P.x.3.

BB.II.1.

EX BIBLIOTHECA ILL.mi ET R.mi D. D.
ALOISII LAMBRUSCHINI ARCHIEP. JAN.
S.a N.o Vol.

Digitized by Google

LEXICON GRAECO-LATINVM.

SEV

Theſaurus Linguæ Græcæ, poſt eos

omnes qui in hoc commentandi genere hactenus excelluerunt, ex ipſius demum G. BVDAEI manu ſcripto Lexico, magna cum dictionum tum elocutionum acceſſione auctus, & plurimis in locis reſtitutus.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

SACRA

ANCHORA.

APVD IOANNEM CRISPINVM, ET NICOLAVM, BARBIRIVM.

ANNO,

M. D. LIIII.

Deletis delendis concedit f. Paulus constabilis sacri palatij magr 1577

Collegij Rom. S. Pauli in columna. 1608. munere Prosperi Podiani

Digitized by Google

Digitized by Google

Claudius Baduellus Nemauſenſis

STVDIOSO LECTORI S.

QVANTA ſit orationis vis in omni nationis ſermoniſque genere, cùm ex multis cognoſci rebus poteſt, tum verò ex ea facultate, quæ ad loquendũ cõmunicandũmque ſoli homini data & tributa, ſummã eius dignitatẽ præſtantiámque naturæ, à brutis ac mutis animãtibus ſeiunctæ oſtẽdit. Neque enim aliud eſt animal, in quo oratio cum mente rationéque coniuncta reperiatur. Sed cùm maxima ſermonis opportunitas cõmoditáſque in omni lingua perſpiciatur: ſumma tamen eius & vtilitas & elegantia, in Latina, Græca, Hebrææque cernitur, imprimíſque cõmẽdatur: quæ tres linguæ ratione literarum & doctrina, accuratius perfectiúſque quàm cæteræ ſunt inſtitutæ atque expolitæ: & eas artes, quibus ſapientia omníſque doctrina liberalis cõtinetur, elegãtiſsimo ſermone illuſtratas, ad vſum fructúmq; hominũ communẽ tradunt. Itaque quàm opportuna & vtilis facultas ſit eruditæ ac politæ orationis, in his tribus linguarum generibus, vel ex hoc vno intelligitur, quòd præſtãtiſsima illa animi atque ingenii virtus, quæ ſapientia appellatur, nunquam ad illuſtrem laudem effloruit, nec vllũ præſtantem vitæ humanæ fructũ attulit, niſi instructa & ornata hac vna lingua orationíſque exultæ facultate: quæ ſemper ei quaſi comes neceſſaria & adminiſtra, interpréſque grauiſsimarum ſententiarum, conſiliorum, cogitationum, adiuncta eſt. Omitto hîc eam ſapientiam, quæ ſtudiis humanitatis, artiumque ingenuarum continetur. Dicam paucis de cælesti ac diuina, quæ Theologia nominatur, quæ ad homines à Deo è cælo nũquam fuit miſſa, niſi cũ præclaro atque opportuno comitatu apparatúq; earum linguarũ, quibus ſalutarẽ hominibus doctrinam communicare atque impertire poſſet. Duo ſunt tempora Eccleſiæ Chriſtianæ, quibus illuſtre huius rei documentum à Deo datum eſt. Vnum naſcentis poſt Chriſti è mundo diſceſſum: in quo hæc coniunctio diuinæ ſapientiæ cum oratione cognitionéque linguarum mirabiliter eluxit: cùm Apoſtoli ac diſcipuli, homines illiterati, diuino quodã Spiritus munere illuminati, literarum linguarúmque intelligentiam ſubitò adepti ſunt. Alterum tempus memoriã habet recentem Eccleſiæ noſtra ætate renatæ ac reſtitutæ. Nam Deus cùm omnia, tum diuina, tum humana, denſiſsimis inſcitiæ barbariæque tenebris oppreſſa eſſet, atque ita defœdata, vt nulla neque religionis ſanctitas, neq; orationis cuiuſcunque doctrinæque elegantia appareret: Solẽ illum ſuæ iuſtitiæ ac ſapiẽtiæ ſalutarẽ, ad nos nec ſperantes nec cogitantes ita immiſit, vt ſimul cum eo præſtantiſſima linguarum & doctrinarũ dona ornamẽtáque, quaſi quædã præclara lumina coniunxerit. In quo quidẽ hominũ ſtudia ingeniáque ad elegantiam doctrinarũ percipiendã ita ſunt excitata atque illuſtrata, vt eadẽ diuina vis, quæ in linguis Apoſtolorũ admirabilis apparuit, alio quodã modo eluxerit. Qua in re, vaticinium prophetæ Iſaiæ de Chriſto redemptore, Eccleſiæque reſtitutione, noſtra in ætate cauſáque fuit comprobatũ: in quo Deus cæcis oculos, ſurdis aures, mutis linguam, orationémque diſertam reſtituturum ſe promiſit. Quæ enim, obſecro, ante illam lucem redditã noſtra fuit conditio? Quæ & quanta tum mentis tum orationis occæcatio? quanta rerum omnium bonarũ atque honeſtarum, imprimíſque diuinarum ignoratio, corruptio, defœdatio? Quæ incommoda, vel potius ſumma mala, ſi parum in memoriam reuocemus, tum melius quàm latè pateat hoc beneficium intelligemus: omnique diligentia, ſtudio, beneuolentia, hoc tantum & tam præclarum linguarum donum cuſtodiemus. Sed hanc orationis linguarúmque commendationẽ non proſequar longius: tantum illud dico, Maximũ Eccleſiæ, religionis, ſapientiæque diuinæ & adiumentum & ornamentum ea in facultate conſtituendum eſſe, quæ ſemper cum Eccleſiæ redemptione religioníſque reſtitutione, recuperata fuit ac reſtituta. Quare, quum Deus de tribus iſtis orationis li-

Digitized by Google

teratæ elegãtiſque generibus ita iudicarit, vt ea cum ſalute dignitatéque Eccleſiæ coniunxerit: nos grauiter mouit quid ſentire de iis debeamus, qui ad retinendam excolendámque literarum doctrinam atq; elegantiã omne ſuum ingenium ſtudiúmque cõferunt. Cùm autem prima & præcipua vis omnis, tum Latinæ, tum Græcæ, tũ Hebraicæ orationis ſit in obſeruatione atq; electione verborũ, nominúmque ſingulorum, cæterarúmq; vocum ſimplicium, quibus oratio cõponitur: nec delectus eorum vllus cõmodè haberi poßit, niſi notata diligẽter, atq; vnum in locũ cõportata fuerint: eorum ego operam prædarã vtilémq; iudicaui, qui in his tribus linguarũ generibus Dictionaria compoſuerunt, atq; omnia vocabula quæ in lectione optimorum auctorũ obſeruaßent, vnum in librum congeßerunt: eóque ordine ac ratione digeßerunt, vt quum ad vſum quærerentur, ex huiuſmodi libro, quaſi ex quodam copioſo orationis theſauro, omnia depromi poßint. Eſt autem hæc verborum ac nominum collectio, explicatio ac deſcriptio, maxima & vtilißima pars grammaticæ, cùm eruditis hominibus non infructuoſa, tum verò maximè accommodata ad ſubleuandum ſtudium eorum, qui in literis ac diſciplinis eos nondum progreßus habent, vt hac aliorum obſeruatione ac notatione facilè carere poßint. Quo in genere cùm multi noſtra ætate cum maxima & induſtriæ laude, & communi ſtudiorum vtilitate ſint verſati: ex omnibus tamẽ Guilielmus Budæus, in vtraque literatura, tum Græca, tũ Latina ita elaborauit, vt ſine vlla controuerſia & optimè de Rep. meritus, & ſummam ingenii, doctrinæ, ſtudiíque gloriam cõſecutus exiſtimetur. Studium quidem Græcarum literarum eo animo eſt amplexus, eáque diligentia, labore, operáque perſequutus, vt in hac linguæ cognitione, totiúſque dictionis Græcæ obſeruatione atq; interpretatione cæteris omnibus anteponendus videatur. Neq; verò laus eius viri, doctißimíq; hominis, eſt aut ita dubia, vt cuiuſquam teſtimonio, aut obſcura, vt orationis ornamẽto indigeat. Extant prædara eius ſcripta opera, multiplici atque vtili eruditione referta, quæ faciunt vt laus illius in fidelißima & gratißima cuſtodia memoriáque, tum optimorum ſtudiorum, tum omnium ſtudioſorum poſita ac conſeruata, ad omnem poſteritatem effloreſcat. Sed cùm Ioannes Criſpinus hoc Lexicon non ſolùm commodißimè impreſſum, ſed etiam copioſè auctum locupletatúmque emittere vellet, quod maxima ex parte floruiſſet ex quibuſdam Budæi cõmẽtariis, quos ille ad ſuum proprium vſum ſtudiúmque conſecrarat: exiſtimaui nihil alienum me à meo officio facturũ, qui ſummis illius laboribus in literis tum Græcis, tũ Latinis adiutus eſſem, ſi in hoc tẽpore ac opere aliquam grati memoríſque animi teſtificationem adhiberem, ac demonſtrarem eius viri memoriam, omnibus qui ingrati eſſe nolunt, cum beneuolentia & charitate vſurpandam & colendam: ex cuius intimis ac domeſticis ſtudiis & literis hæc etiam deprompta, ad communem ſtudiorum literarúmque vtilitatem proferrẽtur. Habuit Budæus ὑπομνηματικὸν, id eſt, Commentarium ad priuatum ſtudii ſui vſum inſtitutum, in quem, vt Ariſtoteles in rerum cognitione facere ſolebat, ita ipſe in obſeruatione tractationéque verborum ac nominum, quæcunque in probatis auctoribus legerat & annotarat, collecta diligenter referebat. Neque verò vocabula ſolùm ſingula in huiuſmodi librum conferebat: ſed etiam formas ſententiarum, quas Græci phraſes appellant, quæ ex ſimplicibus verbis ac nominibus compoſitæ, quandam orationis ſententiam efficiũt. Hac autem cuſtodia memoriáque verborum ac dictionum ita ille priuatim vtebatur, vt cum proprio ſtudio cõmunem vtilitatem coniungeret, atque vt hominibus vtriuſque orationis ſtudioſis conſuleret. Intellexi enim ex liberis illius, eum ſi vita longior contigißet, ex illis ipſis commentariis huiuſmodi, Græcæ linguæ Dictionarium editurum fuiſſe, in quo hæc quidẽ quæ nunc offeruntur & plura alia, ſed elegantius compoſita ac diſtributa, & copioſius explicata haberemus. Sed mors non tam ei, qui vita naturæ ſatisfecerat, quàm literis, quibus in ſumma ſenectute inſeruire cupiebat, immatura, hunc perfectum ſtudiorum ac laborum eius fructum nobis præripuit. Iacobus Tuſanus, qui ſe in profeßione optimarum literarum Budæi diſcipulum ſemper ac liben-

ter

AD LECTOREM.

ter profeſſus eſt, illiuſque ſtudia in vtraque lingua laudabilia, omni honeſtiſsima æmulatione atque imitatione proſequutus, cùm ex eadem magiſtri obſeruatione ac collectione Lexicon *inſtitueret, morte ereptus, opus informatum imperfectúmque reliquit. Quo mortuo, quidā eius diſcipuli,* Dictionarium *præceptoris ſui* Lutetiæ *imprimēdum curauerunt, non ea copia dictionum formarúmque auctum & cumulatum, quam tres* Budæi Commentarij, *ab filio* Ioāne Budæo *humaniſsimo doctiſsimóque homine nobis benignè communicati præbuerunt. Quanta autem facta fuerit acceſsio omnium propè eorum quæ ad dictionem* Græcam *vel cognoſcendam, vel componendam tractandámque pertinent, & quanta fide ac diligentia adhibita, tuipſe, optime* Lector, *hoc* Dictionarium *legens facilè intelliges atque cognoſces.* Ego Deum *optimum, maximum oro, vt qui optimorum ſtudiorum, artium, linguarúmque auctor eſt, idem quoq; moderator, amplificator & conſeruator eſſe velit: ita vt hæc tanta humano generi tributa munera, & ad pium nominis ipſius cultum, & ad opportunum* Eccleſiæ *vſum, atque fructum conferantur.* Tu *pro tua humanitate,* Lector, *hæc eo animo accipies, quo elaborata tibi offerūtur, eaque pro tempore ad rationes tuas ita accommodabis vt in poſterum meliora perfectioráque ab iis expectes, qui hoc opus ab aliis inſtitutum, ad ſtudiorum tuorum progreſſum augere ac locupletare voluerūt.* Spero Deū *eam nobis daturū eſſe facultatem, vt hæ copiæ orationis* Græcæ, *literarum ordine nunc diſpoſitæ, alia quadam ratione, tum elegantiore tum doctiore accuratius aliquando diſtribuantur.*

Bene vale.

Auctores Græci, ex quorum moni

MENTIS TVM DICTIONES, TVM etiam ipſæ loquendi formulæ, in hoc Lexico petitæ ſunt.

Poetæ.

Homerus
Heſiodus
Orpheus
Muſæus
Pythagoræ aurea carmina
Simonides
Lycophron
Sophocles
AEſchylus
Euripides
Epicarmus
Pindarus
Archilocus
Ariſtophanes
Sappho
Phocylides
Theocritus
Apollonius in Argonauticis
Dionyſ. de Situ orbis
Nicander
Oppianus
Epigrammata Græca
Planudes

Philoſophi, ET *Oratores.*

Plato
Ariſtoteles
Themiſtius
Epictetus
Iamblicus
Philo
Porphyrius
Proclus

Demoſthenes
AEſchines
Iſocrates
Lyſias
Phalaris
Ariſtides
Antiphon
Andocides
Hyperides
Dinarchus
Hermogenes
Aphthonius
Lucianus
Libanius ſophiſta
Iulianus Imperator
Athenæus
Gaza de Seneꝺ.
Budæus in Epiſt.

Medici.

Hippocrates
Theophraſtus
Dioſcorides
Galenus
Paulus Aegineta
AEtius
Oribaſius
Aucto. Hippiat.
Alexander Aphrodiſæus
Alexander Trallianus

Hiſtorici.

Thucydides
Herodotus
Diodorus Siculus
Xenophon
Dion
Dionyſius Halicarnaſſeus
Arrianus
Philoſtratus
Pauſanias
Polybius
AEſopus
Appianus
AElianus
Diogenes Laertius
Strabo
Plutarchus
Herodianus

Sacri ſcriptores.

L X X. Interpretes
Nouum Teſtamentum
Canones Conciliorum
Ioſephus
Iuſtinus martyr.
Gregorius Nazanzenus
Baſilius magnus
Gregorius Nyſſænus
Chryſoſtomus
Dionyſius Areopagita
Clemens
Euſebius Cæſarienſis
Theodoretus
Socrates
Sozomenus
Nonnus poeta
Syneſius
Aretha
OEcumenius
Damaſcenus

Iuriſconſulti.

Pandectæ Iuris Græcæ
Theophilus in Inſtitution.
Hermenopulus

Grammatici, & varij generis Auctorum Interpretes, ac Lexicographi.

Iulius Pollux
Ammonius
Heſychius
Varinus Camers
Moſcopulus
Harpocration
Phrynichus.
Ioannes Grammaticus
Thomas Magiſter
Etymologicon
Onomaſticon
Maximus Grammaticus
Theodorus Gaza
Laſcaris
Euſtathius, Homeri Interpres
Didymus
Interpres Heſiodi
Interpres Ariſtophanis
Interpres Sophoclis
Interpres Demoſthenis
Interpres Thucydidis

Digitized by Google

Digitized by Google

LEXICON,

Seu linguæ Græcæ Theſaurus, poſt EOS OMNES, QVI HACTENVS IN EO COMmentandi genere excelluerunt, ex ipſius demum G. Budæi manu ſcripto Lexico magna cum dictionum tum elocutionum acceſſione auctus, & plurimis in locis reſtitutus.

A, per ſe quidē nihil niſi primę literarū nota eſt: vnde & pro principio accipitur, vt in Apocalypſi Ioannis, ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, Ego ſum Alpha & Ω, principium & finis. Qui primus eſt in re quapiā, prouerbio dicitur Alpha, vt etiam apud Martialē, Alpha penulatorum: quòd A prima ſit in ordine literarum. Cōpoſita verò cum aliis dictionibus, multiplicem ac varium vſum habet. Aliquando enim vim priuandi tenens, ſignificationem omnino immutat, & alienam facit ab ea quam dictio ſimplex habebat: vt κλητὸς eum ſignificat qui ab aliquo eſt vocatus: ἄκλητος autem, à nemine vocatum. Sic ᾅδης, compoſita dictio ex α & ἰδεῖν, i. videre, Plutonē ſignificat, & locum ſub terra profundum & caliginoſum. Ditiſque profundi pallida regna, ait Lucan. Similiter & ἅλυσις, ex α, & λύσις, quod eſt liberatio, ſolutio, ſignificat quaſi catenam arctam & ſolidā, aut vinculum intortum & inextricabile. In quibus duobus nominib⁹, ᾅδης ſcilicet & ἅλυσις, α denſo ſpiritu profertur, quum in cæteris ex eadem litera compoſitis, tenui ferè ſpiritu ſcribatur. Cæterùm α vocalis priuatiuè capta corripitur, niſi metri gratia producatur, vt ἀθάνατος, Gaza lib. 3. Gram. Aliquando α ſignificat idē quod δὺς, i. vix & difficulter: vt ἀδάμας, i. σίδηρος, ὅτι δυσμάλακτος καὶ δυσδάμαστος. ſic dicitur ἄβατος ὁδὸς, ἡ δύσβατος, & ἀπέρατος θάλασσα, ἡ δυσπέρατος. Aliquando dictionis ſignificationem complet, ἐπιτατικῶς, id eſt, intenſiuè ſumptum. Vnde ὕλην ἄξυλον Homerus vocat, quaſi ſyluam nemoroſam: & ἀχανὲς πέλαγος, pelagus immenſum & vaſtum, μέγα πάνυ καὶ ἐπὶ πολὺ κεχυμένον. Sic & ἄβιος apud Antiphontem pro diues, id eſt, πολὺν βίον κεκτημένος, & ἀτενίζειν, attentiſsimè inſpicere. Aliquando minuit, ſignificans τὸ ὀλίγον, vt ἀμαθὴς poeticè pro ὀλιγομαθὴς, ſubdoctus. Aliquando τὸ ὁμοῦ, id eſt, ſimul ſignificat, vt ἀδελφοὶ, vterini fratres, compoſita dictio ex α & δελφὺς, quod vterum ſignificat, quaſi eiuſdem vteri. ſic ἀκόλουθος, pediſſequus, comes: & ἄκοιτις, vxor: ſic etiam ἄλοχος, quaſi ὁμόλοχος, id eſt, μετέχουσα τῆς κοίτης τοῦ ἀνδρός. Aliquādo τὸ κακὸν, vt ἀφυὴς poeticè pro κακοφυὴς, malus, peruerſus, & ἄρρυθμος, hiſtrio indecenter ſe & vitioſè in rhythmis gerens. Aliquando par denotat, ſiue τὸ ἴσον, vt ἀτάλαντος pro ἰσοτάλαντος, æquiparādum ſeu æquale, eiuſdem ponderis. Aliquando ſuperuacaneum eſt, atque id maximè apud Atticos, ſignificationē neque mutans, nec complens, nec minuens: vt ἄσταχυς nihil aliud eſt quā στάχυς, hoc eſt, ſpica: & ἀστεροπὴ, idē quod στεροπὴ, i. fulgur: ita σπαίρω & ἀσπαίρω, eiuſdem ſunt ſignificationis. Hoc etiam ſciendum, quando cum dictionibus vocalem à principio habentibus componitur, ν inter α & vocalem interponi ferè ſolere, euphoniæ gratia: vt ἄνανδρος ἀνέραστος, ἀνώνυμος, ἀνίστωρ, ἀνόλβιος: quædam tamen reiiciunt, vt ἄοικος.

Ἅ denſo ſpiritu & acuto tono ſiue graui, articulus eſt poſtpoſitiuus pluralis numeri, id eſt, quæ. ἃ μὲν, & ἃ δὲ in diuiſione Græcis frequens eſt: vbi ἃ μὲν, alia quidem, aut partim quidē: ἃ δὲ, alia verò, aut partim verò ſignificat. Nonnunquā etiam dicitur hoc modo, τὰ μὲν, ἃ δέ. Plutarch. τὰ μὲν ἀνίησιν, ἃ δ' ἐπιτείνει, i. quædam remittit, quædam intendit: ſiue partim remittit, partim intendit. ἃ etiam cum verbo ἐστὶ ſignificat ἔνια, i. quædam. Gregor. Nazanz. ἔστι δὲ ἐστὶν ἃ καὶ ἄλλα τῶν ἑβραίων, &c. quemadmodum & alia quædam Hebræorum. Thucyd. lib. 1, ἰταλίας δὲ καὶ σικελίας τὸ πλεῖστον πελοποννήσιοι, τῆς τε ἄλλης ἑλλάδος ἐστὶν ἃ χωρία, id eſt, Italiæ verò & Siciliæ plurima Peloponnenſes, reliquæque Græciæ nonnulla oppida cōdiderunt. ἃ δὲ ἐς τῆς ἑορτῆς, id eſt, quatenus ad feſtum attinet. ἃ pro ἴδια, id eſt, ſua & propria, Pronomen poſſeſſiuum. Hom. Odyſſ. ξ, ἐπήν κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται, vbi in ſuas ædes ille venerit. ἃ pro δι' ὧν, per quæ. Thucydid. lib. 4, ἃ τὸν πόλεμον μάλιστ' ἄν τις ἀποτρέψειε, τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειε. ἀντὶ τοῦ, δι' ὧν ἄν τις. ſic Interpr. Græcus eiuſdē Thucyd.

Ἅ, pro ἡ dicunt Dores.

Ἅ, quò, cum motu, Doricè. Theocrit. ὁ δ' ἃ πόδες ἆγον, ἐχώρει, i. hic verò quò pedes ducebant, ibat.

Ἄ, tenui ſpiritu & tono acuto, Aduerbiū eſt ἐκπληκτικὸν, & παρακελευστικὸν, conterrendi, exclamandi, adhortandi. Ariſtophan. in Pluto, ἆ, ἆ, τὴν δᾷδα μή μοι προσφέρε.

Ἆ tenui ſpiritu & tono circunflexo, Aduerbium eſt, id eſt, ναὶ καὶ εἴθε, ſiue αἴθε, vtinam. Callimachus, ἆ ποτε συνάξειας. Ponitur etiam pro valde, πολὺ καὶ μέγα apud Archilochū, ἆ ἰαδ' εἴσι παίειν. Et loco ὦ Aduerbii, quum eſt κλητικόν. Homer. ἆ δειλὲ, τί κακῶν; Et loco φεῦ, id eſt, ah: & tunc eſt σχετλιαστικόν: quū ſcilicet moleſtum quippiam nobis accidiſſe, & indignatione dignum declaramus: vt Odyſſ. ξ, ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας. Ariſtoph. in Plut. ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα. ἆ ἐπίρρημα ἐπιτιμητικόν, inquit Interpr. Ariſtoph. Antiphilus Epigrammatarius, ἆ, καλὸν αὐτοπόνητον, ἐν αἰθέρι ῥεῦμα μαλισσῶν.

Ἄα, multitudo ſiue confluxio aquarum in vnum locum, σύστημα ὕδατος.

Ἄαατος, triplici α ſcriptū, ſignificat id quod maximè in cauſa eſt, quo malis afficiamur, vel quo minus ſcelerū ſuorū impunitatē mali aſſequantur, prout α vel στερητικὸν eſt, vel ἐπιτατικόν. Illud ſciēdū, quēadmodū in ἄατος prius α ipſius ἄτης στερητικὸν eſt, ſic in ἀάατος primum α priuat ſua ſignificatione totū hoc verbū ἄατος, in diuerſum cōuertens, quaſi τὸ μὴ στερῶν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλὰ μάλιστα τῆς ἄτης αἴτιον: hæc ex Varin. Videtur tamen aliter accipiendū ἀάατος apud Apol. Rho. l. 2. Arg. ἢ κρατερὸς ἀάατος ὑπὸ χερσίν, &c. i. ἄπταιστος, vt exponit Interpr. vt idē ſit quod ἄατος, i. ἀβλαβὴς, inuiolabilis & inuictus. (niger.

Ἀάβακτος, ſiue Ἀάβυκτος, ἀβλαβὴς, innocens, incolumis,

Ἀαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ἀαγὲς, τὸ, ab α priuat. particula, & ἄγω τὸ κλάζω, frango, i. frangi cōtumax, robuſtus, fractu difficilis, qui nō facilè vulnerari aut frangi poteſt, ἄθραυστος, ἰσχυρὸς: vel κατ' ἐπίτασιν ipſius α πολύθραυστος.

Ἀάδα, Laconicè pro ἔνδεια, egeſtas. Vſurpatur ab Ariſtoph. ἐν γλώσσαις. Heſychius.

Ἀαδεῖν, turbare, afficere cōtumelia: item egere, confici fame, anxiū eſſe, cibo non vti: quod, ait Heſych. ὀχλεῖν, λοιδορεῖν, ἀδικεῖν, ἀπορεῖσθαι, ἀσιτεῖν. Vnde

Ἀάδησεν, ἐλύπησεν, moleſtus fuit, Heſych.

Ἀάδιον, ἡ, ὑεία κόπρος, ſuccerda, i. ſtercus ſuillū, Heſych.

Ἀαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniucundus, pro ἀηδὴς, Doricè. & ἀαδὲς pro ἀηδές.

Ἀάζω, exhalo, propriè calidū halitum efflo. Ariſtotel. in Probl. ſect. 34. ἀάζουσι δὲ θερμὸν, calidum exhalant.

Ἀάθω, deceptus fui, ἠπατήθην.

Ἀάκτον, ου, τὸ, corrūpi cōtumax, nō obnoxiū damno.

Ἄακτον, ου, τὸ, inuulnerabile, ſanum, infractum.

Ἄαλον, ου, τὸ, inordinatũ, ἄτακτον. ἄλον enim τὸ μάταιον, ἀκρατές.

* Ἄαμος, δος, ἡ, ἐξάπτειον, venabuli genus, quo aucupes vtuntur, in Epigram.

* Ἀαναίμα, τὰ, λαχὸ χάεις. alii ἀάνμα ſcribunt, Varin.

Ἀανὲς, τὸ, nondum abſolutum, non abſoluendum, ὁ τι-λεσθησόμενον.

Ἀανὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, & τὸ ἀανὲς, vtile.

Ἄανθα, ἡ, genus inauris.

Ἄαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intactus: à verbo ἅπτομαι, i. tango: vel cui quis nocere nequit. ὃν οὐδεὶς δύναται βλάψαι, fortis: ex ἰάπτω, vt vult Herodian. i. noceo: quod ab ἴψ, ἰπὸς, id eſt, coſſus, vermis ligna rodens: vnde ἰαπτὸς, & συνήθως ἀιαπτος: ſiue ἀα-πτος ἐλλείψει τοῦ ι, & pleonaſmo τοῦ α. Poteſt quoq; α accipi ἐπιτατικῶς, & tunc ſignificat eum, qui aliis facile ſolet inferre mala. ὁ μεγάλα δυνάμενος βλάπτειν. Hom. Iliad. α, manus Iouis irati ἀάπτους vocat, i. inuiolabiles & ſacroſanctas, inuictas & inacceſſas, ἀπεριττους, ἀπεριπλάστους διὰ μέγεθος, quaſi ad illas offendere ſit pernicioſũ. ἀπλήστους ὡς ἂν καὶ ἀέπτους, ἵνα ᾖ ἀήττητος, ἢ αἷς οὐ δυνατόν τις ἐγγίσαι, ὃν οὐδεὶς ἅψαιτο ἀάπτω.

Ἄας, in craſtinum, vel perendie.

Ἄασα, nocui, ἔβλαψα, pro ἤασα. Iliad. θ, Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων τῇδ' ἄτῃ ἄασας: à verbo ἄτω, vel ἀω, i. βλάπτω. Et ἀασάμην, ἥμαρτον, ἐσφάλην, iacturam accepi, ἐβλάβην, ἐλυπήθην. Apollon. 2. Argon. ἀασάμην καὶ φρένας, &c. i. ἐλυπήθην, vt exponit Interpr. poteſt etiam exponi per ἥμαρτον, errau i & lapſus ſum, offendi. Hom. Ili. ι, ἀασάμην ἢ αὐτὸς ἀναίνομαι. Apoll. 2. Arg ἥμβροτον, ἀασάμην τε νόῳ καὶ ἀμηχανίῃ, lapſus ſũ errore. ἀάσατο μέγα θυμῷ, acriter offeſus eſt.

Ἀάσθην, læſus ſum, Heſiod. τὰς δ' ἤδη ἀάσθη, i. ἀιάτως ἐβλάβη: ab ἄτω, pro ἤσθη: ſunt qui pro ſiccatus ſum accipiãt: ab (ἄζω.

Ἀασίφρων, ου, ὁ, nocumentum ferens.

Ἀασίφρων, ονος, ὁ, demẽs, inſanus, βλαψίφρων, φρενοβλαβής.

Ἀάω, nocco, corrumpo.

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus: ab ἀάζω. ἢ ὅτι ἐν ἀασμῷ ἀ-θρόως ἐκπνεῖ τις. differt τοῦ φυσῶ, καὶ φυσησμῶ, vel φυσημῶ.

Ἀάστονος, ου, ὁ, gemebundus, ſuſpirioſus, mœſtus.

Ἀατὸς, à noxa tutus, ἀβλαβὴς, ἀναμάρτητος.

Ἀάχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀκατάσχετος, irretentibilis, intolerabilis, intemperans, inobediens, ἀκατακράτητος. Deducitur autem ἀπὸ τοῦ χῶ, χάζω, ἔχω, ἔχομαι, ἔχετος, ἔχετος. vnde χετὸς & ἄχετος, & per pleonaſmum ipſius α, ἀάχετος.

Ἄαται, ſatiatur. κορέννυται. Heſiod. καὶ κρατερός περ ἐών, ἀᾶται πολέμοιο, bello expletur: vbi Interpr. ἀᾶται γὰρ τὸ ἐμπίπλαται, καὶ τὸ ἀπαντικὸν ἄαμαι, ἄασαι, ἄαται, i. κορέννυμαι. Sunt etiam qui ἀᾶται, læſus eſt, exponant: ab ἄτω.

Ἄατος, ου, ὁ, innocens, ſine nocumento, ἀβλαβὴς, ἀπὸ ἄτης: vel κατ' ἐπίτασιν ipſius α, vehemẽter nocẽs, vt apud Apollon. ἄατος ὕβρεις, ἄατον βλαβερὰν, & ἄατον κάρτος, & ἄπτωτον καὶ ἀπόκαιον: vtroq; enim modo α accipi poteſt, aut priuatiuè, aut intenſiuẽ: ab ἄτω, quod eſt βλάπτω. vnde ἄτος, & cum duobus αα verſis ex vno circunflexo, ἆατος. Eſt etiã difficilis, inſatiabilis, χαλεπὸς, δυσχερὴς, ἀκόρεστος, ἀκόρητος, ἀπλήρωτος. Heſiod. χόλος ἄατος πολέμοιο, bello inſatiabilis, i. ἀκόρεστος: ab ἄω, ſiue ἄμι, expleo.

Ἀάτωλος, ου, ὁ, innocuus, ἀβλαβὴς, Heſych.

Ἄβ, menſis, qui & γορπιαῖος, Heſych. & Varin.

Ἀβα, rota, clamor, ἦχος, βοὴ.

Ἀβάγηλος, ου, ὁ, tenuis, λεπτός.

Ἄβαγνα, τὰ, roſæ, Macedonibus.

Ἄβαζος, ου, ὁ, taciturnus, mutus, ἥσυχος, ὁ ἐστερημένος τοῦ βάζειν, ὅ ἐστι τοῦ λέγειν.

Ἀβαιρ, ἱερος, tenuis, minutus.

* Ἀβαθ, διδάσκαλος κύριος, Heſych.

Ἀβάθματα, τὰ, bellariorum genus, σήμματα.

Ἄβαι, vrbs Phocidis. vide Stephan. ἀπὸ πόλεων.

Ἄβαιον, paululum, paruum, βαιὸν, & pleonaſmo literæ α, ἄβαιον.

Ἄβαθὴς, ἑος, τὸ, ὁ μὴ ἔχων βάθος, non profundus, Galen. lib. 2. ad Glauco. τραύματα ἀβραχέα τε καὶ ἀβαθῆ, vulnera parua, nec profunda.

Ἀβακαῖνον, vrbs Siciliæ. vide apud Stephan.

Ἀβακέω, ῶ, μ. ήσω: vnde ἀβάκησαν, ignoro, non habeo quid dicam, aut quo rationem rei explicem. ἀβάκησαν (inquit Etymologicus) ἠγνόησαν, ἠσυχίασαν, ἐσίγησαν, deducitur à βάζω, i. lego, quod in Præter. Paſſiuo βέβακται facit. vnde βακτὸς, & verbum ἀβακτῶ, ſiue aphæreſi τοῦ τ, ἀβακῶ.

Ἀβακίως, quietè, ἡσύχως, ἀπὸ τοῦ ἀβακής.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ, indiſertus, tacitus, imprudẽs, ſtultus.

Ἀβακὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀβακήμων, carens voce, ἄφωνος, ἄλαλος, ἄβαζος: ἀπὸ τοῦ βάζω, i. λέγω. Hinc pro ſimplici ponitur & aperto, ſynceróque, ἀφελὴς, ἄπλαστος, ἄκακος. Item pro ſtulto. Eſt etiã inualidus, ἀδύνατος. Itẽ facilis, ῥᾴδιος.

Ἀβακίζω, quieſco, ἡσυχάζω, μὴ θορυβῶ.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, diminutiuũ eſt ἀπὸ τοῦ ἄβαξ, κος, abaculus. Ammonius ita ἀπὸ τοῦ ἄβακος differre ait, vt ἄβαξ ſit menſæ genus in tricliniis, vbi vaſa omnis generis exponi ſoleant: ἀβάκιον verò, tabula illa calculatoria, in qua numeros ſubinde deletiles ducamus.

* Ἄβακοι, ἀγαλαίστοις, Heſych. inutilium piſciculorum inſtitores inſani, Interpr. Oppian.

Ἀβάκτητον, ου, τὸ, minimè inuidioſum, ἀνεπίφθονον.

Ἄβακτον, & ἄβακτον, τὸ μὴ μαγειρεῖον, profanum, nefandum: à βάζω.

Ἀβάκχευτος, ὁ, bacchanaliũ expers. ἀβάκχευτος βάπτιζε, vini expers menſa, Nonn. (λω.

Ἀβαλαι, vox indignãtis, heu, φεῦ: ab α epitatico, & βάλ-

Ἀβαλαία, ας, ἡ, ſcriptura, confeſſio, συγγραφὴ, ὁμολογία.

Ἀβάλι, Aduerb. vtinam. In Epigram. ἀβάλι χειμερίοις ὑπὸ κύμασι πόντου, &c.

Ἀβάλα, inutilem, languidum Lacones vocant. ἀχρεῖον, νωθρόν.

* Ἄβαλις, μοχθηρὰ ἐλαία, Heſych. oliua mala.

Ἀβάνταις, εως, ἡ, aſcenſus, ἀνάβασις, poeticum.

Ἄβαντις, Εὔβοιας, Homer. Iliad. β.

Ἄβαξ, ακος, ὁ, ἐφ' ᾧ τὰ σκεύματα παρατίθεται, inquit Amm. i. in quo res deponunt, quemadmodum eſt coquorum tabula, in qua receptacula eduliorum, aliáque id genus exponuntur, armarium. Ponitur & pro tabula, in qua Mathematici ſiue Algoriſtæ lineas, numeros, & figuras ducunt: veteres Pythagoricam appellant menſam. Eſt quoq; tabula quadra, quæ ſupponitur craſſiuſculæ ſummitati columnæ. Etym. ἄβαξ inquit propriè ὁ μὴ ἔχων βάσιν, impropriè verò καὶ ὅτι οἷος δήποτε σανίδος, παρὰ τὸ βῶ τὸ βαίνω. Latini à Genitiuo Græco Nominatiuum formantes, abacum vocant. Accipitur aliquando pro muto, i. ἄλαλος, ἄφωνος: à βάζω.

Ἀβάπτιστον, τὸ, terebella, Medicorum inſtrumentum, ξύστρον.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ, qui mergi nequit, vt ſuber.

Ἄβαπτος, ου, ὁ, liberrimus in loquendo, ἀστόματος, tranſlatione ſumpta ἀπὸ τῆς μαχαίρας, τῆς κατὰ στόμα βαπτομένης.

Ἄβαρ, αρος, τὸ, genus placentæ, apud AEſchyl.

Ἀβαρὴς, ἑος, ὁ, intelligentia carens, ἀσύνετος, leuis, minimè grauis, non oneroſus, non moleſtus: à βαρὺ ſeu βάρος.

Ἀβαρνάση, ης, ἡ, effœminata, delicata, & ἁβροτέρα.

Ἄβαρις, εως, ὁ καὶ ἡ, epirotes, continentis habitator, cuius habitatio minimè in aquis eſt, eóque nullis nauibus eget, ὃς μὴ ἔχει βάριν. Hoc quoque nomine vocabatur Seuthi filius, de quo Suid. & Strabo, & Gellius lib. 9, capite 22. Eſt & ἄβαρις, nomẽ libri apud Plutarchum, qui ſcriptus eſt ab Heraclide de animæ immortalitate.

Ἀβάρκη, pro ἀφάρκη, legitur libro tertio hiſtoriæ plantarum Theophraſti.

Ἀβαρκνᾶται, terret, plaudit, ταράσσεται, κροτεῖ.

Ἀβαρκνα, ας, ἡ, fames.

Ἄβαρνος, proprium vrbis Phocenſium: vnde

Ἀβαρνίς, Φωκέων φυλή.

Ἀβαρτ-

Ἀϐάρευ, geme, plora, clama.

* Ἀβάρται, ῶν, αἱ πτίλαι, κυπρίοι, volatiles.

Ἀβαρτία, ας, ἡ, inſatiabilitas, ἀπληςία.

Ἀϐαρτος, ου, ὁ, inſatiabilis, valde edax.

Ἀβαρὺ, origanum.

* Ἀβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non grauis. Lucian. in Scaph. οὕτω ἅμεινον ἀβαρὴ, ἐντεταγμένην, i. ſic ſatius vt ſine pondere ſis, itaque inſcende. Ariſtot. in 1. de cælo, τὸ μὲν γὰρ ἀβαρὲς σῶμα τὸ δ᾽ ἔχον βάρος.

Ἀϐαι, τῶ ἄϐα, gentile nomen.

Ἀβαὶ, bardus, λῆθος. Eſt & ſacer morbus Tarentinis.

Ἀϐας, ἄϐαντος, Abas, nomen proprium.

* Ἀϐάσαι, præclarè agere, extolli. (le.

* Ἀϐασίκτως, δυσβαστάκτως, Heſy. Aduerb. portatu diffici

Ἀβασάνιστος, ου, ὁ, inuulnerabilis, ἄτρωτος. Item inexploratus, inexercitatus, incertus: à lapide auri indice, qui βάσανος dicitur. Expers doloris apud AElianũ. Vnde prouerbium, ἀβασάνιστος ἄνθρωπος, inexploratus homo.

Ἀβασανίστως, ſine certa probatione, nulla examinatione facta, temerè. Thucydid. ἀβασανίστως παρ᾽ ἀλλήλων δέχονται, i. alii ab aliis capiunt inexploratè, inexaminatè.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſubditus regi aut imperatori, rege carens: vt ἀβασίλευτος πόλις, libera vrbs, quæ nullius paret legibus, ſed eſt ſui iuris.

Ἀβάσκαντον, ου, τὸ, faſcini amuletum, i. maleficia & faſcinationes auertẽs: ab α priuat. particula, & βασκαίνω. Dioſcorid. lib. 3, ἀβάσκαντον ἀνθρώποις εἶναι λέγεται, hominibus faſcini amuletum eſſe fertur.

Ἀβάσκαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀβάσκανος, inuidia vacuus.

Ἀβάσταγμα, onus, φορτίον: ab α epitatico, & βαστάζω.

Ἀβατον, inacceſſum, infinitum, ἄβατον. Item ἀβίαστον, nõ

Ἀβατος, immotus, inacceſſus. (violentum.

Ἀβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers intelligentiæ, ἀσύνετος. Item ἄβατον, deſertum, inacceſſum, inuium: vt ἄβατος ὁδὸς, auium iter: & ἄβατος ἵππος, equus indomitus, quẽ nemo conſcẽdit, apud Lucian. & ἀβατώτερος συκῆ, magis ſcanſilis ficus, apud Theophr. lib. 2. hiſt. plant. Hinc etiam locus ille à Rhodiis, ne quis Artemiſiæ ſtatuã affligeret, obſeptus, ἄβατος eſt appellatus, quoniã (inquit Cælius) trophæa mouiſſe religio eſt. Item ἄβατον, adytum dicitur. Plutar. in Probl. ἐν τῷ ἀβάτῳ οὐδείς. Et ἄβατος Suidæ ſacrificium eſt ad quod non quiuis temerè admittitur. Et inſula quædam AEgypti eodẽ nomine vocatur, quòd ad illã propter limi & papyri copiã difficilim⁹ eſſet aditus. Lucan. l. 10, Hinc Abaton, quã noſtra vocat venerãda vetuſtas.

Ἀϐαφος, ου, ὁ καὶ ὁ, non tinctus: ab α priuat. & βάπτω.

Ἀϐϐαλεν pro ἀνέβαλεν, reiecit, ſurſum iecit.

Ἀϐδηλον, ου, τὸ, humile, abiectum.

Ἀβδέλυκτα, ων, τὰ, non contaminantia, quæ non abominamur, ἀμίαντα: à βδελύττομαι.

Ἀβδηλα, vel Ἀβδηλα, ων, τὰ, ἄβατα, inuia. (phanus.

Ἀβδηρα, τὰ, Abdera, nomẽ vrbis: vnde Ἀβδηρίτης, Ste-

Ἀβδης, ſcutica, flagellum, apud Hipponactem.

Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſtabilis, incertus, inconſtans, minimè ſtabilis, infirmus, ἀσθενὴς, εὐμετάτρεπτος, ὁ μὴ πάγιος. Ariſtot. de mundo, πάντα δὲ ἀβέβαια. Plutarch. χθὲς ἔδειξεν οὐ μόνον ἐρήμους καὶ ἀψύχους καὶ ἀβεβαίους αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ μεταβαλλομένους εἰς ἔχθραν καὶ ὀργήν.

Ἀβεβαίως, inconſtanter.

Ἀϐέϐηλον, ου, τὸ, mundũ, ſacrum, nõ profanum, quod neque contrectare, neque adire fas erat. Huic contrariũ eſt βέβηλον, τὸ μὴ ὅσιον, παντὶ δὲ βάσιμον: vnde ἀβέβηλος λόγος, ἀπόρρητος, καὶ ἀβέβηλα χωρία, regiones non peruiæ.

Ἀβέλιος, ου, ὁ, ſol Cretenſibus.

Ἀβέλλω, vel Ἀβέλω, circundo, corono.

Ἀβελλον, ου, τὸ, vel Ἀβελον, humile.

Ἀϐελτερία, ſtultitia, ineptia, veſania, ἀσωτία, abiectio. dicitur & Ἀϐελτηρία pro eodem, ἀφροσύνη, ἄνοια. ἀβελτερίας ὁ νόμος, ineptiendi conſuetudo. ἀβελτερία τῶν πραγμάτων, negotii tum abſurditas, tum amentia. Ariſtot. 2. OEcon. τὴν ἀβελτερίαν αὐτοῦ ἐλοιδορεῖ, eius ſtupiditatẽ inſectabatur.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, inanis, ἀβέλτερος.

Ἀβέλτερος, ſtupidus ac barbarus, ſtultus, ignauus, aſpernandus, abiectus, vanus, Plutarchus περὶ φιλοπλουτίας, τί λέγεις, ἀβέλτερε; τῆς γυναικὸς ὀφείλων περιελεῖν τὴν πορφύραν καὶ τὸν κόσμον; &c. vbi Eraſmus non ſatis rectè, Quid ais vir muliere deterior? quum debueris ſubmouere purpuram & mũdum, &c. eſt enim gradus poſitiui. Idem Plutarchus ἐν τῷ περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, ὁ γὰρ ἄπεστι τὸ ἀπιθανὸν αὐτῆς ἀβελτέρους κεχηνότας καὶ ἀνοήτους. ἀβέλτερός τις λέγεται, ὅτι οὐκ ἔχει τινὶ συγκρινόμενος βελτίων φανῆναι, vt ſcribit Simplicius interpres Epicteti, i. qui non habeat cum quo comparatus, melior videbitur. Plutarchus in Romulo, ἀβέλτερον οὐρανῷ μιγνύειν γῆν, ſtultum eſt cælo terram miſcere. Ariſtophan. τί κάθησθ᾽ ἀβέλτεροι; Deducunt ab α priuat. & βέλτερος, id eſt, φρόνιμος, quaſi ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. ἀβελτερώτεροι, ſimpliciores. ἀβελτερώτατος, ſtultiſsimus. Gaza in trãſlatione Ciceronis de Senect. τί δὲ, πᾶς μὲν σοφώτατος ἀταλαιπώρῳ ψυχῇ τελευτᾷ τὸν βίον: ἀβελτερώτατος δὲ, ταλαιπωροτάτῃ; quid, quòd ſapiẽtiſsimus quiſque ęquiſsimo animo moritur, ſtultiſsim⁹ iniquiſsimo?

Ἀϐέρϐηλος, ου, ὁ, vanus, inſtabilis, ἀκατάστατος, μάταιος, ingratus, imprudens, ἀχάριστος, ἀναίσχυντος. ἀβέρβηλον, multum, magnum, graue, laborioſum, odio dignum.

Ἀϐερται, αἱ, lora altiora, quæ per terga equi iugalis excurrunt, ſub alis eius ſubcincta, Bud. Annot. poſter.

Ἀβέσω, deſidero, tumultuor, ἐπιποθῶ, θορυβῶ.

Ἀϐηδὼν, όνος, ἡ, luſcinia, ἀηδών.

Ἀβήρω, canto, ᾄδω.

Ἀϐης, δος, ὁ καὶ ἡ, ſtultus, imprudens, improbus.

Ἀβηνῶ, animaduerto, ὁπτῶ.

Ἀβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non coactus, ſine violentia, ἄβιος: vnde ἀβίαστος κίνησις, motus naturæ ſponte editus. τὸ ἀβίαστον, li-

Ἀϐιάζομαι, ornor, delicior. (bertas.

Ἀβίγας, Abigas, proprium fluuii.

Ἀβίκτον, quod pręſenti in periculo verſatur, ἐφ᾽ οὗ οὐκ ἐγένετο θρῆνος ὀλολυγμῶν, i. cuius exequiæ non fuere lugubres, Interpres Sophoclis.

* Ἀϐιν, ινος, abies aut picea. Inuenitur & ἄϐις, vt apud Latinos. vide Varinum.

• Ἀϐιόλη, σπέρμα τι, ſemen quoddam, Varino.

Ἀβιος, ου, ὁ, duplicem habet ſignificationem: aut enim α priuatiua particula eſt, & tum ſignificat pauperem, ᾧ μὴ βίοτος ἔστιν: à βίος deductum, ἀκτήμονα, ἀκλήρους, qui nullas habet facultates. Lucian. θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀϐίοις ἀνδράσι, ſeruituros mendicis viris & egenis. Itẽ ἄϐιος inermẽ ſignificat, qui arcu nõ vtitur, ἀπόλεμον: à βιὸς, id eſt, arcus. Item non violentum, non iniurium, οὐκ ἀδικοῦντα, qui nullam aliis infert iniuriam: à βία, id eſt, violentia. Demoſt. hoc nomine eum vocat, qui nullam vitæ ſuæ rationem habet. Homerus Thraces ἀϐίους appellauit, quaſi à cõmuni vitæ ſtatu alienos, vt qui mulieribus abſtineant. ἄϐιοι etiam (vt Etymolog. habet) βίαις μὴ χρώμενοι, ὅ ἐστι, νόμοις καὶ πολιτείαις. Aut certè α intenſiua eſt particula, & tunc eum ſignificat cui nihil eorum deeſt quæ pertinẽt ad victum & facultates rerum, & ad potentiam, id eſt, opulentum. Item μακρόβιον, μεγαλότεκνον. ἄϐιος βίος, vita non vitalis, in Epigram. ἄϐιος αἰσχύνη, extremus pudor, Plato Legib. Ἄβιοι, Abii, gens Scythica. vide apud Stephanũ περὶ πόλεων. Philoſtratus in Heroicis inquit Abios dici à poetis, qui ſuperiora Myſiæ incolunt.

Ἀϐίωτος, ου, ὁ, doloribus plenus, triſtis, humilis, abiectus, qui non viuit, ὁ μὴ ζῶν, mendicus, κακὸς, ἀηδὴς, ὀδυνηρός. vnde ἀϐίωτος βίος, vita iniucunda & acerba & minimè vitalis. Dicitur & ἀϐίωτος tertia breui. Lucilius epigrammatarius, τοῦτον δύσζωον κἀϐίωτον βίοτον. Ariſtoph. in Pluto, ἀϐίωτον εἶναί μοι νενόμικα τὸν βίον, AEſchines in Cteſiph. ἀϐίωτον ἡγησάμενος εἶναι, εἴ τινος ἀπολειφθήσεται δωροδοκίας, i. non ſibi viuendum arbitratus, ſi, &c. ἀϐίωτος αἰὼν apud Xenophontem, i. ætas mendica & miſera.

Ἀβιώτως, Plutarch. in Solone, ἀβιώτως καὶ αἰσχρῶς ὑπὸ λύπης διετέθησαν, i. fœdè ac turpiter in dolore ſe habuerunt. ἀβιώτως ἔχειν, periclitari de vita, infeliciter viuere.

Ἀβλάβεια, ας, ἡ, incolumitas, innocentia, indemnitas. Cic. lib. 3. Tuſcul. Innocentia, inquit, apud Græcos vſitatum nomen nõ habet, ſed habere poteſt, ἀβλάβεια, &c.

Ἀβλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, innocens, inoffenſus, illæſus, tutus, ſaluber, nõ nocens, incolumis. Plato 2. de Repub. τὸ χαίρειν καὶ αἱ ἡδοναὶ ὅσαι ἀβλαβεῖς, i. quæ nihil afferunt detrimenti. Xenoph. παρ' ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς παρέχεται, præſtat illæſos.

Ἀβλαβῶς, citra noxam, innocenter, innocuè.

Ἀβλαβώνιον, ſic dicebatur apud Aegyptios funis è corticibus connexus, purgationis cauſa.

* Ἀβλαδέως, ἡδέως, ſuauiter, Varinus.

* Ἀβλαξ, ακος, ὁ, λαμπρὸς, clarus, Heſych.

Ἄβλαρα, ligna, τὰ ξύλα.

Ἄβλας, ſtupidus, ignorans, ingratus.

Ἀβλαστέω, ῶ, μ. ήσω, malè germino, non ſuccreſco.

Ἀβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ἄβλαστος, ου, apud Theophr. infœcundus, non germinans, nõ ſuccreſcens. dicitur & Ἀβλάστητος, qui nequit germinare, qui nequit pullulare.

Ἀβλαυτος, ου, ὁ, nudus pedes, ἀνυπόδητος.

Ἀβληχρὸν, inualidum, ἀδρανές: ſic Nicand. Interpr.

Ἀβλεμέως, Aduerb. negligenter: pro ἀμελέως, & tranſpoſitione literarum ἀλεμέως, pleonaſmóque ipſius β, ἀβλεμέως, Orione authore.

* Ἀβλεννὴς, έος, piſcis acus, alio nomine βελόνη & ῥαφὶς, apud Athenæum.

Ἀβλεπτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, deſpect⁹, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Ἀβλέπτημα, ατος, τὸ, delictum, peccatum.

Ἀβλεπτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, peccator, ἁμαρτωλός.

Ἀβλεπτῶ, delinquo, pecco.

Ἀβλεψία, ας, ἡ, cæcitas, inconſyderantia.

Ἀβληρα, ων, ἡ, habena.

Ἀβλὴς, ῆτος: ab α priuat. & βάλλομαι, βέβλημαι, de iaculo dicitur recenti, necdũ aliquò miſſo, quo ſcilicet neminem adhuc percuſſeris, & cuius cuſpis integra ſit, neque frequentibus ictibus obtuſa. ἀβλῆς οἶστος, apud Homerũ, ſagitta nondum iacta, nondum arcu excuſſa.

Ἀβλήσματον, vel ἀβλήματον, intactum.

Ἀβλητῆρες, οἱ, teſtes, μάρτυρες, συναλλαχότες. Legitur etiam Ἀβλήτορες & Ἀβολήτορες.

Ἄβλητος, ου, ὁ, illæſus, non putatus, nõ cæſus, inuiolatus, ἄτρωτος, ab omni telorum incurſu tutus & inuiolabilis, inulneratus. Differt ab ἀνούτατος, quod ſimiliter inulneratum ſignificat. Nam illud de eo dicitur, qui eminus iaculando ictus non eſt: hoc verò de eo qui cominus pugnando nullum vulnus accepit, Varin.

Ἀβληχὴ, balatus expers. Antipater Epigramm. μανίους δ' ἀβληχὴς ἐπαύλιον, &c.

Ἀβλήχημον, ονος, ἡ, obtuſus, hebes, ἀμβλύς.

Ἀβληχρὴς, έος, & Ἀβληχρὸς, οῦ, idẽ quod βληχρὸς, robuſtus ac fortis, apud Pindar. & tũc α ſuperuacaneũ eſt, vt in σταχυς & ἄσταχυς: etſi aliis στερητικῶς poſitũ eſſe videatur. Aliquãdo accipitur pro hebeti, obtuſo, molli, imbecilli, remiſſo, debili. Iliad. ε, ὑπ' ἀσθενέος χειρὸς ἀβληχρῆς, i. ἀσθενῆ, ἁπαλήν. Apoll. 2. Arg. ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος, i. ἀσθενοποιῷ ἢ ἀσθενεῖ, κατ' στέρησιν τοῦ βληχροῦ, inquit Interpr. impotentẽ ob ſoporem. ἀβληχρὰ νόσος, remiſſus & lõgus morbus, apud Plutarch. in Pericl. Et ἀβληχρὰ γυμνάσια, molles exercitationes, apud eundẽ de Valetud. tuenda. Et ἀβληχρὸς θάνατος, mors nõ violẽta, quæ & ἀβληχροποιὸς dicitur, quaſi ἀσθενεῖς ποιοῦντος τοὺς θνήσκοντας. Dicitur autẽ παρὰ τὸ βάλλειν, quod interdum καταβάλλειν εἰς γῆν καὶ φονεύειν ἀναιρεῖν ſignificat: interdum, καταβάλλεσθαι εἰς γῆν, Etym.

Ἀβλόες, ſacrifica, ἀνιερὰ, θυσίαι.

* Ἀβλόπες, ἀβλαβεῖς.

* Ἀβλος, εος, τὸ, mulctrum, vaſis genus apud Alemanos.

Ἀβλωθρίδιον, ου, τὸ, venenum, quo fœtus extinguitur, abortus, ἀτέλεστον ἔκτρωμα.

Ἀβλώσκω, apud Gazam lib. 3. Gram. vide num ſit idẽ quod βλώσκω.

Ἀβοαὶ, αἱ, precationes, εὐχαί.

Ἀβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, deſtitutus: pro immedicabili: ut ἀβοήθητος δῆξις, morſus deploratus, Dioſcorides libro 9. ἀβοήθητος φίλος, amicus qui non adiuuatur. Epictetus, ἀλλὰ σοι οἱ φίλοι ἀβοήθητοι ἔσονται, amicis prodeſſe non poteris.

Ἀβοηθητὶ, Aduerb. citra auxilium, facilè.

Ἀβοήθητον φάρμακον, irremediabile venenum, Theophr. lib. 5. hiſtor. plant.

Ἀβόητος, ὁ καὶ ἡ, tacitus, mutus.

* Ἀβολα, κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα, Heſych. teſſerarius iactus, infelix.

Ἀβολέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, occurro, obuius fio, ἀπαντῶ. Datiuo, ἀβόλησεν λιπῶσιν. Vnde & ἀβολεῖν pro intelligere, Heſychius.

Ἀβολεῖς, αἱ, ἐκβολαὶ, valla, munimenta, ſepes.

Ἀβολητοὶ, οἱ, crudeles, quibus nõ tutò obuiã venitur.

* Ἀβόλητοι, οἱ, idem.

Ἀβολήτωρ, ορος, ὁ καὶ Ἄβολις, καὶ Ἄβολος, pullus qui dentes nondum emiſit, Ariſtot. vel qui dentes adhuc habet ætatis indices, qui à Xenoph. γνώμονες appellãtur. Et ἀβολήτωρ, ὁ μὴ παραβάλλων, παρὰ τὸ ἀντιβολῶ, Etym. Vnde apud Antimachum, ἀβολήτορες, i. μάρτυρες, συνεχόντες, συναλλαχότες, ἀβλητῆρες. Eſt etiam Ἄβολος, flumen Siciliæ, Plutarch. in Timoleone.

* Ἀβόλλα, genus veſtis, Bayf. de re veſtiaria.

Ἄβος, tener. Theocrit. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους: ἐντὶ γὰρ ἄβαι, ne meas lædatis vites: ſunt enim teneræ. legunt tamen alii αὖαι, i. ſiccæ & torrefactæ.

Ἀβουλεὶ, inconſultò, imprudenter.

Ἀβουλέω, ῶ, non conſulto, nolo. Plato Epiſt. 7, ἀβουλοῦντι ἐμὲ ἀπελθεῖν, nolens me diſcedere.

Ἀβουλὴς, έος, temerarius, inconſultus, egenus.

Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuitus, inuoluntarius, μὴ βουλόμενος, non deſyderans. Item, incõſyderatus, fortuitus. ἀβούλητος πρᾶξις, res inuitè geſta, res non deſyderata, res imprudenter geſta. ἀβούλητοι συμφοραὶ, repentinæ calamitates.

Ἀβούλητον, τὸ, quod præter noſtram voluntatẽ ſit, fortuitum. τὰ ἀβούλητα, res miſeræ, res afflictæ, res quę pręter expectationẽ veniunt. Gaza de Seneɛt. ἀβούλητα ὁρᾷ, quæ non vult, videt. ἀβούλητα πράγματα, res aduerſæ, & quæ præter noſtrum conſilium accidunt.

Ἀβουλία, ας, ἡ, temeritas, inopia conſilii, imprudentia, amentia. Iſocr. οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύσασθαι παρεξορμηθείης, εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψειας, i. ſic potiſsimùm ad conſulendum incitaberis, ſi ad calamitates quas affert temeritas ſpectes. ἀβουλία, παρὰ γνώμην, inuito animo.

Ἀβούλιος, cum ἰῶτα ſcriptum, nomen proprium.

Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, κακόβουλος, conſilio carens, incõſultus, temerarius, præceps, inconſultè agens, ſtultus.

Ἀβουλότατα, quæ ſpõte ſine opera noſtra fiunt, ἀπροαίρετα: & Aduerb. pro inconſultiſsimè.

Ἀβούλως, ſtultè, inſipienter, temerè, inconſultè.

Ἀβουσκολέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, tumultuor, θορυβῶ.

Ἄβουτης, bobus carens, egens, ἀκτήμων, ἄπορος: ἀπὸ τῶν βοῶν. Heſiod. κραδίην δ' ἔδεσ' αἰθρὸς ἀβούτεω.

Ἄβρα, ας, ἡ, ancilla adoleſcentior, ancilla puella. Gen. cap. 2, Ῥεβέκκα καὶ αἱ ἄβραι αὐτῆς, Rebecca & puellæ eius: itẽ cap. 2. Exodi, αἱ ἄβραι αὐτῆς, famulæ eius.

Ἀβραδύλη, ης, ἡ, pellex ſiue concubina.

Ἀβράχουσαν, ſonuerunt, poeticum.

Ἀβραίας, Celtæ κερκοπιθήκους, hoc eſt, ſimias caudatas vocant.

Ἀβρανὶς, ίδος, ἡ, veſtis muliebris eſt crocei coloris: à Cicer. de Aruſp. crocota dicitur: & à Plauto crocotula.

Ἀβρασὰξ, Baſilides omnipotẽtem Deum appellat portentoſo

tétroſo nomine, inquit D. Hieron. in c. 3. Amos. Proph.

Ἄβραχε, ſonuit, ἤχησεν, poeticum.

Ἄβροχος παλάμη, manus non madida, Nonnus.

Ἀβρωμὸς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, deſpectus, ἀβλεπής.

Ἀβειάζεται, κοσμεῖται, θρύπτεται.

Ἀβρίζομαι, delicatè ornor, delicato cultu vtor.

Ἀβειδης, leuis, Euripid.

Ἀβεαὶς, verum: vnde ἀβεαιότερον, verius.

Ἀβειπτος, ου, ὁ, ſurdaſter, δύσκωφος, ἄηχυπνος, ἀπίστακτος, ὁ μὴ ἐχων ἀκούειν, inſomnis.

Ἀβειτά, τὰ, mundata, καθαρθέντα.

Ἀβείξ, ἐγρηγορώς, vigilans, vigil, Heſych.

Ἀβείξαι, à cibo ſumpto dormire: ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι, χειμαδίσαι, Heſychius.

Ἀβροδίαιτος, ου, ὁ, ἁβροδίαιτος, delicatè viuens, mollis, delicatus, τρυφερὸς, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀβρογάστωρ, mollis, effœminatus. (AEſchyl.

Ἀβρογόος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnia luctu eiulatúque complens,

Ἀβροδιαιτία, ας, ἡ, vita delicatior & mollis.

Ἀβροδίαιτος, ὁ καὶ ἡ, mollis, delicatè & molliter viuẽs, delicatus in cibo: ab ἁβρὸν, quod delicatũ ac molle, ſiue (vt alij) multum ſignificat, & δίαιτα. τὸ ἁβροδίαιτον, molliſsima vita, Politiano interprete, vitæ mollities, lautitia, munditia, luxuria, luxus, apud Thucydid.

Ἀβροείμονες, οἱ, ſplẽdidè ac molliter veſtiti: καλλιείμονες, λαμπρὰ ἐσθῆτα φοροῦντες, ἀπαλοφόροι: ab ἁβρὸν, Etym.

Ἀβρότονον, abrotonum herba.

Ἀβροκομάω, ῶ, capillos orno, delicioſus ſum.

Ἀβροκόμης, molliter comatus: Bacchi epitheton, πολύθριξ, mollem comam habens.

Ἀβροσύνη, ας, ἡ, tenebræ.

Ἀβρόμιος, abſtemius, ἄοινος: ab α & βρόμιος.

Ἀβρομίτρης, ου, ὁ, λαμπρομίτρης: à nomine μίτρα.

Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, obſtreperus, tumultuoſus, θορυβώδης: ab α intenſiuo, & βρόμος, quod propriè ſignificat ſtrepitũ ignis. ſed ſi α priuatiuè accipiatur, ſignificat ſine ſtrepitu, ἀπὸ βρόμου, id eſt, ἄψοφος. Apud Dioſcoridem capitur pro non graueolens: vt ἄβρομον θάλασσα, i. aqua maris virus non habens. Scribunt alij ἄβρωμος.

* Ἀβροπήνους πέπλους dixit Lycophron, tenuiſsimo filo contexta pepla.

Ἀβροπλούτοις χαίτα, coma molli & opulento ornatu redimita, Euripides.

Ἀβρὸς, ὰ, ὸν, pulcher, venuſtus, delicatus, mollis, imbecillis. Lucianus, ἐν τῷ θεῶν κρίσει, τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τὸ ἁβρὸν μᾶλλον καὶ ἀστικὸν, &c. Gaza in Catone, καὶ τί ποτ' ἂν ἡ ἀγροτικὴ πῶς ἀβρότερον, ἢ ἐν ὄψει ἐστὶ καλλίστη ζῴων; quid poteſt (inquit Cicero) eſſe tum fructu lætius, tum aſpectu iucundius? Vnde ἁβρὸς λειμὼν, floridum pratum, generoſus hortus. Item præfractus, αὐθάδης. Significat quoque eum qui leui eſt inceſſu, τὸν κοῦφον βαίνοντα: ab α & βάσις: vnde ἄβασις, & ſyncopa ἀβρὸς, vt quidam volunt. Alij malunt cum denſo ſpiritu, ab ἅπτω: vt ſit propriè ἁβρὸς, tener, qui facilè tangi poteſt, ἁπαλός. ἀβρὰ παθεῖν, languere, Plutarch. in Solone. Superlatiuum habet ἀβρότατος, i. excultiſsimus, qui eſt cute bene curata.

Ἀβροσπαγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, crapula diffluens, ἀβρογάστωρ.

Ἀβροσύνη, ης, ἡ, alacritas, deliciæ, φαιδρότης.

Ἀβροτάζω, μ. ξω, π. χα, pecco, erro: ab α particula priuatiua, & βροτὸς, homo, mortalis. Propriè de iis dicitur qui collimantes aliquò, à ſcopo aberrant: quaſi τῷ βροτοῦ ἀποτυχεῖν, ὡς ἐν πολέμῳ. Item priuor, deſtituor.

Ἀβρόταξις, εως, ἡ, peccatum, error, ἁμαρτία, διαμάρτησις.

Ἀβρότη, ης, ἡ, conticinium. dicitur autem pro ἀμβρότη, κατὰ παράλειψιν τοῦ μ: παρὰ τὸ μὴ φοιτᾶν βροτοὺς ἐν αὐτῇ: vel ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται: vel ἀμβρότη παρὰ τὸ μὴ βροτοὶ οὐ φοιτῶσι, Etym.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, ἁμαρτωλός.

Ἀβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ. Eurip. ἐν ἁβρότητι κεῖσαι, licet tibi agere delicatè.

Ἀβροτῆσαι, noctu occurriſſe, νυκτὸς ἀπαντῆσαι.

Ἀβροτίνη, ης, ἡ, peccatrix.

Ἀβροτόνον, vel Ἀβρότονον, nomẽ meretricis eſt apud Lucianum: ab ἁβρὸν, id eſt, τρυφερὸν, quod glabrum ſeu delicatum ſignificat. Apud Plutarch. proprium eſt nomen matris Themiſtoclis.

Ἀβρότονον, ου, abrotonum, herba ſeu planta perpetuò virens, Theophraſt. libro 6. hiſtor. plant. & Dioſcorid. lib. 3. Ἀβρότονον etiam legitur libro 6. Theophraſt. Vnde ἀβροτόνινον μύρον, abrotonium vnguentum, quod ex abrotono conficitur, Dioſcorid. libro 1. & ἀβροτονίτης οἶνος, vinum ex ea planta confectum, Dioſcorid. libro 5. & Columella lib. 12, cap. 35.

Ἄβροτος, ου, ὁ, inhumanus, inanimatus, inſenſibilis. Item immortalis, in Pythagoræ carmine, θεὸς ἄβροτος, minimè homo Deus. ἀβρότη νύξ. Item indemnis, ἀζήμιος. Alij ἄβροτος cum α ſcribunt.

Ἀβροχαίτης, molles capillos habens: epitheton Apollinis, in Epigramm.

Ἀβροχία, ας, ἡ, ſiccitas, hùmoris penuria.

Ἀβροχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, molliter veſtitus.

Ἄβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, non madidus, ſiccus. ἄβροχος ἄγκυρα, integra anchora, id eſt, quæ in fluctus nondum iacta eſt. Lucianus in Apolog. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων, μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας καὶ τὴν νόσον mihi fortaſsis vna illa anchora adhuc ſupereſt integra, deplorare ſenectutẽ, &c. i. illud mihi adhuc ſupereſt, quò poſsim (cõfugere.

Ἄβρωμα, συνδῆμα, mora.

Ἀβρύνομαι, μ. ῦμαι, delicior, glorior, inſoleſco, mihi placeo, θρύπτομαι, delicias facio, magni me facio, in veneratione ſum. Plato in Apolog. ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην καὶ ἡβρυνόμην ἄν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα, gloriarer & mihi ipſe placerem, ſi hæc ſcirem. Legitur & Ἀβρύνω, authore Gaza libro 3. Gram. id eſt, orno, λαμπρύνω.

Ἄβρυσος, vel Ἄβροσος, βεβρεγμένος.

Ἀβρώμα, ſtolæ muliebris genus.

Ἄβρωμος, grauiter olens, fœtidus. Nam βρωμᾶσθαι de leonibus, hircis, atque id genus aliis animantibus grauiter olentibus dicitur: & α hîc auget. Item non olens virus, non pecuinoſus, nullum habẽs odoris virus, Dioſcorides libro 4. Etymolog. ἄβρωμοι, οἱ ἄγαν βρωμοῦντες, ὁ ἴσον ἐχοῦντες: παρὰ τὸ βρῶμος, quod τὸν ἦχον ſignificat. ἄβρωμοι ἰχθῦς apud Athenæum identidem, εὔχυλοι, εὔστομοι: his opponuntur βρωμώδεις, q. ſalſuginem marinã redolentes.

Ἀβρομοῦ πήχεις, ου, ὁ, clamoſus, grauiſtrepus, vociferator, Heſychius.

Ἄβρωνος βίος, Abronis vita, prouerbialiter dicitur de molliter & delicioſè viuentibus. Vide apud Eraſmum & Suidam.

Ἀβρῶς, ſplẽdidè, λαμπρῶς, lautè, delicatè, delicioſè, molliter, Aduerbium.

Ἀβρὼς, ῶτος, nõ exeſus, nõ roſus, nõ morſus, in Epigr.

Ἀβρώτη, Abrota, filia OEcheſti, ſoror Megari, & vxor Niſi Megarenſium regis, Plutarch. in Probl.

Ἄβρωτος ſeu ἄβρωτος, cibo inutilis: vt ἄβρωτος ἰχθὺς, piſcis menſæ non aptus, in cibos non admittendus, Gaza, qui non eſt eſui. Item ἄβρωτος, cariem & teredines non ſentiens, non carioſus, non exeſus, Dioſcor. l. 3. ἄβρωτα ἱμάτια, veſtes ab eroſionis vitio vendicatæ, non eroſæ.

Ἀβυδηνὰ, τὰ, futilia ac nulla æſtimatione digna, Eraſ. in prouerbio, Abydena illatio: à nomine ἄβυδος.

Ἄβυδον, ου, τὸ, profundum, βαθύ.

Ἄβυδος, Abydus, vrbs Helleſponti: vnde Ἀβυδόθι, Abydi, in Abydo.

Ἀβυδοκόμαι, οἱ, ſycophantæ, velut κομῶντες, id eſt, efferentes ſe.

Ἀβύρβηλον, multum, vanum, πολὺ, μάταιον, δεινὸν, συρφετῶδες, ἀναίσχυντον, ἰταμές. Et ἀβύρβηλος, μέγας, καταπληκτικός. Dicitur & ἀβίρβηλος pro eodem, Varin.

Ἀβυρτάκη, ης, ἡ, genus edulii barbarici ex porro, cardamo, mali punici granis confectum. vnde

Ἀβυρτακοποιοί, οἱ, qui ciuſmodi eſculenta parant. vide Cæl.lib.14,cap.56.

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, vorago, immenſæ altitudinis aqua: παρὰ τὸ δύω, τὸ ὑπεισέρχομαι: vel ſine mutatione literarum, παρὰ τὸ βύω, βύσω, βέβυκα, βέβυσμαι, βέβυσαι. vnde βυσσὸς καὶ ἄβυσσος, εἰς ὃν οὐδεὶς εἰσέρχεται διὰ τὸ βάθος: vel παρὰ τὸ βύω τὸ καλύπτω, καὶ τὸ α ἐπιτατικὸν, ὁ τόπος ὁ ὑπὸ πλήθους ὑδάτων καλυπτόμενος, Etym. D. Auguſtinus non ſolùm de aqua, ſed de quauis etiam humida natura dici author eſt. Accipitur etiam adiectiuè pro profundus, in immenſum patens, vt λίμνη ἄβυσσος, Ariſtop. & ἄβυσσον πέλαγος, apud Aeſchylum, i. pelagus ita altum, vt fundo vacet, nec ſine periculo maximo nauigetur. ἀβύσσων πραγμάτων πέλαγος, immenſæ profunditatis rerum pelagus. ἀβύσσοισι χάσμασι, Eurip. Eſt & nomen lacus. Item Proſerpinæ ſacellum.

Ἀβώρ, vox, βοή, Laconicè.

Ἄβως, ωτος, ὁ, ſine voce, ἄφθογγος, ἄφωνος.

Ἄβωτος, ου, ὁ, iniucundus, ἀηδής.

Ἄγα, inuidia.

Ἀγάγας, pro ἀγαγών, Phrynic. Participium ab ἄγω.

Ἀγαγεῖν, duxiſſe: ab ἤγαγον 2. Indefinito Attico verbi ἄγω. vnde ἄγαγε, duc, & ἀγάγοιμι, duxiſſem, & ἀγάγω, duxero, & ἀγαγών, όντος, qui duxit. Item ἄγαγον pro ἄγαγε, duc.

* Ἀγάγεσθαι, conducere, Thucyd.

* Ἀγαγὴς, ὁ, ἡ, ſua ſponte ſubiectus, adducens.

Ἀγαγύρτης, ου, ὁ, circulator, ἀγύρτης.

Ἀγάζηλος, ὁ, inuidus, μεγαλόζηλος.

Ἀγάζομαι, & ἀγάζω, μ. σω, triſtor, grauiter fero, noceo, cogo, laboro: item impleo: etiam admiror, veneror, obſecro. Genit. vnde ἀγαζόμενοι, οἱ, admirantes.

Ἀγαθαρχίδης σάμιος, Agatharchides Samius hiſtoricus, qui de rebus Perſicis hiſtoriam texuit, Plutarchus in Parallelis.

* Ἀγαθαρχία, vt διαρχία, &

Ἀγαθαρχία τελεῖ, ſæpius apud Areopag.

Ἀγαθεωρεῖν, cōſiderare, inſpectare, velut ii qui rem diu non viſam inſpiciunt.

Ἀγαθῇ τύχῃ, bene precantis eſt: quemadmodum & Latini dicunt, quod bene vertat, quod fauſtum felixque ſit. vide in ἀγαθός.

Ἀγαθίζομαι, bona dico, ἀγαθὰ λέγω.

Ἀγαθικὸς, ſtudioſus, σπουδαῖος.

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, glomus, cumulus, aceruus. vnde Prouerbium, ἀγαθῶν ἀγαθίδες, Bonorum glomi, Eraſ. ‖ Significat & τὴν σησαμίδα, ſeſamum, teſte Euſtat. Iliad. ε.

Ἀγαθοδαιμονισταὶ, οἱ, parcè bibentes, ὀλιγοποτοῦντες. vide Chiliad. Eraſm.

* Ἀγαθοειδὴς, ab ἰδεῖν, videre.

Ἀγαθοεργέω, ῶ, bene ago, bene facio, bene operor, Paulus ad Timoth.

Ἀγαθοεργία, ας, ἡ, egregium facinus, beneficium.

Ἀγαθοεργὸς, οὐ, beneficus, bene agēs, benemeritus, Heſiod. ſic dicebātur apud Lacedæmonios ex ciuibus, qui quum militia equeſtri perfuncti eſſent, natu grādiſſimi, quotannis, quo anno ex equitibus Spartiatis exibant, ne torpeſcerent, alii aliò mittebantur, Herodot. lib. 1.

Ἀγαθοθέλεια, ας, ἡ, rerum bonarum electio.

Ἀγαθοποιέω, ῶ, μ. ήσω, benefacio, bene ago, εὐεργετῶ: ſonat autem non ſimpliciter rem bonam facere, ſed bona rē, i. beneficio afficere & prodeſſe. Lucas c. 6. Euāg. ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας, bene faciatis bene facientibus.

Ἀγαθοποιΐα, ας, ἡ, meritum, beneficium, benefactum.

Ἀγαθοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bonorum effector, benignus, beneficus, munific^9. vnde ἀπόρροιαι ἀγαθοποιοὶ, effluentię benignę, Alex. Aphrod. de ſyderum influxu proſpero.

* Ἀγαθόφρονος, benign^9. & ἀγαθοφρόνως, benignè, Areop.

Ἀγαθὸς, ἀγαθὴ, ἀγαθὸν, bonus, integer, iuſtus, cōmendandus, idoneus, vtilis, optparus, impiger, ſtrenuus, peritus. vnde ἀγαθὴ τύχη, ſecunda fortuna & felix, id eſt, quod felix fauſtúmque ſit. Plutarch. in Themiſtocle, ἀγαθοὶ γίνονται περὶ τὸν πόλεμον, ad bellū ſe viros ſtrenuos oſtēdunt. Idem in Publicola, ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, vir omni virtute præditus, de Scæuola. Lucian. in Anacharſi, ἀγαθοὶ τὰς ψυχὰς, &c. bonas habentes animas & ſtrenuas. Thucyd. lib. 1, οὐκ ἐν ἀγαθῷ τὴν μονὴν ποιούμενος, nō ſyncerè moram faciens: ſic Valla. ὦ ἀγαθέ, ô bone vir, Lucian. ἀγαθὸς ἱππεύειν, peritus equitandi, Herodot. lib. 1. ἀγαθὸς τὰ πεζικὰ, ſtrenuus & præſtans arte pedeſtri. Xenoph. lib. 1. Pæd. ὅπως μὲν ἐσόμεθα, οἶμαι σοι ἐν εἰδόσι τοῦ ἀγαθοὺς τὰ πεζικὰ, φασίν τινες ἐκεῖνοι. Idem ibidem, τὰ πολεμικὰ ἀγαθοὶ γενόμενοι, &c. periti rei militaris. Theophr. lib. 9, cap. 12. hiſt. plantar. Genitiuo iungit, ἀγαθὸν δὲ φασι καὶ ἑλκῶν ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, valere aiunt & ad vlcera in vino & oleo. Item ἀγαθὸν τῶν ἑρπετῶν, valere aduerſus ſerpentes. Itē ἀγαθὸς σπληνὸς, ad lienem valens. Item ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, vtilis aduerſus morbum comitialē. Idem Theophr. ibidem lib. 9, cap. 13, ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη, vtilis ad vlcera. Legitur lib. 1. Reg. cap. 2, ἀγαθὸς μετὰ κυρίου καὶ μετὰ ἀνθρώπων, i. placens tam Deo quàm hominibus. Conſtruitur & cum Datiuo, vt ἀγαθὸς ὅδε τῷδε, hic huic vtilis. ἐπ' ἀγαθῷ χρῆσθαι, opportunè vti, Bud. in Epiſt. quadam ad Ianum Laſcarem, ἐγὼ τοῦτο ὀνόματι τῷ σῷ χρῆσθαι ἐπ' ἀγαθῷ. καλοὶ κἀγαθοὶ, optimates. Thucyd. lib. vltimo, καὶ τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς ὀνομαζομένους, οὐκ ἐλάσσω αὐτοὺς νομίζειν σφίσι πράγματα παρέξειν, τοῦ δήμου, ποριστὰς ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ, ἐξ ὧν τὰ πλείω αὐτοὺς ὠφελεῖσθαι, i. quinetiam eos qui optimates vocantur, non minus ſibi negotii quàm popularem ſtatum, exhibituros opinatum ire: népe ſuppeditatores & authores malorum, vnde plura ipſi commoda conſequantur. τὸ ἀγαθὸν, quum Ariſtot. in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: cæterum quum vnicum illud ac ſummum bonum intelligi vult, addit articulum τὸ ἀγαθὸν, cuius articuli vim vtcunque Latini exprimunt, adiecto Pronomine Ille. Itaque τὸ ἀγαθὸν, i. per ſe bonum, verum: ἀγαθὸν ſine articulo, bonum. Demoſthen. συνήθεις λόγους σαφῶς καὶ ἁπλῶς, ὅπως τῷ δ' ἐθελοίμεν φέροντας, οὐδὲ ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενὸς: συμφέρειν δὲ τῇ τυχούσῃ τῶν πολιτῶν, &c. Quid ſit autem ἀγαθὸν, Ariſtot. in Rhetoric. ἀγαθὰ, res egregiæ, i. virtutes, & probitas, beneficia, commoda, emolumenta, fortunæ, facultates, opes, i. τὰ ὑπάρχοντα. Iſocr. ad Demonic. ἀπέλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπεμελεῖτο δὲ τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος, fruebatur quidem præſentibus bonis, vt mortalis, curabat autem fortunas vt immortalis. Xenoph. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, neminem fortunis ſpoliauit. Dicitur interdum τἀγαθὰ pro τὰ ἀγαθά. Iſocr. de Pace, τοὺς γὰρ ἀγαθοὺς, οὓς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ, τούτους κτώμεθα, καὶ τὰς ὠφελείας, ὧν δεόμεθα τυγχάνομεν, pro virtutibus. ἀγαθίδες ἀγαθῶν: vide apud Eraſm. in Prouerb. Bonorum glomi. τὸ ἀγαθὸν λέγεται: ὡς ἀγαθὸν ὃ ἅπασιν ἀγαστὸν ἡμᾶς εἶναι ἐπ' αὐτὸ, vt ſcribit Pſellus Philoſ. Alii deducunt ab ἀγάζω, ἀγάζομαι, ἄγασαι: vnde ἀγαστὸς, & ablato σ, mutatóque τ in θ, ἀγαθός.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, ‖ idem quod θειότης, Nazanzen. de Deo.

Ἀγαθουργία, idem quod ἀγαθοεργία, præſtantia facti, beneficium, ἀγαθουργός.

Ἀγαθύνω, benefacio, bonum facio, amplifico, ſtudioſè ago, ſiue benignè ago: vt illud, ἀγάθυνον κύριε τοῖς ἀγαθοῖς, benefac Domine bonis. Et capite 6. Danielis Prophetæ, ἠγαθύνθη ἐπ' αὐτῷ, gauiſus eſt propter eum. Et libro ſecundo Regum, cap. 13, ἀγαθυνθεὶς ἐν τῷ οἴνῳ, vinolentus & temulentus.

Ἀγάθων σάμιος, Agathon Samius, hiſtoricus, Plutarchus in Parallel.

Ἀγαθῶς, validè.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, bonitas, probitas, bonum. Huic opponitur πονηρία. ‖ Pro felicitate & rebus ſecundis ſæpius ponitur.

Ἄγαι, littora, vulnera.

Ἀγαίομαι, admiror: item inuideo, æmulor, iraſcor, indignor, malè conſultum volo: vt Heſio. τῷ δ' ἤτοι ζεὺς αὐτὸς ἀγάσσεται,

ἀγάσεται, i. μέμφεται, ὀργίζεται, νεμεσᾷ, ἀγανακτεῖ, τιμωρίαν ἐπάγει, ſuccenſet. Plutarch. cum Accuſ. οὐδ' ἀγάσομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus inuideo.

Α᾽γαῖος, α, ὁ, purus, elegans: vox antiquis vſurpata. Item ἀγαῖος, inuidioſus, ἐπίφθονος, θαυμαστός.

Α᾽γαίων, νος, ὁ, Sol.

Α᾽γακλεής, ἑος, ὁ ἡ, ὁ, & ἀγακλῆς, ἑος, ὁ ἡ, ὁ, perquã glorioſus, percelebris. Antipater in Epigr. ἡεσσαν πολίεσσιν ἀγακλέα.

Α᾽γακλειτός, ἡ ἀγακλειτός, ου, ὁ, præclarus. Homer. Iliad. ß, ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός, i. πάνυ ἐνδόξου.

Α᾽γακλυτός, pernobilis, διαβόητος, ἀγαυόνδοξος, valde inclytus & celebris, poeticum. Heſiod. ἥφαιστος ἀγακλυτός, & longa penultima, Idem, τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσεν, Tyrrhenis præclaris imperabat.

Α᾽γάλακτες, ων, οἱ, collactanei, fratres, cognati: ab α, quod pro ὁμοῦ accipitur, & γάλα: quaſi ὁμογάλακτες, vel τὸ αὐτὸ γάλα σπάσαντες: à Nominatiuo ἀγάλαξ.

Α᾽γαλακτία, ας, ἡ, defectus lactis.

* Α᾽γάλακτον πεδίον, & τὰ ἀγάλακτα, & ἀγάλακτοι νομαί, pro paſcuis lacti generando ineptis, ſæpius apud Galen.

Α᾽γάλακτος, ὁ, ὁμόθηλος, collactaneus. aliquando qui lac non guſtarit. Nonnus, τυφλὸς ἰδὼν ἀγάλακτος.

Α᾽γαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, collactatio.

Α᾽γάλαστος, ου, ὁ, intemperans, ἀκόλαστος.

* Α᾽γαλέος, ὁ, cauus, præruptus, κατεαγώς, εὔθλαστος: ab ἄγος, fragmentum.

Α᾽γάλλοχον, agallachon, lignum eſt, quod ex India & Arabia deportatur, Thyię ligno ſimile, odoratum, Dioſc. Xilaloe à recentioribus dicitur, quaſi aloes lignum.

Α᾽γαλλιτόν, ν, τό, quo quis mirificè delectetur.

Α᾽γαλλιάζω, λοιδορέομαι, conuitior, rixor.

Α᾽γαλλίαμα, τος, τό, δόξασμα, exultatio.

Α᾽γαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, εὐφροσύνη, lętitia, gaudiũ. hæc dictio geſticulationem magis ſonat lætãtis, quàm ipſum gaudiũ. Nazanz. ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν ἡ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις, auribus diuinis percipiamus gaudium & lætitiã.

Α᾽γαλλιάω, μ. σω, π. κα, ἀγάλλομαι, exulto: & ἀγαλλιάομαι. Naz. τρόμῳ ἡ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε, cum tremore & gaudio exultate.

Α᾽γαλλιστής, ου, ὁ, conuitiator.

Α᾽γάλλομαι, geſtio, glorior, exulto, χαίρω, τέρπομαι, ſum lætus & hilaris, mihi placeo: παρὰ τὸ ἄγαν ἡ τὸ ἄλλω, τὸ πηδῶ. ἀγάλλε, ἱλάσκου, placa Deum. ἀγάλλομαι τούτῳ, ἡ ἐπὶ τούτῳ. Odyſſ. ι, ἀγαλλόμεναι διὸς οὖρῳ. Cum Accuſat. etiam inuenitur lib. 3. Epigr. ξωὴν ἀγαλλόμενοι, ἡ τάφον ὡς θάλαμον, i. lætitia proſequentes. Cum Infinitiuo Nonnus, ἰδεῖν ἠγάλλετο θυμῷ. Hom. Ilia. ϛ, ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι, geſtiẽtia alis. Herodot. lib. 1, αἱ δὲ δυώδεκα πόλιες αὗται τῷ οὐνόματι ἠγάλλοντο, i. hoc nomine ſe venditabant. Xenoph. οἱ δὲ γεραίτεροι ὑπὸ τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, ſe lætantur honore affici à iunioribus.

* Α᾽γάλοχον, lignum Dioſcor. lib. 1, cap. 21.

Α᾽γάλλω, facio, paro, delicior, orno, illuſtro, inſignio, τιμῶ, κοσμῶ, Gregor. Bud. Com.

Α᾽γαλμα, ατος, τό, ſtatua, imago, ſimulachrum, ſignum, exemplar, res afferens gaudium, παρ' ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις ἡ χαίρει, res accuratè exculta, oblectamentũ, καλλώπισμα. Herodo. lib. 1. de Perſis, ἀγάλματα μὲν ἡ νηοὺς ἡ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιευμένους ἱδρύεσθαι, ſtatuas non ſolent extruere In Epigr. de Helena, εἰσορῶ γὰρ ἄγαλμα διειπετές, exẽplar & gratum ſpecimen.

Α᾽γαλμάτιον, ου, τό, diminutiuum, imaguncula. Lucian. περὶ τοῦ ἐνυπνίου, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφειν ἡ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζειν, i. ſi viderer & deos inſculpere, & ſtatuas quaſdam paruas concinnare.

Α᾽γαλματοποιΐα, ας, ἡ, ars ſtatuaria.

Α᾽γαλματοποιός, ὁ, ὁ, ſtatuarius,

Α᾽γαλματοφορέω, ῶ, orno, illuſtro, καλλωπίζω. vnde ἀγαλματοφορούμενος, qui in ſe ipſo fert rerũ imagines, q̃ animo per cipiũtur.

Α᾽γαλματον, infirmum, imbecille.

Α᾽γαλμος, ὁ, ὁ, conuitium, λοιδορία.

Α᾽γαλόπιμος, venerabilis, ſplendidus.

Α᾽γαμαι, μ. ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω, ἀόρ. α, ἠγάσθην, μέσος ἀορ. ἠγασάμην, i. admiror, laude proſequor, admiratione delector: ſic Cicero. admiror & commendo. Huius verbi Actiuum ἄγαμι inuſitatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἄγω. Conſtruitur hoc modo, ἄγαμαί σε τῆς φρονήματος: ἡ αὐτῆ φρόνεως ἄγαμαί σε τὸ φρόνημα, admiror tuam prudentiam, admiror te ob prudentiam. Budæus in Epiſt. quadam ad Chriſtophorum Lõgolium, τοῦτον μὲν δὴ με τὸν νεωτερισμὸν ἀγασθῆναί σε καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς τἀμὰ συγγράμματα ἀνεγνωκότας, οὔτ' αὐτὸς ἄγαμαι, οὔτε δ' ὅμως ἄγω, i. hoc quidem nouum meum vitæ inſtitutum mirari te ac alios, qui libros meos legerunt, neque ipſe admiror, neque, &c. Philoſtratus in Heroicis, ὁ δὲ ἠσθεὶς τῷ τοῦ ἀντιλόχου εἴδει, ἡ τῆς προθυμίας ἀγασθεὶς αὐτόν, &c. ille delectatus Antilochi forma, ipſúmque ob animi prõptitudinem admiratus: vbi ἡσθεὶς intelligitur. Sic Xenoph. 2. Pædiæ, τοῦτον ὁ Κῦρος ἀγασθεὶς τῆς τε πρᾳότητος ἡ διδασκαλίας καὶ τῆς ἐπιμελείας, ἐκάλεσεν αὖ ἡ τούτου τὴν τάξιν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Iſocrates περὶ φιλίππου, ἡ γὰρ ἐκείνων ἄγανται μᾶλλον τὴν ἧτταν τὴν ἐν θερμοπύλαις, ἢ τὰς ἄλλας νίκας, etenim illorum cladem in Thermopylis acceptam maiori commendant admiratione, quàm alias victorias. Homer. Iliad. γ, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσατο, i. ἐθαύμασε. Iſocr. ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, οἶμαι δὲ ἡ τὴν πόλεμον τοῦτον, θεῶν τινα ἀγαγεῖν ἀγασθέντα τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Ariſtides ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, ἡ μὴν τὴν γε τῶν ὀρῶν φαιδρότητα ἡ χάριν τίς οὐκ ἂν ἀγασθείη, &c. atqui hanc montium ſpeciẽ & gratiam quis non admiretur? Plutarch. & Xenoph. lib. 3. Pædiæ, ἄγαμαι τὸ πατρὸς ὅσα βεβούλευται ἢ ὅσα πέπραχε, &c. grata ſunt tibi quæcunque vel deliberauit pater, vel fecit. Item 2. ἐπειμὲ ἀγαμένους μὲν ἑαυτούς, ἐπαινουμένους δὲ ἡ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων, id eſt, ſeipſos mirantes. Xenoph. ἄγασαί τε αὐτόν, ἡ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτῷ εἶναι, eum ſuſpicis. Idem, διὰ τὸ ἀγᾶσθαι αὐτὸν ἡ ἀγαπῶν ἔχειν πρὸς αὐτόν, quòd eum perſequeris admiratione, & eum diligis. Plato lib. 1. de Rep. ἡ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα, &c. i. ego his quæ dicebat mirificè oblectatus. Idem lib. 2, τὴν φύσιν γλαύκωνος ἠγάμην, ingenium Glauconis ſuſpiciebam. Plutarchus in Theſeo, ἡ τὸ κάλλος ἐθαύμασε ἡ τὴν τόλμαν ἠγάσθη, & formam & animi præſtantiam eſt admiratus. Idem in Publicola, ἀγασθεὶς ἡ θαυμάσας τὸ φρόνημα, admiratus animi magnitudinẽ. Idẽ in Themiſt. cũ Genit. ἀγάμενος τῆς παρουσίας, præſentia lætatus. Idẽ in Othone, ἠγάσθησαν οἱ παρόντες ἀμφοτέρων, vtrũq; præſentes ſunt admirati. Philoſtr. in Heroic. ἄγαμαί σε τὸν ἑταῖρον: vbi Steph. Niger, tibi ſocium inuideo. Plutar. de trãquill. animor. ἄγαμαι τὸν διογένους, &c. vbi Bud. Equidem Diogenis illud dictũ memorabile eſſe cenſeo, &c. Demoſt. ἐν τῷ περὶ τὸ στεφάνου λόγῳ, τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Herodot. videtur iũxiſſe Dat. ἐν τῇ μελπομένῃ, οἱ δὲ σκύθαι ἀγάμενοι τῇ πυρίῃ, ὠρύοντο), Scytæ verò ſtupentes thuribulo fremunt. Capitur etiã ꝓ indignor: vt illud, ὕβριν ἀγασσάμενος, i. ob contumeliã indignatus. Hom. Ilia. ν, ἔφασκε ποσειδάων ἀγάσασθαι ἡμῖν, i. ἀγᾶσθαι ὀργισθῆναι, indignari, ſuccẽſere, Didym. Eſt etiã ἄγαμαι, colo & veneror: vt in Epig. ἰλάσκεις παλλάδα σοὶ μὲν χρυσοῦ γὰρ τὸν, ὡς θέμις ἡ λήμονι λίαν ἠγασάμην. Pro ꝓbo & laudo, ſeu etiã oblector, in l. 1. Epigram. πατέρα δ' ἠγάσατο δουλοσύνην ὀλίγου καρπίδην τὸ ζῆν.

* Α᾽γαμέμνων ζεύς, à Lycophr. dityrãbico vocatur Iupiter: quoniã et Agamemnon Ἀρυσρίων, & ζεὺς Ἀρυμίδων dicitur; quæ duo idem notant: ſic ζεὺς ἀγαμέμνων, quaſi Ἀρυσρίων, Euſtath. Iliad. ß.

Α᾽γαμένως, admirabiliter, amicé.

Α᾽γάμετος, ὁ ἡ, ὁ, cœlebs, ἄγαμος.

Α᾽γαμήστωρ, ορος, valde peritus & cõſultus: ſic dicitur Apollo.

Α᾽γαμία, ας, ἡ, & ἀγάμιον, ν, τό, cœlibatus. hinc ἀγαμίου ζημία apud Spart.

Α᾽γαμίς, vrbs circa Heracleam Ponticã. vnde ἀγάμιος, ciuis illius vrbis.

Α᾽γαμος, ὁ ἡ, ἡ, cœlebs, qui nuptias nõ eſt expert*, ἄζυξ. Lucian. ἐν τῷ θεῶν κρίσει, οὐ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ἡ ἀφροδίτη, i. non prorſus cœlebs eſt. Iulian. in Epigram. τοῖς δ' ἀγάμοις ἀρεσταὶ ἀεὶ βίος. Homer. ἀγαμός τ' ἀπόλεσθαι.

Α᾽γαν, vehementer, admodum, valde, nimis, anxiè, a-

uidè, multum, ἀκριβῶς, σφοδρῶς, πάνυ σφόδρα, μεγάλως. Ponitur autem eleganter cum articulo, vt ὁ ἄγαν, i. immodicus, nimius. ἡ ἄγαν πλησμονὴ, immodica ingurgitatio. ἡ ἄγαν ἐπιθυμία, i. cupiditatis ardor. Lucian. ἵνα μὴ ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην, i. non admodum anxiè de vehementer amplectenda libertate diſceptarem. D. Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης, iunxit Superlatiuo, ὅτι ἔχθρας τὴν οὕτως ἀκίνητον δύναται ἔχειν πρὸς τοὺς ἄγαν πολεμιωτάτους αὐτῷ, ὅσην πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὁ πονηρὸς, i. neque inimicitias quiſquam adeò ſæuas & implacabiles ſuſcipere poteſt in hoſtes ſibi infeſtiſſimos, quantas aduerſus humanam naturam ille malignus. Xenoph. lib. 1. Pæd. περὶ ἀφροδισίων ἡ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους, id eſt, cum admodum iuuenibus ſeu adoleſcentibus.

Ἀγανακτέω, ῶ, μ. ήσω, acerbè ſeu indignè fero, μέμφομαι, conqueror, doleo, i. doloris ſenſu afficior. Dioſcor. lib. 5. cap. 76, ἀγανακτῶν τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γεύσει, i. dentes in guſtu offendi. Plutarchus in Camillo, ἠγανάκτουν πρὸς αὐτοὺς, de ipſis conquerebantur. Iſocrat. in Panegyr. ἀγανακτοῦμεν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, ſtatum præſentem inſêſe terre, i. μεμψιμοιρεῖν, i: conqueri. Lucian. in dialogo, qui ἁλιεὺς inſcribitur, ὅλως δὲ ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανακτεῖ περιυβρισμένης καὶ κακῶς ἀκουούσης, &c. denique querere quod philoſophia ipſa indignè tractetur ac malè audiat, i. μέμφεται. Idē in Tim. τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ᾽ αὐτῶν; quid in eos deſtomacharis? quid iſtuc eſt quod tecū ſtomacharis propter eos? ἀγανακτήσας, indignè percitus. Iſocrat. ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἁρπαγῆς ἀγανακτοῦμεν, i. ſi cui illi res ſuas abſtulerint, grauiter feremus. Demoſth. pro corona, ἵνα ὅπου σὺ παρὼν τηλικαύτην πρᾶξιν ὁρῷν ἀφαιρουμένην με τῆς πόλεως ἠγανάκτησας. Idem ibid. οὐδ᾽ ἀγανακτῶν ἐπὶ τούτοις ἑωρᾶτο, neque ob hæc videbatur indignari. Inuenitur & in voce Paſſiua pro eodem. Lucian. in ſomnio, ἀγανακτηθείσης δὲ τῆς μητρὸς καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ τὸ ξύλον ἤδη κατεῖδε ἐπὶ ἐνδεχομένως. Idem Lucia. in Prometheo cum Accuſatiuo, ἐκ ἔφησεν τηλικοῦτα ἐπ᾽ αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, &c. Plato Epiſtola ſeptima, πολλὰ περὶ τῶν τότε πραττομένων ἠγανάκτει, multa de his quæ tū facta ſunt, graui animo ferebat.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio, ſtomachatio, querela. Thucydid. lib. 2, καὶ μόνη τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει. || Item dolor: vnde & συναγανακτεῖν, condoleſcere.

Ἀγανακτικὸς, ὀργίλος, querulus, qui facilè conqueritur, & ægrè fert caſus incommodos, Plato lib. 10. de Rep.

Ἀγαύη, ης, ἡ, Nymphæ nomen, à nimio ſplendore. Compoſitum eſt autem ex α intenſiuo, & γαύω.

Ἀγανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dulcis: ἀγανὸς, poeticum πρᾶος.

Ἀγανίκη, Aganice, filia Hegetoris Theſſali.

Ἀγανίππη, ης, nomen fontis in Bœotia Muſis dicati. vnde & ἀγανιππίδες μοῦσαι, ab ἄγαν & ἵππος. Hæc Aganippe, quòd pleniluniorum & defectuum eſſet gnara, tempúſque prænoſſet, quo Lunam ab vmbra terræ intercipi contingeret, perſuadebat mulieribus ſe Lunam cælo deducere, Plutarch.

Ἀγάννιφος, valde niualis, dealbatus, valde niuoſus. Ilia. α, ἔβη δ᾽ αὐτὸν πρὸς ὄλυμπον ἀγάννιφον, &c. breui penultima, id eſt, τὸν ἄγαν νιφόμενον, τὸν πάνυ κατανιφόμενον, τὸν ἄγαν βαλλόμενον νιφετῷ, πολυνιφον, χειονώδη, de cælo: ſed alludit ad montem Theſſaliæ Olympum nomine. Alii exponunt, τὸν ἔτι ὅλως νιφόμενον, παρὰ τὸ νείφω, ſiue νίφω, ningo.

Ἀγάνομαι, negotior: interdum pro indignor, ἀχθέομαι, ἀγανακτῶ.

Ἄγανον, ου, τὸ, accentu in prima, lignum fractum, κατεαγὸς ξύλον, φρυγανῶδες.

Ἀγανὸς, οῦ, ὁ, accentu in vltima, pulcher, bonus, πρᾶος, placidus, προσηνὴς, blandus, dulcis, mitis, manſuetus, hilaris. Iliad. β, τοῖς δ᾽ ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε, id eſt, προσηνέσι, καὶ πραέσιν. Aliquando ἀθάνατον: vt Odyſſ. γ, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε: ab ἀγάζω, θαυμάζω, vt ſit idem quod θαυμαστός.

Ἀγανοφροσύνη, ης, ἡ, placiditas, comitas, hilaritas, māſuetudo.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mitis, valde prudens, πρᾶος προσηνὴς τὰς φρένας, manſuetus, animo leni placidóque præditus, blandus.

Ἀγανῶπις, ιδος, placido aſpectu intuens, εὐόφθαλμος, καλῶς βλέπουσα.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, qui ob virtutem admirationi eſt, vel virtutem admiratur.

Ἀγάομαι, ἀγῶμαι, admiror. Heſio. in Theog. κείνου ὑπέροπλον ἀγώμενος, i. θαυμάζων ἢ φθονῶν ἢ ἐκπληττόμενος.

* Ἀγαὸς, idem quod ἀγανός.

Ἀγαπάζομαι, amplector, affecto, amo, ἀγαπῶ. Accuſ. iungitur. Reperitur & Actiuū ἀγαπάζω pro eodem. Muſæus, θελξινόον ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων.

Ἀγαπάω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, adamo, diligo, colo, amplector, amo. Accuſ. Matth. ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου. Ioſeph. Iud. belli lib. 2, i. ἀγαπῶσι τοὺς αὐτῶν δεσπότας, venerātur ſuos principes. Iſocrat. οὐδὲ τὸν πλοῦτον ὑπερβαλλόντως ἠγάπα, expetebat, affectabat. Plato de Rep. ἀγαπᾷν τὰ χρήματα, amare opes. ἀγαπάζεσθαι, pro eodem dicit. ἀγαπῶ περὶ πλείονος, magis amplector. Plato in Epiſt. ἀρετὴν περὶ πλείονος τῆς τε ἄλλης τρυφῆς ἀγαπητικὸς, virtutem potius quàm voluptatem ſectatus. Plus ſignificat quàm φιλῶ. ὁ ἀγαπώμενος, charus, amaſius. ἡ ἀγαπωμένη, amica. Lucian. in Nigrino, ἐξαπατῶσι τὴν νόσον ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων. Idem, χαίρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. Interdum pro ſoleo, φιλῶ. Interdum pro boni conſulo, contentus ſum, ſat habeo, ſatis me habere opinor, acquieſco alicui rei, στέργω. In qua ſignificatione iungitur aliquando Datiuo: vt ἀγαπῶ τοῖς δεδικασμένοις, cōtentus ſum, ſiue acquieſco arbitrorum ſententiæ. Lucianus ἐν τῷ μονίππῳ, ὅπερ οἶμαι, καί φασι, συνετὸν ὄντα ἀφίστασθαι καὶ ἀγαπᾷν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι, id eſt, quod opinor, & inquiunt, virum prudentem acquieſcere præſentibus, & nihil eorum ducere intolerandum. Idem in dialogo ἁλιεὺς, ἡ δὲ δικαζέτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη δικάσῃ, ipſa iudicet, & nos acquieſcemus illis quæcunque ſtatuerit. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ἀγαπῴη δ᾽ ἂν εἰ τῷ ἑαυτοῦ ἔθνους ἄρχων διαγένοιτο, i. ſecum verò bene agi duceret, ſi ſuæ gentis imperium tenere pergeret. Reperitur etiam frequenter cum Accuſatiuo. Plutarch. in Publicola, ἀγαπᾷν τὴν δευτέραν τάξιν, id eſt, ſecundum locum tenere contentum eſſe. Idem alibi, ἠγάπησαν τὸ πραχθὲν ὑπὸ τῶν γυναικῶν, id eſt, libenti animo quod à mulieribus geſtum fuerat exceperunt. Idem in Camillo, ἀγαπήσας τὸ τῆς νομοθεσίας κάλλος, contentus decore inſtitutionis legum. Thucydid. lib. 6, οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν, non contenti præſenti quiete. Herodianus, ἀγαπῶσι μὲν τὴν δοθεῖσαν σωτηρίαν, id eſt, conceſſam ſalutem loco muneris interpretantur. Iſocrates ἐν τῷ πανηγυρικῷ, τελευτῶντες οὕτως μηκέτι τὴν ἐλευθερίαν ἀγαπᾷν, denique eò venerunt turpitudinis, vt non iam amplius qui defecerāt libertatem affectarent. Demoſthenes ἐν τῷ περὶ στεφάνου hoc modo vtitur, ἀγαπᾷν τὰ δῶρα ἀντὶ τῶν κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων, id eſt, præponere munera vtilitatibus publicis Græcorum. Sic ἀγαπῶ τὴν δόξαν ἀντὶ τῆς βασιλείας, imperio gloriā antepono. Plutarch. in Camillo cum πρὸ, ἀγαπῶσι τὴν ἧτταν πρὸ τῆς ἐλευθερίας, id eſt, vinci malle, quàm in libertate degere. Dicitur & hoc modo, ἀγαπῶ μᾶλλον βίον ἢ θάνατον, id eſt, vitam morti præfero. Aliquando ſine caſu & abſolutè ponitur. Interdum cum Participio. Lucian. in Timone, ἀγαπῶ ἀποφέρων τέτταρας ὀβολοὺς, ſum contentus quatuor obolis. Idem alibi, ἀγαπῶ συνὼν μιᾷ, vnica vxore ſum contentus. Ariſtides, ἠγάπησαν ἀποχωρήσαντες, fuerunt contenti refugere. Plutarch. in Numa, παραλαβόντες ἠγάπησαν, id eſt, libentiſſimè receperunt. Æſchines, ἀγαπῶν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει τιμώμενον, &c. Ponitur & cū Infinit. Ariſtot. 2. Œcon. τοὺς Λυκίους ὁρῶν ἀγαπῶντας τρίχωμα φορεῖν, videns Lycios capillum libēter nutrire. Theophraſt. l. 3. c. 2. de cauſ. plāt. ἀγαπῶ θεωρεῖν, &c. ſum deditus contēplationi. Sic ἀγαπῶ φίλος εἶναι, illud approbo vt ſim amicus. Iſocrates ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον, iūxit cū εἰ particula,

ὡς αἰτοῦντ

ὡς εἰ τοῦτον περὶ ἑκάστου τῶν ῥηθέντων παραλείψω, μὴ καὶ δόξω πάνυ ἀγαπᾷν, εἰ χαρίεντως αὐτοὺς ἠμυνάμην, i. quomodo ad ſingula dicta cõtradixerit prætermittã, ne quibuſdã videar bene mecũ agi putare, ſi me aduerſus eos tutatus ſũ. Herodia. ἀγαπήσας ἄνευ μάχης καὶ κινδύνου λαβεῖν ταῦτα, ὧν ὠρέγετο, i. Interpr. Politian. lętus citra pugnã aut diſcrimẽ vllũ cõpotẽ ſe voti factũ. Lucia. ἀγαπῶ δ᾽ ὁμοῦ καὶ ἀσπάζομαι. Interdũ pro ἱκανὸν ἐστὶ, ſatis eſſe. Idẽ in Nigrino, τόδε καινότατον πάντων, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύουσιν, ἀγαπῶσι ἀξιοῦντες ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν, i. quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obuios aliena voce ſalutãt, ſatis eſſe rati ſi ſolùm ipſos aſpexerint. Vnde etiam ἀγαπητὸν ἐστὶ, pro ſatis eſt. Herodian. in Alexandro, pro amare in vtrãque partem accepit. Xenop. l. 1. ἄσμενος τοὺς πόνους ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς κινδύνους. ἀγαπῴην ἄν, libenter amplecterer: Atticè pro ἀγαπῷμι.

Ἀγάπη, ης, ἡ, charitas, dilectio, beneuolẽtia, affectio. Iudas Apoſt. in ſua Epiſt. οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν, i. hi ſunt in dilectionibus veſtris, vel inter charitates veſtras, hoc eſt, cõuiuia, quæ pauperibus refocillandis exhibetis. vnde ἀγάπας ποιεῖσθαι, conuiuia pauperibus dare, in lib. Conciliorum ſacrorum.

Ἀγάπημα. Crates Philoſoph. in Epigr. χαῖρε θεὰ δέσποιν᾽ ἀνδρῶν ἀγάπημα, i. quã boni viri amplectuntur, & qua ſunt contenti.

Ἀγαπήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, ſtudioſus virorũ, amãs hominum, poet. γενναῖος, ἀνδρεῖος, ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, i. ἀνδρίαν. Item qui ab aliis amatur.

Ἀγάπησις, εως, ἡ, i. ἀγάπη, Plut. in Peric. ἀγάπησις ἐρωτικὴ, neceſſitudo amatoria. Dicitur & pro eodem, Ἀγαπησμός.

Ἀγαπητέον, acquieſcendum eſt. Bud. in Epiſt. ad Ludouicũ fratrẽ, ἴσμεν δὲ καὶ ἄλλως ἀγαπητέον εἶναι τοῖς ἐπικεκλωσμένοις γενομένῳ ὅ, τι ἑκάστῳ, ἄνθ᾽ ἑκόντας, ἄντ᾽ ἄκοντας, i. ſcimus verò etiam alioqui oportere contentos eſſe iis, quę vnicuique ſtatim nato, fatali ſũt decreto cõſtituta. Plat. 2, de Rep. ὃ δὲ δι᾽ αὑτὸ ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι, quod amãdũ eſt.

Ἀγαπήτη, ης, ἡ, charitas, beneuolentia, dilectio, amor.

Ἀγαπητικὸς, οῦ, vim habens diligendi.

Ἀγαπητὸς, οῦ, ὁ, char⁹ Gaza ex Cicer. grat⁹, iucund⁹, dilect⁹. plus tamẽ quiddã indicat Gręca dictio quã dilectus: aliquãdo pro ſufficiẽti & ferẽdo. Ariſtot. l. 9. Ethic. c. 10. ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. rẽ bene agi putandum eſt, ſi paucos etiam reperiamus amicos, Plut. in Public. ἀγαπητὸν ἦν νικῆσαι, exoptabilis erat victoria, vel ſatis eſſe putãdum erat viciſſe. Dem. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου, ἀγαπητὸν εἶναί μοι δοκεῖ, i. bene actum eſſe mihi videtur, ſeu ſatis eſſe, i. in eo eſſe debeo, vt ſim contentus. Budæus in quadam Epiſtola, τὸ μὲν ἔτι ἀγαπητὸν ἡμῖν μάλιστα τοῖς τὰ τῶν ἑλλήνων φροντίζουσιν, &c. Interpr. noui Teſtamenti plerũq; chariſſimus vertere ſolet: & omnino plus quiddam ſignificat quàm dilectus. Hieronym. in Epiſt. ad Philip. ſcribit magis ſignificare diligibilem quàm dilectum: atque in reipſa hoc intereſſe, quòd ἠγαπημένος, i. dilectus eſſe poſſit, qui nõ ſit ἀγαπητὸς, i. dignus qui diligatur. velut quum inimicos ex præſcripto Chriſti diligimus: ſunt quidem nobis ἠγαπημένοι, i. dilecti: at non ἀγαπητοὶ, Eraſm. Annotat. τὸ ἀγαπητὸν, affectio ſeu dilectio. Ariſtot. lib. ſecundo Politicor. δύο γάρ ἐστιν, ἃ μάλιστα ποιεῖ κήδεσθαι τοὺς ἀνθρώπους καὶ φιλεῖν, τό, τε ἴδιον καὶ τὸ ἀγαπητόν.

Ἀγαπητῶς, ſatis, ſufficienter: vt ἀγαπητῶς ἔχει τὰ ἑαυτοῦ, ſua ipſius boni conſulit, ſuis fortunis acquieſcit. ἀγαπητῶς τὰ ἑαυτοῦ φυλάττει, tantùm res ſuas defendit. ἀγαπητῶς ἐκεῖ μένοντες, ſedes illas boni conſulentes. οὐ πάντως ἀγαπητῶς, non omnibus vſquequaque voto competentibus. Aliquando accipitur pro cupidè. Bud. in quadam Epiſt. ad Ianũ Laſcar. ἐμοῦ τινων ἀγαπητῶς πυνθανομένου τῶν, &c.

Ἀγαπησμός: vide Ἀγάπησις.

Ἀγαπησύνη, ης, ἡ, dilectio.

Ἀγαπητρίως, libenter, promptè.

Ἀγαπάζω: vide in ἀγαπάω.

Ἀγαπημένη, vt ἐρωμένη, amica. Lucia. χάρις σοι παρὰ τῆς ἀγαπωμένης.

Ἀγαρικὸν, Agaricum. Plin. lib. 25, cap. 9, Agaricum, inquit, vt fungus naſcitur in arboribus circũ Boſphorũ, colore candido. Eſt & ἀγαρικὸν τὸ μέλαν, agaricum nigrũ, genus radicis lethalem vim habentis, Dioſc. li. 6, cap. 1. Alex. Aphr. in Præfat. lib. 1. Probl. ἀγαρικὸν ἕλκει φλέγμα, agaricum pituitam trahit.

Ἄγαρος, ου, ὁ, lixa, φορτηγός. aliàs ἄγγαρος.

Ἀγαρράπτω, corrumpo. Ἀγαρρύω, expecto.

Ἀγαρρία, ας, ἡ, ſeruitus.

Ἀγάρρυτος, ου, ὁ, ingratus, ἀχάριστος.

Ἀγαρροὶ, οἱ, per ſucceſſionem aliquid agentes.

Ἀγαρρὶς, collectio, multitudo congregata.

Ἀγάρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, celeriter fluens, ὁ σφοδρῶς ῥέων. Hom. Ili. ἑλλήσποντος ἀγάρροος, multifluus, valde fluens.

Ἀγας, ὁ, πλῆθος τοῦ ἀστραγάλου.

Ἀγασθεὶς, mirificè delectatus, æmulatus: ab ἄγαμαι. Item inuidus, βάσκανος.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præpotens, in Epigram.

Ἀγάστος, ου, ὁ, inclytus, celebris, ἔνδοξος.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, ἄγαλμα, σέβασμα, res veneratione digna

Ἀγασὶς, inuidia. Item ſphæra.

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, abundans ſpicis.

Ἀγάστονος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde ſuſpirans, μεγαλοστένακτος, στεναγμοῦ ἄξιος, apud Homer. luctuoſus, gemebundus.

Ἀγαστὸς, οῦ, ὁ, delectabilis, admirabilis, gratus: ab ἄγαμαι.

Ἀγάστωρ, ορος, euentris, i. ſine ventre. dicuntur etiam ἀγάστορες ἀδελφοὶ, quaſi ὁμογάστορες, ὅμαιμοι, δίδυμοι, fratres vterini, Lycophr.

Ἀγασυλλὶς, ἡ, agaſyllis: ſic dicitur frutex cum radice, vnde ſuccum ſeu liquorem eliciunt nomine amoniacum, Dioſcor. lib. 3, cap. 98.

Ἀγαύρτον, ſqualidum, ſordidum.

Ἀγατήσομαι, lædor, βλάπτομαι, poeticum.

Ἀγαυὴ, ῆς, ἡ, Agaue, filia Cadmi & Harmoniæ, (γῶν.

Ἀγαυοὶ, οἱ, Scythię populus, apud Hom. ἀγαυῶν ἱππημολ-

Ἀγαυὸς, οῦ, ὁ, λαμπρὸς, θαυμαστὸς, ἔνδοξος, ἐπιφανὴς, ſplẽdidus, clarus, magnus, admirabilis. Iliad. γ, κήρυκας ἀγαυοὺς, i. θαυμαστοί. Heſiod. in Theog. ὄπα τ᾽ ἀγαυὴν, voce horribilis ſeu ſtupendi. Fit autẽ ab ἄγω, quod eſt θαυμάζω, ἀγῶ, ἄγαμαι, ἄγασαι, ἄγαται: vnde ἀγαὸς, & pleonaſmo ipſius υ ἀγαυός: vel ἀγαίω, quod eſt γαυριῶ, & addita augendi particula α, mutatóque ι in υ, ἀγαυὸς: vnde ἀγαθότατος, ἐνδοξότατος, Etym. Aliquando pro glorioſo & ſuperbo ponitur: vnde apud Hom. μνηστῆρες ἀγαυοὶ, id eſt, arrogãtes & faſtuoſi.

Ἀγαυρίαμα, ατος, τὸ, exiſtimatio, ὑπέρμα, elatio animi, φιλαυτία.

Ἀγαυρὸς, οῦ, ὁ, contumax, inſolens, αὐθάδης, poeticum: ἀγαυρὸς, κομψὸς, κομψόχαρος, ἔνδοξος, ὑπερήφανος: Ionib⁹ ἄγαυρος: Atticis κοῦφος. παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἴρεσθαι, vel παρὰ τὸ γαίω, vel παρὰ τὸ ἄγαν, id eſt, ἔκπληξις.

Ἀγάφθεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocalis.

Ἄγγαρα, τὰ, dicuntur ipſi σταθμοὶ, hoc eſt, manſiones & diuerſoria, in quæ ἄγγαροι, hoc eſt, tabellarii, peracto diei penſo, diuertunt, Cælius lib. 10, cap. 8.

Ἀγγαρεία, ας, ἡ, coactio, violentia, neceſſitas, quod violenter iniungitur, ἡ δημοσία καὶ ἀναγκαία δουλεία, ſeruitus dicitur. vide Alcia. in Annot. in tres lib. Codic. & Ἄγγαρος.

Ἀγγαρεῖον δρόμημα, curſus perniciſſimus equitũ, vt ſcribit Herod. lib. 8. vnde nomen angariæ & parangariæ in libris Iuris manauit. Eſt autẽ nomẽ Perſicum: vulgò poſtas, quaſi poſitos collocatóſq; certis in locis appellant, Bud. Annot. poſter. ‖ Ex Pandect. Græcis ita legitur, ἔστι δὲ ἀγγαρεία μὲν ἡ πάροδος ἡ διὰ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς καὶ δρόμον ἐχούσης, ὡς τυχὸν ἐντεῦθεν ἐπὶ τίνος: παραγγαρεία δὲ ἡ διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ καὶ ὅτι τὸ παλαιὸν ἦν ὁ ταχὺς δρόμος ὁ λεγόμενος διὰ ὀχημάτων.

Ἀγγαρεύω, σω, εύσω, ω. ευκα, adigo, compello, cogo, σφάττω ἐγείρω: ἀπὸ τοῦ ἄγγαρος. Matt. 5. Euang: ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἓν, ſi quis adegerit te ad miliariũ vnũ. Idẽ c. 27, τοῦτον

ἀγγάρους ἵνα ἄγῃ, huc coegerūt vt tolleret. Suid. indicat vocē eſſe Perſicā, apud quos regii nūtii ἄγγαροι dicūtur. Vnde & qui literas inuicē tradunt perferendas (nam certis itinerum ſpatiis mutabantur) ἄγγαροι dicūtur, quos eoſdem ἀστάνδας appellant. Velocius ire credebantur nuntii huiuſmodi, quàm ſit gruum volatus. Deinde tranſlata vox eſt ad quoſuis, qui ſeruorum aut iumentorum ritu baiulant onera, i. ἀχθοφόροι. Hinc etiam mulæ ἄγγαροι vocantur. item quos recuſantes cogimus, vt nobis ſint itineris duces, ἀγγάρους rectè quis dixerit, Eraſm. in Matth. 27. Cælius lib. 10, cap. 8. Alexand. Gen. dierum l. 1, c. 27.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, onera geſto permutatione ac viciſsitudine quadam, vt Orion ſcribit.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, vaſculum.

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas, receptaculū, cōceptaculum, vaſculū, fictile, fidelia, ſaccul°, poculum, dolium, ſeria. Herodot. l. 1, ἅμαξαι τετράκυκλοι ἡμιόνειαι κομίζουσι ἐν ἀγγηΐοισι ἀργυρέοισι ἐπεστ), &c. Plut. in Peric. ꝑ teſta cerebri arietis accepit. ἐν ἀγγείοις apud Ariſtot. de Anim. vertit Gaza, in āguſtiis cōuallium, qui & alibi vertit conceptaculum cibi. Alex. Aphrod. in Probl. lib. 2, ἀγγεῖα ἰατρικά: vbi Gaza medicinales cucurbitę. Dioſc. l. 3, c. 97, ἀγγεῖον ὀστράκινον, i. vas fictile. Idē l. 5, c. 17, ἐν μεγάλῳ ἀγγείῳ, i. in magno vaſe, in ampla cortina. Galen. pro conceptaculis cibi in corpore, lib. 2. ad Glauc. φανερὸν οὖν ὅτι τούτοις ἱκανῶς ἰσχυρῷ τῷ σώματι τῆς μεταλαμβανόντων τὴν ἔξω ἀγγείων. Idē ibidē, διὰ δὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀγγείων, καὶ μάλιστ' ὅταν ἀρτηρίαι τύχωσιν οὖσαι, ὅπερ χρῆμά τι κίνδυνος αἱ αἱμοῤῥαγίαι γίνῃ, δεήσει τι διαλαμβανόντων αὐτὰς συμπίπτειν ἤτοι.

Ἀγγειοσπέρματος, & Ἀγγειόσπερμος, vaſculo ſiue vaſculis incluſum ſemen habens, Theophr. in hiſt. plant.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capax, vaſi ſimilis. τὸ ἀγγειῶδες, capax vas, conceptaculum.

Ἀγγελία, ας, ἡ, nuntiatio, rumor, fama, auditio, mandatum, nuntius, i. res nūtiata. Thucyd. l. 6. καὶ νῦν αἱ ἀγγελίαι τοῦτο δύνανται, i. atque nūc hi rumores iſtud poſſunt. Herodot. ἐν τῇ Θαλίῃ, τοῦ ἐτίμα τε μάλιστα καὶ οἱ τὰς ἀγγελίας ἐσφέρει οὗτος, i. quē maximi faciebat, & eius ipſe erat à ſecretis, i. ad eum nuntios perferebat. Lucian. in dialogo cuius titulus ἑρμῆς, διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ, &c. i. perferre eius mādata & nūtios. Dicitur & ἀγγελίη, apud Herodot. l. 1, Δελφοὶ δὲ ἀντὶ τούτων ἔδοσαν Κροίσῳ καὶ Λυδοῖσι προμαντηΐην καὶ ἀγγελίην καὶ προεδρίην, i. Delphi ꝑ his tribuerūt Crœſo & Lydis primas partes in cōſulendo oraculo & referendo, primumq; in ſedendo locum. Homer. Ili. β, πρὸς δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις πὰρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ. Odyſſ. ξ, ὅτ' ἀγγελίη ποθὶ ἔλθῃ. τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν, nuntios deferre, Herodot. lib. 1.

Ἀγγελίης, ου, ὁ, nuntius, i. ἄγγελος, & ἀγγελία, qui nūtiat, & res nuntiata dicitur, & Ἀγγελίης, ου, Ionicè pro eodem.

Ἀγγελιαφόρος, nuntius. Syneſ. pro tabellario regio, qui publico vtitur vehiculo vel equo. ſtator etiā dici poteſt, vt & ἡμεροδρόμος. Ariſtot. l. de mūdo, ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι καὶ φύλακες, &c. Herodot. lib. 1, δορυφόροις, ἀγγελιηφόροις, δικασταῖς, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα διατάξας ἦρχε, imperabat conſtitutis ſatellitibus, &c.

Ἀγγελικὸς, ή, όν, angelicus.

*Ἀγγελικόν, ſaltationis gen° fuit, quo geſtus nuntiorū (exprimebatur.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, nuntius apud Muſæum.

Ἀγγέλλω, μ. ελῶ, nuntio, μηνύω, nuntium affero, renuntio. ἀγγέλλω εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην, in vrbem victoriam nūtio: ſic Plutar. ἐν τοῖς ἠθικοῖς. Dicitur etiam ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio, εὖ ἀγγέλλω, i. bonum affero nuntium. Dicitur & ἀγγέλλομαι, pro eodē apud Soph. in Aiace, τίνος ποτ' ἀντ' ἀγγέλλομαι. Inuenitur & in Paſsiuo, ἀγγέλλομαι i. nuntior, ſeu rumor de me prodit.

Ἄγγελμα, το, annuntiatio, nuntius, mandatum.

Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuntius, legatus, internuntius, index, angelus. Thucyd. l. 7, pro ἀγγελία, νομίζων οὕτως ἂν μάλιστα τὴν αὑτοῦ γνώμην μηδὲν ἐν τῷ ἀγγέλῳ ἀφανισθεῖσαν μαθόντας τοὺς Ἀθηναίους βουλεύσασθαι περὶ τῆς ἀληθείας, i. exiſtimans ita potiſsimùm ſuam ſententiam in nuntio nihil ſuppreſſam edoctos Athenienſes de veritate conſultaturos. Homer. in Fœmin. dixit Ilia. β, ποσὶ δ' ἄγγελος ἦλθε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις. Authore Ammon. ἄγγελος eſt, ὁ τὰ ἔξωθεν ἀγγέλλων τοῖς ἔσωθεν, omnis qui externa nūtiat: cui opponitur ἐξάγγελος. Luciā. in Nigrin. ἀλλ' ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρω, i. quòd ad cętera attinet, nihil à nuntio ſiue actore Tragico diſtās. Eodem nomine & Artemis apud Syracuſios eſt appellata. ἀγγέλους Moſes vocat appoſito nomine, quos ἥρωας καὶ δαίμονας Græci appellarunt, vt ſcribit Philo de mundo. De angeli natura vide Naz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα. vnde ἀγγελικαὶ δυνάμεις, de quibus apud Nazan. εἰς τὰ γενέθλια. ἀγγέλων κλίσεις, ἐν τῷ περὶ θεολογίας, apud eundem.

Ἀγγήια, vaſa, pro ἀγγεῖα. Herodot. κενεὰ τὰ τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήια, i. vacua pecuniis marſupia.

Ἀγγαριύω, μ. σω, cogo, expecto.

Ἀγγοπύνας, τὰς, vel ἀγγοπίνια, τὰ, mellis fauos vocant.

Ἄγγος, εος, καὶ ους, τὸ, vas, doliū, ſeria, fidelia, vrna, mulctra, ἀγγεῖον. Dioſc. l. 5, οὐδὲ χωρὶς ἄγγους αὐτὴν ἀποτιθέναι, i. nec ſine vaſe ea recondenda. τὰ ἄγγη, in lib. de Animal. pro cōuallibus: ſed fortaſsè ἄγκη legendum. ἄγγος ὀστράκινον, vas fictile, vrna, Ariſtot. de mundo, ὥσπερ ἐξ ἄγγους ῥίψει σφαῖραν, &c.

Ἄγγουρος, placentæ genus.

Ἀγγίας, moleſtus, λυπηρός. Ἀγγιαὶ verò accētu in vltima θέρμους, lupinos, vel λύπας, i. dolores & moleſtias: ſic Oriō.

Ἀγγίζω, ſurripio, irrito, dolore afficio, ἐρεθίζω, ὑφαιρέω.

Ἄγγος, ἡ, dolor, ὀδύνη.

Ἀγγύλη, ης, ἡ, lorum in modum cathenæ intortum.

Ἀγγῶνες, tela magnitudinis mediæ, ἀκόντια ἰδέα τε, περιφέρεια, Suid.

Ἄγε, age, agedum, eia, φέρε, hortandi Aduerb, i. παρακελευστικόν. Plut. in Camillo, ἄγε Μάρκε Καιδίκιε, λέγε πρὸς τοὺς ἄρχοντας, age, Marce Cedici, dic ad pricipes. Ariſtop. in Pluto, ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν, ὅστις εἶ, φράσον. Homer. Ody. α, εἶπ' ἄγε μοι, i. ἄγε εἰπέ μοι. & Iliad. α, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, age: vatem aliquem interrogemus. Iliad. β, ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες: vbi cum plurali iungitur. Xenoph. in Apologia Socr. ἄγε δὴ ἀκούσατε καὶ ἄλλα. Lucia. in dialog. ἁλιεῦς, ἄγε δὴ, (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν, i. age verò, (peruenimus enim quò oportebat) hîc alicubi in veſtibulo Mineruæ iudicemus: vbi ἄγε cū Plur. ponitur. Plut. in Publ. ἄγε ὦ Τίτε, ἄγε Οὐαλέριε τί οὐκ ἀπολογεῖσθε πρὸς τὴν κατηγορίαν; i. age Tite, age Valeri, cur nō ad accuſationem reſpondetis?. Idem de tuenda valetudine, ἄγε, ὅπως εἰς καλόν τι καταθήσεσθε τὴν σχολὴν, ὦ παῖδες, videte pueri, vt otium in re quapiam honeſta collocetis. D. Iacobus in Epiſt. cap. vltimo, ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι κλαύσατε. i. agite nūc diuites plorate. Iūgitur etiā ſecūdis perſonis Indicat. καὶ πρὸ τοῦ τοῖς ἀνδράσι τοῖς πίνουσιν, ἄγε λέγομεν, vt docet Gaza, lib. 4. de Conſtr. ἄγε δῆτα, δεῦτε, δῆτα.

Ἄγεα, τὰ, τεμένη, delubra, & loca religioſa. vide Ἄγος.

Ἀγέλαξ, ακος, proprium viri, Theocr.

Ἀγείρομαι, egredior, conuitiis obruor, aggregor.

Ἀγείρω, μ. ερῶ, cogo, aggrego, cōgrego, colligo, glomero, συναθροίζω, comparo. Accuſat. iungitur, vt ἀγείρειν τὴν δύναμιν, i. vires conflo. Plut. in Romulo pro coire & cōgregari, αἱ δὲ θεράπαιναι ἀγείρονται περιιοῦσαι, καὶ παίζουσι, i. famulæ verò congregantur circumeuntes, ac ludunt. Lucian. ὡς ἀγείρειν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς, vt ſeſe cum tibiis matri adiungant. Idem, ἀγείροντες τῇ μητρί: vbi Eraſm. vertit, à Cybele deorum matre afflati conuenientes. Plato 2. de Repub. μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις, i. ſe adiungentem Inachi filiis & aggregantem. ὁ ἀγείρων, circulator.

Ἀγεννήτου, ἀθριγγώτου, ἀσυστάτου.

Ἀγέτης, ου, ὁ, iniurius, ὑβριστής.

Ἀγείτων, qui vicinū non habet, inacceſſus, Aeſchin.

Ἄγευκτον, ἄβρεχον, σκληρόν, durum, non rigatum, in Epigram. pro ἄτευκτον.

Ἀγελάδης,

Ἀγεληδὸν, gregatim, Aduerb. pro ἀγεληδόν.

Ἀγελάζω, congrego. ἀγελάζομαι, congregor, gregatim viuo, gregatim volo: ſic Gaza vertit.

* Ἀγελαία, ἡ, libertas.

Ἀγελαῖος, in grege agens, gregarius, armentarius, gregalis, ſocietate gaudens. Sunt qui ponãt differẽtiam inter ἀγελαῖος & ἀγέλαιος, vt ἀγελαῖος ſit ὁ ἐκ τῆς ἀγέλης, id eſt, de grege aliquis, & ἀγέλαιος ἰδιώτης καὶ ἀμαθής, i. rudis & imperitus. Iſocr. ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, τρεῖς ἢ τέτταρας τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι, i. tres vel quatuor ex triuialibus ſophiſtis, & omnia ſe tenere profitentibus, i. τῶν πολλῶν καὶ τυχόντων. ἀγελαίους λίθους, vocãt abiectos lapillos, ἀτελεῖς εἰκαίους, καταπεξέσους: & ἀγελαίας nuces, εἰκαίας. ἀγελαῖα ζῶα, gregalia: quibus opponuntur σποραδικά, Ariſtot. in 1. Polit. ἀγελαία βοῦς, bos in agro paſta, ſeu armentalis, vt quæ nõdum domita iugo in grege paſcitur. ἀγελαῖοι ἰχθύες, viles piſciculi, πολλοὶ μικροὶ εὐωνοί. Aliis etiã pro indocto ἀγελαῖος ſcribitur.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ, locus vbi paſcuntur armenta.

Ἀγελάρχης, ου, ὁ, qui gregi aut armento præeſt, pecoris magiſter, Plutar. in Romulo.

Ἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων, quæ præeſt pellicibus, idẽ Plutar. in Galba.

Ἀγελαστὴς, anguilla, ἔγχελυς.

Ἀγελαστί, Aduerb. citra riſum, vultuoſé.

Ἀγελαστία, ſeueritas, vultuoſitas. Bud. in quadam ad Mainum Epiſt. δυσχεραίνειν εἰωθότες ἢ διά γε ἀγελαστίας ἄγειν τὸ εἰσαγγελλόμενον, i. nuntium ſine vllo riſu excipere.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ, non ridens, triſtis, ſeuerus, ὁ μὴ γέλωτος ἄξιος, ἀλλ' ἀγανακτήσεως. Itẽ ephebus Cretenſis. Hoc etiam nomine vocatus eſt Craſſus, quem ſemel in vita riſiſſe ſcribit Lucilius.

* Ἀγελαστῶ, à riſu abſtineo, Heracl. in quadã Epiſt.

Ἀγελατέω, ῶ, expello, ſcelus expio: à nomine ἄγος.

Ἀγελεία, ας, ἡ, prædatrix, στρατιωτική: Mineruæ epithetõ. ab ἄγω & λεία, ab agendo prædam. Heſiod. in Theogon. βουλῆσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.

Ἀγέλη, ης, ἡ, grex, armentum, pecus, caula, gregis collegium à Gaza etiam vertitur. Xenophon libro 1. Pędiæ, de equis & bobus. Homer. Odyſ. ξ, δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι τόσα πώεα οἰῶν, armenta. Dicitur etiam de perdicib[us] apud Ariſtot. κατ' ἀγέλην, i. gregatim. In Epigram. Philippi ſignificat armentum, vt ποίμνη, ouile: inquit enim, εἴδωμαι πολλὴν ὄλβον ἀριζήλης ὁ πενιχρὸς, τὴν ὄϊν ὡς ποίμνην, τὴν βοῦν δ' ὡς ἀγέλην. Bianor. Epigrammatarius, ἣν χειμαζομένη εἶδε λύκων ἀγέλην. Heſiod. in Theog. βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, ποίμνας τ' εἰροπόκων ὀΐων.

Ἀγέλη, Agele, nomen loci & populi in Attica.

Ἀγεληδόν, Aduerb. armentatim, gregatim, aceruatim. dicitur & ἀγεληδόν.

Ἀγελαίτης, ου, ὁ, gregarius, vt ἀγελαῖται βοῦς.

Ἀγέληφι, ἐν τῇ ἀγέλῃ, in grege, Homer.

Ἀγίνω, poeticum. pro ἄγειν.

Ἀγενεαλόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incerti generis, cuius origo generis reddi non poſſit, aut certè hactenus non ſit reddita. Diuus Paul. in Epiſt. ad Hæbræos, ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχων.

Ἀγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, abortiuus.

Ἀγενεία, ας, ἡ, infœcunditas.

Ἀγένειος, ου, ὁ, imberbis. dicitur etiam inueſtis Latinè. τὸ ἀγένειον, mentum imberbe: vnde illud εἰς τὸ ἀγένειον ἐσκώφθη, in mentum imberbe cauillo fuit impetitus.

Ἀγενής, ſine prole, ἄνανδρος, ἄπαις.

Ἀγέννεια, ας, ἡ, vilitas, illiberalitas, ignobilitas, ingeneroſus animus. Lucian. in Prometh. μικροψυχίαν καὶ ἀγέννειαν τῆς γνώμης καὶ πρὸς ὀργὴν ὀξύρροπον, i. & animi ignobilitatem & ad irã procliuitatem.

Ἀγεννὴς, ſeu Ἀγενής, ignobilis, ſordidus, illiberalis. Demoſthen. κατὰ Μειδίου, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἀγεννὲς ὑμῶν καταγνώσομαι. Plato Epiſt. 7, ἐστὶ δή τις τρόπος οὐκ ἀγεννὴς, modus nõ inept[us].

Lucian. in dialogo Δημώνας, μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω, molles & ignaui ſunt, memores ſupernarum rerum. vnde τὸ ἀγεννὲς, i. animi ignauia, degener animus: & ἀγεννῶς, abiectè, ignaué, &c. οὐκ ἀγεννῶς, i. non mediocriter. ἀγενὴς, ignobilis, vt εὐγενὴς, nobilis. Galen. ad Glauc. καὶ δὴ καὶ τὸν πυρετὸν αὐτὸν ἐξ ὧν ἂν τὸν ἀρχὴν λαμβάνεται, τῶν ἀγενῶν ὀνομαζομένων ἐστὶ, τινὲς μὲν γὰρ πυρετοὶ πλεῖστον ἐν αὐτοῖς ἔχουσι τὸ πῦρ, οὓς δὴ καὶ ἀγενεῖς ὀνομάζουσιν, &c. ſic enim legitur: vbi tamen ἀγεννὴς per duplex ν legendum arbitror. nam ἀγενὴς, i. ἄπαις, ἀγεννὴς autem δυσγενής. Inuenitur & apud Ariſtot. lib. 1. Politic. ἀγεννέστατος.

Ἀγεννησία, ας, ἡ, ſterilitas, infœcunditas, ingeneratio, vt ita dicã, nõ generatio, ratio ingeniti, Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, εἰ μὲν τὴν ἀγεννησίαν αὐτὴν καὶ τὴν γέννησιν, οὐ ταὐτὸν, i. quod ſi ingeniti rationem & generationem, non idem.

Ἀγέννητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingenitus, i. non genitus, ortu carẽs, non factus. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, οὐκ ἂν μὲν συγχωρήσαιεν εἶναι μόνου θεοῦ τὸ ἀγέννητον, οἱ καὶ τὴν ὕλην καὶ τὴν ἰδέαν συνεισάγοντες ὡς ἀγέννητα, i. haudquaquã quidẽ conceſſerint ſolius Dei eſſe rationem ingeniti, qui etiam materiã & formam inducunt vt ingenita. Iſocr. κατὰ τῶν λοχάγων, pro infecto, i. non facto, ὧν οὐδὲν διὰ τὸ φεύγοντα τὴν δίκην, ἀγέννητόν ἐστιν, ἀλλὰ κατὰ μὲν τὸ τούτου μέρος ἅπαντα τὰ προειρημένα πέπρακται, quorum nihil per reum infectum eſt, ſed quãtum in ipſo fuit omnia ſupradicta facta fuere. Theoph. lib. 6, capite 14. de cauſis plant. ἀγέννητον τὸ ἁλμυρὸν i. quod ſalſum eſt nullam generationem præſtare poteſt.

Ἀγεννία, ας, ἡ, timiditas, imbecillitas.

Ἀγεννίους τὰς μὴ γεγεννηκυίας, ſteriles, vel quæ nondũ peperũt.

Ἀγεννῶς, Aduer. imbecilliter, ignauiter, parũ viriliter.

Ἄγεο, ἤγου, ἄρχου, duc.

Ἀγεόμενοι, ducti, pro ἀγόμενοι. ἀγόμενος ἐπὶ τὸν θάνατον, qui ad mortem ducitur. ἀγεόμενοι Varin. exponit, θαυμάζοντες id eſt, admirantes.

Ἀγέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmio carens, irremuneratus, præmio fraudatus, munere carens, immuneratus, inhonoratus: παρὰ τὸ γέρας vel γεραίρω. Iliad. α, ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω.

Ἀγερέθω, vel ἀγερέθω, παρὰ τὸ ἀγείρω: ſicut νέμω, νεμέθω, cõgrego. Actiu. Iliad. α, ἐς αὐλὴν νῆες ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, aggregabantur.

Ἄγερθεν, conuenerunt, ſimul congregati ſunt, pro ἠγέρθησαν. ἀγέρθη, congregatus eſt, pro ἠγέρθη. ἀγερθήσεται, cõgregabitur. ἀγερθεὶς, congregatus: ab ἀγείρομαι.

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, congregatio.

Ἀγέροντο, congregabantur, pro ἠγείροντο.

Ἀγερωχεῖ, ἐφορᾷ, inſpicit.

Ἀγέρωχος, ου, ὁ, rarò veniens aut viſus, ἀσπάσιος.

Ἀγερώπω, ἐφορῶ, κατασκοπεύω. aliâs ἀγερύπω ſcribitur.

Ἀγέρσαιον, rarum, Varin.

Ἄγερσις, congregatio, globus, glomeratio.

Ἀγέρω, pro ἀγείρω, congrego. Iliad. β, αἶψ' ἀγέροντο, id eſt, συναθροίζοντο.

Ἀγερώχαστο, neglexit, Varin.

Ἀγερωχία, ας, ἡ, ſuperbia, luxuria etiam exponitur capite 2. lib. Sapient. Salomonis, μηδεὶς ἡμῶν ἄμοιρος ἔστω τῆς ἡμετέρας ἀγερωχίας.

Ἀγέρωχος, ου, ὁ, ſuperbus, valde honoratus, petulans, inſolens, glorioſus, quaſi ἀγεράοχος. vel ὁ ἄγαν γέρας ἔχων. Homer. Iliad. β, νῆας ἀμφιρόδιον ἀγερώχων: vbi Interpr. ἀγερώχων τῶν αὐθάδων, ὑβριστῶν καὶ θρασέων: vel vt alii volunt, vocabantur Rhodii ἀγέρωχοι, vt quibus quũ inſulani eſſent, cibũ ex continenti conquirere neceſſe eſſet: quaſi ἐκ τῆς ἠπείρου ἀγείροντες ἐχλῶν. Aliquando ſtrenuus, fortis & magnanimus, ὁ λίαν ἔνδοξος, apud Philoſtrat.

Ἄγες, ἄγε, φέρε.

Ἀγεσίμων, ωνος, tenuis via.

Ἀγεσίλαος, ου, ὁ, cognomen Plutonis. Callimachus, φοιτῶσι μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ, hoc eſt, ad magnum tendunt Ageſilaum. Quem locum exponens Methodius, εἴρηται δ' (in-

quit) παρὰ τὸ ἄγειν τοῦ λαοῦ: ἄρχει γὰρ τῆς θυσίας. Eſt & proprium nomen Regis Lacedæmoniorum apud Xenoph.

Ἀγείρεφρυς, υος, ὁ, ſupercilia erigens.

Ἄγεσκον, ducebam: pro ἦγον.

Ἄγετα, bellica machina, Suid.

Ἀγέστρατον, redimiculum, capitis ornamentum.

Ἀγέστρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus: epitheton Mineruæ, Heſiod. in Theog.

Ἄγετε, agite, Aduerb. hortandi, inquit Vrbanus Grãmaticus. Xenoph. lib. 5. Pædiæ, ἄγετε τοίνυν, ἔφη, ἐπειδὴ καὶ ὑμῖν συνδοκεῖ ταῦτα δεῖ μὲν τοῖς ὑποζυγίοις καὶ ἐν ἅρμασι κατακεκλιμένοις ἐν ἐχθροῖς τοὺς μὴ τούτων δεσποτῶν ποριεῖσθαι.

Ἀγητοί, καὶ ἀγαστοί, οἱ, admirabiles.

Ἀγευσία, ieiunium, inedia.

Ἄγευστος, famelicus, ieiunus, expers, qui non guſtauit, Genit. vt ἰχθύων μὲν ἄγευστος, cui de piſcibus guſtare non licet, qui de piſcibus non guſtat. Lucian. in Nigrino, ἄγευστος δὲ μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, Xenoph. τῶν μὲν πενιῶν οὐδεὶς ἄγευστος ἐστι, τῶν δὲ χαλεπῶν ἀπείρατος διαβιώη. Alexand. Aphr. ἄγευστος ζητήσεως, expers quæſtionis, indubitatus, à diſcuſſione abiunctus. ἄγευστος θυσία, dicitur ſacrificium vnde quis nihil deguſtat.

Ἀγεωμέτρητος, ου, ὁ, Geometriæ ignarus, Themiſt. & ἀγεωμέτρητον ἐρώτημα, Ariſtot. in Poſter. nihil ad Geometriam pertinens, abſurdũ.

Ἀγεωργησία, ſqualor, agricolationis contemptus.

Ἀγεώργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incultus, deſertus.

Ἄγη, ης, ἡ, accẽtu in prima, admiratio, terror, θάμβος, θαῦμα, ἔκπληξις, πληγή, apud Hom. παρὰ τὸ ἄζω, vel ἄγω, τὸ θαυμάζω. Item ἄγη, pro ἰάχη Ionicè. Interdũ æmulatio, apud Herod. βασανίζει. & apud tragicos, honor, veneratio, ζῆλωσις apud Æſchy. σεβασμα. Itẽ τὰ ἄγη, i. piacula, ſcelera: ab ἄγος.

Ἀγή, ῆς, ἡ, fractura, contuſio. ἀγὴ, ἡ κλάσις τοῦ κύματος, apud Apollon. Rhod. priori lõga. ἀγαὶ ἁρμάτων, apud Euripid. curruũ fracturę ſiue fragmẽta: ab ἄγω, p ἄγνυμι, rumpo.

Ἀγηγέρατο, cõgregati ſunt, tertia perſona Plural. Paſſ. apud Iones, ab ἀγείρομαι, ω. ἤγερμαι, ἤγερτο, Atticè ἀγήγερται. & Ionicè ἀγηγέραται: ſic & ἀγηγέρατο, in pluſquàm Perfect.

Ἀγήγορα, Atticum Præterit. pro ἤγορα: ab ἀγείρω, Item ἀγήγερμαι, Paſſiu. Præterit.

Ἀγηλάζω, ſeruo. σώζω, Varin.

Ἀγῆλαι, in veneratione habuiſſe, ſacraſſe, σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, ornaſſe: item egiſſe ad armentum.

Ἀγηλατέω, ῶ, tenui ſpiritu, perſequor, fugo, abigo, fulmino, alapis percutio: aſpero verò ſpiritu, ἁγηλατῶ, i. expello ſcelus & piaculum, ἄγος καὶ μίασμα ἐλαύνω. Sic Suid. & alii. Herodot. p ὑβρίζω. ἀγηλατέειν ἐπελάκεεν ὅκιστα ἀλκμαίων.

Ἀγηλατίζω, pro ἀγηλατῶ.

Ἀγηλατοί, οἱ, fulmina.

Ἀγήλαστος, ου, ὁ, prædator, λαφυραγωγός.

Ἄγημα, ατος, τὸ, ſtupor, vehemẽtia: itẽ agmẽ illud elephãtorum, peditum atque equitum, quod ducem præibat. Arrian. & Alexand. Genial. dierum lib. 1. cap. 5.

Ἀγηνορέω, ῶ, ſuperbio, inſoleſco, γαυριῶμαι.

Ἀγηνορία, ας, ἡ, ſtrenuitas, virilitas. Itẽ ferocia, & inſolentia. Iliad. 9. circa finẽ, de Achille poſt legatorum reditum re infecta.

Ἀγηνορίδης, ου, & Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, compoſitum à nomine ἀνὴρ, i. vir, & ἄγαν, i. valde ſeu nimis: ſignificat modò ſuperbum, ὑπερήφανον, ſuperbè cõtumacem: modò fortem inclytum, clarum, ſtrenuum. Odyſſ. ξ, θυμὸς ἀγήνωρ, præſtanti virtute animus. Eſt quoque propriũ nomen viri.

Ἀγήοχα, tuli, egi. ὑπῆγα, ἐκόμισα: Præter. eſt verbi ἄγω, ἦχα, & Atticè ἀγήοχα, vel ἀγήγοχα. vnde pleonaſmo ipſius ο, vel abiecto γ, ἀγήοχα. hoc vtũtur etiam orationis ſolutæ ſcriptores: vnde ἀγηοχὼς Participium.

Ἀγήρατον, τὸ, ageraton, genus herbæ, ſic dictæ, quòd colorem diutiſsimè flos eius retineat, Dioſc. lib. 4. c. 59.

Ἀγήρατος, & ἀγήραος, & ἀγήρως, ου, ὁ καὶ ἡ, æternus, ſenii expers. Iliad. 6, αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήρων, Heſiod. ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.

Ἀγήραος, qui non ſeneſcit, ſenectutem non ſentiens, μὴ γηράσκων, immortalis, ἄφθαρτος, ἀθάνατος, παρὰ τὸ γῆρας. Declinatur autem ἀγήρως Atticè, abiecto α. Ariſtot. de mundo, τὴν ἀγήρω φύσιν τηρεῖ, i. naturam ſeruat indomitam ſenectute. Heſiod. in Theog. ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω. Idem ibidẽ, τὴν δ' οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε κρονίων. Plato in Timæo, τέλεον καὶ ἀγήρων, καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτήνατο, i. perfectum, nec ſenio nec morbo obnoxium eum creauit. Gaza in tranſlatione Cicer. de Senect. πρὸς δόξαν ἀθανασίας ἀγήρω, i. ad immortalem gloriam, Thucyd. lib. 2, κοινῇ γὰρ τὰ σώματα διδόντες, ἰδίᾳ τὸν ἀγήρων ἔπαινον ἐλάμβανον, id eſt, in cõmune enim corpora conferentes, immortalem laudem cõſequebantur. vbi in codicib[9] manu ſcriptis ἀγήρω habetur. Item apud Plutarchum in cõment. An brutis inſit ratio, legitur ἀγήρω βίον in Accuſat. Item in Periclis vita, ἀγήρω ψυχὴν, i. animum perpetuum, Thucyd. lib. 2, τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον. &c. vbi Neutrius eſt Generis. Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 13. ἀγήρω ἐν ὕδασι βρεχόμενον, aquis inoffenſum. Dicitur & ἀγήρως Aduerb. ἀπαλαιώτως.

Ἀγήτωρ, ορος, ὁ, dux.

Ἄγητα, trahit, ἕλκει, abducit, Varin.

Ἀγήτας, ου, ὁ, ducis Ætolorum proprium.

Ἀγητὴρ, quaſi vector, medium eſt in collo inter cauum colli, φάρυγξ, i. fauces, & πρόσω.

Ἀγητόριον, ου, τὸ, vel Ἀγητορία, ας, ἡ, Carnia, ſacra quædam quibus qui præerat ſacerdos, Ἀγητὴς dicebatur, Cæl. l. 5, capite 27.

Ἀγητός, Ἀγητὸς, admirabilis, mirandus, θαυμαστὸς, ἀξιοθέατος, ἄμωμος, περικαλλής. Odyſſ. ξ, εἶδος ἀγητόν. Plut. in Pericle, χρήμασιν εἰσ' ἀγητοί, opibus erant ſuperbi.

Ἁγιάζω, μ. άσω, ſanctifico, purifico, conſecro, ſanctè adoleo.

Ἁγίασμα, ατος, τὸ, ſanctificatio, purificatio, καθαρότης.

Ἁγιασμοί, οἱ, parentalia.

Ἁγιασμὸς, ſanctimonia: dictus eſt Chriſtus, authore Gregor. Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, ἁγιασμὸς, ὡς καθαρότης, ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι, i. vt ſanctificatio, vt puritas, vt purum comprehendatur ſynceritate.

Ἁγιασία, ας, ἡ, ἱεροτελεστία, Suid. ſacrificiũ, purificatio, ſanctimonia, cõſecratio. Chryſoſt. βούλει καὶ ἐξ ἑτέρου θαύματος τῆς ἁγιασίας ταύτης ἰδεῖν τὴν ὑπερβολὴν; vis etiam ex alio miraculo huiuſce ſanctimoniæ videre excellentiam?

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, ſanctuarium.

Ἀγίγαρτος βότρυς, vua vinaceis carens.

Ἁγίζω, μ. ίσω, pro ἁγιάζω, purifico, conſecro, ſanctifico, καθοσιόω. Ariſtoph. in Pluto, ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζε εἰς σάκτον τινά, deinde hæc conſecrabat in ſaccum quendam, pro ἐξέβαλλεν, vel ἐνέβαλλεν, ὡς ἁγίως ἀποθέσθαι.

Ἁγινέω, καὶ ἀγινέω, ἄγω, veho, affero, fero, duco, perduco, offero, comporto, admoueo, κομίζω. Ody. ξ, ἱερεῖα ἐν ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. ἀγινοῦσιν ἑκατόμβας, ſacra faciũt cẽtum bobus. ἀγινέω θυηλὰς, porricio libamẽta. vnde ἀπαγινέειν φορτία, portare mercium ſarcinas, apud Herodot. lib. 1. Dicitur & ἀγίνω, pro eodẽ. Actiu. eſt. Etym. deducit ὑπὸ τοῦ ἄγω, i. φέρω, ex quo fit ἀγῶ, & pleonaſmo τοῦ ι, ἀγινῶ, vbi & ipſum ν πλεονάζει.

Ἁγιόγραφα, τὰ, ſancta ſcripta, pars ſacrorum librorum, Damaſcenus.

Ἅγιον, ου, τὸ, ſacrarium. ἅγια τῶν ἁγίων, i. ſancta ſanctorũ. Nazanz. de natali Chriſti, ἐπεὶ δ' ὅταν εἴπω, λέγω παιδὸς καὶ υἱοῦ καὶ ἁγίου πνεύματος, &c. deinde ſequitur, ἵνα μὲν οὖν τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ἃ καὶ τοῖς σεραφὶμ συγκαλύπτεται καὶ δοξάζεται τρισὶν ἁγιασμοῖς εἰς μίαν κυριότητα καὶ θεότητα.

Ἅγιος, ου, ὁ, ſanctus, ſacroſanctus: παρὰ τὸ ἄζω τὸ σέβομαι, ἅζιος καὶ ἅγιος. ‖ ὁ ἐν ἁγίοις, dicunt etiam Græci pro ſanctus. OEcum. τοῦτο εἴρηται τῷ ἐν ἁγίοις χρυσοῖ ἐν θεολογικῷ.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, ſanctitas, καθαρότης.

Ἆγις, ἄγιδος, ὁ, Agis, rex Lacedæmoniorum, Græcorum maximus, Plut. de Tranquillit.

Agis

Ἀγμὸς, ἀτραπὸς, via, ſemita, Varinus.

Ἀγιστεύω, καὶ ἀγιστέω, venerationi habeo, ἁγιάζω, veneror, ſacrifico, ῥέζω, obeo ſacrificium, τὰ τῆς θυσίας ἐπιτελῶ. Plat. de Legib. ἁγιστεύω περὶ τὰ θεῖα, res diuinas tracto. ἁγιστευόμενος, ου, ὁ, venerationi habitus.

Ἀγιστὴς, rixator, contumelioſus, ὑβριστής.

Ἀγιστεία, παρὰ ἁγιασία κατὰ συγκοπὴν, quæ etiã ſcribitur ἁγιστεία, ſanctitas, ſanctimonia, purificatio, ſacrum, ſacrificiũ, cultus, λατρεία, religio. Iſocrat. ἐν Βουσίριδι, τὰ περὶ τὰς θυσίας τε καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασε, i. ſacrificia & ſacrorum ceremonias noſſe affectauit, Plut. in Romulo. ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία, i. ignis conſecratio.

Ἁγιωσύνη, ης, ἡ, ſanctimonia, ἁγιστεία.

Ἀγκάζομαι, μ. άσομαι, vlnis comprehendo, amplector. Accuſatiuo iungitur.

Ἀγκάλη, ης, ἡ, vlna. Plutarch. in Othone, ξίφος εἰς τὰς ἀγκάλας ἀναλαβὼν, enſem complexus. Lucianus in dialogo deor. ἔφερε δὲ ὁ ἐπίτροπος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, id eſt, in vlnis ſiue inter brachia ferebat ille amaſiꝰ vrſi catulum, delicias ſuas. ὑπὸ τὰς ἀγκάλας ἄγω, pro amplector. ‖ ἀγκάλαι χόρτου, pro manipulo, apud Plutar. Ponitur etiam in ſingulari pro vlnis, vt ἐκ τῆς ἀγκάλης, ex vlnis. Lucian. in dial. ποτνιᾶσαι καὶ νεβρίδων, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης, brachiis amplectens filium. ‖ Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, ſinus portuum.

Ἀγκαλίζομαι, amplexabundè geſto, amplexor.

Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, baiulus, ἀγκαλίδας ἄγων ἢ ἔχων. Vnde ἀγκαλιδαγωγεῖν, apud Pauſan. Etym. ἀγκαλιαγωγεῖν legit.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, vlna. Antipater in Epigr. αὐτὸς πᾶσι θεοῖς ὕπνος ἐν ἀγκαλίσιν. Item ἀγκαλίδες, vincula, quibus ſarmenta aut ſtipulæ conſtringuntur, faſciculi lignorum, ligna vlnæ menſura. Plutarch. in Romulo, ἀγκαλὶς χόρτου, faſciculus herbarum. Vnde ἀγκαλιδοφόροι, qui gerunt faſciculos, Cæl. lib. 10, cap. 57.

Ἀγκαλῖναι, αἱ, pro ἀγκάλαι, Argiui dicunt.

Ἄγκαλον, ἄνοιξον, aperi, Varin.

Ἀγκαλμὶς, ίδος, ἡ, præcipitium, fouea.

Ἀγκὰς, in vlnis, Aduerb. inter vlnas, poſteriore ſyllaba breui, apud Theocrit. ἀγκὰς ἔχειν, amplecti, Apoll. ‖ Hom. Iliad. ω, ἀγκὰς ἑλέσθ᾽ ἐμὸν υἱὸν, modò liceat cõplecti filiũ meũ.

Ἄγκειμαι, pro ἀνάκειμαι. Apollon. ἀτλήτους μελεδώνας ἄγκειμαι, i. ἔχω μερίμνας, afficior curis, i. curæ ad me referũtur. Item pro deducor, in lib. Epigram.

Ἀγκηθὴς, ἀβλαβὴς, innoxius.

Ἀγκιστρεία, ας, ἡ, & ἀγκιστρευτικὴ, piſcatio, piſcatura, piſcandi ars. ἀγκιστρείας ἔρως, amor hami, ſeu piſcationis, quæ fit hamis, Plato de Legib.

Ἀγκιστρεύω, hamis venor, ineſco.

Ἀγκιστροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens formam hami, hamatus, aduncus in hami modum.

Ἄγκιστρον, ου, τὸ, hamus, vncus hamus, æs vncum. Lucian. in Timone, ἡ πενία δ᾽ ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι, cõtrà verò paupertas viſcoſa eſt, & captu facilis, hamóſque permultos ex omni corporis parte exertos habet: ita vt qui ad eam ſe admouerint, ſtatim irretiantur, nec facilè poſſint abſolui. ἄγκιστρον, circulus exponitur lib. 4. Reg. cap. 19. Videtur pro linea piſcatoria capi in Epigram.

*Ἀγκιστροφάγος, ου, ὁ καὶ ἡ, piſcis, i. hamiuorus, vt ſilurus apud Ariſtotelem: hamifrãga redditur à Gaza. ‖ Item auarus, φιλάργυρος.

Ἀγκιστρόω, ῶ, μ. ώσω, hamo capio. vnde ὁ ἀγκιστρώμενος, captus, κατεχόμενος: ſumpta metaphora à piſcibus, qui hamo capiuntur.

Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, hamatus.

Ἄγκλαστος, ου, ὁ, iactator, μεγάλαυχος.

Ἀγκλαδέω, ſeruo, σώζω.

Ἀγκλίνας, pro ἀνακλίνας, ἀνοίξας, ἢ ἀφείσας, Homer.

Ἀγκλὸν, ου, τὸ, obliquum, tortuoſum.

Ἀγκοίνη, ης, ἡ, vlna. Apoll. ἀγκοίνῃσι δάμασσε, vlnis & brachiis domuit, i. complexus compreſſit. in Epigr. Iuliani: ἰσχνοῖς ἀγκοίναις ὤλετο μητρυιᾶς.

Ἀγκοινίζω, vlnis complector.

Ἀγκόλαι, αἱ, ἀγκῶνες, ἀγκοῖναι, ἀγκάλαι, χεῖρες, γωνία ἐστί, Vari.

Ἀγκονέω, ῶ, diligens ſum.

Ἄγκονος, διάκονος, δοῦλος, miniſter, Varin.

Ἀγκονίδες, αἱ, miniſtræ: ab ἀγκονεῖν, quod diligentem eſſe in actionibus ſignificat.

Ἀγκοπήνια, τὰ, faui apum.

Ἀγκοπτὴρ, malleus.

Ἀγκορὲς, τὸ, inſatiabile, ἀκόρεστον.

Ἄγκος, εος, τὸ, vallis, cõuallis. Mnaſalces poeta Epig. οὔτε ἀκρωρεῖς ἔσθ᾽ ὧδ᾽ οὐδ᾽ ἄγκεα, &c. neque vertices etiam hic ſunt & valles. Interdũ pro edito loco montis. Sunt autẽ ἄγκη ſeu ἄγκεα, οἱ φαραγγώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς τόποι καὶ κοῖλοι καὶ καταδύσεις ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνηγκάσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα, Etym.

Ἄγκη, pro ἀγγεῖα, legitur cap. 13. Euang. Matt.

Ἄγκος Μάρκιος, Ancus Marcius, filius Põpiliæ filiæ Numæ & Martiæ, Plutarch. in Numa.

Ἀγκέχανεν, pro ἀνέσχεν dixit Philipp. Maced. in Epiſt.

Ἀγκρεμάσας, pro ἀνακρεμάσας, ab ἀνακρέμαμαι. Antipater Epigram. ἀγκρεμάσας ἀφῇ μάσθει κόσμον ἄκοσμον, i. deducens, & ad tholum ſuſpendens.

Ἀγκρίνω, pro ἀνακρίνω dicunt poetæ.

Ἀγκρούομαι, præludo, pro ἀνακρούομαι, Theocrit. Edyll. δ, cum Accuſatiuo.

Ἀγκτηριάζω, ſuffoco, ango, ἄγχω, Varin.

Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, δεσμὸς, vinculum, iunctura, commiſſura, hamulus, Celſus. Ita enim vocant fibulas quaſdam, quibus vlceris labia conſtringuntur, ne latior cicatrix fiat. Galen. 2. ad Glauc. ἐὰν δὲ εἰς βάθος διήκῃ τὸ τραῦμα τὸ πρόσφατον, καὶ ῥαφαῖς καὶ ἀγκτῆρσιν εἰώθαμεν συνάγειν. Vnde

Ἀγκτηριάζειν verbum, & ἀγκτηριασμὸς, apud eundem. Item ἀγκτῆρες, pars colli, qua quis facillimè ſuffocatur, Cælius lib. 2, cap. 34.

Ἀγκύλη, ης, iaculi anſa, quam vocant λαβὴν, iaculum, media pars haſtæ, ligula calciamentorum, lorum, ἱμάς. ‖ Pro anſa lori Xenoph. de collariis canum. οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρὶ, i. anſas inter quas digiti inſerũtur. Item curuatura & flexus cubitorum & genuũ. σημαίνει δὲ καὶ ἕτερόν τι τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, vt in Exodo cap. 26, ποιήσεις ταῖς αὐλαίαις ἀγκύλας ὑακινθίνας, cortinis facies anſulas hyacinthinas. Item ibidem pro anſa pellis, qua pellis cum pelle coniungitur. ‖ Ancylæ etiam Celſo lib. 5. dicuntur contracti articuli. Eſt etiam genus poculi cottabis accommodum. vide Heſych.

Ἀγκύλια, τὰ, ancylia, peltæ. Plutarc. in Numa de Saliis Martis, Eas peltas ancylia propter figurã vocãt. Circulꝰ enim non eſt, neque veluti pelta circunferẽtiam reddit, ſed inciſſurã habet lineæ tortilis, cuius apices curuaturas habẽtes, & dẽſitate mutua in ſe cõuerſæ figurã curuã efficiũt: aut propter ἀγκῶνα, i. cubitũ, ad quẽ circũagitur. Poteſt etiã hoc nomẽ dictũ eſſe ab eo impetu, qui ἄνωθεν, i. ſupernè & ab alto fit, ſiue ab ægrotantium curatione, quæ ἄκεσις dicitur: vel à ſolutione ſiccitatũ, q̃ dicitur αὐχμῶν λύσις: vel à triſtiũ amolitione, quã ἀνάσχεσιν vocãt: vnde ἄνακας Caſtorẽ & Pollucẽ vocãt Atheniẽſes: ſiquidẽ nomen ipſum Gręcę linguæ acceptũ referre oportet.

Ἀγκυλίζομαι, iaculor.

Ἀγκύλιον, ου, τὸ, hamus. ‖ τὸ ἢ κρίκος τῆς ἁλύσεως, hamus catenæ: anſa dici poteſt, quaſi amentum.

Ἀγκυλητοὶ, οἱ, iaculatores, qui iaculo vtuntur, quod ἀγκύλη dicitur.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, ὁ, abſceſſus, quo palpebræ coaleſcunt, aperiríque non poteſt oculus.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, vitium linguæ, teſte AEgineta, aut congenitum, aſtricta lingua infanti naſcenti membranulis quibuſdam duriuſculis & breuioribus: aut agnatum, i. accidentarium, quum vlcus ſub lingua cicatricẽ

duriorem obduxit. Eſt autem vinculũ neruoſum, quod filum vulgò appellant, Bud. Annot.

Ἀγκυλόεις, curuus: ἀγκυλόεσσα, curua.

Ἀγκύλομαι, flector.

Ἀγκυλομήτης, ου, vafer, verſutus, qui obliqui eſt conſilii, vel qui poteſt de rebus obliquis rectè conſultare: Epithetũ eſt Saturni Il. δ. cõpoſita dictione ab ἀγκύλος & μῆτις, vt ſit ἀγκυλομήτης, ὁ ἀγκύλα καὶ σκολιὰ βουλευόμενος, ἢ ὁ περὶ τῶν δυσπορίστων καὶ σκολιῶν ἀρχεῖν δυνάμενος βουλεύσασθαι, συνετός. Et in fœm. gen. Ἀγκυλόμητις γυνὴ, prudens mulier Samaritana, apud Nonnum. & maſculino, λύκος ἀγκυλόμητις, lupus aſtutus, & χορὸς ἀγκυλόμητις, verſutus & doloſus chorus, apud eundem. κρόνος ἀγκυλομήτης dicitur, ὅτι ἀγκύλα μήδεα καὶ πολλὰ καὶ ποικίλα βουλεύματα εἰδέναι τοῦ πολυχρονίου ποιεῖ, vt ſcribit Heſiod. interpr. Ioannes Diaconus.

Ἀγκυλωμένον, οὐ, τὸ, morboſum, νοσερόν.

* Ἀγκυλόπους δίφρος apud Plutarch. in Mario, ſella curulis dicitur, ab operis & figuræ expreſsione.

Ἀγκύλος, ὁ, aduncus, curuus, ἐπικαμπὴς, καμπύλος, σκολιὸς, στρεβλὸς, ἰσχυρὸς, etiam apud poetas rotundus. ἀγκύλος ἰχνελάτης, in Epigram. curuus venator, & indagator. ἀγκύλον, ου, τὸ, curuum, aduncum, rotundum, περιφερὲς κατὰ σχῆμα, vt ἀγκύλα τόξα. Item σκολιὸν, obliquum καὶ πανοῦργον. vnde ἀγκυλομήτης Vlyſſes. Itẽ ἰσχυρὸν, vt illud, ἀγκύλα δ᾽ ἅρματ᾽ ἔδυνεν. ἀγκύλος τοῦ ἀγκίστρου, vnci æris aculeus. Inde fit verbum Ἀγκυλόω, i. incuruo. Galen. ad Glauc. πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἀγκυλωθέντα τε καὶ κακολλωθέντα, &c. multæ curuatæ partes corporis. Ariſtoph. ἀγκυλωμένοις ὄνυξιν, incuruatis vnguibus.

Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, inſtrumentum chirurgicum quo vinculum neruoſum, quod filũ vulgò vocant, in pueris hæſitantibus eximitur, Bud. Annotat.

Ἀγκυλότοξος, qui curuo arcu vtitur, inflexum arcũ habens. Homer. Iliad. β, ἄγε παίονας ἀγκυλοτόξους, id eſt, ἐπικαμπῆ τόξα ἔχοντας.

Ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, & Ἀγκυλόχειλος, habens roſtrum aut labrum curuũ. Dicitur etiam de aquilis roſtra adunca habentibus. Heſiod. οἱ δ᾽ ὥστ᾽ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, roſtrum incuruum habentes.

Ἀγκυλοχήλης, ου, ὁ, curuichelus, i. curuas habens chelas: epithetum cancri apud Homer. in bello ranar.

Ἀγκυλόω, vide in Ἀγκύλος.

Ἀγκύλως, aduncè, tortuoſè, abruptè, duré.

Ἀγκύλωσις, vitium eſt, quo membrorũ articuli hærent velut comprehenſi.

Ἄγκυρα, ας, ἡ, anchora, vncus: ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου, καὶ ῥέω, id eſt, à curuitate & fluo. Latini in hac dictione κ tenuẽ in ſuam aſpiratam mutantes, anchoram vocant: tametſi apud maiores ſine aſpiratione ancora proferebatur, teſte Seruio Grãmatico. ἄγκυραν αἴρειν, anchorã ſoluere, vel potius eximere ſeu tollere, quum in altum nauis agitur, Plutar. in Pompeio. Per trãſlationem, ſecuritas, ἀσφάλεια. Item pudenda, τὰ αἰδοῖα, apud Epicharmum. ἄγκυρα itẽ pro refugio prouerbialiter dicitur. vnde ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, id eſt, ſacram anchoram demittere, ad extrema præſidia cõfugere. Nam quicquid eſt cui innitimur, cuiúſque fulcimur fiducia, anchora dici ſolet. vnde & pro ſubſidio. Lucian. μία μοι ἴσως λοιπὴ ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, i. nondum omnia ſum expertus, nondũ omnia cõſumpſi defenſionis ſubſidia. Leonidas Epigrammatarius ſecundam ſyllabam producit, ἀγκύρας ἀντλαίο καὶ ἐλκύσαι γόμφα. Eſt etiam ἄγκυρα, Ancyra, nomen vrbis Galatiæ, ſiue Phrygiæ.

Ἀγκυρίζω, ιω. σω, κα. κα, ſupplanto verbũ eſt palęſtricum. ἀγκυρίσας (inquit Ariſtoph. interpres) ὑποσκελίσας, καταβαλὼν, καταπαλαίσας. Ἀγκύρισμα, ατος, τὸ, genus exercitationis in palæſtra: & inſtrumentum trahendis ficis accommodum.

Ἀγκύριον, ου, τὸ, parua anchora. Item vrbis Italię nomen, Stephanus.

Ἀγκυρισθῶ, pœnitẽtia ducor. μεταμέλομαι, ſiue μεταμελοῦμαι.

Ἀγκυροβαλλῶ, cœno, δειπνῶ, Varin.

Ἀγκυροβόλιον, ὁ ἀδδυφὸς τοῦ πλοίου. Bud. anchoram vertit. ἀγκυροβόλιον σάλου καὶ πλάνης, Plutarch.

Ἀγκυρόβολα, τὰ, conuiuia quædam publicanorum, apud Phœnices.

* Ἀγκυροειδῆ, apud Galenum περὶ χρείας μορίων, lib. 13. oſſa deſcribuntur, quæ intro verſum in corpore hominis auerſo coniunguntur.

Ἀγκυροειδὴς, in anchoræ modum incuruatus.

Ἀγκυρομήλη, ἄγκυρον, apud Hippocrat. Varinus.

Ἀγκυβόλος, ὁ, piſcator, ἁλιεύς.

Ἀγκωνιάζω, altero pede ſalio. Dicitur etiam ἀσκωλίζω & ἀσκωλιάζω.

Ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, locus vbi brachii oſſa componuntur, Latinè cubitus vel cubitum, flexus brachii, lacertus. ἀπὸ τοῦ ἐκκαμπτῆς ἐπὶ τὸ ἔσω τὸ ἐπιφέρειν. Odyſſ. ξ, ἐπ᾽ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθε. ἐπὶ ἀγκῶνος κλίνομαι, cubito innixus cubabo. Vnde Ancus Martius authore Seruio, dictus eſt. Galen. lib. 4. ad Gl. τέμνειν δὲ φλέβα ἤτοι τὴν ἐντὸς ἢ τὴν μέσην ἀγκῶνος ἀριστερῶν, i. cubiti vel lacerti. Et lib. 2, εἴδες γοῦν ἐμέ ποτε τὸν ἐν τῷ πήχει κόλπον, οὗ τὸ στόμιον ἦν ἐγγὺς τοῦ ἀγκῶνος ἀναρρόπῳ σχήματι θεραπεύσαντα, &c. i. prope cubitũ, i. flexum brachii. Accipitur & pro quocunque flexu membrorum. In equis genuum flexuræ ſic appellantur, in Hippiat. ἄριστον φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων. Dicitur etiam ἡ τοῦ τείχους καμπή. Herodot. lib. 1, τεῖχος ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλαται. ἀγκῶνες item citharæ cornua dicuntur, ſeu τὰ ἀνέχοντα τοὺς πήχεις. Item pro loco eminenti capitur. Itẽ in foribus pars, quã alio nomine προθυρίδα vocant. Vitruuius lib. 8, ἀγκῶνας vocat conflexũ qui rectũ angulum deſcribit. Sunt etiã ἀγκῶνες, anfractus in parietibus, montibus, promõtoriis: ἀγκῶνας enim τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν vocat Sophocl. Eſt & obſcurum Carthaginenſibus domicilium, in quod detrudebantur quibus iratior factus eſſet tyrannus. ἀγκὼν præterea οἶκος νεὼς, domus nauis dicitur, vt ſcribit Ariſtop. Interpr. Eſt etiam ἀγκὼν πόλις πικηνῶν, Ancona à Mela dicitur.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, paruus cubitus. In Exod. cap. 26, δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ, vbi Latinè incaſtraturas duas, &c. legitur.

Ἀγλαέθειρος, ὁ καὶ ἡ, ſplendicomus, id eſt, ſplendidam comam habens.

Ἀγλαΐα, ας, ἡ, ſplẽdor, honeſtas, dignitas, δόξα, ἡδονὴ, gratia, claritas. Eſt & vna ex tribus Gratiis apud Plutarch. Itẽ mater, ex qua Nireus dicitur genitus, Iliad. β. & Heſiod. in Theog. ſcribit ἀγλαΐην, Vulcani eſſe vxorem.

Ἀγλαΐζομαι, μίσομαι, ſplendeo, ornor.

Ἀγλαΐζω, μ. σω, π. κα, honoro, honeſto, orno, illuſtro, Actiuum, Accuſat.

Ἀγλαΐηφι, Datiuo caſu pro ἀγλαΐᾳ, vel ἀγλαΐῃ Ionicè, & φι paragoge poetica, i. ἐν τῷ κάλλει τοῦ σώματος.

Ἀγλάϊσμα, ατος, τὸ, ſplendor, honor, nitor, ornamentũ.

Ἀγλαόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſplendidum & nitidum fructum habens. epitheton apud Homer. mali arboris: & apud Nonnum, θέρος ἀγλαόκαρπον dicitur.

Ἀγλαόκοιτος, ſplendidum lectum habens.

Ἀγλαομήτης, ου, ὁ, conſilio clarus. vnde

Ἀγλαόμητις, conſilio clara.

Ἀγλαόμορφος, ſplendidam formam habens.

Ἀγλαόπαις, δος, qui ſplendidos filios habet, claros liberos habens, Nonnus.

Ἀγλαόπης, AEſculapii nomen.

Ἀγλαὸς, οῦ, ſplendidus, clarus, inclytus, floridus, pulcher. παρὰ τὴν αἴγλην, quod ſplendorẽ ſignificat: vel παρὰ τὸ ἄγαν ἀλσῶδες. Iliad. β, ποσειδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος. Odyſſ. ξ, τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, alit florentes filios. ἀγλαὸν ὕδωρ, lympida aqua, Odyſſ. ι. ἀγλαόγυιον ἥβαν Pindarus dixit venuſtam iuuentam.

Ἀγλαόφωνος, ὁ καὶ ἡ, ſplendidã vocem & claram mittẽs.

Ἀγλαοφωτὶς, herba, quæ (inquit Plin.) admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen.

Ἀγλαρὸς, οῦ, ὁ, ſtultus.

Ἀγλαστὸς,

Ἀγλαωπὸς, ὁ, pulcher.

Ἄγλαυρος, ὁ καὶ ἡ, Cecropis filia, & cognomen Mineruę.

Ἀγλαφία, ας, ἡ, robur comparatum ex bona cibatione.

Ἀγλαώψ, ωπος, ὁ, aſpectu ſplendidus.

Ἀγλοίτης, ου, ὁ, famulus, οἰκέτης, ſeruus.

Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ingratus, turpis, inſuauis, iniucundus, aridus, inſipidus. ἀηδὴς, apud Hermogenem, παρὰ τὸ γλεῦκος, vel παρὰ τὸ γλυκύς.

Ἀγλίφαρος, minimus, Varin.

Ἄγλωνος, cæcus, expers oculi.

Ἀγλίθα, τὰ, ſpicarum diuiſiones in allio.

Ἄγλιθες, αἱ, alliorum & ceparum capita & nuclei, Drieſium lingua, αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων, Ariſtoph. Achar. & Dioſcor. lib. 2. Theophraſt. γέλγεις vocat, alii ἀγλίθας, Latini ſpicas & nucleos. Laſcaris ἄγλις, ἄγλιθος declinat genere fœminino, & in eo ι longum eſſe ſcribit.

Ἀγλισχρος, non lentus, non viſcoſus.

Ἀγλυκὴς, έος, amar⁹, expers dulcedinis, Theo. 6. de cau. σκληρὰ γὰρ τούτων αἱ ὀσμαὶ καὶ ἀγλυκεῖς. & ἀγλυκίστερον, mœſtius.

Ἀγλὶς, ῖθος, ἡ, lapis rotundus & perforatus, vt notat Conſtant. Laſcar.

Ἀγλῶν, ἀγλαός.

Ἀγλωσσέω, μ. ήσω, π. κα, mali nuntio.

Ἀγλωσσία, ἡ, taciturnitas.

Ἄγλωττος, ου, ὁ καὶ ἡ, loqui non valens, elinguis, apud Ariſtoph. dicendi imperitus: item Barbarus apud Sophocl. dicitur & ἄγλωσσος.

Ἄγμα, ατος, τὸ, fragmentum, fruſtum, κλάσμα, σύντριμμα: ab ἄγω, pro frango.

Ἀγμὸ, ῶς, ἡ, focus, ἑστία.

Ἀγμηρὸς, οῦ, ὁ, quietus, ἥσυχος.

Ἀγμίζω, μ. ίσω, concutio, frango.

Ἀγμὸς, οῦ, ὁ, locus montoſus & inæqualis, locus prærupt⁹: ab ἄγω vel ἄγνυμι, frango. Nicand. κοῖλά τε φάραγξ ἢ τρηχέες ἀγμοί.

Ἁγναῖος, ὁ, purus, caſtus.

Ἀγναμπτος, non flexus, non flexilis, rectus.

Ἄγναφος, ὁ καὶ ἡ, rudis. vnde ἄγναφον ῥάκος, cap. 9. Matth. pannus incuratus, nõdum à fullonibus apparatus & rudis & recens, veluti quum pannus à textore venit. quãquam γναφεῖς, i. fullónes, veteres etiam veſtes aut ſordidatas renouant ac repurgant. ἄγναφος dicitur & ἄκναφος ꝓ eodem: nam loco ſupradicto, & apud Marcum cap. 2, legitur ῥάκους ἀκνάφου, in codice manu ſcripto. Nam κναφεῖον pro γναφεῖον dici etiam ſolet, vt indicat Lucian. in Iudicio vocalium.

Ἄγνεια, ας, ἡ, μυεία.

Ἁγνεία, ας, ἡ, puritas, ſanctimonia, reuerentia, luſtratio, expiatio. Phocylid. ἁγνείη ψυχῆς, οὐ σώματός εἰσι καθαρμοί. ἁγνεία λόγων, ἀλήθεια, Sophoc.

Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, ſanctuarium, ſacrarium: pro monaſterio & loco religioſo apud Gregor. ita dictum, quòd ibi mens expiari debet, & à contagione vitæ ciuilis expurgari, Bud. Comment.

Ἁγνευτικὰ, q min⁹ venere valẽt: ſic Gaza apud Ariſtot.

Ἁγνεύω, purus ſum, caſtimoniam colo, ſeruo caſtitatẽ, ἁγνός εἰμι, cum Genitiuo. ἁγνεύω τῶν ἀσεβῶν ὁμιλιῶν, i. à profanis conſuetudinibus ſum purus. Item in verſu quodã AEſchyli apud Plutarc. in Romulo, ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών. Neut. eſt abſolut. ‖ Inuenitur & Actiu. pro luſtro, expio. ἁγνεύειν τὴν πόλιν, expiare, luſtrare ab homicidio, Antiphon. cum Accuſat. Item cum Infinit. Herodot. lib. 1, οἱ μὲν γὰρ ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, οἱ μὴ ὅσα θύουσι, ipſi quidem à cuiuſuis animalis cæde temperant, præterquam eorum quæ immolant.

Ἀγνέω, accipio, apud Cretenſes, ἄγω, λαμβάνω.

Ἀγνήκαμες, pro ἠγνοήκαμεν, AEolicé.

Ἀγνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ἁγνὸς, caſtus, purus.

Ἁγνίζω, μ. ίσω, purgo, polluceo, luſtro, purifico, ſacro, conſecro, circunfero ac luſtro, expio. Accuſ. iungitur. Apollon. 2, ἥγνισαν ἔντομα μῆλων, i. ſacrificarunt, ὁσιώσαντο καὶ ἱέρευσαν. Plutarc. in Romulo, καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις, vrbes expiationibus luſtrauit.

Ἀγνίζω, apud Sophocl. i. corrumpo.

Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, luſtrandi expiandíque vim habens.

Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, luſtratio, ſanctificatio, purgatio. Dicitur & ἅγνισμα.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, ſanctus, purus. ἀγνίτης verò tenui ſpiritu, AEſculapii cognomen eſt apud Spartanos, quòd eius ſimulachrum ex agno, quæ planta eſt, eſſet exciſum cõformatúmque, Cæl. lib. 10, cap. 5.

Ἀγνόδικος, ὁ καὶ ἡ, iuſtum ignorans.

Ἀγνοέω, ῶ, μ. ήσω: παρὰ τὸ νοῶ, & pleonaſmo τοῦ γ, γνοῶ, ignorò. Demoſth. pro corona, τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς, cauſam nõ ignoras. Iſocrates ad Demonic. πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσι. Idem de pace, περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ θάλατταν ἀγνοοῦσι, καὶ μάχονται πρὸς ἀλλήλους, i. de maris imperio ignorantia laborant. AEſchines contra Cteſiphont. ἠγνοημένος, ὅστις καὶ πῶς ποτὲ ἐβεβιώκει. Demoſthen. περὶ στεφάνου, ὑπελάμβανον ἀγνοηθήσεσθαι, ſe putabãt ignoratum iri, &c. Idem ibidem, τὸν ἑκάστου καιρὸν οὐ προεθέντα, οὐδ' ἀγνοηθέντα, οὐδὲ προεθέντα ὑπ' ἐμοῦ εὑρήσετε. ἀγνοοῦντες λαμβάνουσι, imprudentes accipiunt. Philoſtratus in Heroicis, ἀγνοῶ πράττων, per ignorantiam facio. Plutarc. περὶ μουσικῆς cum Genitiuo poſuit, οὐκ ἠγνόει τοῦ ὀλυμπίου καὶ τῶν ἀκολουθησάντων, pro Olympium eiúſque ſectatores cognoſcebat. Homer. Iliad. β, ἀγνοίησι ꝓ ἀγνοήσῃ dixit. Ammon. ita differre ait ab ἀμφιγνοεῖν, vt ἀγνοεῖν ſit nihil prorſus ſcire: ἀμφιγνοεῖν verò in quibuſdam ambigere.

Ἀγνόημα, ατος, τὸ, καὶ ἄγνοια, ας, ἡ, ignoratio, ruditas, error, obſcuritas, ingrata memoria, innocentia. Suidas tamen annotat eum errare, qui ἄγνοιαν pro ſcientiæ priuatione accipit: eſſe enim ἄγνοιαν habitum prauum & falſum. Demoſth. περὶ στεφάνου, ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἴτε χρὴ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε καὶ ἀμφότερα ταῦτ' εἰπεῖν, &c. Ibidem, ἐν τοιαύτῃ δὲ ταραχῇ ὄντες καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συνισταμένου καὶ φυομένου κακοῦ ὄντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, quum in ignoratione mali verſarẽtur, &c. Phal. in Epiſt. ἀγνοίᾳ μου ἡμάρτηκας, mei ignoratione erraſti.

Ἀγνοητέον, ignorandum eſt, neſciendum.

Ἀγνοιέω, pro ἀγνοέω. Iliad. α, οὐδέ μιν ἦρα ἠγνοίησεν.

Ἄγνον, ου, τὸ, vlua, genus herbæ paluſtris.

Ἀγνούμενος, latens, occultus: ab ἀγνοέομαι.

Ἀγνοπολέομαι, ſub Sole caleo, apricor.

Ἄγνος, ου, ὁ, genus plãtæ ſeu fruticis apibus gratiſſimũ. Ariſtot. lib, 9. de natur. Animal. redditur à Gaza, vitex. Ibidẽ dicitur etiam λύγος. Dioſcor. lib. 1, ἄγνον dictum eſſe refert ἀπὸ τοῦ ἁγνεύειν, quoniam in Theſmophoriis, Cereris ſacro caſtitatem ſeruantes mulieres, eius folia ſibi ſubſternebãt. Apud Theoph. lib. 1. hiſt. plãt. ἄγνος legitur pro frutice: vertitur autem à Gaza amerina.

Ἁγνὸς, οῦ, ὁ, mundus, purus, caſtus, intemeratus, ἅγιος. ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, caſtæ & puræ à rebus venereis. ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, Plato de Legib. ἁγνὸς δήμητρος, i. καθαρὸς, panis expers, purus à pane, Eurip. ἁγνὸς θήρας, purus à venatione, qui non attingit venationem, lib. Epigram. ἁγνὸς γάμων, caſtus, Plato de Leg. ἁγνὸς παρὰ τὸ ἅζω, ἄξω, ἀγὸς, ἄγανος καὶ ἁγνός.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, caſtitas, ſanctitas.

Ἄγνυμι, & ἀγνύω, frango, μ. ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω, π. ἦχα, καὶ μέσος, ἦγα. vnde ἔαγα Atticé. ἀόριστος α, ἦξα καὶ ἔαξα, vnde κατέαξα. Herodot. lib. 1, ποταμὸς περιαγκυλωμένος πολλαὶ ἀγνύμενος, &c. fluuius multis fractus flexibus. Heſiod. περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχώ, i. κυκλῷ δ' αὐτῶν ἐκλᾶτο ὁ ἦχος τοῦ αὐλοῦ.

Ἄγνυθες, lapides, quos telis inter texendum appendere ſolebant.

Ἄγνωδες φύλλον, folium amerinæ, Theophraſtus lib. 3. hiſtor. plantarum.

Ἀγνώμονες, οἱ, equi annoſi, quorum dẽtes numerari nequeũt. dicũtur & λιπογνώμονες. Nam γνώμονες ſunt dẽtes iumentorum, ex quibus eorum deprehenditur ætas.

Α'γνωμονέω, ῶ, μ. ήσω, inimicè me gero, ſum ingratus, pactæ fidei ſum immemor, ſum iniquus, ſum inſcitus, ſum rudis & imperitus, ſum inſuauis & iniucundus, ingratè & iniquè ago, beneficium maleficio compenſo, malignè ago, miſeria & calamitate premo. Ariſtides ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, πλείους γάρ εἰσιν, οὓς ἡ πόλις ἀγνωμονήσαντας εἰς αὐτὴν ἔσωσεν, &c. plures ſunt quos ciuitas ſeruauit, quanquam ab eis ingratè & iniquè ac indignè tractata. Demoſthenes περὶ στεφάνου, περὶ ὧν ἠγνωμονήκασιν εἰς ὑμᾶς, &c. propter ea quæ in vos iniquo animo perpetraſſent. Idem ibidem, ἡνίκα οὐδ' ἀγνωμονῆσαί τι θαυμαστὸν ἦν τοὺς πολλοὺς πρὸς ἐμὲ, id eſt, quando nihil mirum erat, multitudinem iniquè mecum agere. Budæus ad Philec. ἀμύνομαι γὰρ ἡμῶν αὐτοῖς πολλ' ἀγνωμονήσασιν εἰς τὸ θεῖον, αἵδ' ἂν τά τε διαίτης πεπραγμένα διῳκηκέναι, καὶ ἀπὸ σκοποῦ δὴ παραφερόμενα ὑπενόρθωσε τὰ ὁρμώμενα, οὐδὲ λόγον γοῦν τὰ χαριστήρια ἀποτίουσιν αὐτῷ. Plutarch. in Camillo, τῶν Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων κρύφα τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ φανερῶς ἀφελκόντων καὶ [illegible] διαστρεφόντων, &c. id eſt, quum Galli circa pondus clàm primùm ſe iniquè gerent, deinde etiam apertè premerent diſtorquerentque lancem. Eraſmus in prouerbio, Quid niſi victis dolor, ſic effert, Quum Galli circa pondus pactæ fidei eſſent immemores, &c. Sed priorem expoſitionem Liuius confirmat, eadem de re agens lib. 5. primæ decadis, Rei fœdiſſimæ per ſe adiecta indignitas eſt: pondera à Gallis allata iniqua, &c. ἀγνωμονεῖν opponitur τῷ εὐγνωμονεῖν: quia hoc eſt bonæ fidei debitoris: illud autem inficiatoris. quod etiam ἀποστερεῖν & ἀποστερεῖν dicitur. Liban. οὐδὲ γὰρ αὖ τοῦτο ὁμολογῶν ἠγνωμόνησε πρὸς τὸν ἐκτισιν. ἀγνωμονοῦμαι, violor & iniquè opprimor, indignitate afficior, mecū iniquè agitur. Bud. in Epiſt. quadā ad Petr. Amicū, τί δῆτ' ἐμ' αὖ ἀκούσαντα οὕτως ὑπὸ τῶν ὀλιγωρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἢ ἀγνωμονεῖσθαι οἰόμενον. Idem ad Philecoum, τὸ θεῖον αὐτὸ πολλαχῶς ἠχαριστημένον καὶ ἠγνωμονημένον, &c.

Α'γνωμόνως, ſtultè, temerè, improbè, ſine ratione. ἀγνωμονέστερον αὐτῷ προσφέρομαι, magis ipſi aduerſor, aſperius me cum eo gero.

Α'γνώμων, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtultus, abſurdus, inſulſus, imperitus, inuitus, malignus, ingratus. τὸ ἄγνωμον, res ingrata & iniqua.

Α'γνωμοσύνη, iniquitas animi, perfidia, inſcitia, atque inurbanitas, iniuria, malignitas, improbitas, ingrata memoria, impietas, contumacia, inſolentia, faſtus. Plutarch. in Pericle, δυνάσθαι φέρειν δῆμον, καὶ συναρχόντων ἀγνωμοσύνας, id eſt, perferre mores populi, & collegarum inſolentias. Ariſtides ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, ἀφαιρεθέντος δὲ ἐλάσσονος μὲν ἐκ Πελοποννήσου τοὺς παῖδας αὐτοῦ, προσθέντος δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην ἔτι μείζω καὶ δευτέραν, τοῦ μηδὲ τῶν ἄλλων πόλεων μηδεμίαν δέχεσθαι προσκηρύξαι, καὶ τὰ ἔσχατα ἀπειλήσαντος, &c. vbi ἀγνωμοσύνην, id eſt, indignitatem. Idē ibidem τότε ἱκανῶς θαρρήσαντες τὴν τοιαύτην ἀγνωμοσύνην, id eſt, inſolentiam & faſtum. Demoſthen. περὶ τοῦ στεφάνου, ἡμαρτηκέναι δόξετε, οὐ τῇ τῆς τύχης ἀγνωμοσύνῃ τὰ συμβάντα παθεῖν, id eſt, peccaſſe videbimini, non fortunæ improbitate ac iniquitate in res aduerſas incidiſſe. Idem ibidem, πολλαχόθεν μὲν τοίνυν ἄν τις ἴδοι τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ καὶ τὴν βασκανίαν, id eſt, multis de cauſis videre poſsit quis eius malignitatem & inuidiam. Herod. ἐν τερψιχόρῃ, τοῦ δὲ ἀπὸ τοῦδε τοῦ [illegible] τε καὶ ἀγνωμοσύνῃ χρησάμενοι ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν Ἐπιδαυρίων, deinde nauibus fabricatis nullo cōſilio vſi, ab Epidauriis, &c. ſic eius Interp. qui etiam apud eundem ἀγνωμοσύνῃ διεχρέοντο vertit, contempſerunt. & alibi, πρὸς ἀγνωμοσύνην βαπτόμενοι, per imperitiam reſiſtentes. Illud autem, (ὑπὸ τῆς ἔσω ἀγνωμοσύνης σαλεύειν), id eſt, propterea quòd intus malè librati ſunt, vacillant.

Α'γνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, improbus, ingratus, ἀχάριστος, iniquus, perfidus, inſulſus, inhumanus, inurbanus, abſurdus, pertinax, rudis, qui eſt ſine mente, Dioſcorid, libro ſeptimo, capite primo: moroſus, parum cādidus, improbus, mentis expers, pertinax, immanis, ſęuus, inexorabilis, importunus, ſenſu carēs, imperitus, incōſultus. Xen. ὅτι καὶ ἀγνωμονεστάτῳ καὶ ἀκρατεστάτῳ εἴκειν δεῖ. Idem, ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, in iudicē iniquū incidere. ἀγνώμων εἴς τινα, ingratus in aliquē. Ianus Laſcar. εἰς τὸν ἡγεμόνα ἀγνώμων In Neutro genere τὸ ἄγνωμον: vt τὸ ἄγνωμον ποιήσεις, id eſt, inſcitè facies, præter æquum facies, rem ingratam & indignam facies. Aliis ἀγνώμων, id eſt, ἀναίσθητος. AEſchines contra Cteſiphontem, τὰ μὲν ξύλα καὶ τοὺς λίθους, καὶ τὸν σίδηρον τὰ ἄφωνα καὶ ἀγνώμονα, &c. ἀγνώμονες περὶ τὸ δίκαιον, quod iuſtum ſit non ſatis intelligentes, Plato de Legib.

Α'γνωμόνως, improbè, ingratè.

Α'γνωρίζω, ignoro.

Α'γνώριστος, ου, ὁ, incertus, incognitus.

Α'γνὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, ignotus. Plato περὶ σωφροσύνης, ἐντεῦθεν κατέλαβον πάνυ πολλοὺς, τοὺς μὲν καὶ ἀγνῶτας ἐμοὶ, τοὺς δὲ πλείους γνωρίμους, mihi ignotos. Lucian. περὶ τοῦ ἐνυπνίου, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς, οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ, id eſt, neque ignotus, neque obſcurus eris externa regione. ἀγνῶτες ἀλλήλων, ſibi inuicem incogniti, Plato de Legibus. Item pro inſcio, ignorante & ignaro, περὶ τῆς οὐσίας θεοῦ ὁ μὲν ὧδε ἀγνὼς ἰὼν, ἰδέτω, &c. Idem in Genere Fœminino, περὶ ἀποφράδος, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνῶτα μόνην ἀτιμάζεις, id eſt, religioſum diem velut ignotum ſolum infamas. ἀγνὼς δόκησις, incerta ſuſpicio, Sophocles. Phocylid. μήτ' ἐπιορκήσῃς μήτ' ἀγνὼς, μήθ' ἑκόντι.

Α'γνῶς, caſtè, purè, pudicè.

Α'γνωσία, ας, ἡ, ignorantia, obliuio, ignoratio. Thucyd. lib. vltimo, καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀλλήλων ἀγνωσίαν, οὐκ εἶχον, hoc inuenire propter vrbis magnitudinem & mutuam ſui ignorationem non poterant. Lucian. in Tim. δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία.

Α'γνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus, ignotus, incertus. Lucian. in dialog. qui φιλόπατρις inſcriptus eſt, νὴ τὸν ἄγνωστον ἐν Ἀθήναις, id eſt, per deum ignotum Athenis. Idem ibidem, ἡμεῖς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις ἄγνωστον ἐφευρόντες καὶ προσκυνήσαντες, χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἐκτείναντες τούτῳ εὐχαριστήσομεν, nos autem Athenis deum ignotum inuenientes & adorantes manibus in cælum expaſsis, huic gratias agemus, &c. Idē in dialogo, cuius titul[9] ἀλκυὼν, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον, iudicamus enim ꝓ humana facultate, quæ ignara, incredula & cæca eſt. Odyſ. β, ἄγνωστον πάντεσσιν ἐλεύσεσθαι, id eſt, incognitum. ἀγνωστότατος γλῶσσαν, lingua ignotiſsimus, Thucydid. lib. 3. i. maximè ignoto ſermone vtens.

Α'γνώσσω, ignoro, ſum ignarus & imprudēs, poeticum.

Α'γοβος, calo, lixa, σκευοφόρος, φορτηγός.

Α'γοήτευτος, ου, ὁ, qui faſcinari non poteſt. Vnde ἀγοητεύτως, apud Ciceronē ad Attic. citra præſtigium & fucum.

Α'γοίατο pro ἄγοιντο, ducerentur.

Α'γοιτύω, turbo, ὀχλεύω, ſiue ὀχλῶ.

Α'γοίτης, iniurius, ὑβριστής.

Α'γομαι, Paſsiuum ab ἄγω, ducor. Capitur & actiuè ꝓ duco, affero, vt ἄγομαι τὴν γυναῖκα, duco vxorem, aſciſco vxorem, concilio vxorem, duco in matrimonium. Odyſſ. ξ, ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα. Heſiod. γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, vltrò citróque inter eos matrimonia contrahebantur. Ariſtophan. οὔτι μέλλει μνηστῆρσι σὺν τοῖς ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Homerus Iliad. β, τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης, &c. i. ἥν τινα πρὸς γάμον ἤγετο. Herod. lib. 1, ἀγαγὼν γυναῖκα ἐς τὰ οἰκία, vxorem domum ducere. Iſocrates ἐν τῷ αἰγινητικῷ, οὕτω δὲ σφόδρα ἠγάπησε τὴν τοῦ παιδὸς φιλίαν, ὥστε ἀποθανούσης ἐκείνης ἄπαιδος, αὖθις ἠγάγετο τὴν ἀδελφὴν τοῦ παιδὸς, &c. Chryſoſtom. ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης, τῷ θαυμασίῳ ἰσοθέῳ ἐκείνῳ μέλλει πρὸς γάμον ἄγεσθαι. & Plutarch. in Solone, γέροντι νέαν ἀγομένῳ, ſeni puellam in vxorem ducenti. Interdum ſignificat dare vxorem, ſtipulari, deſpondere filio vxorem. Herodianus, ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα, id eſt, dat ei vxorem. Herodotus lib. primo, καταρρωδήσας δὲ τὸν ὄνειρον, ἄγεται μὲν τῷ παιδὶ γυναῖκα, i. ſomnium veritus curat

rat filio ducendam vxorem. Tuchyd.lib.vi. ἐπιγαμίας, ὥστε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδὲν ἐπὶ τοῦ δήμου ἐξ-ῶν. vbi ἐκδοῦναι pro locare matrimonio, & ἀγαγέσθαι pro accipere in matrimonium, accipi arbitror: licet interpres vertat ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, cōducere ab illis. Odyſ. δ, υἱεῖ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην, vbi interpres, filio verò Alectoris filiam nuptum dabat, &c. vxorem aſciſcebat, vxorem ducendam curabat. Significat item accipio, admitto. Xenoph. αὐτοὺς Κυαξάρης ἄγεται συμμάχους, eos Cyaxares in ſocietatē aſciſcit. ἄγομαι παρὰ σοῦ, Thucyd. à te conduco. Item, mecum duco: vt qui inuitatus extraordinarium quaſi vmbram ducit. Idem, κατανοήσας γάρ τινα τῶν ταξιάρχων, συνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ἑαυτῷ, Cyrus enim quum vidiſſet quendam ex centurionibus alium ſecum ducentem ad cœnam, &c. Item veho, traiicio nauem, Plutarcho. Item foueo, protego, vt gallina pullos ſuos. Ariſtot. καλῶς ἄγομαι, bene de me agitur. ἄγομαι ἐν τιμῇ τοὺς ἄνδρας, honoro viros, Herodot.lib.1. ἀγόμενος φόνου, qui homicidii acceſſitur, Plutarchus. Ita ἄγομαι interdum eſt actiuæ ſignificationis, vt ἄγομαι τὸν ἄνθρωπον, ago hominem: interdum paſſiuæ, vt ἄγομαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, agor ſeu ducor ab homine.

Ἀγείδωος, ὁ δοῦλος, Archilocho.

Ἀγόμφωτος, incompactus, ἀσύμφυκτος, ἀσύγκλωστος.

Ἄγον, Ionicè & Doricè pro ἦγον.

Ἀγόνατος, ου, ὁ, genu carens, non geniculatus.

Ἀγονέω, ſum ſterilis, ſterileſco.

Ἀγονία ας, ἡ, liberorum & generandi exors facultas, ſterilitas partus, orbitas. γῆς ἀγονία, terræ infœcunditas.

Ἀγονοκένταυρος, mulus.

Ἄγονος, ὁ καὶ ἡ, infœcundus, ſterilis, liberis carēs, prolifico ſemine priuatus ſeu vacans, ſeminis expers, minimè fœtificus, ad genituram ſterilis & ignauus, in gignendo ſterilis, Gazæ improlis, Theophr. lib.4.hiſt.plan. ἄγονοι τοῖς ἀκροδρύοις, id eſt, fructu infœcundi. ἄγονον ὕδωρ, ſterilitatem inferens aqua. Theophr. lib.2. ἄγονον ὕδωρ τῶν φυτῶν, aqua quæ plantas gignere nequit. Sic dicitur, ἄγονος νάματος, id eſt aquis carens, & ἄγονος ὕδατος ὀμίχλη, Ariſtot. aquæ nequaquam genitrix: & Iulianus in epigram. quodam, ψευδὴς τοῖς ἀγόνοις φόβος, inanis eſt metus ſterilibus. Homer. Iliad. γ, αἴθ' ὄφελες ἄγονός τ' ἔμμεναι, & c.i. μὴ γεγενῆσθαι, vtinam natus non eſſes: ſic interpres. ✱ Apud Euripid. Phenis. eodem modo accipitur, etſi interpretatur ibi ἄγονον, quem gigni non oportuerit. ἄγονοι χοαί, ea dicuntur, quæ vita functis prolibantur, vt quorū eſſe ſterilitas agnoſcatur propria, Cælius libro decimo, capite 3.

Ἀγορὰ ᾶς, ἡ, forū venalitium, nūdinæ, mercatus, platea, commeatus, Demoſth. in prim. Olymp. ἀκούω δ' ἔγωγε τοῦτο, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσειν αὐτῷ καρποῦσθαι, i. nundinas. Ariſtot. lib.7. polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, rerum venalium forum: à Thucyd. lib.7. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων dicitur, vnde ἀγορᾶς ἐπιμελητής, cui annonæ cura demandata eſt. ἀγορὰν ἄγειν, venalia ferre, Xenoph. ἀγορὰ εὔωνος, annona vilis, annona non cara. Plat. de leg. μὴ δὲ ἐν ἀγορᾷ μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, in rerum venaliū foro. Item ἀγορά, concio, cœtus ſeu concilium. Xenoph. ἀγορὰ λύεται, ſenatus dimittitur. Homer. ἀγορὴν ποιήσατο, concionem conuocauit, coegit. Iliad. β, οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον. vbi interpres. ἀγορὰς τοῦ εἶναι τὰ λόγους ἀκρους, i. ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐδημηγόρουν. Xenoph. in Ageſilao pro commeatu, ταῖς πόλεσιν προεῖπεν ἀγορὰν παρασκευάζειν, ciuitatibus commeatum imperauit. Plutarchus in Pericle, πάσης ἀγορᾶς καὶ πάντων λιμένων εἴργεσθαι, omni cōmeatu ac omnibus portubus prohiberi. ἀγορὰ ἐπείσακτος, commeatus aduectitius. Sic ἀγορᾶς εὐπορία, cōuehendorum commeatuum facilitas. Item ἀγορά, forū iudiciale. Demoſth. pro corona. κατὰ τὴν ἀγορὰν περιερχόμενοι. Vnde ἀγορὰ πλήθουσα apud Ariſtot. pro tempore ſiue hora qua forum frequentiſſimum eſt, i. περὶ τρίτην, vt inquit Suidas. ἀγορὰ κερκώπων, cœtus Cercopum, prouerbialiter dicitur de conciliabulo hominum. ✱ ἀγορὰ μυρμήκων conuentus formicarum, Lucia. Icaromen. Deducta eſt dictio ab ἀγείρω, congero.

Ἀγοράζω, μ. άσω, mercor, negotior, ἐν ἀγορᾷ διατρίβω, id eſt, verſor in foro, per forū ſpatior, auctionor, emo, redimo, ὠνέομαι. Iſocrates πρὸς Νικοκλέα, δωρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων ἢ τῶν πωλούντων, dona vos pluris multo emitis à dantibus quàm à vendentibus. AEſchines aduerſus Cteſiph. τὴν ἀπαξίωσιν σύλληψιν τοῦ ὄρειτο παρακαλέσας, τὰ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράσαντος, &c. Ariſtot. OEcon.2, ἀγορασμάτων ὑπερμέτρως ἐγκεχείρισαι, res promercales immani pretio emiſſe. Ariſtoph. in pluto, τοὺς ἀλλοτρίους ἀγοράσαι χρόνους, id eſt, comparare.

Ἀγοραῖος ου, ὁ, circunflexo in penulti. negotiator, forenſibus negotiis intentus, forenſis, in foro & in concionibus verſans, qui quæſtui vacat. Aliquando vilis, cauponarius, mercenarius, circulator, ſordidus, emptitius, publicus. Eraſmus etiam circunforaneū vertit, ca.17. Act. Apoſtolorum. ἀγοραῖοι δίκαι, ἡ δικαιολογία. inuenitur ἀγοραῖος etiam in genere fœminino. Plutarch. in Fabio, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀγοραίαν χάριν, id eſt forenſis gratia. Idem in Lycurg. τὰ πρὸς χρηματισμὸν ἢ χρειῶν ἀγοραίων συντελοῦντα. Capitur etiam pro vrbano & faceto. ἀγοραῖος Ζεύς, Iuppiter forenſis, Herodot. lib.5. huius ara erat Athenis. Eſt etiā Mercurii epitheton, qui & ἐμπολαῖος, id eſt, πραγματευτὴς dicitur. Ariſtot. moralium ad Nicomach. lib.8, taxans amicos, quos mutua conciliat vtilitas, & perinde vt in forenſibus commerciis, non dant beneficium, ſed vendūt. ἡ μέν, inquit, πάμπαν ἀγοραία ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρα, ἡ δὲ ἐλευθεριωτέρα εἰς χρόνον, i. altera quidem omnino ſordida & cauponaria compenſatio de manu in manum: altera magis ingenua ad tempus.

Ἀγοραῖον, obſoletum, Bud.

Ἀγορανομέω, ῶ, μ. ήσω, ſum præfectus annonæ.

Ἀγορανομία ας, ἡ, annonæ præfectura, ædilitas, quæ tamen ἀστυνομία potius dicitur.

Ἀγορανομικὸς ἡ, ὁ, annonarius, ædilitius. ἀγορανομικοὶ νόμοι, leges ad forum ſiue annonæ rationem pertinentes, Ariſtot. lib.2. polit.

Ἀγορανόμος ου, ὁ, annonæ præfectus, prætor vrbanus, rerum venalium inſpector, curator, cenſor, Ariſtot. lib.4. polit. cap.4. AEdilis autem dicitur Græcè, ἀστυνόμος, Ariſtot. 6, politic. cap.8. Vtitur hoc nomine Plaut. in Capt. Sic dicitur ab ἀγορὰ & νέμω: quaſi qui fori ius habeat. Habebat enim curam annonæ forenſis, copiæque cibariorū, Halicarn. lib.5. Alex. Gen. lib.4. cap.4.

Ἀγοράομαι μ. άσομαι & ήσομαι, concionor, dico ſententiam, ſermocinor, δημηγορῶ, διαλέγομαι, ἐκκλησιάζομαι, λέγω, poeticum. Inuenitur & ἀγοράω pro cōcionor. Iliad. α, ἀγορήσατο καὶ μετέειπε.

Ἀγορασείω, empturio, emere cupio. Bud. ad Ludouicum fratrem, πολλὰ δὲ ἦν τὰ πράγματα ἀγορασείοντί μοι παρέχοντα, τὰς τιμὰς τῶν ὀρνίθων ἐπιτείναντας χαλεπῶν.

Ἀγορασία ας, ἡ, emptio.

Ἀγόρασμα ατος, τό, merces, res venalis. Ariſtot. 2. OEcon. ἐπιστείλας πρὸς ἐν' ἀγοράσματα, &c. ad venalia quædam emenda, &c. ad res promercales cōparandas, ad merces. AEſch. cōtra Cteſip. τὰ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος, &c. merces ementis Olympiadi,

Ἀγορασμὸς οῦ, ὁ, emptio.

Ἀγοραστὴς οῦ, ὁ, obſonator, emptor rerum in foro venalium. Xenoph. ἀγοραστὴν τούτων πρέπει.

Ἀγορεύω, μ. ἀγορεύσω, vnde Luci. ποῖα ἐθορύβησας συναγορεύων ἄδοντας, ἠγόρευον, ὅ εἴρηκα, ὑπὸ τῆς εἴρω. ſignificat autē loquor, inquio, nuntio, nuncupo, affor, concionor, δημηγορῶ, dico, ediſſero, ſuadeo, dico in concione, habeo orationē, dicto, decerno. Plato de legib. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός, loquor de Ioue. Herodotus, ἀγορεύω τὰ ἐντεταλμένα λέγων, exequor mandata dicens. Demoſthenes, προεισφέρω, ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται, id eſt, interrogabat præco,

quis orationem vult habere. Philoſtratus in Heroicis, προὔθεντο δὲ ἀθηναῖοι τὸ σῶμα, ἢ μιλτιάδης ὑπ' αὐτῷ λόγον ἠγόρευσε, i. orationem habuit. Herodotus libro 1, περιδρόμους κήρυκας περιπέμψαντες, οἳ τὰ ἐντεταλμένα ἠγόρευον ἐς τὸ ἄστυ ἀπικόμενοι, λέγοντες τοιάδε, &c. id eſt, ſunt executi & nuntiarunt. Idem libro ſexto, αὐτὸς δὲ πυθόμενος, ὅτι ἴωνες οἱ δόλους, πέμπων κήρυκας ἠγόρευέ σφι τάδε, &c. Ariſtot. lib. 5. Ethicorum, cap. primo, οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι, id eſt, leges de omnibus dictant, ſeu de omnibus prouident & decernunt. Ariſtoph. in Ranis, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν, prohibeo ne quis me torqueat. Inuenitur etiam ἀγορᾶσμαι, pro dico in concione, & habeo orationẽ. ἀγορὰς, ἀγορεύειν, dicit Homer. Iliad. β, οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον, id eſt, ipſi autem conciones habebant, i. ἐν ἐκκλησίαις ἐδημηγόρουν καὶ ἔλεγον. ἀγορεύω κακῶς, id eſt, conuiciis laceſſo, diras imprecor, inceſſo, maledictis inſector, obtrecto, cauillor. Plutarch. in Solone, κακῶς ἀγορεύειν τὸν τεθνηκότα, id eſt, in defunctum maledicta coniicere. Lucianus in dialogo, ἁλιεὺς, ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον, i. ego tales vituperabam.

Ἀγορῆθεν, ex foro aut è concione, Iliad. β.

Ἀγορήνδε, ad concionem, ad forum.

Ἀγορητής, οῦ ὁ, eloquens, concionator, orator, conſultus. * ἀπὸ τοῦ τὸν λαὸν ἀγείρεσθαι, deductum videtur, φρόνιμος ἐκκλησιαστὴς, cauſarum forenſium actor. Home. Iliad. α, λιγὺς πυλίων ἀγορητὴς, i. δημηγόρος, σύμβουλος.

Ἀγορητὺς, ύος ἡ, eloquentia.

Ἄγορος, congregatio, exercitus, vel etiam concionator.

Ἀγορρίς, ἀγορὰ, congregatio.

Ἀγὸς, οῦ ὁ καὶ ἡ, ἀρχηγὸς, dux, Homer. Iliad. γ, κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθοντο. παρὰ τὸ ἄγειν τοὺς ὑποτεταγμένους.

Ἄγος, εος τὸ, ſcelus, crimen piaculare, piaculum, religio, nefas, μίασμα, quod eſt veneratione dignum: vnde ἄγεα, delubra, id eſt, τὰ τεμένη ἄγεα, vadis, Ioſeph. Ariſtid. ἐν παναθηναϊκῷ, πάντα ὥσπερ ἄγος καθαίροντες ἐπῆλθον, omnia velut crimen piaculare repurgantes adierunt. Herodot. lib. 6, αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, cum piaculari crimine teneri, τὸ ἄγος ἱλαόνειν, ſcelus expiare. Thucydid. lib. 1, ἐκέλευον τοὺς ἀθηναίους τὸ ἄγος ἐλαύνειν τῆς θεοῦ.

Ἀγοστὸς, οῦ ὁ, concauitas manuum, id eſt, vola, & cubitorum, & ipſe cubitus, ἀγκών. Theocritus, εἰδυλλίῳ ρ, νυμφίον ἐν μεγάροις γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ, ſpõſum domi mulier amplectitur brachiis ſiue vlnis. ἀπὸ τοῦ ἄγω, ſic enim ſtringẽdo brachia inter ſe cogimus & adducimus.

Ἄγρα, ας ἡ, præda, captura, captus, piſcatio, aucupatus ſeu aucupium, venatus ſeu venatio, capiendi genus. ἀγρα πόντιος, marina piſcatio, Nõnus. Lucianus de captura piſcium in dialogo, ἁλιεὺς, πέπαυσο, ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε. ſic cap. 2. Euangelii Lucæ. Idem Lucianus alibi, ὑπὸ τῆς ἄγρας αὐτὴ ἀπώλετο, id eſt, ipſa dum captat, capta perit. Herodot. lib. 1, φύλακα παιδός σε τοῦ ἐμοῦ χρῄζω γενέσθαι ἐς ἄγρην ὁρμωμένου, cuſtodem te filio meo adhibere volo, venatum proficiſcenti. ἄγραν ἐλόντες, id eſt, diripientes. Antiphilus epigrammatarius de polypo & lepore, εἷλε δ' ἀλοιὲ, σὺ δ' ἀελπτον ἔχεις γέρας ἀμφοτέρωθεν ἄγρης χερσαίης πρέσβυ καὶ εἰναλίης. Eſt etiam ἄγρα, vel (vt alii) ἄγραι, locus extra Athenas, ſacrum Cereris, quod & ἄγραι pluraliter dicitur, quo etiam ſignificatur & militum quoddam genus, Varro. Item ἄγρα, mordaciſſimi ſerpentis genus, quo nomine vulgò Demoſthenem võcabant, ſcurrilem quandã mordacitatem in eo notantes.

Ἀγρᾶθεν, commiſcere, συνάγειν.

Ἀγραῖος, ου ὁ, prædæ præfectus.

Ἀγράκαβος, vua.

Ἀγράμματος, ου ὁ, illiteratus, qui literas ſcribere nequit, inſcius, rudis literarum. Lucia. ἀναγνῶναι ἢ γράψαι ἀγραμμάτους γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι. Item inſcriptus, nullis exprimẽdus literis, vocem edens quæ nullis literis poſſit exprimi. Agrammatos etiam dicit Vitruuius. ἀγράμματα ζῶα, dicuntur animalia quorum vox nullis exprimi literis valet. Cæl. lib. 6. cap. 53.

Ἀγραυλέω, ῶ, in agro pernocto, in agris moror, dego in agro, ſiue ſtabulor, ruſticor, in villa ago. ab ἀγρὸς, ager, & αὐλὴ ſtabulum. vnde cap. 2. Euang. Lucæ. ἀγραυλοῦντες, in agris agentes ſiue morantes.

Ἀγραυλία, ας ἡ, pernoctatio campeſtris.

Ἄγραυλος, ου ὁ καὶ ἡ, in agro agens ſeu pernoctans, deſertus ſub dio. Plutarch. in Alcibiade, συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τῆς γῆς τοῖς ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν ἀγραύλῳ προβαλλόμενον ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν, id eſt, conſulebat Athenienſibus, vt terram occuparent, & iuſiurandum ruri ſemper Ephebis propoſitum re ipſa confirmarent. Item limpidus, illuſtris apud Nicandrum. Eſt & epitheton Mineruæ: item Cecropis Athenienſis filia.

Ἀγραύσσεις, capies, Nicander de piſcibus, item Plutarchus in Numa.

Ἀγραφίου ἔγκλημα dicebatur, vbi quis ex tabulis publicis ante perſolutionem ſuum expunxiſſet nomen, Suid.

Ἄγραφος, ὁ καὶ ἡ, non ſcriptus, deletus, non adſcriptus. ἄγραφοι νόμοι, id eſt, leges non ſcriptæ, leges non latæ, mores. Ariſtoteles lib. 6. politic. cap. 5, Dicuntur etiam ἄγραφα νόμιμα, id eſt, iura non ſcripta, Demoſthen. περὶ τοῦ στεφάνου, φανήσεται τοίνυν ταῦτα πάντα οὕτως, οὐ μόνον ἐν τοῖς νόμοις, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις αὐτὴ τοῖς ἀγράφοις νομίμοις καὶ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσι διώρικε. Ariſtoteles octauo Ethicorum, καθάπερ τὸ δίκαιόν ἐστι διττὸν, τὸ μὲν ἄγραφον, τὸ δὲ κατὰ νόμον. & in tertio meminit τῶν νόμων τῶν κατὰ τὰ γράμματα, καὶ τῶν κατὰ τὰ ἔθη. Plato lib. 7. de Legibus, ἄγραφα νόμιμα appellari à quibuſdam dicit ius non ſcriptum, οὓς πατρίους, φησὶ, νόμους ἐπονομάζουσι, quas patrias, inquit, leges cognomento vocitant. ἄγραφα, crimina de quibus lex nihil cauit. Gregorius Nazanzenus, ἐν τῷ περὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισάγεις ξένον θεὸν καὶ ἄγραφον; id eſt, Deum ſcripturæ verbis nuſquã expreſſum? Item ἄγραφα Iudæi vocabant traditiones quaſdam, quas citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, vt author eſt Chryſoſtom. in prima epiſtola ad Corinth.

Ἄγρει, ἄγε, age, agedum, φέρε δὴ, hortantis eſt.

Ἀγρεῖος, ου ὁ, ruſticus, ἀμαθής.

Ἀγρεστέω, ſum violentus: aliàs, ἀγριαίνω.

Ἀγρεῖφνα ἡ, furcilla, inſtrumẽtum ruſticũ quo fœnum corraditur, raſtellum. dicitur & Ἀγρεῖφα.

Ἀγρεὺς, Agrio, vates apud Theocritum.

Ἀγρεμὼν, όνος ὁ, venatorius, θηρευτὴς, θηρευτικὸς, κυνηγετικός.

Ἀγρεσία ἡ, captura, ἄγρα, venatio, in Epigram.

Ἄγρεμα, præda. εὕρημα, ſpolium, Euripid.

Ἀγρεὺς, dictus ẽſt Ariſtæus, id eſt, νόμιος, quòd in agro cum eius matre Cyrene Apollo rem habuit, inquit interpres Apoll. Eſt & Neptuni epitheton, Lucian. σὺ δ' ὦ πόσειδον ἄγρευ καὶ ἀμφιτρίτη φίλη, lib. 2. Epigram. i. venatorie.

Ἀγρευταὶ οἱ, venatores.

Ἄγρευσις ἡ, inuentio, prædatio.

Ἀγρεύω, μ. εύσω, venor, capio, capto, venatu capio, piſcor, aucupor, actiuum. Bianor Epigrammat. ἀλλά μιν ἀγρεύσαντο δι' ὕδατος, &c. Iſidorus in Epigrammat. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσεν, id eſt, εἷλε δ' ἀλοιέ. pro eodem etiam Ἀγρέω dicitur in Epigrammate, φαρίου, αὐτὴ σύγ' ἐν κύρτῳ μελανοειδέας, αὐτὴ τὴν ἀγρεῖς μορμύρους, &c. ἀγρεύω ὕπνον, capto ſomnum, in Epigrammate. ἀγρεύειν δόξαν, gloriam aucupari, Phalaris in epiſt.

Ἀγρόθεν, ex venatione, Apol. 2.

Ἄγρηνον, ου ὁ, rete, & veſtis lanea reti ſimilis, peculiaris tragœdiæ, qua vtebantur bacchantes, Eratoſthenes γρῆνον vel γρηνὸν vocat.

Ἀγρία, ας ἡ, aquifolia, arbor ſemper virens, ſic Gaza apud Theoph. l. 1. hiſt. pl. Itẽ l. 3. ca. 4. hiſt. pl. πίτυς ἀγρία, i. picea ſylueſtris, vbi φιλύκη, aquifolia exponitur. Itẽ ἀγρία ἡ, ſpecies ſcabiei, quæ citò ſerpit, reuertitúrq; certo anni tẽpore, aſperior omnibus aliis ſpeciebus, & curatu difficilior. Celſus vocat ferã ſcabiem. Sunt & vlcera quæ ἀγρία vocant,

vocant, quaſi quæ mitigari nequeant, aut manum chirurgicam non admittant.

Ἀγριαίνω, μ. ανῶ, exaſpero, irrito: aliquãdo, moleſtè fero, ferocio, ſæuio, exaſperaſco, efferor, aris. Plutarch. διὰ τὸ ἀκούειν, ἀγριαίνουσι πρὸς τοὺς πείθοντας, αἱ ἐπιδέχονται τὸ λέγοντα.

Ἀγριάμπελος, ου ἡ, labruſca, οἰνάνθη.

Ἀγριὰς, άδος, agreſtis: vnde ἄμπελος ἀγριὰς, labruſca, libro 1. Epigram.

Ἀγρίδιον, ου τὸ, agellus.

Ἀγριέλαιος, ου ἡ, apud Paulum cap. vndecimo ad Rom. Theophraſt. lib. 2. hiſtor. plant. cap. 3. i, olea ſylueſtris. Dicitur & Ἀγριελαία, pro eodem. Dioſc. l. 1. ca. 138, ἀγριελαία, ἣν ἔνιοι κότινον καλοῦσιν, οἱ δὲ αἰθιοπικὴν ἐλαίαν, id eſt, olea ſylueſtris, quam alii vocant cotinon, i. oleaſtrũ: ſunt qui oleam Æthiopicã. Item apud eundem lib. 1. cap. 126, legitur & τὸ Ἀγριέλαιον pro oleaſtro ſeu olea agreſti. Aliquando adiectiuè, vt in Epigrammat. ἐρικίν, νιπτὶ ᾗ συντόλον ἀγριέλαιον ἐφῆς, i. ſcuticam ex oleaſtro factam.

Ἀγριοκοκκυμήλων καρπὸς, ſylueſtrium prunorum fructus, Dioſcorid. lib. 1.

Ἀγριόθυμος, ου ὁ, feranimus, i. qui agreſti eſt animo, ferox, animo efferus, fero animo præditus.

Ἀγριόμηλα, ἄγρια μῆλα, ſylueſtria mala. Dioſcorid. lib. 1. Theocritus vocat ὀρειμαλίδας, i. montana mala.

Ἀγριομυρίκη, agreſtis myrica. cap. 17. Hieremiæ.

Ἀγριοπαῖοι, caprarii, Ariſtoph.

Ἀγριωπὸς, flagitioſus, immanis, ἀγριωπὸς αἰσχύλος ab Ariſtoph. dicitur, i. ἀγρίως ᾗ ὠμῶς ποιῶν τοὺς ἥρωας.

Ἀγριορίγανος, ſylueſtre origanum, quod alii panaces heracleum, alii cunillam vocant, Dioſcorid. lib. 3.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ, Theophilus libro 2, inſtitutionum iuris ciuilis.

Ἀγριοσέρφιον τὸ, ſaliunca.

Ἄγριος, ου ὁ, agreſtis, immitis, trux, truculentus, ferox, acerbus, ſylueſter, immanis, inclemens, χαλεπὸς, rudis, ferus, aſper, efferus, atrox, ferus & contumax, tam ferus vt miteſcere nunquam poſſit, ſponte proueniens, erraticus apud Plinium. Nam quæ Græci ἄγρια dicunt, erratica Latini plerunque dixerunt. τὸ ἄγριον, ferocitas, ruſticitas. τὰ ἄγρια, feræ. ἄγρια μῆλα, id eſt, ἀγριόμηλα. Gaza lib. 4, docet hanc vocem, ἄγριος ſolùm generis eſſe maſculini. ἄγριον κακὸν, ferum malum, id eſt, indomitum & quod curatione irritatur, vt fera vlcera & fera ſcabies. ἄγριον θηρίον, immanis fera & crudelis, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ἐκπέμπει αὐτὸν σὺν τῷ θείῳ, καὶ φύλακας συμπέμπει ἐφ' ἵππων πρεσβυτέρους, ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχωριῶν φυλάττοιεν αὐτὸν, ᾗ εἴ τι τῶν ἀγρίων τι φανείη θηρίων. ἄγριος αἴξ, caprea. Odyſ. ξ, δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. ἄγριος τόπος, locus incultus, Plat. de Legib. ἀγρία ὕλη, victus agreſtis. Herodotus lib. 1, ἔστι δὲ ἀνθρώπων πολλὰ ᾗ παντοῖα ἐν ἑωυτῷ ἔχει ὁ χώρος, τὰ πολλὰ, πάντα ἐξ ὕλης ἀγρίης ζῶντα, &c. Plat. 2. de Rep. ἵνα ἄγριοι ἀλλήλοις ἔσονται, immites inter ſe nõ eſſent, Phocyl. χαλίνου δ' ἄγριον ὀργὴν, frena ferocem irã. ἄγριον κυβευτὴν vocat Menander eum qui plus æquo aleæ ſit deditus. ἄγριοι etiam dicuntur, qui puerorum amore vehementi tenentur, acres παιδεράσται, apud Æſchinem. Item, Ἄγριος, Agrius, filius Vlyſsis & Circes, Heſiod. in Tħeog.

Ἀγριοσέλινον, agreſte apium, quod & ἱπποσέλινον dicitur, Dioſcorid. lib. 3.

Ἀγριομανία, ας ἡ, furor, in Epigram.

Ἀγριότης, ητος ἡ, ferocitas, χαλεπότης, ruſticitas immanſuetudo, ſylueſter viuendi modus, Plato de Legib.

Ἀγριώτης, ου ὁ, agricola.

Ἀγριόφωνος, Barbarus, Pindarus.

Ἀγριοχῆνάρια, feri anſeres, Theophil. lib. 2. Inſtitut.

Ἀγριόω, ῶ, μ. ώσω. exaſpero, ſæuire facio, efferor aris. τὰ ἀγριούμενα, quæ fiunt agreſtia, Theophraſt. lib. 5. de cauſis plã. cap. 2. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ἑώρα τὸ πρόσωπον τοῦ πάππου ἠγριωμένον ὅτι τῷ δίᾳ τὸ αὐτοῦ, aut faciem intuebatur in ſe ſpectando turbatam: ſic Philelphus.

Ἀγριέππος, ſylueſtrem oleam ſignificat apud Laconas, authore Suida: eam Græcorum alii, nunc ἀγριέλαιον, nũc κότινον vocant.

Ἀγρίτης, ητος ἡ, pro ἀγριότης, ruſticitas.

Ἀγρέφη, ligo, σκάφη, ἰσοδοχὴ, ἄμη.

Ἀγριφος, olea agreſtis, à Suida ſcribitur ἀγριππος.

Ἀγριώδης, εος ὁ καὶ ἡ, ferus.

Ἀγριώνια τὰ, Agrionia, dies feſtus, Plutarch. in Probl.

Ἀγριωπὸς, οῦ ὁ, impudens, homo agreſti ferocia, agreſti aſpectu, trux, Gellius lib. 1. cap. 5.

Ἀγρίως, aſperè, durè ſeu duriter.

Ἀγριωπὸς, οῦ ὁ, aſper.

Ἀγρογείτων, ονος ὁ, vicinus, finitimus.

Ἀγροδίαιτος, ου ὁ, agreſtis, infeſtiuus, inſcitus, Gel. l. 1. c. 5.

Ἀγροδότης, ου ὁ, largitor venationis. In Epigram. ἀγροδότοις δαίμοσι, diis datoribus venationis.

Ἀγροικία, villa, id eſt, ἔπαυλις, rus, ſuburbium, ruſticitas: alterum extremum τῆς εὐτραπελίας, apud Ariſtotelẽ li. 1, magnorum moralium. Item lib. 2. Ethic. ad Nicomachum. Bud. pro villa accipit in epiſtola Græca ad Ludouicum frat. ἐξ ἀγροικίας τῆς ἐμῆς ἐπανελθὼν, &c. ex villa mea reuerſus.

Ἀγρόθεν, rure, ex agro. Odyſ. ο.

Ἀγρόθι, in agro, ruri.

Ἀγροικίζομαι, μ. ίσομαι, acrius irritor, moroſus ſum.

Ἄγροικος Atticè, & ἀγροῖκος, ου ὁ ᾗ ἡ, communiter, agricola, camporũ incola, agreſtis, ruſticus, ruſticanus, inelegans, inurbanus, indoctus, difficilis, moroſus, crudelis, ferus, improbus, incultus, ὁ σκαιὸς τοῖς ἤθεσι, inquit Ammonius, i. qui rudib⁹, imperitis, ineptíſque moribus eſt. Ariſtoph. πῶς οἶδεν οὗτος αὐθ' ἄγροικος ὤν, id eſt, inſcitũ. Plato in Apologia, ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν, dictu inurbanius erat. Vnde ἀγροικότερον λέγειν, Platoni 2. de Rep. id eſt, aſperius dicere. ἄγροικος βίος, apud Ariſtoph. vita ruſtica & agreſtis. Et apud Lucianũ genere fœminino, ἄγροικος γυνὴ, ruſtica mulier. ἄγροικον τὸ, inurbanum, ineptum.

Ἀγροικικὸς, ruſticanus. vnde ἀγροικικὴ παροικία, ruſticana parœcia, ſeu curia, ſic in Canone 17. Chalcedon. concilii.

Ἀγρύλη, Agrœle, δῆμος φυλῆς τῆς ἐρεχθηΐδος, tribus quædam Attica.

Ἀγροιώτης, agreſtis, ruſticus, agricola, ἀγροῖκος, γεωργός. In Attica genus quoddam ἀγροιωτῶν, diſtinctum à Patritiis, qui καλοὶ κἀγαθοὶ dici ſolent.

Ἄγρομαι pro ἀγείρομαι. vnde ἀγρόμενος, id eſt, ἀθροιζόμενος, συναγόμενος. συνελθὼν, congregatus. Muſæus, οὐδέ ποτ' ἀγρομένῃσιν ὁμίλεεν ἡλικιώτισιν.

Ἀγρόνδε, in agrum.

Ἀγρονόμης, ὁ ἐν ἀγρῷ διατρίβων, in agro degens.

Ἀγρονομία, ας ἡ, ſuburbani agríque vrbi vicini adminiſtratio. Vnde Ἀγρονόμοι quidam magiſtratus, i. agrorum diffinitores, quos alii vocant ὑλωροὺς, Ariſtot. li. 6. Polit. Aretinus agrimenſores & ſyluarum cuſtodes vertit.

Ἀγρονόμος, ου ὁ, accentu in penultima, vbi feræ paſcuntur, villicus, paſtor, οἰκονόμος, qui paſcit: ſed Ἀγρόνομος accentu in antepenult. qui paſcitur agro, ruri ſe continẽs, ὁ ἐν ἀγρῷ διάγων. Dionyſ. de ſitu orbis, ἔνθα μιγάδοί τε καὶ ἀγρόνομοι ναίουσι.

Ἀγρὸς, οῦ ὁ, ager, fundus, villa, prædium, rus. vnde ἐν ἀγρῷ διάγω, i. ruri vitam ago, ἐπ' ἀγροῦ διαιτῶμαι, Herodot. li. 1, ruri ago. Ab hoc nomine deducitur ager, authore Quĩtiliano lib. 1. cap. 10, cõtra Varronem, qui agrum quòd in eo aliquid agatur, dictum contendit. Gaza apud Ariſtotel. libro 5, de natura animalium, ἐν τοῖς ἀγροῖς, vertit, in aruis ceſſantibus. Ariſtoph. in Pluto, τοὺς συγγεωργοὺς καλέσον. εὑρήσεις δ' ἴσως ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους. Demoſthe. de corona, σε διαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν. ἐν ἀγρῷ, ruri. Plat. epiſt. 7, εἴ τις ἐν τυγχάνῃ ἡρακλείδῃ ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε, ſiquis in Heraclidem incidat, ſiue ruri, ſiue hîc.

Ἀγρότερος, ἀγρία, agreſtis & agreſtior. Homerus Iliad. β, ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. vbi interpres pro ἀγρίων &

διὰ δαιμάτων, alii δὲ μάλιστα ὁ ἀγχῦ ὄντα διὰ ἴων, non autem ſylueſtrium ſimpliciter. Eſt autem comparatiuum ſine poſitiuo, aut poſitiuum habens tantum comparatiui terminationem, vel ἀγρότεροι pro ἀγροιότεροι. ἀγρότεροι pro ruſtico. πάντας δ' ἀγροτέρων ἀλίτου θηεύσαντο θῆρας. Heſiodus, ἀγροτέρας ἐλάφοι, feræ ceruæ.

Ἀγροτέρα, ας, ἡ, Diana. Ariſtoph. in Equitibus, ἰδίως δ' οἱ Ἀθηναῖοι τιμῶσι τὴν ἀγροτέραν ἄρτεμιν, inquit interpres.

Ἀγρότης, ου, ὁ, ἀγροῖκος, agricola, ruſticus, agreſtis, θηρεύτης. ἀγρότα πέρδιξ, agreſtis perdix, in Epigram.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, pro ἀγροιότης ruſticitas.

Ἀγρῶτις ἡ, agreſtis, ruſtica, Apollonius 2. Argon. id eſt, ἀγροτέρα, κυνηγός. ἀγρώτις αἰγανέη, iaculum ruſticum, in Epigram. ἀγρώτις κούρα, puella agreſtis pro Diana, ibid. ἀγρώτις νύμφη, Apoll.

Ἀγροφύλαξ, ακος ὁ, ſaltuarius, cuſtos agri, ſeu ſaltus.

Ἀγρώσσω, μ. ώσω, venor.

Ἀγρυξία, ας ἡ, σιωπή, ſilentium, taciturnitas. ἀγρυξίᾳ δέδενται, vinctam habent linguam, vel vincti ſunt taciturnitate. ab α, particula priuatiua, & γρύζω, grunnio, & per metaphoram ſubmuſſito. Dicunt enim Græci aliquem nõ audere γρύζειν, id eſt, ne minimam quidem vocem emittere. ἀγρυξία propriè de iis dicitur qui erubeſcentia confuſi muſſitare non audent.

Ἀγρυπνέω, ῶ, μ. ήσω, vigilo, vigiliis deditus ſum, ἐγρηγορῶ. cuſtodias ago, Plato de Leg. νύκτας ἀγρυπνεῖν, nocturnis vigiliis indulgere, Plutarch. in Themiſt. Xenoph. libro 1. Pædiæ, ὅ τι περ ἀγρυπνοῦντι δέοι, ποιοῦντι τοῦτο. ἀγρυπνῶ τοῖς καιροῖς, in occaſiones rei bene gerendæ immineo, Lucian.

Ἀγρυπνητικὸς ὁ, vigil.

Ἀγρυπνία, ας ἡ, vigilia, vigilantia, inſomnia, inquies, peruigilium. Lucian. in dialog. Terpſionis, ταῦτα γοῦν μοι καὶ τὸ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται ἀγρυπνία καὶ φροντίδες. Galenus libro 1. ad Glaucon. ἀγρυπνία δὲ πολλάκις ἐξῆψεν ἁπλοῦν πυρετόν.

Ἀγρυπνὶς ἡ, feſtum Dionyſii.

Ἄγρυπνος, ου ὁ καὶ ἡ, quaſi ἄυπνος additis γ literis, vigil, vigilans, inſomnis. Lucian. in dialog. Terpſionis. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, id eſt, quin etiam plærũque præ curis inſomnis eram.

Ἀγρωστὶς, ιος ὁ, ruſticus, ἀγροῖκος.

Ἀγρώσσω, venor, i. venatu capio, θηρεύω· ἀπὸ τῆς ἄγρας. pro piſcor alicubi in Odyſ. accepit Homerus.

Ἀγρώστης, ου ὁ, venator, miniſter, ἐργάτης, κυνηγέτης, θηρευτής: ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω. Item phalangii genus, Nicand. ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὁ δὴ λύκου εἴσατο μορφῇ. Et ἀγρώστης pro eodem apud eũdem in Alexiphar.

Ἀγρωστῖνος, ruſticus: vnde ἀγρωστῖναι, Nymphæ montanæ.

Ἄγρωστις ἡ, gramen, genus herbæ quæ etiam à quibuſdam dicta eſt ἄμπελος λευκή, i. vitis alba, de qua Dioſcor. lib. 4. Theoph. lib. 1. hiſt. plant. Ariſtotel. lib. 5. de natura pl. ſcribit in ea rediuiuos inſectorum genus naſci. Dioſcorid. in præfat. libri primi carpit eos qui hãc herbam negant florem, fructum & caulem emittere. D. Hierony. in cap. 10. Oſeæ prophetæ, ἄγρωστις, inquit, id eſt, gramen: genus eſt herbæ calamo ſimilis, quæ per ſingula genicula fruticem ſurſum, & radicem mittit deorſum, rurſúſque ipſi frutices & virgulta alterius herbæ ſeminaria ſunt: atque ita breui tempore ſi nõ imis radicibus effodiatur, totos agros veprium ſimiles facit. hæc ille. Hæc herba in hederæ modum ſerpit & dilatatur. Theocritus εἰδυλ. ι, ἢ θάλλοντα σίλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις, & virentia apia, & conuolutum gramen.

Ἀγυιὰ, ᾶς ἡ, vicus, via, vicinia, ἄμφοδον, ῥύμη, ἡ ὄντα μακρὰ ὁδὸς. differunt tamen ἄμφοδον & ἀγυιά. Nam ἄμφοδον, i. biuium, habet vtrinque exitus. ἀγυιὰ autem nõ habet anfractus: vnde dicta eſt παρὰ τὸ μὴ ἔχειν που γυῖα ἢ μέλη καὶ κάμψεις, id eſt, ab eo quod nõ habeat membra & flexus. γειτονία etiã dicitur. Heſichius ſcribit dictam eſſe ἀγυιὰ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, τουτέστι πορεύεσθαι· ἢ ἐγκαλεῖσθαι γυλλοῦ κείμενος, παρὰ τὸ ἄσσω, vt refert Stephanus περὶ τῆς πόλεων, apud quem multa de hac dictione. Nazanz. μὴ στεφανώσωμεν ἀγυιὰς, ne exornemus compita viarum. Odyſ. ο, σκιόωντο ἀγυιαί. Apollon. 2, μέσσησιν ἐνὶ ῥίζῃσιν ἀγυιῆς, in mediis viis. Ariſtoph. in equitibus, κνισᾶν ἀγυιὰς dixit: vbi interpres ἀγυιὰς δὲ, inquit, τοὺς ἀγυιεῖς θεούς: vt ſit κνισᾶν ἀγυιὰς, ἀντὶ τῆς θυσίας ὄντα ἐπὶ τοῖς θεοῖς τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις. ἀγυιὰς accuſatiuus variè ab authoribus exponitur. Alii enim fœminini eſſe generis cenſent acuta vltima, à nominatiuo ἡ ἀγυιά, pro viis publicis: hoc modo exponere videtur interpres Demoſth. in oratione contra Mediam. Alii dicunt in genere maſculino ἀγυιᾶς, Attico more circũflecti, pro ἀγυιέας, & ſignificare ſtatuas Mercurii vel Apollinis in viis poſitas, ſine manib^9 & pedibus, quæ mẽbra Homerus γυῖα appellat. vnde cõpoſita dictio eſt cũ α particula priuatiua. Authores ſunt Harpocra. & qui ex eo videtur ſumpſiſſe, Suidas. Interpres item Demoſthenis in ſuperius dicto loco. Macrobius in primo Saturnalium vtitur hac dictione. Pherecrates in ſignificato ſtatuæ. Et Lucianus in dialogo qui inſcribitur δὶς κατηγορούμενος. in Caucaſo verò apud eundẽ, alii pro ſtatuis, alii pro viis accipi poſſe contendunt.

Ἀγυιεὺς, έος ὁ, columna eſt deſinens in acumen, quam ponere ſolent ante fores. Dicunt nonnulli eas columnas eſſe Apollinis proprias, alii Dionyſii, alii vtriuſque cõmunes. Dicitur etiam ἀγυιεὺς, ara quæ eſt ante ædes, apud Sophoclem, vt adnotauit Suidas. Vnde apud Demoſthenẽ χρῆ μεθύειν, ἀπόλλωνι ἀγυιεῖ, λατοῖ, ἀρτέμιδι, &c. de oraculo quodam. Inuenitur & ἀγυιᾶς vltima circunflexa, pro ἀγυιέας, id eſt, columnas, vel aras, vel ſtatuas deorum. vide apud Stephanum de vrbibus.

Ἄγυιος, inarticulatus, carens membris.

Ἀγύω, eo. Hoc verbum & ſimilia in ύω finientia præter præſens & imperfectum non declinantur.

Ἀγυμνασία, ας ἡ, inertia, ignauia, otium, ἀγυμνασία.

Ἀγύμναστος, ὁ καὶ ἡ, inexercitatus, inexercitus etiam à Cicerone dicitur. Galenus lib. 2. ad Glaucon. ὅσοι λευκοὶ καὶ ἀπαλόσαρκοι ἢ φιλόλουτροι καὶ ἀγύμναστοι μαλακῶν δέονται φαρμάκων. Sunt qui accipiant pro πολυγύμναστος. Xenoph. l. 1. Pædiæ, ἵνα μηδέποτε τούτων ἀγύμναστοι ἦτε, ne eſſetis harum rerũ rudes. ἀγύμναστον ποιεῖν, infrigere, debilitare. Pla. 1 leg.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. Xenophon, πολλοὺς ἀγυμνάστως ἔχει πρὸς τὰ ψύχη καὶ πρὸς θάλπη, i. multos nõ eſſe ad frigora exercitatos.

Ἀγύναιος καὶ

Ἄγυνος, ου ὁ, cœlebs, carens vxore, ἀνόργαμος.

Ἀγυρίζω, congrego.

Ἄγυρις, ιος ἡ, congregatio, collectio, cœtus, παρὰ τὸ ἀγείρω ἄγερις, & mutato ε in υ ἄγυρις, id eſt, ἐκκλησία, συναγωγὴ, σύνοδος, συγκρότησις.

Ἀγυρισμὸς, καὶ

Ἀγυρμὸς, turba, ſtrepitus: aliquando pro mendicitate. vnde ἀγυρμὸν ποιεῖν ἢ ἀγυρμὸν ἀγείρειν eſt quod Cicero dixit, ſtipem cogere, Budæus Comm.

Ἀγύρριος, Agyrrhius, ducis nomen proprium, Plutarchus in Politic.

Ἀγυρτάζω, colligo, aggrego.

Ἀγύρτης, ου ὁ, circulator, nebulo, præſtigiator, mendicus, mendicans cum deceptione, ὀχλαγωγός. Lucianus in dialog. Aeſculapii & Herculis. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ ἢ ἀγύρτης, &c. Alcæus epigram. χαιρέτω μήτηρ γονίμων τῆς ὑπὸ βλέφα μητρὸς ἀγύρτης, &c. Plat. de Republica lib. 2, ἀγύρται δὲ καὶ μάντεις, vbi Ficinus, vates & arioli.

Ἀγυρτία, ας ἡ, ſiue Ἀγύρτεια, circulatio, præſtigium, impoſtura, mendicitas.

Ἀγυρτίζω, congrego, præſtigias exerceo.

Ἀγυρτικὸς, ου ὁ, idem quod ἀγύρτης, ψυδαῖος, futilis, mendax, vanus. ἀγυρτικὸς μάντις, præſtigiator vates, Plutarch. in Lycurg. ἀγυρτικοὶ λογοποιΐαι, vulgares fabulæ.

Ἄγυρτος, ου ὁ, vnde συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta, Plato in legib.

Ἀγυρτώδης,

Ἀγυρτώδης, futilis, ἀγυρτώδης.

Ἀγχαλάζω, pro ἀναχαλάζω, relaxo, remitto.

Ἄγχαυγη, ου τὸ, crepuſculum, quaſi πλησίον τῆς αὐγῆς, id eſt, diluculum.

Ἀγχαῖος, ου ὁ, propinquus.

Ἀγχέμαχοι αἱ, haſtæ quibus è manu vtimur, quæ etiam dicũtur ὀρεκταὶ ab ὀρέξαι, quod manu percutere ſignificat.

Ἀγχέμαχα ὅπλα, arma quibus cominus pugnam⁹. Greg. Nazanz. in oratione, εἰς βασίλειον τὸν μέγαν, καὶ αὐτὸ δὲ τοῖς πόλεσι ὡς μάχαις τὸ πολὺ τῆς ἀρετικῶν ἀποκρύπτεται θράσος, τοὺς μὲν καὶ εἰς χεῖρας ἰόντας, ἀγχεμάχοις ὅπλοις τοῖς ἀπὸ γλώσσης κατατιτρώσκων, τοὺς δὲ πόρρωθεν μᾶλλον τοξεύμασι τοῖς ἐν μέλανι. Xenoph. lib. 1 Pædiæ, ὡς δὲ τοῦ δέοιτο σφενδονᾶν, τόξα μὲν ἀπὸ ἔχοντες οὐδὲ πολλὰ σφενδονῶντες, τὰ δ' ἀγχέμαχα ὅπλα καλούμενα, &c.

Ἄγχι, πλησίον, ἐγγὺς, ἀγχοῦ, ἀγχόθι, propè, iuxta, genit. Homer. Iliad. δ, τάχα δ' ἵκετο ἄγχι φέροντα. Apollon. li. 1 Argon. cum datiuo ἄγχι δὲ οἱ ῥόπαλον θέτο, &c.

Ἀγχιάλη, Anchiale, vrbs Ciliciæ maritima.

Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, accẽtu in antepen. litoralis, θαλάσσιος, maritimus: mari vicinus, vt λάρτι ἀγχίαλος, 2. Arg. Apollon. Homerus Iliad. β, χαλκίδα τ' ἀγχίαλον.

Ἀγχίαλος, ſiue ἀγχιαλὸς, Anchialos, vrbs Ponti, Pomponius Mela.

Ἀγχιβαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, altus, profundus, alto gurgite demerſus, præcipiti altitudine deſcendens. τὸ ἀγχιβαθὲς τῶν ἑλῶν, altitudo paludum. ἀγχιβαθὴς θάλασσα, mare profũdum prope continentem. ἀγχιβαθεῖς φάρυγγες, profundæ fauces in Epigram.

Ἀγχιβέβηκε, propius acceſsit. in Epigrammat. δόξα πάλαι θείων ἀγχιβέβηκε θρόνων, id eſt, gloria iam olim diuinas propius accedit ſedes.

Ἀγχίγυοι οἱ, πλησιόχωροι, γείτονες, vicini, Apollon. Rhod.

Ἀγχιθανὴς, ferè mortuus, morti proximus, Nonnus.

Ἀγχίθεος, ου ὁ, heros, cui ſacra facere ius eſt, oraculáque petere, θεῖος, ἰσόθεος, deo proximus, deo propinquus, Nonnus.

Ἀγχίθοωκος, ſedens propinquus. Nonnus cum genitiuo, χειρὸς ἄναξ φοίνικος φαεινὸς ἀγχιθόωκος ἔδρης.

Ἀγχίθυρος, foribus propinquus, vicinus.

Ἀγχικέλευθος πόλις, propinqua ciuitas, propè accedẽs, Nonnus.

Ἀγχίλωψ, ωπος, in dictione Αἰγίλωψ.

Ἀγχιμαχητὴς, οῦ ὁ, cominus pugnans, bellator, ὁ ἐγγὺς ἐξ αὐτοῦ μαχόμενος, qui manus in prælio conſerit. Homer. Iliad. β, ἔνθ' ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ, &c. vbi viri cominus pugnantes.

Ἀγχίμαχος, idem, ὁ ἐγγύθεν μαχόμενος, ἀγχέμαχος.

Ἀγχίμολος, propinquus, qui propè acceſsit, ἐγγὺς ἐλθών. vnde aduerbium Ἀγχίμολον, ſtatim, deinde, mox, paulo mox, proximè, παρὰ τὸ ἄγχι καὶ τὸ μολεῖν. Homer. ἐκ θεοῦ φορβῇ ἀγχίμολον, i. μετὰ τὸ πολὺ, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, paulo pòſt. Et Odyſ. ο, ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε, &c. id eſt, ecce autem ad eum venit, πλησίον αὐτοῦ ἦλθε, id eſt, ad eum propius acceſsit, ἐξ ἀγχιμόλου, ex propinquo.

Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nubibus propinquus, altus. ἀγχινεφὴς σκόπελος, in Epigram.

Ἀγχίνοια, ας ἡ, ſolertia, induſtria, ſagacitas, prudentia, prouidentia, ingenium, ingenii acrimonia, σύνεσις, habilitas ſeu poteſtas in promptu excogitandi quid facto ſit opus. Tres ſunt partes docilitatis, μνήμη, ὀξύτης, ἀγχίνοια, ἡ μνήμη μὲν ὅσα τίθησιν ἃν ἔμαθέ τις, ὀξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς διανοίας. ἀγχίνοια δὲ δύναμις τοῦ ἐξ ὧν ἔμαθε θηρεύειν καὶ ἃ μὴ ἔμαθεν. Alcidamas, περὶ σοφιστῶν, ἐν λύπῃ τῆς ψυχῆς ἀγχινοίᾳ χρώμενον ὑγιῶς καὶ φιλανθρώπως μεταχειρίζεσθαι τοὺς λόγους, id eſt, ὀξέως τῇ τῆς διανοίας κινήσει.

Ἀγχίνοος, ἢ Ἀγχίνους, ὁ καὶ ἡ, ſolers, perſpicax, ingenioſè agens, acutus, ſagax, ingenioſus, induſtrius, prudẽs, prouidus. Xenoph. lib. 1 Pædiæ, ὅσα αὐτὸς ὑπὸ δόξης ἠρώτα, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι ταχὺ ἀπεκρίνετο, i. quòd ingenio dextro eſſet. Vnde comparatiuũ ἀγχινούστερος, & ſuperlatiuũ ἀγχινούστατος. τὸ ἀγχίνουν ingenium. τὸ ἀγχίνουν τῆς γνώμης, ingenii acumen.

Ἀγχινόως, acutè, ſubtiliter, Budæus in epiſt. quadam, ἀγχινόως ἐξηγουμένους πολιτεύειν τὰ νόμιμα.

Ἀγχίνωψ, ωπος, genus herbæ quæ à quibuſdam etiã φοίνιξ dicitur, Dioſcorid. lib. 4.

Ἀγχίπλοος πλοῦς, breuis & propinqua nauigatio. Euripides.

Ἀγχίπορος, propinquus: vt ἀγχίπορος γαῖα, Nonnus. ἀγχίποροι κόλακες, Epigram.

Ἀγχίπολις πηγὴ, fons vrbi propinquus, vrbi adiacens, Nonnus.

Ἀγχίρροος Ἶρις, propè fluens Iris fluuius, Apollonius 2. Argonauticõn.

Ἀγχιστεύειν, contendere, pugnare.

Ἀγχιστεὺς, ὁ καὶ ἡ, propinquus, affinis genere, ὁ ἐγγὺς γένους, genitiuo iungitur.

Ἄγχιστα, propinquiſsimè, ἔγγιστα, proximè, Homer. οἱ ἄγχιστα, proximi. ἄγχιστα ἐοικὼς, ſimilimus. Home. Odyſ.

Ἀγχιστεία ἡ, affinitas, ius propinquitatis, propinquitas, congreſſus, conuerſatio, συγγένεια, gẽtilitas, ius ſucceſsionis legitimæ, ius proximè ad aliquem accedendi.

Ἀγχιστεὺς, έως ὁ, agnatus, cognatus, propinquus, proximus, affinis, gentilis: cui, vbi aliquis ex genere mortuus fuerit, permittit lex, vt eiuſmodi iura ſibi vendicet. Sũt etiam qui differre cenſeant ἀγχιστεῖς, συγγενεῖς & οἰκείους: vt ſint ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν ἢ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τῆς τελευτήσαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων, συγγενεῖς μόνον. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις, οἰκεῖοι λέγονται. Lucianus in Timone, εἶπε τὴν γνώμην θηλεὺς ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς ἢ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν.

Ἀγχιστεύω, ευσω, πέδικα, ſum propinquus, iure propinquitatis hæreditatem cerno aut peto. ἀγχιστεύσω ἐγώ σοι, propinquitatis iure te ſuſcipiam, Ruth. cap. 3. ἀγχιστεύθησαν ἀπὸ τῆς ἱερατείας, eiecti ſunt de ſacerdotio, libro ſecundo Eſdræ.

Ἀγχιστίνδην κατ' ἀγχιστείαν, Etym. id eſt, iuxta propinquitatem, vt à nomine ἀριστος fit ἀριστίνδην.

Ἀγχιστῖνος, ου ὁ, frequens, contiguus, coaceruatus, conglobatus, denſus. ἀπὸ τοῦ ἄγχιστος, hoc epithethon ouium eſt apud Homerum, quæ propinquæ ſunt ſibi inuicem inter paſcendum.

Ἄγχιστος, ου ὁ, proximus, propinquiſsimus, ἄγχιστος πατρὸς τοῦ φύσει, frater patris, Euripid.

Ἀγχίστροφος ὁ, verſatilis, volubilis, mutabilis, ἀμετάβολος, ἀντιστρεφος, diuerſus. Herodot. in Polym. συγγνώμην μοι ἔχετε, ὅτι ἀγχίστροφα βουλεύομαι, i. contrariã ſuperiori opinionẽ dico, muto conſiliũ. ἀγχίστροφος μεταβολὴ, i. velox & prõpta mutatio. Et ἀγχίστροφον ἐπιχείρημα, apud Hermog. l. 1. de Inuẽt. τὸ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἔχον τὴν ἀπόδειξιν ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν, οἱ ἀσεβεῖς, ἢ εὐθὺς ἐπιδειξόμενοι, ἄρα οὐδὲ ἡ γῆ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς.

Ἀγχιτρόφων κεφαλὴν, admouens caput.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος, Nonno dicitur tempus propinquũ, & quod propè completur.

Ἀγχιτέρμων, ονος ὁ, conterminus, qui eſt metæ propinquus, finitimus.

Ἀγχίτοκος, ου ὁ, in propinquo natus.

Ἀγχιφανὴς, propinquus, propè apparens, Nonnus.

Ἀγχόθεν, cominus.

Ἀγχόθι, propè, ἀγχοῦ, genit. Odyſ. ν, ἀγχόθι δ' αὐτῆς, id eſt, ἐγγύθι.

Ἀγχόμαλον τὸ, planicies, quaſi ἐγγὺς τὴν ὁμαλότητα ἔχον.

Ἀγχονάω, ſtrãgulo, πνίγω, mortem laqueo conſciſco: vnde ἀπαγχονάω & λιμαγχονέω.

Ἀγχόνη, ας ἡ, laqueus, βρόχος, reſtis, cum accẽtu in penultima, inquit Suidas. Nam ἀγχονὴ cum accentu in vltima denotat ipſum actum, id eſt, præfocationem & ſtrangulationem, ſuſpendium. Apud Lucianum in Timone legitur ita, πολλὰ ἀλλὰ περὶ πολλῶν αὖ ἐπισκοπούμενα ἅπασι γενειάδους ταῦτα φράδας, δέον καταδῆσαι. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ ...

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

φίνεται αὐτοῖς, id eſt, attamen plurimi facere omnibus eſſe notum, me diuitiis affluere. Nam eis ad reſtim res rediret. Dioſcorides lib. 6 cap. 24, μύκητες ὀλέθριοι πνιγμοὺς ἐμποιοῦσι ὁμοίως ἀγχόναις, vbi interpres, fungi ſtrangulatus ſuſpendio concitant ſimiles. Philo de mundo, θανάτων οὐ καθαρὸν, τὸν δι᾽ ἀγχόνης ὑπομένειν, ſuſpendio interire, fœdo genere mortis.

Ἀγχότερος, propinquior, ἐγγύτερος.

Ἀγχοτάτω, aduerbium, genit. vt ἀγχοτάτω φοίνικος, iuxta palmam, οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, id eſt, proximi, propinqui, conſanguinei ſeu affines.

Ἀγχοῦ, propè, in propinquo, iuxta, ἐγγὺς, πλησίον, genitiuo iungitur. Herodot. lib. 1, παλῦνε δὲ πυθόμενος ἀγχοῦ εἶναι στρατὸν ᾤχετο φέρων ἐς κώμην. ἄγχου, imperatiuus eſt vbi ἄγχομαι. ἀγχοῦ autem aduerbium, in compoſitione mutat ου in ι, vt ἀγχίνοια, ἀγχιστεὺς, ἀγχίθυρος, inquit Gaza lib. 3. gram.

Ἄγχουρος, Anchurus, filius Midæ, qui ſeſe in terræ hiatum ſponte deiecit. Plutarch. in Parall.

Ἄγχουσα, ης, ἡ, Anchuſa, herba cui⁹ radice mulieres vti ſolẽt ad coloris lenociniũ, vnde verbum, Ἀγχουσίζω, i. fuco, coloro formã. De huius herbæ triplici ſpecie, Dioſc. lib. 4. Hæc herba ligno inficiendo, ceriſque & lanis mire apta eſt.

Ἄγχω, μ. ἄγξω, π. ἦχα, ſtrãgulo, ſtringo, obſtricta gula coerceo, obtorto collo in vincula duco, præfoco, ango, conſtringo fauces ſeu guttur: vnde συνάγχη. Lucianus in dialogo αἰάκου, τί ἄγχεις ὦ πρωτεσίλαε τὴν ἑλένην προσπεσών; quid ſtrangulas Helenã, &c. Gregor. Nazanz. in diſſertatione aduerſus Eunomianos, καθάπερ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀπορρίψαντες καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν εὐλάβειαν ἀποπτύσαντες. vbi ἄγχουσαν, id eſt, coercentem. Lucianus in Lapit. οὐδὲ ἄγχει τοὺς μαθητάς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. AEacus apud Ariſtophanem in Ranis ad Dionyſium, ὃς inquit, τὸν κύν᾽ ὑμῶν ἐξελάσας τὸν κέρβερον ἀπῇξας ἄγχων, κ᾽ ἀποδρὰς ᾤχου λαβὼν, quaſi obtorto collo gulam eius præfocans.

Ἀγχώμαλα, ex æquo, ancipiti Marte, æqua vi, æqualiter. Thucyd. lib. 7, ὥστε ἐν τῷ αὐτῷ σταδίῳ μάτην τῶν ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, vbi Græc⁹ interpres, ἀγχώμαλα, inquit, id eſt, ἴσα, æqualiter ſeu æqua vi.

Ἀγχώμαλος, ὁ καὶ ἡ, par, æquus, ὁ ἐγγὺς ἴσος, παραπλήσιος, ἰσοδύναμος, inquit Thucy. Græcus interpres. ἀγχώμαλος μάχη, dubius Mars, anceps pugna, i. ἴση μάχη. Thucyd. li. 4, διαφθαρέντων δὲ αὐτοῖς πολλῶν ἑκατέρωθεν, καὶ ἀγχωμάλου τῆς μάχης γενομένης. Plutarch. in Othone, ἀγχωμάλου μάχης γενομένης. Idẽ Thucyd. καὶ ἦλθον ἐν τῇ χειροτονίᾳ ἀγχώμαλοι, id eſt, penè parem vtraque ſententia numerum tulit. Vnde,

Ἀγχωμάλως, i. ἐξ ἴσου, æquo Marte, pariter, ἀμφιβόλως. Budæus in quadam epiſtola ad Eraſmum, περὶ τῆς φιλοκαλίας τῆς ἡμῖν ἀγχωμάλως, ὡς οἶμαι, σπουδαζομένης, per ſtudiũ honeſtatis à nobis ex æquo, opinor, expetitæ, &c.

Ἄγω, μ. ἄξω, π. ἦχα, & Attice ἀγήοχα, ἀόρ. β. ἤγον, vel ἤγαγον, ago, fero, perfero, affero, adduco. αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, cum huc adduces. Plutarch. in Pericle, ὦ, ποίαν κεφαλὴν ἐκ τῶν κάτωθεν ἀνήγαγες; quodnam caput ex Inferis reduxiſti? Hoc verbum multi vſus eſt, quemadmodum ago apud Latinos. Volunt igitur Græci propriè de rebus corporeis ſiue animatis dici, ſicut Cicero, Aſellũ agas: impropriè verò & ad inanima transferri, vt ἄγω ἀργύριον, i. φέρω. Iſocrates, τοῖς βασιλεῦσι τὰς ἐσθῆτας ἄγειν, ad reges ferre veſtes. Atque hæc ſit prima ſignificatio: ſequuntur & aliæ, Pro traho, ἕλκω, adduco, induco, inuito, allicio, elicio, prouoco, pello, exigo, educo is, commoueo. Dioſcorid. lib. 3 cap. 93, ἄγει οὖρα, ἔμμηνα καὶ γάλα, i. menſes, vrinam, lac ciet. Apud eundem, ἄγει κοιλίαν, id eſt, aluum ciet, ſæpe legitur. ἄγω βίᾳ, vi traho, in nexum abduco, Plat. in epiſt. vnde ἀγωγὴ, abductio in nexum, ibidẽ. ἄγειν εἰς ἀχαριστίαν, in obliuionem animi ingrati trahere. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάν. τὰς εὐεργεσίας ἐπὶ τὸν παρόντα βίον γεγονυίας εἰς ἀχαριστίαν καὶ περὶ πλεονασμὸν ἄγειν, Idem ibidem, pro duco, & defero, ὁ κέκυφος αὐτῶν τῶν ἀμφικτυόνων ἤγαγε στρατιάν. ὡς δὲ οἱ μὲν οὐκ ἦλθον, οἱ δ᾽ ἐλθόντες οὐδὲν ἐποίουν, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν πυλαίαν ἐπὶ τὸν φίλιππον εὐθὺς ἡγεμόνα ἦγον οἱ κατεσκευασμένοι, id eſt, Philippo duci detulerunt. Idẽ Demoſth. ibidem, πόλεμον εἰς τὴν ἀττικὴν ἄγεις αἰσχίνη, i. inuehis. ἄγειν στρατιὰν παρὰ πόλιν πολεμίαν, aduerſus hoſtilem vrbem agere exercitum. Xenoph. 1 Pædiæ, ἄγειν πρὸς τεῖχος, agere ad murum. Item duco, exiſtimo, ἡγοῦμαι, Antiphonti & Ariſtidi. Vado, φοιτάω, πορεύομαι, Homer. Sic Ioan. cap. 11, ἄγωμεν εἰς τὴν ἰουδαίαν. &, ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ᾽ αὐτοῦ. cap. 26 Euangelii Matth. ἐγείρεσθε, ἄγωμεν, ſurgite eamus. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν λαμπροὶ λαμπρῶς ὑπὲρ χιόνα λάμψαντες. AEſchines contra Cteſiphont. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάσειν ἀποκρίνεσθαι, pro, ad tribunal & iudiciũ rapere. ἄγειν εἰς συντέλειαν, cogere tributum pendere, Demoſth. εἰς ἀπόνοιαν ἄγω, induco in dementiam, Lucian. in Nigr. Ab hoc verbo deducitur ἀγυιὰ, id eſt, via, & vicus, ἀπὸ τοῦ δι᾽ αὐτῆς ἄγειν ἡμᾶς τὰ ζῶα, τουτέστι πορεύεσθαι. χρῆται γὰρ τῷ ἄγειν ὅμηρος ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν καὶ ἔρχεσθαι. vnde Odyſſ. ὃ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ᾽ ἐπαληθεὶς ἤγαγόμην ἐν νηΐ, &c. vbi tamẽ vide num ſignificet tuli & vixi. ἄγω εἰς ἄστυ καθῆκον τοὺς νέους, Gaza de Senect. ꝓ eo quod Cicero, ad omne officii munus inſtruo, dicit. Conſtruitur autem hoc verbum hoc modo, ἄγω σοι τὸν ἄνθρωπον, adduco tibi hominem. καὶ ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, & duco te in ciuitatem. Item, rego, moderor, ὀρθῶ, ἐπιστατῶ, εὐθύνω. Plutarch. τὸν ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Item nutrio, educo, doceo, morés habitúmque corporis compono, vt καλῶς ἀχθέντες, apud Xenoph. ingenuè inſtituti: & κύνες ἀχθεῖσαι, apud eundem, canes benè eruditæ, & venationibus vtiles. Plantas tenellas formo, vt in modum condecentem & commodum naturæ ſuæ creſcant & expandantur, τὰ νέα φυτὰ σχηματίζω, τυπῶ, καὶ πρεπόντως σχήματα διατίθημι. Theophraſt. τὴν δὲ ἀμπελουργίαν ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα. Ariſtot. 1 Ethic. cap. 4, ἔθεσιν καλῶς ἦχθαι, id eſt, morib⁹ benè inſtituor & formor. Lucianus in Anacharſi, ὑπὸ παιδείας ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς, i. diſciplinis ingenuis inſtituere & alere eos. Item excito, allicio, inuito, duco, fero, oblecto, καλῶ, Ariſtot. & Plutarch. Sic Cicero, Hominis mens videndi & audiẽdi delectatione ducitur. Agito, moueo, Xenoph. de Ven. ἀγέσθωσαν δὲ θέρους μὲν μέχρι μεσημβρίας, agitentur æſtate vſque ad meridiem. Item tracto. ἄγειν πυρετοὺς, tractare febres. Galen. ad Glauc. lib. 1, τοὺς τεταρταίους κατ᾽ ἀρχὰς μετρίως τε καὶ πράως ἄγειν χρή. Itẽ modulor, cano, μέλπω, ᾄδω. Sunt præterea & aliæ locutiones. Galen. ἐν παιδὶ τεσσαρεσκαιδέκατον ἔτος ἄγοντι, in pubere quartumdecimum annum agente, ἄγειν τὴν ἡμέραν. Galen. ἐπισκέπτεσθαι δεῖ πόστην ἄγει τὴν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ νοσεῖν ὁ ἄνθρωπος, quotus dies ſit ex quo ægrotat. Thucy. l. 5, ἀργεῖοι δ᾽ ἀναχωρησάντων αὐτῶν τῷ περὶ τοῦ καρνείου μηνὸς ἐξελθόντες τετράδι φθίνοντος καὶ ἄγοντες τὴν ἡμέραν ταύτην, πάντα τὸν χρόνον ἐσέβαλον εἰς τὴν ἐπιδαυρίαν, καὶ ἐδῄουν. vbi ἄγοντες ἡμέραν, i. ἐπιτηροῦντες καὶ παραφυλακοῦντες, ἢ ἑορτάζοντες, inquit eiuſdem interpres, id eſt, obſeruantes diem illum vel celebrantes. Lucian. τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας ἄγειν, celebrare. Apud Demoſth. περὶ στεφάνου in epiſt. Philippi, συναντᾶτε μετὰ τῶν ὅπλων εἰς τὴν φωκίδα, ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τεσσαράκοντα τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς λώου, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν, ὡς δὲ ἀθηναῖοι βοηδρομιῶνος. Ita Latini, agere ætatem, agere vitam, agere ſenectutem. ἄγειν διονύσια, ἄγειν ἑορτὴν, agere bacchanalia, agere diem feſtum. ἄγειν πένθος, facere luctum. ἄγειν εἰρήνην, id eſt, quieſcere, in pace degere, pacem retinere. Iſocrates de pace, ἡγοῦμαι δεῖν ὑμᾶς οὐ μόνον ψηφισαμένους τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, ἀλλὰ καὶ βουλευσαμένους, ὅπως ἄξομεν αὐτήν. ἄγειν βλέφαρα πρὸς τὸ ἀναιδὲς, agere impudentius, Euripid. ἄγω ἄκοιτιν duco vxorem, Apollonius. ἄγειν ἀσιτίαν, ieiunare, Ariſtoph. ἄγειν ἐπὶ τὸν σταθμὸν, redigere ad libram, Ariſtophanes in ranis. ἄγειν ἄδειαν, ſecurum eſſe, Demoſthenes. ἄγειν ἡσυχίαν, quieſcere feriari, quieti ſe dare. Demoſthenes, οὐδὲ ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὕπουλον, &c. ἄγειν σχολὴν, otioſum eſſe, vacare.

ἄγειν

ἄγειν ἐκεχειρίας, ἢ τὰς σπονδὰς, obſeruare pactas inducias. ἄγειν γέλωτα, ridere, Sophocl. Et cum præpoſitionibus, vt ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος, ducere exercitum in phalanga. ἄγειν ἐπὶ τῷ θανάτῳ, rapere ad mortem, ducere ad ſupplicium. ἄγειν εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως, Philo de mundo, id eſt, ex cõfuſione in diſcrimen redigere. ἄγειν εἰς ὑποψίαν. Cic. ad Atticum, Pollicitus eſt ſeſe curaturum, vt in aliquã ſuſpicionem facinoris Curio filius adduceretur. Xenoph. τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκἀγαθίαν ἄγει, id eſt, προάγει promouet ad virtutem. Idem, ἐπὶ τὴν ῥᾴστην ὁδὸν ἄξω σε, te in viam deducam facillimam. Idem aliter, ἐγὼ δὲ ῥᾳδίαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν ἄξω σε, te via facili ad felicitatem deducam. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, Plato de Rep. viuentes infamare. ἄγω ὑμᾶς ἐν ἴσῃ τιμῇ, ex æquo vos æſtimo. ἄγειν ἐν τιμῇ, in honore habere, honorare. ἄγω σημιότερον ὑμᾶς, aliis præmiis vos quàm reliquos dignos iudico, magiſque in honore habeo. ἄξω οὐδαμοὺς μείζονας ὑμῶν, id eſt, nullos pluris quàm vos faciam. διὰ τιμῆς ἄγω pro τιμῶ & honoro, ſic διὰ φροντίδος ἄγω, i. φροντίζω & curo, loco cuius etiam dicitur διὰ τιμῆς ἔχω & διὰ φροντίδος ἔχω. δι' ὀργῆς ἄγω, ægrè fero. ſic διὰ πάσης φυλακῆς τι καὶ ἀσφαλείας ἄγειν, apud Galenum lib. 4. ad Glauconem, ſibi cauere diligenter & ſe tueri. ἄγειν δι' αἰδοῦς, venerari, veneratione dignari. ἄγειν διὰ μνήμης, memoriæ mandare. ἄγειν ἐν ἀδελφῆς τάξει, ducere loco ſororis. ἄγειν δυσφόρως τοὔνειδος, ægrè ferre opprobrium. ἄγειν καὶ φέρειν, agere & ferre, pro hoſtili more populari, vexare. Iſocrat. in Archidamo, ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους, &c. Cic. in epiſt. ad Octauium, Eum agere, rapere Remp. cui nulla virtus, &c. Liuius, Tum demum fracta pertinacia eſt, vt ferri agique res ſuas viderũt. Virgilius, Alii rapiunt incenſa feruntque pergama. Lucian. ἄγει καὶ φέρει dixit pro, ſuo arbitratu, quò vult, trahit, in dialogo ὄνειρος καὶ ἀλεκτρυών, οὐ μόνον καὶ ταῦτα ὑπὸ τοῦ διεσώθης ἐπὶ καὶ ἄγει σε καὶ φέρει τὸ γένος, φασὶν, ἔλαιον. Quemadmodum & Corn. Tacitus, Nũc principes in Cæſaris amicitia agunt feruntque cuncta. Ariſtoph. νεφ. ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων, ἄγομαι, φέρομαι, id eſt, agor, feror ab vſuris, i. euertor. ἄγειν καὶ φέρειν pro decipere, apud Xenophont. & pro agere & ferre ſine hoſtilitate in bonum idem accepit. Nomina ab ἄγω compoſita mutant α in η, vt στρατηγὸς, ὁδηγὸς, inquit Gaza. ἄγω τὸ κλῶ, id eſt, frãgo, παράγωγον ἄγνυμι, ὁ μέλλων ἄξω, καὶ ἐν διαλύσει ἔαξα, ὅθεν μετοχὴ ὁ ἐαγὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, hæc interpres Ariſtoph. vnde κατεαγὼς, id eſt, fractus. in priori aoriſto, ἦξα καὶ ἔαξα, vnde κατέαξα.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, qui litem intẽdit, id eſt, ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ἢ διώκων. Item ἀγωγεὺς ὁ ἱμὰς ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, id eſt, lorũ quo ducitur equus. Item ἀγωγεὺς dux, vt illud ἀγωγέες ἄνδρες ἀγοντίδ' ἄγαντο, viri delecti ſunt.

Ἀγωγὴ, ῆς, ἡ, δίαιτα, viuendi ratio & modus, inſtitutum vitæ, vitæ inſtitutio, παιδαγωγία, morum inſtitutum, vitæ cõſuetudo, educatio, inſtitutio, formatio, cultus, cultura, modus, diſciplina, inductio, introductio, deductio, tractus, trãſitus, portatio, i. κομιδὴ, vectura, abductio, diſceſſus. Lucia. in Nigrino, ἐγὼ τὸ δὲ χελῶναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σκότον τοῦτο καὶ ἃ τὰ δεῖ κατεσκεύασαι, καὶ τὴν ἀρίστην παιδείαν ἀνθρώπων μεταχειρίζομενον, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τι καὶ τῇ πρότερον ἀγωγῆς ἐπιγράφειν, id eſt, educationem priorem conſiderare, &c. ἡ κατὰ φύσιν ἀγωγὴ, naturæ tenor à Gaza exponitur. Illud autem τῆς ἀγωγῆς ἐπέσχετο, i. ab abducendo ſuperſederunt. Thucyd. lib. 6. οἱ ἐλθόντες πῶς μὴ πρῶτον αὐτὸν καὶ μὴ κωλυόμενοι τὴν ἀγωγὴν, id eſt, diſtinuiſſe abitionem. Apud Dioſcoridem lib. 4 cap. 240, ἀγωγὴ θεραπευτικὴ, id eſt, faciendæ medicinæ ratio. Item apud eundem lib. 3 cap. 63, πρὸς ἀγωγὴν ἐμμηνίων, i. ad menſes ciendũ & eliciendum. Plato 2. de Rep. πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ad ſubuectanda onera iumentis vti. Ductus ſiue adductio, Plato epiſt. 7. ἀπέκτεινεν Σωκράτη τὸν τότε τὴν αἰτίαν ἀγωγῆς ἐπὶ ἱδρύσεσθαί τινα μεταχεῖν περὶ ἕνα τῶν φυγάδων φίλων, i. qui rũ quò nihil impiè faceret, vnum ex amicis, qui per illud temporis exulabant, adducere, atque rei ſceleratæ fieri participes nullo modo ſuſtinuit. ἀγωγὰ, agendi ratio. Galen. pro curandi ratione, lib. 2. ad Glauconem, δύναμιν δυνάμει τῆς τοιαύτης ἀγωγῆς σκοπὸν ἔχουσα τὸ μικτὸν δυνάμεων. ἀγωγὴ τοῦ νόμου, ductus & ſenſus legis. de lege ancipiti, Ariſtotel. l. 1. Rheto. καὶ εἰ ἀμφίβολος, ὥστε στρέφειν καὶ ὁρᾶν ἐφ' ὁποτέραν τὴν ἀγωγὴν ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσει, ἢ τὸ συμφέρον, εἶτα τούτῳ χρῆσθαι, i. & ſi lex eſt ambigua, eam oportet velut conuertere, inſpiceréque quam ad partem vel iuſtum vel vtile accommodetur, & deinde ea vti.

Ἀγωνία, triſtitia, moleſtia.

Ἀγωγία, lenocinia, illectamenta.

Ἀγώγιμος, ο, ductu facilis, ductilis. Plutarc. in Alcibiade, ἀγώγιμος πρὸς τὰς ἡδονὰς, procliuis ad voluptates. Idẽ in Solone, χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν ἀγώγιμοι τοῖς δανείζουσιν ἦσαν, debito conflato creditoribus corpora ad portanda onera dedebant. Idem ibidem, τῶν ἀγωγίμων πρὸς ἀργύριον γεγονότων πολιτῶν, id eſt, ad exportãdas pecunias cõſtitutis ciuibus. Idem in Lycurg. ἀγώγιμον ἐκ ἦν τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, id eſt nummus ferreus Græcis aliis communis non erat. πεῖραν ἐλάμβανε τῆς ἀγωγίμου, cepit agendi experientiam, Xenophon. ἀγώγιμος δανεισταῖς, obnoxius creditoribus. ἀγώγιμοι, addicti, nexi, homines qui ob æs alienum creditoribus in temporariam ſeruitutem addicebantur, ſic dicti quòd eos domum ducere creditori Prætor permittebat, ὑποτεθειμένοι, id eſt, iudicati, in quos eſt ius prehẽſionis vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliã ob cauſam. ἀγώγιμον τὸ, vectura, onus, φορτίον ἐμπορικὸν, pretium vecturæ.

Ἀγώγιον, ου, τὸ, vectura, τὸ ἀγώγιμον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης, id eſt, onus quod curru vehitur.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ductor, dux itineris, qui deducit, comes etiã exponitur, qui inuitat, qui inducit, illex, allectiuus, ſuadendi modum habens, facilis, tractabilis, beneuolus. τὸ ἀγωγὸν, lenocinium, aduocamentum, illecebra. Ariſtides ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, καὶ ἅμα ἀγωγοὺς διὰ τῆς χώρας αὐτοῖς ἦγον, ὅπως μήτε τις ἅψηται, μήτε τῷ διαλέξηται, vna etiã duces per regionem eum ducebant, ne quis eum tãgeret, & ne cum quoquam colloqueretur. Plutarch. in Lycurgo, δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγὸς, id eſt, vis homines alliciens. Apud Dioſcor. paſſim legitur, ἀγωγὸς καταμηνίων, pellens ſeu eliciẽs & trahens menſes, & ἀγωγὸς ἐμμηνίων, ciens mẽſtrua, quod idem eſt cum ſuperiori. Item aquæ ductus, vnde ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus: & ἀγωγοὶ ὑδάτων, riui.

Ἀγὼν, ῶνος ὁ, certamen, ludi, ſpectaculũ certaminũ, ſolennes ludi, lis, cauſa, ſtadium, contentio, pugna, concertatio, conflictus, prælium, controuerſia, dimicatio, difficultas, res pro certamine, ærumna, conatus, labor cũ difficultate cõiunctus, cura, delaſſatio, diſcrimen, periculũ. Demoſth. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, ὅτι δὲ τὸν πρὸ ὀλυμπίασιν ἀγῶνα ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ νίκην καὶ στέφανον. Heſiod. ἀέθλια πολλὰ τιθεὶς ἐν τοῖς ἀγῶσιν, id eſt, in ludis, ſeu in palæſtra. Iſocrates, ἐν τῷ πανηγυρικῷ, καταστάντες εἰς τοὺς μεγίστους ἀγῶνας, id eſt, κινδύνους & pericula. οἱ περὶ ψυχῆς ἀγῶνες, i. vitæ diſcrimina, capitis pericula. πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγὼν, Demoſth. pro corona, cũ Philippo nobis bellum erat, ſeu aduerſus Philippũ. Idem ibidem, εἰσὶ νόμοι περὶ τούτων, καὶ τιμωρίαι, καὶ ἀγῶνες, καὶ κρίσεις πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια. vbi ἀγῶνες, formulæ. Iſocra. in Paneg. καίτοι τινὲς ἐπιτιμῶσι τῶν λέγειν τοὺς περὶ τοὺς ἰδιώτας ἔχουσι καὶ λίαν ἀπηκριβωμένους, καὶ τοσοῦτον διημαρτήκασιν, ὥστε ἢ τοὺς πρὸς ὑπερβολὴν πεποιημένους πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων σκοποῦσι, &c. vbi ἀγῶνας, i. λόγους, orationes. Idẽ περὶ εἰρήνης, ἀγῶνα πεποιημένος ὑπὲρ τούτου, qui hac de re certauit. Thucyd. l. 2, ὁ δὲ ἀγὼν μέγας ὑμῖν ἢ καταλύσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, ἢ ἐγγυτέρω καταστῆσαι Ἀθηναίοις τὸν φόβον περὶ τῆς θαλάσσης, magnum vobis certamẽ propoſitũ eſt, vtrum ſpem Peloponẽſibus eripiatis cum claſſe nauigãdi, an Athenienſibus metũ maris propiorẽ afferatis. Eurip. τῇ Med. καὶ νῦν δ' ἀγὼν μέγιστος ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστὸν, &c. hoc in maximo diſcrimine, vtrũ malũ capias an probum

ἀγῶνα ποιεῖσθαι, dimicare. Demoſth. pro corona, τὸν ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι ταῦτα ἀγῶνα ἴσεσθαι χωρὶς ἡμῶν ἤσαν πεποιημένοι, id eſt, ſi dimicaſſent,&c. Idem Demoſth. ibidem, καὶ γὰρ τὸν ἀγῶνα μεθ' ὑμῶν μᾶλλον ἢ πρὸς ὑμᾶς ἑλόμενοι ποιήσασθαι καὶ ἀμείνους εἶναι καὶ δικαιότεροι ἀξιοῦν ὑμᾶς ἔχθρας ἢ φίλιππον, i. quàm aduerſus vos bellum gerere. Cic. pro cauſa, libro 1. epiſt. ad Att. Cætera non habere eandem neque vim neque venuſtatem remoto illo ſtudio cõtentionis, ἀγῶνα vos appellatis. Libanius, αἰσχύνης ἐχθρὸς ὢν τοῦ δημοσθένους ἀγῶνα προσδεχόμενον ἀπαγγελλει κληρώσαντι. ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις, id eſt, moleſtiã exhibere hominibus. Eſaiæ 7, ἐν ἀγῶνι, id eſt, cùm agitur cauſa. ἀγῶνα τίθημι, certamen præmiúmque propono, inſtituo ludos: vnde ἀγωνοθέτης & ποιεῖν ἀγῶνας, Ariſtoph. in Pluto de Mercurii epithetis, ἐναγώνιος τοίνυν γ' ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς; πλουτῶ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. ἔξω τοῦ ἀγῶνος, Lucianus in Anachar. καί τοι ἔξω ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, id eſt, ἐξαγώνια καὶ ἔξω τοῦ προβλήματος, vt paulo mox ipſemet exponit: hoc eſt, aliena à re, inſtituto, & propoſita diſputatione. ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις, prouerbialiter dicitur, i. certamen non admittit excuſationes. Plato 6. de Repub. ἀλλὰ γὰρ ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάνυ δέχεσθαί φασιν, i. atqui aiunt certamen non admittere excuſationes. Dicitur & hoc modo, ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει, id eſt, certamen non expectat occaſionem ſeu excuſationem. In quo prouerbio ἀγὼν pro diſcrimine accipi poteſt, hoc ſenſu, cùm agitur de periculo, nõ licet tergiuerſari: aut ſi mauis, in præſentaneo periculo non oportet expectare occaſionem, vt aliis in rebus. vide Suidam & Eraſmum. εἰς ἀγῶνα τὰς μούσας καταστῆναι, muſas in certamen prouocare nõ dubitauiſſe. Notandũ autem quatuor in Græcia certamina ſacra fuiſſe, quos ἀγῶνας appellant. Nemæa, Pythia, Iſthmia, Olympia: de quibus & Scenicis & Muſicis & Dionyſiacis vide multa apud Budæum in Pand. Extat ἀρχίου εἰς τοὺς τέσσαρας ἀγῶνας, ἐπίγραμμα, Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα τέσσαρες ἱεροί. Οἱ δύο μὲν θνητῶν οἱ δύο δ' ἀθανάτων, Ζηνὸς, λητοΐδαο, παλαίμονος, ἀρχεμόροιο. Ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς, id eſt,

Quatuor Argiuis certamina ſacra feruntur,
　Bina hominum natis, bináque cælitibus.
Phœbo, ipſíque Ioui, Archemoro, & paruo Melicertæ.
　Poma, oleaſtra, apium, præmia pinus erant.

Etym. ἀγὼν, ὁ τόπος καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ τὸ ἆθλον, καὶ ὁ ναὸς, καὶ ὁ κυκλοτερὴς καὶ γωνίας οὐκ ἔχων τόπος, καὶ ὁ φέρων ὄχλησιν. παρὰ τὸ ἄγω. vide etiam Varin. Eſt quoque proprium nomen loci Romæ, qui circus Flaminius dicebatur.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, qui ludis & certaminibus præerat, ἀγωνοθέτης, ἄρχων τοῦ ἀγῶνος, dux vel author certaminis & princeps. Sophocl. in Aiace, καὶ τ' ἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' ἀχαιοῖς, id eſt, ludorum præſides.

Ἀγώνια τὰ, quæ ad ludos & certamina ſpectant, Cæl. libro 10. cap. 3.

Ἀγωνία, ας ἡ, mœror, anxietas, ſolicitudo, φόβος, timor, trepidatio, certamen, lucta, exercitatio, certatio. διὰ πάσης ἀγωνίας, i. per omne certandi genus. τὰ περὶ τὴν ἀγωνίαν, Ariſtoteli libro quarto polit. id eſt, certamina. Idem in problematis ſectione ſecũda, quæſtione 26, pro trepidatione, id eſt, quodam affectu animi. Demoſthenes. περὶ στεφάνου, οὕτω δ' ἦν ὁ φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ. Iſocrates in Euagora, οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες, id eſt, certamina ſeu facultates & artes quibus certatim incumbitur. γυμνὴ ἀγωνία apud Lucianum legitur in commentario quem ſcripſit aduerſus indoctum multos ſibi libros emptitantem, pro lucta & exercitatione quæ fit nudis corporibus. Baſilius in quadam epiſtola ad Libanium, παγκρατίου ἢ πάλης ἀγωνίαν παραιτεῖσθαι, &c. id eſt, pancratii & luctæ certamen detrectare. Lucæ Euangelii cap. 22, ἐν ἀγωνίᾳ γενόμενος, id eſt, labore correptus. Gregorius Nazanzenus, ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, δυνάμενον σώζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου καὶ ἀγωνίας καὶ θρήνων, &c. potentem liberare eum à morte, & lucta cum mortis pauore, vt ſcitè exponit Petrus Moſellanus eius diligentiſſimus interpres. Idem aduerſus Euagrium monachum, οὐκ ἀνάγκην ἡμᾶς τοῦ λέγειν καὶ ἀγωνίαν ἀποδείξεως πεποίηκας, &c. ἀγωνία pro certamine, Xenoph. lib. 2. Pædiæ, νῦν γὰρ ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶ ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ. Item Plato 2. de Repub. ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι.

Ἀγωνιάω, μ. άσω, animi ſolicitudine premor, anxius ſum, metuo, periclitor, animo ad defectionem vſque laboro, trepido, ſum in agone, perturbor: in dicendo conturbor etiam Gaza expoſuit. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ περὶ θεολογίας προθυμουμένῳ τε ἅμα καὶ ἀγωνιῶντι, τὸ μὲν διὰ τὴν ἐλπίδα, τὸ δὲ διὰ τὴν ἀσθένειαν, &c. i. alacri ſimul & anxio, illud propter ſpem, hoc propter infirmitatem. & idem ἐν τῷ εἰς τὰ φῶτα, ἐκοπίασε καὶ ἐπείνασε, καὶ ἐδίψησε, καὶ ἠγωνίασε, καὶ ἐδάκρυσε νόμῳ σώματος. ἀγωνιᾷ περὶ τοῦτο, id eſt, in id intentus erat, ad id operam ſuam vehementer accommodabat.

Ἀγωνιάζω, μ. άσω, i. ἀγωνιῶ, contriſtor, conturbor. ἀγωνιάζομαι τὴν κρίσιν, apud Philoſtratũ legitur, pro ἀγωνίζομαι, id eſt, iudicium certaminis ſubeo.

Ἀγωνίδαται, i. decertauerunt. Herodotus ἐν τῇ καλλιόπῃ, ἄνδρες σπαρτιῆται ἀγῶνας ἀγωνίδαται.

Ἀγωνίζομαι, μ. σομαι, καὶ ἀγωνιοῦμαι ἀττικῶς, certo propriè in theatro, contendo, dimico, cõgredior, certamen ſubeo, enixè contendo, agone contendo, prælior, alacriter adnitor, in certamen venio, laboro, confictor, me periculis obiicio, bellum ſuſcipio, rem ago, pugno, facio contẽtionem, prælium capeſſo, in certaminis diſcrimine verſor, decerno, decerto, exerceor, ago, iudicio contendo, experior, i. in iudicio cauſam dico, reſiſto, habeo orationem, certatim adnitor, intendo viam. ἀγωνίζεται, i. in cõtrouerſiam venit in contentione vertitur. Iſocrates ad Nicoclem, περὶ τοῦ βίου καθ' ἑκάστην ἀγωνίζεσθαι τὴν ἡμέραν, de victu ſolicitum eſſe. ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, falſi reũ eſſe, cauſam dicere. ἀγωνιούμενος τὴν κρίσιν, ſubiturus iudicium. Hoc verbum etiã ad pericula pertinet. Plutarch. in Pericle, ἀγωνιζόμενοι τὰ τοιαῦτα, huiuſmodi de rebus contendentes. Idem in Pericle, ἐπιφανεστάτην μάχην ἀγωνισάμενος, qui in prælio fortiſſimè decertauit. Ariſtot. lib. 8. politic. cap. 4. ἀγωνίζομαι τὸν κίνδυνον, i. pugnando periculum ſubeo. Sic dicitur, ἀγωνίζομαι τοὺς ἀγῶνας, ſuſcipio certamina. ἀγωνίζομαι κάλλιστον ἀγῶνα, pulcherrimum certamen decerto. Plato in Apologia, ἐλάττω τουτουὶ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, cauſam hac cauſa inferiorem agens, ſeu cauſam orans. ἀγωνίζομαι τὰ ὀλύμπια, i. decerto certamina Olympica. Lucianus, ἠγωνίζοντο τὸν ἐπιτάφιον, i. in ludis funebribus decertabant. Idem Lucian. in Prometheo, ἑωλὸν μὲν, ὦ προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ καὶ εἰς οὐδὲν δέον, i. irritã quidem, ô Prometheu, & friuolam ages appellationem, id eſt, fruſtra prouocaueris, defenderis, ſeu perſecutus fueris. ἀγωνίζομαι πρός σε τοῦτο, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ἃ δεῖ, ἃ οὐ πρὸς ἀνθρώπους ἀγωνιστέον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰ τὰ πράγματα, de quibus cum hominibus eſt certandum. Ibidem, ἐπαγγείλαντες ἀγωνίζεσθαι πρὸς αὐτά. ἀγωνίζομαι στάδιον, curro ſtadium. ἀγωνίζομαι μάχην, prælio decerto. Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις, &c. ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς, de virtute certare, Xenoph. Idem Demoſth. ibidem, οὐ περὶ τῶν ἴσων ἀγωνίζομαι, non de æqualibus contendo. Idem pro corona, ἀγωνιζομένην περὶ πρωτείων καὶ τιμῆς, καὶ δόξης. Thucydid. ἀγωνίζεσθαι περὶ δουλείας, certare pro libertate. Idem ibidem, ἀγῶνας ὑμεῖς περὶ τῆς ψυχῆς ἀγωνίζεσθε, i. certamina vos de vita ſuſcipitis. ἀγωνίζομαι, interdum ſignificat ὑποκρίνεσθαι, i. eſſe hiſtrionem ſeu agere fabulam. AEſchin. contra Cteſiphontem, τραγῳδοὺς ἀγωνιζομένους καινοὺς, &c. vnde τριταγωνιστής. ἀγωνίζομαί σοι, i. tecum congredior. Pro habeo orationem, Plutarchus περὶ τοῦ ἀκούειν, δεῖ δὲ τὴν μὲν λέξεως καὶ προφορᾶς τῶν ἀγωνιζομένων, εὐμενῆ καὶ ἁπλοῦν εἶναι θεατήν. ἀγωνίζομαι ναυσὶ πρὸς πολεμίους. Thucyd. libro 1, ἕξετε πρὸς αὐτοὺς πλείοσι ναυσὶν ἀγωνίζεσθαι, plus nauium habebitis, quibus cũ hoſte dimicetis. Xeno. lib. 1. Pædiæ, ᾔσθησθε δὲ καὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι, αὐτοὺς ἰδὼν, ἰδιώτας ὄντας, ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνι-

γωνίζεσθαι. ἀγωνίζομαι μετὰ Θηβαίων. Demoſth. pro corona, i. conſociatus cum Thebanis dimico.

Ἀγωνίζω, i. ἀγωνίζομαι, certo.

Ἀγώνιος ὁ καὶ ἡ, moleſtiã adferens, ſolicitus, anxius. Sophocl. in Aiace, σκέψιν ποτὲ τῇδ' ἀγωνίῳ σχολῇ, hæres in iſto ſolicito otio. Item, ὁ ἐν ἀγῶνι, i. qui eſt in certamine, pro quo certatur: vnde apud Baſilium Magnum in epiſt. ad Gregor. Nazan. de vita per ſolitudinem tranſigenda, ἀγώνια ἀγαθὰ, i. bona ſumma contentione comparanda, vt Budæus interpretatur. ἀγώνιοι θεοὶ, i. dii certaminũ præſides. Interdum ἀγώνιος pro non angulato, & ſine angulo, apud Theophraſtum, libro 3. hiſtoriæ plantarum, capite decimoquarto, ab α & γωνία, i. angulus.

Ἀγώνισις, εως ἡ, concertatio.

Ἀγώνισμα, ατος τὸ, certamen, prælium, opus, σπουδὴ, ἐπιμέλεια, ludicrum ſeu ſpectaculum, vel dulcis ſermo: & eſt comicorum, vel tragicorum verbum, inquit interpres Thucydidis. Ariſtid. ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, ἔνθα τοῦτ' ἀγώνισμα ποιούμενος, &c. ἀγώνισμα, etiam aliquando ἔπαθλον, i. palma & præmium certaminis. Thucyd. lib. vltim. ὑπέσχετο τὸ ἀγώνισμα προσθεῖναι, i. ſpopondit decus addere. Herodot. lib. 1, καὶ ἀγώνισμα τοῦτο μέγα ποιοῦνται κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκάς τε καὶ ὄφις, id eſt, hoc palmarum loco ducunt, &c. ἀγώνισμα λαβεῖν, capeſſere clarum facinus, potiri certaminis ſucceſſu, Ariſtoph.

Ἀγωνιστέον, Herodot. ἐν τῇ Τερψιχόρῃ, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέον εἶναι τὸν ἀγῶνα, i. negantes Barbarorum eſſe certamen.

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, contentio, ἀγώνισμα, αἰτιολογία.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis, Ariſtides ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, καὶ μεταβολὴ τοῦ χωρίου τούτου μόνου ἤδη σχεδὸν οὐχ ἥψατο, οἷα δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ἀλλ' ὥσπερ ἀγωνιστήριον τοῖς θεοῖς αἱρεῖται.

Ἀγωνιστὶ, certatim.

Ἀγωνιστὴς οῦ ὁ, certator, pugil, concertator, ludio, actor ſcenicus, ὑποκριτὴς, magiſter ac peritus certandi, athleta, propugnator, ἀγωνιστὴς ἡγεμονίας, i. qui pro imperio certat, bellator, Xenoph. Plato 2. de rep. μάχης ἀγωνιστὴς, miles & bellator. Plutarchus in Themiſtocle, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν ἵππους ἀγωνιστὰς, id eſt, quum in Olympiam equos ad certandum miſiſſet. AEſchines contra Cteſiphontem, ὅτι δὲ τούτου τοῦ ἔργου συνέβαινε τοὺς θεατὰς καὶ τοὺς χορηγοὺς καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐνοχλεῖσθαι. Demoſth. κατὰ Μειδίου, προσδιαφθείρας τούτου τοὺς κριτὰς τῶν ἀγωνιστῶν ἀνδρῶν, actorũ & ludionũ virorum.

Ἀγωνιστικὸς οῦ ὁ, certatorius, pugnax, vehemens, certans, acer, euincere contendens, certatim rem adminiſtrans, non otioſus, negotioſus. δύναμις ἀγωνιστικὴ, ars exercitandi, exercitatio, Ariſtoteles in Rhetor.

Ἀγωνιστικῶς, certatim. ἀγωνιστικῶς ἔχω, teneor contendẽdi cupiditate. Budæus in quadam epiſtola ad Eraſmum, εἰ αὐτὸς ἀγωνιστικῶς ἔχων ταύτῃ, ἐπιχειρήσω τῇ διαδικασίᾳ ἐνστῆναι, θαυμαστὸν δὴ τῇ ψυχῇ μου χαρίζεσθαι ἐμπεδώσειεν, ἵνα αὐτὸ τὸ σπούδασμα αὐτὸ πέρας ἔχῃ.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, conſtitutio certaminis, munus ipſum quod edunt agonothetæ.

Ἀγωνοθετέω ῶ μ. ήσω, certaminibus præſum atque in eis omnia moderor, certamen cõſtituo, ludos edo, certamen inſtituo, ludis præficior, ludos deſigno.

Ἀγωνοθέτης ου ὁ, agonotheta, munerarius deſignator & inſtructor certaminis, ῥαβδοῦχος, qui præmia ponit certantibus, ludorum ſeu certaminum præſes, certaminis arbiter, præfectus ludorum & certaminum, agonũ præſes & iudex, qualis eſt apud Homerum Achilles. Ab ἀγὼν & τίθημι, id eſt, ὁ τοὺς ἀγῶνας εὖ διατιθέμενος, vt exponit Euſtathius. Lucianus in Nigrino, λυπηθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἀγαγεῖν τινὰ τῆς ἀγωνοθεσίας, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεᾶτο. AEſchines contra Cteſiphontem, ὑπολάβετε τοίνυν ὑμᾶς αὐτοὺς εἶναι ἀγωνοθέτας πολιτικῆς ἀρετῆς. Dicitur autẽ ἀγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς· ἀθλοθέτης δὲ, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς. Apud Demoſth. tamen videtur confundi hæc differentia, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στεφανῶσαι χρυσῷ καὶ δῶρον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι καὶ Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς, τοὺς δὲ ἀναγορεύσοντας μελεθῆσαι θεσμοθέτας καὶ πρυτάνεις, ἀγωνοθέτας.

Ἀγωνοθέτις pro ἀγωνοθεσία, apud Sophocl.

Ἄγωνος, ου, ὁ, AEolicè pro ἀγών.

Ἀδαημονία, ἡ, imperitia.

Ἄδαδος, nullam ingerẽs tædam. Gaza apud Theophr.

Ἀδαδούχητοι γάμοι, αἱ λαθραῖαι μίξεις.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, imperitus, ignarus, neſcius, inſcius, inexpertus, ἄπειρος, ἀμαθής. Iliad. ι, μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, homini pugnæ inſcio. à δάω, quod eſt μανθάνω: vnde δαήμων & ἀδαήμων.

Ἀδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀδαιὴς cum diphthongo, rudis, indocilis, ignarus, imperitus, non periculoſus, non formidandus, genitiuo iungitur. Herodot. Τερψιχ. τῶν πρότερον μὲν ἦσαν ἀδαέες, id eſt, quorũ prius erant ſecuri. Sic Valla. Xenoph. Pædiæ lib. 1, εἴ τις ἰδόντας τι τούτων δεήσεσθαι, οὐδ' αὐτὸς αὐτῶν ἀμελὴς οὐδ' ἀδαὴς γενήσομαι.

Ἀδάητος, neſcius, indoctus, incognitus. Heſiod. οὐκ ἀδάητα πέφασαι, non ignota nobis dicis. οὐκ ἄγνωστα λέγεις.

Ἀδαίδαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non varius, non variegatus.

Ἀδάζω, exclamo, ingemo.

Ἀδαιὸς, ὁ, largus, non diuiſus.

Ἄδαιος, ὁ, inexpugnatus.

Ἀδαιῶς, ἀπείρως, imperitè.

Ἀδαίρετος, indiuiſus. Nonnus, μετὰ δῖνον ἀδαιρετόν ἀσπαίρουσα.

Ἄδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, non lachrymans, qui eſt ſiccis oculis. vltimam corripit. Vnde ἄδακρυς νίκη, incruenta victoria: ab hac dictione fit alacris, vt ſcribit Donatus.

Ἀδακρυτὶ, ſine lachrymis, ſiccis oculis, ἀκλαυστί. Iſocrates, ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες, &c.

Ἀδάκρυτος, ὁ καὶ ἡ, ἄλυπος, ſine lachrymis, infletus, illamentabilis. Homerus Iliad. ϰ, ὣς ἐγὼ κεῖσ' ἀδάκρυτος καὶ ἄθαπτος, id eſt, ἀνεὶ δακρύων.

Ἀδάκτυλον, ου, τὸ, inſeparabile, arcanum, ἀπόρρητον.

Ἀδάμ, vel Ἀδάμος, viri proprium, qui primus à Deo procreatus eſt.

Ἀδαμάντινος, ου, ὁ, adamantinus, firmus, conſtans, ſolidus, durus, στερρός. AEſchines in Cteſiphontem, χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenax, adamantinus. AEſchyl.

Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas, lapis indomit⁹ & duriſsimus. ἀπὸ τοῦ α καὶ δαμάζω, i. domo: quòd nulli materiæ cedat, ne ferro quidem. Plinius lib. 37. cap. 4, incudibus deprehẽditur, ita reſpuens ictum, vt ferrum vtrinque diſſultet, incudéſque ipſæ diſsiliant. quippe duritiæ inenarrabilis eſt, ſimúlque ignium victrix natura, & nunquam incaleſcens. Vnde & nomen indomita vis Græca interpretatione accepit. Hic autem lapis ſolo hircorum ſanguine calido diſſoluitur. Adamas authore Platone in Timæo, auri ramus dicitur propter denſitatẽ, duriſsimus & nigro ſuffuſus colore. Significat ἀδάμας interdum idem quod ingratus, inexorabilis, ἀγνώμων, ἀπειθής. Heſiodus pro ferro accepit ſeu chalybe in Theog. πολιοῦ ἀδάμαντος τεῦξε μέγα δρέπανον, id eſt, σιδήρου, ex ferro. & in ſcuto Herculis, κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε δαιδαλέην ἀδάμαντος. vbi interpres, ἀδάμαντα ἐνταῦθα οὐ λέγει τὸν λίθον, ἀλλὰ τὸν σίδηρον. καὶ γὰρ καὶ ὁ σίδηρος, εἰ καὶ μὴ λίαν ἀτίθασος, ἀλλ' οὖν δυσμάλακτος καὶ δυσδάμαστος. λαμβάνεται γὰρ ἐνίοτε τὸ α στερητικὸν ἀντὶ τοῦ δύς. διὸ ἄβατον εἶναι δύσβατον λέγομεν, καὶ ἀτέκμαρτον θάλασσαν τὴν δυστέκμαρτον.

Ἀδάμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indomitus. pro virgine nondum ſubacta matrimonio apud Sophoclem. ἀδάμαστος θεὰ, de Pallade, i. ἄζυγος παρθένος. Eſt & epitheton Mineruæ apud eundem.

Ἅδαν ἀντὶ τοῦ, πρὸς ᾅδην, ad Plutonẽ ſeu Orcum Doricé.

Ἀδαξῆσαι, prurire, dolere, κνῆσαι.

Ἀδαπάνητος, ου, ὁ, inexhauſtus, inexpendibilis.

Ἀδάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, gratuitus, gratis datus, qui nemini eſt ſumptui, ſine ſumptu. ἀδαπανώτατος qui eſt nimii ſumptus. Aliquando ἀδάπανος, qui ſumptum non facit. τὸ ἀν

A Δ

δάπανον, quod nemini ſit ſumptui.

Ἄδαρ, lingua Syriaca dicitur menſis duodecimus libro ſecundo Machabæorum.

Ἀδάρκης, ου, ὁ, adarces: concreta eſt ſalſugo ex humidis & paluſtribus locis ſiccitate emergens, Dioſcorid. lib. 5. cap. 129. A quibuſdam vocatur καλαμόχνους, id, eſt, arundinis lanugo: cõcreſcit enim in arundinibus & cremiis. Plinius adarcen inter arundines enumerat, quaſi potius ſignificet hærentem illis & adnatam ſpumam.

Ἄδαστος, ου, ὁ, indiuiſus, ἀμέριστος, Sophocl.

Ἀδδηκότες, πεπαλαιπωρηκότες, καταπεπονημένοι, labore cõfecti, à verbo ἀδέω, Homer.

Ἄδδην pro ἄδην, ſatis, abunde, genitiuo. Plato 1 de Repub. ἄδδην, ἦν δ᾽ ἐγώ, τῶν τοιούτων, id eſt, ſatis de his dictum, inquam ego.

Ἀδδηφαγία, ας, ἡ, inexplebilis edendi auiditas, voracitas & quaſi ſaburratio, nimius edendi vſus: dicitur & ἀδηφαγία cum vnico δ.

Ἀδδηφάγος, ου, ὁ, edax, vorax, heluo, γαστρίμαργος. ἀδδηφάγους τριήρεις, Lyſias dicit, quibus plena ſtipendia dabantur, & in quas magni ſumptus pendebantur: & Alexis bibulas lucernas ἀδδηφάγους vocat. ἀδδήφαγα τὰ, adulta, magna, perfecta, Cæl.

Ἄδε, huc, doricè. ἄδε, placuit, indefinitũ eſt ſecundum ſine augmento, ἅδον, ἅδες, ἅδε, ab inſtãti, ἁνδάνω, vnde infinitiuus ἁδεῖν. Antipater Epigram. αὐλά μοι ἀμφίδρυπτα καὶ ἄλλυ[?]... ἅδε λύ[?]θρος, &c.

Ἀδιάζω, ſuſpiro, ſucclamo.

Ἀδεέστερον, ſecurius, tutius, minore metu, Thucyd.

Ἀδέητος, ὁ, nullius indigens.

Ἀδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, audax, tutus, liber, interritus, ſecurus, licentiam adeptus, non timidus, promptus. τὸ ἀδεὲς fiducia. περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι. i. de patriæ periculo deſino eſſe ſolicitus, ſeu patriæ metu & periculo liberor.

Ἀδέητος, ου, ὁ, ἀδέεστος, ἀσυνδέτ.

Ἄδεια, ας, ἡ, libertas, licentia, ſecuritas, tutela, impunitas, venia, tranquillitas, ſecuritas inſidiarũ, facultas, audacia, i. vbi non eſt metus. ἄδεια τῶν ἔργων. i, vacatio ab operibus. ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, à plagis tutus eſt. Thucyd. lib. 3, τῶν σωμάτων ἄδειαν ποιοῦντες. i, mortis metũ eximentes. Dicitur & ἄδειαν ποιοῦμαι, pro depono metum. ἄδειαν ποιησάμενοι οὕτω τὴν πόλιν, hoc eſt, ἐν ἀδείᾳ φυλάσσοντες οὕτω, &c. ἐν ἀδείᾳ οὐ ποιούμενοι λέγειν, apud Herodot. i, haud tutum putantes proferre. Demoſthe. περὶ τοῦ στεφάνου, ἃ ἐφρόνουν λαβόντες ἄδειαν. i, quæ ſentiebant ſumentes profitendi audaciam, &c. ἐπ᾽ ἀδείας. i, ſecurè. τὸ τῆς ἀδείας. i, audacia. ἄδειαν διδόναι, apud Pauſ. vel ἄδειαν ψηφίσασθαι, vt Andocydes dixit, eſt quod vulgò dicunt, Saluum conductum dare, plebiſcito poteſtatem facere, impunitate promiſſa, Bud. Annot. λαβόντας ἄδειαν, adeptos impunitatem, in oratione περὶ στεφάνου.

Ἀδεῖα, Doricum pro ἡδεῖα. i, iucunda, ſuauis.

Ἀδειὴς, ῆος, ὁ καὶ ἡ, pro ἀδεὴς, intrepidus.

Ἀδείλαντον, τὸ, ſanum.

Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, Eurip. prima breui, ſpectris liber. Eſt etiã viri Athenienſis proprium, Plutarchus in Themiſtocle.

Ἄδειμος, ὁ idem quod ἀδεὴς.

Ἀδεῖν, placuiſſe ἀρέσαι vide ἅδε. Herodotus ἐν τῷ Θαλείῃ, κείνοισι ἀδεῖν τὸ προσωτέρω μηκέτι πλέειν, i. eos decreuiſſe, ne porrò tenderent. Iliad. γ, ὡς ὤφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, vtinam mors mihi placuiſſet. Plutarhc. in Solone, πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπὸν, omnibus placere difficile.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incœnatus.

Ἀδέκαστος, ου, ὁ, incorruptus muneribus, æquus, rigidus, ſeuerus. κριτὴς ἀδέκαστος, i. iudex incorruptus, intentatus, immot⁹. παρὰ τὸ δέχεσθαι, quaſi ὁ μὴ δεχόμενος προσωπον, ἢ δῶρα.

Ἀδεκάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non decimatus. Ariſtopha. ἀδεκάτευτος οὐσία, non decimatæ facultates.

Ἄδεκτος, ου, ὁ, non admiſſus. ἄδεκτος κακοῦ, expers mali, exors mali.

Ἀδελφὰ τὰ, ſororia, ſimilia, communia.

Ἀδελφεὰ, ſoror, Sophocl.

Ἀδελφειὸς, οῦ, i. ἀδελφὸς, frater.

Ἀδελφεοκτόνος, parricida fratris, ſic Valla exponit.

Ἀδελφεὸς, οῦ, pro ἀδελφὸς poeticè per extenſionem, id eſt, frater, germanus. Phocylides, ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφεοί τε συναίμοις. ἀδελφεὸς ἐξ ἀμφοτέρων, id eſt, ex vtroque parente germanus. Herodotus lib. 1, φονεὺς τοῦ ἑωυτοῦ ἀδελφεοῦ γενόμενος, &c. ſui fratris interfector.

Ἀδελφὴ, ῆς, ἡ, ſoror, germana.

Ἀδελφιδέος, Herodotus libro ſeptimo, συνῆρχε δὲ τούτοισι καὶ ἀδελφιδέος αὐτῆς, &c. ipſis vna imperabat & patruelis eius. Idem lib. 6, ἀρταφέρνεα τὸν ἀρταφέρνεος παῖδα ἀδελφιδέον ἑωυτοῦ, id, ſui fratris filium. Idem libro quarto, τῆς μήτρως ἀδελφιδέος τοῖσι παισὶ ἀριστοδήμου, id eſt, auunculus filiorum Ariſtodemi. ἀδελφιδέος legitur apud Herodotum libro primo, λυκοῦργος ἐπιτροπεύσας λεωβώτεω ἀδελφιδέου μὲν ἑωυτοῦ, βασιλεύοντος δὲ σπαρτιητέων, &c. Lycurgus tutor, & idẽ patruus Leobotæ Spartiatarum Regis.

Ἀδελφιδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex ſorore vel ex fratre. Xenoph. ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαί. &c.

Ἀδελφιδέος & ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, filius fratris vel ſororis, id eſt, ἀνεψιὸς, i. nepos ex fratre vel ſorore: patruelis vertitur ab Eraſmo apud Lucianum, vbi Æacus dicitur Plutonis ἀδελφιδοῦς, id eſt patruelis. Plutarchus in Publicola, πρὸς θεῖον ἀδελφιδοῦς ἐξάγεσθαι κατηγορεῖν, i. apud auunculum ſororis filios accuſare, &c. de quibus ibidem, ὑπὸ μητρὸς γεγονότες ἦσαν ἀδελφιδοῖ τοῦ κολατίνου, &c. Colatini nepotes ex ſororibus. Idem in Lycurgo, χαρίλαος παῖδος ἀδελφιδοῦς, fratris filius, patris filius, cuius pater frater ſit alteri. Platò de Legibus, ἀδελφιδοῦς τοῦ λυκούργου, i. Charilaus fratris Lycurgi filius. Budæus in epiſtola quadam ad Longolium, Quod ſcribis περὶ τοῦ ἀδελφιδοῦ μου βουδαίου, gratum eſt, &c. id eſt, de filio mei fratris. Thucyd. lib. 2. στάλκας ἀνὰ πείθεται ὑπὸ σεύθου τοῦ σπαραδόκου, ἀδελφιδοῦ ὄντος, & c. vbi à Valla exponitur patruelis, ſed viderit: ego autem ex fratre nepos. ἀδελφιδοῦς pro dilecto ſæpe exponitur in canticis Solomonis.

Ἀδελφίζω, fratrem fratris nomine cõpello, τιμῶ ὡς ἀδελφὸν, Eraſ. Chil. αὐτὸ τὸν ἀδελφὸν καλῶ. Iſocrates, ἐν τῷ αἰγινητικῷ, ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσι, i. fratrem ipſum aſſerere aggredientur.

Ἀδελφικὸς οῦ ὁ, germanus, affinis, fraternus. Chryſoſtomus, ὑπὸ χειρὸς ἀδελφικῆς τελμηθεὶς θάνατος, cædes fraterna manu perpetrata. Vnde

Ἀδελφικῶς ἐπιπλήττειν, fraterno affectu caſtigari.

Ἀδελφόθεος, frater Dei ſeu Chriſti: ita dictus eſt Diuus Iacobus.

Ἀδελφοκτονεῖν, fratricidium committere.

Ἀδελφοκτονία, cædes fratris. Gregor. Nazanzenus, καὶ μὴ ἐκδικούμενος ἑπτάκις, τουτέστι δίκας ἐκπεπληρωμένος τῆς ἀδελφοκτονίας, &c.

Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ, fratricida, ſeu fratris parricida.

Ἄδελφος proprium viri nomen.

Ἀδελφὸς, οῦ, ὁ, prima breui in Epigrammat. frater, germanus, propriè frater vterinus, à dictione δελφὺς pro vtero & locis muliebribus, authore Ariſtotele, & α pro ὁμοῦ quaſi ὁμόδελφος. Plato de Legibus, ἀδελφοὶ ὁμοπάτριοι, fratres ex patre progeniti. ἀδελφὸς μητρὸς, auunculus, Thucydides. Ἀδελφοὶ autẽ fratres iuxta morem Hebræorum vocabantur, non ſolùm quibus communes eſſent parentes, ſed quibus etiam ſtirps ac genus eſſet commune, vt patet ex cap. 13. Euangelii Matthæi de fratribus Chriſti. Interdum ἀδελφὸς accipitur adiectiuè. ἀδελφοὶ νόμοι, fraternæ leges, Plato de Legibus. Cũ genitiuo pro ſimili, proximo, & cognato, & congruenti, vt etiam apud Latinos germanus. Cicero in Academ. Erat Antiochus, ſi perpauca mutaſſet, germaniſſ. Stoicis. Plutarchus

chus in Numa, ἀδελφὰ τῶν πυθαγόρου δογμάτων, i. quàm ſimillima Pythagoræ decretis. Iſocrates in Buſiride, ἀδελφὰ δὲ τῶν εἰρημένων καὶ τοιαῦτα, &c. id eſt, germana & ſimilia dictis, & talia. &c. Plato in Timæo datiuo iunxit, τὰ μὲν συγκρίνοντα, τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτῶν, τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς, καὶ τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν τραχέσι, καὶ ὅσα διὰ μαστικὰ ὄντα δυνάμεως ἐγκλίσει ἀδελφὰ ἐν τὰ τελευταῖα καὶ τὰ μέλανα ἐκείνων πα θήματα, &c. Idem epiſtola ſeptima, πρότερον αὖ ταύτην ἀδελφὴν ἐκείνῃ διαφορᾶς συνώνυμος ἀδελφοῖς τοῖς εἴδεσι, i. priori parem. Xenophon χθὼν τε καὶ πόλις καὶ ὀφθαλμὸν καὶ τἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἐφυσεν αἱ θρόνεις, id eſt, gemina & germana produxit hominibus.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. lib. 1 Machabæorũ, cap. 12, & 1 Petri cap. 2.

Ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, corpore exutus, mortuus. ἀδέματος ψυχὴ, intrepidus animus & fortis. Theocritus εἶδ' ἄλλο, ὦ τᾶς ἀδειμάτου ψυχᾶς, i. ô intrepidum animum.

Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab arboribus purus, ſine arboribus. τὸ ἄδενδρον, mali corium, punici mali cortex.

Ἀδένες, in ſe cõuoluta carnis durities, tumores in gutture glandium inſtar: in homine tonſillæ, in ſue glandulæ dicuntur Plinio. A Egineta χοιράδας, id eſt, ſcrophulas vocat. Alexãder Aproh. problem. 12, lib. 2, οἱ δὲ ἀδένες, σώματά εἰσι σμικρὰ, στρογγύλα, χαῦνα μεταξὺ τῶν μεγάλων φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν δίκην σφηνίσκων, ἵνα μὴ τῇ ὁμιλίᾳ σήπωνται τὰ ἀγγεῖα ὑγρὰ ὄντα τῇ πλησμονῇ τοῦ αἵματος τρέφονται οὖν ἐκ ταύτης τῆς ὑγρότητος οὗτοι, φλεγμαίνοντες μὲν βουβῶνας ποιοῦσι, σκιρρούμενοι δὲ χοιράδας, hoc eſt, Adenes corpora ſunt parua, rotunda, laxa, inter amplas venas & arterias poſita modo cuneolorum, ne conceptacula ipſa humida ex copia ſanguinis mutuo putrerent adeſu. Et quidem eo ipſo venarum humore nutriuntur, & inflammati inguina faciunt, cõcalleſcentes ſcrofulas. Idem Alexander libro primo probl. ἐπειδὰν ὡς πλεῖσται φλέβες ἐν τοῖς βουβῶσι μέγισται φλέβας ἔχουσιν, καὶ οὗτοι καὶ τοὺς μεταξὺ τῶν ἀγγείων ἀδένας, στρογγυλοειδῆ σώματα τυγχάνοντας, venas ampliſſimas inguinis impleri, & perinde adenes, quæ corpuſcula rotunda ſunt poſita inter ſanguinis conceptacula neceſſe eſt. ἀδένα, i. adenem, Galenus definit, conuolutæ in ſeipſam carnis duram concretionẽ. Marcell. Virgil. Dioſcoridis interpres adnotat quodam in loco differre adenas & glandia. Nam glandia eſſe ex definitione Galeni, neruiorum præter naturã concretionem in naturã reliqui corporis translatam in brutis, & præſertim in ſuibus. Alibi tamẽ nihil differre ſcribit, idque Plauti & Plinii authoritate. Glandia & glãdulæ dicuntur à Græcis χοιράδες, i. ſtrumæ, quæ ſcrophæ & ſcrophulæ etiam à Latinis appellantur. ἀδένων παθήματα, i. affectiones, ſunt, ὁ βουβὼν καὶ τὸ φῦμα καὶ τὸ φύγεθλον. βουβὼν μὲν, ἡ φλεγμονή. φῦμα δὲ, τὸ ταχέως αὐξόμενον καὶ πρὸς ἐκπύησιν ἐπειγόμενον. φύγεθλον δὲ, τὸ λεγόμενον φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας ἢ ἐρυσιπελατῶδες φλεγμονὴ, Galen. libro ſecundo ad Glauconem. * Apud eundem Gal. ἀδενώδης σάρξ.

Ἀδέξιος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè ſeu parum dexter, inciuilis.

Ἀδεξιώτως, ſine dexterarũ apprehenſione, Budæus in epiſt. quadam ad Leonicum, τιμὴν τὴν μεγίστην δὲ ὅπως ὑποταγμένος ἀδεξιώτως, &c. expetitum magiſtratũ vltro conſecutus, &c. id eſt, ſine blãda illa ſalutatione quæ fit dextras aliorum apprehendendo.

Ἀδέρκης, non videns & inuiſibilis.

* Ἀδέρκτον, inuiſum, vt Cicero Partit. aut inuiſum, aut inauditum, aut nouum, i. non viſum. & ἀδέρκτως, ſi aſpectus vitetur,

Ἄδεσμος, ὁ καὶ ἡ, qui extra vincula eſt, ſine vinculis, ἄδετος. ἄδεσμος φυλακὴ, libera cuſtodia. Dicitur & ἀδέσμιος pro ἄδεσμος, Nonno.

Ἀδέσποτος, ου, ὁ, nullius dominio mancipatus, ſine domino, expers imperii, ſine certo authore, qui nullum aſſertorẽ habet, libertate donat*, vt apud Nonũ ἀδέσποτον αἷμα, liber ſanguis. vnde ἀδέσποτα, quæ ad fiſcũ deuoluuntur, quæ dominũ nullũ, nec aſſertorẽ habent. ἀδέσποτον βιβλίον, liber qui titulũ authoris nõ habet. Hiero. ad Euag. Miſiſti volumẽ, ἀδώνυμον καὶ ἀδέσποτον, & neſcio vtrũ tu de titulo nomen ſubtraxeris, an ille qui ſcripſit, vt periculũ fugeret diſputandi. Et ἀδέσποτος ἐπιστολὴ, apud Plutarchũ in vita Cic. in qua ſcriptoris nomen eſt ſuppreſſum. ἀδέσποτος ἀρετὴ, virtus libera, Apollon. in Epiſt. ἀδέσποτος λόγος, ἀδέσποτος φήμη καὶ ἀμφίβολος, fama incerto authore ſparſa, incertus & dubius rumor, Plutarch. in Othone.

Ἀδεσπότως, ſine certo authore.

Ἄδετος, ου, ὁ, non ligatus, ſolutus: ἄδεσμος, iniugatus, nõ vinctus, non compactus.

Ἀδευκής, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus, πικρὸς, vt ἀδευκὲς κάπνος. Dionyſ. de ſitu orbis. inexpectatus, ἄγευστος, ἀπροσδόκητος, ἄμορφος, ἀγνόμων, ἀπηνὴς, χαλεπὸς, ἀτόμωτος, ἀπεικότος. παρὰ τὸ δεύκω τὸ δηλόω, vel παρὰ τὸ δεῦκος τὸ γλυκύ. eius prima corripitur.

Ἄδηκτος, ου, ὁ, ſicut ἀδώροδόκητος, qui muneribus non corrumpitur: ab α priuat. & δέχομαι. Cæl. lib. 12 cap. 46.

Ἄδεψητος, ὁ καὶ ἡ crudus, i. ὠμὸς, non elaboratus, vt pellis, non emollitus, i. ἀμάλακτος, ἀργὸς, non coctus, ab α & δεψέω, coquo.

Ἀδέω, ſum ſatur, habeo ſatis. Item Ἀδέω pro ἀρέσκω, id eſt, placeo. vnde αὐθάδης, i. αὐτάρεσκος. vide Ἀδῶ.

Ἀδεῶς, intrepidè, ſecurè, audacter, tutò, impune, pro arbitrio, intrepido animo, nullo timore, nullo metu, citra formidinem, æquo animo, licenter, ſine pudore. Herodot. lib. 1, γυναικὶ μίσγεται ἀδεῶς, Ariſtoteles 2 OEcon. ἀδεῶς ἔχειν, impune habere.

Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non morſus, omni morſu carens, incorruptus, non exeſus, minimè vermium roſioni obnoxius. Nam δὴξ eſt vermis qui lignum corrũpit, à quo ait Heſiodi interpres hanc vocem deductã. videtur tamen aptius deduci à verbo δάκω, i. mordeo. Dioſcorid. lib. 1. cap. 30. ἄδηκτον ἔλαιον actiuè dicit, i. quod nõ mordet, ſeu quod in guſtu nulla eſt mordacitate.

Ἀδήκτως, ſine morſu.

Ἀδήλητος, illæſus, inoffenſus, integer, incolumis, ἀβλαβὴς, à δηλέω, læ do, Apollon. ἔθειραι αἰὲν ἀδήλητοι, comæ ſemper inuiolatæ.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, occultus, non manifeſtus, ἀφανὴς, incertus, incognitus, ignotus, obſcurus, latens, incerti authoris, tacitus, inconſpicuus, clandeſtinus, dubius, deliteſcens, inanimaduerſus, incomprehenſus, nõ perſpicuus, inexploratus, ſenſum effugiens, vix conſpectui ſe ſubiiciens, inuiſibilis. ἄδηλος γίνεται, i. è conſpectu euaneſcit. Demoſth. ὡς ἄδηλος ὢν ἐρεῖν, videtur dicturus. Dicitur & à poetis ἀΐδηλος. ἄδηλος ὑπὸ τῶν κακῶν γεγενημένος, i. malorũ multitudine ſic immutatus vt agnoſci nequiret. Xenophon lib. 1. Pædiæ, τούτοις πιστεύεις τοῖς ἀδήλοις; his incertis fidis? τὸ ἄδηλον, latens cauſa, Demoſth. Xenoph. ἄδηλον ὅπως ἀποβήσεται, incertum quò ſit euenturum.

Ἀδηλότης, ητος, ἡ, ignorantia, incertitudo, error, res incerta, ἀσάφεια. ἔχουσα μάχη πολλὴν ἀδηλότητα, id eſt, pugna anceps & multum dubia.

Ἀδηλόφλεβος, qui venis eſt incertis & obſcuris.

Ἀδήλως, clanculum, tacitè, obſcurè, latenter, nullo iudicio. ἀδήλως τρέχω, i. in incertum curro. ἀδήλως χαλεπαίνοντες, iram diſſimulantes.

Ἀδημονέω, ῶ, ω, ήσω, otioſus ſum ac triſtis, me diſcrucio, ſum anxius animi, angor, impatiẽter ſolicitus ſum, afficior mœſtitudine, grauiter fero, mœreo, ἀγωνιῶ, λίαν λυποῦμαι, penè exanimor & præ dolore deficio, grauiter angor, ἀλύω, ἀπορῶ. hoc verbum ſignificat impotenter angi animo & ſupra modum ægreſcere, cuiuſmodi affectio corripit hominem primo obiectu magni diſcriminis, vt aliquãdiu non ſit apud ſe. ἀδημονῶ, ſum externus, à quodã exponitur: & ἀδημονοῦν, extra populi conſortiũ viuẽs.

Ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, triſtitia, σκυθρωπὴς, θαῦμα, ſtupor, impotentia animi, moleſtia, mœror.

Ἄδημος, abſens, apud Sophoclem.

Ἅδην, ſatis, ἀφθόνως, πολλάκις, δαψιλῶς, multũ, abunde,

ἀδρέος, cũ genit. Odyſſ. ε. φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος. ſic Plato de Repub. ἄδην τῶν τοιούτων, de his ſatis ſupérque. Idé in Charmide, ἐπειδὴ δὲ τῶν τοιούτων ἄδην ἔχομεν, vt autẽ ſuper iis ſatis à nobis factũ eſt. ἄδην ἔχω τῶν φαγεῖν, i. ſum ſatiatus.

Ἅδην cum aſpiratione, ἡδέως, lubenter.

Ἄδην, ένος, ὁ, aden, vide ſuprà Ἀδήν.

Ἀδηνὴς, έος, ἀχακας, ἀπονήριτος. vnde

Ἀδηνέως aduerb. citra dolorẽ, ſimpliciter, citra dolũ.

Ἀδηρις, non contentioſus, expers litis, in lib. Epigr.

Ἀδήριτος, ου, penultima longa, apud Nonnum carens controuerſia, non controuerſus, contentionis expers, inexpugnabilis. ἐκ τοῦ δῆρις.

Ἀδηρίτως, ſine controuerſia, ſine dubio.

Ἅιδης, ου, ὁ, Pluto, Orcus, Tartarus, Inferi, infernus à Lactantio in verſu dicitur. Eraſm. infernum cenſet nõ eſſe ſatis Latinum pro Græca voce. Aſpirationem habet, licet componatur ab α priuatiua particula, & ἰδεῖν videre. Locus eſt ſub terra profundus, tenebroſus & ſolis expers, quaſi ἀϊδὴς. Plutarch. in eo commentario cuius titulus, εἰ καλῶς εἴρηται τὸ, λάθε βιώσας, τὸν ἥλιον inquit, ἀπόλλωνα κατὰ τὰ πάτρια καὶ παλαιὰ θεσμὰ νομίζοντες, δήλιον καὶ πύθιον προσαγορεύουσι· τὸν δὲ τῆς ἐναντίας κύριον μοίρας εἴτε θεὸς, εἴτε δαίμων ἐστὶν, ᾅδην ὀνομάζουσιν, ὡς ἂν εἰς ἀειδὲς καὶ ἀόρατον ἡμῶν ὅταν διαλυθῶμεν βαδιζόντων, νυκτὸς ἀιδνᾶς ἀργάλεου θ' ὕπνου κύριον, i. qui ſolẽ Apollinem eſſe credunt ex maiorũ & priſcorum myſteriis, Delium ac Pythium eundem cognominant. Cæterùm eum qui diuerſæ partis eſt dominus, ſiue deus is eſt, ſiue dæmon, Haden, i. Orcum appellant, quòd mortui in locum tenebroſum & obſcurum demigremus ad denſæ noctis ſomníque inertis regem. Lucianus περὶ πένθους, i. de Luctu. τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ᾅδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον, τοῦτον δὲ καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, &c. i. locum quendam ſubter terram profundũ eſſe putant quem Tartarum vocant, eum exiſtimant magnum & ſpatioſum eſſe, caliginoſum atque opacum. ἐν ᾅδου, i. in Plutonis æde ſeu ædibus. Homerus hymno vltimo, οἱ πολλοὶ αἰπεινῆς ἱερᾶς ἐπὶ δόμος εἶεν Ναῖτ' εἰς ᾅδου, &c. i. vt quidã exponunt, ad multum tempus. Plato 2 de Repub. ἀλλὰ ἐν ᾅδου δίκην δώσομεν, apud inferos.

Ἀδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniucundus.

Ἀδήσεις, gratificaberis. Herod. ἐν τῷ πεντηκ. καὶ ποιῶν ταῦτα σπαρτιήτησι ἀδήσεις, i. hæc faciẽs Spartiat. gratificaberis.

Ἀδηφαγέω, ῶ, ἔσω, ad ſatietatem vſque veſcor. Iſocrates in Archidamo, ζεύγη μὲν ἵππων ἀδηφαγούντων ἔτι καὶ νῦν ὁρᾶσθαι τρέφοντας, ὥσπερ δὲ πρὸς τὴν τῶν θεατῶν ἀνάγκας ἀφειδῶς ἐχούσας καὶ τῆς καθ' ἡμέραν ἐνδείας ὄντας οὕτω ταπεινῶς τὴν εἰρήνην. Athenienſes autem equos magnos, perfectos, i. τελείους καὶ ἀγωνιστὰς vocant ἀδηφαγοῦντας ſeu ἀδηφάγους.

Ἀδηφαγία, ας, edacitas, inſatiabilitas, ἀπληστία, πολυφαγία, nimius edendi vſus, nimia ſatietas.

Ἀδηφάγος, ου, ὁ, vorax, edax, inſatiabilis, πολυφάγος, γαστρίμαργος, heluo, vnde, ἀδηφάγοι ἵπποι in verbo Ἀδηφαγέω. Interdum dicitur Ἀδδηφάγος δδ geminato.

Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vaſtatus, illæſus, neque prædam neque bellum paſſus, nõ deprædatus, id eſt, ἀπόρθητος. παρὰ τὸ δηιοῦν, i. πορθεῖν, & populari.

Ἀδία, ἡ, dolor, ἀδημονία, focus, ara.

Ἀδιάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inacceſſus.

Ἀδιάβλητος, ὁ, irreprehenſibilis. ἀδιάβλητος τοῖς βίοις, vita calumnia vacans, nullis criminibus obnoxius, cuius vita nullis criminibus eſt obnoxia, omnibus calumniis expers, ἀμώμητος.

Ἀδιαβόλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſic dicitur is apud quẽ calumnia locum non habet.

Ἀδιάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, i. perpetuus, ὁ ἔχων τι ἴσον τέλους. Greg. Nazan. ἐν φῶς εἰς τὴν χωρὴν κυκλικὴν, φῶς ἦν ἀπρόσιτον καὶ ἀδιάδοχον ὁ θεὸς, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, &c. i. lumen erat inacceſſũ, & iuge ipſe deus, quod nec cœpit, nec deſinet.

Ἀδιάδραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineuitabilis, ἄφυκτος.

Ἀδιάθετος, ου, inteſtatus, indiſpoſitus, inordinatus, illiberalis.

Ἀδιαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiuiduus, indiuiſus, indiſcretus, continuus, ἀσχιστος, nulla fiſſura diductus, inſeparabilis. Gregor. Nazan. περὶ θεότητος, ὡς ἀδιαίρετός ἐστι καὶ μονοειδὴς ἡ θεία τε καὶ ἀμερὴς τῆς κρείττονος οὐσία, i. indiuidua & vniformis eſt diuina, & partium expers præſtantioris eſſentia. Idẽ ibidem mox, ὁ ἀφθονώτατος ποτε καὶ κοινὸς ἀπάντων ἡμῖν λόγος ἀδιαίρετος μὲν ἐστι τῆς περιεσχηκυίας ψυχῆς, &c. vbi genitiuum regit ἀδιαίρετος. Ariſtot. lib. 2. Polit. τότε δ' ἀδιαίρετον οὐσῶν, ἀνάγκη πρὸς τὰς λύσεις μηδὲν ἔχειν, tunc quum fortunæ ſunt indiuiſæ, &c.

Ἀδιαίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus, importunus.

Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incluſus.

Ἀδιακόσμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inornatus.

Ἀδιάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſeparabilis, ſecretionis expers, non diſtinctus, non diſcuſſus, ἀδιαχώριστος. interdum autem ſic dicitur indiſcretus, nihil diſcernens, nihil diiudicans, qui eſt abſque diiudicatione, nebulo, varius & inſipienter nugans, futilis. ἀδιάκριτος λόγος, diſceptatio non diiudicata, non diſcuſſa, adhuc dubia. Lucianus.

Ἀδιακρίτως, promiſcuè, indifferenter.

Ἀδιάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſsiduus, iugis, perennis, συνεχὴς, nõ intermiſſus, ἀκατάπαυστος, perdius & pernox.

Ἀδιαλείπτως, nullo interuallo, citra intermiſsionem, inceſſanter, indeſinenter, aſsiduè.

Ἀδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, irreconciliabilis, irreconciliatus, implacabilis, ἀφιλίωτος. ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς, perpetuus inimicus. Demoſth.

Ἀδιαλλάκτως, irreconciliabiliter.

Ἀδιάλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiſſolubilis.

Ἀδιανόητα τὰ, myſtica quæ verbis aperta, occultos ſenſus habent, Quintil. libro octauo, cap. 2. * cogitatione incomprehenſibilia, apud Platonem.

Ἀδίαντον, ου, τὸ, capillus Veneris, genus herbæ perpetuò virentis, cuius folium in aqua nunquam madeſcit, nec quicquam adhæſiſſe humoris conſtat: vnde & nomen herba accepit ab α priuatiua particula, & διαίνω, madefacio. Theoph. l. 7. hiſtor. plantarum. c. 13. τότε δὴ καὶ τὸ ἀδίαντον καλοῦσιν. τὸ δὲ γὰρ ὑγραίνεσθαι τὸ φύλλον βρεχόμενον, οὐδ' ὅλως ἀπολύεσθαι, διὰ τὸ τὴν νοτίαν μὴ ἐπιδέχεσθαι, ὅθεν καὶ ἡ προσηγορία. vide & apud Dioſcoridem lib. 4. Theocritus, εἰδύλλ. κυάνεόν τε χελιδόνιον χλοερόν τ' ἀδίαντον.

Ἀδιάπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, informis: nondum formatus.

Ἀδιάπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtabilis, firmus, qui nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi poteſt, qui nõ concidit, illibat^9, incorrupt^9. Itẽ in quo error nõ admittitur. Polyb.

Ἀδιαπτώτως, aduerb. ſine errore.

Ἀδιάρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, confuſus, nõ diſtinctus. ἀδιάρθρος δάκτυλος, i. digitus indiuiſus, leuitérq; diſtinctus. ſic Gaza.

Ἀδιάρθρωτος, ου, inarticulatus, indiſtinctus, incertus, incõpoſitus, inexplanatus, indiſcretus & rudis, informis, nondum explanatus, nulla partiũ conſtans diſtinctione. * Ariſtoteles ἔμβρυον ἀδιάρθρωτον vocat fœtum informẽ.

Ἀδιάσκευος, incompoſitus, inornatus.

Ἀδιάστατος, dimenſione carẽs, nulla intermiſſione iunctus, continens, continuus.

Ἀδιαστάτως, aduerb. συνεχῶς, continenter, ſine vllo ſpatio, & intermiſſione, indiſtanter. Item ſine controuerſia, ἀναμφιλόγως.

Ἀδιάστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nihil habens obliqui, minimè peruerſus, non limus, non ſtrabo. ἀδιάστροφον εὔνοιαν καὶ πίστιν συλάττειν, inconcuſſam beneuolentiam & fidem conſeruare, lib. 3. Machabæorum.

Ἀδιάσχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiuiſus, indiſtinctus.

Ἀδιάτακτος, ου, ὁ, inordinatus. ἀδιάτακτοι dicebantur apud Athen. qui in inquilinos adſcripti non erant, aut alioqui μετοίκιον non penderent.

Ἀδιατίμητος, inæſtimabilis.

Ἀδιάτρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immotus.

Ἀδιατρέπτως, immotè, aſſiduè. Eccleſiaſt. 26, ἀδιατρέπτως ...

σέμνον φυλακὴν, i. aſſiduam firma cuſtodiam.

Ἀδιατύπωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non figuratus, deformatus, informis, deformis. Ocellus de vniuerſo, καὶ ὁ ἀὴρ ἀδιατύπωτος πρὸς ψόφον καὶ πρὸς λέξιν καὶ πρὸς μέλος, i. aer inexpreſſus eſt, ſi cum ſtrepitu & verbo & carmine conferatur.

Ἀδιαφθαρσία, ας, ἡ, καὶ Ἀδιαφθαρσία, integritas.

Ἀδιάφθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, Plato in Apologia.

Ἀδιάφθορος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, incorruptibilis, corruptioni minimè ſubiacens, ſyncerus, nulla vi corrumpendus, qui non occidit, nunquam interiturus, integer. Demoſth. pro corona ἀπ᾽ ὀρθῆς καὶ δικαίας καὶ ἀδιαφθόρου τῆς ψυχῆς πάντα μοι πέπρακται. ἀδιάφθορος δεήσεσι, precibus incorruptus, Plato de Legibus.

Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, integritas.

Ἀδιαφορεῖν, ſúſque deque ferre, ſúſque déque habere, indifferentem eſſe, nihil habere diſcriminis, nihil referre. Gellius. lib. 16. cap. 9. Significat autem ſúſque déque ferre, æquo animo eſſe, & quod accidit, non magnipendere. Atque interdum negligere & contemnere, & propemodum id valet quod dicitur ἀδιαφορεῖν.

Ἀδιαφορία, ας, ἡ, ἀμέλεια, neglectus, contemptus, in victu nullus delectus, victus indifferens, indifferentia. Cic. lib. 2. epiſt. ad Atticum, Dii immortales, neq; tam me εὐτονία conſolatur, vt antea, quàm ἀδιαφορία, qua nulla in re tam vtor, quàm in hac ciuili & publica.

Ἀδιάφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, promiſcuus, indifferens, ſine differentia, non differens, non alius, non diuerſus, ἀδιάκριτος, ſúſque déque ferẽdus. Ariſtoteles 1. Rhetoricorũ, καὶ ὡς ἀδιάφορα καὶ ὅμοια πολλὰ πρὸς τὸ ἀδικεῖν, ἀδιάφορόν ἐστι, non intereſt. χάριν ἀδιαφόρου πολλοὶ ἥμαρτον, propter inopiã multi deliquerunt. τὰ ἀδιάφορα ſeu μέσα à Philoſophis dicuntur, quæ neque per ſe ſunt honeſta neque turpia, neque bona neque mala, vt docet Gell. libr. 2. c. 7. ἀδιάφορον ἡγοῦμαι τὸν πόνον, dolorem in mediis habẽdum duco.

Ἀδιάφρακτος, ὁ καὶ ἡ, inſeptus, nõ ſeptus, nõ interſeptus.

Ἀδιαφράκτως ἄν, i. non vndique ſeptus.

Ἀδιάχυτος, ὁ καὶ ἡ, qui non diſſoluitur, qui nõ diffunditur, qui diſſipari nequit, qui reſolui nequit.

Ἀδιαχώριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſeparabilis, ἀδιάκριτος.

Ἀδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indoctus, ἀμαθής, imperitus, rudis, non ab alio edoctus: cum genitiuo iungitur. Phocylides cum infinitiuo, οὐ χαίρει μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν, audiendi imperitus.

Ἀδιεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefenſus.

Ἀδιεξίτητος λόγος, Eccleſiaſt. 21, inenarrabile verbum.

Ἀδιεξίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui percurri non poteſt.

Ἀδιέξοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens exitum, imperuius, viam non inueniens, detentus, in Epigrammat.

Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, i. ἀνέργαστος. Iſocrates πρὸς Φίλιππον. ἐγὼ δὲ ὁρῶ μετὰ τόπον ἴδιον καὶ παντελῶς ἀδιέργαστον, i. incultum.

Ἀδιερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſcrutatus, indiſcuſſus, inexploratus, non diſputatus, inſcrutabilis.

Ἀδιερεύνητος, nõ diſputat⁹. Philo de mũdo, ὡς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολελοίπασι, qui nihil intentatũ reliquerũt. Plato in Tim. ἀδιερεύνητον πέλαγος dixit, i. mare innauigabile.

Ἀδιευκρίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indiuiſibilis, indiſtinct⁹. Herm.

Ἀδιήγητος, ου, ὁ, inenarrabilis, inexplicabilis.

Ἀδικαίαρχος, iniuſtus magiſtratus. Cic. epiſt. ad Atticũ, lib. 2, Dicæarchum rectè amas: luculentus homo eſt, & ciuis haud paulo melior quàm iſti noſtri ἀδικαίαρχοι.

Ἀδίκαστος, nõ iudicatus, indiſcuſſus, indẽnatus, Nõnus.

Ἀδικέω, ῶ, μελλ. ήσω, iniuria prouoco, iniquè opprimo, noceo, per iniuriam perpetro, inſurgo in, iniuria afficio, infero iniuriam, malè mereor de, violo, offendo, laceſſo, lædo, officio, offenſione afficio, ſum noxius. τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα τὸ παρὰ τὸν νόμον, Ariſtotel. lib. 4. Rhetor. ad Theod. ſcelus admitto, ſum iniurius, laceſſo iniuria, ſum iniuſtus, iniuſtè ago, ſum iniuſtitiæ obnoxius, iniuriam irrogo, iniuriam patro, ſum iniurius in, iniuria ago, vim infero, fraudo, detraho, pecco, ius violo, delinquo, per vim facio, afficio contumelia, rem iniuſtam facio, iniuriis inceſſo. Demoſth. τί δημοσθένης ἀδικεῖ; Iungitur interdum duobus accuſatiuis. Ariſtophan. τί οὖν ἀδικοῦμέν σε τοῦτο; i. quid igitur in hoc ſumus tibi iniurii? οὐδὲν ἀδικήσας, i. nihil commeritus mali. οὐδὲν ἠδίκησα, i. nihil commerui. Ariſtotel. lib. 5. Polit. c. 8, ἀδικεῖν τοὺς πολλοὺς εἰς κέρδος, i. multitudinem ſuis commodis fraudare. Idẽ lib. 5. Ethico. c. 6, ἀδικεῖν & ἄδικον εἶναι, pro eodem accipit. ἀδικῶ περὶ τοὺς θεοὺς ἀδικίαν, in deos ſcelus admitto, Plato de Legib. Differt ab ἁμαρτάνω, quòd ἀδικεῖν ſit deſtinata malitia, conſulto & cum deliberatione peccare: ἁμαρτάνειν verò lapſu, caſu, fortuna, & errore quodam humano delinquere. Paſsiuum huius eſt ἀδικοῦμαι, pro mihi fit iniuria, iniuria afficior, lædor, accipio iniuriam, offendor, iacturam facio, patior iniuriam. δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ σμικρὰ, ſibi non mediocribus in rebus iniuriam fieri prætẽdebat. Plutarch. in Apophth. ἀδικεῖσθαι οἶδα, i. ſcio pati iniurias. Idem in Camillo, ἀδικούμενοι μέτρια, qui mediocri afficiuntur iniuria. τὰ μέγιστα ἠδικημένος, i. atroci affectus iniuria. AEſchin. aduerſus Cteſiph. ἡ μὲν πόλις τὸ ἴσον ἀδίκημα ἀδικεῖται, ciuitas quidem pari afficitur iniuria. Ariſtophan. in Pluto, ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη, inclamaſti nihil à nobis offenſa. ἀδικηκὼς autem, i. commeritus.

Ἀδίκημα, ατος, τὸ, iniuſtitia, iniuria, maleficium, ἀδικία, Xenoph. αἱ πόλεις ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασι, maxima ſcelera. vide Ἄδικος.

Ἀδικητικὸς, ου, ὁ, iniurius, qui afficit iniuria.

Ἀδικία, ας, ἡ, iniuſtitia, improbitas, ſcelus, iniquitas, maleficium, facinus, malefactum, culpa, iniuria violentiſſima: pro quouis peccato capitur. Plato de Legib. ἀδικία ἔκγονος τῆς ὕβρεως. Iſocrat. de pace contraria facit ἀδικίαν & δικαιοσύνην. ſic inquiens, οὐδὲν δὲ τούτων οἷόν τ᾽ ἐστὶ γενέσθαι πρότερον, πρὶν ἂν πεισθῆτε τὴν δικαιοσύνην ὠφελιμωτέραν εἶναι τῆς ἀδικίας. Demoſthe. pro corona. ἤδεσαν τὴν ὑμετέραν ἀδικίαν, i. iniquitatem. Ariſtotel. in prædic. qualitatis, δικαιοσύνη ἀδικίᾳ ἐναντίον, i. iuſtitia iniuſtitiæ cõtrariũ eſt. Pro quouis peccato vſurpant ſacræ literæ.

Ἀδικοπραγέω, ῶ, iniuriam facio.

Ἄδικος, ὁ καὶ ἡ, iniuſtus, iniquus, maleficus, iniurius, improbus, nefandus, noxius, impius, indignus, immeritus, Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου genere fœminino, ἐὰν δέ τις ἰδίᾳ τι λυπῇ, τοῦτο μεμψάσθω καὶ τηρείτω, ἀλλ᾽ ἡσυχίαν ἄγειν ἄδικον καὶ ὕπουλον, ὡς σὺ ποιεῖς πολλάκις. ἔστι γάρ ἐστιν ἡσυχία δικαία καὶ συμφέρουσα τῇ πόλει, &c. AEſchin. in Cteſiph. ἄδικον καὶ οὐδαμῶς ἴσην τὴν πρὸς θηβαίους συμμαχίαν γράψας. ἄδικος λόγος, Ariſtoph. i. ἥσσων vt δίκαιος λόγος, i. κρείσσων. τὸ ἄδικον, i. iniuſtum, de quo vide Ariſtotel. lib. 5. Ethic. c. 7. Idem lib. 1. magnorum Moralium diſcrimen ponit inter τὸ ἄδικον & τὸ ἀδίκημα: nam ἄδικον, i. iniuſtum, lege definitũ eſt, veluti depoſito quẽquã fraudare: at ἀδίκημα, id eſt iniuria, dicitur, vbi quid iniuſtè perpetratur. ἀδίκου δίκαιος, id eſt actio iniuriarũ. Plutarch. in Pericle. Iſocrates ad Demonic. μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πενίαν ἢ πλοῦτον ἄδικον.

Ἀδίκως, iniuſtè, ſine cauſa, præter meritum, immeritò, iniuria, per iniuriam, præter æquũ, præter ius. Demoſt. aduerſus AEſch. οὐδεὶς οὐδὲν οὐδ᾽ ἀδίκως ὑμῖν ἐνεκάλεσεν, i. nullus vobis per iniuriam quicquam dixit. Itẽ Demoſth. οὐκ ἀλόγως οὐδ᾽ ἀδίκως αὐτοῖς ὀργιζόμενοι, nec ab re, nec iniuria. Fruſtra etiam exponitur cap. 1. Prouerb. Solomonis. καὶ δικαίως κἀδίκως dixit Ariſtoph. in Pluto, Atticè pro καὶ ἀδίκως. vide δικαίως.

Ἀδινὸς, ου, ὁ, frequens, abundans, multus, vehemens, cõfertim vadens, ἀθρόος, confertus, ἁπαλὸς, tener, mollis, dulcis, ſuauis, οἰκτρὸς, γοερὸς, miſerabilis, lamentabilis, λευκὸς, i. albus. Hoc etiam epitheton dat Homerus muſcis & apibus. Iliad. β, μελισσάων ἀδινάων, i. τῶν ἅδην καὶ ἀθρόως πετομένων, παρὰ τὸ ἅδην, διὸ καὶ δασύνεται, inquit interpres. ſcribitur ab aliis tenui ſpiritu. ἀδινὸν κῆδος, vehemens dolor, l. 2. Argonautic. Apoll. & lib. 1, ἀδινὰ κλαίουσα, i. μεγάλως καὶ βαθέως ὀδυρομένη, vel λεπτὰ καὶ πυκνὰ καὶ κατὰ βάθος, vt exponit ſcho-

ϱῶν. Homer. Odyſſ.α. μᾶλ' ἀδινὰ σφάζουσι, &c. vbi Didymus, ἀδινὰ ἤτοι λεπτὰ πρὸς σύγκρισιν τῆς βοῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἀδινῶς, ἵνα ᾖ, πυκνῶς καὶ συνεχῶς.

Α'δινῶς, tenuiter, paulatim. ὡς ἀδινώτερον, vehementius, duabus primis breuibus.

Α'διόδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuius.

Α'διοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non adminiſtratus.

Α'δίοπος, ὁ καὶ ἡ, incuſtoditus. διοπαὶ enim nauium cuſtodes dicuntur.

Α'διόρθωτος, ὁ καὶ ἡ, qui reſarciri non poteſt, indirectus, incorrigibilis.

Α'διόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefinitus, indiſtinctus, inexplanatus, incertus, non exploratus. ἀναμὶξ, indiſcretus. Α'διόριστος λόγος, indefinita oratio.

Α'δις, obliquus, decliuis, κατάντης ἀνώμαλος, πλάγιος.

Α'διψος, ου, non ſitiens, parum ſitiens, ſiti abſolutus, minimè ſitibundus, inſiticuloſus, carens ſiti. vnde τὰ ἄδιψα dicuntur, quæ ſitim extinguunt: vt ἄλιμα quæ famē prohibent. ἄδιψος φοῖνιξ, i. palma ſitim arcens, ſic apud Solin. ἄδιψα σῦκα, fici ſitim ſedantes, Dioſcor. lib. 1. Idem libro 3. ἄνισον ὑδρωπικοῖς ἄδιψον ποιούμενον, id eſt, aniſum ſitim hydropicis cohibet.

Α'δμαίνω, valeo, ſanus ſum.

Α'δμῆς, ῆτος, ἡ, indomita. Lucianus in cōmentario cui titulus, ζεῦξις, τὴν θήλειαν δὲ ἵππου γὰρ χαλλίστας, οἷαι μάλιστα αἱ θετταλαί εἰσιν ἀδμῆτες ἔτι καὶ ἄβατοι.

Α'δμήτης, ου, ὁ, indomitus, & ἀδάμαστος.

Α'δμῆτις, ιδος, ἡ, indomita.

Α'δμητος, ου, ὁ, indomitus, intactus. ἄδμητος, etiam Admetus dictus eſt Apollinis amaſius, Plutarchus in Numa. Fuit & Admetus rex Moloſſorū, ad quem Themiſtocles exul profugit, vt idem refert in Themiſtocle: eodem quoq; nomine dictus eſt pater Eumeli ducis Theſſalorum, Homero authore Iliados β.

Α'δμωλεῖν, ignorare.

Α'δμωλία, ignorantia Callimacho. παρὰ τὸ εἰδῶ τὸ γινώσκω, ἴδμονος, ἰδμονία, & ἀιδμονία, ſyncopáque & mutatione τοῦ ν εἰς λ, ἀδμωλία.

Α'δον, ἀρέσκω, Ionicè ἀόρ. β verbi ἥδω.

Α'δοιμι, aſſentiar. Herodotus in Calliope, ἐγὼ δὲ ὦν τούτου εἵνεκα μήτε αἰγινήτῃσι ἅδοιμι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκοντα, ego verò huius gratia neque AEginetis aſſentiar, neque quibus hæc grata ſunt. Idem ἅδοιμί σοι, tibi aſſentiar.

Α'δόκητος, ὁ καὶ ἡ, nec opinatus, inopinatus, inexpectatus, αἰφνίδιος, inſperatus. τὸ ἀδόκητον, res inopinata. interdū accipitur pro ex inſperato, inopinato. ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου, ex inopinato, ex improuiſo.

Α'δοκήτως, ex improuiſo. Gregor. Nazan. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἵνα μὴ λάθῃ παρελθὼν ἀδοκήτως ὁ προσδοκώμενος, &c. id eſt, ne is qui expectatur, clàm ex inopinato adſit. ἀδόκητα etiam pro eodem dicitur.

Α'δοκίμαστος, ου, ὁ, obſcurus, ignobilis, non examinatus aut probatus, nondum adſcriptus, ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος. AEſchin. aduerſus Cteſiph. αἱ χειροτονηταὶ ἀρχαὶ ὡς ἀδοκίμαστοι.

Α'δοκίμαστοι ſunt hodie qui in curiam citra ſententiarum diſquiſitionē admittuntur principis mandato imperioſiore, Bud. Com.

Α'δοκιμάστως, ab re, temere.

Α'δόκιμος, reprobus, deſpicabilis, inutilis, ab vſu remotus, repudiatus, improbus, inſipiens & ignarus, illaudabilis, qui non meretur laudem, ἀδοκίμαστος. Ariſtoteles 2. OEcon. ἀδόκιμον ἐποίησε νόμισμα. ἀδόκιμος δόξας, qui repudiatus videatur.

Α'δολεσχέω, ῶ, ω. ήσω, ſum verboſus & garrulus, garrio, nugor, verba effutio, φλυαρῶ, μακρολογῶ, multa dico, contemplor, exerceo. In Pſalmo Dauitico 118, ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω, i. in mandatis tuis exercebor, διηνεκῶς μελετήσω. Ita enim accipi ſolet in ſacris literis.

Α'δολέσχης, ου, ὁ, nugator, garrulus, ſophiſta, rixoſus diſputator. Ariſtoph. νεφ. de Socrate & diſcipulis, ἐμπρῆσαι τὴν οἰκίαν τῶν ἀδολεσχῶν.

Α'δολεσχικὸς, ὸς, contemplatiuus.

Α'δολεσχία, ας, ἡ, loquacitas, loquela, garrulitas, confabulatio, nugæ, nugatio, ambages, ἀκαιρεία, φλυαρία, συνήθεια. Gregor. Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, οὐ γὰρ ἡδὺ τοῖς πολλοῖς ἀδολεσχίας καὶ λόγων ἀντίθεσις, i. non enim grata eſt garriendi & rixoſæ diſputationis pugna. Iſocrates aduerſus ſophiſtas, καταφρονοῦσι καὶ νομίζουσιν ἀδολεσχίαν καὶ μικρολογίαν, ἀλλ' οὐ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν εἶναι τὰς διατριβὰς τὰς τοιαύτας, futilem loquacitatem. Plutarchus in Lycurgo, ἡ περὶ τὰς τέχνας καὶ τὸν χρηματισμὸν ἀδολεσχία, inepta occupatio circa opificia, pecuniáſque parandas. Ariſtoph. νεφ. ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ, me delirante per futilitatem & leuitatem. vbi interpres, ἀδολεσχία δ' ἡ τῶν ἀνδρῶν ὁμιλία. In ſacris literis ἀδολεσχία dicitur, ἡ συνεχὴς μελέτη, i. aſſidua meditatio. Etymol. vocem deducit ἀπὸ τοῦ ἀδεῖν τοῦ ἀρέσκειν. vel ἀπὸ τοῦ ἥδω τοῦ εὐφραίνω, cuius indefinitum ſecundum ἅδον, ex quo ἅδος ἡ εὐφροσύνη, & λέσχη.

Α'δόλεσχος, ου, ὁ, verboſus, garrulus, futilis, loquax, nugator. Vnde ſententia μονόστιχος, ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος.

Α'δολος, ου, ὁ καὶ ἡ, à dolo alienus, dolo carens, non fucat⁹, ſimplex, candidus, purus, ſyncerus, verus, germanus, non adulterat⁹, nulla arte vitiatus, integer, nihil doli ſentiēs, qui dolum neſcit, à quo abeſt dolus. Plato in epiſt. ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ μετὰ θεῶν βασιλέα ποιεῖσθε, incorrupta mente cum diis regem create.

Α'δόλως, i. nullo dolo, ſedulò, accuratè, candidè, ἁπλῶς.

Α'δον, placui ſeu placebam, vel placuerunt, ab ἅδω. Heſiodus τοῖσιν ἅδον θαλίαι, quib⁹ placeāt cōuiuia, i. placent.

Α'ειδον, canunt vel cecinerunt pro ᾖδον ab ᾄδω, cano.

Α'δόνητος, ου, ὁ, inconcuſſus.

Α'δόνητος, idem, immotus, non agitabilis, immobilis, l. 7. Epigrammat. ἀτρεμὲς, ἀδόνητος ἐσόψεται.

Α'δόξαστος, ου, ὁ, inſperatus.

Α'δοξέομαι, ούμαι, ήσομαι, ημαι, καὶ

Α'δοξέω, ῶ. ήσω, ηκα, gloria careo, inhonoratus & ignominioſus habeor, ſermone hominum vituperor, malè audio, ſum inglorius, improbor, ſum infamis, inexiſtimatus ſum, inuidia premor, ignominiam ſubeo, dignitatem meam malè tueor, ſum ignobilis. Opponitur τῷ εὐδοκιμεῖν. Item non honeſtum puto. παραιτοῦμαι. Ioſeph. li. 9. ἀδόξουν αἰδούμενοι ὀλίγοι, Bud. Com. Vnde, οἱ ἀδοξοῦντες, quorum authoritas leuis eſt, inglorii, obſcuri, expuncti.

Α'δοξία, ἡ, gloriæ cōtemptus, incredulitas, indignitas, reprehenſio, ignominia, infamia, deſpectus, obſcuritas nominis, dedecus. Iſocrat. ἐν τῷ ζῆν ἀδοξίαν. Xenoph. lib. 1. ἀπομν. φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίαν, ſiniſtram hominum de ſe opinionem, ἀδοξίαν παρασκευάζειν τινί, apud Platonem, i. ignominiam afferre.

Α'δοξον, τὸ, humile. Quintil.

Α'δοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, inglorius, infamis, turpis, indignus, obſcurus, humilis, ignobilis, ſordidus, qui eſt vltimi nominis, proletarius, reiectitius, à gloria alienus, inopinabilis. Gell. lib. 17. cap. 12, infames materias, ſiue quis dicere mauult, inopinabiles, quas Græci ἀδόξους καὶ ἀπόρους ὑποθέσεις appellant, & veteres adorti ſunt, nō ſophiſtæ ſolùm, ſed philoſophi quoque.

Α'δόξως, ignominioſe.

Α'δορεῖ, i. ἀνεκδαρτὶ, i. ſine excoriatione.

Α'δορύληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuictus, inexpugnabilis.

Α'δορος, ου, perā, vter, θύλακος. Et ἄδορος, οὐ δεδαρμένος, non excoriatus. & ἀδόρους, ἀντὶ τοῦ μάχαις.

Α'δορυφόρητος, ου, non ſtipatus, abſque ſatellitibus, nullo ſatellitio munitus, qui eſt ſine corporis cuſtodia.

Α'δος, εος, τὸ, κόρος, πλησμονὴ, ſatietas.

Α'δούλευτος, ου, ὁ, qui ſeruire nequit. Et ἀδούλευτος οἰκέτης, qui vni domino ſeruiuit, non iterum venditus.

Α'δουλεία, ας, ἡ, ſeruorum penuria.

Α'δουλος, ὁ καὶ ἡ, ſeruis carens.

Ἀδούλωτος, ου, ὁ, inuictus, ſeruitutis impatiens. ἀδούλωτα φρονήματα, i. celſi iugíque impatientes ſpiritus.

Ἀδούπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, tacitus, expers ſtrepitus.

Ἄδρα, ας, ἡ, ciuitas Illyrica. ἀδρὰ, fœm. adiectiui ἀδρός.

Ἀδρακὴς, ὁ, ἡ, inuiſibilis, parum videns.

Ἀδραμύττιον πλοῖον, adramyttina nauis, ab Adramytto vrbe Caſiæ, cap. 27. Act. Apoſtolic.

Ἀδράνεια vel Ἀδρανία, ας, ἡ, imbecillitas, inertia, ignauia, torpor, infirmitas, ἀδυναμία, ἀσθένεια, torpedo, à δράω.

Ἀδρανέω, ſum infirmus, ἀσθενῶ, ſum imbecillis. Nónus.

Ἀδρανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis, languidus, remiſſus, fragilis, diſſolutus, tenuis, exiguus, breuis, hebes, langueſcens, piger, ἀσθενής. ἀδρανὴς χρόνος, breue admodũ tempus. ἀδρανὴς εὐεξία Gaza vertit quod à Cicerone in Catone maiore dicitur, tenuis valetudo. Poſidippus poeta epigramm. αἱ πέντε τοῦ ἀδρανεῖς, αἱ πολλαὶ δ᾽ ἠμέραι ἀδρανεῖς, ὑπὸ τοῦ δραίνω τὸ πράττω, καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου.

Ἀδράστεια, ας, ἡ, Adraſtia, νέμεσις. Hanc quidam nemeſin deam eſſe putant inſolentiæ & arrogantiæ vindicem, quæq; ſpes immoderatas & vetet & puniat. ἀδράστεια dicta eſt, ἀπ᾽ αὐτῶν, ὡς οὔ τις ἀποδράσοιτι, i. quòd nemo eam effugiat: nemo enim nocens meritam pœnam vſque effugere poſſit, etiã ſi quando ſerius aſſequitur: ab α priuatiua particula, & διδράσκω, i. fugio. Ariſt. l. de mundo ſcribit Deum ipſum Nemeſin & Adraſtiam dici. νέμεσιν μὲν, ἀπὸ τῆς ἑκάστῳ διανεμήσεως· ἀδράστειαν δὲ, ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν, i. Nemeſin quaſi poteſtatem diuinã eius, quod iuſtũ cuiq; diſtributricẽ: Adraſtiam, quaſi cauſam quandam natura comparatam, quam fallere nemo queat, aut vitare. Ἀδράστεια interdum pro inuidia capitur: vt, ἀπείη δὲ ἡ ἀδράστεια, i. abſit inuidia dicto. Græci etiam eandem vocant τὴν ἀδράστειαν καὶ τὴν εἱμαρμένην, hoc eſt, τὴν πεπρωμένην, διὰ τὸ μὴ ἀποδιδράσκειν ἅπαντα τὰ πεπρωμένα. ἀδράστεια etiã vrbs eſt Helleſponti. vide Stephanum, περὶ πόλεων.

Ἀδραστίνη, ης, ἡ, Adraſtine, i. Adraſti filia.

Ἄδραστος, Adraſtus proprium nomẽ: eſt & adiectiuum ἄδραστος, pro minimè fugitiuo, ſeu à fuga alieno.

Ἀδράχνη, Adrachne, arbor de qua Plin. lib. 13. c. 20.

Ἀδρέπανον θέρος, æſtas expers falcis, Heſiodi interpres.

Ἁδρύνω, ῶ, νομαι, adoleſco, augeor. vnde ἁδρυνθὲς, adultus, apud Dioſcorid. lib. 2.

Ἀδρήστεια, ἀδράστεια, & locus Troadis apud Hom. Ilia. β.

Ἄδρηστος, ἄδραστος. Meminit Homerus τοῦ ἀδρήστου, herois filii Meropis, Iliados β. Herodotus in Melpomene adiectiuè dixit, τοῦτο δὲ, ὡς δούλων ἰόντων τὸν λόγον ποιεύμενοι, ἀδράστους εἶναι ... ἄδρηστα μάλιστα. vbi ἄδρηστα, interpretor, minimè fugacia, licet inſectatione digna Laurentius Valla exponat.

Ἀδρία, Adria, ciuitas in maris ſinu Adriatico, qui & Ἀδρίας dicitur genere maſculino. Lucianus in Icaromenippo, ὁ ζέφυρος τὴν ἀδρίαν διακυμαίνοι, i. Zephyrus Adriã fluctibus exagitet. Herodot. in Terpſichore, κατήκειν δὲ τούτων τοὺς ὅρους ἀγχοῦ τῶν ἐνετῶν τῶν ἐν τῷ ἀδρίῃ, i. pertingere autẽ horum fines prope Venetos Adriæ incolas. Nam Venetiæ hoc in ſinu ſitæ ſunt magno miraculo, colonia Hetruſcorum. ab Adria fit Ἀδριανὸς, gentile nomen. ἐν τοῖς ... legitur, ἐγένετο δὲ ὁ ἀριστείδης ἀπὸ ἀδριανοῦ πόλεως τῆς ἰωνίας. ἀδριανοὶ γὰρ οἱ πολῖται ... τῆς λέγονται, ἀδριανοί. vt refert Suidas, ciuitas eſt, Myſiæ.

Ἀδριακὸς, Adriacus, ab Adria.

Ἀδριανικαὶ ἀλεκτορίδες, Adrianæ gallinæ, de quibus Ariſtoteles libro 6. de natura animalium. cap. primo. Item Adrianæ paruo quidem ſunt corpore, ſed quotidie pariunt, ferociunt tamen, & pullos ſæpe interimunt: color his varius, & dictæ ſunt Adrianæ ab Adria, quòd in eo tractu bis in die pariunt, vt indicat Stepha. de vrbibus.

Ἀδριανὸς, Adrianus, proprium nomen. ἀδριανὸς οἶνος, vinum Adrianum in Sicilia naſcens, Dioſcorid. lib. 5. ἀδριανὸς, etiam gentile eſt ab Adria. vnde Adrianũ mare. Horatius in palinodia, Sæuo mari libet Adriano, id eſt, Adriatico. vide in verbo, Ἀδρία.

Ἀδριατικὸν πέλαγος, ab Adria. Plutarch. in Camillo, τὴν μὲν γὰρ βόρειον θάλασσαν, ἀδρίαν καλοῦσι, ἀπὸ τυρρηνικῆς πόλεως ἀδρίας· τὴν δὲ πρὸς νότον κεκλιμένην, ἄντικρυς τυρρηνικὸν πέλαγος, i. nam mare quod ad Boream vergit, Adriam vocant à Tyrrhenica vrbe Adria: quod autẽ ad Notum inclinatur, Tyrrhenicum pelagus.

Ἄδριμυς, minimè acerbus, à nomine δριμὺς, mutato accentu, ſic ἄιδυς, ab ἡδύς. πόδωκυς, ab ὠκύς.

Ἀδροβώλος, ὁ καὶ ἡ, qui craſſis eſt glebis ſeu grandib⁹. Accipitur & pro genere bdellii apud Dioſcorid. l. 1. cap. 81.

Ἀδρομερὴς οἶνος, vinum craſſis partibus conſtans ſeu craſſioris ſubſtantiæ, vinũ craſſum. Dioſcorid. l. 5. c. 10.

Ἁδρὸς, ὰ, ὸν, adultus, plenus, maturus, craſſus, παχὺς, grãdis, maiuſculus, craſſiuſculus, auctus, craſſeſcens, robuſtus, qui eſt firma habitudine, qui amplo incremẽto eſt, abſolutus, vir grandiuſculus, magnus, amplus, multus, copioſus, vber, maturus, ſolidus. Donatus in Virgilii vita, ſtilum ἁδρὸν, validum interpretatur. Gellius l. 7. c. 13, Et in carmine & in ſoluta oratione genera dicẽdi probabilia ſunt tria, quæ Græci χαρακτῆρας vocant, nominá que eis fecerunt, ἁδρὸν, ἰσχνὸν, μέσον, nóſque quem primum poſuimus, vberem vocamus, ſecundũ gracilem, tertium mediocrem: vberi dignitas atque amplitudo eſt, &c. Itaque ἁδρὸς χαρακτὴρ, i. ſtilus ſublimis, vber, dicendi genus ſublime. Et Herodotus. lib. 1, ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἁδρὸς ἦν, i. in agro fruges erãt adultæ. ἁδρὸς ὁ πόλεμος, Ariſtoph. magnum bellum. Dioſcorid. lib. 1 ἁδρὸν δένδρον, i. arbor dura, vt Ruellius noſter vertit: craſſa, vt Hermolaus: & ſpecioſa & fortis, vt Marcellus, qui adnotat ἁδρὸν ſignificare εὐτραφὲς, i. pingue & feliciter nutritum, ex eóque cum decore validum & forte, qualis eſt corni materia ob id venabulis conficiendis apta. Plutarchus in Solone, τὸ ἁδρὸν, dicit pro valido, interpres corroboratum vertit. Lib. 4. Regum. c. 10, οἱ ἁδροὶ τῆς πόλεως, i. optimates ciuitatis. Iſocrates in Panathenaico, τὴν αὐτὴν λήψεσθαι δόξαν τοῖς ἁδροτέροις καὶ πολὺ βελτίοσιν εἶναι δοκοῦσι, i. fortioribus. ἁδρότερος, i. habitior. ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius cibare, Galenus: cui opponitur λεπτῶς. Etym. ἁδρὸς, χονδρός. παρὰ τὸ ἅδω, τὸ εὐφραίνω. ἥδομεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς.

Ἁδροσύνη, ης, ἡ, vbertas, plenitudo, exuberantia, abundãtia, põdus, plenitas. Heſiod. ἁδροσύνη στάχυες νεύοιεν ἔραζε.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, plenitudo, exuberantia, abundantia, craſſitudo, robur, firmitudo, craſſatio etiam à Gaza vertitur, lib. 4. Theophr. cap. 13, de cauſis plant. Conſtanti. Laſcaris hanc dictionem in vlt. acui tradit, ἁδροτής, ῆτος.

Ἁδρόχωροι, qui vberes regiones habitant.

Ἄδρυα, τὰ, naues ex vnico trunco, Cypriis: poma, Siculis: ἀκρόδρυα Atticis.

Ἁδρύνω, craſſo, craſſum reddo, magnifico. Theophr. lib. 4. cap. 15. de cauſis plãt. ἁδρύνει τοὺς σίτους, i. reddit craſſiores. ſic ἁδρύνει τὸν καρπὸν apud eundem, i. fructum compilare, & in vnum formare. vnde ἁδρύνομαι, i. craſſor, in plenum creſco, turgeſco, augeſco, prouenio, grandeſco, percraſſor. Herodot. lib. 1, ἐβουλόμην μέν τοι ἐν τῷ ποταμῷ ἁδρύνεσθαι τὸ λήϊον, &c. Politian. expoſuit, leuem eſſe, lib. 1. probl. Alexand. Aphro. c. 7. de ſpadonibus: ſed viderit. Melius Gaza ἁδρύνεσθαι, percraſſari vertit. ὅτι δὲ πλείους ὑγρότητος εἶναι ἡμᾶς, δῆλον ἐκ τοῦ ἁδρύνεσθαι.

Ἄδρωσις, εως, ἡ, craſſitudo, craſſatio.

Ἀδρυόδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carens arboribus, arboribus vacuus.

Ἀδρύφακτος, incuſtoditus, non circunuallatus.

Ἀδὺ, ſuauiter.

Ἀδύγλωσσος βοᾷ κάρυξ, ὀλυμπιάς, de iucũdo præconio victoriæ dicitur.

Ἀδυεπὴς λύρα, ὀλυμπ. i. ſuauis.

Ἀδύπνοος, ſuaue ſpirans.

Ἀδυναμία, ας, ἡ, imbecillitas, impotentia, ἀσθένεια, debilitas, languor, inopia. Plato 2. de Repub. ἀδυναμίᾳ τοῦ ἀδικεῖν ἄκοντες αὐτὸ ἐπιτιθέασι. Lucianus in Alcyo. μεγάλας.

περὶ ἀφροδ. ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπερεχόντας, &c.

Ἀδύναμος, impotens, imbecillis. Alexand. Aphr. γίνεται ὡς ψυχῇ καὶ ἀδύναμοι, &c. vnde ἀδύναμος οἶνος, Adynamon vinum, i. impotens: cuius cóficiendi rationem vide lib. 5. Dioſcorid. c. 15. ita autem dictum eſt, quòd admixta prius aqua, mox igne excreta frãgerẽtur ei' vires.

Ἀδυναμία, ας, ἡ, inualetudo, imbecillitas, impotentia, penuria, defectus. Thucyd. lib. 7. φοβούμενος δὲ μὴ οἱ πεμπόμενοι ἢ κατὰ τὸ λέγειν ἀδυναμίαν, ἢ καὶ γνώμης ἐλλιπεῖς γενόμενοι, ἢ τῷ ὄχλῳ πρὸς χάριν τι λέγοντες, οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσι, i. metuens autem ne legati vel dicendi facultate, vel conſilio deſtituti, vel in multitudinis gratiam orantes, falſa nuntient.

Ἀδυνάσι, impotenter, ἀδυνάτως.

Ἀδυνατέω, ῶ, μ. ήσω, impotens ſum, non poſſum, debilitor, ſuccumbo, ignauus ſegníſque reddor, nequeo: cum infinitiuo legitur. c. 17. Euangelii Matth. οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν, nihil impoſſibile erit vobis, &c. 1. Lucæ Euang. ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα, i. non erit impoſſibile apud Deum omne verbum. Plato 2. de Repub. ψέγει τὸ ἀδικεῖν ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν, i. non potens id exequi.

Ἀδυνατία, ἡ, impotentia. ſic reperi in primo dictionario Græcolatino. tu videris an rectè.

Ἀδύνατος, ὁ καὶ ἡ, impotens, ἀμήχανος, debilis, Impos, ineffieax, irritus, imbecillis, inualidus ad, non idoneus, impar ad, tenuis, inuincibilis, qui nequit, incredibilis, Plato de Legibus. ἀδύνατος φέρειν, i. inualidus ad ferendum. ἀδύνατος λέγειν, i. nulla facultate dicendi præditus, ſeu dicendi imperitus, verborúmque inops. ἀδύνατος σιγᾶν, i. ad tacendum impos, futilis, & qui tacere neſcit. ἀδύνατος ἀμύνασθαι, i. minus ſufficiens ad vim propulſandã. Plutarchus in Galba, ὑπὸ συντόνου ποδάγρας ἀδύνατος τῷ σώματι, i. propter vehementiſſimam podagram corpore imbecillus. Xenoph. τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι. Idem cũ infinitiuo, εἰσὶν ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι, non poſſunt cum alio conuenire, & coniungi. Idem, τοῦ πάντων ἀδύνατος. Idem in Pædia, ἀδύνατος γεγενημένος γήρᾳ, ſenio fractus. ἀδύνατοι ἐγένοντο τοῖς χρήμασι, i. ἐνδεεῖς ἐγένοντο. * ἀδυνάτως ἔχειν, Demoſth. πρὸς ἡλικίαν, ἐπειδὴ ᾔσθετο ἀδυνάτως ἤδη ἔχοντα τὸν πατέρα, poſtquã ſenſit iam viribus defici patrẽ. Gre. Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ. οὐδ' ἰδού, ὅτι ἐν ἀληθεῖς, ὁ ἄσοφος, ὁ ἀδύνατος. &c. impotens. Vnde ἀδυνατώτερος, minus potens apud Xenophontem. τὸ ἀδύνατον, quod fieri non poteſt, vel impoſſibile, apud iuniores. ἀδύνατον ἐστι, i. non licet, non datur, cum infinitiuo. Xenoph. ἀδύνατον τοιούτους εἶναι. Plato 2. de Repub. ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, velle Deo non poteſt ſe mutare in aliam formam. Lucianus in dialogo Cyclopis & Neptuni, πήρωσιν μου ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, i. oculorum cæcitatem ſanare nõ poſſum. Iſocrates ad Demonicum, δόξης τοῖς μοχθηροῖς ἀδύνατον μεταλαβεῖν, gloriam aſſequi nequeunt improbi. Dicitur & numero multitudinis pro eodem. ita ἀδύνατα ἐστὶ φαῦλα, ἐξ ἀγαθῶν ποιεῖν, i. fieri non poteſt vt bona ex malis faciamus. Thucyd. lib. vltimo, οὐ γὰρ ἦν ἡ στρατεία τὸ χωρίον, ὄν, ἀδύνατα ἦν, ἀδύνατον ἐχώρουν, μὴ οὐ μεγάλα βλάπτειν καὶ ἐρετείας, καὶ τὴν ἄλλην οὖσαν, i. nõ erat in procinctu, fieri non poterat. &c. τὸ ἀδύνατον, neceſſitas apud Demoſthen. ταῖς παρ' αὐτοῦ ... μὴ ἀδύνατον ὄντα δεικνύειν ἑαυτὸν ἦν.

Ἀδυνάτως, impotenter, difficilè.

Ἀδύνως, negligenter, Hippoc.

Ἀδύομαι, recuſo.

Ἀδυσώπητος, ὁ καὶ ἡ, inexorabilis, impudens. ἀπροσωπόληπτος, i. rigidus & ſeuerus, & qui nullius perſonæ habet rationem.

Ἄδυτον, ου, τὸ, adytum, penetrale, locus templi inacceſſus. ἄσυλον, τὸ ἀπόρρητον μέρος τοῦ ἱεροῦ, σπήλαιον. Herodotus li. 1, λέγεται θεσπίζειν ἐν τῷ ἀδύτῳ ... φέρουσαν μὲν αὐτοῖς τὸν χρησμὸν. Et Virgilius A Eneid. 2, Iſque adytis hæc triſtia dicta reportat. vbi Seruius interpres, Adytum, inquit, locus eſt templi ſecretior, ad quem nulli eſt aditus niſi ſacerdoti, ab α ſine, & δύω ingredior, ſine alicuius ingreſſu. Item vorago & profundus locus.

Ἄδυτος, ὁ καὶ ἡ, non occidens, ἀεὶ δύνων, ἄβατος, inacceſſus, ἀπόρευτος. ἄδυτος τόπος, apud Strab.

Ἀείδω, μ. ἄσω, π. ᾖκα, pro ἀείδω, i. cano, cantu vtor, decanto, celebro, canto, cantillo, concino, occino, prædico, voce cano: vt ᾄδει ἢ κιθαρίζει, i. voce canit, aut cithara ludit, Lucianus in dialogo παντὶ μὲν ὁ καὶ χελιδών, τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις προσέχοντι τὸν νοῦν, i. Apollini citharam pulſanti, vel muſis ore canentibus animum applicãtibus, &c. Idem in Anacharſide, εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἐπακούειν περὶ τούτου, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας ἐν κύκλῳ συνεστῶτας, vbi συνᾴδοντας, i. ore concinentes, ſeu ſuccinentes, vnde ᾆσμα, pro cantu qui ore fit. Plato de Legib. ᾄδω τὴν φωνήν, voce canto. ᾄδω τὰ ἐλεγεῖα, decanto, Demoſth. Idem Lucianus ibidem mox, οὐδὲ αὐτὰ ἢ ἀνάχαρσι, ἀγνοεῖν ᾄσματα καὶ αὐλήματα. ᾄδειν autem propriè cygnorum eſt. ᾄδω pro celebro & laudo, Lucianus in ſomnio, ἀκούεις ὡς ᾄδω σὲ πάντων ᾄδεται. ᾄδειν κατὰ τὸ σῶμα, Ariſtoph. in nubib. i. διὰ τοῦ σώματος φθέγγεσθαι. ᾄδειν ἐγκώμιον, de laudib' carmen canere idem Ariſtph. ibidem, εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ ἐπ' εὐτυχήμασι ᾀστέον μοι γκώμιον, i. mihi canendum eſt carmen de meis & filii laudibus.

Ἁδῶ, placeo, datiuo iungitur, prima breui, Apoll.

Ἅζω pro αἰδῶ, i. veneror & verecundor.

Ἄδων, ωνος, i. ἄδωνις.

Ἄδων, όντος, gratus, placens, in Epigramm.

Ἀδόμαντος πέτρα, lapis rudis, i. quo ad ædificium nemo vſus eſt, Nonnus.

Ἀδωναΐ, Adonai, vnum nomen eſt de decem vocabulis Dei, & ſignificat dominum, quo ſæpe & in hominib' vtimur. Denique & Sara vocans Abraham dominum ſuum, hoc vocabat nomine, & vbi dicitur, Domine mi rex, Adonai ſcriptum eſt, vt adnotat beatus Hieronymus in cap. 6, Ezechielis. Eſt autem vox Hebraica.

Ἀδωναῖος, ὁ ὑπὸ τὸν ἅδην, id eſt, qui eſt ſub Orco. dictus eſt & Neptunus ἀδωναῖος.

Ἀδωνείου καρποί, fructus Adonii, i. τοῦ ἀδώνιδος, de quibus in dictione ἄδωνις.

Ἀδώνια, τὰ, fructus placidi. τὸ ἀδώνιον pro idolo Adonidis capitur, & feſto eiuſdem.

Ἀδώνια, & Ἀδωνιασμός, ὁ ἐπὶ τῷ ἄδωνι θρῆνος, i. luctus propter Adonem ſuſceptus. vnde ἀδώνια ἄγειν ἐπὶ τοῦ ἀδώνιδι κλαίειν.

Ἄδωνις, ιδος, Adonis, proprium nomen: hic fuit Cynaræ Cypriorum regis filius ex Myrrha filia, quem ardentiſſimè Venus adamauit. ἀδώνιδος κῆποι, i. Adonidis horti, prouerbium eſt quod de rebus leuiculis dicebatur parúmque frugiferis, & ad breuem præſentémque modò voluptatem idoneis. Effertur & hoc modo, ἀκαρπότερος τῶν ἀδώνιδος κήπων, i. Adonidis hortis infructuoſior. Eſt & ἄδωνις, piſcis marinus, cuius meminit Clearchus.

Ἀδώρητος, ὁ καὶ ἡ, indonatus. Theocr. εἰδύλλ. π, ἀσπασίως οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει, id eſt, lubenter neque rurſum indonatos remittet.

Ἀδωροδόκητος, ὁ καὶ ἡ, qui largitione & muneribus non corrũpitur, integer & incorruptus. ἀδωροληπτος. Demoſt. διὰ τὸ γεγράφθαι δὲ ταῖς εὐθύναις ὑπογεγραμμένα, δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπραχθαί μοι προσωμολογήκατε, i. quòd rationibus meis ſubſcripſiſtis, confeſſi eſtis omnia me iuſtè & incorruptè feciſſe. A Eſchines, ἀπορεῖν παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα τὸν μόνον ἀδωροδόκητον ὀνομάζοντας τῆς πόλεως.

Ἀδωροδοκήτως, integrè.

Ἄδωρος, ὁ καὶ ἡ, largitionibus inuictus, incorruptus muneribus. ἀδωρότατος τῶν χρημάτων, pecunia incorruptus. Thucyd. lib. 2. χρημάτων διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος ... τὸ πλῆθος ἐλευθέρως. Plutarchus in Pericle, ἀνὴρ ἀδωρότατος, i. vir innocens & integer. Aliquando ἄδωρος ponitur pro indonato. ἄδωρα δῶρα, i. dona non dona, ſeu κακὸν δῶρα καὶ τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα, i. quæ in malũ & perniciem dantur. Sophocl. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, i. hoſtiũ munera non

munera ſunt. prouerbium eſt, quo monemur non temere eſſe accipienda, quæ dantur ab iis qui nobis malè cupiunt: ſunt enim plerunque ea inauſpicata, noxia & exitioſa: ad quod alludit Virgilius inquiens, Timeo Danaos & dona ferentes.

Ἀδωροδόκητος κριτής, incorruptus iudex.

Ἄδωρος, ὁ, ἡ, illiberalis, ſordidus, qui nihil dat. Heſiod. δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.

Ἀεί, ſemper, donec.

Ἄεδνος, ſine dote, dotis expers, i. ἄφερνος vel multam habens dotem. id eſt, πολύφερνος, cum multa dote, ab α priuat. vel ἐπιτατικῷ, & ἕδνον, dos.

Ἀέδνωτος, ὁ, indotatus, innuptus.

Ἀεθλεύων, οντος, placens, ἀρέσκων.

Ἀεθλεύω, καὶ ἀεύω, certo, prælior, exerceor, ἀγωνίζομαι, μοχθῶ. Apollon. ἀεθλεύων βασιλῆϊ, regi certamen ſubiens, i. in regis gratiam. Heſiod. ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύουσι, prælio viri dimicant. ab ἄεθλον, i. certamen.

Ἀεθλέω, pro eodem, pugno. Herodot. lib. 1, κακῶς ἀεθλέουσι περὶ τοῦ τείχεος, malè pugnabant.

Ἀεθλητήρ, ῆρος, certator, ἀγωνιστής, pugil.

Ἀεθλητής, ῆρος, idem.

Ἀεθλοφόρος ἵππος, equus victor, qui reportat præmium. Archias Epigrammatarius, ὃν φοίβου χρυσαμπυξ, ἀέθλων ἴσοφι πυθῷ, &c.

Ἀεθλοθέτης, ὁ, ὁ, certaminis author.

Ἄεθλον, τό, præmium, ἆθλον, ἔπαθλον, certamen, ludi, pignus. Theocr. Edyll. 5. χρήσδεις δ' ἀνιδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον, i. vis igitur videre, vis deponere pignus. Et Diotimus Epigram. poeta, τοὺς δ' εἰς ἄεθλα πάλαι ... κρατεροῦ, &c. i. ad præmia ſeu etiam certamina: vt alibi, χαῖρ' ... μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Ἄεθλος, ὁ, id eſt, ἆθλος, ἀγών, certamen, ludi, labor, officium, opus. Herodot. lib. 1, ἐπιτελεσάντων δὲ τῶν περσέων τὸν προειρημένον ἄεθλον, δεύτερα σφι προεῖπε, &c. Deducūt autem ἄεθλον ἀπὸ τοῦ ἐθέλω, ἐθελόντιον, & cum α ἐπιτατικῷ ἀέθελον, τὸ πάνυ θελητόν, & ſyncopa ἄεθλον: & craſi τοῦ α καὶ ε, ἆθλον. Vel παρὰ τὸ τλῶ τὸ καρτερῶ, τλῆν καὶ ἄτλον, ſiue ἆθλον, Etym.

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, ἀγωνία, certamen, labor, ars certandi: item miſeria.

Ἀεθλοφόρος, in certamine victor, certator, ἀγωνιστής. Herodot. lib. 1, ἀεθλοφόροι ἀμφότεροι ἐγένοντο.

Ἀεί, ſemper, aſſiduè, continenter, perpetuo æuo, omnibus anni temporibus, vſque, die ac nocte, iugiter, διὰ παντός, nunquam non, ſine vlla temporis intermiſſione. οἱ ἀεὶ ὄντες θεοί, id eſt, dii immortales. Xenophon lib. primo Pædiæ, θεοὶ δὲ, ὦ παῖ, ἀεὶ ὄντες πάντα ἴσασι τά τε γεγενημένα καὶ τὰ ὄντα, &c. Thucydid. lib. 3, καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους, i. vt quanque nauium expleuerant, in hoſtilem occurſum mittebant. Dicitur & ἐς ἀεὶ pro, in perpetuum, ſemper. Lucianus, παῦσαι δ' ἐς ἀεὶ τὴν ἀπιστίαν, &c. ὁ ἀεὶ χρόνος, æternum tempus, Xenoph. ἀεὶ τοῦτο, i. perpetuum hoc. οὐκ ἀεί, neutiquam aſſiduè. Poteſt citra diſcrimen temporis omnibus temporibus hoc aduerbium accommodari, quemadmodum ποτὲ & οὐδέποτε, vt Gaza lib. de conſtruct. docet. ἀείποτε, ſemper. Thucyd. lib. 2, ἐς ἀιδίους αἰεί ποτε πολεμίους ὄντας στρατεύειν, &c. bello laceſſere hoſtes aſſiduos, &c.

Ἄει, ſpirat, πνεῖ, flat, à verbo ἄω.

Ἀειβλαστής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſemper germinans.

Ἀειβλάστησις, εως, ἡ, perpetua germinatio.

Ἀειβλύω, ſemper afluo, ſemper ſcaturio, ἀναρρέω.

Ἀειγενέτης, ου, ὁ, immortalis, Homerus.

Ἀειγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſempiternus.

Ἀείδελος, idem quod ἀειδής, ἀόρατος, ἀπὸ τοῦ εἴδω τὸ γινώσκω. ἀείδελον κακόν, magnum malum, nuſquam viſum.

Ἀείδελα, τά, ſplendida.

Ἀειδής, έος, ὁ καὶ ἡ obſcurus, ἀόρατος, tenebroſus, ἀφανὴς nunquam viſus. Philo, εἴδωλον ἐναργὲς ἀειδοῦς ὄμματος τῆς διανοίας, ſimulachrum euidens oculi mentis, qui inſpectabilis eſt: ſic vertit Bud. Herodot. lib. 1, τὸ δ' αὖ χωρίον ἐγένετο ἀπὸ τῆς ἀειδίων παρθένων, &c. Item deformis, ἄμορφος, αἰσχρός, informis, ſine forma, δυσειδής.

Ἀειδία, ας, ἡ, deformitas, ἀμορφία.

Ἀειδίνητος, aſſiduè circumactus, ſemper volubilis, ἀεὶ στρεφόμενος, vnde ἀειδίνητος ἄτρακτος, in Epigram.

Ἀείδιον, perenne, perpetuum.

Ἀείδω, μέσω, cãto, decanto, modulor, ᾄδω. Homer. Iliad. α, Μῆνιν ἄειδε θεά, &c. id eſt, ᾆδε, λέγε, dic, cane, μετ' ᾠδῆς λέγε, Theocrit. εἰδύλλ. λ, τίν τὸ φίλον γλυκύμαλον ἐμαυτὸν ἅμ' ἀείδων, &c. id eſt, tibi charum dulce malum, & meipſum ſimul canens, id eſt, cantilenas & carmina de me compoſita. Idem ἐν τῷ εἰδύλλ. ις, μοῖσαι μὲν θεαί ἐντι, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι, id eſt, muſæ quidē deæ ſunt, deos deæ canunt, vbi primam producit. Aliquando apud eundem Theocritum ſignificat ſono & crepito. Hinc fit contractione ᾄδω, i. cano. Poeticum eſt verbum, & deducitur ab α intenſiua particula, & εἴδω, cognoſco, veluti omnium planè ſcientiam ſibi vendicarent poetæ.

Ἀειζωός, ὁ, ὁ, ſempiternus.

Ἀειζωΐα, perpetuitas, quòd ſemper in eodem conſiſtat.

Ἀειζωΐα, ας, ἡ, perpetua viuacitas, æternitas vitæ. Nazan. ἡ θεότης, τὸ πρῶτον αἴτιον τῆς ζωῆς, καὶ τὸ τῆς ἀθανασίας φυτόν, ἡ τῆς ἀειζωΐας πηγή, &c. i. prima vitæ cauſa & immortalitatis origo, ipſe perpetuæ vitæ fons.

Ἀείζωον, τό, genus plantæ ſeu herbæ ſic dictæ quòd eius folia ſemper vireant, de qua & eius generibus multa Dioſcorides. eius interpretes vertunt modò Semperuiuum, modò Sedum. Eſt autem Sedum magnum & paruum, & tertium quod vocant quidam αἰδ' εἰς χεῖρα ἀγρίαν, vel τηλέφιον, Romani Illecebram. Gaza apud Theophr. l. 1. hiſtor. plant. ἀείζωον, Semperuiuū interpretatur.

Ἀείζωος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſempiternus, ſemperuiuus, viuax. Plato epiſt. 8, τιμὴν αὐτῷ τε καὶ γένει ἀείζωον κτώμενος, ſibi & familiæ honorem æternum comparans & immortalem.

Ἀειζώων, ώοντος, ſemper viuens, æternus.

Ἀειθαλέων, ſemper virens, Nonnus.

Ἀειθαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſemper florens, iugiter vernans, perpetuò virens. Dicitur & ἀειθαλής, i. ἀεὶ θάλλων.

Ἀείκαρπος, ὁ καὶ ἡ, ſemper fructificans.

Ἀεικείη pro ἀεικεία, ſeu αἰκία. Herodot. ἐν τῇ θαλίῃ, πολλάκις δὲ Δαρεῖον λέγεται γνώμην τήνδε ἀποδέξασθαι, ὡς βούλοιτο ἂν Ζώπυρον εἶναι ἀπαθέα τῆς ἀεικείης μᾶλλον ἢ Βαβυλῶνας οἱ εἴκοσι πρὸς τῇ ἐούσῃ προσγενέσθαι, i. ſæpius fertur Darium dixiſſe, malle Zopyrum nihil mutilatum, nihilque cladis paſſum eſſe, quàm viginti ſibi ineſſe Babylonas cum ea quam habebat. Idem lib. 1, νοστήσαντας δὲ οὐ σὺν κενῇσι χερσὶ τρηχέως κάρτα περιέσπε ἀεικείῃ, i. eos manibus vacuis reuerſos aſperis probris eſt inſectatus. Idem ibidem, ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περιέσπε, i. auſus huius viri apud me primarii filiū indignis verberib⁹ cōcidere.

Ἀεικέλιος, diſſimilis, aſper, indecens, indignus, fœdus, deformis. Item miſer, contemptus. ἀπὸ τοῦ εἴκω. ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ, mercede vili atque indigna. Homer. Odyſſ. ξ, ἀεικέλιον ἐκ πόντου ἄλγος, id eſt, indignum incommodum. Apoll. 2. νηὸς ἀεικελίης, &c. nauis deformis.

Ἀεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, immanis, immitis, iniquus, inſanabilis, χαλεπός, κακός, σκληρός, δυσκαρτέρητος, abſurdus, ἀπρεπής, ὁ μὴ εἰκώς, id eſt, ἀπρεπής, vnde etiam deducitur, ἀναιδής. Homerus Iliad. α, ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνειν. Iliad. ι, ἀλλά τι ὧδε ἀεικές. & Iliad. β, ἀεικέσσι πληγῇσι, fœdis verberibus. Plutarchus in Solone, ἀεικῆ δουλείαν, id eſt, indigna ſeruitus. οὐδὲν ἀεικές, id eſt, nihil ab re fuit. vnde Ἀεικῶς, id eſt, indecenter, ab re, indignè.

Ἀεικία, ας, ἡ, id eſt, ἀεικείη, ὕβρις, contumelia, indignitas, fœditas, turpitudo, ἀτιμία, κόλασις, κακία, αἴσχος, λύμη, ἀμορφία. Herodotus libro primo, σὺ δὲ ἐὼν τοῦδε τοιούτου ἐόντος παῖς, ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ ἀεικείῃ τοιῇδε περιέσπεν, id eſt, indignis concidere verberibus, tanta indignitate afficere.

Ἀεικίζω, μ. ίσω, contumelia, & fœditate afficio, fœdo, deturpo, indignè & indecenter tracto, φθείρω, vitio, ὑβρίζω, κολάζω, λυμαίνω, ἐνυβρίζω, αἰκίζω.

* Ἀεικινησία, apud Areop. ſempiternus motus.

Ἀεικίνητος, ſemper motus, qui ſemper & aſſiduè mouetur, Budæus. Ocellus in libro de vniuerſo, τῆς μὲν ἀεικινήτου φύσεως οὔσης, τῆς δὲ ἀεὶ παθούσης. * καὶ ἀεικίνητος.

Ἀεικινήτως, iugiter & perenniter, Philo de mundo.

Ἀείλαλος, ſemper loquax.

Ἀειλαμπὲς φῶς, lumen ſemper ſplendens, apud Grego Nazanz. εἰς τὴν χριστοῦ γέννησιν.

Ἀεικισμὸς, οῦ, ὁ, i. αἰκία.

Ἀεικάρπωτος, i. infructuoſus, ἄκαρπος.

Ἀεικῶς, indecenter.

Ἀέλλα, flatus, πνοή.

Ἀειλιβὴς ὀμφὴ, vox perennis, Nonnus.

Ἀειλογεῖς, οἱ, verboſi, reddendis rationibus obnoxii, apud Demoſth. & Iſæū, ſemper garrientes, ἀειλαλοῦντες.

Ἀειλογία, ας, ἡ, loquacitas, multiloquium, πολυλογία ἢ ταυτολογία. Significat etiam aut dicendæ cauſæ, aut rationis reddendæ neceſſitatē, ſine præſcriptione aut temporis, aut perſonæ, aut rei iam iudicatæ & finitæ, Bud. Cō. * Demoſth. περὶ συμβουλ. ἀειλογίαν παρέχειν alibi vocat λόγον δοῦναι τῶν πεπραγμένων. Idem περὶ τῶν χρημάτων. ἀειλογίαν προτεινομένους.

Ἀείλιος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ſole carens, opacus. εἴλη enim ſolis ſplendor dicitur.

Ἀείμνηστος, ὁ ϗ ἡ, ſemper memorabilis, ſemper & in perpetuum celebrandus. Iſocrates de pace, ἐξ ὧν ἀειμνήστους τὰς ἔχθρας πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι, ſic apud eundem in Panegyric. οὕτως ἀείμνηστον πρὸς αὐτοὺς τὴν ὀργὴν ἔχουσι. * Idem, δόξαν ἀείμνηστον καταλιπεῖν. Sophocl. βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον συμφέροντα κεύθει, ſepulchrum mortalibus ſemper deprædicandum habebit.

Ἀεῖν, flare, πνεῖν.

Ἀείναος, ὁ καὶ ἡ, perpetuò fluens. Herodotus libro primo, λίμνη δὲ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀείναον εἶναι, contiguus eſt ſepulchro lacus, quem perennem eſſe perhibent Lydi.

Ἀειναῦται, οἱ, AEnautæ ſic dicti apud Mileſios, qui cōſcenſis nauibus procul à terra progreſſi, maximis de rebus conſultabant, Plutarch. in Probl.

Ἀείνως, ω, ὁ ϗ ἡ, ἀείναος, qui perpetuò fluit. Interdum noxius, ἀπεχθής, βλαβερός.

Ἀειπαθὴς, ſemper patiens. vide in ἀεικίνητος.

Ἀειπάθεια, nunquam deficiens affectio.

* Ἀειπαλὴς, cordis epithetum, quòd ſemper vibretur.

Ἀειπαρθένος, ὁ ϗ ἡ, ſemper virgo.

Ἀειπλανὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, errabundus.

Ἀειρα, tuli, erexi, in primo aor. ab ἀείρω.

Ἀειρὸς, leuis, eleuat⁹, ἀπαιωρος: ſed Ἀηρὸς, infelix, δυστυχής.

Ἀείρω, μ. ἀερῶ, erigo, tollo, porto, extollo, fero, excito, leuo, attollo, offero, ſuſpendo, αἴρω. Apollonius, ἀείρειν τεύχεα, tollere arma & portare, ſeu ferre. Homer. Odyſſ. ο, τὸν ἐν ἀειρομένην φέρε, id eſt, attollens. Sophocles, μή μοι σὺ τόνδ' ἄειρε, id eſt, πρόσφερε. βαρὺ ἀείρεσθαι, grauis ad moliendū. Herodotus libro ſeptimo, ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, i. bellum aduerſus barbarum ſumentes, inferentes bellum barbaro. θάρσος ἀείρας, qui animos extulit. ἀείρας εἰς ὄνομα, id eſt, in nomē ſublat⁹, erectus, ſurgens, extollēs nomen. Herodotus in Calliope, ἐν ταῦθα ἀερθέντες οἱ πολλοὶ ἀπαλλάσσοντο, id eſt, multi vtenſilia ſumentes recondebant. In Epigrammat. ὑπέρτερον εὖχος ἀείρω. στεῖλαν ἀείραντες ἱστία, collegerunt vela, Homer. Odyſſ.

Ἀεὶς, ἕντος, flans, ſpirans.

Ἄεισε, cecinit, ab ἀείδω.

Ἀείδεο, cane.

Ἀεισθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ſemper potens.

Ἄεισι, flant. Heſiod. in Theog. ἄλλαι ἄεισι, AEolicè pro ἀεῖσι, ab ἄημι. * ἀείσιος † apud Athenæum.

Ἀειφανῶντες, perennes aues, omni tempore anni apparentes. Ariſtot. lib. 9. de animal.

Ἄεισμα, cantus, cantio, modulatio, gloria, laus.

Ἀεισόος, ſeruans ſemper, ſic Nonnus.

Ἀειστρεφὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ſemper volubilis.

Ἀειφανὴς, ſemper ſublimis, ſemper apparens. * ἀειφανεῖς ἀστέρες, ſtellæ quæ nunquā occidunt, vt vrſa, Baſil. B.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, ſemper ardens.

Ἀειφρούρητος οἶκος, carcer, domus ſemper cuſtodita, Nō.

Ἀειφυγία, ας, ἡ, perpetuum exilium. ἀειφυγίαν φεύγειν ἐκ τῆς χώρας, perpetuò à regione exterminari.

Ἀειφυλλία, ας, ἡ, frondium perpetuitas.

* Ἀείφυλλα φυτὰ, quæ perpetuò virēt, ἢ φυλλοβολοῦντα.

Ἀείφυλλος, ὁ ϗ ἡ, ſemper frondens, perpetuò virens, qui foliis eſt ſemper comantibus.

Ἀεκάζομαι, μ. σομαι, nolo, cogor, ſum inuitus, αἰτοῦμαι, ἀναγκάζομαι ἀεκαζόμενος, inuitus, ἄκων, μὴ βουλόμενος.

Ἀεκάζω, μ. άσω, ἀναγκάζω, αἰτῶ, cogo.

Ἀεκήλια, τὰ, turbulenta, irrequieta, οὐχ ἥκηλα, οὐχ ἥσυχα, ἐκ εἰρηναῖα, à priuatione quietis & pacis. Nam ἕκηλος, i. quietus: quidam exponunt, grauia, difficilia, ἀεκούσια, i. ἃ ἐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, ἀεικέλια, ἀπρεπέστατα.

Ἀέκητι, ητος, ἡ, coactio, ἀβουλία, ἀκουσιότης: vnde ἀέκητι, i. τῇ ἀβουλίᾳ, παρὰ γνώμην, ἀκουσίᾳ γνώμῃ, χωρὶς προνοίας, i. incōſultò, præter voluntatem, inuitè, ſine conſilio, præter ſententiam, ἀπὸ τοῦ ἑκητι. καὶ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, vel ἀπὸ τοῦ ἀεκάζω, ἀεκασὶ, vel ἀεκητὶ, excluſo σ, & mutato α in η Ionicè ἀέκητι, accentu mutato. genitiuo iungitur, vt Odyſſ. γ. θεῶν ἀέκητι, i, diis inuitis, & ἀέκητι σέθεν, te nolente, & inuito.

Ἀεκούσιος, inuitus ſeu non voluntarius. Herodotus in Euterpe, ἀεκούσιον ἐγένετο αὐτῷ τὸ ποιεύμενον, id eſt, eo inuito fiebat. Lucia. περὶ τῆς συρίης θεοῦ, οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ τῇ συμφορῇ ἔχετο, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη, i. non enim volens in hanc incidit calamitatem, ſed morbum patitur inuitus.

Ἀέκων, οντος, ὁ, ἄκων, inuitus, nolens, imprudens, μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος, coactus, vi expreſſus. Homer. Odyſſ. cōponitur autem ex α priuatiua particula, & ἑκὼν, όντος, licet accentus mutetur, vt indicat Vrbanus Grammaticus. Legitur, & ἀέκουσα, i. inuita. ab ἀέκων autem fit ἄκων, quod idem denotat. Odyſſ. ο, μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ. & Iliad. α, αὐτὰρ ἀέκοντος ἐμεῖο, me nolente. Idem Odyſſ. α, ἀέκοντά σε ἀπηύρησε, te inuitum ſpoliauit. Muſæus, ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ.

Ἀέλιος, ſol, Doricè, pro ἥλιος.

Ἀελὶς, miſera, ἀθλία, τάλαινα.

Ἀελπιοντες, i. deſperantes, ἐκ ἐλπίζοντες.

Ἀελλὴς, έος, ὁ, ϗ ἡ, procelloſus, ferus. Homerus Iliad. γ, κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς, pro ἀελλώδης. Et apud Nonnum, Ἀελλήεσσα πορεία, via cita & velox.

Ἀελλόθριξ, qui denſo eſt aut vario capillo, ſeu pilo, id eſt, ποικιλόθριξ, ὁ συνεχεῖς ἔχων τὰς τρίχας.

Ἀέλλομαι, ſpiro.

Ἀελλόμαχος, pugnans cum procella, in Epigram.

Ἀελλοπὸς, οῦ, ὁ ϗ ἡ, citus. Nonnus, ἀελλοπὸν εἶχε πορείην.

Ἀελλόπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, velox, ταχύπους: à nomine ἄελλα, i. procella, & πούς, pes. Philodemus in Epigram. χαῖρε πόδων μῆτερ ἀελλοπόδων.

Ἀελλὼ, όος, ἡ, Aello, vna ex trib⁹ harpyis: ſic dicta, quaſi ἑλοῦσα ἄλλο, i. alienū tollens: vel potius ἀελλὼ ἀπὸ τῆς ἀέλλης, à procella. Heſio. facit duas in Theog. ἀελλώ τ' ὠκυπέτην †.

Ἀελλώδης, procelloſus, velox, κονιορτώδης.

Ἀελπτέω, deſpero, non ſpero, ἐκ ἐλπίζω.

Ἀελπὴς, inſperatus, ἀνέλπιστος.

Ἀέλποντες, apud Ho. ἐκ ἐλπίζοντες, ἀπελπίζοντες, deſperātes

Ἀελπτέον, diffidendum.

Ἀελπτέοντες, ἀνελπιστοῦντες, apud Herodotum.

Ἄελπτος, ὁ ϗ ἡ, inſperatus, præter ſpem obiectus, ἀνέλπιστος, inſperandus. ἐξ ἀέλπτου, i. ex inſperato, apud Herodot. libro primo. Ἀελπτος autem, id eſt, grauis, δεινὸς, καὶ ἀπηνὴς, δυσχερὴς, χαλεπός. Sunt tamen qui & hoc ſignificato

ἀέλπτος ſcribunt cū accentu in prima. Sophocl. ἀλλ' οὐδὲν ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, id eſt, nihil eſt inſperabile, id eſt, de quo ſpes nō ſit habenda.

Α'έλπτως, ex inſperato, præter ſpem & expectationem.

Α'εμπεδὴς, firmus, βέβαιος, ſolidus.

Α'εν, ἄεν, flabat, Apoll.

Α'εντάασθαι, exhauriri. ἐκ ποντλεῖσθαι.

Α'έναος, ὁ, ἡ, ὁ, ſemper fluens, perennibus vndis fluens, perpetuò ſubſcaturiens, perennis, influens, ὁ ἀεὶ ῥέων, ὁ ἀεὶ ἀδιαλείπτως, ἀεὶ διαρκὴς, ἀπαυστος. deducitur ἀπὸ τοῦ νάω, i. ῥέω, fluo. Gregor. Nazan. περὶ ἀπολησίας, ποταμοὺς ἢ πηγὰς ἀφθόνους τε ἢ ἀενάους, &c. i. fluuios ac fontes vberi & perpetua ſcaturigine affluentes. Plutarchus in Solone, ἀενάοις ποταμοῖς &c. i. perennibus fluuiis. Herod. ἐν τῇ θαλάσσῃ, χρᾶσθαι τε ποταμοῖς ἀενάοισι, &c. Lucian. in Nigrino, ὥσπερ οἱ ῥεόντες ἀενάῳ τινὶ καὶ θελκτῷ ῥεύματι, &c. Ariſtoph. ἀέναοι νεφέλαι, perēnes nubes. ἀέναος, perpetuum eſt epitheton fluuiorum perennè fluentium. Theocritus ἐν τῷ εἰδύλλῳ, ἄγοντι τὸν ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου ἀχέροντος, &c. qualē tibi Adonin à perēni Acheronte, &c. vbi primā habet longam, & reliquas duas breues; ex quo ſunt qui iubeant ſcribendum per ſimplex ν. Heſiodus, κρήνης ἀενάου. Idē, ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ.

Α'ενάων, ſeu ἀενάων, perpetuò fluens, i. ἀεὶ ῥέων, legitur apud Herodotum, ἀενάοντα ὕδατα, i. aquæ perēnes, Hom. Odyſſ.

Α'ενάως, iugiter, in perpetuum.

Α'έντες, ſpirantes, flantes, ab ἀεῖν τὸ πνεῖν: vnde ἀεὶς, ἄεντος.

Α'έξω, augeo. αὔξω, intēdo, creſcere facio, cumulo, creſco: vnde ἀέξομαι, augeſco, creſco, in fut. ἀεξήσω, pro αὐξήσω. Odyſſ. ἀλλὰ μάκαρ αὐτῷ ἔργον ἀέξωσιν θεοί. Heſiod. μέγα δ' φρεσὶ θάρσος ἀέξων, fiduciam accumulans: vnde ἀεξηθεὶς, adultus & auctus.

Α'έξε, augebat, ſine augmēto. & ἀέξετο, augebatur.

Α'εξίτοκος πατὴρ, Nonnus. pater fœtificus, prolificus.

Α'εξίφυτος ἠὼς, aurora quæ plantas auget. Epigram.

Α'εργέω, ῶ, μ. ήσω, ignauio, quieſco, ſum otioſus.

Α'εργηλὸς, iners, ἀργὸς, ἄπρακτος, in fœmin. ἀεργηλή. Nonnus, πάντας ἀεργηλαῖσιν ἐπὶ ῥίζαις τῶν ἔργων ἀκανθαις, id eſt, ἀργοῖς, ſegnibus ſpinis.

Α'εργία, ας, ἡ, pigritia, inertia, ἀργία, deſidia. AEſchines in Cteſiph. τὴν χώραν ἀναθεῖναι τοῖς θεοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀεργίᾳ, regionem diis dedicare, ita vt omninò non coleretur, i. vt omnino ceſſaret. Heſiod. ἀεργίη δ' τ' ὄνειδος, vbi penultima producitur.

Α'εργὸς, ιος, ὁ, ἡ, & Α'εργὸς, ὁ, ὁ, ἡ, i. ἀργὸς, iners, piger, otioſus, qui in opere ceſſat, incultus, ἀκαρποιος. Heſiod. λιμὸς ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ, fames deſidi comes. ἀεργὸς γῆ, ἡ χέρσος ἢ ἀγεώργητος, ἢ ἀπροτερούμενος, ἀγεώργητος, non arata, non culta terra: cui opponitur ἀργός. Bud. Comment.

Α'ερθῶ, attollo, fit à futuro ἀερῶ, verbi ἀείρω, vnde Iliad. ἠερθεῖσα.

Α'έρες, in plurali num. pro cœlo ſeu aere apud Plutar. in Solone, & de tuenda valetud.

Α'ερίδιον, aerium, immenſum.

Α'ερθεὶς, ἔντος, eleuatus, euectus, ſublatus. Herodot. l. 1. ἀερθέντες ἐκ τῆς Οἰνουσσῶν ἐπλεον, ex OEnuſſis ſoluētes nauigarūt. Apollonid. ὑψοῦ ποτὲ τοὺς Ἰαροὺς ἀνὰ πλατὺ ὑψ' ἀερθεὶς, &c.

Α'ερθῶ, ſublatus ſum, euectus ſum. ἀρθῶ, id eſt, euectus fuero.

Α'ερία, in dictione ἀερία.

Α'ερία, ας, ἡ, caligo, ὁμίχλη. vocata eſt AEgyptus ἀερία ἀπὸ τῆς ἀέρος, ab aere: vnde & ἀερῖται, dicta eſt, i. aeria, cuius incolæ ἀέριοι, aerii, & ἀερῖται. Gel. l. 14. c. 6. indicat tā AEgyptū quàm Cretam Aeriā fuiſſe nuncupatā. Ita etiam vocabant Thaſium inſulam & Libyen, & Siciliā & AEthiopiam ac Cyprū. vrbs quoque Celtica Aeria eſt appellata, authore Apollodoro.

Α'ερίδες, apes, μέλισσαι.

Α'ερίζω, μ. ίσω, ſum aerius, ſum colore aeris, ad aeris colorem vergo, aeria imitor. Dioſcorides libro 1. ἀερίζων ἀτμὸς, i. aerius vapor.

Α'εριώδης, aerius.

Α'έριος, ὁ, ἡ, ὁ, aerius. Ariſtot. de mundo in genere fœm. ἡ δ' ὑγρὰ καὶ ψυχρὰ φύσις ἐξῆς ἀεὶ τῆς ἀερίας μάλιστα φύσεως, i. cæterum humoris vniuerſi naturā finitimā meritò eſſe cēſeas naturæ aeriæ. ἀέρια ζῷα, i. animātes in elemento ſpirabili victitantes. Ariſtot. l. de mundo. Lucia. ἀερίς τε εἰπόντα, ἀερομυθεῖς ἐν λόγοις· φύλλων πνεύματα διαφθείροντας, ὡς οὐ θεῖα τὰ ἀέρια λεπτολογουμένας.

Α'ερίπους, qui in altum pedes erigit & tollit.

Α'ερίχων. Greg. Nazan. περὶ ἀπολησίας, de telis araneorū, αἱ δ' διὰ λεπτοτάτων καὶ ἀερίων σχεδὸν τῶν νημάτων πολυειδῶς διαπεπλεγμένον, πολυπλόκους τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσι, i. tenuib[9] autē adeò propéque aeriis ſtaminibus variè diductis ſinuoſas telas intexunt.

Α'ερκτος, non ſeptus, ἀφρακτος, vndiq; obtutui patens, nuſquā impediēte obſtaculo. * Lyſ. ἀέρκτων δ' ἢ τῶν τειχῶν ὄντων καὶ πάντων τῶν χωρίων ὄντων, i. non ſeptum.

Α'ερονηχὴς, ἕος, ὁ, ἡ, in aere natans, nubium epitheton.

Α'εροβατέω, ῶ, μ. ήσω, eo in aera, incedo per aerē, εἰς τὸν ἀέρα βαίνω, τῷ ἀέρι ἐπιβαίνω, ſcando per aera, incedo per aerē, geſtor per aerem. Lucia. ἐν τῷ ἀερίς τε εἰπόντα, ἀερομυθεῖς ἐν λόγοις: ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύων, &c. i. nunc quidē per aerē vagari oſtendens. ἀεροβατῶ, aeriuagus. Itē ſuperbio. Ariſtop. τί ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, ἀπὸ τοῦ, ἀεροβατεῖν τῷ ἀέρι καὶ βαδίζειν ἐν τῷ ἀέρι, i. interprete D. Hieronymo, ſcando per aerem, & pluris me eſſe puto quàm ſolem. * Cic. ἀεροβατεῖν dixit, in ſumma inanitate verſari.

Α'εροειδὴς, aeris gerens ſpeciem, aeris formam habens, aerius, ex aere conſtans, aeri ſimilis, aeris inſtar.

* Α'εροδρομεῖν apud Lucianum περὶ ἀληθ. ἱστορ.

Α'ερόεις, εντος, ὁ, ἡ ἀερόεσσα, τὸ ἀερόεν, aerius, caliginoſus, βαθὺς, i. profundus, μέλας, i. niger, obſcurus.

Α'ερολεσχὴς, ἕος, ὁ, ἡ, ſublimis, in dicēdo ſuperbus, ſublimiloquus, grandiloquus. ὑψηλὸς ἐν τῷ λέγειν.

Α'ερόμελι, aerium mel, mel æthereum ac cœleſte, melago. Sacræ literæ manna vocant.

Α'εραμετρέω, ῶ, μ. ήσω, aerem metior.

Α'ερομιγὴς, ἕος, ὁ, permixtus aeri.

Α'ειραν, erexi, leuaui, extuli: aor. 2. ab ἀείρω.

Α'ερονηχὴς, ἕος, ὁ, ἡ, per aerem natans, à verbo νήχομαι, epitheton nubium.

Α'έροπες, gentis nomen Trœzena vrbem incolentis. quoddam item genus in Macedonia. Item hoc nomine aues quædam vocantur.

Α'εροπέτης, ου, ὁ, in aere volans.

Α'ερόπη, ἡ, Aerope, vxor Atrei.

Α'εροπόρος, ου, ὁ, aeriuagus. ἡ ἀεροπορεῖν apud Baſil. de auibus dicitur.

Α'έροπος, propriū viri, cui[9] meminit Plut. de fort. Alex.

* Α'εροσκοπία, εἶδος ἐν τοῖς μαντικῆς.

Α'εροφοίτης, ου, ὁ, in aere verſans.

Α'εροχρὴς, colorem habens aeris.

Α'έρση, ros, δρόσος. Α'έρσηεις, ου, ὁ, idem.

* Α'ερσίλοφοι τρυφάλειαι, i. galeæ quib[9] ſunt coni ſublimes, Apollon. 2. i. ὑψηλοὶ λόφοι ἐπικεῖνται καὶ κατὰ τέλος.

Α'ερσίνοος, ſuperbus, ab ἀείρω & νόος, epitheton Dæmonis apud Nonnum.

Α'ερσίποδες, οἱ, celeres. Hom. Iliad. γ ἵπποι ἀερσίποδες, i. ταχεῖς, εἰς ὕψος τοὺς πόδας αἴροντες. altè attollentes pedes.

Α'ερσιπέτης, aeripeta ſeu aerivolus, l. 7. Epigram. ὁ πρὶν ἀερσιπότης αἰετὸς ὀξυπέτης. Heſio. κύκνοι ἀερσιπόται, aerii olores.

Α'ερσιπότητος, ὁ καὶ ἡ, in aere volans, ſublimis, ἀερσιπότητος ἀράχνης, apud Heſiodum, id eſt, ἐν τῷ ἀέρι πετόμενος, aranea in aere volans.

Α'ερσίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, aeripes, celeripes, ταχύπους, in altum pedes leuans.

Α'ερτάζειν, αἴρειν, tollere, portare, extollere, βαστάζειν. Apol. 2. Argonautic. ζῶνας ἐπιμαδὸν ἀερτάζει ὑψοῦ ἐπ' ἠλιβάτου πέτρης.

Leonides Epigrammatarius, τοφλὰς ἀμητεύων χελιδὼν πόδα ἀέρταζεν.

Ἀεροειδής, natura ſpirabili præditus & aeria. Ariſtot. de mundo, ſpirabilis. Dioſcorid. lib. 5, ἀεροειδὴς τὴν χρόαν, i. qui colore eſt aerio. τὸ ἀεροειδές, i. aer.

Ἄεσα, dormiui. Odyſſ. ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσα, pro ἄεσον, κατηύδησον, ἀνάπαυσαι, quieſce. & Odyſſ. π, ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσ', i. ἐκοιμήσαντο, ἀνεπαύσαντο. aliquando prima longa, vt Odyſſ. γ, νύκτα μὲν ἀέσαμεν, i. ἀνεπαυσάμεθα: ab ἄω, i. dormio, κοιμῶμαι: cuius futurum ἀέσω, inquit Etymo.

Ἀεσίμαια θάλασσα, i. mare ventorum flatibus furens.

Ἄεσις, labor, πόνος, βλάβη, detrimentum.

Ἀεσιφροσύνη, ης, ἡ, poeticè, ſtultitia, amentia, μωρία, ἀφροσύνη, ματαιότης. Odyſſ. ω, ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσι, ſequebatur præ leuitate, i. ſtultè.

Ἀεσίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amens, mente leuis, demens, eleuatus: à verbo ἄω, id eſt, ſpiro & flo, vel ab ἄω, id eſt, dormio, vt ſit, ἀεσίφρων, qui prompto non eſt animo & excitato. ἀεσίφρων θυμὸς dicitur ab Heſio. leuis animus. Nonnulli deducunt ab ἄτω, i. lædo.

Ἀέσκοντο, dormiebant.

Ἀέτα, vrbis nomen.

Ἄετε, audite.

Ἀέτεια, quæ ipſo ſeu eodem anno generantur.

Ἀέτειος, aquilinus.

Ἀέτειον, id eſt penna & cornu, πτερὸν καὶ κέρας.

Ἀέτη, ης, ἡ, fibula, πόρπη, ἐπόνη.

Ἀετία, Aetia: dicta eſt ita AEgyptus à quodam Indo Aeto, vt notat Stephanus: vnde gentile nomen Ἀετιεὺς & Ἀετίτης.

Ἀετιδεύς, έως, ὁ, pullus aquilæ: ἀετιδεῖς, οἱ ἀετῶν παῖδες, id eſt, aquilarum pulli, quemadmodum πελαργιδεῖς, ciconiarum.

Ἀετίτης λίθος, Aetites lapis, de quo Dioſcorid. l. 5.

Ἀετίων, ωνος, Aetion pictor, de quo meminit Lucianus.

Ἄετμα, flamma, φλόξ.

Ἀετμός, flatus, πνεῦμα.

Ἀετός, οῦ, ὁ, aquila: cuius eſus Iudæis vetitus fuit, cap. vndecimo Leuitici. παρὰ τὸ ἀίσσω τὸ ὁρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἰτηὸς εἶναι. Nomen eſt generale ad omnes aquilarum ſpecies, de quibus Plinius libro decimo capite tertio. Ἀετὸς etiam dicitur τὸ ἀέτωμα, id eſt, τὸ κατὰ τὸν ὄροφον. ἀετώματα autem dicuntur templorum tecta ſeu pinnacula, i. πτέρυγες.

* Ἀετοφόρος, aquilifer apud Plutarch. Bud.

Ἀετώδης, aquilinus. τὸ ἀετῶδες, mos aquilinus,

Ἄζα, fuligo, ἄσβολος, puluis, ſordes, vetus in vaſe hærens ſitus.

Ἀζαίνω, exſicco, ξηραίνω.

Ἀζάλεος, ου, ὁ,

Ἀζαλέος, ου, ὁ, aridus, ξηρός. Apollon. Argon. 2, ἱμάντας ἀμφὶ ἀζαλέους, duros. item, torridus, feruidus.

Ἄζαλος, ου, ὁ, in tempeſtatibus verſatus, multo vento agitatus, ſi α intenſiuè ſumatur: alioquin, qui pauci venti eſt, tranquillus.

Ἀζάω, exareſco, ἀζαίνω.

Ἀζείδης, ου, ὁ, patronymicum, ἀπὸ τοῦ Ἀζεύς.

Ἀζείδω, ferueo.

Ἄζεο, σέβου, cole, φοβοῦ, Homer. ab ἄζω.

Ἄζευκτος, ου, ὁ, iniugatus, non coniunctus.

Ἄζη, ſitus, ſqualor, ξηρασία, ὅτι τοῦ ζῆν καὶ θάλλειν ἐστέρηται.

Ἀζηλὶς, lignum quoddam in curru,

Ἄζηλος, ου, ὁ, καὶ ἡ, quem nemo amat aut æmulatur, negligendus, vilis, ἄτιμος, ἀμίμητος, εὐτελής. * Plutarchus, ἄζηλος πλοῦτος ἐν ἀρετῇ καὶ ἄτιμος, neglectus, cuius nulla eſt gratia, non expetitus, id eſt, ὁ μὴ ζηλωτός. Alibi πλεονεξία καὶ πλούτου ζῆλος, i. admiratio cum amore & affectatione.

Ἀζηλότυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, à ſuſpicione alienus, vacuus zelotypia. * Cicero ad Atticum de libris de finibus loquens; Confeci libros περὶ τελῶν, ita vt Epicurea Torquato, Stoica Antonio, &c. ἀζηλοτύπητον id fore putarã, quòd omnes illi deceſſerant. Idem, Tu autem ad me perueli m quid intellexeris de Varrone. illud vtique ſcire cupio, quid intellexeris ab eo ζηλοτυπεῖσθαι, i. cuius libri gratia commoueatur inuidia, ob librum alteri dicatum. Bud.

Ἀζήμιος, ὁ καὶ ἡ, mulctæ expers, impune ferens, innoxius, abſolutus, ἀβλαβής. Ariſtoph. ἀζήμιος παίζω, ſine detrimento ludo, iacturæ expers. Iſocr. ἐν τῷ παραγραφικῷ πρὸς Καλλίμαχον, τουτονὶ δ' ὃς γεγραμμένας συνθήκας τολμᾷ παραβαίνειν, ἀζήμιον ἀφήσετε; i. hunc autem qui ſcripta fœdera præuaricari audet, abſolutũ dimittetis? Ariſtoph. in Pluto, μὴ ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι ἀζήμιος; vis abire impune? Plat. 2. de Rep. δίκαιοι ὄντες ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, à diis innoxii, ſeu illæſi erimus. τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

Ἄζημος, ου, ὁ, ventus.

Ἀζλὴν, ῖνος, ὁ, barba.

Ἀζηνία, populus tribus Hippotoontis, Harpocratiõ.

Ἀζησία, ας, ἡ, Proſerpina.

Ἄζηται, proximi apud regem.

Ἀζήτητος, indiſcuſſus. AEſchin. aduerſus Cteſiph. ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ἀζηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde reſonans, obſtreperus: item aridus. Apollon. 2. Argo. vocat κορώνας ἀζηχέας, i. τὰς ξηράς, τὰς ἠχοῦσαι ξηρὸν ἦχον, rigidas & duras. Vnde ἀζηχὲς, interdum aduerbialiter pro inceſſanter obſtrepere, παρὰ τὸ ἄδην διαλέγεσθαι, μεγαλόηχον, ἀδινές, & Doricè, ἀζαχές. Significat etiam τὸ σκληρόν.

Ἄζια, vrbs Locrorum quæ cognominatur Ozolæ: vrbs etiam in Italia.

Ἄζοι, οἱ, ſeruorum genus, Cæl. lib, 13. cap: 41.

Ἄζομαι, colo, veneror, timeo, pudeſio. Iliad. α, ἁζόμενοι Διὸς υἱόν, i. σεβαζόμενοι, σεβόμενοι, τιμῶντες, cum ſpiritu denſo, cum accuſatiuo iungitur, & interdum datiuo: nam his duobus modis vtitur Greg. Nazan.

Ἄζομαι, ſicceſco, areſco, triſtor. Heſiod. in Theog. κηνόθι θυμῷ ἄζεται, animo triſtetur.

Ἀζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniugatus. Nazanze. περὶ θηλ. συζυγῆ τε καὶ ἀζυγῆ, &c. id eſt, coniugata, & coniugii vinculum non ferentia.

Ἀζυγία, ας, & Ἀζυγίη, cœlibatus, & vt ita dicam, iniugatio.

Ἄζυγος, ὁ καὶ ἡ, cælebs, caſtus, iniugatus, ἀζυγὴς, ἄζευκτος, nondum coniugio adſtrictus, ſimplex, ſingularis.

• Ἄζυγος, Strabo libro ſexto, ἄζυγα σανδάλια, i. ſoluta, ſolutis ligulis.

Ἀζυμίτης ἄρτος, infermentatus panis, cap. 7. Leuit.

Ἄζυμος, ὁ καὶ ἡ, infermentatus, azymus, fermento carens. Plato in Timæo, τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, i. neruorum naturam ex oſſis & carnis infermentata temperatura, vnam ex vtraque mediam coagmẽtauit. In Euangelio Lucæ, cap. 22. ἤγγιζε δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων ἡ λεγομένη πάσχα, id inſtabat autem dies feſtus azymorum, qui dicitur paſcha. & cap. 12. Actorum Apoſtolicor. τῶν ἀζύμων ἡμέραι, i. dies azymorum, pro feſtis paſchalibus. Eraſm. adnotat ſonare dies infermentatorũ, vt ſubaudias, panũ. Vide 22. cap. Leuitici, & 28. Numerorum veteris inſtrumenti. Matth. c. 24. ſui Euang. ἦν δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας, i. erat autem paſcha & azymorum dies futuri poſt biduum: vbi ἄζυμα pluraliter dicitur, quemadmodum Lupercalia, Saturnalia.

Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, i. ἄζυγος. nondum coniugio adſtrictus, ſimplex. ſingularis: vnde ἄζυγες, iniugati. nam ἀζυγέες ab ἀζυγής. ἄζυγες κοῦραι, apud Euripid. puellæ innuptæ. ἄζυγες γάμων, liberi connubiis apud eũdem, item ἄζυγες εὐνῆς γαμηλίου, i. cœlibes, liberi à lecto connubiali.

Ἅζω, ſpiritu aſpero, colo, veneror, ἀπὸ τοῦ χάζω: vnde ἅγιος. Ἄζω vero ſpiritu tenui, ἀορ. ἄσθην καὶ ἀάσθην, ſicco: ἀπὸ τοῦ ζῶ, καὶ κατὰ στέρησιν ἄζω. Heſiodus, γούνατα

σείριος

ϰέεσιν ἄζει, id eſt, ξηραίνει.

Ἀζηλέω, μ. ήσω, π. ηκα, iraſcor.

Ἄζωνος, ὁ καὶ ἡ, diſcinctus. Seruius in illud 12, AEneid. Et diis communibus aras, &c. Dii communes ſunt, qui ἄζωνοι dicuntur, i. qui certi certas non habent partes, ſed generaliter à cunctis coluntur, &c.

Ἄζωος, vnde ἄζωα σπέρματα, i. ſemina quæ nulla creant animalia, Theophra. lib. 4. de cauſis plant.

Ἄζωστος ου, ὁ καὶ ἡ, diſcinctus, expeditus, nudus, dimiſſa zona, ſolutus, ἄζωστος, ἄζωλος. Heſiod. γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, vicini venerunt ſeminudi, id eſt, veniunt. ◦ ἄζωστος ἰὼν apud Heſiod. in Erg. diligenter & præproperè iens.

Ἄη, flauit, ἔπνει, ἔπνευσε, AEolicè pro ἄει, ab ἄω, ſpirabat. Odyſſ. ξ, αὐτὰρ ἄη ζέφυρος, flabat.

Ἀηδέω ῶ, laboro, ægrè fero.

Ἀηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniucundus, moleſtus, acerbus, ingratus, infeſtus, inuiſus, veſcus & faſtidioſus, ineptus, moroſus, triſtis, truculentus. παρὰ τὸ ἡδὺς καὶ τὸ α priuante ἀηδής.

Ἀηδία ας ἡ, moleſtia, triſtitia, acerbitas, inſuauitas, βαρύτης, faſtidium. AEſchines in Cteſiphontē, τὴν σὴν ἀηδίαν ἡ πόλις οὐκ ἐχώρει, id eſt, odium tui & tædium non capiebat ciuitas, ſeu non ferebat. Demoſthenes, κατὰ μειδίου, ἀπονοίας γὰρ ἀηδίας ἀνθρώπου καὶ ἀναιδείας ταῦτα λέγων. Idē, ἀηδίαν πρὸς αὐτὸν ἐνεργασὸς, tædium ſui & faſtidium. ◦ Dicitur & ἀηδεία apud Laertium.

Ἀηδίζω, infeſto, vnde ἀηδίζομαι, triſtor, non ſum iucundus: cuius imperfectum eſt ἀηδιζόμην, vt docet Conſtan. Laſcar. Greg. Nazan. περὶ τῶν βρώματος, ἐπειδὰν πρός τι τῶν βρωμάτων ἀηδιῶσιν, &c. i. vbi aliquod cibi genus ægrè admittūt. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, i. à rei nouitate abhorreo. Alexan. Aphrod.

Ἀηδονὶς & Ἀηδονιδεὺς, in dictione Ἀηδὼν.

Ἀηδόνιος, ſtridulus.

Ἀηδὼν όνος, ἡ, in vocatiuo, ὦ ἀηδοῖ, luſcinia, philomela auis, ab ἀεὶ καὶ ᾄδω, perpetuò cantās, vbi ſemel incœperit. Huic enim aui diebus ac noctibus cōtinuis 15. garrulus eſt ſine intermiſſu cantus, Plin. l. 10. c. 29: de ea Ariſtot. lib. 8. de natura animalium, c. 3. Sophoc. αἰλινὸν γόον ὀρνίθος ἀηδοῦς ὥστε δύσμορος, i. ἀηδόνος. Inde Ἀηδονὶς, diminutiuū pro parua luſcinia, i. luſciniola. Theocrit. θ, μωσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, i. muſicè canit Daphnis ipſis luſciniolis, vnde ἀηδονιδεῖς, pro pullis luſciniæ. Idem Theoc. ο, οἷαι ἀηδονιδεῖς ἐφεζόμεναι ἐπὶ δένδρων, i. quales luſcinioli inſidentes arboribus. ἀηδὼν etiam dicitur Minerua apud Pāphylios. Eſt & mulieris membrum genitale apud Archilochum poetam. Eurip. pro ligula tibiarū metaphoricè poſuit.

Ἀηδὼς, έος καὶ ὁ καὶ ἡ, id eſt, ἀηδὴν. Ἀηδῶς autem, id eſt, ſine voluptate, ingratè, iniucundè, ineptè, inſuauiter. Iſocra. ad Philippum, τὰ δὲ ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐκ ἐπαινοῦσιν, ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν, i. illibenter cernunt. οὐκ ἀηδῶς, i. nō illibenter, non grauatim.

Ἀήθεια ας, ἡ, nouitas, inſolētia, atque inſuetudo, deſuetudo, inſueta nouitas. Lucian. in dialogo ποσειδῶνος καὶ νηρείδων, de Helle, ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἰλιγγιάσασα ἐκ τοῦ ὀχήματος παραδόξου καταπεσοῦσα ἐς τὸ πέλαγος, ipſa verò ſtupendo vehiculo conſcenſo, præ inſueta nouitate in pelagus decidit.

Ἀηθέσσω, deſueſco: cuius imperfectum eſt ἀήθεσσον, i. inſolens eram, vt indicat Conſtantinus Laſcar.

Ἀηθέω, ῶ, μ, ήσω, deſueſco: ἀήθης εἰμί.

Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, inſuetus, inſolens, inſolitus, qui eſt præter conſuetudinem. genitiuo iungitur, Demoſth. κατὰ μειδίου, ταῦτα ἐξέστησαν οἱ ἄνθρωποι αὐτῶν ἀήθεις ὄντες τοῦ προπηλακίζεσθαι. Galen. φρίκη ἀήθης, horror inſuetus. Item cum genitiuo lib. 1. ad Glauc. ἀήθεις ψυχροῦ πόματος, frigidi potus inſolentes: in neutro genere ἀῆθες. Bud. in epiſt. ad Eraſ. τὸ ἀῆθες δι' ἠγάσθην, nouitatē ſum admiratione proſecutus.

Ἀήθως, inexpertè. Thucyd. l. 4. καὶ μὴ παθεῖν, ὅπερ οἱ ἀήθως τι ἀγαθὸν λαμβάνοντες τῶν ἀνθρώπων, &c. nec pati id quod hominibus illis accidere ſolet, qui præter conſuetudinem boni aliquid aſſequuntur.

◦ Ἀήθης, cui opponitur ἠθικὸς, vt pictor ἠθογράφος apud Ariſtot. ἀήθης γραφὴ, quæ mores non exprimit, i. ſenſus & motus animi: contrà verò, ἠθικὸς γραφεὺς, qui non modò imagines pingit, ſed etiam mores exprimit. Bu.

Ἄημα, ατος, τὸ, ſpiritus, ſpiraculū. πνεῦμα, φύσημα. In veteri dictionario tranquillitas exponitur, pro flatu. Satyrus epigramm. ἤδη μὲν ζεφύροιο πολυτρόφον ὑγρὸν ἄημα, &c. Sopho. δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον, i. grauiū flatus ventorum ſtrauit & compoſuit mare.

Ἀημοσύνη, ἡ, ἀηδία, ἀηδὴς φρενί. Sophoclis interpres.

Ἄημι, ſpiro. Muſæus, πρὶν χαλεπὸν πνοιῇσιν ἀημένας ἰχθύσιν ἀήτην, &c. ſpirare. πνεῖν, flare. Homer. Ilia. 1, Θρῄκηθεν ἄητον, ex Thracia ſpirant, πνέουσι, & pro eodem ἄημαι. Apollo. 2, μέγας σφίσιν οὖρος ἄητο, ipſis ſpirabat ſecundus ventus. Heſiod. δι' αἶγα ἄησι ταναύτριχα, i. capram perflat, &c.

Ἀηνά, τά, arbuſculæ infrugiferæ.

Ἀηνὲς, τὸ, vehemens, ſempiternum, miſerum.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, dicitur tamen & ἡ ἀὴρ, AEolicè: aer, cælum, aura, inferi, caligo. Legitur etiam in numero multitudinis apud Plutarc. de tuēda valetudine, & alios authores pro ipſo aere, ſeu cælo & auris. ἀέρων φθορὰ, peſtilentiæ. ἀέρων εὐκρασίαι, apud Chryſoſt. i. cæli tēperies. πρὸς τὸν ἀέρα διατρίβειν, ſub dio agere, apud Ariſtoph. Homer. quod etiam Gellius refert l. 13, c. 19, dixit ἀέρα βαθεῖαν, i. aerē ſeu caliginem & nebulam profundam, & Ennius, aere fulua, in gen. fœm. ἀὴρ apud Heſiod. frequēter accipitur ꝓ tenebris, & vt ſic dicā, inuiſibilitate, quæ Græcè etiam dicitur ἀορασία. vtrunque ab α priuatiua particula, & ὁράω, video, vt cenſent nonnulli Grammatici. Per ſe enim aer eſt obſcurus, ſed illuminatur à ſtellis & ſyderibus. Theocrit. in edyllio ν, pro inferis, quem vulgo infernum vocant. ἀέρα τοῦ χείματος, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, i. infernis tenebris vbi tecta ſunt, vnde non eſt reditus. Sic Auſoni. in Cupidine afflicto, & Vergil. in 6. Aeris in campis, &c. Greg. Nazan. de plagis AEgypti priorem corripuit, dū inquit, τὸ τρίτον αὖ σκνίπεσσιν ἀὴρ καὶ γαῖα καλύφθη, i. tertio rurſum vermiculis aer & terra tecta eſt. Poſterior etiam apud Latinos producitur. Lucan. lib. 1. Pharſaliæ, Aer & longi voluent titana labores. ἀὴρ ὑγρότερος, id eſt, aer humidior, apud Theophraſt. de cauſis plantarum lib. 2. ca. 10. Gal. l. 1. ad Glauc. aerem pro parte balnei accipit, inquiens, ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι. vide Βαλανεῖον.

Ἀήρυς, combuſtio, nebula.

Ἄησις, εως, ἡ, ventus, flatus, Euripid.

Ἀήσυλος, poetica dictio eſt, ἀτηρὸς, λυπηρὸς, ἄδικος, ἀηδὴς, iniquus, iniuſtus, παράνομος, ἁμαρτωλός.

Ἀήσυρος, leuis, ἐλαφρὸς, κοῦφος, ἀσθενὴς, κενὸς, inanis, imbecillis, tenuis, μάταιος, ὑπ' αὔρας φερόμενος, Epithetō auium, dictum παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. vnde βορέας ἀήσυρος. Apollon. dictus lib. 2, ἐλαφρὸς πνεῖν, prima & tertia breuib.

Ἀήτη, ης, ἡ, flatus. Heſiod. ἠχ' ἀνέμοιο κακὰς ἀπέχουσιν ἀήτας. Idem, νότοιό τε δεινὰς ἀήτας, &c.

Ἀήτης, ου, ὁ, procella, flatus, ventus: ab ἄω poeticè, vnde ἄηται, πνεύματα· ἄηται autem verbum eſt, libro 2. Argon. Apollon. θείνονται σφύρησιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄητο δεινός, i. ἐξήχεῖται καὶ ἐξακούεται, ſtrepit, ſonat, ſpirat, ſtridet: ab ἄω ſeu ἄημι, vt ſit in ſubiunctiuo.

Ἄητο, ἔπνει, flabat. Apollon. à verbo ἄημι.

Ἄητος, ἀκόρεστος, ἄπληστος, inſatiabilis, μέγας, vehemēs. Philipp. in Epigrammatib. ὅτ' ἐξ ἀήτου λίβυος ἐκ ζάλης πότε συνεζωφώθη πόντος, &c.

Ἀήττητος, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis, inuictus, inſuperabilis, præſens, certus & efficax, animi inuictus, vt exponit Bu. Cum datiuo Ariſtid. ἀήττητοι χρυσῷ διεγένοντο, i. inuicti auro vixerūt. Crinagor. poeta Epigram. μοῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον. Demoſt. περὶ στεφάνου, ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ.

Ἀήτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuictus. Philo de mundo, φύσις ἄητος, inexpugnabilis natura.

Ἀθαμβὴς, contumax, ſuſpicioſus, curioſus.

Ἀθάλασσος οἶνος, vinum non dilutum aqua marina, vinum non expertum mare, Dioſcor. lib. 2.

Ἀθαλάττωτος ὁ, maris inexpertus, ὁ μὴ ναυτικός, rudis rei nauticæ, apud Ariſtoph.

* Ἀθαλλὴς, aridus, non virens. μεμαρασμένος, κατεψυγμένος, Plutarch. B.

Ἀθαμαντικὸν, Dioſcor. lib. 1. cap. 3. μῆον τὸ καλούμενον ἀθαμαντικόν: Meum quod athamanticum dicitur, genus eſt herbæ. Marcellus eius interpres opinatur ibidem legendum ἀθαμανικὸν, quod in Athamania naſcatur, quæ regio eſt Theſſaliæ aut Illyrici.

Ἀθαμαντὶς ίδος, Athamantis vrbs Ioniæ ſic dicta ab Athamante conditore, quæ etiam dicta eſt τέως, vide Stephanum περὶ πόλεων. ἀθαμαντὶς κούρη, id eſt, ἕλλη, Apollonius Rhod.

Ἀθάμας, αντος, ὁ, hic in comœdia inducebatur coronatus, & vt victima quædam immolandus ob filium Phryxum. Vnde apud Ariſtophan. in nebulis, ait Strepſiades ad Socratem coronam ei offerentem, ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι σώκρατες ὥσπερ με τὸν ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε, i. ad quid coronam? heu Socrates. Sic me Athamāta quomodo non ſacrificabitis. Eſt & nomen filii AEoli, de quo Herod. l. 7.

Ἀθαμβὴς έος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus: ἄφοβος, cum genitiuo. Plutarch. in Lycurgo, ἀθαμβὴς σκότου, i. nihil reformidans tenebras.

Ἀθαμβεὶ, intrepidè, aduerbium.

Ἀθαναία, Minerua, Doricè, i. ἀθηνᾶ.

Ἀθανασία ας ἡ, immortalitas.

Ἀθανατίζω, immortalitate dono, accuſatiuo. Interdum eſt idem quod immortalitatē ago, me pro immortali gero, immortalis ago, i. viuo.

Ἀθάνατος, ὁ καὶ ἡ, immortalis. ὁ μὴ παυόμενος τοῦ εἶναι, vt vtar Nazanzeni verbis, i. cuius eſſe nō deſinet, ſempiternus. æternus. Iſocrat. de pace, τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην κατέλιπον. ἀθάνατος εἰρήνη, Demoſth. Huius dictionis prima producitur, ſecunda & tertia corripiuntur: prima, inquam, producitur gratia metri, licet α priuatiua ſit breuis, vt docet Gaza lib. 3. Gramm. Palladas Epigrámatarius, φάγεσι περὶ θεὸν ἀθάνατον. Homerus, ἀθάνατοι θεοὶ ἀιὲν ἐόντες. Idem Iliad. β', ἀθανάτην τε αἰγίδα, æternam AEgida. * ἀθάνατοι μύριοι in exercitu Perſarum.

Ἄθαπτος, ὁ καὶ ἡ, inſepultus. In Epigrā. μὴ θάψῃς τὸν ἄθαπτον. ἔα κυσὶ κύρμα γενέσθαι, & c. noli ſepelire inſepultū, i. nō ſepeliendū, & c. Sophoc. κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός.

Ἀθάρα ας communiter, & ἀθάρη Atticè, & AEolicè ἀθήρα, puls, farina, πυρίνη πτισάνη, i. triticea ptiſſana. Ariſtophan. in Pluto, ἀθάρας χύτρα τις, polentæ olla quædam. Interpres Ariſtophan. ἀθάρα, inquit, ἡ μόνη σεμίδαλις. ἀττικοὶ δὲ διὰ τοῦ η ἀθάρη, αἰολεῖς, ἀθήρα. οἱ δὲ κοινοὶ διὰ τοῦ α, ἀθάρα. Idem interpres alibi, ὁ καλὸς ἄρτος μυστίλη καλεῖται, ἢ χόνδρος ἀθάρα. Galen. lib. 2. ad Glauconem, ἐν ἀλεξανδρείᾳ παμπόλλοι διὰ τὴν δίαιταν ἐλεφαντιῶσιν. ἀθάραν γὰρ ἐσθίουσι, καὶ φακῆν, καὶ κοχλίας, καὶ ταρίχη πολλὰ, & c.

Ἀθαρίζω, vitupero, violo.

Ἀθάρται, virgines incorruptæ.

Ἀθάρσης ὁ, trepidus.

Ἀθαυμαστὶ, aduerbium, citra admirationem.

Ἀθέατος ὁ καὶ ἡ, inuiſibilis, qui non ſpectatur, ἀόρατος, non viſus, non ſpectatus, non videndus, pudendus: accipitur autem tam actiuè quàm paſſiuè. ἀθέατον φυλάττων ὑπὸ κόλπου, i. ne videri poſſit in ſinu abditum ſeruans. Lucian. cum genitiuo, in commentario cuius titulus σκύθης, καὶ μὴ περιίδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἐπαναφέροντα, vbi accipitur pro eo qui non ſpectarit, i. ne ita negligas, vt non ſpectatis ipſis redire patiaris. Idē in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, i. qui non ſpectauit, qui nō vidit. Idem ibidem paſſiuè, αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πλουσίων ἀγομένους περὶ πλευτίας, μὴ ἀθέατον αὐτῶν, μηδ' ἀμαρτύρητον τὴν ἀτιμίαν καταλιπεῖν, i. inuiſam, & non viſam. Xenophon, τὸ πάντων ἥδιστον θέαμα τοῖς ἀθέατος, id eſt nunquam videns ſpectaculum omnium viſu iucundiſſimum, pro non videndo. Phocylides, μηδ' ἀθέατα δείξῃς ἀελίῳ. Lucian. in dialogo cui titulus πλοῖον, ὄρνεον ἐν ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, auis apud Indos aliis non inſpectata. Plutarchus in Numa, ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, i. ſacra quæ aliis videre non licet. Idem in Othone actiuè, ἄπειρος πολέμου, καὶ ἀθέατος, i. qui nec bellum callet, nec vidit.

Ἀθεεὶ, ſine Deo, ſine deorum numine.

Ἀθεΐα ας, ἡ, impietas in Deum, prouidentiæ abnegatio, Dan. cap. 10. Gregor. Nazan. ἐπικούρουν τὴν ἀθεΐαν, καὶ ἀνόμους, καὶ τὴν ἀφιλόσοφον ἡδονήν, &c.

Ἀθείαστος ου ὁ, non diuinus.

Ἀθερίζω, ἀκριβῶς.

Ἀθερὴς έος, ὁ καὶ ἡ, exactus, ſplendidus. Item non curans.

Ἀθελβάζειν, colare.

Ἀθέλγω, mulgeo, colo, διηθῶ.

Ἀθέλημος ου, ὁ, malus.

Ἀθέλω, nolo.

Ἀθεμβεῖν, laſciuire.

Ἀθεμέλιος ου ὁ, ſine fundamento.

Ἀθεμιστουργία, ας ἡ, ſcelus.

Ἀθεμίστιος, i. ἀθέμιστος.

Ἀθέμιστος, ὁ καὶ ἡ, nefarius, vetitus, ſceleſtus, ἀθέμιτος, illicitus, ἄνομος, nefandus, impius. * ἄδικος καὶ θηριώδης, abhorrens à iure humano & gentium. Bud. Sic dicitur ab Homero contumelioſè is qui ſocietatem hominum fugit, vt refert Ariſtoteles libro primo Politic. cap. 2. à nomine θέμις. Xenophon lib. 1. Pædiæ, pro nefaſto, τὰς δὲ ἀθέμιστα ἀρχομένους, ὁμοίως ἔφασαν εἰκὸς εἶναι ὑπὸ θεῶν ἀπέχειν, ὥσπερ καὶ παρ' ἀνθρώπων ἀπεχθανοῦσι τὰ ἀθέμιστα δρωμένους. Vnde apud eundem, ἀθέμιστα ποιεῖν, id eſt, nefaria facere ſeu nefariè.

Ἀθέμιτον, τὸ, nefas, vt ca. 10. Act. Apoſt. ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ κολλᾶσθαι, i. nefas eſt vt vir coniungatur.

Ἀθέμιτος ὁ καὶ ἡ, i. ἀθέμιστος. Herod. in Polymnia. ἀθέμιτα ἔργα ἔρδεσκε, illicita opera perpetrabat.

Ἄθεος ὁ καὶ ἡ, impius in Deum, ſacrilegus, Dei expers. qui nullum eſſe Deum credit. Ariſtoph. in Pluto, τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράξειν ἐστὶ δίκαιον, τοὺς δὲ πονηροὺς, καὶ τοὺς ἀθέους, τούτων τἀναντία δήπου. Plutarch. de tranquillitate animorum, ἄθεος καλεῖσθαι ὁ θεόδωρος, i. Theodorus cognomento Atheus: ſic Budæus eius interpres. Gregor. Nazan. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα, λείψανον φαρισαϊκῆς καὶ ἀθέου διδασκαλίας.

Ἀθεότης ητος ἡ, impietas, ἀθεΐα, quū quis negat eſſe Deū Dei carētia, diuinæ prouidētiæ abrogatio: quam Plutar. oſtēdit minus malū eſſe quàm δεισιδαιμονίαν, i. ſuperſtitionē. Plat. epiſt. 7, ἀγριαίνεταί τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι, &c. peſtifer aliquis delapſus in iniquitatē & impietatē.

Ἀθεραπευσία ας ἡ, neglectus, incultus: etiam ſubſtantiuè vertitur à Gaza libro tertio hiſtoriæ plantarum Theophraſti, cap. 3. Plato in epiſt. ἱερῶν ἀθεραπευσίαν ἐλεῶν, ſacra miſeratus.

Ἀθεράπευτος ὁ καὶ ἡ, & ἀθεράπευος, incuratus, non curatus, incurabilis, inſanabils. Nazanzenus, εἰς τί ὁ θεραπεία, τί δὲ ἡ ἀξίνη; ἀθεραπεύτου ψυχῆς ἡ ἐκτομή. quid autē ſecuris? incuratæ animæ exciſio, ſeu inſanabilis. Xenoph. οὐδὲν ἐᾶν ἀθεράπευτον οὐδὲ ἀνήκεστον.

Ἀθέρες αἱ, ariſtæ. στάχυες ἀφυεῖς, ſpicæ degeneres. Lucianus in Anachar. τὴν μὲν ἄχυρον καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, id eſt, ſtipulā & ariſtas efflantem, & Ariſtot. ἀθέρας ἔχει σκληρούς, id eſt, duris horret ariſtis: ſic & Dioſcor. lib. 4. de auena, quas etiam ariſtas Cicero in Catone maiore appellat. Gaza vertit ἀθέρας. In vetuſto dictionario, ἀθέρες, ſpicæ ex area abiectæ. Sunt autē propriè ἀθέρες, τὰ λεπτότατα τῶν ἀσταχύων μέρη. Apud Xenoph. in OEcono. ἀθέρες etiam dicuntur ſpicæ adhuc in ſegete.

Ἀθερηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpicas ſeu ariſtas habens.

Ἀθερίζω, μίσω, vilipendo, ſperno, contemno, reprobo, ἀτιμάζω, ἀποδοκιμάζω, paruipendo, ἀπαξιῶ. Homerus

Iliad.α, ἀνδράσιν ὡμίλησα ἢ οὔποτέ μ' οἵ γ' ἀθέριζον, libr.7.Epigrammat. ὑπερφιάλους ἀθερίζειν, ſuperbos contemnere.

Ἀθερίνη, Atherina, piſcis. ariſtam Gaza vertit lib.6.de nat. Animal. Ariſtot. cap.7.

Ἀθερῖναι αἱ, Ariſtulæ, piſces quidam gregales, libr.9.de nat. Animalium cap.2.

Ἀθερίξ, cuſpis ariſtarum.

Ἀθερίζω, μ. ίσω, π. ικα, ἀθερίζω, id eſt, contemno, reiicio. Apollo.2.Argon. νύμφης ἀθέριξε λιτάων, neglexit nymphæ preces. Ibidem mox, ἐπεὶ τ' ἐμεῖον ἐπελάθετ' οὐδ' ἠθέρισεν.

Ἀθέριστος, ὁ ἢ ἡ, non demeſſus, qui eſt adhuc in ſpica.

Ἀθέρμαντος, ὁ ἢ ἡ, non calefactus.

Ἀθερόλογον, vide in ἀθηρόλογον.

Ἀθέρωμα, ατος τὸ, tuberculum in capite naſci ſolitum, teſte Celſo, plantæ ſimile: quod etymon indicat

Ἀθεσία, ας ἡ, præuaricatio, cap.20. Hieremiæ, fallacia, παραβασία.

Ἀθεσμία, ας ἡ, tranſgreſſio, παρανομία.

Ἀθέσμιος pro ἄθεσμος, apud Nonnum.

Ἀθεσμόβιος, iniuſtus, facinoroſæ & exlegis vitæ, Non.

Ἄθεσμος, ὁ ἢ ἡ, illicitus, vetandus, iniquus, exlex, illegitimus, iniquus. ἀθέσμους ἐπιχειρεῖν, Plutarch. polluere ſacra. In Epigram. Ἄρκτον ἐλῶ στήσειν τὸν βουκόλον. εἰς γὰρ ἀθέσμους ἔπεσεν ἐκ πάτρας ἐς ἀλίτημα τόδε.

Ἀθέσμως, iniquè, nefariè.

Ἀθέσφατος, ὁ ἢ ἡ, vehemens, immenſus, μέγας, δεινὸς, infandus, nefandus. ex θεὸς & φατὸς, fit θέσφατος, & per ſyncopem & pleonaſmũ τοῦ σ, θέσφατος, & cum intenſiua particula α, ἀθέσφατος. Odyſ.λ, νύκτες ἀθέσφατοι, longiſſimæ noctes. item ἀθέσφατος σῖτος, copioſiſſimum frumentum. * Odyſ.λ, ἀθέσφατος οἶνος, de nimio potu dicitur: & boues ἀθέσφατοι, Odyſ.υ, plurimæ numero. ἀθεσφάτως, vehementer.

Ἀθετέω, ῶ, non probo, non agnoſco, reiicio, loco moueo, aſpernor, improbo, irritum facio, abrogo, recuſo, opprimo per potẽtiam. quod verbum miror cur Valla vertendum putarit fraudare aut fruſtrari. Legitur ea, vndecimo prouerbiorum Salomonis, ἀθετούντων ὑποσκελισμὸς, i. peruerſorum ſupplantatio: & Regum lib.4.ca.23, ἠθέτησεν ἐν τῷ βασιλεῖ Βαβυλῶνος, id eſt, defecit à rege Babylonis. Gregor. Nazanz. οὐ τὰ πρὶν ἀθετήσομεν διὰ τὴν τελευταίαν παράβασιν; id eſt, num ſuperiora exauctorabimus propter erratum poſtremum? Idem τίς τὴν ἁγίαν παρακύσιν, δούλων γὰρ πονηρῶν, ἀθετεῖν δεσποτείας, ἢ ἐπανίστασθαι κυριότητι, ἢ ὁμόδουλον ποιεῖν ἑαυτοῖς τὸ ἐλεύθερον, id eſt, improborũ enim ſeruorum eſt, abrogare imperium, & aduerſus dominium inſurgere, & in eandem tibi ſeruitutem redigere id quod liberum eſt. Paulus cap.2. ad Galatas, οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ, id eſt, non aſpernor Dei gratiam. Ambroſius legit, non ſum ingratus gratiæ Dei. Auguſtinus, non irritam facio. Marc.6, διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι, propter iuſiurandum, cõſque qui ſimul accumbebant, noluit eam reiicere. Chryſoſtomus ἐπὶ τῆς ἐνεργείας, actiuè dixit, οὐ γὰρ αὐτὸς ἐνταῦθα ὁ ἀθετούμενος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ χριστός, pro ἀθετῶν. * ἀθετούμενοι στίχοι, dicuntur reiectitii verſus.

Ἀθέτημα, ατος τὸ, improbatio, præuaricatio, legitur lib.3.Regum cap.8, & cap.12. Hieremiæ.

Ἀθέτησις ἡ, improbatio. Cic. ad Attic. reprobatio, abrogatio Paulus cap.9.ad Hebræos, ἀθέτησις ἁμαρτίας, i. peccati profligatio.

Ἄθετος, ὁ καὶ ἡ, irritus, ineptus, vitandus, abdicandus, inutilis. Dioſcorid.lib.1, ἄθετος τοῖς νεύροις πάνυ, i. lædens neruos. Idem lib.3, ἄθετος πρὸς βρῶσιν, i. in cibis damnatus. Idem lib.5, ἄθετος κύστει, id eſt, veſicæ inutilis.

Ἀθεωρητὶ, ſine contemplatione.

Ἀθεώρητος, ὁ καὶ ἡ, incontemplabilis, ἀθέατος, improuiſus, non ſpectabilis, à contemplatione alienus, à ſcientia alienus, imperitus, inexpertus, Plutarch. in Numa. Ariſtotel. lib. de mundo, ὁ θεὸς πάσῃ θνητῇ φύσει γενόμενος ἀθεώρητος, &c. i. Deus naturæ omni interituræ inconſpicabilis, talis qui interituræ naturæ refugiat obtutum.

Ἀθεωρήτως ἅπτεται τῆς περὶ τῶν οὐρανίων πραγματείας, id eſt, rerum cæleſtium ſtudium imperitè attigit. Gregor. Nazanzenus, εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, τῷ μὲν θεωρητῷ τε καὶ σωματικῷ λαμβανομένῳ, τῷ δὲ ἀσωμάτως καὶ ἀθεωρήτως συντρέχοντος, &c. altero viſibiliter ac corporaliter accepto, altero incorporaliter ac inuiſibiliter concurrente.

Ἀθέως, impiè.

Ἀθέητος, non perſpicuus, non viſus, non ſpectatus, latens, occultus.

Ἄθηλος, ου ὁ ἢ ἡ, vberibus inſuetus, ablactatus, qui vbera non ſuxit, ὁ μήπω θηλάσας. * ἄθηλοι etiam dicuntur ἄνανδροι, neque viri, neque mulieres, veluti ambiguam perſonam gerentes. ἄθηλος πῶλος, etiam ex Simonide memoratur vberum appetens & cupiẽs ſuggere. ἄθηλος ἵππου πῶλος ὣς ἅμα τρέχει.

Ἀθήλαστος ὁ, indomitus aſper.

Ἄθηλυς, minimè effœminatus, virilis.

Ἀθηνᾶ, inuenitur ꝓ genere tibiæ, quo vſus fuiſſe dicitur perſonãdis Mineruæ hymnis Nicopheles Theban*.

Ἀθήναζε, aduerbium ad locum, pro εἰς ἀθήνας: vt ἀθήναζε πορεύομαι, id eſt, Athenas proficiſcor. Plato, ἐξιέναι πρὸς δήμους ἀθήναζε.

Ἀθῆναι αἱ, Athenæ, proprium vrbis Atticæ: de qua vide Stephanum περὶ πόλεων. Seruius in primum georgicorum Virgilii, indicat dictas eſſe Athenas à Minerua, id eſt, ἀπὸ τῆς ἀθηνᾶς.

Ἀθῆναι & ἀττικὴ, differũt. Nam ἀθῆναι, vrbis eſt nomẽ: ἀττικὴ verò tum vrbis, tum regionis, authore Ammonio.

Ἀθηναία ας, ſiue abiecto ι, ἀθηνάα, & κράσει τοῦ άα in ᾶ longum ἀθηνᾶ, Minerua. Ariſtot. de mundo, φασὶ φειδίαν τὸν ἀγαλματοποιὸν ἐν ἀκροπόλει ἀθηνᾶς. Theocritus in edyllio, ὦ πότνια ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι, i. veneranda Pallas, quales ea aulæa ſcilicet fecerũt operatrices. ἀθηναία autẽ adiectiuum eſt fœmininũ τοῦ ἀθηναῖος. Ἀθηναίη, dicitur apud Herodotũ, li.1, & Iliad.α, ἦ ῥα μετ' ἀθηναίην. ἀθηναίης ἔργα, Mineruæ opera, opera mulieribus conuenientia, Apollon. Rhod.

Ἀθήναιον, ου, τὸ, templum Mineruæ, locus ad quem poetæ Græci ſua carmina ferebãt recitabántque: ſicut poetæ latini in templo Apollonis & Muſarum. Herodot. in Terpſichore, τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχουσι ἀθηναῖοι καί σφε ἀνεκρέμασαν ἐς τὸ ἀθήναιον τὸ ἐν σιγείῳ, i. armis autem potiuntur Atheniẽſes, & ea in Athenæo, quod eſt in Sigeo ſitum, ſuſpenderũt. D. Hieron. pro auditorio vſurpauit, quãdo inquit, Omne Athenæum ſcholaſticorum vocibus cõſonabat.

Ἀθηναῖος, ου ὁ, Athenienſis: ſed Ἀττικὸς qui Attica lingua vtitur, ὁ ἀττικίζων.

Ἀθήναιος, Athenæus. proprium viri nomen eſt.

Ἀθηναΐς ἡ, olea: & Ἀθηναία, olea ſylueſtris.

Ἀθήνη ἡ, Minerua, Pallas. Homer. in Odyſſ. ν, ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' ἀθήνη, i. ſic effata, virũ virga demulſit Athene. Odyſ.ο, πάλλας ἀθήνη ᾤχετο. Dicitur etiam Ἀθηνᾶ, in puerbio, ἡ ἀθηνᾶς ψῆφος, i. Mineruæ ſuffragiũ ſeu calculus, de exacto iudicio. Dicta eſt ἀθήνη, quaſi ἀθήλη, quòd lactata non ſit: eſt enim è Iouis capite prognata.

Ἀθήνηθεν, Athenis, vel ex Athenis, ἐξ ἀθηνῶν, aduerbium de loco.

Ἀθήνησι, Athenis, pro ἐν ἀθήναις, aduerbium in loco. ἀθήνησι συνεσίων.

Ἀθηνέων, pro ἀθηνῶν ἐνδημῶ, non dicendum docet Lucian. in Pſeudologiſta.

Ἀθηνογέρων, οντος ὁ, quaſi dicas ſenex ſcholaſticus, qui ſ ſenectute literis nauare operam incipit, ὀψιμαθής. Compoſita dictio ex ἀθήνη, Minerua, quæ ſtudiis præeſſe dicebatur, & γέρων, ſenex.

Ἀθηνόδωρος σάνδων, Athenodorus Sando, philoſophus, qui librum quendam ſcripſit ad Octauiam Cæſaris ſororem, Plutarch. in Publicol.

Ἀθὴρ, ἦρος ὁ, acutus

Ἀθὴρ, έρος, ſubſtantiuum, illud quod in hordei ariſtis acutum eſt. Item teli acus vel cuſpis.

Ἀθήρα ἡ, Athera, vt interpretes Dioſcor. lib. 2. exponunt: eſt autem Athera, ſorbitio ſeu medicamentum ex zea minutiſsimè molita confectum, ſeu puls triticea, aut ex alia fruge, vnde Ἀθήρωμα, atheroma, i. vt ita dicam, pultatio. Eſt etiam atheroma, vt definit Galen. neruoſa tunica, in qua pultaceus humor continetur.

Ἀθήρευτος, ὁ ἡ, ἡ, inuenatus, ſine feris, ἄθηρος. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ἀκούων ἐν τοῖς μεθορίοις πολλὰ θηρία εἶναι, ἀθήρευτα διὰ τὸν πόλεμον, ἐπεθύμησεν ἐξελθεῖν, i. feras, à quarum venatione eſſet propter bellum ceſſatum, &c.

Ἀθηρηγλωσσος, ου ὁ, eloquens.

Ἀθηρηλοιγὸν, pleonaſmo τοῦ ι, ſiue ἀθηρολόγιον, τὸ πτύον τὸ τοὺς ἀθέρας διαλέγον ἢ διαχωρίζον, ventilabrum, flabrum.

Ἄθηρος, ου ὁ, carens feris & noxiis belluis, vt ἄθηρος χώρα, Plutarch. inefferatus, ἀθήρευτος.

Ἀθήρωμα, vide in Ἀθήρα.

Ἀθησαύριστος, ου ὁ ἡ, ὁ, prodigus, qui nihil recondit in craſtinum: vel qui recondi ſeu reſeruari nequit.

Ἄθητευτος, nemini mercenarius, ὁ μηδενὶ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων, qui nulli ſeruit ob mercedem.

Ἀθίγγανος, ου ὁ, nihil volens accipere, ſectæ cuiuſdã nomen. ἀπὸ τοῦ θιγεῖν.

Ἄθικτος, ου ὁ καὶ ἡ, ἀπεριψύλακτος, ἄχραντος, illibatus, repercuſſus, qui non tangitur affectibus. Plutarch. in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος, i. omni vitio illibata vita, id eſt, immunis à peccato. Idem in Pericle, ἄθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηρεῖ τὴν ὄψιν, id eſt, intactum vetuſtate, & inuiolatum aſpectum ſeruat.

Ἀθλεύω, exerceo, tolero, vitam ſeruilem & miſeram duco, aduerſa fero, κοπιῶ, laboro, κακοπαθῶ. pro certo, Apollon. 2, ἀθλεύειν τῆλε ἀπηλέγεσι.

Ἀθλέω, ῶ, ήσω, certo, ἀγωνίζομαι, ἀθλεύω, Plutarch. in Polit. ἀθλητὸς τῆς πολιτείας, i. ciuilis orator.

Ἄθλημα, ατος τὸ, certamen athletarum. dicitur & ἀθλήματα, geſta, Aphthonio.

Ἄθλησις, εως ἡ, luctatio, certatio, pugna, cõcertatio, certamen, certandi peritia.

Ἀθλητὴρ, ῆρος ὁ, expertus certando, certator, ἀγωνιστής.

Ἀθλητὴς, οῦ ὁ, pugil vel luctator, certator, athleta, propugnator, dux apud Ariſtot. lib. 6. polit. ca. 7. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, pro eo accepit qui in ludo ſe exercuit: ἢ ὥσπερ τις ἀθλητὴς πολλὰ πόνοις ἢ ἀξιονικὸς φύσεως, ἀναγώνιστος διατελέσειν, οὐδ' ἂν οὗτος ἔγωγε δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης. Pollux hoc nomine gymnicos omnes intelligit, i. παλαιστάς, δρομεῖς, πύκτας, δισκοβόλους & ἁλτικούς, id eſt, luctatores, curſores, pugiles, diſcum in ſublime iaculantes, ſaltus pernicitate contendentes.

Ἀθλητικὸς, οῦ ὁ, athleticus: vnde ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, certamina athletarum. ἀθλητικὸν σῶμα, corpus robuſtum & exercitatum, apud Plutarch. ἀθλητικὴ ἕξις, habitudo corpulẽta & firma apud Ariſtotelem.

Ἀθλητικῶς, athleticè, more athletarũ. Inde apud Plautũ pugilicè & athleticè valere, pro optimè & firmiſsimè.

Ἄθλιος ὁ, miſer, ταλαίπωρος, miſerabilis, ærumnoſus, infortunatus, fœmininum, ἀθλία. ἀθλία συμφορά, miſera calamitas, Plato de Legib. ἀθλία ψυχὴ, miſera anima, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Ἀθλιότης, ητος ἡ, miſeria, ærumna.

Ἀθλίως, miſere & infœliciter. ἀθλίως διακείμενος, apud Demoſthenem.

Ἀθλοθεσία, vide in Ἀθλοθέτης.

Ἀθλοθετέω ῶ, ludos præbeo, præmium certantibus ppono. ἀθλοθετοῦντες, erant, inquit Budæus, iudices & arbitri, quare ἀθλοθετῶ etiam ſignificat ἀγωνοθετῶ.

Ἀθλοθέτης, ου ὁ, deſignator ludorum, præfectus certaminum, βραβευτὴς, munerarius certaminis præſes, qui certamina exhibet ac præmia proponit. Lucian. ἐν τῷ ἁλιεῖ, οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦσιν εἰώθασιν, ὅταν ὑποκριτὴς ἀθλῶν ἢ ποσειδῶνα ἢ τὸν δία ὑποκρινόμενος μὴ καλῶς ὑποκρίνηται, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν, id eſt, Athlothetæ flagris cedere ſolẽt, ſi quis hiſtrio Mineruam aut Neptunum aut Iouem ipſum agens, minus rectè, neque pro deorum dignitate repræſentet. Vide & apud Ariſtot. ca. 4. lib. 1. Moralium. ἀθλοθέτης, autẽ dicitur ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς, ἀγωνοθέτης ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς. Diony Seruatorẽ noſtrũ ἀθλοθέτην, vocat, & ἀθλοθεσίαν, vitã Euãgelicã ab ipſo iudice & athlotheta inſtitutã & ppoſitã.

Ἀθλοθεσία, ας ἡ, ἀθλοθεσία, certaminis cura, apud Ariſtophan. item mutua depoſitio vtriuſque concertantiũ, αἱ παραβολαί.

Ἆθλον τὸ, præmium, pretium, emolumentum, ἔπαθλον, κέρδος· μηδὲν ἆθλον ὑπολείπω, i. nihil reliquum facio de quo certetur. Thucydid. lib. 2. οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντες τοῖς προσήκουσιν ἄθλοις τῆς ἀρετῆς. Thucydides lib. 3. τὰ δὲ κοινὰ λόγῳ θεραπεύοντες, ἆθλα ἐποιοῦντο, id eſt, prætextu Reipub. curandæ quæſtũ faciebãt: licet Valla exponat decertabãt. interpres Græcus melius, qui ἆθλα interpretatur ἔπαθλα, αὐτὶ τοῦ κέρδη. Idem enim alibi, ἆθλον, inquit, ὁ ἀγὼν ἀρετῆς, ἆθλον δὲ τὸ ἔπαθλον οὐδέτερον. Lucian. in Anacharſide, ἀναιροῦνται τὰ ἆθλα, i. tollit præmia, Antiphilus epigrammat. Ἀμίᾳ σοὶ μυκηθμὸν ἀγγελίοις, ἔργα τὰ χειρὸς Ἐκπρεπὲς, δισσὰς τ' ἆθλα λέγει πλέων, vbi ἆθλα, i. ἄθλους. ἆθλα τιθέναι, præmia proponere, Iſocrat. in Panegy. & Plato de Legib. ἆθλα προτιθέναι, præmia, ibidẽ. ἀναιρεῖσθαι τὰ ἆθλα, tollere præmia. ἆθλον etiam apud Platonem de Leg. accipitur pro gymnaſio.

Ἆθλος, ου, ὁ, certamen, conatus, ærũna. Plutarch. in Camillo, οὗτος ὑπέστη τὸν ἆθλον ἑκούσιος, i. hic lubens negotium ſuſcepit. Iſocrat. ad Philippum, ἄλλοι τὴν ἀνδρείαν Ἡρακλέους ὑμνοῦντες ἢ τοὺς ἄθλους ἀναμετροῦντες διατελοῦσι.

Ἀθμονία, populus tribus Cecropidis, Harpocr.

Ἀθλοφόρος ὁ, præmium ferens, certator, præmium reportans.

Ἄθολος ἢ Ἀθόλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illimis, purus, lympidus. Heſiod. de fonte liquido dixit.

Ἄθοος, & per ſynæreſin, Ἄθως, id eſt, ἄθως, mons. Thraciæ, vide Stephanum in dictione Ἄθως.

Ἀθορύβητος, ου ὁ, imperturbatus, tranquillus.

Ἀθόρυβος, quietus, placidus, integer, qui nullam accepit offenſionem, imperturbatus.

Ἀθορύβως, ſine tumultu, tranquillè, citra ſtrepitum.

Ἀθραγένη, ης ἡ, athragena, arbor viti ſimilis, Theophr. lib. 5. cap. 10. hiſtor. plant.

Ἄθραι αἱ, minæ, contentiones.

Ἄθρας, currus Rhodiis.

Ἄθραυστος, ου, ὁ ἢ ἡ, inuulneratus, infractus, non friabibilis, qui frangi nequit, integer, qui nullam accepit offenſionem.

Ἀθρέω, ῶ, ήσω, ηκα, actiuum, video, cerno, ἀτενίζω, cõſtanter circunſpicio, ſcrutor, oculis veſtigo. Iſocrat. πρὸς φίλιππ. εἴ τις ἀθρήσειε καὶ σκέψαιτο τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς, id eſt, ſi quis aliorum diſpiciat, & ſpectet calamitates. Ariſtoph. νεφ. φέρε ἴδω, ἀθρήσω πρῶτον ὅ, τι δρᾷ, τουτονί. age videam hũc, quid agat. * Plato identidem habet ἄθρει δὴ, vt σκόπει δὴ, & ἄθρει μὴ, Plato in Gorg.

Ἀθρηνεὶ, citra lachrymas.

Ἀθρήμματα τὰ, munera à cognatis miſſa nouis nuptis, apud Lesbios.

Ἀθρήνη, genus apis, Suidas.

Ἄθριβις, vrbs AEgypti.

Ἄθριξ, ἄτριχος, carens capillis, glaber, læuis: ἄκομος.

Ἀθρομάδιστος, nullo modo ſentiens putredinẽ, ſic Gaza apud Theophr. hiſto. plant. lib. 5. * apud Themiſt. in Poſt. legitur ἀσαπέδιστον.

Ἄθριψ, ιπος, vermiculus, vt coſſus, vt tinea & teredo.

Ἀθροίζω, ίσω, actiuum, id eſt, congrego, glomero, colligo, copulo, contraho, cogo, συνάγω, conſtipo, recondo, ἀθροίζω πυράν, id eſt, ſtruo rogum. Plutarch. in Romul. ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτούς, i. confluentes ad illos ſeu coeuntes.

τοι ἀθροισθέντες,i.vniuerſi,conferti conglobatíque. ἀθροισθέντες ἐπὶ θύραις,i,qui ad fores conuenerũt. ἠθροίσθησαν αὐτῷ, id eſt,ad ipſum coierunt. Iſocrat.de pace,χρὴ πόλιν μὲν συνοικίζειν, μὴ ἐξ ἁπάντων ἀνθρώπων εἰκῇ πολλοὺς πολίτας ἀθροίζοντας, ἀλλὰ τοὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν πόλιν οἰκησάντων μᾶλλον τῶν ἄλλων διασώζοντας. Plato epiſt. 7, εἰς μίαν πόλιν πᾶσαν σικελίαν ἀθροίζειν,in vnam vrbem cogere totam Siciliã,& colligere. * ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν,Plato in Phæd.ſignificat contrahi in ſeipſum,i.apud ſe eſſe,& ita ſæpe vtitur.

Ἀθροίσιμος,ὁ καὶ ἡ,frequens,celebris,confertus. ἀθροίσιμος ἡμέρα,à Gregorio vocatur dies Epiphaniorum.

Ἄθροισις,εως ἡ,congregatio,collectio,frequentia.

Ἄθροισμα,ατος τὸ,idẽ.

Ἀθροισμὸς,οῦ ὁ,aceruus,ἄθροισις,collectio,collectus,ſubſtantiuè,aggregatio,πλῆθος,σωρός,μα,congeries.

Ἀθροιστικὸς,οῦ ὁ, congregatiuus,collectiuus, vim habẽs aggregandi.

Ἀθρόον,repente.

Ἄθροος,ου τὸ,turbatio.

Ἀθρόος,ου ὁ,καὶ Ἄθροος,ου, συναλλάβως, pro eodem,i. denſus,frequens,ſtipatus,effuſus,aceruatim congeſtus,promiſcuus,ἀχέρωος,πολὺς,ὁμοῦ πᾶς ἄθρου καταρρέοντες,ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ καταχεόμενοι,i. confertim & ſimul deſcendentes. ἄθροι φεύγουσι,i.agmine vno fugam intendunt,&c. Ita ἀθρόοι,i. ſimul omnes. οὐκ ἀθρόοι, id eſt, pauci. ἀθρόα πάντα αὐτῷ περιέστησα,i.effeci vt omnia illum agminatim circunſiſterent. ἀθρόον ποιῶ,i.cogo vniuerſum. Thucydid. ἀθρόοι ἐμβοῶντες, vbi L. Valla exponit, identidem vociferatus. Theocr. in edyllio, κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ ἀθρόος,&c. id eſt,cecidit autem in nigram aquam cõfertus,i.vt ita dicam,vno ictu. Hac enim dictione ſubitanea mutatio denotatur: vnde & pro repentino & ſubito etiam accipi ſolet. Plato in epiſt.ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ,μάλιστα μὲν ἀθρόους,εἰ δὲ μὴ,κατὰ δύο κοινῇ,i,aggregatos. Ibidem,ξυνελέγησαν ἀθρόοι, vnum in locum ſunt congregati. In epigram. μονολίθιον,καὶ δὴ κατεχεύατο ἀθρόα γῆ,&c. Bianor epigrammat. ἔκεσε ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος,i. ruit ex ſummo ſeu tecto domus vniuerſa,i.tota ſimul. ἀθρόος καὶ πολὺς, Galenus li.ad Glauc. φυλακτέον ἀθρόας τε καὶ πολλὰς κενώσεις, cauendum eſt ab effuſis & multis vacuationibus,i. impetuoſis.Ibidem,ὅτε κένωσιν ἀθροωτέραν οὐδεμίαν,ὅτε ἀπνοίαν μακροτέραν φέρουσι, neque vacuationẽ ferunt pleniorem,ſeu integrã. τὸ ἀθρόον,i.ſimul totum,legi & ἄθρουν, vt ἄθρουν στρατόπεδον, pro exercitu ingentibus copiis inſtructo. Etym. ſcribit hoc nomẽ, quando repẽtinum ſignificat, in antepenultima acui debere, quando verò congregatũ,in penultima cum ſpiritu aſpero in prima ſyllaba Atticé.

Ἀθροότης,ητος ἡ,collectio, cumulus. Alex. Aphrodiſ. in probl.vniuerſitas,vniuerſa copia.

Ἀθρόως,confertim,vniuerſim,ſummatim,affatim,planè,ſtatim,cumulatè,εἰσάπαξ, rẽpentè,ταχέως, impetuoſe, raptim,publicè,cõmuniter.huic opponitur κατὰ βραχύ. Lucian. ἐμπεσὼν ἀθρόως, i. totus repente lapſus . dicitur & ἀθρόον,aduerbialiter pro eodẽ. in Epigrã. Apollonidæ de ceruis li.1,Τὰς δὲ περιστεροῦσας ἰχθυὸς ῥόος ἀθρόον ἄφνω,Χειμερίη συναγεὶς δῆσε πάγοις πεδία. ἀθρόον,i.repente, vt ἀθρόον & ἄφνω ponantur ἐκ τοῦ παραλλήλου.

Ἄθρυπτος,ὁ καὶ ἡ, ſeuerus,virilis,nõ delicatus,nõ fractus, pertinax,ἀνδρώδης,μὴ βλακεύων,μὴ χαυνούμενος, μὴ μαλακιζόμενος,firmus, vt Aldus exponit,durus : vnde ἄθρυπτος δίαιτα, victus nõ delicatus,in carmine Pythagoræ. Plu. in Pericle,ἄθρυπτον εἰς γέλωτα πρόσωπον σύστασις,id eſt,vultus ſeueritas & triſtitia.

Ἀθρύπτως,ſeuerè & durè.dicitur & ἀτρύπτως. ἀθρύπτως καὶ αὐστηρῶς διαιτᾶν,durè atq; auſterè vitam agere,apud Plut.

Ἀθύαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,profanus.

Ἀθυμέω,ῶ,ὠ,ήσω,dolore conficior,lãgueo, ſum ſegnis, mente ægreſco,animo concido,me diſcrucio,animo diſcrucior. Thucy.lib.6.cum accuſat. ἡμεῖς δὲ τὴν ὑμετέραν ἀρχὴν,ἣν καὶ παύσῃ,οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτὴν,i.nos verò noſtri imperii,etiam ſi ceſſarit,finem non expaueſcimus. Idẽ li. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειρήσειν, ꝓ recuſo cõfligere,i.ὀκνῶ ἢ δέδια,vt vult Græcus interpres. Iſocr. in Euagora,τίς οὐκ ἂν ἀθυμήσειεν,ὅταν ὁρᾷ τοὺς μὲν περὶ τὰ ἄλλα καὶ ἐπίκαιρα συμβάντας ὑμνουμένους καὶ ῥαψῳδουμένους,ἑαυτὸν δὲ περὶ ὧν,μηδ' ἂν ὑπερβάλλῃ τὰς ἐκείνων ἀρετὰς,μηδέποτε τούτων ἐπαίνων ἀξιωθησόμενον; i. quis nõ animo conciderit,&c. Plutarch.in Publicola,τοῖς αὐτῶν νεκροῖς ἀθυμοῦντες,i. quibus animi ob cædes ſuorum cõciderunt. Sophocl. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ ᾖ,angor vehementer,an ſit.

Ἀθυμία,ας ἡ,animi remiſſio,triſtitia, ægritudo animi, animi deliquiũ, mœror,λύπη,animi cõſternatio, lãguor, ſocordia,animi defectio,animi languor,anxietas, animi ſolicitudo, deſperatio, animi demiſſio. ἐν ἀθυμίᾳ εἰμὶ, i. abiicio animos. εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐνέπεσον,in extremã triſtitiã redactus ſum.ſic AEſch. aduerſus Cteſiph. Xeno. l.1. Pæd. τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας,præſtat animi demiſſioni. * ἀθυμίαστος opponitur τῷ θυμαστῷ ab Ariſtotel.

Ἄθυμος,ὁ καὶ ἡ,triſtis,mollis,non animoſus,ignauus,inſtrenuus,ἀνέλπιστος,i.deſperans,ſocors, nihil ira commotus,vt Eraſm.exponit, quaſi ſine ira. ἀθυμότερον γίγνεσθαι, animum magis demittere, Xenoph.lib.5. Pædiæ.

Ἀθύμως διάγειν, triſtem vitam degere,dolere,& animo ſuccumbere.Iſocra.in Panegy.vbi ab eodem etiam ἀθύμως διακεῖσθαι, pro deſperare dicitur. ἀθύμως γὰρ ἀπειπὼν τῶν συμμάχων διακείμενοι,&c. Xenoph. ἀθύμως ἔχω περὶ τοῦ φίλον κτᾶσθαι,deſpero amicos habere.

Ἀθὺρ, menſis quidam AEgyptiorum,in Epigram.

Ἀθυρεύεσθαι, ſaltare, ludere. Propriè de pueris qui foris diſcurrunt,ab α priua. & θύρα,ianua.

Ἄθυρμα, ατος,luſus,ludus,delitiæ,παίγνιον,ludicrũ. Od. σ,ἄγοντες ἀθύρματα. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ἅπασαν ἐκείνην τὴν τοῦ πολέμου τὴν ὑπογραφὴν,παίδων τινῶν ἀθύρματα εἶναι νομίσαι, καὶ παιδιὰν μᾶλλον ἢ πόλεμον,&c.i. vniuerſam illã belli deſcriptionem, puerorum quorundam ludicra eſſe exiſtimare, & luſum magis quàm bellum. Idem,τὰ παιδία τὰ μικρὰ πρὸς τὰ ἀθύρματα κέχηνε καὶ ἐπτόηται.

Ἀθυρμάτιον,ου τὸ,diminutiuũ ab ἄθυρμα. Lucian.in dialog.Doridis & Galateæ,de Cyclope loquẽs,ἔφερε δὲ ὁ ἱμερτὸς ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα,i. delicias ſuas vrſi catulum in vlnis ferebat.

Ἀθυρογλωττία , ας, linguæ incontinentia, linguæ effrenis indulgentia.

Ἀθυρόγλωττος ,ου ὁ, garrulus, qui eſt lingua effreni, blaſphemus, ἀχάλινος. * ἀθυρογλώσσος. Euripi. in Oreſte. cuius lingua nullis quaſi foribus cohibeatur.

Ἄθυρος, patens,apertus, ſine ianua aut oſtio, patulus: item ἄπυλος,ἄναρχος. Herodian. παιδίον ἄθυρον, puer ludibũdus, Polit.interprete.

Ἀθυροστομία ,ας ἡ,dicacitas. dicitur & Ἀθυροστομίη,in Epigrammat.oris licentia.

Ἀθυρόστομος,ου ὁ, qui linguæ temperare non poteſt.

Ἀθύρω,ludo,παίζω,prima breui.

Ἀθύρωτος, nullo oſtio obſtructus. ἀθύρωτον στόμα, apud Plut.os effrenatum ſeu effrene & quaſi ianitoris egens.

Ἀθύσσω,miſceo,alapis percutio.

Ἄθυτος ,ὁ καὶ ἡ, ꝓphanus,inſacrificabilis: vnde ĩ prouerbio dicitur, ἄθυτα ἱερὰ κατεσθίειν,i.nõ ſacrificata ſacrificia deuorare, quod eſt, cõmoditatem aliquã de improuiſo præter ſumptum obiectũ abripere. Latinè autẽ effertur hoc modo, Sine ſacris hæreditas. Nazáz. ἐν τὸ ἄχρι τούτου, τὸ μέγα καὶ ἄθυτον ἱερεῖον,ἵν' οὕτως εἴπω,&c. ingens & inſacrificabile ſacrificium,vt ita dicam. AEſchin. contra Cteſiphon. ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων ὄντων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον,i.ſacris non litantibus.

Ἀθῷος ὁ,innocẽs,ſeu innocens à peccato,mũdus, illæſus,dãni expers,non mulctãdus,qui eſt citra noxã. Dem. περὶ τοῦ στεφάνου, ἀθῷος τῆς φιλίππου δυνάμεως, i.ἀβλαβὴς, qui ſine offenſione euaſit Philippi potentiã, ἀζήμιος, innoxius à potẽtia. ἀθῷον ἀφίημι,vt purũ dimitto, Demo. ἀθῷος,habe-

re adſcriptum, docet Stephan. περὶ πόλεων. παρὰ τὸ θῶ, τὸ τιθέναι, ἄλλα ζημιῶ. vnde θῶος, & cum α priua. ἀθῶος. Ariſtoph. περὶ πρ. cum genitiuo, σὺν σώματι ἀθῶον ἦν, i. verberibus immune & ſacroſanctum.

Α᾽θῶος, Athous, τοπικὸν ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἄθως.

Α᾽θῳόω, ῶ, ἀθῳῶ, non mulcto, immunem facio, innoxium facio, purifico, abſoluo, libero. Conſtruitur autem, vt Conſtat. Laſcar. docet, hoc modo. ἀθῳῶ σε τῇ δίκῃ, pro ἀθῷόν σε ποιῶ, i. innocentem, ſeu expertem te cædis facio, ſeu declaro. ἀθῳῶ σε τῶν ἐγκλημάτων, crimine te libero. Interdũ capitur pro ſum ſine iactura, ſeu ſum dãni expers. ἀθῳωθήσεται legitur lib. 1. Reg. cap. 26. i. innocens erit. Bud. in in epiſt. ad Eraſm. ... i. grauatus auſterã tuam, & ſuprà quàm par ſit exactam obiurgationem, in vniuerſum quidem teipſum inculpatum facientis, hactenus produxi orationem. μὴ σαυτὸν ἀθῶν, ne te purges. Planud. ex Catone lib. 2. Ignoſcere tu tibi noli. * Α᾽θῳῶσαι, i. δικαιῶσαι, inde Α᾽θώωσις.

Α᾽θώπευτος, ἀκολάκευτος, ἀπαθάριστος, inadulabilis, immitis cui quis non blanditur.

Α᾽θωράκιστος, ὁ καὶ ἡ, inermis.

Α᾽θως, ὁ, τὸν ἄθω, declinationis eſt Atticorum, accuſatiuũ tamen facit ἄθω, non ἄθων, vt docet Gaza lib. 2. Gramm. Virgil. 1. Georg. Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta ceraunia telo Deiicit. Nam ſic & Theocritus in edyl. ζ. ἢ ἄθω ἢ ῥοδόπαν ἢ καύκασον ἐσχατόωντα, id eſt, aut Athô vel Rhodopen vel Cauſacum extremũ. Aeſchines cõtra Cteſiphon. ὁ τὸν ἄθων βασιλεὺς ὁ τὸν ἄθω διορύξας. Marcus Tul. lib. 2. de Finib. Athone perfoſſo dixit in ablatiuo caſu, vt declinetur hic Athon, onis. Sic & Seruius in 1. Georgicorũ, Athon, inquit, mõs eſt Græciæ, Rhodope Thraciæ: item in eum verſum libri Aeneidos duodecimi Quantus Athos aut quantus Eryx, &c. Quantus Athõ inquit, hæc eſt vera lectio. Nam ſi Athos legeris os breuis eſt & verſus non ſtat, Athon autem dici accuſatiuus indicat: nam hunc Athona facit ſicut Apollon Apollona. Quod autem Herodotus hunc Athon & hunc Apollõ dicit, Atticæ declinationis eſt. Athon autẽ mons eſt Thraciæ adiacens circa Lemnon inſulam. Hæc ille: Miror ego virum tam anxiè doctum ita hallucinatum fuiſſe, vt putarit verſum claudicare, ſi Athos legatur, cùm ἄθως Græcè per ω ſcribatur, nec meminerit eadem forma Virgilium enuntiaſſe illud, Androgeos offert nobis ſeſe agmina iungens. * De hoc monte, vide Herod. in Polym. & de eius perfoſſione facta à Barbaris. Thucydides libr. 4. καὶ ἄθως τῆς ἀκτῆς ὄρος ὑψηλὸν τελευτᾷ ἐς τὸ αἰγαῖον πέλαγος, &c. hunc montem, cùm continenti coniunctus eſſet, Xerxes ducta foſſa inſulã reddidit: vnde Iuuenalis, Velificatus Athos. Fuit autem foſſæ latitudo tanta, vt duæ triremes iunctæ enauigarent. Eſt in eius cacumine vrbs eiuſdem nominis ἄθως, in qua homines duplo temporis quàm alibi viuant: hi ἀθῶται, Athotes dicuntur ab Herodoto, quos triginta centũ annos viuere refert. Notandũ prætera nõnullos grãmat. declinare ἄθως τοῦ ἄθω, & per ſynæreſin ἄθως. ἄθως, inquã vt μίνως μίνως, vnde fiat ἄθω, in accuſat: nõ inficiantur tamen declinari ἄθως τοῦ ἄθω, vt μίνως μίνω. Ab ἄθως fit locale nomen Α᾽θῶος, & fœmininum Α᾽θωΐς, pro montis incola: nam pro ciue dicitur Α᾽θωΐτης, authore Stephano.

Α᾽θῶται, Athotes, populi quos triginta ſupra centum annos viuere dictum eſt.

Α᾽θῴως, citra damnum, innocenter.

Α᾽θώωσις, εως ἡ, impunitas, vt fugientium ad templa. * dicitur etiam Α᾽θώωσις, abſolutio rei & liberatio per acceptilationem in Pandect. ἀπαλλαγὴ καὶ ἀθώωσις. ἀθῳωθεὶς, iuſtificatus & impune ferens, in prouerb.

Αἱ, articulus fœminini generis aſpirato ſpiritu ſine accentu: relatiuũ autem ſpiritu itẽ aſpirato & cum accẽtu αἳ ἀντὶ τῆς αὗται. Eodem ſolet vti Homer. ἀντὶ τοῦ αὗται, i. hæ. Cæterum quum accipitur pro vtinam ὄφελον, κατὰ ἀπόκοπὴν τοῦ αἴθε, tenui eſt ſpiritu & accentu circumflexo. Αἶ autem interdum acuitur cum ſpiritu tenui, & tũc eſt σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, ſeu θρηνητικὸν, i. hei. quod tamen circumflecti Suidas tradit. Ariſtoph. in Pluto, αἲ τάλαν, ô miſer, vel hei, heu te miſerũ: vnde fit Αἰάζω ἀντὶ τοῦ θρηνῶ. interdum geminatur, αἲ αἲ, i. heu heu. Lucianus in dialogo cuius titulus φιλόπατρις, φῦ, φῦ, φῦ, φῦ, ... ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ... αἲ αἲ, αἲ, αἲ ... ἐλπίδες, ô vanas ſpes: exclamantis eſt cum dolore. Antipater Epigrãmatarius, ... αἲ αἲ, &c. Αἰ pro εἰ etiam legitur. Thucydid. libr. 5. καὶ αἴτινα τοῖ λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχωντι, ἀποδόμεν ταῖς πολίεσι πάσαις, ſi quem Lacedæmonii puerum habeat, reſtituere ciuitatibus ſingulis. Idem ibidem mox, ἀποδείξαντας δὲ τοῖς συμμάχοις ξυμβαλέσθαι, αἴκα αὐτοῖς δοκῇ, αἰ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς συμμάχοις οἴκαδ᾽ ἀπιάλλην, i. indicantes ſociis congrediendum, ſi ipſis videretur: quod ſi etiam aliud videatur, ſociis domum ſecedendum. Plutarchus in Lycurgo, αἰ δὲ λῆς πεῖραν λάβε, i. quòd ſi vis, periculum facito. ſic Ariſtoph. αἰ λῆς, i. εἰ θέλεις, ſi forte, cum optatiuo, Apollon. Theocr. edyl. ε. αἴ τοι πεισόμεναι, τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀείδειν, i. ſi tibi crederem, Daphnidis dolores ferrẽ, quod Doricè fit. αἶμ, ſi, apud eundẽ. Legitur etiã αἰ p vtinam. Herod. li. 1. αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν ἐπὶ λυδῶν παῖδας σὺν ἵπποισι, i. vtinam Dei id inſulanis in animũ inducãt, aduerſus Lydos cũ equis contẽdere. Sic apud Gregorium Nazanz. αἲ θανόν, pro vtinam fuiſſem mortuus. Hom. Odyſ. ο. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴποιμι, vtinam ſic dicerem.

* Αἶα, ας ἡ, terra, i. γῆ ſeu γαῖα, ora, terrarum orbis. Fit autẽ à γαῖα, κατὰ ἔλλειψιν, vt notat Gaza li. 4. grammat. Hom. Iliad. β. ... αἶαν, ... &c. Iliad. γ. φυσίζοος αἶα, alma tellus. Item Αἶα, Aea, Colchidis vrbs eſt, vel, vt aliis placet, ... κολχίδος ... Apollon. 2. Αἶα γὰρ κολχὶς ... & paulo pòſt, ... αἶαν.

Αἴαγμα, ατος τὸ, luctus, lamentatio, θρῆνος: interdum etiam οἴκτισμα.

Αἰάζω, μ. αἰάξω, ſunt etiam qui αἰάω, lamentor, θρηνῶ, lugeo. Gaza αἰάζοντας, vertit, tibicines & lamẽtantes apud Ariſtot. lib. de Generat. animalium 5. cap. 7. Fit autem ab αἶ, pro heu. Sophocl. νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί.

Αἰαίη, Medea. Inſula quoque Circes eodem nomine appellatur, Etym.

Αἰακίδης, ου ὁ, Aiacides, patronymicum ab αἰακὸς, ſic dictus eſt Achilles ἀπὸ τοῦ προπάτορος αἰακοῦ. Homerus Iliad. β. ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐν νήεσσι ... αἰακίδαο.

Αἰακίζω, verbero.

Αἰακὸς, Aeacus, vir Græcorũ fuit pietate & religione præſtantiſſimus, vt refert Plutarch. in Theſeo. Poetæ fingunt eum eſſe Inferorum ianitorẽ. Lucian. in dialog. Diogenis & Alexandri, ... αἰακὸς, ... Idem in dial. Menippi & Aeaci, οἶδα ταῦτα καὶ σὲ, ὅτι πυλωρὸς εἶ, i. noui hæc & te quòd ſis ianitor. verba ſũt Menippi ad Aeacũ. Fuit autem Iouis filius, de quo & Aeacidis vide Iſocr. in Euag.

Αἰακτὸς, deflendus, Ariſtoph.

Αἰανὴς, grauis, χαλεπὸς, difficilis, niger, σκοτεινὸς, pro αἰνός. Sophocl. in Aiace, νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, &c. i. σκοτεινῆς.

Αἰάντειον τὸ, Aiacis tumulus. Philoſtr. in Heroicis.

Αἰάντειος, ου ὁ, poſſeſſiuum eſt à nomine, αἴας. vnde Agathias Scholaſtic. poeta Epigrammat. μή με τὸν αἰάντειον ... ὅπλα ... &c.

Αἴας, αντος ὁ, Aiax: in vocatiuo αἶαν. deducitur vel ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, i. à lamentando, vel ἀπὸ τοῦ αἴσσειν, id eſt, ab impellendo. De vtroque Aiace, Locro ſeu Locrenſi & Telamonio,

monio, vide apud Home. Iliad. β, in Locrorum deſcript. & apud Philoſtratum in Heroicis.

Αἰθάλη, θύρα, ianua.

Αἰβοῖ, heu, dolentis eſt & indignantis: interdum admirantis. Ariſtoph. in nubibus, Αἰβοῖ, πότερόν γ' ᾄδω, &c. i. papæ. Idem, αἰβοῖ τάλας, hei miſero. Idem, αἰβοῖ, τί λαλεῖς; λιγυ- ... ἤδη ἀδόντις, ait interpres eiuſdem.

Αἶγα, capram, à nominatiuo αἴξ.

Αἴγαγρος, ſeu Αἰγάγριον, id eſt, αἴξ ἄγριος, caprea.

Αἰγαῖον πέλαγος, AEgæum pelagus. dicitur & Αἰγαῖος πόντος, pótus AEgæus, ſeu mare AEgæum, id autem eſt circa Cycladas inſulas.

Αἰγαίων, ὦνος, AEgæon, deus marinus ſeu dæmon centimanus, filius οὐρανοῦ καὶ γῆς, vt vult Heſiodus, vel γῆς καὶ πόντου, vt Eumelus. de hoc Homerus Iliad. α, ὃν βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες αἰγαίωνα, &c. vbi interpres eum facit Neptuni filiũ. Capitur & pro AEgæo mari. producit penultimam obliquorum, vt docet Gaza lib. 3.

Αἰγανέα, vel Αἰγανέη, ης ἡ, iaculum, ſpiculum, tragula, telum, haſta. Euſtath. ſcribit iaculi leuioris eſſe ſpeciem, ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἱέσθαι, quòd longius mittatur, vel quòd ancyle (id autem ſignificat iaculi anſam, i. λαβὴν) ex pelle concinnaretur caprina, vel παρὰ τὸ ἄγαν ἰέναι ἡ παρὰ τὸ ἐνδεῖν αὐταῖς εἰς αἰγῶν ἄγραν, aut fortè quòd habeat amenta ex pellibus caprinis confecta, Etym. Homer. Odyſſ. δ, δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, tragulas torquentes. Apollon. 2, ὀρέξατο πολλὰς αἰγανέην, telum intorſit.

Αἴγαρον, vtinam, enim, Heſich.

Αἴγδην, aduerb. ſubitò, ὁρμητικῶς. παρὰ τὸ ἀΐσσω, Apollon. 2, ἤλασε μηρὸν αἴγδην, impetuoſe femur percuſſit.

Αἶγε, illæ.

Αἰγέη, pellis caprina.

Αἰγείδης, ου ὁ, AEgides, patronymicũ ab AEgeo Theſei patre, vnde & AEgides Theſeus dictus.

Αἴγειος, ου, caprinus. Homer. Iliad. γ, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ.

Αἰγείπυρος, Theophraſt. lib. 2. hiſtor. plant. φασὶ δὲ ἐκτρέφειν καὶ τὸ πόλιον, ὅταν αἰγείπυρος εὖ πολύ. vbi Gaza, Inquiũt & polium gignere culices, quando copioſè fructificat. ſcribitur à quibuſdam Αἰγίπυρος.

Αἴγειρος ἡ, populus, ſed nigra propriè. Nam alba populus λεύκη dicitur, vt videre eſt apud Theophraſt. lib. 3. hiſtor. plãt. ca. 1. & li. 5. de cauſ. plant. c. 8, vbi multa de earũ differentia. Item apud Dioſco. lib. 1, qui etiam ex hac arbore refert lachrymam fluere, quæ tranſeat in electrum. Seruius Virgilianus interpres, Phaetontis, inquit, interitum flentes ſorores Phaetuſa & Lampethuſa, deorum miſeratione in arbores mutatæ ſunt, quas Virgilius nũc populos vocat, vt lib. 10. AEneidos, Nanque ferunt luctu Cygnum Phaetontis amati, Populeas inter frondes vmbrámque ſororum Dum canit, &c. nunc alnos, vt in Ecloga ſexta, Tum Phaetontiadas muſco circundat amaræ Corticis, atque ſolo proceras erigit alnos: Quæ cauſa fortè fuit, vt nonnulli αἴγειρον, alnum Latinè verterint. Eſt autem populus arbor Herculi ſacra. vnde Virgil. libr. 8. AEneid. Herculea bicolor cum populus vmbra Velauítque comas, foliíſque innexa pepẽdit. Vbi videto Seruium. Solet autem ἡ λεύκη ἐξαιγειροῦσθαι, i. populus alba in nigram mutari, authore Theophraſto de cauſ. plant. li. 2. ca. 21, Meminit huius arboris idem, lib. 1. hiſtor. plant. cap. 3, & Ariſtotel. lib. 1. de generatione animalium, ca. 18. Deducitur autem αἴγειρος, à verbo αἴσσω, vt docet Gaza lib. 3. Grammat. interpres Homeri, ὠνομάσθη δὲ, inquit, ἀπὸ τοῦ ἱέρσεως αὐτῆς ἀναδόσεως.

Αἰγελάτης, ου ὁ, caprarius, in Epigram.

Αἰγερία, AEgeria, nympha ex qua Comminius filium ſuſcepit, Plutarch. in Parall.

Αἰγεύς, έως, AEgeus, proprium regis Athenienſium, patris Theſei.

Αἰγιάλεια, ας ἡ, vxor Diomedis. Hoc nomine etiã ἡ ἀχαΐα eſt appellata, vnde Αἰγιαλεῖς οἱ ἀχαιοί. Sunt qui αἰγιάλεια referant olim dictam Peloponeſon.

Αἰγιαλίδες αἱ, membranæ in oculis natæ, aut cicatrices oculorum ſubalbidæ.

Αἰγιαλῖτις ἄμμος, littoralis arena, apud Dioſcor. lib. 5, Archias epigrammatarius, βαιὸς ἰδεῖν ὁ γέμμις ἐπ' αἰγιαλῖτιδι ταίῃ χηλῷ, &c.

Αἰγιαλόνδε, ad littus.

Αἰγιαλός, οῦ ὁ, littus, ora, ora maritima, παρὰ τὸ τὴν ἅλα ἐπινέμεσθαι τοῦ ἁλός, vel ἀπὸ τοῦ δίκην αἰγὸς ἅλλεσθαι. Eſt etiam proprium loci: vide Stephanum: eſt & pagus huius nominis iuxta Pontum, Homer. Iliad. β. Item in litore habitans: vnde Achaia propter vrbes in littore diſpoſitas ante αἰγιαλός, vocata eſt, teſte Plinio.

Αἰγιαλώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, littoralis, in littore habitans.

Αἰγιβότης, ὁ, caprarius, à capris depaſtus. Leonides epigrammat. ὅστις ... αἰγιβότην ... πετρήεις σκόπελον.

Αἰγίβοτος, ου ὁ, capras paſcens: vnde αἰγίβοτος γῆ, i. terra apta paſcendis capris. Diodorus Sardianus Epigram. αἰγιβότου σκέρβου λεπτὸν πέδον, &c.

Αἰγίδιον τό, hœdus, lib. 1. Reg. cap. 10.

Αἰγίζω, μ. ίσω, capras paſco, dilanio, flo vehemẽtius, aliquando ſignificat, διασπῶ, diuello & tempeſtate affligo.

Αἰγιθαλός, οῦ ὁ, parus, auis quæ apibus nocet, lib. 8. de nat. animal. cap. 3, & libr. 9. cap. 15, & 40: odio maximo proſequitur acanthyllida, teſte Plutarch. de odio.

Αἴγιθος & Αἴγινθος, auis quæ & ægithus, & ſalus Latinè appellatur.

Αἰγίκερως, capricrus, in Epigram.

Αἰγικορεῖς οἱ, AEgicores, ſic dicti ſunt quidã Athenienſium tribum quartam efficientes, qui rei pecuariæ operam dabant, Plutarch. in Solone.

Αἴγιλος, AEgilus, ſic dictus eſt populus in Attica tribus Antiochidis. Stephanus αἰγιλίαν appellat. Item αἴγιλος, id eſt, ægilus, genus herbæ capris gratæ, legitur apud Theocritum Edyllio 5, ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι, id eſt, meæ quidam cytiſum & ægilum capræ comedunt.

Αἰγίλουρος, feles, pro αἴλουρος.

Αἰγίλιψ, ιπος, ὁ, ἡ, ὑψηλός, præaltus, excelſus: vnde αἰγίλιψ πέτρα, i. ſcopulus prærruptus, rupes adeò alta, ὥστε ὑπὸ τοῦ ὕψους καὶ ταῖς αἰξὶ λείπεσθαι αὐτῆς ἐπιβαίνειν, i. vt præ altitudine à capris relinquatur, quòd ad eam non poſſint aſcendere. Eſt etiam αἰγίλιψ, πόλις κατὰ Ἠπείρου. Item in Epiro prope Corcyliam, author Homer. Iliad. β.

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, cerrus, ſpecies roboris ſeu quercus, Theoph. lib. 3. hiſtor. plant. ca. 9. Item αἰγίλωψ, auenam ſignificat frugiferam, & equis aptam: inanis enim auena, βρῶμος dicitur: quod colligere facile eſt ex Theophr. de cauſis plant. lib. 4. cap. 6, & 7. Nam cap. 6, refert τὴν ζειάν, i. ſemen mutari εἰς βρῶμον, id eſt, in auenam, inanem ſcilicet & ſylueſtrem. AEgilops certè apud eundem multis locis auena eſt ea, qua veſci equos videm⁹: quæ enim ab eo de ea traduntur, frugi, non herbæ ſterili competere videntur, vt li. 8. hiſt. plant. ca. 7, & vlti. ſæpius. quanquã idem non nuſquam etiã accipit ægilopa pro inani, vt lib. 5. de cauſ. plant. de iniuriis & peſtibus frugũ, cùm inquit, καὶ ὅσα δὴ συγγεννᾶται καθ' ἕκαστον σπέρμα, ὥσπερ αἶρα καὶ αἰγίλωψ ἐν πυροῖς καὶ κριθαῖς, i. & quæcunq; cum ſingulis ſeminibus naſcuntur, veluti loliũ & ægilops, i. auena in triticea & hordeacea ſegete. Plinius quoq; hac in dictione vagatur, nunc frugẽ, nunc herbã faciens. Eſt autẽ Dioſc. βρῶμος, auena frugifera, li. 2, & αἰγίλωψ, herba, & inanis auena, li. 4. Dicitur & αἰγίλωψ oculi vitiũ, quod in angulo oculi, qui eſt ad nares, fieri omnes teſtantur: eſſéque tumentem abſceſſum, qui in ea parte ſuppuret, quíſque antequam exulceretur, αἰγίλωψ dicitur: cùm autem diruptus abſceſſus fiſtulæ modo diſtillare cœperit, αἰγίλωψ tũc dicitur. confunditur tamẽ hæc differẽtia. Sonat autẽ αἰγίλωψ oculũ caprinum, à vitio ſcilicet & labe, quæ capris ferè propria eſt & cõtinua. αἰγίλωψ autem vocatur

ab ἀγχὶ, i. prope, & ὤψ, ὠπὸς, i. oculus, quòd prope oculum oriatur. Dioſcorid. li. 2, χοιράδας καὶ αἰγίλωπα ὠφελεῖ, i. ſtrumis & ægilopi prodeſt. Idem lib. 5, αἰγίλωπας ἀρχομένους, i. ægilopes incipientes, ſeu oculorum fiſtulæ, quas Græci AEgilopas vocant. Ita vertit Marcellus. Dicuntur etiã αἰγιλώπια. Idẽ lib. 2, αἰγιλώπια ἰᾶται, i. ægilopia curat. Idem lib. eodem, αἰγιλώπια ἀρχόμενα θεραπεύει, i. incipientibus ægilopiis medetur, vt Ruellius interpretatur, vel ægilopiæ incipienti, vt Hermolaus, vel vt Marcell. incipientes oculorum inter nares & maiorem angulũ abſceſſus, quos dicunt ægilopas, ſanat.

Αἰγίμωρος, inſula Lybiæ, vnde Αἰγιμωρίτης, gẽtile nomẽ.

Αἴγινα, ης, AEgina inſula vna Cycladum. vnde αἰγιναῖος ὀβολὸς, AEginẽſis obolus, ſeu AEginæus, apud Thucyd. lib. 5, de fœdere Athenienſium & Argiuorum, inquiẽs, per ſingulos dies ſingulis militib⁹ dari tres obolos AEginæos nomine ſtipendii. ἡ πόλις ἡ μεταπεμψαμένη διδότω σῖτον, τῷ μὲν ὁπλίτῃ καὶ ψιλῷ, καὶ τοξότῃ τρεῖς ὀβολοὺς αἰγιναίους τῆς ἡμέρας ἑκάστης. Sic dicitur & αἰγιναία δραχμὴ, AEginæa drachma, ibidem.

Αἰγιναῖα, τὰ, grandia rerũ venalium onera, μεγάλα τὰ φορτία. Deductum putant ab Attico talento, quod in AEgina inſula maximũ erat. Vnde Αἰγινοπῶλαι, mercium id genus venditores. Nam eſt ibi factum emporium, ob inſitã loci ſterilitatem, hominibus maritimam negotiationem obeuntibus. vnde, inquit Strabo, miſcellaneum onus AEginæam mercaturã dicimus, Cæl. lib. vndecimo, cap. 57.

Αἰγινήτης, ου, ὁ, AEgineta, qui AEginam incolit: vnde αἰγινητικοὶ μέδιμνοι, i. AEginetici modii, in Timone Luciani. Vide in dictione Μέδιμνος.

Αἰγινόεις, εντος, caproſus, capris abundans. αἰγινόεντα οὔρεα, Homer. in hymno Panos.

Αἰγίθαλος, ὁ, Salus, auis nomen, de qua Ariſtotel. lib. 9. de Natura animal. cap. 15. Salus, inquit Gaza eius interpres, vitæ commoditates & partus numero commendatur, ſed alterius pedis claudicate cedit.

Αἴγιον, vrbs Achaiæ, Homer. Iliad. β.

Αἰγίοχος, ὁ, AEgiochus, Iouis epitheton, i. αἰγίδοῦχος, ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, τουτέστι ὅπλον, i. geſtans ægida ſcutum: allegoricè autem, quòd procellas immittat, i. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet, deduci ab ὀχὴ, i. cibus, & αἲξ αἰγὸς, capra, quòd à capra ſit nutritus.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, ſemicaper Pan: ſic dictus quòd caprino fuerit corpore: filius fuit Valeriæ & Valerii, Plutarch. in parallelis, vbi ait Latinè dici Syluanum.

Αἰγιπόδης, ὁ, capripes.

Αἰγίπους, οδος, ὁ, idem.

Αἰγίπυρος, ægipyrus, genus plantæ. Theocrit. Edyll. 4, αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια, ægipyrus & cnyza & ſuaueolens citrago. Theoph. lib. 2. hiſt. plant. cap. 9. φασὶ δὲ ἐρυθραίνειν καὶ τὸ πολιον, ὅταν αἰγίπυρος ᾖ πολύς.

Αἰγὶς, ίδος, ægis, pellis caprina. Herodot. in Melpomene, αἰγίδας γὰρ περὶ ἄλλο τῆς ψιλὰς περὶ τὴν ἐσθῆτα φορέουσιν αἱ λίβυσσαι, &c. ægidas enim pelles caprinas, leues, fimbriatas circa veſtem induunt Libyſſæ. αἰγὶς etiam nunc Palladi, nunc Ioui attribuitur, & ſignificat clypeũ, & quandoque procellam & venti vertiginem. Virg. 8. AEneid.

-Arcades ipſum
Credunt ſe vidiſſe Iouem, quum ſæpe nigrantem
AEgida concuteret dextra, nimbóſque cieret.

Seruius ibidem exponit ægida, i. pellem Amaltheæ capræ à qua nutritus eſt. Idem Virgilius ibidem,

AEgidáque horrificã turbatæ Palladis arma. &c.

Vbi idem Seruius, AEgis propriè eſt munimentum pectoris æreum, habẽs in medio Gorgonis caput: quod munimẽtum ſi in pectore numinis fuerit, ægis vocatur: ſi in pectore hominis, ſicut in antiquis imperatorum ſtatuis videmus, lorica dicitur. Lucia. in dial. ἔρωτος καὶ διὸς, μὴ δόνει τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, i. ne quatias ægidem, ne fulmen geſtes. Apud Dionyſium & Pauſaniã un, rete ex coronis contextum, cuius vſum non explicãt. Cælius laneas ab eis intelligi coronas probabile putat, lib. 10. c. 6. vnde Ἐπαιγίζω, grauiter ſpiro. Eſt præterea ἡ αἰγὶς, quiddã quod pino arbori innaſcitur, apud Teophr. lib. 3. hiſt. plant. c. 10, & lib 5. c. 2. ibidem.

Αἴγιον, ciuitas Achaiæ: vnde Αἰγιεὺς, ciuis illius oppidi

Αἰγλάτωρ, ορος, ὁ, AEglator, pater Aretaphilæ, Plutarchus de virtutibus mulierum.

Αἴγλη, AEgle, filia Panopei, quã ſibi Theſeus adiunxit relicta Ariadne, author Plutarch. in Theſeo. Significat & ſplendorem, αὐγὴν, φῶς, λαμπάδα, λαμπρότητα, lucẽ, radios, λαμπηδόνα. Ariſtides ἐν τῷ φάρμακι ἰσθμικῷ, πόλεις τὸ οὐδὲ δύνανται λάμπουσαν αἴγλη καὶ χάριτι, i. ciuitates inſignes ſunt ſplẽdore & gratia. Inde σπινθὴρ αἰγλος. Eſt & AEgle nomen Nymphæ in Bucol. Virgilii. αἴγλη, AEgle etiã dicta eſt filia AEſculapii & Lambetiæ filiæ Solis. Item placentæ genus eſt.

Αἰγλήεις, εντος, ἡ αἰγλήεσσα, τὸ αἰγλῆεν, ſplẽdidus, λαμπρὸς, lucens, ſplendens, clarus, lucidus, luculentus. Iliados α, αἰγλήεντος ὀλύμπου.

Αἰγοβόσκος, ου, ὁ, paſtor caprarum.

Αἰγοδιώκτης, capriſequus.

Αἰγοθήλας, ὁ, caprimulgus, auis nomen.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Proclus de ſphæra, κατὰ τὸ αἰγοκέρωτος τετάρτην μοῖραν. Declinatur interdum Atticè. Nam Lucianus in accuſat. αἰγόκερων dixit. Plutarchus ἀπὸ δὲ αἰγοκέρω ὑδροχόος, i. à capricorno aquarius. Item fœnum Græcum ſignificat.

Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ, capriceps, auis de qua Ariſtoteles lib. 2. de nat. animal. cap. 22.

Αἰγονόμιον, id eſt, αἰπόλιον.

Αἰγονόμος, αἰπόλος, caprarum ductor, qui capras paſcit, locus capris paſcendis accommodatus. In Epigram. ἠλάθε φιλοχρόμουν αὔλιν ἐς αἰγονόμων. αἰγονόμου μυκάλης, capris paſcuum promontorium.

Αἰγόνυξ, υχος, qui vngulas habet caprinas, in Epigram.

Αἰγοπόδης, capripes, in Epigrammat. ἀμφίκερος ἱκέσιος αἰγοπόδης σάτυρος.

Αἰγοπρόσωπος, qui caprina eſt facie.

Αἰγοφάγος, cognomen Iunonis apud Spartanos: quòd capræ ibi illi immolarentur, Nicander.

* Αἴγυπος. Αἰγόφθαλμος.

Αἴγιλος, ου, ἡ, abſceſſus inter nares & maiorẽ angulum oculorum, per quem pituita aſſiduè diſtillat, & ſi negligatur, ad oſſa vſque dehiſcit in fiſtulam.

Αἰγιλώπια, ας, ἡ, abſceſſus eſt puſillus oblongúſque ſub ipſum palpebræ torulum, hoc eſt, vt ait Celſus, ſuper pilorum locum. Dicitur etiam χαλάζιον.

Αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ, vultur, γύψ, auis prædax. Ariſtotel. lib. 6. de nat. animal. cap. 1. Herodotus, αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα, &c. duo vulturum paria. Agathias Scholaſticus in Epigrã. Καὶ τὸν μὲν πτυὸν κατὰ γῆς δύο γῦπες ἔδουσιν. ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί. Heſiod. οἳ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, vbi interpres, ἀετοὶ, exponit, i. aquilæ. Sophocl. in Aiace, πταγῶσιν ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι, μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες.

Αἰγυπτιάζω, μ. άσω, habitum AEgyptiacum ſeu mores aut linguam imitor. αἰγυπτιάζω τῇ φωνῇ, linguam AEgyptiam æmulor. Interdum vafrè & verſutè agere, imponere, πανοῦργα καὶ δόλια καὶ ὕπουλα πράττειν, πανουργεῖν, κακοηθεύεσθαι, ſumptum à moribus AEgyptiæ gentis, vaframento & impoſturis infamatæ: vnde AEſchylus poeta, δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς αἰγύπτιοι, i. AEgyptii miri ſtruẽdis artibus. Quanquam nonnunquam αἰγυπτιάζειν accipi ſolet pro adurere, vt hoc carmine,

Χρόαν δέ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογὶ αἰγυπτιάσει, id eſt, tuum colorem Phœbus ardens igneis flammis aduret.

Αἰγυπτιστὶ, AEgyptiacè, AEgyptiaco ritu ſeu habitu, vafrè & verſutè. Theocr. Edyll. , οὐδεὶς κακοεργὸς δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων αἰγυπτιστὶ, i. lædit ſceleratus, aſtu AEgyptiaco

co obrepens iam nemo nocétve.

Αἰγύπτιος, AEgyptius, gentile nomen. αἰγύπτιος πλινθοφόρος, de ſordido atque infimæ ſortis homine dicebatur, Eraſmus in Chiliad. αἰγύπτιος δικαστὴς, dicitur pro iudice integro atque incorrupto, prouer. Cælius lib. 12. c. 46.

Αἴγυπτος, AEgyptus, fluuius qui & νεῖλος, à quo & regio AEgyptus dicta. Odyſſ. ξ. πεμπταῖοι δ' αἴγυπτον ἐϋρρείτην ἱκόμεσθα. Stephanus tam pro fluuio, quàm regione dici putat αἴγυπτον, ἀπὸ τοῦ αἰγύπτου: is fuit Danai frater. Nuncupata eſt aliquando AEgyptus Aeria, vt refert Gel. libro 14. cap. 6. Vide multa ſcitu digna de AEgypto apud Herod. in principio lib. 2. & apud Iſocrat. in Buſiride.

Αἰγυπτιεον, gen° eſt floris rubeſcẽtis, interp. Ariſtoph.

Αἰγώλιος, ὁ, vlula, auis nocturna. Ariſtot. li. 8. de natura animalium, cap. 3. & li. 9. c. 17. αἰγώλιος, i. vlula, inquit, nocte vagatur ac paſcitur, die raró apparet. Colit hæc etiã ſaxa & ſpeluncas: victus enim gemini eſt. Pollet ingenio ac doctrina in vitæ muneribus.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, caprile. Αἴγων, ωνος, AEgon, nomẽ propriũ paſtoris apud Theocritum edyllio 4. & Vergil. in Buc. Item rex Argiuorum, Pluth. αἰγῶν autem accentu circunflexo, i. caprarum, genitiuus pluralis, ab αἲξ αἰγός.

Αἰγώνυχον, τὸ, AEgonychõ, gen° herbæ ſic dictæ, quòd vngulas caprinas duritia referat eius ſemen: author Dioſcorid. lib. 3. c. 158: dicitur & ob id ſemen, λιθόσπερμον.

Αἰγωπὸς, caprinus, caprinos oculos habens: vnde αἰγωπὰ ὄμματα, oculi caprini, apud Ariſtot. de generat. anim. libro 5.

Αἴδας, α, ὁ, ſepulchrum, Pluto, inferi. αἴδας, Doricè, pro ἅδης.

Αἰδέκα, quòd ſi: vide ſupra Αἰ.

Αἰδέομαι, μ. αἰδέσομαι & αἰδέσσομαι. aoriſt. ᾐδέσθην, i. erubeſco, verecũdor, ἐντρέπομαι, reuereor, veneror, admiror, τιμῶ, reuerentia vtor. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους, &c. præſtans reuerentiam. Conſtruitur interdum cum participio. Lucian. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ὀνειδιζόμενος τὴν αἰχμάλωτον τοῦ γάμου. Odyſſ. ξ. ἐγὼ σ' αἰδέομαι, i. τιμῶ. Idem Iliad. α. αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, &c. i. ἐντρέπεσθαι. Sophoc. αἰδοῦ μὲν πατέρα τὸν σὸν, reuerere patrem tuum. Euripid. αἰδέσθητί με, reuerere me: idem Euripi. αἰδοῦμαι τάδε, horum me pudet. Notandum autem αἰδεῖσθαι accipi pro vereri, & in bonam partem: αἰσχύνεσθαι, in malam. Plutarch. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, i. de virtute morum, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι, καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν, καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας. Gregor. Nazan. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, τὴν χάριν ᾐδέσθη τῆς ἀναπλάσεως, i. gratiam creationis honore proſecutus: ſeu, vt exponit quidã interpres, propter creationem dignas gratias retulit: vnde αἰδεσθεὶς, i. reueritus. Legitur & αἰδεῖσθαι pro ᾐδέσθησαν. & in imperatiuo αἰδέσθητι, i. honora, ſeu reuerere. Nazan. in eadem oratione, ἄψαυστος [illegible] τραυματίας, τὴν σὴν ὑγείαν αἰδέσθητι καὶ τὰ φάρμακα, ὧν σε χρειὼς ἀλλὰ δεῖ. Interdum ſignificat idem quod πείθομαι, placor, iniuriam remitto, iram condono, ἐξιλάσκομαι, συγγινώσκω. Sic apud Gregor. φιλίας αἰδεῖσθαι εἰδὼς, dicitur is qui in tempore rationem habere amicitiæ nouit, & amico exorabilem ſe præbere. Significat item placare & exorare, ex quo fit vt & exorans & exoratus αἰδεῖσθαι dicantur.

Ἀϊδὲς, τὸ, incomprehenſibile.

Αἰδέσθεν pro ᾐδέσθησαν, veriti ſunt.

Αἰδέσιμος, ον, ὁ, venerabilis, reuerendus, σεβάσμιος, ἔντιμος, verendus Liuio dicitur. Lucianus in Nigrino, τὸ σεμνὸν τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, id eſt, oris reuerẽtia, oris dignitas. Gregor. Nazanzen. εἰς τὰ θεοφάνεια, οὐδὲ ἴσιδος ἀτυχήματα, καὶ τράγοι οἱ μενδήσιοι αἰδεσιμώτεροι, id eſt, neque Iſidis infortunia, & hirci Mendeſii venerabiliores. Dicitur quoq; αἰδέσιμον, inuiolatum, & in quo ſupplicibus ius aſyliæ conſtabat, ἄσυλον. αἰδὼς etiam in hac ſignificatione vſurpatur. αἰδέσιμα δῶρα, perſuadentia aut exorantia dona.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, verecundia, veneratio.

Αἴδεσις, εως, ἡ, venia & miſericordia, & perſonæ periclitantis reſpectus, vltionis animaduerſioniſque remiſſio, Demoſthen. Lege enim olim licebat cædis non voluntariæ crimen euadere, ſi is qui cædis reus erat, quendam ex conſanguineis precibus exorare potuiſſet, & ad clementiam adducere: cuiuſmodi exorata placabilitas αἴδεσις vocabatur, Bud. comment.

Αἰδεστὸς, reuerentiæ plenus, habens reuerentiam.

Αἰδέω, μ. έσω, vt docet Vrban. Grammatic. reuereor, αἰδέομαι.

Ἀΐδηλος, ὁ καὶ ἡ, pro ἄδηλος, obſcurus, ἐξώλης, κακὸς, nocuus, exitioſus, ſæuus. Iliados ε. αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀΐδηλον, genuiſti filiam nocentem, id eſt, ὀλεθρίαν, ἀδικητικήν. Idem ibidem, ἥτ' ἐπ' ἀΐδηλος, id eſt, κακὸς, ἀφανιστικὸς, ἄξιος ἀφανισμοῦ, ἄξιος τῆς ἀπωλείας. & Iliados β, ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον vt ignis exitioſus, id eſt, edax, χωριστικὸν, ἀφανιστικόν. παρὰ τοῦ α στερητικοῦ καὶ ἴζειν, quòd nunquam quieſcat, & ſemper in motu ſit, Etym.

Αἰδημονέω, μ. ήσω, verecundiam ſeruo.

Αἰδήμων, ονος, ὁ, verecundus, αἰδέσιμος. Athenæus de Iſocrate, ὄντα ῥητόρων αἰδημονέστατον, inter rhetores maximè verecundus. Ariſtoteles in ſecund Ethicor. τὸν αἰδήμονα, in virtute ponit, mediúmque facit inter καταπλῆγα & ἀναίσχυντον, i. attonitum & impudentem, Bud. Comment.

Αἰδημόνως, verecundè, reuerenter.

Ἀϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἀϊδὲς, obſcurus, ἀφανής. Heſiod. τοὺς δ' ... τάφος καὶ σκὺλ' ἀϊδὲς ποίησ', id eſt, obſcurauit & deleuit, de medio ſuſtulit.

Αἴδης ſeu ἀΐδης, ου, ὁ, Orcus, Pluto, ᾅδης, inferi, ſedes infernæ. Theocrit. in edyll. ὡς φέρεαι καὶ εἰν αἴδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς, i. vt in Orco occultus bonus audias, i. dicaris. Pro morte Phormio Epigrammatarius, ... οὐ σίφος ἀλλ' αἴδην. Item Philippus Epigrammatari°, ἐς αἴδην μέλλοντα ... εὔστιχος ᾅδης. Odyſſ. ξ. ἐχθρὸς ... αἴδαο πύλῃσιν, &c. ab α priuat. & εἴδω, video, quòd omnia ibi ſint tenebricoſa, neque quicquam videre liceat. Heſiod. in Theogon. αἴδην, filium ῥέας καὶ κρόνου facit, per quem intelligit, ἀέρα τὸν ἀφανῆ καὶ σκοτεινὸν, τὸν μὴ ὁρώμενον. αἴδη pro ᾅδη. in Epigrammat. αἴδος εἴσω pro εἰς ᾅδου. Homerus, αἴδος κυνέη, νέφος τὸ σκότος. Homer. ἀθήνη δῦν' ἄϊδος κυνέην, id eſt, νέφος καὶ ἀορασίαν, ἢ αἰτία τοῦ τι ἀόρατον ... περικεφαλαίαν. Vide Eraſmum in prouerbio, Orci galea.

Ἀΐδιος, ὁ καὶ ἡ, ſempiternus, perennis, immortalis, αἰώνιος. Ariſtoteles de mundo, κινούμενος κίνησιν ἀΐδιον, perpetuo motu currens. Heſiodus, οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον, perpetuum habebant laborem. Plutarchus in Camillo, in genere fœminino enuntiat, ἀΐδιον αὐτῇ σωτηρίας τοῦ σημείου βεβαιοῦντος, & c. id eſt, ſigno perpetuo illi incolumem futuram ſpondente. Idem de Pericle, ἀΐδιος δόξα, id eſt, immortalis gloria. τὸ ἀΐδιον, perpetuitas. εἰς ἀΐδιον, in perpetuum. ὡς εἰς ἀΐδιον μνήμη λείψεται. ἐξ ἀϊδίου, ab æuo,

Ἀϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas.

Ἀϊδίως, ſempiternè.

Ἀϊδνὴς πηλὸς, legitur apud Plutarc. in Theſeo, Lapus inſuperabile lutum exponit.

Ἀϊδνὴς, οῦ, ὁ, tenebroſus, σκοτεινὸς, denſus, obſcurus, μέλας. παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, & α priuatiua. Heſiod. in Theogon. ἐν βήσσησιν ἀϊδνῆς, in ſaltibus opacis. Quidam etiã pro flexibili accipit.

Αἰδοῖος, venerabilis, αἰδέσιμος.

Αἰδοιϊκὰ, τὰ, quæ pudendis adnaſcuntur.

Αἰδοῖον, οὐ, τὸ, veretrum, menta ſeu mẽtula, membrum virile, teſticulus, ſeu etiam teſtes, coles Gaza, qui etiam nunc genitale, nunc membrum genitale, nunc partẽ genitalem vertit. τὰ αἰδοῖα, i. pudenda, verenda, vt Valla & Politianus, genitalia, virilia. dicitur autem tam de genitali fœminæ, quàm maris. Thucydides lib. 1, τὸ δὲ πάλαι καὶ ἐν ὀλυμπικῷ ἀγῶνι διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταὶ ἠγωνίζοντο. Herodot. libro 1, ἐδόκεέ οἱ ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρὸς ταύτης φῦναι ἄμπελον, videbatur ſibi videre ex filiæ

genitalibus vitem naſci. παρὰ τὸ αἰδοῦμαι, ἢ παρὰ τὸ ἀποιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, Etym.

Αἰδοιαλγμὸς, οῦ, ὁ, morbus pudendorum, vt ſatyriaſis & priapiſmus.

Αἰδοῖος pro αἰδοῖος, venerabilis, caſtus, pudicus, reuerendus. Homerus Odyſ. ο, αἰδοίοισιν ἔδωκα, dignis dedi. αἰδοῖος ἱκέτης, id eſt, ſupplicator dignus qui exoret quod petit. αἰδοίη in fœminino genere. Homer. Iliad. β, παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, &c.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, genitalis ſpeciem referens, colis ſpeciem gerens.

Αἰδόμενος, pro αἰδεσθεὶς, veritus. Iliad. α, ταρβήσαντι καὶ αἰδομένω βασιλῆα.

Αἶδος, ἴος, τὸ, reuerentia.

Ἄϊδος δόμος, pro ᾅδου, i. inferorum domus.

Ἀϊδόσδε, ad inferos, aduerbium.

Αἰδοῦμαι, pudeſio.

Ἀϊδοφάλοι, οἱ, qui nullis iam ſunt viribus, quaſi propinqui Plutonis ſpeluncæ.

Αἰδόφρων, verecundus.

Ἀϊδρεία, ας, ἡ, imperitia, ignorantia, imprudentia, inſcitia, ἀμαθία, ἀπειρία. Heſiodus, φεύγουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. legitur & ἀϊδρία pro eodem, & ἀϊδρείη, apud Herodotum: interdum ἀϊδρία.

Ἀΐδρις, ſeu ἄϊδρις, εως, ὁ καὶ ἡ, inſcius, imperitus & indoctus, ἄπειρος. Homerus Iliad. γ, φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὔτως... id eſt, ἀπείρῳ ἀνδρί. Heliodus, χώρου ἀΐδριες ἰὼν, regionis ignarus. Sophocles, ὁ πάντ' ἄϊδρις, omnium ignarus.

Ἀϊδρὸς, ὁ, perſpicuus.

Ἀΐδυλος, ὁ, audax, temerarius.

Ἀΐδω, canto vt gallus.

Αἰδὼ, όος, apud Philetam αἰδώς.

Αἰδῶ pro αἰδέω, verecundor: & αἰδῶ, pudorem in accuſatiuo accentu circunflexo. Plutarchus in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, cum omnes ſunt reueriti, honorarunt.

Αἰδωνεὺς, ῆος, ὁ, Pluto. ᾅδης, Lucianus de luctu, παρακαλέσαντες τὸν αἰδωνέα, Plutonem precatus. Heſiod. καὶ αἰδωνεὺς ἠρατεινός. Dis pater, quem authore Probo in Virgilianum illud eclogæ ſextæ, Námque canebat vti magnum per inane coacta Semina, &c. aera accipere debemus, quem Euripides in Cadmo ᾅδην appellauit: quia quibuſdam videtur aer qui in ima terrarum lambit præ reliquo, qui ſuperincubat, eſſe ſegnis & obtuſus, & vicem inferorum obtinere. Quod & Virgilium annotaſſe aiũt in 6. AEneidos, Tota paſſim regione vagantur Aeris in cãpis. Cicero autem αἰδωνέα pro terra interpretatur, & ἥραν pro aere, lib. 2. de Natura deorum. Eſt & αἰδωνεὺς, AEdoneus rex Moloſſorum apud Plutarchum in Theſeo. Αἰδωνεὺς etiã dicitur, vt ᾅδης. In Epigram. Lucilii, μάγνον ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη τρομέων ἀϊδωνεὺς εἶπεν, ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

Αἰδὼς, όος καὶ οῦς, in accuſa. αἰδῶ, in vocatiuo αἰδοῖ, pudor, reuerentia, obſeruantia, veneratio, honor, religio, maieſtas, dedecus interdum, verecundia apud Ariſtot. lib. 1. magnorum moralium cap. 30, & lib. 2. Ethic. ad Nicomachum cap. 7, ἡ γὰρ αἰδὼς, &c. verecundia enim virtus nõ eſt: laudatur tamen & ipſe verecundus, id eſt, αἰδήμων, medius inter καταπλῆγα, id eſt, pauidum, qui in omnibus verecundatur. & ἀναίσχυντον, i. impudentem, qui nulla in re verecundatur. Ariſtides in Panathenaico, ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ἐστὶ καὶ γέγονε τῇ δε τῇ πόλει, id eſt, commemorandum eſt igitur quanto in honore ſit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Idem ibidẽ, καὶ πάντες παράδειγμα δικαιοσύνης νομίζοντες, οὕτω τιμῶσι αἰδοῖ τῇ θεῶν, id eſt, quinetiam omnes exemplum iuſtitiæ exiſtimantes ita in honore habent deorum reuerentia. Plutarchus in Romulo, αἰδὼς τοῦ βασιλέως ἔσχε πολλοὺς, id eſt, permultos ex regis aſpectu verecundia cepit. Ariſtoph. in Nebul. Αἰδοῦς τ' ἄγαλμ' ἀναπλήσειν μέλλεις, tu es expleturus pudoris ſimulachrum. Sumptus locus videtur ex quadam ſubob-

ſcura hiſtoria. Soph. in Aia. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι, fortè pudore aliquo afficiatur. Heſiod. θεῶν φιλάσσον) αἰδοῖ μειλιχίῃ. Diſtinguũt αἰσχύνην καὶ αἰδῶ, quòd ſit αἰσχύνη, ἡ φυλάσσουσα αἰσχροῖς ἀτιμία, οἷον τὸ, μὴ χλοάσαι ἀλῶναι ποτε, κηρῶσαι καὶ δημοσίους τυφθῆναι. αἰδὼς verò, ἡ εὐλάβεια καὶ σημαντικὸν ἐπιτολή. Vide Eraſm. in prouerbio, Verecundia inutilis viro egenti. παρὰ τὸ αἰδῶ τὸ βλέπειν, καὶ μὴ ὅ ἀ στερητικὸν ἀΐδους καὶ αἰδώς. οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα.

Αἰεὶ, ſemper, διαπαντὸς, continenter, nunquam non, cõtinuè, repente, ſimul. Iliad. α, Αἰεί τοι φίλον ἐστὶ, &c. Herod. lib. 1, αἰεί ποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, eadem ſemper lingua vtitur. αἰὲν, αἰὲς, ἀεὶ, αἰὶ, αἰὲν, αἰὲν, αἰὲ, αἰὲ, αἰὲ, αἰὲς, omnes hæ voces idem ſignificant.

Αἰειγενέτης, ου, ὁ, ſempiternus, & qui ſemper eſt, æternus. Epitheton eſt perpetuum deorũ, quoniam ſemper fiunt i. ſemper ſunt: fieri autẽ & eſſe conuertuntur apud poetas. Sic Deus noſter à Dauide dicitur, Tu autem idem ipſe es, vt notat Euſeb. de præparatione Euang. Odyſ. ξ, θεοῖς αἰειγενέτῃσι, i. διὰ παντὸς οὖσι, ἀθανάτοις, ἢ τοῖς ἀεὶ οὖσι καὶ ἐνεργοῦσι.

Αἰειναῦται, apud Mileſios dicti ſunt potentiores, quòd ſemper in nauibus conſultarent. Damaſcenore enim ac Thoante tyrãnis exactis, ſodalitates duæ vrbẽ obtinuerunt: harũ altera πλοῦτις, altera χειρομάχα dicebatur. Sed quum potentes dominarentur, & ſodalitatis ſuę res accidiſſent, veriti ne quando à diuerſa factione opprimerentur, conſcenſis nauibus, & procul à terra progreſſi, maximis de rebus conſultabant, proinde ἀειναῦται appellati, Cæl. Chalcagninus.

Ἀειφανεῖς, οἱ, ſempaſiones aues: omnibus enim anni tẽporibus conſpiciuntur.

Αἰέλιοι, mariti duarum ſororum, cognati.

Αἰλέγων Bœoticè pro αἰλέγων, apud Ariſtoph.

Αἰὲν pro ἀεὶ, ſemper. Odyſ. ξ, ζεῖνον μέγας αἰὲν ἐφέυδεις, & Iliad. α, θεοὶ αἰὲν ἐόντες, i. ἀθάνατοι: dicunt & Cretenſes αἰὲς pro eodem.

Αἰέσωπος, mortis epitheton, ſomnolentus.

Αἴσχλος, lauri ramus, vel bacca, Hermol.

Αἰετὸς, aquila, i. ἀετὸς, apud Herodot. Odyſ. ο, δεξιὸς ὄρνις αἰετός. Accipitur etiam pro aquila piſce, de genere chartilagineo, apud Ariſtot. de nat. Animal. lib. 5. c. 5.

Αἰζηὸς, ἢ, ὁ, iuuenis, νεανίσκος, ὁ τῷ αἵματι ζέων, ἢ ὁ ἄζαν θερμὸς καὶ δυνάμενος, ὁ ἀκμάζων. Hom. Il. ε, πίσυνος ἔστιν πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν, i. νεανιῶν. Heſiod. etiam pro viro accepit, τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο. παρὰ τὸ ἀεὶ καὶ τὸ ζέω. Dicitur etiam αἰζήϊος. Heſiod. αἰζήϊος ἀνὴρ, i. νέος.

Αἰξωνεῖς, populus tribus Cecropidis. Hi in comœdiis vt blaſphemi ac maledici malè audiebant: vnde maledicere Αἰξωνεύεσθαι dicebatur, Harpocr.

Αἶα pro αἶα, terra.

Αἰηνὲς, τὸ, valde graue, moleſtum, πολύστονον.

Αἰήτης, ου, ὁ, in vocatiuo αἰήτα, vt docet Laſcaris. Fuit autẽ αἰήτης σκυθῶν βασιλεὺς, πατὴρ τῆς μηδείας, inquit Liban. in declamatione Medeæ, i. AEeta, Scytharũ rex, pater Medeæ. vnde Αἰητίνη, dicitur Scythia à Diony. ἴχνια μαστεύοντες ἀπ' ἠπείροιο αἰητίνης, &c. Inuenitur etiã αἰήτης pro ἀήτης, i. ἄνεμος. Item AEeta rex Colchorũ frater Circis, filius Solis & Perſeidos, Heſiod. in Theogon. eius vxor fuit ἰδυῖα, vt ibidem traditur.

Αἰητίνη, AEetine, i. AEetæ filia, Gaza l. 3. Grammat.

Αἰθαλία, ſeu Αἰθικία, regio prope Theſſaliam.

Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, λιγνὺς, apud Lucianum & Dioſcoridem libro 1. Vertitur etiam fauilla à Gaza apud Alexandrum Aphrodiſeum in problem. lib. 2. Dicitur & τέφρα & σποδός. vide & infrà in dictione Αἰγνὺς. Eſt & αἰθάλη inſula Tyrrhenica.

Αἰθαλίδαι, ciues tribus Leontidis, Harpocr.

Αἰθαλίων, ωνος, ardens. Epitheton eſt cicadarum, quòd æſtus ardore in primis gaudeant. Theocritus Edyllio 7, ταὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες

μιῶντες ἴχον πόνον, &c. ipſe verò ad opacos frutices ardenticulæ cicadæ ſtridentes laborabant.

Αἰθαλόεις,εντος,ὁ, ἡ αἰθαλόεσσα,ος, τὸ αἰθαλόεν, ardens, nigricans,χαπνώδης,igneus,flammans,exuſtus,fuliginoſus, λαμπρός. vnde αἰθαλόεις κεραυνός, ardens fulmen, apud Lucianum in Timone,& Heſiodum.αἰθαλόεις θεὸς, Vulcanus dicitur,deus fuliginoſus,nempe χαλκεύς. Home. Iliad.β,μελάθρον αἰθαλόεν. * αἰθαλόεσσα κόνις,cinis ardens.

Αἰθαλοκομπίαι,αἱ,fumi,impoſturæ.

Αἴθαλος,ὁ,fuligo, fauilla,αἰθάλη, ἡ τοῦ πυρὸς ἀναφορὰ,i. ignis nidor ſeu odor.Sunt qui pro genere aeris ſeu petra ex qua fit ignis,interpretentur. Item pro ardēti exuſtóque apud Pindarum.

Αἰθαλόω,ῶ,ώσω, comburo, ardeo, denigro, in fauillas redigo,colligo fuliginem,ſeu coaceruo: vt apud Dioſcorid.lib.1, αἰθαλῶ λιγνὺν,i. colligo fuliginem, vt Ruell. & Hermolaus exponunt,facio fuliginem,vt Marcell.

Αἰθάλω,idem quod αἰθαλόω.

Αἰθαλώδης,ους,fuliginoſus,in fauillas conuerſus. Ariſtot.de mundo,τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται,i.ex fulminibus,quæ fuliginem contraxerint,&c,

Αἴθε,εἴθε,vtinam,vt Homerus Odyſ.ξ,αἴθ' οὕτως εὔμαιε φίλος διὶ πατρὶ γένοιο,vtinam eſſes ita charus. & item Odyſ. γ,αἴθ' ὄφελον μεῖναι,vtinam manſiſſent.& Iliad.α, αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, vtinam ſederes, &c. αἴθ' εἴη,id eſt, vtinam liceret. Interdum iungitur cum ὄφελον,ὄφελες,ὄφελε,niſi quòd ὄφελον,ὄφελες,ὄφελε, diſcretionē ſignificat perſonæ: vt αἴθ' ὄφελες σημαίνειν, id eſt, vtinā moderareris,ſeu imperares.αἴθ' ὄφελε θνήσκειν,id eſt, vtinā moreretur. αἴθε & εἴθε optatiuis adduntur ad maiorem vehementiam:indicatiuis autem ob neceſſitatem, vt αἴθε ἔγραψε,vtinam ſcripſiſſet:ἵνα ἡ ὁριστικὴ εὐκτικὴν ἀναδέξηται σύνταξιν.

Αἰθερεμβατεῖν,in Epigram.per æthere ingredi.

Αἴθοψ,οπος,ὁ,vrens,ardens.

Αἰθέρι,in æthere,aduerbialiter.

Αἰθερίνη,ἡ,AEtherina, piſcis apud Ariſtot. l.6.de natu.anim.c.17.Gaza tamē legit ἀθερίνη,i.Atherina,vt ſup.

Αἰθέριος,ου,ὁ & ἡ,æthereus,ſeu ætherius. Lucian. ἐν τῷ φιλοψευδεῖ, νὴ τὸν δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο φιλόσοφον ἔστι σου, i. per Iouem ætherium,iſtud non erit penes te.Ariſtot.de mundo genere fœminino dixit μεθ' ἣν τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν συνεχής ἐστιν ἡ δι' ὅλων παθητή τε καὶ τρεπτὴ,id eſt,aut verò ætheriæ diuinæque naturæ confinis eſt natura patibilis prorſ* & vertibilis.αἰθέριος ζεὺς,Iuppiter æthereus,Iouis epitheton,vt docet Ariſtoteles li. de mundo. Ariſtoph. ἐν ὄρνισιν,αἰθέριον οἰκοῦσι πόλιν.

Αἰθεριώδης,ætherius.

Αἰθεροβατέω,ῶ,ήσω, per ætherem vagor, apud Lucianum ἐν τῷ φιλοψευδεῖ. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ταῦτα ἠκούσατε, &c.i. non enim per ætherem gradientes hæc audiuiſtis.

Αἰθεροδρόμος,in Epigram.qui per ætherem currit &vagatur.item Ariſtoph.

Αἰθεροειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ætherius,ætheris gerens ſpeciem ſeu referens.

Αἰθεροειδὲς πνεῦμα τὴν οὐσίαν,ſpiritus æthereus.Galenus lib.2.ad Glaucon.i.tenuis.

Αἴθη,ης,ἡ,AEthe,nomen equæ apud Homerum.

Αἰθὴρ,έρος,ὁ,& AEolicè ἡ αἰθὴρ,genere fœminino apud Pindar.i.æther,elementum, ignis,cælum, aer etiam ab Eraſmo exponitur. propriè dicitur ὁ ἐν ὕψει ἀὴρ πυρώδης, aer ſublimis & ardēs, à verbo αἴθω, vt vult Anaxagoras ætheris nomine ignem ſignificans,quòd ſuperiora igne ſint plena. Ariſtot.deducit ab ἀεὶ ſemper,& θέω,curro,& pro cælo accipit, quòd perpetua volubilitate rotetur & currat.Inquit enim in lib.de mūdo, οὐρανοῦ δὲ καὶ ἄστρων οὐσίαν μὲν αἰθέρα καλοῦμεν, οὐχ ὥς τινες διὰ τὸ πυρώδη οὖσαν αἴθεσθαι, πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπηλλαγμένην, στοιχεῖον ἄλλο ἕτερον τῶν τεσσάρων, ἀκήρατόν τε καὶ θεῖον,i.cæli porro ſyderúmque ſubſtantiā appellamus ætherem: non quidem ideo quòd ignita flagret ipſa, vt aliqui cenſuerunt, plurimùm vtique aberrantes circa potentiam illam maximè ab ignea natura abhorrētem: origine verò huius vocabuli inde ducta,quòd ſemper æther currat motu circumductili, quum ſit illud elementum à quatuor illis diuerſum, tum diuinum, tum interitus expers. αἰθέρα δῦναι, ætherem ſubire,id eſt, cælum conſcendere. Sophocles, ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι,&c.id eſt,vtinam prius cælum adiiſſet.

Αἰθὶ,vtinam.

Αἴθικες, AEthices, gēs Theſſaliæ,quæ olim in Pindo monte habitauit: vnde & αἰθικία, AEthicia dicta eſt regio,ea forma qua κιλικία,& αἴθικες vt κίλικες. Marſyas,vt refert Stephan. AEthiciam, inquit, regionem mediam eſſe inter Tymphæam & Athamaniam.

Αἰθικία, vide Αἴθικες.

Αἴθιμος, aptus comburi, vt αἴθιμα ξύλα. Item,mordax, niger.

Αἰθιοπεὺς,έος,ὁ,AEthiops.Iliad.α,μετ' ἀμύμονας αἰθιοπῆας.

Αἰθιοπία,ἡ,AEthiopia,& Αἰθίοψ,οπος, AEthiops. Virgilius lib.4. AEneid. Oceani finem iuxta finémque cadentem Vltimus AEthiopum locus eſt,&c. Vbi Serui*, AEthiopiæ duæ ſunt,inquit,vna circa Solis ortum,altera circa occaſum in Mauritania: & dicta eſt AEthiopia à colore populorū,quos Solis vicinitas torret:nam Græcè αἴθω,ardeo,& ὤψ,ὠπὸς aſpectus dicitur. Accipitur etiā αἰθιοπία adiectiuè,ἀντὶ τῆς αἰθιοπίς,vt αἰθιοπίδα χιών,apud Eur.

Αἰθιοπικὸς,AEthiopicus.

Αἰθιοπὶς,ίδος,ἡ, AEthiopica. Eſt & αἰθιοπὶς,i.AEthiopis,genus herbæ apud Dioſcorid.lib.4.

Αἰθίοψ,οπος,ὁ,AEthiops,in dictione Αἰθιοπία. Gregor. Nazanzeno ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, dicitur cum accuſatiuo,κἂν ᾖς αἰθίοψ τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν λευκάνθητι, i. ſi es corpore AEthiops, animam candefacito. αἰθίοπι χροιῇ, colore atro,in Epigramm.

Αἰθίοψ,nomen regis AEthiopum,Herodot,lib.2.

Αἶθμα,δέλεαρ,eſca.

Αἴθμαι,vel Αἰθόλικες,propriè ſunt phyctænæ,i.puſtulæ ex igni,φλυκτίδες,puſtulæ rubeæ,in ſumma cuti,exanthemata.

Αἴθομαι,ardeo,accendor,ab αἴθω.

Αἶθον,λαμπρὸν,μέλαν,ignitum,nigrum,ardens,ſplendidum.αἶθον ἐμβαλεῖν,ignem inieciſſe,Euripid.

Αἶθος,εος,τὸ,æſtus,ambuſtum,ardor,λαμπρότης.

Αἶθος,ου,ὁ,ardens,i.πυρώδης,μέλας.

Αἴθουσα,ης,ἡ,portic*,teſtudo,diæta,στοὰ ἡ καταλαμπομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἢ διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ φῶς τοῦ χειμῶνος,ἢ διὰ τὰς τοῦ ἡλίου βολάς.Iliad.ζ,δόμον περικαλλέ' ἵκανε ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον. Idē,ἐπ' αἰθούσαν ἔλθε. Interdum participium eſt fœminin. pro λάμπουσα,ſplendens,ſeu ardens, καίουσα, vrens. * Item marmoris aut lapidis gen*,quo ſtructa erat regia Priami.

Αἴθοψ,οπος,ὁ,ardēs,μέλας,nigricans,λαμπρὸς,θερμαντικός. αἴθοψ καπνὸς,fumus qui dū aliqua materia vritur,fit.αἴθοπα οἶνον,vocat Homerus, vt quidam volūt, propter colorem, i.μέλανα, nigrum, vel θερμὸν potius, ſeu καυστικὸν, i. vt ſcribit Gell.lib.17.cap.8,natura ignitum, quòd ſemina quædā caloris in ſe habeat: vnde non facilè congelaſcit. Odyſ.ξ, ὑπνώους δ' αἴθοπα οἶνον,&c. Heſiod.αἴθοπα λιμὸν vocat μέλανα ἢ θερμὸν ἢ καυστικόν. * αἴθοπα χαλκὸν,ſplēdidū æs.

Αἰθρέω,ῶ,ήσω,tempeſtatem fero,ſub dio diuerſor.

Αἴθρα, AEthra,filia Pitthei,vxor Theſei,Plutarch.in Theſeo.

Αἴθρη, ης, ἡ, æthra, ſplendor aeris, ſudum,ſerenitas, αἰθρία, αὐγὴ, εὐδία. * ſumma pars cæli, vt dicit Cicero in 2de natura deor.

Αἰθρηγενέτης,ου,ὁ,ſerenificus,ſerenitatem faciens. Homerus, Σὺν δ' εὖρός τ' ἔπεσε ζέφυρός τε νότος τε δυσαὴς Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων, id eſt, Cúmque Euro incubuit Zephirúſque Notúſque furentes Sudificúſque ſimul Boreas mala plurima voluens.

genitalibus vitem naſci. παρὰ τὸ αἰδοῦμαι, ὃ παρὰ τὸ αἰσθάνεσθαι ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, Etym.

Αἰδοιοπαλμος, ου, ὁ, morbus pudendorum, vt ſatyriaſis & priapiſmus.

Αἰδοῖος pro αἰδέσιμος, venerabilis, caſtus, pudicus, reuerendus. Homerus Odyſſ. ο, αἰδοίοισιν ἔδωκα, dignis dedi. αἰδοῖος ἱκέτης, id eſt, ſupplicator dignus qui exoret quod petit. αἰδοίη in fœminino genere. Homer. Iliad. β, παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, &c.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, genitalis ſpeciem referens, colis ſpeciem gerens.

Αἰδόμενος, pro αἰδεσθείς, veritus. Iliad. α, ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα.

Αἶδος, εος, τὸ, reuerentia.

Ἄϊδος δόμος, pro ᾅδου, i. inferorum domus.

Ἄϊδόσδε, ad inferos, aduerbium.

Αἰδοῦμαι, pudefio.

Ἀϊδοφάλαι, οἱ, qui nullis iam ſunt viribus, quaſi propinqui Plutonis ſpeluncæ.

Αἰδόφρων, verecundus.

Ἀϊδρεία, ας, ἡ, imperitia, ignorantia, imprudentia, inſcitia, ἀμαθία, ἀπειρία. Heſiodus, ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο. legitur & αἰδρία pro eodem, & αἰδρείη, apud Herodotum: interdum ἀϊδρεία.

Ἀΐδρις, ſeu ἄϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, inſcius, imperitus & indoctus, ἄπειρος. Homerus Iliad. γ, φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι ἄφρονά τ' αὔτως, id eſt, ἀπείρῳ ἀνδρί. Heſiodus, χώρου ἀΐδρις ἐών, regionis ignarus. Sophocles, ὁ πάντ' ἄϊδρις, omnium ignarus.

Ἀϊδρός, ὁ, perſpicuus.

Ἀΐδυλος, ὁ, audax, temerarius.

Ἀϊδῶ, canto vt gallus.

Αἰδώ, όος, apud Philetam αἰδώς.

Αἰδῶ pro αἰδέω, verecundor: & αἰδῶ, pudorem in accuſatiuo accentu circunflexo. Plutarchus in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, cum omnes ſunt reueriti, honorarunt.

Αἰδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto. ᾅδης, Lucianus de luctu, παραιτησάμενος τὸν αἰδωνέα, Plutonem precatus. Heſiod. ἣν αἰδωνεὺς ἥρπασεν. Dis pater, quem authore Probo in Virgilianum illud eclogæ ſextæ, Námque canebat vti magnum per inane coacta Semina, &c. aera accipere debemus, quem Euripides in Cadmo χάος appellauit: quia quibuſdam videtur aer qui in ima terrarum lambit præ reliquo, qui ſuperincubat, eſſe ſegnis & obtuſus, & vicem inferorum obtinere. Quod & Virgilium annotaſſe aiũt in 6. AEneidos, Tota paſſim regione vagantur Aeris in cãpis. Cicero autem αἰδωνέα pro terra interpretatur, & ἥραν pro aere, lib. 2. de Natura deorum. Eſt & αἰδωνεύς, AEdoneus rex Moloſſorum apud Plutarchum in Theſeo. Ἀϊδωνεὺς etiã dicitur, vt ἀΐδης. In Epigram. Lucilii, μάγνον ὅτ' εἰς ἀΐδην κατέβη ξυνὸν Ἀϊδωνεὺς Εἶπεν, ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας.

Αἰδώς, όος καὶ οῦς, in accuſa. αἰδῶ, in vocatiuo αἰδοῖ, pudor, reuerentia, obſeruantia, veneratio, honor, religio, maieſtas, dedecus interdum, verecundia apud Ariſtot. lib. 1. magnorum moralium cap. 30, & lib. 2. Ethic. ad Nicomachum cap. 7, ἡ γὰρ αἰδώς, &c. verecundia enim virtus nõ eſt: laudatur tamen & ipſe verecundus, id eſt, αἰδήμων, medius inter καταπλῆγα, id eſt, pauidum, qui in omnibus verecundatur. & ἀναίσχυντον, i. impudentem, qui nulla in re verecundatur. Ariſtides in Panathenaico, ἄξιον τοίνυν καὶ τὸ τῆς αἰδοῦς εἰπεῖν ὅσον παρὰ πάντων ἔσχε καὶ χάριν τῇδε τῇ πόλει, id eſt, commemorandum eſt igitur quanto in honore ſit ac fuerit hæc ciuitas apud omnes. Idem ibidẽ, καὶ πάντες παράδειγμα δικαιοσύνης νομίζοντες, οὕτω τιμῶσιν αἰδοῖ τῇ τῶν θεῶν, id eſt, quinetiam omnes exemplum iuſtitiæ exiſtimantes ita in honore habent deorum reuerentia. Plutarchus in Romulo, αἰδὼς τῆς βασιλείας ἔσχε πολλούς, id eſt, permultos ex regis aſpectu verecundia cepit. Ariſtoph. in Nebul. Αἰδοῦς τ' ἄγαλμ' ἀναπλήσειν μέλλεις, tu es expleturus pudoris ſimulachrum. Sumptus locus videtur ex quadam ſubobſcura hiſtoria. Soph. in Aia. τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι, fortè pudore aliquo afficiatur. Heſiod. θεὸν δ' ὣς ἱλάσκονται αἰδοῖ μειλιχίῃ. Diſtinguũt αἰσχύνην καὶ αἰδῶ, quòd ſit αἰσχύνη, ἡ ἐφ' ὡρισμένοις ἐπ' αἰσχροῖς ἀτιμία, οἷον τὸ, μετὰ κλοπῆς ἁλῶναί ποτε, κρατῆσαι καὶ δημοσίᾳ τυφθῆναι. αἰδὼς verò, ἡ εὐλάβεια καὶ σεμνὴ ὑποστολή. Vide Eraſm. in prouerbio, Verecundia inutilis viro egenti. παρὰ τὸ εἴδω τὸ βλέπω, καὶ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ ἀϊδὼς καὶ αἰδώς. οἱ γὰρ ἐντρεπόμενοι συστέλλουσι τὰ ὄμματα.

Αἰεί, ſemper, διαπαντός, continenter, nunquam non, cõtinuè, repente, ſimul. Iliad. α, Αἰεί τοι φίλον ἐστί, &c. Herod. lib. 1, αἰεί ποτε τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρέωνται, eadem ſemper lingua vtitur. αἰέν, αἰές, ἀεί, αἰῇ, αἰέν, αἰν, ἤ, αἰὼ, αἰ, αἰς, omnes hæ voces idem ſignificant.

Αἰειγενέτης, ου, ὁ, ſempiternus, & qui ſemper eſt, æternus. Epitheton eſt perpetuum deorũ, quoniam ſemper fiunt i. ſemper ſunt: fieri autẽ & eſſe conuertuntur apud poetas. Sic Deus noſter à Dauide dicitur, Tu autem idem ipſe es, vt notat Euſeb. de præparatione Euang. Odyſſ. ξ, θεῶν θεοῖς αἰειγενέτῃσι, i. διὰ παντὸς οὖσιν, ἀθανάτοις, ἢ τοῖς ἀεὶ ποιοῦσι καὶ ἐνεργοῦσι.

Αἰειναῦται, apud Mileſios dicti ſunt potentiores, quòd ſemper in nauibus conſultarent. Damaſcenore enim ac Thoante tyrãnis exactis, ſodalitates duę vrbẽ obtinuerunt: harũ altera πλοῦτις, altera χειρομάχα dicebatur. Sed quum potentes dominarentur, & ſodalitatis ſuę res acciperent, veriti ne quando à diuerſa factione opprimerentur, conſcenſis nauibus, & procul à terra progreſſi, maximis de rebus conſultabant, proinde ἀειναῦται appellati, Cæl. Chalcagninus.

Ἀειφανῆς, οι, ſempaſiones aues: omnibus enim anni tẽporibus conſpiciuntur.

Αἰέλιοι, mariti duarum ſororum, cognati.

Αἰελοῦρος Bœoticè pro αἴλουρος, apud Ariſtoph.

Αἰέν pro ἀεί, ſemper. Odyſſ. ξ, ζίγερος μῆλας αἰὲν ἔρυκες, & Iliad. α, θεοὶ αἰὲν ἐόντες, i. ἀθάνατοι: dicunt & Cretenſes αἰὲς pro eodem.

Αἰένυπνος, mortis epitheton, ſomnolentus.

Αἴσχλος, lauri ramus, vel bacca, Hermol.

Αἰετός, aquila, i. ἀετός, apud Herodot. Odyſſ. ο, δεξιὸς ὄρνις αἰετός. Accipitur etiam pro aquila piſce, de genere chartilagineo, apud Ariſtot. de nat. Animal. lib. 5. c. 5.

Αἰζηός, ῦ, ὁ, iuuenis, νεανίσκος, ὁ τῷ αἵματι ζέων, ἢ ὁ ἄζαν θερμὸς καὶ θυμώδης, ὁ ἀκμάζων. Hom. Il. β, πέρσει ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν, i. νεανιῶν. Heſiod. etiam pro viro accepit, τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο. παρὰ τὸ ἀεὶ καὶ τὸ ζέω. Dicitur etiam αἰζήϊος. Heſiod. αἰζήϊος ἀνήρ, i. νέος.

Αἰξωνεῖς, populus tribus Cecropidis. Hi in comœdiis vt blaſphemi ac maledici malè audiebant: vnde maledicere Αἰξωνεύεσθαι dicebatur, Harpocr.

Αἶα pro αἶα, terra.

Αἰητές, τὸ, valde graue, moleſtum, πολύστονον.

Αἰήτης, ου, ὁ, in vocatiuo αἰήτη, vt docet Laſcaris. Fuit autẽ αἰήτης σκυθῶν βασιλεύς, πατὴρ τῆς μηδείας, inquit Liban. in declamatione Medeæ, i. AEeta, Scytharũ rex, pater Medeæ. vnde Αἰητίνη, dicitur Scythia à Diony. ἴχνια μαστεύοντες ἀλήμονες αἰητίνης, &c. Inuenitur etiã αἰήτης pro ἀήτης, i. ἄνεμος. Item AEeta rex Colchorũ frater Circis, filius Solis & Perſeidos, Heſiod. in Theogon. eius vxor fuit ἰδυῖα, vt ibidem traditur.

Αἰητίνη, AEetine, i. AEetæ filia, Gaza l. 3. Grammat.

Αἰθαλία, ſeu Αἰθαλία, regio prope Theſſaliam.

Αἰθάλη, ης, ἡ, fuligo, λιγνύς, apud Lucianum & Dioſcoridem libro 1. Vertitur etiam fauilla à Gaza apud Alexandrum Aphrodiſeum in problem. lib. 2. Dicitur & τέφρα & σποδός. vide & infrà in dictione Λιγνύς. Eſt & αἰθάλη inſula Tyrrhenica.

Αἰθαλίδαι, ciues tribus Leontidis, Harpocr.

Αἰθαλίων, ωνος, ardens. Epitheton eſt cicadarum, quòd æſtus ardore in primis gaudeant. Theocritus Edyllio η, ται δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες τέττιγες λαλαγεῦντες

μεῦντες ἴσχον πόνον, &c. ipſe verò ad opacos frutices ardenticulæ cicadæ ſtridentes laborabant.

Αἰθαλόεις, εσσα, όεν, ὁ, ἡ αἰθαλόεσσα, τὸ αἰθαλόεν, ardens, nigricans, καπνώδης, igneus, flammans, exuſtus, fuliginoſus, λαμπρός. vnde αἰθαλόεις κεραυνός, ardens fulmen, apud Lucianum in Timone, & Heſiodum αἰθαλόεις θεός, Vulcanus dicitur, deus fuliginoſus, nempe χαλκεύς. Home. Iliad. β, μελάθρον αἰθαλόεν. * αἰθαλόεις κόνις, cinis ardens.

Αἰθαλοχυμπίαι, αἱ, fumi, impoſturæ.

Αἴθαλος, ὁ, fuligo, fauilla, αἰθάλη, ἡ τοῦ πυρὸς ἀναφορά, i. ignis nidor ſeu odor. Sunt qui pro genere aeris ſeu petra ex qua fit ignis, interpretentur. Item pro ardēti exuſtóque apud Pindarum.

Αἰθαλόω, ῶ, ώσω, comburo, ardeo, denigro, in fauillas redigo, colligo fuliginem, ſeu coaceruo: vt apud Dioſcorid. lib. 1, αἰθαλοῦν λιγνὺν, i. colligo fuliginem, vt Ruell. & Hermolaus exponunt, facio fuliginem, vt Marcell.

Αἰθαλῶ, idem quod αἰθαλόω.

Αἰθαλώδης, εος, fuliginoſus, in fauillas conuerſus. Ariſtot. de mundo, τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται, i. ex fulminibus, quæ fuliginem contraxerint, &c.

Αἴθε, εἴθε, vtinam, vt Homerus Odyſ. ξ, αἴθ᾽ οὕτως εὔμαια φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο, vtinam eſſes ita charus. & item Odyſ. ν, αἴθ᾽ ὄφελον μεῖναι, vtinam manſiſſent. & Iliad. α, αἴθ᾽ ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, vtinam ſederes, &c. αἴθ᾽ εἴη, id eſt, vtinam liceret. Interdum iungitur cum ὄφελον, ὄφελες, ὤφελλον, niſi quòd ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, diſcretionē ſignificat perſonæ: vt αἴθ᾽ ὄφελες σημαίνειν, id eſt, vtinā moderareris, ſeu imperares. αἴθ᾽ ὄφελες θανέειν, id eſt, vtinā morereris. αἴθε & εἴθε optatiuis adduntur ad maiorem vehementiam: indicatiuis autem ob neceſſitatem, vt αἴθε ἔγραψε, vtinam ſcripſiſſet: ἵνα ἡ ὁριστικὴ συντάξει ἀναδέξηται εὐκτικήν.

Αἰθεριμβατεῖν, in Epigram. per æthere ingredi.

Αἴθερψ, οπος, ὁ, vrens, ardens.

Αἰθέρος, in æthere, aduerbialiter.

Αἰθερίνη, ἡ, AEtherina, piſcis apud Ariſtot. l. 6. de natu. anim. c. 17. Gaza tamē legit ἀθερίνη, i. Atherina, vt ſup.

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, æthereus, ſeu ætherius. Lucian. ἐν τῷ φιλοψευδεῖ, ναὶ τὸν Δία τὸν αἰθέριον, οὐ τοῦτο γένοιτο παρὰ σοι, i. per Iouem ætherium, iſtud non erit penes te. Ariſtot. de mundo genere fœminino dixit μετὰ δὲ τὴν αἰθερίαν καὶ θείαν φύσιν συνεχὴς ἐστὶν ἡ δι᾽ ὅλων παθητή τε καὶ τρεπτή, id eſt, aut verò ætheriæ diuinæque naturæ confinis eſt natura patibilis prorſ⁹ & vertibilis. αἰθέριος Ζεύς, Iuppiter æthereus, Iouis epitheton, vt docet Ariſtoteles li. de mundo. Ariſtoph. ἀέρινα, αἰθέριον οἰκήσας πόλιν.

Αἰθεριώδης, ætherius.

Αἰθεροβατέω, ῶ, ήσω, per æthere vagor, apud Lucianum ἐν τῷ φιλοψευδεῖ. οὐ γὰρ αἰθεροβατοῦντες ταῦτα ἠκηκόατε, &c. i. non enim per æthere gradientes hæc audiuiſtis.

Αἰθεροδρόμος, in Epigram. qui per æthere currit & vagatur. item Ariſtoph.

Αἰθεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ætherius, ætheris gerens ſpeciem ſeu referens.

Αἰθεροειδὲς πνεῦμα τὴν ὕλην, ſpiritus æthereus. Galenus lib. 2. ad Glaucon. i. tenuis.

Αἴθη, ης, ἡ, AEthe, nomen equæ apud Homerum.

Αἰθὴρ, έρος, ὁ, & AEolicè ἡ αἰθὴρ, genere fœminino apud Pindar. i. æther, elementum, ignis, cælum, aer etiam ab Eraſmo exponitur. propriè dicitur ὁ ἐν ὕψει ἀὴρ καυματώδης, aer ſublimis & ardēs, à verbo αἴθω, vt vult Anaxagoras ætheris nomine ignem ſignificans, quòd ſuperiora igne ſint plena. Ariſtot. deducit ab ἀεὶ ſemper, & θέω, curro, & pro cælo accipit, quòd perpetua volubilitate rotetur & currat. Inquit enim in lib. de mūdo, οὐρανοῦ δὲ καὶ ἄστρων οὐσίαν μὲν αἰθέρα καλοῦμεν, οὐχ ὥς τινες διὰ τὸ πυρώδη οὖσαν αἴθεσθαι, πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον πυρὸς ἀπηλλαγμένην δύναμιν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, i. cæli porro ſyderúmque ſubſtantiā appellamus æthere: non quidem ideo quòd ignita flagret ipſa, vt aliqui cenſuerunt, plurimùm vtique aberrantes circa potentiam illam maximè ab ignea natura abhorrētem: origine verò huius vocabuli inde ducta, quòd ſemper æther currat motu circum ductili, quum ſit illud elementum à quatuor illis diuerſum, tum diuinum, tum interitus expers. αἰθέρα δῦναι, æthere ſubire, id eſt, cælum conſcendere. Sophocles, ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι, &c. id eſt, vtinam prius cælum adiiſſet.

Αἴθι, vtinam.

Αἴθικες, AEthices, gēs Theſſaliæ, quæ olim in Pindo monte habitauit: vnde & αἰθικία, AEthicia dicta eſt regio, ea forma qua κιλικία, & αἴθικες vt κίλικες. Marſyas, vt refert Stephan. AEthiciam, inquit, regionem mediam eſſe inter Tymphæam & Athamaniam.

Αἰθικία, vide Αἴθικες.

Αἴθιμος, aptus comburi, vt αἴθιμα ξύλα. Item, mordax, niger.

Αἰθιοπεὺς, έος, ὁ, AEthiops. Iliad. α, μετ᾽ ἀμύμονας αἰθιοπῆας.

Αἰθιοπία, ἡ, AEthiopia, & Αἰθίοψ, οπος, AEthiops. Virgilius lib. 4. AEneid. Oceani finem iuxta finémque cadentem Vltimus AEthiopum locus eſt, &c. Vbi Serui⁹, AEthiopiæ duæ ſunt, inquit, vna circa Solis ortum, altera circa occaſum in Mauritania: & dicta eſt AEthiopia à colore populorū, quos Solis vicinitas torret: nam Græcè αἴθω, ardeo, & ὤψ, ὠπὸς aſpectus dicitur. Accipitur etiā αἰθιοπία adiectiuè, ἀντὶ τοῦ αἰθιοπὶς, vt αἰθιοπία γυνὴ, apud Eur.

Αἰθιοπικὸς, AEthiopicus.

Αἰθιοπὶς, ίδος, ἡ, AEthiopica. Eſt & αἰθιοπὶς, i. AEthiopis, genus herbæ apud Dioſcorid. lib. 4.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, AEthiops, in dictione Αἰθιοπία. Gregor. Nazanzeno ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, dicitur cum accuſatiuo, κἂν ᾖς αἰθίοψ τὸ σῶμα, τὴν ψυχὴν λεύκανθητι, i. ſi es corpore AEthiops, animam candefacito. αἰθίοπι χροιῇ, colore atro, in Epigramm.

Αἰθίοψ, nomen regis AEthiopum, Herodot. lib. 2.

Αἶθμα, θάλπος, eſca.

Αἴθολικες, vel Αἰθόλικες, propriè ſunt phyſtænæ, i. puſtulæ ex igni, φλυκτίδες, puſtulæ rubeæ, in ſumma cuti, exanthemata.

Αἴθομαι, ardeo, accendor, ab αἴθω.

Αἶθον, λαμπρὸν, μέλαν, ignitum, nigrum, ardens, ſplendidum. αἶθον ἐμβαλεῖν, ignem inieciſſe, Euripid.

Αἶθος, εος, τὸ, æſtus, ambuſtum, ardor, λαμπρότης.

Αἰθὸς, οῦ, ὁ, ardens, i. καύσιμος, μέλας.

Αἴθουσα, ης, ἡ, portic⁹, teſtudo, diæta, στοὰ ἡ περιλαμπομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἢ διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ φῶς τοῦ χειμῶνος, ἢ διὰ τὸ τοῦ ἡλίου βάλλειν. Iliad. ζ, δόμον περικαλλέ᾽ ἵκανε ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον. Idé, ἐπ᾽ αἰθούσῃ αὐλῆς. Interdum participium eſt fœminin. pro λάμπουσα, ſplendens, ſeu ardens, καίουσα, vrens. * Item marmoris aut lapidis gen⁹, quo ſtructa erat regia Priami

Αἴθοψ, οπος, ὁ, ardēs, μέλας, nigricans, λαμπρὸς, θερμαντικός. αἴθοψ καπνὸς, fumus qui dū aliqua materia vritur, fit. αἴθοπα οἶνον, vocat Homerus, vt quidam volūt, propter colorem, i. μέλανα, nigrum, vel θερμὸν potius, ſeu καυστικὸν, i. vt ſcribit Gell. lib. 17. cap. 8, natura ignitum, quòd ſemina quædā caloris in ſe habeat: vnde non facilè congelaſcit. Odyſ. ξ, ὑπίομαι δ᾽ αἴθοπα οἶνον, &c. Heſiod. αἴθοπα λιμὸν vocat μέλανα ἢ θερμὸν ἢ καυστικόν. * αἴθοπι χαλκὸν, ſplēdidū æs.

Αἰθριάζω, άσω, tempeſtatem fero, ſub dio diuerſor.

Αἴθρα, AEthra, filia Pitthei, vxor Theſei, Plutarch. in Theſeo.

Αἴθρη, ης, ἡ, æthra, ſplendor aeris, ſudum, ſerenitas, αἰθρία, αὐγὴ, εὐδία. * ſumma pars cæli, vt dicit Cicero in 2 de natura deor.

Αἰθρηγενέτης, ου, ὁ, ſerenificus, ſerenitatem faciens. Homerus, Σὺν δ᾽ εὖρός τε νότος τ᾽ ἔπεσε ζέφυρός τε δυσαὴς Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων, id eſt, Cúmque Euro incubuit Zephirúſque Notúſque furentes Sudificúſque ſimul Boreas mala plurima voluens.

Gel.li.2.c.22, Qui ab æſtiua & ſolſtitiali Orientis meta venit Latinè Aquilo, Boreas Græcè dicitur: eúmq; propterea quidam dicunt ab Home. αἰθρηγενέτην appellatum.

Αἰθρηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, id eſt, αἰθρηγενέτης, εὐδίαν ποιῶν.

Αἰθρία, ας, ἡ, aer ſudus apertúſque, aer ſerenus, ſerenum, ſudum, εὐδία, αἴθρη: à Gaza etiam aer exponitur. Ariſtot. libro de mundo, ἔστι ἡ αἰθρία οὐδὲν ἄλλο πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, ἀντίπαλος οὖσα τῇ ὁμίχλῃ, i. ſerenitas nihil aliud eſt quàm aer nubilus nubiláque vacuus, aduerſaria nebulæ. Lucian. in Nigrino, ἔχαιρεν δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφερῷ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. Herodot. in Euterpe pro nocturno ſereno, de Crocodilo, τίκτει μὲν γὰρ ᾠὰ ἐν γῇ καὶ ἐκλέπει, καὶ τὸ πολλὸν τῆς ἡμέρης διατρίβει ἐν τῷ ξηρῷ, τὴν δὲ νύκτα ἐν τῷ ποταμῷ. θερμότερον γάρ δή ἐστι τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίης καὶ τῆς δρόσου, id eſt, parit enim oua in terra & excludit, ac multam diei partem agit in ſicco, noctem verò in fluuio. Nam calidior eſt aqua nocturni ſereni tempore & roris. ἐν τῇ αἰθρίῃ, ſub dio. ſic Ariſtoph. in Plut. ἀσκωλίαζ' ἐνταυθοῖ πρὸς τὴν αἰθρίαν, ſalta hîc ad auras. Idem, καίτοι χρῆν αἰθρίας οὔσης αὐτὸν, i. ſereno cælo. αἰθρία opponitur ὁμίχλῃ, i. nebula & cæli perturbatio.

Αἰθριάζω, μ. άσω, ſereno, illuſtro, cum accuſatiuo. Gregor. tamen Nazanz. abſolutè dixit, ἐν τῷ εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν, νῦν μάρτυρες αἰθριάζουσι λαμπροῖς τοῖς βήμασι συγκαλοῦσι λαὸν φιλόχριστον, i. nunc Martyres per ſerenum ſpatiantur, ſplendidis veſtigiis populum Chriſti conuocantes. *ἀπαιθριάζειν apud Ariſtoph. pro eodem, ὁ ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, i. illuſtrat.

Αἰθρινὸς, matutinus, πρωϊνός.

Αἰθριοκοιτέω, μ. ήσω, ſub dio dormio. Theocritus edyll. 8, ἁδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν, i. iucundum eſt in æſtate apud aquam fluentem ſud dio dormire.

Αἴθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſerenus, illuſtris, liquidus & ſudus, apertus & placidus. Dioſcorid. lib. 1. in præfatione, αἴθριον κατάστημα, pro ſerena cæli conſtitutione, ſeu ſerena tẽpeſtate. Lucian. ἐν αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς dixit, pro ſub dio ſeu ſerena parte atrii & cælo expoſita. αἴθριος ζεὺς, Iouis epitheton teſte Ariſtotele libro de mundo ad finem, vbi meminit Iouis appellationum, id eſt, ſerenus ſeu ſerenificus & ſudificus Iuppiter. Et αἴθριος ἠχὼ, ſon⁹ æthereus, de tonitruo apud Nonnum.

Αἴθρος, ου, ὁ, frigus matutinum ſeu pruina, i. ψῦχος τὸ ὄρθριον, πάγος. Odyſ. ξ, αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, frigore cõfectum. Suidas tamen exponit αἴθρον, καῦμα, παρὰ τὸ αἴθω vt Latinis pruina ab vro.

Αἴθυγμα, τὸ, impetus, motus, ῥίπισμα, ὅρμημα.

Αἴθυια, ας, ἡ, mergus, auis, de qua Ariſtot. de Animalib. libro 5. cap. 60: ſcribitur cum accẽtu in prima, vt ἄγυια, Gaza lib. 3.

Αἰθύνομαι, λαμβάνομαι, ἀλγοῦμαι, χρατῶ.

Αἴθυξ, υκος, AEthyx, ycis.

Αἰθύσσω, μ. ύξω, moueo, κινῶ, calefacio, θερμαίνω, extendo, iacio, concutio, ῥιπίζω, ἀναδόω.

Αἴθω, μ. σω, fulgeo, ardeo, λάμπω: actiuè etiam accipitur, καίω, vro ſeu comburo, incẽdo, cum accuſat. Herod. in Melpomene, τί θέλοντες ἥκοιεν τε ἐς τὴν χώρην καὶ πῦρ αἴθοιεν; quid volentes venirent in regionem ac ignem accenderent? Sophoc. ἔλαμψε λαμπτῆρος αἴθων. id eſt, ὑπὸ ἀλάμπων. Vnde paſſiuum αἴθομαι, vror, adoleor, aduror, cãdeo, ardeo, accendor, rutilo fulgure, nigreſco. Lucian. αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαφαίνεις, i. nam velut candens ignis enites. Sunt etiam qui αἴθω pro ſpiro accipiant.

* Αἴθω, expiro, ἐκπνέω apud Homer. καὶ θυμὸν αἴθων, animum, hoc eſt, animam agens.

Αἰθὼ, AEtho, vrbis nomen eſt.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardẽs, καυστικὸς, διάπυρος, calid⁹, ſplendidus, elaboratus, niger. Heſiod. ταμνέμ' αἴθωνι σιδήρῳ, ſecare ſplẽdenti ſeu rutilo ferro. Iliad. β, ὃν φέρον ἵπποι αἴθωνες, equi feruẽtes, ſeu feruidi & acres. Interdũ virilis, bellicoſus, ſic αἴθων ἀνὴρ dicitur à Sophoc. in Aia. Interdũ αἴθων dicitur ὁ βίαιος λιμὸς, vide Suid. Eſt etiã vnus equorũ ſolis.

Αἴθων, οντος, participium eſt verbi αἴθω.

Αἴθως, pro εἴθ' ὡς.

Αἴκα & αἴκεν poeticè pro εἰ, ſi: ε mutato in αι Doricè, & pleonaſmo τοῦ κεν. Plutarch. in Lycurgo, αἴκεν τύχωμεν, ſi adepti fuerimus.

Αἰκάζω, μ. άσω, voco.

Αἰκάλη, ης, ἡ, blanditiæ.

Αἰκάλλω, ἀπατῶ, κολακεύω, decipio, adulor, blandior, θωπεύω, σαίνω, αἰκάλλω κυνὶ, cani blandior, Eurip.

Αἰκάλος, ου, ὁ, adulator.

Αἰκανοὶ, apud Plutarchum in Camillo, populi Italiæ. Interpres Sequanos vertit. AEqui tamen iidem Latinè dicuntur Liuio primæ decadis lib. 5. in principio.

Αἴκεν, vide Αἴκα. αἴκέν πως βούλεται, id eſt, εἴπως, ἐάν πως ἐθέλῃ, ſi vtique velit, ſi quo pacto, ſi forte velit, Iliad. α. & Iliad. β, ἀλλ' ἄγετ' αἴκέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν, id eſt, ὅ πως αὖ ἐπιτύχωμεν. αἴκέν τι, ſi quid, vt habet autẽ quippiã optantis in ſe. αἴκά ποθι, ſiquando, vbi, quò, ſicubi, εἴποτε, ἐάν ποτε. Odyſ. ξ, ἐπιμαίεσαι, αἴκά ποθι γνώω. & Iliad. α, ἀποτίσομεν αἴκά ποθι ζεὺς δῷσι πόλιν. Item pro vtinam, Iliad. α.

Αἶκες, impetus, ὁρμαί.

Αἰκὴ & Ἀΐκὴ, ῆς, ἡ, impetus, ὁρμὴ, κίνησις, impulſus.

Αἰκία, ας, ἡ, verberatio, vulneratio, verbera, pulſatio, κάκωσις, ærumna, ſupplicium, ὕβρις, μάστιξ, πληγὴ, τρῶσις, fœdatio, ὕβρις ἔμπληγος, flagellatio. αἰκία plaga exponitur ab Aretino apud Ariſtotelem lib. 2. polit. Iſocrates, κατὰ τοῦ λοχίτου, νῦν δ' οὐχ ὑπὲρ τῆς βλάβης τῆς ἐκ τῶν πληγῶν γενομένης, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς αἰκίας καὶ τῆς ἀτιμίας ἥκω παρ' αὐτοῦ δίκην ληψόμενος, id eſt, nunc verò non ſuper detrimento ex plagis allato, ſed ſuper fœdis verberibus & ignominia venio ab eo pœnas ſumpturus. Idem ibidem, ἐνθυμεῖσθε δὲ, ὅτι τῶν μὲν περὶ τῆς οὐσίας κινδύνων οὐ μέτεστι τοῖς πένησι· τῆς δ' εἰς τὰ σώματα αἰκίας ὁμοίως πάντες κοινωνοῦμεν. vnde αἰκίας δίκη, actio iniuriarum ob verbera, Demoſthenes. Plato de legib. βίαιον καὶ τὸ τῆς αἰκίας πᾶν γένος, violentũ omne verberandi genus. Idem ibidem, αἰκίας περὶ πρεσβύτερον ἐν πόλει γενομένην ὑπὸ νεωτέρου ἰδεῖν αἰσχρὸν καὶ θεομισὲς, id eſt, cædi ſenem à iuniore. Idem, αἰκίᾳ τινι βιαζόμενος ἅπτεσθαι πατρὸς, patri manus infero. Ibidem, αἰκίας γονέων δίκην ὄφλων, pulſaſſe parentes condemnatus. * Demoſthenes in Euergum & Mneſibulum. ὑπέστερος ὑμῶν ἦρξε χειρῶν ἀδίκων, τοῦτο γάρ ἐστιν ἡ αἰκία. τὸ Ἀεικὲς, neutro genere apud Herodotum, læſio, damnum.

Αἰκιδνὸς ab αἰκίζω fit, vt ῥιπιδνὸς ab ῥιπίζω.

Αἰκίζω, μ. ίσω, cædo, contumelia afficio, crucio, κακῶ, mutilo, verberibus fœdo, καθυβρίζω, ſuppliciis afficio, flagello, κολάζω, flagris cædo. Ariſtoteles libro 5. politicorum, cap. 10, αἰκισθεὶς εἰς τὸ σῶμα πληγαῖς, id eſt, qui eſt corpore verberibus affecto. Sophocles in Aiace, ἄλλα με ἃ δὴ δεῖ κῆρα ὀλέθριον αἰκίζει, id eſt. καθυβρίζει. Iſocrates in panegyrico, πῶς οὐ τῶν πολεμησάντων αὐτοῖς ὡς εὐδαιμονήσαντας ἀπῆλθεν, ἢ τῶν ὑπ' ἐκείνοις γενομένων ὡς αἰκισθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησεν; Inuenitur etiam in ſignificatione actiua. αἰκίζομαι pro eodem. Plutarchus in Solone, αἰκισάμενος ἑαυτὸν, id eſt, ſeipſum cædens. Iſocrates in panegyrico, οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας, ὡς ἐκεῖνοι τοὺς ἐλευθέρους κολάζουσι. Idem, ἐν τῷ πρὸς φίλιππον, πάντων ἂν εἴη σχετλιώτατος, εἰ μὴ βούλοιτο καταλελύσθαι ταύτην τὴν ἀρχὴν τὴν αἰκισαμένην μὲν τὸν ἀδελφὸν, πολεμήσασαν δὲ πρὸς αὐτὸν, &c. Sophocles in Aia. καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδήσας αἰκίζεται, pro μαστίζει. Eurip. in Medea pro fœdare, ὑπὸ τυράννων αἰκισμένη, χαίρειν κλύουσα, &c.

Αἰκικὸς, contumelioſus, ὑβριστικός.

Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, αἰκία, ὕβρις, iniuria, flagellatio, verbera. Dicitur & Αἴκισμαγμα τος, τὸ, flagrũ, percuſſio, πληγὴ, μάστιξ.

Αἰκιστικὸς, ὑβριστικὸς, ἀγριὸς, ſceleratus.

Αἰκίστρια, ας, ἡ, αὐτὴ ἡ αἰκίζουσα.

Αἶκλος, ὁ, ἀκόντιος. αἶκλοι, αἱ γωνίαι τοῦ βέλους, id eſt, anguli iaculi.

Αἴκολος

Αἴσχολος,turpis,αἰσχρός.

Αἰκτή,αἰτίη τις χρωτὸς ἢ ἀκτή.

Αἰκτήτωρ,ορος,ὁ,impetuoſus, violentus.

Αἴκτος,ου,ὁ,ingens,ineffabilis. Item ἄϊκτος,inacceſſus, ἀπρόσιτος.

Αἰκῶς,αἰκιστικῶς,crudeliter,contumelioſe,ὑβριστικῶς,χαλεπῶς.

Αἰλὰμ, porticus nomen eſt,lib.2. Paralip.capite 2,in ſacris Bibliis.

Αἰλίω,adulor,σαίνω.

Αἴλινον,τὸ,ſiue ὁ Αἴλινος,lugubris quædam cãtio,genus lamentationis altæ & acutæ.Sopho.in Aiace,αἴλινον αἴλινον οὐδ᾽ οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος,i. vlulatum.

Αἰλινὸς,οῦ,ὁ,miſer,lamentabilis,θρηνητικὸς,ὀδυρτικός.

Αἴλιος,affinis.

Αἰλόθυτος,qui mores ſubinde mutat,id eſt,ἀλλοιόθυτος.

Αἰλουρόμορφος,æluri formam habens.

Αἴλουρος,ælurus,feles ſeu felis, ſic Gaza apud Ariſtotelem de natura animalium libro 5.cap.2. Lupi,inquit, eodem coeunt modo quo canes.αἴλουροι,id eſt feles non parte poſteriore ſe iungunt: ſed mas ſtat,fœmina ſubiacet. Vide eundem ibidem libro 6.cap.35. Herodotus in Euterpe,latè explicat quamobrem ab AEgyptiis æluri ſeu feles colantur.Interpres AEſopi αἴλουρον interpretatur Ictida: ſed viderit. Ariſtoteles enim alterum ſeparat ab altero lib.9.de natura animalium cap.6, in hanc ſententiam,Ictis genus muſtellæ (quod viuerram interpretatur Gaza) magnitudine eſt quàm Melitenſis catellus minor. Eſt autem αἴλουρος,id animal, quod vulgo catus dicitur, acrius noctu videns quàm interdiu, vt ſcribit Alexander Aphro.problem.Plutarch. in præceptis con nubialibus. τὸν αἴλουρον ὀσμῇ μύρων ἐκταράττεσθαι καὶ μαίνεσθαι λέγουσι,id eſt,ælurum odore vnguentorum turbari & furere perhibent.Apud Dioſcoridem αἴλουρος, felis vertitur à Ruellio:ſilurus à Barbaro & Marcello, pro genere piſcis. Putant nonnulli pro eodem animali accipi αἴλουρος,& γαλῆ:nam γαλῆ ταρτησσία,redditur ab Eraſmo in chiliad.feles Tarteſſia, vt infrà dicetur. Vocem deducunt παρὰ τὸ αἰόλλειν τὴν οὐράν.

Αἷμα,ατος,τὸ,ſanguis,cruor,cædes,genus,i.τὸ γένος.αἵματος πτύσις,cruentũ ſputum, αἵματος ἀναγωγὴ, ſanguinis excreatio ſeu reiectio: dicitur etiã pro eodem αἵματος ἀναφορά.hæc enim tã Latinis quàm Græcis confunduntur. quanquã ſunt qui dicãt excretiones ſanguinis eſſe,quæ maiore conatu & craſſiore materia extuſſiuntur,potius quàm expuuntur: ſputa verò & reiectiones cruẽtas,quæ ſpõte ſua & quaſi naturalis purgationis modo in os ſubeuntia pelluntur. Vitruuius l.1.ſuæ architecturæ ſanguinis reiectionẽ eam videtur ſignificare,quæ à diſtillatione à capite in aſperam arteriam fit & pulmonem. ἐφ᾽ αἵματι φεύγειν,reum cædis eſſe, Demoſth.

Αἱμακτὸς,ῦ,ὁ,ſanguineus. αἱμακταῖς ῥανίσι, roribus ſanguineis,Eurip.

Αἱμακουρίαι,αἱ,parentationes mortuorum: quaſi animæ mortuorum ſanguine ſaturentur.

Αἱμάλεος,cruentus.αἱμαλέων δορπων, cruentarum cœnarum,in Epigramm.

Αἱμαλωπὶς,color ſanguinem præ ſe ferens, concrementum ſanguinis, Dioſcor.l.2.

Αἱμαλώψ,ῶπος,ὁ,cruentũ virus,ſanies, Dioſcor.lib.2.

Αἱμασιὰ,ᾶς,ἡ,ſepes, ſeptũ, maceria,φραγμὸς, τὸ ἐκ πολλῶν λίθων λογάδων ἄθροισμα. Herod.l.1,τὸ δὲ ἀπὸ τούτου αἱ ὀφρύαι τοῦ χείλεος ἑκατέρου τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτῶν παρατείνει, deinde verò incuruæ vtrinq; ripæ coctilib° laterib° pro maceria prætexũtur. ὑπὸ τῆς αἱμασιᾶς τοὺς ὑπερβαίνοντας ὑπὸ τῶν ἐχεδίων ἀνασπᾶν τοὺς σωροὺς τῶν λίθων. Propriè maceria eſt ſine luto cementorum.

Αἱμασιώδης,maceriosus,Plato de leg.

Αἱματεκχυσία,ας,ἡ,ſanguinis effuſio. Paul.ad Hebr.ca. 9.χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις, i.ſine ſanguinis effuſione non fit remiſſio.

Αἱμάτη,culter,Sophoc.

Αἱματηρὸς,οῦ,αἱματώεις,cruentus.

Αἱματία,ας,ἡ, obſonii genus, genus farciminis ex ſanguine,à cruore appellatum,Cel.lib.14.c.56.

Αἱματίζω,μ.ίσω,π.ικα,cruorem ſeu ſanguinem moueo, Ariſtot.de muſca.

Αἱματικὸς χυμὸς,ſanguineus humor,i.τὸ αἷμα, Alexan. Aphrod.ſanguine refertus,ſanguinolentus.

Αἱματινὸς,οῦ,ὁ,ſanguineus.

Αἱμάτιον,τὸ,diminutiuum,,ſanguis exiguus.

Αἱματίτης, Hæmatites,lapidis nomen,à ſanguinis colore, vel virtute atque effectu, nimirum quòd ſanguinẽ reprimat,Plin.lib,36,cap.20.Dioſcorid.lib.5.

Αἱματόεις,όεντος,ὁ,cruentus,ſanguinolentus.

Αἱματοπότης,ὁ, ſanguinipota, propriè de dracone dicitur: ſanguinari°,φονεὺς, ſanguinis potor,i.τὸ αἷμα ὁ καταπίνων. vnde Αἱματοποτεῖν,i.bibere ſanguinem.

Αἱματόρρυτος,ὁ καὶ ἡ, Euripid.αἱματορρύτοις ῥανίσι,manantibus riuis ſanguinis.

Αἱματοσταγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſanguine diſtillans,Euripides.

Αἱματόφλοιος,ὁ καὶ ἡ,plenus ſanguine & curuus. De venis dicitur apud Hippocrat.

Αἱματόφυρτος,ου. αἱματόφυρτα βέλη, ſanguinolenta tela, in Epigram.

Αἱματόω,μ.ώσω,cruento,actiuum. Xenoph.1.Pædiæ,καὶ τὰ ἀκόντια ἰδὼν μὲν οὔ,κατιδὼν δὲ ἡματωμένα, ὅπου ᾤετο τὸν κάπρον ὄψεσθαι.

Αἱμάσσω,μ.ξω,π.χα, lanio,cruẽto, ſanguine perfundo, tingo ſanguine,cruore ſuffundo,lancino,lacero,peruello,luxo,ſanguine conſpergo & polluo. Lucian. ὁ δ᾽ ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμένος,id eſt,cruentus,ſanguine ſtillãs. Sophoc.ἐν τοιῶσδε χεῖρας αἱμάξαι βροτοῖς,manus talium animãtum ſanguine inficere. Sophoc.ἀνὴρ ἄρ᾽ αἱμαχθεὶς,id eſt,αἱματωθεὶς,φονωθεὶς,cæſus es.αἱμαχθεὶς,id eſt,cruẽtus. αἱμάξαι τοῦ δακτύλου,ſanguine tingere digitum.

Αἱματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſanguineus,ſanguinolentus,cruentus: vnde αἱματώδεις διαχωρήσεις,apud Galenum lib.1.ad Glauc.cruenta alui recrementa.

Αἱματωπὸς,οῦ,ὁ,ſanguinarius: ſic vertit Bu. αἱματωπὰς θεὰς Euripi.vocat furias,quæ ſunt oculis ſanguinolẽtis.

Αἰμὴ,niſi. Theocrit.edyl.1,ἀλλὰ φυλάξομαι, Αἰμή τυ φλάσσαιμι μελάνθιος αὐτὸ κομάτα,id eſt,ſed etiam niſi te contudero, Melanthius pro Comata.

Αἱμοπότης,ου,ὁ,pro αἱματοπότης,id eſt ſanguinis potor ſeu ſanguipotor.

Αἰμιλία,AEmilia, virgo Veſtalis, quæ fuit corrupta, Plutarc.in problem.

Αἰμίλιος, Sybariticus quidam venator, à cuius canibus vxor zelotypa diſcerpta eſt, Plutarchus in parallel. Αἰμίλιος κενσωρῖνος,AEmilius Cenſorinus,Siciliæ crudeliſſimus tyrannus,à quo tyranni AEmilii dicti ſunt, idẽ ibidem. Αἰμίλιος σκαῦρος,AEmilius Scaurus, proprium nomen Romani cuiuſdam.

Αἵμιον,τό,σφάγιον.

Αἵμιον,vas quo excipitur ſanguis.

Αἱμοβαφὴς,ὁ καὶ ἡ,cruentus, ſanguine tinctus. Sophocl. σφάγι᾽ αἱμοβαφῆ.

Αἱμόδωρον,τὸ,hæmodorum,genus herbæ quæ cumino & fœno Græco innaſcitur, Theophraſtus hiſtor.plant. libro 8,cap.8.

Αἱμοβόρος,ὁ,ſanguiuorus: ſic Gaza apud Ariſtot. libro 8.de Animal.

Αἱμορροχία,ſanguinis miſſio,ſeu effuſio. Nam ῥοχεῖν ponitur ἐπὶ αἵματος ἐκχύσεως,i.pungere,

Αἱμομίκται,inceſtuoſi,inceſti.

Αἱμονία,ας,ἡ,Theſſalia & Epheſus.

Αἱμοπτοϊκὸς, excreans ſiue ſcreans ſanguinem, cruenta expuens,ſanguinem reiiciens: ita Dioſcoridis interpretes.vide num ſit legendum αἱμοπτυικός.

Αἱμοπτυκὸς, qui cruenta ſputa emittit, qui cruorem excreat.

Αἱμοῤῥαγία, ας, ἡ, ſanguinis eruptio, ſanguinis profluuium, ſanguinis impetus. Dioſcorid. lib. 1, αἱμοῤῥαγίας καὶ ῥοῦν γυναικεῖον ἴστησι, i. ſanguinis proluuiem, ac muliebres fluxiones ſiſtit. Idem lib. 2, τὰς ἐκ τῶν μυκτήρων αἱμοῤῥαγίας, i. ſanguinem è naribus erumpentem, ſeu ſanguinis eruptiones è naribus. Galenus lib. 1, ad Glauconem, λεπτοτέροις γὰρ ἐπὶ αἱμοῤῥοΐσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαις, &c. Dioſcor. lib. 3, αἱμοῤῥαγίας τε ἵστησι τὰς ἐξ αἱμοῤῥοΐδων, id eſt, hæmorroidum abundantiam & ſanguinis eruptionem ſiſtit.

Αἱμοῤῥαγέω, μ. ήσω, ſanguinem fundo. Dioſcor. l. 5, αἱμοῤῥαγοῦντα οὖλα, i. ſanguine manantes gingiuæ. Galen. l. 1. ad Glauc. καὶ ὅσοι ἐπὶ τραύμασιν αἱμοῤῥαγοῦσι, &c. quibus ſanguis è vulneribus manat.

Αἱμοῤῥοέω, μ. ήσω, ſanguinis profluuio laboro, ſanguine diffluo, ſanguinē fundo. Dioſcor. l. 2. de alliis, ἐχιοδήκτοις καὶ αἱμοῤῥόοις ἀρμόζει, &c. quem locum ſic reddit Marcel. contra viperæ & hæmorrhoi ſerpentis morſus vtile eſt.

Αἱμοῤῥοΐα, ας, ἡ, fluxus ſanguinis, ſeu profluuium, ſanguinis eruptio. Gregor. Nazanz. in oratione εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, χθὲς ἐξηραίνου σὺ ἄλλως τῇ αἱμοῤῥοΐᾳ, &c. heri ſiccata eras ſanguinis ſcatens profluuio.

Αἱμοῤῥοΐς, ίδος, ἡ, hæmorrhois, dicta quaſi ſanguinis fluxus, genus eſt morbi. Gaza apud Ariſtot. interpretatur nunc mariſcam, nunc ſanguinis profluuium, nunc ſanguinis profuſionem. Eſt & αἱμοῤῥοΐς, hæmorrhois, ſerpētis genus ex eo dictum quòd morſu ſanguinem eliciat, & diſſolutis venarum cōmerciis quicquid animæ eſt euocet per cruorem, vt refert Solin. Lucan. Pharſal. l. 9, At non ſtare ſuum miſeris paſſura cruorē, Squamiferos ingens hæmorrhois explicat orbes. hic ſerpēs à Græcis dicitur αἱμόῤῥοος, & per ſynæreſin, αἱμόῤῥους genere maſculino, vt apud Dioſcoridem multis locis.

Αἱμόῤῥοος καὶ ους, per ſynæreſin, hæmorrhous, genus ſerpentis de quo in verbo αἱμοῤῥοΐς ad finem. Significat etiā menſtruatam mulierem.

Αἱμος, ὁ, nemus, arbuſtum.

Αἷμος, ὁ, Hæmus, mons Thraciæ: nonnulli etiam genere neutro enuntiant.

Αἱμοφόρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cruentatus. αἵματι ἀναπεφυρμένος καὶ μεμολυσμένος.

Αἱμοχαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſanguine gaudens, ſanguinarius: epithetū Martis, vt notat Seruius, illud 12. AEneidos enarrans, Sanguineus Mauors clypeo increpat.

Αἱμύλα, blandè. Heſiod. αἱμύλα κωτίλλουσα.

Αἱμυλία, ας, ἡ, facundia, illecebræ, feſtiuitas, lepor, ſermonis lepiditas. Plutarch. ὅτι ἁρμονία καὶ σύνθεσις ἔχει τοσοῦτον αἱμυλίας καὶ χάριτος. Item, AEmylia filia AEneæ & Lauiniæ. Author plutarch. in Theſeo,

Αἱμύλιος, blādus, illecebroſus, placidus, αὐτός. Refert Plutarc. in Numa, AEmyliorum familiam patritiis Romanis admixtam ſic à Numa ipſo nuncupatam ab vrbanitate Pythagoræ, i. ἀπὸ τῆς αἱμυλίας.

Αἱμύλλω, ἀπατῶ, i. decipio. Vnde χειμύλος, ὁ ἀπατῶν διὰ λόγων τοὺς χειροφιλήτας, Interpres Ariſtoph.

Αἱμύλος, ὁ καὶ ἡ, facetus, blādus, varius, diſertus, κόλαξ, affabilis, deceptoriˀ, æmulus, garrulus, ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν, illecebroſus, πειστικὸς, πανοῦργος, ἀστεῖος, doloſus, ἀπατηλὸς, παραλογιστικὸς, ἀπατητικός: vnde αἱμυλοεργέω, apud Plato. de leg. & li. 3. Epigram. κούρην αἱμύλον ἐν ποτε πρώτως, vbi genere eſt fœminino. Hom. Odyſ. α, μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει, blandis, ab αἱμύλλω, i. ἀπατῶ. Sopho. in Aiace: τὸν αἱμυλώτατον ἴχθιστ' ἄλημα, &c. Plutarch. in Solone, αἱμύλος καὶ προσηνὴς, i. affabilis & humanus.

Αἱμῶ, τοὺς ὀδόντας ἀλγῶ, dentibus doleo.

Αἱμωδέω, i. αἱμωδιάω.

Αἱμώδης εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus.

Αἱμωδία ας, ἡ, dentiū ſtupor, ſic Gaza in problem. Ariſtot. & Ruell. apud Dioſcor. Marcel. dentiū ex acri acerbóve aliquo cibo torpor. Alex. Aphrod. τὴν ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὀπωρῶν ἐγγινομένην αἱμωδίαν τοῖς ὀδοῦσιν ἡ ἀνδράχνη ψυχρὰ θεραπεύει, ſtupori dentibus à frigidis fructibus iniecto portulaca, quæ frigida eſt, medetur.

Αἱμωδιάω, mihi dentes ſtupeſcunt. Hoc verbo vtitur Ariſtot. in problem. ſectione 7. ſic apud Hieremiam prophetam capite 31, οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἱμωδίασαν, id eſt, dentes filiorum obſtupuerūt. dicitur & αἱμωδεῖν pro eodem, id eſt, τοὺς ὀδόντας ναρκᾷν, ſeu τοὺς ὀδόντας ὀδυνᾶσθαι αἱμωδεῖς.

Αἱμωδιασμὸς ὀδόντων, dētium hæmodia, ſtupor dētium ob acerbitatem, veluti ex immaturo pomo.

Αἵμων, ονος, ὁ, cruentus: hæmon fluuius qui & Θερμώδων, Author Plutarchus in Theſeo. Inuenitur etiam tenui ſpiritu αἵμων, ονος, vt docet Conſtantinus Laſcaris. Eſt autem αἵμων idem quod ἐπιστήμων, ἔμπειρος, id eſt, peritus: fit autem à δαίμων literæ detractione.

Αἱμωπὸς, οῦ, ὁ, ſanguinarius, cruentus.

Αἰνὰ τεκοῦσα, Homerus Iliad. α, i. χαλεπῶς, ἐπὶ κακῷ ὀδυνωμένη, duriter enixa.

Αἰνέας, proprium viri paralytici, quem Petrus Apoſtolus ſanauit cap 9. Actor. Apoſtolic.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, grauis virtute, ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος. Eſt & nomen proprium, cuius vocatiuus eſt αἰναρέτη, vt docet Laſcaris.

Αἰνεάδαι, οἱ, æneadæ.

Αἰνείας, in genitiuo αἰνείου, communiter, & αἰνεία Doricè, & αἰνείαο Bœoticè & AEolicè, & αἰνείεω & αἰνείω Ionicè: in datiuo αἰνείᾳ communiter, & αἰνείῃ Ionicè: in accuſatiuo αἰνείαν communiter, & αἰνείην Ionicè: reperitur & αἰνεία. in vocatiuo ὦ αἰνεία communiter. & αἰνείας Atticè, nomen eſt proprium filii Anchiſæ & Veneris, author Homerus Iliad. β. deducitur autem ἀπὸ τοῦ αἰνῶ, id eſt, laudo, αἰνίας, & per pleonaſmon litteræ iota αἰνείας, vt notat Conſtantinus Laſcaris. Homerus in hymno Veneris aliter tradit his verbis, τῷ δὲ καὶ αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται οὕνεκά με αἰνὸν ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ, &c. id eſt, huic autem AEneas nomen erit, propterea quòd me grauis cepit dolor, quòd mortalis viri incidi in lectum, id eſt, quòd à mortali viro me ſtuprari ſuſtinui: quæ verba ſunt ipſius Veneris. Vnde Αἰνεάδης AEneæ filius ſeu nepos.

Αἰνεῖ, laudet.

Αἰνείω, poeticè pro αἰνέω.

Αἰνεσίη, apud Apollon. Rhod. rebus claris.

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio, commendatio, gratiarum actio, laus.

Αἰνετὸς, οῦ, ὁ, laudabilis, decorus.

Αἰνέω, αἰνῶ, μ. αἰνέσω, & apud veteres αἰνήσω, quod Ionicè à poetis interdum vſurpatur, vt docet Gaza: ἐπαινέω, laudo, celebro, approbo, conſentio, Euripid. præconio celebro, laudem dico, αἰνεσίᾳ. αἰνῶ σε προθυμίας, animi ſtudium approbo, & gratiam tibi habeo. Homer. Iliad. α, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε μήτε τι νείκει. Apollon. 2. datiuo iunxit, pro aſſentior. ᾔνεον δὲ πόλεις ἡγεμονῆϊ λέγοντι. Interdum accipitur pro παραιτοῦμαι, renuo & recuſo. Plutarch. in commētario, πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν. χάριεν δὲ καὶ τὸ τὴν χρῆσιν τῶν ὀνομάτων πολυτρόπως ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν, ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκουσιν, ἄλλην πρὸς ἄλλα δύναμιν λαμβανόντων. οἷον δὲ, νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι. τὸ μὲν γὰρ αἰνεῖν ὁ Ἡσίοδος σημαίνει τὸ ἐπαινεῖν. αὐτὸ δὲ τὸ ἐπαινεῖν αὐτὸ τὸ παραιτεῖσθαι νῦν λέγεται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλῶς φαμὲν ἔχειν καὶ χαίρειν κελεύομεν, ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν. οὕτω δὲ καὶ τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἐνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. qui verſus Heſiodi Latinè ſic verti poteſt, Nauiculam lauda, ſed onus vehat ardua puppis. Sic noſter Virgilius in Georgic. Laudato ingētia rura: Exiguum colito. Apud veteres ſignificat quoque irrigare, contundere, commouere, vt in ptiſana fieri ſolet.

Αἴνη, ἡ, honor, laus. Herodotus libro 8, ἐν ἂν ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, &c. id eſt, eſſet maximo in honore inter duces Themiſtocles. ἐν αἴνῃ μεγίστῃ ὤν, magna

magna flagrans inuidia. αἰνὴ autem, id eſt, δεινὴ, adiectiuũ fœmin. τὸ αἰνός.

Αἴνημι, laudo, probo, pro αἰνῶ, more AEolico, ὑμῶν ἔγωγ' αἴνημι, οὐ γάρ, &c.

Αἰνιᾶνες οἱ, ſeu Αἰνιᾶνες, AEnianes populi, de quibus Plutarchus in Problem.

Αἴνιγμα, ατος τό, ænigma, obſcurum inuolucrũ, obſcura ratio, ſcirpus, i. obſcurè dictum. Cic. li. 2. epiſt. ad Atticum, In his epiſtolis me Lælium, te Furium faciã: cætera erunt ἐν αἰνιγμοῖς. AEſchines contra Cteſiphont. οὐ δι' αἰνιγμάτων, ἀλλ' ἐναργῶς γέγραπται, &c. Hierony. in ca. 19. Ezechielis Prophetæ, Nulli dubium eſt, inquit, ænigma & parabolam aliud præferre in verbis, aliud tenere in ſenſibus. Idem Hieronymus, vel, vt volunt alii Beda Venerabilis in cap. 1. Prouerbiorum Solomon. AEnigma eſt quęſtio obſcura, quæ difficile intelligitur niſi aperiatur: deducitur autem à verbo αἰνίττομαι. Allegoria obſcurior à Quintiliano dicitur cap. 6. lib. 8.

Αἰνιγματιστὴς, οῦ ὁ, qui per ænigma loquitur, quíque res per ſe dilucidas data opera obſcurat. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, ταῦτα τοῖς αἰνιγματισταῖς παρ' ἡμῶν, &c. hęc à nobis dicta ſunt iis, qui captioſè & perplexè argutantur.

Αἰνιγματώδης, εος ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus, obſcurus, ἀσαφὴς, tectus.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, obſcurè.

Αἰνιγμῶν, in genitiuo plurali. Plutarch. in Galba, οὐ δι' αἰνιγμῶν, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη σημαίνειν, i. non per ænigmata, ſed apertè ſigna dixit. Plato in Timæo, τὸ πᾶν ἠγνοηκότες, ὅτι τῆς δι' αἰνιγμῶν οὗτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑπέγραψαν, &c. id eſt, vniuerſum ignorantes, nempe qui per obſcura famæ & imaginationis velamina id ſibi effingunt. Idem in epiſt. φραστέον δή σοι δι' αἰνιγμῶν, ἵν' ἄν τι ἡ δέλτος ἢ πόντου ἢ γῆς ἐν πτυχαῖς πάθῃ, ὁ ἀναγνοὺς μὴ γνῷ.

Αἰνίζομαι, laudo, ἐπαινῶ, θαυμάζω.

Αἰνικτὸς ὁ, obſcurus, ἀσαφὴς καὶ κεκρυμμένος, αἰνικτὰ τά, obſcura.

Αἴνιτος, AEnitus, filius Numitoris ab AEmilio cęſus, Plutarch. in Parallel.

Αἰνίττομαι, μαι, ίξομαι, obſcurè loquor, innuo, inſinuo, ænigmate oſtẽdo, nutu ſignificatióneque appello, vt Cicero loquitur. Plato in Apologia, τοῦτ' ἂν εἴη ὃ ἐγώ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι. αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, id eſt, per hoc ſignifico aerem. Budæus etiam taxo vertit apud Plutarchum de placitis philoſophorum, τὸν δ' Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος αἰνίττεται ἐν τοῖς ἰάμβοις γράφων, &c. i. Euemerum autem & Callimachus taxat in iambis ſcribens. Idem Plutarch. in Themiſtocle, αἰνιττόμενος [illegible], i. obſcurè per ænigma minor crimina me moturũ. Idem in Numa, εἰ μὴ τοῖς αἰγυπτίοις τροχοῖς αἰνίττεταί τι καὶ διδάσκει ἡ μεταβολὴ τοῦ σχήματος, &c. i. niſi habitus mutatio quippiam AEgyptiis rotis adſimile ſignificat & docet. Gregorius Nazanz. in oratione de Baptiſmo, τὴν ἀπόγνωσιν αἰνιττόμενος, i. deſperationem obſcurè innuens. τί αἰνίττεται, id eſt, quid ſibi vult? Ariſtophanis Græcus interpres, αἰνίττεται δὲ, inquit, εἰς Εὐριπίδην, i. taxat ſeu alludit ad Euripidem. Plato lib. 1. de Repub. ἠνίξατο ἄρα ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἴη, velamine poetico ſignificauit quid iuſtum ſit. μοὶ ἠνιξάμην, i. [illegible], per ænigma dixi, ſub inuolucro expreſsi. Plat. in Apologia, τί λέγει ὁ θεὸς, καὶ τί ποτε αἰνίττεται; αἰνιττόμεναι μεταφοραὶ, ænigmaticæ orationi tranſlationes congruunt, Ariſtot. Rhet.

Αἰνοβίην ἀγάθωνα, ſtrenuum Agathona, in Epigram.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix nuptus, qui inauſpicato grauique matrimonio eſt coniunctus.

Αἰνόθεν, αἰνῶς, Gallicè, de mal en mal Homer. Iliad.

Αἰνοθρυπτής, ὁ καὶ ἡ, quem malè decent deliciæ. Theocri. εἰδυλλ. ο, Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε θὲς πάλιν, &c. i. Eunoa tolle telam & repone in medio, dum tu, quã malè decent deliciæ, non ſis, ſerua ſcilicet.

Αἰνόλυκος, grauis & malus lupus, in Epigr. Laſc.

Αἰνομανὴς, furore graui percitus.

Αἰνόμορος, ου, exitialis, κακόμορος, qui miſera & graui morte obit.

Αἰνοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, grauiter & malè affectus, mala perpeſſus, κακοπαθής. Muſæus, αἰνοπαθὴς Λέανδρε, &c.

Αἶνος ὁ, laus, gloria, ἔπαινος, ὕμνος, δόξα. παρὰ τὸ ἰαίνω τὸ τέρπομαι, καὶ εὐφραίνομαι καὶ διαχέομαι. Item Apologus, fabula, prouerbium. Theocrit. edyll. ξ, αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν, i. prouerbium vtique dicitur, Iuit & taurus ad ſyluam. vbi αἶνος, i. λόγος παροιμιώδης: vide Suidam. Αἶνον Aphthonius in progymnaſ. ſimpliciter μῦθον, i. fabulam vocat. Huic ſunt (vt ait) varia ex inuentoribus cognomina, συβαρίτης, κίλιξ, κύπριος, αἰσώπειος, Quintil. αἶνον, ait à Græcis appellatum, λόγον μυθικὸν & αἰσωπικὸν, à Latinorum nonnullis apologationem, non ſatis in vſum recepto nomine: additq; hoc à parœmia diſcrepare, quòd αἶνος totus ſit apologus, παροιμία autem ſentẽtia breuior, vt apud Heſiod. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς, Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον, & apud Homerũ Odyſſ. ξ, ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Vtitur eundem ad modum & Archilochus & Callimachus: etiam ſi Theocritus ἐν κυνίσκαις, αἶνον pro parœmia videtur vſurpaſſe, αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν, i. Fertur & hoc olim, in ſyluam ſecedere taurum. Ariſtophanis interpretes produnt αἶνον, non concinnari pueris, ſed ad viros dirigi, nec conſolatorium modò eſſe, ſed paræneticum quoque: admonet enim & docet, Cel. lib. 8. cap. 47. Dicitur etiam αἶνος, quod alio nomine γρῖφος, ſermo implicitus, vt apud Clearchum, vir non vir, auis nec tamen auis, lignum non lignum, lapis non lapis: pro eunucho, veſpertilione, ferula, pumice: eſt & nomẽ vrbis Thracię.

Αἰνὸς, οῦ, ὁ, κακὸς, χαλεπὸς, δεινὸς, ὀλέθριος, horribilis, ſeuerus, ἐναγὴς, grauis, malus. παρὰ τὸ δεινὸς, abiecto δ, & ε muta to in α. Vel παρὰ τὸ δαΐς, pugna, δαϊνὸς καὶ δεινὸς, & excluſo δ, αἰνὸς, ὁ μάχιμος. Odyſſ. ο, σύ μ' ἔπαυσας ὀϊζύος αἰνῆς, me graui ærumna liberaſti. Apollon. 2. Argo. τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι, mõſtrum horribile viſu: vnde αἰνείας, vt ſcribit Homerus in hymno Veneris.

Αἰνότης, ητος, ἡ, grauitas, δεινότης.

Αἰνοτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægrè enixa, quæ in exitium peperit, grauia & mala pariens ſeu gignens, Nonnus. Αἰνοτόκου οἰμωγῆς ὀπιπεύων υἱὸν ἰούσης.

Αἰνότοκος, ου, ὁ, malè natus, ſeu grauiter editus in lucem.

Αἰνοτύραννος, grauis tyrannus.

Αἴνυμαι, aufero, capio, λαμβάνω. Odyſſ. ξ, ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, i. λαμβάνει. Heſiodus, κραδίην πόθος αἴνυτο παιδὸς, λαῶν. αἴνυμαι γαίης χθονός, terræ ſum alumnus.

Αἰνὼν, AEnon, proprium loci, cap. 3. Euang. Ioannis, ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνὼν ἐγγὺς τοῦ Σαλείμ, i. baptizabat autem Ioãnes in AEnon iuxta Salim. Αἰνῶν autẽ genitiuus eſt pluralis, τῶν αἰνός. Αἰνῶν item eſt participium verbi, αἰνῶ. Item αἴνου, genitiuus ab αἶνος.

Αἰνῶς, grauiter, δεινῶς καὶ χαλεπῶς. Hom. Iliad. α, αἰνῶς δείδοικα: item pro valde, admodum, magnopere, λίαν ἢ μάλιστα. Iliad. γ, αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.

Αἲξ αἰγὸς, ὁ ἢ ἡ, caper & capra. Herodot. in Euterpe genere maſculino, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι, καὶ μᾶλλον τοὺς ἄρσενας τῶν θηλέων, i. colunt Mendeſii caprinum vtrunque ſexum, & mares magis quàm fœminas. Eodem genere Ariſtot. enuntiauit, lib. 3. de natura animal. item lib. 4. cap. 3. de generat. animal. αἰγὶ φυσώσῃ τὸ πῦρ, i. capræ ignem efflanti. Generale nomen eſt ad omnes caprarum ſpecies, quarum triplex eſt differentia. nam recens natæ ἔριφοι appellãtur: anniculæ, vel media ætate χίμαιραι: adultæ τράγοι & ἴξαλοι. Has Homerus προγόνους vocat, medias μετάσσας, alias ἕρσας. Significat & capream & capram ſylueſtrem. αἲξ ἄγριος dicitur eidem Ariſtot. li. 8. de nat. animal. cap. 28. Dioſcor. lib. 2. αἲξ ἀγρία, caper agreſtis, ſeu caprea. Præterea αἲξ accipitur pro aue quæ in aquis verſatur, apud Ariſtot. li. 8. de nat. animal. ca. 3. capella à Gaza

vertitur. Itē αἶξ genere maſculino fluuius eſt iuxta Seſtum, de quo Herodot. lib. 9, ad finem. Item αἶξ, i. capra, ſtella dicitur in aurigæ ſiniſtro humero, inquit Proclus. Sic etiam dictus fuit filius Pythonis qui ipſum ſepeliit, Plutarch. in Problem. Αἰγὸς ἕλος, Plutarch. in Rom. τὸ λεγόμενον αἰγὸς ἢ ζορκὸς ἕλος, id eſt, capræ ſeu capreæ palus, apud quam ſcilicet Romulus diſparuit. Αἰγὸς ποταμοί, vrbs apud Helleſpontum, in quam olim ſaxea ſtella ignis ſimilitudine delapſa eſt, Plutarch. de placitis.

Αἴξαντες, irruentes.

Αἴξασα, irruens. Αἴξω, irruam ab αἴσσω.

Αἰξάσσω, impello, pro αἴσσω.

Αἰξωνεία, ἡ, conuitium.

Αἰξωνεύεσθαι, accuſaſe, conuitiis inceſſere. Hoc verbo intoleranda mordacitas ſignificatur, inde figuratū, quòd in Attica AExones dicacitate maledicáque virulentia inſignes erant, Cel. lib. 10. cap. 25.

Αἰξωνεὺς, conuitiator.

Αἰολᾶσθαι, findere aratro, errare, vagari, Hip.

Αἰολεῖς, ſeu αἰολεῖες, AEoles, incolæ Lesbi, ſic dicti à filiis AEoli, à quibus αἱ αἰολικαὶ ἀποικίαι, i. AEolicæ coloniæ, qui & αἰολίωνες, dicuntur, id eſt, AEoles olim dicti Pelaſgi, author Herodot. libr. 7, de AEolibus loquens, qui Xerxi Perſarum regi meruerunt aduerſus Græcos.

Αἰολεῖαι quæ dicantur apud Bœotios, vide Plutarch. Problem.

Αἰολέω, μ. ήσω, π. ηκα, vario, ποικίλλω, ποικίλως καὶ ταχέως φέρω, κινῶ. αἰόλητο, apud Apollo. turbatus & ſolicitus erat.

Αἰολία, ἡ, inſula AEoli: cuius gētile eſt, αἰολεύς, vt Theſſaliæ Theſſalus, Italiç Italus: eſt & αἰολιώτης vt σικελιώτης. Virg. AEneid. 1, Nymborū in patriā loca fœta furentibus auſtris AEoliam venit, &c. Vbi Seruius, Nouem, inquit, inſulæ quæ ſunt poſt fretum Siciliæ appellantur AEoliæ ab AEolo rege Hippotæ filio. hæc ille.

Αἰολιγγὴ, ἡ, vmbra, corporis momentum.

Αἰολίδης, ου, ὁ, AEolides, filius ſeu nepos AEoli: vnde & AEolides Miſenus tubicen dictus à Virgilio lib. 6. AEneid. Dictus eſt & ibidem Vlyſſes AEolides: Comes additur vna Hortator ſcelerum AEolides, &c. Seruius ibidem adnotat Anticliæ filium Vlyſſem fuiſſe, quę ante Laertæ nuptias clam cum Siſypho AEoli filio concubuit, vnde Vlyſſes natus eſt: quod etiam ei apud Ouidium Aiax obiicit, quòd ſanguine cretus Siſyphio.

Αἰολίζω, μ. ίσω, αἰολῶ, ſequor mores AEolicos, AEoli cè profero ſeu loquor. interdum etiam, ποικίλλω, vario. Item decipio, vt apud Heroclem, μηδ' αἰόλιζε αὐτὴν, ne circunſcripſeris ipſam. Inde deductū, quòd AEoles vt fraudulenti infamabantur, vt Theocriti interpres in primum Edyl. annotat.

Αἰολικὸς, AEolicus, vnde Αἰολικῶς, aduerb.

Αἴολιον, AEolium, ciuitas Thraciæ Cherroneſi. Theopompus in tertio indicat eſſe quidē hanc vrbem in Attica ſitam, ſed ditionis tamen Chalcidenſium.

Αἰόλιος νόμος, AEolia lex: ſic dicitur lex quædam de fidium cantu à Terpandro ſic appellata, Plutar. de Muſic.

Αἰολὶς, ίδος, ἡ, AEolis regio, cui* incolę AEoles. AEolidis autem vrbes duodecim fuerunt, vt docet Herodolibro 3, αἱ δὲ αἱ αἰολίδες πόλεις, κύμη, ἡ φρικωνὶς καλεομένη, λήρισαι, νέον τεῖχος, τῆμνος, κίλλα, νότιον, αἰγιρόεσσα, πιτάνη, αἰγαῖαι, μύρινα, γρύνεια. αὗται ἕνδεκα αἰολίων πόλιες αἱ ἀρχαῖαι. μία γάρ σφεων παρελύθη ὑπὸ ἰώνων. ἕως ᾗ καὶ αὗται δυώδεκα ἐν τῇ ἠπείρῳ, &c. αἰολίδα γῆν, i. AEolidem terram poſſident Theſſali, inquit Herodotus lib. 7. Idem libr. 8, refert Perſas combuſiſſe vrbem αἰολιδέων, i. AEolenſium, de Phocide loquens. Thucyd. lib. 3, Βοιωτοὶ γὰρ οἱ νῦν ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ ἰλίου ἅλωσιν ἐξ ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ θεσσαλῶν, τὴν νῦν μὲν βοιωτίαν, πρότερον δὲ καδμηΐδα γῆν καλουμένην ᾤκισαν, ἀλλ' ἐς τὴν αἰολίδα, τὴν νῦν καλουμένην καλυδῶνα καὶ πλευρῶνα καὶ ἐς τὰ λοιπὰ χωρία. αἰολὶς γλῶσσα, id eſt, AEolica lingua, dicitur & ſimpliciter αἰολίς.

Αἰολόδερμος, ὁ καὶ ἡ, varicutis, qui cute eſt variegata.

Αἰόλλω, moueo, κινῶ: vnde κορυθαιόλος, vt inquit Homeri interpres in γ, Iliad. Itē vario, Heſiod. ὅτ' ὄμφακας αἰόλλουσι, quando vuæ acerbæ colorem mutant.

Αἰολοθώρηξ, habens varium thoracem, qui varium eſt thoraca indutus.

Αἰολομίτρης, ου, ὁ, ποικίλην ἔχων τὴν μίτραν, qui mitram habet variam. Theocrit. edyl. ρ, ἱδρύεται πέρσησι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις, i. ſedet Perſis grauis Deus æolomitris. Eſt autem μίτρα zona bellica.

Αἰολόμητις, ου, ὁ, Heterocl. accentu in antepenult. & cū ι, ἀγκυλομήτης, varii conſilii homo, variis conſtructus conſiliis: vnde αἰολόμητις ἔρως, id eſt, amor conſiliis varius, φρένιμος. Heſiod. προμηθέα ποικίλον, αἰολόμητιν, i. aſtutum.

Αἰολόμορφος, varius, multiformis.

Αἰολοπύλαι, αἱ, quæ forma ſpærica ex ære aut alia materia fiunt, intus cauæ, quibus ineſt punctum anguſtiſſimum quo aqua infunditur: inde igni admotę, ſimul atque aqua feruere cœperit, flatū tantiſper emittunt dum aqua quæ in fumum reſoluta paulatim efflatur, durauerit. deductum ab αἴολος & πύλη, quaſi AEoli portæ, Cælius lib. 11. cap. 18.

Αἰολόπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ποικιλόπωλος ἢ ταχύπωλος, varios ſeu veloces equos habens. Hom. Iliad. γ, ἀνέρας αἰολοπώλους, i. ποικίλους ἱππαζομένους, πολεμικοὺς ἢ ταχεῖς ἵππους ἔχοντας.

Αἴολος, ου, ὁ, AEolus, rex Ventorum, de quo Virgilius lib. 1. AEneid. vbi videto Seruiū. Ouidius quoque libr. 11. Metamorph. AEolum Hippotæ filium fuiſſe ſcribit: vnde αἴολος ἱπποτάδης dicitur Dionyſio de ſitu orb. AEolum Græci Hellenis fuiſſe filium & Pyrrhæ tradunt. vnde in libello περὶ τῶν διαλέκτων, ὑπὸ δὲ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδὸς καὶ πύῤῥας αἰολεῖς ἐκλήθη. ἔσχε γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσε. In dialogo quoque qui Cærephon inſcribitur apud Lucianum, aut quiſquis author eius fuerit, AEolus filius Hellenis & Halcyones pater fertur. Ab hoc autem ſunt nuncupati οἱ αἰολεῖς, id eſt, AEoles, ſicut ab Hellene eius patre omnes Greci dicti ſunt ἕλληνες. Fuit & AEolus pater Salmonei, non rex ventorum, ſed quidam apud Elidem vrbem, vt indicat Seruius in 7. AEneid.

Αἰόλος, ου, ὁ, varius, maculoſus, velox, doloſus, μέλας, εὐκίνητος, ποικίλος, ταχύς. à nomine ἄελλα, i. procella, vel ab αἰολέω, id eſt, ποικίλλω. αἰόλη νὺξ, i. σκοτεινὴ καὶ μέλαινα ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα, i. nox tenebroſa & nigra ſeu varia propter aſtra. Nicias Epigram. αἰόλον εὐπετάλοις ἐν φαίνεται μέλισσα. αἰόλος αἰὼν, obſcurum æuum, i. tempus edax.

Αἴον, ἀντὶ τοῦ ἤκουον καὶ ἐγίνωσκον, pro audiebam & ſentiebam. ἀιὼν autem, i. μάταιον ἢ μάταιος ἢ ἰσχυρὸς ἢ πλάγιον.

Αἰονάω, ſeu vt alii, αἰονέω, aſpergo, βρέχω, λούω, σμήχω, καταντλῶ, humecto, deſuper irrigo, ſuperfundo. vnde καταιονᾷν, id eſt, illinere.

Αἰὸρ. vir. lingua Scythica: vnde αἰορπατὰ, i. viricidæ Amazones dictæ, author Herodot. lib. 4.

Αἶξι, datiuus caſus pluralis, à nominatiuo αἴξ.

Αἰπὰ, i. ὑψηλὰ, χαλεπὰ, hoc eſt, alta, difficilia, αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta, Apollon.

Αἴπεια, ας, ἡ, AEpea, vrbs Laconicæ regionis. Eſt & Αἴπεια, vrbs Cypri quæ σόλοι quoque dicitur. Vnde fit gentile nomen αἰπεάτης, abiecto ι, vt ἡρακλεώτης. Αἰπεῖα autem adiectiuum fœmininum, i. alta. Homer. Iliad. β, αἰπεῖα πολίχνη, &c. id eſt, ὑψηλὴ.

Αἰπερ, tanquam.

Αἰπεινὸς, ὁ, excelſus, in edito loco poſitus, ὑψηλὸς, altus, elatus, χαλεπός. Homer. Iliad. β, καὶ αἰπεινὴν γονόεσσαν. Antipater in Epigramm. καὶ μέγας αἰπεινοὺς πυραμίδων κορυφάς. Iliad. ζ, πόλεος αἰπεινῆς.

Αἰπήεις, εντος, ὁ, idem. Apollon. 2, πόλιν αἰπήεσσαν. Ibidem, χαίρεσκον αἰπήεντα, &c. αἰπήεντα βίον, vitam excelſam. αἰπήεσσα καταιγὶς, alta procella, in Epigram.

Αἰπινὸς, αἰπεινός.

Αἰπόλια, ων, τὰ, αἰπόλιον καὶ αἰπόλος.

Αἰπολέω,ῶ,ήσω,capras paſco. Theocrit.edyll.5. Αἰ δή τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι, Τήναν τὰν μιτύλαν δώσω τὰ δίδακτρά τυ αἶγα, id eſt, quòd ſi quid vis me & ipſum ſimul capras,paſcentem docere,illam Mitylam dabo doctrinæ præmia tibi capram.

Αἰπολικὸς, ad capras pertinens, paſtoralis. αἰπολικὸν μύρυμα,ſtabulare ſignũ ſeu indicium caprile,i. ſignum quo indicatur capras illic fuiſſe,in Epigram.

Αἰπόλιον,ου,τὸ,grex propriè caprarum,caprile ſeu hœdile,αἰγονόμιον,ἡ τῶν αἰγῶν ἀγέλη. Herodot.lib.1, τά τε αἰπόλια καὶ τὰς ποίμνας καὶ τὰ βουκόλια ὁ κῦρος ἔδωκε,&c. Odyſ.ξ, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Sopho.κλυτὰ αἰπόλια dicit,i. clamoſa caprilia. D.Hieronym.in cap.43. Ezechie, Græco,inquit, ſermone caprarum & hircorum grex,ſublimium conuerſatio dicitur,quaſi αἰπόλιον. Siquidem αἶπος excelſum, πόλιον conuerſationem ſignificat. Nam huiuſmodi animalia ſemper ad excelſa feſtinant,& nihil periculi ſuſtinentia ibi inueniunt viam, vbi cæteris animalibus interitus eſt.

Αἰπόλος,paſtor propriè caprarum,i.caprarius, ποιμὴν τῶν αἰγῶν,αἰγονόμος. Æpolus redditur à Stephano Nigro, apud Philoſtratum. Donatus in vita Virgilii ait αἰπόλους, infimos eſſe inter paſtores. Syncopa eſt pro αἰγοπόλος, ab αἰξ αἰγὸς,& πολῶ τὸ ἀναστρέφομαι,ὁ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος.

Αἶπος,ιος,ους,τὸ,cacumen, vertex,mons, ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑψηλὸς, κύματος. Euripides, πρὸς αἶπος ἔρχεται, in arduum tendit.

Αἰπυ, Æpy,vrbs Meſeniæ,apud Homer.Iliad.β. Αἰπὺ autem accentu in poſteriore ſyllaba,i.altum.

Αἰπύδμητος,alte extructus, Nonnus.

Αἰπύκερως ἔλαφος,ceruus excelſa cornua habens.

Αἰπυλὸς,excelſus,altus,celſus.

Αἰπὺς,ἑος,ὁ, ὑψηλὸς,altus, profundus, excelſus, durus, grauis,arduus,difficilis,exitioſus,μέγας,δεινὸς, μακρὸς, ὑψηλὸς,ὀλέθριος, χαλεπὸς, πλήρης. Homer. Iliad.β, δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,id eſt, τὸ ὑψηλὸν καὶ μέγιστον. Idem, αἰπὺν ὄλεθρον,i. magnum, δεινὸν, χαλεπόν. Idem, αἰπὺ τεῖχος. αἰπὺς δόλος, altus, profundus. Heſiod. αἰπύτεραι πεδίων,altiores campis, in Epigram. Eius fœmininum eſt, αἰπεῖα. Nam τῶν εἰς υ ληγόντων ἀρσενικῶν τὰ θηλυκὰ εἰς α' λήγει τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγοντα,ὡς αἰπύ,αἰπεῖα πολύπη,ὀξὺ ὀξεῖα, ταχὺ ταχεῖα. Heſiodus, ποδῶν αἰπεῖα ἰωὴ,pedum grauis ſonitus. αἰπύτατος,celſiſſimus,ſummus,ὑψηλότατος.

Αἰπύτης,ſublimis,altus.

Αἴπυτος, Æpytus,rex Arcadũ,vnus ex filiis Arcadis.

Αἶρα,ας,ἡ,lolium, cuius meminit Theophr.hiſt.plant. lib.1.cap.8. & lib.8.cap.5. Scribitur à nonnullis ſpiritu aſpirato. Eius farina valet aduerſus putria vlcera,inquit Galenus lib.2.ad Glaucon.id eſt, αἰρῶν ἄλευρον.

Αἱρεθεὶς,captus,extinctus,electus,probatus, αἱρεθῆναι,captus fuiſſet. αἱρεθῶσι δόλῳ,i.dolo excipiantur. αἱρεθήσομαι, id eſt,capiar,extinguar.

Αἱρέομαι,αἱροῦμαι,ᾑρέσομαι,τ. ᾑρημαι,ἀόριστος ᾑρέθην,μέσος ἀόριστος εἱλόμην,ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου. ſignificat autem eligo,volo,poſtulo,conſector,opto,probo,accipio,præpono, λαμβάνω,ſumo, intercipio, aſſentior, decerno, deputo, pſequor,deſigno, ſortior,ſector,capeſſo, ſequor, deligo, conſtituo, in animo inſtituo , declaro, creo pro eligo,præſcribo,ſubſtituo,intermitto.his enim modis pro locorum ratione exponunt clariſſimi interpretes, αἱροῦμαι γνώμην ἐκείνου, Demoſth. id eſt, accedo ſeu probo illius ſententiam. Plato de Rep. πλείω αἱρεῖσθαι, plura ſumere. αἱροῦμαι παρὰ πατρὸς τόδε, i. hoc à patre accipio. αἱροῦμαι τάνδε κύματα,id eſt, eligo præ his fluctus, i. malo fluctus quàm hæc. αἱροῦμαι ζωὴν θανάτου,i.malo vitam morte. Xenophō, αἱρήσομαι πολὺ τὸ μᾶλλον ἢ ἀπολωλέναι τὸ ζῆν. Plutarch. in Numa, ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι,i. quietem quàm honorē malo. Plato de Repub. ὁποτέρως σοι αἱρεῖ,vtro modo tibi placet. Idem, ἔγωγ' ἂν εἱλόμην εἰ ἦν ἐπ' ἐμοὶ εἶναι,equidem vellem, ſi eſſet in me ſitum. Ariſtot.lib.3,moralium ad Nicomachum, αἱροῦμαι τὴν ἡδονὴν ἀντὶ τῶν ἄλλων, i. cæteris voluptatē antepono. Xenophon, ἑλέσθαι δουλεύειν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι,malle ſeruire quàm bellum gerere cum potētioribus. αἱροῦμαι τὸ καλὸν ἀντὶ πάντων,antepono omnibus honeſtatem. Idem Xenophon, τόνδε καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην, hũc decem libris prætulerim,ſeu,eſſe mihi malim quàm decem libras. Demoſthen. ἐκ τῶν στρατείων,τιμωρεῖν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο,maluit conuitiis rem agere quàm accuſare. Herodot.lib.1, οὐδεὶς γὰρ οὕτω ἀνόητός ἐστι,ὅς τις πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται,vt anteferat bellum paci. Iſocrat.in Euagora, περὶ οὖ τὰς μὲν φήμας καὶ τὰς μαντείας καὶ τὰς ὄψεις τὰς ἐν τοῖς ὕπνοις γενομένας αἱροῦμαι καταλιπεῖν, i. mihi relinquenda cōſtituo oracula,&c. Demoſthenes, τί προσῆκεν ἑλέσθαι ποιεῖν, id eſt,quid conueniret inſtituere facere. αἱροῦμαι λέγειν apud eundem,i.conſtituo dicere. αἱροῦμαι καταλιπεῖν, mihi relinquendum conſtituo, volo relinquere. Idem περὶ τοῦ σιτωνίου, ἔπειτα αἱρούμενος σιτώνην, ἐκ πάντων ἐμὲ ἐχειροτόνησεν ὁ δῆμος, i. deinde conſtituens ſeu creans rei frumentariæ præfectum,ex omnibus me populus delegit. Xenophon lib.1. Pediæ, οἱ βουλεύοντες γεραίτεροι αἱροῦνται αὐτὸν ἄρχοντα τῆς εἰς μήδους στρατιᾶς, legunt imperatorem copiarum quæ ad Medos mitterentur. Iſocrates de pace, οἱ πρόγονοι τοὺς αὐτοὺς προστάτας τῆς πόλεως ᾑροῦντο καὶ στρατηγοὺς ᾑροῦντο,id eſt, maiores ciuitatis eoſdem magiſtratus & belli duces faciebāt. ᾑρέθη βασιλεὺς,rex creatus eſt. Demoſth. de corona, ᾑρέθη τῆς ἐπισκευῆς ἡγεμών. Plutarc. in Themiſtocle, αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὲρ τῆς πόλεως,i. claſſi pro vrbe eſt præfectus. Idem in Pericle, αἱρεθεὶς ἀθλοθέτης,id eſt, præfectus exhibēdis muneribus. Gaza de Senectute, αἱρεθέντος τιμητοῦ, i. quum cēſor fuiſſet. Demoſth. pro corona, ἐγὼ τοίνυν τούτους, τὴν ἐπιτίμου πόλιν αἱ ἔλαβ' ἔχοντας αὐτοὺς. αἱροῦμαι φίλους, deligo ſeu facio amicos, Demoſth. αἱρεθεὶς περὶ μούσας, electus ad muſā, Plato de legib. αἱροῦμαι πρὸ πάντων, ex omnibus deligo. Herodotus, αἱρέεσθαι, conſectari ſeu perſequi, cui opponitur φεύγειν, Ariſtot. ad Theod. Plato in epiſt. καλὸν γὰρ αὖ φανεῖσαν ἐστὶν ἴσως, πεισθεὶς ὑπὸ τῆς μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς τὸν μὴ παλαιὸν φίλον καὶ ξένον κακῶς πράττοντα διὰ σε περιιδεῖν, σὲ δὲ τὸν ἀδικοῦντα ἑλέσθαι,&c. te conſectari & te illi anteponere. αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις,res gerendas ſuſcipere & capeſſere Xenoph. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, ingredior viam, ineo viam & inſtituo. Demoſt. αἱρέομαι ἐμαυτοῦ βασιλέα τὸν,regem mihi deligo,ſic Herodot. Thucyd. lib.2, ἀνὴρ ᾑρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως, vir à ciuitate delectus. αἱροῦμαι τὸν ἀγῶνα μετά σου ποιοῦμαι ἢ πρὸς σε, Demoſth. εἵλου τοιαύτην πολιτείαν, talem Reipub. tractandæ rationem iniiſti & inſtituiſti, Demoſth. αἱρεθεὶς ἄρχειν,i. ad præfecturam delectus. αἱροῦμαι σε ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, deſigno te magiſtratum vel principem. Plato de leg. ᾑρημένος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν,ad principatum electus. Ibidem αἱρεθεὶς ἀρχὴν,id eſt,regno euectus. αἱροῦμαι,pro capio, Thucydides lib. 2, τοὺς δ' ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι.&c. id eſt, alios & cibum & ſomnum capere, i. λαμβάνειν. αἱρεῖσθαι συμμάχους, id eſt, λαμβάνειν, ſuſcipere, facere. Demoſt. Herodotus in Thalia, ἄριστον δὲ αἱρεομένοισι αὐτοῖσι ἐπιπνεῦσαι νότον, &c. id eſt, ipſis prandium ſumentibus Notũ ſpiraſſe. Home. Odyſ. ξ, δόρπον ἕλοντο, i. cœnarunt. αἱρήσομαι τὴν ἡδονὴν, Euripid. id eſt, capiam voluptatem. Legitur etiam αἱροῦμαι in ſignificatione paſſiua, vt apud Ariſtotelē libr. 4. Politic. cap. 15. αἱρεθεὶς,captus, victus. Phalaris in epiſt. ad Steſichori liberos, αἱρεθεὶς ὑπὸ τούτου μᾶλλον,&c.

Αἱρεσιαρχέω,ῶ,ήσω, ſectæ ſum author.

Αἱρεσιάρχης, ſectæ author, hæreſiarchus.

Αἱρέσιμος, capi aptus. Xenoph. lib.5. Pædiæ, βουλόμενος ἰδεῖν, εἴ πῃ εἴη αἱρέσιμον τὸ τεῖχος.

Αἵρεσις,εως,ἡ, ſecta, familia, hæreſis, optio, electio, volūtas, delectus, factio, inſtitutum, ſtudium, ſectatio ſeu aſſectatio, creatio magiſtratus alicuius, oppugnatio, expugnatio, conatus, πρὸς δὲ τὰς τειχῶν, vt indicat Thucydidis Græcus interpres. Thucyd. lib. 2, προσεχώρει δ' αὐτοῖς ἐπὶ ἡ αἵρεσις τῆς πόλεως, οὔτε πολλὰ τῆς παρασκευῆς ἀξίως. Gaza etiā in Problem. Ariſtot. ſectione 1. quæſtione 53. intermiſ-

ſionem reddit pro interceptione vrinæ ſcilicet. Plutarchus ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς διηγήσεσι: αἵρεσιν ποιοῦμαι ἐπὶ τὸ Πυθίῳ, &c. eius optionis Pythium cõſulo, vt exponit Politianus. Item in Epigrammate Poſidippi, ... αἵρεσις ἢ τὸ φρίσσειν Μακεδόνι, ἢ τὸ ... Ioannes Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύνης, ἀλλ' ὅμως εἶχον προφάσεις οἱ βουλόμενοι διαβάλλειν αὐτούς, ὡς ἐκ ὀρθῶν κρίσει λογισμῶν τὴν αἵρεσιν πεποιημένους, id eſt, attamen nonnullo rationabili vterentur prætextu, ſi vellent eos taxare, quòd non recto ratiocinationum iudicio electionem fecerint: pro electione & creatione epiſcopi, vbi ποιεῖσθαι αἵρεσιν, i. eligere. Idem ibidẽ, ἀρκεῖσθαι δεῖ πρὸς τὰς τοιαύτας αἱρέσεις, &c. id eſt, ad huiuſmodi creationes ſatis eſſe debet. αἵρεσιν ποιεῖσθαι, apud Platonem de legib. accipitur pro comitia habere. Luc. Euangeliſta cap. 24, πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως, &c. id eſt, authorem ſectæ Nazarenorũ. Idem cap. 26, ibidem, προγινώσκοντές με ἄνωθεν, ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν, ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος, i. nouerũt omnes Iudæi, qui prius nouerãt me ab initio, ſi velint teſtimoniũ ferre, quòd ſecundum exquiſitiſsimam ſectam noſtræ religionis vixerim Phariſæus. Ex quibus locis patet hanc dictionem apud veteres non fuiſſe odioſam, vt nunc apud Chriſtianos, quibus cùm ſumma competat concordia, vt pote eiuſdem corporis membris, iure optimo inuiſum eſt hæreſeos ſeu ſectæ vocabulum, diuiſionẽ ſonãs. Legitur ca. 21. Leui. κατ' αἵρεσιν προσφέρῃ δῶρα, pro ſpõte offert dona. εἰς τὴν προτέραν τῆς ἀξίας αἵρεσιν, i. ad priſtinam vitam artificiũmque. αἵρεσιν νέμω, offero optionem, Sophocl. αἵρεσιν διδόναι, darẽ optionem. Iſocrat. ... ἀλλ' εἴ τις θεῶν αἵρεσιν σοι δοίη ... Idẽ de pace, ... τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντας, ... ἐπιθυμίας ἔχοντας τῶν καλῶν ἢ τῶν ἀγαθῶν, ... αἵρεσις. * Accipitur ſepius pro optione ſeu cõditione à Polybio προαίρεσις. Thucydides libro 2, καὶ γὰρ οἷς μὲν αἵρεσις γεγένηται τἄλλα εὐτυχοῦσι, πολλὴ ἄνοια πολεμῆσαι, etenim eos qui proſpera fortuna vtuntur, bellum præoptare quàm pacem magna vecordia eſt. αἵρεσιν ἐπὶ σοι ποιοῦμαι τὴν ἐμαυτοῦ, id eſt, ſector te, apud Demoſt. pro corona. In epiſt. Philippi, μὴ βουλομένων ὑμῶν ποιήσασθαι τὴν ἑαυτῶν αἵρεσιν, quũ nollent vos ſectari. αἵρεσις, pro ſtudio Galenus ad Glaucon. lib. 1, & diſciplina, ἐκ τῆς μεθοδικῆς αἱρέσεως ἀναπεπεισμένοι, &c. Idem lib. 2. ad Glauconem, i. ex ſecta & inſtituto methodico, &c. vt ſit μεθοδικὴ αἵρεσις ἢ ἐμπειρική, cui opponitur δογματική. αἵρεσιν διακρίνειν, alterutrum deligere, Herodotus lib. 1, * Καλῇ αἱρέσει, quod bonis conditionibus dicitur Inſtitu. de iure perſona. & ὑπὸ αἵρεσιν κληρονόμος, hæres ſub conditione ſcriptus. αἵρεσις pro voluntate & propoſito, ſæpius apud Polyb. Eſt etiam αἵρεσις philoſophorũ, quę eſt opinio de aliquo dogmatẽ firmata, hæreſis, ſecta, quarum quatuor in primis celebres erant Athenis, Academica, Peripatetica, Epicurea, & Stoica: à quibus aliæ omnes quæ à Laertio colliguntur, tanquam fontibus promanarunt. Θέσις (vt annotat Cælius) eſt præſtãtis in philoſophia viri παράδοξος ὑπόληψις, i. opinio admirabilis, ſicuti Antiſthenis, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀντιλέγειν. Quæ ſi obrepat in plureis non inurbanos, iam αἵρεσις, i. ſecta nũcupatur: ſed inter pullatos gregaléſque, κοινὴ ἔννοια.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, hæreticus. Αἱρεσιῶτις ἡ πολιτεία ἡ τῶν αἱρετικῶν, i. Reſpub. ſeu adminiſtratio hæreticorum.

Αἱρετέον, eligendum, expetendum, ſuſcipiendum, complectẽdum ſeu amplectendum. Theophr. 1. hiſtor. plant. αἱρετέον τοῖς αὐτοῖς, &c. id eſt, iiſdem rebus complectẽdum eſt, cuncta ſupple.

Αἱρετέος, eligendus, ſectandus, expetendus, capeſſendus. Xenophon libr. 1. comment. ... γνώμη αἱρετέα ... ἐστί.

Αἱρετίω, ῶ, μ. ήσω, pro αἱροῦμαι.

Αἱρετίζω, μ. ίσω, eligo, placeo, ſector partes hæreticorũ, αἱροῦμαι, ἀρέσκομαι, προσαιροῦμαι, τὰ τῶν αἱρετικῶν φρονῶ, accuſatiuo iungitur.

Αἱρετικός, Ariſtot. libr. 1. moralium cap. 21, αἱρετικοὶ τῆς ... κίνδυνοι, pericula, quæ quadam eſſentia deligantur, id eſt, quodam modo & mediocritate, vt Iacobus Faber exponit. Accipitur etiam αἱρετικός, pro factioſo ſeu ſectæ authore, qui hæreticus quoque Latinè dicitur. Gregor. Nazanz. in oratione εἰς τὰ φῶτα, αἱρετικοὶ γλωσσαλγείτωσαν: τότε πιστεύσουσιν, ὅταν ἴδωσιν εἰς οὐρανὸν ἀνερχόμενον, i. hæreticis linguæ pruriant: tunc crediturì ſũt quum viderint in cælum aſcendentem. Idem περὶ υἱοῦ, καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ ποιεῖ τοὺς αἱρετικοὺς τὴν πλάνην, i. quod in errorem factioſos inducit. Idẽ in oratione εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, εἰ δέ τι θηρίον αἱρετικὸν καὶ ἄλογον, κάτω μενέτω, quòd ſi qua ſit fera hæretica & rationis vſu capta, infernè maneat. αἱρετικοὶ qui habendi canone 6, Synodi Conſtantinopolitanæ exprimitur.

Αἱρέτις τῶν ἔργων, electrix operũ, legitur ca. 8. li. Sapient.

Αἱρετιστής, ῦ, ὁ, princeps ſectæ ſeu author. * Αἱρετιστὴς etiã dicitur qui partes alicuius ſequitur, qui iiſdem moribus vtitur, ὁ τὴν αἵρεσιν ἀποδεχόμενος apud Polyb.

Αἱρετῶ, aſſumo, adduco in meam ſententiam.

Αἱρετός, οῦ, ὁ, ἡ, ἀγαπητός, optabilis, eligẽdus, præoptandus, deligendus, electione capiendus, ſequendus, optatus, optandus, optabilis, eligibilis, electiuus, delectus, electus, expetendus, expetibilis, ſelectus, qui per electionem cõfertur, commodus, præſtans, magis eligẽdus, potior, præſcriptus, deputatus, qui capi poteſt, ſuperabilis, expugnabilis. Plutarch. in Lycurgo, ἄνδρες αἱρετοί, &c. id eſt, viri electi. αἱρετοὶ δικασταί, arbitri. * αἱρετὸς δικαστήριον, arbitrium. Plato de legib. αἱρετόν ἐστι, i. decet ſeu optãdum eſt, αἱρετώτερος, id eſt, potior. αἱρετώτερόν ἐστιν, i. ſatius eſt, ſeu melius, ſeu præſtantius. AEſchin. contra Cteſiph. ὅσοι τις αἱρετὸς πράττει κατὰ ψήφισμα, ... ταύτην ἀρχή, i. delectus. Ariſtoteles, βίος ἄλυπος αἱρετός, &c. in Rhetor.

Αἱρέω, μ. ήσω, π. ᾕρηκα, ἀόρισος δεύτερος, εἷλον, capio, teneo, obtineo, occupo, conuinco, reum perago, dãno, cauſam obtineo, deſumo, aſſequor, complector, excipio, potior, adipiſcor, intercipio, adſciſco, detineo, vi capio, expugno, deuinco, περιγίγνομαι, deleo, perimo, euerto, ſubigo, diripio, ſupplicio afficio, conficio, occido, extinguo. in hæreſim induco. αἱρέω τὰ ὅπλα, id eſt, infero arma. αἱρεῖν πόλιν, i. vrbe potiri, ſeu ſubigere & capere, ſeu in ditionẽ redigere. Herod. lib. 1, ᾕρει τὰς πόλιας χώμασι, capiebat vrbes ductis aggeribus. Xenoph. lib. 1. Pæd. εἷλον τινὰς αὐτῶν, ceperunt eorum aliquot. Homer. genitiuo & accuſat. iũxit, κόμης ἕλε Πηλείωνα, id eſt, ἔλαβε, per comam accepit Pelidem. Idem Iliad. β, μηδέ σε λήθη αἱρείτω, neque te capiat obliuio. & Iliad. γ, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, id eſt, καταλαμβάνει, κρατεῖ. Gregorius Nazanz. οὐδ' οὕτως ἡμᾶς αἱρήσετε, id eſt, neque ſic vobis manus dabimus. Lucian. in dialogo Veneris & Cupidinis, θηρᾷ καὶ ἐλάφους καὶ νεβροὺς αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ κατατοξεύειν, i. ceruos & hinnulos vt capiat ſagittiſque conficiat inſectans. Pro venor & capto, Heſiod. τοὶ δ' ἀκύποδας λαγῶς ᾕρευν ἄνδρες θηρευταί. Demoſth. περὶ τῆς ... οὐ γάρ ἐστιν ἴσον νῦν ἐμοὶ τῆς παρ' ὑμῶν εὐνοίας διαμαρτεῖν, καὶ τούτῳ μὴ ἑλεῖν τὴν γραφήν, i. non idem eſt nunc mihi excidere à veſtra beneuolentia, & iſti non obtinere accuſationem, i. vincere accuſando. Hoc modo etiam conſtruitur, αἱρῶ σε τῆς αἰτίας, i. in cauſa te conuinco. Guillel. Budæus in epiſtola quadam ad Ianum Laſcarem, ... τηλικαύτην τε φιλίαν, οὔτω τε ἀπαρχαιωθεῖσαν, πάνυ εὐλαβητέον ἐμοὶ ... ἡγοῦμαι, πρὶν γ' ἂν ἐπιεικῶς αἱρῶ σε τῆς αἰτίας ..., id eſt, quanquã ne tantę adeóque antiquę amicitiæ nuntium remittam, mihi ſũmopere cauendum duco, priuſquam reipſa te reum huius cauſæ peregero. AEſchin. in Cteſiph. μὴ αἱρεῖτε ... ἐναντίον τῶν ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων, id eſt, nolite inſaniæ reũ peragere ſeu damnare, &c. Idem ibidem, αἱρεῖ γὰρ αὐτὸν τὰ δημόσια γράμματα, id eſt,

id eſt, acta publica cum peragunt reum, conuincunt. αἱρεθῆναι ἔρωτι, capi amore. Euripid. in Medea, χόρει, πίθηχ' ἂν γυνὴ μήτοι κόρης Αἰγῆ, &c. i. περιθῆ. Plat. epiſt. 8, ἑλεῖν ῥᾳδίως τὴν ἀρχὴν, occupare facilè dominationem, i. ἀναλαβεῖν. Ariſtides ἐν τῷ παναθηναϊκῷ, πρότερον δ' ᾑρήκει πᾶσαν αἴγυπτον δὶς ἤδη, antea bis iam totam AEgyptum ſubegerat. Gregor. Nazanz. εἰς βασίλειον τὸν μέγαν, ἀκουέτω ταῦτα ἡ βασιλεύς, ὡς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, οὐδὲ πείσεις συνθέσθαι τῇ ἀσεβείᾳ, iſt eſt, hæc rex audiat: quoniam nos quidem in hæreſin non induces, neque impietati acquieſcere facies. Xenophon, τὰ τοιαῦτα ἀνθρώπους ἂν αἱροίης μᾶλλον ἢ λόγοις, ἢ εἰ διδοίης τι, non aliter allicias. Plutarch. ἐν τῷ παραμυθητικῷ πρὸς ἀπολλώνιον, τὸ θέσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, ὅπῃ λόγος αἱρεῖ βέλτιστ' ἔχειν, id eſt, res ſuas collocare prout ratio poſtulat ſeu exigit. Herodotus in Euterpe, καὶ δὴ ἡ ὁ λόγος οὕτως αἱρέει, i. quinetiam ita dictat ratio. παρὰ τὸν αἱρεῦντα λόγον, præter delectum rationis: ſic αἱρέει ἐμὴ γνώμη, pro mea fert opinio. Idem in Melpomene, πρότερον δὲ, ἢν μὴ ἡμέας λόγος αἱρῇ, οὐ συμμίξομέν τοι, id eſt, primum quidem, niſi nos ratio traxerit, non congrediemur. Idem αἱρήκεε, præterito vtitur pro ᾕρηκε, in Thalia, συχνὰς μὲν δὴ τῶν νήσων αἱρήκεε, i. multas inſulas in ditionem redegit. AEſchin. contra Cteſiph. ὅταν δ' οὖν ἀληθὲς ᾖ, ὅτι αὐτὸν ὁ λογισμὸς αἱρῇ, i. ἐλέγχῃ, teneat & conuincat, vt mihi Budæus ipſe expoſuit. Herodot. li. 1, ὁ λόγος αἱρέει, animus fert: inquit enim, ἀποφέρεται ὁ θύσας τὰ κρέα ἢ χρᾶται ὅ, τι μιν ὁ λόγος αἱρέει, id eſt, in quemcunque vſum fert animus, vtitur.

Αἱρήσομαι futurum τοῦ αἱρεῦμαι, αἱρήσω autem, τοῦ αἱρῶ.

Αἰρικὸς, loliaceus.

Αἴρινον, ἄλευρον, loliacea ſeu lolii farina, Dioſc. lib. 2.

Αἰρολαί, procellæ, turbines.

Αἴρομαι, vide αἱρῶ.

Αἰρόποτον, tenebroſum, crebrum.

Αἶρος, miſer, inops. Homer. de Iro, Odyſſ. σ, ἢ τάχα Ἶρος αἶρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει.

Αἴρω, μ. ἀρῶ, π. ᾖρκα, & in voce paſſiua αἴρομαι, tollo, leuo, eleuo, ὑψῶ, attollo: vnde Latinis ærumnæ dictæ, teſte Feſto, i. furculæ quibus viatores alligatas ſarcinas gerebãt: ſubmoueo, ſuſtineo, reporto, transfero, colligo, detraho, capio, proficiſcor, progredior caſtris, ſoluo pro diſcedo, ſoluo è portu. αἴρεσθαι ἄχθος, tollere onus, Lucianus. & φέρειν καὶ αἴρεσθαι, ſuſcipere ſarcinam & tollere. αἴρειν λόγῳ, exaggerare, oratione attollere. Demoſth. ἀράμενοι ἐπὶ τῶν ὤμων, &c. id eſt, humeris imponentes. ἄρασθαι κλέος, ſeu δόξαν, i. gloriã acquirere ſeu reportare. Homer. ἄροιτο κλέος, id eſt, ἀπενέγκοιτο, λάβοι, gloriam reportet. αἴρω, pro tollo Lucian. in Somnio, ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπισκόπουν, & cæt. Euripid. ἀραμένη βάρος ἀγγελίας, i. pondus graue nuntians, afferens nuntium grauem. Demoſthenes, οὐκ ἔστιν, ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες ἀθηναῖοι, τὸν ὑπὲρ τῆς ἁπάντων ἐλευθερίας καὶ σωτηρίας κίνδυνον ἀράμενοι, id eſt, atqui non eſt, non eſt, inquam, quod deliqueritis, viri Athenienſes, qui pro omnium libertate ac ſalute periculum ſuſcepiſtis, id eſt, ἀναλαβόμενοι. Plato 2. de Repub. οὐ φαῦλον πρᾶγμα ᾐράμεθα, ſuſcepimus, aggreſſi ſumus. Thucyd. li. 1, πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, i. quo pacto oportet in iſtos bellum ſumere. Idem lib. 3, ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως πόλεμον ἤραντο, id eſt, ſperantes quàm pro viribus maiora, bellum infra voluntatem ſuſceperunt. Sic Philoſtratus, ἤραντο τὸν ἀγῶνα, pro certamen ſuſceperunt. Sophocles, δίκας ἀραίμην τῶν φονευσάντων πάρα, pœnas ſumerem de interfectoribus. Plutarchus in Themiſtocle, ἀράμενοι νίκην, id eſt, qui ſibi pepererunt victoriam ſeu reportarunt. Odyſſ. ξ, ὡς ἄσπετον αἶνον ἄροιτο, id eſt, ἀπενέγκοιτο, λάβοι: vbi etiam ἕλοιτο legitur pro eodem ab αἱρέομαι. Ibidem pro pario & affero alteri, ὅθι κε κλέος παιδὶ μέγα κλέος ᾔρατ' ὀπίσσω, attuliſſet ſuo filio gloriam in poſterũ. Budæus ad Longolium, οὐ μόνον μέγαλόν τινα ἀράμενος, λεπτοῦ τι ἀπευδὴν ἐπὶ τῇ ἀναδυκίᾳ, &c. laborem cepiſſe. Lucianus in Anacharſide, αἰρόμενοι ἐν πηλῷ ἱδρώτι, i. in luto ſu-

dantem ſublimem rapere. Pro φέρομαι, capio & aufero ſeu importo. Apollon. 2, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο, vt opes referrent immenſas & aſportarent. Iliad. γ, ἄσπετον ἤρατο κῦδος, id eſt, ἀπηνέγκατο, ἐκτήσατο. Sophocl. in Aiace, κακοῦ φάτιν αἴρεσθαι, dixit pro περιποιεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἐπαίρειν ἢ αὔξειν. Idem ibidem ποδοῖν κλοπαῖς ἀρέσθαι, furtim ſe ſubducere, id eſt, διὰ τῶν ποδῶν φεύγειν κρυφίως. Thucyd. pro ſoluo lib. 1, οἱ δὲ ὡς ταῖς ναυσὶν ἄραντες ἀπὸ τῆς γῆς καὶ παρατεταγμένοι μετεώρους ἡσύχαζον, i. hi ſolutis à terra nauibus in altóque inſtructis quietem agebant. Idem Thucydid. eodẽ libro, ἄραντες ἑβδομήκοντα ναυσὶ ἢ πέντε δισχιλίοις τε ὁπλίταις ἔπλεον ἐπὶ τὴν ἐπίδαμνον. Idem li. 2. de profectione terreſtri, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν μακεδονίαν. ἄρας ἀπὸ τῆς πόλεως, ab vrbe profectus. Plutarch. in Themiſtocle, αἴρειν βουλόμενος ἢ πλεῖν ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν, id eſt, ad Iſthmũ claſſem reducere volens. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ, i. magno pfecti exercitu. In Euangelio Ioãnis cap. 10, αἴρεις τὴν ψυχὴν ἡμῶν, id eſt, animam noſtrã ſuſpendis. Item in Euangelio Marci cap. 2, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, i. aufert ſupplementum eius nouũ à veteri. αἴρομαι interdum accipitur pro in altitudinem procedo. αἰρομένου ἡλίου, apud Ariſtotelem in Problem. Gaza reddit, Sole abeunte. ἀρθεὶς μέγας, Demoſthen. euaſit magnus. αἴρειν δειλίαν, dicit Sophocl. pro tollere metum, id eſt, deponere, μὴ σύ γ' αἰτεῖν, μηδὲ δειλίας ἄρης. αἴρειν ἑαυτὸν, ſeſe efferre. Sophocl. in Aiace, μηδ' ὄγκον ἄρης μηδένα. Idem pro admoueo, αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο, i. κόμιζε, προσφέρε, huc admoue & affer attolendo eum. αἴρω θάρσος, ſumo bonum animum & fiduciam, apud Euripid.

Αἰρώδης, loliaceus, lolio permixtus.

Ἄϊς, ιδος, ὁ, Orcus, Pluto, ᾅδης. Iliad. α, ψυχὰς ἄϊδι προΐαψε. Interdum etiam prima longa. Iliad. γ, δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. Significat etiam idem quod imbecillis. ἴς enim virtutem ſignificat.

Αἶσα, ης, ἡ, ſors, fatum, parca, fortuna, παρὰ ἀεὶ οὖσα, nihil aliud quàm Deus ipſe, vt tradit Ariſtot. de mundo, quaſi exiſtat. Alii deducunt à δαίω, i. diſtribuo, cuius μ. δαίσω: vnde abiecto δ, αἶσα, id eſt, μοῖρα, εἱμαρμένη, πεπρωμένη. Homerus Odyſſ. ξ, ἐπ' γὰρ νύ μοι αἶσα βιῶναι. Item μοῖρα, i. pars. Heſiod. πᾶσι γάρ τι ἔργοιο πέλει ἀπομείρεται αἶσα. Hom. Iliad. γ, pro officio ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, i. κατὰ τὸ προσῆκον, vt decet. αἶσά ἐστι, fatum eſt & neceſſe. Odyſſ. ι, ἔστω δ' αἶσά τοι δόμους ἐν πατρίδα ἵκεσθ' ἀναγκασθαι. Accipitur & pro inſania apud Sophoclem. Item αἶσα, nomen vrbis eſt Thraciæ prope Pallenem.

Αἴσακος, ramus lauri.

Αἰσάλων, ὁ, æſalo, accipitris ſpecies: aliàs αἰσάρων, Ariſtot. lib. 9. de nat. animal. cap. 36.

Αἴσαρος, ου, ὁ, AEſarus, fluuius & portus iuxta Crotonam vrbem. Theocrit. edyll. 4, ἄρχα μὲν μιν ἐπ' αἰσάρῳ νομεύω, i. interdum quidẽ ipſam ſcilicet vitulam, apud AEſari fluenta ſiue ripas paſco.

Αἴσηπος, ου, ὁ, AEſepus, Lyciæ fluuius vel Troadis, vt apud Theocritum.

Αἰσθάνομαι, μ. αἰσθήσομαι, π. ᾔσθημαι, μέσος ἀόριστος ᾐσθόμην, καὶ αἰσθέομαι, αἰσθεῦμαι, ſentio, ſenſu percipio, ἀκούω, audio, noſco, comperio, reſciſco, νοῶ, odoror, mente vtor ſaniori. Politianus etiam exponit, facio iudicium. De huius cõſtructione ſic Conſtantinus Laſcar. αἰσθάνομαι τὸ νοῶ, μετὰ μετοχῆς, id eſt, pro intelligo, cum participio ordinatur. vt αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, i. intelligo me vltrà quàm tempus poſtulat ferri. Lucian. in Anachar. ἢν αἴσθῃ κατατεχνολογούμενος, &c. id eſt, ſi ſentias te dicendi arte captari. αἰσθάνομαι ἕξων, ſentio, percipio me habiturum, Ariſtoph. Gaza de Seneꝯ. ταῦτα μακρότερα αἰσθάνομαι εἰρηκὼς, ἃ πρὸ εἴρηκα, ea ipſa quæ dixi ſentio fuiſſe lõgiora. αἰσθάνομαί σοι λέγομεν. Xenophon lib. 1. Pædiæ, εἴ τινος αἴσθοιτο δεόμενον ἢ τὸν πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. εἰ δὲ πρὸς ἕτερον πρόσωπον φέρεται, μετ' αἰτιατικῆς, id eſt, ſi ad alteram perſonam refertur, accuſatiuum aſciſcit, vt αἰσθάνομαί σε τοιοῦτο ποιοῦντα, i. te hoc facere percipio. Ariſtophan. in Pluto, εἰ λυπουμένου γ' αἰ-

ᾐσθετό μου, τί πάθοιμι αὖ καὶ βᾶττον ὑπεχώρει ζετο. Xenoph.lib.1.Pæd. οὐδαμῶς πώποτε ἀγέλην ᾐσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας, &c. αἰσθάνομαι τὴν ἐπιβουλήν. Xenoph. lib.1. Pædiæ, ᾐσθάνετο τὴν τ' ἐπιβουλὴν καὶ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν συνιστανομένην ἐφ' ἑαυτόν, ſenſit in ſe conflari, &c. Idem lib.5. Pædiæ, αἰσθόμενος τὴν χαλεπότητα αὐτῆς, &c. αἰσθάνομαι, τὸ αἴσθησιν ἔχω, μετὰ γενικῆς, id eſt, hoc verbum pro ſenſum habeo, genitiuum exigit, vt αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτητος, ſentio literarum ſuauitatem. αἰσθάνομαι κραυγῆς, Xenophon, i. ſentio & audio clamorem. Plutarch. in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας, i. ſuæ infirmitatis conſcius. Ariſtophan. in Nubibus, ᾔσθου φωνῆς, &c. Gregor. Nazanz. ἐν τῷ εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, τοιαῦτα τὸ λουτρὸν τοῖς ᾐσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, id eſt, talia lauacrum iis qui ſenſu ac mente ipſum percipiunt, largitur. Ariſto teles lib.7. de nat. animal. ca.5, αἰσθάνονται τοῦ οἴνου, pro, vino infeſtantur, i. ſenſu vini. Lucian. in Timone, αἰσθησόμενος τῆς δωρεᾶς, id eſt, intellecturus donum. Ita etiam cõſtruitur aliquando, οὐκ αἰσθάνῃ σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος, i. non ſen tis teipſum horum eſſe authorem. Thucydid. cum præpoſitione dixit lib.1, ἄλλους τε καὶ μεγάλους τῶν διαφερόντων καθεστώτων, περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῶν γε δοκεῖτε, οὐδ' ἐκλογίσασθαι πώποτε, &c. Idem cum accuſatiuo lib. 5, αἰσθάνονται ποιοῦντα αὐτόν. Idem Thucydid. lib.2, ᾔσθοντο τὴν βοήθειαν, &c. ſenſerũt auxilia venire. & Demoſth. de corona, ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου τὸ πρᾶγμα αἰσθομένη, &c. αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Xenophon lib.1. Pædiæ Cyri, id eſt, οἶδα ſeu percipio, odoror. Lucia. in dialog. Tritonis & Neptuni, σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν, i. tu autem obſerua quando ſenſeris eam accedentem. Idem in Anacharſide, τοῖς δέ γε κωμῳδεῖν καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν εἰς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται. Iſocrates πρὸς Δημόνικον, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, i. ita illorum mentem cognoſces, &c. Sic dicitur αἰσθάνομαι τὴν φωνήν, id eſt, vocem agnoſco. Thucydid. li.1, αἰσθάνομαι γὰρ τῆς αἰτίας. Interpres Græcus Thucydidis illud ita exponit, αἰσθανόμενος τῇ ἡλικίᾳ, i. ἀκμάζων, διὰ τὸ μὴ παρηβηκέναι τὴν ἡλικίαν. Ariſtophan. in Pluto, modò cũ genitiuo dixit, ἡμῖν παρήγγειλε καθεύδειν τοῦ θεοῦ ὁ πρόπολος, εἰπών, εἴ τις αἴσθηται ψόφου, σιγᾶν, ſi quis ſenſerit ſtrepitum: modò cum accuſatiuo pro eodem. Ibidem, τὸ χαλάδιον ᾔσθετο δή μου τὸν ψόφον, id eſt, ſenſit meum quidem ſtrepitũ: ſi codex vitio non caret. Idẽ ibidem, εἰ λυπουμένην γ' ᾔσθετό με, ſi mœrentem ſenſiſſet. Xenophon, ἤδη οὖν ποτε ᾔσθου ἐμὲ διὰ ψῦχος ἔνδον μένοντα, comperiſti me domi manere.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, ſenſio, τὸ τῇ αἰσθήσει γενόμενον πάθος.

Αἴσθησις, εως, ἡ, ſenſus, vis ſentiendi, ſenſus audiendi, vt Cicero loquitur: ſentio etiam à Gaza redditur, perceptio, cognitio, & notitia, ſignificatio, indicium, ſenſus & intelligentia, ſcientia, doctrina, νόησις. Thucyd. lib.2, τὸ μὲν λυπηρὸν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, id eſt, ſenſum moleſtiarum nemo non habet. Gregorius Nazanz. περὶ θεολογίας, τοσοῦτος τὴν δύναμιν ὁ ἥλιος, ὥστε ἀπ' ἄλλων ἄκρων ἄλλα τῇ θερμότητι καταλαμβάνειν, καὶ μηδὲν διαφεύγειν αὐτοῦ τὴν αἴσθησιν, i. tanta eſt vis Solis, vt extrema alia ab aliis calore attĩgat, nihilque eius ſenſum effugere poſsit, lucem ſcilicet aut calorẽ aut etiam notionem. Iſocrat. ad Demonicum, ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευτῆς αἴσθησιν λαμβάνομεν, id eſt, exitus ſenſu mouemur. αἴσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀσχημονοῦντες παρέχουσιν, id eſt, ſentimus inimicos præter decorum aliquid facientes. εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου σώματος αἰσθήσεις πέντε, ὅρασις, ὄσφρησις, ἀκοή, γεῦσις καὶ ἁφή. αἴσθησιν παρέχειν, Thucydid. lib.2, οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἴσθησιν παρεῖχον τοῦ ἀποβαίνοντος, canes propter hominis conſuetudinem mali ſignificationem dabant, ſic Valla. αἴσθησιν ἔχειν, ſenſu affici. Galenus lib.1. ad Glaucon. ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, frigoris ſenſu afficiuntur. αἴσθησιν ποιεῖν, ſenſum ciere & mouere. Demoſth. ἡ παρ' ἐκείνου αἴσθησις, illius notitia & ſenſus. Demoſthenes, αἴσθησις ἐγένετο, reſcitum eſt. τὸ κατ' αἴσθησιν vocat coniecturam Poſsidonius, inquit Quintilian. lib. 3, cap.8, id eſt, ſecundum ſenſum. à quo differt τὸ κατ' ἔννοιαν, id eſt, qualitas & finitio.

Αἰσθήσομαι, ſentiam, futurum, ab αἰσθάνομαι.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, ſentiendi organum, membrum ſentiẽdi officio accommodatum, ſenſorium, pars ſentiendi, domicilium ſenſus, ſedes ſenſoria, pars percipiẽdi miniſtra, ſentiendi membrum, pars ſenſum miniſtrans, ſedes ſenſus, pars ſenſualis, organum ſenſus, ſenſus etiam aliquãdo vertitur. αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς, id eſt, pars auditui deputata. τὸ τούτων αἰσθητήριον ἡ σὰρξ ἐστί, caro in his ſentiendis po ſita eſt, ſic Gaza. τὰ αἰσθητήρια, i. ſenſuũ ſubiecta, ſeu partes ſenſibus accommodatæ, quæ & αἰσθητήρια μέρη, id eſt, partes ſenſoriæ dicũtur à Plutarcho de placitis Philoſoph. Ex his patet αἴσθησιν eſſe vim ſentiendi: αἰσθητήριον verò inſtrumentũ ipſum, vt eſt verbi gratia, oculus, auris, nerui, quibus læſis, αἰσθήσεις etiam, i. ſenſus læduntur.

Αἰσθητικὸς, qui vim ſentiendi obtinet, cum genitiuo, ſenſu præditus, qui ſentit ſeu ſentire poteſt, ſenſibilis etiam à Budæo, & alibi ſenſilis, à quibuſdam etiam redditur ſenſitiuus. αἰσθητικώτερος, id eſt, præualentius ſentiens. vnde ἡ αἰσθητικὴ δύναμις virtus ſentiendi, apud Galenum. Ariſtot. in organo, ἔτι ἡ μὲν αἴσθησις ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται. ἅμα γὰρ τῷ ζώῳ γίνεται καὶ ἡ αἴσθησις, i. cum eo quod ſen ſu præditum. vnde apud Galenũ lib.2. ad Glaucon. ὀδύνη αἰσθητική, dolor qui ſentiatur. τὸ αἰσθητικόν, i. vis ſentiẽdi. Sunt qui paſsiuè quoque exponant, τὰ αἰσθητικά, i. quæ ſenſibus percipiuntur, ſeu quæ ſenſu percipi poſſunt.

Αἰσθητὸς, ſenſilis, ſenſu, vt ita dicam, perceptibilis, qui ſentiri poteſt, ὁ τῇ αἰσθήσει ὑποπίπτων. αἰσθητὸς ἀκοῇ, i. cadẽs ſub ſenſum auditus. τὸ ὑπὸ ταύτην αἰσθητόν, id eſt, eius obiectũ. Gregorius Nazãz. περὶ θεολογίας, τοῦτο ἐν αἰσθητοῖς ἥλιος, ὅπερ ἐν νοητοῖς θεός, ἔφη τις τῶν ἀλλοτρίων, id eſt, id Sol eſt in ſenſilib9, quod in intellectilibus Deus: inquit externorum quidã, id eſt, Plato. D. Hieronym. in cap. 44. Ezechielis, τὰ νοητὰ, inquit, καὶ αἰσθητὰ Græcè dicuntur ſignificantius quàm Latinè, i. quæ ad cogitationes & quæ ad opera pertinẽt. À Galeno dicitur, κένωσις αἰσθητή, id eſt, vacuatio ſenſilis, quæ ſenſu percipi poteſt, lib.2. ad Glaucon. Ariſtotel. in organo, περὶ τῶν πρός τι, τὸ αἰσθητὸν πρότερον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι. Item ibidem, καὶ ἡ αἴσθησις, αἰσθητοῦ αἴσθησις, καὶ τὸ αἰσθητόν, αἰσθήσει αἰσθητόν, id eſt, & ſenſus rei ſenſilis ſenſus, & res ſenſilis, ſenſu res ſenſilis.

Αἴσθω, ſpiro, ἐκπνέω: vnde ἆσθμα.

Αἰσιμία, ας, ἡ, vaticinium, μαντεία, καθῆκον, ab αἶσα.

Αἴσιμος, καθῆκον, παρὰ τὴν αἶσαν, iuſtus, pius, æquus, fatalis, decens, legitimus, ὁ χαλὸς καὶ ἄσιμος καὶ ἀμαθής, apud Ariſtophanem. Homerus Odyſ.ξ, αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων, id eſt, pia opera. & Odyſ.ο, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, id eſt, τὰ μέτρια, mediocria. αἴσιμόν ἐστι, fatum eſt, fatale eſt, i. πεπρωμένον, εἱμαρμένον, ὡρισμένον. Odyſ.ο, τόδε γὰρ οἱ αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι. Heſiodus, οὐ γάρ τοι αἴσιμόν ἐστιν οὔθ' ἵππους ἐλάειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα, id eſt, οὐκ ἔστι σοι εἱμαρμένον. αἴσιμον ἦμαρ, i. dies fatalis & vltimus, id eſt, ἡ μεμοιραμένη ἡμέρα.

Αἰσιμῶ, inſumo, expendo, καταναλίσκω.

Αἴσιος, ὁ καὶ ἡ, auſpicatus, lætus, proſper, ſecundus, αἴσιμος, decens, δεξιὸς, γνήσιος, εἱμαρμένος, καλὸς, εὐφήμως, ἀγαθός. προσῆκον, δίκαιος, μέτριος, ὁ καθῆκον, ἀληθής. αἴσιον γένηται, fas ſit. Xenophon lib.1. Pædiæ, ἐπεὶ δὲ ἔξω τῆς οἰκίας ἐγένοντο, λέγονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αὐτῷ αἴσιοι γενέσθαι, fulgura auſpicata. Idem lib.2. Pædiæ, ἀετὸς δ' ἐπιφανεὶς αἴσιος, ὡς κατεῖδε τὸν λαγὼ φεύγοντα ἐπιπεσὼν αὐτὸν καὶ συναρπάσας ἐξῆρε, id eſt, aquila auſpicata & fauſta, à Philelfo dextra exponitur. Plutarchus in Romulo, ὄρνιθας αἰσίους vocat, id eſt, aues ſecundas, quibus augurium acceperunt Remus & Romulus. Idem in Fabio, χρησάμενος ὄρνισιν οὐκ αἰσίοις ἀπετράπη, id eſt, ſiniſtris auibus vſus conſilium immutauit. Idem in Galba, οὐ χρηστὸν οὐδ' αἴσιον ποιοῦντες τῷ Γάλβᾳ τὸν οἰωνόν, id eſt, nec bonum nec fauſtum Galbæ augurium facientes. Budæus in epiſtola quadam ad Brixium, συνάδειν δέ μοι οἰκίαν ἐκείνην αἴσιον οἰκοδομησαμένῳ, τῶν παρεσομένων ἐκ τοῦ ὀνόματος φίλων ἀναλογικήν τε καὶ ἐπιρρησικήν. Idem ad Philecoũ,

λαμπρ-

λειμῶνί τι κατόρθωμα περὶ ἡμῶν ποτὲ γινομένων, σύμπτωσίς τι τοῖς τῶν ἀγῶνος χρησιμον, καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα αἴσιον. In Epigram. Græc. αἴσιον ἐκ εἴσομαι πόντου σκάφος, &c.

Αἰσίως, aduerbium, decenter.

Αἰσιόω, μ. ώσω, & αἰσίομαι, auſpicium accipio. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, id eſt, loci captantes auſpicium. * αἰσιοῦσθαι, boni ominis gratia aliquid agere.

Αἰσονίδης, AEſonides, Iaſon, Theocrit.

Αἶσμα, ατος, τὸ, expenſa.

Ἄϊσος, pro ἄνισος, inæqualis, impar.

Αἰσούειος λειμὼν, AEſuuium pratũ, Plutarch. in Publ.

Ἀΐσσω, & αἴσσω, μ. ξω, π. κα, me impello, me moueo, cõcutio, διασείω, impetum facio. irruo, ὁρμῶ, tranſeo, eo, exilio, Odyſſ. ο, δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ᾽ ἵππων, tranſiit. Homer. φασγάνῳ ἀΐξας, enſe inſurgens. Sophocl. κατ᾽ ἴχνος ἀΐσσω, per veſtigia feror. Heſiodus in Theogo. χεῖρες ἀπ᾽ ὤμων ἀΐσσοντο, manus ab humeris prodibant & manabant. Inuenitur etiã paſſiuum. Homerus Iliad. γ, ἐν δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη, id eſt, ἐξέδραμεν, ὠρμήθη. ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concuſsis armis proripiens ſeſe. ἀΐξαντες δορὶ, marte perciti, Euripides.

Αἰστὴρ, ῆρος, ὁ, torris, titio. Oppian. ς, δῆλον ἐυτμήτων μεγάλων αἰστῆρα φέροντες, Vrbis caſuræ ſignum, torrémque ferentes. * Apud Laertium, impetu contendere, ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν.

* Ἀΐτας, ὁ ἐράσμιος, παρὰ τὸ ἄϊτι, ὁ ἐπὶ πνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἐρωμένῳ. φασὶ γὰρ τὸν ἔρωτα ἐκ τῶν εἰσπνεῖσθαι ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου.

Ἀΐστος, ου, ὁ, perditus, obſcurus, improuidus, ἀφανὴς, ἀιστόρητος, inſcius, de quo nihil refertur.

Ἀϊστόω, μ. ώσω, π. ωκα, deſtruo, ἀφανίζω, deleo, trucido, euerto, perdo, obſcuro, euaneſcere facio, occido, accuſatiuo iungitur. Sophoc. σὺ γάρ μοι πατέρ᾽ ἠΐστωσας δορὶ καὶ μητέρα, i. κατέβαλες, euertiſti.

Ἀΐστωρ, ορος, ἄπειρος, imperitus

Ἀϊσυήτης, ορος, ὁ, ſubulcus, Etym.

Αἰσυήτης, ου, δημογέρων, ἀρχαῖος. Et apud Homerum Iliad. β, αἰσυήταο γέροντος, proprium eſt viri Troiani.

Ἀΐστωρ, ορος, ὁ, inexpertus, indocilis.

Ἀΐσυλος, ου, ὁ, impius, indecens, aduerſus, malus, ἄδικος, iniuſtus, infandus, παράνομος. παρὰ τὸ συλῶ, καὶ α ἐπιτατικόν. * ἀΐσυλα ἔργα, Grego.

Αἰσυμνάω, impero, rego, ſum rex, βασιλεύω, ἄρχω.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, æſymnetia, tertia pars regiæ poteſtatis, Ariſtoteles lib. 3. Politicorum cap. 10, & 11. Eſt autẽ αἱρετὴ τυραννὶς, id eſt, tyrannis, ſeu regia poteſtas per electionem creata.

Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, & αἰσυμνήτης, ου, æſymneta, rex. Ariſtot. l. 3. Polit. cap. 10. de monarchiæ generibus, inquit in hãc ſententiam, Tertia ſpecies eſt, vt olim in Græcia fuere, quos vocabant æſymnetas. Eſt autẽ hæc ſpecies, vt ita dicã, electiua tyrãnis: poteſtas autẽ huiuſmodi, aut quoad viueret is qui ea potiebatur, durabat, aut tempore quodam definito, quum res ſcilicet geſtæ eſſent, deſinebat. Idẽ ibidem lib. 4. c. 10. αἰσυμνῆται etiã dicuntur οἱ ἀγωνοθέται, οἱ τοῦ ἀγῶνος προεστῶτες ἢ οἱ νεανίαι ἢ οἱ τιμηταὶ, τουτέστι βραβευταί.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, æſymnetis, regina, δέσποινα.

Αἰσχίνης, AEſchines, proprium viri. Theocritus ſecundam ſyllabam corripit.

Αἰσύφηλος, ου, ὁ, timidus, mendax.

Αἴσχεσις, εως, ἡ, dedecus, ὄνειδος, ὕβρις, pro brum.

Αἴσχιστος, ſuperlatiuum, τοῦ αἰσχρὸς, anomalum, pro αἰσχρότατος, turpiſsimus, probroſiſsimus, fœdiſsimus, nefandiſsimus. ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, id eſt, vſque ad ea quæ ſunt maximè pudenda. αἴσχιστα πενίαν φέρεις, ſummum probrum ducis eſuritionem. αἴσχιστα aduerbialiter pro fœdiſsimè & turpiſsimè. Iſocrates de pace, πεπόνθατε γὰρ ἅπαν αἴσχιστον, fœdiſsimis omnino laboratis affectibus.

Αἰσχίω, pro αἰσχίονα Atticè.

Αἰσχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ αἴσχιον, comparat. τοῦ αἰσχρὸς, irregulare, pro αἰσχρότερος, id eſt, turpior.

Αἶσχος, εος, τὸ, iniuria, probrũ, fœditas, dedecus, pudor ὕβρις, ὄνειδος, opprobrium, αἰσχύνη, turpitudo, παρὰ τὸ ἴσχω ἴσχος, & cum α priuatiuo, ἄϊσχος, & ſynæreſi, αἶσχος. In plurali τὰ αἴσχεα καὶ αἴσχη. Palladas Epigrãmatarius, ζῶον ἐδύ σοι μυρεῖ διαμπερὲς αἴσχος ἀνάπλεως.

Αἰσχουργέομαι, οῦμαι, turpiter geror.

Αἰσχρὴ, ῆς, proprium nomen ſortis apud Empedoclem, vt refert Plutarchus περὶ εὐθυμίας, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς ἐμπεδοκλῆς διτταί τινες ἕκαστον ἡμῶν γινόμενον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες,

Ενθ᾽ ἦσαν χθονίη τε καὶ ἡλιόπη ταναῶπις.

Δῆρίς τ᾽ αἱματόεσσα καὶ ἁρμονίη τε μερῶπις,

Καλλιστώ τ᾽ αἰσχρή τε θόωσά τε δηναίη τε

Νημερτής τ᾽, ἐρόεσσα μελάγκαρπός τ᾽ ἀσάφεια.

Αἰσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſquallidus, turpis, in Epigr. Αἰσχήμων ἔνδεια καὶ ἀπαύτολμος ἀνάγκη, &c.

Αἰσχριωνίη φυλὴ, AEſchriona tribus. ex hac ſunt Samii, qui Caſin vrbem in Aphrica incolunt, author Herodotus libro tertio..

Αἰσχροκέρδεια, turpis lucri comparatio, ſordidi quæſtus auiditas. dicitur & αἰσχροκερδία. Demoſthenes aduerſus AEſchinem, τῆς ἰδίας ἕνεκ᾽ αἰσχροκερδίας τὰ κοινῇ συμφέροντα προεῖντο, i. cõmoda publica priuato quæſtui atque adeò turpi poſthabuerunt. Chryſoſtomus, ὁρᾷς ὅτι ἐκ αἰσχροκερδίας ἕνεκα ἡμῖν ταῦτα λέλεκται, ἀλλὰ τῶν ὑμῖν λυσιτελούντων.

Αἰσχροκερδέω, turpiter lucrum facio.

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui turpi in lucro verſatur, ſordido quæſtui incumbens, turpilucris à quibuſdam. Vide in dictione Κίμβιξ.

Αἰσχροκερδῶς, id eſt, turpiter affectando lucrum.

Αἰσχρολογεῖν, turpiter loqui, turpia fari.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, turpiloquium, verborum obſcœnitas, κακολογία.

Αἰσχρολόγος, obſcœnus, turpiloquus.

Αἰσχροποιεῖν, agere turpia.

Αἰσχροποιὸς, fellator, fœdus. * αἰσχροποιὸς εἰς γυναῖκας ἢ αἰσχρουργῶν.

Αἰσχρὸς αἰσχίων αἴσχιστος, turpis turpior turpiſsimus, fœdus, obſcœnus, indignus, pudendus. αἰσχρὸς ὁ καιρὸς, i. turpe tẽpus. Demoſthenes pro corona. Homerus Iliad. β. ſeu ζ, τὸν δ᾽ ἕκτωρ νείκεσσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι. Gaza libro ſecundo Grammaticæ docet, αἰσχρὸς habere duplex comparatiuum, & ſuperlatiuum, αἰσχρότερος καὶ αἰσχίων, αἰσχρότατος καὶ αἴσχιστος, quemadmodum ἡδὺς, γλυκὺς καὶ ἐχθρὸς, αἴσχιστος, Demoſthenes κατὰ μειδίου, πάντα τὰ αἴσχιστα ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι. τὸ αἰσχρὸν, fœditas, dedecus, indignitas αἰσχρὰ καὶ ὀνείδη, flagitia & probra. Demoſt. pro corona, οὐ γὰρ ὅσ᾽ ἂν δείξῃ μοι προσόντ᾽ αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη πάντ᾽ ἤμελλον δεῖν εὐχερῶς λέγειν. * Αἰσχροεπεῖν, Athen. vt καλλιεπεῖν.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, obſcœnitas, fœditas, turpitudo, dedec*

Αἰσχρουργία, ας, ἡ, fœdum facinus. Lucian. in Pſeudolo. ἀλλ᾽ ἔτι ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρολουργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, &c. id eſt, ſed & intemperantia nudior, & facinoris turpitudo illic tibi inſanior. Ariſtophanis interpres in Pluti comœdiæ illum verſum, οὐδ᾽ ἀείσυλλος λάσταυρος ἐστὶν, ὁ ἀείσυλλος αἰσχρὸς, inquit, καὶ ἐν ἐκκλησιαζούσαις μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ. αἰσχρουργὸν γὰρ αὐτόν φησι τοιοῦτον, ὃς διὰ τὴν αἰσχρουργίαν αὐτοῦ ἀεὶ ἰσχναίνει. tãgit autem ibidem Ariſtophanes obſcœnitatem quãdam. * αἰσχρουργὸς, qui ore morigeratur in fœdo miniſterio.

Αἰσχρῶς, fœdè, turpiter. αἰσχρῶς διατίθεται τὸ σῶμα, polluit corpus.

Αἰσχύλος, AEſchylus, proprium ſcriptoris poetæ. Hic filius fuit εὐφορίωνος Euphorionis Athenienſis, ſepultus iuxta Gelan. eius Epigramma eſt apud Plutar. de Exil.

Αἰσχύνη, infamia, pudor, verecundia, propriè ob ſcelus aliquod, ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς, vt inquit Ariſtoxenes. Hanc Philoſophi definiunt φόβον δικαίου ψόγου, i. metum iuſtæ reprehenſionis. Gellius lib. 19. capite ſexto. Iſocrates, ἡγοῦ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν κόσμον αἰσχύνην, δικαιοσύνην, σωφροσύνην, vbi pro honeſto pudore capitur, qui adole-

ſcentem decet:ſic & apud Sophoclem in Aiace. Item αἰσχύνη,id eſt,dedecus, probrum, ignominia, confuſio, rubor,ſtuprum,id eſt,ὕβρις, turpitudo.αἰσχύνη κακή, Plato epiſtola ſeptima pro dedecore. Demoſth.de corona,ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere. γυναικῶν αἰσχύναι,apud Iſocratem in Panegyrico,id eſt,matronis illata ſtupra. αἰσχύνης ἄτερ, id eſt, ἀναισχύντως, Euripid. * inde αἰσχύνειν pro ſtuprare,ſtuprum afferre.

Αἰσχυνθείην,verear,in optatiuo ab αἰσχύνομαι.

Αἰσχύνομαι, pudeſio, ſuffundor pudore. Cũ participio iungitur,ὡς μὴ αἰσχύνοιτο αὐτὸς λαμβάνων,id eſt,ne ſibi vitio verteretur quòd acciperet. Plutarch. in Solone, αἰσχύνομαι ψευδόμενος,&c. me pudet ementiri. Lucianus in Nigrino,οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες. Xenophon lib.tertio Pædiæ,αἰσχύνομαι παραινῶν,me pudet monere. Idem,αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων, iſtis me puderet contradicere. Plato in epiſt. de Socrate, ὃν ἐγὼ σχεδὸν οὐκ ἂν αἰσχυνοίμην εἰπεῖν δικαιότατον τῶν τότε, quẽ nõ vererer dicere omniũ qui tunc erant iuſtiſsimum fuiſſe. Cum infinitiuo, AEſchines contra Cteſiphontem,αἰσχυνθῆτε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν,vos pudeat à ſtatione diſcedere. Herodotus libro primo,αἰσχύνομαι ἀπονοστεῖν,me pudet reuerti. Xenophon lib.quinto Pædiæ,αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν,me dicere puderet. Cum datiuo, idem ibidẽ, αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ, me pudet ob culpam: ſic Ariſtophanes in nubibus, αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Idem Xenophon,τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι,propter ea quę fecerunt erubeſcentes. Cum accuſatiuo, Plutarchus in Alcibiade, αἰσχυνόμενος τὴν ἀρετὴν,i. qui virtutẽ reueretur Thucydid. libro tertio, αἰσχυνθέντες τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας,&c.id eſt,erubeſcentes Græcos ſpe,quam in vobis collocarunt,priuari. Idem Thucyd.libro primo, καὶ τὸ βραδὺ καὶ μέλλον ὃ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν μὴ αἰσχύνεσθε, nec vos tarditatis,neque cunctationis,quam in nobis maximè reprehendunt, pudeat. Iſocrates πρὸς Εὐθύνουν, ἀλλὰ μετὰ τούτων δεῖ τοὺς ἄνδρας ἔρχονται, καὶ τούτοις ἐγκαλοῦσιν, οἷς ἂν μήτ' αἰσχύνωνται μήτε δεδίασιν. Item ad Demonicum, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου,id eſt,amicos reuerere,amicorum reuerentia moueare. Xenophon libro primo Pædiæ, ὁ Κυαξάρης μὲν τοι ἐφίετο,ὥσπερ καὶ αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα,&c. Chryſoſtom. αἰσχυνούμενοι τὸν θεόν, Deum reuerentes. Ariſtophanes in Pluto, αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς, id eſt, me eorum quæ feci pudet, ſeu mearum calamitatum. Hoc modo etiam dicitur αἰσχύνου,ſeu αἰσχύνου σαυτὸν,id eſt, pudeat teipſũ,ſeu erubeſce tui cauſa. αἰσχύνομαι ἐμαυτὸν μὴ,vereor ne. Plato epiſtol. ſeptima, αἰσχυνόμενος ἐμαυτὸν μὴ δόξαιμί ποτε ἐμαυτῷ λόγος μόνον εἶναι, conſcientia verecundiæ adductus, ne mihi ipſe viderer verba ſolùm habere. Item ſequente εἰ μὴ, Xenophon, αἰσχύνοιτο ἂν εἰ ὠφελούμενος ὑπό σου μὴ ἀντωφελοίη σε,erubeſcet, ſi beneficium non tibi reddiderit. Iſocrates de pace, αἰσχυνθείην ἂν εἰ φανείην μᾶλλον φροντίζων τῆς ἐμαυτοῦ δόξης ἢ τῆς κοινῆς σωτηρίας, id eſt, me puderet ſi, &c. Conſtruitur idẽ verbũ cũ præpoſitionibus. Cũ ἐπὶ,vt αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ, imperii me pœnitet.Iſocrat.πρὸς Φίλιππον, ᾐσχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἐθρασύνοντο, id eſt, eos puduit ſuæ temeritatis. AEſchines contra Cteſiphontem, αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε. Idem ibidem, οὐκ ἐπὶ τοῖς ἐμαυτοῦ διατεθεὶς αἰσχύνομαι. Item cum ἐν, Thucyd.libro ſecundo,ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι,in operibus pudentes.

Αἰσχυντέον,verecundandum eſt.

Αἰσχυντηλὰ,τὰ,que parant verecundiam.

Αἰσχυντηλία,ας,ἡ, verecundia. Plutarchus περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς, ἡ μὲν οὖν δύναμις ἀρχὴ καὶ ὕλη τοῦ πάθους,οἷον ὀργιλότης,αἰσχυντηλία,θρασύτης,&c.id eſt, itaq; poteſtas,initium & materia affectionis,vt iracundia,verecundia,audacia.

Αἰσχυντηλὸς,verecundus,* pudibundus, Plinius. Ariſtoteles in Rhetoric.lib. primo, καὶ τοὺς αἰσχυντηλοὺς ἀδικοῦσιν.οὐ γὰρ μαχητικοὶ περὶ κέρδους. pro eodem etiam reperi Αἰσχυντηρὸς per ρ.

Αἰσχυντία,ας,ἡ,verecundia,pudor.

Αἰσχυντὸς,ὁ,pudendus,Phocylid.vitio vertendus.

Αἰσχύνω, ῶ, confundo, dehoneſto, turpitudine afficio,vitio verto,dedecus ac labem aſpergo, Actiuum.

Αἴσων,ονος,AEſon,pater Iaſonis.

Αἰσωπικὰ,τὰ,ridicula.

Αἴσωπος,AEſopus,proprium viri fabularum ſcriptoris,ſic dicti à vultus colore: nam ταυτὸν ὁ αἴσωπος τῷ αἰθίοπι,vt inquit Planudes in vita AEſopi, hoc eſt,idẽ AEſopus quod AEthiops.

Αἰσώπειος,æſopeus ſeu æſopicus:vt αἰσώπειος ἀλώπηξ,& αἰσώπεια μυθάρια,apud Plutarchum, & αἰσώπειος μῦθος,æſopica fabula apud Aphthonium in principio Progymnaſ. Legitur & Αἰσώπιος pro eodem.

Αἴσσω,μ.ξω,& aliquando ἀίσσω,id eſt,moueor, cõcitor, feror,venio, irruo, vt in Epigrãmat. de fortitudine Lacænæ,αἰτὴ αἴξασα δι' ἥπατος ἤλασε λόγχην. ſignificat & concito ſeu moueo.

Ἀΐτας,ἑταῖρος,ſodalis.

Ἀΐτι,ſiue, Doricè. In Epigram. φαιδίου, ἀΐτι σύ γ' ἐν κύπρῳ μαλακευμένας αἴτει πρὶν ἀρχῆς μέρμηρον,&c.

Αἰτέομαι,οῦμαι,μ.αἰτήσομαι, ἀόρ. α, ᾐτησάμην, peto, poſco, repoſco,inuoco,precor,ἱκετεύω,oro. Hoc verbũ eſt commune: nũc enim actiuè cõſtruitur, vt αἰτοῦμαι τοὺς ἀνθρώπους: nunc paſſiuè,vt αἰτοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ariſtophan.in veſpis, οἴκτειρόν με,ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σε, precor te. Idem ἐμοῦ μέτρια καὶ δίκαι' αἰτουμένου,me iuſta poſtulante. Xenophon lib.1. Pædiæ,αἰτεῖσθαι τ' ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν,petere à diis bona. αἰτοῦμαι cum duobus accuſatiuis, idẽ Xenophon lib.quinto Pædiæ, δεῖξόν μοι τοῦ ὑἱὸν εἶναι ἵνα σε τοῦτον πρὸ αἰτήσομαι παῖδά μοι γενέσθαι,vt abs te petam ex his aliquem mihi fieri filium. Apollon. ἡ δὲ ἡ παρθενίην ᾐτήσατο. Αἰτηθεὶς,à quo quippiam petitum eſt. Thucydid.libro ſecundo, αἴσχιον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, deformius erat eum qui poſceretur non dare,quàm eum qui poſceret,non impetrare. Plutarchus in Themiſtocle, φιλίδης ἱπποτρόφος αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεμιστοκλέους ἵππον,&c. quum à Philide equorum nutritore Themiſtocles poſtulaſſet equum, &c.interpres, dono poſtulaſſet, vertit. αἰτούμενοι δίκας,in ius vocati,vulgò citati dicuntur.

Αἰτήτος,petitiuus.ita in priori dictionario Græcolatino reperi: quam dictionem nondum legi apud inſignem ſcriptorem.

Αἰτέω,ῶ,μ.ήσω,peto,ἀξιῶ,cõtendo,inuoco,depoſco,opto,expoſtulo,exigo,volo,mendico, appeto ſeu expeto, imploro. αἰτῶ σε,peto abs te. Plutarch. in Themiſtocle, αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον, id eſt, petere ab Hierone in matrimonium filiam. αἰτῶ δίκας τῆς ἁρπαγῆς,de rapto pœnas peto. Plato 1.de Repub. μισθὸν αἰτεῖ, mercedem petit.Item cum infinitiuo, Iliad. ζ, ἔστι σῆμα ἰδέσθαι. αἰτῶ πιεῖν, poſtulo potũ. Lucianus in dialogo Zenophãtæ & Callidemidæ,ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον,ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα,ἕτοιμον ἔχειν ἂν τὸ καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ, id eſt,perſuaſi pocillatori, vbi primũ Ptœodorus bibere petierit,quod præſentius in calicem iniecisset in promptu habere & ei porrigere. Interdum cum duplici accuſatiuo,αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, te ſeu abs te pœnas necis repoſco,id eſt,vt des pœnas. Ariſtid.in oratione Panathenaïca,τὴν ἡγεμονίαν αὐτοὶ τότε τοὺς Ἕλληνας ᾔτησαν, id eſt, tunc ipſi imperium à Græcis petierunt. Ariſtophanes in Pluto, ἔπειτ' ἴσως ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. AEſchines in Cteſiphontem, μάλιστα δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Idem ibidem pro deprecor accepit, ὅστις ἐν τῇ τιμήσει τὴν ψῆφον αἰτεῖ, τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν παραιτεῖται, &c. αἰτοῦσι τὰ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον, Alexandri fidem implorant. Tradunt verbum deduci, ἐκ τοῦ τὸ ζητῶ, ἐκ α ἐπιτατικοῦ, ἀτῶ, pleonaſmóque τοῦ ι,αἰτῶ. Actiu.accuſat. τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι, eſt ἀξίωμα facere,vel αἴτημα, id quod initio probandum ſuſceptũ eſt: quod etiam τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖσθαι, καὶ αἰτεῖν dicitur. Ariſtotel. τὸ ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι dixit pro eo quod eſt, poſtulare ſibi concedi vt indubitatum, quod initio probandum recepit, Vide Bud. Comm.

Αἴτημα

Αἴτημα, ατος, τὸ, petitio, quæſtio, poſtulatum.

Αἴτης, ου, ὁ, lingua Theſſalica, amatus ſeu amicus, is qui amatur. hoc nomine dictum eſt Theocriticũ εἰδύλ. 12. ἀίτας etiam enuntiatur.

Αἴτης, pauper, mendicus.

Αἴτησις, εως, ἡ, petitio, poſtulatio, αἴτημα.

Αἰτήματα, petitiones, poſtulata. Sic vocantur θέσεις, i. poſitiones non vſque adeò notæ, quæque nõ ſtatim admittuntur ab auditore, ſimul ac à præceptore ponũtur, ſed argumento quodam aſtruuntur, priuſquam fidem faciant, Budæus Annot.

Αἰτητής, οῦ, ὁ, poſtulator, petitor.

Αἰτητικὸς, propenſius ad petendum, procax, vnde αἰτητικὸς στίχος, verſus flagitatorius, i. quo quid petitur.

Αἰτητὸς, οῦ, ὁ, poſtulatitius, petitus. vnde αἰτητὸς ἀρχὴ, petitum imperium.

Αἴτια, τὰ, A Etia, liber Callimachi.

Αἰτία, ας, ἡ, cauſa, πρόφασις, gratia, ratio, principium, origo, fons, accuſatio, criminatio, expoſtulatio, querimonia, infamia, inuidia, quæſtio, caſus, res, ἔγκλημα, culpa, offenſio pro culpa, vitium: crimen tamen potius denotat quàm culpam. Iſocrates ad Philippum, πολλὰ δὲ βουλόμενος τοιαῦτα λέγειν, οὐ δύναμαι. τὴν δ' αἰτίαν δι' ἣν προσεῖχες τῇ λέγοντι εἰρήνῃ. pro cauſa, idem de pace, ἣν ὑπὲρ φασί τινες αἰτίαν φοβοῦσι τῇ πόλει ἔσεσθαι κακῶν. Ariſtoph. in Pluto, χἄτερον ἁπαξάπαντα μόνος ἀγαθῶν ἁπάντων ὅσοι αἰτίας ἐμὲ ὑμῖν. αἰτίας ταύτης ἡγοῦμαι, i. huius rei ſum author ſeu caput. Iſocrat. ad Demonicũ, ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, id eſt, iuſiurandum oblatum admitte propter duas cauſas, vt turpi te crimine abſoluas, &c. ἐν αἰτίᾳ γίνομαι, pro accuſor dixit Plutarchus in Camillo. vnde οἱ ἐν αἰτίαις γενόμενοι, i. rei. αἰτίαν ἔχω, id eſt, culpor, incurro crimen, malè audio, ſuſpectus ſum criminis alicuius, mihi vitio vertitur. Plutarch. in Pericle, αἰτίαν ἔχει τοῦ πολέμου, id eſt, inuidiam belli in ſe vertit. Budæus in epiſt. quadam ad Brixium, μεγάλου ἀδικήματος τοῦτ' αἰτίαν ἔχει, id eſt, magni facinoris criminis hoc eſt obnoxium. Iſocrates ad Nicoclem, τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι μὴ διά σου φρουρήσεις, ὡς αὐτὸς τὰς αἰτίας ἕξων ὧν ἂν ἐκεῖνοι πράξωσι, Iſocr. ἐν τῷ ἀρεοπαγιτικῷ, ἐγὼ δ', εἰ μὴ περὶ μάτων τε ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην, καὶ περὶ τούτων ἐκέλευον ὑμᾶς ἐλέσθαι ἄνδρας οἳ συγγραφὰς, δι' ὧν ὁ δῆμος καταλύσει τὸ πολίτευμα, εἰκότως ἂν εἶχον τὴν αἰτίαν ταύτην, i. culpãdus eſſem. Thucyd. l. 4. ὅ, τι ἂν ἁμάρτωσι, αἰτίαν ἕξοντες, i. quæcũq; cõmiſerint, eorũ crimen incurſuros. Idẽ alibi, αἰτίαν πολλὴν ἔχω πρὸς σε in magna inuidia ſum apud te. Demoſt. κατὰ μειδίου, ὁ τὰ ἔργα τὰ πονηρὰ περὶ ὧν εἶπον οἱ λόγοι, διὰ μιᾶς τὰς αἰτίας τούτων ἔχει τὴν αἰτίαν. Idẽ pro corona, εἰ πολλάκις τοιοῦτον, φαίνεται περὶ δεδωκέναι ταύτας ἂν αἰτίαν ἔχει. Αἰτίαν ἔχω κατέχειν μαγγάνοις, medicamẽtis magicis retinere putor, criminor. Plutar. in Themiſtocle, αἰτίαν ἔχει μηδίζειν, id eſt, accuſatur quòd cum Medis ſentiat. Xenophon, αἰτίαν ἔχει τούτου, de hoc reprehenditur. Idem, οὐ πάνυ γε ῥᾴδιον ἦν εὑρεῖν ἔργον ἐφ' ᾧ ἄν τις αἰτίαν ἔχοι, cuius cauſa in crimen non vocetur. Lucian. αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, incurro mendacium, ſeu mendacii ſum inſimulandus. Iſocrat. in Panegyrico, ἀναγκαζόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπορώτερον ζῶντας τῶν δουλευόντων αἰτίαν ἐχόντων, nos ipſi cũ maiori viuere inopia ſuſtinuimus, quàm quib⁹ ſeruitus vitio vertitur. αἰτίας μεγάλας ἔχω, id eſt, vehemẽter accuſor. αἰτίαν ἔχω etiam in bonam partem. Iſocrat. προσήκουσιν ἀπηλλάχθαι τούτων τῶν ἀδικημάτων ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν ἕξομεν, id eſt, id beneficii nobis acceptum feretur. Herodotus, αἰτίαν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας φονεύσαντας αὐτοὺς dixit. pro, penes eſt Alcmæonidas culpa ipſorum interfectorum. δι' αἰτίας ἔχω, id eſt, vitio verto, incuſo, inſimulo, in crimen verto ſeu vitium. Thucydides libro ſecundo, ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἰτίας ἔχετε, id eſt, voſmetipſos accuſatis. Pro eodem legitur, ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, id eſt, te incuſo, tibi fue cenſeo, te inculpo, μέμφομαι. Thucydides libro quinto, τὸ μὲν οὖν στρατόπεδον οὕτως ἐν αἰτίᾳ ἔχοντες τὸν Ἆγιν, ἀνεχώρουν τε καὶ διελύθησαν ἐπ' οἴκου ἕκαστοι. ἐν αἰτίᾳ τίθημι, i. culpo. Herodotus, ἐν αἰτίῃ τιθέντες τὸν Μαρδόνιον, id eſt, culpam in Mardonium refundentes. αἰτίας λαμβάνω, pro accuſor, ſeu calumnia petor dixit Plutarchus in Camillo, & Thucyd. libro 6, χαλεπὸς ἦν πρὸς καὶ ὕποπτος ἐς τοὺς περὶ τῶν μυστικῶν αἰτίαν λαβόντας. Idem Thucydides libro ſecundo, αἰτίαν τινὰ ἐλαχίστην ἀρξάμενος ἔλαβεν ἀπ' αὐτοῦ, &c. ἐν αἰτίᾳ εἶναι, eſſe in culpa. Xenophon libro quinto Pædiæ, καὶ πάντες ἐδόκουν ἐν αἰτίᾳ εἶναι, καὶ οὐδεὶς ἦν αἰτίᾳ οὕτω αἰσχύνεσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν. αἰτίαν νέμειν τινὶ, culpam in aliquem conferre, culpam alicui adſcribere, Sophocles, ἢ κοινὴν τῷδέ τις αἰτίαν νέμει. αἰτίας ἐξελεῖν, culpa eximere & abſoluere. αἰτίαν ὑπέχειν, Cicero dicit, ſuſtinere cauſam, id eſt, ſuſpectum eſſe criminis alicuius. αἰτίαν ἔχειν. αἰτίαν ἐπιδέχεσθαι vel ἀναδέχεσθαι, in ſe crimen recipere, vel agnoſcere rem perpetratam. ἐν αἰτίαις εἶναι, in crimine eſſe, pendere, inculpari, Xenophon. A Eſchines contra Cteſiphontẽ, ἐν ταῖς μεγίσταις δ' ἦσαν αἰτίαις οἱ πρέσβεις, maximè culpabantur legati. αἰτίαν ὑπομένειν, inſimulari. Idem ibidem, ἀποστερῶν ὁ ἀξιωτικὸς πλεῖστον χρόνον τὴν τοῦ βουλεύειν ὑπομείνας αἰτίαν, inſimulatus. Idem ibidem, εἰς αἰτίας εἰσαγγελίαν καὶ θυσίας τὴν βουλὴν κατέστησεν, id eſt, crimine obſtrinxit ſenatũ, ſeu crimini reddidit obnoxium. Apud eundem Thucydidem, ſenſu quoque eodem reperitur, αἰτίαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι, id eſt, mihi crimen imponitur ſceleris. αἰτίαν σοι ὑπάγω, id eſt, crimen tibi impingo, id eſt, accuſo. Demoſth. in A Eſchin. ἐμὲ τὴν αἰτίαν σοι ταύτην ἐπάγειν, τὴν ἰδίας ἕνεκα ἔχθρας, ἐκ ὧν ἀληθῶν, &c. Bud. in epiſt. quadam ad Brixium, ἐμοίγε δὲ αἰτίαν ἀπαραίτητον, ἐπεὶ ἐξ ἐμοῦ ἀναίτιον, Item, αἰτίαν φέρειν εἰς ἐκεῖνον ἄγω, Demoſth. Thucyd. pro eodem, αἰτίαν ἐπιφέρω dicit, crimini do, incurro crimen. & Iſocr. de pace, χρὴ δὲ τὰς αἰτίας ἐπιφέρειν οὐ τοῖς κακῶς τοῖς ἔθεσι τῷ πλήθει χρωμένοις, ἀλλὰ τοῖς προεστῶσι τῶν ἁμαρτημάτων. & Plutarc. in in Pericle, αἰτίας ποιησάμενος κατ' αὐτῶν, i. eos in crimen vocans, ſeu eis crimini dans. Illud non prætermittendum quã cæteri Euangeliſtæ αἰτίαν appellant, Ioannẽ τίτλον vocare, i. titulũ, hoc eſt, ἐπιγραφὴν & inſcriptionẽ. Pro excuſatione Bud. in epiſt. quadã ad Brixium, ἀποδέξῃ οὖν τὴν πρόφασιν ταύτην ἱκανὴν καὶ αἰτίαν ἀνεπιτήδευτον, accipies igitur idoneam nec affectatam excuſationem. Itẽ pro iniuria. αἰτία χειμῶνος, iniuria hyemis. Galen. lib. 1. ad Glauc. ὑπὸ τῆς αἰτίας χειμῶνος βλάπτεται, &c. ratione hyemis lęditur, ſic Cic.

Αἰτίαμα, ατος, τὸ, culpa, crimen, Lucas c. 25. Act. Apoſt.

Αἰτιάομαι, μαι, ᾶσθαι, τὴν αἰτίαν ἄγω, accuſo, inſimulo, in crimen voco, culpo, criminor, incuſo, obtrecto, flagito, arguo, carpo, conqueror, in iudicium voco, authorem facio, cauſam attribuo, cauſam refundo in, cauſam aſsigno, cauſam eſſe dico, cauſam imputo, poſtulo iniquitatis etiã Bud. expoſuit. Conſtruitur autẽ his modis. αἰτιῶμαί σε τῆς κακίας, i. accuſo te malitiæ. αἰτιῶμαι τόδε τοῦδε, αἰτίαν τὸ αἴτιον ἡγοῦμαι, i. hoc cauſam hui⁹ dico. οὐδὲν ὑμᾶς αἰτιάσαιτο, i. nihil fuerit quod in nobis deſideres ſeu culpes. μὴ αἰτιᾶσθέ με τούτων, i. his de reb⁹ ne in me crimẽ cõferte. Xenoph. τοῦτον Σωκράτην ὁ κατήγορος αἰτιᾶται, de hoc accuſat Socratẽ. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιασαμένην αἰτίαν τούτων κακῶν. Lucian, in Nigr. cũ genitio, οὕτω δὲ ᾐτιᾶτο τῆς στρατηγίας, ὅτι μὴ ἐκεῖνοι τῶν στρατιῶν τὸν τόπον. Demoſth. περὶ τῆς στεφάνου, οὗτος δὲ τὴν ἱερὰν χώραν ᾐτιᾶτο εἶναι, i. hic autem ſacri agri eſſe contendebat ſeu cauſabatur. Idem ibidem, παρεὶς δὲ ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις, id eſt, omittens ea quæ quis ob paupertatem excuſare poſsit, i. quorum authorem fuiſſe paupertatẽ dicat. Idem Demoſt. de corona, καὶ μὴν οὐδ' ὁ φιλιππίσας οὐδὲν αἰτιᾶταί με ὑπὲρ τοῦ πολέμου ἐπαγαγεῖν ἐξελθῶν, &c. Ariſtot. lib. 8. de natura animalium, αἰτιῶνται τὴν τροφήν, id eſt, cauſam cibo attribuunt. Idem libro ſeptimo Politicorum, capite duodecimo, αἰτιῶμαι τοῦ κιθαρίζειν καλῶς τὴν λύραν, bene cithara ludendi cauſam eſſe lyrã dico. Theophraſt. lib. 4 de cauſis plant. cap. 8, ἀμφοῖν πάντων αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, id eſt, vtriuſque conditionis horum cauſam acceperit quis imbecillitatem. Idem ibidẽ

libro 4.ca.10, τοῦ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιᾶσθαι, id eſt, cauſam ſeminis naturæ attribuere. Item cap. 12, ibidem, τὴν ἰδίαν φύσιν αἰτιᾶσθαι, i. propriæ naturæ cauſam dare. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς, hoc acceptum geniis loci refero. Idem 1. de Repub. αἰτιᾶσθαι τὸ αἴτιον, accuſare id quod eſt accuſandum. Demoſth. pro corona, αἰτιῶμαι ναύκληρον τῆς ναυαγίας, accuſo nauclerum naufragii, i. quòd nauem fregerit. Conſtruitur præterea hoc modo, αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, i. te accuſo ſuperbiæ. Chryſoſtomus, περὶ τῆς ἱερωσύνης, εἰς ὑπερηφανίαν μὲν οὐδαμῶς, εἰς δὲ φρενῶν ἔκστασιν αἰτιώμενοι τὸ ἀπίστους τῆς οἰκουμένης τὴν βασιλείαν μὴ δεχόμενον. Gorgias Leontinus paſſiuè quoque vſurpat in encomio Helenæ, εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, &c. i. ſi propter primum dign⁹ eſt criminatione is qui criminatur. AEſchin. in Cteſiphont. cum infinitiuo, αἰτιώμενός τινας ἐμποδίζειν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς. Xenoph. αἰτιᾶται αὐτὸν ἀργὸν ἐσθίειν, cũ criminatur, quòd iners cibum capiat. αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν, accuſo te quaſi inſidieris. Aliquando cum duobus accuſatiuis, vt τίνα ἂν ἑαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος; quid contra ſeipſum obiiciens?

Αἰτίασις, εως, ἡ, accuſatio, querela, *litis principium, ſeu accuſatio contra aliquem: vnde αἰτίασιν ὑποδέχεσθαι ſignificat αἰτιᾶσθαι. κατ᾽ αἰτίασιν apud Quintilian. lib. 9. ca. 2, exponunt per cauſationem.

Αἰτιάζω, μ. άσω, peto, αἰτιάζομαι, expoſtulo. Xenoph. lib. 1, τῶν ἑλληνικῶν, ὑμεῖς δὲ περὶ ἃ ἐγώ τε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεσθε, i. vos verò reprehenditis quæ prædicanda ego aut ciuitas noſtra ducimus. Item paulo poſt, αἰτιαζόμενοι ἐναντιώσεως, i. inſimulati hoſtilitatis, paſſiuè.

Αἰτιατέον, accuſandum eſt, cauſam eſſe dicendum eſt. Theophraſt. lib. 6. de cauſis plant. cap. 6, αἰτιατέον πρώτην σύστασιν, i. cauſa primæ coagmentationi aſſignanda eſt. Lucian. in dialogo AEaci & Proteſilai, ἐκεῖνός μοι αἰτιατέος, ille mihi accuſandus eſt. Plato 2, de Rep. τῶν ἀγαθῶν οὐδένα μᾶλλον αἰτιατέον, bonorum nullus alius author dicendus eſt. αἰτιατέον τὴν ἡλικίαν, reiicienda cauſa in ætatem.

Αἰτιατικολογεῖν, in accuſatiuo dicere. Gaza li. 2. Gram. σεσημείωται ἐπὶ τῶν τετραπτώτων ἄσω, κῶ, τίω, λαγὼ, αἰτιατικολογούμενα ἄνευ τοῦ ν, ἀττικῶς, i. in accuſatiuo enuntiata.

Αἰτιατικός, οῦ, ὁ, accuſator: vnde Αἰτιατικὴ πτῶσις, accuſat. caſus, quia per eum accuſare ſolemus.

Αἰτιατὸν, cauſatum, à cauſa vel ab authore ortũ. *αἰτιατὸς οὐδὲ τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλὰ αἰτιατὸς, καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον ἀλλ᾽ αἰτιατόν.

Αἰτίζω, μ. ίσω, peto, αἰτῶ, παρακαλῶ. Hom. αἰτίζων ἀκόλους οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας. capitur etiam pro mendico.

Αἰτίη pro αἰτία, Ionicè.

Αἰτίλλιος σερκέλλων, Attilius Sercello, vir Roman⁹. Plutarch. in Galba.

Αἴτινες, quæ.

Αἰτιολογέομαι, οῦμαι, προφασίζομαι, σκήπτομαι, cauſificor.

Αἰτιολογέω, γῶ, μ. ήσω, αἰτιολογοῦμαι, cauſificor, cauſas ago, cauſam reddo.

Αἰτιολογία, ætiologia, quæ eſt ratio cauſæ: vt in exẽplo perſonarum, quum proponitur vita alicuius: vt illud, Regnandi cauſa violandum ius, quia idem fecit Cæſar. Vnde Quintilianus lib. 1. cap. 15, Sententia vniuerſalis eſt vox: ætiologia perſonis continetur, &c. Eſt etiam αἰτιολογία, cauſificatio.

Αἰτιολογικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, cauſalis, rationalis, cauſatiuus.

Αἰτιόλογος, ὁ, qui ſequitur rationẽ & vtitur probationibus.

Αἴτιον, τὸ, cauſa, culpa, accuſatio, id quod eſt accuſandũ, noxa. Ser. interp res Virgil. cauſatiuum interpretatur. τὸ ποιοῦν αἴτιον, i. cauſa efficiens, ſeu αἴτιον ποιητικόν. αἴτιον εἰδικὸν, i. cauſa formalis. αἴτιον παθητικὸν, i. cauſa patibilis. αἴτιον ὑλικὸν, i. cauſa materialis. τὸ πρῶτον αἴτιον, prima cauſa, i. Deus ipſe. Gregor. Nazanz. περὶ θεολογίας, καθαρᾶς φύσεως καὶ ἀκιβδήλους, ἀκινήτους πρὸς τὸ χεῖρον ἢ δυσκινήτους, περὶ τὸ πρῶτον αἴτιον ἀεὶ χορεύοντας, &c. αἴτιον ὑμέτερον ἐγένετο, i. per vos ſtetit. In Lucæ Euãgelii cap. 23, οὐδὲν αἴτιον θανάτου, i. nullum crimen capitale. Seruius in illud 7. AEneid. Virgilii, Vnde etiam templo Triuiæ, &c. exponit, inquit, τὸ αἴτιον. Nam Callimachus ſcripſit αἴτια, in quibus hoc etiam commemorat. Ex quo liquet apud Martialem legẽdum AEtia Callimachi, non ethia, vt putat eius interpres. Demoſt. pro corona, τὸ δ᾽ αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς, cauſam non ignoras. τὸ τούτων αἴτιον, horum argumentum. αἰτιώτερον dixit Xenophon lib. 1. ὑπομν. οἴει τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι, &c. quippiam aliud magis in cauſa eſſe putas, &c.

Αἴτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, author, reus, in quo eſt culpa, ſons, qui eſt in culpa, commeritus, adiutor etiam aliquãdo. τί οὖν; ἡμεῖς αἴτιοι; quid igitur? an nobis imputandum? Dioſcorid. lib. 8, ληθαργώδεις γίνονται, καὶ καταφορᾶς αἴτιοι, i. letargo corripiuntur, & veterno preſſi ſomnos captãt, vt Ruell. ſopiuntur, vt Marcellus vertit. Iſocrat. ad Philippum, τῶν θεῶν τοὺς μὲν τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, ὀλυμπίους προσαγορευομένους. Ariſtoph. in Pluto, πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demoſth. pro corona, καλῶν ὑμᾶς ἐμοὶ πικρῶς ἔχειν ὡς φόβων καὶ κινδύνων αἰτίῳ τῇ πόλει γεγενημένῳ. Lucian. in Prometheo, τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρῶσθαι οὐδὲν αἴτιος. Herodot. lib. 1, κρέας τε οὐδὲν ἐόντας αἰτίους ἀναστάτους ἐποίησεν, nihil commeritos exterminauit. AEſopus in fabulis genere fœminino enũtiauit αἴτιος. αἰτία alii, vt Ariſtides in Panathenaico, ἡ πόλις τότ᾽ ἐπιφανεστάτη αἰτία τῶν ἀγαθῶν αὐτοῖς φαίνεται. Notant Grammatici αἴτιος & αἴτιον dici ſolùm de ſuis generibus. αἰτία autem, quòd ſubſtantiuũ ſit, omnibus generibus ſeruire. vnde ἀναίτιος. Ariſtot. de mundo, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας, illa quæ in cælo poteſtas eſt, incolumitatis cauſam rebus vniuerſis præſtat: vbi αἴτιος eſt fœmininum. Homerus Iliados α, οὔτι μοι αἴτιοί εἰσι, non ſunt mihi culpandi. Iliad. γ, οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es: dii certè mihi authores mali ſunt & culpandi.

Αἰτοῦμαι, αἰτοῦμαι, peto, obſecro, obteſtor: item poſtulor vt debitum ſoluam: propriè eſt commodato petere, αἰτεῖν verò ſimpliciter petere.

Αἰτιόωντο, culparent.

Αἰτιώτατος, præcipuus author, princeps, nocentiſſim⁹, qui potiſſimum author eſt.

Αἰτναῖος, ου, ὁ, magnus, ab AEtna mõte: vt αἰτναῖος πῶλος, αἰτναῖος κάνθαρος.

Αἴτνη, AEtna mons, vnde Αἰτναῖος.

Αἰτοιοῦτος, talis, huiuſmodi.

Αἶτος, εος, τὸ, inhabitatio, lucus, τέμενος, apud Pindar.

Αἴτω, applico.

Αἰτωλία, AEtolia regio.

Αἰτώλιος ἰκτῖνος, miluus, qui AEtolius dicitur. Ariſtoteles libro 6. de natura Animal. cap. 6. αἰτώλιον, id eſt, ætolium Eubœenſes appellant ſemen thymolææ plãtæ, Dioſcor. lib. 4.

Αἰτωλίς, ίδος, AEtolis, i. oriunda ex AEtolia.

Αἰτωλὸς, AEtolus. AEtoli autem populi ſunt Peloponeſi aduenæ, quorum ciuitas Elis, authore Herodot. li. 8. dicitur.

Αἰτῶμαι pro αἰτιῶμαι, Bud. Comment.

Αἶψα, ſtatim, repente, ἐξάπινα.

Αἰφνίδιον, ſubitò. Plutarch. in Numa, αἰφνίδιον ἐπιδεῖξαι τὸν οἶκον ἐκπωμάτων πλήρη πολυτελῶν, i. ſubitò domum pretioſis refertam poculis oſtendiſſe.

Αἰφνίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſubitus, repentin⁹, improuiſus, ſubitò præſens, repẽte inuadens. Thucyd. l. vlti. προσβαλόντες τῇ ἰάσῳ αἰφνίδιοι, &c. Idẽ l. 2, δουλοῖ γὰρ φρόνημα, τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τὸ τῷ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον, i. rapiũt enim cõſiliũ repetina & inexpectata & lõgè præter opinionẽ accidẽtia. αἰφνίδιος δύσπνοια, Gal. l. 1. ad Glau. improuiſa ſpirãdi difficultas. αἰφνίδιος ἡμέρα ſubit⁹ dies, in Euang. Luc. c. 21. Lucian. in dialogo Zenophantæ & Calidemidæ, πρῶτον μὲν ὑπεταράχθην πρὸς τὸ αἰφνίδιον, i. primùm quidem ad ſubitum caſum atque inexpectatum expauit. Vnde

Αἰφνίδιον

Αἰφνιδίως, i. repente, de improuiſo, ſtatim, αἴφνης.

Αἰχμάζω, μ. σω, iaculor, ἀκοντίζω, μάχομαι, impugno, cũ accuſatiuo, oppugno, ſum in armis. Interdum conſtringo, cohibeo: ſed propriè δορατομαχεῖν ſignificat, id eſt, haſta, ſeu iaculo præliari. quidam pro armo accipiunt. Homerus Iliad. αἰχμὰς αἰχμάσσουσιν, ὑπὸ τῆς ὠμοῖς, δόρατα ἀνακινήσουσιν, ὅ ἐστι πολεμήσουσιν, ait Interpres: vel αἰχμάσω præſentis eſt temporis, pro vibro & torqueo. Sophoc. ἢ καὶ περὶ ἀφειδοῦσιν, αἰχμαῖς χερὶ, ἰσῶν αἰχμῇ ἐκτείνας, ὠθήσας. Vnde συναιχμάζω, in Epigramm.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captiuitas, prædatio.

Αἰχμαλωτεύω, μ. σω, capio, captiuum duco, accuſatiuo iungitur, εἰς δουλείαν ἄγω κατὰ βίας.

Αἰχμαλωτίζω, αἰχμαλωτεύω, captiuum facio, ago in captiuitatem, bello capio, actiuum eſt. αἰχμαλωτισθῆναι non dici Atticis ait Phrinicus, ſed αἰχμάλωτος γενέσθαι.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiua, bello capta.

Αἰχμάλωτος, ὁ καὶ ἡ, bello captus, ſeu partus, ſubactus, vinctus. αἰχμάλωτος ληφθεὶς, in hoſtium redactus poteſtatem. Plutarchus in Theſeo, αἰχμάλωτον ἀμαζόνα dixit, i. captiuam Amazona. & in Camillo, αἰχμάλωτον πόλιν. Iſocrat. in Panegy. πλείους δὲ πόλεις αἰχμάλωτοι γεγόνασι, &c. τὰ αἰχμάλωτα, id eſt mãcipia, apud Philoſtrat. in Heroicis, & αἰχμάλωτα σώματα, apud Demoſthe. αἰχμάλωτος ἄνθρωπος, homo in bello captus & ſeruituti mancipatus. propriè eſt, ὁ αἰχμῇ ληφθείς.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ, cuſpis, mucro, ὅπλον δόρατος, ὁ σίδηρος τοῦ δόρατος, ferrum haſtæ. Exponitur interdum haſta, haſtile, ſpiculum, telum, lancea, pilum, iaculum, acies, pugna, bellum, arma, αἰχμὴ λόγχης. Plutarchus in Numa, αἰχμῇ περιεκτήσατο πολλὴν χώραν, id eſt, multum agri armis comparauit. Philoſtratus in Heroicis, τοῦ ὑφίστασθαι μηχανώμενος καὶ δεσσοῦν ταῖς αἰχμαῖς τῶν κεράτων, καὶ ἐπιτυχεῖσθαι τυχεῖν, &c. cuſpides cornuum. Pro falce, Heſiodus, εἰ γὰρ τῶν ὑμῶν αἰχμῆς ὀξείνησιν, id eſt, δρεπάνης. Deducunt παρὰ τὸ αἷμα χέειν, vel τὸ ἀΐσσω. Aliquando accipitur pro δύναμις, vt alicubi apud Dionyſium de Situ orbis.

Αἰχμητὴς, ῆ, ὁ, bellator, πολεμιστὴς, pugnator, μάχιμος, bellicoſus ac manu ſtrenu⁹, armatus, iaculator, pugil. Hom. Il. β, αἰχμηταὶ μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι, &c. i. πολεμικοὶ, μάχιμοι. αἰχμητὴς κρατερὸς, haſta acerrimus. Hom. Ili. β, εὔφραινε δ' ἀρχὸς κελεύων ἦν αἰχμητάων, pro αἰχμητῶν. παρὰ τὸ αἰχμάζω, Etymo.

Αἰχμόλωτος, pro αἰχμάλωτος.

Αἰχμοφόρος, haſtatus, ſatelles. Herodot. lib. 1, ἦν γάρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων γύγης ὁ Δασκύλου, &c. item & alibi.

Αἶψα, ſtatim, αἴφνης, εὐθέως, ταχέως, continuò, facilè. Ilia. β, αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, &c. Odyſ. ξ, αἶψά κε καί σε γεραιὸν ἐπιφραστικῶσαι, &c.

Αἰψηρὸς, ρά, ὁ, celer, ταχὺς, ἀ ψαίρω, quod eſt ταχύνειν. Dicitur & λαιψηρός.

Αἴω, imperfectum ἄιον ſine augmento, ne coincidat cũ ᾔειν, i. ibam: audio, ſentio, ſpiro, genitiuo iungitur. Ariſtoph. πρ. ἄϊε σοῦ πατρὸς, audi patrem. Odyſ. ξ, οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες, &c. i. clamorem audientes. Cum accuſatiuo, Iliad. κ, & prima longa, κτύπου δ' ἀΐοντες κτύπον ἀΐει. Lucian. in Philopatride, ἐκ ἀΐεις ἐμοῦ ὅπλον ὥσπερ τὰ πολλὰ, &c. * Αἴω, αἰσθάνομαι καὶ γινώσκω.

Αἰὼν, ῶνος, ὁ, æuum, ſeculum, æternitas, vita. Iſoc. de pace, δεῖν ἡμᾶς μετ' εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης ζῶντας, ἵν' ἐν τοῖς νῦν χρόνοις ἀσφαλῶς διάγοντες, καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχοντας. Hieron. in cap. 26. Ezechiel. αἰὼν, inquit, i. ſeculum, ſeptuaginta annos continet: vide ibidem. * αἰῶνα διάγειν, ætatẽ agitare, vitam degere, Xenoph. Cæterùm Nazanz. ἐν τῷ ἁγίῳ πάσχα, αἰὼν γὰρ ἔστι χρόνος, οὔτε χρόνου τι μέρος· οὐδὲ γὰρ μετρητὸν, ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν ὁ χρόνος ἡλίου φορᾷ μετρούμενος, τοῦτο τοῖς ἀϊδίοις αἰὼν, τὸ συμπαρεκτεινόμενον τοῖς οὖσιν, οἷον τι χρονικόν κίνημα, καὶ διάστημα, &c. Latini æuum vocãt: vnde Ennius, In cælo cum diis agit æuũ. Philo pro æternitate accipit, in lib. de mundo, ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρεληλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε, i. in æterno nihil nec præteritum, nec futurum eſt, exiſtit verò atque in rerum natura eſt. Item Ariſtot. lib. de mũdo loquens de Deo, χρόνῳ δὲ, inquit, καὶ χρόνου λέγεται, διήκων δὲ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα, ab æuo ſempiterno ad alterum æuum pertinẽs. αἰὼν etiam genere fœmineo reperitur, Atticè. * αἰὼν ζωή apud Homer. Heſiod. γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσαι, dulci vita ſpoliare. δι' αἰῶνος, i. ſemper. ἐξ αἰῶνος, i. ab æterno. εἰς αἰῶνα, i. in æternũ, in æuum. αἰὼν pro vita apud Archiam Epigram. Ἐμπαλιν ὀλβίζεσθαι ὅ(?) αἰῶνα λιπόντας Ἀ(?) πρῶτον ... quid ſignificet docet Ariſtot. in pri. de cælo.

Αἰὼν, ονος, littus, Doricè, pro ἠϊών.

Αἰωνίζω, perenno, perduro, διὰ παντὸς μένω. * αἰωνίζων, ſempiternus.

Αἰώνιος, ὁ καὶ ἡ, æternus, ſecularis, ſempiternus, διὰ αἰῶνος, Philo. in genere fœminino, Plato 2. de Repub. μέθη αἰώνιος, perpetua ebrietas. αἰώνιος δόξα, cap. 5. primæ epiſt. B. Petri, & αἰώνιος ζωὴ, cap. 1. epiſt. primæ D. Ioannis. ſic αἰώνιος διαθήκη, i. æternum teſtamentum cap. 13. epiſt. Pauli ad Hebræos: apud quem tamen αἰωνία λύτρωσις, i. æterna redemptio legitur cap. 9. eiuſdem epiſt. * αἰώνιοι θεαὶ, ludi ſeculares, Herodia.

Αἰώρα, exaltatio, præfocatio, ἔπαρσις, ὕψωσις, ἀγχόνη, κρέμασις. eſt & feſti nomen Athenis. αἰώρα autem deambulatio eſt, quæ fit valetudinis gratia, geſtatio quæ fit exercendi ſui gratia, geſtatio etiam ſimpliciter ab Eraſmo redditur. Eſt & ſuſpendiculum, vt funis erat in ſcena ex alto demiſſus, quo dii aut heroes in auras tollebãtur. * Item penſile vectabulũ apud Plato. lib. 7. de leg. ſeu pro penſili motione. Item pro geſtatione in naui, Plutarch. Αἰώρα etiam vas eſt penſile, quali ruſtici vtuntur ad exicãdum caſeum, κρεμάθρα aliquando appellatum.

Αἰωρέω, μ. ήσω, attollo, effero, eueho, ſuſpẽdo. Demoſt. περιστρέφων, ὡς πρὸς τὰς παρειὰς ἕλκων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, i. ſuper caput ſuſpendens, & αἰωρῶν, i. religans. Antipater Epigrammat. Τίς ποτέ σ' αἰωρεῖ ... Νίκας, ... αἰωροῦμαι, pro codẽ. Itẽ rebus nouis immineo, i. ... αἰωροῦμαι τῇ ψυχῇ, exultare & gaudio efferri & lætitia geſtiente affici, Bud. Comment. αἰωροῦμαι τοῖς φαυλοτάτοις, cõſpicior inter miſerrimos. Interdum etiam paſſiuè, ſum ſublimis, ſeu celſo loco ſitus, pendeo, hæſito, ſum ſuſpenſus, ἐπαίρομαι, ſuperbio, extollor, impendeo. αἰωρούμενος ἐλπίσι, ſpe ſublatus. Herodot in Vrania, αἰωρηθεὶς ὑπὸ μεγάλων, magna opera aggreſſus. * αἰωρούμενος, ſuſpenſus, & rebus imminens.

Αἰώρημα, ατος, τὸ, editum & excelſum opus. Antipater in Epigram. χαῖρε τ' αἰώρημα καὶ ἠελίου κολοσσέ.

Αἰώρησις, εως, ἡ, vectio, ſuſpenſio, exaltatio, κρέμασις.

Αἰωρὸς, οῦ, ὁ, ſublimis.

Ἀκὰ, extremum phalangis, pugna, acies.

Ἀκαδέω, μ. ήσω, triſtor,

Ἀκαδημία, ας, ἡ, gymnaſium Athenis ab Academo viro Athenienſi, vt ſcribit in Theſeo Plutarch. Dicæarchus autem ἀπὸ τοῦ ἐχεδήμου, ab Echedemo Arcade, qui cũ Tyndaridis militauit Helenæ recipiendæ gratia ab Athenienſibus, tradit dictam ἐχεδημίαν, quæ nunc ἀκαδημία dicitur, vt refert idẽ Plutar. Ariſtoph. πρ. ἀκαδημίας καταβὰς ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. Inde,

Ἀκαδημαϊκὸς, Academicus, & Ἀκαδημαϊκόν. Vnde φιλόσοφοι ἀκαδημαϊκοὶ, Academici philoſophi. Lucianus in Dialogo ἀλιεὺς, δοκεῖ ἐμοὶ γὰρ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ, ὅσον τῶν ἄλλων ἰσμὲν ἱεροποιήσεις.

Ἀκάζομαι, μ. άσομαι, αἰτιάζομαι. Herod. l. 1, ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα βουλόμενοι, ἐς Δελφοὺς ἔπεμψαν, i. Delphos miſerunt, ſcelus volentes expiare. ita enim puto exponendum.

Ἀκάζω, acuo: vnde ἀκαχίζειν.

Ἀκαὴς, non vſtus.

Ἀκαθαίρετον, inexpugnabile.

Ἀκαθαρσία, ας, ἡ, ſordes, immunditia, impuritas, ſpurcitia. Demoſt. κατὰ Μειδίου, τοῦτο δὲ ἔχειν οὐδὲν ὑπερβολὴν ἀκαθαρ-

ὅσας,&c.pro ſumma improbitate & perfidia.

Ἀκάθαρτος,ὁ καὶ ἡ,non purgatus,impurus,ſordidus,μανιώδης,effrenis,irreuocabilis: cui opponitur καθαρὸς, Alexand.Aphrod.

Ἀκαθεκτικὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,intolerabilis.

Ἀκάθεκτος,ου,ὁ καὶ ἡ, incontinens, vel potius qui contineri nequit, ἀκατάσχετος, irretentibilis, ἀχάλινος, effrenis, irreuocabilis,vagus,effrenatus. Vnde ἔρως ἀκάθεκτος, amor perditus,apud Phocylidem.

Ἀκαθίερα,ας,ἡ,iuniperus.

* Ἀκαθήκουσα διαθήκη,inofficioſum teſtamentum.

Ἀκαθοσίωτον,τὸ,profanum,iniuſtum.

Ἄκαινα, ſtimulus boum, bucentrum, βούπληκτρον. Item metiendis agris inſtrumentum pedum decem, ab re nomine indito, quaſi στερεοῦσα αὐτοῖς τὸ καίνειν. Cognoſcentibus enim ſingulis agri ſui terminum, ſublatæ ſunt cædes, Cæl.lib.4.cap.29.

Ἀκαιρέω,& Ἀκαιρεύομαι,non habeo opportunitatẽ,deeſt mihi opportunitas.

Ἀκαιρία,ας,ἡ,importunitas,intempeſtiuitas, inauſpicata conditio temporis, *immodicitas:cui diuerſa eſt συμμετρία, ſicut καιρὸς eſt mod⁹. Ἀκαιρία ex Theoph. ἔστιν ἔντευξις λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, moleſtia obturbatrix & interpellatrix. Dem.1. Olyn. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς τὴν ἀκαιρίαν τὴν ἐκείνου καιρὸν ὑμέτερον νομίσαντας ἑτοίμως συνάρασθαι τὰ πράγματα.

Ἀκαιροβόας,loquax.

Ἄκαιρος,ὁ καὶ ἡ,intempeſtiuus, importunus, ineptus,inauſpicatus,abſurdus,ἄτοπος. Iſoc. τὸ γὰρ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρὸν,importunitas vbiq; inuiſa eſt,ἐν ἀκαίρῳ,i.non intẽpeſtiuè. vnde ἀκαίρως,i.importunè,nõ in loco,non in tẽpore, quum nõ oporteat,intẽpeſtiuè. Seru.illud 3.AEneid. Nox intẽpeſta tenebat, explicans, Nox,inquit,intempeſta,i. media, hoc eſt, nimium obſcura, inactuoſa, carens actibus, per quos tempora dignoſcimus, &c. * Ἄκαιρος,immodicus,opponitur τῷ συμμέτρῳ. Iſocrates, ἔστω δ᾽ ὁ λόγος οὔτ᾽ ὀχληρὸς,οὔτ᾽ ἄκαιρος,ἀλλὰ σύμμετρος,καὶ πρέπων τοῖς ὑπ᾽ ἐμοῦ προσθεν εἰρημένοις.

Ἀκακαλὶς, Acacalis,ſemen eſt cuiuſdam fruticis naſcẽtis in AEgypto. Dioſcorid. lib.1, ἀκακαλὶς θάμνου καρπός ἐστι φυομένου ἐν αἰγύπτῳ, ὅμοιος κατά τι τῷ μυρίκης καρπῷ, οὗ τὸ ἀπόβρεγμα μίγνυται κολλυρίοις τοῖς πρὸς ὀξυδορκίαν ἁρμόζουσι.

Ἀκακήσιος,vel Ἀκακήσιον, Acaceſius,mons Arcadiæ, vbi Prometheus colebatur.

Ἀκακήτας,ου,ὁ,in vocatiuo,ἀκάκητα, vt notat Gaza lib.3,nullum malum promeritus,nullo malo dignus. ἀκακήτας ab ἀκάκης ἀκάκητος, ſicut à γυμνὴς,γυμνῆτος,γυμνήτης. Heſiod. in Theogon. ἐπιμηθέα ἀκακήτα προμηθέα, id eſt, ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος,ἀγαθὸς,vel πρᾶος καὶ καλμηπικός.

Ἀκακία,ας,ἡ,innocẽtia,ſimplicitas. Eſt & ἀκακία ſpinæ arboreæ genus. Dioſcorid.lib.1,ἀκακία δενδρῶδης ἐστὶν ἄκανθα θαμνοειδής, &c. apud Suidam dicitur, βοτάνη ἰατρικὴ,id eſt,herba medicinalis. *ἀκακία idem quòd εὐθυμία, Democriti ſummum bonum, animus terrore liber, Cic.5. de Finib.

Ἄκακος,ου,ὁ,purus,ſimplex, apertus, non verſutus, innocens,minimè malus,candidus,probus,οὐ πανοῦργος. nã κακὸς πανοῦργος notat. Plutarchus pro ſimplice, πρὸς τὸ ἀκούειν, οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. Dionyſius ad Demophilum ſcribens, oſtendit ἀκάκους eſſe τοὺς μὴ προσποιοῦντας τὰ κακὰ, quibus aliorũ mores non ſunt formidoloſi: ex ſuo enim animo alienum eſtimant animum.

* Ἀκακούργητος,in quo nihil prauè admiſſum eſt,à malitia intactum. Γρηγ. ἵνα μηδὲ τοῦτο ἀκακούργητον μένῃ.

Ἀκάκως,purè,ſimpliciter.

Ἀκάκωτος,ου,ὁ,iucundus.

Ἀκαλανθὶς,ἡ,canis nomen,& auis.Ariſtoph.

Ἀκαλαῤῥείτης,ου,ὁ καὶ ἡ,quietè fluẽs, πρᾶον ῥέων, ἀκύμαντος, vt flumina quæ tacito curſu feruntur.

Ἀκαλήφη,ης,ἡ,quæ dicitur etiam κνίδη, vrtica,herba de qua Dioſcorid.lib.4.Eſt & animal marinum,quod vrtica appellatur,vt refert Gell.lib.4.c.11:genus eſt vertibuli marini, Ariſtot.lib.4.de nat.Animal.apud quem alibi quoque ſæpius, & Theophraſtum ἀκαλύφη,per υ ſcriptũ eſt:& apud Porphyrium in Categoriis Ariſtot. vbi ait, ἀκαλύφας,capite care re. Deducũt παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἀφήν.folia enim vrticæ tacta acerrimè vrunt.

Ἀκαλλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,καὶ τὸ ἀκαλλὲς,deformis. Lucian. οἱ δὲ ἐκβαλόντες τὴν γῆν οὐκέτι ἀνέχονται καὶ ἀκαλλῆ οὖσαν, &c.i. inuenuſtam terram.

Ἀκαλλιέρητος,ου,ὁ,καὶ ἡ,execrabilis,non litatus,ἀκόσμητος. AEſchines in Cteſiphontẽ, ἀθύτων καὶ ἀκαλλιερήτων ὄντων τῶν ἱερῶν ἐξέπεμψε τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τὸν πρόδηλον κίνδυνον,i.ſacris non litantibus,&c.

Ἀκαλλώπιστος,incultus,curam pulcritudinis negligens. Nazanz. περὶ θεολογίας, τὰ μὲν φιλόκαλα, τὰ δὲ ἀκαλλώπιστα, &c. * Dicitur etiam ἀκαλλώπιστος, qui non gloriatur, non effertur iactatione, Gregor.in ſororis ἐπιταφ.

Ἀκαλὸς,ου,ὁ,quietus,placidus,pro ἥκαλος, κατὰ συστολήν.& ἀκαλὸς ὀξύνεται,ἥκαλος verò προπαροξύνεται,Etym.

Ἀκάλυπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,retectus,apertus,detectus,carens tegumento, non tectus. ἀκάλυπτος ἡ κεφαλὴ, apud Lucian.i. γυμνή.

Ἀκαλύπτω,detego,reuelo.

Ἀκάμαντος,camelus, διὰ τὸ μὴ κάμνειν.

Ἀκαμαντὶς,vna ex decem tribubus Athen.ab Acamante Theſei filio,Harpocr.

Ἀκάμαντος,ἀκοπίαστος.

Ἀκάμας,αντος, infatigabilis, indefeſſus, laborem non ſentiens. vnde ἥλιος ἀκάμας Homero dicitur, non quòd non laboret,ſed laborem non ſentiat,inquit Seruius in illud Virgilii, Hic canit errãtem Lunam Soliſque labores. Heſiodus, ἠελίῳ δ᾽ ἀκάμαντι τίκε,&c. Ἀκάμας, Acamas item dictus eſt filius Antenoris,dux Thracum,Iliad.β.

Ἀκάματα,pro ἀκαμάτως,indefeſſè.

Ἀκάματος,ου,ὁ καὶ ἡ,ἀήττητος,iugis,terribilis, integer,inexpugnabilis,irrequietus, labori non cedens, indomitus, conſtans,rigidus. παρὰ τὸ κάμνω.Iliad.ε,ἀκάματον πῦρ prima longa,vt ſit ἀκάματον πῦρ,πολὺ καὶ ἀπαύστον.Aliquando capitur pro eo qui non laborauit. Nonnus, ὑπεστέλλοντο δὲ καμόντων Τμώλου ἀκαμάτοις ἀλλότριον εἰς πόνον ἀνδρῶν.

Ἀκαματοχάρμας αἶας,i. pugna indefeſſè Aiax, in vocat. pro ἀκαματοχάρμα,apud Pindar.

Ἀκάμμυστος,inconniuens.

Ἀκαμπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,inflexibilis,rigidus,non curuus,immotus,inflexus.Lucianus in dialogo Mercurii & Solis, χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα,καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γίνεσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας,&c. Ἀκαμπτὴς etiam à quibuſdam dicitur.

Ἀκαμπίας,ου,ὁ, εὐθυδρόμος, curſus prolixus, & in rectum. Etym. ἀκάμπιος, legit. Dicitur etiam ὁ ἐπ᾽ εὐθείας περιπατῶν. παρὰ τὸ καμπὴν μὴ ἔχειν.

Ἀκαμπτὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,inflexibilis.

Ἄκαμπτον, rigidus, ἀκαμπής. Plutarchus in Lycurgo, τὸ πρὸς τοὺς πόνους ἄκαμπτον, id eſt, in perferendis laboribus conſtantia. vnde πίστις ἀκαμπὴς, Nonno, id eſt, recta fides.

Ἀκαμψία,ας,ἡ,rigiditas.

Ἄκανθα, ης,ἡ, ſpina, vepris, ſentis, aculeus. Acantha genus herbæ apud Dioſcoridem libro tertio. Plinius Acanthum vocat. & ἄκανθα λευκὴ, id eſt, ſpina alba, fruticis genus, Dioſcorides libro tertio. Differunt autem λευκάκανθα, & ἄκανθα λευκά: nam illa inter ſpinoſas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & carduos cẽſetur. Illa vndiq; ſpinis infeſta riget, hæc præter ſpinas in foliis aculeatũ etiã echinũ in ſummo caule habet. Illa in ſepib⁹, hæc in mõtanis ac ſyluoſis locis naſcitur. Illa ſolidam habet materiã, hæc concauum & inanẽ caulem. Eſt & ἄκανθα ἀραβικὰ,id eſt,ſpina Arabica,quæ & ἀκανθὶς dicitur apud Dioſcoridem libr.3,& ἄκανθα ἀγρία, ſpina ſylueſtris apud eundem lib.eodem,Plutarch. ἀκαν-

θαι

θαν vocat ſpinam piſcis, ſic inquiens in commentario ὑγιεινῶν παραγγελμάτων, νῶτος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν γαλατίᾳ σφονδύλων, ἀκάνθας ἐπὶ ſχατι ἰχθύος καταπέπηγεν,&c. Herodot. pro ſpina dorſi in Melpomene, ἐπὶ τὴν νηδὺν ἰχθύος παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ἰθὺ διελάσαντι μέχρι τοῦ τραχήλου,&c. Idem in Euterpe pro arbore, τὰ δὲ δὴ πλοῖα σφι τοῖσι φορτηγέουσι ἐστὶ ἐκ τῆς ἀκάνθης ποιεύμενα, τῆς ἡ μορφὴ μέν ἐστι ὁμοιοτάτη τῷ κυρηναίῳ λωτῷ, τὸ δὲ δάκρυον, κόμμι ἐστί. ſpinus à Valla redditur.

Ἀκανθεὼν, ſpinetum. * ὄνομα περιεκτικὸν ὡς δαφνὼν, Moſchop.

Ἀκανθοῦνται, ſpinis inhorreſcunt. * ἀκανθοῦσθαι, ſpinis inhorreſcere, Baſilius in Liban.

Ἀκανθοφορεῖν, aculeos gerere, aculeigerum eſſe.

Ἀκανθίαι, αἱ, ſic vocari cicadas quaſdam, in Græcorum libris inuenitur, non quia (vt Suidas inquit) ſpecies ſit hęc inſecti illius, ſed epitheton eſt obſeruãtis inter ſpinas, quas illi ἀκάνθας vocant, Cel. lib. 9. cap. 31.

Ἀκανθίας γαλεὸς, ſpinax, muſtellus, piſcis de quo Ariſto. lib. 6. de nat. animal. cap. 10. Idem lib. 9. cap. 37, ἀκανθίαι καὶ γαλεοὶ,&c. id eſt, ſpinaces & muſtelli.

Ἀκανθίζω, ſum ſpinis horridus.

Ἀκανθικὸς, aculeatus, ſpinoſus.

Ἀκάνθινος, η, ον, ſpineus, ſpinis contextus. vnde ἀκάνθινα ξύλα, apud Dioſcor. id eſt, ſpinæ ligna, ſpinea materies.

Ἀκάνθιον, τὸ, ſpinula, diminutiuum. Eſt etiam Acanthium genus ſpinæ, Dioſcorid.

Ἀκανθὶς, ίδος, ἡ, Acanthis auis, à Gaza vertitur nunc ſpinus ſiue ligurinus auis, vt lib. 8. ca. 7. de nat. animalium, nunc ſimpliciter, ligurinus auis vt ibidem, lib. 8. cap. 17. Virgil. 3. Georgicorum Littoráque Alcyonem reſonant & Acanthida dumi: vbi Seruius, Per dumos verò acanthis, quam alii luſciniam eſſe volunt, alii verò carduelũ, quæ ſpinis & carduis paſcitur: vt inde etiam apud Grçcos Acãthis dicta ſit ab acanthis, id eſt, ſpinis, quibus paſcitur. ἀκανθὶς χαλκὶς, erica piſcis ſpinis ſcatens, vt etiam aloſa. Phanias Epigrammat. χαλκίδας ἢν δὲ φέρῃς φιλ' ἀκανθίδας,&cæt.

Ἀκανθοβάται, οὗντες, per ſentes ingredientes & ſpinas, in Epigrã. quæ & ibidem dicũtur ἀκανθολόγοι ὄντες. Item ἀκανθοβάτης ἀκρὶς, ibidem.

Ἀκανθοβόλος, ὁ, aſper in morem ſpinæ.

Ἄκανθος, acanthus, arboris nomen genere fœminino apud Theophraſtum lib. 3. hiſtor. plant. cap. 4, vbi acer à Gaza vertitur. Idem lib. 4. cap. 2, ibidem pro arbore in AEgypto peculiari, ſpina ab eodem Gaza dicitur. Virg. 2. Georgic. Balſamáque & baccas ſemper frondentis acanthi. vbi vide Seruium. abundat hæc etiam in Cyrenaica inſula. Probus autem ibidem herbam facit ſpinoſam, folia lata habentem & rugoſa, dixit Virgil. in Pollione, Ridenti acantho, i. læto. Idem in Palæmone, mollem Acanthum dixit, id eſt, lentum, Theocritum imitatus in primo edyll. Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, i. vndique circum populum expanditur humidus acanthus. Herba eſt vrbana, elato longóque folio, crepidines marginum aſſurgentiúmque puluinorum toros veſtiens. eius duo ſunt genera aculeatum & criſpum quod breuius, alterum lene, vt docet Plinius libr. 12, Eſt autem flexibili virgulto: vnde Virgil. lib. 4, Georgicor. Flexi vimen acanthi, Eſt præterea achantus echini ſeu erinacii genus, animal aculeato omni corpore præter os & pedes & inferiorem ventris partem, infeſtis & ad vulnus ſemper paratis ſpinis, quibus ſalutem vitámque ſuã à canibus & venatoribus tuetur, in periculo ſe in globũ circumagens, nec niſi aculeos oſtendens ac porrigens.

Ἀκανθοτοπία, ας, ἡ, ſpina topiaria.

Ἀκανθοφάγος, ſpinis viuens.

Ἀκανθοφορία, ſpinas ſeu aculeos gero.

Ἀκανθοφόρος, ου, ὁ, ſpinifer, aculeifer.

Ἀκανθοφυεῖν, ſpinoſum fieri.

Ἀκανθόφυλλος, ſpinoſa ſeu echinata habens folia.

Ἀκανθόχοιρος, ου, ὁ, echinus terreſtris.

Ἀκανθόω, ῶ, ώσω, aculeatum reddo. vnde ἀκανθοῦμαι, aculeor ſeu aculeatus ſum, ſpinis inhorreſco.

Ἀκανθυλλὶς, ίδος, ἡ, ſpinus auis, Ariſtot. lib. 8. de nat. animal. cap. 3, & lib. 9. cap. 13, vbi argatilis auis exponitur.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpinoſus, ſpinis ſeu ſpinulis horrẽns, aculeatus, dumoſus, pene ſpineus etiam à Gaza exponitur. Herodotus libr. 1, ἣν γάρ τις χῶρος τῆς σκυθικῆς ἀκανθώδης,&cæt.

Ἀκανθὼν, ῶνος, ὁ, ſpinetum, ſenticetum.

Ἀκανίζει, acani ſpeciem gerit. Theophr. libr. 6. cap. 4. hiſtor. plant.

Ἀκανικαὶ ἄκανθαι, ſpinæ acanicæ, Theophr. lib. 4. cap. 7. hiſtor. plant.

Ἀκανόνιστα βιβλία, libri nõ canonici, id eſt, qui ſunt extra canonem: contra κανονικὰ βιβλία, canonici libri hoc eſt ſacri, noui & antiqui teſtamenti, vt habetur in canone vltimo concilii Laodicenſis.

Ἄκανος, ὁ, acanus, frutex eſt ſpinas habens pro foliis. Theophr. lib. 1. cap. 16. & lib. 6. cap. 1, vbi acanum vertitur à Gaza: vnde ἀκανίζω, acani ſpeciem gero & ἀκανώδης, i. acanaceus & ἀκανικὸς, vnde ἀκανικαὶ ἄκανθαι, acanicæ ſpinæ apud eundem leguntur.

Ἀκανώδης, acanaceus, à dictione ἄκανος, pro frutice.

Ἀκαπήλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non cauponatur. ἀκαπήλευτος γνώμη, integer, atque ſyncerus animus, Cyril. * ἀδόλωτος, Heſy.

Ἄκαπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fumoſus, ſine fumo, vt ἄκαπνος θυσία, ſacrificium citra fumum. * Huic opponitur ἔμπαπνος, Διόγ.

Ἀκάρδιος, ου ὁ, vecors, excors, carens corde, ſine medulla, apud Theophr. * ὁ ἄτολμος: contra εὐκάρδιος, ὁ ἀνδρεῖος dicitur.

Ἀκαρὶς, τὸ, exiguum quid & puſillum, quod ob exiguitatem non licet κεῖραι, id eſt, ſecare, Pollux: vnde τὸ ἀκαρὶς, annulus, quem in minimo digito geſtabant, δακτυλίδιον, ob paruitatem ſic dictus.

Ἀκαρῆ, aduerbium, ſtatim, ταχέως, ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, per η in vltima, vt docet Gaza lib. 3. gramm.

Ἀκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paucus, breuis, indiuiduus, βραχὺς, ὀξὺς, ἐλάχιστος, ἀκαριαῖος, qui ſecari non poteſt, vt inſtãs tempus. ἐν ἀκαρεῖ, repente. Ariſtophan. ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, repente & in momento temporis. Idem. παῦσαι ἀκαρῆ διαλιπὼν, διαζόμενος, i. minimo tempore intermiſſo, vel pauliſper intermittens. Lucian, in Timone, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον συνειλεγμένα,&c. dicitur & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, pro eodẽ, i. in inſtanti, vt ita dicam, tempore. Budæus in epiſtola quadam ad Mainum, τὸ μαχιμώτατον τοῦ στρατοῦ ἱππικόν τε καὶ πεζὸν ἐν ἀκαρεῖ διασκεδάζει,&c. Ariſtoph. in Pluto, χειμῶνος θέρος ἐξέπιον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. πεποίηται δὲ ἀπὸ τῶν μικρῶν τριχῶν τῶν διὰ βραχύτητα μὴ δυναμένων κουρεῦσαι, vt inquit interpr. Ariſtoph.

Ἀκάρθαρτος, impurus, ſordidus, immundus

Ἄκαρι, τὸ, Acari, genus inſecti candidi, quod in lignis naſcitur, Ariſtot. lib. 5. de nat. animal. cap. 32.

Ἀκαριαῖος, modicus, breuis, exilis, exiguus, βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, ἀκαρὴς, ἀκαρής. Lucianus περὶ αἱρέσεων, ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας,&c. id eſt, minimum quid abradens.

Ἀκαρίδιος, minutus, breuis vehementer.

Ἀκαρνα, ἡ, Acarna, genus ſuffruticis, Theophr. li. 6. ca. 3, hiſtor. plant. & cap. 4, ἄκορνα, quidam legunt.

Ἀκαρπέω, ῶ, ήσω, ſum ſterilis, ſterileſco.

Ἀκαρπία, ſterilitas, frugum priuatio.

Ἄκαρπος, ὁ καὶ ἡ, fructu vacans, infructuoſus, infrugifer. Ariſtotel. in Politic. lib. 1, ὅσα ἀπὸ γῆς καὶ τῶν ἀπὸ γῆς γινομένων, ἀκάρπων ἐστὶ, χρημάτων δέ.

Ἀκάρπωτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄκαρπος. Sophocles, ἔχων πρὸς τίνας ἀκάρπωτον χάριν,&c. ἣν καρπὸν οὐδεὶς ἔδρεψατο, cuius fructum non cepit aliquis. * ἀκάρπωτος γῆ, integra intacta non defrugata.

Ἀκαρτέρητος, ὁ καὶ ἡ, ἀνυπομόνητος, intolerabilis, Heſy.

Ἄκαρτος, ου, ὁ, intonſus, à verbo κείρω. Athenæus libr. 5, καὶ μὴ τοῖς τετβωνίοις καὶ τοῖς ἀκάρτοις πώγωσι πιστεύομεν. * βαθυχαίτης.

Ἀκαρῆς, & ἀκαρῆ, pro eodem, id eſt, ἐν ἀκαρεῖ, de quo in ἀκαρής.

Ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα. Herodotus lib. 1, εἰ δὲ ἀγυλλαῖοι ἐς Δελφοὺς ἔπεμπον βουλόμενοι ἀκέσασθαι τὴν ἁμαρτάδα, ſcelus expiare, &c. vbi tamen vide num ſit legendum ἀκέσασθαι, id eſt, θεραπεῦσαι.

Ἄκαστος, Acaſtus, proprium viri, Ariſtoph.

Ἀκασόφρων, ονος ὁ, prudens.

* Ἀκαταβλητος, irrefutabilis, inuincibilis. & Ἀκατάβλητον τὸ, quod dirui nequit, vel minimè reiiciendum. Ariſtophan. νεφ. vocat λόγον ἀκατάβλητον, τὸν ἄπληκτον, ᾧ μηδενὶ καταβάλλεσθαι.

Ἀκατάγγελτος πόλεμος, indictum bellum, Plutarchus in Numa.

Ἀκατάγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, irreprehenſibilis, indemnatus. poteſt etiam ſignificare qui contemni non poteſt, ἀνεπίληπτος.

Ἀκαταγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, expugnatu difficilis, ἀήττητος, inuictus. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσύνης, τὸ δυσάλωτον τοῦτο καὶ ἀκαταγώνιστον καὶ ἀσύμβατον θεῖον, &c.

Ἀκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, innoxius, nõ accuſatus, ἀνέγκλητος, ἀκατηγόρητος.

Ἀκατακάλυπτος, ὁ καὶ ἡ, non velatus, nudus, non tectus.

Ἀκατάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indemnatus. ἀκατακρίτους ὑμᾶς δείραντες, qui nos indicta cauſa ceciderunt, Act. 16.

Ἀκατακρίτως, ſine iudicio.

Ἀκατάληκτος, ου, ὁ, indeſinens, cui in fine nihil deeſt, ἄπαυστος.

Ἀκαταλήκτως, aſsiduè.

Ἀκατάληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incomprehenſibilis, imperceptibilis, immenſus.

Ἀκαταληψία, ας, ἡ, incomprehenſibilitas, incomprehenſio. * opponitur τῇ καταλήψει.

Ἀκατάλις, ιδος, ἡ, ἀρκευθίς, bacca iuniperi.

Ἀκατάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, id eſt, irreconciliabilis, inſociabilis, truculentus.

Ἀκαταλλάκτως, inſociabiliter, odioſè, inconcilianter. Chryſoſt. διάμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχει. ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν, implacabiliter, &c. apud Demoſthen.

Ἀκατάλληλος, indigeſtus, incompoſitus, ἀνάρμοστος, ἀκατάστατος, incongruus. Ariſtot. de mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι, id eſt, terrena par eſt infirma eſſe & concinnitatis ſibi conſentaneæ expertia. * ἀκατάλληλος, diſſentaneus, inconcinnus. Μηχ. σολοικισμός ἐστι ἀκατάλληλος συμπλοκὴ τῆς λέξεως.

Ἀκατάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non abſconditus, detectus.

Ἀκατάλυτος, ου, ὁ, indiſſolubilis, indiſſolutus.

Ἀκαταμάχητος, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis, inuictus, ἀήττητος, ἀκίνητος.

Ἀκατανόητος, ὁ καὶ ἡ, non intelligibilis, intellectu incomprehenſibilis. Budæus ad Eraſmũ, οὕτωσι παρερμηνευθέντος ὥστε ἀκατανόητά μοι εἶναι τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἐπεσταλμένα, id eſt, ita perperam interpretatus, vt quæ ſcripſi meum intellectum fugiant.

Ἀκαταπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inluctabilis, inexpugnabilis.

Ἀκατάπαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inceſſabilis, ἀκατάληκτος, perpetuus, cum geniti. ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας, à peccato ceſſare neſciens, qui à peccato nequit cohiberi.

Ἀκαταπαύστως, aſsiduè.

Ἀκατάπληκτος, ὁ, non attonitus, imperturbatus.

Ἀκαταπράϋντος, ὁ καὶ ἡ, implacabilis.

Ἀκατάσειστος, ου, ὁ, inconcuſſus, firmus.

Ἀκατασήμαντος, ὁ καὶ ἡ, non obſignatus, ſigni expers, qui eſt ſine argumento, vel indicio. * Ἀκατασήμαντον ἔνταλμα quod ἀπὸ γραμματείων iubetur, vt nullum argumētum & indiciũ eſſe poſsit ne obſignatis literis conuincatur ὁ ἐντελλόμενος, Herodianus.

Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus, imparatus.

Ἀκατασκευάστως, imparatè apud Hermogenem.

Ἀκατάσκελος, ου, ὁ, ſolutus, incompoſitus, Budæus.

Ἀκαταστασία, ας, ἡ, ſeditio, inconſtantia, tumultus, confuſio, turbatus rerum ordo.

Ἀκατάστατος, ου, ὁ, inconſtans, inſtabilis, infirmus.

Ἀκαταστάτως, confuſè, incompoſitè. Iſocr. περὶ εὐθύνους, ἀκαταστάτως ἐχόντων τῶν ἐν τῇ πόλει, &c.

Ἀκατάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui contineri nequit, intolerabilis, incoercibilis ab Eraſmo vertitur cap. tertio, epiſtolæ diui Iacobi, à beato Hieronymo incontinens. Gregor. Nazanzenus, περὶ θεότητος, συμβαίνει ῥεύματι παμπληθεῖ καὶ ῥοίθῳ ἀκατάσχετον εἰς ποταμοὺς δύο τῷ ῥεύματι τέμνεσθαι, &c. ἀκατάσχετον δίψος, ſitis intoleranda, Alex.

Ἀκατασχέτως, ſummopere. Plutarch. in Camillo, ἐπιθυμίᾳ δόξης φερόμενος πρὸς τὸν κίνδυνον ἀκατασχέτως, i. gloriæ cupiditate vehementiſsima in periculum tendens.

Ἀκατάψευστος, ὁ καὶ ἡ, haud ementitus, non fictus.

Ἀκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, incompoſitus, rudis, impolitus, incultus, inconfectus.

Ἀκατεύναστος, ου, ὁ, inſomnis.

Ἀκατηγόρητος, irreprehenſibilis, nulli obnoxius accuſationi, Phalaris in Epiſtolis.

* Ἀκατονόμαστος ἀμυκτος, ἀνεπισήμαντον.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, nauicula, ſcapha, nauis, Gallicè, vn Brigãtin. acatium etiam à Plinio dictum, hiſtoriæ naturalis libro nono capite triceſimo. Nauigii actuarii genus eſt, authore Plutarcho, & omnibus ferè hiſtoricis. Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν ἀπέθετο ἐπὶ ἁμάξῃ, πέμψαντες τὸν ἄρχοντα διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν θάλατταν, καὶ ἐκπλεῦσαι. vbi Græcus eius interpres, ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, id eſt, πλοιάριον ἐκ τριῶν ἐρετῶν ἐρεσσόμενον, ἐπεὶ ἕκαστος τῶν ἐλαυνόντων δικωπίας ἤρεσσε. Valla actuariũ nauigium exponit. Baſſus epigrãmatarius poeta, Λυδίης ἀκάτιον τειχοποιὸς ὅτι ναύτης. Pollux quidē velum in naui maximum Acatium vocari tradit, ſicut minimum Dolonem, tertiũ verò quod retrorſum panditur, Epidromon. Plutarch. de audiendis poetis, πεπταμένον τῆς νέως ὥσπερ τῶν ἐθνικῶν κακῷ τινι τὰ ὦτα ἀπέχῃ, καταπλάσαντες ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοῖς τὸ ἐπικούρειον ἀκάτιον ἀραμένους, πεντικῶν φεύγειν καὶ παρεξελαύνειν, &c.

Ἀκατονόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, innominatus, * ἀνώνυμος καὶ ἀνονόμαστος, qui nominari nequit, Baſil. in hexa. Nazanz. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ, τὸ θεῖον ἀκατονόμαστον, &c.

Ἄκατος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἀκάτιον. de oneraria quoque dicitur. Herodot. in Polymnia, τὴν διεξέλασιν τῆς ἐπιούσης τούτοισι καὶ τοῖς ἐν τοῖσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἰοῦσας, &c. id eſt, in nauigiis frumentariis. Bianor Epigramm. φορμικτὰν ἀκάτου θῆκαν ὑφεβρύδιον. Antiphilus Byzantius, πλόον ἐπ' ὀκλάσιν εἰς ἄδιον ἀκάτου.

Ἄκαυλος, ὁ καὶ ἡ, ſine caule, caulis expers, excaulis à Gaza, & non caulatus.

Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuſtus, vſtionem non expertus, non coctus, non vſtus.

Ἀκαχέατο, triſtentur, λελυπημένοι εἶεν.

Ἀκαχέδαται, triſtantur, λυποῦνται.

Ἀκαχείατο, triſtabantur, ἐλυποῦντο.

Ἀκαχέω, ῶ, μ. ήσω, triſtitia afficio, λυπῶ, ango, accuſat.

Ἀκάχημαι, verbum poeticum pro eodem, vnde paſsiuũ fit, ἀκάχημαι, id eſt, triſtor, λυποῦμαι, mœreo. Odyſſ. δ, penultima producta more AEolico ſiue Ionico, pro ἀκάχημαι, vnde ἀκαχήμενος ἦτορ. Odyſ. ν, animo anxius, mœrens, animo triſtis, λυπούμενος, participium preſentis temporis, cum accentu in tertia ſyllaba vt ἀλαλήμενος & διζήμενος. Heſiodus, κραδίην ἀκαχήμενος, corde mœſtus.

Ἀκάχηται, triſtatus eſt.

Ἀκαχίζω, μ. ίσω, ango, triſtitia afficio, λυπῶ.

Ἀκαχμένος, acutus, ἠκονημένος, præferratus. à verbo ἀκάζω, ἀκονῶ, id eſt, acuo pro ἠκασμένος, mutato χ in σ. Methodius tamen, vt refert Vrbanus grammaticus, Homerum

rum inquit æolici his ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος, καὶ ἀκηχεμένη. Odyſ.ο, ἶσχες ἀκηχεμένη ἐξῆ χαλκῷ, id eſt, ἀκονημένος, ἰσομηκέος, στενάχοιτο.

Ἀκαχμένος, ἀκάχμενος, acuo, ἀκονῶ.

Ἀκαχείμην, triſtarer, λυποίμην. Iliad. 3, αὐτὰρ κ' ἐγὼ ἀκάχοιτο, triſtaretur, λυποῖτο. Theocrit. edyll. 3, ὡς ἡ νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο, id eſt, vt ſponſa nupta triſtaretur.

Ἀκάχων, triſtans. Heſiodus in Theog. [illegible] θυμῷ ἀκάχων, animo mœſtus.

Ἀκέαστος, inſeparabilis.

Ἀκέομαι καὶ Ἀκείομαι, medeor, θεραπεύω, ἰῶμαι, reſarcio. Odyſ. ξ, νῆας ἀκειόμενοι τὰς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι.

Ἀκερσεκόμης, ου, ὁ, non raſus comam, intonſus, Epitheton Apollinis: vnde ἀκερσεκόμης φρατὸς, in Epigramm. id eſt, intonſus, de Apolline.

Ἀκελδαμά, ager ſanguinis: ſic Hebraicè dictus eſt ager quem parauit Iudas Iſcariotes cap. 2. Act.

Ἀκέλευθος, ου, ὁ, inuius. vnde ſigna quæ locis parũ peruiis præfiguntur ἀκέλευθα appellantur.

Ἀκέλευστος, iniuſſus, αὐθόρμητος, Sophocles in Aiace. Philippus Epigram. [illegible] ἀκέλευστος [illegible].

Ἀκέλυφος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt ſine putamine.

Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaculeatus, ſic Gaza, ſine aculeo.

Ἀκένωτος, non exinanitus.

Ἀκέομαι, μ. ἀκέσομαι, vt docet Gaza, curo, ſano, ἰῶμαι, medeor, ſarcio, reparo, ἐπισκευάζομαι, πάλιν εὐθετῶ, cum accuſatiuo. ἕλκος ἀκέσεται, id eſt, vulnus medicabitur. ἀκούμενος ὑποδήματα, reſarciens calceos. Lucian. in commentario, cuius titulus, δραπέται, αὐθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, id eſt, reſarcire veſtimentorum rupturas. Herodot. in Thalia, οὗτοι δὲ ἀκεόμενος τὰ ἐσόμενα, &c. id eſt, rei venturæ medens. Idem ibidem, [illegible], id eſt, medere. Apollon. 2. Argon. [illegible] ἀκέοντο. Plato 2. de Repub. [illegible], ἀκεῖσθαι, id eſt, expiare. Phocylid. ἕλκος δ' ἀκέσασθαι, vlcus curare. Xenophon, [illegible] ἀκεῖσθαι, amicorum egeſtates nitebatur conſilio ſarcire.

Ἀκέουσα, tacita, ἡσυχάζουσα, σιωπῶσα. Iliados α, ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο.

Ἀκέραιος, ὁ καὶ ἡ, integer, ſimplex, ſyncerus, εἰλικρινὴς, nõ adulteratus, intactus, * recens ὁ μὴ κεκακωμένος, incolumis, ἀβλαβής. Plato 1. de Repub. [illegible] ἀκέραιος. Chryſoſtomus, [illegible], id eſt, facultates integras ſeruaui. ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ, ſimplices vt columbæ, cap. 10. Euangelii Matthæi. Iſocrat. in Paneg. [illegible]. ἀκέραιος πόλις, integra ciuitas, Iſocrat. Dioſcorides lib. 4, [illegible] ἀκέραιος, id eſt, liquor purus & per ſe, oboli põdere. Idem lib. 5, οἶνον ἀκέραιον dixit, id eſt, vinum purũ, & ἀκέραιον θάλασσαν, id eſt, aquam maris ſynceram. Thucydid. lib. 2, [illegible], &c. id eſt, nondum violata terra: cui opponitur κεκακωμένος, Idem lib. 2.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, ſimplicitas, integritas, ſynceritas.

Ἀκέρατος, ου, ὁ, cornibus vacans, cui nulla naſcuntur cornua.

Ἀκεραύνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tactus fulmine.

Ἀκέρδεια, ας, ἡ, βλάβη.

Ἀκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non lucroſus, gratuitus.

Ἀκερδῶς, gratis, ſine lucro, citra vllum quæſtum.

Ἀκερκος, ου, ὁ, cauda vacans.

Ἀκερος, ου, cornuum expers, mutilus, pro ἀκέρατος. Dicitur etiam Attice ἄκερως βοῦς, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. quibuſdam ἄκερως perfectus exponitur, ſed viderint.

Ἀκερσεκόμης, ου, ὁ, intonſus.

Ἀκερσίκομος, idem. ἀκερσικόμη κεφαλὴ, intonſum caput.

Ἀκέσασθαι καὶ Ἀκέσαι, mederi, curare. vide Ἀκέομαι, * ſarcire, penſare.

Ἀκέσιμος, medicabilis, θεραπευτός.

Ἀκέσιος, ου, ὁ, Apollinis epitheton, quaſi ἀλεξίκακος, Cælius lib. 9. cap. 19.

Ἀκεσίπονος, ου, ὁ, medicinalis, mitigatorius. dicitur & Ἀκεσώδυνος.

Ἄκεσις, εως, ἡ, curatio, ἴασις, medicatio, valetudinis recuperatio, Plutarch. in Lycurgo.

Ἄκεσμα, ατος, τὸ, καὶ Ἀκεσμὸς, οῦ, ὁ, ἴαμα, medela, curatio, ὑγίασμα, recuperatio ſalutis.

Ἀκεσσαῖος, ο, Aceſſæus, ignaui nautæ nomẽ, qui quũ lunam cauſatus nauigationem differret, adagio locum fecit, ἀκεσσαίου σελήνη, Aceſſæi luna, in comperendinatores, Eraſmus.

Ἀκεστήριον, ου, τὸ, acicula.

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, medicus, ἰατρὸς, accentu acuto in vltima. Ἀκέστης autem accentu in penultima ſartor dicitur * ἀκεστικὴ, ſartrix veſtium. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, [illegible] ἀκέσται, [illegible]: vbi ſunt qui legunt ἀκεσταὶ, alii etiam ἡπηταί. Hanc differentiam quidam cõfundunt. Eſt & Ἀκέστης, Aceſtes, proprium nomen viri.

Ἀκεστίδες. Dioſcorid. lib. 5. cap. 76, [illegible] ἀκεστίδες [illegible], &c. grandes ferreæ ſunt ab ærariis aceſtides appellatæ, ſummis fornacum cauernis inſertæ, vt retineant ſidántque in eis quæ ab ære ſurſum feruntur. ſic Marcellus, qui ibidem adnotat, ἀκεστίδας intelligi, virgas veluti axes tranſuerſas, aut regulas. qua voce Græci ab Aceſta Siciliæ ciuitate ploſteili genus huiuſmodi axibus compactum vocabant.

Ἀκεστόδωρος, Aceſtodorus, proprium nomen hiſtorici, apud Plutarchum in Themiſtocle.

Ἀκεστορία, ας, &

Ἀκεστορίη, ἡ, medicina. Apollon. 2. Argonaut. ἀκεστορίην [illegible].

Ἀκεστὸς, οῦ, ὁ, medicabilis, ἰάσιμος, εὐίατος.

Ἀκέστρα, ας, ἡ, acus, βελόνη ἡ μείζων, [illegible]. à verbo ἀκεῖσθαι, id eſt, συῤῥάπτειν τὰ διεῤῥωγότα τῶν ἐσθήτων. Dicitur etiam ἡπήτριον. Lucianus in dialogo, [illegible] ἀκέστραν [illegible], i. acum ad velum ſarciendum quinque obolis comparaui.

Ἀκεστρία, ας, ἡ, medicatrix, ſartrix, ἡπήτρια, à verbo ἀκέομαι.

Ἀκέστωρ, medicus. ἀκέστωρ Φοῖβος apud Euripid. id eſt, prçſes medicinæ. Aceſtor etiam nomen proprium eſt filii Ephippi ab Achille occiſi, Plutarch. in Problem.

Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, doloribus medens, dolores mitigans, ἀπὸ τοῦ ἀκεῖσθαι καὶ τοῦ ὀδύνη.

Ἄκευμα, ατος, τὸ, medela.

Ἀκεύω, medicor: vnde ἐξακευόμενος, id eſt, medicans.

Ἀκέφαλος, ὁ καὶ ἡ, capitis expers, principio carens, imperfectus, mutilus: vnde ἀκέφαλος μῦθος, prouerbialiter dicitur, imperfectus ſermo & fabula nondum abſoluta. Lucianus in Scytha, βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περιϊοι, vultis ergo iam fabulam concludam, ne imperfecta circunferatur. Plato lib. 6. de Legib. [illegible] μῦθον ἀκέφαλον [illegible], id eſt, nequaquam profectò poſtea quàm dicendi partes ſuſcepi, ſermonem abſque capite lubens reliquerim, id eſt, imperfectum & mutilum. ἀκέφαλα ἔπη, dicuntur verſus à breui incipientes.

Ἀκεφάλως, ſine capite, ſine exordio, apud Hermogenem. * Ἀκέφαλος αἵρεσις, Suid. Cicero ſine capite crimẽ manans appellat, cuius author nullus eſt vt aqua ſine capite manans. ἀκέφαλος μῦθος, ἀντὶ τοῦ ἀτελὴς, Suid.

Ἀκέω, μ. ἀκέσω, medeor, curo, ſarcio. vide Ἀκέομαι.

Ἀκέων, οντος, ὁ καὶ ἡ, mutus, tacitus, ſilens, ſecurus, muſſitans, inuitus, triſtis, territus, ἡσυχάζων καὶ ἡσυχάζουσα, in vtroque genere: quanquam ἀκέουσα quoque reperitur

pro muta: vel etiam tacitè, quietè, aduerbialiter, ἀσύχως καὶ ἐφ' ἡσυχίας. Etymol. ἀπὸ τῆς ἀκῆς, quod percuſſionem ſignificat & immobilitatem. Homer. Iliad. α, βῆ δ' ἀκέων, id eſt, ἥσυχος ſeu ἡσυχάζων σιωπῶν. Idem, ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο. & Odyſſ. ξ, δαίνυσθαι τ' ἀκέοντε, id eſt, ἡσυχάζοντε, ſecuros epulari.

Α'κὴ, ῆς, ἡ cuſpis ferri, id eſt, αἰχμὴ σιδήρου, quies, ἡσυχία, curatio, id eſt, θεραπεία ἢ ἴαμα. ſignificat etiam ὀξύτητα, i. acutiem. Inde fit εὐήκης. Homer. ἀκὴν ἴσαν ἥσυχοι καὶ χωρὶς θορύβου παρεγένοντο, quietè & tacitè ibant. Eſt etiam huius nominis vrbs Phœniciæ, quam quidam putant eſſe quæ dicitur Ptolemais, Harpocr.

Α'κηδεὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, pro ἀκηδής.

Α'κηδία, ας, ἡ, incuria, contemptus, neglectus. Apollon. 2. Argonauticωn, Μηδέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήσαντε λίπητε. * habetur Pſalm. 142. Baſil. μὴ ἀκηδιάσωμεν πρὸς τὰ παρόντα: animo concidere, neglectim viuere. Chryſoſt. in epiſt. ad Coloſſ. ἐπειδὴ πολλοὶ εὐχόμενοι ἀκηδιῶσι, id eſt, neglectim orant & non attentè.

Α'κήδεστος, ου, ὁ, incuratus, inſepultus, ἄταφος, ἀφρόντιστος, κηδεμόνα μὴ ἔχων, infuneratus. Iliad. ζ, ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι. Vnde Α'κηδέστως aduerbium, negligenter, libr. 2. Argonaut. Apollon. pro ἀφροντίστως, incurioſè, & ἀκηδέστως, temere, nulla cura adhibita. vt in Epigrammate, Τίπτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα βάκχου, Α'νὴρ ἀμπελικοῦ κλήματος ἐξέταμεν.

Α'κήδευτος pro ἀκήδεστος. Plutarchus in Pericle, ἀκήδευτα τὰ σώματα, id eſt, corpora exequiis & honore ſepulturæ carentia.

Α'κηδέω, ῶ, ἀκηδῶ, & ἰσω, negligo, actiuum.

Α'κηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, neglectus, incurioſus, ἀφρόντιστος, ἀμελὴς, inſepultus, ἄταφος, ſecurus, ſine moleſtia ſeu dolore, nullum patiens dolorem, ἄλυπος, lætus. Heſiodus, υἱὸς ἄνικητος καὶ ἀκηδὴς, non ſepultus. ἀκηδὴς νόστος, fauſtus reditus, Apollon. ἀκηδὴς θυμὸς, ſecurus animus, immoleſtus, in Epigrammat. ἀκηδὴς παίδων, de liberis non curans, Plat. de Legib. παρὰ τὸ κῆδος τὸ ἐπιμελοῦμαι & α priuat. Etymol.

Α'κηδία, ας, ἡ, tædium, pigritia, triſtitia, mœror, ἀθυμία, anxietas, αἰσχύνη, ὕβρεις, ἀμέλεια, ἀλυπία, ῥᾳθυμία, ἀχθηδὼν, λύπη. Lucian. in Hermotimo, καὶ παραδεδράμηκέ σοι ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ καὶ καμάτῳ καὶ ἀγρυπνίαις χάσκοντι νενευκότα, id eſt, in anxietate. Budæus in epiſt. quadam ad Petrum Amicum, εἰκότως αὖ πάλιν δι' ὀργῆς ἔχειν τὴν ἐμὴν εἴτ' οὖν ἀπραξίαν εἴτ' ἀμνησίαν ἐμαυτοῦ, εἴτ' ἀκηδίαν δεῖ καλεῖν, id eſt, tædium & moleſtiam.

Α'κηδιάζω, tædio & anxietate afficior, pigreſco, mœrore conficior. In Pſalmis Dauid, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, & anxius eſt ſuper me ſpiritus meus.

Α'κινδύνως, tutò, ſine periculo.

Α'κηδῶς, neglectè, ſine ſepultura.

Α'κήκοα, audiui. Atticum præteritum ab ἤκοα præterito medio verbi ἀκούω, Iſocrates ad Philip. περὶ ὧν ἡγοῦμαί σοι πρακτέον εἶναι πρὸς τοὺς Ἕλληνας σχεδὸν ἀκήκοας. Idem de pace, ὡς τῶν θεῶν ἀκηκοότες, &c. ἀκηκοέναι, audiſſe. ἀκηκοὼς, ότος, qui audiuit. ἀκηκόεσαν Atticè pro ἀκηκόεισαν, tertia perſona pluſquam perfect.

Α'κήλητος, ὁ καὶ ἡ, cum accentu in tertia, inexorabilis, implacabilis, ἀπηνὴς, immitis ἀθέλκτος, qui mulceri nequit, ἀκολάκευτος, ἀμετάβολος, ἀπαραλόγιστος ab α & κηλῶ.

Α'κηλητός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, cum acuto in vltima, id eſt, intemeratus & Α'κηλίδωτος, immaculatus, ſine macula, ἄσπιλος, καθαρὸς, à verbo κηλιδόω. vnde ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata, cap. 4. libri Sapientiæ, ἀκηλίδωτον τόξευμα, capite 25. prouerb. Salomonis, vbi Latinè ſagitta acuta.

Α'κημα, ατος, τὸ, medela, curatio, ἴαμα. παρὰ τὸ ἀκῶ.

Α'κὴν, tacitè, quietè, cũ ſilentio, ἀσύχως, σιωπῇ, vbi quis ne hiſcere quidem audet, ſtatim, celeriter. ab α & χαίνειν. Homerus Iliad. γ, ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, id eſt, ἐπ' ἄκρας ἡσυχίας ἐγένοντο, ſe intra ſilentium tenuerunt. & Odyſſ. ζ, πάντες ἀκὴν ἔσαν, id eſt, ἥσυχοι ἦσαν, ἐσιώπων, conticebant. & Iliad. δ, οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, id eſt, ἥσυχοι καὶ χωρὶς θορύβου παρεγένοντο, taciti ibant.

Α'κήνιος, ου, ὁ, tacitus.

Α'κήπιτος, ου, ὁ, irrequietus.

Α'κήξατο, cum tuſſi expuit, Hippoc.

Α'κηράσιος, non vitiatus, incorruptibilis, ἄφθορος, ἄφθαρτος. Apollon. lib. 2, οἶνος ἀκηράσιος, vinum ſyncerum.

Α'κήρατος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, immortalis, integer, intemeratus, omni peſte vacuus, inſolutilis, indomitus, perfectus. ab α & κὴρ, id eſt, parca & mors. Gregor. Nazanz. περὶ θεολογίας, τὴν πρώτην καὶ ἀκήρατον φύσιν καὶ ἑαυτῇ λέγω δὴ τῇ τριάδι γνωριζομένην, &c. Lucianus contra ineruditum & multos emptitantem libros, κιθάραν χρυσοῦ τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, &c. citharam auro puro totam conflatã, &c. Idem in Somnio, ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. Apollon. 2. Argon. παρθενίῃ καὶ λέκτρον ἀκήρατον, lectus inuiolatus, cum genitiuo. Idem libr. 1, ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις ὠδίνων, expers dolorum partus, id eſt, ἄπειρος καὶ καθαρὰ ὠδίνων. Ariſtot. de mundo, στοιχεῖον ἀκήρατόν τε καὶ θεῖον, interitus expers. μόσχος ἀκήρατος, Euripid. iuuenca tenera & rudis. Euripides, σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος, pudicus & vitæ integer. vbi etiam legitur ἀκήρασος. * Α'κήρατος apud Platonẽ in Politic. dicitur de magiſtratu qui nec gratia, nec voluptate, nec dolore à vero flectitur.

Α'κήριος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, immortalis, fortis & potẽs, ἄφθαρτος, αἰώνιος, ἄμικρος. Phocylid. ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν, animi remanent æterni. Item imbecillis, excors, exanimis: aliquando auferens cor, & animum adimens, ἄψυχος, ἀκάρδιος, ἄτολμος, ignauus, iners. Iliad. η, ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι. ἀψυχωτικὸς, νεκρωτικὸς εἰς ἀψυχίαν ἄγων. Homerus Iliad. ε, εἴ που δίος ἔχει ἀκήριον. à nomine κῆρ, pro corde. & ἡμέραι ἀκήριοι, dies fortis expertes, vel ἀπρακτοι, inefficaces. ἀκήριον ὄνειαρ, apud Apollon. i. ἄψυχον.

Α'κηρυκτὶ, * & ἀκηρύκτως, nam vtroque Thucydid. vtitur aduerb. citra præconem, ἄνευ κήρυκος, citra caduceatorem, * vt in bello acerrimo fieri ſolet.

Α'κήρυκτος, ὁ καὶ ἡ, implacatus, irreconciliabilis. Plutarchus in Pericle, ἄσπονδον καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν κατ' αὐτῶν εἶναι ψήφισμα, id eſt, in eos ſæuas implacabileſque inimicitias eſſe decernit. vnde πόλεμος ἀκήρυκτος, id eſt, bellum acre, quaſi ſine induciis & præſignificatione. Demoſthenes pro Cteſiphont. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς θηβαίους πόλεμος. Lucianus in dialog. cuius titulus ἁλιεὺς, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα ταῦτα. Herod. lib. 5, ἀκήρυκτον πόλεμον ἐπέφερον, id eſt, bellũ haud indictum inferebant, i. extremis odiis ſuſceptum: vnde Α'κηρύκτως, id eſt, citra caduceatores. Aliquando ἀκήρυκτος, præconii expers, qui præconio non celebratur. AEſchines contra Cteſiph. ἐκ τῶν θηβαίων πολιτευμάτων ὑμᾶς ἀστρατήγητους καὶ ἀκηρύκτους γίνεσθε.

Α'κηρύκτως, aduerb. apud Thucididem, idem quod ἀκηρυκτὶ, citra caduceatores, abſque præcone.

Α'κήρυτος, ου, ὁ, magnus, immutabilis.

Α'κηχέατο, triſtabantur. Vide ſuprà in ἀχαχέω.

Α'κηχέδαται, λυποῦνται. παρὰ τὸ ἄχω ἀχάζω, in præt. ἤκαχα, & ἤκαδα mediũ: paſsi. verò ἤκασμαι, ἤκασαι, & Ionicè ἠκάδαται, & per reduplicationẽ mutationémq; τοῦ α εἰς ι, ἀκηχέδαται.

Α'κηχεδὼν, όνος, triſtitia.

Α'κήχεμαι, triſtis factus ſum. vnde ἀκηχεμένη κραδίην, id eſt, dolenti corde.

Α'κιβδήλευτος, ου, ὁ, incorruptus, purus, Etym. ἀδόκιμον, ἀπαραχάρακτον, propriè de pecunia.

Α'κίβδηλος, ου, ὁ, incorruptus, purus, nõ ementitus, non adulteratus, γνήσιος, ἄδολος. Herodotus in Calliope, καὶ τὸ μὲν ἡμέτερον οὕτως ἀκίβδηλόν ἐστι, νέμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, id eſt, noſtrum officium ſeu beneficium & obſequium adeò ſyncerum Græcis impenditur.

Α'κιβδήλως, purè, ſyncerè. Iſocrates ad Demonicum, ἡ δὲ ἀρετῆς κτῆσις, οἷς ἂν ἀκιβδήλως ταῖς διανοίαις συναυξηθῇ μόνη μὲν συγ-

μὴ ἀγγηρέσαι,&c.

Ἀκιδνὸς,οῦ,ὁ,tenuis,imbecillis,ἀσθενὴς, εὐτελὴς, debilis, ἄθλιος.vnde Ἀκιδνότερος,debilior,inferior. τὰ ἀκιδνότερα, inferias quidam exponunt. Deducitur vox, παρὰ τὸ αἰκίζω,vel ab α priuatione,& κινῶ. Homerus,οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

Ἀκίδουσα,ης,ἡ,Acidusa,fons in Bœotia,ab Acidusa vxore Scamandri filii Glauciæ & Demachi, Plutarch.in Problemat.

Ἀκιδώδης,cuſpidis ſagittarum effigiem gerens.

Ἀκίδωτον,τὸ,telum ſine cuſpide.

Ἀκίζομαι,μ.ισομαι,verberor,deſtruor,mutilor,pro αἰκίζομαι,vt quibuſdam placet.

Ἄκικυς, ὁ, impotẽs,imbecillis,ἀσθενὴς,ὁ μὴ ἰσχὺν ἔχων,ἀδύνατος, ab α & κίκυς,i.potentia.

Ἀκίλιος γάϊος, Caius Acilius,proprium ſcriptoris,quẽ Plutarch.citat in Romulo.

Ἀκιναιδος,ου,ὁ,pudicus.

Ἀκινάκης,ου,ὁ,acinaces Bud.acinacis Eraſmus:gladius eſt Perſicus. Herodot.in Polymnia,εὐξάμενος δὲ, ἐσέβαλε τὴν φιάλην ἐς τὸν ἑλλήσποντον καὶ χρύσεον κρητῆρα καὶ περσικὸν ξίφος, τὸ ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque id genus gladii peculiare fuit. Lucian.in Anacharſide,ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τουτονὶ διαθείη,εἴσεται,ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην. Per Acinacẽ & Zamolxida Scythas iurare indicat idem Lucian. in Scytha,ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου καὶ ζαμόλξιδος τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν,εἴ μοι ὦ τόξαρι παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν ἀθήνησι.

Ἀκινδυνὶ,citra periculum.

Ἀκίνδυνος,ὁ καὶ ἡ, periculo vacans ſeu carens, à periculo vacuus, tutus, impericuloſus, ſecurus, qui eſt impune, qui eſt procul omni diſcrimine,tutiſſimus. Demoſt.περὶ στεφάνου,οὔτε ἀκίνδυνα ἑώρων, neq; ea à periculo vacua videbant.ἀκίνδυνος πυρετός. Galen,lib.1.ad Glauco.μακρότατος καὶ ἀκίνδυνος ὁ τεταρταῖος.vnde Ἀκινδύνως,tutò, nullo periculo,procul omni diſcrimine,citra offenſam periculi. τὸ ἀκίνδυνον,periculi fuga,ſecuritas,impunitas.

Ἀκινησία,ἡ,immobilitas,quies,ſtatus,priuatio motionis,difficilis motus. Alexand.Aphrod.μέγιστον ἴαμα παντὸς πάσχοντος μέρους ἡ ἀκινησία ὑπάρχει.

Ἀκινητίζω,caueo ne moueam,non moueor.

Ἀκίνητος,ου,ὁ καὶ ἡ,immotus,ratus,immutatus,immobilis,non violandus. Apud Platon.in legib.ἀκίνητα κινεῖν, eſt terminos mouere, aut rata,ſeu non mouenda mouere. Vide apud Eraſmum in prouerbio,Non mouenda moues.Nonnus ſecundam ſyllabam producit, Ζωγρήσας πολύτροπον ἀκινήτου δέμας ἀνδρῶν. τὸ ἀκίνητον, vincẽdi præſtãtia aliquando dicitur. AEſchines contra Cteſiphon.τὸ καλὸν ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακὴ ἀκίνητον γάρ ἐστι,&c. Xenoph.lib.1. Pæd.καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείργασο τῷ ἀκινήτῳ,i. immoto. Aliquando ἀκίνητος dicitur pertinax & obſtinatus.Cebes,ἀκινητότεροι ἡ δυσμαθέστεροι εἰσι.

Ἄκινος,acinus herbæ genus,ἄκονος à quibuſdam dictæ: Ocimaſtrum Latini vocant. Dioſcor. lib.3, ἄκινος ἡ ἄκονος, πόα ἐστὶ λεπτόκαρφος,στεφανωματική,παραπλησία ὠκίμῳ,δασυτέρα δὲ καὶ εὐώδης,&c. Plin.lib.21.cap.27,Acinon & coronarum cauſa & ciborum AEgyptii ſerunt, eadémque erat quæ Ocimum, niſi hirſutior ramis & foliis eſſet & admodum odorata,&c. Plin.ibidem,Epipetron dicit, vbi fortaſſe Epimetron legendum ex Theophra.lib.8.hiſt. plant ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίμετρον, i. quædam omnino non florent,vt Epimetron.

Ἄκιος,prima & ſecunda breuibus, id eſt,incorruptus, ἄσηπτος,ab α & κίς:vnde ἀκιώτατος. Heſiod.δάφνης ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες,ex lauro aut vlmo duriſſimi temones.

Ἀκιρὸς, AEolicè,i.ἰσχνὴ καὶ ἀσθενὴς, i.gracilis & debilis.

Ἀκιρῶς,cautè,paulatim.

Ἀκὶς,ίδος,ἡ, & ἄκις AEolicè,accentu in priori ſyllaba, cuſpis,mucro,ſpiculum,aculeus,telum. Chryſoſtomus, ἀκίδα βέλους dixit, in libro περὶ ἱερωσύνης. Dioſcorid.lib.3, ἀνάγει σκόλοπας καὶ ἀκίδας,i.extrahit ſurculos & aculeos,ſeu ſpicula,ſeu cuſpides.Seruius in primum AEneid.ἀκίδας curas interpretatur.Acidalia,inquit,Ven⁹ dicitur,quia iniicit curas,quas Græci ἀκίδας dicunt:vel certè à fonte Acidalio, qui eſt in Orchomeno Bœotiæ ciuitate, &c. Item accipitur pro ſagitta,ſeu cuſpide ſagittæ. ὀνύχων ἀκὶς,acies & mucro vnguium,Quidam Epigrammat.

Ἄκις,ιδος,ὁ,Acis,fluuius Siciliæ. Theocri.edyll.1,Οὐδ᾽ Αἴτνας σκοπιὰν,οὐδ᾽ ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ,id eſt,neque AEtnæ ſpeculam,neque Acidis ſacram aquam.

Ἀκίχητος,ὁ καὶ ἡ,incomprehẽſibilis, inacceſſus, inuictus. ἀκατάληπτος,i.ad quem peruenire nequimus. παρὰ τὸ κιχῶ, hoc verò παρὰ τὸ κίω,τὸ πορεύομαι.

Ἀκιώτατος,ου,ὁ καὶ ἡ,incorruptus,ἄσηπτος,ἄφθαρτος. Heſio. ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ κίς.

Ἄκκα λαρέντια, Acca Larentia, Plutarc. in Problemat. vxor Fauſtuli paſtoris, quæ Romulum& Remum educauit,Plutarch.in Romulo.

Ἀκκίζω,μ.ίσω,& ἀκκίζομαι,deponens,acciſſo,fictè recuſo,faſtidioſè repudio,ſimulo nolle, delitior,μωραίνω, γυναικίζομαι,προσποιοῦμαι,tergiuerſor,laſciuio,θρύπτομαι. Acciſſare Græco prouerbio dicuntur, qui quum maximè cupiant accipere quidpiã, tamen fictè recuſant,qui mos hodie quoque multis durat. Ductum eſt verbum à moribus petulantiſſimæ mulieris, cui nomen fuit Acco. Scribunt eam quidam notæ ſtultitiæ fuiſſe, quæ ſolita ſit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atq; cum alia muliere confabulari: vt hinc vulgo quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent,acciſſare dicerentur,& Accus nomine compellarentur. Apparet etiam illud moribus hui⁹ mulieris adfuiſſe, vt recuſaret quæ tamẽ cupiebat. vnde & Ἀκκισμὸς,acciſmus, ficta huiuſmodi recuſatio dicitur. Cicero ad Attic.lib.2.epiſt. Hoc, opinor, certi ſumus,periſſe omnia. Quid enim ἀκκιζόμεθα tãdiu? i.quid diſſimulam⁹? Lucian.in libello de mercede ſeruiẽtibus, ὁ δὲ ἀκκιζόμενος,ἄπαγε·παρά σου δ᾽ ἐγώ;i.at ille acciſſans, aufer, inquit: egóne ab te? acciſſans, i. ſe quũ maximè cupiat,cupere diſſimulãs. Bud.in epiſtola ad Nicolaum Leonicum, Τιμὴν τὴν μνηστευθεῖσαν ἐπιτρεπομένης αὐτεξουσίως, εὐθὺς δὴ θρυπτόμενος οὐ φαίη προσδέξασθαι ὥσπερ ἀκκιζόμενος,&c. i. mox poſteaquam ambitus honor ei cõmiſſus vltrò fuerit,delicias faciens neget ſe ſuſcepturum velut acciſſans, i.faſtidioſè repudians. Plutarc.indicat Acco & Alphito mulieres fuiſſe, per quas fœminæ deterrent pueros à peccando.

Ἀκκισμὸς,οῦ,ὁ, acciſmus, diſſimulatio, ficta recuſatio, προσποίησις,à verbo ἀκκίζω. Philem.apud Athenæũ, οὐκ ἔστ᾽ οὐδὲ εἷς ἀκκισμὸς,οὐδὲ λῆρος,i.nec vllus eſt acciſm⁹,nec nugatio. Lucian.in Amorib⁹,πάντα δὲ περιελὼν ἀκκισμὸν,i. omni ſublato acciſmo,i.tergiuerſatione. Idẽ, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμὸς,i.multus autem viris adeſt acciſmus.

Ἀκλαυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illachrymabilis,ἄκλαυστος,indeploratus,non fletus.

Ἄκλαστος,ὁ καὶ ἡ,infractus,i.non fractus. Leon. Epigram. Ἄκλαστοι μὲν κῶποι,ἀνίμακτοι δὲ γαλῆναι Ἀΐδης.

Ἀκλαυστὶ,ſine fletu,χωρὶς κλαυθμοῦ,citra lachrymas.

Ἄκλαυστος,ου,ὁ καὶ ἡ, & ἄκλαυτος,modo actiuè,qui nõ flet, fletus expers:modò paſſiuè,indefletus,indeploratus,fletus ignarus,non fletus.

Ἀκλεὴς,έος,ὁ καὶ ἡ.inglori⁹,ignotus, ignobilis,illaudat⁹, ἀκλεὴς τεθνεὼς. infamia notat⁹. ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ. ἀκλεᾶ γίνονται,gloria fraudãtur. Herod.li.1.& ἀκλέες,inglorii apud Ho.metri gratia,pro ἀκλεεῖς,ſeu ἀκλεῖς. Dicitur etiam ἀκλειὴς pro ἀκλεής.

Ἀκλεΐα,ας,ἡ,& Ἀκλείη,ignobilitas. Leon.in Epigr. γλώμονας,οὐδ᾽ ἰδίην εἰδότας ἀκλείην.

Ἀκληὴς,ὁ καὶ ἡ,ἄδοξος,ἀκλεὴς,inglorius.

Ἀκληρὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,ignotus,inglorius.

Ἄκληστος,ὁ καὶ ἡ,nõ clauſus ſeu obſerat⁹,patẽs,peruius,apertus,non occluſus. Thuc.l.2,ἦν γὰρ ἀφύλακτος καὶ ἄκληστος.

Ἄκλεπτος, ὁ καὶ ἡ, ἀληθὴς, οὐ παραλογιζόμενος.

Ἀκλεῶς, ſine gloria, turpiter, indecorè, ἀδόξως. dicitur & Ἀκλειῶς. Homerus Odyſſ. ξ, νῦν δ᾽ ἡμῖν ἀκλειῶς, &c. Iſocrates in Panegyr. ἀκλεῶς τὸν βίον τελευτᾷν, indecorè mortem oppetere.

Ἀκλήιστος, non clauſus, pro ἄκλειστος.

Ἀκληρέω, ῶ. ήσω, ſum exors, non ſum particeps, οὐ μετέχω, δυστυχῶ, i. infeliciter ago. ◆ Diodo. pro ἀτυχεῖν.

Ἀκληρεία, ας, ἡ, calamitas, egeſtas, δυστυχία.

Ἄκληρος, ὁ καὶ ἡ, exors, inops, mendicus, indiuiſus. Seruius illus ſexti AEneidos enarrans, Quos dulcis vitæ exortes, &c. Exortes, inquit, id eſt, expertes, ſine parte, ἀκλήρους dicunt Græci. Lucianus pro paupere, θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, &c. In dialogo Achillis & Antilochi. Idem ibidem, θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσι, i. mercede ſeruituros inopibus & egenis viris.

Ἀκλήρημα, ατος, τὸ, & ἀκλήρημα, calamitas, infortunium.

Ἀκλήρωτος, ου, ὁ, nondum ſortitus, de quo nondum ſors eſt habita, non diuiſus ſorte, citra ſortem.

Ἀκλητὶ, inuocatò, ſine inuitatione, χωρὶς κλήσεως. vnde prouerbium, ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι, id eſt, conuiua amico amicus vltro etiam venit.

Ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vocatus, inuocatus, non accerſitus, ſine vocatu accedens.

Ἀκλινὴς, ὁ καὶ ἡ, immotus, ſtabilis, rigidus, ἰσόῤῥοπος, neque huc neque illuc nutans. Antipater lib. 4. Epigrammat. ἀκλινὲς, ἀσυμφέλικτον, &c. Grego. Nazanzenus περὶ θεολογίας, γῆ μὲν ἕστηκε παγία καὶ ἀκλινὴς, i. terra quidẽ ſtat ſolida & ĩmota.

Ἄκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeclinabilis, inflexibilis, ἀκλινής.

Ἀκλόνητος, ου, inconcuſſus, immotus, ἄσειστος.

Ἄκλοπος, ὁ καὶ ἡ, non furtiuus, infurabilis, non deluſus, non ſeductus aut deceptus.

Ἀκλυδώνιστος, immobilis, inquaſſabilis, imperturbatus.

Ἄκλυστος, ου, ὁ, tranquillus, tutus, nullis agitatus vndis, improcelloſus, nullo fluctuum fragore feruens. * ἄκλυστος λιμὴν, quæ vndis non agitatur, apud Plutar. ſæpius.

Ἀκλώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ramis carens.

Ἄκμα, ieiunium, indigentia.

Ἀκμάζω, ῶ. άσω, floreo ætate, ætate vigeo, adoleſco in ætatem integram, ἀκμὴν καὶ αὔξησιν ἔχω, νεάζω, vegetor, inualeſco, τὰ νέων πράττω, iuuenilia facio, æuo floreo, ætate ac viribus valeo, renouor, excello, creſco, ſum confirmata ætate, ferueo. Iſocr. de pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγὼ, παραινῶ καὶ παρακελεύομαι τοιαῦτα λέγειν καὶ γράφειν ἐξ ὧν τὰς μεγίστας τῶν πόλεων προτρέψουσι πρὸς ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην. AEſchines in Cteſiph. ἦν μὲν ὁ χρόνος, ὅτ᾽ ἤκμαζεν ὁ τῶν περσῶν βασιλεὺς καὶ ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ πεζῇ στρατιᾷ. Thucydid. lib. 2, τοὺς γὰρ ἀθηναίους ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ ἐπεξελθεῖν, &c. Item ἀκμάζειν, in ipſo articulo eſſe, in cardine eſſe. Xenophon lib. 4. Pædiæ, οὐ γὰρ διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ᾽ αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ὅπη μολεῖσθαι δεόμεθα. ἀκμάζειν πλούτῳ, opibus florere, Herodotus lib. 1. Thucyd. lib. 2, τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν ἀττικὴν, æſtate frumentiſque maturis. ἀκμάζουσα ἡλικία, i. viuida ætas. ἀκμάζων σῖτος, triticum lætum. Dioſcorid. lib. 1. τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, id eſt, poma verna, quæ per ver maturitatem ſuam abſoluunt. ἀκμάζει τὸ πάθος, i. morbus vehementius ſæuit ſeu ingraueſcit. ἀκμάζων πόλεμος, id eſt, acerrimum bellum. Plutarchus in Themiſtocle, πόλεμος ἀκμάζει, id eſt, bellum maximum eſt & atrox. Idẽ in Fabio. ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, id eſt, opibus florens. ἀκμαζούσης ἡμέρας, i. ipſo meridie, Herodi. ἀκμαζούσης νυκτὸς, i. nocte intempeſta, Idem. * ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plutarchus, id eſt, in medio conuictus, & hilaritatis quum maximè caleret conuiuiũ. ἀκμάζοντος θέρους, i. adulta iam æſtate. Præceps autem æſtas παρηκμακὸς θέρος dicitur.

Ἀκμαῖος, ὁ, ἡ ἀκμαία, τὸ ἀκμαῖον, ætate vigens, adultus, viribus valens, viuax, tempeſtiuus, maturus, vegetus, ἰσχυρὸς, γενναῖος, ἀνδρεῖος, καίριος, ὡραῖος. ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, i. integer æui. Lucianus in Timone, ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, ira vigẽs ſeu vehemens: & addita præpoſitione, ἀκμαία περὶ ἔργα, in Epigrammat. * ἀκμαία παρθένος, apud Lucianum, nubilis virgo. ἀκμαῖον ἔργον. ἀκμαιότερον ἐπ᾽ αὐτῷ τὸ δρᾶμα ἦ, magis in hunc competat actio. ἀκμαιότατος χειμὼν, maximè vigens hyems. Grego. Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσματος, μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον, id eſt, meridies luminis vigor præcipuus. Antipater Sidonius epigrammatarius, ἀκμαῖος ῥοθίη ναῦ δρόμος, &c. i. ὡραῖος. pro tempeſtiuo Sophocles, ὡς ἀκμαῖος εἰ βαίνει μόλοι, ſi venerit, quàm tempeſtiuus veniret, i. quàm auſpicatò & opportunè. ἀκμαιότατοι ταῖς ἡλικίαις, ætate & robore præſtantes. ἀκμαίων λόχος, i. ſtatio ætate & viribus valentium. Sic dicitur locus circa Pyrſophium apud Calchidenſes. Plutarch. in Probl.

Ἀκμαιόποδος, ου, infatigabili, inceſſabili pede currentis, Pindarus.

Ἀκμαστὴς, audax, ſtrenuus.

Ἀκμάω, voco.

Ἀκμὴ, ῆς, ἡ, adoleſcentia, firma ætas, ætatis flos, vigor iuuentutis, maturitas, ſummum incrementum, vis, vigor, flos, robur, vehementia, occaſio, ſtatus, cuſpis, acumẽ, mucro. οἱ ἐν ἀκμῇ, apud Polyb. i, iuuenes ſeu viri. Ἀκμὴ, inquit Galenus in definitionibus, integra ætas eſt, quũ abſolutis in animali calore & humore ad ſummum incrementum peruenit, abſolutúmque eſt animal, fiũtq; in eo accreſcentibus paria quæ dilabuntur. Lucianus ἐν τῇ θεῶν κρίσει, εἰς ἀκμὴν κατέστη, i. peruenit ad florentem ætatem. Galenus lib. 1. ad Glaucon. καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, etiam conſiderandum an ætatis flos & vigor præterierit, an ætas firma exacta ſit. Iſocrates πρὸς νικοκλέα, κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυχεῖν, i. optimũ eſt ipſum rerum punctum attingere, i. articulum temporum & occaſionem. Ariſtophan. in Pluto, σπεύσατ᾽, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ᾽ ἔστ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντας ἀμύνειν, i. properate, quoniam tempus non eſt cunctandi, ſed eſtis in ipſo articulo quo præſentes vos oportet adeſſe. Sophocles, ἵζησθαι μὲν, οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, ſedendi tempus non eſt, non eſt locus ſegnitiei. Homerus Iliados ι,

> Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
> Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος ἀχαιοῖς ἠὲ βιῶναι, 　id eſt,
> Nunc etenim cunctis ſita res in cuſpide ferri,
> Viuánt ne, an triſti exitio abſumantur Achiui.

◆ ἀκμὴ ὀξύτης, i. ſumma acies. Bud. in epiſtola quadam ad Brixium, ἡ φήμη καὶ δόξα εἰς ξυροῦ ἀκμὴν νῦν ἐμοὶ καθέστηκεν, ὥς φησιν ἡ παροιμία, i. in ſummum diſcrimen. In febri ἡ ἀκμὴ τοῦ παροξυσμοῦ, dicitur ſummus vigor acerbitatis, apud Galenum lib. 1. ad Glauc. Quid autem ſit ἀκμὴ, vide Ocellum de vniuerſo. Laſcaris in Epigram. dentes felis & vngues ἀκμὰς appellat.

Ἀκμὴν, aduerbialiter, rurſus, adhuc, præterea. Vehementius quiddam ſonat hoc aduerbium quàm ἔτι. Iſocr. πρὸς δήμον. καὶ σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, i. etiamnum in ſtudiũ ſapientiæ incumbis. apud Theocritum edyl. δ, ἀκμὰν etiam dicitur. Ἀκμὰν γ᾽ ὦ δειλαῖε, πρὰν γ᾽ ἐμὲν αὐτὸς ἐπῆλθον, &c. i. nuper, ô miſer, prius quidem ipſe ingreſſus, &c.

Ἄκμηνος περισσοξυτόνως, ου, ὁ, penitus eſuriens, ieiunus, famelicus, ἄπαστος, νῆστις. Homer. Iliad. ζ, ἄκμηνος σίτοιο, ἄγευστος, ἄσιτος. ἀκμηνὸς verò ὀξυτόνως, Odyſſ. α. & ✝ ἀκμάζων, παρὰ τὸ ἀκμὴ, τὸ ἡλικία. Vide Varin. & Etym.

Ἀκμὴς, ῆτος, ὁ, indefatigatus, indefeſſus, non laborans recens, integer. Lucian. in Hermotimo, καὶ οὐδὲ τοῦτο ἡ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι, i. nec eſt id parua athletæ felicitas, ſi viribus integer cum defeſſis congreſſurus ſit. Idẽ in dialogo, cuius titulus, πλοῖον ἢ εὐχαὶ, ἡμεῖς δὲ ἐκ πειραιῶς μὲν ἀπὸ τῶν θεῶν ὁδοὶ πολλοῖς σταδίοις ἀκμῆτες διήλθομεν, &c. i. indefatigati. σὺν στρατῷ ἀκμῆτι, cum recenti exercitu. Pro inuicto Alphæus Mytilenęus poeta epigrammatarius,

> Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας ὀλύμπου, 　&c.

ἐν ἀκμητέρας ὕλης, in materie vigente, apud Theophraſtũ lib. 5. hiſtor. plant. cap. 10.

Ἀκμήτης,

Ἀκμῆτες,ες,ὁ,qui eſt in vigore,indomitus,infatigatus.

Ἀκμητὶ,facillimè,nullo labore,ἀκαμάτως,ἀπόνως.

Ἄκμητος,ἀκοπίαστος,ἀκμὴς,infatigatus.

Ἀκμόθετον,ου,τὸ,ſeu Ἀκμοθέτης, lignum ſuſtinens incudem,ſeu incudis repoſitorium.

Ἀκμὴς,ῆτος,ὁ,indefeſſus,non laborans,ἀκμής.

Ἄκμων,ονος,ὁ,incus, notum fabrile inſtrumentum: dicitur quaſi ἀκάμων,ab α,& κάμνω,laboro, quaſi ἀπαθὴς, ꝓpter duritiem. Vnde πυράκμων,faber qui nunquam à calenti incude diſcedit,ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἢ ἄκμονος, vt notat Seruius Virgilianus interpres. ἄκμων etiam dictus eſt ὁ τοῦ οὐρανοῦ πατὴρ: vnde Ἀκμονίδης, patronymicum. Herodot.l. 1,τὸν δὲ ἄκμονα ἢ τὴν σφῦραν εὕρηκε, &c.i.incudem autem,&c.

* Ἀκνάπτον ἱμάτιον,τὸ τραχὺ ἢ ἄχνουν,Pollux.

Ἄκνηστος,ου,ὁ ἢ ἡ,qui eſt ſine ſuris.

Ἄκνηστις,εως,ἡ, ſpina dorſi , ῥάχις ἡ μέσον τῆς ῥάχεως, ὅπερ οὐ δυνατόν τις εὐκόλως κνήθεσθαι,ſcalpere.

Ἄκνισος,inſulſus,inſipidus.ἄκνισος χρόας,incolumis habitus,redditur à Gaza apud Theophraſt.de cauſ.plant. l.2.c.6. Archias Epigrammat.Τύνκαι ἔτ' ἄκνισον,ὅπερ θέμις, οὔτ' ὀπτεῦνθ Εἴαρος ἀθρήσεις βωμὸν ἱμὸν στεφάνων, vbi ἄκνισος, id eſt,ἄνευ τῆς κνίσσης.

Ἄκνηστος dicitur à quibuſdam frutex , qui & χαμελαία, inquit Dioſcorid.lib.4.

Ἀκοὴ,ῆς,ἡ,auditus,ſenſus audiendi,ſenſus auriũ à Plinio dicitur auris ſeu aures,auditio,fama,rumor,narratio,prædicatio,cõmemoratio,hiſtoria,memoria,vociferatio,vox,fabula. ἀκοῆς ἄξιος,i.dignus auditu. ἔπραξεν αὐτὸν πρὸς τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ,i. fecit eum ſibi auriculariũ. ἀκοῇ κάμνω, audiendo fatigor. ἀκοῇ αἰσθάνομαι, audiẽdo diſco. ἀκοῇ οἶδα, auditu cognoui. Thucyd.lib.1,Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν ναυτικὸν ἐκτήσατο,&c. ἀκοαῖς δυσὶ,i. duabus auribus,dixit Ariſt.l.3.c.12. Politic. Lucia.in Philopatride,τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω,μή που ἔτι ἀκούσωμι ταῦτα,i, aures obturo, ne rurſus iſta audiam. AEſchin. aduerſus Cteſiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν,obrepẽtes veſtris auribus,fallendo ſcilicet. Plutarch. περὶ τὸ ἀκούειν,ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξέῤῥυη τὸ ἡδὺ,ſimul auditionis voluptas effluxit. Thucyd. lib.7,ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς,,i.ſtuporem & auditus priuationẽ.Idem mox pro vociferatione,πολλὴ γὰρ δὴ παρακέλευσις καὶ ἀκοὴ ἀφ' ἑκατέρων τοῖς κελευσταῖς, &c.i. multa enim adhortatio ac vociferatio vtrinque gubernatoribus.Idem pro fama ſeu rumore,lib.1, οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, ἢ ἢν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ,ὁμοίως ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται,i. etenim homines rerũ antecedentium etiã ſibi vernacularum famã,conſimiliter alii inuicẽ ab aliis ſine vllo examine ſuſcipiunt. Plato in Tim.ὁ δ' οὖν ἡμῖν λόγον διηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς,i. ipſe itaque nobis ex vetuſta narratione verba fecit. Paulus ad Rom.10.c.pro verbis ſeu ſermonibus,Ἡσαΐας γὰρ λέγει,τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς. ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος θεοῦ,i.Eſaias enim dicit, Quis credidit ſermonibus noſtris? ergo fides ex auditu eſt:auditus autẽ per verbum Dei. ἀκοὴ etiam obedientia exponitur,li.1.Reg.c.16.ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴ ἢ ἡ ὑπακρόασις ὑπὲρ στέαρ κριῶν.

Ἀκολῶ, ſecundum indefinitum paſsiuum , ab ἀκούομαι, vnde futurum ἀκούσομαι.

Ἄκοιλος,ου,ὁ,nullo cauo diſtinctus.

Ἀκοίμητος,ὁ ἢ ἡ,vigil,inſomnis,peruigil,nõ dormiens, inquietus,nõ ſopitus,irrequietus, inſedatus,laboris ſtudioſus. Greg.Nazanz.de ſancto baptiſm. ἢ τούτων ἔτι φοβερώτερον,ὃ τῷ ἀκοιμήτῳ σκώληκι συντέτακται,μὴ σβεννύμενον,ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς,&c. de igne inferno loquens.

Ἀκοινωνησία,ας,ἡ,proprietas. Ariſtotel. lib.2. Politicorum, cap.3, διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, &c. id eſt quia poſſeſsiones non ſint communes.

Ἀκοινώνητος,ὁ ἢ ἡ,inſociabilis,incõmunicabilis, ſocietatis expers, ἀσυνουσίαστος, non ſociabilis, conſortium reſpuens,ſeparatus,ſeuerus,crudelis, imparticipatus,ἀκριβὴς,egregius.Plin.iunior l.3.epiſt.9.Habet quidẽ gloria in ſtudiis præſertim quiddã ἀκοινώνητον, nobis tamẽ nullũ certamen,nulla cõtentio,&c.τὸ ἀκοινώνητον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, i.incõmunicabilis poteſtatis natura : id eſt quod inquit Lucanus , Nulla fides regni ſociis , omníſque poteſtas Impatiens conſortis erit.Greg. Nazanz.ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ,ὡς δέον ἀκοινώνητον εἶναι ἢ μέχρι τούτου τὸ θεῖον τοῖς ἡμετέροις,i. tanquã oporteat Deũ nihil cũ rebus noſtris habere cõmune,ſeu rerum noſtrarũ cõſortium reſpuere . Lucian. ἐν τῷ βίων πράσει , ἢ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος ἢ ἀκοινώνητος εἶναι θέλει,μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος.Cic.lib.6.Epiſt.ad Atticũ, Nullas vnquã ad me literas miſit Brut⁹,ne proximè quidẽ de Appio,in quibus nõ ineſſet arrogãs,ἀκοινώνητον aliquid.Idem lib.eodẽ, Ad me etiam quũ rogat aliquid,cõtumaciter,arroganter, ἀκοινωνήτως ſolet ſcribere,i.ſeuerè auſterè.Gell.lib.12.c.11,ἀκοινώνητοι,inquit Cic.homines eſtis, quũ ignoratis prudentis & cauti patriſſamilias eſſe, quod emere velit , empturum ſeſe negare. vbi ἀκοινώνητοι,i.inciuiles & inconciliati,vt ibidem exponitur.

Ἀκοινωνία, diſſociatio, diſsidium, diſiunctio . Plato epiſt.3, ταῦτα τὴν ἐμὴν ἢ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν διά σε ἀπειργάσατο,hæc nos diſiunxerunt.

Ἀκοίτης,ου,ὁ,prima breui,maritus,coniunx,ἀνὴρ.in epigrammate, τίς κέν μοι τλήθυμος ἔλοι δύστηνον ἀκοίτης. ἄκοιτις autem ἀκοίτιδος, & Ionicè ἀκοίτης,i. vxor , γυνὴ ἡ ὁμόκοιτος ſeu σύγκοιτος,ab α,pro ſimul,i.ὁμοῦ,& κοίτη,ex quo compoſita nomina fœminina habent accentum in antepenultima. Legitur & in plurali per contractionem,τὰς ἀκοίτις.

Ἄκοιτος,ου,ὁ, ſine cubili. Plinius lib.11.c.15, mel ἄκοιτον vocat,quod eſt,ſine retrimento ſedimentóve, quod hodie quoque ruſtici lectũ ſtratúmve ac cubile in vino appellant: ἀπὸ τῆς κοίτης,quod lectum cubiléque ſignificat.

Ἀκόλακος,ου,ὁ,alienus ab oſtentatione.

Ἀκολάκευτος,ου,ὁ καὶ ἡ, inexorabilis, ἀθεράπευτος , nullis blanditiis flectendus.

Ἀκολασία,ας,ἡ,libido,lubricitas,intemperantia,luxus, incontinentia,petulantia,vitæ luxuria,impudẽtia, proteruitas,licentia, immodeſtia, flagitium,luxuria, prodigalitas, impietas, & vt ita dicam,incaſtigatio . Huic opponitur σωφροσύνη . Plato lib.2.de Repub. Chryſoſt.περὶ ἱερωσύνης, ἀκολασίας τροφὴ αἱ συνεχεῖς τῶν γυναικῶν ἐντεύξεις, i. intemperantiæ alimentum, continua cum mulieribus colloquia.Ariſt.lib.2.Ethi.ad Nicom.c.7, περὶ ἡδονὰς ἢ λύπας οὐ πάσας.περὶ γὰρ τὰς σωματικὰς ἢ τούτων ἧττον περὶ ἁφὴν μάλιστα,ἧττον δὲ ἢ περὶ τὰς λύπας, μεσότης μὲν σωφροσύνη, ὑπερβολὴ δὲ ἀκολασία,i.circa voluptates & dolores, non omnes quidẽ:nam circa corporales, & potiſsimum tactus, minus verò etiã circa dolores,mediocritas quidem eſt temperantia,exuperatio autẽ intemperantia . Plutarch. in libello de virtute morum,intemperantiam & incontinentiam,id eſt, ἀκρασίαν ἢ ἀκολασίαν differre inquit.

Ἀκολασταίνω, intemperanter ſeu impudenter ago, proteruè & libidinoſe viuo, in omni laſciuia verſor. Pluta. περὶ τύχης, ἢ τὸ δία τὸ κλέπτειν, τύχης ἔστι, ἢ τὸ βαλαντιοτομεῖν ἢ τὸ ἀκολασταίνειν,&c.

Ἀκολάστημα,ατος,τὸ,ſcelus, flagitium,ſcortatio.

Ἀκόλαστος,ὁ ἢ ἡ,intemperans,impudicus, ſcortator,lubricus,ἀσελγὴς,petulans,luxurioſus, immoderatus, libidinoſus,flagitioſus, proteruus, laſciuiens, incaſtigatus, κολάσεως ἄξιος,θρασὺς, indomitus, effrenis, ſeu effrenatus, perditus, immodeſtus, improbus, indignus, impius,intemperatus,incontinens,i.ἀκρατής. plus tamen eſt ἀκόλαστος,libidinis intẽperantia gaudens:cui σώφρων,i.caſtus opponitur. Ariſtoph.in Pluto,ἀκόλαστός ἐστιν ἀεὶ τοὺς τρόπους,eſt perditis moribus. Greg.Nazan.περὶ θεολογίας de animaliũ differentiis loquens,σώφρονά τε ἢ ἀκόλαστα , πολύγονά τε ἢ οὐ πολύγονα,&c.Plutarch.in Lycurgo,πρὸς τὰς συνουσίας ἀκόλαστοι,ad coitum intemperantes ſe præſtantes. ἀκόλαστος περὶ τὴν ὁμιλίαν τῶν ἀφροδισίων , id eſt , in rei venereæ vſum luxurians. ἀκόλαστος περὶ τὰ ἀφροδίσια,i. immodicè re venerea vtens. ἀκόλαστος γλῶσσα,lingua infrenis. ἀκόλαστον παῖδες,ni-

ſ.

A K

mia libido. τὸ ἀκόλαστον, i. intemperantia, laſciuia, libido, luxuries. τὸ ἀκόλαστον πάθους, nimia libido, vnde τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον, Lucianus in Nigrino. Gellius lib. 7. ca. 11. nequam interpretatur ἀκόλαστον, inquiens, Et nequam hominem nihili, neque rei, neque frugis bonæ: quod Græci ferè ἄσωτον ἢ ἀκόλαστον ἢ ἀχρεῖον ἢ ἄχρηστον ἢ χαλίφρονα, ἢ μωρὸν, dicunt. Idem lib. 19. c. 2, Quæ nimia ex guſtu atque tactu eſt, ea voluptas, ſicuti ſapientes viri cenſuerũt, omniũ rerũ fœdiſſima eſt: eóſq; maximè qui duab⁹ iſtis beluinis voluptatib⁹ ſeſe dediderũt, grauiſſimi vitii vocabulis Græci appellãt ἀκολάστους vel ἀκρατεῖς, nos eos vel incõtinentes dicimus vel intẽperantes. ἀκόλαστος enim, ſi interpretari coactius velis, nimis id verbũ inſolens erit: ſonat enim ad verbum, impunitus vel incoercitus, vt ſit qui cupiditates non puniat. Ariſt. l. 1. Rhet. ad Theod. ἀκόλαστος, μοχθηρὸς δέ τις καὶ ἄδικος περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς, &c.

Ἀκολασταίνω, laſciuio, ad laſciuiam feror, ſcortor.

Ἀκόλλητος, conglutinari contumax, Galenus ad Glau. ὅταν δ' οὐδὲ πλέον ἀκόλλητον ἢ τὸ δέρμα τοῖς ὑποκειμένοις σώμασι, κόλπον ὀνομάζουσι τὸ τοιοῦτον πάθος.

Ἄκολλος, ὁ καὶ ἡ, inconglutinatus, per geminum λ, per vnicum autem Ἄκολος, i. paruum fruſtum panis, i. κλάσμα καὶ θραῦσμα ἄρτου, fragmentũ panis, parua offula, ὁ μικρὸς ψωμός, pro fruſto fici, quem morſellũ vulgò appellãt, Philippus epigrammat. καὶ τὴν συκοτραγίην τὰς ἀπυρέτους ἀκόλους.

Ἀκολουθέω, ῶ, ήσω, ſequor, ſector, comitor, imitor, pareo, obſequor, obſeruo, famulor, ſum proximus, adſum, Lucian. ἐν τῇ θεῶν κρίσει, προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, καὶ θαῤῥεῖτε, i. progrediamur rectà in Phrygiã, ego quidem ducẽs, vos autẽ actutum me ſequimini fidenti animo. Idẽ ἐν δίκῃ φωνηέντων, pro ad imitandum propono, τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. Iſocr. de pace, οἷς ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διδῷ, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, i. quibus ſiquis ampliorem mercedẽ tribuat, eius ſtatim ſigna contra nos ſequentur. Idẽ ἐν τῷ Πλαταϊκῷ genitiuo iungit cum μετὰ præpoſitione, ἡγοῦμαι δ' ὑμᾶς οὐδὲ τοῦτο ἀγνοεῖν, ὅτι πολλοὶ κατὰ τὸν πόλεμον τὸν ἤδη γεγενημένον, τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἠναγκάζοντο, ταῖς δὲ εὐνοίαις μεθ' ἡμῶν ἦσαν. Demoſthẽ. pro corona in AEſchin. pro obſequor, ἣν δὲ οὔτε ἐν θαλάσσῃ κρείττων τότε ὑμῶν, οὔτε εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθεῖν δυνάμενος, μήτε Θετταλῶν ἀκολουθούντων, μήτε Θηβαίων διϊέντων. Ariſtot. ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητι, i. corporis modum pilis imitatur. ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, i. inter ſe conueniunt, conſentiunt. Lucian. in Pſeudologiſta, pro conſequor ſeu aſſequor, i. ſenſum capio, τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴ δυναίμην ἀκολουθήσειν τοῖς λεγομένοις; Bud. in quadã epiſt. ad Laſcarẽ, αἷς δὴ ἡ ἀμαθία ἑξῆς ἀκολουθεῖ τῶν αὐλικῶν θεωρημάτων, i. ad quas velut appendix accedit. Ariſtoph. in Pluto, ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ. ἀκολουθεῖ pro conſequẽs eſt. Ariſtot. in Prædicam. de priori, δυοῖν μὲν γὰρ ὄντων ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι. * ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, aſſequi intelligentiã, Plato in Phædro.

Ἀκολούθησις, εως, ἡ, conſequentia, ordo, adſectatio, ἀκολουθία. Grego. Nazanz. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, σαρκὸς ἐπίθεσις πνεύματος ἀκολούθησις, &c. Ariſtot. in Prædic. δύστερον δὲ, τὸ μὴ ἀντιστρέφον κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολούθησιν.

Ἀκολουθητέον, ſequendum eſt.

Ἀκολουθητικὸς, Ariſtot. lib. 1. Moraliũ ad Nicomachũ cap. 3, ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι, ſequens perturbationes. Idem l. 7. c. 7. ibidem, ἀκολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ, i. imaginationis ſequax. ἀκολουθητικὸς τοῦ λόγου, rationi obtemperãs.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, ſequentia, ſecutio, curſus, tenor, ordo, ſeries, cõſecutio, ſucceſsio, ratio & ordo, conuenientia, comitatus, reſpectus, congruentia. ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, quaſi per gradus quoſdam. Bud. in quadam ad Brixium epiſt. ἐνταῦθα ἐσόμενον τῆς αὐλικῆς ἀκολουθίας, &c. hic in aulico comitatu. ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, apud Philonẽ de mũdo, vertitur à Bud. Cõtinet diſſolutionis cõſequentiã.

Ἀκόλουθος, ὁ καὶ ἡ, conſequens, adſectator, proximus, ſequens, reliquus, comes, commilito, conſentaneus, conueniens, reſpondẽs, aſſecla, famulus, pediſequus, ſeruus. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, &c. infeſtus propter ſequentium ſeruorum turbam. Demoſthenes περὶ τοῦ στεφάνου, ἀκόλουθα τούτοις πράττειν, &c. his conſentanea efficere. Gregorius Nazanzen. ἄξιον δὲ ἴσως καὶ τοῖς προειρημένοις ἀκόλουθον, in oratione περὶ υἱοῦ, id eſt, conſentaneum. Idem περὶ θεότητος, εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς τοὺς τῆς ἀληθείας ἐπιγνώμονας, id eſt, conſequens eſt. οὐδὲν ἕτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, id eſt, quum nihil inter eos conueniret. ἀκόλουθα ἀλλήλων, coniuncta inter ſe. Xenoph. in OEcon. ἀκόλουθα εἶναι conſentaneum eſſe. Xenoph. ἀκόλουθοι τῶν συνδείπνων, id eſt, reliqui cõuiuæ. ἀκόλουθός ἐστι τοῖς σκέλεσιν, id eſt, crurum modo eſt deſcriptus. Ariſtides genere fœminino enuntiauit in Panathenaico, τρίτη δὲ ἀκόλουθος τούτων ἀνίσχει περιφανὴς αὖ διὰ μέσης τῆς πόλεως. & Hermogenes, καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. vnde

Ἀκολούθως, Dioſcorid. lib. 6, ἀκολούθως τούτοις dixit, pro poſt hæc, ἀκολούθως τῷ ὀρθῷ, ſic vt recto reſpondeatur.

Ἀκόλυμβος, ου, ὁ, imperitus nandi, natandi inſcius. Strabo lib. 6. de lacu Agrigentino.

Ἀκόμψ, non bene miniſtrans, non verſutus.

Ἀκομία, ας, ἡ, caluitium.

Ἀκομιστῶ, ἀμελῶ.

Ἀκομιστία, ας, ἡ, incommodum.

Ἀκόμιστος, neglectus, ſquallidus, non exceptus. Nonn.

Ἀκομιστία, i. incuria, curationis defectus, Themiſt.

Ἄκομος, caluus.

Ἄκομπος, ου, ὁ, minimè ambitioſus.

Ἄκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, frugalis, iners, inelegãs, incomptus, εὐτελὴς, vilis, ἁπλοῦς, ἀπειρόκαλος.

Ἀκονάω & Ἀκονέω, ῶ, ήσω, acuo, ὀξύνω, exacuo, cuſpidem reddo. Lucianus in Timone, σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ὅπως ἂν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν.

Ἀκόνδυλον, ſine colaphis & pugnis, impunè.

Ἀκόνη, ἡ, cos. vnde prouerbium, ἀκόνην σιτίζεις, cotem alis: in homines macilentos, edaces tamen & cibi plurimi. Et illud, ξυρὸν εἰς ἀκόνην, nouacula in cotẽ, incidit ſupple. Vide in Chil. Eraſ. ἀκόνη Ναξία, cos naxia, apud Dioſc. l. 9.

Ἀκονηλιθος, cos cotis, à κονῶ, quod eſt ἐνεργῶ, λεπτύνω, & α ἐπιτατικὸν mortarium, apud Hipp.

Ἀκόνημα, ατος, τὸ, incitamentum.

Ἀκονίαστος, non leuigatus, calce non illitus.

Ἀκόνιον. Dioſcorid. lib. 1. de Ebeno arbore, εἰ δέ τις ποιήσας ἐκ τῆς ἐβένου ἀκόνιον χρῷτο εἰς τὰ κολλύρια, βέλτιον ἐνεργήσει, i. ſi quiſpiã facta ex ebeno coticula collyriis vtatur, melius proficiet, ſic Ruellius. Hermolaus autem hoc modo reddit, Si quod ad cotẽ teratur, additum lignum ſit in collyria, efficacius erit, & Marcellus. Siquis attrita in cote ebeno ad oculorum collyria vtatur, efficacius malis medebitur, &c. qui quidẽ Marcel. ibidẽ adnotat, per ἀκόνιον intelligi cõformatam in hunc vſum ebenum, qua ſubinde ad oculos relata, hiſque ea cõfricatis extenuante attritu, quæ claritati lucis nocent, paulatim conualeſcat pars corporis humani pretioſiſsima. Idẽ Dioſc. l. 5. de hæmatite lapide, γίνεται καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη ἐπιτήδεια, i. fiunt ex eo cõtra oculorũ affectiones accommodata collyria & aconia. Dicta ſunt autem aconia à cotibus, quas Græci ἀκόνας vocant. Ruellius ibidem cotes vertit.

Ἀκονιτὶ, i. ſine puluere, citra puluerẽ, citra negotiũ & laborẽ, ſine pugna, citra pulueris iactũ ſeu tactum, ſine pugna, ἀμαχητί. Pli. l. 35. c. 11, Alcimach⁹ Dioxippũ, qui pancratio Olympia citra pulueris iactũ (quod vocant ἀκονιτὶ) vicit. Gel. l. 5. c. 6, ſine puluere, quod dici ſolet, incruẽtáq; victoria obuenit. Lucian. in dial. cuius inſcriptio πλοῖον, ἀκονιτὶ κρατήσομεν, i. citra pulueris iactum vincemus. Thucyd. l. 4, ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνασθαι, καὶ αὐτοῖς ὥσπερ ἀκονιτὶ δὲ κρίνεις

τῶν αἳ τὴν νίκην τίθεσι, i. vt Græc. interpres explicat, ἀμαχητί. Horatius in Epiſtolis,

Cui ſit conditio dulcis ſine puluere palmæ.

ἀκονιτὶ ergo, i. χωρὶς κόνεως, οὐδὲ ἀγῶνος καὶ μάχης, ἢ εὐμαρῶς, i. facilè & citra negotium. De his dicitur qui facilè aliquid ſunt aſſecuti, & citra ſudorem. Vide Bud. in Pãd. & Eraſm. in prouerbio Citra puluerẽ. Pro eodẽ dicitur etiã ἀνιδρωτί, citra ſudorẽ. Scribunt etiã nõnulli ἀκονητὶ per η.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitũ, herba venenata, de qua Dioſc. l.4. & l.6. multa. Aconitum plerique dictum volũt à cotibus & petris, in quibus naſci fertur. Ouid. l.7. Metam. Quæ quia naſcuntur dura viuacia caute, Agreſtes aconita vocant. & Plin. l. nat. hiſt. 27. c.3, Naſcitur in nudis cautibus, quas ἀκόνας vocant. Aconitum alii dici putant, quod iuxtà nullus puluis interueniat: nam κόνις puluis. Theophr. l.9. hiſt. plan. nuncupatũ tradit ab Aconis Periandynorum vico, vbi copioſiſsimum naſcitur & efficaciſsimum. Verba eius ſunt, φύεται δὲ πανταχοῦ καὶ οὐκ ἐν τῇ Ἀκόναις μόνον, ἀφ' ἧς ἔχει τὴν προσηγορίαν. αὕτη δ' ἐστὶ κώμη τις τῶν Περιανδυνῶν. φιλεῖ δὲ μάλιστα τοὺς πετρώδεις τόπους, i. naſcitur autem vbique aconitum, non in Aconis tantùm, à quibus appellationem ſumpſit. vicus autem hic eſt Periandynorum. Cæterùm, loca petroſa præcipuè amat. Dicitur aconitum Pardalianches Plinio l.8. c.27, Pantheras per carnes fricatas aconito (id venenũ eſt) venãtur Barbari. Occupat ilico fauces earum angor, quare Pardalianches id venenum appellauere quidam.

Ἀκόνιτος, ὁ καὶ ἡ, non illitus calce, ἀκονίατος, non loricatus calce, ἀπίσσωτος, i. non picatus, vt Dioſcor. l.1, exponit, inquiens, κεραμεοῦν ἀγγεῖον, ἀκόνιτον, τουτέστιν ἀπίσσωτον, &c. τὸ ἀκόνιτον dixit Iulianus Apoſtata.

Ἀκονιτὶ, idem quod ἀκονιτί.

Ἄκονος, ου, ὁ, impercuſſus. Eſt & ἄκονος, aconus genus herbæ, quæ & Ἄκινος, Dioſcorid. lib.3.

Ἀκοντες, iaculantes, non volentes.

Ἀκοντὶ, iaculatim, ex iactu iaculi. ἀκοντί γε ἑαλώκατε, nullo ferme negotio tenemini, vertit Politianus.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, iaculus, ſerpentis genus. Lucian. περὶ τῶν διψάδων, βουπρήστεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφισβαιναι καὶ δράκοντες, &c. ἀκοντίαι etiam ſtellæ ſunt crinitæ ſeu impreſsiones, ſic dictæ, quòd iaculi modo vibrentur.

Ἀκοντίζω, μ. ίσω, iaculor, iaculis inceſſo ſeu infeſto, miſſilibus ferio, miſsilia iacio ſeu tela, iacula intorqueo, haſta percutio, iaculo contingo, ſeu percutio, iaculum vibro, coniicio, iaculum mitto: accuſatiuo iungitur. Herodot. l.1, ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει, &c. Homer. ἀκόντιζε δουρί, haſtam contorſit, telum vibrauit. Interdum ſic conſtruitur, ἀκοντίζω εἰς τοῦτον, i. iaculum in hunc mitto. Thucyd. l.7, ἐς τὰ πλάγια παραπλέοντες, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐς τοὺς ναύτας ἀκοντίζοντες. Idem paulò ſuprà cũ datiuo, οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων αὐτοῖς ἀκοντίζοντες. Xenophon l.1. Pædiæ de Perſis, πρὸς δὲ τούτοις παιδεύουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Idem ibidẽ, ἀνάγκη δὲ καὶ τοξεῦσαι θᾶττον καὶ ἀκοντίσαι. Item ibidem, οὐδὲ γὰρ τοξεύειν, οὐδὲ ἀκοντίζειν ἄνθρωπον ἐπιστάμενοι ὑμῶν, &c. ἀκοντισθείς, iaculo ictus, Muſeus, Νὺξ ἦν εὖτε μάλιστα βαρυπνείοντες ἀῆται, Χειμερίαις πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες ἀῆται, Ἀθρόοι ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, &c. venti ventos inceſſentes, &c.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, iaculum, telum, haſta, miſsile, haſtile, venabulum, ſpiculum, ſagitta. Xenophon libro primo Pædiæ, pro iaculo, καὶ τὰ ἀκόντια ἐδίδαξε.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, iaculatio, vulnus, ictus, iaculum, telum, Plutarch. in Camillo.

Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, iactatio haſtæ, ἀκόντισμα.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, iaculator. Xenoph. l.1. Pæd. ὅπως ἱκανὸν φυλάττῃ, ἢ ὅπως ἀκοντιστὰς ἢ τοξότας. Theocr. edyll. φ, Ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὴν ἀχιλῆα, &c.

Ἀκοντισὺς, ύος, ἡ, iaculatio.

Ἀκοντοβόλος, ὁ καὶ ἡ, iaculator, ferentarius, veles.

Ἄκοπα, τὰ, medicamenta laſsitudines & fatigationes leuantia.

Ἀκοπίαστος, laſsitudinis & laboris vacuus. Ariſt. de mũdo, ἀκοπιαστόν τινα ὁδὸν εὑροῦσα, viam nacta facilẽ & expeditã, i. nullo labore permeabilem: vnde,

Ἀκοπιάστως, i. nullo labore, nullo negotio.

Ἄκοπος, ὁ καὶ ἡ, infatigatus, nõ moleſtus, leuis, recreatus, & à laſsitudine liberatus, integer, ſolidus, nõ confuſus: vt ἄκοπον πάθος, Alex. Aphrod. τὰ ἄκοπα, acopa, medicamẽta laſsitudinis apud medicinæ ſcriptores, i. remedia cõtra laſsitudines confecta, quòd cõtra κόπους, i. labores ſint vtilia. Ruel. apud Dioſc. ἄκοπα vertit, medicamenta quæ neruorum laſsitudines reficiunt: Hermolaus autẽ, medicamenta quæ confricatis mẽbris itinerum laſsitudines & fatigationes leuãt. * Acopa apud Plin. Dicuntur etiã à Dioſc. l.2, ἄκοποι δυνάμεις, i. ἄκοπα. ἀκοπώτερον, minus laboris. ἄκοπα μαλάγματα. dicitur & ἄκοπος ἵππος ὁ μὴ κόπτων τὴν ἀναβάτην, non ſuccuſſans. Xenoph. Eſt & ἄκοπος gemmæ nomen vitro ſimilis, ac guttis aureis ſtellatæ.

Ἀκόπριστος, non ſtercoratus.

Ἄκοπρος, ὁ καὶ ἡ, nõ ſtercorat⁹, ſtercoris indig⁹, ſine fimo.

Ἀκόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſatiabilis, non ſatiatus, immoderatus, inexplebilis, &c. Chryſoſtomus, ὁ τῆς περὶ θεοῦ λατρείας ἀκόρεστος, ille Dei cultor inſatiabilis.

Ἀκόρητος, ου, inſatiabilis, παρὰ τὸ κόρος. Heſiod. αὐτῆς ἀκόρητος ἀϋτῆς, clamore inexplebilis. in Epigram. δόλων ἀκόρητος ἐτύχθη, &c. Itẽ incultus, ἀκαλλώπιστος. ab α & κορεῖν, purgare, verrere. Ariſtoph. in Neb. ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος, id eſt, mihi enim erat ruſtica ſuauiſsima vita, marceſcens, inornata, temere iacens.

Ἀκορεία, ας, ἡ, inſatietas, inſatiabilitas. ἀκορεία τροφῆς, intẽperantia cibi, quũ quis etiam citra ſaturitatẽ veſcitur.

Ἄκορνα, ης, ἡ, Acorna, fruticis genus ſeu ſuffruticis ſpinas pro foliis habentis. Theoph. l.1, hiſt. plant. cap.16.

Ἄκορος, veneria, fruticis genus. Theophr. l.2, hiſt. plãt. ἄκορον, acorũ, genus herbæ, apud Dioſc. l.1. c.2. Vnde Ἀκορίτης οἶνος apud eundem lib.5. id eſt acorites vinũ, i. ex acoro confectum.

Ἄκος, εος, τὸ, medela, medicina, remedium, medicamẽtum. Colum. l.7. c.3, Veterinariæ diſciplinæ prudẽs eſſe debet pecoris magiſter, vt ſi res exigat, vel integrũ conceptum, quum trãuerſus hæret, locis genitalibus extrahat, vel ferro diuiſum citra matris perniciẽ partum educat, quod Græci vocant ἐμβρύου ἄκος. Ariſtoph. interpres, φιτάκη, inquit, τὸ πρόσκαιμον, οἷον τὸ φαινομένου χρατίου τὸ ἄκος καὶ σκέπη. Archias Epigram. τοὶ δὲ κακῶν εὗρον ἄκος φθίμενοι, i. malorum remedium mortui inuenerunt. Et Iulianus, κρυπτὰ δώμασιν ἄκη, i. inter priuatos parietes abſconditæ ſunt & tectæ medelæ, ſcilicet dolorum tuorum & rerum aduerſarum, hoc eſt, demptis arbitris tuam fers & digeris fortunã. Herodot. l.1, ἡ παιδίσκη ἄκεα δίζηται, &c. Iliad. ι, οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν. ἄκος πορίσασθαι, remedium afferre, Plato de Legibus.

Ἀκοσμέω, μ. ήσω, i. ἀτακτῶ, indecorè me gero, munere meo perperã fungor, vices meas nõ obeo, ſum incõpoſitus. Bud. ad Philecoum, ἡ ἀνωτάτω ἀξία κορυφὴν τὴν τιμῶν εἰληχυῖα, ἐν αἰτίᾳ νῦν ἐστιν ὡς προστατοῦσ' ἀτακτοῦσα καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑαυτῆς μοίρᾳ πάνυ ἀκοσμοῦσα. Ei opponitur εὐτάκτως ζῆν. Iſocr. in Areopag. ἐκόλαζον δ' ἂν κολάσουσι τοὺς ἀκοσμοῦντας, &c.

Ἀκόσμητος, ὁ καὶ ἡ, incultus, inornatus.

Ἀκοσμήτως, incomptè, incompoſitè, Plato de Legibus.

Ἀκοσμία, ας, ἡ, deuenuſtamentũ, dedecus, immunditia, petulantia, cõgeries rerum confuſa, ἀταξία Iſocr. in Areopag. vita flagitioſa, Cic. ἀκοσμία etiã apud Ariſtot. l.2. Polit. c.8, accipitur pro depoſitione coſmi, i. magiſtratus: ſic enim Aretinus, ſed viderit. Vide in dictione κόσμος. Verba autem Ariſtot. ſunt, πάντων δὲ φαυλότατον τὸ τῆς ἀκοσμίας τῶν δυνατῶν, ἣν ποιοῦσι πολλάκις, ὅταν μὴ δίκας βούλωνται δοῦναι. Hoc verbo Plutarch. ſtatum Rom. Reip. tẽpore belli ciuilis appellauit, * quũ comitia non haberentur, cui εὐκοσμίαν opponit.

Ἄκοσμος, ὁ καὶ ἡ, inornatus, cõfuſus, indigeſtus, petulans,

immodeſt᷑, ἄκοσμος, immundus, incult᷑, Lactan.l.7.c.16.

Ἀκόσμως, fœdè, turpiter, deformiter.

Ἀκοστάω, μ.ήσω, μ.κα, ordeo ſaginor, ſeu κριθιάζω, paſcor, quemadmodum equi aliquando connutriri ſolēt, Cæl. lib.11.cap.6. Item indignor, δυσχεραίνω.

Ἀκόστη & Ἀκόστις, & Ἄκοστος, ου, ὁ, ordeum, κριθή, Cæl.ibid.

Ἀκοστον, τὸ, ἀόργητον.

Ἀκουάζω, μ.άσω, audio, ἀκούω. ἀκουάζονται ἀοιδοῦ, i. cantorem audiunt.

Ἀκουέμεν, audire, i. ἀκούειν.

Ἀκουή, pro ἀκοή, auditio, audit᷑, auris, aures, fama. Odyſ.ξ, ὁ δ' ἵετο μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, i. de patre ſciſcitaturus ſeu auditurus, i. ſiquid fama & auditione depatre audiret.

Ἀκουά. Doricè pro ἀκοή, apud Plutarc. in Lycurgo.

Ἄκουαι, αἱ, aures, ὦτες.

Ἀκουρος, ου, ὁ, intonſus, vel ἄπαις, qui eſt ſine liberis.

Ἄκων, ἄκοντος, ὁ, iaculum. Ariſtid. in Romæ encom. οἱ δὲ ἄκοντες ὥσπερ καλῶς περιπίπτοντες ἀλλήλους ἐξεπελαμβάνοντο, i. tela. Simonid. Epigramma. ἴδμεν καὶ πυθοῦ δισφαίρου ὁ φίλιππος ἐπίχεε κλῆμα πεδανόκλην δίσκον ἄκοντα πάλην.

Ἄκουσα, ης, ἡ, inuita, coacta, reluctans, repugnans: cuius maſculinum eſt ἄκων.

Ἀκουστὸν, auditū. Interdum imperſonale eſt particip. vt ἰτέον, περιπατητέον, δοκιμαστέον, γραπτέον, &c. vt docet Gaza li.2. Grām.

Ἀκουσιάζω, cogo. ἀκουσιασθείσης καὶ ἁμαρτούσης ἀκουσίως ψυχῆς, ca.15. in Numer. Bibl. i. animæ quæ neſciens peccauerit.

Ἀκουσίθεος, à diis exauditum.

Ἀκούσιος, ὁ καὶ ἡ, inuitus, coactus, inuoluntarius, odioſus, vi expreſſus, violentus, præter animi ſententiā accidens. Iſocrat. ad Nicocl. γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἑκουσίοις, ὅπως ἂν δύναιο καὶ τοὺς ἀκουσίους ὑπομένειν. Plutarch. in Numa, ἀπάντησις ἀκούσιος, i. occurſus non vltroneus. Greg. Nazanz. de S. Baptiſmate, εἰ δ' ἐστὶν εἰσιν ἐν δυνάμει τοῦ δέξασθαι ἡ διὰ νηπιότητα τυχὸν ἢ τινα τελείως ἀκούσιον περίστασιν: & alibi, ἀκούσιος διαμαρτία, i. coactus error. apud eundem, ἀκούσιος γέννησις, coacta generatio. Plato de Leg. ἀκούσιος ἀδικία, inuoluntaria, non ſpōte facta iniuria. τὸ ἀκούσιον, i. quod citra voluntatē fit, quod quis inuitus facit. Greg. Nazanz. τὸ μὲν ἀκούσιον, οὐδὲ μόνιμον, i. quicquid violētum eſt diuturnum non eſt. τὸ ἀκούσιον in Eccleſiaſte ca.10, ignorantia exponitur. Lucian. in dial. qui ἁλιεὺς inſcribitur, γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον ὑπὸ περιβλήματα χρυσοῦ, i. præter animi ſentētiam. Ergo τὰ ἀκούσια dicuntur, quæ ab inuitis aguntur, ſeu ignorantibus: de qua re vide Ariſtot.

Ἀκουσίως, præter animi ſententiam, inconſultò, præter voluntatem, grauatè.

Ἄκουσμα, ατος, τὸ, auditio, auditus, diſciplina, præceptū. ἀκούσματα τερπνὰ, quæ auditu ſunt iucunda. Iſocr. ad Demonic. ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω, i. exiſtima multas diſciplinas, ſeu præcepta, multis pecuniis eſſe præſtantiora. Item Lucian. ἐν δίκῃ φαινόμενον, καὶ οὐδὲν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, i. res erat auditu mihi tolerabilis. Idē in Nigrin. οὐ γὰρ μικρὸν ἀγῶνα ἔχειν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι καὶ ἀντιλαμβανομένοις, ſpectaculis & auditionibus, i. rebus quæ ſpectentur, & quæ audiantur. Xenoph. τοῦ δὲ πάντων ἡδίστου ἀκούσματος, ἐπαίνου ἑαυτῆς ἀνήκοος εἶ, rem omnium auditu iucundiſſimam, laudem tuam nunquam audis. Iſocrat. ὅπως δὲ τὴν γνώμην ἀδύνατον διατεθῆναι, τὴν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένην, præceptis expletum. * ἄκουσμα idem quod ἀκρόαμα, Herodianus.

Ἀκουσμάτιον, diminutiuum, i. auditiuncula ſeu narratiuncula, ſermunculus, cantiuncula. Lucian. in Philopatride, ἀλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἆσον. Vſurpatur etiam à Cicerone ad Attic.

Ἀκουσίθεον φέγγος, in Epigramm. lumen quod Dei aures commoueat, vt audiat preces.

Ἀκουστέον, audiendum eſt. Herodot. pluraliter dixit in Thalia, κήρυκας διέπεμπε τῇ τε ἄλλῃ, καὶ δὴ καὶ ἐς αἴγυπτον προερέοντα τῷ στρατῷ, ὡς σμέρδιος τοῦ κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, &c. vt Smerdi obediretur. ἀκουστέον σου, tibi mos gerendus, Euri.

Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, auditor, diſcipulus. Dionyſ. Halicarnaſſ. de Iſocrate, γενόμενος ἀκουστὴς προδίκου τοῦ κείου καὶ γοργίου τοῦ λεοντίνου.

Ἀκουστικὸς, auditu valens, auditorius, obtemperans, auditor. Diſcipuli Pythagoræ aut Pythagoricorum intra tempus tacendi audiendiq; ἀκουστικοὶ, i. auditores appellabantur, vt refert Gell. lib.1. ca.9. νεῦρον ἀκουστικὸν, i. neruus audiendi miniſter, ſeu audiendi officio delegatus, vſui auditus accommodatus. Alexan. Aphrod. auditorius etiam à Gaza vertitur.

Ἀκουστικῶς, ἀκουστικῶς ἔχειν.

Ἀκουστὸς, οῦ, ὁ, audibilis, exaudibilis, qui obuiam aurib᷑ eſſe poteſt, auditu perceptibilis, ad auditum perueniens ſub auditum cadens, qui auditu percipi poteſt, auribus obiectus, talis qui audiatur, qui auribus vſurpatur. Xenoph. li.1. Pæd. ἀκούειν τὰ ἀκουστὰ, &c. auditus etiā in Pſalm. exponitur. Iſoc. ad Nicocl. εἰ δὲ τοὺς μύθους εἰς ἀγῶνας καὶ πράξεις κατέστησαν, ὥστε μὴ μόνον ἀκουστοὺς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γενέσθαι. Greg. Nazanz. de Baptiſmo, σπουδάσωμεν ἀκοῦσαι, ἵνα ἀκούσωμεν, τί λαλήσει κύριος ὁ θεὸς, ἵνα ἀκουστὸν ἡμῖν γένηται τὸ πρωϊνὸν ἔλεος καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀκοαῖς θείαις ἐγχεομένην.

Ἀκουτίζω, μ.ίσω, audire facio. ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου, i. ſonet vox tua in auribus meis, cap.2, Canticor. Salom. & in Pſalmo Dauidico 50, ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, i. auditui meo dabis lætitiam. Gregor. Nazan. εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν, i. audiamus exultationem. * genitiuo & accuſatiuo iungitur. Vide Ἀκουστός.

Ἀκούω, μ.σω, audio, inaudio, edoceor, reſciſco, ſentio, pareo, ſum dicto audiens. Hoc verbum, vt notant Grammat. quando iungitur cum perſona ſola, vel re ſola, genitiuum exigit. Si autem cum vtroq; ſimul iungatur, tunc perſona in genitiuo & res in accuſatiuo ponitur. vtrunq; tamē in genitiuo poni poteſt. ἀκούω σου, te audio: vnde ἀκούομαι ὑπὸ σου, ab te audior. Lucian. in dialogo ἁλιεὺς, καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων, i. ſedemus parati ad verba audiendum. Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύραις, ad fores tumultum & clamorem audiuit. Ariſtoph. in Pluto, δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος ἀκήκοέν τι, τῷ βαδίσμῳ καὶ τῷ τάχει. Xenoph. ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, cū de amicis diſſerentem audius. ἀκούω σου τοὺς λόγους καὶ ἀκούω σου τὸν λόγον. Xenoph. ἤκουσα δὲ καὶ ἄλλον αὐτοῦ λόγον, alium eius ſermonem audiui. Idem, ἔφη πολλῶν ἤδη ἀκούειν, hoc ſe ex multis audire dicebat. ἀκούω τοὺς πάντας παρὰ τοῦ κοσμητῆρος, cum præpoſitione vt docet Conſtant. Laſcar. Iſocr. de pace, cum accuſatiuo, ἵνα γὰρ ἀκούσαντες γνῶσι τὸ περὶ τῶν ἄλλων. Plato epiſt. εἰ δὲ ὅπως βουλήσεσθε ἀκηκοέναι τι παρ' ἐμοῦ σαφῶς, ex me clarè audietis. ἀκούω δωρίκως, dici etiā ſolet pro audio à vel ex Dionico ἀκούω cum genit. Demoſth. pro corona, τὴν τῆς πόλεως ἀγαθῶν παρεικὸς ἀκούω. Xenoph. τοὺς ἐπιστήμας πάντας φασὶν ὑπακούειν, καὶ ἀκούοντας αὐτῶν χαλεπῶς. ἀκούομαι cum accuſa. Lucia. in Somnio, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι συγκατατρέχοντα ἀκούσεσθε. Ibidem tamen ἀκούσας in participio primi aoriſti, ὁ Ἀφροδίσιος, ὥς οἶδα, ὅτι κἀκεῖνος ἀκούσας τοῦ μύθου. Plutarc. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων, λέγειν ἔχομεν ἄξια θαύματος, i. at multa quæ ab huius ætatis hominibus accepimus, admiratione digna referre poſſumus. Demoſth. περὶ τὸ στεφάνου ἃ ἂν εἰκότως ἀκούσητέ μου, quę meritò de me audietis. Ariſti. in Panat. τοὺς δὲ ἄσιαν οἰκοῦντας ἕλληνας ἀκούειν βασιλέως, pro regi obtēperare & regis dicto eſſe audientes, Plut. in Lyc. τὸ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν ἄρχειν μὴ δυναμένων, i. illis parere nō ſuſtinent, qui imperare neſciunt. cum accuſ. Lucian. aduerſus ineruditum multos lib. emptitantē, ἡλίκα μὲν γὰρ ἵνα διατελέσῃς αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδ' ἀκήκοας εἶναί ποτε, &c. Idem in Prometh. καὶ πρότερον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. Xenoph. ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, & audiens eā quæ ſub auditū cadunt. ἀκούω περὶ σου τοῦτο, ex te hoc audio. Herod. l.1, ἤκουσε περὶ τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα, &c. rē à bubulco accepit, audiuit. Sophoc. πρὸς τῶν ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά, audire à ſeruis, i. vt dicantur à ſeruis. ἀκούω etiā accipitur ꝓ ὀνομάζομαι & καλοῦμαι, i. dicor

dicor & appellor. Demoſth. pro corona, αὐτὸ γὰρ φίλον καὶ ξένον, ἃ τότε ὠνομάζοντο, ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακας καὶ θεοῖς ἐχθροὺς καὶ τἄλλα, ἃ προσήκει, πάντα ἀκούουσι. Gregorius Nazan. ἐν τῷ περὶ υἱοῦ λόγῳ, συμμαρτυρεῖ τοῖς ἀκούειν καὶ δυσμάχειν, id eſt, dicitur. Idem, περὶ θεολογίας, πνεῦμα δὲ ἀκούει καὶ πῦρ, dicitur ſpiritus & ignis. Theocr. ἐσθλὸς ἀκούω, bonus dicor & laudor. Herodotus in Thalia, ἀκούειν μουσικὴν εἶναι πρῶτον, i. cæteris præſtare muſica feror. Lucian. πρὸς τὸν εἰπόντα, προμηθεύς εἶ ἐν λόγοις· οὐδ᾽ ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, neque recuſo dici figulus. Ariſtoph. πο. χαίρω πόλλ᾽ ἀκούων δυ κακά, ideſt, ὀνομαζόμενος. ἀκούω κακῶς, id eſt, malè audio, meam dignitatẽ malè tueor. ἀκούω κακῶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, conuitiis ab inimico afficior, mihi inimicus conuiciatur, malè audio ab inimico, ὑβρίζομαι. Plutarch. in Pericle, ἀκούειν κακῶς ὑπό τινος, &c. Iſocrat. in Buſiride, δεινότερον ἐνόμιζον εἶναι τὸ κακῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἀκούειν, ἢ κακῶς ὑπὸ τῆς πατρίδος ἀποθανεῖν. Lucian. κακῶς ἀκούεις ἐν τοῖς παρρησιάδου λόγοις, malè audis in ſermonibus Parrhiſiadæ. Thucydid. lib. 3, ἀκούω ἄμεινον, pro ἐπαινοῦμαι, accipit, inquiens, ἐν ὀνόματι τινὸς λόγου ἄμεινον ἤκουον, cuiuſdam rationis ſpecie commendabantur, ἀκούσομαί σου, te audiam. Lucian. in Anacharſide, κατὰ ῥῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου. ἀκούω περὶ τούτου. Hermogen. de ſtatibus, περὶ μὲν τῆς μοιχείας ἀκήκοα πλέον οὐδέν, μοιχεύειν δὲ τὴς γυναικὸς πρὸς τὸν μονομάχον ἀκούω σε ὄντα, audio te eſſe. Demoſth. pro corona, ὡς αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ ὄντα, cum apud Elatiã eſſe nõ audiremus: ſic Iſocrates in Panegyrico, ἀκούω σαυτόν σου. Demoſthen. ἤκουσαν τῆς παρόδου τοῦ πολεμίου στρατεύματος. Cum datiuo Plato in epiſtol. 7, ὡς ἀνάξιον ἀκούσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, res nõ eſt indigna quæ à iuuene audiatur & à ſene. ἀκούω νήχεσθαι, audio natare. Muſæus, Ναχόμενόν τε λέανδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω, Λύχνον ἀπαγγέλλοντα διακτορίην ἀφροδίτης. Iſocrat. ἐν τῷ πρὸς φίλιππον, οἶμαί σοι συμφέρειν ἀκοῦσαι περὶ αὐτῶν. ἀκούεσθαι etiam pro accipi ſeu aſſumi. Gaza lib. 4, Grammat. τοῦτο δὲ καὶ ἀποτελεστικὸν ἔχει ἀκούεσθαι. ἀκούω cum participio alterius verbi. Xenoph. lib. 1. Pædiæ, ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπεπραγμένον τὸν κῦρον, audiuit res viro dignas Cyrum gerere. Cum accuſatiuo, Plato in Apologia Socratis, ὑμεῖς δέ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, i. ex me veritatem totam audietis.

Ἀκοῶ, futurum ſecundum τοῦ ἤκοον, ſecundi aoriſti, & ἀκοῦμαι futurum ſecundum medium.

Ἄκρα, ἡ, arx, cacumen montis, vertex, promontorium, ſummum iugum. κατ᾽ ἄκρας εἷλε à ſummo occupauit. Herodot. lib. 6. neutro genere dixit, οἱ μὲν γὰρ αὐτίκα ἐβουλεύοντο ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, ἐς τὰ ἄκρα τῆς ἴδης, id eſt, vertices & cacumina. Bianor Epigrammatarius, ἤριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, ruit à ſummo ſeu à tecto domus vniuerſa. ἄκραν ἔχει κουφότητος, ſummam leuitatem nactum. Dioſcorid. lib. 5, cap. 77. Euripid. οὔτ᾽ ἄκραν ἀκούοντι, ne leuiter quidem audiſtis, i. in ſuperficie & vtcunque. Eſt & vrbis proprium. ἄκρα etiã ſunt extrema, vt inter elementa γῆ καὶ πῦρ. Ariſtot. in 2. περὶ τῆς φύσεως καὶ φθορᾶς.

Ἀκράαντος, ἀτελείωτος, ἀπλήρωτος, i. imperfect⁹. Ilia. β, ἀμμι δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον.

Ἀκράγας, αντος, ὁ ποταμὸς, ἀφ᾽ οὗ ἡ ἀκράγας, αντος, πόλις σικελίας, Agrigentũ, vnde ἀκραγαντῖνος, agrigentinus, ſeu ἀκραγαντῖνος, vt vult Herodianus.

Ἀκραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillis, difficilis, dur⁹. Ety. ἀκραγής.

Ἀκραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flans in ſuperficie, flans per ſumma, ἄκρως πνέων, καθαρός. Odyſ. ξ, ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ, i. proſpero & ſecũdo. Idem Odyſ. β, τοῖσιν ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις ἀθήνη ἀκραῆ ζέφυρον, i. ὁ ἐπιτήδειος ἄκρως πνέοντα πρὸς τὴν χρείαν, ὅτι πλέον, ὅτ᾽ ἔλαττον, ἢ τὸν μὴ καταιγίδα, ἀλλ᾽ ἀκραῆ ζέφυρον, τὸν εὐκραῆ, hæc interpres. Heſiod. ἐν ἔργοις, αἴτιον ἀκραέος ἀνέμου βορέαο ἀέντος. vbi interpres, ἀκραέος ἀντὶ τοῦ καθαροῦ καὶ αἰθρίου, ἢ τοῦ ἠρέμα πνέοντος

Ἄκραι, αἱ, iuga.

Ἀκραῖος. Euripid. ἀκραίας θεοὶ ἥρας, quæ arcibus præeſt. ἀκραία ἀφροδίτη, quæ eſt in Acropoli, Pauſan.

Ἀκραίπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſentiens crapulã, arcens crapulã, alienus à crapula ſeu liber, ſeu liberat⁹. ἀκραίπαλος κρόκος, crocum arcens crapulas, apud Dioſcorid. lib. 1

Ἀκραιφνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus, ſyncer⁹, καθαρὸς, ἀληθὴς, ἀκεραιὸς, ἀβλαβὴς, integer, διαυγὴς, ἀκραιφνέστατος, clarus, alacer, frequẽs etiã cuidam. Greg. Nazanz. de Baptiſmo, λαβώμεθα τοῦ πρώτου καὶ ἀκραιφνεστάτου φωτὸς, &c. i. capiamus de primo ac lucidiſſimo lumine. ἀκραιφνὲς πνεῖν, in Epigram. Dioſc. l. 5, διακαθαίρεσθαι τὴν ἀκαθαρσίαν ἐν πρώτοις ὕδασιν, ὕδωρ δὲ ἐγχέειν ἀκραιφνέστατον αὐτῷ, aquã puriſſimam. Pro alacri accepit Theod. Gaza in Græca ſua traduct. Caton. Maio. ἀκραιφνεῖ καὶ ἀκμαίᾳ ψυχῇ πορεύεσθαι, alacri & erecto animo proficiſci.

Ἀκραντὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, grauis.

Ἄκραντος, καὶ Ἀκράαντος, ἀτελείωτος, infect⁹, ἀπέρατος, imperfectus, irritus, ἐκ τοῦ κραίνω τὸ τελειῶ.

Ἀκραξόνιον, ſũma pars axis, interpr. Apol. Rhod. in Epi.

Ἀκρασία, ας, ἡ, incõtinentia propriè, de qua multa Ariſtot. l. 7. Moral. ad Nicom. c. 1, & deinceps. Nonnunquã etiam verti poteſt, intẽperantia, vitæ lux⁹, petulantia, diſcordia, libidinis intẽperantia, apud Plutarc. in Lycur. Ibidem etiã legitur, ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία, i. loquẽdi intẽperantia ſeu indulgentia, & apud Theophr. li. 3. c. 2. de cau. plãt. ἀκρασία τοῦ ἀέρος, cæli intẽperies. Greg. Nazan. εἰς τὰ γενέθλια, μὴ δι᾽ ὕβριν ἀκρασίᾳ τινὸς σπουδάζωμεν (ἀκρασία γὰρ ἐμοὶ πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν) καὶ ταῦτα πεινώντων ἑτέρων καὶ ἐνδεομένων, &c. Ariſtot. l. 1. Rhet. de his agens qui faciunt aliis iniuriã, καὶ οἷς ἂν, inquit, ᾖ τὸ μὲν χρῆμα ἢ τὸ ἡδὺ, τὸ δὲ ὑστερίζειν ἢ τὸ κέρδος, ὁ δὲ ζημία ὑστέρα, οἱ δὲ ἀκρατεῖς τοιοῦτοι. ἔστι δὲ ἀκρασία περὶ πάντα ὅσων ὀρέγονται), hæc ille. vide Græcum περὶ ἀκρασίας.

Ἀκρασία, ας, ἡ, incõtinentia, ἀκρατεία: vide in dictione Ἀκολασία. Sũt enim quibus ἀκρασία exponatur intẽperãtia petulãtia. ἀκρασία τῶν προσφερομένων, morbus eſt ſtomachi, i. incontinentia eorum quæ eo demittuntur.

Ἀκράτευμα, ατος, τὸ, intemperantia.

Ἀκρατεύομαι, ago incontinenter. Hoc verbo non vti Atticos Phrinitus adnotat, in verbo ἐγκρατεύομαι.

Ἀκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, incontinens, petulãs, impotens, imbecillis, impotens, impos, intemperãs. vide in dictione Ἀκόλαστος, & apud Gel. li. 19. c. 2. Sunt qui cõfuſè accipiant ἀκόλαστον & ἀκρατῆ: alii diuerſos eſſe aiũt, vt docet Ariſtot. l. 7. Moral. Nicomachic. c. 1, & deinceps. Dicitur etiã ἀκρατὴς θυμοῦ, ἀκρατὴς τιμῆς, ἀκρατὴς κέρδους, eodem authore ibidẽ, i. incõtinens ſeu impotens furoris, honoris, lucri, i. qui ab iis temperare nequit. Sic ἀκρατὴς ὀργῆς, qui eſt impotenti ira, qui iram continere ſeu cohibere non poteſt, irę impos ſeu impotens. Lucian. in dial. Neptuni & Nereidũ, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, i. cornua arietis tenere nõ valebat. Xeno. l. 5, Pæd. τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν οἶμαι τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατῆ ἐστι, &c. i. improbi homũculi cupiditatibus ſuperiores eſſe nequeũt. Idẽ dicit ἀκρατὴς ἀφροδισίων, libidinoſus, veneris auid⁹, impudic⁹. ἀκρατὲς στόμα, os quod cohiberi nõ poteſt, Ariſtop. ἀκρατὴς etiã dicitur merac⁹, ſeu immodicè dilut⁹. Ariſt. in Prob. ſect. 3, οἱ ἀκρατέστερον πίνοντες ἢ ὅλως ἄκρατον μᾶλλον κραιπαλῶσι, qui dilutiuſculũ bibunt quàm qui merũ ex toto, magis crapulã ſentiunt. Idẽ ibidẽ, οἶνος κεκραμένος μὲν, ἀκρατέστερος δὲ, i. vinũ dilutũ quidem, ſed tamen meracius. ἀκρατὴς οἶνος, dicitur vinum dilutũ quidem, ſed modicè, & quod partem corpulentiæ meri viriũmq; retineat. vt docetur ibidem. τὸ ἀκρατὲς, i. incontinentia, intemperantia, impotentia.

Ἀκρατίζω, μ. ίσω, iento, cibũ matutino tẽpore ſumo, merũ bibo, ἄκρατον πίνω, Ariſtoph. in Plut. ῥάγας δ᾽ ἀκρατιεῖσθε, i. ientaculũ facietis, ἢ ἀκρατὶ πρὸς ξένον: nam hircus poſt coitum verenda ſua lingere ſolet, vt ſit λείξετε τὰ ἄκρα τοῦ αἰδοίου, vide Ariſtoph. interpretem.

Ἀκράτισμα, ατος, τὸ, ientaculũ, i. τὸ πρωϊνὸν ἔδεσμα. Ariſtot. l. 6. de nat. anim. c. 8, Palũbium fœmina incubat à pomeridiano incipiens totáq; nocte, & vſq; ad tẽpus ientaculi perſeuerans, i. ἀκρατίσματος, hoc eſt, vſque ad tempus matutinum. Vide Suidam in verbo δεῖπνος.

Ἀκρατισμὸς, ου ὁ, ientaculum. Plutarc. in Sympoſ, à meracius potandi cõſuetudine nomen hoc inflecti cõiectat

quoniam panis bucellam mero tingerent, Cæl.lib.14.capite 57. Vide Commentatorem Theocriti.

Ἀκράπτος, ὁ, apud Theocrit.edyl.1. inanis & ſine ientaculo exponitur.

Ἀκρατοκώθωνες, vide Ἀκροκώθωνες.

Ἀκρατοποσία, vini intemperantia, meraca vini potio, meraci vini potus, apud Dioſcorid. lib.6, * ἀκρατοποσίας ἀγῶνα Alexander edidit in India, certamen temulentiæ. Plutarc.in Alexandro.

Ἀκρατοποτέω, μ. ήσω, merum bibo, vinum haurio, mero ſum deditus, apud Ariſtot.in Problem.

Ἀκρατοπότης, mero deditus, ὁ μέθυσος, vinolentus, meri intemperans: Thracum & Scytharum epith.

Ἄκρατος, ὁ καὶ ἡ, purus, ſimplex, ab omni commixtione ſecretus, merus, immoderatus, ſummus, abſolutus. Plutarch.in Numa, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀπάθεια, i. fortis & vehemens æquanimitas. Idem ibidem, βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς, &c. i. coloris vehementis & acris. Thucyd.l.2, ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν, καὶ ἑλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης, καὶ διαῤῥοίας ἅμα ἀκράτου ἐπιπιπτούσης, οἱ πολλοὶ ὕστερον διὰ τὴν ἀσθένειαν διεφθείροντο, i. aſſiduo profluuio incidēte, &c. ἄκρατος ἐκκριθεὶς ὁ νοῦς, &c. id eſt, omni corporis admixtione liberatus animus. τὸ ἄκρατον intemperantia, merum, vinum purum ſeu meracum, intemperatum vinum, meri cōpotatio. Dicitur etiam genere maſculino ἄκρατος pro mero. Plutarch.in Lycurgo, πολὺν ἄκρατον πίνειν, i. meri multum bibere. Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης, ἄκρατον ὀρέξαι πολὺν, i. multum vini porrigere. Lucian.in piſcatore, ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτεχνῶς καὶ ἀπονενοημένως φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες, id eſt, vinum non ferentes. Dicitur etiam ἄκρατος οἶνος, id eſt, vinum merum, apud Ariſtot. & οἶνος ἄκρατος, Herodot.lib.1, πρὸς δὲ καὶ κρατῆρας ἀφειδέως οἴνου ἀκρήτου, &c. Dicitur & ἄκρατον ὕδωρ. Antipater in Epigram. ὕδατος ἀκρήτου κακορρηθέντα γε παρέσχε, &c. ἄκρατος ὀλιγαρχία, effrenis ſtatus paucorum, Ariſtot.lib.2.polit. ἄκρατον ψεῦδος, merum mendacium, τὸ τῷ ὄντι ψεῦδος, Plato de Repub. ἄκρατος autem ſecundam producit, Theocrit.edyl.14, ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, i. iam verò procedente tempore viſum eſt infundere vinum.

Ἀκρατοφόρον, ου, τὸ, vrceus, ſeu vrceolus, quaſi merum ferens. ἀκρατοφόρου Διονύσου, ſacellum fuiſſe apud Phigalenſes in Arcadia, Pauſan. tradit, Cæl.lib.15.cap.6.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ, impotēs, ἀκρατής.

Ἀκρατῶς, impotenter, intemperanter, incontinenter. Ἀκράτως autem, i. admodum, immodicè, vehementer. Lucian.in dialog. Doridis & Galateæ, καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως λευκὴ, ὅμως ἐραστὴν γοῦν τοῦτον ἔχω, &c. i. immodicè cādida.

Ἀκρατωσύνη, laſciuia, intemperantia: vnde in Galeomyomachia, λάβωμεν αἰτίαν τὴν ἀκρατωσύνης.

Ἀκραχόλος, οος, ὁ καὶ ἡ, indiuiſus in cacumine.

Ἀκραχολία, ἡ πρόχειρος ὀργὴ, ira repētina & leui de cauſa.

Ἀκράχολος, propenſus ad iracundiam, ὁ εἰς ὀργὴν πρόχειρος, Ariſtoph.

Ἀκρεμονικὸς, in ramos diffuſus. ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις, ramorum prouentus.

Ἀκρέμων, ονος, ὁ, ramus, brachium pro ramo, germen, virgultum ab Hieronymo in cap.13. Eſaiæ. Propriè autem ſic dicitur grandis ramus, vt etiam exponitur à Gaza. Nam primus ramus κλάδος appellatur. ἀκρέμων etiam redditur ſtipes ab eodem Gaza lib 5. Theophraſti cap.1. de cauſis plantar. Dioſcorid. accipit pro ramo fœniculi lib.3, χυλίζεται δὲ καὶ τὸ σπέρμα πρὸς τὰ αὐτὰ χλωρὸν, ἔτι σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι καὶ ἡ ῥίζα, &c. Huius dictionis ἀκρέμων meminit Bud.in Pandectas.

Ἀκρέσπερον, i. ἄκρας ἑσπέρας, ſicut ἄκρας νυκτὸς, pro ἐπὶ τῷ πρώτῳ ὕπνῳ.

Ἄκρη, ſummitas, pro ἄκρα: dicitur etiam Ἀκρία pro eodē. ἀκρίας ἀκροτάτας, ſumma cacumina dicit Apol.Rho.

Ἄκρηβος, ου ὁ, iuuenis, impuber, ὁ νέος. Dicitur & ἀκρήβης, παρὰ τὸ ἄκρα, καὶ ἥβη.

Ἀκρήδεμνος, ου, ὁ, ſine affectu amoris, ἄστοργος.

Ἀκρήμων, idem quòd ἀκρέμων.

Ἀκρήπαλα Dioſcorid. nominare videtur, quæ ebrietatem prohibent, ſicut ἄδιψα, quæ ſitim.

Ἀκρής, έος, ὁ καὶ ἡ, mutus factus ob timorem.

Ἀκρασίη, pro ἀκρασία, Ionicè.

Ἀκρασιὴς, ου, ὁ, famulus.

Ἀκρητὸς, Ionicè pro ἄκρατος, apud Homer.Odyſ. vnde ἄκρητον ὕδωρ, mera aqua apud Nonnum. Item in Epigrammat. vide in ἄκρατος. Item ἄκρητος σοφία, ibidem, eximia ars, id eſt, nihil adulterata. ἄκρητοι σπονδαὶ, ἀτέλεστοι, ἀπαρήγοροι, αἷς δ' ἀκρήτου οἴνου γεγόνασιν θυσίαι, apud Homer. Iliad.β, i. mero adhibito celebratæ. ἄκρητον καῦμα, in Epigrammat. immoderatus æſtus. ἄκρητος οἶνος, vinum merum apud Herodot. Item ἄκρητον νέκταρ, in Epigram. merum nectar. vnde ἀκρητοπότης, meri intemperans, & ἀκρητοποσίη, potandi intemperantia apud eundem. Sunt quibus ἄκρητος etiam imperfectus exponatur.

Ἀκριβάζω, probo, diligenter indago. ἠκριβάσθη προφήτης, probatus eſt propheta, cap.46. Eccleſiaſtici.

Ἀκριβασμὸς, ὁ, accuratio, exquiſita examinatio & perpēſio, vnde c.8. Prouer.Salom. ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ, vbi Latinè, Quādo circundabat mari terminum ſuum. Et cap.5. Iudicum Biblic. μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας, vbi pro eodem mox ſequitur, μεγάλοι ἐξιχνιασμοὶ καρδίας.

Ἀκριβαστὴς, diligens explorator, inquiſitor, Bud.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, diligentia, ſedulitas, ſolertia, exacta diſcuſſio, cult^9 exquiſitus, accuratio, ſyncera expreſſio, ratio, integritas. Thucyd.lib.7, ἀκρίβεια τοῦ ναυτικοῦ, id eſt, rei nauticæ diſciplina. Iſoc. ad Philippum, ταῦθ' ὅπως γέγραπται τοῖς καιροῖς καὶ ταῖς ἀκριβείαις, παρ' ὑμῶν τῶν ἀκουόντων πυνθάνεσθαι δίκαιόν ἐστι, i. hæc quàm tempeſtiuè, quámque exactè ſcripta ſint, à vobis qui auditis, edoceri æquum eſt. δι' ἀκριβείας εἰπεῖν, Ariſtot. i. exquiſitè dicere. κολαστέον πρὸς ἀκρίβειαν τὰ τοῦ γήρως κακίας, inquit Gaza vertēs illud de ſenectute Ciceron. ſenectutis vitia diligenter corrigenda ſunt. ἡ ἀκρίβεια, rigor iuris.

Ἀκριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, curioſus, exquiſitus, exactus, ſyncerus, merus, abſolutus, elegans, expreſſus, ſedulus, certus, exploratus, conſummatus, plenus, iuſtus. Chryſoſtomus περὶ τῆς ἱερωσύνης, τὴν ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν, i. certam & exploratā ſcrutationem. Thucyd.lib.4, ἀκριβὲς πρᾶξαι, &c, i. πιστὸν καὶ πιστὴν, vt Græcus interpres enarrat. Idem lib.3, ἡμᾶς δεῖ τοὺς ἐξαμαρτανόντων ἀκριβεῖς βλάπτειν, i. exactè debemus de nocentibus ſumere ſupplicium. ἀκριβὴς λόγος, exquiſita & accurata ratio, Ariſtot. item apud Demoſth. ἀκριβέστατος. ἀκριβὲς τὴν ἐργασίαν, excultiſſimus, accuratiſſimus. Lucian. ἀκριβὴς μνήμη, tenax memoria. Apud Demoſt de coron. ἀκριβεῖ στάθμῃ, ad amuſſim & exactè. τὸ ἀκριβὲς, i. res exacta, exquiſita ratio, diligentia, exquiſita animaduerſio. Lucian.in Anacharſide, τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, &c. i. de his accurata conſideratio. πρὸς τὸ ἀκριβὲς, i. ad plenū. ἀκριβὲς ἔργον, i. op^9 quod exquiſitius adminiſtratur. Thucyd.lib.6, ἀκριβὲς εἰπεῖν dixit, pro ἀληθῶς, vt interpretatur Græcus Interpres. Valla ingenuè exponit, ἀκριβέστατα, diligentiſſimè, ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν, i. ad viuam formam abſolutiſſimo arficio expreſſis viris. * ἀκριβὴς ποιητής. Gal.ad Glauco. i. iuſta, ὁ μὴ νόθος καὶ ὁ γνήσιος.

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, ἀκριβοδίκαιον, ius exactum, ſummum ius, quod ſtrictū Iuriſconſulti dicunt, ἔσχατον τῆς δίκης. Ariſtot. ἀκριβοδίκαιον vocat, quaſi ius exacti^9 duriúſq;: & qui illud æquitati præferunt, ἀκριβοδίκαιοι ab eodem dicūtur, quaſi præduri interpretes iuris, quaſiq; deteriores iuris ſtudioſi, vſurpatoréſque, Bud. Annot.

Ἀκριβοδίκαιος, prædurus iuris interpres, ὁ μὴ ἐπιεικὴς, Ariſtot.l.5. Ethic.ad Nicom. c,10. Bud.in Annot.in Pād. τὸ ἀκριβοδίκαιον, ſtrictū ius exponit, i. ius exacti^9 duriúſq;: nam qui illud æquitati præferunt, ἀκριβοδίκαιοι ab eodē

Ariſto.

Ariſtot. dicuntur, quaſi præduri interpretes iuris.

Ἀκριβολογοῦμαι, οῦμαι, καὶ ἀκριβολογέομαι, exactè dico, exquiſita ratione definio * perſequor, accuratè exprimo, diligenter perſcrutor, arctius inquiro, accuratè loquor ſeu diſcepto, cum accuſatiuo. Demoſthen. in AEſchinem, καὶ ταῦτα μὲν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Plato 1. de Repub. κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογῇ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι δημιουργός, quoniam accuratè rem perpendis. Budæus in epiſt. quadam ad Eraſ. paſſiuè dixit, φιλαιτίως ἐμμελετηθέντων καὶ δὴ καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἀκριβολογηθέντων, i. accuratius quã par ſit tractatorũ & expreſſorũ. Demoſt. pro Cteſih. ἀλλ᾽ εἰ νῦν δὴ τοῖς παρεληλυθόσιν ἐγκαλεῖς, τί αὖ οὐκ οἶδα εἴ ποτε ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου ἀπῆλθον αἱ πόλεις καὶ προσέθεντο Φιλίππῳ, i. arctius me & quod dicitur, ad rigorem de rebus diſceptante.

Ἀκριβολόγος, qui accuratè exprimit. Et Ἀκριβολογία, exacta determinatio, accurata ratio. ἀκριβολογίας ἐπεπραγματεύθησαν, i. accuratè tractarunt. Ariſtotel. libr. 1. Rhet. ad Theodect. ἀλλ᾽ οὐδὲν ἡ ἀκριβολογία χρήσιμος ἡ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν, * in vitio ponitur ab Ariſtot. 4, Ethic. pro nimis exacta expenſæ & ſumptuum ratione.

Ἀκριβόω, ῶ, μ. ώσω, diligenter perquiro, diligenter tracto; ſyncerè exprimo, abſolutè digero, omnibus numeris exquiro, accuratè exprimo, accuratè fabrefacio, exactè cognoſco, cognitum habeo, perſequor, diligenter diſco, probè calleo, exploro. Iſocrat. in Panathenaico, καταστάσιν μὲν φασιν αὐτοὺς εἰ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες, i. qui res eorum & conſilia explorant ſeu explorata habẽt. Ariſtot. lib. de generatione animal. 5. cap. 1. ἀκριβοῖ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, id eſt, exquiſitè differẽtias colorum percipio. Lucianus in piſcatore, τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, id eſt, accuratiſsimè exquirunt ſeu explorant. vnde ἀκριβολογούμενοι, apud Ariſtophan. Hoc verbũ ἀκριβοῦν ſignificat accuratè exactáque cura quippiam agere, vbi quis omnibus neruis incũbit. Dioſcor. li. 2, ἀκριβοῖ τὰς αἰσθήσεις, ſenſus exacuit, aciem ſenſuum excitat, exquiſitiores ſẽſus præſtat. ἀκριβοῦν, tenere, callere. Xenoph. li. 1. Pæd. ὁ διδάσκαλός μοι ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην καὶ ἄλλους καθίστη δικάζειν. ἀκριβοῦν πλέον τὴν τέχνην, p, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι, ἀκριβῶς μελετάω. ἠκρίβωσεν παρ᾽ αὐτῶν, diligenter didicit ab illis: aut (vt Valla interpretatur) exquiſiuit, vel rimatus eſt, vel perſcrutatus eſt, Matth. 2. Item, pro diligenter ſcrutor, vel indago. Iſocr. καταστάσιν μὲν αὐτοὺς τὰ περὶ ἐκείνων ἀκριβοῦντες. Liban. hoc ἐξακριβάζειν dixit. ἀκριβοῦν τὰς τάξεις, Xenoph. lib. 2. Pædiæ, ordines diligenter exquirere, ſeu exactè conſtituere: ſic Philelphus, puto tamen probè cognoſcere ſignificare.

Ἀκριβῶς, abſolutè, accuratè, diligẽter, exacta diligentia, planè, expreſſè, exploratè, affabrè, circũſpectè, vigilanter, attentè, acutè, ſumma cura ſeu exacta, dedita opera, prorſus, compertè, pro comperto. ἀκριβῶς γινώσκω, certò ſcio. ἀκριβῶς οἶδα, compertò certóque ſcio, probè ſcio, optimè ſeu compertè noui. ἀκριβῶς λευκὴ χρόα, perpetuus candor. Lucian. ἴδοι σπανίως οὐδὲν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς. Thucydid. lib. 1, οὐκ ἀκριβῶς χρόνοις ἐπεμνήσθη, i. non digeſtis ſanè temporibus meminit. πάνυ ἀκριβῶς, ſummo ſtudio. Thucydid. lib. 1, ἀκριβῶς παρέχοντες, &c. i. ἀπήτουν αἰτιωμένοι. ἀκριβῶς τι πάνυ διαιτᾶν καὶ λεπτῶς, Galen. lib. 1. ad Glauc. exactum & tenuem victum inſtituere. ἀκριβῶς θερμὸς καὶ ξηρός, planè calidus, &c. Galenus ibidem, planè calidus, omnino, πάνυ, σφόδρα, vt ibidem dicitur pro eodem libr. 1. ad Glauc. ἀκριβῶς μέλαν, Lucian. i. vehementer nigrum.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, locuſta paruula.

Ἀκριδοθήκη, ας, ἡ, capſula ad venandas locuſtas, Theocrit. edyll. 1.

Ἄκριες, αἱ, λόφοι, τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, αἱ ἀκρώρειαι, montium iuga & cacumina, vertices.

Ἀκρίζω, μ. ίσω, altum pulſo digitis pedũ incedo, extrema mutilo, loca alta conſcendo.

Ἀκρίνος, ου, ὁ, angulus.

Ἀκρίνος, ου, ὁ, καθαρὸς, ἁγνός.

Ἄκρις, ἄκριος, ἡ, Acris ciuitas quædam. * Eſt etiam ἄκρις ἄκριος, ἡ ἀκρώρεια τῶν ὀρῶν, vertex montium, Odyſ.

Ἀκρὶς, ίδος, ἡ, locuſta. Erat autem Iudæis in eſu, vt legitur cap. 11. Leuitici. Ἀκρίδες, i. locuſtæ, fuerunt Ioannis Baptiſtæ cibus, vt habetur cap. 3. Euangelii Matthæi: non pro frutice aut ſurculo accipitur delicato, ſed pro animali. Nam conſtat nõ ſolùm Parthos, ſed & alias nationes atque adeò ipſos Iudæos locuſtarum eſu victitaſſe, quod ipſum Euangeliſta retulit in laudem Ioannis, quòd vili parabilíque cibo vixerit: vide apud interpretem Pomponii Melæ,

Ἀκρισία, ας, ἡ, nullum iudicium, nõ habitus delectus, & vt ita dicam, iniudicatio. ἀδιακρισία, contraria eſt κρίσει, i. diſcretioni rerum & iudicio delectuíque. Lucian. de Timone è ſummis diuitiis ad extremam inopiam redacto, ἀκρισία δὲ περὶ τοὺς φίλους καὶ εὐήθεια ἐπέστρεψεν αὐτόν, i. nullus in ſuſcipiendis amicis delectus, ac facilitas confecerunt illum. Dicitur & Ἀκρισίη Ionicè pro eodem in Epigram. i. iudicii temeritas.

Ἀκριτὶ, ſine iudicio.

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, in verbis indiſcretus, varius ac mendax, futilis, proferẽs verba citra delectum, ἀπέραντος λόγος. παρὰ τὸ κρίνω, καὶ μῦθος, καὶ α στερητικόν. Homer. Iliad. β, Θερσῖτ᾽ ἀκριτόμυθε. * Significat etiam ſeditioſum & turbulentum, qui clamator eſſe ſolet.

Ἄκριτος, ὁ καὶ ἡ, indiſcretus, non iudicatus, indemnatus, indiſcuſſus, iniuſtus, enormis, inſanus, temerarius, iudicatus indicta cauſa, inſeparatus, i. ἀχώριστος, ἀδιάκριτος, incognitus, vaniloquus, futilis, immenſus, decumanus. πολὺ τὸ ἄκριτον ἐνταῦθα, i. nullo fit delectu. ἄκριτα μαρνάμενος, i. temerè pugnans. Thucy. li. 4, ἕως δὲ ὄντων ἀκρίτων καὶ ὑμῖν μὲν δόξης καὶ ἡμετέρας φιλίας προσγιγνομένης, ἡμῖν δὲ πρὸ αἰσχροῦ τινος ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, διαλλαγῶμεν, i. dum adhuc anceps eſt euentus. ὄχλος δὲ ἄκριτον πλῆθος, i. multitudo quæ nullo delectu confluxit nullóque diſcrimine. ἀκρίτους αὐτοὺς ἐκδίδωσιν, id eſt, eos ad ſupplicium cauſa incognita dedit. AEſchin. contra Cteſiphont. πλείους ἢ χιλίους καὶ πεντακοσίους τῶν πολιτῶν ἀκρίτους ἀπέκτειναν, πρὶν τὰς αἰτίας ἀκοῦσαι ἐφ᾽ αἷς ἔμελλον ἀποθνήσκειν. Iſocrat. in Panegyric. αὐτοὶ πλείους ἐν τρισὶ μησὶν ἀκρίτους ἀπέκτειναν, &c. Plutarch. in Publicola, ἄκριτος καὶ παρ᾽ ἀλλήλοις ἦν φόνος ὑπὸ πλήθους, i. præ multitudine confuſa & permixta erat ſtrages, de cadaueribus vtriuſque exercitus permixtis. Demoſthenes περὶ στεφάνου, ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ περὶ τούτους καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἔρις καὶ ταραχή, i. immenſa contẽtio. ἄκριτοι μάχαι, ancipitia prælia. Homer. Iliad. β, ὦ γέρον, αἰεί τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, i. ἀδιάκριτοι, πολλοί. Heſiod. ἄκριτον εἶχον ἄεθλον, anceps habebãt certamen,

Ἀκριτόφυλλος, ου, ὁ, cuius folia non facilè diſcerni poſſũt habens multa folia ſeu frondes, vmbroſus. Homer. Ilia. β, ὄρος ἀκριτόφυλλον, i. πολύφυλλον, συσκιάζον.

Ἀκρίτως, ſine diſcrimine, citra iudicium, indicta cauſa, temerariè. ἀδιακρίτως, indiſcuſſè, dubiè. ἀκρίτως κτείνει, indicta cauſa interimit, i. indemnatos.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ, auditio, auditus. Plutarch. in Galba, ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ Κανὸς αὐλητὴς εὐδοκιμούμενον, i. Canus tibicen gratis auribus audiebatur. Interdum ἀκρόαμα accipitur pro narratione & recitatione. Cicero pro Archia, Themiſtoclem illum ſummum Athenis virum dixiſſe aiunt, quum ex eo quæreretur, quod acroama, aut cuius vocem libentiſſimè audiret, Eius à quo ſua virtus optimè prædicaretur. Bud. in epiſt. quadam ad Eraſmum, Quòd aulicum me factum cauillaris, & literarum vicẽ doles, quaſi eam cauſam receptam deſeruerim aut prodiderim, ob ídque magno patrocinio literæ bonæ deſtitutæ ſint, materiam mihi præbebit tecum iocandi: Græcè tamen ſcribam, vt liberius & ſimplicius acroama præbeam expeditionis aulicæ, quæ mihi hoc anno obtigit, &c. Idem in ſequenti mox ad eundem Eraſmum epiſt.

acroama fabulã exponit, inquiés, De aulica expeditione mea, non eſt quod fabulam mox à me expectes. AEſchines in Cteſiphon. εἰ Δημοσθένης ἀναβὰς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἔργων ὧν πεπόνθαμεν τὸ ἀκρόαμα γίνεται. Acroamata etiam dicuntur homines ipſi acroamata recitantes aut memoriter dicentes ſuper cœnam & prandium. Cic. in Verrem, Hic quaſi feſtiuum acroama, ne ſine corollario diſcederet, ibidé conuiuis ſpectantibus emblemata auellenda curauit. ſic etiam Budæus in epiſtolis vſus eſt. * Ἀκρόαμα Macrob. accipere videtur pro cantu. Delectatus (inquit) Cæſar inter cœnam ſymphoniacis, eos frumento tantum donauit, quũ in alia acroamata fuiſſet nummis liberalis.

Ἀκροαματικὸς, auſcultatorius. ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι, diſciplinæ ſpeculatiuæ, ſic Guarinus. ἀκροαματικὰ, Acroamatica vocantur Ariſtotelis commentationes, in quibus philoſophia remotior ſubtiliorque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes, diſceptationéſve dialecticas pertinebant. Gellius l. 20. ca. 4. & Bud. in cõmentario epiſtolarum. Vide Αὐτοσχέδιον. * ἀκροαματικὰ etiam dicebantur authore Beſſarione, quæ inter homines eiuſdem ſectæ aut hæreſeos arcana habebantur, nec foras efferebantur.

Ἀκροάομαι, μ. άσομαι, audio, ἀκούω, audire ſoleo, auſculto, * perſuadeor, ſum dicto audiens, ὑπακούω, cum genitiuo, vt ἀκροῶμαι τοῦ διδασκάλου. Budæus in epiſt, quadam ad Longolium, τῇ τῶν αὐτῷ διδαξάντων ῥᾳδιουργίᾳ πεπεισθεὶς, ὥσπερ σὺ εὐνημέραι ἀκροώμενός τε καὶ κατὰ γνώμην αὐτοῖς ἐντυχὼν, τί οὐκ ἂν κατορθώσειας, id eſt, audiens & te in diſciplinam dans ſeu auditor. Iſocrat. in Plataico, δεόμεθα οὖν ὑμῶν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μετ᾽ εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων, id eſt, auſcultare quæ dicuntur, Demoſthen. item pro audio in oratione contra AEſchinem, ἐστὶ δὲ ταυτὶ πάντα μοι τὰ πολλὰ πρὸς ὑμᾶς, ἄνδρες δικασταὶ, καὶ τοὺς περιεστηκότας ἔξωθεν καὶ ἀκροωμένους. Thucydid. lib. 3, οἱ δὲ ἐπειδὴ ἔλαβον ὅπλα, οὔτε ἠκροῶντο ἔτι τῶν ἀρχόντων, id eſt, hi poſteaquam arma ſumpſerunt, magiſtratibus non obtemperarunt. Ariſtides in Panathenaico, οὐ θέμις τὸν πρὸ τῶν προγόνων ὀπτικῶν τῶν Ἑλλήνων βασιλέως ἀκροᾶσθαι συγχωρῆσαι, id eſt, regi parere. Plutarch. in Lycurgo, ἀκροῶμαι τοῦ προστάττοντος, id eſt, imperanti obedio. Plato in Apologia, ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι, me diſſerentem audient adoleſcentes. Cum accuſatiuo Lucianus in dialogo Neptuni & Delphinum, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα, audiebã enim omnia. AEſchines in Cteſiphont. ὥσπερ ἱστορίαν ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Vrbanus Grãmaticus adnotat ἀκροάω in futuro ἀκροάσω, actiuè dici. vnde Ἀκροατέον, Ariſtopha. ἀκροατέον ὑμῖν τῶν κρειττόνων, vos cedere oportet potentioribus. * Inter ἀκοῦσαι & ἀκροάσασθαι, hoc intereſſe volunt, quod in hoc ſtudii, in illo ſenſus tantũ ſignificatio inſit.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, auditus, auſcultatio, recitatio, narratio, audientia, diſciplina, quæ auribus hauritur. ἀκρόασις propriè eſt diſcipulorum. Pro narratione Lucianus ἐν τῷ πρὸς εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις: ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. Idem in Prometheo, τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὲ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἶχεν εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικήν, i. ad audiendam diſceptationem otium cõſumere. Illud Ciceronis in Catone Maiore, Facit perſæpe ipſa ſibi audientiã diſerti ſenis compta oratio & mitis, Gaza ita reddit, ὡς τὰ πολλὰ αὐτὸς ἀκρόασιν ἑαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ τοῦ εὐφραδοῦς γέροντος πρᾶός τε καὶ εὐσυνθετος λόγος. πρὸς τὴν ἀκρόασιν, i. ad aures demulcendas. ποιεῖσθαι ἀκρόασιν, audire. Iſocr. de pace, ὁρῶ ὑμᾶς τῶν λεγόντων τὴν ἀκρόασιν ποιουμένους, i. video vos audire orantes. AEſchin. aduerſus Cteſiphont. ἐκείνους τὴν ὑπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν. Idem ibidem, τὴν ἀκρόασιν τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποίουν ὥσπερ νῦν, &c. Epitectus, εἰς ἀκροάσεις πολλῶν μὴ ἴθι, μηδὲ ῥᾳδίως πάριθι· παριὼν δὲ, τὸ σεμνὸν καὶ εὐσταθὲς καὶ ἅμα ἀνεπαχθὲς φύλασσε, i. ad recitationes ne accede * ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ auſculatio ſeu recitatio ſeſe oſtentans. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι recitare, Bud.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, ſuggeſtus, pulpitum, auditorium. Plutarch. περὶ τοῦ ἀκούειν, οἱ δὲ ταῖς φωναῖς τοῖς ἀκροατηρίοις τὴν ἐπιφ... ἄγοντες, & cæt.

Ἀκροατὴς, ου, ὁ, auditor, Xenoph. diſcipulus ἀκουστὴν Menander vocat.

Ἀκροατικὸς, auſcultatorius. Lucian. in encomio Demoſthen. κομίζου τὸν ἀκροατικὸν μισθὸν, &c. accipe auſcultationis mercedem.

Ἀκροβάζω, ſummis pedibus ingredior.

Ἀκροβατέω, μ. ήσω, ſuſpenſim & ſummis pedum digitis eo, ἀκροβάζω ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνω. Antiphilus poeta Epigram. Ἄτρεπτον ὀφρύεις ὄμμασιν ἀκροβάτει. * ἀκροβατεῖν, pro ſuperbè incendere.

Ἀκροβατικὸν, ſcanſorium.

Ἀκροβαφὴς, ſumma parte tinctus, ſumma parte rubens, in Epigrammat.

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine gerens.

Ἀκροβολεῖς, ἀκίδες, cuſpides mucrone feriẽtes, in Epig.

Ἀκροβολίζω & Ἀκροβολίζομαι, μ. ίσομαι, iaculor, ἀκοντίζω, velitor, leui certamine ago, * miſsilibus certo, πόῤῥωθεν βάλλω, certaminis præludia facio, fundis lapidibúſque & ſagittis pugno, ferentariorum vtor dimicatione, Xenoph. Lucian. in Tim. πότερον οὖν ἐπὶ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς, τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, id eſt, deiaculãs. Herodot. lib. 8, ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι, pro altercationibus velitati ſunt. Bud. in epiſt. quadam ad Eraſmum, δυσμένειαν τινα δή που ὑφορώμενοι ἐν ἡμῖν, ταύτῃ τε ἡγούμενοι, ἐξ ὧν ἠκροβολισάμεθα πρότερον μελετητικῶς, id eſt, propterea quod inter nos antea velitati ſumus declamatoriè, Xenoph. li. 1. Pædiæ, μέχρι γὰρ τοξεύματος, &c. ferentariis certare exponit Philelphus: vide locum.

Ἀκροβολισμὸς, οῦ, ὁ, præludiũ pugnæ & initium, leue certamen ſeu prelium, tumultuaria pugna, excurſio, velitatio. Lucian. in Timone, ἡ ἀρετὴ συνεχὲς ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο, i. in morem leuis pugnæ & velitaris, ſeu in moré iaculorum ex alto deuolantium denſiſsimé. Politian. in Herodian. ἀκροβολισμοὺς interpretatur leues pugnas & velitares. Significat etiam iaculorum ex edito loco emiſsionem.

Ἀκροβολιστὴς, οῦ, ὁ, ἀκοντιστὴς, iaculator, veles, ferentarius.

Ἀκροβόλος, ου, ὁ, idem.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ, præputium, ſeu cuticula τῆς πόσθης. vt περιτομὴ circũciſio. Paulus epiſt. ad Rom. ca. 2, ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖς, ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία γέγονεν, hoc eſt, ſi tranſgreſſor legis fueris, circũciſio tua in preputium verſa eſt. Ab Ariſtotele præputium dicitur, ἀκροποσθία.

Ἀκρόβυστος, ὁ καὶ ἡ, præputiatus. vt legitur ca. 5, Ioſue. ἀκρόβυστοι ἦσαν, id eſt, nati erant in præputio.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, lapis ſummãgulus, ſummus lapis angularis. Petrus Apoſt. c. 2, primæ epiſt. ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτὸν, ἔντιμον, ecce pono in Sion lapidem in ſummo ponendum angulo, electum, pretioſum. ἀκρογωνιαῖος λίθος, lapis ſummangularis, lapis ſummus in angulo, qui parietem vtrunque committit & continet, ſolidiſsimus ac maximus. Paulus epiſt. ad Epheſios, c. 2. λίθον ἀγωνιαῖον appellat ſummũ in angulo ædificii lapidé Chriſtũ. dicitur etiã ἀκρόγωνος λίθος, i. ſũmangulus lapis.

Ἀκρόδετος, in ſummo nexus, in Epigram.

Ἀκροδίκαιον τὸ, ſummum ius.

Ἀκρόδρυα τὰ, arborum baccæ, omnes arborei fructus. Ariſtot. lib. 8. de nat. animal. cap. 28, ἀκρόδρυα, καὶ ὀπῶρες, i. nuces & poma. Sic enim Gaza vertit, qui libr. 2. hiſtor. plant. Theophr. ca. 7, ἀκρόδρυα exponit nucum & pomorum genus. & ca. 15. lib. 6. de cauſ. plant. ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων καὶ συκῶν, &c. id eſt, in nucibus & ficubus. Cæterum cap. 7. li. 3, ibidem ἀκρόδρυα arbores, idem Gaza interpretatur. Xenoph. in OEcon. etiam pro arboribus accipit, ἡ καὶ συκῆν ποτε δεῖ φυτεύειν, εἴρηκα δ᾽ ἤρη ὅτι ἐγὼ μάχομαι, καὶ τἆλλα ἀκρόδρυα πάντα. Thomas Morus apud Lucianum glandes reddidit. Caius hoc nomine omnem fructum arborum ſignificari dixit.

ri dixit. Propriè tamen ἀκρόδρυα à Græcis appellantur, quæ in ambitu lignoſum putamen habent, quod genus appellatione nucum apud Latinos continetur. Gaza in Caton. καὶ ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀκροδρύων, quod Cicero dixit, Tanquam in arborum baccis, &c. Bud. Annot. poſt.

Ἀκρόζεστος, ου, ὁ, leuiter feruefactus, non percoctus, * ad differentiam διέφθου, Dioſcor. ἀκρόζεστος κράμβη εὐκοίλιος.

Ἀκροθιώτος, ὁ, perfectus.

Ἀκροθιγῶς, leuiter & modicè attingendo. Budæus in epiſt. quadam ad Ianum Laſcarem, τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἥπται οὐκ ἀκροθιγῶς, id eſt, Græcanicam doctrinam attigit non leuiter: & quod Græci etiam dicunt ἄκρῳ δακτύλῳ, id eſt, ſummo digito. Dioſ. li. 2. capite de cera, κάθιε ἠρέμα εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, demerge placidè in ceram, in ſummum intingens ſeu per ſummum. ἀκροθιγῶς ἅπτειν, per ſummum attingere, ſuſpenſa manu tãgere. ἀκροθιγῶς βλέπειν, ſummam rei cognoſcere & æſtimare, Bud. Com.

Ἀκροθίνια, τὰ, opima ſpolia, ἀπαρχὴ, primitię, ſeu primitię frugũ. Paulus cap. 7 ad Hebræos, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων, &c. cui etiam decimas Abraham dederit ex ſpoliis. Nam ἀκροθίνια dixit Paulus ſpolia ſeu exuuias ab hoſte detractas. vt interpretatur D. Chryſoſtom. cuius interpres ineptè ἀκροθίνια reddit præcipua, ſubdens, præcipua dici exuuias, quanquam & Latinis opima ſpolia dicebantur velut egregia, quæ ducibus eſſent detracta, vt adnotat Eraſmus, qui tamen ἀκροθίνια dicta eſſet cenſet quaſi præcipua, quòd laudatiſſima ſoleant Deo dicari. Thucydid. ſingulariter vſurpauit lib. 1. ἐπὶ τὸν τρίποδά ποτε τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροθίνιον, ἠξίωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγεῖον τόδε, id eſt, quem ex Medorum manubiis primitias conſecrauerunt. Herod. lib. 1 de Crœſo capto, Κῦρος δὲ συννήσας πυρὴν μεγάλην, ἀνεβίβασεν ἐπ' αὐτὴν τὸν Κροῖσόν τε ἐν πέδῃσι δεδεμένον, καὶ δὶς ἑπτὰ Λυδῶν παρ' αὐτὸν παῖδας, ἐν νόῳ ἔχων εἴτε δὴ ἀκροθίνια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὁτεῳδὴ, εἴτε καὶ εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων, &c. id eſt, has primitias conſecrare deorum cuipiam, &c. Idem lib. 8. πρῶτα μέν νυν τοῖσι θεοῖσι ἐξεῖλον ἀκροθίνια, ἄλλα τε καὶ τριήρεας τρεῖς φοινίσσας. Idem paulo pòſt, μετὰ δὲ τοῦτο διεδάσαντο τὴν ληίην καὶ τὰ ἀκροθίνια ἔπεμψαν ἐς Δελφούς. Vnde autem dicta ἀκροθίνια, vide apud Suidam & Etymologicum.

Ἀκροθινιάζειν, ſumma quæque delibare primitias conſecrare, ἀπάρχεσθαι.

Ἀκροθίνιος, ου, ὁ, præcipuus.

Ἀκροθώραξ, ακος, ὁ, & Ἀκροθώραξ, ἀκρομέθυσος, leuiter ebri*, qui leuiter ſe inebriat. Hac dictione vtitur Ariſtot. in Probl. ſect. 3. quæſt. 2. & 26, quidam exponunt, ſummè ebrius, ἀκρατοπότης, ἀκρατοκώθων, ἀκροχάλιξ. Ebrietas enim τὸν θώρακα θερμαίνει, id eſt, pectus calefacit: aut ſic dicti, quaſi pectore tenus vino imbuti. ab ἄκρον & θώραξ, Eraſ. Chil. Cælius li. 13. cap. 39, & Budæus Comment.

Ἀκρόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, cacumine fructificans, in extremo fructum habens.

Ἀκροκέραια, extremitates antemnæ.

Ἀκροκελαινιῶν, in ſumo nigricare, vt amnis turbidus. in Iliad.

Ἀκροκνέφαιος, nocturnus. Heſiod. ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος, id eſt, veſpertinus, in principio noctis, prima nocte, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς, ἤγουν κατὰ τὴν ἑσπέραν, ſic Moſcopulus.

Ἀκροκνεφὲς, τὸ, diluculum, crepuſculum, extremum noctis. * ἀκροκνεφὲς ὄρθρος vt ait Lucian. ἀκροκνέφαιος κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτὸς ἐπιτέλλων, hoc eſt primo crepuſculo.

Ἀκρόκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens longas ſeu ſummas comas, moderatè comptus. μετέωρος ἡ λείας κομῶν, ἡ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς κομῶν, ἀκρόκομοι φοίνικες dicũtur à Dionyſ. palmæ quarũ coma eſt in cacumine, vt inquit Plinius. Et ἀκρόκομοι οἱ κατακομῶντες, Thraces quidam appellati ſunt, quòd antias in frontem muliebriter demitterent, quemadmodũ è diuerſo Abãtes priora capitis tondebãt, author Hom.

Ἀκροκορδὼν ſeu potius Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ, verruca. Dioſcorid. lib. 2 de fimo bubulo, ἥλους, θύμους, ἀκροχορδόνας ἰᾶται. Sic enim legitur in Aldino codice, i. clauos, thymos, verrucas ſanat. ſic Hermolaus & Marcellus. Ruellius autẽ ἀκροχορδόνας, penſiles verrucas interpretatur.

Ἀκροκόρινθος, arx Corinthi, in Epigram.

Ἀκροκόρυμβα τὰ, nauium roſtra, τὰ ἀκροστόλια τῶν νεῶν, τὰ ἄκρα τῆς νεώς.

Ἀκροκωλία, ας, ἡ, vide Ἀκρωμία.

Ἀκροκώθωνες οἱ, temulẽti, qui affatim bibunt. Etymol. ἀκρατοκώθωνες, ἀπὸ τοῦ κώθωνος τοῦ ποτηρίου.

Ἀκροκώλια τὰ, trunculi *apud Celſum: & ſic Gaza apud Ariſtotelem in Probl. ſect. 23. quæſt. 40. * Edulia ſunt quæ ex ephthopolio ſumuntur apud Athenæum. lib. 11, extrema membrorum.

Ἀκρόλεια τὰ, primitiæ.

Ἀκρολογέω στάχυας, in Epigram. ſummas ſpicas carpo, vel, vt Laſcaris expoſuit, poſt meſſores lego ſpicas.

Ἀκρολοφίτης, qui in tumulis verſatur & collibus, in Epigrammat. vnde ἀκρολοφῖται αἰγινόμοι & φιλέχρημοι, apud Epigrammatarium, ὧ δὲ παθόντες ἄγαλμα τόδ' εὔχαρις ἀκρολοφῖται, &c.

Ἀκρολοφία, ſummum collis. Polyb. ὥρμησαν σπεύδοντες προκαταλαβέσθαι τὴν ἀκρολοφίαν.

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, tumulus. Plutarch. in Publicola, τοὺς ἀκρολόφους καταλαμβάνων, i. occupans tumulos ſeu colles.

* Ἀκρόμαλλος, apud Strabonem.

Ἀκρομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſupra modum mente captus, inſanus. Herod.

Ἀκρομόλυβδον λίνον, in Epigramm. rete in ſummo ſeu imo habens plumbum.

Ἀκρομφαλία, ας, ἡ, mediana vmbilici.

Ἄκρον, ου, τὸ, ſummum, extremum, finis, extremitas, montis cacumen, vertex, faſtigium, ſummitas, ſummus vertex, cacumen, promontoriũ, mõs, caput, arx, apex, terminus, imũ, pars prima ſeu poſtrema. Aliquãdo ἄκρον, dicitur principiũ verſus: vnde ἀκροτελεύτιον, apud Thucydid. vt eius Græcus enarrator exponit, ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου. καλεῖται γὰρ καὶ ἄκρον, ἡ ἀρχὴ τοῦ στίχου. διὰ τῶν ἄκρων, per mõtium vertices, per locos ſyluoſos. ἐν τῷ ἄκρῳ, i. in parte primore. Significat & τὸ ἄκρον, promontorium. Ariſtophan. πρ. καὶ σουνίου ἄκρον ἀθηναίων, Sunium promontorium Athenienſium.

Ἀκρόναον, τὸ, extrema pars nauis.

Ἀκρόνυξ ἡ, καὶ

Ἀκρονυχία, ἡ, ſumma & intempeſta nox, νὺξ ἀκμάζουσα: ſed cum ω, extremitatem vnguiũ aut montis ſignificat. ἀκρόνυχον Gaza initiũ noctis vertit, apud Ariſtot. in Proble. ſect. 26, de ventis. * & in. 2, Meterol.

Ἀκρόνυχος, ου, ὁ, veſpertinus.

Ἀκροξόνια τὰ, extremitates axis.

Ἀκροπαγὴς, per ſumma fixus & hærens, Nonnus.

* Ἀκρόπηλος, τόπος, in ſũmo lutoſus, intus durus, Polyb.

Ἀκρόπλοα, quæ in ſuperficie natant.

Ἀκροποδητὶ, ſummis pedibus, ſeu ſummis pedum digitis. Lucianus in Caucaſo, καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς ἀκροποδητί που μόλις ἑστάναι. Idem in dialog. Tritonis & Nereidum, ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας ὀλισθηρᾶς οὔσης. Scribunt nonnulli ἀκροποδιτὶ, per ι in penultima.

Ἀκρόπολις, εως, ἡ, arx, ſumma vrbs, ſummitas vrbis, arx vrbis. ſic dictæ ſunt Athenæ authore Thucid. lib. 2, ita inquiente, ἐπειδὴ δὲ Θησεὺς ἐβασίλευσε, γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνετοῦ καὶ δυνατὸς, τάτε ἄλλα διεκόσμησε τὴν χώραν, καὶ καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τάτε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς ἐς τὴν νῦν πόλιν οὖσαν, ἓν βουλευτήριον ἀποδείξας, καὶ πρυτανεῖον, ξυνῴκισε πάντας καὶ νεμομένους τὰ αὐτῶν ἑκάστοις ἅπερ καὶ πρὸ τοῦ, ἠνάγκασε μιᾷ πόλει ταύτῃ χρῆσθαι, ἣ ἁπάντων ἤδη ξυντελούντων ἐς αὐτὴν μεγάλη γενομένη, παρεδόθη ὑπὸ Θησέως τοῖς ἔπειτα, καὶ ξυνοίκια, ἐξ ἐκείνου Ἀθηναῖοι ἔτι καὶ νῦν τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. τὸ δὲ πρὸ τούτου, ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτὴν πρὸς νότον μάλιστα τετραμμένον. Ari-

ſtides in Panathenaico de eadẽ vrbe, ἡ πάλαι μὲν πόλις, νῦν δ' ἀκρόπολις, κορυφῇ παραπλησίως οὐχ ὡς ὕστατον τῆς πόλεως, ἀλλ' ὡς δεῖ αὐτὴν πᾶν τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς πόλεως ἄκρου καὶ μέσου ταυτῇ συμπεπλεχότος, τὸ διὰ πάντων τοῦτο κάλλος. Iſocrat. ad Philippũ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν, οὔθ' ὅτι τῆς θαλάσσης ἦρξεν, οὔθ' ὅτι τοσοῦτο πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκε, &c. id eſt, in arcẽ vbi aſſeruabatur ærarium. Idem de pace, ἐκείνοι μὲν οἱ πόλεμοι πρὸς τινας ψηφίσαιντο, μεστῆς οὔσης ἀργυρίου καὶ χρυσίου τῆς ἀκροπόλεως, ὅμως ὑπὲρ τῶν δοξάντων τοῖς αὐτῶν σώμασιν ᾤοντο δεῖν κινδυνεύειν. Idẽ ibidem, ἀντὶ τοῦ φρουρεῖν τὰς τῶν ἄλλων ἀκροπόλεις, τὴν αὑτῶν ἐπεῖδον τοὺς πολεμίους κυρίους γενομένους, &c. in Panegyr. ἀκροπόλεις τυραννίζειν, arces excitare. οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, i. in ærarios relati: ex more Athenieſium ſic dicti, quia in arcẽ relata eorũ nomina eſſent, qui & ὀφλισκάνοντες κατάδικοι etiã vocantur & ἐξημιωμένοι. Sic apud illos, οἱ ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλειμμένοι, vt apud nos, ex ærariis exempti: vide Budæum in Pandect.

Ἀκρόπολος, ὁ, excelſus, ſummus, ὄρθος.

Ἀκροπόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, acutus ad transfigendum, à verbo πείρω, id eſt, perforo

Ἀκροπόσθιον, ου, τὸ, pars prominentior præputii.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ καὶ ἡ, in ambitu purpureus.

Ἀκροποσθία, ας, ἡ, præputium, ſic Gaza apud Ariſtot. li. 2, de partib. animalium. c. 13. & alibi multis in locis.

Ἀκρόρριζος, ὁ καὶ ἡ, longas habens radices. τὰ ἀκρόρριζα, quæ non agunt radices in profundum. * ἀκρόρριζον δένδρον, apud Baſil. βαθύρριζον.

Ἀκρορρύμιον, ου, τὸ, extrema pars temonis.

Ἄκρος, ου, ὁ, ſummus, extremus, excellentiſsimus, ſingularis, imus, editus, ſublimis, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, id eſt, ſummis vngulis ingredi, ſeu ſummis pedum vnguibus. Prouerbialiter dicitur in eos qui auidius auſcultant. Nam ii ſolent ſemet in ſummos pedes erigere: dicitur & in faſtuoſos. τῷ ἄκρῳ ἅπτεσθαι δακτύλῳ, id eſt, ſummo ſeu extremo attingere digito, id eſt, leuiter. Budæus in epiſt. ad Ludouicum frat. ἄκροις τοῖς δακτύλοις, ὡς ἡ παροιμία φησὶ, προσθιγγάνειν τοῦ ἄχθους, id eſt, primoribus digitis onus contingere. ψυχὴν οὐκ ἄκρος, id eſt, non compos mentis. ὀργὴν οὐκ ἄκρος, id eſt, impotens iræ. Herodotus libr. 1. ἦν γὰρ ὡς διέδεξε, ὀργὴν οὐκ ἄκρος, id eſt, erat enim, vt demonſtrabat, ira peracerbus. ἄκρος νομοθέτης, excellẽtiſsimus. ἄκρα τροφὴ, optima educatio, Plato de legib. ἄκρας νυκτὸς, i. περὶ πρῶτον ὕπνον, Sophoc. ἄκροις ἰσίοις χαίρουσι, Ariſtophan. i. ſummis & extremis, nõ mediis. τετραγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψε, ſummũ quartarũ partiũ fabulæ actorem enutriuit, Demoſth. de corona. Cõparatiuum eius eſt ἀκρότερος, & ſuperlatium ἀκρότατος. vnde ἐπ' ἀκροτάτοις ποδῶν, apud Apoll. Rhod. & ἀκροτάτην χρόα, vocat Homerus τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, & Iliad. α, ἀκροτάτην κορυφὴν τῆς ἀκρώρειας. τὰ ἄκρα, i. πέρατα, extrema, termini, limites, ſummæ partes, vertices, cacumina, ſummitates. ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν ſummis digitis iter facere & inſiſtere. Sophoc. ὑψηλ' ἐφόρτισ', κἀπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖς, i. ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἕστανεις γαυριῶν. τὸ ἄκρον ἔχειν, apud Plat. de legib. ἄκρα φέρειν, in Epigramm. i. πρῶτα, primas partes ferre. * ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plato lib. 6. de Repub. i. preſtans in Philoſophia. τὰ ἀκρότερα, ſic dicũtur extremæ & ſummæ partes antemnarum, interpr. Apollon.

Ἀκρόσπαλος, herba quę & βρῶμος, id eſt, auena, Dioſcorides libro. 4.

Ἀκρόστιχα. i. ſummi verſus, ſeu verſuum ſummitates.

Ἀκροστιχὶς, ίδος, ἡ, ſummitas verſuum. i. primæ literæ.

Ἀκροστόλιον, τὸ, ſummitas, & ora nauis. τὸ ἄφλαστον τὸ κατὰ τὴν πρύμναν. στόλον enim τὸ ἔξοχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διῆκον μέχρι τῆς πρώρας ξύλον. Vide ἐν τῷ ἄφλαστον. ἀκροστόλια, extremitates nauis, τὰ ἄκρα τῆς νηὸς, ἀκροκόρυμβα, ſtoli extremitas.

Ἀκροσφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mollis, periculoſus, facilis lapſu, lubricus, procliuis, deceptu facilis. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, procliuis ad iram, Plutarchus. * Etiam qui cito periclitatur morbo apud Plat. 3. de Repub. Qui citò peccat & labitur, apud Plutarchum in Sympoſiacis.

Ἀκρόσφυρα, calciamentorum muliebrium genus.

Ἀκροσχιδὴς, in ſummo præfiſſus, in cacumine diuiſus, in ambitu ſectus, in ſummo inciſuris diuiſus.

Ἀκροτάτας, ου, proprium viri Spartani, Plutarchus in apopht.

Ἀκροτελευταῖος, extremus. Cic. li. 5. epiſt. ad Atticum, Sed omnia metuo, etſi bellum ἀκροτελευταῖον habet illa tua epiſtola. * Suid. dicit παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ ἄκρον τοῦ τέλους τοῦ στίχου.

Ἀκροτελεύτιον, ου, τὸ, extrema pars.

Ἀκροτερεῖον, extremas partes inſulæ ſeu promontoria colentium, Cic. ad Atticum.

Ἀκροτήριον, τὸ, auditorium. ἀκροατήριον.

Ἀκρότης, ἡ, extremitas, ſummitas, ſupremum, celſitudo, ſumma, arx, apex. Plutarch. de legendis poetis, ὀρθότητι λόγου καὶ ἀκρότητι λογικῆς φύσεως, καὶ διαθέσει ὁμολογουμένην ψυχῆς ποιούμενοι. ἡ ἀκρότης τῆς ψύξεως, frigus ſummum, dicitur ab Alexand. Aphr. lib. 1. Probl.

Ἄκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non reſpondens ad numeros ſaltationis. vnde ἄκροτα κύμβαλα, id eſt, cymbala non congrũentia ad numeros. Athenæus lib. 11. vocat ſermones intempeſtiuos, aut nihil ad rem pertinentes, quos idem ἀμουσολογίας vocat. Eraſ. Chil.

Ἄκροπτος, ου, ὁ, leuiter coctus, ſubcrudus.

Ἀκροτομέω, ῶ. ήσω, trũco, extremas partes incido. * ἀκροτομεῖν τὸν σῖτον & μεσοτομεῖν. Xenoph. in OEcon. de meſſoribus.

Ἀκρότομος, ὁ καὶ ἡ, durus, præruptus, σκληρὸς, ὑψηλὸς, ὀξύς. vnde ἀκρότομος πέτρα, id eſt, petra in ſummo ſecta, petra prærupta. ἡ ἀκρότομος etiam accipitur pro rupe. vt illud in Pſalmis Dauidicis, τὴν ἀκρότομον εἰς πηγὰς ὑδάτων, rupem in fontes aquarum. Beatus Hieronymus in cap. 3. Amos prophetæ ἀκρότομον, interpretatur petram duriſſimam, quam nos Latine dicere ſilicem poſſumus.

Ἀκριτόμυθον Homerus Therſitem vocat, & ἀμετροεπῆ, id eſt, loquentem ſine iudicio & modo.

Ἄκροτος, ἀδιαρρέπιστος, ἀπαίδευτος.

Ἀκροφανὴς, per ſumma lucens, per ſumma nitens, Epitheton auroræ apud Nonnum ſummo diluculo apparentis.

Ἀκροφυὴς, in cacumine proueniens.

Ἀκρόφυλλος, folia cacumine gerens.

* Ἀκροφύλαξ, arcis præfectus. Polyb.

Ἀκροφύσιον σιδηροῦν, ferreum roſtrum ad inſufflandum. Sic Lauren. Valla apud Thucyd. li. 4, ita ſcribentem, κεραίαν μεγάλην δίχα πρίσαντες ἐκοίλαναν ἅπασαν, καὶ ξυνήρμοσαν πάλιν ἀκριβῶς ὥσπερ αὐλὸν, καὶ ἐπ' ἄκραν λέβητά τε ἤρτησαν ἁλύσεσι, καὶ ἀκροφύσιον ἀπὸ τῆς κεραίας σιδηροῦν ἐς αὐτὸν νεῦον καθεῖτο. Sunt autem ἀκροφύσια, τὰ ἄκρα τῶν ἀσκῶν, ἐν οἷς οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ ἐμφυσῶσι, ſeu τὰ ἀκροστόμια τῶν ἀσκῶν.

Ἀκροχάλιξ, ἀκροθώραξ, ἄκρως μεθύων. Dionyſ. de ſitu orb.

Ἀκροχανὴς, in extremitatibus vaſtum, in Epigram.

Ἀκροχειρίζομαι, ιεῖσομαι, ſummis manibus exerceor, colluctor ſummis tantum digitis, reliquo corpore intacto, πυκτεύω ἢ παγκρατιάζω πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζομαι. Hoc verbo vſus eſt Ariſtoteles cap. 1. lib. 3, Ethicorum ad Nicomachum. Argyropylus ſummis manibus luctor interpretatur: Aretinus, ſum magiſter ludi gladiatorii: vetus interpres, ſum pugil.

Ἀκροχειρὶς, ίδος, ἡ, extremitas manus, τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκροχειρισμὸς, οῦ, ὁ, lucta, quę non toto collato corpore, ſed conſertis ſummis manibus fit. Lucian.

Ἀκροχειρισταὶ, acrochiriſtæ, id eſt, ſummis inter ſe manibus depugnantes, nullo complexu hærentes.

Ἀκρόχειρος, ου, ὁ, homicida, ἀνδροφόνος.

Ἀκροχειρίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, ἀκροχειριζόμενος, ὁ λαμβανόμενος ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ.

Ἀκροχλιανισμοί, οἱ, ſummitates, iugi.

Ἀκρο-

Ἀκροχλιαρὸς, exiguo calore tepens, calefactus ſummo corpore, ſummè tepidus. Dioſcor. lib. 2, περὶ λευκοῦ τοῦ ὠοῦ, i. de oui albumine, ὠμὸν δὲ ψυκτικὸν ἐπιμελὲς ὄν, ἀκροχλιαρὸν δὲ πρὸς κύστεως δυσχερείας καὶ ὑποκρίσεις.

Ἀκροχολεῖν, ira feruere, Plato de leg. lib. 5.

Ἀκροχολία, ας, ἡ, veſania, excandeſcentia, iracundia.

Ἀκρόχολος, ου, ὁ, veſanus, iracundus, ὁ πρὸς ὀλίγον ὀργιζόμενος, qui ſummæ bilis eſt. ſic Argyrop. apud Ariſtot. lib. 4. Ethic. cap. 5.

Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ, acrochordon: propriè ſic verruca dicitur, de qua Galenus in ſuis definitionibus, ἀκροχορδὼν verruca eſt rotunda, eminentiáque in cute, baſin habens anguſtam. Plutarc. in Fabio refert Fabium ipſum Verrucoſum dictum, quòd haberet ἀκροχορδόνα μικρὰν ἐπάνω τοῦ χείλους ἐπιπεφυκυῖαν, i. paruæ carnis elationem enatam in ſuperioris labri extremitate. Dioſcorid. lib. 2, περὶ σαύρας, i. de lacerta, αἴρει δὲ καὶ μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδόνας καὶ ἥλους. Idem libro eodẽ περὶ σκίλλης, πρὸς ἀκροχορδόνας ποιεῖ καὶ χοιράδας. Interpretes ἀκροχορδόνας nunc verrucas vertunt, nunc acrochordonas: Ruellius interdum penſiles verrucas.

Ἀκρόχωλος, ου, ὁ, pronus ad claudicandum.

Ἀκροῶ, μ. άσω. audio.

Ἀκρύσταλλος, ſine glacie, non glaciatus.

Ἀκρῶα, viſcera.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, ſummũ cubiti. * Suid. τὸ ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκρωμία, ας, ἡ, armorum eminentia, ſummi armi, ſummæ ſcapulæ, armi. Theod. interpretatur pars humeri exterior proxima brachio, brachiis prominens ſummitas, aut humeri caput. Polluci ἐπωμὶς & ἀκρωμιὰς dicitur.

Ἄκρων, βασιλεὺς Κενινητῶν, Acron, rex Ceninenſium, Plutarch. in Romulo.

Ἀκρώνιον, ου, τὸ, cõgregatio, πλῆθος, ἄθροισμα, συνάθροισις.

Ἀκρώνυξ, υχος, ſummunguis, ab ὄνυξ, i. vngis.

Ἀκρωνυχία, ας, ἡ, mõtis cacumen, ſummum cacumen, ἄκρον τοῦ ὄνυχος καὶ τοῦ ὄρους.

Ἀκρώνυχον ὀρθωθεῖσα, i. in ſummos vngues erecta. ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνη, i. ſumma pedum veſtigia.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, montis vertex, montis iugum, montis cacumen, mons, à nomine ὄρος. Hermol. Barbarus vertit montis crepidinem. Partes autem montis ſunt tres, ἀκρώρεια, i. ὀξὺ καὶ κορυφὴ, i. vertex & cacumen. ὑπώρεια, i. latera montis, i. τὰ πλάγια τοῦ ὄρους: & τέρμα, i. pes & ima pars, i. τὰ πεδινὰ καὶ πόδες. * παρώρεια etiam apud Polyb. li. 3, in fine: & ἀκρωρειάζειν apud eundem.

Ἄκρως aduerbiũ ab ἄκρος, pro ſummè, egregiè, vehemẽter. Dioſc. l. 3, περὶ πυρέθρου, καὶ πρὸς ἐψυγμένα δὲ καὶ παρεσχημένα μέρη τοῦ σώματος ἄκρως ἁρμόζει, i. ad mẽbra corporis quæ perfrixerunt & affecta mirè prodeſt. Bud. in epiſt. quadã ad Brix. ἄκρως τοῦ γε φαίην τις ἂν πρὸς ἀνδρὸς ἦν ἐκτικοῦ καὶ φιλοτιμοῦ ἄκρως. Gal. l. 1. ad Glauc. ὅταν ἄκρως τὸ ξηρὸν καὶ αὐχμῶδες ᾖ καὶ παθητικὸν ἀμφότερον τὸ σῶμα, i. ſummè & ſupra modum.

Ἀκρῶσθαι, libens audio.

Ἀκρωτηριάζω, μ. άσω, trũco extremitates, amputo extremas partes, fœdo manũ vel naſum, mutilo aures propriè i. τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀποτέμνω, ꝓpterea quòd veteres iis qui in quopiã ſcelere deprehẽſi eſſent, per contumeliã ſummas auricularũ partes amputabant: vnde & per ω ſcribendũ. Herod. in Thalia, καὶ τῶν νεῶν καπρίους ἐχουσέων τὰς πρῴρας ἀκρωτηριάσαντες ἀνέθεσαν ἐς τὸ ἱρὸν τῆς Ἀθηναίης ἐν Αἰγίνῃ, i. roſtratas naues mutilauerũt. Demoſt. pro cor. ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἕκαστοι, qui ſuas patrias labefactarũt. ἀκρωτηριάζειν. ἀκρωτηριάζει τὸ πρόσωπον, i. ſũmas oris partes fœdat. Et l. 2. Macab. c. 7, ἀκρωτηριάζειν ponitur pro ſũmas man⁹ & pedes præcidere. Ariſti. in Panath. γῆν ἀναλύοντες ἢ πέλαγος ἀκρωτηριασθέντες, ὄρη ἐκ χώρου εἰς τὸ πέλαγος, pro montes euertere & diripere. ἀκρωτηριασθέντες ἐν χειμῶνι δυσχειμέρῳ, i. montium atq; hyemis aſperitate attriti ſunt.

Ἀκρωτηριασμὸς, οῦ, ὁ, mutilatio, extremę partis ãputatio. Dioſc. l. 7. c. 1, ὅτι μὴ πολλοὺς ἐπὶ ζῶντας αὐτοὺς κομιδῇ διὰ τῶν θανασίμων φαρμάκων δι' ἡμέτερον γίνεται, ὅτι δὲ τῶν ἰοβόλων διὰ τὸν κατάχρησμον, ὅ τι δὲ δι' ἀκρωτηριασμοῦ, i. per inſectionem ſummarũ partium.

Ἀκρωτηριασμὸς, interpres Græcus Thucyd. in 3. lib. eiuſdem, σὺν καὶ ἔργῳ, ἀκρωτηριασμὸν exponit.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, extrema pars, mẽbrum poſtremũ, ſummitas, promontoriũ, rupes, extremũ, cacumẽ. Herod. in Vrania, ἐστίατο ἀνδριάς ἔχων ἐν τῇ χειρὶ ἀκρωτήριον νεός, i. truncã nauẽ, ſeu truncatã partem nauis. τὰ ἀκρωτήρια, ſummæ partes, extrema corporis. Alex. Aphrod. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ῥιγοῦμεν, partes noſtri corporis poſtremas rigemus: ſic Gaza. Ariſtot. l. 3. de nat. anim. ἀκρωτήρια τῶν ὀστῶν, i. extrema oſſiũ. Idẽ lib. eodem, ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ τοῖς πρανέσι, quod Gaza interpretatur, parte pedũ prona. Dioſc. li. 1, τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη, i. vlcera in extremitatib⁹ corporis nata. Idem li. 6, ἀκρωτηρίων ψύξις, i. perfrictio extremarũ partiũ corporis. Thuc. l. 2, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε, &c. Deĩde mox, κατέσκηπτε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. Et Gal. 1. ad Glau. ἄριστον δὲ μεγάλως τοὺς ἀρρώστους στομάχους καὶ ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρῖψις, i. frictio ſeu fricatio extremarũ partiũ corporis. Signif. etiã pĩnacula & prominẽtias ædificiorum, ſiue ſtatuas quæ in angulorũ ſummitate ſtatuuntur, τὰ ἐπάνω τῶν ναῶν ἀνατιθέμενα ζώδια. Sunt etiam roſtra nauium & ornatus. Vertit etiam ἀκρωτήρια Eraſmus, Sublatos in cælum fluctus.

Ἀκταίνω, attollo, incompoſitè ſalto: de equis dicitur.

Ἀκταῖος, α, ὁ, littoralis, maritimus, actæus. Virg. Eclo. 2, Amphiõ Dircæ⁹ in actæo Aracynto. In quẽ locũ Seru. Aracynthus, inquit, mõs eſt Theban⁹: vnde actæo, littorali, debemus accipere: licet Athenæ ἀκτὴ primò dictæ ſint: quanquã pleriq; Actæo Aracyntho pro Athenienſi accipiunt, non quòd hic mons ſit apud Athenas, ſed vt ruſtici imperitia oſtendatur.

Ἀκταίων, ωνος, ὁ, Actæõ propriũ nomẽ, fili⁹ Meliſſi, Plu.

Ἀκτωρέω, littus cuſtodio: vnde ἀκτωρός.

Ἀκτέανος, pauper, qui poſſeſſiones non habet, inops.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus.

Ἀκτέον, agendũ eſt. ἀκτέον εἰρήνην, pax agẽda eſt: ab ἄγω.

Ἀκτέριστος, inſepult⁹, cui nõ ſunt facta iuſta. Epigram.

Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, littus, ora, maritima regio, acta. Virg. 5. AEneid. At procul in ſola ſecreta Troades acta Amiſſũ Anchiſen flebãt. Ariſti. in Romæ encom. ἐν μέσῳ ὅρος δὲ περὶ κεῖται καὶ μεσόγειος πόλεσι, τῶν μὲν οἰκουμένων, τῶν δὲ αἰγιαλείων, &c. Eſt igitur ὁ παραθαλάσσιος καὶ πετρώδης τόπος ὑπὸ τῶν περὶ αὐτὴν ἀγαθῶν, ὃ δεῖ ῥηγνῦντα καὶ περικλάζοντα τὰ κύματα. dicitur etiã ὁ αἰγιαλὸς, Od. ε, ἐπὴν προτὶ ἠπείρου ἀκτὴν ἰθύνας ἀφίκωμαι, &c. Et ἀκτὴ προβλὴς, pro mõtoriũ ſeu ſcopul⁹, apud eundẽ. ἀκταὶ (inquit Ammõ.) ſunt loca maris petricoſa, θῖνες verò arenoſa. Ἀκτὴ etiã Acte dicta eſt Attica, vel ab Actæo rege qui ibidẽ regnarit, vt voluit Phauor. vel vt Apollod. cẽſet, quòd multa pars eius ſit maritima. vnde ἀκταῖος, gentile: cui⁹ fœm. ἀκταία, & ἀκταὶς vt ἀτθίς. itẽ ἀκτίτης, ω. Præterea loc⁹ eſt ſeu regio ἀκτὴ, i. Acta, à foſſa quam Xerxes ducendã curauit, introrſum prominens: cuius mõs Athos ad AEgæũ pelag⁹ terminatur, vt refert Thuc. l. 4, hoc modo, καὶ Βρασίδας μετὰ τὴν Ἀμφιπόλεως ἅλωσιν, ἔχων τοὺς ξυμμάχους στρατεύει ἐπὶ τὴν ἀκτὴν καλουμένην. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ βασιλέως διορύγματος ἔσω προύχουσα, καὶ ὁ Ἄθως αὐτῆς ὄρος ὑψηλὸν, τελευτᾷ ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος. Adhæc ἡ ἀκτὴ arbor eſt, de qua Dioſc. l. 4, & Theop. hiſt. plãt. l. 3, c. 8. dicitur & ἀκτέα ibidẽ l. 3, c. 6, & ἀκτὴ à Dioſc. Latinè Sãbucus appellatur. Signif. etiã frugẽ, cererẽ, fructũ, donũ, cibum. Odyſ. ξ, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, mola aſpergens: id eſt, frugibus farinam ſpargens molitam. Heſiodus, γαῖα φέρει Δημήτερος ἀκτὴν, id eſt, δωρεὰν, καρπὸν, munus. Idem, Δημήτερος ἱερὴν ἀκτὴν, id eſt, cereales fruges, δῶρον τῆς Δήμητρος.

Ἀκτημοσύνη, ης, ἡ, inopia, ἔνδεια.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, inops, tenuis, egenus, non poſſidens.

Ἀκτῖνες, ſplendores.

Ἀκτηρία, temo currus, Pollux.

Ἀκτησία, paupertas, inopia, poſſeſſionum inopia.

Ἄκτητος, ὁ καὶ ἡ, impoſſeſſus.

Ἀκτινοβολέω, μάσω, π. κα, radio, irradio.

Ἀκτικῶπις, ἡ, actica, litoralis.

Ἀκτὶς, ῖνος, ἡ, radius, coruſcatio. Lucianus in Anacharſide, οὐκέτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς, i. non amplius nobis opus galero, qui ſolis radiũ caput ferire prohibeat. Idem in Timone pro radio fulminis κατεαγμένοι γὰρ αὐτῷ τε κεραυνοῦ καὶ ἀπεσβεσμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. Legitur etiam ἀκτὶς, ῖνος, pro eodem. Nazanzenus περὶ θεότητος, οὐχ ὥσπερ τι πάλιν ὁμοίως ἐν μέσῳ κύκλου καὶ τῆς ἀκτῖνος διαίρεσιν εὑρέσθαι, διὰ τὸ ἀπαθὲς καὶ ἀσώματον, ἁπλοῦν τε καὶ ἀμερές. ἀλλ' ἡ μὲν ἀκτὶς συνῆπται τῷ κύκλῳ, &c. Seruius in primũ Georgic. Virgilii, Græci, inquit, actin & actis dicũt, delphin & delphis, Eleuſin & Eleuſis: ſed verius in n deſinunt, quod in obliquis habent, vt actinos, Eleuſinos, delphinos. Baſſus poeta epigram. μάρτυρες ἀκτῖνες γερμανικὸς αἱ ἀκτῖνες, &c. Antiphilus, ἤδη σβεννυμένας μικρὰ καταφωτίσων ἀκτὶς, &c.

Ἀκτινοβολία, ἡ, radiorum iaculatio.

Ἀκτινοειδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, in ſpeciem radiorum formatus.

Ἄκτινος, ſambucinus. vnde ἄκτινον ξύλον, lignum ſambuci, apud Theophraſtum hiſtor. plant. lib. 5. cap. 4. dicitur ἀκτῖνος pro ἀκτῆς.

Ἀκτινωτὸς, οῦ, ὁ, radiatus, coruſcans.

Ἀκτιος, litoralis.

Ἀκτὶς, vide in Ἀκτὴ. Hoc nomine ἀκτὴ primò dictæ ſunt Athenæ. vide Ἀκταῖος. dicitur autem ἀκτὴ, παρὰ τὸ ἄγω, τὸ φέρω, quaſi πανταχοῦ φερομένη. Apud Pauſan. ſeruile nomen. Dicitur & vas in quod iaciuntur oboli, itẽ pro ſambuco, id eſt ἀκτῆ. Dioſcorid. lib. 2. περὶ ὀράβας, ἐπ' ἄκρῳ δὲ σκιάδιον, καθάπερ ἀκτῆς.

Ἄκτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infabricatus, increatus, ἀποίητος.

Ἀκτίτης καλαμευτὴς, piſcator ſtans in litore, litoralis: vt in Epigram. φασὶν, ἀκτίτα καλαμευτὰ ποτὶ ξηρὴν ἰλθ' ὑπὸ πέτρης.

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ, qui caret gubernatore, nõ rectus, rectoris expers. Nazanzenus περὶ θεολογίας, ἡμᾶς δὲ ὁ λόγος διεξάγων ἐρεισμένοις θεοῦ καὶ μὴ αἰσχυνομένοις τὸ αὐτεξούσιον τί τε καὶ ἀκυβέρνητον.

Ἄκυθος, ἡ, ἄγονος, ſterilis. Callimac. κύθος enim ſemẽ eſt.

Ἀκύκλιος, ὁ, imperitus.

Ἀκυκτήριον, τὸ, remedium ne mulier pariat, ἀτόκιον.

Ἀκύλας, Aquila, proprium viri Iudæi, mariti Priſcillæ, de quibus in Actis Apoſtolicis cap. 18. Tranſierunt autem ambo in Chriſti fidem à beato Paulo perſuaſi.

Ἀκυλασία, ας, ἡ, intemperantia.

Ἀκύλιοι, Aquilii, familia quædam vrbis Romæ, Plutarch. in Publicola.

Ἀκυληΐα, ας, ἡ, Aquileia vrbs Italiæ. vnde

Ἀκυλήσιοι, Aquileienſes.

Ἄκυλος, ὁ, glans ilicis, πρίνου καρπὸς, βάλανος. Theocrit. edyll. 5. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀρειμαλίδες, αἱ μὲν ἔχοντι λεπτὰν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί, i. neque enim neque acylis montana poma (comparabilia ſunt ſupple) illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam, hæc autem mellita ſunt. vbi ἀκύλοις datur articulus generis fœminini. Apud Ariſtotelem cap. 6. lib. 8. de nat. animal. ἀκύλαις legitur per αι diphthongũ pro glandibus. ἄκυλον à Theodoro Gaza dicitur lib. 3. Grammaticæ. Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 3. cap. 6. pro fructu ilicis & phellodrys.

Ἀκύμαντος, ὁ καὶ ἡ, influctuoſus, placidus, pacatus, tranquillus. Lucian. in dialogo Panopes & Galenes. ὁ γὰρ ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάξειν τὸ πέλαγος. Iulian. in Epigramm. πίνω δ' ἀκυμάντου ζωὴ πάντα οὐ ποθέεις, &c. ἀκύμαντος λιμὴν. In Epigram. ἀκυμάντοις ψαμάθοις. Euripi. Lucianus, ἀκύμαντον καὶ γαλήνιον ὅλον τὸ πέλαγος.

Ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, tranquillus, placidus, nullis obiectus fluctibus, ſecurus. Lucian. in dialogo Zephyri & Noti, ἡ γὰρ θάλασσα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο. ἀκύμων νηδὺς, vterus ſterilis, Euripides.

Ἄκυος, οῦ, ſterilis, ἄτοκος.

Ἀκυρτὴς, ου, ὁ, inacceſſus.

Ἄκυον, ἀτόκιον.

Ἀκύπρις, veneris expers.

Ἀκυρὴς, infelix, inops.

Ἀκυρεία, improprietas, Hermogenes.

Ἀκυρολογέω, ῶ, ήσω, π. κα, mentior.

Ἀκυρολογία, ας, ἡ, abſurditas ſermonis, impropria locutio, ſermonis improprietas.

Ἄκυρον, τὸ, impropriũ vertitur à Quintil. lib. 8. cap. 2.

Ἄκυρος, ὁ καὶ ἡ, abrogatus, irritus, non valens explere, inualidus, antiquatus, obſoletus, incertus. A Eſchines cõtra Cteſiph. ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀναγράφεσθαι. Plutarch. in Solone, ἄκυρος μακαρισμὸς, i. incerta felicitas. Lucian. in Pſeudologiſta cum genitiuo, ἐπεξὰν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπιτήδειον, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, i. dies à rebus agendis reddendóque iure vacuas. ἄκυρος πάντων, i. omnibus rebus irritus & inops. ἄκυρον quidam vocant plantam, quæ & ἄλισμα dicitur, vt refert Dioſcorides lib. 3. Ariſtopha. interpres duas tradit olim fuiſſe iudicib° amphoras ſeu cadiſcos: in alterum calculos mittebant abſolutionis, atque hũc ἄκυρον καδίσκον fuiſſe appellatum: in alterum calculi cõiiciebantur condemnationis, & καδίσκος κύριος dicebatur. ἄκυρον ποιῶ, abrogo, antiquo. ἄκυρον ποιεῖν τὴν συγγραφὴν, ſyngrapham irritã facere & circunducere, apud Demoſth. ἄκυρος τῶν ἐπιτιμημάτων, qui mulctam dicere non poteſt, Bud. Commen. ‖ ἄκυρος, minus principalis Galeno, qui contra principalem partem ὑπόκυρον vocat.

Ἀκύρωσις, εως, ἡ, abrogatio.

Ἀκυρόω, ῶ, ώσω, antiquo, detraho authoritatem, & irritum facio, quod aliquando fuerit comprobatum, abrogo, damno, exauthoro, infirmum irritúmque reddo, reſcindo, accuſatiuo iungitur.

Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ, inexploratus, inexaminatus: ſumptum ab equis qui κώδωνι, i. tintinnabulorum ſonitu ſolebãt explorari, an bellicos ſtrepitus generoſè ferre poſſent.

Ἀκωκὴ, ῆς, ἡ, acies, mucro, ἡ ἐπιδορατὶς, cuſpis lanceæ, ἡ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμὴ, ὀξύτης τοῦ δόρατος, τὸ ὀξὺ τῆς λόγχης. Luciacianus in dialogo Diogenis, Antiſthenis & Cratetis, τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκὴ, &c. pro acie conti. Ab hoc nomine deducitur ἀνακωχὴ, id eſt, induciæ, παρὰ τὸ ἄνω ἔχειν τὰς ἀκωκὰς τῶν δοράτων, vt docet interpres Thucydidis. ἀκωκὴ deducunt παρὰ τὸ ἀκὴ κατ' ἀναδιπλασιασμόν.

Ἄκωλος, ου, ὁ, ſine pede.

Ἀκώλυτος, ὁ καὶ ἡ, ſolut°, liber, nullius imperio addictus, impedimento carens, expeditus, minimè impeditus, facilis. Lucianus in Timone, εὐρύτερον τὸ περὶ τὴν ἔξοδον κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, i. liber exitus, à verbo κωλύω. Vocabatur item eo nomine apud Chriſtianos, qui ipſe quidem non tractabat ſacra, ſed non excludebatur, quaſi dicas non prohibitus, admiſſus.

Ἀκωλύτως, liberè, expeditè, ſine vllo impedimẽto, nullo vetante, nemine prohibente, ſeu nullis prohibẽtibus.

Ἀκῶναι, ſupremæ & nudæ cautes.

Ἄκων, οντος, pro ἀέκων, ὁ, inuitus, ὁ ἀκούσιος, imprudẽs, nolens, inſciens, ignorans, reluctans, retractans, incõſultus, vt ἑκὼν, conſultus. Demoſth. καὶ μαιδίως, ὅ, τι ἂν ἄκοντες παθεῖν χάλλιον ἂν νομίζοντες καὶ ἑκόντες ὑβρίζεσθαι, συγχωροῦσι. Pro imprudenti, Idem, ἀδικεῖ τις ἑκών; ὀργὴ καὶ τιμωρία κατ' αὐτοῦ. ἐξημάρτηκέ τις ἄκων; συγγνώμη ἀντὶ τῆς τιμωρίας τούτῳ. Plutarchus in Camillo, κελευόντων μὲν ὑπακούειν προθύμως, ἀκόντων δὲ μηδὲν πολυπραγμονοῦντος, iubentibus quidem libenter parere, inuitis autem nihil facturum. vbi etiam abſolutè in genitiuo more participii ponitur. Idem ibidem, ὑποδείκνυται δικτάτωρ ὁ κάμιλλος ἀπὸ τῆς βουλῆς ἄκοντι τοῦ δήμου, ὡς ἄκων, non coactus, volens, lubens. Odyſſ. γ, τὸν δ' οὐκ ἄκοντα πετέσθην. pro ignaro & ignorante. Plato in Apolog. ἐὰν μάθω παύσομαι, ὅ γε ἄκων ποιῶ, ſi nouero, facere deſinã, quod imprudens facio.

Ἄκων, οντος, pro ἄκων, iaculum, libro 6. Epigrammat. κατ' γα

χεῖ ἔλασε δεινὸς ἄκων.

Ἀκώπητον, τὸ, imparatum, ſine manubrio vel clauo, inerme.

Ἄκωπος, ου, ὁ, ſine remo. Philipp. Epigrammatarius de Delphine & Luſcinia, Πιστοτέρῳ δ' ἐρέτῃ πορθμευομένῳ, τὸν ἄκωπον Ναύτην τῇ στόματος θέλγον ἐγὼ κιθάρῃ.

Ἄλα, ſtercus, ſimus. ἅλα τὴν, mare.

Ἄλαβα, atramentum.

Ἀλάβανδα, ciuitas Ioniæ. vnde Ἀλαβαντικὸς, poſſeſsiuum, & Ἀλαβανδεῖς ciues. Item Ἀλαβανδικὸς, ſolœciſmi genus apud Philox. vt ſi aduerbium μὴ pro eo vſurpetur quod eſt οὐ. Et Alabandici libelli pro barbaris & ineptis. Hermol. in Plin. vlt. caſtigation. cap. 7.

Ἀλαβαρχεῖν, in Epigramma. putat Laſcaris accipi pro taberna quadam ſeu officina.

Ἀλαβαρχία, ας, ἡ, figlina.

Ἀλαβῆς, piſcis, vt qui manibus cõprehendi nequeat.

Ἀλάβητος, ὁ, obſtreperus.

Ἀλαβητῶ, tumultuor.

Ἀλαβία, innocentia. pro ἀβλάβεια.

Ἀλάβαστρος, ου, ὁ, alabaſtrus ſeu alabaſter, & τὸ Ἀλάβαστρον, id eſt, alabaſtrum. Cic. 2. Academic. quæſt. Quibus etiam alabaſter plenus vnguenti puteſcere videtur. Vas eſt vnguentarium, id eſt, ἀγγεῖος μὴ ἔχον λαβάς, λίθινον, id eſt, non habens anſas, quod capi non poſsit propter læuorem: & propterea dictio facta eſt ab α particula priuatiua, & λαμβάνω, prehendo, ſeu λαβὴ, anſa, addita ς litera per pleonaſmum. Legitur Euangel. Matth. cap. 26, τοῦ δὲ ἰησοῦ γενομένου ἐν βηθανίᾳ, ἐν οἰκίᾳ σίμωνος τοῦ λεπροῦ, προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, &c. Quum autẽ eſſet Ieſus in Bethania, in domo Simonis leproſi, acceſsit ad eum mulier habens alabaſtrũ vnguenti pretioſi, i. delicatam pixidẽ, vnguentariã, vitream, vt adnotat Eraſm. Martialis, Coſmi redolent alabaſtra focíque deorum, i. lapideæ pixides, in quibus ob frigiditatẽ diutiſsimè odores ſeruantur. vnde & Ἀλαβαστρίτης λίθος, lapis alabaſtrites dictus, quoniã ad alabaſtra vnguentorũ eſt accommodatiſsimus, qui & onix appellatur, authore Dioſc. l. 5. ἀλαβαστρίτης λίθος ὁ καλούμενος ὄνυξ, marmor eſt pellucidũ & coloribus diſtinctũ, quo Romani præſtando per feneſtras lumine vſi ſunt. Quidã alabaſtrũ eum lapidem dici cenſent. Ab eo ſit Ἀλαβαστροειδὴς, i. alabaſtri speciẽ referens. vnde apud Dioſc. l. 4. Ἀλαβαστροειδῶς στίλβει, i. alabaſtri modo ſplendet. Legitur ὁ ἀλάβαστρος lib. 4. Reg. cap. 21, in Græco codice, in Latino autẽ tabulæ.

Ἀλαβαστροθῆκαι, vaſa in quib⁹ reponũtur alabaſtri, Pol.

Ἀλαβώδης, ὁ καὶ ἡ, fuliginoſus, fumoſus.

Ἅλαδε, in vel ad mare, apud Homerum.

Ἀλαζονεία, ας, ἡ, iactantia, ſtrepitus, faſtus, ſuperbia, oſtentatio, ψεῦδος, arrogantia, præſtigiatura, vaniloquentia, inſolentia, ψευδολογία, prudentiæ ſimulatio. Lucian. in dialogo χάρωνος ἢ ἐπισκοπούντων, ὁ ζεὺς ὅστις μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅστις δὲ ἀμαθίαν ἢ ἔτι καὶ κενοδοξίαν. Iſocrat. in Areopagitico, ἐγὼ τοιαύτας ἀλαζονείας ἐγκατεῖμην, i. ψευδολογίας, vt mox inibi ſequitur. αὕτη γάρ ἐστιν αἰτία (inquit) καὶ τῆς ψευδολογίας τ περὶ ἐμὲ γεγενημένης, καὶ τῆς διαβολῶν, &c. Ariſtot. lib. 1. magnorum Moralium cap. 27. & 32, docet ἀλαζονείαν, magnificentiæ alterum eſſe extremum, oppoſitum paruificentiæ, & conſiſtere circa ſumptus ſuperfluos. Georgius Valla iactationem exponit. Idem Ariſtoteles libr. 2. Moralium Nicomachicorum cap. 7, extremum eſſe veritatis, inquit: de quo ibidem lib. 4. cap. 7. Eius interpretes nunc arrogantiam, nunc oſtentationem vertunt. Chryſoſt. περὶ τ ἱερωσύνης, pro faſtu accipit. Vlpian. interpres Demoſth. ait ἀλαζονείαν eorum eſſe, qui plura promittunt quàm poſsint præſtare, atque huic contrariam eſſe εἰρωνείαν, quæ quod facere poteſt, eleuat ac minuit.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, facinus inſolentiæ plenum, arrogãtia, faſtus, iactantia. Budęus ad Ludouicum fratrem, θαυμάζεις τάχα που τὸ ἀλαζόνευμα τὸ ἐμὸν, &c.

Ἀλαζονεύομαι, μ. εύσομαι, falſò glorior, ſuperbio, iacto, falſa mihi arrogo, ſum arrogans, mẽtior, id eſt, ψεύδομαι. Iſocrates περὶ τῶν σοφιστῶν, πῶς δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πεποιήκασιν ὥστε δοκεῖν ἄμεινον βουλεύεσθαι τοὺς ῥᾳθυμεῖν αἱρουμένους, τῶν περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατριβόντων. Idem in Panathenaico, ὅμως γὰρ οὕτως ἐπιφανὴς εἶναι τοῖς ἀλαζονευομένοις πολεμῶν, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ μετρίως διειλεγμένος, μᾶλλον δὲ ταπεινῶς, ὥστε μηδένα ποτὲ γνώσεσθαι πρὸς τῶν λεγόντων, ὡς ἐγὼ τοιαύτας ἀλαζονείας ἐγκατεῖμην. Idem ibidem, ἀλλὰ δόξω τοῖς ἀκούουσιν ὅμοιος εἶναι τοῖς ἀλαζονευομένοις καὶ λέγουσιν, ὅ, τι ἂν τύχωσιν. vbi ἀλαζονεύεσθαι denotat ψευδολογεῖν, & oſtentabundè mentiri. Quod idem apertius declarat in Archidamo, δόξομεν γὰρ τὸν παρελθόντα χρόνον ἀλαζονεύεσθαι, καὶ τὴν μὲν φύσιν ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις εἶναι, ταῖς δὲ ἀνδραγαθίαις καὶ σεμνότησιν οὐκ ἀληθιναῖς, ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. Cap. 20. lib. Sapientiæ cum accuſat. potitur, ἀλαζονεύεται πατέρα θεὸν, pro gloriatur patrem ſe habere Deum. Ariſtoph. in Ran. ἠλαζονεύθ' ἵνα φροντίζοιμ' ἐγὼ, εἰδώς με μάχιμον ὄντα φιλοτιμούμενος, id eſt, ſuperbiebat vt timerem ego, ſciens me bellatorẽm eſſe glorians. Xenoph. τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας, ab oſtentatione auertere diſcipulos. Ariſtot. 1. OEconomic. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, id eſt, mores mentiri, & ſibi effingere falſó.

Ἀλαζονικὸς, arrogans, ad arrogantiã pertinens, faſtuoſus. Xenoph. 1. Comment. ὁ δὲ ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ' ἀμπεχόνῃ, οὔτ' ὑποδέσει, &c.

Ἀλαζὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus, arrogans, oſtentator, faſtuoſus, inſolens, iactabundus, præſtigiator, impoſtor, vaniloquus, vanus, mendax, nebulo, ψευδολόγος, μάταιος petulans, θρασὺς φιλόδοξος, γαῦρος, præferox, vltra modum vſitatum elatus. * ἀλαζὼν στρατιώτης, miles glorioſus transfertur à Plauto. Greg. Nazanz. εἰς τὴν κοινὴν κυριακήν, αἰτῇ καλλωπισμοῦ δυσείμων, αὐτὸ γαύρου καὶ ἀλαζόνος εὐτελὴς τὸ φαινόμενον. Idem περὶ θεολογίας, ταὼς ὁ ἀλαζὼν ὄρνις καὶ μηδικὸς, i. pauo auis ſuperba & Medica. Plutar. in Pericle genere fœminino dixit, ἀλαζὼν γυνὴ, &c. i. iactabũda & moroſa mulier. Lucian. in Piſcatore, ὦ πολιαὶ, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ἐσιώπησας ἀκούσας αὐτῶν. pro mendacibus ſimul & vaniloquis. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. * Et apud Xenophontem, propriè pro iactatore fallaci & doloſo, vaniloquo.

Ἀλαθεὶς, έντος, vagatus, qui errauit, errans. Theocrit. edyl. π, Οὐδ' ὀδυσεὺς ἑκατόντα καὶ εἴκοσι μῆνας ἀλαθεὶς, &c. neq; Vlyſſes centum & viginti menſes vagatus.

Ἀλαθὴς, pro ἀληθὴς, verus, Doricè.

Ἀλάθητος, ου, ὁ, quem nihil latet. * Damaſc. de Deo loquens, ἀλάθητος γάρ ἐστι καὶ πάντων ἐπιστήμης.

Ἀλαίθερος, ου, ὁ, tepidus, ſole calefactus.

Ἀλαίνω, vagor, erro, πλανῶμαι. ἀλαίνων μανίᾳ, furore errans, Euripid. in Oreſte.

Ἀλαιὸς, οῦ, ὁ, antiquus, imprudens.

Ἀλακάτη, colus. dicitur & ἠλακάτη.

Ἀλαλαγμὸς, ὁ, vlulatus, vociferatio, ſeu impetus bellicus, clamor, iubilatio, iubilũ ſeu iubilatus, qui authore Varrone clamor eſt ruſticorũ, & quiritantiũ Romanorũ, pro vociferatione militari, quam Alermam vocant.

Ἀλαλάζω, μ. άξω, iubilo, clamo, inclamo, tinnio, eiulo, Euang. Mar. c. 5, θεωρεῖ θόρυβον καὶ κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλὰ, &c. pro vlulo ponitur c. 4. Hierem. Plutarch. in Public. pro iubilo & exulto, quod facere ſolẽt milites animo cõfirmati, τοῖς μὲν ἀλαλάξαι παρέστη μέγα καὶ θαρραλέον, i. his quidẽ animi increuerũt exultabundi. Eſt autẽ ἀλαλάζειν, propriè perpetuo ſtrepitu tinnire ac ſtrepere, vt exponũt Etymologici Græci, ſono ſonũ excipiente, quemadmodũ fit in lebetibus Dodonæis. Nonnus, περβαλέοι δ' ἀλάλαζον, pauentes clamorem tollebant & clamabant.

Ἀλάλη, tumultus, ſonus cõfuſus, vox inarticulata, κατὰ στέρησιν τ λαλεῖν, vel κατ' ἐπίτασιν, quaſi πολύλαλος ὄχλος.

Ἀλάλημαι, erro, πλανῶμαι, θορυβοῦμαι, exilio. Herodi. in lib. de paſsiuis dictionibus cenſet hoc verbũ præteriti eſſe temporis: ab ἄλημι, enim præt. paſs. eſſe ἤλημαι, & At-

ticè ἀλάλημαι, & per tranſpoſitionē ἠλάλημαι. Cōtra Zenobius præſentis tēporis eſſe vult inquiens, ab ἀλάω ἀλῶ fieri ἄλημι & ἄλημαι, & per reduplicationē ἀλάλημι, & ἀλάλημαι. vnde ἀλαλήμενος, cum accētu in antepenultima, vt ἀκαχήμενος ab ἀκάχημαι, Aeolicè. Nam Aeoles penultimam præſentis producunt: pro erro, vagor. Odyſſ. ο, δόμον ἀπὸ σὺν ἀλάλησαι, domo aberras ſeu abes.

Ἀλάλητος, ὁ καὶ ἡ, inenarrabilis. Paulus c.8. ad Rom. αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, i. ipſe ſpiritus pro nobis intercedit gemitibus inenarrabilib.

Ἀλαλητὸς οῦ, ὁ, clamor multus, fremitus, vlulatus. Iliad. δ, ὡς Τρώων ἀλαλητὸς, &c. i. θόρυβος. In hac dictione πλεονάζει τὸ α, inquit Apollonius Grammaticus.

Ἀλαλία, ας, ἡ, malitia, inordinatio.

Ἀλαλκέω, κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν, pro ἀλκῶ, ἀποδιώκω, ἀποσοβῶ, arceo, expello, iuuo, adiuuando expello. Odyſſ. γ, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις, vt mihi dolorem alleues. Heſiod. κακὴν δ᾽ ἀπὸ νοῦσον ἀλάλκεν Ἰαπετιονίδης, malum verò morbum profugauit Iapetionidæ.

Ἀλαλκομεναί, αἱ, Alalcomenæ, vrbs Ithacæ, ab ea quæ eſt in Bœotia dictæ, Plutarch.

Ἀλαλκομένιον, τὸ, Alalcomeniū, vrbs Bœotiæ, Plutarchus in Problem.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, potens auxiliari, ἡ ἀλάλκουσα τῷ ἑαυτῆς μένει, τουτέστι βοηθοῦσα. Etymol. ἀλαλκομενηΐς, Mineruę epitheton apud Homer. & Iunonis, κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν pro ἀλκομένη, ἡ ἀπαλεξητικὴν προθυμίαν ἔχουσα.

Ἀλαλκτήρια, τὰ, ἀλεξίκακα.

Ἀλάλκω, expello, iuuo, βοηθῶ, fero auxilium, remouendo auxilior. In indefinito ἤλαλκον, & ſine augmento ἄλαλκον. Vnde participium ἀλαλκὼν, όντος

Ἄλαλος, καὶ ὁ καὶ ἡ, mutus, ſermonis expers, κωφὸς, elinguis, qui fari non poteſt, velut infantes: differt tamen à κωφός: is enim dicitur, cui nulla omnino eſt vox. Aliquando κωφὸς ſurdus dicitur, & ἄλαλος mutus. Alexan. Aphro. l. 1. Problem. οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι, &c.

Ἀλαλύκτημι, erro. Verbum eſt poeticū, cuius paſsiuū ἀλαλύκτημαι, i. ἀλάλημαι, penult. prod. more Aeolico in præſenti. Sunt tamen qui præteriti tēporis eſſe velint.

Ἀλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obſcurus, ὁ μὴ λάμπων. Ariſtot.

Ἀλανὴς, έος, ὁ, verus.

Ἀλανία, ας, ἡ, Alania regio apud Boſphorū, nō procul à Mæotide palude. vnde Ἀλανοὶ, Alani, qui eam incolūt, apud Lucianum in Topari. vnde Ἀλανικὸς, Alanicus. ἀλανικὸν ἅπαν, i. tota Alanorum acies, ſeu exercitus.

Ἀλάομαι, ῶ. ήσομαι, πλανῶμαι, erro, vagor, vagus ſum, palor, errabundus ſum, πλανῶμαι τῷ νῷ, hallucinor, animi pēdeo, hæſito, dubito, Sophocles. Ἀλᾶτο apud Homerum ἐπλανᾶτο, errabat. vnde Aoriſt. Ἀλήθην pro ἐπλανήθην, & ἐπλανηθεὶς, vagatus.

Ἀλαὸς, οῦ, ὁ, luſcus, cæcus, vagus, primis breuibus: διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν: vel potius ab α & λάω, videre. ἀλαοντέφης dicitur 2. Argon. Apoll. actiuè, i. τὸ τύφλωσιν ἐμποιοῦν, nubes cæca, i. cæcitatem afferens & obſcuritatem.

Ἀλαοσκοπία, ας, ἡ, τύφλωσις τῆς ὀφθαλμῶν, cæcutientia, vana ſpeculatio & cæca, τυφλὴ ἡ σκοπιά. λάειν enim videre eſt. vnde κατὰ στέρησιν ἀλαὸς, cæcus. Homer. Iliad. κ, οὐδ᾽ ἀλαοσκοπίην εἶχε, non habebat cæcā ſpeculationem, μάταιον σκοπόν.

Ἀλαοτόκος, cæcos gignens.

Ἀλαόω, ῶ, ώσω, π. κα, excæco, accuſatiuo, id eſt, τυφλόω: vnde ἀλαῶσαι.

Ἀλαπαδνὸς, infirmus, ἀσθενὴς, facilis expugnatu, iniuriæ opportunus, parum virilis, effœminatus, mollis, debilis, imbellis, fragilis. Heſio. τὸ γὰρ σθένος ἐστ᾽ ἀλαπαδνόν. vnde ἀλαπαδνότεροι, ἀσθενέστεροι καὶ εὐχειρότεροι, Hom. imbecilliores.

Ἀλαπάζω, ω, ξω, populor, vacuo, ἐκπορθῶ. ἀλαπάζω, πλεονασμῷ τοῦ α. Homer. Iliad. α, πόλιν ἐξαλαπάξαι.

Ἀλάπαδα, τὰ, Attici purgationes vocant.

Ἀλάπαδος, ου, ὁ, herba purgatoria.

Ἀλαπαδὸς, mollis, effœminatus.

Ἅλας, ατος, τὸ, ſal, vtranq; corripit. ἅλας δόντες, ſalē dātes.

Ἅλας ὁ σερβίλιος, Seruilius Hala, proprium viri Romani, Gaza de Senectute.

Ἀλασάω, ῶ, ήσω, grauiter patior, ægrè fero, ingemo, crucior, indignor, Accuſat.

Ἄλαστος, Ionicè pro ἄληστος, inobliuiſcibilis, perpetuus.

Ἄλαστον, ου, τὸ, prima breui, intolerabile, δεινὸν, χαλεπὸν, ἀδιάλειπτον, ἀνεπίληστον. Heſiod. φίλῳ δ᾽ ἔχειν πένθος ἄλαστον. ἄλαστα κακὰ, ἀνεπίληστα πρὸ ὄντα, φευκτὰ, inquit Etymol. Et ἀλαστὸς, ὁ μείζονα ἄξια ποιῶν. & ἄλαστον ὀδύρομαι, pro ἀλάστως, ἀνεπιλήστως, Odyſſ. ξ, i. grauiſsimè lugeo.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, vltrix conſcientia, peſsimus dæmon, malus genius & infeſtus. Sic Dionyſius ab Athenæo vocatur, ἁπάσης σικελίας ἀλάστωρ, hoc eſt, (inquit Budæus) depopulator, peſtis totius Siciliæ. Hoc nomine & furiæ ſignificantur, διὰ τὸ τοὺς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους κολάζειν, & homines, παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν ἐφ᾽ οἷς ἔστιν ἀλαστεῖν, καὶ στενάξαι, id eſt, ab eo, quod talia perpetrēt, ob quæ cruciari atque ingemiſcere liceat. Item qui exilio digna commiſit, teſte Euſtathio, ὁ φυγῆς ἄξια εἰργασμένος. Apud Chryſoſtomum, ἀλάστωρ δαίμων, dæmon infeſtus, & apud Nonnum, id eſt, exitioſus, κακοποιός. ἀλάστωρ item is dicitur, qui ea agit quæ neque facilè obliterari poſſunt, & diuturna omnium memoria celebrantur, ait Plutarchus, in Problemat. ἀλάστορας tortores, malos genios vertit Morus, alii malos genios & vltores. Apud Demoſthenem. pro ἀλιτήριος, id eſt exitialis, cōmunis aliorum corruptela & pernicies, peſtifer, peſtis, exitioſus. Sophocles, ὦ δύσμορος ὃς χεροῖν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, ó me miſerum qui è manibus amiſi inimicos, id eſt, τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς λυμεῶνας, τοὺς ἀλιτηρίους. Dicitur & pro eodem παλαλάστωρ. Alaſtor apud Claudianum recenſetur inter equos Plutonis.

Ἀλάτας, pro ἀλήτης, apud Sophoclem, Doricè.

Ἀλατοπωλία, ας, ἡ, ſalis venditio, Ariſtoteles ſecundo OEconom. ius ſalis vendendi.

Ἀλαῶπις, erro. ἀλαῶπις ὁμίχλη, cæca caligo, Nonnus.

Ἀλβανὶς λίμνη, lacus Albanus, palus Albana, in Italia non procul à Veiis, Plutarch.

Ἀλβανοὶ, οἱ, Albani populi Italiæ. Plutarchus in Rom. ἀλβανὸς οἶνος, Albanum vinum, Dioſcorides lib. quinto cap. 11. de vinis Italiæ.

Ἀλβῖνος λεύκιος, Lucius Albinus, proprium viri Romani, Plutarchus in Camillo.

Ἀλγεινὸς, οῦ, ὁ, anxius, triſtis, moleſtus, grauis doloris plenus, dolorificus, acerbus, aduerſus, aſper. τὸ ἀλγεινὸν, dolor. τὰ ἀλγεινὰ, triſtia, ærumnæ, caſus aduerſi. ἀλγεινὸς βίος, vita miſera, moleſta, Plutarchus in Lycurgo. vnde ἀλγεινῶς ægrè, ἀλγεινῶς ἤκουσα, non libenter audiui.

Ἀλγέω, ῶ. ήσω, ὀδυνῶμαι, doleo, patior, laboro, moleſtè fero, crucior, mœſtus ſum, indoleo, offendor, moleſtia afficior, exacerbor, ægroto, dolore vexor. Item timeo. vnde ὑπεραλγῶ, timeo ſupra modum, ἀλγῶ παιδὸς, Euripides doleo vicem filii. ἀλγῶ τοῖς γνάθοις, Ariſtophanes. ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, doleo caput, Galenus libro primo ad Glauconem. Et apud Theocritum, ἀλγέω τὰν κεφαλάν. item apud eundem, ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, doleo, digitum. ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων, malis amicorum indoleo. Dicitur & apud Demoſthenem, ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, doleo ſeu triſtor ſuper malis. Sophocles in Aiace cū accuſatiuo iunxit. ἅπερ οἱ ἔργ᾽ αὐτὸς ἡμῖν πράξεν, μὴ ἤλγησ᾽ ἐγὼ, id eſt, quæ mihi doluit ſeu dolori fuit.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, ægritudo, calamitas, cruciatus, mœror. Xenophon, μετὰ πόνων καὶ ἀλγηδόνων, cum dolore & cruciatu.

Ἄλγημα, ατος, τὸ, dolor. ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Galenus lib. primo ad Glauconem.

Ἀλγηρὰ, τὰ, doloroſa.

Ἄλγησις, dolor, labor.

Ἀλγινόεις, όεντος, moleſtus. Heſiodus in Theogon. πόνον καὶ

καὶ ἔξω ἀλγύνεται.

Ἀλγίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, τὸ ἄλγιον, pro ἀλγεινότερος, grauior, doloroſior, moleſtior, maiorem dolorẽ adferens. vnde ſuperlatiuus ἄλγιστος, i. λυπηρότατος, moleſtiſsimus. Sophocl. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον, i. grauiſsimum, triſtiſſimum λυπηρότατον. Thucydid. ἀλγίστῃ περιέπεσον ἀνδράσι, ſummo ſupplicio viros adfecerunt.

Ἄλγος, γεος, τὸ, dolor, triſtitia, cruciatus, moleſtia, λύπη, κακὸν, ὀδύνη, calamitas. Iliad. α, μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Ariſtoph. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκα, præ mœrore contabui. ἄλγος βόων μάλιστα, apud Hom. ι, vicẽ Troianorũ doleo.

Ἀλγύνω, dolore afficio, triſtitiam adfero, ango. & ἀλγύνομαι, triſtor, mœreo. Xenophon, νόσοις ἀλγυνόμενος, morbis affectus & cruciatus.

Ἀλδαίνω, αὐξάνομαι. vnde ἀναλδὴς & εὐαλδής.

Ἀλδήσκω, creſco. παρὰ τὸ ἀλῶ, ἀλήσω, ἀλήσκω, vel ἀλδήσκω, vel παρὰ τὸ ἄλλεσθαι, βλαστάνειν καὶ ἀδρύνεσθαι.

Ἀλέα, Palladis cognomen apud Tegeatas, à delubro quod ſtruxerat Ἀλεός, Cælius lib. 9. cap. 48.

Ἀλέα, ας, ἡ, tepor, calor, æſtus, feruor, fotus, locus apricus & ſoli expoſitus. Heſiod. ἐπ' ἀλέα λέσχην, &c. in thermis. ἐν ἀλέᾳ apud Ariſtophan. in lecto calido. τὴν ἀλέαν διώκει, æſtum perſequitur, Theophraſtus libro quarto de cauſis plant. cap. 3.

Ἀλεάζω, occulto, propono, vrgeo, congrego, iudico, cuſtodio, ſalto, concedo. Accuſatiuo iungitur. ſignificat etiam ἀλεάζω, tepeo, tepeſco, foueor.

Ἀλεαίνω, tepefacio, tepeo, recaleſco, θερμαίνω, diffundo, πλατύνομαι.

Ἀλέασθαι, fugio. Heſiodus, ὀψισπορίην ἀλέασθαι, id eſt, iteratam ſationem vitare: cum accuſatiuo. ἀλέασθαι χεῖρας, in Epigram. & apud Homer. ἐκκλῖναι, φυλάξαι.

Ἀλεγεινὸς, ὴ, ὸ, curæ plenus, ſedulus, moleſtus, pernicioſus, grauis, durus, triſtis, difficilis, pro ἀλγεινὸς poeticum, ἀπὸ τοῦ ἄλγος.

Ἀλεγίζω, μελήσω, auxilior, λόγον ποιοῦμαι, curo. Homer. Iliad. α, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, id eſt, οὐ φροντίζω.

Ἀλεγύνω, ἀλέγω, curo, paro, ἀρτύω, σκευάζω ſeu κατασκευάζω, εὐτρεπίζω, accuſat. Hom. Odyſſ. ν, δαῖτ' ἀλέγυνον. Idem, ἀλεγύνετε δαῖτας, διὰ φροντίδος ἔχετε. Apollon. τοῖς μὲν δαῖτ' ἀλέγυνε, his conuiuium curabat.

Ἀλέγω, μ. ξω, π. χα, prima breui, curo, curã habeo, φροντίζω, genitiuo. Homer. Iliad. θ, σεῦ δ' ἐγὼ γε σκυζομένης οὐκ ἀλέγω, pro λόγον ἔχω. Apollon. 2. Argonaut. τῶν μὲν οὔτ' οὐκ ἀλέγει, hos non curat. Iungitur etiam genitiuo cum præpoſitione. Apollon ἀοντῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ. Cum accuſat. pro curo. Heſiod. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. capitur etiam pro metuo & fugio. Ianus Laſcaris, ἀγνώσσουσ' αὔδην κρῖμ' ἀλέγοντα δίκας fugientem iudicium & pœnas.

Ἀλεεῖ, ἀδικεῖ.

Ἀλεεινὴ, ἡ, æſtiuus calor.

Ἀλεεινὸς, οῦ, ὁ, calidus, apricus, feruidus, æſtiuus apud Xenophon. moleſtus, vitandus. Phocy. πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναὶ, exceſſus autem ſunt mali.

Ἀλεείνω, fugio, declino, ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, φυλάττομαι, caueo & vito. Homerus Iliad. ἰχάζετο κῆρ' ἀλεείνων, & cum infinit. Idem Iliad. ζ, κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε.

Ἀλεῖς, conferti, frequentes, addenſati. ἀλέες δεῦτε, conferti ite. Herodotus, ἀλέας ἐς ἓν χωρίον ἐσάγουσιν, vniuerſos vnum in locum conducunt.

Ἀλεὴ, vitatio, φυλακή. Heſiod. δήρματα ὄφρ' ὅτι κάτω ὑπὸ ἀμφιβάλῃ ἀλεείν, &c. Itẽ ἀλεὴ, ἀλεωρὴ, καταφυγὴ, Heſiod.

Ἀλεθρεύω, ἀληθεύω.

Ἀλεῖ, datiuus eſt, veritati.

Ἀλεία, captura, piſcatus, piſcatio. Ariſtoteles ſecundo Politicorum, τῆς θαλάττης τὴν ἀλείαν, &c. ex mari piſcationem, id eſt, ἁλιείαν, apud Herod.

Ἀλειάδες, αἱ, ſcaphæ piſcatoriæ.

Ἀλείαντος, ου, ὁ, immolitus, non molitus.

Ἄλειαρ, farina tritici.

Ἄλειμμα, τος, τὸ, vnctio, pigmentum, vnguentum.

Ἀλεινὸς, οῦ, ὁ, infirmus, tenuis.

Ἀλεῖος ὁ Ζεὺς, Eleus Iuppiter. vide Stephanum in dictione Ἦλις.

* Ἀλείπτειν, Athen. Ἀλείπτειν μεγάλα δίκης ὕβρεως δίδωσι.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, vnctuarium, locus in balneo vnctui accommodatus.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, vnctor, qui palæſtritas vngit in gymnaſio, qui etiam Aliptes à Cicerone in epiſt. ad Lentulum dicitur, magiſter ludi, propugnator, παιδοτρίβης, γυμναστής. Eſt & fontis nomen apud Epheſum, quòd ſemper eius copia ſit. ἱππόμαχος ἀλείπτης, propriũ viri apud Plutarchum.

Ἀλείπτως, aduerb. ἀνενδεῶς, συνεχῶς.

Ἀλείσιον, vrbs Elidis, Homer. Iliad. β.

Ἄλεισον, ου, τὸ, poculum, calix, patera, δέπας. παρὰ τὸ λεῖον fit ἄλειον, & interpoſitione τοῦ σ, ἄλεισον, τοῦ α ἐπιτατικοῦ vel στερητικοῦ, τουτέστι τὸ μὴ ὂν ὁμαλὸν, ἀλλὰ περιφερές. Odyſſ. ο, ἐν δὲ ἀμφιθέτοις, ἐν χρυσεῖον ἄλεισον.

Ἀλείτης, erro, ſceleratus, ἁμαρτωλὸς, iniurius, ἄδικος, ἐχθρός. Ho. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην, à verbo ἀλέω vel ἀλιτέω.

Ἀλειτούργητος, ἀτελὴς, immunis, qui non cogitur obire munia publica, Demoſth.

Ἀλείτω, ſeu Ἀλίτω, pecco, ſcelus committo: vnde ἤλιτον, peccaui, in aoriſt. 2. vnde ἀλιτρὸς & ἀλείτης.

Ἄλειφαρ, vel Ἄλειφα, ατος, τὸ, oleum, vnguentum, ἀπὸ τοῦ ἀλείφω, pinguedo, adeps, δημός. Heſiodus, ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, prima breui.

Ἀλειφὴ, ῆς, vnguentum, illitio, tectorium.

Ἀλειφόβιοι, οἱ, πένητες, ἀλιτήριοι, ταλαιπωροι, ἀλάστορες.

Ἀλείφομαι, me vngo. Ariſtoph. πρ. ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο, neque vnguento ſe illeuit.

Ἀλείφω, μ. ψω, vngo, inungo, inficio, illino, χρίω. Plutarch. in Themiſtocle, ἐπὶ τοὺς ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἤλειφε, ad obeunda certamina pro patria ſeipſum vnxit. Dioſcorides lib. 3. c. 26, ἀψίνθιον ἀλειφόμενον μετ' ἐλαίου κώνωπας κωλύει, abſinthium, ſi quis eo cum melle inungatur, culices fugat. Xenoph. in OEcon. ἀλειφόμενος μίλτῳ, infectus minio. ἀλείφειν μύρῳ, Gaza vertit vnguentare. Præteritũ Atticum eius eſt, ἀλήλιφα, vnxi, vnde ἀλήλιπται, quod Atticè dicendum, non εἴλειπται, docet Phyrnicus. ἀλειψάμενος, vnguento delibutus. Deducunt παρὰ τὸ ἀλέω, τὸ θερμαίνω. * Eſt etiã Ἀλείφω, exerceo, acuo, incito. Chryſoſtomus, 2. Corinth. vlt. καὶ τὴν ῥαθυμίαν ἐκκόπτει πᾶσαν ἡ θλίψις, καὶ πρὸς ὑπομονὴν ἀλείφει.

Ἀλείψωσις, εως, ἡ, ſtagnatura, ſic Hieronymus in cap. 9, Amos Prophetæ.

Ἄλειψις, εως, ἡ, vnguenti ratio, perunctio.

Ἀλεκταίνω, ψοφῶ, γαυριῶ, μετεωρίζω.

Ἀλέκτηρ, pro ἀλεξητὴρ apud Pindarum, item Dioſcoridem lib. 2. c. 52, & Galenum.

Ἀλεκτορίδων κλαγγαὶ, galli canentes, vertit Eraſmus ex Plutarcho.

Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, gallina. Ariſtot. lib. 5. animal.

* Ἀλεκτόρειος, gallinaceus. ὠὰ ἀλεκτόρεια. Syneſ.

Ἀλεκτοροφωνία, ἡ, gallicinium, cap. 13. Euang. Mar.

Ἄλεκτος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, quem nemo ſermone exprimat, inenarrabilis, inuſitatus. Philo, πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλέκτοις φοραῖς, &c.

Ἄλεκτρα, ſine lecto, ſine thalamo nuptiali, improba coniunx ob adulterium.

Ἀλεκτρυοφωνία, ας, ἡ, gallicinium.

Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, gallus & gallina. Alexan. Aphrod. λέοντ' ἀλεκτρυόνα δέδοικε μόνον, leoni gallus terrori ſolus eſt. & in Platonis Dædalo, ὥσπερ πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠά. Dicitur & gallina ἀλεκτρύαινα, Ariſtop. ἀλεκτρύαιναν, τὴν δ' ἕτερον ἀλέκτορα, vide ibidẽ interpretem.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus, διὰ τὸ ἐγείρειν ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέκτρου. Eſt etiam ἀλέκτωρ, gemma huius nominis, de qua Hermol. apud Plinium.

Ἀλέκτωρ, ἡ, virgo innupta.

Ἀλεκτορίας, gemma quæ in gallinaceorum ventriculis inuenitur, cryſtalli ſpecie, magnitudine fabæ.

εἰς τὸν Ἄλεντα apud Theocritum, in Halentem fluuiū, initio edyl. 8. accipitur pro pago qui eſt in Co inſula.

Ἀλεξάνδρα, opus à Licophronte editum de Alexādro Paride.

Ἀλεξάνδρεια, Alexandria: ſic dicitur à quibuſdā χαμαίδρυς. Dioſc. lib. 4. ἀλεξανδρεία δάφνη, Theophraſt.

Ἀλεξανδρεῖς, Alexandrini: & ἀλεξανδρινωτικὸς, Alexandrinus. pro eodem ἀλεξανδρινός. Dicitur & ἀλεξανδρινός.

* Ἀλεξανδρίζω, vt φιλιππίζω, apud Athen.

Ἀλεξανδροκόλακες, οἱ, aſſentatores Alexandri.

Ἀλέξανδρος, Alexander rex, quem acriter carpit Lucianus per totum dialogū Diogenis & Alexandri. Fuerunt quàm plurimi huius nominis. Plutarch. cuiuſdam meminit in lib. de Muſica, qui librum de Phrygiis Muſicis ſcripſit. fuit & Alexander vnus ex pontificibus Iudæorum, cap. 4. Actorum Apoſtolorum. ἀλέξανδρος πάρις, Alexander Paris, Plutarc. in Theſeo.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens, epitheton veſtis. Odyſſ. ξ. χλαῖναν ἔχοντ᾽ ἀλεξάνεμον, vbi Didymus exponit βοηθὸν ψύχους, δυναμένην ἀποστέλλειν ἀνέμων, ἢ ἀπείργουσαν τοὺς ἀνέμους.

Ἀλεξάντης, ου, in Epigrammat. ἀλεξάντοις χοιράσι, ſcopulis defenſoriis.

Ἀλέξαρχος, Alexarchus, hiſtoricus, qui res Italicas ſcripſit, vt meminit Plutarchus in Parall. vbi etiam dicitur πολύϊστωρ.

Ἀλέξασθαι, arcere, cum accuſatiuo. Herodotus, ἀλέξασθαι λῃστάς, in prædones impetum facere, Plutarch. in Romulo. Ibidem in Lycurg. ἀλεξώμεθα πολεμίων ἔφοδον, repellamus hoſtium impetum.

Ἀλεξέμεναι, pro ἀλεξεῖν, auxiliari, βοηθεῖν, Hom. ſuccurrere Doricé.

Ἀλέξω, arceo, auxilior, opitulor, reſiſto. ἀλέξασθαι pro eodem, ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου θέματος, niſi ſit per ſyncopen, vt φράσασθαι, & ſimilia: vide ἀλέξω.

Ἀλέξημα, τος, τὸ, id quod arcet. Syneſ. τῆς θέρους ὥρας ἀλέξημα, i. æſtatis ardorem arcens, Bud. Comm. * præſidium ſeu remedium.

Ἀλεξήνωρ, proprium nomen AEſculapii, Ariſtoph.

Ἀλεξήσει, à verbo ἀλέξω, prohibeat, auertat, ἀπείρξει, κωλύσει, Homer.

Ἀλέξησις, ἡ, βοήθεια, retaliatio, defenſio.

Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, adiutrix, lib. 4. Epigram. ἀλεξήτειρα τύχη, &c. prima breui.

* Ἀλεξητικὸς, depulſorius, arcens.

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, adiutor, defenſor, auerſor, propulſator. Apollon. 2. Argon. λοιμοῦ ἀλεξητῆρα.

Ἀλεξητήριαι ῥίζαι, medicæ radices.

Ἀλεξητήριον, ου, τὸ, auxilium, adiutoriū, remedium, defenſaculū, arma quibus hoſtem repellimus, amuletum, qua voce vtitur Plinius, remedium præſentaneum aduerſus venena & faſcinationes, quod genus quidam in annulis geſtare ſolent. Tradunt ſcriptores Eudemium quendam profeſsione philoſophum, huiuſmodi annulos conficere ſolitum, & dictum hoc nomine à iuuandi præſtantia, Bud. Comm. A præterito ἀλέξηται, vt docet Gaza. ἀλεξητήριον τῆς δηλήσεως, remediū contra veneficiorum noxam, Theophr. hiſt. plant. cap. 12. lib. 7.

Ἀλεξιάρη γῆ, terra diras imprecationes euitans. Heſiodus, γῆς ἀλεξιάρης, i. ἀπελαυνούσης τὰς ἀρὰς καὶ τὰς βλασφημίας. nā qāndo ager multum affert fructus, agricola in iram non prorumpit aut blaſphemiam.

Ἀλεξιβέλεμνος χιτὼν, in Epigram. arcens ſagittas.

Ἀλεξικακία, depulſio malorum.

Ἀλεξίκακος, ου, ὁ, in malis adiutor, aueruncanus, ὁ τὰ κακὰ ἀπείργων, defenſor malorum, auerſor ac depulſor, hominum defenſor: qualem verè Eccleſia Chriſtum agnoſcit, & gentes falsò ſuum Herculē & Apollinem. Nonnus ἀλεξίκακα ὕδατα vocat aquas ſalutares, quibus in regeneratione abluimur, ἀλεξίκακοι etiam δαίμονες à veteribus dicebantur, qui nocumenta & diras arcere amoliriq́; exiſtimabantur, qui & ἀποτρόπαιοι, & ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι & φύξιοι appellabantur, Cæl. lib. 1. cap. 32, & Bud. Com.

Ἀλεξίμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, expulſor ſeu expultrix mortis, ſeu aduerſitatis, Sophoc.

Ἄλεξις, ιδος, Alexis poeta, de quo meminit Plutarch. de poetis: dicitur etiam ἄλεξις Amphiarai filia, Plutarc. in Problem.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium cum auxilio, remedium aduerſus venena, amuletum contra veneficia, Theoph. lib. 9, cap. 21. hiſtor. plant. ἀλεξιφάρμακα καὶ περίαπτα λεγόμενα, i. quæ veneficiorū aduerſantia & alligata dicuntur. ἀλεξιφαρμάκοι δυνάμεις, Plutarch. in Sympoſ. dicuntur efficaces remediorum mixturæ, ſeu poteſtates. ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον, tanquam aduerſum peſtilentiam remedium futurum. * Demoſth. κατὰ τιμοκρ. ὃν ὡς ἀληθῶς ἀλεξιφάρμακον ἔθηκε τοῖς ἀδικεῖν βουλομένοις, i. lex à Timocrate lata eſt præſidium contra animaduerſionem legū. ἀλεξιφάρμακος λόγος, Dioſcor. li. 7, cap. 1, id eſt, περὶ τῶν θανασίμων, tractatus Alexipharmacus, qui eſt de amoliendis veneficiis.

Ἀλέξω, ξω, ξήσω, arceo, opitulor: fuit hoc verbum olim circunflexum, ſed βαρύτονον fecerunt Athenienſes. Hom. Iliad. α, ἄλλοτ᾽ ἀλεξέμεναι μεμαῶτα ἔργα πόδας, i. βοηθεῖν. Apollon. ὀλίγον ἀλέξομαι, i. vlciſcor, τιμωρῶ. vide in ἀλέξασθαι.

Ἀλέομαι, euito. ἔγχεσι δ᾽ ἀλλήλων ἀλεώμεθα, id eſt, ἐκκλίνωμεν ἀλλήλοις ἐφιέναι τὰ δόρατα, Homerus Iliad. id eſt, caueamus alter alteri ab lanceis. ἀλλ᾽ ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς, maiorē vitato virum, Eraſm. in Prouerb.

Ἀλέος, ου, ὁ, feruens, tepidus: ab ἀλέα.

Ἀλέτης, ου, ὁ, euitator.

Ἀλεπίδωτος, inſquamatus, ſquama carens.

Ἀλέσῃ, κόπον: vnde cap. vlt. lib. 2. Eſdræ ἀλσείμους, pro immunditia.

Ἄλες, ſal.

Ἀλεσίον, à verbo ἀλέω. Dioſcorid. li. 5, cap. 95, ἀλεσίον ἐν χειρομύλῳ, truſatili mola terendum.

Ἀλετὸν, τὸ, cereale. Item ἄλευρον. Plutarch. in Problem. ἐν τῷ ἀλέτῳ φθεγγόμενον ἄλφιτον, farina molendo confecta.

* Ἀλετὼν apud Athen. pro piſtrino, niſi ſit ἀλετρών. ἐμβαλὼν τὸν σῖτον εἰς τὸν ἀλετῶνα, καὶ ἀλέσας.

Ἀλεῦσαι: vnde ἐπαλεῦσαι, ἀλέσαι, Apollon. Rhod.

Ἀλετρίβανος, ου, ὁ, cocleare, δοίδυξ. Pollux inter ruſtica inſtrumenta ponit.

Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, mulier laborans in piſtrino.

Ἀλεύομαι, euito, effugio, euado, elabor, vito. Heſio. πάντων ἀλεύασθαι καὶ τηρῆσαι.

Ἀλεύας, ὁ, Aleuas, vnus fuit ex Lariſſæ tyrānis, Theocrit. edyl. 16. Ab hoc dicta nobilis Aleuadarum familia, quam tyrannicam Demoſth. appellat, in 1. Philip. vt exponit eius interpres. Apud Plutarch. de fraterna charit. rex eſt Theſſal.

Ἀλεύομαι, euito, fugito, φεύγω. Odyſſ. ξ. ὄφρ᾽ ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, id eſt, vt refugiat & caueat fallere, Ionicé. Homerus Iliados γ, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, id eſt, ἐφυλάξατο, ἐξέκλινε.

Ἄλευρον, ου, τὸ, farina, propriè tritici, ἄλφιτον verò hordei. ἄλευρον etiam generale nomē eſt: vnde Galeno, πύρινον ἄλευρον, triticea farina: & Alexan. Aphrod. lib. 2. Problem. τὸ κρίθινον ἄλευρον, hordeacea farina. Plato 2. de Republic. θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, nutrientur ex hordeo & tritico farinam conficiētes. Herodot. ἀλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίευν, farinámq; triticeā ordeaceámq; faciebant. ἄλευρον ἑφθὸν, puls. Ariſt. in Probl. οἱ περὶ τὴν ἀλευροποιΐαν ἐργασίαν, qui tritici piſturā exercent: ſic Gaza. Dioſc. lib. 1. ἄλευρον τῶν οὔων ἀλεσθέντων ἀντὶ ἀλφίτων λαμβάνεται, farina ſorborum in pila tuſorum polentæ loco ſumitur. ἄλευρον κυάμων, apud eundem libro 3,

vertit interpres lomentum fabæ. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, apud eundem lib. 4, panis aut puls Marcello, farina aut polenta Ruellio vertitur. ἄλευρον ὀρόβων, farina eruina: vim habet conſolidandi & glutinandi, Galen. ἄλευρον αἰρῶν, lolii farina: ibidem. ἄλευρον τήλεως, fœni Græci farina, Dioſcorid, lib. 2.

* Ἀλευρίτης ἄρτος, Athen. ἀλευρῖται in tertio genere ponuntur poſt σεμιδαλίτας & χονδρίτας.

Ἀλευρομυλεῖν, molere, pinſere.

Ἀλευρότησις, ἡ, τηλία, παιπάλη, tenuiſſimum farinæ. Attici ἴτυν τῆς τηλίας, id eſt, cribri circunferentia vſurpant, vt annotat Ioannes Grammaticus.

Ἀλεύω, deſtituo.

Ἀλαςώρος, caſſus lumine, orbatus oculis, apud Sopho.

Ἄλαςος, ου, ὁ, inuiſibilis ſeu inuiſus.

Ἀλύω, fugio, ἀλύομαι.

Ἀλέω, μ. έσω & ήσω, molo. Ariſtophanes νεφ. κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαι, id eſt, λεαίνουσαι. σῖτον ἀλήσας, tritico molito. ἀλέσας, Dioſcorid. lib. 2, molens. apud eundem ἀλεσθείς, id eſt, molitus, tuſus. ἀλούμενος λίθος, lapis qui mola frangitur, Ariſtot in Problemat. ſect. 6. Item effugio, ἐκκλίνω. Homer. Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν, Iouis vitemus iram. Vide prouerbium ἀλεύεσθε.

Ἀλεωρὴ, ῆς, ἡ, caliditas, vitatio, ἀποστροφὴ, euitatio, præſidium, munimentum, tutela, remedium, cuſtodia, σκεπὴ, tugurium, καταδύσις, ſalus, quies. Heſiodus, λιμοῦ τ' ἀλεωρὴν, famis vitationem, ἀποφυγὴν. aliàs ſcribitur ἀλεώρα. ἀλεώρα ἡ περὶ τὸ σῶμα, corporis veſtitus. Ariſtotel. lib. 4. de part. animal. Idem lib. 9. de animalibus, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ὕβρεως ἀλεώρας, vitandæ iniuriæ accipitrum gratia.

Ἄλη, ης, ἡ, anxietas, error, πλάνη. Odyſ. ο, ἔπαυσας ἄλης ἐμὲ, feciſti vt finem facerem errandi: vnde ἀλήτης.

Ἀληδὸν vel ἀληδὸν, repente, comprehenſim.

Ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas: πρὸς ἀλήθειαν ἐστι, reuera eſt, inquit Philo. μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ, quæ verè ſunt honeſta. τῇ ἀληθείᾳ, reuera. Plutarchus, ταῖς ἀληθείαις βλέπεται ὅτι σκότος, reuera videt, quòd ſunt tenebræ. Idem in Parallelis, ταῖς ἀληθείαις παῖς ποσειδῶνος, verus Poſidonis filius. ἐπ' ἀληθείᾳ εἰρημένα, & ἐπ' ἀληθείας σκοπεῖν, eodem modo dicitur apud Demoſthenem. Ariſtophanes in Pluto, ὡς δ' ἐπ' ἀληθείᾳ οὐ μὰ τὸ μάρτυρας διαρρήγνυμαι, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, reuera, reipſa. Lucas in Actorum Apoſtolicorum cap. 4, ἐπ' ἀληθείας συνήχθησαν ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδα, verè conuenerunt aduerſus ſanctum filium. ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι, reipſa comperio, cap. 10. Actor. Apoſtol.

Ἀληθείς, ἔντος, errans.

Ἀληθὲς, τὸ, accentu in vltima: τὸ πρᾶγμα τὸ μετέχον τῆς ἀληθείας, verum. τῷ ἀληθεῖ, Plato de Legib. certè, verè, reuera, id quod eſt: dicitur & pro eodem τἀληθές.

Ἄληθες, accentu in antepenultima, aduerbium, reuera, ὄντως, profectò, ſanè, verè. αὐτὸ τὸ ἀληθές. Ariſtophanes νεφ. ἄληθες ὄντως ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά. Idem in Pluto, πλουσίου ἐγένοντο πάνυ χρὴ ἄληθες, i, ὄντως ἄληθες μαθόντες, re comperta, vbi rem comperetunt.

Ἀληθέστατος, veriſſimus, ἀληθεστάτη πρόφασις, cauſa veriſſima, Thucydid.

Ἀληθέστερος, verius. Plato lib. 1. de Republ. cum particula, ὡς, πότερον ὡς ἀληθέστερος δοκεῖ σοι λέγεσθαι, verũ verius dici videtur?

Ἀληθεύομαι, idem quod ἀληθεύω, verum dico. Syneſ. εἰ δὲ ἐπιγνώσεις ἀληθευομένην κατά σου τὴν ὑπονοίας τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, id eſt, ſi agnoſcis vera me cauſa deductum ad hanc ſuſpicionem, quòd mei oblitus ſis, reſipiſcentia corrige. ἀληθεύεται, vera eſt. Capitur etiam paſſiuè.

Ἀληθευτικὸς, οῦ, ὁ, verax.

Ἀληθεύω, μ. εύσω, vera loquor, ſum verus, ſerio ago, cui opponitur παίζω: verum profiteor, verax ſum, diuino apud Terentium, veritatem ſector, verè dico, verum inſpicio, verè determino, verum dico, verum reddo, ita ἀληθεύειν eſt vel præſtare quod dixeris, vel vera loqui. Plutarchus in Themiſtocle, ἀληθεύων λέγεις, vera narras. Xenophon, λέγειν οὐδὲν ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύω, nihil dicere quod non verè dicam. Homer. πάντα δ' ἀλήθευσον. Item promiſſa facio, datiuo.

Ἀληθευτικὸς, Ariſtoteles de magnanimo dixit, διὸ καταφρονητικὸς καὶ ἀληθευτικὸς, i. παρρησιαστικὸς, vt ibidem.

Ἀληθέω, μ. ήσω, π. κα, molo.

Ἀληθέως, verè, ἀληθῶς, reuera, Herodot.

Ἀληθείη, veritas, ἀλήθεια. Herodo. ἀληθείην οὐ λέγω, tergiuerſor: ſic Valla.

Ἀληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, vera, iuſtus, certus, verax, veridicus, qui vera dicit, Item memor: ab α priuat. & λήθω, obliuio. τὸ ἀληθὲς, verum. τ' ἀληθῆ λέγειν, verum dicere. Xenophon Cyri Pædiæ lib. 1, ἀληθεῖ λόγῳ, reuera. Herodo. τἀληθῆ ἀκοῦσαι, rem compertius cognoſcere.

Ἀληθίζω, μ. ίσω, π. κα, verax ſum, vera dico, Plutarchus. & ἀληθίζομαι pro eodem apud Herodotum, id eſt, vera loquor.

Ἀληθινὸς, οῦ, ὁ, verus, verax, verè vſurpatus, non confictus, genuinus, certus. Plato 1. de Republ. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων, &c. id eſt, legitimus princeps. & ἀληθινὴ πόλις, germana & vera ciuitas. Idem in epiſt. τῆς ἀληθινῆς ἀμελεῖν σοφίας, id eſt, liberalis ſapientiæ curam abiicere. ἀληθινοὶ παῖδες apud eundem in Legib. veri filii, μὴ ποιητοὶ, nõ adoptiui. * ἀληθινὸς λόγος eſt qui ἐνδιάθετος, qui ex ſententia animi profertur, Hermogen. ἀληθινὰ μῆλα apud Dioſcorid. lib. 1. cap. 161, de malis Cydoniis, id eſt, cotoneis, mala quæ vera ſunt, ſupple cotonea, vera poma, Ruellius & Marcellus: mala alethina Hermolaus: ſed eum carpit Marcellus Ruellium ſecutus. Inde ἀληθινῶς apud Iſocrat. verè. * ἀληθινολογία, veracitas.

* Ἀληθογνωσία, idem quòd θεογνωσία: ſic appellatur religio orthodoxa ab Areopag. etiam ἀληθότης.

Ἀλήθω, μ. ήσω, π. κα, molo, frango.

Ἀληθῶς, verè, certè, ſine controuerſia. ὡς ἀληθῶς, certè, reuera, vt verum fatear, planè, vtique, haud dubiè, nimirum. θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς, planè ſpecie diuina quadam ac maieſtatis plena.

Ἀλήϊος, ου, ὁ, inops, qui ſine præda eſt, cui non ſuppetit copia cibi, erratilis. Vnde apud Homer. Iliad. β, ἀλήϊον πεδίον, à Bellerophontis erroribus eſt appellatum. ἀλήϊον πεδίον dicitur etiam campus latus. apud Herodotum, ἀλήϊον πεδίον τῆς κιλικίας, à Valla vertitur Ciliciæ maritima planities.

Ἀλήϊστος, imprædabilis.

Ἀληκτοπέδησι, i. indeſinentibus vinculis,

Ἄληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nunquam ceſſans, non interquieſcẽs, iugis, indefeſſus, perpetuus, infinitus. Iliad. β, ἄληκτον πολεμίζειν, indeſinenter bellare. ἄληκτος pro eodem in Epig. vnde aduerbium Ἀλήκτως, indeſinenter, ἀκαταπαύστως.

Ἀληκτὼ, όος, ἡ, Alecto, vna ex Furiis: quaſi irrequieta & non deſinens.

Ἀληλειμμένος, ου ὁ, vnctus.

Ἀλήλεκα, Atticè, ἀπὸ τοῦ ἤλεκα, ἀλήθω.

Ἀληλεκέναι, moliſſe, in Epigram. ab ἀλέω, molo.

Ἀληλεσμένος, ου, ὁ, molitus: vnde ἀληλεσμένον σῖτον, frumẽtum molitũ Ariſtoteli, Herodot. & Thucyd, ab ἀλήθω.

Ἀλήλημαι, erraui, ἀλάλημαι, vel erro: vt ſit præſentis tẽporis. Vide in Ἀλάλημαι.

Ἀληλιμμένος, vnctus, perunctus: ab ἀλείφω, vngo, & ἀλήλιφα ab eodem, vnxi. Attica ſunt præterita: vnde ἐξαληλιμμένον τεῖχος, i. murus tectorio præditus, Thucyd.

Ἄλημα, τος, τὸ, farina cocta. & Ἄλημμα duplici μμ, iter. Item ἀπάτη, ὅ ἐστι τρίμμα, τρίμμα. Sophocles in Aiace, πάντων ὄργανον τέκνον Λαερτίου κακοποιήστατον ἄλημα στρατοῦ, id eſt, πλάνη.

Ἄλημι, erro: vnde Ἀλήμεναι pro ἀλῆναι, id eſt, ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι, πλανηθῆναι, congregari, ἐκκλίνειν, ἐκφεύγειν, ὑποχωρεῖν, ſe recipere.

Ἀλημοσύνη,ης,ἡ,error, vagatio. Aliquando ἡ τῶν τόπων ἐμπειρία,peritia locorũ. Apol.2,ἀλλ' οὔτι ἀλημοσύνῃσιν ἵκοντο.

Ἀλήμων,ονος,ὁ,erro,erratic⁹,vagus,mendicus,li.1. Epig. ἀμφω μὲν περὶ καὶ ἀλήμονες. pro ſcelerato apud Nonnum, ἀλήμονές ἐστε καὶ ὑμεῖς,i.ἁμαρτωλοί.

Ἄλην,fugi.

Ἀλην ἄλλως,vtcunque,ὡς ἔτυχεν.

Ἄληπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,inculpabilis,inexpugnabilis,impreníibilis, qui minimè poſſe capi videtur, incomprehenſibilis,indeprehenſibilis,immenſus,inuictus,ἄληπτος, indetentus.ἀληπτότεροι apud Thucydid. minus culpabiles: vbi interpres exponit per dictionem ἀκατηγόρητοι. τὸ ἄληπτον,incomprehenſibile,quod capi non poteſt.

Ἀλήτωρ,ορος,ὁ,ſacerdos.

Ἀλὴς,addenſatus,coniunctus,communis,promiſcu⁹: vide Ἀλέες.

Ἀλῆς,feſtum Athenis:ab aliis ἀλῆθες dicitur.

Ἄληστος,ου,ὁ καὶ ἡ, ἀλάθητος, indelebilis,inobliuiſcibilis, perpetuus,non latens. ἄληστος αἰάληψις Philoni,i.apprehenſio,quam nulla inobſcurabit obliuio.

Ἀλητεία,ας,ἡ,palatio, erratio.

Ἀλητεύειν,erronea.

Ἀλητεύω,μ.σω,π.κα,erro,mendico,vagor,πλανῶμαι. Odyſ.ξ,ὅς δή κ' ἀλητεύων,&c.

Ἀλήτης,ου,ὁ,erro, vagus,mendicus. Ody.ξ,ἀνέρες ἀλῆται ψεύδονται,hoc eſt, οἱ πλανώμενοι. Herodot.ἀλήτην βίον εἵλου, præoptaſti mendicam vitam.

Ἀλητοβόρος,mendiciuorus.

Ἀλῆτις,ἡ,errabunda, vaga.

Ἀλθαία,ἡ, Meleagri mater. Item ἀλθαία, althæa, herba quã nonnulli vocant ἰβίσκον:genus eſt maluæ agreſtis,ſic dictæ,διὰ τὸ πολυαλθὲς καὶ πολύχρηστον αὐτῆς,i. quod inter primas ſit vtilis & plurimis polleat remediis:à verbo ἀλθαίνω. Dioſcor.lib.3, cap. 163: & Theophr.hiſtor.plant.li. 9,cap.15. eadem dicitur & ἀγρία μαλάχη, agreſtis malua. Dioſcorid.ibidem,& lib,6.cap.62,τῶν ῥιζῶν τῆς ἀλθαίας,ἣν ἰβίσκον ὀνομάζουσι ῥωμαῖοι,radicum althææ, quam Latini Ebiſcum dicunt. Marcellus tranſtulit hibiſcum.

Ἀλθαίνω καὶ ἀλθέω καὶ ἄλθω, curo,medeor,ſano,ſedo:vnde δυσαλθὴς,& δυσάλθητος. Ab ἄλθω imperfectum paſſiuũ. ἠλθόμην:3. perſon. ἤλθετο: & ſine augmento apud Hom. ἄλθετο,id eſt,ἐθεραπεύετο,ἀφυγιάζετο,ὑγιὴς ἐγίγνετο.

Ἀλθεὺς,έως,ὁ,medicus.

Ἄλθος,εος,τὸ,remedium.

Ἀλία,ἡ,iter, mare, congregatio, ἐκκλησία, ἄθροισμα, cœtus,apud Herodotum ἁλίην ποιησάμενος, cœtum cogẽtes: alio loco, pro nihili facientes. Idem, ἁλίην τῶν Περσέων ἐποιήσατο,concilium Perſarum coegit. ἁλία etiam ſignificat apud Nazanzenum piſcationem, prædam piſcium. Item vas ſali terendo accommodum.

Ἀλιάδες,αἱ,vaſa buxina in quibus ſal terebatur.

Ἀλιάδαι,οἱ,piſcatorum filii: patronymicum eſt.accipitur pro ipſis piſcatoribus, ſicut υἷες ἀχαιῶν, pro ipſis Achiuis. Sophocles in Aiace, τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν, id eſt, quis ex piſcatoribus:vbi interpres ἁλιάδαι οἱ παῖδες τῶν ἁλιέων,ἤγουν οἱ ἁλιεῖς,ὡς ἀσκληπιάδαι οἱ ἰατροί.

Ἀλιαεῖς,οἱ,in mari flantes venti:dicitur & Ἀλιαεῖς.

Ἀλιάετος,haliaetus,aquila marina, cuius vſus vetitus eſt Iudæis,cap.11,Leuitici. Pro eodem dicitur

Ἁλιαίετος, haliæetus : ſic dicta eſt quòd petat mare & lacus,Ariſtot.lib.8.Animal.cap.3.

Ἁλιαρὸς,ὁ,ſale conditus.

Ἁλίαρτος,vrbs Bœotiæ, Homer.Iliad.β.

Ἁλιὰς,άδος,ἡ,nauicula marina, cymba: nauiculam piſcatoriam vertit Lapus apud Plutarchum in Solone. ἀλιὰς ἡμέρα, vt impreſſum eſt in Camillo Plutarchi,pro die Alienſi, ab Alia fluuio, ad quem Romani à Gallis victi fuerunt: apud eundem in Problemat. ſcribitur pro eodem ἀλλιάς. ἁλίας βάτραχος, rana piſcatrix, piſcis apud Ariſtotelem Animal. lib. 4, cap.37 : vbi Gaza ra-iam exponit.

Ἀλίαστος,ineuitabilis,vehemens,multus,inſeparabilis, ἀδιάλειπτος,ἀπαυστος,ἄφυκτος,πολὺς,ἀκατάπαυστος. παρὰ τὸ λιάζω, τὸ ἐκκλίνω, καὶ σφοδρὸν, quaſi ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι. Apollon.2. Argonaut. εἴρεσίη δ' ἀλίαστον ἔχεν πόνον: & lib. 1, ἡ καὶ πολλὸν χεῦμ' ἀλίαστον,ingens fluctus. Homer.Iliad.β, πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρε,bellum acre motum eſt. φρὴν ἀλίαστος, Eurip. i.ἄφυκτος,mens implicita,perplexa.

Ἀλιβαντοφύλη,tribus Stygiana vertit Morus.

Ἀλίβας,mortuus.παρὰ τὸ μὴ ἔχειν λιβάδα, μήτε θερμότητα, quòd nihil humecti in ſe habeat.Callimachus pro aceto poſuit,παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς.

Ἀλίβας,αντος,fluuius inferorum.

Ἀλιβδύω,abſcondo : actiuum,accuſ.

Ἀλίβρεκτος,mari ablutus,in Epigram.

Ἀλίβροχος, mari irriguus,qui à mari abluitur. Apollo. 2,πέτραι λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλίβροχοι.

Ἀλίβρωτος,ου,ὁ,ſaliuorus.

Ἀλίβυες,οἱ, ζυγεῖται,equi iugati,ἅρματα. geminos autẽ equos veteres in pugna habebant, vni auriga, alteri armatus inſidebat.

Ἁλιγείτων,ονος,maritimus,Nonnus.

Ἁλιγενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,maritimus. Veneris epithet. ſaligena vertit Eraſmus.

Ἀλίγκιος,ὁ, ſimilis, pulcher, ὅμοιος: vnde ἐναλίγκιος pro eodem.

Ἀλίδες,αἱ,vaſa accommoda ſali terendo,ἁλιάδες.

Ἀλιδινὴς,qui in mari voluitur,tertia ſyllaba longa. ἀλιδινὴς ἐμπορία, i.ἡ πολλὰ χρήματα ἔχουσα. Dionyſ. de Situ orbis:vbi alii legunt ἁλιρρυδής.

Ἀλιδύω,ſubmergo,ἀλιβδύω:in quo abundat β AEolico more.

Ἀλίδρομος,currens per mare,mariuagus, prima breui, nauis epitheton.

Ἀλιεία,piſcatus,piſcatio,Ariſtot. Polit.lib.1.

Ἀλιεὺς,έως,ὁ, piſcator,vn peſcheur marinier. Lucian. ὥσπερ οἱ ἁλίεις,quaſi dicas,marinator,quòd in mari venetur:ἁλιῆες poeticè,prioribus duabus breuibus,in Epigram.

Ἀλιευτικὴ,ars piſcatoria.ἁλιευτικῆς ἄπειρος,piſcandi rudis,AEſopus.

Ἀλιευτικὸν,τὸ,eſt commẽtatio de piſcatu,qualis Oppiani extat.

Ἀλιευτικὸς, οῦ, ὁ, piſcatorius. ἀλιευτικὸς βίος, piſcatoria vita,Ariſtot.in Polit.

Ἀλιεύω,piſcor. *Cum accuſatiuo Baſil.7.Homil.ἀλιεύοντες θάλασσαν.

Ἁλίζω,μ.ίσω,ſalio,ſale condio,ſale inuetero, ſale aſpergo.Euangel. Matth. cap.5, ἁλισθήσεται, ſalietur : & cap.9. Marci,πυρὶ ἁλισθήσεται,igne ſalietur : & ibidem mox, ἁλὶ ἁλισθήσεται,ſale condietur.Item congrego,colligo,cogo, contraho,comparo: vnde συναλίζομαι, congregor. Item Athen.lib.2, verſor in mari. ἐξαλίσαι apud Ariſtophan. volutas,pro ἐκκυλίσαι. ἀλισμένος,coactus,collectus. ἀλισθῆναι cogi,congregari. ἁλιζομένη,ἡ, ſale aſperſa. *ἁλιζόμενα φάγεται,quæ ſalem cum pabulo deuorauerunt, Ariſtot. lib.8.de natura Animal.

Ἁλίζωνες,οἱ, Paphlagones, quoniam mari cinguntur.

Ἁλίζωνος,ου,ὁ καὶ ἡ, mari cinctus, iſthmus. ἁλίζωνος χέρσος,in Epigram.

Ἀλίζωνος,ου,ἡ,genus herbæ marinæ.

Ἀλιηθὸς,via irrita, pœnitenda. Homer.Odyſſ.ἀλίη pro ἀλία:vide in Ἀλία.

Ἁλιήρης κώπη, Eurip. ἡ ἐρέσσουσα κατὰ τὴν θάλασσαν.

Ἀλιήτορες,οἱ,piſcatores,ἁλιεῖς,in Epigram.

Ἀλιηχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,mariſonus.

Ἀλιθες,ſpicarum diuiſiones in allio.

Ἀλιθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,carens lapidibus,non calculoſus.

Ἄλιθος,ου,ὁ,calculorũ expers,ſine calculis,nõ calculoſ⁹

Ἀλικάκαβος,halicacabus,genus fruticis, quam alii δίκαρυον,alii φυσαλίδα,alii στρύχνον,alii φυσαλίδα,i. veſicariam,alii

μιλαία vocant. à Romanis dicitur minor appollinaris, ab alijs herba vlticana, id eſt, ἑλπιστά. alij vocãt ὀψαγμ, obſaginem, Daci κυνολάδα, Afri χαμαίβουμ, Dioſcorid. lib.1.cap.vlt.

Ἁλιγεναῖος, gentile.

Ἁλικάρνασος, Halicarnaſſus: vnde Ἁλικαρνασεύς, έος, Halicarnaſſeus.

Ἁλίκρηπις γαῖα, ora maritima, Nonnus de Galilæa.

Ἁλικίς, ίδος, ἡ, ſalſugo.

Ἁλίκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, vadiſonus, fluctibus marinis aſperſus, mari obrutus, marinis fluctibus petitus. Epith. promontorij apud Sophocl. ἐν ὕλᾳ ἕσσ᾽ ἔπι πόντου περίκλυμα ἁλίκλυστον.

Ἁλίκτυπος, ου, ὁ, piſcator. ἁλίκτυπον κῦμα, Eurip. ἁλίκτυπον λίνος, in Epigram.

Ἁλικός, ῶ, ὁ, ſalſus, marinus. Dicitur & Doricè ἁλίκος pro ἡλίκος, id eſt, tantus.

Ἁλικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſalſus, Theophr. hiſt. plãt. l.9.c.12.

Ἀλιλάτ, Alilat, ſic dicitur Vrania ab AEgyptiis, Herodot.

Ἅλιμα θαλάσσια, marina.

Ἄλιμα, pharmaca quæ famem obrepere prohibent, vt ἄδιψα quæ ſitim, apud Plutarchum in Sympoſ.

Ἀλιμαζονεῖς, cap.8. lib.2. Paralip. Bibl. pro gente Arabiæ proxima.

Ἁλιμέδων, mari imperans, Neptuni epithe.

Ἀλιμενία, ας, ἡ, importuoſitas.

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, importuoſus, portu carens, ὁ μὴ ἔχων λιμένα.

Ἁλιμενὴς ἐμπορία, negotiatio in mari ſollicita, Diony. de Situ orbis.

Ἅλιμος, ὁ, ſeu Ἅλιμον τὸ, halimus, genus fruticis, ſeu herbæ, ſimilis rhamno, de quo Dioſcorid. libr.1, cap.121. Marcellus refert Plinium vocare aureonem, quẽ Dioſcorides halimum. Cytiſum interim, Theophr. hiſtor. plant. lib.4. cap.20. & lib.5. de cauſ. plant. ca.22. vbi aurio ſcribitur. Inuenias etiam apud Harpoc. ἁλίμους pro populo tribus Leontidis.

Ἁλιμυρήεις, εντος, in mare influens. Odyſ. ις ποταμὸν ἁλιμυρήεντα μάθοιτα, i. τὸν εἰς θάλασσαν ἐξερευγόμενον, ὃ διὰ θετικῶς, ὁ εἰσβάλλοντα.

Ἁλιμυρής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſalſus, à mari aſperſus. Apollon. 1. Argon. λῦσαν ὑπ᾽ ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος, id eſt, τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιρρεομένης ἢ περιρραινομένης.

Ἀλινδέομαι, οῦμαι, voluor, κυλίομαι, κυλινδοῦμαι. Dicitur quoque ἐλινδοῦμαι. vnde ἐναλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, id eſt, multo & profundo otio inuolui. Budæus in epiſt.

Ἀλινδήθρα, ας, ἡ, κυλίστρα, inuolucrum, locus in quo ſe volutant iumenta, τόπος ἐφ᾽ ὃ ἵπποι κονίονται. Ariſtph. in ran. τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα συστάδην πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. vnde ἀλινδήθρα τροφή, πολλή, συναγωγή, λεπτολογία exponitur.

Ἁλινήκτη ἐλαία, in Epigrammat. olea ſale aſperſa, in ſale natans.

Ἁλινήκτειρα, ας, ἡ, καὶ Ἁλινηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in mari natans. ἁλινηχὴς κώπη, in Epigrammat.

Ἅλινος, ου, ὁ, ex ſale confectus. Herodot. ἁλίνων χόνδρων, micarum ſalis. Ἄλινος autem ſine lino. ἄλινος θήρα, venatio ſine lino, i. ſine retibus capta, in Epigram.

Ἀλίξανος, ὁ, alica, χόνδρος, Paulus AEgineta lib.1. Dioſco. lib.4.

Ἄλιον, vanũ, quaſi τὸ εἰς θάλασσαν ῥιπτόμενον καὶ ἀφανιζόμενον

Ἅλιος, ου, ὁ, marinus, πόντιος etiam Homero dicitur. Sophocl. ἁλίας ὃς ἐπέβας ἐλίσσων πλάτας, id eſt, θαλάσσας. Homer. pro Neptuno: item ἅλιος γέρων, pro Protheo. Significat etiam vanum, malum, fallacem, inanem, μάταιον, ἀπρακτον. ἅλιον βέλος, telum inane, vanum. ἅλιος πόνος, labor mari impẽſus. Ἅλιος etiam Doricè dicitur pro ἥλιος.

Ἁλιοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in mari alitur, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ τρεφόμενος, Homer. Odyſſ.

Ἀλιόω, ῶ, in ſalis modum contero, ſic Symmachus cap.51. Eſaiæ. Item apud Homerum Ody. ἠλίωσε, id eſt, μάταιον ποιῆσαι, irritum facere.

Ἀλιπαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non pinguis.

Ἁλίπαστος, ου, in Epigram. mari ſparſus ſeu ſale. * præſulſus. Colu. τὸ ἁλὶ πεπασμένον, Athenæus.

Ἁλίπεδον, ου, τὸ, terra quam olim mare cooperuit, campus maritimus, quaſi ἁλὸς πέδον: alij παρὰ τὸ ἀμπεδῶσαι ἴπποις ἐν αὐτῷ δυνάσθαι. Capitur pro quauis planicie.

Ἀλίπεζα, ἀμυγμενή.

Ἀλιπής, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens * ὁ μὴ πιμελὴς, macilentus, aridus. * κραῦρος.

Ἁλίπλαγκτος, ὁ καὶ ἡ, mariuagus, pontiuagus, ἐν θαλάττῃ πλανώμενος, fluctibus marinis agitatus, ἀμβρόσιος, ἁλίπλακτος, apud Sophoclem in Aiace, παρὰ ἀμφίπλακτος dicitur, quoniam in promontoriis colebatur, circa quæ aquæ errãt marinæ, à πλαίω, & ἀμφί.

Ἁλιπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, mariuagus, in Epigrammat.

Ἁλιπλανία, ας, ἡ, error per maria, in Epigramm.

Ἁλίπλοος, ου, ὁ καὶ ἡ, per mare nauigans.

Ἁλίπνοος, ου, mare ſpirans, mare redolens, mare olens, Muſæus.

Ἁλιπόρφυρος, ου, ὁ, purpureus, à cæruleo diuerſus. ἁλιπόρφυρα φάρεα, apud Hom. Odyſſ. ν, veſtiméta purpurea, ex marina purpura.

Ἁλίρροος, & Ἁλίρροθος, ου, ὁ καὶ ἡ, fluens ad mare. Epitheton fluuiorum. Sophocl. πόροι ἀλίρροθοι, id eſt, ποταμοὶ εἰς ἅλα ῥέοντες. ἀλίρροθος ἀκτή, littus marinis fluctibus agitatum. vnde Ἁλιρρόθιος, in Epigrammat.

Ἅλις, ſatis, ἱκανῶς, αὐτάρκως, ἀφθόνως, ὅλως. Genit. vt ἅλις δρυὸς, ſatis quercus. ἐκ τῆς δρῦς, ἐν ἢ ἀφθόνων δεῖ τὸ ὕδωρ. Etym. ſine genit. Odyſ. ι, χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἰδῶντε τι δόντες, & Iliad. γ, περὶ δὲ ῥωγαὶ ἅλις ἔσαν, id eſt, ἦσαν πολλαί. cum genitiuo, Apollon. 2, ἀποτμηξάμενοι γαίης ἅλις, ſatis terræ, id eſt, multum terræ. ἅλις ἐν τῷ αὐτῷ ὄντες, eodem congregatæ. Ariſtotel. lib.5. animal. ὡς ἅλις, ὡς αὔταρκες. Hom. ἅλις ἔχων βλασφημιῶν, ſatiati erãt conuiciis. ἅλις σπουδῆς, ſatis ſtudij, Cic. ad Atticum.

Ἁλίσαι, congregare.

Ἀλίσγημα, ατος, τὸ, contaminatio, ſcelus.

Ἀλισγέω, ισιάω, λυπῶ, μιαίνω, μολύνω. cap. 40. Eccleſiaſtis; ἀλισγήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις, alet animam ſuam cibis alienis. cap. 2. Danielis, ἀλισγηθῇ, polluatur, contaminetur. cap. 1. Malachiæ proph. ἠλίσγηνται, pollui. ibidem ἠλισγημένος, pollutus.

Ἁλίσκομαι, capior, expugnor, capeſſor, intercipior, corripior, deprehẽdor, vincor. κόπῳ ἁλίσκεσθαι, defatigatione corripi, id eſt, fatigari. Eſt autem verbum defectiuũ, cuius futurum eſt ληφθήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήβομαι λήψομαι. ἐλήφθην, & ἀόρ. β, ἑάλων, ὑπὸ τοῦ ἁλίω, ῶ. ἁλίσκεται, proditur, arguitur, deprehenditur, refellitur, perit, iudicio cõuincitur. ἁλίσκομαι διαρροίᾳ, fluore tentor. ἁλίσκομαι κόπῳ, labore ſuperor. ἁλίσκομαι interdum καταγινώσκομαι, ἐλέγχομαι, ἐξελέγχομαι: cuius contrarium eſt, ἀποφεύγειν. Nazanz. τοῖς σφῶν αὐτῶν ἁλίσκονται θεολόγοις, &c. à ſuis ipſorum theologis proditi conuincuntur. ἁλίσκομαι τὴν γραφὴν, id eſt, καταγινώσκομαι, condemnor, conuincor, AEſchines. ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, cõuinci falſi teſtimonij, Ariſtot. in Rhet. ἁλίσκομαι ψευδόμενος, Xenophon, conuincor mendacij. Sophocles in Aiace, ἁλίσκεται χ᾽ ὑφ᾽ αὑτοῦ ὄγκος, id eſt, proditur. comperitur, refellitur, improbatur.

Ἁλίσκω, capio, κατέχω, id eſt, corripio, & prehendo, & in carcerem coniicio, & iudicio cõuinco, reũmque perago, expugno, deprehendo, intercipio, arguo, damno, condemno, punio, allicio, in Epigram. occupo, καταγινώσκω, peruinco, αἱρῶ. vnde ἥλωκα, præt. perfect. vel ἑάλωκα, & ἀόριστος ἥλων, vel Atticè ἑάλων, quæ omnia vocem habent actiuam & ſignificationem paſſiuam. ἁλῶναι τεταρταίοις, corripi tertianis febribus, Gal. lib.1. ad Glauc. ἁλοὺς εἰς πάγην, laqueo captus, AEſopus. Plutarchus in Pericle. ὑπὸ φιλαργυρίας αὐτὸς αἰσχροῖς διὰ τοῖς ἔργοις ἁλοὺς, ἐξέπεσε τῆς πόλεως,

id eſt, ab auaritia ipſe turpiter in flagitiis deprehenſus, pœnas exilio luit. ἁλόντες ἀργίας, damnati otio, idem in Solone. Item in Publicola, ψήφοις πάσαις ἁλόντες ἐπελεκίσθησαν, omnibus damnati ſuffragiis ſecuri ſunt percuſſi. ἁλοὺς μοιχός, adulter deprehenſus, Ariſtoph. ἡλῶναι αὐτῶ λέγεται, eius amore fuiſſe captus dicitur, Philoſtr. in Heroi. ἡλῶναι τῆς κόρης, captum eſſe amore puellæ, ibidem. ἁλοὺς μανίᾳ, captus mente, Sophoc. Idem, ἁλοὺς ἀπάταις, captus dolis. ἁλοὺς περὶ τὴν … ἢ τὸ …, repetundarum peculatuíve damnatus. ἁλοὺς ἔρωτι, Lucian. captus amore. ἁλοὺς ἐπὶ στάσει, ſeditionis reus. κατὰ κράτος ἁλόντες, viribus capti. * ἡλωκὼς, captus, Athen. Demoſth. ἀσεβῶν οὗτος ἥλωκε, conuictus eſt, tenetur & manifeſtus eſt impietatis.

Ἄλισμα, ατος, τὸ, aliſma, plantæ genus, quæ & ἀλκία & δαμασώνιον dicitur, Dioſcor. lib. 3, cap. 169.

* Ἀλισμὸς, apud Dioſcorid. maris iactatio.

Ἄλισος, ου, ſaltus, in Epigramm.

Ἀλίστρα, ας, ἡ, volutabrum, locus vbi ſe verſant equi.

Ἀλιστρεπτος, in mari verſans. ἁλιστρέπτου νεός.

Ἀλιστεφὴς, έος, mari circundatus. Muſæus, ἁλιστεφέων νήσων, mari circundatarum inſularum.

Ἀλιταίνομαι, lædo, offendo, decipio, βλάπτω. Heſiodus, ὅστις του ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, &c. vbi alii ἀλιτραίνεται legunt.

Ἀλιταίνω, pecco, ἀλιτέω.

Ἀλιτάνευτος, ου, inexorabilis, in Epigram.

Ἀλιτενὴς, έος, ὁ & ἡ, vadoſus, maritimus, * ἁλιτενὴς θάλασσα. ἁλιτενὴς verò ταπεινόν.

Ἀλιτέρμων, ονος, mari conterminus, in Epigram

Ἀλιτεύομαι, mentior, fallor.

Ἀλιτεύω χθόνα, pererro terram, Euripid.

Ἀλιτέω, ῶ, ήσω, pecco, ἀπὸ τῆς ἄλης τῆς πλάνης, ἢ ἀπὸ τῆς λιτῆς: vt ſit ἀλιτεῖν τὸ λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερεῖσθαι. ἀλιτεῖν, ἁμαρτεῖν, errare, peccare. * Eſt etiam decipere, iniuria afficere, fallere. Apollon. 2. Argonaut. … Hom. Odyſ. δ, μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, ſum deos offenſurus, ſeu oportet me ſceleſtum eſſe.

Ἀλίτημα, ατος, τὸ, peccatum, erratum.

Ἀλιτήμενος, peccans, nocens. Heſiodus, ἔχθεν πημαίνων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα, nocentem Euriſtheum. ἀλιτήμενος θεοῖς, id eſt, ἁμαρτικὸς ἢ ἁμαρτησάμενος, qui in deos peccauit, qui diis ob culpam odio eſt. ab hoc verbo fit ἄλιτον, & in ſubiunctiuo ἀλίτω, ῃς, ῃ. Phocyl. … erraverit, peccauerit. vbi ἀλιτῇ legitur in codice manu ſcripto.

Ἀλίτημος, ὁ, peccans, propter peccatum odioſus.

Ἀλιτήμων, ονος, ὁ, nocens, peccator, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν. * qui ſciens & prudens peccat, vt dicit Gloſſem. Iliad. vltim. Nonn. … causa impietatis iniquę & ſceleratæ.

Ἀλιτήριος, ὁ & ἡ, & per contractionem ἀλιτρὸς, ὁ, exitialis, calumniator, noxius, ſceleſtus, funeſtus, deuotus manibus, pernicies, peſtis, internicio, de homine dictum: raptor, ſacrilegus. ἀλιτήριος, ait Plutarchus in Problem. is dicitur, quem ſiquis vitare ac fugere poteſt propter improbitatem, bene actum ſecum exiſtimare debet: non autem is qui in fame molentem obſeruãs, farinam diripit. Plutarch. in Galba, τῶν ἀλιτηρίων ἐπάρχων ὤν, quum in perditiſſimos homines imperium haberet. Demoſth. … id eſt, communem perditorem, id eſt, communem peſtem, & exitium omnium eorum qui poſt perierunt, hominum, locorum, vrbium. Et AEſchines vocat Demoſthen. ἀλιτήριον τῆς Ἑλλάδος. Item ὁ … prophanus, qui piaculum admiſit in Deum. Plato epiſt. 7, … &c. homo ſacer quiſpiam in iniquitatem atque impietatem delapſus. ἀλιτήριος θεοῦ prophanus, Thucydid. ἀλιτήριος πολεμικὸς quis ſit, vide Plutarchum in Problemat. 169. Deducitur ab ἀλίτης, à quo ἀλιτρὸς, ἀλιτηρὸς, atque inde ἀλιτήριος, Etym.

Ἀλιτηριώδης, exitioſus, ſacer, execrabilis, ſceleratus, pernitioſus. Plato epiſtola 7, οὐδεὶς ἐπὶ δύναμιν ἰὼν εἶσιν ἀλιτηριώδη ἑαυτῷ τε καὶ γένει εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, nemo vltrò ad poteſtatem accedit ſibi & generi ſuo peſtiferam. Plato in Legib. ἀλιτηριώδους τύχης κοινωνῶ, ſcelerato fortunæ conuicio contaminor. Idem ibidem, οἶστρος ἀλιτηριώδης, exitioſus ſtimulus.

Ἀλίτης, ὁ, peccator, peregrinus.

Ἀλιτήμερος, ου, ὁ, ſtultus.

Ἀλίτομαι, mentior, fallo, erro, offendo, ἁμαρτάνω, accuſatiuo. Odyſ. ε, ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο, offenderunt Mineruam: vbi tamen poteſt eſſe aoriſti ſecundi ab ἀλιτέω.

Ἀλιτόμηνος, ου, ὁ, in menſe fallens, hoc eſt, non natus ad iuſtum tempus.

Ἀλιτραίνω, μ. ανῶ, pecco, erro, ſacrilegium committo. Heſiodus, ὅς τις ἀλιτραίνῃ.

Ἀλιτρεφὴς, qui ex mari viuit, vt piſcator, Nonnus.

Ἀλιτρεία, ας, ἡ, peccatum, ἁμαρτία, ἀδικία. Ariſtophan. ἀλιτρείας πολλὰς πλέων.

Ἀλίτροπος κόσμος, mundus nocens, Nonnus.

Ἀλίτρωος, ſceleratus.

Ἀλίτρυτος, ὁ & ἡ, mariuagus, mari volutatus, in mari iactatus, ἀλίτρυτος φωνή. Phocylides, πλαζόμενόν τε ξένον καὶ ἀλίτρυτον μηδ' ὑπολύξῃς.

Ἀλιτρὸς, οῦ, ὁ, iniuſtus, ἄδικος, ἁμαρτωλὸς, πονηρὸς, peccator, nocens, κατὰ συγκοπὴν, pro ἀλιτήριος. Iliad. θ, σχέτλιος αἰὲν ἀλιτρὸς, &c ſyllabam ſecundam etiam corripit Planudes.

Ἀλιτροσύνη, peccatum, iniquitas, prima breui.

Ἀλίτροφος, ου, ὁ, marinus.

Ἀλίτυπος, marinus, Theocrit. edylio 1: ſed propriè in mari conſumptus. ἀλίτυπος κύμβη, in Epigram. cymba mari vexata. ἀλιτύποισι χερσὶ, manibus in mari laborãtibus, Nonnus de piſcatoribus.

Ἀλίττα καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην, Herodot.

Ἀλίτυρος, ου, caſeus ſale aſperſus, in Epigram.

Ἄλιφα, ατος, τὸ, per apocopen, pro ἄλειφαρ, teſte Vrban.

Ἀλιφθορία ναυτίλ. in Epigram. naufragium.

Ἀλιφθόροι, prædones marini, ibidem.

Ἀλίφλοιος, ἡ, falſicortex, ſpecies roboris, ſeu quercus, Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 3, cap. 9.

Ἀλίχλαινος, ου, purpuratus.

Ἀλκάζειν, fortiter agere, pugnare.

Ἀλκαθόη, Alcathoe, quam cum ſororibus Arſinoe & Leucippe inſania correptam fuiſſe tradit Plutarchus in Problem.

Ἀλκαία, ας, ἡ, cauda propriè leonis, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι: quòd leo conuerberando ſe cauda ſtimulandóque in prælium excitetur. Callimach. in muſca etiam ἀλκαίαν poſuit, Cæl. lib. 3. cap. 29.

Ἀλκαῖος, Alcæus, vnus ex nouem Lyricis Poetis.

Ἄλκανδρος, Alcander, proprium viri Spartani, qui Lycurgo alterum oculum baculo eruit, Plutarch. in apophtheg. Lacon. & in Lycurgo. ἄλκανδρος, ait interpres Ariſtophan. ὡς ἐπιφανοῦς.

Ἀλκαμένης, Alcamenes rex Lacedæmonum, Plutarch. in Apophthegmatis Laconum.

Ἄλκαρ, αρος, τὸ, auxilium, remedium, ἀμυντήριον, tutamẽ. Iliad. ε, … ἄλκαρ ἔσεσθαι, i. ἀλέξημα, ἴαμα, βοήθημα. Apollon. 2, ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, id eſt, tutamen & munimentum aduerſus pluuiam. Phocylid. … ἄλκαρ ἔδωκε θεός. … τὴν ἀλκήν.

Ἀλκία, herba quæ aliis dicitur ἄλισμα, de qua Dioſcorid. lib. 3. cap. 169.

Ἀλκείδης, ου, ὁ. Hercules, ab auo Alcæo Amphitryonis patre: dicitur etiam ἀλκείδας, pro eodem.

Ἀλκὴ, ῆς, ἡ, ſubſidium, ἀρωγὴ, præſidium, remedium, vires, robur, ſtrenuitas, præſtantia animi, ferocitas, pugna, prælium, virtus. Heſiodus, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή, remediũ non erit aduerſus malum. Idem, κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἀλκή,

ἀλκὰ φέρειν ἀλκὴν, ad vim inferẽdam, ad pugnãdum. διὰ τ ἀλκὴν, armamẽti gratia, armorum gratia. ἀλκὴν ἔχω, ſum ſtrenuus. ἐς ἀλκὴν τρέπομαι. i. εἰς μάχην τε πόλεμον, ad dimicandum me comparo, Thucydides.

Α᾽λκήεις, εντος, ὁ, fortis, robuſtus.

Α᾽λκομάχη ἡ. Minerua.

Α῎λκηστις, vxor Admeti, filia Peliæ, & mater Eumeli, Homer, Iliad. β.

Α᾽λκι, τῷ, potentia, τῇ δυνάμει, à recto ἀλξ, ἀλκός. Ety. ἀλκὶ πεποιθὼς, robori fidens, fortitudine confiſus, à nomine ἀλξ, vel à nominatiuo ἀλκὴ, ῆς, cuius datiuus ἀλκῇ, & metaplaſmo, ἀλκί: quod melius.

Α᾽λκιβιάδης, Alcibiades Athenienſis.

Α᾽λκιβιάδιον, herba è genere anchuſæ, Dioſcor. lib. 4. cap. 25. Item herba quæ dicitur & ἔχιον. Idem ibidem capite 28, ab Alcibio inuentore, de quo Marcellus in eum locum. dicitur & ἀλκιβιακόν. Plinius poſt tractatam Echii hiſtoriam, Alcibion qualis herba eſſet apud authores ſe non reperiſſe dicit, quum eandem Dioſcor. & Nicander faciant, Echion & Alcibion, ſeu Alcibiadion.

Α᾽λκιμάχος, ὁ, ſtrenuus, bellicoſus, in Epigram. ἀλκιμάχας παλλάδος, ſtrenuæ Palladis & bellicoſæ.

Α῎λκιμος, ὁ, ὁ, fortis, validus, robuſtus, Sophocles, ἀλλά μ᾽ ὁ δῖος ἄλκιμα θεὸς Ο᾽λύμπιον αἰκίζει. vnde ἄλκιμον ἔγχος, robuſta haſta, Odiſſ. ο, ἄλκιμον θηρίον, ferox fera. Xenoph. pæd. lib. 1. ἄλκιμος ἐς ἀλκὴν, viribus præualens, ἄλκιμος τὰ πολέμια, in re bellica ſtrenuus. Eſt etiam loci cuiuſdam propriũ. Plutarch. in Themiſtocle, περὶ τ λιμένα τῦ πειραιῶς ἀπὸ τῦ κατὰ τ ἄλκιμον ἀκρωτηρίυ πρόκειταί τις οἷον ἀγκών, &c. circũ Piræum portum, à promontorio quod iuxta Alcimũ eſt, extat velut cubitus quidam, &c.

Α᾽λκίνοος, Alcinous rex, quem φιλοξενώτατον vocat Plutarchus de exilio.

Α᾽λκίοπος, Alciopus Cous, cuius filiam duxit vxorem Hercules, Plutarchus in problem.

Α᾽λκίππη, Alcippe, filia OEnomai, vxor Euenæ, Plutarchus in parall.

Α῎λκιππος, Alcippus Lacedæmoni⁹, Plut. in amator.

Α᾽λκμαιωνίδης, Alcmæonides, patronymicum. fuit autem Athenis Alcmæonidarum familia, Herodotus li. 5.

Α᾽λκμαίων, ωνος, Alcmæon, Philoſophus, de quo Plutarchus de placitis. Item rhetor qui Themiſtocli per inuidiam aduerſatus eſt, Plutarchus in politicis. Is poſtea iuxta limoſum Acheloi aggerem inhabitauit, quò fugeret Eumenidas, Plutarchus de exilio. Meminit etiam Herodotus cuiuſdam Alcmeonis Athenienſis.

Α᾽λκμὰν ἀλκμάνης, poeta Lyricus, de quo vide Epigramma pulchrum in Plutarcho lib. de exilio. vnde ἀλκμανικὸς, Alcmanicus, id eſt, ipſius Alcmanis.

Α᾽λκμαν, dicitur à Plutarcho de Muſica optimorum μελῶν, id eſt modorum lyricorum poeta.

Α᾽λκμάνιον μέτρον, id eſt, δακτυλικὸν, ἑφθημιμερὲς, Ariſtophanis interpres.

Α᾽λκμήνη, Alcmene vxor Amphitryonis, ex qua Iuppiter ſuſtulit Herculem, vt ſcribit Heſiodus.

Α᾽λκμάρος, damnum arcens.

Α᾽λκτὴρ, ῆρος, auxiliator, τιμωρὸς, κωλυτὴς, βοηθός. Odiſſ. ξ, εἷλετ᾽ ἄκοντα κυνῶν ἀλκτῆρα, accepit telum ad canes arcendos & propulſandos. Heſiodus, ἀλκτὴρ δ᾽ ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένευ κρατερῆς, depulſor fuiſti execrationis ab immortalibus. Idem ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεῦσαι, id eſt, βοηθόν.

Α᾽λκτήριον, υ, τὸ, ſubſidium, ἀμυντήριον. Nonnus, ἀλκτήρια νόσων, remedia morborum, alleuamenta, ſic Cicero.

Α᾽λκυονίδες, ἢ ἀλκυονίτιδες, Halcyonides dies, ſereni & tranquilli, quibus halcedo fœtificat, Theoph. lib. 1. cap. 8. de cauſis plantarum.

Α᾽λκυόνιον, τὸ, ſpuma quæ concreſcit in mari, qua faciei nitor cõmendatur. Ex hac nidũ congerere dicũtur halcyones. Dioſc. lib. 2. cap. 174. ἀλκυόνιον πόκον προσηγόρευσαν τρίχας, vbi interpretes, Celerius halcyoniũ pilos euocat. De Halcyonii generibus vide apud Dioſc. lib. 5. c. 128.

Α᾽λκυὼν, ὁ, Alcyone, maritima auis, de qua Ariſtot. lib. 5. anim. c. 8. Alcedo pro eodem: ſic dicta παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Diminutiuè ἀλκυονὶς κήρυλοι, mares halcyones vocãtur. ita aſpiratur ſi ab ἅλς, quod mare ſignificat. Gaza negat aſpirãdam eſſe vocẽ: vtraq; pars ſuos authores habet.

Α᾽λλὰ, ſed, quare, & ὅπως, adiectitia particula. γε, at, num an, πότερον, ἆρα, atqui, profectò, ſanè, etiam, ſed etiam, at certè, certè, ſaltem, imo, quin potius, niſi quàm, præterea, inſuper quippe, itaque rationalis, id eſt, γὰρ, γοῦν, quinetiam &, ſed tamen, ſed magis, autem, tamen, quanquam imo verò, proinde, atqui, quin magis, & tamen, nam. Corinthus annotat apud Athenien. ſæpenumero eſſe παρακελευσματικὸν, vt apud Homerum, ἀλλ᾽ ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. ἀλλὰ, tamẽ, ſeu quanquam. Apollon. 2, argonau. ἀλλ᾽ ἔτι λευκανίης δὲ φερόμενος, ἀλλ᾽ ὑπὸ πολὺ ἰσχύς. ἀλλὰ καὶ συμπλεκτικῶς καὶ συλλογιστικῶς λέγεται. inquit Gaza lib. 2. gramm. id eſt, copulatiuè & rationatiuè dicitur. ἀλλὰ interdum eſt approbantis. Plato 2. de repub. ἴσως τε οὕτως ἐπισκεψώμεθα. ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν, vbi Ficinus, Scitè, inquit, loqui mihi videris. Idem ibidem, λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. ἀλλὰ χρὴ. ἔφη, oratione homines erudiamus. Nempe ſic decet, inquit. Pro ſaltem, Ariſtop. πεφύτευται δ᾽ ἐκεῖνος αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα τῆς αἰσχύλου λέξαι τί μοι. Pro nam, Plutar. in Romulo, εἰσὶ οἳ τοῦτο μὲν λέγουσι καλῶς ἀλλ᾽ ἔχειν τὸ ῥωμαῖοι τότε τῷ ὀνόματι τ ταλασίας, ἐπίεσαν αὐτῆς αἰτίαν εἰκόσιν πιθανωτέραν, quod tametſi nõ malè dicitur (nam vtebantur Romani Talaſiæ nomine communi cum Græcis) tamen probabilior huius rei cauſa & ratio poſſet afferri. οὐχ, ἀλλὰ, non tantum, ſed. Idem ibidem, οὐ κινδυνεύουσιν, ἀλλ᾽ ἔπαθε, non periculum tantùm ſubiit, ſed paſſa eſt etiam, &c. Pro ſed potius, idem Plutarchus in Lycurgo, οὐ πόλεως ἡ σπάρτη πολιτείαν, ἀλλ᾽ ἀνδρὸς ἀσκητοῦ καὶ σοφοῦ βίον ἔχουσα, non ciuitatis inſtitutionem habens Sparta, ſed potius viri exercitati & ſapientis vitam. Pro imo verò, Plato περὶ νόμων, σὺ, ἐκεῖνοι καὶ ἐν πέρσαις; ἀλλά. σὺ. &c. imo verò. Pro quamobrem. Plato ταῦτα, ἀλλ᾽ ὅστις τῦ ζῶν ἡμῶν καὶ τῦ φρονεῖν μάλιστα δοκεῖν, &c. quamobrem, &c. ἀλλ᾽ ἄγε, ſed. ἀλλὰ χρὴ, licet, ſit, ἐξέστιν, ἔσω. ἀλλ᾽ ἔγωγε, equidem ἀλλ᾽ εἰμὴ. niſi, Plutarc. οὐ πλούσιοι μόνον εἶναι ἀρκοῦσιν. ἀλλ᾽ εἰ μὴ ἔξουσι, &c. non ſatis eſt ipſis eſſe diuitibus, niſi etiam habeant, &c. ἀλλ᾽ εἰ μηδὲν ἄλλο, & ſi nihil aliud, ſeu, imo vt nihil aliud ſit, &c. ἀλλ᾽ εἰ δέ. Ariſtotel. Poli. 2. χρησίμου οὔσης τ θρασύτητος πρὸς οὐδὲν, ἀλλ᾽ εἴπερ πρὸς τ πόλεμον, cum audacia ad nihil conducat, niſi ad bellum. ἀλλ᾽ εἴ τι καὶ, at ſi quid eſſet, &c. ἀλλ᾽ ἔτι γάρ. atenim adhuc, &c. ἀλλ᾽ ἢ, præterquam, niſi, ſed, quàm, potius quàm. Iſocrates, δόξαν καλὴν οὐχ οἷόν τε ἀλλ᾽ ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι, famam bonam nemo parare ſibi poteſt niſi qui virtute cæteris præſtet. Plato de republica libro 1. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ᾽ ἢ τ πλοῦτον, nihil aliud laudare volentes quàm opes. Idem in Apolog. τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσι βοηθοῦντες ἐμοὶ ἀλλ᾽ ἢ τὸν ὀρθόν τε καὶ δίκαιον; qua ratione mihi opitulãtur alia, quàm recta & iuſta? Ariſtoteles 5. Ethicorum. οὐκ ἀδικεῖ, ἀλλ᾽ ἢ κατὰ συμβεβηκὸς non facit iniuriam, niſi, &c. Lucianus οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, ἀλλ᾽ ἢ δῆλον, &c. non dubium amplius quin. Ariſtotel. lib. 8. animalium, ἀλλ᾽ ἢ ὅτι λέγεται μόνον, οὐκ ἀληθὲς δὲ φαίνεται, fertur quidem ſic vulgò, ſed verum minimè eſſe videtur. ἀλλ᾽ ἢ μὴ, ſed tamen non, &c. ἀλλ᾽ ἦ; ſed nunquid? interrogatiuum eſt apud Platonem. ἀλλ᾽ ἆρα, ἀλλ᾽ ἤδη, etiam, ἀλλ᾽ ὁ μὲν, ille quidem, alias, ἀλλ᾽ ὅμως, attamen. ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ καὶ ὡς, tamen. ἀλλ᾽ ὅταν, priuſquam, antequam. Plutarchus de Xerxe, ἀπήει δ᾽ ἱκανὸς οὐκ αὖ ἔφη φαγεῖν οἴνυς κομιδαίους, ἀλλ᾽ ὅταν τὴν ἀειφόρον κτήσηται χώραν. ἀλλ᾽ ὅτι, niſi quod, quàm quòd, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ, verumetiam. ἀλλ᾽ ἢ, & ἀλλ᾽ οὐχὶ, ſed nunquid, an non, nunquid igitur? & citra interrogationem, non tamen, ac non potius, nec magis quàm. ἀλλ᾽ ἢ τὰ ἐμά γε οὐδένα, at certè mea non deerunt. ἀλλ᾽ οὖν, ſignificat idem quod Latinè, at certè, certè, hoc eſt, ſaltem. Plato. Apologia, ἀλλ᾽ οὖν δαιμόνιά γε νομίζω κατὰ

τὸν σὸν λόγον. Accipitur etiam ἀντὶ τοῦ ὅμως, vel ἀλλ' ὅμως, tamen, attamen, ſed tamen. Additur interdũ γε, ἀλλ' οὖν γε. Ariſtot. de mundo, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν λέγειν, ſi nequaquam exquiſitè, at certè doctrinæ formula craſſiori. Iſocrat. εἰ μὴ δὲν ἄλλο πλεονεκτοῖεν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσιγε σπουδαίας ὑπερέχουσι. ἀλλ' ὅτι καὶ, multo magis autem. ἀλλὰ γὰρ, aduerbium eſt, vt atenim, ex eóque à noſtris atenim ductum eſſe videtur. In principio antypophoræ, id eſt, reſponſionis ad obiectionem, locum habet, i. atqui. Plato, ἀλλὰ γὰρ φήσει τις, & reliqua. Etiam in interrogatione, vt ἀλλὰ δή; Accipitur etiam ſimpliciter pro ſed enim. Iſocra. ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐν τοῖς λόγοις χρὴ τοῖς περὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων ζητεῖν τὰς καινότητας, nec verò in verbis, quæ ad vitam inſtituendam pertinent, oportet ſpectare nouitatem. Ariſtoph. ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν, atenim diſcere non vult. ἀλλὰ γὰρ ὅμως, attamen. ἀλλάγε, ſaltem, at certè, atqui, veruntamen, tamen. ἀλλὰ δὴ, ſed tamen, atque adeò, at verò. ἀλλὰ δὴ notam habet interrogationis, vt ἀλλὰ γὰρ, ἀλλ' ὅμως, & vim habet ὑποφορικὴν. Plato 2. de Rep. ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν; atenim. ἀλλὰ δὴ καὶ, pro atq; etiã, & quinimo. Item pro verum eſto, quod ita concedentis eſt, vt negare planè videatur, vt ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦτο πεπράχθω, καὶ τὸ οὐ πεπραγμένον, ſed fac ita hoc eſſe factum, & ſi nunquam factum eſt. Cicero Sed nihil ſit factum mea cauſa, id eſt, ἀλλὰ δὴ καὶ. ἀλλὰ καὶ, quin, quin &, ſed quanuis, ſed &, quinetiam, nimirum, ſaltem. ἀλλὰ καὶ μὴ, non autem. ἀλλὰ καί τοι, ſed quanuis. ἀλλὰ κἂν, quinetiam ſi, &c. ἀλλὰ καὶ ὡς, attamen, ὅμως. ἀλλὰ præcedente, ſequente μᾶλλον δὲ. ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ, atqui lõgè ſecus res habet, imò nihil horum reperietur. ἀλλὰ μέντοι, at certè, atqui. Plato de Repub. ἀλλὰ μέντοι ἔγωγε, ἦν δ' ἐγὼ, σημαίνειν γε, οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, τοῦτο μέντοι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ. ἀλλὰ μὴ; interrogatiuũ eſt, pro, nunquid igitur? ſed nũquid? idem quòd ἆρα μή; Quum autem non eſt interrogatiuum, ſignificat non autem. Plato 2. de Repub. τὸ μηχανὴν δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν ᾧ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χρημάτων ἢ σώματος ἢ γένους, ἀλλὰ μὴ γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα. Idem in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Iſocrat. τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, id eſt, bonorum, & nequaquam malorum. Plutarch. in Othone, εἰ τὸν αὐτοῦ περιμένει καιρὸν, ἀλλὰ μὴ στρατηγεῖ πρὸς τὸν τῶν πολεμίων, ſi ſuum tempus expectaret, nec ad hoſtium opportunitatẽ bellaret, &c. ἀλλὰ μὴ καὶ, præterea, quinetiam. Plutarchus, ἀλλὰ μὴν, atqui, & at verò: & congruit in aſſumptione. Lucianus, εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί, ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. Significat etiam enimuero, in principio orationis apud Demoſthenem. Item quin, quinetiam, ac non, potius, verò, ſed ſanè, præterea, itémque, etiã in orationis principio: tum autem à Terentio etiam dicitur, ſed tamen, veruntamen, imò, verùm, cæterùm, at verò, atqui. ἀλλὰ μὴν καὶ, neque non quoque, quinetiam. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neq; verò, ſed neque, at verò, neque. Gaza in Catone, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ποθοῖς γε, quod Cicero dixerat, ſed ne deſiderio quidem. ἀλλὰ νὴ Δία, pro ἀλλὰ καὶ ἴσως, vel pro νὴ Δί' ἀλλὰ, atenim fortaſſe, at fortaſſe, ſed ſcilicet. Xenoph. li. 1. Comment. ἀλλὰ νὴ Δία ὁ κατήγορος ἔφη, &c. ἀλλ' οὖν, ſaltem. ἀλλὰ νῦν, ſed nunc, velociter, age modò. ἀλλ' ὅτε μὲν, ſed aliâs, Gaza. ἀλλὰ πῶς, quid ni. ἀλλά του pro ἀλλὰ δὴ, Nonnus, ſedenim. ἀλλὰ τὰ μὲν, ſed quæcunque quidem. ἀλλ' ὅσα μὲν ἀλλὰ τὰ οὖν τι, verùm. ἀλλ' ἤτοι, atqui. Odyſ. ξ, ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν. ἀλλ' ἔμπης, ſed tamen, attamen, Homerus. ἀλλὰ & μὴν aliquando ita collocantur, vt multa interiiciantur inter eas particulas. Plato in epiſtol. ἀλλὰ τούτῳ μὴν οὔτ' ἔστι τὸ ἐρώτημα. ἀλλά τι, ſed ſanè, imò, præterea, inſuper, ἀλλὰ δή. ἀλλάτοι, pro atqui, & at verò, attamen, veruntamen. ἀλλὰ τοίνυν, atenim. Xenophon, ἀλλ' ἐγὼ τοίνυν, ἔφη, &c. ἀλλά τι, certò, profectò. ἀλλὰ χρὴ, eſto, ſit, καὶ μάλα. ἀλλ' ἀρκεῖ, licet, eſto.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio, ἀμοιβή. Plato 2. de Repub. ἀγορὰ δὴ ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα γενήσεται, id eſt, cauſa permutationis. Idem de Legibus ἢ μὴ προτιμώμενον ἕτερον ἀλλ' ἢ τὴν ἀλλαγὴν, id eſt, commutationem. vnde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι, permutationem facere, Ariſtoteles Politic. ἀλλαγὴ τῶν γωνιῶν, commiſſura ſeu viciſſitudo angulorum, Nazanzenus. Idem, ἀλλαγὰς ὡρῶν vocat annui temporis viciſſitudines. κατ' ἀλλαγὴν, dando accipiendóque. Item commercium, contractus, Ariſtoteles in Politic. ἀλλαγαὶ, loca quieti præſtituta iter agentibus. Dicuntur etiam σταθμοί.

Ἄλλαγμα, ατος, τὸ, mutatio, commutatio, ἄλλαγμα, inquit Hieronymus in caput quintum Amos prophetæ, iuxta idioma Scripturarum, pretium dicitur: quod in Euangelio quoque legimus, Aut quam dabit homo cõmutationem pro anima ſua? Matthæi 6. ἄλλαγμα cap. vlt. Leuitici accipitur pro re commutata. ἐὰν δὲ ἀλλάξῃ αὐτὸ κτῆνος κτήνει, ἔσται αὐτὸ καὶ τὸ ἄλλαγμα ἅγια, quòd ſi id iumentum commutarit iumento, & ipſum quod mutatum eſt, & illud pro quo mutatum, erit conſecratum Domino.

Ἀλλάομαι, erro.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, commercialis, ſeu commerciarius, ex contractibus manans. ἀλλακτικαὶ κοινωνίαι, ſocietates commerciorum, Ariſtot. 5. Ethic.

Ἄλλακτον, ου, τὸ, lignum quo geſtabantur onera: ita dictum à tralatione, quæ fiebat de humero in humerum.

Ἀλλάντη, oppidum Macedoniæ & Archadiæ, quod & dicitur ἀλλάντιον: vnde

Ἀλλάντιος, gentile nomen.

Ἀλλαντοποιὸς, οῦ, ὁ, tucetarius.

Ἀλλαντοπωλέω, tuceta diuendo, Ariſtoph.

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, qui vendit farcimina, fartor, qui exta & inteſtina bubula & veruecina vendit. Pro vili & contempto capitur. παρὰ τὸ ἀλλᾶς, ᾶντος, Cælius libro 13, capite 5.

Ἀλλὰξ, mutabiliter, viciſsim, ἐναλλαγμένως, ἐναλλάξ.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, permutatio.

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, quidam lucanicam vocant, tucetum. fiebat ex carne & farina ſubacta. Sunt qui exta & inteſtina vertant. Ariſtophanes Equit. τί με οὐκ ἐᾷς πλύνειν ἐμὲ τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; id eſt, cur ô præclare inteſtina me abluere non permittis, atque farcimina diuendere? τὸν ἀλλᾶντα ὅλον κατατραγεῖν, exta vniuerſa deuorare.

Ἀλλάττα, reliqua, cætera. Plato de Republica, ἀλλάττα ἃ τῶν τοιούτων ἔχετε, cætera quæ ex huiuſmodi habetis.

Ἀλλάττομαι, commercia exerceo, muto, id eſt, vendo, & permuto, ſeu permutationem facio, quod eſt, emo: quemadmodum & à Latinis vſurpatur. Columella, Lactens porcus ære mutandus eſt. Plinius libro triceſimotertio capite quarto, Quanquam auripigmenti libræ quatuordecim permutarentur. ἀντὶ μηδενὸς ἀλλάττεσθαι, nullum lucrum aut quæſtum præferre alicui inſtituto. ἀντὶ πάντων τιμᾶν, idem, id eſt, nihil pro eo merere velle, vt ſcilicet id perdamus. Cicero libro primo de Natura deorum, Quid enim mereas, vt Epicurus eſſe deſinas? quod Græci ſic enuntiarent, πόσου γάρ τοῦτο σὺ τιμᾷς, ἵνα μὴ ἔτι Ἐπικούρειος ἀντιλλάξαιο; ἀντὶ πάντων γὰρ οὐκ ἂν δέξαιο σὺ, ἵνα ἀπέλαιο. ἀλλάττομαι ἀντὶ ἀργυρίου, argento emere, comparare, vt exponit Budæus apud Platonem libro ſecundo de Republica. αὐτοῦ γὰρ δεῖ μένοντας αὐτοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν, τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, id eſt, emere ab his qui aliquid ſunt vendituri. Idem ibidem, κομίσας ὁ γεωργὸς εἰς τὴν ἀγοράν τι ὧν ποιεῖ ἤ τις ἄλλος τῶν δημιουργῶν, μὴ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον ἥκων τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι, ἀργήσει τῆς ἑαυτοῦ δημιουργίας, id eſt, non veniens eodem tempore quo qui eius merces ſunt ſibi comparaturi, vel ab eo empturi. ἀλλάττομαι οἶνον σίτου, commuto vinum tritico, id eſt, loco vini triticum accipio, demuto. ἀλλαξάμενος τὴν ἐλευθερίαν

ἐλευθερίας τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus mea cæde libertatem. ἀντὶ τῶν δέ μοι χάριν τοιάνδε ἠλλάξαντο, talem mihi gratiam pro his retulerunt iſti, Eurip. ἀλλάττεσθαι νόμισμα χρημάτων, nummos rebus commutare. ἀλλάττομαι τὴν ἀλλαγὴν, commuto, Plat. de leg. ἀλλάττομαι πολιτείαν, rempub. recipio. Ibidem τοιαῦτ᾽ ἄρα ἐφ᾽ ὑπομένοντες πάσχοντες, ἀντὶ ἀλλάξασθαι πολιτείαν. ἀλλάττομαι τύχης ἀντὶ τύχης, fortunam cum fortuna commuto, Aphthon. ἀλλάσσομαι τοῖς ἐκείνοις, cum illis muto, commuto cum illis, Herodot. ἐλπίδας ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο, Ariſtides. ἀλλάττομαι ἀντὶ νομίσματος, Ariſtoph. Thucyd. τήν τε παραυτίκα ἐλπίδα ἕκαστος τῆς σωτηρίας, καὶ τὰς τῶν τετρακοσίων τιμωρίας, οὐδὲν ἂν ἠλλάξαντο, tantam ſinguli ſpem ſubitò præſumentes, vt nihil minus quàm de ſua ſalute, déque ſupplicio quadringentorum dubitarent: ſic Valla. οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, libertati regnum Perſarum haud prætulerit, libertatem cum Perſarum regno non permutarit, Plutarch. in apothth. Laco. Idem in opuſc. ἠλλαττόμεθ᾽ ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον, auro dato lachrymas permutaremus, id eſt, venderemus. ὁ ἀλλαττόμενος, qui vendit, qui commutat, Ariſtot. lib. 1. polit. cap. 6. ἀλλάττομαι pro inſtauro legitur cap. 21. lib. 3. Reg. ἀλλασσόμεναι στολαὶ, cap. 5. libr. 4. Reg. mutatoria veſtimenta.

Α᾽λλάττω, μ. ξω, π. χα, muto, permuto, immuto, emo, redimo, innouo, Geni. cum accuſ. vt ἀλλάττω χρυσοῦ ἄργυρον. aliter Plato. 2. de repub. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, in varias formas ſe vertere. Exodi. 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vuluam aſinæ, mutabis oue. vide in ἀντάλλαγμα.

Α᾽λλαχῆ, aliò, alibi, ἀλλαχῆ ῥιφθεὶς, alio, deiectus, alibi. Xenoph. γλῶτταν ἄλλοτε ἀλλαχῆ ἐπαύουσαν τοῦ στόματος ἐκθροεῖν τὴν φωνήν, linguam aliam atque aliam ſubinde oris partem tangentem formare vocem, &c.

Α᾽λλαχόθεν, aliunde.

Α᾽λλαχόθι, alibi, χωρὶς ἄλλοτε, ἀχόθι. id eſt, paſſim.

Α᾽λλαχόσε, aliò, aliorſum, in alium locum.

Α᾽λλαχοῦ, alibi, aliò. ἄλλοτε ἀλλαχοῦ περιποσεῖς nunc huc, nunc illuc circuis. ἀλλαχοῦ μεθιστάμενον, Nazanz.

* Α᾽λλεπάλληλοι, οἱ ἐξ ἀμοιβῆς alterni ἀλλεπαλλήλοις κύμασι crebris fluctib⁹. Baſi. ἀλλεπαλληλία, συνέχεια continuitas.

Α᾽λλιόω, vanus fio.

Α᾽λλῃ, alibi, aliò, alia ratione, aliàs, aliunde. ἄλλῃ παρεισέπεσον, aliò ſeſe proruperunt. ἄλλῃ τοῦ τείχους, alibi cōtra murum, in alia muri parte. τῇ μὲν ἄλλῃ, alibi quidem. Item alio modo, per eclipſin, pro ἄλλῃ βουλῇ, τέχνῃ, ὁδῷ, alio conſilio, alia arte, alia via. ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, vndique.

Α᾽λληγινὰ ἔργα, legitur cap. 4. Danielis: vbi tamen legendum puto ἀληθινὰ ἔργα, id eſt, vera opera, vt Latine etiam exponitur. * ἀλλ᾽ ἢ, niſi: vide in ἀλλὰ, ſuprà.

Α᾽λληγορέω, intelligo, innuo, Apollon. Rhod. allegoricè dico, Hermogenes. • rem ſub aliis verbis ſignifico: cum Accuſ. iungitur vt αἰνίττομαι. Syneſ. ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, i. interpretari.

Α᾽λληγορία, ἡ, inuerſio à Quintil. figura quoties aliud ſenſu, aliud verbis oſtenditur. Plutarchus de poetis legendis ait, quæ nunc dicuntur ἀλληγορίας, olim dictas fuiſſe ὑπονοίας. ἀλληγορία, quū aliud dicitur, aliud ſignificatur. vnde ἀλληγορικαὶ μέθοδοι, apud Hermogenem. * ἀλληγόρημα pro interpretatione.

Α᾽λληγορούμενα τὰ, dicta per allegoriam.

Α᾽λληκτος, pro ἄληκτος, in Epigram. id eſt, ἀκατάπαυστος, non ceſſans

Α᾽λληλάξαι, ſe mutuo pellere.

Α᾽λληλέγγυοι, ſunt duo rei promittendi.

Α᾽λληλέγγυον, mutua fideiuſsio,

Α᾽λληλεγγύως δανείζεσθαι, eſt verſuram ita facere, vt vterque mutuantium vtriuſque ſit fideiuſſor, & ita vterque, aut omnes inſolidum nomen conueniri poſsint, Budæus. Coment. ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι, inuicem fidejubentes.

Α᾽λληλοκτονεῖν, ſe mutuo occidere.

Α᾽λληλομαχεῖν, inter ſe repugnare, Budæus in epiſtolis.

Α᾽λληλοτεμνόμενοι, περίπατοι πρὸς ὀρθὰς σταυρηδὸν, deambulationes in crucis modum ad rectos angulos ſecātes, Bud. in epiſt. priorib.

Α᾽λληλοτυπεῖν, id eſt, mutuo occurſu ferire, inuicem offenſare.

Α᾽λληλοτυπία, mutuus contactus & occurſus, Philo de mūdo, πολλοὺς κόσμους ὑπογράφουσιν, ὧν τὴν γένεσιν ἀλληλοτυπίαις καὶ ἐπιπλοκαῖς ἀτόμων ἀνατιθέασι, τὴν δὲ φθορὰν ἀντικοπαῖς καὶ προσαράξεσι τῶν γεγονότων, id eſt, plures mundos deſcribunt, quorum ortum attribuunt corpuſculis indiuiduis inuicem offenſantibus in occurſúque implicitis: interitum autem tum ſtatuunt, quum mundi concreti & ſic enati, colliſi inter ſe fuerint occurſu & conflictati.

Α᾽λληλούϊα, Alleluia, hæc dictio Hebræis ſonat Laudate Dominum.

Α᾽λληλουχία, cohærentia mutua ſeries rerum inter ſe connexarū, compago. ἀλληλουχίαι τοῦ σώματος, cōpages corporis.

Α᾽λληλουχῶ, ἁρμόζω καὶ συνάγω, continuo, cōnecto, conſero, apto.

Α᾽λληλοφαγεῖν, ſeſe mutuo deuorare, mutua deuoratione victitare, quum alter alterum ſui generis edit, mutua ſui generis præda viuere.

Α᾽λληλοφαγίη, apud Herodotum, mutua depaſtio.

Α᾽λληλοφάγοι, alter alterum deuorantes, ſe inuicē vorantes.

Α᾽λληλοφθορεῖν, inuicem corrumpere.

Α᾽λληλοφθορία ας, ἡ, inter ſe inuidia. • Plato de animantibus quæ ſe inuicem conficiunt.

Α᾽λληλοφονία ας, ἡ, mutua cædes.

Α᾽λληλοφόνοι οἱ, mutuo occidentes.

Α᾽λληλοφυεῖς οἱ, enaſcentes ex ſe inuicem.

Α᾽λλήλων, ἀλλήλοις, λους, caret hæc dictio numero ſingul. & rectis caſibus vbique: articulo etiam quia tantùm de certis perſonis dicitur. Latine mutuò, inter ſeſei, inuicē alius alium, vt φιλοῦσιν ἀλλήλους, amāt ſe mutuò, alter alterum. ἀδελφοὶ ἀλλήλων, Plutarc. id eſt, fratres inter ſe. τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα, quæ ex rebus mutuam confirmationem præſtantibus ducuntur, vt exponit Quintil. cap. 10. lib. 5. Cicero ſub eandem rationem venientibus ſeu cadentibus, ἐν ἀλλήλοις, pro mutuò vel inuicem. μετ᾽ ἀλλήλων εἰσὶ, inter ſe conſueſcunt & verſantur. Ariſt. lib. 6. de animal. παρ᾽ ἀλλήλους ſeu πρὸς ἀλλήλους vltrò citróque. aliter Ariſtot. de mundo vſus eſt inquiens, μεγάλους περιλαμβάνου κόλπους ἀλλήλοις συναφαῖς, magnos ſinus complectens mutuis cōtactibus, pro ταῖς ἀλλήλων. Iſo. ἄκουε τοὺς λόγους τοὺς περὶ ἀλλήλων, audi quæ loquātur, alius viciſſim de alio. ἃ μετ᾽ ἀλλήλων, ἢ ὑπὲρ ἀλλήλων ἔπαθον, quæcūque alter cum altero, vel alter pro altero tulit. εἰς ἄλληλα, altrinſecus. τὰ πρὸς ἀλλήλους, Demoſt. quantum ad vtroſque veſtrum pertinet. τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα, alteri pro altero ſuſcepta vulnera, μετ᾽ ἀλλήλων βιοῦν, viuere pariter. δι᾽ ἀλλήλων τιμωρούμενοι, alter vltus in altero. Iſocr. οὗτοι μὲν ἐφεξῆς ἀλλήλοις ταῖς διαδοχαῖς γενόμενοι, hi deinceps ſibi ſuccedentes. κατ᾽ ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, inuicem in alios mutuò facere. εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντες, ſe mutuo intuentes. ἐθεράπευον ἀλλήλους, ſeſe captabant inuicem. ἄνευ ἀλλήλων μηδεὶς, neutri ſine alteris. τὰ πρὸς ἄλληλα, inter ſe coniuncta. μετ᾽ ἀλλήλων, promiſcuè. τῆς ἀλλήλων ὁμιλίας ἐπιθυμεῖν, alterum cum altero coire. πρὸς ἄλληλα λέγεται, quodam reſpectu dicuntur, reſpectu inter ſe habito. ἐς ἀλλήλους εἰσφέρειν, Thucydides, in medium conferre. οἱ κατ᾽ ἀλλήλους, denſi & continuati. πρὸς ἀλλήλους τυγχάνουσι, Thucydides, ſunt inter ſe æquales. Herodotus, μὴ ἀλλήλους φέρειν, ne quid inuicem ferrent. Idem, ἀλλήλων ἀντίοι, altrinſecus poſiti. ταῖς δόξαις διαφέρειν ἀλλήλων, Iſocrates, opinionibus inter ſe diſſidere

Ἄλλως ἄλλως, ὡς ἔτυχεν.

Ἄλλῃ τῇ, aliter alibi, in aliis. ἄλλῃ τῇ τῆς οἰκίας, alia quapiã in parte domus. ἄλλῃ τῇ τῆς πόλεως alib, i alia parte vrbis.

Ἄλλῃπη, ad aliam partem.

Ἄλλῃ πολλαχῆ, alibi in multis locis.

Ἀλλία, ας, Allia, fluuius Italiæ. vnde

Ἀλλιάς, άδος, ἡ, dies Alienſis, qui & ἀλιάς alias ſcribitur, Plutarch. in Problem. vide in Ἀλιάς.

Ἀλλογενής, alienigena, ſeu alienigenus, alterius gentis.

Ἀλλόγλωσσος, ου, ὁ, qui eſt diuerſæ linguæ, externus,

Ἀλλογνοῶν, deſipiens.

Ἀλλόγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alibi notus.

Ἀλλογνῶ, μὴ ἐπιγνώσκω, Varin.

Ἀλλοδαπός, οῦ, ὁ, extraneus, alienigena, peregrinus, ὁ ἀπὸ ἄλλης ἐδάφους, vel δαπέδου, id eſt, γῆς Odyſ. ξ, ἀνδρας ἐς ἀλλοδαπούς. ἐν ἀλλοδαπῇ, in externa ſeu peregrina regione, ſubauditur χώρᾳ.

* Ἀλλοδοξεῖν, aliud opinari quàm ſit re vera: dicitur & ἑτεροδοξεῖν. ἀλλοδοξία.

Ἀλλοειδής, ὁ, peregrinam habens formam, ἀλλοῖος, diuerſus, alienus, differens, Hom. Odyſ.

Ἀλλοεθνής, έος, ὁ καὶ ἡ, externus, alienigena, ἀλλοδαπός, ξένος, peregrinus, ἀλλόφυλος.

Ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, nuſquam aliunde: ἐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demoſthen. ἄλλοθεν ἄλλος, vndique alius, aliunde alius. Plato. ἄλλοθέν ποθεν, aliundecunque.

Ἄλλοθι, alibi. Odyſ. ξ, ἐπεὶ πόσις ἄλλοθι ὄλωλεν. pro aliter, Xenoph. ἐρώτα γοῦν καὶ ἀποκρινοῦμαι. ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ, aliter nullomodo. ἄλλοθι μηδαμοῦ, alibi nuſquam ἄλλοθι πορευθῆναι, alio ferri, Ariſt. item ἄλλοθι, aliunde, alioſum, alibi. ἄλλοθί που ἧς Ἀθηναῖοι ἄρχουσι, alibi intra ditionẽ Athenienſium, γῆς intelligitur, alibi vbi imperium teneant. ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, poeticum, diuerſilinguis, ἀλλόφωνος, peregrinus, ignotus. παρὰ τὸ ἄλλος καὶ τὸ θροῦς. vnde ἀλλόθροοι ἄνδρες Homero, qui diuerſa lingua vtũtur. & Herodot. ἀλλόθροος στρατός, exercitus externus.

Ἀλλοιόθετα, τά, aliter poſita, ſeu variatio.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ, diuerſus, varius, alius atque alius. ſcribitur etiam ἀλλοῖος, id eſt, alteratus, alio modo ſe habens, differens.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, mutatio.

Ἀλλοιούμενοι οἱ, alteraſcentes.

Ἀλλοιόω, ῶ, ώσω, ωκα, permuto, altero, in aliam naturã verto, ex alia in aliam affectionem muto, aliud eſſe facio, immuto, vario, alteraſco, abnuo, μετατίθεμαι. ἀλλοιοῦμαι τὴν γνώμην, Thucyd. voluntatem muto.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, tranſmutatio, alteratio, immutatio, commutatio. ἀλλοίωσιν propriè dicunt mutationem à meliori ad deterius, μεταβολὴν econtrà: τροπὴν verò è mediocri ſtatu, ſiue ad potius, ſiue ad deterius tranſlationem.

Ἀλλοιωτική, dicitur facultas illa, quæ cibum attractum adiuocatũmque per virtutem, quam vocant ἑλκτικήν, perficit, digeritque: immutatoria potentia, à Gaza vertitur Proble. σϛ′ lib. 2. Alexan. Aphr.

Ἀλλοιωτικός, οῦ, immutatorius, immutans, varians.

Ἀλλοιωτός, οῦ, ὁ, alterabilis, in aliam formam ex alia tranſire aptus.

Ἄλλοκα, Doricè pro ἄλλοτε, interdum.

Ἀλλόκοτον, monſtruoſum alienum, prodigioſum, inſolens, extraneum, abſurdum, quaſi ἀλλότοκον.

Ἀλλόκοτος, οῦ, ὁ, monſtroſus, extraneus, alienus, diuerſus, inſolens, proteruus, difficilis, triſtis, atrox, prodigioſus, immanis, abſurdus, peregrinus, externus. Plutarch. in Solone, ἀλλόκοτος καὶ ἄχαρις, i. vrbanitatis & humanitatis expers. Plato. νομίζω οἱ μὲν γάρ του διὰ πράγματα πεποιῆσθαι καὶ δηλῶσαι ἀλλόκοτόν τι εἶναι καὶ ἄλογον, id eſt, proterui. ἀλλόκοτον εἶδος, noua quædam atque inuſitata figura: & apud Lucianum, ἀλλόκοτος συνθήκη.

Ἄλλομαι, ſalio, proſilio, exilio, πηδῶ, moueor, palpito, ſalto. ἄλλομαι ἐς τὸ πῦρ, Lucian. id eſt, ſalio in ignem. Xenoph. καὶ εἰς τὸ πῦρ ἅλλεται, in ignem ſaliat. Ariſtophanes in nubibus, ἀνήρετ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, quot pedes ſuos pulex ſaliret. ἅλλω, tamen cũ tenui ſpiritu ſcribitur, vt tradit Chryſoloras.

Ἄλλοξ, οκος, ſulcus, αὖλαξ.

Ἀλλοξώμεθα ἐφόδου, repetamus impetum.

Ἀλλοπάθεια dicitur quum quis in alium agit.

Ἀλλοπρόσαλλος, Martis epith. verſutus, mutabilis, qui ſe omnibus locis accõmodat, nunc huic, nunc illi adhærens, ſubinde mutans partes, ἀμφοτερίζων.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud: vnde ἀλλοιόω, muto, immuto, vario. ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ, dixit Sophocl. id eſt, alius quàm ego. οὐκ ἄν τις ἀντ᾽ ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ᾽ ἐμοῦ, nemo alius à me fuiſſet ea conſecutus. pro alter, Plato epiſtol. 7. πρόφασιν αὖ ταύτην ἄλλην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος, ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν, &c. hanc occaſionem alteram odii in me amplectens, priori parem. ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον, alius ab illo. ἄλλοτε ἄλλῳ καλῶν, ſi te nunc hoc, nunc illo nomine appellem. ἄλλοτε ἄλλος ἀνθρώπων χρήματα ἔχει, precariæ ſunt diuitiæ, & ad alium atque alium ſubinde tranſeunt. ἄλλο φάρμακον, non in tempore datum pharmacum. ἄλλο σῶμα, reliqua pars corporis. ἄλλα, id eſt, οὐκ ἐοικότα, aberrantia à propoſito, apud Euripidem. Notat Nazanzenus, ἄλλος dici de iis quæ ſunt eiuſdem naturæ & ſubſtantiæ. ἄλλος ὅμιλος, cæterum vulgus. δι᾽ ἄλλο οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι, propter aliud nihil, quàm quòd difficile ſit, Plato in Timæo. Lucian. τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι; ἐν ἄλλῳ ἀναχωρήσει, Thucyd. poſtquam iterum ſe recepere. Ariſtophan. εἴ τις ἄλλος μακάριος, beatus, ſiquis alius. τ᾽ἄλλα, alia, accentu circunflexo propter contractionem productam.

Ἄλλοσε, aliò, id eſt, ad alium locum, & ἄλλοσέ ποι, aliò quopiam. Thucydid. ὅπως μὴ ἀντιβοηθῶσιν ἄλλοσε, ne illi inuicem ſibi ſuccurrerent.

Ἀλλοστις, quilibet.

Ἄλλοτε, interdum, alibi, aliàs, viciſsim, ἐν ἄλλῳ χρόνῳ. Iliad. α, ἄλλοτ᾽ ἀριζήλως μεμαῶτα ἰθὺς πολέμοιο ἄλλοτ᾽ ἄλλος, aliter alibi, multipliciter, aliis atque aliis modis. ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλα, ex aliis in alia. ἄλλοτε ἄλλον ἵππον, nũc huius, nunc illius equi. ἄλλοτε ἄλλος, alii poſt alium. ἄλλος ἄλλοτε βίου ζῆλος, aliud, aliúdque vitæ inſtitutum, aliud atque aliud ſubinde. ἄλλοτε ἄλλος, nunc hic, nunc ille. ἄλλοτε δέ, cæterum aliàs, alio tempore. ἄλλοτέ ποτε, aliquando alias. ἄλλοτε φερόμενος, huc & illuc vectus, Euripid. ἄλλοτ᾽ ἄλλῳ φίλος, proditor, ἀμφοτερίζων. ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλῳ, Hom. ſubinde, poſt aliud atque aliud. ἄλλοτε ἄλλῃ γίνεται, Plato in Timæo, aliàs aliter fit, aliis atque aliis vicibus fit. Lucianus, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, aliam ſubinde terram mutans. ἄλλοτε ἢ νῦν, aliàs item & nunc. Lucian. in Anacharſide, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας, οὔτ᾽ ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακώς, qui neque vrbem coluit, neque aliàs quàm nunc vidit.

Ἄλλο τι, aut ἄλλο τι ἢ, ἆρα, vtrum, nunquid? Plato in Crito. τί φῶμεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων, ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; quid ad hęc dicemus Crito? nunquid fateri neceſſe eſt? aut, quid aliud quàm fateamur? Idem pri. πολιτ. ſine ἢ, ἄλλο τι οὖν οὐδ᾽ ἰατρὸς οὐδεὶς καθ᾽ ὅσον ἰατρὸς; nũquid igitur ne medicus quidem, quà medicus eſt? Idem ibidem, ἄλλο τι οὖν, ἔφη, καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις; vtrum tu quoque ſic facturus es? Idem lib. 2. de Repub. σκεψώμεθα τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι, ἄλλο τι ἢ σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας; id eſt, nonne cibos parabunt & vinum & veſtes? &c. Idem in Apologia, ὦ Μέλητε, εἰπὲ ἄλλο τι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ, ὅπως ὡς βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται; ἔγωγε, id eſt, curas ne maxime. Interdum autem nomen eſt ſignificationem ſuam retinens, hoc eſt aliud quàm, vt in illo Platonis: ἀλλὰ μὴ ἄλλο τι ἢ, ἢ τοῦτο ὁ θάνατος? Bud. Com.

Ἀλλοτριοεπίσκοπος, curioſus alienarum rerum, cap. 4. primæ epiſt. Petri, id eſt, alienorum inſpector ſeu curator. compoſita vox ab ἀλλότριος, id eſt, alienus, & ἐπίσκοπος,

i. inſpe-

inſpector, quòd qui appetit rem aliquã, eam inſpectat.

Ἀλλοτριονομεῖν, nomina immutare, aliquid non vt decet diſtribuere.

Ἀλλοτριοπραγέω, μ. ήσω, π. ηκα, inimicum capio cõſilium, ἐχθρὰς βουλεύομαι, alterius ago negotium.

Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, alienorum negotiorum geſtio.

Ἀλλότριος, α, ον, alienus, aſcititius: quaſi ἀλλόοριος, i. ex alienis finibus, abſurdus, abhorrẽs, extraneus, externus, diuerſus, incõmodus, qui decidit ab aliquo. ἀλλότριος φώς, apud Hom. i. πολέμιος ἀνήρ. pro ἐχθρὸς apud Demoſt. cum datiuo: peregrinus, alterius generis, cõtrarius, remotus à: cũ genitiuo, qui in remoto eſt gradu, extern⁹. ἀλλότριον ποιῶ, abalieno, Demoſth. genit. Nonnus, ὕδωρ πέδιον ἀλλότριον, à liquore terreſtri alia & diuerſa aqua.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, diuerſitas, diſſenſio, diſiunctio, alienatio, Plato, ἀλλοτριότητα εἶδες ἐμοὶ πρὸς σε, vidiſti in me diſſociationem abs te & diſſenſionem.

Ἀλλοτριοφάγοι, οἱ, dicũtur (inquit Eraſm.) quibus dulce eſt aliena viuere quadra. Vide prouerb. ἀπὸ τοῦ λύχνου.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis inuideo.

Ἀλλοτριόω, μ. ώσω, π. ωκα, alieno, ſeparo, è ſtatu moueo, alienum facio. Thucyd. ἀλλοτριωτὰς σωμάτων τῆς πόλεως, corporum è patria exterminatores, i. exterminãtes è patria corpora. Idem, ἀλλοτριωθέντα τοῖς Ἀθηναίοις, ab Athenienſibus alienata. ἀλλοτριοῦμαι, ſecedo, apud Demoſth.

Ἀλλοτρίως, aliené, peregre, ab re. vnde ἀλλοτριώτερον, ſec⁹, apud Demoſt. & apud Iſoc. ἀλλοτρίως διάκειμαι πρὸς σε, alienato ſum à te animo, & ἀλλοτρίως ἔχω πρὸς σε, alienor abs te.

Ἀλλοτρίωσις, εως, ἡ, alienatio, diremptio.

Ἀλλοτριώτατος, η, ον, qui remotiſſimo eſt neceſſitudinis gradu, Herodot.

Ἀλλοτροπεῖν, mutare.

Ἀλλοφανὴς, diuerſus, qui alienus & externus videtur. Nonnus.

Ἀλλοφάσσειν, tumultuari, ἀλλαχοῦ τὰ φάη φέρειν.

Ἀλλοφατος, ὑπὸ ἄλλων πεφατισμένος, ἢ ἀνηρημένος.

Ἀλλοφίλητος, alibi nutriti, ſiue educati.

Ἀλλοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum mentis alienatæ, in amentiam conuertor.

Ἀλλοφυλισμὸς, οῦ, ὁ, ritus exoticus, ritus extraneus, ritus alienigenatum, cap. 4. lib. 2. Machab.

Ἀλλόφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienigena, alterius generis, externus, genere abhorrens, inuſitatus, peregrinus. ἀλλόφυλος πόλεμος, Gaza de Senect. bellum externum. ἀλλόφυλος πόλεμος καὶ βαρβαρικὸς, Plutarch. in Camillo, bellum aduenarum & barbarorum. ἀλλόφυλος χρόα, Budæus in epiſtolis poſterioribus. Ἀλλοφύλους, Græci Bibliorum interpretes ſunt interpretati, pro Philiſtiim, nomẽ cõmune pro proprio, quæ eſt hodie gens Palęſtinorũ, Hieron. in cap. ſecund. Eſaiæ.

Ἀλλόφωνος, qui eſt aliena lingua. τὸ ἀλλόφωνον, aliena vox

Ἀλλοχρόοι, apud Ariſtotelem, Problem. ſect. 4, id eſt, corporis colorem mutant.

Ἄλλυδις, alibi, alió. Odyſſ. ξ, ἔβαν ἄλλυδις ἄλλος, abierãt alió alius. ἄλλυδις ἄλλη, Hom. Odyſſ. ξ, σεῦε κύνας ἄλλυδις ἄλλη, ſubmouebat canes, alium alió, ſeu alió atque alió.

Ἀλλύω, pro ἀναλύω, euerto, ſoluo, retexo. vnde ἀλλύεσκε pro ἀνέλυε, ſoluebat apud Homer. Odyſſ.

Ἄλλως, ſine cauſa, μάτην, temerè, ſine delectu, fortè fortuna, præſertim, præterea, aliter, fruſtra, maximè, alioqui, deniq;, alio modo, κατὰ ἄλλον καὶ ἀνωφελῶς, vltro, incaſſum, temere, ſeorſum, alioquin, cæteroquin, à caſu, obiter, nequicquam, aliàs, ſecus, fortuitò, alicubi, interim. Lucian. pro tamen ſeu præterea, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐπίμοχθος, καὶ ἀλλ' ἄλλως, & ſi huic quidem laborioſum eſt, eſt tamen & gratum, ſeu, eſt etiã gratum. μάτ' ἄλλως, nec præterea. Iſocr. ἄλλως γε, alioqui. ἄλλως γέ πως, præſertim. ὅτι ἄλλως, preterea non. οὐκ ἄλλως, non ab re. ἄλλως ἐρώτων, à caſu interrogabã. Lucian. ἄλλως γέ πως, quocunque modo. καὶ ἄλλως δὲ, atq; rurſus. ἄλλως ἀγχίστου καὶ κινοῦ ἀκούοντες ἦν καὶ οὗτος, Plutarch. quum alioqui res inutilis & inanis habeatur & ſit. ἄλλως cum ἀλλὰ, pro ſed tamen, Ariſtoph. in Pluto, οὐδεὶς ἔοικε. ἀλλὰ θύρα τὸ θύριον ψοφεῖ μᾶλλον ἄλλως ἔχωσιν ἀλλὰ, nullus videtur. ſed tamen oſtiolum concrepat. ἄλλως pro aliter, alioqui. Idẽ ibidem, οὐ δή μοι τί μειζον φίλον, τυχὸν δὲ, ἄλλως δ' εὐνοεῖν τοι ἄλλως δὲ, ſed tamen, alioqui, ſed cõtra, quãuis, ſin minus, ſed aliàs. ἄλλως εἰ, ſi modò. ἄλλως δὲ, alioqui, multomagis, præſertim, aliáſque. Lucian. ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, præſertim ſi ſit amicus. Xenoph. ἄλλως τ' ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι, præſertim ſi cum hoc ſint temerarii. Iſoc. ἄλλως τ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς διδόντας ὁρῶμεν γεγηθότας, preſertim quũ videamus, &c. Plato epiſt. 4, φανερὸς οὖν δεῖ ἡμᾶς ποιεῖν, ὅτι ἐσμὲν τοιοῦτοι οἵους φαμὲν ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ καὶ τοῦ θεοῦ εἰπεῖν ῥᾴδιον ἔσται, præſertim quum deo fauente facile id ſit futurum: quandoquidem facile erit. Ibidem, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ λέγουσι, &c. Itẽ, præterea, præterea verò, itémque, præſertim quum. ἄλλως τε δὲ, porrò aliàs. ἄλλως τε καὶ, maximè præcipuè. Plato in epiſt. apud Hermog. ἄλλως τε, pro nam, quum præſertim, cum καὶ particula. Thucyd. ἄλλως τε καὶ προειπόντων, &c. præſertim quum prædicerent. ἄλλως τε καλῶς, quàm optimè. ἄλλως δὲ λόγῳ μόνῳ θεωρητὸς ὤν, Ariſtot. de mundo, i. animi tantùm ſenſu ſpectabilis. ἄλλως πως ποιεῖν, aliter facere, Xenoph. ἄλλως πως ἡγεῖσθαι, Plat.

Ἄλλωσε ἤ, aliter atque.

Ἀλλῴ τῳ, alicui alii, ἄλλῳ τινί.

Ἄλμα, τος, τὸ, ſaltus, πήδημα, Varro. Etym. verò, ἄλμα, ἄλσος, quod nemus ſignificat, παρὰ τὸ ἀεὶ ἐν ἀλδαίνω, τὸ αὐξάνω, quaſi τὸ αὐξανόμενον τοῖς φυτοῖς. Item fœtus in vtero primus motus.

Ἀλμάδες ἐλαῖαι, oliuæ conditæ cum ſinapi: eædem dicebantur ἐλαῖαι κολυμβάδες. Vide in Κολυμβάς.

Ἁλμαία, ας, ἡ, muria, ſalganum, Dioſcorid. lib. 2. cap. 208, εἰς ἅλμας μετὰ γάλακτος ταριχεύεται, muria cum lacte ſeruatur, in murias lacti coniunctum inueteratur, ſale inter ſalgama cum lacte ſeruatur. Et lib. 3. cap. 78, ταριχεύεται εἰς ἁλμάδα, muria conditur. Eodem libro, cap. 79, εἰς τὰς ἁλμάδας λαχανεύεται τὰ φύλλα, foliis muria maceratis ad obſonia vtuntur, vel folia prorogantur ſale condita, ſeu condiuntur inter ſalgama folia.

Ἅλμαι, τά, muria.

Ἀλμένος, qui mutatur, pro ἀλλόμενος per ſyncopen, vt ἄμενος pro ἀμειβόμενος.

Ἁλμεύομαι, muria condio & ſeruo. ἁλμεύεται ὡς ἐλαία, &c. oliuæ modo muria inueteratur, muria cõditur vt oliua, in muria ſeruatur. Dioſc. li. 1. vnde Ἁλμευθεὶς, ἵστος, muria præditus, in muria ſeruatus, apud eundẽ l. 2. 127.

Ἁλμεύσις, εως, ἡ, conditura, muria. εἰς τὰς ἁλμεύσεις ταριχεύεται, conditur muria. Dioſcorid. lib. 3. cap. 91.

Ἁλμευτὴς, οῦ, ὁ, ſalgamarius, qui ſal aut ſalſamenta vẽdit, Dioſcorid. lib. 1. cap. 27.

Ἅλμη, ης, ἡ, ſalſugo, muria, ſalſilago, ſalis aſperſio, aqua ſalſa, terra ſterilior, & morb⁹ quidã herbarũ, vt cumini. capitur item pro ſalo ſeu mari. Odyſſ. ι, λεύεται ἅλμη, i. θαλάσσῃ, mari abluitur. Item de palude apud Dionyſ. de ſitu orbis, dicitur.

Ἁλμυρίτερα, ἡ, ſalſior, terra ſterilior.

Ἁλμυρὰ, αἱ, ἡ, lachrymoſa, triſtis, acerba.

Ἁλμυρίζω, ſalis ſaporem refero, ſum ſalſus.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, & ἅλμη, ſalſugo, ſalſilago, ſalſus humor.

Ἁλμυρὸς, ᾶ, ὁ, ſalſus, ſalitus, ſecũda breui. Itẽ marinus, amarus. Odyſſ. ο, θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. τὸ ἁλμυρὸν, ſal. παρὰ τὸ ἅλμη ἁλμερὸς, & mutato ε in υ ἁλμυρὸς, Etym.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, ſalſugo, quę plus habet ſiccitatis & min⁹ frigoris, vt docet Alex. Aphr. l. 2. probl. quæſt. 70.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſalſus.

Ἀλξὶς, ἡ, potẽtia, παρὰ ἀλκὴ, aphęreſi τοῦ κ, & mutato κ εἰς ξ.

Ἀλοηθεὶς, tritus.

Ἀλοάω, ῶ, μ. ήσω, vel ἀλόω, ſpiritu denſo, πατεῖν, tritur. ἀπὸ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας, i. in area ariſtas calco. ἀλοῶντας τροχοὺς, triturantes rotas, Eſaię. cap. 42. ἀλοῶντες

h.

ὄρη,triturabis montes,ibidem. Theophr. ἀλοαθέντα σπέρματα,tritura excuſſa ſemina.

Ἀλοάω,ſpiritu tenui,verbero,flagris cædo, cōminuo, frango. Ariſtoph. ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν,i. aut matrē percuſsit, aut patris maxillā pulſauit. ἀλοήσεις πόλεις,conteres vrbes. Aliquando ἀλοῶ,pro erro.

Ἄλοβον ἧπαρ τοῦ ἱερείου, caput hoſtiæ perditum inſpecto iecinore.

Ἀλογεῖσθαι dicitur is cuius ratio non habetur, qui neglectim tranſmittitur & præteritur.

Ἀλογεύομαι, præter rationē verſor, ſic Canon concilii Ancyrani. vnde ἀλογευόμενος,ὁ,inconſideratus.

Ἀλογέω,μ. ήσω,καταφρονῶ,rationē non habeo,deſipio,aſpernor,erro,negligo, deſpicio,ſperno,non curo. genit. Philo de mundo,σοφίας ἠλόγησαν, nullā ſapiētiæ rationē habuerūt. c.12.l.2.Mac. ἀλογηθῆναι τούτους συμβήσεται,eos decipi cōtinget. ἀλογήσας συμβουλίας, Herod. cōſiliū nihili habēs.

Ἀλογία,ας,ἡ,irrationabilitas, abſurditas, rationis penuria,aliquādo maledictio: cui opponitur εὐλογία,demētia,temeritas, cōtemptus,ἀτοπία,incōſideratio. Plat. νομ. ι, ἀγόμενος ὑπό τινος ἀλογίας, abſurditate & dementia. ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενος, Herodot. parui faciens. apud eundē, ἐν ἀλογίησι ἔχω contēptui habeo. ἀλογίην εἶχον τὸ χρηστήριον, idem, pro nihilo habuere reſpōſum. Plat. epiſt. 7, διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γενομένων, propter eorū quæ facta ſunt abſurdā inſolentiam & temeritatē. Eſt itē quū neceſsitas reddendarum rationū remittitur à principe, vulgò quittus dicitur, vel abolitio. Aliquando negligētia,ἀταξία. ✱ Ἀλογίαν Greg. Nazan. appellat edictū Iuliani, quo vetuit Chriſtianos operā dare ſtudiis literarū liberaliū. ἵνα ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας ἀνακηρύξῃ τὴν ἀλογίαν.

Ἀλογίου ἔγκλημα,eſt crimen,quum rationem quiſpiam reddere neglexerit in magiſtratu geſtorum.

Ἀλογιστί,citra rationem & curam.

Ἀλογιστία,ας,ἡ,inconſiderātia, imprudentia, dementia, rationis penuria,cui opponitur εὐλογιστία.

Ἀλόγιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,incōſideratus, irrationalis, imprudēs, Plat. in apol. οὕτως ἀλόγιστος εἰμι,ita ſenſus ſum expers, incōſultus. ἀλόγιστος τόλμα,temeritas. τὸ ἀλόγιστον,affectus inconſideratus, ὁ ἀλόγιστος,prudēs, τὸ ἀλόγιστον, libido. ἀλόγιστος ἀνὴρ,qui nullā rationē init degendæ vitæ,apud Demoſt.

Ἀλογίστως,ſine ratione,inſcitē. ἀλογίστως ἔχω,ignoro. Demoſth. incōſideratè, ſtultè,irrationabiliter, parum candidè,parum prudenter,temere.

Ἄλογον, τὸ, irrationalitas, minus probabile. ἄλογον οὐδὲν,nihil prohibet.

Ἄλογος,ου,ὁ καὶ ἡ,irrationalis,ſtultus,qui nulla ratione vtitur, iniquus, nihil ad rem pertinens, irrationabilis à Quintil. item mutus, tacitus, ſine verbo. ἄλογος ὀργὴ, ira impotens, veſanus motus. οὐκ ἄλογοι εἰς μῖσος αἰτίαι, cauſæ ad odiū minimè leues. ἄλογα ζῶα,brutæ animantes,bruta animalia,ſine ratione. αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται, dies priores irriti erunt. c.6. Numer. ἄλογοι ἐρανισταί,aſymboli,qui pecuniam pro conuiuio nondū ſoluerunt. ἄλογος, à dicendi ratione remotus. Plato in Apolog. Socrat. ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ ὀνόματα οἷόν τε αὐτῶν καταγορεύειν εἰδέναι καὶ εἰπεῖν.

Ἀλόγως,præter rationem,temere,inhumaniter,immeritò,iniuria,abs re,nulla ratione,παρὰ λόγον,abſurdè, nulla cauſa,abſque rationis vſu,brutè.

Ἀλοεύς,ίος,ὁ,triturator.

Ἀλόη,ης,ἡ,aloe, genus herbæ, de qua Dioſc. l.3,vim habet concoquendi & corroborandi, vt maſtiche & piper: vt docet Alexand. Aphrod. in Problem.

Ἀλοητὸς,οῦ,ὁ,tempus triturandi: item tritura, c. vlt. Amos Prophetæ, & c.26 Leuit. item apud Xenoph.

Ἀλοιάω,percutio,ἀλοάω,τύπτω. Hom. Iliad. ι, χερσὶν ἀλοία, i. ἔτυπτεν, ὅθεν καὶ πατραλοίας, ὁ τὸν πατέρα τύπτων.

Ἀλοιδόρητος,ου,ὁ καὶ ἡ,inconuitiabilis, in quem nullum conuitium aut crimen hæret.

Ἀλοίην,capt⁹ ſum,cōuictus ſum aut dānatus. ab ἁλῶναι.

Ἀλοιητὴρ,ῆρος,percuſſor: item penetrabilis. Vnde ἀλοιητῆρι σιδήρῳ, Nonnus: & ἀλοιητῆρες ὀδόντες in Epigramm. molares dentes.

Ἀλοιμὸς,inunctio,ἐπάλειψις,Sophocl.

Ἀλοιταὶ,αἱ,publica ſcorta. Et ἀλοιτὸς,ὁ,ἁμαρτωλὸς,ἀνδροφόνος, παρὰ τὸ ἀλοιᾶν τὸ τύπτειν.

Ἀλοιφὴ,ῆς,ἡ,pingue, vnctio,ſagina,λίπος πιμελὴ,litura.

Ἄλοκας,αἱ,ſulci,foſſæ,αὔλακας à nominatiuo ἄλοξ.

Ἀλοκίζω,μ. σω,π. κα,aro,ἄλοκας ῥήζω, ſulco, pro αὐλακίζω. Euripid, κατ' ὄνυξιν ἠλοκισμεθα,vnguib⁹ ſumus diſſectæ.

Ἀλόντες,deprehenſi,condemnati.

Ἄλοξ,οκος,ἡ,ſulcus.

Ἀλοπτύω,inueſtigo.

Ἀλόπεδον,ου,τὸ. Theophr. lib. 7. cap. vlt. ἐν ἀλοπέδοις τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχῶν, in planis parietinis: de Sēperuiuo loquitur, quæ herba eſt in faſtigiis parietum creſcens.

Ἀλόπη, Alope, πόλις ἐν ἀρχῇ, Hom. Iliad. β.

Ἀλοπήγιον,ου,τὸ,ſalinæ.

Ἀλοπηγίων τῶν περὶ τὸν ποταμὸν ἐκστάντες, Plutar. in Romu. interpres vertit, vrbe ac locis fluuio propinquis cedentes.

Ἀλόπιστα δένδρα, arbores non turgentes, Theophraſt. lib. 5. hiſt. plant.

Ἄλοπος,ὁ καὶ ἡ,ἀλέπιστος,ſine ſquamis,ſine cortice.

Ἄλος, mœror, animi paſsio ad mœrorem, vel lætitiā mouens, laſciuus apparatus vel materia.

Ἄλος, πόλις ἐν ἀρχῇ πλοσπυπουσαχῶ, Homerus Iliad. β.

Ἀλοσάνθινος οἶνος, ex ſalis floribus confectum vinum, Dioſcorid. lib. 5. cap. 68.

Ἀλοσάχνη,ης,ἡ,ſpuma maris,teſte Heſychio, Gaza, haloſachna, i. flos aridus maris. Ariſtotel. lib. 9. Animal. cap. 14, ait nidum halcedinis ſimilem eſſe iis, quæ à flore maris haloſachnæ dicuntur.

Ἀλοσύδνη,ης,ἡ,mare, quaſi τῆς θαλάσσης ὕδωρ.

Ἀλοτρίβα διμέραιον, in Epigramm. i. piſtillum vtraque parte capitatum, i. vtroque extremo.

Ἀλουργὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,purpureus, ruber, purpuriſſeus. ἁλουργὴς & πορφυρεῦς à φοινικοῦ differt. Nam arcus cæleſtis primus color eſt φοινικοῦς i. rutilus: ſecundus autem ἁλουργὴς, i. purpuriſſeus, & πορφυρεῦς, i. purpureus. Sic Budæus ex Plutarcho de Placitis. Nam ἁλουργὴς eſt ſplendore dilutior. ἁλουργῇ ἀμπεχόμενος, purpura circuntectus.

Ἀλουργὶς, ίδος, veſtis purpurea, item purpura, phaleræ purpureæ, πορφυρεῖς. Lucian. pro ſtragulo purpureo accepit. Plutar. ἁλουργίδι κεκοσμημένος, purpura indutus.

Ἀλουργὸν,οῦ,τὸ,purpura, purpureus color. ὑπὸ τοῦ ἁλὸς καὶ ἔργον, quòd è concha marina purpura colligatur.

Ἀλουργοὶ,οἱ,purpuræ. Plutarch.

Ἀλουργοῦν, purpureum, Plato in Timæo ait eſſe rubrum cum albo nigróque permixtum, id eſt, ἐρυθρὸν μέλανι λευκῷ τε κραθέν.

Ἀλοὺς, όντος,ὁ, victus, captus, deprehenſus, damnatus, interceptus, ab ἁλῶναι. Ariſtoph. νεφ. μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλοὺς, i. in adulterio ſi deprehenſus ſis. Xenoph. οἷς δὲ σὺ ἐπίστασαι οἶμαι ἂν αὐτὸν ἁλόντα περὶ πολλοῦ ποιήσασθαί σε, his quæ ſcis illectum opinor tui multùm fore ſtudioſum. Sophocles cū datiuo in Aiace, μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς, &c. i. ὑπὸ μανίας furore correptus. ἁλοὺς τῇ δίκῃ, peractus reus. ἁλοὺς ἀργίας, otii dānatus, Plutarch. in Sol. Vide plura in Ἁλίσκω.

Ἀλουσία,ας,ἡ,illuuies, ſcabrities, à non lauando, à verbo λούω & priuatiua particula.

Ἀλουτεῖν,illotum eſſe.

Ἄλουτος,ου,ὁ,illotus, ſordidus, non ablutus. Vnde ἀλουτέω, ſum ſordidus.

Ἀλοφάζω, σκιρτῶ, περιττῶ.

Ἄλοφος, ου,ὁ καὶ ἡ,cono carēs. λόφος propriè dicitur galeæ vertex.

Ἀλόχευτος,non, conceptus, non genitus.

Ἄλοχος,ου,ἡ, vxor, γαμετὴ, γυνή. ἔστι δὲ κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, σημαίνει ὁ μόνον λέχος τις ὤν. ἄτιμος ἄλοχος ὢν, Plato in Epiſtol.

Bud.

Bud.in Comment. Diana quum puerpera non ſit. Apud Platonem virgo quæ nondum peperit, quaſi ἰτίεγν λέχους ἄλοχος.

Ἀλίω, capio. vide ἁλίσκω. Ἀλάω, πλανῶ, erro.

Ἄλπις, ιος, ἡ, alpis. εἰς τὰς ἄλπεις ἀνεσώσαντο, in Alpes ſe receperunt, Plutarc. in Pericle.

Ἅλς, ἁλὸς, maſc. ſal. fœmin. verò, mare. Plato pluraliter dicit l. 2. de Rep. ὄψον ἕξουσιν ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν, &c. ſales habituri ſunt. A Eſchines, ἔφασαν τοὺ τῆς πόλεως ἅλας ἀεὶ πλείστου ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης, Datiuus ἁλί. Ariſtoph. pro ſale maceratus. τῶν ἁλός; Demoſt. ἅλς ἰνδικὸς, ſal indicum, i. ſaccarum, teſte Marc. ἁλὸς ἄνθος, ſalis flos: de eo Plin. lib. 31. cap. 2. ἁλῶν ὀλίγων, ſalis puſillum.

Ἀλσία, ας, ἡ, facultas, commeatus.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, Apollon Rhod. nymphæ nemorum & ſylueſtres.

Ἀλσίνη, ἡ, alſine, genus herbæ ſic dictæ quòd in lucis naſcatur. Dioſcor. lib. 2. de auricula muris, & lib, 4. cap. 87. Auricula muris, Theoph. lib. 9, cap. 13. hiſt. plant.

Ἅλσις, εως, ἡ, palpitatio, ſaltatio, Ariſt. li. 10. cap. 4. vbi ſcribitur ἅλσις, ſaltus. idem 3. Animal. cap. 33. μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον, membrum ad ſaliendum accõmodatum. Item ἄλσις, αὔξησις, Heſychius.

Ἀλσοκόμοι οἱ, lignatores.

Ἄλσος, εος, τὸ, nemus, luc⁹, hortus. πᾶς τόπος σὺν δένδρεσιν ὕδατα ἔχων, καὶ θεοῖς ἀφιερωμένος ἄλσος καλεῖται. Heſiod. στεφάνωται ἱερὸν ἄλσος, circũfremit ſacrum nemus. Plutar. in Ro. ſcribit id eſſe Græcis ἄλσος, quod λοῦκος, lucus Latinis dicitur. Idem in Numa, ἐν ἄλσει θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. ἄλσος, ſpatium ſylueſtre.

Ἀλσώδης, εος, ὁ & ἡ, frondoſus, nemoroſus, lucum deſyderans, lucoſus, qui nemoribus gaudet. τὰ ἀλσώδη, in lucis aſſurgere ſolita.

Ἀλτὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator.

Ἁλτῆρες, erant quibus vtebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν τοῖς γυμνασίοις, & qui ἅλματι, i. ſaltu certabant. Sic enim appellabant plumbeas pilas maſſuláſve, quibus vtraque manu ſe librabant, vt certius aſſilirẽt. Vſurpatur etiam à Martiale, Quid pereunt ſtulto fortes haltere lacerti? Exercet melius vinea foſſa viros, Budæus Annotatio. & Cæl. li. 8, c. 4. Ariſt. in Problem. ſect. 5. quæſt. 8. φέρουσι τοὺς ἁλτῆρας ἀπερείδονται, pondúſculis ſuſceptis innititur.

Ἁλτικὸς, οῦ, ὁ, ſaltui aptus, agilis, ἁλτικὴ ὄρχησις, ſaltatorium tripudium. Plutar. in Numa. ἁλτικὰ μόρια, partes quarum enixu ſaliunt.

Ἆλτο, ſaltauit. ἅλλομαι: in indefinito medio primo, ἡλάμην, ἥλω, ἥλατο, & per ſyncopẽ cum tenui ſpiritu, vt tradit Chryſoloras. ἆλτο καὶ ἄλτο, Hom. Iliad. ἀλλ' ἆλτο χαμᾶζε.

Ἀλυάττης, Haliattes pater Cyri, Herod. 2.

Ἀλυβάζω, alo, σιτίζω.

Ἀλύγω, μ. ξω, π. χα. fugio.

Ἀλυδαίνω, μ. ανῶ, mœreo. ἀπὸ τοῦ τὴν λύπην μὴ δύνασθαι εἴσοδον. Item gaudeo, χαίρω, διαχέομαι.

Ἀλύειν, reſoluo.

Ἀλύζω, fugio, ἀλύγω, ἐκφεύγω, ἐκκλίνω, vito. Ilia. γ. ἀλλὰ δὴ ἀλύξας ὀλέθρον. Heſiod. ἔπ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.

Ἀλύη, ης, ἡ, lignum cui infigitur ſtiua.

Ἀλυκή, ἡ, ſpiritu denſo, mare.

Ἀλύκη, ης, anxietas, mœror, anxietudo, pandiculatio, quæ fit, cum quis toto corpore extenditur. Alii ἄλυν appellant, de quo ſuprá.

Ἀλυκτάζω, idem quod, ἀλυδαίνω.

Ἁλυκάδες, αἱ, ſalinæ. Aliquando ſignificat locum eum, aut ſimili natura præditum, quem Antonius ſalſulas appellat. Hermol.

Ἁλυκίς, ίδος, ἡ, ſalſugo.

Ἀλυκὸς, Alycus, filius Scyrones, qui Dioſcuros ſecut⁹ in prælio apud Aphidnas vrbem commiſſo cõcidit, à quo in agro Megarenſi ſepulto, locus dictus eſt Alycus, Plutarc. in Theſeo.

Ἁλυκὸς, ῶ, ὁ, ſalſus, amarus ἁλυκὸν ὕδωρ, aqua ſalſa, Ariſt. probl. ſect. 3. ἁλυκὸς τὴν γεῦσιν, ſalſus guſtu. Dioſ. l. 4, c. 277.

Ἁλυκότης, ſalſedo, ſalſugo.

Ἀλυκρὸς, ᾶ, ὁ, tepidus pro χλιαρός.

Ἀλυκτάζω, opprimor, Herodot.

Ἀλυκταίνω, &

Ἀλυκτέω, μ. ήσω, π. ηκα, fleo, triſtor, moleſtè fero, ἀλυδαίνω.

Ἀλυκτοπέδη, laqueus, pedica ineuitabilis, compes, ἡ χαλεπὴ πέδη à verbo λύω, quaſi ἀλυτοπέδη. Heſiod. in Theog. δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι περιμήκεα, i. δεσμοῖς ἀφύκτοις, vt ibidem mox ſubditur. Apollon. 2, ἰλλόμενος χαλκῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι περιμήκεα, &c.

Ἄλυκτος, ineuitabilis, ἄφυκτος.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ, qui corrumpi nequit, qui non poteſt affligi nocumento.

Ἀλύνομος, Alynomus, Rex Cypriorum ex hortulano factus, Plutarch. de fortun. Alex.

Ἄλυξις, εος, ἡ, φυγὴ, fuga.

Ἀλύπητος, ου, ὁ, qui triſtitia non tangitur.

Ἀλυπία, ας, ἡ, indolẽtia, lenitas, facilitas, doloris vacuitas, animus liber omni moleſtia.

Ἄλυπος, ου, ὁ, minimè moleſtus, innoxius, ſine ægritudine, lætus, ſine dolore, non infeſtus, integer & liquidus, tranquillus, inoffenſus, qui non eſt impedimento, non grauis, illæſus, facilis, gratus. ἄλυπος ἐπὶς, Soph. σκώμματος μέτρον ἔστω τὸ ἄλυπον δὴ πᾶσιν, dicteriorum modus ſit, vt ne quis vſque lædatur. τὸ ἄλυπον, immoleſtia, doloris vacuitas. Item ἄλυπον, alypon, genus herbæ, de qua Dioſcorid. libro 4. capite 276.

Ἀλυπότατα, iucundiſſimé.

Ἀλυπότερον, minus graue.

Ἀλύπως, citrà moleſtiam, æquo animo, magna animi æquitate. Xenoph.

Ἄλυροι ὕμνοι, in quibus lyra non vtuntur, Euripid. Pla. de legibus, μαθήματα ἄλυρα.

Ἄλυς, anxietas mentis, mœror, βλάβη, ἀπορία, languor. Plutar. de exilio, ἄλυν πολλὴν, multam mẽtis anxietatem.

Ἀλυσίδωτος, καὶ

Ἀλυσιδωτός, οῦ, ὁ, catenatus, hamatus. ἀλυσιδωτὸς θώραξ, lorica hamata, 1. reg. cap. 17. ἀλυσιδωτὸν ἔργον, opus catenatum, hamatum, cap. 28. Exodi.

Ἀλύσιον, ου, τὸ, catenula, torques.

Ἀλύσιος, ου, ὁ, Bacchi cognomen.

Ἅλυσις, εος, ἡ, dẽſo ſpiritu vt Gaza docet, catena aurea ſiue argentea, ænea ſiue ferrea, vinculum, funis, ὅτι ἄλυτός ἐστιν, ab α priuatiua particula, & λύω, ſoluo. Chryſtom. de Paulo, καὶ φορῶν ἅλυσιν, & catenam geſtans ſeu vincula.

Ἀλυσιτελὴς, έος, ὁ & ἡ, inutilis, incommodus, τὸ ἀλυσιτελὲς incommodum. Huic opponitur συμφέρον, Demoſth.

Ἀλυσιτελῶς, incommodé. Xenoph. ἀλυσιτελῶς βιώσεται.

Ἀλυσκάζω, fugio, Homer. Iliad. ι, οὐ γάρ μοι φυταλιὴν ἀλυσκάζοντα μάχεσθαι, id eſt, φεύγοντα. aliquando cum accuſatiuo lib. 1. Epigram. ἄλλ' ἀλυσκάζων κῦμα περικτίδιον, id eſt, ἐκκλίνων, ἐκφεύγων, euitans. Aliquando cum genit. Home. Iliad. ζ, γόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, prælio cedo & ſubterfugio.

Ἀλύσκω, μ. ξω, fugio. Apollon. 2. Argon. ἱδρείῃ πυκινῇσι κυβερνητῆρος ἀλύσκει, euadit, ἐκφεύγει.

Ἄλυσσον, τὸ, alyſſum, genus herbæ, de qua Dioſcorides lib. 3, cap. 105. ſic dicta eſt, quòd λύσσαν, i. rabiem arceat.

Ἀλύσσω, & ἀλύω, idem.

Ἀλυτάρχης, ὁ, ἐν ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι δικαιοσύνης ἄρχων. Elei enim τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τούτων ἄρχοντα ἀλυτάρχην, Etymolog.

Ἄλυτος, ου, ὁ, indiſſolubilis, perpetuus, liber, primis breuibus: non ſolutus, ſolidus. ἄλυτος φύσις, inſolubilis natura, de Deo apud Nazan. Gaza, irreſolubilis, inexplicabilis, modúq; humani ingenii penitus excedens, immortalis. ἄλυτα ὑπάρχει σημεῖα, Ariſtides. dicitur & Ἄλυτος l. 6.

Epigram. ἄλυτος ἰδ' ἄσκει γῆροντες πυῶν.

Α'λυφλοιον, ſpecies quercus, ἀλίφλοιος, ſalſicortex.

Α'λύω, tenui ſpiritu ſecundum Didymum, vel Α'λύω, denſo ſpiritu Atticè, duas contrarias inter ſe ſignificationes habet. Aliquando enim ſignificat, gaudere, exultare, ſuperbire. Soph. ἔα τε μ' ὧδ' ἀλύειν, permitte me ſic læ tari. Aliquando eſt animo concidere, & languere, triſtari, mœrere, lamentari, δυσφορεῖν, ἀδημονεῖν, errabũdum eſſe, palabundum eſſe, ambigere, gemere, exanimari, doloris eſſe impatientem, queri, animum deſpondere, ἀθυμεῖν, non hilariter affectum eſſe, moroſè ſe habere, vt ægroti, qui in lecto requieſcere nequeunt, ſed perpetuò iactantur. vnde hallucinor apud Latinos deductum, Gellius lib.16.cap.12. ἀλύων ἀπὸ φροντίδος, opera liber, curáque ſolutus incedens, Plut. in Romu. καὶ ἐν πένοις ἀλύουσα, Sopho. τοιαῦτ' ἀλύειν, Ariſtophan. ἀλύουσα apud Homerum, id eſt. ἀδημονοῦσα καὶ οἷον λύσσαν μὴ ἀνέχουσα τὴν συμφορὰν. φέρει τὰς ὀχθας ἀλύουσα. Luciano, errans & mœſta. Significationes huius verbi explicat Plutarchus de poetis audiendis. Interdum, inquit, capitur pro δάκνεσθαι, id eſt, morderi, corrodi, & ἀπορεῖσθαι, id eſt, ambigere, angi, anxium eſſe. Interdum verò pro γαυριᾶν, id eſt, ſuperbire, geſtire, & χαίρειν, i. lætari, Plut. καὶ θεραπεύουσιν ἀδημονῶν ἄλυε, de Antonio animi iam velut prurientis miro angore Cleopatram expectâte. Eſt etiam oberro, & temerè expatior, apud eũdem.

Α'λφα, alpha, prima littera Alphabeti Græcorum. accipitur pro eo qui primus eſt in re quapiam: vt apud Mart. Alpha penulatorũ. In Apoc. ἐγώ εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, i. ego ſum α & ω, principium & finis. Deducunt παρὰ τὸ ἀλφεῖν, ab inueniendo.

Α'λφαίου ἰάκωβος, c.1, Act. Apo. Iacobus Alphæi. Mar.2. ἀλφαῖος, Alphæus, pater Leui, qui Matthæus dictus eſt.

Α'λφαδίω, καὶ

Α'λφαίνω, καὶ

Α'λφάω, inuenio, εὑρίσκω, ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου.

Α'λφασις, εως, ἡ, diſciplina vitæ, & vrbs Elidis in Peloponneſo.

Α'λφειὸς, οῦ, ὁ, Alphæus, fluminis propriũ. Theoc. edill. 4. ait apud hunc fluuium olympica certamina olim fieri ſolita. Eſt & viri proprium.

Α'λφεσίβοιαι, αἱ, boues inuenientes. Epitheton eſt virginum, vt quæ propter honeſtam formam famámque accipere ſolebant à ſponſis munera boues, qui quanto in pretio apud veteres fuerint, ex centum illis bobus pro Glauci armis intelligitur.

Α'λφεσιβοίης, paſtoris nomen, ab ἄλφω inu enio, & βοῦς.

Α'λφέω, ω. ήσω, ηκα, inuenio, do, inquiro, ἐφευρίσκω καὶ διανοοῦμαι.

Α'λφὴ, ῆς ἡ, honor, δόσις.

Α'λφηνος, proprium ducis Romani, Plut. in Othone.

Α'λφηρὸς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, inſuauis, ἀλγηρὸς alii ſcribunt.

Α'λφηστὴς, οῦ, ὁ, inuẽtor, ὁ ἐφευρετὴς οἵου δήποτε πράγματος, ὁ διανοητικὸς, ἐπινοητικὸς, εὑρετικὸς, curioſus, induſtrius, ſolers, excogitator, indagator, Heſi. τοῖς ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι i. inuentoribus artium. Item ἔντιμος, nobilis, rex, clarus.

Α'λφι, pro ἄλφιτον, par apocopen, indecl. i. farina.

Α'λφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, ἀλφιτοπώλης, frumentarius, Ariſt. νεφ.

Α'λφιτεῖον, piſtrinũ, loc⁹ in quo cruciabãtur mancipia.

Α'λφιτομάντις, qui è farinis vaticinatur.

Α'λφιτον, ου, τὸ, farina. Xenoph. εὐκαιρεῖν χρήματα ἀλφιτα; τὸ δ' ἄλφιτα, ſic dicitur farina hordeacea propriè. vide in verbo Α'λδεῖν, Item polenta, puls. pro victu & fortunis. Ariſtoph. νεφ. τί δή μ' ἀποκλείεσθ' οἱ γυθμοὶ τῶν ἀλφίτων; ad rem familiarem. Idẽ in Pluto, ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Eraſ. prouerb. Ne verba pro farina. Homer. Odyſ. ξ, ὃ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, i. panem album fecit, farinam albam ſubegit. Plutar. de tranquil, ἐσώρκα τοῖς ἀλφίτοις. Bud. vertit, in penum farinariam duxit. ἐς τὰ ἄλφιτα, ad parandum victum, τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum ſuppeditare. Plato de repub. pro farina hordei, θρέψονται δὲ, ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. vnde πολυάλφιτος κριθὴ, apud Theophraſtum hordeum multam reddens farinam. Valla in Thucy. ἄλφιτα vertit, panem hordeaceum. ἀλφίτων δεῖσθαι, pane indigere. Tradit Marcellus in lib.7. Dioſ. Medicos priuatim accipere ἄλφιτα pro farina hordeacea, aqua humoré ve alio macerata, quæ polenta eſt. ἄλφιτα etiam dicuntur τὰ χρήματα. Ariſtophanes, ἀποκλείει τῶν πατρῴων ἀλφίτων, id eſt, τῆς πατρῴας οὐσίας

Α'λφιτοποιΐα, farinæ confectio, Xenop. 2. ἀπομν. molitura Plinio. Item artificium ſeu ars conficiendi pultem.

Α'λφιτοπώλης, ὁ, farinarum venditor.

Α'λφιτόπωλις στοὰ, Ariſtoph. porticus Athenis, vbi τὰ ἄλφιτα venduntur.

Α'λφιτοσιτεῖν, pulte pro pane veſci, cibari farina. Bud. commentar.

Α'λφιτοσκόπος, ἀλφιτομάντις

Α'λφος, ου, ὁ, impetigo, vitiligo. Dicitur & λεύκη à medicis, id eſt alba vitiligo, quanuis profundius agat λεύκη, ἄλφος ſuperficiem tantùm immutet. Hinc Alpes etiam Italiæ montes, quòd perpetuis niuibus albeſcant. Et Strabo ſcribit Alpes prioribus ſeculis Albia vocatos fuiſſe. Marcellus interpres Dioſcoridis annotat vitiligi nem vitium eſſe cutis ex malo corporis habitu: cuius duo ſunt genera, quæ diuerſi humores faciunt. Nam ex pituoſo humore candida fit: ex atra bile, nigra. Alexan. Aphr. Probl.85.l.1. ἄλφους & λέυκας vocat, vbi Gaza vitiligines reddit vnica dictione. cap.13, Leuitici, accipitur pro maculis coloris albi. λευκὸς ἄλφος, alba vitiligo Dioſ. lib.3. cap.52.

Α'λφω, inuenio, actiu. εὑρίσκω. Odyſ. ο, ὃ δ' ὑμῖν μυρίον ἄλφοι, pariat, afferat.

Α'λῶ, morior. Etym. ἀλῶ, cum tenui ſpiritu ſignificat τὸ πλανῶ: cum denſo ſpiritu, τὸ συναθροίζω, συλλαμβάνω. Item ἁλῶ, capio, κρατῶ.

Α'λωὰ, ἡ, vinea, ἀμπελὼν, locus vitibus aut arboribus conſitus, campus, ſeges, viridarium, area in qua frumentum reponitur. Iliad. ι. ἀνέμοιο ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς. vbi interpres, ἀλωὰς, ἀλωνίας, νῦν δὲ τοὺς τόπους ὅπου ὁ πυρὸς ματεῖται, πατεῖσιν ἀλοᾶται, ἐφ' ἀπὸ τοῦ σίτου τὰ ἄχυρα διαχωρίζεται, καὶ ἄλως λέγεται. σημαίνει δὲ καὶ τὴν δενδροφόρον γῆν, ἔνιοι δὲ κῆπον ἀμπέλων, vt apud Homerum Iliad. ι. ἔρχατο ἀλωάων ἐειδομένων, id eſt χωρίων ἀμπελοφύτων ἢ δενδροφύτων. ἀλωαὶ etiam culta, ſata, & ſegetes dicuntur, vt Iliad. ε, δαλὸν γουνῷ ἀλωῆς οἴνης ῥίξε, αὐτὴ τοῦ γῆς, ἢ σιτοφόρου χώρας. ſunt qui ἀλωαὶ ſcribant cum ſpiritu denſo. Etym. ἀλωὰ παρὰ τὴν ἄλσιν, ἢ αὔξησιν.

Α'λῶα, τὰ, feſtum Athenis agricolarũ, quod ſubuectis iam agro fructibus agebatur in honorem Cereris & Dionyſii: quia tum in areis præcipuè moras ducant homines, quas dicunt ἅλως.

Α'λωὰς, άδος, epitheton Cereris, quòd præſit areis: exponitur, arealis.

Α'λώβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæſus.

Α'λωεινὸς, in Epigram. ἀλωεινοῖς ἵπποις, equabus arealibus, id eſt, quæ in area terunt frumentum.

Α'λωεὺς, έως, qui in area frumentum terit, ſeu ὁ θερίζων, Nonnus, id eſt, agricola. Item vinitor.

Α'λωὴ, area. Heſiodus ἐν εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, in æquabili area, id eſt, ἐν ἀλωνι

Α'λώῃ, λειφθείη. Odyſ. ξ, ἤτ' ἂν ἁλώῃ, ἦε φύγῃ, ſiue ſit captus, ſiue aufugerit. ſecundi aoriſti ab ἅλων, captus ſum, pro ἁλοίη.

Α'λωθι, capiaris, tenearis, damneris. Imperatiuus ab ἁλίσκω, quemadmodum γνῶθι à γνώσκω.

Α'λωὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀλωαί,

Α'λωκὸς, καὶ ἑαλωκὸς, damnatus: ab ἁλίσκω.

Α'λώμενοι, οἱ, erratici.

Α'λωμι, capio, prehendo. In aoriſto ſecundo, ἅλων, vnde infinitiuum ἁλῶναι, captum eſſe, capi, in hoſtium poteſtaté venire, dãnari, detineri, mori, perire. Odyſ. ε. θανάτω

περιέμεινε ἁλῶναι, i. ὑποθεσεῖν, Lucian. τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐφίεσθαι, &c.i.ne vrbs caperetur.

Ἅλων, ωνος, ἡ, area. ἅλων θερινὴ, c.3. Danielis, vbi exponitur, area æſtiua: puto tamen accipi pro turbine venti.

Ἁλώνητοι, mancipia quæ à barbaris gentibus, præcipuè autem Thraciæ populis, ſale mercatoribus diuendebantur, quæ inde etiam πρὸς ἁλὸς ἠγορασμένα dicebantur, id eſt, ſale coempta comparatáve: ab ἅλς, quod ſalem notat. & ὠνέομαι emo. Vnde ἁλώνητα ἀνδράποδα, Euſtathius intelligit εὔωνα, id eſt, vili empta.

Ἁλωνία, ας, ἡ, area, ἅλων.

Ἁλωνίζω, in mari, vel in areis verſor.

Ἀλωπεκίδης, πανοῦργος.

Ἀλωπεκίζω, decipio.

Ἀλωπεκῆ, ῆς, ἡ, pellis vulpina. ἀλωπεκέας ἔχοντες, pelles vulpinas geſtantes, caſsides è pelle vulpina, Herodot.

Ἀλωπεκία, inſulæ nomen, Strabo lib.10.

Ἀλωπεκίαι, αἱ, alopeciæ, defluuia capillorum. Eſt Alopecia, authore Galeno in definitionib. natiui coloris in capillo mutatio, qua ad aurum inclinato colore capillus à radicibus fluit. Dioſcorid. lib.1. cap.79. ἀλωπεκίας δασύνει, alopecias replet, vel, capilli defluuia replet, vel, alopeciis capillum reddit, alopecias pilo reſtituit. Ἀλωπεκίαι, apud Ariſtotel. in Problem. ſect.38, ſunt corruptiones & immutationes ſummi corporis. Itẽ foueæ vulpiũ.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, Luciano accipitur pro eo qui ſignum habet vulpis in fronte.

Ἀλωπεκίασις, εως, ἡ, ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίζω, μ. ίσω, π. ικα, vulpinor, ſeduco, πανουργῶ, κολακεύω, Ariſtoph. Veſpis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν, οὐδ᾽ ἀμφοτέροις γίγνεσθαι φίλον.

Ἀλωπέκιον, τὸ, vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis, & canis è vulpe & cane progenitus.

Ἀλωπεκόννησος, ου, inſulæ nomen, & Helleſpõtiæ Cherroneſi ciuitas, inde ex oraculo adepta nomẽ, vt ibi Atheniẽſes ciuitatẽ conderẽt, vbi vulpiũ catulos cõperiſſent.

Ἀλωπέκουρος, cauda vulpina, genus herbæ, Theophr. lib.7. cap.10. hiſtor. plant.

Ἀλώπηξ, εκος, ἡ, vulpes, παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶ, καὶ τὸ ὢψ, ὠπὸς, vel παίζω. Eſt etiam vulpecula, volucris quæ cute volat ſicut veſpertilio, 2. de anim. Eſt & piſcis huius nominis lib.7. cap.0.

Ἀλωπὸς, aſtutus.

Ἅλως, ω, ἡ, area, Corona Latinè dicitur, circulus ſyderum, ait Senẽca in Naturalibus. Ariſtotel. de mundo, ἅλως ἐστὶν ἔμφασις λαμπρότητος, ἄστρου περιαυγής. διαφέρει δὲ ἴριδος, ὅτι ἡ μὲν ἶρις ἐξ ἐναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἡ δὲ ἅλως κύκλῳ παντὸς ἄστρου, i. Area eſt edita imago ſydereæ claritatis vndique illuſtrata, hactenus ab arcu cæleſti differẽs, quòd ille è regione Solis ac Lunæ viſendum ſe exhibet, quum Area ſydus totum ambitu cingat circulari.

Ἁλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cõprehenſiblis, adducibilis, lubricus & facillimè falli decipíq; potens, expugnabilis, ἁλώσιμός μοι, qui à me capi poteſt. Plutarch. in Camillo, οὐκ οὔσης ἁλωσίμου πόλεως, quum vrbs capi non poſſet.

Ἅλωσις, εως, ἡ, captiuitas, expugnatio, captura, clades debellatio, receptio, allectio, modus ſeu ratio capiendi, πόρθησις. Pla. νόμ. γ. μέγα γὰρ ἔγκλημα πρὸς αὐτοὺς ἡ τῆς Τροίας ἅλωσις, Troiæ excidium, euerſio. apud eundem, νομ. ια, pro deprehenſione, καὶ ἐφ᾽ ἑκάστης ἁλώσεως τοῦ δεσμοῦ μὴ παυέσθω διπλασιάζων, &c.

Ἁλωτὸς, ὁ, cõprehẽſibilis, inueſtigabilis, captu facilis, qui facilè falli induciq; poteſt. τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ, Philoni de mũdo, i. quę morbis & ſenio corripiũtur.

Ἀλώφητος, ὁ καὶ ἡ, iugis, perpetuus, indeſinẽs, inquietus, aſsiduus, à verbo λωφάω, quieſco: vnde ἀλώφητος ἀγὼν, aſſiduũ prælium, prima breui. Plutarch. ἀλωφήτοις ἀγῶσι κατατετριμμένος, aſsiduis bellis attritus, ſeu defatigatus eſt.

Ἀλώφυτος, ου, ὁ, locus vitibus & arboribus conſitus.

Ἅμα, ſimul, vna cum, ſtatim, eodem tempore, item, in ſumma, ſuper hęc, īterea, cõmuniter, pariter, vbi primũ, protinus. Differt tamẽ ab ὁμοῦ, authore Ammo. Nã ἅμα aduerb. temporis eſt, ὁμοῦ verò loci. Vnde dicimus, σόλων ἅμα ἐγένετο ἀναχάρσιδι τῷ σκύθῃ, Solon eodẽ quo Anacharſis tẽpore natus eſt, quo loco, ὁμοῦ ineptè dixeris, quũ Solon Athenis, Anacharſis verò in Scythia ſit prognatus. Quot modis ἅμα dicatur, docet Ariſt. in Categ. Datiuo iung. ἅμα τῇ μητρὶ, vnà cũ matre. ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, prima luce, ſimul atque dies illuxit. ἅμα τῷ ἦρι, ineunte vere, appetẽte vere. Plutarc. de poetis audiendis, ἔτι δὲ μᾶλλον ὀρθώσομεν αὐτὸν ἅμα τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν, adhuc verò magis inſtituemus eũ ſimul atq; ad poemata adduxerimus. Chryſoſt. ἐγὼ ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον, δέει τε καὶ ἀπορίᾳ συνεσχόμην, ego ſimul atq; famã hanc accepi, metu ac dubitatione ſum correptus. Plutar. in Publ. ἅμα ἡμέρᾳ λείαν ἐλαύνειν ἔμελλον, ſimul ac illuxiſſet, prædã erant acturi. ἅμα ἕῳ, ſub exortum auroræ, prima luce. Thucyd. apud eundem, ἅμα τειχισμῷ, dum murus fiebat. ἅμα τῇ τομῇ, ſimul atque inciſum eſt. ἅμα ἐκψύχεται στάν, ſimul atque conſtiterit, frigeſcit. ἅμ᾽ ἐμοὶ, mecũ, Ariſtoph. ἅμα συμποσίῳ περιπατῶν, in ipſo cõuiuio obambulans. ἅμα τῷ φανῆναι, ſimul atque viſus eſt. ἅμα τῷ σωθῆναι, præterquã quòd incolumis eſt. Hom. Odyſ. ξ. ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφιν ἦλθον, i. diluculo venerũt. Vel ſine caſu. Lucia. ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, ſimúlque auſpicandæ artis dies accõmoda videbatur. Idẽ in Gallo, καὶ ἅμα λέγων εἰσῄει, χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ſimulatque dixerat, ingrediebatur. Plato, καὶ ἅμα πρὸς τὸν ἀκόλουθον, παῖ, ἔφη, & cum dicto ad ſeruum qui ſequebatur, Eia, inquit, puer. Aeſchin. ἅμα ἀνακηρύττει καὶ ἀφαιρεῖται, ſimul atque pronuntiat, aufert. ἅμα εἰς ἥβην, Plat. de. Leg. ſimul atque ad pubertatem venerit. Demoſth. ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθιστάμεθα, ſimul atque audiuimus quicquam, conſtitimus. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ ἀλκιδάμας, i. ſimul atq; hæc dixiſſet Cleodemus, irruit & Alcidamas. ἅμα δὲ λαβὼν, ἐσίγησε μικρὸν, vt igitur accepiſſet, aliquãtiſper ſilentiũ agebat. ἅμα δὲ καὶ, & hæc prætereа. ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, tum, tum. ἅμα ποιῆσαι, pro cõnectere & amplecti dixit Xenoph. 2. ἀπομ. τὰ πλείω ἐργάζεσθαι δέοντε ἅμα ποιῆσαι χεῖρες οὐ δύναιντ᾽ ἄν. ἅμα τε, ſequẽte καὶ particula ſignificat ſimulatq;. Chryſoſt. ἡ δὲ προσῆλθεν ἅμα τε προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας τοῦ χριστοῦ, καὶ σωτηρίας ἔτυχε, ſimul atq; ad Chriſti pedes accidit, ſalutẽ eſt aſſecuta. Idem ibid. διδάσκει δὲ καὶ ὁ λεπρὸς ἅμα τε προσελθὼν τῷ θεῷ, καὶ καθαρθεὶς εὐθέως, docet & id leproſus, qui ſimulatq; Deo accidit, purgat⁹ eſt. Idẽ ibidẽ, ἅμα τε γὰρ ἔλαβεν αὐτοὺς ὁ προσευχῆς, καὶ δικαίους ἐποίησεν, i. ſimul atque enim cepit eos precandi ſtudiũ, iuſtos reddidit. Iſocr. in Paneg. ἅμα γὰρ ἡμεῖς τε τὴν ἀρχὴν ἀπεστερήθημεν, καὶ τοῖς ἕλλησιν ἀρχὴ τῶν κακῶν ἐγένετο, ſimul enim atque imperio priuati ſumus, Græci in aduerſitates inciderunt.

Ἅμμα, ατος, τὸ copula.

Ἅμα, dies, Doricè pro ἦμαρ.

Ἁμαδρυάδες, Nymphæ, quòd ſimul cum arboribus naſcantur & intereant. in Epigrammat.

Ἀμαζόνειον, τὸ, Amazonium, ſic dictus eſt locus quidã in Attico agro prope Athenas, quòd in eum ſiniſtrum Amazonum cornu ſe conuertit, quum ipſæ cum Athenienſibus confligerent. Plutarch. in Theſ. vbi etiã docet hoc nomine dictũ fuiſſe locũ quendã in Chalchide.

Ἀμαζόνες, αἱ, Amazones, mulieres ſatis notæ: à Scythis dicuntur αἰόρπατα, id eſt, viricidæ. Seruius dictas tradit quaſi ἅμα ζῶσαι, quòd ſine viris viuant. Eędem Amazonides dicuntur. Vbi autẽ manſerint, tradit Dionyſ. de ſitu orbis. ἀμαζονεῖς legitur cap.6. libr.2. Paralip. τοὺς ἀμαζονεῖς ἐξέκοψαν, καὶ ἔλαβον πρόβατα πολλὰ καὶ καμήλους, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς ἱερουσαλήμ, vbi Latinè eſt, Caulas ouium deſtruentes tulerunt pecorum infinitam multitudinẽ & camelorũ, reuerſique ſunt in Hieruſalem. ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. Iliad. γ, Amazones virgines, vbi interpres, αἱ δὲ ἀμαζόνες λέγονται ἐκ ἄρεος καὶ ἀφροδίτης θυγατέρες γεγενῆσθαι παρὰ θερμώδοντι ποταμῷ

τεμῶν τ̓ σωυδίας, ἐκλάθησαν δὲ οὗτοι διὰ τὸ τὴν δίζην μαθεῖν ἐκπέμψασθαι αὐτοῦ: ὡς ἐμποδίζοντα ἐν τῇ τοξεύειν.

Ἀμαθαίνω, ſum indoctus, ignoro, Plato de Legibus cũ accuſatiuo, ὡς τοῖς ταῦτ᾽ ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν, &c. hæc ignorantibus. Paulo pòſt cum præpoſitione. ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, rudis ad hæc & ignarus: inſcitè & ſtultè ago, inſanio, ibidem.

Ἀμαθεὶ, indoctè.

Ἀμαθέστερον, indoctius, rudius.

Ἀμαθὴς, ἐος, ὁ ϗ ἡ, indoctus, indocilis, inſcitus, inſciens, ſtultus, rudis, inſipiens, ἰδιώτης καὶ ἀπαίδευτος, ignorans, obtuſus, ſtupidus, literarum ignarus, ſimplex, brutus omnino, improuidus, inſuetus, imperitus, temerarius. ἀμαθὴς ϗ ἀκρατὴς πρὸς ἡδονὴν καὶ ἀργύριον, propenſus in voluptatem & pecuniam. Ariſtophanes, ἄνθρωπος ἀμαθὴς ούτοσὶ ϗ βάρβαρος. Plato in Apologia dicit, ἀμαθὴς τὴν ἀμαθίαν, i. inſcius inſcitiæ, ſeu ignorans ſuam inſcitiam, vt σοφὸς τὴν σοφίαν. Idem νόμ. ε, ἀμαθὴς & ἄνους, pro eodem accipit, pro rudi. Idem νόμ. γ, ἀτεχνότεροι μὲν ϗ ἀμαθέστεροι πρὸς τὰς ἄλλας μέλλουσιν εἶναι τέχνας, ϗ πρὸς τὰς πολεμικάς. ἀμαθὴς ὑπεροψίας, Thucydides, i. expers contemptus.

Ἀμαθία, ας, ἡ, ruditas, ignorantia, inſcitia, imperitia, ruſticitas, ineptia. Xenophon, ἐνόμιζε τί διαφέρει μανίας ἀμαθία. interdum pro temeritate capitur & inſolentia. Plato epiſt. ζ, ἀλιτηριός τις ἐμπεσὼν αἰσχίᾳ ϗ ἀθεότητι καὶ τὸ μέγιστον, τόλμης ἀμαθίας, &c. ἀμαθίᾳ χρῶμαι, deſipiſco. Thucydid. ἀμαθία εὐτυχὴς, improuiſa proſperitas, idem.

Ἀμαθόεις, όεντος, ὁ, arenoſus.

Ἄμαθος, ου, ἡ, arena, puluis, propriè campi. nam maris ψάμαθος dicitur, authore Ammonio. Etymol. vult dici pro ψάμαθος, abiectione τοῦ ψ.

Ἀμαθύνω, redigo in puluerem vel cinerẽ, ἀφανίζω, conſumo, κατὰ μικρὸν δαπανῶ, ὅ ἐστι ἄμαθον ϗ κόνιν ποιῶ, deſtruo, duabus primis breuibus & tertia longa.

Ἀμαθώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, arenoſus.

Ἀμαθῶς, inſcitè, ſtultè, temere, ἐσφαλμένως. vnde ἀμαθέστερον, ſimplicius, apertius.

Ἀμαία, ας, ἡ, apud Trœzenios Ceres appellabatur.

Ἀμαίευτος, qui eſt ſine obſtetrice, Nonnus.

Ἀμαιμάκετος, ὁ ϗ ἡ, inexpugnabilis, indomitus, ἀκαταγώνιστος, μέγας, inſuperabilis, indomabilis, ἀκαταπόνητος, inuictus, ἀκαταμάχητος, valde impetuoſus: & tum deducũt ab α particula augmentatiua, & μαιμάομαι, i. impetum facio. Item immenſus, παρὰ τὸ μῆκος, μάκος, μάκετος, diplaſiaſmo, pleonaſmóq; τοῦ ι, μαιμάκετος, & cũ α ἀμαιμάκετος. Etym. vnde ἱστὸς ἀμαιμάκετος Hom. dicitur, Odyſ. ξ, malus, ingẽs & Heſio. ἀμαιμάκετον πῦρ, vbi tamẽ ἀμαιμάχετον ſcribitur.

Ἀμάλας, ordei manipulos per ſe ſolos appellabãt, congeſtos autẽ ex aliis cõpluribus, οὔλους & ἰούλους, Cælius.

Ἀμαλαυρίω, marceſco, putreſio, corrumpor.

Ἀμαλδύνω, ϗ

Ἀμαλδύνω, demolior, ἀμαυρόω, μαραίνω, contego, occulto, ταχὺ ποιῶ, ἀποκρύπτω, ἀφανίζω, imminuo, deleo, obſcuro, tabefacio, conſpurco, oblitero, corrumpo, prima breui, tertia longa: ἀπὸ τοῦ μαίρειν, id eſt, λάμπειν, μαρῶ, & cum α priuat. ἀμαρῶ: vnde ἀμαλῶ, ἀμαλύνω, ἀμαλδύνω. Vel παρὰ τὸ ὁμαλὸς, ὁμαλύνω. Etymol. Apollon. lib. primo Argonaut. ὄφρ᾽ ἂν ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος.

Ἀμάλθακτος, immitis, durus.

Ἀμαλθεία, ας, capra quæ Iouem lactauit: Dicitur à Græcis αἲξ οὐρανία, cuius etiam curam gerebant nymphæ duæ Cretenſes, Adraſtea & Ida, Meliſſei filiæ, quæ etiam nutrices Iouis ſunt appellatæ. κέρας ἀμαλθείας, copiæ cornu. Vide Prouerb.

Ἀμαλθεῖον, ου, τὸ, bibliothecæ inſtructiſsimæ nomen apud Ciceronem ad Atticum lib. 1.

Ἀμαλθεύω, multiplico, dito, nutrio.

Ἄμαλλα, ης, ἡ, manipulus, δράγμα, δεσμὰ τῶν δραγμάτων, faſciculus manipulorum.

Ἀμαλάπτω, deſtruo, depopulor.

Ἀμαλλεύειν, colligare.

Ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος, ὁ, qui colligit ac ligat manipulos.

Ἀμαλλοδέτης, ου, ὁ, pro meſſore in Epigrammat. & apud Theocritum, prima breui, ſecunda longa.

Ἀμαλὸς, tener, infirmus.

Ἀμάλως, μετρίως, εὐκόλως, ἀσθενῶς, ἁπλῶς.

Ἀμαμηλὶς, vide in Ἐπιμηλίς.

Ἀμάμυξις, ἡ, genus vuæ, arbuſta. Etym. ἀμαμαξὺ, παρὰ τὸ ἀμύξαι. ea alio nomine ἀναδενδράς dicitur.

Ἀμανίτης, ου, ὁ, fungus, vel fungi ſpecies, AEginetæ, li. 1. cap. 77. Dioſcorid. lib. 4. c. 250.

Ἀμανοειδὴς, ad montis Amani ſimilitudinem.

Ἄμαξα, ης, ἡ, παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, plauſtrum, & pro Septentrione ponitur, Gell. lib. 2. cap. 21, apud Heſiodum tenui ſpiritu ſcribitur, ἑκατὸν δέ τε δούρατ᾽ ἀμάξης. Item alibi, ἐπ᾽ ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας, &c. ἄμαξα exponitur etiam carpentum, carrus, currus, carrhuca, ἀπήνη. Lucia. ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω, totum currum attraxiſti. Herodot. ἄμαξα τετράκυκλος, carrucha quatuor rotarũ. ἄμαξα ὀκτάκυκλος, Apollo. Rhod. ἐξ ἀμάξης λαλεῖ, prouerbium, Ariſtophanes, item Demoſthenes ἐξ ἁμάξης, pro eodem. idem eſt apud Heſiod. ἐφ᾽ ἁμάξης. vide ἁρμάμαξα.

Ἀμαξεία, ἡ τῶν ἀμαξῶν φόρησις.

Ἀμαξευόμενος, ου, ὁ, plauſtris habilis.

Ἀμαξεὺς, έως, ὁ, ſubiugator.

Ἀμαξεύω, μ. εύσω, π. κα, percurro, aurigor. ἀμαξεύομαι, plauſtris agẽdis ſum idoneus, res ruſticas veho, Arrian. lib. 2. de Alexand.

Ἀμαξηδόνια, τὰ, clauiculi qui in plauſtro rotam exire prohibent, quæ & ἐνήλατα vocantur.

Ἀμαξία, ἡ, via qua plauſtra trahuntur.

Ἀμαξιαῖος, ὁ, plauſtralis, amplus, grauis vt põdus vnius plauſtri. vnde ἀμαξιαῖα ῥήματα, ea figura dicuntur, qua ſeſquipedalia verba.

Ἀμαξικὸς, carpentarius, ad carpentum pertinens.

Ἀμαξήλατος, via per quã plauſtra trahũtur, via vehicularis, id eſt, idonea ad currum ducendum, plauſtralis. Dicitur etiam Ἀμάξιτος, vel Ἀμαξιτὸς, & λεωφόρος, in quibus ὁδὸς ſubauditur.

Ἀμαξὶς, ίδος, ἡ, ploſtellum, curriculum, paruus currus, genus placentæ. Ariſtophanes παρασκευάσω σοι διακοσίας ἀμαξίδας, vbi interpres ἀμαξὶς, τὸ μικρὸν ἀμάξιον ἢ πλακοῦντος εἶδος. Ibidem ἀμαξίδας δὲ σκυτίνας εἰργάζετο, ploſtella coriacea fingebat.

Ἀμαξιαῖον φόρτον, in Epigrammat. onus curule, id eſt, onus quod in curru vehitur.

Ἀμαξιτὸς, locus per quem tranſit currus, orbita, via ad agendum curriculum patẽs, iter agendo vehiculo ſufficiens, Herodotus 7. ἀμαξιτὸς μία μούνη δέδμηται, via muro coarctata modo plauſtrum agi poteſt.

Ἀμαξόβιος, vel Ἀμαξοβίτης, ου, ὁ, qui plauſtris ædium vice vtitur, vt Scythæ.

Ἀμαξοκυλιστὴ qui ſint, vide Plutarch. in Problem.

Ἀμαξοπηγία, ας, ἡ, plauſtrorum fabrica.

Ἀμαξοπηγοὶ, οἱ, qui currus faciunt.

Ἀμαξόποδες, arbuſculæ in quibus verſantur rotarum axes concluſi laminis ferreis, Vitru. lib. 10.

Ἀμαξουργία, effectio carpenti.

Ἀμαξουργὸς, οῦ, ὁ, faber plauſtrorum, carpentarius.

Ἀμαρ, τὸ, vas in quo coria aptantur.

Ἆμαρ, dies, pro ἦμαρ.

Ἀμάρα, ἡ, cloaca, meatus ſubterraneus, ſulcus, aquęductus, per quẽ aqua fluit, παρὰ τὸ ἀμαρύειν τὸ ὕδωρ, vel διὰ τὸ περὶ τὰς αἱμασιὰς ῥεῖν τὰ ὑδρορρεύματα ϗ τοὺς τοίχους, Etym.

Ἀμαρακινὸν, amaracinum, ſampſucinum. ἀμαρακινὸν μύρον, amaracinum vnguentum, de quo Dioſcorid. lib. primo, cap. 69. ἀμαρακινὸν ἄνθος, flos amaracinus, idem lib. ſecundo, cap. 94.

Ἀμάρακος, amaracus, herba quæ & ſampſucum dicitur, Dioſcorid. lib. 1. cap. 38, herba eſt perpetuò virens:

dicitur & ἀμάραντον, τὸ, Theoph. li. 1. cap. 4. de cau. plant.

Ἀμαράντινος στέφανος, immarceſcibilis corona, Petrus Apoſt. Epiſt. 1. cap. 5. κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον. Et Philoſtr. in Heroic. ἀμαραντίνους στεφάνους, vocat coronas amarantinas.

Ἀμάραντον, quoſdã appellare herbam, quæ & ἑλίχρυσον dicitur, refert Dioſcorid. lib. 4. cap. 57: vbi Marcell. adnotat ἀμάραντον dici ἀπὸ τοῦ μὴ μαραίνεσθαι.

Ἀμάραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, immarceſcibilis, nunquam marceſcens. propriè de Amarãtho flore dicitur, quoniam, inquit Plin. non marceſcit, qui idem ἀμάρατος, in Epig. dicitur. Ab α & μαραίνομαι.

Ἀμάργαρος, ſine margaritis.

Ἀμάρευμα, cloaca, ἀμάρα.

Ἀμαρεύματα, ἀθροίσματα τοῦ βορβόρου, ſordes, ſordium profluuia.

Ἀμαρέω, ſequor, credo, pecco.

Ἀμαρσυάδας φέρεκλος, Amarſyadas Phereclus, gubernator nauis Theſei, Plutarch. in Theſeo.

Ἁμαρτάνω, μ. ἁμαρτήσω, π. ἡμάρτηκα, ἀόρ. β. ἥμαρτον, ab ἁμαρτέω, ἀπομμελῶ, pecco, erro, ſpes me fallit, non intelligo, ſum facinoroſus, non fungor officio, aberro à vero, non aſſequor, prætermitto, fruſtror, deficio, deerro, ſum in vitio labor, priuor, non rectè adminiſtro, perperam facio, ἀποτυγχάνω, hallucinor, facinus admitto, à recto diſcedo, delinquo, aberro, in errorem labor, eludor, deſtituor, ἀδικέω. ἁμαρτάνεται, peccatur. & τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, quæ circa ciuitatem perperam aguntur. Xenoph. l. 1. ἀπομνη. i. commiſſa, lapſus, errores. Plato 1. de Rep. ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errãt. Sophoc. cum accuſ. τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη, talia dicuntur perperã. Ariſtoph. in Plut. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾴδιος, ἅπαντ' ἁμαρτάνοντ' ἀποδεῖξαι, perperam agere, errare, omnino falli. ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, aberro via. ἁμαρτάνω ἁμαρτίαν, pecco peccatum. ἐκείνου μὲν ἥμαρτε, illũ quidẽ non tetigit. ἁμαρτάνουσι τὰ αὐτὰ, iiſdẽ ſunt obnoxii vitiis. ἁμαρτάνομεν τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν, via tota prorſus exerrauimus, vel tota errauimus via, prouerb. ἁμαρτάνειν εἰς ἑαυτὸν, Iſoc. in ſeipſos peccare. Idẽ, ἁμαρτάνειν περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων, in rerũ delectu hallucinari. γνώμης ἁμαρτάνω, fallor, me fallit opinio. ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, ab omni iure excedere. Herodo. ἢν αὐ ἁμαρτάνῃ τ' ἀληθέος, à vero non aberrauerit. ἡμαρτήκαμεν ἀμφοτέρων, vtraq; nos opinio fefellit. ἁμαρτάνω ταῦτα, cõmitto talia. Xenoph. 1. Pæ. ἁμαρτάνοντες τῶν βουλήσεων, quia ſpes eos fruſtrata eſſet. Thuc. ἁμαρτάνω τῶν πράξεων, erro in agendo. δυοῖν θατέρου πάντως οὐκ ἁμαρτήσομεν, duorũ altero nequaquã prorſ⁹ fruſtremur, i. fruſtrari poſſimus. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, in nos multa agit perperã & cõmittit. Thuc. ἁμαρτάνεται ἄγνωτος ζημιοῦ, in cõdiẽdo iure peccatur. ἡμαρτηκὼς, qui aberrauit, vitiat⁹, lapſ⁹. ἁμαρτανόμενα, ſcelera perpetrata, peccata, quæ perperam fiunt. τὰ ἡμαρτημένα σοι, quæ ſunt à te cõmiſſa, Plut. in Fabio. Theophr. de cau. plãt. l. 3. c. 2. ἁμαρτανόμενα τῇ τοῦ ἀέρος ἀκρασίᾳ, aeris intemperantia deprauata.

Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, peccatum, error, iniuria, offenſa, noxa, crimen, reatus.

Ἁμαρτῇ καὶ ἁμαρτῆδην, ſimul pendenter, inſtanter, conſequenter. ἅμα, ἐπακολούθως.

Ἁμάρτημα, ατος, τὸ, peccatũ, noxa, vitiũ, clades, culpa, flagitiũ, cõmiſſum, ſcel⁹, crimen, reat⁹, delictũ, erratũ. Gorgias Leõt. γοητείας δὲ καὶ μαγείας δισσαὶ τέχναι, εὕρηνται, αἵ εἰσι ψυχῆς ἁμαρτήματα, καὶ δόξης ἀπατήματα, Quod nos (inquit Eraſ.) errorẽ vocamus, Græci vocant ἁμάρτημα, quod ferè per imprudentiã cõmittimus: nec ſemper apud Latin. error in vitio eſt, nec apud Græcos ἁμάρτημα. Plato epiſt. 7. τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα σμικρότερον ἡγητέον κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι, minus malum exiſtimandum eſt, perpeti grauiſſimas iniurias à delinquẽtibus illatas, quàm inferre, i. offenſiones, delicta ab aliis commiſſa.

Ἁμαρτητικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ὁ μὴ κατορθωτικὸς, ὁ ἀποτευκτικὸς, περιπταίειν εἰωθὼς, offendiculis incurrere ſolitus, offenſator apud Quintil. qui errat, qui perperam aliquid agit.

Ἁμαρτητικὸς, οῦ, ὁ, offenſator, qui peccat, περιπταίειν εἰωθὼς, offendiculis incurrere ſolitus, ὁ ἀποτευκτικὸς, ὁ μὴ κατορθωτικός. τὸ ἁμαρτητικὸν, peccandi facultas.

Ἁμάρτητος, ου, ὁ, peccans, vitiatus.

Ἁμαρτία, ας, ἡ, peccatum, culpa, delictum, error, ſcelus, mendum, hallucinatio. ἁμαρτίαν ποιῶ, facio peccatum, id eſt, pecco. 2. ad Corinth. 11, Paulus promiſcuè vtitur nominibus ἁμαρτίας & παραπτώματος, Hieronymus tamen putat leuius eſſe παράπτωμα, quòd primus ſit ille lapſus ad peccandum: ἁμαρτίαν verò grauius, quum ad ipſum facinus peruentum eſt.

Ἁμαρτίνοος, ὁ κατὰ νοῦν ἁμαρτάνων, ἁμαρτίνοος, errans, peccans, ſceleratus: item poſt erratum ſapiens, cuius mens errat, fallitur, apud Nonnum.

Ἁμαρτοεπὴς, ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν, errans in verbis, verbis peccãs, futilis, vaniloquus, blatero, nebulo, poeticũ.

Ἀμάρτυρος, ου, ὁ, expers teſtium ſeu teſtimonii, teſtibus carens, nullis teſtimoniis iudicatus, nõ teſtificatus. Vnde apud Lucianum, ἀμάρτυρος εὐδαιμονία, & apud Iſocratem, ἀμάρτυρος λόγος, oratio ſcripta, & ἀμάρτυρος κτῆσις, quæ ſine teſte poſſidetur. Item apud Demoſthenem, ἀμάρτυρος ἀγὼν, cauſa ſine teſtibus, & ἀμάρτυρον ποίημα, ὃ μηδεὶς ὁρᾷ, opus ſemotis arbitris factum, apud Lucianum in Cauc.

Ἁμαρτῶ, ἁμαρτάνω, ἀκολουθῶ, ἀποτυγχάνω.

Ἁμαρτωλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix, vitioſus, criminoſus. ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία, peccans peccatum, peccamino ſum peccatum: ſic Eraſm. c. 7. Pauli ad Rom.

Ἀμαρυγὴ, viſus, radii viſus, ſplendor, Apollon. 2. Arg. φαεινοῦ ἀμαρυγαὶ, αἱ ἀκτῖνες, αἱ λαμπηδόνες.

Ἀμαρυγκείδης, patronymicũ, quo vocatur Diores dux Epeorum apud Hom. Iliad. β.

Ἀμάρυγμα, τος, τὸ, ſplendor, ſimulacrum.

Ἀμαρυλλὶς, ίδος, ἡ, Amaryllis.

Ἀμαρύσσω, μ. ξω, π. χα, luceo, ſplendeo. Heſiod. in Theo. ἐξ ὄσσων πῦρ ἀμάρυσσε, ex oculis ignis micabat. accuſat. iungitur apud Nonnũ, σέλας ἀμάρυσσε λίθων ἑτερόχροον αἴγλην, fulgorem emittebat: & in voce paſſiua lib. 4. Epigram. ἀμαρύσσεται αὐγῇ λάμπουσα, ſplendet. παρὰ τὸ μαίρω, μαρῶ, μαρύσσω, & pleonaſmo τοῦ α, ἀμαρύσσω.

Ἄμμες, Doricè per syncopen, pro ἡμετέρας, noſtras. Homer. ἐπεὶ ἴκετο χεῖρας ἐς ἄμμας.

Ἀμᾶσθαι, metere.

Ἄμασις, Amaſis, proprium regis AEgyptiorum, Plutarc. de fort. Alexandri. Hic ex vrbe fuit AEgypti quæ Sais dicitur, Plato in Timæo.

Ἀμάσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manſus.

Ἀμαστίγωτος, ου, ὁ, inflagellatus.

Ἀμαστριανοὶ, Amaſtriani, gentile nomen.

Ἄμαστρις, vrbs Pontica, Lucian.

Ἀμασυκάδες, αἱ, pira quæ cum ficis naſcuntur.

Ἀματίζω, μ. ίσω, π. ικα, miſceo.

Ἁμαξηλασία, ας, ἡ, orbita, ἡ τῶν τροχῶν σύγκρουσις.

Ἀμάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui matre caret.

Ἀμαυρόβιος, languidè viuens, in Epigram.

Ἀμαυρότης, ητος, ἡ, obſcuritas.

Ἀμαυρὸς, οῦ, ὁ, obſcurus, ſubobſcurus, fuliginoſus, languidus, inualidus, hebes, obtuſus, fuſcus, niger, debilis, cæcus, euanidus, extinctus, inanis, ἀφανὴς, deſertus. ἀμαυρότερος περὶ δόξαν, ignobilior, Plutarch. in Publicola. ἀμαυρὸν λυχνίδιον apud Lucianum, nigra & fuliginoſa lucerna. Heſiod. τῶν δ' αὖτ' ἀμαυροτέρη φυὴ, huius imbecillior proles. παρὰ τὸ μαίρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α.

Ἀμαυρόω, σκοτίζω, fuſco, obſcuro, ad nihilum redigo, deſtituo, hebeto, retundo, extingo, adnihilo, oblitero, infuſco, extenuo, labefacto, ἀμβλύνω. ἀμαυροῦσθαι, obſcurari, & non amplius apparere, in radios incurrere, & præradiari, deliteſcere, euaneſcere, hebeſcere. Plutarchus in Pericle, ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένους τὸ ἀξίωμα, à multitudine dignitate ſua ſpoliatos. ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις,

tenebris ob oculos offuſis. dicitur & μαυρόω pro eodem. Heſiod. τὰ δὲ φωτὶ ἀμαυρωθεῖν, i. ἀφανίζειν, euanuerit & perierit.

Ἀμαύρωσις, εως, ἡ, obfuſcatio, hebetudo, obſcuratio. ἀμαύρωσις ὀφθαλμῶν, oculorum caligo, Dioſcor. lib. 8, cap. 23. vide in Ἀμβλυωπία.

Ἀμαυρωτικὸς, hebetans.

Ἀμαχεὶ, ἡ

Ἀμαχητὶ, ſine pugna, citra pugnam, citra pulueris iactum ſeu tactum, i. ἀκονιτὶ, ſine prælio, nullo prælio, citra controuerſiam.

Ἄμαχος, ου, ὁ ἡ, inexpugnabilis, inoppugnabilis, inuictus. Plato 2. de Republica, ἄμαχον καὶ ἀνίκητον, θυμός: imbecillis, non pugnax, non rixoſus, alienus à pugna, non iurgioſus, non contentioſus. ἰσχὺς ἄμαχος, robur inexpugnabile, Lucianus in Anacharſide. Chryſoſtomus, ἀφ᾽ οὗ δὲ ἄμαχον ὅπλον ἡ ἀσφαλὲς φυλακτήριον. Xenophon, οἱ δὲ ἄμαχοι εἰσι, non pugnant. τὰ ἄμαχα, res inexpugnabiles.

Ἀμάχως, inexpugnabiliter, citra controuerſiam, omnino.

Ἀμάω, μ. ήσω, π. ηκα, ἡ ἀμάομαι, θερίζω, meto. Ponitur etiam tranſlatè pro καρπίζω, id eſt, frui, & fructum carpere, & veluti meſſem facere. Plutarchus, ἀπὸ ταύτης, ἔφη, διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα. Heſiodus in Theogon. ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ᾽ ἀμῶνται, id eſt, in ſuum ventrem vertunt & mittunt. Item σωρεύω, σωρεύζω, accumulo, colligo, congrego, aggero, prima longa. Apollon. 1. Argon. ἀπείρονα ἀμήσαντες φυλλάδα: & breui, lib. eodem, τάφρον ἡ ἀμήσαντο γαίης, pro aggeſſit. Heſiod. γυμνὸν δ᾽ ἀμάειν, nudus mete. Idem, καρπὸν ἀμάειν, fructum metere. Idem ἴδρις σωρὸς ἀμᾶται, Xenoph. OEcon. αὐτὴν σωρεύμενοι τὴν γῆν, terram addentes, ſeu accumulantes.

Ἀμβαδίως, citra curam, improuidè.

Ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω, Homer. ἀμβαίνοντες νεκρῶν, per cadauera tranſeuntes. vnde ἀμβάσι, aſcendes, Euripid.

Ἀμβακεῖν, ἁμαρτεῖν.

Ἀμβάλλομαι, pro ἀναβάλλομαι: vnde ἀμβαλλώμεθα pro ἀναβαλλώμεθα, i. διαφέρωμεθα. Iliad. β, ἀμβαλλώμεθ᾽ ἔργον. Theocrit. Edyll. ς, ἀμβάλευ μέλος, prælude carmen.

Ἄμβασις, ἡ, aſcenſio, ἀνάβασις.

Ἄμβατα, τὰ, gradus.

Ἀμβάτης, ου, ὁ, aſcenſor.

Ἄμβατος, ου, ὁ ἡ, pro ἀνάβατος, acceſſus, acceſſibilis, ſcanſilis, & vbi commodius quid expugnari poteſt. Iliad. ζ, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις, i. ἀνάβατον τεῖχος, aſcenſibilis: vnde ἀνάμβατος ἵππος. Heſiod. τότε δ᾽ ἀμβατός ἐστι θάλασσα. ἄμβατα, τὰ, ſcanſilia, in Epigram.

Ἀμβὶς, ἀνάβατον, δύσκολον, ἀβλαβές.

Ἄμβιξ, ικος, ὁ, χύθρα, χάδος, Heſiodi interpres, calix, Dioſcorid. lib. 5, cap. 102.

Ἀμβλάνωμα à Theodotione & Aquila dicitur, quod lxx. interpretes dicunt ἀμπλάκημα Hieron. in c. 6. Daniel.

Ἀμβλειδὸς, οῦ, ὁ, obtuſus.

Ἀμβλάδην, altè, μεγάλως.

Ἄμβλιξ, olla.

Ἀμβλισκάνω, abortior.

Ἀμβλίσκω ἡ

Ἀμβλόω (vtrunque enim dicitur, vt ἀναλόω & ἀναλίσκω) ſignificat ἀμοτοκῶ, i. abortum facio, abortiri facio, ἐξαμβλῶ: vnde ἀμβλωθῆ, abortiatur. Itē, αὐτὴ τὴν ἀμβλυωπίαν ἡ ἀμβλυώττοντα ποιῶ, obtuſum, caligantem, cæcutientem reddo, hebeto, obtundo.

Ἀμβλὺ, τὸ, imbecille, hebes.

Ἀμβλυγώνιος, ου, ὁ ἡ, obtuſo angulo, Eurip.

Ἀμβλωτικὸς, οῦ, ὁ, hebetans. Dioſcorid. lib. 5, cap. 165, ἀμβλωτικὴν τῆς αἰσθήσεως δύναμιν ἔχει, vim habet ſenſus hebetandi. Idem lib. 7, cap. 1, cum genitiuo, ἀμβλωτικὰ τῆς δριμύτητος, hebetantia acrimonias.

Ἀμβλύνω, hebeto, obtundo, tardo, impetum frango & retundo, remitto, minuo, reprimo, obſcuro: pro remitto Galen. ad Glauc. cui opponitur ἐπιτείνω. ἀμβλύνομαι, animo conſternor, hebeteſco: vnde & ἀμβλυντέον, hebetandum eſt.

Ἀμβλυοπῶ, μ, ώσω, obtuſè video.

Ἀμβλὺς, έος, ὁ, obtuſus, grauis, debilis, lāguidus, hebes. ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Euripi. ἀμβλεῖα, ἡ, obtuſa. ἀμβλὺ, τὸ, obtuſum, & aduerbialiter obtuſe: παρὰ τὸ μῶλος fit μωλὺς, & cum α priuat. ἀμωλύς: vnde per ſyncopen & pleonaſmum τοῦ β, ἀμβλύς.

Ἀμβλύσσω, μ. ξω, π. χα, obtundo, pario abortiuum, cæcutio, ἐστερῶσκω.

Ἀμβλύτατα, obtuſiſſimè. Plato νόμ. διὰ τοιαῦτα ἀμβλύτατα αὐτὸς αὐτοῦ ἑορᾶ.

Ἀμβλύτερος, ου, ὁ, ἀθυμότερος, abiectiori animo homo: itē obtuſior, hebetior, remiſſior, fractior, debilior.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obſcuritas, hæſitantia, balbuties, hebetudo.

Ἄμβλυτος, ὁ, obtuſus, remiſſus, lenis, debilis, fract⁹, qui eſt demiſſo animo & abiecto, cæcutiens, hæſitās, balbus.

Ἀμβλυωπῶ, cæcutire, hebetibus oculis eſſe.

Ἀμβλυωπὸς ὤκιμον, ocimum oculorum aciem hebetās, lib. 2. Dioſcorid. cap. 174.

Ἀμβλυωπέστερον, obtuſius.

Ἀμβλυωπία, ας, ἡ, oculorum hebetudo, obtuſitas, acies oculorum retuſa, obtuſio oculorum, iners oculorum acies: ſic dicitur vitium oculorum, quum tota lux non perit, ſed hebeſcit, quæ hebetudo ex aliqua cauſa incerta prouenit: ſed ἀμαύρωσις eſt totius videndi vſus abſq; manifeſta cauſa impedimentum & obex. Alicubi pro cæcitate accipitur.

Ἀμβλυωπὸς, vel Ἀμβλυωπής, οῦ, ὁ, hallucinās, hebes. ἀμβλυωπὸς φακὸς, lenticula oculorum aciem obtundēs. Dioſc. L 2, c. 132. Lucian. τῷ δυνατώτῃ ἡ ἀδυνάτων ἀμβλυωπίας τῆς κρίσεως, i. hebeti oculorum acie iudices.

Ἀμβλυωπῶ, μ. ώσω, π. κα, obtuſè video.

Ἀμβλυώτερος, obtuſior, hebetior.

Ἀμβλυντικὸς, οῦ, ὁ, hebetans.

Ἀμβλυντος, obtuſus. ἀμβλυντοὶ κριταὶ, obtuſi iudices.

Ἀμβλυωπὸν, τὸ, obtuſitas, cæcitas, obtuſus ſenſus.

Ἀμβλυώττω, cæcutio, caligo, ſum luſcioſus, hallucinor. Lucian. in Timone, λημᾶς ἡ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα. παρὰ τὸ ἀμβλεῖς ἔχειν τοὺς ὦπας, quòd is qui hoc laborat vitio, oculos habeat obtuſos.

Ἀμβλωθρίδια, abortus, pueri abortiui.

Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quòd ἄμβλωσις, & pharmacū quod abortiuum facit.

Ἀμβλὰς, ᾶδος, χαλβάνη, galbanum.

Ἀμβλῶσαι, abortiuum parere.

Ἀμβλωπῶς & ἀμβλωπὶς, Theophraſt. lib. 3, cap. 20, de cau. plant. παχύτερον τὸ κλῆμα γίνεται ἡ ἀμβλωπὶς οὐκ ἔσονται, vbi Gaza, palmites craſſiores efficiūtur, & nulli oculi obtundentur, i. gemmæ non erunt obtuſæ, pro ἔσονται, fortè legendum ἐσται: nam mox ſequitur ἡ ἀμβλωπῶς δὲ γίνεται πολλοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, id eſt, permulti oculi excæcantur. Legimus tamen in Euripide, ἀμβλῶπες αὐγαὶ, id eſt, hebetes oculi.

Ἀμβλώπη, ης, ἡ, cæcitas.

Ἄμβλωσις καὶ ἄμβλωμα, apud Theophraſtum, morbus eſt, id eſt, excæcatio oculorum in vitibus. Dicitur etiam ἐπὶ γυναικῶν ἀμβλισκουσῶν, id eſt, de mulieribus abortum parientibus. Abortio, abort⁹, ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν, obtuſio oculorum. ἀμβλώσεως κινδύνους, pericula partus, Nazanzenus.

Ἀμβλώσκω, parere abortum: vnde ἀμβλῶσαι & ἀμβλῶσαι, abortire, abortiuum parere.

Ἀμβλώσσω, cæcutio. ὄμμασιν ἀμβλώσσει, hebetibus eſt oculis, cæcutit.

Ἄμβολα, τὰ, medium antemnæ.

Ἀμβολάδην, exaggeratim, differendo, cunctando, exæſtuando.

Ἀμβολαδ,

Ἀμϐολαὶ, ἀδὸς, ἡ, exaggeratio, erectio.

Ἀμϐολὴ pro ἀναϐολὴ, procraſtinatio, mora. Lucian. οὐχ ἥκει τὸ δ' ἀμϐολὰς ἔργον, ὡς ὀκαῖς φασιν, ἀλλὰ χρὴ πάντα χάλαση κινοῦν.

Ἀμϐολιεργὸς, ὁ, dilator operum: quaſi, ἀναϐαλλόμενος τὰ ἔργα, perendinator, procraſtinator operum, cunctator, Heſiod. αἰεὶ δ' ἀμϐολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει, id eſt cunctator, dilationem quærens, diem de die ducens, ceſſator.

Ἀμϐολίη, in Epigram, id eſt, ὑπέρθεσις, ἀναϐολὴ, Apollon.

Ἀμϐρὴς, liber ſacer apud AEgyptios, Orus Apollo.

Ἀμϐροσία, herba, quam alii botryn, alii artemiſiam vocant, teſte Dioſcor. Poetæ fabulantur ἀμϐροσίαν appellari cibum deorum, τὸ τῶν θεῶν βρῶμα, quemadmodum νέκταρ potum: vnde illud apud Martia. Iuppiter ambroſia ſatur eſt, & nectare viuit. exponitur etiam ἀμϐροσία, Odyſſ. Homer. τὸ θεῖον ἢ ἅγιον ἔλαιον. Dictum aiunt ab α, & βροτὸς mortalis, interpoſito μ vocalitatis gratia: vel quòd mortales eam non edant, vel quòd qui eam comederint, immortales euadant. Eſt item noctis epitheton, quaſi ſolitaria: quoniam nocte omnia ſilent, & homines rari prodeunt. Item ἀμϐρόσια τὰ, Dionyſii feſtum apud Iones appellatur, Cælius lib.15.cap.15.

Ἀμϐρόσιος, α, ὁ, diuinus, immortalis, dulcis, θεῖος, τίμιος ἄφθαρτος, vt ἀμϐρόσιος ὕπνος, ὑγρός. Etym. νὺξ ἀμϐροσίη, Homer. Odyſſ. ο. Idem νύκτα δ' ἀμϐροσίην, diuinam noctem. Nam quies homines reddit durabiliores. ἀμϐρόσια πέδιλα, ambroſia talaria. ἀμϐροσίῃσι κάπῃσι, ad præſepia ambroſia plena, ἀμϐρόσιαι χαῖται, id eſt θεῖαι.

Ἀμϐρότη & ἀϐρότη, conticinium.

Ἀμϐροτος, α, ὁ ἢ ἡ, immortalis, οὗ βροτοὶ οὐχ ἅπτονται, θεῖος, ὃ οὐ μετέχουσιν οἱ ἄνθρωποι. vnde, ἄμϐροτος αἰὼν in Epigramm. & apud Homerum ἄμϐροτον αἷμα. ab α & βροτός, μ interpoſito. Laſ. in Epigr. ... βάλλων ἀμϐρότου ... βροτοὺς, &c.

Ἀμϐροτα, ſpecies marinorum ericiorum, βρωτὰ apud Ariſtotelem.

Ἀμϐροτεῖν, erro.

Ἀμϐρυχαὶ, αἱ τῶν χειρῶν ἐμϐολαί.

Ἀμϐωμοῖς apud Homerum, id eſt ἀεὶ τοῖς βωμοῖς, ἀναϐωμοῖς, ad altaria.

Ἄμϐων, ωνος, locus editus, aſcenſus, orificium ollæ, montis cacumen, pulpitum. ſic in cano. 15. concilii Laodicen.

Ἀμϐώσαντες, reclamantes ſeu exclamantes. Herodot. Thal. οἱ δὲ ἀμϐώσαντες μέγα ἔφρασαν

Ἀμὲ & ἀμμὲ Doricè, Ariſtop. παρ' ἀμὲ, pro παρ' ἡμῖν.

Ἀμέγαρτος, α, ὁ ἢ ἡ, magnus, immenſus, ὁ πάνυ τις μέγα αἰρόμενος, ἀφθόνητος. ἀμεγαίρω, quod eſt inuideo. Homer. Iliad. β, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε, i. ἄφθονον, πολὺν, immodicum.

Ἀμεγέθης, puſillus,

Ἀμέθοδος, à via rationéque docendi diſcendíque abhorrens.

Ἀμέθυσος, ebrietatem arcens, amethyſus, lapis pretioſus, cap.21. Apocalypſ. & cap.28. Ezechiel.

Ἀμέθυσος, α, ἡ, lapis, inde dictus quòd ebrietati obſiſtat: vel (vt Plinius ſcribit) quòd vſque ad vini colorem accedens, priuſquam eum deguſtet, in violam deſinit, lib. 37. cap.9. τὰ ἀμέθυσα, remedia quæ aduerſus ebrietatem adhibentur. ἀμέθυσον Plut. de poetis audien. ait gemmam eſſe, quam in compotationibus aduerſus ebrietatem quidam adhibent: vbi neutro genere efferre videtur. Amethyſti lapidis pretioſi fit mentio cap.28. Exodi.

Ἀμείϐοντες, trabes ex vtroque muro inuicem oppoſitæ, quibus ſuperiora ædificia fulciuntur.

Ἀμείϐω, ἢ ἀμείϐομαι, μ. ψομαι, retribuo, rependo, remunero, refero, itero, inuicem reſpondeo, ἐξ ἀμοιϐῆς ἀποκρίνομαι, vt Odyſſ. α, ἀμείϐετο μύθῳ, reſpondebat. Item do, dono. Herodian. δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείϐετο. Plutar. in Othone, ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, illis ſalutationem clamore bellico excipiétibus. Chryſoſt. ἀεὶ ... τοὺς ποιμένας αὐτοὺς ἀμείψαι μισθὸν, quantam repédet ipſis paſtoribus mercedem. ἀμείϐομαί σε τῆς φιλίας. Baſil. in Epiſt. οὐχ οἷόν τ' εἶναι τοῖς ἴσοις ἀμείϐεσθαι, id eſt, non poſſe paria facere, cedere gratiæ, ſeu honori, munificentiæ. ἀμείϐεσθαι σὺν ἐπιχειρίᾳ, id eſt fœnerato reddere & cum fœnore. ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι, paria facere. ἀμείϐομαί σε χάρισματι. Bud. in Epiſt. τοῖς θεοῖς ἀμειϐόμεθα, deos remuneramur, Ariſtides, ἀμείϐεται δ' ἔργων, beneficiis reſpondet, καλῶς ἀμειψάντες, meritis certantes, Naza. ἀμείϐεται τοῖς δὲ, his verbis excipit. ἀμείϐεται φόνος, rependitur cædes, viciſſim fit, Euripides. ἀμείϐομαί σε λόγοις, tibi reſpondeo, Iſocrates. Sophocles, ἀμείϐομαι χάριν φιλότητος. ἀμείϐομαι τοῖς ὁμοίοις, beneficia rependo, paria facio, Dem. ἀμείϐεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, pro his illi gratiam retulit fortuna. ἀμείϐομαί σε χρηστοῖς, Herod. de te inuicem bene mereor. Ibidem, ἀμείϐεσθαί σε χρηστοῖς ὀφείλω, debeo tibi gratiam referre, ἀμείψομαί σε τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, Lucian. penſabo te iſtius iudicii cauſa. ἀμείϐομαί σε δώροις, retribuo te muneribus, refero gratiam. τοῖς τοιούτοις ἀμείϐεσθαι τὴν θεραπείαν ἐκείνης, id eſt, huiuſmodi factis ſanationem illam penſare. Item vltrò citróque eo, recedo, tranſeo, ambulo, præteruehor. Apollon. γαῖαν ἄμειϐον, terram tranſmittebant & præteribant. Nonnus, οἶμον ἀμείϐων, viam pergens. In Epigramm. πεζῶν φόρτον ἀμειψάμενη, quæ traduxi, ſeu traieci & adduxi. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi & ſubire ianuas, Euripid. Aliquando muto, permuto, commuto, Apollon. 2. ὤνον ἀμείϐοντες βιοτήσιον, merces eſculentas permutant. Pla. ἀπολογία. ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειϐόμενος, aliam atque aliam ſubinde ciuitatem mutans. Plutarc. de exilio, ἀμείϐομαι γῆν τὸ οὐρανῷ, cælum cum terra commuto. Lucia. in Anacharſide, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείϐων, aliam ſubinde regionem mutans. ἀμείϐομαι γυναῖκας, muto vxores, expulſa vxore aliam duco. Hermogen. ἀμείϐειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, nomen cum nomine commutare. In Epig. κύκνον ἀμειψάμενος, in cygnum mutatus. Item alterno. Plin. Aliæ fœminas tantum generant aut mares, plerunque alternant, id eſt, ἀμείϐουσι. Apollon. Rhod. περικάρπου γουνὸς ἀμείϐων, id eſt, ἐναλλάσσων, ἢ τὰ σκέλη μεταφέρων, alternans genua. γόνυ γουνὸς ὀλίγον ἀμείϐω, paulum genua alterno.

Ἀμειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, ἢ,

Ἀμείδητος, α, ὁ ἢ ἡ, triſtis, prima breui, tetricus, vultuoſus, non ridens, ... ἔστι μειδιᾶσαι, οὐδὲ γελᾶσαι. ἀμείδητος ἀΐδης, lib.3. Epigram. ἀμείδητοι νύχθης, id eſt, φοϐεραί,

Ἀμείλικτος, implacabilis, durus, acerbus, Heſiodus, ἐξ ... ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν.

Ἀμείλιχος, ὁ ἢ ἡ, implacabilis, durus, immitis, difficilis, implacidus, ἀσυμπαθὴς, ἀδυσώπητος: ἀπὸ τοῦ μειλίσσω.

Ἀμείναι, πληρωθῆναι

Ἀμεινίας ὁ δεκελεὺς, Amenias Deceleſis, proprium viri Athenienſis ex Decelea populo Atticæ, Plutarc. in Themiſtocle.

Ἄμεινον, ονος, melius, antiquius, præſtantius, βέλτιον, ſatius, potius, præſtabilius, magis: nomen & aduerb.

Ἀμεινόω, exoleſacio.

Ἀμείνων, ονος, ὁ ἢ ἡ, melior, ἰσχυρότερος, βελτίων, potior, generoſior, præſtantior, ὁ μὴ ἐλάσσων τινὸς, παρὰ τὸ μέρος μείων, & reiectione τοῦ ρ, ſynæreſique, μείων ἢ ἀμείων, & pleonaſmo τοῦ ν, ἀμείνων.

Ἀμείρω, priuo aliquem portione, Accuſat. iungitur.

Ἀμεὶς, ἐρήμους.

Ἄμειψις, εως, ἡ, permutatio, compenſatio, ἄμειψις ζωῆς vitæ permutatio, Nazanzenus.

Ἀμέλετος, α ὁ ἢ ἡ, integer.

Ἀμέλγομαι, emulgeo, ἀμέλγω, Dionyſius de Situ orbis. Item in paſſiua ſignificatione apud Homerum.

Ἀμέλγω, μ. ξω, π. χα, emulgeo, elicio: neque ſolùm de lacte dicitur, ſed etiam de cruore & aliis liquoribus. Propriè eſt immaturos fructus decerpere. ... τὰ ... τῶν καρπῶν ἀπαιτοῦν. Vnde tranſlatione ſumpta, ἀμέλγεις (inquit Comicus in Equit.) τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, i. τοὺς ἐκ τῶν ξένων, διασείεις, ἀποσπᾷς, ἀπομυζᾷς, καρπίζῃ.

Ἀμέλει, denique, ſanè, profectò, certè, diligenter, ſedu

id ſcilicet, videlicet, ἵνα δὴ, verbi gratia, nõ aliter atq; Ariſtot. ὥσπερ δ' ἀμέλει δρῶσι, vt faciunt, &c. Lucia. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο, hæc certè narrarũt, &c. Plutar. ὥσπερ ἀμέλει καὶ Τιμόθεον εἰπεῖν, quemadmodũ videlicet Timoth. dicit. ἀμέλει aduerb. correctionẽ ſignific. Ariſtoph. νεφ. Σω. πῶς αὖ μάθοις τοῦθ' οὕτως ἀποστρέψειν δίκην. Στρ. ἀμέλει δίδασκε, θυμόσοφός τις φύσει, id eſt, tace, ſis ſecurus, ne cures.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, otium, contemptus, ἐν ἀμελείᾳ καταλείπεται, pro derelicto habet. Xenoph. Eurip. ἀμελείᾳ δός αὐτά, iſta ne cures.

Ἀμελεῖς, οἱ, inertes. Ἀμελητί, aduerb. celeriter.

Ἀμελέτητος, ὁ, inexercitatus.

Ἀμελετησία, ας, ἡ, ignauia, negligentia.

Ἀμελέτητος, ου, ὁ, ſecurus, otioſus, immeditatus.

Ἀμελέω, ῶ, ήσω, π. κ. negligo, omitto, ſine cura ſum, aſpernor, detrecto, ὀλιγωρῶ, depono curam, Actiu. Genit. iungitur. Plat. in apolog. τῶν ἐμαυτοῦ ἁπάντων ἠμεληκέναι καὶ ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων, &c. me omnia mea neglexiſſe, & ea negligi ſuſtinuiſſe. Idem ibidem, οὐδ' ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα, neq; à diis huiuſmodi negliguntur. ἀμελῶ τῆς ὀργῆς, Xenoph. iram miſſam facio. ἀμελεῖς τῶν φίλων, idem Xenoph. Demoſth. ἀμελεῖν περὶ τούτου. ἀμελήσας τοῦ ἐμπίπλασθαι, id eſt, non ſatis habens ingurgitari, &c. ἀμελῶ προΐσχειν. non curo prætendere.

Ἀμελοῦμαι, negligor, habeor pro derelicto, cura deſtituor, cõtemnor. Plato νόμ. ια. θαυμαστὸν αὖ γίγνοιτο εἴ τις ὂν τοιοῦτος ἀμελοῖτο. ἀμεληθείς, cui deeſt cuſtodia, apud Thucyd. ἀμεληθείς, neglectus: vnde aduerb. ἀμεληθέντως. Xenoph. ἀμεληθέντως ἔχω, pro derelicto habeor, ſum indiligens. οὐκ ἠμέληται τῷ τοιούτων τῷ νομοθέτῃ, in mẽtem venit talium nomothetæ, Aeſchines.

Ἀμελής, ἐος, ὁ, ἡ, negligens, piger, incultus, incurius. οὐδ' αὐτῷ δ' ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, neq; verò ea res curæ nõ eſt diuiti. Ἀμέλεια, ας, ἡ, ſecuritas.

Ἀμελητέος, ου, ὁ, negligendus.

Ἀμελητέον, negligendum eſt, in poſtremis ducendum. Iſocr. in Euago. τῶν τοιούτων ἀμελητέον, hi negligendi ſunt.

Ἀμελητί, negligẽter, cõtẽptim, prõptè, citò, citra curã.

Ἀμελία, ας, ἡ, diſcrepantia.

Ἀμελίου δίκη, i. ζημίου, actio de damno dato.

Ἀμέλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non futurus, non differendus. Lucia. in Nigrino, ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν, cenſebat enim incunctabilem ſeu irretardãdum eſſe ad honeſtatem impetum.

Ἀμελῶς, negligenter, cõtemptim, oſcitãter, ſegniter. Gaza de Senect. ἀμελῶς ἔχει τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, rem familiarẽm negligit. Xenoph. ἀμελῶς ἔχει περὶ θεῶν, deos contẽnere.

Ἀμεμπτος, ου, ὁ, inuituperabilis, irreprehẽſibilis, inculpatus, ἀνεπίληπτος, rectus, nihil querens, qui nihil queritur. Poſterius ſignificatum Atticis elegantius habetur. ſicut ἄθεατος, qui nõ videt, potius quã qui non videtur. Plut. in Peri. τὴν εἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος, ſpecie decor⁹.

Ἀμέμπτως, ſine crimine, inculpatè, ſine querela, rectè. ἀμέμπτως ὑγιαίνειν, i. ſalubri cõſtitutione corporis, Gal.

Ἀμεμφής, inculpatus, Nõn. ἀμεμφέες, inculpati in Epig.

Ἀμενηνός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, debilis, exilis, ἀσθενής, qui citò deficit, fragilis, exhauſtus viribus, euanidus. τὸ ἀμενηνόν, debile, euanidũ. κατὰ στέρησιν τοῦ μένους, ἤγουν δυνάμεως, & ν pleonaſ. Ety.

Ἀμενηνόω, ῶ, ώσω, π. κ. debilito, diminuo.

Ἀμενητί, impatienter.

Ἀμενος, ὁ καὶ ἡ, Euripid. ἀμενοῖς γραίας, debiles anus.

Ἀμέρα, Doricè pro ἡμέρα, id eſt, dies.

Ἀμερβές, ἔος, τό, nox intempeſta quaſi ἀμορφές.

Ἀμέργειν, premere, terere: propriè de olea.

Ἀμέρδω, ω, έρσω, offuſco, priuo portione aliquem. Gen. & accuſ. οὔτ' αὖ δὴ κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρσης, quũ cygnũ vita ſpoliaueris. ἀμέρδω, τὸ ἀφανίζω, ἀπὸ τοῦ ἀμῶ, τὸ θερίζω, inquit interpres. ἀμέρδω ἄνθος, florem carpo, in Epigram.

Ἀμερής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, indiuiduns. τὰ ἀμερῆ, inſecabilia.

Ἀμερία. Hameria, proprium mulieris quæ ex Fabio Similium & Rheſum peperit, Plutar. in parell.

Ἀμεριμνάω, ſum ſecurus, ſecurus ago, Nazanz.

Ἀμεριμνία, ἡ, ſecuritas, libertas, trãquillitas, indolẽtia.

Ἀμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſecurus, tranquillus, ſine cura: plus eſt quàm ἀκίνδυνος, Soph. ἔρωτων δ' ἀπήμων, κεῖμαι δ' ἀμέριμνος, ὅπως ἀεὶ παισὶν δρόσοις τεγγόμενος κόμας λοχῶ, iaceo ſecurus amorum videlicet, vel ἀμέριμνος. πολυμέριμνος: τὸ ἀμεριμνον, ſecuritas Ἀμερίμνως. ſecurè.

Ἀμέρπες, pro ἡμέροπες, id eſt, homines, in Epigram.

Ἀμέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, immenſus, impartibilis, indiſtinctus.

Ἀμεμφεί, aduerbium, citra ſolicitudinem.

Ἀμεσόγαμος, qui priuat nuptiis, Nonnus.

Ἀμεσόμμος λύσσα, cæca rabies & excors, vecors.

Ἀμες Doricè, priore longa, pro ἡμεῖς, nos.

Ἀμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens.

Ἀμέσως, ſine medio, ἀφ' ἑαυτοῦ κυρίως, per ſe, propriè, nullius interuentu. ſtatim, immediatè.

Ἀμετάβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, intranſitiuus.

Ἀμεταβλησία, ας, ἡ, incommutabilitas

Ἀμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immutabilis. Vnde φωνὴ ἀμετάβλητος, incommutabilis, id eſt, μονότροπος, quæ ſemper eadem. ἀὴρ ἀμετάβλητος, aer non alteratus, aer purus, Alex. Aphrod. Ἀμετάβολος, ου, idem.

Ἀμετάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, auarus, tenax.

Ἀμεταδότως, nemini quicquamimpartiendo.

Ἀμετάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, firmus, immutabilis.

Ἀμετακίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immobilis, immutabilis, qui non facilè quouis abduci poteſt.

Ἀμετακινήτως, immutabiliter. ἀμετακινήτως ἔχω, ſum immutabilis, Iſocrat.

Ἀμεταμέλητα, non pœnitẽda, quorum te nõ pœniteat.

Ἀμεταμέλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius non pœnitet.

Ἀμετανόητος, ου, ὁ, quem non pœnitet, pœnitere neſcius. Plat. νόμ. θ, τὸ πιστευθὲν αὐτοῖς ἀμεταμέλητον γίγνεται. ἀμεταμέλητος ἡδονή, non pœnitenda voluptas. ἀμεταμέλητον χάρισμα donum non pœnitendum, Pau. cap. 11. ad Rom.

Ἀμετάπειστον, τό, nulla perſuaſione mutabile.

Ἀμετάπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui à ſentẽtia dimoueri nõ poteſt.

Ἀμετάπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non transformatus.

Ἀμεταποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intranſmutabilis.

Ἀμετάπτωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, καὶ ἀμετάσειστος, ου, ὁ, immutabilis, immotus robore corporis, conſtans, vt ἰσχυρὸν ἀμετάσειστος καὶ βεβαία. Plat. de rep. ἔστω ἀμετάσειστος μέχρι θανάτου, ſit conſtãs ad mortem vſque, tenax propoſiti & firmus.

Ἀμεταστρεπτί, ἀμελητί, ταχέως, irreuerſim, ἀστρεπτί, ita vt te minimè conuertas, ne reſpiciens quidem à tergo, vt Loth iubetur è Sodomis fugere ἀμεταστρεπτί. Plat. 10. de legi. τῆς δὲ τῶν κακῶν συνουσίας φεύγε ἀμεταστρεπτί, inconuertenter, irremeabiliter. ἀμεταστρεπτὶ φεύγει, Lucian.

Ἀμετάστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, impermutabilis, intranſmutabilis, ἀμετάτροπος, incommutabilis, immutabilis.

Ἀμεταχείριστος, ὁ καὶ ἡ, intractabilis,

Ἀμετέρα, noſtra, pro ἡμετέρα Doricé.

Ἀμέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers, ἀμέτοχα κενοῦ, ſolida, inanitatis expertia.

Ἀμέτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immenſus, ἀπεράντος καὶ ἀναρίθμητος, Luc. in Alcyo. ἀμέτρητον ὅσον ἔχει τὴν ὑπεροχήν.

Ἀμετρί, ſine menſura.

Ἀμετρία, ας, ἡ, immodeſtia, redundantia, nimietas, immenſitas, immoderatio, immodicitas. Lucia. ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία, i. mulierũ immodica lamẽtatio.

Ἀμετροβαθής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, immenſè profundus

Ἀμετροεπής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, immodeſtus lingua, vanus verbis, ſine iudicio & modo loquẽs, ſine delectu & modo multa effutiẽs, qui ſupra modũ loquitur, φλυαρός, locutuleius. Hom. Iliad. β, de Therſ. loquens, μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα.

Ἀμετρόκακος, ſupra modum improbus.

Ἀμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immenſus, immodeſtus, immoderat⁹, ſine moderatione & menſura, modo carẽs, immodicus. ἄμετρα ὑψωθείς, immodicè elatus, Nazanzenus ἄμετρον τό, exceſſus

exceſſus menſuræ,Lucian. ἄμετρος ὀργὴ, iræ intemperans.

Ἀμέτρως,immoderatè,immodicè,ſupramodum,nimiú. ἀμέτρως τὸ ψύχειν dixit Alex.Aphro. vehementiſſimè, vel plus ſatis frigefactum:& ἀμετρότερον ἐνεργεῖν, pro violentius agere,lib.2.Problem.

Ἀμεύω, περαιόομαι,ἀμείβομαι.

Ἄμη,ης,ἡ,falx meſſoria, ſarculum. Item inſtrumẽtum foſſorium, quod Galli lingua vernacula luchetum vocant, quo foſſores aggerarii vtuntur: ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν, quod eſt,κόπτειν καὶ θερίζειν. Ariſtoph. τὰς ἄμας λίθους ἕλκειν. ab hoc nomine fit διαμώμενοι apud Thucydidem, id eſt, διασκάπτοντες. Exponitur autem σκάφιον πλατὺ,id eſt,foſſorium inſtrumentum. Apud Plinium in epiſtola ad Traianum legitur hama aſpiratũ. Nullus,inquit,in publico ſipo, nulla hama: quod aliud inſtrumentum ſignificare videtur Budæo in Comment. παρὰ τὸ ἅμα, quaſi τὸ ἅμα καὶ ὑφ' ἓν ἕλκειν πολλά. Ἀμὴ Doricè,i.noſtra.

Ἀμῆγε καὶ Ἀμηγέπη,καὶ Ἀμηγέπου,i.ἁμωσγέπως,Ariſtophan.

Ἀμηγέπως,ſiue ἁμωσγέπως, quodãmodo,aliquo modo, quoquo modo.Chryſoloras ἁμηγέπη ſcribendum cenſet cum denſo ſpiritu.

Ἀμὴν,amen,fiat. Hebraicum eſt , prima ſyllaba communi,confirmantis eſt apud Hebræos,vt ναὶ apud Græcos,& Etiam apud Latinos.

Ἀμήνυτος καὶ δυσεπιχείρητος,occurſu difficilis & intractabilis,Plutarch.Problem.

Ἀμήνιον,id eſt ἄμμιον,minium,Dioſc.lib.5, cap.102.

Ἀμήνιτος,nulla ira concitatus,ſerenus,ſine ira.

Ἀμηνίτως,ſimultate abiecta.

Ἀμήρυτος,ὁ,infinitus,continuus.Apollon.2.Argon. καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκειν,i.ἀτέλεστον, ἀπέραντον,ὃ τὸ τέλος μὴ ἔχει,i.in perpetuũ: trãſlatione ſũpta ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Ἄμης, ητος , placentæ genus lacteæ, apud Ariſtoph. in Plutarch. ἄμητά τι προσέπτυε νῷν τουτονί.

Ἀμητίσκος,diminutiuum τοῦ ἄμητος, placentula.

Ἀμητὴρ,ῆρος,ὁ,meſſor.

Ἄμητος, ου, ὁ, accentu in antepen. ſignificat meſſem,i. frugem ipſam.Heſiodus, ἄρχεσθ' ἀμήτου. περὶ καιρὸν ἀμήτου, de ſerendi temporibus, Lucian. Heſiodus accepit pro collectione frugum. Item illaboratus,infectus,ab ἀμάω. ἀμητὸς vero,ὁ,accentu invlt.tempus ipſum meſſis.ἀμητοῦ τὸν καιρὸν καὶ τῇ κομιδῇ συνῳκειωμένον λοιπὸν ὥραι,reliqua tẽpora demetẽdis fructib⁹ aut percipiẽdis accõmodata ſunt.

Ἀμήτωρ,ορος,ὁ καὶ ἡ,matre carens,demater,tris: ſine matre,matris ignotæ,ὃ ἀγνοομήτωρ.

Ἀμηχανέω,ῶ,μ.ήσω,π.ηκα,inops mentis ſum,anxius,ſeu perplexus,hæſito,dubito,ἀπορῶ.Euripides,τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; τί δ' ἀμηχανεῖν,aliarum rerum nullam inire rationem. Thucyd. Item ſum irremediabilis,ſum immedicabilis. ἀμηχανῶν λῦσαι,quum ſoluere nequiret.ἀμηχανῶν τῷ ἔρωτι, amore victus. ἀμηχανήσας τοῖς ὅλοις, i. conſilii inops penitus,omnino confuſus,AEſopus.

Ἀμηχανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſtupefactus.Ἀμηχανέοντες,πολλοὶ,Xen.

Ἀμηχανία, ας, ἡ, conſilii & mentis inopia, deſperatio, ſumma rerum inopia, imbecillitas , inopia, difficultas, inertia,deſperatio,impoſſibilitas,ſic Valla apud Herod. ἀπορία, ἀδυναμία. Xenoph. ἀμηχανίᾳ συνέχονται. Apollon. ἀμηχανίῃ ἔχεσθαι. Eius contrarium πολυμηχανία. ἀμηχανίη κατεμάρψε,&c. id eſt,ἀπορία.

Ἀμήχανος,ου,ὁ καὶ ἡ, impotens,ἄπορος , inops conſilii, improuidus , inopinabilis,immenſus,perarduus,ἀβοήθητος, impeditus,difficilis, irremediabilis,irreparabilis : item pro inuſitato & inexpugnabili & indefatigabili. Hom. Iliad.κ,σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι γεραιὲ,i.πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἢ ἀκονιάσαι. pro improuido,Ariſtoph.in Ranis, καὶ πρᾶγμα αὐτῷ τῇ πόλει δ' ἀμήχανον. pro graui & irremediabili Apollon.2.Argon. ἀμήχανον,ἀκοιμήτω κακῶν καὶ ἀμήχανον ἄτην. pro arduo & perdifficili,Iliad.θ,ἀμήχανα ἔργα γένοιτο,i. πρὸς ἃ οὐκ ἄν τις ἂν μηχανὴν εὑρεῖν,ἔργα δεινὰ καὶ χαλεπά. pro ſtulto & ſimplici,Eurip.in Hypol. ἀλλ' ἀμήχανος γυνὴ γνώμῃ ζητεῖ μωρί-

αν ἀφαιρεῖσθαι. A Platone,ἀμήχανος χρόνος ὅσος,dicitur tempus ineſtimabile.ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν,non datur cernere,non licet videre,fieri nequit vt videas. Philo de mundo, ἀμήχανον δ' ἑκάτερον,i.vtrunque eiuſmodi eſt, cauſam vt comminiſci eius nequeas.Chryſoſt.ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐντυχεῖν ὁμιλίαν, ſupra vires eſt hominis , cũ Deo ferre colloquiũ: id eſt, κρεῖττον ἢ κατ' ἄνθρωπον, λαλῆσαι θεῷ, vt idem mox in oratione de precatione.Plato in Apologia,ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονία πάντως , ineſtimabilis prorſus eſſet felicitas,incomparabilis,mira, mirifica, ſingularis. Idem in epiſtol. βίος ἀμήχανος μακαριότητι,vita feliciſsima. Vnde ἀμηχανίως ἔχω,id eſt, nequeo. ἀμήχανον κάλλος , quod nemo imitari poſſit,ἀμίμητον.

Ἀμηχανῶντες,οἱ,ignorantes,conſilij inopes.

Ἀμηχανίως ἔχω,nequeo.

Ἀμία,ας,ἡ,amia,piſcis genus,in Epigram. Laſcaris amentum interpretatur.

Ἀμίαντος,ου,ὁ καὶ ἡ, impollutus,defecatus,incontaminabilis,immaculatus,purus.ἀμίαντος λίθος,amiãtus lapis,in Cypro naſcitur,ſciſsili alumini ſimilis,quo,vtpote lẽto telas conficiunt, quæ in ignẽ coniectæ accendũtur quidem agúntque flammas : ſed nulla amiſſa parte nitidiores euadunt,Dioſcorid.lib.5,cap.148.

Ἀμίλαιος,ἡ,ſylueſtris olea.

Ἀμιγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,immixtus,non mixtus,impromiſcuus, omni commixtione vacu⁹, ſimplex, purus,ſyncerus,incommixtus,impermixtus.ἀμιγὴς πάσης ὕλης,nulli omnino materiæ mixtum. ἀμιγὴς τοῦ φαύλου, non mixtum vitioſo, Lucian.ἀμιγές ἐστι τοῖς φαύλοις,non eſt mixtum malis, Ariſtot.magn. Moral.lib.2.Dioſcorid. l.1,c.74,ἀμιγὴς ἐλαίῳ, impromiſcuus & liber oleo,qui nullam olei mixtionem admiſit,cui oleum non eſt admixtum. Apud eundem li. 1,cap.81,ἀμιγὴς ξύλων,liberum lignis,liberum cortice,i.ligni expers.ἀμιγὴς ἑτέρας φύσεως,nulli materiæ permixtum. l.5,c.113,ἀμιγὴς αἵματος στέαρ,adeps ſanguinis expers, adeps impromiſcuus ſanguine, lib.2,c.94, ἀμιγὴς οἶνος, merum vinum,i.pũrum,lib.5,cap.13.

Ἄμικτος,ὁ καὶ ἡ,immixtus,purus,ſyncerus,impermixt⁹, miſceri contumax,merus,moroſus. Greg. Nazanz. ἄμικτα μίγνυται,miſcentur quæ à mixtura abhorrent.τόπος ἄμικτος,dicitur ab Iſocrate in Euagora locus ferus & immanis,i.nullum hominum conſortium admittens , & ἄμικτος γαῖα ab Eurip.quæ aliena commercia reſpuit,

Ἀμίλικτος,durus.

Ἅμιλλα,ης,ἡ,certamen,contẽtio, diſſenſio, dimicatio, concertatio,æmulatio.ἅμιλλα ἀρετῆς,ſtudiũ virtutis.Plato de Legib.ἅμιλλαν ποιοῦμαι,adnitor. Iſocrat.ἅμιλλαν ποιοῦνται , certatim eunt. εἰς ἅμιλλαν καταστὰς , competitorem habens.ἅμιλλαι τῶν τεχνῶν,artium ſpecimina. Iſocrat. θεωροῦντες τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς ἁμίλλας ἄχθονται , dum labores ſpectant & certamina,offenduntur.

Ἁμιλλάομαι, certo, ſum competitor, contendo, certatim propero,decerto,βοηθῶ,id eſt,certando adſum & ſuccurro, vehementer do operam. ἁμιλλῶμαι πρὸς σε , tecum contendo,Lucian.Plato de Repub.ἁμιλλήσονται ὡς ἔχω. Iſocrat.ἁμιλλητέον ὑμῖν ἐστι πρὸς τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Plato in Legibus,ἁμιλλησόμενος τὸ στάδιον, ſtadium curſurus. Euripid. ἁμιλλῶμαι τόνδε λόγον, hac contendo oratione. ἁμιλλῶνται πρὸς τοῦτο,ad hoc certatim contendunt , Plutarch. in Apoph.ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους,de victoria inuicẽ cõtendentes,æmulatione victoriæ inuicem contendentes.ἁμιλλῶμαι πρὸς τὴν τύχην , Ariſtid.aduerſus fortunam contendo. Xenoph.ἁμιλλωμένους ἐπὶ τὰ θηρία. Plutarch.in Numa,ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας περὶ τῆς ὁμοιότητος,certare artifices de ſimilitudine,id eſt,ad effingendum. ἁμιλλῶμαι σωφροσύνῃ πρὸς τοὺς γέροντας, Liban.in epiſtol. ἁμιλλώμενοί μοι περὶ δόξης, Bud.in epiſt.τὸ ἁμιλλᾶσθαι,certamẽ. Datiuo iungitur aut accuſ.mediante πρὸς. Lucian.in Saturn. πρὸς ἀλλήλους ἁμιλλώμενοι Pla.1.de Re.ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις,equis certãtes. Ibidem,ἁμιλλήσονται ὡς ἀπιόντων πλείστων,ὅντις λάβῃ,

certabit vt omnium plurimum habeat. ἀμιλλᾶσθαι pro æmulari,id eſt,inuidere, poni videtur apud Nazanzen. datiuo iunctum.

Ἁμιλλάω, contendo, celeriter ſcribo, vel quid aliud facio.

Ἁμίλλημα,ατος,τὸ,certamen.

Ἁμιλλητὴρ,ῆρος,certator,contentioſus. Nonnus, ἁμιλλητῆρα σιωπῆς μῦθον, æmulum ſilentii & aduerſarium ſermonem.

Ἁμιλλητήριον,ου,τὸ,locus in quo decertatur. ἁμιλλητήρια etiam exponitur ἀγωνίσματα.

Ἁμιλλητήριος,ου,ὁ,certatiuus: vnde ἁμιλλητήριοι ἵπποι apud Ariſtid. * καὶ ἵπποι πολεμιστήριοι.

Ἁμιλλότερος,ου,ὁ,magis litigioſus.

Ἀμιμητόβιος,ου,ὁ,vita inimitabilis.

Ἀμίμητος,ου,ὁ καὶ ἡ,inimitabilis. Plutar.in Pericle, ἀμίμητος μορφῇ, forma ſingularis,nec imitatione ab vllo exæquandus. ἀμίμητος πολιτεία, reſpublica quam nemo poſſit imitari,Plutarch.in Lycurgo.

Ἀμὶν pro ἡμῖν Doricè,nobis,inquit Vrbanus Gram.

Ἀμινίας,proprium τοῦ ἄρχοντος Athenienſis, Ariſtoph. interpres.

Ἀμιναία σμύρνα,myrrha aminnea genus myrrhæ,Dioſcorid.lib.1.cap.78. Marcellus tamen minnea interpretatur, Hermolaus minnæa,aliàs minea. ἀμιναία σταφυλὴ, aminnæa vua. Dioſcorid.lib.5,cap.7: ex ea nondum matura omphacion faciendum,inquit.

Ἀμύνω,adiuuo, Actiu. datiuo.

Ἀμιξία,ας,ἡ, commerciorum penuria, impermixtum vitæ genus,ſynceritas,ſeiunctio. ἀμιξία διαίτης,fuga vitæ humanæ,Lucianus. Herodotus, ἀμιξίης ἐούσης πολλῆς χρημάτων,quum laboraretur vehementer ex ære alieno. Itē inhoſpitalitas,fuga conſuetudinis,qualem depinxit Lucianus Timonem illum μισάνθρωπον.

Ἅμιπποι, οἱ, equi deſultorii. Item pedites equitibus adiuncti,apud Thucyd.

Ἀμὶς,ίδος,ἡ,matula, ſcaphium, vas vrinariũ,id eſt,οὐρητρὶς,τὸ οὐρητικὸν ἀγγεῖον,matella. ἄμιος in genitiuo legitur apud Galenum libro primo ad Glaucon. pro herba quæ vim habet ciendæ vrinæ,vt ſit nominatiuus ἄμις: ab interpretibus Amis exponitur.

* Ἀμισέστερον,minus moleſtum,apud Xenoph.

Ἀμισὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,charus,ſine odio.

Ἀμισθὶ,ſine mercede,gratis. Lucian, οὐδὲν ἀμισθὶ ποιοῦντα ἢ ποιοῦντι. Nazanzen. εἰς τὸ ἅγ. πάσχα, πρῶτα ἐξίρχη καὶ ἀμισθὶ, id eſt,gratis, & ſine mercede.

Ἄμισθος, ου,ὁ καὶ ἡ,ſtipendio carens,mercedis expers,ſine mercede,gratuitus,non mercenarius. ἀμίσθους ἱππέας παρέχει,id eſt,equites ſuopte ſtipendio præbet. Nazanzenus, ἰατρείαν ἄμισθον, gratuitam medicinam. ἄμισθος διδάσκαλος, gratuitus magiſter ac ſine mineruali.

Ἄμισχος,ου,ὁ καὶ ἡ,carens pediculo: vide in Μίσχος.

Ἀμισώδαρος, Amiſodarus, Lycius fuit dux, quem Lycii etiam vocant Ἰσάραν,id eſt,Iſaram, Plutarchus de virtutibus Mulierum.

Ἀμιτρέω,numero.

Ἀμιτροχίτων,ωνος,ὁ,habens veſtem non cinctam zona, diſcinctus: ab α priuat. μίτρα,zona, & χιτὼν, veſtis. *Sine baltheo,Lyciorum epitheton apud Homer.Iliad.π.

Ἀμιχθαλόεις,ὁ καὶ ἡ, ἀμιχθαλόεσσα,i.maritimus, maritima. * ἀμιχθαλόεσσαν Λῆμνον,i.infidi portus Lemnon.

Ἅμμα,ατος,τὸ, copula, nexus, nodus, vinculum, vitta, faſcia,σχοινίον, funis, amentum, reſtis. ζώνη apud Dionyſ. de Situ orbis,ab ἅπτεσθαι. In Epigramm. ἅμματα παρθενικά. * Xenoph.pro maculis retium accipere videtur.

Ἀμμαθέω, pœniteo.

Ἀμμανίτης,Ammonites, Deuteron.cap.22.

Ἀμματίζω,plecto,ligo,δεσμεύω συμπλέκω.

Ἀμμίγα pro ἀναμίγα,Apollon.Rhod.

Ἄμμες,nos,AEolicè,& ἄμμε in duali: quod tamē pro plurali ponitur.Iliad.α,νῶι ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν,id eſt,ἡμᾶς.

Ἄμμεσον pro ἀνὰ μέσον, in medio. Heſiodus, πολλέγω μὲν ἄμμεσον αὐτοῦ διαλφίτης.

Ἄμμι,εως,τὸ,ammi,genus ſeminis,cumino minus, Dioſcorid.lib.3.cap.7. vide apud Plinium libro 20,cap.15. ἄμμι etiam dicitur pro Nobis AEolicè.

Ἄμμιγα,ſimul,vnà,ὁμοῦ, ἀναμεμιγμένως,commixtim, ſimul cum,cum datiuo. Apollon.lib.1, ἄμμιγα παύροις, vnà cum paucis.& lib.1. Epigramm. ἄμμιγα νεκροῖς ἐν ταῖσιν κεῖμαι. cum genitiuo autem lib.3. Epigrammat. ἀείσειν μουσῶν ἄμμιγα καὶ χαρίτων.

Ἄμμιν,nobis,pro ἡμῖν, AEolicè: vt Iliad.λ, τοῦ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος. & libro primo Argonau. Apollon. τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.

Ἄμμιον,ου,τὸ,minium.

Ἄμμιρος,ου,ὁ,repletus.

Ἀμμοβάτης,dipſas,ſerpentis ſpecies.

Ἀμμοδύτην in Epigrammat. arenarium, ſubeuntem arenam,

Ἀμμορία,infortunium. Etymol. ἀμμορίη μοῖράν τ' ἀμμορίην τε κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, fatúmque & infatale de mortalibus hominibus.

Ἀμμορον,imparticipans.

Ἄμμορος,expers,exors,genit. poeticum. μόρος ἄμμορος ἠ συχίης,in Epigramm. in bonam partem accipitur pro expers rerum aduerſarum, & in malam, pro δύσμορος, κακόμορος.

Ἄμμος,ου,ὁ,ſabulum,arena. διαφέρει ψάμμος ἄμμου, ὅτι ἡ μὲν ψάμμος, ἡ πᾶσα γῆ. ἡ δ' ἄμμος, ἡ παρὰ τὸν αἰγιαλόν. ἄμμον μετρεῖς, arenam numeras, arenæ modum quæris, ſiue metiris. Xenophon pro arena vbi fiunt ludi equeſtres.

Ἀμμωνῶ, Ammona, Iouem vocant AEgyptii. Herodo.

Ἀμμύδες, lutariæ, Gaza ex Ariſtot.lib.2.de partib.animal. δὶ χελώνη καὶ τῶν ἀμμύδων φύσις, &c.

Ἀμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenoſus, arenarius, ſabuloſus, ſalſuginoſus.

Ἄμμων,ωνος,per ω in obliquis,id eſt, Ammō Iuppiter: celeberrimum erat Libycis numen, cui de paſtoris nomine,à quo illi primò erectum ſimulachrum eſt, appeltionem factam,author eſt Pauſanias. Cæl.lib.10, cap.38.

Ἀμμωνιακὸν, ammoniacum, ſuccus eſt ferulæ hærbæ naſcentis in Africa iuxta Cyrenem: cuius frutex cum radice dicitur ἀγασυλλίς. Idem lib.3,cap. 98, γίνεται δὲ ἀμμωνιακὸν ἐν Λιβύῃ κατὰ ἄμμωνα, &c. ibidem.

Ἀμμωνιακὸς ἅλς,ſal Ammoniacum,ſic apud Galenum. ἀμμωνιακὸν θυμίαμα, Ammoniacum thymiama,ad Glauc.

Ἀμμώνιος, Ammonius, philoſophus,cuius amicitia vſus eſt Plutarchus,vt ipſe meminit in Themiſtocle. Eſt etiam adiectiuum deductum ab ἄμμων: ἀμμώνιος, id eſt, Ammonicus.

Ἀμνάμονες, καὶ ἄμναμοι,nepotes, ἀπόγονοι, poeticum eſt.

Ἀμνὰς,άδος,ἡ,agna.

Ἀμνεῖν,θρεῖζειν.

Ἄμνη,ης,ἡ,agna,in Epigramm.

Ἀμνῆμον,τὸ,obliuioſum.

Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſilentio præteritus. Plutarchus in Camillo. ἀμνημόνευτοι,ſenatores præteriti, à Cenſoribus non commemorati, è ſenatu moti, Bud. Comment. ὁ ἀμνημόνευτος etiam dicitur filius non inſtitutus hæres, vt παραλειπτός.

Ἀμνημονέω, obliuiſcor, ſilentio prætereo, immemor ſum. Cicero genitiuo & accuſatiuo. * Mens efflūit ex tempore dicenti, Idem in Bruto.

Ἀμνήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,immemor.

Ἀμνημόνως,ſine recordatione. ἀμνημόνως διακείμενοι, obliuiſcentes, Bud. in epiſt.

Ἀμνημοσύνη,ης,ἡ,obliuio.

Ἀμνημονοῦντες, ἀποθυμιοῦντες, Heſych.

Ἀμνησικακία,ας,ἡ,obliuio malorum,ſeu iniuriarum.

Ἀμνήμων,

Ἀμνήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, memoria non valens. Plato epiſt. ſept. δυσμαθὴς δὲ ἅμα καὶ ἀμνήμων. Ἀμνήμονες, vocati ſunt in Cnido ſexaginta delecti ex optimatibus,velut epiſcopi,ad quos de maximis rebus referrent. Sic appellati, διὰ τὸ ἀνυπεύθυνον, quòd in iudicium non vocarentur, aut certè velut πολυμνήμονες, id eſt, memorioſi, Cælius libro 11.cap.10.

Ἀμνήστευτος,ὁ καὶ ἡ,innuptus, innupta. ἀμνήστευτος παρθένος, virgo nondum deſponſata, cap.22. Exod. ἀμνήστευτος γυνὴ, pellex. Phocylid. μὴ δέ τις ἀμνηστεύτῳ βίῃ κούρῃσι μιγείη.

Ἀμνηστεύτως,& ἀμνήστευτα, aduerbialiter, id eſt, non ducendo vxorem,indeſponſatim,indeſponſim,nō nuptè.

Ἀμνηστέω,μνήσω,πεπ... obliuiſcor,obliuione extinguo καὶ ἀμνηστοῦμαι,memoria excido,paſsiuè.

Ἀμνηστία,ας,obliuio iniuriarum, obliteratio, præteritorum in perpetuum obliuio,quaſi lex obliuionis. Vtitur hac dictione Vopiſcus in Aureliano,Amneſtia,inquit, etiam ſub eo delictorum publicorum decreta eſt, de exemplo Athenienſium. Herodianus lib.3.αὐτὸ τὸ μνησικακεῖν vtitur, πάντας ἤγαγε διὰ ἀμνηστίαν,id eſt, impunitate propoſita, de militibus quibus condonabat Seuerus, quòd ad barbaros transfugerāt. ἀμνηστίαν ὑπισχνεῖτο τοῖς στρατιώταις, militibus omnium quæ patrauerant, obliuionē pollicebatur. Plutarch. in Polit. ait,Athenis communi omnium conſenſu decretā fuiſſe amneſtiam,i. iniuriarū offenſionúmve, quæ triginta viris remp. occupantibus vltro citróque illatæ acceptæque eſſent,obliuio.

Ἄμνηστος,ου,ὁ καὶ ἡ,obliuione deletus,ſine memoria,obſcurus,ignotus,Theocritus.

Ἀμνίον,τὸ,interior membrana appellatur ab Empedocle,qua fœtus in vtero incluſus obtegitur, à mollitie agnorum deducto nomine:exterior verò χορίον, Polluci, quanquā alii diuerſum tradant,Volaterran.Item vas ad victimarū ſanguinē excipiendū. Hom.Odyſſ. itē ἄμνιον, muſcus,pro μνίον,addita litera α,ſicut ἄσταχυς,pro στάχυς.

Ἀμνιὰς,άδος,agna, Theocritus.

Ἀμνοκῶν,ὁ,moroſus,ſtultus,ὑπὸ ἀρνοβατίδος,τουτέστι μωρὸς καὶ εὐήθης,interpres Ariſtophanis.

Ἀμνὸς,οῦ,ὁ,agnus.

Ἀμνοφόρος, agnum ferens: ſic dicitur apud Theocr.de cerua:& tunc agnus,i. ἀμνὸς caperetur pro quolibet fœtu:ſicut Latinè catulus Leænæ & ſerpentum.

Ἀμογητὶ,ſine labore,impunè.

Ἀμόθεν,ex aliquo loco,alicūde. vnde καὶ ἀμόθεν,ab ἀμὸς, Doricè pro aliquis. ἀμόθεν γε ποθέν, Plat. νομ.ζ. μηχανὴν δὲ δεῖ τὸ γυμναστικὸν ἐκείνου ἀμόθεν γέ ποθεν,ὅτινα τρόπον οὕτως ἔσται τῇ πόλει.

Ἀμοῖ pariter, Doricè,Thucydid.

Ἀμοιβαδὶς,ἡ

Ἀμοιβαδὸν,viciſsim,alternatim,poeticū. Apoll.Rhod. l.1.Arg. ἀλλήλοις δ' ἔριδος ἀμοιβαδὶς,i.ἀμοιβαίως:& libro 2, ὡς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὶς ἠγερέθοντο.

Ἀμοιβαῖος,α,ὁ,mutuus,alternus,reciprocus. Eſt itē hoc nomine carminis genus, in quo qui canunt, vtuntur æquali numero verſuū:& ita ſe habet reſponſio,vt aut maius,aut contrariū aliquid dicat. Sic dictū ab alterna reſponſione & viciſsitudine, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἀμείβεσθαι. & ἀμοιβαῖοι λόγοι,i.dialogi. Laſcaris de Ariſtot. Πρέσβυς ἀμοιβαίοις λόγοις κύδηνεν ὁμήρου Μοῦσαν, &c. τὰ ἀμοιβαῖα,quæ viciſsim reſpondētur obſequii gratia. vnde ἀμοιβαῖον ἐπιγράμμα,in Epigrā.& ἀμοιβαίας χάριτος. ἀμοιβαία πέτρα. ἀμοιβαίῳ ἐπὶ τοίχῳ,in pariete reſpondēti & è regione poſito, Nōn.

Ἀμοιβὰς,alterna. Nonnus, ἀμοιβάδα βίβλον ἑλίσσων,alterum librum voluens.

Ἀμοιβεὺς, Amœbeus, proprium citharœdi, Plutarch. in Moral.

Ἀμοιβὴ,ῆς,ἡ,retributio,pœna, reſponſio,gratiarum actio,χάρις,gratiæ relatio,præmium, obſequii gratia, vices,mutua penſio, remuneratio, penſatio, viciſsitudo, permutatio,talio,διαδοχὴ,varietas,ἔκτισις. Apollon.2.Argonau. χαλεπὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν ἀμπλακίης, luebat pœnas peccati. Heſiod. χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβὴν,i.τιμωρίαν. Lucian. in Caucaſo, τοιαύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, hanc mihi gratiā pro conſilio retuliſtis. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ,Plato νομ.ς. feſtorum varietates. ἀμοιβὴν τίσαι φόνου,cædem penſare,Apollo.Rhod. ἀμοιβαὶ τῶν ὀχημάτων, vehiculorum viciſsitudines.Plutarch.in Galba,de literis celeriter perferendis per tabellarios in curru. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν, quod decem mnarum inſtar eſt. Plutarc.in Lycurg. ἐξ ἀμοιβῆς διατέλλων,Bud.in epiſt.

Ἀμοιβηδὶς ἐλάασκον,alternis remigant,Apollon.2.

Ἀμοιρέω, expers ſum,careo. ἀμοιρεῖν ἀληθείας, à veritate abhorrere. οὐδ' ἀμοιρεῖ τῆς χάριτος, cum gratia coniunctus eſt. ἀμοιρῶ τροφῆς,expers ſum cibi.

Ἀμοίρημα,ἀτύχημα.

Ἄμοιρος,carens parte,expers. Plato νόμ.ϛ. ἀνάνδρων ἐὰν ᾖ ἄπαιδα, καὶ ἄμοιρον παίδων,id eſt, ſortis expertem, exortem. ἐμὲ σὺ ἄμοιρος,me præteriiſti.

Ἄμμος,ου,ὁ,malus.

Ἀμολγάζει,μεσημβρίζει.

Ἀμολγαία μάζα, placenta ex lacte facta, ab ἀμέλγω, prima breui. Heſiod. ἀμολγαίης μαζός, in Epigramm.

Ἀμολγεὺς,έως,ὁ,mulctra,& in Epigramm. ἀμολγεύς.

Ἀμολγὸς,ὁ, tempus mulgendi, & pro veſpera ponitur, quia tunc mulgentur pecora. Item pro noctis medio. Hom.Iliad.χ,de autumnali ſtella, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται, πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ, i. liquida nocte, vt Virgil.dixit,intempeſta. Etym. ἀμολγὸς, μέλας, σκοτεινός, ζοφερός, φλοιμός. Item ἀμολγοὶ,depilatores,ab ἀμέλγω.

Ἀμόλυντος,ου,ὁ καὶ ἡ,impollutus, labe minimè infectus, immunis ſordium, genitiuo. Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος,animus ſordibus corporis immunis,&c. ἀμόλυντον φάρμακον, medicamentum quod manus non inquinat, vt eſt duriuſculū, Galen.ad Glauc. Nazanz. dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα ἀμόλυντον, Spiritus ſanctus purus ab omni inquinamento.

Ἀμομφάρετος,vir Spartanus,Plutarchus in Solone.

Ἀμόρα, σεμίδαλις ἑφθὴ σὺν μέλιτι, Heſychius. vnde ἄρτος ἀμορίτης, cap.14. Paralipom. ἄρτον ἕνα ἀρτοκοπικὸν καὶ ἀμορίτην,vbi Latinè, Tortam panis & frixam oleo ſimilam.

Ἀμορβὸς καὶ ἀμορβεὺς,noctis medium,παρὰ τὴν ὄρφνην ἀμορφνὸς,reiecto ν, & mutato φ in β. Significat etiam comitē, τὸν ἅμα τινὶ ὁρμῶντα.

Ἀμοργεὺς,έως,ὁ καὶ ἡ,qui oleas terit, & amurcā exprimit.

Ἀμόργη,ης,ἡ, amurca, id eſt, oliuæ expreſſæ recrementum, Dioſcorides libro primo,capite,135.Item fæx olei, Theophraſtus de cauſis plātarum, libro primo, capite 13.& Galen.ad Glauc. ἰσχὺς καὶ ἄλλος βοτάνης πορφυρᾶς.

Ἀμόργινα ἱμάτια, τὰ πορφυρᾶ, pro pretioſis & ſplendidis, multæque impenſæ, quorum meminit contra Timarchum Aeſchines in Lyſiſt. Ariſtophanes,& Athenæus libro ſexto.

Ἀμοργὶς,ίδος,ἡ,lini ſpecies tenuiſsima, byſſo non diſſimilis.

Ἀμορίτης,ου,ὁ,placenta,ſimila frixa oleo.

Ἀμορία,ας,ἡ,conterminatio,confinium.

Ἀμορίτης,vide in Ἀμόρα.

Ἄμορος,ου,ὁ,expers,infelix,ἄμμορος.

Ἀμορραῖοι, Amorrhæi, gens hoſtis Iſraelitarum, capite 23.Exodi.

Ἀμορφέστερος,deformior,Didymus interpres Homer.

Ἀμορφία,ας,ἡ,deformitas.

Ἄμορφος,ου,ὁ καὶ ἡ, informis, deformis, fœdus, turpis, rudis,ſqualidus. οἱ λειμῶνες ἄμορφοι, quæ ſqualent horréntque prata.

Ἀμορφότατος,deformiſsimus.

Ἀμὸς,οῦ,ὁ,aliquis,& Doricè pro ἡμέτερος. ἀμὸν τὸν πατέρα, Sophocl. ἀμὸς item Doricè pro quando.

Ἄμοτος,ου,ὁ,inſatiabilis,inſedabilis,multus. vnde ἄμοτον,aduerbium, pro ἀμέτρως καὶ ἀπλήστως, acriter, vehementer.Iliad.δ , ἐκ ἄμοτον μεμαυῖα,id eſt, ἀπλήστως. ἀπὸ τοῦ μοτῶ

ἀ.

μὴ πολυαιμῶν τραυμάτων. ἄμοτα enim lineamenta ſunt & linteola concerpta, quæ ad ſolidanda & replẽda vulnera applicantur.

Ἀμούλιος, Amulius, rex Albanorum, frater Numitoris, Plutarc. in Romulo.

Ἄμουσα, ης, ἡ, non cãtans auis, Baſil. in Hexaem. ἀμούσους ὄρνιθας opponit τοῖς ᾠδικοῖς.

Ἀμουσία, ας, ἡ, inſcitia, literarum odium, imperitia, inelegantia, diſcrepantia, diſſonantia, διαφωνία, vt apud Platonem νόμ. γ.

Ἀμούσιον, organum ventis excogitatum, Cælius libro 11. cap. 19.

Ἀμουσολογία, ας, ἡ, ineruditæ & intempeſtiuæ fabulæ, nihil ad rem pertinentes, apud Athenæum, Eraſ. Chiliad.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelegans, inconcinnus, inſulſus, ineptus, agreſtis, à muſica alienus, illiberalis, indoctus, à Muſis auerſus, incultus, inſuauis. Antiquitus enim nihil eruditum habebatur ſine muſica. Vnde apud Comicos qui ſe literas didiciſſe negant, aiunt ſe non didiciſſe muſicam. pro non muſico, ſeu muſicæ experte & inſcio, Plato de repub. ἄμουσον ἁμάρτημα, ſcelus turpiſſimum. οὐκ ἄμουσος σπουδὴ, elegans ſtudium, idem Plato in epiſtolis. Dicitur & pro eodem ἀπόμουσος.

Ἀμούσως, ineleganter, illepidé. οὐκ ἀμούσως, non ineleganter, non inſulſe.

Ἀμοχθὶ, aduerbium, citra laborem. dicitur & ἀμοχθεὶ. Ianus Laſcaris, ἦλθεν ἀμοχθὶ καὶ τυχὼν τῆς ἐλπίδος, &c.

Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens, non laborans, deſes & iners, non laborioſus, facilis, illaboratus. Xenoph. ὑπάρχει αὐτοῖς πάρεστιν ῥᾳδίαν, ἢ τοῖς ἀμόχθοις.

Ἄμπνευμα, ατος, τὸ, pro ἀνάπνευμα, quies, ſilentium. Heſi. in theog. ἄμπνευμά τε μερμηράων, ſolatiúmque curarum.

Ἄμπαυσις, requies, in Epigram.

Ἀμπαυστήριος, pro ἀναπαυστήριος, ſedes in qua quieſcitur.

Ἀμπαύω pro ἀναπαύω. vnde ἄμπαυμα pro ἀνάπαυμα. ἀμπαύσασθε, requie ſcite, in Epigram.

Ἀμπαλίνορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, eadem via rediens.

Ἄμπαλος, ου, ὁ, ὁ ἀνάδοχος κλάδος.

Ἀμπεδίον, pro ἀνάπεδιον, per campum, διὰ τοῦ πεδίου.

Ἄμπειρος, ου, ὁ, expertus, ἔμπειρος.

Ἄμπελαγος, pro ἀνὰ πέλαγος, Heſiod.

Ἀμπελεὼν, ὁ ἀμπελόφυτος γῆ, vinea.

Ἀμπέλια, τὰ, vites, Ariſtoph.

Ἀμπελινὸς, ἡ, ὁ, vineus, vitigineus, vt οἶνος ἀμπελινὸς, vinũ vineale, Herod. l. 2. ad differentiã aliorũ vinorũ è frugibus confectorum. Herod. l. 2. ἀμπελινὸς καρπὸς, fructus vitis, fructus vinealis. apud eundẽ, ἀμπέλινα φύλλα, vitinæ frondes, Ariſt. de parti. animal. lib. 3.

Ἀμπελὶς, nomen auis, Ariſtoph.

Ἀμπελῖτις γῆ, quæ & φαρμακῖτις, ampelitis terra quæ & pharmacitis, Dioſ. li. 5. cap. 173. Dicta eſt autẽ ἀμπελῖτις, à vineis, quòd cõtra innaſcẽtes vitibus vermes illinatur.

Ἀμπελόεις, εντος, ὁ, vitibus conſitus, vitifer. Hom. Ilia. β. ἀμπελόεντ᾽ ἐπίδαυρον, id eſt, πολυάμπελον, ὅσον, ἀμπελώδη πόλιν, vinetum, id eſt, ἀμπελὼν, Nonnus.

Ἀμπελουργὸς, vinitor, in Epigram.

Ἀμπελοπράσον, ſunt qui vocent herbam quæ & ἄμπελος dicitur, Dioſcor. lib. 3. cap. 104.

Ἀμπελόπρασον, τὸ, ampeloprasſum. Dioſ. lib. 2. cap. 183. vbi Marcell. exponit, agreſte porrũ quod in vinetis naſcitur.

Ἄμπελος, ου, ὁ, vitis, vinea: quaſi ἔμπηλος: nam πηλὸς, vinũ ſignificat. Vnde ἄμπελος ἀγρία, vitis agreſtis, i. labruſca. Plin. lib. 14. cap. 23. Et herba eodem nomine diuerſa à labruſca.

Ἄμπελος λευκὴ, alba vitis: ſic dicta vel à qualitate coloris, vel quòd eius radix contrita corpori infricata, teneriorem & candidiorem reddat cutem, Plin. lib. 23. cap. 1. eadem βρυωνία dicitur, genus eſt ſtirpis ſylueſtris. Dioſ. lib. 4. cap. 280 ἄμπελος μέλαινα, vitis nigra, genus ſtirpis, quæ & βρυωνία μέλαινα dicitur, Dioſcor. lib. 4. & 5. ἄμπελος οἰνοφόρος, vitis vinifera, Idem lib. 5. cap. 2.

Ἀμπελόπρασον, ampeloprason, quaſi porrum in vinetis naſcens, Plin. lib. 24. cap. 15.

Ἀμπελουργεῖν, vites putare, vites colere & ſarmenta expurgare, quæ vitem onerãt. ἀμπελουργοῦντες, οἱ, vinitores. Aeſchines narrans & irridens verba Demoſthenis, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, id eſt, vinitorum more amputãt.

Ἀμπελουργία, ας, ἡ, putatio, reſectio, officium vites amputandi. ἀμπελουργίαν & κλάσιν Theophraſtus aliquando pro eodem accipit, aliquando ἀμπελουργίαν & τομὴν, Bud Comment.

Ἀμπελουργικὴ, ῆς, ἡ, ars vitium colendarum, Plato lib. 1. de republ.

Ἀμπελουργὸς, οῦ, ὁ, cultor vineæ, vinitor.

Ἀμπελοφύτωρ, ορος, vitis ſator. ἀμπελοφύτορος βάκχος, in Epigram.

Ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, vinea, vinetum.

Ἀμπεπαλὼν, όντος, ὁ, vibrans, ab ἀναπάλλω, vt Iliad. γ, ὃ δ᾽ ἄρα ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, i. ἀνασείσας, ἀνασείσας.

Ἀμπερὲς, vtrinque per medium.

Ἀμπεχόνη, ης, ἡ, indumẽtum, toga, veſtitus, amictus. Xenophon. ἐν ἀλαζονικὸς ἦν οὔτ᾽ ἀμπεχόνῃ οὔθ᾽ ὑποδέσει. Lucia. ἀμπεχόνας ὑπερεῖν, habere veſtem. Legitur apud Theocritum ἀμπέχονον, in accuſat. pro palla muliebri, vbi neutrius eſt generis.

Ἀμπεχόνιον, togula.

Ἀμπέχομαι, induor. ἀμπεχόμενος τριβώνιον, indutus pallium, Lucian. ἀμπεχόμενος μέλανα, pullis amictus. τοιαῦτα ἀμπεχόμενος, talia vel talibus indutus. ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, veſtem purpuream indutus, Lucianus. ἀμπίσχομαι, induo circundo, includo. alterum ab ἔχω, alterum ab ἴσχω, & ἀμφὶ præpoſitione, ſiue ἀμπὶ Aeolicé. Ariſtoph. in Pluto, τοιοῦτον ἀμπίσχεται τριβώνιον, geſtat tale pallium attritum.

Ἀμπέχω, induo, complector, contineo, circũndo, inuoluo. Apollon. 2. ὣς ἔμπης ἀχλὺς ἄμπεχε. ἀμπισχεῖν, induere Ariſtot. lib. 1. polit.

Ἀμπλακεῖν, pecco, erro. ἀμπλακὼν, qui errauit, priuatus. λέκτρα ἀμπλακὼν, ſponſa fruſtratus, Eurip. id eſt, χηρεύσας λέκτρα.

Ἀμπλάκημα, ατος, τὸ, peccatum: inde dictum, quòd inuoluat homines.

Ἀμπλακία, ας, ἡ, error, delictum, culpa, ſcelus, peccatum, detrimentum, iactura, noxa, ἄτη, damnum, poet. ἁμάρτημα, dicitur & Ἀμπλακίη.

Ἀμπλίσκω, amicio, implico.

Ἀμπνίον, τὸ, vas ad excipiendum ſanguinem.

Ἄμπνευσις, εως, ἡ, reſpiratio.

Ἀμπνείω, &

Ἀμπνέω, pro ἀναπνέω, vnde ἀμπνεύσας, reſpirans apud Apollon. Rhod. ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, à malo reſpira, Lucia.

Ἀμπνοή, pro ἀναπνοή. Sophocl. in Aiace, οὐκέτ᾽ ἀναπνοὰς ἔχοντα, id eſt, οὐκέτι ζῶντα.

Ἄμπνυμαι, reſpiro. Odyſſ. ε, αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ᾽ ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.

Ἀμπνύνθη, ἀνέπνευσεν, ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, reſpirauit.

Ἀμπόλιν, pro ἀνὰ πόλιν, per vrbem, Apollon.

Ἀμπρὸν, id eſt, funiculus, is qui per iuga ipſa tenditur, aut quo trahi ferríve ſolent à iumentis onera. Vnde verbum Ἀμπρεύειν, vt gloſſematorũ ſcriptores aiunt, propriè ſignificat iter curru facere: per abuſionem verò transſlatum eſt ad veternia iumentáque, ſed & onuſta, inquiunt, iumenta ſi quis iuuerit, ἀμπρεύειν, dicetur his verbis, καὶ ἀμπρεύειν δὲ τὸ περὶ ἕλκοντι ζεύγει βοηθεῖν, vnde συναμπρεύειν, eſt, conniti. Hermog. in Plin. lib. 8, cap. 44. Ariſtot. lib. 6. animal. cap. 24.

Ἀμπτάμενα, pro ἀναπτάμενα, reuolantia, Euripid. ἀμπτάμενος, reuolans, ſubuolans.

Ἄμπυξ, κος, ὁ, & quibuſdam ἡ, reticulum muliebre, infula & ornamẽtũ capitis, κρήδεμνον, vitta, muliebre tegumẽtũ, Itẽ vinculũ, ſeu funiculus ille quo iuba equina col

ſigitur, phaleræ: vel (vt alii) catena aurea à fronte protenſa, qua comæ colliguntur, παρὰ τὸ ἀμφέχειν, vel ἀναπτύσσειν ἢ ἀνέχειν τὰς τρίχας. vnde μονάμπυκας ἵππους & χρυσάμπυκας apud Homerum. ἄμπυξ pro operculo vaſis apud Ariſtophanem.

Ἄμπωτις, vadoſum æſtuarium, Valla.

Ἀμπωτίζω, μέσω, π. ιω, ingurgito.

Ἄμπωτις, ἡ, reciprocatio aquæ & receſſus. Fit autem quando poſt exundationem aqua ad mare reuertitur, ac reciprocando ſubſidit: receſſus æſtus litora deſtituentis, opponitúrque πλημμυρίδι. Ariſtotel. de mundo, πολλαὶ δὲ ἀμπώτεις λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριθεῖν ἀεὶ τῇ σελήνῃ κατὰ τινας ὡρισμένους χρόνους, multi verò æſtus, vt aiunt, vndarúmque ſublationes, ſtatis quibuſdam temporibus cum Luna circumaguntur. Sunt qui gurgitē, ſunt qui alluuiem, ſunt qui æſtum maris interpretentur. ἀπὸ τοῦ πῶμι, πίνω, πῶσις, καὶ ἀνάπωσις, & per ſyncopen ἄμπωσις vel ἄμπωτις. Quidam dictum volunt quaſi ἀνάπωσιν, quod mare aquam rebibere videatur. ἄμπωτις γίνεται, æſtus recedit, Theophraſt. lib. 4. hiſtor. plant. cap. 8. ἀμπώτιδες θαλάσσης, maris reciprocationes.

Ἀμίτερνα, oppidum Sabinorum, vnum ex iis quæ Romulo aduerſata ſunt: vnde ἀμιτερνᾶτος.

Ἀμυγδαλέα, ας, ἡ, amygdalus, pro arbore Dioſcorid. li. 1. cap. 177.

Ἀμυγδαλῆ, pro ἀμυγδαλέα, circunflexo in vltima, amygdalus arbor, nux plurima à Virgilio dicitur, l. 1. Geor. dicitur & nux Græca. dicitur & ἡ ἀμύγδαλος pro eodem apud Lucian. ἀμυγδαλῆ γλυκεῖα, ἢ ἐδώδιμος, amygdalæ dulces & eſculentæ. Dioſcorid. lib. 1. cap. 177, ſic interpretes numero plurali vertunt.

Ἀμυγδάλη, accentu acuto in penul. amygdala, fructus amygdalinæ arboris, Græcam nucē interpretatur Ruellius. Dicitur & ἀμύγδαλον genere neutro pro eodem.

Ἀμύγδαλα πικρὰ, amarę nuces Gręcę, amarę amygdalę.

Ἀμυγδάλινον ἔλαιον, amygdalinum oleum, quod & μετώπιον vocant nonnulli, Dioſcorid.

Ἀμυγδαλοειδὴς, amygdaloides, genus Tithymali herbæ ſic dictæ à florum figura, quos amygdalæ gerit ſimiles, Dioſcorid. lib. 4. cap. 255.

Ἀμυγδαλώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ſpeciem amygdalæ referens.

Ἄμυγμα, ατος, τὸ, laceratio, ab ἀμύσσω. Sophocl. πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, comæ canæ diſcerptiones & vellicationes.

Ἀμυγμων, ἀμύμων, qui citra reprehēſionis morſum agit, qui non ſubſannatur irridetúrque. Nam μυγμὸς ſonum illum ſignificat, qui irridendo labiis occluſis, naribus elicitur.

Ἄμυδις, AEolicè, pro ſimul, ἅμα εἰς τὸ αὐτὸ, ὁμοῦ, pro miſcue. Odyſſ. ξ, ζεῦ δ' ἄμυδις κείρομεν, ab ἅμα, licet ſpiritum non ſeruet.

Ἀμυδρὸς, vix apparens, caducus, imbecillus, hebes, dubius, obſcurus, exoletus, exilis, tenuis, cæcus, incertus, tenebris inuolutus, ſubobſcurus, imperfectus, παρὰ τὸ μύδος. ἐν ἀμυδρῷ φωτὶ, i. in dubia malignaque luce. Nazanz. ἀμυδρὰ καὶ ἀσθενῆ φαντασίας. ἀμυδρὸν, vel ἀμυδρῶς βλέπειν, dicitur, qui obſcurè & vix videt, exiliter. ἀμυδρῶς ὁρῶ, ſum hebes oculis, obſcurè, exiliter, ſubobſcurè, dubiè cerno. οὐκ ἀμυδρῶς, non obſcurè.

Ἀμύδων, ωνος, Amydon, proprium nomen viri, vnde etiam vrbs Pæoniæ eiuſdem nominis, Iliad. β.

Ἀμύελος, vacans medulla.

Ἀμύζω, μύσω, ſugo, lac premo, ſicco.

Ἀμύητος, non initiatus, profanus, ὁ ἀμέτοχος τῶν μυστηρίων: dicitur etiam ἄμυστος apud Areopa. ſacrorum imperitus.

Ἀμύθητος, dictu perdifficilis, inexplicabilis, inenuntiabilis, inenarrabilis, ineffabilis, venerabilis, innumerabilis. Demoſth. Philip. ἀμύθητα χρήματα ἐξείλεγε.

Ἄμυθος, ου, non fabuloſus, ſimplex, nihil habēs figmēti, ſine fabula.

Ἀμύκητος, ſine mugitu, in Epigramm.

Ἀμύκλαι, αἱ, vna è centum illis vrbibus Laconiæ, quā Lacedæmonis filius condidiſſe fertur, Eraſm. Chiliad. Item & crepidæ æreæ, quibus vtebatur Empedocles. Pollux ait eſſe calciamenta, ab Amyclis dicta, ciuitate Laconiæ.

Ἀμυκλὴς, ſuauis, iucundus.

Ἀμύκοεις, multitudo, collectio.

Ἀμύλιον, τὸ, Amylium, Ariſtot. in Problem. ἀμύλιον ἐκ τοῦ σίτου γίνεται, amylium fit ex farina. Placētam quidam exponunt.

Ἀμύκλα, ἡ, Amylca mulier Lacæna, nutrix Alcibiadis Athenienſis, Plutarch. in Lycurgo.

Ἄμυλον, ου, τὸ, vel ἄμυλος, ἡ, Ariſtoph. confectio quædā ex tritico per dies aliquot in aqua macerato & lacte expreſſa, ab α & μύλος, quaſi dicas citra molam, quòd paretur χωρὶς μύλου, ſine mola, Dioſcorid. lib. 2. cap. 126. Vulgus amydum appellat.

Ἄμυλος ἄρτος, panis amylus, qui fit ex amyla farina, & eſt minimi nutrimenti, vt ſcribit Paulus Aegineta. Eſt autē amylum, farina quædam tritici, quæ ſine mola fit.

Ἀμύμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, laudabilis, irreprehenſus, integer, inculpatus, ἀμώμητος, inculpabilis, qui nihil vnquam riſu & ſubſannatione dignum admiſit, ὁ μὴ ἔχων τι τῶν μυγμῶν ἄξιον, ac ſi dicas, in quem nihil obtrectatoribus aut cauillatoribus licet. Homer. Iliad. α, μάντις ἀμύμων, id eſt, ἀγαθὸς, ἄψογος, ἄμωμος, laudatus: vnde αἶνος ἀμύμων, Odyſſ. ξ, fabula irreprehenſa. In genere fœminino, Odyſſ. ο, ἀμύμονα μητέρα τίτθης. θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, fauſtis deorum auſpiciis, bono ductu. Homerus, ἀμύμων, pro pulchro & præclaro apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀμυμώνη, ης, ἡ, inculpata. Item Amymone, vna ex quinquaginta filiabus Danai.

Ἄμυνα, vel ἀμύνη, vltio, defenſio, vindicta, auxilium. Alexand. Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων, ad ſe defendēdū ab his quæ detrimentū inuehūt, ſeu ad expellēdū.

Ἀμυνάθω, pro ἀμύνω, βοηθῶ, Bud. Com. Ariſtoph. νεφ. ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, opem ferte mihi vapulanti.

Ἀμυνίας, proprium fœneratoris cuiuſdam, Ariſtoph. ſignificat etiam vltorem. Ariſtoph. ἀμυνίας θυμὸς, id eſt, ἕτοιμος εἰς τὸ ἀμύνειν.

Ἀμύνομαι, vlciſcor, iniurias perſequor, vim propulſo, contra repugno, propulſo iniuriam, iniuriam vlciſcor laceſſitus, cōtrà ſto, prælio oppugno, ſuſtineo, inſector, me defendo, reſiſto, dimico, vim arceo, vices reddo, ſum par, reſpondeo, penſo beneficium, me tueor, excipio, par pari rependo, punio, repugno, propello, expello, ſumo pœnas, vlciſci conor. Xenoph. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμύνονται τοὺς ἀδικοῦντας, quibus propulſant iniurias. vnde τοῖς ἴσοις ἀμύνασθαι, par pari referre. Iungitur etiam cū ὑπὲρ præpoſitione. Xenoph. αἱ δ' ἔλαφοι κύνας ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν μεταπεσοῦσι, fœtus ſuos defendentes, &c. ſumētes defenſionem aduerſus, iniuriā propulſantes, dimicantes. Plutarch. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, pugnantes pro rege. Idē in Problem. ἀμύνομαι περὶ τῆς ἀδελφῆς, ſororem defendo. ἀμύνασθαι ὑπὲρ αὐτῶν, ea tueri. ἀμύνομαί σε, ſumo pœnas de te. ἀμύνομαι πολέμιον, hoſtem vlciſcor. ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, Græciam tueor, Plato de Legib. Thucydid. ἀμύνονται σφίσιν αὐτοῖς, ſemetipſi defendunt. Idem, ἀμύνασθαι accipit pro ἀμύνειν, i. βοηθεῖν. Lucian. ἀμύνομαί σε γέλωτος, ob riſum tibi vices reddo. ἀμύνομαι τὰ ἀδικήματα, illatā mihi vim propulſo. ἀμύνομαι τοὺς ἐπιτιθέντας, defendo me, repugnóq; iis qui inuadūt. οἱ ἀμυνόμενοι, aduerſarii. Plutarch. in Publicola, οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, hic ſtans pro ponte arcebat hoſtes. Idem ibidē, ἀμύνεται κακῷ τοὺς πολίτας, malo ciues afficit, Plutarch. in Lycurg. δι' αὐτῶν ἀμυνόμενοι τὴν ἔνδειαν, ſua induſtria occurrentes inediæ. Idē in Publ. ἀμυνόμενος τὴν φυγὴν, ſe ab exilio vindicans. ἀμύνεσθαι περὶ κεφαλῆς, à capite periculū propulſare. ἀμύνομαι περὶ τῶν οἰκείων, res meas defendo. ἀμύνασθαι περὶ πάτρης, apud

 A M

Homerum defendere patriam, fungi munere defenſoris pro patria & defenſorem agere. ἀμύνεσθαι τὴν φύσιν, naturæ repugnare.

Ἀμύντας, ου, ὁ, Amyntas. vnde ἀμύντιχος, apud Theocritum, diminutiuum, quod blandientis vim habet.

Ἀμυντῆρες, οἱ, adminicula, rami in ceruorum cornibus, qui imi pēdent ante frōtem, Ariſtot. Animal. li. 9. cap. 5.

Ἀμυντήρια, τὰ, tutamina, arma tutatoria, defenſacula, præſidia, hoc eſt, τὰ φυλακτικὰ, quod genus ſunt thorax, galea, gladius, machæra, quib⁹ vim propulſam⁹, & pugnā tes hoſti reſiſtimus. Ariſtoph. interpres ait, τοὺς χαρακτῆρας τὰ μέγιστα ἀμυντήρια τοῦ ὄνου εἶναι. Hoc nomine etiam dici poſſunt in naui, malus, roſtrum, antemna, carcheſium, clauus, anchora, &c. Item in feris dentes, vngues, aliáque quibus vim propulſant, Budæus Comment.

Ἀμυντήριος, vltor, præſes, auxilium afferens. ἀμυντήριοι ὀδόντες, id eſt, execti ſerratíve dentes.

Ἀμυντίας, ὁ,

Ἀμυντικὸς, vltor, iniuriæ propulſator, apertè vlciſcens, viribus pollens, pugnax, cui data eſt vis dimicandi, vim ſe defendendi obtinens, vnde ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τὸ πονηρὸν, Plat. in epiſt. vis expulſatrix, vis & facultas improbis reſiſtendi.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ, vindex, adiutor.

Ἀμύνω, βοηθῶ, ſuccurro, adiuuo, ſuppetias eo, opitulor, arceo, vindico, ab iniuria defendo, repugno, vlciſcor. Ariſtoph. ἀμύνατέ μοι, opem mihi ferte. Hom. Iliad. ζ, κάμνουσιν ἀμύνειν οἷσιν ἔτῃσι, id eſt, βοηθεῖν, cum datiuo & accu. Idem Iliad. ι, ἀμυνέμεν νηυσὶ δηΐων πῦρ ἐθέλεις, naues ab igni defendere. & Iliad. α, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, id eſt, ἀπὸ καὶ χωρὶς ἡμῶν τὸν λοιμὸν ποιῆσαι. cum genit. & accuſat. idem Iliad. δ, καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει, id eſt, ἀποτρέπει, arcet ab eo, ἀποσοβεῖ, ἀποκωλύει, ἀποστρέφει. Apollon. 1 argonaut. addidit præpoſitionem, ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον λώβην, ab iniuria matrem vindicabant. Plutar. in Public. δύναμιν φίλων ἔχων ἀμύνουσαν περὶ αὐτὸν, vim habēs amicorum ad ſui corporis tutelam. Idem in Camillo, τοῖς μὲν ἀμύνων καὶ συνδικῶν ἐπὶ τοὺς δανειστὰς alios quidem in iudiciis contra creditores patrocinando protegens. Chryſoſt. περὶ τὸ ἱερὸν χάλκεοι μὲν οὐδὲ τὸν σωματικὸν αὐτοῖς δύναιτ᾽ ἀμῦναι θάνατον, id eſt, mortem depellere, ἀμύνω σοι σωθῆναι, tuam ſalutem defendo, Thucy. Hom. ἀμυνέμεναι σε δυνάσονται, tibi vices repēdet. Plato. νομ. γ, οὐδ᾽ ἤμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις, neque propugnabat pro ſacris, &c. ἀμύνω περί σου τεθνηκότος, vlciſcor te mortuum, i. vlciſcor mortem. Homer. βατραχ. ἀμύνω σοι, à te iniuriam propulſo, id eſt, te defendo.

Ἀμυξ, aduerb. latitando, diripiendo, ab ἀμύξω futuro, reiecto ω.

Ἄμυξις, εως, ἡ, laniatio, σπάραξις, ἀμυχή.

Ἀμύσσω, μ. ξω, lanio, traho, tango, pungo, lacero, σπαράττω, vellico, rado, prima breui, παρὰ τὸ αἷμα, αἱμάσσω & ἀμύσσω, id eſt, αἱματῶ καὶ ξέω τοῖς ὄνυξιν. Hom. Iliad. α, ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, i. πληγώσῃ, egratiner. Gallicè.

Ἀμυστὶ, hauſtim: quaſi dicas citra ſuctum, non occluſo ore, aut contractis labris, ἄνευ τοῦ μῦσαι τοῖς χείλεσι. Vel quaſi ἀπνευστὶ, ſine reſpiratione, vt qui inter bibendum ſpiritum non reciprocent, ſed potum in aluum, non ſecus atque in doliū, infundant. ἀμυστὶ πιὼν, hauſtim bibens. Hinc verbum,

Ἀμυστίζειν, ingurgitare, affatim & ſine reſpiratione bibere. Plutarc. 2 Sympoſ. ἀθρόως καὶ ἀπνευστὶ πίνειν.

Ἄμυστις, ιδος, ἡ, huiuſmodi potatio: cuius etiam meminit Hora. Creſſum Threicia vincat amiſtyde conuiuiū ἀθρόα πόσις, compotatio.

Ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, laceratio, ſcarificatio, inciſura. Plut. ἀμυχὰς δὲ κοπτομένων, lacerationes verò ſe cædētium &c. in Solone. Dioſcorides libro 7. capite 3. Galenus ad Glauconem, αἱ ἀμυχαὶ, hulcuſcula, tubercula, liuētia. ἀμυχάς τινας ἐπὶ προσώπου, id eſt, nonnulla in facie tubera liuentia. Plutarc. de Tranquillit. τοῖς δὲ ῥαχίτιας περιέχονται καὶ ἀμυχαῖς

aſperis verò hærent crenuloſiſque locis, aſperis & cauis locis inſident.

Ἀμυχρὸς, οῦ, ὁ, ſyncerus, candidus, Etym. ἀμυσχρός.

Ἀμύω, inclino, cado, καταπίπτω, ſubmitto. Apollon. 2 argonaut. ἤμυσαν λοξῇσι κραίατα, id eſt, ἔκλιναν κεφαλάς. capita inflexerunt.

Ἀμφαγαπάω, amo, complector, πάνυ φιλοφρονῶ, περισσῶς ἀγαπῶ. dicitur & Ἀμφαγαπάζω, id eſt, valde amo.

Ἀμφαγνοέω, μ. ήσω, π. ηκα, in quibuſdam ambigo.

Ἀμφαδὰ, apertè, Nonn. cap. 16. Euang. Ioann.

Ἀμφαδία, καὶ Ἀμφαδίην, καὶ Ἀμφαδὸν, palam, manifeſtè, apertè, παρὰ τὸ φαίνω φανδὸν καὶ ἀμφαδόν. Odyſſ. ξ, ἢ ἀμφαδὸν, ἦε κρυφηδὸν, an apertè, an clandeſtinè.

Ἀμφάδιος, ου, apertus, ἀμφαδίην φιλίαν, in Epigram.

Ἀμφαὸς, domus alta, ex qua circunquaque eſt proſpicere, περίσκεπτος.

Ἀμφαμιῶται, in Creta vocabantur ſerui priuati, qui iure belli in ſeruitutem recidiſſent, quanuis indigenæ forent, Cæl. lib. 13, cap. 49.

Ἀμφαραβίζειν, circūſonare. Heſiod. ἅρματα δ᾽ ἐπιπτύοντα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον, circunſtrebant, id eſt, ἦχον ἀπετέλουν.

Ἀμφαρύω, circunlacero.

Ἀμφαρίστερος, ου, ὁ, læuus vtraque manu, dextra vt ſiniſtra vtens.

Ἀμφασία, ἡ, ἀφασία, taciturnitas, ἀφωνία, ἀλαλία, loquendi inopia & impotentia, Odyſſ. δ, δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, vocis priuatio.

Ἀμφαυξὴς, εος, ἡ, circumactio. ſic dicitur quiddam peculiare abieti, accreſcens ad eius truncum, Theoph. lib. 5. hiſt. plant. cap. 8.

Ἀμφαφάω, tango, contrecto, attrecto, ψηλαφῶ, palpo, actiuè. Apollon. 2 argonaut. τοίχους ἀμφαφάων, & ἀμφαφάομαι, pro eodem, Odyſſ. θ, χρύσεον ὅρμον χερσὶν ἀμφαφόωντο, manibus tractabant: & eſt Poetis pro ὑφαίνω & filo, as: reperitur in Epigram.

Ἀμφελίσσω, μ. ξω, circumplico. Euripid.

Ἀμφέπω, περιέπω, θεραπεύω, foueo, medelam adhibeo, amplector, circundo, Heſiod. in theog. τὸν δ᾽ ἀμφέπει θερμὸς ἀϋτμὴ πάντας.

Ἀμφέσταν, circunſteti. Sophoc. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστασαν, eum circunſteterunt vndique.

Ἀμφέχυτο, περιεχύθη, Ilia. β, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ᾽ ὀμφὴ, vox ei circunfuſa erat, in Epigram. ἀμφεχύθη σοι τέρας.

Ἀμφιέρω, pro ἀναφέρω, ſurſum fero. Apollon. 2 argon. ἐναλίγκιον ὕψι κῦμα ἀμφέρεται.

Ἀμφὴ, collum, ceruix,

Ἀμφὴς, έος, ὁ, flos vini.

Ἀμφήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, anceps, vtrinque incidens, ἀμφίστομος. vt ἀμφήκης γλῶττα, apud Ariſtoph. in neb. lingua in vtranque partem acuta. Sophocl. in Aiace, ἀμφῆκες ἔγχος, anceps gladius, ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένον, id eſt enſis. à verbo ἥκω. ἀμφήκει ξίφει περιχαράττειν, adacto enſe, obuia enſe circunſcribere, Theoph. hiſtor. lib. 2. cap. 9. ἀμφήκης γῆρας, in Epigram.

Ἀμφηλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, adoleſcens, ad iuſtam ætatem accedens.

Ἀμφημερινὸς, quotidianus. Alexand. Aphrod. problem 10, lib. 2. ὁ δὲ ἀμφημερινὸς πυρετὸς, ἔχων ποιοῦν τὸ φλέγμα τῇ βαρύτητι καὶ ψυχρότητι κινεῖται καθημέραν, id eſt quotidiana febris, quæ ex pituita prouenit, materia frigida & graui nullum diem intermittit. Idem Alexand. problem. 83. libro 1. εἰ ἐν τοῖς μικροῖς φλεψὶ καὶ ἀρτηρίαις ταῖς περὶ τὸ δέρμα σαπὲν φλέγμα ψυχρὸν, βλαχρὸν καὶ πολυχρόνιον ποιεῖ πυρετὸν ὡς ἀμφημερινόν. legitur tamen apud Galenum ſæpius ἀφημερινός. Bud.

Ἀμφηρεφὴς, έος, circunquaque tectus, fortis, munitus. pharetræ epitheton apud Homerum Iliad. α: à verbo ἐρέφω.

Ἀμφηρικὸς, ου, ὁ, idem, vt ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, Thucy. id eſt,

æſtuarium nauigium, & vndique tectum: ſic Valla exponit: ſed interpres ait eſſe πλοιάριον ἐκ πάντων ἐρετῶν ἐρεσσόμενον, ἐν ᾧ ἴδιοι ἐλαυνόντων διακονίας ἐρέσσει.

Ἀμφήρικον, ου, τὸ, genus nauigii quod vtrinque impellitur: idem & ἀμφήρης.

Ἀμφήριστον, quod eſt in contentione poſitũ, vel de quo eſt adhuc contentio. vnde ἀναμφήριστον, de quo nulla eſt controuerſia.

Ἀμφήριστος, controuerſus, ἀμφίλογος, dubius cui contingat victoria, par viribus, παρὰ τὸ ἐρίζω, ἐρίσομαι, ἐριστὸς, ἔριστον καὶ ἀμφήριστον. Lucianus in Ioue tragœdo, ἀμφήριστον ἔτι καὶ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τὸν λόγον.

Ἀμφὶ, cum genitiuo ſignificat περὶ, memoratiua particula. Lucia. Aſtrol. ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Item, per, i. περὶ, Apollon. 2. Argon. φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς ἔμπεχεν ἥρως λισσόμενος, &c. Itẽ pro ἕνεκα. Nonnus, ἀμφὶ διωκομένης, &c. ἀμφὶ πόλιν οἰκοῦσι, circa vrbem habitant, Herodot. ἀμφὶ πόνῳ ὁ πόνος, labor ſupra laborẽ. Cũ datiuo, iuxta. Iliad. β, ὅτ' ἀμφὶ ποσσὶ γαῖαν ἱμάσσῃ. ἀμφὶ ποσὶ, circa pedes. Itẽ pro κατὰ, i. contra. Sophocl. in Aiace, λόγους ἀνίατα τοὺς δ' ὑπεξιδὼν κατὰ, τοὺς δ' ἀμφ' ὀδυσσεῖ, id eſt, κατὰ τοῦ ὀδυσσέως. Item pro περὶ, id eſt, de, ibidem, ἀμφί σοι βοᾷ, id eſt, περί σου. Idem ibidem, ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὐφήμει, id eſt, περὶ τούτων, Atticè. Item circum, Ibidem, φύλακα τεύχειν ἀμφί σοι λείψω, circum te vel apud te. Theocritus, ἀμφὶ στήθεσσι, circa pectora. ἀμφ' ἑλένῃ μαχέσασθαι, Homerus Iliad. γ, pro περὶ τῆς ἑλένης. ἀμφ' ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι, id eſt, Helenæ cauſa. ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ διξὸς ἀμφέρεται λόγος, cuius mors anceps refertur, Herodo. οἱ ἀμφὶ λόγους ὄντες, ſtudioſi literarum, Bud. Idem Herodotus, ἀμφὶ δὲ ἀπόδῳ τῇ ἐμῇ πείσομαι, nam quantum ad diſceſſum meum pertinet, parebo. Idem, ἀμφὶ τῇ ὁδῷ ἔχει ὧδε, itineris ratio ita habet. ἀμφὶ μουσικῇ εἶχον ἔριν, de muſica certamen habuerunt. Homer. ἀλλά μοι ἀμφ' ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, cauſa Vlyſsis. pro circum, Odyſſ. ξ, ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀρέσκεσκε πέδιλα. Apollon. 2, ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, id eſt, circum capita galeas poſuerũt. Heſiod. δείχατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἄρης ἀλεξητῆρα σίδηρον. ἀμφ' ἐμοὶ, de me. Odyſſ. ξ, κακὴ φρεσὶν ἤδεσαν βουλὴ ἀμφ' ἐμοὶ, id eſt, περὶ ἐμοῦ. Cum accuſatiuo, circum, vtrinque. Iliad. a, ἀμφ' ἅλα ἔλσαι ἀχαιοὺς, id eſt, περὶ τὴν θάλασσαν. Item, cum, apud Herodotum, οἱ ἀμφὶ κόδρον, καὶ μέλανθον, qui cum Codro, &c. Plato, οἱ ἀμφὶ τὸν ὀρφέα, Orphei ſectatores. οἱ ἀμφὶ σωκράτην, Socrates. οἱ ἀμφὶ πρίαμον, ipſe Priamus. Iliad. γ, Οἱ δ' ἀμφὶ πρίαμον καὶ πάνθοον ἠδὲ θυμοίτην, Οὐκαλέγων τε καὶ ἀντήνωρ πεπνυμένω ἄμφω εἵατο δημογέροντες. & Iliad. ζ, οἱ αἴαντες, ἀμφ' αἴαντε δύο, id eſt, duo Aiaces. Lucianus, ἀμφὶ κάμινον ἔχω τὰ πολλὰ, circa fornacem frequenter verſor, in Prometh. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη σου ὄντος, ἀποθανεῖν. Idem, ἀμφὶ τοὺς συνθήκας καλινδουμένων, id ęſt, περὶ, Budæus in epiſtol. ἀμφὶ τε τῶν ἑλλήνων ἐπιδίδωμι, profectum facio in Græcis. * τὰ ἀμφὶ τοὺς ἀγροὺς, res ruſticæ. οἱ ἀμφὶ κορινθίους, id eſt, Corinthii, Herodot. τὰ ἀμφὶ τὸ ἄριστον, quæ ad prandium ſpectant, Thucydid. Lucian. ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, circiter quinque milia. οἱ ἀμφὶ τὸν κῦρον, Cyri milites Xenoph. οἱ ἀμφὶ τὸν εὐθύδικον αὐτοὶ διέγοντ), Euthydicus ipſe narrat. οἱ ἀμφὶ τὸν ἐπίκουρον, Epicurei. ἀμφὶ πλοῦν εἶχόμην τὸ λοιπὸν, reliquum nauigationi dedi. ἀμφὶ πόσα ἔτη; quot annos natus? ἀμφὶ, ſine caſu pro apud & circa. Apoll. 2, ἀμφὶ δὲ πήληξ, circa ipſum, ſupple galea erat. Itẽ circũcirca. Ibidẽ, ἀμφὶ δὲ κόλχων ἔθνεα ναιετάουσιν. ἀμφὶ περὶ, ἐκ τοῦ περιβάλλειν, pro circũ. Iliad. β, ἀμφὶ περὶ κρήνην, &c. Cũ coniunctione, Apollon. 2, ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυτο ἀθάνατος.

Ἀμφιάζω, σκεπάζω, cooperio.

Ἀμφίαλος, mari cinctus, vt inſula, circunfluus, ὑπὸ θαλάσσης περιεχόμενος τόπος.

Ἀμφιανάκτες, οἱ, Dithyrãborũ poetæ, inde dicti, quòd illis frequẽtiſsimi moris erat ita exordiri, ἀμφί μοι ἄναξ.

Ἀμφιανακτίζειν, προοιμιάζειν, Terpandri in morẽ canere, canere Terpãdri νόμον, qui ὄρθιος dicebatur, cuius initium erat, ἀμφί μοι αὖτις ἄναχ' ἑκατηβόλον ᾀδέτω φρὴν, & apud Ariſtop. Neb. ἀμφί μοι αὖτε φοῖβ' ἄναξ.

Ἀμφιάρεως, ω, ὁ, Amphiaraus, proprium viri, qui cum curru abſorptus eſt, Plutarch. in Parallel.

Ἀμφίας, μέτριος οἶνος.

Ἀμφίασις, εως, ἡ, veſtitus. ἀμφίασιν γυμνῶν ἀφείλου, nudos veſtibus ſpoliaſti, cap. 22, Iob.

Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, indumentum, veſtimentum, amictus, lacerna, τὸ ἔνδυμα, Heſy.

Ἀμφιαχυῖα, circunreſonans vel clamans, circunſtrepens, ἐκ τοῦ ἰάχω, ἀμφιάχω, participium ἀμφιαχὼς, in fœminino, ἀμφιαχυῖα.

Ἀμφιβαίνω, π. ἀμφιβέβηκα, defendo, protego, σκέπω, περισκέπω, ὑπερμαχῶ, φυλάττω, Etym. Iliad. ι, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, pro ὑπερεμάχει, eum protegebat. Euripid. ἀμφιβαίνει μοι θράσος, inceſsit mihi fiducia, cũ accuſat. Iliad. ζ, πόνος φρένας ἀμφιβέβηκε, occupat, ſolicitat & angit.

Ἀμφιβάλλω, περιβάλλω, amplector, vndique cõplector, circumpono, operio, induo, dubito. Odyſſ. ξ, ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν. ἀμφιβαλοῦσα κάρα στυγερὰν δουλοσύναν, Euripid. induta caput triſtem ſeruitutem. ἀμφιβάλλομαι τὸ ξίφος, accingo me enſe. Phocylid. τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.

Ἀμφιβὰς, ἀντος, obambulans.

Ἀμφίβασις, teſtudo militaris. item circunuentio, defenſio. Herodotus, ἐς ἀμφιβασίας λόγοισιν ἀφικνέεσθαι, diſputantium ſermoni ſuperuenire. κυρίως, inquit Varin. ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ μάχη, περιβαίνοντες γὰρ τὸν νεκρὸν ἐμάχοντο περὶ τοῦ σώματος, ἵνα μὴ σκυλευθῇ.

Ἀμφιβατέω, μ. ήσω, π. ηκα, dubito. * ἀμφιβατεῖν, ἀμφισβητεῖν, Heſych.

Ἀμφιβέβηκα, circuiui, luſtraui: & pro circumeo & luſtro. Iliad. α, ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας, id eſt, περιβαίνεις, ὑπερμαχεῖς, tueris & ſeruas.

Ἀμφίβιον, τὸ στόμιον τῆς μήτρας, apud Hippocr.

Ἀμφιβητοῦσι τούτου, contendo, litigo.

Ἀμφίβιος, in terra & in aqua viuens, qui vita eſt ancipiti. τὰ ἀμφίβια, quæ in vtroque elemento vitam agunt. Columella libro octauo, capite decimotertio, Venio nunc ad eas aues, quas Græci ἀμφίβια vocant: quia non tantùm terreſtria, ſed aquatilia deſiderant pabula: nec magis humo quàm ſtagno conſueuerũt. Homerus, βατραχ. ἀμφίβιον γὰρ ἔδωκε νομὴν βατράχοισι κρονίων, id eſt, ambiguum paſtum & victum. A Luciano Tireſias etiam ἀμφίβιος dicitur, in Aſtrologia, i. ancipitis ſexus.

Ἀμφίβλημα, indumentum, tegumentum.

Ἀμφίβληστρον, verriculum, retis genus, inde dictũ, quòd vndique complectatur, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἀμφιβάλλειν. Heſiodus, εἶχε δὲ χερσὶν ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, manibus tenebat verriculum. ἀμφίβληστρα τοίχων, ambitus parietum & ſepta apud Euripidem.

Ἀμφιβολεῖς, ἁλιεῖς, piſcatores, cap. 19. Eſaiæ.

Ἀμφιβόητος, περιβόητος, celebris, diuulgatus, in Epigrammat.

Ἀμφιβολία, ας, ἡ, ambiguitas, dubium dictum. ἀμφιβολίῃ ἐχόμενοι, ancipiti bello diſtricti. ἐν μεγάλῃ κατέστηκα ἀμφιβολίᾳ, hæſitabundus conſtiti. Eſt item figura orationis, quæ fit vitio compoſitionis, quando oratio in alium atque alium ſenſum interpretari poteſt.

Ἀμφιβολικῶς, ambiguè.

Ἀμφίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ambiguus, controuerſus, anceps, inconſtans, aduerſus, dubitatus, incertus, dubius, leuis, rarus. compoſitum volunt ex ἀμφὶ vtrinque, & βουλὴ cõſilium, vel ex ἀμφὶ & βάλλεσθαι. ἀμφίβολος φήμη, ambiguus rumor. Plutarchus in Othone. Idem in Camillo, ἀμφίβολοι γεγονότες ὑπὸ τῶν πολεμίων, vtrinque circundati ab hoſtibus. ἐν ἀμφιβόλῳ γίνεσθαι, in ancipiti eſſe, Thucydid. idem, ἐς ἀμφίβολον τίθημι τὰ ἀγαθὰ, felicitatem in incerto pono ſeu duco. ἀμφίβολός ἐστι, ambigit. ἀμφίβολος τὴν ὄψιν, ancipiti facie, Lucianus. ἀμφίβολα τόξα, ancipitia tela, in Epigramm.

Ἀμφίβραχυς, pes eſt in carmine, ſic dictus, ὅτι ἔχει δύο βραχείας συλλαβὰς ἀμφὶ τὴν μακράν.

Ἀμφιβρότη ἀσπὶς, clypeus hominem circundans. Homer. Iliad. β. ἀσπίδος ἀμφιβρότης, id eſt, τῆς περιεχούσης τὸν βροτὸν, ὅ ἐστιν, ἄνθρωπον, περιχούσης καὶ σκεπούσης hominem complectentis & tegentis.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vndequaque madidus, temulentus. ἀμφίβροχος εἵματα βάκχῳ, in Epigramm. i. madefactus.

Ἀμφιβώτης, celebris.

Ἀμφιγάνυται, circumoblectatus eſt, valde delectat' eſt.

Ἀμφίγειοι, οἱ πλησιόχωροι, οἱ γείτονες, vicini, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀμφιγένεια, vrbs Meſeniæ, Homer. Iliad. β.

Ἀμφιγνοέω, ῶ, dubito. Iſocrat. ad Nicoclem, ἵνα περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τοὺς συνδοκιμάζοντας, vt de quibus ambigas, habeas cum quibus ea poſsis expendere. * ἀμφιγνοῶ, αἰολικῶς, διχονοῶ, diſſentio, pro ἀμφινοῶ. ἀμφιγνοεῖν, τὸ μὴ ἀκριβῶς γινώσκειν. Plutarchus in Pelopide, περὶ ἀσπρηπα τῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον, id eſt, dubitantibus de loco. Iungitur cum accuſat.

Ἀμφίγονος υἱὸς, priuignus.

Ἀμφιγυήεις, ήεντος, claudus vtroque pede. Epith. Vulcani. Iliad. α. περικλυτὸς ἀμφιγυήεις ἥφαιστος, &c. id eſt, ὁ ἀμφοτέροις τοῖς γυίοις, ἤγουν ποσὶ, χωλός. Heſiod. τεῦξε κλυτὸς ἀμφιγυήεις, inclytus Vulcanus.

Ἀμφίγυος, vtrinque acutus: quaſi ὁ ἑκατέρωθεν γυῶσαι δυνάμενος, Etym.

Ἀμφιδέδηε, circumaccenditur, circumardet, ab ἀμφιδαίω. Etym. dicit præt. medium eſſe ἀπὸ τοῦ δαίω, pro περιλάμπεται, περιεῖλ ἤγουν ἀμφοτέρωθεν περικύκλωσε. ἀμφιδεδήει, circunſpargebatur. Heſiod. de Herculis ſcuto, κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει, puluis eis offundebatur, i. puluere erant obſiti & pleni, i. κόνις ἀμφ' αὐτοὺς δεδήει, i. ἠγείρετο καὶ ἐσκορπίζετο, ἐμαείζετο, à verbo δαίω: vide Δεδήει.

Ἀμφιδέαι, αἱ, catenæ, annuli, armillæ, periſcelides. Herodotus, ἀμφιδέας περὶ τοὺς πόδας διδόντες, catenam pedibus iniicientes.

Ἀμφιδέμω, οἰκοδομῶ. Ioſeph. lib. 6, τὸ ἱερὸν ἀμφιδέδμητο, in circuitu templi conſtruxerant.

Ἀμφιδέξιος, ε, ὁ, ambidexter, ſiniſtra perinde vtens ac dextra, qui vtraq; manu pro dextra vtitur, id quod paucis viris contingit, mulierum nulli. Huic opponitur ἀμφαρίστερος. ἀμφιδέξιον ἔπος, anceps verbum, Lucian. ἀμφιδέξιος σίδηρος, ferrum aptũ ad ſcindendum, anceps. Eurip.

Ἀμφίδετος, circunligatus.

Ἀμφιδέω, circunligo. Apollon. 2. Argonaut. ἀνὰ δ' ἱμάντας ἀμφίδεον.

Ἀμφιδήριτος νίκη, anceps victoria, ἀμφισβητήσιμος, Thuc.

Ἀμφιδιαίνω, circumirrigo, in Epigramm.

Ἀμφίδιος ποταμὸς dicitur à Plutarcho, qui Aufidius fluuius à Liuio dicitur.

Ἀμφιδονεῖ, vtrinque mouet, in Epigramm.

Ἀμφιδοξέω, dubito, vtranque partẽ reputo probabilem. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς ἰθάκης, de Ithaca ambigo, Plutarch. ἀμφιδοξοῦσι δικασταὶ, pares iudicum ſunt ſententiæ. ἀμφιδοξούμενον, in controuerſiam veniens.

Ἀμφίδοξος, ὁ καὶ ἡ, qui vtrolibet referri poſsit, dubiæ ſententiæ, anceps, dubius, qui in ancipitem opinionem cadit. * ἀμφίδοξον quod inter ἔνδοξον & ἄδοξον eſt, nec gloria nec ignominia præditus, vtriuſque particeps, Ariſtides in præfatione Panathen.

Ἀμφίδουλος, natus vtroq; parente ſeruo & ipſe ſeruus.

Ἀμφιδρομία, ας, ἡ, dies erat apud veteres, à nato infante quintus, quo manus expurgabant quæ obſtetricis munere fuerant perfunctæ, curſuque ad focum ferebatur puer, mittebantúrque à propinquis polypodes ac ſæpiæ munerum loco, Cælius lib. 12. cap. Eraſm. Chil.

Ἀμφίδρομον, ſpiroſum, vtrinque peruium, gurges. ἀμφίδρομον κῦμα, id eſt, περίδρομον, κυκλοτερὲς περιτεῖχον, fluctus circuncurrens. Sophocles in Aiace, id eſt, τὸ ἑλκυσθὲν, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς. * aut etiam dicitur ancipitis curſus, vt eſt fretum Siculum.

Ἀμφίδρυπτα, τὰ, ambeſa, vndique lacera, in Epigramm.

Ἀμφιδρυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ἡ

Ἀμφιδρυφὸς, faciem circunlaceratus ob luctum, vtraſque ſciſſus genas. Nam δρύψαι, eſt laceraſſe. Hom. Iliad. β, τῆς δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, i. ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς κατεξεσμένη.

Ἀμφιδὺς, indutus.

Ἀμφιεσμένος, ὁ ἐνδεδυμένος, veſtitus, Bud. Comm.

Ἀμφιέλικτος τροχὸς, rota circunuolubilis.

Ἀμφιελίσσει, περιστρέφει, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀμφιέλισσα, vtrinque agitatus, vt nauis quæ vtrinque remis impellitur, ἀμφήρης. Epith. nauis apud Homer. Odyſſ. ξ, νέας ἀμφιελίσσας ἔισας, id eſt, ἀμφοτέρωθεν τοῖς κώπαις ἐλαυνομένας, ἢ εἰς ἑκάτερα τὰ πλευρὰ στρεφομένας. ἀμφιελίσσαν κίνησιν, in Epigramm. agitationem vtrinque penſitatam.

Ἀμφίφθονος, ſine inuidia.

Ἀμφιέννυμι, induo, Bud. Comment.

Ἀμφιέννυμι, ω, ἀμφιέσω, idem, ἐνδύομαι. Ariſtoph. in Plut. δός νύ μοι τὸ τριβώνιον, ἵν' ἀμφιέσω τὴν συκοφάντην τουτονί, vt hunc calumniatorem induam. παρὰ τὸ ἕω ἵνω, ex quo ἐννύω per paragogen & εἰνύω, & mutato ι in ν ἐννύω. vnde ἀμφιέννυμι, Etym. patitur aliquando τμῆσιν, vt Odyſſ. ν. ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσε, pro ἀμφιέσσε. vnde ἀμφιέσαι & ἀμφιέσασθαι. Odyſſ. ε, quæ induit. ἀμφιεννύων τοὺς πρεσβυτέρους, ſenibus veſtes præbens, Plutarch. in Pericle, ἀμφιεσμένος χρυσίδας, aureas veſtes indutus, Lucianus. ἀμφιέσω εἵματα, induã veſtibus, pro dabo veſtes. Homer. δερματίνους ἀμφιέννυται χιτῶνας. Nazanz. de Natali Chriſti. Idem, ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptibilitatem induens.

Ἀμφιέπω, paro, foueo, complector, περιέπω, rego, circũſtipo, ſeruo, tueor, curo, ſatago. Iliad. ε, τοῖον γὰρ ἔχει πόνον ἀμφιέποντες, hoc eſt, περὶ αὐτὸν ἀσχολούμενοι, inſiſtentes, laborantes. Pro obſeruo lib. 1. Argon. Apoll. ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσι, pro ſeruo & tueor. Ibidẽ, σκῆπτρα ἄλλος ἀμφιέπεσκε. Item pro tracto ſeu teneo, aut adapto. Ibidem, πηδάλι' ἀμφιέπεσκε, regebat. Idem lib. 2, δαῖτα ἀμφιέποντες, conuiuium agitabant.

Ἀμφίεργος, γῆ, ſolum amphiergum dictum Theophr. de cauſis plant. lib. 3. capite 28, id eſt. ſemimadidum & ſemiapricum.

Ἀμφίεσμα, ατος, τὸ, veſtimentum, indumentum. Plato 2. de Repub. σκευὴν καὶ ἀμφιέσματα.

Ἀμφιετάζω, ſigillatim perpendo.

Ἀμφιετεῖν, quotannis ſacrificare.

Ἀμφιετὴς, quotannis.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, feſtum quod vnoquoque anno celebratur.

Ἀμφίευμι, ω, ἀμφιέσω, induo.

* Ἀμφιθάλαμος, Vitruuius inter partes ædificii Græci numerat.

Ἀμφιθαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vireſcens, cui vterque parens floret. ἀμφιθαλὴς παῖς, pubeſcens puer, Plutar. vtrunq; parentem habens, Plato libro 2. de Legib. cui opponitur orphanus.

Ἀμφιθάλλω, vndique vireo, vndique floreo. ἀμφιτέθηλε χάρις, in Epigrammat.

Ἀμφιθέα, Amphithea, AEoli Hetruſcorum Regis vxor, Plutarch. in Parallel.

Ἀμφιθέατρον, locus ex omni parte ſpectabilis, amphitheatrum.

Ἀμφίθεος, propriũ ſacerdotis Cereris apud Ariſtoph.

Ἀμφιθεῖναι, circumponere, ἐνδῦσαι, ab ἀμφιτίθημι.

Ἀμφίθετον, genus lebetis ſtans omni parte, genus poculi. ἀμφίθετον φιάλην, legimus apud Homerum, fortè anſatam vtrinque. Parthenius intelligit ſine fundo: Apollodorus, quæ fundo inniti nequeat, ſed ori: alii, quæ anſulis vtrinque geſtari poſsit, vnde & ἀμφωτὶς item dicitur: Ariſtarchus, quæ fundo poſsit ac ori incumbere, Cæl. lib. 14. cap. 60.

Ἀμφιθέτω

Ἀμφιθέτος,ου,ὁ,vtrinque poſitus,circumpoſitus.

Ἀμφιθερμόπυλας,apud Thermopylas.

Ἀμφίθυρος,vtrinque ianuam habens. δι' ἀμφιθύρου, per biforem ianuam, Theocrit. ἀμφίθυρος οἰκία, domus quæ poſticum habet.

Ἀμφιχαίνω,abſorbeo.

Ἀμφίχανε θάνατος,inglutiuit.

Ἀμφικαλύπτω, cõtego, tego, circumocculo,obſcuro, obumbro, circunuallo,occupo,circũtego,obtego, περικαλύπτω. Hom. καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε,obiecto clypeo eum protexit. Odyſ. ἀμφὶ καλύψαι ὄρος πόλει, vrbi montem obtendere. Odiſ. ξ, κεφαλῇ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, caput obuoluens pannoſo amiculo.

Ἀμφίκαρπος,ὁ καὶ ἡ,binorum fructuum partibus inter ſe oppoſitis fœcundus, Gaza.

Ἀμφικεάσας, περισχίσας,circunſcindens. Odyſ.ξ, τὸ μὲν ἀμφὶ δρυὸς ἀμφικεάσας,i.diuidens: vide κεάζω.

Ἀμφικείρω,circuntrunco,ἀμφεκέρθη,in Epigramm. circuntruncatus eſt.

Ἀμφικέλευθος πόρος,in Epigram.

Ἀμφικεύθω,contego,circuntego,περικρύπτω.

Ἀμφικέφαλος, ου,ὁ καὶ ἡ, biceps, vtrinque caput habens. ἀμφικέφαλος κλίνη,lectus vtrinque puluinar habens,ἡ ἑκατέρωθεν ἀνάκλιτον καὶ προσκεφάλαιον ἔχουσα.

Ἀμφικινύρομαι,circunlamentor,paſsim conqueror, Apollonius.

Ἀμφίκλαστος,ὁ καὶ ἡ,circunfractus, πάντοθεν κεκλασμένος. apud Suidam λείψανον ἀμφίκλαστον ἁλιπλανέος σκολοπένδρας.

Ἀμφίκοιλος,vndique cauus & flexus, ἀμφίκυρτος. ἀμφίκοιλον ξύλον,ἐφ' ᾧ τὰ φορτία ἐξαρτῶντες οἱ ἐργάται βαστάζουσι.

Ἀμφίκοιτος,ου,lectum ambiens.ἀμφίκοιτος ὁ τάπης.

Ἀμφικνεῖται ἐς τινα κωμὴν, peruenit in quendam agrum.

Ἀμφικνεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,vtrinque obſcurus, vndique nebuloſus,caliginoſus.

Ἀμφίκομος,ου,ὁ καὶ ἡ,vndecunq; comatus, amplè comãs. Varinus ſcribit ἀμφίκωμος.

Ἀμφίκορος,ὁ,medius inter tres fratres.

Ἀμφίκουρος,ὁ,vndecunq; viris ſept⁹,circũquaq; raſus.

Ἀμφικραδαίνω καὶ

Ἀμφικραδάω,circunlibro,vibro,vndique quatio.

Ἀμφίκρανος,ου,ὁ καὶ ἡ,vtrinque habens caput,biceps, ἀμφικέφαλος.

Ἀμφικρεμὴς,circumpendens, penſilis.in Epigram. ἀμφικρεμῆ ὤμων φαρέτραν,pendentem ex humeris pharetram.

Ἀμφίκρημνον,τὸ,vtrinque præcipitium habens,circum præceps, periculoſum.ἀμφίκρημνος ἀπάτη,vtrinque præru rupta fraus,id eſt,periculoſa, Lucian. ἀμφίκρημνον ἐρώτημα,anceps & captioſa interrogatio, Nazanz.

Ἀμφικτύονες,cõſeſſus quidam fuit Græcorũ ad Thermopylas cõuenire ſolit⁹: ab Amphictyone Deucalionis filio ſic dictus,qui & ipſe populos quũ regnaret,ad conuentus conuocaſſe dicitur. Hi autẽ erant numero duodecim: Iones,Dores, Perrhæbi, Bœotii, Magnetes, Achæi, Phthiotæ, Molienſes, Dolopes, AEnianes, Delphi Phocenſes. Alii,quòd accolæ Delphorum eſſent,ſic dictos putant;ἀμφικτύονες enim vicini dicuntur. Plin.lib. 35. Amphyctionum conuentum, publicum Græciæ cõcilium appellat. Aliquanto ſecus tradũt Strabo & Dionyſius, Eraſ. Chil. Docet Plutarch.in Parallel. ſic dictos fuiſſe qui ex vrbibus & populis iudices deligebantur. ἀμφικτύονες ab Herodoto dicuntur lib. 7, qui templum quod Delphis deflagrarat extruendum locarunt. ἀμφικτυόνων ἕδραι, Amphictyonum ſedilia, Herodot.

Ἀμφικτυονίδος Δήμητρος ἱερὸν, Cereris Amphictyonidis templum, Idem.

Ἀμφικτυονικοῦ πολέμου meminit Demoſt. huic dux præfuit Philippus rex Macedoniæ.ἀμφικτυονικὰς δίκας ἐπάγειν apud eundem,i.cauſas Amphictyonicas impingere. ἀμφικτυονικὸν συνέδριον, Amphictyonici conuentus, Plutarch. in Themiſtocle: concilium Amphictyonicũ, in quo ex ſingulis vrbibus delecti iudices decernebãt: qui ſenatus ſeu dignitas & ius ſocietatis Amphictyonum, ἀμφικτυονία dicitur,ibidem.

Ἀμφικτύων,ὁ,Amphictyon,proprium viri,qui à Stenelo eſt in exilium actus, Plutarc. Fuit autem Amphictyõ Deucalionis filius,vt ſcribit Stephanus in dictione φύσκος. vnde ἀμφικτύονος ἱερὸν, Amphictyonis templum iuxta AEſopum fluuium ad Thermopylas, Herodot.lib.7.

Ἀμφικύπελλον δέπας,poculum rotundum, aut vndique intrò flexum, Iliad.α.vbi interpres,ἀμφικύπελλον ἤγουν ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερὲς, ὃ εἶον κύπελλον ἔνθα ὁ πολὺς χεῖται, i. οἶνος. Valla vertit poculum affabrefactum. Gaza ex Ariſtot.lib.3. Animal.cap.4, vertit poculum geminum, vbi ait ille, Cellulas fauorũ eſſe geminas, vt ſunt ἀμφικύπελλα,i.pocula gemina. Alii ἀμφικύπελλον poculum vtrinque anſatum.

Ἀμφίκυρτος,vtrinque decliuis & gibboſus, ἀμφίκοιλος, qua figura Luna ſe noſtris oculis exhibet, quando nondum ſemiplena eſt. Inde etiam ἀμφίκυρτον,lignum quoddam cauum vocabant,quo onera geſtabantur: id quod etiam ἀνάφορον & ἀγκτὸν nominabant. Conſimile ferè lignum eſt quo mulieres in quibuſdam locis à flumine aquam geſtitant, vtrinq; ęqualibus vaſis propendẽtibus. ἡ ἀμφίκυρτος σελήνη, dimidiata maior Luna, Martian.

Ἀμφίκομος,ὁ,frondoſus, comatus, vndique frondibus circundatus,φυλλώδης.

Ἀμφιλαιὸς,vtraque manu læuus.

Ἀμφιλάλοις χείλεσι,apud Ariſtoph.i.ineptẽ loquacib⁹.

Ἀμφιλαφὴς,έος,abundè ſuppeditãs,magnus, copioſus, ingens, vt opus ſit duabus complecti manibus: ab ἀμφὶ & λαμβάνω, idcirco quoque duplex & anceps ſignificat, quaſi ἀμφιλαβὴς, quòd vtrinq; teneri poſsit, & anſa duplici ſit. Aliquãdo opacus,δασὺς καὶ πυκνὸς,multus, comatus, vmbroſus, item calidus, aſtutus.ἀμφιλαφὴς κόμη,dẽſa coma, Philoſtrat.in Heroic. Herodot.ἀμφιλαφέας ἐλέφαντας φέρει,elephantos fert prominentibus vtrinque dentibus. Ibidẽ, θέρος δὲ ἀμφιλαφὲς, æſtas nubila eſt. ἀμφιλαφῆ κτήματα, egregiæ poſſeſsiones & maximæ. ἀμφιλαφοῦς γῆς χρῄζοντες, annonæ penuria laborantes. ἀμφιλαφὲς βοτάνιον, herbula per ambitum opacãs, herbula in duos ſtatim foliosos ramulos diuiſa. Dioſ.l.2,c.160. Herba eſt, ait Marcell. folioſa vndiq; & proinde vmbroſa. ἀμφιλαφὲς enim i. πολὺ δαψιλὲς καὶ πανταχόθεν πλῆρες,i.multum, copioſum & vndique plenum: & ob id in plantis ſignificat κατάσκιον, vmbroſum & opacum propter copiam foliorum.

* Ἀμφιλαφία quidam legunt apud Cicer. ad Quintũ fratr. & exponunt ancipitem anſam. Budæus, ἀμφιλαβία.

Ἀμφιλαχαίνω,circunfodio.

Ἀμφιλέγω,dubito, dubia dico & obliqua. Xenoph.in apol. Socratis, βροντῆς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν, tonitribus dubitabit aliquis, quin dicat Deum vocem edere.

Ἀμφιλεκτὸς,ambiguus, anceps. ἀμφίλεκτος ἔρις, anceps contentio.

Ἀμφιλέω,μ.ήσω,π.κα,adminiſtro. actiu.accuſat.iungitur.ἀμφιέπω.

Ἀμφιλίζειν, λειτουργεῖν, Varinus.

Ἀμφιλογία,ambiguitas, ſermo dubi⁹, diſceptatio. Hoc nomine dicitur filia noctis, Heſiodo in Theog. ſecunda ſyllaba longa, ψευδέας τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

Ἀμφίλογος,dubius, controuerſus, ἀμφίβολος, in controuerſiam veniens.

Ἀμφίλοξος,obliquus vtrinque, Lucianus.

Ἀμφίλοχος, Amphilochus, vates Amphiarai filius, Philoſtratus in Heroic. & Thucyd.lib.2.

Ἀμφίλυκος,antelucanus: vnde ἀμφιλύκη νὺξ, nox ſubluſtris, vt fit circa diluculũ. Hom. Iliad.η, ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ, τῆμος, &c.i. τὸ κατὰ λυκόφως, τὸ πρὸς ὄρθρον, οὔτ' ἔστι ὁ βαθὺς ὄρθρος πρὸς τὴν λύχνον, ὃ ἐστι σκοτίαν. τὸ μὴ καθαρὸν φῶς, ἀλλ' ἔτι σκοτῶδες. Et Apollon.2. Argo. ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρο-

μετὰ τὸ φέγγος, οἱ ἀμφιλύκην μιν ἀναχόμενοι ἠγλοῦντο. vbi interpres, ἀμφιλύκην, σκοτεινήν. λέγει γὰρ σκοτία, καὶ λυκόφως ὅτε αὐγὴ καὶ λυκόφως, i. vltima pars noctis ſub exortum auroræ, quod tempus etiam κνέφας aliquando dicitur.

Ἀμφίμακρος, pes eſt in carmine, qui opponitur τῷ ἀμφιβραχεῖ, ſic dictus à duabus longis ſyllabis breuem mediā amplectentibus.

Ἀμφίμαλλα, veſtes vtrinque villoſæ.

Ἀμφιμάλλιον, oppidum Cretæ.

Ἀμφιμαλλιεύς, ὁ, καὶ

Ἀμφιμάλλιος, ciuis illius oppidi, &

Ἀμφιμαλλαῖος, gentile nomen.

Ἀμφίμαλλος, ου, ὁ, vtrinque villoſus. Tapetes hoc nomine vtraq; parte hirſutie præſignes intelligit Pauſanias. * Plin. lib. 8, cap. 48, vt ἀμφιτάπης.

Ἀμφιμάσχαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, veſtis manicata & curta, qua ſerui vtebantur. Etym. ſcribit ingenuorum ſiue liberorum fuiſſe, & duas manicas habuiſſe, ſeruorum verò vnā. Ariſtoph. Equit. ἀπόπατ' ἀμφιμασχάλῳ τὸ δῆμον ἐξίμους. ab axillis dicta, quæ vocantur μασχάλαι.

Ἀμφιμάτορες παῖδες, Eurip. vocat filios bimatres, i. qui duas habent matres, i. filios duarum matrum.

Ἀμφίμαχος, Amphimachus, dux Epeorum, Iliad. β, filius fuit Cteati.

Ἀμφιμέλαιναι φρένες, Iliad. α, i. alta præcordia, αἱ ἐν βάθει κείμεναι καὶ συνεπτὰ διαβαίνοι, ἢ πεπερασμέναι διὰ τὴν ὀργήν.

Ἀμφιμήτριον, τὸ, fundum nauis.

Ἀμφιμήτριος, καὶ

Ἀμφιμήτωρ, ορος, ὁ, qui ab eadem matre & diuerſo patre frater eſt.

Ἀμφιμιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vndiq; mixtus, πολυμιγής, πολυσύγκρατος, Varinus.

Ἀμφίνεικος, de quo contrariis ſermonibus pugnatur.

Ἀμφινέμομαι, circumpaſcor, habito, incolo, κατοικῶ, poſſideo. Hom. Iliad. β, οἳ ἄμπολιν ἀμφινέμοντο, i. ᾤκουν.

Ἀμφινοέω, ambigo.

Ἀμφιποικίλλει πτέρυξ, ala variat, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Ἄμφιον, indumentum, pallium.

Ἄμφιος, Amphius, filius Meropis. Iliad. β, τῶν ἦρχ' Ἄδρηστός τε καὶ Ἄμφιος λινοθώρηξ, υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου.

Ἀμφιορκία, ας, ἡ, vtrobique præſtitum iuramentum.

Ἀμφιπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, vndique firmus. ἀμφιπαγὴς λίθος, ſolidus lapis, Nonnus.

Ἀμφιπέλεκκον, capulus ſecuris.

Ἀμφιπέλομαι, adſum.

Ἀμφιπένομαι, actiu. Hom. Iliad. λ, ἀμφεπένοντο βολὴν ἀγαθὸν φαίδιμον, i. περὶ τὸν φαίδιμον ἐνήργουν καὶ ἠσχολοῦντο, circunſiſtentes eum operabantur. Apollon. lib. 2. Argon. ὅν τ' ἐν ὀρίζει αὐτίκ' ἀμφεπένοντο, quē circunſtabāt laborantes. * ἀμφιπένεσθαι, ſatagere circa aliquid.

Ἀμφιπεπάλλω, circunuibro.

Ἀμφιπεριστρώφα, circunuertebat, Homer.

Ἀμφιπεριτρύζω, circunſtrideo.

Ἀμφιπεπτυῖα, amplexa.

Ἀμφίπηρος, cæcus,

Ἀμφιπλέκω, circunnecto, in Epigram.

Ἀμφιπλήξ, vtrinque percutiens. Sophoc. OEdipo tyrāno, καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς.

Ἀμφιπλάσσειν, διαβαίνειν, tranſire.

Ἀμφιπλίξ, περιλάβην.

Ἀμφιπολεύω, complector, accuſ. Nonnus. Item περιέρχομαι, oberro, apud Heſiod. item miniſtro, Herodo. ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διός, in Iouis templo miniſtro.

Ἀμφιπολέω, curo, miniſtro, circūeo, circūuertor, luſtro

Ἀμφίπολις, vndiquaque aquis circundata ciuitas. Eſt proprium quoque ciuitatis Thraciæ.

Ἀμφίπολος, poeticum: miniſter, miniſtra, famulus, famula, δουλίς, ancilla, κοινὸν ὄνομα (inquit Ammon.) ἀρρένος, καὶ θηλείας δούλας. pro ancilla, Homer. Iliad. γ, ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ Κλυμένη τε βοῶπις, i. θεραπαινίδες.

Eſt autem verbale nomen, ἀπὸ τοῦ ἀμφιπολεῖν, quòd circunuertatur, aut circumeat ad diuerſa miniſteria. Sunt tamen qui ἀμφίπολος de maſcul. tantùm genere dici volunt. ἀμφιπόλους verò de fœmininis famulabus.

Ἀμφιπονέομαι, abſumo: vnde ἀμφιπονήθη, cōſumpſit, depaſtus eſt. Plutarch. vſus eſt cum accuſat.

Ἀμφιπτύσσομαι, circunuolo. Homer. Iliad. β, μήτηρ δ' ἀμφιποτᾶτο.

Ἄμφιπποι, οἱ, dicuntur in veteri acie militari, οἱ δύο ἵππους ἀφρύκτους συνδεδεμένους ἔχοντες, οὐ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ, id eſt, qui duobus equis vnā ligatis ſine ephippiis vehuntur, quiſque ex alio in alium tranſiliunt, ſi vſus requirat. Idem tradit Pollux lib. 1, quanquā ibi ἄνιπποι pro ἄμφιπποι vitioſè legitur, aut certè ἄμιπποι, quo in eadem ſignificatione quidam vtuntur. Latinè dicuntur deſultores, AElianus: & equi ipſi deſultorii, Liuius l. 2, de 2. bello Pun. Nec omnes Numidæ in dextro locari cornu, ſed quibus deſultorum in modū binos trahentibus equos, inter acerrimam ſæpe pugnam in recentem equum ex feſſo tranſultare mos erat.

Ἀμφιπποτοξόται, οἱ, equeſtres ſagittarii, ſeu equites.

Ἀμφιπρόστυλος, ædificii ſpecies, omnia habens ea quæ proſtylos, prætereáque habens in poſtico ad eundē modum columnas & faſtigium, Vitruuius lib. 3.

Ἀμφιπρόσωπος, ου, ὁ, bifrons, bifacies. Ianus ſic dicitur apud Plutarch. in Numa.

Ἀμφιπλάζομαι, circunuolitans.

Ἀμφίπυλον, veſtibulum, locus habens duas portas, Euripides.

Ἀμφίπυρος, vtrinque ardens, igniuomus, i. ἀμφοτέρωθεν τὸ πῦρ δεχόμενος. Euripi. ἀμφίπυρος βροντή. ἀμφίπυρος τρίπους, tripes vtrinque ignem capiens, Sophoc.

* Ἀμφίρρεπής, ambiguus, verbum δίγνωμον, ambiguum & anceps.

Ἀμφίρρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, circunfluus, epitheton inſulæ. Heſiod. in Theogon. id eſt, περίρρυτος. Sophocl. in Aiace abſtulit alterum ρ propter metrum. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου ἔχων βάθρον ἀγχιάλου.

Ἀμφίρρωξ, anfractus, exeſus, diruptus: vnde ἀμφιρρῶγας κλόνους in Epigram. & ἀμφιρρῶγας πέτρας apud Apollon.

Ἀμφίς, accentu in vltima, ſine, diuiſim, differenter, diuerſè, ſatis, vtrinque, cum controuerſia, ſeorſum. Odyſ. ο, οἵτ' ἄν ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, vtrinque tenentes, ἑκατέρωθεν, & Iliad. α, αὐτὰρ ἐπεὶ ἀμφὶς ἰόντες, id eſt, περὶ ἐμὲ ἰόντες, πλησίον, & Iliad. β, ἀμφὶς φράζοντε, id eſt, χωρὶς ἀλλήλων βουλεύοντες, διχογνωμοῦντες, διάφορα φρονοῦντες, & Iliad. γ, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, id eſt, ἐν τῷ μεταξὺ, inter vtroſque. Interdum cum genitiuo iungitur, vt Iliad. β, αἵματος ἀμφὶς ἰδών, id eſt, περισκεψάμενος τὸ αἷμα καὶ ἀπὸ κεχειρωμένος ταπεινωθείς, περιβλέψας, pro πανταχόθεν id eſt, vndique. Heſiod. πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδών. δισσὰς ἀμφίς, τὰς δισσὰς χεῖρας, apud eundem Homer. ἀμφὶς ἔχω, pro amplector apud Demoſthen.

Ἄμφις, ιος, accentu in pen. Comicus quidā Athenieñſis

Ἀμφισβαίνα, genus ſerpentis, quod in caput geminum inſurgit, quorum alterū loco ſuo eſt, alterum loco quo cauda, quæ cauſa eſt vt capite vtrinq; venenum fundente, ſerpat tractibus circulatis. Dicitur & ἀμφισβαίνη pro eodem.

Ἀμφισβητέω, quaſi ἀμφισητέω, per pleonaſmum τοῦ β, παρὰ τὸ ζητεῖν, dubito, ambigo, vbique à Cicerone dicitur: contēdo, diſcepto, certo, litigo, ἐγκαλῶ, diſputo, mihi vēdico, diſſentio, diſcrepo, refragor, contentionē induco, primas partes mihi tribuo, diuerſa ſentio, reclamo. ἀμφισβητῶ περὶ τούτου, & περὶ τοῦτο, non admitto hoc, non concedo. ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας, de imperio concertantes, Iſocr. in Euagora. Ariſtot. Politic. lib. tertio ἀμφισβητοῦσι περὶ τῶν πολιτειῶν, de rebuſpublicis cōtendunt. Idē ſine præpoſit. ἀμφισβητεῖ τῆς πολιτείας. Iſoc. ἀμφισβητῶ σοι τοῦ χωρίου, de prædio tecū contendo. λόγον ἀμφισβητεῖν, in orando cōtendere. ἀμφισβητῶ σοι τοῦτο, cōtendo tecū de hac re,

&

& controuerſiam habeo. Iſocrat. ad Nicocl. τὰς κρίσεις τῶν δεῖ σοὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητοῦσι, μὴ πρὸς χάριν, in controuerſiis ciuium inter ſe diſſidentium ita iudicis officio fungere, vt non ad gratiā alicuius feras ſententiam. Idem, τὰ ἀμφισβητούμενα ἐᾶσαι, ambigua omittere. Plut. in Romu. ἀμφισβητούμενον ἔχει τὸν αὐτόχειρα, incertum cædis habet authorem. Chryſoſt. εἰ τις ἱερεὺς ἀμφισβητήσεις ἡμῖν τοῦ μὴ καλῶς ἐξηπατῆσθαι, contendes mecum quòd minus rectè ſis deceptus, Ariſt. polit. lib. 3, ἀμφισβητοῦσι τὴν τοῦ πράγματος ἰσότητα, de rei æqualitate contendunt. ἀμφισβητῶ τούτοις, de his ambigo, Idem de gener. Animal. Herodot. ἀμφισβητοῦν τοῦ λεχθέντι, à dicto differens. ἀμφισβητεῖται, ambiguum eſt, ambigitur, diuerſa ſententia eſt. ἀμφισβητεῖται πολίτης, de ciue contenditur. ἀμφισβητούμενα κατὰ τὰς σπονδὰς, res quæ ex fœdere repetuntur, Thucydid. ἀμφισβητηθέντα, in controuerſiam adducta, res controuerſæ. ἀμφισβητῶ κατὰ δόσιν, de donatione contēdo, Iſocrat. Idem. ἀμφισβητῶ κατὰ ...ίος. Ariſtot. Ethic. lib, 6, ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, aduerſatur iis quæ maximè apparent. ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, contendo quòd minus vera dicas, contendo te non vera dicere, Demoſth. ἀμφισβητῶ σοι εἰ μὴ θετέον, contendo tecum, ponēdum ſit necne, Hermogen. ἀμφισβητοῦσι πρὸς ἀλλήλους, Iſocra. inter ſe iudicio contendunt. Iſocrat. ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, id eſt, dubito de tuo principatu, vel certo tecum de imperio.

Ἀμφισβήτημα, ατος, τὸ, controuerſia, lis, hoc eſt, res de qua diſceptatur iudicio, quæſtio, dubitatio. Pla. in Philebo, pro quæſtione inter diſputantes agitata, Budæus Commentar.

Ἀμφισβητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, dubius, contentioſus, controuerſus, de quo diſceptatur, ambiguus.

Ἀμφισβήτησις, controuerſia, contētio, lis, concertatio, dubitatio, altercatio, quæſtio.

Ἀμφισβητητικὸς, οῦ, ὁ, ἐριστικὸς, ἀντιλογικὸς, περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, contentioſus, rixoſus, acer & argutus in diſceptationibus. ἀμφισβητητικὴ, ars litigatoria, Bud. in Epiſt.

Ἀμφισβασίη λόγων, Herodot. altercatio.

Ἀμφίσκιος, ὁ, vtrinque vmbram habens.

Ἀμφίσκω, induo.

Ἀμφίσταμαι, circunſto. Sopho. αὐτὸν ἐν κύκλῳ ἀμφέστασαν, eum vndique circunſteterunt.

Ἀμφιστέλλειν, colligare, ἀμφιστελλόμενος, colligatus.

Ἀμφιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coronatus, vndique plenus.

Ἀμφίστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad contrarium os deductus, anceps, qui ſubdolis eſt moribus & verſipelli fide. ἀμφίστομοι θυρίδες, cellulæ geminæ, Ariſtot. lib. 9, de apum fauis. ἀμφίστομος πέλεκυς, ſecuris anceps, Dioſcor. lib. 3, cap. 146.

Ἀμφιτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque libratus. Greg. Nazan. ἀμφιτάλαντος ὁδὸς, via vtrinque librata.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Ἀμφίταπος, ου, ὁ, tapes ex vtraque parte hirſutus villoſusve. Athenæ. lib. 5. Hos itē ἀμφιμάλλους intelligit Pauſanias: cap. 17. 2 Reg. ἀμφιτάπητας κοίτης Græcè eſt, vbi Latinè ſtratoria & tapetia. cap. 7 prouerb. Solom. ἀμφιτάπησι κλίνην διέστρωσα τοῖς ἀπ' αἰγύπτου, lectum ſtraui tapetibus pictis ex AEgypto.

Ἀμφιτείνω, circumextendo, ἀμφιταθεὶς, circūextenſus.

Ἀμφιτέμνω, circuncido.

Ἀμφιτίθημι, circumpono.

Ἀμφιτινάσσω, vtrinque quatio.

Ἀμφιτρομέω, timeo, tremo.

Ἀμφίτρητοι ὀπωπαὶ, oculi ſeu orbes oculorum ex vtraque parte capitis perforati, Nonnus.

Ἀμφίτρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtrinque perforatus.

Ἀμφιτρίτη, Oceani filia, Neptuni vxor, Tritonis mater, vt ſcribit Heſiodus. ponitur pro ipſo Oceano, ab ἀμφὶ & τρέχω, quòd circuncurrat terram: vel potius ἀπὸ τοῦ ἀμφιτρίβειν, id eſt à circunterendo, quòd terram vndique terat ac lancinet.

Ἀμφιτρυωνιάδης, Amphitryoniades, Hercules dictus eſt ab Amphitryone, filio Alcæi, marito Alcmenes matris eius. ἀμφιτρυωνιάδης φίλιππος, rex Macedonius dictus eſt, quia originem traxit ab Hercule, in Epigram.

Ἀμφιτρομέω, timeo, tremo.

Ἀμφιφανὴς, vtrinque apparens, circunlucens, qui ambiguo in vtranque partem editu eſt, Ariſtot. de mundo.

Ἀμφίφαλος, ὁ, cuneatus, circuncriſtatus conis, qui φάλοι dicuntur.

Ἀμφιφαὴς, perſpicuus, Euripid.

Ἀμφιφεύγω, euado. Euripid. ἀμφέφυγες, id eſt, euaſiſti.

Ἀμφίφλοξ, ογος, dubiæ & ancipitis flammæ, Euripid.

Ἀμφιφῶντες, appellabantur mazæ quædam ſacræ, quas Dianæ offerebant Munychiæ, ardentes faces per ambitum affigentes.

Ἀμφιφορεὺς, ὁ, amphora, vnde ἀμφορεύς.

Ἀμφιφύα, ας, ἡ, circumagnatio: ſic dicitur quiddam trūco abietis accreſcens, Theoph. lib. 3, hiſt. plant. cap. 8.

Ἀμφιφῶντες, genus placentæ.

Ἀμφιχανόντες, καταπιόντες, abſorbentes.

Ἀμφιχάσκω, contego, Heſych. & Var.

Ἀμφιχέαι, circunfundere, circumaſpergere, Heſiod. datiuo & accuſatiuo, καὶ χάριν ἀμφὶ χέαι κεφαλῇ, &c.

Ἀμφιχολέομαι, μ. ώσομαι, iraſcor, cum genit. apud Naz.

Ἀμφιχορεύω, circuntripudio, cum accuſatiuo.

Ἀμφίχροος, vtrinque coloratus.

Ἀμφιχυθεῖσα νυμφίον, ſponſum circumplexa, circunfuſa, Muſæus.

Ἀμφεχύθη σκοτίας, tenebris eſt obductus.

Ἀμφίχωλος, vtroque pede claudus, apud Lucian. ἀμφιχώλους

Ἀμφίων, ονος, penultima in obliquis correpta, veteris muſicæ repertor: filius fuit Iouis & Antiopes, Plutarc. de Muſica.

Ἄμφοδον, τὸ, biuium: vide Ἀγυιά. item,

Ἄμφοδον, τὸ, ex vtraque parte dentatum, Ariſtot. 2. Animal. Legitur & ἀμφώδον, apud eundē lib. 3 de part. anim.

Ἀμφόδους, cui parte vtraque ſunt dentes, ἐν ἀμφόδουσι apud Ariſtot. Gaza, vertit in his quæ vtraque parte oris dentata ſunt. ἀμφόδοντα, vtrinque dentata, quibus vtrinque eſt dentium ordo.

Ἀμφοῖν, amborum, ambobus. Aliquādo Atticè ſubauditur, χεροῖν, ſignificátque ambabus manibus. Sic & ἀμφοτέραις, & ἀμφοτέρῃσιν.

Ἀμφομοιοῦντες, οἱ, ſimiles reddentes.

Ἀμφορεῖς, αἱ, ceramia & metretæ, quæ Latinè quadrantalia vocantur.

Ἀμφορεαφόρος, qui mercedis gratia amphoram portat, amphorarius.

Ἀμφορεὺς, ὁ, amphora, cadus. ἀμφορεὺς ὁ ἐκ κεράμου, amphora, Dioſcor. lib. 5 cap. 63. ab ἀμφὶ circum, & φορέω τὸ φέρω, quòd ſit vas portatile huc & illuc. Etym. ἀμφορεὺς, τὸ ἑκατέρωθεν δίωτον σκεῦος. vel τὸ ἑκατέρωθεν αἴρεσθαι, ἀμφιφορεὺς καὶ ἀμφορεὺς, per ſyncopen & pleonaſmum. οἱ ἀμφορῆες Ionicè pro ἀμφορεῖς, Ariſtoph. in Pluto.

Ἀμφοτέρως, vtroque modo, in vtroque. Ariſt in Eth. vtrunque ad vtrunque quodammodo oppoſitum eſt. Plato de rep. pro ἑκατέρως.

Ἀμφοτέρη, vtrobique, vtrinque.

Ἀμφοτερογλωσσος. Plutarch. in Pericle, ἀμφοτερογλώσσου μέγα σθένος, οὐκ ἀπατηλὸν, magna vis in vtranque partem diſputandi, non captioſa.

Ἀμφοτεροδέξιος, ὁ, ambidexter.

Ἀμφότερον pro κατ' ἀμφότερα, vtraque de cauſa, Odyſ. ξ. δὴν κάτθες χλαῖναν ἐπὶ σταθμοῖσι συφορβὸν ἀμφότερον φιλότητί τε καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Idem Odyſſ. ο, ἀμφότερον κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ δειπνήσαντας ἴμεν, &c. vtrunque & gloria & vilitas, &c. idem Iliad. γ. ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων, ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, id eſt, κατ' ἀμφότερα.

Ἀμφοτερόπλουν, τὸ, Pollux li. 8, ait fœnus nauticum eſſe, quum fœnerator & commeatus & remeatus periculum

ſuſcepit, ἐπιμήκιον verò quum commeatus tantùm, apud Demoſten.

Ἀμφότερος, vterque. Aphtonius, μόνος γὰρ περὶ τοῦ ἀμφοτέρου κρίνεται βίου. In duali Homer. Odyſſ. δ, καὶ τὼ ἀμφοτέρω μνηστήρεσσιν ἐρμηνεύοντες. Iſocrat. ἐν πανηγ. ἀμφοτέρων αὐτῶν ὄντων τῆς ἑλλάδος ὄντων. Sæpius tamen in plurali profertur. Xenophon, ἐδόκει δ' ἂν ἀμφότερα ταῦτα, &c. Plato epiſtola 7. ξυνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι, ambo pacti ſumus, ſiue vterque. Theoc. ἐπ' ἀμφοτέρας δὲ βεβακώς, vtriſque pedibus incedens.* ἀμφότερα de pluribus dicitur, ſed vt duobus, hoc eſt, in duo genera diuiſis, Bud. ἀμφοτέροις τῇ μὲν τῆς ῥινός, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπιλελειμμένος, id eſt, pariter tum nare, tum oculo mutilatus. δι' ἀμφότερα, dupliciter, duplici de cauſa, κατ' ἀμφότερα, in vtranque partem, vltrò citróq;, vtrobique, duplici de cauſa. Demoſt. ἀμφότερα ᾔδεσαν, vtrunque nouerant. Plat. de leg. ὡς ἀμφότερα τικτόντων ταῦτα ἀμφότερα, vt vtriſque his vtraque illa parientibus. Sic Hermogen. τὸ ἀμφότερα, vtriuſq;, ἐπ' ἀμφότερα σώματός τε καὶ ψυχῆς, ad vtranque rationem corporis & animi, ad vtriuſq; tam animi quàm corporis cultum, Plato de legib. ἐπ' ἀμφότερα, vtrinque, in ancipiti, ad vtrunque, in vtranque partem. ἀμφοτέρων ἕνεκα, vtriuſque rei cauſa. ἐπ' ἀμφότερα γενόμενοι ταῖς γνώμαις, ſententiis variantes, Thucyd.

Ἀμφοτέρωθεν, vndique, ex vtroque latere, vltrò citróque, ex vtraque parte, vtrinque, ex ambabus partibus.

Ἀμφοτέρωθι, vtrobique, in vtroque, cum ambabus partibus.

Ἀμφοτέρως, vtroque modo, iuxta vtriuſque rationem vtrinque, vtraque ratione.

Ἀμφοτέρωσε, in vtranque partem, ad ambas partes, vltrò citróque.

Ἀμφυγία, ας, ἡ, perpetuum exilium.

Ἀμφικτυονία, ας, ἡ, concilium Amphyctionum.

Ἀμφυλάω, vndique oblatro, cum accuſatiuo.

Ἀμφύω, abundanter effundo.

Ἄμφω, ambo & ambæ. Heſiodus, ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. Idé, φρίσσον γε μὲν αὐχένας ἄμφω, id eſt, vtrique ceruices horrentes habebant. ἐπ' ἄμφω, in vtranque partem, dupliciter.

Ἀμφώδων, οντος, vel οντος, ambidento, ambidentonis, ab ὀδούς, id eſt, dens: dicitur & ἀμφώδους, vtrinque dentatus.

Ἀμφῶτις, το, duas aures ſiue anſas habens, hincinde manubriatum ſeu anſatum.

Ἀμφωτίς, ίδος, ἡ, inauris, aurium ornamentum, ab auribus, quæ ὦτα vocantur, Cælius libro 2, capite 29. Etymologicon, ἀμφωτίδες, χάλκεα ἃ περὶ οἱ παλαισταὶ τοῖς ὠσὶ περιτίθενται, Vel ἀμφωτις, σκεῦος ἔχων ὦτα.

Ἄμφωτον, τὸ, vtrinque auritũ, ex vtraque parte anſatũ.

Ἀμώμητος, ου, ὁ, inculpatus, innocens, ἄψογος, Heſiod. εἶπεν ἀμώμητος ἰόλαος.

Ἀμωμὶς, ίδος, amomis, herba eſt ſimilis amomo, ſed ſine odore & fructu, qua adulteratur amomum, Dioſcor. lib. 1. cap. 14.

Ἀμωμίτης λίβανος, thus amomites, genus thuris, Dioſc. lib. 1: vbi quidam legunt, ἀμυμίτης.

Ἄμωμον, τὸ, amomum, genus aromatis, Theoph. lib. 9. cap. 7. hiſtor. plant. item vitis ſpecies, Plin. lib. 13. cap. 13.

Ἄμωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, immaculatus, innocens, inuiolatus, inculpatus, irreprehenſibilis, omni reprehenſione maior. Heſiodus, φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος, id eſt, forma præſtantiſſima, παρὰ τὸ μῶμος.

Ἀμῶντες, metentes, & ἀμώντεσσι, metentibus, ab ἀμάω.

Ἀμωσγέπως, omni modo, ὁπωσδήποτε, quauis via, vndecunque. Item quodammodo, vtcunque, paulatim, μετρίως ἀμῶς γὰρ δουλικῶς τὸ πᾶν: ex cuius genitiuo plurali fit ἀμῶς & cum γὲ coniunctione, & πῶς, ἀμωσγέπως, Etym

Ἀμώριον, vrbs Phrygiæ.

Ἄν, & ἐάν, pro εἰ, id eſt, ſi, coniunctio, quæ cum ſubiunctiuo ponitur: interdum cum optatiuo, vt notat Bud. Cebes Thebanus per indicatiuum dixit, ὅμως οὐκ ἄχαρον ἂν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν φωνὴν ἀκριβεστέραν ἔχειν ἄν τι συνιέσαμεν, ſi quid intelleximus. Item coniunctio eſt expletiua, ratiocinatiua, & circunſcriptiua: quæ quũ potentialis eſt, optatiui præſenti & futuro iungitur, vt οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξαις, id eſt, non dixeris, vel non poteris dicere. Ponitur etiam cum præterito indicatiui, tametſi id negat Theodorus Gaza. Lucian. in Anachar. cum indefinito, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει. Idem, μετὰ τούτων οὖν ξυμπαρεβοήθεις καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν. cum perfecto eiuſdem modi, Demoſth. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, ſiquidem per vos ipſos iampridem periiſtis, id eſt, non per vos ſtetit, quin iam olim perieritis. Cum pluſquamperfecto eiuſdem modi, Demoſth. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, ἐπειδὴ ἐμοῦ γέγραφε. Idem cum indefinito, μὴ ἂν ᾤοντο τιμωρεῖν μᾶλλον, nec putaſſet hodie dici. Cum imperfecto, Lucian, οὐδὲ κατ' ὄνος ὑπερέξει παρέπεσε. Apud Laertium, cum pluſquamperfecto, εἰ μὴ ἀλέξανδρος ἤμην, διογένης ἂν ἤμην, niſi Alexander eſſem, Diogenes eſſe vellem. Item ἂν, cum infinitiuo, Lucianus, cum indefinito, οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν τὰ τοιαῦτα εἰπεῖν; putáſne me talia omnibus eſſe dicturũ? Iſocrat. cum futuro in Buſiride, οὐδέ γ' ἂν ἄνθρωποι ἐκ τούτων μάλιστ' ἂν εὐδαιμονοῖεν. Lucia. cum præſenti, οἴει ἡμᾶς ἐμπλεῖν ἄν; putas nos eſſe nauigaturos? Herodot. οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, illi autem negabant ſe vlla pecunia eſſe facturos. Cum præſenti optatiui, τί ἂν λέγοιμεν; cur dicamus? &c. Item cum indefinito, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος, nunquam iudicaueris, an ephebus ſit, an etiam virgo. Lucian. δυοῖν γὰρ θατέρου οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, &c. ἂν, bis in eadem clauſula, apud eundem Lucianum, καὶ ἐν τούτῳ πᾶσαν ἂν σοι πόλις ἡ ἀθηναίων οὐκ ἂν φθόνοι χάριν ὁμολογοῦσα, &c. Demoſthen. πῶς ἂν ἀμφότεροι ευκεφαλῆς γένοιτ' ἂν καταφρονητότεροι τούτων, idem, ὥστε ἂν μισῶν. Lucianus, οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι, nunquam fuerim contentus, Item cum ſubiunctiuo. Homerus Iliad. α, τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, Lucian. ὁπότ' ἂν ἐθελήσῃς μαθεῖν ἴδε σεαυτήν, quandocunque ſcire volueris, vide teipſam. Idem, ὁποῖος ἂν ᾖ, ποσειδῶνος υἱός ἐστι, qualiſcunque ſit, filius eſt Neptuni. Vbi iungitur cum præſenti. Idem in Anacharſ. ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν δίδου, ſed vbicunque non rectè quid dici videatur, contradicere ſtatim. Demoſth. cum indefinito, ὁ λέγων δ' ἂν ῥᾳδίως ὅ, τι ἂν βούληθῇ, ô dicens facilè quicquid animo collibeat. ἂν poſt relatiuum cum optatiuo, Xenophon, λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. Item cum ſubiunctiuo, παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς, &c. ſic Iſocrates ad Nicoclem. Gaza libro ſecundo grammatices, ὁ δὲ ἂν σύνδεσμος παραπληρωματικῶς καὶ συλλογιστικῶς καὶ περιγραφικῶς λέγεται, expletiuè & ratiocinatiuè & circunſcriptiuè dicitur. ἂν abſque relatiuo cum ſubiunctiuo. Ariſtopha. πρὸ ἂν γὰρ ἂν ἄλλῳ καὶ ὑπηκούσαμεν, nam non alii pareremus. Cum participiis, cum indefinito. Demoſthenes, ὑμεῖς δὲ οἱ καὶ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐκείνοις εἰπόντες, &c. Cum præſenti, Iſocrates, δεινὸν οὐδαμῶς ἂν ἄλλως αὐτὴν ἡσυχίαν ἄγουσαν, &c. Demoſthen. 3, Olynth. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Cum futuro, Plutarc. in Camillo, ὡς μετ' ἰσχυρᾶς καὶ μεγάλης ἐξουσίας τῆς ἐκείνου μαχησόμενοι ἂν βέλτιον ὑπὲρ τῆς ἀριστοκρατίας, tanquam ingenti eius authoritate melius pro optimatum principatu certaturi, &c. Cum perfecto, idem in Themiſtocle, αἰσχύλος, ὡς ἂν εἰδὼς λέγει, AEſchylus vt certior factus, dicit.

Cum indefinito, idem in Camillo, προσηύξατο λεύκιον φούριον οὐδενὸς ἂν προσδοκήσαντος, Lucium Furium præter omnium ſpem optauit. ἂν ſuperfluum. Herodot. ἡ δὲ γυνὴ κλαίουσα ἂν ὠδύρετο, mulier autem plorabat atque lamentabatur. ἂν pro ἃ ἄν, apud Ariſtophanem & Euripidem. Ἂν μή, niſi. ἂν pro ἀνά, Odyſſ. ξ. ἂν δὲ συβώτης ἵστατο pro ἀνίστατο. Item cum accuſatiuo ibidem, κείμεθα ἂν δόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, inter arundines iacebamus. Heſiodus, ἐπεὶ τὰν φαρίχος ἂν φύτα βαίνῃ, &c.

Ἀνά, per, κατά, loci aut temporis nota, accuſ. iungitur. Hom. Odyſſ. ξ, χῶρον ἂν ὑλήεντα, id eſt, per locum. Capitur interdum pro ἐν, πολλὰ δ' ἔγωγε χρήματ' ἂν αἰγυπτίους, id eſt,

eſt apud, Poeticè etiam cum datiuo inuenitur pro ἐν & σὺν vt χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Iliados α. Capite 21. Apocal. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, id eſt, & duodecim portæ duodecim margaritæ ſunt per ſingulas, & ſingulæ portæ è ſingulis margaritis. Luc. cap. 9, Euang. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, facite diſcumbere eos in ſingulo diſcubitu quinquagenos. Ioan. Euang. cap. 2, ἀνὰ μετρητὰς δύο χωροῦσαι ὑδρίαι, hydriæ capientes ſingulæ binas metretas. Matth. Euang. 20, ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt ſinguli denarium. Luc. Euang. 9, μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, nec binas tunicas habeatis, ſeu ſinguli binas. In compoſitione ſignificat re, vel ſurſum: & aliquando producitur, vt in verbo ἀνακράζω, apud Homerum Odyſ. ἀνὰ μέρος, viciſſim, in partem, partim. ἀνὰ μέσον, in medio. ἀνὰ μέσον, inter, item mediocriter, modeſtè. ἐν τῷ ἀνὰ μέσον, in medio, Ariſtot. magn. Moral. lib. 2. ἀνὰ μέσον δεῖ τούτων, hæc medium habent, Idem in prædicam. Paul. cap. 7. Epiſtol. 1. ad Corint. ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διακρῖναι, id eſt, inter fratrem ſuum & fratrem diiudicare. 2. Reg. cap. 3, ἀνὰ μέσον τοῦ οἴκου Δαβὶδ, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ οἴκου σαοὺλ, inter domum Dauid & domum Saul. ἀνὰ ἕκτον, in Sexto. Dioſcorid. lib. 2, cap. 94, ἀνὰ οὐγγίαν μίαν μίξον κινναμώμου καὶ νάρδου, miſce cinamomi & nardi ſingulas vncias. Ibidem, ἀνὰ δράχμας ιβʹ, ſingulorũ duodecim drachmas. ἀνὰ δύο πεφυκότα, aſsiduè geminata, Idem lib. 2, cap. 217. ἀνὰ πᾶν ἔτος, quotannis. ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέειν, aduerſo flumine nauigare, contra flumen meare, Herodot. ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. διὰ στόματος ἔχειν, id eſt, κατὰ στόμα. Iliad. β, ἀνὰ τὴν πόλιν προηγοῦντο, per vrbem præcedebant. Plutarc. in Numa, ἀνὰ στρατὸν, iuxta exercitum. ἀνὰ τὸν βίον, in vita. ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδασμένοι, per montes diſperſi. Plutarc. ἀνὰ τυχόντα, ſecundum quod euenerit. ἀνὰ χθόνα, ſuper terram. ἀνὰ χρόνον, temporis proceſſu, id eſt, non ab initio, ſtato tempore.

Ἄνα, obſecrantis eſt. Itẽ pro ἄναξ, per apocopen, vt Il. γ, Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, i. βασιλεῦ. Itẽ, ἀνὰ pro ἄνασσα, i. regina apud Eurip. Significat etiã ἀνάστηθι, i. ſurge. Hom. ἀλλ᾽ ἄνα εἰ μέμονάς γε. Sophoc. ἀλλ᾽ ἀναΐξας ἕδρανον, pro ἀνάστηθι ἐκ τοῦ θρόνου. πρόελθε, ſurge, prodi.

Ἄναβα pro ἀνάβηθι, aſcende.

Ἀναβάδην, pedibus porrectis & in altum ſublatis. Ariſtoph. pluto, νυνὶ δὲ πάντων ἀναβάδην ἀναπαύομαι. ἀναβάδην καθήμενος (inquit Pollux) ἀντὶ τοῦ ἄνω πόδας ἔχειν, i. in ſublime pedes habens, ſupinus in humeróſque iacens.

Ἀναβαδὸν, ſupergrediendo, ſuperueniendo, & ſcanſim ſignificat. Ariſtot. lib. 6. de hiſt. animal. αἱ δ᾽ ἄρκτοι τὴν ὀχείαν ποιοῦνται οὐκ ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατακείμεναι ἐπὶ τῆς γῆς, vrſæ autem coeunt, non ſcanſim, ſed in terrã ſtratæ, Bud. Com.

Ἀναβάθμιον, τὸ, graduale, ſcanſorium.

Ἀναβαθμὶς, Exod. 20, ἀναβαθμίσιν οὐκ ἀναβήσῃ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, gradibus non aſcendes ad altare.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, aſcenſus, gradus, accliuis aſcenſus.

Ἀνάβαθραι, αἱ, ſcalæ, Lucian. Item ἀνάβαθρα, ſcanſoriũ, & alicubi pro ponte nauis.

Ἀνάβαθρον, pulpitum, ſcala, gradus ſuperior ſcanſilis, ſubſellium.

Ἀναβαίνω, aſcendo, ſuccreſco, prodeo, in altum me extollo, ad ſuperiora tendo, tranſgredior, increſco, emergo, ſoluo à littore, redeo. Odyſ. ο, ἀνὰ δ᾽ ἅρματα ποικίλ᾽ ἔβαινον, conſcendebant. Ponunt etiam ἀναβαίνειν pro inire, ac venereo impetu aggredi. ἀναβαίνειν, de nauibus. Homer. Iliad. α, ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. dicitur & de equis, pro conſcendere, & de aliis. Hom. ibidẽ, ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν aſcendit in cælum. ἀναβαίνειν νηὸς, Odyſ. ο, ἂν δ᾽ ἄρα καὐτὸς ἐβήσετο νηὸς, nauem aſcendit. cum accuſat. Ariſtot. de mundo, ὁ δὲ συνωρίδα ἀναβαίνει, conſcendit currum. ἀνέβη εἰς καρδίαν αὐτοῦ, ſubiit in cor eius, cap. 7. Actor. Apoſtolorum. Cap. 14. lib. 1. Reg. ἀνέβη ἐπὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ, aſcendit manibus & pedibus reptans. Matth. Euang. 13, ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, increuerunt, emerſerunt, ſuccreuerunt. ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, in equum aſcendere, conſcendere equum, Plutarc. in Fabio. ἀναβαίνω εἰς τὸ ὄρος. οἱ ἀναβαίνοντες ταῖς θηλείαις ἵπποι, equi admiſſarii. ἀναβαίνω ἐπὶ τὴν αἱμασιὰν, conſcendo ſeptum, Herodot. ἀναβαίνω ἐπὶ δένδρον, conſcendo arborẽ. τὴν ἵππον ἀναβαίνει, equã init. ἀναβαίνω ἐπὶ τὴν σελήνην, cõſcenſa Luna. ἀναβαίνειν εἰς ἐκκλησίαν, ingreſſus in concionẽ.

Ἀναβακχεύω, μ. εύσω, π. ευκα, debacchor.

Ἀναβάλλομαι, vt ἀνατίθεμαι, reiicio, cũctor, prolato, differo, protelo, prorogo, in aliud tempus reiicio, rem in longum protraho, procraſtino, diem de die duco. Ariſtoph. τὸ δ᾽ ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ᾽ ἄρες, hoc proroga. Plutarch. in Themiſtocle, πᾶν ἀνεβάλλετο εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, in illum diem omnia diſtulit. Idem in Camillo, ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην, differre iudicium. ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς μεσσηνίους, aduerſus Meſſenios ſuſcipere prælia, Herodot. Item, ad iudicium alterius reiicio, arbitrio eius permittendo. Lucian. ἀλλ᾽ ἐπί σε τὸ πᾶν ἀναβαλλόμεθα, καὶ ὅ, τι ἂν δόξῃ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. Differt ἀπὸ τοῦ ὑπερτίθεσθαι, quòd ἀναβάλλεσθαι ſit tempus idoneum rei alicuius agendæ miſſum facere: ὑπερτίθεσθαι verò, tempus idoneum rei agendæ expectare. Ponitur etiam pro reſupinari & pro θρύπτεσθαι, deliciari, deliciis affluere. Item, ἀντὶ τοῦ προοιμιάζεσθαι, i. præfationem dicere, vel præludium facere. Aphthonius, μουσικὴν ἀναβάλλεσθαι σύντονον dixit, pro carmen canere contentum. ᾠδὴν ἀναβάλλομαι, incipio cantum. Item pro ἐνδύεσθαι, indui, amiciri: vnde ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι ſignificat induere in modum amiculi, amictim circumiacere. Herodot. ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι, hoc eſt, quaſi circuniectim & obuolutim. Pſalm. ργ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, amictus lumine ſicut veſtimẽto. ἀναβεβλημένη στολίδας, Chryſoſt. περὶ ἱερῶν. ἀναβάλλομαι ποιεῖν, Demoſth. ἀναβαλλόμενος, ὑπερτιθέμενος, προοιμιαζόμενος τὸν ὑπερτιθέμενον χρόνον τῆς πράξεως. ἀναβαλόμενος, ſimplici λ, qui præluſit, Suidas.

Ἀναβάλλω, idem quòd ἀναβάλλομαι, retardo, remoror, protraho, differre cogor, prolationibus implico, tẽpus præſtituo, recuſo, ἐπέχω, regero, prorogo, diem de die extraho, differo & ſuperſedeo. Demoſt, οἳ ἀναβάλλουσιν ἡμᾶς, quibus nos remorantur & differre cogunt. Prouerbio quoque dici ſolet, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει, echinus partum differt. Aliquãdo ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάζειν, pro attollere, iniicere, reiicere, imponere. Xenoph. l. 4. παιδείας, οὐδεὶς ἄλλος βασιλέα ἐπὶ τὸν ἵππον ἀνέβαλλεν, nemo alius regem in equum ſuſtollebat: vnde ἀναβολεύς, Bud. Comm.

Ἀνάβασις, aſcenſus, aſcenſio, gradus, in altiora proceſſus, ἄνοδος.

Ἀναβαστάζω, porto, ſuſtento, erigo, ſubleuo. Lucian. in Anachar. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, i. in altum ferre aduerſarium.

Ἀναβάτης, ου, aſcẽſor, equi inſcenſor. Chryſ. καὶ ὅπως προθύμως σώζει τὸν ἀναβάτην, i. equitẽ ſeruare. Ita quoq; equ' vocatur admiſſarius ὀχευτὴς ἵππος, ſæpi' tamẽ ὀχεῖον dicũt, Bu.

Ἀνάβατος, aſcenſibilis. (tymolog.

Ἀναβέβρυχεν, ἀναπέπλευκεν, ἀναβέβρυχεν, ἀναβρύει, ἀνατρέχει, E-

Ἀναβησάμενος, pro ἀναβιβάσας εἰς τὴν ναῦν, qui in nauem poſuit: Odyſ. ο, cum accuſatiuo.

Ἀναβιβάζω, aſcendere facio, traduco, impono, ſtatuo ſuper, ſupra diuido, profero, in iudiciũ adduco, attollo, excito. ἀναβιβάζω ἐφ᾽ ἅρμα, currui impono. ἀνεβίβασαν ἐπὶ τὸν πύργον, cum in turrim perduxerunt. ἀναβιβάζω ἐπὶ ὄνον, ſuper aſinum colloco. ἀναβιβάζω ἐπὶ τὴν πυρὴν, ſuper ſtruem impono, Herodot. Andocid. τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Matthæi Euãgeliſtæ cap, 13, ἀναβιβάσαντες εἰς αἰγιαλὸν, in littus ſubducentes. ἀναβιβάζειν τὸν τόνον, attrahere accentum, ſeu reiicere ad præcedentem. Gaza lib. tertio, ἀναβιβάζομαι ἐπὶ τὰς ναῦς τοὺς ὁπλίτας, in naues armatos impono, Thucydid. Itẽ in medium produco. Plato in Apologia, παιδία τε αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος, puerulíſque ſuis in medium productis. ἀναβιβᾶται pro ἀναβιβάσεται, ſcandere faciet apud Demoſthen. producet, apud AEſchin. ἀναβιβάζομαι τοὺς ξένους, profero externos in iudiciũ

Iſocrates, ἀναβιβάζεσθαι τοὺς παῖδας, producere ſeu ſiſtere ad iudices. Lucian. in Anacharſide, ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας ὑπὲρ αὐτῶν, cauſidicos conducunt dicturos pro eis.

Ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicuntur, qui & ἐσθιόμενοι, excedentes herbetes. Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Ἀναβιόω, reſuſcitor, reuiuiſco, in vitam redeo: vnde ἀναβεβιωκὼς, qui reuixit, & ἀναβιῴην, reuiuiſcam, rediuiuus ſim.

Ἀναβίωσις, εως, ἡ, reſurrectio, ἀνάστασις.

Ἀναβιώσκω, facio reuiuiſcere, reuiuiſco, vitæ reſtituo. ἀναβιώσκομαι, reuiuiſco.

Ἀναβλαστάνω, vel ἀναβλαστέω, ῶ, repullulo, germino, recreſco, regermino, naſcor, vt apud Platonem νόμ. ι, ξυλῶδες τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων.

Ἀνάβλαστον ἀφίησι, germen emittit, Theoph.

Ἀνάβλεμμα, ατος, τὸ, acies reflexa.

Ἀναβλέπω, ſuſpicio, attollo oculos videndi gratia, viſum recipio, denuo video, poſt cæcitatem oculis reſtituor, quaſi reuideo. ab ἀνὰ & βλέπω, vt Matth. 20, ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Sic Chremylus apud Ariſtoph. ad Plutum cæcũ, ἐὰν γὰρ ἀναβλέψῃς, κἂν μικρὸν χρόνον. ἀνάβλεψον τοὺς ὀφθαλμούς σου πρὸς βοῤῥᾶν, leua oculos tuos ad Boream, Ezechiel. cap. 8, πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν, ad vniuerſi naturã ſuſpicere.

Ἀνάβλεψις, εως, redditus viſus, recuperatio viſus.

Ἀναβληδὸν, in modum amiculi, amictim.

Ἀνάβλησις, dilatio. ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. Iliad. β, τριτάτη ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται.

Ἀναβλύες, fontes.

Ἀναβλύζω, ſcaturio, erumpo, fundo, mano, effundo, ſcateo, aquam emitto, vt fons ſcaturiens. De incendio dicit Ariſtot. lib. de mundo, φλόγας ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, &c. flammæ è terra erumpentes.

Ἀνάβλυσις, ſcaturigo. Ariſt. de mũdo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλυστάνω, ſcaturio ſurſum, ἀναπηδάζω.

Ἀναβλύω, exſcaturio, Neutr.

Ἀναβοάω, reclamo, viciſsim vociferor, eiulo, exclamo, inclamo, proclamo, reſpondeo, reſono, magna voce clamo, accuſatiuo. Plato epiſt. 7, τοιοῦτόν τι ἀναβοῆν βάρβαρον καὶ πολεμικὸν, clamorem quendam edere. ἀνάβοησον pro κάλεσον, inclama, apud Ariſtoph. ἀναβοῶ ἀχρέως, intempeſtiuo clamore ſuſcito, cum accuſatiuo. ἀνεβόησε τοῦτο, hunc in modum exclamauit.

Ἀναβόησις, εως, ἡ, exclamatio.

Ἀναβολάγιον, vel ἀναβολάδιον, inde dicitur, quòd de inferioribus ad ſuperiora eleuetur, pectoríque iungatur: vnde & pro amictorio ponitur, quo humeri operiuntur, quod ſindonem vocant.

Ἀναβόλαια, τὰ, in cap. 4. Eſaiæ prophetæ Hieronym. Mutatoria, inquit, & pallia, quæ ſignificantius Symmachus tranſtulit ἀναβόλαια, ornaméta ſunt mulierum, quibus pectora & humeri proteguntur.

Ἀναβολαίω, induo.

Ἀναβολεὺς vocatur qui apud reges eo fungebatur munere, vt eos in equum ſuſtolleret: ſtrator à ſternendis equis, Latinis dicitur. Plutarc. in Craſſo, ἅμα δ' ἵππος τῷ Κράσσῳ παρῆν χρυσοχάλινος, καὶ οἱ ἀναβολεῖς αὐτὸν ἀράμενοι περιέβαλον. Eſt etiam ſtapes, Gallicè Eſtrier.

Ἀναβολὴ, ῆς, ἡ, ſignificat ἀνάπαυσιν, ſiue ὄκνησιν, id eſt, cunctationem, moram, ceſſationem, intermiſsionem, in tempus ſuſpenſionem, reiectionem, dilationem, procraſtinationem. Plutarch. in Camillo, ἔγνω μὴ ποιεῖσθαι τῆς τιμωρίας ἀναβολὴν, ſtatuit vltionem non differre. ἀναβολὴν τοῦ κακοῦ ποιοῦμαι, Thucydid. id eſt, à ſubeundis aſperis retineor. ἐς ἀναβολὰς ποιοῦμαι τὴν ἀναχώρησιν, differo abitum. μὴ ἐς ἀναβολὰς πράττετε, neutiquam differendo facite, Thucydid. Plato νομ. ϛ, μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πράττειν, μηδὲ ὥραν ποιεῖσθαι μηδεμίαν, id eſt, ad terminum. Plutarch. ἀναβολὰς τῶν γάμων ποιεῖται, moras nuptiarũ nectit. τὴν ἀναβολὴν ἐμβαλόμενος, ſeminudatus. Item ἀρχὴν καὶ προοίμιον, procœmium. Item ἐπίβλημα, amictum, pallium. Aliquando tolerantiam.

Ἄναβος, impuber, Doricè.

Ἀναβορβορύζω, ἀνακράζω, exclamo, Ariſtoph.

Ἀναβράζω, μ. άσω, feruefacio, inferuefacio. Apollon. lib. 2. Argon. ὦρτο δὲ πολλὴ ἅλμη ἀναβρασθεῖσα, æſtu elata. Dioſcorides lib. 1, cap. 38, ἀνάβρασον ὑποκαίων, ſubdito igni.

Ἀναβράσσομαι, ebullio, elixo.

Ἀναβράσσω, ferueo, inferueſco, feruefacio, coquo.

Ἀνάβραστος, ζεστὸς, ἑψημένος, coctus, ebullitus, elixus. ἀνάβραστον ὕδωρ, aqua feruida, Dioſcorid. lib. 3, cap. 97.

Ἀναβρέχω, madefacio, humefacio.

Ἀναβροχίζω, reſorbeo.

Ἀναβρύχω, reſono.

Ἀνάβρωσις, corroſio, exeſio à Gaza vertitur. Alexand. Aphrod. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται.

Ἀναβρώσκω, deuoro.

Ἀναβρωτικὸς καρκῖνος, cancer eſitans, erodens cancer, Alexand. Aphrod.

Ἀναγαγγαρίζω, vel Ἀναγαγγαρίω, reclamo.

Ἀνάγαιος, ſubterraneus. ἀνάγαια cœnacula, ſic Hieron. in Daniel. cap. 6.

Ἀναγαλλὶς, ίδος, ἡ, anagallis, genus fruticis. Dioſcorides lib. 2, cap. 212. Hanc Plinius tradit quibuſdam dici κόρχορον.

Ἀναγαργαρίζω, μ. ίσω, gargarizo, Dioſcor. l. 1, cap. 67.

Ἀναγαργάρισμα, ατος, τὸ, gargarizatus, gargariſmus, gargarizatio.

Ἀναγαργαρισμὸς, οῦ, ὁ, effuſio, collutio,

Ἀνάγγελος μάχη, pugna in qua omnes ita cecidere, vt ne vnus quidem ſuperſit, qui res geſtas narret. ἀνάγγελον, ſine nuntio.

Ἀναγγέλλω, proclamo, edico, renuntio, prodo, indico, recito, profiteor, pronuntio. Plutarc. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς, allatus eſt nuntius ipſum cecidiſſe.

Ἀναγελάω, rideo, irrideo.

Ἀναγεννάω, μ. ήσω, regenero: vnde

Ἀναγέννησις, regeneratio, inſtauratitius natalis à Bud. vertitur apud Philonem.

Ἀναγεννώμενοι, οἱ, qui renaſcuntur.

Ἀναγέτειρα, ας, ἡ, obſtetrix.

Ἀνάγευσις, εως, ἡ, reſpectus, repulſa.

Ἀναγεύω, guſtu aſpergo, guſtum præbeo, ſeu guſtandũ do, do ſpecimẽ. Ariſtoph. πρώτους ὑμᾶς ἀξίους ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, vos primos putaui dignos, quibus ſpecimen darem.

Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immundus, impurus, ſceleſtus.

Ἀναγινώσκω, μ. γνώσομαι, π. ἀνέγνωκα, ἀόρ. β, ἀνέγνων, recognoſco, noſco, agnoſco, recito, pronuntio, ſtatuo, decerno, lego. Lucian. in Alcyone, ἀναγνῶναι ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν ἔργον ἀδυνατώτερόν ἐστι, &c. ἀναγινώσκω βύβλους, curo legendos, & lego apud Demoſth. Item induco, perſuadeo, ſuadeo, incito, inſtruo, admoneo, decipio apud Herodotum. ἀναγνωσθεὶς χρήμασι, corruptus pecunia. ἀναγνωσθείς, qui probauit ſententiam, aſſenſus, perſuaſus. Herodotus, ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, Pythiam corrupit ad dicendum. Idem, ἀναγινώσκω τὸν ἐκεῖνον μεταβουλεύεσθαι, illum à ſententia reuoco. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, literæ apertæ ſunt, Plutarch. in Publicola.

Ἀναγισμὸς, οῦ, ὁ, parentatio.

Ἀναγκάζω, cogo, compello, adigo, impello, induco, inuitum cogo, aliquando vi auoco. Xenoph. τὰ δ' ἀφροδίσια, πρὸ τοῦ δεῖσθαι, ἀναγκάζεις. ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἄνακος & ἄνακτος. vnde ἀνάκη καὶ ἀνάγκη, ex quo ἀναγκάζω. De rebus animatis propriè dici annotat Ammonius, quemadmodum βιάζεσθαι de inanimatis, vt Lucæ 14, ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ οἶκός μου. Sic βιάζεσθαι τὴν ναῦν: ſed confunduntur.

Ἀναγκαίη, pro ἀνάγκη, poeticè.

Ἀναγκαίη, neceſsitas. Heſiod. ὑπ' ἀναγκαίης ἐχόμενοι, vi coacti. ἀναγκαίῃ καταλαμβανόμενος, neceſsitate coactus.

Ἀναγκαῖος, neceſſarius, ad rem pertinens, efficax, ineuitabilis, frugifer, ad rem faciens, amicus. Xenoph. φίλους πρὸς τοῖς ἀναγκαίοις καλουμένοις ἄλλους κτᾶσθαι βοηθούς, &c. amicos præter eos qui neceſſarii vocantur, alios comparant adiutores. Plato 2. de Repub. ἡ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν, i. ciuitas ad minimum cõſtat ex quatuor vel quinque viris, id eſt, ſaltem ex quatuor, &c. τὰ ἀναγκαῖα, quæ vitari nequeunt, apud Galenũ: res graues & ſeriæ apud Herodotum. Item vtilia, frugifera, ad rem pertinentia apud Lucian. res frugiferæ, res quibus opus eſt, res ad vſum neceſſariæ. ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς, neceſſe eſt ipſi curam eius gerere. Lucian. in Caucaſo, ὁρᾶς ἀναγκαῖον αὐτῷ ταπεινῷ φῦναι, vides neceſſariò futurum vt ſit humilis. τὸ ἀναγκαῖον λαμβάνειν. accipiẽdi neceſsitas. ἀναγκαῖον θεῶν, deorum fatum. Euripid. τὸ ἀναγκαῖον, operæpretium. Plutarch. ἄνθρωποι ἀναγκαῖοι, i. εὐτελεῖς καὶ ἐκ τῶν ἀναγκαίων. Thucydid. τὰ καθ᾽ ἡμέραν ἐπιτήδεια ἀναγκαῖα, res neceſſariæ, & quibus quotidie egemus. ἡ ἀναγκαία τύχη, i. ἡ δουλικὴ ἡ ἀνάγκην ἔχουσα καὶ βίαν, i. ἡ δυστυχία, Sophocl. τῆς ἀναγκαίας τύχης οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν, i. quàm ſit ſeruilis conditio. δηλοῖ δὲ φασι τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν διὰ τὸ καθ᾽ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἔχοντων, ὡς εἴ τις εἴποι μὲν ἀναγκαῖος τὸ πῦρ θερμὸν, καὶ τὸ χάλαζαν λευκήν. ποτὲ δὲ ὡς διὰ τῆς ἐξ ἀνάγκης γινομένης, ὡς καὶ νῦν ἀναγκαίας τύχης τοῦ βίου φασὶν, inquit ibidem interpres. Plato in epiſt. τούτων πρέπει δεῖν εἶναι αὐτοῖς, ἵνα μὴ ἀναγκάζωνται τῆς ἀληθινῆς μὲν ἀμελεῖν σοφίας, τῆς δὲ ἀνθρωπίνης τε καὶ ἀναγκαίας ἐπιμελεῖσθαι μειζόνως ἢ δεῖ.

Ἀναγκαίως, neceſſariò, velis nolis. Philo de mundo, ἐξαδυνατεῖ δὲ ἐπὶ μέρους ἀναγκαίως ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα, in ſingulis verò ſempiternam efficere ſtabilitatem non valet repugnante neceſsitate. ἀναγκαίως ἔχει, neceſſe eſt. Ariſtoph. ἀναγκαίως ἐστὶν ἔχει, i. cogit. Idem Ariſtophan. ἀναγκαίως ἔχει μοι ταῦτα ποιεῖν, neceſſe habeo iſta facere.

Ἀναγκαστικὰ δικαιοσύνης, cogentia in iuſtitiam.

Ἀναγκαστικὸν, vim habens cogendi.

Ἀναγκαστὸς, ὁ, ἡ, coactus, Thucyd. ἀναγκαστοὶ ἐσβαίνοντες, adacti conſcendere, ex neceſsitate conſcendentes.

Ἀνάγκη, neceſsitas, fatũ, ſors, oraculum, lex, cauſa vrgens, impedimentũ, cauſa neceſſaria, difficultas, aduerſus caſus. παρὰ τὸ ἀνάσσω. πάντων γὰρ ἐπικρατεῖ. vel παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, & pleonaſmo τοῦ κ, ἀνάγκη. Ariſtot. de mundo aliter deducit, inquiens, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τοῦτον, οἱονεὶ ἀκίνητον οὐσίαν ὄντα, i. quòd natura ſit immobilis. Subauditur ſæpe δεῖ, vt apud Demoſth. ἀνάγκη μοι εἰπεῖν, pro mihi neceſſe eſt dicere. Dicitur & ἀνάγκη δεῖν & ἀναγκαῖον δεῖν apud eundẽ. Itẽ vis. Lucian. ἀγνοεῖς δὲ καὶ μεθ᾽ ἥν ἐστιν τὴν δύναμιν, ὡς δεῖ πανὸ ἔχειν ἀνάγκην τῆς κόλασιν; Aliquando obligatio. ἐν ἀνάγκῃ κεῖμαι, pro cogor apud Euripid. ἐξ ἀνάγκης, neceſſariò, Ariſto. ἀνάγκῃ, neceſſariò. πρὸς ἀνάγκην, i. per vim, nõ ſponte, vi. πρὸς ἀνάγκην, inuito. ἀνάγκη μένειν, neceſſum eſt vt perſeueret. ἀνάγκην φέρειν οὐ δεῖ συνοίκειν τὴν ἐμήν, nõ conuenit vt meũ beneficium mihi pariat neceſsitatẽ. αἱ τῆς φύσεως ἀνάγκαι, naturæ neceſsitates, i. cauſæ vrgentes, apud Ariſtoph. ἀνάγκην προσεπιθεῖναι, Xenoph. Nazanz. ὅτι συνεβαίνειν, ὅτι μὴ πᾶσιν ἀνάγκη, τοῖς πλήθεσι βιαζόμενοι, neq; cõuenie bant, niſi à populis coacti. ἐν ἀνάγκῃ αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι, Xenop, i. non coguntur. ἀνάγκη ἀδικίας ἡ πενία, Plutarch. in Numa, paupertas quæ cauſa ſit inferendæ iniuriæ. Idem in Public. πρὸς ἀνάγκην ἐκ τοῦ ἐξαγγέλλειν ταῦτα, ne ſupplicio quidẽ vllo vel neceſsitate hæc indicaſſet. ἀνάγκη πείθεσθαι, vi & neceſſario parere, Xenoph.

Ἀναγκοφαγεῖν, neceſſariis veſci, Epictetus.

Ἀναγκοφαγίω, ad neceſsitatem comedo.

Ἀναγκοφαγίας. Ariſtot. in Polit. appellat victũ athleticũ, quaſi dicas cibi ſumendi neceſsitatem. Nam athletæ frugaliter admodum victitabant, Bud. Comm.

Ἀναγλυκαίνω, dulcedinem ceperunt.

Ἀνάγλυφα, τὰ, aſpera, non læuia, cælaturis inæqualibuſque eminentibúſque.

Ἀναγνάμπτω, ἀναλύω, ſoluo. Odyſſ. ξ, ἐπεὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν. Et Iliad. γ, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή, i. ἀνεκάμφθη, cuſpis eius reflexa eſt.

Ἀναγνεία, ἡ, ſcelus.

Ἀναγνος, ὁ, ἡ, impurus, immundus, μιαρός.

Ἀναγνὸς, ότος, τὸ, occultum.

Ἀναγνωρίζω, recognoſco, agnoſco. Ἀναγνωρίζομαι, innoteſco.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, recognitio.

Ἀναγνώρισμα, τὸ, indicium.

Ἀναγνωσθεὶς, έντος, ὁ, perſuaſus, lectus.

Ἀνάγνωσις, lectio, recognitio, perſuaſio, agnitio, expoſitio.

Ἀνάγνωσμα, ατος, τὸ, lectio, recitatio.

Ἀναγνωστέον, legendum eſt.

Ἀναγνωστήριον, τὸ, lectorium.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector. Cic. ad Atticũ 1, Puer feſtiuus anagnoſtes noſter Soſitheus deceſſerat. alii ſcribendam dictionem putant, accentu poſito in vltima.

Ἀναγνωστικὸς, ὁ, ad legendum aptus.

Ἀνάγομαι, ſoluo, prouchor, ſeu feror in altũ, nauigo. Iliad. α, καὶ τότ᾽ ἔπειτ᾽ ἀνάγοντο μετὰ στρατόν, i. ἀπέπλεον, ἀνάγομαι ἐπὶ ἐρώτησιν, paror ad interrogandũ, me ad interrogandum paro. Plato de Legib. ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντεσίου, à Brunduſio ſolui. ἀνήγετο, ad res gerendas profectus eſt. Thucyd. ἀνάγονται ναυσὶ ἐς τὴν Χίον, proficiſcuntur claſſe in Chium. ἀνάγειν τὴν νύμφην, ſeu ἀπάγειν, Herodot. ducere vxorẽ, ſeu abducere. γαῖα ἐς ὀρέων κορυφὰς ἀνηγμένη, terra in montiũ cacumina aſſurgens, Nazanzen. ἀνηγμένος ὑπὸ παιδείας, eruditus, eruditione excultus, Dioſcorid.

Ἀναγόρευσις, εως, ἡ, declaratio, ἀνάρρησις, pronuntiatio, reſponſio. Bud. in epiſt. ἀναγορεύσεις εὐόρνιθες, auſpicia liquida, i. fauſta & læta, & proculdubio ſecunda.

Ἀναγορεύω, prædico, renũtio, reſpondeo, pronuntio præconio, ſalutẽ dico, conſaluto, declaro, i. laudo, deſigno, creo, Gaza ex Cic. ὕπατος ἀνερρήθη, Cõſul creatus eſt. Plutarch in Galba, αὐτοκράτορα μέλλει ἀναγορεύειν, Galbã ſalutare imperatorem, declarare imperatorem. Renuntio apud Iuriſcon. vulgò, facio rapportum.

Ἀνάγραπτος, manifeſtè ſcriptus, perſcriptus, in acta relatus. ἀνάγραπτοι βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, vitæ beatorum virorum memoriæ proditæ, Baſilius.

Ἀνάγραφον vocant quo docetur quomodo concludendum ſit reliquum ſchema, quod imperatum eſt.

Ἀναγραφὴ, reſcriptio, relatio in ſcripta, perſcriptio & acta, deſcriptio, traditio, inſcriptio. τὸ δεῖ τοὺς βίους ἀναγραφῇ παραδίδοσθαι, vitas mandare literis, Plutarch. in Pericle. Sic etiam appellatur commentarius & breuiarium, & liber cenſus peracti.

Ἀναγράφω, in acta refero, perſcribo, inſcribo, deſcribo, adſcribo, commemoro, recenſeo, monimẽtis trado, literis prodo, publico per ſcripturã. Ariſtot. de mundo, νόμος βεβαιότερος τῶν ἐν κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, lex illis ſtabilior quæ in tabulis perſcriptæ ſunt. οἱ ἀναγράφοντες, monimenta ſcribentes. Lucian. in Anacharſi, ὡς εὐεργέτης ἡμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγραφέσθω, itaque benefactor noſter ille vir, literis prodatur. Idẽ ibidem, νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι. ἀναγραφὴν, titulũ habere. ἀναγράφων εἰς λεύκωμα, in albo perſcribens. Demoſt. Plato γράμμα, ὁ δὲ ἀναγραφεὶς, i. ſcripto accuſatus. Thucyd. ἀναγράφω ἐς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, in tripode nomen vrbis inſcribo. ἀναγράφω τὰς κατοικίας, Iſocr. ἀνέγραψε κληρουχίας, edixit agri ſortitiones, Plutarch. in Pericle. Significat etiã colores addere formis vel imaginibus delineatis. ἀναγράφομαι pro ἀναγράφω, Ariſtot. 2. OEcon. κομίζεσθαι τὴν τιμὴν ἣν ἀνεγράψατο, reciperæ pretium quod in acta retuliſſet. ἀναγράφομαι, item effingo, in Epigramm.

Ἀνάγρια, τὰ, ſpolia, exuuiæ.

Ἀναγρία, tempus non venandi, apud Xenoph.

Ἀναγρύζειν, hiſcere, mutire, loqui ſubmiſſè, Ariſtoph. τὸ respondendo mutire, Xenoph.

Ἀνάγυρις, anagyris, fruticis genus, de quo Dioſcorid.lib.3.cap.167.idem Ἀνάγυρις dicitur.

Ἀνάγυρος, herbæ genus. Stephan.locum in Attica putat, vbi frutex eſt odoris grauiſsimi, qui adagio locũ dederit, ἀνάγυρον κινεῖς, Anagyrum moues: quod innuere videtur Ariſtoph. Lyſiſtra. πόθεν εἶπε; ἀνάγυρον ... δίκα. ὁ γοῦν ἀνάγυρός μοι κεκίνηται δοκεῖ. Lege adagium, Anagyrin commoues.

Ἀνάγω, reduco, ſuperago, introduco, recedo, deduco, refero, reiicio, produco, adigo, induco, adduco. ὀπίσω πόδα ἀνάγειν, retro ferre pedẽ, Xenoph.1.ἱππικῆς. Itẽ εἰς ὕψος ἀνάγω, tollo, eueho, ſubueho, in altũ fero, in ſublime erigo, ſubduco. Heſiod. ἀνήγαγον ἐς φάος αὖθις, in lucem rurſus ſubduxerunt. Sophocl. ... i. αὔξει. vnde εἰς θεοὺς ἀνάγειν, inter deos referre, in cœlũ ſuſtollere, apud Iſocr. Sic Matth.4. τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, &c.i. ſubductus, ſublatus, velut è medio abductus, vt inquit Eraſ. Dicunt itẽ ἀνάγειν τὴν ναῦν, i.nauẽ è portu in mare educere. vnde ἀνάγεσθαι, εἶτα τὸ ... Itẽ reiicio ad maiorem poteſtatẽ, εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, ad magiſtratus reiicere. Item altius rem repeto. Greg. ἤδη τὴν αἰτίαν ... λόγον ἀναγαγὼν, altius repetito ſermone. Itẽ reiicio, i. vomo, vt τὸ αἷμα ἀνάγειν. Itẽ adduco. Herodian.lib.2.de Pertinace, ... ἀνήγαγεν, &c. adeò enim ſe æquabilẽ parẽmq; cæteris præſtabat, vt filiũ quoq; iam adoleſcentẽ in aulam palatinã nunquam adduxerit. Itẽ celebro. Lucia. Icaro. πανήγυριν ἀνάγουσι. Aliquando perſuadeo. ἀνάγειν μέλος, in Epigram. emittere cantum, i. edere. ἀνάγω θυσίας, ferio victimas, cap.7. Act. Apoſt. ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ, obtulerunt hoſtiã ſimulachro. Plutarc. in Numa, ἀνῆγεν εἰς τιμὰς, ad honores promouebat. Idem in Camil. ἀνήγαγον τὴν πόλιν, vrbẽ inſtaurarũt. Idẽ in Galba, ... ἀνῆγεν ἑαυτὸν, in maiorẽ audaciã ſe extulit. Dioſcor.l.3.c.119, ἀνάγει πάχος ἐκ θώρακος, ex pectore craſſam pituitam eiicit. ἀνάγει τὰ ὀστᾶ, oſſa infracta extrahit, Dioſcorid. lib.4, cap.280, ἀνάγει σκόλοπας, aculeos educit. Idem lib.2. cap.28, ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, extrahit vitia pulmonis, excreabilia facit, Idem lib.3.

Ἀναγωγή, ῆς, ἡ, diſciplina, educatio, inſtitutio. vnde, ἡ τῶν παίδων ἀναγωγὴ, eſt ἡ τῶν ἠθῶν κατασκεύασις, liberorum inſtitutio. ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, eſt ἔκπλους καὶ ἀνάπλους, exitus nauium è portu, apud Demoſthenem. Item reductio, relatio. ἀναγωγὴ τοῦ αἵματος, ſanguinis reiectio, ſanguinis excreatio, cruenta eiectio. Redhibitio apud Platonem 11.de Legibus, ... ἀναγωγῆς, interpoſita quiete. ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, educatio plantarum, Theophraſt. lib.3. cap.9. de cauſis plant. Nazanzenus alicubi accipit pro ſubductione ſeu euectione quæ fit ſurſum. Significatur aliquando hoc nomine receſſus ſubtilis, ſiue excelſa aut ſuperior intelligentia, anagoge, figura, quum ſenſus ad altiora ſuſtollitur. Vnde apud Dionyſium ἀναγωγὴ & θεωρία pro eodem accipiuntur, id eſt, pro ſenſu oraculorum myſtico & recondito, qui nos in cælum meditando ſubuehit, propéque Deum cernendum cõtemplantibus præbet, Bud.Comment.

Ἀναγωγία, ας, ἡ, inexercitatio, diſciplinæ negligentia, mores incompoſiti, rebellio, contumacia, ignorantia, licentia, defectus diſciplinæ, diſſoluta vita & animus iuuenis indomitus: vt φρενὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Et Plato in Politicis ait Alcibiadem fuiſſe perditum τῇ περὶ τὴν δίαιταν ἀναγωγίᾳ καὶ ὕβρει, id eſt, vitæ ſeu viuendi licentia.

Ἀναγωγικὸς, τὸ, myſtica, quæ hominem mortalẽ ſublimia diuináque meditando in cælum ſubuehunt. Et τοῦ ἀναγωγικοῦ, quũ ſenſus literalis, vt vocant, in ſpiritualem vertitur, Bud.Comment.

Ἀναγωγικὰ vocatur Theologis ea pars interpretationis, quæ ſenſus remotiſsimos atq; abſtractiſs. exquirit.

Ἀναγωγικῶς, myſticè, item χριστικῶς, apud Nazanz.

Ἀνάγωγος, ου, ὁ, ἡ, contumax, non ductilis, indomitus, intractabilis, indoctus, qui diſciplina caruit, diſſolutus, intemperans, voluptatibus deditus, quíque animo ſuo obſequitur intemperanter, ὁ ἐκλελυμένος, ὁ ἀκόλαστος, ὁ φιλήδονος, ὁ μὴ τῆς ... ἀγωγῆς τετυχηκώς. ἀνάγωγον σοφιῶν, artium ſeu literarum ineptarum, Laſcaris, i. quæ carent inſtitutione, quæ non inſtituũt. Item altus & ſublimis, vt ἀνάγωγος ζωὴ, vita quaſi ſublimipeta, Dionyſ. Theol. ἀνάγωγοι ἵπποι, equi indomiti & calcitrones, idem quod λακτισταί. Columella calcitroſos appellat. Xenoph. ἀναγώγους κύνας vocat, qui malè inſtituti ſunt ad venatum, aut qui inſtitui nequeunt. Sic ἀνάγωγοι παῖδες.

Ἀναγώγως, duriter, contumaciter, refractariè, imperitè, incõpoſitè, diſſolutè, intemperanter. Accipitur item ἀναγώγως, pro eo quod eſt citra inductionem, & certam quandam cohærentiã, quæ ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot. quũ quis per plura ſingularia progrediens, vniuerſale aliquod probat, id quod Platoni frequentiſsimũ eſt, Gell. Culpauit autẽ primum hoc quòd Cato inerudite & ἀναγώγως (vt ipſe ait) principio nimis inſolenti nimíſque acri & obiurgatorio vſus ſit.

Ἀναγώνιστος, ſine certamine, cui nemo reſiſtit, qui non certauit. ἀναγώνιστος περὶ ἀρετῆς, ad virtutis certamen impotens ſeu ineptus, Plato in Legib. * ἀναγώνιστος ἀθλητής, pro inerte, apud Xenoph.

Ἀναδαιομένη φλὸξ, excitata flamma.

Ἀναδυναμίζω, iterum fortior.

Ἀναδαιομένη γῆ, ager diſcernendus.

Ἀναδέρτως, explicatè, denudatè & apertè, Ariſtoph.

Ἀναδαίνω, erodo.

Ἀναδάσασθαι, diuidere. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum diuidere, Plutar. in Lycurg. ἀναδασάμενος χώραν, ſubigẽs regionẽ.

Ἀναδασμὸς, οῦ, ὁ, diuiſio, partitio, diſtributio, noua rerum partitio. ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων, iubens vt de integro bonorum faciam partitionem. γῆς ἀναδασμὸς, Iſocrates.

Ἀνάδαστος, ου, ὁ, ἡ, diſtributus, ad egeſtatem redactus. Plutarchus in Camillo, χαλεπὸν γὰρ ἦν ἀνάδαστον μὴ φυλάξαι, id eſt, difficile erat factu votum infectum eſſe. ἀνάδαστον γῆν ποιεῖν, agri terminos turbare, Plato de Legib. Ariſtotel. Politic.5, ἀναδάστους οὐσίας ποιοῦσι, patrimonia diuidunt. Idem, ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν, agros æqua portione viritim diuidere. Idem eodem libro, ἀναδάστους ποιεῖν τὰς κτήσεις, æquè partiri poſſeſsiones.

Ἀναδέδραμον, ſurſum concurrimus, receſsimus.

Ἀναδέδρομα, procurri. Odyſſ.ε, λίσση δ' ἀναδέδρομε πέτρη, id eſt, ἀνατέτακε, εἰς ὕψος ἀνῆκε, procurrit.

Ἀναδείκνυμι, demonſtro, declaro, oſtendo, aperio, erigo, inſtituo, conſtituo, deſigno: vnde ἀναδεδειγμένος, deſignatus: vnde ἀναδεδειγμένοι & μέλλοντες, magiſtratus tum dicuntur, quum creati renuntiantur: quũ verò inſignia magiſtratus cũ imperio aſſumunt, εἰς τὰς ἀρχὰς εἰσιέναι dicuntur. ἀνέδεξε σημεῖον, ſignum extulit, Herodot. ἀναδεικνύναι πύλας, Sophocl. pandere portas.

* Ἀναδεικνύω, dico, conſecro, vt Ἀναδείκνυμι.

Ἀναδείματο, reædificauit.

Ἀνάδειξις, oſtenſio, demonſtratio, apparitio.

Ἀναδέχομαι, Ionicè pro ἀναδέχομαι.

Ἀνάδελφος, ου, ὁ, non habens fratrem: opponitur συναδέλφῳ, apud Xenoph. lib.2. ...

Ἀναδέμεμαι, ...

Ἀναδέμω, reædifico, reparo.

Ἀναδενδρὰς, ἡ, arbuſtiua vitis. Theophraſtus libro primo, capite decimo de cauſis plantarum. αἱ ἀναδενδράδες arbuſta, Pſalmo 80. Et decimotertio capite Ezechielis ἐξέτεινε τὴν ἀναδενδράδα αὐτῆς, Latinè eſt, Extendit ramos ſuos. in Epigrammate pro loco vitibus conſito: alicubi etiam pro arbore inſita, διὰ τῆς ἀναδενδράδος ἑλίχθη καὶ τῆς

αὐλῆς,

πελῇ, Theophraſt.lib.5.cap.5.de cauſ. plantar.de vite fico mixta & ipſa maritata relatum eſt. Etym. ἀναδενδρὰς, ἡ ἄμπελος, ἡ περὶ δένδρον ἀνεσχεθεῖσα.

Ἀναδενδρομαλάχη, herba dicitur Galeno, quæ & ἀλθαία vocatur, quaſi arboreſcens malua, vt notat Marcellus in lib.3. Dioſcorid.

* Ἀναδέρω, nudo, reuelo, apertè, dico. ἀναδέρειν, detegere.

Ἀνάδεσις, ἡ, religatio. ἀνάδεσις τῆς κόμης, Lucian.

Ἀναδεσμεύω, religo.

Ἀνάδεσμα, τος, ἡ, ornamentum capitis, redimiculum, ὁ γυναικεῖος κόσμος. Homerus, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ', ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην.

Ἀνάδετος, mundus muliebris. Item adiectiuum, ὁ καὶ ἡ, reuinctus, Euripid. * Ἀνάδετος, γυναικεῖος κόσμος, ὃς καὶ ἀνάδεσμη λέγεται, Interpres Ariſtoph.

Ἀναδεύω, miſceo, ſubigo, irrigo, madefacio, aſpergo. Plutarch. in Numa, ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, infundo puerorum ingeniis mores.

Ἀναδέχομαι, admitto, recipio: ſed hoc varié. Aliquãdo enĩ ſignificat ἀναλαμβάνειν: vt, ὅδε ἀνεδέξατο ὅσους ἠδυνάτο πλείους τῶν ἐκ τῆς μάχης ἀνασωζομένων, i. collegit diſperſos, ſeruauit. Sic Virg. Medióq; ex hoſte recepi. Et Cic. Non, puto, repudiabis in honore, quẽ in periculo recepiſti. ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τὸ νῶτον, admittebat puerum in dorſum, apud Gel.l.7.c.9. Aliquando pro fidem dare, in fide ſua recipere, polliceri, vel ſe præſtaturum promittere τὸ ἐφ' ἑαυτῷ δέχεσθαι. Sic Cicer. Fam.13, Separatim promitto, in méque recipio, fore eũ tibi & voluptati & vſui. Idẽ, De ſeruo Dionyſio, ſi me amas, confice, quancunque fidem dederis, ego præſtabo. l * ꝫ hæc ſignificatio aliquando forẽſis eſt. Vnde ἀναδέχεσθαι τὴν δίκην, eſt quaſi iudiciũ promittere, quod facere ſolent ſponſores atq; interceſſores vadimoniorũ, & qui iudicatũ ſolutũ iri promittũt. Et, ἀναδέχεσθαι τὸν παῖδα, penes ſe aſciſcere puerũ, agnoſcere filiũ. Itẽ ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, καὶ τὰ ἐγκεκλημένα, pro, crimen in ſe recipere, crimini ſe offerre, agnoſcere rẽ perpetratam, & ſe mandatorem profiteri. Ita, ἀναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pro pœnas dare, Herodiano, Bud. Comm.

* Ἀνάδοχος apud Dionyſ. Areopag. in baptiſ. qui vulgò patrinus dicitur. Ἀναδεξάμενος, quaſi ſuſceptor.

Ἀναδέω, corono, ligo, redimo, appendo, illaqueo, alligo, accommodo, circunligo, exorno, Ariſtophan. in Pluto, λήροις ἀναδοῦν ὡς νικῶντας, rebus friuolis coronãs victores: vnde ἀναδήματα, στεφανώματα. στεφάνοις ἀνέδουν, coronis exornabant, Plutarch. in Pericle. ἀναδῆσαι δᾷδας περὶ ἕκαστον κέρας, colligare faces ſingulis cornibus, Idẽ in Fabio. ἀναδοῦντες πατριάν, ſuæ familiæ progenitores repetẽs. Herodot. familiam referens. Idẽ, ἀνέδησαν εἰς θεὸν, in Deum retulerunt. ἀναδέω τῆς πάλης, ob luctã corono, Philoſtrat. Nonnus, ἀνεδήσατο τιμὴν, honorẽ religauit, id eſt, reſumpſit. ἀνεδεῖτο τὴν ἡγεμονίαν ἐκ τύχης, ſui regni opes acceptas fortunæ ferebat. * ἀναδέομαι στέφανον, i. corono, apud Theod. lib.5. hiſt. Eccleſi. de Euſebio. Eſt etiam ἀναδέω, regem facio vel imperatorem, Nazanz.

Ἀνάδηξις, remorſus.

Ἀναδηχθεὶς, έντος, ὁ, remorſus, denuo corroſus.

Ἀναδιδάσκω, edoceo, doceo, demõſtro, valde doceo. ἀνὰ enim hic ἐπιτατικὸν eſt. Philo de mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, & Ariſtoph. in Pluto.

Ἀναδίδωμι, reddo, reſtituo, trado, porrigo, digero, diſtribuo. Alexand. Aphrod. l.1. Probl. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀνεδόθη σῶμα, flaua bilis per totũ corpus effuſa eſt. ἀναδιδῶναι πηγὴν ἐάσω, Lucian. fontẽ ſcatere permittã. Idem, ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἄνθος ἀπὸ τοῦ αἵματος, terrã ex ſanguine florem ſubmittere, ſeu producere, quaſi ſurſum dare. ἀναδίδωσιν ὀσμὴν, exhalat odorem, Plutarch. in Themiſt. Idẽ in Camillo, καρπὸν ἀναδίδωσι, fructum producit. ἀναδιδοῦσι πηγαὶ, fontes exiſtũt, Herodo. Thucyd. ἀναδιδόντες σφᾶς αὐτοὺς, manus inferẽtes. ἀναδίδωμι τὴν νῆσον, inſulã edo, i. apparere facio. Gaza in ſom. Scip. ἀνέδωκε πλῆθος δακρύων, vim lachry marũ profudi. ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flãma excitata, AEſopus. Plato νομ. 2, διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν ἀναδιδοῦσαν, propter alimentũ exiſtens, ſeu proueniẽs è terra. ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον, Lucian. poculũ reddere. ἀναδιδόμενος τὴν πίστιν, fidẽ faciens. ἀναδιδόμενος τὴν πίστιν ταῖς ψυχαῖς, animos ad credendũ alliciens. ἀναδιδόναι ψῆφον, eſt permittere vt ſententiam quis dicat, quod & προτιθέναι ψῆφον dicitur. ἀναδίδοσθαι, concoctum cibum à natiuo calore in totum corpus eiúſque partes diſtrahi, digeri & diſtribui. vnde συναναδίδωμι, vnà digero, Alexandro Aphrod. in Probl. συναναδιδόμενον τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα, id eſt, per totum corpus miſtum cum ſanguine, digeſtum & diffuſum.

Ἀνάδικος δίκη, iudicium irritum & lege abrogatum. Iuriſconſulti Latini iudicium nullum, & teſtamentũ nullum dicunt. Cicero in Prætura vrbana, Minutius quidam mortuus eſt, eius teſtamentum erat nullum, id eſt, irritum & lege abrogatum. Andocid. ὅπως μήτε χρεῶν ἀποκοπαὶ εἶεν, μήτε δίκαι ἀνάδικοι γίγνοιντο, vt ne tabulę nouæ fierent, & res iudicatæ reſcinderentur. Dicitur & ἡ μὴ οὖσα & ἄκυρος per eclipſin τῆς δίκης, & ἄκυροι νόμοι, nullæ, irritæ, Bud. Comment.

Ἀναδινέω, ἀναδινῶ.

Ἀναδινέω, ἀναστρέφω.

Ἀναδιπλασιάζω, replico, gemino.

Ἀναδιπλασιασμὸς, ὁ, reduplicatio.

Ἀναδίπλωσις, εως, ἡ, reduplicatio, eiuſdẽ verbi cõtinuatim repetitio, replicatio, multiplicatio, duplicatio.

Ἀναδοίδυκίζω, μ. σω, π. κα, perterrefacio, aliàs Ἀναδοιδυκίζω, i. cochleari commiſceo, ἀνατρέπω, ἀπὸ τοῦ δοίδυκος.

Ἀνάδοσις, εως, ἡ, digeſtio, diſtributio, id eſt, cibi concocti diſtractio à natiuo calore in totum corpus, apud Alexandrum Aphrod. lib.1. problem.5. ἀνάδοσις σιτίων, Dioſcorid. lib.5. cap.20, ciborum per membra digeſtio, ciborum diſtributio. Item ἀνάπαυσις, ἀνάλυμα, ἀναψυχὴ, obſeruatio, traditio, redditio, ſubmiſsio, productio, pullulatio. Gregorius, τί χαλεπαίνεις ἡμῖν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν. Itẽ eruptio quæ ſurſum verſus fit, ſcaturigo. Ariſtotel. de mundo, ἀναφύσημα δὲ γῆς, λέγεται πνεῦμα ἄνω φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν, id eſt, ἀναφύσημα, quaſi efflatus terræ, dicitur ventus ſublimem ſeſe rapiens, quum aut è ſpecu depreſſo flatus emicuerit, aut è terra in hiatum deſcendente.

Ἀναδρομὴ, ῆς, ἡ, ἀναδασμὸς, ἀνάκτησις.

Ἀναδοτικὸς, ὁ. ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν, venter ſeu aluus alimenta diſtribuens, Nazanz.

Ἀνάδοτος, ὁ καὶ ἡ, reſtituendus, reddendus, redhibitus.

Ἀναδοχεὺς, κὴ

Ἀνάδοχος, fideiuſſor, * ſpõſor. ἀναδοχὴ, fideiuſsio, ἐγγύη.

Ἀναδραμεῖν, ſurſum currere, recurrere.

Ἀναδραμοῦμαι, recurram, ſurſum curram.

Ἀναδράσαι, ἀναπρᾶξαι.

Ἀναδρομὴ, ῆς, ἡ, recurſus, accurſus. ἀναδρομὴ τῆς ὑστέρας, vuluæ in ſuperiorẽ partem motus & aſcenſus. ἀναδρομὴ εἰς τὴν βλάστησιν, in germinationem impetus & concurſus. Theophraſtus. ἀναδρομαὶ, αὐξήσεις, βλαστήσεις.

Ἀνάδυμι, emergo. Iliad. α, ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, id eſt, ἀνῆλθεν, extitit & emerſit è mari. ἀναδῦσα τούτων, ex his emergens, Gaza de Senect.

Ἀναδύομαι, recuſo, refugio, reſpuo, eiuro, id eſt (vt vulgò dicitur) renuntio, ἐξομνύω, retracto & muto quod pactum eſt. Lucianus, τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν, iſthuc iam retractas reuocáſque promiſſum. ἀναδύεται εἰς κύπρον, emergit in Cyprum, Lucian. Item ſubterfugio, tergiuerſor, pugnæ timidus me ſubduco. Item emergo, exiſto. Homer. Iliad. α, ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emerſit ex vnda maris, i. ἀνέδυ καὶ ἀνῆλθε. ἀναδύομαι κρήνης, emergo è fonte, Apollon. Pro renuo, Nonnus, πολλὰ δ' ἔχων ἔνιπτεν ἀναδύομαι.

Ἀνάδυσις, εως, ἡ, emerſio, fuga & ἀναφυγή: cui opponitur κατάδυσις.

Ἀνάεδνος, indotata, quæ dotem à marito non recepit. Iliad. ι, ἀνάεδνον ἀγέσθω, &c. i. ἄνευ ἕδνων.

Ἀναείρω, eleuo, ſurſum fero, occido.

Ἀνάελπτος, inſperatus. Heſiod. ἀνάελπτα παθόντες.

Ἀναερτάζω, attollo, extollo.

Ἀναζάω, μ. ήσω, ad vitam reducor, ἀναβιόω. Nonnus, ὁππότε νεκρὸς αὖτις ἀναζήσωσιν, i. ἀναβιῶσι.

Ἀναζείω pro ἀναζέω, efferueo, & actiuè pro effundo, in Epigrammate.

Ἀναζευγνύω, μ. ἀναζεύξω, &

Ἀναζεύγνυμι, moueo, remoueo, ſoluo, cedo, reuertor, proficiſcor, recedo, redeo, cõtraho copias, caſtra moueo. Ariſtot. ſecũdo OEco. ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸ, motis caſtris eò ſe conferebat. Herodo. ἀναζεύξας πρὸς ἰσθμὸν τὰς νῆας, claſſem ad Iſthum abducas.

Ἀνάζευξις, εως, ἡ, caſtrorum mutatio.

Ἀναζέω, ebullio, ſcaturio: vnde ἀναζεσθεὶς, feruefactus, Dioſcorid. lib. 2.

Ἀναζητέω, inueſtigo, quæro, requiro, repeto, perſcrutor, accuſa. Plato, τὰ ὑπὸ γῆν πάντα ἀνεζητηκώς, omnia ſubterranea rimatus.

Ἀναζυγὴ, ῆς, ἡ, motio caſtrorum. ἀναζυγὴν σημαίνειν, fugam adornare, abitum parare, caſtra mouere. Latini itẽ Vaſa conclamare dicunt in hac ſignificatione. Exercitu enim caſtra moturo, conclamari ſolet vt vaſa colligant. Cæſar, Vaſis militari more conclamatis, progreſſus, &c. Dicunt etiam hoc, τὸ ἀναζευγνύειν ἐπίφθεγμα. τὴν ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, redire, cap. 9. l. 2. Machab. ἀναζυγῆς γινομένης, quum caſtra mouerentur.

Ἀναζυγοῦ, foris ianuam aperire, ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν Ariſtoph. interpres, παρὰ τὸ ζυγόω, vel ζύγωθρον, Ariſtoph.

Ἀναζυμόω, μ. ώσω, fermento, infermento. ἀναζυμωθεῖσα γῆ, terra fermentata, Theophraſt.

Ἀναζωγραφέω, delineo.

Ἀναζωγρέω, μ. ήσω, ſuſcito, inſtauro, &, vt ſic dicam, viuifico, lib. 3. Epigram. cum accuſat.

Ἀναζώννυμι, induo, præcingo. Petrus 1. epiſt. ca. 1, ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, ſuccincti lũbis. ἀναζωσθεῖσα, ſuccincta.

Ἀναζωπυρέω, ſuccito, excito, recandeſco. Quod Cicero dicit, Cuius ego nomine recreor ipſo. Theodor. vertit οὗ αὐτὸς ἐγὼ τῷ ὀνόματι ἀναζωπυροῦμαι. Plutarchus in Pericle, ἀναζωπυρεῖ καὶ τρέφει τὴν ὄψιν, recreat & paſcit oculos, propriè eſt ignem iam conditum ac ſopitum ſuſcitare.

Ἀναθαλέω, &

Ἀναθάλλω, reuireſco, germino, pullulo, germinare facio. Ezechie. 17. cap. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, germinare facio lignum aridum.

Ἀναθάλπω, foueo, defendo.

Ἀναθαῤῥέω, reſipiſco poſt timorem, id eſt, animum recipio, reſumo audaciam, in ſpem bonam erigo animum, ſecuritatem accipio, confirmo, addo audaciam. Plutarchus in Publicola, πρὸς δὲ τὴν Κολλατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀναθαῤῥήσαντες οἱ Ἀκύλλιοι, καὶ χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, at Collatini mollitie cunctationéque confirmati Aquilii, tempus ad reſpondendum petiuerunt. ἀναθαῤῥῶ πρὸς τὴν ἄλλην πεῖραν, aliam denuo fiduciam attento.

Ἀναθαῤῥύνω, cum accuſatiuo, ſpe animis addita excito & erigo, animos reficio.

Ἀναθαρσήσας, αντος, ὁ, recipiens animum.

Ἀναθαρσύνω, confirmo, ἀναθαῤῥέω.

Ἀνάθεμα, ατος, τὸ, D. Hieronymus annotat vocem eſſe propriam Iudæis, qua extremam deteſtationem ſignificare ſoleant. Hac voce D. Paulus ſignificare ſolet extremum exitium. Ad Romanos cap. nono, ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ χριστοῦ, id eſt, anathema eſſe à Chriſto: quaſi dicat, quiddam ſepoſitum & alienum à Chriſto. Idem primæ ad Corinth. 12, ἀνάθεμα ἰησοῦν λέγει, dicit anathema Ieſum eſſe, id eſt, maledicit & execratur Ieſum. Dicuntur etiã ἀναθήματα ſacri homines, quorum capita diis inferis dicata ſunt, & deuota. Ἀναθήματα autem ſunt ἀφιερώματα, donaria, hoc eſt, quæ dicata diis ſuſpenduntur in parietibus & columnis templi, cuiuſmodi nunc viſuntur, potiſsimùm iuxta monumenta diuorum, ſtatuæ argenteæ, equi aurei, pocula gemmata. Herodot. ἀνακείμενα vocat ſacra dona, res cõſecratas, dona deo dicata, ſacra munera, oblationes, dedicationes, κοσμήματα, ſacraria: ſic dicta ab ἀναθεῖναι, hoc eſt, à ſeponendo ſiue ſuſpendendo, aut quòd nefas eſſet ea mouere loco. Hoc vocabulo etiã ſtatuæ ſignificantur, templa, baſilicæ, porticus, & alia vrbis ornamenta. Ian. Laſc. σοῦ τ' ἀνάθημα μόρφῆ θῦμα δ' ἕνεκα θεῶν, i. ſtatuam. Plato 2. de Repub. ἀναθήμασι τοὺς θεοὺς ἀγαπᾶσθαι, deos donariis colere. Cap. vlt. Leuit. πᾶν δὲ ἀνάθεμα, ὃ ἂν ἀναθῇ ἄνθρωπος τῷ κυρίῳ, οὐ λυτρώσεται, &c. omnis conſecratio quæ offertur ab homine, non redimetur. Plutarc. in Rom. τὸ δὲ ξύμπαν ἀνάθημα φερετρίου διὸς ἐπωνομάσθη, hoc trophæum Ioui dicatum, cognoménque additum, deo Ioui Feretrio. τὰ περὶ θεοὺς ἀναθήματα, res diis ſacratæ, Ariſtot. 4. Ethic. Herodo. ἀνέθηκε καὶ ἀναθήματα, donauit item donaria. Et apud Thucydid. ἀνάθημα ἐποιήσαντο.

Ἀναθεματίζω, deuoueo, deteſtor: item dedico, offero. Numer. cap. 18, πᾶν ἀναθεματισμένον ἐν υἱοῖς ἰσραὴλ, σοὶ ἔσται: vbi Latinè eſt, Quicquid ex voto reddiderint filii Iſrael, tuum erit. Ibidem cap. 21, ἀναθεματιῶ αὐτὸν καὶ τὰς πόλεις αὐτοῦ, ſubuertam eum, & vrbes eius delebo, &c. 4. Reg. c. 19, ἀναθεματίσαι τὰς γαίας, terras deuaſtare.

Ἀναθερμαίνομαι, tepeſco, referueſco.

Ἀνάθεσις, εως, ἡ, dicatio, cõſecratio. ἀνάθεσιν τῶν ὅλων πραγμάτων ἔχοντες, penes quos eſt imperii ſumma. ἀνάθεσις ἀμπέλων, propagatio vitium.

Ἀναθέω, recurro, curſito.

Ἀναθεωρέω, μ. ήσω, conſidero, contemplor, proſpicio, inſpecto, veluti ii qui rem diu non viſam inſpiciunt, reputo, ſuſpenſus ſum animo, animaduerto, intendo.

Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, conſideratio, contemplatio, perſpectio, ſpeculatio, animaduerſio.

Ἀναθεωρισμὸς, οῦ, ὁ, recognitio.

Ἀναθηλέω, ἀναβλαστέω, refloreſco. Iliad. α, οὐδ' ἀναθηλήσει pro οὐδ' ἀναβλαστήσει, non regerminabit.

Ἀναθήκη, ἀνάθεσις.

Ἀνάθημα, vide ἀνάθεμα.

Ἀναθηματικὸς, οῦ, ὁ, oblatorius, dicatorius, in Epigram. ἀναθηματικοὶ τρίποδες (vt ſcribunt Ariſtophanis interpretes) dicebantur, qui ornatus gratia dicati erãt domibus vel templis, prorſum ignibus immaculati intactiq;. Homer. ἀπύρους appellat. Qui verò ad ignis vſum comparati erant, ἐμπυριβῆται, aut αἴθωνες vocabantur.

Ἀναθήσει, imponet, ἐπιθήσει.

Ἀναθλίβω, exprimo, in Epigram. elido.

Ἄναθλος, ου, ὁ, imbecillis.

Ἀναθολόω, interturbo, obturbo, perturbo, turbo.

Ἀναθόλωσις, εως, ἡ, permixtio, infectio.

Ἀναθορυβήσας, αντος, tumultuarius.

Ἀναθορῶ, proſilio, impetu excitor. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, ex thoro exiliens, Plut. in Camillo, ἀναθορεῖν τοῦ συμποσίου, mouere ſe à lecto, relinquere menſam.

Ἀναθρεψάμενος, qui educauit, ab ἀνατρέφομαι.

Ἀναθρέω, reconſidero, conſidero, reſpicio. ἀναθρούμενος, apud Thucydid. exponitur, φανερῶς γινόμενος.

Ἀναθρώσκω, ἀναπηδῶ, reſilio, ſurſum ſalio, exilio. ἀναθρώσκει ἐπὶ τὸν ἵππον, in equum inſilit.

Ἀναθυάω, Ariſtot. lib. 6. Animal. accipit pro incitor ad libidinem.

Ἀναθυμιάζω, vaporo, exhalo, ſuffio, ſuffumigo.

Ἀναθυμίαμα, ατος, τὸ, &

Ἀναθυμίασις, εως, ἡ, euaporatio, vapor, expiratio, ſpiramen, ſuffimentum, æſtus, exhalatio, expiramentum. Ariſtoteles de mundo, δύο γὰρ δὴ τινες ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται συνεχῶς εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς ἀέρα, λεπτομερεῖς. τούτων δὲ ἡ μὲν ἐστι ξηρὰ καὶ καπνώδης ἀπὸ τῆς γῆς ἀποῤῥέουσα, ἡ δὲ νοτερὰ καὶ ἀτμώδης, ἀπὸ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιωμένη φύσεως, &c.

Ἀναθυμιάω

Ἀναθυμιάομαι, euaneſco.

Ἀναθυμιῶ, ſuffio, reſpiro, euaneſcere facio. Ariſtot. li. 5. Anim. ὅυς ἐπειδὰν θύωσι καὶ τὰ ὦτα καταβάλλει, χαλᾶται. οἱ δὲ μὴ, ἀλλ᾽ ἀναθυμιᾷ πάλιν, concipit ſus, quum præ libidine geſtiente pruriens auriculas flaccidas demittit: aliter ſemen à vulua reſpuit, relapſumque euaneſcit. ἀναθυμιώμενα σώματα, corpora exhalata.

Ἀναθύω, μ. ύσω, π. υκα, reſpuo, ſubſilio, iterum iuueniliter tranſgredior.

Ἀναθωΰσσω, reclamo.

Ἀναίδεια, ας, impudentia, impudens audacia, improbitas, ἀναισχυντία. Dicitur & Ἀναιδείη. Homer. Iliad. α, ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. item, ἀναιδείηφι πιθήσας, impudentia fretus, impudentiæ fidens.

Ἀναίδεστος, ἄμοιρος, ἄτιμος.

Ἀναιδεύομαι, impudens ſum, impudẽter ago, ἀναισχυντῶ. ἀναιδεύεσθαι nõ dicunt Attici, ait Phyrnic. ſed ἀναισχυντεῖν.

Ἀναίδην, impudenter, promiſcuè, liberè.

Ἀναιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, aſper, inuerecundus, procax, ἰταμὸς, audax, indiſcretus, temerarius. Homer. de lapide dixit, λᾶας ἀναιδὴς, Ilia. δ, ἀναιδὴς ὀφθαλμὸς, impudens oculus. ἀναιδέστατος τῶν ἀκολάστων, minimè pudendus, luxurioſus. τὸ ἀναιδὲς, impudentia.

Ἀναίδητος, ου, ὁ, idem, ἀναίσχυντος, βίαιος, σκληρὸς, ὀξύς.

Ἀναιδῶς, impudenter.

Ἀναιὶς, ῖδος, ἡ, nutrix.

Ἀναιθύσσω, ἀνασείω.

Ἀναίλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nudus pedes.

Ἀναιμακτὶ, ſine cruore.

Ἀναίμακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incruẽtus, ſine ſanguine, ſine cruore, exanguis.

Ἀναίμασις, εως, ἡ, ſanguinis carentia.

Ἀναιματὶ καὶ ἀναιμωτὶ, ſine cruore. Apollon. 2, ἀναιμωτί γ᾽ ἐδάμασσαν. aliâs ἀναιμακτὶ, ἀναιμεὶ, id eſt, incruenta victoria, marte incruento.

Ἀναιμία, ſanguinis priuatio.

Ἄναιμος, καὶ

Ἀναίμων, ονος, exanguis, ſanguinis expers, ſanguine vacuus, ſanguine priuatus.

Ἀναίνομαι, renuo, abiicio, recuſo, inficior, abnuo, ἀρνοῦμαι. Odyſ. ξ, τίμιον ἀναίνεται οὐδέ τι φησὶ καὶ ἣν ἰδέσθαι, &c. hoc eſt, ἀπωθεῖ, παρεωρᾶ. ὅστις ἂν ἀπέπτυσε, qui obſtricto animo repudiat, Homerus. Idem, ἀναίνεταί σε, id eſt, παραιτεῖται ἐκφαυλίζει, paruipendit, peroſus eſt. In Epigramm. ὠδίνων μνῆστιν ἀναινομένη, id eſt, partuum memoriam renuens, id eſt, nullam habens eorum rationem, non curans, non cognoſcens eſſe filium ſuum, quòd cum genuiſſet. οὐκ ἀναίνεται μὴ οὐ κοσμεῖν, Ariſtid. non abnuit quin ornet.

Ἀναίξας, ὁ, exortus.

Ἀναίσιμα, τὸ ἔλαιον.

Ἀναιρέομαι, ſuſcipio, vt ἀναιρεῖσθαι τὸν πόλεμον, ſuſcipere bellum. ἀναιρεῖσθαι τὴν ἔχθραν, ſuſcipere inimicitias. Item ſumo, vt ἀναιρεῖσθαι σῖτον, ſumere cibum. Odyſ. ξ, ἂν δὲ νάκην ἕλετ᾽ αἰγὸς, accepit. Ariſtot. de mundo, ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται, clypeum ſumit & ſibi optat, capit, tollit. Heſiod. χερσὶν δ᾽ ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, vtraque manu ſuſtulit & accepit. ἀναιρεθεὶς ὑπὸ θρίδος γυναικὸς, Iſocrates, collectus, ſeu ſuſceptus. Item, teneo, recupero. ἀναιρεῖσθαι νίκην, victoriam ferre. Item recumbo. Item excindor, vaſtor, Demoſth. ἐξεπόρθηντο αἱ πόλεις τῶν ἐν φωκεῦσι καὶ ἀνῄρηντο αἱ πόλεις αὐτῶν. Item tollo mortuum ad ſepeliendum, vt ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, occiſorum cadauera ſepelire. ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγήσαντας, naufragos legere, naufragorum corpora ad ſepeliendum conquirere, naufragos ſeruare. Demoſt. πρὸς μακάρτατ. ἐὰν δὲ τοῦ δημάρχου ἐπαγγείλαντος μὴ ἀναιρῶνται οἱ προσήκοντες, quòd ſi denuntiante demarcho, agnati & gẽtiles non ſuſtulerint eos. ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν, ſyngrapham irritam facere & circunducere, quod & ἄκυρον ποιεῖν dicitur. ἀναιρεῖσθαι τὴν γραφὴν, accuſationem inducere. ἀναιρεῖσθαι παῖδας, quærere pueros ex vxore, & ſuſcipere. ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, necari ferro, dixit Philo de mundo. Plutarc. in Problemat. ἀναιρεῖσθαι τὰ σιβύλλεια τοὺς ἱερεῖς ἔδοξεν, decretum eſt, ſacerdotes libros Sybillinos inſpicere. Idẽ in Romulo, ἀνείλετο παῖδας, pueros exportauit. Dioſcorid. ἀναιροῦ τὴν σποδὸν, ſubſtrahe cinerem. ἀναιροῦνται κλίμακες, ſcalæ tolluntur. Plutarc. in Numa, καὶ δᾷδά τε ἡμμένην λαβὼν, ὅσον ἐνῆν ἐπιτυχεῖν, εἶτα ἀναιρεῖται, & vbi facem incẽſam quoad eius fieri potuit, accepit, deinde extinguit. τὸ ἀνῃρημένον, reſponſum & redditum oraculum. Demoſt. ἀναιρήσεσθαι ἅπαντα τὰ πράγματα, omnia obtenturum. Herodot. ἀναιρησόμενος ἀγῶνας, palmas è certaminibus reportaturus, victoriam adepturus. Idem, ἀνελέσθαι ποινὴν τῆς αἰσώπου ψυχῆς, AEſopi animę pœnas ſumere. ἀναιρήσομαι τὰ ὀστέα, tollam oſſa. Idem Herodot. ἀναιρέοντο πόνους, ſuſceperunt labores. Idem, ἀνῃρημένος ὀλύμπια τεθρίππῳ, qui quadrigario curriculo Olympiacam palmam reportauit. ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα, ſublatum eſt peccatum, Nazanz. ἀναιρέομαι inuenitur apud Herodo. pro concipere & grauidam eſſe. ἀνελόμενος πρότερον τὰ πύθια, qui primas obtinuit in ludis Pythiis. ἀναιρεῖται ταῖς στάσεσι, ſeditionibus agitatur, Thucyd. Gaza de Senect. ἀναιρεῖται πρῶτος τὸ περὶ τὰς γνώμας, ſententiæ principatum tenet. ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα, tollit, i. aufert & capit prẽmia, Lucia. Chryſoſt. ἀγγελικὸν ἀνῃρημένοι βίον, qui vitam delegerunt angelicam. Dioſc. l. 1, ca. 63, ἀνελόμενος εἰς πυξίδα, in pyxidem ſuſcipiens. ἀνῄρηται βρόχοις, laqueis eſt ſuſpenſus.

Ἀναίρεσις, εως, ἡ, reſponſio, receptio, recuperatio, euerſio, cædes, peremptio, demolitio, pernicies, mors, interitus, ſublatio cadauerum, receptio mortuorum, abrogatio: vt ἀναίρεσις τῶν νόμων. ἀναίρεσις τῆς γραφῆς, litis ſublatio, Hermogen: abolitio cauſæ, reſciſsio accuſationis. ἀναίρεσις, τῇ θέσει opponit Nazanz. ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, cadauerum recuperatio, collectio, Plutarc. in Theſeo. Lucian, ἀναίρεσις τῶν τηλικούτων, perceptio tantorum. ἀναίρεσιν δοῦναι, permittere legere cadauera, Euripid. ἀναίρεσις pro traditione & ſuſceptione apud Platonem νόμ. γ, νεκρῶν ἀναίρεσιν πάντων ἔδωκε, vt omnes cadauera tollerent paſſus eſt, vel, omnes cadauera colligere permiſit. Huic ſimile, ὡς μηδὲ νεκρῶν ἀναίρεσιν πρὸς ταφὴν γενέσθαι δυνηθῆναι διὰ τὸ πλῆθος πτωμάτων, ſic vt præ multitudine interfectorum neq; diſcerni ad ſepulturam funera potuerint, Politianus vertit.

Ἀναιρετέος, ου, ὁ, extirpandus.

Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, interfector, occiſor.

Ἀναιρετίζω, tumultuor.

Ἀναιρετικὸς, exitioſus, enecans, lethalis, perniciem afferens, mortifer. τὰ ἀναιρετικὰ, quæ interimunt.

Ἀναιρέω, reſpondeo, diuinum reſponſum reddo. Xenoph. ἡ γὰρ πυθία νόμῳ πόλεως ἀναιρεῖ ποιοῦντας εὐσεβῶς ποιεῖν, id eſt, conſulta reſpondet. Item, occido, interimo, neco, deſtruo: itẽ capio, ſeu accipio, reporto, aufero, ſuſtollo, tollo, ſeu lego mortuum ad ſepeliendum, ſicut ἀναιρέομαι. Plutarc. in Theſeo, ἀνελεῖν τὸν θρυλλούμενον λόγον, cecinisse vulgatum illud oraculum. ἀνελεῖν παῖδας, expoſuiſſe pueros, Idem in Romulo. Idem in Numa, ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε τοῦτο, ex vrbe ſuſtulit. In Solone, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ πυθία, vtrique reſpondit Pythia. ἀναιροῦντες τὴν ῥίζαν, radicem effoſſam geſtantes, Dioſcorid. lib. 2, cap. de Dracunculo maiore. Plato νόμ. ς, τὸν δὲ γε λαχόντα προαιρεῖσθαι αἱ τέτταρες φυλαὶ, i. oraculo eligant. Idẽ νόμ. θ, ὃν δ᾽ ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, &c. oraculo approbauerit. Plutarch. in Theſeo, ἀνελεῖν αὐτῷ τὸν θεὸν λέγε), dicitur Deus illi præcepiſſe. ἀνελόντος ἑαυτὸν, quum ſibi mortem conſciuiſſet, Idem in Galba. ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, redditũ eſt oraculum. ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, antiquare & abrogare leges. ἀναιρεῖν τὰς διαθήκας, rũpere & reuocare teſtamentum. ἀναιρεῖν τοὺς χρόνους, apud Demoſth. ἀντὶ τοῦ ἐκκρούειν, hoc eſt, tempus eximere, & occaſiones rerum gerendarum auferre. ἀναιρεῖν τὴν διαδικασίαν, Liban. dixit, pro eo quod eſt, actioné denegare, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere. ἀναιροῦσα ψῆφος, vel καθαιροῦσα, calculi condemnatorii.

Ἀναίρω,tollo,ſuſtollo, Eurip.erigo.

Ἀναισθάνομαι,non ſentio.

Ἀναισθησία,ας,ἡ,ſenſuum hebetatio, obtuſio ſenſuum, ſenſus vacuitas, ſenſus priuatio, ſtupor. μετ' ἀναισθησίας, ſenſibus ereptis.

Ἀναίσθησις,ἡ,ſtupor,ἀναισθησία.

Ἀναισθητέω,ῶ,ήσω,κα.ηκα,ſine ſenſu ſum,nihil ſentio, ſenſu priuor,torpeo.

Ἀναίσθητος,inſulſus,ſenſuum inops,brutus,hebes,ſtolidus,ſtupidus,iners,ſtultus,ſtupens,torpẽs, fatuus, qui ſenſu percipi comprehendique non poteſt. ἀναίσθητος τῶν κακῶν,indemnis,Plato in legib.διὰ τὸ ἀναίσθητον ὑμῶν,quòd vos non ſentiatis, Thucydid. Galen. ἀναίσθητος ὃ πάσχει ὧν πάσχει,quæ patitur non ſentit.

Ἀναισθήτως,inſenſibiliter,inſulsè,ſtultè,temere. Vnde ἀναισθήτως ἔχειν,obſtupeſcere, ſtupere, torpere, ſenſus expertem eſſe.ἀναισθήτως ἔχει περὶ τὸ κοινὸν, nulla communi cura tangitur, Plutarc.in Solone. Thucydid. ἀναισθήτως κελεύω,ita deſipio vt iubeam.

Ἀναισιμόω,conſumo,contero,expendo,impendo,abſumo, erogo.ἀναισιμωμένος,depaſtus.ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις,in operarios erogatum eſt. ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφρου ἡ γῆ, egeſta eſt è foſſa humus, Herodot.

Ἀναίσιος,ου,ὁ ϰ ἡ,mali augurii,infortunatus,inauſpicatus,infauſtus,proteruus,difficilis.

Ἀναΐσσω,incitor,ſurgo,ἀνίσταμαι,ἀφορμῶ. Odyſ.ν,ϛῆ δ' ἀναΐξας,ſtetit arrectus. Iliad.α, ὡς ἄρ' ἔφη ϰ ἀναΐξας,&c.ἀναϊξὰς, ſtãs erectus:dicitur & pro eodem ἀναΐσσω, vt in Pluto Ariſtoph.ἔφυγ' ἀναΐξας,pro ὁρμήσας & ἀναπηδήσας,exiliens.

Ἀναισχυντέω,ſum impudens,impudenter loquor. Nazan. καὶ ὅσοις ὀνόμασιν ἀναισχυντοῦσι, in quàm multa nominum impudenter debacchãtur,vel in quæ nomina.ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν δίψησιν,impudenter vero reſiſto. Dicitur & ἀναισχυντῶ περὶ τούτου,me huius rei non pudet, Iſocrat.

Ἀναισχυντηλία,ας,ἡ,ϰ

Ἀναισχυντία, ας,ἡ, impudentia, inuerecundia, Plato in Apologia.

Ἀναίσχυντος,impudens,inuerecundus,Ariſto ph.turpiſſimus,improbus. ἀναίσχυντα πεποιηκέναι, turpiter atque impudenter feciſſe.

Ἀναιτιολόγητα,τὰ, cauſarum ratiocinatione carentia: vnde ἕξις φυσικὴ ἄρρητος ϰ ἀναιτιολόγητος, id eſt, habitus naturalis inexplicabilis & cuius ratio reddi nulla poteſt, Alexand.Aphrod.lib.2.problem.Dioſcorid.τοῖς ἀναιτιολογήτοις ἀνέθηκε,cauſam cæcis affectib⁹ aſsignauit,cauſam iis quæ cauſarum cognitione & ratiocinatione carent, adiecit:ſic Marcellus & Ruellius. Dioſcorid.lib.7,cap. 1.Idem ibidem, ἀναιτιολόγητα καλεῖται τὰ ὑπὸ τῶν ἰοβόλων, ϰ τὰ ἀπὸ τῶν θανασίμων συμβαίνοντα φαρμάκων,id eſt,affectus qui à virulentis animalibus veneniſque contrahuntur, cæci vocantur: vel anætiologeta,id eſt,cauſarum cognitione & ratiocinatione carẽtia, quæ à lethalibus venenis, venenúmque ictu aut morſu relinquentibus animalibus fiunt. Idem,ἀναιτιολόγητος dicitur, nulli cauſæ obnoxius, nulli addictus cauſæ.

Ἀναίτιος,inſons,innoxius,crimine vacans,cui iure nihil obiici poteſt,à quo abeſt culpa,culpa vacans. Plato 2.de Repub.cum genitiuo, τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἴτιον, τῶν δὲ κακῶν,ἀναίτιον,eorum quæ malè ſe habent cauſa non eſt.Item,quem nulla cauſa anteit, nullam cauſam agnoſcens: ſic apud Nazãzenum Deus Pater ἀναίτιος dicitur. Plutarch.ἀναίτιος τῶν κακῶν, qui non eſt author malorum. ἀναίτιος ἀφροσύνης,demẽtiæ non accuſandus, Xenoph.Pædiæ lib.1.Ibidem,ἀναίτιος ἔσῃ πρὸς τοῖς σαυτοῦ στρατιώταις, non accuſaberis à tuis.τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐκεῖνοι ποιοῦσι,ipſas teſſeras comminuunt, perinde quaſi illis ſit imputandum quod ipſi ſua ſponte faciunt.ἀναίτιος ὁ θεὸς,Deus in culpa non eſt.ἀναίτιος ἐγώ σοι,nõ author ego tibi ſum,non potes mihi imputare.

Ἀναιτίως, abſque cauſa. Philo de mundo,τὰ δ' ἀναιτίως φθίνεται,&c.ab re.Item nulla antecedente cauſa, inculpatè,ſine culpa, inculpabiliter.

Ἀνακαγχάζω,cachinnor. Lucian.ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε ϰ ἐλέγετε πάμμεγα ἐξῆν μοι ἀνακαγχάσαι,propter ea quæ faciebatis & dicebatis mihi licebat vehementer ridere. Plato 1.de repub.ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον,i. ſardonicè profuſéque riſit.

Ἀνακαθαίρομαι,depono.

Ἀνακαθαίρομαι ϰ ἀνακαθαίρω,repurgo,ſuccido. Plutarc. in Anton. ἀνακαθαιρόμενος τὰ ὑπόλοιπα τοῦ πολέμου, belli reliquias perſequens & repurgãs. ἀνακαθαίρεσθαι Sol dicitur in deliquio, quũ Luna Solem ſubiens, & eum nobis auferens, ſenſim prælabitur, & eam partem Solis, quam nobis primùm abſtulit, prætereundo reddit. ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, offendiculum tollere, Nazanzen. ἀνακαθαίρειν quoque Theologi vſurpant pro eo quod eſt allegorias anagogicas ad liquidum vſque ſenſum patefacere atque explanare.

Ἀνακάθαρσις,allegorici ſenſus & reconditi anagogica explicatio, Bud.Com.

Ἀνακαθαρτικὸς,repurgandi vim habens,repurgans.

Ἀνακάθημαι πρὸς,erectius ſedeo, Alexand. Aphrod. li. primo Problem.

Ἀνακαθίζω,reſideo, procumbo: vnde ἀνακαθίζων, conſidens.

Ἀνακαινίζω,renouo,reparo,regenero.

Ἀνακαίνωσις,εως,ἡ,renouatio, vel ἀνακαίνισις,ἀνανέωσις.

Ἀνάκαιον,ου,τὸ,carcer in quem conuiciebantur peruerſi ſerui, aut liberi ingrati, qui à patronis deſciuerant.

Ἀνακαίω, incendo, accendo. Chryſtom. ὁ μὲν ὁ σβεννύων τὴν φλόγα ταύτην ἐσθίει,οἱ δὲ ἀνακαίοντες ἅπαντες. Herodo. ἀνακαύσαντες τὸ πῦρ,ignem accenderint,incenderint.

Ἀνακαλέομαι,ϰ

Ἀνακαλέω, imploro,reuoco,euoco,excito,appello, inclamo,adhortor, iterum atque iterum appello, inuoco, cognomino, cieo, accerſo: ſed de inferioribus, vt καταχαλέω,de maioribus, interpres Thucydid. Item prædico, Thucydid. ἐν τοῖς ἵπποις ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. Galen. de ludo pilæ paruæ, τὰς ἀφειμένας δυνάμεις ἀνακαλέσασθαι, vires amiſſas reuocare, inſtaurare. Dioſcorid. li.2, cap.35, ὑστερικὰς πνιγμοὺς ἀνακαλοῦνται, contra vuluarum exanimationes ſuccurrunt, reuocant vuluarũ exanimationes. Plutarc. in Galba, ἀνακαλούμενοι καίσαρα, appellantes Cæſarem. Nazanz. ἐκ τοῦ παλαιοῦ πτώματος ἀνακληθῶ, vt à veteri caſu reuocer.

Ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ,profũdo otio detineri, Bud.

Ἀνακαλυπτήρια,apud Philoſtrat. dicũtur munera quæ vir & domeſtici atq; amici ſponſæ contribuebant, quũ primùm retecta, viſendam ſe præberet. Dicuntur etiam ἐπαύλια & θεώρετρα, Cæl.lib.11,cap.60.

Ἀνακάλυπτος,non tectus.

Ἀνακαλύπτω,ψω,φα,reuelo,detego,patefacio, aperio, velum tollo, retego. ἀνακαλύψω λόγους, Euripid. apertè proloquar. Idem, ἀνακαλύπτω βλέφαρον, tollo lumina.

Ἀνακάλυψις,εως,ἡ,reuelatio.

Ἀνακάμπτω,ψω,πτ.φα, redeo, reuertor, reflecto, ἀναστρέφω & reflector : verbũ eſt peculiare facietibus iter nauigio aut equis. Philo de mundo, ψαύσαντες δ' ἄκρας ἀποφυγὰς, ἀνακάμπτει πάλιν, &c.i. rurſum redit. Idem ibidem, πρὸς οἰκείαν τῆς φύσεως λῆξιν ἀνακάμπτειν, ad propriam naturæ ſuæ ſortem redire. Interdum deflecto & declino de via. Cebes Theban. οἱ ἔξω τῆς ὁδοῦ ἀνακάμπτοντες,

Ἀνακαμψίπνοος,qui reflexis lineis flat. ἀνακαμψίπνοοι ἄνεμοι, venti qui reflexos & refractos flatus habent, vt is qui καικίας dicitur. alii autem ſunt εὐθύπνοοι, qui rectis ſpirant lineis, vt docet Ariſtot. lib. de mundo.

Ἀνάκαμψις τοῦ θορῦ, captus, ſeu voratus ſeminis, Gaza ex Ariſtot.lib.2,cap.5, de gener. animal. fortè ἀνάκαψις legendum, vt aliquoties ἀνακάμπτειν pro ἀνακάπτειν.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ ϰ ἡ, ſpinis carens, ſine aculeo, aculeis carens.

Ἀνακάπτω,

Ἀναπίνω,deuoro.

Ἀνάκαφ, ſurſum verſus, in accliue. opponitur ἐπίκαφ, Hippocrat.

Ἀναχαρακτηριστος βίος, humilis vita, & miſera, Gellius ex Menandro.

Ἀνάκαυσις,εως,ἡ,incendium.

Ἀνάκαψις,εως,ἡ:voratus.

Ἀνακεάσασθαι, vide κεάζω.

Ἀνάκεια,τὰ,feſta Caſtoris & Pollucis.

Ἀνάκειμαι, recumbo,accumbo, diſcumbo,iaceo,repoſitus ſum,offeror,erigor, dedicor ſeu dedicatus ſum. ἀνάκειται εἰς ὀλίγους ἡ νίκη, inquit Phalaris, ad paucos victoria eſt referenda. Ariſtoph.in auibus, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται, omnia hæc ex te pendent. ἀνάκειται μὲν ἀνδριὰς, inquit Phrynichus, καὶ ἀνάθημα τι χαλκοῦ ἱερὸν καὶ ἀπλικόν. ἀνάκειται δ' ὁ δὲ ὁ κλίνης ἐκ ἔτι, ἀλλὰ κεῖται. Alexand. Aphrod.lib.1.probl. pro in menſa diſcumbere,accipit, ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἰδίῳ ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα, in thoracem propenſi accumbimus. Plutarc. in Romulo, τῷ ἑτέρῳ τὰς ἀμφοῖν πράξεις διὰ τὴν δόξαν ἀνακεῖσθαι, in alterum res geſtas vtriuſque referri. Chryſoſt. τοὺς ἀνακειμένους θεῷ, Deo dicatos ſeu ſacros. Plutarc. ἀνδριὰς ἀνάκειται, ſtatua poſita eſt. AEſchines, ἀνάκειται ἱδρυμένα, poſita ſunt & erecta. Thucydid. πάντων ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς, id eſt, πάσης ἐλπίδος αὐτοῖς ἐν ταῖς ναυσὶν οὔσης. ἀνακείμενος τοῖς ὀργίοις, celebrans orgia. Herodot. ἀνάκειται πᾶν ἐς σέ, omnis res ad te defertur, recumbit in te. διὰ παντὸς ἀνάκειται τῶν θείων, ſemper intentus eſt rebus diuinis, Chryſoſt.

Ἀνάκειον,τὸ,templum Caſtoris & Pollucis, Thu.lib,8.

Ἀνακείρω,abſcindo.

Ἀνακεκραγὼς,exclamans,à verbo ἀνακράζω.

Ἀνακεράννυμι,commiſceo, confundo,attempero, permiſceo,immiſceo. Plutarc.in Romulo, ἀνακραθέντων καιναῖς ἐπιγαμίαις τῶν γενῶν, per noua connubia generibus permixtis

Ἄνακες,aduerbium,in altis, ſuprà,quieté. Item ἄνακες, Anaces dicti ſunt Caſtor & Pollux, ob ceſſationem vacationéque belli, dum hoſtiliter Athenas ingreſſi eſſēt, factam,quam vacationem ἀνοχὴν appellant: vel quòd ἀνακῶς, id eſt, quietè ſe habuerint, & curarint ne quis quid detrimenti acciperet. Vnde & Reges ἄνακτες dicti. Alii ἄνακας dictos putant ob aſtrorum aſcenſum. Nam ἀνέκας Atticè dicitur pro ἄνω, id eſt, ſurſum, & ἀνέκαθεν, pro ἄνωθεν, id eſt, è ſupernis. Plutarch. in Theſeo: item in Numa refert Athenienſes nuncupaſſe Caſtorem & Pollucem ἄνακας, ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν ἀναχέσεως, id eſt, vt Lapus interpretatur, à triſtium amotione.

Ἀνακεφαλαιόω,ω.ώσω,καὶ ἀνακεφαλαιοῦμαι, ſummatim colligo, ſeu comprehendo, in ſummam redigo, ſiue ad caput vel ad capita redigo, renouo, repeto per capita, Hermog. Ariſtot. de mundo, αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, ipſa quæ neceſſaria ſunt breuiter colligentes. Paulus ad Epheſ.1.cap. ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ χριστῷ τά τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν αὐτῷ. Miratur Hier. quãobrem in Latinis codicibus habeatur potius inſtaurare, quàm recapitulare. Sunt qui ſic interpretantur, vt Chriſtus fieret & Angelorũ & hominum caput: quod conuenit cũ iis quæ paulopoſt ſequũtur, Et ipſũ dedit caput.

Ἀνακεφαλαίωσις,ἡ, recapitulatio, qua capita rerũ ſummatim repetuntur, epilogus, peroratio, cõcluſio. Sic vocant oratores, quum ea quæ ſparſim ac fuſius dicta ſunt, paucis repetuntur, vt ſimul iudici renouentur. Herm. dicitur, ἀνακεφαλαίωσις, ἡ ἐπάνοδος, ἡ κατὰ ποσότης, οἱ ἐπίλογοι, ἡ συντομολογία. quidam vertunt renouationem, Quintil. enumeratione,l.6.c.1. Auguſt. in quadam epiſtola, In quib[9] tota cauſa ſũmatim repetitur, quã vocãt ἀνακεφαλαίωσιν.

Ἀνακηκίω, ἀναφέρομαι, ἀναπηδάω.

Ἀνακήρυξις,εως,ἡ,præconium,declaratio.

Ἀνακηρύττω,declaro,ſeu denuntio, per præconem pronuntio, præconis voce promulgo, proclamo, euoco, edico, victorem denuntio, ſeu declaro. Lucia. ἀνακηρύττομαι νικηκὼς, præconis voce victor pronuntior. Xenoph. de ſeruo fugitiuo, ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα αὐτῷ ἀνακηρύττειν, alios hortor, vt ſi recuperetur præmium eius, inuentori denuntient.

Ἀνακῆσαι,quieuiſſe.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor. ἀνακινδυνεύω συμβάλλειν, pugnandi adeo periculum. Herodot. ἀνακινδυνεύω ναυμαχίην, venio in diſcrimen pugnæ naualis.

Ἀνακινέω,ω.ήσω, ſuſcito,agito, concito,verſor,excito, commoueo, iacto,accuſat.

Ἀνακίνησις,εως,ἡ,exagitatio,præludiũ apud Platonem, νόμ.δ. προοίμιά τε ἐστὶ, καὶ σχεδὸν ὥσπερ τινὲς ἀνακινήσεις ἔχουσαί τινα ἔντεχνον ἐπιχείρησιν, &c. tanquam præludia quædam.

Ἀνακλάγγω,clango,Bud.in Epiſt.

Ἀνακλάζω,ξω,clango,reflecto,clamito.

Ἀνακλαίω,ω,ύσω,π.κα,defleo,viciſſim fleo.

Ἀνάκλασις,εως,ἡ,reuerberatio,reflexio,repercuſſio,repercuſſus,refraxio,fragor. ἐπάλληλῳ ἀνακλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπιλυγιζόμενος, in vtranque partem replicabilis. ἀνακλάσεως γενομένης, quũ lumen ſe refringit. Eſt & nomen figuræ, quæ & ἀντανάκλασις Quintiliano dicitur.

Ἀνακλαυθμὸς,οῦ,ὁ,fletus.

Ἀνακλάω, reuerbero, referio, reflecto, reuello, retorqueo, refringo, repercutio, ἀναφλῶ. Ariſtoph. Aphr.lib.1.probl. ἀνακλᾶσθαι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ὕαλον, radios Solis ad vitrum reflecti, τοῦ φωτὸς ἀνακλωμένου, luminis repercuſſio, refractio, repercuſſus.

Ἀνακλίνεσθαι, ἀναχωρεῖν.

Ἀνάκλησις,εως,ἡ,reuocatio,inuocatio,imploratio,compellatio,receptus,appellatio,vocatio. ἀνάκλησιν ἐσήμανε, receptui cecinit. Plutarc. in Fabio, τῇ σάλπιγγι σημήνας ἀνάκλησιν, tuba receptui canens.

Ἀνακλητικὸς,οῦ,ὁ,excitans,euocans,reuocandi vim habens. Plutar. in Lycurg, ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, orationes ad concordiam reuocantes. Dioſ.lib.3. ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, ſopitos excitans. Ibidem, ὀρέξεως ἀνακλητικὰ, appetentiam cibi euocans, excitans. τὸ ἀνακλητικὸν ἀκούσας, vbi receptui cani audiuiſſet, Plut. in probl. Idem, ἀνακλητικὸν ἐσήμανε, ſignum receptui datum eſt, receptui cecinerunt.

Ἀνάκλιντος,ου,ὁ,reclinans.

Ἀνακλῖσαι, ἀνοῖξαι, aperuiſſe, ἀναπετάσαι, apud Homer. & Herodot. διαστεῖλαι, ἀναζυγῶσαι, ἀναστεῖλαι.

Ἀνακλίνομαι,diſcũbo. ἀνακλινθέντες, incũbentes. Home Odyſſ. ἀνακλίνεται ἐπὶ τὰ δεξιά, dextro lateri incubat.

Ἀνακλιντήριον,τὸ,accubitum,lectulus ſuper quo quieſcimus interdiu, qualia celebrantur Florentiæ Tuſcanica, & apud Lamprid. in Heliog. Accuba: ab aliis Stibadia dicuntur, Cæl.lib,14.c,58.

Ἀνάκλιντρον non dicunt Attici, ſed ἐπίκλιντρον, ait Phrynichus.

Ἀνακλίνω,reclino, hoc eſt, facio declinare & diſcumbere, reſupino, me ſubmitto. Lucia. de luctu, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, cubito innixus. ἀνακλινθέντες, incũbentes. Ho. Odyſ. ἀνακλῖναι θύρας, id eſt, ἀναπτύξαι, explicare, ἀναπετάσαι, expandere, extẽdere, laxare, inducere. ἀνακλινεῖσθαι ἐπὶ δεῖπνον, Bud. in epiſt. ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, cum in præſepe reclinauit.

Ἀνάκλισις,εως,ἡ,diſcubitus.

Ἀνακλιτικὸς,οῦ,ὁ,inclinatus.

Ἀνάκλιτος, reclinatorius. vnde θρόνος ἀνάκλιτος, apud Plutarch. in Romulo.

Ἀνακλύζω,ξω,abluo. Apollon. 2. argon. ἀνακλύζεσκεν ἰούσας ὕδατα ῥόος.

Ἀνακοινόω,ω.ώσω,π.κα,communico.

Ἀνακοινόω,ω.ώσω, conſulo aliquem. Xenop. ἀνακοινῶσαι τῷ θεῷ περὶ τῆς πορείας, de itinere cõſulere. Idem, ἀνακοινοῦται Σωκράτει περὶ τῆς πορείας. Iſoc. περὶ τῶν ῥηθῶν, ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ. quæ vulgari tutò poſſunt, velut occultanda cõmunica

Idem, βούλει δέ που τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, vis cum amicorum quibuſdam communicare. Ariſtoph. νεφ. βουλευόμενος ἀνακοινώσασθαί τι ἐς λόγον ἐλθεῖν. Plat. epiſt. 7, ἐθέλει πείθεσθαι περὶ ὧν ἀνακοινοῦνται, parere vult in his de quibus petit cõſilium. Dicitur & ἀνακοινοῦμαί σοι τὰ ἐμὰ, impertio tibi mea, Sic Iſoc. cõmunico tecũ mea. Plutarc. in Theſeo, ἀνεκοινοῦτο πιτθεῖ τὴν τοῦ θεοῦ φωνὴν, Dei reſponſum Pittheo cõmunicauit.

Ἀνακοίνωσις, εως, ἡ, communicatio, genus figuræ.

Ἀνακονιέω, adminiſtro, Hom. μάχην ἀνακονιέοντα, id eſt, διαπονοῦντα, ἀνὰ μάχην ἐγχειροῦντα.

Ἀνακολλάω, ἐκάω, τ. ηκα, replico. ἀνακολλᾷ τρίχας, pilos replicat, vel glutinat, vel reclinat. ἀνακολλᾶσθαι, ſignificat lentore quodam glutinari, aut naturæ vi fluentia firmare & retinere: vnde

Ἀνακόλλημα, τό, μετώπου ἐπιθέμα, quod compeſcit diſtillationes, glutini modo fronti additum. Dioſcor. lib. 1. cap. 153 ἀνακολλήματα τοῖς ἐντεροκηλικοῖς, Hermol. hernias interanei procidentis reclinat. Ruellius, herniã prolapſu inteſtini erumpentẽ repellit. Marcellus, ad continendos inteſtinorum ramices additur.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ, replicatio, glutinatio.

Ἀνακόλουθος, ου, ὁ, inconſequens, Grammaticis, ἀνακόλουθον eſt vitium orationis, quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat: vt ſi in oratione ponatur μὲν, & non ſequatur δὲ, Eraſ.

Ἀνακολυμβῶσι φύκος οἱ σπογγεῖς, Theoph. lib. 4. hiſt. plan. cap. 7. id eſt, algam ſpongiarii deferunt.

Ἀνακομιδὴ, reditus, vltrò citróque commeatio, recuperatio, retrorſum commeatus, receptio, apud Demoſt. receſſus, ἀναγωγὴ, ἐπάνοδος.

Ἀνακομίζομαι, recipio, recupero. Xenoph. ἐμηχανῶ ὅπως ἀνακομίσῃ, vt recuperes curas? retrò traiicio, ſubueho, ſurſum importo, aſporto, reporto. Item, redeo, reuertor. Item recreor & animũ recipio à deliquio, apud Galenũ. vnde apud eundem, ἐκ νόσων ἀνακομίζεσθαι, ex morbis euadere ſeu conualeſcere. Plutarc. in Public. ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, è prælio reportatus eſt. Idem in Fabio, ἄνδρας ἀνακομίζεται, viros recipit & redimit. Idẽ in Theſeo, ἀνεκομίσαντο τὴν βασιλείαν, regnum receperunt.

Ἀνακομίζω, infero, induco, reporto, refero, tollo. Item, θεραπεύω, curo, medelam adhibeo, conualeſco, recreo, deporto apud Herodi. vnde ἀνακομίζων, οντος, ὁ, reficiens.

Ἀνακομῶ, ἀναφύω.

Ἀνακονεῖν, ſubuoluere.

Ἀνακοντίζω, eiaculor, emico. ἀθρόως ἀνακρίζομαι.

Ἀνακοπὴ, ῆς, impedimentum, repercuſſus. Item reciprocatio, Ariſtot. de mundo, καὶ κυμάτων ὑπερβολαὶ, ποτὲ μὲν ἀνακοπὴν ἔχουσαι, ποτὲ δὲ πρόωσιν μόνην, id eſt, vndarum excurſiones interdum reciprocantes, interdum eluuie retrò non recurrente.

Ἀνακόπτομαι, impedior, propriè quum res cœpta interrumpitur. Lucian. in Nigrino, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην, excidebam & retundebar ſeu impediebar. ἀνακοπεὶς τὰς ὄψεις, luminibus captus.

Ἀνακόπτω, κόψω, π. οφα, arceo, propulſo, impedio, obſeruo, inhibeo, ἐπέχω, retundo, reprimo, percutio, contundo, vt ἀνακόπτειν τὸ ῥεῦμα, id eſt, retrò fluctum inhibere. Lucian. in Alexand. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, atque ita quidem ab iracundia deſtiti. ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, eſt oculos eludere, faſcinare. ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, retũdo ſeu interpello tuum impetum, Bud. in epiſt. id eſt, ἐπιστομίζω.

Ἄνακος, non indigens medela.

Ἀνακουστέω, non audio, nõ obedio, obaudio, audire me diſſimulo, dicto audiens eſſe nolo.

Ἀνάκουστος, inauſcultabilis.

Ἀνακουφίζω, ſubleuo, attollo, in ſublime tollo, extollo, eleuo. ἀνακουφίζω ἐκ βυθοῦ, Sophoc. id eſt, ἀναβαστάζω.

Ἀνακούφισις, εως, ἡ, alleuiatio.

Ἀνακούω, ἐπακούω.

Ἀνακραδαίνω, ἢ,

Ἀνακραδάω, vibro.

Ἀνακραδίνω, moueo.

Ἀνακράζω, μ. ξω, μέσ. π. ἀνακέκραγα, ἀόρ. β. ἀνέκραγον, exclamo, ſuclamo, clamito, acclamo, vocem tollo, reclamo, proclamo. ἀνακεκράγασιν πᾶς ὁ λαὸς, voci feretur omnis populus, cap. 5. Ioſue, ἀνακεκραγότες, ibidem.

Ἀνακραθεὶς, permixtus, ab ἀνακεράννυμι.

Ἀνάκρασις, εως, ἡ, temperatio. ἀνάκρασις καὶ κοινωνία, temperatio & communicatio.

Ἀνακράτης, ου, ὁ, robuſtus, præſertim circa caput.

Ἀνακράτος, totis viribus, omni diligentia, ἀνὰ κράτος.

Ἀνακρέκομαι, ſono, loquor, in Epigram.

Ἀνακρεμάμενος, ſuſpẽſus &, ἀνακρεμασθεὶς, pendens ab ἀνακρεμάω. Herodot. ἀνεκρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν, in arce ſuſpenderũt. AEſchines, ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῆς ἐλπίδων, ſpe ſuſpendens.

Ἀνακρεμαννύντες, οἱ, ſuſpendentes.

Ἀνακρέμαμαι, ſuſpendo.

Ἀνακρέων, οντος, ὁ, Anacreon, vnus ex nouem poetis lyricis.

Ἀνάκρησις, ὁ, ἀνάκρασις.

Ἀνακρίνω, & ἀνακρίνομαι, diſcutio, diſcerno, ſcrutor, æſtimo, definio, examino, recenſeo, indago, interrogo, agito quæſtionem, ſciſcitor, exquiro, percontor, facio periculum, iudico, iudicium conſtituo, diſquiro, cognoſco, altercor, inquiro, excito. πολλά με ἀνακρίνεις, multa à me ſciſcitaris, ἀνακρινόμενος, deferens, accuſans, interrogatus. Plato νόμ. ε, τό τε πολλάκις ἀνακρίνειν πρὸς τὸ φανερὸν γίγνεσθαι τὸ ἀμφισβητούμενον, ξύμφορον, percontationes facere: apud eundẽ νόμ. θ, de iudicibus, ἀνακρίναντες, rem diligenter inquirentes. Plutarc. in Romu, ἀνέκρινεν ὅστις εἴη, rogauit quis eſſet. Idem in Theſeo, τὸν υἱὸν ἀνακρίνας ἠσπάσατο, filium appellans amplexus eſt. Aliquando hæc ſignificatio forenſis eſt, ita vt quemadmodũ Latinis Quærere, ſit pro informationem facere & legibus vindicare. Plutar. de Auguſto, γράψας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους, καὶ πῶς δεῖ κολάζεσθαι τοὺς ἁλόντας, cum lege ſanxiſſet de reis, quonã modo habenda ſit quæſtio, qualíque animaduerſio ne in conuictos vindicandum eſſet. In ſumma, ἀνακρίνω, verbũ eſt Atticorum, & ſignificat, τὸ ἀπαιτεῖν δίκας, καὶ ἀνερωτᾶν, καὶ ἐξετάζω, βασανίζω, καὶ δοκιμάζω. Iſocr. τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, res ſerias & honeſtas metiri voluptatibus.

Ἀνάκρισις, εως, diſcuſſio, examinatio, percontatio, indagatio, excuſsio, reſponſio, dicta ſententia. Plato νόμ. ς, ἀφανὴς δ᾽ αὖ διαιτῶν ἦμῖν καὶ μὴ πλείω τῆς ἀντιδίκων ἐν ταῖς ἀνακρίσεσι φθεγγόμενος, in cauſarum diſcuſſionibus. Interrogatio teſtium, & quæſtio de aliquo facto habita, percunctatio accuſatoris & interrogatio, quam ὁ ἄρχων faciebat: quæſtio reorum, ſiue id per tormenta fiebat, ſiue ſine tormẽtis. Hinc etiam hoc nomine elogia vocabantur, id eſt, teſtimonia, hoc eſt, onera & informationes, quæ cum reo mittebantur. Sic in Act. cap. 25, Feſtus præſes ait ſe ἀνάκρισιν de Paulo facturum, eáque demum facta, ad Cæſarem Paulum miſſurum cum elogio: ὅπως (inquit) τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι. Abſurdũ enim eſſet (inquit) hominem cauſam ex vinculis dicturum mittere, & crimina contra eum teſtata prætermittere, Bud. Com.

Ἀνακριτικὸς, οὐ, interogatiuus

Ἀνακροτέω, applaudo, edo plauſus.

Ἀνακρουσία, παιδιᾶς εἶδος διὰ σφαίρας.

Ἀνάκρουσις, εως, ἡ, receptus, retroceſsio, reuocatio quæ fit in claſsicis bellicis, præludium, cantus. Thucydides, τὴν γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι αὐτοῖς ἐνδουσθεῖσιν ἄλλοσε, ἢ ἐς τὴν γῆν, non enim liciturum, ipſorum nauibus ictu aduerſariorum repulſis, remigrare retrorſum ad ictum iterandum aliò, niſi terram verſus. Idem, ἀνακρούσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐς λιμένα, quum non liceret ipſis in portum retrocedere, ſeu reſilire.

Ἀνακρούω, καὶ ἀνακρούομαι, inhibeo, reſilio, torqueo, reuoco,

co, vt ἀνακρούειν ἵππον, retinere equum: retorqueo, pulſo, impello, cogo, vrgeo, excutio, agito, retraho. ἀνακρούονται, ceſſim eunt, à complexu nauium reſiliunt. ἀνακρούω τὸν δίσκον, torqueo diſcum, Philoſtratus. Herodotus, ἀνεκρούοντο δὲ πρύμνην καὶ ὤκελλον τὰς νῆας, inhibebant remos, ceſſimque ibant, ἀνακροῦσαι τὸ ζεῦγος ὀπίσω, currum retraxiſſe, id eſt, retrò egiſſe, Plutarchus in Alcibiade. Item præludo, præludium carminis facio, præfari, proœmio vti.

Ἀνακτάομαι, ῶμαι, recupero, quaſi reacquiro rem amiſſam, refocillo, reficio, concilio, fruor, mihi adiungo, recipio, reſtituo, reconcilio, recreo, inſtauro, me in meum ius aſſero, reparo, εἰ μὴ ἀνακτήσαιτο τὴν ἀρχὴν, niſi imperiū recuperaret. Ariſtot. 2. OEco. ἀνεκτήσατο τοὺς πολίτας, ſibi ciues conciliauit.

Ἀνακτέον, deducendum eſt, ab ἀνάγω, referendum eſt.

Ἄνακτες, filii & fratres regis, Cælius libro nono capite 20.

Ἀνάκτησις, reconciliatio, recreatio.

Ἀνακτητικὸς, ού, excitans, reuocans. Dioſcorides libro 5. capite 10, ἀνακτητικὸς σφυγμῶν, pulſus reuocans, excitans. Idem libro 2, ἀνακτητικὸς λειποθυμίας, defectum animi reſtituens, emendans, reuocans.

Ἀνακτίζω, renouo, reædifico, rurſum creo, reformo, Nazanzen.

Ἀνακτόριος, ου, regius, regalis. In Epigra. ἀνακτορίοιο θοόωκου, regalis ſedis, ibidem, ἀνακτορίῳ ἐχθρῷ, regio inimico.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, gubernatio, dominium, regimen, imperium. Homer. Odyſſ. ο, vt exponit Ariſtarchus & Didymus, adiectiue dixit, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἕπηται. ἀντὶ τοῦ δεσποτικαῖς, heriles ſues ſequatur. ἱερὸν ἀνακτόρεον, templum Anactorium, Herodot.

Ἀνάκτορον, templum, palatium, ædes, delubrum, locus vbi redduntur oracula, tēpli adytum. apud Euripidem pro ſtatua.

Ἀνάκτωρ, ορος, rex, imperator, in Epigram.

Ἀνακυΐσκει, abortum facit, ἀμβλώσκει. Ariſtoteles Animalium libro 6, capite 19, de ouibus, αἱ δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει, & ſi à coitu imber acceſſerit, abortum infert.

Ἀνακυκάω, permiſceo, agito, Ariſtoph. in Pluto, τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶντα τὴν χύτραν, &c.

Ἀνακυκλεῖν, eſt mēte reuoluere, iterare, repetere, reuoluere, rotare. ἀνακυκλουμένη ῥητορεία, apud Hermogenem vſitata & trita, circulatoria.

Ἀνακύκλησις, circuitus.

Ἀνακυκλέω, repeto, inculco, ἀεὶ λέγω.

Ἀνακύκλωσις, repetitio, recurſus, Alexand.

Ἀνακυλίω, μ. ίσω, π. κα, replico, reuoluo, ſurſum voluo, Lucian. de luctu, λίθους ἀνακυλίοντες.

Ἀνακυμβαλίζω, cum ſonitu ſurſum iacio, ἀνακροτῶ, ἀναρρίπτομαι.

Ἀνακύπτω, ſuſpicio, reſpicio, ſurſum eleuato capite aſpicio, & oculos & caput erigo, vt aues bibentes ſolent, exiſto, emergo, emico, vndis exto, à tenebris emico. ἀνακύπτω μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, ſublato paulum capite ſurſum aſpicio, os attollo. ἀνακύπτει πίνων, collum quum bibit reſupinat, Ariſtoteles lib. 9. Animal. ἀνακύπτει πρὸς τὸν ἥλιον, faciem ſoli obiicio, Gaza. Chryſoſto. ἀνέκυψα τῶν βιωτικῶν κλυδώνων, caput erexi à ſecularibus curis. Vnde, pro ſpe erigi animóque recreari apud Xenophontem & Herodot.

Ἀνακωκύω, deploro, defleo.

Ἀνάκωλος, χιτωνίσκος, breuiſſima tunica. Plutar. de Virtutibus mulier.

Ἀνακωλύω, arceo.

Ἀνακωμῳδέω, decanto, comicè dico.

Ἀνακῶς, Ionicè, prudenter, diligenter, ſedulò, φιλανθρώπως, ἐπιμελῶς, περιεσκεμμένως, πεφυλαγμένως. Herod. ἀνακῶς δὲ ἔχειν τῆς πορθμίας, cæterùm curauiſſe vt nautas haberet, &c. ἀνακῶς ἔχω αὐτῶν, apud Thucycid. eos obſeruo. ἀνακῶς, id eſt, ἐπιστατικῶς καὶ φυλακτικῶς.

Ἀνακωχεύω, retraho nauem ne feriat, tranquillè agito equos, reprimo, ſtabilio, remoror, propter tempeſtatem in ſtatione ſtatuo, retineo nauem, immoror: de curru dixit Sophocles.

Ἀνακωχὴ, ῆς, ἡ, induciæ, requies, laxamentum, ſpatium.

Ἀναλαμβάνω, reficio, recupero, refoueo, reuoco, iterum ſuſcito, reſpiro, reparo me, emendo, me recreo, rependo iacturam, damnum ſarcio, vt ἀναλαμβάνειν τὴν δύναμιν, reparare vires & copias. ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, ad ſe redire, in integrum ſe reſtituere, in gradum ſe reponere, Dem. & ἀναλαμβάνοντες, ſiue ἀναλαμβανόμενοι, qui ex morbo cōualeſcūt, hoc eſt, ἀνακομιζόμενοι ἐκ τῆς νόσου, ἀναφέροντες ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, ῥαΐζοντες. quū vires ſuas corp[us] colligere incipit. Pla. epi. 8, βουλομένων ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχὴν, volētibus dominationē recipere. dicitur & ibidē, ἰλεῖν πάλιν. Plut. in Pericle, ἀναλαμβάνων εἰς τὰς τριήρεις στρατιώτας, milites ad ſupplendas triremes excipiens. Idem in Lycurgo, σόλωνα σεμνυθέντας ἀναλαβεῖν ἀθηναίοις σαλαμῖνα, Solonem Athenienſibus reſtituiſſe Salaminem, quam amiſerant. Idem in Camillo, ὑπὸ κεκμηκότας οὐδ' ἀνειληφότας αὑτοὺς, nondum compoſiti, nec ad ſe reuerſi, id eſt, qui nondum animos collegerunt. Idem in Pericl, ἀνελάμβανε τοὺς πένητας ἀπὸ χρήμασι, pauperes pecunia deliniit. Ibidē, διανομαῖς χρημάτων τοὺς πολλοὺς ἀνελάμβανε, animos multitudinis pecuniarum diſtributione leniuit. Dioſcorides libro 5. capite 27, ἀναλαμβάνει τοὺς ἀσθενεῖς, recreat infirmos. ἀναλαβέσθαι κίνδυνον, periculum ſubire, Herodotus. idem, ἀνέλαβε ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτίην, deluit culpam ſibi obiectam, ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, a morbo reſpiro, Thucydides. Ponitur aliquando pro conſtringo, colligo, cogo. Lucianus, ἀνειλημμένος τῇ μίτρῃ κεκρυφάλῳ, capillos mitra recipiens, colligens & inuoluens. Vnde & medici in ſuis compoſitionibus hoc verbo vti ſolent, quum ſcilicet res cōtuſæ aliquo liquore cogūtur, id eſt (vt Latini dicūt) excipiuntur. Dioſcorides, ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, in paſtillos cogitur, defingitur, conformatur in paſtillos, lib. 1. cap. 134. Idē li. 3. c. 154, ἀναλαμβάνοντες εἰς τροχίσκους, digerētes in paſtillos, cōformātes in paſtillos. Plut. de milite diſperſo, τοὺς στρατιώτας ἀνειληφὼς κακῶν. Aliquando pro reſumo, repeto, itero iterum dico. Plato in Apologia Socrat. ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία. ἀναληπτέον εἰς μνήμην, memoria repetere oportet. Idem de Legibus. Aliquando pro epulo excipio, comiter excipio. Aliquando pro retraho, retineo, vt ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equum freno ſiſtere, & coercere. Vnde & ἀντὶ τοῦ ἐπιτιμᾶν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, id eſt, reprehendere ſe & emendare. Aliquando pro aliquem in domū admittere, & penes ſe habere: vt apud AEſch. & ἀναλαμβάνεσθαι εἰς τὸ γένος, agnoſci à patre, & in domū deduci: id quód poſt correctionem Athenienſes facere ſolebant. ἀναλαμβάνειν φιλοφρόνως, accipere humaniter, Plutarchus, φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε, benignè omnes recipiebat. ἀναλαμβάνειν τὴν χλαμύδα, Plutarchus, pro chlamidē aſſumere ac induere. ἀναλαμβάνειν πρόσωπον, Lucian. perſonam repræſentare. Plutarchus in Othone, ἀνελάμβανεν ἐς πόλιν καὶ παραμυθεῖτο τοὺς συλλεγομένους, &c. in vrbem recepit, ac conſolatus eſt collectos.

Ἀναλάμπω, reſplendeo, reluceo, refulgeo, illuſtro, inflammor, Xenoph.

Ἀναλγὴς, έος, ὁ, ſine dolore, doloris expers.

Ἀναλγησία, ας, ἡ, doloris vacuitas, ſtoliditas, duritia, ſtultitia. Plutarchus in Publicola, εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχὴν, doloris ſenſum animo eripuit.

Ἀνάλγησις, εως, indolentia, & ſtultitia, ἀναισθησία. Id propriè vitium eſt, quum quis vacat dolore & ſenſu ſui mali, & ob id ſtupens in omne vitium fertur.

Ἀνάλγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carēs dolore, ſtupidus, hebes, qui mala boni conſulit, & indignationem rei non ſentit: & qui ita dedoluit, Latinè dicitur deferbuiſſe. Sophocles, ὥστε ἀνάλγητον δίκην ἐδράσατε ἀνανδρον ἔργον, id eſt, ἀναιμωδῶς, nullā

dolorem & affectum ſentientium, πάθος ἀνάλγητον, dolor tantus, vt ſenſum fugiat: vt ſit proximè mortem, Euripi. οἱ ἀναλγητότεροι, qui non minus animo ſunt exulcerato. ἀνάλγητος τοὺς ὀδόντας, qui dentibus eſt eiuſmodi, vt dolere non queat. Luci. ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, non dolent ei lūbi.

Ἀναλγήτως, inhumaniter, ἀπανθρώπως. Sophoc. μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν, ne ſuſtineas inſepultum tam crudeliter eiicere.

Ἀναλδαίνω, augeo. Nonnus, ἧπαρ ἀναλδαίνει κραδίην, &c.

Ἀναλδής, ſiue potius, ἀναλδές, ἄτροφον, ἀναυξές.

Ἀναλθαίνω, contero.

Ἀναλέγομαι, μ. ἔξομαι, decerpo, colligo ſparſa & effuſa, relego. Vnde ponitur aliquando pro legere, ἀναγινώσκειν, διέρχεσθαι. Significat & oculis percurrere, vt ἀναλέγεσθαι τὰς βίβλους. Plutarchus in Lycurgo, ἀναλέγομαι τὸν χρόνον τοῖς διαδοχαῖς τῶν βασιλευσάντων, tempus ſupputo ex illorum ſucceſſionibus qui regnarunt. Nazanz. κατὰ σεαυτὸν ἀναλεγόμενος, per ſe ipſe legens. Ariſtoteles lib 9. Animal. ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας, vermes ſua lingua recipit. li. 3. Macchabæorum, ἀναλεξάμενος ἑαυτὸν, vbi ſe collegiſſet.

Ἀναλέγω, excipio, ſublego, lego, deligo, colligo. Philo de mūdo dixit, ἀναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, omnia ad ſe colligere.

Ἀναλέμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, immitis.

Ἀναλείχω, lambo, delingo.

Ἀνάλεκτα, τὰ, reliquiæ ſub menſa. Martialis, Colligere longa turpè nec pudet dextra Analecta, quicquid & canes reliquerunt: ſic dicta quod colligi debeant, id eſt, ἀναλέγεσθαι, Cælius lib. 7. cap. 52.

Ἀναλεκτίδες, dicuntur quibus è xylino lino vel quauis materia tanquam puluillis conſtipant ſcapulas prominentes puellæ, vt videri habitiores poſſint, Cæl. ibidē.

Ἀνάλεκτος, collectus, quo vocabulo Seneca vſus pro libro collectaneorum. Appellat idem ἀναλέκτας, grammaticos, qui lectione multa exercitati, memoria ſunt firmiſsima, vt quicquid vſquam legerint, vel audierint, ferè habeant in numerato, ἀπὸ τοῦ ἀναλέγεσθαι, quod ſignificat, ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι, id eſt, firmiter tenere ac concipere. Cæl. ibidem & Bud. Com.

Ἀναλεξάμενος, deligens.

Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, ſudes, firmamentum, altitudo, Eccleſiaſtici cap. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν τοῦ ἱεροῦ, altitudo templi, & li. 2. Paralip. cap. 14, κατήρτισε τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως, inſtaurauit ciuitatem.

Ἀναληπτέος, aſſumendus.

Ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis compoſita ſunt: vnde διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τοὺς ἀδυνάτους, apud Gale. id eſt, victum præſcribere reſtituendis viribus. Et ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, educatio & nutritio, virium focillatrix, ab ἀναλαμβάνειν, quod eſt reparare vires, Bud. Comment.

Ἀναλῦσαι, ἀναθρέψαι.

Ἀνάληψις, εως, ἡ, reſumptio, recuperatio, receptio, inſtauratio, emendatio, ἀναρρωσία, conualeſcentia, collectio, congeſtio, ἀναλήψεως καὶ ῥώσεως δεόμενοι, virium recreationē & robur deſyderantes, Dioſcorides libro 7. capite 1. ἀνάληψις μαθημάτων, aſſumptio, ſeu, vt ita dicam, capeſſio diſciplinarum. ἀνάληψις, aſſumptio: ſic Nazanzenus pro receptione Chriſti in cælum. Plutarch. in Publicola, pro recuperatione, ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογνούς, qui de recuperādo imperio deſperauit. ἀνάληψις τοῦ παιδὸς, agnitio ea, qua quis penes ſe aſciſcebat puerum, & quaſi filium agnoſcebat. Item ἀνάληψις, apprehenſio. Philo de mundo. θεωρημάτων ἄληστος ἀνάληψις. Itē viriū collectio, Alex. Aphr. ἐν τῇ ἀναλήψει ἀπορρέουσιν αἱ τρίχες, in cōualeſcēdo pili defluunt.

Ἀνάλιος, pro ἀνήλιος, id eſt, ſolis expers.

Ἀναλισκίω, καὶ

Ἀναλίσκω, μ. ἀναλώσω, ἀόρ. α. ἀνάλωσα, ἀνήλωσα & ἀνάλωσα, expendo, ſumptus facio, conſumo, excido, deleo, erogo, vt ἀναλίσκω εἰς ὑμᾶς, erogo vobis. Demoſth. ἀναλίσκειν χρόνον τι καὶ πόνον ὑπὲρ τοῦ θεραπευτοῦ. Plato 2. de republica, tempus & laborem impendere ad comparandum victum. Plutar. in Public. εἰς τοὺς θεμελίους ἀναλῶσαι λίτρας ἀργυρίου τετρακισμυρίας, in fundamenta abſumpſiſſe quadraginta milia librarum argenti. Xenoph. ἀνήλωσα εἰς στρατιώτας, inſumpſi ſeu expoſui in milites. ἀναλίσκειν κοινῇ, publica ſimul ſtipendia facere, communiter impendere. ἀναλίσκω εἰς τὰς θέας, in ludos confero: item ἀναλίσκω εἰς τὰς δωρεάς.

Ἀναλκεία, ας, ἡ, impotentia, ἀνανδρεία, ἀδυναμία, Hom. Iliad ζ, ἀλλ' ἤ που ἀπέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες.

Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, impotens, imbellis, inſtrenuus, haud quaquam virilis, infirmus. Ex ἀλκὴ, ἀλκὴ, & α priuatiua, & pleonaſmo τοῦ ν, ἀδύνατος, ἄτολμος, δειλός.

Ἀναλλέξας, qui collegit, Nonnus.

Ἀναλλοίωτος, ου, ὁ, inalterabilis, immutabilis, qui ægrè mutatur.

Ἀνάλλομαι, deſilio, vnde ἀναλλόμενος ἐφ' ἵππον.

Ἀναλλύζω, ingemiſco.

Ἄναλμος, non ſterilis, non ſalſus, Xenoph.

Ἀναλογάδην, aduerbium, ſecundum proportionem.

Ἀναλογέω, μ. ήσω, reſpōdeo, ſum ſimilis, eoſdem affectus habeo quos, &c. affinitate iungor, earundem ſum viriū, vires proportione repræſento, pares vires obtineo, quadro, conuenio, datiuo. Alexander Aphrod. in problem. ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχναίᾳ φλογὶ, calor à corde manans, flammæ lucernæ reſpondet, flammæ habet proportionem, aptè flammæ reſpondet, proximè accedit.

Ἀναλογητέον, repetendum eſt.

Ἀναλογητικὸς, οῦ, ὁ, qui ratione fulcitur, ratiocinationibus vtens, ὅρος ἀναλογητικὸς, definitio quæ ſecundum proportionem exiſtit. ἀναλογητικοὶ, philoſophi quidam appellabantur, Laert. lib. 1.

Ἀναλογία, proprietas, ſimilitudo, ſimilis ratio, ratio, comparatio, ratio comparationis, modus & cōgrua partium menſura, cōparatio pro rata parte rationum. Hanc (vt author eſt Quintili. lib. 1.) proximè à Græco transferentes in Latinum, proportionem vocauerunt. Apud Mathematicos ἀναλογία eſt, quum numeri duo aut plures, quum item magnitudines inter ſe comparantur, ad ſimilitudinem ſecundæ comparationis, iuxta æqualitatem aut inæqualitatem: vt ſi dicas, Vt ſe habent quatuor ad duo, ſic octo ad quatuor: & quāto eſt longior pes Herculanus alterius alicuius pede, tanto item ſtadium Herculanum pede ſexcenties commenſum, longius eſt eo ſtadio, quod alterius pede toties trāſmiſſum eſt. Ea autem eſt duplex, ἀναδιῃρημένη καὶ συνεχὴς, diſcreta & continua, Ariſtoteles libro 5. Ethicorum capite 3. Apud grammaticos ἀναλογία, eſt ſimilium ſimilis declinatio, vt inquit Gellius libro 2. capite 25, cuius vis eſt, vt ad aliquid ſimile, de quo non quæritur, referat, vt incerta certis probet: vt ſi quæratur, funis maſculini an fœminini ſit generis, ex eius diminutiuo dinoſcitur, quia funiculus generis maſculini eſt. Et Gaza ortographiam deprehendi ἀναλογίᾳ ait: vt ſi dicas τειχεῖα, per diphthongū ει ſcribēdum eſſe, quia βραχεῖα ita ſcribitur, quòd quemadmodum ἀπὸ τοῦ βραχέος deducitur βραχεῖα, eodem modo à τειχέος τειχεῖα. Eraſm. ad Rom. annotat, ἀναλογίαν eſſe cōgruentiam rei ad aliquid relatæ, velut quum dicimus, Cicada magnas habet alas proportione corporis: nam paruæ ſunt alæ, ſi ad alas conferantur papilionum, putátque in eo loco Pauli proportionē vertēdū: alii menſurā cōpetentē, κατ' ἀναλογίαν, proportione, ἐκ τῆς ἀναλογίας, pro rata parte.

Ἀναλογίζομαι, ratiocinor, reuoco ob oculos, rationes animo reuoluo, mitto in digitos, i. computo, reputo, æſtimo, expendo, animo verſo, delibero, diligēter cogito, recordor, ſicut ἀναλέγομαι. Xen. τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθε. Ponitur aliquādo pro errorē reputare, retractare, reſipiſcere, & ſeſe reſpicere, vt inquit Iul. Pollux. Inuenitur etiā Ἀναλογίζω, apud Phil. de mūdo pro receſeo. ἰδίους αὐτοῖς ἰχόσιν χρόνους ἀναλογίζοντες, &c. id eſt, tempora colligentes. ἀναλογίζομαι τοὺς τόκους, vſurarum rationes ineo.

Ἀναλογικὸς, οῦ, in rationum pro rata parte comparatione conſtitutus, Lucian.

Ἀναλογεῖον, ου, τὸ, pulpitum.

Ἀναλογισμὸς, οῦ, ὁ, reputatio, recordatio.

Ἀνάλογος, ὁ καὶ ἡ, vicarius, qui vicem tenet, reſpondens, proportione accomodatus, proportione reſpondens. Plato νόμ. ι, ἡ τοιαύτη κίνησις ἀνάλογον ἑαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσιν, ſe accommodat proportione. ὅτι ἄρτια ᾖ, ἢ ἀνάλογα, aut imparia ſunt, aut inſtar vicémque imparis ſuſtinent, vt rationum comparatio poſtulat, ſimili ratione & modo. ἀνάλογον ἔχει, reſpondet, conuenit. Ariſtot. in Politic. ἀνάλογον τούτων, quod his proportione reſpódeat, quod ex proportione vice illorum habeatur, quod eorũ vice fungatur. τῷ ἀνάλογον διαφέρει, proportione differt. Idem lib. 3. Animal. τὰ ἀνάλογον, quæ vicem ſuggerunt. ἀνάλογόν ἐστι πρὸς αὐτὸν, ei comparatione rationum accommodatum eſt. ἀνάλογον ἰσάζει, pro dignitatis ratione æquatur. Idem 8. Ethic. ἀνάλογόν εἰσι, vt comparatio rationum poſtulat, ſunt. ἀνάλογον τοῖς ἐκεῖ βασιλεῦσι, pro ratione regum qui illic creantur. Idem in Politic. ὁ παρ' ἀνάλογον, à cõparatione rationum exorbitans, immoderatus, iuſtam & debitam excedens proportionem. Ariſtot. de mundo, τούτοις ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν καὶ λιμνῶν γινόμενοι, i. inter hos & eos qui è fluuiis aquíſque ſtagnãtibus, intercedit nõnihil proportionis. Idem ibidem, τὰ δὲ ἀνάλογον συμπίπτει τούτοις καὶ ἐν θαλάσσῃ, proportione his reſpondent quæ in mari eueniunt. Ibidem, ἐν τῇ θαλάσσῃ ῥοαί τε καὶ δῖναι, τοῖς τῶν πνευμάτων ἀνάλογον, id eſt, in mari fluxiones & vortices, inſtar eorum habentes quæ à flatibus deſignantur: ſic Lucian. in Alcyone, ἀνάλογον διαφέρει, pro ratione differre ſeu præſtare. Fit autem à λόγος, ἄλογος: inde alia compoſitio ἀάλογος, & pleonaſmo τοῦ ν, ἀνάλογος, Etym.

Ἀναλογῶ, ἰσῶ, datiuo iungitur.

Ἀναλόγως, ἴσως, ὁμοίως, rata rerũ proportione, viciſsim, pro ratione, ſimili modo.

Ἀναλογώτατος, ου, ὁ, aptiſsimus.

Ἄναλος, ου, ὁ, non ſalitus, non ſalſus, inſulſus, χωρὶς ἁλῶν. ἄναλον ἅλας, ſal inſulſus, ſal ſale carens, cap. 9. Euang. Mar.

Ἀναλίσκω, expendo, conſumo, perdo, erogo, impendo, conficio, ſumptus facio, exhaurio, abſumo, profligo, dilapido, ſuſcipio ſumptus, Cicero. τὰ πολλὰ ἀναλώσας, qui multum pecuniarum inſumpſit. ἀνάλωσα εἰς τὴν ἀποδημίαν, in peregrinationem impendi, ad iter erogaui. Ariſtoph. in Pluto, τάλαν ἀναλῶν, id eſt, ἀναλίσκων.

Ἄναλτος, ου, ὁ, inſatiabilis, ἀκόρεστος, ἀκόρητος. Item ἀχρεῖος, Odyſſ. σ, ἀναιδὴς, ἀπειλὴς, ἀηδὴς, βαρύ. Fit autem παρὰ τὸ ἄλθω τὸ ἀναλοῦσθαι, ἄλος, & priuatiuè ἄναλος, & pleonaſmo τοῦ τ, ἄναλτος.

Ἀναλύζω, ἀναλύω.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, reſolutio, reditus, retextio complexionis. vnde κατ' ἀνάλυσιν εἰπεῖν, viciſsim & ordine inuerſo dicere. ἀναλύσεις γεωμετρικῶν προβλημάτων, reſolutiones geometricarum propoſitionum. ἀνάλυσις κακῶν, finis malorum.

Ἀναλυτικὸς, οῦ, reſolutiuus.

Ἀναλύω, reſoluo, diſſoluo, diluo, reuoco, retexo, redeo quemadmodum qui diſcedit ſoluere dicitur. Item immuto pro ſoluo. Odyſſ. ο, ἀμείβειν, ἀνάπτ πρυμνήσια λύειν. ἀναλύω οἴκαδε, domum redeo. ἀναλύειν τὸ διάγραμμα, reſoluere linearum deſignationes, de vno in aliud perquiren do producere, Ariſtot Ethicor. lib. 3. Idem lib. 5. Anim. ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναικῶν τινες ἀναπηνίζουσαι, bombycia quædam mulieres retorquendo in filũ deducunt. Chryſoſt. οὐδὲ γὰρ ἔστι τὰ γενόμενα ἀναλῦσαι λοιπὸν, fieri non poteſt, vt quæ facta ſunt ſint infecta.

Ἀναλφάβητος, ου, ὁ, indoctus, qui ne elementarias quidẽ literas nouit.

Ἀνάλωκα, καὶ ἀνήλωκα, conſumpſi: ab ἀναλίσκω.

Ἀνάλωμα, ατος, τὸ, expenſa, impenſa, ſumptus, impendium, pretium. Thucydid. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, pro portione pecuniam ſoluere.

Ἀνάλωσα, pro ἀνάλωσα. Iſocrates, χίλιοι γὰρ ὁ χρόνος ἀνάλωσεν, ὁ νόσος ἐμάρανεν, id eſt, abſumpſit.

Ἀνάλωσις, εως, ἡ, ἀνάλωμα. ἀνάλωσις τῆς ἰσχύος, conſumptio virium, Lucian.

Ἀναλωτέος, ου, conſumendus. ἀναλωτέον τὴν σπουδὴν, ſtudium eſt impendendum, Ariſtot. in Rhetor.

Ἀναλωτὴς, ου, ὁ, expenſor.

Ἀναλωτικὸς, conſumptiuus, Nazanz.

Ἀνάλωτος, inexpugnabilis, qui capi nequit. ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, pecuniis inſuperabilis, pecuniis inuictus, Plutarc. in Pericle. Idem in Lycurgo, ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων ὢν ἐνέπλησε τὴν πατρίδα φιλοπλουτίας, id eſt, quum eſſet pecuniis inſuperabilis, infecit patriam pecuniæ deſyderio: vbi ἀνάλωτος videtur accipi pro inſatiabili & inexplebili. Thucydid. οἰόμενος τὴν Νισαίαν ἔτι καταληφθῆναι ἀνάλωτον, putans Niſæam nondum expugnatam.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, deuius, per quem nequeant agi currus, plauſtris inhabilis.

Ἀναμαρτησία, impeccantia, innocentia.

Ἀναμάρτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſons, innocens, ἀνέγκλητος, inculpatus, purus, qui nihil deliquit, nulla peccati labe pollutus, innoxius, integer, incorruptus. Neque ſolùm ſignificat eum qui non peccauit, ſed eum qui ne peccare quidem poteſt, vt indicat Hieronymus aduerſus Pelagiũ. Vnde τὸ ἀναμάρτητον, ſtatus inſons, & prorſus Theonini dentis neſcius. Plato 1. de Repub. πότερον δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τι καὶ ἁμαρτάνειν; eorũ principes errori non ſunt obnoxii, an tales qui peccare queant? πρὸς τὸ ἀναμάρτητον, ad cõpeſcenda peccata. εἰς τὸ ἀναμάρτητον, ad non peccandum: vt εἰς τὸ ἀναμάρτητον ἀδύνατος, parum potens offendere. Galen. lib. 1. ad Glaucon. μόνος ἂν οὗτος τις αἰσθητικὴν δυνάμεων ἀναμάρτητος εἴη περὶ τὰς ἰάσεις, minimè errauerit circa curationes. vnde ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν, aliquid rectè & innocenter facere, apud Xenoph.

Ἀναμαρύκομαι, καὶ

Ἀναμασάομαι, rumino, remando: & tranſlatè pro conſideratius aliquid mente verſo. Ariſtoph. Veſpis, μέλος τὸ φρύνιχ' ἔχοντα ἀναμασώμενον. Sic Varro, Nõ modò abſens quicquam de te æquius cogitabit, ſed etiam ruminabitur humanitatem tuam.

Ἀναμασσύω, ἀναζητῶ.

Ἀναμάσσομαι, exprimo, effingo, informo, abſtergo, pinſo & ſubigo. Ariſtoph. καὶ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο, in mortario rotundo fundebat.

Ἀναμάττω, μ. ξω, ſubigo, καὶ ἀναφυρῶ. Item luo, Hom. Herodo. ἀναμάξεις ἐμῇ κεφαλῇ φέρειν, meo capite fero & pendo.

Ἀναμάχομαι, repello, expugno, reparo pugnam, reſtitio pugnam, reſiſto, repugno, iterum pugno, prælium inſtauro, quod amiſi recuperare nitor, prælio reparo. Ariſtot. de generat. animal. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν, id eſt, rependitur & compẽſatur à natura interitus multitudine.

Ἀνάμβατος ἵππος, equus ſeſſoris expers, Xenoph.

Ἀναμέλγητος, ου, ὁ, immulctus.

Ἀναμέλπω, cano, ordior.

Ἀναμεμίχαται, mixti ſunt: ab ἀναμίγνυμαι.

Ἀναμιμνήσκομαι, ἀπὸ μνήμης, ἀναμνᾶσθαι, in animũ reuoco: & ἀναμνησθεὶς, recordatus, memoria repetens, mentionem faciens, commemorans. ἀναμνησθεὶς ἑαυτοῦ, ad ſe moréſq; ſuos ſe recipiens.

Ἀναμένω, μ. ἀναμενῶ, præſtolor, operior, expecto, admitto, patior, tolero, ſuſtineo, reſiſto, perfero, accuſat. Xenoph. τὴν τῶν ἡδίων ἐπιθυμίας ἀναμένεις, Iſocra. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι, in moribus perſiſto. Nazanz. de Baptiſ. μὴ ἀναμένωμεν πλείονι ψυχῆς κακίᾳ, ἵνα πλείονα συγχωρηθῶμεν, ne expectemus donec maiori contaminemur malitia, vt maiorem conſequamur veniam. ἀναμένω καιρὸν, Demoſth. ἀνέμεινε τὴν ὥραν, tempus expectauit.

Ἀναμέρος,viciſsim,ἐν μέρει.

Ἀνάμεσος, medius, Herodotus. ἀναμέσους πόλις ἐκτέατο, vrbes in medio habebant.

Ἀνάμεστος,ου,ὁ καὶ ἡ,plenus, refertus, Lucian. ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης, omni arte inſtructum. Ariſtophanes, πάντα ἀνάμεστα.

Ἀναμεστόω,impleo:vnde ἀναμεστώθη,ἀνεπλήσθη.

Ἀναμετρεῖν,vel ἀναμετρεῖσθαι, dimetiri, ſupputare, recogitare, metiri. Ariſtoph. ταύτης ἀναλύσεις ἀνεμέτρει τὸ χωρίον locum metiebatur. ἀναμετρουμένη δάκρυ, Euripid. admetiés, lachrymas,i. impertiens, concedens. Plutarch. in Peri. ἀναμετροῦμαι τὰς πράξεις, res geſtas metior, rerum geſtarum numerum recenſeo.

Ἀναμετρὸς,ἴος,ὁ καὶ ἡ,immenſus.

Ἀναμέτρησις,εως,ἡ,dimẽſio, menſura, ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον,auro felicitaté metitur, Plutarc.

Ἀναμηρυκάομαι,rumino. ἀναμηρυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα,i. comeſta ſeu comeſa rurſus cõmemoratione quaſi ruminans.

Ἀναμηχανῶμαι,contrà machinor.

Ἀναμίγδην,permixtim,promiſcuè,ἀναμεμιγμένως.

Ἀναμιγνύω, & Ἀναμίγνυμι,μ. σω, immiſceo, admiſceo, permiſceo, cõmiſceo, coniungo, cõmitto. Plutarch. in Pericle, πρὸς ἀνθρωπίνας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετὴν, ad vſus humanæ ſocietatis virtutem accommodans. ἀναμεμιγμένος,immixtus, inſertus. ἀναμεμίχθαι,confundi, miſceri, immixtum eſſe. ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει, immixti multitudini, Lucianus. Idem, ἀναμίγνυσθαι τῇ ἅλμῃ. ἀναμεμιγμένοι πρὸς ἀλλήλους,inter ſe commixti, Plutarch.

Ἀναμίλλητος,non contentioſus.

Ἀναμιμνήσκομαι,μ. σομαι,recordor, memoria teneo, repeto memoria, recolo, memoriã retineo, in memoriam redigo. Demoſt. ἀναμνήσθητε παρ᾽ ὑμῖν αὐτοῖς,vobiſcum reputate. Paulus ad Hebræos 10, ἀναμιμνήσκεσθε τὰς πρότερον ἡμέρας,redeant vobis in memoriam ſuperiores dies. Deponens, genit. aliquando accuſatiuo. Iſocrates, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, patris rationes cum animo tuo recordatus. Idem cum præpoſitione περὶ,& accuſatiuo. Plato de Repub. lib. 1, ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τὰ ἀφροδίσια καὶ περὶ πότους,&c. rei venereæ memores.

Ἀναμιμνήσκω,μ. ἀναμνήσω,admoneo. ἀναμιμνήσκω σε τῶν συγγραμμάτων, reduco tibi in memoriam ſcripta, Lucianus. Thucydid. ἀναμιμνήσκω σε ὅτι, &c. ἀναμιμνήσκων τῆς παιδείας, qui meminit diſciplinæ, qui eſt à commentariis.

Ἀναμίμνω,expecto, cum accuſatiuo.

Ἀναμὶξ,mixtim, permixtim, promiſcuè, gregatim, ἀναμίγδην.

Ἀνάμιξις,cõmunis conuerſatio, cõmixtio, permixtio.

Ἀναμισγῶ,remiſceo, permiſceo.

Ἀναμισθαρνέω,μ. ήσω,π. κα,capio mercedem.

Ἀναμμα,ignitum quid

Ἀνάμματα,τὰ,recordationes.

Ἀνάμματος,ου,ὁ,enodis.

Ἀναμμένος,amictus, indutus, accuſat. Herodot.

Ἀναμνάω,μ. ήσω,π. κα, facio reminiſci, ſuggero, admoneo, commonefacio, condocefacio, cõmemoro, in mentem reuoco, refrico, memini memorem reddere, ἀνέμνησάς με περὶ τῆς γλώσσης,&c. ἀναμνήσω ταῦτα, hæc commemorabo. Demoſth. μὴ ἀναμνήσῃς με, ne mihi in memoriam regeras. ἀναμνήσω σε περὶ αὐτῶν, i. te iiſdem de rebus commonefaciam. Homer. Odyſſ. ταῦτά μ᾽ ἀνέμνησας, hæc mihi in memoriã reduxiſti. Lucian. ἀνάμνησον σεαυτὸν, memorem fac teipſum, reducas tibi in memoriam, ſuggere tibi, reminiſcere. Gaza ex Cic. ἅπαντας οὓς ἀνέμνησα, omneis quos memoraui, actiuum.

Ἀνάμνησις,εως,ἡ, reminiſcentia, memoria, recordatio, admonitio, commemoratio, differt ab ὑπόμνησις, de quo Ammon.

Ἀναμνηστικὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ,facilè reminiſcẽs, memoria excellẽs

Ἀναμόργνυμι, & Ἀναπομόργνυμι, eſt imprimo, inuro, quaſi tergendo imprimendóque imbuo, quæ ſignificatio ex eo manauit, quòd infricãdo & odor & color hæreſcit, quare etiam προσμόργνυσθαι, dicitur, Bud. Com.

Ἀναμοχλεύειν,ſubmouere, ἀνακινεῖν. ἀναμοχλεύω πύλας, vectes portarum moueo, id eſt, violatis vectibus ſeu ſeris portas aperire conor, Euripid.

Ἀναμπλάκητος,ου,ὁ καὶ ἡ,infallibilis, quẽ fallere nõ poſsit.

Ἀναμύειν,ἀναβλέπειν.

Ἀναμυνύσσεσθαι,χρηματίσασθαι.

Ἀναμφήριστος,certus, indubitatus.

Ἀναμφίβολος,ου,ὁ καὶ ἡ,minimè dubius. Vnde ἀναμφιβόλως ἔχειν, firmiter tenere, nihil ambigere, indubitatũ habere, citra controuerſiam, haud dubié.

Ἀναμφιδόξως,indubitaté.

Ἀναμφίλεκτος,ου,ὁ καὶ ἡ,minimè dubius.

Ἀναμφιλέκτως,ἀναντιλέκτως,ſine contradictione.

Ἀναμφίλογος,ου,ὁ,indubius. Vnde aduerb. ἀναμφιλόγως, ſine controuerſia, ſine dubio, xenoph.

Ἀναμφισβήτητος,ου,ὁ καὶ ἡ,non ambiguus, non controuerſus, & de quo conſtat & conuenit, indubitatus, certus, in controuerſiam non cadens.

Ἀναμφισβητήτως,ὁμολογουμένως,proculdubio, citra controuerſiam.

Ἀνανδρία,ας,ἡ,effœminatio, mollities, timiditas, animi mollitia, inſtrenuus animus, ignauia: itẽ viduitas. Plato in Legib. ἀνανδρίας δειλία, formidoloſi animi imbecillitas.

Ἄνανδρος,ου,viro carens, innupta, parum virilis, effœminatus, inſtrenuus, ignauus, mollis, imbellis, euiratus, timidus, pauidus, minimè generoſus: & τὸ ἄνανδρον, ignauia. ἄνανδρος γυνὴ, mulier quæ eſt ſine viro, Plato de Leg. Plutarch. in Solone, ἀνάνδροις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι, affectionibus mollibus & effœminatis.

Ἀνάνδρως, ignauiter, non viriliter, præter viri decorum, timidiſsimè, ſegniter, parum ſtrenué.

Ἀνανεάζω,renouo, muto me in aliam formam. ἀνανεάζειν σαυτὸν, apud Ariſtoph. ſtrenuum præſtare ſeipſum, id eſt, περιέχειν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα.

Ἀνανεχθεὶς,ad ſe reuerſus.

Ἀνανέμειν,ἀναγινώσκειν,καταλέγειν, Herodot. l. 1, ἀνανεμέεται τὰς μητέρας τὰς μητέρας, matris matres recenſebat.

Ἀνανεοῦμαι, inſtauro, reſtituo, reſtauro, integro, reparo, recipio, cum accuſatiuo, vt apud Iſocr. ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας. Item in memoriam reduco, & reuoco noua lectione, quod Quintil. renouare memoriam dixit. Lucian. ἱστορικοὺς μύθους ἀνανεούμενος, Bud. Commen.

Ἀνανεόω,μ. ώσω,renouo.

Ἀνανέτος,ὁ καὶ ἡ, remiſsionis expers, qui non remittitur, Porphyrius.

Ἀνάνευσις,reſpectus, repulſa, reiectio quæ fit abnuẽdo.

Ἀνανεύω,μ. σω,renuo, auerto oculos, abnuo, Neutrum. Nonnus. οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, ſe nihil habere dixerunt. Plato 1. de Repub. ἵνα ἐγὼ καὶ κατανεύσωμαι καὶ ἀνανεύσωμαι, annuam & abnuam. Ibidem, κατανεύεις καὶ ἀνανεύεις, annuis & renuis. Item ſuſpicio & ἀνακύπτω, emergo, ſurſum oculos attollo. Homer. βαρβαρίζω pro renuo, vt ἀνανεύω πρὸς τὴν εὐχὴν, abnuo votis, ἀνανεύω τοῦτο, hoc abnuo, hoc nego, xenoph. Dioſcorid. lib. 3. cap. 131, ἀνανεύουσας κεφαλὰς, ſurſum ſpectantia capita: alii vertunt, nutantia faſtigia, apices annuentes.

Ἀνανέωσις,ἡ,renouatio.

Ἀνανηπιοῦμαι,repueraſco.

Ἀνανηπιῶμαι,idem.

Ἀνανήφω,μ. ψω,π. φα,reſipiſco, ad me redeo, mentis cõpos fio, expergiſcor, ipſe me colligo: propriè ad ſobrietatem redeo, ſobrius ſum. nam νήφειν ſobrium ſignificat, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης, μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος.

Ἀνανήχομαι,emergo, enato, Philo de mundo.

Ἀνανθέω,ῶ,floreo, refloreſco, diu floreo.

Ἀνανθὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,flore carens, exors florum, florum infœcundus,

fœcundus. ἀνανθῶν δένδρων, flore carẽtium arborũ. Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant.

Ἀνανίας, proprium viri, mariti Saphyræ, cap. 5. Act. Apoſtolic. Item alius qui Paulum baptizauit, cap. 9. Item princeps Sacerdotum, qui Pauli os cædi iuſsit, Ibidem, capite 22.

Ἀναίσιον, τὸ, innocuum, incolume, ſine dolore, κατὰ ςέρησιν τῆς ἀνίας.

Ἀνανεμὰ, ῆς, ἡ, recenſio, ἀναδασμός.

Ἀνανοσέω, μ. ήσω, in morbum recido, Neutrum.

Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis viribus expugnabilis, cæteros antecellens, cui nullus eſt æmulus certaminis, amplior quàm cui obſiſtere vlla vis poſsit, inſuperabilis, inuictus, intentatus, qui non habet aduerſariũ, cui nullus opponitur certator. ἀνανταγώνιστος στρατὸς, apud Herodian. cui nemo reſiſtere poteſt. ἀνανταγώνιστος εὔνοια, beneuolus aſſenſus, Thucydid.

Ἀνανταπόδοτον, vbi aliqua orationis pars nõ redditur: figura Atticis familiaris. Hom. Iliad. α, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι ἀχαιοὶ, deeſt παύσομαι ἢ ἡσυχάσω. Ariſtoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀποφανῶ μόνην ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ, τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ, vbi ſubaudiẽdũ, ἰάσατε, vel παύσασθε, ſeu ἡσυχάσατε.

Ἀνάντης, εος, ὁ καὶ ἡ, arduus, accliuis. ἀνάντης ὁδὸς, ardua via, Plato 2. de Rep. inacceſſus ferme & abruptus. πρὸς ἀνάντες ἵεντο τὸ ἐπὶ τὸν οὐρανοῦ, i. rectà ad cælum tendebã. ἀναβαλλὼν ἀνάντη πολλὰ, ſcanſim plerunq; obambulans. τὰ ἀνάντη, loca inæqualia. ἀνάντης oppoſitum habet κατάντης.

Ἀναντίβλεπτος, contra quem non auſis oculos tollere,

Ἀναντίλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ. ἀναντίλεκτος ἀπόδειξις, demonſtratio quæ refelli nequeat.

Ἀναντιλέκτως, ſine contradictione.

Ἀναντίρρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, in authorem receptus, i. qui cõtradici nequit, manifeſtus, clarus, Plutarchus in Themiſt. ἀναντίρρητος ἧττα, haud dubiè decretoria clades, Bud. ἀναντίρρητος ἱκεσία, ſupplicatio non repudianda, Plutarch. in Themiſt. Act. Apoſt. cap. 19. ἀναντιρρήτων ὄντων τούτων, quũ his nemo contradicat: vnde

Ἀναντιρρήτως, indubitatò, citra contradictionem, incunctanter.

Ἀναντιφώνητος, cui nihil reſpõdetur, cui cõtradici non queat. ἀναντιφώνητον, in quod non aliquid dicitur, Cicero ad Atticum.

Ἀνανύω, extollo, exero.

Ἀνάνυτα. Theocri. ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, immẽſa garrientes. vbi ἀνάνυτα primam & tertiam corripit, ſecundam producit.

Ἄναξ, ακτος, ὁ, rex, princeps, dominus, δεσπότης, herus, imperator, ab ἄκος, quod medelã ſignificat, quòd illis ſubditorum cura incumbat, authoribus Plutarch. & Euſtathio. Vel ἀπὸ τοῦ ἀνάγω, τὸ κελεύω. Vel (vt Etym.) παρὰ τὸ τὴν ἄνω τάξιν ἔχειν, πρὸς ὃν πάντα ἀναφέρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἀνακὲς, ὅ ἐστιν ἐπιμελές: & tam de diis quàm de hominibus dicitur, vt Iliad. α, ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, i. βασιλεύς. & Iliad. β, ἑρμείας δὲ ἄναξ διάκτορος, i. θεός. Iſocrati ἄναξ minus eſt quàm βασιλεύς: vnde Iouem βασιλέα vocat, cæteros verò omnes ἄνακτας. Vide ἄνακες,

Ἀναξαγόρας ὁ κλαζομένιος, Anaxagoras Clazomenius, is principia rerũ particulas inter ſe ſimiles arbitratus eſt. Plutarch. de Placitis. Hic publicè decretos honores animo magno repudians, id ſibi omnino poſtulaſſe commemoratur, vt quo die mortẽ obiret, pueris qui diſciplinis & artib᷑ operã darent, permitteretur feriatos eſſe & ludere, Idẽ in Polit. In carcere ſcripſit circuli quadraturã, Idem de exilio. Cum hoc philoſopho Pericles Athenienſis verſatus eſt, Plutarch. in Themiſtocle.

Ἀναξαίνειν, ἀνακνίζειν, diſcerpere, relacerare. Alexand. Aprod. lib. 1. Problem. τὸ ξηρὸν δριμὺ ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀτειλὴν, cicatricem redulcerat.

Ἀναξανδρίδης, Anaxandrides, proprium ſcriptoris, cuius meminit Plutarch. in Problem.

Ἀνάξαρχος, Anaxarchus, philoſophus quem voluptate victum fuiſſe dicit Timon, Plutarch. de virtute. Hũc piſtillis ferreis cõtundi & concidi fecit Nicocreon tyrannus, Idem Plutarch.

Ἀναξηραίνω, alsicco, exicco.

Ἀναξήρανσις, εως, ἡ, reſiccatio.

Ἀναξία, ας, ἡ, indignitas.

Ἀναξιδώρα, Ceres, ἡ ἀνάγουσα τοὺς καρποὺς ἐκ γῆς.

Ἀναξίλας, vir Spartanus, Plutarch. in Solone.

Ἀναξίμανδρος ὁ μιλήσιος, Anaximãder Mileſius philoſophus, qui omniũ quę ſunt principium naturæ infinitatẽ eſſe putauit: idem ſtellas deos eſſe, Plutarch. de Placit.

Ἀναξιμένης ὁ μιλήσιος, Anaximenes Mileſius, philoſophus, qui aerem, rerum principium eſſe dixit. Plutarch. de Placit. fuit & ἀναξιμένης orator quidã, Idem in Publ.

Ἀναξιοπαθεῖν, ægrè, ſeu indignè ferre, indignari, indignum facinus clamare, indignum eſſe dicere. Plutarch. ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ κρατύλαος ἀπείλει αὐτῷ, Bud. Comment.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, indignus, degenerans, vilis, immeritus, immerens, abſurdus, Genitiuo, vt ἄξιος, vnde cõponitur, & ab α priuatiua particula, ν interiecto, οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, neque alioqui indigno veſtra affinitate.

Ἀναξίως, indignè, immeritò, abſurdè, ſecus ac poſtulat dignitas. ἀναξίως ὑμῶν, non pro veſtra dignitate, præter dignitatem.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, fœminale, fœmorale, ſubligaculũ, interdum calciamenti genus. Euſtathius ſignificare ait id quod Romani bracion dicunt, ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι, mutato σ, in ξ, Etym. Eſt & ἀναξυρὶς, anaxyris, genus quoddã lapathi ſeu rumicis herbæ, apud Dioſc. l. 3. cap. 143.

Ἀναξύω, abrado. ἀναξυσθείσης τῆς γῆς, ſolo agitato, & eius colluuione detracta. ἀναξυσθεὶς λίθος, expolitus lapis.

Ἀναξὼ, Anaxo, proprium ſacerdotis Dianæ nomen, Theocr. 2. Edyll. Eſt & propriũ nomen mulieris cuiuſdã Trœzeniæ, quã Theſeus rapuit, Plutarch. in Theſ.

Ἀνάπαιστος, qui & antidactylus, παρὰ τὸ ἀναπαίειν, id eſt, ἀνάπαλιν ἀντικρούειν πρὸς τὸν δάκτυλον, id eſt, quòd ſono reciproco repercutiat dactylum. τὰ ἀνάπαιστα, verſus anapæſtici, Plutarch. in Pericle.

Ἀναπαιστρίδες σφῦραι, mallei fabrorum.

Ἀναπαίω, repercutio.

Ἀνάπαλιν, ex contrario, è diuerſo, præpoſterè. Hermogenes, ἀνάπαλίν σοι ἔχω, id eſt, ἐναντίως. εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in partem aduerſam.

Ἀναπάλλομαι, palpito.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio apud Ariſtotel. de mundo, quaſſatio.

Ἀναπάλλω, ἀνασείω, ἀνασείω, quatio, quaſſo, vibro.

Ἀναπαρεὶς, έντος, ὁ, ſublimis, ſublatus.

Ἀναπαριάζειν, mutare ſententiam, pactum irritum facere, more Pariorum, qui aliquando bello ab Atheniẽſibus oppreſsi, ciuitatẽ ſe illis tradituros polliciti ſunt, ſi ab armis diſcederent: ſed iidem protinus mutauerũt ſententiam, nacti aliunde auxilia.

Ἀνάπας, αντος, ὁ, vniuerſus.

Ἀναπατάξασθαι, ἀναχρίσασθαι ἄρμα.

Ἀναπηγνῶ, impono.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, requies, remiſsio, ceſſatio, intermiſſio, feriæ, ἀνάπαυσις, ſtatio, ſedes quietis & otii, manſio. Vnde & pro loco ponitur, vbi ſubſiſtere ſolent ii qui iter faciunt, quietis gratia, Ariſtoph. in Ran. ἀνάπαυλαν ἐργάζεσθαι, ſedare, Galen. ad Glaucon. Thucyd. κατ' ἀναπαύλας διῃρημένοι, vicibus quieſcentes. Pro diuerſorio Plato accepit, νομ. α, ἀναπαύλας κατὰ τὴν ὁδὸν, ὡς εἰκὸς, πνίγους ὄντος πολλοῦ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν, εἰσὶ σκιαραὶ, i. diuerſoria.

Ἀνάπαυμα, ατος, τὸ, quies.

Ἀναπαύομαι, μ. σομαι, quieſco, requieſco, refocillor, me reprimo, in otiũ recipior, interquieſco, deſino, ceſſo, interſiſto, quieti me trado, dormio, immoror, ἀνακλίνομαι,

ὡς περὶ ὕπνον κοιμῶμαι. Lucian. in Anacharſi, ἐκ καμάτου μα κροῦ ἀναπαυσόμενοι. ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, à laboribus ſe in otiũ recipere. Iſocrates, ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, ceſſantes à tributis; nihil amplius conferentes, requieſcentes ab exactionibus. Deficio, morior, Herodian. de Commodo, καὶ ὑπὸ καμάτου τάχιστ' εἰσελθὼν, ἀνεπαύσατο. Item αὐτὶ τοῦ ἀποθνήσκειν. Idem de Marco imperatore, νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο, vbi noctem diemq; ſuperuixiſſet vnam, fato functus eſt. Dicitur & ἀνεπαύσατο τὸ βίου, vita defunctus eſt. Item donor immunitate apud Demoſthenem.

ἀναπαυόμενον ὕδωρ, de fonte quodam Dodonæo dicitur, cuius aquã diei & noctis medio ſiſtitur, per aliud tempus continuè fluens, Etymol.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ, requies, recreatio, laboris remiſsio, refocillatio, reſpiratio, Aquila Rom. Quintilianus reſpiratio & mora: alii clauſula.

Ἀνάπαυσα, ἄῤῥητα, ἀπηλλαγμένα, aliàs ἀνάπυστα.

Ἀναπαύω, μ. σω, refocillo, recreo, ſiſto, intermitto, quieſcere facio & ceſſare, in pace contineo. Xenophon. ἀνάπαυε σεαυτὸν, quieti teipſum da. Matth. 11, δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, Actiu.

Ἀναπείθομαι, credo, acquieſco, aſsẽtior, adducor, cedo,

Ἀναπείθω, μ. σω, ſolicito, inſtigo, adduco, induco, incito, illecto, ſuborno, corrumpo, ſpe duco, perſuadeo, ſuadeo, exoro. Ariſtop. in Pluto, cum duobus accuſatiuis, ζητεῖς τουτ' ἀναπεῖσαι ἡμᾶς, hoc vis nobis perſuadere. Plutarch. in Rom. ἀδήλοις ἐλπίσι τὸν δῆμον ἀναπείθει, ſpe vanæ populum ducit. ἀναπείθεις ἐργάζεσθαι, te impulſore homines agunt, ſeu faciunt. Xenophon, ἀναπείθοντα τοὺς νέους αὐτὸν, ὡς αὐτὸς εἴη σοφώτατος, iuuenibus perſuadentẽ ſe eſſe ſapientiſsimum.

Ἀνάπειρα, ας, ἡ, experimẽtũ, exercitatio, cõmunis vſus.

Ἀναπειράομαι, ad munia mea redeo, experior, operam do, μελετάω.

Ἀναπείρας, ſuffigens.

Ἀναπειράω, μ. άσω, π. ακα, meditor, conor, iterum experior.

Ἀναπείρω, πήγνυμι, κεντέω, penetro, traiicio.

Ἀναπειστεία, ἡ, perſuaſoria, quæ fidem auditoribus facere poſsit, perſuaſiua. Ariſtophan. νεφ. πῶς ἂν μάθοιμι τὸν διδάσκοντ' ἀποφεύγειν δίκας, ἢ κλῆσιν, ἢ χαλάσειν ἀναπειστηρίαν, aptam ad perſuadendum facundiam.

Ἀνάπειστος, ὁ, ὁ, palàm factus.

Ἀναπελάσους, ἀναφροδίτους.

Ἀναπεμπάζομαι, in memoriam redeo, præterita reputo, reduco in mentem, recogito, reuoco in animum, ἀναλογίζομαι, ἀναπολέω, ἀναριθμέω, Bud. Com. Ducta eſt tranſlatio ab his qui per quinos digitos aliquid computant. Lucian. de iis loquens qui ſunt apud inferos, & vitæ felicitatem requirunt, ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν, Eraſm. Chil.

Ἀναπέμπομαι, remitto, Bud. Com.

Ἀναπέμπω, μ. ψω, remitto, iterum mitto, reduco, ſurſum emitto. Alexand. Aphrod. βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν, id eſt, fœtorem ſpirat. Iſocrat. ἀναπέμπειν χρήματα, mittere pecunias.

Ἀναπεπληγμένος, ſtupefactus.

Ἀναπεπτωκὼς, ότος, ὁ, qui decidit, lapſus, lãguidus, piger.

Ἀναπετάννυμι, ἀπὸ τοῦ ἀναπετάω, μ. άσω, καὶ

Ἀναπεταννύω, καὶ

Ἀναπετάω, extendo, aperio, laxo, reſero, patefacio, expãdo, explico. Homerus Iliad. α, ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, id eſt, ἥπλωσαν. ἀναπετάσας πύλας, patefaciens portas. ἀναπεπταμέναι θυρίδες, feneſtræ apertæ vel patentes. ἀναπεπταμένος εἰς βορέαν ναὸς, templum in Boream verſum, exporrectum, Plutarchus in Themiſtocle. ἀναπεπταμένος πρὸς θεραπείαν, ad curationem ſponte propenſus. ἀναπεπταμένον τὸ, ἡπλωμένον ἀνεῳγμένον, apertum, explicatum.

Ἀνάπτυσις, εως, ἡ, relaxatio. Alexander Aphrod. libro 1. Problemat. δίδωσιν ἀνάπτυσιν τοῖς πόροις, meatus reſerat, meatibus relaxationem præbet, foramina reſerat. Item εὑρὼν τοὺς πόρους ἀναπτύσσας, inueniens meatus relaxatos.

Ἀναπέτομαι, ſubuolo, volo

Ἀναπέττομαι, coquo.

Ἀναπέφηνα, viſus ſum, videor, cũ participio. Xenoph. in apologia Socratis, οὔτε ἐμὲ οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα, me conſtat nec alios deos iuraſſe neque nominaſſe.

Ἀναπέφυκα, pro exiſtere facio. Ariſtoteles de mundo, ἡ τοῦ ὑγροῦ φύσις κατὰ τινας τῆς γῆς αὔλους τοὺς καλουμένας ἀναπεφυκῦα οἰκουμένας, quas vocamus habitabiles exiſtere faciens, Sic Budæus.

Ἀναπηγάζω, reddo.

Ἀναπηδάω, μ. σω, exilio, ſubſilio, reſilio, proſilio, abripio me, propero. Lucianus de ſponſa quæ ſponſum vulnus in conuiuio accepiſſe videbat, καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀναπηδήσασα. Ariſtoph. Ranis, τὸ δὲ Διόνυσον γάπτω ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀναπηδήσομαι. ἐκ μέσων ἀναπηδήσας, Plato, è mediis exiliens, Neutrum.

Ἀναπήλας, qui vibrauit, qui excuſsit, indefinitum verbi ἀναπάλλω.

Ἀναπηνίζομαι, agglomero, glomero.

Ἀναπηνίζω, μ. ίσω, certus ſum, exoluo, retorqueo, Ariſtot. lib. 5. Animal. c. 19. ἀναπηνίζοντες ἀναλύουσι τὰ βομβύκια, bombycia retorquendo in filum deducunt.

Ἀναπηρία, ας, ἡ, vitiatio, oblæſio, læſio, detrimentum, vitium, mutilatio alicuius membri.

Ἀνάπηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæcus, prorſus debilis mutilúſq;, oblæſus, mutilatus, mancus. οἶδα τὸ πῆρον τὸ παιδικόν fit πηρὸς, & cum α priuat. ἄπηρος, ex quo cum altera priuatione, ἀνάπηρος, & per pleonaſmum τοῦ ν, ἀνάπηρος, στερούμενος, ἠχρειωμένος, νοσώδης, λυπηρός, Etym. Plutarchus in Public. πᾶσαι γὰρ αἱ κύουσαι γυναῖκες ἐξέβαλλον ἀνάπηρα, καὶ τέλος οὐδεμία γένεσις ἔσχε, omnes enim grauidæ mulieres imperfectos pueros edebant, nec vllus partus ad finem ſuum perduci poterat. Chryſoſt. ἀνάπηρος τὸ σῶμα.

Ἀναπηρόω, oblædo, mutilo.

Ἀναπίμπλημι, repleo, profundo, imbuo, impleo, Genitiuo & accuſat. ὅσης σοφίας ἀναπίμπλησιν αὐτούς, inquit Chryſoſt. quanta ſapientia eos implet. Plutarch. in Othone, ἀνεπίμπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι, eos qui adhuc erant inuicti metu referſerunt. Plutarch. de adulatore, ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας, facit vt veræ quoque diffidatur amicitiæ.

Ἀναπίνω, imbibo, haurio.

Ἀναπίπτω, decido, recido, decũbo, iaceo, ſupinus ſum, reſupinor: plus eſt quàm ἀνακλίνω, diſcumbo, accumbo, humi conſido. ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν, diſcumbere in terra, humi conſidere. Matth. Euang. 15. item Marci cap. 8, dicitur, ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, ſuper terram diſcumbere. Pœniteo, pigreſco, deſpero: nam ad animum transfertur, quemadmodum & apud Demoſthenem, δέδοικα μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, id eſt, ἥττου, καὶ νυστάζοντες (inquit interpres) ὡς ὀρθοὶ καὶ γρηγοροῦντες, hoc eſt, animo nec ſtrenuo nec vigilanti arrectóque: ſed ſupini & deſides & malis veſtris indormientes. Hoc Cic. concidere appellat. Sic etiam Liuius, Victi autem ceciderunt animis. ἀναπίπτειν, pro accũbere epulis, legitur in conciliis, canone 5. concilii Ancyrani.

Ἀναπιστεύω, confido, ſpero.

Ἀναπλάζειν, διπλάζειν.

Ἀναπλανάομαι, fallor, Deponens.

Ἀνάπλασις, εως, ἡ, ab ἀναπλάσσω. ἡ δ' ὀνειράτων ἀνάπλασις, rerũ in ſomniis obuerſantium imaginatio, Nazanz. cõformatio, refectio, imaginatio, digeſtio in paſtillos, fictio, recreatio, reformatio, altera informatio, quod eſt baptiſma, Bud. Com.

Ἀνάπλασμα, ατος, τὸ, mendacium, figmentum.

Ἀναπλασμὸς, οῦ, ὁ, figmentum.

Ἀναπλάσσω & Ἀναπλάσσομαι, fingo, i. comminiſcor, formo, imaginor quæ nunquam vidi, animo concipio, ἀναπυτοῦμαι,

τεπλάσσομαι, refingo, i. inſtauro, ἀναμορφῶ, ἀνακτίζω, efformo, effingo, conficio. ἀναπλασθεὶς ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, luto deformatus eſt. ἀναπλάττομαι τοῖς ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις, notas inſigniáq; imitor. Lucianus, τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, homines formaſti. Dioſcorid. lib. 1. cap. 129, ἀναπλάσσουσι μαγίδας, in offas conuoluunt, cogunt, conformant. Idem, ἀναπλάττεται εἰς κολλύρια, in collyria digeritur ſeu conformatur. ἀναπλασθεὶς εἰς τροχίσκους, in paſtillos cófectus, coactus, conformatus ſeu diuiſus. ἀναπλάσσω τὴν οἰκίαν, ædes reficio. ἀναπλάττεσθαι εἰς κυκλίσκους, Galen. lib. 2. ad Glaucon. in paſtillos conformari.

Ἀναπλέκω, connecto, redimio, cæſariē colligo, hoc eſt, ἀναλαμβάνω, texo, implico. Vnde ἀναπλέκομαι, ſum cirratus, replicor, replicatos habeo crines.

Ἀναπλέω, renauigo, naue reuehor, ſupernato, emergo, fluito, amne aduerſo nauigo, redeo. Alexand. Aphrod. οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι, fluitāt per ſummas aquas. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης εἰς τὸν νεῖλον, Thucyd. nauigantes. ἀναπλέω κατὰ τὸν νεῖλον, aduerſo Nilo nauigo.

Ἀνάπλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, plenus, oppletus. Lucian. ἀπιδεῖν ἀνάπλεως. δεισιδαιμονίας ἀνάπλεω ποιεῖν, religionis implere.

Ἀναπλήθω, μ. σω, impleo, ἀναπληρῶ. Apollon. μοῖραν ἀναπλῆσαι, fatum explere, mori. μέλλεις τ' ἄγαλμ' ἀναπλήσειν, pudoris ſignum expleturus es vel oblectamentū. Etym. ἀναπλήσας, ἀναπληρώσας, ἀθρόως, ἀναλαβών. ἐκ τοῦ πρήθω, ἀναπρήσας, & mutato ρ in λ, ἀναπλήσας. Et ἀναπλήσεις, ἀναπληρώσεις, Lucian. πολλοὺς τειχήρεις, καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας. Ariſtop. ἐκ τῆς πυγοτριβικῆς ἀναπλήσει, replebis obſcœnitate. Plat. in Apolog. βουλόμενοι ὡς πλείστοις ἀναπλῆσαι αἰτιῶν, volentes quāplurimos inuoluere criminibus. Cebes, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα ὧν ἀνεπλήσθη, quibus impletus fuerat.

Ἀναπλημμυρεῖν, redundare, effluere.

Ἀναπληρόω, μ. ώσω, impleo, penſo ſeu compenſo, ſuppleo, compleo, refercio, Actiu. ἀναπληρῶ τόπον τοῦ ἰδιώτου, impleo locum idiotæ, id eſt, fungor vice illius.

Ἀναπλήρωμα, ατος, τὸ, repletio, ſupplemētum, expletio, exſaturatio.

Ἀναπλήρωσις, ἡ, idem.

Ἀναπληρωματικὸς, οῦ, ὁ, replens.

Ἀναπλυντικὸς, οῦ, ὁ, madefaciendi vim habens, cui vis eſt data madendi.

Ἀνάπλους, ου, ὁ, receſſus, aſcenſio nauium, renauigatio, abnauigatio, profectio. τὸ ἀνάπλου γέφυρα, pons per quem remeatur à nauibus, Thucydid.

Ἀναπλούμενος, qui repletur, adoleſcens. Dioſcorid. lib. 2. πέπερι κατὰ τὸν καιρὸν ἀναπλούμενον βότρυς ἀνίησι, piper tempore ſuo abſolutum procreat racemos. alii vertunt, dehiſcens, ac ſeſe pandens: puto ſignificare emergens.

Ἀναπλόω, explico: vnde ἀναπλωμένος, explicatus, explicitus, expaſſus.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio.

Ἀναπλώειν, ſoluere claſſem. ἀναπλώουσι, remeant.

Ἀναπλώων, nauigans, ſubuectus.

Ἀνάπνευσις, εως, ἡ, reſpiratio. Apollon. 2. Argonaut. ὅτε ἀνάπνευσις μογέοντι.

Ἀναπνευστικὸς, vi reſpirandi præditus. vnde τὰ ἀναπνευστικά, meatus ſpirandi. Alexand. Aphrod. reſpiracula, reſpirationis partes, reſpirandi meatus.

Ἀνάπνευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpiritus expers. Heſiod. κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναυδος, i. ἄπνους.

Ἀναπνέω, μ. εύσω, ἀόρ. ἀνέπνευσα, ἀπὸ τοῦ ἀναπνέω, reſpiro. Apoll. 2. Arg. ἀνέπνεον αὖτε φόβοιο, à metu reſpirabāt: vbi ἀπὸ ſubauditur. Ibidem, ἀναπνείουσα μυχοῖο, ex receſſu ſpirans ſeu expirans. Sophocl. ἀνέπνευσε κακοῦ, recreatus eſt à morbo. ἵν' ἀναπνέωσιν ἀπὸ τὸν γέλωτα, vt venali ſeſe riſu oblectent, licentiore laxamēto. Bud. εἰς ὃ ἀναπνέω, quo reſpiro.

Ἀναπνοὴ, ῆς, ἡ, reſpiratio, ſpirat⁹, halitus, inſpiratio, ἀναπνοή, reciprocatio ſpiritus, quum accipitur aer & redditur, ſpiraculū. Ariſtot. de mundo, πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, multæ ſpiracula habent emiſſariáq; vaporis. Alexand. Aphr. διὰ τὰς ἀναπνοὰς ὁ εἰσιὼν ἀὴρ, &c. aer per inſpirationē ingrediens. ἀναπνοὴν ποιοῦμαι, ſpiritum accipio & reddo. ἀναπνοὴν αὐτῆς ἀπολαβεῖν, eius animæ meatus occluſiſſe. Plutarchus in Romulo. pro aura & vapore Baſilius accepit in Epiſt.

Ἀνάπνοια, idem.

Ἀναπόβλητος, ὁ, ὁ, qui amitti non poteſt.

Ἀναπόδεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indemonſtrabilis, vt ἀναπόδεικτος αἰτία, improbata cauſa. Nazanz. πίστεως ἀναποδείκτου φαντασίας, fidei indemonſtratæ imaginem, &c.

Ἀναποδείκτως, aduerbium, ſine probatione, abſque demonſtratione.

Ἀναποδίδωμι, μ. ώσω, reddo, rependo, Actiuum.

Ἀναποδιζόμενα, quæ iterum expenduntur.

Ἀναποδίζος, ſcriba, notarius.

Ἀναποδίζω, μ. σω, π. κα, impedio, Eccleſiaſt. ca. 48, ἀνεπόδισεν ὁ ἥλιος, impeditus eſt ſol. Item retro ago, retrocedo, reciproco, retrorſum vado: quaſi dicas, repedo. Macch. lib. 3. cap. 14, οἷς δὲ τάχεως ἀναποδισάντων, illis autem velociter locū dantibus. Dionyſ. de deliquio ſolis in morte Chriſti, σελήνην δὲ μέχρι ἡλιακοῦ πέρατος ἐλθοῦσαν, εἶτ' ἀναποδίσασαν. Aliquādo ponitur pro reuoco, & retro impello, & tam ad perſonā quàm ad rem refertur. Ad perſonā, Herodot. καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισεν ἑωυτὸν, atque nuſquam alibi ſeipſum reuocauit, i. nuſquam id iterum dixit. Eſt enim hic ἀναποδίζειν τὸ ταὐτὰ πολλάκις λέγειν, καὶ τὸ ἀκριβῶς ἐξετάζειν, eadē frequenter dicere, ac diligēter inquirere: id quod faciunt qui diligenter rem quærunt: ſæpius enim ſciſcitantur & reuocant eū quem interrogarunt. AEſchines in Cteſiph. πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματέα, i. ſæpe reuocabant. Nazanz. κατὰ τὴν τοῦ Λουκᾶ γενεαλογίαν ἀναποδίζουσι, ſi quis diligenter Lucæ genealogiam excuſſerit. Ad rem, Herodian. l. 5, ὁ δὲ αὐτὸς ἔθει πρὸ τοῦ ἅρματος ἀναποδίζων εἰς τοὐπίσω, retrorſus currebat ante currū quaſi retractans, rediens. Sic Lucian. πρᾶγμα εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον, dixit rem malè cedentem, quotidie minus ac minus progredientē, quaſi retroageretur.

Ἀναποδισμὸς, ῦ, ὁ, diligēs inquiſitio, reſolutio: vnde κατὰ ἀνάλυσιν καὶ ἀναποδισμὸν εἰπεῖν, i. viciſsim & inuerſo ordine dicere, i. retexere cōplexionē. Alex. Aphrod. ἀναποδισμὸς τελευτῆς, reuerſio finis, cap. 8. Sapientiæ.

Ἀναπόδοτος, ὁ καὶ ἡ, non redditus.

Ἀναπόδραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineuitabilis, μὴ δυνάμενος φυγεῖν, Ariſt. de mundo, dictam tradit ἀδράστειαν, οἷα ἀναπόδραστον αἰτίαν οὖσαν κατὰ φύσιν, Adraſtiam, quaſi cauſam quandam natura comparatam, quam fallere aut vitare nemo queat.

Ἀναποιέω, μ. ήσω, formo, efficio. ἀναπεποιημένους ἐν ἐλαίῳ ἄρτους, &c. 7. Leuitici, panes conſperſos oleo.

Ἀνάποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmio carens, gratuitus. Iliad. α, κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, ſine muneribus.

Ἀναποκρίνομαι, contrà reſpondeo.

Ἀναπόκριτος ἀποστέλλομαι, abſque reſponſo remittor.

Ἀναπόλαυστος, ὁ ἄγευστος, ieiunus, vacans voluptate, infructuoſus.

Ἀναπολέω, μ. ήσω, verſo in animo, reputo, expendo, ἀναλογίζομαι, ἀναπεμπάζομαι, ἀναποιοῦμαι, aperio, Actiu. Budæus Comment. κατὰ τοῦ ἀναπολεῖν, in animo volutare, animaduertere. Gaza de Senectute, ἑσπέρας ἀναπολῶ, veſperi commemoro.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, commemoratio, repetitio, animaduerſio. Gaza ſæpe pro ἀναφορᾷ ponit.

Ἀναπολητικὸς, recommemoratiuus, vt ſic dicam, redditiuus, ſeu relatiuus.

Ἀναπολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexcuſabilis, qui defendi non poteſt. Cic. ad Attic. Sed hoc ἀναπολόγητον, &c.

Ἀναπόλυτα, τὰ, adhærentia, non abſoluta.

Ἀναπόμικτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non permixtus.

Ἀναπομπὴ θησαυρῶν, ratio eruēdi reperiēdiq; theſauros.

Ἀναπόμπιμος, qui remittitur, Lucianus de luctu, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον ἀφικνοῦνται, in vitam remittuntur.

poſtliminio in vitam redeunt. ἀναπέμπομαι εἰς τὴν ἰταλίαν ἀναπέμψαι τὴν δίκην, integram cauſam in Italiam reiici. ἀναπέμπεμα δῶρα, τὰ ἀποστρεφόμενα.

Ἀνάπλυτος, ου, ὁ, illotus, inabſterſus.

Ἄναπος, ου, ὁ, Anapus, fluuius Siciliæ, prima breui, Theocrit. Edyl. 1. & 7, & Ouid. 5, Metamorph.

Ἀναποσκευὴ, ῆς, ἡ, impedimentum.

Ἀναπόδιστον, ἀνεξάλειπτον.

Ἀναπράττομαι, exigo, repoſco, recupero.

Ἀναπράττω, ξω, τ. κ3, æſtimo. ἀναπράττω χρήματα, pecunias exigo, Thucydid.

Ἀναπρήσας, ἀναφυσήσας, ἐμπνεύσας. Hom. ἀναπρήσας δάκρυα, cum ſuſpiriis & anhelitu effundens lachrymas, δακρύων πλῆθος προϊέμενος, Didym.

Ἀναπρόσθενες, ου, ὁ καὶ ἡ, ad exitum verſus.

Ἀνάπλεον, τὸ μὴ πλεῖον.

Ἀναπτάομαι, ſubuolo, ſurſum volo, volito. Sopho. ἀπαιχηρὸς δ' ἀνέπταμαι, Doricè, pro ἀνέπτην, ἱ. ὡς ἀπόπτερος ἐγενόμην. Eſt etiam Aoriſti 2. ἀνεπτάμην: vnde ἀναπτάσθαι. Plato Epiſt. 7, ποθὲν ποθεν ἀναπτάσθαι, alicunde cupiẽs auolare. ἀναπτῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν, in cælum ſubuoletis.

Ἀναπτερόω, auolare facio, do ſpem, attollo ſpe bona, excito de metu, attollo. Xenoph. 3, ἑλληνικῶν.

Ἀναπτέρυγες, alæ, cap. 4. Apocalyp.

Ἀναπτῆναι εἰς σκύθας, fugere in Scythas,

Ἀναπτῆναι, reuolare, ſubuolare, Chryſoſt. δι' ὕδατος ἀναπτῆναι καὶ τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι, ſubuolare ex aqua & cælum tranſcendere.

Ἀναπτικὸς, οῦ, ὁ, incenſor.

Ἀναπτόομαι, ſtupeſco. ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, mulieris amore flagrans.

Ἀνάπτομαι pro alligo. Euripid. in Medea, ἐκ τῆς δ' ἀνάψασθαι πρυμνήτην κάλων. Item pro καίομαι, Apollon. 2. Argo. ἀνάπτομαι ἐν χρημάτεσσι. Pro εἰμί, verſor, ſum. Pro induor, li. 6. Epigr. κακὴν τὴν σίγην πλεῖν ἀναπτομένην. ἀνάπτομαι τάρβος, metuo, Apollon. τάρβος ἀνάψομαι, id eſt, φόβον περιθήσομαι.

Ἄναπτος, ὁ, ἄπυρος, ἰπιασος.

Ἀναπτυκτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, reſeratilis.

Ἀνάπτυξις, εως, ἡ, explicatio, declaratio. ἀνάπτυξις τοῦ στόματος, hiatus oris.

Ἀναπτύσσω, ξω, aperio, explico, expando, diſcerpo, dieſſco.

Ἀναπτυχὴ, ἀναπτυχή. ἀναπτυχαὶ ἡλίου, explicationes Solis.

Ἀνάπτυχος, cluſilis, patulus.

Ἀναπτύω, expuo, eiicio. Apoll. 2. Argon. accuſat. καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην.

Ἀνάπτω, ψω, incendo, ſuſpendo, alligo, adiungo, reſuſcito, exuſcito, id eſt, ἀναζωπυρέω, ἀναρριπίζω. Euripides in Med. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει. Chryſoſt. μηδὲ τὸ κοιμηθὲν ἤδη πένθος ἀνάψαι πάλιν, luctum iam ſopitum ne rurſum exſuſcites. Nonnus pro adoleo & incendo accepit cap. 4. Ioannis, ἀνάπτομεν ὄργια βωμοῖς. Pro alligo, lib. 2. Argon. Apollon. τῇ καὶ τὰ πρυμνήσι' ἀνῆπτο, ad quam funes alligati erant. Item dicare ſignificat, Homer. Odyſ. γ, πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, dicauit. μῶμον ἀνάπτειν τινὶ, de aliquo conqueri, li. 1. Epigram. σοὶ μῶμον ἀνάπτω. ἀνάπτω μῶμον, notam inuro. Homer. Odyſ. β, ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, id eſt, προσάψαι, περιθεῖναι, inquit Didymus. Apoll. 2. Argon. τί τοι τόσα κήδε' ἀνῆψας; cur tibi tam multi dolores ſunt inuſti? Item tribuo, acceptum refero. Plutarc. αὐτῷ τὴν χάριν ἀνάπτων. Idem in Problem. ἀνῆπτον τὰ πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν ἥραν, plurima ad nuptias pertinentia Iunoni attribuebant. Idem in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν πύθιον ἀνῆψε, publicæ inſtitutionis principium & cauſam in Pythicum oraculum retulit. Idem ibidem, ἀνῆψε πάσης νομοθεσίας ἔργον εἰς τὴν παιδείαν, totius legitimæ inſtitutionis munus reiecit in diſciplinam. Idem in Numa, ἀνάπτοντες εἰς μίαν δύναμιν θεοῦ τὰ περὶ τὰς φύσεις καὶ τὰς τελευτὰς, in vnam vim numinis referentes quæ ad ortum obitúmque pertinent. Pro incendo, Idem in Camillo, πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, ignis à virginibus rurſus accenſus. ἀνάπτομαι, ardeo, incendor, conflagro. Pro ſuſpendo, vt ἀνῆπτο αὐτοῖς, eis dicatus eſt. Philoſtratus, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον, ſuſpenſo nauigio. ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, ſpiritum traho, Ariſtot. in Problem.

Ἀνάπνοος, ὀκνηρὸς, animus iacens & remiſſus: ab ἀναπίπτω, Bud. Com.

Ἀναπυνθάνομαι, interrogo, percũctor, ſciſcitor. Herodotus, ἀναπυνθάνομαι τὸν ποιήσαντα, de eo qui edidiſſet percunctor.

Ἀναπυρόω, accendo, Ariſtot. de mundo.

Ἀνάπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, auditus, vulgatus, patefactus.

Ἀναπωλεῖν, ἀναπιπράσκειν.

Ἀναρρίπτω, παυσασθαι.

Ἀνάρακτος, publicus.

Ἀναράσσω, διαλύειν τὴν ἀφροδίτην αὔξην.

Ἄναργυρος, ὁ, qui pecunia caret, etiamſi aliis facultatibus abundat. Plat. νόμ. γ, πλούσιοι δ' οὐκ ἂν ποτ' ἐγένετο ἀχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες, auri argentíque expertes.

Ἀναρθρία, ας, ἡ, imbecillitas.

Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè articulatus, infirmus, minus cõpactus, articulis carens, artuum beneficio carens, inexplanatus, inconſtans. Sumitur & pro ſyllaba cui litera deeſt, aut pro verſu cui ſyllaba.

Ἀναρθόω, excito, rurſus accendo.

Ἀναριθμέομαι, οῦμαι, enumero, dinumero, Demoſt.

Ἀναρίθμητος, ου, ὁ, innumerabilis, ἄπειρος, innumerus, immenſus, infinitus. Sophocles, ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος, id eſt, πολὺς, καθ' ὑπερβολήν. Item vilis, in nullo numero habitus.

Ἀναρίθμιοι, ἰχθεῖς.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ, maior quàm vt numerari poſsit, qui nõ recipit numerum.

Ἀνάριστος, ου, ὁ, impranſus.

Ἀνάρκης, Anarces, proprium Eunuchi Xerxis regis, Plutarchus in Themiſtocle.

Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio ſubiectus.

Ἀναρμόδιος, non idoneus: ſic Theophilus libro primo Inſtitut. tit. 23.

Ἀναρμοστεῖν, non quadrare, non congruere. Plato νόμ. δ, ἐν δὲ χρήματι νόμων ἀναρμοστεῖ λεγόμενα, non conueniunt.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ, inconcinnitas, incongruitas, ineptiæ, diſcrepantia, abſurditas, ἀφέτεια. Plato, εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν, id eſt, abſurditati inconuenientiæque ſubiicere temere edendo: ſic Ficinus.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſcors, incongruus, inſcitus, inuenuſtus. Ariſtophanes νεφ. τυφογέρον εἰ κἀνάρμοστος, incompoſitus, inconcinnus, malè quadrans, nequaquam accõmodus, non conducens, diſcrepans, minimè congruens, diſſonus, ineptus.

Ἀναρμόστως, incongruè, ineptè, inconcinnè.

Ἀναρμόττω, congruo, copulo, adapto, Actiuum: datiuo & accuſat. iungitur. Halicarnaſſ. lib. 4, πρεσβυτέρῳ τὸν πρεσβύτερον ἀναρμόσας, ſeniori ſeniorem locans.

Ἀναρμύζω, occido.

Ἀναρούσα, κύουσα.

Ἀναρπάζεσθαι, è medio ſubitò tolli, ad pœnã rapi: item ſedibus euelli, hoc eſt, ἀνασπᾶσθαι, ſedibus pelli, atque aliò habitatum mitti, Bud. Com.

Ἀναρπάζω, ξω, diſcerpo, ſurſum rapio, ſurripio, præripio, excipio, abduco, raptim colligo, abripio, rapio. Odyſ. δ, ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν τάφιοι, captiuum me ſecum abduxerunt. Lucian. πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, immatura morte præreptus es. Plutarch. in Romulo, ἀνηρπασμένος εἰς θεοὺς, ad deos raptus. Idem in Othone, ἀναρπασόμενοι τοὺς ἐναντίους, in rapinam hoſtes acturi.

Ἀνάρπαστος, ὁ, raptus, correptus. ἀναρπάστη ἡ, rapta: vnde ἀνάρπαστοι, abrepti, diſcerpti, qui de medio tolluntur, quibus ſucceſſores mittuntur, atque à prouincia reuocantur. Herodian. li. 3, ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς διαβολῆς ἀναρπάστους

ὄντων,

ἀπιέν, ex parua leuíque delatione rapi ad ſe iubebat abrogato imperio.

Ἀναῤῥαισονικης, ἐτος, Herodot. ἀναῤῥαισονικὴς στεφανηφόρους ἀγῶνας, qui laurea fuit donatus in certaminibus.

Ἀναῤῥάπτω, μ. ψω, π. φα, conſuo.

Ἀναῤῥέω, refluo, aſcendo.

Ἀναῤῥήγνυμαι, erumpo, irrumpo. Plutarchus de coniuratis, εἰς ἅπασαν ἀναῤῥαγησομένους τόλμαν, in omnem erupturos audaciam. ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Nazanzenus, id eſt, erumpunt fontes. ἀνεῤῥάγησαν κακίαι, vitia latius manarunt, Plutarc. in Theſeo.

Ἀναῤῥηγνύω, καὶ ἀναῤῥήγνυμι, μ. ἀναῤῥήξω, ἀπὸ τοῦ ἀναῤῥήγω, frango, lacero, diſcindo, proſcindo, rimas duco, reſcindo, violenter edo, effundo, enitor. Ariſtoteles de mundo, σεισμοὶ βίαιοι πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξαν, i. terræ partes multas diſcuſſerunt. Sophoc. τοῖς δὲ τοῦ διεσκοπῶν, δίχ' ἀνεῤῥάγην, diſſecabar.

Ἀναῤῥηθεὶς ὕπατος, conſul creatus, electus conſul, ἀνακηρυχθείς. ἀναῤῥηθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ στεφάνου, pronuntiata corona in theatro. Demoſt. de corona, ἀναῤῥηθῆ στέφανος. ἀναῤῥηθῆναι, pronuntiatum eſſe. ἀναῤῥηθήσεσθαι, præconio laudandum eſſe. ἀναῤῥηθείη ὕπατος, conſul creatus eſſet, Gaza.

Ἀνάῤῥηξις, εως, ἡ, irruptio.

Ἀνάῤῥησις, εως, ἡ, ἀναγόρευσις, electio, prædicatio, præconium, propriè in athletico certamine. Ariſtid. ἀνάῤῥησιν ποιοῦνται. Dicitur etiam ἀνάῤῥησις, ſecundus dies feſti, quæ ἀπατούρια dicuntur, Heſych.

Ἀνάῤῥινον, τὸ διὰ τῶν ῥινῶν πταρμικὸν ἰόν, Hippoc. Item, naſturtium herba, quæ & ἀντίῤῥινον dicitur, Dioſcorid. lib. 4, cap. 223.

Ἀναῤῥιπίζω, μ. σω. flatu accendo, excito, refocillo, inflãmo, ſubleuo, ſuſcito, refoueo, augeo. Ioſeph. lib. 2. Iud. πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, pugna quotidie grauius augebatur. Item excutio, vibro, iacto, turbo, flo, perflo. Lucianus in Anachar. ἀναῤῥιπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίγνεται, vires excitatæ maiores fiunt. Idem, τὴν ψυχὴν μουσικῇ τε προσῄει καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζεσθαι.

Ἀναῤῥιπτέω & Ἀναῤῥίπτω, ſurſum iacio, in ſublime iaculor, proiicio in altum, excito. Philo de mundo, κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται, ſi in ſublime ſis eiaculatus. Ariſtotel. de mundo, καὶ μύδρους ἀναῤῥιπτοῦσι διαπύρους, id eſt, ignitas glebas euomunt. ἀναῤῥῖψαι κίνδυνον, adire periculum, in periculum venire, periculum ſuſcipere. ἀναῤῥιφθεὶς eductus, electus. ἀναῤῥιφθέντος κινδύνου, qui iam periculum ſubierat. Lucia. ἀναῤῥίπτω τὸν κύβον ἐφ' ἑνὸς, ad vnum talum remeo. Herodotus, ἀναῤῥιπτέω κίνδυνον, periculum contemno, periculum propulſo. Homerus Odyſ. ν, ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ, mare remis pellebãt, iactabant, ſurſum iaciebant. Item, ἀναῤῥῖψαι κίνδυνον, negligere periculum. Herodot lib. 5, ἐλεύθερα πάντα κίνδυνον ἀναῤῥῖψαι μᾶλλον, ἢ ἰδιωτεύειν καὶ δοκεῖν ἀπηῤῥίφθαι.

Ἀναῤῥιχάομαι καὶ

Ἀναῤῥιχῶμαι, ſcando, perrepto, prenſo manibus, vt fit murum ſcandendo. ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶν ἀντεχόμενοι, ἀναβαίνοντες πρὸς τὸ πρόσαντες, ἔχουν ἀράχνης τοῖς ποσὶν ἀντιλαμβάνομαι, ἀναδίδομαι τὸ ὕδωρ, σκολοβατῶ. Gaza ex Cicerone de Senect. ἐπειδὰν τῶν μὲν ἄλλων οἱ μὲν τοὺς ἱστοὺς ἀναῤῥιχῶνται, quum alii malos ſcandant. ἀναῤῥιχώμενοι, reciproco meatu aſcendentes.

Ἀναῤῥιβδέω, pro ἀναῤῥοφῶ, pleonaſmo τοῦ ι, & epentheſi τοῦ β, mutatóque φ in δ, Etymol.

Ἀναῤῥοιβδοῦσι, ἀνασπᾷ τὸ ὕδωρ.

Ἀναῤῥοιζέω, ἀναροιζέω, occido.

Ἀνάῤῥοπος, ſurſum vergens, retrocedens, Budæ. Comment. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. συμπίπτει τῷ ἀναῤῥόπῳ σχήματι, quum in ſublime erigitur, concidit.

Ἀναῤῥοφεῖν, exugere, abſorbereque flumina, ſorbere.

Ἀναῤῥύομαι, reſarcio. Halicarn. lib. 5, ἀναῤῥύσασθαι τὴν προτέραν ἧτταν. Sed Ἀναῤῥύω, θύω, σφάττω, ἐπειδὴ θύοντες ἀνέλκον τὰς τραχήλους τῶν θυομένων ἐπὶ τὸ ἄνω ῥέποντας, Etym.

Ἀναῤῥυθμίζω, doceo, iterum inſtruo.

Ἀναῤῥύσαι, reficere, reparare.

Ἀνάῤῥυσις, εως, ἡ, redemptio, θυσία, Etym.

Ἀναῤῥῶγαι, ruinæ.

Ἀναῤῥωγὴς, apertus, hians, patens.

Ἀναῤῥωννύω, corroboro, conſtabilio, inſtauro, reficio: vnde οἱ ἀναῤῥωσθέντες, reualeſcentes, in audaciam reſtituti.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, prima breui, iniuſtus, inimicus, inuiſus, ingratus, implacidus, intolerandus, hoſtis, hoſtilis, incommodus, iniquus, ineptus, moleſtus, indignus. παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. ὁ μὴ ἄρτιος. Odyſ. ξ, καὶ μὲν δυσμένεες καὶ ἀνάρσιοι, id eſt, ἐχθροὶ, infeſti.

Ἄναρσις, bellum.

Ἀναρτάω, μ. σω, applico mihi aliquid, differo, appendo, dedico, ſuſpendo, laqueo præfoco. Plutarc. in Othone, πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, quum omnes eum oculis deſignarent, ex eo ſuſpenſi, quum omnes in eum verſi eſſent, nutum eius expectantes, & ex vultu eius pendentes. ἀναρτᾶν ἑαυτὸν, eſt ſpem ſuam & præſidium in aliquo locare, & cum eo vitæ ſubſidia ſociare. Demoſt. τοὺς τοῦ δήμου ἀναρτήσαντας ἑαυτοὺς, qui populo ſe adiungunt, & populares eſſe volunt. ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, me laqueo ſuſpẽdo. ἀνηρτημένος, ſublimis. ἀνηρτημένος ταῖς ἐπιθυμίαις, à cupiditatibus pendens. ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, ex nutu meo pendentes, Lucian. Herodot. ἀναρτημένου σου χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν, quandoquidem & facta & dicta egregia viri regis ſunt. ἀνηρτημένος τοῦ ἅρματος, currui alligat⁹, Philoſtratus. Herodot. ἀναρτημένος ἔρδειν κακῶς, animatus ad nocendum. ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι, apud eundem, irritor ad inferendum bellum. Philoſtrat. ἀνήρτητο τοὺς τρῶας τῷ λόγῳ, oratione Troas ſuſpẽdebat. Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύ. ἀναρτῆσαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδὲν, &c. Demoſthen. ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Plutar. in Numa, εἰς τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι τὸν νοῦμαν, Numã in deo ſpem ſuã collocaſſe. Aliquando pro dirimo, diſſocio, χωρίζω, irrito. Herodian. τούτων ἕνεκα ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατεύεσθαι, Actiu. ἀναρτῶμαι, voce paſſiua tantùm, concilio mihi, & aſciſco, amicitiáque deuincio. Xenoph. τάχα δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, id eſt, amicos & bene cupientes reddidit ſuo congreſſu, ita vt diuelli ab eius amicitia non poſſet, Bud. Comm.

Ἀνάρτησις, ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου κρεμάλωσις.

Ἀνάρτιος, ου, ὁ, impar.

Ἀναρτύω, μ. ύσω, π. υκα, molior.

Ἀναρυστὴρ, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἀρύεται.

Ἀναρύτειν, ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι.

Ἀναρχία, ἡ, rebellio, ἀνυποταξία, libertas, contumacia, carentia principatus, magiſtratuũ ſocordia, defectus præfecti, mala adminiſtratio eorum qui rempub. regũt. Signif. huiuſmodi multitudinis licentiã, quãdo nulli parentur, ſed pro ſua quiſq; libidine rẽ gerit, malũ penè tyrãnide peius, vt ſcribit Plat. epi. 8. Thuc. ἀναρχία τῶν πολλῶν ἀσύντακτος, inordinat⁹ per vices pluriũ principatus. Plato νόμ. ιβ, τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου ἁπάντων τῶν ἀνθρώπων τε καὶ τῶν ὑπ' ἀνθρώποις θηρίων, i. ſoluta licentia.

Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principe vel principio carẽs, qui eſt ſine ſuperiore, principe orbat⁹, ſine duce, effrenis, ὁ ἄνευ ἡγεμόνος. Hom. Ilia. β, οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν. Plato νόμ. ιβ, μηδέποτε ἄναρχον μηδένα εἶναι, μήτ' ἄῤῥενα, μήτε θήλειαν, ſine magiſtro aut principe, ſine rectore.

Ἀνασβέσαι, εἰς ὀργὴν ἐμπλῆξαι.

Ἀνασαλεύομαι, ſubſilio.

Ἀνασειράζω, retraho, reuoco, lib. 1. Argon. Apollo. ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιόντας.

Ἀνασειράμενος, ου, ὁ, Plutarc. de virtut. mulier. ἀνασυράμεναι τοὺς χιτωνίσκους, ab inferiori parte veſtes tollentes, id eſt, nudantes pudenda.

Ἀνασεισμὸς, οῦ, ὁ, abſciſſura.

Ἀνασείω, μ. σω, cõcutio, cõmoueo. Heſ. αἰγίδ' ἀνασείσουσα.

Ἀνασεσυρμένος, impudens, obſcœnus. Budæ. Commen.

ἀνασυρμένη, dicitur mulier quæ pudenda & tegenda detegit veſte retracta & collecta.

Ἀνασηκοῦν, προσπεσεῖν τὸ ἐλλιπὲς, ἀνταποδοῦναι.

Ἀνάσιλλος, ἀναφαλαντίας, φαλακρὸς, ἄκοσμος τὴν κεφαλήν, Suidas.

Ἀνάσιμος, ου, ὁ, reſimus, ſiue ſimus, deformis. Ariſtophanes Eccleſiaſ. καὶ μηδὲν διαπεδῶσαι ἀνάσιμον ἢ πρεσβύτερον. ἀνάσιμος ποιεῖται, reſimatur repandúſque defertur, Gaza. Heſych. ἀνάσιμον βρέγμα, τὸ διὰ τ μετώπου ἐπὶ κορυφὴν ἐσχαμμένον.

Ἀνασιμοῦν, nares ad olfactum contrahere, ſubolfacere.

Ἀνασκαλεύω, ἀνακινῶ, ἀδημονῶ, ἀναλογίζομαι.

Ἀνασκάπτω, fodio, reuello, refodio, effodio, aperio.

Ἀνασκεπτέον, conſiderandum eſt.

Ἀνασκέπτομαι, conſidero.

Ἀνασκευάζεσθαι, collectis vaſis migrare, vel patria faceſſere, hoc eſt, μετοικιζόμενον σκευαγωγεῖν, vt decoctores & patria extorres, & qui ſolum vertunt.

Ἀνασκευάζω, μ. σω, deſtruo, ædifico, ἀνοικοδομῶ, inſtauro, ab integro reſtituo, moueo caſtra, refello, confuto, diſſoluo, exporto. Cap. 15, Actor. Apoſtol. ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς, labefactantes animas. Plutarc. in Camillo, ἐκ πρώτοις δὲ τῶν ἱερῶν ἃ μὲν εἰς τὸ καπιτώλιον ἀνεσκευάσαντο, primùm ex ſacris quædam in Capitolium ſuſtulerunt, i. receperunt & ſeruarũt. Dioſcorid. ἀνασκευάζειν αἰγίλωπα, in integrũ reſtituere, ſanare oculorum fiſtulas. Idem, ἕλκη ἀνασκευάζουσα, vlcera ad meliorem habitum tansferens. Idem, ἀνασκευάζειν τὰς δυσωδίας, graueolentiam emendare, tollere. Idem Dioſcorid. lib. 3, cap. 142, ἀνασκευάζει σύριγγας, abolet fiſtulas, in alium naturæ habitum transfert: ſic interpretes.

Ἀνασκευαστικὸς, οῦ, ὁ, emendans, inſtaurans. Dioſcor. lib. 1, cap. 39, ἀνασκευαστικὸν τῆς ἀμβλυωπίας, conferens quibus oculi ſunt hebetes, oculorum hebetudinem emendans, oculos hebetes inſtaurans.

Ἀνασκευὴ, ῆς, ἡ, refutatio, confutatio. Quintilianus lib. 2, cap. 4, Narrationibus non inutiliter ſubiungitur opus deſtruendi, confirmandíque eas, quod ἀνασκευὴ καὶ κατασκευὴ vocatur. Ab eodem, lib. 10, cap. 5, deſtructio dicitur: à quibuſdam euacuatio, reprehenſio, & infirmatio exponitur. Dioſc. lib. 3, cap. 154, πρὸς ἀνασκευὴν τῶν περιοδικῶν πυρετῶν, ad abigendos febriũ circuitus, ad pellendos, &c. huic opponitur κατασκευή.

Ἀνασκήπτω, delabor, irruo. Herodo. ἀνασκήψαντες λίθοι φερόμενοι, deuoluta ſaxa peruenere.

Ἀνασκησία, ας, ἡ, inertia, imperitia, ἀγυμνασία.

Ἀνάσκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexercitatus.

Ἀνασκήτως, ſine exercitio. ἀνασκήτως διακείμενοι, inexercitati.

Ἀνασκίδναμαι, diſsipor, diſcutior.

Ἀνασκιρτάω, exilio, reſilio, laſciuio, AEſop.

Ἀνασκινδυλεύω, μ. εύσω, καὶ

Ἀνασκολοπίζω, μ. σω, in cruce ſuſpendo, crucio, ſudibus ſuffigo, patibulo ſuffigo, palo affigo, tollo in crucẽ. σκόλοπες enim pali dicuntur. ἀνασκολοπισθῆναι μέλλων, patibulo ſuffigendus. ἀνασκολοπίζειν ἐπὶ ξύλα, in cruces tollere, Lucianus.

Ἀνασκοπεῖν, meditari, cõſiderare, mente reuoluere, inſpicere, reſpicere.

Ἀνασοβέω, euello, perturbo, conturbo, eiicio, ſurſum reiicio, excutio retrorſum, repello, ventilo, commoueo. Lucianus, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ μετώπῳ κόμην, criſpata coma. Plato epiſtola 7. pro repello, reprimo, & cohibeo, διαμηχανώμενος τίνα τρόπον ἀνασοβήσοι με, machinans qua me ratione repelleret.

Ἀνασπαδίζω, ἀναπτερόω.

Ἀνασπάδιος, ἀνεσπασμένος.

Ἀνάσπαστος, ὁ καὶ ἡ, ſedibus pulſus, relegatus, qui aliò habitatum mittitur, auulſus. Item cui ſucceſſor mittitur. qui reuocatur è prouincia. ἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, intrò reuocare, Ariſtoph. Herodot. ἀνασπάστους ποιῆσαι ἐκ τῆς εὐρώπης ἐς τὴν ἀσίαν παίονας, Pæones ex Europa è ſedibus in Aſiam tranſportare. ἀνάσπαστος ἀπὸ θαλάσσης, à mari ablegatus, aſportatus, trãſportatus. ἀνάσπαστος ἐκ θρόνου, ex throno ſubtractus, Lucianus.

Ἀνασπάω, μ. άσω, excerpo, amolior, reuello, attraho, cõtraho, retraho, ſubduco, effringo. Ariſtophan. in Pluto, τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. pro contraho, Dioſcorid. lib. 8, μέτωπον ἀνασπᾶται, frons contrahitur. Apollon. 2, λαῖφος ἀνασπᾶν, pro contrahere vela, id eſt, συστέλλειν. ἀνασπᾶν λόγους erumpere in verba. Sophocles in Aiace, ἐπάξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινι λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν ἀτρειδῶν κατὰ, τοὺς δ᾽ ἀμφ᾽ ὀδυσσεῖ. Demoſth. ἀνέσπακεν ὀφρῦς, contraxit ſupercilia.

Ἄνασσα, ἡ, regina, hera: à nomine ἄναξ. μὰ τὴν ἄνασσαν, id eſt, per reginam, ſcilicet Iunonem, Euripid.

Ἀνάσσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuictus. Theocrit. Edyll. 6, ἀνάσσητοι δ᾽ ἐγένοντο, inuicti verò fuerunt.

Ἀνασσέμεν, pro ἀνάσσειν, imperare.

Ἀνάσσω, μ. ἀνάξω, π. ἄναχα, impero, βασιλεύω. Genit. aut datiuo iungitur. Sophoc. Ζεὺς πάντ᾽ ἀνάσσων. ἀνάσσομαι, ſum in ditione. ἀνάσσειν κατὰ δῆμον, Appollon. Iliad. α, τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις, id eſt, βασιλεύεις. Ibidem, μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, impera Myrmidonibus. Heſiodus, ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξεις. Idem, ἀθανάτοισιν ἄναξε.

Ἀνάστα, ſurge: vide ἀνίστημι.

Ἀνασταδὸν, ſtando deſuper.

Ἀνασταλτικὰ, ſiue κατασταλτικὰ φάρμακα, dicũtur remedia quæ cohibent & ſupprimunt.

Ἀναστὰς, aſſurgens, exurgens, excitus.

Ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies reſurrectionis, Nazanzen.

Ἀνάστασις, εως, ἡ, reſurrectio, euocatio, excitatio. Chryſoſt. ἡ τῶν νεκρῶν ἀνάστασις, mortuorum ſuſcitatio. περὶ ἀναστάσεως κινδυνεύουσι, proprium ſolum amittere periclitatos eſſe, Plutarc. in Numa. Demoſth. ἀνάστασις τῶν τειχῶν, murorũ inſtauratio. ἀνάστασις τῆς εἰκόνος, erectio ſtatuæ, Phalar. Item motio caſtrorum, demigratio, diſceſſus, trãſlatio, reditus. Interdũ euerſio, è ſedibus expulſio, exterminatio, vaſtatio. Demoſthen. Olynth. prima, ὅτι νῦν οὐ περὶ δόξης, οὐδ᾽ ὑπὲρ μέρους χώρας πολεμοῦσιν, ἀλλ᾽ ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμοῦ. ἀνάστασις πατρίδος, euerſio patriæ.

Ἀναστατέεσαι θυσίαι, αἳ ἐπὶ ἀναρρώσει νόσου.

Ἀναστατικὰ ὄργια, ſacra quæ fiunt in reſurrectionis memoriam, Gaza de menſibus.

Ἀνάστατα, placentarum genus.

Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vaſtatus, ſedibus ſuis expulſus, ſuis locis ſubmotus, ablegatus, ſeu motus, exul, extorris, euerſus. ἀνάστατα ποιεῖν, deuaſtare, ſub imperium redigere, populari, & ſubigere, Herodo. ἀνάστατον γίγνεσθαι, apud Platonem, euertere, deuaſtari, epiſtola 7. ἀνάστατον ὅλην σικελίαν γενέσθαι, totam diripi. ἀναστάτους ποιῆσαι τοὺς ὁμόρους, ſubmouere vicinos. vnde ἀνάστατος χώρα, Demoſth. & apud Xenoph. ἀνάστατος πόλις, ἀνάστατον πεδίον. ἀνάστατον πόλιν ποιεῖν, Herodot. funditus euertere. ἀνάστατος οἶκος γενόμενος, Iſocr. ἀναστάτους ἐποίησε, exterminauit, Herodot. Idem, ἀνάστατα ἦν, vaſtabantur.

Ἀναστατόω, μ. ώσω, labefacto, concito, diſturbo, ſubuerto, rerum ſtatum conturbo, tumultum concito, conturbo, commoueo, à ſtatu dimoueo.

Ἀναστάτωσις, εως, ἡ, idẽ quod ἀνάστασις, Bud. Comm.

Ἀνασταυρόω, μ. ώσω, crucifigo, cruci ſuffigo, ſupplicio affigo. Lucia. ἀνασταυρωθείη με, &c. in crucẽ tollo, ab integro crucifigo, rurſum crucifigo, recrucifigo vertit Hieron. Paulus cap. 6. ad Hebræos, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, i. ab integro crucifigentes ſibiipſis Filium Dei.

Ἀναστεγνόω, adſtringo.

Ἀναστέλλεσθαι, terga vertere.

Ἀναστέλλω, μ. ελῶ, reprimo, corripio, contraho, retraho, ſuccingo, propulſo impetum irruentis, amoueo cõgreſſu, expello, refreno, repello, remitto, attollo, eleuo, explico, reſtringo. Plutarchus in Pericle, ἀνεστάλησαν εἰς τὰς ἄλπεις, ad Alpes ſe receperunt. Idem in Themiſt. τ αὐ-

λαίαν

καὶ ἀνέστελλον,aulæa deiecerunt.in Epigram.ἀναστέλλους᾽ ὄμματα, attollens oculos, explicans.ἀναστέλλομαι, me ſubduco, ἀναχωρέω.ἀνεσταλμένῳ χιτῶνι καθήμενος, ſublata impeditá que tunica ſedens:ſic Philelphus.

Ἀναστενάζω,μ.ξω,deploro,ingemiſco.ἀναστενάξας,qui ingemuit.

Ἀναστένω,ingemo,ingemiſco,Euripid.

Ἀναστέφω,redimo,corono.

Ἀναστηλῶ,erigo vt cippum.

Ἀνάστημα, ατος,τὸ, exaltatio, altitudo, apex, ſtatio, ſtatura.

Ἀναστῆσαι,erigere,excitare, ſuſcitare:vide Ἀνίστημι.

Ἀναστήσας,αντος,ὁ,qui remouit,vindicauit,expulit.

Ἀναστοιχειόομαι,μ.ώσομαι,reſoluor in elementa.

Ἀναστοιχείωσις,εως,ἡ,reformatio.Item corporum reſolutio in principia & eleméta,reelementatio,elementorum conſtantiæ deſtructio. Alexand.Aphrod.probl.79. lib.1,σφόδρα τυγχάνουσι θερμότατοι καὶ ξηρότατοι,καὶ ὥσπερ ἀναστοιχείωσις ἐν τοῖς γίνεται, id eſt, in ipſis elementorum deſtruitur conſtantia,id eſt,λύσις στοιχείων.

Ἀναστομωτικὸς, vel vt aliàs legitur, ἀναστομωτικὸς,ὁ,venarũ ſpiracula laxans, præcluſa reſoluens,ora venarum aperiens,exitus laxans,meatus aperiens,aſtricta recludens.

Ἀναστομέω,verba aliena interrumpo.

Ἀνάστομος,apertus,laxus,dehiſcens.

Ἀναστομόω, patefacio, laxo, reſoluo, ora venarum ſoluo,diduco,aperio.Ariſtotel.de generatione animal,ἀναστομοῦνται πόροι,laxantur meatus & aperiuntur. Theoph.l.2.de cauſis plantarum, pro eodem accipit, id eſt,patefacio.Item & Dioſcor.aliter tamen Ariſtot.de mundo.ὠκεανὸς,inquit,τῇ μὲν κατὰ στενοτέρους αὐχένας ἀναστομούμενος,τῇ δὲ πάλιν πλατυνόμενος,id eſt, in fauces ſe comprimens, vt exponit Budæus.

Ἀναστόμωσις,εως,ἡ,apertio venarum,recluſio,relaxatio.

Ἀναστράγαλος,ου,ὁ καὶ ἡ, talo carens.

Ἀναστρατοπεδεία,ἡ, ἀνάλυσις τῆς παρεμβολῆς,caſtrorum motio,Bud.Comment.

Ἀναστρατοπεδεύω,caſtra moueo,reuertor cum exercitu, contineo me in caſtris,lib.2.Macchab.ca.3,ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὸν βασιλέα,recepto exercitu ad regem rediit.

Ἀναστρέφομαι,,verſor,ſum aſsiduus, conuerſor,item reuertor,iterum venio,remeo, circumagor,me conuerto, reduco,redire cogo,reuoco.ἀναστρέφεσθαι ἐν ἤθεσι τῆς ἑαυτοῦ συνηθείας, Plato inter ſuos more ſolito viuere,aſſuetis moribus agere. ἀναστρέφομαι γνώμην,me pœnitet cœptorum pigétque, ἀναστρέφομαι περὶ τὴν ἐπιτροπὴν, tutelam adminiſtro, ſic Theophilus.Plutarc.in Romulo.ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς,in oculis verſatur. Dioſ.in præfat, ἀναστρέφεσθαι περὶ τοῦτο δοκοῦσι,in hac parte verſari videntur,in hac re occupati fuiſſe videntur.ἀναστρεφόμενοι ἐν οἰκίαις, in ædibus agétes, verſantes,per domos circumacti. Petr.Apoſt.cap.1.epi.1,ἀναστράφητε τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον,tráſigatis veſtri incolatus tempus.ἀναστρέφεσθαι περὶ τὰ γυμνάσια,in gymnaſiis ver ſari. Xenoph. ἐπεὶ ἐγγὺς τοῦ τείχους ἐγένοντο, ἀνεστρέφοντο,vbi ad mœnia acceſiſſét,retrò reuerſi ſunt,ἀνεχώρησαν.Dicũt enĩ ἀναστρέφω & ἀναστρέφομαι pro eodem, quemadmodum apud Tullium reuerto & reuertor.Philo de mundo,πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ᾽ ἑαυτὸ, ſpiritus in ſe reuertens, id eſt, ἀνακάμπτον Aliquando commuto,inuerto, ſubuerto,conuerto,διορθόω,Ariſtoph.in Pluto, ἀλλ᾽ αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ διήξω,&c.id eſt emendans,Plutarch in Lycurgo.Idem in Camillo,ἀνέστρεψαν τὸν ἐκείνων σίδηρον,ferrum illorum intorſerunt.Dioſcor.lib 2.cap.21.ἀναστρεφομένοις ταῖς φολίσι χέλυν,radius qui aduerſis ſquãmis reflectitur. Ioannes in Euangelio cap. 2, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε, & menſas ſubuertit. Pro redire,Demoſth.ᾤχετ ἀναστρέψας, reuerſus eſt.Euripi.ἀναστρέφω πόδα,redeo.ἀναστρέφω πάλιν,Pla. in Legibus,repeto.ἀναστρέφονται χρείᾳ τῆς περιόδου,id eſt,neceſſitate circumaguntur. ἀνέστραπτο δ᾽ οὖν τὸ πρᾶγμα, itaque rerum vices præpoſteræ atque inuerſæ erant.

Ἄναστρος,ου,ὁ καὶ ἡ, aſtris carens, obſcurus. ἄναστρος σφαῖρα apud Damaſcen.

Ἀναστροφάδην,conuerſim.

Ἀναστροφάω,μ.ήσω,ſubuerto,in Epigram.ἀναστρέφω,cõuerto.Heſiod.ἵππον πάντη ἀναστρωφᾶν, equum quoquouerſum conuertere & dirigere,pro dirige.

Ἀναστροφὴ,ῆς,ἡ,inuerſio,vt Quint.vocat,figura ſcilicet poetica,quũ verbũ quod præcedere deberet,ſequitur.ἀναστροφὴ δέ ἐστι δύο λέξεων τάξις ἐνηλλαγμένη οἷον, λέων ὡς, pro ὡς λέων:ὄρνιθες ὡς,pro ὡς ὄρνιθες,& ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα,apud Ho. pro ἐφ᾽ ᾧ. Terent.in Andria, i præ,ſequar, pro præi.Item reuerſio,reditus,receptus, regreſſus, conuerſio, receſſus ſuffugium, vel alicuius in ſuum ſtatum reſtitutio, conuerſatio, conſuetudo. ἀναστροφὴ ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος,reflexa hami acies.

Ἀναστυφελίζομαι,ἀπωθοῦμαι.

Ἀναστῦψαι, apud veteres Comicos,ἀνασπάσαι τὸ αἰδοῖον,ἢ ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον.

Ἀνασύρομαι,retrahor.Bud.Comment.

Ἀνασύρω,retraho,traho, diuexo. Significat etiam detegere quod intus eſt, aut quod latere & tectum eſſe decet,Budæus Comment.

Ἀνασφαδάζω, exilio recalcitro.

Ἀνασφῆλαι, ἀναρρωσθῆναι, σφῆλον γὰρ τὸ ἰσχυρόν.ἀνασφήλας, recreatus,confirmatus,reſtitutus. Alex.Aphr.lib.2.probl. εἰ δὲ καὶ συμβαίη τι σφάλμα δύναται τὰ μέλη ἀνασφήλαντα διορθοῦσθαι τοῦτο,ſi quid vitii acciderit, id mẽbra reſecta poſſunt emendare.ἀνασφήλας ἐκ κακῶν,è malis elapſus.

Ἀναταλαιύω,ſciſcitor,vel ſcrutor.

Ἀνασχέθειν,attollere,Apollon.ἀνατείνειν,ἀνασχεῖν, ſublata manu tenere,Homer.

Ἀνάσχεσις,εως,ἡ,amotio. Plutarch.in Numa,ἀνάσχεσις σκυθρωπῶν,vbi Lapus interpres,triſtium amotio. Ariſtot.de mundo.pro ortu ſolis,πρὸς γε μὴν ταῖς ἀνασχέσεσι τοῦ ἡλίου πάλιν εἰσρέων ὁ ὠκεανὸς,&c.id eſt , rurſus ab ortu ſolis in orbẽ terræ exundans oceanus,&c.

Ἀνασχέω,μ.ήσω,tollo,fero. Euripid.ἀνασχήσει φλόγα, tollet facem,feret. Herodot.ἀνασχήσω λυπηρόν τι σοι,tibi moleſtiæ quippiam afferam.ἀνασχέσθαι,tolerare,ἀναδέξασθαι,ὑπομεῖναι. Vnde ἀνάσχεο, pro ἀνάσχου,fer patienter,patere,perfer,Imperatiuus ſecundi indefiniti medii, κατὰ διάλυσιν ἰωνικὴν, Etym.οὐκ ἀνασχόμενος,id eſt,recuſans.

Ἀνασχετικὸς,οῦ,ὁ,tolerabilis,ferendus,Plutarc.

Ἀνάσχετος, ου, ὁ, tolerabilis, Vnde τόλμημα οὐκ ἀνάσχετον. Plut.in Numa, οὐκ ἀνάσχετον ἐποιοῦντο,indignum ducebant. Herodot.οὐκ ἀνάσχετον ποιησάμενος, intolerandum ratus.

Ἀνασχίζω,reſcindo,diſcindo, exentero, aperio,diſſeco lacero,diuello.

Ἀνασχινδαλεύειν,ſuſpendere,ἀνασκολοπίζειν.Pla.2,de Rep. τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασχινδαλευθήσεται), vel ἀνασχινδαλευθήσεται,vt ſcribitur apud Varinum.

Ἀνασχὼν,όντος,ὁ,eleuans,extollens,emergens. χεῖρας ἀνίσχον paſsis manibus orabant, Iliad. ζ. & Iliad.α, χεῖρας ἀνασχὼν pro ἀνατείνας,& ἀνασχόμενος,pro eodem.Iliad.γ,πλῆξεν ἀνασχόμενος,id eſt,ἀνατείνας,τὸ ξίφος δηλονότι.

Ἀνασώζω,ἀνακτάομαι,recupero,repræſento,reſtituo,ſaluum facio, priſtinæ reſtituo incolumitati. ἀνασώζω φόνου ſeruo à cæde, Sophoc.pro liberare,apud Demoſt.ἀνασώζομαι,euado incolumis,recupero.

Ἀναταράττω,contribulo,agito,miſceo,cõmoueo, perturbo.

Ἀνάτασις,εως,ἡ, extenſio,comminatio ingens,minæ feroces & improbæ.Plutar.in Caton. ἀνάτασιν καὶ ὄγκον τοῦ βασιλέως μὴ φοβηθείς.Item ἀνατάσει κακῶν,cohibitione ſegneſcere,apud eundem, Bud.Comment.

Ἀνατατικὸς,οῦ,ὁ,extenſus.

Ἀνατάττω, συντάττω, διηγηματίζομαι. in prologo Euangelii Lucæ,ἀνατάξασθαι διήγησιν,enarrationẽ aſtruere,Bu.contexere enarrationẽ,Eraſ. Eccleſiaſtis cap.2.ἀνετάξατο τῇ καρδίᾳ μου,renunt iaſſe cordi meo.

Ἄνατι, ab ἀνάστε κατὰ συγκοπήν.

Ἀνατὶ, vel vt alii ſcribunt, ἀνατὶ, indemniter, impunè, ſin dãno, à nomine ἄτη. Plato νόμ. θ, ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν μείων τοῦ ἀποθανόντος ἢ καὶ τῶν πολιτῶν, ἀνατὶ κτεινέτω, impune: quidam legunt, ἀνατεί. Idem νόμ. ια, ἀνατὶ τυπτέτω, impune verberet.

Ἀνατείνω, μ. ενῶ, καὶ ἀνατείνομαι, excito, extendo, ſeorſum porrigo, tendo, ſubduco, protendo, infero. ἀνατείνειν πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις, dixit Philo de mundo, pro in cælum oculo attollere & intendere. Et Ariſtoteles de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχὰς ποιούμενοι, id eſt, manus ſurſum tollimus inter vota concipienda, manus ſupplices in cælum ſuſtollimus. Plutarchus in Camillo, ἀνατεινόμενοι τὰς μαχαίρας, intentantes gladios. Idem in Pericle, ἀνατείνει δόρυ, haſtam prætendit. Idem in Othone, ἀνατείνας τὸ ξίφος, qui enſem diſtrinxit & ſuſtulit. Xenoph. τὰς χεῖρας ἀνατείνειν, manus attollere. ἀνατείνω κύλικα ὕδατος ὑπὸ τοῦ ποίλου, Ariſtides. ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν, ſurſum tendit, Galen. ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν, reſupinatus in cælum, proſpectans in cælum. ἀνατείνειν τὴν χεῖρα apud Xenophõtem, pro eo quod Cicero dicit, digitum tollere: vnde χειροτονία. Significat etiam voce paſſiua idẽ quod ἀπειλεῖν, minari. Syneſ. νόμος ἀνατείνεται πολλὰ καὶ χαλεπὰ τοῖς ἀμφισβητοῦσι τὴν τῆς ἐγχωρίου ἀρχὴν, id eſt, lex minatur multa, eáq; atrocia, iis qui ambiũt patriæ principatum.

Ἀνατειχίζω, reædifico muros, communio, inſtauro mœnia.

Ἀνατέλλω, orior, exorior, enaſcor, de ſole & luna propriè, quum aliis ſyderibus ἐπιτέλλειν dicatur. Apoll. de ortu montium dixit lib. 2, ὄρεα ἀντέλλοντ' ἰέντων, pro ἀνεφαίνοντο, apparebant. Item pro inclareſcere & florere. Idem libro 1. ποτὲ δ' ἀντέλλει φυῖθλη. Regit etiam accuſatiuum pro ſubmitto, produco, effero: vt Iliad. ε, τοῖσιν δ' ἀμβροσίην σιμόεις ἀνέτειλε, pro ἀνέσχε, ἀνέφυσε, ἀνέδωκε. Paulus ad Hebræos ca. 7, ἀνατέταλκεν ἐξ ἰούδα, ex tribu Iuda exortus eſt.

Ἀνατέμνω, macto trucido, diſſeco, reſeco, lancino. Lucian. ὡς παιστεί σε ἀνατεμνόμενον ὑπὸ τοῦ ὀστέου. vnde ἀνατέμνομαι κλέμματα, id eſt, ſecor ita vt furta detegãtur, & ἀνατμηθείς, ἔντος, ὁ, ſectione apertus. ἀνατετμημένος, diſſectus.

Ἀνατήκειν σώματα ἡδοναῖς, remolleſcere corpora voluptatibus.

Ἀνατὶ, impunè, ἄνευ ἄτης. Vide Ἀνατεί.

Ἀνατίθεμαι, in paſſiua voce Depon. Aliquando onus aliri iniũgo, vel ipſe in humeros meos tollo, humeros ſubmitto oneri geſtando, ἀναβαστάζω. ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον. imponens equo. & paſſiuè, ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὸ ζεῦγος, impoſitus vehiculo. ἀναθέμενος αὐτὸν, ſuſtinens ipſum, Lucianus. Vnde & apud Xenophon. pro aliquam rem præſtandam atque conficiendam ſuſcipere ponitur. Apollonius 2. ἀναθέμενοι κεφαλῇσιν ἀστεροπῆσιν τρυφαλείας, id eſt, in capita galeas imponentes. &c. Eſt etiam familiariter arcanum ſuum exponere, & (vt Diuus Hieronymus ait) quaſi in ſinum amici ponere, & in medium afferre cõmuni conſilio vel probanda, vel improbanda. Vnde & pro oſtendere legendúmque porrigere, capite 25. Actor. Apoſt. ἀνέθετο βασιλεῖ τὰ κατὰ τὸν παῦλον, regi retulit cauſam Pauli. ἀνέθετο τῆς πράξιν τῶν ἑταίρων τισὶν, rem cum ſociis quibuſdam communicauit. Plutarc. in amator. nar. Aliquando pro differre, reiicere in futurum, ἀνέθετο εἰς ὕστερον, in aliud tempus reiectum eſt. Plutar. in polit. ἀνατεθεῖσα τὴν ἄμυναν εἰς τὸν χρόνον, vlciſcendi cupido in aliud tẽpus eſt reiicienda. ἀναθώμεθα εἰς τὸν οἰκεῖον τοῦ λόγου τόπον ταῦτα, hæc ſuo dicenda loco omittamus. Item pro retractare, ſententiam mutare, Xenoph. ἀνατίθεμαι γάρ τι σοι πρόσθεν μὴ πείσας τοὺς πολίτας χάριν, νόμον εἶναι, id eſt, de ſententia deducor. Lucianus in dialogo ἁλιεὺς, ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορήματα, retracto ſeu reuoco accuſationem. Item pro non agnoſco, renuntio. Xenoph, ἐρᾶν, ἐρῶ, τοῖς πυνθανομένοις τὸ τῶν φίλων πάθος καταλέγειν ἐξαρνήσονται, οὓς ἐν τοῖς φίλοις ἐθεάσαντο, πάλιν τούτους ἀνατίθεσθαι, quos inter amicos viderant, eos non recognoſcere. ἀνατίθεσθαι τὴν ἀβελτερίαν, ſtoliditatem emendare., Bud. in epiſt. ἀνατίθεμαι, pro ἀνατίθημι. Pla. 2. de Rep. καὶ θεοῖς θυσίας καὶ ἀναθήματα θύειν τε καὶ ἀνατιθέναι, id eſt, donaria ſacrare. & Paul. ad Galat. c. 2, ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, i. προσανατίθεμαι. Macchab. l. 2, c. 3, ἀνέθετο περὶ τῆς γεγονότος ἐμφανισμοῦ, enarrauit de dato indicio. οἱ ἀνατιθέμενοι, numerati, dicati.

Ἀνατίθημι, expono & narro. Item ἀνατίθεμαι. Itẽ onus iniungo, hoc eſt, onus tollo, & in alium inclino & impono. Ariſtoph. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα αὐτὸν κἀπιθεὶς πέτρον ἄπειμι, id eſt, eum attollens ſuper rupem quandam, & imponẽs. Item τὸ ἐπιτρέπω, permitto, cõmitto, mãdo, vt ἀνατίθημί σοι τὴν δὲ τὴν ἐπιμέλειαν. ἀναθεὶς πόλιν τῇ γυναικὶ, penes vxorem vrbem relinquens. Item tribuo, aſsigno, imputo, acceptum fero. Syneſius. ἐγὼ δὲ ἀνετίθουν ἀεὶ ταῦτα τῷ θεῷ, ego autem hæc Deo ſemper accepta referebam. Ariſtoph. τῷ ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα, vobis imputans. ἀνατιθεὶς σόλωνι τὴν γνώμην, Solonis ſententia & authoritate factum dicens, Plutar. Item τὸ ἀνάπτω, ſuſpendo, dedico, conſecro. Lucian. ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ, Ariſtoph. in Plu. πῶς κάλλιον ἀνατεθήσεται ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα; i. melius ſuſpẽdetur & figetur, dicabitur, quàm circum improbũ virum? ἀνατίθημι εἰς δελφοὺς εἰκόνα, imaginem Delphis appẽdo. Herodot. ἀναθεῖναί μιν ἐς τὸ ἡραῖον, eũ Iunonis tẽplo dedicauiſſe. Dioſc. in præf. l. 1. σύνταξιν σοι ἀνατιθέμεν, tibi opus dicamus. Plutarc. in Themiſt. ἀνέθηκε πίνακα τῆς νίκης, victoriæ tabulã fixit. ἀναθέντες τὰ ὅπλα, i. σώσαντες, Dem. AEſch. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνεθήκαμεν πρὸς τὸν καινὸν νεὼν, in tẽplo nouo dicatos clypeos ſuſpendimus. Vnde & ἀναθήματα, i. donaria. Eſt & tribuo, hoc eſt, propenſus ſum, Item & illi multum faueo, apud Platon. in Symp. Item, coco. Dioſcorides lib. 7. cap. 1, ἀνατεθείσης δὲ τῆς σαρκὸς ἀγκίστρῳ ἢ μυδίῳ τὴν ἐκτομὴν ἀποτελεστέον, quòd ſi caro cocat, hamo vel volſillis incidenda. Pro committo, Plutarc. in Pericle, ἀναθείσης ἑαυτὴν ἐκείνῳ μόνῳ διὰ τὸ ἀξίωμα, ciuitate ſe illi ob authoritatem committente. Idem pro aſcribere, in Fabio, ταῦτα μὲν ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, hæc quis diuinæ beuolentiæ accepta retulerit. Dioſcor. libro 6. cap. 1. ἀνέθηκεν αἰτίαν τοῖς ἀναπολογήτοις, cauſam aſsignauit cæcis affectibus. ἀνέθεσαν ποιήσασθαι, facere deſtinabant. Herod. ἀναθεῖναι ἐς δελφοὺς μνημόσυνον, in templo Delphico donauit monumẽtum. ἀνατίθημι ταῦτα τῇ μαντικῇ, ad vaticinandi artẽ hæc refero, Lucian. Demoſt. ἀνατίθημί σοι τοῦτο εἰς κεφαλὴν, hoc tibi in caput imputo ſeu adſigno & adſcribo. Soph. pro libero & abſoluo poſuit, in Aiace, τί γὰρ παρ' ἡμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν; id eſt, ἀναβαλλομένη τοῦ θανεῖν, inquit interpres, id eſt, ἀπολύουσα καὶ ἐλευθερώσασα τοῦ θανάτου, mortem prorogans.

Ἀνατιμώσης, ὑπερβαλλόμενος τῇ τιμῇ.

Ἀνατιναγμὸς, transmutatio, tranſitus.

Ἀνατιταίνω, tendo.

Ἀνατιτάω, πονηρέω.

Ἀνατιτραίνω & Ἀνατιτράω. expello erodẽdo. Dioſc. li. 1, ca. 80, ἀνατιτρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, à vermiculis erodentibus pertunditur, à vermibus eroditur.

Ἀντιτράω, terebro, perforo.

Ἀνατλάω, μ. ήσω, καὶ

Ἀνάτλημι, tolero, patior, ſuſtineo. Odyſ. ξ, καὶ ὀιζύος ὅσσ' ἀνέτλης. ἀνατλῆναι πόνους, labores ſuſcepiſſe.

Ἄνατλος, ἀκρατής.

Ἀνατοιχεῖν, Atticè non dicitur, ſed διατοιχεῖν, Phryn.

Ἀνατολὴ, ῆς, ἡ, oriens, exortus propriè ſolis: nam ſyderum, ἐπιτολὴ dicitur, vt ſcribit Heſio. interpres. quod tamen poetæ confundunt. Apollon. 2. Argon. ἀντολίην προπάροιθε κυνὸς, &c. ante caniculæ exortus. Sũt autem ſolis ort⁹ triplices, αἱ μὲν θεριναὶ ἀνατολαὶ, αἱ δὲ ἰσημεριναὶ, αἱ δὲ χειμεριναὶ, i. alii ſolſtitiales, alii æquinoctiales, alii brumales, vt tradit Ariſtot. in libro de mundo.

Ἀνατολικὸς, κὴ, ὁ, cous, oriẽtalis. vnde ὁ ἀνατολικὸς ὠκεανὸς

Ἀνατολμάω, audeo, Euripid.

Ἀνατομὴ, ἡ, diſſectio, membrorum inciſio à Celſo.

*Ἀνατομικὸς, qui anatomas facit, qui homines incidit.

Ἀνατομικὴ ἐγχείρησις, anatomica adminiſtratio, ſeu tractatio, Galen. ad Glauc.

Ἀνατοκισμὸς, vſuræ renouatio, vt Cicero ad Atticum: alibi ἀνατοκισμὸν anniuerſarium vocat.

Ἀνατὸς, ὁ, ἀβλαβὴς, innocuus, incolumis.

Ἀνατρέπομαι, reuertor. Plutarc. in Romulo, ἀνατραπεὶς ὑπὸ πληγῆς, qui vulnere accepto à virtute deſciuerit: ſic Lapus.

Ἀνατρεπτικὸς, ſubuerſorius, ſubuertens, euertens.

Ἀνατρέπω, μ. ψω, ſubuerto, funditus euerto, diſturbo, opprimo, proſterno, πόλεις ἀνατρέπειν, vrbes ſolo æquare. ἀνατρέπειν πλοῖον, ſubuertere, AEſchines. Item proſterno, humi fundo, Xenoph. ὁδὸν ἀνατρέπω, iter interrumpo, ἀνατροπεὺς, έως, ὁ, qui ſubuertit. Vnde ἀνατρέπεσθαι dicitur mare, quum id quod in imo eſt emergit, & ſurſum fertur. ἀνατετραμμένος, euerſus, reuolutus, collapſus. ἀνατραπεὶς περὶ τὸν πορθμὸν, ad fretum delatus naui euerſa.

Ἀνατρέφω, alo, educo, enutrio: vnde ἀνατεθραμμένος ὁ educatus, & ἀνάθρεψ. Plutar. in Camillo, ἀνατρεφομένης ἐν ὕλῃ πυκνῇ τῆς φλογὸς καὶ κύκλῳ περιτρεχούσης, flamma in denſa materia ſe volutante & vndique depaſcente.

Ἀνατρέχω, proſilio, reſilio, reciproco, refluo, excurro, recurro. ἀνατρέχειν πρὸς οὐρανὸν, ad cælum excurrere, Philo de mundo.

Ἀνάτρητος, ου, ὁ, non detritus, non foratus, vt ſunt calcei veteres,

Ἀνατρίβω, refrico, confrico, attero, miſceo, infrico.

Ἀνάτριπτος, attritus, ἀνάτριπτα ἱμάτια, detritæ veſtes.

Ἀνάτριψις, εως, ἡ, frictio,

Ἀνατροπεὺς, έως, ὁ, euerſor.

Ἀνατροπὴ, ῆς, ἡ, euerſio, deſtructio, mutatio, conuerſio, ſubuerſio. ἀνατροπὴ στομάχου apud Dioſc. ſtomachi euerſio, quũ in vomitiones effunditur, diſſolutio ſtomachi, Dioſcor. li. 1. ca. 161. ἀνατροπὴ τῆς πίστεως, fidei excidium. Nazanz.

Ἀνατροφὴ, ῆς, ἡ, nutrimentum, educatio, paſtus, alumna, quæ nutrit, vel quæ nutritur.

Ἀνατροχάω, recurro.

Ἀνατυλίσσω, repeto, reuoluo animo, refrico, inuoluo, verſo, reglomero,

Ἀνατυπόομαι καὶ ἀνατυπόω, μ. ώσω, φαντάζομαι, ἀναπλάττω, imaginor, formo, exprimo, ſignum imprimo, effingo, reformo, inſtauro, recolo cogitabundus.

Ἀνατύπωσις, εως, ἡ, reformatio, Homer. Odyſſ.

Ἀναυγὴς, non augeſceres.

Ἀναυδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, mutus, non vocalis.

Ἀναύδητος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, mutus, ἀπόῤῥητος, ἀνέκλητος, ἄλαλητος.

Ἄναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutus, ἄφωνος, tacitus, ſilẽs, inauditus, elinguis. Apud Homerum Odyſ. ε, ὃ δ' ἄπνυστος καὶ ἄναυδος κεῖτο: & Ἀναυδὴς, pro eodem apud Nõnum: & libro 5. Epigram. χαλκὸς ἀναυδὴς. ἄναυδος etiam dicitur tacendus, repudiandus, auerſandus, inauſpicatus, infandus. Sopho. in Aiace, ἄναυδον ἔργον ἄϊσθ' αὖ, &c.

Ἀναυλαθύοντες, ſine tibiis ſacrificantes.

Ἀναυλεὶ, immunè, ſine naulo.

Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine tibiis, imperitus ludendi tibiis. Lucianus, ἀναυλεῖν ἀναύλοις ἀδυνατώτερόν ἐστι, &c.

Ἀναυξάνης, non creſcens.

Ἀναΐξας, erumpens, feſtinans,

Ἀναυξὶς, ίος, τὸ, detrimentum.

Ἀναυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui creſcere nequit, paruus, qui non capit incremẽtum. Theophraſtus libro 2 de cauſis plantarum capite 4, ἀναυξὴς τόπος, locus incrementi laudem nullam aſſequens.

Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incremento carens.

Ἀναύξω, augeo.

Ἄναυρος, ου, ὁ, adiect. ſine aura, vẽto carens. item ſubſtã- ex pluuia collecta aqua, ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμὸς, torrens. Sic etiam dicitur fluuius Theſſaliæ quidam, apud Heſiod ἐν ἀσπίδι.

Ἀνάϋσαν, exclamarunt. Theoc.

Ἄναυτε, τὸ ἀπειρητικὸ.

Ἀναύχενις, ὁ. ceruice carentes, ſine collo.

Ἀναύω, accendo.

Ἀναφαίνω, μ. ανῶ, demonſtro, dico, manifeſto, exhibeo, edo. Hom. Iliad α, Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, id eſt, φανερὰς ποιεῖς, θεσπίζεις. Baſilius ad Nazanzenum ὁ νοῦς δι' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν περὶ θεοῦ ἔννοιαν ἀναφαίνει, id eſt, animus ſuo nixu euadit ad Dei cognitionem. vnde ἀναφαίνομαι, exiſto, emergo. Gaza in Cat, ὅτι πρὶν ἂν φέγγος ἐκεῖνος τ τέλεως ἀναφάνη, alterũ ille extitiſſet lumẽ ciuitatis. ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῆναι, apud Xenoph. amicis omnib⁹ priuari. Plato 1. de Rep. ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθὸς, iuſtum nobis apparuit eſſe virum bonum, id eſt, nobis conſtat. ἀναφαίνομαι σεσωσμένος, perſpicuè ſum ſalutem adeptus, Xenop. θεὸς ἀναπέφηνε, Deus apparuit, Nazanz. ἀναφαίνομαι ἔχων, videor habere, Xenoph. Plato in Legib. ἂν ἀναφανῇ δρῶν, ſi deprehenſus fuerit patrare.

Ἀναφαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nequit auferri, irreuocabilis. ἀναφαίρετα κτήματα, ſtabilia bona, quæque auferri non poſſunt.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, caluus, recaluaſter.

Ἀναφαλαντίασις, εως, ἡ, caluitium in ſuperciliis: dicitur de glabris ſuperciliis, quemadmodũ φαλακρότης in capite. Gaza ſalitiũ interpretatur: ſed tantiſper dum melius inuenerit. ἀναφαλαντίασις, καλεῖται λειότης κατὰ τὰς ὀφρύας. Ariſtot. libro 3. Animalium, ſuperciliorum læuitas vocatur ſalitium, id eſt, caluitium ſuperciliorum.

Ἀναφάλαντος, recaluaſter, Leuiti. capite 13, ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον μαδήσῃ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι, ſi à fronte ceciderint pili, recaluaſter eſt.

Ἀναφαλάντωμα, ατος, τὸ, recaluatio. Leuiti. capite 13, λέπρα ἐξανθοῦσά ἐστιν ἐν τῷ φαλακρώματι αὐτοῦ, ἢ ἐν τῷ ἀναφαλαντώματι, lepra exoriens eſt in caluitio vel recaluatione eius.

Ἀναφανδὸν, manifeſtè, apertè, palám.

Ἀναφανεὶς, έντος, apparens, ſublimis, participium ab ἀναφαίνομαι.

Ἀναφαντίασις, ἡ, ſalitium. Theod.

Ἀναφαντὶ, καὶ

Ἀναφαντὸν, palàm, clarè, apertè.

Ἀναφέρομαι, ſurſum feror, ſurſum attrahor, emergo, ex iſto: item pro pertineo, Philo de mundo, ὧν οὐδὲν εἰς ψυχὴν ἢ νοῦν ἀναφέρεται, πάντα δὲ ἐπὶ τὸν συμφυᾶ καὶ πρὸς ἡμῖν τὸ σῶμα, vbi Budæus, quarum rerum nihil eſt quod ad mentem pertineat aut animam, &c. Plutarchus in Camillo, pro referre, ἀνενεγκαμένης τῆς βουλῆς ἐπὶ τὸν δῆμον περὶ ..., quũ ſenatus ad populum rem retuliſſet.

Ἀναφέρπω, recedo, Theocrit.

Ἀναφέρω, refero, ſed hoc variè, vt apud Herodot. ἀνέφερε γοῦν εἰς Αἰνείαν τὸν Ἀφροδίτης τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, aiebat ſe oriundum ab AEnea. Plato in Apologia, εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω, ad authorem cui credatis dignum, id referam, i. attribuã ei. Et ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, referre ad ſenatũ. Plut. in Cam. ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον de his ad Senatũ retulit. Idem ibidem, ἀνήνεγκε πρὸς τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φροντίδος ἄξιον, retulit ad tribunos militum rem ſolicitudine dignam. ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν, ad memoriam ſuam reuocaſſe. ἀνενεγκεῖν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμα τι τοιοῦτον ἕξομεν, poterimus & ipſi nos exemplo quodam ſimili tueri. Et ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν ἐπ' ἄλλον, recuſare, exceptione crimen ſubmouere, referre, & reiicere crimen in alium, vt ſolent qui excuſant, Demoſthenes. Sic etiam referre quæſtionem. Itẽ pro reducere, ἀνάγειν. Item pro inferre & comportare, vt ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Item ſe recipere, reſipiſcere. ἀνενεγκὼν τῆς λειποθυμίας. id eſt, ſaniore, reſipiſcens. Lucianus, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέρεται.

Plutarc. in Camil. κακῶς ὑπὸ μέθης καὶ μόλις ἐκ τῶν ὕπνων ἀναφέροντες πρὸς θόρυβον, per crapulam vix è ſomno tumultu expergiſcētes. Idem in Romulo, ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, ſe ex vulnere recipiens. Baſilius, ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας, recreari ab ægrotatione. Aphtonius, ἐπί τι πρόσωπον ἀναφέρουσα, ad aliquam perſonam relationē habens, vel aliquam perſonam referens. Plato, pro ſecum reputare, νόμον χρὴ δὲ ἀναφέρειν πρὸς διανοίᾳ ἑαυτοῦ τὸν νομοθέτην, &c. ſecum reputare oportet. Item ſubuehere, ſuſtollere, ſubuolare, in altum tollere, ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος, eos ſubducit in montem, capite 17. Euangelii Matthæi, vbi etiam exponi poteſt, abducit eos, vt notat Eraſmus. Item ſuſtinere & pati apud Ariſtidem. Lucianus, ἀναφερομένην κνίσαν, vocat nidorem in aera ſurgentem ac ſubuolantem. Ariſtoteles de mundo, ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται εἰς τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς αἰθέρα, ſurſum feruntur. Alexander Aphrodiſeus in problemat. πολιὰς ἀναφέρειν, dixit, i. canos emittere & caneſcere. Ariſtotel. 2. OEconomicorum, αὐτὴν εἶχε τὰς τιμὰς ὅσου ἂν ἐωνημένος, id eſt, quanti emerat verè indicauit. Item impedire, non ſuſtinere. Item conferre in medium, quaſique in cumulum. εἰς τὸν οἶνον ἀναφέρειν, vino imputare. ἀναφέρειν εὐχάς, ſuſcipere vota. Paulus capite 7. ad Hebræos, ἀναφέρειν θυσίας, victimas offerre. ἀναφέρειν τὸν κίνδυνον, in diſcrimen adduci, Thucydides. Paulus ad Hebræos capite nono, ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, tollere peccata. Item, ἀναφέρειν, pro acceptum referre, Iuſtinus martyr ἐν τῷ πρὸς ἕλληνας, τοῖς πρεσβύταις τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ ὄντος ἀναφέρει γνῶσιν. Item producere & edere. Alexander Aphrodiſeus, ἑπταμηνιαῖα τὰ βρέφη τοὺς ὀδόντας ἀναφέρει, id eſt, infantes ſeptimo menſe dentiunt.

Ἀναφεύγω, refugio, confugio.

Ἀναφθέω, id eſt, ἀναφέψω, incoquere, coquere.

Ἀναφέρεστος, ἄμαχος.

Ἀναφής, έος, ὁ καὶ ἡ, intactilis, impalpabilis, incontrectabilis, Nazanz.

Ἀναφθέγγομαι, exclamo. ἀναφθέγγεσθαι χρησμούς, dat reſponſa, Plutarc. in Theſeo de Sibylla.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, intereo. Ariſtophanes, ἀναφθάρεις δεῦρο, in tuam perniciem acceſſiſti.

Ἀναφθεὶς, accenſus, ab ἀνάπτομαι.

Ἀνάφθονος, ου, ὁ, copioſus.

Ἀναφλᾶν, impudicum eſſe, turpiter laſciuire, τὸ μαλάσσειν τὰ αἰδοῖα, mollius genitalia tractare, maſturbatorem agere.

Ἀναφλασμὸς, οῦ, ὁ, res venerea, Cælius libro 8. cap. 12.

Ἀναφλέγω, comburo, cremo, inflammo, illumino, reaccendo, incendo. vnde ἀναφλεχθῆναι pro excandeſcere, exardere ira, apud Platonē epiſtola 7. ἀναφλεγεὶς, retorridus, combuſtus.

Ἀναφλύστιοι, populus Atticus.

Ἀναφλύστος, ου, ὁ, maſturbator.

Ἀναφλύω, μ. ύσω, ebullio.

Ἀναφοιτῶ, redeo. Damaſcen. καὶ ὅτι ἀνέστη τριήμερος, καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀναφοίτησεν.

Ἀναφοιβάσας, ἀναχαθάρας.

Ἀναφοιτᾶν εἰς Ἴδην, repetere Idam, ſæpe ire.

Ἀναφορὰ, ᾶς, ἡ, ſubſidium. Demoſth. ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δ' εἴ τι γένοιτο ἀναφοράν. Interdum idem quod ἀποφορὰ, id eſt, prouentus, reditus, authore Ammonio, à quo tamen mox diſtinguit. Plutarchus in Lycurgo, ἀναφορὰν φέρειν ἀνδρὶ μὲν ἑβδομήκοντα κριθῶν μεδίμνους, reditum ferre viro quidem LXX frumenti medimnos. Interdum emerſio, ſurſum verſus latio, ſubuectio, reiectio, ægra ſcilicet & difficilis, motus ſurſum vergens. ἀναφορὰ αἵματος, reiectio ſaguinis. Pro remedio Plutarchus in Fabio, οὐκ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, non ſperabant tanta iuuentute amiſſa ciuitatem vllum ſalutis remedium habituram. Ariſtoteles, ἡ ἀναφορὰ περὶ πάντων τῶν πραγμάτων εἰς τὸν δῆμόν ἐστι, res omnes ad populum referuntur. ἀναφορὰ ἄνω ποιοῦνται, ſurſum innititur. Theophraſtus libro 4. de cauſis plantarū ἀναφορὰν ποιοῦμαι, me effero. Idem de cauſis plantarum libro 6. capite 18. ἡ δ' ἀναφορὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν αἴσθησιν, redigitur ad noſtrum ſenſum. Interdum relatio criminis, ius referendæ quæſtionis in alium quempiam, quàm cum quo iudicium prius agitatum eſt. Recurſus ſaluus à forenſibus dicitur, hoc eſt, actio ſubſidiaria & reiecta in alium, ius referendi controuerſiam, non victori, ſed alii. Vocatur etiam ἀναφορὰ, vel, ἐπαναφορὰ, ea pars cæli, quæ triginta partibus ab horoſcopo diſtat, in ſecundo ſigno exiſtens, ab eo, in quo horoſcopus inchoatur, quaſi pars iamiam emerſura. Euaporatio & eruptio, ſeu ſcaturigo apud Athenæum, quum de prodigioſo ſanguinis fonte è terra agit.

Ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, lorum, habena.

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, vectis

Ἀναφορέω, egero, comporto, ἀναβιβάζω.

Ἀναφορικὸς, οῦ, ὁ, relatiuus. vnde dicūtur οἱ ἀναφορικοὶ, qui ægrè ſordes è pectore extuſsiunt, qui à partibus infra fauces reiiciunt, cruenta extuſsientes, vitioſa reiicientes, Dioſcor. lib. 2. cap. 205.

Ἀνάφορον, ου, τὸ, ἀλλακτὴρ, ἀμφίκυρτον, lignum vtrinque cauum, quo onera geſtantur: ἀπὸ τοῦ ἄνω φέρεσθαι, inſtrumentum quo aliquid portatur: cuiuſmodi eſt, quo mulieres in quibuſdam locis aquam à flumine geſtitant. Ariſtophan. Ranar. μεταβαλλόμενος τ' ἀνάφορον, ὅτι χεζητιᾷς, id eſt, ſportā doſſuariā, fulcimentū doſſuariū, aut humerariū.

Ἀναφρίξας, αντος, ὁ, ſetis horrens. ἀναφρίξαντες ὕες, Ariſtotel. lib. 7. animal.

Ἀνάφραξις, ἡ, atriplex, herba hortenſis. Theophraſtus lib. 7. cap. 1. hiſto. plant. quæ etiam apud eundem ἀνδράφραξις dicitur.

Ἀναφροδισία, ας, ἡ, inuenuſtas.

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non venereus, alienus à venere, à nomine ἀφροδίτη. ἀναφρόδιτος εἰς τὰ ἐρωτικὰ, aduerſa Venere natus, Lucian.

Ἀναφρονέω, μ. ήσω, reſipiſco.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, quies. Plato νόμ. δ, καὶ τῶν κακῶν αὐτοῖς οὕτω πόνων ἀνάψυξις, requies, ceſſatio, euitatio, effugiū à Cicerone. πόνων ἀνάψυξις, apud Platonem lib. 4. de Legibus.

Ἀναφύομαι, renaſcor, orior, germino, prouenio, recreſco, ſubnaſcor. Plutarch. in Pericle, ἀναφύονται δίκαι τοῖς νόθοις ἐκ τοῦ γράμματος ἐκείνου, ex illo decreto exortæ ſunt nothis accuſationes. Idem in Theſeo, ἀνεφύοντο τῷ Αἰγεῖ διαβολαὶ, aduerſus AEgeum renouatæ ſunt calumniæ. Lucian. ἀναφύεται αὐτοῖς ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων, innatum fuerit eis deſiderium optimorum.

Ἀναφυράω, macero, ſubigo, permiſceo, Dioſcorid. lib. 2. cap. 133. confundo.

Ἀναφυσάω, μ. ήσω, inflo, Actiuum.

Ἀναφύρω, miſceo ſubigo. Act. Alexāder Aphrodiſeus, ἀναπεφυρμένος ἐν τῷ κατὰ φύσιν αἵματι, &c. implicitus. Leuit. capite 9, ἀναπεφυραμένη ἐν ἐλαίῳ σεμίδαλις, ſimila conſperſa oleo.

Ἀναφύσημα, ατος, τὸ, euaporatio. Ariſtoteles de mundo loquens de flatibus violētis, ἀναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται ἀναφερόμενον κατὰ τὸ ἐκ βυθοῦ πνεῦ ἢ ῥήγματος ἀνάδοσιν, &c. id eſt, ἀναφύσημα, quaſi efflatus terræ: dicitur ventus ſublimem ſe rapiens, quum aut è ſpecu altius depreſſo flatus emicuerit, aut è terra in hiatum dehiſcente. Idem ibidem, ἀναφυσήματα γίνεται πυρὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ, ignis euaporationes. Pro inflatione accipitur apud Lucianum.

Ἀναφύσησις, ſpiraculum terræ, ex quo ignis vel ventus erumpit. Ariſtoteles de mundo, πολλαὶ δὲ ἀναπνοὰς ἔχουσι καὶ ἀναφυσήσεις, multæ ſpiramenta habent emiſſariáque vaporis: ſic vertit Budæus. ἀναφυσήματα etiam dicūtur quaſi emiſſaria vaporis, eua porationes.

Ἀναφυσιάω, efflo. Apollonius 2. Argonaut. ἄσθματι ἐκ στομάτων αἶθμ' ἀναφυσιόων, anheli tum ducens. Heſiodus, ἄνω δ' ἀναφυσιόωντες ἀργύρεοι δελφῖνες, ſurſum ſpirantes.

Ἀναφύω

Ἀναφύω, μ. ύσω, ſuppullulo, edo, produco. Apollon. ἀν γῆ ἀνέφυσι. Aliquando renaſci facio, refrutico.

Ἀναφωνέω, μ. ήσω, exclamo, vocito, pronuntio, profero. Ariſtotel. de mundo, καθ' ὃν λόγον καὶ τοῦτο ἀναπεφώνηται, qua ratione illud quoque pronuntiatum eſt. Plutar. in Themiſtocle, ἀνεφώνησε μέτρῳ ταυτί, hæc carmine effudit.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ, acclamatio, enuntiatio. ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις, dicta ac reſponſa, negata & affirmata.

Ἀναχάζομαι, μ. σομαι, καὶ

Ἀναχάζω, μ. σω, cedo, retrocedo, recedo, ceſsim eo, iter inhibeo vel greſſum. Heſiod. ἀψ δ' ἀναχάζεσθαι, pro Imperatiuo ἀναχάζου, id eſt, retrocedere, Bud. Conim.

Ἀναχαίνω, ἀνεξαίνω.

Ἀναχαιτίζω, μ. σω, reſupino, euerto, ſubuerto, quaſi conuerſis pilis cohibeo, refreno, impedio, detineo, coerceo, diſſuadeo. ἀναχαιτίζω τὴν κόμην, comam excutio, Philoſtratus in Heroicis. pro iubas vibro, Euripid. * Ἀναχαιτίζειν, etiam emordere frenum, & cum fremitu efferri, nulli auſcultare, vt equus erectis iubis, Plutarchus in Sympoſ.

Ἀναχαλάζω, remitto, relaxo.

Ἀναχαλασμὸς, οῦ, ὁ, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxans. Dioſcorid. lib. 1, cap. 184, ἀναχαλαστικὸς ὑστέρας, ventriculos fœminarum relaxans.

Ἀναχάσκω καὶ

Ἀναχάσκειν, hiare, fathiſcere, dehiſcere, laxare.

Ἀναχαύνω, reſoluor.

Ἀναχλιάομαι, expectoro, interprete Hermolao.

Ἀναχλιαίνεσθαι, ἐκπυεῖν ἐκθερμαίνεσθαι.

Ἀναχέω, refundo, infundo, conturbo, moueo.

Ἀναχλαινόω, μ. ώσω, induo, veſtio.

Ἀναχλιαίνω, tepefacio, calefacio.

Ἀναχοαί, πόσεις.

Ἀναχορεύω, tripudio, aſsilio in morem præſultoris: vnde συναναχορεύω, apud Ariſtotelem de mundo. οὐρανὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις, id eſt, cælum circumagit hæc omnia ad numerum in morémque præſultoris.

Ἀναχρέμπτομαι, ἀναλαμβάνω, ſcreo. *Lucian. συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος.

Ἀναχρώννυμι, μ. σω, καὶ

Ἀναχρωννύω, vngo, Actiuum, coloro, contamino, & denigro.

Ἀνάχρωσις, infectio, inunctio.

Ἀνάχυσις, ἡ, mollities, laſciuia. *ἀναχύσεις apud Strabonem lib. 6, ſunt æſtuaria maris nauigabilia.

Ἀναχέω, refundo. ἀναχυθεὶς, redundans.

Ἀναχωνεύω, conflo, conflans ſine igne, * aliter formo. Nazanzenus de Baptiſmo & regeneratione, χωρὶς πυρὸς ἀναχωνεύων.

Ἀναχωρέω, μ. ήσω, reuertor, ſecedo, recedo, me recipio, abſcedo, commigro, refero pedem, digredior, regredior, retrocedo, diſto, procul abſum. ἀναχωρῶ τῷ στρατῷ, cum exercitu recedo, tergiuerſor, ἀναδύομαι, Thucydid. Idem, ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὰς ναῦς. ὅθεν ἀνεχώρησε, vnde egreſſus eſt. Nazanzenus, ἀνεχώρησαν ἐξ αὐτῆς, ab ea receſſerunt. Thucydid. ἀναχωρῶ εἰς φυγὴν, fuga me recipio. ἀναχωρεῖν εἰς τοὔπισθεν, Ariſtophanes in Pluto, retrorſus diſcedere, regredi, pedem referre, recedere. ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου, Demoſth. domum ſe recipere.

Ἀναχώρημα, receſſus. Ariſtot. de mundo, χάσματα γίνεται θαλάσσης καὶ ἀναχωρήματα.

Ἀναχώρησις, ſeceſſus, receſſus, receptus, refugium, tutamen, receptaculum, digreſſus, reditus, reuerſio, abitio. Nazanz. κτήσεων ἐπὶ τοὺς ἀναχώρησις, emptarum poſſeſsionũ ad priores dominos reuerſio. Plutarc. in Themiſtocle, ἐποιεῖτο τὴν ἀναχώρησιν, ſecedebat, ſe recipiebat. Idẽ in Camillo, ἀναχώρησιν φυγῇ πέραν τὸν ποταμὸν ἐποιοῦντο, fuga trans flumen ſecedebant. Demoſt. ἀναχώρησιν ἑαυτῷ καταλείπει, ſibi pedem referendi locum relinquit, ſibi tutum receptum relinquit. ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγὴ, ita fugiebat vt lo cum dare videretur.

Ἀναχωρίζω, facio reuerti aut ſecedere, in locum reduco. * τὸ ἀναχωρεῖν ποιῶ.

Ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, anachorita, qui in ſolitudinẽ, aut alio quopiam ſecedit, quos heremitas vocamus.

Ἀναχωσὶς, ἴντος, ὁ, aggeſtus, ἀναχώσαντες τάφον, aggeſto tumulo.

Ἀναψάω, μ. ήσω, frico.

Ἀναψηφίζω, μ. ίσω, à ſuffragio reuoco, abrogo, rogo iterum ſententias: inde

Ἀναψήφισις, reuocatio à ſuffragio.

Ἄναψις, εως, ἡ, accenſio. * excitatio ignis extincti, ἀναζωπύρησις.

Ἀνάψυξις, εως, καὶ

Ἀναψυχὴ, ῆς, ἡ, refrigerium, recreatio, reſpiratio, quies.

Ἀναψύχω, μ. ξω, refrigero, recreo, refocillo, demulceo, καταπνέομαι, ἀνακτῶμαι ψυχὴν ἤδη κινδυνεύουσαν, εὐχομαι, τὴν περιοῦσαν δύναμιν ἀνακτῶμαι, τὴν λιποθυμοῦσαν ἀναφέρω, Actiu. Heſio. δμωὰς ἀναψῦξαι φίλα γούνατα, vbi χρὴ ſubauditur. Chryſoſt. ἀναπαύσω μικρὸν, καὶ σιτῷ καὶ ποτῷ ἀναψῦξαι. Plat. in Tim. ἀναψυχθὲν τὸ σῶμα ξίφει, corpus refrigeratum ad alimentum. Plutarc. in Themiſt. τὰς αὐλαίας διαβρόχους ἐξυγρασμένας ἀνέψυχον, aulæa madida extenſa reſiccabant.

Ἀνδανον, ου, τὸ, placitum.

Ἀνδάνω, ſum cordi, placeo, cum ſpiritu aſpero & ſecũda breui, vt docet Gaza l. 3. Gra. Datiuo iungitur lib. 1, Iliad. ἀμφοτέρων ἥνδανε θυμῷ, vbi ſunt duo datiui. Græci enim totũ & partẽ in eodem caſu ferè ponunt, Neutrum.

Ἀνδηράδης, ἀμαξιαῖα, ἔχεται τῇ παρεχέδεις.

Ἄνδεμα, pro ἀνάδεμα, vitta, in Epigram. ἄνδεμα μίξας.

Ἄνδηρα, flores, τὰ ἐν τοῖς αἱμασιαῖς ἄνθη. Item littora amnium, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τοῦ διεχοῦς, i. τῶν ὀχέων. Theophraſt. hiſt. plãt. li. 7, ca. 14, ἐν τοῖς ἀλσώδεσι τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχῶν ἀνδήρεις, in planis parietinis, faſtigiis parietum. Heſych. ἀνδηρον, ἄκρον ὁ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν.

Ἀνδηρον, ου, τὸ, torulus manus: itẽ cacumen. Theocritus accipit pro roſarum cacuminibus.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ, genus laquei. παρὰ τὸ δίκειν, τὸ βάλλειν.

Ἄνδιτον, ου, articulus.

Ἄνδιχα, bifariam, dupliciter, in duas partes. Heſ. διὰ Ἀ ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. aliquando ſeorſum, ἄνευ, χωρὶς, cũ genit. l. 3. epig. μήτ' ἐστὶ κόμην ἄνδιχα μήτε λύρης. Phoc. μηδ' ἐμὸν ἀνδίχα νεῖκος, neq; ceciderit inter virũ & vxorẽ cõtẽtio.

Ἀνδοχάδην, ἐκ διαδοχῆς, Heſychius.

Ἄνδρα, virum: vide ἀνήρ.

Ἀνδραγαθέω, viriliter ago, virum me gero, fortiter ago, fortem & bonũ virum præſto, probitate vtor, τὰ ἀνδραγαθηθέντα, fortiter ac rectè facta, res fortiter geſtæ.

Ἀνδραγάθημα, ατος, τὸ, ſtrenuitas, virilitas, res fortiter geſta, fortitudo, virtutis ſpecimen, probitas & virtus, proba actio. τὸ ἀνδραγάθημα διαγινώσκειν, cõgnoſcere facin*.

Ἀνδραγαθία, ας, ἡ, 2. 3. & 4, breuibus: idem. dicitur & ἀνδραγαθίη ab Herod. * pro officio boni viri & probitate.

Ἀνδραγαθίζομαι, μ. ίσομαι, liberaliter ago, boni viri fungor officio. Thucydid. ἀνδραγαθίζεται ἀπραγμοσύνη, nullo negotio liberaliter degit: ſic Valla.

Ἀνδράγρια, τὰ, ſpolia mortuis detracta. ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀγρεύεται. Sic etiam βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια, dicuntur.

Ἀνδρεγχος, ὁ, ὁ, vel ἀνδρεχος, δήμιος, carnifex, lictor.

Ἀνδρεκάς, 2. & 3, breuibus, viritim, κατ' ἄνδρας, Etym.

Ἀνδρεμνης, ἔος, ὁ καὶ ἡ, viribus effœtus.

Ἀνδραπόδεσσι, pro ἀνδραπόδοις, apud Hom. i. mancipiis.

Ἀνδραποδιστὴς, ἀνδροληπτής.

Ἀνδραποδίζομαι, mancipio capio, in ſeruitutem rapio, aut aſſero, venundo, diripio. Xenophon, τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους ἄδικον εἶναι δοκεῖ, &c. Pro mancipo apud Platonem, 1. de Rep. καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσηται. Gaza de Senect. τὴν ἀνδράποδον μηδενὶ, nulli mancipatus eſt. Itẽ, ἀνδραποδίζομαι, ſum plagiarius, ὡς ἀνδραπόδῳ χρῶμαι, in captiuitatem redigo, ſeu abduco, expugno. Nam etiam

apud Demoſth.de vrbibus dicitur. Plutarchus in Ant. metaphoricè dixit Gabinium ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ ταῖς μεγάλαις ταλάντοις, i. magnopere captum ingenti pollicitatione Ptolemæi regis,& veluti Ptolemæo mancipatum: hinc ἐξανδραποδίζομαι & προσεξανδραποδίζομαι.

Ἀνδραποδίζω, ſeruos capio, mancipo, δούλους ποιῶ. Thucyd. παῖδας καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι, in ſeruitutē redegiſſe.

Ἀνδραπόδισις, εως, ἡ, plagium.

Ἀνδραποδισμὸς, οῦ, ὁ, direptio, captiuitas: pro plagio ſeu crimine plagiario, apud Platonem νομ. θ, ἀνδραποδισμοῦ ὑπόδικος ἔστω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, plagiarius, mango, fur mācipiarius, qui liberum hominem pro ſeruo vendit, vel ſeruum alienum tanquam ſuum, impoſtor. Xenophon, ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀποκαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθὸν, i. ſuæ libertatis venditores vocat, &c. ἀνδραποδιστοῦ, i. plagiarii crimen capitale erat. Ariſtoph. in Pluto, τίς γὰρ πλουτῶν ἐθελήσει κινδυνεύειν περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ τοῦτο ποιῆσαι; id eſt, ἀνδραποδίσαι.

Ἀνδραποδοκάπηλος, venditor ſeu mango ſeruorum.

Ἀνδράποδον, ου, τὸ, mancipium, captiuus, præda: ſunt enim ſerui tanquam pedes dominorum, qui capitis rationem habent: παρὰ τὸ ἄνδρας ὑποδέδεσθαι, vel παρὰ τὴν πόδην. ἀνδράποδα, τὰ, ſeruitia. Thucyd. ἀνδράποδα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα, captiui tam ſerui quàm liberi.

Ἀνδραποδώδης, δουλοπρεπής, illiberalis, degener, vilis, ignauus, ſeruilis. Xenoph. l. 1. ἀπομν. huic apud Plat. opponitur ὁ πολιτικός. ἀνδραποδωδέστατος, ὁ, abiectiſsim⁹. Lucian.

Ἀνδραποδωδία, ας, ἡ, ſeruilis turpitudo, mancipii ſeruíque vilitas. Ariſtotel. 7. Polit.

Ἀνδράριον, ου, τὸ, virunculus, homunculus, Ariſtoph.

Ἀνδράφαξις, in Ἀτράφαξις, atriplex, genus oleris, Theophraſt. hiſt. plant. lib. 1. cap. 23.

Ἀνδραχθεῖς λίθοι, ἀνδροβαρεῖς, Eraſm. Chiliad.

Ἀνδραχθὴς, ὁ καὶ ἡ, grauis potentibus, ὁ δυνάμενος ἀνδράσιν ἄχθος ποιῆσαι, vel, ὁ δυνάμενος ἀνδράσι βαρεῖν διὰ μέγεθος.

Ἀνδράχνη, ης, ἡ, portulaca, herba natura frigida, quæ tamen ſtupori dentibus à frigidis fructibus iniecto medetur, vt ſcribit Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Proble. ἀνδράχνη ἀγρία, portulaca agreſtis, dicitur ab aliquibus genus ſedi, i. τοῦ ἀειζώου, Dioſcorid. lib. 4. cap. 91.

Ἀνδρέας, Andreas, nomen Apoſtoli. Eſt etiam medici nomen apud Dioſcorid. l. 3. c. 142.

Ἀνδρεία, nomen adiectiuum, virilis, fortis, cuius maſculinum eſt, ἀνδρεῖος.

Ἀνδρειᾶται, cædis accuſatores.

Ἀνδρείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, viro ſimilis, μίμημα τῆς ζωγράφου τελείται χρωμάτων κρίσις. τὰ ἀνδρείκελα, ſtatuæ virorum, ſimulacra viris ſimilia, ἀνδριάντες. lib. 4. Epigramm. ὅπως ἀνδρείκελα τεύξῃ, &c. τὸ ἀνδρείκελον, purpuriſſum, Ariſtotel. lib. 1. de generatione animalium, cap. 18.

Ἀνδρεῖον καὶ κοιμητήριον, duo loca in domib⁹ aſsignata eſſe inquit Athenæus, vbi de Cretenſium cōuiuiis agit.

Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, virilis, animoſus, alacer, robuſtus, vehemens, magnanimus, ad virum pertinens, virum decens, vnde ἱμάτιον ἀνδρεῖον, veſtimentum virorum, apud Xenophontem, virilis toga, Plutarch. ἀνδρείῳ opponitur ἄνανδρος, apud Xenoph. τὸ ἀνδρεῖον, virile robur, Thucydid. vigor. Pro forti, Plato lib. 2. de Repu. ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, ad omnia maximè ſtrenuus. ἀνδρεῖα σώματα, virorum corpora. ἀνδρεῖος αὐλὸς, Herod.

Ἀνδρειφόντης, homicida. Homer. Iliad. β, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ, id eſt, τοὺς ἄνδρας φονεύοντι.

Ἀνδρεωνῖτις, conclauē, domiciliū, porticus, locus in domo, in quo viri degunt, qui & ἀνδρὼν dicitur, & in Epigrammat. dicitur etiam ἀνδρεών.

Ἀνδρείως, audacter, fortiter, ſtrenuē.

Ἀνδρίονες, porticus.

Ἀνδρεράστρια, ας, ἡ, virorum amans.

Ἀνδρούμενος, ὁ, vir factus, qui in virilem ætatem adoleuit, pro ἀνδρωθείς.

Ἀνδρωθῶσι, in virilem ætatē adoleſcerent, Herodot.

Ἀνδρεὼν, vide Ἀνδρεών.

Ἀνδρηΐη, virilitas, Herodot.

Ἀνδρήϊος, Ionicè, virilis.

Ἄνδρεια, Andria vocant Cretenſes, quæ Athenienſes συσσίτια, Plutarch. in Lycurgo: cōuiuia quædā erant publica, quæ Lacedæmoniis φιδίτια dicta ſunt. Ariſtotel. 2. Polit. Sic appellata ſunt, quòd ſoli viri huiuſmodi intereſſent comeſſationibus.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, ætas virilis, fortitudo, magnanimitas, virtus, generoſitas.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, paruum ſimulacrum.

Ἀνδριαντοποιεῖν, ſtatuas effingere.

Ἀνδριαντοποιητικὴ, ῆς, ἡ, ars faciendarum ſtatuarum.

Ἀνδριαντοποιΐα, ἡ, ſtatuarum artificium, fingendi ars, ars ſtatuaria. Xenophon, ἐπὶ δ' ἀνδριαντοποιΐᾳ Πολύκλειτον θαυμάζω.

Ἀνδριαντοποιὸς, οῦ, ὁ, ſtatuarius, καὶ ἀνδριαντοπλάστης, fictor.

Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, vltima producta, ſtatua, maximè viri, ſimulacrum, coloſſus.

Ἀνδρίζομαι, μ. ίσομαι, καὶ

Ἀνδρίζω, viriliter ago, me virum præſto, ἀριστεύω, ſtrenuè ago, confortor, ἀνδραγαθῶ. οἱ ἀνδριζόμενοι, fortes. τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, corpore roborari, * ad fortitudinem ſe comparare, Lucian. in Anacharſi.

Ἀνδρίκελος, purpuriſſum, Hermol. in Plin.

Ἀνδρικὸς, οῦ, ὁ, virilis, vehemēs, robuſtus, viro dignus, fortis. Lucian. accipit pro eo qui venere valet. ἀνδρικὸς πόνος, virilis labor, i. viro dignus, Lucian.

Ἀνδρηλατέω, μ. ήσω, virum expello, Neut.

Ἀνδρίον, τὸ, diminutiuum, paruus vir, homūculus. ἀνδρίοις καὶ ἀνδρίοισι, Ariſtophanes.

Ἀνδριστὶ, viriliter, Ariſtoph.

Ἀνδρικῶς, viriliter, ἀνεπικωλύτως, mirum in modū, vehementer, Ariſtoph.

Ἀνδρόφιλος, viri amans, amicus.

Ἀνδροφόντης, ου, ὁ, homicida, ἄνδρας φονεύων, Hom. Iliad. β.

Ἀνδρόβασμος, στενὴ ὁδός.

Ἀνδροβόρος, ἀνθρωποφάγος. ἀνδροβόρων κυνῶν, in Epigram. Ἀνδροβόρε ὁμότεχνε κυνῶν, αἴλουρε χαλέπτε Τῶν ἀκτωρίδων ἐσσὶ μία σκυλάκων.

Ἀνδρογένεια, ἡ κατ' ἄνδρας διαδοχὴ τοῦ γένους.

Ἀνδρόγεως, Androgeos, filius Minois regis Cretæ, Plutarch. in Theſeo.

Ἀνδρογόνος ἡμέρα, Heſiodo dicitur, quæ ad marem generandum facit: & Nonno χθὼν ἀνδρογόνος, humus vnde vir Adam formatus eſt.

Ἀνδρογύναι, appellabantur populi quidam in Aphrica, vtriuſque naturæ, inter ſe vicibus coeuntes, quibus dextra mamma virilis erat, ſiniſtra verò muliebris, Plin. libro octauo.

Ἀνδρόγυνος, qui vtrunque habet ſexum, fœminæ & maſculi, ſemiuir, effœminatus, vir & mulier, penul. correp. Huiuſmodi genuit Venus compreſſā à Mercurio, qui ἑρμαφρόδιτος appellatur. In his (inquit Auguſtinus) ſic vterque ſexus apparet, vt ex quo potius nomen debeant accipere, incertum ſit. ἀνδρογύνοις λουτροῖς, in Epigramm. i. in lauacris ſeu balneis, vbi confuſè ſe viri & fœminæ lauant. Dicitur & γύνανδρος pro eodem.

Ἀνδροδάμας, ὁ, gemma, ſic dicta quòd impetus hominum domet, Plinius.

Ἀνδροδάμας, ἡ, ſubiecta viro mulier, ὕπανδρος γυνή.

Ἀνδροκάδες, herbæ cuiuſdam ſpecies.

Ἀνδροδράϊκτος, ἡ ἀνδρῶν φόνον ποιοῦσα, Ariſtophanes.

Ἀνδρόθεν, ex viro, in Epigram.

Ἀνδροκάπηλος, ὁ πωλῶν ἀνδράποδα.

Ἀνδροκίδης, Androcides, proprium ſcriptoris hiſtorici, Plutarch. in Themiſtocle.

Ἀνδροκόβαλος,

Ἀνδροκίβδαλος, peruerſus, verſipellis.

Ἀνδρόκμητος, ν, ὁ, à viro factus, vel in quo vir iacet, ſepulchrũ, ὑπὸ τ῀ χαμαὶ, quod eſt ὑπὸ ὃ ἀνὴρ κεκμηκὼς κεῖται.

Ἀνδροκμήτας ἀγωνίας, i. certamina quibus viri exercentur & laborant, Euripid. itẽ ἀνδροκμῆτ, vt ἀνδρεσκμῆτ.

Ἀνδροκτασία, ας, ἡ, cædes, ὁ τ῀ ἀνδρῶν φόνος, cædes virorum, i. ἀνδροφονία, παρὰ τὸ κτῶ, κτῶ, κτείνω, κτημαι, κτάμαι, καὶ ἀνδροκτασία. Heſiodus, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε δεδήει.

Ἀνδροκτονία, virorum cædes.

Ἀνδροκτόνος, ου, ὁ, καὶ ἡ, homicida, qui virum occidit, in Epigramm.

Ἀνδρολέιμα, ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα.

Ἀνδρολη(ψ)ία, ἡ, pigneratio ſeu cõprehenſio hominũ, & Ἀνδρολήψιον, τὸ, quid ſit, Bud. explicat in Annot. poſt. Moris (inquit) antiquiſsimi fuit, qui cædem perpetraſſent, ſi quum in externã vrbem profugiſſent, ad pœnam expoſciti nõ dederentur iis, ad quos facinus admiſſum pertinebat, ipſis vt permitteretur iniuriam paſsis pignorandi poteſtas, quam ἀνδροληψίαν, & neutro genere ἀνδρολήψιον Græci vocant. *dici poteſt manuum iniectio, ἀνεχυρασμὸς, vel ἐνεχυρασία, Budæus: vulgò, repreſſago, & quaſi clarigatio.

Ἀνδρολογία, virorum delectus, Budæus in epiſt. poſt. Lib. 2. Macchabæo. cap. 12, κατ' ἀνδρολογίαν ποιησάμενος κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας ἀπέστειλεν, &c. facta collatione, duodecim milia drachmarũ argẽti miſit, &c.

Ἀνδρολογίζω, viritim deligo.

Ἀνδρολογῶ, milites cõquiro, delectũ habeo, viritĩ lego.

Ἀνδροκαῖος, ου, ὁ, humanus, viros occidens.

Ἀνδρομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, inſaniens. ἀνδρομανεῖς appellant poetæ mulieres Spartanas, Plutarchus in Numa, quòd viros furere faciant.

Ἀνδρομανία, viri inſanus amor, impudicitia.

Ἀνδρόμας vocare ſolent aurum illud quod appellant Democritii alcumiſtæ peculiatum, Hermolaus in Plin. lib. 26. cap. 22.

Ἀνδρομάχος, ὁ καὶ ἡ, cum viro decertans, in Epigramm. ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀνδρομέδα, ἡ, proprium nomen, Andromeda, Lucian. Eſt & Andromeda cæleſtis, Proclus de ſphæra.

Ἀνδρόμεος, ου, ὁ, virilis, humanus, Laſcar.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad ſtaturam viri factus, hominis altitudine aſſurgens.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, conclaue virorum, locus in domo, vbi ſoli viri habitant: ſicut γυναικωνῖτις, vbi ſolæ mulieres. Vitruuius libro ſexto, cap. 10, dictas ait ἀνδρωνίτιδας, quòd in eis viri ſine interpellationibus mulierum verſentur. ἀνδρωνῖτιν in accuſat. legitur apud Gel. l. 17. c. 21.

Ἀνδρόπαις, puer virilitatẽ præ ſe ferens, puer qui iam ad virilem ætatem tendit.

Ἀνδροπλάδεια, hominum conuentus.

Ἀνδραποδισμὸς τῆς πόλεως, excidium ciuitatis.

Ἀνδροποιὸς, οῦ, ὁ, viros faciens.

Ἀνδράποδον, ου, ὁ καὶ ἡ, obnoxius, ſeruili animo, vile mancipium.

Ἀνδρὸς δυνατὸς, viri potens. Vide ἀνήρ.

Ἀνδρόσαιμον vocarunt, πήγανον ἄγριον, i. rutam ſylueſtrẽ, quòd eius flores digitis triti ſanguineo ſucco manent, Dioſcorid. lib. 3. cap. 173: ſunt qui vocant ἄσκυρον.

Ἀνδρόσακες, εος, τὸ, herba eſt amara, tenues cirros ſine foliis habens, Dioſcorid. lib. 3. cap. 150.

Ἀνδροφθόρος, qui viris nocet, in Epigram.

Ἀνδρότης, ητος, ἡ, ἀνδρεία, virilitas, fortitudo.

Ἀνδροτίων, Androtion Athenienſis, ſcripſit in Megaris vbi exulauit, Plutarchus de exilio. Stoicus fuit, Plutarch. in Solone.

Ἀνδροῦμαι, vir ſum, & nihil puerile præ me fero, in virum euado, virilitatem attingo.

Ἀνδροφαγέω, humana carne veſcor.

Ἀνδροφάγοι, qui humana carne veſcuntur, Anthropophagi, Philoſtr. in Heroicis.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, homicidium.

Ἀνδροφόνος, ν, ὁ καὶ ἡ, homicida, lethalis, πολεμικός. Iliad. α. In genere fœminino, Heſiodus, ἀνδροφόνος μελίη. ἀνδροφόνος φροντὶς, in Epigramm.

Ἀνδρόω, ῶ, in ætatem firmam perduco, & ἀνδροῦσθαι, firmam ingredi ætatem, Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. ἀνδρούμενος, vir factus, Plutarch. in Problem. ἀνδροῦσθαι αἰσχυνόμενος, virum agere verens, id eſt, quem pudeat virum agere, vel à viro ſubigi.

Ἀνδρυάλα, ἡ, andryala ex olerum genere, Theophraſt. lib. 7. cap. 7.

Ἀνδρύνομαι, augeor, robuſtus euado.

Ἀνδρειότατος, ου, ὁ, fortiſſimus.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fortis, virilis, maſculus, viro decorus, fortis & magnanimus, ſtrenuus. τὸ ἀνδρῶδες, virile facinus.

Ἀνδρωδῶς, viriliter.

Ἀνδρωθεὶς, καὶ εἰς ἄνδρας ἐξελθὼν, maior factus, in virilem adultus ætatẽ, vir factus, adoleſcens, qui iam tutelæ ſuæ permittebatur, qui Romanis virilem etiam togam ſumpſiſſe dicebatur.

Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς, Andron Halicarnaſſeus, proprium hiſtorici, cuius in Theſeo meminit Plutarch.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, locus vbi viri verſantur, virorum diuerſorium. ἀνδρῶνας οἴκους vocabant vbi conuiuia virilia ſolẽt eſſe, quòd eò mulieres nõ accederent, Vitru. l. 7. c. 10.

Ἀνδρώνιος κυκλίσκος, paſtillus Andronius, Galenus ad Glauconem: prodeſt aduerſus carbunculos. Dicitur & ὁ τοῦ ἀνδρωνος.

*Ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα, virile nomen. Ἀνδρῷος, α, ὁ, virilis.

Ἀνδρόομαι, coire. Ἀνδρότης, virtus, robur.

Ἀνέβη, aſcendit, indefinitum verbi ἀναβαίνω.

Ἀνεβούλευτος, ου, ὁ, inſidiabilis, ἀνεπιβούλευτος.

Ἀνεβορβόρυξαν, ἀνέκραγον, Ariſtoph.

Ἀνεγγυάω, fideiubeo, Neutrum.

Ἀνέγγυος, ὁ καὶ ἡ, illegitimus, illocabilis, indotabilis, ἄπορος, incertus, quaſi ſine ſponſione, vt lib. 3. Epigram, ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος, hora & tempus non certum, ἀνέγγυος θυγατέρες, apud Plutarch. in Rom. filiæ ſpuriæ & illegitimæ: ſic enim exponitur ibidẽ. Idem in Probl. ἐξ ἀνεγγύου καὶ ἀγάμου γυναικὸς γεγενημένος, ex cõcubina aut ſcorto nat*.

Ἀνεγείρω, excito ſurſum. Philo de mundo, ἀνεγερθὲν σῶμα πρὸς οὐρανὸν τὰς ὄψεις ἀνέγειρε, i. humanũ corpus videlicet arrecta facie conformatum, oculos attollit in cælum.

Ἀνέγερτος, inexpergiſcibilis, Gaza lib. 5. cap. 1. de Generatione animalium.

Ἀνέγκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, crimine vacans, qui nihil admiſit ob quod in ius vocari debeat, cuiuſmodi Cato fuit, qui toties accuſatus, ſemper abſolutus eſt. Plato epiſt. 7, Δία ξένιον ἀνέγκλητον παρέχων ἐμαυτὸν, feci ne Iupiter hoſpitalis me accuſare poſsit. A verbo ἐγκαλεῖν, quod in ius vocare ſignificat: vnde apud Xenophontem lib. 2. ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι, degere ſine crimine: & ἀνέγκλητος αἰτία, culpa iniuria illata, id eſt, immerita.

Ἀνεγκλήτως, inculpatè, vt ἀνεγκλήτως ἔχειν, pro ἀνέγκλητος, citra culpam, ſine vlla accuſatione.

Ἀνέγκυος, ν, inepta partui.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus, Iſocrat. in Euago.

Ἀνέγνωκα, cognoui, ab ἀναγινώσκω.

Ἀνέγχετον, ἀντίστροφον.

Ἀνέγρομαι, exurgo, expergiſcor, pro ἀνεγείρομαι. ἀνεγρόμενος, excitatus, ſurgens, Lucian.

Ἀνεγχώρητον, ἀμήχανον, non concedendum, Nazanz.

Ἀνεδάφισος, ου, complanatus.

Ἀνέδεκτον, impoſsibile.

Ἀνέδην pro ἀναίδην, nullo pudore, improbè, temerè, nullo diſcrimine, paſsim, vulgò, improhibité. παρὰ τὸ ἔδην ἔδην καὶ ἀνέδην, τὸ ἀδεῶς.

Ἀνέδραμον, recurri, retrofugi, exilii. Plutarch. in Pom-

blicola, ἀνέβη μὲν εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, in principū dignitatem perueni: ſic & Herodot.

Ἀνέδυ, emerſit, ἀνῆλθε. vide in ἀνάδυμι.

Ἀνείργω, cohibeo, inhibeo, gradū ſiſtere iubeo, os operio, reprimo, ἀπὸ τοῦ εἴργω, εἴργε, dialyſi ει diphthongi. Hom. Iliad. γ, τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, i. ἀνεῖργεν, ἐκώλυε τοῦ πολέμου.

Ἀνίζω, μ. σω, facio ſedere, Neutrum.

Ἀνῆκε, emiſi, genui, perſuaſi.

Ἀνεθεὶς, έντος, abſolutus, venia donatus, remiſſus, ſolutus, Dioſcorid. lib. 3, cap. 55, ἀνεθεὶς σὺν μέλιτι, cum melle liquefactus, ſolutus.

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ, inuolūtarius, improuiſus, inexpectat⁹.

Ἀνεθῶσι, reſtringantur. vide Ἀνίημι.

Ἀνεὶ, tanquam.

Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, ſine ſpecie, informis.

Ἀνειδωλοποιούμενος, ου, ὁ, eſtingens ſimulacra.

Ἀνεῖτο, requieuerat.

Ἀνείκασιν ἐπιθυμίαι, deferbuerunt cupiditates.

Ἀνείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incomparabilis, nulli aſsimilandus, qui nulla imagine adumbrari poteſt.

Ἀνεικὼς, ότος, ὁ, qui remiſit. Plutarch. in Publicola, ἀνεικότος πολεμικὴν παρασκευὴν, quum ſuſtuliſſet bellicum apparatum. Perfectum eſt ab ἀνίημι.

Ἀνειλείθυια, ας, ἡ, Lucinæ expers, quæ nondum peperit, ap ud Euripid.

Ἀνεῖλεν, inimicè vſus eſt, occidit, vaticinatus eſt, apud Herodotum, oracula edidit. vide in Ἀναιρέω.

Ἀνειλέω, voluto, aperio, explico. Ἀνειλήμματα, σφαιρ.

Ἀνειλημμένος, fugitiuus, deprehēſus, retractus à Cicerone appellatur. ἀνειλημμένος βοστρύχους, Lucianus, collectos habens capillos. vide Ἀναλαμβάνω.

Ἀνείληπται, contractum eſt.

Ἀνειλήφασιν γραμματίδιον, qui aperuerunt literas.

Ἀνειλημμένοι χαίτην, contractus crines: vt hi habent qui reticulis vtuntur.

Ἀνείλοντο, reſpondebant. ἀνείλεσθαι, συστρέφεσθαι, καὶ ἀλλήλοις συνειλεῖσθαι τὰ πλεῖστα.

Ἀνειλοῦνται, volutantur, συστρέφονται εἰς τὸ ἄνω εἱλοῦνται.

Ἀνείμαρτος, ἀμέτοχος, ἄκληρος.

Ἀνεῖμαι, præteritum perfectum, à verbo ἀνίημι. Sophocles, νῦν δ' ἐστ' ἀνεῖται συμφορᾷ δυσμενεῖ, diſſolutus eſt aduerſa fortuna, i. interiit.

Ἀνειμένος, ου, ὁ, particip. ab ἀνίημι, venereus, diſſolutus, remiſſus, tardus, leuis, otioſus, liber, curis ſolutus, anceps, diffuſus, inualidus, tam in bonā quàm in malam partem. Gaza ex Cic. ἀλλὰ μὴν εὐπρεπὴς ἐστιν ὁ τοῦ γέροντος λόγος, καὶ ἀνειμένος. ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, immunitatē cōſecutus. χαρακτὴρ ἀνειμένος, Aphthonio dicitur attenuata dicēdi figura. Hermog. ἀνειμένων ἐστὶ τοιοῦτον, ὅτι λεπτυνοῦν. apud eundē, ἀνειμένη γνώμη, anim⁹ remiſſus. τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, ad iniuriā reſolutio & inſolentia, Plutar. in Numa. ἀνειμένοι εἰς τὸ ἐλεύθερον, ob liberū arbitrium remiſsi. ἀνειμένα πεδία, interquieſcētes agri, Lucian. ἀνειμένος βίος, mollis vita. ἀνειμένος ἀὴρ, liquat⁹ aer. ἀνειμένος εἰς θράσος, ductus in elationem & audaciam.

Ἀνειμένως, remiſſe, licenter, animo remiſſo, inefficaciter, ſupinè, negligenter.

Ἄνειμι, redeo, aſcēdo, retrocedo. Ariſtop. πρὸς αὖθις δ' ἔτ' ἐντεῦθεν εἰς τὴν γλῶτταν, redeo hinc ad linguā. Phala. in epiſt. ἀνεῖσιν ἐπὶ τὴν ἐμὴν γνώμην, in mea eſt poteſtate. ἄνεισιν ἐκεῖ, illuc aſcēdit, redit illuc, Plutar. in Romulo, ἄνεισιν εἰς οὐρανὸν, ad cælos aſcendit, Nazanz. Ariſtid. ὑπὸ σοφίαν ἄνεισιν, redit ſub ſapientiā. ἀνιόντι ἡλίῳ, oriente ſole, Herodot.

Ἀνείμων, ονος, ὁ, nudus, ſine veſte, μὴ κεκτημένος ἱμάτια, παρὰ τὸ εἷμα τὸ ἱμάτιον, Etym.

Ἀνεῖν, ἀναχωρεῖν, ἀναπαύειν.

Ἀνεῖναι, omittere, relinquere, tranſire. ἀνεῖναι φοράν, agendi remittere impetum. vide Ἀνίημι.

Ἀνεῖπεν, de alto dixi, propriè, per præconem declaraui, publicaui, reſpondi, apud Lucianum in Pſeudom. τὸ δὲ ἀνεῖπεν ὑπόδοσιν εἰς κοινὸν. ἀνειπεῖν γνώμην, refellere decretū.

Participium ἀνειπὼν, referens, qui retulit. Plutarch. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ δοκοῦντα τοῦ δικτάτωρος ἀνειπόντος εἰς τὸν δῆμον, quum hæc ſenatus decreta ad popųlu m dictator renunciaſſet. θεοὺς ἀνειπόντας, deos deprecantes. Idem in Rom. ἀνειπεῖν κήρυγμα, edictum per præconem denuntians. ἀνειπεῖν γνώμην, refellere ſententiā, Thucyd.

Ἀνείργω, μ. ξω, π. κα, prohibeo, religo, ſubmoueo, arceo, propello, cohibeo, refreno, & eū qui cœpit aliquid agere, inhibeo. Ioſeph. lib. 4, ἀνείργειν τῷ λαῷ καταγγέλλων, ferias populo denūtians. ἀνείργων τῆς ἀπάτης, prohibere à fraude. ἀνείργειν τὸ ἀναμίσγειν, Plato. vnde ἄνεργος, Etym.

Ἀνειρημένα, dicta, iuſſa, Herodot. ἀνειρήσεται, dicat, roget.

Ἀνείρομαι, pro ἀνέρομαι. Ody. ο, ταῦτα μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, interrogas, ἀνερωτᾷς, cum duobus accuſat. Homer. Odyſſ. η, γαῖαν ἀνείρεαι, de regione interrogas.

Ἀνείρυσα, ſurſum traxi, ſuſtuli. Apollon. 2. Argon. ἀνείρυσε πηδάλια νῆα, i. nauem ſubduxit, ἀνεῖλκε. ab ἐρύω, & in imperfecto ἀνείρυον: vnde in Epigramm. ἀνείρυε δισμά.

Ἀνείρω, necto, Ariſtop. ἀνείρω τοὺς στεφάνους, necto coronas

Ἀνεὶς, έντος, ἀναπαύσας, ἐφορμήσας, Ariſtoph. relaxans, intermittens ſe. ἀνέντες τῆς ὀργῆς, de ira remittentes, ſeu iræ impetum remittentes. Item ἀνεὶς τὴν ὑγρασίαν, humorem reddens. ἀνεὶς ὕδατι, aqua diluens.

Ἀνεῖσαι, ἱδρύσασθαι, ζητῆσαι, ἀναχαλάσαι.

Ἀνεῖσθαι, ſolutum eſſe, relaxari, diſſolutum eſſe, interire.

Ἀνεισι τὸ φυτὸν ἀπὸ γῆς, ſuccreſcit, excreſcit.

Ἀνεισφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis, qui tributum non ſoluit.

Ἀνεῖται, diſſolutus eſt, i. mortuus. Herodot. ἀνεῖται τὰ ἱερὰ, pro ſacris habentur. ἀνεῖται τῷ Ἀπόλλωνι, dicatæ ſunt Apollini. vide Ἀνίεμαι.

Ἀνέκαθεν, ab origine, iuxta ſuperiorū conſequentiā, à longè, ἄνωθεν, à priſco genere, ex alto, & tā de loco quàm de tempore dicitur. ἡ ἀνέκαθεν φορὰ, mot⁹ supernè factus, Plutarch. in Numa. Idem in Solone, κοδρίδης ἀνέκαθεν, à Codro originē ſanguinis habens. τὸ ἀνέκαθεν, iam pridē. γεγονότες τὸ ἀνέκαθεν, oriundi. τὸ ἀνέκαθεν ἀπὸ μελάμποδος, oriundus à Melampode.

Ἀνεκὰς, deſuper, pro ἄνω, ſupra, ſuper.

Ἀνέκβατος, ὁ καὶ ἡ, inuius, inacceſſus, Nazanz.

Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuiolatus. Ἀνεκβιάστως, inuiolatè.

Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ, qui non peregrinatur. ἀνεκδήμητοι τυγχάνουσιν, non quoquam peregrè proficiſci conſueuerunt.

Ἀνεκδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inenarrabilis.

Ἀνεκδίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inultus.

Ἀνέκδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innupta, indotata, nōdum elocata. τὰ ἀνέκδοτα, non edita, Ciceroni ad Atticum.

Ἀνέκδρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperuius, in Epigram. ἀνέκδρομον δίκτυον, id eſt, laqueus imperuius.

Ἀνεκθέρμαντος, ου, qui calefieri nō poteſt, caloris expers.

Ἀνεκίνει, exibat, ἀνεπήδα, proſiliebat, formatum à κίω, quod eo ſignificat.

Ἀνέκλαγον, indefinitum verbi ἀνακλάζω, vocem in altū ſuſtulerunt, inclamarunt, Euripid.

Ἀνέκλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeficiens.

Ἀνεκλιπὴς, indeficiens, indefinitus.

*Ἀνεκλόγιστος, tutor dicitur in l. quidā decedēs. ff. de admi. tut. à quo tutelæ ratio non repoſcitur.

Ἀνεκόπη, percuſſus eſt, indefinitū 2. verbi ἀνακόπτομαι.

Ἀνέκπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperterritus, impauidus, non ſe mouens.

Ἀνεκπλήκτως, intrepidè, ſecurè, conſtanter.

Ἀνέκπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineluibilis, indelebilis, inobſolet⁹.

Ἀνέκραγον, vociferatus ſum, clamaui iterū, reclamaui, exclamaui. Odyſ. ξ, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, ἐκ δὲ ἐπείθουν, quādo vocem emiſi, loqui cœpi.

Ἀνεκτὸς, ή, όν, tolerabilis, tolerandus, remiſſus, ferēdus, ab ἀνέχομαι, ἀνασχετὸς, ὑπομονῆς ἄξιος. Homer. Iliad. α, λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά, i. neque ferēda. ἐμοὶ δὲ οὐδ' εἰς ἀγορὰν ἐμβαλεῖν ἀνεκτόν, nequeo ire in ſenatū. Chryſoſt. οὐκ ἀνεκτὰ, haud toleranda. ἀνεκτόν τι λέγει, Iſocrat. tolerabile aliquid

aliquid dicere.

Ἀνεκτῶς, ἀνασχετῶς, tolerabiliter, patiēter, φορητῶς, ἐπιεικῶς.

Ἀνέκφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, indicibilis, Nazanz.

Ἀνεκφώνητος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, non expreſſus.

Ἀνέλαιος, ſine oleo.

Ἀνέλεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, certior quàm qui redargui poſsit, confeſſus & manifeſtus, Plato in Apolo. inuictus, inexpugnabilis.

Ἀνελέγκτως, ſine reprehenſione, ſine argumento & probatione.

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, immitis, immiſericors, crudelis.

Ἀνελεημόνως, crudeliter, Bud. in epiſt. poſter.

Ἀνελεῖν, ab ἀναιρέω, occidiſſe, penitus tollere, interficere, deſtruere.

Ἀνελίσσω, tollere, capere, Hom. Ilia. α, καὶ ἡ λοχήτας ἀνέλοντο, i. ἀνέλαβον, ἐβάστασ. ἀνελέσθαι τὰ παιδία, ſuſtuliſſe infantes, i. collegiſſe, vt Fauſtulus Romulū & Remū. vide Ἀναιρέομαι. Plutarc. ἀνελοῦ σαυτῷ ψέλλια, tibi collige armillas, in Themiſt. ἀνελέσθαι τοὺς νεκρούς, cæſos tollere. ἀνελέσθαι σεαυτὸν παρέχε, offer teipſum capiendum, eruendum.

Ἀνελευθερία, ας, ἡ, illiberalitas, illiberalis moroſitas, ſordida parſimonia.

Ἀνελευθερότης, ητος, ἡ, illiberalitas, auaritia, Ariſtoteles lib. 1. magn. Moral.

Ἀνελεύθερος, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, auarus, inhoneſt⁹, ſordidus. ἀνελεύθεροι πόνοι, duriſsimi labores, Plato de Legib.

Ἀνελευσόμενος, aſcenſurus.

Ἀνέλη, χρόνον, Herodot.

Ἀνεληλύθειν, aſcenderam, ab ἀνέρχομαι.

Ἀνέλκυστος, τό, rectè habens, ἀνέγκλητον.

Ἀνελής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, impius.

Ἀνελθεῖν, ἀνελθεῖν. Apoll. ἀνελθέμεναι σκοπιήν, aſcēdiſſe ſpeculam & montem: ab ἀνέρχομαι.

Ἀνέλιξις, εως, ἡ, orbis, inuolutio.

Ἀνελίσσω, voluo, euoluo, reuoluo, voluto, verſo, aperio, ἀνοίγω. Xenoph. ἀνελίσσων τὰ βιβλία. Lucian. βιβλία χερσὶν ἀνελίττεις, reuoluis.

Ἀνέλκομαι, μ. ξομαι, ſurſum feror.

Ἀνελκύω, ſurſum traho, attollo, retraho, ſubduco. ἀνελκύσαντες τὰς ναῦς, ſubducēs naues, περὶ γλῶσσαν Θυλεσόν, Thucyd.

Ἀνέλκω, μ. ξω, π. χα, abſtraho, retraho, traho ſurſum, extollo, ἀνακουφίζω. ἀνέλκε τὴν ναῦν, nauem ſubduc, i. duc in portum, Nazanz.

Ἀνέλκωτος, ου, ὁ, non vlceratus, qui vlcus non ſenſit.

Ἀνελλαμπής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ſitum non redolens.

Ἀνελλιπής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, cui nihil detrahi poteſt, cui nil deeſt, non deficiens.

Ἀνελλιπώς, ὁ, claudus.

Ἀνελοι, pro ἀνέλε, more Siracuſano, tolle, occide.

Ἀνελπίζω, deſpero.

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ, deſperatus, præter ſpem, inſperatus, ἀπροσδόκητος, de ſpe deiectus, ſubitus, nullā ſpem habens, & Atticè, qui non torquetur ſpe futurorum, ſed quietè fruitur præſentibus, Thucyd. ἀνέλπιστοι ὄντες ἥξειν τινά, non ſuſpicantes venire quempiā. Idē, ἀνέλπιστοι ἐς ἡμᾶς ἐλθόντες, deſperarūt nos debellare poſſe. ἀνέλπιστον ἥκοντα, quod quidē à me nō ſperatur. τὸ ἀνέλπιστον, diffidentia, deſperatio.

Ἀνελπίστως, præter ſpem.

Ἀνέλυτρα, τά, inſecta quædam, quibus pennæ nulla cruſta integuntur, detectas pennas habentia.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, detectus.

Ἀνελών, όντος, qui occidit. Itē ἀντὶ τοῦ λαβὼν καὶ ἀφελόμενος. Hom. Iliad. α, ἢ ἄν τι φέρεις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμεῖο, auferēs. Thucyd. ἀνελόντες ὀστᾶ ἐξέβαλον, oſſa ſublata eiecerunt.

Ἀνέμβατος, ὁ καὶ ἡ, inacceſſus, auius.

Ἀνεμέσητος, τό, non dignū ob quod quis ſuccenſeat, vitio nō vertendū, Lucian. ἴσως γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἴη, forſitan diceres & tu quoq; vitio dandū nō eſſe. Plat. in Leg. ἀνεμέσητον δὲ, par eſt, nihil vetat, ἡμῖν τοίνυν ἀνεμέσητον τὸ μὴ προσθεῖναι αὐτοῖς τὰ μέγιστα, &c. nemo nos reprehēdat, ſi, &c.

ÆEſchi. ἀνεμέσητον ἦν αὐτῷ φιλοσοφεῖν, &c. i. ἐξῆν αὐτῷ ἀνεπίληπτον ἦν.

Ἀνεμέσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens inuidia.

Ἀνεμεσήτως, citra inuidiam.

Ἀνεμέω, reuomo, euomo.

Ἀνέμητος, indiſtributus, impartitus, non diuiſus.

Ἀνεμιαῖος, ὁ, vanus, friuolus. ἀνεμιαῖον ὠὸν ὑπηνέμιον, Ariſtophanes.

Ἀνεμίζω, ventis ago.

Ἀνέμιος, ου, ὁ, ſubuentaneus, ὑπηνέμιος.

Ἀνεμόεις, όεντος, ὁ, ventoſus.

Ἀνεμοκοῖται, qui ventos ſopiunt, cuiuſmodi fuiſſe Corinthi quidam commemorantur.

Ἄνεμος, ου, ὁ, prima breui, ventus, παρὰ τὸ ἄημι τὸ πνέω, ἄεμος, & pleonaſmo τοῦ ν, ἄνεμος. Ariſtot. de mundo, ἐκ τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως ὑπὸ ψύχους ὠσθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο. οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται, i. à ſicca expiratione vēt⁹ oriri ſolet, quū à frigore ita vt fluat, illa truditur: nihil vt aliud vētus ſit, niſi aer multus, fluctuās & coactus, qui etiā ſpiritus appellatur. Idē ibidē, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα, καλοῦμεν ἀνέμους: αὔρας δὲ, τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, i. flatus qui aere ſpirāt, ventos dicimus: auras autem, expirationes, quæ ex humore prodeunt. ἄνεμοι autem filii ſunt ἀστραίου & ἠοῦς, vt ſcribit Heſiod in Theog.

Ἀνεμοτρεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, nutritus ad ventū, ſolidus, fortis. Hom. Iliad. ο, ἀνεμοτρεφὲς κῦμα dixit, quaſi τὸ ὑπὸ ἀνέμου αὐξηθέν, ὑψηλόν. Itē à vēto percuſſus aut vredine, in Geneſi.

Ἀνεμοφθορία, ας, ἡ, corruptio aeris.

Ἀνεμόφθορος, à vento corruptus, c. 8. Oſeæ Prophetæ.

Ἀνεμοφόρητον, ου, τό, ventis diſiectum.

Ἀνεμόω, agito vētis, commoueo, in Epigramm. ὑπὸ ἀνεμωθεῖσαν ὀφρύν. ἀνεμωθείς, vento inflatus, Plato in Timæo.

Ἀνεμπλάκτως, audacter.

Ἀνέμπλοος ναῦς, nauis ſtās, quieſcēs, nō nauigās, Nonn.

Ἀνεμπόδιστος, non impeditus, liber.

Ἀνεμποδίστως, aduerbium, nullo negotio, ſine impedimento, abſque offendiculo, liberé.

Ἀνεμπτωτος, ὁ καὶ ἡ, de quo nemo cōqueri poſsit, taliſve de eo nemo queri poſsit, irreprehēſibilis, qui nō labitur

Ἀνέμφαντος, non demōſtratus. ἀνέμφαντος ὕβρεως, expers iniuriæ, nullius index iniuriæ.

* Ἀνέμφατος, ſine emphaſi, ſine ſpecie, i. non apparens.

Ἀνεμφάτως, non expreſſè, Hermog.

* Ἀνεμῶ, reuomo, Ariſt. de apibus, πρῶτον ἀνεμοῦσι τὸ μέλι.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventoſus, velox.

Ἀνεμώκεος, ὁ, velox.

Ἀνεμωκεῖς δῖναι, Ariſtoph. i. τοῦ ταῖς ἀνέμων ὀξείαις συστροφαῖς.

Ἀνεμώλια, μάταια, ἄχρεια, Eraſm. Chil.

Ἀνεμωλία, fremium, herba quæ & ἀνεμώνη Theophr. hiſt. plant. lib. 7. cap. 10.

Ἀνεμώλιος, ὁ καὶ ἡ, vētoſus, inanis, vanus, futilis, irritus, μάταιος, ἀνέμοις ἐοικός, ἐξ οὗ ἀφανής, Hom. Iliad. ab ἄνεμος & ὄλλω, quaſi quod cum vento interit, Eraſm. Chil.

Ἀνεμώνη, ἡ, papaueris genus, cuius flos ſpecie quidem roſam imitatur, cæterùm nulla odoris gratia, paſsim naſcitur in agris. Vnde prouerbiū, ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις, Roſam cū anemona confers: quidā fremium exponunt. Dicta eſt autem ἀνεμώνη, quòd ſpirante vento aperiatur.

Ἀνεμώρεια, oppidum Phocidi conterminum, Homer. Iliad. β, vnde

Ἀνεμωρεύς, nomen gentile.

Ἀνεμῶτις, ιδος, ἡ, cognomen Mineruæ in Peloponneſi loco quodam, quòd moleſtum ventum ſedaret.

Ἀνενδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, non indigens, non indigus, largus, perennis, bonis omnibus affluēns, iugis. Alexan. Aphr. ὄψει τὴν προσχώρησιν ἀνενδεῆ, videbis continuā acceſsionem. ἀνενδεὴς ἡ ἔνδειξις, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Ἀνένδεκτος, ὁ καὶ ἡ, impoſsibilis, ἀδύνατος.

Ἀνενδεῶς, citra indigentiam.

Ἀνενδίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dubius, ἐκ τοῦ ἐνδιάζω τὸ ἀμφιβάλλω καὶ δοκῶ.

Ἀναμφισβητήτως, dubio procul, ſine dubio, Nazanzen.

Ἀνένδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeuerus, nihil cōdonans, obſtinatus.

Ἀνενδότως, bona fide ac citra vllum figmentum: quod etiam dicitur ἀπεριέργως, σπουδαίως, ἐπιεικῶς, quando fit aliquid non perfunctoriè nec tranſlatiuè, ſed accuratè & enixè & toto opere, Bud. in Annot.

Ἀνενεγκεῖν, Indefinitum verbi ἀναφέρω, reducere, referre, reiicere, aſcendere, vt εἰς τὸ χωρίον ἀνηνέχθη. Item reſpirare. Pauſan. ἄπειτα μόγις πάλιν ἀνηνέχθη. ἐκ νόσου ἀνενεγκεῖν, conualeſcere. ἐκ παραφροσύνης ἀνενεγκεῖν, reſipiſcere. vide ἀναφέρομαι & ἀναφέρειν.

Ἀνενεχθέμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, victus.

Ἀνενείκας τὸν μῦθον ἐς ἀφανές, referens fabulam in occultum. ἀνενείκαντες αὖ, tollentes.

Ἀνενεχθείς, έντος, ὁ καὶ ἡ, relatus, perlatus, ἐς τὸν βασιλέα ἀνηνέχθη, regi renuntiatum eſt. ἀνενεχθέντες εἰς τὰς πόλεις, regreſsi in vrbes, Herodot. lib. 1.

Ἀνενεκτέον, referendum eſt, cum accuſatiuo apud Nazanzenum: à verbo ἀναφέρομαι.

Ἀνενεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, inefficax, iners, ſine effectu.

Ἀνενέργητος, ου, illaboratus, inutilis, inefficax, irritus. Nazanzen. τὸ γὰρ ἡμῖν ἐν ὕπνοις ἀνενέργητον τε καὶ ἀσφαλές, dormire nobis eſt ſecurum eſſe & nihil agere.

Ἀνενέγκατο φωνήν, vocem ſuſtulit, Apollon.

• Ἀνενθουσίαστος ἔρως, qui fanaticos non facit, id eſt, nō inſanus amor, Plutarc. in amatoriis.

• Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, placatus, quietus, ἀπερίσπαστος. τὸ ἀνενόχλητον, vacuitas moleſtiarum.

• Ἀνενοχλησία, ἀπραγμοσύνη.

Ἀνέντες, οἱ, remittentes.

Ἀνέντευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, grauis moribus.

Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indelebilis, inexemptilis.

Ἀνεξαπάτητος, ου, qui non decipitur, Ariſtot. 8. Politic.

Ἀνεξέλεγκτος, irreprehenſibilis, qui nullo argumento in fraude deprehēditur. ἀνεξέλεγκτος φιλία, inuiolata, incorrupta amicitia. Item apud Thucydid. nullis nitens argumentis, nullum habens argumentum, nullam habēs demonſtrationem.

Ἀνεξεπίτακτον, τὸ μὴ ὑποκείμενον.

Ἀνεξερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſcrutabilis.

Ἀνεξέταστος, inexpenſus, inexaminatus, temerarius, inexploratus. Plato in Apolog. ὁ δ' ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ. ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα, indicta ſeu inexplorata cauſa punias neminem. * Eſt enim ἐξετάζειν, inquirere.

Ἀνεξετάστως, ſine iudicio, ſine delectu, ſine diſcrimine.

Ἀνεξεύρετος, qui inueniri nequit, non inuētus: vnde ἀνεξεύρετον πλῆθος, multitudo, cui⁹ numer⁹ inueniri nequit. ἀνεξεύρετος ἀριθμός apud Thuc. numerus q iniri nō poteſt.

Ἀνεξία, tolerantia, Cicero ad Atticum.

Ἀνεξικακία, clementia, patientia, malorum tolerantia: παρὰ τὸ ἀνέχεσθαι τῆς κακίας: vel διὰ τὸ μὴ ἔχεσθαι κακίας. ἀνεξικακία πόνων, perſeuerantia in laboribus.

Ἀνεξίκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, clemens, patiens iniuriarū, tolerans malorum. Epitheton Herculis & omnium deorum.

• Ἀνεξικακῶ, patiētiam accōmodo, in Pandect. ex obſeruatione legis Latinæ. Chryſoſt. in ep. ad Heb. de Deo αὐτὸς δὲ μάλιστα θαυμάζεσθαι ὅταν φιλανθρωπεύηται, ὅταν ἀνεξικακῇ.

Ἀνεξικάκως φέρειν, æquo animo ferre.

Ἀνεξικμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reſiccabilis, Gaza. • Item ſuccoſus, non exuccus, Ariſtot. in Problem.

Ἀνέξιτος, ἀδιέξοδος, μὴ ἔχων ἔξοδον.

Ἀνεξιχνίαστος, ου, inueſtigabilis, inſcrutabilis, Dionyſ.

Ἀνέξοδος, ὁ καὶ ἡ, prima breui, irreuocabilis, parietibus contentus, ſine exitu, ἀνέξιτος. Plutarc. in Probl. ἀνέξοδον τι ὄντα, non quoquam exire conſueuerunt.

Ἀνεῖσθαι, Herodot. ἀνεῖσθαι ἐς τὰ μάχιμα, rei militari vacāt.

Ἀνέορτος συνουσίαις θεῶν, incultus, incelebratus, infeſtiuus, Nazanz. non hilariter tranſactus.

Ἄνεος, tacitus, ſine voce.

Ἀνεπαίσθητος, ἀδάμαστος.

Ἀνεπάγγελτος, non vocatus. * Item, non denūtiatus, non indictus. Polyb. lib. 4. καὶ πολέμους ἀνεπαγγέλτους φέροντες πολλούς.

Ἀνεπαίσθητος, qui nō ſentitur, ὃ οὐκ ἔστιν αἴσθεσθαι. ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα, Lucianus.

Ἀνεπαισθήτως, ſine ſenſu.

Ἀνεπαίσχυντος, ου, ὁ, inuerecūdus, Baſil. in epiſt. qui non erubeſcit, δυσωπούμενος, non erubeſcendus, qui non pudefit.

Ἀνεπαισχύντως, abſque confuſione, ſine pudore, Nazan.

Ἀνεπάλλακτα, τά, continua, non mutata. Ariſtot. lib. 2. Animal. de dentibus loquens, animalia vocat ἀνεπάλλακτα, quibus ſunt dentes continui, vt eſt bos, equus, &c.

Ἀνεπαλλόμενος, exiliens, pro ἀναπαλλόμενος, Apollon. 2. ἐκ δ' ὁ γ' ἄρ' ἀνεπάλμενος.

Ἀνέπαλτο, ſaliebat, mouebatur, ἀνεχωρήθη, ἀνήλατο, Preteritū imperfect. à πάλλομαι, ἐπαλλόμην, ἐπάλλου, ἐπάλλετο, & per ſyncopen, ἔπαλτο: ſic Etym.

Ἀνεπανόρθωτος, inemendabilis, emendationem reſpuēs. Philo de mundo, ἀνεπανόρθωτα τὰ τοῦ θεοῦ, Dei opificia quàm vt emendentur maiora ſunt & perfectiora.

Ἀνέπαφος, ου, ὁ, intactus, liber & purus, quem attingere nequeas. ἀνέπαφος ὑποθήκη, dicitur à Demoſthene, pignus omni nexu ſolutum, pignus purum ab omni manus inectione. Et à Chryſoſtomo, ἀνέπαφος ἀκοή, auditus integer, ſeu integræ aures. ἀνέπαφον τὴν ἀκοὴν καὶ τοῖς λοιποῖς τηρεῖν οὐ δίκαιον.

Ἀνεπαφρόδιτος, ſine venere & gratia, inelegans.

Ἀνεπαχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, odio & inuidia carens, non moleſtus, alacer, quietus, vacans moleſtia, leuis.

Ἀνεπαχθῶς, abſque inuidia, citra odiū, alacriter, æquo animo. ἀνεπαχθῶς φέρω, æquo animo fero.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inoffenſus, iniuriæ immunis.

Ἀνεπής, taciturnus.

Ἀνεπίβατος, ου, ὁ, inacceſſus, imperuius.

Ἀνεπιβούλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inſidiabilis, ab inſidiis tutus, καὶ ἀνεπιβούλευτος, non patens inſidiis. τὸ ἀνεπιβούλευτον, inſidiarum ſecuritas, tranquillitas.

Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, titulo carens, nullis inſcriptus titulis. • ἀνεπίγραφος ἐπιστολή, quę nō habet ſuperſcriptionē.

Ἀνεπιδεεῖς, minimè indigentes, apud Lucian. ἀνεπιδεεῖς τῶν τοιούτων ἁπάντων ἐσμέν, eiuſmodi rerū omni indigētia vacam⁹.

* Ἀνεπίδεικτος, qui eſt ſine oſtentatione, non oſtētator, Nazanzen.

Ἀνεπίδεκτος, non capax, non admittens. Nazā. ἀνεπίδεκτον λόγον θεότητος, &c. qui recipere non poteſt. * Accipitur apud eundem pro impoſsibili, ἀδύνατον καὶ ἀνεπίδεκτον.

Ἀνεπίδηκτος, ου, ὁ, minimè mordens, qui ſine eroſione medetur. Dioſcorid. lib. 5, cap. 92, ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, emplaſtris, quæ ſine eroſione medentur.

Ἀνεπίδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, de cui⁹ hæreditate nulla eſt inter co gnatos cōtrouerſia, Bu. Com. • Dem. κατὰ Στεφάνου, vocat κλῆρον ἀνεπίδικον, purā & omni cōtrouerſia vacuā hæreditatē.

Ἀνεπίδοτος, ου, ὁ, nihil proficiens, qui proficere nequit. Theophraſt. lib. 4, cap. 7, de cauſ. plant. ἀναυξές τε καὶ ἀνεπίδοτον, i. nec augeſcens, nec proficiens.

Ἀνεπιείκεια, ας, ἡ, durities, immanitas, iniquitas.

Ἀνεπιεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, durus, immitis, iniquus, ſæuus.

Ἀνεπιεικῶς, iniquè. ἀνεπιεικέστερον, iniquius, inhumanius.

Ἀνεπίκαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aduſtione carens.

Ἀνεπίληπτος, inculpatus, non vitiatus, nulli obnoxius reprehenſioni. Xenoph. κρίνασα ἡ πόλις ἀνεπιληπτότερον εἶναι ἀμείλικτον καὶ τοῖς ψήφοις καὶ τῇ ἀρετῇ.

Ἀνεπιλήπτως, citra accuſationem, Xenoph.

Ἀνεπιμέλειος, ἀνίκειος, ἄπιστος.

Ἀνεπίμικτος, μὴ ἐπιδεδυμένος.

Ἀνεπιμέλητος, ὁ, prouidentia deſtitutus.

Ἀνεπικρίνομαι, μὴ κρίνω, ο. ιναι, reſpondeo.

Ἀνεπίκριτος, ου, ὁ, imbecillis, qui neque ſenſibili, neque intelligibili iudicio vtitur.

Ἀνεπιλήπτως

Ἀνεπιλέκτως, intrepidè.

Ἀνεπίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incomprehenſibilis, irreprehenſibilis, inculpatus, ἀναμάρτητος. ἀνεπίληπτος τοῖς ἐχθροῖς, inimicorum inuidiæ non obnoxius, Thucydid. Phalaris in epiſt. ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν. ἀνεπίληπτος τοῖς ἤθεσι, irreprehenſus moribus. ἀνεπίληπτός εἰμί σοι, non obnoxius ſum tuæ inuidiæ. ἀνεπίληπτος τὸν βίον, inculpatæ vitę. ἀνεπίληπτος ἐξουσία, abſoluta poteſtas, Bud. Com. Vnde

Ἀνεπιλήπτως, inoffenſè, citra reprehenſionem.

Ἀνεπίληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, memorabilis, ſine obliuione, non abſconditus.

Ἀνεπιμέλητος, ου, ὁ, qui nullam curam habet.

Ἀνεπίμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab omni ſeiũctus commercio, ſyncerus, non permixtus. Dioſcorid. lib. 5, cap. 136, ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, ſordem nullam habens admixtam. ἀνεπίμικτος ὁ πόλεμος, extremis odiis bellum ſuſceptum. ἀνεπίμικτος ἀνθρώπων, impermiſtus hominibus. Dicitur etiam, qui commercia cum exteris non exercet. Ioſeph. in pri. cõtra Appion. ἄπτειν δὲ τῷ μὴ γενόμενοι τὸ πλῆθος τὸ λίαν ἀνεπίμικτον.

Ἀνεπίμονος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerandus.

Ἀνεπινόητος, ἀπροόρατος, inconſideratus, improuiſus.

Ἀνεπίξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus. Heſiod. μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν, id eſt, ἀτελῆ καὶ ἀκόσμητον.

* Ἀνεπινόητον, quod mente concipi non poteſt, quod comminiſci non poſſumus. ἀνεννόητον etiam apud Dionyſium.

Ἀνεπίσκεπτος, inconſideratus, inexplicatus. Xenoph. οὐδὲν ἐᾶν ἀνεπισκέπτον: vnde

Ἀνεπισκέπτως, inexploratè, inconſideratè.

Ἀνεπίπλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla ſimulatione fucatus.

Ἀνεπίπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνεπίληπτος, irreprehẽſibilis, laudabilis, ἀμεμπτος.

Ἀνεπιπληξία, ſumma licentia.

Ἀνεπίρρεκτος, ἄθυτος, profanus. Heſiod. Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιρρέκτων ἀνελόντα Ἔσθειν, id eſt, ἐφ' ᾧ θυσίας οὐκ ἐποιήσαν: ῥέζω, id eſt, θύω.

Ἀνεπισήμαντος, ὁ, Inglorius.

Ἀνεπισταθμευτος, immunis ab hoſpitiis præbendis exercitui in tranſitu, vel principis commeatui, σταθμὸν μὴ δεχόμενος ἤτοι ἀγγαρείαν, Bud. Comm.

Ἀνεπίστατος, & Ἀνεπιστάτητον, ἀφύλακτον, ἀνάξιον.

* Ἀνεπιστάτως, apud Polyb. i. ſine animi contentione atque animaduerſione.

Ἀνεπιστημονέστερος, ου, ὁ, indoctior, incredibilior.

Ἀνεπιστημόνως, inſipienter, Plato de Legib.

Ἀνεπιστημοσύνη, ης, ἡ, ignorantia, imperitia, Plato 1. de Repub. cui opponitur ἐπιστήμη.

Ἀνεπιστήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, indoct⁹, ignarus, inſcius, imperit⁹ μὴ ἐπιστάμενος, Xenoph. ἀνεπιστήμονες νῆες, naues ab imperitis inſeſſæ, Thucyd. ἀνεπιστήμον οὐδὲν ἐᾶν, Platoni, eſt nihil relinquere inexercitatũ, nihil inſcitum, nulla exercitatione cultum.

Ἀνεπιστρεπτί, ſine reditu. * ἀνεπιστρέπτειν, τὸ μὴ ἐπιστρέφεσθαι, non conuerti: vnde

Ἀνεπιστρεφής, ſecurus. ἀνεπιστρεφὴς τῶν ἀνθρωπίνων, non curãs res humanas, inexorabilis, qui mutari neſcit. * qui non flectitur ad veniam, apud Iuſtin. Martyr.

Ἀνεπίστροφος, ἀμελὴς ὁ μὴ ἔχων ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν, incurioſus, Gellius.

Ἀνεπιστρεφῶς ἄρχων, egregiè imperans.

Ἀνεπίσχετος ὁρμή, effrenatus impetus.

Ἀνεπίτακτος, nemine iubente aliquid agens, inuictus, fortis, Thucydid. ἀνεπίτακτος οὖσα ἐς τὴν δίαιταν ἐξουσία, id eſt, ἀνεπιξέωσεν ζῶντι τοῖς πᾶσι.

Ἀνεπίτατος, expers intẽtionis, qui intendi non poteſt, Porphyr.

Ἀνεπιτεχνήτως, citra artem, ex induſtria.

Ἀνεπιτήδειος, ὁ, ἡ, inutilis, citra vllius artis adminiculũ, incommodus, diſſentaneus. ἀνεπιτήδειος συνεῖναι, Plato de Legib. ineptus ad humanã cõſuetudinẽ. ἀνεπιτήδειοι βρώσεις, incongruæ epulæ. Vnde ἀνεπιτηδείως ἔχειν, parũ ad munus obeundum idoneus. τὸ ἀνεπιτήδειον, inhabilitas.

Ἀνεπιτήδευτος, ἀμέλητος, non accuratus. ἀνεπιτήδευτος βάδισις, incompoſitus inceſſus, Chryſoſt.

Ἀνεπιτηδεύτως, neglectim, nullo ſtudio.

Ἀνεπιτίμητος, irreprehenſibilis, non increpandus.

Ἀνεπίφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſſimulatus. Quintilianus libro quarto, cap. 1, oratio remiſſa ac ſine oſtẽtatione, modeſta, ſine vllo timore.

Ἀνεπίφθονος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab inuidia alienus, non inuidioſus, ἄψογος, ἀμώμητος, aut cui non inuidetur, Paſsiuè. τὸ ἀνεπίφθονον, inuidiæ vacuitas, beneuolentia. Plutarch. in Pericle, ἀνεπίφθονος ἐπωνυμία, cognomen non inuidioſum.

Ἀνεπιφθόνως, ſine inuidia, haud malignè. Plutarch. in Camillo, ἀνεπιφθόνως ἄρχει, ſine inuidia imperat.

Ἀνεπιχάδην, nihil cedendo.

Ἀνεπιχείρητός σοι, inſuperabilis abs te, inacceſſus, quem conatu nullo aſſequaris, ἀνεπιβούλευτος.

Ἀνεπόψιος, qui non videt, vel non videtur.

* Ἀνεπόπτευτος dicebatur, cui ius non erat ſpectare τὰ μυστήρια.

Ἀνέπταμαι, ἀνεπτερύσθην, Sophocles.

Ἀνέπτην, ἀόρ. ſubuolaui.

Ἀνέραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non amabilis, inuiſus, ingratus, neutiquam amandus. ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα, res quam vulgus horreat.

Ἀνεργάζομαι, molior, efficio.

Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus, incultus, infectus, rudis, non fabrefactus. Lucianus, γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον.

Ἀνέργητος, ου, ὁ, non operans.

Ἀνερεθίζομαι, & ἀνερεθίζω, inſtigo, cum accuſatiuo, irrito, tumultuor.

Ἀνερείπω, μ. ψω, π. φα, dilanio.

Ἀνερείπομαι & ἀνερείπτομαι, inſumo. Pro corripio, Apollonius primo Argonautic. τὸν γε Θρηίκιος βορέης ἀνερείψατο, id eſt, ἀφήρπασε, & libro ſecundo, τάς γ' ἀνερειψάμενοι: ſic Heſiod. in Theog.

Ἀνερεύγω, eructo, emitto.

Ἀνερευνάομαι καὶ ἀνερευνάω, inueſtigo, inuenio: & ἀνερεύγομαι. Apollon. 2, ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βαθεῖαν, influit in mare, id eſt, καταρρεῖ καὶ ἔξεισι.

Ἀνερήδησαν, ἀνερρήγνυντο, irruperunt.

Ἀνερίναστος, ου, ὁ, μαλακὸς, ἄγονος, incaprificatus: propriè de ficu, cui non adhibiti ſunt ἐρινοὶ, hoc eſt, caprifici fructus, vt ad maturitatem perueniat. Theophraſtus libro ſecundo, capite decimotertio de cauſis plantarum, ἀνερίναστα σῦκα, ficus non caprificatæ. Prouerbio dici ſolet in inutilem, & à quo nihil frugis expectandum ſit: de quo Eraſmus.

Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundo carens: vnde apud Chryſoſt. ἀνερμάτιστον πλοῖον, &c. ἀνερμάτιστος γλῶττα, nunquam finem faciens lingua.

* Ἀνερμήνευτος, ineffabilis.

Ἀνέρομαι, interrogo, Depon. * Cum duobus accuſat. vt apud Latinos, rogo te ſententiam.

Ἀνερπύζω, μ. ύσω, ſubrepo.

Ἀνέρπω, μ. ψω, π. φα, ſurſum ſerpo, ſeu repo, ἀνερπύζω.

Ἀνερράγη πόλεμος, erupit bellum: vide ἀναρρήγνυμαι.

Ἀνερραμμένος, ου, ὁ, cõſutus, Præteritum verbi ἀναρράπτω.

Ἀνέρριστον, ſine controuerſia.

Ἀνέρρωγε, reſciſſum eſt. Ariſtotel. ἀνέρρωγε τὸ στόμα, os reſciſſum eſt, lib. 2 Animal. cap. 13, de piſcibus. Putem illic dictionem ſignificare teres & oblongum. Cap. 7, dat exemplum de ore canis & leonis.

Ἀνερρωγώς, ότος, ὁ, apertus, hians, patens. ἀνερρωγότα στόματα, ora reſciſſa.

Ἀνέρρωσεν, conualuit: vide Ἀναρρώννυμι.

Ἀ'ποτέμνειν, ἀποκόπτειν, λαιμοτομεῖν τὸν τράχηλον, abſcindere, decollare, retrorſum flectere, εἰς τοὐπίσω ἀνακλᾶν.

Ἀ'νέρχομαι, prima longa, redeo, digredior, abeo, aſcendo. ἀνελθὼν ἐπὶ βήματος, conſcendens tribunal.

Ἀ'νερωτάω, interrogo, ſæpe rogo, cum duobus accuſat. Ariſtophan. in Pluto, μηδὲν ταυτηνί γ' ἀνερώτα, hanc quidem nihil interroges.

Ἀ'νες, omitte, quieſce.

Ἀ'νεσαν πύλας, Apollon. aperuerunt portas.

Ἀ'νέσαι, perſuadere, incitare, leuare.

Ἀ'νεσαι, auxiſſe, deſtruxiſſe.

Ἀ'νεσις, εως, interdũ accipitur in bonam partẽ pro ceſſatione, requie & otio, & etiam pro libertate loquendi, quum nullius habita ratione, rem ipſam dicimus. Interdum in malam partem pro licentia & immodica libertate, remiſſio, mollities, diſſolutio, Bud. Com. Aliquando ſpatium, dilatio. ἀνέσεις Plato συνῳδῶν opponit, de Legib. aliàs ei opponitur ἐπίτασις. ἄνεσις τῶν χρεῶν, æris alieni remiſsio, Plutarch. in Publicola. ἄνεσις, dilutio. Dioſcorides lib. 4, cap. 65, ἰσὸν ὁ μὲν ἐν τῷ γλαυκίῳ, χρώζει ἐν τῇ ἀνέσει, qui glaucio fucatur, in dilutione croci refert colorem. ἄνεσις τῶν γυναικῶν, & ἡ περὶ τὰς γυναῖκας, in mulieres indulgẽtia, Ariſtot. in Polit. ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων.

Ἀ'νέσπερος, ου, ὁ, veſpere carens. ● ἀνέσπερος ἡμέρα, Nazan.

Ἀ'νέστη, ſurrexit. Iliad. 1. τοῖσι δ' ἀνέστη κάλχας, id eſt, inter hos rectus ſtetit. & ἀνέστα pro ἀνέστησαν, ibidem. πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων.

Ἀ'νεστήκειν, ſurrexeram, ſurrexi. Ariſtoph. in Pluto, ἀνεστήκει βλέπων ὁ πλοῦτος, exurrexit videns.

Ἀ'νεστηκότες, οἱ, erecti.

Ἀ'νέστησα, ad ſeditionem aut opus aliquod ſolicito. Ariſtides Panathen. συμμάχους μὲν ἀνέστησε. Dicitur ἀνέστησε τοῦτον ἐπὶ ἔργον, & ἀνέστην ἐγὼ ἐπὶ τοῦτο. ἀνέστησε, depoſuit, remouit, ἦγειρε, ἀνάστατον ἐποίησε.

Ἀ'νέστιος, ſine domo, alienus à familia, pauper, cui nihil quicquam eſt, & incertis vagatur ſedibus: quaſi ἑστίαν μὴ ἔχων, ἄοικος. Lucian. μὴ ἄοικος, μὴ δ' ἀνέστιος εἶναι. ● Ariſtot. 1. Poli. citat ex Homero ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος, &c.

Ἀ'νεστραμμένως, è diuerſo.

Ἀ'νέσφηλε, reuixit, reualuit.

Ἀ'νετάζομαι, μ. σομαι, torqueor.

Ἀ'νετάζω, examino, Actiuum.

Ἀ'νέταιρος, ου, ὁ, qui nullos habet amicos, Plutarchus.

Ἀ'νετέος, ου, ὁ, remiſſus.

Ἀ'νετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in aliam atque aliam ſpeciem cõuerſionis immutabilis, Ariſtot, de mundo.

Ἀ'νετικὸς, οῦ, ὁ, cohibens, vim habens remittendi, reſoluens. ● ἀνετικὰ ἐπιρρήματα.

Ἀ'νέτλην, ſuſtinui, ὑπέμεινα.

Ἀ'νέτοιμος, imparatus.

Ἀ'νετος, deo cuipiam dicatus, ἀνειμένος θεῷ τινι. Item remiſſus, indomitus, indulgens, ceſſans, quietus, liber: vt ἄνετος γῆ, cui opponitur σύντονος. παρὰ τὸ ἀνῶ καὶ ἀφίημι, ἰνὸς καὶ ἄνετος, καὶ ἄφετος, Etym. ● ἄνετος ἐξουσία, diſſoluta licentia, Herodot. de militibus ſub Commodo.

Ἀ'νέτως, intenſè.

Ἀ'νευ, ſine, abſque, præter, citra, Genit. Poſtponitur aliquando caſibus, etiam apud oratores: vt ὧν ἄνευ, ſine quibus. ἄνευ τῶν πράξεων, factis procul, vt vertit Gellius. ἄνευ τῶν μέτρων, proſaica oratione. ἄνευ τῶν ἄλλων, exceptis aliis. ἄνευ τῆς αἰτίας, nulla ſubſiſtente cauſa. ἄνευ τῆς πρὸς ἄνδρας ὁμιλίας, citra virilem congreſſum.

Ἀ'νευάζειν, εὐάζειν, ouare, Baccho hymnum canere. Nonus, μυστιπόλῳ ὄπαδοι ἱερὸν ἀνευάζοντες ἰαῦ, id eſt, celebrãtes. Idem accuſat. iunxit, dicens, χερσὶν ἀνευάζων πινύμενον, quando celebrans & laudans.

Ἀ'νευθε, ſeorſim, ſeparatim.

Ἀ'νεύθετος, ου, ὁ, non aptus, ineptus, non commodus.

Ἀ'νευθυνία, ας, ἡ, innocentia.

Ἀ'νεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, penultima longa, ſine pœna, crimine carens, non obnoxius, noxa ſolutus, ſeu qui in iudicium vocari nequit. Thucydid. ἀνεύθυνοι ἀκροάσεως ἐσμεν, meæ auſcultationis rationem reddere non debeo. ἀνεύθυνα προστάγματα, mandata eiuſmodi, vt ſi non parueris, non ſis obnoxius pœnæ. ἀνεύθυνος & ἀνυπεύθυνος, magiſtratus dicitur, qui cauſæ dicendæ aut immunis eſt, aut quouis modo eximitur: vt qui abolitionem apud Gallos à principe impetrauerunt.

Ἀ'νευθύνως, impunè, Hermogenes, inconſideratè, ſine iudicio.

Ἀ'νευκτος, non optans, in Epigramm.

Ἀ'νευλαβὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, incautꝰ, irreligioſus, impius, Naz.

Ἀ'νεύρεσις, εως, ἡ, inuentum.

Ἀ'νεύρετος, ου, non inuentus.

Ἀ'νευρίσκω, reperio, comminiſcor, excogito, comperio, adinuenio, inueſtigo, ἀνὰ ornatus ſolùm cauſa adiecto.

Ἀ'νεύρισμα, tumor arteriæ præcluſæ ex ſanguine & ſpiritu cauſam trahens. Fit autem quum vulnerata arteria pellis non ſuperinducitur, ſed ſerpit iterum materia ac redit eodem, Dioſcorid. lib. 4, cap. 43.

Ἀ'νευρυσμὸς, οῦ, ὁ, dilatatio, laxatio.

Ἀ'νευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, eneruis, ● non neruoſus, debilis. Ariſtot. ἀνευρότης καὶ μαλακότης.

Ἀ'νευρύνω, μ. υνῶ, dilato, amplio, diffundo, Actiuum.

Ἀ'νευφημέω, μ. ήσω, π. ηκα, laudo, cum fauore recipio, alacri vociferatione excipio. ἀνευφήμησεν, lamentatus eſt.

Ἀ'νεφάνη, extitit, apparuit, perſpicuè viſus eſt: ab ἀναφαίνομαι.

Ἀ'νέφαπτος, ἀψηλάφητος.

Ἀ'νέφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nubibus carens, ſerenus. Ariſtot, de mundo, ἀὴρ ἀνέφελος, &c.

Ἀ'νέφικτος, ὁ καὶ ἡ, incomprehẽſibilis, ineuitabilis, quem aſſequi nequeas, impoſsibilis, inacceſſus: cui opponitur ἐφικτός. Lucian. ἐν Ἰκαρομενίππῳ. ἀνέφικτος ἀνθρώποις ὁ οὐρανός, inacceſſum eſt hominibus cælum. 3. lib. Macchab.

Ἀ'νεφλέχθη τὴν ψυχὴν, conflagrauit animo.

Ἀ'νεφραγμὸς, οῦ, præſtructio.

Ἀ'νέφυ, enatus eſt. ἀνέφυσαν, nati ſunt: ab ἀναφύομαι.

Ἀ'νεχαίτισε, euertit, impetiuit, recalcitrauit: vide ἀναχαιτίζω.

Ἀ'νεχέγγυος, Thucydid. διὰ τὸ πλεῖω γνώμην ἀνεχέγγυον γενέσθαι, quia opinione decepti eſſent.

Ἀ'νεχθέντες, τῶν, retracti.

Ἀ'νέχομαι, tolero, fero, obedio, ſuſtineo, volo: vnde οὐκ ἀνέχομαι, nolo. οὐκ ἀνεχόμενος, non ſeſe cõtinere potens, non compos. ἠνειχόμην, tolerabam, augmentum ſumit præpoſitio & verbum. Quum ſignificat ὑπομένω, genitiuum habet Communiter, Atticè accuſatiuum. Ariſtoph. πολλὰ κακὰ τάλλ' ἀνέχει, multa mala ſuffers. Paul. 2 ad Corinth. cap. 11, ὄφελον ἀνείχεσθέ μου μικρὸν τῇ ἀφροσύνῃ, vtinam toleraſſetis me pauliſper. Idem ad Theſſalonicenſes, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, ſubleuate infirmos, fulcite, opitulamini. Lucian. in Anachar. πολλὰ τὰ δεινὰ ἀνεχόμενον, &c. multa dura paſſum. Idem ibidem, ὑπ' αἰδοῦς οἶμαι ἀνέχῃ λεγομένων ὑπὸ τοσούτων ἔξω τοῦ πράγματος, præ pudore, puto, ſuſtines nugãtem iam tam multa præter rẽ. Cum genit. ἀνέχεσθέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, vos interim patienter auſcultate me hiſce de rebus philoſophantem: alibi, mihi attendite. ἀνέχομαι τὸν λόγον, accipio conditionem, Demoſt. Sed pro ἀναβαστάζομαι, datiuũ: pro καρτερεῖν, genitiuum. Aliquãdo attollo, vt Ody. ξ, κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, fuſte quer no ſublato in altum percuſsit. Apollon. 2 Argon. χεῖρας ἀνασχόμενοι, manus ſuſtollentes. Ponitur etiam cũ Participio verbi alterius. Xenoph. εὖ πάσχων ἀνέχεται, ſuſtinet beneficium accipere. Lucia. in Nigr. ἀνέχονται γοῦν ἀκούοντες δυσχερῶν ἀνθρωπίνης ἀρετῆς, ἀκούειν. Idẽ, οὐκ ἀνέχομαι ζῆν, nõ ſuſtineo viuere. ἀνέχομαι ὑπ' ἀνδρὸς ταττόμενος, vt alieno pareã imperio patior. οὐκ ἀνέχομαι ὁρᾶν, ſuſtineo videre, Herodo. aliis diſſimulo. Sopho. ἀνέξομαι κλύων, patiẽter audiã. Lucia. ἀνέχεται ἡ βουλὴ καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα, ſubſtitit curia quietè audiens

audiens.Item cum Infinit,Alex.Aphr.l.1.Probl.οὐκ ἀνέχεται ἡ φύσις ἠρεμεῖν,non poteſt quieſcere.Iſocra.ad Demonicum,ἀνέχου τὸ ἴσον ἔχειν,ſuſtine æquum habere,id eſt, ſis contentus eo quod æquum eſt. Chryſoſt.ἀνέχομαι ὁρᾷν τιμωμένους τοὺς δαίμονας, diſſimulo honorem haberi dæmoniis. Aphrod.lib.1.Problem.ἡ ἀκοὴ παντὸς ἀνέχεται ὑγροῦ χωρὶς ὕδατος,omnem humorem patitur,&c. Idem,τέλειοι τοῦτο μὴ ἔχειν οὐκ ἀνέχονται,adulti hoc non patiuntur.

Ἀνέχω,conſurgo,tueor,ſuſtineo,ſupporto,extendo, eleuo,ἀνυψῶ,erigo,extollo,emineo, quietem habeo,prohibeo,ἀνέχω τοῦ φονεύειν, tempero à cædibus. ἀνέχειν δεῖ τῶν φελλῶν ἑαυτούς,ſuſpendiſſe ſeſe de ſuberibus, ἀνέσχε τὴν χλαμύδα πρὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦ, ſublatam ad eius faciē oppoſuit chlamidem, Plut.in Peric.ἀνέχει χόρτου ἀγκαλίδα, præfert herbæ faſciculum.Idem in Theſ. Item τιμῶ,honoro,colo.Euripid.in Hecuba. τὰ μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων λέκτρα, vatis thalamos venerās,fatidicæ thalamis id honoris largitus. Alexand. Aphrod.lib.2.Problem. χάριτι ἡ δύναμις ἀνέχουσα πρὸς τὸ ἄνω τὸ βάρος τοῦ σώματος, ſuſtinēs & efferens ſurſum,pro ἀνατείνω. Homer.Iliad.α.χεῖρας ἀνασχών, manus attollens

Ἀνεψιαιτυγμένως,elaboratè.

Ἀνέψητος,ὁ ϗ ἡ,non coctus,crudus.

Ἀνεψιά,ᾶς,conſobrina,patruelis.ἀνεψιὰ μητρὸς,conſobrina matris. Plutar.in Solone.Idem in Problem.ἀνεψιὰς γαμεῖν πᾶσιν ἐξεῖναι, vbi interpres exponit, neptes in matrimonium accipere omnibus licere: ſed puto cōſobrinas vertendum.

Ἀνεψιαδῆ,filia conſobrini.

Ἀνεψιάδης,ἀνεψιὸς,Suidas in dictione Ἡσίοδος.

Ἀνεψιαδοῦς,filius cōſobrini, vel patruelis,vel amitini.

Ἀνεψιὸς,οῦ,ὁ,filius fratris mei vel ſororis,conſobrinus, Gall.couſin. ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, amitinus, patruelis, ſobrinus,agnatus.ἀνεψιὸς πρὸς μητρὸς, cōſobrinus. Phal.in Epi. ἀνεψιὸς vocat Plut. Theſeum & Herculē.πρὸς τὸ αὐτὸ θαυμάσαντες συνημμένους εἰς συγγένειαν.Etym.Xenoph.συναλλάξαντες πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε ϗ ἀδελφιδαῖ ϗ ἀνεψιαί,&c.

Ἀνεψιότης,ητος,ἡ, cognatio patruelum & conſobrinorum,Plato in Legibus.

Ἀνέω,aſcendo,facio creſcere.vnde ἀναφυτεύω.

Ἀνέῳγα,pro ἀνέῳγα Atticè,aperui ſeu apertus ſum.præt. med.ab ἀνοίγω.vnde ἀνεῳγὸς,ὁ,ϗ ἡ,ἀνεῳγῦα, aperta, patens. ἀνεῳγὼς πίθος,apertum dolium,Plutar.in Theſeo.ἀνεῳγόσι τοῖς ὄμμασι, inconniuentibus atque ferocientibus oculis. Lucianus, ἀνεῳγόσιν ὀφθαλμοῖς ἐνδιατρίβει, in vigilantis oculis obuerſatur.τὰ ἀνεῳγότα,aperta,rimæ.ἀνέῳγμαι,ἀνέῳξαι,ἀνέῳκται,apertus ſum.Ariſtot de mundo,σώματι ἀνέῳκται, exitus patefacti ſunt. ἀνέῳκται ἡ θύρα,Atticè dicitur, ait Phrynicus, nō ἀνέῳγε. ἀνεῳγμένος,apertus.ἀνεῳγμένην οἰκίαν, domum apertam.

Ἀνέῳξα,pro ἀνῷξα, aperui,ab ἀνοίγω, Chryſoſto.τὰς θύρας ἀνέῳξε,oſtia aperuit.

Ἀνεῶνται,pro ἀνεῖνται Atticè,ab ἀνίημι.

Ἄνεως,ω,ὁ,mutus,tacitus,σιωπηλὸς,ἡσυχὸς,ἀπὸ ἰαῦς,τουτέστι φωνῆς ϗ θορύβου. Home. Iliad.β,τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε,pro ἄφωνοι, κατὰ σύνοψιν τῆς ἰαῦς,ὅ ἐστι τῆς φωνῆς.ἄνεως ἦν κακῶν,delituit in malis, Herodotus. Deducitur ab ἴα, quod vocem ſignificat & per pleonaſmum, ἰαύω. τὸ ἴεναι τὸ στηρύειν, vnde ἰος,& cum α priuat. ἄϊος ϗ ἄνεος ,pleonaſmo,τοῦ ν, ſiue ἄνεως,metatheſi τοῦ ι, εἰς ι,& Atticè,ἄνεως,per ω,Etym.

Ἀνὴ,ἄνυσις,πρᾶξις,perfectio,factum,

Ἀνηβάω,ῶ,άσω,reiuueneſco,repubeſco.

Ἄνηβος,ὁ ϗ ἡ, impubes, pupillus,glabellus, raros pilos habens,barbatus,qui nondum debitam attigit ætatem.

Ἀνηγεμόνευτος, ὁ ϗ ἡ, ſine duce, à nullo principe rectus, qui nulla prouidentia regitur.ἀκυβέρνητος, Nazanzen.

Ἀνηγεμόνητος,ſine duce.

Ἀνηγορεύθησαν ὕπατοι,renuntiati ſunt conſules.

Ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου,ſomnus exitii,vnde quis non excitatur,id eſt,mors ipſa,apud Nonnum.

Ἀνήδυνος,ου,ὁ ϗ ἡ,iniucundus.

Ἀνήδυσος,inconditus,inſuauis.

Ἀνηδύντος,ου,ὁ ϗ ἡ, inſuauis,durior quàm vt vlla voluptate afficiatur, inſulſus: Athen.τῷ ἡδυσμένῳ opponit,

Ἀνῆκε,emerſit. ἥλιος ἀνέσχε,ſol exortus eſt, Plu.in Camil.

Ἀνηέρθησαν ἄελλαι,excitatæ ſunt tempeſtates,Apollon. Rhod.ab ἀείρω,id eſt ἐγείρω.

Ἀνῇ,dimiſerit, χαλάσῃ,ἀφῇ, vt μελίσσῃσιν ἀνῇ. tertia perſona eſt ſubiunctiui,à verbo ἀνίημι,ἰῶ ἀνῶ,ἀνῇς,ἀνῇ, & pleonaſmo ipſius ν. ἀνῇν.

Ἀνηθείη,familiaritas.

Ἀνήθινον μύρον,anethinum vnguentum,Dioſcor.li.1.c. 62.ἀνήθινος στέφανος,corona anethina,i.confecta ex anetho herba. Theoc.ἀνήθινος οἶνος, vinum ex anetho confectum, Dioſcor.lib.5.cap.67.

Ἀνηθοειδὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,anetho ſimilis.

Ἄνηθον,ου,τὸ,prima breui apud Theocritum,anethum herba boni odoris & calida quæ venerem excitat. Ariſtoph.πῶς οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν,&c.

Ἀνηθοποίητος,ου,ὁ,non moratus,citráque decorum.Cicero ad Atticum de fratris filio, Nihil ego vidi tam ἀνηθοποίητον,tam auerſum à ſuis,Bud.Comment,

Ἀνῄει,aſcendit,Nonnus.

Ἀνῆκεν,oportet,perſuaſit, contigit,liberauit,quieuit, remiſit,dimiſit,induxit,edidit,reliquit.Indefinitum eſt, ſiue præteritum imperfectum: ἀνῆκε βλάστας, germina emiſit,Plutar.in Romulo. ἀνῆκε τῇ πόλει τὸν δασμὸν,ciuitatē tributo liberauit,Idem in Theſeo.

Ἀνήκεστος,ου,ὁ ϗ ἡ, deploratus,inexpiabilis, incurabilis. τὸ ἀνήκεστον,quod quis factum nolit: ab ἄκος vel ἀκῶ,τὸ θεραπεύω. Heſiod.ϗ ἀνήκεστον χαλεπὸν,μήτε χρήσασθαί τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως,neque in quēpiam inimicorum ſe crudelem præſtare, Plutarc.in Pericle.ἀνήκεστον πάθος ἐρδειν,atrociter tractare, Herodot.ἀνήκεστα παθεῖν,crudeliſſimum ſubire ſupplicium, Plutar.in Romulo.ἀνήκεστος λώβη, deformiſſima mutilatio.

Ἀνηκέστως ἔχω,inſanabili teneor malo. ἀνηκέστως διαφθαρῆναι,indignè laceraſſe,inſanabili clade.

Ἀνηκοΐα,ας,ἡ,imperitia,ſurditas,inobedientia.

Ἀνῆκον,οντος,τὸ,decens,conueniens,id quod eſt ex officio.εἰς σοφίας ἀνήκοντα, quæ ad ſapientiam pertinēt,in prologo Eccleſiaſtici.ἀνήκοντα πρὸς τὸν βίον,ad vitam pertinentia, Ariſtotel.lib.9.Ethicor.cap.6.

Ἀνήκοος,ου,ὁ ϗ ἡ, qui nō nouit, qui ignorat,ignarus,qui non audit. Xenoph. ἐπαίνου ἑαυτοῦ ἀνήκοος εἶ, laudem tuam non audis. ἀνήκοος λόγου, qui non audit orationem.ἀνήκοος λόγου non audiens rationem. οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, non ſines niſi te prius audiero,abire.In ſentētiis monoſtichis,ἀρχὴ δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.Philoſtrat.ὡς ἀνήκοοι φθέγξαι μηδὲ τῷ Ἰλίῳ,vt Ilii quoq; exaudirētur.Dicitur etiam qui audire & auſcultare monenti non vult, non moriger,rebellis,inobediens, imperitus, expers auditus:iungitur cum datiuo.

Ἀνηκουστέω,non ſum dicto audiēs,non perſuadeor,non concedo.Herodot.ἀνηκουστέων,non audiens.

Ἀνηκουστία,ας,ἡ,inobedientia ſeu imperitia, contēptus, apud Platonem, νόμ.β, ταῦτ' ἐπίνοιας ἐμπέπλασται ϗ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πόλεων,id eſt,contēptus audiendi.item νόμ.ι.

Ἀνήκουστος, inauditus, vel non audiens.ἀνήκουστα παθεῖν,in Epigram.id eſt,non obedientes.

Ἀνήκουστον,idem fermè quod ἀτέλεστον,non perficiendum, non concedendum.

Ἀνηκόως, ignauè,negligēter.ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας,aſtrologiæ ſum ignarus.

Ἀνήκω,aſcendo, emergo,exiſto,redeo, procedo, peruenio: vt εἰς τὰ πρῶτα ἀνήκειν,ad ſummum euadere,cōuenio, congruo,contingo, attineo, referor & ſpecto, porrigo, pertingo.Item ἀνήκει,pro καθήκει, hoc eſt,decet,cōuenit, apud Antiphon. Herodot. ϗ τοῦτο μὲν ἐς οὐδὲν ἀνήκει, & ſi hoc pro nihilo putari poſſet.ἐς ἀνήκοντα ἐς τὰ μέγιστα,ad ma-

gnitudinem non accedens. Herodot. ἀνήκετε ἀρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιστα, in ſummũ per virtutem euaſiſtis. ἀνήκει εἰς τὰ ἤθη, ad mores pertinet. Ari. Ethic. l. 8, c. 1, ἀνήκοντες χρήμασιν ἐς τὰ πρῶτα, opibus inter primos. ἀνήκουσι ἐς θάνατον, ad mortem redacti ſunt, Thucyd. ἀνήκουσιν quoque pro decedũt, moriuntur, apud Thucyd. & Demoſt. ἀνήκοντες pro διαφέροντες, i. excellentes dixit, τῆς φύσεως τοῦ λέγειν δυνάμεως ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντες, Bud. Comment.

Ἀνηλάλαξαν, acclamarunt.

Ἀνήλατος, indomitus, immorigerus, παρὰ τὸ ἐλάω τὸ ἐλαύνω, ἐλάσω, ἤλακα, ἐλήλακα, ἐλαστὸς, ἐλαστὸς καὶ ἀνήλατος, detractio ne τοῦ σ, Etym. ἀνήλατος ἄκμων, incus indomita, Iob, ca. 41.

Ἀνηλεγὴς, ἀφρόντιστος, non curans, neglectus: vnde

Ἀνηλεγέως, neglectim, ἀπηλεγέως, & verbum

Ἀνηλεγέω, contemno: vide in verbo Ἀπηλεγέω.

Ἀνηλεὴς, ῶμὸς, inexorabilis, immiſericors, miſer, crudelis, ἀνηλεὴς, & νηλής.

Ἀνηλεῶς, immiſericorditer, abſque miſericordia. Plato νόμ. 7. ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες, ferociter, Bud in epi. poſt.

Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, opacus, ſine ſole, perpetuis damnatus tenebris. ἀνήλιον φῶς, lumen non à ſole productum. Naz.

Ἀνήλιπος, ου, ὁ, nõ calceatus, ſine calceis, ἀνυπόδητος: ἤλιψ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα.

Ἀνήλυθον, aſcendi: vnde Apoll. 2. συνανήλυθεν ἡρακλῆϊ, vna cum Hercule aſcendit.

Ἀνήλυσις, εως, ἡ, aſcenſus.

Ἀνήλωκα, perdidi, conſumpſi, impendi, vel perdo, præteritum pro præſenti, ab ἀναλίσκω.

Ἀνήμελκτος, qui non mulgetur, Homer. Odyſſ. 9.

Ἀνήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, immitis, ferus, efferus, inhumanus, incultus, inſuauis, horrens, implacabilis: vnde ὕλαι ἀνήμεροι, Lucia. ſyluæ ſqualidæ & agreſtes. Nazanz. θηρίον πονηρὸν καὶ ἀνήμερον, fera beſtia.

Ἀνημερόω, manſuefacio, vitam immitem exuere facio.

Ἀνημιωβόλιον, ου, τὸ, ſemiobolus: hinc

Ἀνημιωβολιαῖον, τὸ, ſemiobolare, valens pretium ſemioboli, ſemicrudũ, τὸ ἡμιωβόλου ἄξιον. Ariſtoph. Ranis, καὶ κρέα γε πρὸς τούτοις ἀνάβρασθ᾽ εἴκοσιν ἀνημιωβολιαῖα, ſcilicet κατέφαγεν: de Herculis voracitate loquitur, quem præter ſexdecim panes, carnes decoctas viginti ſemiobolorum deglutiiſſe conqueritur. Alii legunt ἀνημιωβολιμαῖα.

Ἀνήνασθαι, recuſaſſe, negaſſe: vnde ἀνηνάμενος, renuens, recuſans. vide Ἀναίνομαι.

Ἀνηνεμόφοιτος, ab ἀναφέρομαι. ἀνηνεμόφοιτος καπνὸς, ſubuolans fumus

Ἀνηνεμία, ventorum vacuitas, i. trãquillitas, Ariſtot. in Problem. hanc tamen vocem improbat Lucian.

Ἀνήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine ventis, tranquillus. ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigram.

Ἀνηνέχθη, perlatus eſt. vide ἀναφέρομαι.

Ἀνήνιος, liber, ſine freno, ſine triſtitia.

Ἀνηνόθει, florui.

Ἀνήνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inefficax, ἄπρακτος, ἀτελεύτητος, irritus, inutilis, incommodus, μάταιος. ἀνήνυτον τέλος λαμβάνει, ad finem non perducitur, finem non capit. Philo de mundo, ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν εἰς τὴν τοῦ ὄντος εὕρεσιν, notionem incommodam afferunt ad vnius inuentionem, Dei ſcilicet. Plato νόμ. 4. ἀνήνυτον καὶ ἀπλήρωτον κακῷ νοσήματι ξυνεχόμενοι. ἀνήνυτος αἰὼν, perpetuum tempus, Phalaris in epiſt.

Ἀνήνωρ, non virilis, ignauus, ἄνους, ἀδύνατος, δειλὸς, Heſiod. ἀνὴρ ἀνήνορα θῆκε, virum imbellem reddit, i. ἄνανδρον.

Ἀνήξεις, natabis.

Ἀνήνυστον, ἀνήκουστον, Vari.

Ἀνῆπται, dicata ſunt, vt ἀνῆπται τῆς δρυὸς στέμματα, ſuſpenſæ ſunt coronæ arbori.

Ἀνῆπτεν ἑαυτὸν εἰς τὴν τύχην, vẽdicabat ſeſe fortunæ, Plu. ἀνῆπτεν εἰς τὴν τύχην τὰ κατορθούμενα: retulit ad fortunam præclara facinora.

Ἀνήκουστον, inauditum.

Ἀνὴρ, ἀνέρος, καὶ ἀνδρὸς, in vocatiuo ὦ ἄνερ, accentu tranſlato, vir, ſiue ſexum ſpectes, ſiue maritum, ſicut Latini, Pli. & Teren. Tibi generum firmũ, & filiæ inuenies virum. Item maſculus: nam etiam de tauro dicitur in Epigram. apud Plat. pro adulto. Nunc priori longa, Odyſ. ὁ γ᾽ ἑτέρως ἢ οἱ ἀνέρες ἄλλοι: nũc breui. Ariſtoph. in Plut, δίκαιος ὢν ἀνήρ. κατ᾽ ἄνδρα, viritim, ſingulatim. ἄνδρα γενέσθαι, maiorem annis fieri, quo tempore rationem repoſcebant, & reliqua vitæ adminiſtratæ. εἰς ἄνδρας τελεῖν, in ætatem virilem peruenire. εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, virilem togã ſumere, Demoſt. Aphthon. εἰς ἄνδρας ἀφίκετο, ad virilem ætatem peruenit. apud eundem, εἰς ἄνδρας προελθὼν, & εἰς ἄνδρας ἐλθὼν, qui in virum euaſit, qui ad virilem ætatem peruenit. εἰς ἄνδρας δοκιμασθῆναι, Iſocrates, ad virilem ætatem peruenire. Idem dicit, εἰς ἄνδρας συντελεῖν. ἀνὴρ ῥήτωρ, homo rhetor. Demoſt. τῶν ἀρρένων ἄπαις, carens liberis maribus. Plato in Leg. ἄνδρες ἀγωνισταὶ, αὐληταὶ, Demoſth. ἀνὴρ pugnat διπύχῳ, qui euiratus dicitur. Deducunt παρὰ τὸ ἄω, ἀνύω, vnde ἀνύηρ, & per ſyncopen ἀνὴρ. Etymol.

Ἀνὴρ, pro ἐκεῖνος ſæpius apud Nazanz. & τὸν ἄνδρα pro illum. Nazan. ἐγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ πρὸς τοῦ κυβερνήτου τῆς ἐκκλησίας, id eſt, πρὸς τὸν βασίλειον. & τῷ ἀνδρὶ, καὶ τοῦ ἀνδρὸς pro illius & illi. Bud.

Ἀνηρείψαντο, corripuerunt. Odyſſ. ξ, τὸν δ᾽ ἄρ᾽ μιν ἀνηρείψαντο θύελλαι, i. συλλαβοῦσαι ἀνήρπασαν, ab ἀνηρείπτω, pro ἀνερείπτω, i. εἰς γῆν καταβάλλω, à nomine ἔρα, i. terra, inquit Ety.

Ἀνηρεφὴς, altus. Apollon. ἐκτὸς ἀνηρεφέος πολύστροφ, extra templum altè tectum.

Ἀνήρυκε, ebuccinauit, euulgauit.

Ἀνηρηκότες ἐστὲ, abſtuleritis, ſuſtuleritis.

Ἀνήρημαι, vide Ἀναιρέομαι.

Ἀνήρης, virilis, incongruus.

Ἀνηριθμησάμην, enumeraui.

Ἀνήριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, prima breui, abiectus, vilis, innumerus infinitus, ἀμέτρητος, qui in nullo habetur numero. Soph. in Aiace. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ πεπτωκὼς, ἀλλὰ ἀπερριμμένος.

Ἀνηρίναστος, ὁ μὴ κρατῇ ἃ ἔχει, ἀλλ᾽ ἐκβάλλων: vide ἀνερίναστος.

Ἀνήριστος, ſine lite, ἀνέριστος.

Ἀνηρόμην, interrogaui. Ariſtoph. ἀνήρετ᾽ ἄρτι χαιρεφῶντα σωκράτης, &c. id eſt, ἐπύθετο ἀνηρώτησε. Plato, τούτου ἀνηρόμην, hunc ſum percunctatus.

Ἀνηρὸς, innocuus.

Ἀνήροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaratus, ἀγεώργητος, incultus, citra arandi laborem. ἀνήροτος χάρις, Nazanz.

Ἀνήρυγον, aoriſtum ſecundum, eructaui, emiſi, ab ἀνερεύγω. Nonnus, ἀνήρυγεν αὐδὴν, vocem emiſit, effudit.

Ἀνῆς, ab ἀνίημι.

Ἀνησίδωρος, vel ἀνησιδώρα, terræ epithetõ, quaſi munera elargiens, Alciph. δῶρον enim munus eſt.

Ἀνήσει, aſcendit. Ariſtoph. ἄνησιν καὶ ἀνέρχεται.

Ἄνησον, τὸ, aneſũ, herba odorata, legitur & ἄνισον, Theophraſtus lib. 9, cap. 7.

Ἄνηστις, ieiunus, vel contra, ὁ γεγευμένος. παρὰ τὸ ἐδω, ἐσθίω, ἔστις, ἄνηστις καὶ ἄνεστις: vel παρὰ τὸ νῆστις.

Ἀνηύξηθη, auctus eſt.

Ἀνήφθην, exuſtus ſum, ab ἀνάπτομαι.

Ἀνήχει ἱμαλιὴν, vocem edebat, in Epigram.

Ἀνθαιρέομαι, alterius loco deſigno, alium deligo, ſurrogo, ſufficio. Plato νόμ. 5. ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταῦτα. Item ἀνθαιρέομαι, præeligo, præfero.

Ἀνθάμιλλος, ου, ὁ, æmulus.

Ἀνθάπτομαι, μ. ψομαι, contra manus iniicio, è contrario attingo, viciſſim aliquid aggredior. aliquando præſto ſignificat, efficio, capeſſo. Plato epiſt. 7, ἔργου ἀνθάψασθαι opus præſtare. Thucyd. ἀνθάπτεσθαι τῶν πραγμάτων, ad rempublicam adminiſtrandam accedere. Item diripio, diſtraho, dilanio. Ariſtop. Ran, πανυάνοιτ᾽ αἰ ἀνθάπτεσθαι μαλακωτέρως, libentius fero. Thucyd. ἀνθήπτετο μαλακωτέρως περὶ τῆς μισθοφορᾶς ἐκ ἐντελοῦς οὔσης, libentius ferebat ſtipendium non eſſe perſolutum.

Ἄνθεια, proprium vrbis, Ariſtph. interpres in dictione

ne θύειν.

Ἀνθείλοντο, in alterius locum delegerũt, Aoriſtum ſecundum verbi ἀνθαιρέομαι.

Ἀνθεινός, οῦ, ὁ, floridus.

Ἀνθέκαστον, ex contrario ſinguli.

Ἀνθεκτέον, inhærẽdum, amplectendum eſt, atque conſequendum, vendicandum. ἀνθεκτέα τῆς θαλάσσης, mari opera danda eſt, vel, vt exponit Valla, mari reſiſtẽdum eſt, à verbo ἀντέχομαι.

Ἀνθέλκομαι, ἀνθέλκω.

Ἀνθελκόντως ἔχειν τινί, aduerſari, Bud. in epiſt. prior.

Ἀνθέλκω, μ. ξω, π. κα, ἀντισπάω, impedio, diſtraho, ad me traho, retento, retraho, contraho, diſtineo. Herodot. lib. 8, ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὴν δύναμιν ἀνθεῖλκεν. Itẽ reſiſto cum datiuo. Pla. νόμ. α. ἀνθέλκειν τ' ἄλλοις πάθεσιν ἕκαστον, reſiſtere.

Ἄνθεμα, ſaltatio quædam idiotarum erat, quam ſaltantes ſic ferè pronuntiabant, Vbinam mihi roſæ? vbi violæ? vbi apia pulchra? ἄνθεμα etiam pro ἀνάθεμα, Laſcaris in Epigram. accepit.

Ἀνθεμεύς. vide ἀνατίθεμαι.

Ἀνθεμίδης, ἀνθεμίωνος υἱός, filius Anthemeonis, Homerus Iliad.

Ἀνθέμιον, ου, τό, herba quædam, gith. Item ἀνθέμιον, τὸ ἐκλεκτὸν χρυσίον, ἢ χαμαὶ τις ἐλλειπόντως ὢν ἐν τοῖς κίοσι, ait Heſic. legitur hæc vox, Exod. cap. 36. Olympiod. ἀναθήκας Hieronym. vittam vertit.

Ἀνθεμίς, ίδος, ἡ, ab aliquibus vocatur argemona, & quæ hodie vulgò chamomila dicitur. vide Dioſc. lib. 3, c. 154.

Ἀνθεμόεις, όεντος, ὁ, floridus, vernãs, pulcher, elegans, variatus. Iliad. β, ἐν λειμῶνι σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι, id eſt, ἄνθη ἔχοντι ἢ φέροντι. Heſiod. κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν. Et λέβης ἀνθεμόεις, διαδάλεος, ποικίλος, λαμπρός, ἀναθηματικός.

Ἀνθεμόκριτος, Legatus Athenieñſis à Megarenſibus cæſus, Plutarc. in Pericle.

Ἄνθεμον, τό. nigella, herbę genus, Theod. ἄνθεμον φυλλῶδες, nigella folioſa, genus aliud herbæ. Theophra.

Ἀνθεμόρρυτον γάνος, liquor à flore fluẽs. Euri. pro melle.

Ἀνθεμοῦς, οῦντος, ὁ καὶ ἡ, Anthemus, untis, ciuitas Macedoniæ & Syriæ.

Ἀνθεμοῦσα, olim Samus dicebatur.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, floridus, florens, vt λειμῶνες ἀνθεμώδεις, prata roſcida & florulenta.

Ἀνθεξις, εως, ἡ, retentio, complexus mutuus. Plat. in Epiſt. πειρᾶσθαι ταῖς ἀνθέξεσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκήν, niti mutuo cõplexu, in vnam amicitiæ copulam peruenire.

Ἀνθέξομαι, mihi vendicabo: à verbo ἀντέχομαι.

Ἀνθερεών, ῶνος, ὁ, mẽtum, inferior mandibula, locus ſub mento qui barba veſtitur & effloreſcit, item barba. Sic dictus eſt à flore barbæ, quòd ibi maximè vigeat: vel διὰ τὸ δι' αὐτοῦ θερέσθαι τὸ πνεῦμα, Homer. Iliad. α, αὐτ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα δεξιτερῇ, ſub mento dextra manu tenẽs, i. τῷ ὑπὸ τὸ γένειον τόπῳ: παρὰ τὴν ἐξάνθησιν τῶν τριχῶν, inquit interpres: vel ὑπὸ τὸ ἐκεῖ θέρεσθαι ἐξανθεῖν τὸ γένειον, inquit idẽ alibi. Quãdoque de mulieribus dicitur per catachreſin: capitur etiam pro ore. Nonnus, ἰσάζων θηγέσιν ἀνθερεῶνα.

Ἀνθέρικος, ου, ὁ, albucum, herba eſt quam Græci ἀσφόδελον nominant, Latinorum quidam ſandarachã, quidam haſtulam regiam. De ea Theoph. lib. 7. cap. 12. hiſt. plan. Florem haſtulæ regiæ anthericon dici docet Dioſcori. lib. 2. cap. 202. Valla virgultum vertit apud Thucydid.

Ἀνθερικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, albucum æmulans, ſeu referens.

Ἀνθερίξ, ικος, ἡ, culmus, ariſta, id eſt, ſumma pars ſpicæ, virgulta.

Ἀνθέριξ, ικος, ὁ, idem.

Ἄνθεσαν, pro ἀνέθεσαν, in Epigram.

Ἀνθέστηκα, repugnaui, reluctatus ſum. ἀνθεστηκότες, aduerſarii.

Ἀνθεστήρια, ſic vniuerſim quidem vocari feſta Bacchi, priuatim verò πιθοιγία, author eſt Apollod.

Ἀνθεστηριάδες, αἱ, nubiles.

Ἀνθεστηριών, octauus anni menſis apud Atticos, Dionyſio dicatus, διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε. Auguſtus apud Romanos eſt, aliis Nouember, aliis Maius. Hoc menſe floribus coronabantur pueri Athenis, ait Philoſtratus. Item eiuſdem mẽnſis decimo die ibidem Bacchanalia fiebant.

Ἀνθεστιᾶν, viciſſim accipere cõuiuio ſæpius, apud Plut.

Ἀνθεσφόρια, τά, feſta Proſerpinæ, inde dicta, quod eam Pluto legendis floribus occupatam rapuerit, Cælius libro 14, cap. 20.

Ἄνθετο, pro ἀνέθετο, ſuperpoſuit, Apoll. Rhod.

Ἀνθέω, μ. ήσω, π. ηκα, floreo. ἀνθοῦντες ἀκμῇ, adhuc florentes, qui ſtatu maximè integro florentéque ſunt, Dioſc. lib. 1, cap. 151.

Ἀνθεῖν, etiam eſt nitere, ſplendere coloribus, apud Xenophontem libro ſexto παιδείας. eſt etiam celebrari & eſſe illuſtrem, apud Ariſtoph.

Ἄνθη, ης, ἡ, flos. Theoph. hiſto. plant. lib. 7, cap. 9, καὶ ἴσιον τὰ μὲν δένδρα τὴν ἄνθην ἀθρόαν ποιεῖται, florẽ vniuerſum profundunt. αἱ ἄνθαι, Philoſt. ἡ ἄνθη τῶν ὀρνίθων, idem in Heroi.

Ἀνθηδών, όνος, ἡ, apes, παρὰ τὸ τὰ ἄνθη ἔδειν. Item nomẽ vrbis Bœotiæ, Iliad. β. Aliquãdo meſpili ſpecies, Theod.

Ἀνθήλη, ης, ἡ, panicula, ſic dixerũt in frugibus aliquot, vt in panico & milio, & in plantis quibuſdam lanoſum florem, qualis in ſumma arũdine per autumnum floret: idem & πάππος dicitur, ἀνθήλη καλάμων, Dioſcor. lib. 1. ca. 114. Ruellius vertit, paniculæ lanugo, Hermolaus paniculæ flos. Dioſcor. lib. 3, cap. 133, ἄνθος ἐκ πάππου μένον, ὃ καλοῦσιν τινες ἀνθήλην, flos euadens in lanuginem pappam vocatam, quem aliqui anthelem appellant: quaſi pannicula florem intelligant: vel, quem lanuginem aliqui nominant, quem quidam paniculam vocant.

Ἀνθήλιον, ου, τό, floſculus. Dioſc. li. 3, ca. 173, περὶ μεγάλας ἀνθήλια μικρὰ μήλινα, in alliis flores puſilli, lutei, capitula exigua colore luteo, floſculi. Idem libro 4, ca. 212. καυλίον ἔχει ἐφ' οὗ ἀνθήλιον σφόδρα εὐῶδες, cauliculum promit in quo floſculus ſuauiter olens.

Ἀνθήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſoli oppoſitus, orienti ſoli obuerſus. Sophocl. in Aiace, οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους ζητοῦντες, id eſt, ἑῴους, alii occidentales anfractus, alii eoos ſcrutamini. Dicitur etiam ἀνθήλιος σελήνη. ἀνθήλιοι etiam dicuntur gemini ſoles, vt exponit Bud.

Ἀνθήλη, flos phlei, Theoph. lib. 4, cap, 11.

Ἀνθήματα, exanthemata.

Ἀνθήμερον, hodie.

Ἀνθηρας, ὁ, caſeus recenter factus.

Ἀνθηροειδής, ὁ, floridus, Theoph. hiſt. plant. lib. 7, ca. 12. Item gallica, meſpili ſpecies, Theod.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè ſcribi, Cicero ad Atticum.

Ἀνθηρός, οῦ, ὁ, floridus, iucundus, florulentus, vernans, ſpecioſus. τὸ ἀνθηρόν, floriditas, florulentia, amœnitas, οὐδὲν ἀνθηρόν, nihil lenocinii.

Ἀνθηρῶς, floridè.

Ἄνθης, ου, Anthes, Anthedonius poeta, ex Anthedone Bœotiæ: hymnos compoſuit, Plutarc. de muſica. item à quo ἀνθηδονία Calabria dicta eſt, Plutarc. in Problem.

Ἄνθησις, florum emiſsio ſeu editio.

Ἀνθησφόρος, floriger, in epigram.

Ἀνθυπείκομαι, ἀνθυπαναστῆναι, τοῖς ἱκανοῖς εἰκόντων, ſponte cedentibus ſubiici, ſeu indulgere.

Ἀνθητικός, floribus fœcundus.

Ἀνθίας, ſacer piſcis, qui & Græcè ἱερὸς ἰχθύς, & καλλιχθύς Ariſtot. lib. 6 Animal, cap. 17.

Ἀνθίζομαι, conſideo.

Ἀνθίζω, μ. ίσω, facio florere, tingo, inficio, venuſtate & gratia honeſto, Halicar. in Iſocra. vnde κατηνθισμένος, Sopho. χαχρώμασιν ἀνθισμένος, ὕφεσιν πεποικιλμένος.

Ἀνθικός, floribus addictus. ἀνθικὰ σπέρματα, florum ſemina, Theophr. lib. 4, ca. 12. de cauſis plant.

Ἄνθιμος,ου,ὁ,penultima breui,floridus.

Ἀνθινὸς,ἡ,ὸν,floridus: vnde ἄνθινον μέλι,quod vere factũ eſt, quod tantùm ex floribus faui conſtruatur: ὡραῖον verò,quod æſtate.

Ἀνθιππασία,ας,ἡ,decurſio equeſtris,apud Xenoph.

Ἀνθίσαμαι, inſurgo, reſiſto, obſiſto, inſiſto, aduerſor, obſto,contendo. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας,omnibus reſiſtere, Thucydid. ἀντιστατῶν,repugnans,reluctans.

Ἀνθίστημι,oppono,obiicio,altrinſecus expendo & oppono,aduerſarium conſtituo. Thucyd. ἀνθίστασαν τρόπαιον, trophæum è regione ſtatuerũt. ἀνθεστῶτες,qui non cedũt, hoſtes infeſti. ἀντιστὰς, ſtans ex aduerſo,qui aduerſatur.

Ἀνθιστήρια,τα,floralia.vide Adagium Foras,Cares,non plus Antheſteria,in Chiliad.Eraſ.

Ἀνθεστηριών, Athenienſibus menſis quidam appellabatur,quòd is plurimos flores progigneret. Philoſtrat.& Macrob. Aprilẽ putãt eſſe: at Gaza Nouẽbrẽ apud nos eſſe apertè oſtendit. In hoc feſta agebantur & conuiuia liberiora, quemadmodum apud Romanos olim in Saturnalibus. Sonat autem quaſi dicas Floralia. Vide prouerbium, Foras Cares. Alii ſcribũt ἀνθεστηριών.

Ἀνθλίζεσθαι καὶ

Ἀνθλίασθαι,conſpergi fouerique re aliqua humida calidáque.

Ἀνθόβαφος,tinctor.

Ἀνθοβολέω,fragro,redoleo,Laſcar.in Epigram. ἀνθοβολοῦντες,flores iacientes. * Ἀνθοβολεῖν, Actiuum, flores in aliquem iaculari, floribus humum reſpergere: quod fit honoris cauſa, Plutarch.in Pompeio.

Ἀνθόβολος, fragrans, florulentus. ἀνθόβολον τεῖχος,in Epigram.

Ἀνθόδμον ἔχων,habens florem odoratum.

Ἀνθόκροκος πέπλος, textum floridum, chordula filo floridulo contexta.

* Ἀνθ᾽ ὅτου,quare,cur,Nazanzenus,οὐκ οἶδ᾽ ἀνθ᾽ ὅτου,neſcio qua de cauſa.

Ἀνθολκὴ,ῆς,ἡ,retrectatio, retractio, libramentum,hæſitantia.

Ἀνθολκὸν,in contrarium vergens.

Ἀνθολογία,ας,ἡ,florigera meſsis,Lucia.florilegiũ. * ἀνθολόγιον, liber Collectaneorum, apud Suid. Anthologicon libri apud Plinium,lib.21,cap.3.

Ἀνθολογοῦμαι, flores decerpo, flores lego, ſeu colligo. Dicitur etiam ἀνθολογῶ & ἀνθολῶ,Bud.

Ἀνθολογούμενος,ὁ καὶ ἡ,flores colligens,floribus viuens.

Ἀνθολόγος,ου,ὁ καὶ ἡ,florilegus.

Ἀνθομολογέω,ῶ.ήσω,καὶ ἀνθομολογοῦμαι,conſtituo conuentum,pactum ineo, coram confiteor. ἀνθομολογοῦμαι χάριν, ago gratiam. Luc.Euang.c.2, ἀνθωμολογεῖτο τῷ κυρίῳ,viciſsim confitebatur Deo,confeſsione reſpõdebat.

Ἀνθομολόγησις,confeſsio.

Ἀνθοπλίζω,contrà armo,Eurip.

Ἀνθοποιὸς,οῦ,ὁ,florificus,flore; procreans.

Ἀνθοπωλεῖν,vinum aut pharmaca vendere.

Ἀνθορισμὸς,οῦ,ὁ,cõtraria definitio, Hermog. * aut quũ reus & actor de qualitate delicti non ſunt concordes.

Ἄνθορε,pro ἀνέθορε,exiliit.

Ἀνθορμεῖν,præcinctis claſsibus prælium inire,claſſe cõtra hoſtes ſtare,in ſtatione ſtare è regione,contrà eſſe in ſtatione, ἐναντίον ἐφ᾽ ὅρμου. Thucyd. ἀνθώρμουν πρὸς τὰς ἀττικάς,aduerſus Atticas in ſtatione ſtabant. ἀνθώρμουν ἀλλήλοις,vtrique altrinſecus in ſtatione manſerunt, Thuc.

Ἄνθος,εος,τὸ,flos, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι. Theophraſt.li.2,c.26 de cauſ.plant. ἔνια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ᾽ ἡμέραν δὲ διαπετάννυται, flores nonnulli noctu comprimuntur,interdiu aperiuntur. Item, ἀνθῶν, eodem lib.c.3,lib.1,c.16,& lib.4 hiſt.plant.c.4: contra Gramm. qui docent non dici ἀνθῶν, ad differẽtiam ἀνθ᾽ ὧν, i. quia, propterea, ἀνθέων, apud Nazanz. ἄνθος ἁλὸς,flos ſalis, defertur Nilo fluuio & paludibus quibuſdam,Dioſ.lib.5.

Ἄνθος,ου,ὁ, Anthus, frater Hiperæ, Plut. in Probl. Ità nomẽ eſt auis. Ariſtot. animal.lib.5,c.3, ὁ λεγόμενος ἄνθος, auis nomine florus.

Ἀνθοσμίας,ου,ὁ, vinum odoriferum, vinum odoratum generoſúq;,i. οἶνος ἡδὺς καὶ εὔοσμος, vel a loco, vel ab vuæ ſpecie nomine deducto. Ariſtoph.in Plut. οἱ δ᾽ ἀμφορεῖς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου μεστοί. οἶνος ἀνθοσμίας, vinum mirè fragrans, vertit Eraſmus: alibi vinum odoratum.

Ἀνθοσύνη,ης,ἡ,in Epigram. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθοφορέω,florem fero,ſum florifer,Dioſcor.in præfa. lib.1,flores conueho.

Ἀνθοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,florifer,floriger.

Ἀνθοφυὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, florulentus, producens flores,in Epigram. ἀνθοφυὲς πτέρυγα,ala florulenta.

Ἀνθρακόω,in carbones muto.

Ἀνθρακεὺς,έως,ὁ,carbonarius.

Ἀνθρακεύω,carbones & titiones facio.

Ἀνθρακιὰ,ᾶς,ἡ,pruna,carbonum ſtrues,ignis ex carbonibus. ἀνθρακιὰν ποιεῖν, congerere prunas, Ioan. Euang. ca.18. Dioſc.li.5, ca.77. ἀνθρακιὰν προσεμβάλλει, carbones iniicit. πρὸς ἀνθρακιάν,ad carbonem faciendum.

Ἀνθρακίας,ου,ὁ,ater vt carbonarius,& titionarii faciem habens,carbonarius.

Ἀνθρακίζω,φρύγω, Ariſtoph.torreo,exuro,aſſo.

Ἀνθράκιον,tripodium,gemma,caminus.

Ἀνθρακὶς,ίδος,ἡ,pruna, ignis ex congeſtis carbonibus.

Ἀνθρακιαὶ πυρὸς, ignis ex carbonibus,Nonnus.

Ἀνθρακόω,ῶ. ώσω,in carbonem redigo,carbunculo, as.

Ἀνθρακώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,rutilans vt carbo.

Ἀνθρακωθῇ, redigatur in carbones, carbunculetur.

Ἄνθραξ,κος,ὁ,carbo. ἄνθρακες ἡμμένοι, prunæ. Aliquando carbunculus,gemmæ ſpecies. ἄνθρακος σφραγὶς,carbunculi gẽmula, Eccle.35. Itẽ ἄνθραξ,carbũculus,morbi genus, id eſt,ſimilis iis quæ vſta fuerint exulceratio, vt definit Galen. Paulus AEgineta docet vlcus eſſe iis ſimile quæ vſta ſunt, fieríque ſanguine in atræ bilis naturam conuerſo,quum inferbuerit & in aliquam partem coierit

Ἀνθρίω,κρύπτω,abſcondo.

Ἀνθρήνη,ης,ἡ,crabro à Gaza vertitur: ab eodem etiam veſpa exponitur: poetis etiam pro ape crebrò vſurpatur. Ariſtoph.νεφ. τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ᾽ ἀνθρηνῶν ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολοῦνται.

Ἀνθρήνιον,ου,τὸ,fauus apum aut crabronum.

Ἄνθρησκα,flores,ἄγρια λάχανα,τὰ παρὰ τὰ ἀνθοῖς. Ety. ἄνθρησκα,παρὰ τὸ ἀναθρώσκειν.

Ἄνθρον,ου,τὸ,antrum.

Ἀνθρωπαρέσκεια, ας,ἡ, ſtudium placendi hominibus.

Ἀνθρωπάρεσκος,ου,ὁ,qui ſtudet placere hominibus. οἱ κενόδοξοι καὶ ἀνθρωπάρεσκοι ãbitioſè agentes, vt hypocritæ.

Ἀνθρωπάριον,ου,τὸ,homunculus,homulus.

Ἀνθρωπῆ,ῆς,ἡ,humana pellis,Herodot.

Ἀνθρώπειος,ου,ὁ,humanus,ad homines pertinẽs,virilis. Xenop. δεῖ τῶν ἀνθρωπείων ἀεὶ διαλέγεσθαι. & ἀνθρώπεια πράγματα,apud Plat.in Apolo.res humanæ. ἀνθρώπεια δρῶντες,more hominum agentes, ὡς προσήκει τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει. ἔξω τῆς ἀνθρωπείας, præter hominum opinionem, Thucy. ἀνθρώπειον γένος,genus hominum, Lucia. ἀνθρωπείη δαιμονίη. Herod. l.1, κατὰ τὸ ἀνθρώπειον, quantus eſt hominum captus. ἀνθρώπειον, humanum ingenium. Thucyd. ἀνθρωπείους ἥρωας,nefarios Rhodii vocant, τοὺς ὑπερέχοντας

Ἀνθρωπείως, humano more, ἀνθρωπείως φράζειν,pro hominum conſuetudine loqui,eloqui. Ariſtoph.

Ἀνθρωπεύομαι,quæ ad hominem ſpectant,ago.

Ἀνθρώπειος, humanus. * Ἀνθρωπεία,humanitas.

Ἀνθρωπίζω, hominum more ago,humanũ me præbeo, Laer. ἀνθρωπισθεὶς,homo factus, Nazanz.

Ἀνθρωπικὸς, ῶ, ὁ, humanus. ἀνθρωπικωτέρας φωνάς, voces hominis naturæ paulò magis propinquas, Nazanz.

Ἀνθρωπικῶς, more hominum, humano more, humanitus.

Ἀνθρω-

Ἀνθρώπινος, ὁ, ἡ ἀνθρώπινος. Thucydid. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, vt ſunt res humanæ. Plato in epiſt. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον, res enim humanæ non ſunt multum certæ: vnde ἀνθρώπινοι νόμοι, apud eundem. ἀνθρώπινος λογισμὸς, apud Demoſth. mens hominis. ἀνθρώπινα ἤθη, humani mores, inſtituta hominum. ἀνθρωπίνη ἀμαθία, Plato νόμ. ε.

Ἀνθρωποειδέστατον ζῶον, animal, quod ad humanum maximè accedit ingenium: ſic Strabo ſimiam appellat, lib. ιζ.

Ἀνθρωπίνως, humana voce, humanitus, humano more.

Ἀνθρώπιον, τὸ, homuncio, Xenoph. τὰ τοιαῦτα ἀνθρώπια οὐ αὖ ἀνέχεις μᾶλλον ἤλθες, ἢ εἰ δέδοικας τι.

Ἀνθρωπίσκος, homuncio, homunculus.

• Ἀνθρωπισμὸς, humanitas, id eſt, humani & compoſiti mores, non efferi.

Ἀνθρωποβορέω, μ. ήσω, π. ηκα, homines voro.

Ἀνθρωπόγλωττος, vocem humanam emittens, loquens.

• Ἀνθρωπογονία, vt θεογονία, Nazanz. de lib. Geneſeos.

Ἀνθρωποδαίμων, Eurip. deus ex homine factus.

Ἀνθρωποδιστὴς, οῦ, ὁ, captator ſeruorum, plagiarius.

Ἀνθρωπόδηκτος, ου, ὁ, ab homine morſus, Dioſcorid. lib. 2, capite 134.

Ἀνθρωποειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humana ſpecie præditus.

Ἀνθρωποθυτεῖν, hominem ſacrificare.

Ἀνθρωπόθυμος, homini in furore ſimilis.

Ἀνθρωποκτονέω, homines trucido. • ἀνθρωποκτονεῖν τοῖς θεοῖς, eſt homines ſacrificare, apud Nazanzen.

Ἀνθρωποκτόνος, homicida, Euripid.

Ἀνθρωπόλεθρος, ου, ὁ, homicida, homini pernicioſus.

Ἀνθρωπολόγος, qui de hominibus loquitur, Ariſtot. li. 4 Ethic. cap. 3.

Ἀνθρωπόμορφος, ου, ὁ, ſpeciem humanam referens, de fœmina, Herodot.

Ἀνθρωπομορφόω, μ. ώσω, hominem formo.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, humanus affectus.

Ἀνθρωποπαθῶ, humano more afficior.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu & more, Hermogenes.

Ἀνθρωποποιΐα, hominum fictio ſeu formatio, Lucian.

Ἀνθρωποποιὸς, οῦ, ὁ, ſtatuarius, ſtatuas humana ſpecie fingens, hominum fictor.

Ἄνθρωπος, ὁ καὶ ἡ, homo, id eſt, vir & fœmina, mortalis, ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, mori, Ariſtides. ἄνθρωπος pro viro, AEſchines, ἄνθρωπος καὶ γυνή. Socrat. apud Platon. in Cratylo dici putat ἄνθρωπος quaſi ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε, id eſt, contemplans quæ vidit. Nam reliqua (inquit) animantia, quæ vident non expendunt neque conſiderant. Alii quaſi ἄνω τρέπων, id eſt, ſurſum vergens, Etym.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humanitas. τίς δὲ τῆς ἀνθρωπότητος, ἣν δι' ἡμᾶς ὑπέστη θεὸς, αἰτία; que cauſa naturæ humanæ, quam noſtra gratia ſubiit Deus?

Ἀνθρωποφαγία, eſus hominum.

Ἀνθρωποφάγοι, οἱ, humana carne veſcentes, quibus eſt appetitus carnis humanæ præcipué.

Ἀνθρωποφυὴς, natus ex hominibus, ortus ex homine.

Ἀνθρωπῶδες, τὸ, humanum.

Ἀνθρώπω, pro ἀνθρώπω, in Epigram.

Ἀνθυβρίζω, viciſsim contumelia perſequor, Plutarch.

Ἀνθύλλιον, herba, muris auricula.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, herba quæ & ſolaſtrum à Romanis dicitur, Dioſcor. lib. 3, cap. 153.

Ἀνθυπάγω, recriminor, reſpódeo, contrà ſubdo, Apollon. Grammat. ἀνθυπάγω εἰς δίκην, è diuerſo in iudicium voco.

Ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται, reſpondetur per nomina, Apollon. Gramm.

Ἀνθυπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutua commutatio. • Dicitur de rebus quæ vicem inter ſe mutuam præbent: vt ἀνθυπαλλαγὴ τῆς πτώσεως, quum vocatiuus pro recto, & rectus pro vocatiuo ponitur.

Ἀνθυπατεία, ας, ἡ, proconſulatus.

Ἀνθυπατεύω, ago proconſulem. ἀνθυπατεύων, procóſul, ἀνθυπατεύοντος τῆς ἀχαΐας, procóſulem agit Achaiæ, Actorum Apoſtolorum capite 18.

Ἀνθυπατικὸς, ἡ, ὁ, contraconſularis, proconſularis.

Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconſul. ἀνθύπατος λιβύης γενόμενος, Libyæ proconſul, Plutarc. in Galba.

Ἀνθυπείκω, cedo, viciſsim do locum: datiuo iungitur, Plutarc. in Polit. præceptis.

Ἀνθύπειξις, εως, ἡ, contraria parte impulſio: item obſequium, comitas, modeſtia, ſubmiſsio.

Ἀνθυπείκω, μ. ξω, π. χα, cedo.

Ἀνθυπηρετέω, ei qui mihi obſecutus eſt operam viciſſim nauo, rependo obſequium, Ariſtot.

Ἀνθυποβάλλω, ſuggero cótrà, obiicio loquéti, AEſch.

Ἀνθυποκρίνομαι, contra ſimulo.

Ἀνθυπόμνυμι, τὸ ἀναβάλλεσθαι δίκην, ὃ χειροτονίας μεθ' ὅρκου.

Ἀνθυποπτεύομαι, in ſuſpicionem venio, Thucydid.

Ἀνθυπουργία, mutuum officium, ἀντιπεργήτημα.

Ἀνθυποφέρω, per ſermonis exceptionem obiicio. ἀνθυποφέρομεν αὐτοῖς, obiicimus ipſis, Nazanz.

Ἀνθυποφορὰ, ᾶς, ἡ, exceptio, opponitur obiectioni: figura, quam Quintil. Subiectionem vocaſſe videtur, lib. 9.

Ἀνθυποχώρησις, εως, ἡ, reditus.

Ἀνθυφαίρεσις, εως, ἡ, ſpoliatio, ſubductio, • quum quid viciſsim ſubducitur & aufertur: eſt etiã aſſumptio, quæ opponitur προσλήψει, Nazanz.

Ἀνθὼ, ἡ, Antho, filia Amulii regis Albanorum in Italia, Plutarc. in Romulo. •

Ἀνθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flore plenus, florulentus.

• Ἀνθωραΐζομαι, æmula pulchritudine certare, Nazan.

Ἀνθωνέομαι, redimo, licitor.

Ἀνία, ας, ἡ, triſtitia, moleſtia, dolor, mœror, afflictio, cura: παρὰ τὸ ἰῶ, τὸ θερμαίνω καὶ ὑγιάζω, fit ἰα, & per priuationé & pleonaſmum τοῦ ν, ἀνία, prima breui & longa. Homer. Odyſ. ο, ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, multus ſomnus afflictio eſt. Sophoc. ὅσας ἀνίας μοι κατηνάγκασας φέρειν.

Ἀνιάζω, μ. άσω, π. ακα, triſtor, reſono.

Ἀνιάομαι, triſtor, ſolicitus ſum, acerbè fero, ſum mœſtus, animo diſcrucior, ſum anxius, offendor, diſcrucior, angor: vide ἀνιάω.

Ἀνιαρὸς, ὰ, ὸν, triſtis, moleſtus, infeſtus, acerbus, malignus, ſæuus: primis breuibus, aliàs prima breui & ſecúda longa. ἀνιαρὸς ἐν τραύμασι, dira vulnera facturus. ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, Ariſtoph, id eſt, hoſtibus grauis, moleſtus. Superlatiuum ἀνιαρώτατος, Comparat. ἀνιαρώτερος.

Ἀνιάτρευτος, ὁ καὶ ἡ, nulla medela curatus, non curabilis.

τὰ ἀνιαρὰ, res triſtes & aduerſæ, Demoſth.

Ἀνιαρῶς, acerbè, miſeré. Xenoph. ἀνιαρῶς ζῆν, duriter viuere & miſeré.

Ἀνιᾶσι, ſurſum iaciunt: ab ἀνίημι.

Ἀνίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſanabilis, incurabilis. Plato epiſt. 8. ταῦτα γὰρ ἀνίατα. AEſchin. ἀνιάτοις καὶ ἀνηκέστοις κακοῖς, &c. Plato νόμ. ις, τοὺς μὲν ἰάσιμους εἶ ἰάσιμόν τ' ἐστὶ, τοὺς δ' ἀνιάτους.

Ἀνιατρολόγητος, à Vitruuio dicitur rationis medicinæ imperitus, Bud. in Annot.

Ἀνιάτως, incurabiliter: vnde ἀνιάτως ἔχω, inſanabilis ſum. ἀνιάτως μεμηνὼς, inſanabili laborans inſania. ἀνιάτως ἔχω, non poſſum curari, Demoſth.

Ἀνίαχος, ου, ὁ, reſonans.

Ἀνιάχω, μ. ξω, π. χα, reſono, clamo, reſpódeo, Nón. χερσὶν ἀνίαχε. pro clamo, Apoll. 2 Arg. κεῖνος μακρὸν ἀνίαχεν.

Ἀνιάω, μ. άσω, π. ακα, triſtitiam infero, diſcrucio, vro, dolere cogo, ango, animũ offédo, aſpernor, λυπῶ, infeſto, affligo: 1. breui & 2. longa. Odyſ. ο, οὐ γάρ τις τοι ἀνιάζει παρεόντι, nemini grauis es, nemo abs te offéditur. Xen. διὰ τούτων ἀνιάσομαι, in mœrore erit. ἀνιαθεὶς, mœrore affect⁹, iratus. In aureo carmine Pythagoræ 2. ſyll. corripitur, ἀλλὰ τὰ δ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιάσῃ, quç te in poſterũ non afficiant mœrore, angant. ἀνιάθη, indoluit, Aoriſtum eſt primũ. μικρὸν ἀνιάσας, Ariſtoph. exiguã inferens triſtitiã. τ' αὐτὰ ἀνιώμενοι, iiſdem dolentes. ἀνιῶμαι τῷ πράγματι, rem

indignè fero. ταῦτ' ὑμᾶς ἀνιᾷ, ea res vos malè habet. ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀνιάσαι τοῦτο, hoc citra ſuũ incõmodum dare poſsit.

Ἀνιγκοδέτης, coriarius.

Ἀνιγρὸς, ὁ, ὁ, moleſtus, contriſtans, malus, φαῦλος, ἀσεβὴς, pro ἀνιαρὸς, per ſyncopen & pleonaſmum τοῦ γ.

Ἀνίδιος, nihil habens ſuum, Baſil. de vita ſolitaria.

Ἀνιδρωτὶ, pro ἀνιδρωτὶ, apud Platonem νομ. δ.

Ἀνιδρόω, reſudo, denuo ſudorem emitto.

Ἀνίδρυτος, ου, ὁ, ἀσήκωτος, ſine fundamento, Euripid. ἀνιδρύτοισι δρόμοις, inſtabilibus curſibus, i. nõ fixis, ab ἱδρύω.

Ἀνιδρωτὶ, ſine ſudore, Eraſm. Chiliad.

Ἀνίεμαι, vocis paſsiuæ, permittor. Plutarch. in Numa, ἀνίεται τῇ βουλομένῃ γάμον μεταλαμβάνειν, i. permittitur volenti nubere, ταῖς τιμὰς τοῖς ἐπιγαμοῦσιν ἀνεῖσθαι. Ariſtotel. Polit. Item diſſoluor & morior. Sophocl. ὅτι ἀνίεται συγκρῷ δαίμονι, interit aduerſa fortuna. Item euaneſco. Dioſc. lib. 3. cap. 92. ὅταν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀνίεται, liquor in ſole euaneſcit, ſole vires amittit, ſole efflatur & languet. Galen. ἀνιέμενον ῥοδίνῳ, maceratum roſaceo, liquefactum, reſolutum. Ariſtot. hanc vocem actiuè vſurpauit pro ſubmitto vel reddo. Item excorio. Odyſſ. α, αἶγας ἀνιεμένους σιάλους τ' ἐνόντας ἐν αὐλῇ.

Ἀνιέναι, aſcendere.

Ἀνιερος, ου, ὁ ἡ ἡ, profanus, pollutus, βέβηλος, αἰσχρὸς: vnde à Philone de mundo ἔγγιλοι πιπεροὶ dicuntur, ἀνιεροι ἡ ἀνάξιοι τῆς προρρήσεως, profani & indigni prædictione, quibus opponuntur ἱεροὶ ἡ ἄσυλοι, id eſt, ſacroſancti, Nazan. βιώσαι ἐκ ἀνιέρως.

Ἀνιερόω, μ. ώσω, ſacrum facio, conſecro, voueo, Actiu.

Ἀνιέρωσις ἱεροῦ, dedicatio templi.

Ἀνίημι, aſcendo. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. μᾶλλον κλῖμαξ κατιόντες ἢ ἀνιόντες, per ſcalas facilius deſcendimus quàm aſcendimus.

Ἀνίημι, μ. ήσω, τ. κ.γ., remitto, reſoluo, diſſoluo, languidum reddo, cuius contrarium eſt τὸ ἐπιτείνω, Ariſtot. Polit. lib. 5, ἀνιᾶσθαι ἢ ἐπιτεῖσθαι, reſtringantur, vel amplientur. ἀνεῖσαν πύλας, aperuerunt, Gaza. ἀνίημι ἐπιτιμῶν, parco nec liberè reprehendo, Plato de Legibus. Euripid. ἐκ ἀνίεμεν πέτρους βάλλοντες non deſiſtebamus iacere ſaxa. Itẽ ἀφίημι, manu emitto, vt ἀνίημι τὸν ἐνεχόμενον, libero debitorem, id eſt, acceptum fero debitum. ἀνεῖναι λαὸν περὶ θυσίας, populo feciſſe poteſtatem ſacrificandi, Thucyd. οὐδὲν ἀνιᾶσιν διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, ipſis pro nihilo eſt oratione me diſcerpere. ἀνεῖναι τὰ χρέα, reſcindere æs alienum, Plutarch. in Solone. Interdum relinquo, remitto impetũ, vt canes in veſtigiis nõ hærẽtes, ſed laſſeſcentes, & veſtigationem deſerentes. ἀνεῖναι τὸ προσεύχεσθαι, ceſſare orare, ceſſare à precando. lib. 1. Reg. cap. 12, & cap. 27. ἀνῇ ἀπ' ἐμοῦ τοῦ ζητεῖν με, deſperet & ceſſet me quærere. ἀνέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ, incultum Deo locum dimittentes, Plutarch. in Public. ἀνεῖναι τὸν πόλεμον, omittere bellum. Item licentiam permitto, ſolutè & ſine diſciplina habeo, vt herus nimium ſeruis indulgens: vnde ἀνειμένος & ἀνιέμενος, licenter agens & vagabundus. ἀνειμένος ἐς τὸν πόλεμον, qui ceſſet ob bellum, Herodot. ἀνεῖσθαι τὴν ὁδὸν, viam laxatam eſſe & apertam, Libanius in argumen. primæ Olynth. ἀνειμένα θεοῖς, diis attributa, Plutarchus. Ariſtot. 8. Polit. cap. 4, ἀνέντες εἰς ταῦτα τοὺς παῖδας λίαν, pueris adhæc nimis indulgentes, ſeu nimium permittentes & tribuentes. Interdum in bonam partem, vt, ἀνειμένως παιδεύξ τοὺς λόγους, ingenuè loqui & ſoluta libertate. Itẽ ſtimulo, vrgeo, & acuo. Odyſſ. ξ, ὀρχήσασθαι ἀνῆκε, compulit. Iſocrates, τοῦτο ταῦρον τὸν ἀνιέντα, quod Latinè immittere dicitur à Tranquillo in Nero. vt feras in populum immittere. Plutarch. in Pericle, ἀνιέντα δῆμον ἀνεῖσε ἡ ἀναγομαθύμενος, languentem populum excitans. Item emitto. Heſiodus Theog. ἐς φάος ἐκ ἀνίεσκε, in lucem non emittebat. ἀνίησι τὴν ὑγρότητα, reddit humorem, remittit ſuccũ. ἀνίησι καυλὸν, caulem profert, emittit. Aphthonius, ἀνῆκε γῆν τοῖς γεωργοῖς, terrarum cultum agricolas docuit. Item perſuadeo, detineo, ſuſpenſum teneo, ſuppedito. Apud Galen. pro liquefacio, Genit. & accuſat. Item emollio. Dioſcorid. lib. 3. cap. 78, ἀνίησι μασοὺς χονδρουμένους, mammarum duritiem repellit, emollit. ἀνίησι τὸ πρόσωπον, exporrigit frontem & exhilarat. ἀνίησι ἡ γῆ τὰ φυτὰ, pro ἀναδίδωσι. Ariſtotel. de mundo, τὰ χλιαρὰ τῶν ναμάτων ἀνιᾶσι, tepidas aquas ſubmittunt, i. ſurſum emittunt. Heſiodus, ὃν γόνον ἂψ ἀνίεσκε, ſuum fœtum rurſus emiſit, excitauit & edidit. Vide ἀνειμένος, ἀνετικὸς, & ἄνεσις. ἀνεῖται κίνδυνος ἐνθάδε, ab Ariſtoph. πλ. dicitur pro κεῖται, δέδοται, προήκεται, καταλέλειπται, periculum huc redactum eſt, hîc periculum verſatur & conſiſtit.

Ἀνιηρέστερον, moleſtius, pro ἀνιηρότερον, metri cauſa.

Ἀνιηρὸς, ἀνιαρὸς, in Epigramm. Vnde ἀνιηρέστερος, comparatiuum, i. grauior, moleſtior, durior.

Ἀνίκα, Doricè pro ἀνίκα. ἀνικα πέρ τε, quũmque, quando.

Ἀνικᾶσθαι, haurire, ſoluere.

Ἀνικέτευτος, ε, ὁ ἡ ἡ, non ſupplex, Euripid.

Ἀνίκητος, ε, ὁ, nulla vi ſuperabilis, inuictus. Plato 2. de Repub. ἄμαχόν ἡ ἀνίκητον θυμὸν. Heſiod. ὑὸς ἀνίκητος ἡ αἰνῶς. ἀνίκητον κακὸν, vehementius malum, quàm vt corrigi poſsit. τὸ ἀνίκητον, inuicta virtus.

Ἀνικλάω, purgo, ἀνακαθαίρω.

Ἀνικμάζω, exicco. Dioſcorid. lib. 2. cap. 11. ἀνικμασθῆναι τὸ ὑγρὸν, hauriri humorem, ſuggi, exiccari.

Ἀνικμος, ου, ὁ, ſiccus, humore carens, ſquallidus, aridus.

Ἀνίλεως, ω, ὁ ἡ ἡ, immiſericors, Iacob. epiſt. cap. 2.

Ἀνιλλᾶσθαι, ἀπαξιοῦν, dedignari, deſpicere.

Ἀνίλλωμα, ατος, τὸ, ἀνάβλεμμα, aſpectus.

Ἀνίμαστος, loro non cæſus, Nonnus.

Ἀνιμάω, καὶ ἀνιμάομαι, tollo, ſubueho, haurio aquam è puteo, ſurſum traho, exhaurio. Gaza in traductione Cicer. de Senectute, ἕτεροι δὲ ταῖς ἀνιμῶνται τὸν ἄντλον, alii ſentinã exhauriunt. ex ἀνὰ præpoſitione, & ἱμῶ τὸ ἀνέλκω: vel παρὰ τὸ ἱμὰς, i. à loro dictum: vel quia, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον, & ἱμητὴς τὸ ἀντλητὸς. Lucianus, ἀνιμᾶσθαι ὁ ἰχθὺς, extrahatur è mari. ἀνιμήσονται τὸ ἀγκύριον, Lucianus, extrahet anchoram. ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος τὸ ᾠὸν, vnà cum aqua haurit ouum. ἀνιμώμενον ὕδωρ, hauſta aqua.

Ἀνίμησις, εως, ἡ, hauſtus.

Ἀνιόντα, aſcendentem. ἀνιόντι ἡλίῳ, oriente Sole: vide Ἄνειμι & Ἀνιών.

Ἀνίουλος, ε, ὁ ἡ ἡ, impubes.

Ἀνιππασία, ας, ἡ, & διππασία, equeſtre certamen, ἡ τῶν ἵππων ἅμιλλα.

Ἄνιππος, ου, ὁ ἡ ἡ, equis carens, pedes, qui neſcit vti equis, equitandi rudis, Ariſtoph. ἱππ. huic opponitur ἱππότης. Interdum de via non penetrabili equo.

Ἀνίπταται, euolat, Ariſtoph.

Ἀνιπτόπους, οδος, ὁ ἡ ἡ, illotus pedes, qui propter puritatem non eget lotione.

Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. Heſiodus, μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον χερσὶν ἀνίπτοισιν, &c. Idem, κακότητι δὲ χεῖρας ἄνιπτος. ἀνίπτοις ποσὶ, illotis pedibus.

Ἀνισάζω, compenſo & moderor, adæquo.

Ἄνισον, inæquale, & aniſum herba.

Ἄνισος, ε, ὁ ἡ ἡ, inæqualis, iniquus, diuerſus, impar, ſuperior, τὸ ἄνισον, impar portio.

Ἀνισότης, ητος, ἡ, inæqualitas, diſsimilitudo.

Ἀνισότιμος, inæqualis dignitatis, Nazanz.

Ἀνισοφυὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, diſsimilis.

Ἀνισόω, adæquo, moderor, compenſo. ἀνισωθεὶς πλῆθος, par numero, Herodot.

Ἀνίστημι, μ. ήσω, excito, arrigo, ſuſcito, ſurgere iubeo, eleuo, erigo, reſtituo, inſtauro, reparo, Plutarch. in Pericle, ἀνέστη πρὸς τὸν λόγον, ad orationem ſe collegit. ἀνίστησι βώλους, glebas ſuſcitat. Item in Romulo, τὰς ναῦς ταῖς πρύμναις ἀνεστώσας, naues puppibus inſurgentes, i. altis puppibus. Plutarch. in Themiſtocle. ἀναστῆσαι τὴν πόλιν, vrbem excitare, erigere & extruere, Herodot. Idem, ἀνίστη τούτοισι τὰς στήλας

σήλας ἐς χώρας, in eorum regionibus cippos ſtatuebat. Aliquando moueo, id eſt, abire facio, transfero, traduco, ſubmoueo, vt ἀνασπᾷ ἐκ τῆς χωροφρίας, Ioſephus. ἀνίστησιν ἐκ διάδημ. ἀνίστημι ἀνθρώπους ἐκ τ͂ πόλεως εἰς ὄρη. ἀνίστησι τὸν στρατὸν, mouit caſtra. Sophocl. τί μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; quid me de ſede excitatis? AEſchin. σωνέδρους περὶ ὑμῶν ἀνίστησαν, à vobis expulerunt. ἀνίστημι μάχη, bello expello. ἀνίστημι τὸ στρατόπεδον, Thucydid. moueo caſtra. ἀναστάντες ἐς τὴν Θάψον, in Thapſum caſtra mouentes, Thucydid. Item abigo, excio, in fugam conuerto, migrare cogo, ſedibus pello. Hom. Iliad. α, τοὺς μὲν ἀνασήσειεν, hos quidem ſubmoueret, id eſt, ἀναστάτους ἐν ταραχῇ ποιήσειε, τουτέστι φυγάδας καταστήσειε. Thucydid. ἀναστάντες ὑπὸ ἐκείνων, ab illis eiecti. Et pro deuaſto, euerto, vt πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, vrbes funditus euertens. ἀνέστη πόλις, id eſt, ἀνάστατος γέγονε, euerſa eſt. ἀνίσταμαι quoque in paſsiua voce, eadē ferè ſignificatione eſt. Ioſephus libro 2. ἀνίσταται νικόλαος ὑπὲρ ἀρχελάου. Halicarnaſſeus lib. 5, ὅσοι τοῖς ποσὶ ὀπισθίοις ἀνίσταται, in pedes poſteriores reiiciuntur. ἐξ ὧν ἀνίστησι χωρῶν, vnde demigrarunt, Herodotus. ἀναστάντες ἀπὸ βάθρων, è ſedibus aſſurgentes, Plutarchus. ἀνίσταμαι ἀπὸ αἰγίνης, diſcedo ab AEgina, Thucydid. ἀνέστη ἡ ἐκκλησία, concio dimiſſa eſt, diſceſſit, Demoſthenes. ἀνισάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, imperium adeptus. ὁ ἀνιστάμενος ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ ἀπὸ τῶν καιρῶν, qui ex rebus ipſis rem opportunè aggreditur. ἀνιστάμενος κόνιν ἐκ τοῦ πτώματος, excitans puluerem ſuo caſu. ἀνίστημι χειρὸς, Odyſ. ξ, χειρὸς ἀναστήσας, manu ſuſtentās. ἀναστῆσαι βασιλέα, pro ποιῆσαι, efficere regem, Nonnus. ἀνίσταμαι, ſto rectus. Homerus, τοῖσι δ' ἀνέστη κάλχας ... αὐτοὺς ὀρθὸς ἐστι. ἀνίσταμαι, pro exurgo, excitor, prodeo, ſuſcitor. Ariſtoph. in Pluto, ἀλλ' ἐπὶ χύτρας τὰς ἐκ τῶν σκάφης ἀνίσταμαι.

Ἄνισι, aduerbium excitandi, ehodum.

Ἀνιστορέω, μ. ήσω, commentor, interrogo, Euripid.

Ἀνιστορησία, hiſtoriarum ignoratio. Cic. ad Attic. Nūc video Metelli ἀνιστορησίαν turpem.

Ἀνιστόρητος, ου, ὁ, cuius nulla in hiſtoriis memoria, qui hiſtoriam non nouit. Plutar. in Demet. εἰ μὴ δὲ τ͂ φαύλων ἢ ψεγομένων ἀνιστορήτως ἔχοιμεν, ne turpiū quidem & improbatorum ignoremus vitam & actiones.

Ἀνίσχαλος, vel Ἀνίσχαδος, ſterilis, non præbens lac.

Ἀνίσχια, τὰ, quæ clunium tumore vacant, quæ coxarū carne exuberāte in clunes vacant, cuiuſmodi aues ſunt.

• Ἀνισχος, depygis, ἄσαρκος, λεπτόπυγος, Ariſt. l. 4. de part.

Ἀνισχυες, infirmi, cap. 42. Eſaiæ.

• Ἀνίσχυρος, inualidus, hoc eſt, μὴ ἰσχύων.

Ἀνίσχω, orior, aliquādo porrigo ſurſum & erigo. Iliad. θ, πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, i. μετεωρίζοντες, ἀνίσχοντες ἢ ἀνατείνοντες. Item cohibeo, contineo. Idem Iliad. ν, ἀνὰ δ' ἴσχεο, id eſt, ἀνάσχου, te contine, te cohibe. Item exiſto, emergo, exurgo, Philo de mundo, αὖται κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφάνησαν, hæ ſenſim exiſtere conſpicique cœperunt. ἀνίσχοντι ἡλίῳ, orienti ſoli, Plutarch. in Solone. αἳ ἀνίσχουσι πόλεσι, id eſt, ἀνταγωνιζόμεναι, Thucydid.

Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio.

Ἀνιχνευτὴς, οῦ, ὁ, perueſtigator.

Ἀνιχνεύω, inquiro, inueſtigo, ἀναζητῶ τὰ ἴχνη θηρεύμενα, per veſtigia indago, perueſtigo.

Ἀνίψαιος, ἀβλαβὴς, innocuus, Etym. ἀνίψαλος.

Ἀνιὼν, rediens. Odyſſ. γ, τιμῆς ἀνιοῦσιν, &c. Apollon. 1, ἐπ' ἀνιόντας ἄθλων, reuerſos ex certaminibus: vbi ἐξ ſubauditur.

• Ἀνίωτος σίδηρος, ferrum quod rubiginem nō ſentit, Ariſtot. μόνον δὲ φασιν αὐτὸν ἀνίωτον, &c.

Ἀννίβας, Annibal: cum non fuiſſe ad concionandum aptum ſcribit Plutarch. in Polit.

Ἀννιβαϊκὸς λόγος, Annibalis ſententia. ἀννιβαϊκὸς πόλεμος, Annibalis bellum, Plutarch. in Romulo.

Ἀννιβίζω, ſequor partes Annibalis.

Ἄννιος, Annius, rex Thuſcorū, filiā habuit Saliā, quam quū rapuiſſet Cathetus, ipſe in Pareuſiū fluuiū inſiluit, qui ab eo poſtea dictus eſt, ἀνίων, Plutarc. in Parallel.

Ἄννιος γάλβας, Annius Galba, Plutarch. in Othone.

Ἀννίς, ἡ, auia.

Ἄννος, linum agreſte.

Ἀνοδυνῶς, τρυφερῶς, molliter.

Ἄννων, ωνος, Hanno Carthaginenſis, qui in exiliū miſſus fuit, quòd leone ad ferendas ſarcinas vteretur, Plutar. Polit.

Ἀνοδία, ας, ἡ, locus inuius. Cebes Theb. πάλιν ἀναστρέφουσι, ἢ πλανῶνται ἀνοδίᾳ, redeunt, & per deuia errant.

Ἄνοδμος, ου, ὁ ἢ ἡ, odore carens, inodorus, Gaza.

Ἄνοδος, ου, ὁ, aſcenſus, locus inuius & difficilis acceſſu, δυσέξοδος. Opponitur εὔοδον. Euripid. ἄνοδος ὁδὸς, tranſitus inuius. Vbi ἄνοδος adiectiuum eſt. ἀκρόπολις ἡ τοῦ διὸς ἄνοδος, arx Iouis in edito ſita.

• Ἀνόδους, όντος, ὁ, edētulus, cui dentes ſunt rari, aut nulli.

Ἀνώδυνα, τὰ, quæ leuationem doloris ſomnum accerſendo molliunt, Hermol. in Plinium.

Ἀνοδύρομαι, eiulo, Depon.

Ἄνοζος, ου, enodis, Gaza.

Ἀνοήμων, ονος, imprudens, ſtolidus, ἀσυνέτος.

Ἀνοησία, ας, ἡ, ruditas, inſipientia.

Ἀνοηταίνω, inſipiens ſum, μωραίνω, ἀφραίνω, imprudenter ago, temere aggredior. Plato in epiſt. μὴ ἀνοηταίνειν οἰομένους τι ἐσόμενος διαπράξασθαι δεῖν.

Ἀνόησος, inexpectatus, ἀπροσδόκητος, ἀνυπονόητος. παρὰ τὸ μὴ τὸ νοεῖν, Etym.

Ἀνοητεύω, μ. εύσω, παραινῶ, deſipio.

Ἀνόητος, ου, ὁ ἢ ἡ, ſtultus, craſſus & indoctus, demēs, imprudens, rudis, abſurdus, qui neque intelligit, neq; intelligitur, Xenoph. τὰς ψυχὰς ἀνόητοι, mente capti. ἄφρων autē rectiora intelligit quidem, ſed non facit. ἀνόητος περὶ τὸν βίον, vitæ degendæ ignarus, Bud. τὸ ἀνόητον, ſtultitia.

Ἀνοήτως, inſipienter, ἐν τῷ ἐγχειρεῖν, apud Ariſtophan. temere.

Ἀνόθευτος, germanus, nō fictus, legitimus, nō ſpurius

Ἀνόθυρος, piger.

Ἄνοια, ας, ἡ, ſtoliditas, veſania, dementia, amentia, furor, ſtultitia, vecordia, temeritas, inſcitia, imprudentia, παρὰ τὸ νοῦς. Plato 2. de Repub. ὅταν ὑπὸ φίλων διὰ μανίαν ἢ τινα ἄνοιαν κακόν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν, &c. quādo præ furore, vel quapiam amentia mali aliquid patrare nituntur. Ibidē mox, ἀλλὰ δι' οἰκείαν ἄνοιαν ἢ μανίαν ψεύδοιτο.

Ἄνοιγμα, ατος, τὸ, oſtium, lib. 3. Reg. cap. 14, foramen.

Ἀνοιγνύω, μ. ξω, π. χα, ἢ

Ἀνοίγω, μ. ξω, π. χα, ἀόρ. α, ἀνέῳξα, Atticè, prima breui, in Epigramm. aperio. Lucian. οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς; annō vides apertis oculis? patefacio, perfringo, diſſeco, perrumpo, reſigno, attollo. Matthæi cap. 7, κρούετε ἢ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, pulſate, & aperietur vobis. ἀνοιχθεὶς, apertus, dehiſcens. ἀνοίγω τὴν ναῦν, ſoluo nauem, Xenoph. lib. 1. Omiſſorum. Itē exiſto, emergo, prodeo. Gaza ex Cic. ἀνοίγεται ὁ καλούμενος ὀφθαλμὸς, de vitibus loquens, è quibus ineunte vere gemmæ emergunt. Sophocles, ἀλλ' ἀνοίγετε, aperite. vide Ἀνέῳγα.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio, lib. Epigram.

Ἀνοιδέω, μ. ήσω, π. ηκα, tumeo, turgeo, exacerbor.

Ἀνοίδησις, εως, ἡ, tumor, Ariſtot. de mundo, θαλάσσης ἀνοιδήσεις, i. maris intumeſcentis æſtus.

Ἀνοιδίσκω, tumefacio, Theophraſt. de cauſis plantar. lib. 4, cap. 15.

Ἀνοίκειος, incōueniens. ἀνοίκειον ἦν, non erat operæpretiū, erat alienū. Item non propinquus, apud Hermog.

Ἀνοικὼς, ὁ παρὰ τὸ εἰκὸς εἰρημένος.

Ἀνοίκητος, ου, ὁ, inhabitabilis.

Ἀνοικίζομαι, μ. σομαι, migro, longè à mari habito, Thucydides. ἀνοικίζομαι ἐς πόλιν, in vrbem migro. ἀνῳκισμένη πόλις, vrbs ſita, Philoſtratus. ἀνῳκισμένοι εἰσὶ, in alto habitant, Thucydid.

Ἀνοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, inſtauro. Actiu. ἀνοικίζειν in præfatione, Ariſtid. pro reſtituere ciuitatem euerſam: exponitur etiam ἀνοικίσαι, funditus euertere.

Ἀνοικισμὸς, inſtauratio. Herodot. lib. 2, ἔπεμψε δὲ καὶ χρήματα ἐλεῖσε εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, ad reficiendas inſtaurandáſque vrbes.

Ἀνοικοδομέω, μ. ήσω, π. ηκα, reædifico.

Ἀνοικονόμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, prodigus, malè diſpoſitus. Eſt & ἀνοικονόμητον, vitium orationis apud Quintil. lib. 8, cap. de ornatu. Sunt & inornata hæc: quod malè diſpoſitũ eſt ἀνοικονόμητον: quod malè figuratum, ἀσχημάτιστον: quod malè collocatum, ἀσύνθετον.

Ἄνοικος, extorris, Herodoto, domo carens.

Ἀνοικτί, aperté. item σκληρῶς, ἀνηλεῶς.

Ἀνοικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immiſericors.

Ἀνοικτὸς, accentu in vltima, apertus, qui aperiri poteſt: vnde εὐάνοικτος.

Ἀνοίκτως, Sophocl. id eſt, ſine commiſeratione.

Ἀνοικτίστος, ὁ καὶ ἡ, non miſerandus, Euripid.

Ἀνοιμώζω, μ. ώξω, ingemiſco, fleo, edo gemitum.

Ἀνοιμωτί, vel Ἀνοιμωκτί, ſine fletu. ἀντὶ οἰμωγῆς, ἀτιμωρητί, impunè.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reſeratio. Chryſoſt. ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου, &c.

Ἀνοιστέον, referendum eſt, ab ἀναφέρομαι.

Ἀνοιστέον. ὡς ἀνοιστέον ἐστὶ τῷ σπλάγχνῳ, quantum ad viſcera conducat, Plutarch. de tuend. valet.

Ἀνοιστρέω, incito, ſtimulo.

Ἀνοίσω, futurum ab ἀναφέρω, id eſt, referam. ἀνοίσω πάλιν.

Ἀνοκωχὴ, ῆς, ἡ, patientia, ἡ ὅταν τὰ νῦν ἀναχέηται, vt inquit Ammon.

Ἀνολβίη, inopia. Heſiodus, αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ, vbi penultima producitur.

Ἀνόλβιος, ου, ὁ, minimè beatus.

Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix, miſer, inops. Sophocles in Aiace, pro ſtulto, τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει, i. ἀνόητον, talibus virum dementem nominabat. ἄνολβον ὄνομα, fœda fama & infelix, Euripid.

* Ἀνόλεθρος apud Damaſc. ἀγένητον ἀνόλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον.

Ἀνολκὴ, ſublatio, attractio. πρὸς λίθων ἀνολκὴν, ad tollenda ſaxa, Thucydid.

Ἀνολολύζω, cum clamore ploro, eiulo, exclamo.

Ἀνολοφύρομαι, deploro.

Ἀνόμαι, perficior, deſino, finior, παύομαι, pro ἀνύομαι. Apoll. 2. Arg. νέον ἤματος ἀνομένοιο, recẽs die deſinẽte, i. in crepuſculo. ἀνομένῳ πέμπτῳ ἔτει, Herod. i. quinto anno ineũte.

Ἀνώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, aſper.

Ἀνομβρέω, μ. ήσω, more imbris effundo. Eccleſiaſtic. c. 18, ἀνώμβρησαν παροιμίας, effuderunt prouerbia. Ibidẽ cap. 39, ἀνομβρήσει ῥήματα, tanquam imbres emittet eloquia.

Ἀνομβρία, ας, ἡ, pluuiæ, ſiue aquarum penuria.

Ἄνομβρος χώρα, regio ſine imbribus aut pluuia.

Ἀνομέω, μ. ήσω, π. ηκα, iniquè ago, legẽ tranſgredior. ἀνομέω εἰς ἱερὸν, &c. Herodot. Dicitur & Ἀνομίζω.

Ἀνόμημα, ατος, τὸ, flagitium, iniquitas.

Ἀνομία, ας, ἡ, iniquitas, ſcelus, vitium, peccatũ, legum tranſgreſſio, licentia, vita exlex. Xenoph. ἀνθρώποις συνὼν ἀνομίᾳ μᾶλλον ἢ δικαιοσύνῃ χαίρουσι.

Ἀνομίλητος, ου, ὁ, incomis, à mutua vitæ conſuetudine alienus. Plato epiſt. 7, ἀνομίλητος μὲν παιδείας, ἀνομίλητος δὲ συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν τρεφόμενος, i. nullum habens cum doctrina, nullum cum humanitate commercium.

* Ἀνόμιμος, illegitimus, Plato, καὶ οὐ καὶ οἱ νόμιμοι, νόμιμοι νόμιμοι, οἱ δὲ ἀνόμιμοι, ἀνομία ἀνόμιμοι.

Ἀνόμιχλος, nebula vacuus. ἀνόμιχλος ἀὴρ, aer nebulæ expers, i. ſerenus, Ariſtot. de mundo.

Ἀνόμματος, oculorum expers, Nonnus.

Ἀνομοθέτητος, ὁ καὶ ἡ, lege malè ordinatus, Ariſtot. in Polit. nullis legibus conſtitutus, Plato de Legib.

Ἀνομοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpecie diſſimilis.

Ἀνομοιομερῆ, τὰ, partes diſſimilares, partes ſibi diſſimiles, id eſt, quæ aptæ ſunt in partes ſecari, partes diſſimili ſtruc compactæ. Vt manus non in manus ſecatur, Ariſt. de animal. lib. 1, cap. 1. vnde apud Ariſtoph. interpretem ἀνομοιομερὲς σύστημα.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſſimilis, abhorrens, Datiuo: varius, diſpar, diuerſus, diſcrepans, inæqualis.

Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, diſſimilitudo, diuerſitas.

Ἀνομοιόω, diſſimilem facio. ἀνομοιωθεὶς, diſſimilis factus, Plato in Timæo.

Ἀνομοίως, inæqualiter, non perinde, non ex æquo.

Ἀνομοίωσις, ἡ, ἀνομοιότης.

Ἀνομολογέομαι, voce paſſiua, fateor, aſſentior, cõcedo, cõſtituo, i. quippiã vt confeſſum inter differẽtes pono, Plat. l. 1. de Rep. ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, mutuò concedentes differamus. Idẽ in Sympoſ. ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ οὕτως ἤδη λέγω, vt quũ ab eo confeſſionẽ aſſenſionémq; expreſſero, tum demũ dicã. Philo de mundo, ὁ γὰρ θεὸς τάξεως καὶ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῶς δοξάζουσι, i. Deum ordinis & vitæ cauſam eſſe apud eos in cõfeſſo eſt, qui verè de rebus opinãtur. Theophr. lib. 8. hiſt. plant. ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, leuitatẽ abſonum, Bud. Comm.

Ἀνομολογία, ας, ἡ, inæqualitas, diſſidentia.

Ἀνομόλογος, diſſentaneus, Gaza de menſib.

Ἄνομος, ὁ καὶ ἡ, iniquus, flagitioſus, exlex, impi⁹, nefand⁹.

Ἀνόμως, iniuſtè, iniuria, illegitimè.

Ἀνόνητος, ου, ὁ, ἡ, inutilis, futilis, iniucũdus, expers, ἀνόνητος χάρις, inutilis ad ferendũ. Sophoc. τὰ γὰρ πλεῖστα χαλεπὰ σώματα, &c. i. ἀνωφελῆ. Demoſt. περὶ στεφ. πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιεῖ, i. fruẽdis omnibus bonis ineptum efficere, i. efficere vt nihil mihi proſint omnia bona.

Ἄνοος καὶ Ἄνους, amens. Plato epiſt. 8, γυναικῶν καὶ παίδων ἂν λόγος ἄνους.

Ἀνόπαια, auis eſt nomen. Hom. Odyſ. ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια.

Ἀνόπλοος, ου, renauigatio. (διέπτατο.

Ἄνοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis, imbellis. Dicitur & ἄοπλος, pro eodem apud Herodot.

Ἄνοπτος, inuiſibilis.

Ἀνοργάζειν, commouere, exilire.

Ἀνόργιαστος, non initiatus, ἀμύητος.

Ἀνόργανος, qui eſt ſine inſtrumento.

Ἀνορεκτέω, μ. ήσω, faſtidio cibos, Bud. in epiſt. poſt.

Ἀνόρεκτος, cibũ faſtidiẽs, cui⁹ ſtomach⁹ omnia reſpuit.

Ἀνορεξία, ας, ἡ, morbus, quũ omnia reſpuit ſtomachus, inappetentia, quæ nauſeam comitari ſolet.

Ἀνόρεος, virilis.

Ἀνορθοῦμαι, καὶ

Ἀνορθόω, μ. ώσω, π. ωκα, corrigo, emendo, excito, erigo, inſtauro, Plato 1. de Rep. Actiu. τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζειν ἀνορθοῦντα. Hoc verbum dupliciter augetur, ἠνώρθωσα, vnde ἐπηνώρθωσα.

Ἀνορμάω, μ. ήσω, animo incitor, commoueor.

Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens malum portum.

Ἀνορούω, μ. ύσω, excito, exurgo, cum impetu ſurgo: ab ὄρω, τὸ διεγείρομαι, & per paragogen ὀρύω vel ὀρούω, pleonaſmo τοῦ ο: vnde in indefinito ὤρουσα, σας, σε. ἀνόρουσεν, i. ἀνώρμησεν, ἀνέστη, vt Odyſſ. ξ, ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε, ſurrexit, proſiliit, & Ilia. α, τοῖσι δ' ἀνέστη ὁ Νέστωρ ἀνόρουσε, inter hos ſurrexit.

Ἀνορροπύγιος, ὁ καὶ ἡ, cui cauda deeſt, qui inter volandum non regitur cauda. ἀνορροπύγιος πέτεται, volat⁹ nullo caudę gubernaculo rectus, vt in inſectis, Ariſt. l. 4. animal.

Ἀνορταλίζειν, ἀναπτερύζειν, πτίζειν: propriè eſt auiũ alas iactãtiũ, quũ primum iã volare geſtiũt: vt quũ pueros in ſublime tollimus, vt procul & altius diſſita cõſpiciant. Inde pro altum ſubtilitérque ſapere & credere, antequam compertum habeamus, accipitur.

Ἀνορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, refodio, retego, eruo, effodio, i. extra terrã educo. Plutar. in Sol. τῶν δὲ ἀποθανόντων τοὺς νεκροὺς ἀνορύξαντες ἐξέβαλον ὑπὲρ τοὺς ὅρους, defunctorũ autẽ corpora effoſſa

effoſſa vltra fines exportarunt. Lucian. ἀνορύξαι ὑποῳ-ρέν ἀπὸ τὸν ὁρμὸν λίθινον: vbi videtur ſignificare non refodere aut effodere, ſed obruere & tegere.

Α᾽νορχέομαι, exulto, exilio.

Α᾽νόσιωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἄνοσος.

Α᾽νόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, impius, profanus, nefarius, ἀθέμιστος, indignus, ἀθέμιτος, atrox, flagitioſus, ἀπὸ τοῦ α, καὶ ὅσιος. Xenop. ἀπέχεσθαι τῶν ἀνοσίων τε καὶ ἀδίκων καὶ αἰσχρῶν, abſtinere. Idē, εἶναι ἐπίσταμαι ὅτι δὴ ὑπ᾽ ἐμοῦ γεγενημένον ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον, ex pio impiū factum. ἀνόσιόν ἐστι, religio eſt, nō licet, Lucian. ἀνόσια κατηγορηθείς, atrocibus criminibus accuſatus. τὸ ἀνόσιον, nefarium facinus.

Α᾽νοσιουργεῖν, impiè agere, eſſe nefarium.

Α᾽νοσιουργία, ας, ἡ, impietas, opus impium.

Α᾽νοσιουργὸς, impius, nefandus, impurus, Plato epiſt. 7. qui impio ſeipſum ſcelere polluit.

Α᾽νοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine odore, inodorus, ἄοδμος.

Α᾽νοσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſalubris, morbo carens, non ægrotus. ἄνοσος κακῶν, à malis alienus.

Α᾽νόστεος, polypus piſcis: item exos adiectiuè, oſsibus vacans. Heſiod. ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, id eſt, exoſsis ſuum rodit pedem, vt Eraſm. exponit.

Α᾽νόστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditu carens, lib. 3. Epigram. ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβας ἐνέρων, i. ad inferos irremeabiles.

Α᾽νόστιμος, non redux, reditus expers. Odyſſ. δ, ἀνόστιμον ἐκ τ᾽ ἔθηκα, i. ἐπανόδου μὴ τυχόντα, irremeabilem.

Α᾽νοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditus expers, Euripid. in Iph. in Tau. ἄνοστος εἴην. Theophr. l. 3, c. 14, de cauſ. plant. ait, σπέρματα quædā fieri νοστιμώτερα, quædā ἀνοστότερα, vbi à Gaza exponitur, ſemina quædam ſuauiora, quædā inſuauiora. vide νόστιμος.

Α᾽νόσπερος, ὁ, ſiccus, non humidus. ἀνόσπερος τόπος, locus non ſentiens aſperginem, Dioſcorid. lib. 1. in præfat.

Α᾽νουβίδειον, ου, τὸ, Anubis templum, Lucian.

Α᾽νουβις, Anubis, deus AEgyptiorum.

Α᾽νουθέτης, indoctus.

Α᾽νουθέτητος, ου, ὁ, qui emendari nō poteſt, indocilis, pertinax, admonitore carēs. Iſocr. ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀρχὴν καταστῶσιν, ἀνουθέτητοι διατελοῦσι. ἀνουθέτητον ἐστὶν ἡ πονηρία.

Α᾽νους, ου, ὁ καὶ ἡ, demens, amens, ſtultus, ſimplex: & fluuii nomen in Pamphilia.

Α᾽νούσιος, carens ſubſtantia, Damaſ. de Deo.

Α᾽νουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, incolumis, ἄνοσος. Odyſſ. ξ, ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα.

Α᾽νούτατος, ἢ ἀνούστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, impercuſſus, ἄτρωτος, ἄπληκτος, ἀβλαβὴς, illæſus, inoffenſus, incolumis. Iliad. δ, ὅστις ἔτ᾽ ἄβλητος, καὶ ἀνούτατος ὀξέϊ χαλκῷ, &c. inuiolabilis ab omni gladiorum & haſtarum incurſu. ἀνούστατος etiam μωρὸν exponitur, & ἀνόητος, i. ſtultus.

Α᾽νουτητὶ, ſine vulnere.

Α᾽νόχευτος, expers coitus, qui non coit.

Α᾽νοχὴ, ῆς, ἡ, ſuſtentatio, tolerantia, patientia. Item induciæ, ceſſatio vacatióque à bello, ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀναβολὴ κατὰ συνθήκην. ἀνοχὰς ποιήσασθαι, Demoſt. facere inducias. ἀνοχὴ ἀναπαύλης. pro intermiſsione, Herodi. l. 3, αὐτὸς δὲ οὐδὲ εἴχετο μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης διδούς, μήτε ἑορταῖς, μήτε καμάτοις. * Α᾽νοχὴ etiam pro patientia accipitur, vt Dei peccatores probantis, Areth.

Α᾽νοχλος, ου, ὁ, inoffenſus. ἀνοχλότατος, ου, ὁ, inoffenſiſsim*.

Α᾽νοχλίζω, vecti ſubmoueo, ἀνακινῶ, ἀνέχω, Apoll. Rho.

Α᾽νοχμάζω, in altum tollo. ἀνοχμάσσαις, lib. Epigramm. conculces vel geſtes, ἀόριστος AEolicus eſt.

Α᾽νοψία, obſonii penuria. ὑποφέρειν τὴν ἀνοψίαν, ſine obſonio degere, Plutarch. in apophtheg. Laconic.

Α᾽νοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, obſonio carens, elixus, inſipidus.

Α᾽νπερ, ſi: εἰ δὲ ἄλλο μὴ, niſi, alioqui.

Α᾽νστὰς ἐξ εὐνῆς, pro ἀναστὰς, Odyſſ. α, ſurgens, qui ſurrexit è lecto.

Α᾽νστηθι, pro ἀνάστηθι, exurge.

Α᾽νστήτην, pro ἀνεστήτην, ſurrexerūt, in duali. Ilia. α, ἀνστήτην

Α᾽ντιφέρομαι, percurro, Heſiodus, εὐρέα νῶτα θαλάσσης ἕκηλος ἀντιφέρηται, quietus terga maris peruadit.

Α᾽νσχετο, pro ἀνέσχετο, toleraret, Apollon.

Α᾽ντα, coràm, aduerſum, contrà, è regione, ἀντικρύ: per ſyncopen, pro ἀντία, vt σῦφα, pro συφεία, iungitur autē accuſat. Odyſſ. α, ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, id eſt, ἔμπροσθεν. ponitur etiam ſine caſu, vt Odyſſ. ο, ἔγνων γάρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν, ob oculos intuitus, contrà reſpiciens. Homer. ἄντα σέθεν, coram te.

Α᾽νταβάτης, ου, ὁ, pugnator, qui clauſis oculis aduerſariū adoritur. vide Chil.

Α᾽νταγοράζω: μ. σω, π. κα, permuto, emendo.

Α᾽νταγόρας, Antagoras, paſtoris Coi proprium nomen cum quo Hercules luctatus eſt, Plutarch. in Problem.

Α᾽νταγορεύω, aduerſarium me gero, liti me offero.

Α᾽νταγωνίζομαι, μ. ίσομαι, repugno, ex aduerſo contēdo, obluctor, prælio excipio, dimico, reclamo.

Α᾽νταγωνιστέον, contrà certandum eſt.

Α᾽νταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, aduerſarius, æmulus, ſeu æmulator, imitator, certator, reclamator, adiutor, apud Xenoph. Iſocr. παρασκεύαζε σαυτὸν τῶν μὲν ἐλαττόνων κριτὴν, τῶν δὲ μειζόνων ἀνταγωνιστὴν, i. ita temetipſum compara, vt & inferiorū ſis iudex, & ſuperiorū æmulus. ἀνταγωνιστὴς περὶ τῆς βασιλείας, æmulus regni. οὐχ ἐχθροὺς, ἀλλ᾽ ἀνταγωνιστὰς, nō hoſtes, ſed ęmulos. Iſocr. ἀνταγωνιστὴς τῶν σῶν, defenſor rerū tuarum.

Α᾽νταγώνιστος, ου, ὁ, cui repugnari poteſt.

Α᾽ντάδελφος, qui eſt loco fratris, Bud. in epiſt. poſt.

Α᾽ντάδεται, ἐναντιοῦται, contrariatur.

Α᾽νταδικεῖν, vlciſci.

Α᾽ντᾴδω, ex oppoſito cano, cantu prouoco: cū datiuo.

Α᾽νταείρομαι. vide in Α᾽νταίρω.

Α᾽νταῖος, ου, ὁ, contrarius, aduerſus, aduerſarius. ἀνταία πληγὴ, Euripid. aduerſum vulnus, vt in pectore. ἀνταίη δαίμων, Apollon. Rhod. Item ἀνταῖος, Antæus, quem palæſtra proſtrauit Hercules, Plutarch. in Theſeo.

Α᾽νταίρω, μ. αρῶ, π. κα, contendo, reluctor, cōtrà eleuo, contradico, contrà aſſurgo, cōtrà me attollo, reſiſto, intercedo, obſto, accedo ad, occurro. Plena locutio eſt, ἀνταίρω τὰς χεῖρας, pro reſiſto. Synel. οὐκ ἀνταίρουσιν, ἀλλ᾽ ἱκετεύουσι, non reſiſtunt, ſed ſuppliciter deprecantur. ἀνταίρω σοι, contra te pedem confero, ſurgo in te. ἀνταίρειν τῷ βασιλεῖ, Demoſt. reſiſtere. ἀντῆραν πρὸς μέρος. Ariſtid. cum parte pugnarunt. Dicitur & ἀνταίρομαί σοι, quod athletarum eſt, quū ſurgunt pugnaturi. ἀνταιρόμενοι τὰ ὅπλα, Thucyd. contrà ferentes arma. Legitur ἀνταείρομαι, pro eodem apud Herodot. ἀνταείρεται σφι χεῖρας, aduerſus eos manus leuat. apud eundē, ἀνταειράμενοι χεῖρας, manus ex aduerſo leuantes, manus in hoſtes ſeu ad pugnandū tenentes: ἀνταειράμενοι πόλεμον, bellum inferētes. Item ἀνταιρόμενος, cōmiſſus, compoſitus, etiam in malam partem. Lucian. in Lapith. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερφυέστερον ἦν, φιλόσοφος ἀνὴρ γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος καὶ παίων καὶ παιόμενος, compoſitus cum morione, decertans.

Α᾽νταιτέω, repoſco.

Α᾽ντακαῖος, Antacæos appellant ingentia cete, Herodotus lib. 4.

Α᾽ντακολουθεῖν, ſequi viciſsim ſeu inuicem, ἀντιφέρειν.

Α᾽ντακούω, μ. ούσομαι, contrà audio. Sophocl. σὺ δ᾽ ἀντακούσῃ τοῦτο ὡς ταφήσεται, id eſt, ex aduerſo audies quod hîc ſepelietur.

Α᾽νταλαλάζω, reclamo.

Α᾽νταλκίδας, vel vt aliâs ſcribitur, Α᾽νταλκίδης, Antalcidas, proprium Lacedæmonii, qui Ageſilao fuit aduerſarius, Plutarch. in Polit. & Apophtheg.

Α᾽νταλλαγὴ, cōuentio. Gaza de Senect. ἐξ ἐγγυήσεών τε συγκειμένων καὶ ἀνταλλαγῶν, ex vadimoniis conſtitutis.

Α᾽ντάλλαγμα, τὸ, commutatio, permutatio, pretiū. Matthæus vſurpat pro eo, quo dato aliquid redimitur, in Euang. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ? quid dabit homo, cuius permutatione redimat animam ſuam?

Eccleſiaſtic.c.44, ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα, Noe tempore iræ factus eſt reconciliatio.

Ἀνταλλαγματικὸς, οῦ, ὁ, permutatiuus.

Ἀνταλλάττομαι, muto, permuto, emo vel vẽdo. Demoſt. τῆς ἐπὶ ταῖς λαιδείαις ἡδονῆς ᾗ χάριτος, τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι, ciuitatis vtilitatem dantes pro voluptate & gratia, quæ eſt in conuitiis.

Ἀνταλλάττω, μ. ξω, muto, comparo, immuto, diuerſum & alium facio. Accipitur pro emo & vendo, in vtraque lingua, quòd priſcorum cõmercia non moneta, vt nunc, ſed mutua rerum permutatione conſtabant. Vide ſuprà in ἀλλάττομαι. Plutar. ἀντήλλαξε τῇ διαμέσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα, Eraſmus vertit, vocabulorum dignitatem, non his tribuit factis, quæ oportebat, ſed his quæ fiebãt accommodauit.

Ἀντάμειψις, εως, ἡ, retributio.

Ἀνταμύνομαι, obſiſto rurſum, me vlciſcor.

Ἀνταναγνώστης, ου, ὁ, qui relegit, recognitor, Bud in epiſt. priorib.

Ἀντανάγομαι, obuiam eo, occurro, contrà vela facio.

Ἀντανάγω, ex aduerſo produco, obuiam prodeo, Thucyd. ἀντανῆγον ναυσὶ, contrà educebant naues.

Ἀντανταγωνιστοῦ, citra æmulum.

Ἀνταναίρομαι, aufero, demolior.

Ἀνταναίρω, contrà deſtruo, perimo, demolior. ἀνταναίρων πολέμους, auferens bella, Pſalm. 46.

Ἀντανάκλασις, εως, ἡ, refractio, motio reciproca, vt in ludo pilæ. Item figura, quæ eſt eiuſdem verbi contraria ſignificatio, apud Quintil. lib. 9, cap. 3.

Ἀντανακλαστικαὶ ἀντωνυμίαι, reciproca pronomina.

Ἀντανακλᾶται, repercutit, lib. Sapientiæ, cap. 17. * Ἀντανακλᾶσθαι, reflecti, refringi, ᾗ ἀντιπίπτειν, Heſychius. ἀντανακλωμένη ἐκ κοιλότητος ὀρέων ἠχὼ, reſonans de montibus echo, refracta.

Ἀντανακοπὴ, ῆς, ἡ, reciprocatio.

Ἀνταναμένω, præſtolor.

Ἀνταναπληρόω, μ. ώσω, ſuppleo.

Ἀνταναφέρω, contrà fero, contrà induco.

Ἀντάνδρος, ὁ, ſubſtitutus, ſuffectus, qui in alterius locũ ſuccedit, quem Latini ſuccidaneum vocant. Vlpian. de adminiſt. tutorum, Nec patiuntur ſuccidaneos ſe eſſe alieni periculi. Vtitur & Plautus in Epid. Dicitur etiam ὑποβολιμαῖος & ὑπάλλαγμα.

Ἀντανίσταμαι, contrà ſurgo. Thucyd. ἀντανίστη αὐτῷ, ex aduerſo ſurgebat, è regione eius ſurgebat, ἀνήρχετο.

* Ἀνταναιρεῖσθαι, ἀντιλαμβάνειν, inuicem ſumere, viciſsim tollere, Heſych.

Ἀντανέψιος, patruelis, ἀνέψιος. ἀντανέψιος ἐξάδελφος, nepos ex fratre vel ſorore.

Ἀντανίσταμαι & ἀντανίσταμαι, reſiſto, repugno. Plutarch. in Numa, ἀντανασῆναι ἔρωτι, amori repugnare.

Ἀντάξιος, ἡ, ὁ ᾗ ἡ, æquiparabilis, æquãdus, conferendus, cum genitiuo. Xenoph. πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι ἀντάξιον εἶναι, multorum ſeruorum inſtar eſſe duco. Homer. Ilia. α, ὅπως ἀντάξιον ἔσται, i. ἴσον τῇ τιμῇ, ἰσότιμον, ἄξιον. τὸ ἀντάξιον, remuneratio. πάντων ἀντάξιος, Ariſtides, pro omnibus exiſtimandus. χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non eſt æquiparabile virtuti.

Ἀνταξιόω τὰ ὅμοια, paria rependo, Thucyd.

Ἀνταπαιτέω, viciſsim repoſco, repeto.

Ἀνταπαμείβομαι, reſpondeo.

Ἀνταποδείκνυμι, altrinſecus demonſtro.

Ἀνταποδίδωμι, μ. δώσω, π. κα, retribuo, pẽdo, premiũ repẽdo, refero, reciprocor ac reſpõdeo. ἀνταποδίδωμι τὴν δίκην, Thuc. do pœnas. Vnde ἀνταποδοτέον, reddẽdũ eſt. Ariſtot. l. 9. Ethic. ἀνταποδοτέον εὐεργέτῃ μᾶλλον ἢ ἑταίρῳ, benefactori magis quàm ſodali gratia referẽda eſt. Ibidẽ l. 8, ἀνταποδοτέον τιμὴν τῷ εἰς χρήματα ὠφελουμένῳ, q pecuniis es auct°, eũ honorẽ repẽdere oportet. ἀνταποδοτέον ἑκόντι, lubẽs reddere oportet. Idẽ ibidẽ, ἀνταποδιδοὺς ὕβριν, vlciſcens iniuriã

Ἀνταπόδομα, ατος, τὸ, ἡ,

Ἀνταπόδοσις, εως, ἡ, retributio, retaliatio, reſtitutio, cõtraria redditio, compenſatio, merces.

Ἀνταποδοτέον: vide in ἀνταποδίδωμι.

Ἀνταποδοτικὸν, redditiuum.

Ἀνταπόδοτον vel ἀναταπόδοτον, figura orationis Atticis familiaris, quũ orationi aliquid deeſt, quod ſubaudire neceſſum eſt, vt ſentẽtia perfecta ſit: vt ὅπως μὴ ποιήσῃς, intelligo σκόπει. Sic Lucæ 13. de ficu, κἂν μὲν ποιήσῃ καρπὸν, εἰ δὲ μή γε, εἰς τὸ μέλλον ἐκκόψεις αὐτήν: vbi ſubauditur in primo membro ἐάσον αὐτὴν, in hanc ſententiam, Et ſiquidem fecerit fructum, ſinas eam viuere: ſin ſecus, in futurum ſuccides eam. Ariſtoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀποφαίνω μόνην ἀγαθῶν ἁπάντων αἰτίαν ἐμὲ ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς. εἰ δὲ μὴ, ποιεῖτε τοῦθ' ὅ, τι γ' ἂν ὑμῖν δοκῇ, atque ſi oſtendero vobis me vnam bonorum omnium authorem eſſe, ac per me viuere vos: ſin ſecus, facite id quod vobis viſum fuerit: quo loco ſubauditur, Sinite me abire. Cicero aliquoties hoc ſchemate vtitur, Eraſm. & Bud. in Annot.

Ἀνταποδύεσθαι τοῖς πόνοις, accingi ad labores: ſic in canonibus concilii Epheſini.

Ἀνταποκρίνομαι, reſpondeo, ex aduerſo reſpondeo.

Ἀνταπόκρισις, reſponſio mutua. Itẽ figuræ genus apud Hermogenem.

Ἀνταποκτείνω, viciſsim occido, contrà occido.

Ἀνταπολαμβάνω, viciſsim accipio. * ἀνταπολαμβάνειν χάριν, gratiam accipere ob beneficium, Demoſth.

Ἀνταπόλλυμαι, vice mea pereo, Eurip. interficior pro.

Ἀνταποπαρδεῖν, oppedere. Ariſtophanes νεφ. βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν πρὸς τὰς βροντὰς, tonitribus oppedere volo: vide Παρδῶ.

Ἀνταποπέμπω, remitto.

Ἀνταποσείω ἀνακλάσεις, compono fragores.

Ἀνταποτίνω, retribuo, rependo, lib. Epigramm.

Ἀνταποφαίνω, contrà oſtendo, è diuerſo oſtendo.

Ἀνταποχὴ, ἡ, chirographus, quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis ſe obligat.

Ἀντάπτομαι, è diuerſo manus iniicio. Herodot. ἀντάπτομαι τοῦ πολέμου, è diuerſo bellum ſuſcipio.

Ἀνταπωθέω, ῶ, relido, repello.

Ἀνταπώθησις, εως, ἡ, obliſus: aliàs, ἀντίπνευσις.

Ἀνταρέσκω, συναρέσκω.

Ἀνταρκέω, par ſum, reſiſto, * ad vltimum vſque obſiſto, non cedo. Plato in epiſt. ad Dionyſ. ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς, hominum maleuolentiæ occurrere nos calumniantium.

Ἀνταρκτικὸς, ἡ, ὁ, vrſino obuerſus, auſtralis, antarcticus. vide in ἀρκτικός.

Ἀνταρσία, ας, ἡ, ᾗ

Ἄνταρσις, εως, ἡ, coniuratio, συνωμοσία.

Ἀντάρτης, tyrannus.

Ἀντασπάζομαι, reſaluto, cõtrà complector, viciſsim amplector: Accuſatiuo iungitur, Plutarc.

Ἀντάτακτοι, οἱ, ii quib° ſucceſſor mittitur, exauthorati.

Ἀνταύγεια, ας, ἡ, reſplendẽtia, reſultus luminis, ſplẽdor, luminis repercuſſus, ſimulachrum reflexum, ſeu repercuſſum, effulgentia, Bud.

Ἀνταυγέω, μ. σω, π. κα, ἀποστίλβω, reniteo.

Ἀνταυγὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, relucens, contrà ſplendens.

Ἀνταυδάω, reſpondeo.

Ἀνταφαιροῦσι, diſpendium faciunt.

Ἀνταφίημι, remitto: vide ἀντάφηκα, apud Euripid. viciſsim emiſi.

Ἀντάω, μ. ήσω, π. κα, in occurſum eo, occurro, congredior, colloquor, conuerſor, ἀπάζω. Sophoc. μή σοι γέ που δύσνοος ἀντήσας ἐκύρει, i. ἐναντίος, fact° obuius. Pro patior, Herodo. accepit, ἀπεκλαίετο τῶν ὑπὸ Κύρου λύπεων, quæ à Cyro pertuliſſet complorabat. Home. Odyſ. λύπεας ἤντησας, vidiſti. Idem, ἀντήσει μάχης, i. ἐντύχοι. Herodo. λύπεας ξενίων μεγάλων, honorificentiſsimo hoſpitio exceptus es.

Ἄντι,ſiue:geminatur in oratione. Plutar.in Peric.ἄντι χείρους,ἄντι ἀχρήστοι,ſiue vtile,ſiue inutile ſit. ἄντι κρατήσωσι,vicerint, Thucyd.vbi præponitur ἐάν τε,i.ſiue.

Ἀντεγκαλεῖν, recriminando obiicere, viciſsim accuſare,inuicem petere:cum datiuo.ἀντεγκαλῶ σοι.

Ἀντέγκλημα,ἀντικατηγορία, recriminatio, contraria inſimulatio,quaſique criminis relatio,tranſlatio. Quintilianus lib.7,cap.5,Eſt autem defenſionis genus,quando crimẽ cauſa facti tuemur: ſicque appellatur,quia omnis noſtra defenſio cõſtat eius accuſatione qui vindicatur, qualis eſt defẽſio Oreſtis,oratio Milonis:vt,occiſus eſt, ſed latro:excæcat⁹ eſt,ſed raptor. Nõ diſsimile huic gen⁹ quę ἀντικατηγορία dicitur authore Apollod. Bud.in Ann.

Ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, Hermog. aſſumptio recriminatoria.

Ἄντεινον,extende: pro διάτεινον.

Ἀντειπεῖν,reſpõdere,verbo aduerſari,negare,abnuere recuſare,opponere,cõtradicere,refellere. Ariſtop.ἐγὼ δ᾽ ἀντείποιμ᾽ ἄν. Pla.in Apol.ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δικαίως λόγον ἀντείποιμι,ego verò huic obiectioni iuſtè reſpõderim.ἀντειπών, contradicẽs,refragãs,cõtrà hiſcẽs,recuſans,viciſsim reſpondẽs.ἀντείπομεν,negauimus,refragati ſumus,ex cõtrario diximus, Thucy.ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους,refellere, Iſoc.

Ἀντείρομαι,viciſsim interrogo.

Ἀντεισάγω, ex aduerſo introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην,ſuam inducere ſententiam, Nazanz.

Ἀντεισαγωγὴ,compẽſatio,genus figuræ, Aquila Rom.

Ἀντεισῆλθε,in prioris locum ſucceſsit,Nazanz.

Ἀντεισφέρειν νόμον,legi latæ legem contrariã ferre, &(vt Feſtus inquit)legẽ lege abrogare: quod etiã παρεισφέρειν dicitur,quaſi legẽ cum lege,& rogationem cũ rogatione componere.Nam εἰσφέρειν τὸν νόμον ſignificat, legẽ ferre & rogare.ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα,Nazanz.voluntati voluntatem opponere.

Ἀντεκδραμόντες,οἱ,contrà excurrentes.

Ἀντεκπλέω,μ.εύσω,π.κα,claſſe exeo obuiam, contranauigo nauigantibus.

Ἀντεκτείνω μὲ τούτοις,i. ὁμαλῶ,ἐξισῶ,cõtendo,Bud.Com.

Ἀντεκτίθημι,contrà expono.

Ἀντέκτισις,τισις.

Ἀντέκτισις,retributio,mulcta,ἀντίδοσις,repenſio.

Ἀντεκτρέφομαι,viciſsim nutrior.

Ἀντεκφέρω,oppono.

Ἀντέλιγμος,reuolutio,contraria concutio.

Ἀντέλλομαι,exorior.

Ἀντέλλω,pro ἀνατέλλω,orior,ſurgo. Ariſtoph.πρὶν ἢ μετ᾽ ἀντέλλειν σελήνην. Apoll.2,ἠὼς ἀντέλλει,aurora exoritur. & in l.1.Epig.ἀντέλλει δ᾽ ἀντέλλοι χθὼν. Capitur etiã acti. Apoll.2.Arg.χθόνα ἀντέλλουσαν,pro φύων,producens.

Ἀντελπίζω,nouam ſpem concipio.

Ἀντεμβάλλω,rependo,viciſsim repono.ἀντεμβάλλειν γῆν,viciſsim terræ inniicere, Theophr.l.9,c.9,hiſt.plant. • ἀντεμβαλλόμενον,in vicẽ alterius datũ,vt ἀντεμβαλλόμενα ſuccidaneæ medicinæ,apud Galen.& Ægin.

Ἀντεμβιβάζω,ſubſtituo,addo ſupplementum, viciſſim impono, Demoſth.de claſſe.

• Ἀντεμβολαὶ,ſummæ cardinis partes, quæ in cauum induntur:vel eæ partes oſsium,quę in vertebras prominent. vide infrà Γίγγλυμος.

Ἀντεμπλοκὴ,ῆς,ἡ,connexio,mutuus amplexus,

Ἀντεναγωγὴ,ῆς,ἡ,compenſatio.

Ἀντενδείκνυμαι, contrarium indico,verbum eſt Medicorum. • Vnde etiam ἀντένδειξις,apud Galen.

Ἀντένδειξις,eſt,vt ita dicam, obnuntiatio, hoc eſt, rei apparatæ diſcuſsio,conſilii capti & agitati diremptio,vt comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum,& auſpicia occentu ſoricum,Bud.Com.

Ἀντενδύομαι,induo,accuſatiuo iungitur.

• Ἀντένεξις, πρὸς τὸ ἀντιφέρεσθαι,Areth.in Apocal.

Ἀντενεργέω,reſiſto.ἀντενεργεῖ δυνάμεσι,venenis reſiſtere,ſeu aduerſari, Dioſcorid.

Ἀντεξάγω,cõtrà educo,oppono. ἀντεξάγειν τοὺς ῥωμαίους ὑπάτους,cõtrà Romanos eduxerũt cõſules, Plut.in Publ.

Ἀντεξαιτέω,contrà depoſco:cum accuſatiuo.

Ἀντεξελαύνω, inuado. ἀντεξελάσας ἐκείνους ἱππεῦσιν ἀγαθοῖς,illos equitibus ſtrenuis repellẽs, Plutar.in Othone.

Ἀντεξετάζομαι,reluctari. Lucia.ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ,cũ morbo luctãs vel congreſſus. ἀντεξεταζόμενος,qui pariter ex æquo cum aliquo examinatur, ex æquo cũ aliquo æſtimatus. Itẽ opponere ſe,ad cauſam occurrere, iudicio ſe ſiſtere,ad iudicium adeſſe,liti ſe offerre. Vulgò hoc dicunt, partẽ ſe gerere,quaſi aduerſarium gerere ſe. ἀντεξετάζεσθαι ἑαυτὸν ἀμφισβητουμένῳ,negotio alieno ſe offerre.

Ἀντεξετάζω,μ.σω,π.κα,comparo,expendo,aſsimilo,cõtrarium inquiro,viciſsim interrogo,contrà taxo, recenſeo,recognoſco.

Ἀντεξέτασις,collatio.

Ἀντεξετασμὸς,οῦ,ὁ,collatio,comparatio.

Ἀντεξόρμησις,εως,ἡ,inuaſio,aduerſa profectio, • contrarius impetus,vt ſeſe inuadentium nauium, Thucyd. aut acierum in primo congreſſu. Plutarch.

Ἀντεπάγω,contrà duco,è diuerſo produco.

Ἀντεπανάγομαι,concurro.

Ἀντεπανάγω,reduco,reuoco.

Ἀντεπίσοδος,aditus alternus, Plutarc.de placitis. ἀντεπίσοδον παρέχει,aditum viciſsim præbet.

Ἀντεπεξελαύνω,cõtrà equito. ἀντεπεξελάσαντες,i.πρὸς ἵππους κτίσαντες,in occurſum progreſsi, Thucydid.

Ἀντεπεξέρχομαι,cõtrà inuado, ad pugnam procedo ex altera parte,obuiam prodeo.

Ἀντεπεξῄεσαν,è conuerſo exierũt,aduerſus cõtendunt: á verbo ἀντεπέξειμι. Thuc.ἀντεπεξῄεσαν πρὸς ἐκείνους,proceſſerunt in illos. ἀντεπεξῆλθε εἰς μάχην,cõtrà exiuit in prælio.

Ἀντεπῆσαν,in occurſum iere,obuiam ſe tulerunt,prodierunt in aciem aduerſus.

Ἀντεπηχέω,obſtrepo,obturbo. Lucia. ἀντεπηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες, in vocem viciſsim prorumpunt hi plorantes.

Ἀντεπιβαίνω,aduerſor,contrà aſcendo.

Ἀντεπιβουλεύω,inſidiantibus è diuerſo inſidior,contrà inſidias tendo.

Ἀντεπιγράφω,reſcribo.

Ἀντεπιδείκνυμι,viciſsim oſtendo,contrà oſtendo.

Ἀντεπιθυμῶ,cõtrà cupio,& paſsiuè,ἀντεπιθυμοῦμαι. Xenoph.ὥρμημαι εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν ξυνεῖναι, καὶ ἀντεπιθυμεῖσθαι τῆς ξυνουσίας,ſtudui vt cupiens vterer conſuetudine,& contrà cõſuetudinis cauſa expeterer. ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου,hac in re ſum tibi competitor, Bud.in epiſt.priori.

* Ἀντεπιθυμητὴς,æmulus,riualis.

Ἀντεπιλαμβάνομαι,contrà nitens retineo.ἀντεπιλαμβανόμενοι τοῦ ὄρνιθος,manu vtrinq; in auem coniicientes:vel manibus vtrinque in auem coniectis.

Ἀντεπιμέλλω,contrà cunctor.

* Ἀντεπιμετρεῖν,gratiam rependere, Pollux.

Ἀντεπινοέω,μ.ήσω,π.κα,contrà cogito. ἀντεπινοήσαντες, contrà machinati.

Ἀντεπιπλέω,contrà tendo.

Ἀντεπιστέλλω,reſcribo,remitto literas,reſpondeo ad literas.

Ἀντεπιστρέφω,recurro.

Ἀντεπιστροφὴ,conuerſio mutua. ἀντεπιστροφὴ τῆς χειρὸς ἐπὶ τὸν ὦμον,ſi manus retrò humerum verſus reuocetur.

Ἀντεπιτείνω,contrà exigo.

Ἀντεπιτίθημί σοι ἐπὶ παυσανίαν ἐπιστολὴν,do tibi ad Pauſaniam epiſtolam, Thucydid.

Ἀντεπιχειρεῖν,occurrere,contrà inſtare.ἀντεπιχειρεῖν τοῖς ἕλλησι,ex aduerſo Græcos inuadere,Græcis occurrere.

Ἀντεπιχείρησις,εως,ἡ,ex aduerſo aggreſsio.

Ἀντεπαναγκάζομαι,compenſio,retributio. ἀντεπαναγκαζόμενος, contrapenſus,retributus.

Ἀντεραστὴς,οῦ,riualis.

Ἀντιεράω, diuerſum cupio, ſum riualis, redamo. ἀντιερῶ σου, te redamo. Lucian. in encomio muſcæ, ἀντεραϲθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ ἐνδυμίωνος, id eſt, contendiſſe cum Luna eodem tẽpore ambas in amore Endymionis. ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, quæ viciſsim ab illo amabatur. ἀντερῶ σοι, tibi ſum riualis, Eurip.

Ἀντιερίδαινει χρυσουργοῖς, certat cum aurificibus, 15. cap. libri Sapientiæ.

Ἀντερείδω, μ. είσω, π. εικα, renitor, innitor, inhæreo. Plutarch. in Numa, ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις, barbaris reſiſtit. Idem, πολέμους ἀντερείδω, bella arceo. ἀντερείδων ἀσπίδα, admouens clypeum.

Ἀντέρεισις, εως, ἡ, reuerberatio, reflexio, obiectio, obluctatio.

Ἀντερετεῖν, cum alio remigare. ἐπὶ ταυτοῦ ζυγοῦ καθεζόμενον ἐρέσσειν.

Ἀντερέτης, qui iuxta alium remigem ſedet, & remigat, qui officio remigis fungitur, contendens remigando, ἀντιπαραθέμενος.

Ἀντερέω, pro ἀντερῶ, contradicam.

Ἀντερίζω, concerto, Datiuo.

Ἀντερὶς, ίδος, obluctatio.

Ἀντερεθίνω, contradico, contendo contrà.

Ἀντέρεισμα, τὸ, ſedes, fundamentum.

Ἀντέρομαι, viciſsim interrogo. Nazanz. oratione 2, ἐγώ σε ἀντερήσομαι, ego viciſsim ex te percontabor.

Ἀντεστραμμένως, è conuerſo, Aduerbium.

Ἀντερῶ, reſpondebo, contradicam, Ariſtoph. νεφ. ταῦτ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν, hæc ipſi reſpondebis.

Ἀντέρως, ωτος, ὁ, contrarius cupidini amor, amor mutuus, amor, deus ἔρωτι contrarius, quẽ ex Venere & Marte natum dicunt, vt inquit Cicero de Natu. deor. lib. 3. Apud Pauſaniam dicitur δαίμων, vltor ſcilicet eorum qui vel amatores vel amantes ſpernunt.

Ἀντερωτάω, viciſsim interrogo, contrà rogo.

Ἀντερώτησις, εως, ἡ, contraria interrogatio, ſeu repetita.

Ἀντιάω, obuiare, ſupplicare.

Ἀντεστραμμένως, è contrario. ἀντεστραμμένοις τοῖς ἄκροις, conuerſis extremis. ἀντεστραμμένως ἔχω.

Ἀντευεργετεῖν, reddere vices beneficii, compenſare beneficium. Xenoph. οὐδὲν φροντίζων τοῦ ἀντευεργετεῖν, nihil laborans de gratia referenda.

Ἀντευεργετικὸς, beneficium referens.

Ἀντευπάσχω, beneficium pro meritis accipio, Demoſt. ἀντευπαθόντες, mutuis beneficiis affecti, Bud. in ep. prior.

Ἀντευποιῶ, beneficium rependo, Ariſtoph. in Pluto, τὸν δὲ πάνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν, &c. viciſsim in me beneficum eſſe. ἀντευποιῶ τὸν εὐεργέτην, refero gratiam bene merito.

*Ἀντεστιῶ, viciſsim inuito ad epulas, Plato in Tim. ἀντεστιᾶν τοὺς ἀνθρώπους, præbere epulum hominibus inuicẽ, conuiuiũ repræſentare, viciſsim cõuiuiũ exhibere.

Ἀντεφορμεῖν, ſtare in procinctu ad bellũ nauale ineundũ

Ἀντέχομαι, μ. ἀνθέξομαι, propriè ſignificat adhæreo alicui velut vnguibus affixus, nec me ſino auelli: aliò transfertur, & ſignificat ἀντιποιοῦμαι, meum eſſe contendo, retineo, complector, excipio, hæreo, adhæreſco, ſum tenax, do operam, ſum particeps, vſurpo, amplector, vendico, acquiro, mordicus retinere conor. τῶν βιβλίων ἀντέχεσθαι, libris adhærere. Plato in Tim. ἀντέχομαι τοῦ εἰκότος, probabili ratione demonſtro. ἀντέχου θυγατρὸς, Eurip. filiã renitẽs viribus retine. ἀντέχομαι τῆς γῆς, terrã cõtingo, Herodot. occupo. καρτερῶς ἀντεχόμενος, gnauiter aduerſus trahentẽ retinens. ἀντέχεται τῶν οἰκείων δικαίων, ius ſuum retinet, Gaza de Seneст. ἀντέχομαι τῆς θαλάσσης, mari operam do. οὐκ ἀντέχει τὸ ὕδωρ τῷ στρατῷ, huius aqua non ſufficeit exercitui. ἀντέχομαι τῆς σχολῆς, otiũ admodũ admitto. ἀντέχεσθαι, viciſsim ſumere, mutuò cõplecti. Plato in epiſt. ἐγὼ δὲ σοι ... τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω, ... ἀντέχεσθαι ξύμβουλός εἰμι, Coriſco verò & Eraſto ſuadeo, vt Hermiam contrà ſibi adiungant, i. vt Hermiam redament.

Ἀντέχεσε, ſuffecit, ſatis fuit: iungitur datiuo.

Ἀντέχω, μ. ξω, adnitor, reſiſto. Herodian. l. 1, ... ἀντέχειν ἐλέγετο: de Laurentio oppido loquitur, quod ob laurorum copiã peſti nõ ita obnoxium eſſe dicebatur. Item ὑπομένω, ſuſtineo, tolero, perfero, perduro, permaneo. ἀντέχω βαστάζειν, conor ad tolerandum. Item ἐξαρκέω, ſufficio ad aliquã rem. Alexan. Aphr. in Probl. πρὸς ἐνέργειαν μᾶλλον ἀντέχει, in ſuo officio ſtabilitur, magis perſiſtit in opere. Idẽ cum infin. ibidem, οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν, non ſimiliter poſſunt geſtare. Theophr. ἀντέχει τοῖς χειμῶσι, reſiſtit tẽpeſtatibus, lib. 4, c. 8. ἀντέχειν πρὸς ἕξιν ἀνόητον, Plutar. i. aduerſus ſtultũ animi motum reluctari. Lucian. ἀντέχω πρὸς τὴν φοράν, aduerſus impetũ reſiſto. πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχε κράνος, i. ictui penè ceſsit galea. ἀντέχει πρὸς τοὺς καμάτους, Herodia. ſuſtinet labores. Itẽ, ἀντέχων τοῦ χαλινοῦ, frenos retinens. μὴ ἀντέχω πρὸς σε, aduerſus te ſum impar. ἀντέχομεν καμάτοις, ſuſtinemus dolores. ἀντέχειν πρὸς Ἕλληνας, parem eſſe Græcis, ſuſtinere. Thucyd. ἀντέχοι ἡ ἐπιστήμη, ſuppeteret peritia. Lucian. ἀντέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, eius manum ſuſtinet, ſeu cohibet & regit.

Ἀντιάω, occurro, Iliad. ν, οὐδ' ἔχωντες ἀντιάασιν, pro ἀντιῶσιν.

Ἀντιάδην, ſuppliciter, ἱκετευτικῶς.

Ἀντήλιος, ἰους ἡλίῳ, ſoli aduerſus, vide ἀνθήλιος.

Ἄντην, coràm, palàm, è contrario. Iliad. α, ... ἄντην, id eſt, ἐξ ἐναντίας.

Ἀντηνορίδης, filius Anthenoris. Homer. ἀντηνορίδας ... id eſt, παῖς ἀντήνορος.

Ἀντηρὶς, ίδος, ἡ, vt κλεὶς κλειδὸς, declinatur, inquit Gaza lib. 2. Gram. lignum obtentum: item, æqua nauis impulſio, i. quando ex æquo remigibus nauis impellitur.

Ἀντήρετον, æquale, ἴσον. metaphora, ab iis qui æquali repetitione remigant.

Ἀντήρης, εος, ὁ, ἡ, contrà eleuan, Euripid. πώλους ἀντήρεις καμπτῆρι δρόμον, hinc atque hinc æqualem curſum obliquantes propter metam. Item, æquiſtrepens, æqualiter remis impulſus.

Ἀντηρὶς, lignum vel pila ſtructuram inclinatã fulciens, tibicen Latinè dicitur. Sunt etiam ἀντηρίδες, ſtructuræ lapideæ, ædificia editiora vtrinque fulcientes, qui arcus obnitentes vulgò vocantur. Sublica vertitur à Valla. ἀντηρίδας ὑπέτειναν, ſublicas prætenderunt, Thucydides de nauibus. Aliqui non ἀντηρὶς, ſed ἀντήρεις in recto legũt, βαρυτόνως διὰ τοῦ ει: ſic Thucydid. alicubi. Item ἀντηρὶς, ἡ, θυρὶς, feneſtra.

Ἀντήριστο, certauit, conflictatus eſt. ἀντήριστο πολέμοις, bellis conflictatus eſt, Bud.

Ἀντίρρησις, εως, ἡ, controuerſia, altercatio.

Ἀντήσεις, ſupplicationes.

Ἀντηχέω, contrà reſono, contrà ſono, recino, reſono.

Ἀντὶ, pro contrà, è regione, ex aduerſo. Propriè ſignificat vicem, quũ quis alterius loco facit aliquid. Alexand. Aphr. ἀνθ' ἱματίων πτερὰ περιβάλλεται, i. pennis quaſi veſtimentis circundatus eſt, vel pennas perinde atq; amiculũ induit, vel vice veſtimẽtorũ. ἀντὶ μηδενὸς, nõ alterius rei gratia. ἀνθ' ὅτου, cui* gratia, qua gratia. ἀντὶ τοῦ, &c. loco, vice, ἀντὶ πολλῶν ἀντάξιος, multorũ inſtar fueris. ἓν ἀνθ' ἑνὸς, i. ſi vnũ vni conferatur, Plato de Rep. ἀντὶ τοῦ βρέφους, infantis loco, vice infantis. ἀντὶ βασιλέως τύραννος, ex rege in tyrannũ commutatus. ἀνθ' ὅτου, pro ἀνθ' ὧν, quare, cur, interrogatiuè: & ſine interrogatione, quamobrem, qua de cauſa. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου, neſcio qua de cauſa, apud Greg. ἀνθ' ὅτου, Bud. Com. ἀνθ' ὧν, pro quibus, i. quoniam, ideo quòd, quapropter, quia, διότι, eoquòd, propterea quòd, idcirco quòd. Lucia. ἀπόδος ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην, ſolue naulũ. Ariſtoph. in Pluto, ... ἀνθ' ὧν ... i. quoniam. ἀνθ' ὧν, pro quapropter & idcirco. Ariſtoph. in Plu. Δι. ... Κα. ἀλλ' ἐγὼ ... Δι. ἀνθ' ὅτι ... πρὸς τὸν θεὸν ...

μένος

φροσύνω. Antiqui ἀντὶ pro æquali vſurpabant, vt ἀντίθεος, ἀντίχειρ.

Α'ντία, pro ἀντίον, Odyſ. ϛ, ἀντία δεσποίνης φάσθαι, coram domina alloqui. τ' ἀντία λέγων αὐτῷ, ipſi cōtradicens. ἀντία Ἀθηναίων, contra Athenienſes. ἀντία ἵζοντο τούτοις, è regione eorum conſederunt, Herod. ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς, contra eos arma tulerunt, Idem.

Α'ντιάγχειν, interpretatur Vlpianus ff. de AEdil. edicto, inueteratos faucium tumores, quiſque diſcuti non valeant: quaſi dicas, obluctans, obſiſtenſque præfocatio.

Α'ντιάδες, αἱ, tonſillæ, παρίσθμια.

Α'ντιάζω, & Α'ντιάω, μ. ἄσω, π. κα, obſto, occurro, propitius fio, ἀντιβολῶ, oro, precor, ἱκετεύω. ἀντιάω pro ἀντιτυγχάνω, Apoll. 2. ἀντιάσητε ἀνδράσιν εὐξείνοις, offēdatis & reperiatis homines hoſpitum amantes, nāciſcamini. Laſc. καὶ παρέχειν στεφάνων ἄξιος ἀντιάει, digna occurrit, ſe dignam exhibet & præſtat: cum genit. Idem, πίδακος ἀντιάσας, fonti occurrens. Sic Homer. Iliad. α, ἀντιάσεις ἀρνῶν κνίσσης, id eſt, ἀπαντήσεις, μεταλαβών, ἀπολαύσεις. ἀντίασον γονάτων, Euripid. accede ad genua. ἀντιάσας γήραος, qui in ſenectutem incidit, lib. Epigram. ἠντίασα τέρματος, incidi in finē, finem ſum conſecutus, li. eodē. ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα, obuiam eamus inuadenti, Herod. ἀντιάζω τὴν Ἀραβίων στρατιήν, Arabum copiis obuiam eo, Idem: & l. 1, ἀντιάζει ἐς πέλαγος, in pelagus obuiam contendit. ἀντιάζω, precor. Sopho. in Aiace, καί σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφεστίου Διὸς, &c. te obſecro per Ioue̅ familiare̅.

Α'ντιάνειρα, virago, Amazonum epitheton. Hom. Ilia. γ, ἦλθον ἀμαζόνες ἀντιάνειραι, id eſt, viragines, maſculæ, bellatrices, αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν ἐξ ὑπολήψεως, audentes contra viros bellare.

Α'ντιάξων, ora Auſtralis nobis ignota, Cic. in Tuſcu. q.

Α'ντιάομαι, aduerſor. Apoll. li. 1. Arg. καὶ ἐν θεὸν ἀντιόωντα, & li. 2, ὑπίσχετο ἀντιάασθαι, pro contrà tendere & pugnare.

Α'ντίας, eſt ὄγκος σκιῤῥώδης τῶν παρισθμίων (vt inquit AEgineta lib. 3,) id eſt, tumor durus tonſillarum. Idem lib. 6, Tonſillæ ſupra modum adauctæ, vorandi ſpirandíque meatus altrinſecus inſidentes, ἀντιάδες vocitatæ ſunt: ſic dictæ ſunt, quòd vtrinque ſibi inuicem opponantur. Itē Α'ντίας, hiſtoricus, de quo meminit Plutar. de fort. Alex.

Α'ντιαχέω, μ. ήσω, reclamo, contradico, Nonnus.

Α'ντιβαίνω, reſiſto, retrocedo, obſto, recuſo, repugno, reſtito, vt cum homo impulſus tamen renititur, contrà tendo, occurro, obuiam eo, Datiuo. Alexand. Aphr. ἀντιβαίνοντα τοῦ πειρῶν, agēti reſiſtentia & occurrentia. ἀντιβαίνειν πρὸς δημοκρατίαν, repugnare dimocratiæ, Plut in Lyc.

Α'ντιβάλλομαι, ſum ſimilis, ſum æqualis.

Α'ντιβαλλόμενα, æqualia: id eſt, æquales vires habentia, & quæ recentiores medici dicūt Quid pro quo, vt Marcell. ait, lib. 3. Dioſcor.

Α'ντιβάλλω, repugno, confero, reluctor, remitto, ex aduerſo miſſilia iaculor. ca. 11. Macch. l. 2, ἀντιβάλλων τὸ ἐλάττωμα, ſecum reputans cladem. Luc. Euang. 24, ἀντιβάλλετε λόγους πρὸς ἀλλήλους, ſermones confertis inter vos.

Α'ντιβασιλεῖς, οἱ, interreges.

Α'ντίβασις, ἡ, concurſus, contrarium iter.

Α'ντιβατικὸς, ὁ, obuius.

Α'ντιβάτης, repagulum ianuæ.

Α'ντιβία, aduerſum, ἐξ ἐναντίας.

Α'ντιβιάζομαι, reluctor.

Α'ντιβίην, contrà, aduerbium loci, Iliad. α, ἐριζέμεναι βασιλῆϊ ἀντιβίην, id eſt, ἐξ ἐναντίας.

Α'ντίβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, contrarius, aduerſarius, violentus, hoſtis, inimicus. Iliad. α, ἀντιβίοισι μαχεσσάμενοι ἐπέεσσιν, i. ἐναντίοις ἢ διὰ κατακαίων λόγοις. ἀντίβιον μαχέσασθαι, i. ἐξ ἐναντίας, contrà.

Α'ντιβλάπτω, viciſſim lędo, laceſſitus lędo.

Α'ντιβλέπω, reſpicientem reſpicio, obtueor, aduerſis oculis intueor. ἀντιβλέπω σοι vel σε. Lucian. ἐν τῷ ἡλίῳ, ἀντιβλέπων τῷ φωτὶ, contra lumen aſpicere.

Α'ντίβλεψις, εως, ἡ, ἀνάβλεμμα.

Α'ντιβολέω, μ. ήσω, π. κα, quæſo, oro, ſupplico, cum accuſ. Ariſtoph. νεφ. ἀντιβολῶ σε, id eſt, ἱκετεύω. Item capeſſo & aggredior, Genit. Hom. Ilia. δ, μάχης ἀντεβόλησεν, i. μετασχεῖν intereſſe prælio. Itē occurro, συναντάω, ὑπαντάω, Datiuo. Apoll. 2. ἀντεβόλησαν ἀλλήλοις. à μολῶ, cum præpoſitione, & μ in β mutato, ἀντιβολῶ, Heſiod. γάμου ἀντιβολῆσαι, nuptias capeſſere, ἐπιτυχεῖν, μετασχεῖν. Imperfectum, ἠντιβόλουν, dupli ci augmēto.

Α'ντιβοηθῶ, viciſſim præſidium præſto.

Α'ντιβολὴ, reſumptio, collatio. ἀντιβολὴ apud Plat. νόμ. ϛ pro ἀντιπαραβολὴ, i. comparatio in nominando & deſignando magiſtratu, collatio etiam exemplarium, Stra. l. vlt.

Α'ντιβόλησις, εως, ſupplicatio, adhortatio, deprecatio. Plat. in Apolog, δεῖ τι οἴκτου καὶ ἀντιβολήσεως.

Α'ντιβολία, ας, ἡ, comploratio, δέησις, ἐπίκλησις, ἱκεσία.

Α'ντιβοάω, magna voce reſpondeo.

Α'ντιβροντάω, contra tono, obtono, cum datiuo, Lucia.

Α'ντιγέγωνε, reclamauit, lib. Epigram. ab ἀντιγωνέω.

Α'ντιγενεαλογία, è diuerſo progeniem recenſeo, in repetenda progenie occupor.

Α'ντιγένης, viri proprium eſt apud Theocritum. ἀντιγένης ὁ πελλαῖος, Antigenes Pellenæus, de quo Plutar. de fort. Alexandri.

Α'ντιγενίδειος νόμος, ſic dicitur quidam concentus muſicus, apud Plutar. de muſica.

Α'ντιγεωργῶ, idem quod ἀντιπελαργῶ, de quo infrà, Bud. Comment. ἀντιγεωργεῖν τὴν πατρίδα.

Α'ντιγνωμονέω, μ. ήσω, π. ηκα, cōtrà opinor, cōtrà dico, Budæus Comment.

Α'ντιγόνα, Antigona, Pellęa meretrix, Plut. de for. Ale.

Α'ντιγονὶς, ἱερὰ ναῦς τις ἀθλίωνη, interpres Demoſth.

Α'ντίγονος, ου, ὁ, beneficus, ſine malitia.

Α'ντίγραμμα, contraria ſcriptio, contraria littera.

Α'ντιγραφεὺς, έως, ὁ, dicitur cui id muneris eſt delegatum, vt obſeruet pecuniam, quam in vſum principis collegerūt coactores: quos nūc Receptores particulares vocāt. Græcis ἀντιλογισταὶ dicūtur: nos Antigrapharios appellare poſſumus. Cicero hos cuſtodes appellat, pro lege Agraria contra Rullum, & de reditu ſuo. Galli contrarotulatorem vocant. Et ἀντίγραφα dicebantur eorum ſcripta, quaſi contrà ſcripta, Bud in Annot.

Α'ντιγραφὴ, ἀντιλογία, reſcriptum, reſcriptio, commentarius, controuerſia, contraria accuſatio ſeu defenſio, ὁμολογία, promiſſio. Ariſtoph. νεφ. βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν περὶ πραγμάτων κἀντιγραφαῖς, id eſt, de rebus & controuerſiis cōmunicare, & in colloquium venire: vbi interpres. ἀντιγραφαὶ ἐκάλουν τὰς δίκας πάσας διὰ τὰς ἀντιθέσεις καὶ λύσεις τῶν ἐπιφερομένων. Item ἀντωμοσία, apud Pla. in Apolo. καὶ ταῦτα καὶ διομόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ, hæc iurādo affirmabo in defenſione ſeu depulſione: quæ verba ſunt rei Socratis.

Α'ντίγραφον, ου, τὸ, exemplar, reſcriptum, exemplum.

Α'ντίγραφος, ὁ καὶ ἡ, è contrario ſcriptus, tranſcriptus, deſcriptus, ex exemplari ſcriptus. ἀντίγραφος στήλη, Demoſt. i. ſcriptum continens. Idem, τῆς στήλης τὰ ἀντίγραφα, eiuſdem exempli.

Α'ντιγράφω, μ. ψω, π. φα, reſcribo, denuo conuenio in iudicio.

Α'ντιδάκνω, remordeo, viciſſim mordeo.

Α'ντιδείπνος, qui in cœna loco alterius, qui inuitatus nō venit, ſufficitur, cœnæ vicarius.

Α'ντιδεξιόομαι, viciſſim amicè excipio, viciſſim dextras porrigo, Xenoph.

Α'ντίδησις, εως, τὸ, contentio.

Α'ντιδέχομαι, recipio.

Α'ντιδιαιρέομαι, οῦμαι, diſtinguo, Ariſtid.

Α'ντιδιαίρεσις, aduerſa diuiſio, Galen ad Glauc.

Α'ντιδιαιρέω, ex oppoſito diuido, in diuiſione oppono. ἀντιδιῃρημένα τῷ γένει, generatim diſtincta in oppoſitum. Nazanz. εἰ πρὸς ἐκεῖνον ἀντιδιῄρητο τὸ, μόνον ἀληθινὸν, i. ſi illi ex aduerſo reſponderet illud, ſcilicet, ſolū verum. ἀντιδιαιροῦντι τῷ μέλλοντι, ex aduerſo reſpondet futuro, Nazanz.

Ἀντιδιάκονος, viciſſim ſeruiens, Strabo.

Ἀντιδιαλλαττόμενοι, variantes.

Ἀντιδιαπλέκω, contra inuoluo, replico, oppono, reclamo, obtexo, & comminiſcor quod reſpondeam.

Ἀντιδιαστέλλομαι, opponor, diſtinguor, χωρίζομαι, ἀντιβάλλω.

Ἀντιδιαστέλλω, contrà diſtinguo. Iuſtin. martyr, ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ὢν τοῖς μὴ οὖσι, ſeipſum qui eſt, ab iis quæ nõ ſunt diſtinguens.

Ἀντιδιαστολή, diſcrimẽ, differẽtia, Alex. Aph. diſtinctio.

Ἀντιδίδωμι, μ. ώσω, π. κα, retribuo, remuneror, rependo, reſtituo, reddo, refero, inuicem dono. Philoſt. ἀντιδιδόντες τὸν ἔλεον τῷ ἐλέῳ, mutuò miſerantes. ἀντιδοθεῖσα παρθένος, virginis loco oblata, Nazanz. ἀντιδίδωμι δίκην, do pœnas. λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, qui ſe pretium pro nobis rependit, Nazanz.

Ἀντιδιεπαγειν, irritum facere, ceſſare.

Ἀντιδικέω, ad cauſam occurro, iudicio me ſiſto, liti me offero, litiganti me oppono, certamen capeſſo, ago aduerſarium, ἀνταγωνίζω, ἀντεξετάζομαι, adſum ad iudicium. Bud. Comment.

Ἀντιδικία, defenſio.

Ἀντίδικος, ου, ὁ, aduerſarius cauſæ ſiue litis, litigator, ambigens, actor, accuſator.

Ἀντιδοκοῦντες, οἱ, qui ſunt contrariis ſententiis.

Ἀντιδοξάζω, viciſſim glorifico.

Ἀντιδοξος, contrariæ ſectæ.

Ἀντιδοξῶν σοι, reſiſtens tuæ voluntati.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, retributio, repenſio, refundendi viciſſitudo, permutatio, penſatio, mutua largitio ſiue donatio. Erat enim actio quædam, vel conditionis ferendæ facultas. ἐν ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἀντιδόσεσιν, in vlciſcẽdis iniuriis.

Ἀντίδοτον, τὸ, remedium, compoſitio ex variis medicinis, quæ datur contra venena. Perinde ſonat ac ſi dicas, Contradatum.

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, contra redditus, æquilibris, compenſans, repenſus pro alio apud Nonnum. Dioſc. lib. 3, cap. 29. ὁ καρπὸς θανασίμων φαρμάκων ἐστὶν ἀντίδοτος, ſemen lethaliũ venenorum antidotũ eſt, id eſt, aduerſatur. dicitur etiam ἡ ἀντίδοτος. Alex. Aphr. Probl. vlt. de Theriaca, ἡ ἀντίδοτος ἐκ πλείστων συντεθεῖσα συγκεῖται. αἱ οὐρητικαὶ ἀντίδοτοι, antidoti vrinam cientes.

Ἀντιδρᾶν, rependere, Euripid.

Ἀντιδωρεά, ᾶς, ἡ, remuneratio.

Ἀντιδωρέομαι, contrà largior, dono, viciſſim do, cõpenſo, remuneror, rependo.

Ἀντίδωρον, τὸ, remuneratio, ἀντευεργέτημα, compenſatio.

Ἀντίζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, æmulus, pellex, zelotypus.

Ἀντίζυγος, ου, ὁ, aduerſus.

Ἀντίζωος, ὁ, ἀντίπαλος, aduerſarius.

Ἀντιθεμαι, oppono, confero, rependo, repono pro beneficiis. lib. 1. Epigram. datiuo iungitur.

Ἀντίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſemideus, eximius, æquiparãdus deo, diuinus, ἰσόθεος, ἀντίθεοι ἄλοχοι, id eſt, ἴσην καὶ ὁμοίαν τοῖς θεοῖς κατ᾽ ἀρετήν. Aliquãdo ὁ ἐναντίος τοῖς θεοῖς. Odyſſ. ξ, ἀντίθεοι μνηστῆρες, ſic Didymus, ἀντίθεον δόγμα, id eſt, opinio Deo contraria.

Ἀντιθεραπεύω, mutuò obſeruo, redamo. in obſeruantia reſpondeo, Xenoph.

Ἀντιθερμαίνω, contrà calefacio. Alex. Aphr.

Ἀντίθεσιον, herba, quæ & θαψία, Dioſc, li. 4, cap. 228.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ, cõtentio, cõtrouerſia, cõtradictio, obiectio cõtraria, oppoſitio, color rheto. Itẽ ἀντίθεσις, i. aſſũptiua qualitas, genus defenſionis, in qua factum per ſe, improbabile aſſumptis extrinſecus auxiliis tuemur, inquit Quintil. li. 7. aſſumptio Hermog. ἀντιθέσεις λόγων, diſputationum pugna, Nazanz.

Ἀντιθετικὴ στάσις, Hermog. aſſumptiui ſtatus.

Ἀντίθετον, contra poſitum, vel vt quidam vocãt, contentio: figura eſt, quæ fit, ſi ſingula ſingulis opponuntur, vt, Vicit pudorem libido, timorem audacia: vel ſi bina binis, Nam noſtri ingenii, veſtri auxilii eſt: vel ſentẽtiæ ſententiis, Dominetur in cõcionibus, iaceat in iudiciis: hæc ex Quintil. lib. 9, ca. 3. Aquila Rom. vocat Oppoſitum ex contrariis. Dupliciter fit in oratione: nam vel dictiones inter ſe, vel affirmatio & negatio opponuntur, vt, μᾶλλον γὰρ πλουτοῦσιν αἱ πόλεις τῶν ἀδίκως πλουτούντων, ἢ τῶν δικαίως πενομένων: &, οὐ μὲν ἔλαβες δῶρα, ἐγὼ δὲ οὐκ ἔλαβον.

Ἀντίθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, contrarius, oppoſitus, aduerſus.

Ἀντιθλίβω, μ. ψω, π. φα, reprimo, Actiu. accuſ.

Ἀντίθρονος, ex oppoſito ſedens.

Ἀντίθροος ἠχώ, vox ſoni contrarii, Nonnus: reſponſio, contradictio, lib. Epigram. ἀντίθροον ὄπα, de voce Echus.

Ἀντιθύρετος λίθος, lapis qui eſt loco & vice oſtii, apud Nonnum.

Ἀντίθυρος, ου, ὁ, vel ἀντίθυρον, τὸ, apud Lucian. locus poſt ianuam, ἀντικρὺ τῆς θύρας. ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον, ex aduerſo oſtii, κατὰ τὸ ἀντίθυρον, è regione ianuæ.

Ἀντικαθέζομαι, altrinſecus ſedeo, contrà ſedeo, opponor ex aduerſo ſitus ſum, caſtra ex aduerſo habeo.

Ἀντικαθεύδω, dormio, in lib. Epigram. ἀντικάθευδε πάλιν, iterum dormiuit.

Ἀντικάθημαι, ex aduerſo conſido, è regione inſideo, ſubſtituor in locum alterius, ἐναντιοῦμαι, interpres Thucyd.

Ἀντικαθίζομαι, ex aduerſo conſideo, ex aduerſo caſtra metor, è regiõne ſum poſitus.

Ἀντικαθίσταμαι, ſublegor, ſubrogor, demortui loco legor, aduerſor. ἀντικαθιστάμενοι, qui in locum mortuorum ſucceſſerunt, ſubiecti, qui ſunt contrariæ factionis. ἀντικαθίσταντο, ex aduerſo aciem inſtruebant.

Ἀντικαθίστημι, repugno, ſubſtituo, refarcio, erigo. Acti. accuſ. ἀντικαθίστημι ἐπὶ τὸ θαρρεῖν, ad fiduciam erigo. ἀντικαταστάντες ταῖς ναυσί, id eſt, ἀνταγωνιζόμενοι ἀλλήλοις διὰ τῆς ναυμαχίας, id eſt, obnixè conſiſtentes, Thucyd.

Ἀντικαλέω, ῶ, viciſſim inuito ſeu voco.

Ἀντικάρδιον, ου, τὸ, concauitas pectoris, quæ & σφαγὴ dicitur, τὸ ὑποκάρδιον.

Ἀντικαταλαβεῖν, ἀντικαταλαχεῖν δίκην.

Ἀντικαταλλαγή, ῆς, ἡ, commerciũ, emptio, venditio, communicatio.

Ἀντικαταλλάττομαι, comparo. Iſoc. ἀντὶ θνητοῦ σώματος ἀθάνατον δόξαν ἀντικαταλλάξασθαι, pro morti obnoxio corpore gloriam cõparare immortalẽ. Item mercor, & commuto, cõpenſo. ἀντικαταλλάττομαι τὴν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας. Ariſtotel. mag. Moral. lib. 1, τὰ παρ᾽ αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, vt quæ apud eos ſint, commutentur cum illis quæ apud alios. Idem ibidem, πάντες οἱ ἔλαττον λαμβάνοντες ἀντικαταλλάττονται ὃ τιμήν, &c. omnes qui minus capiunt, illius vice nanciſcũtur aut honorem, &c. Idem li. 2, ἀντικαταλλάττεται τῷ συμφέροντι ἡ ἡδονή, voluptas commodo rependitur ſeu compenſatur. ἀντικαταλλαξάμενος χρημάτων τὴν ἀρχήν, &c. qui ære imperiũ parauiſſet, Herodian. lib. 2. Aliquando adiecta præpoſitione, Iſoc. ὑπὲρ ἄλλου οὐδενὸς τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένοις. Epictetus, ἀντικαταλλάττομαι τούτου ἀπάθειαν, volo pro hoc indolentiam. ἀντικαταλλάττομαι ἵππον ἀνθ᾽ ἵππου. Ariſtot. 8. Ethic. aliud pro alio commuto, ἀντικαταλλαττόμενοι τὰ χρήματα τοῦ ζῆν, vitam pecunia redimentes, Macch. lib. 3. Ponitur aliquando pro καταλλάττομαι, Bud.

Ἀντικαταλλάττω, idem.

Ἀντικατάσχεσις, εως, ἡ, obducta retentio.

Ἀντικατατείνω, ex aduerſo comparo, contrà contendo. Plato 1. de rep. ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον, orationem contrariam eius orationi obiicientes, cõparatione quadam propoſita dicamus.

Ἀντικατηγορέω, recriminor.

Ἀντικατηγορεῖσθαι, viciſſim prædicari. Pædicata dicuntur, quæ conuertuntur cum ſubiecto, cui ſoli & ſemper adhærent: vt Proprium & Differentia.

Ἀντικατηγορία, mutua accuſatio, recriminatio, contraria

ria accuſatio. Huius duo ſunt genera: alterum quo litigatores idem crimen inuicem intentant: alterum quo aliud atque aliud. Non abſimile huic genus eſt, quod ἀντέγκλημα dicitur, Bud. in Annot.

Ἀντικατηγορῶ, prouocatus accuſo.

Ἀντικατήμενοι, apud Herodot. habentes caſtra è regione poſita.

Ἀντικατιζόμενοι, conſiſtentes, Herodot.

Ἀντίκειμαι, aduerſor, repugno, contrà iaceo, ſum aduerſus, oppoſitus, contrarius, opponor: cum datiuo iungitur. Ariſt. in Categ. λέγεται δὲ ταῦτα ἀντικεῖσθαι ἀλλήλοις. Itē cum accuſ. accedente præpoſitione πρὸς. Idem ibidem, ἡ κατάφασις πρὸς τὴν ἀπόφασιν ἀντίκειται. ἀσία τῇ εὐρώπῃ ἀντικειμένη, Aſia ex aduerſo Europæ ſita. Ariſtot. Polit. 4, ca. 14. ἀντικείμενον τῷ ἐν ταῖς πολιτείαις γιγνομένου, oppoſitum eius ſeu ei quod fit in rebuſpub.

Ἀντικείμενον, contrarium, oppoſitum, repugnans, vt ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα.

Ἀντικειμένως, è contrario, contrà, oppoſito modo, contrà quàm.

Ἀντικέλευθος, ὁ καὶ ἡ, obuius, aduerſus, Nonnus.

Ἀντικελεύω, viciſſim iubeo ἀντικελεύομαι, viciſſim iubeo iubeor.

Ἀντικινέω, inſurgo, contrà moueo.

Ἀντικιχρῶμαι, viciſſim vtor, Depon. Genit.

Ἀντικλάζω, reboo, reclamo. Euripid. ἀντέκλαζεν κραυγὴ πέτραισι, vox ſaxis reboabat.

Ἀντίκλεια, ας, ἡ, Anticlia, vxor Laertę, quæ ante nuptias à Siſypho compreſſa peperit Vlyſſem, Plut. in Probl.

Ἀντικλείδης, hiſtoricus, de quo Plut. in vita Alex.

Ἀντίκλημα, τὸ, criminis relatio.

Ἀντικλῆς, Anticles, ſcriptor quidam, quē citat Plutar. de Muſica.

Ἀντικλίνω, ex aduerſo annuo, Muſæus, contra me declino & deiicio.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, pars ſuræ oppoſita, cruris vniuerſi pars anterior, cui opponitur γαστροκνημία, tibia, ocrea exponitur a Gaza. Ariſtoph. in Plut. κνήμας γὰρ καὶ φλῶσι τ' ἀντικνήμια, id eſt, frangunt crura.

Ἀντικολάζω, ſupplicio afficio.

Ἀντικομίζομαι, reporto, recipio.

Ἀντικόντωσις, reniſus cum conto.

Ἀντικοπὴ, conflictatio, colliſio, Philo.

Ἀντικόπτω, retorqueo, occurſo, interrūpo, repercutio, referio, retundo. ἀντικόπτει νότιον πνεῦμα, flatus auſtrinus vehemētius occurſat.

Ἀντικορυστὴς, colluctor.

Ἀντικορυσσόμενος, ad prælium ſe comparans.

Ἀντικοσμέω, viciſſim orno.

Ἀντίκρισις, ἀπόκρισις, reſponſio.

Ἀντίκρουσις, εως, ἡ, repulſio, contrarius impetus.

Ἀντικρούω, σω, π. κα, repugno, incurro, re obuia offendor, obſto, reclamo, retorqueo, repugno, offendo. ἀντεκεκρούκει αὐτοῖς, i. παρὰ γνώμην ἀπετύχει, ἀπεδεδώκει, quod fruſtrati eſſent, Thucyd. Demoſt. ἐν τῷ περὶ στεφάνου, ἀντέκρουσέ τι, καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει, πάρεστιν αἰσχίνης, id eſt, cecidit incommodè aliquid, & cōtigit quale non oportebat, præſto eſt AEſchines.

Ἀντικρὺ, contra, ἐξ ἐναντίας, ex aduerſo, ex oppoſito, è regione, aduerſus, in conſpectu, διαῤῥήδην, palàm. ὅθεν τὸ ἀντὶ καὶ τὸ κρυσταλλίζεσθαι, ἀντικρὺ, & per ſyncopē ἄντικρυ. genit. aliquando iungitur. Ilia. 3. βάλλειν ἕκτορος ἀντικρὺ, aduerſus Hectorem: aliquando διαμπὲξ, δι' ὅλου, penitus. Homerus Iliad. γ, ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. ἀντικρὺ χίου, cōtra Chium. ὅτι τὴν ἀντικρὺ, in aduerſum. κατ' ἀντικρὺ, è regione, ante os. ὁ κατ' ἀντικρυ, oppoſitus, ὁ πέραν. ἀντικρὺ τοῦ συνεδρίου, pro curia.

Ἄντικρυς, διαῤῥήδην, φανερῶς, planè, coràm, palàm, ferè, omninò, ex profeſſo, haud dubiè, proculdubio. Lucian. φθόνος ἄντικρυς τὸ πρᾶγμα. Gaza in ſomnio Scip. ὅσον μὴ παύσωμαι ἄντικρυς ἀπαιτῶν τῶν ὄντων ὅτι, i. ferè. ἄντικρυς ἐναντίως, ex aduerſo ſtans, Plutar. in Solone. ἡ ἄντικρυς ἀφαίρεσις, manifeſta ablatio, Plut. in Lycur. Idē in Pericle, κρατῖνος δ' ἄντικρυς παλλακὴν αὐτὴν εἴρηκε, Cratinus cōtrà pellicē vocauit. ἄντικρυς ἡλίου, ex aduerſo ſoli, Bud. Lucianus, ὕβρις ἄντικρυς καὶ ἀτιμία, manifeſta cōtumelia ludibriúmq.

Ἀντικτερίζω, viciſſim ſepelio.

Ἀντίκτυπος, contrà ſonans. Nonnus, ἰαχοῦσ' ἀντιμάχοισιν χέων ἀντίκτυπον ὀμφήν.

Ἀντικυμαίνομαι, vndabundus iactor, Bud.

Ἀντικυρεία, poteſtas.

Ἀντιλαβεύς, annulus ſcuti.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, anſa, apprehēſio, prehēſio: pro eodē etiā λαβὴ dicitur. ἀντιλαβὴν ἔχει, habet quod prehēdat, Thuc.

Ἀντιλαγχάνειν, viciſſim litem intendere, actori & victori quæſtionem referre: quod hodie iuriſconſulti reconuenire vocant. ἀντιλαγχάνειν τὴν γραφὴν, Demoſth. appellat, quod Cic agēdi poteſtatē dare. ἀντιλαγχάνειν δίκην, prouocare ad iudices, qui ἄρχοντες dicebantur, ibíq; controuerſiā denuo diſceptare, vt hodie à pręſidibus & præfectis, curiæ ſūmæ appellantur. Eſt quaſi dicas, reſortiri iudicium.

Ἀντιλάζομαι, teneo, ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλάζυμαι, recipio. Eurip. τί δ' ἐστὶ, οὗ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; i. ἀντιλάμβανε) , quid autem eſt quod tibi occaſio tēporis commodat?

Ἀντιλακτίζω, calces incutio.

Ἀντιλαμβάνομαι, mihi vendico, apprehendo, retineo, reprehendo, contradico, ἀντιποιοῦμαι, ἀντέχομαι. Plato 1. de repub. μεταξὺ ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, nitebatur ſermonem intercipere. ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς φιλοσοφίας, philoſophiam vendicare ſeu capeſſere. Plut. αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντιλαμβανομένη τ' ἀγαθοῦ, ipſa ſui ipſius fruens bono: de diuitiarū cupiditate. ἀντιλαμβάνομαί σου, faueo tibi: in argum. li. Iliad. 1. ἀντιλαμβάνομαι τῆς σωτηρίας, ſalutē vindicare, ſalutē recuperare: ἀντιλαμβανόμενος αἰγύπτου, AEgyptū recipere contendens, Plutar. in Pericl. ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων, ad res capeſſendas incumbit, Plut in Rom. ἀντιλαβέσθαι παιδὸς, ſuſcepiſſe puerum, cap. 1. Euang. Lucæ, vbi ἀντιλαβέσθαι, propriè eſt ſuccurrentis, & manum porrigentis. ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, ſuſcipere infirmos, Act. Apoſtol. 20. ἀντιλαμβάνομαι τῆς εὐεργεσίας, beneficētiæ ſum particeps, beneficentia adiuuor, apud Paulum Apoſtol. cum accuſatiuo. Plutarc. in Pericle, αἴσθησις κατὰ πάθος τὴν πληγὴν ἀντιλαμβανομένη τῶν προστυγχανόντων, ſenſus perturbatione ad id quod ſe offerat & occurrat, ſe mouēs. Idem in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑπερείδων ἐν τῷ καθ' ἑαυτὸν ὁρμωμένην καὶ σεσεικότι, ad ciuitatem in tutum vendicandam fulciendámque ſe conferen s. Dioſc. lib. 4, ca. 76, ἀντιλαμβάνομαι τοῦ ἀλγήματος, afficior dolore, dolorem ſentio. ca. 9, li. 3. Reg. ἀντιλαμβάνοντο θεῶν ἀλλοτρίων, ſecuti ſunt deos alienos.

Ἀντιλαμβάνω, viciſſim accipio, contrà aſſumo, adipiſcor, ſuſcipio aliquid pro re geſta, Accuſat. ἀντιλαβεῖν χάριτα, gratiā recipere, i. beneficium, in Epigram. Nazanz. ἀντιλαβόντες δ' κακίας τὴν ἡδονὴν, malitiæ mercedem, voluptatem accipiētes. ἀντιλαμβάνω, genitiuo iunxit Alexan. Aphrod. li. 1. Probl. ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα, βραδύτερον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, ſerius ictum percipit & haurit. Idem in voce paſsiua etiam cum genitiuo, αἴσθησις ἀντιλαμβανομένη πολλῆς ὀδύνης, &c. ſenſus multum dolorē percipiens.

Ἀντιλάμπω, reſplendeo, contrà luceo, perſtringo oculos. ἀντιλάμπειν ſtellæ dicuntur, ſol ἐπιλάμπειν.

Ἀντιλέγω, λέξω, π. κα, contradico, altercor, ſum aduerſarius, contrà affirmo, aduerſor, reſpondeo, reſpondendo oppono, refello, intercedo. Xenoph. πρὸς τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω. Item cum datiuo. Idē, αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων, iſtis me puderet cōtradicere. Ariſtoph. τῷ. dat. & accuſ. τοῖς νόμοις καὶ τοῖς δίκαις τ' ἐναντί' ἀντιλέξαι, contraria legibus dicere. Thucyd. οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πιστοὶ βεβαίως τὰ πρά-

γμασι ἀν,nõ nego quin de rebus ſeu de imperio ſit actũ. ἀντιλεγόμενον σημεῖον, ſignũ cui cõtradicitur, Lucę Euang. cap.2.& cap.20,οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι,qui contradicunt non eſſe reſurrectionem,id eſt, qui negant vllam eſſe reſurrectionẽ. πρὸς μίαν θεραπείαν ἀντιλέγων,vnã recuſaui curationẽ. ἀντιλέγομαι,in oblocutione verſor,refello.

Ἀντίλεκτος, cõtrouerſus, ἀμφίβολος ἢ ἀντίλεκτος, i. ἀναμφίβολος.

Ἀντιλεγόμενα,controuerſa, de quibus inter partes non conuenit:opponuntur τοῖς ὁμολογουμένοις, Demoſth.

Ἀντίληξις dicebatur,quum quiſpiam in iudicium vocatus non reſpondebat:aut vadimonium promiſſum deſeruerat:aut quum per pręconem inclamatus,ad nomen non reſponderat, Bud.

Ἀντιληπτέον, ſuſcipiendum, capeſſendum,à verbo ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιληπτικὸς,ſuſceptiuus,apprehenſiuus, ad percipiendum aptus.

Ἀντιλήπτωρ,ορος,ὁ,ſuſceptor,protector,redemptor,pro aliquo alium recipiente:παρὰ τὸ λαμβάνω.

Ἀντίληψις,εως,ἡ,apprehẽſio,receptio,recuperatio,quę & ἀντιλαβὴ dicitur. Item obiectio diſputãtis cum altero. Item apprehenſio,id eſt, perceptio,captus. Philo de mũdo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν,ad res ſpectabiles apprehendendas. Item defenſio,adiutorium,ſuſceptio,ſubſidium,adminiculum. Item obſtaculum. ἀντιλήψεις παρέχειν τοῖς πολεμίοις, Plut.in Theſeo,anſas ad capiendum hoſtibus dare. κατ᾽ ἀντίληψιν, abſoluta qualitas, Quintil.lib.7,cap.5. Idem Plut.in Solone, πολλὰς ἀντιλήψεις ἔχοντες νόμοι,leges multos cõtrarios ſenſus recipiẽtes.

Ἀντιλίβανος, Antilibanus, locus in Arabia,apud Plut. Item dicitur, Ἀντιλίβανον,τὸ, mons è regione Libani ſitus, Deuter.1.

Ἀντιλογέω,ῶ,ήσω, refuto,cõtradico. Ariſtoph. νεφ. ἵνα τὸν ἕτερον λόγον ἀντιλογῆσαι,alteram rationem refellere.

Ἀντιλογία,ας,ἡ,contradictio,obiectio,cõtrouerſia,iurgium,repugnantia,contentio,diſceptatio,contraria ſententia,diſſuaſio,argumentum,in contrarium rationes,oratio quæ alteri reſpondet. ἀντιλογίας κυρήσειν, Herodot. crimen ſe eſſe refutaturum. περὶ ἀντιλογίας χρησμῶν,de fide oraculis derogãda. ἀντιλογίας πολλὰς ἔχει,multis modis abſurdum eſt. ἀντιλογίαν μὴ ἔχων, ab omni crimine ſemotus.

Ἀντιλογίζεσθαι,viciſſi reputare, ex aduerſo ratiocinari, vt euenit coniecturã facientibus: ἀναλογίζεσθαι, Antiph.

Ἀντιλογικὸς,οῦ,ὁ,contradictorius,refutandi peritus, Ariſtoph. νεφ. ἀντιλογικὸς apud Plat. argutus, vt ἀντιλέγω, argutè diſſero.

Ἀντίλογος,ὁ καὶ ἡ,qui contrà dicit,ὁ ἐναντίως λέγων.

Ἀντιλόβιον,τὸ,pars auris lobo oppoſita.

Ἀντιλοιδορέω,remaledico,regero maledicta,conuitium pari conuitio peto,conuitium viciſſim torqueo.

Ἀντίλοχος, Antilochus,vates,filius Amphiarai:fuit itẽ Neſtoris filius.

Ἀντιλύτρωσις,ἡ,vindicta, Plutar.

Ἀντίλυτρον, pretium quo redimuntur captiui ab hoſtibus in bello, aut à piratis, aut quum caput capite, aut vita redimitur vita.

Ἀντιλυτρόω,redimo viciſſim.

Ἀντιλυτρωτέον,viciſſim redimere oportet.

Ἀντιμανθάνω,contraria diſco.

Ἀντιμαρτυρέω, reclamo, contrarium teſtor. ἀντιμαρτυρεῖ πρὸς αἴσθησιν,cõtra ſenſum teſtificor, Plut.de virtut.mor.

Ἀντιμαρτύρομαι,reclamo,palàm atteſtor.

Ἀντιμάχησις,ἡ,contentio.

Ἀντιμαχία,ας,ἡ, Antimachia, oppidum Choi inſulæ, vbi Herculis ſacerdos veſte muliebri indutus rem diuinã faciebat, Plutar.in Probl.

Ἀντιμάχομαι,repugno:datiuo. Alexand.Aphr. ἀντιμάχεται τῇ κράσει, pugnat cum natura & habitu. ἀντιμάχομαι τούτῳ, in hac re repugno.

Ἀντίμαχος, propriũ viri cinædi, Ariſtoph. ἀντίμαχος ὁ τήϊος ἐποποιὸς, Antimachus Teius Lyricus,quẽ vidiſſe ſolis eclipſin eo die quo cõdi Roma cœpit a Romulo Plut. teſtatur in vita Romuli. ἀντιμάχου παῖδες, Antimachi liberi capti in bello Troiano, Plutar.de Poetis.

Ἀντιμεθέλκομαι,diſtrahor,lib.Epigram.contrahor.

Ἀντιμειρακιεύομαι,iuueniliter irritor,contracto.

Ἀντιμελίζω,occino,lib.Epigram.cãtu contendo cum.

Ἀντιμέλλω,contrà cunctor.

Ἀντιμέμφομαι,viciſſim conqueror.

Ἀντιμένω,repugno,perduro, Theoph.de cauſ.plãt.l.4.

Ἀντιμερεία, figura quũ pars pro parte ponitur, vt πέξον τὸ εἰδὼς,pro εἰδήμων.

Ἀντιμεσονύκτιον,τὸ,media nox, Plutar.in Problem.

Ἀντιμετάβασις,tranſitus,obluctatio. ἀντιμεταβάσεως ἀπηλπικὼς πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ μεταβαλλομένου,quum ad fluminis oſtiũ obluctãtibus vndis ſpem erumpẽdi abieciſſet.

Ἀντιμεταβολὴ,ex aduerſo mutatio,figura qua verba declinata repetuntur.

Ἀντιμεταλαμβάνω, cõtrà ſeu viciſſim accipio: cũ genit.

Ἀντιμετάληψις,εως,ἡ,eſt quum vices redduntur,cõmutatio. ἀντιμεταλήψεσι ἀλλήλων, reddendi ſubinde vicibus.

Ἀντιμεταῤῥεῖ,refluit.

Ἀντιμετάστασις,ἡ,obſiſtentia.

Ἀντιμετέρχομαι,contrà peto,ambio.

Ἀντιμετρεῖν,rependere, viciſſim metiri, remetiri dixit Cicero. Nazanz. ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόρθωσιν,emendationem peccato compenſare.

Ἀντιμηχανάομαι,contrà machinor,oppugno,cõtrà molior,ad repugnandum excogito.

Ἀντίμιμος,ου,ὁ,æmulus.

Ἀντιμίμων,ονος,ὁ,contrà effingens.

Ἀντιμισθία,ας,ἡ, remuneratio, merces meritis reſpondens,compenſatio,præmii retributio.

Ἀντιμισθωτὸς,pretio conductus ab aliquo.

Ἀντιμολέω,ῶ,ήσω,τ.ηκα,obuio.

Ἀντίμολπος,diuerſi cantus, Euripid.

Ἀντιμυκτηρίζω,viciſſim irrideo.

Ἀντινομία,ἡ,legũ contrarietas,leges contrariæ. Quint.

Ἀντινουθετέω,viciſſim admoneo.

Ἀντίον πολλῶν,ἴσος πολλοῖς, inquit Heſich. ęqualis multis.

Ἀντίξοος,ὁ καὶ ἡ,aduerſus,contrarius,obſiſtens,diuerſus, ἐναντίος,ἀσύμφωνος. Apollon.2. Arg. δοιαὶ γὰρ δοιοῖσιν ἀντίξοα γόμφοις &c.id eſt, ἀντικείμενα ἀλλήλοις,ὥσπερ εἰ συμβάλλονται, ἐναντία συναρμόζειν ἀλλήλοις ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφισίν, ὡς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων πήγνυσι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν. Herod. ἐκ μυρίων γνωμέων μίαν οὐκ ἔχω ἀντίξοον, μὴ οὐκ ἂν τοῦτον βασιλέα ποιῆσαι, ex infinitis rationibus vel huic vni repugnari nõ poteſt, quin id rex fecerit, ſeu quominus id rex fecerit:ſeu negari id regẽ feciſſe. τὸ ἀντίξοον,oppoſita è regione pars, Bud.

Ἀντιοδικεῖν, ad iudiciũ occurrere, non deſerere cauſã.

Ἀντίον,cõtrà,ἐξ ἐναντίας,è regione. Odyſ.ξ, αὐτὸς δ᾽ ἀντίον ἷζεν.conuenit & reſponſioni, Idem Odyſſ.ο, ἀντίον ηὔδα,reſpondebat. cũ genitiuo, Iliad. α, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴπῃ, qui tibi contradixerit. ἡ ἀντίον κύπρου θάλασσα,mare Cypro obnoxium, Herodot.

Ἀντίον,τὸ,liciatorium, Paralipom.ca.11, τὰ αἰγυπτίου τὸ δόρυ ὡς ἀντίον ὑφαινόντων, &c. haſta Aegyptii vt liciatorium texentium. Item lib.2. Reg.ca.21,idem verbũ repetitur.

Ἀντιόομαι,οῦμαι,contrarius ſum, & aduerſus,è regione ſum:vnde ἀντιόωντες,prælio occurrentes, faciẽtes contrà, ſe opponentes, obuiam pergentes. ἀντιόων,occurrens, obuius. ἀντιόωσαι,obuiam ſe cõferre,obuiam ire,aduerſari. ἀντιάσομαι,veniam obuiam, ibo obuiam. ἀντιώσειε,contradixiſſet. ἀντιοῦμαι τῷ βαρβάρῳ, barbaro occurrõ, Herod.

Ἀντιόπη, Antiope, Amazonis proprium nomen, quã Theſeus abduxit, Plutar.in Theſeo.

Ἀντίος,ου,ὁ,contrarius,obuius,aduerſus. παρὰ τὸ ἀντὶ fit ἀντῶ,circumfl. vnde ἀντίον aduerb. & ἀντίος, Etymolog. genitiuo iungitur. Homerus Iliad.α, ὅστις τοῦ γ᾽ ἀντίος ἔλθοι & ſine

& ſine caſu, Iliad. α, ἀντίοι ἔσαν ἄμφοτες, i. ἐξεναντίας. Heſiod. cum genitiuo, ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, mihi aduerſus ſtetit, mihi obſtitit. ἐκ τῆς ἀντίης, ex aduerſo, Herodot. Plutarc. in Camillo, ἔχων ἵππων ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, equo inſidens, ſubduxit calcaria aduerſus ingenté virũ. ἀντίοι ἀλλήλων, altrĩſecus poſiti. ἀντίος λέσβου, qui eſt è regione Leſbi.

Ἀντιόφρων, contrarius, diuerſæ opinionis.

Ἀντιοχίζομαι, fio Antiochenſis, donor ciuitate Antiochiæ, ſequor partes Antiochi.

Ἀντιοχέω, ῶ, ἐναντιοῦμαι, reſiſto, ἀντέχω.

Ἀντιοχεύς, Antiochenus, ex Antiochia.

Ἀντιοχὶς φυλὴ, Antiochis trib⁹, de qua Plato in Apol.

Ἀντίοχος, ου, ὁ, Antiochus Seleuci filius, à quo Antiochia dicta eſt. Is cũ fratre Seleuco minor natu de regno certauit, Plutar. de fratern. charit. Meminit alterius cuiuſdam Theocr. edyll. 16, qui in Teſſalia regulus fuit.

Ἀντιόων, contratendens: ab ἀντιάω.

Ἀντιόωσα, ἡ, occurrens, ὁμηλικίας ἀξιοῦσα. Homer. Iliad. α, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, id eſt, τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβανομένην ϗ μετέχουσαν, lectum meum capeſſentem & conſcendentem, mecum cubantem. Item aſſecuta, nacta, honorans: ductum ab iis qui occurrentes inuicem manibus protenſis excipiunt, Genitiuo.

Ἀντιπαγής, contrariè conſtitutum.

Ἀντιπάθεια, naturalis diſſidentia, ἀντιφάρμακον, remediũ & vis contraria rerum, naturalis rerum differentia, vt inter aquam & ignem, repugnantia, diſcordia. Alexand Aphr. Problem. vltim. li. 1, φυσικὴν ἀντιπάθειαν ἔχουσι πρὸς ἕκαστον ἰοβόλον θηρίον, vi naturæ ſuæ auxiliantes contra venenata omnia genera. Plin. lib. 34, cap. 15. Ferrum à rubigine vindicatur ceruſa & gypſo & liquida pice: hæc eſt temperatura à Græcis Antipathia dicta. Politianus vertit Mutuum cõſenſum. Huic opponitur συμπάθεια, quę mutuam quandam rerum inter ſe cognationem ſignificat. ἀντιπάθεια alicubi apud Ariſtoph. i. ἄκος, remedium.

Ἀντιπαθέω, μ. ήσω, contrario modo afficior, ἀντιπάσχω, in diuerſum tendo, diſſideo obſiſtóq;. Alex. Aphr. in præfat. li. 1. Probl. τρίγλη κρατουμένη ἀντιπαθεῖ τῇ νάρκῃ, i. reſiſtit, & contrà quàm torpedo afficit: ſic Bud. Gaza auté ſic, trigla obtenta vitium à torpedine acceptum tollit.

Ἀντιπαθής, έος, ὁ ϗ ἡ, diuerſæ affectionis, contraria paſſus, reſiſtẽs. ἀντιπαθὴς ἐστὶ φαρμάκοις, aduerſatur veneficiis, Dioſcorid. lib. 4, cap. 223. ἀντιπαθὴς φήμη, lib. Epigram. contraria fama, aduerſus rumor.

Ἀντιπαιδία, ας, ἡ, pubertas.

Ἀντιπαίζοντες, οἱ, inter ſeludentes.

Ἀντίπαις, δος, ὁ, pubes, ephebus, adoleſcens.

Ἀντιπαίω, renitor, referio.

Ἀντιπαλαίω, reluctor, reſiſto.

Ἀντίπαλος, ου, ὁ ϗ ἡ, aduerſarius in lucta, qui ſe obiicit ex aduerſo, æmulus, ἰσοστάσιος, ἴσος, anceps, qui inſtar eſt, par, æquandus, æquè potens, par reſiſtendo, æqualis ſeu æquiparandus in lucta, ἰσομαχής. ἀντίπαλον δέος, mutuus metus: ab ἀντὶ, quod æquale aliquando ſignificat in compoſitione, aduerſarius, inimicus, hoſtis. Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῆς μεγαλοπολιτῶν, οὐ γὰρ ἐκεῖνό γ᾽ ἂν εἴποιμεν, ὡς ἀντηλλάξασθαι βουλοίμεθα ἀντιπάλους. Iũgitur aliquando cũ datiuo, vt lib. 1. Epig. ὕδωρ ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον. Aliquando genit. Ibidem, ὦ πικρῷ γλυκερῶς ἀντίπαλοι χάριτος. Philo cum datiuo in lib. de mundo, ἡ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ λήθη, id eſt, obliuio memoriæ aduerſaria, &c. Nazanz. ἀντίπαλος τῷ μίσους ἡ ἀγάπη, contraria odio dilectio. πόλις ἀντίπαλος τῆς ῥώμης, vrbs æmula Romæ, Plũtarch. Idem in Pericle, τὴν πολιτείαν εἰς ἀντίπαλον κατέστησε, contrariam factionem ad reſiſtendum validã in republica ſuſcitauit. Idem in Lycurgo, ἀγησίλαον τοὺς θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντος, quum Ageſilaus Thebanos Lacedæmoniis reſiſtere docuerit. Idem in Themiſtocle, ἀντίπαλον αὐτὸν ἐν τῇ πολιτείᾳ τῷ θεμιστοκλεῖ καθιστάντες, cum in republ. Themiſtocli aduerſariũ excitauerunt. ἀντίπαλα καθίσταμαι, paria facio. ἐς τὰ ἀντίπαλα καθιστάμεθα, ad pugnandum conſtitimus, Thuc. ἀντίπαλα ναυμαχήσαντες, æquo marte certantes.

Ἀντιπάλως, ἰσοπάλως.

Ἀντιπαραβάλλομαι, cõmmittor, comparor.

Ἀντιπαραβάλλω, ἀντιτίθημι, oppono, confero, comparo. Plato in Apologia, ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, meos caſus cum illorum caſibus conferẽti. Plutarch. cum datiuo citra præpoſitionem, in Themiſtocl. ἀντιπαραβάλλει τὰς ἑαυτοῦ τῶν ἐκείνου πράξεσι, cum illius geſtis ſua confert.

Ἀντιπαραβολὴ, mutua collatio.

Ἀντιπαραγγελία, ας, ἡ, contraria petitio magiſtratus.

Ἀντιπαραγγέλλειν, obnuntiare, vt quum maritus negat mulierem poſt diuortium ex ſe prægnantẽ, Bud. Com.

Ἀντιπαραγραφὴ, ῆς, ἡ, replicatio, Bud. Com. & Annot

Ἀντιπαράγω, retribuo, reſiſto. ἀντιπαρῆγεν αὐτῷ εἰς πάντα τόπον οὗ ἂν ἐπορεύετο, ibat in omnem locum, quocunque ille tendebat, cap. 12. libri Macchabæorum.

Ἀντιπαρακαλεῖν, deprecari, in diuerſum hortari, contrà exhortari.

Ἀντιπαρακελεύομαι, μ. εύσομαι, è contrario iubeo.

Ἀντιπαραλυπέω, inuicem ango.

Ἀντιπαραπλέω, è regione nauigo.

Ἀντιπαρασκευάζομαι, do operam vt par ſim.

Ἀντιπαρασκευὴ, ῆς, ἡ, ἀνθόπλισις, oppoſita inſtructio, apparatus.

Ἀντιπαράστασις, obſiſtentia vertitur à Trapezuntio: de qua Hermogenes de ſtatibus, ἡ μὲν ἔνστασις βιαιότερόν τι δεῖ. φάσκει γὰρ μὴ ἐξεῖναι. ἡ δ᾽ ἀντιπαράστασις παρασκευάζει, ὅτι εἰ ϗ ἔξεστιν, ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως, οὐδὲ ἐπὶ τούτοις: vide num depulſio verti poſsit. Vnde ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quũ quid negatur nõ ſimpliciter, ſed addita circunſtantia.

Ἀντιπαραστρατοπεδεύω, contrà pono caſtra.

Ἀντιπαρασχεῖν, retribuere.

Ἀντιπαρατάττομαι, & ἀντιπαρατάσσω, reſiſto, aciẽ oppono. Dioſcorid. lib. 9, ca. 5, ἀντιπαρατάσσεται τούτοις, additur his. ἀντιπαρατεταγμένοι, inſtructi ex aduerſo.

Ἀντιπαρατείνω, ſiue ἀντιπαρεκτείνω, contendo, id eſt, compono, comparo, prætendo. Vnde ἀντιπαρέκτασις, contentio, comparatio, Bud. Com.

Ἀντιπαρατίθημι, contrà pono, oppono, confero: Accuſatiuo & datiuo. Plato in Apologia, τὰς ἄλλας νύκτας τε ϗ ἡμέρας τὰς τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ παραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτὶ, &c. comparatione cum hac nocte.

Ἀντιπαρέκτασις, σεως, ἡ, comparatio, Nazanz.

Ἀντιπαρεξάγω, μ. άξω, π. χα, contrà duco exercitum, oppono, ἀντιτάσσω, ἀντιπαρατίθημι: Actiuum, accuſatiuo, Bud. Comment.

Ἀντιπαρεξετάζειν, perſcrutari, contrà diſquirere, opponere.

Ἀντιπαρεξιόντες, οἱ, aduerſantes.

Ἀντιπαρεξιὼν, όντος, ὁ, perſequens, ſeſe ſubinde opponẽs, à latere egreſſus, ſe opponens.

Ἀντιπαρέρχομαι, contrà eo, contrà tendo, contrà prætereo.

Ἀντιπαρέρχεσθαι μάρτυρας, viciſsim teſtes traducere.

Ἀντιπαρέχω, refero, retribuo, Phalaris in Epiſt.

Ἀντιπαρηγορέω, cõſolor. οἱ ἀντιπαρηγοροῦντες, allocutionibus contrariis obſtantes. ἀντιπαρηγορῶν σε, conſolans te.

Ἀντιπαρήκω, contrario gradu incedo, contrà venio, me contrà infero. Ariſtoteles de mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ πόντος, id eſt, ex aduerſo horum porrigitur pontus & protenditur.

Ἀντιπαρρησιάζομαι, viciſsim admoneo, & libertatem libertati oppono, libertatem libertati opponere ſtudeo.

Ἀντιπάσχω, contrà patior, ἀντιπεπονθέω, talionem accipio, viciſsim accipio, in diuerſum tendo, diſsideo, obſiſto, mutuò afficior, reſiſto, aduerſor: cum datiuo, vt apud Dioſcorid. li. tertio, ca. 70, ἀντιπάσχειν ταῖς δυσουρίαις. Ariſtoteles 2. Politic. ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον σώζει τὰς πόλεις,

æquale repenſum, æqualitas viciſsitudinis magiſtratus gerendi,&c. ἀντιπάσχουσιν ἀλλήλοις,inter ſe afficiuntur.

Ἀντιπαταγῶ,obſtrepo.

Ἀντιπατέω,ῶ,ήσω,κ.τ.λ.,obſtrepo, cõtrà ſtrepitũ facio.

Ἀντίπατρος,ου,ὁ,Antipater, Tarſenſis,philoſophus Stoicus, Plutarchus de exilio. eius item meminit libro de Tranquillit.

Ἀντιπειστικὸς,contrà perſuaſiuus.

Ἀντιπελαργεῖν, prouerbiali figura, eſt promerentibus gratiam in tempore referre, vicem rependere: à ciconiæ natura ſumptum, quæ pelargus Græcè dicitur,quæque eundem nidum repetit, & genitricis ſenectam educat, Eraſm. Chil.& Bud. Annot.

Ἀντιπελάργησις,εως,ἡ, vel Ἀντιπελάργωσις,retaliatio,mutua beneficii compenſatio.

Ἀντιπελαργία,ας,ἡ,idem.

Ἀντιπέμπω,remitto. Alexand. Aphrod. lib.1. Probl. ἀντιπέμπουσι τὰς φωνὰς ἦχον.Item reſpondeo.

Ἀντιπεπονθὸς,talio,lex talionis,de qua Ariſt.Ethic.l.5.

Ἀντιπέραια,τὰ,è regione ſita. Homer. Iliad.β,οἳ δ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο,i. τὰ ἐξ ἐναντίας κείμενα χωρία, loca è regione reſpondentia: & in genere fœminino,i. vlterior, tranſmarina. Nonn. γαῖαν ἐς ἀντιπέραιαν ἐπορθμεύοντο. Apoll.2. Argonaut. ἀντιπέραιαι γλῶσσαι αἰγιαλῶν ὀκέλλοντι,&c. Dionyſius de ſitu orbis, πρὸς ἀντιπέραιαν,è regiòne.

Ἀντιπέρας,ex contrario, vlterius, ex aduerſo, aduerſus, è regione. vnde κατ' ἀντιπέρας,apud Lucianum. Plutarc. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον,in oppoſitam è regione continentem. ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκῃ, in aduerſa Thracia, Thucyd. ἐς ἀντιπέρας ὄχθης ἵκετο,alterã ad ripã peruenit.

Ἀντιπέραν, trans, ἐξ ἐναντίας, ex aduerſo, apud Apollon. Rhod. & ἀντιπέρηθεν, apud eundem. ἀντιπέραν,lib.3. Epigram. πέραν etiam dicitur.

Ἀντιπέρηθεν,idem quod ἀντιπέρας.

Ἀντιπερίσταμαι,cohibeor,coerceor vndique. Theophr. lib.6, πέττει γὰρ τὸ θερμὸν ἀντιπεριϊστάμενον,i. concoquit enim calor intra terram compreſſus & cohibitus coactúſque. ἀντιπεριϊστάμενον γὰρ ἡ θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ συνελαυνομένη πέττει, calor à frigore pulſus, circumobſiſtens in terra coquit, Ariſtotel. in Probl. ἀντιπεριΐστανται αἱ τοῦ ὠτὸς νόσοι εἰς τὰ τοῦ πνεύμονος πάθη,morbi auriũ in pulmonis vitia tranſeunt. Ibidem, ἀντιπεριΐσταται εἴσω τὸ θερμὸν,calor intus ſe colligit atque circumobſiſtit. Ariſtot. in Problem. πάντων ἀντιπεριϊσταμένων ἀλλήλοις, καὶ ποτὲ μὲν κρατούντων, ποτὲ κρατουμένων,i. omnibus ex aduerſo obſiſtentibus & cedentibus viciſsim atque præualentibus. Ariſtot. de mundo, μία δὲ ἐκ πάντων διαιρουμένη σωτηρία διατελεῖ ἀντιπεριϊσταμένων ἀλλήλοις,i. vnica verò ex omnibus conflata incolumitas permanet inter ſe ex aduerſo obſiſtentibus.

Ἀντιπερίστημι,comprimo,coarcto,intrò cohibeo.

Ἀντιπερικλᾶν,ἀντιπρίειν.

Ἀντιπερίστασις,εως,ἡ,mutua cohibitio,compreſsio vndique circunfuſa. Dicitur etiã ἀντιπερίστασις in humano corpore, quum è loco ſuperiore ſpiritus infrà coercetur,& vice verſa, ídque fit per conſenſum & cognationẽ partium,i. per συμπάθειαν, Theophr. διὰ τὴν ἀντιπερίστασιν συνεχρατύνεται ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, calore ſufferueſcit, quòd fugatus iniuria frigoris ſe ad ima recepit. Idem de cauſ. plantar. lib.1,cap.13, item cap. 14. libri eiuſdem, ἐν δὲ τῇ τῶν φύλλων ὥρᾳ ἐπεὶ κενὰ τὰ δένδρα κενωθέντα τῷ θέρει ἐκ τῆς βλαστήσεως καὶ τῆς καρπογονίας ἀντιπληροῦται πάλιν, εἶτ' ἐκ ταύτης τῆς πεπείσεως ἀποτίκτειν καὶ βλαστάνειν, &c. temporum autem circuitu ſolito, arbores æſtiuo tempore exinanitæ partim ex germinatione, partim ex fructificatione, rurſus repleri reſtitutíſque videntur, deinde ex ea ipſa reſtitutione parere atque germinare.

Ἀντιπερίσπασμα,impedimentum,obſtaculũ,ἐμπόδιον.

Ἀντιπερισπάω, diuerto, retraho, colligo. ἀντιπερισπωμένου πνεύματος,ſe colligente flatu, Bud.

Ἀντιπεριστροφὴ,ῆς,ἡ,reliſus,circumactus, circumactio relíſu facta.

Ἀντιπεσεῖν,pro ἀντιπεσεῖν, Bud. Com.

Ἀντιπέσωσις,pro ἀντιπερίσωσις.

Ἀντιπηδάω,ῶ,ήσω,κ.τ.λ.,inſilio. ἀντιπηδάω ἐφ' ἵππον,in equum inſilio.

Ἀντίπηξ,ηγος,arca lignea, παρὰ τὸ ἀντὶ, & τὸ πήσσω.

Ἀντιπίμπρημι,concremo.

Ἀντίπιπτον,τὸ,obiectio,occupatio, Demoſth.

Ἀντιπίπτω,reſiſto,obſiſto, contrà venio, irruo, contrà renitor, occurro. Plutarch. in Theſeo, μηδὲν ἀντιπίπτει παρὰ τῶν ἱστορικῶν τοῖς τραγικοῖς, hiſtorici à tragicis nihil diſſentiunt.

Ἀντιπιφάσκω,retribuo.

Ἀντίπλαστος,ſimiliter factus.

Ἀντιπλέω,ex aduerſo nauigo,occurro.

Ἀντιπληρόω,ῶ,ώσω,κ.τ.λ., ſuppleo, ſubſtituo, reſtituo, repleo. Ioſeph. lib.2. Iud. τὸ λοιπὸν ἐν ταῖς ἐπιστήμαις, ἀντιπληροῦντες ταῖς προθυμίαις, quod ſcientiæ deerat, alacritate ſupplentes.

Ἀντιπλήσσω,referio. ἀντιπληγῆναι,repercuti.

Ἀντιπνέω,ῶ,εύσω, contrà ſpiro, contrà flo, reflo, datiuo iungitur. Phocyl. ἀντιπνέειν ἀνέμοισι, ſpirare aduerſus ventos. ἀντιπνεῖ πνεύματα τῇ ναυτικῇ,aduerſos claſsi vẽtos immittit.

Ἀντιπνοία,ας,ἡ, ventus aduerſus. ἀντιπνοίᾳ χρησάμενος, aduerſo vſus vento.

Ἀντιποθέω, redamo. Xenoph. φιλῶν ἀντιφιλεῖσθαι, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι,i. mutuò deſyderare.

Ἀντιποιέομαι,οῦμαι,ήσομαι, facio aliquid aduerſus, mihi vẽdico, adipiſcor, concerto, capeſſo, affecto, deſydero, mihi arrogo, occupare contendo, manum iniicio, meũ aſſero, meos conatus deſtino ad, inhio, quæro aut requiro, genitiuo iungitur. Xenoph. ἀντιποιεῖσθαι ἀρχῆς, ſibi ſumere principatum. ἀντιποιεῖσθαι τῆς Σαλαμῖνος, ſibi Salamina vendicare, Plutarch. in Solone. ἀντιποιοῦμαι τῆς πόλεως, pro ciuitate intercedo, Thucyd. ἀντιποιοῦμαι τῆς τιμῆς, mihi arrogo honorem, Ariſtotel. 3. Politic. ἀντιποιούμενοι τῆς τοιαύτης τιμῆς, qui talium gloriam ſibi vendicant, Plato in epiſt. ſic Ficinus. ἀντιποιούμενος τῶν αὐτῶν, cõpetitor, renitẽs.

Ἀντιποιέω,ῶ, contrà facio, altercor, par pari reddo, in agẽdo reſpondeo, aggredior, vẽdico, retribuo, rependo.

Ἀντίποινον,ου,τὸ,pœna pro delicto, ἐκδίκησις, ἀντίτισις.

Ἀντιπολέμιος,καὶ

Ἀντιπόλεμος,hoſtis,aduerſarius.

Ἀντιπολιορκέω,ῶ,ήσω,κ.τ.λ.,obſidentes obſideo.

Ἀντιπολιτεύομαι, aduerſor in republica, aduerſas in republica partes foueo, reipublicæ contrarius ſum. ἀντιπολιτεύομαί σοι, ſum tibi in republica aduerſarius, Plutar. in Pericle. Idem in Themiſtocle, ἀντιπολιτεύεται τοῖς παλαιοῖς βασιλεῦσι, contrariam veteribus regibus regendæ ciuitatis ſententiam ſequitur.

Ἀντιπορεύομαι,cõtrà venio, reſiſto, reclamo, intercedo.

Ἀντίπορθμος, fretum habens obuerſum. Ariſtotel. de mundo, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας νήσους τῆσδε ἀντιπόρθμους ἄπεστιν κεῖσθαι. ἐν ἀντιπόρθμοις, qua parte fretũ eſt, qua ſpectat ex aduerſo fretum.

Ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, cõtrà gradiens, aduerſos pedes ferens, obuius, obiectus, è regione poſitus, Nõnus: ex aduerſo tendens, aduerſus, Euripid. in Iphig. in Aulide, cum genitiuo, συναπτείῃ τ' ἐς τὴν χαλκίδος ἀντίπορον.

Ἀντίπους, οδος, qui pedes habet oppoſitos, qui nobis aduerſa vrget veſtigia. οἱ ἀντίποδες, antipodes.

Ἀντίπραξις, εως, aduerſitas. ἀντίπραξιν δεδιὼς, ne in ſe aduerſarii excitarentur, metuens.

Ἀντιπράσσομαι,καὶ

Ἀντιπράττω, repugno, reſiſto, obſiſto, obnitor, obſto, refragor, in contrarium laboro, & contendo, ſum aduerſarius, aduerſor, Contrepratiquer.

Ἀντιπρεσβεύομαι,è contrario legatos mitto.

Ἀντιπροβάλλομαι, cõtrà propono & nomino deſignandum, Plato de Legib.

Ἀντιπροβολὴ,

Ἀντιπαραβολὴ, comparatio in nominando, quæ & ἀντιβολὴ dicitur.

Ἀντιπαρέξειμι, ex aduerſo progredior, decurro. Vnde ἀντιπαρεξῄεσαν, id eſt, obuiam prodierunt.

Ἀντιπαραπλήσια, ſimilia, ἰσότιμα καὶ ἰσοπαγῆ. Xenoph. in Ageſilao, ἀντιπαραπλήσια τὰ πάντα ἐπωλεῖτο, omnia pariter vili precio vendebantur.

Ἀντιπαρακαλεῖσθαι, viciſsim conditionem ferentem ſtipulari, offerre, optione prouocare. Vnde,

Ἀντιπαράκλησις, mutua accuſatio, ἀντέγκλημα, Bud. Com.

Ἀντιπαρασυγχαίρω, reſaluto.

Ἀντιπαρασημαίνω: vide Ἀμάω.

Ἀντιπαρεστράφη, reſpondit, contrà ſalutatus eſt, reſalutatus eſt, Xenoph.

Ἀντιπρόσωποι, οἱ, contrariis frontibus ſemet aſpicientes, qui aduerſa ſunt facie.

Ἀντιπρότασις, εως, ἡ, oppoſita propoſitio.

Ἀντίπρῳρον, ου, τὸ, puppis. τὸ ἀντίπρῳρον συγκροῦσαι, roſtris confligere, Thucydid. exponitur etiã ἀντιπρόσωπον, πρῷρον γὰρ τὸ πρόσωπον.

Ἀντίπρῳρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aduerſas habens proras, Plutarch. in Themiſtocle. ἀντιπρῴρους καταστῆσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις, aduerſis proris triremes opponere Barbaricis. Ibidem, αἱ νῆες ἀντίπρῳροι προσπεσοῦσαι, naues infeſtis proris in ſe incidentes, aduerſa fronte irruentes, foras ſpectantes. ἀντίπρῳροι ἐμβολαὶ, recti impetus, Philoſtratus in Heroicis. Euripides, ἀντίπρῳρον ναυστάθμων πυρὰ, incendia coram naualibus.

Ἀντίπτωμα, ατος, τὸ, ruina.

Ἀντίπτωσις, εως, ἡ, figura eſt, quum caſus pro caſu ponitur, Interpres Thucydid.

Ἀντίπυγος, auerſas clunes habens. ἀντίπυγος ὀχεύει, auerſus coit. ἀντίπυγοι συμπλέκονται, auerſis clunib⁹ copulãtur.

Ἀντίπυλος, ὁ καὶ ἡ, oppoſitam ianuam habens. ἀντίπυλοι ἀλλήλαις αὐλαὶ, aulæ portis oppoſitis altrinſecus, Herod.

Ἀντίπυξ, χος, ſcrinium, ἀντίπηξ.

Ἀντιῤῥέπω, contrà vergo.

Ἀντίῤῥησις, εως, ἡ, altercatio, controuerſia, refutatio, cõtradictio.

Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio pugnax, aduerſaria, controuerſa, refutatoria. * ἀντιῤῥητικὰ, libri Ioſephi contra Apionem vocati ſunt.

Ἀντίῤῥινον: vide Ἀνάῤῥινον. Dioſcorid. libr. 4, cap. 223, herba eſt, cuius ſemen vituli naribus aſpectu eſt ſimile.

Ἀντιῤῥοπεῖον, ου, ὁ, æquiualens, i. remedium.

Ἀντίῤῥοπος, compenſans, rependens. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσύνης, δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίας ἀντίῤῥοπον. ἀντίῤῥοπος συμμαχία, Demoſth. ἀντίῤῥοπον ἄχθος, par & æquale onus, ἀντίῤῥοπον ἀξίωμα, par dignitas, eiuſdem momenti. ἀντίῤῥοπον χρυσοῦ πεντακισχιλίων ῥώμην, Romam appenſam auri æquilibrio, Budæus.

Ἀντισεμνύνομαι, contrà ſtudeo honeſtati, grauitatẽ præ ſe ferenti eadem reſpondeo, ad frangendam eius animi elationem.

Ἀντισηκόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, rependo, retribuo, Bud. Com. ἀπὸ τοῦ ἴσου fit ἰσῶ, ἰσώσω, ἰσωκῶ, & mutatione longæ vocalis in longam, ἰσηκῶ, i. ἀντεξισάζω. Vel ſecundum alios, παρὰ τὸ σηκοῦ τὸ βοηθῶ.

Ἀντισήκωσις, compẽſatio. ἀντισήκωσις γίνεται, paria fiunt, fit paritas.

Ἀντισθένης, Antiſthenes, Socraticus, philoſophus Cynicus, de quo Plutarchus in Politicis, in Moralibus, de Exilio, & alibi paſsim.

Ἀντισκώπτω, ludentem deludo.

Ἀντισοφίζομαι, ſophiſmatis certo: cum datiuo.

Ἀντισοφιστὴς, οῦ, ὁ, qui contrà ſophiſmatis certat. ἀντισοφιστὴς τῆς μαγγανείας αὐτοῦ, id eſt, ſapiens artibus atque impoſturis, eius hoſtis atque infenſus.

Ἀντισόω, æquo, compãro.

Ἀντίσπασις, εως, ἡ, retractio, reuulſio, Galen.

Ἀντίσπαστος, ου, contrà nitens. ἀντίσπαστος ὄνος, in lib. Epigramm. Eſt ἀντίσπαστος, genus pedis: vnde ἀντισπαστικὸν μέτρον, apud Pindarum.

Ἀντισπάω, μ. άσω, retraho, contrà traho, attraho, contrà euello, reuoco, auoco, reluctor. Ariſtoph. in pace, οὐ δυνατὸν πολὺ μὲν τύπτειν, πολὺ δ᾽ ἀντισπᾶν. Iungitur etiam genitiuo, pro apprehendere. Apoll. 2. Argon. ἀντίσπαστο πέτρης σκαιῇ, i. ἀντελάβετο καὶ κατεῖχε, prehendit petram ſiniſtra. Ariſtotel. in Problem. ἀντισπᾷ τὸ οὖρον, vrinam retractat.

Ἀντίσποδα, τὰ, quæ ſpondii vicem præſtant, quæ pro cinerula, quam ſpondium vocant, ſunt. Dioſcorid. libro 5, cap. 78. Plinius antiſpodion vocat.

Ἄντισσα, vrbs Lesbi.

Ἀντισταθμίζω, rependo, retribuo, Bud. Com.

Ἀντισταθμὸς, οῦ, æquiualens, ἰσοσταθμὸς, ἰσότιμος, en recompenſe.

Ἀντιστασιάζω, diuerſas partes ſequor. ἀντιστασιάσαντες, qui ſunt diuerſarum partium.

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui eſt ex ſeditione partis aduerſæ, qui eſt diuerſarum partium.

Ἀντίστασις, repugnantia, oppoſitio: vnde ἴση ἀντίστασις, æquilibrium, apud Ariſtotel. de mundo. ἀντίστασις item apud Hermogenem, comparatio, contentio: genus comparatiuum Quintiliano dicitur, cap. 5, lib. 7. Eſt & alia comparatio apud Hermogenẽ, quæ dicitur πρός τι. Item ἀντίστασις, intentio, genus figuræ de qua apud Iulium Firmianum. ἐξ ἀντιστάσεως ἀγωνίζεσθαι, inſtructa ſeu collata acie dimicare. εἰς ἀντίστασιν, ad reſiſtendum. ἐξ ἀντιστάσεως μάχας θηρίων ἐπαιδεύετο, beſtiis conficiendis ſupra modum exercebatur, Politianus. τὴν ἴσην ἀντίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα, id eſt, ad æquilibrium enim adæquant grauia cum leuibus.

Ἀντιστασιώτης, ου, contrarius, qui eſt partium contrariarum, qui eſt factionis contrariæ.

Ἀντιστατέον, reſiſtendum eſt.

Ἀντιστατικὸς, repugnans. ἀντίθεσις ἀντιστατικὴ dicitur ab Hermogene de ſtatibus, aſſumptio comparatiua, quæ beneficium cum ſcelere obiecto comparat.

Ἀντίστερνον, ου, τὸ, ſpina dorſi quæ pectori opponitur.

Ἀντιστήριγμα, ατος, τὸ, protectio, Pſalm. 17, ἐγένετο κύριος ἀντιστήριγμά μου, factus eſt Dominus protectio mea.

Ἀντιστηρίζω, fulcio, renitor, defendo. Pſalm. Dauidis 37, ἀντιστηρίζει χεῖρα αὐτοῦ, manum ei ſupponit.

Ἀντιστοιχέω, μ. ήσω, π. ηκα, oppono, reſpondeo, ſum eiuſdem ordinis, vt κ ipſi χ, & π ipſi φ, Bud. Com.

Ἀντιστοιχία, oppoſitio, contrarietas, diuerſitas. Ariſtotel. in Probl. κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν, ſitu obuerſario.

Ἀντίστοιχος, æqualis, ἴσος, oppoſitus, reſpondens, eiuſdẽ ordinis: quidam vertunt, proelementaris.

Ἀντίστομος, ου, ὁ, phalanx, à duplici frontis aut oris obiectu, quaſi occeps. Ita vertitur à Theodoro.

Ἀντιστρατεύω, rebello, repugno. Ἀντιστρατεύομαι, idem.

Ἀντιστρατηγέω, imperator pugno contrà, &c.

Ἀντιστρατηγὸς, ὁ, proprætor, oppoſitus dux exercitus, hoſtium dux, Thucydid.

Ἀντιστρατοπεδεύομαι, è regione caſtra metor, ex aduerſo caſtra metor, ad pugnam paratus conſiſto.

Ἀντιστρέφω, μ. ψω, π. ἀντέστροφα, inuerto, obuerto, reſtituo, retorqueo, cõuertor vice verſa, reciprocor, retrorſus agor, retrorſus vado, quod & παλινδρομεῖν dicitur, Alexãd. Aphrod. ἀντιστρέφει ὁ λόγος, id eſt, hæc reciprocantur. Bud. in epiſt. ἀντεστραμμένοις καθίζειν παρ᾽ ἑαυτοῖς, altrinſecus adhibete aſſeſſores. ἀντιστρέφεται, fluit & refluit. ἀντιστρέφον ἐπιχείρημα, id eſt, ſe conuertens.

Ἀντιστροφὴ, viciſsitudo, conuerſio, reuocatio, reuerſio, figuræ ſpecies apud Grammaticos: item genus carminis flexuoſi: vide Διθύραμβος.

Ἀντίστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſimilis, concors, æquiualens, ex altera parte reſpondens, reciprocus, præpoſterus, æqualis, oppoſitus, conuerſus, inuerſus, diuerſus ac contrarius. τὰ δὲ τούτων ἀντίστροφα, &c. Plat. in Timæo, at verò è diuerſ-

o.

ſo, vertit Ficinus. ἀντίστροφα, argumenta reciproca, Gellius lib. quinto, cap. 10, id eſt, quum argumentum propoſitum referri cõtrà conuertíque in eum poteſt, à quo dictum eſt. Plutarch. in Camillo, ἀντίστροφος τῆς παρούσης εὐπραξίας ὀφείλεται: vbi Lapus, æqua nobis præſentis felicitatis vltio debetur, viciſsitudinaria.

Α'ντιστρόφως, è contrario, vice verſa. ἀντιστρόφως τῆς νιόβης, ſecus ac Niobe, modo contrario Niobe, Lucian.

Α'ντισυλλογίζομαι, aliud opponere. ἀντισυλλογιζόμενος, ὁ, confutans.

Α'ντισυμφώνησε, reſpondit.

Α'ντίταξος, ου, ὁ καὶ ἡ, vilis, nulla re dignus.

Α'ντισχεῖν, reluctari, obſiſtere, ab ἀντέχω. ἀντισχοῦσαι λῃστεῖαι, aſsiduæ latronum infeſtationes, Thucyd.

Α'ντισχυρίζω, corroboro, è contrario affirmo, aſſeuero.

Α'ντισχύω, repugno, vinco.

Α'ντισώζω, inſtauro.

Α'ντιταλαντεύω, ἀντισταθμίζω, cõtrà pendo, rependo, cõpenſo. Vnde ἀντιταλαντεύω τὰς ἐλπίδας, in lib. Epigramm.

Α'ντιτάλαντος, æqualis, par, repenſus.

Α'ντίταξις, εως, ἡ, oppoſitio, inſtructio in aduerſariũ facta, ex aduerſo inſtructio.

Α'ντίτασις, εως, ἡ, reluctatio, Plato de Legib.

Α'ντιτάσσω, μ. ξω, contrà aciem ſtruo.

Α'ντιτάσσομαι, repugno, opponor, contradico, conſiſto aduerſus, ex aduerſo inſtruo, è regione tendo caſtra. Xenoph. καλοῖς κἀγαθοῖς ἀντιτάττεται, oppugnans bonos. ἀντιτάξασθαι ἡμῖν περὶ τῶν πρωτείων, contradicere nobis de primis partibus ſeu principatu. Demoſth. ἀντιτασσόμενος πρὸς τὰς φύσεις, Theophr. de cauſ. plant. ἀντιτάξασθαι πρὸς αὐτούς, ipſis repugnare, Iſocrates, ipſis opponi, inſtare. οἱ ἀντιτασσόμενοι, hoſtes. ἀντιτετάχθαι, ex aduerſo ſtare in acie. ἀντιτάχθησαν ἐκείνοις, aduerſus illos in acie inſtructi ſteterunt. ἀντιτάσσομαι σὸν φόνον, tuam cædem vlciſcor acie inſtructa, Euripid.

Α'ντιτείνω, repugno, obnitor, in partem aduerſam traho, aduerſor, reluctor, contrà nitor, contendo. ἀντιτείνων πρὸς οὐδέν, ad nihil reluctans, Plutarc. in Numa. Idem in Themiſtocle, ἀντιτείνει μὲν ἀρτεμίσιον ὀλίζων, oppoſita eſt Artemiſio vrbs Olizon.

Α'ντιτείχισμα, ατος, τό, antemurale. ἀντιτείχισμα τῷ χώματι γίνεται, aduerſus vineas antemurale excitatur.

Α'ντιτερπόμενος, ὁ, exhilaratus.

Α'ντιτεχνάομαι, inuicẽ excogito, è contrario machinor.

Α'ντιτέχνησις, contraria artis aduocatio, artis æmulatio, Thucydid.

Α'ντίτεχνος, ου, ὁ, eiuſdem artis profeſſor, qui certat de arte ſua cum aliquo, eiuſdem artis æmulus.

Α'ντιτίθημι, reſiſto, retribuo, rependo, cõparo, in ſupplementum ſubſtituo, ex aduerſo ſtatuo, loco alterius pono, oppono, confero, contendo. ἀντιτίθημι τῇ βασιλείᾳ τὰ χρήματα, adæquo regno pecunias, id eſt, confero cum regno, Plutarch. in Romulo. Leuitic. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides loco lapidum reponent ablatorũ. ἀντιτίθημι ἑκάτερον, vtrunque inter ſe comparo, i. ἀντιπαραβάλλω. οἱ ἀντιθέντες τὴν ἐμπειρίαν τῆς δι' ὀλίγου μελέτης, nõ putãtes quantũ diſtat experiẽtia à tyrocinio, Thucyd.

Α'ντιτιμάω, ex aduerſo dignum cenſeo. ἀντιτιμᾶται reus dicitur, qui quum inficiando non ſit, crimen eleuare conatur, & pœnam ſibi æſtimat exilius & leuius. Attenuare vulgò vocant, & ad attenuationẽ reſpondere. Plato in apologia, τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, ἐγὼ δὲ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι, ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι; mihi litem æſtimat accuſator capitali ſupplicio, ego verò quo me dignũ dicam, ô viri Athenienſes? quo mihi litem æſtimabo?

Α'ντίτιμος, ἀντίτυπος.

Α'ντιτιμωρέομαι, οῦμαι, talionem reddo, vlciſcor.

Α'ντίτιτος, ου, retributiuus, vindicatiuus, repenſus.

Α'ντιτίνω, μ. τίσω, ſoluo, luo, rependo, dependo, ἀντιτίσομαι, Sophocl. ἢ μὴ δικαίως δράσαντες αὖ δώσομεν, ἢ ἀντιτίσειν

αὖθις αὖ λυπώμεθα, nec putemus ea faciẽtes, quibus oblectemur, non repenſuros ea quibus triſtemur. ἀντιτίνομαι, ſumo pœnas, Euripid.

Α'ντιτολή, ῆς, ἡ, ortus, exortus. Plutarchus in Romulo, ἀντιτολαὶ τοῦ ἡλίου, ſolis ortus.

Α'ντιτολμάω, ex aduerſo audaciam fero, obuiam audacter eo.

Α'ντίτομον, pharmacum præſeruatiuum.

Α'ντίτονος, repercutiens, retundens, contentus, ex aduerſo extentus, in libr. Epigram. ſic dicitur arcus qui in vtranque partem flectitur.

Α'ντιτορέω, μ. ήσω, π. ηκα, fero, transfigo, perfodio, perforo, τῷ περίδρῳ ξύλα τετρυπῶ.

Α'ντιτρέχω, συντρέχω, concurro, Nazanz.

Α'ντιτυγχάνω, recipio, contrà ſortior. οἵων ἀντιτύχοιμι θεοῦ πάρα, talia accipiam à Deo.

Α'ντιτυπέω, μ. ήσω, π. ηκα, repercutio, contrà ſigno, Nazanzen. orat. α. ἀντιτυπούμεναι πηγαί, interuenientis naturæ obiectu reuerberati fontes.

Α'ντιτυπής: vide Α'ντίτυπος.

Α'ντιτυπία, repercuſsio, reflexio, rigor, durities, renitẽtia, reſiſtẽtia, ἐναντίωσις, σκληρότης, rerum diſsidentia, contrarietas.

Α'ντίτυπον, ου, τό, exemplar figuræ reſpondens, imagine ſua aliquid præſignans, exemplar ſimilis formæ, vel contrariũ, τὸ μετὰ τῆς χαραγμῆς καὶ τὸ αὐτὸ τύπον ἔχον, vel τὸ ἀντιτυπῆσαν.

Α'ντίτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Α'ντιτυπής, aduerſus, refractarius, firmus, ſolidus, durus, haud impar, reſiſtens, durus, σκληρὸς ἀνένδοτος, ſeuerus, non cedens, moroſus, aſper, contrarius, renitens, reſiſtens, reflexus, impercuſſus, ſeu repercutiens. vt lib. 4. Epigramm. χάλκῳ ἐρείδεις τὰν δρυός καλαπόπους ἀντιτύπου βοός. Item lib. eodem, σκληρὸν δέρκεται ἀντίτυπον τημελοῦμεν σελάων. Interdum ἀντίτυπος dicitur reſpondens ex aduerſo, compar, ſimilis & eiuſdem formæ: vnde ἀντίτυπον μίμημα, apud Nonnum: & ἤθη ἀντίτυπα, mores compares. pro aduerſo, Nonnus cap. 6. ἀντίτυπον φάτο μῦθον ἄναξ. dicebat contrà. Idem cap. 8. ἔργοις ἀντιτύποις ἀπιστούμενος ζῆλον, moribus contrariis, contrariis operibus. ἀντίτυπος ἀπτομένῳ φαίνεται, tangenti reniti videtur, Galenus ad Glaucon. lib. 2. Nonnus, ἀντίτυπος βροντῆς δι' ὑμέας ἤχησε φωνή, vox aſsimilis tonitribus. ἀντίτυπος κραδίη, cor aduerſum. ἀντίτυπα καὶ ἄβατα τῶν τόπων, quæ peruia, & quæ inuia loca. ἀντίτυπος ὄγκος, cõcrementum pulſum ſenſiliter admittens, Bud. ex Plutarch.

Α'ντιτύπτω, reuerbero, contrà cedo, Ariſtoph.

Α'ντιτύπως, aduerſatim.

Α'ντιφαρίς, τὸ, ἐναντίον, contrarium.

Α'ντιφάρμακον, ου, reſiſtens venenis, remedium quod venenis reſiſtit, antidotum. Dioſcorid. lib. 2. cap. 96. φασὶν, ἀντιφάρμακον εἶναι τοῖς θανασίμοις, aiunt aduerſus inſidiãtes amuletum eſſe, aiunt aduerſari, &c. Cebes Thebanus docet eos qui à vipera morſi ſunt, non lædi à reliquis ſerpentibus, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον τοῦτο.

Α'ντίφασις, ἡ, contradictio.

Α'ντιφάτης, Antiphates, adoleſcens Athenienſis, Plutarch. in Themiſtocle.

Α'ντιφατικός, ὁ, contradictorius, reſponſiuus.

Α'ντιφέρα, ας, ἡ, Antiphera: ſic dicta eſt ſerua Inus, cum qua ipſa Ino virũ rẽ habere ſuſpicata eſt, Plut. in Polit.

Α'ντιφερίζω, μ. σω, π. κα, certo, pugno, oppono me, adæquo, repugno, contendo, ἐξισοῦμαι, ἐναντιοῦμαι. Heſiodus, πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν, potentioribus aduerſari. Idẽ in Theog. τῷ δ' αἰεὶ ἀντ' ἀγαθοῖο κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει, huic vt ſit malum cum bono certat, ἀντιτίθεται.

Α'ντίφερνα, quod viciſsim à marito loco dotis datur.

Α'ντιφέρομαι, obuiam me fero, ἐξ ἐναντίας φέρομαι, repugno. Iliad. α. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, id eſt, ἐναντιοῦσθαι καὶ φιλονεικεῖν. Item attraho ad me, Iſocr.

Α'ντίφημι, contradico, reluctor.

Α'ντιφθέγγομαι, reſono, contrà vocem reddo, vocẽ reflecto.

flecto. ἀντιφθέγγομαί σοι, tibi cōtradico, diſſentio tecum.

Ἀντίφθογγος, ου, ὁ, reſonabilis.

Ἀντιφιλέω, redamo. Xenoph. ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ab ipſis redamari.

Ἀντιφίλησις, εως, ἡ, mutua dilectio, amor reciprocus.

Ἀντιφιλονεικεῖν, ex aduerſo contendere, pertinaciter & contentioſè repugnare.

Ἀντιφιλοσοφία, à Budæo dicta eſt aulica conuerſatio, quæ ex diametro cōtraria eſt philoſophiæ, in epiſt. poſt.

Ἀντιφιλοτιμεῖσθαι ἕκαστον ὁρᾶν πρὸς τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν, καὶ δόξαν, viciſsim de gloria contendere. ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν δόξαν τῶν ἔργων, de operum gloria certantes, Plutarchus in Pericle.

Ἀντιφόνος, patiens cædem pro illata cæde. ἀντιφόνους δίκας, dicit Sophocles, pœnas pro cæde admiſſa.

Ἄντιφος, Antiphus, dux Græcorum in bello Troiano. Item alter dux Mæonum, Iliad. β.

Ἀντίφρασις, εως, ἡ, oppoſitio, obiectio, contraria locutio. Eſt & figuræ genus, de qua Seruius Aeneid. 1 & 6.

Ἀντιφράττω, μ. ξω, obſepio, viā ſepibus obduco, obſto.

Ἀντίφρουροι, æqualem habentes cuſtodiam.

Ἀντιφυλακή, aduerſa cuſtodia, mutua obſeruatio, cuſtodia ex oppoſito facta.

Ἀντιφυλάττω, obſeruo. Plato νομ. ἀντιφυλάττεσθαι, mutuò inter ſe inſidias cauere, Bud. Comm.

Ἀντιφυτεύω, μ. σω, π. κα, genero, regenero, pario. Phocylides, ἴσον δ' ἴσον ἀντιφυτεύει.

Ἀντιφῶν, Antiphon, philoſophus, cuius Plutarch. meminit de Placitis. Is interfectus eſt à Dionyſio tyranno. Item frater Platonis natu minimus, Plutarchus de fraterna charit.

Ἀντιφωνέω, contradico, cōtrà clamo, proclamo, reclamo. Sophocl. cum accuſat. ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τι ἔπος, aduerſo clamore profert verbū dirum & nefandum. ὁ ἀντιφωνῶν, vocem repercutiens, reſpondens, qui reſpōdit.

Ἀντίφωνος, contrà ſonans, reſpondens, contrariæ vocis, ἐναντιόφωνος, diſſonus, reclamans, contrarius, Plutarc. Ariſtot. in Problem. ſect. 19, quæſt. 7, de Muſica, vocat chordas, ἀντιφώνους, vbi Gaza obſonas exponit: alibi ἀντίφωνα vertit abſona.

Ἀντιφωτισμός, οῦ, ὁ, oppoſitum lumen.

Ἀντιχαλεπαίνω, obſæuio.

Ἀντιχαριεντίζομαι, viciſsim nugor, contrariis ſalibus vtor. ἀντιχαριεντίζομαί σοι, contrariis in te iocis & ſalibus vtor, Bud. in epiſt. poſt.

Ἀντιχαρίζομαι, gratiam repono, beneficium rependo, mutuam gratiam refero, Xenoph.

Ἀντίχαρις, ιτος, ἡ, retributio pro accepto beneficio.

Ἀντιχασμάομαι, viciſsim oſcito. Ariſtot. Probl. ἀντιχασμῶνται χασμωμένοις, oſcitantibus oboſcitando reſpondent.

Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ, pollex.

Ἀντιχειροτονέω, ῶ, refragor, Ariſtoph.

Ἀντίχθων, oppoſita pedibus noſtris terra, Antipodum terra oppoſita nobis. ἀντίχθονος γῆς, terræ Antipodum.

Ἀντίχορδα, τά, conſona.

Ἀντιχορηγός, qui contrà ſuppeditat, antichoragus: vnde Ἀντιχορηγεῖν, Demoſth.

Ἀντιχορεία, quod alternis in choro recinitur.

Ἀντίχριστος, Antichriſtus, Chriſti aduerſarius.

Ἀντιψάλλω, ἀνακρούω, plaudo viciſsim, Ariſtoph.

Ἀντιψύχω, ex aduerſo refrigero, Alexand. Aphrod.

Ἀντίωρος, Antiorus, filius Lycurgi, Plutar. in Lycurg.

Ἀντλάω, μ. ήσω, π. ηκα, exhaurio, ſentinam exhaurio, aquam hauſtā importo, infundo, Ioann. Euangel. cap. 2. περὶ τὸ ἄντλον. ἀντλήσει βίον, Euripid. vitam abſumet. Inde antlare & exātlare, quod vulg° exāclare dicit parū rectè.

Ἀντλέω, haurio. Ariſtotel. 1. OEcon. τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἔστι, colo enim haurire hoc eſt.

Ἄντλημα, ατος, τό, hauſtorium, vel hauſtrū potius, quo verbo vtitur Lucretius, ſitula, cap. 4. Euang. Ioan. ἄντλημα οὐκ ἔχεις. Dioſcorid. lib. 4, cap. 64, τὸ ἄντλημα τῶν φύλλων, ἀντλεῖσθαι ὑπνωτικόν ἐστι, foliorum fotu & perfuſione ſomnus allicitur: inſperſum foliorū decoctum ſoporiferum eſt: ipſa aqua, in qua commaduerunt folia vel decocta fuerunt, fouere ad ſomnum conciliandum prodeſt.

Ἀντλητήρ, ῆρος, ὁ, cyathus.

Ἀντλητής, οῦ, ὁ, hauſtor.

Ἀντλία, ας, ἡ, καὶ ὁ ἄντλος, apud Lucianum, ſentina. Ariſtotel. lib. 9. animalium, de apum fauis, δι' ἀντλίας ἐστὶν ἐφεξῆς ἐν εἶδος εἰργασμένον, locus vnus deinceps diſpoſitus habetur inanis. Hom. Odyſſ. ο, ἄντλῳ δ' ἐνδύμεναι ποιεῦσ' ὡς εἰναλίῃ κὴξ, id eſt, τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου, vt Didymus exponit. Sunt qui pro pelago accipiant, vt apud Euripid. in Hecuba, ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχριος, i. πέλαγος.

Ἀντοικος, ex aduerſo habitans.

Ἀντοικτίζω, μ. ιῶ, Attic. miſereor è diuerſo. ἀντοικτιοῦντος, viciſsim miſerturi.

Ἀντολή, pro ἀνατολή, ortus, oriens, & Ἀντολίη, pro eodem, lib. 5. Epigram.

Ἀντολίηθεν, ab exortu.

Ἀντόλιος, ὁ, orientalis.

Ἄντομαι, occurro, obuio, ſupplico, contingo. Iliad. λ, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. pro ἀπήντα, ὑπήκετο, prætendebatur. Datiuo, lib. 6. Epigram. τὸν αὐχήεντα φιλίππου ἀντόμενον, &c. Philippo factum obuium. cum accuſatiuo. Euripid. in Medea, ἀλλ' ἄντομαί σε τοῦ δε πρὸς γενειάδος, precor te per iſtud mentum. Itē cum genitiuo, lib. 4. Epigram. εἶμ' αὐτοῦ ἱεροῦ ἀντόμενη θυέων, i. adiens.

Ἀντομνύειν, & ἀντόμνυσθαι, eſt iuramentum calumniæ viciſsim præſtare, Bud. Comm.

Ἀντομόω, μ. ώσω, π. ωκα, contrà iuro, adiuro viciſsim, adhortor.

Ἄντον, ex contrario.

Ἀντονομάζω, commuto nomen, contrà nomino.

Ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura qua loco proprii nominis aliud ponitur, ſiue epitheton, ſiue patronymicū, vt αἰπόλος pro Polyphemo, & πηλείδης pro Achille

Ἀντορύσσω, è diuerſo fodio, Contermino.

Ἀντορχούμενος, ſaltantes imitans.

Ἀντοφείλων, ἐνοφείλων, qui beneficiū accepit, qui debet, cui bene fit.

Ἀντοφθαλμεῖν, obtueri, cōtrà intueri, ex aduerſo aſpicere. Gaza in ſomnio Scipionis, ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἡλίῳ, ſolem aduerſum intueri. Lib. Sapientiæ ca. 12, ἀντοφθαλμῆσαι δυνήσεταί σοι, &c. te obtueri poterit. Act. Apoſt. cap. 27, ἀντοφθαλμεῖ τῷ ἀνέμῳ τὸ πλοῖον, nauis obnititur vento. propriè ſignificat obtueri, i. ex aduerſo aſpicere: porrò qui renititur, obuertit oculos.

Ἀντόφθαλμος, ου, ἀντίος τοῖς ὄμμασι, oppoſitus oculis, aduerſus, lib. Epigram.

Ἀντοχή, mutua retentio, συμπλοκή, Alexand. Aphrod. l. 2. Problem. τὰ δ' ὁμιλεῖ ἑαυτοῖς κατ' ἀντοχὴν ἑαυτῶν καὶ συμπλοκὴν, ὡς κρίκος κρίκῳ, alia iunguntur per mutuam retentionem, complexionémque, vt annulus annulo.

Ἀντόχυμα, planè, ἀντικρύ.

Ἀντοχυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, è contrario munio, Actiuum, Accuſat.

Ἀντρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuniculoſus, cauernoſus.

Ἄντρον, ου, τό, antrum, cuniculi: pro atramentario accipitur lib. Epigram. ἀπὸ τοῦ ἄντρου ταμιεύεσθαι.

Ἀντρύσσω, μ. ύξω, π. υχα, è diuerſo fodio.

Ἀντρώδης, antris plenus.

Ἄντρων, ωνος, vrbs Theſſaliæ, in qua inuſitatæ magnitudinis aſini naſcūtur. Vnde ἀντρώνιος ὄνος, pro magno & ſtolido. Itē Ἄντρων, Antro Coratius, propriū viri Sabini, de cuius boue pulcherrimo, Plutarch. in Problem.

Ἄντυξ, γος, ἡ, ambitus, orbis, ora, ſumma curuatura rotarū, canthus, gyrus rotæ, ſemicirculus in curru amplectēs ambas rotas, ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, & rotunditas, ſuperior rota, & currus ipſe, περὶ τὸ ἄντυγι τετύχθαι. Heſiodus

ἅρματα δ' ἐυποίητα καὶ ἄντυγας ἀμφαράβιζον, i. canthi. αἱ δὲ δοιαὶ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι. Pro curru Sophoc. ἐπεμβὰς ἄντυγος, i. ἐπὶ τῶ ἅρματος. Item ſcuti orbis ſiue circulus exterior, apud Homerum. Capitur etiam pro fornice, camera, & arcu, & teſtudine. Item pro gyro temporis & circulo, apud Nonum. Lib. Epigram. ἄντυγι μηρῶν, i. circunferentiæ, ſeu rotunditati fœmorũ. Veſtis enim ſuper fœmur diſpoſita incuruatur ad formam ipſius fœmoris.

Ἀντίτυπος, ου, eiuſdem figuræ, ſimilis, contrarius.

Ἀντυπουργέω, viciſsim inſeruio, Herodot.

Ἀντιάω, obuio, συμβάλλομαι.

Ἀντῳδή, reſpondens cantus.

Ἀντῳδός, reſpondens, lib. Epigr. ἀντῳδοῖς χείλεσι, reſpondentibus labris. ἀντῳδὸν ἁρμονίην, Ibidem.

Ἀντωθέω, repello, renitor.

Ἀντωμοσία, iuſiurandum vtriuſque partis, iuramẽtum calumniæ cauendæ ab vtraque parte præſtitum. De accuſatore, Plato in Apologia Socratis, ὥσπερ οὖν κατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν, eorum iuſiurandum tanquam accuſatorum recitandum eſt, Bud. Com.

Ἀντωνοῦμαι, liceor, emo loco alterius, Xenoph. in OEcon. contrà emo, in auctione mercor, Demoſth.

Ἀντωνυμία, ας, ἡ, pronomen, pars orationis, quæ pro nomine ponitur.

Ἀντωνυμικός, ad pronomen pertinens, pronominalis.

Ἀντωπεῖν, ex aduerſo intueri, obtueri.

Ἀντώπιον ὕδωρ, aqua aduerſa: & ἀντώπιον ὄμμα, aduerſus oculus, apud Nonn. & ἀντώπιος ἄστρων, apud eundem, i. intuens aſtra, conuertens os cælum verſus.

Ἀντωπὶς ἅλμη, aduerſum mare, Nonnus.

Ἀντωπόν, ex aduerſo, contrá.

Ἀντωπός, contrà intuens, Nonnus, ἴδε σχεῖν ἐνθάδε τύμβου ἀντωποῖς βλεφάροισι χατίζειν.

Ἄντωσις, εως, ἡ, occurſus.

Ἀντωφελεῖν, referre gratiam, beneficium rependere. Xenoph. ὠφέλειαν τὰ ἀντωφελοῦντα, vtilitatem afferentem cõmodum viciſsim capere, ἀντευεργετεῖν.

Ἀνύβριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nõ contumelioſus, nulli contumeliæ obnoxius, innocẽtia præditus. Phocylid. φάμεν ἀνύβριστον. τὸ ἀνύβριστον τοῦ βίου, æquitas vitæ.

Ἀνυγραίνω, humefacio, humecto.

Ἀνύδρευτος, non rigatus.

Ἀνυδρία, ας, ἡ, aquæ inopia, aquæ penuria.

Ἄνυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaquoſus, ſiticuloſus, aridus, ſine aqua, ſitiens, aquarum penuria laborans. εἰς τὴν ἄνυδρον, ad loca humore carẽtia, in loca arida, in aridã terrã, Herod.

Ἀνύδρευτος, inſepultus, non lotus.

Ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἄνυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens ſylua.

Ἀνυμέναιος, ου, ἡ, ἄμοιρος ὑμεναίων, carens honoribus nuptialibus, ἡ μὴ ἔχουσα αὐλὴν. legitur & in plurali, ἀνυμέναιαι.

Ἀνυμνέω, laudo, celebro, decanto, Lucian.

Ἀνύμπαρκτος, ου, ficus.

Ἀνύμφευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innuptus, cælebs.

Ἀνύμφαντος, idem: itẽ, non dilutus aqua, lib. Epigram.

Ἄνυμφος, ὁ καὶ ἡ, ἄγαμος, ὁ μὴ ἔχων γυναῖκα: κακόνυμφος, Sophocles.

Ἀνύξιος, incorruptus, ἄφθαρτος.

Ἀνυπαίτιος, ὁ καὶ ἡ, inſons, innocens. ἀνυπαίτιος ὑπουργία, à Philone de mundo, innoxia muneris functio, dicitur.

Ἀνυπαντάω, occurro.

Ἀνύπαρκτος, ὁ, non exiſtẽs, in rerum numero eſſe nõ potens: vnde τὸ ἀνύπαρκτον, apud Philonẽ, pro internecione & interitu. Plutar. ἀνύπαρκτος ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν διάθεσις, ficta illa quæ dicitur circa ſapientem affectio.

Ἀνυπαρξία, ας, ἡ, interitus, eſſentiæ priuatio. Ab α priu. & ὕπαρξις, i. ſubſtantia, vita.

Ἀνυπείκαστος &

Ἀνύπεικτος, immitis, non cedens.

Ἀνυπέρβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſuperabilis, intolerandus, inuictus, incredibilis, eximius.

Ἀνυπερβλήτως, magnopere, vehementiſsimè. Ariſtot. in Rhetor. οἱ δ' ὀργιζόμενοι λυποῦνται ἀνυπερβλήτως, μὴ τιμωρούμενοι, ſummopere anguntur, &c.

Ἀνυπέρθετος, citus, certus. ἀνυπέρθετον τὸ κακὸν ἀπεργάζονται, maleficium ita conſtituunt, vt ſpatium curanti non relinquatur. Dioſcor. lib. 7, cap. 1, ἀνυπέρθετος θάνατος, cita mors, certa mors, & ſine remedio.

Ἀνυπερθέτως, abſque dilatione, abſque mora, abſq; cũctatione, Plutarc. in Epiſtol.

Ἀνυπεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, innoxius, non mulctandus, inculpabilis, qui ad diſquiſitionem non adducitur, liber, non obnoxius, immunis à dicenda cauſa, legibus ſolutus, reddendis rationibus non obnoxius, apud Demoſth. μὴ ἀνυπεύθυνος, mulctandus. Plato νόμος, ἄρχοντα ἀνυπεύθυνον, immunem examinis, qui geſti ſui officii rationem referre non tenetur. ἀνυπεύθυνος ἀρχή, imperium correctioni non ſubiacens, nec repetundis rationibus: imperium liberum, ſumma authoritate præditum, nullis ſubiacens legibus. ἀνυπεύθυνοι κατὰ τὸ γένος, Ariſtot. Politi. lib. 4. cap. 6. ἀνυπεύθυνος μοναρχία ἣν δικτατωρείαν καλοῦσι, libera abſolutáque poteſtas, quam dictaturam vocãt, Plutarc. in Fabio.

Ἀνυπήκοος, ου, ὁ, inobediens. ἀνυπήκοος τοῦ λόγου, rationem non exaudiens, Plato in Timæo, non obſequens rationi, non obtemperans.

Ἀνύπηνος, imberbis, ἀγένειος.

Ἀνυπόδητοι, οἱ, appellati ſunt philoſophi apud Ariſtoph. quaſi nudipedes.

Ἀνυποδητέω, ῶ, ήσω, &

Ἀνυποδητέω, ſum ſine calceis, ſine calceis ingredior.

Ἀνυπόδητος, qui pedibus nudis eſt, diſcalceatus, excalceatus, non calceatus, expers calceorum. Xenoph. ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς, ſine calceis eſſe pergis & tunica. Legitur & ἀνυπόδετος.

Ἀνυποδησία, ας, ἡ, pedum nuditas, Plato.

Ἀνυπόθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſuggeſtus.

Ἀνύποιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, impatiens.

Ἀνυποκρίνομαι, è contrario reſpondeo, Herodot.

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fictus, ſimulandi neſcius, non ſimulatus, expers ſimulationis, ſimplex, ſyncerus.

Ἀνυπομόνητος, ου, ὁ, non ſuſtinendus, intolerabilis.

Ἀνυπονόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſuſpicans, improuiſus, 11. cap. Eccleſiaſtici. • ἀπροσδόκητος, Polyb. lib. 5.

Ἀνύποπτος, ου, ὁ, non ſuſpectus, intrepidus, præfidens, ſuſpicione omni vacuus. μηδὲν ἀνυποπτότερος, non minus ſuſpectus.

Ἀνυπόπτως, ſecurè, ſine vlla ſuſpicione, citra ſuſpicionem, perfidenter.

Ἀνυπόστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non poteſt ſubſiſtere, intolerabilis, qui ſuſtineri nequit, perplexus, apud Polybium. ἀνυπόστατον φρόνημα, inuictus animus, Xenophon. Pſalmo 123, ὕδωρ ἀνυπόστατον: vbi Latinè, aqua intolerabilis. Hieronymus eum locum enarrans, Verbum, inquit, ἀνυπόστατον, apud Græcos ambiguũ eſt, & poteſt ſonare, quod ſubſiſtat & quod intolerabile ſit, id eſt, quod nemo ferre queat. Interpretes expoſuerunt, aquas ſuperbas & arrogantes.

Ἀνυπότολος, ου, ὁ, interritus, ἀνύποπτος.

Ἀνυποτόλως, ſecurè, ἀνυπόπτως.

Ἀνυπότακτος, ου, ὁ, inobediens, inobſequens, qui ſubiici non vult, nec fert imperium, intractabilis, qui in ordinẽ cogi non poteſt. τὸ ἀνυπότακτον, inobedientia. ἀνυπότακτα ῥήματα, verba inſubiectiua vocant Grammatici. Paul. ad Heb. ἀνυπότακτος αὐτῷ, ei non ſubiectus, ca. 2. • Dicitur ἀνυπότακτος, qui eſt ſui iuris. αὐτοκρατορικός, αὐτεξούσιος.

Ἀνύπουλος, non ſimulatus, ſine ſuſpicione, ſyncerus, Cyrillus.

Ἄνυσις, καὶ ἄνυσις, ου, ὁ, iniuſtus, impius.

Ἀνύσας, properãs. Ariſtop. ἄνοιγ' ἀνύσας, aperi cõfeſtim. Idem,

Idem, ἀκολουθήσεις ἐμοὶ ἀνύσας τι, δεῦρο θᾶττον, ſequaris me properans, huc ocius: τι vacat. Idem, ἀνύσας τι κατιθεῖ. Idem, πέτεσθε τοίνυν ἀνύσας, expedi. ἀνύειν ἄχθος, dolorem & moleſtiam inferre. Sophoc. ἄγαν ἐκφανδὸν ἄχθος ἥνυσας, id eſt, ἐπέρανας. ἀνύειν περαίνειν ab Ariſtoph. dicitur in Plut. pro περαίνω, ἀνύσας, ſiue ἀνύων. μὴ νῦν διατρίβ' ἀλλ' ἀνὺ περαίνων ἵνα γε τι. Ab ἀνύω & ἀνύτω, pro eodem. Ibidem, ἡ μέλλει χελῶνα ἀλλ' ἀνύτειν, i. ἀνύειν. ἀνύειν τάλαντα, conficere talenta, i. ſibi parare, comparare, quærere, cōſequi, Ariſtoph. in Pluto.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, breui penultima, expeditus, præſens, expediens, vtilis, efficax ad tranſigendum. Plato νόμ. δ, λόγοι ἀνυσιμώτατοι πρὸς τὴν εὐδαίμονα βίον, commodiſsimam orationem.

Ἄνυσις, εως, perfectio, effectio, expeditio, profectus, diligentia, ἐνέργεια, ταχυτὴς, Apollon. 2. Arg. πείρετε ταυτ' λίης ἐσὶ τὴν ἄνυσίν τι κελεύθου, i. curſum viæ & expeditionem. Homer. Iliad. β, ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσετ' αὐτοῖς πρὶν Ἄργος δ' ἵξεσθαι, πρὶν καὶ δὶς αἰχμάζεσθαι, &c. id eſt, non efficient vt prius Argos redeamus, quàm, &c.

Ἀνυστέα pro ἀνυστέον, Attici dicunt, expediendum eſt.

Ἀνυστικὸς, ου, ὁ, efficax, facilis factu.

Ἀνυστὸς, efficax, præſens, qui fieri poteſt, factu facilis. ἀνυστὸν γενέσθαι, effici poſſe conſtat. ὡς ἀνυστὸν ἦν, quoad fieri poteſt, pro viribus, Plutarc. in Camillo. Idem in Lycurg. ἐπεθύμησεν ὡς ἀνυστὸν ἐξ ἀνθρωπίνης διανοίας ἀθάνατον πολιτείαν ἀπολιπεῖν, cupiit quoad humana prouidentia preſtare poteſt, rempublicam immortalem relinquere.

Ἀνυτικὸς, οῦ, ὁ, efficax, facilis.

Ἄνυτος, Anytus, Socratis criminator, Plutarç, de tranquillitate.

Ἀνύτω per vnicū τ, Atticè, & ἀνύσσω, & ἀνύτω pro ἀνύω, μαι, τ, κα, perficio, expedio, feſtino, facio, creſco, proficio, ſurgo in altum. Odyſ. ε, ὄφρ' ἀμενηνὸν ὕδωρ νηὸς ἀνύσειε, vt tranſmitteret. ἥνυσάμην τόνδε ἐκ μοιρῶν, id à Parcis exegi, impetraui, li. Epigram. δρόμον ἀνύσει, curſum exegerit, Dioſc. li. 2. Ariſtoph. ἀνὺ περαίνων, expedi faciens. ἥνυσεν ὑμέναιον, fecit nuptias, li. Epig. ἀνύω τὸν αἰῶνα, i. τελευτῶ, Soph.

Ἀνύφαμμος γῆ, ager minimè arenoſus.

Ἀνυψόω, μ, ώσω, τ, ωκα, erigo, ſubleuo, extollo, exalto: vnde l. 4. Epigr. χθονὸς ἧς ἀνυψώσαντο, in ſublime extulerunt.

Ἀνύω, ἀνύτω, expedio. ἀνύω ἐρεσίαν, expedio remigationem, li. Epigram. ἥνυσε γῆρας, impleuit ſenectutem, perfunctus eſt, lib. Epigram. ἀνύω οὐδὲν, nihil proficio. AEſopus, ἀνύσας ὁδὸν πολλὴν, multum viæ cōficiens. ἀνύσας οὐδὲν, re fruſtra tētata. ἀνύω τὸ ἔργον, perfungor opere, Gaza. ἄνυε φεύγειν, feſtinabat fugere. ἀνυσάμην τὸν ἀμνὸν, agnum peregi, i. lucratus ſum, Theocr. Idē, ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, &c. peragebat amarū amorem. ἀνυμένου ἤματος, pro ἀνυομένου, finito die, Apollon. παρὰ τὸ ἄνω, τὸ περαίνω.

Ἄνω, ſuprà, ſuperius, ſurſum verſus: à præpoſitione ἀνά. Duas habitudines habet, ad locum & in loco: ad tempus etiam refertur. ἄνω ὄντες, qui in ſupremis ſunt ſedibus. ἄνω τῆς γῆς, procul à terra. οἱ ἄνω χρόνοι, ſuperiora tēpora, Demoſt. τὸ ἄνω, i. ſupernum. εἰς τὸ ἄνω, i. ſuperius. ὁ ἄνω βασιλεὺς, pro rege Perſarum, Philoſtrat. in Heroic. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, eius maiores, Philoſtr. ἡ ἄνω πόλις, i. ἀκρόπολις. ἄνω καὶ κάτω, & ἄνω κάτω, ſurſum ac deorſū, huc & illuc, vltrò citróque, quū omnia permiſcētur, cōturbantúrq;. ἄνω καὶ κάτω ποιῶ, ſubuerto, Demoſt. ἄνω καὶ κάτω γένοιτο πάντα, omnia ſurſum ac deorſum miſceantur, Eraſm. in Adag. ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι, Xenoph. huc & illuc vagari.

Ἄνωγα, iuſsi, & iubeo pro ἤνωγα, medium perfectum. Odyſ. α, μαῖαι τί με χαῖρον ἄνωγας. Sophoc. ἄνωγας οὖν με τὸν πρὶν ἐκθεῖναι ἐμὲ; id eſt, συμβουλεύεις

Ἀνώγεον, ω, τὸ, cœnaculum. ἐν ἀνώγεῳ, in ſublimi loco. ἀνώγεον, vel ἀνώγαιον, vt alii codices habent, Marci Euangel. 14, triclinium exponitur, ſed lectis ſtratis triclinium intelligitur, in quibus olim diſcumbebatur: dictū eſt autem Græcis ἀνώγεον, quòd ſubductius ſit à ſolo, quòd veteres in ſuperiore ædiū parte cœnitarēt. Etym. ἀνώγεον, ex ἄνω & γαῖα, τὸ ἄνω τῆς γῆς ὄν.

Ἀνωγὴ, adhortatio, iuſſum, hortatus, ἐγκέλευσις.

Ἀνώγω, vel ἀνώγω, iubeo, mando curam vel onus: vnde ἤνωξα & ἄνωγα, in præterito: & ἄνωγον, iuſsi, pro ἤνωγον. Itē ἀνώγειν in imperfecto. Odyſ. ξ, ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνώγει ποιπνύειν, i. προτρέπει, ſuadebat. Inuenitur & in præſenti ἀνώγει, vt ibidē, ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος· οἶνος γὰρ ἀνώγει, i. προτρέπει, βούλεται, vinum hortatur & iubet. Heſiod. ἀλλ' ἔλα ὁπωρινῶν σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.

Ἀνωδύνως, innocuè.

Ἀνωδυνία, ἡ, indolentia. ἀνωδυνίαν ποιεῖ, finit dolorē, Dioſcorid lib. 4, leuamentum doloris affert.

Ἀνώδυνος, υ, ὁ καὶ ἡ, doloris expers, ſenſum doloris auferens, moleſtia carens. Sophoc. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. ἀνώδυνοι τροχίσκοι, paſtilli qui ſenſum doloris auferunt, Dioſcorid. lib. 1.

Ἀνωδοὶ, οἱ, inoſcines, Gaza ex Ariſtot. lib. 1. de Anim.

Ἄνωθεν, deſuper, ſupernè, ex alto, olim, antiquitꝰ, iampridē, à principio, ab antiqua origine, retrorſus, è ſublimi, ab integro, ab initio, de parte ſuperiore, ex locis ſupernis, denuo, in ſuperioribꝰ, à ſuperiori tempore, cælitꝰ, οἱ ἄνωθεν, ſuperiores. τὰ ἄνωθεν, partes ſupernæ, ſuperiora. ἄνωθεν ἀρξάμενος, ab ipſo exorſus capite. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, ſupra exercitum, è ſuperiore parte, Herodot. τὰ τούτων ἄνωθεν, his ſuperiora, Plato.

Ἀνωθέω, ſurſum impello, repello, ſubueho. Ody. ο, οἱ δ' ἀνώσαντες πλέον, i. εἰς τὸ ἄνω τὴν πλοῦν ποιοῦντες, aduerſo flumine nauem ſubuehentes. Thucy. ἀνῶσαι εἰς πολεμίους τὴν πόλιν, hoſtibus vrbem obiectare. ἐς θεὸν ἀνῶσαι ἔγνωσαν συμβουλῆς πέρι, ad deum decreuerunt referre de concilio, Herodot.

Ἀνωθοῦμαι, pro eodem, etiam cum accuſatiuo.

Ἀνωϊστὶ, ex inſperato.

Ἀνώϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſperatus, improuiſus, citra ſuſpicionem, nihil ſuſpectus, apud Herodot. ab οἴω, i. puto. ἀνώϊστος χρόνος, tempus non intellectum obrepens: vt illud, obrepit non intellecta ſenectus. ἀνωΐστω φρονέων ἐς Πυθίην, cum nihil ſuſpicionis eſſet erga Pythiam, Herodot.

Ἀνωΐστως, præter ſpem, Apollon.

Ἀνώϊχθον, apertus ſum: ab ἀνοίγω, reſoluta diphthongo.

Ἀνώλεθρος, interitus immunis, nunquam interiturus.

Ἀνωμαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diſpar & incomptus, Theophr. lib. 3, cap. 5, de cauſ. plant.

Ἀνωμαλία, inæquabilitas, ſalebra, commutatio, diſsimilitudo. ἀνωμαλία πυρετικὴ, inæqualitas febrilis, Galen. Nazanz. ἀνωμαλία σώματος δυσθεράπευτος, vitium corporis vix curabile.

Ἀνώμαλος, υ, ὁ καὶ ἡ, aſper, inæqualis, varius, non ſatis ſibi conſtans, non planus, ſalebroſus, irregularis. Vnde ἀνώμαλος ὁδὸς, via ſalebroſa, Alexan. Aphr. Ariſtot. 2. OEcon. καὶ ἱερὰς χαλίνους ἔφησε πολὺ τὸ ἀνώμαλον ἀνάλωμα ἐν τῷ χρόνῳ γινέσθαι εἰς τὰ ἱερὰ, i. immoderatos ſumptus in ſacra fieri.

Ἀνωμαλότης, ητος, ἡ, inæqualitas, aſperitas.

Ἀνωμάλως, inæqualiter, ſine modo.

Ἀνωμάλωσις, εως, ἡ, diſparitas, Ariſtot. in Polit.

Ἀνώμως, innominatim.

Ἀνωμοιομερὴς, τὸ, diſsimilare, diſsimiles habens partes.

Ἄνωμος, ου, ὁ, humero carens.

Ἀνωμοτὶ, iniuratò, ſine iuramento, citra iuſiurandum.

Ἀνώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, iniuratus, non addictus iuramento, citra iuſiurandum. ἀνώμοτος εἰρήνη, pax nullo iureiurando facta, Demoſth.

Ἀνωνοντος, ὁ, pro ἀνύων, i. ἐξανύων, Ariſtoph.

Ἄνωνις, Anonis, genus herbæ, quæ & ὄνωνις dicitur, Dioſcorid. lib. 3, cap. 21.

Ἀνωνόμαστος, ῥητὸς, innominabilis, Ariſtoph. nefandus.

Ἀνωνυμὶ, ſine nomine, Aduerbium.

Ἀνώνυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, innominatꝰ, obſcurus, ſine nomine. ἀνωνύμοις θεαῖς, Euripid. i. furiis.

Ἄνωξις, conſultatio, vocatio.

Ἀπρόπτον,ου,τὸ,locus editior & à conſpectu ſemotus.

Ἀνώπιστον,inuiſibile,ἀόρατον.

Ἀνωρία,intempeſtiuitas.

Ἄνωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,præcox,præmaturus.

Ἀνώρουσε,ſurrexit,Apollon.Rhod.

Ἀνωρροθία,ας,ἡ, vnda quæ ad ſummum marginem nauis tollitur.

Ἀνώρροπος,ὁ καὶ ἡ,reſupinus. ἀνωρρόπω σχήματι, figuræ reſupinæ,in ſublime erectæ.

Ἀνῶρτο,ſurrexit,Apollon.

Ἀνωδύρομαι,defleo:Accuſatiuo,lib.Epigram.

Ἀνῶσαι,reuerti.

Ἀνώσιμον,τὸ,reſimatum,Theod.

Ἀνωτερικὰ μέρη, ſuperiores partes, Actorum Apoſtol. capite 19.

Ἀνώτερος, ſuperior, ſublimior: & ἀνώτατος,ſupremus ſummus. Ariſtot. de mundo,εἰς τὸ ἀνώτατον θεοῦ οἰκητήριον. Dicitur & ὁ ἀνωτέρω,altior, ab eodem Ariſtotele,ibidẽ. Et ἀνωτάτω,Aduerbium. Philo de mũdo,ἀνωτάτω εἶναι τοῦ αἰθέρος,in celſiſſimo loco eſſe. Ariſtot.de mundo, τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ἔλαχεν, id eſt, ſummam ſedem & primam ſortitus eſt.μικρὸν ἀνωτέρω στόματος,paulò ſupra oſtium. Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πρηγμάτων προκοπτομένων, quũ iam longo tempore res nihil admodum proficerẽt.

Ἀνωφελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,incommodus, inutilis. Xenoph.ἀχρεῖον καὶ ἀνωφελὴς,&c.ἀνωφελὴς ἦν,fruſtrà erat.

Ἀνωφέλητος,ου,idem,poeticum,apud Sophoc.

Ἀνωφελῶς,inutiliter,nullo compendio.

Ἀνωφέρεια,ας,ἡ,aſcenſus,accliuitas, Alexand.Aphrod. in Problem.

Ἀνωφερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ad ſuperna tendẽs,ſublimis, ſurſum ferens.

Ἀνώφλιον,ου,τὸ,limen ſuperius.

Ἀνώφοιτος θερμότης,calor ad ſuperna tendens, Philo de mundo. ἀνωφερὴς,i.qui ſponte ſua in ſublime tollitur.

Ἀνώφορος,efferens ſe,ſurſum tendens, qui ſupernè fertur. ἀνώφορος οἶνος, vinum ſurſum ſe efferens, Alexander Aphrod.

Ἀνώφυτος,ου,deſuper natus.

Ἀνωφύω,regermino.

Ἀνοχὴ,ἡ,induciæ.

Ἄνωχθι,iube:ab ἀνώγω,ἀνώγημι.

Ἀνώχυρος,non tutus,Xenoph.

Ἄξαιμι,fregerim,Heſiod.

Ἄξεινος,ου, ὁ καὶ ἡ, inhoſpitalis, non recipiens hoſpites, ἄφιλος, nullos habens amicos. ἄξεινος etiam dicitur ab Heſiodo.

Ἄξεστος,impolitus. ἄξεστος λίθος, lib. Epigram. obſitum ſaxum,rude,impolitum,non ſcalptum.

Ἄξετε, adducite:pro ἄγετε,in imperatiuo.O dyſ.ξ,ἄξεθ' ὗων τὸν ἄριστον.præſens poeticum,factum ex futuro.

Ἀξία,ας,ἡ,dignitas,meritum, pretium. τὴν ἀξίαν ἀποφέρειν,ἢ ἀπολαμβάνειν,pro ſuis meritis tractari. Xenoph,ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβεῖν,dixit,id eſt, minus iuſto pretio capere. Idem,εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, ſunt quædam amicorum æſtimationes & valores. Plat. in Apologia,τιμᾶσθαι τῆς ἀξίας, æſtimare digno pretio vel digna mercede: vbi ſubauditur τιμῇ ἢ τιμωρίᾳ. Ibidem,κατὰ τὴν ἀξίαν τιμᾶσθαι,pro merito æſtimare. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν,vltrà quàm decet. εἰς τὴν προτέραν τῆς ἀξίας αἵρεσιν, ad priſtinam vitam artificiúmque. ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε,pro cuiuſque dignitate. παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῶ, indignam fortunæ iniuriam patior. οἱ ἐν ἀξίᾳ, qui ſunt in dignitate & honore. Lucian.ὑφέξω δικαίως τὴν ἀξίαν, meritas pœnas certè dabo. ὁ ἑκάστῳ ἀξίαν διαιρέτης, Nazanz.quid cuiuſq; merito debeatur diſcernens. κατ' ἀξίαν πράττειν,pro dignitate. παρ' ἀξίαν,indignè,illiberaliter. δυοῖν προβάτοιν ἀξία,duarum pecudũ pretium,Plutar. κατ' ἀξίαν εὐτελὴς,æſtimatu vile,Baſil.in epiſt. κατ' ἀξίαν καθάρσεως,pro purificationis modo,Nazanz.

Ἀξιάγαστος,dignus admiratione.

Ἀξιάκουστος,dignus qui audiatur.

Ἀξιαπήγητος,memorabilis,commemorandus, Cicero. ἀξιαπηγητότατος,memoratu digniſſimus, Herodot.

Ἀξιέπαινος,ὁ,ἡ,laudãdus,laude dignus, cõmendabilis.

Ἀξιέπαινος,idem,Bud.

Ἀξιέραστος,ου,ὁ καὶ ἡ,dignus amari. Plutarc.in Romulo, ἀξιέραστον αὐτὴν θεῷ γεγονέναι,à deo amari dignã fuiſſe. Xenoph.τέκνα ἀξιέραστα.

Ἀξινάριον,ου,τὸ,parua dolabra.

Ἀξίνη,aſcia,ſecuris.

Ἀξινίδιον,ου,τὸ,bipennis.

Ἀξινομαντεία,ας,ἡ,per ſecures diuinatio,Plin.li.36.c.19.

Ἀξιοζήλως,laudabiliter.

Ἀξιοζήλωτος,ου,ὁ,dignus æmulatione,optabilis.

Ἀξιοθαύμαστος,admirabilis,Xenoph.

Ἀξιοθέατος,ſpectatu dignus, Cicero:ſpectãdus, & apud Herodot. ἀξιοθέητος.

Ἀξιόθρηνος,dignus luctu,Euripid.

Ἀξιοκοινώνητος,dignus qui cõſocietur. Plato 2.de Repub. διάκονοι τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι, famulis parum ad ſocietatem,animi viribus vtiles.

* Ἀξιόκτητον, dignum quod quæratur & poſsideatur, Pauſanias.

Ἀξιόλογον,τὸ,operæpretium,ἀξιομνημόνευτον.

Ἀξιόλογος,ὁ καὶ ἡ,quẽ magnifacias,dignus pretio, ſplendidus,non pœnitendus. Vnde ἀξιολόγως μελετᾷν,laudabiliter excolere & præclarè. Xenoph.οὐδὲν ἀξιολόγως ἡδὺ,voluptas nulla quam magnifacias.

Ἀξιομακαριστότατος,ſumma dignus felicitate, Xenoph. in Apol.Socratis.

Ἀξιόμαχος,ὁ,aptus præliari,par ad pugnam, ἱκανὸς πρὸς μάχην,par ad reſiſtendum, * qui par eſt conferendæ pugnæ: Datiuo iungitur. Plutarc.in Themiſtocle,οὐδὲ τοῖς ὁμοίοις ἀξιομάχους ὄντας, ne ſimilis quidem conditionis hoſtibus pares,&c.ἀξιόμαχος δύναμις,pares copiæ.

Ἀξιομίσητος,ου,ὁ,dignus odio.

Ἀξιομνημόνευτος,dignus commemoratione.

Ἄξιον,iuſtum,rationi conſentaneum, vendibile, vilis pretii. ἄξιόν ἐστι,pro decet:cum datiuo & infinitiuo. Xenoph.ἄξιον ἐστὶν ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, æquum eſt vt eum oderim. Idem cum aoriſto, μὴ οἴει σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ, ne putes te decere quò conualeſcat curam habere. Plato 2.de Repub.ἄξιον κτήσασθαι,comparatu dignum.

Ἀξιόνικος,ου,ὁ,dignus victoria. Herodot.lib.7, ἀξιονικότερος οὐδεὶς τῷ Ξέρξῃ ἔχειν τὸ κράτος,nemo qui cum Xerxe poſſit contendere,tãquam dignior, qui illud imperium teneret. Idem,ἀξιονικότεροί εἰμεν Ἀθηναίων,digniores Athenienſibus ſumus.

Ἀξιοπενθὴς,dignus luctu,Euripid.

Ἀξιοπιστία,ας,ἡ,veriſimilitudo,authoritas,dignitas.

Ἀξιόπιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,fide dignus,grauis, veriſimilis, locuples,idoneus,haud impar fidei & certus,vt exponit Budæus in epiſt. Xenoph. ἀξιόπιστοι εἰς παῦθ' ἡγούμεθα, i. dignum cuius fidei hæc committantur.

Ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι,idoneis fideiuſſoribus cauere.

Ἀξιόποινος,ου,ὁ,qui meritas pœnas accipit.

Ἀξιοπρέπεια,ας,ἡ,dignitas.

Ἀξιοπρεπὴς,laude dignus.

Ἄξιος,ου, ὁ καὶ ἡ,dignus:deriuatur ἐκ τοῦ ἄγω, Etym.ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σταθμῶν τῶν ἰσορροπὴν ἐχόντων: Genitiuo iũgitur. Xenoph.ἐξετάζει ἑαυτὸν,ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη,ſecum reputat quanti faciendus eſſet ab amicis. Idem,ἄξιος ὢν θανάτου τῇ πόλει,cum morte dignum ciuitas duxit. Inuenitur in genere fœmin. Laſcaris,καὶ πεῖσαν σφαῖραν ἄξιος αἰτίας.πολλῶν ἄξιος,id eſt,melior. ἄξιον πολλοῦ,plurimi eſtimãdum. Xenoph.2.ἀπομν.ἃ δὲ καὶ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ πολλοῦ ἄξια εἶναι, ὧν τε στερεῖσθαι μάλιστα φεύγομεν, i. quæ quidem nobis tanti faciẽda ſunt, vt iis priuari omnium maximè nolimus. ἄξιος σπουδῆς,probãdus, Plutar. ὑπὸ τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος,minº tribº talẽtis poſſidẽs.Idẽ in

in Themiſtocle, ἄξιος πολλοῦ πάντων, magnifaciendus omnibus. ἄξιον πλείστου, operæpretiũ. ἄξιος πλείστου, apud Thucyd. Valla vertit, plurimi eſtectus. Bud. ad Tonſtalum, ἔῤῥωσο φίλτατε καὶ πλείστου ἄξιε τῇ πατρίδι, i. chariſſime patriæ. ἄξια προσδοκίας, qualia expectabatur. Ariſtot. Politic. 2. ca. 5. ὡς ἐκείνων ἄξιοι ὄντες, quaſi ipſi plus habere debeant, quaſi indignum ſit ſi cæteri æquam portionem percipiãt. ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ φύσει, eminẽtiſſim⁹ & diuitiis & genere. ἄξιος οὐδενός, nulli⁹ pretii. ἄξιος παντός, quauis re dign⁹, Ariſtophan. ἄξιος δραχμῶν, valẽs drachmas, Plato νομ. ἐκ ἄξιος ὀνείδους γέγονε τῇ πόλει, Plato epiſt. 7. indignus fuit qui ciui tati dedecus imprimeret. ἄξιος ταῖς παιδείαις ψυχῆς ἐλευθέρας, dignus eruditione animi liberi, Plato epi. 7. dignus quo liber animus inſtituatur. ἄξιος cum infinitiuo, Plato in Apologia, τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; quid pati aut ſoluere decet? Sopho. ἄξιος θρήνων τυχεῖν. ἄξιος φέρειν βαρέως, grauiter ferẽdus. ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, vir fortis vita eſt dignus, Ariſtot. 3. Ethic. cap. 4. οὐκ ἄξιοι ὀχετεύειν λόγοις νόμους, Plato νομ. leges non deriuandæ recitatione.

Ἀξιοσπούδαστος, dignus ſtudiis, dignus quem ſtudioſe inſectemur.

Ἀξιοτίμαστος, ὁ, probatus.

Ἀξιότης, ητος, ἡ, dignitas.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur.

Ἄξιοχος, Axiochus, pater Aſpaſiæ Mileſiæ.

Ἀξιόχρεως, ὁ καὶ ἡ, fide dignus, idoneus, locuples, qui ſoluendo eſt. ἀξιόχρεως δικαστής, defenſor idoneus: vnde ἀξιοχρεότης, quo vtitur Nicomachus lib. 1. de Arith. Plato in Apolog. ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω, authorem cui credatis dignum referam. ἀξιόχρεως παρασκευή, iuſtus apparatus, id eſt, ἀσφαλής, Thucyd. ἀξιόχρεως βίος, A Eſch. laudabilis. ἀξιόχρεως δοκεῖς εἶναι ἀντιποιῆσαι, idoneus videris ad reſiſtendum, Herodot. τὸ ἀξιόχρεον, operæpretium.

Ἀξιόω, ῶ, ώσω, α, κα, dignum cenſeo, æquum eſſe cenſeo, inſignio, flagito, non refugio, dignor, peto, rogo, iubeo, volo, Accuſ. & genit. Plato in Apolog. οὐκ εἰθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός, non ſoleo me vllo malo dignari, id eſt, τιμᾶν. aliquando ſubauditur genitiuus, Sophocles in Aiace, ὁ γὰρ ἀξιῶν τοὺς μηδένας, id eſt, οὐκ ἀξίους τινὸς ἐνόμιζε, id eſt, pro nihilo ducebat nullius pretii homines. Item cum infinitiuo, Xenoph. ἀξιοῦσι αἱ πόλεις τοὺς ἄρχοντας, ὥσπερ ἐγὼ τοὺς οἰκέτας, χρῆσθαι, cenſent ciuitates ita ſibi tractandos eſſe magiſtratus, &c. Plato in Apolog. Socr. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς διττούς μου τοὺς κατηγόρους γεγονέναι, exiſtimate meos accuſatores eſſe duplices. Ibidem, μὴ οὖν ἀξιοῦτέ με, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοιαῦτα δρᾶν πρὸς ὑμᾶς πράττειν, nolite igitur à me exigere vt talia apud vos faciã. Ariſtoph. in Plut. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τ' ἀλλότρια πράττων ἐσθίειν, vis alienas agens res comedere. ἀξιοῦσι προσήκοντας, propinquos idem facere volunt. οὐ πλουσίοις μόνον καὶ λέγειν εἶναι ἀξιοῦσι, ἀλλ' εἰ μὴ κύνας ἔχουσι φροντίζοντας, non ipſis ſatis eſt locupletibus & facũdis eſſe, niſi canes primæ nobilitatis habeãt, Bud. ex Plutarcho. ἀξιοῦσι αὐτοὶ πάντων, omnia ſibi aſciſcũt. ἀξιοῦνται τῶν αὐτῶν, iiſdẽ honoribus affici. ἀξιῶ νικᾶν, mihi vendico victoriam, Thucyd. ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus qui in ſenatum admitteretur, Plutarc. in Public. χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petiuerũt ad reſpondendum tempus. Lucian. in Anachar. τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, huiuſmodi laboribus exercere ipſos operæpretium ducimus. ἀξιοῦμαι τιμωρίας, ſupplicio afficior. ἀξιωθεὶς γάμων θείων, qui diuinum coniugium meruit. Herodot. ἀξιόω ἀδικέεσθαι, mihi iniuriam fieri arbitror. Thucy. ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιοῦσιν, in hoc loco. interp. ἐν τούτοις ἀξιώμασι καὶ ὀνομασι ... ἡ πόλις ἀξιοῦται ... τοῖς ἄλλοις, hæc ciuitati committenda exteri credendaque duxerunt: ſic Budæus. ἀξιῶ ... , cenſeo expectandum. Demoſth. ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν, muneribus honeſtatus. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ad communis menſæ honorem admiſſus.

Ἀξίωμα, ατος, τό, dignitas & amplitudo propter honores geſtos, aut magiſtratum, exiſtimatio, maieſtas, commẽdatio, δύναμις, authoritas, honor, ornatus. Aliquãdo dialectici vſurpant pro eo quod Cic. pronũtiatũ appellat, adiunctum ſiue connexum, vt ſi Plato ambulat, Plato mouetur. Donatus exponens eum locum Terentii in Andr. Quin tu dic vno verbo quid eſt quod me velis, vno verbo, ἀξιώματι, inquit, vna ſententia. Nam ἀξίωμα, ſententia eſt vel enuntiatio vno verbo nexam continẽs & perfectam intelligentiam. ἀξίωμα enim conſtat ex nomine & verbo. Idẽ in Eunuchum, Propriè ἀξίωμα, id eſt, ſententia, vel enuntiatio quæ vno ligatur & aſtringitur verbo, verbum à veteribus dicebatur. Idem, Completæ, inquit, ſententiæ pronũtiatio, ἀξίωμα nominabatur. Terentius, Quod verbum audio?

Ἀξιωματικόν, τό, authoritas, dignitas.

Ἀξιωματικός, οῦ, ὁ, venerabilis, dignatione & maieſtate plenus. ἀξιωματικὸς λόγος, Hermog. plurimum habens dignitatis, Cic. Ἀξιωματικοί, dicũtur qui in dignitatibus ſunt conſtituti.

Ἀξίως, meritò. ἀξίως τῆς ἀδικίας, pro magnitudine iniuriæ. Plato in Apolog. πράξειν ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, boni viri fungens officio. ἀξίως λόγου μαχέσασθαι, dignam memoratu pugnam edentes. ἀξίως ἑαυτοῦ, pro dignitate ſua & officio. ἀξίως τῶν ἁγίων, vt decet ſãctos. ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, pro rei indignitate, A Eſchines. ἀξίως τῆς ἀδικίας, pro magnitudine ſceleris.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, rogatio, ἱκετεία, poſtulatio, dignitas, opinio, iudicium, præclarus titulus, amplitudo. οὐκ ἦν ἄδικος ἀξίωσις αὐτῷ, nõ iniuria id ſibi aſſumebat, Plut. in Pericl. ἀξίωσις τῶν ὀνομάτων, i. σημασία, Thuc. Idẽ, ἀξίωσιν λαμβάνειν, ſibi tribuere fiduciã, præſumere, Interp. i. τὴν τιμήν. pro inſtituto accepit A Eſchines, pro pœna Hermogenes.

Ἀξιωτέον, cenſendum eſt.

Ἄξοανος, ſine ſtatua.

Ἆξον ἔγχος, frange lanceam, Homer.

Ἀξονίοις δεσμοῖς, lib. Epigram. vinculis axi alligatis.

Ἄξος, impolitus, indiuiſus.

Ἀξυλία, ας, ἡ, lignorum inopia.

Ἀξύλισος, nondum cæſus.

Ἄξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, α ſignificãte τὸ πολύ, i. lignoſus, & vnde ligna nõdũ cæſa. Itẽ ligni expers, apud Strab. li. 12: & tũ α priuãs eſt. li. Epig. πυρὰ τὴν ἄξυλον ἐν σποδίῃ, i. ſine lignis.

Ἀξύμβατον, τό, diſcordia.

Ἀξύμφορος, pro ἀσύμφορος, Plat. l. 1. de rep. incommodus.

Ἀξύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, intelligẽtia carens, ſtultus, inſipiens.

Ἄξυνος ἀκοινώνητος, πολύξενος, inhoſpitalis, multorum hoſpitum.

Ἀξύντακτος, ου, ὁ, inordinatus.

Ἀξυρής, ὁ καὶ ἡ, retuſus, hebes.

Ἀξύστατος, malè concretus, Atticé.

Ἄξων, ονος, ὁ, axis, i. τὸ διῆκον διὰ τῆς ... ξύλον. Itẽ, vt ſcribit Proclus, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται, i. axis mundi vocatur dimetiens ipſius circa quam voluitur. Idẽ tradit & Ariſt. de mũdo. Itẽ tabula in qua antiqui delinquentium pœnas ſcribebãt: vnde Athenienſes legum ſuarum tabulam (vt eſt apud Demoſth) ſic appellabãt. Hinc quoq; ἄξονες, tabulę Solonis dictę. Plut. in Numa, ἐν τῷ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ὑπομνήματι, in cõmentario tabularum Solonis. Idẽ in Solone, ὁ δὲ τρισκαιδέκατος ἄξων τοῦ Σόλωνος τὸν ὄγδοον ἔχει νόμον οὕτως γεγραμμένον, &c. in ter tiadecima verò Solonis tabula lex octaua ita ſcripta eſt. Ibidem, ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, &c. ſtatuit autem in cẽtum annos leges omnes ratas haberi, quę in ligneis tabulis deſcriptę ſunt, quas axonas appellant. Item in parab. Solomonis cap. 20, pro tramite & orbita, bis legitur, vbi ſemita Latinè: alibi, τοὺς δὲ ἄξονας τοῦ ἰδίου γεωργίου πεπλάνηται, id eſt, aberrauit à ſulcis ſuæ ſegetis vel arui ſui.

Ἀοζέω, miniſtrabo, ſubſeruiam.

Ἄοζος, ramoſus, πολύοζος, multa ligna comburens. Item

apud Theoph.lib.3.hiſt.plant.ca.8,i.enodis,fortè legen dū,ἀόζος,interpoſito ζ.

Ἀ'ω,auroræ,Datiuus Ionicus pro ἠοῖ.

Ἄωρος,pernicioſus.

Ἀοιδὴ,ῆς,ἡ,cantilena,carmen,ᾠδὴ,κιθαρῳδία,cătus,præconium.

Ἀ'οίδυσα,ἄδουσα,Hom.Odyſ.cātans,tragœdia carens.

Ἀ'οίδιμος,ου,ὁ ϗ ἡ, ſempiternus,celebris,decantatus,famigeratus,cātatiſsimus, μετ' ἀνδρὶς μεγαλοδόξοις,ἀοιδίμοις ϗ ὅσοι ἀοιδόμενος ϗ θαυμαζόμενος,Homer.Accipitur etiam aliquando in malam partem.

Ἀ'οιδοθέτης,poeta,lib.Epigram.

Ἀ'οιδοπόλος,ὁ ϗ ἡ,poeta,li.Epig.cantor,cantrix.

Ἀ'οιδὸς,οῦ,ὁ ϗ ἡ,cantor,poeta,philoſophus,vates,præceptor.Heſi.ἄγω ϗ ἀοιδὸν ἐοῦσαν, fero etiam cătricem ſeu canorā.Itē muſicus,canorus, argutus, de citharœdo in Epigram.ibidem ἀοιδοτάτη πόλις,vrbs decantatiſsima.

Ἀ'οιδοσύνη, concentus,cătilena,vaticinium.

Ἀ'οίκητος,ου,ὁ ϗ ἡ,inhabitabilis,incultus.

Ἄ'οικος,extorris,nulli domo hærens,domo carens.Heſiod.Μή τ' ἄοικον ποιεῖσθαι, Lucia.μὴ ἄοικοι,μηδὲ ἀνέστιοι ἀνδρες ἀ. ἀοικίας,quæ nullis ſe includere caſis patiuntur.Nazanz. εἰ ξένος ϖεριπατῶν ἄοικος ϖεριπλάνημος, ὑπόδεξαι διὰ τούτου τὸν διά σε ξενιτεύσαντα, ſi peregrinus vagus & aduena,ſuſcipe per hunc, illum qui pro te peregrinus factus eſt.

Ἄ'οικος,inuius,non contingens,vagus.

Ἀ'οίνος,celebris,ἀοίδιμος.

Ἄ'οινος,ὁ ϗ ἡ,vino carēs,abſtemius.ἄοινα ἱερὰ,τὰ νηφάλια. ἄοινος μέθη,citra vinum temulentia,Eraſ.in Adag.ἄοινος ὀπώρα,apud Nonnum.

Ἄοινος ἰδὼς,Ariſtoph.

Ἀ'οκνία,ας,ἡ, alacritas, impigritia.ἀοκνία πόνων, impigritia laborum:quum quis ad laborem eſt impiger.

Ἄ'οκνος,ου,ὁ ϗ ἡ,impiger,diligens,accuratus. Heſi.ἄοκνος ἀνὴρ μέγαν οἶκον ὀφέλλει. ἀοκνοτάτη σπουδὴ, ſtudium acerrimum apud Philonem de mundo,τὸ ἄοκνον,diligentia,celeritas.

Ἀ'οκνότατα,impigerrimè.

Ἄ'οκνως,impigrè. Plato νόμ.α, εἰ ποῦ τι ἄοκνως ὅπως, ἀοκνοτέρως δὲ ϗ ϖρᾶξαι.

Ἀ'ολλὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,congregatus,cōfertus.ὑπὸ τοῦ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι,ϗ τοῦ α ἐπιτατικοῦ,ἢ ἀθροιστικοῦ.Odyſ.ξ, βάλλον δ' ἐν ἰλεῶσιν ἀολλέα,id eſt,ὁμοῦ πάντα.

Ἀ'ολλίζω,μ.σω,π.κα,congrego,ἀθροίζω,prima breui.

Ἀ'όλλιος,Aollius,filius Romuli ex Arſilia, ſic dictus a ciuium cōgregatione quam fecit Romulus. Hic poſtea dictus eſt Ἀβίλλιος,Abillius,Plutarc.in Romulo.

Ἀ'ονία,ας,ἡ,Bœotia.

Ἀ'οξία,διακονία,ὑπουργία.

Ἀ'οξόος,impolitus.

Ἀ'οξος,cocus,famulus,aſſectator.

Ἄ'οπλος,ου,ὁ ϗ ἡ,inermis,armis vacans.

Ἄ'οπος,ὁ,inuiſibilis,ſine voce.

Ἄ'ορ,ος,τὸ, enſis, priori ſyllaba cōmuni. Vnde ἄορ etiam ſcribitur aliquando. Heſiod. ϖερνάμενος δ' ἄορ ὀξύ. lib. Epigram.ἄορι πληγὶς,enſe cæſus. Etym. ϖαρὰ τὸ ἀείρω.In de χρυσάωρ,ibidem,proprium nomen.

Ἀ'ορασία,ας,ἡ,cæcitas.

Ἀ'όρατος,ου,ὁ ϗ ἡ,inuiſus,id eſt,cæcus,& conditus,non ſpectabilis,occultus,oculos fallens,latens,incertus,Datiuo. Ariſtotel. de mundo, ϖάσιν ἀόρατος ἵδρυτο, ab omnium conſpectu procul habitabat.pro cæco,Lucian.ἐν ἀλλω ᾶ-τι,δοκιμάζομεν κατὰ δύναμιν τὴν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν ϗ ἄπαν ϗ ἀόρατον.Iſocr.ad Demonicum,τὸ μέλλον ἀόρατον,futurum eſt incertum.

Ἀ'οργησία,ας,ἡ,inirafcētia, vacuitas ab ira. Plut.librum ſcripſit ϖερὶ ἀοργησίας, de non iraſcēdo.ἀοργησία, extremum eſt deficiēs māſuetudinis, Ariſt. li.1.mag.Mor.& 2.Eth.

Ἀ'όργητος,ου,ὁ,iræ expers,non iracundus.

Ἄ'ορες,αἱ,mulieres,& per metatheſin,ὄαρες.vnde ὀαρίζειν ὀαρισύς.

Ἀ'οριστεῖν,indefinitum eſſe,indefinitè accipi. τὰ ἀοριστούμενα quæ indefinitè capiuntur, Gaza,lib.3.

Ἀ'οριστία,nullus terminus,varietas,incertitudo,indefinitio.

Ἀ'οριστικὸς,σύνδεσμος,indefinitè accepta coniunctio,Gaza lib.4.

Ἀ'οριστολογικὸς,indefinitè enuntiatus,ibidem.

Ἀ'όριστος,ου,ὁ,indeterminatus,indefinitus,incertus,inordinatus. εἰς ἀόριστον, precario. Eſt temporis præteriti vox apud Græcos, idémque ſignificat quod præteritum perfectum apud Latinos,id eſt, præteriiſſe quidem rem,ſed indefinitè,num olim an modò præterierit:vt hoc verbo ἔπεσον, quod ἀόριστον eſt, cecidiſſe me ſignifico: ſed ambiguus eſt quicum loquor,olim ne an nuper ceciderim,

Ἀ'οριστὶ,indefinitè,tempore incerto.

Ἄ'ορνος, quaſi ſine auibus, vnde palus Auernus, & rupes,ſiue mons in India, quem primus Alexander ſuperauit. Hoc nomen deprauatum eſt apud Curtium lib.8,vbi pro Aorno malè legitur Dormus. ἄορνος πέτρα, ſaxum, quod perinde quaſi auibus inacceſſibile ſit, aornum appellatur,Plutar.in Apophth.

Ἀ'ορτὴ,ῆς,ἡ, aorta, vena dextræ ſpinæ apud Ariſtot. de partibus Animal.vena cui connectitur pulmo.

Ἀ'ορτηθεὶς,έντος,ὁ,pendens & affixus,lib.Epigram.

Ἀ'ορτὴρ,vel Ἀ'ωτὴρ ὁ, κρεμαστὴρ,lorum,ſeu funis,ex quo gladius,pera,aut ſcutum dependet.ϖαρὰ τὸ ἀείρω, ἀρτὴρ,& pleonaſmo,ἀορτής.

Ἀ'ορτὴρ,apud Hippocr, pars quedā à pulmone pēdens.

Ἄ'ος,ſpiritus,medela.

Ἀ'οσμία,ἡ,inolentia,exilis odor.

Ἄ'οσμος,ου,ὁ,ſine odore,quod nihil redolet.

Ἀ'οσσέω,μ.ήσω,π.κα,adiuuo.

Ἀ'οσσητὴρ,ῆρος,ὁ, adiutor, auxiliator,à nomine ὄσσα, qui abſque voce & per ſe adeſt. Odyſſ.δ, ᾧ μὴ πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔασιν,id eſt,βοηθοί.

Ἀ'οσσητὴρ,qui ſeruat,& opem fert non vocatus.

Ἀ'οῦς,auroræ,Doricè.

Ἄ'ουτος,ου,ὁ ϗ ἡ,impercuſſus,inuulneratus,ἄτρωτος.Heſiod.ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νύγματον,ἄλλον ἄουτον.

Ἀ'οχλησία,ας,ἡ,carentia turbationis.

Ἀ'ῶ,apud Pindarum,cano.

Ἀ'παγγελία,ας,ἡ, renuntiatio, pronuntiatio,denuntiatio.Ariſtot. Eſt & gen⁹ figurę apud Hermog.ἀπαγγελίας λέγω αὐτὴν λέξιν δι' ἧς ἀπαγγέλλεται τὰ ϖεπραγμένα.

Ἀ'παγγέλλομαι, idē quod actiuum ἀπαγγέλλω.ὅθεν ἀπαγγελλόμενος,diſſimulans.

Ἀ'παγγέλλω,μ.λῶ,π.κα,expono,refero,annuntio,ſignifico, ab alio mihi mandata renuntio, manifeſtum facio, profero.Xenoph.ἀπαγγελθέντος δ' αὐτοῖς τούτου,quum hoc ad eorum aures perueniſſet, quum hoc ipſi reſciuiſſent, hoc ipſis indicato. ἀπαγγέλλω εἰς τὸ κοινὸν, publicè refero, Plutar.ἀπαγγέλλω εἰς Ἀθήνας,Athenis refero.ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα ϖαρανόμων,conſtituo ſeu denūtio tibi litem ſeu controuerſiā tranſgreſſionis legum, Libanius.ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς,vobis renuntio,Demoſth.Plut. in Galba, ἀπηγγέλθη τοῦ γάλβα εἰς τὸ παλάτιον, in palatiū Galbæ renūtiatum eſt. Idem in Themiſtocle,τῶν ϖερὶ θερμοπύλας εἰς τὸ ἀρτεμίσιον ἀπαγγελθέντων,quum eorum, quæ ad Thermopylas geſta ſunt,allatus eſſet nuntius.

Ἀ'παγγελτέον,pronuntiandum eſt.

Ἀ'παγγελτὴρ,lib. Epigram.index.

Ἀ'παγγελτικὸς,renūtiatiuus.τὸ ἀπαγγελτικὸν, enuntiatio.

Ἄ'παγε,apage,apageſis,aufer, abſit,ne feceris, ſile: Aduerbium eſt reprobantis,& reiiciētis ſiue abominantis. ἄπαγε vertit Bud. apud Philonem his verbis,abſit vt hoc cenſeamus.Lucian.ἐς τὸ αὐθεν παιδεύεσθαι τὸ μῖσος,ἄπαγε,οὔτε θεοῖς φίλον,οὔτε ἄλλως βασιλικόν.Chryſoſt.ϖερὶ τῆς ἱερ.ἄπαγε τῆς μανίας.Aliquando imperantis,pro accuſa,intenta formulam:ſed hoc ab ἀπάγω

Ἀ'παγέας πάρας,impenetrabiles tiaras.

Ἀ'παγέω

Ἀπεγείρω, excito,

Ἀπεργυρίω, affero. Herodot. ἀπεργυρίω ἀργύριον, affero argentum, veho. vide Ἀργυρίω.

Ἀπαγλαΐζω, μ. ίσω, deturpo, lib. Epigram.

Ἀπάγομαι, voce paſſiua eſt abducere ſecum & reducere, abduci, ſequi, abire: item auertere, diuellere, procurare. Ariſtot. ἀπάγονται εἰς βελτίους διαθέσεις, melioribus moribus inſtituuntur.

Ἀπαγόρευμα, ατος, τὸ, interdictum magiſtratus.

Ἀπαγόρευσις, prohibitio, figura, Quintil. li. 9, ca. 2. item prohibitio, abiuratio. ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, id eſt, myſticum quoddam ſignum vt à thiaſis abſtinerent.

Ἀπαγορευτικὸς, οῦ, ὁ, prohibitiuus, vetans, Hermog.

Ἀπαγορεύω, μ. εύσω, ἀορ. β. ἀπεῖπον, denego, interdico, deſpero, deficio, defatigor, me poſſe nego, animo côcido, deſtituor ſpe, cedo. Pla. 1. de Rep. ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην, mihi prohibebas ne hoc reſponderem. Idem li. 2. ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν, i. opera, conſilio, labore deeſſe. Plato νόμ. β. μὴ ἀπείπωμεν λέγοντες, dicere nos non pigeat. ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, bello frangor. Demoſthenes ἀπαγορεύω σοι ταῦτα, his intereſſe tibi interdico, his tibi interdico, Plato de Legib. Gaza de ſeneɛt. ἀπαγορεύω τὰ ὑπάρχοντα γονεῦσι, bonis interdico parêtibus. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύος, defatigari frigore, Lucian. Dioſc. l. 9, ca. 11, ἀπαγορεύεσθαι αἱ δήξεις, morſus deplorati relinquebâtur. ἀπαγορεύω ἵνα ἄνω vorâdo præfocetur. ἀπηγόρευσε αὐτῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ, vox me defecit magno clamore clamitâtem. Plut. ἀπαγορεύω πρὸς πόνους, à laboribus abhorreo. Idem in Galba, ... ἀπαγορεύουσι παντάπασιν ... nec ſpem relinquere omninóq; deficere eum ſinebant vates, quos apud ſe ſemper habebat. Idê in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπαγορεύεται, quorum plurima noſtris quoque legibus fieri prohibentur. Idê in Theſeo, ἀπαγορεύω σοι τὸν φόνον, prohibeo ne occidas. Idê in Fabio, ἀπαγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι, equo vti lege vetitum erat. Nazanz. μὴ πάθωμεν ὅπερ οἱ ... ἀπαγορεύεται περὶ τῆς ... ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν, prohibeo coronare, AEſchines. Latinè ſine negatione, veto coronare, vel ſic, ne coronet. Herodot. ἀπηγόρευον αὐτῶν ... τῶν σφετέρων οὔρων, ingreſſu ſuorum finiû Scythas arcent. vide Ἀπειπεῖν, Ἀπείργω, &c. eius generis.

Ἀπαγρεύω, ſpolio.

Ἀπαγριόω, μ. ώσω, π. κα. exaſpero irrito. ἀπαγριοῦται, ſylueſtreſcit, Gaza apud Theophr. li. 8, ca. 8, hiſtor. plant.

Ἀπαγροικίζω, ad mores ruſticos redigo, Nazanz. ... ἐκκλησίας ... καὶ ἀπαγροικισμένην.

Ἀπαγρίωσις, εως, ἡ, habitus ſylueſtris.

Ἄπαγρος, ου, ὁ, infortunatus venator.

Ἀπάγχομαι, mortem mihi laqueo conſciſco. Ariſtoph. νεφ. ἀπάγξασθαι τρέχων, vt me ſtrangulem properans.

Ἀπαγχονίζω, μ. ίσω, π. κα. καὶ

Ἀπάγχω, μ. ξω, π. χα, ſuffoco, ſtrangulo, ſuſpêdo, vitam finio laqueo, præfoco, eneco, Actiuum. Chryſoſt. ἀπάγχει ... πρὸς τὰ ὦτα, Hermog. ἀπῆγξατο, ſibi mortem laqueo conſciuit.

Ἀπάγω, μ. ξω, defero, rapio ad ſuppliciû, ad iudicem, in carcerem conîicio, abduco, abigo, procul ago, reduco, affero, reuoco, reporto, aſporto, deduco, ἐς τοὐπίσω σπίρας, ſubmoueo, abſtraho, ſubduco, dimoueo. Itê penſito. Vnde ἀπάγειν τὴν φοράν, pêdere tributû. ἀπήγετο τὴν πρὸς θάνατον, ducebatur rectâ ad mortê, AEſopus. Plutar. in Publico. τὰς χεῖρας ἀπῆγον ὀπίσω, in tergum manus egerunt. Gaza de ſeneɛt. ex Cicero. ἀπαγάγοι τοῦ ζῆν, è vita exceſſiſſet. ἀπάγειν φρουράς, Thucy. præſidia deducere, ἀπάγειν ἑαυτὸν τῶν πολεμίων, abducere ſe ab hoſtibus, Xenoph. cui oppoſitum προσάγειν. Plato de Leg. ἐν ἀριστερᾷ τόξον ἀπάγων, in ſiniſtra tenens arcum. ἀπάγειν φόρον, afferre tributum, Ariſtoph. ἀπάγω σε τῶν ὀρθῶν λογισμῶν, abduco te à recta ratione boniſque inſtitutis. Pro reduco, Hom. Odyſſ. ο. ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξει. Ariſtot. 2. OEcon. ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπάγει, i. reducebat. Ariſtoph. ἀπάγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε, reduc domû. Ibidem, ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν, dimouere.

Ἀπαγωγὴ, ῆς, ἡ, inductio, deductio, ſubmotio, abductio, exilium, retributio: vt Eccleſiaſtici cap. 23, πλησθήσεται γὰρ ἀπαγωγῆς ὁ οἶκος αὐτοῦ, replebitur enî retributione domus illius. Eſaiæ 4. τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, vinctis non aperuit carcerem. Accipitur interdû pro omni delatione. Itê eſt genus iudicii côtra fures & graſſatores, i. ὑπομαδίκης τῶν κλεπτῶν. ἐς φόρου ἀπαγωγὴν κατέστησε, prouinciam tributariâ fecit, Herodot. ad pendendum tributum adegit.

Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ, abductor, expulſor: opponitur ἐπαγωγῷ. Gorgias Leont. ἀπαγωγὸς λύπης, abducens à mœrore.

Ἀπᾴδω, μ. άσω, π. κα, diſcrepo, diſſentio, non aſtipulor, Genit. Plut. in Lycur. ἀπᾴδουσας πρὸς τῆς καθεστώσης πολιτείας, ὥσπερ ἁρμονίας, diſſonâtes ad præſentê reip. ſtatû veluti ad harmoniâ. Ariſtot. in Probl. ἀπᾴδουσιν ἐπὶ τὸ ὀξύ, in partê cantus acutam degenerant. τῆς ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, diſſentit à poeſi Orphei, Iuſtinus Martyr.

Ἀπαθανατίζω, reddo îmortalê, Ari. l. 10. Eth. Itê macto.

Ἀπάθεια, ας, ἡ, immobilitas circa paſſiones, æquanimitas, affectuû vacuitas, indolentia, ſtupor. εἰς ἀπάθειαν κατέστησε τὴν ψυχήν, animum ſedatum præbuit, Plut. Publ. διὰ τῆς ἀπαθείας συγκαμπτόμενος, tutò ſe inflectens.

Ἀπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, affectione carens, rigidus, illæſus, perturbationis expers, immunis, inoffenſus. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, inſtâtib⁹ malis intact⁹ ſeu immot⁹, Plut in Romulo. vnde ἀπαθῶς ἔχειν πρὸς τὸ κοινόν, nulla cômuni ſolicitudine teneri. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, qui à ſimili affici nequit, Ariſtot. in Probl. ἀπαθὴς κακῶν, immunis malorum, malorum inexpert⁹, inſuet⁹ malis. Herod. ἀπαθέες κακῶν, bonorû immunes, cômodorum expertes. Herm. li. 2. de inuêt. ἀπαθὴ κακῶν ἐσομένη καὶ ἀπαθέστατον πυρός.

Ἀπαθῶς, ſedato animo.

Ἀπαὶ, pro ἀπὸ, vt docet Gaza. Heſi. ἰδέμεναι καλὸν αἰζήιος ἀνὴρ ἐν ἀπαὶ τελέσῃ.

Ἀπαιδαγώγητος, qui regi nequit, Ariſtot. 4. Ethi.

Ἀπαιδαγωγὸς, pædagogo & ductore carens, Ariſtot. 8. Polit. ἀπαιδαγωγοι τῶν ἀναγκαίων, quib⁹ ad res neceſſarias nô eſt pædagogus & ductor.

Ἀπαιδευσία, ας, ἡ, procacitas linguæ, inſolentia, ineptia, inſcitia, immoderatio verborum, Iſocrat. ad Nicoclem.

Ἀπαίδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indoct⁹, inſulſus, imperitus. AEſch. vocat Demoſthenê ἀπαίδευτον, i. ἀκόλαστον, vt putat Bud. i. inſolêtê. ἀπαίδευτος ὢν χρῆσθαι συμμάχοις χρόνῳ, ignar⁹ vtêdi.

Ἀπαιδία, ας, ἡ, orbitas liberorum, Herodo.

Ἀπαιδιόω, circuncido, præputium ſeco.

Ἀπαιδοτρίβητος, inexercitatus, indoctus.

Ἀπαιθαλόω, torrefacio.

Ἀπαιθριάζω, ſub dio ago. Ἀπαιθριάζω τὰς νεφέλας, ſereno nubes, Ariſtoph

Ἀπαιθριώομαι, craſſitudinem capio.

Ἀπαίνυμαι, aufero.

Ἀπαιολεῖν, priuare, mouere, κενοῦν καὶ στερεῖν, inquit interpres Ariſtoph.

Ἀπαιόλη, ης, ἡ, impoſtura, verſutia, deceptio. Ariſtoph. νεφ. εὖγ' ὦ παμβασιλεῦ ἀπαιόλη, i. ἀδικία.

Ἀπαιόλημα, τὸ, verſutia, deceptio, ἀπάτη, ἀπάτημα. Ariſtophan. νεφ. εὑρετικὸς γὰρ εἶ καὶ στρεπτικὸς ἀπαιολήματα.

Ἀπαιόλησις, εως, ἡ, id eſt, ἀπαιόλημα.

Ἀπαιρεθῆναι, pro ἀφαιρεθῆναι. Herod. δείσας μὴ ἀπαιρεθείη τὴν ἀρχὴν πρὸς τοῦ ἀδελφοῦ, verit⁹ ne à fratre exuerer prîcipatu.

Ἀπαιρημένος. Herodot. ἀπαιρημένοι τὴν ἀρχὴν ὑπὸ Μήδων, à Medis imperio fraudati.

Ἀπαίρω, μ. αρῶ, π. κα, diſcedo, ſoluo, proficiſcor, Plato epiſt. 7, ἀπῆρα οἴκαδε, domo abii. AEſch. ἀπαίρειν δεῖ τὴν πρεσβείαν, proficiſci ad legationem. ἀπῆρεν εἰς Δελφούς, Delphos adiit, Plutar. in Lycur. ἀπῆρεν ἐπ' οἴκου, rediit domum. Idê in Pericle. ἀπαίρω ἐς τὸ πέλαγος, in mare euehor. Herodot. ἐπεὶ ἀπαίρειν τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμῖνος, à Salamine ſoluant. ἀπῆρας πατρίδος, patria ceſſiſti, Euripid.

μακρὰν ἀπώσεις, procul aueheris, Idem.

Ἄπαις, αιδος, liberis orbus, priore breui, li. 1. Epigram. πένητος ἄπαις βίος. iungitur genit. Pla. νόμῳ, ἄπαις τῶν ἀνδρῶν, carens liberis maribus. Xenoph. ἄπαις ἀῤῥένων παίδων, pro eodem. Item, ἄπαις ἄρσενος γόνου, virili prole carens. Herod. ἄπαιδα τὸ παράπαν ἐόντα ἄρσενος καὶ θήλεος γόνου, nulla vnquam prole ſuſcepta virili fœmineáve.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, inauſpicatus, indecens, execrabilis.

Ἀπαισὸς, vrbs iuxta Troadem, Iliad. β.

Ἀπαΐσσω, μ. ξω, auferor, vi irruo, Sophocl.

Ἀπαισχυνοῦ, ne te pudeat, apud Platonem.

Ἀπαιτέομαι, οῦμαι, exigo, repeto. Xenoph. ἐμὲ μὲν δ' ὑφ' ἑνὸς ἀπαιτηθῆναι εὐεργεσίας, i. me à nemine gratiam pro beneficiis repetere. ἀπαιτοῦμαί σε τὸ χρέος, exigo abs te debitum. ἀπαιτοῦμαι τὰ δάνεια, exiguntur à me depoſita, Plutar. Gaz. de Seneƈt: ἀλλ' οὐδ' ἀπαιτοῦσι τὸ γῆρας ἡμῶν, ne poſtulātur quidem vires à ſeneƈtute.

Ἀπαιτέω, μ. ήσω, π. ηκα, repoſco, exigo: cum duob⁹ accuſ. Ariſtoph. νεφ. τοῦ δ' οὗτος ἀπαιτεῖ με τ' ἀργύριον; Lucian. in Nigrin: λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, rationem exigebam profeƈtionis huc. Idem, ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρά σου, flagito, repoſco. ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος, repeto à te debitũ: & in paſsiuo, ἀπαιτοῦμαι παρά σου τὸ χρέος, poſtulor à te debitũ. πόσον ἡμεῖς ἀπαιτούμεθα, quãtum exigitur à nobis, Nazanz. ἀπαιτοῦμαι δίκην, exigitur à me mulƈta, Chryſ. περὶ τῆς ἱερωσ.

Ἀπαίτησις, εως, ἡ, exaƈtio, repetitio.

Ἀπαιτητέον, repetendum, efflagitandum.

Ἀπαιτητικὸς, ἡ, repetitiuus.

Ἀπαιτητοὶ χάριτες, debitæ gratiæ.

Ἀπαιτίζω, ἀπαιτῶ, exigo, repeto, Homer. Odyſſ.

Ἀπαιώνιστον, mali ominis, δύσφημον.

Ἀπαιωρέω, μ. ήσω, & Ἀπαιωρέομαι, immineo, impēdeo, attollo, ἐκ τοῦ αἰωρῶ, per pleonaſmum τοῦ α. Heſiod. ὧν δὲ ζώνῃσιν δράκοντες δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, deprehendebant. ἀπαιωρούμενος πολὺ τῆς γῆς, ſemotus longo ſpatio à terra.

Ἀπακοντίζω, iaculor.

Ἀπαιώρησις, ἡ, appenſio.

Ἀπακριβόω, μ. ώσω, exaƈtè laboro, diligenter aliquid facio, exquiro, Lucian. pro exigo ad normam. Item exaƈtè reſpondeo, i. ſtatis horis euenio. τὸ ἀπακριβούμενον, diligētia.

Ἀπακρούομαι, repulſo.

Ἀπακτέον, retrahendum eſt.　Ἄπακτος, ου, ὁ, ablatus.

Ἀπάκτου, ἀπάγαγε, κόμισον, aufer: ab ἀπακτέω. Sophocl. σπεῦδε τόν δ' ἤδη λέχου καὶ δῶμ' ἀπάκτου, id eſt, ἄπαγε εἰς τὸ δῶμα, domum abduc.

Ἀπάλαιστρος, ὁ καὶ ἡ, inexercitatus, Bud. in epiſt. poſt.

Ἀπαλαιώθη, antiquatum eſt.

Ἀπάλαλκε, ἀπόκωλυε, Hom. Odyſſ.

Ἀπάλαμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, induſtria carens, rerum imperitus, infirmus, imbellis, ac debilis, ὁ μὴ δυνάμενος παλαμᾶσθαι, i. τεχνάσασθαι, Heſiod. ἀπάλαμνον ἀνὴρ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.

Ἀπαλάομαι, μ. ήσομαι, deerro, vagor.

Ἀπαλγέω, μ. ήσω, π. ηκα, ceſſo dolere, παύομαι ἀλγῶν, Accuſatiuo iungitur. ἀπαλγήσαντες τὰ ἴδια, ſeponētes rerum priuatarum dolorem.

Ἀπαλέξομαι, repello.

Ἀπαλείφω, μ. ψω, π. φα. delinio, deleo, oblitero. Aƈtiu. Phocylid. δίκη δ' ἀπάλειψον ἀμοιβάν, iuſtitia vindiƈtã oblitera.

Ἀπαλεξίκακος. incurabilis.

Ἀπαλέω, negligo, ἀμελέω.

Ἀπαληθεύω, inuenio verum, vera dico.

Ἀπαλέονται, pro πλανῶνται, errat. Heſiod. in ſcuto Herc. αὐτὰρ δ' ἀπαλέονται ἄλλη χάρις ἄλλος ἰδὼν, pro πλανῶνται ἀλλαχοῦ à verbo ἀλάομαι.

Ἀπαλθέω, curro.

Ἀπαλλαγή, ῆς, ἡ, liberatio, ἀπάλλαξις, deuitatio, interitus, mors, demigratio, ſalus, exitus, propulſatio, dirēptio, deceſſus. Herodot. ἀπαλλαγὴν γάμων ἐποιήσαντο, affinitate reconciliationem fecerunt. Demoſth. ἐκ δὲ τοῦ πρὸς ἡμᾶς πολέμου πέρας καὶ δ' ἀπαλλαγὴ, i. defunƈtio. ἀπαλλαγὴ τῆς ἀμφισβητήσεως, deciſio cõtrouerſiæ, ſic Canon. 14 concilii Antiocheni. ἀπαλλαγὴ τοῦ βίου, obitus, Xenoph. ἀπαλλαγὴ τῶν κακῶν, malorum fuga, liberatio, Iſocr. ἀπαλλαγὴ ἀλλήλων ἐγένοντο, Thuc. dirempti ſunt.

Ἀπαλλαγῆναι, libertatem conſequi. vide ἀπαλλάττομαι.

Ἀπαλλακτικὸς, ἡ, liberandi vim habens, ſalutaris. Dioſ. li. 3, cap. 83, στρόφων ἀπαλλακτικὸν, torminibus liberans.

Ἀπαλλὰξ, viciſſim.

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, volo diſcedere, defūgi cupio: cũ Genit. ἀπαλλαξείοντες τοῦ μηδικοῦ πολέμου, Medico bello defungi cupiētes, Thucy. i. ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες, τουτέστιν ἐπιθυμοῦντες ἀπαλλαγῆναι. ἀπαλλαξείω σε τῆς πενίας.

Ἀπαλλαξέω, μ. ήσω, π. ηκα, adiuuando remoueo.

Ἀπάλλαξις, εως, ἡ, liberatio, ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλάσσειν, haurire.

Ἀπαλλάττομαι, diſcedo, demigro, proficiſcor, ſoluo, digredior, deſiſto, Ariſtot. 2. OEcon. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας, extra regionem migrare. Ariſtoph. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ σοῦ. Xenoph. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digreſsi. Idē, πάντα ἐποίει ὥστε ἀπαλλαγῆναι τοῦ Ἀρχιδάμου, vt ab Archidamo dimitteretur & abire iuberetur. Capitur etiam aƈtiuè pro dimitto. Idē ſtatim poſt, ὁ δὲ Ἀρχίδαμος οὐκ ἀπήλλαττε, non dimittebat, i. οὐκ ἀφίει. Thucydid. ἀπήλλακται τάδε συμφορῶν, hæc ſunt ab incõmodo exēpta. ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτερίας, effugere dementiam, Plut. in Publ. ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἱερουργίας, ſoluta ſacerdotio, Plut. in Numa. ἀπαλλαγῆναι τοῦ ὅρκου, defungi iureiurando, Bud in epiſt. prior. Ariſtoph. ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ, abſcedite à me. Bud. ad Lud. fratrem. ἀπαλλαγεὶς τοῖς πρότερον φιλολογίας ἐπιτηδεύμασι, inſtitutum vitæ abhorrens à priſtino literarum ſtudio. Iſocra. ἀπαλλάττου ἐκ τῶν ἐπιμελειῶν, ex adminiſtrationibus diſcedas. ἀπαλλάττομαι τῆς ἔριδος, diſcedo à cõtentione odioſa. ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magiſtratu perfunƈtus. ἀπαλλάττομαι ἀπὸ σοῦ, diſcedo à te. ἀπαλλαγεὶς, dimiſſus, diſcedens. ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati ſunt ſeruitute, Iſocr. πολλοὶ πάντες αἰσχρῶς ἀπηλλάγησαν, turpem exitum habuerunt. ἀπαλλάττεσθαι τοῦ χρέους, æs alienum diſſoluere, apud Ariſtotelem 2. OEconom. & apud Plat. 2. de Repub. λόγου ἀπαλλάχθαι, diſputatione perfunƈtum eſſe. ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam ſe recipere. ἀπαλλαχθῆναι τοῦ σώματος ψυχὴ dicitur à Platone, i. à corpore eſſe ſeparata. ἀπαλλάττεσθαι ἐκποδὼν, faceſſere, Plato epiſt. 7, ἐμοὶ καὶ σοὶ Δίων καὶ τὰ Δίωνος, ἐκποδὼν ἀπαλλαχθέντα τοῦ περὶ αὐτὰ πολλάκις διαφέρεσθαι, i. à nobis Dion, Dioniſiq; res ſunt procul, quoniam diſcordiæ nobis cauſam prębent: vbi ἕνεκα ſubaudiendum. Aliquando liberor, eximor, explicor, defungor. Aliquãdo pro decedo, & vita fungor. Aliquando pro abhorreo & abſtineo.

Ἀπαλλάττω, μ. ξω, π. χα, diſcedo. Plat. 2. de Rep. ἀξιώσομεν ἀπαλλάξεσθαι. Aliqãdo libero per acceptilationē, i. ἀφίημι τὸ χρέος, vt libero dimittóq; creditorē, hoc eſt, a me ſubmoueo, Demoſt. πρὸς ἀπατ. ἀπαλλάττω σε τῶν δεινῶν, libero te ſeu abſoluo te grauibus rebus, Iſocr. Dicitur & apud eũdē, ἀπαλλάττω σε περὶ τούτου. ἀπαλλάττω τῆς νόσου, leuo morbo. Et libero accuſatorē, quod eſt placo, & munere corrumpo, apud eundē κατὰ τιμοκ. Et libero, i. manumitto, libertate dono. Itē ſano, Ariſtoph. ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, liberatũ ire à cæcitate. Aliquãdo abire iubeo, à me dimitto. Plut. ἀπαλλάξας τοὺς θεράποντας, abire à ſe iubens cliētes & comitatum. Ariſtot. 2. OEcon. τὸν ἐπιμελητὴν ἀπαλλάξαι αὐτῶν ἠξίουν, à ſe procuratorē amouere poſtulabant. ἀπαλλάξαι τοῦ ἀγῶνος, i. defungi & finire. ἀπαλλάττω τοῦ ἐλθεῖν, vito ne veniam. Thucyd. ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ἀγελαίων βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, ciues ab artificiis illiberalibus remouere, Plut. in Solone. Euripid. ἐπιστολὴν τήνδ' σῶν ἀπάλλαξον χερῶν, epiſtolam tuis iſtis manibus amittas, id eſt dimittas. ἀπαλλάττει σε πονηρῶς ἐν τῇ δουλείᾳ αὐτῇ, id eſt, facit vt ſeruitus tibi moleſtior accidat. ἀπήλλαξε οὐ πονήρως, haud incommodè rem geſsit. Aliquando interimo, tollo, id eſt, occido, Theophraſtus, aboleo

aboleo,deleo,eximo,Demoſth. περὶ ὀνείρων. Dioſcorid. lib.1.cap.245,κεφαλαλγίας τὰς χρονίους ἀπαλλάττει, veteres capitis dolores finit. Plutar.in Camillo,τὴν αἰσχύνην ἀπαλλάξαι τοῦ ἀνδρὸς βουλόμενος,volens viri dedecus obſcurare, volens viri leuare infamiam:ſic Liuius extulit. ἀπήλλαξε τὴν γῆν,turbauit terrã,1. Reg,cap.14. Aliquãdo pro morior:item defungor,liberor,ſicut ἀπαλλάττομαι. Xeno. αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, turpiter & malè incœpto abire. Demoſth.μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι,pro ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ,i. quin potius omnes deteri⁹ nobis ſunt defuncti, i. maiore incõmodo affecti. ἀπαλλάττω ἄριστα εἰς τὰς δίκας,in iudicio victor euado. ἀπαλλάττω κακῶς opponitur τῷ εὖ πράττω,apud Ariſtidem. Thucyd.ἀπαλλάττω ῥᾷον,mecum agitur facilius.

Ἀπαλλέντες,οἱ,ἀμελοῦντες,negligentes.

Ἀπαλλακτὸς,οῦ, ὁ,eximius,ſplendidus.

Ἄπαλλον,τὸ,μόνον. Ariſtot.li.9.Anim.ἄπαλλον τόπον μισεῖ, odit & faſtidit identidem locos.

Ἀπαλλοτρίωσις,εως,ἡ,abalienatio,alienatio.

Ἀπαλλοτριόω,μ.ώσω,alieno. ἀπηλλοτρίωται,exoleuit. Capite 11. Eccleſiaſtici, ἀπαλλοτριώσει σε τῶν ἰδίων σου, à propriis te abalienabit. Item,ἀπαλλοτριόω, è natura pello, è ſtatu moueo,immuto,remoueo.

Ἀπαλοιάω, abſcindo,percutio,aufero,ἀποκόπτω,contero,confringo.

Ἀπαλοιφὴ,ῆς,ἡ,litura.

Ἄπαλον,induciæ,ceſſatio à palæſtra.

Ἁπαλὸς,οῦ,ὁ,tener,tenellus, liquidus, fragilis, paruus, delicatus,mollis,τρυφερός. ἁπαλὸν γελάσαι, molliter ridere, Hom.Odyſ.ξ,vtraque prima breui. ἁπαλὸν πνεῦμα,mollis aura,in Epigram. Ibidem,τρυφὴ ἁπαλοῦ. ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle,nouum vinum,Dioſcor.lib.5,cap.10.

Ἁπαλόσαρκος,qui molli eſt carne,Galen.li.2.ad Glauc.

Ἁπαλότης,ητος,ἡ, mollities,mollitia, teneritudo, Xenophon.

Ἁπαλοτρεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſaginatus.

Ἁπαλόχροος παρθενικῆς, dixit Heſiod. virginis tenerum corpus habentis: in genitiuo.

Ἁπαλόχρως,ωτος,ὁ καὶ ἡ,mollis corpore.

Ἁπαλύνω,μ.υνῶ,mollio: Actiuum.

Ἀπαμαλδύνω,deleo,oblitero,ἀφανίζω,diminuo,demolior: cum accuſatiuo, poeticé.

Ἀπαμάομαι,meto,colligo.

Ἀπαμβλακέω,aberro:cum genitiuo.

Ἀπαμβλύνομαι,concido animo,elangueſco. ἀπαμβλύνομαι ἐς τὰ πράγματα πάντα, ineptior ſũ & fio ad res gerẽdas.

Ἀπαμβλύνω,obtundo,hebeto.

Ἀπαμβροτεῖν,erro: Neutrum.

Ἀπαμείβομαι, reſpondeo ex aduerſo, reddo, retribuo, compenſo,ἐξ ἀμοιβῆς ἀποκρίνομαι: Accuſatiuo.

Ἀπαμείρω,ſeparo,priuo,aufero: οὐδὲ τὸ μεῖον,τὸ μεῖζον. Heſiod.ἀνέστιος δὲ θεῶν ἀπαμείρεται,à diis ablegatur.

Ἀπαμελέω,negligo:vnde ἀπημελημένος,pro derelicto habitus,pro neglecto relictus.

Ἀπαμέρδω,μ.έρσω,priuo:cum accuſatiuo & genit.

Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, Apameus,ciuitas Syriæ, Lucian. in Longæuis.

Ἀπαμμένος,ου,apud Herodot.id eſt,ligatus.

Ἀπαμύνομαι,propulſo,tueor,arceo:cum accuſat.

Ἀπαμύνω,μ.υνῶ,expello,propulſo,auerto. Iliad.α,ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, i. à nobis repellere exitium, id eſt,ἀπὸ καὶ χειρὸς ἡμῶν ποιῆσαι τὸν λοιμόν. Herodot.ἀπαμύνειν σφι τὰ κακὰ, ab eis mala propulſare:cum accuſatiuo & genit. τῶν ἄλλων ἀπήμυνε τὰ κακὰ,ab aliis mala propulſabat.

Ἀπαμφιάσαι,ſpoliare: Actiuum.

Ἀπαμφοτερίζω,ſum naturæ ancipitis.

Ἅπαν,αντος,τὸ, omne,ὅλον, totũ,vniuerſum. Iones corripiunt primam,Attici producunt. Thucydid.μῆκος δὲ ἅπαν ἦν τάξις τετρακόσιοι ἄνδρες,in longum autem fronte protenſa fuerunt quadringenti.

Ἀπαναβαίνω,μ.βήσομαι,inſcendo.

Ἀπαναίνομαι,ἀόρ.ἀπηνηνάμην,recuſo,reiicio,repudio,renuo: Depon. Heſiod.ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι,facile eſt recuſare. Cap.4.Eccleſiaſtici,ἱκέτην θλιβομένου μὴ ἀπαναίνου,rogationem tribulati ne abiicias. Pſal.76,ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου,renuit conſolari anima mea.

Ἀπαναισχύνομαι,impudenter attento. Chryſoſt.ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας,deſiiſti erubeſcere apud omnes, Hieremiæ cap.3.

Ἀπαναισχυντέω,μ.ήσω,π.ηκα, verecundè facio. Apud Platonem in Apolog.pro inuerecundè facio ponitur,τοῦ δὲ ὀρθῶς δὴ καὶ αὐτοί,ὅτι οἱ κατήγοροι τἆλλα οὕτως ἀναισχύντως κατηγοροῦντες,τοῦτό γε οὐκ ἐτόλμησαν ἀπαναισχυντῆσαι, &c. hoc tamen vnum ſolita illa impudentia non ſunt auſi tentare: ſic Ficinus,& rectè,i.depoſito pudore obiicere.

Ἀπαναλίσκω,abſumo,detero,erogo: vnde ἀπανηλώθη,erogatus eſt, & apud Thucydid. ἀπαναλισκόμενα, quæ abſumpta ſunt. Thucydid. ἀπαναλισκομένης φυλακῆς τῶν τειχῶν μέρος τι τοῦ ὁπλιτικοῦ,quum parte armatorum opus ſit ad agendas in ſtationibus murorum excubias.

Ἀπανάστασις,migratio,ἀποικία.

Ἀπάνευθε,longè,foris, ſeorſum,ἰδίως, χωρίς. dicitur & ἀπάνευθεν:cum genitiuo interdum, Ilia.α,ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν,i. ἄπωθεν,χωρὶς,procul à nauibus.

Ἀπανθέω,μ.ήσω,π.κα, defloreo, emarceſco, flore exuor. ἀπηνθηκότες οἱ λειμῶνες,vacua floribus prata.

Ἀπάνθησις,εως,ἡ,defloratio,florum marcor & fluxus.

Ἀπανθίζω,decerpo,deligo,defloro,defrugo: aliquando etiam pro floreo accipitur.

Ἀπανθρακίδες,piſces ad aſſandum idonei.

Ἀπανθρακίζω,carbones accendo,torreo,aſſo.

Ἀπανθρακόω,μ.ώσω,exuro,in carbonem redigo.

Ἀπανθρωπία,ας,ἡ,inhumanitas.

Ἀπάνθρωπος,ου,ὁ καὶ ἡ,inhumanus,hominum expers. Lucian.in Cauc. ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ, deſerta & ab hominibus vacua tellus.

Ἀπανθρώπως,inhumaniter.

Ἀπανίσταμαι,diſcedo,commigro.ἀπανίσταντο ἐπ' ἄλλους,conferebant ſe alio. Pro exurgo, excedo, ſurgo, Chryſoſtomus, τῆς κλίνης ἀπανισταμένους φθάνειν ἀεὶ τὸν ἥλιον, de lecto ſurgentes ſolis præuenire exortum. Herodotus, ἀπανίσταμαι ἀπὸ τῆς πόλιος,diſcedo ab vrbe, ſoluo ex vrbe.

Ἀπανίστημι,pello,ſubmoueo, Thucydides. Item diſcedo. ἀπανίστη ἐκ χωρῶν,è locis diſceſsit. Nazanz.ἀπανιστᾶσα ἀμβλών,alueis excedens,exurgens. ἀπανιστάναι τὴν στρατιὴν, diſcedere cum exercitu,Herodot.

Ἀπανορθόω,emendo,corrigo.

Ἀπανταχῇ,vbique,& ἀπανταχόθι. Lucian.οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται,qualia multa paſsim viſuntur.

Ἀπανταχόθεν,vndique,vndiquaque. ἀπανταχόθι τῆς γῆς, vbiuis terrarum.

Ἀπανταχόσε,quoquoverſum. Plutarc.in Camillo,ἀπανταχόσε τοῦ πεδίου,in omnes campi partes.

Ἀπανταχοῦ,quaquaverſum,vndique.ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς καὶ θυσίας,vbique aras & ſacrificia.

Ἀπαντάω,voce actiua tantùm dicitur in præſenti,licet in futuro in vocem paſsiuam exeat,& ſignificat obuiam eo, obuius fio, offero me, obuium habeo, obuiam prodeo ſeu proficiſcor, occurro, obuium me fero: vt ἐπὶ τὰ κήδη ἀπαντᾶν,apud Ariſtotelem, pro ad funera deducenda ſe conferre & offerre. Sic Terentius, Egomet quoque eius cauſa in funus prodeo. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τιμωρίαν, obuiam ire & deprecari pœnam, Demoſthenes. ἀπαντᾶν εἰς τὸν ἀγῶνα, Plato in Legibus, incidere, ſe offerre. ἀπαντᾶν τοῖς πολεμίοις, Xenophõtis Socrates,ἀπαντῶ πρός σε, aduerſus te eo. Lucianus,ἀπήντησαν δὲ τὴν μνηστείαν. ἀπαντῶ πρὸς τὸ δικαστήριον, occurro in iudicium, interſum iudicio. ἀπαντῶν πρὸς τὰς ὀργὰς, &c. Iſocrates. ἀπάντα εἰς τούτους, irrue in hos, primi Regum, capite viceſimoſecundo. ἀπαντῶσιν εἰς ἕν, eodem deueniunt.

ἀπαντῶσιν αἱ τύχαι ἐπὶ τοῖς ὕλαις, Ariſtid. ἀπαντῶν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem, Ariſtoteles in Polit. ἀπαντᾷν ἐπὶ τὴν κυρίαν, ad vadimonii diem occurrere, Bud. in Pand. ad vadimonium occurrere. Interdũ ponitur pro reſpondeo, i. euentu conuenio & congruo, conſentio, Syneſ. Sic Cic. Reſpondẽt extrema primis, media vtriſque. Aliquando pro incido, ἐντυγχάνω. Athen. δύο δὲ συγγράμμασι ἀρχαίου ἀπηντήσαμεν. Quemadmodum Cicero, Nam eorũ in libros ego incidi. Aliquando pro coeo, cogor in concionem, Ariſtoteles. ἀπαντᾷν τοὺς πολίτας. Item pro pedem confero, reſpondeo & refello, obſiſto, reſiſto, repugno. Philo de mundo. ἀναγκαῖον πρὸς τὴν τοσαύτην εὑρεσιλογίαν ἀπαντᾷν, ad tantas argutias reſpondere. ἀπαντᾷ μοι τοῦτο, hoc mihi obiicitur & reſpondetur, AEſchin. Plutarch. in Pericle, ἀπαντᾷ ταῦτα τῆς ἀναξαγόρου σοφίας, hæc ab Anaxogoræ ſapientia abhorrent. Nazanz. πρὸς ὃ πῶς ἀπαντησόμεθα, ad quod quomodo reſpondebimus. ἀπαντηκέναι ἐπὶ τὴν μισθοφοράν, ad vitam mercenariam confugere. ἀπαντῶντα, oblata & fortuita, non rogata aut interpretata, vt auguria oblata & auſpicia.

Ἀπανταχῆ, vndique.

Ἀπάντημα, ατος, τὸ, occurſus, caſus, euentus.

Ἀπάντησις, εως, ἡ, occurſus, exceptio, occurſio, reſponſio, obuiam itio, Cic. ad Attic. ἀπάντημα.

Ἀπαντητέον, occurrendum eſt. Ariſtotel. ἀπαντητέον πρὸς αὐτὸς, ei occurrendum eſt.

Ἀπαντικρὺ, contrà, è regione. ἐκ τῆς ἀπαντικρὺ, ex aduerſo.

Ἀπαντικὰ, αὐτίκα.

Ἀπαντίον, contrà. ἐς τὴν ἀπαντίον, in vlteriorẽ continentẽ.

Ἀπαντλέω, ῶ, ήσω, exhaurio, haurio, leuo, foueo, Dioſcorid. lib. 5, cap. 23, ἀπαντλούμενον νομὰς ἵστησι, fotu nomas cohibet. Euripid. ἀπαντλῆσαι τὸ βάρος ψυχῆς, exhaurire poſſim onus & moleſtiam animi, i. lenire.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, exhauſtio, euacuatio.

Ἀπάντομαι, reſiſto, Euripid.

Ἅπαξ, ſemel. εἰς τὸ ἅπαξ, in totum, ſemel, ſemel duntaxat, in perpetuum, mox, ſimul. ὅταν ἅπαξ ἐκτίκωσιν, εὐθὺς δέονται, ſimulatque in lucem emiſerint, indigent, &c. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ſemel in anno. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, Herodot. οὐχ ὅτι ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις, non ſemel ſed ſæpius. ἅπαξ τῆς ἡμέρας, AEſopus.

Ἀπαξάπας, αντος, ὁ, vniuerſus, cunctus, omnis ſemel.

Ἀπαξαπλῶς, omnino, prorſus, denique ſemel.

Ἀπαξία, indignitas.

Ἀπάξιος, ου, indignus. Plato epiſt. 7, οὐκ ἀπάξιον ἀκοῦσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ, non indigna res eſt quæ à iuuene & à ſene audiatur.

Ἀπαξιόω, ῶ, deſpicio, turpe duco, indignum cẽſeo: Genitiuo & accuſatiuo. Ariſtotel. de mundo, οὐδ' αὐτὸν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε, neque ſe rebus pulcherrimis indignam cenſuit. Ariſtid. ἀπαξιῶ ποιεῖσθαι εἰρήνην. ἀπαξιῶ παθεῖν, non ita me meritum exiſtimo vt patiar.

Ἀπαξοὶ, μοναχοί.

Ἀπαπαὶ, approbantis vox eſt, φεῦ apud Ariſtoph.

Ἀπαράβατος, ου, ὁ, incommutabilis, perpetuus, inoffenſus, intranſmiſſilis: vnde τὸ ἀπαράβατον, quod ſucceſſione ad alium non demigrat, quemadmodum in ſacerdotio Moſaico. Paul. ad Hebræos cap. 7, ἀπαράβατος ἱερωσύνη, perpetuum ſacerdotium, quod ad alium tranſire non poſſit, quod ſucceſſione non aliunde tranſmigret ad alium. ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum.

Ἀπαράβλαστος, ὁ καὶ ἡ, non recreſcens, à radice non germinans. * μονοφυὴς pro eodem apud Theophr. i. οὐκ ἔχοντα παραβλαστάνοντα, quæ non habent progeniem ſoboleſcentem.

Ἀπαράβλητος, diſſimilis, inſociabilis, lib. 1. Theophr. de hiſt. plant. cap. 4.

Ἀπαραγγέλτως, iniuſſo.

Ἀπαράδεκτος, non receptus, qui accipi nequit, aliquãdo non recipiens.

Ἀπαραιρέομαι, Herodot. ἀπαραιρεῖσθαι τὴν ἡγεμονίην ὑπὸ γέλωνος, ſubdidiſſe Geloni imperium. ἀπαραιρημένος ὅπλα, exutus armis.

Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexcuſabilis, implacabilis, indeprecabilis Gellio, crudelis, qui flecti precibus non poteſt, ineuitabilis, ὃν οὐ δύναταί τις παραιτήσασθαι. Philo de mũdo, ἀπαραίτητον δίκην ὑποστήσεται, i. in fraudẽ ſubmoto omni deprecatore incidet. ἀπαραίτητον κακὸν, implacabile malũ. Plutarch. in Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηροὺς, ſeueritas eius & acrimonia in improbos, &c. Idem in Pericle, ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας, implacabilis in exigendis rationibus. ἀπαραίτητος κίνδυνος, ineuitabile malum, Dioſcorid. lib. 7, cap. 2.

Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter. ἀπαραιτήτως τούτοις χρώμενος, ſeueriſsimè cum eis agens, effrenatè, ſæuè. Plutar. in Themiſtocle. ἀπαραιτήτως ἔχειν πρὸς αὐτὸν δοκεῖ, non videtur cum eo in gratiam vnquam rediturus. ἀπαραιτήτως κολάζειν, ſe immitẽ in puniendo præbere, Plutar. in Solo.

Ἀπαρακάλυπτος, ου, ὁ, manifeſtus, apertus, qui celari non poteſt.

Ἀπαρακαλύπτως, apertè, ψιλῶς, Hermog.

Ἀπαράκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incõſolabilis, non vocatus ſe offerens, ſpontaneus, voluntarius.

Ἀπαρακλήτως, abunde.

Ἀπαράλεκτος, ου, ὁ, hiſpidus, impexus.

Ἀπαράλλακτος, immutabilis, non differens, per omnia ſimilis. apud Nazanz. Chriſtus dicitur ἀπαράλλακτος εἰκών, i. ſimilitudo incommutabilis, ſic Bilibaldus.

Ἀπαραλλάκτως, aduerbium, apud Athenæum, libr. 1, immutabiliter, indifferenter.

Ἀπαραλλαξία, ας, ἡ, conſtantia.

Ἀπαραλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nequit decipi.

Ἀπαραλόγως, non præter inſtitutum, non improuidẽ.

Ἀπαραμύθητος, ου, ὁ, ſine conſolatione, irrecreabilis.

Ἀπαραμυθήτως, incurabiliter, Plato de Legib.

Ἀπαράπεμπτα, extra tempus.

Ἀπαραποίητος, ὁ καὶ ἡ, verus, germanus, non adulteratus.

Ἀπάρας, αντος, ὁ, profectus, ab ἀπαίρω.

Ἀπαράσειστος, inconcuſſus.

* Ἀπαράσημος, nullo inſigni notus vel conſpicuus. Apud Iſæum eſt κατηγορία φόνου ἀπαράσημος. nam παράσημον eſt inſigne vel titulus.

Ἀπαρασήμαντος, ὁ, non deſignatus, non illuſtratus.

Ἀπαρασημείωτος, ὁ καὶ ἡ, indeſcriptus, non adnotatus.

Ἀπαρασκεύαστος, ου, ὁ, imparatus, i. præuentus, qui ſimplici & frugali more vtitur, & qui imparatus opprimitur. ἀπαρασκευάστῃ γνώμῃ, ex tempore.

Ἀπαράσκευος, ὁ, ἀπαρασκεύαστος, imparatus, præmaturus, præpoſterus. ἀπαράσκευος πόλις, non parata, imparata ciuitas, AEſchines. ἀπαράσκευος, Thucydid. immunis militia: vbi interpres, γυμνωμένος πολεμικῆς παρασκευῆς.

Ἀπαρασκεύως, impræmeditatè.

Ἀπαράσσω, amputo, ſcindo, abſcindo, Iliad. ν. Item depello, expello, deturbo, deiicio, Herodot.

Ἀπαρατηρήτως, inobſeruanter.

Ἀπαράτιλτος, ου, hirſutus, incomptis capillis.

Ἀπάρατος, ὁ, execrabilis, execrãdus, Plutar. in Apoph.

* Ἀπαράτρεπτος, non declinans, non obliquè faciens, Baſil. χρίσεις ἀπαρατρέπτους ποιεῖν.

* Ἀπαρατρέπτως, rectà, nullo diuerticulo.

Ἀπαραφυλάκτως, incautè, AEſopus.

Ἀπαράχυτος, οἶνος, vinum non dilutum, cui non additur aqua marina, Dioſcorid. lib. 5, cap. 10.

Ἀπαραχώρητος, ου, ὁ, pertinax, nulli cedens, indeſinens, non ceſſans.

Ἀπαργία, ας, ἡ, herba, hapargia.

Ἀπάργματα, τὰ, primitiæ, ἀπαρχαί. περὶ τὸ ἄρχω, ἄργματα, ἀπάργματα, Bud. Com.

* Ἀπαργυρίζω, ære muto, vendo. Themiſtocl. τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζειν.

* Ἀπαργυρισμὸς, æſtimatio rei in pecunia numerata.

Ἀπαργυμα

Ἀπεριμπόδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè implicitus, non impeditus, qui impediri non poteſt.

Ἀπερίμφατος, ου, ὁ καὶ ἡ, infinitiuus, indefinitus. Vnde ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, quaſi οὐδὲν παρεμφαίνουσα καθ' ἑαυτὴν, modus infinitus, nihil per ſe declarans.

Ἀπαρενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè perturbatus, non remiſſus, non defeſſus. ἀπαρενόχλητος ταῖς λύπαις, mœroribus minimè perturbatus.

Ἀπάρσις, εως, ἡ, diſceſſus.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero, offendor. Interdum pro placo. ἀπαρέσκομαί σοι, tu mihi diſplices. Bud. in epiſt. prior. ἀπαρέσκομαι τοῖς ἀντιγεγραμμένοις, quæ ſunt reſcripta mihi diſplicēt. ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, aſpernor eius vitam, mihi cordi non eſt eius vita, parum vita ipſius lætor. τῇ μητρὶ ἐς ὅσα ἀπηρέσκετο, ὅμως ἐπείθετο, matri etiam contra animi ſui ſententiam obſequebatur, Nazanz.

Ἀπαρέσκω, μ. σω, diſpliceo, ſum inuiſus, improbor. Thucydid. ἀπαρέσκει μοι τὸ κακὸν, diſplicet mihi malum. ἀπαρέσκει μοι παίζειν, diſplicet mihi ludere.

Ἀπάρεστος, implacidus, ingratus.

Ἀπαρηγόρητος, ου, ὁ, inconſolabilis, deſolatus. ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, nullā principum conſolationem admittebant, Plutarch. in Galba.

Ἀπαρήγω, μ. ξω, π. χα, iuuo.

Ἀπαρθένευτος, ὁ καὶ ἡ, nondecens virginem, à virgine alienus, non decorus virgini.

Ἀπαρθενεύω, non congruo virginibus.

Ἀπάρθενος, ου, ὁ καὶ ἡ, deuirginatus, deuirginata.

Ἀπαριθμέω, μ. ήσω, καὶ Ἀπαριθμοῦμαι, recenſeo, dinumero, perſoluo, Actiu.

Ἀπαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio, recenſio.

Ἀπαρίνη, ἡ, lappa, herba quæ in lente naſcitur, ὀμφάκανθα. de Aparine Dioſcorid. lib. 3, cap. 104.

Ἀπαρκεῖ, ſufficit.

Ἀπαρκὴς, contentus, congruens.

Ἀπαρκτεῖν, ἀπογγαίνειν.

Ἀπαρκτίας, ου, ὁ, Septentrio, ventus. Ariſtot. de mūdo, τῶν βορέων ἰδίως ἀπαρκτίας καλεῖται ὁ ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων, id eſt, ex Aquilonibus, qui à vertice per meridianum ſpirat, Septentrio dicitur.

Ἀπαρνέομαι, μ. ήσομαι, denego, abnego, refugio, inficior, eo inficias, reiicio, reſpuo, καθόλου ἀρνέομαι. Plato in epiſt. 7, δεύτερον καλοῦντος τὸ δεύτερον, ἀπηρνήθην, me venturū negaui. Plutarch. in Pericle, φόνον ἀπαρνούμενοι, cædem inficiantes, negantes ſe occidiſſe. Thucyd. ἀπαρνηθεὶς τὴν πυγμὴν, i. ἀρνησάμενος ὁμολογεῖν τὴν πυγμήν.

Ἀπάρνυμαι, ἀφαιροῦμαι, aufero.

Ἀπαρρενοῦσθαι, maſculeſcere.

Ἀπαρρησίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui liberè loqui non audet, vel in quo liberè dicere non licet. ſignificat etiam quod dicere non audent homines.

Ἀπάρσις, εως, ἡ, profectio, diſceſſus. Vnde ἀπάρσεις dicuntur quæ & σταθμοὶ, manſiones: ſic dictæ à tollendis ſarcinis, quemadmodū σταθμοὶ à ſubſiſtendo. Numer. cap. 33, τὰς ἀπάρσεις αὐτῶν καὶ τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν, &c. profectiones & manſiones eorum.

Ἀπαρτάομαι, dirimor, ſeparor, aberro, longius digredior. Philo de mundo, ἀπηρτήθη τῆς συζυγίας, è ſua congregatione dirimi. ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλεῖστον, perquā laxo inter ſe diſtant interuallo, Ariſtot. ἀπήρτηται τῶν φύλλων στάχυς, ſpica diſtat à foliis. ἀπηρτημένος, annexus, penſilis. Dioſcorid. lib. 2, cap. 215, βοτάνιον ἐκ μίσχων ἀπηρτημένον, herbula ſtolonis conſtans, herbula pediculis annexa, herbula foliis ex radice pediculis pendentibus. Bud. in epiſt. prior. ἀπηρτημένους μακρὰν ὑμῶν τοὺς φίλους, &c. i. ἀφεστηκότας, ἀπηρτημένος τῆς ἀρχῆς, qui procul ſe à principio deducit, Gaza. Idē ex Ariſtot. ἀπηρτημένα πόρρωθεν τῷ ψύχει, quæ longo frigoris rigore obtorpuerunt, Plutarch. ἀπηρτημένος ἐκ σχοινίων, qui pendet ex funibus. ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύονται, procul radicibus erumpunt, Gaza. ἀπηρτημένος τῆς αἰσθήσεως, à ſenſu remotus, diſcretus.

Ἀπαρτάω, μ. ήσω, quaſi ἀπόθεν ἀρτῶ, ſeorſum appēdo, efficio vt pendeat, ſuſpendo, diſtraho, dirimo, diſlocio, auerto, χωρίζω, Lucian. in Timone, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσας μου τοῦ βίου, ex meipſo ſpem vitæ meæ ſuſpendens, i. faciens vt ex me ſpes vitæ pendeat. ἀπαρτᾶν τὸν λόγον τῆς χαρᾶς, orationē abducere & anteuertere ab ipſis criminibus, & quaſi tergiuerſari, Demoſt. περὶ στεφ. Plutarc. in Pericle, ἀπαρτήσας γνώμην τῶν πολλῶν πρὸς τὸ δεῖν, vbi populi animos ad rem diuinā arrexiſſet. ἀπαρτήσοντες ἐς ἀλλοτρίας, per alienā terram iter emenſuri. ἀπαρτῆσαι δέρην, collum appendere, Euripid.

Ἀπαρτέω, Ionicè, pro ἀπαρτάω.

Ἀπάρτησις, εως, ἡ, appendix.

Ἀπαρτὶ, poſthac, confeſtim, deinceps, affatim, ἀπηρτισμένως, ab hac hora, iamiam, inde iam, Ariſtoph. ἔγωγε καὶ τοὺς δικαίους καὶ σώφρονας ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιῶ, plenè, omnino, Herodot. ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδια δύο ἀπαρτί. Item ἡμέραι ἀπαρτὶ αἱ ἀναισιμοῦνται δέκα, ſolidi decem dies conſumuntur.

Ἀπαρτία, ας, ἡ, perfectio, ἀποσκευή. Itē auctio ſub præcone, maximè ſupellectilis, ὁ κατὰ τοῦ οἴκου κόσμος, ἤτοι τὰ λεγόμενα ἔπιπλα. Exodi cap. 37, ἀνεζεύγνυσαν σὺν τῇ ἀπαρτίᾳ αὐτῶν, proficiſcebantur cum ſarcinis ſuis, vaſa colligebāt. Lib. Iudith, ἔλαβε καμήλους καὶ ὄνους εἰς τὴν ἀπαρτίαν αὐτῶν, accepit camelos & aſinos ad ſarcinas ferendas.

Ἀπαρτίζω, μ. ίσω, π. κα, perficio, abſoluo, ita vt ne quid redundet nec deſit, quadro, æquiparo, adæquo, τὸ ἀρτίως, i. ἁρμοδίως συμπληρῶ. ἐν τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρᾳ, cōmodo tēpore. Gaza, ἀπαρτίζει πρὸς τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, ad imperii dignitatem ſe attollit.

Ἀπαρτικὸς, paratus itineri.

Ἀπαρτιλογία, ας, ἡ, rotunda ratio vulgò dicitur, ſolida ſumma, quum nihil nec excurrit, nec deeſt. Quadrans à Cicerone appellatur.

Ἀπαρτιλογίη πεπληρωμένη, ſumma ſolida, Herodotus.

Ἀπάρτιον προγράφω, auctionem bonorum facio, & auctionor, ſupellectilem proſcribo.

Ἀπαρτισμὸς, οῦ, ὁ, perfectio, complementum, omnium partium iuſta abſolutio, Lucæ 14.

Ἀπαρτιστικὸς, perfectiuus.

Ἀπαρύομαι, μ. σομαι, exhaurio.

Ἀπαρυόμενοι, οἱ, delibantes, Herodotus.

Ἀπαρύτω, μ. ύξω, detraho, Plutar. de Tranquill. ἀπαρύτειν τοῦ πρὸς τὴν τύχην μεμψιμοίρου, exhaurire queruloſam animi iniquitatem & fortunæ conuitiatricem.

Ἀπαρχαΐζομαι, antiquor, obſoleſco. ἀπηρχαιωμένη φιλία, vetus amicitia, Bud. in epiſt. prior. antiquata, vetus facta.

Ἀπαρχὴ, ἡ, initiatio, libamentum, primitiæ, tributū, Thucydid. Ambroſius vertit Initium, apud Paul. in Epiſt. ad Corinth. prima, cap. 15. Plato de Legib. ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν, fructus reddere. Paul. cap. 11 ad Rom. ἀπαρχὴ ἁγία, primitiæ ſanctæ. ἀπαρχαὶ, primi fructus, qui diis conſecrabantur, quo videlicet in proximum annum augerent etiam arborum fœturam, ἀπαρχόμενοι.

Ἀπάρχημα, ατος, τὸ, ἀπαρχὴ, primitiæ.

Ἀπαρχῆς, ſtatim, ab initio, ab æuo condito. τὸ ἀπαρχῆς ἄχρι τέλους, locus eſt ſic dictus, quòd circunſtantias ferè omnes cōprehendat, & coniecturalē cauſam cōfirmet ac cōſiſtere faciat. De quo Hermog. in De ſtatibus. Comprehenſio dicitur à Trapezuntio. Locus ἀπαρχῆς ἄχρι τέλους, à Donato dicitur, à ſummo ad imum: fit autē quum & ex factis & ex dictis & ex rebus atque perſonis ſumūtur argumenta. Terent. in Andria.

- multa concurrunt ſimul,

Qui coniecturā hāc nūc facio. iā primū hæc ſe è Pāphilo
Grauidā dixit eſſe. inuētum eſt falſū. nūc poſtquā videt
Nuptias domi apparari, miſſa eſt ancilla ilico
Obſtetricē acceſſitū ad eam, & puerum vt afferret ſimul.

Ἀπάρχομαι, μ. ξομαι, primitias ſoluo & decerpo, libamina facio, primitias immolo, primitias infero. Herodot.

ἰ θύσας τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος: & Odyſſ. ξ, ἀπαρξάμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν, offerens primitias. Plutarch. in Theſeo, ἀπήρξατο τῷ θεῷ τῆς κόμης, de coma Deo primitias dedit. Ibidē, ᾧ καὶ καρπῶν ἀπάρχονται, cui primitias fructuū deſigunt Plato de Legib. οἷον ἀπαρξαμένους τινὰς ἀρχῆς ἵνα δικαστὴν, velut quaſdā Deo primitias offerentes, vnū iudicem deligere à ſingulis magiſtratibus. Herodot. ἀπαρξάμενος τῶν κρεῶν, carnes libans. Idem, ἀπάρχομαι τοῦ ἀτὸς pro primitiis aurē præcido. Ariſtid. ἔδοξεν ἀπάρξασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, auſpicari & inchoare iuſſa regis. ἀπάρχομαι πάντων, omnium rerū primitias offero. Nazanz. τῇ ἀναστάσει ἧς αὐτὸς ἀπήρξατο, reſurrectioni, cuius ipſe edidit primordium: de Chriſti reſurrectione loquens, qui primus ſemel ſurrexit, poſtquam occidit.

Ἀπάρχων στρατευμάτων, præfectus militiæ.

Ἀπαρωγὸς, opitulator.

Ἅπας, αντος ὁ, ἡ ἅπασα, καὶ τὸ ἅπαν, omnis, tot⁹. vt ἅπας ἐνιαυτὸς, integer annus, Hom. Plato in epiſt. εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, in extremam venire deſperationē. ἅπας τις, quilibet, omnigenus, omnis, priore breui. Odyſſ. ξ, τὸν ἄριστον ἐπὶ πάντων. ἅπαντα βιωσόμενος τὸν αἰῶνα, perpetuò victurus. Plato in epiſt. ἡ ἅπασα ἀπορία, ſummum periculum. ἅπασι παραγίνομαι, toti negotio præſens ſum, ſeu adſum omnibus rebus. ἐξ ἅπαντος, omnibus modis, vndequaque.

Ἀπασβολάζομαι, fuliginem excutio. Dioſcorid. lib. 5, c. 79, οἱ δὲ τῷ θείῳ μόνῳ χρῶνται, ἀπασβολοῦνται μέντοι, alii ſulphure ſolo vtuntur, fuliginem tamen excitant. Marcelli expoſitio potior videtur, Nōnulli ſolo ſulphure vtuntur, verùm fuligine hoc nigreſcit. Apud eundem, cap. 133, ἀπασβολωθῇ, in fuliginem euaneſcat, tranſeat in fuliginē.

Ἀπασσάμενος, ἀπαλλαξάμενος, ἀπαρξάμενος, Homerus.

Ἀπαστύω, erro, fallor. Deductum ἀπὸ τοῦ ἀπατάω.

Ἀπαστὶ, ieiunè.

Ἀπαστία, ας, ἡ, ieiunium, νηστεία, inedia, ἀγευστία. Ariſtoph. πφ. ἄγειν ἀπαστίαν, i. ἀγευστίαν. παρὰ τὸ πάσασθαι.

Ἄπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ieiunus, impaſtus, παρὰ τὸ πάω, i. ἐσθίω.

Ἀπαστράπτω, μ. ψω, π. φα, fulguro, reſplendeo, coruſco, nō ſolùm de fulgore dicitur.

Ἀπασχολέω, impedio, occupo, à ſtudio deduco, vaco, aut operam do, detineo, exerceo. ἀπασχολούσης εἰς ἑαυτὴν τὰ βέλη τῆς συνεχείας φυτῶν, denſitate arborum iaculis afferente impedimentum, ſic Politianus. οἱ ἀπασχολούμενοι στρατιῶται ἐν ταῖς στρατοπέδοις dicuntur, in expeditione agētes milites.

Ἀπαταγὶ, ſine ſtrepitu.

Ἀπατάομαι, ῶμαι, erro fallórque.

Ἀπατάω, μ. ήσω, propriè, via aliquem deduco: nam πάτος viam tritam ſignificat: deinde, decipio, in fraudem illicio, fallaciam facio: aliquando, dolo non malo decipio, induco in errorem, ſeduco, ludificor, circunſcribo, traduco, errare facio. Sophocles, ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη, ſcio vtique à viro me deceptam, i. παρὰ τοῦ ἀνδρός.

Ἀπάτερθε, ἄπωθεν, ſeorſum, χωρὶς, peregrè, ἀπὸ τοῦ ἄτερ Iliad. β.

Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, impoſtor, circunuentor, fraudulentus, perfidioſus.

Ἀπάτη, ἡ, fraus, fraudatio, circunſcriptio: aliquando, ſuadela, deceptio, error, ſeductio, ſimulatio, fictio, impoſtura, ars, falſitas, fucus non malus. ἐκ τοῦ ἀπατῶ. ἀπάτη τῆς ὄψεως, hallucinatio viſus, Alexander Aphr. In Epigram. αὐγάσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν τιμῶντα, ψαφαρὸν κλάσματος εἰς ἀπάτην, videbis me non carnem, ſed mare, id eſt, piſcem, magnifacere, in friatilis fragmenti deceptionē, id eſt, voluptatem & delectationem: id eſt, qui piſcis fractus oblectet, vt firmus & friatilis, non mollis. ἀπάτης ἕνεκα τῶν πολεμίων, ad fallendos hoſtes, Xenoph. ἀπάτη τοῦ πλούτου, deceptio diuitiarum, Matth. Euangel. cap. 13. Vox iſta, ait Eraſmus, fallaces indicat diuitias eſſe, non quòd fallant, hoc eſt, fruſtrentur hominē, ſed quòd à via deducant.

Ἀπατήλιος, ὁ καὶ ἡ, deceptibilis, ἀπατητικὸς, Odyſſ. ξ, ἀπατήλια βάζει, ſubdola dixit & fallacia ſeu falſa. Nonnus pro mendaci & impoſtore accipit.

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, fallax, fraudulentus, fucatus. Nazanzenus, ἀπατηλαὶ εἰκόνες, deceptrices imagines. τὸ ἀπατηλὸν, captioſum, captio, Plutarchus. Lucianus, πηλὸν ἄδηλον καὶ ἀπατήλην ἐποίησα.

Ἀπάτημα, ατος, τὸ, fraus, deceptio.

Ἀπατήνωρ, ορος, virum ſeu hominem ſeducens, Nonn.

Ἀπατητικὸς, οῦ, fraudulentus.

Ἀπάτητος, inculcatus, lib. Epigram.

Ἀπατμίζω, μ. ίσω, euaporo, exhalo, emitto vaporem.

Ἀπατούρια, τὰ, feſta Athenienſium popularia quatuor dierum, quarū prima δόρπεια vocabatur, altera ἀνάῤῥυσις, tertia κουρεῶτις, poſtrema ἐπίβδα: de hoc Suid. & Etym.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ, carens patre, à patre alienus, non paternus, Vulcani cognomen, apud Theocritū. Apud Plutarchum in Problem. ἀπάτορες, ἄθεοι exponuntur. apud Paulum 7. ad Hebræos ſignificat, qui patris eſt ignoti.

Ἀπαυαίνω, reſicco, arefacio.

* Ἀπαυγάζω, lucem edo, Baſil.

Ἀπαύγασμα, ατος, τὸ, ſplendor, relucentia, ad Hebræos 1, cap. μεγάλου φωτὸς μικρὸν ἀπαύγασμα, ingētis luminis exiguus radius, Nazanz. orat. β.

Ἀπαυδάω, μ. ήσω, π. κα, interdico, οὔ φημι, nego, veto, prohibeo, deficio, defatigor. Lucian. ἤδη τρεῖς ὑπὸ λιμοῦ τεσσάρων ἐξῆς ἡμερῶν ἀπαυδηκὼς, tridui fame enectus, fame cōfectus. Sophocl. in Aiace, τὸν ἄνδρ᾽ ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης μηδὲν παριέναι, prohibebat ne vir è tecto foras exiret. Pro denūtio apud Ariſtoph. ἀπαυδῶ τούτοισιν ἐξίστασθαι χορῶν, iubeo his abſtinere à choreis, vel denuntio vt abſtineant. Idē, ἀπαυδῶ μὴ διδόναι, vetat dare. Euripid. ἀπαυδῶ Ἄδραστον μὴ παριέναι εἰς τήνδε γῆν, veto ne Adraſtus veniat in hāc terram. ἀπαυδήσας, feſſus, defatigatus, lib. Epigram. ἀπαυδῶν πρὸς τὸ ζῆν, καὶ βαρύνεσθαι τὴν γένεσιν, eò reuocare nos vt nō ſimus, & hoc ipſum grauiter ferre quod naſcimur.

Ἀπαυθαδιάζομαι, μ. σομαι, καὶ

Ἀπαυθαδιάζω, ſum contumax, proteruio, inſolenter ago, ſum arrogans, exacerbo. ἀπὸ τοῦ αὐθάδης. Plato in Apolog. ἴσως ὑμῖν καὶ ταυτὶ λέγων παραπλησίως δοκῶ λέγειν, ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως ἀπαυθαδιαζόμενος, Bud. in Epiſt. prior. πρὸς τὸν λογισμὸν ἀπαυθαδιάζομαι, rebello rationi.

Ἀπαυθαδιεῖσθαι, auſurum, audere.

Ἀπαυθαδιαζόμενος, ου, ὁ, minimè aſſentiens.

Ἀπαυθημερίζω, eodem die redeo, Xenoph.

Ἀπαύλια, τὰ, vel Ἀπαυλία, ἡ, munera quæ dantur nouæ nuptæ ſponſæ, vel dies in quo noua nupta iacet cum viro. ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι: vel ὅτι ἐπαυλίζετο τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή.

Ἀπαυλόσυνος, lib. Epigram. à caula digrediens, à ſtabulo diſcedens.

Ἀπαυράω, μ. ήσω, π. κα, ἀόρ. ἀπηῦρα, ἀφαιροῦμαι, eripio, priuo, præripio, aufero. Iliad. α, τὴν ῥὰ βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, id eſt ἀφείλοντο, abſtulerunt, Heſiodus. μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα, animum abſtulit & interfecit. Euripid. ἀπηύρα θανάτου, mortem percepit, i. accepit & obiit.

Ἀπαύρω, priuo.

Ἀπαυστὶ, irrequietè.

Ἄπαυστος, ἀτελεύτητος, aſſiduus, iugis, inceſſabilis, indefeſſus, non deſinens, inexhauſtus, irrequietus. ἄπαυστος γλῶττα, cui ſilentium imperari non poteſt. Vnde ἀπαύστως, iugiter, aſſiduè. Ariſtoteles de mundo, συναναχορεύουσιν τούτοις ἀπαύστως, δι᾽ αἰῶνος, perenni tenore, inceſſanter.

Ἀπαυτομολέω, à meipſo venio, transfugio.

Ἀπαυτόφιν, per ſe, ſponte ſua, ἀπ᾽ αὐτοῦ, Homerus.

Ἀπαυχενίσαι ταῦρον, frenare taurum: ſic Niger apud Philoſtratum in Heroicis, vel potius decollare: apud Philonem de mundo, ἀπαυχενίζειν accipitur pro contumaciter reniti & reluctari.

Ἀπαφίσκω, decipio, ἀπατάω.

Ἀπαφρίζεσθαι, deſpumare.

Ἀπάφω,

Α᾿πάφω,decipio. Ianus Laſcar. ὁ θεὸς ἀεὶ δίψ εἴκελος, ὅς μ᾿ ἀπάφει.

Α᾿παχθεὶς,έντος,abactus,indefinitum verbi,ἀπάγομαι.

Α᾿πεχθὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,grauis,moleſtus.

* Α᾿π᾿ ἄχρι,abuſque, Themiſtius.

Α᾿παχθίζω,grauo.

Α᾿πέχθομαι,iraſcor, Datiuo.

Α᾿πέβην,diſceſsi,abii. ἀπέβησαν τῶν ἵππων,reliquerunt equos,deſilierunt equis.

Α᾿πεβήσετο, abiit, ἀπῆλθεν, ἀπέβη. Iliad. α, vbi temporis eſt imperfecti,à futuro βήσομαι,mutato in præſens.

Α᾿πέγγονος,ὁ,pronepos.

Α᾿πεδυνάζω,reſtituo,ἀποκαθίστημι.

Α᾿πεγνωκότως: vide Α᾿πογινώσκω.

Α᾿πεγνωκὼς,ότος,ὁ,diffiſus.

Α᾿πεγνωσμένος,ου,ὁ,expers,deſperatus.

Α᾿πεδανὸς,οῦ,ὁ,imbecillis.

Α᾿πέδει οὐδὲν ναοῦ, deterior aut inferior nihil templo: à verbo ἀποδέω.

Α᾿πεδάσσαο, Theocritus, ἀπεδάσσαο τιμὰς, impertiuiſti (honores.

Α᾿πεδίζειν,æquare,planare,ὁμαλίζειν.

Α᾿πέδιλος,ου,ὁ,excalceatus.

Α῎πεδος,ου,planus,campeſtris. ἄπεδος χώρη, Herodot. regio plana. τὸ ἄπεδον,arduum, planum,planities,ὁμαλὸν,ὁμόπεδον, vt ἄλοχος,ὁμόλεχος.

Α᾿πέδρα,aufugi,profugi,ἔφυγα, ab ἀποδράω. Sophocl. in Aiace, τὸ σὸν ὄμμ᾿ ἀπέδρας, id eſt, ἀπέστησε τῆς σῆς ὄψεως. vide Α᾿ποδιδράσκω.

Α᾿πέειπον pro ἀπεῖπον,negaui,poeticum.

Α᾿πέθηλε,in Epigram. ἀπέθηλε χάριν,amiſit gratiam.

Α᾿πεθίζω, deſueſco. ἀπεθισθεὶς τοῦ σώματος ἅπτεσθαι ταῖς χερσὶ, id eſt, qui per deſuetudinem ne corpus quidem manibus attingit.

Α῎πει,abi,diſcede: & in præſenti,abes,diſcedis: & pro futuro,diſcedis.

Α᾿πειδὼν,reſpiciens.

Α᾿πείθαρος,ου,ineptus.

Α᾿πειθὴς,έος,ὁ ϗ ἡ, imperſuaſibilis,inobediens, contumax,incredulus,refractarius,non obſequens,auidus.

Α᾿πείθεια,ας, imperſuaſibilitas, inobedientia,contumacia,diffidentia,incredulitas,intractabilitas. Paul. ad Coloſſ. 3, υἱοὶ ἀπειθείας,filii intractabiles.

Α᾿πειθοῦντες,οἱ,increduli,non audientes dicto.

Α᾿πειθέω,ῶ. ήσω, ἀπειθῶ, non pareo, non obtempero, refragor,negligo,fidem non habeo, diffido, Datiuo. Ariſtotel. 2. OEconomic. καὶ ἀπειθούντων αὐτῷ,&c. Plato epiſtol. 7, τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν,vocationi parere.

Α᾿πεικάζω,μ. σω,π. κα, aſsimilo,effigio,exprimo, comparo cum. Lucian de ſacrificiis, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, formas eorum effingunt,eorũ imagines exprimunt. Iſocr. ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων,id eſt, exprimere & pingere. ἀπεικάζεται τοῖς μέρεσι,conuenit cum partibus, Plato in Timæo. ἀπεικασθεὶς ἐν συλλαβῆς εἴδει, qui ſyllabæ locum aut vicem tenere fingitur.

Α᾿πεικασία,ας,ἡ,aſsimilatio, Plato de Legib.

Α᾿πείκασμα,ατος,τὸ,ſimilitudo.

Α᾿πεικονίζω, affingo. Philo de mundo. ἀνάγκη πρὸς τὸν ἐμπέμποντα τὸν δεχόμενον ἀπεικονίζειν, cum qui admittit, ad exemplar affingi neceſſe eſt emittentis.

Α᾿πεικόνισμα,τὸ,adumbratio,ſimulachrum.

Α᾿πεικὸς,ότος,τὸ,indecens,abſurdum, non veriſimile. οὐδὲν ἀπεικὸς,non ab re, Chryſoſt.

Α᾿πεικότως,improbè,humiliter,abiectè, ab re,indecenter. Thucy. οὐκ ἀπεικότως,non humilius quàm pro ſua dignitate.

Α᾿πειλέω,ῶ. ήσω,π. κα, promitto, inſulto,minor, minas intẽdo,interminor,glorior. Vnde ἀπειλήτην duali numero indefiniti primi per ſyncopen, pro ἀπειλησάτην. Alex. Aphrod. l. 1. Probl. τὸ ἔξωθεν ἀπειλοῦν πάθος οὐκ ἐῶσιν ἐνεργεῖν, noxã interitum minitantem non ſinunt agere. Hom. Iliad. α, ἠπείλησεν μῦθον, i. ἀπήγγειλεν. Plutarc. in Camil. μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τῶν μὴ ὑπακουσόντων,ingentes mulctas ſoluturos cõtumaces interminans. ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν, minor me delaturũ, AEſchin. Herodo. ἀπειλέω θάνατον, mortẽ propono. ἀπειληθέντα, Plato de Leg. quæ cũ cõminatione dicta ſunt, vindice lege & minaci confirmata. ἀπειληθέντες εἰς στενὸν,in arctum redacti.

Α᾿πειλὴ,ῆς,ἡ,minæ, denũtiatio,cõminatio,ira. διὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ πνιγμοῦ, Alex. Aphr. i. periculo ſtrangulandi. τῇ ἀπειλῇ τοῦ κενοῦ, i. vt inane ſpatium nõ relinquatur, ne inane ſit à quo penitus natura abhorret. παρὰ τὸ ἄπωθεν ἰλλεῖν εἶναι, vel παρὰ τὸ ἀπίλλειν,quod eſt ἀπείργειν, Etym.

Α᾿πειλήτειρα,ας,ἡ,minatrix, ἀπειλήτειρα φωνὴ, vox minax, Nonnus.

Α᾿πειλητὴρ,ῆρος,ὁ,iactator,minax, μάταια καυχώμενος, minis fortis,minator.

Α᾿πειλητήριοι λόγοι,minacia verba, Herodot.

Α᾿πειλητικὸς,οῦ, minax. ἀπειλητικὰ νόμιμα, minaces leges, Plato de Legib.

Α᾿πειληφότες,οἱ,conſecuti.

Α᾿πείλημαι,minis terreor. ἀπειλήμενα κακὰ,impendẽtia.

Α῎πειμι,abſum,abeo,proficiſcor. Ariſtoph. νεφ. ὕπνος δ᾿ ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, dulcis abſit ab oculis ſomnus. ἄπεισιν ἐπὶ πατρίδα,rẹdit in patriã. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι, dixit Ariſt. 2. OEcon. pro à ſuis procul abeſſe. pro redire, Plato de Rep. 1, θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ, regrediebamur in vrbẽ. ᾧ δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν,cui rerũ neceſſariarũ nihil deeſt, Plutar. in Num. Sic Thucyd. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπόντες, qui abſunt à re ſua familiari. ἀπέστω φθόνος, abſit inuidia. ἄπεστι τοῦ φθόνου,abeſt ab inuidia, Plutar. ποῖαν ἄπεισιν, quo tẽdit.

Α᾿πειπεῖν,eſt negare, interdicere, prohibere. Xenoph. τοῖς νέοις ἀπειπέτην μὴ διαλέγεσθαι, ei interdixerunt ne cũ adoleſcentibus colloqueretur. Itẽ recuſare, renuere,renuntiare: vnde μῆνιν ἀπειπὼν, apud Hom. Iliad. τ, iram renuntiãs, finiens,remittens,nuntium inimicitiarũ remittens, valere iræ pertinaciã ſinens. Item ἀποκάμνειν, laſſeſcere, fatiſcere,deficere,defatigari,cõcidere. Idẽ & ἀπείπασθαι ferè ſignificat: quod etiam abdicare eſt, & retractare quod dictũ eſt, hoc eſt, pollicitationẽ vel promiſſum renũtiare, & quaſi ſeſe reprehendere, reuocareq;. κοινωνίας ὅλως ἀπείπατο, omnino ſocietatẽ reiicit, ſe fore conſilii participem negauit. Plutar. in Themiſt. Idem in Alcib. ἀπείπατο τὴν κλῆσιν, inuitationẽ aſpernatus eſt, ire inuitatus recuſauit. ἀπείπασθαι τὸν υἱὸν,filiũ abdicare, Ariſtot. l. 8. Ethic. ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν,ſpernens viſionẽ, Herodot. Idem, ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίαν, qui ſocietatem abnuit,reſpuit. ἀπείπατο τὴν πρόσοδον,acceſſu interdixit. Idẽ, ἀπείπατο τὴν ἐπικουρίαν,negarunt auxilia. ἀπειπάμενος πᾶσαν τὴν ἐλπίδα,deſpondens omnẽ ſpem. ἀπειπάμενοι τὴν γνώμην τὴν σου, repudiantes tuam ſententiã. Item ἀπεῖπε,iuſsit,victus fuit, ἀπεῖπεν ἀρχῇ, i. ἀπηγόρευσε, ἀπέκαμον. Euripid. ἀπειπὼν ſeu ἀπειρηκὼς φίλους, i. ἀπεγνωκὼς τῆς φιλίας, renũtians amicitiã, amicos. ἀπειπεῖν μὴ διαφέρειν, vetare tranſire, Ariſtoph. ἀπεῖπον μὴ ἐπάγειν, ne deueherẽt demandarũt, Thucyd. ἕως ἂν ἀπείπωσι διὰ τὸν πόνον, donec defatigati deſiſtãt. Ariſt. l. 2. Polit. c. 8, ἔξεστι καὶ μεταξὺ τοῖς κόσμοις ἀπειπεῖν, licet Coſmis ſeipſos magiſtratu abdicare, i. imperio cedere. Plutar. in Fabio, ἀγρῶν μὲν ἐκείνων ἀπεῖπεν ἀπέχεσθαι, illis agris abſtinere iuſsit. ἀπεῖπε τὰς συνηγορίας, renuntiauit patrociniis, Plutarchus in Publicola. vide in verbo Α᾿παγορεύω.

Α᾿πειράκις,infinitè.

Α᾿πείρατον,τὸ,inexperientia,intentatum.

Α᾿πείρατος,ου,ὁ ϗ ἡ,qui tentari non poteſt, aut qui non tentat,inexpertus, qui experientiam non cepit, ἄπειρος. Hermog. τὸ ἀπείρατον, i. ἀπειρία, Chryſoſt. ἀπείρατος ὕβρεως, ab omni contumelia intactus inuiolatúſque.

Α᾿πείργω,μ. είξω,π. χα, prohibeo, arceo, auerto, deterreo,coerceo,impedio, abſtineo. Sophocles in Aiace, ἐγὼ σφ᾿ ἀπείργω,cum prohibeo & cõpeſco. Iliad. α, ἀλλ᾿ ἀπείργοι θεὸς,ſed deus prohibeat. Ibidẽ, τίς ταῦτ᾿ ἀπεῖρξε; quis hæc inhibuit,quis auertit? ἀπείργω σε τῶν πειρωμένων, arceo te à

poematis, Plutarch. de poetis audiendis. ἀπείργω μὴ γίγνεσθαι, Plato de Legib. repello, reiicio. Euripid. ἀπείργω ἰέναι, vetuit venire, accedere, ne veniret. ἀπείργομαι ξένων, Plato in Legib. à peregrino abſtineo.

Ἀπειρέσιος, ὁ, ἡ, infinitus, ἄπειρος: poetic. Homer. δῆριν ἀπειρεσίην, i. bellum immenſum.

Ἀπείρηκα, defeſſus ſum. ἀπείρηκα τῷ πολέμῳ, bello ſum defatigatus. Ariſtot. 2. Politic. ca. 3, ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, interdixerunt exercitationibus. Plutarc. in Camillo, ἀπειρηκέναι τοὺς ῥωμαίους ἀπιστῶν, non credens Romanos deſpondiſſe animos.

Ἀπειρηκὼς, ότος, ὁ, feſſus. Demoſt. ἀπειρηκόσιν χρήμασι φωκεῦσιν, Phocenſibus pecunia deſtitutis, deficiente pecunia Phocẽſibus. ἀπειρηκότες γήρᾳ, Plato de Leg. confecti ſeu fracti ſenio. ἀπειρηκὼς διὰ χρόνον, tẽpore defeſſus, lãguidus.

Ἀπείρημαι, vetitus ſum. ἀπείρηται, interdictũ eſt. τὰ ἀπειρημένα, prohibita. ἀπείρηται αὐτοῖς τέχνην ἐργάζεσθαι, prohibitum eſt eis artem exercere. ἀπειρημένον πειρᾶσθαι, deſperatam rem tentare, Plutar. in Apophth. ἀπείρηται αὐτοῖς ναύταις εἶναι, eis interdictum erat nautis eſſe, prohibebantur eſſe nautæ. ἀπειρημένος τόπος, locus interdictus, intercluſus, prohibitus. ὁ ἀπειρημένος, infandus, vetitus. Plato 1. de Rep. ἀπειρημένον αὐτῷ εἴη ὅπως μηδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγεῖται περὶ τούτων, ὑπ' ἀνδρὸς οὐ φαύλου, ei ſit à viro non contemnẽdo prohibitum, ne quod de his ſentit, proferat.

Ἀπείρητος, ου, ὁ, intentatus, quem non ſis expertus, inexpertus, rudis, ignarus. Ody. β, οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι.

Ἀπειρία, ας, ἡ, inexperientia, imperitia, inſcitia, ignoratio. ἀπειρία χωρίων, locorum imperitia. ἀπειρία σκελῶν, crurum vitiatio, Gaza. ἀπειρίᾳ φέρεται, caſu fertur, Plutarc. in Romulo.

Ἀπείριτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, infinitus, innumerus, immẽſus, interminatus. Heſio. καὶ πόντος ἀπείριτος. Idẽ, κατὰ γαῖαν ἀπείριτον.

Ἀπειρόγαμος, qui non eſt expertus nuptias, innuptus.

Ἀπειρόκακος, ου, ὁ, malorum expers, malorum inexpertus.

Ἀπειροκαλία, ας, honeſti inexperiẽtia, ineptia, ineptitudo, ruſticitas, inſolentia, inelegantia, honeſti neglectus. Opponitur μεγαλοπρεπείᾳ apud Ariſtotel. lib. 4. Ethic. Quod vitium eſt eorum (inquit Bud. de Aſſe) qui nec bona ſua nouerunt, nec eorũ vſui acquieſcũt, qui ſeriis in rebus operã bonam ac ſtrenuã nauare non didicerũt.

Ἀπειρόκαλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, honeſti expers, inſolens, inelegans, vitæ mundioris ac elegantioris rudis, ruſticus, inciuilis, decori neſcius, qui quid loco cõueniat, neſcit, quẽ Latini ineptum vocãt, Gellius lib. 11, c. 6, & li. 18, c. 8, & Bud. de Aſſe lib. 1, & Cicero 2. de Oratore.

Ἀπειροκάλως, ineptè, prçter decorum, inſolenter, ἀπειροκάλως χρῆσθαι, abuti, ruſticè vti.

Ἀπειροκαλεύεσθαι, ineptire, AEſchin. in Epiſt.

Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tori expers, virgo.

Ἀπειροπάθεια, affectus nimius & ſine fine.

Ἀπειροπλάσιος, ου, ὁ, multiplex.

Ἀπειρόπλους, qui nauigationem non eſt expertus.

Ἀπειροπόλεμος, ὁ, belli imperitus.

Ἄπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpertus, rudis, ignarus, ignotus: παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πεῖραν. ἄπειρος item, πολὺς, multus, infinitus, immenſus, ἀπέρατος. ἄπειρος τῶν φίλων, qui amicos non probauit, Iſoc. ἄπειρος λόγων, Demoſt. rudis verborũ, non aſſuetus audire orationes, ignarus. Item ἄπειρος ἡ, Doricè, pro ἤπειρος. Sic vocatur etiam δακτύλιος, i. annulus gemma non inſignitus concinnatúſq́ue: quaſi dicas, omni carẽs fine, quod ſit rotundationis abſolutæ, nec appareat vnde initiũ ſumas. Meminit Ariſtot. l. 3. Auſc. καὶ γὰρ (inquit) τοὺς δακτυλίους ἀπείρους φασὶ, τοὺς μὴ ἔχοντας σφενδόνην, i. annulos vocant apiros, quibus funda non eſt. De infiniti ratione loquitur eo in loco.

Ἀπειροσύνη, imperitia, inſcitia, inexperientia, Euripi.

Ἀπειροθάλασσος, qui nauigãdi experiẽtiam nõ habet.

Ἀπείρρητος, ineffabilis, ἄρρητος.

Ἀπειρώδιν, ινος, partus dolorem non expertus.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, magnus, μέγας, καὶ πέρας μὴ ἔχων, immẽſus, infinitus, ſine carens. Hom. itẽ terrã vocat ἀπείρονα, i. σφαιροειδῆ, orbicularẽ, vt interpretatur Euſtat. & Io. Grãmaticus. Nam nec ſphæra nec circuli finẽ habent aut initium: & philoſophi fere omnes elementa ſtatuunt rotũda ſpecie. Vide Plutar. l. 2. de philoſo. placit. Aliquando pro innumero capitur. Apoll. 2. Arg. ἀπείρονα μῆλα ἐφόβησαν, infinitas pecudes terruerunt. Heſiod. λαὸς ἀπείρων.

Ἀπείρως, imperitè, inſcienter. Xenoph. οὐκ ἀπείρως οἶμαι ἔχειν περὶ θήρας ἀνθρώπων, non ſum homines venãdi imperitus. ἀπείρως ἔχω τῆς φύσεως, ſum ignarus naturæ. τῶν πολέμων παιδευμάτων ἀπείρως ἔχουσι, ſunt expertes, Xenophon 1. lib. Pædiæ.

Ἀπεισαγγελίας φεύγειν δίκην, læſæ maieſtatis criminis reus, læſæ maieſtatis crimen deprecans, Plutarchus in Moralib.

Ἀπεισιῶ, idem quod ἀπειθῶ.

Ἄπειστος, ου, pertinax: vnde τὸ ἄπειστον, pertinacia.

Ἀπεκαίνυτο, vincebat, occidebat: ἀπὸ τοῦ καίνυμι, i. φονεύω.

Ἀπεκατεστάθην, reſtitutus ſum.

Ἀπεκδύω, μ. λῶ, ſoluo.

Ἀπέκγονος, ου, ὁ, abnepos.

Ἀπεκδέχομαι, μ. ξομαι, expecto.

Ἀπεκλίζομαι, reprobo, improbo, reiicio, Dioſc. l. 3, c. 25

Ἀπεκλούω, eluo, lauo.

Ἀπεκλύω, reſoluo, debilito. Alexand. Aphr. lib. 1, Problem. ἀπεκλύει τὸν τόνον αὐτοῦ.

Ἀπεκτάνθαι, interfect⁹ eſt. ἀπεκτάνθαι, interfectum eſſe. ἀπεκταμμένος, interfect⁹. ἀπέκτεινα, interfeci, ca. 16. Num.

Ἀπέκτατο, ἀπὸ τοῦ κτῶμι, ἔκταμαι, ἐκτάμην, ἔκτασο, ἔκτατο, & ἀπέκτατο.

Ἀπεκτείνομαι, extendor, diffundor, prolator.

Ἀπέκτεινον, occidebant.

Ἀπέκτιστος, impexus. πέκω γὰρ τὸ πλέκω, καὶ ἀπτενίζω, lib. Epig. ἀπεκτίστου τριχὸς, pili impexi.

Ἀπέκτονα, occidi, interfeci, Præteritum medium: ἀπὸ τοῦ κτείνω, κτενῶ.

Ἀπελάζω, concionor: Laconicum eſt.

Ἀπελαύνομαι, abſcedo, amoueor. ἀπελαυνόμενος τοῦ γάμου, qui non eſt compos nuptiarum. Herodot. οὐκ ἀπελαύνοντο, non permouebãtur. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, repelli à magiſtratibus, Iſocrates.

Ἀπελαύνω, μ. άσω, π. κα, expello, arceo, abigo. Xenoph. ἀπελαύνει τοὺς ἀνθρώπους ἀφ' ἑαυτοῦ, à ſe repellit homines. ἀπελαύνω σε τοῦ βωμοῦ, expello te ab altari, Lucian. ἀπελαύνω λείας, prædas ago. ἀπελαύνω τῶν αἰσχρῶν, abduco à turpibus. Item redeo, regredior, vnde veni refero pedem. Lucian. in Pſeud. καταθέοντας δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλῷ ὅπου ἀπήλαυνεν, i. retro curſum legit.

Ἀπέλαυον: vide ἀπολαύω.

Ἀπελαφρύνω, ſubleuo.

Ἀπελάω, τὸ, ἀπελαύνω.

Ἀπέλεγμα, ατος, τὸ, redargutio.

Ἀπελεγμὸς, οῦ, ὁ, refutatio, deprehẽſio, reprobatio, Act. Apoſtol. cap. 19.

Ἀπέλεγξις, εως, ἡ, refutatio.

Ἀπελέγχω, μ. ξω, π. χα, redarguo, confuto, reprobo, coarguo, conuinco, demonſtro & detego. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους.

Ἀπέλεθρον, procul.

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immenſus, fortis, cui non propinquus fieri poſſis. πλέθρον enim ſiue πέλεθρον, μέτρον γῆς πλέον ἢ ἐλαττον εἴκοσιν, ἢ τὸ πολυπλέθρον, κατὰ στέρησιν.

Ἀπελέκητος, ὁ, indolatus, nõ dolatus, rudis, illaboratus.

Ἀπελέσθαι, exuiſſe, abſtuliſſe, Herod. Ionicè, pro ἀφελέσθαι.

Ἀπελευθερία, ας, ἡ, manumiſſio, aſſertio in libertatem.

Ἀπελευθερικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, libertinus.

Ἀπελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἐκ δούλου ἐλευθερωθείς, libertus, libertinus. Philo de mundo, πλὴν μετ' ἀπελευθέρων ἀρχαίων

δίκην

ἐλευθέρων ἀπώλετο, i. in fraudem incidit, quæ aduerſus ingratos libertos prodita eſt. Quomodo autem differat ἀπελεύθερος & ἐξελεύθερος, vide apud Ammonium. Aeſchines, ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, manumittebant. ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, libertus Neronis, Arrianus in Epicteto.

Ἀπελευθερούμενος, ου, ὁ, manumittens.

Ἀπελευθερόω, μ. ώσω, π. κα, libero, manumitto.

Ἀπελευθέρωσις, εως, ἡ, ἀπελευθερία, manumiſſio, vindicta, Plutarch.

Ἀπελεύσομαι, abibo, futurum verbi ἀπέρχομαι.

Ἀπήλακα, ablegaui: ab ἀπελάω. Itē, ἀπηλασμένοι, ſubmoti, Nazanzenus, reiecti. Xenoph. ἀπηλασμένος τῆς πόλεως, pulſus ex vrbe.

* Ἀπελθὼν, mortuus, qui deceſſit, apud Nazanz. εἰς κοινὸν, & alibi ſæpius.

Ἀπελιμπάνω, relictus.

Ἀπέλλω, excludo.

Ἀπελλάζειν, Lacones dicunt, pro ἐκκλησιάζειν, i. concionari, Plutarc. in Lycurgo.

Ἀπελλαῖος, ad Apellem pertinēs. ἀπελλαίη παλάμη, manus Apellis, in Epigram. Ibidem,

Ἀπελλείης χάριτ.

Ἀπελλῆς, Apelles, pictor inſignis. ἀπελλῆς ὁ χῖος, Apelles Chius: quum hic ægrotaret egerétque, Archeſilaus clam ſub eius ceruicali pecuniam poſuit, Plutarchus in Moralibus.

* Ἄπελος, hulcus, vulnus: παρὰ τὸ μὴ πελάζειν τὴν σάρκα, διὰ διαίρεσιν.

Ἀπελπίζω, μ. ίσω, π. κα, deſpero. ἀπελπίζει τὸν νοσοῦντα, nullam de ægroto ſpem habere reliquam. Sic etiam Lucan. lib. 5. deſperare viam dixit. Alexan. Aphrod. in Probl. ἀπελπίζουσι τοῦ τυγχάνειν αὐτῆς, ea ſe potiri poſſe deſperant. Plutarc. ταῦτα ἀπελπίζειν, de his ſpem abiicere. ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, amica me deſpero potiturum, Politianus. Galen. ad Glauc. ἀπελπίζω τῆς κολλήσεως, deſpero conglutinaturum. Euang. Lucæ cap. 6, δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες, mutuū date nihil ſperātes. Significat etiam ex re quapiā ſperare. Gaza ex Cice. εἰ τὴν εἰς τουτονὶ τὸν χῶρον ἐπάνοδον ἀπήλπισας, ſi reditum in hunc locum ſperaueris.

Ἀπεμέω, μ. έσω, reuomo, euomo, vomitu reiicio.

Ἀπεμπολάω, μ. ήσω, vendo, diuendo, venundo, addico, commuto. ἀπεμπολᾷ, Eurip. interuertis, aſportas. ἀπεμπολώμενοι, venditi, Lucian. ἀπεμπολήσει πολὺ μὲν ἔτι πλεῖον, ἴσως δὲ μιᾶς ἀττικῆς. Accuſatiuo iungitur.

Ἀπεμπολητὴς, οῦ, ὁ, venditor.

Ἀπεμφαῖνον, τὸ, obſcurum, ratione carens, * abſurdū, non cohærens, diſſimile, difficile.

Ἀπεμφαίνω, diſſentaneus aut diſſimilis ſum, nullo modo refero, Bud. Com.

Ἀπεμφορὸς, abſimilis.

Ἀπέναντι, ante, in conſpectu, contrà, ex aduerſo.

Ἀπεναντίας, ex contrario, Aduerb. Chryſoſt. λόγος ἀπεναντίας τοῖς εἰρημένοις ἱστάμενος, oratio ſupradictis occurrēs.

Ἀπεναντίον, ex aduerſo. ἀπεναντίον μου, coram me, Salomon in Cantic. canticorum.

Ἀπενάσατο, commigrauit, Iliad. β, i. ἀπῴκησεν, & Odyſ. ε, ἀφεσταλὴ ἀπενάσσατο, ſemotus habitauit, & Iliad. β, ὅς ποτε δουλιχίου δ' ἀπενάσσατο, id eſt, εἰς τὸ δουλίχιον ἀπῴκισεν: à verbo ναίω.

Ἀπενήνοχα, ἀπενεχθῆναι, ἀπενήνεγμαι, & ſimilia: vide in ἀποφέρομαι & ἀποφέρω.

Ἀπενεναιμένος, flagitioſus, nequam, vecors, amens, profligatus deploratúſque. Demoſthenes, πῶς αἱ ἄνθρωποι χείρους, ἢ μᾶλλον ἀπονενοημένοι τούτων γένοιντο? i. quo pacto homines peiores aut profligati magis his eſſent?

Ἀπονενοημένως ἔχειν, deſpondere animum.

Ἀπεύχομαι, Euripid. ἀπεύχομαι νιν θαλάμων, ipſum meis deprecor auerſórque thalamis.

Ἀπενθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, illugubris, ἀδάκρυτος, illamentabilis.

Ἀπένθητος, ὁ, illamentatus, * cui luctus non contigit, Iulian. in Epiſt.

Ἀπενιαυτίζω, per annum abſum. Xenophon, παρὰ δὲ τῷ κριτόβουλε, συμβουλεύω ἀπενιαυτίσαι. Plato in Legibus, ἀπενιαυτιζέτω ῥεῖς ἐνιαυτούς, triennium exulet. Ibidem, ἀπενιαυτίσειν τελέους διατελεῖν, triennium integrum exulare.

Ἀπενιαυτισμὸς, οῦ, ὁ, exilium vnius anni, abſentia in annum, exilium annuum ob cædem non voluntariam, abannatio dici poteſt, Bud. Com.

Ἀπεξαμαρτάνειν, peccare.

Ἀπεξιέναι, vindicare.

Ἀπέοικε, non conuenit, diſſimile eſt, abhorret. Plutarchus in Pericle, ἀπέοικεν οὐδὲν ουδ' ἐμμεῖν ἀπὸ πολλῶν συστᾶσαν τῷ ἀνδρὶ τὴν δόξαν, nec abſurdum videtur ex multis ornamentis eam illi viro gloriam acceſſiſſe.

Ἀπεοικότως, ab re, præter fidem.

Ἀπεοικὼς, non idoneus.

Ἀπέπαντος, ου, ὁ, ἡ, non maturus, crudus, non coctus.

Ἀπέπειρος, idem.

Ἀπεπλάγχθης: vide ἀποπλάζομαι.

Ἀπεπόμαρος, Apepomarus, Gallorum rex, aduerſus Romanos bellum geſſit, Plutarc. in Parallel.

Ἄπεπτος, ου, ὁ, ἡ, indigeſtus, incoctus, non coctus, qui ægrè concoquitur.

Ἅπερ, τὰ, quæ. Item pro quemadmodum, Atticè, per ἔλλειψιν τοῦ καθ. Ariſtoph. Ran. ἀποσμιμῶσι τοῖς ἀφθόνοις, ἅπερ ἰχθύες ἐν ταῖς βαγαδίαισι διεσπάσθη.

Ἀπέραντα, ciuitas Theſſaliæ: vnde

Ἀπεραντοὶ, gentile nomen.

Ἀπεραντολογία, ας, ἡ, loquacitas, verboſa oratio.

Ἀπεραντολόγος, ου, ὁ, multiloquus.

Ἀπέραντος: vide ἀπέρατος. ἀπέραντος πολιορκία, inexpugnabilis obſidio. * ἀπέραντα ποιεῖν, fruſtra contendere, actum agere, nequicquam laborare, apud Ariſtid.

* Ἀπέραντος λόγος, argumentum non concluſum.

Ἀπέρασις, εως, cruditas, imperfectio. Theophraſt. lib. 2, cap. 17. de cauſis plant. ἐν δὲ ἐν τῇ τελειώσει τοῦ καρποῦ ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπέρασις, in perficiendo fructu labor eſt ac difficultas: ſic Gaza. Idem cap. 10, ἀπεράσει πως ἰλαζεν ὑγρὸ καὶ πνεύματος τούτων παθόντα, ipſis hoc modo tractatis, humoris ac ſpiritus aliquid effluit: ſed fortè legendum ἀράσει.

Ἀπέρασος, ὁ, ὁ, vel ἀπέρατος, infinitus, non habens exitum.

Ἀπέρατος, ου, ὁ, ἡ, infinitus, innauigabilis, incommeabilis, μέγας, οὗ πέρας οὐκ ἔστιν. Ariſtoph. in nubibus, τὸ χρῆμα τοῦ γυναικῶν, ὅσον ἀπέρατον: vbi reprehendit Interpres eos qui ἀπέραντον cum ν ſcribunt: viderit tamen.

Ἀπεργάζομαι, μ. σομαι, efficio, propago, ſum efficax, reddo, gigno, induco. Xenoph. οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα, qui fingunt ſtatuas. Plutarc. ἀπείργαστο τελέως, abſolutus erat.

Ἀπεργάζω, detego.

Ἀπεργασία, ἡ, peractio, effigies, effectus. Gaza, μύθου ἀπεργασία, fabulæ peractio. Cicero pro abſolutione. Plato, τελευταία ἀπεργασία.

Ἀπεργαστέον, peragendum eſt.

Ἀπεργαστέος, ὁ, ὁ, peragendus.

Ἀπεργαστικὸς, ἡ, efficiens.

Ἀπέργω, pro ἀπείργω, cohibeo, arceo, interdico, cōcludo perſtringo. Herodo. ἀπέργοντες εὐωνύμου χειρὸς, ſiniſtrorſum relinquēs. ἀπεργμένος, coercitus, præcluſus, concluſus, apud eūdem. ἀπέργει καππαδόκας, perſtringit Cappadocas.

Ἀπερὶ, infatigabiliter.

Ἀπερείδω καὶ ἀπερείδομαι, incūbo, inclinor, innitor, affirmo, infigo, firmiter adigo, ſuper impono, effundo, exhaurio & infligo, incutio, fulcio, applico. τὴν νέμεσιν εἰς τὸν οἶκον ἀπερεισαμένης τῆς τύχης αἱ ἀδέδεκται, inuidiam quam in familiam ſuam fortuna euomuiſſet, tulit: ſic Philelphus. Dioſcorid. lib. 1, c. 108, ἀπερεισάμενος ἀνθραξι, carbonibus ſuperponēs. Idē c. 84, ἀπερείσας ἐπ' ἀνθράκων, carbonibus ſuperponens. Plutar. in Pericle, ἀπερειδόμενος εἰς ἐκεῖνα τὴν ὑπόνοιαν, in Periclē ſuſpicionē conferens. ἀπερείσαι τὴν βάσιν, figere greſſū. Lucia. in Anac. ἀπερειδόμενοι τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀπαντε

fixus intendi oculos. • Xenoph. de equo frenos mordente, vel caput decliue tenente, quaſi in frenum incumbente dixit.

Ἀπερείσιος, ου, ὁ, infinitus, multus. Iliad. α, ἀπερείσι' ἄποινα, id eſt, ἀπειρέσια, ἄπειρα τῷ πλήθει, πολλά, innumera.

Ἀπέρεισις, ἡ, diuaricatio, reptãtis veſtigiũ, infixio, nixꝰ.

Ἀπερεύγομαι, eructo, emitto, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀπερέω, contradicam, pro ἀπερῶ, Futurum. Herodot. ἀπερέουσι τὴν ἑλλήνων συμμαχίαν, auerſabuntur Græcorum ſocietatem. Vnde ἀπερῶν, οῦντος, vetans, prohibens, vel potius vetaturus. Thucydides, ἀπεροῦντα πλεῖν, vetantem nauigare, auertentem, dicentem contraria. Herodotus, ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro verbis Lacedæmoniorum.

Ἀπερύκω, depello.

Ἀπερημόομαι, ῶ. οῦμαι, deſolor. Plutarc. in Lycurgo, ἀπηρημώθησαν ἡ τρυφὴ τῶν ζωπυρησόντων, deliciæ deſertæ ab iis qui eas exſuſcitarent.

Ἀπερητύω, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod.

Ἀπερίγραπτος, incircũſcriptus, incomprehenſibilis, Nazanz. oratione β.

Ἀπερίεργος, non exquiſitus, non ſuperuacaneus: vnde ἀπεριέργως κεκοσμημένος, apud Cebetem Thebanũ, i. cultu non exquiſito & ſimplici ornatus.

Ἀπερίληπτον, inexpoſitum, incomprehenſum. Plato de Legib. incircunſcriptum.

Ἀπερικάθαρτος, nõ circũmundatus, non emundatus.

Ἀπεριλάλητος, ου, ὁ, quem non facilè verbis compeſcas, qui blaterandi finem non facit, garrulus.

Ἀπερίληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ampliſsimus, nullo tempore vel loco circunſcriptus, ἀπερίεκτος, qui nequit circunſcribi, incomprehenſibilis. ἀπερίληπτος πρεσβεία, libera legatio, quæ priuatæ rei cauſa mandatur, quæ nullo vel tempore vel loco circunſcripta eſt, nullis rationibus reddendis obnoxia, Bud. in Annot.

Ἀπερισκέπτως, ἀσκόπως, inconſideratè, temere, inſcitè, ἀπείρως, Ariſtoph. νεφ.

* Ἀπερινόητος, Damaſcenus de Deo.

Ἀπερίοπτος πάντων, qui negligit, non curat quippiam, omnia curare omittens, Thucydid.

Ἀπερίπτωτος, ſecurus, tutus. Dioſcor. lib. 2, c. 49, ἀπερίπτωτος ὑδροφοβίας, aquæ metu non tentatus.

Ἀπερίσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, temerarius, imprudens, inconſideratus.

Ἀπερισκέπτως, incircunſpectè, ſine cõuento & certo inſtituto, inconſideratè inconſultè.

Ἀπερίσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, immobilis, inconcuſſus, qui diſtrahi nequit, quietus. Lib. Sapientiæ, c. 17, ἀπερίσπαστοι γίνονται τῆς σῆς εὐεργεσίας, tuo vti beneficio non poſſunt.

Ἀπερισπάστως, ſine vlla diſtractione.

Ἀπερισσόχρονος, qui non excedit alium tempore. Theophraſt. lib. 1, cap. 12. de cauſ. ἀπερισσόχρονα κυεῖ, pari tempore in vtero ferunt.

Ἀπερίστασις, εως, ἡ, εὐπραξία, rerũ felicitas: vide Περίστασις.

Ἀπερίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, deſtitutus. Phocylid. οἰκέτην δ' ἀπερίστατον ἄνδρα, ſerua virum derelictum & miſerum. Item, ἀπερίστατος, circunſtantiam non habens. Aphthonius, διαιρεῖται δὲ θέσις ὑποθέσεως, τῷ τὴν μὲν ὑπόθεσιν, ἔχειν περίστασιν, τὴν δὲ θέσιν ἀπερίστατον εἶναι. Hermogenes ζήτημα vocat ἀπερίστατον, ὅταν ἀποκηρύττῃ τις τὸν υἱὸν ἐπὶ οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ, id eſt, quæſtionem ſine circunſtantia, id eſt, quum aliquid deeſt quæſtioni, quod faciat cauſam: vt ſiquis filiũ ſine cauſa abdicaret. ἀπερίστατον ῥαστώνην, Polyb. de Atheniẽſium ciuitate loquens, vocat ſtatum rebus ſecundis florentem, in quem nulla clades aut alia rerum difficultas incurrit. Etiam ῥαστώνη per ſe ſignificat ſecundarum rerum proceſſum, & fortunæ indulgentiã nullis caſibus aut cladibus interruptam, hoc eſt, τὴν ἄκραν εὐπραξίαν, Bud. Com.

Ἀπερίτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incircunciſus, inſciſſilis.

Ἀπέριττος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, ſobrius, parcus, frugi, purus, non multum habens excrementi, Galenus ad Glauconem, ἀπέριττος χυμῶν, liber ab humoribus, ſuperuacaneis humoribus non redundans. Alexander Aphrodiſ. in Problemat. ἀπέριττοι τὰς ἐκκρίσεις τῶν περιττωμάτων, id eſt, parum excrementi emittentes per partes, quæ ſeceſſui vacantis materiæ deputatæ ſunt. ἀπέριττος γλῶσσα, minimè fucata lingua.

Ἀπερίττωτον φυτὸν, planta nullam habens vim egerẽdorum excrementorũ, Theophr. lib. 6. de cauſ. cap. 14.

Ἀπεριφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè orbiculatus, Theophr.

Ἀπέρξας, αντος, qui confecit. Herodot. ἀπέρξαντες ἱρὰ ἄγια, vbi cætera ſolennia confecerint.

Ἀπέρουσιν, laſſabuntur, recuſabunt, ἀπαγορεύσουσι.

Ἄπερρε, valeas, abeas, abi in malam rem. Ariſtoph. νεφ. ὑθλεῖς, ἄπερρε.

Ἀπερρωγὼς, ότος, interruptus. Nazanz. ἀπερρωγὼς τῆς συζυγίας, à ſocietate diuulſus.

Ἀπερυθριάω, ῶ. άσω, π. κα, non erubeſco, pudorem depono, impudenter ago. Ariſtophanes νεφ. ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ ἔχειν πράγματα, pro ἀναισχυντῆσαι, id eſt, impudenter diſſimulare & negare. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ψυχὴ γὰρ ἐπειδὰν εἰς ἅπαξ ἀπερυθριᾶσαι βιασθῇ, εἰς ἀναλγησίαν ἐκπίπτει, id eſt, deponere pudorem, non erubeſcere.

Ἀπερύκω, ῶ. ξω, prohibeo, ἀπείργω, inhibeo, propulſo, arceo, repello, κωλύω, ἐμποδίζω. Odyſ. ξ, δὴν ἀπὸ κεῖνος ἐρύκει. Xenoph. κύνας τρέφεις ἵνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι, vt à pecudibus lupos abigant. Item cum genitiuo: ἀπερύκειν σου τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε, à te propulſare eos qui velint iniuriam facere.

Ἀπευρωτιῶ, æruginem procreare. ἀπευρωτιᾶται, æruginem ſentit.

Ἀπέρχομαι, ῶ. ἀπελεύσομαι, Indefinitum ſecundum, ἀπῆλθον, recedo, abeo, proficiſcor, peregrinor, exeo, peragro, ſecedo, decedo: vt ἀπελθεῖν τὴν ὁδὸν, & τὴν ὁδὸν, ſicut Virgil. - longam incomitata videtur Ire viam. Vnde tranſlatè ponitur pro migrare ex hac vita, ſiue mori. Chryſoſt. ὅσον μικρὸν ἀπελεύσομαι χρόνον. Et Matt. 4, ἀπῆλθεν ἡ ἀκοή, dimanauit fama. Plato in Gorgia, καὶ γάρ μοι τοιοῦτ' ἄττα ἐπέρχεται περὶ τὸ λέγειν, οἷα δή, etenim mihi quoq; eiuſmodi quædam vt tecum fabuler, in mentem venit, qualia, &c. ἀπελθὲ τοῦ λόγου, omitte ſermonẽ. Eurip. ἀπελθεῖν τοῦ βίου, vitã fugere, vita decedere. ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, domo cedens. ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, ex concione abire, Iſocrates.

Ἀπερωεὺς, ῆος, ὁ, corruptor. Homer. ἐμῶν μένεος ἀπερωεύς.

Ἀπερωέω, diſcedo: παρὰ τὸ ἐρωέω.

Ἀπέρωτος, durus, immitis.

Ἄπες, pro ἄφες, dimitte: Ionicè ab ἀφίημι

Ἀπέσβεσε, extinxit: ab ἀποσβέννυμι.

Ἀπεσείσατο, excuſſit, ſuſtulit.

Ἀπεσθίω, peredo, erodo, deuoro.

Ἀπέσταλκε, ἀπέσταλκεν.

* Ἀπεσκληκέναι, induruiſſe, callum obduxiſſe, obriguiſſe, attritum fuiſſe, exhauſtum fuiſſe, quemadmodũ qui curis pereunt vel fame. Lucia. λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, fame miſer ferebatur exaruiſſe, In dialogo Diogenis & Antiſthenis.

Ἀπεσκληκὼς, ότος, ὁ, tabidus, aridus, emaciatꝰ. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς ἀφροσύνης ἀναισθησίᾳ, anima quæ callum duxerit, &c.

Ἀπεσκολυμμένος, denudatus, excoriatus.

Ἀπέσομαι, abero, abſens ero: à verbo ἄπειμι.

Ἀπέσσυθεν, pro ἀπεσσύθησαν, eruperunt. Heſiodus, ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν. ἀπέσσυτο, exiliit. Genitiuo Heſiodus in Theogonia, ἀπέσσυτο τοῦ ἄνακτος, emicuit à rege & proſiliit.

Ἀπεστράφατο, Ionicè, pro ἀπεστραμμένοι ἦσαν. Herodot. ἀπεστράφατο τοὺς ἐμβόλους, roſtra diducta habuerunt.

Ἀπεστὼ, όος, ἡ, abſentia, peregrinatio. Herodo. τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης ἐπαισχύνομαι, erubeſco è pugna abfuiſſe.

Ἀπεσχοινισμένος, ου, ὁ, ſeiunctus ab omnibus loris.

Ἀπέτασαν,

Ἀπέτεμον,præcidi,& Ἀπέτμον,pro eodem.

Ἀπέταλος,ſine folijs,in Epigram.ἀπεταλοτέρα,defrondatior,minus frondoſa,Ibidem.

Ἀπετμήθη,amputatus eſt,ab ἀποτέμνω.

Ἀπέτραγεν,mordicus auulſi,ἀπέτραγε τὴν ῥῖνα,narem mordicus auulſit.

Ἀπευθανατίζω, honeſta morte perfungor: ſic ca.6.li.2. Macchab.

Ἀπευθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, inſcitus, inſcius, inauditus, rudis, ignarus,ὁ μὴ ἀκούσας,ἢ ὁ μὴ ἀκουσθεὶς,ἄπειρος,ἄφημος.

Ἀπευθύνω.μ.υνῶ, do iudicium cum pœna, æquo,rego,diſpono,dirigo,τιμωρέομαι,Sophoc.in Aiace,σὺ τὸν τοῦ αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, i.τιμωρίας ἀπαιτοῦντα ἢ ὁδηγοῦντα μετὰ εὐθύνας.

Ἀπευθυσμένον ἔντερον, inteſtinum rectum,per quod flatus alui extruditur ſæpe,dum vrinam reddimus, inquit Alexand.Aphrod.lib.1.Problem.

Ἀπευκταῖος,ου,ὁ,deteſtādus,deprecād⁹,triſtis,ἀχθόμενος.

Ἀπευκτικοὶ θεοί, dicebantur qui precationem reiiciebant:qui verò votum & preces habebant,εὐκτικοὶ appellabantur.

Ἀπευκτὸς,οῦ,ὁ,deprecandus,contemnendus,deteſtabilis,dirus,triſtis,infauſtus.Lucian.ἀπευκτὴ ἡμέρα, i.ἀποφρὰς, dies nefandus,inauſpicatus.ἀπευκτὸς θάνατος,abominanda mors,Phalar.

Ἀπεύκτως,deuotè.

Ἀπευστος,inauditus,ἀνήκοος.

Ἀπευτελίζω,primitias ſoluere,ἀπάρχομαι.

Ἀπεύχομαι,μ.ξομαι,contemno,execror.Item deprecor, id eſt,veniam poſco vt apud Virg.lib.12, Equidē merui nec deprecor.exponitur ἀπεύχεσθαι,παραιτεῖσθαι,& εὔχεσθαι μὴ γενέσθαι,Depon.

Ἀπευωνίζειν,vilem reddere,Lucian.

Ἀπέφατο,ἀπεῖπεν,ἀπεφήνατο,ἀπώμοτο.

Ἀπεφήνατο,enuntiauit.

Ἀπεψυχωμένος,moriens.

Ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ,graui exitio interiit, Odyſſ.ο, ἐφθάρη.

Ἄπεφθος,ου,ὁ, excoctus,purus, illaboratus, vt ἄπεφθον χρυσὸν,Lucian.aurum putum,obryzum.

Ἀπεχαράκωσε,vallum circunduxit.

Ἀπεχθαίρω,odio habeo,inuiſum facio.Homer.Iliad.γ, τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω.

Ἀπεχθάνομαι,μ.θήσομαι,π.ἀπήχθημαι,ἀόρ,μεσ.β,ἀπηχθόμην, inimicitias ſuſcipio,diſpliceo, in odium venio, offenſas ſuſcipio & ſubeo, ingratam rem facio , ſum hoſtis aut inimici loco,contraho offenſam,ſum grauis,diſpliceo,ſū odio.Iſocr. ἐὰν ὑπὸ δέχῃ τοὺς φίλους τοὺς πρὸς σὲ τὸ φαυλότατον σοι χαριζομένους,καὶ ἕξεις ἐν τῷ βίῳ τοὺς πρὸς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανομένους, id eſt,non habebis amicos repugnantes & te cum increpatione deducentes ad id quod eſt optimum,id eſt,ſe tibi inuiſos reddentes te docendo & ad virtutem hortando.Plato.2.de Rep.ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι,mutuo odio flagrare.Idem in Apolog.τούτῳ ἀπηχθόμην,hunc mihi reddidi infenſum,huius odium mihi cōciliaui,huic diſplicui, Plut. in Galba, διὰ ταῦτα πρὸς τὴν ἡγεμονίαν ἀπηχθάνοντο, ob hæc erant aduerſus imperium indignati.ἀπεχθήσῃ μοι,eris mihi inuiſus,Euripid.ἀπηχθόμην σοι, diſplicui tibi, Plato in Epiſt. Xenoph.οἷς ἀπήχθετο,quibus erat odio:vnde ἀπηχθόμενος apud eundem.Legitur & ἀπέχθομαι,apud Suidam pro eodem.Plato lib.1.de Rep.ἀπεχθέσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις, inuiſum eſſe domeſticis & notis, infenſos ſibi eos reddere.

Ἀπεχθαίρω,odi,ἀπεχθαίρω.

Ἀπέχθεια,ας,ἡ,inimicitiæ,odium,ſimultas. Pla.in Apolog.πολλή μοι ἀπέχθεια γέγονε καὶ πρὸς πολλούς,multū in me & multorum odium concitatum eſt.Iſocr. τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀπέχθειαν δεῖσας,timēs ne vos offendamini,id eſt,veſtram indignationem.

Ἀπεχθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, infenſus, moleſtus.Iſocr.τοῖς μὲν ἀπεχθὴς ἔσῃ,τοῖς δὲ φίλος γενήσῃ,illis non eris inuiſus.

Ἀπεχθητικὸς,οῦ,infenſus.

Ἀπέχθομαι,offendor, Herod.ſum hoſtis, inimicor,μισοῦμαι,ἀπέχθομαι κακοῖς,malis triſtor,Euripid.

Ἀπεχθῶς,odioſe. ἀπεχθῶς ἔχω,id eſt,ἐχθρῶς. ἀπεχθῶς ἔχων πρὸς τὴν διατριβὴν, peroſus vitam. ἀπεχθῶς διακείμενος, pro eodem,id eſt,μισητός.

Ἀπέχομαι,μ.ἀφέξομαι,abſtineo,prohibeo,tempero. Genit.vel accuſ.vt ἀπέχομαι τούτου & τοῦτον. Sic Horat.lib.3, Mox vbi luſit ſatis , abſtineto, Dixit, irarum calidæque rixæ.Et Terent.in Adelphis cum accuſat, Non manum abſtines maſtigia? Thucyd.ἀπέχομαι μὴ στρατεύειν,tempero quo minus arma inferam.ἀπεχόμενοι οἰῶν,abſtinentes ſe ab ouibus.Lucian.μόνης ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς,ab vna Minerua temperas.Ariſtoph.τοῦ οἴνου τ' ἀπέχῃ καὶ γυμνασίων,vino abſtines & palęſtra. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, ſuperſedeo dicere, Xenoph. lib.1.Συμπ. Ibidem aliter, ἀπεχόμενον τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν τῶν τοιούτων ἀπολαύειν, ſe abſtinentem ab intempeſtiuis huiuſmodi epulis.Plato de Rep.οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου,non me cōtinui quin ab illo ad hoc deſcēderem.

Ἀπέχρει,ſufficiebat.ἀπέχρει μοι,contentus eram.

Ἀπέχρησε,contentus fuit. ἀπέχρησεν αὐτοῖς τοῦτο ποιῆσαι, AEſchines,ſatis fuit eis id feciſſe.

Ἀπεχυρόω,vallo,promunio,munio.

Ἀπέχω,μ.ἀφέξω,diſto,fugio,abſum,abhorreo. Xenop. ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν,à quibus omnium maximè aberrat.Plato,ἴσον ἀπέχει,diſtat æqualiter. ἀπέχοντος ὀλίγου συνεισπεσεῖν τοῖς πολεμίοις, quum parum abeſſet quo minus ſimul hoſtes ingrederentur. Iſocr.οἱ δὲ βάρβαροι τοσοῦτον ἀπέχουσι τοῦ πολυπραγμονεῖν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς,ὥστε,&c. Plutarchus de virtute , ἀπέχουσιν οὐδὲν τῶν ὑπολαμβανόντων, nihil differunt ab iis qui putant, &c. ἀπεῖχε τῆς πόλεως περὶ πέντε σταδίους , aberat ab vrbe circiter quinque ſtadia . ἀπέχω πολλῶν ἡμερῶν, abſum multorum dierum viam,elocutio talis,qualis,Aberat bidui. Item auerto,tempero,abſtineo. Odyſſ. ο, νῆα ἑκὰς νήσων ἀπέχειν,auertere procul ab inſulis. Heſiodus,ὕβριν γὰρ ἀλλήλων οὐκ ἐδύναντο ἀλλήλων ἀπέχειν, à mutua iniuria temperare nequibāt. Hom.Iliad.α, λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peſte graues manus abſtinebit παύσει,ἐφέξει. Eccleſiaſtici cap.2, πάντα ὅσα ᾔτησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐκ ἀπέχον ἀπ' αὐτῶν,omnia quæ deſiderauerunt oculi mei, non negaui eis. Aliquando eſt,aliunde accipio,recipio, ex aliquo,veluti cenſum aut reditum ex aruis.Matth.6, ἀμὴν λέγω ὑμῖν,ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν, mercedem ſuam receperunt,tulerunt,habent.Id ſentiēs Theophylactus admonet recipi quod quaſi debitum datur.Plutar.in Solone, τὸν μισθὸν ἀπέχει, &c. & ſe mercede priuat, &c. id eſt, mercedem ſuam recepit,nullam poſthac aliam habitur⁹. Idem de tuenda valetud. ἀπέχω τῇ φύσει τὸ μέτριον,accipio quod naturæ ſatis eſt.Thucyd. ὑπερῆν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους,μὴ ἐφθάσαι ἐλθεῖν,præuenturus, niſi 40 fermè ſtadiis ſerior fuiſſet.Plut.in Apophth.ἀπέχεις τὰ διδασκαλεῖα,doctrinæ mercedem recipis. Idem in Themiſt.τὸν καρπὸν ἀπέχει τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντων, fructum reportat ex laboribus,quos pro Gręcia ſuſcepit.Macchab.lib.2,ca. 15,οὐκ ἀπέσχεν ἐπιτελεῖν τὸ βούλημα, non obtinuit vt conſilium perficeret. Numer.cap.32, ἀπέχομεν τοὺς κλήρους ἡμῶν, habemus noſtras poſſeſſiones.

Ἀπέχει,ſufficit,abeſt,ἀρκεῖ. Euang.Marci,cap.14,ἀπέχει,ἦλθεν ἡ ὥρα,ſufficit,venit hora,&c.

Ἀπεψηγμένον,τὸ,extritum.

Ἀπεψηφισμένος, communi decreto damnatus, ærarius, qui iam non eſt in in albo centuriæ ſuæ.

Ἀπεψία,ας,ἡ,cruditas,Galen.lib.1.ad Glauc.

Ἀπεψωλημένος,recutitus: nā ψωλὸς appella.vide Ψωλός.

Ἀπὼν,pro ἀπὼν, poeticum, abſens, mortuus, τεθνεώς vt παρὼν,viuus,ζῶν.

Ἀπέωσαν, Atticè,recuſarunt, expulerunt. Thucydi. ἀπεωσάμεθα,compeſcuimus.ἀπέωσται,repulſus eſt.

Ἀπεφηβὸς,pubertatem egreſſus.

Ἀπηγέομαι, narro, ἀφηγέομαι, Ionicè, Herodot.

Ἀπήγημα, ατος, τὸ, narratio, relatio, memoratus, relatus.

Ἀπήγησις, εως, ἡ, idem.

Ἀπηγόρημα, negatio, defenſio.

Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, reprobatio.

Ἀπηγορία, ας, ἡ, denegatio.

*Ἀπηγορῶ, vel ἀπηγορεύομαι, pro ἀπολογοῦμαι, ex Heſichius.

Ἀπηγριῶσθαι, exaſperari, agreſtem eſſe.

Ἀπήδαλον πλοῖον, temone priuatum nauigium.

Ἀπῄειν, abieram, in Pluſquàmperfecto. vide Ἤειν.

Ἀπηθέω, ῶ, excolo, percolo, per colum traiicio. ἀπηθοῦσι εἰς κρατῆρα, in craterē deliquo, Hermol. Dioſc. lib. 2, ca. 89, ἀπηθεῖ εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, in alterū fictile excola, in alterum fictile corriuato excolatóq;, in vas aliud per colum traiicito. Idem lib. 1, cap. 66, χαλάσας ἀπήθησον τοῦ χαλκοῦ τὸ ἔλαιον, ſublato aheno oleum percolato.

*Ἀπήθημα, cremor percolatus.

Ἀπῆκα, abii. Plato in Apolog. ἀπῆκα οὖν καὶ ἐντεῦθεν, &c.

Ἀπήκοος, inobediens.

Ἀπηκριβωμένον, exquiſitè cōpoſitum, ad amuſsim factū.

Ἀπηκριβωμένως, bona fide, citra vllū figmentum. Bud. in Annot.

Ἀπήκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongelabilis, inconcretus.

Ἀπήκω, εις ὀξὺ συνάγω.

Ἀπηλγηκώς, ἀναίσθητος, ἀπηλγηκώς, qui dedoluit, ſiue (vt Comicus loquitur) perdoluit, quíque eò duritiæ peruenit, vt ad omnem doloris ſenſum obſurduerit: ſicut deferbuiſſe dicitur Latinis. Eſt autem participium perfecti, ἀπὸ τοῦ ἀπαλγῶ, quod dicitur, quum quis vacat dolore & ſenſu ſui mali, Eraſ. in Epiſt. ad Epheſ. cap. 3.

Ἀπηλεγέω, contemno, ἀφροντιστῶ, παρ' οὐδὲν ἡγοῦμαι. Apoll. lib. 2 Arg. οἱ δ' ἀπηλεγέοντες ἰμοῦ μετέπειτα θέμιστας. vbi Herodian. αἰολεγέοντες legit.

Ἀπηλεγέως, intrepidè, apertè, audacter, ingenuè, atrociter, duriter. Ho. Iliad. α, τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, i. ἀποτόμως, σκληρῶς, καρτερῶς, στερρῶς, συντόμως. Apoll. lib. 2. Arg. ὥς φάτ' ἀπηλεγέως, pro ἀληθῶς καὶ κατ' ἀλήθειαν.

Ἀπηλεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, apertus, ſine malitia, durus, ſæuus.

Ἀπηλιαστής, οῦ, ὁ, ab ἡλιαίᾳ alienus, hoc eſt à foro & cauſis iudiciariis, ἀπόδικος.

Ἀπηλιθιωμένοι, mente capti. Marcell. vertit, vitio concreſcentium in veſica calculorum laborantes, Dioſcor. lib. 5, cap. 27.

Ἀπηλικέστερος, natu grandior, Herodot.

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ventus qui ab oriente verno, i. æquinoctiali, venit, Subſolanus, Gell. lib. 2, ca. 2. Ariſto de mundo, ὁ δ' εὖρος ἀπηλιώτης λέγεται ὁ ἀπὸ τῶν περὶ τὰς ἰσημερινὰς ἀνατολὰς τόπων πνέων ἄνεμος, i. Vulturnorum is Subſolanus dicitur, qui ad ortum ſpirat æquinoctialem.

Ἀπηλλαγμένος, Bud. in Epiſt. prior. οὐκ ἀπηλλαγμένος φύσει ἀστειοτέρας ἀμοιβῆς, non abhorrens à viciſſitudine vrbaniori.

Ἀπηλοίησεν, amputauit, ἀπέκοψεν, ἀπὸ τοῦ ἀλοιᾶν, i. τύπτειν.

Ἀπήμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæſus. Heſi. ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος.

Ἀπήμβροτεν, aberrauit, ἀπέτυχεν, ἥμαρτεν.

Ἀπῇμεν, diſcedebamus. Pla. lib. 1. de Rep. ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ, in vrbem redibamus. vide Ἤειν.

Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas, innocentia, indemnitas.

Ἀπήμων, ονος, illæſus, inoffenſus, incolumis. παρὰ τὸ πῆμα. Odyſſ. δ, ἀπήμονα οἴκαδ' ἀπάξαι, incolumem domum reducere. ἀβλαβῆ. Aliquando proſper, innoxius: vnde πλοῦς ἀπήμων, nauigatio proſpera. Euripid. Apollon. γένοιτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγούς. Heſiod. καὶ πόντος ἀπήμων, id eſt, innocuus, ἀπήμων νόστος, fauſtus reditus. Apollon. Rhod. ἀπήμονες ἑταῖροι, incolumes ſocii. Idem, πομποὶ ἀπήμονες, innocui duces ſeu deductores.

Ἀπῆν, aberat, abfuit.

Ἀπηνέας, crudelis, inhumanus.

Ἀπηνεμώθη, Plato in Timæo, conſumptum eſt: ſic Ficinus: ſed fortè vertendum, obriguit, obduruit. Nam ἀ-ἀπηνεῖς, id eſt, ἀπάνθρωποι, & σκληρούς.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, crudelitas, feritas, ſæuitia.

Ἀπήνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens vento.

Ἀπηνώθην, obſtupui.

Ἀπήνη, ης, ἡ, vehiculum, rheda, currus qui mulos iungebat.

Ἀπηνήνατο, id eſt, ἠρνήσατο, ἀπὸ τοῦ ἀναίνω, ἤγουν, ὁ ηνάμην, ἠνήνατο: & in tertia plurali ἠνήναντο.

Ἀπηνής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſæuus, aſper, crudelis, immitis, minax, iniucundus, σκληρός, χαλεπός, ἀμείλιχος, ὁ ἀπηνῶς τοῖς αἰτοῦσι, ἢ ὁ μὴ ἠπίως εἴκων, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δυσηνίων ἵππων. Hom. Iliad. α, βασιλῆος ἀπηνέος, &c. Ariſtoph. νεφ. ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δόξεις ἀπηνής, id eſt, ἄκοσμον, inconcinnum, aſperum, ἀήθης εἶ, inſolens.

Ἀπῆλθον, abii, diſceſsi, Theocrit. pro ἀπῆλθον.

Ἀπηνθράκωμαι, ardeo.

Ἀπήνυσα, reduxi.

Ἀπῆξεν, ἐφύρμησεν.

Ἀπήορος, ου, ὁ, ex alto pēdens: aliàs ἀπήωρος. in Epigram. ἀπήοροι κλῶνες, rami alti.

Ἀπηρεία, improbitas.

Ἀπηρεισάμην, intendebam, Lucian.

Ἀπηρής, ὁ, ἡ, pera carēs, non mutilatus, ἀσινής, integer, illæſus, lib. Epigram.

Ἀπηρτημένος, η, ον, violentus, κρεμάμενος: ſed ἀπηρτισμένος, τέλειος.

Ἀπήρραξαν, fregerunt, colliſerunt.

Ἀπηρτισμένως, accuratè.

Ἀπηρχαιωμένον, obſoletum. ἀπηρχαιωμένον ὄνομα, priſcum verbum, Halicar. de Thucyd.

Ἀπήρωτος, inoffenſus.

Ἀπήτεια, ἀκέστρια, ſarcinatrix.

Ἀπηυδηκώς ὑπὸ λιμοῦ, fame enectus, Lucian. à verbo ἀπαυδάω.

Ἀπηύρας, priuaui, fraudaui, omiſi.

Ἀπέχθεια, odium, ἀντὶ τοῦ ἀπεχθεια.

Ἀπηχέω, vocem in ſonum aſtringo tenuiorem, Ariſto. in Problem. quæſt. 10, ἀπηχοῦσα φωνή, vox deſinens.

Ἀπήχημα, ατος, τὸ, extremus vel ſoni vel vocis pulſus: & quo longiſsimè tenor ſoni permeare poteſt, illic eſt ἀπήχημα, velut extrema reſonantia, ὑφ᾽ ἧς ἀπηχεῖ. Medicis ἀπήχημα, eſt à contraria ictus parte facta caluæ fractura ſeu fiſſio, Marcell. in lib. 4. Dioſcor.

Ἀπηχθημένος, ἀποβλητος, reiectus.

Ἀπηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, abſonus, quaſi ἀπηχθής, οὗ ἄν τις ἀπέχοιτο vel ἀπὸ τοῦ ἤχου.

Ἀπίαιρος, ου, ὁ, diſtans, eleuans, ἀπόεσις.

Ἀπία, ας, ἡ, Apia, primùm dicta eſt quæ nunc Peloponneſus, vt ſcribit Interpres Thucydid. Homer. Iliad. α, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, id eſt, ex Apia regione, id eſt Pelopōneſo, vel ἐξ ἀπίης γαίης, id eſt, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπῳκισμένης. Eſt & ἀπία, Apia, id eſt, tellus, dea ſic dicta à Scythis, Herodot. lib. 4.

Ἀπιάλλειν οἴκαδε, redire domum.

Ἀπίαλος, frigus.

Ἀπιδανῆες, οἱ, ſic dicti ſunt antiqui Arcades, vt ait Interpres Callimachi.

Ἀπιδών, όντος, intuitus, deſpicatus. ἀπιδὼν ἐς βάθος, deſpiciens in profunditatem, Lucian.

Ἀπίει, abibat, legitur apud Lucian. ἐκεῖ δ' αὖθις, ἀπέει ἐκεῖνος ἀπὸ παρὰ τοῦ ἀγαμέμνονος: vbi vide num legendum ſit, ἀπῄει.

Ἄπειμι, μι, ἴασι, ἀπιέναι, recedo, prodeo, proficiſcor, emitto, abeo, tranſeo, prodeo, prouenio, ſecedo. Herodo. ἀπιέντες ἐς τὰς γυναῖκας γονὴν, genituram in mulieres emittūt. ἀπίει τὴν ψυχὴν, agat animam. Idem Herodot. ἀπίεμεν γνώμην, ſententiam miſſam facimus. Idem, ἀπιᾶσι ἐς ποταμὸν, in fluuium abiiciunt. Idem, ἀπίει διαφέρεσθαι, ſiuit deferri. ἀπιέναι ἐπ' οἶκον, domum abiiſſe. Idem, οὐκ ἀπίει δὴ σφέας ὁ θεὸς τοῦ ἀπανίστασθαι, non ſinebat deus eos migrare.

Ἀπίθανος, ου, ὁ καὶ ἡ, incredibilis, improbabilis, ἄπιστος, abſurdus

ſurdus & ineptus, inſcitus. ἀπίθανος διασπορὰ, incredibilis diſperſio. Plut. in Solone. ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, ad alliciendum oratione populum parum natus, &c. ἀπίθανος λέγειν, oratione ad perſuadendum parum valens. Lucianus in Timone, ὡς ἀπίθανος ἂν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν δία, non abſurdus, non abſurdè ſe gerens in ita frigide irę Iouem. τὰ ἀπίθανα, dictu abſurda, non probabiliter dicta.

Α᾽πιθάνως, inſcitè, abſurdè, non veriſimiliter, illepidé.

Α᾽πιθέω, μ. ήσω, id eſt, ἀπειθῶ, non pareo, rebello, imperata non facio, παρακούω. Odyſſ. α, ὡς ἀπίθησαν ἀκούσας, id eſt, ὡς ἀπείθησεν, ἀλλ᾽ ἐπείσθη: datiuo iungitur. Idem Iliad. α, οὐδ᾽ ἀπίθησε μύθῳ Ἀθηναίης.

Α᾽πιθὴς, difficilis perſuaſu, vel aſſenſu, non credens, moroſus, non parens, refractarius.

Α῎πιθι, diſcede, abi, ἀπέρχου, Ariſtophan. in Pluto, ἄπιθι χαίρων.

Α᾽πίτης οἶνος, Apiites, vinum confectum ex pyris, Dioſ. lib. 5. cap. 34.

Α᾽πικομίζω, pro ἀφικόμην, Ionicé.

Α῎πικρος, non amarus.

Α᾽πικρόχολος, non biliosus.

Α᾽πίλλειν, deflere, ἀποκλαίειν, verbũ antiquarum legũ. Lyſi.

Α᾽πιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pingui vacans.

Α᾽πίμελος, ου, ὁ, macilentus.

Α᾽πινὴς, purus, καθαρός: πίνος enim ſordes ſignificat, & ἀποπινῶσαι, ἀπορρυπῶσαι.

Α᾽πινύσσω, μ. ξω, π. χα, inſanio, imprudẽs ſum. à πινὺς prudentia.

Α῎πιξις, pro ἄφιξις, aduentus, aditus, Herodot. ἄπιξιν ποιοῦμαι, venio.

Α᾽πιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pyri ſpeciem præ ſe ferens. ἀπιοειδῆ φύλλα, folia velut pyri.

Α᾽πίολα, ciuitas Italiæ: vnde,

Α᾽πιολανὸς, gentile nomen.

Α῎πιον, ου, τὸ, pyrum, fructus pyri: dicitur & ὁ ἄπιος pro eodem.

Α᾽πίος, α, ον, longinquus. Hom. Iliad. γ, ἐξ ἀπίης γαίης, id eſt, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης: vel ἀπίας, id eſt, τῆς πελοποννήσου, ab Apide filio Phoronei. Α῎πιος, ἡ, pyrus ſatiua. Nam ἀχρὰς, pyrus eſt agreſtis: quanquam apud Plutarc. in Probl. ἄπιος dicitur ἀχράς. Creſcunt autem achrades in Apia Græciæ regione: vnde Apii vocãtur. Eſt etiam genus herbæ quæ & ἰσχὰς dicitur, id eſt, caruca, Theoph. libro 9. hiſtor. aliàs ἰσχὰς legitur. Theocritus, ἀπίοιο πεπαίτερος, pyro maturior. αἱ ἄπιοι πέπειροι, pyra matura, Dioſcor. lib. 5. Item fungi ſpecies.

Α᾽πὶς, ιδος, ὁ, Apis, deus AEgyptiorum. Lucian. de ſacrificiis, ἔστι δὲ ὁ ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ περιττὸν χειροτονούμενος πολὺ καλλίων καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν.

Α᾽πισόω, μ. ώσω, π. ωκα, adæquo. Accuſatiuo iungitur.

Α᾽πίσσωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non picatus, ἀπίττωτος.

Α῎πισσα δεσμεῖσθαι, eſt clauo (vt dicitur) trabali beneficia affigere.

Α᾽πιστέω, μ. ήσω. π. κα, diffido, fidem non habeo, non credo, pro improbo, Sophocles in Aiace, οὐδέν σ᾽ ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι γύναι, nihil te reſpuo, vel bis eiulaſſe, mulier. ἀπιστεῖν διαβολαῖς, refellere crimina falsò obiecta. ἀπιστῶ τὰ περὶ τῶν χρημάτων, de pecuniis fidem non habeo. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν, eum non iturum credentes, Thucydi. Idem ἀπιστοῦντες μὴ εἶναι τοὺς παραδόντας τοῖς τεθνεῶσιν ὁμοίους, vbi negationem abundare teſtatur interpres, id eſt, minimè credentes eos qui ſe dedidiſſent extinctis ſimiles. ἀπιστεῖται, τῷ ἄθλῳ, fides certamini tollitur, Philoſtratus in Heroicis. ἀπιστουμένην τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν ἀπόχη τῆς φανερᾶς ὄψεως, quũ iudicibus crimẽ perſuaderi non poſſet, vt qui è ſpecie hominem iudicarent, &c. Nazanzen. ora. α, οὐκέτι σωτῆρος ἀπιστουμένου τῷ θαύματι, ſeruatoris non amplius fide laborantis ob miraculum. τὴν ἀρετὴν ἀπιστεῖσθαι, virtutem à veritate reiici, fidem virtuti detrahi. Plutarchus in Publicola. Iſocrates in Euagora, ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις, diffidens rebus geſtis. ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, parua in re fidem adhibere.

Α᾽πιστούμενος, qui ſuſpectus eſt, cui fides non adhibetur: vt ἀπιστούμενος ἐπίτροπος, tutor ſuſpectus. ἀπιστούμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας, infideles habiti dominis.

Α᾽πιστία, ας, ἡ, perfidia, diffidentia, incredibilitas, incredulitas, proditio, infidelitas. Plat. epiſt. 7, φόβους καὶ ἔχθρας, καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν, &c. Heſiod. πίστεις δ᾽ ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας. Dicitur & Α᾽πιστίη. Theog. πίστει χρήματ᾽ ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ᾽ ἐσάωσα. Plutarc in Camillo, ἀπιστίᾳ τοῖς παροῦσιν ἡδονῆς δακρύοντες, præ incredibili tum gaudio lachrymantes. ἀπιστίᾳ συμπλεῖν αὐτῷ, quia cum eo nauigare diffiderent, Thucydid.

Α῎πιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infidelis, perfidus, σφαλερὸς, infidus, captioſus, ſuſpectus, qui fidei eſt ſuſpectæ, fidẽ & promiſſa non ſeruans, fraudator, incredulus, non credendus. Attici dicũt, ἄπιστος τούτου & πρὸς τοῦτον, quemadmodum & nos perfidus & infidus iſti & ad iſtum, Priſcian. lib. 18. Hom. Odyſſ. ξ, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος, hoc eſt, nunquam credis, ſemper diffidis. Aliquando paſsiuè capitur, id eſt, fictus, incredibilis, opinione maior, nouus, non credendus, inopinatus. pro incredulo Lucian. ὁ ἀληθινὸς δοκιμάζομεν κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον ἐστὶ καὶ ἄπιστον, &c. Iſoc. ὅτι παράδοξον ὅτι ἄπιστον. Plato in Apologia, ἄπιστός εἶ καὶ ταῦτα σαυτῷ, non credendus es, idque tibi ipſi, tibi ipſe non credis. Sophocles, τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστος ἐστ᾽ ἑταιρείας λιμὴν, portus malè tutus & infidus. ἄσπονδος καὶ ἄπιστος πόλεμος, bellum quod præter fœdera, prætérque fidem infertur, Plutar. in Numa. ἄπιστον θράσος, infida temeritas, Thucydides. ἀπιστότατος ταῖς εὐπραγίαις, minimè credulus proſperitatibus, minimè proſperis rerum euentis fidens.

Α᾽πιστοσύνη, Euripid. perfidia.

Α᾽πίστως, fraudulenter, ſine fide, perfidé. ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, non credere fabuloſa. ἀπίστως πρὸς σὲ ἔχω, diffido de te, tibi non fido, te habeo ſuſpectum.

Α᾽πισχναίνομαι, extenuor, reddor tenuis.

Α᾽πισχυρίζεσθαι, obniti, ad fortitudinem ſe comparare: idem quod ἰσχυρίζεσθαι, niſi quod maiorem conatum in aggrediendo, maiorémque fiduciam in tuendo ſignificat. Plutarchus in Pericle. ἀπισχυρίσασθαί φασιν αὐτὸν, aiunt eum acriter abnuiſſe: vbi Lapus, dicunt eum in ſentẽtia permanſiſſe.

Α᾽πισχυρίζω, ἰσχυρῶς ἀπαγορεύω, acriter abnuo, Thucydid. confirmo.

Α᾽πίσχω, abſtineo. Ioſeph. de bello Iudai. πάντος ἔργου χεῖρας ἀπίσχουσι.

Α᾽πίσωσις, εως, ἡ, adæquatio.

Α᾽πίτης οἶνος, vinum ex pyris factum.

Α᾽πίττωτος, ὁ, non picatus, vt ἀπίττωτα ἀγγεῖα, apud Strab.

Α῎πιχθυς, qui non veſcitur piſcibus.

Α᾽πιὼν, όντος, ὁ, abiens, prodiens. Plato lib. 1. de Repub. ἔδοξεν τέ μοι πρὸς ἄστυ ὁρμῆσθαι ὡς ἀπιόντες, vt diſcedẽtes ſeu redeuntes. Idem in Apologia, ἐγὼ δ᾽ ᾠχόμην ἀπιὼν οἴκαδε, domum ſum reuerſus. ἀπιὼν τῷ λόγῳ. apud Herodot. cui abſenti detrahitur. λέγειν ἀπιόντος, id eſt, φθονοῦντος, Demoſthenes.

Α᾽πλᾶ, ſimpliciter.

Α᾽πλαῖ, calciamenti genus.

Α᾽πλάκητον, ſine errore.

Α᾽πλανεία, ας, ἡ, ſtabilitas.

Α᾽πλανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vagus, inerrãs à Cicerone ſæpi in lib. de Natura Deorum. vnde ἀπλανῆ ἄστρα, ſydera ſtabilia, fixa, apud Ariſtot. quæ errantes ſtellæ à Cicerone dicũtur. ἀπλανεῖς ἀστέρες, à Proclo fixæ ſtellæ. Pla. in Timęo, ἀπλανῆ ἀπειργάσατο κινήσεων ἐκείνων, ab illorum motuũ errore ac peruagatione liberauit.

Α῎πλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, informis, nõ fictus, non fucatus, verax, fuco carens. ἄπλαστος etiam intractabilis, ἀπροσπέλαστος, prò ἀπρόσιτος. Heſiodus, ἀδάμαντος ἔχεν κρατερόφρονα θυμὸν ἄπλαστοι

inacceſsi. ἄπλαστος, pro non fucato, Cebes Thebanus, ἀπλαστοί εἰσι καὶ οὐδαμῶς κεκαλλωπισμέναι.

Ἀπλάστως, ſimpliciter, non fictè, non diſsimulanter. Plato in epiſtol. εἶπας δὲ καὶ μάλα ἀπλάστως γελῶν, dixiſti apertiſsimè ridens.

Ἀπλατὴς, έος, latitudinem non habens. Sic Euclides lineam definit μῆκος ἀπλατὲς, quod exprimere (inquit Gellius libro 1. cap. 20) vno Latinè verbo non queas, niſi dicas illatabile.

Ἄπλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἄπλαστος, à verbo πλῶ πλώσω, πλωτὸς: ὅθεν ἄπλατος, ἀπείρητος, ἄπειρος, πολύς. Heſiodus in Theogonia, ἰσχὺς δ' ἄπλατος, vis immenſa: vbi etiam ἄπλαστος legitur. ἀπλάτος βότρυς, libro Epigrammatum, racemus, id eſt, cæſaries non tangenda, id eſt, ſacra & inacceſſa, ἄπλατος αἴα, id eſt, ἀμέγεθες, hoc eſt, μανία μεγάλη, Sophocl.

Ἄπλετος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingens, multus, non exatiatus, innumerus, ἀμέτρητος, immenſus, οἷον ἄπλετος ὄρος, ἢ ὁ μὴ πλεόμενος. ἄπλετος οἰμωγὴ, ciulatus irrequietus.

Ἀπλευρος, carens latere, & fulcro.

Ἁπλῆ, ſimpliciter.

Ἁπλῆ, ἡ, ſimplex, μονοειδής.

Ἀπλήγης, ιος, ὁ καὶ ἡ, inſaucius.

Ἄπληκτος, non ictus, non pungens, Baſilius in Epiſtol. impercuſſus, * qui flagello non eget. Plat. in Phædro, ὁ δὲ ἄπληκτος ἵππος κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται.

Ἀπλήμων, ἄπληστος.

Ἀπλὴξ, non percuſſus.

Ἀπλήρωτος, ου, ὁ, non completus, inſatiabilis, inexplebilis, inexhauſtus.

Ἀπληστεύομαι, ſum inſatiabilis, ſum auidus.

Ἀπληστία, ας, ἡ, inſatiabilitas, auiditas, crapula, inſatiabilis cupiditas. ἀπληστίαν ἔχω, ſum inſatiabilis, Iſocrates. Plato in epiſtola 8, ἀπληστία ἡδονῶν θείας ἀνάγκης τινὸς, &c.

Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſatiabilis, inexplebilis, intemperans, inexpletus, inexhauſtus. Plato in epiſtol. φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, indefeſſo quodam fugere ſtudio. ἄπληστος αἵματος, cruore inexplebilis, Herodotus. ἄπληστος χρημάτων, Plato, nummis inſatiabilis.

Ἀπλήστως, inſatiabiliter. ἀπλήστως διάκειμαι πρὸς ἡδονὴν, ſum voluptati addictiſsimus,

Ἀπλήτιος, ἀπλοῦς.

Ἄπλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inacceſſus, ἄπειρος πολὺς, inſeparabilis, immenſus, μέγας: vnde Heſiod. ἄπλητον κοτέουσα, vehementer ſuccenſens. Idem de ſcuto Herculis, ὀδόντων δεινῶν ἀπλήτων, id eſt, inacceſſorum. Idem, γόργονες ἄπλητοι, id eſt, ἀγρίαι, παρὰ τὸ πλῶ, πλώσω, πλάζω, πλωτὸς, ὅθεν ἄπλατος, ὁ ἀπείραστος.

Ἀπλόθριξ, ἀπλότριχος, qui capillo eſt promiſſo & ſimplici: cui opponitur οὐλόθριξ, qui criſpo eſt capillo, Alexan. Aphrod. in Problem.

Ἄπλοια, ας, ἡ, nauigandi incommoditas, ſeu difficultas. Herodotus, ἀπλοίαι ἴσχον αὐτὸν ἀποπλέειν ὁρμημένον, proficiſci conatus per ventos non poterat. Euripid. ἀπλοίᾳ χρώμεθα, nauigandi poteſtatem non habemus.

Ἀπλοΐζεσθαι, ſine cautione loqui & agere, & apertè animi ſententiam indicare, ſimpliciter agere, Xenoph.

Ἀπλοϊκὸς, ου, ὁ, ſimplex, non verſutus, inaffectatus, ἄκακος ἀφελὴς, cui opponitur πανοῦργος: minimè malus, malitiæ neſcius, deceptu facilis: qui & εὐήθης dicitur. Lucian. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκός.

Ἁπλοϊκῶς, ſimpliciter, citra dolum, non malitioſè, nec veteratoriè, ſine fuco, incallidè.

Ἄπλοιος, ἄπλοος.

Ἁπλοΐς, ίδος, ἡ, veſtis ſimplex.

Ἄπλοκος, non implicatus, pexus.

Ἄπλοος, ου, ὁ καὶ ἡ, innauigatus, nauigatu difficilis, qui nequit nauigari. ἄπλους θάλασσα, mare innauigabile, ineptum nauigationi, Demoſt. ἄπλοι νῆες, naues ad agendum inutiles, ἀχρεῖαι πρὸς πλοῦν. ἀπλοώτεραι νῆες, naues ad curſum non idoneæ: ſic Valla.

Ἁπλόος, & ἁπλοῦς, ου, ὁ, ſimplex, incautus, planus, expeditus, incallidus, inaffectatus, apertus, ingenuus. Plato 2. de Republ. ἄνδρα ἁπλοῦν καὶ γενναῖον, οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα. ἁπλοῦς λόγος, ſimplex & expedita oratio, breuis. ὡς ἁπλῷ λόγῳ, vt paucis abſoluam, vt vno verbo dicam, Ariſtophan. ἁπλοῦς ἐπ' ἰχθῦς μῦθος, ὀκνῶ ζεῖν χέεν, Euripid.

Ἁπλότης, ότος, ſimplicitas.

Ἁπλόστραι, naues apud Thucydid. διὰ πληρώματος ἔνδειαν καὶ ἄπλοοι ἐσόμεναι.

Ἄπλουτος, pauper, inops.

Ἁπλότριχες, qui capillo ſimplici ſunt, porrecto & promiſſo: à nominatiuo ſingulari ἁπλόθριξ

Ἁπλόω, μ. ώσω, π. ωκα, pando, explico, aperio, ἐπ' εὐθείας τὰς παλάμας ἐκτείνω, Accuſ.

Ἀπλυσίας, ου, ὁ, aplyſias, ſpongiæ genus: Illotariam vertit Theodor.

Ἄπλυτος ου, illotus.

Ἁπλῶς, ſimpliciter, tenuiter, leuiter, vulgariter, temerè imprudēter, imperitè, apertè, purè, ſeiunctim, omnino, in vniuerſum. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, denique, vt ſummatim dicam, quoad ratione ſimplici agere licet, vt ſimpliciter dicam, vt ita dicam, vt vno verbo eloquar. οὐχ ἁπλῶς εἶεν, dolet id mihi non vulgariter, Euripides. ἀνέδην καὶ ἁπλῶς, temerè & nullo habito delectu, Plutarch. in Solone. ἁπλῶς καὶ εἰκῇ, leuiter. ἁπλῶς δὴ, denique. ἁπλῶστε, denique.

Ἄπλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innauigabilis.

Ἀπνεὶς πῦρ, in Epigram. ignis valde ſpirans.

Ἀπνεύματος, à ſpiritu ſilens, à ventis ſilens, inflatilis.

Ἀπνευστὶ, vno ſpiritu ſilens, ſine reſpiratione, ſine flatu, infracto ſpiritu, continuato ſpiritu. Lucianus. ἀπνευστὶ θεῖν, vnico ſpiritu currere.

Ἀπνευστία, ας, ἡ, retentio ſpiritus.

Ἀπνευστιάζω, ſpiritum retineo: quod Terent. in Phormione dixit, Animam comprimere.

Ἄπνευστος, qui non reſpirat.

Ἀπνευστότατος, ab omni flatu penitus ſilens, Theophraſtus lib. 4. hiſtor.

Ἄπνοια, affectio quædam: eſt quando quis ſpirare nequit, quando nulla (vt viſus iudicat) ſpiratio fit, flatuum ſilentium, ſpiritus ſilens. ἄπνοιαν ποιεῖ, flatum arcet.

Ἄπνοος, καὶ

Ἄπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis flatibus expoſitus, exanimis, qui reſpirare non poteſt, ſilens à ventis, non ſpirās, mortuus, ſine ſpiritu, ſine voce.

Ἀπὸ, ab, ex. Genitiui ſolius eſt, neque motum ſolùm à à loco, re, perſona, circunſtantia, ſed & abſentiam ſignificat. ἀπὸ τῆς πατρίδος, procul à patria. ἀπὸ ἐλπίδος, à ſpe longè. Apollon. 2, μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος, ſpes nulla reditus erat. Plutarchus in Pericle, ἦν καὶ Τυῤῥηνία καὶ Καρχηδὼν ἐνίοις ὄνειρος ἐκ τῆς ἐλπίδος, erat nonnullis Hetruria & Carthago ſomnii inſtar, quas ſpe & opinione occuparant. ἀπὸ σοῦ γίνομαι, à te diſtinguor. Xenophon, πολὺν χρόνον ἀπὸ ἀκράτου γεγονότε, &c. id eſt, ἄνευ. ἀπ' αὐτῶν ἔχουσι, ſibi adnexum habent, Ariſtoteles libro 5. Animal. ἀπὸ πολέμων ἐφθάρησαν, ex bello ſunt attriti, Thucydides. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν, ex foro victum quærere, Iſocrates. ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα, impendio ſexaginta talentorum, Demoſthenes. ἀπὸ δείπνου εἶναι, eſſe cœnatum, Herodotus. Plato, ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, abſumo de tuo, Iſocrates. ἀπὸ τῆς λύπης κοιμώμενος, præ mœſtitudine dormiens. ἀπὸ σμικρῶν, pro leui impenſa. Ariſtoph. ἀπὸ τῶν καινῶν πλουτεῖν, id eſt, τὰ κοινὰ κλέπτειν. ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας, die abhinc quarto. Actorum rum Apoſtolicorū, capit. 10. ἀπὸ τῶν ψιχίων ἐσθίει, de micis comedit, Matth. 14. Plutarc. in Publicola, ἀπὸ τῶν οὐσιῶν πολίτας εἰς πόλεμον εἰσενεγκεῖν χρήματα, pro facultatibus ciues ad bellum gerendū conferre pecunias. ἀπὸ ἐλαττόνων θαῤῥοῦσι, audent quum ſint pauciores, Idem in Othone. Libri tertii Regum capite decimo tertio,

ἀπὸ

ἀπὸ γλώσσης εἶπεν ἀγαθὸν ἢ κακὸν, nihil neque bonum neque malum locutus eſt. ἀφ' ὧν ἐδίδαξαν, deinde tradunt, Herodotus. τὴν ἀπ' αὐτῆς διάστασιν κινδυνεύων, diſsidio culpa ſua contracto periclitans, Nazanzenus. ἀπὸ τῶν πόλεων ἄρχοντες, ciuitatum rectores, Thucydides. Plutarchus in Othone, ἀπὸ τούτων ἠκούσθη μετ' μικρὸν ἤκουσε θορύβου, id eſt, non longè poſt hæc audiuit tumultum. Aliter Iſocrates cum eodem verbo, ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γεγενημένας, quæ ab ipſis procedunt. Xenophon, λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neque ab ædibus: vbi ἐξ & ἀπὸ æquipollent. ἀφ' ἑαυτῶν δυνάμενος χρήσιμος εἶναι, apud eundem, per ſe potens prodeſſe. Chryſoſtomus, κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, per preces bellum ſolutum eſt. Ariſtophanes in Pluto, ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ ἰᾶσθαι διαπράξω, modica impenſa te iſto crimine leuare volo. ἀπὸ ἰδίου, à ſuperiore loco, à ſeipſo. ἀπ' ἐκείνου, iam tum, ab illo tempore. ἀπὸ φύσεως, à primordio. ἀπὸ δείπνου, à cœna. ἀπὸ μέρους, ex parte, id eſt, aliquantulum. ἀπὸ πέρυσι, ab anno ſuperiore. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter recitare. ἀπὸ γλώττης εἰπεῖν, pro eodem, apud Thucydidem, libro 7. ἀπὸ θυμοῦ, odioſus & inuiſus, Iliad. α. ὁ δ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, id eſt, ἀποθύμιος μοι πλέον καὶ ἐχθρὸς γενήσῃ, inuiſus fueris. ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, eſſe inuiſum. ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ δειπνεῖν, de meo cœnare, Ariſtophanes in Pluto. ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσοντες. Plutarchus de Muſica, ἐλάττους μὲν ἐκείνων ὄντες, οὐκ ἀπὸ δ' ἐκείνων, qui quanquam inferiores illis ſunt, non tamen ab eorum diſcedunt harmonia. ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, vidua, Plutarchus. ἀπὸ μακρόθεν στήσονται, procul ſtabunt, Ioannes in Apocalypſi, cap. 18. ἀπὸ τοῦδε, dehinc, Ariſtoph. Herodotus, καὶ ἀπὸ μὲν ἑωυτὸν ὤλεσας, ἀπὸ δὲ ὤλεσας Κῦρον, imo & te & Cyrum perdidiſti. οὐκ ἀπὸ τρόπου, non abſurdè, Plato in Timæo. ἀπ' οὐρανόθεν, Homer. cælitus, è cælo. ἀπὸ δόξης, præter opinionem. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, atque ex eo die, protinus, ſub hæc, poſthæc, dein. οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴρηκας, non procul à ſcopo conieciſti, Lucianus. οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, è philoſophorum numero literatorúmque. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici. οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripateticæ factionis. ἀπὸ συντάξεως, ex compoſito. ἀπὸ ταὐτομάτου, fortuito. ἀπὸ τηλοῦ, dixit Apollon. 2. Argonaut. ex longinquo. ἀπὸ τοῦ, id eſt, ἀπὸ τούτου. ἀπὸ τότε, ex illo tempore. ἀπὸ τούτου, deinceps, ſub hæc, ἀπὸ τοῦ νῦν & ἀπὸ τοῦδε, ex hoc tempore, deinceps, dehinc, poſthac. ἀπὸ τῆς ἴσης δυνάμεως, ex æquis viribus. ἀπὸ mutat accentum per anaſtrophen. Odyſ. ξ. βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει. Propriè quum rebus inanimatis ordinatur, vt apud Homerum, μελάνων ἄπο νεῶν, quemadmodum περὶ cum animatis, vt περὶ συμμάχους. Homer. tamen περὶ νεῶν αἰῶνα dixit κατ' ἀγχίαλον περιθέοντος. Siquidem περὶ, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νεῶν poſuit. Cum animatis quoque ἀπὸ iungitur, vt Odyſſ. α. ἡ πολὺ ναίει ἀπ' αὐτῶν, non longè ab eo habitabat. ἄπο procul, poeticè, Aduerb. vt Ody. α. ἄπο τῶν μνηστήρων χωρὶς, ſeorſum à procis. & Iliad. α. ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἰόντα, à me ſemotum: & Iliad. β. ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης. ἀπὸ σοῦ, procul, Iliad. ν. ἀπὸ σεῖο οἴκου.

Ἀπαίνυμαι, aufero, adimo, eripio. Odyſ. ξ. θεὸς ἀπαίνυτο νόστον, id eſt, ἀφηρεῖτο.

Ἀπαιρέομαι, aufero, accipio, rapio, ἀφαιροῦμαι. Iliad. α. δῶρ' ἀπαιρεῖσθαι.

Ἀποβαδίζω, μ. ίσω, π. ικα, vado.

Ἀποβάθρα, ας, ἡ, domus ſcanſoria, tabulata, pons quoque ſeu tabulatum per quod nauem ingredimur. Item olla, atque coquinarium inſtrumentum quod pedibus ſuſtentatur.

Ἀποβαίνω, μ. βήσομαι, π. βέβηκα, contingo, euenio, accido. Philo de mundo, παρ' οὗ τό τε εὖ καὶ τὸ χεῖρον φασὶν ἀποβαίνειν, quorum vi quod rectè quódque ſecus contingit, euenire cenſent. Iſocrates, τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον, τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπράττομεν, id eſt, conſequentium cauſa conamur. οὐκ ἀπέβη, fruſtrà fuit, exitum ſperatum non habuit, non ex ſententia euenit, id eſt, οὐκ ἐπιτέτευκται, expectatione fruſtratus eſt, Bud. in epiſtolis poſterior. ἀπέβη τὸ δόξαν, res ad vota ſucceſſit, Phalaris. Theocrit. ἀπέβα τὰ κατὰ γνώμαν, ex animo tibi ſucceſſit. Plutarch. in Problem. ἀπέβη δὲ εἰς οὐδὲν χρηστὸν αὐτοῖς, infelix ac triſte ipſis accidit. ἀποβατικὸν ἔργον, proueniens opus, Bud. in epiſt. priorib. Item, deſcendo, euado, exeo, diſcedo: Neutrum, in terram de naue egredior. Homer. Odyſ. ξ. & ex equo deſcendo. Idem Iliad. γ. ἐξ ἵππων ἀποβαίνει ἐπὶ χθόνα. ἀποβάντες ἀπὸ τῶν πλοίων, è nauibus egreſſæ, Herodot. ἀποβήσεται παρ' ἡμῶν, proficiſcetur à nobis, Xenoph. Lucia. ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν, optimi viri euadunt, id eſt, in optimos viros. Idem Lucian. ἀπέβης ὅμοιος τῷ τράγῳ, ſimilis hirco euaſiſti. τὰ ἀποβαίνοντα, conſequentia, euentus futuri. ἐκ τῶν ἀποβαινόντων, prout res ferent, ex caſibus fortuitis, Thucydid. ἀποβαίνω ἐς τὴν γῆν, deſcendo in terrā. ἀποβαίνω τῆς νήσου, deſcendo in inſulam, Thucydid. ἀποβησόμενος, euenturus, futurus. τὰ ἀποβησόμενα, conſequentia, res euenturæ, futura, quæ accident.

Ἀποβάλλομαι καὶ ἀποβάλλω, repudio, deſpicor, reſpuo. ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, nudatus cuſtodiis. Plutarc. in Romulo, ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον, à Romulo victi ſupra octo milia deſiderarunt. Idem in Camillo, ἀπέβαλον ὑπὸ Κίμβρων τὸ Σκιπίωνος στράτευμα οἱ Ῥωμαῖοι, à Cimbris victi Romani, Scipionis exercitum amiſerūt. ἀποβάλλω τὴν κεφαλὴν, capite plector. Volunt autem eā eſſe differentiam, vt ἀποβάλλειν ſit hominis inuiti, & qui inuitus perdit, ἀποβάλλειν dicatur: qui autem libens, ἀποβαλλόμενος, reiiciens, reſpuens, Ammon.

Ἀποβάπτω, intigo, perfundo, tingo, immergo, haurio. Dioſcorides libro 5, cap. 125, ἀποβάψας εἰς ὕδωρ, demergēs in aquam.

Ἀπόβασις, εως, ἡ, exitus, egreſſus, tranſitus, deſultus, egreſſio, euentus. ἀπόβασιν ποιοῦμαι, egredior, terræ expono, Thucydid. ἀπόβασις τῆς γῆς, egreſſus in terrā, Idem. Eſt & genus equeſtris certaminis.

Ἀποβάτης, ου, ὁ, genus feſti & certaminis equeſtris: vnde ἀποβατικὸς, & verbum ἀποβατεύω, certaſſe.

Ἀποβατήριος Ζεὺς, deſcenſor Iupiter.

Ἀποβιάζομαι, vim affero, viribus ago, propulſo. Xen. ἀποβιάζομαι τῆς ἐπιμελείας, curam adhibeo, cogo. ἀποβιασθῆναι, vim pati, vi opprimi.

Ἀποβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, deduco, mitto in terram, traiicio, traduco, tranſmitto: Actiuum, accuſatiuo. ἀποβιβάσας εἰς γῆν, Ariſtid.

Ἀποβιόω, μ. ώσω, π. ωκα, morior: Neutrum.

Ἀποβίωσις, εως, ἡ, interitus.

Ἀποβλάπτω, lædo, offēdor, noceo, orbo. Sophoc. in Aiace, τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, tali modo orbatam amico. ἀποβλαβεῖσα φίλου, quæ amici fecit iacturam, i. ἀποτυχοῦσα, στερηθεῖσα, Sophocles.

Ἀποβλάστησις, εως, ἡ, germinatio, capillamentum, Dioſcorid. lib. 2, cap. 217. de radice.

Ἀπόβλεπτος, ἔνδοξος, videndus, venerandus, θαυμαστός.

Ἀποβλέπω, μ. ψω, π. φα, reſpicio, intueor, rationem habeo, reſpecto, reſpectum habeo. Xenophon, πολλάκις δὲ καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν ἀποβλέπει. Item, veneror, ſuſpicio, admiror, colo. Demoſthenes, ἀπέβλεπον, ἐζήλουν, ἐτίμων. Aliquando cum πρὸς præpoſitione, oculis aliquem deſigno, in eo ſpem meam colloco, ad eum veluti ad ſcopum reſpicio. Xenophon, ὥς τι πρὸς ἐκεῖνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν. Plato in Epiſtolis, εἰς ἕνα τινὰ ἀποβλέπειν, καὶ ἐν τούτῳ μάλιστα πρὸς σε. Aliquando ſpectare, id eſt, pertinere. Galenus, τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα: Actiuum, accuſatiuo. ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία εἰ θεάσαιτο, ſiquando vidiſſet Iouem auertere oculos, Plutarchus in Theſeo. ἀποβλέπειν πρὸς ἕνα δεσπότην, vnius dominium ferre. Idem in Themiſtocle, ἀποβλέπειν πρὸς θάλασσαν, ad mare ſpectat. Galenus ad Glauconem, ἀποβλέπω

εἰς τὰς τῶν ποιημάτων φύσεις. Lucianus, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, non ad exigua munera nos aſpicimus. Idem, πρός σε τὸ διαχεῖσθαι ἀποβλέπει, ad te pertinet.

Ἀποβλήματα, τὰ, reliquiæ quæ abiiciuntur.

Ἀποβλητικὸς, qui abiicit, qui amittit: Genit. iungitur.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, vilis, abiiciendus, ἀδόκιμος, reiectus, abſurdus. Homer. Iliad. β, οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος.

Ἀποβλίσαι, exprimere.

Ἀποβλίττω, μ. ίσω, adimo, Ariſtoph.

Ἀποβλύζω, μ. σω, π. κα, ſingultio comedendo, vt pueri faciunt.

Ἀποβολὴ, ῆς, ἡ, depoſitio, amiſsio, interitus, abiectio, iactura, contemptus. ἀποβολὴ χρημάτων, iactura pecuniarum. Iſocrates, πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν, ad pecunias erogandas, Ariſt. Ethic. lib. 3, cap. 6.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ, abiectitius. Ariſtop. in Pace, εὐθέως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Ἀποβόσκομαι, depaſco, carpo, Ariſtoph.

Ἀποβουκολέω, μ. ήσω, π. κα, paſtorem facio, expello, maximè quum ſcabioſi boues è grege pellũtur: item pro fallere, i. mitigare & lenire, vt ἀλλοτρίοις κόσμοις τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς ἀποβουκολεῖν, aſcititiis ornamentis naturæ dedecus fallere, Lucian. μὴ ἀποβουκοληθῇ, ne aberret, decipiatur, diuagetur. Vtuntur & Latini Fallere in ea ſignificatione. Horatius, Iam vino quærens, iam ſomno fallere curas. Dicitur etiam βουκολεῖν & διαβουκολεῖν.

Ἀποβουκολίζω, decipio, ſeduco, impono.

Ἀποβράζειν, efferueſcere, i. deferueſcere, Budæus in Annot. vnde ἀποβρασθεὶς, ferueſactus.

Ἀπόβρασμα, ατος, τὸ, furfur tritici.

Ἀποβράσσω, ebullio, efferueo, feruendo eiicio: cum accuſatiuo.

Ἀποβράττω, per æſtũ expuo. Philo de mundo, ὅσα πρὸς αἰγιαλοῖς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, quæ mari æſtuãte expui ſolent.

Ἀπόβρεγμα, τὸ, madefactio, humor, dilutũ, in quo quid maduit. ἀπόβρεγμα σμύρνης, maceratæ myrrhæ liquor. ἀπόβρεγμα θέρμων, cremor lupinorum. Dioſcorid. lib. 1, cap. 178, ἀπόβρεγμα φύλλων, aqua in qua folia maduerunt, Idem lib. 4, cap. 82.

Ἀποβρέχω, μ. ξω, infundo, Accuſat. Inde ἀποβρεχεὶς, dilutus, infuſus, maceratus, Dioſcorid. lib. 1, cap. 152, ἀποβρεχῆναι, madere, madefieri.

Ἀποβρίζειν, ἀπονυστάζειν, declinare præ pondere. ἀποβρίζει ὕπνον, dormit, in Epigramm.

Ἀποβρέχω, madefacio.

Ἀποβροχὴ, perfuſio, madefactio, affuſio, infuſio. ἀποβροχὴ τῆς κεφαλῆς, perfuſio capitis, Galen.

Ἀποβρόχθισον, deuora, κατάπιε.

Ἀποβροχίζω, illaqueo. ἀπεβρόχισε, in Epigr. illaqueauit.

Ἀποβρώσκω, deuoro. ἀποβρωθεὶς, exeſus, eroſus, lib. Epigrammat.

Ἀποβώμια ἱερὰ, dicuntur ſacra, quæ non in altari peraguntur, ſed in pauimento vel ſolo.

Ἀπόβωμος, ἄθεος.

Ἀπόγαια, τὰ, ἀπόγεια.

Ἀπογαλακτίζω, μ. ίσω, π. ικα, ablacto, Actiu. accuſatiuo.

Ἀπογαία, ας, ἡ, ventus abterraneus: ſic Gaza, id eſt, qui à terra ſpirat, Ariſtot. in Problem.

Ἀπόγεια, vel ἐπίγαια, retinacula nauium, funes nautici quibus naues alligantur litori. Vnde τὰ ἀπόγεια λύσασθαι, apud Lucian. i. oram ſoluere. τὰ ἀπόγεια λύε, à ripa vel litore ſolue, ſupple, funem.

Ἀπόγειος, ου, ὁ, è terra pergens, terrenus. ἀπόγειοι ἄνεμοι λέγονται οἱ ἐκ νενοτισμένης γῆς πνέοντες, &c. inquit Ariſtotel. de mundo, id eſt, vẽti qui è terra vliginoſa & humefacta prodeunt, ἀπόγειοι dicuntur, quaſi terra oriundi.

Ἀπογειόω, fundamenta deſtruo.

Ἀπογεισόω, μ. ώσω, π. ωκα, imbrico, imbricis in modum facio, & quaſi imbrice tego aut grunda. Xenoph. ὀφρύσιν ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, &c. Ariſtotel. lib. 5. de generatione animalium, cap. 2, ἀπογεγεισωμένα πόῤῥωθεν ὦτα, i. aures longæ imbricatæque amplis grundis, intúſque anfractu longiore intortæ. ἀπογεγεισωμένα ὦτα, Theod. ſuggrundatas imbricatáſque aures vocat, intúſque anfractu longiore intortas.

Ἀπογεμίζω, μ. ίσω, euacuo, repleo.

Ἀπογενέσθαι, occidere, ἀπογενόμενοι, ἀποθανόντες.

Ἀπογεννάω, ῶ, genero, produco.

Ἀπόγεος, ω, ὁ, abterraneus, qui à terra prodit. ἀπόγεως ἀνάκλασις, abterraneus, reflexus. Ariſtot. in Problem: vnde ἀπόγεοι, οἱ, venti qui à terra conſurgunt, non quidẽ ſemper aut qualibet, ſed ex vliginoſa & humefacta quaſi terra oriundi, vt tradit Ariſtotel. lib. περὶ κόσμου. Hos matutino imprimis tẽpore ſpirare, vapore refrigerato, Theophraſt. prodit.

Ἀπογεύομαι, μ. σομαι, π. γεῦμαι, deguſto, Genit. Plato lib. 1. de Repub. οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται.

Ἀπογεφυρόω, μ. ώσω, pontibus iungo, Accuſatiuo.

Ἀπογηράσκω, ſeneſco, conſeneſco.

Ἀπογίνομαι, corrumpor, priuor, morior, decreſco: cuius oppoſitum eſt προσγίνομαι. Nazan. orat. β, extinguor, deſino eſſe, decedo: cuius oppoſitum eſt ἐπιγίνομαι, apud eundem, Nazanz. ἀπογενόμενος τῆς μάχης, qui abeſt à prælio, Herodot. Idem, ἀπογενόμενος ἑαυτοῦ, ex ſeipſo progenitus. κατὰ ἀπογενόμενόν σφι, circa ſuorum obitus. ἀπογενόμενοι τῶν ἁμαρτημάτων, qui procul à peccatis abfuerunt. Huius tempora require in γίνομαι. οἱ ἀπογενόμενοι, abſentes, qui procul ſunt.

Ἀπογινώσκω, abnuo, non recipio, valere iubeo, ſtatuo hoc non eſſe faciendum. Cui ſignificationi non abſimilis eſt, ἀπογινώσκω σου ἐκ τῆς κατηγορίας, hoc eſt, γινώσκω σε ἐκ τῆς ἔνοχον τῇ κατηγορίᾳ. Item ſentio & ſtatuo iudicóque, deſpero, ἀπελπίζω. ἀπεγνωκὼς τὴν πόλιν, cõplorata Republ. Budæus. ἀπέγνωκας σεαυτὸν, ſpem omnem amiſiſti, Phalaris. Plutarch. in Publicola, ἐκ προδοσίας ἀπογνοὺς τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν, fruſtratus ſpe recuperandi ex proditione imperii. τὸν Νέρωνα ἀπόγνωσις παντάπασι, Neronem cepit omnino deſperatio, Idem in Galba. ἀπεγνωκὼς τῆς γῆς, terris diffuſus, Plutarch. in Fabio. Idem, ἀπεγίνωσκον ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, diffidebant vi hoſtes perrumpere. ἀπογνῶναι τὴν τοιαύτην ἀδικίαν ἔδοξε, viſus eſt huiuſmodi iniuriam futuram deſperare, Idem in Romulo. ἀπέγνω πλεῖν, nauigare ſe pernegauit, Idem in Theſeo. Idẽ in Romulo, ἀπογνῶναι τὴν θειότητα τῆς ἀρετῆς, ἀνόσιον, negare virtutem diuinitatis participem eſſe, impium eſt. ἀπογινώσκω τὴν σωτηρίαν, de ſalute deſpero, Ariſtotel. lib. 3. Ethic. cap. 6. ἀπέγνω μὴ διαβαίνειν, deſperauit de tranſitu, Ariſtid. ἀπογινώσκω ἐμαυτοῦ, deſpero de meipſo, Nazanz. Demoſt. ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν, de vobis ipſi deſperaſtis. Idem, ἀπέγνω βοηθεῖν, cenſuit non auxiliandum. ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, deſpero futurum vt aliquando audiam. Significat quoque idem quod τὸ ἀποψηφίζομαι, hoc eſt, ſuffragio abſoluo: vt καταγινώσκω ſignificat damno. ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, abſoluere aliquem à crimine intentato, vt inſontem. ἀπεγνωκότως ἔχειν, deſpondere animum, languere animo, penè deſperatam ſpem vitæ habere. Et qui ita affecti ſunt, ἀπεγνωσμένοι dicuntur. Plutarch. in Pericle, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος, à medicis deſperatus, i. de cuius ſalute medici deſperant, deſperantibus medicis deſtitutus. ἀπεγνωσμένος ἐπὶ κλοπαῖς, deprehenſus in furto, Plutarch. in Probl. Cebes Thebanus, ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας, dixit, pro diſcedere à falſa inſtitutione.

Ἀπογλαύκωσις, εως, ἡ, vitium oculorum, glaucedo, Dioſcorid. lib. 1, cap. 65.

Ἀπόγλουτοι, οἱ, qui exilibus ſunt natibus, depyges.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo. ἀπογλυκαίνομαι, dulceſco, miteſco: vnde ἀπεγλυκάνθη, dulcis euaſit, in aoriſto paſsiuo.

Ἀπόγνοια, ας, ἡ, deſperatio, ἀπόγνωσις.

Ἀπογνοὺς, deſperatus, reprobatus calculo, liberatus in iudicio.

Ἀπογεγηρακότος, ότος, annoſus, de animalibus quæ iam dentes producere deſierunt.

Ἀπόγνωσις, εως, ἡ, ἀπόγνοια, deſperatio, ἀθυμία, animi imbecillitas. ἀπόγνωσις τῶν πραγμάτων, res deſperatæ. Lucianus, ἐν ἀπογνώσει γενόμενοι, deploratis rebus, ſpe omni poſtpoſita, deſperatis rebus. ἐν ἀπογνώσει πάντων γενόμενος, deplorata ſalute.

Ἀπογονή, ῆς, ἡ, propago.

Ἀπόγονος, ου, ὁ, oriundus, gentilis, filius, poſterior, pronepos, nepos. Herodotus, πέμπτος ἀπόγονος αὐτοῦ, atnepos eius, Valla vertit: malim abnepos, vt ſit à patre incipiendum, deinde veniendum ad filium, nepotem, pronepotem, abnepotem. Iſocr. in Euagora, τίνων ἦν ἀπόγονος, quibus ortus maioribus. τὸ ἀπόγονον, ſoboles. οἱ ἀπόγονοι, nati natorũ. ἀπόγονα ταῦτα τοῦ δείπνου, hæc omnia à cõuiuiis naſcũtur. οὗ τὸ ἀπόγονόν ἐστι, à quo hoc ſit deſumptũ, Lucian.

Ἀπογράφεσθαι, nomen dare & profiteri. Item in actis profiteri & prouulgare, quod inſinuare dicunt, Ariſtotel. OEcon. Item in rationes & calendariũ referre, deſcribere, cenſere, Demoſt. πρὸς τινα. Itẽ ſcripto denuntiare, & quaſi proſcriptione, i. programmate promulgare, Iſocrates. ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, dixit 2. OEcon. Ariſtot. pro publicæ ſcripturæ æs alienũ mandari, & in publicas tabulas referri. Dicitur quoq; de petitoribus & candidatis. Plutar. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam vrbanã petere cœpit. Plutarch. in Alcibiade, ἴδιον ἀπεγράψατο, proprium ſibi adiudicauit. In lib. Epigr. ἀπογραψάμενος πύκτης, qui inter pugiles nomen dedit. ἀπογράφομαι εἰς τοὺς νοσοῦντας ἐμαυτόν, i. inter ægrotos me ſcribo. ἀπογράφονται πρὸς τοὺς ἐπάρχους, Plutarchus in Problem. Interpres vertit, à præfectis reſcribuntur.

Ἀπογραφή, ἡ, deſcriptio, i. partitio in ordines, aut familias, aut ciuitates, aut tribus, aut cẽturias: annotatio bonorũ, aut profeſſio & deſcriptio. Profeſſio quidem reſpectu eorum qui cenſebantur, deſcriptio verò eorum qui cenſebant. Fiebat huiuſmodi ἀπογραφή, vt ſciretur quantũ quiſque haberet in facultatibus. Nã ita, inquit Pædianus, more veterũ Cenſi dicebãtur, qui centũ milia in profeſſionẽ detuliſſent: huiuſmodi adeò facultates cẽſus dicebãtur. Sic Lucas cap. 2, αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη ἐγένετο ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Significat etiam actorũ tabulas & proſcriptionẽ. Itẽ quencunq; commentariũ & indicẽ rerum enumeratarum & recenſitarum. Inuentarium & repertorium vulgò dicunt, Bud.

Ἀπόγραφον, τό, exemplũ & deſcriptio libri, imago tabulæ. Latinè deſcriptum & exſcriptũ dicitur. Vnde Cic. libros ſuos philoſophicos ἀπόγραφα vocat, quaſi ſcriptorum Græcorum imagines & exempla, Bud. Comm.

Ἀπογράφω, μ. ψω, π. φα, tranſcribo, i. ab exẽplari deſcribo, exſcribo, deſcribo, exemplũ ſcribo. Sic Cic. ad Att. Librum ad te mittam, ſi deſcripſerunt librarii. Itẽ, in tabulas refero, perſcribo, expenſum fero, vel acceptũ refero. Item defero. Vnde ἀπογραφὰς ἀποφέρειν, dicuntur homines, qui delationes faciunt, Bud. Comm.

Ἀπόγυιοι εὐχαί, tacita vota.

Ἀπογυιόω, μ. ώσω, demembro, debilito in mẽbris, eneruo, imbecillẽ reddo, μή μ᾽ ἀπογυιώσῃς, i. βλάψῃς μου τὰ μέλη, ἀποχωλώσῃς, ἢ ἐκλύσῃς μου τὰ μέλη, Homerus.

Ἀπογυμνάζομαι, exercitium facio, Gaza ex Ariſtot.

Ἀπογυμνόω, denudo, renudo, retego, facio manifeſtũ. Heſio. μήτ᾽ ἀπογυμνωθεὶς, &c. ἀπογυμνοῦν τὴν αὐλητρίδα, tibicinæ veſtẽ ſuſtollẽs. ἀπογυμνοῦσθαι τὰ ἱμάτια veſtib[9] exuatur.

Ἀπογύμνωσις, εως, ἡ, nudatio.

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio.

Ἀπογωνιοῦται, in angulum ſe colligit.

Ἄποδα, τά, nullis pedibus innitentia.

Ἀποδάζομαι, impertior, diuido. Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μέρος, exercitum diuidens.

Ἀποδαιμονίζειν, furere.

Ἀποδάκνω, mordeo.

Ἀποδακρύω, illachrymo.

Ἀποδαρθεῖν, ἀποκοιμηθῆναι, dormire, à verbo δαρθάνω vel δαρθῶ: ἔδαρθον vel ἔδραθον, in aoriſto ſecundo.

Ἀποδάσμιος, partialis.

Ἀποδασμός, οῦ, ὁ, pars.

Ἀποδαυλίζω ξύλῳ, Euripid. fuſte tundo, i. percutio.

Ἀποδέδοται, licet.

Ἀποδεῖ, deficit, λείπει.

Ἀποδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, inops.

Ἀποδείκνυμαι, oſtẽdo. ἀποδείκνυμαι γνώμην, dico ſententiã, Herodot. fero ſententiã, aſſentio. ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα, qui magna opera ediderũt, Herodot. ἀπεδέξατο ἐς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας μεγάλας, magnam in ſubditos liberalitatem exhibuit, Idem.

Ἀποδεικνύω, μ. ξω, π. ειχα, & Ἀποδείκνυμι, videndũ præbeo, demõſtro ratione & argumentis. ἀποδειχθεὶς ἐχθρός, manifeſtus hoſtis, Demoſt. ἀποδείκνυμι γράφειν, viſus ſum ſcribere, iudicor, Herodot. Itẽ declaro, creo & deſigno magiſtratũ. ἀποδείξειν λέγοντα οὐδὲν νομίζων, ſperãs ſine vllis verbis admiſſurũ eſſe. Herodot. ἀποδεικνύναι στρατηγόν, creare ducẽ. Plutarc. in Rom. ἀπέδειξεν ἱερείαν τῆς Ἑστίας, Veſtæ ſacerdotẽ legit, effecit. ἀποδειχθεὶς ὡς μέλλων βασιλεύς, creandus rex. ὁ ἀποδεδειγμένος, deſignatus, certus. * ἀποδεδειγμένος τόπος, Gaza de ſeneɫ. certus & deſignat[9] locus, vt in theatro legatis: & ἀποδεδειγμένη καθέδρα, deſignatus Epiſcopatus alicui. Itẽ deſigno & conſtituo, hoc eſt, ſtatum & fixũ facio, edo. Item exprimo & repræſento. Plato epiſt. 4, παρασκεύαζε τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξειν, i. ita te cõpara, vt alter Lycurgus eſſe videaris. Idem ibidem aliter, ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, i. ita ſe geſſerunt breui temporis ſpatio, vt prior ille Reip. ſtatus, aureus fuiſſe putaretur. Xenop. ἀποδείκνυμι τὰ ἐπιτήδεια ἔχοντας τοὺς στρατιώτας, facio vt milites ſtipendia habeãt. Ariſtoph. ἀπέδειξα χρήματα πλεῖστα, expoſui plurimã pecuniam. ἀποδείκνυμι βελτίους, reddo meliores, Xenoph. Herod. ἀπέδειξε ἐς δεῖπνον τάλαντα, erogauit in cœnã talenta. ἀποδεικνὺς τὸν πατρὸς τὸν νέκυν, pignori tradẽs patris cadauer. Itẽ, attribuo, dedico.

Ἀποδεικτικός, demonſtratiuus. ἀποδεικτικὰ ἐπιχειρήματα, Hermogen. ἀποδεικτικὸς λόγος, Ariſtotel. oratio demonſtrans, rationibus probans.

Ἀποδεικτός, demonſtrabilis.

Ἀποδειλιάζω, idem.

Ἀποδειλιάω, ignauus ſum, formido. Plat. 2. de Rep. οὐκ ἀποδειλιατέον, non eſt formidandum, non ignauiter agendũ. Lucian. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς, mortis formidine captus es, formidas. ἀπεδειλίασα πρὸς τὸν κίνδυνον, trepidaui ad ſuſcipiendum periculum, aggrediendi periculi formido me cepit.

Ἀποδεῖν, ἀπολείπεσθαι, deficere, derelinqui, inferiorẽ eſſe.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, oſtenſio, demõſtratio, declaratio, ſpecimen, ſpectaculũ, indicium, argumentũ, explicatio, inſcriptio, titulus, editio, ſententia, oſtẽtatio, doctrinæ indagatio, occaſio, facultas. ἀποδείξεις vocant Rhetores orationes, quas oſtentandi ingenii gratia recitãt auditoribus: quod genus extant Luciani & Apuleii. Mathematici quoq; ἀπόδειξιν dicunt, vbi rem picturis oſtendunt. Eſt & dialecticis ἀπόδειξις, ſyllogiſmus rẽ certã è principiis colligens, quæ eſt euidens probatio, quũ ea quæ dubia aut obſcura ſunt, per ea quæ ambigua non ſunt, illuſtramus, demonſtratio, quæ neceſſariò concludit. ἀποδείξεις ποιεῖσθαι, Demoſt. demonſtrationes facere. ἀπόδειξιν δοῦναι, ſpecimen edere, itẽ periculũ facere, Phalaris. ἀπόδειξιν ποιῆσαι, oſtendere, AEſchin. Thucyd. ἀπόδειξιν ἔχει, oſtendit, demonſtrat. Itẽ ἀπόδειξις, cõpendioſa locutione ſine verbi ſubſtãtiui aut alterius adiectione, pro huius rei, quã dico, demõſtratio eſt, vbi ἐστί, vel εἶναι, ſubaudimus. ἀπόδειξις etiam dicitur lex tibiarũ in Arcadia, Plutarch.

Ἀπόδειπνος, incœnatus.

Ἀποδειροτομέω, μ. ήσω, π. ηκα, trunco caput. Heſiodus, κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε, caput amputauit.

Ἀποδεκατόω, μ. ώσω, π. ωκα, decimo. Geneſis 28, καὶ πάντων ὧν ἐάν μοι δῷς, δεκάτην ἀποδεκατώσω αὐτά σοι, quæ dederis mihi, decimas offerã tibi. Nazanz. orat. α, ὡς ἀποδεκατῶν πατριάρχας κατὰ τῶν πονηρῶν δυνάμεων ἀριστεύοντας, vbi Interpr. Patriarchas aduerſus malignas poteſtates fortiſsimè pugnãtes decimis paſcens. Deuteron. 14, δεκάτην ἀποδεκατώσεις παντὸς γεννήματος τοῦ σπέρματός σου, decimam partẽ ſeparabis de cunctis fructibus tuis. ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν, à populo decimas accipere. Paul. cap. 7. ad Heb. Lucas Euang. 18, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι, decimas do omnium quæ poſsideo.

Ἀποδέκται, οἱ, καὶ Ἀποδεκτῆρες, receptores: magiſtratus erant apud Athenienſes, coactores tributorum & vectigalium, hoc eſt, qui pecuniam publicam recipiebant, & in Reipub. vſus diſtribuebant, Cæl. lib. 7, cap. 52: & Budæus in Annot. poſt. & Comment.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, probandus.

Ἀποδεκτήρ. vide Ἀποδέκται.

Ἀπόδεκτος, ου, ὁ, ſuſceptus, laudatus, gratus, Baſil. Bud. Comment.

Ἀποδενδροῦσθαι, arboreſcere, Theophr.

Ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις, Ionicè. Herodot. ἀπόδεξις φανείτ' ... tétetur. ἀπόδεξις μεγάλων ἔργων, facilitas magnas res perpetrandi, Idem.

Ἀποδέον βραχύ, paulo minus. Ariſtot. de mundo, τῆς οἰκουμένης πλάτος ἐστὶν ὅτε βραχὺ ἀποδέον τετρακισμυρίων σταδίων, orbis terrarum latitudo paulo minus quadraginta milia ſtadiorum patet.

Ἀπόδερμα, cutis exempta, Herod.

Ἀποδερματούμενοι, οἱ, excoriati.

Ἀποδέρω, μ. δερῶ, excorio, cædo, Accuſat.

Ἄποδες, apodes, genus hirundinũ, quòd pedib⁹ careãt.

Ἀπόδεσις, εως, ἡ, deligatio, ſolutio, religatio.

Ἀποδεσμέω, vincio, ligo, Ariſtoph. ἀποδεσμούμενοι λίνῳ, lino colligati, Dioſcorid. lib. 5, cap. 130.

Ἀπόδεσμος, faſciculus: item ornatus capitis mulierũ, linteũ. Dioſc. l. 3, c. 93, ἐν ἀποδέσμῳ λίνῳ, linteo colligatũ.

Ἀποδέχομαι, μ. ξομαι, π. γμαι recipio, admitto, amplector, laudo, probo, cõmendo, Depon. Accuſ. iung. Homer. Iliad. α, οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, non accepit dona. iungitur aliquando Genitiuo. Demoſth. ἄξιον ἀποδέχεσθαι τῶν τοῖς ὅρκοις καὶ τοῖς συνθήκαις δικαίως ἐμμένειν. Plato lib. 1. de Rep. οἶμαί σου τοὺς πολλούς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, i. tibi non aſſentiri. Idem ibidem, εἰ οὖν νῦν οὕτω λέγει Θρασύμαχος, οὕτως αὐτὸ ἀποδεχώμεθα, i. ſi nunc ita dicit Thraſymachus, ſic & nos accipiamus: vbi aſſentiri non ſignificat. Item cum accuſatiuo. Idẽ lib. 2 de Repub. τότε τε Θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο, non probauit. Cum Accuſat. & genitiuo. Ibidem, ἃ περὶ Θρασύμαχον ᾤμην ἀποφαίνειν, οὐκ ἀπεδέξασθέ μου, ea non approbaſtis. Plutarch. de muſica, ἀποδέχομαι συνέσεως τὸν διδάσκαλον, probo intelligentiã doctoris. ἀποδέχομαι τοῦτο ἑκατέρου ὑμῶν, ὅτι, &c. illud in vtroq; veſtrum laudo ac probo. ἀποδέχομαί σου τὸν τρόπον, ſuſcipio tuum modũ, tuum morem. ἀποδέχομαι μᾶλλον, multo magis eligo, charius habeo, Iſocrates. Herodotus, ἀπεδέξατο χώματα, aggeres extruxit.

Ἀποδέω, adnecto, illigo, deligo, alligo, religo. Dioſcorid. libro 2, ἀποδήσας χάρτῃ, charta inuoluens, charta includens, præligans. Item abſum, numerum non impleo, inferior ſum. Herodian. γνώμῃ καὶ ῥώμῃ μηδενὸς τῶν ἀρχαίων ἀποδέοντες, diſciplina & virtute nullo antiquorum inferiore. vide Ἀπόδει. ἀποδεῖν τῆς μαντικῆς, alienum eſſe à vaticinandi arte, Lucianus. ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς, quum annos vixeris haud multo centum paucio res. ἀποδέοντες πλεῖστον ὅσον φιλίας, ab amicitia longè alieniſſimi. ἀποδέουσιν οὐ πολύ τι ἡγεμονίας, qui non multũ abſunt ab imperio. ἀποδέουσα μηδεμιᾶς, cũ nulla conferenda. ἀποδέοντα τὰ ᾄσματα οὐ πολὺ τῶν Σαπφοῦς, carmina Sapphicis haud multo inferiora. οὐδὲν ἀποδεῖ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος ποιεῖν πρὸς δὲ τοῖς ἀνδρείοις πόνοις, fœmina mare nihilo eſt inferior ad tolerãdos pro rebus neceſſariis labores. ἀποδέοντας οὐ πολὺ ἄνδρας ἤδη, propemodũ iam viros, Phalaris in Epiſt. Plutarch. ἀποδέοντας ὀλίγῳ τρισχιλίων, milites paulo minus ter mille. Plutarc. in Camill. πόλις ὅπλων ἀριθμῷ τῆς ῥώμης οὐκ ἀποδέουσα, vrbs armis quàm Roma non inferior.

Ἀποδήκω, μ. ξω, admordeo.

Ἀποδημέω, μ. ήσω, π. ηκα, peregrinor, domo abeo, migro, ſecedo, Neut. Plat. in Apologia, ἀποδημῆσαι ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, peregrè hinc abire in locum alium. Cic. peregrinatus diu ab oculis fori & curiæ. Plato epiſt. 5, δεῦρο ἀποδημεῖν, huc proficiſci & venire. ποῖ γῆς ἀποδήμεις; Ariſtoph. βατραχ. quo terrarũ peregrè abibas? ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, procul à patria abſum.

Ἀποδημητής, οῦ, ὁ, peregre degens.

Ἀποδημητικοί, οἱ, ſedes immutare ſoliti, vt grues & hirũdines. ἀποδημητικοὺς ποιεῖσθαι, aliò mittere peregrinos, à populo amandare, xenoph.

Ἀποδημία, ας, ἡ, peregrinatio, iter, profectio, trãſmigratio. Xenop. ἐκ τῆς ἀποδημίας ἐφάνη, ex peregrinatione veni. Plat. in Apologia, τῆς ἐμῆς εἰς Συρακούσας ἀποδημίας, meæ Syracuſas profectionis. Idem ibidem, ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, i. de meo in patriam receſſu ex Syracuſis: vbi pro reditu capitur.

Ἀπόδημος, ου, ὁ, qui peregrè agit, peregrinus.

Ἀποδημῶν, οῦντος, ὁ, abſens.

Ἀποδία, ας, ἡ, carentia ſeu priuatio pedum.

Ἀποδιαιτῶ, abſoluo: Genit. & accuſat. vt ἀποδιαιτῶ σου τὴν δίκην, abſoluo te hac petitione.

Ἀποδιαπέμπεσθαι, dimitti datis comitibus.

Ἀποδιαπεμπτέον, reiiciendum.

Ἀποδιαστέλλω, diuido, arceo, interſepio. Lib. 2. Macch. cap. 6, ἀποδιεσταλμένοις ἀπὸ τῶν νόμων ἀθεμίτοις, illicitis quæ legibus prohibebãtur. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν, populo huic terrã diuides: cap. 1. Ieſu filii Naue ſeu Ioſue.

Ἀποδιατρίβω, immoror, conſumo tempus.

Ἀποδίδομαι, μ. δώσομαι, π. δομαι, vendo, addico, alieno, diſtraho, in ſeruitutẽ trado, in ius alienum trado, Depon. Accuſat. Herodian. lib. 2, οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀποδόμενοι, qui pecuniis illi imperium vendiderunt. Xenoph. ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδίδωται τοῦ εὑρεθέντος, quum quis ſeruum nequam eo quod inuenit, pretio vendit. ἀποδίδομαι τὸ ἱμάτιον πολλοῦ, emo veſtem multo. Plutarch. in Galba, κεφαλὴν τοῦ Οὐινίου θυγατρὶ δισχιλίων καὶ πεντακοσίων δραχμῶν ἀπέδοτο, caput Ouinii filiæ quingẽtis & duobus milibus nummûm redemit. ἀποδιδόμενοι ἀντὶ τοῦ ἀποδόντες.

Ἀποδιδράσκω, μ. άσω, refugio, ſum fugax, ſecedo, fugam capio, auerſor, aufugio. ἀποδιδράσκω τὸν νόμον, legẽ tranſgredior. Ariſtot. lib. 2. Polit. ἀποδιδράσκω εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, Xenoph. detrecto facere, ἀποδιδράσκω ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ex caſtris diſcedo. ἀποδιδράσκει πρὸς τὴν ἀδελφήν, Plutarch. ad ſororem confugit. τὴν ἡμέραν ἀποδιδράσκει, interdiu ſecedit. xenoph. Idẽ, ἀποδιδράσκειν τὸ στρατηγεῖν, auerſati ſunt imperium.

Ἀποδίδωμι, καὶ Ἀποδιδόω, μ. ώσω, reddo, repræſento, exprimo, refero. Plato 2. de Repub. οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον, talem eum deſcribere oportet. ἀποδοθησομένη ἀρχή, precarium imperium. Itẽ vendo. Item attribuo, aſſigno, monſtro, hoc eſt, ἀπονέμω. Itẽ enarro, & de re propoſita diſſero. Item edo, promo. Ariſtot. καὶ τὸ ἔργον αὐτῶν ἀποδιδόασιν, edunt facinus. Item debitũ ſoluo, perſoluo, præmii vice rependo. Ariſtoph. Ran. ἀπόδος τὸ ναῦλον: Actiu. Accuſ. Idẽ νεφ. περὶ τῶν τόκων ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί, vt nemini ſatisfaciam & ſoluam. Plutarch. in Themiſtocle, ἀπέδοσαν αὐτῷ τὸ πρωτεῖον, ei primas partes detulerunt. Lucian. ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν δικαζομένων, conceditur orandi ratio vtrique litigantium. Lucian. ἀποδοθήσεται ἐκκλησία, concio habebitur, vt Demoſthenes. ἀποδιδόναι τὴν ἐκκλησίαν. Idem, ἀποδιδόναι τοὺς ὅρκους. ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, referens ad iudices iudicium, id eſt, committens, Plato de Legib. Ibidem, ἀποδίδωμι εἰς τὸν δῆμον, defero

fero ad populum. Ibidem, ἀποδίδωμι ἐπιτηδεύματα, deſcribo ſtudia. Ibidem, τῷ κάλλιστα ἀποδιδόντι τὰ περὶ ταῦτα νόμιμα, qui ſe optimè gerit in his legibus obſeruandis. Ariſtoph. ἀποδιδόναι τὴν μισητίαν, perſoluere inexplebilitatem ſeu auiditatem. Dioſcorid. ἀπόδος εἰς χύτραν, coniice in ollam. Plutarchus, τὴν ἰσχὺν ἀποδίδωσι, robur affert. τὴν ἰδίαν μορφὴν ἀποδιδόναι, ſuam ſpeciem ſeruare, Theophraſt. de cauſ. plant. lib. 4, cap. 3.

Ἀποδίεμαι, ſeparor, χωρίζομαι.

Ἀποδικάζω, abſoluo.

Ἀποδικεῖν, cauſam defendere.

Ἀποδινέω, vergo.

Ἀποδίομαι, inſequar, ἀποδιώξω.

Ἀποδιοπομπέομαι, auerto, reiicio, auerſor, depello prodigium, procul amoueo, expurgo, expio. Athen. lib. 9, ὁ δὲ σφόδρα φροντίσας καὶ τὸ πρόβλημα ἀποδιοπομπησάμενος, at ille quum multum meditatus quæſtionem reieciſſet, vel per diſsimulationem tranſmiſiſſet, Bud. Comm. Significat quaſi ἀποπέμπομαι τὸν πρὸς ἔμπεσον Δία, καὶ οἷον καθαίρομαι, Etymol. Budæus in epiſtol. poſter. ἀποδιοπομπούμενος τὸν οἰωνόν, quod nolim ominari.

Ἀποδιορίζω, ſegrego.

Ἀποδιφθογγόω, conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, εως, ἡ, confectio diphthongi, Gaza lib. ſecundo.

Ἀποδιώκω, fugo, perſequor, abigo, propello, expello, Ariſtophanes πῶς οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, non te ex ædibus abduces.

Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulſio, reiectio, genus figuræ, quæ & ἀποπαλαίσεις dicitur.

Ἀποδοκεῖν, videri aliquid non faciendum. Xenophon, ὡς δὲ καὶ ἐν τῷ κοινῷ ἀπέδοξε μηκέτι χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς χρήμασι. He rodotus, ἀπέδοξέ σφι, decreuerunt: aliàs, eis aliter viſum, eos pœnituit.

Ἀποδοκιμάζω, vel, Ἀποδοκιμάω, μ. άσω, π. ακα, reprobo, reiicio, prætereo, & moueo vel ſenatu vel ordine. Hinc ἀποδεδοκιμασμένοι, ſunt quos eiectos Latinè dicimus à ſenatu, vel ordine motos & præteritos, qui ad verbum ipſi ἀμφισβητούμενοι dicuntur, vt præteriti ſenatores à cenſoribus, Actiu. Accuſat. Xenoph. 1. Comment. τὸ ἐν δὲ οὖν ὑμεῖς ἀποδοκιμάζετε ἐν τῷ ἀποδοκιμάζειν, improbabatis. Ariſtotel. 8. Polit. cap. 6, ἀπεδοκίμασαν αὐτὴν χρῆσθαι ἐκ τῶν ἐλευθέρων, ingenuos tibia ludere reprobauerunt.

• Ἀποδεδοκιμασμένοι erant in exercitu quaſi reiectanei, Xenoph. lib. 6. παιδ.

Ἀποδοκιμαστέος, reprobandus.

Ἀποδόκιμος, ὁ καὶ ἡ, damnatus, improbatus, ὁ κεχωρισμένος τῆς δοκούσης δόξης, Etym.

Ἀποδόντωσις, εως, ἡ, dentium excuſsio.

Ἀπόδοξις, ſiue ἀποπαλαίσεις, reiectio, vel reprobatio rerũ quarundã, quaſi in quæſtionem venire non dignarum.

Ἀπόδος, ἡ, diſceſſus, Herodot. abſceſſus, Ionice.

Ἀποδόσιμος, ὁ καὶ ἡ, reſtituendus, qui reſtituitur.

Ἀπόδοσις, εως, ἡ, redditio, aſsignatio, reſtitutio, ſolutio. Item expoſitio, i. fuſior explicatio. ἀπόδοσις reſpõdet προτάσει inquit, Hermog. ex iis enim duobus cõſtat περίοδος.

Ἀποδοχεῖον, receptaculum, exceptorium.

Ἀποδοχή, laus & commendatio, receptio, amplexus, ſtudium, fauor, gratia, quæſitus, πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, probatiſsimus, ſpectatiſsimus.

Ἀποδοχμώς, ώντος, extendens.

Ἀποδοχμώσας, παραγάγων.

Ἀπόδρασμα, portio, ἀφορισμός.

Ἀποδραίην, fugerem, irem in exilium.

Ἀποδράς, άντος, qui aufugit: & ἀποδρᾶσα, quæ fugit, aufugiens, faceſſens, profuga.

Ἀπόδρασις, εως, ἡ, fuga, transfugium, ἀπόδρασις στρατείας, deſertio aciei, Demoſth. detrectatio. dicitur & Ἀπόδρασις, pro eodem.

Ἀποδράω, ῶ, ἀόρ. α, ἀπέδρα, aufugio, ἐκκλίνω. Xenoph. ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, ἐπιμελῇ ὅπως ἀνακομίσῃ, ſiquis abs te ſeruorum aufugerit, &c.

Ἀποδρέπω, μ. ψω, π. φα, decerpo, colligo, aufero, Accuſ. Heſiod. ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς, i. decerpe & vindemia.

Ἀπόδρομος, qui deſiit curſu contendere.

Ἀποδρύπτομαι, μ. ψομαι, π. υμμαι, lacero, Depon. Accuſ.

Ἀποδρύφω, ἐκδέρω, excorio, καὶ ἀποσπῶ, ἀποσύρω.

Ἀποδραίην, aufugerem. Ariſtoteles 2. OEconom. εἰ δέ τι ἀποδραίη ἀνδράποδον, &c. id eſt, ſi quod mancipium ſe fugæ mandaſſet.

Ἀποδύομαι, μ. ύσομαι, exuo, vt ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, exuere ſenectutem. Item excutio. Sicut Latinè quoque dicimus exuere pudorem, obſequium. Item ſuſcipio & aggredior, inſtituóque agere. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσύν. ἡ δὲ παρθένος ἐπὶ μείζονα ἀπεδύσατο, ad maiora accincta eſt certamina, maiora meditata eſt. ἀποδυόμενοι πρὸς πᾶσαν πολιτικὴν πρᾶξιν, id eſt, qui ſe ad omnem reipub. partem accinctos volunt. Ariſtoph. paſsiuè dixit in Pluto. ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν, exuor interdiu.

Ἀποδύρομαι, μ. οῦμαι, deploro, lamentor, conqueror. Depon. Accuſ. Lucian. ταῦτα γοῦν ἀποδύρεσθαι πρός με.

Ἀπόδυσις, εως, ἡ, ingreſſus, nudatio. ἀπόδυσις ἀέρος, aer ſubiens.

Ἀποδυσπετέω, μ. ήσω, π. ηκα, nolo loqui, cuncta faſtidio, ſicut ægrotus, iniquè fero. Vſurpatur à Chryſoſtom. in Epiſtol. ad Epheſ. cap. 3: Accuſ.

* Ἀποδυσπέτησις, ſtomachatio, in aduerſis impatientia.

Ἀποδυτήριον, ου, τό, locus ante balnea, vbi ſe loturi exuũt, hoc eſt, veſtimenta deponunt, quaſi dicas exutorium, ab ἀποδύειν. Sunt item ἀποδυτήρια, in gymnaſiis & fanis ſacroſanctis, quæ Latinè ſpoliaria dicuntur, Plinius in Panegyrico.

Ἀποδύω, μ. ύσω, exuo, ſpolio, γυμνόω, Actiu. Accuſatiuo. Homer. Iliad. β, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, veſtimenta exuã. ἀπόδυσον τοῦτον, exue hunc. ἀποδῦσαι, exuere, ſis exutus. Lucianus, ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν, exuo te ab omnibus peccatis. Cum duobus accuſatiuis etiam conſtruitur. ἀποδύω σε τὸ ἱμάτιον, exuo te veſtem. ἵνα μὴ ἀποδυθῇ, ne exuatur, ſpolietur. Ariſtoph.

Ἀπεῖπον, ἀπεῖπεν, abnui, renui, Homerus Iliados α, ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον ἢ ἀπόειπε, vel abnega, ἀπάρνησαι, ἀπειπέ. Itẽ ἀπόειπε, abiice. Iliados γ, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, id eſt, ἀπάρνησαι καὶ ἀπόστηθι τὴν ὁδὸν διαγωγὴν τῶν θεῶν. ἀποειπὼν μῦθον, denegando verba facere. Homerus Odyſſ. ἵνα ὑμὶν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, vt ſententiam meam audenter exponã: vbi ἀποειπεῖν ſignificat ἀποφαίνεσθαι, vt Didym. exponit.

Ἀποεργάθω, ſeparo, prohibeo, coerceo, cum Genitiuo & Accuſatiuo.

Ἀπόερσε, perdidit, corrupit, ἀπέπνιξε, διέφθειρε ἀπὸ τοῦ ἔρρω, i. φθείρω.

Ἀπόζεμα, ατος, τό, decoctum, feruefactio. κόμης ἀπόζεμα, coma feruefacta, comæ feruefactæ ius, comæ decoctũ. Dioſcorid. lib. 2, cap. 185, ἀπόζεμα ὀριγάνου, origani decoctum, origani feruefacti ſuccus.

Ἀποζέννυμι, feruefacio, Dioſcorid. lib. 1, cap. 124.

Ἀποζεσθείς, feruefactus.

Ἀποζεύγνυμι, μ. ζεύξω, καὶ

Ἀποζευγνύω, diſiungo, Actiu. Accuſ. ἀποζυγέντες, vidui diſiuncti. ἀποζυγεὶς γάμων, Euripid.

Ἀποζῆν, εὐτελῶς ζῆν, parcè ac tenuiter viuere. Thucydides, νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, id eſt, ἱκανῶς ζῆν. Homerus, ὅσον ἀποζῆν, quantum victui ſuppeteret, Dicitur & hoc διαζῆν apud Platonem. His opponitur διαζῆν & καταζῆν, τοῦτ' ἔστι ἐκ περιττῶν ζῆν. Latini tolerare hoc aliquando dicunt. Cæſar libro tertio belli ciuilis, Libenter etiam ex profugis agnoſcebamus equos eorũ tolerari, id eſt, quoquo modo ſuſtẽtari, Bud. in Annot. ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας, mercede viuentes, Lucianus.

Ἀπόζω, redoleo. Genit. ἀπόζει βορβόρου. Dioſcorid. lib. 3, cap. 176, ἀπόζει πίτυος, pinum redolet, Herodot. ἀπόζει τῆς

χῶρος θαυμάσιον ὡς ἡδὺ, redolet regio mirificè iucundo quodam odore.

Α᾿πεζωγραφέω, ῶ, effingo.

Α᾿πεζωννύω, diſcingo. ἀποζωννύναι, recinctum eſſe, i. zona priuatũ, exarmatum, exauthoratum eſſe. ἀπεζωσμένος, exauthoratus.

Α᾿ποθανατίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio immortalem, à morte vindico: Actiu. accuſat.

Α᾿ποθανοῦμαι, moriar: à verbo ἀποθνήσκω.

Α᾿ποθαῤῥέω, confido, Xenoph. OEcon.

Α᾿ποθαυμάζω, demiror, ſuſpicio. Herodot. ἀποθαυμάζω τὰ λεγόμενα, ad verba ſtupeſio.

Α᾿ποθεάομαι, deſpicio.

Α᾿ποθεμελιόω, μ. ώσω, π. ωκα, fũdaměta deſtruo: Neu. acc.

Α᾿πόθεν, longè, ſeorſum, eminus, extrà, procul. Ariſtot. de mũdo, πολλαὶ δ᾿ ἡ ἀρχῆς εἰκὸς τῇ δ᾿ ἀντιπόδ᾿ ἡμῖν ἀπόθεν κεῖσθαι, i. longè eſſe ſubmotas. Plutar. in Romulo, ἀπόθεν τῆς ἄλβας, longè ab Alba. ὁ ἀπόθεν, remotus.

Α᾿πόθεος, impius, ἄθεος.

Α᾿ποθεόω, μ. ώσω, inter deos refero. Plutarch. in Numa, τὴν ῥωμύλου μνήμην ἀποθεοῦσι ταῖς τιμαῖς, Romuli memoriã diuinis honoribus proſequuntur.

Α᾿ποθεραπεία, cultus. ἀποθεραπεία θεῶν, deorum veneratio, cultus, Ariſtot. Polit. lib. 7.

Α᾿ποθεραπεύω, curo, ſano, colo.

Α᾿ποθερίζω, ſpicas decutio, demeto.

Α᾿πόθεσις, repoſitio, conſeruatio, reconditio, remotio, ablatio. εἰς ἀπόθεσιν, ad recõdendum, ad ſeruandum. ἀπόθεσις σαρκὸς, carnis abiectio, Nazanz. Item refuſio apud Celſ. vt ἀπόθεσις τῶν ἐντέρων, inteſtinorum refuſio. * ἀπόθεσις τῶν γεννωμένων, expoſitio infantũ, apud Ariſt. in 7. Poli.

Α᾿ποθεσπίζω, μ. ίσω, π. ικα, vaticinor: Neutr. accuſatiuo.

Α᾿πόθεστος, non deſideratus, neglectus: ab α & ποθέω, ποθῶ, & in tertia perſona preteriti paſſiui, πεπόθηται: vnde ἀπόθεστος, Heſych. ἐπιζήτητος exponit, hoc eſt, valde deſideratus: & tunc α intenſiua particula eſt.

Α᾿ποθέται, αἱ, locus erat in quo Spartanorũ filii deformiores exponebantur, Plutarc. in Lycurgo. Hic locus præruptus eſt & præceps, ad Taygetium montem.

Α᾿ποθετικὰ ῥήματα, deponentia verba. ἀποθετικὸν ἐπίῤῥημα, Aduerbium deponendi ſeu cõcedendi, vt εἶεν, Gaza li. 4.

Α᾿πόθετος, ὁ, ὁ, ἡ, vel ἀπόθετος, Suid. expoſit᷒, repoſit᷒, abiectus, reconditus, iacẽs. ἀπόθετος νόμος, lex quædam de tibiarũ cantu, quã Clonas promulgauit, Plutarc. in Muſ. ἀπόθετον κάλλος, arcana & à vulgi conſpectu remota pulchritudo, Nazanz. orat. β.

Α᾿ποθεωρέω, longè proſpecto, ſpeculor, exploro, diligẽter animaduerto, diſpicio, diſcerno.

Α᾿ποθέωσις, εως, ἡ, cõſecratio relatióq; inter deos. * Herodian. in princip. lib. 4. docet quib᷒ ceremoniis id fieret. Cicero ad Attic. Multa mihi εἰς ἀποθέωσιν in mentem veniunt: fanum mihi fieri volo, ſimilitudinem ſepulchri fugio, &c. vt aſſequar ἀποθέωσιν.

Α᾿ποθήκη, ης, ἡ, apotheca, horreum, repoſitorium, reconditorium, cella vinaria, Plinio frequens. ἀποθῆκαι τῶν ὅπλων, armamentarium: penu etiam vbi ſeruantur nummi.

Α᾿ποθηλασμὸς, οῦ, ὁ, exuctio.

Α᾿ποθηλύνω, μ. υνῶ, effœmino: Accuſatiuo.

Α᾿ποθησαυρίζω, in theſaurum repono. ἀποθησαυρίζω εἰς πλοῦτον, ad congerendas opes in theſaurum recondo.

Α᾿πόθητος, ὁ, ὁ, non concupitus.

Α᾿ποθλασμὸς, fractura.

Α᾿ποθλίβω, affligo, reprimo, extrudo, elido, exprimo.

Α᾿πόθλιμμα, ατος, τὸ, expreſſio, id quod exprimitur ex herbis aut ſimilib᷒ reb᷒, cremor, expreſſ᷒ liquor. ἀπόθλιμμα τῶν πυρήνων, ſucc᷒ ex nucleis expreſſus, Dioſc. l. 1, c. 131.

Α᾿πόθλιψις, εως, ἡ, eliſio, extruſio, expreſſio, Lucian.

Α᾿ποθνήσκω, morior, diẽ obeo, vita defungor, intereo. ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων, dixit Philo de mundo, i. vita cum corpore ſeu corporibus defungi, fato defungi. ἀποθανὼν ὑπὸ παιδὸς, interempt᷒ à filio, vel opera filii neci datus. Plato in Epiſt. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν, à quopiam interfici dixit. Lucia. φαρμάκῳ ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν, aliàs, ἀποθανὼν ἐκ φαρμάκων ἀπὸ τοῦ παιδὸς. Thucy. ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, abſumor fame. Ammõ. ἀπιδεῖν diſtinguit à τεθνάναι.

Α᾿ποθορέω, diſſilio, diſcurro. Herodot. ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων, ab equis deſilientes.

Α᾿ποθρασύνομαι, μ. ῦμαι, audeo. ἀποθρασύνομαι πρὸς ἐκεῖνον, in illum audeo.

Α᾿πόθραυσις, εως, ἡ, fractura, friatura & cõminutio, Ariſt.

Α᾿ποθραύω, refringo, frango, abrumpo, excutio. Ariſtoph. νεφ. μὴ τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, ne à laude excutiaris, ne gloria excidas.

Α᾿πόθριπτος, vitandus, φευκτός.

Α᾿ποθρίξω, recurram, ſpatiabor. Ariſtoph. νεφ. ὑπὸ τῶν μορίαις ἀποθρίξεις: à præſenti ἀποτρέχω.

Α᾿ποθρηνέω, defleo, lugeo.

Α᾿ποθριάζω, μ. άζω, π. ακα, folia fici decerpo, auferο, vello. Ariſtoph. Acharn. τις τῶν ὀσφραντῶν τὸ πῖος ἀποτεθρίακεν.

Α᾿ποθρίζω, μ. ίσω, pro ἀποθερίζω, decerpo, demeto, reſeco. In Epigram. ἀπέθρισε σὴν κεφαλὴν αἴλουρος, feles caput tuũ abroſit.

Α᾿πόθρονον εὖχος, apud Nazan. à ſedibus gloria emanãs.

Α᾿ποθρύπτω, μ. ψω, π. φα, frangor deliciis.

Α᾿ποθρώσκω, exilio, deſilio. Iliad. β, νηὸς ἀποθρῴσκοντα, ex naue deſilientem. ἀποθρώσκω ἀφ᾿ ἵππου, deſilio ab equo.

Α᾿ποθύκω, non conſequor, fruſtror.

Α᾿ποθυμέω, ῶ, μ. ήσω, Bud. in Epiſt. poſter. pro ἀθυμῶ.

Α᾿ποθύμιος, ἐχθρὸς, triſtis, odioſus, odio dignus, moleſt᷒, ἀπεχθής. Heſiod. ἔπος εἰπεῖν ἀποθύμιον, i. verbum ingratum & quod diſpliceat.

Α᾿ποθυννίζω, repudio, decipio, expugno: à nomine θύννος. vnde θυννώδης, pro inepto & craſſo. Lucian. ἡ τιμὰ αὐτοὺς ὑμῶν ἀποτεθύννισται.

Α᾿ποθυρόω, excludo, ἀποκλείω.

Α᾿ποθύω, immolo, polluceo, dico, conſacro, & in ſacrificia abſumo. Xenoph. δεκάτην τῶν ἐν τῇ λείᾳ τῷ θεῷ ἀπέθυσε.

Α᾿ποίζειν, exibilare, illudere.

Α᾿ποίητος, ſine arte factus, Halicarn.

Α᾿ποικεσία, ας, ἡ, tranſmigratio, ἀποίκησις, lib. 2. Eſdræ.

Α᾿ποικέω, ῶ, ήσω, procul abſum, peregrè habito, migro, & aliunde habitatum venio in coloniam. Iſocrates, ἀπῴκησαν ἐξ ἡμετέρας πόλεως, ex noſtra vrbe miſſi ſunt in coloniam, ſunt oriundi. ἀπῴκησαν εἰς λευκωνίαν, Leuconiam occuparunt, Plutarc. μακρὰν ἀποικῶ, longè habito, longè incolo, Plato in Legi. Ariſtot. 2. Polit. ἀποικῶ πόῤῥω τῶν διαφθειρόντων, ab iis qui corrumpunt procul habito.

Α᾿ποίκησις, εως, ἡ, migratio.

Α᾿ποικία, ας, ἡ, colonia, ſedis mutatio. εἰς ἀποικίαν ὁρμᾶσθαι, profectum eſſe. ἀποικίαν ποιεῖσθαι, deducere coloniam, Plato de Leg. ἀποικίας ἐκπέμπειν, colonias deducere, Thucy. ἀποικία οἰκίας, domus propagatio, Ariſtot. 1. Politic.

Α᾿ποικίζω, μ. ίσω, mitto extra domum, trãsfero, migrare facio, vrbẽ in terra deſerta cõdo, coloniã deduco, habitationem disiungo, abdico, relego. ἀπῳκισμένος, ſemotus. Li. 1. Reg. c. 4, ἀπῴκισται ἡ δόξα ἐξ ἰσραὴλ, trãſlata eſt gloria ab Iſrael. ἀπῳκισμένοι εἰς ῥώμην, in Romã recepti habitandi gratia, Plutar. in Numa. * Pla. l. 2. de Rep. de iis loquẽs qui in eruditione literarũ & philoſophia ad finẽ vſq; vitę perſiſtũt, & πολιτεύεσθαι recuſant, οἰόμενοι ἐν μακάρων νήσοις ἔτι ζῶντες ἀπῳκίσθαι, ſeorſũ habitare, ſeorſũ amãdati eſſe. ἀπῳκισθεὶς τέκνον ὑπὸ τοῦ πατρὸς, fili᷒ à patre emancipatus ſeorſúmque collocatus. Eſt etiã in adoptionem dare, Plutar. υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, in adoptionem datus.

Α᾿ποικίδες πόλεις, Herodot. Appia, i. coloniæ.

Α᾿ποικισμὸς, οῦ, ὁ, coloniæ emiſſio.

Α᾿ποικοδομέω, μ. ήσω, deuaſto, demolior, diruo. Thucyd. ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδούς, i. vias obſtruere, i. ἀποφράξαι διά τινος οἰκοδομῆς.

Α᾿ποικονόμησις, diſpenſatio, & ἀποικονομία, Alex. Aphr. opponitur

opponitur τῷ ϲαλογῆ.

Ἀποικος,ου,ὁ καὶ ἡ,colonus,deductus in coloniam,τὸ ἀποικιον,colonia. * ἀποικοι ἰωνίας,Ionia & reliquæ Græcę vrbes Aſiæ,apud Ariſtidem.

Ἀποικτίζομαι,defleo,deploro. Herodot.ἀποικτίζετο τὰς ὑπὸ κύρου ἔπαθεν,quæ à Cyro pertuliſſet,complorabat.

Ἀποιμώζω,defleo,lugeo,deploro,lamentor.

Ἀποινᾶν,redimere,ἀπολύσασθαι. ἀποινᾶσθαι, pro præmium reportare & aſſequi,Eurip.

Ἀποινίσασθαι,ἀφαιρεῖσθαι,ἢ τὸ χρηματίζεσθαι,Etym.

Ἄποινα,ων,pretiū redēptionis,merces pœnę,mun⁹, donum,præmiū,liberatio pœnæ. Quicquid pro libertate ac capite alterius ſoluebatur, hoc nomine appellabant. Hom.Ilia.α,φέρων ἀπερείσι' ἄποινα,i. δῶρα, λύτρα, ἀφ' ὧν τινα ὄντα, τὰ ἴσα ... ἀντιδίδομεν: vel ab α & ποινή. ἄποινα etiam pœnæ dicuntur,Plat.de Leg. σφαγῆς ἄποινα,Eurip. Veteres quoque pecuniam ſic vocabant: vnde verbum ἀποινᾶσθαι, pro pecuniam exigere.

Ἄποιος,ου,ὁ, ſine qualitate, qualitatis expers: ſic Gaza vertit,à quo etiā redditur ſequalis,l.1.Prob.Alex.ſ.115. Itē,nulla exuperās qualitate,ſed medio tēperamento cōſtans,i.εὔκρατον. ἄποιος ἐν χυλῷ,nullā habens ſaporis qualitatē.Dioſc.li.14. ἄποιον ὕδωρ,aqua ſequalis,i.qualitate omni carens,quæ nihil odoris colorísve aut ſaporis habet,& ſolo frigore cōmendatur. Dioſc.ἄποιον dicit, οὐδεμίαν ἔχον καὶ ἀδιάστατον ποιότητος, expertem cuiuſq; qualitatis.

Ἀποίσω,auferam:ab ἀποφέρω.

Ἀποίχομαι,tranſeo,prætereo,abeo,ἄπειμι,ἀποδημῶ,abſū peregrè.Hom.Odyſ.ξ,ἀποιχομένοιο ἄνακτος,abſente domino. Phocyl.λείψανα ἀποιχομένων, defunctorū reliquias dixit. ἀποιχόμενος βιότοιο,lib.Epigram.vita decedens.

Ἀποκαθαίρω,abſtergo,expurgo,diſcutio,luſtro & expio,ſecerno,detergo. ἀποκαθαίρων τὰς βαναύσους τέχνας εἰς οἰκετῶν χεῖρας,conuertens artes vulgares in famulorum manus,Plutarc.in Numa. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen,Ariſtot.lib.7.Animal.

Ἀποκαθαρτικός,habens vim purgandi,repurgans.

Ἀποκάθαρμα,ατος,τὸ,expurgamentum,excrementum.

Ἀποκάθαρσις,εως,ἡ,repurgatio,expurgatio.

Ἀποκαθεύδω,ſeorſim dormio, * ἀποκοιτῶ,ſecubo. τοῦτο ... γυναικός,Itē,ſomniculoſus ſū & veternoſus.

Ἀποκαθηλόω,μ.ώσω,π.ωκα,refigo:Actiu.accuſat.

Ἀποκαθήλωσις,εως,ἡ,refixio.

Ἀποκάθημαι,reſes ſum.

Ἀποκαθημένη,mulier menſtruata.Leuit.cap.15,ὃς ἂν κοιμηθῇ μετ' ἀποκαθημένης, qui dormierit cum ea quæ patitur menſtrua,&c.Item apud Ezech.cap.22.

Ἀποκαθίζομαι,ſedem repeto.

Ἀποκαθιστάω,reſtituo,i.in locum repono.

Ἀποκαθίστημι,μ.ήσω,π.ηκα,reſtituo,reſtauro,recreo,emēdo: Accuſ. Dioſc.l.1,ἀποκαθίστησι βραγχώδεις φωνάς,vocis raucedines emendat,vocem denſā expedit.Idē l.4.ἐχιδνοδήκτους ἀποκαθίστησι,ictos à vipera recreat,ſuccurrit,&c. ἀποκαθίσταται εἰς τὴν φύσιν,ad priſtinam naturam redit, Theoph.

Ἀποκαίνυμαι,vinco:ἀπὸ τοῦ καίνω τοῦ φονεύω, ... λαμβάνω. ... λαμβάνουσι ... νικῶντες. Apoll. 2,ἀθλεύων ... ἀπεκαίνυτο,i.ἐνίκα.

Ἀποκαίριος,ἄτοπος,intempeſtiuus,abſurdus,lib.Epigr.

Ἀποκαίω,vro, Xenoph.deuro,comburo.ἰατροῖς παρέχουσιν ἀποκαίειν,ducunt chirurgis exurendum. ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός, læſus fuerat ab igne,incendio læſus fuerat.

Ἀποκακοῦντες,ſecuri,otioſi,negligētes:à ver.ἀποκακέω. Hierem.cap.15,ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea.

Ἀποκαλέω,μ.έσω,π.κέκληκα,reuoco,aduoco,denomino, cognomino,appello. Xenoph.ἀργοὺς ἀποκαλεῖ, inertes vocabat. Idem cū duobus accuſ. μανθάνεις οὖν τί ποιοῦντας τοὔνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσι, noſti quid agentes eos hoc vocant nomine. Lucian.ἄθλιον ἀποκαλεῖς, miſerum appellas. Euripid.οἱ ἀπεκάλουν με τῶν γάμων ἡσσώμενον,me amore cō nubii victum eſſe ipſi dicebant.

Ἀποκαλυπτικὸν,dicitur τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον,apud Nazanz.i. reuelans.

Ἀποκαλύπτω,μ.ψω,reuelo,aperio,detego,refero,præfero,patefacio,palā facio:Accuſ.Aliquando ſignificat tego:vt in Pſal. ἀπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι,tecta ſunt peccata.

Ἀποκάλυψις,εως,ἡ,reuelatio,patefactio,denudatio, ἐπιφάνεια,παρουσία. D.Hieronymus negat vſpiam apud Ethnicos ſcriptores reperiri hoc verbum,ſed id nouum cōſictum fuiſſe ab Interpretibus ſeptuaginta.

Ἀποκάμνω,defatigor, recuſo laborē, clāgueo, fathiſco.

Ἀποκάμπτω,μ.ψω,π.φα,reuertor,vexo.

Ἀποκαπνιςμὸν,Dioſcor.l.3,c.126,ponit, pro quo reddūt interpretes infundibulum, ſeu infurnibulum, i. inſtrumentum quoddam quo fumum ſuffimenti haurimus.

Ἀποκαραδοκέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſpeculor, expecto: Accuſat.

Ἀποκαραδοκία,ας,ἡ,ſpeculatio, expectatio vehemens & anxia,ſolicitū & vehemens cordis deſiderium.

Ἀποκαρτερέω,μ.ήσω, obdureſco : item abſumor, laqueo aut inedia mihi mortem conſciſco, Suidas. Plutarc.in Lycurgo,ἀποκαρτερήσας ἐτελεύτησε,ſeſe ipſe interimens diē obiit. Idem in Numa, καὶ ἡττηθεὶς ἀπεκαρτέρησε, ſuperatus ſe vita priuauit. Idem in Pericle,ἀναξαγόραν λέγουσιν ἀμελουμένον ... συγκεκαλυμμένον ἤδη γέροντα ἀποκαρτερεῖν,ferunt Anaxagorā Pericle negotiis intēto,deſtitutū omni cura, decrepita iā ætate,ſpōte mortē fame ſibi cōſciuiſſe. διακαρτεροῦντες ἑαυτούς,dicūtur ſeſe tolerantes,i.ſeſe quoquo modo ſuſtentantes, modicè ac parcè viuentes:quod qui facere non ſuſtinēt, ἀποκαρτερεῖν dicuntur,& inedia vitam finire.

Ἀποκαρτέρησις,εως,ἡ, tolerantia,figura, Quintil.l.8,c.5.

Ἀποκαταβαίνω,μ.ήσομαι,deſcendo,contemno.

Ἀποκαταλλάσσω,μ.ξω,reconcilio, ad concordiam & cōtubernium adduco,amicos concilio & paro. Item dirēptam gratiam & ſolutam ſarcio,Bud.Com.

Ἀποκατάστασις,εως,ἡ,redit⁹,inſtauratio, iuſta in integrū reſtitutio. Nazanz. μετὰ τὴν τοῦ σωτῆρος ἀποκατάστασιν, poſt ſeruatorem è morte in vitam reſtitutum.

Ἀποκαυλίζω,decurto,extirpo,retundo.

Ἀπόκαυλα,τὰ,ſecaula , id eſt , quæ caule reciſo non regerminant. Theophr.lib.7,c.2.hiſtor.plantar.

Ἀπόκαυλις,εως,ἡ, & ἀποκαύλισις , extirpatio de cardine vel caule,reuulſio,decurtatio.

Ἀπόκαυσις,εως,ἡ,deuſtio,aduſtio.

Ἀποκεκλικότες,declinantes,ἀποκλίναντες.

Ἀπόκειμαι,reſideo,reſeruor,maneo,differor, recōdor, ſemoueor,accido, immineo , promptus ſum & paratus. Lucian.ταῦτα ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται χαρίεντα. Hermog. ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπὶ δίκαις, pendebat aduerſus aliquem accuſatio. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν,manet illud homines,vt ſemel moriātur. ἀπόκειται ... ,caſus imminet, Chryſoſt. ... Demoſth. ... ὅπως τὰ τῶν ἄλλων ἀτυχήματα ἐνδοξότερα ἀπόκειται ,cui Græcorū infortunia,vt in iis clareſceret,repoſita erant. εἰς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον,in neceſſarium vſum reconditum, Lucian. ὁ ἀποκείμενος,repoſitus,reconditus.

Ἀποκείρομαι,me tōdeo. Ariſtop. ... τῆς φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδείς,nemo ſe totōdit. ἀποκειράμενος τὸν πώγωνα,detonſa barba.

Ἀποκείρω,μ.ερῶ,π.κα,detōdo,tōdo,lācino,cædo: Acti. accuſ.ἀποκεκαρμένη τὴν κόμην,detōſa coma,detonderat comā. ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, tondēt oues. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, capita deraſerūt. Lucia. ... ἤδη ὁ ἀετὸς ἀποκερεῖ τὸ ἧπαρ.i. deuolabit aquila depaſtura iecur. Ab ἀποκείρω venit ἀπόκαρσις,i.tonſura.

Ἀποκεκαλυμμένως,apertè,palàm. Iſocrat.ἀποκεκαλυμμένως λέγειν,apertè dicere.

Ἀποκελεῦσαι,excoriare,euellere.

Ἀποκέλλω,nauem applico.

Ἀπόκενος,inanis,vacuus,non plenus.

Ἀποκενόω,μ.ώσω,euacuo.

Ἀποκερδαίνω,lucror.ἀποκερδαίνεις τοσοῦτον,tanta referens præmia.

Ἀποκερματίζω,facultates diſſipo,lib.Epigram.

Ἀποκεφαλίζω,amputo caput,præcido caput.

Ἀποκεφαλίζω,idem.

Ἀποκεφάλισμα,ατος,τὸ,purgatio capitis.

Ἀποκηδέω,μ.ήσω,lugeo,negligo,ἀκηδέω, ἀφροντίζω, Etymolog. Actiuum,accuſatiuo.

Ἀποκηκίω,inſequor,ἀποδιώκω.

Ἀποκήρυκτος,ου,ὁ,abdicatus,exhæres.

Ἀποκήρυξις,εως,ἡ,abdicatio,exhæredatio.ἀποκήρυξις ὑπὸ τῷ πατρὸς,à patre facta abdicatio, Plutarc.in Themiſtocle.

Ἀποκηρύττω,μ.ξω,τ.υχα,reuelo,præconio diuulgo,vendo,abdico: Actiuum, accuſatiuo. ἀποκηρύττω τὰ πατρῷα, auctionem bonorum facio,auctionor. Lucian.βίων πρᾶσιν,πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις;quanti hunc indicas? Idem,δυ᾽ ὀβόλοιν ἀποκεκηρυγμένος,duobus obolis venditus. ἑαυτὸν ἀποκηρύξας,ipſe ſui præco.

Ἀποκιδναμαι,διασκορπίζομαι,Dionyſ.de ſitu orbis.

Ἀποκικλήσκω,reuoco. Ariſtopha.ἀποκικλήσκειν,ἀπαγορεύειν.

Ἀποκυλίνδω,deuoluo.

Ἀποκινδυνεύω,periclitor,ſubeo periculum, periculum experior. Xenop.ἀποκινδυνεύω ἐν σοι,in te periculũ facio. ἀποκινδυνεύω λέγειν,i.ἀποκινδυνεύων λέγω,Ariſtoph. ἀποκινδυνεύσεται ἡμῖν τὰ χρήματα,ſubimus pecuniarum periculum, Thucydid.

Ἀποκινέω,remoueo,amoueo,moueo.

Ἀπόκινος,ου, fuga, deceſſus, genus laſciuæ ſaltationis, φυγὴ,ἀποχώρησις,Ariſtoph.

Ἀποκισσόομαι,hederaſcere,in hederam tranſire.

Ἀποκλάζω,pro ἀποκλάγγω,cano,clango. In lib.Epigrã. ἀποκλάξασα ἀπόφθεγγον,quæ clanxit & cecinit.

Ἀποκλαίω,μ.αύσω,defleo: Actiuum,accuſat. iungitur.

Ἀποκλάω,refringo.

Ἀπόκλεισις,εως,ἡ,excluſio,interſeptio,interclufio.

Ἀπόκλεισμα,ατος,τὸ,φυλακὴ,cuſtodia.

Ἀποκλείω, μ.είσω, excludo, obſtruo, claudo, diſcludo: Accuſat. Xenoph. κλέπτειν κωλύουσιν ἀποκλείοντες ὅθεν ἄν τι λαβεῖν ᾖ,eo loco excludentes vnde quippiam capi queat. Ariſtot. de mundo, ἀποκλείειν ἐξόδου,dixit, i. exitu excludere & prohibere. Alexand.Aphr.li.1.Probl. ἡ ἄκρα ψύξις ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος, frigus natiuum calorem in corporis profunda includit impulſum. Ariſtot.2.OEcon.ἀπέκλεισε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, i. frumentum exportari vetuit. ἀποκλεισθεὶς ἐξόδου, exitu excluſus,i.prohibitus,Ariſtot.de mundo. Herodot.ἀπεκεκλέατο ὑπὸ τῆς ἵππου, intercluſi fuerunt ab equitatu. Dicitur & Ionicè ἀποκληΐω,pro ἀποκλείω: vnde ἀποκεκληϊμένος,& ἀποκληϊσθεὶς, intercluſus, excluſus. Herodot.ἀποκληΐσας ἔχεις με τούτων,pro ἀποκλείσας,his me excluſum tenes. Pro occludo Lucianus accepit. Ariſtoph. ἀποκλείω τὰς θύρας,i.claudo. σε ἀποκλείω,te includo.

Ἀπόκληρος, ſine ſorte, exhæres. ἀπόκληρον ποιῶ,exhæredo:ſic Theophilus Inſtitut.

Ἀποκληρόω,allego,exortẽ facio, ſorte diſtribuo, in decurias cõtribuo,exhæredo,ſorte obtineo, ad ſortes rem traduco,ſorte diuido,ſorte dirimo. ἀποκεκλήρωται, ſorte contigit. Ariſtot.lib.4.Polit.cap.14,accipit ἀποκληροῦν, pro ſorte priuare.

Ἀποκλήρωσις, eſt attributio munerum ſigillatim vnicuique facta, vicéſque fungendi officii attributæ: vacationes vulgò vocant, Bud.Com.

Ἀπόκλητος,ου,ὁ,vocatus.

Ἀποκλίνω,μ.ινῶ,π.ικα,declino, vergo, deflecto, conuerto,retro ago: Accuſat. ἀποκλιθεὶς εἰς ὕπνον, in ſomnum delapſus. ἀποκλίνει πρὸς τὰ ἥττω, ad minora deflectit, Lucian. ἀποκλιθεὶς εἰς ὄχθην, ad ripam depulſus, Plutarch. ἀποκλίνει εἰς εἰρήνην,inclinat ad pacem, Demoſt. ἀποκλίνω ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν,me traduco,me dedo inertiæ.

Ἀπόκλισις,εως,ἡ,inclinatio.

Ἀποκλύζω,eluo,abluo,abſtergo. Ariſtot.de mundo, ἀποκλύζεται πάντα τὰ νοσώδη,omnia peſtifera abluuntur.

Ἀπόκλωμα,excuſatio.

Ἀπόκναισις,εως,ἡ,λύπη,mœror.

Ἀποκναίω,afficio mœrore ſeu tædio,afflige, crucio, eneco,moleſtus ſum,obtundo. Lucian.ὁ οὐδ᾽ ὁρᾷς τῆς γυναικὸς ἡ ματαιότης ἀποκναίει με. Etym. κτῶ,occido, ἀπέκτανον per paragogen, κταίνω vel κναίω,reiectione τοῦ τ & metatheſi.

Ἀποκνέω,μ.ήσω,torpeo,pigreſco,ſubterfugio,reformido,me piget,ſuperſedeo,reiicio. Pla.1.de Rep.οὐκ ἀποκνητέον γε τοῦ λόγου ἐπεξελθεῖν. οὐκ ἀποκνητέα τὰ καλὰ,nõ ſunt neglігẽda bona. πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα,me nihil horũ piguit.

Ἀπόκνησις,εως,ἡ,pigritia.

Ἀποκνίζω,vellico,amputo,euello,decerpo.

Ἀπόκνισις,εως,ἡ, Theophr.lib.5.de cauſ.plant.c.13. ἀποκνίσεις τῶν οἰνάρων,Gaza,contortiones foliorum vitis.

Ἀπόκνισμα,ατος,τὸ,fruſtum. Ariſtoph.ἀποκνίσματα σφονδύλων,id eſt,ἀποτμήματα.

*Ἀποκογχίζω,μ.ίσω. Dioſcorid.ἀποκόγχισον τὸ ἔλαιον,oleũ concha tollito,oleum concha depleto, lib.1,cap.33, elatriato oleum, Hermolaus.

Ἀποκοιμάομαι,μ.ήσομαι, ſecubo, ſomnum capio, cubo, dormio: Deponens,abſol.

Ἀποκοιτέω,foris cubo,ſecubo, pernocto. Demoſt.κατὰ στεφ. μήτε ἀφημερεύοντας,μήτε ἀποκοιτοῦντας.

Ἀπόκοιτος,ου,ὁ,adulter,ſeorſum cubans. Lucian.μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος,ἀφ᾽ οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο: Verba ſunt meretricis de ſuo amaſio.

Ἀποκολάπτω,μ.ψω,π.φα,priuo,expello nocendo: Accuſ.

Ἀποκολούω,mutilo,κολοβόω.

Ἀποκολπόω,inſinuo,ſinuoſè incuruo,Ariſtot.de mũdo

Ἀποκολυμβάω,elabor natando.

Ἀποκομιδὴ,ἀποστροφὴ,reditus.

Ἀποκομίζομαι,reuertor. ἀποκομιζόμενος ὀπίσω, reuertens. ἀπεκομίσθησαν ἐπ᾽ οἴκου,domum ſe receperunt.

Ἀποκομίζω,aſporto,defero,deporto.Ariſtot.li.2.OEcon.κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν,ornatũ in tẽplum portare.

Ἀπόκομμα,ατος,τὸ,fruſtum.

Ἀποκομπάζω,iacto,effero.In Epigram.ἀπεκόμπασε βραχὺ,raucum ſonum edidit.

Ἀποκοπὴ,ῆς,ἡ,præciſio,amputatio.ἀποκοπὴ φωνῆς,vocis amiſſio,raucedo,Dioſcor. Item, ἀποκοπὴ τῶν χρεῶν, remiſſio æris alieni, quæ dicuntur Latinè, nouæ tabulæ. * καὶ φυγάδων κάθοδοι, Cice.ad Attic. σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν ἀθήναις ἐποίησε,σεισάχθειαν προσαγορεύσας, Solon Athenis nouas tabulas inſtituit,quam Siſachthiam nuncupauit: quaſi dicas,oneris excuſſum.

Ἀποκοπεῖν,deficere in explorandis veſtigiis.

Ἀπόκοπος,ου,ὁ,exectus,imbecillis. * Firmicus lib.8.vtitur, Ab horoſcopo inefficaces & apocopos reddet.

Ἀποκόπτω,μ.ψω,π.φα,amputo,detraho, obtundo, reſcindo,repello,abrũpo,i.abiũgo. Itẽ,præcido cũctationem,& heſitationẽ tollo,obſtruo,percutio,impedio,inhibeo,elido. ἀποκοπεὶς δάκτυλον ἄκρον, à Philone dicitur, cui ſummus digitus eſt præciſus. Ariſtoph. πφ. ἄμπελοι ἀποκόψονται, i. concidentur & euertẽtur vites. ἀποκοπεὶς ἦχος,vox reciſa, qui vocẽ habet oblifam. ἀποκοπεὶς χεῖρα, abſciſſus manum.

Ἀποκορσωσάμενος, tonſus, ἀποκειράμενος. κόρσαι enim capilli dicuntur AEſchylo.

Ἀπόκορος,intonſus.

Ἀποκοσμέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſpolio: Accuſat.

Ἀποκοτταβίζειν, quod à potu in poculo vini relictum eſt effundere,vt ſonitum edat. ἀποκοτταβίζω τὸ λειφθὲν,reliquum ſic è poculo eiicio, vt id ſonet, Cicero Tuſculan. prima,ex Xenoph.

Ἀποκουφίζω,ſubleuo,libero, Eurip. Plutarc.in Peri. ἀποκουφίζων πολυπραγμοσύνης ὄχλου τὴν πόλιν,vulgo rerum nouarum ſtudio erecto ciuitatem leuans.

Ἀποκραιπαλάω, expergiſcor à crapula & deſiſto crapulari.

Ἀποκρατέω, cohibeo. Herodot. ἀτμίδα παρέχεται τοσαύτην, ὥστε οὐδεμία ἂν ἑλληνικὴ πυρίη ἀποκρατήσειε, tantũ reddit vaporem, quantum apud Græcos nullum thuribulum reddit: ſic Valla.

Ἀποκρεμάζω, ſuſpendo. ἀποκρεμασθέντες ſuſpenſi. ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς, aure ſuſpendens. ἀποκρέμαται, dependet: cum genitiuo, ab ἀποκρέμαμαι.

Ἀπόκρεως, ω, ὁ, carnispriuium.

Ἀπόκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, præruptus, abruptus, præceps, ἀπότομος, Cebes Thebanus.

Ἀποκριδὸν, ſeparatim, ſeorſum, κεκριμένως, penultima breui, Apollon. lib. 2. Argon.

Ἀποκριθῆναι, incernere, excernere, ἀποκρίνειν.

Ἀπόκριμα, reprobatio, ſententia.

Ἀποκρίνομαι, μ. οῦμαι, reſpondeo. Lucia. τοῦτό μοι ἀπόκριναι, hoc mihi reſponde. Idem, πρὸς φωνὰς ἀλλοκότους αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, &c. ad voces reſpondere poſſit. Plato, ἐμοί γε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην, mihi prohibebas ne reſponderem. ἀποκρίνομαι ἀπόκρισιν, Plato de Legib. Item aio, dico, interrogo, in ſacris litteris. Nam aliquando hoc verbo vtuntur, quum ante nihil ſit rogatum. Marci 12, καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, &c. Itẽ ſeparor. Pro decumbo, ἀπερείδομαι, κατακλίνομαι. Thucyd. ἀπεκρίθη ἐς τοῦτο πάντα, omnia in hoc conuertebantur. τὸ μὴ ἀποκεκριμένον πᾶσιν ἔχει, non omnia eodem modo habent.

Ἀποκρίνω, ῶ, reprobo, reiicio, ἀποδοκιμάζω, cui opponitur ἐγκρίνω, id eſt, admitto, Plato 2. de Republ. ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον, id eſt, adiicere oportet. Item, ſeparo, ſecerno, eximo, Theophraſt. quod confuſum eſt ſecerno & abſtraho, Platoni & Ariſtoteli. Plutar. ἀποκρίνων ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις τὰς ὁμοιομερείας, commixtis aliis & concretis pares particulas diſtribuens. Ariſtot. lib. 5. Polit. λέγεται γοῦν Κλεισθένης, τὸν ἀποκρίναντα τὴν νίκην αὐτῷ ὡς ἐστεφάνωσεν, fertur Cliſthenes iudicem coronaſſe, qui eius victoriæ contradixerat. Item ſeligo, deligo, ἐκκρίνω, Pauſanias. Sophocles, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, id eſt, ἓν τῶν δύο ποιήσας, id eſt, duorum alterum deligens. Item emundo, excerno, hoc eſt, purgamenta corporis emitto. Galen. ad Glauc. lib. 2, διαττῶν ἀποκρίνω τὸ πίτυρον, excutio, cribro furfurem. Aliquando pro cõſtituo, Ariſtotel. lib. 6, de hiſtor. Animal. ὀλίγον δὲ ὕστερον καὶ τὸ σῶμα ἤδη ἀποκρίνεται, paulò poſt & corpus conſtituitur. Item à concreto reſoluo, Philo de mundo, ἀποκριθήσεται τὰ πάντα εἰς μίαν οὐσίαν τοῦ πυρὸς, id eſt, omnia corpora concreta in vnam ignis naturam reſoluentur.

Ἀπόκρισις, εως, ἡ, excretio, ſeparatio, ſeceſſus, egeſtio, detractio, eiectio, reſponſum, reſponſio. Pla. epiſt. 7, ἐν ἀποκρίσεσι, dixit, id eſt, in reſponſionibus & diſputationibus. ἀπόκρισιν ποιοῦμαι, reſpondeo. Plato de Legib. in Epigram. ἀποκρίσεως χῶρος, locus in quem excrementa proiiciuntur. τὰ τῆς ἀποκρίσεως γίνεται, excernitur.

Ἀποκριτικὸς, ἡ, ὁ, deiectiuus, excernendi vim habens, eiectiuus. ἀποκριτικὴ δύναμις, vis exercendi, excrementáque expellendi. Alex. Aphrod. Vis ſecretoria à Gaza vertitur, Probl. lib. 2. eiuſdem Alexand. Galen. lib. 2. ad Glau. ἀποκριτικὴ τῆς ἀλλοτρίου δύναμις, aliena ſecernendi virtus.

Ἀπόκριτος, ſelectus, ἔκκριτος. Sic dicũtur quæ Deo dicata ſunt, vt eximia, & ἐξαίρετα.

Ἀπόκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, aſper, rigidus, τραχύς.

Ἀποκρούομαι, refello, refuto, extrudo, reiicio, retrocedere cogo, repello. Chryſoſto. κινδύνους ἀποκρούεται, pericula depellit. Idem de offic. Epiſc. συγγενῶν ἀποκρούσασθαι ἐπιβουλάς, cognatorum inſidias repellere, reiicere, vitare. ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, ab vrbe reiectus. ἀποκρούεται τὸ ἐπιῤῥέον, id eſt repellit.

Ἀπόκρουσις, εως, ἡ, diminutio. Vnde ἡ τῆς σελήνης ἀπόκρουσις, i. quũ Luna ſeneſcit & decreſcit, Alex. Aph. l. 1. prob.

Ἀποκρουστικὸς, ου, vim habens repellendi. Dioſ. li. 1, c. 167. ἀποκρουστικὰ καταπλάσματα, cataplaſmata ad corporum vitia repercutienda, repellentia, quæ diſcutiendo ſint.

Ἀποκρούω, μ. ούσω, π. κεκ, expello, repello, repercutio, retũdo, propello, expungo, frango. Ariſtoph. τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούω, à Menelao telum repello.

Ἀποκρύπτω, μ. ύψω, καὶ ἀποκρύπτομαι, tego, obſcuro, ſubduco, velo, ſupprimo, abduco, abdo me, Accuſ. Lucian. ἐπεὶ δὲ ἀπεκρυψάμεθα αὐτούς, vbi verò è conſpectu eorũ euaſim⁹, euolauimus. Plato de Rep. 2, οὐδέν σε δέομαι ἀποκρύπτεσθαι, nihil te celare volo. Plut. in Themiſtocle, Παυσανίας ἀπεκρύπτετο τὸν Θεμιστοκλέα καίπερ ὄντα φίλον, Pauſanias celauit Themiſtoclem, quanuis amicum. Idem in Romulo. οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε, nihil te celabo. Idem in Numa, ἀπεκρύπτοντο τὴν διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς, ſentẽtiam multitudini occultabant. Thucy. ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν δοκεῖν, occultabat ne per luxum & voluptatem facere videretur.

Ἀποκρυφὴ, ῆς, ἡ, latibulum.

Ἀπόκρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, occultus, arcanus.

Ἀπόκρυψις, velamentum, occultatio.

Ἀποκτῆσθαι, amittere, ἀποβάλλεσθαι, expellere. Chryſt. οὐκέτι ἐπιθυμεῖ τῶν τοῦ πλησίον. πῶς γὰρ ὁ τὰ αὑτοῦ ἀποκτώμενος καὶ διδούς; non iam cõcupiſcit res proximi. quomodo enim qui ſua profundit & aliis largitur?

Ἀποκτίννυμι, καὶ

Ἀποκτιννύω, καὶ

Ἀποκτείνω, μ. κτενῶ, π. κτακα, καὶ

Ἀποκτίννυμι, occido, interficio, morte plecto, trucido, extinguo, mortẽ affero, Actiu. Accuſat. Plat. 2. de Repu. συγγίνεσθαι ὅτῳ βούλοιτο καὶ ἀποκτιννύναι. Et in Apolog. ἐπιχειρεῖν ἀποκτιννύναι. Herm. ἐξῆν ἀποκτιννύναι τοὺς κατιόντας φυγάδας.

Ἀποκτονέω, μ. ήσω, interficio. Plat. in Apolog. Σωκράτην ἀπεκτονήκατε, Socratem occidiſtis.

Ἀποκυέω, progigno, cõcipio, produco, fœtum emitto, Plut. in Lycur. ἀποκυηθεὶς ἔτυχε, in lucem venit, editus eſt. Iacob. Epiſt. cap. 1. ἀποκυεῖ θάνατον, progignit mortem. ἀποκυηθεὶς ἐν εὐπορίᾳ, natus in opulentia, Bud in Epi. prio. ἀποκυΐσκουσα, abortiuum faciens, Plutar.

Ἀποκύησις, εως, ἡ, puerperium, conceptus, conceptio.

Ἀποκυΐσκω, fœtiſco, concipio. Nazanz. de Anima, γεννηθέντος ἄπειρον ἀποκυϊσκόμενος πρὸς τῆς ψυχῆς λόγος, ſermo ab anima conceptus.

Ἀποκυλίζω, καὶ Ἀποκυλινδέω, καὶ

Ἀποκυλίω, μ. ίσω, π. ικα, reuoluo, deuoluo, Actiu. accuſ.

Ἀπόκυνον, Romani braſſicam ruſticam aut caninam vocant: ſic dictum eſt, quod canes abeſſe faciat: dicitur & κυνόμορον, quod mortem canibus inferat, Dioſcorid. lib. 4, cap. 81.

Ἀποκυνηγέσαι, ἀποκτεῖναι, occidere.

Ἀποκυριάζειν, fugitiuum eſſe à domino.

Ἀποκυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, abrogo, Actiu. accuſat.

Ἀποκωλύω, prohibeo, veto, arceo, auoco, reiicio, Actiu. accuſat. Nazanz. ἀποκωλύσαι ναμάτων, ab aquis prohibere. Plato, οὐδὲν ἀποκωλύει, nihil vetat.

Ἀποκωφόω, mutum reddo.

Ἀπολαγχάνω, non ſortior, repulſam accipio, mihi ſors non contigit. Herodot. pro ſortior, ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, accepta facultatum quæ ipſis cõtingebat portione. ἀπολαχόντες dicuntur, quibus ſors non obtigit, qui ſpe ſortis exciderũt, quaſiq; repulſam paſsi ſunt.

Ἀπολαιμότομος, Eurip. i. ἀποτετμημένη τὸν λαιμόν.

Ἀπολάκημα, ῥάπισμα, ἀπὸ τοῦ ψοφεῖν, ictus flagelli, colaph⁹.

Ἀπολακτίζω, μ. ίσω, π. ικα, calce ferio, reſilio, repello, faire la figue. Plautus, ἀπολακτίζω, inimicos meos.

Ἀπολαλέω, ῶ, garrio, effutio.

Ἀπολαμβάνω, μ. λήψομαι, π. ληφα, ἀορ. β, ἀπέλαβον, intercipio, recipio, recupero, excipio, par pari refero, capio, deprehendo, intercipio, cohibeo, cogo. Xen. & Ioſeph. ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους ἐν κοίλῳ χωρίῳ. ἀπειλημμένος, captus, occupatus, poſitus, detentus. Thucyd. ἀπειλημμένος ἐν τῷ ἰσθμῷ, in anguſtiis Iſthmi poſitus. ἀπειλημμένοι ἐν μέσῳ, circũuenti. ἀπειλημμένος ἐς ἀπορίαν, conſilii inops. ἀπειλημμένος ἀπ...

λήλοις, ſe mutuo recipientes, i. vtroque alteri reddito. ἀπολαμβάνω λόγον, exigo rationem, Aeſchines. ἀπολαμβάνω παρά σου τοῦτο, hoc à te recipio. Idem Plutar. in Romulo, τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, meatus animæ eius occluſiſſe. ἀπολαμβάνω τὴν ἑστίασιν, epulationem apparo, Pla. in Timæo. ἀπολειφθέντες πάντοθεν, vndique circũuenti. ἀπολελαμμένος, ε in α mutato, apud Herodot. interclusus. ἀπολαμφθέντες ὑπ' ἀνέμων ἦλθον, ventis agitati appulſi ſunt. ἀπολαμβάνω χάριν, mihi gratia rependitur, Demoſth. Xenoph. ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους, iuſiurandum accipere, Demoſth. ἀπολαμβάνω πρὸς λόγον, ad rationẽ reduco ac reuoco, Pla. de Leg. ἀπολαμβάνω τὴν συνήθειαν τῇ ἕξει, nouo victui conſueſco, Plato de Legib. ἀπολαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, recuperare pignora.

Ἀπολαμπρύνω, illuſtro, illuſtrem facio. ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις, ſplendor ex factis exiſtit, Herodot.

Ἀπολάμπω, effulgeo, refulgeo, emico, incedo ſplẽdidè. Dionyſ. πῦρ ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, & Homer. Odyſ. ο, ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπε: & in voce paſsiua, Heſiod. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. Lucian. βασιλικὸν αὐτῇ ἀπολάμπει.

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, delectatio, voluptas, fructus, emolumentum, delitiæ, vſus, ſuauitas, oblectatio. Xenoph. σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις. Alexan. Aphrod. lib. 2. Problem. ἐκ τῶν ἀχρείων ποιεῖται τὴν ἀπόλαυσιν τῆς οἰκείας τροφῆς, id eſt, inutilibus proprii alimenti loco abutitur, ſic Gaza vertit. Iſocrat. ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν, id eſt, moderatum vſum. ἀπόλαυσιν ἔχει ἁμαρτίας, commodis fruitur peccati. αἱ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδοναί, fruendæ voluptates.

Ἀπόλαυσμα, τό, oblectamentum.

Ἀπολαυστά, τά, ad fruendum idonea.

Ἀπολαυστικός, ή, όν, voluptuoſus, voluptatibus deditus, voluptuarius, voluptatẽ afferens. τὸ ἀπολαυστικόν, quo fruimur, fruendi voluptas.

Ἀπολαύω, μ. αύσω, π. αυκα, ἀόρ. α, ἀπέλαυσα, & ἀπέλαυσα, fruor, emolumentum ſentio, delicior, capio fructum vel commodum, adipiſcor. Iſocrat. ad Demon. ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, fruebatur bonis quæ habebat. Plato in Apolog. εἴτ' ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον, &c. ſi quid ab his commodi caperem. Plutar. in Anton. ἀπέλαυον δὲ καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, fructũ etiam ex eius ambitione capiebãt hoſtes. ſic Xenoph. τοῦ κυνὸς ἀπολαύειν, a cane vtilitatem accipere ſeu commodum capere. Ariſtoph. ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ, ex eo nihil fructus cepi. Aliquando pro incommodum capio. Iſocr. περὶ τῆς εἰρήνης, αὐτὸς ἀπολαύω τι φλαῦρον. Genit. iungitur & accuſat. ἀπολαύσομαι, in futuro dixit Chryſo. in oratione de precatione, πόσων εἰκὸς ἀγαθῶν ἀπολαύσεσθαι τοὺς ἐν εὐχαῖς καὶ δεήσεσι πάντα τὸν βίον ἠσχοληκότας; quantis bonis probabile eſt fruituros eos, qui omnem vitam precibus & obſecrationibus vacarunt? ſic Eraſm. vertit. Xenoph. σὺ δέ μοι δοκεῖς τ' ἀναντία τῆς σοφίας ἀπολελαυκέναι, fructus ex ſapientia cepiſſe cõtrarios. Plat. de Rep. lib. 1, τί μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; quod bonum maximum te putas conſecutum ex multarum opum poſſeſſione? Ariſtoph. πῶς; τί γὰρ ἀλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος. ἀπολαύω δίαιτης χρηστῆς, bonis moribus reſtituor. Plutar. ἀπολαύει τὸ σῶμα κακὰ τῆς ψυχῆς, mala corpus accepit ab animo. τὶ κακὸν ἀπολαυσόμεθα τῆς φλυαρίας, aliquid mali ſortiemur ob petulantiam, Iſoc. ἀπολαύω τοῦτο ἀγαθὸν ἐκ τῶν κινδύνων. Lucian. in Nigrino, ἀπολαύουσι τῆς ἀρετῆς ἀληθείας, vſurpatæ ab eis veritatis fructus ipſis cõſtat. ἀπολαύω τῆς δυνάμεως πικρῶς, potentiam in ſæuitiam conuerto, Plutar in Theſeo. Idem in Pericle, ταύτην τὴν ἀπὸ Ἀναξαγόρου συνουσίας ἀπόλαυσιν Περικλῆς, hos fructus Pericles ex Anaxagoræ cõſuetudine percepit. In Alcibiade, ἡ Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὔνοια καὶ φιλία οὐ μικρὰν πρὸς δόξαν ἀπόλαυσιν, amicitia Socratis ad gloriam conſequendam non mediocrem ei præbuit occaſionem. Ariſtot in Problem. οὐδὲν ἀπολαύω τροφῆς, alimento non perfruor. ἀπολαύει τὴν προσαύξησιν, pabulo fruitur ad incrementa, Theophr. lib. 3. de cauſ. plant. ἀπολαύω σχολῆς, otio abundo. ἃ ἀφθόνως ἀπολαύω, quæ affatim mihi contingunt. ὡς ὀλίγα τῶν ἱερῶν ἀπέλαυον, non parum multas commoditates ab amantibus tuli.

Ἀπολαχεῖν, diuiſiſſe.

Ἀπολάψεις, & Ἀπολέψεις, vorabis, linges, diripies canis in morem. Ariſtophanicum eſt.

Ἀπολάω, lapido, ἀπολιθόω.

Ἀπολεαίνω, μ. ανῶ, declino, Accuſat.

Ἀπολέγομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, ſum defeſſus dicendo. Item repudio, reiicio, reprobo, repello. Polyb. Plut. in Solon. ἀπολεγομένης τῆς θεοῦ ἱκεσίας, renuẽte preces dea ipſa. Idẽ in Othone, ἀπολεγόμενοι πόνον, detrectãtes laborem. Item ſuccumbo, cedo, do manus, defatigor. Plut. in Lycur. ἀπολεγομένους καὶ παραχωροῦντας πολεμίους φονεύειν, occidere hoſtes declinantes, cedentes, abeuntes. ἀπολέγομαι ψυχήν, animo deficio, labore afficior. ἀπολέγομαι τὴν ψυχήν, deſpondeo animum.

Ἀπολέγω, annuntio, manifeſtè dico, prodo, effero, probo, declaro, ἀποφαίνω, ἀποδείκνυμι, Philoni de mundo. Item deligo, eligo, ſeligo, colligo: vnde ἀπολελεγμένοι & ἀπόλεκτοι, delecti, eximii, ſelecti. Item decerpo, Theophr. Itẽ interdico, veto. ἀπολέγω δικαστήν, recuſo, reiicio iudicem vt iniquum, Bud. Comment.

Ἀπολείβω, diſtillo.

Ἀπολείπομαι, μ. είψομαι, π. λειμμαι, deficio, relinquor, non interſum, defraudor, abſum, diſcedo, διαμαρτάνω, Lucia. de ſacrific. οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται, quali ſacrificio non intererit, Plato 2. de Repub. ἧς προὐθέμεθα εἰκόνος ἀπολειφθησόμεθα, ab ea ſimilitudine quã propoſuimus, ſumus digreſſi. Demoſth. μηδεμιᾶς φιλοτιμίας ἀπολείπεσθαι, nulli erogationi deeſſe, nullum munus erogandi omittere, id eſt, nullum ſumptum. Dioſcor. lib. 7. cap. 1, ἀπολειπομένην αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ἄλλων θηρίων ἰσχύν, &c. vim præ cęteris beſtiis datam illis. ἀπολειφθῆναι τῆς τελευτῆς, id eſt, parum abſuiſſe quin occubuerit. Item in Iſocratis Euagora, ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολειφθῆναι, vt à nulla Græcarum ciuitatum ſuperaretur. Idem ibidem, πολὺ λίαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων αὐτῷ, ab eius præclaris factis ſuperatus appaream. Plutar. in Public. μικρὸν ἀπέλειπεν τοῦ τέλος ἔχειν, parũ aberat, quin eſſet abſolutum. πλούτῳ μηδενὸς ἀπολειπόμενος, diuitiis nemini eſt ſecundus, Plut. in Pericle. ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατηγοῦ, deſerere imperatorem, Idem in Camillo. Herodotus, ἀπολελειμμένος πολὺ τῆς ἀληθείας, multum à veritate deficiens. Idem, ἀπολείπεσθαι περὶ ἑαυτόν, apud ſe reſeruare. ἀπολείπομαί σου, abs te digredior, aberro, te relinquo, abſens ſum, remotus ab, &c. li. Epigram. Item ignarus ſum, me latet, Lyſ. Item non diſco, imperitus ſum, non aſſequor, Iſocr. Item inter abiectos & viles exiſtimor, apud eundem. Dion apud Plat. in Epiſt. πλεῖστον ἀπολείποντα τοῦ κατανοεῖν αὐτοῦ, ab earũ intellectu longiſsimè abſunt. ἀπολειπόμενος πόνου, abhorrens laborem.

Ἀπολείπω, μ. είψω, π. λοιπα, repudio. Item, abſum. Iſocrat. καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, ἀπέλιπον τὸ μὴ ταῖς ἴσαις συμφοραῖς περιπεσεῖν, ἀντὶ τοῦ, παρ' ὀλίγον ἦλθον περιπεσεῖν. Heſiod. μήτε τριήκοντα ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, neq; multũ triginta annis diſtans, &c. Iſocr. γεγονὼς μὲν ἐπὶ τοῖς μόνον ἀπολειπόντα τῆς ἰσχύος, ἀπολειφθείς, ſeparatus, relictus, qui alios aſſequi nõ poteſt. Aliquando, relinquo, hoc eſt, præcedo, anteuerto, præſto. *ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, legare in teſtamento. Appianus. Item deficio, Ariſtoph. in Plut. ἤ που σε ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te defecerunt nummi. Iſocr. χρήματα ταχέως ἀπολείπει, id eſt, pecuniæ deficiunt & dilabuntur. Philo, pro ſcriptum reliquo, in lib. de mundo. μικτὴν δόξαν ἀπέλιπον, id eſt, ſcitum mixtum relinquerunt. Idem, γένεσιν καὶ φθορὰν ἀπολείπουσι τοῦ κόσμου, id eſt, genituram mundi interitumque produnt.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, defectio, deſertio, interceptio, diſceſſus, ceſſatio, diuortium, repudium, ἀποπομπή. Itẽ receptio, interceptio, Dioſcor. lib. 2, ἀπόληψις ὕδατος, euacuatio aquæ, exhauſtio aquæ, quum aqua elicitur. ἀπόληψις τῆς σελήνης, Ariſtotel. li. 4. de gener. Animal. & alibi. ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, repudium viro mittere, apud Demoſth.

Ἀπόλεκτος

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, electus, eximius, ἐκ πολλῶν ἐξειλεγμένος. Item piſcium genus, quos ſynotontidas vocāt: de quo Hermolaus in Plinium.

Ἀπολελαχυῖαι, communes, κοιναὶ, quaſi in populum diſtributæ, vulgatæque, Hippoc.

Ἀπολελοιπότες, pro νενικηκότες, apud Iſocra. tranſlatum à curſoribus, qui cum vincunt, victos poſt ſe relinquunt.

Ἀπολελυμένως, liberè, abſolutè, Hermog.

Ἀπολέμητος, ου, ὁ, ſine bello. ἀπολέμητος ἀρχὴ, principatus de quo non pugnatur, Lucian.

Ἀπόλεμος, ου, ὁ, expers belli, pacificus, quo in pace vtimur, non laceſsitus bello, ignarus rei bellicæ. ἀπολεμώτερος. ἀπόλεμος δίαιτα, vita imbellis, Plutar. in Othone. Plato νομ. ζ. ἀπόλεμος μοῦσα, qua in pace vtimur.

Ἀπολέμως, inerter.

Ἀπολεπίζω, corticem detraho.

Ἀπολεπτύνω, in mucronem colligo, extenuo.

Ἀπολέπω, delibro, decortico, corticem excutio, Ariſtoph. νεφ. γνὺς ἀπολέψαι.

Ἀπολήγω, mori.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, albo, candefacio.

Ἀπολέω, μ. έσω, π. ἀπόλεκα, & atticè ἀπολώλεκα, vel ἀπόλλω ἀπολῶ, ἀπῶλα, & Atticè ἀπόλωλα, ſignificat τὸ ἀπολλύω, eneco, perdo. Ariſtoph. νεφ. καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι, καί με ἀπολοῦσι, & me perdunt: poteſt tamen eſſe futuri temporis, perdent. Idem Ariſtoph. in Plut. χρ. οἴμοι τῆς χολῆς ἀπολεῖς. βλ. σὺ μὲν οὖν σαυτόν, id eſt, enecas. ἀπολοίμην κάκιστα, peream peſſimè: genus eſt iuſiurandi apud Ariſtoph.

Ἀπολήγω, deſino, παύομαι. Ariſtot. εἰς ἓν ἀπολήγει, in vnum deſinit & finit.

Ἀπολεκυθίζω, ἀπὸ ληκύθου, διαφθείρειν, apud Ariſtoph. & eius interpretem.

Ἀποληρέω, nugas nugor, deliro, Demoſth.

Ἀπολιβάζω, μ. ξω, recedo, ἀπέρχομαι, ἀποδιδράσκω. παρὰ τὴν λιβάδα, Ariſtoph. ἐκ ποδὸς ἀπολιβάξεις ἢ ὦ κάκις᾽ ἀπολούμενε. Sumpta metaphora à guttis celerrimè decidentibus.

Ἀπολιγαίνειν, clamare, tumultuari. Etym. ἀπολιγαίνειν, ἀφωνεῖν, παραφθέγγεσθαι, βάζειν.

Ἀπολιθοῦμαι, in lapidem rigeo, Strabo, in lapidem vertor, lapideſco, induror vt lapis.

Ἀπολικός, οῦ, ὁ, ciuilis gubernationis expers.

Ἀπολιμπάνομαι, abſũ, inferior ſum certamine, & à prætereunte relinquor, ſum alienus à, &c. σφόδρ᾽ αὐτῶν ἀπολιμπάνεσθε, multum ab eis diſtatis, Chryſoſt.

Ἀπολιμπάνω, relinquo, Activ. Accuſat.

Ἀπόλινον, Syri vocant, ſemen Thymaleæ herbę, Dioſ.

Ἄπολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, extorris, patria orbatus, ciuitate carens, qui nulli ciuitati hæret. Ariſtid. ἀπόλιδες πολιτείας τῆς ἀρχαίας.

Ἀπολισθαίνω, defluo, delabor. ἀπολισθαίνει τοῦ σωκράτους, à Socrate dilabitur.

Ἀπολισθέω, μ. ήσω, labor. in Epigram. ἀπολίσθησε πόσιμα, lapſum lapſa eſt, vt dicimus ludo ludum.

Ἀπολιτεργέω, μ. ήσω, π. ηκα, καὶ.

Ἀπολιτεργίζω, aufugio, celeriter abeo, ἀποδιδράσκω, ἀποσυρτῶ, me corripio, ſeu abripio, me extrudo. λιτεργισμοὺς enim ſaltationes vocant: vel quoniam λίτα ianuam ſignificat, & ἀργὸς, celer. Vel παρὰ τὸ λίαν, καὶ τὸ ἀργὸν, i. ταχὺ. pleonaſmo τοῦ τ, Etym. Ariſtoph. νεφ. ἐκ ἀπολιτεργιεῖς ἀπὸ τῆς θύρας non exilies? ἐκ ἀποδράμας ἐκ ἀποσυρτώσεις;

Ἀπολίτευτος, ου, ὁ, nequaquā ciuilis, non vrbanus, inadminiſtratus, virtute ciuili vacans, ciuilem inſtitutionem non recipiens.

Ἀπολίτης, pro ἄπολις, apud Theopompum.

Ἀπολιτικός, οῦ, non ciuilis, ἀπολιτικώτατος, minimè ciuilis, Cicero ad Atticum.

Ἀπολιχμάω, ſugo. ἀπολείχω, lingo. ἀπολιχμώμενοι, ἀπολείξαντες, Etymol.

Ἀπολλά, ἅ τινα πολλά.

Ἀπόλλεια, ας, ἡ, perditio, à præſenti tempore ἀπόλλω, Gaza lib. 3. Gramm.

Ἀπόλλιον, τὸ, mirabile, θαῦμα.

Ἀπολλόθεμις, ὁ, Apollothemis, propriũ nomen ſcriptoris, Plutarc. in Lycurgo.

Ἀπόλλον, per Apollinem, per deum immortalem.

Ἀπολλύω, μ. ύσω, π. υκα, καὶ

Ἀπόλλυμι, pereo, perdo, deſtruo. ἀπολλὺς τὰ πρόβατα, qui oues perdidit, Chryſoſt. ἀπολλύμενος, morti addictus, defunctus, periclitans, rareſcens, & qui reſoluitur.

Ἀπόλλων, ωνος, Vocat. ὦ ἄπολλον, Apollo, Iouis & Latonę fil.⁹, Dianæ frater, prima ſyllaba communi: vt Iliad. α, longa, vt ἄνακτ᾽ Ἀπόλλωνα, & breui, vt φοῖβος Ἀπόλλων. In accuſatiuo, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω, per apocopen. ἀπόλλων ἰατρὸς μάντις καὶ μουσικὸς, Ariſtoph. & interpres.

Ἀπολλώνιος, Apollonius, philoſophus Peripateticus, frater Sotionis, Plutar. de fratern. charit.

Ἀπολλωνιάς, laurus, δάφνη.

Ἀπολλώνιον, ου, τὸ, templum Apollinis.

Ἀπολλωνὶς, ίδος, ἡ, Apollinis Cyricena filiorum prole feliciſsima, Plutar.

Ἀπόλλωνος, ciuitas AEgypti ad AEthiopas: vnde

Ἀπολλωνοπολίτης, nomen gentile.

Ἀπολλὼς, τοῦ, ὁ, Apollo, proprium viri Iudæi, genere Alexandrini, qui in fidē Chriſti tranſiit: de quo cap. 18. Actorum Apoſt. in accuſat. τὸν ἀπολλῶ. cap. 19.

Ἀπολογεισμὸς, Georgius Lecapenus de conſtructione, λέγεται λόγος ὁ ἀπολογεισμὸς, ὅς ὅταν λέγωμεν, ὁ ἡγεμὼν τοῦ ποιεῖν αὐτοῦ ἀπαιτηθεὶς ἔχει λόγον, à verbo ἀπολογειάζω. vide Suidam in verbo, Ἀπολογίζω.

Ἀπολογέομαι, μ. ήσομαι, rationem reddo, pro me reſpondeo, ſum reus, defendo, defenſionis munus ſuſcipio, excuſo, cauſam dico, Lucian. ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, reſponde pro eo. Plat. in Apolog. Socrat. dixit, ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ κατηγορημένα, reſpondere ad obiecta crimina. Theophr. lib. 5. ἀπολογητέον τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν, alimento cauſa imputanda eſt. Item Lucian. ἐγὼ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Idē μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Plutarchus in Themiſt. ἀπολογούμενος διὰ γραμμάτων τὰς κατηγορίας, per literas crimina deprecans. Bud in Epiſt. prior. ἀπολογοῦμαι τὴν δίκην ἐν τῇ σου ἀπολογεῖται θανάτου δίκην, cauſam capitis dicit. Thucydides, ἀπολογοῦμαι ἐν δεσμοῖς, è vinculis cauſam dico.

Ἀπολόγημα, ατος, τὸ, excuſatio, refutamentum. ἀπολόγημα τοῦ ῥωμύλου ἦν τοῦτο, hoc Romuli cauſa ſuſtentatur, Plut. in Romulo.

Ἀπολογητικὸς, Apologeticus, liber quo quis obiecta diluit.

Ἀπολογία, ας, ἡ, defenſio, excuſatio, oratio, qua ſe defendit apud iudicem reus, purgatio. Plato in Epiſt. πρὸς δύο δή μοι διαβολὰς, διττὰς ἀναγκαῖον ποιεῖσθαι τὰς ἀπολογίας, id eſt, aduerſus duas calumnias, duplicem mihi neceſſe eſt aggredi defenſionem.

Ἀπολογίζομαι, ἀπεργάζομαι, perpurgor, ἀποδίδωμι λόγον τῶν ἀναλωμάτων, refero in rationem, ſupputo. ἀπολογίζομαι τὰς προσόδους, refero in rationes meas vectigalia. ἀπολογίζομαι δαπάνην, impenſæ rationem reddo.

Ἀπολογισμὸς, οῦ, ὁ, enumeratio, ἀπολογία, ratiocinatio, ratio ſententiæ reddendæ, expēſi relatio, rationis ſumptuũ redditio. Plutarch. in Solone. ἀπολογισμοὺς τῶν πεπραγμένων ἔχοντες, &c. rerum rationes habentia. Idem in Pericl. ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ, &c. in reddēda ratione expenſarũ exercitus.

Ἀπολογούμενοι, οἱ, defenſores.

Ἀπολὸς, immobilis, grauis.

Ἀπολοῦμαι, peribo. Ariſtoph. ἀπολεῖ κάκιστα, peribis: & ἀπολεῖσθαι, eſſe periturum, Xenoph. οὔτ᾽ ἂν φῆσθαι ποτὲ οὔτ᾽ ἀπολεῖσθαι. ἀπολούμενος, perdendus. Ariſtoph. in Pluto, σὺ δ᾽, ὦ κάκις᾽ ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖς; tu verò, ô peſsimè perdenda, quid conuitiaris? Ibidem, σὺ δ᾽ ὦ πάντων ὕστατ᾽ ἀπολούμενε, perditiſsime.

Ἀπολούω, abluo, abſtergo, lauo.

Ἀπολοφύρομαι, lamentor, lugeo, deploro: itē deſino lugere, Thucydid.

Ἀπολοχμοῦται, ſylueſcit.

Ἀπολυμαίνομαι, purgor. λύματα enim τὰ καθάρματα. Hom. Iliad. α, λαοὺς δ' ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν, i. ἀποκαθαίρεσθαι.

Ἀπολυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor, Hom. Odyſſ.

Ἀπολύομαι, abſoluor, hoc eſt, ἀποφεύγω, Thucydid. Item refuto crimina, & diluo, ἀπολυμαίνομαι, ἀπολύζω, Plut. in Anton. ἀπολυόμενος αὐτοῦ τὰς πράξεις, eius facta peruertens. Plutar. in Fabio, ἀπολύεται τὸν λακωνισμὸν, purgat Laconicā calumniā, Idē in Pericl. Dioſ. li. 1, cap. 38, ὑπὸ τῶν ἐπεχόντων αὐτοὺς σφαιρίων ἀπολύονται), à continentibus orbiculis exuũtur. ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, imperio abdicari. τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, eſt à crimine abſolui. Thucyd. τὰ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν, maximis criminibus abſoluitur. ἀπολύσασθαι τὴν ὑπόνοιαν, ſuſpicionem & crimen diluere. Plat. in Apolog. οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύσασθαι, magnas calumnias repellere & diluere. Item diſcedo, proficiſcor, fathiſco, reſoluor. Polyb. Exodi cap. 33, ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολὴν, remittebatur in caſtra. ἀπολελύσθαι εἰς μῆκος, in lõgum liberè produci, Hermog.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, abſolutio, abiũctio, obitus, apud Laer.

Ἀπόλυτος, abſolutus, liber, ἀσύνδετος, ἄριστος, ἀπεζυγὼν, nõ ad aliud relatus, non reſpectiuus. ἀπόλυτος μερισμὸς, inexplicata partitio, interminata.

Ἀπολυτρόω, μ. ώσω, redimo pecunia, libero, accepto pretio dimitto.

Ἀπολύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, propriè captiui, perſoluto pro capite eius pretio, ἀπόφυγή, ἀπόλυσις.

Ἀπολύτως, abſolutè, ſic Can. 6. cõſilii Calchedonenſis. Pro ἀναιτίως καὶ πρωτολόγως, Areopag. vocat Deum ἀπολύτως ἀφύντον, i. à nulla cauſa præcedente productum.

Ἀπολύω, μ. ύσω, dimitto à meo conſortio, ablego, abſoluo, repudio, amãdo, abiicio, exuo, purgo, vinculis ſoluo. Luc. Euang. cap. 6, ἀπολύετε καὶ ἀπολυθήσεσθε, i. remittite & remittetur vobis. Plut. in Public. τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, ſecures à faſcibus ſeiunxit. ἀπολύω τῶν ὅρκων, ſacramento libero, Lucia. Homer. Iliad. α, οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, pro ἀπολυτρώσαντι, abire permiſit. Item ſoluo, libero. Iſoc. σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, à turpi te crimine vindicans & aſſerens. Plato, ἀπολύεις αὐτοὺς οὐ σμικρᾶς ζημίας, eripiens eos è non mediocri pœna. Idem, τῆς ἀεὶ τὰ κοινὰ ἀσχολίας ἀπολυθῆναι, ciuilibus negotiis liberari. Et ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, repudiare, ſiue (vt Sueton.) dimittere vxorem. Vnde ἀπολύων abſolutus, quum quis ceſſat à coitu vel adulterari.

Ἀπολωβάω, μ. ήσω, contumelia afficio, Sophocles in Aiace, γυκτηγόρας ἀπελωβᾶσθαι, contumeliam accepit, ὑβρίσθη, ἐπάθη, ἢ ὕβρισεν.

Ἀπολώλεκα, Atticè pro ἀπώλεκα, perii, perdidi, ab ἀπολέω. Ariſtop. τοῦτο τὸ κακὸν, ὅ μ' ἀπολώλεκα. Itē amiſi. Pla. in Epiſt. τὸν ἄμεινα κοινωνὸν ἀπολώλεκα, prudentem ſociũ amiſi.

Ἀπόλωλα, perii, mediũ perfectũ ab ἀπολέω. Ariſtoph. in Plu. ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ, fameīterii, prę fame perii. ἀπολωλὼς φαρμάκῳ, veneno ſublat⁹ ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους, ſiti enecor.

Ἀπόλωμαι, peream, in Subiunctiuo ſecundi aor.

Ἀπόλωσεν, inuiſum reddidit.

Ἀπολωτίζω, Euripid. traho, diſtraho, ſeparo.

Ἀπομαγδαλία, ἡ, furfur, in quo poſt cœnam manus purgabant, & canibus proiiciebant. Plut. indicat eum qui vellet particeps fieri conuiuii communis τοῦ συσσιτίου, hoc modo probari, Conuiuarum quiſque apomagdaliam ſumens in manum, miniſtro vas ſuper caput ferente tacitè quaſi calculũ mittebat: qui probaret, ſimpliciter, qui reprobaret, manu vehementer imprimens: nam quę apomagdalia impreſſa fuerit, perforati calculi vim habet.

Ἀπομάγματα, ἐκμάγματα, ἀπομάκτρα, ἀποκαθάρματα, ἀπομάγματα τῶν δακτύλων, abſtergmēta digitorum, Theoph. lib. 6. de cauſis plantarum.

Ἀπομάθησις, εως, ἡ, depoſitio doctrinæ.

Ἀπομαίνομαι, inſanio. ἀπομανεὶς ex Lucian. vertit Eraſmus, reſipiſcens: vbi ſignificat, furore incitata.

Ἀπομάκυλον, fructus arbuti, Latinis vnedo.

Ἀπομακρόθεν, eminus, à longè. εἰς ἀπομακρόθεν, ab ini tio, lib. 4. Regum, cap. 19.

Ἀπομάκτης, ου, ὁ, abſterſor, purgator, ἀποκαθάρτης.

Ἀπομάκτρα, lignum quo menſuræ deradũtur, σκυτάλη.

Ἀπομαλακίζομαι, effœminatus ſum, ob molliciē ad rem quampiam parum animatus ſum. Plutar. in Lycur. ἀπομαλακίζομαι πρὸς τὴν κοινὴν δίαιταν, à cõmuni victu propter mollitiē ſum alienus. ἀπομαλακίζομαι πρὸς εἴσοδον, pigrius intro.

Ἀπομαλθακίζομαι, ἀπομαλακίζομαι. ἀπομαλθακίζομαι πρὸς ὁδὸν, ad iter ob mollitiem parum animor.

Ἀπόμαμμα, ης, ἡ, abauia.

Ἀπομανθάνω, dediſco, dedoceor. Vide in Μανθάνω huius verbi tempora. Plutar. in Lycurgo, φέρειν βακτηρίας ἀπεμαθον, ferre baculum deſtiterunt.

Ἀπόμαξις, εως, ἡ, abſterſio.

Ἀπομαραίνω, μ. ανῶ, tabefacio, marcidum ſiue flaccidum reddo & languidum. Alexan. Aphrod. ἀπομαραίνομαι, marceſco, langueo, elãgueo. Plut. in Numa. ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου, morbo deficio, prę morbo langueo. αἰδοῖον ἀπεμαράνθη, virile membrum emarcuit. Plato lib. 1. de Republ. αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, corporis voluptates deficiunt. Xen. in Apol. Socr. pro è vita migrare accepit.

Ἀπομαρτυρεῖν, atteſtari.

Ἀπομαστιγοῦν, flagris cædere.

Ἀπομαστίζω, cohortor inſolenter, ago inſolenter.

Ἀπομαστιοῦν, vilipendere, ἐξευτελίζειν.

Ἀπομάττεσθαι, μιμεῖσθαι, exprimere, Athen.

Ἀπομάττω, μ. ξω, abſtergo, extergo, excipio, ἀναλαμβάνω, imitor figuram rei: Accuſat. Vnde ἐναπομάττω, imprimo, exprimo, ad viuum effingo. Ariſtoph. οὐδ' ἀχιλλείων ἀπομάττει, id eſt, οὐ δ' ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ σιτίοις μετεχεῖς. ἀπέματτε τὸν τύπον, ſymboli figuram excipiebat. Luc. Euang. cap. 10, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, puluerem in vos extergim⁹. Lucian. χοίνιξ ἀπομεμαγμένη, chœnica abraſam, detonſam, emunctam, quando id quod ſuperextabat aufertur. Plato in Timæo, ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειροῦσι, formas exprimere nituntur, formas volunt inſignire.

Ἀπομάχομαι, μ. έσομαι, repugno, propulſo, defendo, ἀμύνομαι. ἀπομάχεσθαι πολιορκίᾳ, excipere obſidionem.

Ἀπόμαχος, ὁ ἐκτὸς πολέμου γεγονὼς, pugnæ expers. Sic vocatur AEliano, qui parte corporis debilitati, rei militaris inutiles facti ſunt, Cauſarii Latinis. Liuius, Tertius exercitus ex cauſariis ſenioribuſque ſcribatur, qui vrbi mœnibuſque præſidio ſint.

Ἀπομειλισσόμενοι, τοὺς, placentes.

Ἀπομείρομαι, præbeo, diſtribuo. Heſiod. αἰδὼς γὰρ τ' ἔργμα τοῖσιν ἀπομείρεται αἴσαν, id eſt, σφάζεται.

Ἀπομελαίνω, nigrum reddo, nigrefacio.

Ἀπομέμφομαι, accuſo, increpo, reprehendo.

Ἀπομένω, remaneo.

Ἀπομερμηρίσαι, obdormire, ἀποκαρδῶσαι.

Ἀπομετρέω, ῶ, emetior, dimetior, Xenophon in OEco.

Ἀπομηκύνω, produco, protendo, extendo, exporrigo. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, ducere ſermones & producere, Lucianus in Anacharſide.

Ἀπομηνίζω, ſeu Ἀπομηνίω, iram depono: vel præpoſitione abundante, iraſcor. Homer. Iliad. β, κεῖτ' ἀπομηνίσας ἀγαμέμνονι, iacebat iratus, ὀργισθεὶς ὀργιλῶς.

Ἀπομιμέομαι, imitor, refero, ἀπεικάζω, æmulor, ſubſequor, exprimo.

Ἀπομίμησις, εως, ἡ, imitatio.

Ἀπομιμνήσκομαι, rependo. Heſiod. οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, qui ei gratiam retulerunt meritorum.

Ἀπόμιξις, mixtio.

Ἀπόμισθος, mercede aliquid faciens. Interdum qui non recipit mercedem, ἄμισθος, Demoſth.

Ἀπομισθόω, μ. ώσω, π. ωκα, conduco mercede. ἀπὸ μισθοῦ δίδωμι, loco mercede, Accuſ. Theoph. li. 2. ca. 15, de cauſ. plan. ἀπομισθοῦντες

ἀπομισθοῦντες τὰς γεωργίας, agros ſibi mercede conducẽtes.

Ἀπομισθώματα, αἱ δημόσιαι οὐσίαι.

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, commentarius, monimentum, regeſtum. Ita Xenophon ἀπομνημονεύματα quendam librum inſcripſit, tãquam dictorũ factorúmque Socratis memorabilia. Diogen. Laertius de Xenophonte, καὶ πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα, εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν, ἀπομνημονεύματα ἐπιγράψας.

Ἀπομνημονευτέος, commemorandus.

Ἀπομνημονεύω, recordor, commemoro, recenſeo, in memoriam redigo, narro, literarum trado monumentis. Ariſtid. χάριν σοι ἀπομνημονεύω, habeo tibi gratiã ſeu refero. Lucian. ἀπάτας οὐ χρὴ ἀπομνημονεύειν, id eſt, dolos in memoriam reuocare & exprobrare. ἀπομνημονεύω τὴν χάριν, gratiam refero. Idem Lucianus, εἴγε ἀπομνημονεύει τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ ζεύς. Idem, ἀπομνημονεύω σοι εὐεργεσίαν, beneficium tibi refero ſeu rependo, vel tui beneficii memor fio. ἀπομνημονεύοντες συμπτώματος, caſus reminiſcentes, Plutarc. in Probl. AEſchin. ἀπομνημονεύετε αὐτοῖς ὑποβάλλειν, eſtote memores illis ſubiicere. Idẽ, ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργὴν, iram in memoriã reducere. Plutar. in Lyc. ἀπομνημονεύοντές τινα λυκούργου λόγον, dictum quoddam Lycurgi celebrantes.

Ἀπομνημονέω, μ. ήσω, π. ηκα, commemoro.

Ἀπομνησικακέω, memor exulcerato ſum animo, &c.

Ἀπομνήσομαι, recordabor. ἀπομνήσομαι χάριν, gratiam reddam, Thucydid. Euripid. ἀπόμνησαί μοι τὴν δὲ χάριν, habeas mihi hanc gratiam.

Ἀπομνηστέω, obliuiſcor: Genitiuo.

Ἀπόμνυμι, deiero, iureiurando affirmo. Odyſ. ο, πάντες ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευεν. Itẽ, ἀπομνύναι, καὶ ἀπομνύειν, ἀποδείξειν δι᾽ ὅρκων, abiurare & inficiari, ἀποφάσκειν. Ariſtop. νεφ. κἀπειτ᾽ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι, τοὺς θεούς; iſta voles abiurare mihi & inficiari, per Deos? Itẽ, eiurare magiſtratum & cũ iureiurãdo deponere. Herodia. ἔνθα οἱ ῥωμαίων ἄρχοντες ἀπόμνυνται, abdicant ſe magiſtratibus. Plutarc. ἀπομόσαντας τὴν ἀρχήν.

Ἀπόμοιρα, ας, ἡ, pars, portio.

Ἀπομονόω, μ. ώσω, derelinquo, deſero, ſolum facio, priuo, ſeparo. ἀπομονωθήσομαι τῆς συμβάσεως, à pactione excludar. Vnde ἀπομονωθεὶς, έντος, in vita ſolum relictus.

Ἀπόμορ γμα, τὸ ἐκμαγεῖον, τὸ ἐκσφράγισμα, ſigilli impreſſio, Bud. Comm.

Ἀπομόργνυμι, μ. όρξω, π. οιχα, exprimo, diſtringo, delibo, informo. Alex. Aphr. 2. Probl. τὸ πρῶτον ἀχρεῖον ἀπομόργνυ καὶ τὸ τοῦ πίνοντος χρῶμα, i. colorem exprimit & repræſentat. Item, abſtergo, quia exprimẽdo fiunt abſterſiones, Bud. Cõm. Apol. 2. Arg. ἀπομόρξατο μετώπου ἱδρῶ, ſudorẽ faciei abſterſerũt. Hom. Iliad. β, ἀπομόρξατο δάκρυ, i. ἀπεμάξατο, ἀπέψησε. Ariſtoph. ἀπομορχθεὶς ὀργὴν, i. ἀποθέμενος.

Ἀπομόρξατο, pro ἀπομόρξατο. αἰαυξήσεως, Etym.

Ἀπομόρξις, εως, ἡ, deterſio, delibatio.

Ἀπομόσε, ſtatim, ſine conſideratione.

Ἀπόμουσος, à muſis alienus. vide in ἄμουσος.

Ἀποφράδες, dies nefaſti.

Ἀπομυθέομαι, denego, ἀπαγορεύω, κωλύω, prohibeo, Homer. Item, moneo, conſulo.

Ἀπόμυιος, Iouis cognomen. Tradunt enim Herculem in Olympia rem diuinam obeuntem, quum muſcarum multitudine infeſtaretur, Ioui ſacrificaſſe ἀπομυίῳ, protinúſque vltra Alphæum eſſe muſcas abactas.

Ἀπομυκάομαι, mugio, lib. Epigram.

Ἀπομύνω, ἀποσοβῶ, arceo. Homer. Datiuo & accuſ. ἀπόμυνε αἰτωλοῖς ὀλέθριον ἦμαρ, AEtolos ab exitio defendit.

Ἀπομύξαι, αἱ, ſordities.

Ἀπομυξίζω, ἀποσομίζω.

Ἀπομύττω, μ. ύξω, π. υχα, emũgo, decipio, præſtigiis illudo: Accuſ. Plat. 1. de Rep. κορυζῶντά σε περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον, te grauedine tentari ſinit, nec emũgit indigentẽ.

Ἀπομφολύγωτος, non excitans bullas, Dioſcorides lib. 5, cap. 108.

Ἀπομωραίνω, dementare ſiue fatuum reddere, μωρὸν ποιεῖν, inducere, infatuare.

Ἀπώμοσις, εως, ἡ, abiuratio, inficiatio.

Ἀπωμοτικὸς, abiuratiuus.

Ἀπώμοτος, abiuratus, fugiẽdus propter crudelitatem.

Ἄπων, abſens, indecens.

Ἄπονα, τὰ, medicamenta quæ dantur ad leuandum dolorem.

Ἀπόναιο, ὄναιο, fruere, ἀπολαύοιο.

Ἀποναίω, migro, ſedem muto: Neutrum.

Ἀποναρκάω, μ. ήσω, ſtuporem excutio, rigeſco, induror, obdureſco.

Ἀπονάρκησις, εως, ἡ, ſtupor, Ariſtot. in Problem.

Ἀπόναμαι, adiutor, vtilitatem & delectamẽtum capio, fruor: Genitiuo. vide ἀπόνημι.

Ἀπόνασθαι, frui, ἀπολαῦσαι. Eurip. ἀποναίατο, fruatur, Sophocles. iungitur genitiuo.

Ἀπονάσσω τηλόσε πατρίδος, procul ſemotus à patria habitaui. ἀπενάσσατο, ibidem, i. eiecit, è ſede migrare fecit, migrauit. Iliad. β, ἀπενάσθη.

Ἀπονάσσω, ἀποχωρίζω, ἀποδίδωμι, Etym.

Ἀπονεμητέον, tribuendum.

Ἀπονέμω, μ. μῶ, diſtribuo, adhibeo, tribuo, impertior, exhibeo, largior, attribuo. Lucian. in Cauc. ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν, vobis honores reddere, vos honore afficere. Herodian. ἑκάστῳ τὸ κατ᾽ ἀξίαν ἀπονέμων. Idem, μηδὲν ῥαθυμίᾳ, μηδ᾽ ἀναπαύλῃ ἀπονέμων, nihil loci quieti & deſidiæ relinquens. Philo de mundo, γῆ μὲν ὁ μεσαίτατος ἀπενεμήθη τόπος, id eſt, terræ medius locus aſſignatus eſt. Lucian. συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς, eis dant veniam. Plato de Leg. ἀπονεμηθεὶς ἐπὶ θάτερα, ad alteram partem accedens. ἀπονέμω σοι συγγνώμην, tibi ignoſco, Lucian.

Ἀπονενοημένος, arrogans, temerarius, inſipiens, vecors, inſanus & delirus, amens, deploratus, de ſalute deſperãs, profligatus, Demoſt. Et apud Theophra. pro homine flagitioſiſſimo & nequiſſimo & contaminatiſſimo.

Ἀπονενοημένως, temere, deploratè. ἀπονενοημένως πρὸς τὸ τῇ ζῆν διακείμενος, de vita deſperans, Iſocrat.

Ἀπονέομαι, ἀναχωρῶ, ἀπαλλάττω, redeo, abeo. Odyſſ. ο, πρὸς τι ἄστυ νέεσθαι ἀπονέεσθαι. Et ἀπονεόμενος, abiẽs, abſens.

Ἀπονεοττεύω, μ. εύσω, π. ευκα, nidum facio, nidifico. Ariſtot. lib. 6. Anim. ἀπονεοττεύουσα ἡ περιστερὰ τίκτει μέλλει τριάκοντα ἡμέραις, columba citra dies triginta prole expedita ſuperiore, parit.

Ἀπονευρόω, neruos abſcindo, τὰ νεῦρα κόπτω.

Ἀπονευρώσεις, quum digiti mouentur, tendones. ἀπο dicuntur Hippocrati.

Ἀπονεύω, innuo, declino, geſtus ago, me inclino. Philo de mundo, ἀπονεύειν πρὸς αἰθέρα, dixit pro cõtueri æthera. ἀπονεύοντος φορείου, lectica cadente, ſe inclinante, Plutar. in Galba. Item, abnuo, me auerto, aberro, deflecto, nuto, ad ruinam reclino, in Epigram.

Ἀπονέω, peruenio, vtilitatem capio, deſtruo.

Ἀπόνηθι, adiutus eſt, ὠφελήθη.

Ἀπόνημι, iuuo: vnde ἀπόναμαι, fruor. Apollon. 2. Arg. ἀπόνασθαι ἐδωδῆς, ex cibo fructum percipere.

Ἀπόνηρος, ου, ὁ, indeprauatus, minimè malus, noxa carens, ἀγαθός.

Ἀπονητὶ, ſine labore, nullo negotio. ἀπονητότατα, minima cum difficultate.

Ἀπόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illaborioſus.

Ἀπονήχομαι, enato, fluito, trano. ἀπονήχονται ἐπὶ σύρων, ab his ſuſpenſi natant. Plutar. in Public. ὁρμὴν ἔσχον ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, aggreſſi ſunt natando ſuperare magnos fluctus & profundos latices. ἀπονήχεσθαι τοῦ σώματος, enare è corpore. ἀπονήχομαι πρὸς τὴν γῆν, natatu memet in ſolum recipio.

Ἀπονία, laboris carentia & defectus, doloris leuamen, dolorum fuga, deſidia, inertia, indolentia, moleſtiæ carentia, otium, ceſſatio.

Ἀπονίζω, abluo, abſtergo: item, labore exhaurior, apud

Plutarch.de virtut. mulier.

Ἀπονικάω,exupero,vinco.

Ἀπόνιμμα,ατος,τὸ,id eſt,ἀπόνιπτρον.

Ἀπονέμω,honorem tribuo.

Ἀπόνιος,Aponius,proprium delatoris, Neronis tempore,Plutarch.in Galba.

Ἀπόνιπτρον,ου,τὸ, malluuium, peluis in qua manus poſt cœnam abluebantur. ἀπόνιπτρον,Ariſtophanis interpres exponit,τὸ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἀπόνιμμα.

Ἀπονίπτω,abſtergo, abluo,poſt menſam propriè,quẽadmodum τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῶσι, ante menſam, authore Polluce. ἀπενίψατο χεῖρας,abluit manus, Matth.Euang. cap.27.

Ἀπονοέομαι, τὸ εἰσιεῖ ἀπόγνωσιν ἔχειν τοῦ νοῦ. Etym. Plutarc. in Solon. πυνθανομένου τινὸς τίνι πιστεύων οὕτως ἀπονοεῖται,τῷ γήρᾳ,εἶπε, quærentibus quare fretus ita pro ſalute deſidioſus eſſet,Senectute, reſpondit. ἀπονοηθῆναι, pro rebellaſſe,li.2.Macchab.cap.13. ἀπενοήθησαν, dementes facti ſunt, Eſdræ lib.1.

Ἀπονοητίω,μ.ήσω,π.ηκα,molior.Eccleſiaſt.51.ἀπενόησα τὰ ἀγνοήματα,ignorantias illuminaui.

Ἀπόνοια,ας,ἡ, vita flagitioſa & contaminata, vecordia, amentia,aſtus, ſuperbia, arrogantia, contumacia, faſtidium , ſegnities , ſocordia , deſperatio. Plutarchus in Numa , ἀπονοίαις καὶ θορύβοις περιέπιπτον , in contumelias & tumultus inciderunt : ſic Lapus vertit. Chryſoſtomus, εἰς ἀπόνοιαν αἴρονται πολλοὶ,καὶ εἰς ἀπόγνωσιν τῆς ἑαυτῶν κατὰ πᾶσι σωτηρίας. Thucydid.ἐς ἀπόνοιαν κατέστησαν,ad deſperationem redacti ſeu compulſi ſunt.Item demigratio,ab ἀπονοέω,id eſt,ſedem habitationémque muto.Dictum eſt etiam hoc nomine decretum Phocenſium, quo aduerſus Theſſalos bellantes,decreuerunt cũ mulieribus & pueris mori,Plutarch.de virtut. mulierum.

Ἀπονομὰ,ῆς,ἡ,retributio.

Ἄπονος,ου,labore carens,minimè impeditus,lenis,non dolens,facilis.

Ἀπονοστέω,μ.ήσω,π.ηκα,redeo,reuertor, remeo,deſciſco, Neutrum abſol.Iliad.α,ἂψ ἀπονοστήσειν,&c.

Ἀπονόσφι, ſeorſum à, Odyſſ. ο, ἰτέφην ἀπονόσφι καλέσσας, &c.ἀπονόσφι τραπέσθαι,aliorſum verti.

Ἀπονοσφίζω,ſeparo,ἀποχωρίζω, alieno, adimo. Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀπονούμενος,oblitus,οὐ μνημονεύων.

Ἀπονυκτερεύω,pernocto foris. Plutarch,in Fabio, ἀπονυκτερεύω τοῦ στρατοπέδου,extra caſtra pernocto.

Ἀπόνυμφος,ου,ὁ,καὶ

Ἀπόνυμφος, ου,ὁ, qui mulieris commercio non delectatur,μισογύνης.

Ἀπονυστάζω,ſecubo,foris cubo.

Ἀπονυχίζω,τοῖς ὄνυξι ἐξέσθαι τῆς ἐντυχεῖν ἀφαιρεῖν,καὶ μεταφορικῶς ἀποσπάω,ἀποκλείω,rapio vngulis,extorqueo,aufero. Ariſtoph. Equit.ἀπονυχιῶ σου τ' αἰ ἀφυτανίω στόμα.

Ἀπονύχισμα,τὸ,præſegmen vnguium.

Ἀπόνως,illaborioſè, ſine labore, nullo negotio, & ἀπονώτατα facillimè, Xenoph.

Ἀπόξενος,ου,ὁ καὶ ἡ,inhoſpitalis.

Ἀποξενοῦσθαι,ἐν τῇ ξένῃ ἀποδημεῖν,migrare, ſecedere,peregrinari. Ariſtot. Polit.lib.2,ἀποξενοῦνται πολὺν χρόνον ἔξω τῆς οἰκίας, multum temporis domo abfuerunt . Euripid. πόῤῥω γῆς ἀπεξενωμένος,à patria procul peregre agens.

Ἀποξενόω,μ. ώσω,π,ωκα, facio exulem, in exilium ablego,patria expello,Accuſat. ἀπεξενοῦτο,3 Reg.cap.14,diſſimulabat ſe eſſe qui erat,alienũ ſe eſſe ſimulabat.

Ἀποξένωσις, eſt peregre agentis, & cui peregrinari cõtigit.

Ἀποξέω,μ.έσω,ἀποκόπτω, abrado, abſcindo, rado,detondeo,leuiter incido,ſcalpo, polio, Accuſat. iungitur. vnde ἀπεξεσμένος,politus,exactus, abraſus, Nazanz. orat.de Baptiſm. ἀπεξέσθης τῆς κακῆς οὐλῆς, mala cicatrix tibi obducta eſt.

Ἀποξηραίνω,deſicco,areſacio. Vnde ἀπεξηραμμένος,areſactus,exiccatus.

Ἀποξίννυμι,extinguo.

Ἀποξιφίζειν, ſaltationem quandam agere, ξιφισμὸν dictam. Significat etiam reprobare.

Ἀποξυλίζω,ligna detraho,tollo quod eſt ligneum. Ariſtot. Probl.ſect.3,ἀποξυλίζοντες κράμβην,braſsicam caule purgantes.

Ἀποξυρέω,abrado.

Ἀποξυνόω,acidum reddo, Plutar.in acorem corrumpo.

Ἀπόξυροι πέτραι,ſcopuli exeſi, Lucian.

Ἀποξύρω,abrado,abſtergo,detergo,extergo.

Ἀπόξυς,acuminatus, mucronatus, in mucronem faſtigiatus,Dioſcorid.lib.4,cap.52:libro eodem,cap.82,ῥίζα ἀπόξυς,acuta.

Ἀποξύσματα, ramenta,aliâs minuta quædam fruſtula inhærentia inteſtinis:quidam ſtrigmenta nominant.

Ἀποξύω,μ.ύσω,detraho poliẽdo, depecto, abſtergo, derado, Accuſat. ἀποξύσας τὸν μοχλὸν,vectem exacuens. ἀποξύομαι,diſtringor.

Ἀποπαγήσομαι,concreſcam,Xenoph.à πήγνυμι.

Ἀποπαλαιόω,antiquo,abrogo.

Ἀποπάλλομαι,cuibror.

Ἀποπαππόομαι, οῦμαι, marceſco lanugine,pappo dicta, Theophraſt.lib.7.hiſtor.plant.cap.11.

Ἀπόπαππος,ου,ὁ,abauus.

Ἀποπαπταίνω,μ,ανῶ,π.κα,circunſpicio vt fugiam.

Ἀποπάρδης,crepitum ventris emittas. Alexand. Aphr. in Problem.

Ἀποπαρθενόω,μ.ώσω,deuirgino.

Ἀποπατέω,μ.ήσω,π.ηκα,caco, ſecedo,χέζω,ἀφοδεύω, ventrem ſoluo, mihi venter ſoluitur, purgo ventrem . Ariſtop.in Plut.in voce paſsiua, ἀποπατησόμενοι πλεῖνς ἢ μύριοι, cacaturi plus quàm decies mille.

Ἀποπάτημα, ατος, τὸ, excrementnm , merda, τὸ σκύβαλον, ζῶρ,ſtercus.

Ἀπόπατος,ου,ὁ, latrina, fimus, ſeceſſus ad ventrem purgandum,ἡ κένωσις τῆς γαστρός.

Ἀποπαύομαι, requieſco, quieſco, deſino. Iliad . πολέμου δ' ἀποπαύεο,i.bello abſtine,bello deſiſte.

Ἀποπαύω,ſedo,inhibeo,compeſco. ἀποπαύω ἐρώτων,priuo amoribus,Sophocl.in Aiace.

Ἀπόπειρα,ας,ἡ,experientia. ἀπόπειραν λαμβάνω τῆς ναυμαχίας, pugnam naualem experior, Thucydid . ἀπόπειραν ποιοῦμαι,periclitor.

Ἀποπειράομαι,μ. ασομαι, tento, periculum facio,aggredior,exploro,experior, Genitiuo . Plato 2.de Rep.ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου,annulo explorare, ſpecimen capere de annulo. Plutarch.ἀποπειρώμενος ἀριστείδου λόγῳ,verbis tentans Ariſtidẽ, in Themiſtocle . Bud. in Epiſt.prior. ἀποπειρᾶσθαι δεῖ τῶν ἰατρῶν.Iſocrat . in Euang.ἀποπειρατέον τῶν λόγων, orationes tentandæ ſunt. Thucydid.ἀποπειρᾶσθαι τοῖς ναυσὶν ἐβούλοντο,voluere fortunam naualem experiri.

Ἀποπεμπτος,auerſus,expiatus.

Ἀποπέμπομαι, idẽ quod ἀποπέμπω,depello, auerto,reiicio,remoueo à me . ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, vxorem repudiare,Plutarch. Euripid.ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,ſit precor irrita noctis imago, eã nõ admitto,reiicio,auerſor.

Ἀπόπεμπτος, vel Ἀποπεμπτίος, ſceleratus & fugiẽdus propter morum improbitatem.

Ἀποπεμπτοῦν,partem quintam ſoluere. Geneſ.cap.47, ἔθετο αὐτοῖς εἰς πρόσταγμα ἐπὶ γῆς αἰγύπτου τῷ φαραὼ ἀποπεμπτοῦν,lex facta vt in terra AEgypti pars quĩta ſolueretur

Ἀποπέμπω,μ.ψω,π. φα,repudio, omitto,reiicio,ἀποστέλλω,remitto,amando,ablego,exporto,abiicio,mitto. Odyſſ.ξ,τὸν ἄεισον ἐωρίνας ἀποπέμπω. Ariſtoph.νεφ.pro dimittere creditorem & liberare,i. ἀπαλλάττειν. ἀπέπεμψεν ἀποκρινάμενος. ταυτὶν ὑμῖν ἀποπέμπω, hanc ad nos mittit , Ariſtoph . Idem,ἀποπέμπω τ' ἀπόῤῥητα,ſecreta & arcana trãſmittit,euulgat,mittendo renuntiat.

Α Π

Ἀπόπεμψις, εως, ἡ, omiſsio.

Ἀποστρέφω, auerto, Ariſtoph.

Ἀποπέρδω, pedo: in aoriſto ſecũdo ἀπέπαρδον. Ariſtoph. μέγα πάνυ ἀπέπαρδον, magnum crepitum feci.

Ἀποπεσεῖν, ἀπὸ τοῦ πίπτω: ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ πέσω, ἕσω, Etym.

Ἀποπέτομαι, reuolo, Plutarch. auolo, Ariſtophan.

Ἀποπεφασμένως, palàm, manifeſte.

Ἀποπηδάω, μ. ήσω, reſilio, exilio, deſilio. ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, à curru deſilit, Plutarch. in Fabio. ἀποπηδάω τοῦ ἅρματος, à curru deſilio, reſilio, reſulto.

Ἀποπήγνυμαι, concreſco, congelo, Ariſtoph. aſtringo.

Ἀπόπατος, ατος, τὸ, ſtercus. vide Σκύβαλα.

Ἀποπιέζω, μ. έσω, expello.

Ἀποπίεσμα, ατος, τὸ, repurgatio, purgatio, quod expreſſum remanet, vt ſunt vinacia.

Ἀποπίμπλημι, μ. ήσω, π. κα, impleo, Accuſat. ἀποπιμπλάναι θυμὸν, ſatisfacere indignationi.

Ἀποπιστεύω, μ. σω, π. κα, in fidem venio, fido.

Ἀποπλάζομαι, aberro. Odyſſ. ο, πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς σῆς πατρίδος, longè à patria erraſti: vbi γ' πλανάζει. Inuenitur & in actiua voce. Apollon. 1, τὸ μὲν πολὺ ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς, aberrare fecerunt à carmine.

Ἀποπλανάομαι, μ. ήσομαι, vagor, aberro, hallucinor. ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, aberrarunt à fide. Chryſoſt. εἰ δὲ τῆς εὐθείας ἄνθρωπος ἀποπλανηθείη πίστεως. ἀποπλανηθεὶς, ὁ, qui aberrauit.

Ἀποπλανάω, ῶ, impono, ſeduco, fraudo, decipio. Iſocr. δέδοικα μὴ πόῤῥω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανῶ. Aeſchines, ἀποπλανᾷ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, i. ἀφιστᾷ, auoco. ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, Lucianus, vagari ſinere orationem nolo, i. ab inſtituto auertere.

Ἀποπλάνησις, εως, aberratio, error, prauitas. Item figura quæ & ἀποδίωξις dicitur Iulio Firmiano.

Ἀπόπλανος, improbus, præſtigiator.

Ἀποπλάττω, μ. άσω, effingo & repręſento, fingo, in Epig.

Ἀποπλέω, renauigo, oram ſoluo, proficiſcor extrà, nauigo, remeo, diſcedo, remetior mare. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου, domum ſe receperunt, Thucydid. κατ' Αἴγυπτον ἀποπλέοντι, ex AEgypto cum naue rediret, &c.

Ἀποπλήθω, expleo, ſaturo, compleo, impleo.

Ἀποπληκτικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, attonitus. ἀποπληκτικὸν νόσημα, morbus quo quis fit attonitus.

Ἀπόπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtolidus, ſtupidus, attonitus, inſenſatus, captus membris, nihil ſentiẽs, difficilis, moleſtus.

Ἀποπληξία, ας, ἡ, ſtupor corporis mentíſque, languor, aduerſitas, apoplexia: à Gaza, ſtupor totius corporis nunc redditur, nunc ſtupor attonitus. Galen. lib. 1. ad Glaucon. τῆς ἀποπληξίας προηγεῖται λειποθυμία.

Ἀποπληρόω, μ. ώσω, ſaturo, expleo, compleo, præſto. Plato 1. de Rep. τὰ λοιπά μοι τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, repletio, expletio.

Ἀποπληρωτὴς, οῦ, ὁ, impletor, executor.

Ἀποπλήττω, μ. ξω, π. ηχα, repercutio, retorqueo, Accuſ.

Ἀπόπλοος, ου, ὁ, receſſus nauium. περὶ ἀποπλόου, de abducẽdis nauibus. ἀπόπλοος ἱμερτός, lib. Epigr. ſoluens è portu.

Ἀπόπλοον, nauigium inutile.

Ἀπόπλυμα, ατος, τὸ, purgatio.

Ἀποπλύνω, abluo, eluo, abſtergo. ἀποπλύνειν τὴν κόνιν, eluere puluerem, Lucian.

Ἀποποιεῖται, negat, ἀρνεῖται.

Ἀποπνέω, μ. εύσω, & Ἀποπνείω, efflo, erumpo in reſpirationem, exhalo, Genitiuo. vt, ἀκράτου ὕδατος ἀποπνέων, Apollon. 2. Argonaut. cum accuſat. τοῖον οἱ ἀπέπνεε λεύγαλέον ὀδμήν, id eſt, talem odorem ſpirabant. Sic Homerus Odyſſ. δ, ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν, id eſt, ὄζουσαι, edentes & emittentes odorem. Et Iliad. δ, θυμὸν ἀποπνείων, animam efflans & moriens, τὴν ψυχὴν ἐκπνέων. ἀποπνεομένη τῶν ἀνθέων ὀσμὴ, odor è floribus afflatus, Gaza. ὁ ἀποπνέων μύρον, redolens vnguentum, Lucianus. Plutarchus in Themiſtocle, ὥσπερ ἐς ἀτιμίαν φθόνος ἀποπνεῖ, inuidia odium in ignominiam veluti flatu quodam euomit. pro efflare animam ac mori accepit Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Ἀποπνίγομαι, ſuffoco. ἀποπνιγήσομαι, ſuffocabor. Ariſtophan. ὑπὸ ἀποπνίγομαι δὴ Σίμωνι, Simon me diſcruciat. ἀποπνιγεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, in mare ſubmerſus.

Ἀποπνίγω, μ. ίξω, π. ιχα, ſuffoco, eneco, præfoco, ſtrangulo, Actiu. Accuſat. ἀποπνιγεὶς, præfocatus, mortuus. ἀποπνιγῶ, in aoriſto ſecundo Cõiunctiui paſsiui. Lucian. δέδιας μή σοι ἀποπνιγῶ, times ne tibi ſuffocer.

Ἀποπνοὴ, ῆς, ἡ, exhalatio, reſpiratio, ſpirandi facultas.

Ἀποποιέομαι, renũtio alicui amicitiã, reiicio, proiicio.

Ἀποποιέω, μ. ήσω, ſubmoueo.

Ἀποποίησις, εως, ἡ, figuræ genus, ſpecies μεταθέσεως.

Ἀποπομπαῖος, ἀλεξίκακος, depulſor malorum, & auerſor, defenſórque peſtium & calamitatum. ἀποπομπαῖος τράγος, Leuit. 16, hircus emiſſarius, Latinè ibidem exponitur.

Ἀποπομπεῖν, depellere.

Ἀποπομπὴ, ῆς, ἡ, ἀποδιωγμὸ, repudium, procuratio & depulſio ſceleris & prodigii. ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ, miſſa merces. ἀποπομπαὶ πυρετῶν, febrium profligationes.

Ἀποπορδὴ, crepitus ventris, Alexand. Aphrod. libr. 1. Problem.

Ἀποπορεία, ας, ἡ, repedatio, reditus.

Ἀποπορεύομαι, diſcedo, Ariſtot. 2. OEconom. πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποπορεύεσθαι, ad hoſtes deficere & tranſire.

Ἀποπορευτέον, redeundum.

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, plantæ particula ſtipitis ſuffultæ, Theophraſt. lib. 2, cap. 7. hiſtor. plant.

Ἀποπρεσβεύω, legationem renuntio, legationis abſolutæ rationem publicè refero.

Ἀποπρίω, recludo, diſſeco, ſeco, inſeco

Ἀποπρὸ, Apollon. 2. Argonaut. νηὸς ἀποπρὸ μεθέντες, ex naue procul dimittentes.

Ἀποπροέηκε, dimiſit, miſit. Odyſſ. ξ.

Ἀποπροαιρέτιον, reiectum, reiectaneum.

Ἀπόπροθι, & Ἀπόπροθεν, ex longinquo, ἄποθεν, eminus, vt lib. 1. Argonaut. Apollon. χῶρις ἀπόπροθεν ἵκετο μέλαθρ. ſignificat ſeorſum à, abſque, cum Genit. apud Nonnũ.

Ἀπόπροθι, procul, longè, πόῤῥω. Heſiodus, πόντου κυμαίνοντος, ἀπόπροθι φωτὸς, procul à luce.

Ἀποπρολείπω, relinquo longè.

Ἀποπροσωρίζω, ſeparo. Euripid. ἀποπροσωρίσας μητρὸς, à matre ſeparans.

Ἀπόπροσθε, longè. ἀπόπροσθεν, πόῤῥωθεν. ἀπόπροσθεν ὄντα ἐφθαλμῶν ἡμῶν, longè hæc ab oculis meis abſunt.

Ἀποπροσωπίζεσθαι, purgare faciem.

Ἀποπτάμαι, auolo. Homer. Iliad. β, ᾤχετ' ἀποπτάμενος.

Ἀποπτάω, μ. ήσω, ηκα, volo, auolo, Neutrum.

Ἀποπτερνίζω, ſupplanto.

Ἀποπτὴς, οῦ, ὁ, ſpectator.

Ἀπόπτολις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, extorris, exul.

Ἄποπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, altus, immenſus, id eſt, inconſpicuus, & vt ita dicam, inuiſibilis, ſublimis, ἀόρατος, ἀθέατος. Sophocl. κἂν ἀποπτος ᾖς, etiam ſi inſpectabilis ſis: vbi generis eſt fœm. apud eundem cum Genitiuo. ἄποπτον ἡμῶν, à noſtris oculis ſemotum. Itẽ ἄποπτος, qui videri ex alto poſſit, conſpicuus, Ariſtot. 2. Polit. Plutarch. in Camillo, ἱερὸν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἄποπτον, templum quod ex foro & concione conſpiceretur.

Ἀπόπτυστος, reiectus, deſpuendus. Dicitur & ἀπόπτυστος, μισητὸς, odioſus.

Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, expuitor.

Ἀποπτύω, μ. ύσω, π. υκα, expuo. Xenophon, τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν: & lib. 4. Epigramm. ἐς δὲ βαθὺν ποτὶ κόλπον ἀπέπτυσεν. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Aliquando capitur pro ἀποῤῥίπτω, καὶ ἐκβάλλω, μεταφορικῶς. Iliad. δ, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην. Item renuo, abnuo, auerſor, deteſtor, reſpuo. Euripides in Hippol. ἀπέπτυσ' οὐδεὶς ἄδικος ὢν μοι φίλος. Pro abnuo & execror, Heſiodus. ἀποπτύουσι δέ τ' ἀγροὶ, id eſt, aſpernantur.

Ἀπόπτωσις,εως,ἡ, caſus,lapſus. Galen.2.ad Glauc. ἀπόπτωσις τῆς ἐσχάρας,ad cruſtas reſoluendas valet,id eſt, ad hoc vt cadant.

Ἀποπυνθάνομαι,μ.ἀποπεύσομαι,interrogo,Epictetus,audio,ſciſcitor.

Ἀποπυρίας,ου,ὁ,panis ſpecies apud Athenienſes,ὁ ἐπ᾽ ἀνθρακιᾶς πυρούμενος.

Ἀποπυτίζω, reſpuo. Ariſtotel.lib.4.Animal.ἀπεπύτιζε τὴν θάλασσαν, reſpuit humorem.

Ἀπορέω,Ionicè pro ἀπορέω.

Ἀποργίζομαι,iraſcor.

Ἀπόρευτος ὁδὸς,via inacceſſa,Plutarch.in Camillo,τὰ ἀπόρευτα,ſtabilia, vt ſunt aquæ mortuæ.

Ἀπορίζω,prohibeo.

Ἀπορέω,μ.ήσω,ἢ ἀπορέομαι, ambigo,dubito,hæreo,animi pendeo, conſilii inops ſum, deficio. Plato epiſt.7,ἀπορῶ δὴ ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ,quo me vertam neſcio. Vnde τὸ ἀπορούμενον, i. id de quo dubitatur, controuerſum, apud Alexand.Aphrod. Item indigeo. Vnde ἀπορεῖσθαι,ad ſummam anguſtiam redigi, Neutr. Genit. Pro dubito, Xenoph. ἀπορεῖς πότερα τύχης ἢ γνώμης ἔργα ἐστὶν, ambigis vtrũ fortunæ an conſilii ſint opera. Idem, ἀπορεῖς θείοις σημείοις ὅ,τι χρῶ, neſcis quid tibi diuinis ſignis portendatur, ambigis quomodo tibi ſit agendũ. Iſocr. ἀπορούντες ὅ,τι χρήσονται τοῖς παροῦσι, dubitãtes quomodo rebus præſentibus vti oporteret. Xenoph.ἀπορεῖ ποῖ τράπηται,ambigit quo ſe vertat.Idem,ἀπορῶ ὅ,τι χρὴ ποιεῖν,neſcio quid agendũ ſit. Xenoph.ἀπορῶ πότερόν μοι κρεῖττον,dubito an mihi melius. Idem,ἀπορεῖ πότερον συμβουλεύω,&c.ἀπόρημαι τάδε perplexus inuoluor, Eurip. Ariſtoph.ἀπορῶ τοῦτο, hoc ſoluere neſcio, de eo ſum anxius.Herodo.l.4, ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγὴν, hæſitare de egreſſu. Ariſt.7.Ani.ἀπορῶ τῆς αἰτίας, rationẽ cur ita ſit,cõperire nequeo. Lucian.pro ignoro cũ accuſ. in Alcyone, τὰ πλεῖστα δ᾽ ἀποροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, &c. multa ex his quæ nobis accidunt nõ cognoſcentes.ἀπορούμενος ἀργυρίου,i.argẽti egẽs, dixit Ariſtot.OEcon.Iſoc.μηδενὸς τούτων ἀπορεῖν,nullo horum carẽs. Ariſtoph.κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,ἀφεὶς ἄπελθε,i.ſi de quopiã conceptu & cogitatione dubites,dimitte.ἀπορούμενοι τῶν αὐτόθι, Plato de Leg. penuria laborans ciuiũ vel illic habitantium. Xenoph. ἀπορῶ ἔργων, deeſt mihi quod agã.opera careo. οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν,nõ mihi deſunt,qui me velint opibus ſuis ſuſtẽtare, Plut.in Solon. Plato in Apolog.pro ignoro, πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρουν τί ποτε λέγει,i. neſciebã quid diceret. Idẽ in epiſt. ἐφ᾽ ᾧ τί ποιμοις ἀπορούμενος,i. ambigens. Idẽ cum infin.de Leg. ἀπορῶ τούτων τίνα εἰπεῖν,neſcio quã ex his eſſe dicã. Ariſtoph. ἀπορῶ κρῖναι μέγα πρᾶγμα, non poſſum iudicare. Demoſth. ἀπορῶ ποιῆσαι τὰ ἐκείνου,nequeo. Plutarc.in Themiſt.ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος,populum humanis cõſiliis in ſententiã ſuam traducere poſſe diffidens.

Ἀπόρημα,ατος,τὸ,dubitatio,quæſtio,dubium.

Ἀπορηματικὸς σύνδεσμος,dubitatiua coniunctio.

Ἀπορητικὸς,οῦ,dubius,dubitator.

Ἀπόρθητος,ου,ὁ ἢ ἡ,inexpugnabilis,non victus.

Ἀπορθόω,dirigo,ἀπευθύνω,Plato de Legib.

Ἀπορία,ας,ἡ,indigentia, penuria, ambiguitas, controuerſia, difficultas, periclitatio, conſilii inopia, deſperatio. Thucyd.ἀπορίᾳ τῇ μὴ ἡσυχάζειν ἢ ἡ ἀγρυπνία,inquies mẽbrorũ perpetuáque vigilia.ἐν ἀπορίᾳ γίγνομαι,hæſito, Thucyd.ἀπορίαν ἔχει,dubitatur, Ariſto.in Prior.ἀπορία τῶν προσώπων,vultus incõſtantia ac perplexitas.ἀπορίᾳ καὶ σιγῇ,Euripid. muſſitans.tacitus diu. εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι,quo me vertam neſcio, Plato de Legib. Idem in Epiſt.εἰς ἀπορίαν ἐλθόντες πόλιν ἀνάστατον γενέσθαι, in diſcrimen adducti ne ciuitas vaſtaretur. Idẽ lib.7, ἀπορία περὶ αὐτὰ νομοθετεῖν, difficile eſt de his leges ſcribere. δι᾽ ἀπορίαν, quod deſit facultas, Herodot.ἀπορίῃ εἴχοντο, incerti erant quidnam agerent. Idem,ἀπορίῃ ἐνείχετο,inops conſilii erat. Item,ἐν ἀπορίῃ εἴχετο,rerum penuria laborabat.

Ἄπορον, genus quoddam controuerſiæ dicitur, id eſt, dubium, quod Latinè,inquit lib.9. Gellius,cap.15,non nimis incommodè Inexplicabile dici poteſt.

Ἀπορνεόω,μ.ώσω,π.ωκα,in auem muto, Accuſ.

Ἀπορνέωσις,εως,ἡ,in auem mutatio.

Ἀπόρνυμαι,excitor,me moueo,diſcedo,ab aliquo loco venio,prodeo. Heſiod.ἔνθεν ἀπορνύμενοι.ἀπορνύμενοι, Apol. Rhod.1,ἀφορμώμενοι,adorientes,ὁρμῶντες.

Ἄπορος,ου,ὁ ἢ ἡ,inops, ineptus,indocilis, cõſilii inops, ἄλυτος,dubius,inexplicabilis,inuentu difficilis,extenuatus.ἄπορον,ἢ λύσιν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν.vnde εἰς ἄπορον πεσεῖν.ἄπορος ζήτησις,Alexand.Aphr. quæſtio inſolubilis. ἄπορος πάντων ἢ ἀμήχανος ἡ ἡλικία, inquit in Alcyone Lucian. omniũ rerum inops & improuida ætas: vbi ἄπορος Genitiuum regit. ἄπορον θῦμα,pro rara victima, Plato 2. de Rep. οὐ χοῖρον ἀλλὰ μέγα ἢ ἄπορον θῦμα θύσαντες. ἄπορος ἄνεμος, ventus atrox & intolerandus, Lucian. ἄπορος πόρος, id eſt, δίοδος ἄνοδος. Euripides,ἄπορος ἐπιχείρημα,id eſt, μικρὸς χρόνος διαίτης. ἄπορος δίαιτα,tenuiſſimus victus,Plato de Legibus. ἄπορα πράγματα,res inuſitatæ. Ariſtoph. ἄπορος αἰσχύνη,extremus pudor, Plato de Legib. ὁ ἄπορος dicitur Theophilo in Inſtitut.ciuil.qui ſoluẽdo non eſt. ἐν ἀπόροις εἰμὶ, Xenoph. premor anguſtiis. ἄπορος πάντων, inops rerum omnium, Lucian. Thucydid. ἄπορον ποιεῖ στρατείαν,intolerabilem militiam præſtat. ἄπορον κακὸν,malũ vehementius quàm vt corrigi poſſit. Cum infinitiuo, ἄποροι προσμίσγειν,inhabiles ad dimicandum. ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάζειν τὸ γενόμενον, in ancipiti erant quidnam accidiſſet coniectantes, Thucydid. Idem,ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο δρᾶν τὸ παρὸν,ambigebant quid de re præſenti agerent.

Ἀπορούω,erumpo,exilio,deſilio. Iliad.4,ἰδμῶς δ᾽ ἀπόρουσεν,id eſt, ἀφώρμησεν,ἀπεπήδησεν.

Ἀπορραθυμέω,μ.ήσω,pigreſco,deſideo,Neutrũ abſolut.

Ἀπορραίνω,do ex multis pauca.

Ἀπορραΐδες,αἱ,murices, Ariſtot.li.4.Anim.de cõchis.

Ἀπορραίνω,ſpargo,irroro,pario. Ariſto.lib.6.Animal. ἀπορραίνουσι λευκὴν ὑγρότητα,ſpargunt album humorẽ. Idem ibidem, ἀπορραίνουσι τὰ ᾠὰ, oua ſpargunt. Itẽ ἀπορραίνειν,inſpergo atramentũ, apud Ariſtot. de ſepia piſce. Idẽ lib. 5, ἀπορραίνουσι τὰ ἄρρενα ἢ τὰ θήλεα, humorem ſuo genitali tum mares, tum fœminæ emittunt. Herodot. ἀπορραίνω τὸν θορὸν,genituram ſpargo.ἀπορραίνω τὰ ᾠὰ,oua fundo.

Ἀπορραίω,vaſto,adimo.ἀπὸ τοῦ ῥαίω,ἀφ᾽ οὗ ἢ ῥαιστήρ,ὁ σφῦρα. Accuſ. Item pro ἀπορῶ,careo, Genitiuo, Heſiodus in Theog. μή τιν᾽ ἀπορραίσειν γεράων, nulli defutura eſſe præmia. Hom. Odyſſ.ἀπορραίσει,ἀποστερεῖ,ἀφαιρεῖ.

Ἀπόρραξ,deriuatio,pars abſtracta.

Ἀπόρραξις, εως, ἡ, modus ludendi pila, cuius meminit Pollux lib.9, addens & tres cæteros, ἐπίσκυρον,φαινίνδα,οὐρανίαν.

Ἀπορράπτω,ſarcio, reſuo, Herodotus.

Ἀπορραψῳδέω, μ. ήσω, π.ηκα, metro dico, recito, canto, Neutrum, Accuſatiuo.

Ἀπορρέω,effluo,dilabor,decido,dimano. Sophocl.ὅτου δ᾽ ἀπορρεῖ μνῆστις,&c.cui effluit memoria. Ariſtot.de mundo,ἀναθυμίασις ἀπὸ τῆς γῆς ἀπορρέουσα, exhalatio è terra manans.vnde τὸ ἀπορρέον, ſanies,ab Alexand.Aphr.dicitur,i. ὁ ἀπόρροια, qui tranſitiuè etiam vtitur verbo ἀπορρέω, inquiens,μηδὲν ἀπορρέον,& ἀπορρέοντα λοιμικὴν ἀπόρροιαν,peſtilẽtem effluentiam emittentia.

Ἀπορρὴ,ῆς,ἡ,effluxus.

Ἀπορρήγνυμι,μ.ήξω,π.ωχα, abrumpo, frango,intercido, abduco, Accuſat. Euripid. ἀπορρῆξαι βίον, vitam abruptu rum eſſe. ἀπορρήξας ἀπὸ δεσμῶν, ex vinculis erumpens, lib. Epigram. ἀπορρῆξαι τὴν ψυχὴν ὀκνοῦσα, ἀπημάσω.

Ἀπόρρητον,vetitum,ab ἀπορρέω: vnde & ἀπορρηθῆναι,id eſt,abdicari, Plato de Leg. Ariſtid. ἀπόρρητον μὴ καταφεύγειν, quum vetitum eſſet non confugere.

Ἀπόρρημα,vetitum,interdictum magiſtratus.

Ἀπόρρησις,εως,ἡ,fatigatio in dicendo. Plato 2.de Rep.

τὴν

ὀπὶ τῶ πρὸς μάχου τὴν ἀπόῤῥησιν ὡς ἀπελέξατο, defatigationem non probauit & virium defectionem. Item difficultas, indigentia, defectio. Item vetitū & interdictum magiſtratus, ſicut ἀπόῤῥημα. Aliquando renuntiatio, Syneſ. Bud. Comm.

Ἀπόῤῥητος, ου, ὁ καὶ ἡ, arcanus, latens, obſcurus, occultus, ſilentio ſuppreſſus, abditus. ἐν ἀποῤῥήτοις λόγοις ποιεῖσθαι, Ariſtot. 2. OEconom. i. ſecretò verba facere. Iſocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀκηκόειν, de his quæ vulgari poſſunt, velut occultandis conſule. Plato 2. de Rep. δι' ἀποῤῥήτων ἀκούειν, ſecretò audire ſeu clanculū. Itē ineffabilis, inexplicabilis. Itē repudiandus, vel indignus qui dicatur. Aliquando ἀπαγορευόμενον ſignificat, i. prohibitū. δι' ἀποῤῥήτων, clam, AEſchin. Plato in Leg. ἀπόῤῥητος ἀδικία, iniuria pudenda. ἀπόῤῥητος φλὸξ, flamma myſtica, Euripid. τὰ ἀπόῤῥητα, vetita exportari, Ariſtoph. pudenda, Plutarch. in Problem. ἀπόῤῥητον μηδὲν ποιούμενοι, nihil prætermittentes, Plato de Leg. Nazanz. περὶ δὲ ἀπό. ἔχεις τε μυστικῶν ἐκφορεῖν καὶ τῶν πολλῶν ἀκοαῖς ὡς ἀπόῤῥητα, habes quæ de myſterio pandere licet, & à multorū auditu nō abſcondita, πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, res vulgo non diuulganda, Plutarchus in Themiſtocle.

Ἀποῤῥήτως, occultè, ineffabiliter.

Ἀποῤῥιγόω, μ. ώσω, π. ωκα, timorem incutio.

Ἀποῤῥιζόω, radicitus euello. Non autē idem eſt quod ablaqueare: hoc enim ſolum radix corrigitur & denudatur, illo etiam extirpatur. Ablaqueare autē Græci nunc ῥιζοτομεῖσθαι dicunt, nunc περισκάπτειν, nunc γυμνοῦν σκαπτῶ τὰς ῥίζας, i. è ſcrobe radices exerere.

Ἀποῤῥιπτέομαι, negligor.

Ἀποῤῥιπτέω, καὶ

Ἀποῤῥίπτω, μ. ίψω, π. ιφα, proiicio, præcipito, eiicio, auerto, aufero, abiicio, detorqueo, Accuſ. Chryſ. πάσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥιπτεῖν, ex oculis pudorē abiicere. Sophocl. ἀπὸ γῆς ἀποῤῥιφθήσομαι, expulſus terra eiiciar. ἀποῤῥίπτειν κίνδυνον, cōtemno periculū, Thucyd. Herodot. ἀποῤῥίπτειν ἐς τὸ μηδέν. vnde οἱ ἀποῤῥιμμένοι, abiecti. Chryſoſt. ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν καὶ ἀποῤῥιμμένων, venire in conſortium mendicorū & abiectorū hominū. ἀποῤῥιμμένος ἀτίμως, deiectus cum ignominia. ἀποῤῥιμμένοι καὶ ταπεινότεροι γεγονότες, deiecti & humiliores redditi, Plutarch. in Galba.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, proiectio.

Ἀποῤῥοή, ῆς, ἡ, defluxus, alluuies, ſuccus defluens ex arboribus, aut ex alia re, contagio ſerpens. Plutarch. in Solone, βλαπτικὴν ἐνίοις ἀποῤῥοὴν ἀφίησι, quibuſdam humorem nociuum tranſmittit, de ficu & olea.

Ἀπόῤῥοια, ας, ἡ, defluxus, genitale ſemen, delibatio, effluentia dicitur à Plinio. τὰς ἀποῤῥοίας καταλαμβάνουσιν αἱ ἀκοαὶ, aures rerum obductarū delibationes corripiunt, Ariſtotel. in Probl. Nazanz. ἡ ἀπόῤῥοια τοῦ πρώτου καλοῦ, riuus boni primi. Idem. ἡλιακαί τινες ἀπόῤῥοιαι, ſolares quidam riui. μετὰ τὴν τοῦ χειμάῤῥου ἀπόῤῥοιαν, ſimul atque vnda reſediſſet.

Ἀποῤῥοιβδέω, μ. ήσω, cum ſono emitto. Nonnus, ἀποῤῥοίβδησεν ἰωὴν, vocem eructauit.

Ἀπόῤῥον, denuo, rurſus.

Ἄπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuentu difficilis, indigens, impotens, dubius, inutilis, pauper. *ἄποροι λόγοι, inexplicabiles, Gellius lib. 8, cap. penul.

Ἀποῤῥοφέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſorbillo, Accuſat.

Ἀποῤῥυίσκομαι, οῦμαι, καὶ

Ἀποῤῥυέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, defluo, Neutr. ἀποῤῥυέντος τοῦ ἵππου, quum ex equo defluxiſſet. ἀποῤῥυεῖσα ψυχὴ, delibatus animus, i. decerptus. ἀποῤῥυήσεται, effluet.

Ἀπόῤῥυξις, defluxus, riuus.

Ἀπόῤῥυτος, effluens, defluus. Cic. ex Platonis Timæo, ἀπόῤῥυτον σῶμα, effluens corpus, hoc eſt, decreſcens, & vnde alimentum effluit & decidit. Heſiod. κρήνης τοῦ ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου, i. defluentis, Bud. Comm.

Ἀποῤῥύπω, abluo.

Ἀποῤῥώξ, ῶγος, καὶ

Ἀποῤῥώξ, ωγος, ὁ, abruptus, rupes. Macchab. libr. 2, cap 14, ἐπί τινος πέτρας ἀποῤῥῶγος, in petra prærupta. λιμένος ἀποῤῥῶγες ἀκταὶ, litora prærupta à portu, ſeu abrupta, Homer. θείης φρενὸς ἐστὶν ἀποῤῥώξ, diuina mēte profectus. διὰ κρημνῶν ἐς βάθος μέγιστον ἀποῤῥῶγας, propter rupiū altitudinē. Itē

Ἀποῤῥώξ, ῶγος, ὁ, deductus, originem habens, profectus, deriuatus, inſtillatio, fluxus, fragmentum, propago, tradux, reliquiæ, γῆθος ἀπορυτόν. Ariſtoph. Lyſtra. τί μὴν τις ἐστὶν αὐτοῖς ἀσάπιστον ἐν σταλάγμασι τὸ πρότερον... ἀποῤῥώξ. Item lib. 3. Epigram. μελίων ὀλίγη τις ἀποῤῥώξ, i. carminum reliquiæ. Homer. Iliad. β, Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ, id eſt, ab aqua Stygis abruptus & deriuatus. τόποις ἀποῤῥῶγας, prærupta loca, Plutarch.

Ἀπορφανίζομαι, μ. ισομαι, π. ισμαι, orbatus ſum. Paulus 1. ad Theſſalon. 2, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Ἀπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla purpura inſignis.

Ἀπορχέομαι, eſt per imperitiam ſaltandi perdere quod affectatur. Herodot. ἀπωρχήσαο τὸν γάμον, deſaltaſti matrimonium, id eſt, ſaltando excidiſti à nuptiis. Significat etiam quod Latinis deſultare dicitur, hoc eſt ſaltationē peragere, Budæus.

Ἀπόρως, modo incognito, difficulter, incomprehenſibiliter. ἀπόρως διαιτῶμαι, vitam inopem viuo.

Ἀπορώτατος, omnino inacceſsibilis. τὸ ἀπορώτατον, inexplicatiſsimum.

Ἀποσαλεύω, μ. εύσω, in ſalo ſto, à portu refugio, me ſtabilio, anchoris innitor, anchor. Hac dictione vſi ſunt Græci, quum ſignificabant anchoris procul à portu iactis, nauem iam in ſalo eſſe, id quod Latini, in ſalo & in anchoris cōmorari, enuntiare ſolent, Diod. & Thucyd. ἀποσαλεύειν ἐπὶ τῶν ὑδάτων γῆν, ſtabilitā eſſe ſuper aquā terrā.

Ἀποσάξας, obturans.

Ἀποσαρκόω, in carnem concreſcere. ἀποσαρκοῦται σάρξ, caro coaleſcit & ſpiſſatur, Ariſtot. in Problem.

Ἀποσάττω, μ. άξω, deſterno, tollo ſtrata. Geneſ. 24, ἀπέσαξε τὰς καμήλους, deſtrauit camelos, vt ſit contrarium τῷ ἐπέσαξε, quod eſt ſtrauit.

Ἀποσαφέω, μ. ήσω, declaro, exprimo, Accuſat. Plato in Protagora.

Ἀποσβεννύω, καὶ Ἀποσβέννυμι μ. έσω, π. εκα, ἀόρ. β, ἀπέσβην, Accuſat. ἀποσβεσθῆναι, extingui, ſupprimi, ceſſare facere.

Ἀποσείομαι, depono, decurto, excutio, à me repello. Ariſtoph. in Ran. ἀποσείεται δὲ λύπας. Pro reiicio & recuſo apud Nonnum, ὅρκον μινυώδεα ἀποσείσατο. Herodot. ἀποσειόμενος τὴν ἐξόρκωσιν, vt iureiurando ſatisfaceret. Itē ἀποσειόμενοι λόγιόν τι, oraculum quoddam ſeruantes. ἀποσείσασθαι τὸ ἄχθος, id eſt, ἀποσκεδάσαι, excutere pondus, Bud.

Ἀπόσεισις, εως, ἡ, genus impudicæ ſaltationis.

Ἀποσείω, excutio, propulſo, reiicio, depello.

Ἀποσεμνύνω, glorior, effero, iacto. ἀποσεμνύνειν κήρυγμα, grauiter pronuntiare præconium, Lucianus: magnificare (quo verbo vtitur Plinius,) verbis magnifico, extollo: item grauiter & ſuperbè enuntiare, in grauitatē cōponere, Ariſtot. περὶ ποιητικῆς de tragœdia loquens. Nazanz. καὶ ὅσοις σὺ τὴν θαυμασίαν σου ταύτην ἐπιστήμην ἀποσεμνύνεις, quibus admirandam ſcientiam hanc tuam exornas, & venditas. ἀποσεμνύνω ἐμαυτὸν, oſtento me, grauitatē præ me fero.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio. Vnde ἀποσηθεὶς, cribro excuſſus. Item ſpolio.

Ἀποσηκόω, concludo in ſtabulo.

Ἀποσημαίνομαι, obſigno, vt apud Herodianū, ἀποσημαίνεται τὴν ἐπιστολήν. Aliquando ad forum pertinet, ſignificans requirendos reos, ſiue publicandos & pœna afficiendos, annotare eorum bona, præſcribere & obſignare. Xenophon libro 2. Omiſſorum, καὶ αὐτοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τὰ δὲ χρήματα αὐτῶν ἀπεσημήναντο. Ibidem, καὶ οἰκίαν ἐξέλαυνον, καὶ τοὺς φιλτάτους τὴν ἡμετέραν ἀπεσημαίνοντο. Pro reſignare Budæus in Epiſt. priorib. ἀποσημηνάμενος τὰ γράμματα, reſignans literas, i. aperiens.

Ἀποσημαίνω,μ.ανῶ,indico, declaro, deſigno, renuntio, reſpondeo, do ſignum, Plato in Euthyd. * Item, inſignio,conſpicuum facio,Baſil. ἀποσημαίνεσθαι τὰ χρήματα, publicare vel adnotare bona damnatorum, Xenoph.l. 2,ἑλλην. quũ de triginta tyrannis Athenienſiũ loquitur.

Ἀποσημειοῦμαι,annotationes & collectanea facio, commentaria ſcribo. Ammon.in prædic. τὰ ἀποσημειωθέντα, regeſta,ὑπομνήματα,in commentariis iam relata.

Ἀποσημαινόντων τῶν,dantium ſignum,Thucyd.

Ἀποσήπομαι,μ.ψομαι,π.σημμαι,&

Ἀποσήπω,marceſco:Depon.abſol.putrefacio.

Ἀποσιγάω,inſequor,ἀποδιώκω.

Ἀποσιλόω,λ.λόσω,π.λωκα,depeculor:Accuſat.

Ἀποσιμόομαι οῦμαι,ſum naribus ſimis. * Lucianus, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμωμένοι, de mortuis. ἀποσεσιμωμένος, repandus.

Ἀποσιμῶ,ferri aciem auertere. Item,ἀποσιμοῦν πρὸς τὸ πλάγιον μετὰ τοῦ στόματος, confugere ad locos accliues.

Ἀποσιόομαι,Ionicè,pro ἀφοσιοῦμαι.

Ἀποσιτέω,ῶ,à cibis abſtineo,Bud.in Epiſt.

Ἀποσιτικὸν,quod nauſeam & faſtidium inducit.

Ἀπόσιτος,ὁ,ieiunus,ἄδειπνος,ἄσιτος,de quibus Athenæus. Lucian.de luctu, χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος, i.cibi abſtinentem eſſe.

Ἀποσιωπάω,μ.ήσω,obticeo,interſiſto,rurſum taceo,tacere iubeor.

Ἀποσιώπησις,ἡ,figura quæ reticentia à Cicer.dicitur,à Celſo obticentia,nonnulli interruptionem appellant, quidam præciſionem,vt apud Terent.in Eunucho,Ego te furcifer,ſi viuo.ſubaudiendum vlciſcar.

Ἀποσκαμμυνίζω,illudo.

Ἀποσκάπτω,terram fodio,Plato de Legib.

Ἀποσκαρύζειν,cachinnari.

Ἀποσκεδάννυμι,μ.άσω,π.ακα, diſpergo, diſſipo, diſiicio, effundo: Accuſatiuo.

Ἀποσκεδάω,ῶ,amolior.

Ἀποσκεπάζω,operio.

Ἀποσκεπρισμὸς:vide in dictione Ἐλχανή.

Ἀποσκέπτω,viſito.

Ἀποσκευάζομαι,deſtruo,aufero, neco, tollo de medio, ſubmoueo, amando,ablego. Herodianus,καὶ τὸ λοιπὸν παῤῥησίας φίλοις ἀπεσκευάσατο. ἀποσκεδάσατε τὸ ἄχθος,i.ἀποσείσατε, excutere pondus, Bud. Dioſc.lib.7,ca.1,αὐτὴν ἀποσκεδασθῆναι τῶν σωμάτων,eã corporibus excuti & depelli. Plutarc.in Public.τὴν ὀροφὴν ἀποσκευασάμενον τῆς καμίνου,ſublato fornacis culmine. ἀποσκευασάμενος τῶν φίλων δύο,qui duo ex amicis amouit, Idem in Galba. Aliquãdo refuto,refello,conuinco,euerto,deſtruo. Greg.ἵνα δὲ ἀποσκευάσωμεν τοῦ λόγου τὸ ἀηδέστερον. Aliquando ventris onus pono, Herodia. Vnde τὸ ἀποσκευαζόμενον, τῆς ἀφόδου κόπρος. Aliquando etiam excutio quodcunq; onus: vnde ἀποσκευασάμενοι,in Actis.Apoſt.c.21,ſublatis ſarcinis.

Ἀποσκευάζω,μ.άσω,π.ακα,repono,reparo. Item quemadmodũ ἀποσκευάζομαι,aufero & tollo de medio,deſtruo, amolior,facio abrogatum,obſcuro,infero damnũ,confuto:Accuſat.

Ἀποσκεύαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,inextructus.

Ἀποσκευὴ,ἡ,ſarcina,apparatus,ſupellex,exercitus impedimenta,ἡ τῶν ὁπλιτῶν κομιδή. Athen.vſus eſt pro inſtrumento aulæ viatoriæ & imperatoriæ in exercitu. Plutarch.in Themiſtocle, χρημάτων εὑρεῖν πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον, &c. vim argenti inueniſſe in ipſis theſauris reconditam. πλεῖστα τῆς ἀποσκευῆς, plurima impedimenta apparatúſq;. ἀποσκευῆς διαρπαγείσης, cõmeatu impedimentíſque direptis.

Ἀποσκέπτω,μ.ψω,π.αυκα,conſidero.ὁ ἀποσκοπῶν,quaſi explorabundus.

Ἀποσκηνόω,μ.ώσω,lõgius habito,vel remoti° tẽdo,moueo tabernaculũ, Geneſ.12. ἀποσκηνώσας μακρὰν τὰ ὦτα μουσῶν,aures habebat à muſis abhorrentes,Lucian.

* Ἀπόσκηνος, opponitur contubernali & ſodali, apud Xenoph.lib.8.

Ἀποσκήπτω,μ.ψω,π.φα,commoneo, animaduerto, euado,erumpo, deſino. Herodot. ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου ἐς φλαυρὸν,quum in rem friuolam euaſerit ſomnium.

Ἀποσκιάζομαι,remoueo ab vmbra.

Ἀποσκίασμα,ατος,τὸ,vmbra & obumbratio. Nazanz. τὸ τῆς ἀληθείας ἴνδαλμα ἢ ἀποσκίασμα,veritatis ſimulachrum ſiue vmbra ſeu adumbratio.

Ἀποσκιασμὸς,οῦ,ὁ,idem.

Ἀποσκιδνάμενοι, ſparſi,vagantes ſeparatim,diſſipati.

Ἀποσκιρτάζομαι,recalcitro.

Ἀποσκιῤῥόω,obdureſco. Bud.in Epiſt.ἀπεσκιῤῥωμένα, τὰ τετυλωμένα, calloſæ partes & obdureſcentes. ἀποσκιῤῥωθεὶς,in ſcirrhum induratus,σκληρυνθείς.

Ἀποσκιρτάω,ῶ,reſilire conor, reluctórque.

Ἀποσκλῆναι,emori.

Ἀποσκληρύνω,indureſco. Chryſoſt. ἀποσκληρυνκότα βίον καὶ σκληρὸν καὶ ἀκριβῆ μὴ δυναμένους ἀναδέξασθαι, id eſt, duram vitæ rationem.

Ἀποσκληρόω,induro: Accuſat.Alexand.Aphrod.exaſpero,obduro.

Ἀποσκολύπτω,excorio,præputium detraho,deſquamo, circuncido.

Ἀποσκοπέω,μ.ήσω,π.ηκα,καὶ Ἀποσκοπεύω,intueor ſcopum, vel aliquid tanquam ſcopum. Item,ἀποβλέπω, μακρόθεν ὁρῶ,intueor & diligenter conſidero. Lucian.οἱ θεοὶ ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν,in terram deſpiciunt.Accuſatiuo,Budæus Comment.

Ἀπόσκοπος,ου,abſurdus,lõgè à ſcopo remotus, à ſcopo procul conſiderans,longè ſpeculans,perſpiciens.

Ἀποσκορακίζω,μ.ίσω,π.ικα,relinquo, increpo, reprobo, ἀποδοκιμάζομαι,ἀποκρούομαι,rebello,μετὰ μίσους ἐκβάλλω,cum odio eiicio,Etym.Actiu.accuſ.

Ἀποσκορακισμὸς,οῦ,ὁ,contemptio, ἐξουθένωσις, increpatio:ſic in vltimo cap.Eſaiæ Prophetæ.

Ἀποσκοτάζω,vmbram amoueo,Plutarc.de exilio.

Ἀποσκοτέω,obumbrare,Solem deſinere.

* Ἀποσκοτοῦμαι,adumbror:ἀποσκοτοῦσθαι,tenebris inuolui & obrui,Polyb.in pri.

Ἀποσκυβαλίζω,μ.ίσω,π.ικα,canibus expono, contemno, reiicio:Actiu.accuſ.

Ἀποσκυθίζω,cutim capitis cum pilis amputo,capillum abrado.

Ἀποσκώπτω,dicteria iacio,derideo clanculum, iaculor ſcõmata.Lucia.ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας,inſector philoſophos,iocor in eos & cauillor. Idẽ,ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐς τοὺς πολίτας, &c.cauillari & conuitiis vti in ciues. Lucian.ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ,quæcunq; in me carpſeris. ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων,eo ſcommate pedes notans.

Ἀποσμάω,abſtergo,ſoluo,decutio,extero. Dioſcorid. libro 2,capite 89, ὅλῃ κεφαλῇ ἐμπλασσόμενον καὶ ἀποσμώμενον μετὰ ἡμέρας τρεῖς, quod capiti illinitur ita vt tertio die ſoluatur,abſtergatur,decutiatur. Idem lib.5,cap.84, ἀποσμῆν τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς, oculorum cicatrices emendare, exterere. Lucianus, ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον, id eſt, ἀποσμήχει.

Ἀποσμήγειν,ſeparare,Dionyſ.Poeta.

Ἀποσμήχω,μ.ήξω,π.ηχα,purgo,abſtergo,detergo, emaculo,confrico,extero: Actiu.accuſat. * Item, vro,dolore magno & indignatione afficio.

Ἀποσμικρύνομαι, imminuor. ἀποσμικρυνόμενος,deterior factus.

Ἀποσμιλεύω,cultro abrado.

Ἀποσμύχω,exuro:vnde ἀποσμυχθεὶς,ἕντος,qui exarſit, qui contabuit,tabeſcens,Lucian.

Ἀποσοβέω,μ.ήσω,arceo,abduco,repello, abigo,compeſco,excutio,longius inſequor,ſubmoueo,exigo,prohibeo,alieno,ἀπελαύνω,ἀποδιώκω:Actiu.accuſ.

Ἀποσοβητὴς,

Ἀποδιωκτὴς, οῦ, ὁ, remotor.

Ἄποσος, ſine quantitate, ὁ ποσότητι ἢ μέτρῳ μὴ ὑποπίπτων.

Ἀποσπάδιον, auulſum, decerptum: ſubſtantiuè.

Ἀποσπαργανόομαι, faſciis me libero. Nazãz. ἀποσπαργανῶσας τὰ τῆς ταφῆς ἀνιστάμενος, reſurgens ex ſepulturæ inuolucris ſe euoluit ſeu explicat.

Ἀπόσπασμα, pars, auulſio, conuulſum quiddam, partes rei auulſæ.

Ἀποσπασμάτια, reliquiæ quædam, Cicero ad Attic.

Ἀποσπάω, μ. άσω, π. ακα, abripio, aufero, abſtraho, χωρίζω, ἀφέλκω, amolior, auello, diſſipo, abſcindo, reuello, euello, emetior. Lucian. Icarom. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubiũ emenſus. Actiu. accuſat. Sophocles cum genitiuo & accuſat. πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, quomodo te ſeparabo ab amaro enſe. Leuit. cap. 21, θλαδίας ἢ ἐκτεθλιμμένον ἢ ἐκτομίας ἢ ἀπεσπασμένον, οὐ προσάξετε αὐτὰ κυρίῳ, omne animal quod vel contritis, vel truſis, vel ſectis ablatíſve teſticulis eſt, non offeretis Domino. Plutarch. in Themiſtocle, τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης, ciues à mari abducere & auertere.

Ἀποσπείρω, diſſemino. ἀποσπείρω ἐς τὴν γῆν, Lucian.

Ἀποσπένδω, libo. Odyſ. ξ, ἀποσπένδων ἐπὶ οἴκῳ, &c. ἀποσπένδω δάκρυον, libo lachrymas, fleo, lib. Epigram.

Ἀποσπερματίζω, ſemen emitto, ὀνειρώττω, Ariſtoph.

Ἀποσπεύδω, dehortor, diſſuadeo, Herodo. l. 6, diſtineo.

Ἀποσπόγγισμα, ατος, τὸ, id quod abſtergitur.

Ἀποσποδῶσαι, in cinerem redigere, è medio tollere, Ariſtophanes.

Ἀπόσπονδος, Plutarch. in Pelopide, ἀφεὶς ἀποσπόνδους τοὺς ἄνδρας, è præſidio abire incolumes permiſit, fide publica data.

Ἀπόσπορος, ου, ὁ ἢ ἡ, oriundus, progenitus, natus.

Ἀποσπουδάζω, deſino ſtudium & operam ponere. Philoſtrat. ἀποσπουδάζω τῶν κοινῶν, auerto animũ à rep. geréda. Vnde ἀποσπουδάζων, negligens, ἀμελῶν.

Ἀπόσσυτος, excitus, Nonnus, excitatus.

Ἀπόστα, abſiſte: Imperatiuus, pro ἀπόστηθι: ſic ἀνάστα.

Ἀπόσταγμα, τὸ, defluxus.

Ἀποσταδὲ, à longè, eminus, per interuallum.

Ἀποσταδὸν, longè, procul.

Ἀπόσταθρον, ου, τὸ, rete piſcatorium, plumbo & calamis hinc & hinc temperatum.

Ἀποστάζω, μ. ξω, diſtillo, deſcendo, extollo. Lucian. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, aurum ab eorum verbis diſtillat.

Ἀποσταθεὶς, ἀποτέρω στὰς, longè ſtans. Vide ἀφίσταμαι.

Ἀποσταίνω, impedio.

Ἀποσταλάω, diſtillo, lib. Epigramm. extillo.

Ἀπόσταξις, diſtillatio, Theophr. lib. 9, c. 8. hiſtor. plant.

Ἀποστὰς, fugiens: ab ἀφίστημι.

Ἀποστασία, ας, ἡ, defectio, quũ quis à duce ſuo deſciſcit. ἡ ἀπὸ Νέρωνος ἀποστασία, à Nerone defectio, Plutarc. in Galba, Idem in Fabio.

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, repudium, actio in ingratos & deſciſcẽtes à patronis, libellus repudii. ἀποστασίου βιβλίον, libellus repudii, in Euang. Matth. cap. 19. Item, præuaricatio, defectio, rebellio.

Ἀπόστασις, εως, ἡ, ἀποχώρησις, διάστημα, ἀποστασία, abſceſſio, Cic. diſtãtia. Gazæ, ἀποστασία, i. διάστασις, interuallũ, ſpatiũ, abſceſſus, digreſſio. Ariſtot. de mundo, τὰ δ' ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἐν ἀποστάσει πλείστῃ τῆς ἐκ θεοῦ ὄντα ὠφελείας, ἀσθενῆ εἶναι, id eſt, terrena quàm longiſſimè à diuina adminiculatione abſcedẽtia, &c. ἀπόστασιν βουλεύειν, conſilium de defectione agitare, apud Lucianum. ἀπόστασις βίου, deceſſus à vita, Euripides. ἀπόστασις κτημάτων, detractio facultatũ, Demoſt. Plutarch. in Fabio, συμμάχοις ἐπιβοηθοῦντες καὶ τὰς ἀποστάσεις κωλύοντες, auxilium ſociis ferentes, eóſque in fide & amicitia retinentes. Thucyd. ἀπόστασις ξυμμάχων, ſolicitatio ſociorum ad defectionem. ἀπόστασις τῶν Ἀθηναίων, defectio ab Athenienſibus, Idem. Aliquando vomica, abceſſus, ſuppuratio, Ruellio interprete. Eſt & figura, quã Separationem Trapezuntius dicit.

Ἀποστατέον, à verbo ἀφίσταμαι. ἀποστατέον πολέμου, à bello abeſſe decet.

Ἀποστατέω, μ. ήσω, π. ηκα, abſiſto, abſtineo, abſum, deficio, rebello, deſciſco: Genitiuo.

Ἀποστατὴρ, ῆρος, retractator, faciens deſiſtere, & ἀποστατῆρες, ſegreges. Plutar. in Lycur. ἀποστατῆρας εἶναι, τοῦτ' ἔστι, μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφιστάναι καὶ διαλύειν, i. retractatores eſſe, hoc eſt, non roborare, ſed omnino diſcedere & omittere.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, apoſtata, deſertor, fugitiuus, præuaricator, qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit.

Ἀποστατικὸς, οῦ, ὁ, rebellis, contumax, transfuga. ἀποστατικὸν ἐπίρρημα τὸ ὅστε, dicitur à Gaza lib. 2. Grammat. digreſſiuum aduerbium. ἀποστατικαὶ δυνάμεις, Angeli mali, Nazanz. vnde aduerbium

Ἀποστατικῶς. Plutarc. in Galba, ἐν σάλῳ φερομένην ἀποστατικῶς, rebellando fluctuantem.

Ἀποστάτις πόλις, ciuitas rebellis.

Ἀποσταυρῶ, vallo claudere, cancellis firmare.

Ἀποσταφιδόω, in vuas paſſas muto. Theophraſt. lib. 2. de cauſis plantarum, ἀποσταφιδῶσι βότρυες, vuæ in paſſas fuerint mutatæ.

Ἀποστεγάζω, μ. άσω, detego, nudo: Accuſatiuo.

Ἀποστέγασμα, ατος, τὸ, operculum, protectio. Theophra. lib 5, cap. 18. de cauſis plant. ἔχει περιβολὴν καὶ οἷον ἀποστέγασμα τοῦ ψύχους τὴν γῆν, terram protegentem & frigus arcentem obtinet.

Ἀποστέγω, intus coerceo, contineo. Theophr. lib. 3, cap. 7. de cauſis plant. ἀποστέγουσι τὴν ἁλμυρίδα, non admittunt ſalſedinem.

Ἀποστείχω, abeo, diſcedo, Sophoc. reuertor.

Ἀποστέλλομαι ἢ

Ἀποστέλλω, amando, ablego, vel cum mandatis aliquem mitto, remitto, curſum nauis aliquò dirigo & contẽdo: quod non tantùm is facit, qui in naue eſt cum vectoribus, ſed etiam qui magiſtrum præpoſuit & exercitorem nauis. τὰς ναῦς ἀποστέλλετε. Demoſth. ἀποστέλλειν τὰ χρήματα, apud eundem, pecunias mittere. ἀποστέλλειν γῆς, id eſt, ἀπάγειν, ἀπὸ γῆς στέλλειν, Euripid. ἀποστέλλω στρατιάν, mitto exercitum, Thucyd. Theophraſtus de cauſis plantar. lib. 1, cap. 4, ἀποστέλλει ἀποίκους, deducit colonos. ἀποστέλλειν πρεσβείαν, mittere legationem.

Ἀποστενόω, anguſtum reddo, Alexand. Aphro. coarcto, anguſtia premo.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα οὕτω καλούμενον, ὅτι μετὰ τὸ ἀποστεφθῆναι τοὺς στεφάνους ᾔδετο.

Ἀποστέργω, odi, fortiter fero ſeu ſuſtineo.

Ἀποστερέομαι, priuor, damnum accipio, fraudor. ἀπεστερημένος τῆς πατρίδος, patria orbatus. ἀπεστερημένος μισθὸς, cap. 5. Epiſt. Iacobi, merces quæ fraude non eſt reddita.

Ἀποστερέω, μ. ήσω, π. ηκα, priuo, deſtituo, defraudo, interuerto, ſpolio: Accuſ. & genit. Xenoph. οὐδένα ἀγαθῶν ἀπεστέρησε, neminem bonis ſpoliauit. ἀποστερῶ ἐμαυτόν σου, abs te ſecedo, Thucydid. Ponitur etiam cum duobus accuſatiuis. Ariſtot. αὐτὸν ἀποστερεῖ τὴν παρακαταθήκην, cum fraudat depoſito. Plutarc. de virtut. mul. ἀποστεροῦντες τῆς δωρεᾶς τὰς γυναῖκας, mulieres munere defraudãs. ἀποστερεῖν τῆς χάριτος, priuare gratia, Demoſth.

Ἀποστέρησις, εως, ἡ, ablatio, ademptio, interuerſio, Plato de Legib. Iſocrat. ἀποστέρησιν ποιήσασθαι, fraudare.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, priuator, fraudator, Plato 1. de Repu.

Ἀποστερητὶς, ίδος, ἡ, priuatrix. Ariſtophan. Nebul. τίς ἂν οὖν ἀποστρέψειεν ἐξ ἀράχνιον γνώμην ἀποστερητίδα, ſententiam inficiatoriam & defraudatricem.

Ἀποστεφανοῦσθαι, deponere coronam, corona priuare.

Ἀποστηθίζω, expectoro, eloquor, expromo.

Ἀπόστημα, ατος, τὸ, ſpatium, interuallum, digreſſus. Poly. li. 2. in fine, ἐν ἀποστήματι συνέχειν, &c. progredi vetuit, & operiri euentũ pugnæ. Itẽ, ſuppuratio, vlc⁹, apoſtema:

qua voce & Latini medici vtuntur. * Galenus in deſinit. dicit eſſe mutationem ſeu tranſitum corporis ex inflammatione ad pus.

Ἀποκριματικὸς, diſcretiuus, vim habens diſcernẽdi. ἀποκριματικὰ ῥήματα, ſeparatiua verba, Gaza lib. 4.

Ἀπόκρουσμα, ατος, τὸ, ſuſtentaculum, ἀντέρεισμα, propugnaculum.

Ἀποσκελίζω, confirmo. Ariſtot. in Problemat. ἀποσκελίζομαι τοὺς μηρούς, &c. fœmoribus enitor, Ariſtoteles lib. 7. Animal.

Ἀπόσκεψις, εως, ἡ, nixus.

Ἀποσῶσαι, reſtituere.

Ἀποστιλβόω, μ. ώσω, ſplendere facio, mundo, purifico, libro Epigram.

Ἀποστίλβω, fulgeo, ἀπολάμπω, reſplendeo, reniteo, reluceo.

Ἀπόστιχε, diſcede. Iliad. α, νῦν αὖθις ἀπόστιχε, i. ἀναχώρει, ἀπαλλάσσου, abi.

Ἀποστλεγγίζω καὶ Ἀποστλέγγω, detergeo, abrado, reſeco, ἀποκνίζω, ἀποξύω.

Ἀποστλεγγίσματα, minutiæ abraſæ.

Ἀποστολεὺς, έως, ὁ, qui claſſi præeſt, ἀπόστολος.

Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, dimiſſio, profectio, remiſſio, viaticum, apoſtolici muneris functio. ἀποστολὴ τῶν παίδων, amiſſio puerorum, cædes puerorum. εἰς ἀποστολὴν χρυσίον διδόναι, Platoni, i. in profectionem aurum dare. ἀποστολῆς αἴτιος, Thucydid. mittendi author.

Ἀποστολικὸς, οῦ, apoſtolicus. Chryſoſtomus, εἶπε τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο.

Ἀπόστολος, ου, ὁ, legatus, apoſtolus, miſſus, nuntius quicunque mittitur. Erat & nomen principatus apud Athenienſes, cuius officium erat rectè atque ordine curare inſtruereque claſſem. Vnde & Demoſtheni ἀπόστολοι ſunt apparatus claſſium expeditionéſque maritimæ. ἀπόστολος ἐγένετο ἐς Λακεδαίμονα τριήρει, Lacedæmonem trireme pro legato miſſus eſt. Item dimiſſoriæ literæ, apud Iureconſul. de quo Alciatus de Rer. & Verb. ſignif. Plato Epiſt. 7. dixit, ἐγὼ γὰρ ἐν τοῖς ἀποστόλοις ἐμβὰς διενοούμην πλεῖν, id eſt, in dimiſſoriis nauigiis.

Ἀποστόμωσις, εως, ἡ, patefactio. Ariſtot. in Problem. διὰ τὴν τῶν πόρων ἀποστόμωσιν τοῖς ἱδρῶσιν ὥσπερ πολλαὶ θύραι ἐξήρηνται, quòd meatibus per ſudorem patefactis, veluti oſtia cõplura aperiuntur.

Ἀποστοματίζειν, eſt memoriter dicere, ἀποστομίζειν. Plutarchus in Theſeo, τοῦτο δὲ καὶ τὴν σίβυλλαν ὕστερον ἀποστοματίσαι πρὸς τὴν πόλιν ἱστοροῦσιν ἀναφθεγξαμένην, hoc etiam poſtea Sibyllam ad vrbem coràm dixiſſe autumant, quũ exclamaſſet.

Ἀποστομίζειν, ἀπὸ μνήμης ἀξιοῦν λέγειν, ἀποστοματοῦν, pendere ab ore, & obſeruare quid dicatur, frequenter interrogare aliquem, & perplexum reddere, ſiue illaqueare, & ab ore capere. Lucæ cap. 11, ἤρξαντο δεινῶς ἐνέχειν καὶ ἀποστομίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων, cœperunt grauiter vrgere & captioſe captare eum de plurib⁹. Vulgarius ſic exponit, τουτέστι συνεχῶς ἐρωτᾶν καὶ ἀπορεῖν. γίνεται γὰρ τὸ ἀποστομίζειν, ὅταν πλείονες ἐρωτῶσιν ἵνα περὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ἀποκρίνηται, &c. hoc eſt, frequenter interrogare eum, & perplexum reddere.* Legitur in aliis exemplaribus, ἀποστοματίζειν. Fit τὸ ἀποστομίζειν, quum plures interrogant vnum de aliis atq; aliis argumentis. Subdit poſſe etiam ἀποστομίζειν accipi, ἀντὶ τοῦ παγιδεύειν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος κρατεῖν. ὅταν γάρ τις κρατηθῇ ἀφ' ὧν λέγει ἀποστομίζεσθαι δοκεῖ, τουτέστι, ἀπὸ τοῦ στόματος ἑλκέσθαι καὶ κατακρίνεσθαι, pro eo quod eſt, illaqueare eum, & ab ore capere: quum enim quis capitur ex iis quæ dicit, ἀποστομίζεσθαι videtur, i. ab ore trahi ac condemnari. Laurent. Valla non ſatis fuit attẽtus, qui putauit vnico verbo reddi potuiſſe, interpellare, ſiue obſtrepere, ſiue obloqui. ἀπεστόμισε τὸν ἱερέα, illi ſilentium impoſuit.

Ἀποστομόω, idem quod ἀποστομίζω, hoc eſt, ἀποφράττω, os obturo, obtundo, retundo.

Ἀπόστοργος, ου, ὁ, inimicus, non amans, ſine amore.

Ἀποστρακίζω, relego, mitto in exilium.

Ἀποστρακοῦσθαι, indureſcere vt cruſta.

Ἀποστράτηγος, ου, ὁ, ducis loco motus, exauthorat⁹, cui imperium eſt abrogatum, Demoſt. ἀποστρατοπεδεύομαι, moueo caſtra, Xenoph.

Ἀποστραβλοῦσθαι, collidi.

Ἀποστρέφομαι, cum accuſ. eſt auerſor & faſtidio: aliàs enim ſignificat conuertor, conuerto me, abeo in diuerſa: vt ἀποστρέφομαι πρὸς τοῦτον, cõuertor ad hunc. Item, recedo. Plat. epiſt. 7, ἀποστραφόμενος ᾠχόμην ἔξω, egreſſus ſum foras, recedens foras abii. ἀπεστράφη πάλιν, retrò conuerſum eſt, Eurip. ἀπεστραμμένοι λόγοι, auerſa verba. Plutarc. in Numa, πρὸς ἕω τῶν ἱερῶν βλεπόντων ἀπέστραπται τὰς ἀνατολάς, ad auroram ſpectantibus templis auerſatus eſt ortus. Herodot. ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους, erant enim cõtuſis roſtris, ſeu retortis. ἀποστρέφου πᾶσιν, omnibus teipſum præbe.

Ἀποστρέφω, μ. ψω, π. φα, auerto, reuoco, retrò ago, auerto retrorſum, detorqueo, Galen. Item, alio iter flecto, abſcedo, Xenoph. & Plutarc. Actiu. accuſ. ἀποστρέφω ἐπίζω, conuerto curſum. Plutarc. in Public. ἀποστρέφων πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τὸ πρόσωπον, ſe ad lictores conuertens. Idem in Themiſtocle, ἀπέστρεψαν βῆμα πρὸς τὴν χώραν, tribunal ad regionem conuerterunt. ἀποστρέψει τῶν μὴ προσηκόντων, dehortabitur ab his quæ non decent.

Ἀποστρέφεια, ας, ἡ, aſperula.

Ἀποστροφὴ, ῆς, ἡ, auerſio, auocatio, auocamentum, auerſatio, abominatio, odium. Itẽ genus figuræ, quę auerſio à Quintil. lib. 9, cap. 2. dicitur, quæ eſt ſermo à perſona iudicis auerſus. Item, receptus, perfugium. Xenoph. νομίσας ἀποστροφὴν εἰ κρίτωνος οἶκον μάλα προσεῖναι αὐτῷ, ratus Critonis domum ſibi eſſe refugium. αἰτίας ἀποστροφὴ, culpæ amolitio. ἀποστροφὴ ζημίας, Eurip. reuerſio incommodi, ἀνταπάλλαξις. Thucydid. ἀποστροφὴν σωτηρίας νομίζοντες σφίσιν οὐκ εἶναι, arbitrantes ſibi nullam reliquam ſalutem fore. ἀποστροφὴν ἔχω, habeo quo me conuertam, Herodot. Plutar. ζητοῦντες ἀποστροφὴν, defectionem molientes, volentes ſe aliò vertere. ἀποστροφὴ τοῦ βραχίλου, ſupinitas ceruicis: ſic Bud.

Ἀποστροφία, Veneris cognomẽ erat Thebanis, quaſi ab impiis operibus iniuſtiſque deſideriis auerteret homines, Cæl. lib. 8, cap. 6.

Ἀπόστροφος, ου, ὁ, apoſtrophus, auerſio, vnus ex decem accentibus Græcorum, qui primæ vocali alicuius dictionis ſuperadſcriptus, denotat vocalẽ præcedentis dictionis eliſam propter hiatum.

Ἀπόστροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, auerſus. Sopho. ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους αὐγὰς ἀπείρξω, oculorum auerſos radios prohibebo.

Ἀποστυγέω, ῶ, μ. ήσω, reformido, ſtomachor, odio proſequor, odio habeo, odi, abhorreo. Apoſt. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Apollonius Rhodius, ἀπεστύγεον, oderunt, auerſati ſunt.

Ἀποστυπάζειν, perſequi.

Ἀποστυφελίζω, μ. ίξω, expello, amoueo, excutio, remoueo: Actiu. accuſatiuo.

Ἀποστύφω, aſtringo.

Ἀπόστυφον, duræ vocis, τῇ φωνῇ σκληρός.

Ἀποσυκάζω, μ. άσω, ficus edo, ficus decerpo. Item, calumnior.

Ἀποσυλάω, ῶ, μ. ήσω, deprædor, diſpolio, diſcerpo, prædam abduco, priuo, ſuſtollo, aufero, ſubduco. Chryſoſt. ταῦτα δὲ οὐδὲ αὐτὸς ὁ διάβολος ἀποσυλῆσαι δυνήσεται, hæc eripere non poterit.

Ἀποσυμβολᾶν, abundante præpoſitione, ponitur pro concurrere, συμβάλλειν.

Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, Phalaris in Epiſt.

Ἀποσυνάγωγος, ου, ὁ, alienus à congregatione, quem nũc excommunicatum vulgò appellant. Cap. 9, Euãg. Ioan. ἀποσυνάγωγος εἴη, à ſynagoga interdicatur.

Ἀποσυνάξει, curabit. Lib. 4. Reg. cap. 5, ἀποσυνάξει αὐτὸν ἀπὸ τῆς λέπρας, curabit eum à lepra.

Ἀποσυρίζω, ſibilum emitto. Lucian.

Ἀπόσυρμα, ατος, τὸ, deſquamatio, locus eſt in corpore de ſquamatus. πρὸς ἀποσύρματα καὶ πρὸς ἕλκη πρεσβυτικὰ ἁρμόζει, de ſquamatis & vlcerib⁹ vetuſtis prodeſt, Dioſ. li. 1, cap. 36.

Ἀποσύρω, detraho. ἀποσυρέντες, abſtracti. Dioſcor. ἀποσύρειν πτερῷ, penna detergito ſeu deradito.

Ἀποσυσσιτέω, ῶ, deſum ſodalitati, abſum à conuiuio, Plato de Legibus.

Ἀπόσυτος: vnde ἀπόσυτος, abſcedens, apud Nonnum.

Ἀποσεύω, amoueo: vnde ἀπέσσυθεν apud Heſiod. proruperunt, pro ἀπεσύθησαν.

Ἀπόσφαγμα, τὸ, πηγμὰ δὲ πρὸ ἀφαίρημα, Hippocr.

Ἀποσφαιρίζω, repello, ſeu retorqueo, pilam facio reſilire, conglomero. Gaza de Senect. ἀποσφαιρίζω ἀντικρύ τὴν σφαῖραν, pilam retorqueo.

Ἀποσφάζω, neco, macto, trucido. ἀποσφαγεὶς, obtrũcat⁹.

Ἀποσφακελίζω, μάσω, κα, debilito, putrefacio, Actiu. accuſat. iungitur.

Ἀποσφάλλομαι, aberro, ἀποτυγχάνω. ἀποσφαλεὶς, ſpe falſus, Plutar. in Solone. Lucian. ἀποσφάλλειν τῆς ὁδοῦ, à via deerraui. Euripid. ἀποσφάλλω ἐλπίδος, ſpe mea fruſtratus excidi.

Ἀποσφάλλω, μ. λῶ, aberrare facio, irritũ facio & vanum.

Ἀπόσφαξ, αγος, trucidator.

Ἀποσφάττω, iugulo, macto. Lucian. οἱ δὲ καὶ διέβησαν μόνον ἀποσφάξαντες.

Ἀποσφενδονάω, ῶ, funda emitto, iaculor. Lucian. ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλοις, tela fũdis alter in alterum retorquẽtes.

Ἀποσφενδόνητοι, Apoſphendoneti, quaſi fundis propulſati: ſic dicti ſunt quidam Marathonium agrum colẽtes, ſeu Marathonem vrbem, quam Plutarchus in Thracia ponit. Vide in Problem. Plutar.

Ἀποσφάλλει, ἀποσφάλλει, aberrauerit, ἐκ τοῦ σφάλλω, Etym.

Ἀποσφίγγω, aſtringo, obligo, coarcto, conſtringo. Lucian. ὥς μου τὰς σιαγόνας ἀποσφίγξατε, quibus maxillas meas appreſſiſtis.

Ἀποσφραγίζω, ſigillum affigo, id eſt, tollo ſignum, reſigno, Laer.

Ἀποσφράγισμα, ſignaculum, Plinius in Epiſt. Signata eſt annulo meo, cuius apoſphragiſma, quadriga.

Ἀποσφραίνομαι, naribus admoueor.

Ἀποσχάζω, μ. σω, diffringo, corrumpo, reſeco venam, ſcarifico cutem. ἀποσχασάντων τῶν ἰατρῶν φλέβα, ſanguinẽ à vena mittentibus medicis, Ariſtot.

Ἀποσχαλιδώματα, ſtipites & plagæ.

Ἀποσχαλιδοῦν, plagas erigere, & furcis illis venaticis fulcire.

Ἀποσχεδιάζω, μίσω. in Epigram. ἀπεσχέδιασε, à lare ſuo & foco, id eſt, à domo deceſſit, i. obiit.

Ἀποσχεδιάζω, ex tempore dico: item temerè aut inconſultè facio. ἀπεσχεδιασμένος νόμος, lex inconſultè exarata: ſic Argyrop. lib. 5. Ethic. Ariſtot. inconſultè poſita lex, Aretinus.

Ἀποσχεῖν, abſtinuiſſe.

Ἀπόσχεσις, εως, ἡ, abſtinentia, temperantia.

Ἀποσχέσθαι, χωρίσαι, Etym.

Ἀποσχίζω, disiũgo, ſeparo, auello, diſcindo. Ariſtophan. ἀφίκομαι δ' ὅθεν ἀπέσχισέ με τοῦ λόγου, μέτειμι, eo ſermonis redeo, vnde me auocaſti.

Ἀπόσχισις, ἡ, ramus, propago.

Ἀποσχοινίζω, ſeparo tanquam funiculo, priuo, εἴργω: cui contrarium eſt, προσσχοινίζω.

Ἀποσχολάζω ἐν τούτοις, his vaco, Ariſtoteles lib. 1. Ethic. cap. 6.

Ἀποσχολέομαι, οῦμαι, occupor. Lucian. ἀπασχολούμενοι περὶ αὐτὴν, occupati circa eam.

Ἀπόσχωμαι, abſtinuerim.

Ἀποσχὼν, ὁ ἀπεχὼν, abſtinens.

Ἀποσώζω, tandem ſeruo, ſanitati reſtituo, intus condo vt ſeruem, intus incolumem contineo. Nazanzen. πρὸς τὸ βασιλ. ἀνασωθῶμεν εἰς τὸ ὄρος, in montem nos recipiamus. ἀποσωθῆναι ἐς Σπάρτην, Spartã verſus ſalutem parare. ἀποσώζεσθαι, aufugere, euadere, Xenoph.

Ἀποταγὴ, ῆς, ἡ, renuntiatio, & quum extremum ſalutamus, & ſalutem dicimus alicui vitæ inſtituto, Budæus Comment.

Ἀποταδὴν, prolixè, intentè, exporrectè, extentè.

Ἀποτακεὶς, liquefactus. vide Ἀποτήκω.

Ἀπόταχτος, ad certum vſum ſepoſitus & ſelectus. ἀπόταχτα σιτία, cibaria accommodata, Herodot.

Ἀποταμιεύομαι, &

Ἀποταμιεύω, recondo.

Ἀπόταξις, εως, ἡ, renuntiatio, ἀποταγή. opponitur etiam τῇ συντάξει, Bud. Comment.

Ἀποτάσσομαι, μ. ξομαι, collocor. Demoſth. ἐν τοῖς φρουρίοις ἀποτεταγμένοι, in præſidiis collocati. Chryſoſt. εἰς τὸν ἀποτεταγμένον οἶκον αὐτῇ, in cubiculum ipſi deſtinatum, in propriam domum. ἀποτεταγμένα χρήματα, attributa pecunia, Budæus. ἀποτεταγμένη ὥρα, ſtata hora, Baſilius. Item acti uè, dimitto, valere iubeo, renuntio, Datiuo. Paulus 2. capite primæ ad Corinthios. ἀποταξάμενος αὐτοῖς, dimiſſis illis, renuntiato vale. Hoc verbum non ſignificat ſimpliciter dimittere, ſed dicto vale dimittere, aut mandatis iis quæ volumus, vt ſolemus dimittere notos & amicos. Actorum Apoſtolicorum capite 18, ἀποταξάμενος τοῖς ἀδελφοῖς, quum vale dicto fratres dimiſiſſet. ἀποταξάμενος, emeritus.

Ἀπότασις, intentio & ſcopus. Interpres Ariſtoph. in argumento ὀρνίθων.

Ἀποτάττω, μ. άξω, π. χα, renũtio. Item ſecerno, ſeorſum deſtino, disiungo, attribuo, Actiu. datiuo. ἀποτάξας προσόδους εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, in curam & impenſam prouentus deſtinans.

Ἀποτάτω, longiſsimé.

Ἀποταυριζόμεναι, boues ſetauræ. Ariſtot. lib. 8, Animal. cap. 7. ait, ſic dici boues Pyrrhicas in Epiro, tẽpore quo abſtinent à tauris.

Ἀποταυρόομαι, οῦμαι, Eurip. ἀποταυροῦται δμωσί, horribilis eſt ſeruis. Item ἀποταυρούμενος, confidens.

Ἀπόταφος, qui priuatus eſt maiorũ ſepulchro, ſeorſim ab aliis ſepultus, Etym.

Ἀποτάφρευσις, εως, ἡ, circunuallatio.

Ἀποταφρεύω, circundo foſſa, muro includo, præcludo, murum duco, circunuallo, intercludo, munio, cingo, vallo cingo.

Ἀποτείνομαι, voce paſsiua eſt inuehor. Galen. ἀποτείνεται εἰς τὸ παλαιόν. ἀποτέτανται, exporrecti ſunt, Lucian. ἀποτεθεὶς λόγος περὶ στοᾶς, in Stoicorum ſectã ſermo productus. ἀποτεταμένος, dependens.

Ἀποτείνω, μ. τενῶ, π. κα, extendo, intendo, produco, longum facio, porrigo, longè deduco, εἰς ταυτὸ τεῖνω καὶ φέρω, ἀπάγω εἰς μῆκος. Actiu. accuſat. vt μακρὸν ἀποτείνω λόγον, Nazanz. pro longam orationem habeo, prolixam orationẽ duco, id eſt, ἀπομηκύνω. Chryſoſtom. καὶ πολλοὺς ἀπέτεινον κατ' αὐτὸν κατηγορίας λόγους, multis verbis eum accuſabant. Plato de Repub. οἱ δ' ἔτι τούτων μακροτέρας ἀποτείνουσι μισθοὺς παρὰ θεῶν, id eſt, his maiora faciunt à diis collata præmia. Interdum abſolutè & ſine caſu. Plato in Gor. καὶ νῦν ἴσως πόῤῥω ἀποτενοῦμεν, ἢν διαλεγώμεθα, id eſt, μακρολογήσομεν.

Ἀποτειχίζω, vallo, muro circundo, interſepio, duco murum, vallo cingo, murum diruo. Plutar. in Pericl. αὐχένα διαζώσας ἐρύμασιν, ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρακῶν, collũ vallis muniens, Thracum inſultus excepit. ἀποτειχίζειν ἐφόδους, aduerſus inſultus murum condere. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. ἀποτειχίζω τεῖχος, murum extruo. ἀποτειχίζω τὴν πόλιν, muro intercludo vrbẽ, murum extruo & munitionem ad oppugnandam vrbem.

Ἀποτείχισις, εως, ἡ, muri deſtructio, vel vallatio. ἀποτειχίσεως τῆς πόλεως, quum vrbs muro circundata eſt, vt præcludatur.

Ἀποτείχισμα, ατος, τὸ, murus.

Ἀποτειχισμὸς, οῦ, ὁ, circunuallatio, munitio.

Ἀποτέλεσι, duces, οἱ κατὰ τέλη ἡγεμόνες τῶν ἰνδικῶν.

Ἀποτελέομαι, οῦμαι, μ. έσομαι, côualeſco, perfectus euado.

Ἀποτέλεσμα, ατος, τὸ, res geſta, effectus, confectio, opus, emolumẽtum. Proclus de ſphæra, ἔχοντες κεφάλαια θεωρημάτων καὶ ἀποτελέσματα πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἀστρολογίας, &c. id eſt, certa compendia & emolumẽta. Apud eundem, ἀποτέλεσμα φέρεται, confert, emolumentum affert. Ibidem, ἀποτελέσματα προσφέρεσθαι, compendia afferre. ἀποτελέσματα τῶν ἔργων, res confectæ. Plutarchus, ἱππικῆς τέχνης ἀποτέλεσμα, πρᾷον ἵππον παρέχειν, equeſtris artis effectus eſt, equum præſtare manſuetum, in Lycurgo. Idem in Romulo, ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων περὶ τὸν ῥωμύλον τεκμαιρόμενος τὴν συλλογισμὸν, inſpectis Romuli vitæ inſtitutis ac rebus geſtis, ex illis conſequentiam colligens. ἀποτελέσματα μαθηματικὰ dicuntur conſtitutiones fatales, ea quæ cælum ex aſtrorum compoſitione, & aſpectu mutuo in natali cuiuſque hora efficit, effectus geniturarum ab effectione cæli manantes. Dicuntur item, ἀποτελέσματα Mathematicorum ſeu Aſtrologorum reſponſa. Circunferuntur & libri Ptolemæi ἀποτελεσμάτων, quos modo quadripartitos vocant.

Ἀποτελεσματικὸς, οῦ, fatalis. Budæus in Epiſtol. poſter. finem & euentum per ſe faciens, effectum præſtans, Dioſcorides lib. 7, cap. 1. ἀποτελεσματικοὶ, poſt Homeri ætatem dicti ſunt, qui Mathematici vocantur & Chaldæi. Horum curioſitas nihil reliquit, quod planetarum non ſubiecerit poteſtati, vt in Iliad. primũ annotat Euſtath.

Ἀποτελεσμὸς, οῦ, ὁ, perfectio.

Ἀποτελεστικοὶ σύνδεσμοι, finales côiunctiones, vt ἵνα, Gaz.

Ἀποτελευτάω, μ. ήσω, deſino, emorior: capitur & actiuè pro finio & termino, Alexand. Aphrod. in Problem. αἱ φύσεις τὰ πέρατα τῶν φλεβῶν ἀποτελευτῶσιν εἰς τὸ κύτος τῆς κοιλίας, terminauit ventriculi alueo. Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 6, ἀποτελευτῶσιν εἰς δῆμον, in ſtatum popularem recidit.

Ἀποτελέω, ῶ, μ. έσω, perficio, impleo, efficio, deſigno, ſũ author, præſto, Accuſ. Item pendo. Ariſto. 2. OEcon. τρίτον μέρος τῶν ἐργαζομένων ἀποτελεῖν ἔταξαν, tertiam partem eius quod conficeretur pro tributo impoſuerũt. ἀποτελεῖ τὴν μανίαν, tandem in inſaniam euadit. ἀποτελῶ δύναμιν, facultatem præſto. Plato, ἀποτελῶ δίκην, iudicium perago. Idem ἀποτελῶ εἰς τὴν ἡλικίαν, adhibeo ad. ἀποτελῶ ἀμοιβὴν, reddo. Ibidem, καθαρμοὺς ἀποτελούντων, luſtrationes facientiũ. ἀποτελεσθήσεται ἐλπὶς, ſpes conficietur, implebitur, Plat. in Epiſt. Xenoph. τὰ νομιζόμενα ἀποτελεῖν, iuſtum pretiũ pendere: cum Datiuo & παρὰ præpoſitione. Ibidem, ἀποτελῶ τὰς εὐχὰς, vota perſoluo. ἀποτελῶ εἰς τὸ δεξιὸν, dextra parte efficio, Ariſtot in Problem. ἀποτελεῖν καρπὸν, producere fructum, Pla. Epiſt. 7. Ibidem, ὡς ὄρνιθας τὰς ἐκείνου βουλήσεις ἀποτελεῖν, eius voluntates tãquam auguria exequi & perficere.

Ἀποτμήγω, μ. ἀποτμήξω, καὶ ἀποτμήσσω, ἀόρ. β. ἀπέτμαγον, π. τέτμηκα, abſcindo, præſeco, trunco, præcido, detraho, amputo, aro, Actiu. accuſat. Plato 1. de Republ. τὰ βαλάντια ἀποτέμνειν. Xenophon, τοὺς ἱπποὺς παρέχουσι καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκτείνειν. Lucian. pro ſeparo & conſecro, De ſacrificiis, καὶ πρῶτον ἀλσύλλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. Heſio. ἀποτμήξας ἀδάμαντι μήδεα. ἀποτμηθεὶς πόδας, pedibus truncatus. ἀποτέτμητο τὴν κεφαλὴν, caput obtruncatum fuiſſet. τοῦτο ἀποτεμὼν τοῦ λόγου, id per ſe conſiderans, Plat. de Leg. Plut. in Romulo, ἀποτέμνονται τῆς λείας συχνὴν, ingentem prædam eripiunt. Idem in Lycurgo, χώρας προσαποτεμόντες πολλὴν ἀρκάδων ἀποτεμόμενοι, agri nonnihil abſcindentes ab Arcadibus, ſibi vendicarunt. Idem in Publicola, ἐξισταμένοις ἧς ἀπετέμοντο τυρρηνοὶ χώρας, cedentibus agro quantum Hetruſcis abſtulerant. ἀποτμηθείης τὴν δεξιὰν, dextra tibi præcidatur vel execetur. Homer. ἀποτμήξαντες λαοῦ, ſubmouentes procul à, χωρίσαντες.

Ἀποτέττομαι, decoquo.

Ἀποτεξις, εως, ἡ, partus. ἀπότεξις τοῦ σπέρματος, generatio ſeminis, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. Dioſc. lib. 5. cap. 153, ἐν καιρῷ τῆς ἀποτέξεως, in tempore pariendi.

Ἀποτέξομαι, enitar, fœtũ educam. Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl. πρὸς εὐχερῆ ἀποτέξεσθαι, ad partus facilitatem.

Ἀποτερματίζεσθαι πόρρω, Naz. puto ſignificare ἀφορίζεσθαι.

Ἀποτερματισμὸς, terminus, Proclus in ſphera.

Ἀποτερμίζω, finio.

Ἀπότερος, ου, ὁ, longinquus.

Ἀποτέρω, longius. ἀποτέρω τῆς πόλεως, longius ab vrbe.

Ἀποτεταγμένος, deſponſus, deuotus, deſtinatus. ἀποτεταγμένη ὥρα, ſtata & conſtituta hora.

Ἀποτετελεσμένος, abſolutus, conſũmatus, preſtantiſſimus. Xenophon, ἡγεῖται δὲ τὸν ἵππαρχον ἀποτετελεσμένον ἄνδρα εἶναι.

Ἀποτετιμημένον χωρίον, pignori acceptũ à marito, vel à marito datum pro dote accepta.

Ἀπότευγμα, ατος, τὸ, damnũ, res malè cedẽs, repulſa, ἀποτυχία, optati impotentia: opponitur τῷ ἐπιτεύγματι, Cic. ad Atticũ. Plutar. περὶ εὐθυμίας.

Ἀποτευκτικὸς ἀνὴρ, offenſator, ἁμαρτητικὸς, ὁ μὴ κατορθωτικὸς id eſt, qui excidere ſolet ab eo quod ſuſcepit & efficere contendit, & opponitur τῷ κατορθωτικῷ.

Ἀπότευξις, εως, ἡ, res malè geſta, repulſa, ſiniſter ſucceſſ.⁹ σὺν ὀργῇ τῆς ἐλπίδος τὴν ἀπότευξιν φέροντος, iracundè ferentis quod ſe ſpes ſua fefelliſſet, Plutar. in Galba.

Ἀποτεφρόω, redigo in cinerem, ἀποτεφρωθῇ, redactus ſit in cinerem, Bud. in Epiſt. prior.

Ἀποτήκομαι, eliqueſco, diſtabeſco. ἀποτακεὶς, liquefactus & ἀποτακήσομαι, liqueſcam. ἀποτηγανίζω, vro, igne crucio, Baſil.

Ἀποτήκω, liquefacio. Item tabefacio, abſumo, cõſumo, corrumpo, macero, eliquo, Herodot.

Ἀπότηλε, procul à, Genitiuo, in Epigram. ἀπότηλε θεοῦ, procul à Deo.

Ἀποτίθημαι. & ἀποτίθημι, μ. ήσω, π. εικα, in actiua voce, reiicio à me & deleo, vito, amoueo, dimitto, depono, exuo, abiicio, abduco, aufero, reddo, recuſo. ἀποτιθέσθαι τὴν ἔχθραν, deponere inimicitias, & ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, abdicare ſe magiſtratu. ἀποτίθεσθαι τὴν νίκην, Thucyd. ἀπέθεντο τὴν εὔκλειαν, gloriam amiſerunt. Plut. in apophth. Lacon. τὸ κακῶς κυηθὲν ἀποτίθεσθαι, quod malè partũ eſt deponere, abiicere, Naz. Item recondo, repono. Xenoph. τὰ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεμαι, quæ moleſta ſint in ſenectutem reſeruantes. ἀποτίθεσθαι τὰ ἔντερα, inteſtina reponere, ſiue (vt Celſus) refũdere. ἀποτίθεσθαι τὰ βρέφη παιδία, exponere infantes, Ariſtot. τὰ ἀποτεθειμένα, τὰ τεταμιευμένα, repoſita, recõdita in longũ vſum, Bud. ἐφήμερα ἀποτίθενται, in diem horamq́; viuunt. εἰς τὴν ἑξῆς νύκτα ἀποτίθεσθαι, in ſequentem noctem reſeruare. τὰς δωρεὰς εἰς βελτίω σώματα καὶ ἀξιολογωτέρους ἄνδρας ἀπόθεσθε, i. reponite & conferte, &c. ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ περικλέους εἰς τοὺς πρυτανεῖς ἀποτεθῶσιν, vt rationes pecuniarum à Pericle ad pretores referrentur, Plutar. in Pericl. ἀπόθου εἰς ἀγγεῖον, in vas reconde, Dioſcor. ἀπόθου ἐπ' ἀνθράκων, ſuper carbones, Idem lib. 5, cap. 96.

Ἀποτίκτω, partum emitto, gigno, pario, Bud Com.

Ἀποτίλλω, μ. τιλῶ, euello, reuello, vellico, depilo, Act. acc.

Ἀπότιλμα, ατος, laceramentum, fruſtum.

Ἀποτιμάομαι, æſtimatum accipio. Et ἀποτιμηθὲν εἰς προῖκα χωρίον, dicitur à Demoſthene, quod maritus oppignorauit in eũ caſum, quo caſu reſtituẽda dos erit, certa pecunia eſtimatum, vel ipſi marito pro pignore dotis datũ: vtrunque enim ſignificare poteſt, Bud Comment.

Ἀποτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, æſtimatum do. Item æſtimo, licitor, præſuppono, perſoluo, rependo. Item punio, condemno, animaduerto in aliquem, Actiu. genit & accuſ.

Ἀποτίμημα, ατος, τὸ, pretium, pignus quod accipiebatur à ſponſo, vt de dote perdẽda non eſſet periculum. Id verò erat vel domus vel agri. Accipitur generaliter pro quouis pignore, Bud Comment.

Ἀποτίμησις, εως, ἡ, deſcriptio cenſus.

Ἀποτιματὴς

Ἀποτιμηταὶ, οἱ, æſtimatores, vt qui à magiſtratu petebātur, qui pretium inducerent ac indicaturam. Meminerunt Demoſth. & Lyſias.

Ἀπότιμον, τὸ, idem quod ἀποτίμημα.

Ἀπότιμος, inglorius, infamis, ἄτιμος. ἀπότιμος Διὸς, i. ἄτιμος, Soph. i. λοιμὸς ὁ μὴ ἔχων τῆς τιμῆς τῶν θεῶν. ἀπότιμον ὕδωρ, aqua potui non idonea, Theophr. lib. 2, cap. 8, ἀποτιμότερος, ignobilior, contemptior. ἀπότιμος, dicitur etiam obnoxius, obſtrictus, oppigneratus, Demoſth.

Ἀποτίναγμα στυππίου, purgamentum ſtuppæ, quādo ſcilicet ſtuppa pectitur, & quicquid ſordidum habet proiicitur. Ita Symmach. lib. 1. Iſaiæ Prophetæ accepit, teſte Hieronymo.

Ἀποτινάσσω, μ. ξω, excutio, lib. Regum cap. 10, ἀποτινάξαι τὸ ῥῆμα τῶν ὄνων, vbi exponitur Latinè, intermiſit aſinas. ἀποτινάξατο τὸ πῦρ, æſtum excuſsit. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ἀποτινασσόμενος, excutiens.

Ἀποτίνυμαι, punio. Heſiod. νῆας ἐν πόντῳ κρονίδης ἀποτίνυται, i. obruit & ſubmergit. ἀποτινύμενοι τῶν κατακαυθέντων ἱερῶν, in vltionem templorum quę deflagrarūt, Herodot. item rependo, remuneror.

Ἀποτίνυμι, καὶ

Ἀποτίνω, rependo, vrgeo, premo, ἀποδίδωμι, reddo, reſtituo, pendo, ſupplicium ſumo, ſolus repēdo, dependo.

Ἀποτίω, μ. ίσω, rependo, vlciſcor. Hom. Iliad. γ. τιμὴν δ' ἀργείοις ἀποτινέμεν. ἀπότισον, ſolue quod debes. Ariſtoph. in Pluto. ἀποτίσει τὴν ἀξίαν, meritum ſupplicium luere. ἀποτίνω δίκην, pœnas luo. ἀποτίνω ζημίαν, mulcta plector. Plut. in Solone, τρεῖς δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημόσιον ἔταξε, i. priuato homini tres drachmas, ærario duas alias ſoluere ſtatuit.

Ἀποτίσασιν, difficile acceſſu.

Ἀποτίω, punio, reddo, compenſo, exoluo, pœnam pendo, quocunque modo ſoluo & rependo, & captiuos luo. Pro ſoluo pecuniam, Xenoph. ἃ δεῖ κριθέντα ὅ, τι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι, ſententiam ferri oportebat quid ipſum neceſſe eſſet vel pati vel ſoluere. Philo de mundo, τὴν κατ' ἀπελευθέρων ἀχαρίστων δίκην ἀποτίσει, in fraudem incidet quæ aduerſus ingratos libertos eſt prodita. Odyſſ. ἀποτίσομεν αὐτούς, in eos animaduertemus, eos vlciſcētes puniemus, plectemus. Eurip. τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον, Græcia luet pœnas tuæ cædis. ἀποτίσαι τέκνα, impēdere liberos, Euripid. pro interficere. ἀποτίσεται, Hom. Odyſſ. ι, τιμωρίας εἰσπράξεται, vlciſcetur. τιμωρήσεται, plectet, cum Accuſat. & dat. Xenoph. ἀποτίσασθαι τὸν θεοῖς ἐχθρὸν, vlciſci diis inimicum. Heſiod. ὄφρ' ἀποτίσῃ δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, vt populus plectat culpam regum, i. luat pœnas propter ſcelera principum. Pro reddo & rependo, Hom. Iliad. α, τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

Ἀποτμήγω, abſcindo, excindo, poeticum.

Ἀποτμὴξ, ῆγος, abruptus. Apollon. 2. Arg. ἀποτμῆγες σκοπιῇσιν, i. ἀπερρωγυῖαι σκοπιαί.

Ἀποτμήσσω, abſcindo.

Ἀποτμητέον, abſcindēdum, Plato 2. de Repub. καὶ τῆς τῶν πλησίον χώρας ἡμῖν ἀποτμητέον, de agro vicinorum nobis aliquid abrumpendum & vſurpandum.

Ἄποτμος, miſer, infelix, ἀτυχής. ἄποτμος πότμος, ſors miſera: vnde ἀποτμότατος, infeliciſsimus, Hom. δυστυχής. nam πότμος præter mortem etiam fortunam ſignificat. ἀπὸ τοῦ πίπτειν, ὃ δεῖ παθεῖν.

Ἀποτόκιον, ου, ὁ, abortiuum.

Ἀποτολμάω, audeo ſumpta ab aliquo fiducia, ſumo fiduciam: vnde ἀποτετολμηκώς, auſus, Actiuè apud Plut. in Galba: & ἀποτετολμημένη ἐλευθερία, libertas in temeritatem & licentiam redacta, extrema libertas & deſperata, frons perfricta.

Ἀποτομαὶ, άδος, ἡ, ἡ,

Ἀποτομὶς, iaculum quo vtebantur pentathli.

Ἀποτομὶς, ίδος, ἡ, breue iaculum, inciſio, inciſura, amputatio, ſeiunctio, abruptio, pars abrupta, ſegmentum.

Ἀποτομία, ας, ἡ, rigor, ſeueritas nimia, velocitas temeraria, inconſiderantia: videtur ſignificare inciſionem apud Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ἀποτομίᾳ opponitur χρηστότης, ſonat autem reſectionem, quoties res ad viuum exigitur.

Ἀπότομος, ου, ὁ, rigidus, præruptus, præfractus. ἀπότομος ἰατρὸς, ſeuerus medicus. Item compendiarius, breuis, δύσβατος, arduus, præceps, præciſus, Quintil. ἀπότομοι πέτραι, præruptæ petræ. Lucian. in Prometheo, ἐν ἀποτόμοις πέτραις, in petris excelſis prærupiſque: vnde apud Sophoclem, ἡ ἀπότομος, dicitur, δύσβατος ἀκρώρεια, præcipitium.

Ἀποτόμως, planè, ſimpliciter, truncatim, durius (vulgò rigoroſè) ſeueriter, rigidè, exactè, ad viuum.

Ἀποτοξεύω, μ. εύσω, ſagitto, ſagittis appeto: cum Accuſ.

Ἀποτορνεύω, μ. εύσω, in orbē redigo, exorno, laboro, detorno, expolio, Plut. ἀποτορνεύω νῆσον, inſulam conficio.

Ἄποτος, ὁ, impotus, qui bibere non ſinitur, qui ſine vllo potu viuit. ἄποτος ἐν χάρει, potu nondum guſtato ſcribit. Soph. ἄποτος ἀνὴρ καὶ ἄποτος, &c. i. impaſtus & impotatus, vt ita dicam. Item impotabilis, qui potari nequit, potui inutilis. Nazanzen. in Epiſt.

Ἀποτραγεῖν, comedere.

Ἀποτράγημα, cibus, reliquiæ.

Ἀποτραχηλίζω, ſtrangulo, frango collum.

Ἀποτραχύνω, audeo.

Ἀποτρέπομαι, auerſor, deuito, abhorreo, reuertor, Plat. in Epiſt. abeo, cum Genit. Lucian. ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, vt ab his quidem auertantur. Thucydid. ἀπετράπετο τοῦ μὴ πλέον ἔχειν, oblatā ſibi occaſionē plus aliquid adipiſcendi prętermiſit. Nonnūquam addita præpoſitione. AEſch. ἀπὸ μὲν τῆς εἰρήνης ἀποτρέποντο, à pace ſunt auerſi. ἀπετρέψατο τὴν δέησιν, precibus obſequi recuſauit, Plut. in Fabio. Ibidem addita prępoſitione, ἀποτραπέσθαι πρὸς ἰταλίαν, cōuerſum eſſe in Italiam. Idē in Romulo, ἀποτραπέμενοι πρὸς θυσίαν, ſacrificiis intentus. vnde ἀποτρέπομαι πρὸς βοράν, ad paſtū digredior. Thucydid. ἀποτετραμμένοι τοὺς πλαταιέας, à Platæenſibus auerſi, id eſt, ab eorum amicitia deſciſcentes. Item cum Accuſatiuo pro φεύγω, accipitur ſubinde pro ſuo Actiuo.

Ἀποτρεπτικὸς, ὁ, dehortatiuus, auertens, arcēs. Lucian. ἀποτρεπτικὸς τῶν δεινῶν, ab aduerſis auertens.

Ἀποτρέπω, μ. ψω, πρφα, auerto, auoco, diſſuadeo deterreo, reuoco à propoſito, inhibeo, coerceo, retraho, ſubtraho, traduco, à ſententia reiicio, euito, ſubmoueo, me auerto, retraho, dehortor. Gaza ex Cicer. οὐδεὶς ἂν ῥᾳδίως ἀποτρέψειεν, haud ſanè quis facilè retraxerit. Accuſ. & genitiuo. ἀποτρέπω σε τούτου, ab hoc te auerto, abduco, deduco. Xenoph. ἀλαζονείας ἀπέτρεπε τοὺς συνόντας, dehortans diſcipulos à ſimulatione prudentiæ. Plato in Apolog. ἀποτρέπει με τούτου, ab hoc me auertit. Item cum infinitiuo, Plut. in Themiſtocle, ἀποτρέπει αὐτὸν κατὰ πράττειν, cum à rebus gerendis auertit ſeu deterret: & addita præpoſitione, ἀποτρέπω ἀπὸ ὠφελίμων, Ariſtot. in Rhetor. Idē ibidem, ἀποτρέπω χείρων, à deteriori dehortor.

Ἀποτρέχω, recurro, excurro, curſim abſcedo, fugio, aufugio, reuertor.

Ἀποτριάξαι, vel Ἀποτριάζειν, tres ictus infligere, vincere. De pentathlo dicitur.

Ἀποτριβὴ, ῆς, ἡ, corroſio, obtritio, obtritus. Plut. in Camillo, ἀποτριβαῖς καὶ θεμελιώσεως τῆς γεώδους, attritus & dilapſus terræ.

Ἀποτρίβομαι, μ. ψομαι, exprimo, excutio. Itē amolior, propulſo, & diluo crimē quo aſperſus ſum, purgo, eluo, abſtergo, Diodoro & AEſchini. Item reiicio, extrudo, ſubmoueo, Plut. aboleo, expurgo, Diodor. ἀποτρίψασθαι, repudiaſſe tentationem, i. reieciſſe, Plut. in Theſeo. Idem in Themiſt. τὰς δεήσεις ἀπετρίψατο τοῦ παυσανίου καὶ κοινωνίαν ὅλως ἀπείπατο, repudiatis Pauſaniæ precibus, participem ſe fore conſilii negauit.

Ἀποτρίβω, μ. ψω, abſtergo, extrudo, reiicio, contero, attero.

Ἀπότευγμα, ατος, τὸ, res quæ deterêdo decidit, ramêtum.
Ἀπότειξ, ιχος, ὁ, impubes, ἄνηβος.
Ἀποτειτόω, ad tertiam partem redigo. Dioſ. li. 4, ca. 230 ἀποτειτωθῇ, ad tertiam partem redactus fuerit.
Ἀποτρόπαιον, ου, τὸ, ſacrificium vel ſupplicatio, quæ fit ad euitandum aliquod malum imminens.
Ἀποτρόπαιος, ου, ὁ, malorum depulſor. Lucian. ὦ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, &c. ô malorũ depulſor Hercules, & triſtium amolitor, auerſórque Iupiter: terribilis aſpectu, difficulter dehortandus, malus, fugiendus, dignus odio, τὸ ἀποτρόπαιον, auerſandum, ἀποτρόπαιον θέαμα, abominandum ſpectaculum. ἀποτρόπαια, οἷα πείσονται, abominâda ſunt quæ illis ſunt euentura. ὄψεις ἀποτροπαίους, puto accipi pro aſpectibus truculẽtis & horrẽdis. θεοὶ ἢ δαίμονες ἀποτρόπαιοι dicebantur, auerſores triſtium, qui nocumenta ab hominibus auertebant, malorum noxarumque depulſores ac tutelares. Bud. in Epiſt. prior. Quod niſi ἀποτροπαίους θεοὺς, præſentes, tutelares ac propitios habuiſſem, in medias vtique fauces monſtri me inſinuaſſem. In iis erant Apollo & Hercules: Latini Auerrũcos vocãt. Ariſtop. in Pluto, ἄπολλον ἀποτρόπαιε.
Ἀποτρέπομαι, auerto, ἀποτρέπομαι. Phocyl. χρὴ κακοεργὸν ἀποτρέπεσθαι, virum maleficum auerſari oportet.
Ἀποτροπή, ῆς, ἡ, auocatio, opponitur τῇ προτροπῇ. Plato 2. de Repub. τότε ἀποτροπῆς ἕνεκα ὡς φάρμακον χρήσιμον γίγνεται, i. auertendæ rei cauſa: prohibitio, inhibitio, remediũ vt quid auertatur, fuga, tergiuerſatio. Iſocr. τῶν μελλόντων κακῶν ἀποτροπὴν εὑρεῖν. Ariſtot in Rhetor. ἀποτροπὴν κακῶν εὑρήκαμεν, quomodo calamitates vitaremus, inuenimus.
Ἀποτροπιάζομαι, μ. άσομαι, auerſor, refugio, ϐδελύττομαι, μυσάττομαι, Bud. in Epiſt. prio. Hieronym. alicubi in Bibliis exponit placare ſeu expiare.
Ἀποτροπίασμα, τὸ, expiatio, ἐξίλασμα.
Ἀποτροπιασμὸς, οῦ, ὁ, liberatio, numinis iræ amotio.
Ἀπότροπος, ου, ὁ, quem homines euitant, fugitans vrbem, auerſus, auerſandus, κεχωρισμένος, alienus, fugiendus, auertendus, abhorrendus, abhominabilis. Odyſſ. ξ. Αὐτὰρ ἐγὼ σύες ἀπότροπος, οὐδέ πόλιν δὲ ἔρχομαι, i. ſeparatus & ſolitarius. Soph. in Aiace, ἦ μή ποτ᾽ ἀρῶν τὸν ἀπότροπον Ἅιδην ἀΐδαν, me feſtinaturum ad auerſandum Plutonem, i. mortem. Plato de Leg. ἀπότροπος αὐτοῖς ἔσεσθαι μὴ ἕλκος ἐπιγενέσθαι, ab vtroque auertit ne vulnus infligatur.
Ἀπότροφος, peregrinus, inſolens, alienus & exercitatus, paterna carens educatione moribuſque, Gaza. Bud in Epiſt. ἀπότροφος τῆς φιλοσοφίας πόλεμος, bellum ſemotum ab educatione philoſophiæ.
Ἀποτρυσῶν, λάθρα ἀξιῶν.
Ἀποτρύχω, μ. ύξω, π. υχα, domo, obtundo, Actiu. Accuſat. iungitur. Plut in Camill. κάμνειν καὶ ἀποτρύχειν ἑαυτοὺς, ſeipſos labore conficere.
Ἀποτρύω, laſſum reddo, & Ἀποτρύομαι, laſſeſco, ſuccumbo, fathiſco, extenuor.
Ἀποτρώγω, indef. 2. ἀπέτραγον, abrodo, deuoro, mordicus auello, incido, dẽtibus exſcindo. Lucia. ἀποτρώγω τὴν ῥῖνα.
Ἀποτυγχανόμενον, τὸ μὴ κατορθούμενον, quod perperam maléque ac præter animi ſententiam euenit, quod præter ſpem cadit, apud Lucian. frequens. τὰ ἀποτυγχανόμενα, infortunia, à verbo ἀποτυγχάνομαι: vnde etiã ἀποτετυχηκὼς, fruſtratus, cui malè ſucceſſit: & τὸ ἀποτετυχημένον, quod voto non reſpondit, Dioſ. lib. 5, cap. 84.
Ἀποτυγχάνω, fruſtror, ſpe potiũdi fruſtror, repulſam fero, ἀπολείπομαι, ſuccũbo, erro: cui opponitur κατορθῶ. Genitiu. σικελίας ἀποτυχὼν, Siciliæ potiundæ ſpe fruſtratus, apud Plut. ἀποτυγχάνω τῆς ἐλπίδος, fruſtror ſpe, Demoſth. ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, non attingere ſcopum, aberrare à ſcopo, Ariſtotel. lib. 2. Ethic.
Ἀποτυλόω, glandem renudo, præputium reſeco.
Ἀποτυμπανίζομαι, tympanis ac fidiculis extẽdor, vt martyres, Cyrillus lib. 8: vnde οἱ ἀποτυμπανιζόμενοι, qui ſunt in ſupplicio.

Ἀποτυμπανίζω, magno tumultu expello, crucio, fuſtibus cædo, Ioſephus.
Ἀποτυπόομαι, effingo, exprimo, formo, affingo.
Ἀποτυπόω, ῶ, pro eodem etiam dicitur.
Ἀποτύπτομαι, vapulo.
Ἀποτυφλοῦνται, excæcantur.
Ἀποτυφλόω, excæco. Alexander Aphrodiſeus, καὶ πόρους ἀποτυφλοῖ.
Ἀποτύχημα, ατος, τὸ, infortunium.
Ἀποτυχία, ας, ἡ, calamitas, infortunium, ſpei fruſtratio, repulſa.
Ἀποτυχόντως, ἀτυχῶς, præter votum, Bud. in Epiſt. poſt.
Ἀποτύψονται, deſinent verberare.
Ἀπουλήϊος λεύκιος, Lucius Apuleius, vir Romanus, qui Camillum accuſauit.
Ἀπουλόω, μ. ώσω, ad cicatricem perduco, cicatricem induco: vnde ἕλκη ἀπουλούμενα, Alexand. Aphrod. id eſt, vlcera quæ cicatricem ducunt. ἀπουλοῦσι τὰ ἕλκη, contrahunt vlcera, ad cicatricem producunt, vulneribus cicatricem obducunt, cicatricem inducunt vulneribus, cicatricib⁹ implent, Dioſcorid.
Ἀπούλωσις, εως, ἡ, obductio cicatricis, cicatrix, Alexan. Aphrod. in Problem.
Ἀπουλωτικὸς, οῦ, ὁ, cicatricem obducens, vulnera cõtrahens, τὰ ἀπουλωτικὰ, apud Dioſc. li. 1, cap. 49, Hermolaus exponit medicamenta ad cicatricem vulnera trahentia.
Ἀπουρισμένος, ſpoliatus, priuatus, Heſio. δισσὰ ἀπουρισμένοι ψυχάς, duo animis priuati.
Ἀπουραγεῖν, agmen extremum ducere, Polyb. lib. 5.
Ἀπούρας, αντος, ὁ, auferens, præripiens, priuãs, ἀφελόμενος. Dicitur pro ἀπουρίσας, per ſyncopen, à præſenti ἀπουρίζω, pro ἀφορίζω, quod eſt extermino, alieno, vel αἰτία τοῦ ἀπουράσας, καὶ κατὰ ἀπούρας, καὶ συνθέσει καὶ τροπῇ ἀπούρας. Hom. Iliad. α, ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Ody. ν, λάθρη δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας, clã interfeci.
Ἀπουργοὶ, loci vel anguli cõtempti, in quos ſcoparum purgamenta reiiciebant.
Ἀπουρέω, ἐξουρέω, vrinam reddendo eiicio, Alex. Aphr. lib. 1. Probl. vnde ἀπουρεῖσθαι τοὺς λίθους, calculos emingi, calculos inter meiendum effluere.
Ἄπουργος πάτρας, à patria exterminatum, Soph. i. ἀπειργόμενον τῆς ὁρμῆς τῆς πόλεως.
Ἄπους, οδος, ſine pedibus. Lucia. de ape, ζῶον ἄπουν, &c. οἱ ἄποδες, Apodes, aues quæ & κύψελλοι vocantur, Ariſtot. libro 9. Animal. cap. 30.
Ἀποῦσα, abſens, ab ἀπὼν, ἡ ἀποῦσα, terra peregrina.
Ἀπουσία, ας, ἡ, abſentia, deſyderium, defectus.
Ἀποπάζειν, partẽ bonorũ dare, vt pater filię quũ nubit.
Ἀποφαίνομαι, enuntio, ἀποφαντικῶς λέγω. Verbum eſt dialecticũ, cenſeo, affirmo, ſentẽtiã fero, ſtatuo, trado, explico, tracto: μ. ἀποφανοῦμαι, ſtatuã, ſentẽtiam dicam. Iſoc. ἀποφήνασθαι, ſententiam dixiſſe, aperuiſſe, oſtẽdiſſe, Plut. in Camillo, eloquutum eſſe, Nazanz. ἀποφηνάμενος, reſpondens. Demoſth. γνώμην ἀπεφήναντο, ſententiam dixerunt. Xen. ἀποφαίνομαι τὴν γνώμην περὶ σοῦ, de te profero ſententiã. Idẽ, ἀποφαίνομαι λογισμὸν, rationes explico. Galen. οὐδὲν πρὸς ἔπος ἀποφαίνεσθαι, nihil conſonũ dicere. Xen. πρόδικος ἑαυτὸν περὶ τῆς ἀρετῆς ἀποφαίνεται, i. tradit & docet. Chryſoſt. πάσης ἀρετῆς ἀφορμὴν εἶναι τὴν προσευχὴν ἀποφαίνεται, omnis virtutis cauſam eſſe precationem affirmat. Ariſtoph. τουτὶ γάρ μοι ἀπόφηναι, hoc mihi explica, Bud. Comment.
Ἀποφαίνω, μ. ανῶ, demonſtro, exprimo, definio, ſtatuo, pronuntio, nuncupo, exhibeo, profero, denũtio, doceo, affirmo, indico, ἀποδεικνύω, aſſeuero. ἀπέφηνε, demonſtrauit, ἀποφῆναι, oſtendiſſe. ἀποφανῶ, oſtendero. ἀποφήνας, qui oſtendit, qui fecit & reddidit. Herod. ἀποφαίνω φεύγοντα, fugiſſe declaro. ἀποφαίνω ἐμαυτὸν ἄξιον, mihi acceptũ refero, Idem. Itẽ exhibeo, in rationes tutelę refero. Dem. ἄνδρες ἀπογράφει τῆς ἑαυτοῦ ἀπέφηνε, i. in rationes retulit, acceptas tutelę retulit. Idem, ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, nullum quæſtum

quæſtum pecuniarum referunt, nullum exhibent fœnus. Vnde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, edere teſtamentum & exhibere, hoc eſt, φανεροποιεῖν: à quo & ἀποπεφασμένως, pro palàm & manifeſtè. ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, eſt dare commentarium ſeu indicem bonorum, quod inuentarium appellāt. Item ἀποφαίνειν τὴν οὐσίαν, publicare bona, annotare bona virorum. Item defero, reuelo, crimen obiicio, Lyſ. Plato de Leg. ἀποφαίνω εἰς τὸ δημόσιον, rem ad populum defero. Xenoph. in OEcon. ἀποφαίνω εἰς τὸ κοινόν. Accipitur etiam pro ἀπεργάζομαι, ἀποτελῶ, ἐξεργάζω, facio, efficio, perficio. Lucian. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀπέφηνας, qui ex inopibus opulentos reddidiſti. Itē, propono, vt proponimus quæſtionem: Accuſ. iungitur, Bud. Cōm.

Ἀπόφανσις, εως, ἡ, aſſeueratio: cui opponitur ἐνδοιασμός, Hermogen. demonſtratio, enuntiatio, oratio verum vel falſum ſignificans, nomine & verbo conſtans.

Ἀποφαντικός, ή, όν, enuntiatiuus, * ſermo ſimplex, quo nec imperamus, nec optamus, nec per ſubiūctionem & dubitationem loquimur, vt ὁριστικός. ἀποφαντικὸς λόγος, enuntiatiua oratio, id eſt, quæ vera vel falſa eſt, Ariſtot, περὶ ἑρμηνείας.

Ἀποφαντός, ή, όν, enuntiabilis.

Ἀπόφασθαι, negare.

Ἀπόφασθε, id eſt, ἀπαγγείλατε, ἀποφήνατε, renuntiate, declarate.

Ἀπόφασις, εως, ἡ, negatio: eadem dicitur ἀναίρεσις καὶ ἄρσις, Hermogen. huic opponitur συγκατάθεσις. Item, enūtiatio, quæ verum & falſum ſignificat. Theophraſt. ἐκ πλείστων ἀποφάσεως, ex omnium fermè conſenſu. Accipitur apud Plutar. pro ſententia & dicto breui, hoc eſt, apophthegmate, & apud Demoſthen. pro ſententia iudicis: itē re iudicata. Sic apud Plutarchū in Publicola, ὁ Σόλων ἐξήνεγκε περὶ εὐδαιμονίας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον, Solon de felicitate ſententiam apud Crœſum extulit. A Polyb. pro explicatione & expoſitione, quæ & ἐξήγησις dicitur. Aliquando commentarius bonorum, &, vt ſic dicam, inuentarium, ἀπογραφή. Item pro verbo & dicto. Chryſoſt. de precatione, ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Χριστοῦ μαθεῖν τὸν πλοῦτον, ex Chriſti ipſius verbis cognoſcere opes. Apud Hermog. lib. 4. de Inuentione, pro affirmatione capitur, ἐὰν ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν πίστιν καταστῇς, ὡς ὁ Δημοσθένης τὰ πρῶτα κῶλα ἀπεφήνατο, &c. vbi περὶ τοῦ πνεύματος loquitur.

Ἀποφάσκω, nego, abnego, ſententiam dico, inficior. τὰ ἀποφάσκοντα, Sophoc. i. ἄπιστα.

Ἀποπεφασμένως, vel ἀποπεφασμένως, palàm, manifeſtè.

Ἀποφατικός, ή, όν, negatiuus. ἀποφατικὸς λόγος, negatiua oratio. Ariſtot. in Categor. τὸ ἐκ τούτων ἀποφατικόν, negatiuum horum. τὰ ἀποφατικά Cicero vertit negantia

Ἀποφαυλίζειν, contēnere, aduerſari, pro nihilo ducere.

Ἀποφέβομαι, καταπτῶμαι, Eurip.

Ἀποφεροίατο, reportaſſent.

Ἀποφέρομαι, refero, reporto gratiam vel gloriā vel præmium: propriè de iis dictum, qui honorem aut magiſtratum geſſerūt. Auferre hoc Latinis ſignificat, quum pro impetrare ponitur. Cicero ad Attic. 16, Audiuimus Cæſarem, verba fecimus pro Buthrotiis, liberaliſſimum decretum abſtulimus. Idem dicitur & φέρεσθαι: vt apud Gregorium, φέρεσθαι δόξαν παρὰ βασιλεῖ. παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι, ab imperatore accipere. Macchabæor. lib. 2, cap. 5, ἀπενεγκάμενος τάλαντα, qui abſtulit talēta. τὰ πρῶτα ἀποφέρομαι, primas fero, In Epigramm. Item Hermog. ἀποφερόμενοι λόγοι, ablata conditio.

Ἀποφέρω, tollo. Libanius, ἀποφέρει δὲ ὁ νόσος τὸν ἄνθρωπον. Sic Plin. lib. 24, cap. 5, de cedri ſucco, Defuncta corpora incorrupta æuis ſeruat, viuentia corrumpit: mira differentia, quum vitam auferat ſpirantibus, defunctis pro vita ſit. Item, aſporto, ſubmoueo, aufero, abripio. ἀποφέρειν τὰ ὅπλα, id eſt, auferre arma & tollere. Xenoph. ἀπενεγκεῖν ὅ δυνατὸν πλεῖστον ἀπὸ τῆς αἰδήσεως. Aliquando defero: vnde ἀποφέρω δίκην καὶ γραφήν, in iudicium voco, accuſo, reum poſtulo, defero, in ius voco ad accuſandum. ἀποφέρειν γραφὴν παρανόμων, accuſationem ferre de tranſgreſſione legum. Demoſth. pro corona, καὶ ἀπήνεγκε παρανόμων γραφὴν Δημοσθένει πάλαι πᾶς φλυαρεῖ, &c. id eſt, diem dixit Demoſtheni. Ibidem, αἰσχίνης ἀπήνεγκε πρὸς τὸν ἄρχοντα παρανόμων γραφὴν κατ' ἀπιστοῦντος, &c. In argumento Libanii, τῷ ψηφίσματος ἀπηνέχθη παρανόμων γραφή, &c. vbi Budæ. putat deeſſe κατ'. Nazan. aliter accepit, ἆρα γραφὴν ἀποίσει καθ' ἡμῶν; &c. num Scripturā aduerſus nos affert? Aliquādo renūtio, deſigno, & nomen alicuius edo, creo, eligo, Demoſth. Aliquando in album refero', & inter numeros adſcribo, Lyſ. Aliquando mercedem fero, vt operarius facit. Lucian. ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. οὐκ ὀλίγον ἀποφέρω, non parum lucri facio. Et pendo, hoc eſt, ſoluo, penſito. ἀποφέρειν ποινὴν ὀδυσσεῖ ἀδικημάτων, i. Vlyſſi mulctæ nomine aliquid pendere pro iniuriis. Plutarc. ἀποφέρειν λόγον καὶ λόγους, rationes ad ærarium defero. Dicitur & de rationibus priuatis.

Ἀποφεύγω, μ. ἀποφεύξομαι, euado, effugio, refugio, aufugio, abſoluor: cui contrarium eſt ἁλίσκομαι. Plat. 1. de Repub. ἀσμενέστατα μὲν τοι αὐτὸ ἀπέφυγον, libenter verò ab eo profugi. Ariſtoph. ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφεύγοι δίκην, reus facilè iudicio abſolui poſſit. Plato in Apolog. μέλητον ἀποπέφευγα, à Melito effugi, id eſt, euaſi ab eius accuſatione & eum ſuperaui. Idem ibidem, ἀποφυγεῖν τὴν δίκην, i. iudicio abſolui. Demoſt. ἀποφεύγω νόσον, euado morbū. ἀποφυγὼν τὴν νόσον, clade liberat*. γραφὰς ἀπέφυγον, euaſi accuſationes, i. ſum abſolutus, Demoſt. Plutarc. in Rom. ἀποφεύγει πατροκτονίας αἰτίαν, culpam deprecatur parricidii, vitat, &c. Petr. Epiſt. 2, c. 1, ἀποφυγὼν τῆς φθορᾶς, à corruptione refugiens. Demoſt. ἀποπεφευγότα ψηφίσματα, decreta abſoluta, i. non condemnata. Interdum cum duobus accuſatiuis conſtruitur. Demoſt. αἱ δίκαι τούτων ἀποφυγεῖν πειρῶνται καὶ ἀντιδικοῦντα. ἀποφεύξομαι, abſoluar. Plato in Apolo. μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφεύξομαι θάνατον, moliri vt euadam à mortis periculo. Itē, ἀποφεύξομαι. Idē Epiſt. 7, οἴει δόξαν κακίας ἀποφεύξεσθαί ποτε; putas te vitaturum infamiā?

Ἀποφευκτικός, fugiendus, vitandus, Xenoph. in Apologia Socratis.

Ἀπόφευξις, εως, euaſio. Ariſtoph. νεφ. πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης; id eſt, abſolutionem cauſæ ſeu iudicii declinationem.

Ἀπόφημι, nego: cui opponitur σύμφημι, concedo.

Ἀπόφημος, infauſtus, mali ominis.

Ἀπόφησις, εως, ἡ, γνώμη, ſententia.

Ἀποφθέγγομαι, ſententioſè dico, paucis multa comprehendo, vt ἀφορίζω, Item aduerſam dico ſententiam. ἀποφθέγγομαι τὰ λόγια, oracula edo.

Ἀπόφθεγκτος, Eurip. à ſermone ſemotus & ſeparatus.

Ἀπόφθεγμα, ατος, τό, ſententia breuiter ac ſcitè dicta, ſcitè dictum, ἀποφθέγματα (inquit Eraſ.) ſunt dicta acuta quædam & breuia, non cuiuſlibet quidem, ſed oratorū, ducum, legatorum, imperatorum, ac vt ſemel dicam, illuſtrium virorum.

Ἀποφθεγματικός, ή, όν, ſententioſus.

Ἀποφθείρομαι, abeo in malam rem, miſerè & calamitoſè vagor & erro. Ariſtophanes νεφ. οὐκ εἰς κόρακας ἀποφθερεῖ; non abibis in perniciem? ἀποφθείρεσθαι ἐκ τῆς ἡμετέρας, ex noſtra regione in perniciē & malam rem ſuā abire, Budæus in Epiſtolis poſterior. ἀποφθάρηθι μου, Attici dicunt, quum indignabundè aliquem diſcedere iubent, Abi in malam rem.

Ἀποφθίμενος, ἀναιρεθείς, φθαρείς, ἀποθανών, peremptus, mortuus: à verbo φθίω, Iliad. γ, τὸν δὲ ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος, &c.

Ἀποφθινύθω, pereo. Heſiod. ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί, i. ἀποφθείρονται, diſpereunt.

Ἀποφθίνω, perdere. Heſiodus, ἄνδρας ἀποφθίσει θάλασσα, perdiderit.

Ἀποφθίω, perdo. Sophoc. in Aia. ἵμαλλε σ' ἔκτωρ καὶ θανὼν

ἀποφθίσειν,i. φθεῖν. à φθίω, interfecturus erat. ἀπέφθιτο, interiit, in Epigramm.

Ἀποφλαυρίζω, vel Ἀποφαυλίζω, extremè contemno, nihili facio. Eſt etiam ad malum conuertor, fio deterior, in deterius labor.

Ἀποφλεγμαίνω, deſino inflammari tumore: vnde ἀποφλεγμῆναι, tumorem depoſuiſſe.

Ἀποφλεγματίζω, i. capitis pituitas produco & purgo. Dioſcorid. lib. 2, cap. 212, ἀποφλεγματίζει κεφαλὴν, caput purgat, pituitam capitis purgat per os. ἀποφλεγματίζει διαμασώμενον, ad eliciendam capitis pituitam manditur.

Ἀποφλεγματισμὸς, οῦ, ὁ, Dioſcorid. lib. 5, cap. 5, εἰς ἀποφλεγματισμοὺς εὔθετον, ad oris pituitas purgandas valet, valet ad purgandum caput.

Ἀπόφλημα, ατος, τὸ, debitum, Demoſth.

Ἀποφλοιόω, ῶ, ώσω, decortico, exuo, in Epigramm.

Ἀποφλύζειν, eructare, ἀποφλύξαι.

Ἀποφοιβάζειν, purgare, vaticinari.

Ἀποφοιτάω, ῶ, ήσω, abeo, diſcedo, auerſor, me ſubtraho, item morior. ἀποφοιτῶ εἰς τὰ ποιήματα, me ad poemata verto, & aliud frequentare deſino. ἀποφοιτᾶν ἑαυτῆς, à ſe diſcedere, Philoſtratus in Heroicis. Idem de Iſocrate, ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν, conciones minimè frequentabat.

Ἀποφορὰ, ᾶς, ἡ, ὑποκοινὸν, vectigal, tributum, tributi ſolutio, officium quod heris ſerui præſtant. Item reditus, prouentus, penſitatio, qualis à colonis aſcriptitiis pendebatur, Andocidi & Plutarcho. Idem in Apophth. ἀποφορὰς, ſtipendium militare vocat. ἀποφορὰν φέρειν, pendere vectigal, Ariſtot. Polit. 2, ἀποφορὴν ἐπιτελέειν, Herodot. penſionem ſoluere. Plutarch. in Lycurg. οἱ δὲ εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες, ſerui verò colebant ſolum, certóſque reditus perſoluebant. Significat etiam ſuaueolentiam, odorémque gratū. Herodian. εὐωδία τε τοῖς τῶν ἀρωμάτων ἀποφοραῖς. Sæpius tamen ἀποδόσεις, pro odore, exhalatione & effluxione, Plutarch. Sympoſ. 5. Dioſcor. lib. 2, ἀποφορὰ μελιτώδης, halitus mellis, odor melleus. Idem, ἀποφορὰ σεατώδης, ſeuoſus pedor, ſeui odoris virus, adipis halitus. Idem, εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφορὰν, i. carioſum virus olet: & lib. 4, cap. 46, ῥόδων ἐν τῇ διατρίψει ἀποφορὰν ποιοῦσα ὁμοίαν, i. contrita roſas redolens odorem roſæ reddens. Idem cap. 251, βοτανώδη ἀποφορὰν ἔχει, herbaceum virus olet, herbæ halitum ex ſe mittit. ἀποφορὰν ἔχει μικτὴν τῇ εὐωδίᾳ, permixtum ſuaueolentiæ odoris virus habet. Item pro oblatione, Ariſtotel. Aliquando lucrum, κέρδος, λῆμμα, Bud. Comm.

Ἀπόφορος, ſterilis, ἄκαρπος: item auerſandus, deteſtandus, Phalaris.

Ἀποφορτίζω, μ. ίσω, exonero, onus excutio, ἀποβάλλω τὸ φορτίον, Actiu. Accuſat.

Ἀποφράγνυμι, obſtruo, Euſtath. de Vlyſſe aures ſuorū cera obturante.

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, nefandus, inauſpicatus, auerſandus, deteſtabilis, propriè monſtrum hominis. ἀποφρὰς ἡμέρα, id eſt, μιαρὰ καὶ ἄπρακτος καὶ ἀπευκτὸς, dies ater, nefaſtus & execrandus. Sic Plutarch. vocat diem Alienſem, ἡμέρας ἀποφράδας, in Camill. vbi multa de his diebus. Vide Lucian. περὶ ἀποφράδος.

Ἀποφράττω, obturo, interſepio, obſtruo, Alexand. Aphrod. τὴν ὁδὸν ἀπέφραξε. Item abiicio cap. 8. Prouerbiorum Salomonis.

Ἀποφυὰς, ἡ, appendix. Vnde ἀποφυάδες, adnata, i. adnaſcentes ramuli ramis maioribus, Ariſtot. τὰς ἀποφυάδας ἀποκοντίζει, ſpicula agnata iaculatur. Idem, ἀποφυάδας τῶν ἐντέρων, vocat inteſtinorum appendices, quæ & ἐκφυάδες dicuntur.

Ἀποφυγὴ, ῆς, ἡ, euaſio, effugium, euitatio, remedium aduerſus, excuſatio, fuga. Plato in Epiſtol. τῆς τῆς τυραννίδος ἀποφυγῆς τέλος δεδιέναι, tyrannidis memoriam omnē prorſus extinguere. Aphrod. πρὸς ἀποφυγὴν ψύχους, ad frigus vitandum. Plato epiſtol. 7, πάντων κακῶν ἀποφυγὴ, omnium malorum expulſio.

Ἀποφυλακίζω, βιάζομαι, Etym.

Ἀπόφυλος, ου, ὁ, qui nullam habet tribum, aduena.

Ἀποφυλλάδες, αἱ, fibræ.

Ἀποφυλλίζω, folia detraho, defrondo: item foliis luxurio, Theophraſt. lib. 7, cap. 11. hiſtor. plant. ἀποφυλλίσωσι, foliis luxuriarint.

Ἀποφυσάω, perflo, flatu diſiicio, reſpuo, vt ventus nubes, Ariſtotel. 2. Meteor. ἀποφυσῶν κάτω, flatu deorſum redigens. ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον, qui animulā efflauit.

Ἀποφυσία, ἡ, bulla, eminentia.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, appendix, ſurculus, ramus, fibra. ἀποφύσεις ἔχων πολλὰς, ramulis multis brachiatus. διὰ τὴν ἀπόφυσιν ὀστέου, alio ſubnaſcente. *Itē tubercula in oſſibus quæ εἰς τὰς κοιλότητας intrant: proceſſus à Celſo dicitur.

Ἀποφυτεύω, auulſione ſero, ſero, ſtolonem auulſum ſero, ἀποφυτεία apud Ariſtotel. tranſplanto, Theophraſt.

Ἀποφύω, emitto ſurculum, ſero. Vnde ἀποφυομένος, exortus, emergens, & ἀποφύομαι, exorior.

Ἀποφώλιον, ου, τὸ, monſtrum, abortiuum. Et adiectiuè pro vano, indocto, ἀπαίδευτον. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια. Odyſſ. ξ, οὐκ ἀποφώλιος ἦα, non eram contemnendus, vanus aut ſtolidus. ἀποφώλιον βρέφος γεγονέναι τὸν μινώταυρον, Plutarch. refert in Theſeo. οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ, non vana cubilia: ſic exponitur lib. 3. Gellii, cap. 16, ex Homero.

Ἀποχάζομαι, recedo, cedo.

Ἀποχαλάω, reſoluo, elaxo, remitto. Ariſtoph. νεφ. ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα.

Ἀποχαλίζω, Dioſcorid. lib. 1, cap. 131, ἀποχαλίζοντες τὸν ὄνυχα ῥόδου, vnguem roſæ forcipe detrahentes.

Ἀποχαλινόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, frenum exuo.

Ἀποχαλκεύω, fabricor, ære munio.

Ἀποχαλκίζω, in Epigram. ære ſpolio & pecunia.

Ἀποχάραξις, εως, impreſſio.

* Ἀποχαράσσω, derado, ſcarifico.

Ἀποχειμάζει, hyems deſiſtit, quum deſæuit hyems.

Ἀποχειρόβιος, ου, ὁ,

Ἀποχειροβίοτος, ου, ὁ, opere manuali viuens, Herodot.

Ἀποχειροτονεῖσθαι, abrogari, abdicari, reprobari, exauthorari, plebiſcito abſolui, vulgò degradari.

Ἀποχειροτονέω, ῶ, ήσω, improbo, reiicio, abrogo. Vnde νόμος ἀποχειροτονηθεὶς, lex populi ſuffragiis reiecta. iungitur genitiuo & accuſat. Demoſth. τὰ πινακίδια ἀκούσας ὁ δῆμος ἀποχειροτόνησε μειδίου.

Ἀποχειροτονία, reiectio à magiſtratu.

Ἀποχετεύω, ω, εύσω, π. ευκα, duco per conductum.

Ἀποχέω, effundo, refundo. Vnde ἀποχέας, qui refudit. αἷμα ἀποχεῖν, mittere ſanguinem. Dioſcorid. lib. 2, ca. 93, τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου, identidem mutata aqua, aqua ſæpius infuſa refuſáque. Pro infundere, Dioſcorid. lib. 1, cap. 163, ἀποχεῖ μὲν κεραννυμένου κεκομμένου καὶ βεβρεγμένου ὕδατι ὁμβρίῳ λίτρας γ. niſi fortè ſit legendum, ἐπιχεῖ. * ἀποχεῖ τὸν καρπὸν, Gaza de Seneſt. fundit frugem. ἀποχεῖσθαι, pro effundi & è poris exire, apud Galenum.

Ἀποχὴ, ῆς, ἡ, diſtantia. * Ptolem. 2, ἐξ ἀποχῆς αὐταρκοῦς, ex diſtantia mediocri & ſufficiente: idem quod διάστασις. Item receptio, quitantia. Iuriſcon. acceptilationē vocāt.

Ἀποχλωρεῖς, cuius faciei color affectu aliquo modo mutatur, palleſcit.

Ἄποχος, imperitus, agreſtis.

Ἀποχραίνω, obumbro, coloro, Plato de Legib.

Ἀποχράομαι, ῶμαι, ήσομαι, abutor, liberius vtor. Ariſtot. 2. OEconomic. ἀπεχρῆτο dixit, abutebatur, per α, ἀπεχρᾶτο τοῖς ἔχουσιν εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, cum datiuo. Idem ibidem, ἀπεχρᾶτο τῷ στρατοπέδῳ, abutebatur exercitu. Plutarchus in Themiſtocle, τῇ πρὸς αἰγινήτας ὀργῇ τῶν πολιτῶν ἀποχρησάμενος εὐκαίρως ἐπὶ τὴν ναυπηγίαν τριήρων, iræ in AEginetas nactus opportunitatem ad triremes fabricandas. Itē obtineo, vt illud ἀποχρᾶσθαι τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, Thraciam obtinere. Item contentus ſum. Herodot. οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχειν μήδων, nō contentus

tentus erat Medis imperare, quod etiam idem ſic extulit, ἀπεχρέοντο σφι ἡσυχίην ἄγειν, ſatis habebant quietem agere: & ἀποχρεώμενοι τούτοις, his contenti. ἀποχρήσασθαι ἑαυτῷ, ſibi mortem conſciſcere.

Α'πόχρη, μ. ἀποχρήσει. ἀόρ. ἀπέχρησε, ſufficit, ſatis eſt. Imperf. ἀπέχρη, ſatis erat: & Infinitiuus ἀποχρῆν, ſufficere. Lucianus, ἀπόχρη τὰ πρῶτα κεφάλαια εἰπεῖν, ſatis eſt prima capita dicere. Plato de Rep. καὶ μάλα, ἔφη, ἀπόχρη, ſufficit: vbi verbum perſonale eſt: nam præcedit nominatiuus, εἷς νόμος, id eſt, lex vna. Ariſtophan. in Pluto, νῦν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω θανάτω, nobis duæ ſatis erunt mortes. Lucian. ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν. Pherecrates apud Plutarch. de Muſica, κἀκ ἀπέχρη ταῦτα, non ſatis erãt iſta. Nazanz. ἀπόχρη καὶ ταῦτα τοῖς μακρὰν ἀγνώμοσι. Iſocrat. ἀπέχρησεν αὐτῷ λαβεῖν, &c. ἀποχρήσει, ſatis erit. Plutarch. ἀποχρήσει τὰ εἰρημένα, quæ dicta ſunt, ſufficient. Galen. lib. 1. ad Glauc. ἀποχρήσει δέ σοι καὶ χωρὶς τῶν σφυγμῶν τὰ λοιπὰ, ſufficient tibi reliqua. reperitur & in plurali, Herodot. ἀποχρῶσι νῆες χειρώσασθαι, naues ad capiendum ſufficiant, & Ariſtoph. ἀποχρήσουσι, ſufficient. ἀποχρῆν, ſatis eſſe: dicitur & ἀποχρᾶν, Herodot. i. contentum eſſe. ἀποχρᾶν οἱ, ſatis ſibi eſſe. ἀποχρήσειν, ſuffecturũ eſſe, ſatis fore. Particip. ἀποχρῶν, ſufficiẽs, ſatiatus, expletus. Plutarch. in Public. ἀποχρῶν ἦν δικαστὴς τοῖς υἱοῖς, filiorum iudex fuit idoneus. ἡ ἀποχρῶσα, quæ ſatis ſit. ἀποχρῶσα πᾶσιν, omnibus ſufficiens. τὸ ἀποχρῶν, ſufficiens. τὸ ἀποχρῶν καθεύδειν, quod ſatis eſt dormi. Lucian. ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ τὸ ἡμιτόμιον, dimidium quod capiti ſit ſatis. Phalaris in Epiſtol. ἀποχρῶντα τῇ κατασκευῇ, arte mira elaborata.

Α'πόχρησις, εως, ἡ, abuſus. ἀποχρήσει καὶ κολάσει τῶν ἀκρατῶν χαίρει, i. eum luxuriam coercere & comprimere delectat.

Α'ποχρυσόω, inauro, Accuſat.

Α'ποχρῶν, τὸ, ſufficiens, quod ſatis ſit.

Α'ποχρώντως, ſufficienter, ſatis, abunde.

Α'ποχρῶσα, ἡ, ſufficiens.

Α'ποχυλίζω, delingo, id eſt, linctu ſumo in ore, Dioſcorid. ſuccum extraho.

Α'ποχέω, effundo vinum. ἀποχυθεὶς, effuſus.

* Α'πόχυσις, eruptio ſpicæ in frumento, Teophraſt.

Α'ποχωλόομαι, οῦμαι, claudus fio, dilabor.

Α'ποχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſecedo, diſcedo, è prælio me recipio, Xenoph. Idem pro militum à pugna receptu ſæpe vtitur: & ἀποχώρησις itidem. Nazanz. ἀποχωρείτω τοῦ ὄρους à monte diſcedat. Xenoph. vocat τὰ ἀποχωροῦντα τὰ δυσχερῆ, fœda & tetra excrementa quæ foras eiiciuntur.

Α'ποχώρησις, εως, ἡ, diſceſſus, excretio, euacuatio, ſeceſſus, deceſſus de vita.

Α'ποχωρίζομαι, recedo.

* Α'πόχωσις, agger, terra aggeſta ad coercendũ flumen inter ripas, Plutarch.

Α'ποχῶσαι, aggere muniiſſe, aggeſta terra auertere, Xenophon lib. 5. ἑλλην.

Α'ποψαλλίζω τοὺς ὄνυχας, deſeco, forcifico vngues.

Α'ποψάομαι, μ. ήσομαι, abſtergo, tergo nates. Ariſtoph. in Pluto, ἀποψώμεθα δὲ οὐ λίθοις ἔτι, ἀλλὰ σκορόδοις ὑπὸ τῆς τρυφῆς. Xenophon, εἰς οὐδὲν πλὴν χεῖρας ἀποψώμενος, i. ἀποκαθαίρων, Dioſcorid. lib. 4, cap. 65, πρὸς τὸ μὴ ἀποψᾶσθαι τῶν ἱματίων τὸν ὀπὸν, ne veſtibus ſuccus detrahatur.

Α'ποψάω, μ. ήσω, detergo, derado, abſtergo, diſtringo, exprimo, emungo, καθαίρω, ἀπομάττω, pro anum abſtergo, Ariſtoph. in Pluto. Dioſcor. ἀποψᾶν τὸ ἐφεστάμενον ἔλαιον, ſupernatans oleum eximere ſeu colligere. Idem lib. 1, c. 38, ἀπόψα μύακι τὸ ἔλαιον, oleum concha colligito. σπόγγῳ ὑγρῷ ψυχρῷ τὸ χεῖλος τῆς χύτρας ἀποψᾶν, ſpongia ex frigido humore labra fictilis detergere. Idem Dioſcorid. libr. 4, c. 65, ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ἐκτρεχόμενον δακτύλῳ εἰς μύακα, lachrymã exeuntem digito in concham abſtergere.

Α'ποψεύδομαι, μ. εύσομαι, π. ευσμαι, fingo.

Α'πόψημα, τὸ, deraſio, ramentum, purgamentum.

Α'πόψησον, hoſtimentum.

Α'ποψηφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, libero in iudicio, per decretũ expello, reuoco, repudio quando res cõponi nõ poteſt, abſoluo ſuffragio, antiquo, ex albo erado, cenſeo aliquid non faciendum. Plato pro abſoluo, in Apolog. οὐ δέομαι ὑμῶν ἀποψηφίσασθαι, vos non orabo, me vt abſoluatis. Demoſth. ἀπεψηφίσασθέ μου, me veſtro decreto abſoluiſtis. Idem, ἀποψηφίζεσθαι τὸν νόμον, legem antiquare. Plutarch. in Camillo, τὸν μὲν νόμον ἄκοντες ἀπεψηφίσαντο, &c. à lege condenda inuiti reuocati ſunt, i. à ferenda lege deſiſtere ſunt coacti. Cum infinitiuo Demoſth. ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, cenſuerunt non eſſe mittendum. ἀποψηφισμένοι dici poſſunt, quos Romani ærarios appellant, qui iã non ſunt in albo centuriæ ſuæ.

Α'ποψήφισις dicitur quaſi à tribu motio & eiectio, κατάδικη, Bud. Comm.

Α'ποψιλόω, denudo.

Α'ποψιλώσεις τῶν ἀμπέλων, depampinatio vitium.

Α'πόψις, εως, ἡ, ſpectatio, ſpecula, proſpectus. * ἐμποδίζειν τῇ ἀπόψει, officere luminibus ſeu proſpectui. ἀπόψεις καὶ ἀποστροφαὶ, rationes auocandi atque auertendi.

Α'ποψοφέω, ῶ, crepitum edo, oppedo, ἀποπνέω, καὶ ἀποπέρδω. ἀποψοφεῖν, ait Ariſtot. propriũ eſſe nonnullis auium, vt turturi, dum vocem reddit, quod Gaza exponit, aluum citari, item aluo crepitare, lib. 9. Animal. cap. 49.

Α'ποψύχω, μ. ύξω, frigeo, areſco, morior, animam efflo, expiro, reſtinguo apud Heſiod. vt ἀπέψυξε βίον, mortuus eſt, obiit, apud Sophoc. in Aia. Itẽ ἀποπνέω, καὶ ἀποῤῥίπτω. ἀποψυχόμενος, frigens. Dioſcorid. l. 5, c. 102, ἀποψυχθεῖσα αἰθάλη, refrigerata fuligo. Ibidem, cap. 81, τὴν λεπίδα πλατείᾳ χειρὶ τρίβε εὐτόνως, ὡς τοῦ ἀποψύχειν, diſtenta manu ſquamam quaſi exiccanda ſit, vehementer confrica. Luc. Euang. c. 21, ἀποψυχόντων ἀνθρώπων, i. extabeſcẽt homines, exanimantur dolore. Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 45, ἀποψύχονται τρίχες, pili abſumuntur.

Α'ποψωλέω, μ. ήσω, eo nudato præputio, nudo præputium. ἀπεψωλημένος, recutitus, Ariſtoph. nudum & apertum præputium habens, verpus factus.

Α'πώμνυς, iurabas.

Α'ππελάζω, concionor.

Α'ππία ὁδὸς, via Appia, ab Appio ſic dicta.

Α'ππιος κλαύδιος, Appius Clauſus, vir Sabin⁹, qui poſtquam Romam migrauit, Appius Claudius dictus eſt.

Α'πραγμάτευτος, ὁ καὶ ἡ, nullo negotio parat⁹, improuid⁹.

Α'πραγμόνως, otioſe & faciliter aliquid fieri & procedere, nullóque negotio, ἄνευ πόνου, citra cladem.

Α'πραγμοσύνη, ης, ἡ, otiũ, ἡσυχία, tranquillitas, vitæ quies placida, deſidia, inertia. Thucydid. τῇ ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν, quod antea non fecimus, id è contrario nunc audemus. Ariſtoph. νεφ. μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλοβολούσης, i. τῆς ἀσφαλείας. alii tamem ἀπραγμοσύνην eſſe dicunt φυτόν τι ἐν ἀκαδημίᾳ φυόμενον.

Α'πράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, otioſus, ſegnis, deſes, tranquillus, facilis, quietus, ἥσυχος, negotii vacuus & expeditus. Xenophon, ἡδεῖα καὶ ἀπράγμων σιτῶν καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, i. parabilis & facilis vſus ſeu voluptas negotiis vacua. Ariſtoph. ἀπράγμων τόπος, Ariſtoph. ἀπράγμονα ὄντα, cui non ſit opus. ἀπραγμονέστερος, facilior, expeditior, tranquillior. τὸ ἀπράγμον, otium, Thucyd. * ἀπράγμων ἀνὴρ, qui lites non amat, Demoſthen. qui nec aliis, nec ſibi negotium exhibet, quales ſunt ἰδιοπράγμονες. Interdum pro inertibus accipitur, & qui laborem recuſant, Bud. Comm.

Α'πραγόπολις, vrbs otii altrix.

Α'πρακτέω, ῶ, nihil ago, otior, ſum ſine actione, nihil proficio. Xenoph. ὥσπερ καὶ παρ' ἀνθρώπους ἀπρακτεῖν καὶ παραίνεμα διαμένειν, i. παρ' ἀνθρώπων ἀτυχεῖν, ab hominibus accipere repulſam.

Α'πρακτος, inefficax, inutilis, in irritũ laborans, iners: opponitur τῷ δραστηρίῳ. Herodian. ἀπράκτους ἔπεμψε, re infecta dimiſit, ſcilicet legatos. Lucian. ἄπρακτος ἀπῄει, irritus recedebat & fruſtratus. ἀπῆλθεν ἄπρακτος, abiit infe-

ſto negotio, Nazanzen. ἄπρακτος ἐπανῆλθεν, rebus infectis rediit, infecto negotio. ἄπρακτα ἐγχειρεῖ, fruſtra tentat, Thucyd. ἀπεχώρησαν ἐκεῖθεν ἄπρακτοι, illinc rebus infectis redierunt, re infecta, Plutarch. in Themiſtocl. Dioſcorid. lib. 3, cap. 59, docet rutam reddere ἄπρακτα τὰ δηλητήρια, inefficaces venenorum vires. ἄπρακτος ἡμέρα, infauſta dies, i. ἀποφράς, Lucian. ἄπρακτος πόνος, facilis labor, Apoll. ταραχὰς ἀπράκτους, turbationes inutiles, Plutarch. in Fabio. ἄπρακτος ἦμαρ, dies feſtus, Nonnus. Aliquando pro infecto, i. nō facto. Xenoph. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται, ne ciuitatis iacerent negotia. Vnde ἀπρακτότατος, ineptiſsimus rebus gerendis.

Ἀπράκτως, infecto negotio.

Ἀπραξία, ας, ἡ, tranquillitas vitæ, ſecuritas, vacuitas à negotiis, deſidia, ceſſatio, incurioſitas, otium, vt in verſu prouerbiali, ἀνάπαυσις ἐστὶ τῶν κακῶν ἀπραξία. Plutarchus in Sylla, pro Iuſtitio dixiſſe videtur.

Ἀπρασία, ας, ἡ, vilitatem ſignificat. Liban. κατέλαβεν ἀπρασίαι τῶν φορτίων.

Ἄπρατος, nō vēdibilis, qui vendi nō debet, gratuitus: itē integer & innocens vel teſtis vel iudex, qui cōſcientiā addicere pecunia nō didicit. ὁ μὴ δωροδοκῶν. Bud. Com

Ἀπρέπεια, ας, ἡ, indecentia, deformitas, indecorum, diſcrepantia. Plato epiſt. 7, εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλων, edendo ſubiicere abſurditati & diſcrepantiæ.

Ἀπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, indecens, ἀσχήμων, inhoneſtus, fœdus.

Ἄπρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infectus, irritus. Iliad. β, ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, i. ἀτέλεστον, ἄπρακτον. Et Iliad. β, ἀπρήκτους ἔριδας, vanas contentiones. ἀπρήκτους ὀδύνας, Hom. Odyſſ. μ, ἀπρήκτους, inauditos. ἀπρήκτους ἐλπίς, in Epigramm. ἀπρήκτου εὐνῆς, in Epigramm.

Ἀπριάτην, ſine pretio, gratis. ἀλλὰ πιεῖν, χωρὶς πράσεως, vt ſit ἀπριάτην à verbo πρίαμαι. Odyſſ. ξ, ἐκόμισσε τοι εἰ ἄλλον ἀπριάτην. & Ilia. α, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, ἀπριάτην, ἀνάποινον, inemptā, irredemptā, nō redemptā, ἀλλὰ πράσεως.

Ἀπρίλλιος, ου, ὁ, Aprilis. Plutarch. in Proble. ἐν εἰδοῖς Ἀπριλλίαις, idibus Aprilis, Idem in Romulo.

Ἀπρίξ, tenaciter, conſertis manibus & mordicus, quū tenetur aliquid firmiter, ſtrictè, ἰσχυρῶς. à verbo πρίζω, ſeco & ſeparo. Sophocl. κάμοι' ἀπρὶξ ἔχουσι συλλαβών, i. στερεῶς καὶ μὴ ἀπολείπων. propriè dicitur de rebus quæ ſecari non poſſunt, & corripit priorem, Theocrit.

Ἀπροαίρετος, inuoluntarius. ἀπροαίρετος ἔκκρισις σπέρματος, inuita ſeminis profuſio, ſua ſpōte ſeminis fluxus manans. Dioſcor. l. 6, cap. 32, ἀπροαίρετα, inuoluntaria, Hermog. ἀπροαίρετα, quæ ſunt ſine electione & propoſito.

Ἀπροαιρέτως, non conſultò, i. non de induſtria, non ſponte, ſine electione, παραλόγως, Ariſtot.

Ἀπροβούλευτος, temerarius, inconſultus. ἀπροβούλευτον ψήφισμα, Demoſt. Cebes Thebanus, καλοῦσιν δ' αὐτοὺς ἀπροβουλεύτους. τὸ ἀπροβούλευτον, ſententia quæ ſtatim ad populum, non ad ſenatum refertur.

Ἀπροβουλεύτως τὸ ἀποκτεῖναι, abſque voluntate interficiendi, inconſultò, Plato lib. 9. de Leg.

Ἀπροβουλία, ας, ἡ, temeritas. τῇ ἀπροβουλίᾳ, inconſultò, Plato in Leg.

Ἀπρόθυμος, ὁ καὶ ἡ, ſupinus, tardus, remiſſus, cunctator. Vnde ὁ ἀπροθυμότατος, minimè auidus.

Ἀπροθύμως, illibenter, ſegniter.

Ἀπροΐδης, ῆος, ὁ καὶ ἡ, improuiſus, inopinus, ἄσκοπος.

Ἄπροικος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine dote. * ἄπροικον λαβεῖν, indotatā ducere, Lyſias.

Ἀπρόϊτος, qui non exit domo.

Ἀπροκρίνω, μ. ινῶ, παρακ. ικα, ſeparo, ſegrego.

Ἀπρομήθεια, ας, ἡ, incuria, temeritas.

Ἀπρονόητος, ὁ, improuidus, temerarius, improuiſus, Paſſiuum. Lucian. & ἀπρονοησία.

Ἀπρονοήτως, improuidè, inconſultè, temere, Xenoph.

Ἀπρονόμευτος, non prædatus, antè non paſtus.

Ἀπρόοπτος, de improuiſo. ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπελθόντες, nec opinantes eos opprimam.

Ἀπρεπής, indecens, abſurdum, Varin.

Ἀπροσαύδητος, incompellatus, inſalutatus.

Ἀπρόσβατος, ὁ καὶ ἡ, excelſus, inacceſſus. Lucia. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.

Ἀπροσβούλευτος, incōſultus, impręmeditat*, temerarius

Ἀπροσβουλεύτως, inconſultò, ex tempore.

Ἀπροσδεής, έος, ὁ καὶ ἡ, non indigens: in accuſat. ἀπροσδεᾶ.

Ἀπροσδιόνυσον, nihil ad rē pertinentia. Vide adagium, Nihil ad Bacchum, & Bud. Comm.

* Ἀπροσδιόριστος, indefinitus, μὴ πρός τι διωρισμένος, Heſyc.

Ἀπροσδόκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpectatus, inopinus, Plato in Epiſt. improuiſus, improuiſo inuaſus, Thucydid. Item pro incognito accepit Nonnus. ἀπροσδόκητοι ἔπλευσαν, ex improuiſo nauigarunt, i. improuiſi & non expectati. ἀπροσδόκητος ἅπασιν, præter omniū ſpem. ἀπροσδοκήτῳ εὐπραγίᾳ, proſpero re inopinata ſucceſſu, Thucydides. ἀπροσδοκήτοις ἐπέρχεται, inopinatos aggreditur, Thucyd. ἀπροσδόκητα ἀπέβη ταῦτα, hæc præter expectationem atq; inopinatò exierunt. ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου, ex improuiſo, ἐξ ἀπροσδοκήτου, de improuiſo, Plato.

Ἀπροσδοκήτως, præter expectationem, inopinatò. ἀπροσδοκήτως ἐμπίπτουσι, repentinum impetum faciunt.

Ἀπροσεξία, ας, ἡ, negligētia, ſegnities, ὀλιγωρία, Nazanz.

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ, inſalutatus. *Cicero ad Atticum, de Pompeio fugiente, Vrbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους expertes ſui conſilii relinquebat.

Ἀπροσηγορία, ſilētium, taciturnitas. Significat propriè illud ſilentium, quum quis non appellat ac ſalutat amicū. Vnde parœmia illa apud Ariſtot. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν, Eraſm. Chil.

Ἀπροσήγορος, ου, ὁ, quem nemo appellare audet ob morum aſperitatem, difficilis, moroſus.

Ἀπρόσικος, cantat.

Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aditu difficilis, inacceſſus, inhumanus, cuius initium inueniri nequit.

Ἀπρόσκλητος δίκη, dicitur iudicium quod reo in ius nō vocato datur, vt deſerti vadimonii damnetur. Demoſt. ὁ ἀρεσθεὶς ἀπρόσκλητόν μου δίκην δραχμῶν χιλίων κατεδιῃτήσατο, Bud. Comment.

Ἀπροσκοπέω, non præuideo.

Ἀπρόσκοπος, nullum præbens offendiculum, inoffenſus, qui non offenditur & qui nō offendit. τὸ ἀπρόσκοπον, ſiue ἀπρόσκοπον, omni impedimēto incōmodóq; carens.

Ἀπρόσμαχος, non tangibilis. ψαύειν enim tangere eſt.

Ἀπρόσμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis, ἀκαταμάχητος, inuictus. ἀπρόσμαχος τοῖς ἐχθροῖς, hoſtibus expugnatu difficillimus. ὁ ἀπροσμάχητος pro eodem accipitur.

Ἀπρόσμικτος, nullo conſuetudinis conuerſationiſque vinculo vtens, Herodot.

Ἀπρόσοιστος, intolerandus.

Ἀπροσοίστως καὶ χαλεπῶς εἶχον, feri & immanes erant, Iſocrates in Euagora.

Ἀπρόσπορον, τὸ, quod patrifamilias nō acquiritur. τὰ ἀπρόσπορα, quæ patri per filium non acquiruntur, vt bona aduentitia.

Ἀπροσπέλαστος, inacceſſus: cum datiuo iungitur.

Ἀπρόσπτωτος συμμαχία, libr. 3. Macchab. belli ſocietas indecidua.

Ἀπροστασίου, ου, τὸ, actio in inquilinos, qui μετοίκιον non ſoluerunt, & ſine tutore ius ciuium ſibi vſurpauerunt. Dicitur etiam ἀπροστασίου δίκη.

Ἀπροστάτευτος, carens tutore, ὁ μὴ ἔχων προστασίαν τινός, nō obnoxius imperio.

Ἀπρόσφορος, ἀνεπιτήδειος, incompetens, incommodus. ἀπροσφόρους νήσους ναυβάταις, Euripid. inſulas appellētibus nautis perículoſas vocat.

Ἀπροφύλακτος, improuiſus.

Ἀπροσωπόληπτος, ου, ὁ, reſpectu perſonarum carens.

Ἀπροσωπολήπτως, citra delectum perſonarum.

Ἀπρόσωπος,

Ἀπρόσωπος,ου,ὁ,imperſonalis,non honeſtæ perſonæ.

Ἀπροστίμαστος,ου,ὁ καὶ ἡ,incontaminatus,intactus.

Ἀπροόπτον,non prouiſum,latens.

Ἀπροφάσιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,inexcuſabilis, citra tergiuerſationem agens, nihil recuſans.

Ἀπροφασίστως,minus diſsimulanter, ſine prætextu,ſine excuſatione. ἀπροφασίστως,ἀνεγκλήτως, Thucyd.

Ἀπρόφατος,idem quod ἀπροφάσιστος,ἀπροσδόκητος,ἀπροσδόκητος,improuiſus,repentinus. Apollon.2.Argon.de Harpyis,ἀπρόφατοι κείνων ἐξαλάμεναι ἐσσεύοντο.

Ἀπροφάτως, raptim, repente,ἀθρόως. Apoll.2. Argon. τοὺς ἦλθεν ἀπροφάτως, id eſt, ἀθρόως ἀδιαστάκτως, ἀδιακρίτως, ἀπὸ προφάσεως καὶ ἐπιχειρήσεως καὶ ὑποθέσεως,ἀπροσδοκήτως.

Ἀπροφύλακτος,ου,ὁ,incuſtoditus.

Ἀπταισία,ας,ἡ,Plato de Leg.tarditas,Ficinus exponit.

Ἄπταιστος,ου,ὁ, peccato immunis. ὁ ἄπταιστος ἵππος, minimè offenſator equus, Xenoph.

Ἀπτέρα,vrbs Cretæ,ſic dicta quòd aliquando Sirenes cum Muſis de cantu contendentes & victæ, iſthic pennas abiecerint,prius volucres & pennatæ,Etym.

Ἀπτερέως,longinquè,remotè,vt Herodianus vult. Eſt etiam velociter, promptè, obiter, neglectim, ἀφροντίστως, ſine cura: alii verò tardè, remiſſè,leuiter: alii negligenter,ἠμελημένως,Etym. Dicitur etiam ἀπτερως.

Ἄπτερος,ου,ὁ,cui ademptæ ſint plumæ, abſque alis, implumis, etiam ταχὺς ſignificat. ἄπτερος μῦθος, Odyſſ.τ. & ρ. Quidam verò ἥμερος καὶ οὐ πτεροπτὰς, non auolans,ſed ſtabilis & permanens interpretantur. Quidam rurſus pro ἡδὺς,dulcis & ἄσμενος,gratus:ἢ ὀρθὸς,rectus,exponunt. Vide Etym.

Ἀπτέρωτος,velox,repentinus.

Ἀπτὴν,ῆνος,ὁ,inuolucris,μὴ ἵπτασθαι δυνάμενος,implumis.

Ἀπτικὸς,factor,tentans,afficiens,tangens, qui vim habet tangendi. τὸ ἀπτικὸν,tactus, facultas tangendi, ἀπτικὴ αἴσθησις,tangendi ſenſus, & ἡ ἀπτικὴ δύναμις, tangendi potétia. ὁ ἀπτικώτατος, vim tangendi præcipuè obtinens.

Ἄπτιλος,ου,ὁ,implumis.

Ἄπτιστος,integer,indiuiſus.

Ἀπτοεπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ἀπτόητος,ὁ μὴ πτοούμενος ἐν τοῖς λόγοις, intrepidus in dicendo,cõtumelioſus,calumniator,audax, maledicus,mordax in verbis. Iliad.θ, Ἥρη ἀπτοεπὲς ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. vbi interpres,ἀπτοεπὲς, ἀπτόητε,ἐν τῷ λέγειν θρασεῖα. ἔνιοι δὲ δασέως ἀναγινώσκουσιν,ἵνα ᾖ κατὰ ἀπτοημένη λόγοις.

Ἀπτόητος,ου,ὁ,alacer,intrepidus,interritus.

Ἀπτοίητος,idem.

Ἀπτόλεμος,ου,ὁ καὶ ἡ,imbellis,πολέμου ἄπειρος.

Ἅπτομαι,μ.ἅψομαι,π.ἧμμαι,capeſſo,tango,apprehendo, Genit. iung. Odyſſ.ι, ὀκέλλοντ ὅπλων ἅπτεσθαι: & Iliad.β, ἅπτεσθαι πόνων. ἅπτεσθαι πολιτευμάτων, Plutarch.capeſſere remp. ἅπτομαι τῆς πόλεως, capeſſo Remp.ciuitatem in ditionem accipio,Plutarch.in Solone. ἅπτομαι τῆς πολιτείας,animũ ad capeſſendam Remp.appello. Plutarch.in Public. ταχὺ καὶ νεανικῶς ἔοικεν ἅπτεσθαι τε θεμιστοκλέους τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, celeriter & audacter viſus eſt Rempu. attigiſſe Themiſt. ἅπτονται τῶν πραγμάτων,rem aggrediuntur, Thucyd. ἅπτομαι τῶν ὅπλων,arma capeſſo, Plutarch. ἅπτομαι λόγων,vtor rationibus,Eurip. ἅψασθαι τῶν κτημάτων, pignora capere. Bud. Aliquando eſito,guſto. Idẽ,ἰσχάδα δὲ καὶ ἐλαιῶν ἐς λόγον,καὶ ζώων ἀγρίων πρότερον ἥψατο. Aliquando attingo & tracto artẽ aliquã, & illi ſtudeo, vt ἅπτεσθαι παιδείας,& ἁψάμενος μουσικῆς, Athen. ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, Plato. ἅπτομαι τῆς τέχνης,in arte verſor,artem exerceo,Plutarch.in Apophtheg. ἅπτομαι τῆς μεθόδου, me contero ad diſciplinã, ad diſciplinã adiicio animum. ἀρχὰς μεγάλων πραγμάτων ἁπτόμενος, Plutarch.in Rom. ἅπτεσθαι γυμνασίων, vacare exercitationibus & operã dare, Galen. ἅπτομαι παῤῥησίας τῷ λόγῳ, dictis obiurgo & caſtigo. ἅπτομαι πελοποννήσου,appellor in Peloponneſum, Plutarch.in Themiſt. ἥπτετο τῶν πολιτῶν λιμὸς,fames Romanos inuaſit. In Public. ἁψάμενος αὐτῆς, eius amore vecors. In Othone, ἱκεσίας χερσὶν ἥπτοντο,ſupplicibus manibus orabant. ἅπτονται τοῦ ἀνθρώπου, in hominẽ manum iniiciunt,in Public. Aliquando pro tentare ponitur,i.commouere, vrgere, iactare: & morbis cõuenit, Dioſcor. Sic Horat. Si morbo renes tententur acuto. ἅπτεται κεφαλῆς,caput tentat. ἅπτομαι τῆς τύχης ἄριστα,res mihi ſuccedit proſperrimè, Eurip. Plutarch. in Lycurg. ἁπτόμενος πλειόνων,tentans complures. μὴ ἅπτεσθαι τῆς γυναικὸς, apud Paulum cap. 7. prior. ad Corinth. non tangere vxorẽ,nullum habere cum vxore negotiũ ſiue cõmerciũ, abſtinere ab vxore,i. non ducere vxorem. ἅπτομαι βιαζόμενος, manus infero,Plato in Legib. Aliquando hæreo, conglutinor,συμφύομαι, Theophr. Plutarch. τῷ φρονοῦντι καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται,cũ rationabili animi parte coniungitur. λοιμὸς ἐμπίπτει ἁπτόμενος καὶ καρπῶν ἀφορίας, peſtis incidit, ſterilitas quoque agrorũ conſequitur. Plutarc. in Rom. ἁπτομένης τῆς μέθης, inter initia ebrietatis. ἅπτεσθαι τῆς πείρας,experimentum aggredi,Bud.Com. In Solone, ἅπτονται τοῦ πολέμου,in bellũ incumbũt. ἅπτομαι τοῦ πολέμου, ſequor bellum,ineo bellũ, nõ detrecto præliũ, auſpicor bellum. Herodo. ἅπτοντο ἀλλήλων κατηγορούμενοι, alius alium incuſabant caſtigabántq;. ἅπτομαι pro ἅπτω,i. ſuccendo, Philo de mundo, κἂν ἁψάμενος δᾳδα πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀνθιστάσεται, ſi ſuccenſam facem deorſum demiſeris,&c.

Ἁπτόμενος,aptus,i.conſertus & cõpoſitus,προσηρμοσμένος.

Ἀπτὸς,τὸ,ὁ, palpabilis, qui tactu percipitur, ψηλαφητός. Item combuſtus. ἀπτὸς ὑπὸ τῆς φλογὸς, accenſus à flamma, Plato in Timæo.

Ἅπτω,μ.ψω,π.φα,accendo,contrecto, Accuſ.iung. Ariſtoph. ἅπτε παῖ λύχνον,accende puer lucernam. Nazanzen. ἅπτει γὰρ πυκναῖς κινήσεσι,agitatur enim multis motibus. ἀφθεὶς,qui incendio deflagrauit.

Ἀπτὼς,ῶτος,ὁ,nõ cadens,animo inuictus,rectus. ἀπτῶτι ψυχῇ,erecto animo, Gaza de Senect.

Ἀπτώτως,ſine defectu.

Ἄπυγοι,qui natibus tritis ſunt & exilibus. Dicterium erat in Athenienſes. Ἀπυθέω,placo.

Ἄπυκνοι, οἱ, ſoni, qui in poſitionem ſonorum trium, qui ſunt ſpiſsi,nullo genere aut lege iunguntur. Statuarii appellantur, quia diuerſas ſex tenſiones recipere nõ poſſunt, Capella lib. 9.

Ἀπύλλω,laudo,αἰνέω.

Ἀπύλωτος,ου,ὁ,ſine foribus,nulla porta obſtructus. Ariſtoph. Ran. ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα,os effrenatum. De homine futili & effrenatæ loquacitatis, Gellius lib.1,cap.15.

Ἀπυνδάκωτος,ου,ὁ,qui eſt ſine fundo ſeu baſi, ἀπύθμενος.

Ἄπυργος,ἀτείχιστος,non turritus,non munitus.

Ἀπύργωτος,turribus carens,Apollon.

Ἀπυρεξία, ας,ἡ, ſpatium quo paroxiſmus ceſſat, febris abſentia,remiſsio febris,integritas Celſo.

Ἀπύρετος,carens febri.

Ἀπυρηνία. Theophr.lib.3,cap.25.de cauſ.plant.vbi de terræ mixtione ſermo eſt, τὴν ἀπυρηνίαν καὶ μὴ δυναμένην φέρειν,ſolum defatigatum & effœtum: γῆν intelligitur.

Ἀπύρηνος,ου,ὁ,enucleatus, carens nucleo, apyrenus,l.2. hiſt.plãt. Ariſtot. ἀπύρηνος καρπὸς, fructus nullo intus ligno,ſic Gaza. ἀπυρηνότερος,enucleatior, Ariſt.in Probl.

Ἀπύρηνα, τὰ,mala punica ſeu granata,propriè dulcia.

Ἄπυρος, ignem nondum expertus, Celſus interpretatur frigidus, incoctus, non toſtus,ignis nihil habens, vt ἄπυρα opſonia, quæ igni admota non ſunt. Heſiodus, ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἐν ὕδατι, &c. in frigida domo, ἄπυρος ἄκολος, fruſtum ficus ignem non expertum, ad differentiam panis qui igni decoquitur. ἀπύρου χρυσίου, auri rudis, ſic Valla apud Herodotum. ἄπυρον μέλι, Lucianus, id eſt, μὴ ἑφθόν. Dioſcorid. lib.2, σὺν θείῳ ἀπύρῳ, cũ viuo ſulphure,cum ſulphure ignem non experto. ἄπυρος οἶκος. Itẽ vanus,mortuus. ἄπυροι τρίποδες, crateres qui ornatus gratia domibus dicati erant vel templis, nunquam igni

admoti, vel coquinæ & igni non idonei. Dicuntur etiam ἀπαθεῖς μαστικοί. Tripodum enim duo genera erant: primum, lebetes ἐμπυριβῆται, αἴθωνες, & λοεξέχέες, quibus aquam calefaciebant: alterum, crateres, ἐν οἷς οἶνος ἐξεκεράννυντο.

Ἀπύρωτον, vas frigidarium.

Ἀπύρωτος, ου, ὁ, καὶ ἡ, reſtinctus. ἀπύρωτος φιάλη, non culinæ, ſed deorum apta miniſterio.

Ἀπυρέφθος, ἡ, crudus cibus.

Ἀπυσδίον, fœtidum, δυσῶδες.

Ἄπυστος, ε, ὁ, inauditus, ἀνήκουστος, ſine fama, de quo nihil auditur, ignarus.

Ἄπυον, ſine pure & vlcere.

Ἀπύω, μ. ύσω, π. υκα, iubeo, clamo, vociferor, edo ſonũ: ἀπὸ τοῦ ἴπω, vt ſcribit interpres Ariſtophanis: vt à nomine ἠπύτα ἄγγελος. Herodo. ... ἀπύουσι: Accuſ. Heſiod. κύκνοι ἀεροπότω μεγάλ' ἤπυον, &c. clangebant, breui πυ ſyllaba. Sophoc. τὸν ὠμόθυμον εἴποθι ... ἀπύω, i. εἶπον.

Ἀπφάριον, ου, τὸ, ἡ

Ἀπφία, ας, ἡ, apud Comicos, hera.

Ἀπφύς, ύος, pater, vel fraterculus, εἴρηται γὰρ ὑποκοριστικῶς. Etym. & Gaza vltimam circunflectunt, ἀπφῦ.

Ἀπώγωνες, οἱ, imberbes.

Ἀπᾳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, diſcrepo: Neutr.

Ἀπῳδός, οῦ, ὁ, κακόηχος, mali ſoni, inconcinnus, abſonus, alienus à lege carminis. Aliquando extra cantum ponitur pro eo quod non probatur. τὸ μὴ ἀρέσκον, non placẽs, ingratum.

Ἄπωθεν, procul, eminus, χωρίς. Apollon. 2. Argonaut. ... δ' ἄπωθεν ἰσχνός. Et cũ verbo motus ad locum, Idem lib. eodem, ὅσσον ἄπωθεν ἤλασαν, quàm longè. Ariſtoph. in Pluto, cum Genitiuo, χαιρήσει ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς, non multum longè à capite. AEſchines, ἄπωθεν ὑπὸ τοῦ κλίμματος.

Ἀπωθέω, μ. ήσω, π. ηκα, καὶ ἀπωθοῦμαι, repello, dimitto, expello. Sophoc. αἰδῶ δὲ σὺ δ' ἀπώσατε. Homer. Odyſſ. ε, οὔ σ' ἀπώσω νηὸς, naue te non prohibebo. Item, reiicio, repudio: idque ferè in voce paſſiua. Lucian. ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, non accipio arbitrium delatum: verba ſunt Iouis in iudicio dearum. Itẽ, excutio. Plato 2. de Rep. τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα, reſpuemus. Herodian. οἱ δ' ἵπποι τὰς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο. Thucydid. ἀπωθοῦντο τὰς ἐμβολὰς, impreſſiones faciebant, repellebant. Plutarch. in Solone, ἀπωσάμενος τὴν τυραννίδα, qui repudiauit. ἀπωσθεὶς, expulſus. ἀπωσμένος, exagitatus, qui repulſam accepit. ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου, à conuiuio expellere, Lucian.

Ἀπώλεια, ας, ἡ, perditio, abolitio, internecio, abſũptio, καθαίρεσις, exilium, damnum, pernities, interitus. Leuit. cap. 7, εὗρεν ἀπώλειαν, reperit rem perditam.

Ἀπώλεστος, carens pullis.

Ἀπωλόμην, perditus ſum.

Ἀπωλώλειν, εις, ει, perieram, Pluſquamperfectum: ab ἀπόλωλα, Plato in Apolog.

Ἀπώμοσις, εως, ἡ, abiuratio.

Ἀπωμοτικὸς, abiuratiuus.

Ἀπώμοτον, vitandum, lege interdictum, inſperatum, quod quis factũ abiurauerit. Plato l. 7. de Leg. ὅτι οὐδὲν ἀπώμοτον, quum nihil liceat detrectare.

Ἀπὼν, όντος, ὁ, abſens.

Ἀπωνάμην, adſequutus ſum. Baſil. ad Nazanz. οὐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας ἀπωνάμεθα ταύτης, id eſt, nihil nos memorabile adepti ex hac ſolitudine ſumus. ἀπώνητο, cum eo bene actum eſt, Herodot.

Ἀπωνυμίαν σου, i. tui nominis.

Ἀπώρυγες, propagines, aluei, aquæ ductus.

Ἀπώρηγματα ὀστέα, fracta oſſa. Dioſcor. ἀπώρηγματα ... ὀστέα, oſſa confracta reſarcit, oſſa fracta ferruminat. Marcell. vertit, durat in os quæ non durantur.

Ἄπωσις, εως, ἡ, repulſio, appulſus, Ariſtot.

Ἀπωσμὸς, οῦ, ὁ, reiectio.

Ἀπωστικὸς, vim habens expellendi.

Ἀπωστὸς, οῦ, ὁ, expulſus, qui expelli poteſt. Sophocl. in Aiace, τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι, denique terra expulſus abiiciar.

Ἀπωτάτω δειλίας ὁ τρόπος, ab ignauia mores maximè ſeiunguntur.

Ἀπωτέρω, πορρωτέρω, procul, longè, porrò, longius, vlterius. Ariſtoph. νεφ. ἀπωτέρω σὺ ... τὸν ἥλιον, &c.

Ἄρ, pro ἄρα, ſæpe apud Homer. expletiua coniunctio, Gaza lib. 2. Gramm.

Ἄρα, paroxitonon, ἀντὶ τοῦ δὴ, itaque, igitur, profectò, vtique. Homer. ἔνθ' ἄρα εἰσίζοντο χαλκοχίτωνες ἀχαιοί, & Odyſſ. ξ, οἱ δ' ἄρα Ζεὺς πάντοθεν. Xenoph. καὶ τί ἄρ' οἴει παθεῖν, καλὸν φιλήσας; quidnam putas accidere, vbi formoſum oſculatus es? Ariſtoph. νεφ. ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ὄψομαι; vbi in priori loco, ἆρά γε vtrum ſignificat: in ſecundo ἄρα, id eſt, δή. Et ἀντὶ τοῦ που. Gregor. αἱ ἄρα δύναιντο, ſi fortè poſſint. εἰ μὴ ἄρα καλοῖεν, niſi fortè vocant, Plato. Eſt etiam παραπληρωματικόν. Xenoph. οἵους ἄρα ἔχομεν ἐπαίνους; quales tandem? ὡς ἄρα, quòd ſcilicet, AEſchines. τίς ἄρα; quiſnam? πότερος ἄρα, pro ποτὲ. Plato in Apologia, ἆρα δὴ ἆρα αὐτὰς οἴσουσι ῥᾳδίως; aliſne eas ferent facilè? Significat & vtique, nempe, ſané. Lucian. ἄλλως ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι: ac ſi diceret, οὐκοῦν ἄλλως ὑμεῖς. Apollon. 2. Argonau. ἦ ἄρα δή τις ἔην φθισὸ θεὸς, &c. vbi interpretes, τὸ ἦ ἄρα ἰδικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔοικε. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, οὐκ ἄρα σοί γ' ἔτι εἶδέ καὶ φρένες ἦσαν. καὶ ἡσίοδος, οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος. ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω. Conuenit & in collectionibus argumentorum. Syneſ. καὶ πῶς οὐχ ὑπαίτιος ἂν ἀκούοις κακῶς. ἀπεχθὲς ἄρα, δὴ οὐκ ἀδικεῖς. Dicitur & ἄρα γε, igitur. Syneſ. κἂν ἄρα γε ἴσον τις ἀριθμὸς μὴ διϊσῶνται, ſi quis igitur, vel ſi quis equum emerit. Idem, οὐκ ἄρα γε ἡ γῆ, ita ne terra quidẽ, vel nimirũ ne terra quidem. Item, ἆρ' οὖν, igitur, itaque, in principio ſentẽtiæ. Plato, ἄρα οὖν ὅτι τοῦ δὲ τὸ τοιόνδε γίγνεται. dicitur etiam οὖν ἄρα. Philo de mundo, ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε, σκεπτέον, vbinam igitur radices egerit, cõſiderandũ. ἆρ' οὐχὶ, nõne. ἆρ' οὖν ἦν δυνατόν; poteràtne fieri?

Ἆρα, penultima inflexa, dubitatiua coniunctio eſt, an, num, nunquid. Ariſtoph. ἆρα παύσει φενακίζων; deſines ne imponere? atque ita ferè additur οὖν aut γε, vt ἆρ' οὖν; vtrũ igitur? Ariſtoph. νεφ. ἆρά γε ταῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ὄψομαι; vtrum hæc ego ſum viſurus aliquando?

Ἆρά γε, nunquid, vtrum. Ariſtoph. νεφ. ἆρά γ' αἰσθάνει πολλὰ δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' ἕξων; intelligiſne te plurima conſecuturum bona per nos? Poteſt etiam verti, an nõ ſentis? Idem in Pluto, ἆρά γε πολλῶν ἀγαθῶν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον ὄντα; nunquid demonſtro cauſam multorum bonorum? quaſi dicat, imò verò malorum. Theocrit. ἆρα γέ πα; nunquid forſitan? ἆρα μὴ, nunquid? vtrum? quod in conſequentia ſermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Xenoph. ἆρα μὴ ἱκανὸς ἔφη, &c. id eſt, nunquid? vbi reſponſio per negationem expectatur. ἆρα μὴ ταῦτα; hæccine? ἆρά ποτε; vtrum tandem? ἆρ' οὐ; nonne? nonne quòd? an non? Demoſthen. τίνας οὖν εὐχὰς ὑπολαμβάνετε εὔχεσθαι τὸν φιλιππον, ἆρ' οὐ πολέμων κράτος καὶ νίκην; Inuenitur etiam ἆρα pro δή. Sophoc. τίνος πότ' ἆρ' ἔπραξε χειρὶ δυσμόρος; cuius tandem igitur manu patrauit miſer? Idem, ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης; Idem, οὐκ ἆρ' ἀγαυοῖς ἀνδρας εἶσιν τηλοῦ, id eſt, nónne?

Ἀρὰ, ᾶς, ἡ, nocumentum, imprecatio, ἡ κατάρα, ἡ εὐχὴ, καὶ ἡ βλάβη, iniuria, execratio, deuotio, votum, exitium, pernicies, clades que venit ex imprecatione vel maledictione. Thucydid. ἀρὰς ποιοῦμαι τῶν λακεδαιμονίων, Lacedæmonios diris ago. Plutarch. in Solone, ἀρὰς ποιεῖσθαι κατὰ τοῦ ἐξάγοντος, in exportantem execrationes facere. Idem, in Theſeo, ἀρὰς θέμενος κατὰ σου, qui in te fecit imprecationes. Idem in Camillo, ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, ciuibus mala imprecans. ἐπαρᾶσθαι τὰς παλαιμναιοτάτας ἀράς. & ἀρὰς θεινὰς καὶ φρικώδεις ἐπαρᾶσθαι, id eſt, diras

ras imprecari, vt notat Bud. in Epiſt. ἀρὰν ἰσχυρὰν τίθεσθαι, diris vehementer proſequi, Aeſchin. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω, Iouis imprecatione prematur. ἔνοχος ἐν ἐνεχόμενος τῇ ἀρᾷ dicitur, qui diris imprecationib' deuotus eſt, ob idq; deteſtandus. Pro prece Heſiod. ἀντιλύοντα δὴ τ' ἀράς, i. εὐχάς. ἀρὰς ἐποιήσαντο οἱ παῖδα φῦναι, vota fecerunt vt ei filius gigneretur. Docet Gaza l. 3. Gram. ἀρά, ſi habeat in fine accentum, vltimam producere: ſi verò in penultima vel acutum vel circunflexum, eandem corripere.

Ἄραβδος, qui eſt ſine virga, ſine baculo.

Ἀραβέω, μ. ήσω, π. ηκα, reſono. Hom. Iliad. δ, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, vbi interpretes, ἀράβησεν, ἤχησεν, ἐψόφησε. Verbum eſt fictitium: iungitur etiam cum accuſ. tranſlatiuè, vt 2. Arg. Apoll. μάστιω ἀράβησαν ὀδόντας, dentibus ſonum ediderunt. Heſiod. λευκοὶ ἀράβησαν ὀδόντες χαύτης.

Ἀραβῖδες, vehementiores venti qui puluerẽ excitant.

Ἀραβίζειν, ſaltare, ὀρχεῖσθαι, Ionicé.

Ἀραβία, ἡ, Arabia. ὁ ἀραβίας λίβανος, thus Arabicũ, Dioſcorid. lib. 1, cap. 82.

Ἀραβικὸς λίθος, Arabicus lapis: maculoſo ebori ſimilis eſt, Dioſcor. lib. 5, cap. 141.

Ἄραβιος, Arabicus, Arabs.

Ἄραβος, ου, ὁ, ſtrepitus, κτύπος, κυρίως ὁ ἐκ τῶν ὀδόντων βοῦ, ἢ κυρίως ὁ ἐν ὄρει βοῦ, ὁ ἄραβος ἢ ἄραβος ὁ κυρίως ὁ ἐπὶ τῶν σφαιρῶν βοῦ ἢ ἀράβος. Heſiod. δεινὸν δὲ σφ' ἰαχὴ, ἄραβος δ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων, crepitus dentium oritur, Etym.

Ἀραβύλαι, barbari calciamenti genus.

Ἀραγμός, οῦ, ὁ, ſtrepitus, colliſio, impulſus, ψοφήματος. ἀραγμὸς δεσμῶν, Eurip. i. fragor vinculorum.

Ἀράγω, diſcerpo, συνεράσσω.

Ἀράδες, αἱ, membranæ, membrades, piſces, Ariſtot. li. 6, capite 15.

Ἄραδος, cordis pulſus poſt vehemens exercitium.

Ἀράζειν, latrare.

Ἆραι, profectum fuiſſe, ſoluiſſe, erexiſſe, extuliſſe, abſtuliſſe: ab αἴρω.

Ἀραίνου ἀκτή, Aræni littus in Thracia, ſic dictũ ab imprecationibus, quibus Andrii ſeſe deuouerunt: ante dicebatur hoc littus portus Draconis, Plutarch. in Probl.

Ἀραιόπορος, laxus, ſolutior, fungoſus, laxos meatus habens, rarus. Alexand. Aphrod. τὰ ἐμπροσθίδια τῆς κεφαλῆς φαλακροῦται μόνα, διότι μαλακὰ ἐν ἀραιόπορα, i. pars capitis prior ſola caluescit, quòd mollis & laxa eſt. Idẽ, βρέγμα τῆς κεφαλῆς τὰ παιδία ἔχει δερματῶδες ἢ ἀραιόπορον, i. ſynciput inſtar cutis molle & laxum pueri habent. ἀραιόπορος τόπος, locus laxior atque ſolutior, locus rarus.

Ἀραῖος, ου, ὁ, imprecationibus diris deuotus, κατάρατος. Eurip. αἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσι βροτῶν γένος, vtinam liceret hominibus deos execrari. Item, violentus, horridus, grauis, difficilis, triſtis: ſignificat & optabilis. Itẽ qui malè precatur, qui maledicit. σοῖς ἀραῖα δώμασι φθέγξομαι, tuis ædibus imprecabor aduerſitatem. ἀραιότερος, βαρύτερος, Etymolog.

Ἀραιός, οῦ, ὁ, tenuis, rarus, laxus: παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω, fũgoſus vt ſpongia & pumex, mollis, minutus, gracilis, imbecillis, ſolutus, impotens. Heſiod. ῥῖνας πήγνυσ' ἀραιάς, i. λεπτάς, ἁπαλάς, χαύνας, exiles. ἀραιὸς πόρος, amplum foramen. Homer. χεῖρ ἐπ' ἀραιὴν, i. ἀσθενῆ. σημαίνει δὲ καὶ λεπτήν. ἀραιὸς docet Chryſoloras ſcribendum cum denſo ſpiritu.

Ἀραιότης, ητος, raritas, i. mollities ſpongioſa, laxitas, cui opponitur ἡ πυκνότης, ſpiſſitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungoſitas, Bud. de placit. lib. 4.

Ἀραιόω, ῶ, μ. ώσω, laxo, reſoluo: vnde ἀραιοῦμαι, rareſco, laxeſco. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, ad finem prandii relaxamur: cui opponitur στενοῦσθαι ἢ θλίβεσθαι ἢ στενοχωρεῖσθαι, anguſtia loci premi & coarctari. ἀραιουμένων τόπων, quum loca diſtenduntur.

Ἀραίρηται τὸ τεῖχος, Herodot. murus captus eſt. Idem, ἀραιρημένοι ἀπὸ τῶν πολίων, è ciuitatibus delecti. Idem, ἀραιρημένος ὑπὸ τοῦ πολεμάρχου, delectus à Polemarcho: ab αἱρέομαι.

Ἀραιοπετεῖς, κρ' συγκοπὴν, pro ἀραιοπετεῖς, Etym.

Ἀραιῶς, modicè, leuiter, raris interuallis.

• Ἀραίωμα, interſtitium, rima, hiatus, raritas, Lucian.

Ἀραίωσις, εως, ἡ, laxatio, laxitas, reſolutio, attenuatio. Ariſtot. de mundo, γίγνεται ἡ ὁμίχλη ἐξ ἀραιώσεως ἀρχῆς νέφους, &c. i. ex rareſcente primordio nubis.

Ἀραιωτικός, οῦ, ὁ, habens vim rarefaciendi, extenuans, diſſipans, diſcutiens.

Ἀράκη, ης, ἡ, & Ἄρακος, &

Ἀρακίς, cicercula, herba quæ lenti innaſcitur, Theophraſt. lib. 8, cap. 8. hiſt. plant.

Ἄρακον, ου, τό, plantæ genus, Theophraſt. lib. 1. hiſtor. plantarum.

Ἀρακτὸν χάλκανθον, atramentum ſutorium, nomine araction, Dioſcor. lib. 5, cap. 106. Idem dicitur σταλακτικόν.

Ἀράξης, ποταμός, παρὰ τὸ ἀράσσειν, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καταφέρεται, Etym.

Ἀράξις, panis nomen.

Ἀραξός, βοτάνη τις, Etym.

Ἀράομαι, μ. άσομαι, precor, εὔχομαι, vota & preces facio, ſupplico: in bonam partem, vt ἀρᾶσθαι ἀγαθά, apud Herodotum. Sophocles, ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν, te deos precatur viuum redire domum. ἠρᾶτ' Ἀθήνῃ, precabatur Mineruã, Homer. Odyſſ. Sophocles, ἀρᾶται θεοῖς σε μολεῖν, deos precatur vt accedas. Item, imprecor, maledico, noceo: cum accuſatiuo & datiuo. Iliad. α, πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. ἀρῶμαί σοι, tibi imprecor, Euripides. ἀρῶμαι ἀράς, malè precor, Idem.

Ἄραρ, ποταμὸς τῆς Κελτικῆς: ἀπὸ τοῦ ἀραρέναι πρὸς ἕτερον ποταμόν, Etym.

Ἄραρε, viſum eſt, placuit, ἤρεσεν, ἥρμοσεν: παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω. Lib. Epigrammat. ἄραρε πόδα, accommodauit pedem. Ab eodem themate, ἀραρυῖαν, apud Apollon. 1, ἁρμόσασαν.

Ἀραρίζειν, latrare, Atticé: ἀπὸ τῆς ἂρ φωνῆς. • Ammon. in verbo φωνεῖν.

Ἀραρισκόμενος, παρὰ τὸ ἀρῶ. τούτου ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀρήρεμαι: vide Etym.

Ἀραρεῖς, aranea.

Ἀράρισκε πέδιλα, Odyſſ. ξ, adaptauit calceos: Actiuè, ἥρμοσε.

Ἀραρός, fixus, firmus, execrandus.

Ἀραρώς, ότος, ὁ, congruens, compactus, conſtans, conueniens & ſufficiens, applicatus, ἡρμοσμένος, κολλητός: vnde in genere fœminino, ἀραρυῖα, congruens. Homer. Iliad. γ, ἐπιφυεῖς ἀραρυίας, i. ἡρμοσμένας.

Ἄρας, ἡ, membras, Theod. in Ariſt.

Ἀρᾶσθαι, proficiſci, ſoluere: ſicut ἆραι. Item, referre, reportare, impetrare, auferre gratiam, vel gloriã, vel præmium, Bud. Comm. Vide αἴρομαι.

Ἀράσιμος, execrandus.

Ἀράσσω, & ῥάσσω, μ. άξω, propriè (inquit Euſtath.) τὸ διὰ σιδήρου τέμνω: παρὰ τὸ ἄρης. Sic enim Homerus & Herodo. vtuntur. Item, pulſo, tundo, παίω, πλήττω, κόπτω, ῥήζω. Heſiod. διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξα, diſcidi ſcutum. Syneſ. de quodam ſupra modum ſuperbo & elato, ὅπως (inquit) ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. Aliquando colliido, συγκρούω, cõflicto. Lucian. ταῖς κεφαλαῖς ἀράσσουσι πρὸς τὸ ἔδαφος, capita ſolo illidunt. ἀράσσομαι πρὸς ταῖς πέτραις, allidor petris. Legitur & ῥάσσω, per duplex ῥῥ, Bud. Cõm. ἀράσσω itẽ, βλασφημῶ ſignificat & inceſſo. Sophoc. ἅτ' ὀνείδεσιν ἤρασσον ἀεί, conuitiis eum impetebant.

Ἀρατήριον, τό, laus: ab ἀρά, hoc eſt, imprecatio.

Ἄρατος, ου, ὁ, Aratus, nomen poetæ, de quo Theocrit. meminit Edyllio 6: is qui carmine φαινόμενα aſtra ſcripſit. Corripit primam, & ſecundam producit. Fuit & alius Aratus, qui Nicoclis tyranni interitu gradum ſibi ad rem capeſſendam fecit, Plutarc. in Politicis.

Ἀραχίδνα, ἡ, Arachidna, plantæ genus, Theophr. lib. 1.

hiſtoriæ plantarum.

Ἀραχναῖος,ου,ὁ,ἡ

Ἀράχνειος,ου,ὁ,ad araneam pertinens,λεπτότατος. Lib. Epigramm.ἀραχναίου μίτου, i. ſubtilis fili. ἀράχναια νήματα,tela aranearum.

Ἀράχνη,ης,ἡ,aranea:dicitur à quibuſdam ὁλκὸς ἢ λύκιος,holcus vel lycius,id eſt,lupus, Dioſcorid li.2,cap.68: araneus ibidem exponitur. pro tela araneæ etiam accipitur in Epigramm.

Ἀράχνης,ου,ὁ,araneus. παρὰ τὸ ἀραιὰ ἄρχεσθαι,ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἔχειν, ἢ ὑπὸ τῆς τῶν ποδῶν ἀραιότητος, ἢ παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη, Etymolo. Heſiodus,τοῦ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης.

Ἀράχνιον,ου,τὸ, tela araneæ, araneus, aranea, filum araneorum. Heſiod. ἐν δ' ἀγγέων ἥσονται ἀράχνια.

Ἀραχνιόω,ῶ,ώσω,ſpeciem aranei refero, aranearum telis plenus ſum: Neut.abſol. ἀραχνιοῦσθαι,ex aranea vitiari, araneari, Gaza lib.9.Animal.

Ἀραχνιώδης,araneoſus,araneæ ſpecie apparens.

Ἀραχνοειδής,araneæ ſpeciem præbens,araneoſus, Alexand.Aphrod.

Ἀραχνοϋφής,έος,ὁ,ἡ,ἡ,ab aranea textus.

Ἀραχνώδης,εος,ὁ,ἡ,ἡ,araneoſus, lib.5.Animal.cap.23,araneæ ſpeciem imitans.

Ἀράω,ῶ,ώσω,compono,apto,congruo: vnde ἄραρε,placui,congrui.& Aoriſt.ſecūd.ἤραρον, & ἀράρῃ, congruerit: Actiuum.

Ἀρβίνη,τήγανον ὀστράκινον,ſartago teſtacea.

Ἀρβυλίδες,apud Theocrit.genus calciamenti.

Ἄρβηλοι,οἱ, Arbeli, populi Armeniæ, apud quos Alexander vicit Darium,Lucian.

Ἄρβηλον,culter ſutori*, σμιλίον σκυτικὸν,ἀνατομεύς. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα,Etym.

Ἄρβοιοι,Arbœi,gens quædam. Plutarchus in Romulo,citās verſum Simuli poetæ, τὴν δ' οὔτ' ἄρβοιοι τὰ ἰδηραὶ μύρια κελτῶν, hanc non Arbœi & Celtarum milia gentis,&c.

Ἀρβύλη,ης,ἡ, genus ſoleæ: παρὰ τὸ ἀρμόζεσθαι τοῖς ποσὶν, ἀρμύλη καὶ ἀρβύλη. ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος ... εἰργασμένον, Etymolog.

Ἀρβυλὶς,ίδος, in Epigrammate,calciamenti genus ad venandum.

Ἀργαῖος,Argæus,proprium adoleſcētis quem adamauit Agamemnon,Plutarch.in Gryllo.

Ἀργαλέος,α,ον,moleſtus,difficilis,grauis, durus, triſtis: quaſi ἀλγαλέος,ἢ παρὰ τὸ ἔργον. Odyſſ.ε,λιμῷ ἐν ἀργαλέῳ ὀλέσθαι. Philo de mundo vocat ἀνάγκην,χαλεπωτὴν ἀργαλεωτάτην δέσποιναν,neceſſitatem grauem & perquam moleſtam dominam.

Ἀργανθών,nomen montis,Etym.

Ἀργανθώνειος,ὁ,Arganthoneus,ὄρος, ἀμφ' ἀργανθώνειον ὄρος ... τι χίονι, Etym. Pro eodem Ἀργανθώνιος, quod per iota Euphorion & Philias ſcribunt. ὄρος παρ' ἀργανθώνιον αἰπὺς,Etym.

Ἀργανθώνη,ἡ, idem quod ἀργανθών: eſt etiam ſecundum Simonidem, nomen fluuii. ὄρος,μυσίας ... ἀργανθώνης,Etym.

Ἀργανθώνιος,Arganthonius,rex Tarteſiorū,Herodot.

Ἀργᾶς,ᾶ,ὁ, genus ſerpentis: & qui moribus eſt ferinis & agreſtibus, tyrannus: quo nomine Demoſthenem vocat AEſchines. Dicitur & hoc nomine, qui prudēs præter ætatis rationem eſt,δεινότατος (inquit Suidas) παρ' ἡλικίαν.

Ἀργαφίης,nomen fluuii, ὄρος, ... ἀργαφίης. Quidam per ε ſcribunt,ἀργαφίης ἀπὸ ... Sic Parmenius,Etym.

Ἀργεάδης,Argeades, proprium ditiſſimi viri, de quo Plutarch. de fortuna Alexandri. ἀργεάδης βασιλεὺς, Alexander magnus dicitur Laſcari.

Ἀργεία,Argiuorum terra,Iuno: eſt etiam nomen montis Meſeniæ,Etym. ἀργεία ὁδὸς,etiam dicitur,via Argiæ, Plutarch.de virtute.

Ἀργεῖαι,pretioſi calciamenti muliebris genus.

Ἀργεινὸς,ὁ,λευκὸς,albus.

Ἀργεννὸς,ὁ,λαμπρὸς,ſicut ἀργινόεις,Suid.

Ἀργεῖος,Argiuus,Græcus.

Ἀργειφόντης,ου,ὁ,Argicida,epitheton Mercurii Homero frequens: vel quòd Argum occiderit,vel (vt vult Pauſanias) quia ὀφιοκτόνος fuerit, id eſt, ſerpentis necator, quem (inquit) vocant aliqui ἄργην: vel quaſi ἀργὸς ἀπὸ τοῦ φονεύειν,purus ab occidendo. Pacificus enim deus Mercurius: animus enim irritatus miteſcit oratione facūda atque ſedatur.

Ἀργέλοφος,ου,ὁ,τῆς μηλωτῆς, οἱ πόδες, extremitas pellicei exuuii, res nihili atque inutilis, Ariſtoph. Veſp.

Ἄργεμα,ατος,τὸ,ἡ

Ἄργεμον,τὸ,ἡ

Ἄργεμος,ου,ὁ,albugo,albor in oculo,exulceratio eſt in oculo facta,quæ in nigra parte oculi fit candida, in candida rubeſcat. Marcellus ait eſſe Argemon,quoties circa orbem iridis propinquáſque ei partes,ſic exulceratio fit,vt extimæ iridis partes rubere, interiores verò albeſcere videatur. Dioſcor.lib.4,cap.66,τὰ ἐπὶ κτηνῶν ἄργεμα καὶ νεφέλια ἀποκαθαίρει, argema iumentorum atq; nubeculas expurgat. Aliàs,ἀποκαθαίρει ἄργεμα καὶ λευκώματα,oculorum argemas & albugines purgat.

Ἀργεμώνη,ἡ,βοτάνη τις, genus herbæ non diſſimilis anemonæ, Dioſcorid.lib.2,cap.210.

Ἀργεννὸς,οῦ,ὁ,candidus,ſplendidus, bene nutritus, lætus. Homer.Iliad.γ, ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν, i. λευκαῖς, λαμπραῖς. Et ἀργενναὶ ὄιες, albæ oues,Iliad.γ. de lilio dicitur in Epigramm.

Ἀργεοφάντης,in Epigram.Argiuorum ſacerdos vel pōtifex: qua forma dicitur ἱεροφάντης.

Ἀργέστης,ου,ὁ,albus,procelloſus. Item nomē venti occidui, flantis aduerſus Aquilonem: Caurus ſeu Corus Latinis dicitur,Gell.lib.2,c.22. Quum proprium vēti eſt,penacuitur: ſed quū Auſtri epitheton eſt,acuitur,Etym. Apoll.2, ... ἀργέσταο παρ' ... vbi interpres,ἀργέσταο τοῦ ζεφύρου ὑπὸ λεγομένου. ἄρχεται δὲ πνεῖν ἀπὸ θερινῆς δύσεως, i. incipit flare ab æſtiuo occaſu. Ariſtot.de mundo, καὶ τὸν ζέφυρον ἀργέστης ... ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως πνέων,ὅν τινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν,οἱ δὲ ἰάπυγα,i.ex fauoniis ἀργέστης & Eurus ab occaſu ſolſtitiali ſpirat,qui etiam olympias à quibuſdam dictus eſt,ab aliis ἰάπυξ.

Ἀργέω,pro ἀργῶ,κατὰ μεταβολὴν καὶ συστολὴν,Etym.

Ἀργητὸς,οῦ,ὁ,candidus,tardus,velox,ſtrenuus.

Ἀργέω,ῶ,ήσω,ήκα,καὶ Ἀργοῦμαι,otior,deſideo,torpeſco, ceſſo. Xenoph. ... αὐτὸς ἀργεῖται ... Neut.abſol. ἀργῶν ταῖς πράξεσι καὶ ἰδιωτεύων,otioſam priuatámq; vitam degens, Plutarch.in Camillo.

Ἄργη,ης,ἡ,captura,venatio. ἀργὴ,λευκή: vide Ἀργός.

Ἀργήεις,ἀργήεντος,candens,luculentus, ἀργήεις χειμώδης, Lucian.

Ἀργὴς,ῆτος,ὁ,ἡ,ἡ,otioſus,feriatus.

Ἀργὴς,ῆτος,ὁ,candidus,candens,albus,purus. Homer. Iliad.γ, καλυψαμένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, i. peplo cādenti tecta. Ariſtotel.de mundo,τῶν δὲ κεραυνῶν,οἱ μὲν ... ἀργῆτες λέγονται,id eſt,ex fulminibus quæ raptim emicāt, dicuntur hoc nomine. Declinatur & ἀργῆς,ἦτος. Heſiod. καλύψας ἀργέτι δημῷ,tegens albo adipe ſeu candido. ἀργὴς ζεὺς,candens Iupiter,i. λαμπρὸς ἢ ταχύς.

Ἀργήστης,ὁ,idem.

Ἀργία,ας,ἡ,otiū,ceſſatio,ſegnities: quaſi ἀεργία. Planud. penult. producit in Catone. διδοὺς ἀργίαν τῶν πράξεων,omnē rerū actionē ſuſpendens. Gale. pro otio, καὶ γυμνασία μᾶλλον ἢ ἀργία ... Plutar.in Solo. ἀργίας δίφοντες,otii dānati. Pla.de Leg. ... ἀργίας ... &c. diligētes qui minimè in ſuis operibus occupantur, vel qui in operib⁹ ſuis ceſſāt,vel qui ſuis ſūt vacui operib⁹.

Ἀργιλώδης,

Ἀργιλεωνὶς, ἡ, Βρασίδου μήτηρ, Argileonis, Braſidæ mater, proprium mulieris Spartanæ, Plut. in Apophth. Lacon. & in Lycurgo.

Ἄργιλος, ἡ λευκὴ γῆ, alba terra, argilla, Ariſtot. in Probl.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argilloſus, argilaceus, Herodotus libro 2.

Ἀργινόεις, όεντος, ὁ, λευκὸς, albus. Apoll. 2. Argon. ἀργινόεσσαν ἀεὶ περὶ τεῖχος ἔχουσαν, i. λευκὴν, candidam. Hom. Iliad. β, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον, i. λευκόγεων.

Ἀργινομία, ας, ἡ, legum contrarietas.

Ἀργινοῦσαι, πόλεις τῆς Αἰολίδος, Ariſtophanis interpres.

Ἀργινοῦσαι, αἱ, ἀργιλώδεις, Etym.

Ἀργιόδους, οντος, albus dentes: epith. ſuum apud Homer. Odyſſ. ξ, ὑὸς ἔπι' ἀργιόδοντος, ſignificat & qui magnis dentibus eſt, μεγαλόδους. παρὰ τὸ ἀργι ἐπιτατικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ſic Tryphon. Etym. inuenitur pro eodem ἀργιόδων, apud Apollon. 2, κάπριος ἀργιόδων:

Ἄργιος, ὁ, λευκὸς, ταχύς. aliàs Ἀργός.

Ἀργίπους, οδος, ὁ, albipes, celer. Sophoc. ἀργίποδας κριοὺς αἰπόλων, id eſt, λευκόποδας ἢ ταχύποδας. Phocylid. ἀργίποσιν δὲ λείψανα λεῖπε κυσὶ, id eſt, canibus velocibus.

Ἄργμα, ατος, τὸ, ἀπαρχὴ, primitiæ. Odyſſ. ξ, ἡ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς. παρὰ τὸ ἄρχομαι, pro ἀπάρχομαι.

Ἀργμῶος, initium habens, Herodot.

Ἀργόλαι, ſerpentum quoddam genus.

Ἀργολικὴ, ager Argiuorum.

Ἀργολὶς, ίδος, ἡ, Argolica, Herodot.

Ἀργολογεῖν, ſuperuacanea verba dicere vel ſcribere, Ba.

Ἀργολογία, ας, ἡ, otioſus ſermo, Cyrillus.

Ἀργοποιὸς, οῦ, ὁ, iners, inertiam ingenerans.

Ἄργος, ου, ὁ, Argus, viri nomen.

Ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, albus, παρὰ τὸ ἀγλαὸς, τοῦτο παρὰ τὸ αἴγλη, αἰγλαὸς, ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ μεταθέσει ἀλγὸν, καὶ ἐνδείᾳ τοῦ λ, ἀργὸς, ſtrenuus, velox, παρὰ τὸ ἀρκῶ, ὁ ὑπαρκεῖν τοῖς ποσὶ δυνάμενος. Item otioſus, ab opere immunis, incultus, rudis. Iliad. α, καὶ κύνας ἀργοὺς, id eſt, ταχεῖς ἢ λευκούς. Ariſtoph. ἡ μὲν ἐγὼ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, quòd erat otioſa, in genere fœmin. quaſi ἀεργός. πολυσαρκία ἀργὸς, iners obeſitas, Lucia. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, omnia poſt ponens, rei nulli vacans, Plato in Epiſt. ἀργὸν ἐᾶν, otioſum relinquere & inertem, Plato de Legib. ἀργὸν διατριβὴν ποιεῖσθαι, ludere operam, Ariſtophan in Ran. Galen. lib. 1. ad Glaucon. ἀργότερον τῷ βίῳ μετεσχηκὼς, adoleſcens vitæ otioſiori deditus. ἀργὸν δίαιταν διαιτᾶσθαι, otioſam vitam degere. ἀργὸς θήρα, otioſa venatio & iners. cum Genitiuo, ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, domeſticarum rerum negligens, Euripid. ἀργὸς πόνων, vacuus à laboribus, operam non dans, Plato, Idem ἀργὸς κλήρου, ſua ſorte priuatus. ἀργὰ χρήματα, dicuntur & δάνεια ἀργὰ, quæ compēdium nullum vſurarum afferunt, hoc eſt, ἀεργὰ καὶ μὴ ἐργαζόμενα. ἀργὸς γῆ, inculta terra, Ariſtoteles 2. OEconom. ἀργοῦ χώρας γενομένης, quum ager incultus & iners maneret. Plutar. in Publicola, ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, incultus locus & infœcundus, ἀργὸν ἀργύριον, argentum infectum. ἀργὸν ἔτος, apud Hebræos dicebatur annus ſeptimus, quo ceſſabant, quaſi feriatus. ἀργὸς λόγος, inane verbum, AEſop. iners & ignaua ratio à Cicerone dicitur de fato, eorũ videlicet qui fato omnia fieri contendunt. Homer. Odyſſ. ο, ἀργὴν χῆνα, dixit pro λευκὴν genere fœmin.

Ἄργος, τὸ, oppidum Theſſaliæ eſt & vrbs in Peloponneſo, & pro tota Pelopóneſo ponitur: & ſæpe etiam pro vniuerſa Græcia: vnde Argiui populi Græci omnes. Theocritus, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί, & Græciæ culmina Pelaſgi. Eſt & multarum aliarum vrbium nomé. de hominibus apud Stephanum Byzãtinum. ſignificat etiam canem Vlyſsis hoc nomé: vide Etym. Item onus.

Ἀργοῦσα, ης, ἡ, Arguſa, ciuitas Eubœæ.

Ἀργυράγχη, ης, ἡ, argentangina: dici ſolet vbi quis muneribus corruptus nihil cõtradixerit, Gellius lib. 11, ca. 13.

Ἀργυραμοιβικῶς, more campſoris.

Ἀργυραμοιβὸς, οῦ, ὁ, argẽtarius, nummularius, vulgo campſor, τραπεζίτης, κολλυβιστής.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, officina argentaria, argẽtifodina, Xen. Νικίας λέγεται ταλάντου εἰς τ' ἀργυρεῖα πρίασθαι παρ' αὐτοῦ, emiſſe ferunt talento, quem præficeret argentifodinis.

Ἀργύρειος, ου, ὁ, καὶ

Ἀργύρεος, argenteus. Odyſſ. ο, ἀργύρεον κρητῆρα φέρειν. ἀργυρέα λιμὸς, argenti penuria. & ἀργύρεαι λόγχαι, argentea tela, id eſt, munera, in prouerbio. vnde ἀργυροῦς, per cõtractionem deducto in vltimam ſyllabam accentu.

Ἀργυρεύω, argentum effodio, μεταλλεύω. Strabo, τῶν δὲ ἀργυρευόντων τῶν ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις τάλαντον εὐβοϊκὸν ἐξαίρειν.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, paruum argentum, pecuniola. Ariſtop. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor. Dinarch. πάντοθεν ἀργυριζόμενοι, vndique nundinandi materiam, lucrandíque inuenientes, Bud. Comment.

Ἀργυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, flagito vel aufero argentum. Itẽ διασείω, concutio, Bud. Comment.

Ἀργυρικὸς, οῦ, ὁ, argenteus, pecuniarius. ἀργυρικὴ ζημία, pœna pecuniaria, Plut. in Solon. τὸ ἀργυρικὸν, deargentatum.

Ἀργυριοθήκη, arcula.

Ἀργυριοκόπος, argentarius, lib. 4. Reg. cap. 12.

Ἀργύριον, ου, τὸ, argentum. παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν. eſt etiam pecunia omnis argento, ære, auróve conſtans. Comici etiam pluraliter ἀργύρια dixerunt. Plut. in Galba, προὔπιεν αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου, ei propinauit quinquaginta & ducenta milia argenteorum. Matth. Euang. cap. 26, τριάκοντα ἀργύρια, triginta argentei.

Ἀργυρὶς, ἡ, phiala argentea.

Ἀργυρισμὸς, οῦ, ὁ, exactio pecuniæ, capturarum conſectatio, Bud. Comment.

Ἀργυρῖται, οἱ, quibus abundè eſt pecunia. ἀργυρίτης ἀγὼν, concertatio præmio argenteo propoſito, Plut.

Ἀργυρῖτις, terra ex qua foditur argentum, ſpuma argẽti, quæ in Sicilia fit, à candore quaſi argentea dicta. ἀργυρῖτις ψάμμος. argentea arena, Dioſcorid. lib. 5, cap. 101. ἀργυρίτιδες φλέβες, venæ argenteæ, Ariſtides.

Ἀργυρογνώμων, ονος, ὁ, argentarius, nummularius, quaſi pecuniæ ſpectator, κατταλλάκτης, Bud. in Annot.

Ἀργυροδίνης, ου, ὁ, habens vortices argenteos, λευκόρειθρος Homerus Iliad. β, ἀργυροδίνης ποταμὸς dicitur, id eſt, λαμπρὰ καὶ καλὰ ῥεύματα ἔχων· δῖναι γὰρ αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί.

Ἀργυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argenteus.

Ἀργυρόηλος, ου, ὁ, habens clauos argenteos, Iliad. β, ξίφος ἀργυρόηλον, id eſt, ἀργυροῖς ἥλοις διαπεπαρμένον.

Ἀργυροθήκη, ης, ἡ, loculus in quo ſeruatur pecunia.

Ἀργυροκοπεῖον, officina argenti excudendi.

Ἀργυροκοπέω, ῶ, conflo.

Ἀργυροκόπος, ου, argentarius, menſarius, opifex & faber argentarius, quem nos aurificem vel aurifabrum vocamus: à κόπτω & ἄργυρον, ab incidendo argento.

Ἀργυροκοπιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem.

Ἀργυρολογέω, ῶ, exigo, colligo argentum, Accuſat. ἀργυρολογῆσαι τοὺς Ἕλληνας, argentũ exegit a Græcis, AEſchines. Thucydid. πέμπει τῶν συμμάχων ἠργυρολόγησεν, à ſociis exegit pecuniam. Idem, ὡς ταῦτα ἀργυρολογῶσι, vt illinc pecuniam exigant, argentum petant.

Ἀργυρολογητὸν ἱερὸν ποιήσειν, Maccab. libr. 2, cap. 11, templum in pecuniæ quęſtum habiturum eſſe.

Ἀργυρολογία, argenti, id eſt, pecuniarum exactio, Xen.

Ἀργυρολόγος, ου, ὁ, quæſtor, pecuniæ legendę deſtinatus. Latini coactores vocant, Græcis ἀποδέκται, & ἀποδοτῆρες, & ταμίαι, Bud in Annotat. poſt. ναῦς ἀργυρολόγους, τὰς συλλεγούσας ἀργύριον, Ariſtoph. naues ad colligendã pecuniam.

Ἀργυρομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argento mixtus.

Ἀργυρόμοιβος, ου, ὁ, ἀργυραμοιβός.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, habẽs pedes argento ſimiles. Iliad. α, ἀργυρόπεζα Θέτις, i. λαμπρόπους. ἀπὸ μέρους ὅλη καλή. πέζα γὰρ ὁ πούς.

Ἀργυροκοπεῖον, ου, τὸ, locus vbi argentum & numiſmata cuduntur, Antiphonti.

Ἀργυρεμπολῶ, pecunia numerata vendo, Polyb. 3

Ἀργυρόπους, οδος, qui eſt argenteis pedibus. ἀργυρόποδες κλῖναι, fulcra argenteis inſtructa pedibus.

Ἀργυραμοιβικὰ ἐργαστήρια, argentinæ officinæ.

Ἀργυραμοιβοὶ, vel Ἀργυρωνῆται, argentarii, qui auctionibus interueniebant, & pecunias ibi à licitantibus ſtipulantes, auctionantibus repræſentabant. Sic dicti fortaſſe ab exigendis venditarum rerum pretiis. Horum ferè inſtar ſunt hodie, qui vinarii venditores pecuariique dicũtur, & cetarii piſcariique, operã negotiatib⁹ præbentes identidẽ cõmeantib⁹, ne in foro diu ſedere cogãtur, & à ſingulis emptorib⁹ pretia expectare, Bud in Annot.

Ἄργυρος, ου, ὁ, argentum, materiam ſignificat: ἀργύριον verò, nummum: & ἀργυροῦν vas argenteum: ſicut de auro, χρυσὸς, χρυσίον, χρυσοῦν. οὐκ ἀργύρεοι οὐκ ὀλίγοι, argenteorum vis nõ modica.

Ἀργυρότοξος, argenteum arcum gerens. Apollinis ſagittarii epitheton, propter retuſiorem & albeſcẽtem peſtis tempeſtate aciem ſolis, qui poetis dicitur Apollo. Odyſ. α, ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

Ἀργυροῦς, ὁ, argenteus pro ἀργύρεος, per ſyneresin, deducto in vltimam ſyllabam accentu.

Ἀργυροαυγὴς, argento ſplendens, Nonnus. ἀργυροφεγγῆ λιμὴν, in Epigram.

Ἀργυροχάλινος, ὁ, argenteis exornatus frenis.

Ἀργυροχόος, ου, argentarius.

Ἀργυρόω, ῶ, ώσω, argento.

Ἀργυρώματα, τὰ, vaſa argentea, ornatus vel ſuppellex argentea.

Ἀργυρώνητος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, emptus pecunia, venalis, venalitius emptitius, mãcipium: ſic Plut. pellices ἀργυρωνήτους, i. argẽto emptas appellat. ἀργυρώνητος σίδηρ, tuus ſeruus, Euri.

Ἀργύφεος, α, ο, ſplendidus, albus, magnus. Heſiod. ἀργύφεον φᾶρος, candida veſte.

Ἄργυφος, ου, ὁ, ἡ, Ἀργυφὸς, ὑος, ὁ, albus, epitheton ouium.

Ἀργὼ, όος, οῦς, ἡ, Argo, nauis Iaſonis, ſic dicta, quòd Argus eam fabricarit, vel quòd in Argo vrbe fabricata fuerit, vt Hegeſippus hiſtoricus tradit, vel quòd velox eſſet, Etymol. eſt etiã genus ligni. Item ἀργὼ, ſydus, de quo Proclus in de ſphera. Ἀργώοι, ex Argis.

Ἀργοναῦται, αἱ, Argonautæ, Etym.

Ἀργῷος, ad Argo nauem pertinens. Vnde ἀργῴη ναῦς, lib. 2. Argon. Apollon. & ἀργῴη τρόπις, carina Argus, lib. 1. Epigram. & ἀργῷον σκάφος, i. ipſa Argo. Euripid. in Medea, τοῦτον αὐχήσειεν ἂν ἀργῷον σκάφος.

Ἀργῶς, temerè, fruſtra, otioſè, ſegniter, ſocorditer, Xenoph. ἀργῶς καὶ ἀνειμένως ἐπιμέλονται, ſegniter & remiſſè curant. Plutar. in Peric. ἀργῶς ἔχων πρὸς χρηματισμὸν, qui à pecuniario quęſtu abeſt. ἀργῶς ἔχω, ſum ignauus. ἀργότατα διάκειμαι, Demoſth.

Ἄρδα, ἡ, ἄρδαλος, irrigatio, infectio.

Ἄρδαλος, Ardalus, Troezenius, vt nõnulli volunt, primus Clonem, tibiarum legem inſtituit, Plut. de Muſica.

Ἀρδαλόω, ῶ, ώσω, μολύνω, inquino.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, canalis ex quo pecudes potant, & vas quod pro foribus mortui ponebatur, ex quo intrantes & exeuntes ſe aſpergerent: ab ἄρδω.

Ἄρδας, immunditics, ſordes, Hippocr.

Ἀρδέεσκε, irrigabat, Herodot.

Ἀρδεία, ας, ἡ, irrigatio, rigatio.

Ἄρδεις, αἱ, pharetræ: Heſich. exponit tela ſiue cuſpides.

Ἄρδευσις, εως, ἡ, adaquatio, irrigatio.

Ἀρδεύω, ῶ, εύσω, irrigo, Accuſat. iung. ἀρδευόμενος ὑπὸ ὕδατος, aqua ſubactus, adaquatus. Gaz. ἀρδευόμενα τοῖς ψυχροῖς, frigidis adaquata. Theophr. de cauſis plant. lib. 2, cap. 8.

Ἀρδηθμὸς, ὁ, potus, ποτισμὸς, Etym.

Ἄρδην, ſimul, penitus, prorſus, funditus, affatim, abũdè. Item μετέωρος, ſublime. ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὸ ἐπαίρειν, Gaza. Sophocles, πηδῶντος ἄρδην ἐκ πέτρας πέτρου ὕπο, pro μετέωρος καὶ κάτω, ſe in altum proſiliente. Euripid. φέρουσιν ἄρδην νεκρὸν, cadauer ſublime ferunt.

Ἄρδις, cuſpis teli, παρὰ τὸ αἴρω τὸ ἁρμόζω, Etym. & ἄρδιες numero plurali, pharetræ, Herodot. ἀπὸ ἀρδίων, ex aculeis ſagittarũ. ἄρδιν ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ κομίσαι, i. aculeũ ſagittę cõferre.

Ἀρδηττοῖ, οἱ, ἐπίορκοι, periuri, Etym.

Ἀρδηττὸς, ὁ, nomẽ loci Athenis, ſic dicti ab Arditto Heroe, Etym. Plutar. in Theſeo.

Ἀρδμὸς, ὁ, potus, irrigatio.

Ἄρδω, ω, ἄρσω, irrigo. ἀρδόμενος, madens.

Ἀρέθουσα, ης, fons Ithacæ, aut Siciliæ. παρὰ τὸ ἄρδω τὸ ποτίζω, Etym. Item Nympha Alphæi amica.

Ἀρέθω, irrigo.

Ἀρεὰ, ᾶς, ἡ, execratio, contumelia, minæ.

Ἀρειὰ, idem, καὶ ἡ ἐν πολέμῳ ἀπειλή. παρὰ τὸ ἄρης, Etym.

Ἀρεικάπηλος, ἐν τῷ ἄρει εὐθυνοῦσι, Euripid.

Ἀρειμάνιος, bellandi amore inſanus.

Ἀρειμανὴς, ές, ὁ, ἡ, Martius. Dionyſ. de Situ orbis, ἀρειμανίων ὑπὸ χειρῶν, à bellicoſis manibus, Plut. in Romulo, in verſu Simili poetæ.

*Ἀρειομανίτης, Arianus, Theodoritus. 6. hiſtor. Eccleſ. & alibi ſic appellat Arianos. Ἀρειομανὴς etiam dicitur.

Ἄρειον, ἀρείονος, τὸ, melius: vel πολεμικὸν, bellicoſum.

Ἀρειοπαγῖται, iudices quidam erãt Athenis ſumma integritate, qui in vico Martio de capitalibus rebus iudicabant. Hos Solon inſtituit. ἀρειοπαγίτου σιγηλότερος, id eſt, Areopagita taciturnior, prouerbium. Areopagitarum potentiam Ephialtem Atheniẽſem ſuſtuliſſe ſcribit Plutarchus in Pericle.

Ἀρειοπάγος, locus in quo Areopagitæ iudicabant, quaſi Martis vicus, à templo Martis ſic dictus.

Ἀρειοπέδιον, Martius campus.

Ἄρειος, ου, ὁ, Martius, ab ἄρης, id eſt, Mars. ἄρειος πάγος, Areopagus, Martius vicus, locus erat Athenis editus, vt vertex collis ſeu ſcopuli. Act. Apoſtol. ca. 17. ἡ ἐξ ἀρείου πάγου βουλὴ, Areopagi ſenatus. Plut. in Pericle. Interp. Hermogen. ἐν ἀρείῳ πάγῳ οὐκ ἦν προοίμιον οὐδὲ ἐπίλογος. τεῖχος ἄρειον, i ἀρήιον ἱερὸν, Hom. Iliad.

Ἄρειος, ὁ, Ἀλεξανδρεὺς φιλόσοφος ἐν ἑορτῇ ἄρεος ἐτέχθη, διὸ οὕτως ὀνόμασται, Etym.

Ἀρείτολμος, Martius, bellicoſus, in Epigram.

Ἀρείφατος, bellicoſus, fortis, ἄρει ἰσχυρός. Itẽ Marte peremptus, quaſi ἀρειφόνητος. Euripid. ἀρείφατοι φόνοι, cædes Martiæ, quaſi à Marte editæ.

Ἀρειῶ, τὸ ἀπειλῶ, παρὰ τὸ ἀρειὰ, Etym.

Ἀρείων, ονος, ὁ, melior, κρείττων, βελτίων, præſtantior bello, ab ἄρης, ſic Tarrheus, Etym. Phocyli. τί γὰρ ἀδύνατον ἢ ἄρειον.

Ἀρμὸς, ὁ, amicitia & harmonia animę. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, Etym. Ἄρειν, pro ἄρα.

Ἀρέσκαι, αἱ, ἀπὸ τὸ ἀρέσκω, πλεονασμῷ τοῦ ε, Etym.

Ἀρέσαι, placere, conuenire. Poeticum eſt.

Ἀρέσθαι, λαβεῖν, adipiſci, accipere, Homer.

Ἀρεσθεὶς, delectatus, qui probauit, Dat. ab ἀρέσκομαι. Iliad. ν, δὸς νίκην αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι: ab αἴρομαι.

Ἀρέσκεια. ας, ἡ, facetia, gratiæ captatio, lepos, comitas. Ariſtot. ἡ δὲ ἀρέσκεια δόξειεν ἂν εἶναι τῆς βελτίστης ἐνδέξεως, ὁμιλητική. Comitas aſſentatrix Latinè dici poteſt. Diod. de funere Hepheſtionis, οὗτος γὰρ ὁ μὲν ἡγούμενος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, id eſt, hoc maximè ſpectans, quomodo regis gratiam ea ratione iniret.

Ἀρέσκευμα, blanda appellatio & adulatoria, Plutarch. Bud. Comment.

Ἀρεσκεύομαι, manſuetè tracto, blandior.

Ἀρέσκομαι, μ. ἀρέσομαι, cum Datiuo ſignificat acquieſco, conditionem accipio. ἐνὶ μόνῳ ἀρέσκομαι, in vno ſolo acquieſco, id eſt, affectum animi ſiſto & oblector. ἀρέσκομαι φύσει, probo naturam, Budæus in Epiſtol. prior. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κατοικήσει, exoſus domicilium. λόγοις τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκομαι, tuis verbis gaudeo, Lucian. ἀρέσκει τοι αὐτοῖς μηδὲν ὑγιὲς, nihil ſanum eis probatur. Herodot. ἀρέσκομαι διαίτῃ σκυθικῇ, placet mihi Scythicus viuendi mos. Idem, οὐκ ἀρεσκόμενος

ἀπαρεσκόμενος τῇ κρίσει, inuiſam habens ſentētiam, quum ſententia ei diſplicuerit. ἀρέσκομαι ταῖς εὐφημίαις, acclamationes æquis auribus accipio. Lucian. δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, id eſt, εὖ ποιεῖν, εὖ τίθεσθαι. Ariſtot. 4. Ethi. καὶ τὸ σιμωνίδου οὐκ ἀρεσκόμενος, Simonidis ſententiam non probans. ἀρέσκομαί σοι ἐγὼ, tu mihi te probas. Sic Sall. Sua cuique ſatis placebant. Cum Accuſat. autem ſignificat placo, & concilio, lenio, vt ἱερεῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι, Xenoph.

Α῎ρεσκον, virga, quam ferebāt, ii qui in Comœdiis lenonum partes agebant, in ſcenam progreſſuri, amiculo florido induti.

Ἀρεσκόντως, ſufficienter, cum Datiuo. ἀρεσκόντως σοι, pro tui animi ſentētia, Euripid. ἀρεσκόντως ἔχει, apud eundem.

Α῎ρεσκος, ου, ὁ, blandus, gratiæ aucupator, & captator, facetus. Ariſtot. 4. Ethic. ἐν ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν, οἱ μὲν ἄρεσκοι δοκοῦσιν εἶναι, quaſi obſecundatores, ac ſeſe omnibus dantes, Bud. Comment.

Ἀρέσκω, μ. έσω, π. ακα, παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, cum Datiuo, placeo, obſequor, oblecto, iuuo, rem gratam facio. Xen. τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν; vis cordi eſſe vicino? Cum Accuſatiuo, probo, approbo, id eſt, probabile eſſe oſtēdo, vel vt probetur facio. Syneſ. ἀλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, verùm quando his vobis hoc non probamus. ἀρέσκει μοι ἡ ὑποθήκη, mihi probatur admonitio. ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere. Inuenitur etiam cum Accuſat. pro gratum eſſe & placere. Plato Epiſt. 1. ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὖ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε, vita quæ iſtic beata prædicatur, mihi nequaquam placuit.

Ἀρεσόμεσθα, placabimus, & componemus, curabimus, amplexabimur, Etym. θεραπεύσομεν, ἐξιλασόμεθα, Homer.

Ἀρέστηρ, καὶ Ἀρεστήριον, ſacrificium, libum. εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερούμενον, τὸ τοῖς θεοῖς ἀρέσκον, Etym.

Ἀρεστὸς, placidus, gratus. Vnde τὸ ἀρεστὸν, placitū, dogma, gratum, æquum. Inde deductum videtur, vt curiæ ſentētiæ areſta vulgò vocētur, quod ſcribunt duplici rr, quū vnico potius ſcribendum ſit. οὐκ ἀρεστὸν δὲ, non eſt eiuſmodi vt placere debeat.

Ἀρεστὸς, ὁ, nomen Alexandrienſis philoſophi. οὕτως δὲ ὠνομάσθη, ὅτι ἐν ἑορτῇ ἄρεως ἐτέχθη, Etym.

Ἀρεττὴς, ὁ, fluuius Crotoniadis. παρὰ τὴν ἀρέτην τὴν γυναῖκα Ἀλκίνου, ἧς ἀπέρρει τὸ αἷμα, ὡς μαρτυρεῖ Φιλοστέφανος, Etym.

Ἀρέτας, Aretas, rex, ſocer Herodis. vide in Ἡρῴδης.

Ἀρεταφίλα, ας, ἡ, Arethaphila, puella Cyrenæa, filia Aglatoris, & vxor Phædimi celeberrima, de qua Plut. de virtutib. mulier.

Ἀρετάω, feliciter procedo.

Ἀρετὴ, ῆς, ἡ, virt⁹, i. recta ratio, probitas, integritas. ab Iſocrate ad Demon. ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ dicitur, i. virtus morū. Plato in Apolog. Socrat. δικαστοῦ γὰρ αὕτη ἀρετὴ, hoc enim iudicis eſt officium. ἀρετὴ πολιτικὴ, ciuilis diſciplina, Plut. in Fabio. αἱ ἀρεταὶ τοῦ χριστοῦ, vires Chriſti, Sic Eraſm. cap. 2, 1. Epiſt. Petri Apoſt. ἀρετὰς ἀπεδείκνυντο, viros fortes ſe præſtabant, præclara facinora edebant. ἀρετὴν ἀποδοῦναι, gratiam referre, Thucydid. παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἡ αἱρετὴ, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου ἀρετὴ, ἡ αἱρετὸς κτῆσις, ἧς ἐφίεται ἢ αἱροῦνται πάντες, ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα. Accipitur aliquando ἀντὶ τῆς κατὰ πόλεμον δυνάμεως. παρὰ τὸν ἄρην, τὸν πόλεμον: & pro poteſtate, potentia, facultate, robore, & viribus, excellētia & præſtātia in omni re. παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ περιποιοῦμαι. Sic Verg. Tunc pudor incendit vires, & conſcia virtus. ἀρετὴ τῆς χώρας, Plut. de Legib. ſoli bonitas, fœcunditas. Significat & ſuperbiam, ὑπερηφανίαν, deſpicentiam deſpectum, gloriam, εὔκλειαν, bonam famam, diuitias, experientiam, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀρετῶν. Ab hoc nomine deducitur ars artis, vt ſcribit Donatus.

Ἀρετὸς, ὁ, ὁ, placidus.

Ἀρεύσως, abſque corruptione.

Α῎ρη, Martem, pro ἄρεα, Ariſtoph. in Pluto.

Ἀρὴ, ῆς, ἡ, ἀρὰ, execratio, votum, damnum.

Α῎ρηαι, pro ἄρῃ, in ſubiunctiuo primi aoriſti, ἀείρω, ab ἀείρομαι. Heſiod. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι, vt gloriam bonam auferas, tollas, reportes.

Ἀρήγω, μ. ήξω, π. ηχα, ab ἄρος, adiuuo, βοηθῶ, auxilior, ſuppetias eo. Xenoph. in OEconom. ἀρήγω τῇ χώρᾳ, tueor regionem. Euripid. in Medea, cum Datiuo & Accuſati. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis. Dioſ. li. 1, cap. 102. ἀρήγει ποδαγρικοῖς, podagricis prodeſt. apud eundē l. 4, ca. 43, cum Accuſ. ἀρήγει καὶ ἐπιληψίας, comitialibus prodeſt: niſi fortè legendum ſit ἐπιληψίαις.

Ἀρήγων, ονος, ὁ καὶ ἡ, defenſor, ὁ βοηθὸς, tutor & tutrix.

Ἀρηΐδηλος, manifeſtus.

Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, egregius bellator, currēs ad bellū, Etym.

Ἀρήϊος, ου, ὁ, bellicoſus, πολεμικὸς, martius, Etymol.

Ἀρηΐφατος, ου, ὁ, vel Ἀρηΐφαντος, in bello necatus, à verbo φάω, pro φονεύω.

Ἀρηΐφιλος, ου, ὁ, Marti amicus, bellicoſus, πολεμικὸς, Odyſſ. ο, ἀρηΐφιλος Μενέλαος.

Ἀρημένος, detentus, læſus: εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἀρημένος, Etym.

Ἀρὴν, in Genitiuo, ἀρνὸς per ſyncopen, agnus, ouis ſacrificio apta. παρὰ τὸ ἀρὰ ἡ εὐχή: τὸ ἐπιτήδειον εἰς εὐχὴν παρέχεσθαι. Etym. Dicitur etiam ῥὴν abiecto α.

Ἀρήνη, ἡ, ciuitas vel vrbs Meſſenæ, παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρήνη αὐτῇ εὐπορίας γὰρ, ſic Orus, Etym.

Ἀρηνόθεν, Aduerbium, ex arena: ſic Orus Etym.

Α῎ρηξις, εως, ἡ, auxilium, βοήθεια.

Α῎ρηος, audax, bonus.

Α῎ραρε, μέσ. παρ. ab ἄρω, Atticè pro ἦρε, cōgruit, coagmētatus eſt, compactus eſt, aptè cohæſit, ἥρμοσε. Apoll. cum Datiuo, ἄλλος ἄραρεν ἄλλῳ, i. συνήρμοσε, cohæret. aliquando Act. cum Accuſ. Hom. Odyſſ. ε, γόμφοισιν δ' ἄρα τήνγε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄραρε, compegit. ἥρμοσε. Datiuo autem Iliad. γ, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, i. ὃ αὐτῷ τῇ χειρὶ ἥρμοσε: vnde ἀρηρὼς, i. ἡρμοσμένος. Heſiod. ῥίζῃσιν ἀρηρὼς, hærens radicibus. Item pro decretū & ſtatutū eſt apud Euripid. & in Epigram.

Ἀρηρὼς, ότος, in Epigram. quadrans, coagmentatus, cōmiſſuris accuratus, diſpoſitus.

Α῎ρης, εος, vel εως, vel ητος, Mars. παρὰ τὸ ἀρὰν τὴν βλάβην, ἢ βλάβην ἐν πολέμῳ. ἢ παρὰ τὴν χαρὰν, χάρης, καὶ ἀποβολῇ ἄρης. ἢ παρὰ τὸ ἀείρω, ὁ κουφίζων καὶ μεγαλύνων τοὺς ἄνδρας. ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ ἀναιρετικὸς, αἵρης, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι. ἢ παρὰ τὸ ἄρω, ἀρείης καὶ συγκοπῇ ἄρης, ἵν' ᾖ ξιφοφόρος θεός. ἢ παρὰ τὸ ῥῶ γίνεται ῥῆς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ, ἄρης. παρ' ὃ οὐκ ἔστι διαλέγεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἀρῶμαι, ἵν' ᾖ ἀάρης, καὶ ἄρης, ſic Herodianus & Apoll. ἄρης, filius eſt Iunonis & Iouis vt ſcribit Heſiod. vnde ἀρηϊάδης, Martis filius: vnde apparet etiam ἄρητος eſſe in Genit. Significat etiam bellum & ferrum, peſtem & interitū, λοιμὸν, θάνατον, vulnus plagáq́; cuiuſmodi exēpla apud poetas inuenire eſt. Hom. Iliad. β, ξυνάγειν ἄρηα, i. τὸν πόλεμον. Pro cæde & Marte Sophoc. πεφόβημαι λεῦσιμον ἄρην, i. φόνον. Ariſtoph. in Plut. ἄρη dixit pro ἄρεα. βλέπειν γὰρ αὐτίκα δόξεις μ' ἄρη, i. Martem.

Ἀρητάδης κνίδιος, Aretades Cnidius, hiſtoric⁹, qui ſcripſit de rebus Macedonicis & Inſulanis, Plut. in Parall.

Ἀρήτειρα, ας, ἡ, ſacerdos fœmina, ἱέρεια, prima lōga Muſ.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, ſacerdos, cultor, quaſi precator: ἀραὶ enim preces dicuntur. ἢ παρὰ τὸ ἄρειν τὰς χεῖρας εἰς ὕψος. ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκειν τῷ θεῷ. Hom. Iliad. α, ἠτίμησ' ἀρητῆρα, prima longa.

Ἀρητήσιον, τὸ, locus Athenis à Theſeo Athenienſes deuouente dictus, Etym.

Ἀρητιάδης κύκνος, dicitur ab Heſiodo, Cygnus Martis filius, de clypeo Herculis.

Ἀρητιὰς, martia, bellicoſa. Apoll. 2, ἀρητιάδα μυκαλίζειν.

Ἀρθεὶς, eleuatus, elatus, euectus, ſublat⁹, remotus, μετεωρισθεὶς, ſuſpectus. vide αἴρομαι. ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσιν, in ſpem ſublatus. ἀρθείσης τῆς τραπέζης, ſublata menſa.

Α῎ρθητι, ſurge, erige te: à verbo αἴρω.

Ἀρθμέω, μ. ήσω, π. ηκα, amo, concordo.

Ἀρθμία, ας, ἡ, amicitia, tranquillitas, concordia, pax.

Ἀρθμιάδας, Arthmiadas, propriū viri Spartani, ſocii Lycurgi in ferendis legibus, Plut. in Lycurgo.

Α῎ρθμιος, ου, ὁ, ſocius, amicus, concors, cōfœderatus, ama

bilis, adiunctus nobis conſenſu. Herodot. ἀθηναίων μὲν ἐόντων ἡμῖν ἀρθμίων, τοῦ δὲ βαρβάρου συμμάχων. Idem, ἄρθμια ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, in eis fuit mutua beneuolentia.

Ἄρθμιος ὁ ζηλείτης, Arthmius Zelites, de quo Plutarch. in Themiſt.

Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, concordia, fœdus, amicitia, φιλία, ἀρθμὸς ὁμοφροσύνης, fœdus concordiæ.

Ἀρθρίμβολα, τὰ, ὄργανα τιμωρητικὰ παρὰ τὸ ἐξάρθρου τὰ ἰμβάλλειν, inſtrumenta ſuppliciis deſtinata, & quæſtionibus Etymolog.

Ἀρθριτικὸς, articulari morbo laborans, articularis, Dioſcorid. lib. 1, cap. 102.

Ἀρθρικὸς, articularis, articulorum morbo laborans.

Ἀρθρῖναι, αἱ, crabrones. Sic apud Ariſtot. lib. 5. Animal. legitur, & cap. 9, lib. 3. de Generat. Animal.

Ἀρθρῖτις, ιδος, morbus articularis, Dioſc. lib. 4, cap. 70. aliquando νόσος additur. Herodian. li. 3, καὶ ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων.

Ἄρθρον, ου, τὸ, articulus, iunctura, genitale, ſciſſura. Ariſtotel. de ſciſſuris volæ manus, libr. 1. Animal. explanatio. Dicitur παρὰ τὸ αἴρω, ἢ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, Etym. Dioſcorid. lib. 1, cap. 134, ἄρθρα λελυμένα ἵστησι, articulos ſolutos ſiſtit, ſolutos artus committit. ἐν τοῖς ἄρθροις φωνὴ, vox explanata, Gaza. Herodot. ἄρθρον τῆς ἵππου ἐπιψαύων, equæ genitalia attrectans. ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum afformare, Ariſtot. lib. 4. Animal. ἀρθρων ἀλγήματα, dolores articulares, lib. 1. Dioſ. ὁ λύων ἄρθρον συνηθείων, Eurip. alternos paſſus promouens. Sophoc. ἄρθρα ποδοῖν, articuli pedum.

Ἀρθρόω, ῶ, ώσω, πέπωκα, formo, concinno, articulo, coarcto & compinguo: ſic Gaza vertit. vnde ἀρθροῦν τὴν φωνὴν Xenoph. id eſt, vocem articulatam edere. Nicomachus lib. 1. Arithm. pro explano capit. ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκότα, articulatè deſcribere.

Ἀρθρώδης, οἱ, articuloſi. Ariſtot. de Icone, καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρῶδες καὶ νευρῶδες, &c.

Ἀρι, ἐπιρρηματικὸν, & nihil niſi in cõpoſitione ſignificat. Eſt autem particula augens dictiones, vt ἀρίπικρος, valde amarus.

Ἀριάδνη, Ariadne, Minois filia, Bacchi vxor, vt ſcribit Heſiodus in Theog. vnde poſſeſsiuum, ἀριαδνεῖος in Epigram. ἀριαδνείων λεχέων.

Ἀριαμένης, Ariamenes, frater Xerxis, Plut. de fratern. charit. qui eius ναύαρχος fuit, Idem in Themiſt.

Ἀριβαλλίδα, λήκυθον, δίφρον, Etym.

Ἀριγκύμων, quæ ſtatim grauida eſt facta, ſed ἀρικύμων, fœcunda.

Ἀρίγνωτος, ου, ὁ, clariſsimus, valde notus, διάδηλος.

Ἄριγος, ου, à frigore tutus.

Ἀρίδα, à quibuſdam herba nominatur, quæ & ἴχιον dicitur, Dioſc. lib. 4, cap. 28.

Ἀριδακρυες, καὶ

Ἀρίδακρυς, υος, ὁ, ad lachrymas propenſus.

Ἀριδάκρυτος, ου, ὁ, multum lachrymabilis.

Ἀρίδες, in Epigr. genus eſt terebri, terebra quædam.

Ἀριδαῖος, Ariddæus, proprium viri. aliâs ſcribitur ἀρριδαῖος: de quo Plut. de fort. Alex.

Ἀριδείκετος, ου, ὁ, clarus, manifeſtus, inclytus. παρὰ τὸ δεικνύω. Heſiod. in Theog. ἀριδείκετα τέκνα. habet aliquando vim ſuperlatiui. Idem, ἱππηπολίδη πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων.

Ἀρίζηλος, ὁ καὶ ἡ, præclarus, pro ἀρίδηλος, inclytus, clarus, illuſtris. Heſiod. ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει. ſunt qui ἀρίζηλον deducunt à ζῆλος, vt is ἀρίζηλος dicatur, qui dignus eſt æmulatione & imitatione. Hom. Iliad. β, τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, διάδηλον, φανερὸν, inſignem, manifeſtũ θαυμαστόν.

Ἀριζήλως, clarè, manifeſtè, in Epig. ſtudioſè & æmulè ſeu valde æmulando.

Ἀριζήλωτος, ου, æmulandus maximè, Ariſtoph.

Ἀριήκοος, obediens, acutè audiens. Nonnus, φθογγῆς ἤπιος ἀριήκοα.

Ἀριηρὸς, ὁ καὶ ἡ, difficilis, χαλεπὸς, 1 & 2 breuibus apud Theocritum, alias ſecunda longa.

Ἀριθμέω, ῶ, ήσω, πέπωκα, numero, ineo numerum, cenſurã perago. εἰς ἓν ἀριθμουμένους, vno numero copulatos, Nazanzen. Idem, εἰς θεοῦ παρατάξιν ἀριθμήσῃ, in Dei acie connumereris. ἀριθμοῦμαι ἐν γράμμασι, inter literas numeror, Lucianus. Theocritus, μακάρεσσιν ἀριθμεῖται. inter beatos numeratur. Interdum pro cenſeo, duco, habeo, puto. Demoſthen. τοῦτο ἐν εὐεργεσίας ἀριθμήσει μέρει. Sic Cicero in Epiſtol. Qualem me & eſſe & numerari volo. Idem, Ne id in mercedis potius quàm in beneficii loco numerare videatur, Actiu. Bud. Comment. ἀριθμοῦμαι in voce paſsiua, idem ſignificat.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.

Ἀριθμητικὸς, numeralis, ſcientiæ numerorũ profeſſor. ἀριθμητικὸς λόγος, ratio numerorum: vnde ἀριθμητικὴ, ars numerandi, arithmetica.

Ἀριθμητὸς, οῦ, numerabilis, adnumeratus.

Ἀριθμὸς, οῦ, ὁ, numerus. ἀριθμοὶ dicuntur numeri, id eſt, plenitudo & omnium rerum cõplexio. παρὰ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρμὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ καὶ ι, ἀριθμὸς, Ety. prima longa. ἀεὶ θ μὲν αὐτὸ τὸ παραλαμβάνει πυθαγόρας, Plut. ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς ſeptenarius numerus, & ὁ δέκα, denarius, ὁ ὀκτὼ octonarius, ἑνδεκα καὶ δώδεκα, dicitur ab Alex. Aphr. libr. 2. Probl. ἀριθμὸς, numerus, nulli⁹ bonę rei homines prouerbio dicuntur. Ariſtoph. νεφ. ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα, Horat. Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati. paſsim iungitur Accuſatiuus ἀριθμὸν, cum nominibus numeralibus, vt apud Plat. νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε, numero 35.

Ἄριμα, id eſt, vnum, apud Scythas, Herodot. li. 4: item mons Pallicіæ.

Ἀριμάνιος, Arimanius, Deus quẽ Xerxes inuocaſſe dicitur poſt acceſſum ad ſe Themiſtoclis, & imploraſſe vt eandem mentem reliquis optimis Grecorum viris daret ad ſe tranſfugiendi, Plut. in Themiſt.

Ἄριμον, ου, τὸ, mons Ciliciæ.

Ἄρινες, οἱ, non ſagaces.

Ἀρινὸς, pro ἰαερινὸς, in Epigram.

Ἀριοβαρζάνης, Ariobarzanes, Darii filius, qui quum patrem proditurus Alexandro eſſet, à patre eſt obtruncatus, Plut. in Parallel.

Ἀριπρέπεια, decor quo quis clarus efficitur.

Ἀριπρεπέως, maximè decenter.

Ἀριπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præclarus, præſtans, decorus.

Ἄρις, ιος, ὁ, naſo carens.

Ἀρὶς, ίδος, ὁ, inſtrumentum fabrile, καὶ ἀρίδες αἱ μετὰ κοντοῦ τρυπαί.

Ἀρίσαρον, Ariſaron, genus herbæ, de qua Dioſcor. lib. 2, cap. 20.

Ἀρίσβη, ἡ, nomen vrbis ſic dictæ ab Ariſba filia Teucri Etymologic.

Ἀρισκύδης, valdè indignans, σκύζω γὰρ τὸ ὀργίζομαι. ſic Artemidorus, Etym.

Ἄριστα, τὰ, optima: & optimè, præclariſsimè, ὠφελιμώτατα, commodiſsimè, ſtrenuiſsimè, Aduerbium. ἄριστα ἤθους ἔχει, optimè moratus eſt.

Ἀρίσταθλος, optimè decertans, in Epigr. de Hercule.

Ἀρισταῖος, Ariſtæus, maritus Antinoes filiæ Cadmi & Harmoniæ, Heſiod.

Ἀρισταρχεῖον, templum eſt Elis Dianæ ſacrum.

Ἀρισταρχέω, optimè impero, optimè gero magiſtratum, Ariſtot. lib. 2. Polit.

Ἀρίσταρχος, Ariſtarchus, philoſophus, de quo Plutar. de placitis. Item quidam Theſſalonicenſis, comes Pauli Apoſtoli, cap. 19. Act. Apoſt.

Ἀριστάω, ῶ, ήσω, πέπωκα, prandeo. Ariſtoph. μετ' ἀριστοῦ ἐθέ θυμεῖς.

Ἀριστέας, ου, ὁ, προκοννήσιος, Ariſteas Prœconeſus, quem tradunt

tradunt in fullonaria taberna oppetiſſe mortem, & poſt peregrè quoſdam redeuntes in illum Crotonam euntē incidiſſe, Plutarch. in Romulo.

Ἀριστεία, ας, ἡ, ſtrenuitas, fortitudo, præclare factum, virtus, ἀνδραγαθία, præclarum militiæ facinus. Sophocles, χρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας πέρι, &c. ἀριστείας ἀγωνίαν γίνεσθαι, in certamen deſcendere, Idem. In Epigramm. ἀριστείας σύμβολα δηιοτήτων.

Ἀριστείδης, ου, ὁ, Ariſtides, proprium nomen viri Athenienſis, innocentis & iuſti. Fuit & Ariſtides Mileſius quidam hiſtoricus, à quo materiā accepit Dionyſ. Siculus, Plutarch. in Parallel. ἀριστείδης ὁ λυσιμάχου, Ariſtides Lyſimachi filius, aduerſans Themiſtocli, Plutarc. in Themiſtocle.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ, præmium quod dari ſolebat iis qui ſe optimè geſſerant in bello, ° præmium etiam eorum qui optimi iudicati ſunt viri, apud Plato. l. 12. de Leg. Dicitur eadem forma, qua καλλιστεῖον. γέρας ἀριστεῖον, præmiū virtutis, Plutarch. in Teſeo. σοφίας ἀριστεῖον, ſapiētiæ premium, Idem in Themiſtocle. οἱ τὰ ἀριστεῖα εἰληφότες, optimates, Plato de Legb.

Ἀριστερά, ᾶς, ἡ, ſiniſtra, εὐώνυμος, κατ' εὐφημισμὸν, Etym.

Ἀριστερός, ά, ὸ, ſiniſter, εὐώνυμος, κατ' εὐφημισμόν. ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν, ad ſiniſtram manum, Apollon. lib. 2. Item apud Hom. ἐπ' ἀριστερὰ χειρός. ἐπ' ἀριστερά, pro ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη, Hom. Iliad. ε. ἐν ἀριστερῷ, ſiniſtrorſum. εἰς ἀριστερά, ſiniſtrorſus, Gaza. Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐσιόντι, ad ſiniſtram manum intranti. ἀριστερὰ veteres vocabant τὰ μωρά, quemadmodum cōtrà δεξιὰ, τὰ συνετὰ, vt annotat Sophoclis interpres enarrans illud in Aiace, οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ, παῖ τελαμῶνος, ἔβας.

Ἀριστεύς, έως, ὁ, vir fortis, ὁ ἐν τῷ πολέμῳ ἄριστος, victor, ſtrenuiſſimè ſe in bello gerens: nam vim habet Superlatiui. Ho. Iliad. α, λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν ἀχαιῶν, i. cum his ἀρίστοις ἡγεμόσι, &c. Dicitur & de malis. Ody. ο, μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσι, i. primarii & proceres, ſeu optimates.

Ἀριστευτικός, ή, όν, ſtrenuus.

Ἀριστεύω, μ. σω, optimè me gero, præſertim in bello aut certamine, ° ſum optimus omniū: Genit. iungitur. Lucian. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ ἀρχιδάμας ἠρίστευε τοῦ ζῆν ἀφειδῶς συμμαχῶν, i. ſtrenuum virum ſe præſtitit. Sic καλλιστεύω. Sopho. in Aiace cū Accuſ. τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατῷ, i. prima præmia meritus, vel ἔπαθλα τῆς ἀριστείας εἰληφώς. Ibidē, ὅστις στρατῷ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν ἔχει ξυνάορον μνηστῆρα. Plutarc. in Solone, ἀριστεύω ὑπὲρ τῆς πατρίδος, pro patria ſtrenuè pugno. Naz. ἀριστεύω κατά σου, fortiſſimè pugno aduerſus te. ἀριστεύων τῶν βαρβάρων, bellaciſſimus barbarorū, Plutarc. in Numa. ἀριστεύω σου κάλλει, pulchritudine te preſto ſeu tibi. Theocrit. ἀριστεύοντας ἐρετμοῖς, i. præſtantes remis ſeu remigio.

Ἀριστήϊον, pro ἀριστεῖον, primæ partes, apud Herodot.

Ἀριστητικός, ὁ ἔθος ἔχων ἀριστᾶν, conſuetudinem habens cōuiuandi, prandendi, Etym.

Ἀριστίζω, μ. ίσω, πα ικα, præbeo prandium, ψίφω, ἄριστον παρατίθημι.

Ἀριστίνδην, ἐκ τῶν ἀρίστων ἐκλεγομένων: vnde ἀριστίνδην, electim, habito virtutis reſpectu, de optimis: vt ἀριστίνδην δικάζοντες, optimates electi iudicantes. Ariſtot lib. 2. Politic. ἀριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, i. decet optimos & opulētos deligere magiſtratus. Plat. de Leg. ἀριστίνδην ἀποκεκριμένον ἐκ τῶν πρυτανευσάντων, optimus quiſque ex eorum numero electus, qui anno proximè præterito functi magiſtratibus fuerunt.

Ἀρίστινος, Ariſtinus, proprium viri, Plutarc. in Probl.

Ἀριστίων, Ariſtio, tyrannus, quem fuiſſe reip. ſuæ & ciuitati morbum & vomicam, Plutarch. ait in Polit.

Ἀριστόβουλος, ου, ὁ, optima conſulens. Item ἀριστόβουλος, Ariſtobulus hiſtoricus, qui res Italicas cōſcripſit, Plutar. in Parallel. & de fort. Alexand.

Ἀριστογείτων, ονος, ὁ, Ariſtogiton, propriū viri Athenienſis, cui erectā fuiſſe æreā ſtatuam, Plutar. in mor. ſcribit.

Ἀριστόθαλλος χῶρος, in Epigramm. locus in quo naſcuntur optimi.

Ἀριστόγονος, optimæ prolis parens, Nonnus.

Ἀριστόδειπνον, ου, τὸ, prandium cœnæ coniunctum.

Ἀριστόδημος, Ariſtodemus, Athenienſis quidam, de quo Plutarch. in opuſ. Scripſit collectanea fabularum, vt citatur à Plutarch. Fuit & tyrannus huius nominis, cognomento μαλακός, Plutar. de virtut. mul.

Ἀριστόδικος, Ariſtodicus, ciuis Cirnæus AEolidis, Herodot. ἀριστόδικος ὁ ταναγρικὸς, Ariſtodicus Tanagricus, percuſſor Ephialtis Athenienſis, Plutarc. in Pericle.

Ἄριστοι, οἱ, optimates, primates, viri præcipui, preſtātes.

Ἀριστόκλεια, Ariſtoclea, proprium puellæ, Plutarch.

Ἀριστόκλειτος, proprium cytharœdi, Ariſtoph.

Ἀριστοκλῆς, Ariſtocles, hiſtoricus qui res Italicas conſcripſit, Plutarch. in Parallel.

Ἀριστοκρατία, ας, ἡ, optimatū ſtatus, quando optimates rempub. gubernant: cui opponitur δημοκρατία.

Ἀριστοκρατέω, μ. ήσω, πα ηκα, optimè impero,

Ἀριστοκράτης, in accuſat. ἀριστοκράτη, Ariſtocrates, filius Hipparchi, Spartanus hiſtoricus, cuius obiter meminit Plutarch. in Lycurgo.

Ἀριστοκρατικός, ή, ὁ ſtudioſus eius ſtatus reip. qui dicitur principatus optimatum, optimatum ſtatum fouens, ſenatorius. ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, optimatum reſpub. Ariſtot. lib. 2. Politic. ἀριστοκρατικωτέρα πολιτεία, reſpub. quæ ſit magis optimatium.

Ἀριστοκρατικῶς, pro ſtatu optimatum, Cicero ad Attic.

Ἀριστοκρατοῦμαι, in optimatium ſtatu & regimine viuo, ab optimis regor, ab optimatibus gubernor, Plato lib. primo de Repub.

Ἀριστολοχία, ας, ἡ, herbæ genus. Plin. lib. 25, c. 8, inter nobiliſſimas ariſtolochiæ nomen dediſſe grauidę vidētur, quoniam eſſet ἀρίστη λοχώμενος. Noſtri malum terræ vocāt.

Ἀριστομένης, Ariſtomenes, Ptolemæi præceptor, qui ab eo venenum ebibere iuſſus eſt: cauſam vide apud Plutarch. in Moral. Item vir quidā Meſſenius, qui dicitur trecentorum à ſe cæſorum ex Lacedæmoniis victimas immolaſſe, Plutarch. in Romulo.

Ἄριστον, ου, τὸ, prandium: ſic nuncupatum, quaſi ἀέριστόν τι ὄν. ἄέριον γὰρ τὸ πρωΐ: vel quod in bellum pergentibus, id eſt, πρὸς τὸν ἄρη, conuiuium apparari ſolet, Etymolo. Athenæus & Plutarch. nihil differre putant τὸ ἀκράτισμα, niſi quòd illud à meracius potandi conſuetudine nomen inflectere coniectent, quòd panis buccella mero tingeretur: hoc autem διὰ τὴν ἐν ἀρίστῳ ὥραν, id eſt, à matutina hora. Vnde Eumæū ſcribit Homer. ἄριστον παράσσε ᾶ μ' ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, i. quo tempore aurora exoriebatur. vel à precibus, quæ à Græcis ἀραὶ dicuntur: non enim veteres ſine deorum precibus ad prandium accedebant. ἄριστον ποιοῦνται, prandent, Thucydid.

Ἄριστον, prima breui, adiectiuum eſt ſuperlatiui grad°, generis neutrius, ab ἀγαθὸς, ſignificátque optimum, commodiſſimum, præſtantiſſimum, bellicoſiſſimum.

Ἀριστονομία, optimatiumimperium.

Ἀριστόνοος, qui mente eſt optima, beneuolentiſſimus.

Ἀριστόξενος, Ariſtoxenus, proprium nomen ſcriptoris, Plutarch. in Lycurgo.

Ἀριστοποιέω, μ. ήσω, πα ηκα, prandium facio, cibum apparo, Xenoph. Significat autem tam cœnam mihi apparo, epulor in cœna, quàm cœnam alicui apud me condico. οἱ ἀριστοποιούμενοι, pranſi.

Ἀριστοπόνος, ὁ καὶ ἡ, optimè laborās, Phocyl. epithet. apis.

Ἄριστος, ου, ὁ, optimus, commodiſſimus, fortiſſimus, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρὸς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προκρινομένου, Etym. ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἄριστος, in rebus bellicis clariſſimus, Plutarch. in Publicola.

Ἀριστοτέλης, Ariſtoteles, filius Nicomachi, Stagirites philoſophus, qui rērum initia poſuit ἐντελέχειαν, ſiue

ſpeciem, materiam & priuationẽ, Plutarch. de Placitis.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, præſtans artifex, Nazanz. de Deo.

Ἀριστότιμος, Ariſtotimus, tyrannus qui aduerſus Elienſes bellum geſsit, Plutarch. de virtut. mulierum.

Ἀριστότοκος, ὁ ᾗ ἡ, qui optimos parit.

Ἀριστοφάνης, Ariſtophanes poeta comicus, quem fuiſſe μίλιον refert Stephanus. Euripidem vti ore rotundo & cultu orationis dixit in Ranis, Plutar. de poetis audiẽd.

Ἀριστοφόρον, vas in quo prandium fertur, diſcus.

Ἀριστοφῶν, Ariſtophon, cuius accuſatione Timotheus exulauit, Plutarch. de exilio. Item qui Philoctetem moribundum deſcripſit, Idem de poetis aud. hic Iphicratẽ oratione ſuperauit, Idem in Polit.

Ἀριστόχειρ, ſtrenuus manibus, à Sophocle dicitur in Aiace ἀριστόχειρ ἀγὼν, i. ὁ κρίνων τὸν ἄριστον κατὰ τὰς χεῖρας, certamen quo cognoſcitur qui maximè ſit manu ſtrenuus.

Ἀρίστυλλα, Ariſtylla, proprium mulieris, ad quam ſcripſit Timochenes præcepta connubialia, Plutarchus in connub. præcept.

Ἀρίστυλλος, ὁ, nomen diminutiuum ab Ariſtocle, apud Ariſtophan. ſic Herodianus. διοξύνει, ᾗ ἀριστοφάνης ἐν πλημ... αὐτὴ τὸ ἄριστος χρώνται, Etymol.

Ἀριστώδινες ἀδῖνες, in Epigram. quæ pariunt ſtrenuos filios, Ibidem ἀριστώδινος ἰσοίας.

Ἀρίστων, ωνος, ὁ, Ariſto, Philoſophus Peripateticus, qui librum nomine Lyconem ſcripſit, Plutarch. de poetis. Item Ariſto pater Platonis: & vir quidam Lacedæmonius, de quo Plutarch. in Apophth. Lacon.

Ἀρίστων ἀριστώνυμος ἐφέσιος, Ariſto Ariſtonymus Epheſius, Demoſtrati filius, qui muliebrem ſexum odio grauiſsimo proſecutus eſt, Plutarch. in Parall.

Ἀριστῶν, prandens, ab ἀριστάω.

Ἀριστητός, ἡ, tempus prandii.

Ἀρισφαλεῖς, οἱ, valde lubrici, fallaces, dubii.

Ἀρισφαλεῖς, οἱ, facilè decepti, vel decipiendi.

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ ᾗ ἡ, valde manifeſtus, inſignis, Etym.

Ἀρίφρων, ονος, ciuis Athenienſis Xantippi filius, Plutarch. in Alcibiade.

Ἀρκαδία, ἡ, Arcadia, proprium mulieris, matris Philonomes, Plutarch. in Parall.

Ἀρκεῖον, perſonatia aut pernatam lapam vocant Romani: eadem προσωπὶς ſiue προσώπιον dicitur, Dioſcorid. lib. 4. cap. 107.

Ἄρκειος, ου, ὁ, vrſinus. ἐκ λίπους ἀρκείου, ex adipe vrſino.

Ἀρκείσιος, ὁ, nomen Herois aui Vlyſsis. παρὰ τὸ ἀρκέω, ὡς ... ἀριστοτέλης δὲ λέγει ἀπὸ ἄρκτου ὀνομασθῆναι, Etym.

Ἀρκέομαι, ῦμαι, contentus ſum, acquieſco in, mihi ſatisfacit, mihi ſatis eſt, Depon. Datiuo, Plutarch. ἀρκεσθεὶς τούτοις, his contentus: & Alexand. Aphrod. ἀρκεσθέντες τῷ ... ἀρκοῦνται τῇ τέχνῃ, arte ſunt cõtenti, Chryſoſt. ... ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσι, contenti iis quæ adſunt, Paul. ad Hebræos cap. 13. ἀρκείτω κατακρύπτειν, ſatis ſit occulere, Xenophon. Sophocles cũ participio, ἀρκείτω μένων, ſit ſatis eum manere.

Ἀρκεσίλαος, Arceſilaus, filius Batti, tyrãnus Cyrenæorum, qui interfectus eſt à Laarcho, Plutarch. de virtut. mulier. Fuit item huius nominis philoſophus princeps mediæ Academiæ, qui nihil ſcripſit, vt tradit Plutarch. de fortuna Alexandri. eius liberalitas erga Apellem Chium morbo & paupertate preſſum, commendatur, Plutarch. de Mor.

Ἀρκέσιον, τὸ, antrum Idæ Creticæ, παρὰ τὸ ἀρκέσαι τὸ βοηθῆσαι, id eſt, iuuare, abſcondere: in eo enim Curetes abſconſi fuerant, Etym.

Ἀρκετὸς, οῦ, ὁ, ſufficiens. ἀρκετόν, ſatis eſt, in Epigramm.

Ἀρκεύθινος οἶνος, vinum iuniperinum, ex iunipero confectum, Dioſc. lib. 5. cap. 37. Lib. 3. Reg. cap. 6. ἀρκεύθινα ξύλα, vbi eſt Latinè, ligna oliuarum.

Ἀρκευθὶς, ίδος, ἡ, bacca iuniperi, quæ maturitate nigreſcit. Dioſcorid. etiam ipſam arborem ἀρκευθίδα vocat. Marcellus adnotat Nicandrum poetam κεδρίνου ἀρκευθίν, i. cedri baccam dixiſſe pro κεδρίδα, inquiens Nicandri interpretem teſtari, ἀρκευθὶν vocari fructũ cedri, quoniam & arbor ipſa ἄρκευθος quandoque dicta ſit: qua voce in iunipero poſteriores tantùm vſi ſunt.

Ἄρκευθος, ου, ἡ, iuniperus: Apollini ſacra eſt. παρὰ τὸ τὰ ἑρπετὰ ἀρκεῖν: eius odorem enim reptilia omnia auerſantur: ἢ διὰ τὸ ἔχειν ἀκάνθας κατακεκαυμένας, Etym.

Ἀρκέω, ῶ, f. έσω, π. εκα. ſufficio, par ſum, adiuuo, βοηθῶ, opẽ fero, dono, præſto, ſubminiſtro, auerto, prohibeo, defendo, ἀπομύνω. Accuſat. οὐκ ἀρκῶ τὸ μὴ θανεῖν, opem mihi afferre nequeo ne non moriar, Sophocl. ὡς οὐκ ἀρκέσοι τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν, vt non par eſſet futurus, quin lapidibus totus diſcerptus interiret, Sophocl. ... χεῖρες ἀρκέσαι ὑμῖν, i. ἐπαρκέσαι ... διὰ τῆς χειρὸς, ὑπερτεῖναι, δέξασθαι, ποιῆσαι. Iliad. ζ. ἀλλ' οὐ οἱ οὔτις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Plato 2. de Repu. πῶς ὁ πένης ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; i. ſatis erit inſtructa vt talia ſibi comparet? quomodo par erit tali apparatui? ἀρκέσω σοι, ſum tibi par. Sophocl. ἀρκεῖν φίλοις, opem ferre amicis. Chryſoſt. οὐκ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Idem, οὐκ ἂν ἤρκεσαν ἀπολογούμενοι, non ſatisfeciſſent ad reſpondendum. Dioſcorid. lib. 2. cap. 94. τινὲς ἐνὶ τούτων ἀρκοῦσι τῇ χρήσει, quidam vno eorum contenti ſunt ad vtendum. καὶ οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε, ne his quidem contentus es, Thucyd. ἀρκῶ θεραπεύειν, ſum par curando. ἀρκεῖ, imperſonale, i. ſufficit. Xenoph. libro 1. Pædiæ, οὐ τῇ χρείᾳ μόνον ἀρκεῖ ... ἀρκεῖν οὐκ ἴσχυον ἀμύνασθαι ἀδικίας, impar eram viribus ad facinora punienda. τὰ ἐπιτήδεια ἀρκεῖ ἡμῖν, ſuppetit nobis commeatus. Pro auerto, Sophocl. ἀρκέσαι τοῦτο, hoc prohibere, i. ἀποσοβῆσαι.

Ἄρκης, velox.

Ἀρκέσιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, ſufficiens, ἀρκῶν. lib. 1. Epigram. ἀμφὶς ... ἄρκιος ... ἐρημίου, vbi generis eſt fœmin. ἄρκιός εἰμι, poſſum, Apoll. 2. τίνω χάριν ἄρκιός εἰμι, i. ἱκανὸς, Heſiod. ἄρκιος ἔσω μισθὸς. Homer. Iliad. β. οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας, ἱκανὸν, ἀσφαλῆ, μέν, δυνατόν, i. non poterit effugere.

Ἄρκλος, Arclus, frater Cothi, filius Xuthi, qui in Eubœa habitauit, Plutarch. in Problem.

Ἄρκος, ὁ, ὅτι ὑπὸ τῆς ἄρκτου ἐτέθη τὸ ἀρκτοῦρος, ὁ ὄπισθεν τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος λαμπρὸς ἀστὴρ, Etym.

Ἀρκοῦμαι, στέργω, ἀγαπῶ, cõtentus acquieſco, Dat. iung.

Ἀρκούντως, ſufficienter, ſatis, abunde. Xenoph. ὁ τοῖς ῥᾷστοις ἀρκούντως ... χρώμενος, qui rebus inuentu facillimis cõtentus vtitur, Thucyd. ἀρκούντως ἔξει, i. ἀρκέσει.

Ἄρκτειος, vrſinus. Vnde ἀρκτεῖον στέαρ, vrſinus adeps.

Ἀρκτέον, incipiendum. Philo, ἀρκτέον τῆς ἀντιρρήσεως, ordiendum à refutatione. à verbo ἄρχομαι. Sophocl. in Aiace cum accuſatiuo, ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα, rei initium ſumendum.

Ἀρκτεύειν, apud Athenienſes dicebãtur virgines, quæ ante nuptias Dianæ initiarentur, & ſacra quædam peragerent. Voce hinc ducta quòd ob vrſam interfectã Dianæ ſacram, non prius ceſſaturam peſtem reſpondit oraculum, quàm deæ virgines dicarentur, antequam viro congrederentur. Vnde & puellæ ipſæ ἄρκτοι, i. vrſæ appellabantur, vt docent Euripid. & Ariſtoph. vide Pollucem lib. 5. & Cæl. lib. 14. cap. 19.

Ἀρκτῆ, ῆς, ἡ, pellis vrſina.

Ἀρκτικὸν, τὸ, Arcticum, genus herbæ, quam & ἀρκτοῦρον vocant, Dioſcorid. libr. 4. cap. 106. differt autem ab ea quæ ἀρκεῖον & προσωπὶς dicitur: licet Plinius miſceat.

Ἀρκτικὸς, οῦ, ὁ, ſeptentrionalis, arcticus vt ἀρκτικὸς κύκλος. ἀρκτικὸς πόλος, i. polus arcticus, qui ſemper ſublimis apparet ad tractum cœli Aquilonarem, ab vrſa ſic appellatus: qui autem infra terram ſemper conditur ad tractũ Auſtralem, ἀνταρκτικὸς dicitur, vt contrarius arctico. Itẽ incœptiuus, initialis. vnde ἀρκτικὰ φωνήεντα, apud Grã.

Ἄρκτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, παρὰ τὸ ἀρκῶ, τὸ ἐπαρκῶ, ᾗ πλεοναζμῷ τοῦ τ. τὸ ἐπαρκοῦν ἑαυτῷ ζῶον. φασὶ γὰρ αὐτὸ διαζῆν τὸν χειμῶνα ἐκ τῆς ἰκμάδος τῶν ποδῶν, Etym. vrſus, vrſa, ſepentrio, vrſa piſcis.

Ἀρκτοῦρος,

Ἀρκτοῦρος, Arcturus, ſtella ſupra media crura Arctophylacis, vt ſcribit Proclus in libello de ſphæra. oritur autẽ cum virgine, quũ in piſcibus ſol eſt. Heſiod. ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον ὠκεανοῖο, &c. Seruius interpres Virgil. Arcturus eſt, inquit, poſt caudam maioris vrſæ poſitus in ſigno Bootæ: vnde Arcturus dicta eſt, quaſi ἄρκτου οὐρά.

Ἀρκτοφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos vrſæ, ſydus quod & Bootes: & genus herbæ.

Ἀρκτύλοι, οἱ, catuli vrſorum.

Ἀρκτῷος, α, ὁ, Septẽtrionalis. ἀπὸ ἀρκτῴου, ab Aquilone.

Ἄρκυες, αἱ, vel Ἄρκυα, retia quibus venatores ſaltus circundabant, plagæ feris erectæ, caſſes, laquei, Etymol.

Ἄρκυς, ornatus muliebris, vitta, retis genus ex denſo & craſſo fune ad venationem leonis, vrſi, ceruorum, & huiuſmodi. παρὰ τὸ εἴργω τὸ κωλύω, Etymolog.

Ἀρκυοστασία, ας, ἡ, & Ἀρκυστάσιον, ου, τὸ, ſtatio retis, locus vbi rete tenditur, indago & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabuláque ferarũ cinguntur à venatoribus. Dicuntur etiam στοῖχοι, Bud. Comm.

Ἀρκυστάτοις, Sophocl. retibus, laqueis, ἄρκυσι.

Ἀρκυωρεῖν, cuſtodire retia, Etym.

Ἀρκυωρός, ὁ, cuſtos retis, Bud. Comm.

Ἀρκῶς, ſufficienter.

Ἅρμα, ατος, τὸ, currus, vehiculũ. Heſio. κεκλιμένον πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι. Philo de mundo inquit, φλὸξ ἅρμα ἄνω ἐστί, i. flamma, ignei alimẽti elatio eſt in ſublime. Hierem. cap. 24, accipitur pro onere & pondere. Item infrequens Bœotiæ vicus: Etym. vrbs Bœotiæ.

Ἁρμακία, porticus.

Ἅρμαλα, harmala dicitur à quibuſdam πήγανον ἄγριον, i. ruta ſylueſtris, Dioſcorid. lib. 3, cap. 53.

Ἁρμαλία, ας, ἡ, cibus, nutrimentum, pabulum, & velum nauis, currus, qui exercitui cibum vehit.

Ἁρμαλίας ὁ ὄχλος, i. σκευοφόρος, turba portans arma.

Ἁρμαλιὴ, ἡ, τροφὴ, cibus. παρὰ τὸ ἁρμόζειν τῇ ψυχῇ, ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, Etym.

Ἁρμάμαξα, ης, ἡ, vehiculũ, carruca, carpentũ, rheda, Valla: currus viros geſtãs propriè, ὡς ἀνδράμαξά τις οὖσα, Etymol. Plutar. in Themiſt. vtitur pro curribus quib⁹ mulieres vehuntur, clauſis vndique tabernaculis. Herodot. l. 7, ἐκ τῶν ἁρμάτων ἐς ἁρμάμαξαν, è curru in eſſedũ. Ariſtid. οὐκ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθ', ἀλλ' ἐφ' ἁρμαμαξῶν νομάδες τινὲς βασιλεῖς.

Ἁρμάριον, arcula, aut potius ἐρμάριον, diminutiuè. ἑρμὰς enim arcas vocabant antiqui, in quibus idola collocabant, Etym.

Ἁρμάτειος, ὁ, quod ad currum pertinet. Etymol. ἁρμάτειος τροχὸς, vehicularis rota. ἁρμάτειον νόμον αὐλοῦντες: aliàs ἁρμάτιον. Plutarch. de fort. Alexandri. ἁρματείους σύριγγας, currus modulos, Euripid.

Ἁρματηλασία, ας, ἡ, agitatio currus.

Ἁρματηλατεῖν, curru ſeu curribus vehi.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga, ductor plauſtri, Lucian.

Ἁρματηλατεῖν, curru vehere, Bud. Comm.

Ἁρμάτιος νόμος, lex Curulis: ſic dicitur quædã lex Muſicæ, compoſita ab Olympo diſcipulo Marſiæ, ſic dicta, quoniam raptatum bigis Hectorem argumentum habebat, Valgius in Muſicam Plutarch. ἁρμάτων τροχοί, carpentorum rotæ.

Ἁρματῖται, οἱ, bigales, bigarii.

Ἁρματοδρομία, ας, ἡ, curulis curſus.

Ἁρματοπηγὸς, οῦ, ὁ, carpentarius, ſic Valla: ἅρματα συμπηγνύων, τέκτων, Homer.

Ἁρματοποιὸς, ὁ, carpentarius.

Ἁρματοτροφοῦντες, ordo apud Athenienſes maximæ authoritatis, dictus ab alendis equis curulibus.

Ἁρματοτροφεῖν, equos iugales nutrire.

Ἁρματοτροχιά, ἡ, τὸ ὑπὸ τῶν τροχῶν ἴχνος, orbita, Etym.

Ἄρμενα τεύχεα, inſtrumenta artis, in Epigram.

Ἀρμενιακὰ μῆλα καλούμενα, ῥωμαῖοι πραικόκια καλοῦσι, Armeniaca mala dicta Romani præcocia appellant, Dioſcorid. lib. 1, cap. 166, Anastepeſches.

Ἀρμένιος λίθος, Armenius lapis, de quo Dioſc. l. 5, c. 97.

Ἀρμενιστὶ, Armenicé.

Ἄρμενον, ου, τὸ, velum, carbaſus, τὸ σκεῦος, inſtrumentum.

Ἄρμενος, ου, ὁ & ἡ, congruus, ἁρμόδιος, accommodus, paratus, concinnus, appoſitus, conueniens, ἡρμοσμένος, poet. Heſiod. genere fœmin. οὐδέ μιν ἡ μεγάλη ἵκετο κούρη τι φυῖ ἄρμενος, &c. τὰ ἄρμενα, neceſſaria, ſeu quæ ſufficiant. Heſiod. οἱ ῥά μιν ἀσπάζοντο καὶ ἄρμενα παρέσχον, qui cum complexi & omnia quibus opus eſſet, præbuerunt. Idem, μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπε, valde enim ei commoda dixit. Heſiodus, πεῖαν δ' κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη, annus verò operũ quæ fiunt in terra, finem habuerit.

Ἁρμὴ, ῆς, compages, commiſſura, compago.

* Ἁρμηλατεῖν, certare aurigatione ſeu curuli certamine, Polyb.

Ἁρμηλάτης, ου, ὁ, auriga.

Ἁρμήλατος ὁδὸς dicitur Straboni ſicut ἱππήλατος, id eſt, lata via.

Ἁρμιλούστριον, Harmiluſtrũ, proprium loci in Auentino colle, in quo Tatium Romulus ſepeliuit, Plutarch. in Romulo.

Ἁρμίως, confeſtim, Hippocr.

Ἁρμόβαλα, condimenta, coagula.

Ἁρμογὴ, ῆς, coniunctio, compages, commiſſura, coagmentatio commiſſurarũ. Sic etiam tranſitum colorum in pictura ἁρμογὴν vocant.

Ἁρμόδιος, ου, ὁ, congruus, familiaris, cognatus, accommodatus, aptus. ἁρμόδιος δίκασις, competens. Eſt & Ἁρμόδιος, Harmodius, proprium viri Athenienſis, cui erectã fuiſſe ſtatuam refert Plutarch. in Moral.

Ἁρμοδίου μέλος, cantio, quæ erat apud veteres à diſcumbentibus concini conſueta, cuius erat initium, φίλταθ' Ἁρμόδι' οὔτι που τέθνηκας. Dicebatur verò in Harmodium & Ariſtogitona tyrannicidas. vnde illud apud Comicum, οὐδὲ παρ' ἐμοὶ τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεταί, i. apud me nunquam Harmodium canet: pro eo quod eſt, mecum conuiuia nunquam agitabit. Cæl. lib. 14, cap. 95.

Ἁρμόζομαι, interdum actiuè capitur. Philo de mundo, τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τῷ αὐχένι, capita cum ceruicibus compegit. Plutarchus in Solone, τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, leges accommodat ciuibus. Idem in Lycurgo, ἁρμοσάμενος τὴν πολιτείαν, qui Remp. aptarit. λύραν ἁρμόσασθαι, lyra canere, Idem in Themiſt. ἁρμοσάμενος πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, ciuitatis animos ad rem marinam diſponens, Ibidẽ. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν, fiſtulam componere, Lucianus. ἁρμόζονται σύριγγας, fiſtulas componunt, Nazanz. Itẽ paſſiuè pro componor. Plato vocat ἡρμοσμένην ψυχὴν, animũ compoſitum, & ſibi conſentientem, vacuum vanis cupiditatibus. Chryſoſt. αἱ ψυχαὶ διὰ τῆς ἁγίας προσευχῆς ἁρμόζονται καὶ συσφίγγονται, animæ per ſanctas preces ſibi conſtant & compinguntur, Baſil. in Epiſt. ἡρμοσμένη εἰς φιλίαν. Accipitur aliquando ἀντὶ τοῦ συνοικίζω, id eſt, connubio iungo, do nuptui. Paulus 2. ad Corinth. cap. 11, ἡρμοσάμην ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ χριστῷ, i. adiunxi vos vni viro, vt virginem caſtam exhiberetis Chriſto: alii vertũt, adaptaui, paraui. vide num ſignificet deſponſaui ſeu deſpondi, vt vertit antiquus Interpres: vt apud Herodot. παυσανίεω ἡρμόσατο θυγατέρα, qui filiã Pauſaniæ deſponderat. Ibidẽ, ἁρμοσάμενος τέλυος θυγατέρα, cui Telys filia deſponſata. Idem, ἥρμοσται τοῦ μίλωνος θυγατέρα δημοκήδης γυναῖκα, Democedes vxorem duxit Milonis filiam.

Ἁρμοζόντως, conuenienter. ἁρμοζόντως ἔχει, congruit.

Ἁρμόζω, μ. όσω, cõgruo, adapto, quadro, ſum idoneus, ſum aptus, adiungo. Ianus Laſcaris, τούτοις ἄραξ χάρακα ἁρμόσω κύνα, conglutino, compono, adapto, conſtituo, tempero. ἁρμόσαι τὸν γάμον, matrimonium iunxiſſe. ἁρμόζω πρὸς τὸν καιρὸν, inſeruio tempori.

Ἁρμοῖ, pro ἀρμῷ κατὰ συγκοπὴν, συνεχῶς, nuper, citò. Ar-

c

temidorus addit, quòd cum tenui ita ſignificet, cũ denſo verò ἁρμοδίως, id eſt, congruenter, Etym.

Ἁρμολογέω, ῶ, coagmento, coapto, ἁρμολογουμένη οἰκοδομὴ, ſtructura coagmentata, commiſſa, coaptata, cõpacta, compaginata: vnde συναρμολογεῖν, Nazanz. ἡρμολόγησε τάφον, in Epigramm. concinnauit, compoſuit.

Ἁρμονία, ας, ἡ, compoſitio, iunctura, ſeries, compages, cohærentia, diſsimilium concordia, coagmentatio. ἁρμονία γυναικῶν δύστροπος, moroſa & difficilis mulierum cõplexio, vt ſic dicã. Ariſtot. de mundo, μουσικὴ ὀξεῖς ἅμα καὶ βαρεῖς, μακρούς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφόροις φωναῖς μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, muſica acutis & grauibus ſonis, longiſque & breuibus vna permixtis in diuerſis vocibus, vnum ex illis concentum abſolutum reddidit. Capitur etiam pro quauis cohærẽtia. Ibidẽ, ἐν ἁρμονίᾳ περιοῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τ῀ φολίδος, i. in cohærẽte coagmẽtatione. Scribit Heſiod. in Theog. ἁρμονίην filiam eſſe Veneris & Martis, & Cadmi vxorẽ. Ex ea autem & Cadmo natos eſſe filios ἰνὼ, σεμέλην, ἀγαυὴν, αὐτονόην & πολύδωρον. pro cithara Ariſtoph. νεφ. ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, i. τὴν κιθάραν, vt exponit Interpres. Phocylid. pro compage, ἐκ γαίης γὰρ ἁρμονίην ἀναλυθὲν ἀνθρώπου. ἁρμονία τοῦ σώματος, corporis compactio.

Ἁρμονίδης, proprium nomen fabri, τέκτονος, παρὰ τὸ συναρμόζειν, Hom. Iliad.

Ἁρμονικὸς, ὁ, muſicæ ſtudioſus, harmonicus, harmoniæ peritus, qui auribus plus tribuit authoritatis, quàm rationi: cuiuſmodi fuiſſe traduntur Ariſtoxeni ſectatores. His opponuntur κανονικοὶ, Cæl. lib. 3, cap. 11.

Ἁρμόνιον, τὸ, quod aptè cohæret.

Ἁρμὸς, οῦ, articulus, cõpago, commiſſura. παρὰ τὸ ἄρω, Etym. Vocant etiã ἁρμὸν, ſpatium interlocatum dentibus. ἁρμὸς λίθου, lapidis commiſſura, in Com. Ariſtoph.

Ἁρμοσία, ας, ἡ, gubernatio.

Ἁρμοστὴς, ὁ, magiſtratus apud Lacedæmonios, qui efficiendis arcibus, & reficiendis ciuitatibus præerat, Cæl. lib. 10, cap. 3, ἁρμοστὰς καὶ σωφρονιστὰς τ῀ δήμων, Plutarch. in Lycurgo. Lapus vertit, conciliatores & moderatores populorum. μέγιστος ἁρμοστὴς, Bud. dicitur magnus magiſter, in epiſt. poſt. Idem in Pand. ἁρμοσταὶ dici poſſunt, quos gubernatores patriarum appellamus, quaſi prouinciarum conſtitutores. dicuntur & præſides prouinciarũ: hi vulgò tum gubernatores, i. rectores dicuntur, tum locũtenẽtes, id eſt, legati regis, quos & vicarios regis dicimus, i. vicereges. ἁρμοστὴς, apud Thucyd. à Valla redditur præfectus. Idem Bud. in Com. ἁρμοστὰς (inquit) appellant Lacedæmonii τοὺς καθισταμένους ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπισκοπουμένους αὐτοῖς πόλεων: ſic dictos παρὰ τὸ ἁρμόζειν τοὺς ἀρχομένους ζῆν κατὰ τοὺς νόμους. ὅθεν καὶ ἁρμοστῆρας ἐκάλουν πάλαι ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ ζῆν διαγάγοντας. Quare Dionyſ. in lib. de Eccleſ. hierarch. epiſcopos ἁρμοστὰς appellauit: ad quod munus non ſine ſumma religione, καὶ μετὰ τ῀ μεγίστης εὐλαβείας, accedendum docet.

Ἁρμοσὸς, οῦ, ὁ, conueniens, Phalaris in Epiſt.

Ἁρμόσυνοι, οἱ, dicebãtur qui apud Lacedæmonios præerant mulieribus, vt honeſtius incederent.

Ἁρμόττομαι, actiuè, adapto, compono, concinno. Plato 3. de Rep. μουσικὸς ἀνὴρ ἁρμοττόμενος λύραν, &c. lyrã tẽperans.

Ἁρμόττω, cõgruo. Iſocrat. τοῦτο πρὸς τὰς συνηθείας ἁρμόττει, id ad vitæ conſuetudinem eſt accommodum, quadrat. Item inuenitur & ἁρμόττει, pro congruit, expedit, decet, verbũ imperſonale. Plato epiſt. 8, νόμοις θέσθαι καὶ πολιτείαν τοιαύτην, ἐν ᾗ βασιλέας ἁρμόττει γίγνεσθαι κυρίους ἱερῶν τε καὶ ὅσων πρέπει τοῖς γενομένοις ποτὲ εὐεργέταις. Vnde ἁρμόττειν τὴν πόλιν, ciuitatem conſtituere, temperare: à quo ἁρμοστὴς, vt diximus. Dioſcorid. lib. 6, cap. 1, ἁρμόττοντα τοῖς φάρμακον πεπωκόσι, congruentia iis qui venenum hauſerunt. Theophraſt. lib. 3, cap. 230, de cauſ. plant. ἁρμόττει εἰς δυσχειμέρους τόπους, frigidis locis conuenit.

Ἁρμῷ, Datiuus in aduerbium tranſit, & ſignificat idẽ quod ἁρμοῖ, ſuprà.

Ἀρναῖος, ὁ, nomen proprium eius qui prius Irus dictus fuit. vide Etym.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, pellis agni, pellis ouina, Ariſtoph. νεφ. Eſt etiã calcei genus hyberni, apud Plat. in Sympoſio.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, macellum: κρεοπώλιον τ῀ν προβάτων, ſic Didymus, Etym.

Ἀρνειός, agninus, ouinus. Sophocl. ἐκεῖ δ᾽ ἰσχνοὺς τεκμήριον φθεὶς ἴσχετ᾽ ἀρνείου φόνου, cædis ouium. ἄρνεια κρέα, agninæ carnes, Lucianus.

Ἀρνειὸς, agnus prouectioris ætatis, ὁ τέλειος ἤδη κριός. Homer. Iliad. β, ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται, i. ἀρνοῖς, κριοῖς, vt exponit Interpres. Idem Iliad. γ, ἀρνειῷ μὲν ἔγωγε ἐΐσκω, i. κριῷ. Etym. Primũ ἄρνα vocant, tũ ἀμνὸν, dein ἀρνειὸν, poſtremò λειπογνώμονα: quanquam id propriè de equis dicitur.

Ἀρνεσθοίνας τις, qui veſtitur agnis, in Epigram.

Ἀρνέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, nego, recuſo, Accuſ. ἀπὸ τ῀ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ παραιτήσει, Etym. Paul. ad Heb. c. 11, ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς φαραώ, renuit vocari filiˀ filiæ Pharaonis. AEſchin. ἀρνεῖται μὴ δειλὸς εἶναι, negatur eſſe timidus. Demoſt. ὧν οὐδ᾽ αἱ ἀρνηθεῖεν ἔνιοι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι, quorũ nonnulli nequaquã negauerunt ſe tales eſſe. ἀρνούμενος ἔπαινος, laus diſſimulata, Eraſm. Demoſt. ἀρνούμενος ταύτην τ῀ χρείαν, detrectãs hanc operã. ἀρνοῦμαι μὴ πεποιηκέναι, nego me facere, i. ἀρνούμενος λέγω, Demoſt. ἀρνεῖσθαι τοὺς δανειστὰς, reiicere & repellere fœneratores, Interpres Ariſtoph. ſic vtitur.

Ἄρνες, οἱ, agni nuper nati, per ſyncopen pro ἀρένες, vel pro ἀρνοὶ κατὰ μεταπλασμὸν, Etym.

Ἀρνευτὴρ, ὁ, vrinator. εἴρηται ἀπὸ τ῀ ἀρνῶν, ὥσπερ ἐκεῖνοι δύοντες ἐπὶ κεφαλὴν ἄλλεσθαι, ὡς ἀπὸ τ῀ αἰγὸς κυβιστῶντες, Etym.

Ἄρνη, ης, ἡ, nomen Nymphæ nutricis Neptuni: παρὰ τὸ ἀρνεῖσθαι αὐτὸ ἐκτρέφειν. Eſt & vrbs Bœotiæ: eſt & Theſſaliæ vrbs ab Arne AEoli ſic dicta: vel vt Crates vult, παρὰ τὸ ἄρνας: eſt enim ouibˀ nutriẽdis apta & accõmoda, Etym.

Ἄρνησις, εως, ἡ, inficiatio, abnegatio, denegatio, euitatio, aduerſatio: cui opponitur ὁμολογία. Nazan. ἐκεῖ ἐπ᾽ ἀρνήσει κινδυνεύει, ἀπὸ πάθους, &c.

* Ἀρνησίθεος, ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος, ὁ ἄπιστος, Chryſoſt.

Ἀρνητικὸς, οῦ, ὁ, negatiuus.

Ἀρνικὸν, genus viridis coloris, quod nos arſenicũ appellamus.

Ἀρνίον, ου, τὸ, agnus.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, plantago, agnina lingua. dicitur & Ἀρνόγλωσσος.

Ἀρνὸς, τοῦ καὶ τ῀, genit. à nominat. ἄρην, i. agni vel agnæ.

Ἀρνούτιος, Arnutius, Romanus abſtemius, vino tamen à Baccho captus, filiam Medullinam violauit, à qua poſtea eſt mactatus, Plutarch. in Parall.

Ἀρνοφάγος, ου, agniuorus, agni deuorator, Nonnus.

Ἀρνόφυλλον, cytiſus, quòd oues ipſo delectentur.

Ἄρνυμαι, ſuſcipio, capio, aſſequor, recipio, libero, cõmuto, vendico, redimo, cuſtodio: item, vexo, opprimo. Hom. Ilia. α, τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ σοί τε κυνῶπα πρὸς Τρώων, pœnas Menelao & tibi de Troianis ſumentes, τιμωρίαν λαμβάνοντες, αὐτὶ καταλλασσόμενοι. Plato 1. de Rep. φαμὲν δεῖν μισθὸν ἀρνυμένους ὠφελεῖσθαι τοὺς δημιουργοὺς, i. mercedẽ ferentes, accipiẽtes. ἄρνυμαι κλέος, conſequor gloriã, Eurip. ἄρνυμαι βίοτον ἐκ χειρῶν, labore manuũ victito, in Epigr. ἀρνύμενος πατρὶ κλέος, repræſentãs & vendicãs, effingẽs, capeſſens, Hom. Vall. vertit, vt patri meo & mihi gloriæ eſſẽ.

Ἀρνῳδοὶ, οἱ ῥαψῳδοὶ, qui carmina apud antiquos recitabant: ab agno, qui recitantibus ἆθλον erat, Etym.

Ἀρόατος, inuius, moleſtus.

Ἀρόη, ἡ, vicus olim Achaiæ, nũc verò vrbs quæ Patra dicitur, Etym.

Ἀροία, menſtruorum retentio, ἐπισχὲ ἐμμηνίων, Hippoc. à non fluendo.

Ἀροίμην, λάβοιμι, ἀπενεγκοίμην, caperem. vide Αἴρομαι.

Ἄρομα, τὸ, aratio, ἀροτρίασμα, Heſych.

Ἀρόμεναι pro ἀροῦν, arare. Heſiod. σπεύδειν μὲν ἀρήμεναι

ἐν

ὀλιγοστύει, feſtinat arare & conſerere.

Ἄρον, τὸ, Arum, genus herbæ, quæ dracũculi genus eſſe dicitur à Theophr. lib. 2, cap. 200. hanc deguſtare vrſam egreſſam latibulum vt inteſtinum ſuum dilatet, Ariſtotel. ſcribit lib. 8, cap. 17. aliàs ἄῤῥον ſcribitur.

Ἄρος, lucrum, damnum.

Ἀρόσιμος, locus cultus. ἀρόσιμος γῆ, ſeges.

Ἄροσις, εως, ἡ, aratio. vnde γῆς ἀρόσεις, agriculturæ ſeu arationes, terræ cultura, Ariſtot. ἄροσις apud Homer. alicubi accipitur pro tellure, terra, ſeu agro frumentario, i. χώρα ἡ ἀροσ τὸ σπείρεσθαι ἐπιτηδεία, Interpres.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator, poeticum eſt: cõmuniter enim ἀρότης dicitur. βοῦς ἀροτὴρ, bos arator dicitur Heſiodo.

Ἀροτήσιμος, ου, arabilis, in Epigram.

Ἄροτος, accẽtu in prima, ſeges & terra ſubacta. Apoll. 2, βοῶν ἄροτος μέλει, boum aratio curæ eſt, i. quæ fit à bobus. Heſiod. ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο δὲ δυσομένάων, i. σπόρου, vt exponit Interpres, ſementis.

Ἀροτὸς, accentu in vltima, i. ſementis, tempus arandi ſeu ſerendi, & ipſa actio ſerendi. Hæc tamen confunduntur interdum. ἀροτὸς itẽ arabilis dicitur. πρώτους ἀρότους νεάσωσι, primas arationes nouellarint. Theoph. lib. 3, cap. 25, de cauſ. plant. ἐπ' ἀρότῳ παίδων, propter ſationẽ ſeu creationem liberorum, i. vt liberi procreentur & progenerentur.

Ἄρουρα, terra, iugerum.

Ἀρουραῖ, apud Syracuſanos erant qui ob vnũ inopiæ nomen ſeruiebãt, quũ alioqui liberi eſſent: vide Pollu.

Ἀρουραῖος, α, ὁ, ἀρουραῖος, agreſtis. ἀρουραίη θαλάμη, thalamus agreſtis, in Epigramm.

Ἀροῦς, arator, agricola.

Ἀροσίδωτηρ, ῆρος, ὁ, arator, in Epigramm.

Ἀρόω, aro, Nonnus, ἄλλος ἀρόσειε πόρον.

Ἀροτριάζω, μ. άσω, ἀροτριάω.

Ἀροτρίασις, εως, ἡ, aratio.

Ἀροτριάω, μ. άσω, π. ακα, aro, ἀρόω, quod magis Atticum eſt, Accuſ.

Ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum.

Ἀροτρόπους, οδος, vomer. Iudicum cap. 3, ἐν τῷ ἀροτρόποδι τ̃ βοῶν ἐπάταξε τοὺς ἀλλοφύλους, vomere percuſsit alienigenas.

Ἀροτροφορεῖν, aratrum ferre, in Epigramm.

Ἀρουνς, Aruns, filius Porſenę, Plutarc. de virt. mulier.

Ἀρούντιος πατέρκουλος, Arũtius Paterculus, qui æreum equum ad cruciandos homines fabrefecit: quod tormẽtum primus ſubiit, Plutarch. in Parall.

Ἄρουρα, ας, ἡ, aruum, ἡ γῆ, tellus, cãpus, ſeges, ager, prædiũ, menſura terræ centũ cubitos continens, terra, propriè tamen culta, & ad ſationẽ idonea. παρὰ τὸ ἀροῦν, ἡ παρὰ τὸ ἀροτριᾶσθαι. Homer. Iliad. β, ζείδωρος ἄρουρα, alma tellus. Sophocl. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, dixit, i. τ̃ γῆς, humidæ terræ glebã. * Ioſep. pro menſura accipit, contra Appion.

Ἀρουραῖος, agreſtis, ruſticus, ruri naſcens, campeſtris, arualis, aruenſis. Gaza lib. 7, cap. 6 hiſtor. plant. ἀρουραῖος οἰνόμαος, AEſchines à Demoſt. dicitur, i. agreſtis OEnomaus, quòd AEſchines perperã OEnomaum in tragœdia egiſſet. ἀρουραία θεὸς, dea agreſtis, Ariſtoph.

Ἀρούριον, τὸ, agellus, ruſculum.

Ἀρουροπόνος, agricola, in Epigramm.

Ἀρόω, μ. ώσω, π. ώκα, aro, aratro proſcindo. παρὰ τὸ ἄρος ὁ σίδηρος: σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ, Neutr. Accuſ.

Ἁρπάγδην, raptim.

Ἁρπάγιον, locus dicitur iuxta Cyzicum, vnde raptum memorant Ganymedem.

Ἁρπαγὴ, ῆς, ἡ, i. ἁρπαγμὸς, ſeu ἅρπαγμα. ἁρπαγὰς πολεμίων, rapinas hoſtium, prædã quæ ab hoſtibus eripitur. Plutarch. in Othone, ἁρπαγὴ τ̃ κρατῆρος, interuerſus crater.

Ἁρπάγη, ης, ἡ, accentu in penul. harpago, i. inſtrumentũ quo ex puteo vaſa retrahuntur.

Ἁρπάγια ἀγγεῖα, vas quod à rapiendo harpagium dicitur. Alex. Aphr. l. 1. Prob. διὰ τ̃ λεγόμενα ἁρπάγια ἀγγεῖα ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐπιτιθέμενος, αὐτῶν τὸ ὕδωρ οὐκ ἐᾷ ῥεῖν διὰ τ̃ πυθμένος, vaſa quæ harpagia nominãtur, ſi digito admoto foramen eorum ſuperius obturetur, aquam nullã per fundum emittunt, ſeu per foramen ſui fundi.

Ἅρπασμα, ατος, τὸ, &

Ἁρπασμὸς, οῦ, ὁ, rapina, direptio, furtum, concuſsione quæſita pecunia, AEſchin. αἰφνίδιος καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσις.

Ἅρπαγος, Harpagus, Medus, Herodot.

Ἁρπάζω, μ. άσω, vel ξω, π. ακα, item ἁρπάζομαι, rapio, propriè de feris: interuerto, ſubripio, aufero: item citò intelligo & percipio, ὀξέως νοῶ, apud Sophocl. Accuſ. iung. Lucian. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς ἀχαιούς, &c. correpto arcu Argiuos peſte cõfecit. Ariſtop. ἄνηθον τ̃ πρεσβυτέρων ἁρπάζειν, anethũ ſenibus præripere, ſeu à ſeniorib° auferre. βίαιος ἁρπάζω σε τ̃ πυρὸς, eripio te ab igne.

Ἁρπάκτειρα, raptrix, in Epigram. ἁρπάκτειρα στόματος.

Ἁρπακτὴρ, καὶ Ἁρπακτὴς, οῦ, ὁ, raptor. ἁρπακτὴς τῆς βασιλείας regni raptor, Nazanz.

Ἁρπακτικὸς, οῦ, ὁ, rapax.

Ἁρπακτικῶς, feſtinanter.

Ἁρπακτὸς, ereptus, furtiuus, vi raptus. Heſiod. χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά. Aliquando παράβολος, rapidus, periculoſus, ἐπισφαλής. ἁρπακτὸς πλόος, &c. rapax nauigatio, id eſt, ἐπισφαλὴς, non tuta.

Ἁρπάλειον. Plutarch. in Politicis, περὶ τ̃ ἁρπαλείων δίκην ἕξων, cauſam dicturus repetundarum.

Ἁρπαλέος, α, ὁ, ἐπιθυμητικὸς, rapidus, quem rapere libeat.

Ἁρπαλέως, ἁρπάγδην, ἁρπακτικῶς, raptim, cum raptu. Item promptè, gratè, iucundè, amanter, Etymolog. Odyſſ. ξ, πῖνε τε οἶνον ἁρπαλέως, ſubitò.

Ἁρπαλίζομαι, vel Ἁρπαλίζομαι, libens ſuſcipio.

Ἁρπάλιμος, deſyderatus, qui rapitur.

Ἁρπαλίων, ὁ, nomen proprium apud Hom. Etymol.

Ἅρπαξ, γος, ὁ, rapax, raptor. Ariſtophanes ην ἴδω ἅρπαγα τ̃ δημοσίων κατίδωσι, ſi depeculatorem viderint. Item harpago, inſtrumentum aduncum, quo vaſa è puteis extrahuntur. Pollux inter coquinaria inſtrumenta recenſet, alióque nomine κρεάγρα & λύκος appellari dicit, Cæl. lib. 15, cap. 2. Eſt etiam legionis nomen apud Romanos. Inuenitur etiam ἡ ἅρπαξ pro ἁρπαγή. Heſiod. δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ κακή, &c.

Ἅρπασμα, ατος, τὸ, rapina, Plato de Leg.

Ἅρπασος, α, ὁ, Cariæ fluuius, ab impetu prærapido ſic nuncupatus, Etym. Daphnus prius appellabatur, à quo & ἅρπασα ciuitas nuncupata eſt, teſte Stephan.

Ἁρπαστὸν, οῦ, harpaſtum, genus pilæ grandioris, dictum quòd quiſq; arripere nitatur: vnde Martialis, Siue harpaſta manu puluerulenta rapis.

Ἁρπάω, pro ἁρπάζω vſurpatur, Etym.

Ἁρπεδὶς, latum, planum, pro liuido accepiſſe videtur Nicander, Etym.

Ἁρπεδίζω, æquo, complano.

Ἁρπεδόεις, ὁ ἄγαν πελιδνὸς, valde liuidus & pallidus: παρὰ τὸ ἀεὶ καὶ πέδον, ſic Herodianus & Didymus, Etym.

Ἁρπεδόνη, ης, ἡ, laqueus, Ariſtoteles lib. 4. Animalium, cap. 20, de quibuſdam conchis, ἄλλος δὲ ἕλιξ μὲν ὥσπερ ἁρπεδόνη τὸ πάχος, vbi Gaza, alter anfractus craſsitudine lineæ, &c. ſignat etiam, vt Laſcaris in Epigramm. docuit, inſtrumentum quo filum rotãdo glomeratur, vel &c, aut inſtrumentum aliquod ſimile. Nam aliàs eodem lib. pro chorda arcus ſumitur. * Laqueus item quo cerui capiuntur, Xenophon.

Ἁρπεδονίζειν, prædari, illaqueari.

Ἁρπεδὼν, ἁρπεδόνη, σχοινίον.

Ἁρπῖζα, montis pes, quaſi ὑπόρριζα.

Ἅρπη, ης, ἡ, falx, δρέπανον, apud Heſio. Itẽ enſis falcatus. & harpa auis ſimilis aquilæ. Homer. ἅρπη ἐοικὼς τανυπτέρυγι. Significat item apud medicos humorẽ quendam ex flaua bili, totũ corpus latè corripientẽ. Itẽ ſtellæ quędã paruæ & crebræ quæ in ſumma Perſei dextra manu

notantur. εἰς τὸ ἅρπην κατασκευάζοντα, falcem conficiunt.

Ἄρπιζον, vel

Ἄρπεζον, maceria.

Ἀρπίς, ίδος, genus ſoleę, κρηπὶς, per metatheſin pro ῥαπίς.

Ἅρπυια, ας, ἡ, cum acuto in antepenult. ἁρπακτικὴ θεὰ, raptrix dea, Etym. Harpya. Eſt etiam ciuitas in Illyria. ἅρπυιαι, θύελλαι, procellæ. Odyſſ. ξ, νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, venti. ſunt autē Harpyæ filiæ Electræ & Thaumantis. Heſiod. in Theogon. ἠϋκόμους θ' ἁρπυίας ἀελλώ τ' ὠκυπέτην τε: vbi ἀνειρῶς αι ſyllaba corripitur. Sunt autem ἅρπυιαι, αἱ ἁρπακτικαὶ πνοαὶ ἐκ τῆς ὕδατος ἀναδόσεως γινόμεναι.

Ἅρπυς, υος, ὁ, A Eolica lingua, amor: à rapacitate nomē ſortitus, παρὰ τὸ ἁρπάζειν τὰς φρένας, Etymol. Vtitur Parthenius in Crinagora. ἀμφοτέροις δ' ἐβάλετ' ἅρπυς ἠϊόνεσσι, Cęlius, lib. 16, cap. 27.

Ἀρράβδωτα, τά, ſunt inter oſtrea, perinde ac ſi dicas, minimè virgata: quibus opponūtur ῥαβδωτὰ, quę pectinatim diuiſa interpretatur Gaza apud Ariſtot.

Ἀρραβὼν, ῶνος, ὁ, παρὰ τὸ ἀρράζω, ἢ παρὰ τὸ ῥαιβὸς καὶ συνδέω τῆς ἀσκείσεως, καὶ ὑποβολῇ τοῦ ε, Etymolog. pars ſolutionis, quę fidem facit totius ſummæ perſoluendæ, pignus, arrha, arrhabo: quo apud Latinos Plautus & Terentius vtuntur. Plutarch. in Galba, ἐφθάκει προλαβὼν ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν ὀθώνιον, anticiparat magnis pignoribus Ouinium. Quanquam diuus Hieronymus inter pignus & arrhabonem putat intereſſe: quòd pignus, quod Græci vocant ὑποθήκην, detur in mutuo, arrhabo verò in contractu emptionis & venditionis, quo firma ſit obligatio: inde verbum

Ἀρραβωνίζειν, arrhabone confirmare contractum.

Ἀρραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infractus, rimarum immunis, nullam rimam patiens, integer, firmus, ſolidus, Nonnus, qui rūpi nequit. Chryſoſt. τὸ τῆς ἐκκλησίας τεῖχος ἀρραγές.

Ἀρραδιούργητος, ου, ὁ, intemeratus, μὴ ῥαδιουργούμενος.

Ἀρραθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſtultus.

Ἄρραιος, inuiolatus, inuictus, robuſtus.

Ἄρραιστος, incorruptus.

Ἄρρατος, ὁ, infractus, non vaſtatus, ὁ μὴ ῥαιόμενος, ὅ ἐστιν ἀκαταγώνιστος, inuictus. Item, ineffabilis, ὡς ἄρρητός τις. Item, fortis, immobilis: ſic Methodius. Eſt etiā nomen proprium, Etym.

Ἄρραφος, ου, ὁ, inconſutilis: à ῥάπτω. Ioannes de tunica Chriſti, Euang. cap. 19.

Ἄρρεκτος, ου, imperfectus.

Ἄρρεν, ενος, τὸ, maſculum. Ariſtoph. νεφ. τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρενα, ex quadrupedibus quænam ſint maſcula. Ibidem, πρὸς τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ, ἅττ' ἄρρεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, quænā ſint maſcula. τὰ ἄρρενα, mares. ἄρρενα ᾠὰ, maſcula oua, mares edentia.

Ἀρρενικὸς, ή, όν, maſculinus, ἀνδρεῖος: ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὸ νῖκος.

Ἀρρενογόνος, qui mares generat, qui marē procreat. ἀρρενογόνον φύλλον, phyllum arrhenogonon: ſic dicta eſt herba quædā, quòd in potu ἀρρενοτοκεῖν putetur, i. maſculini ſexus facere partus, Dioſcor. lib. 3, cap. 140.

Ἀρρενογονία, ας, ἡ, agnatio, virilis ſexus.

Ἀρρενόθηλυς θεὸς, deus maſculofœmineus, Nazanzen. Eum deum introducebat Marcion. Idem ἀρρενοθήλεος σωματότητος.

Ἀρρενοκοίτης, puerorum concubitor, lib. Epigramm.

Ἀρρενόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, ex fœmina mas fio.

Ἀρρενοτοκεῖν, facere partꝰ maſculi ſexꝰ, cōcipere mares.

Ἀρρενοτόκος, marem pariens, Dioſcor. lib. 3, cap. 140, aptus concipiendo mari.

Ἀρρενωδῶς, viriliter.

Ἀρρενωπία, facies virilis, virile robur, virilis aſpectus.

Ἀρρενωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ſiue ἀρρενωπὴς, faciem maſculā & virilem habens, terribilis, ſeuerus, virilis, fortis, viriliter ſeu gnauiter intuens, Lucia. Etym. Vnde ἀρρενωπὸς γυνὴ, virago, Ariſtot. de generat. animal. lib. 2, cap. 5.

Ἄρρεπος, ſtabilis, permanens, non declinans, ſed rectus. ἀρρεπής, Bud. Comment.

Ἄρρηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infractus, fracturæ immunis, contra omnem ictum inuictus, incorruptus, impenetrabilis, durus ſicut cornu, ſolidus, firmus, ἰσχυρὸς, validus. Homer. Iliad. β, φωνὴ δ' ἄρρηκτος. ἀρρήκτοις δόμοισιν, Apollon. Rhod. inexpugnabiles, Etym.

Ἀρρηχθὸς, ου, læſus.

Ἄρρην, ενος, ὁ καὶ ἡ, maſculus, mas. τὸ ἄρρεν. vide ſuo loco. ἄρρην ὑπομονὴ, fortis patientia, Plutarch.

Ἀρρηνεῖν, conuitiari, γυναικὶ πρὸς ἀλλήλας διαφέρεσθαι, Heſychius.

Ἀρρηνὴς, agreſtis, moleſtus.

Ἀρρῆσαι, ἀδολεσχῆσαι, ἀπαγορεῦσαι.

Ἀρρησία, ας, ἡ, ſilentium, taciturnitas.

Ἀρρητοποιὸς, οῦ, ὁ, nefandus, obſcœnus.

Ἄρρητος, nefandus, nefarius, nō dicendus, ſecretus, abditus, ὁ μὴ δυνατὸς ῥηθῆναι, καὶ ὁ μὴ ἄξιος ῥηθῆναι, indignus quī nominetur, non nominandus, odioſus, ſilentio præteritus. Odyſſ. ξ, ἔπος προέηκεν ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον. τὸ ἄρρητον, abditum, arcanum, occultum & latēs. Vnde παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἰδιότητες ἄρρητοι λέγονται, inquit Alexand. Aphrod. in Problem. id eſt, abditæ deliteſcentéſque cauſæ, vt Gaza vertit. ∗ ἄρρητος item, μέγας, καὶ ἄβατος, καὶ ἄφραστος, ineffabilis, inexplicabilis, cuius cauſa reddi non poteſt, ἀναπολόγητον. ἄρρητος λόγος, id eſt, κακόφημος, μηδὲ λέγεσθαι ὀφείλων, ſilentio prætereundus. τὸ ἄρρητον, nefandum. Herodot. ἄρρητα ἱερὰ ἐς ἄρσενα γόνον, ſacra quæ ad virilem ſexum efferri nefas eſſet. ∗ ἄρρητος θεὰ, cuius nomen fari non licet, vt bona dea, Plutarch. in Cæſare. Apud Demoſt. ῥητὰ καὶ ἄρρητα, fanda & nefanda.

Ἀρρητουργία, obſcœnitas, αἰσχρουργία.

Ἀρρήτως, arcanè, ineffabiliter. ἀρρήτως σιωπᾶν, ſilentium tenere.

Ἀρρηφορεῖν, veſtem auream ferre.

Ἀρρηφορεία, Mineruæ ſacrificium vel feſtum. ∗ Item munus quoddam publicum, Heſychius.

Ἀρρηφόροι, οἱ, quatuor pueri qui veſtibus albis aurum ferentes, Mineruæ feſtum celebrabant. παρὰ τὸ ἄρρητα καὶ μυστήρια φέρειν, Etym.

Ἀρριανὸς, οῦ, ὁ, Arrianus, diſcipulus Epicteti, vir inter Romanos cum primis laudatus, Lucian.

Ἀρρίγητος, impauidus. ἀρρίγητος θὴρ, In Epigramm. fera interrita.

Ἄρριγος, ου, ὁ, non frigens, non obnoxius frigori, Ariſtoteles.

Ἄρριζος, q eſt abſq; radice & fundamēto, radice carēs.

Ἀρρίζωτος, ὁ καὶ ἡ, radice innixus.

Ἀρριχᾶσθαι, manibus pedibúſque ſurſum repere.

Ἄρριχος, ου, ὁ, καὶ ἀρρίχη, ἡ, cophinus, vas vimineum. παρὰ τὸ αἴρειν τὸν χοῦν, Etym.

Ἄρροθος, adiutor.

Ἄρρον: vide ἄρρεν.

Ἄρροπος, immotus.

Ἀρρυθμέω, diſcordo, diſſono. ἀρρυθμεῖν ῥυθμῷ, numero diſſonare.

Ἀρρυθμία, inconcinnitas, diſſonantia, Galen. lib. 1. ad Glauconem.

Ἄρρυθμος, incompoſitus, informis, inconcinnus, innumeroſus, Hermogenes, inſcitus atque agreſtis. Quintilianus lib. 9, cap. 4, ἄρρυθμος hiſtrio dicitur, quum indecenter agit. ἄρρυθμος ἔρως, amor non concinnus, non congruus, Euripid.

Ἀρρύπαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus.

Ἀρρύπαρος, non ſordidus, Nazanz.

Ἀρρυτίδωτος, ὁ, carens rugis, non rugoſus, lib. Epigram. ſine rugis, erugatus.

Ἀρρωδέω, ῶ, timeo, apud Herodot. trepido, horreo, extimeſco, ſum ſolicitus, pro ὀρρωδῶ. Alii ſignificare etiam dicunt καταφρονεῖν, hoc eſt, μὴ ὀρρωδεῖν, τεθαρρηκέναι. Herodot. ἀρρωδέων τῷ τόκῳ, partui metuens.

Ἀῤῥωδία, ας, ἡ, metus, formido, timor, φόβος. Herodot. ἐς ἀῤῥωδίην ἀπίκοντο, animo conciderunt veriti.

Ἄῤῥωξ, infractus, ὁ ἰσχυρός.

Ἀῤῥωστέω, μ. ήσω, π. ηκα, imbecillitate ſeu aduerſa valetudine laboro, ægroto, ſine robore ſum. Volunt dici non de eo qui in lecto ob valetudinem decumbit (nam is κάμνων propriè dicitur) ſed ἀεὶ τῷ ταλαιπωροῦντος τῷ σώματι, qui corpore eſt malè habito: Neutrum abſolut.

Ἀῤῥώστημα, τό, vitium, languor, malum, ægritudo, ægrotatio, infirmitas, morb⁹. Chryſoſt. παίων ἀῤῥωστήματα, morbos releuans.

Ἀῤῥωστία, ας, ἡ, ægrotatio, imbecillitas, aduerſa valetudo, tædium. ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, tædium militandi.

Ἄῤῥωστος, ου, ὁ, ægrotus, παρὰ τὸ ῥῶ τὸ ὑγιαίνω: inualidus, inſtrenuus, lãguidus. Xenoph. ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν, id eſt, animo remiſſus.

Ἀρς, νός, ὁ καὶ ἡ, agnus & agna. Xenoph. καὶ ἐρία σοι ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχόντων ἡμῖν οὐδὲν δίδως, nobis quę tibi & lanam & agnos & caſeum damus, nihil tribuis. Homer. Iliad. γ, οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν.

Ἀρσάμενος, idem quòd ἄρσας. Heſiod. ἥφαιστος ποίησε σίδηρος, μέγα τι στιβαρόν τι ἀρσάμενος παλάμῃσι, i. componens & aptans, i. κατασκευάσας.

Ἄρσας, αντος, ὁ, componens, aptans, ἁρμόσας. Homer. Ilia. α, δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, i. ἀρεσὸν καὶ θυμήρες ποιήσαντες.

Ἄρσελα, ας, ἡ, artemonia dicitur à Romanis.

Ἀρσενικὸν, οῦ, τὸ, auripigmẽtum, de cuius vi apud Dioſcorid. lib. 6, cap. 30.

Ἀρσενικὸς, οῦ, ὁ, maſculinus. Galen. ad Glauc. ἀρσενικὸν φάρμακον, vi præditum acerrima.

Ἀρσενοκοίτης, ου, ὁ, pædico, qui maſculis concumbit.

Ἀρσενόπαις, cui eſt mas filius, Nonnus.

Ἄρσηλις, Arſelis, qui Gygi aduerſum Candaulem auxilia tulit, Plutarch. in Probl.

Ἄρσην, ενος, ὁ καὶ ἡ, maſculus, virilis: παρὰ τὸ ἄρδω, irrigo, Etym. Homer. Odyſſ. ξ, τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. In Epigramm. ἀρσενικὸς ὁ μόσχος. Phocyl. genere fœminino dixit, ἄρσενα κύπριν ὀρίνειν, maſculam venerem excitare. Item in Epigram. ἄρσενι ῥώμῃ, & ibidem, ἄρσενα μαρτυρίην. Itẽ, ἄρσενος ἀκμῆς. τὸ ἄρσεν, maſculum. Apollonius, ἄρσεν φῦλος πᾶν, omnes mares.

Ἀρσινόη, Arſinoe, filia Berenices, quam cum ſororibus Leucippe & Alcathoe inſania correptas fuiſſe Plutarchus ſcribit in Problemat. Item eſt ἡ ἀρσινόη vrbs in Syria, Etym.

Ἄρσιππος, ὁ, nomen proprium.

Ἄρσιον, iuſtum, δίκαιον.

Ἄρσις, εως, ἡ, eleuatio, ſublatio, attollendi ratio ſeu vſus, βάσταγμα. Ariſtotel. de mundo, λέγονται καὶ κυμάτων ἄρσεις συμπεριθεῖν τῇ σελήνῃ, &c. aiunt vndarum ſublationes cum Luna circumagi, &c. Dioſcorid. lib. 5, cap. 157, πρὸς τριχῶν ἄρσιν, ad detrahendos pilos, ad leuigandam cutem. Lib. 3. Reg. cap. 11, κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἄρσεις, conſtituit eum præfectum ſuper tributa. Pſalmo π, ἀπέστησεν ἀπὸ ἄρσεων τὸν νῶτον αὐτοῦ, diuertit ab oneribus dorſum ſuum. ἄρσις τῆς ζύμης, tumefactio fermenti, Nazanzenus.

Ἄρσω, coaptabo, ἁρμόσω: Futurum eſt AEolicum, παρὰ τὸ ἄρω: vnde ἄρσον, adapta, inſtrue, compone. Odyſſ. β, ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, id eſt, γέμισον. Apollon. 2, δύεσθαί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα, i. munite nauem telis & ſcutis. Accipitur etiam pro μέμφομαι.

Ἀρτάβανος, ου, ὁ, Artabanus, frater Darii, qui Xerxem regem declarauit, Plutarc. de fraterna charit.

Ἀρτάβη, ας, ἡ, genus menſuræ Perſicæ, apud Herodotũ, Attico medimno tribus chœnicibus capacius. Apud AEgyptios facit artaba modios viginti, vt ſcribit D. Hieronym. in cap. 6. Eſaiæ.

Ἀρταμέω, trucido. Euripides, ἀρταμοῦσιν ἄνδρας, viros concidunt, κόπτουσι.

Ἄρταμος, ὁ, cocus, μάγειρος: παρὰ τὸ ἄρτιον τὸ μέλος τέμνειν, Etym.

Ἀρτάνη, ας, ἡ, laqueus, αἰχμαλώτοις ἐπὶ τῷ δεσμῷ.

Ἀρταξέρξης, ου, ὁ, Artaxerxes, rex Perſarum: ſignificat idem quod magnus bellator, Herodot. lib. 6.

Ἀρτάομαι, ſum ſuſpenſus, in ſuſpenſo ſum, incumbo, pendeo. ἤρτηται ἡ ἀρχὴ τῆς πίστεως, in fide imperium recumbit, Politian. in Herodia. Nazã. ἐν ἤρτηται ἐξ ἑνὸς, aliud ex alio pendet. ἤρτηνται τὰς ἀρχὰς, originem ducunt. ἤρτητο ἐκ φοινίκων στρατὸς, ex Phœnicibus exercitus conſtabat. Herodot. ἀρτέοντο πολεμεῖν ἐξ ἀρχῆς, ad bellum inſtaurandum animantur. ἀρτᾶσθαι νέας, naues apparare, ædificare. ἀρτέετο ἐς πόλεμον, ſe ad bellum inſtruebat, Herodot.

Ἀρτασύρας, ας, ὁ, regius oculus.

Ἀρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, appendo, pendo, apto, alligo, ſuſpendo: & ἀρτέω, Ionicè: Accuſat. iungitur.

Ἀρτεμέω, ὑγιαίνω, ſum integer, conualeſco, valeo, Nõn.

Ἀρτεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, integer, incolumis, ἀρτελὴς, ὁλόκληρος, ὡς ἀτεμὴς, παρὰ τὸ [illegible] καὶ [illegible] τὸ ἄτρομος, intrepidus, Etym.

Ἀρτεμία, incolumitas, lib. 4. Epigramm.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, Diana: παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. Latonæ & Iouis filia, ſoror Apollinis, Heſiod. in Theog. Lucian. ἡ δ' ἄρτεμις μαιεύεται. Dicitur & ἄρταμις, AEolicè per tertiam inflex.

Ἀρτεμισία, ἡ, artemiſia, genus herbæ: de qua Dioſcor. lib. 3, cap. 127, & cap. 128.

Ἀρτεμίσιον, feſtum, templum, aut ſtatua Dianæ, & promontorium Eubœæ.

Ἀρτεμίσιος, ου, ὁ, menſis Maius apud Macedones, Thucydid. lib. 5.

Ἀρτέμων, ονος, ὁ, artemon, velum nauis maius, ἀκάτιον Plutarcho dicitur. Alii trochleam interpretantur: Eraſmus cap. 27. Actor. antemnam.

Ἀρτέμων, ωνος, Artemon, proprium viri, qui cognominatus eſt περιφόρητος, quòd ob mollitiem lectica circunferretur, Plutarch.

Ἀρτεμωνία, genus herbæ, que & ἀργεμώνη, Dioſcorides libro ſecundo.

Ἀρτεπίβουλος, ου, ὁ, pani inſidians, nomen muris apud Homerum.

Ἀρτέω: vide Ἀρτάω.

Ἄρτημα, τος, τὸ, appendix, lorum ex quo dependet marſupium, appenſio.

Ἀρτὴρ, ῆρος, genus calciamenti.

Ἀρτηρία, ας, ἡ, παρὰ τὸν ἀέρα, τουτέστι τὸ πνεῦμα τηρεῖν, Etym. arteria, ſpiritus, ſemita, vt loquitur Plinius, naturalis ſpiritus conceptaculum, ὁδὸς τοῦ πνεύματος, inquit Pollux. τραχεῖα ἀρτηρία, aſper canalis, quo vox editur, id eſt, fauces. Alexander. Aphrod. in Problem. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματος ἐστὶ δοχεῖον μόνον, i. arteria aſpera ſolius ſpiritus eſt conceptaculum. ἀρτηριῶν τραχύτητες, arteriarum ſcabritiæ, faucium aſperitates.

Ἀρτηριακὸς, ἡ, arteriacus, quod ad arteriam pertinet.

Ἀρτήριον, τὸ, Arterium, locus apud Gargettum in Attica: ſic dictus ab imprecationibus in Atheniẽſes factis à Theſeo profugiente, Plutarch. in Theſeo.

Ἀρτηριώδης, ſpiritus naturalis cõceptaculis refertus: ſic vertit Gaza.

Ἄρτι, nuper, nouiſſimè, paulo antè, modo, interim, iã, aliquando, interdum, nunc, commodum, in præſentia, ſuperioribus diebus. Chryſoſt. αἰσχυνόμενος τὸν Θεὸν, ᾧ διελέχθησαν ἄρτι, cum quo modò collocuti fuerãt. Ariſtoph. ἠρώτα ἄρτι χαιρεφῶντα σωκράτης, modò interrogabat. Xenoph. in Apologia Socrat. cum præſenti, ἦ ἄρτι δακρύεις; an nunc fletis? Sophoc. in Aiace, ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, nunc intus eſt. Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quum primũ emergit. ἄρτι φασί, nũc aiunt, Plato in Epiſt. In Epig. ἐς φάος ἄρτι μολόντες, i. recẽs ſeu recẽter nati. ἄρτι γεγονὼς,

id eſt, εὐθὺς, ſtatim, ſimul atque natus eſt, Plato de Legibus. In compoſitione interdum integritatem ſignificat, interdum nouitatem. ἕως ἄρτι, vſque adhuc, vſque nunc, nunc vſque, ad hunc vſque diem, ad hoc vſque tẽpus. Dicitur & ὡς ἄρτι, pro eodem, ἀπ' ἄρτι, poſthac. Euang. Matth. cap. 23. καὶ ἄρτι μὲν, ἄρτι δὲ, &c. Lucian. atque interim quidem, &c. interim. ἄρτι ἀπὸ μαζοῦ, nuper ablactatus puer. ἄρτι ἀπόθηλος, idem. ἄρτι μὲν τοῦτο, ἄρτι δ' ἐκεῖνο, nunc hoc, nunc illud.

Ἄρτια, paria.

Ἀρτιάζειν, ludere eſt, occultando manu aſtragalos ſiue talos, aut nuces, aut pecuniam, & exquirendo colluſoris coniecturam, τὰ ἄρτια ἢ περιττὰ παίζειν: vulgò dicimus par vel impar. Ariſtop. in Pluto, στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζουσιν, ludimus par impar, παίζομεν ἄρτια ἢ περιττά. Sunt qui hoc verbum de pilæ luſu accipiant. Significat etiam τὸ σκευάζειν, parare, præparare, componere: inde

Ἀρτιασμὸς, οῦ, ὁ, ludus articularis, Ariſtot. l. 3. Rhetor.

Ἀρτίαφος, ου, τὸ, lingua Æolica, inauris genus.

Ἀρτίβλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, recenter natus, nuper germinans.

Ἀρτιβρεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper rigatus, lib. Epigramm.

Ἀρτίγαμος, qui modò vxorem duxit, νεόγαμος.

Ἀρτιγενειάζω, pubeſco, nuper barbâ emitto, Theophr.

Ἀρτιγένειος, nuper factus. ἀρτιγένειος χνόος, barba recenter pubeſcens, In Epigramm.

Ἀρτιγένεθλος, ου, ὁ, nuper genitus, recens editus, modò editus in lucem, Lucian.

Ἀρτιγενὴς, modò genitus, recens, nouus, Poetic.

Ἀρτιγένητος, nuper in lucem editus.

Ἀρτίγονος, ου, ὁ, nuper genitus, infans.

Ἀρτιδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper perceptus. δαῆναι γὰρ τὸ μαθεῖν.

Ἀρτίδακρυς, υος, ὁ, qui lachrymis admiſcet gaudiũ, ἐγχέας ἐπὶ δάκρυα, Heſych. ἀρτιδάκρυτος δακρύων. Euripid.

Ἀρτίδιον, τὸ, paruus panis.

* Ἀρτιδίδακτος, qui nuper doctus eſt, qui recens didicit, Appian. lib. 3.

Ἀρτίδομος, recens extructus, Nonnus.

Ἀρτιέπεια, iuſta & recta dicens. Heſiod. in Theogon. de muſis, κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι, id eſt, αἱ ἀπηρτισμένα καὶ τέλεια καὶ ὑγιῆ λέγουσαι, ἢ ἀρτίως ἔπεσι χρώμεναι, id eſt, diſertæ, articulatè loquentes.

Ἀρτιεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præmeditatus ad dicendum, verborum concinnator. Dictus à recta & iuſta appellatione literarum.

Ἀρτίζω, μ. ίσω, π. ικα, perficio, cõpono, συνάγω, πλέκω, Etym. Accuſat. iungitur.

Ἀρτίζωα, τὰ, ὀλιγοχρόνια.

Ἀρτιθαλὴς, νεόφυτος, recenter florens, pubeſcens.

Ἀρτιθανὴς, recens mortuus, Nonnus.

Ἀρτικροτεῖν, conſentire: ἀπὸ τῶν ὁμοφωνούντων.

Ἀρτιλόχευτος, nuper editus, In Epigramm.

Ἀρτίμαζος, τὸ, nouum.

Ἀρτιμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper factus certior, Eurip. & qui nuper diſcere cœpit.

Ἀρτιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, rectus in membris.

Ἀρτίμπασα, Artimpaſa: ſic dicitur cæleſtis Ven⁹ à Scythis, Herodot. lib. 9.

Ἀρτιοπέρισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, parimpar. ἐκ τῆς ἀρτιοπερίσσου φύσεως, ex natura parimpari. ἀρτιοπέρισσοι, parimpares.

Ἄρτιος, ου, ὁ, æqualis, integer, τέλειος, aptus, ὁλόκληρος, ἠρμοσμένος, rectus & æquus, par numero: itẽ, ſanus. παρὰ τὸ ἄρτω τὸ ἱδρύω, Etym. Lucian. ἥφαιστον οὐκ ἄρτιον τὼ πόδε eſſe dicit, i. Vulcanum pedes rectos non habentẽ. ἄρτιοι ἀγωνισταὶ, certatores qui ſunt in numero pari, vt 4, 8, 12, Lucia. ἄρτιοι πόδες, pari numero pedes. Gaza. ἄρτιοι τούτῳ ταῦτα, Herodot. huic rei ſufficientes.

Ἀρτιπαγὴς, nuper compactus. Nazanz. ἀρτιπαγὴς εἰς εὐσέβειαν, nuper pietati connexa.

Ἀρτίπαις, adultus puer.

Ἀρτίπους, ου, ὁ καὶ ἡ, integer pedes & valens pedibus. ἄρτιος τὼ πόδε, qui eſt integris pedibus.

Ἀρτίπους, idem: pedib⁹ integer, validus ad incedendũ.

Ἀρτισκαφὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, nuper egeſtus, effoſſus, nuper defoſſus, In Epigramm.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, paſtillus.

Ἀρτίστομος, σαφὴς, πανταχόθεν ὁμαλὸς, dilucidus: & aliquãdo ἀρτίφθογγος, qui eſt lingua abſoluta & minimè blæſa, Strabo lib. 5.

Ἀρτιτελὴς, recens initiatus, νεοτελὴς, Pla. in Phæd.

Ἀρτιτόκιον, ου, τὸ, infantulus.

Ἀρτίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper natus.

Ἀρτιτόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper enixus ſeu enixa.

Ἀρτίτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper incidens.

Ἀρτίτομος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper cæſus.

Ἀρτίτονον, τὸ, σύντονον, εὔσφιγκτον.

Ἀρτίτυπος ὀπωπὴ, aſpectus recens formatus, Nonnus.

Ἀρτιφαὴς, qui viſum modò recuperauit, Nonnus.

Ἀρτιφανὴς, nuper apparens ſeu recens editus. In Epigramm. ἀρτιφανεῖς χάριτες.

Ἀρτίφατος, ου, ὁ, nuper interfectus.

Ἀρτίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, rectæ mentis, mentis compos, cordatus, ſanus: cui ἀνάπηρος τὴν ψυχὴν opponitur, Plato lib. 7. de Repub.

Ἀρτιφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper natus, tener. ἀρτιφυὴς βλάστησις, prima germinatio nuper erumpẽs.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus, nuper natus, Nonnus.

Ἀρτίφωνος, dictus ab integritate vocis.

Ἀρτίχειρ, qui vtraq; manu æquè vtitur. * ἀρτίχειρες καὶ ἀρτίποδες, apud Plat. de Leg. qui vtroq; mẽbro perfectè vtũtur, nullo debilitato per conſuetudinem non vtendi, vt ſunt ambidextri.

Ἀρτιχόρευτος νύμφιος, ſponſus recens choro celebratus & deductus. & ἀρτιχόρευτος ἑορτὴ, apud Nonnum.

Ἀρτίχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper ſeu modò fuſus, Nonn.

Ἀρτίως, modò, nuper, paulo antè, ſalubriter. Attici diſtingũt ἀρτίως, περὶ τοῦ ὀλίγου, καὶ ἄρτι, ἀντὶ τοῦ νῦν. Ariſtoph. νεφ. Σω. ἀπόλωλας. Στ. δῆτ' ἀγαθ' ἀπόλωλ' ἀρτίως, i. iam perii, ſeu iandudum. Ibidẽ, ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες, quẽ nuper introduxiſti. Plato, ἀρτίως εἶπον, nuper dixi. Æſch. ὅτι ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, quũ recẽs rediiſſet popul⁹, i. ſimul atq; &c.

Ἀρτιωτά, τὰ, breuiſſimo tempore perfecta.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, panẽ do, panes diſpenſo, panem diſtribuo.

Ἀρτοθήκη, ης, ἡ, repoſitorium panis, penu.

Ἀρτοκοπεῖον, ου, τὸ, piſtrinum.

Ἀρτοκόπος, ὁ καὶ ἡ, piſtor & piſtrix. In genere fœminino Herodot. lib. 1.

Ἀρτόκρεας, cibus pane & carne conſtans.

Ἀρτολάγυνος πήρα, i. pera in qua ponitur panis & lagena, lib. Epigramm.

Ἀρτοποιέω, in panes cogo, in panem formo, panem conficio. ὁ ἀρτοποιούμενος, qui in paniſicia digeritur.

Ἀρτοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, piſtor. τῆς ἀρτοποιοῦ ζύμης, Nazanz. i. fermenti ex quo panis conficitur.

Ἀρτοποιΐα, ας, ἡ, paniſicium, panis confectio, piſtura. Xenoph. ἀπὸ δὲ ἀρτοποιΐας τρέφει τὴν οἰκίαν πᾶσαν διαρκῶς, ex paniſicio alit totam familiam.

Ἀρτόπτης, ου, ὁ, furnus.

Ἀρτοπώλης, ου, ὁ, caupo panarius.

Ἀρτοπώλιον, ου, τὸ, forum vbi piſtor panes vendit: item, mercatus panum. ἀρτοπωλεῖον verò, piſtrinum.

Ἀρτόπωλις, ιδος, ἡ, piſtrix, quę panem vendit, Ariſtoph.

Ἄρτος, ου, ὁ, panis. παρὰ τὸ αἴρω τὸ κουφίζω τὴν δύναμιν. Capitur etiam pro fruſto panis. Alex. Aphr. in Probl. πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ οἱ ἀθρόως μέγιστον ἄρτον καταπιόντες, &c.

Ἀρτοσιτέω, μ. ήσω, π. ηκα, veſcor pane.

Ἀρτοσιτέω, μ. ήσω, π. ηκα, cibo pane, Activ.

Ἀρτοφάγος, paniuorus, nomen muris apud Homer.

Ἀρτοφαγῶ, veſcor pane.

* Ἀρτοφόριον, vas ad ferendum panem, Athen.

Ἄρτυμα,

Ἄρτυμα,ατος,τὸ,conditura,ἥδυσμα,condimentum.Homerus,κοσμηκῶτις χύτρας ἀρτύμασι παντοδαποῖσι.

Ἀρτυματώδης,εως,ὁ καὶ ἡ, habens vſum in condiendis cibis,aut aliis rebus.

Ἀρτῦναι,οἱ, ſic dicuntur quidam magiſtratus Argiuorum, Thucydid.lib.5.

Ἀρτύνομαι, paro, Iliad.β, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, id eſt, ἐποίει,κατεσκεύαζε,parabat concilium.

Ἄρτυνος,princeps,ἄρχων.ἄρτυνοι οἱ,Artyni,ſic dicebãtur Epidaurii Senatores.

Ἀρτύνω,μ.υνῶ,Doricè,pleonaſmo τοῦ ν,i.ἀρτύω.

Ἀρτὺς,amicitia,pactum.

Ἄρτυσις,εως,ἡ,ἄρτυμα,condimentum,

Ἀρτυτὸς,condimentarius. Dioſc.lib.2,cap,180,ἀρτυτοῖς ἁλσὶ,conditaneo ſali,condimentario.

Ἀρτύω,μ.ύσω,π.υκα, condio, inſtruo,comparo,promo, paro. Act.accuſat. Odyſſ.ξ, λόχον εἰσεῖδε ἀρτύναντες,inſtruẽtes,συντεθέντες,παρασκευάσαντες,ἤρτυον τὴν ἐπιβουλὴν,inſidias inſtruxerunt,Herodot.

Ἀρτῶμαι,pendeo animi, & ſpem meam in aliquo collocatam habeo,ſuſpenſus ſum. Herodian.lib.4, ἤρτηται νῦν πᾶσα ἡ βασιλεία ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως.ἀρτῶμαι ἔκ τινος,adiunctus ſum alicui, & ſocius vel comes ſum,Bud. Comment.

Ἄρυα,nuces auelanæ.

Ἀρυανδικὸν ἀργύριον, Aryandicum argentum, id eſt,percuſſum ab Aryande,Herodot.

Ἀρύβαλλος,marſupium,Ariſtoph.παρὰ τὸ ἀρύειν,καὶ βάλλειν εἰς αὐτὸν, Heſych.& Etym.Cælius li.16,cap.48.

Ἀρύομαι,μ.ύσομαι,π.υμαι,ἀντλῶ, haurio,lib.1.Epigram. στήσας ἄρυσαι τόνδ' ὅπως ἐκ μακάρ' ἀρύσω,&c. Apollon.2.Arg. φάσγαν' ἐπεῖται ἔσω ἀρυσσάμενοι,id eſt, educentes & euaginantes. Ariſtoph. νεφ.ὕδατα χρυσέαις ἀρύεσθε προχοαῖς, aquas aureis ſitulis hauritis.ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ,id eſt,hauriens caua vola.

Ἀρυπος,ἀντὶ τοῦ ῥύπος,κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Etymolog.

Ἀρυσμίω,indecorè ago.

Ἀρυστὴρ,ῆρος,ὁ, genus vaſis, dictũ ab hauriẽdo, cyathus, ſextarius: hauſtrum vertit Lucret. lib. 5. Porrò hauſtra appellantur, quæ ad hauriendam ex fluminibus aquam machinæ fiunt, rotæ tympanariæ, Cælius lib.15, cap.2. οἱ ἀρυστῆρες, Herodot.lib.2. ſeſtertii. apud Dioſcor. lib.2, cap.87, Marcellus exponit hauſtrũ, inſtrumentumq́; ait eſſe coquinarium, quo ex aheno hauritur quid: alii cochlear: quidam ligulam vertunt.

Ἀρυστὶς,καὶ

Ἀρύστιχος,οἱ,καὶ

Ἀρυστίδες,αἱ,hauſtus citra reſpirationem.

Ἀρύταινα,ης,ἡ,cyathus,Cælius lib.16,cap.48.Ariſtoph. interpres exponit, χαλκοῦν σκεῦος ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους. Dicitur & ἀρυστὶς καὶ ἀρυστὴρ,pro eodem.

Ἀρύτομαι,haurio.Ianus Laſcaris, πορφύριος λογίοις,ἀρύτεσθε,&c.primis breuibus,id eſt,Porphyrius doctis haurite,inquit,ſupple.

Ἀρύω,traho,ἀρύομαι,haurio.lib.4.Epigram.ἰδὼν ἀρύοντα βοώτην,haurientem intuitus paſtorem.Interdum capitur pro dico,iubeo.In imperfecto,ἤρυον,hauriebam.Heſiod.οἱ γὰρ σὺν ἐπέσπον,τοὶ δ' ἤρυον,id eſt,ἤντλουν, hauriebant.

Ἀρχάγεται,οἱ,reges appellantur apud Spartas,Plutarc. in Lycurgo.

Ἀρχαὶ,αἱ,primitiæ.

Ἀρχαϊκὸς,ου,vetuſtus,antiquitatis ſtudioſus,antiquus, antiquatus.Plut.in Publicola,ἁπλοῦς ἀνδριὰς καὶ ἀρχαϊκὸς τῇ ἐργασίᾳ,ſtatua ſimplex vetuſtoque de more ſtructa.Et τὸ ἀρχαϊκὸν,ſimplex, μωρὸν,εὐήθες,ſtultum, imperitum,deceptu facile. Ariſtophan. νεφ.φρονεῖς ἀρχαϊκά, reſipis vetuſta , id eſt,μωρὰ καὶ εὐήθη, id eſt, deſipis. Dicitur autem ἀρχαϊκὸν & ἀρχαικὸν,Atticè.

Ἀρχαϊκῶς,priſco more,deliranter,ſtultè,antiquo ritu.

Ἀρχαιογονία,ας,ἡ,prima origo,antiquitas,Baſil.

Ἀρχαιόγονος,primordialis,primarius,ex quo omnia genita ſunt.Ariſtot.de mundo,πάθη τὰ ἐν τῷ περιέχοντι διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν,permotiones quæ in aere & cauſa prima & primigenia eueniunt. Dicitur etiam ἀρχέγονος,Bud.Comment.

Ἀρχαιολογέω,ῶ,antiquorum vtor oratione, Thucydid. res priſcas ſcribo, Gaza de menſibus.

Ἀρχαιολογία,ας,ἡ,antiqua origo, antiquitas,hiſtoria de rebus antiquis, vt Ioſephi & Catonis Origines.

Ἀρχαῖον,τὸ,apud Rhetores,mutuum,τὸ κεφάλαιον τοῦ χρέους. Demoſth. aduerſus Nicoſtrat, δανείσας ἀργύριον οὐχ οἷός τε αὐτὸ ἀπολαβεῖν, οὔτε τόκον, οὔτε τὸ ἀρχαῖον. Item ſortem vſurarum & caput. Ariſtoph.νεφ. αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων, quod etiã dicitur nõnunquam, ἀρχαῖον δάνεισμα, ſors & caput vnde fructus & reditus manat, κεφάλαιον.Iſocra. τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν.

Ἀρχαιόπλουτος,ου,ὁ,diues antiquus.

Ἀρχαῖος,ου,ὁ,antiquus,priſcus,progenitor,priſtinus vetuſtus,obſoletus,primus. Item pro deliro & ſtulto, Ariſtoph.νεφ.σὺ δ' ἀρχαῖος,id eſt,μωρὸς, obſoletus, rancidus, vetus,carioſus,& ἀρχαιότερος,ſtultior,ineptior, apud Platonem Euthy. τὸ ἀρχαῖον, antiquitas. ἀρχαῖος ἑταῖρος,ſocius antiquus, Xenoph.οἱ ἀρχαῖοι,maiores.πάλιν εἰς τὰ ἀρχαῖα καταστῆσαι,reparare, in priſtinum ſtatum reducere.τὰ ἀρχαῖα, auita bona. ἀρχαῖος λόγος, ratio antiqua & præcipua.Plat. de Legib.τὴν ἀρχαίαν δίκην ἐπιτιμᾶν,quam deſtinaſſet pœnam irrogãs.ἀρχαίων καταλυθέντες,deiecti principatu, Herodot.ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου,ab initio.ἐς τ' ἀρχαῖον,in priſtinum ſtatum,Ariſtoph. Nazanzen. εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις,in priſtinum ſtatum reſtitutio. πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἐπανελθεῖν,ad priſtinum ſtatum redire.ἐς τὸ ἀρχαῖον,priſco more.εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄγειν,in priorem formam reſtituere.

Ἀρχαιότης,ητος,ἡ,antiquitas.

Ἀρχαιοτροπία,ας,ἡ,priſca viuendi forma.

Ἀρχαιότροπος,ου,ὁ,qui eſt antiquis morib'.ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα,priſci mores, Thucydid.

Ἀρχαιρέσια,τὰ,comitia,electio principum,& eligendorum magiſtratuum dies.

Ἀρχαιρεσίαι,αἱ,idem.ἀρχαιρεσιῶν προτεθέντων ὕπατος ἀνεδείχθη, comitiis habitis conſul eſt creatus,Plut.in Public.Idem in Camillo, δεξαμένης ὑπατικὰς ἀρχαιρεσίας τῆς πολιτείας, cùm ciuitas egiſſet conſularia comitia.

Ἀρχαιρεσιάζω,μ.άσω,π.ακα,ad gratiam multitudinis viuo, ambio magiſtratum, prehenſo, ſum magiſtratuum candidatus. Plut.in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ ὄθωνος, pro Othone ambientes, id eſt,ſuffragantes, Bud.in Annotat.Item comitiis interſum,ad comitia eo.Plut.de Cęſare,εἰς τὴν πόλιν τοὺς στρατιώτας ἀποστέλλων ἀρχαιρεσιάσοντας. Aliquando creo & deſigno in comitiis magiſtratum. Idem, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τῆς χειρὸς τοῦ δήμου ἀνακτήσασθαι, ψῆφον αἰτοῦντες ἢ φωνὴν ἀρχαιρεσιάζουσιν. ἀρχαιρεσιάσαι κατὰ γνώμην, comitia ex ſententia agere,Plut.in Camillo.

Ἀρχαιρεσία,magiſtratus,Herodot.

Ἀρχαϊσμὸς,οῦ,ὁ, ãtiquitas, inueterata ac deplorata ignorantia, Bud.Interdum figura qualis apud Terent.in Eunucho, Conſimilem luſerat iam olim ille ludum:& vt, Hunc oro ſine me furere ante furorem.Et item ibidem, Hoccine tam audax facinus facere eſſe auſum?

Ἀρχαίως,antiquè, ſimpliciter, ſtultè,ſine malitia:ſic enim ſenes,Etymolog.

Ἀρχαίας,ἡ,piſcis archanas,dicitur & ἀρχαῖος,ου,ὁ, archanus,Ariſtot.lib.8,cap.2.

Ἄρχανδρος,ὁ,Archander, Danai gener,filius Phitii Achæi,Herodot.

Ἀρχέγονος,priſcus,primigenus,prior natus, author generis,lib.3. Epigram. εἰκόνας ἀρχεγόνων ἐκτελέσεις μακάρων,i. veterum & antiquorum.Homer.ἀρχέγονον σκότος,primęuę tenebræ.Nazanz.ἀρχέγονος ὕλη,primigenia materia.

Ἀρχέδημος, Archedemus, Athenienſis, qui ad Parthos profectus Stoicę ſectę ſucceſsionem Babylone reliquit:

nam & ipſe ſtoicus fuit, Plutarch. de exilio: ſonat principem populi.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, curia, regia, palatium, prætorium, baſilica, iudiciale forum. Item in caſtris prætorium & principia ſignificat, Xenoph. & Plut. in Galba, εἰς τὸ ἀρχεῖον ἐμπίπτουσι πένητες, accidit vt pauperes ad principatum inuehantur, Ariſtot. lib. 2. Politi. Idem de mundo, ἐξίασιν οἱ ἄρχοντες ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα, principes ad prætoria ſe conferunt, Sic Budæus.

Ἀρχειῶται, οἱ, cuſtodes tabulariorum.

Ἀρχέκακος, ὁ καὶ ἡ, author malignus mali. Iliad. ε, τεκτήνατο νῆας ἐΐσας ἀρχεκάκους, id eſt, ἀρχὴν τῶν κακῶν παρεχούσας.

Ἀρχέλαοι, Archelai, ſic dicti ſunt à Cliſthene quidam tribules Dorienſium.

Ἀρχέλαος, Archelaus filius Apollodori Athenienſis, qui cenſuit rerum initia eſſe aerem infinitum, Plutar. de placitis. Item Archelaus, filius Herodis, qui in Iudæa regnauit.

Ἀρχέλας, populi rector. Ariſtoph.

Ἀρχέλοχος, Archelochus, filius Antenoris, Iliad. β.

Ἀρχελῃστὴς, prædonum princeps.

Ἀρχέπλουτος, ὁ, ἄρχων πλούτου.

Ἀρχέσθαι, imperium ferre, parere, ſubditum eſſe, regi. Sophocl. οὔτ' ἂν κρατεῖς γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, i. regatur.

Ἀρχέτυπον, apud Athenæum, θηρώμενοι δὲ οὐ μίμημα τέχνης ἀλλὰ τὴν ἀρχέτυπον.

Ἀρχέτυπος, ου, ὁ, archetypus, & in neutro τὸ ἀρχέτυπον, exemplar primigeniũ, forma princeps vnde figura ducitur. Ariſtot. de mundo. τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ παράδειγμα, id eſt, forma primigenia temporis & exemplar.

Ἀρχεύω, ω, ἀσω, π. ευκα, impero, prælucceo, vt famuli cum facibus. ἀρχεύειν πρόσω, id eſt, ἡγεῖσθαι τῶν πρόσω.

Ἀρχέχορος, imperans choro, choragus, Euripid.

Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, initium, exordium, principium: quod quot modis dicatur, docet Ariſtot. in principio quarti τῶν μετὰ τὰ φυσικά: in quo illud notandum, quòd ἀρχὴ vnica ſignificatione τὸ οὗ ἕνεκα dicitur, vt ipſe ibidem inquit: & tamen τὸ οὗ ἕνεκα, finem ſignificat, id eſt, actum, vt ipſe in octauo docet. Vnde fit vt ἀρχὴ etiam τὸ τέλος, ſit. item ort⁹, origo, caput. ἀρχὴν ἐποιήσατο, initium fecit. Thucydid. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν, ne tantulũ quidem conantur. τοῖς ἐξ ἀρχῆς, antiquis &c. ἀρχὴν ἀδικημάτων, i. ad ſuſcipienda maleficia. ἀρχαὶ τῶν δεσμῶν, ſummæ anſæ vinculorum. ἀρχὴν λαμβάνω, initium ſumo, Plat. de Leg. incipio. εἰς ἀρχὴν ἀνάγειν τὸν λόγον, Herm. Paul. ad Hebr. cap. 6, ὁ τῆς ἀρχῆς τοῦ χριστοῦ λόγος, ſermo qui in Chriſto rudes inchoat, verba quib⁹ rudes adhuc in Chriſto initiantur & inſtituuntur, nempe cathecumini. Item magiſtratus, imperium, ditio, principatus, præfectura, dominatio, dominatus, imperium prouinciæ, prouincia, officium, regimen, gubernatio, poteſtas. Xenop. pro imperio l. 1. ἐπίσταμαι τί ἀρχὴ ἀνθρώπων, quid in homines imperiũ. τῶν ἑκατὸν ἀρχὴ, collegium centumuirorum, Ariſtot. in Polit. ἐν ἀρχῇ γενόμενος, ſummam poteſtatẽ adeptus. ἐν ἀρχῇ στρατοῦ γενόμενος, qui militibus præfuit. αἱ ἀρχαὶ τῶν τιμῶν, honorum magiſtratus, Iſocr. ἀρχὴ ἰδιωτικὴ, imperiũ priuatum, Plato de Republ. ἀρχὴ ναυτῶν, imperium in nautas, Idem ibidem. Item princeps pars ſeu ſedes. Alex. Aphrod. ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἵδρυται τὸ θερμὸν ἐν καρδίᾳ καὶ ἥπατι, &c. ἀρχὴν βάλλεσθαι, fundamẽta iacere, Plato in Epiſt. τὰ ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, locus à ſummo ad imum, in quo perſequimur ordinem criminum, & ſigna non ſimul omnia, ſed carptim ſingula, inquit Sulpitius Victor in Rhetor. Hic locus vertitur à Trapezuntio comprehenſio, quòd totam cauſam à principio ad finem cõplectatur: cui opponitur abſolutio, id eſt, locus quo defenſor ſibi licuiſſe rẽ facere oſtendit. A Donato etiam hic loc⁹ à ſummo ad imũ dicitur, exponente illud Terentii in Andria. S. Subtriſtis viſus eſt eſſe aliquãtulum mihi. D. Nihil propter hanc rẽ: ſed eſt quod tibi ſuccẽſeat, &c. Quod ille, inquit Donatus, à ſummo ad imum oppoſuit, hic cauſæ deriuationem oppoſuit.

Ἀρχηγετεῖν, incipere, auſpicari, Sophoc. in Electra.

Ἀρχηγετέω, teneo principatum.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, dux, ὁ ἄρχων, Herodot.

Ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, ductrix. Plutarc. in Alcibiade, ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ, Pallas præſes, patrona.

Ἀρχηγετέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, impero, Neutr.

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, author, antiſtes, princeps, rex, præſes, fundator, inuentor. ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, Iſocrates. τὸ ἀρχηγὸν, initium. lib. Epigrammat. τόλμα νεῶν ἀρχηγὲ, ô audacia, quæ author prima fuiſti nauium. ἀρχηγὸς τῆς κακουργήματος, princeps & architectus maleficii, Cicero pro Cluentio.

Ἀρχῆθεν, poeticè, ab initio, ἐξ ἀρχῆς.

Ἀρχὴν, & τὴν ἀρχὴν, præpoſito articulo, primo, principio, ſtatim ante omnia, in primis, aduerbialiter: vt τέλος pro poſtremo aut denique. Aliquando etiam ἀρχὴν ſignificat ἁπλῶς, παντελῶς, ὅλως, omnino. Plato in Epiſtol. τὴν ἀρχὴν ἂν εἶπεν δεῖ πρῶτον ἄλλο πρῶτον, id eſt, ante omnia.

Ἀρχήνως, iam primum.

Ἀρχίας, Archias, propriũ viri ex genere Heraclidarum. Plutar. in Opuſc. hic Syracuſas condidit, Ibidem.

Ἀρχίατρος, ου, ὁ, primus medicorum.

Ἀρχιβούκολος, princeps paſtor.

Ἀρχιγραμματεὺς, έως, ὁ, cancellarius, ſcribarũ præfectus.

Ἀρχιδαμίδας ὁ λακεδαιμόνιος, Archidamidas Lacedæmonius, Plutar. in apophth. Lacon.

Ἀρχίδαμος, Archidamus, rex Spartanorum, Plutarc. in Politic. & Thucyd. ἀρχίδαμος ὁ ζευξιδάμου, Archidamus filius Zeuxidami, de quo Plutar. in apophth. Lacon. ἀρχίδαμος ἀγησιλάου, Archidamus Ageſilai filius, Lacedæmon. Plutar. in Apophth. Lacon.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, princeps carceris.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, magiſtratus Alexãdriæ, qui iudicibus præerat: author Strabo.

Ἀρχίδιον, τὸ, imperiolum, Ariſtoph. pedaneus magiſtratus, Demoſth.

Ἀρχιερᾶσθαι, gerere pontificatum.

Ἀρχιερατεύω, ω, εύσω, fungor ſacerdotio ſummo.

Ἀρχιερατικὸς, Archiepiſcopalis, Theod. in Hiſt. Eccle.

Ἀρχιερεὺς, έως, ὁ, pontifex, ſummus ſacerdos, primus ſacerdotum, primarius ſacerdos.

Ἀρχιερωσύνη, ης, ſummum ſacerdotium, dignitas pontificis, pontificatus.

Ἀρχιευνοῦχος, præpoſitus Eunuchorum, Ezechiel. ca. 1.

Ἀρχίζωος, καὶ ἀρχίζωον, præbens vitæ initium, Dion. Areopa. de baptiſmo dixit pro ἀρχεγόνος, primordialis, princeps. ἀρχιζωΐα, apud eundem.

Ἀρχιθέωρος, præfectus ludorum & ſpectaculorum, Argyrop. Ariſtot. lib. 4. Ethic. vel potius ſacrorum, vt habet Demoſth. interpres. Inde ἀρχιθεωρία. Vide Θεωρός.

Ἀρχικλώπης, antiquus fur, veteranus.

Ἀρχικλὼψ, ῶπος, ὁ, princeps furum.

Ἀρχικὸς, οῦ, ὁ, principalis, primigenius, primarius, principii naturam habẽs: propriè, principis dignitatẽ præ ſe ferens, imperioſus, imperitare ſolitus, vel aptus ad regendum. Xenoph. lib. 2. ἐπίσταμαι τί ἀρχικὸς ἀνθρώπων, quid hominibus imperandi prudens. ἀρχικὴ ἀνδρεία, imperatoria fortitudo, Ariſtot. in Polit.

Ἀρχιλῃστὴς, οῦ, ὁ, princeps latronum.

Ἀρχίλοχος, ου, ὁ, Archilochus, poeta iãbici carminis inuentor: floruit poſt Terpandrũ & Clonã, Plut. de Muſi.

Ἀρχιμάγειρος, præfectus, ſeu magiſter coquorum.

Ἀρχιμανδρίτης, ὁ, Archimandrites, dicitur qui pluribus monachis præeſt, quum per turmas in monaſteriis diuidebantur. in L. nos reddentes. C. de hæretic. pro abbate dicitur.

Ἀρχίνιον, τὸ, archiniũ, olearũ quidam morbus, Theoph.

Ἀρχιοινοχοΐα, ας, ἡ, principatus miſcendi vinum.

Ἀρχιοινοχόος, ου, ὁ, poculorum magiſter, princeps pincernarum

nārum. Plut. in Alexan. de Iolao Antipatri filio.

Ἀρχυπασπισμὸς, ῦ, ὁ, præfectura ſtipatorum.

Ἀρχιπατριῶται, principes familiarum, cap. 21. Ioſue.

Ἀρχιπλάνοι, οἱ, Archiplani, ſic dicuntur principes Scytharum.

Ἀρχιποίμην, ενος, princeps paſtorum, cap. vlt. prioris Epiſtolæ Petri Apoſtoli.

Ἀρχιποσία, eſt bibendi principatus, quem antiqui ſortiebātur talorũ iactu. Horat. lib. 2. Carm. Ode 7, Quem Venus arbitrum dicet bibendi. Plaut. in Curg. talos corripio, inuoco Alinam meam nutricem, iacto baſilicum, propino magnum poculum: ille ebibit.

Ἀρχίππη, Archippe, filia Lyſandri, vxor Themiſtoclis, Plut. in Themiſtocle.

Ἀρχιρεῖς, pontifices, Herodot.

Ἀρχισιτοποιὸς, ῦ, ὁ, princeps piſtorum

Ἀρχιστράτηγος, magiſter militiæ, lib. 1. Regum, cap. 12.

Ἀρχισυνάγωγοι, οἱ, principes ſynagogę, c. 13. Act. Apoſt.

Ἀρχισωματοφύλαξ, pręcipu⁹ cuſtos corporis. 1. Reg. 28.

Ἀρχίτας, ὁ ἀμφισσεὺς, Architas Amphiſſeus, propriũ nomen ſcriptoris, quem citat Plutar. in Problem.

Ἀρχιτεκτονεῖν, fabrefacere.

Ἀρχιτεκτόνημα, ατος, τὸ, ſtructura.

Ἀρχιτεκτονία, ας, ἡ, ars fabrefaciendi.

Ἀρχιτεκτονικὴ, ῆς, ἡ, ars ipſa architecturę præcipua, architecturæ ſubiens rationem, Ariſtot. lib. 6. Ethic.

Ἀρχιτεκτονικὸς, Ariſt. 3. Polit. in vnaquaq; arte tria genera eſſe dicit. vt in medicina, medicus eſt (inquit) ὅ, τε δημιουργὸς, καὶ ὁ ἀρχιτεκτονικὸς καὶ τρίτος ὁ πεπαιδευμένος περὶ τὴν τέχνην: vbi architectonicum pro eo accipit, non qui manu agit, ſed tantum præcipit agenda.

Ἀρχιτέκτων, qui ſtructuris ædificiorum præeſt, architectus, machinator, architector. ἀρχιτέκτονα τῆς οἰκίας, Naz.

Ἀρχιτέλης, εος, ους, ὁ, Architeles, ciuis Athenienſis, Plut. in Themiſtocle.

Ἀρχιτελώνης, princeps publicanorum.

Ἀρχίτιμος, Architimus, proprium ſcriptoris quem citat Plutar. in Problem.

Ἀρχιτρίκλινος, Architriclinus, id eſt, is qui præeſt apparando conuiuio. Nam triclinium locus dicitur tribus conſtratus lectis ad diſcumbendum.

Ἀρχίφυλοι, principes tribuum, Deuteron. cap. 29.

Ἀρχογλυπτάδης, ὁ ὥσπερεὶ γλύφων τὰς ἀρχὰς, tanquam exculpens magiſtratus, Etym.

Ἀρχοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, primigenius, primarius, principalis, principii naturam habens, principio accomodatus: ſicut ἀρχικός.

Ἀρχόλαβος, ſycophanta, quadruplator.

Ἀρχολίπαρος, ῦ, ὁ, qui vt dignitatem conſequatur, ſplendet, & nullum nõ ambit, ſed omnes prehenſat, ἢ ἐκ τῆς ἀρχῆς λιπαινόμενος, propter magiſtratũ ſplendeſcens, Etym.

Ἄρχομαι, μ. ξομαι, incipio, exordior, inchoo, ſumo initium, venio, vado, ingredior, aggredior. pro ἀπάρχομαι. Ody. ξ, ὠμοθετεῖτο συβώτης πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ab omnibus membris decerpens. pro incipio cum Genit. Odyſſ. ο, τοῖσιν Πεισίστρατος ἤρχετο μύθων, inter hos fari cœpit. Dicitur etiã μύθων ἄρχειν. ἄρχομαι ἐκ τῆς δὲ τῆς ἀρχῆς, incipio ex hoc principio, Xenoph. aliquãdo ſine ἐκ dicitur. ἀρξάμενος τέχνης, qui initium ſumpſit ab arte, Plato de Legib. ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, incipio ab iis, Dem. Lucian. ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, incœpturos non mentiri. ἄρχομαι συγχύσεως, aggredior confuſionem. ἄρχεσθαι τὴν ἀρχὴν, rationem principii inire, Plato in Timæo, auſpicari exordiũ. Demoſt. ἀρχομένου τοῦ ἐλαφηβολιῶνος, ante nonas Iunii, Gaza. ἄρχομαι ὑπὸ τούτου, huic ſeruio, huic pareo, huius fero imperium. Xen. τὸ ὑπὸ τούτων ἀρχθῆναι ἀφεκτέον, id eſt, κρατουμένου. Item pro ἡγοῦμαι, præſum, impero, cum Datiuo. Homer. Iliad. β, ἀρχὸς ἀρχεύειν κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, id eſt, ἡγεῖσθαι. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, legibus obtempero, Plut. in Apophth. ἄρχομαι ὑπ' οὐδενὸς, nulli ſubſum, in nullius ſum imperio. ἄρχομαι δουλικὴν ἀρχὴν, ſeruile iugum fero, Ariſtot. lib. 4. Polit. ἤρξεται τῆς δυναστείας, imperabit. ἄρχομαι ταῦτα, in his pareo, Plato de Legib.

Ἀρχόμενος, ου, ὁ, ſubditus, ab ἄρχω. Item veniens vel venturus, ab ἄρχομαι. ἀρχομένου ἦρος, incunte vere. οἱ καλῶς ἀρχόμενοι, ciues bene morati & temperati.

Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, princeps. Itẽ anus, podex, inteſtinũ rectum. Ἀρχιμένος, ἀντὶ τοῦ ἀρχόμενος κατὰ συγκοπὴν, ὤφειλε δὲ ἀρχιμένος τὸ συγκείμενον φυλάξαι δὲ τὸ χ, δοκεῖ ἰωνικὸν εἶναι.

Ἀρχύω, ſepelio, θάπτω.

Ἄρχω, μ. ξω, π. χα, prĩcipium & origo ſum, author ſum, incipio: cum Genit. Apollon, 2, ἦρχεν ἀοιδῆς, carmen exorſus eſt. Odyſ. γ, τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεά, loqui cœpit. Herod. ἄρξειν ἐπειρώτησιν ταύτην λακεδαιμονίοισι μυρίας κακότητος, eam interrogationem futuram initium plurimæ calamitatis Lacedæmoniis. ἀρχὸ τῆς διαφορᾶς, ſum author belli mouendi, Thucydid. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capeſſo, Thucydid. ineo prælium, bellum moueo. ἄρξας ἀδικίας. Item cũ Infinit. Iliad. α, ἦρχ' ἀγορεύειν, i. ἤρξατο, Item cum Participio vt Iliad, β, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, incipiebam iraſci. Item priores partes occupo, etiam in bonam partem: præſum imperiumq́ue habeo, gero principatũ, teneo imperium, imperito, dominor, obtineo, adipiſcor, magiſtratu fungor, habeo poteſtatem, pręſum ciuitati. ἄρχω τὴν ἀρχὴν, gero magiſtratum, Gaza de Senectute. ἄρχω, pro ἄρχομαι apud Thucy. χαλεπαὶ καὶ αἱ ὑμέτεραι φύσεις ἄρξαι, difficilia ſunt ad coercendum veſtra ingenia. ὑμῖν τῶν ἄλλων ἄρχειν δεῖ, vobis aliis in rebus imperat, Plutar. in Fabio. Item pareo. aliquando laceſſo. ἀρχὸς, pro caput eſt & initium, abſque Nominatiuo. Plato in Epiſt. 3, τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν, ὡς ἂν ἀφίκωμαι τὰ Δίωνος μοι ἅπαντα πεπράξεσθαι κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, earum literarum caput erat, ſi veniſſem, &c. id eſt, ἡ ἀρχὴ ἦν.

Ἄρχων, ὁ, princeps, dux, πρυτανεύς. At peculiari nomine dicebatur ὁ ἡγεμὼν καὶ πρύτανις apud Athenienſes. ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων: à cuius nomine faſti præſcribebãtur, quemadmodum & à conſulibus apud Romanos. Præerat quoque iudicibus, iudiciorumq́ue moderator erat, & eodem ferme munere fungebatur, quo Romę Prætor. Generaliter capitur apud Ariſtot. de mũdo, ἀνθρώπων ἡγεμόνι ἢ χορῷ ἁρμόττει, ποτὲ καὶ τῷ τυχόντι ἐπίστασθαι ἡγεμόνι στρατιᾶς ἄρχοντι ἢ πόλεως ἢ οἴκου, i. exercitus duci, aut vrbis pręfecto, aut domus primario diſpenſatori. Pro authore & cauſa, Soph. ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος πημάτων, tempus illud cauſa fuit malorum. οἱ ἐν ταῖς τῆς χώρας ἐξόδοις ἄρχοντες, Plato in Epiſt. orę præfecti. ἄρχοντες ἀπὸ τῶν πόλεων, ciuitatum primores. Thucydid. ἄρχων τῶν ἱππέων, magiſter equitum, Gaza de Senectute, ἄρχοντας φέρειν, lib. 2. Politic. Ariſtot. vertũt quidam creare magiſtratus: alii, electos principes ad populum deferre. παύειν ἄρχοντα, eſt abrogare imperium magiſtratui. Dicimus etiam παύομαι ἀρχῶν, Bud.

Ἀρχώνης, magiſtratuum redemptor, qui emit officia, qui præeſt emptioni cuiuis, ὁ ἀρχῶν ὠνὴς ἐπιτροπών, Etym.

Ἄρω, μ. ἀρῶ, π. ηκα, congruo, apto.

Ἄρῃς, in priori Aoriſt. Coiũctiui modi, à verbo αἴρω. Sophocl. in Aiace, μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα, neq; te efferas.

Ἀρωγὴ, ῆς, ἡ, remedium, auxilium, βοήθεια, Iliad. λ, ζῆλος ἀρωγή.

Ἀρωγέναυται δαίμονες, lib. Epigr. dii fauentes & propitii nautis.

Ἀρωγὸς, pro ἀρηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, prima breui, defenſor, opitulator, vindex, auxiliator, adiutor. Apollon. 2, γνωστὸν δ' ἀθανάτους τῷ ἀρωγοῖς. Sophocl. ναὸς ἀρωγοὶ τῆς αἴαντος, id eſt, curatores nauis & adiutores apud Soph. Aiax ἀρωγοὺς inuocat, ἱεσπὺς, i. vindices. ἀρωγὸς βροχῶν, arcens pluuias, in Epigram. τὰ ἀρωγὰ, apud Sophocl. id eſt, ὠφέλημα.

Ἄρωμα, ατος, τὸ, aroma, odoramentum, pigmentum, vnguentum, odor: ſed Ἄρωμα, legumen, aratio.

Ἀρωματίζω, aroma redoleo, ſum odoratus, ſuauẽ odorem ſpiro. Alexan. Aphr. lib. 1. Problem. ἡ τῶν δορκῶν κόπρος

ἀρωματίζει, Damarum ſtercus aroma reſipit. Item odoribus imbuo, aromatis odoro.

Ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, odoratus, ſuauem odorem ſpirans, odorem ciens.

Ἀρωματίτης οἶνος, Aromatites vinum, id eſt, confectum ex odoramentis, Dioſcor. lib. 5, cap. 56.

Ἀρωματοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, odorifer, aromatarius, qui aromata ſeu pigmenta fert.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odoratus, aroma redolens.

Ἀρωνία, ἡ, arbor, quæ & meſpilus dicitur, Dioſcor. lib. 1, cap. 170.

Ἄς, vſquequò, ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ.

Ἀσάζειν, triſtari.

Ἆσαι, ſatiare, & implere: aliquando cauere.

Ἀσαλαμίνιος, ὁ, ὁ, expers rei nauticæ, ὁ μὴ ναυτικός: à triremi quadam miræ velocitatis apud Athenienſes, quæ Salaminia dicebatur, Eraſm. Chiliad.

Ἀσάλγα, contumelia, contemptus, inopia.

Ἀσαλία, ἡ, ἀμεριμνία, ſecuritas, ἀλογιστία, inconſiderantia, Etymolog.

Ἀσάλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcuſſus, immobilis, non agitabilis, fixus, ſtabilis. lib. Epigram. ἀσάλευτος αστυδή.

Ἀσαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, trãquill⁹, cura vacuus. σάλα γὰρ ἡ φροντίς.

Ἀσάλπιγκτος ὥρα, nox intempeſta: nam crepuſculis ſolùm tuba canebatur.

Ἀσαμβῶ, quieuim⁹. ἀσαμβὸς propriè ὑφ᾽ πόνου εἰς ὕπνον ἐλθεῖν.

Ἀσάμινθος, ἡ, ſcyphi genus, & ſolium balneatorium, piſcina, ſolium, labrũ, peluis, lauachrum, Etym. Pollux recenſet inter vaſa ad balnei vſum accõmodata. Hom. Ilia. κ. ἐς ῥ᾽ ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο, ἀτὰρ τῷ πυέλους σκάφας, περὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ῥύπου μετάδοσιν, ὁ ἐστὶ ἐλαττοῦν καὶ καινοῦν.

Ἀσάμινθος, ὁ, ὁ, balneum domeſticum, labrum & omne concauum.

Ἀσάνδαλος, ὁ, ὁ, ſandaliis carens.

Ἀσανδόν, ου, τὸ, puppis meditullium.

Ἀσαπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, putredini non patens, firmus, non obnoxius putredini, nihil putredinis admittẽs, non putris.

Ἀσαρίτης οἶνος, aſarites vinum, id eſt, confectum ex aſaro herba. Dioſcor. li. 5, cap. 60.

Ἀσαρκία, ας, ἡ, gracilitas, carnis priuatio, carnis tenuitas, macies.

Ἄσαρκος, incorporeus, carne exutus, gracilis, gracilentus, excarnis, Gaza: incarneus, ſine carne, carne deficiens, carnis inops. ἀσαρκα κάλλεα, formæ excarnes. ἄσαρκον δέρμα, cutis gracilenta, Gaza ex lib. Animal. ἀσαρκότερος, macilentior, minus corporis habens, in Epigram.

Ἄσαρον, τὸ, Aſaron, herba quæ & νάρδος ἀγρία dicitur, Dioſcor. lib. 1. cap. 9.

Ἄσαρος, non ornatus, non verſus, ἀσάρωτος.

Ἀσάρωτον, ὁ, τὸ, pauimenti genus, artificioſis picturis elaboratum: ſic dictum quòd ſcopis verri non debeat: ab α & σαίρω: nam ex iis, manibus purgamenta colligebãtur, ſpongiiſque mundabantur.

Ἀσᾶσθαι, ſaturari, ἀπὸ τὸ ἆσαι ἢ περὶ τὸ ἦδυ, & tunc ſignificat delectari. vide Ἀσαμβῶ.

Ἀσάφεια, ας, ἡ, obſcuritas, incertitudo, interitus. Item proprium eſt fortis apud Empedoclem, Plut. de Tranq.

Ἀσαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obſcurus, non firmus, incertus, cæcus, inconſpicuus, dubius, abditus.

Ἀσαφῶς, incertis cauſis, ἀδήλως, ἀνὰ αἰτίας.

Ἄσβολος, ὁ, ἡ, fuligo.

Ἄσβεστος, ὁ, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inextĩctus. ἄσβεστον πῦρ, perpetuus ignis. Item multus, immenſus. Homer. Ilia. α. ἄσβεστος δ᾽ ἄρ᾽ ἐνῶρτο γέλως, i. ἀκατάπαυστος, πολύς. metaphora ab igni eſt. Itẽ nomen lapidis. calx viua, quaſi non reſtincta aqua.

Ἀσβολάομαι, fuligine impleor.

Ἀσβολάω, ῶ, fuligine inficio, polluo.

Ἀσβόλη, ης, ἡ, vel Ἄσβολος, fuligo, fauilla. Alexan. Aphr. lib. 2. Problem. ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ κεράμων, appetunt carbones aut lateres. vide in Ἀγεῦσ.

Ἀσβολόειν, τὸ, magnum, altum, fuliginoſum.

Ἀσβολόεις, εντος, fuliginoſus.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginoſus.

Ἀσδρούβας, Aſdrubal, dux Carthagineſis, qui à Metello victus eſt, Plutar. in Parallel.

Ἀσεβέω, ῶ, ήσω, ηκα, impius ſum, impiè ago, impiè gero ad impietatem prolabor, impiè contemno. ἀσεβεῖν περὶ τὸν θεὸν, impium eſſe in Deum, ἀσεβῶ εἰς τὴν θεάν, in deam impiè facio. Herodot. Idem, ἀσεβεῖν περὶ τὰ ἱερά, piaculum in ſacra committens. ἀσεβοῦντες εἰς τὴν μητέρα, A Eſopus. εἰς τὸν ὅρκον ἀσεβεῖν, iuſiurandum violare, apud Herodian.

Ἀσέβημα, τὸ, impietas, piaculum, ὕβρεις εἰς τοὺς θεοὺς ἀσεβούμενα, impiè facta & piaculo digna.

Ἀσεβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impius, nefarius, religionis expers, ſceleſtus. ἀσεβὴς πρὸς φύσιν, A Eſopus.

Ἀσειγαι, αἱ, αἱμασιαί, ſepes, Etymol.

Ἄσειρος ἵππος, equus non vinctus, ſine habenis.

Ἄσειστος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inquaſſatus, inconcuſſus: vnde φυλακτήριον ἄσειστον, Chryſoſtom. inconcuſſum munimentum.

Ἀσελγαίνομαι, contumeliam patior vel iniuriam.

Ἀσελγαίνω, μ. ανῶ, π. κα, ebrius & laſciuus ſum, ſum petulans, laſciuio, inſolenter ago, libidinor, petulanter & improbè ago. & per petulantiam quempiam pulſo vel conuitior. vide Etymol.

Ἀσέλγεια, ας, ἡ, petulantia, inſolentia, flagitium, ſcortatio, improbitas, promptitudo ad nocendum alteri, procacitas, proteruitas: laſciuia Latinis: accipitur pro ioco petulanti, ſiue incontinentia animi, nec virtutẽ nec probitatem reuerentis, procacitatéque ſe oblectantis: quanquam pleniorem & atrociorem petulantiam hoc vocabulo intelligi Græcis, quàm apud Latinos in vocabulo laſciuia, putat Bud. in Annot. Accipitur autem interdũ pro ipſa improbitate & contumelia per laſciuiam & libidinem admiſſa. Sic etiam Arrianus Iureton. Per vinũ autẽ aut laſciuiam lapſis, capitalis pœna remittenda eſt. ἀσέλγεια τῆς δαπάνης, luxus ſumptuum, i. ἀσωτία, A Eſchin.

Ἀσελγέω, ῶ, idem quod ἀσελγαίνω. ἀσελγηθέντων εἰς ἡμᾶς, iniuriarum in nos, &c. Liban. in declam. Menelai. pro improbè & petulanter & libidinoſè agere, Plat. in Symp.

Ἀσέλγη, proprium ciuitatis.

Ἀσελγὴς, ὁ καὶ ἡ, impudicus, flagitioſus, libidinoſus, procax, laſciuus, petulans, improbus, obſcœnus, inſipiens, inſolens, ὁ μὴ μετέχων μήτε ἀρετῆς, μήτε δικαιοσύνης, qui neque virtutis, neque iuſtitiæ particeps eſt. Iſocrat. ἀσελγεῖς λόγους καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, Lucian. petulantiores aſinis. Dictũ nomen ab α, priuandi particula, & vrbe Selge, in qua viri erãt omnes probi, vt tradit Dem. Interpres. Suidas contrà ait, in ea vrbe omnes improbè vixiſſe, atque α hìc intendendi vim habere. ἀσελγὴς apud A Eſchinem κατά τινα. pro obſcœnitate & ſtuprorum flagitioſa conſuetudine ponitur: de quo Bud Comment.

Ἀσελγόκερως, cornibus laſciuiens.

Ἀσελγομανέω, ῶ, per laſciuiam inſanio, inſana impudicitia teneor. ἀσελγομανῶν ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς, ob adulteria laſciuia pruriens, Lucian.

Ἀσελγῶς, inſolenter, petulanter, laſciuè, interdum immodicè. Ariſtoph. in Plut. πόσις εἶναι ἀσελγῶς, modicè ſeu petulanter obeſi. Iſocr. ἀσελγῶς καὶ θρασέως λοιδορεῖν. Dem. ἀσελγῶς καὶ βιαίως.

Ἀσέληνος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſine luna. de montibus quibuſdam dicitur. Etym. ἀσέληνον νύκτα, i. ſine luna noctem Græci vocant. Et ruris diſciplinæ authores paſsim præcipiunt ſilente luna faciendum quicquam: quibus verbis intelligunt Interlunium, & cum ſole ſyderis eius congreſſum: quod & lunæ ſilẽtium dicitur: quũ ex æquo ſoli intercurrens nullam noctis partem illuſtrat: quod & Virgil. dixit, Tacitę amica ſilẽtia lunę: quę nõ alia ſunt quàm tenebroſæ noctis. Marcel. li. 3. Diol. ἀσελήνου νυκτὸς ὀρύσσειν δεῖ, noctu ſilente luna fodere oportet, nocte quę ſine luna ſit.

Ἀσήμαντος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inhoneſtus, fœdus, ἀπρεπής. Ariſtot. de mundo

modo, ἀσύμπτω ἦν αὐτῷ αὐτὸν δυνάμει αὐτουργεῖν, &c. è dignitate eius non erat functione propria adminiſtrare, &c.

Ἀσεπτος, ου, ὁ ϗ ἡ, impius.

Ἄση, ης, ἡ, ſordes, cœnum, impuritas, moleſtia, animi ægritudo, detrimētum. * Item ἄση vel ἆσαι, ſtomachi faſtidiū. Plato in Timæo, λύπας ϗ ἄσας παρέχει, dolores infert ac detrimenta. Dioſcor. lib. 2, cap. 135, ἄσας στομάχου πραΰνουσι, ſtomachi faſtidium leniunt. Marcellus adnotat non ſimpliciter ſignificare faſtidium, ſed faſtidium ex repletione: vnde ἀσώδης στόμαχος, faſtidio obnoxius.

Ἀσηθεῖν, Herodot. ἀσηθεῖν τὴν ψυχὴν, moleſtia afficiatur.

Ἀσηθὴς, triſtatus, λυπηθεὶς, dolore affectus, demiſſus.

Ἀσήμαντος, ου, ὁ ϗ ἡ, non notatus, nō ſignatus, ſine ſigno, cui domini ſignum impreſſum non eſt, non habens paſtorem, incuſtoditus, incertus, obſcurus, Etym.

Ἄσημος, ου, ὁ ϗ ἡ, ſine ſigno, qui nullam certam habet ſignificationem, incertus, ſine nota: vt ἄσημος χρυσός. Item ignotus, ignobilis, obſcurus, indecens, non intellectus, indeprehenſus, non honeſtus. ἄσημον ἀργύριον, i. argētum non percuſſum, i. non moneta, lib. Epigrām. ἄσημα φράζειν, obſcurè loqui, Herodot.

Ἀσήμαντος, ου, ὁ, ignobilis, δυσγενής.

Ἄσηπτος, ὁ ϗ ἡ, incorruptus, ſine putredine, non putreſcens, à putredine alienus, putredinem non recipiens, putredinis immunis, putredinem non patiens, imputridus, Gaza.

Ἀσηνὴς, impurus, ἀκάθαρτος.

Ἄσηρος, ſine putredine & teredinibus.

Ἀσθεὶς, ἐντος, ὁ, cantatus: vide ᾄδω.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, debilitas, imbecillitas, mala valetudo, tenuitas, inopia, languor, infirmitas, fragilitas, morbus. Plato in Epiſt. συνεχῶς μὲν δὴ ἀεὶ ἀσθενείᾳ τῇ τῆς στραγγουρίας, morbo impeditur ſtillicidii vrinæ.

Ἀσθενέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, ægroto, langueo, imbecillis fio, nequeo, aduerſa valetudine laboro, ſum parum efficax, debilitor, ſum inualidus. ἀσθενῶ τὴν νόσον, Iſocr. ἀσθενῶ ἀσθένειαν, debilitor debilitate, i. imbecillitate laboro.

Ἀσθένημα, imbecillitas, vitium, morbus, infirmitas.

Ἀσθενὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, debilis, ἄρρωστος, impotēs, hebes, minus ſe ſuſtinens, pauper, exilis, tenuis, infirmus, languidus, fragilis, imbecillus. ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν, parum ad agendum efficax. ἀσθενὴς τὸ σῶμα, Plato 2. de Repub. qui infirmo eſt corpore. ἀσθενὴς χρήμασιν, in re nummaria exilis. ἐς ἀσθενὲς ἔρχεσθαι, in imbecillum quiddam tandem redigi, Herodot. lib. 1.

Ἀσθενίη, pro ἀσθένεια, Ionicum eſt.

Ἀσθενικὸς, οῦ, ὁ, imbecillis, infirmus, pauper, valetudinarius, languidus.

Ἀσθενόρριζος, imbecilla radice hærens.

Ἀσθενόω, μ. ώσω, π. ωκα, infirmum reddo, debilito, ἀσθενῶ τινὰ: Accuſat.

Ἄσθη, detrimentū paſſus eſt: Aoriſt. primus eſt, ab ἄτω.

Ἆσθμα, ατος, τὸ, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, Etym. anhelatio, anhelitus, flatus, τὸ ἐκ τοῦ δρόμου ψυχόμενον φύσημα, halitus, πνοὴ, ſpiritus, anhelitus, quum ſpirare nequit ægrotus ſine ſono & anhelatione. Apollon. 2. Argonaut. σὺν λοισθ᾽ ἄσθμα ϗ ἀμφοτέροις ἱδρώεσσι.

Ἀσθμάζω, πνευστιάω.

Ἀσθμαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, anhelo, ſpiritum cum difficultate traho, difficultate ſpirandi laboro, grauiter anhelo, animam ago, cum ſingultu palpito, Homer.

Ἀσθματικὸς, οῦ, ὁ, ſuſpirioſus, difficulter ſpirās, anhelus, qui difficilem habet reſpirationem. ἀσθματικὰ πάθη, ſuſpirioſæ affectiones, Dioſcor. lib. 4, cap. 247.

Ἀσία, Promethei mater, vt Lycophron ait: à qua Aſia pars orbis tertia dicta eſt. Aſia etiam Lydia dicta eſt. Item, ἡ ἀσία, i. cithara, quòd in Lydia primum eſt reperta, inquit Apollonii Interpres.

Ἀσιάρχης, Aſiæ princeps, cap. 19. Actor. Apoſtol.

Ἀσιὰς, ſic dicta eſt prior citharæ forma, Pluta. in Muſ.

Ἀσιατικὸς, οῦ, Aſiaticus, proprium viri liberti, Plutarch. in Galba.

* Ἀσιαγενὴς, Aſianus, Athenæus.

Ἀσιάτις, cithara triplicis chordæ, ab Aſio inuentore ſic dicta, ἢ κεχρῆσθαι τῷ αὐτὰ τῆς κιθάρας, ὅτι ἐν ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας ἐν τμώλῳ πρῶτον εὑρέθη, Etym.

Ἀσίγητος θάλασσα, mare non tacens, Nonnus. ἀσίγητοι βίβλοι, libri non muti, ſed ſonori & diſerti, apud eundem dicuntur: vt ἀσίγητοι φαεσφῶν, i. impudentes: & ἀσίγητος ἑορτὴ, dies celebris.

Ἀσίδηρος, ου, ὁ, abſque ferro, ferro non vtens, qui eſt ſine enſe. ἀσίδηρος χεὶρ, manus ferro vacua, In Epigramm.

Ἀσίκτος ὕμνος, pro hymno luctuoſo, Eurip.

Ἀσικχὸς, ου, ὁ, delicatioris cibi minimè appetēs, Plutar. in Lycurgo, de Spartanorum filiis, εὔκολα τοῖς διαίταις ϗ ἄσικχα παιδεύεσθαι, id eſt, pueri ad victus rationem faciles, & nihil delicatioris cibi appetētes. τὸ ἀσικχότατον, quàm minimè noxium.

Ἀσίνη, vrbs Græciæ, Iliados β.

Ἀσινὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, innocuus, non nocens, ſine noxa: Actiuè. Herodot. lib. 1, illæſus, incolumis, integer, incorruptus, inoffenſus. ἀσινὴς βίος, lib. Epigramm.

Ἀσινῶς, ſine noxa, innoxiè.

Ἀσιτεία, ας, ἡ, ſepes.

Ἄσιος λίθος, Aſius lapis, Dioſcorid. lib. 5, cap. 134. ἄσιος item Aſius, dux Troianus, dictus Hyrtacides ab Homero Iliad. β.

Ἀσίρακος, genus locuſtæ longis cruribus, Dioſcor. lib. 2, cap. 57: vbi tamen ſunt qui legunt ῥιξακόσκη.

Ἄσις, εως, ἡ, limus cœnum, ὁ ῥύπος. Et nomen auis, σπουδοκάμιλος.

Ἀσσία ἀθηναία, Minerua Aſiſia: eius deę templum fuit apud Mileſios, Herodot.

Ἀσιτία, ieiunium, inedia, abſtinentia cibi, eſuries.

Ἀσιτεῖν, cibo abſtinere, & inedia vti, Galen. ad Glauc.

Ἀσιτίη, idem quod ἀσιτία.

Ἀσίτους, ου, ὁ, cibi abſtinens.

Ἄσιτος, ου, ὁ ϗ ἡ, ieiunus, inedia laborans, impaſtus. Sophoc. ἄσιτος ἀνὴρ ϗ ἄποτος, &c. ἄσιτος χάφει, cibo nondum guſtato ſcribit. δακρύειν ἄσιτον ὄντα μόνον δεῖπνον, plorare vnū omnium non habere quod ederet.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Iliad. β, id eſt, ἐν τῷ τῆς ἀσίας συμφύτῳ τόπῳ ἢ ἐν τῷ ἰλυώδει. Nam ἄσις dicitur ἰλὺς, lutum. Alii Genitiuum faciunt primæ declinationis, ἀσίας, ἀσίω, & Ionicè ἀσίω. & per ſyncopen ἀσίῳ. Fuit autem ἀσίας rex Lydiæ, filius κότυος.

Ἀσκαθὴς, ἀσκηθής.

Ἀσκέρες, calciamentum Atticum: per αι ſcribendum eſt in 2. ſyllaba, vt docet Gaza lib. 3. Gramm.

Ἄσκελα, inculta, Theocrit.

Ἀσκάλαβος, ου, ὁ, ϗ

Ἀσκαλαβώτης, ου, ὁ, ſtellio, venenoſum animal, lacertę ſimile, tergo quibuſdam depicto lucētibus guttis: παρὰ τὸ ἀσκαλῶς τὸ ἡσύχως, ϗ τὸ βῶ, ϗ πλεονασμῷ τοῦ σ. Ariſtoph. νεφ. γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη ὑπ᾽ ἀσκαλαβώτου, ei ſtellio meditationem abſtulit. Stellio in ſupremas arbores aſcendit vt Picus Martius, vt ſcribit Ariſtot. l. 9. de natu. anima. γαλεώτης etiam dicitur ab eodem.

Ἀσκάλαφος, aſcalaphus, auis: cuius meminit Ariſtot. lib. 2. animalium.

Ἀσκάλαφος ϗ ἰάλμενος, fratres Thebani duces, filii Martis ex Aſtyche filia Actoris Azidæ, Homer. Iliad. β.

Ἀσκαλὴς, ὁ ϗ ἡ, ἀσκελής, Etym.

Ἀσκαλιάζειν, claudicare.

Ἄσκαλος, ἀκάθαρτος.

Ἀσκάλων, ωνος, Aſcalon, oppidum Syriæ, dictum à fratre Tantali: vnde

Ἀσκαλώνια κρόμμυα, cepæ Aſcaloniæ, lib. 7. hiſtor. plātarum Theophraſti.

Ἀσκαλωνίτης, Aſcalonita.

Ἀσκαλώπας, gallinago, auis gallinæ magnitudine, Ariſtot.lib.9.Animal.

Ἀσκαμωνία, Aſcamonia, herbæ genus quoddam, Alexand.Aphrod.in procemio Problem.

Ἀσκανδὴς, nuntius.

Ἀσκανίη, vrbs Phrygiæ, ait Heſychius, Homerus Ili. β. cuius dux in bello Troiano ἀσκάνιος fuit, Ibidem.

Ἀσκάντης, ου, ὁ, ſcamnum, lectulus, grabatulus, σκίμπους. Ariſtoph.Nebul. ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβών. lib.Epigramm. pro ſepulchro.

Ἀσκαρδαμυκτὶ, vt apud Xenophontem: ἀσκαρδαμυκτεὶ, etiam in codicibus manu ſcriptis, καὶ

Ἀσκαρδαμύκτως, ſine momento, inconniuenter, nihil conniuens, non conniuentibus oculis, fixis, immotis. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, Lucian. inconcluſis oculis, immotis & fixis oculis intuentes.

Ἀσκαρδάμυκτος, ου, ὁ, inconniuens, qui fixis eſt oculis & non cōniuentibus. Ariſtop. Eraſ.in prouer. Cōniuere.

Ἀσκαρδαμυκτῶ, inconniuenter aſpicio, Bud.Comm.

Ἀσκαρὴς, immobilis, non palpitans.

Ἀσκαρίζειν, ſaltare. σκαίρειν dicitur σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω.

Ἀσκαρὶς, ίδος, ἡ, tipula, Theod. interprete, lumbricorū minorum ſpecies. Cæl.lib.10, cap.44. Marcellus adnotat tertium eſſe genus inter lumbricos ventris. Hermolaus & Ruellius tineas exponunt.

Ἀσκάρισος, ἀσφάλιστος.

Ἄσκαροι, οἱ, crotala, & genus calciamenti, Cæl.ibidem.

Ἀσκαροφόρος, ου, ὁ, baiulus, φορτηγὸς, Cæl.ibidem.

Ἀσκηθης, ἀβλαβὴς, Odyſſ.ξ, ἀσκηθέες καὶ ἄνοσοι ἥμεθα. vide Ἀσκηθής.

Ἀσκεία, cultus, θρησκεία.

Ἀσκελέως, immobiliter, aſsiduè.

Ἀσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cruribus carens, cui nulla ſunt crura, immobilis, κατὰ στέρησιν τῶν σκελῶν: vel aſsiduus, non ceſſans, valde vehemens, aſper, deſiccatus: ἀπὸ τοῦ σκέλλω τοῦ ξηραίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ σκέλος, Etym.

Ἀσκέομαι, diſco, exercito, meditor.

Ἀσκέπαρνος, impolitus, non elaboratus.

Ἀσκέπαστος, non operculatus, apertus.

Ἀσκεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Ἄσκεπος, intectus, non tectus.

Ἄσκεπτος, ου, ὁ, inconſyderatus, non circunſpectus.

Ἀσκέπτως, inconſyderatè, temerariè, incōſultè, Ariſtoteles in Politicis, ἀσκεπτότερον τῷ χρόνῳ λέγειν, tempora minus rectè ſuppurare.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, genus Attici calciamenti.

Ἀσκευὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Ἄσκευος, ου, ὁ καὶ ἡ, imparatus, ἀπαρασκεύαστος.

* Ἀσκευώρητος, non expilatus, apud Strabon. ὥστε πάμφορ ἀσκευώρητον, &c.

Ἀσκέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, exerceo, laboro, labore quæro & excolo, fabrico, factito, curo, orno, diſco & doceo, inſtituo, ſector, meditor. πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται, ad hoc exercentur, Lucian. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς, contra aduerſarios meditari, Iſocrates. ἀσκῶν κιθαρίζειν, Lucian. ludens cithara. ἀσκῶ ποιεῖν, do operam vt faciam, Xenoph. Ariſtotel.lib.7.Politic. ἀσκῶν κρατεῖν, vincere docens. Et cū accuſatiuo, Herodotus, ἀσκέω τὴν ἀληθείην, tueor veritatem. ἀσκέων πένταθλον, ad quinque certamina ſe exercēs. ἀσκεῖν τὴν δεινότητα, Iſocrat. ἀσκημένος τὴν τῶν λόγων τερθρείαν, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ἠσκημένα σώματα, Xenoph. ἀσκεῖν ἀρετὴν, colere virtutem, Idem. ἠσκηκότες τὰς πολεμικὰς τέχνας, artibus bellicis exercitati, Idem. Demoſthenes, ἤσκηται εἰς ἀγῶνα. Plato in Leg. ἀσκῶ τὴν τέχνην, arti vaco. ἀσκῶ τὴν φιλίαν, colo amicitiam, Bud.in Epiſt.poſt. Chryſoſt. περὶ προσευχῆς, ῥαθυμοῦντες ὑμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονηρὸν, i. ceſſantes nos malum illum ſpiritum in nos inſtruimus. ἀσκῶν γένειον, barbam nutriens. λόγοις ἀσκεῖν, literis operam dare. ἠσκημένα χρυσῷ πάντα, omnia auro illita. ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἄσκησιν ὑπὸ τοῦ ῥοδίου, Cynicam diſciplinam ſecutus ſub Rhodio.

Ἀσκηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illæſus, ſanus, incolumis, ἀβλαβής. à verbo σχέθω, teneo & impedio. dicitur & ἀσκεθής. Iliad.κ, εἰς ἡμέας ἔλθῃ ἀσκηθὴς, i. ὑγιής.

Ἄσκημα, ατος, τὸ, ἄσκησις.

Ἀσκήνος δίαιτα, vita ſub dio.

Ἄσκησις, εως, ἡ, exercitatio, ſtudium, aſſuefactio, quam τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν eſſe volunt. Itē meditatio & exercitatio mentis in rebus diuinis, Baſil. Bud.Comm.

Ἀσκητέος, exercendus. ἀσκητέον, exercendum eſt.

Ἀσκητήριον, gymnaſium, locus ſolitarius, locus meditationis Baſilio. cœnobium, monaſterium, in Pandectis Græcis.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, certator, pugil. * Athleta apud antiquos, & ſic vtitur Plato lib.3.de Rep. pro meditatore rerum diuinarum accipit Baſil.de vita ſolitar.in fine. διὰ τὸ εἰς ἀσκὸν νεκροῦσθαι τὸν ἀσκητὴν, Etym.

Ἀσκητικὸς, exercitationi vacans. ἀσκητικὸς βίος, ſolers vita, ſtudioſa, Plato de Leg.

Ἀσκητὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui exercitatione acquiri poteſt, diligenter elaboratus, affabrefactus, ornatus, arte elaboratus, excultus, factus, exercitatus, καλῶς γεγονὼς, τέχνῃ κατεσκευασμένος, Heſiod. Odyſſ.δ, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. à Plutarch.in Lycurgo, ἀσκητὸς ἀνὴρ, vir exercitatus dicitur & vir experiens. τὰ ἀσκητὰ apud Xenoph. dicuntur quæ quis exercitatione conſequi poſsit, ἔμοιγε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. Laſcaris genitiuo iunxit, ἄλλα δίχως χειρὸς ἀσκητὸν πέπλον, &c. Græca manu laboratū.

Ἀσκήτρια, ας, ἡ, monialis. ἀσκήτριαι, inter ſacras mulieres nominantur in Pandect, quū de raptu virginum agitur.

Ἀσκίδιον, ου, τὸ, vtriculus, diminutiuū ab ἀσκὸς, Ariſtop.

Ἄσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vmbra carens, σκιᾶς. * dicuntur loca in quibus vmbræ non ſunt & horæ non numerantur, Plin. lib.20, cap.75.

Ἀσκίπων, ſine baculo, qui ſine baculo graditur, pro eo cui viridis eſt ſenectus.

Ἀσκίτης, ſpecies aquæ intercutis, in qua plus ſeſe humoris promit, ſpiritus autem minus: cui opponitur τυμπανίτης.

Ἄσκλα, ης, ἡ, exercitium, ἄσκησις.

Ἀσκληπιεῖον, τὸ, AEſculapii templum.

Ἀσκλήπια, ſeu ἀσκληπίεια, feſta AEſculapii.

Ἀσκληπιάδαι, οἱ, dicuntur οἱ τοῦ ἀσκληπιοῦ ἀπόγονοι, ab AEſculapio genus ducentes.

Ἀσκληπιάδης, ου, ὁ, Aſclepiades, proprium medici, de quo Plutarch.de Placitis.

Ἀσκλήπιον, ου, τὸ, templum AEſculapii.

Ἀσκληπιὰς, άδος, ἡ, laurus, δάφνη. Item genus herbæ, de qua Dioſcorid.lib.3, cap.106.

Ἀσκληπίειον, ſeu ἀσκληπίειον πάνακες, Panace AEſculapia, genus herbæ, Theophr.lib.9, cap.9. hiſt.plant.

Ἀσκληπιὸς, ὁ, AEſculapius, medicus fuit clariſsimus. ὁ μὴ ἐῶν τὰ σκέλη ἐσκληκέναι καὶ ξηραίνεσθαι. ἀπὸ μέρους δὲ τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ. ἢ παρὰ τὸ τὰ ἀσκελῆ τῶν νοσημάτων ἤπια ποιεῖν. ἢ παρὰ τὸ ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας. πρότερον γὰρ ἤπιος ἐκαλεῖτο, Etym. De hoc etiam Plinius. Vnde ἀσκληπιαδῶν παῖδες, Græcis dicuntur medici.

Ἀσκληρὴς, æquilaterus, ἰσόπλευρος.

Ἀσκοπήρα, ας, ἡ, marſupium: ex ἀσκὸς, quod vtrem, & πήρα, quod peram ſiue ſacculum ſignificat. Hac dictione vtitur & Suetonius in Nerone, Alterius collo & aſcopera deligata, ſimúlque titulus, Ego quid potui? ſed tu culeum meruiſti.

Ἄσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, incautus, inconſyderatus, nec opinatus, inopinatus, ignotus, inopinabilis. Sophocl.in Aiace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει τελέσας, rem fecit nec opinatā. ἄσκοπα τετοξευκότες, nullo propoſito ſcopo ſum° iaculati, Lucia.

Ἀσκοπυτίνη οἴνου, vter vini, vas vinarium, lib.Iudith.

Ἀσκορδίνητος, ου, ὁ, inconcuſſus, non mouens membra. σκορδινᾶσθαι enim ſignificat pandiculari & mēbra extendere

re,vt qui à ſomno excitantur.

Ἀσκός,οῦ,ὁ,vter vtris, pellis in vtrẽ formata, vrna,vas, follis. ἐκ τοῦ σχέω ἢ στερίσκω, ἢ παρὰ τὸ χῶ. Homer. Iliad.γ. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, in vtre caprino. Ariſtoph. νεφ. pro corpore accepit, ἀσκὸν Δέρειν, i. τὸ σῶμα ἐκδέρειν.

Ἀσκηθής,ὁ, illæſus,incolumis,ſanus. παρὰ τὸ ἀσκός, Etym.

Ἀσκαλωπίτης,ὁ,catulus vrſæ.

Ἀσκοφλαυείζειν, οἱ δὲ τῷ κατοκλάζειν, inani metu terrere. Lege prouerbium, Vtre territas.

Ἀσκοφορεῖν, ſolenne verbum in Dionyſiis ſiue Bacchanalibus vſurpatum,vtres ferre,Etym.

Ἀσκοφόρος,ὁ, miniſter ſacrorum Bacchanalium, vtres ferens,Etym.

Ἀσκραῖος ζεύς, Iuppiter Aſcræus,cui Lydorũ fructuum primitias fieri ſcribit Plutarchus,de corporis & animi vitiis.

Ἄσκυρον,aſcyrum,herba,quæ & ἀσκυροειδές: quanquam Plinius ſeparat. hanc herbam quidam appellarunt ἀνδρόσαιμον, Dioſcorid.lib.3.

Ἀσκώλια,τά,feſta erãt Athenis,quibus in medio theatri ſuper vtres, id eſt, ἀσκοὺς inflatos obunctóſq; vno tantùm ſaltabant pede, vt delabentes riſum excitarent, idque in honorem Bacchi. Vnde

Ἀσκωλιάζειν, ſuper vtres ſalire, i. ſaltare & geſticulari. Ariſtop. in Plut. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὸν αἰθέρα, ſalta hic in æthera. pro eodem quoq; dicitur Ἀσκωλίζειν: ad quod alluſit Virgil. 2. Georgic. Mollibus in pratis vnctos ſaliere per vtres. Sic item dicuntur qui vni tantùm innitentes pedi ſaltant, qui ludus puerorũ eſt etiam hac noſtra tempeſtate: παρὰ τὸ σκέλος, ὃ δὴ σκέλεσι. ὑπὸ τῶν τοιούτων σκέλεσι τοῖς χωλεύουσιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. verùm quidã ὑπὸ τοῦ ἀσκοῦ, inflectũt. Ponitur aliquãdo pro claudicare, Etym.

Ἀσκωλιασμός,οῦ,ὁ, genus ſaltationis vnico pede,vel ſuper vtres,Etym.

Ἄσκωλον,τό, leue,politum.

Ἄσκωμα,ατος,τό, vter,pellis caprina, pellis qua muniũtur remi,qua parte ſcalmo incumbunt. Ariſtoph. interpres, δερμάτιόν τι, ὅ ἐν τῇ τρήσει, χρῶνται, καθ' ὃ ἡ κώπη βάλλεται. Idẽ alibi, ἄσκωμα, ὁ ἱμὰς ὁ συνέχων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ, lorum.

Ἆσμα,ατος,τό, canticum, cantilena,carmen, ἆσμα ἐρωτικόν, cantio amatoria, Lucianus.

Ἀσμάτιον,ου,τό, cantiuncula.

Ἀσματοκάμπται, qui multis variiſq; generibus,& quaſi flexibus carminum vtuntur, vt ſunt χοραὶ, ἀντίστροφοι, ᾠδαί. vel ἀσματοκάμπται dicuntur poetæ dithyrambici, flexuoſis carminibus vtẽtes. vtuntur autem compoſitis nominibus & lingua potiſsimũ Dorica, Ariſtoph. νεφ.

Ἀσμενέστερον, gratius, acceptius, lubentius & ἀσμενέστατα, libentiſsimè, lib.1. de Rep. Plato.

Ἀσμενίζω, amplector, libenter accipio. ἀσμενίζω ἰδίοις, libens comedo, Plutarc. de virt. Dat. iung. etiã & accuſ.

Ἄσμενος,ου,ὁ, libens, auidus, volens lubénſque, alacris, χαίρων ἡδέως, ab ἥδω. Vnde ἥσμαι & ἥσμενος, ſiue ἄσμενος, particip. Etym. ἄσμενος ἐγενόμην ἄν, libenter eſſem, Demoſth. Plato de Legib. ἄσμενοι ἑαυτοὺς ἑώρων, mutuo inter ſe aſpectu congratulabantur, Plato de Leg. ✱ apud eundem ἀσμενέστατα, i. cupidiſsimé.

✱ Ἀσόλοικος λόγος, oratio vitio carens, Laertius: cui opponitur σόλοικος.

Ἀσόττα, Aſotta,vxor Darii, cuius adulatione captus ipſe Xerxi regnum detulit, Plutarch. de fort.

Ἀσούρ,ὁ,κρατήρ, apud Phœnices, Etym.

Ἀσοφία, inſipientia, ſtultitia, imperitia.

Ἄσοφος, inſipiens, inſcius.

Ἀσπάζομαι,μ. ἄσομαι, παρὰ τὸ ἄσεσθαι ἤπιον καὶ σπάω, σπάζω, τὸ μετὰ διαχύσεως ἐπιπίζω: ἢ παρὰ τὸ α ἐπιτατικὸν καὶ σπάω, ὡς ἐπισπῶ, Etym. amo, ſaluto, gratulor, blandior, indulgeo, excipio familiariter, amplector, i. cupidè apprehendo aliquid. Xenoph. κύων τοὺς ποιμένας ἀσπάζεται, canis paſtores amat. Plat. de Rep. ἀσπάζεσθαι τὰ χρήματα dixit, pro amare opes, ἀγαπᾶν, ſectari, ἐπιτηδεύειν, διώκειν, ζηλοῦν, αἱρεῖσθαι, Ariſtoph. νεφ. Σω. χρ. ψιάδα ἀσπάζομαι, i. iubeo ſaluere. ἀσπάζεσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις, i. libidinibus indulgere, ſectari. ἀσπάζομαι φιλοφρόνως, comiter accipio. ἀσπάζομαι σὺν ἀνδράσιν ἐσθλοῖς, lubens ſum cũ viris, Hermog. ἀσπάζομαί σε, iubeo te valere, vale. ἀσπάζομαι γάμον, contraho nuptias, Theophil. Inſtit. ciuil. ἀσπάζομαι χερσί, manibus amplector, Odyſ. Plutarch. in Fabio, περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἠσπάζετο, amplexus Fabiũ deoſculatus eſt. Idẽ in Numa, ἐρωτικῶς ἀσπάζομαι τὸν πεισίστρατον, adamat Piſiſtratum. ἀσπάζομαι ἡσυχίαν, amplector quietem. ἀσπάζομαί σε τῷ στόματι, te oſculor, Plutarch. in Rom. Idẽ in Pericle αὐτὴν ἠσπάζετο μετὰ τοῦ καταφιλεῖν, eam amplexus oſculabatur. Eraſm. annotat non ſignificare ſimpliciter ſalutare: ſed oſculo & cõplexu ſalutare, quod olim ex more fiebat apud amicos. Accuſ. iung.

Ἀσπαίρω,μ. αρῶ, tremo, σπαίρω, ψυχορραγῶ, ſingultio, palpito, vt morientes faciunt: reluctor.

Ἀσπάλαθος,ου, tribulus, φυτὸν ἀκανθῶδες. Plato lib.10. de Rep. ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμπτοντες.

Ἀσπάλαξ,κος,ὁ, talpa. παρὰ τὸ α καὶ σπῶ. ὑποσπᾷ γὰρ τὴν γῆν, καὶ ποιεῖ βάθος, Etym. animal eſt oculis carens, quod ſemper terram fodit.

Ἀσπαλία,ας,ἡ, piſcatio.

Ἀσπαλιεύς,έως,ὁ, piſcator cum arundine.

Ἀσπαλιευτής,οῦ,ὁ, piſcator, ὁ τῇ ὁρμιᾷ χρώμενος, ὅτι ἄσπαλον ὁ ἰχθύς.

Ἄσπαλον,ου, Athamanum lingua, piſcis.

Ἀσπαραγία,ας,ἡ, corrudago, Theophr. lib.6, cap.3.

Ἀσπάραγος,ου,ὁ, aſparagus. τὸ ἐκ τῶν λαχάνων φυόμενον, Etym. Theophr. l. hiſt. plant. c.16. Corruda exponitur l.6, c.1. Eſt etiam nomen appellatiuum ſignificans omniũ herbarum cauliculũ, quicunque in oleribus primi è terra prodeunt.

Ἀσπαρίζω,μ. ίσω, tremo, σπαρίζω, exanimor, palpito. ✱ Ariſtot ἐπὶ ἀσπαίρουσι dixit de piſcibus in ſicco relictis.

Ἄσπαρτος,ου,ὁ καὶ ἡ, non ſeminatus.

Ἀσπάρτως, inſeminatim.

· Ἀσπασία,ἡ, Aſpaſia, proprium mulieris, Mileſiæ genere, filiæ Aiochi.

Ἀσπασίη,αὖ τι τοῦ ἀσπασίως, Etym.

Ἀσπάσιος,ου,ὁ, gratus, delectabilis, ἀσπαστός, εὐκταῖος, ἡδύς, deſyderatus, optatus.

Ἀσπασθείς,εῖσα,ἐν, ſorbtus.

Ἀσπασίως, gratè, libenter, amanter, comiter, placidè, ἡδέως. Odyſſ. ξ. χαῖρεν ἀσπασίως. Heſiod. ἀσπασίως τε φίλως τε ἑὸν δόμον εἰσαφικάνει.

Ἀσπασμα,τος,τό, amplexus, ſalutatio.

Ἀσπασμός,οῦ,ὁ, ſalutatio, amor, Plato de Legib. oblectamentum, alluſio, blanditio.

Ἀσπασιώτερος, gratior, acceptior. Herodot. lib.1, ἡ τυραννὶς πρὸς ἐλευθερίας ἀσπασιωτέρη ἐστί, tyrannis gratior eſt quàm libertas.

Ἀσπαστός,οῦ,ὁ, placidus, gratus, mirandus, iucundus, Etym. ἀσπαστὸν ἐποιήσαντο, voluptatẽ acceperũt. ἀσπαστὸς γίνεται ὁ ἀετός. Ariſtot. l.6. Animal. c.6, ſic exponitur, aquila degenerat ac hebeteſcit. ἀσπαστὸν pro lubenter, Heſiod.

Ἀσπαστύς,ύος,ἡ, ſalutatio, amicitia.

Ἀσπαστῶς, libenter, φιλοφρόνως, ἡδέως.

Ἄσπειστος,ου,ὁ, irreconciliabilis, ἀσύμβατος.

Ἄσπερμος,ου,ὁ, nullum ſemen producens. Item ſine prole aut poſteris decedens.

Ἀσπερχές, ſtudioſè, ſedulò, funditus, omnino, ἀδιαλείπτως, inceſſanter, δι' ὅλου, ſemper, ἀχαρπαγῶς. ἀσπερχὲς μενέαινε, ingens iraſcebatur. κατ' ἐπίτασιν τοῦ α: σπέρχω δὲ τὸ σπεύδω.

Ἄσπετος,ὁ καὶ ἡ, multus, immenſus, inenarrabilis. Odyſ. παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, res abunde ſuppetunt ei, i. in ſummis deliciis agit. ἄσπετον οὖδας, ibidem, ingens pauimentũ, & ſolum. Hom. Odyſſ. ξ, genere fœmin. ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν

ἄσπετος, cenſus ingens.

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, ῥίψασπις, abiector haſtæ. ſic appellatur apud Ariſtophanem Demoſthenes.

Ἀσπιδεῖα, concauitates ſcutorũ, πτυχαί. Item pars quæ ad puppim vergit.

Ἀσπιδεὺς, ſcutoſus, obarmatus ſcutis.

Ἀσπιδηφόρος, Euripid. idem,

Ἀσπίδισκα, curuatura quædam in curru.

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, ἡ

Ἀσπιδίσκιον, ου, τὸ, item ἀσπιδίσκος, ὁ, paruus vmbo, clypeolus, breue ſcutum. Legitur & οἱ ἀσπιδίσκοι, in maſcul. plural. pro breuibus ſcutis, & in ſcuti formam orbicularibus ornamentis capitibúſque laterum in cithara.

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, ſcutatus, bellator, Iliad. β, i. ὁπλίτης.

Ἀσπιδόδηκτος, ab aſpide ictus.

Ἀσπιδὸν, ſcutatim, protectim.

Ἀσπιδοθήρας, qui veſcitur aſpidibus ſerpentibus, Gal. lib. 2. ad Glauc.

Ἀσπιδοῦχος, Euripid. ſcutatus.

Ἀσπιδοφόρος, ου, ὁ, ſcutifer, ſcutatus.

Ἀσπίζω, μ. ίσω, π. ικα, defendo, propriè eſt clypeo ſe defendere, Accuſ. iungitur.

Ἄσπιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, nõ diſtinctus maculis, incõtaminatus.

Ἀσπιλωτὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, parma, ſcutum propriè rotundum: erat autem clypeus, quo vtebantur Lacedæmonii: πέλτη verò, quo Thraces, Xenoph. acies clypeata, Herodot. ἀσπὶς ὀκτακισχιλία, octo milia ſcutatorũ. ἀσπίδες, campi forma orbiculari, aut vbi aſpides plurimæ viſuntur. Thucyd. lib. 4, ἐπ' ἀσπίδας δὲ πέντε καὶ εἴκοσι Θηβαῖοι ἐτετάχατο, Thebanorũ ſingulis ſcutatis quini & viceni applicati erant: ita Valla. Lucian. ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχειν, tot ſcutatis imperare. Item ſerpentis genus.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος, ὁ, protector, ſcutatus.

Ἀσπιστὴς, bellator, ſcutatus. Homer. ἀσπιστάων, id eſt, πεζῶν ὁπλιτῶν.

Ἀσπλαγχνος, timidus, abiectus, ἄτολμος, ἄθυμος, apud Sophocl. φύσιν ἄσπλαγχνος, i. κατὰ φύσιν, natura timidus, ἄτολμος, inaudax, ταπεινὸς, δειλὸς, ψυχρός. Itẽ inhumanus, immitis.

Ἀσπληδὼν, όνος, Aſpledon, vrbs Bœotiæ, Iliad. β.

Ἄσπλεια, τὰ, odora.

Ἄσπληνον, ου, τὸ, medicamentum ad curanda lienis vitia. Eſt etiam ἄσπληνον, aſplenon, herba quæ & σκολοπένδριον & σπλήνιον & ἡμιόνιον dicitur, & πτέρυξ, Dioſcorid. lib. 3, cap. 152.

Ἀσπλήτιον, aſpletion, ſic dicitur acorum, herba quę naſcitur in Calchide & Galatia, Dioſcorid. lib. 1, cap. 3.

Ἀσπονδεὶ, ſine fœdere aut libatione.

Ἀσπονδέω, non ſeruo pacem, reſcindo fœdera.

Ἄσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, infidus, qui fidem nõ accepit, ſæuus, fœdifragus, ſibi viuens, erga neminem iure neceſſitatis vtens. ἄσπονδος πόλεμος, bellum perpetuum, atrox & irreconciliabile, Eraſmus Chiliad. ἄσπονδοι ἐχθροὶ, inimici qui in concordiam redigi non poſſunt. ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ἔχθρα, graues & ſæuæ inimicitiæ, Plutarch. in Pericle. Thucydid. ἀσπόνδους αὐτοὺς ἀνείλοντο, ipſos non rogatis hoſtibus receperunt, id eſt, μὴ δεηθέντες σπονδῶν αἰτήσει παρὰ πολεμίων. Euripid. ἄσπονδος θεὸς, πλοῦτον.

Ἄσπορον, τὸ, ſterile, ἄγονον.

Ἄσπορος, ὁ καὶ ἡ, ſine ſemine, expers ſeminis, ſegete vacãs, non ſatus, inſatiuus, vt loquitur Plinius. Lucianus, οὐχ οὕτως ἄσπορος οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ πλούτωνος ἀρχή.

Ἀσπούδαστος, ου, ὁ, non negligens, non ſtudioſus, non beneuolus.

Ἀσπουδὶ, ſine cura, neglectim, negligenter.

Ἄσπρος, ἡ, cerrus, ſpecies quercus, Theophraſt. libr. 3. hiſt. plant. cap. 10.

Ἄσσα, cum ſpiritu tenui, quædam, τινὰ, neutri generis, pluralis numeri.

Ἅσσα, cum ſpiritu denſo, ἅτινα. Homerus Iliad. α, τὰ φρονέουσ' ἅσσ' ἐθέλῃσθα, quæcunque velis. Item, ἅττα, ὅσα ſignificat: ab articulo ὅς, καὶ ἀπὸ τοῦ σὰ, quod ſignificat Megarenſium lingua, τινὰ, vt ſcribit Etym.

Ἀσσάριον, ου, τὸ, as, minutus aſſis, quaſi dicas teruntiolum. hanc vocem deduxit Matthæus à Latina as ſiue aſſis: eſt enim diminutiuum. hac voce vtitur Plutarchus in Camillo.

Ἄσσον, propè, ἐγγὺς, cominus. Homerus Iliad. ἄσσον ἴτ' οὔτι μοι ἴξ, id eſt, πλησίον παραγίνεσθε, propius accedite. cum genitiuo Heſiod. ἐρχεται ἄσσον ἔδητύος, ad guſtum ſiue ad paſtum propius accedit. ἀσσοτάτω νεφέων, proxime nubes, in Epigramm. ἀσσοτέρω, propius, cominus. ἀσσοτέρω πελάσαι, proximius accedere.

Ἀσσυρία, ας, ἡ, Aſſyria regio, quę & Babylonia Euphratis primùm vocabatur: deinde Chaldæa. vide Etym.

Ἀσσύριος λίθος, Aſſyrius lapis, de genere iaſpidum, Dioſcorid. lib. 5.

Ἄσσω pro ἀΐσσω. Sophocl. in Aiace, πρὸς δυσλόχον ἄλλ' ἔξεν χέρα, pro ὦρξε καὶ ἐκίνησε, mouit manum & impulit.

Ἀστάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, læſus, faſtidioſus, faſtidium inducẽs, Dioſcorid.

Ἀσταθὴς, inconſtans, ἀβέβαιος, inſtabilis.

Ἀστάθμευτος, immunitatem habens, ἀφορολόγητος, Bud. Comm. & Annot. poſt.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, incertus, vagus, ἄστατος, ἄδηλος, inſtabilis, temerarius. Plutarch. in Themiſtocle, ἀνώμαλος καὶ ἀστάθμητος, nec ſibi ſatis conſtans, nec in iiſdẽ ſemper conſiſtens. * ἀστάθμητοι ἀστέρες, erraticæ ſtellæ, Xenophon.

Ἀσταίειν, ægrè ferre, errare.

Ἀστακοὶ, οἱ, gemmati, multis lachrymis oppleti, quaſi non ſtillantes, ſed affatim fluentes. Itẽ Gammari piſces, Gaza ex lib. 4. de Animal. cap. 2.

Ἀστακτὶ, Aduerbium, guttatim. ἀστακτὶ δακρύει, affatim lachymatur, i. ῥύδην, effuſim, Philoſtrat. in Heroicis.

Ἄστακτος, non diſtillans, ſed copioſè fluens. Euripid. ἀστάκτων ὑδάτων, aquarum non ſtillatitiarum.

Ἀστέγαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, domicilio carens.

Ἀστάλη, polypus narium.

Ἀσταλὴς, non veſtitus.

Ἀσγάνδαι, οἱ, apud Perſas dicebantur tabellarii ſeu nuntii quidam, qui certis interuallis itinerum permutabãtur, οἱ ἐκ διαδοχῆς γράμματα φέρουσι, ὃ μεταφέρουσι. vide in ἄγγαρος.

Ἀστάρτη, ης, ἡ, Aſtarte, Syriorum numen. vide Etym.

Ἀστασία, ας, ἡ, inconſtantia, Gaza de Seneċt.

Ἀστασίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeditione carens, procul à ſeditione poſitus, pacatus, εἰρηναῖος.

Ἀστατέω, μ. ήσω, π. ηκα, vacillo, titubo, inſtabilis ſum, incertis ſedibus vagor.

Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſtabilis, implacatus, vagus, ſe mouens, fluxus, caducus. τὸ ἄστατον, inconſtantia, volubilitas.

Ἀστάτως, inſtabiliter.

Ἀσταφὶς, ίδος, ἡ, Atticè pro σταφὶς, vua paſſa. Lucianus ſenes ſic vocat per ſimilitudinem.

Ἄσταχυς, υος, ὁ, ſpica: α hìc abundat. Nazanz. νεῖλον καρποδότην καὶ ἄσταχυν, tradit dici, id eſt, Nilum frugiferum & ſpiciferum, ſic Interpres. pro culmine & ſpica, Chryſoſtom. περὶ προσευχῆς, ad finem.

Ἀστέγαστος, qui non eſt ſub tecto. διὰ τὸ ἀστέγαστον, quia ſint ſub dio.

Ἀστεγὴς, tectus, πολυστεγής.

Ἀστεγνὸς, οῦ, ὁ, intolerabilis. ἄστεγνος ὄγκος, intolerabilis tumor, Dioſcorid. lib. 8, cap. 10.

Ἄστεγος, qui eſt ſine tecto, peregrinus, inhoſpitatus, intolerabilis, μὴ ἔχων στέγην. ἄστεγος χείλεσι, qui labra non cõtinet, Prouerb. cap. 10. ἄστεγον στόμα, os lubricum.

Ἀστεΐζομαι, vrbanus ſum, facetè & dicaciter loquor.

Ἀστεΐζω, μ. ίσω, π. ικα, iocor, χλευάζω, κομψεύω.

Ἀστεϊλογία, ἡ, facetiæ.

Ἀστειοφρονέω, ciuiliter loquor, facetus ſum.

Ἀστεῖος,

Ἀστεῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, vrbanus, lepidus, feſtiuus, elegans, item iuſtæ ſtaturæ apud Ariſto. lib. 4. Ethic. Pato 1. de Rep. ὁ δίκαιος τὸ δικαίου δοκεῖ τι σοι ἂν ἰδιώτου πλεῖον ἔχειν; οὐδαμῶς, ἔφη. οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥς ἔφη τις, καὶ εὐήθης, non eſſet probus & ſimplex. Ariſtophan. ἀστεῖον λέγειν, elegans & plauſibile dicere. Idem, ἀστεῖον κέρδος, ſcitum & elegans lucrum, bellum lucrum. Plutarchus in Themiſtocle, ἀστείαις διατριβαῖς, vrbanis diſciplinis. ἀστεῖος θεῷ, gratus Deo, cap. 7. Actorum Apoſtolic. pro χαρίεις. ἀστεῖος ἄρχων, bonus princeps, Plutarch. in Themiſtocle. ἀστεῖα πέπονθας, eleganter ac lepidè tibi hæc res euenit, Lucianus. ἀστεῖα παρίστησιν ἡμῖν, præclarè & ex animi ſententia cedunt. * ἀστεῖα ἀποφθέγματα, vrbanè dicta, Ariſtot. lib. 3. Rhetor.

Ἀστειότης, vrbanitas.

Ἄστειπτος, inuius.

Ἀστεϊσμὸς, οῦ, ὁ, vrbanitas, ciuilitas, dicacitas.

Ἀστείως, feſtiuiter, vrbanè, ciuiliter.

Ἄστεκτος, intolerabilis.

Ἀστέλεφος, corium, quo cithara integitur.

Ἀστελέχης, caudice vacans.

Ἀστένεχος, anus, ſedes.

Ἀστεμφέως, immotè, obnixè, fortiter.

Ἀστεμφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immotus, rectus, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος, ἀσφαλὴς, ſtrictus, interritus: ab α priu. & στέμφειν, quod eſt συνεχῶς κινεῖν. Lycophron vtitur pro ſuſpirioſo & lamentabili. vide Etym. Heſiod. Vnde ἀστεμφὲς σκῆπτρον, Iliad. γ, Item aliquando τραχὺς, χαλεπὸς: vt lib. 1. Epigramm. νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα καλυψάσῃ.

Ἀστεμφῶς, rectè, Gaza.

Ἀστενακτὶ, ſecurè, ſine gemitu. Ariſtophan. σὺ δ' ἀστενακτὶ ἀφιέμενος.

Ἀστένακτος, ὁ καὶ ἡ, non gemebundus.

Ἀστενάκτως, citra gemitum.

Ἀστέον, canendum eſt. Ariſtoph. νεφ. vide Ἄδω.

Ἀστεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, implacidus, inamabilis, ἀκαταλλακτος, Sophocl. ἀστεργῆ θεᾶς ἐκτίσατ' ὀργὴν, implacabilem iram.

Ἀστερίη & Ἀστερία, Aſteria dea, filia Phœbes & Cœi. Heſiod. in Theog. hanc Perſes in vxorem duxit.

Ἀστερίαι, αἱ, ſtellati, piſces de genere muſtellorum, Ariſtot. lib. 5. Animal.

Ἀστερίας, ὁ, ſtellaris, auis ex ardeolarum genere, cognomento ὄκνος. ἀστερίας ἐρωδιὸς, ſtellaris ardeola, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 1. ἀστερίας ἱέραξ, ſtellaris accipiter, Idem l. 9, cap. 36. Item & ſtellaris piſcis de genere muſtellino.

Ἀστέριον, τὸ, aſterium, genus phalangii, Dioſcorid. lib. 3. Item ἀστέριον, vrbs Theſſaliæ, Iliad. β.

Ἀστέριος λίθος, aſterius lapis, qui naſcitur apud Pallenem Thraciæ.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, aſteriſcus, ſtellula. Item inguinalis herba, Gaza lib. 4. hiſtor. plan. cap. 12.

Ἀστεροειδῶς, ſtellæ in modum.

Ἀστερόεις, όεντος, ὁ, ſtellatus, ſplendidus. ἡ ἀστερόεσσα, ſtellata. τὸ ἀστερόεν, ſtellatum, varium.

Ἀστεροπαῖος, apud Homerum ἀντὶ τοῦ ἀμφιδέξιος.

Ἀστεροπὴ, fulgor, fulmen, ἀστραπή. ἀναστρέφειν γὰρ ποιεῖ τοὺς ὤπας, ἢ παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὦπας τοῦ ὁρᾶν, Etym.

Ἀστεροπητὴς, ἀστραπτικός. Iliad. α, ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς, i. fulminator, ἤγουν ὁ Ζεὺς ἀστραπὰς ποιῶν.

Ἀστεροσκόπος, ου, ὁ, ſtellarum ſpeculator.

Ἀστερωπὸς, οῦ, ὁ, varius, maculoſus. τὸ ἀστερωπὸν, monile. Euripid. νυκτὸς ἀστερωπὸς σελήνη, luna noctu lucens.

Ἀστέφανος, ου, ὁ, incoronatus, & Ἀστεφάνωτος. Lucianus, τὸν νῦν τινὰ ἀστεφάνωτον ὄντα πολλάκ' ἐστεφάνωσε. ἀστεφάνωτον ἐκ τῶν νόμων, AEſchin. quem leges vetant coronari.

Ἄστηλος, ὁ καὶ ἡ, cippo carens, lib. Epigramm.

Ἄστηνος, impotens, calamitoſus. Vnde verbum Ἀστηνέω, ῶ, ἀδυνατῶ, impotens ſum.

Ἀστὴρ, έρος, ὁ, ſtella. ἀστὴρ eſt ſimplex ſtella: ἄστρον autem pluribus ex ſtellis conſtans ſignum: quanquam ἀστὴρ nónunquam accipitur pro ſydere ſiue aſtro, in Epigram. Item Aſter proprium nomen cuiuſdam Olynthii, qui Philippum regem altero oculo priuauit, Plutarch. Parall. ἀστέρων φύσις, ſtellarum genus, pro quibuſdam aquatilibus marinis, Ariſtot. lib. 4. de partib. Animal. cap. 5. ἀστὴρ ἀττικὸς, aſter Atticus, herba quam & βουβώνιον, id eſt, inguinalem vocant, Dioſcorid. lib. 4, cap. 210. ἀστὴρ, aſter etiã vocatur genus terræ Samiæ, cruſtatæ, cotis modo prædenſæ, Dioſcorides libr. 5, cap. 164. Item ἀστὴρ, Aſter, vrbis nomen.

Ἀστήρικτος, ου, ὁ, debilis, infirmus, Nonnus: leuis, inconſtans, inſtabilis.

Ἀστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non calcatus, non tritus, inacceſſus.

Ἄστιβος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuius, inſulcatus, non tritus.

Ἀστικὸς, οῦ, ὁ, qui in ciuitate verſatur, vrbanus, ſcitus, Thucydid. opponitur τῷ ἀγροίκῳ.

Ἄστικτος, nullis punctis notatus. ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius, τὸ ἐλεύθερον. nã qui obnoxii erant, lapidibus ſignabantur, vel columna: cui opponitur στικτὸν χωρίον, vel ὑπόβολον.

Ἀστίοχος, vas rotundum, quod ſulphure, pice & ſtuppa oppletum eiaculabatur, vt obuia combureret.

Ἀστυφέλικτος, ου, ὁ, inconcuſſus.

Ἀστοιχείωτος, carens elementis & principiis.

Ἄστοιχος, ſine verſu. ἄστοιχος πυρὸς, triticum nullo verſu ſpicatum.

Ἄστολος, ου, ὁ καὶ ἡ, mala veſtis, veſte carens. Apud Plutarchum in Numa, in verſu Sophoclis de tunica virginis Spartanæ, ἄστολος χιτὼν, ſignificat, vt puto, tunicam ſuccinctam & expeditam: tu videris.

Ἀστομαχικὸς, is dicitur cuius ſpiritus requieſcere nequit. Hieronymus enarrans illud cap. 9. Iob, Non concedit requieſcere ſpiritum meum, Aſtomachicon, inquit, ſe videbat effectum eſſe: infirmitas enim eſt, quę in pulmonibus generatur, &c.

Ἄστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, liber in loquendo, mollis, ora lædens, σκληρόστομος, vt ἄστομοι ἵπποι: ori inſuauis, qui eſt ſapore ingrato, ori ingratus. Dioſcorides libro primo, ἄστομος ῥόα ὀξεῖα, malum punicum acerbum, gingiuas lædens aſtringénſque.

Ἀστυνόμος, ου, ὁ, ædilis.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, ἰδιόξενος, qui priuatim & per ſe ius hoſpitalitatis ſubit, aut qui peregrinus quum ſit, eodem in honore eſt quo ciues ipſi. Dionyſ. tradit ἀστοξένους dici, qui ex maioribus quidem oriundi ciuibus, peregrini habẽtur nihilominus, cuiuſmodi in Lydia Agamemnon.

Ἄστοργος, ου, ὁ, affectione amoris carens, expers beneuolentiæ: protiè ſignificat eum qui nullo affectu eſt in ſuos aut liberos, aut famulos, aut vxorem. vide Athen.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, ciuis, oppidanus, municeps, popularis. Xenophon, πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς, καὶ ξένους λαβὼν, &c. ἀσταὶ αἱ, ciues fœminæ.

Ἀστοχέω, ῶ, ήσω, Plutarchus in Galba, ἀστοχεῖν ἔδοξαν τοῦ πρέποντος, ab officio errare viſum eſt. Eccleſiaſt. cap. 7, μὴ ἀστόχει γυναικὸς, noli diſcedere ab vxore.

Ἀστοχία, ας, ἡ, opinionis & ſpei fruſtratio.

Ἄστοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, aberrãs, ſagittandi imperitus, qui aſſequi cõiectura nequit. οὐκ ἄστοχος διάνοια, ingeniũ perſpicax.

Ἀστραβαλίζειν, æquare, corrigere.

Ἀστραβὲς, inſutile, ſecurum, firmum.

Ἀστράβη, ης, ἡ, aſinum interpretãtur aut mulam: iumentum quo homines vehuntur, doſſuarius mulus, & mula clitellaria. Eſt item lignum in ephippiis, quod manu cõtinent ſedentes, clitellæ, ſella equeſtris præalta, ita vt lumbos tegat.

Ἀστραβηλάτης, οῦ, ὁ, agaſo, auriga, mulio.

Ἀστραβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nõ detortus, quaſi ὁ μὴ στραβὸς, non cõuerſus, erectus, non facilè deprauabilis, Bud. Commen. Dicitur & ἀστραβὸς, pro eodem.

Ἀστραγαλίζω, talis ludo. Plinius de Polycleto loquens, Fecit & talis nudos ludentes, qui vocantur ἀστραγαλίζον-

τις, libro 34, cap. 8.

Ἀστραγάλιον, minutus talus: quidam vertũt teſſerulam.

Ἀστραγάλισις, εως, ἡ, ludus talorum.

Ἀστράγαλος, ὁ, talus, talorum luſus: item, calcaneus, iunctura pedis. Homer. ſeptem vertebras ſpinæ quibus collum incumbit, ἀστραγάλους appellat. ἀστράγαλος ὑὸς, talus ſuis, Dioſcor. lib. 2, ca. 62. Marcellus adnotat ἀστραγάλους non eſſe teſſeras, ſed talos quibus pueri luſitant. Valla tamen lib. 1. Herodoti vertit teſſeram. Vocatur item eo nomine partes quædam in columnarum ſpinis. Romani pinſi, trinnam, aut ficũ terræ, aut glandulã dicunt. Itẽ, ἀστράγαλος, aſtragalus, fruticis genus, ſic dictæ propter duritiẽ, Dioſc. l. 4, c. 62. ἀστράγαλοι πόδες, pedes lucidi & cãdidi, Theocrit. vbi Adiectiuè ſumitur.

Ἀστρατηγικὸς, ignarus ducendi exercitus.

Ἀστραῖος, aſtrorum veterum pater, teſte Arato: hic fuit filius κρεῖος καὶ εὐρυβίης, vt ſcribit Heſiod. in Theog.

Ἀστραγαλίδες, enodes.

Ἀστραπαῖος ἄνεμος, ventus vehemens, qui fulgetras excitat. Ζεὺς ἀστραπαῖος, Iuppiter fulgurator: καὶ τῶν ἀστραπῶν, vt ſcribit Ariſtot. de mundo, i. fulgetris.

Ἀστραπή, ῆς, ἡ, coruſcatio, fulgetra ſeu fulgetrum. Ariſtot. de mũdo, βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ, id eſt, tonitrua & fulgetræ. Ibidem, κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν ἀστραπὴ λέγεται, id eſt, fulgetra eſt ſpiritus ignitus & coruſcans, dum nubes dirumpuntur. Alexand. Aphr. lib. 1. Problemat. ἐπὶ τῆς παρατρίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκτεται ἡ λεγομένη ἀστραπή, in attritu nubium ardor cui nomen fulgur inditum eſt, editur. Ariſtophan. νεφ. βροντῇ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς, per coruſcationem erupit. ἀστραπῆς βωμὸς, ara fulminis.

Ἀστράπτω, μ. άψω, π. αφα, fulguro, corusco, coruſcationes effundo, ſtellanti fulgore coruſco, illumino, fulguris in modum reluceo, fulgeo. Ariſtot. de mundo, τὸ δ' ἀστράψαν ἂν πυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέῃ, κεραυνὸς καλεῖται, id eſt, at verò quod fulſerit, ſi ad terram vſq; curſim illiſum fuerit, fulmen vocatur. Ibidem dixit, σκίβολον χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα, id eſt, ſeptum auro micãs, electro & ebore. ἀστράπτειν φοβεροῖς ὄμμασι, oculis coruſcare, ſiue ad oculos. Trãſitiuè etiam ſumitur in Epigramm. pro vehementer incutio.

Ἄστρατι, pro ἄστρον, Poeticè, in Epigramm.

Ἀστρατεία, ἡ, eſt quãdo ceſſatur à militia, deſerta militia. ἀστρατείας ἐάω, Ariſtoph. ἀστρατείας γραφαὶ, deſertæ, vel potius neglectæ militiæ delationes. Nam, deſertæ militiæ accuſatio dicitur, λιποταξίου γραφή. τῆς ἀστρατείας ὑπόδικος γιγνέσθω, reus ſit deſertæ militiæ, Plato νόμ. θ'. ἀστρατεία Minerua vocatur, cuius templum erat in Laconia.

Ἀστράτευτος, ὁ, ἡ, immunis à militia, nullo exercitu ſtipatus, vacans militia, qui non militauit.

Ἀστρατηγησία, ας, ἡ, ductandi exercitum imperitia.

Ἀστρατήγητος, ὁ καὶ ἡ, duce carens, regẽdi exercitus ignarus, arte imperatoria carens.

Ἀστρατηγικὸς, artis imperandi ignarus. Cicero ad Atticum, ἀστρατηγικώτατος, imperatorum artis maximè ignarus.

Ἀστραφὴς, durus, immobilis.

Ἄστριπτος, idem, ἄκαμπτος, ὀρθὸς, rigidus.

Ἀστρινὸς, acutus, ſiniſter.

Ἄστρα, τά, καὶ

Ἀστρία, apud poetas, tali, ἀστράγαλοι.

Ἀστρίζειν, talis ludere.

Ἀστρικὸς, ſtellaris.

Ἄστριχοι, tali, ἀστράγαλοι.

* Ἀστροβλὴς, ſyderatus.

Ἀστροβλῆτις, à ſydere percuſſi, ſed potiſſimũ calore canis cæleſtis. Id malũ σφακελισμὸς ſeu ἀστροβολισμὸς dicitur, i. ſyderatio, quũ homine adhuc viuẽte, vita caret eius aliqua pars. Vocãtur eo quoq; nomine arbores æſtate areſcẽtes vi ſolis, ita lãguentes, vt ſũmos cauliculos amittãt. Legunt alii ἀστρόβλητος & ἀστροβόλητος, pro eodem, Bud. in Annot. ἀστροβλὴς γίνεται, i. ſyderatur, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 20.

Ἀστροδίας, velox, vertibilis.

Ἀστροβολεῖσθαι, ſyderari, ſydere percuti, Theophr. lib. 4. de morbis arborum, cap. 16.

Ἀστροβολησία, ſyderatio, idem Theophr. eiuſdem libri cap. 11.

Ἀστροβόλητος, ſyderatus.

Ἀστροβολία, ας, ἡ, ſyderis percuſſio, morbus arborum Theophr. l. 6, cap. 10.

Ἀστροβολισμὸς, οῦ, ὁ, ſyderatio quæ σφακελισμὸς dicitur, arborum morbus afflatarum ſydere: ſed per ſimilitudinem ad homines tranſlatus areſcente corpore.

Ἀστροθέτημα, ἄστρον, ſydus.

* Ἀστροθεσία, ſtellarum poſitura ſydus faciens. Athenæus, ἀστροθεσία τῶν πλειάδων.

Ἀστρόθετος, ad aſtra pertinens. In Epigram. ἀστροθέτους χορούς.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ, aſtrorum cultor.

Ἀστροκύων, canicula, ſtella quã AEgyptii σωθεῖν vocãt

Ἀστρολογέω, aſtris noſcendis ſtudeo, Laert. de Thalete.

Ἀστρολογία, φιλοθεωρία.

Ἀστρομύων, ſtella dicitur à Græcis, quæ ab AEgyptiis σῶθις & ἶσις, vt ſcribit Horus Apollo.

Ἄστρον, τὸ, aſtrum, σύστημα τῶν ἀστέρων, congregatio ſtellarum, ſignum ſtellis coactum, quod genus eſt cynoſura, leo, virgo, &c. Latini ſydus appellant. Dicitur & de ſtella ſimplici ſiue planeta, Ariſtot. de mundo, τῶν γὰρ μὲν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητὰ, &c. ſyderum alia ſunt ſtata, alia erratica. Pro canicula ſeu cane aſtro, Theophraſt. lib. 7, ὑπὸ τὸ ἄστρον ὤκιμον λευκαίνεται, ocimum ſub canis ortum palleſcit, ſic Gaza. Pro Sole & Luna & huiuſmodi accepit Plato de Legib.

Ἀστρονομεῖν, aſtris intentum eſſe, de aſtris loqui, aſtrorũ peritiã habere. Ariſtoph. αὐτὸς καθ' αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.

Ἀστρονομία, ας, ἡ, aſtronomia, Xenoph. differt ab ἀστρολογία, apud eundem.

Ἀστρονόμος, ου, ὁ, aſtronomus: & Ἀστρονομικὸς, pro eodem, aſtrorum peritus.

Ἀστροπολεῖν, ſyderibus intentum eſſe.

Ἀστρύδιτος, radicula non probatus, illotus, ſordidus: vide in dictione Στρύδιτον.

Ἀστροφαὴς, lucidus, λαμπρὸς, λευκός.

Ἀστροφόρος, ὁ, ἡ, aſtrifer, ſtellifer.

Ἀστρωσία, nuditas, cubare ſine lecto. Plato in 1. de Leg. ἀστρωσίαις καὶ ἀνυποδησίαις.

Ἄστρωτος, ſine lecto, inornatus. * ἀστρωτοΐππος, nõ inſtratus, deſultorius.

Ἀστρῷος, ſyderalis. ἀστρῷοι ἀετοῦ, aquilæ ſydereæ, Alexan. Aphrod. in Probl. In Epigram. ἀστρῴην αἴγλην. ἀστρῷα σώματα, aſtrorum corpora, Alexand. Aphrod.

Ἄστυ, εος, τὸ, vrbs, aſtu: vnde Latini aſtutum dici volũt. Terent. in Eunucho, An in aſtu venit? vbi Donatus, in aſtu, in vrbem, de Pyræo. Sic Atheniẽſes vocabãt vrbem ſuã. vnde ipſi incolæ ἀστοὶ vocantur. Hom. Ilia. β, πολλὰ δὲ ἄστεα πολλὰ, i. πόλεις. Thucyd. τῶν δὲ πόλεων οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾷ, οὐδ' ἄστει, non recipientibus eos ciuitatibus, neq; in mercatum, neque in vrbem. οἱ ἐν ἄστει, vrbici, Valla.

Ἀστυάγης, ου, ὁ, Aſtyages, rex Medorum.

Ἀστυανακτεία ἡ δυσμοιρία, mors infelix, cuiuſmodi fuit Aſtyanactis, In Epigramm.

Ἀστυάναξ, filius Hectoris. Item piſcis quidam.

Ἀστυβοώτης, ου, ὁ, in vrbe clamans.

Ἀστυγειτονικὸς, propinquus. ἀστυγειτονικοῖς πολέμοις, bellis finitimis, vicinis.

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſuburbanus, conterminus, vrbi vicinus. Plutarch. in Romulo, ἀστυγείτων ῥώμης πόλις, ciuitas Romæ propinqua.

Ἀστυδάμεια, ἡ, mater Euryſthei, ſoror Atrei, Interpres Thucyd.

Thucyd.vxor regis Acaſti,Ariſtoph.Interpres.

Ἀστικὸς,ῦ,vrbanus.

Ἀστυκρατίδας,nomen viri Lacedæmonii.

Ἀστυλάζειν,eiulare.

Ἀστυλὶς,lactucę genus,quã Athenæ. à Pythagora εὐνοῦχον vocatã ſcribit,quòd ineptos faciat πρὸς τὰ ἀφροδίσια.

Ἀστυλὸν,aſpera & detrita veſtis.

Ἀστυνομία,ædilitas,Ariſtot.Politic.lib.6,cap.8, rerum vrbanarum cura.Idem lib.7,cap.11.quaſi quędam vrbica lex, quæ de rebus ſtatuit: ſub quo genere variæ ſunt ſpecies,vt τειχοποιΐα, κρηνοφυλακία, λιμενοφυλακία, λιμεναρχία,&c.

Ἀστυνομικὰ νόμιμα,leges ædilitiæ,Ariſtot.in Polit.*ἀστυνομικὸν,vt ἀγορανομικὸν,Bud.pro tributo accipit.

Ἀστυνόμοι,* inferior magiſtratus fuiſſe videtur ex Demoſt.κατὰ τιμοκράτους.nempe curatores decoris vrbium, viarum,ædificiorum cõmodè ædificandorũ.ἀστυνόμος à Gaza de Senect.ædilis, à Beſſarione, tribunus plebis transfertur. οἱ διοικοῦντες κατὰ τὸ ἄστυ,quaſi vrbis leges,cuiuſmodi decem fuiſſe Athenis traduntur, quinque in Piræo, & totidem in vrbe.

Ἀστυξένοι,qui in vrbe proprias ædes non poſſident.

Ἀστειολογία,vrbanitas,Lucian.

Ἀστυόχεια,ἡ,Aſtyochia,quæ ab Hercule compreſſa genuit Tlepolemum,ducem Rhodiorum,Iliad.β.

Ἀστυόχη,ης,ἡ,Aſtyoche,filia Actoris Thebani.

Ἀστύοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui vrbem tuetur,In Epigram. ἀστυόχου μερίμνης,curæ vrbem tuentis,quæ vrbem tuetur,i.tutelaris. Ibidem,ἀστυόχου τείχεος,muri vrbem tuentis.

*Ἀστυπολεῖν, τὸ πολλὴν σχολάζειν, Euſtath.

Ἀστυφέλικτος,inconcuſſus,firmus,immotus,ſolidus. ἀστυφέλικτος ἄγχι χάεσι,i.non diſſectus,In Epigram.

Ἀστύφελος,ὁ καὶ ἡ,In Epigram.non aſper,non ſalebroſus.

Ἀσυγγνώμων,ονος,nemini ignoſcens,immitis,iracũdus.

Ἀσύγγνωστος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſine venia,indign⁹ venia,ἀσυγχώρητος.

Ἀσυγκέραστος,immixtus.

Ἀσύγκλειστος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui concludi nequit. ἀσύγκλειστος ὑπὸ πλευρῶν ὁ γαστὴρ,venter coſtis non clauſus.

Ἀσύγκλωστος,ἡ,quod connecti nequit,malè cohęrẽs,quę ſimul componi non poteſt,Cic.ad Attic.

Ἀσυκοφάντητος,ου,ὁ,ſine calumnia,innocens.

Ἀσυγκόμιστος καρπὸς,fructus non perceptus.

Ἀσύγκριτος,ὁ καὶ ἡ, incomparabilis, diſſimilis, iniudicatus,qui cum alio non habet commercium.

Ἀσυγκίνητος,ὁ καὶ ἡ,inconcuſſus,negligẽs,piger. Item apud Thucyd.ἑτοιμος,qui eſt ad manum.

Ἀσυγκινήτως,negligenter.

Ἀσύγχυτος,ὁ καὶ ἡ,non confuſus, non mixtus, diſtinctus.

Ἀσυγχύτως,diſtinctè.

Ἀσυγχώρητος,non concedendus,minimè indulgẽs,ſine venia. Nazanz.ἀσυγχώρητος βλασφημία,conuitium incõdonabile. Idem, ἀσυγχώρητα ὀργίζονται. Idem, ἐπιτίμησις ἀσυγχώρητος,caſtigatio ſine venia.

Ἀσυλαῖος θεὸς,deus Aſyli,Plutarch.in Romulo.

Ἀσυλεὶ,Aduerb.tutò,vnde quis auferri nequeat,neq; liceat citra violẽtiam:per ει cum acuto, Gaza l.3.Grãm.

Ἀσύλητος νοῦς,mens ſancta & inuiolata,Nonnus.

Ἀσυλία,ας,ἡ,ſanctitas loci, Cice. Item, defenſaculum, ius libertatis & veniæ, quod quis apud aras cõſequitur: quam immunitatẽ eccleſiæ vulgò vocãt,Bud.in Annot.

Ἀσύλληπτος,ἡ,quę cõcipere nequit.ἀσυλλήπτους ποιεῖ,facit ne concipiant,ſteriles facit,Dioſcor.lib.4,cap.20:vnde

Ἀσυλλήπτως,incomprehenſim,incohærẽter. ἀσυλλήπτως ἔχει πρὸς τὸ,&c.cohærere non poteſt cum,&c.

Ἀσυλληψία,ας,ἡ, concipiendi difficultas, quum mulier non concipit,ſterilitas vteri. Dioſcor.li.1,cap.137,ἀσυλληψίας κατεργάζεται,conceptum prohibet.

Ἀσυλλόγιστος,ου,ὁ,cuius ratio iniri non poteſt,imprudẽs, quod ſyllogiſmo aut coniectura colligi non poteſt. ἀσυλλόγιστον ἔστιν ἡ τοιαύτη,expers rationis & imprudẽs: ſic in ſententiis monoſtichis.

Ἀσυλλογίστως,abſque ratiocinatione,Nazanz.

Ἄσυλον,ου,τὸ,aſylum,ἱερὸν,τίμιον,intactum,ἀβλαβές: vnde τόπος ἄσυλος,locus tutus,cap.4.libri 2.Macchabæor.& ἄσυλος πλοῦτος,apud Plutarch. in Lycurgo,id eſt, opes quæ furto non ſubducuntur. Et ἄσυλος γῆ,terra inuiolata & ſacroſancta,apud Eurip.apud quem etiam in Medea legitur μενεῖς ἄσυλος,tuta manebis. & ἄσυλος ἀνδριὰς, ſtatua ad quam confugientibus ius erat aſyliæ, cuiuſmodi ſtatuam Tyberii fuiſſe ſcribit Philoſtratus. Dicuntur itẽ ἄσυλοι,homines à violẽtia tuti, vt ſunt ſacroſancti, quos attingere ſine periculo non licet: quales tribuni plebis erant apud Romanos,& caduceatores. Vnde Philo de mundo,ἀγγέλους τινὰς μὲν ἀγαθοὺς,πρεσβεύοντας παρὰ ἀνθρώπων πρὸς θεὸν,καὶ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἱεροὺς καὶ ἀσύλους φύλακας appellat, id eſt,ſacroſanctos excubitores. ἄσυλος καὶ ἱερὸς,ſacroſanctus,nec ſine inexpiabili ſcelere violabilis.

Ἀσυμβάτως,incongruenter.ἀσυμβάτως ἔχειν, non quadrare, Gaza lib.2.Gramm.non conuenire.

Ἀσυμβὰς,άντος,ὁ,non cohærens.

Ἀσύμβατος,ου,ὁ καὶ ἡ,nolens paciſci,hoſtilis. τὰ ἀσύμβατα, quæ diſſident,Nazanz. διὰ τὸ ἀσύμβατον,i.dum ſe dedere recuſant,quia non fit deditio.

Ἀσυμβάτως,hoſtiliter,incohærenter. Plutarch.in Camillo,ἀσυμβάτως ἔχει,paciſci recuſat. Gaza lib.4. Grãm. ἀσυμβάτως ἔχει πρὸς τὸ,&c.non cohæret cum,&c.

Ἀσύμβλητος,incõparabilis,non cõferendus,non ęqu⁹, impar,qui conferri nequit,ἀσύγκριτος. Ariſtot.πότερον μὲν οὖν συμβληταὶ εἰ σύμβλητοι αἱ μονάδες, ἢ ἀσύμβλητοι,Bud.Comm.

Ἀσύμβολος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui nihil ſymboli affert. Gell.lib.6, cap.13, Ne omnino immunes & aſymboli veniremus, coniectabamus ad cœnam non cupedias ciborum,ſed argutias quæſtionum. ἀσύμβολον δεῖπνον,conuiuium in quo quis eſt immunis. *Accipitur pro ignauo & inutili,nihilq; in medium conferente, Plutarch.in Martio.

Ἀσύμβουλος,conſilio vacuus.

Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, immodicitas, malè reſpondens proportio,intemperies.

Ἀσύμμετρος,ου,ὁ, καὶ ἡ,immoderat⁹,immodic⁹,Gaza,ineptus,inconcinnus,nulla rerum ratione congruens, incõmenſurabilis,Budæ. αἱ ἀσύμμετροι,lineæ quæ diſcrepant vel potentia vel menſura. ἀσύμμετροι ἀνδριάντες,vaſtę proceritatis ſtatuæ. ἀσύμμετρος κεφαλὴ, caput cæteris partibus non reſpondens,Plutarch.in Pericle. Idem in Themiſtocle,ἀσύμμετρος πρὸς τὴν δημοκρατίαν καὶ βαρύτητος ἀεὶ αὐτὸν ὑπὸ τῆς ψυχῆς, ſupra popularem ſtatum animi quadam excellentia præſtans. ἀσύμμετρος ταῖς μεγίσταις συμμετρίαις,maximis carens moderationibus & menſuris, Plato in Timæo. τὸ ἀσύμμετρον,immoderatio. τὰ ἀσύμμετρα,commenſus expertia.

Ἀσυμπαγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,malè compactus.

Ἀσυμπαθὴς, έος,ὁ καὶ ἡ, ſceleratus, qui cum aliis non afficitur,affectuum expers.

Ἀσύμπλεκτος,incomplexus.

Ἀσυμπλήρωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui non completur,cauus.

Ἀσύμπτωτος,ὁ καὶ ἡ,non concidens,non collapſus, Gale. lib.1.ad Glauc.non coiens,non eodem incidens.

Ἀσυμπήγετος, ὁ καὶ ἡ, malè ſolideſcens, ferruminationi repugnans,Dioſcor.lib.1.

Ἀσυμφανὴς,obſcurus,incertus.

Ἀσύμφορος,ου,ὁ καὶ ἡ,inutilis,incõmod⁹,pernicioſus,damnoſ⁹. Heſi.ἡ μέσον μάχ' ἀσύμφορος ἐστὶ φυτοῖσι. ἀξύμφορος à Plato.dicitur l.2.de Rep.τοῖς ἥττοσι ἀξύμφορον,inferiori incommodũ. Heſio. in Theog. φῦλα γυναικῶν οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι ἀλλὰ κόροιο,nationes mulierũ non cõmodę paupertati,ſed ſatietati & opulentiæ conuenientes. τὸ ἀσύμφορον,inutilitas. μετὰ τοῦ τῆς πόλεως ἀσυμφόρου, cum detrimento reipubl. τὰ ἀσύμφορα,inutilia.

Ἀσυμφόρως,inutiliter.

Ἀσυμφυὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,non coaleſcens.

Ἀσύμφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongruus, abhorrens natura, diſcrepans, à cognatione alienus.

Ἀσυμφωνία, ας, ἡ, inconſonantia.

Ἀσύμφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſcrepans, diſſonus, diſcors, diſſentiens. Nazanz. οἱ δ' ἀσύμφωνοι τῇ ἐργασίᾳ προσῆλθον, hi verò abſque conuentione ad opus ſunt ingreſſi. Plato νόμ. ε, ἀσυμφώνους dixit, qui diuerſarum ſunt linguarum.

Ἀσυνάγωγος, à ſynagoga alienus, cui interdictum eſt ſynagoga.

Ἀσυναίρετος, ὁ καὶ ἡ, incontractus, non contractus.

Ἀσυναλλάκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incóciliabilis, homo moroſus, qui cum nemine commercium habet, aut contrahit, Baſil. de vita ſolitaria. ἄβιον, ἀκτήμονα, ἀπράγμονα, ἀσυνάλλακτον εἶ(ναι) δεῖ, Bud. Comm.

Ἀσύνακτος, idem, vel quod congregari non poteſt, nó congregatus, exul. ἀσύνακτοι λόγοι, ſermones incongruẽtes, Epictetus.

Ἀσύναπτος, ὁ καὶ ἡ, qui cóiungi non poteſt, non cohærẽs, non coiens, diſiunctus. τὰ ἀσύναπτα, diſiuncta.

Ἀσυνήγορος, non conſentaneus, ἀσυνήρμοστος, non conueniens, ineptus, Nazanz.

Ἀσύνδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſolutus, abiunctus, diſſidens, carens coniunctione, diſſociatus. τὸ ἀσύνδετον, diſſidentia: vnde ab Hermogene dicitur figura, quæ à Quintiliano diſſolutio, i. διάλυσις, in Rhetoricis ad Herenn. Articulus. Terent. in Eunucho, Perfice hoc precibus, pretio: vbi Donatus, ἀσύνδετα, velut afflicta & laſſa pronuntianda ſunt.

Ἀσύνδηλος, ου, ὁ, incognitus. ἀσύνδηλοι τόποι, incognita loca, Plutarch. in Lycurgo.

Ἀσυνδίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine coniuge, vitam cælibem ducẽs ἀσύζυκτος.

Ἀσυνδύαστος, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, non coniunctus.

Ἀσυνειδότως, Plutarch. in Apophth. ἀσυνειδότως τοῖς ἄλλοις, aliis inſciis.

Ἀσυνεσία, hebetudo, ſtultitia, dementia, inſcitia, inſania, inſipientia, ſocordia, ἀβελτερία.

Ἀσύνεσις, εως, ἡ, ſtultitia.

Ἀσύνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtultus, intelligentiæ expers, non ſentiẽs. Lucian. ἀσύνετον καὶ θηριώδη ζῶον, &c. οὐκ ἀσύνετος, i. neutiquam ſtultus atque imperitus.

Ἀσυνετῶ, deſipio, μωραίνω, non intelligo: Accuſ. Heracl. in Epiſtolis.

Ἀσυνήθεια, ας, ἡ, deſuetudo, inſuetudo.

Ἀσυνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, deſuetus, inſolens, nó familiaris.

Ἀσυνθεσία, tranſgreſſio fœderum, præuaricatio.

Ἀσυνθετέω, ῶ, ήσω, ηκα, reprobo: Actiu. accuſ. Eſdræ lib. 2, titulo μα, ἠσυνθετήσαμεν τῷ θεῷ ἡμῶν, præuaricati ſumus in Deum noſtrum.

Ἀσύνθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, incópoſitus, pactorum haud tenax, moribus inurbanis. Demoſth. in Superlatiuo dixit, ἀσυνθετώτατον ὄχλον, ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, ἢ αὐτὸ τὸ ὂν μάλιστα ὃ οὐδ' ἂν δυνήσαιτό τις συνιέναι τί ποτε φρονεῖ. τὸ ἀσύνθετον, ſolutũ. τὸ μὴ ἐκ μερῶν τὴν συμπλήρωσιν τῆς οὐσίας καθ' ὑπόστασιν ἔχον.

Ἀσυνοίκητος, qui eſt ſine commercio, ſine ſocio, Chryſoſt. ἀκοινώνητος.

Ἀσύντακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis à muneribus. οὐκ ἔχων τινὰ τάξιν, inquit Syneſ. dicitur in nullum ordinẽ deſcriptus, vel in nullam claſſem contributus. Significat etiam inordinatum, incompoſitum, non cohærentem: quia συντεταγμένος eſt, compoſitus, instruct'. Xenoph. lib. 4. Pæd. ἃ δ' ἂν ἀσύντακτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ. ἀσύντακτόν ἐστι τῷ, &c. non cóponitur cum, &c.

Ἀσυνταξία, ας, ἡ, inconſtructio, inordinatio.

Ἀσυντελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inutilis, imperfectus, ἀσύμφορος. Nazãz. θυσίας οὐδὲ παντελῶς ἀτελεῖς ἀφῆκε, οὐδὲ ἀσυντελεῖς, &c.

Ἀσυντόνως, leniter, remiſſe. Xenoph. 4. Pæd. ἀσυντονώτατα πρὸς τὴν πορείαν ἔχειν, lentiſſimè ingredi.

Ἀσυφὴς, ſceleſtus, temerarius, ἀκάθαρτος.

Ἀσύρικτος, intactus à ſibilo: ſic Cicero.

Ἀσυρίας, ας, ἡ, dicitur hoc nomine ab aliquibus herba quæ & ἰξίνη appellatur, Dioſcor. lib. 4, cap. 86.

Ἀσυσκεύαστον, inconditum, non digeſtum, non complicatum vt ſarcina, Xenoph.

Ἀσύστατος, ου, ἀδιάθετος, malè compactus, non cohærens, qui ſtare nequit, parum ſibi conſtans. ἀσύστατα ζητήματα, id eſt, quæſtiones ſeu cauſæ, quæ non conſtant aut ſubſiſtunt, id eſt, quæ ab oratore quum ſuſcipi nó debeant, ne cauſæ quidem dicendæ ſunt: de quibus Hermogen. de ſtatibus, cap. 1. Refertur etiam τὸ ἀσύστατον inter vitia orationis, ſimile ei quod appellant ψευδόμενον. Fit autẽ quoties eiuſmodi res proponitur, vt ne poſſit quidem eſſe quod fingitur. Eraſmus.

Ἀσυστασία, ας, ἡ, inconſtantia.

Ἀσυστόλως, incorreptè, i. per longam vocalem.

Ἀσύφηλος, ου, ὁ, ſtolidus, nullius frugis, nullius pretii, rudis, reprobus. παρὰ τὸ ἄσαι τὸ βλάψαι, καὶ τὸ φηλῶσαι, τὸ δολῶσαι καὶ ἀπατῆσαι: vide Etym. Lucian. de hiſtor. conſcrib. Homer. ἀσύφηλον ἔρεξέ με, me loco gregarii cuiuſdam militis habuit, ſic Valla.

Ἀσυφήλων κασία, genus eſt caſiæ, Dioſc. lib. 1, cap. 12.

Ἄσυχα, pro ἥσυχα, Doricè, tranquillè, quietè.

Ἀσυχία, Doricè, pro ἡσυχία, quies.

Ἀσφάδαστος, ου, ὁ, ἀσπάραστος, qui ſit ſine contractione & cóuulſione. Sophoc. ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι, i. σὺν ἀταράχῳ, ἀσπαραίστῳ καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι, ἀντὶ τοῦ συντόμῳ: de occiſo qui placidè moritur. Vide Σφαδάζω.

Ἀσφαδάστως, συντόμως, conciſè.

Ἀσφάδαστος, ου, ὁ, manens, quietus.

Ἀσφαλάκωτον, non picatum, ἢ μολυνθὲν ἀσφάλτῳ.

Ἀσφάλαξ, ὁ, ἀντὶ τοῦ ἀσπάλαξ, μετατεθέντος τοῦ π εἰς φ, Etym.

Ἀσφάλεια, ας, ἡ, συντήρησις, ἢ ἔγγραφος βεβαίωσις, ſecuritas, tutela, munitio, diligentia, qua res in tuto collocetur, certa cófirmatio, cautio, cuſtodia, incolumitas, remedium, ſalus, certitudo. Idem quod Liuio & Saluſtio fides publica, ſauf-conduict. ἀσφάλειαν διδόναι, cautionem dare, dare idoneos ſponſores. Item plebiſcito poteſtatem facere impunitate promiſſa, id quod ἄδειαν ψηφίσασθαι, dixit Andog. ἀσφάλειαν κηρύττειν, fidem publicam dare, in fidem præconio ſeu edicto recipere. Vide Κηρύττω. ἐν ταῖς ἀσφαλείαις, in tranquillo rerũ ſtatu, Iſocrat. δι' ἀσφαλείας, Thucyd. in tuto. ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ εἰμί, ſum in tuto, Idem. ἀσφάλεια ὀρῶν, munitio montium, Hermogen. ἀσφάλειαν ποιοῦμαι, ſatis do, Theophilus lib. 1. Inſtitutionum ciuilium. ἀσφάλειαν ποιεῖν. & ἀσφάλειαν παρέχειν, afferre ſecuritatẽ, Xenoph. εἰς ἀσφάλειαν πίστεως, ad fidem authorandã. ἐξ ἀσφαλείας, tuto. ἀσφαλείας τῆς ἡμετέρας ἕνεκα, quò res noſtræ ſint in tuto.

Ἀσφαλέως, tutò, firmiter, Heſiod.

Ἀσφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſolidus, nihil accipiens detrimenti, firmus, cautus, ἑδραῖος, qui non fallitur, nó labitur, ſtabilis, certus. ἐπὶ τοῦ ἀσφαλοῦς, è tuto, Thucyd. ἐν ἀσφαλεῖ, in integro. τὸ ἀσφαλὲς, firmum. ἀσφαλὲς πεῖσμα, firmiſſimus rudens, Plato de Legib. ἀσφαλὴς πόλεμος, bellum non periculoſum, Demoſth. ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι τοῦ μηδὲν παθεῖν, tutum eſſe ab aduerſo caſu, Xenoph. lib. 3. Pædiæ. Sophoc. οὐ γὰρ ἂν, παῖδες, ἐδεῖτ' ἐν ἐμοὶ τῆς φωτὸς ἀσφαλέστατος, id eſt, κρείττων. Plutarch. in Pericle, φοβερὸς μὲν τοῖς πολεμίοις, ἀσφαλὴς δὲ καὶ θαρσαλέος τοῖς πολίταις, qui hoſtibus terrorem, ciuibus fiduciã iniiceret. ἀσφαλὴς παρεσκευασμένος ἐπὶ τῶν εἰκότων, opportunis rebus inſtructus, Thucyd. Lucia. πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον, ad ſummam ſecuritatem circumuallatum.

Ἀσφαλίζομαι καὶ Ἀσφαλίζω, μ. ίσω, κ. ικα, vtroq; enim modo dicitur, munio, protego, caueo, ſtabilio. Alexand. Aphro. πρὸς ἀμύνας τῶν ἀδικούντων ὥσπερ φυσικαῖς δόρασιν ἠσφαλίσατο ταῦτα, hæc velut haſtis natiuis muniuit, quò ſe defendat ab iniuria. & ἠσφαλισμένας θύρας, dicũt peſſulo firmatas fores. Actorum Apoſtol. cap. 16, ἠσφαλίσατο τοὺς πόδας αὐτῶν εἰς τὸ ξύλον, pedes eorũ ſtrinxit. Nazãz. εἰ τὸ μέλλον ἀσφαλίζεις τοῦ βοηθήματος, ſi quod eſt futurum auxilium, tutũ reddideris. Idẽ, ἀσφαλίζου μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς, caue ne rurſus malè pullules. Voce autẽ paſſiua ferè vtitur, quũ

propulſare

Propulſare arceréque ſignificat. Polyb. ἔχει δὲ θυρεὸς ἀσφάλισμα, δι᾽ οὗ τὰς καταφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται, quo impetus alliſorum enſium arcet & innocuos præbet, hoc eſt, ἀπείργει. In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, ſignificat idoneis ſponſoribus cauere: quod de ſtipulante melius dicitur, vt Latinè, cauere ſibi ſtipulantem dicimus aut emcntem.

Ἀσφάλιος ποσειδῶν, Aſphalius, id eſt, firmus Neptunus, Plutar. in Theſeo.

Ἀσφάλισμα, eſt quod Latinè pignus dicitur, metaphoricè, ſignum certum. Curtius, Omiſſis ſponſionum fideíque pignoribus, venire eos iuſsit. Sunt etiam ἀσφαλίσματα, inſtrumenta in cauſa & controuerſia.

Ἀσφαλτίζω, bitumen redoleo. Dioſcor. lib. 1, ἀσφαλτίζει τῇ ὀσμῇ, odorem bituminis reddit.

Ἀσφάλτιον, genus herbæ, quæ & τρίφυλλον dicitur, Dioſc. lib. 3, cap. 123.

Ἀσφαλτῖτις, Aſphalcitis, lacus vbi naſcitur bitumen. ἀσφαλτῖτις λίμνη, à Græcis (ait Hieron) dicitur, quod vulgò mare mortuum appellatur, ex eo quòd in eius aquis nihil poſſit viuere.

Ἄσφαλτος, ου, ἡ, bitumen. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. ἄσφαλτον, genere neutro extulit.

Ἀσφαλτόω, ῶ, ώσω, bitumine linio, cap. 6. Geneſ.

Ἀσφάλτωσις, εως, ἡ, bituminatio.

Ἀσφαλῶς, tutò, ſine periculo, bona fide, integrè, certò, ſanè quàm diligenter, ſecurè, haud dubiè, Xenoph. ἀσφαλῶς ἔχουσι πρὸς τὰ ἀφροδίσια, tuti ſunt à venere. ἀσφαλῶς γινωσκέτω, certo ſciat. ἀσφαλῶς τηρεῖν, diligenter cuſtodire, id eſt, exacta cuſtodia.

Ἀσφαραγέω, ῶ, ſtrepito, 2 & 3 breuibus, apud Theocr.

Ἀσφάραγος, pro ἀσπάραγος, ponunt Attici: de quo Suid.

Ἀσφάραγος, ου, guttur, faux, λαιμός. ὅθεν τὸ ἀσπαίρειν: τοῦτο γὰρ ὅλον τὸ λέγειν ὁ λάρυγξ. ἢ παρὰ τὸ σφαραγεῖν, ὅ ἐστιν ἠχεῖν. δι᾽ αὐτοῦ γὰρ ἡ φωνὴ φέρεται. Eſt & germen inter acanthos naſcens. Item genus herbæ ad purgationes, i. καθάρσεις aptum, Etymol.

Ἀσφαραγωνία, aſparago. Plutarc. in Nuptial. præceptis ait conſueſſe Bœotios ſponſam ad maritum ducere, ἀσφαραγωνίᾳ, id eſt, aſparagi ſpinoſo cortice coronatam. Vide rationem in Comment. Marcelli apud Dioſc. lib. 2, cap. 126. ἀσφαραγωνίᾳ, inquit, στεφανοῦσι τὴν νύμφην ἐν βοιωτίᾳ, καταλύσαντες, &c. in Bœotia ſponſam coronant ſpina aſperrima, quæ tamen ſuauiſsimum, &c.

Ἀσφριής, pro ἀφανής, apud Herodot. imbecille, obſcurũ, tenue.

Ἄσφαλος, ου, ὁ, imbecillis, immobilis. σφαλὸν γὰρ τὸ ἰσχυρόν.

Ἀσφίγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſtringibilis, ſolubilis.

Ἀσφισβαίνα, Aſphiſbæne, venenata beſtiola.

Ἀσφοδελώς, οῦ, herboſus hortus, pratum, vbi aſphodeli proueniunt, Etymolog.

Ἀσφόδελος, ου, ὁ, haſta ſiue haſtula regia, teſte Plin. à Latinis dicitur & albucum. Vnde hoc Heſiodi, οὐδ᾽ ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ᾽ ὄνειαρ. hæc herba grata eſt apibus. apud Dioſcorid. Hermolaus & Marcell. verticillum vertũt, eius verò caulem, albucum. vide apud Gellium cap. 2, libr. 18.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, haſtulæ regiæ ſimilis.

Ἀσφράγιστος, non ſignatus, ſine paſtore, ἀποίμαντος, Etym. non baptizatus, Nazanzen.

Ἀσφυκτεῖν, nullum venarum pulſum reddere, pulſu eſſe languido, Dioſcorid. lib. 6, cap. 1.

Ἄσφυκτος, ου, ὁ, minimè aſtringens, remotus, in Epigr.

Ἀσφυξία, morbus, quando venæ conciderunt, Celſus.

Ἀσφυρετός, lutoſus agger, quales in fluuiis coaggeruntur, ὁ ἰλυώδης συρφετός.

Ἀσχαλές, τό, ἀκατάστατον, inſtabile, infirmum: ſic AEſchylus, Etym.

Ἀσχάλλω, καὶ λῶ, & Ἀσχαλάω. λυποῦμαι, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, doleo, angor, ſuccenſeo, moleſtè fero, excandeſco, triſtor, iraſcor, quaſi τὸ ἄχος ἅλις ἔχω, παρὰ τὸ ἄχος, κατὰ ἀναλογίαν τοῦ σ,

ἢ παρὰ τὸ χεῖν καὶ ἀσπαίρειν, Ety. Hom. Ilia. β, ἀσχαλάαν παρὰ νηυσί, triſtari apud naues, pro ἀσχαλᾶν. ἀσχάλλω πρὸς τὴν σύλληψιν, ægrè accipio, recuſo, Chryſoſt. de offic. Epiſcop. ἀσχαλᾶν κακοῖς, Euripid. mala ægreferre.

Ἄσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, indetentus, inuictus, non tolerandus, liber, laxatus, à nullo dependens, Heſiod. μένος ἄσχετον, vis inſuperabilis. ἄσχετος ὁδός, via inſuperabilis, Dionyſius de Situ orbis.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla figura expreſſ⁹. ἀσχημάτιστος φωνή, vox informis, Chryſoſt. σχῆμα ἐπιδεχόμενος ἀσχημάτιστος θεός, formam non recipiens, Damaſcen.

Ἀσχήματον, τό, malè figuratum.

Ἀσχημονέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, indecorè facio, incompoſitè me gero, ineptio, infamo.

Ἀσχημόνως, præter decorum, indecoré.

Ἄσχημος, ου, ὁ καὶ ἡ, turpis.

Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, deformitas, inuenuſtas, inuerecundia.

Ἀσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, indecorus, immodeſtus, fœdus, contumelioſus. Plato in Epiſtol. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα ἀσχήμον ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ᾽ ἅπερ σὺ παρακαλεῖς, turpe mihi eſſet ſi iſtuc venirẽ, nec efficerẽ ea ad quę tu me inuitas faciẽda.

Ἀσχιδής, ές, ὁ καὶ ἡ, non fiſſus, indiuiſus, continuus.

Ἀσχίζη, τό, infiſſa pedibus.

Ἄσχιον, τό, tuber.

Ἄσχιστος, ου, ὁ, fiſſura carens, indiuiſus, infiſſus. ἄσχιστος τῶν δακτύλων, non fiſſus in digitos.

Ἀσχολέομαι, οῦμαι, occupor, non ſum otioſus, negotia ſuſcipio. ἀσχολοῦσι περὶ θεραπείαν τῶν θεῶν, religioni deorum deditus. ἀσχολοῦμαι περὶ λόγους, literarum ſtudiis me addico. ἀσχολοῦμαι περὶ τὰ θεῖα, rebus diuinis penitus ſum deditus. ἀσχολοῦμαι περὶ τοῦτο, occupor in hoc, AEſopus.

Ἀσχολέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, exerceo, in occupatione ſum. ἀσχολεῖ αὐτοὺς ἡ γραφή, eos pictura capit.

Ἀσχόλημα, ατος, τό, ἐπιτήδευμα διατριβή, διαγωγή, Ariſtoph. Interpres.

Ἀσχολία, ας, ἡ, quum quis ita negotium habet vt vacare non poſsit: opera, labor, cura, ſtudium, occupatio, impedimentum: aliis, penuria. Ammon. diſtinguit ab ἀσχημοσύνη. Xenoph. πολλὴν ἀσχολίαν ἔχειν τοῦ ἐπιμεληθῆναι πρὸς τὸ καλῶς ἔχειν, multùm laborare in cura gerẽda, &c. occupari in ſtudio. ἀσχολίαν ἄγειν, pro negotio detineri. Plato in Apolog. τῆς εἰς μούσας ὠτὸς ἀσχολίαν; quæ eſt ad muſas auris occupatio? id eſt, omnis alia occupatio dimitti debet propter muſas. ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζω, à cæteris operibus diſtraho, Plato de Legib. ἀσχολίαν ἔχειν τῶν φίλων ἐπιμελεῖσθαι, Xenoph. in OEconom. amicis vacare non poſſe per occupationes. Item ibidem, ἀσχολίαν παρέχειν ταῖς ψυχαῖς, impedimento eſſe, exhibere negotium. ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ἀναλαβών, adiecto animo ad ea quæ verè bona ſunt. Plutar. in Public. ἀσχολίαν ἔχει πρὸς τὰ μείζω, occupationibus à cura rerum maiorum abducitur. ἀσχολίαν τῆς φιλοσοφίας ποιοῦμαι, nullum philoſophiæ à me ſtudium datur.

Ἄσχολος, ου, ὁ καὶ ἡ, negotioſus, occupatus, ſollicitus. ἄσχολος περὶ τοὺς ἔργοις, operum negotiis ſe exercẽs, Ariſtot. 5. Politic. cap. 5. ἀσχολοί εἰσιν ἐπιβουλεύειν, eis per occupationes nõ licet inſidiari, Idem Politic. lib. 5. ἀσχόλους ποιοῦντες πάντα χρόνον τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι, πλὴν τῶν ἰδίων, Plato de Legibus, propria ſolũ curantes. ἄσχολον παρέχειν, occupare, diſtrahere à, Ibidem. ἄσχολος χρόνος τούτου ἐπιμελεῖσθαι, tempus non ſinit hoc curare, non eſt otium.

Ἄσχυ, τό, ſuccus eſt Pòticæ arboris, quod à nucleo Pontici fructus defluit craſſum & nigrum.

Ἀσώδης, ὁ καὶ ἡ, ex repletione cibum faſtidiens, apud Paulum AEginetam lib. 1, cap. de feminis abundantia. Et Diſcor. lib. 2, cap. 184, ait, κρόμμυον ἀσώδες εἶναι, cepam ſtomacho faſtidium ex repletione afferre. Galen. li. 1. ad Glauconem, ſimpliciter pro faſtidioſo accepiſſe videtur, ſine plenitudine & repletione. ὅταν οὕτως ἀλγῶσι κεφαλήν, εἰ μὴ ἀσώδης εἴη καὶ καρδιώσσει, καλύειν ἐμεῖν, ſiquidem cibi ſit faſtidioſus, &c.

Ἀσώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorporeus corporis expers.

Ἀσωμάτως, ſine corporis interuentu.

Ἀσώμενος, triſtatus, λυπούμενος.

Ἄσωμος, ὁ, incorporeus, Etym.

Ἄσωπος, ὁ, Bœotiæ fluuius, prope Thebas. παρὰ τὴν ἄσιν τὸν ῥύπον, καὶ τὸ ὦψ, Etym. Item viri proprium apud Herod.

Ἀσωτεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, luxu diffluo: ſumptum à populo Aſotorum, quòd eſſent luxu perditi, perpetuoque in comeſſationibus verſarentur: Meminit Cicero lib. 2. de finib. Nolim enim mihi fingere (inquit) Aſotos, vt ſoletis, qui in menſam vomant, & de conuiuiis auferantur crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitent, Bud. Com.

Ἀσωτία, ας, ἡ, luxuria, laſciuia, prodigalitas, helluatio, comeſſatio. Gellius luxum & popinationem interpretatur, Bud in Annotat.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, i. luxurioſorum magiſter.

Ἀσωτοποσία, ας, ἡ, crapula.

Ἄσωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, perditus, ἐξώλης καὶ σώζεσθαι μὴ δυνάμενος, prodigus, inſatiabilis, luxurioſus, helluo, decoctor, homo nihili, nepos à Latinis dicitur: nequam exponit Gellius lib. 6, ca. 11. Item de cuius ſalute nulla eſt ſpes, Gaza in Problem. Ariſtot. vide princip. lib. 4. Ethic.

Ἀσώτως, turpiter, immodicè, prodigaliter, perditè. ἀσώτως περὶ τὰ χρήματα διακείμενος, Iſocrat.

Ἀσωφρόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non emendat nec corrigit, Nazanzen. ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, dimiſsio abſque correctione.

Ἀταής, inexercitatus, ἀγύμναστος.

Ἀτάω, miror, ſtupeo, θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, Etym.

Ἀτακτεῖν, ordinem turbare, ordinem deſerere in manipulo aut decuria, vel militiam detrectare, quo modo Demoſth. vtitur, hoc eſt, in ordinē ſe non redigere, ordinem non obire & locum, per intemperantiam aliquid perpetrare. ἀτακτεῖς τὰς μάχας, nullum in prælio ordinem ſeruas Philoſtratus in Heroicis, Plutar. in Apophth. ἀτακτήσας τῆς πατρίου ἀγωγῆς, patria educatione priuatus. Significat etiam inhoneſtè & petulanter ſe habere, indecorè agere & laſciuè, flagitioſè viuere. Plut in Apophth. ἐν ἔτι λίαν νέω τυχόντι ἀτακτοῦντι Θεμιστοκλεῖ.

Ἀτάκτημα, ατος, τὸ, inordinatio, ἀταξία.

Ἀτακτιδακρύει, affatim lachrymatur.

Ἄτακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, Celſus. Cicero, ex inordinato in ordinē adduxit, perturbatus, confuſus, indigeſtus, incompoſitus, immodeſtus, ſolutus, diſſolutus, Bud Comment. ἄτακτοι πυρετοί, febres incertæ, vagæ, erraticæ, Gal. ad Glaucon. ἀτάκτους λαμβάνειν τοὺς πολεμίους, adoriri hoſtes diſſolutos & confuſos. ἀτάκτους ποιῆσαι, perturbare, turbatos reddere, Xenoph. 1. Pædiæ. ἄτακτος ἀφροδίτη, Plato de Legi. & enormis & inordinata venus. ἄτακτος ὄχλος, confuſa turba, indigeſta, Iſocrates.

Ἀτάκτως, inordinatè, Cice. & Quintilian. intemperanter, inconditè, immodeſtè, huc & illuc, temerè, ineptè, paſsim: cui opponitur κοσμίως, ordinatè.

Ἀταλαίπωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, beatus, felix, ærumna carens. ἀταλαιπώρῳ ψυχῇ, æquiſsimo animo, Gaza ex Cicer. eſt etiam iners, ſegnis, negligens, incurioſus: item afflictus miſer, laborioſus, ærumnoſus: item νεφριτικὸς, renum morbo laborans, Etym.

Ἀταλαιπώρως, facilè, feliciter, citra laborem.

Ἀταλάντη, ἡ, amica Hippomenis, Theocrit. Edyll. 3.

Ἀταλάντη, ἡ, triremis: ſic vocata ab Atalante Heroide.

Ἀτάλαντος, ου, ὁ καὶ ἡ. par, ἴσος. Iliad. β, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, i. τῷ Διὶ τὴν βουλὴν ἴσον, Ioui parem conſilio. Phocyli. ἡλικίῃ ἀτάλαντον, dixit, id eſt, ætate parem, æqualem.

Ἀτάλλω, μ. λῶ, augeo, adoleſco, nutrio cum cura, creſco Heſiod. ἴδρις τ' ἀτάλλων, cum accuſat. Sophocl. τέως δὲ κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν ψυχὴν ἀτάλλων, i. ζωὴν τρέφων, adolens, augens. Item ſum innocuus, mihi non nocetur.

Ἀτάλματα, ſaltus, pueriles ludi.

Ἀταλὸς, ῆ, ὁ, mollis, tener, puerilis: παρὰ τὸ ἁπαλὸς, κατὰ τροπὴν, ἢ παρὰ τὸ τλῆναι, ὁ μηδέπω δυνάμενος κακοπαθεῖν, Etymol. Heſi. παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, puerum puerilia ſapientem.

Ἀταλόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, impotens, tener, ſimplex, ſapiens puerilia.

Ἀταλόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, puſillanimis, qui eſt animo molli, in Epigram.

Ἀταμίευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incautus, inconſyderatus, nihil reponens, qui diſpenſari nequit, non facilè ſeruandus.

Ἀταμιεύτως, nihil recondendo. Plato de Legib. ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς χρώμενος, qui iram non recondit.

Ἀταξία, peruerſitas, Cicer. confuſio, temeritas, inconditus rerum ſtatus: item incontinentia, petulantia, ordinis deſertio. Philo de mundo, τὴν οὐσίαν ἄτακτον συγκεχυμένην οὖσαν, εἰς τάξιν ἐξ ἀταξίας καὶ ἐκ συγχύσεως εἰς διάκρισιν ἄγων ὁ κοσμοπλάστης, κοσμεῖν ἤρξατο, id eſt, rerum ſubſtantiā confuſam & permixtam, ex incondita illa congerie, in ordinem, atque ex indiſcreta confuſione in diſcrimen redigens, mundi fictor digeſsit. ἀταξίαν διαχύσουσι, ab ordine recedetis.

Ἀτάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, patior detrimentum. Sophoc. ἀτώμεσθα νῷν, id eſt, βλαπτόμεθα, lædimur.

Ἀταπείνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, celſus, minimè abiectus.

Ἀτὰρ, ſed, ſiquando, propterea, verùm, cæterùm. ἀτὰρ οὖν, διὰ τοῦτο οὖν, quamobrem, verùm heus tu. Plato 2. de Republ. ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκωνος ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, i. quum alias ſemper, tum præcipuè per id téporis ingenio Glauconis ſum oblectatus.

Ἀτάρακτος, quietus, quieſcens, tranquillus.

Ἀταραξία, ας, ἡ, tranquillitas, imperturbatio.

Ἀτάραχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſedatus ac defæcatus, intrepidus.

Ἀταράχως, ſine moleſtia, ſine vexatione.

Ἀταρβής, έος, ὁ καὶ ἡ, ἀτάρβητος.

Ἀτάρβητα, intrepidè. Sophocl. in Aiace, ἀντὶ τοῦ ἀταρβήτως, ἀνειμένως, liberè, ſecurè.

Ἀτάρβητος, ου, imperterritus. ἀκαταπτόητος, ἄφοβος, Iliad γ, ἀτάρβητος νόος ἐστί.

Ἀταρβίζομαι, timeo, ἀταρβὴς φαίνομαι.

Ἀταρίχευτος, non conditus.

Ἀτάρμυκτος, intrepidus, audax, ſecurus, ἄνευ τοῦ μύειν, ἢ ὅ ἐστι ταρμύσσειν τὸ φοβεῖν, ὡς λυκόφρων, Etym.

Ἄταρτον, ου, τὸ, ferramentum in medio rotæ.

Ἀταρπιτὸς, οῦ, ἡ, καὶ

Ἀταρπὸς, ου, ἡ, callis, ſemita, diuerticulum, via, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, ἐξ ἧς οὐκ ἔστι πλανῆσαι καὶ ἐκτραπῆναι. παρὰ τὸ τρίπω καὶ τέρπω, ἢ καὶ παρὰ τὴν ἀτραπὸν, ἥ ἐστι, πολύδρομος καὶ εἰς πολλὰ σχιζομένη ὁδὸς, Ety. prima breui pro ἀτραπὸς, per metatheſin.

Ἀταρτηρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, conuitiatorius, conuitiator, contumax, aſper, χαλεπὸς, nocēs, durus, grauis. ἀντὶ τοῦ ἀτηρός: παρὰ τὴν ἄτην, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. Iliad. α, ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν ἀτρείδην προσέειπεν. Heſiod. ὅς δέ κε πότμα ἀταρτηρὸν φυλάξας, qui grauem ſit ſortitus natiuitatem.

Ἀτάρχευτος, ſiue Ἀτάρχυτος, inſepultus. Phocyl. γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι: vbi etiam legitur ἀταρχύτοις.

Ἀτασθαλέω, pernicioſe me gero, petulanter ago, pecco, Nonnus, οὗτος ἀτασθαλέων ἐκ ἔκλεπτεν, iniuſtà faciens.

Ἀτασθαλία, ας, ἡ, ſuperbia, improbitas, ſtoliditas. ἀτασθαλία εἰς τὸ θεῖον, pro impietate: peccatum, inſcitia, delirium, infortunium, flagitium, ſcelus. Heſiod. ἀφ' ὕβριος δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων.

Ἀτασθάλλω, μ. αλῶ, π. κα, ineptè ago. Neut. abſol.

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, iniuſtus, improb⁹, impius, nefandus, immanis, pernicioſus, ſceleſtus, dirus. παρὰ τὸ ἀτῶ, τὸ βλάπτω, vel παρὰ τὸ ταῖς ἄταις θάλλειν, id eſt, πονηρὸς, Etym.

Ἀταύροι, boues quædam vocabantur in Epiro venere intactæ, vt incrementum ampliter acciperent.

Ἀταύρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers coniugii, virgo, quaſi tauri expers. Eſt autem ταῦρος non ſolùm animal, ſed interdum etiam membrum virile. Ariſtoph. Lyſiſtrat. οἴκοι δὲ ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον.

Ἀταφία, ας, ἡ, inſepultura, ſepulchri iactura, Plut.

Ἄταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſepultus, inhumatus.

Ἀτάω, noceo, βλάπτω, lædo. Sophoc. in Aiace, ἀτώμεσθα

νῷν,

ὦν, nunc lædimur, offendimur.

Ἅτε, quaſi, tanquam, ὡσανεὶ, quaſi, quippe, vtpote, nimirum, nempe, ſiquidem, quanquam, quando. Nonnus, ἢ δέ μιν εἴρετο παῖδας ἅτε θρασὺς, i. etſi audax. capitur etiam pro vt, velut, quemadmodum. Laſc. πρώτιστον ἐλλάδι πέμπε ζάθεά τ' ἐφ' ἑσπερίοις μηδὲν ὄλωλε κράτος, &c. Plato 1. de Republ. ὡμολόγησε ταῦτα μὲν ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος, quippe quum eſſet æſtas. ἅτε μανικὸς, inſanienti ſimilis. ἅτε ἔχοντες, quum habeant. ἅτε ἔνορκος ὤν, non aliter quàm ſi iureiurando eſſet adactus. ἀλλ' ἅτε, quippe. ἅτε γὰρ, quippe, ſiquidem. ἅτε δὴ, poſtquàm, vti, veluti, cæterùm, nimirum, vtpote, quaſi. Plut. in Lycur. ἅτε δὴ νομίσματος οὐκ ὄντος, vti nummus non eſſet. ἅτε δὴ τὴν δόξαν αὐτὴ τοῦ ζῆν καὶ τῆς βασιλείας ἡγούμενος, adeò vitæ ac imperio gloriã anteponebat.

Ἀτέγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, rigidus, qui liqueſieri nequit, ὁ μὴ τεγγόμενος καὶ μαλαττόμενος.

Ἀτειρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indomit⁹, magnus, durus, rigidus, Homer. Iliad. ι, χαλκὸς ἀτειρὴς, i. ἀκαταπόνητος, à verbo τείρω.

Ἀτείχιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſine muris, nõ cinctus muris.

Ἀτέκμαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, obſcurus, inexploratus, ignoratus, qui nulla coniectura deprehendi poteſt: vnde ἀτεκμάρτως abſque coniectura. Xenoph. 2. τὰ δ' ἀτεκμάρτως ἔχοντα ὅπου τελευτᾷ, &c. quæ coniectura colligi nequeunt, cuius cauſa ſint, & ad quem finem tendant. τὰ ἀτέκμαρτα, quæ nullis notis deprehendi poſſunt.

Ἀτεκνέω, ῶ, ſum ſterilis, ſterileſco. ἀτεκνουμένη γῆ, terra ſterilis, lib. 4. Reg. cap. 2.

Ἀτεκνία, ας, ἡ, ſterilitas, orbitas liberorum.

Ἄτεκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, orbus, liberis carens, ſterilis, Heſiod.

Ἀτεκνόω, ῶ, ώσω, liberis orbo, Accuſat.

Ἄτεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἀσύμπαθὴς, καὶ ἀδάκρυτος, à verbo τήκω, ὁ μὴ τηκόμενος, durus, inflexibilis, immobilis.

Ἀτέλεια, ας, ἡ, imperfectio, vacatio, immunitas. Xenop. in omiſsis lib. 1. cap. 3. καὶ οἰκεῖν ἀτέλειαν ἔδοσαν τῷ βουλομένῳ, ciuitate donarunt, quiſquis manere vellet. ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, imperfectio ſeminum, Theophr. lib. 4. cap. 14. de cauſ. plantar. περὶ τῆς κινδύνων καὶ περὶ ἄλλων ἀτελείας. Iſocrat. περὶ χρημάτων ἀτέλεια.

Ἀτελεύτητον, ἀτέλεστον.

Ἄτελες, defectus: ſubſtantiuè.

Ἀτέλεστον, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι, quod perfici nequit.

Ἀτέλεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, infectus, profanus, non initiatus. ἀτέλεστος τῶν ὀργίων, non afflatus orgiis, Eraſm.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, interminatus, in quũ pertinax, fine carens, ſempiternus, ἀτελὲς. Iliad. α, οὐδ' ἀτελεύτητον, id eſt, ἀτελείωτον, ἀπέραντον, irritum.

Ἀτελῆ, apud Demoſth. de bonis dicitur quæ in cẽſum non veniunt, bona immunia.

Ἀτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, mutilus, macris, inchoatus, infectus, irritus, immunis, in priori intellectu, Philo de mundo, τῇ τέχνῃ καὶ τῇ διανοίᾳ ἦν ἀτελέστερος, arte & ingenio fuit imperfectior. Ariſto. 2. OEconom. ἀτελεῖς πολίτας, dicit immunes ciues, i. qui vectigal non pẽdunt, & ἀτελῆ βοσκήματα, immunia pecora, i. quorum cauſa vectigal non penditur. ἀτελεῖς φόρων, immunes tributorũ, Herodot. ἀτελὲς σῶμα, mutilum corpus atque imperfectum. ἀτελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ, Ariſtot in Polit. ἀτελὴς ὁμολογία, initum pactum non ſeruatum, Plato de Legib. ἀτελὴς λειτουργιῶν, qui vacat muneribus, Gaza de Seneɛ. Demoſt. περὶ στεφάνου, ἀτελεῖς ὑπὸ μικρῶν ἀναλωμάτων ψηφισθέντας, immunes præ immunitate ſumptuum factos. ἀτελὲς ἔμβρυον, imperfectus fœtus, Lucian.

Ἀτελίη, pro ἀτέλεια, apud Herodot. ἀτελίη στρατιῆς καὶ φόρου, immunitas tributorum & vacatio militiæ.

Ἀτέλλω, μ. ατελῶ, π. κα, lætor, augeo.

Ἀτελώνητος, ου, ὁ, ex quo vectigal non penditur. Martianus in L. interdum ff. de publica in profeſſum ſeruum, dicit in commiſſum cecidiſſe, pro quo dominus non pro feſſus eſt ad fiſcum. ἀτελώνητοι merces, dicebantur impro feſſæ, quarum nomine negotiatores vectigal non pependerant, Bud. in Ann.

Ἀτέμβιος, miſer, querulus.

Ἀτέμβομαι, iniquè fero, queror, δυσχεραίνω, μέμφομαι. 2. Arg. Apoll. ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν, i. ἵνα μή μοι μέμψῃ. apud Hom. autẽ, ἀντὶ τοῦ στερίσκομαι, vt notat Apoll. Interp.

Ἀτέμβω, μ. ψω, π. φα, priuo, στερίσκω, afficio dolore, affligo, εἰς ἄτην ἐμβαίνω. Actiu. Accuſat. ἀτέμβει θυμόν, Homer. Odyſſ. ι, στερίσκει, ἀφαιρεῖται, animum ſpe & ſolicitudine ſuſpenſum tenet, ſpe nutrit.

Ἀτενὲς, attentè, diligenter, immotis defixiſque oculis. εἰς τὸ ἀτενὲς, Idem: vnde ἀτενὲς ὁρᾶν, fixius intẽdere oculos, fixis oculis intueri. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, mox vbi fixus intenderem oculos. ἀτενὲς ἑώρα ἐς με, attentis oculis me intuebatur, Lucian.

Ἀτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fixus, intentus, rigidus, & inflexibilis, conſtans. Huic opponitur σκαρδαμυκτὸς. Heſiod. νοῦ ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, attento. πνεῦμα λαμπρὸν καὶ κῦμα τὰς μὲν ἑλληνικὰς οὐκ ἔβλαπτε ναῦς ἀτενεῖς οὔσας καὶ ταπεινοτέρας, ventus vehemens & fluctus, Græcorum quidem naues nihil læſit, quòd demiſsiores humilioreſque forent.

Ἀτενίζω, μ. ίσω, π. ικα, oculos intendo, fixis oculis intueor: Act. Dat. iung. ſuſpiro, attendo. Act. Apoſtol. cap. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, defigens oculos in cęlum. ἀτενίζω πρὸς τ' ἄλλα, ad alia intueor, Ariſtot. in Probl. ἀτενίζω πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον, pendeo miſerè de illius vultu.

Ἀτενισμὸς, οῦ, ὁ, intuitus continuus.

Ἀτενῶς, attentè. Plutarchus in Publ. ἐρρωμένως καὶ ἀτενῶς ἀπαντήσας, acri præſentique animo ſe offerens.

Ἄτερ, ſine, ſeorſum, cum Genit. Homer. Ilia. λ, ἄτερ μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε. poſtponitur interdum Genit. vt 2. Arg. Apoll. πάλου ἄτερ ἐγγυαλίζω. ἄτερ πολιτείας, ſemotus à Republ. negotiis.

Ἀτεράμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, infrangibilis, inſuperabilis, incoctilis. ἀτέραμνον ὕδωρ, aqua cruda. ἀτέραμνα σπέρματα, legumina incoctilia, Gaza lib. 2. hiſtor. plant. Theoph. c. 5. & 9.

Ἀτεραμνότης, ητος, ἡ, duritas, peruicacia. Theoph. l. 4. de cauſ. plant. ca. 5. σημαίνειν ἔοικε τῶν σπερμάτων ἀτεραμνότητά τινα πρὸς τὴν βλάστησιν, Gaza vertit, ſignificare videtur duritatem quandam ac peruicaciam in percoquendo ad germẽ edendum.

Ἀτεράμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, incoctilis, propriè leguminum eſt. ἀτεράμων ἀνὴρ, inexorabilis & durus, præfractus, ferreus, immitis, indomitus. Ariſtoph. Veſp. μάλ' ἀτενὴς ἀνὴρ γ' ἀτεράμων τ' ἀνήρ. Theophraſt. lib. 4. cap. 8. de cauſis plant. ἀτεράμων φύσει καὶ ὥσπερ ἄπεπτον, durum natura & quaſi incoctile. Ibidem, τεράμονα καὶ ἀτεράμονα σπέρματα, coctilia & incoctilia. Ibidem, ἀτέραμον σπέρμα, i. ἀδιάλυτον ἢ ἀναλλοίωτον ἢ χαλεπῶς ἀλλοιούμενον, id eſt, incoctile ſemen dicitur, quod reſolui immutariq; nequit, vel quod ægrè mutatur. Pla. de Leg. ἀτεράμονι τινὶ φύσει χρώμενοι, natura indomiti, ingenio prędi ti refractario.

Ἀτεργάτις, deæ cuiuſdam nomen, Cæli. lib. 12. cap. 37.

Ἀτερηδόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, à teredinibus non eroſus, cariem non ſentiens, teredines non ſentiens, Dioſcor. lib. 2.

Ἄτερθεν, & Ἄτερθε, abſque, prçter, ſine, ſeorſũ, ab, χωρὶς ἄτερ: Genitiuo. poeticum.

Ἀτερμάτιστον, infirmũ, imperfectum, abſq; fundamento.

Ἀτέρμων, ονος, rotundus, infinitus, termini expers: vnde αἰὼν ἀτέρμων, Ariſtoph. id eſt, æuum ſempiternum.

Ἀτερσίον, ſeorſim, τὸ ἑτέρωθεν.

Ἀτέρος, Atticè, pro ἕτερος, Genit. θατέρου, prima longa. li. 4. Epigram. κελεύθῳ ἄτερος ἐκ τέχνης, Sophocl. εἴτε μὴ σὺ φὴς, εἴθ' ἅτερος στρατηγὸς, ſiue tu non permittis, ſiue alter ductor: vbi prima producitur.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iniucundus, indecorus: vnde, λιμὸς ἀτερπὴς, Heſiod. infeſtus, triſtis, acerbus, voluptatis expers. Thucyd. ἀτερπὲς ἐς ἀκρόασιν, auditu inſuauis. ἀτερπέστερος, minus ſuauis.

Ἄτερπνος, inſomnis, quaſi ἀτέρπνος.

Ἄτερπος, ου, ὁ, ἀτερπὴς, triſtis, iniucundus.

Ἀτερψία, ας, ἡ, & Ἀτερψίη, moleſtia.

Ἀτερπὸν, album, contemptum.

Ἄτερπος, iniucundus.

Ἀτευχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inermis, ἄνοπλος.

Ἀτεχνὴς, ὁ καὶ ἡ, qui eſt ſine fraude & dolo, Etym.

Ἀτεχνία, ας, ἡ, ruditas, imperitia, nulla ars, interprete Quintil. lib. 2, cap. 21, habitus eſt faciẽdi cum falſa ratione, Ariſtot. lib. 6. Ethic.

Ἄτεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla arte excultus, ignauus, ſine fraude imperitus, Nazanz. γυμνὸν τῷ ἀπλότητι καὶ ζωῇ τῷ ἀτέχνῳ, nudũ ſimplicitate & vitæ innocẽtia. ἄτεχνοι πίστεις, probationes ſine arte. Ariſtot in Rhetor.

Ἀτέχνως, incurioſè, negligenter, ſine arte, ſine dolo.

Ἀτεχνῶς, circunflexum, ſignificat verè, ſedulò, planè, reuera, prorſus, dubio procul, manifeſtè, firmè, palam, tutò. Ariſtoph. περ. ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί, id mihi certè accidit, ſeu planè. Item validè, ſtrenuè. Vnde βόλον ἀτεχνῶς ὄντα, conuiciatorem egregium.

Ἀτέω, μ. ήσω, π. ηκα, negligo: Act. Accu. memet intrudo.

Ἄτη, ης, ἡ, priori longa, nocumentũ, detrimentũ, noxa, clades, odiũ, calamitas, συμφορά, infortuniũ, iactura, βλάβη, ἀπώλεια, exitium, ἀβουλία, error, culpa, dolor & luctus, φρενοβλάβεια, Ody. δ. Itẽ malus genius, dæmõ, dea quæ noxas & turbas ſolet immittere rebus mortaliũ, noctis filia, vt ſcribit Heſiod. ab ἄτω, i. βλάπτω, quod ἄσω facit in futuro: vnde ἄτη, pro ἄση, mutato σ in τ, vel ἀ τῶ, i. λαμβάνω, καὶ τοῦ στερητικοῦ α, ἄτη, ἡ οὐδεὶς θέλει λαβεῖν. Vide prouer, Ira omniũ tardiſsimè ſeneſcit: & Bud. de Aſſe. ἄτη ἀειστίας. Apollon. Rhod. i. detrimentum quod inferunt optimates, i. iniuria, ὕβρεις, offenſa. ἄτη οὐρανία, clades cæleſtis, ſeu damnum, ira numinis, lues cæleſtis. Soph. ἄτης αἴτιος, culpæ author. Hom. ἄτῃ συνεχεῖ δ' ἐνέπεσε κακῇ, noxa mala implicatus eſt, ἄτη βαρεῖα, ſors grauis, noxa, Homer.

Ἀτηκότερον, ου, τό, ſeuerius.

Ἄτηκτος, ὁ, qui in liquorem reſolui non poteſt, non liqueſcens. Ariſt. li. 3. Meteo. in fi. diſtinguit θραυστὰ veluti σιδηρεύομένην ὕελον & alia, quæ differunt à metallicis, quæ aut χυτὰ ſunt, aut ἐλατά.

Ἀτημελέω, μ. ήσω, π. ηκα, non curo, abiicio curam.

Ἀτημελέως, ἀτημελήτως, negligenter.

Ἀτημέλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuratus, inornatus, neglectus.

Ἀτημελία, ας, ἡ, negligentia, contemptus, incuria.

Ἀτημελῶς, vel Ἀτημελήτως, negligẽter, inornatè, idoctè.

Ἀτίω, laboro, μοχθέω.

Ἀτηρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Ἀτηρὸς, ου, ὁ, nocuus, inſuperabilis, intractabilis, durus, cõuiciatorius, cõtumelioſus, dãnificus, βλαβερὸς, χαλεπός.

Ἄτης, Bacchi epitheton.

Ἀτθὶς, ἡ, Attica. ἀτθίδος νύμφης, Muſæus.

Ἀτίζω, μ. ίσω, π. ικα, vilipendo, ſperno, paruifacio, deprimo, offendo, turbo. παρὰ τὸ τίω, τιμάζω, Activ. Accuſat. iungitur. Apoll. 2. Arg. ὑπερβασίαν ἄτισσε, i. contẽpſit, ὑπερηφάνησε, & li. 1, ὁπηνίκα γεράων ἐπιδευεῖς ἄτισαν, honoribus priuarunt & neglexerunt.

Ἀτιθάσευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, implacabilis.

Ἀτίθασος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſper, intractabilis, indomitus, ἀήμερος, ἄγριος: nam τιθασεύειν, cicurare eſt.

Ἀτιμαγελεῖν, dehoneſtare, faſtidire, ſeorſum paſci à grege: abarmentari quidam vertunt, abgregari, ex Feſto, negligere gregem: proprium taurorũ. Vide prouerb. Abijt taurus in ſyluam. Ariſtot. li. 9. Animal. cap. 31. ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ τῶν θηρίων, à feris interimuntur tauri, vbi ab armento deerrauerũt. ἀτιμαγελάντες, pro ἀτιμαγελοῦντες, i. gregẽ relinquentes, gregis diuortia quærentes.

Ἀτιμάγελος, ὁ, qui à conuictu abhorret, abgregator ſui, ὁ μὴ συναγελαζόμενος. Sic taurus appellatur qui negligit armentum.

Ἀτιμάζω, μ. άσω, π. ακα, honori non habeo, ignominia afficio, aſpernor, negligo, parui duco, cõtemno. Xen. ὑπ' ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἀτιμάζῃ, cõtemneris à bonis hominibus. Plat. 2. de Repu. ἀτιμάζειν καὶ ὑπεροςᾶν. Idem in Apolog. Socrat. οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην, non eò hæc dico, quòd hanc ſententiam paruipendam. Ibidem, ἀπολοῦ τὰς μέντοι αὖ ἴσως ἢ ἐξελάσειεν ἢ ἀτιμάσειεν. Soph. οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι, nunquam Aiacem iſti paruifacient. ἀτιμάζω αὐτὸ λῆς εἶναι τὸ ὅρκον, parui duco contẽnoque auem hanc. Item inſigni ignominia ob ſcelus patratum aliquẽ afficio, quod notare Iureconſulti dicũt, Bud. Com. Act. Accuſ. Ody. ξ, ἐοδὲ δ' ἀτιμάζοι ἄλοχον, & c. i. contemnit.

Ἀτιμαλφεῖν, contemni, τιμὴν οὐχ εὑρίσκειν.

Ἀτιμασμὸς, ου, ὁ, ignominia.

Ἀτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, pro nihilo duco, dedecore afficio, ἀτίμως ὑβρίζω, infamo, deſpicio, vilipendo, negligo. Hom. Ody. ξ, ξεῖνον ἀτιμῆσαι, i. indignitate afficere. Soph. μὴ νῦν ἀτίμα θεούς, noli nunc deos vilipendere.

Ἀτίμητος, contemptus, aduena, infamis. ἀτίμητος ἀγὼν, dicitur quũ pœna eſt arbitraria, non legibus taxata, ſed iudicum arbitrio relicta, Æſch. ἀτίμητος φίλος, amicus incõparabilis, Phalar. ἀτίμητος δίκη, lis non æſtimata, Demoſt.

Ἀτιμία, ας, ἡ, ignominia, honorũ contẽptus, ludibriũ, infamia, dedecus. Xenoph. συγγενεῖς ἐποίει ἐν ἀτιμίᾳ εἶναι παρὰ τοῖς αὐτοῦ συνοῦσι, conſanguineos notabat ignominia apud ſuos diſcipulos.

Ἀτιμοποιὸς, οῦ, ὁ, famoſus, infamatorius.

Ἄτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignominioſus, honoris expers, neglect⁹, cui opponitur ἔντιμος, quem impune occidere licet: ſacer & inteſtabilis Latinè dici poteſt. Horat. inteſtabilis & ſacer eſto. Vide Dem. κατ' φιλίππου. τὰ νῦν δ' ἄτιμος ὢν ... μέχρι..., ἄτιμος εἰμι, notor ignominia, Æſch. ἄτιμον ποιῶ ... αὐτὸν eum afficio ignominia, Herodot. Thucy. ἄτιμον γενέσθαι, honoribus exuti. ἄτιμα χρήματα apud Demoſt. ... quæ inuadere licet & rapere.

Ἀτιμόω, μ. ώσω, π. ωκα, vitupero, priuo honore, Accuſat. ignominioſa damnatione plecto, ignobilem reddo, contumeliis afficio: vnde ἀτιμοῦμαι, infamia notor. ἀτιμωθείς, nullo honore præditus.

Ἀτιμωρητὶ, impunè, ἀζημιωτί.

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ, impunitus, inultus, de quo nõ eſt ſumptum ſupplicium. ἀτιμώρητοι, apud Thucy. l. 3. exponitur, ὁ μηδεμίαν βοήθειαν ἔχοντες ὑπό τινος. Vall. cõuertit inhonorati.

Ἀτιμωρήτως, impunè, Plato de Legib.

Ἀτίμως, ignominioſè, fœdè. ἀτίμως ἀφεθεὶς, ignominioſè miſſus. ἀτίμως φέρεσθαι ὑπ' ἀνθρώπων. Pla. in Epiſt. pro ab hominibus contemni. μὴ ἀτίμως, ſine contumelia, non turpiter, Plato de Legib.

Ἀτίμωσις, grauioris ſupplicii inſtar erat, Bud. Comm.

Ἀτιμωτικῶς, idem quod ἀτίμως, ignominioſè.

Ἀτίνακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcuſſus, ἄσειστος, immotus, non agitatus. Nonnus, ... ἀτίνακτον.

Ἀτινῶν, quæ igitur, ἅτινα οὖν.

Ἄτις, pro ἧτις, Doricè, id eſt, quæ.

Ἀτιτυφοῦν, contemnere, ſuperbire, ἀτιμάζειν ἄνδρα.

Ἀτιτάλλω, μ. αλῶ, π. κα, alo, educo, as, ... τρέφω, nutrio ab infantia, manibus criſpo, puerum delicatè & curioſè nutrio: vt Odyſ. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἴσως ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλει. ἀταλὸς enim eſt νέος: vnde ἀτάλλω, & ἀτιτάλλω. Accuſ. Odyſſ. ξ. ... δ' ... ἀτιτάλλει, i. ſagino, ... ἀναχέομαι.

Ἀτιτῶ, ἀδικῶ.

Ἄτιτος, iniqu⁹, ἄδικος: ſed ἄτιτος, ὁ ἀτιμώρητος, ἄτιμος, ἄτιμος.

Ἄτιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhonorat⁹, impunitus, immunis, inult⁹, Phocyl. οὐχ ὅπως κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄτιτον, impunitũ.

Ἀτλαγενὴς, έος, ex Atlante genitus: vnde πλειάδες Heſiodo dicuntur ἀτλαγενεῖς, i. Atlantides Virgiliæ.

Ἀτλαντικὸς λόγος, Plut. in Sol. refert Solonem adiiſſe ſacerdotes Ægyptiorũ, & Atlantico ſermoni interfuiſſe, eũque verſibus Grecis conatũ exprimere. Ibidẽ, ἀτλαντικὸς μῦθος & ἀτλαντικὴ ὑπόθεσις, fabula & materia Atlãtica. ἀτλαντικὸν πέλαγος. Ariſtot. de mundo, πέλαγος μὲν τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης ἀτλαντικὸν καλοῦσι, καὶ ὁ ὠκεανὸς περιρρέων ἡμᾶς.

Ἄτλας

Α'τλας, αντος, ὁ, viri nomen. Item vertebra colli, quę pondus ſuſtinet.

Α'τλατέω, vel

Α'τλητέω, ῶ, ήσω, κ. τ. λ. malè tolerãs ſum, ignoro, timeo, μὴ καρτερέω, μὴ φέρω, δυσανασχετῶ.

Α'τλητος, & Doricè Α'τλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, intolerandus, ἀνυπόστατος. Iliad. lib. 1. πένθος δ' ἄτλητον βεβολήατο.

Α'τλησία, impatientia.

Α'τμα, purgatio, κάθαρμα.

Α'τμεία, ſeruitus, adminiſtratio, lib. Epigr. δουλεία, δουλοσύνη, adminiſtratio, apud Laſc. regnũ. ἄλλοις ἀτμένιον δόντες ἀνακτορίης, aliis dantes adminiſtrandum regnum.

Α'τμένος, & ἀτμένιον, non modo ſeruum ſignificat, ſed etiam ingenuum in ſeruitutem redactum.

Ατμενώτατος, ſtultus, ſeruilis.

Α'τμεύω, ſeruio.

Α'τμη, ης, ἡ, ſpiratio, ἀτμίς.

Α'τμήν, ένος, ὁ, ſeruus: quaſi ἀτμένιον.

Α'τμητος, ου, ὁ, non caſtratus, illæſus, inſecabilis, inſectus, non amputandus. ἄτμητος ἄμπελος, vitis non putata, Plut. in Numa. κόμη ἄτμητος, li. Epigr. coma intonſa.

Α'τμίζω, μαίσω, κ. τ. λ. vaporē mitto, ſcateo, exhalo. ἀναθυμιάζω, feruentis aquæ excepto halitu euaporo: Neutr.

Α'τμίς, ίδος, ἡ, vapor, aura, halitus.

Α'τμοειδής, vaporis ſpeciem gerens.

Α'τμός, οῦ, ὁ, vapor, expiratio, halitus, vapor fumi, aura ventus, nidor, fumigatio, æſtus: vnde

Α'τμώδης, plenus vaporis & expirationis, & vt ſic dicã, vaporoſus. τὰ ἀτμώδη περιττώματα, i. excremētitii vapores, vt vertit Gaza, vapores ſuperuacui.

Α'τόκιον, το, medicamen omne quod ſterilitatem inducit, & vim concipiendi adimit. Dioſcorid. lib. 3, cap. 146, ἀτόκιον εἶ), ſpem partus adimere, partum prohibere, ſterilitatem facere: & cap. 151, δοκεῖ δ' ἀτόκιον εἶ), ſterilitatem facere creditur, conceptum adimere: lib. 4, cap. 20, radix conceptũ adimens, ſterilitatem faciens: lib. 2, ἀτόκιον ποιεῖ καὶ ἄγονον, conceptũ adimit & ſterilitatem affert.

Α'τοκος, ου, ὁ, ſterilis, aut quæ nondum peperit. Aliter Ariſtotel. 2. OEconom. ἀτόκοις τοῖς χρήμασι ἀποκεχρημένοι, pecunia abſque vſuris abuſi. Plato νόμ. ια, ἐὰν δὲ ἐπαινῶν τοὺς ἐξ ὧν τ' ἀγῶν ἀτόκων ὄντων χρημάτων. ἄτοκα χρήματα vocat pecunias, quę ſũt ſine vſura, aut mutuo dãtur abſq; vſura.

Α'τόλμητος, non audendus. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Α'τολμία, ας, ἡ, ignauia, formido, puſillanimitas.

Α'τολμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaudax, timidus, imbellis, humilis, formidoloſus. Ariſtoph. λῆμμα πολὺ πέρισσ τοῦδε ἂν ἀτολμοτάτου ἀτολμότερος εἴην, multo magis nõ auſim. Lucia. ἄτολμος βίος.

Α'τομος, ου, ὁ καὶ ἡ, δύστμητος, indiuiduus, inſecabilis, minutus, nullas ſectiones habēs. ἄτομος λίβανος, thus nullas ſectiones oſtendēs, ex quo nihil deraſum, defectum, ablatúmve eſt. Dicuntur item ἄτομοι, minuta quædam corpuſcula, qualia videmus in Sole, quum per feneſtram radios ac lumen immiſerit: corpora inſecabilia Quintil. appellat lib. 3, cap. 3. Ex quibus omnia oriri atque in eadem reſolui Epicurus & Democritus aſſeuerabant: ſic dicta, quòd ob paruitatem diuidi aut ſecari nõ poſſunt. Philo demũdo, Δημόκριτος καὶ Ἐπίκουρος πολλοὺς κόσμους ἀπεργάζονται, ὧν τὴν γένεσιν ἀλλήλοις ἐμπιπτούσαις καὶ ἐπιπλεκομέναις ἀτόμοις ἀνατιθέασι, τὴν δὲ φθορὰν ἀντικρούσεσι καὶ περικρούσεσι τῶν γεγονότων, Democritus & Epicurus complures mundos deliniãtes, ipſorum ortum attribuunt corpuſculis indiuiduis inuicem offenſantibus in occurſúque implicitis: interitum autem tum ſtatuunt, quum mũdi concreti & ſic enati, colliſi inter ſe fuerint occurſu & cõflictati. ἐν ἀτόμῳ, in puncto temporis, illico, in momento.

Α'τονέω, ῶ, ήσω, κ. τ. λ. deficio, ſum infirmus, ſum imbecillus, torpeo, langueo, debilitor, defigor, hoc eſt, laſſeſco, defatigórque ac virib⁹ attonitorum more linquor, Hermol. in Plin. Chryſo. περὶ ἱερωσ. ἀτονοῦν γὰρ ἐξισωθῆναι τοῖς εὐδοκιμοῦσι κατὰ τὸ τῷ λέγειν ἀρετήν, nõ potēs adæquari.

Α'τονία, ας, ἡ, languor, torpor, infirmitas, impotentia, imbecillitas, debilitas, remiſſio. στομάχου ἀτονία, affectio quædam ſtomachi, quando non eſt tenax cibi.

Α'τονος, ου, ὁ καὶ ἡ, inefficax, infirmus, viribus non pollens, languidus, torpens, imbecillus, inualidus, iners, ignauus.

Α'τόνως, leuiter, remiſſè.

Α'τόξευτος, ὁ καὶ ἡ, quem ſagitta non poſſis attingere. ἀτόξευτος πέτρα, rupes editiſſima.

Α'τοξος, ου, ὁ, ſine arcu, vel arcu vti non valens, Lucian.

Α'τόπασον, quod conjectura non licet aſſequi.

Α'τόπημα, ατος, τὸ, ſcelus, Interpres Ariſtoph. • Item, abſurdè dictum, Damaſc.

Α'τοπία, ας, ἡ, abſurditas, indignitas, incommodum. • Item, mira ingenii magnitudo, Plato in Sympoſ.

Α'τοπος, ὁ καὶ ἡ, abſurdus, importunus, inſolens, turpis, ὁ παράδοξος καὶ θαυμαστός: ſic Plato. Idem Epiſtola 7, ἄτοπον καὶ αἰσχρὰ νίκην νικῆσαι, infamem reportare victoriam. ἄτοπος ἡδονὴ, incredibilis voluptas, Euripid. ἄτοπος καὶ ἀγεννής, qui demiſſo animo atque abiecto eſt, Plutarch. in Solone. τὰ ἄτοπα, ineptiæ.

Α'τόπως, temerè, abſurdè, immeritò, ἀκόσμως, incõpoſitē. ἀτόπως ἔχω, inſolens ſum, Demoſth. ἀτόπως ἔχοντι τοῦ σώματος, habenti indecens corpus.

Α'τος, ου, ὁ, inſatiabilis, ἀκόρεστος: per craſin, pro ἄατος, ἀπὸ τοῦ α, καὶ τοῦ ἄω, τοῦ κορέω. Genit. iungitur. Heſiod. ἄρηα ἄτον πολέμοιο, bello inexplebilem.

Α'τοσσα, ης, ἡ, Atoſſa, filia Cyri, mater Xerxis, Plutarc.

Α'τραβατίνος, xerampelius color, vitis frondibus arefactis ſimilis: vnde & nomen ſumptum. Vſurpatur & Latinis: certum enim vitis genus adulto iam autũno pãpinis rubet velut cruētatis. Roſa vulgò dicitur ſicca.

Α'τραγῳδης, tragœdiæ non ſimilis, indecens.

Α'τραγῴδητος, ου, ſine oſtentatione, qui tragœdiam non imitatur.

Α'τρακτοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, fuſo ſimilis.

Α'τρακτος, ου, ὁ, fuſus. Ariſtot. de mundo, τὰ περὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον, εἰς τοῦτό πως νεύει, quæ de Parcis & fuſo tradũtur, huc tendunt. Eurip. pro ſagitta vſus eſt.

Α'τρακτυλὶς, ίδος, ἡ, herba eſt, ex qua mulieres ruſticæ fuſos ſibi conficiunt, quam & Plinius atractylia vocat, à Romanis fuſus agreſtis, & colus ruſtica dicta eſt, ait Dioſcor. lib. 3, ca. 107. Herba eſt apibus grata, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Α'τράνωτος, obſcurus, non planus factus, Bud. Com.

Α'τραπίζω, eo, vado.

Α'τραπιτὸς, οῦ, ἡ, pro ἀταρπιτὸς, ἡ

Α'τραπὸς, οῦ, ἡ, via, diuerticulũ, trames, ſemita, quæ diuerſa eſt à via plauſtrorum, quam regiam vocant. Significat & muſtum, vinum recens expreſſum: παρὰ τὸ ῥαπτῶν τὸ πατοῦσι: ſic Orus, Etym.

Α'τράφαξις, holeris genus, Romanis attriplex. Dicitur & χρυσολάχανον, à floſculis aurum imitantibus. Germani Green Kraut appellant.

Α'τρείδης, ἀτρέως παῖς, Atrides, Atrei filius, vt Agamemnon & Menelaus.

Α'τρείων, ωνος, i. ἀτρείδης, Homer. Iliad. α.

Α'τρέκεια, ας, ἡ, veritas: & ἀτρεκίη. li. 1. Epig. & apud Nõn.

Α'τρεκέω, verè dico, ἀκριβόω.

Α'τρεκέως, intrepidè, verè, proculdubio, ſine ambiguitate, pro certo, pro comperto, meritò, fideliter. Odyſſ. ξ, ἀτρεκέως ἀγόρευσον, id eſt, ἀψευδῶς, ſimpliciter, ἀκριβῶς, fideliter, diligenter. ἀτρεκέως οἶδα, compertum habeo.

Α'τρεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, exploratus, compertus, certus, ἀκριβὴς, intrepidus, tutus. ἀτρεκὲς αἷμα, ſanguis merus, id eſt, ſolus & purus. Iliad. ε, ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσυτο ὠτειλῆς. Et ἀτρεκὴς δόξα, apud Eurip. i. fama præcipua & excellēs & tam clara, vt negari non poſſit. ἀτρεκὲς ἀκούω, certò audire.

Α'τρέμας, vel Α'τρέμα, placidè, ſenſim, per ſilentium, remiſſè, paulatim. Ariſtoph. νεφ. ἔχ' ἀτρέμας, quieſce, μένε ἐφ' ἡσυχίας. In eadem comœdia, ἔχ' ἀτρέμα. Plutar. in Themiſt.

ἀτρίμα πυντπήθμα χρονικὰ, Annales diligenter & exquiſitè editi: ſic Lapus. Galen. ad Glauc. lib. 1, διεπίστο μὲ ὁ πυρετὸς ἀτρίμα δ' ὥστε, ὥστε ἀεὶ τ ἰατρικῆς μέχρις ἀπύρετον τῇ δεκάτῃ.

Α'τρεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, quieſco, ſto intrepidus. Heſiod. ἵνα τοι τείχεα ἀτρεμέωσι, Lucian. ἀμείνον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοῦ, i. nô moueri, torpeſcere, quieſcere. Plutarch. in Rom. στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων, paratis exercitib⁹ & inſtructis.

Α'τρέμα, ſanitas, ὑγεία.

Α'τρέμητον, inconcuſſum, ἀσάλευτον.

Α'τρεμία, ας, ἡ, quies, immotio.

Α'τρεμίζω, ἀτρεμῶ, immotus ſum, animo tranquillo ſum, quieſco. Herodot. ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν, tranquillo animo conſiſto.

Α'τρεπτος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, immutabilis, rectus, immotus, firmus. ἄτρεπτος πρὸς τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ἀπαθὴς ὤν, infamiam negligens. Plutarch. in Alcibiad. ἄτρεπτος ἀλκὴν, interritus virtute. ἀτρέπτῳ προσώπῳ, conſtanti atque interrito vultu, Lucianus.

Α'τρέπτως, immutabiliter, rectè, ὀρθῶς.

Α'τρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, acer, immutabilis. Sophocles, τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις: à τρέω, i. φοβοῦμαι: vnde & ἄτρεστος.

Α'τρεὺς, Atreus, filius Pelopis & Hippodamiæ, Plutar. in Parallelis. huius ſoror fuit Aſtydamia mater Euryſthei, Interpres Thucydid.

Α'τρηνοὶ, οἱ, populi Aſiæ, Atreni.

Α'τρητος, ου, ὁ, non cauus, non foratus, impertuſus, infatigabilis, indefeſſus, ſolidus, nullo foramine hiſcens. τὰ ἄτρητα, quæ ſibi non excauant foramina: contrà quæ excauant, τρηματώδη vocat Ariſtotel. lib. 1. de Anim. Vnde dicuntur ἄτρητοι, quibus ani meatus coaluit. & ἄτρητοι τὰ γυναικεῖα μόρια, dicuntur mulieres, quibus côcreta ſunt genitalia, vel morbo, vel natura: cuiuſmodi vaccâ fuiſſe Perinthi tradunt: nimirum cui excrementum extenuatum per veſicam tranſmittebatur.

Α'τριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non tritus, inuius, inuſitatus, inuiolatus, integer, ſyncerus. ἀτριβὴς ὁδὸς, via non trita, nullis veſtigiis calcata.

Α'τριβὶ, ſine detrimento, vel mora.

Α'τριον, tenuis textura.

Α'τριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infractus, laboris inexpertus, delicatus, inſuetus, parû tritus, non tritus, Xenoph. ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, Theoc. ſpinis indomitis & calcatu difficillimis.

Α'τριχας, carentes pilis, imberbes. ἄτριχα πρόσωπα, lenes genæ, AEſopus.

Α'τριψ, ὁ, inexercitatus, indoctus.

Α'τρομος, ſiue Α'τρόμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperterritus, tremoris expers, firmus, non tremens, intrepidus.

Α'τροπία, improbitas & inciuilitas morum, temeritas.

Α'τροπίη, ης, ἡ, i. ἀτροπία.

Α'τροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, immutabilis, immutatus, incôcuſſus, perpetuus.

Α'τροπος, ου, ἡ, Atropos, vna ex Parcis, Noctis filia, vt tradit Heſiod. in Theogonia. Dictam putant ab α & τρέπω, quòd mors ſit inexorabilis, & nulli parcat: vel (vt Ariſtoteles de mundo inquit) quia τὰ παρελθόντα πάντα ἄτρεπτά ἐστι. Ea enim quæ tranſierunt, retrorſus agi nequeunt. Vnde & pro tempore vitæ exacto ponitur.

Α'τροφέω, μ. ήσω, π. ηκα, tabificavi abſumor, tabeſco, alimenta non ſentio, alimento deficior, langueo, intereo, non nutrior. Vnde ἀτροφεῖν ποιεῖν, tabefacere, Ariſtoteles de mundo.

Α'τροφία, inedia, ieiunium, nutriendi penuria: vna eſt ex ſpeciebus tabis, quæ fit quando corpus non alitur, dece dentibus ſemper aliquibus, & nullis in eorum locû redeuntibus. Eſt item eo nomine affectio, quę totum oculi bulbum minorê humilioremque reddit, de quo AEgineta lib. 3.

Α'τροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non alens, cui θρεπτικὸς opponitur. Dicimus ἄτροφον ὕδωρ, vt quædam rigua, ἄτροφα. Theophraſt. lib. 2, cap. 7. de cauſ. plant. ἄτροφα τῶν φυτῶν ὕδατα, aquæ plantas alere nequeuntes. Itê l. 6, c. 4, ἄτροφος χυλὸς, ſapor cibo minimè idoneus. Idem cap. 14. lib. eiuſdem, ἄτροφος ἡ ἅλμη ἐν, quod ſalſum eſt alimentû nullum præſtat. ἄτροφος ῥόα, malum punicû carnes minus alens, nullum ſufficiês alimentum, non nutriens, Dioſcor. l. 1, c. 152. ἄτροφοι πυροὶ, ὁ πολύφθορος, Laconibus. Eſt etiam ὁ μὴ τρεφόμενος, impaſtus, ieiunus, abſque cibo degens, nihil aut parum ſumês nutrimenti. Atrophi ſunt (inquit Plin. lib. 22, & 26.) qui cibum non ſentiunt.

* Α'τροφὴς, qui non alitur, vt ἄβλαστος & ἀβλαστὴς, ὁ ἀβλαστος, ὁ ἀβλαστής. Theophraſt. in 2. de cauſ. καὶ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κρατεῖν ἀτροφῇ καὶ χεῖρον γίνεται.

Α'τροφῶ, tabeſco, alimêta nô ſentio, intereo, nô nutrior.

Α'τρύγετος, ου, ὁ καὶ ἡ, infructuoſus. maris epitheton eſt, i. ἀκαταπόνητος, indomitus. à τρύχω, vexo & attero: vel ἀκάρπος, ſterilis, à τρυγῶ, id eſt, vindemio. Homerus, πέρα δ' ἐν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

Α'τρυγὴς, non vindemiabilis. In Epigram. ἀτρυγὲς ἄλλοις μέλι, mel quod alii vindemiare non poterant.

Α'τρυγοφάγος, πολυφάγος.

Α'τρυγος, ὁ, purus, ſine fæce. ἄτρυγον ἔλαιον, oleû defæcatû.

Α'τρύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperforatus, nullo foramine peruius, ſolidus.

Α'τρύπονος, ærumnoſus, πολύπονος.

Α'τρυτον, illaborioſum, ἀκάματον.

Α'τρύτωνος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, indomitus.

Α'τρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indomitus, immenſus, infructuoſus, infatigabilis, indefeſſus, violentus, quem nullus labor ſatis vexare poteſt, nec domare. vnde ab Ariſtot. de mûdo, δύναμις ἄτρυτος dicitur: à verbo τρύω, i. τρύχω, domo, vexo: facultas quæ nulli cedit difficultati. & à Sophocle κακὰ ἄτρυτα, vehementia mala. Phocylid. βουλὴν στεῖρον ἰμάσσεται ἄτρυτον. ἄτρυτος πόνος, immenſus labor, Herodot. τὸ ἄτρυτον, defatigationis vacuitas, tranquillitas.

Α'τρυτώνη, ης, ἡ, indomita. Mineruæ epitheton, quòd bellicis laboribus non defatigetur, i. ἄτρυτος, ἀκαταπόνητος. à τρύω, τρῶ: vnde τρύχω & τρύω. Homer. Iliad. β, Διὸς τέκος ἀτρυτώνη, i. Minerua, Iouis filia.

Α'τρύφερος, incultus.

Α'τρύφητος, ου, ὁ, ſine mollitia, qui non eſt mollis.

Α'τρω, exilio.

Α'τρώς, ῶτος, ὁ, καὶ

Α'τρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſaucius, inuulneratus, inuulnerabilis, illæſus, illibatus, integer, durus. ἄτρωτοι σκόποι, duri ſco⁹pi, inuulnerabiles, Lucianus Nigrino, ἄτρωτοι σοῦ, à te nô feriuntur, Idem.

Α'ττα, tenui ſpiritu, quædam, aliqua. Plato in Epiſt. ἄλλα τε βραχέα ἄττα, alia quædam parua. Ariſtot. libro 3. Animal. περὶ τ μορίων εἴρηται, καὶ πόσα, καὶ ποῖα ἄττα, &c. de cunctis partibus, quotnam & quales ſunt, dictum eſt. Idem lib. 4. ἄττα σωμάτια πρόσεστι, quædam inſunt corpuſcula. Ibidem, λευκὰ δύο ἄττα, candida duo quædam. ἄττ' ἄττα, Lucian. ἀλλ' ἄττα, Thucyd. alia quædam. πόσ' ἄττα, quotnâ, Ariſtoph. τοιαῦτ' ἄττα, huiuſmodi quæpiam.

Α'ττα, denſo ſpiritu, quæcunque, quæ, ἅτινα, ὅσα, ὁποῖα ἄττα. ἅττ' οὖν, quæcunque, Plato epiſt. 7, ὅπως ἴδῃ τίς τὰ συγγράμματα γεγραμμένα εἴτε ἐν νόμοις, εἴτε ἐν ἄλλοις τισί. ἅττ' οὖν, quæcunque ſunt. Gaza de Senect. ἅττα δεῖ πράξαι τῇ συγκλήτῳ προγράφω, quæ ſunt gerenda ſenatui præſcribo. Vtrûque iunxit Ariſtophanes, καὶ ἅττ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίεις. ἅττα ποτε, quæ quidem.

Α'ττα, vox eſt, qua minores honorât maiores, vt in Epigrammate, ἄττα γέρον δίος με χαλεπὴ γάμος. Et Iliad. θ, οὐκ ἄττα γεραιέ: verba Achillis ad Phœnicê. Alii ſcribût Α'ττα.

Α'ττάβυγας, καὶ

Α'ττάγας, auis Ionicæ paluſtris, variis coloribus, κατάστικτος ποικίλοις πτεροῖς, Ariſtoph. Interpres. Dictû antiquitus fuit in ſeruos ſtigmaticos. Ariſtoph. Auibus, εἰ δ' ἐστὶ χαίρει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος, ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται, Cæl. lib. 13, cap. 54.

Α'ττάγην,

Ἀτταγὼν, ῶνος, attagena, auis de qua Ariſtot. lib. 9. Animalium, cap. 26, Gellius lib. 7, cap. 16.

Ἀττάκας, ου, ὁ, attacus exponitur, Leuitici cap. 11, pro quodam volatili.

Ἀττάλεια, ας, ἡ, ciuitas Pamphiliæ maritima.

Ἄτταλος, Attalus, frater Eumenis regis, Plutarch. de frater. charit.

Ἀτταρος, τὸ, ſartago, τήγανον, & placenta, quam aliâs ἀτταγίτην καὶ τηγανίτην vocant.

Ἀττάραγος, leuiſsimum & minimum aliquid. οἷον ἐπὶ τῆς ἄρτου φλύκταιναι, ἢ ψίχαι. Latini puſulam vocāt, quæ in coquendo pane ſolet aſſurgere, & hectam vel hetam.

Ἀτταταὶ, βαβαὶ, ἐπὶ, μάλιστα κωμικόν, atat: dicitur & per ἰατταταὶ & per βαβαιάξ.

Ἀττέλαβος, ου, ὁ. brucus, ἀκρὶς, locuſta. D. Hieronym. ait eſſe paruam locuſtam inter locuſtam & brucum, quæ modicis pennis reptans potius quàm volans, ſemperq́; ſubſiliens, ob eam cauſam, vbicunque orta fuerit, vſq; ad puluerem cuncta conſumit: quia donec creſcant pennæ, abire non poteſt. Apud Suidam ſcribitur, ἀττέλεβος. cæterùm ἀττελέβους apud Herodotum, Valla exponit, pal mulas præmaturas.

Ἄττης, Attis, puer Phrygius à Rhea adamatus. Declinatur ὁ ἄττης τοῦ ἄττου, in prima declin. apud nos verò in tertia: quanquam legitur in Accuſ. ἄττιν.

Ἀττικὴ, ῆς, ἡ, Attica, ager Atticus, ἀττικῆς καὶ τοῦ ὑμηττοῦ μεστοὶ λόγοι, Atticæ atque hymetti plena oratio, Lucian.

Ἀττικίζω, μ. ίσω, ſequor partes Athenieſium, ſto ab Athenienſibus, ſentio cum Athenienſibus.

Ἀττικὸς ἰούλιος, Iulius Atticius, vir Romanus, Plutarchus in Galba.

Ἀττικισμὸς, οῦ, ὁ, ſermo Atticus. Quintil. In tragœdiis grauitas, in comœdiis elegātia, & quidā velut atticiſm[9] inueniri poteſt: ſtudiū erga Athenienſes, non de lingua tantū, ſed etiā fauore belli. ἀττικισμὸν ἐπιφέροντες, crimini dantes, quòd ſenſerint cū Athenienſib[9], Thucyd. l. 4.

Ἀττικιστὴς, οῦ, ὁ, qui Atticæ linguæ ſtudioſus eſt.

Ἀττικὸν, οῦ, ſpecies nummi eſt.

Ἀττικὸς, οῦ, ὁ, Atticus, vnde ἀττικὸν βλέπος, apud Ariſtop. ... atticus aſpectus, perinde ac ſi dicas, os impudēs. Prouerbialiter dicitur in eos, qui vultu ipſo præ ſe ferunt impudentiam dicendiq́ue confidentiam. Nam hoc vitio notati ſunt Atticorū mores. ἀττικὸς μυκτὴρ, naſus Atticus, Lucian.

Ἀττικουργὴς, τὸ, ad modū Atticorum factum, Bud. in Epiſt. ἀττικουργὲς φιλοπόνημα, opus elaboratū, *de la façō d'Athenes*

Ἀττίλιος καλάτινος, Attilius Calatinus, proprium viri, Gaza de Seneſt.

Ἀτύζηλον, τὸ, terribile.

Ἀτύζω, obturbo, increpo, terreo.

Ἄττω, ſiue Ἄσσω, ſalio, ὁρμάω, exilio, aſsilio, impetum facio, ruo, feſtino, ἄλλομαι, καὶ ἀΐσσω πάντως φέρομαι. ἄττων διὰ τῆς χαίτης, huc & illuc proſiliens. Ab ἄττω, ſubſulto huc & illuc. Ariſtoph. in Probl. ἄττειν εἰς αὐτὸν οὐ πίπτει, Gaza vertit, ſupprimi in ſe cōtrahiq́; nō poteſt. Philoſtr. in Heroic. ἄττων ἐν τοῖς ὅπλοις, in armis ruēs. Nazan. εἰ καί τινας ἄττειν ὁ ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν, tametſi zelus ſupra vires etiā quibuſdam anniti perſuadet. μὴ θερμῶς ἄττειν, id eſt, nō callidè & immodicè res aggredi.

Ἀτυζηλὸς, horribilis, terriblis, ἐκπληκτικός. Apollon. 2, φέρεσθαι πολλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι.

Ἀτύζομαι, timeo, trepido, paueſco, conſternor, prima breui, ſum triſtis, inter fugā trepido, fugio, φοβοῦμαι, cum genit. Apoll. 2. Argon. ἐμεῖο δ᾽ οὐδ᾽ ἠβαιὸν ἀτύζομαι, pro φροντίζω, i. ſum ſolicitus de me ne tantillum quidē. & cum accuſ. Idē ibidem, οὐδ᾽ ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας, nihil pror ſum eos qui adſunt reuerētes. Homer. Iliad. ἀτυχθεὶς ὄψιν, ἐκπλαγεὶς ἢ ταραχθεὶς ἢ ἀνιαθεὶς, ſtupēs vel timēs, pauēs vel ſtupefactus. Vnde ὁ ἀτυζόμενος, fugiens, timens, triſtis.

Ἀτύζω, μ. ύξω, π. χα, domo, reddo attonitū, turbo, paue-facio, ταράττω, φοβέω, obſtupefacio, ἐκπλήττω, Actiu. accuſ.

Ἄτυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus, infectus, inornatus. Phocylid. οὐκ ἔστι γὰρ δύναται τὸ τέχνης μόνον ἐστὶν ἄτυκτον.

Ἀτυλον, paruum, ignobile.

Ἄτυμβος, inſepultus, inhumatus.

Ἄτυπος, qui non ſatis expedito plectro linguæ vtitur, quaſi aerem non ferientes, vel quaſi non ſatis verba exprimentes conformantéſve. Sic item dici poſſunt, qui decenti & iuſta mēbrorum forma carentes velut monſtroſi ſunt, cuiuſmodi Hom. Therſitē deſcribit Iliad. ϐ.

Ἀτυράννευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, liber à tyrannis.

Ἀτυρίωπος, cui feſtinata nimis in loquendo celeritas eſt. Dicitur & Ἄτυρος.

Ἀτύρευτον γάλα, lac non denſatum in caſeum, Dioſcor. lib. 3, cap. 41.

Ἀτυφία, ας, ἡ, ſimplicitas, modeſtia, humilitas, ταπεινοφροσύνη. αἰσχυνομένη, ἀτυφία, Plutarch. in Numa, pudibunda humilitas.

Ἄτυφος, qui eſt faſtu vacuus & fiducia ſui, ἀκενόδοξος, ſimplex, modeſtus, Plutarch.

Ἀτύφως, ſine faſtu, humiliter, modeſtè.

Ἀτυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, non compos ſum voti, μὴ κατορθοῦν καὶ ἀποτυγχάνειν, cui opponitur εὐτυχῶ: infeliciter ago, patior infortunium, fruſtror, aduerſa fortuna vtor, malignā fortunam experior, nihil impetro, non exoro. ἀτυχεῖν παρὰ θεῶν, à diis accipere repulſam. ἀτυχόντων τῇ πεζῇ, cū terra malè pugnarent. Xenoph. οὐδ᾽ ἔστι τὸν ζῶντα οὕτως ἀτυχῆσαι τῶν προσηκόντων, neque fieri poteſt, quin ita viuens in infortuniū incidat ſe dignum. εἰ ἀτυχεῖς αὐτῶν, ſi iſta non aſſequeris. Vnde τὰ ἀτυχηθέντα, quæ aduerſa fortuna ceciderunt, Demoſth.

Ἀτύχημα, ατος, τὸ, infortunium, res aduerſa, calamitas.

Ἀτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impos voti.

Ἀτυχθεὶς, turbatus, attonitus, auerſatus, ἐκπλαγεὶς, μὴ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ᾽ ἀποστρεφόμενος.

Ἀτυχία, ας, ἡ, infortunium, caſus aduerſus.

Ἄτυχον, moderatum, μέτριον.

Ἀτυχῶς, infeliciter, præter votum.

Ἀτύω, ἀτύζω.

Ἄτω, μ. σω, ſaucio, noceo, lædo: aoriſtus, ἆσα, vel reſoluto α in duo breuia, ἄασα, vehementer nocui. Vnde & ἀασίφρων, &c. Bud. Comm.

Αὖ, δὴ, autē, verò & porrò: itē, rurſus, iterum, contrà, è diuerſo, retro, póſt. Hom. Iliad. α, αὐ ἔρυσαν, i. εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν, retrorſum traxerunt. Com. Ariſtop. Veſp. αὖ, αὖ, ad imitationem latratus canū. εἰ δ᾽ αὖ, rurſum autem ſi. αὖ πάλιν, rurſus: item, præterea, Lucian.

Αὖα, τὰ, ligna ſicca, Etym. areſacta, Herodot.

Αὐαίνομαι, μ. ανοῦμαι, accendo, exiceo, corrumpo, areſco, exareſco, contabeſco.

Αὐαίνω, μ. ανῶ, ſicco, areſacio, Accu. vnde ἀφαυαίνω. alii tenui ſpiritu ſcribunt.

Αὐαλέος, ου, ὁ, arens, deſiccatus. Heſiodus, αὐαλέος δ᾽ ἔπι χρὼς ὑπὸ καύματος. Sed αὐαλὸς, ὁ διψυνος.

Αὐάνθη, areſactus eſt, ἐξηράνθη. αὐανθεὶς, areſactus.

Αὔανσις, εως, ἡ, ariditas, ſiccitas, exiccatio, tabes plantarū. Galen. ait αὔανσιν, dici in ſtirpibus, quod in animalibus γῆρας: καὶ γὰρ καλεῖν (inquit) γῆρας ἐπὶ φυτοῦ, δι᾽ ὑπερβάλλουσαν ξηρότητα γινομένην, eſt enim & ſtirpis ſenium, ſiccitatis exceſſu proueniens, Bud. Com.

Αὐαντικὴ νόσος, morb[9] exiccās corpus, vt tabes & phthi(ſis.

Αὐανὰ, τὰ, nuces auellanæ.

Αὐασμὸς, οῦ, ὁ, ſiccitas.

Αὐγάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, reſpicio, intueor, cōſpicio, cū admiratione cerno, ſpeculor, θεωρῶ, contemplor. Apollon. 2, οὐδέ τις ἔτλη ἄντιον αὐγάζεσθαι ἐς ὄμματα, ex aduerſo oculis intueri, ſeu in oculos conuertere aciem, libr. 1. Epigram. δεῦτ᾽ ἐκλάμποντ᾽ ἤδη καὶ βίου αὐγάσατε, contemplatus es. Heſiod. ἐς ἄλλους αὐγάσεται, ad alios reſpicies.

Αὐγάζω, apud Euripid. pro eodē, cum accuſ. Nazan. ...

αὐγᾶ θεν φρυκτωρίαις κόσμον ὅλον αὐγάζουσαι. Idē, αὐγάσθητι τῷ τεσσάρων φῶς, καὶ ἀμερίστῳ, illuſtreris trino & indiuiſibili lumine. Idem in orat. de Paſcha, ὁρατὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων τοῖς παρ' ἑαυτοῦ κάλλεσι. Idem in orat. αὐγαζόντες ὑπὲρ λίθον σαπφείρου, lapide ſapphiro rutilantiores. αὐγάζω, lingua Dorica, inſpice.

Αὐγαλέος, apud Theocrit. pro αὐαλέος, i. ſiccus, aridus.

Αὔγασμα, ατος, τὸ, candor, ſplendor.

Αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, radii, ſplendor.

Αὐγεαὶ, αἱ, Augeæ, vrbs Locrenſis, & altera Laconica.

Αὐγεῖν, dolere, ἀλγεῖν.

Αὐγεὺς, ὁ, Augeus, pater Phylei, Plutarch. in Problem.

Αὐγὴ, ῆς, ἡ, radius, ſplendor, aurora, diluculum. παρὰ τὸ ἄγω, δι' ἧς ἀγόμεθα, Etym. lux, Odyſſ. ο, ζώουσι ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, viuunt ſub ſplendore ſolis. αὐγὰς ὀμμάτων, radios oculorum dixit Sophocles in Aiace.

Αὔγη, ης, ἡ, Auge, mulieris nomen.

Αὐγὴς, perſpicuus, dilucidus.

Αὔγιον, ου, aliqui vocant rutam.

Αὐγοειδὲς, ſplendidum, ἀστροειδὲς, αἶθον.

Αὐγουστεῖον, forum vbi opſonia veneunt, item prætorium, Suid.

Αὔγουστος, Auguſtus Cæſar, Plutarchus in Politicis. Item menſis huius nominis, Idem in Problem. αὐγούσταις εἰδοῖ, Auguſtæ Idus, id eſt, ſextiles.

Αὐδάξασθαι, Herodot. i. loqui, ſeu locutos eſſe.

Αὐδάω, loquor, verba facio. Ilia. α, καὶ ηὔδα μάντις ἀμύμων, loquebatur. Item alloquor, Accuſ. Odyſſ. ε, ἠὲ φίλον αἰπὸν ηὔδα. reperitur & αὐδάομαι, pro codē. Sophocl. αὐδᾶτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φονίαν τείνειν, i. ἔλεγε, monebat.

Αὐδὴ, ῆς, ἡ, vox, oratio, nuntius, παρὰ τὸ αὐγὴ κατὰ ἐναλλαγὴν, δι' ἧς αὐγάζεται τὰ τοῦ νοῦ, Etymol. ἢ παρὰ τὸ ἄω, τὸ φωνῶ, καὶ τὸ δέω, τὸ δεσμῶ, quaſi συνδεδεμένη καὶ ἐσφιγμένη αὐδή. Hinc audio verbum apud Latinos deduci, nonnullis placet.

Αὐδήεις, ήεντος, ὁ, loquens, λάλος, vocalis, loquax. Itē clarus, celebris, glorioſus, ὁμοιόφθογγος, ſimilis loquelæ, Etym. fœmininum αὐδήεσσα, loquax.

Αὔδρια, inopia aquarum.

Αὐερύειν, retrahere, εἰς τοὐπίσω ἕλκειν.

Αὐθάδεια, ας, ἡ, moroſitas, amor ſui, contumacia, temeritas, pertinacia, duritia, animi aſperitas, procacitas, ſuperbia, faſtidium, arrogantia. Plato in Epiſt. ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος, i. auſteritas verò amicorum parit ſolitudinem. αὐθάδειαν ponit Ariſtotel. in magnis Moral. alterum extremum τῆς σεμνότητος.

Αὐθάδης, εος, ὁ καὶ ἡ, contumax, præfractus, intractabilis, ſuperbus, audax, ſibi placens, aliorum cōtemptor. Plato in Apol. ταῦτά τις ἐννοήσας αὐθαδέστερον ἂν πρός με σχοίη, in me ſit inſolentior. αὐθάδη γὰρ τὸ ἀρέσκειν, vt ſit αὐθάδης, qui nullius conuerſatione aut colloquio capitur: quaſi αὐτοάδης, ἀπὸ τοῦ αὐτὸς αὐτῷ ἀρέσκειν. Hermog. σκληρὰ καὶ αὐθάδη διανοήματα. τὸ αὐθαδὲς, inſolētia, arrogātia, ſui placētia, ferocitas.

Αὐθαδίζω, contumacem reddo.

Αὐθαδιάζομαι, μ. ιάσομαι, π. ίασμαι, pertinaciter reſiſto, ſiue αὐταδιάζομαι, Depon. abſolut. pertinaci ſuperbia vtor, vt qui ſupplicare iudicibus non ſuſtinet. Plato in Apol. οὐκ αὐθαδιαζόμενος, οὐδ' ὑμᾶς ἀτιμάζων, &c. Ibidem, ἀπαυθαδιάζεσθαι, legitur pro eodem.

Αὐθαδόστομος, ὁ, ἡ, contumaci ore & temerario.

Αὐθαδῶς, contumaciter.

Αὔθαιμοι, οἱ, fratres, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, in Epigramm.

Αὐθαίρετος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, verus, manifeſtus, breuis, Etym. per ſeipſum eligens, ſpontaneus, αὐτεξούσιος, promptus, voluntarius: ſæpius tamen, vltrò aut ſua ſponte, homicida ſui ipſius, ſponte ſiue vltrò ſuſceptus. in aureo carmine Pythagoræ, γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας. αὐθαίρετος δουλεία, ſponte ſuſcepta ſeu voluntaria ſeruitus. αὐθαίρετος ἔτι ἡ εὐβουλία, integrum eſt adhuc bene conſultare, Thucyd.

Αὐθαιρέτως, ſponte, vltrò.

Αὐθέκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, natura ſeuerus & rigidus, exactè rectum verúmque perſequens, natura ita comparatus. Ariſtot. l. 4. Ethic. μέσος δὲ τῶ ἀλαζόνος καὶ τῶ εἴρωνος, quæ ſunt eius extrema, veraciter rigidus, Plutarch. in Catone. Aretinus vertit Alteruter.

Αὐθεντέω, μ. ήσω, π. ηκα, dominor. Paulus prioris ad Timoth. cap. 2, αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, i. authoritatem in virum vſurpare, authoritate vti in virum, & eum ad ſuum affectum cogere. Inde dicta ſunt authentica.

Αὐθέντης, ου, ὁ, αὐτεξούσιος, author, qui eſt propriæ poteſtatis, dominus, ductor, qui ſua manu pulſat, vel cædit, vel pugnat, qui etiam αὐτόχειρ appellatur, & ſimpliciter pro percuſſore, carnifice, ſeu cædis authore: ſignificat & qui ſeipſum occidit. ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔργοις, ὁ δὲ ξίφει. vide Etym. Gaza libro περὶ μηνῶν ait, hoc vocabulum olim tantùm ſignificaſſe τὸν αὐτόχειρα: poſtea verò & ſupra mille annos ſignificare cœpiſſe, quod apud Latinos author ſignificat. Bud. Comm. Apollon. 2. αὐθένται ἀμύκου, Amyci interfectores: vbi Interpres, αὐθέντης δὲ λέγεται ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον εἰργασμένος, οἷον αὐτοέντης τις ὤν. Euripides, καὶ πῶς μιαιφόνοισιν αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui cædem patrarunt, ſeu parricidarum. Phrynichus de verbis Atticis, αὐθέντης, inquit, μήποτε θῇς ἐπὶ τοῦ δεσπότου, ὡς οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες, ἀλλ' ἐπὶ αὐτόχειρος φονέως.

Αὐθεντία, ας, ἡ, poteſtas, authoritas, Bud. ibidem.

Αὐθεντικῶς, cum authoritate. * Cicero ad Att. Atq; cum loqui quiddā αὐθεντικῶς narrabat, authore certo.

Αὐθημερίζω, eodem die redeo.

Αὐθημερινὸς μισθωτὸς, mercenarius diurnus, Iob cap. 7.

Αὐθήμερον, ipſo die, eodem die vel vno die. Ariſtoteles de mundo, γινώσκειν αὐθήμερον πάντα τὰ ἐν τῇ ἀσίᾳ κινούμενα. Thucyd. αὐθήμερον πάντες ἀξιοῦσι, cuncti, ſuo quiſq; die, in orbem præſunt: vbi Interpres, ἤγουν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Αὐθήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, per vnum diem durans. αὐθήμεροι λόγοι, i. οἱ παρὰ χρῆμα, extemporales, AEſchines.

Αὐθι, illic, iſtic, ibi, hîc, per ſyncopen, ab αὐτόθι πάλιν. Odyſſ. ο, παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, illic: capitur etiam pro huc, Apollon. 2. Argon. ἡμέας αὖθι πέλασσε, huc nos appulit.

Αὐθιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Αὐθιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indigena, natiuus, αὐτόχθων. Philo de mundo, αὐθιγενὴς ποταμός.

Αὖθις, iterum, rurſum, contrà, aduerſò, in poſterum, aliàs, de integro, rurſus: ſoli Futuro coniungitur. Odyſſ. ξ, αὖθις δὲ κτείναιμι, poſthac verò interficiam. vnde αὖθις χρόνος, poſterum tempus, apud Philonē. Plato pro poſthac, in Apologia, ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Cebes Thebanus περὶ τούτων αὖθις διαλεχθησόμεθα. εἶτ' αὖθις, deinde. αὖθις δὲ, præterea, ad hæc. εἰς τὸν αὖθις χρόνον, poſthac. Plato τομαία, αὖθις, καὶ αὖθις identidē. οἱ αὖθις, poſteri, ſequētes, Iſocr. πάλιν αὖθις, de integro, Ariſtoph.

Αὐθόμαιμος, conſanguineus.

Αὐθομολογέομαι, οῦμαι, mea ſponte ſignifico, vltro profiteor.

Αὐθόντι, fortaſſe.

Αὐθυπάρκτον, per ſe ſubſiſtens, αὐθυπόστατον.

Αὐθυπότακτα ῥήματα, verba per ſe ſubiunctiua.

Αὐθωρὸν, eadem hora.

Αὐλὰ, παράδειγμα.

Αὐλαία, ας, ἡ, locus ante aulam, tentorium, aulæum, cortina, atrium, τὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Heſych. Plutarc. in Themiſtocle, ἐγγὺς γενόμενοι τὴν αὐλαίαν ἀνέστελλον, appropinquantes aulæa deiecerunt. * pro triclinio prægrandi, hodie ſallam dicimus. τὰς αὐλαίας περιελεῖν, aulæa tollere vndique: & adiectiuè, αὐλαία θύρα, aulæ ianua.

Αὐλαῖον, ſtragula, plagæ, velum picturis intertextis variegatum, παραπέτασμα, περίστρωμα, τάπης, Budæus in Annot. poſter.

Αὐλακεργάτης, ſulcorum efficiens, in Epigrammat. αὐλακεργάτης σίδηρος.

Αὖλαξ, κος, ἡ, ſulcus, Heſiod. genere fœminino, αὔλαξ' ἐλαύνοι

λαύτης ἰδίας, item Theophraſtus. αὔλακας διοχζούσης, Nazanzenus in orat.

Αὔλαρος, cuſtos domus, αὐλαρὸς, οἰκοφύλαξ.

Αὔλαχα, ἡ, ὕνις, vomer.

Αὔλειον, ου, τὸ, veſtibulum.

Αὔλειος, ου, ὁ, veſtibulum, atrium, Lucianus. Plutarchus in Problem. περᾶσαι τὴν αὔλειον, limen ingredi.

Αὔλειος θύρα, ianua veſtibuli & atrii. Herodotus, ἐπὶ τῇ αὐλείῃ θύρῃ, iuxta ianuam aulæ, & αὔλειος εἴσοδος, idem. ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. Ariſtophanes in Veſpis, τὰς ἐπ' αὐλείαισι θύραις θέσθαι. alia forma libr. 7. Epigramm. στέμμα αὐτῆ αὐλείας ἀμφιπλέκοντι θύρας, fores atrienſes.

Αὐλείτης villicus, ὁ ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως.

Αὐλέομαι, tibia cantanté audio, tibiæ cantu recreor, tibia ſonor. αὐλουμένοις κατηργάσατο ἐξ(ις) ἔμφρονας ἔχειν, per tibiam ad ſanæ mentis habitum reuocauit. τὸ αὐλούμενον, id quod tibiarum ſono redditur.

Αὐλέω, μ. ήσω, π. ηκα, tibia cano, tibia vtor. Neutrũ abſolutum. καστόρειον μέλος αὐλεῖν, Caſtorio modulo vti ad tibias, Plutarchus in Lycurgo αὐλεῖν αὐλῷ, tibiis ludere, Idem in Galba. αὐλεῖ τῷ κέρατι, cornu canit, Lucianus.

Αὐλή, ῆς, ἡ, caula, ſtabulum, ſeptum, ouile. Odyſſ. ξ, ἔνθα οἱ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο, id eſt, ſeptum, de hara porcorum. Antiquis item dicebatur locus, ad quem capite cõdemnati ducebantur, poſtea dictus ἀγγεῖον. Athenæus ſcribit hoc nomine ſignificari διαπνεόμενον τόπον, hoc eſt, perflabilem locum. Vnde & apud Homerum ſemper ſubdialia per id intelliguntur. Hinc & αὐλὰς pro regiis & aulis ſeu palatiis vſurpamus, quòd ante ſe habeant ſubdialia & ampla loca: vnde οἱ περὶ τὴν αὐλὴν, aulici quidam atrienſes. αὐλὴ, in Bibliis aliquoties pro cortina ſumitur. Exod. 36. pro corte, Homerus Odyſſ. α, χλαῖνα φέρον ὀρύχατο πλαυρὴν ἡμέρην ἐξ αὐλῆς. αὐλὴ, atrium etiam dicitur & manſio.

Αὔλημα, ατος, τὸ, cantus ad tibiam, carmen, modulatio, tibiarum ſonus.

Αὐλήρ, ſtabulum, habena.

Αὔλησις, εως, ἡ, pulſatio lyræ, tibiarum cantus ſeu ſonus, tibicinalis diſciplina.

Αὐλητήρ, ῆρος, tibicen. Heſiod. ὑπ' αὐλητῆρι ἕκαστος προσθ' ἔκιον, ad tibicinis cantum præibant.

Αὐλητηρία, theca tibiarum.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen, modulator, peritus tibiæ, ἀκροατὴς αὐλῶν. φίλος αὐλητὴς, ab Atticis dicitur non αὐλαυλὴς, ait Phrynichus. αὐληταὶ ἄνδρες, Demoſth.

Αὐλήτης, ὁ, ſtabulari⁹, ὁ κόπρου ἐπιμελούμενος τῶν προβάτων.

Αὐλητικὸς, tibiarum peritus, tibiis conficiendis idoneus: item ad tibicinem pertinens. vnde αὐλητικὰ πράγματα, Platoni in Apologia, tibicinum res. αὐλητικὸς κάλαμος, arundo tibialis. Theophr. lib. 4, cap. 11. hiſtor. plant. αὐλητικὴ, ars tibiis ludendi, ars modulandi, facultas modulandi, αὐλητικαὶ παιδιαὶ, ludi tibiarum, Ariſtot. in Rhetoricis: vnde αὐλητικῆς εὑρετὴς ὁ θεὸς, tibiarum cantus inuentor Deus.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina.

Αὐλία, ας, ἡ, ſtabulum, ἔπαυλις, aula, Iſocrat.

Αὐλιάδες νύμφαι, libr. Epigramm. nymphæ incolæ, inhabitantes.

Αὐλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, pernocto, demoror, maneo, caſtrametor, ſtationem habeo, in ſtatione perſto, ſtatiua habeo, inſideo, ſubſideo, dego, caſtra loco, abſcondor, ſtabulor, Depon. abſol. Bud. Comm. Odyſſ. ξ, ἔρχατο συῶν αὐλιζομενάων κλαγγή. αὐλιζόμενος τοῦ στρατοῦ, ſtatiua habens. αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων, armis depoſitis ſtationem habere ſeu agitare, Thucydid. ηὐλίσθη ἐπὶ γῆς, iacuit ſuper terram, Lib. 2. Reg. cap. 12.

Αὐλίζω, μ. ίσω, π. ικα, in aula habito ſeu verſor: item tibia cano, ſeu per tibiam.

Αὐλικὸς ὁ, citharœdus, aulicus, qui in aula regis verſatur. αὐλικοὶ κόλακες, Plutarch. in Polit. aulici adulatores.

ἡ αὐλικὴ θεραπεία, Plutarch. in Demetrio, aulæ aſſectatio.

Αὔλιοι, atrienſes, αὐλικοί.

Αὔλιον, ου, τὸ, ſtabulum, domicilium, ἔπαυλις, μάνδρα. Apollon. lib. 2. Argon. σταθμοί τε καὶ αὔλια δινήεντα.

Αὔλιος ἀστὴρ, veſperus.

Αὖλις, ιδος, ἡ, tentorium, caſtra. Iliad. ι, ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο, pro ἐστρατοπεδεύσαντο, τὸν αὐλισμὸν ἐποιήσαντο, caſtrametati ſunt: capitur etiam pro ſtabulo ſeu caula & pro villa. Domicilium & domus ſeu manſio ſic dicitur lib. 2. Argon. Apollon. i. διατριβὴ καὶ ἡ διαγωγή.

Αὐλὶς, ίδος, ἡ, Aulis, πόλις βοιωτίας, vbi Græci caſtrametati ſunt, ex re nomen ſortita.

Αὐλισκὸς, οῦ, ὁ, tibicinula, parua fiſtula, fiſtula qua chirurgi vtuntur. Galen. ad Glaucon.

Αὐλισμὸς, pernoctatio, ſtatio, ſtabulatio.

Αὐλιστικὸς, οῦ, ὁ, pulſans lyram.

Αὐλιτρείδιον, ου, τὸ, tibicinula.

Αὐλοθετέω, ῶ, facio fiſtulam, compono fiſtulas.

Αὐλονίσκος, vallis parua, Theophraſtus libro 9, cap. 7. hiſt. plant.

Αὐλωπίας, ου, ὁ, ἀνθίας, ſacer piſcis, Ariſtot. lib. 6, cap. 17.

Αὐλοποιὸς, οῦ, ὁ, tibicẽ, & qui facit tibias, tibiarũ opifex.

Αὐλοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aulæ conueniens.

Ἄϋλος, immaterialis, ἀσώματος, materiæ expers, à materia ſemotus.

Αὐλὸς, οῦ, ὁ, tibia, fiſtula, foramen, conuallis, meatus, cauliculus. αὐλὸς γυναικεῖος τε καὶ ἀνδρεῖος, tibia & muliebris & virilis, de muſico inſtrumento. Lucian. πρὸς αὐλὸν βαίνειν, ad tibiæ motus, ad tibiæ cantum. Hoc nomine ſignificatur figura quælibet in rectitudinem productior, vti eſt ſtadium: item ſanguinis è naribus torrens. Item ferrum, iaculum omne prolixum. Euſtath. αὐλὸς δεῖ παῦ τὸ στενὸν, ὅθεν καὶ ἔναυλοι, στενοὶ ποταμοί. Vocatur etiam κρουνὸς, & apud Homer. exiliens cruor, i. τὸ ἀκόντισμα αἵματος. Odyſſ. χ, αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος, Bud. Com.

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, qui tibias efficit, ſeu perforat.

Αὐλουρὸς, cuſtos domus, οἰκοφύλαξ.

Αὐλῳδία, tibiæ cantus, tibiarum ſonus.

Αὐλῳδικὸς, tibialis. αὐλῳδικὸς νόμος, lex tibiarum ſeu de ratione cantus tibiarũ. αὐλῳδικὸς ποιητὴς, poeta tibicen.

Αὐλῳδὸς, οῦ, cantor, ſonator, aulœdus, tibicen.

Αὐλὼν, ῶνος, vallis, conuallis, planities, pratũ, locus floridus, fretum, anguſtia, anfractus terræ, canalis, locus ſeu tractus ſtrictus & longus, aquam ducens, καὶ τὰ μεταξὺ τῶν φαράγγων στενὰ ἐπὶ μῆκος φερόμενα. Vnde διαυλωνίζοντα πνεύματα, dicta ſunt, Cæl. lib. 7, cap. 5. Plutarchus in Fabio, αὐλὼν ἀναπέπταται πρὸς τὴν θάλασσαν, vallis ad mare exitum aperit. κοῖλον αὐλῶνος βάθος, Euripid.

Αὐλωνίζειν, ἐν αὐλῶνι διάγειν.

Αὐλωπίας, κοιλόφθαλμος.

Αὐλῶπις, ιδος, locus in quo figitur criſta, galea, & tumulus tendens in acutum. Homerus, αὐλώπιδι τρυφαλείῃ, i. habenti quaſi quendam αὐλισκὸν, id eſt, fiſtulam ſeu bucculam in qua figitur conus.

Αὐλωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos longos inſtar tibiarum. de piſcibus quibuſdam dictum. ab αὐλὸς & ὤψ, Cælius lib. 7, cap. 5.

Αὔλωρος, αὔλαρος.

Αὐξάνομαι, accreſco. αὐξανόμενος, excretus, augeſcens, adoleſcens, craſſeſcens, αὐξάνεται ἐπ' αὐτὸν, inualeſcit in eius perniciem, Plutarchus in Themiſtocle, αὐξάνεται μείζων, maior fit, Plato de Legib.

Αὐξάνω, idem quod αὔξω, augeo, cumulo, amplio, exaggero, magnitudinem produco, do incremẽtum, additamentum facio, roboro, amplifico.

Αὔξη, ης, ἡ, incrementum.

Αὔξιμος, ου, ὁ, idoneus ad alendum.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementũ, auctio, amplificatio, exaggeratio, auſpicatus, amplitudo, authoramẽtũ. De animantibus hoc dici ſolet: αὔξη & βλαστὴ, de plan-

tis. αὔξησιν ἔχει, intumeſcit excreſcitque.

Αὐξητικὸς, augens, auctarius, vim obtinens augendi. θρεπτικὴ καὶ αὐξητικὴ δύναμις, vis vegetatrix, i. quæ nutrit & auget, Ariſtot. lib. 1, cap. 7. de Animal.

Αὐξίδες, αἱ, auxumæ, fœtus Thũnorum piſciũ in Ponto, Ariſtot. lib. 6. Animal. cap. 17.

Αὐξιλιαρία ἀθηνᾶ, Pallas auxiliaris, Plutar. in Parall.

• Αὔξιμος, ad auctum & incrementum accommodatus. Xenoph. de catulis ſubiectis alienæ matri, αἱ γὰρ θεραπεῖαι αἱ ἀλλότριαι οὐκ εἰσὶν αὔξιμοι.

Αὔξω, μ. ήσω, augeo, amplifico, cumulo: Accuſatiuo iungitur. Vnde αὔξομαι, facio progreſſum. αὐξηθεὶς, adultus, qui adoleuit, qui accreuit. αὔξετο μᾶλλον, maioribus incrementis auctus eſt, Herodotus. αὔξηται ἐς πλῆθος, idem Herodotus, id eſt, creuit. αὔξω etiam pro creſco, ſeu increſco, vt Celſus. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. αὔξουσι τρίχες. Hoc verbum βαρύτονον, factum ex circunflexo ἀττικῶς. * αὔξειν τὰς τιμὰς, augere honoribus & ornare, Xenoph. αὐξάνεσθαι, creſcere, i. inclareſcere & potétiorem fieri, Ariſtot.

Αὐόνη, ης, ἡ, ſiccitas, mœror, clamor.

Αὖος, η, ο, ſiccus, aridus, exuccus, exiccatus, ſqualidus: ἀπὸ τοῦ α, καὶ ὕειν τὸ βρέχειν, κατ᾽ συναίρεσιν αὖος. Heſio. αὔλω καὶ δισφλῶ ἀζαλεὴν, &c. Plato νόμ. ε. ὕλην αὔην καὶ ξηρὰν, ligna arida. Item αὖος, Auus, fluuius Theſſaliæ, Stephan. in dictione Παρανουαῖοι.

Αὐότης, ητος, ἡ, ſiccitas, ariditas.

Ἄϋπνος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, peruigil, vigil, inſommis. Iliad. ι. ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, noctes inſomnes ducebam. Apollon. 2, ἀδάματος καὶ ἄϋπνος ὄφις. Sophoc. ἔχων ἀΰπνους ἕδρας.

Ἀϋπνία, ας, ἡ, inſomnia, vigilia, peruigilium, Plato νόμ. ζ, vigilantia.

Αὔρα, ας, ἡ, aura, vẽtus lenior: penacutũ eſt, teſte Gaza, qui dicit vltimam produci. Greg. tamen Nazanz. corripit. αὔρας τὰς ἐξ ὑγρῶν φερομένας πνοιὰς καλοῦμεν, inquit Ariſtot. de mundo, i. auras dicimus expirationes quæ ex humore prodeunt. αὔρας θηρῶν, capto auras, Xenoph.

Αὐριάζειν, procraſtinare, horrere frigore.

Αὔριον, cras. ἐπὶ τὴν αὔριον, poſtero die. AEſchines ἐπὶ τοῦ τραχέως, poſuit εἰς αὔριον, in poſterum diem, cras. Ariſtot. περὶ ἑρμ. ὑπάρξει εἰς αὔριον. Dicitur & εἰς τὴν αὔριον ἡ αὔριον ἡμέρα. Xenoph. τὴν αὔριον ἀνεμόμην, durat in poſterum diem.

Αὐρὸς, ἡ, ὁ, diues, abundans.

Αὐσὸν, ſiccum.

Αὔσονες, reges: παρὰ τὸ αὔω, τὸ τολμῶ, οἱ πάντα ἐπὶ τολμῶντες τοῖς πράγμασι.

Αὐσταλέος, ſqualidus, κατεσκληκὼς, exuccus, ſiccus, αὐχμηρὸς, obſitus. Apollon. 1. Argon. αὐσταλέος κονίῃσιν, vbi Interpres, αὐσταλέος, ὁ κατάξηρος καὶ ἀνεπιμέλητος, à verbo αὔω, id eſt, ξηραίνω. αὐσταλέης κεφαλῆς, in Epigramm. ſquallidi & illoti capitis.

Αὐστηρία, Theophraſt. lib. 6, cap. 18. de cauſis plantar. auſteritas. Quintil. de præceptore loquens, non triſtis, non diſſoluta ſit comitas.

Αὐστηρὸς, ἡ, auſterus, ſeuerus, tædium afferens, grauis: item aridus. Plutarch. pro frugali & tenui menſa αὐστηρὰν τράπεζαν τοῦ φαινίωνος dixit. αὐστηρὸς χυλὸς, auſterus ſapor. αὐστηρὸς οἶνος ἐρυθρὸς κάθεξις κοιλίας τε καὶ μάδους ποιητικὸς, Dioſcor. lib. 5, ca. 10: & cap. 13, οἶνοι λεπτοὶ καὶ αὐστηροὶ, εὐστόμαχοι, ἧττον δὲ σαρκοποιοὶ, &c.

Αὐστηρότης, auſteritas, quam ſiccitas largior & frigus gignunt, vt ſcribit Alexand. Aphrod. Problemat. 70, lib. 2, ſeueritas.

Αὔω, audeo, τολμῶ.

Αὐτάγγελος, ου, ὁ, nuntius, ſpõtaneus rerum abs ſe geſtarum nũtius, ὁ τὰ παρ᾽ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μαντήσιου, per ſe nuntians, qui rei interfuit, qui ſe perlaturum recipit.

Αὐτάγητος, vel Αὐτάγετος, ου, ὁ, admirator ſui.

Αὐτάγρετα, τὰ, vltrò oblata, vel quæ quis ſuo arbitrio deligat, αὐθαίρετα, ἃ τις αὐτὸς ἂν αἱρήσαιτο. Nonnus, ἔχων αὐτάγρετον ἀλκὴν, virtutem & poteſtatem habens per ſe collectam. Apollon. 2. Argonaut. μὴ δ᾽ αὐτοὶ αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε, i. αὐθαίρετον, id eſt, ne vltrò pereatis, ne voluntariam mortem obeatis.

Αὐτάδελφος, ου, ὁ, frater germanus.

Αὐτάδης, ſuo arbitrio, αὐτὸς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ.

Αὐταιώρητος, ου, ὁ, per ſe ſublatus.

Αὐτανδρον, cum ipſis viris: Aduerb.

Αὐτάνδρους τὰς γυναῖκας, cum viris vxores. αὐτάνδρους οἰκίας εἵλκυσε, domos cum ipſis mortalibus abſorpſit. αὐτάνδρους ναῦς καταδῦσαι, naues vnà cum hominibus ſubmergi. Nazanz. ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτιζώμεθα, ne vna cum naui ipſa ſubmergamur.

Αὐθέντης, author, ὁ σφετερὸς πράγματος, καὶ αὐθέντης.

Αὐτὰρ, ſed, poſtquàm, poſthac, aſt, ἀτάρ. αὐτὰρ ἐγὼ, ego verò, ego certé. Homer. αὐτὰρ δὲ, ego autem.

Αὐτάρεσος, ου, ὁ, admirator ſui.

Αὐτάρκεια, ας, ἡ, ſufficientia, frugalitas, vbi quis ſuis eſt contentus, ſuâq; ſorte, nec aliunde deſiderat quicquam.

Αὐταρκέω, ſufficio, ſatis ſum: Actiu. datiuo iungitur.

Αὐτάρκης, εος ὁ καὶ ἡ, multus, idoneus, ſufficiens ſibi, ſuppeditánſque omnia, contentus ſua ſorte, qui ſibi ſatis eſſe poteſt. Xenoph. ὅσοις δυνάμεις ὦν καὶ μὴ αὐτάρκεις ὦσι, copias non habet ſufficientes. Ariſtot. de mundo, ὅταν τὸ πνεῦμα γῆν σείειν μὴ ᾖ αὐτάρκες, &c. quum ſpiritus impar quatiendæ terræ fuerit. αὐτάρκης τοῦ σοῦ θυμοῦ ὁρῶ, id eſt, video animum tuum paucis contentum. ὅσον αὐτάρκες, quantum ſatis ſit, Galenus. αὐτάρκης τῆς χώρας, ſatis habens agri, Ariſtot. 2. OEconom. Baſil. in Epiſt. ad Nazanzen. κάλυμμα ἐπὶ σωμὰ πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος αὐτάρκες, i. operimentum ab æſtus frigoríſque iniuria corpus aſſerere idoneũ. αὐτάρκης πρὸς ἀρετὴν, ſatis ſuopte ingenio inſtructus ad virtutem.

Αὐτάρκτης, Autarctus, vir Perſa, maritus Sãdauces ſororis Xerxis, Plutarch. in Themiſtocle.

Αὐταρκῶς, ſufficienter. αὐταρκῶς ἔχω, ſatis habeo.

Αὖτε, autẽ, iterum, πάλιν, δὲ, poſthac, ἐξ ὑστέρου, μετὰ ταῦτα. Ilia. γ, ὄφρ᾽ αὖτ᾽ ἐμὸς ἰοῖς, i. δὲ, autem. Apoll. 2. Arg. τοὺς αὖτε πόσοι ἄλλος εἴμι κλαόμενον, i. rurſum & iterum, πάλιν.

Αὐτεξούσιος, qui ſui iuris eſt ſuæq; poteſtatis, liber, ſui arbitrii, ſui compos, Bud. Com. liberè agẽs, poteſtatem adeptus: cui contrarium eſt ὑπεξούσιος. Vnde τὸ αὐτεξούσιον, libera voluntas, αὐτοδέσποτον. αὐτεξούσιον ποιεῖν, emãcipare. Nazãz. τῷ αὐτεξουσίῳ τιμηθεὶς, liberi arbitrii facultate donatus, libertate arbitrii donatus, &c. Idem, αὐτεξούσιον τὸ ἅγιον πνεῦμα, Spiritus ſanctus ſua ipſi⁹ natura liber. Bud. ἐμαυτοῦ αὐτεξούσιος, mei compos, mei habens poteſtatem.

Αὐτεπάγγελτος, ου, ὁ, vltroneus, ſponte pollicens, nullo nuntio acceſſitus. Iſocrat. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθῇ, non rogatus amicis in tempore ſubueniat. αὐτεπάγγελτοι ἐχώρησαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, vltrò tranſierunt ad libertatem.

Αὐτεπίβουλος, author cædis & inſidiarum.

Αὐτεπίταυτος, ſpontaneus, vel (vt Terent. ait) ſua ſponte coactus.

• Αὐτεπιτάκτης, qui iure ſuo iubet & imperat, vt βασιλεὺς, non qui alieno iure imperat, vt κῆρυξ, Plato in Politic. vnde αὐτεπιτακτικός.

Αὐτερέτης, lib. Epigramm. per ſe remigans. * αὐτερέται ὁπλῖται, milites qui officio remigum vtuntur, Lucianus. αὐτερέται πάντες καὶ μάχιμοι, pugnatores iidem & remiges, Thucyd. in 1.

Αὐτέω, μ. ήσω, π. ηκα, voco, reſono. Heſiod. ἐπὶ δὲ σκάφαι μέγ᾽ ἀΰτευν, modioli reſonabant.

Ἀϋτὴ, vox, clamor, tumultus, vox pugnæ commiſſæ. Odyſſ. ξ, τάχα δ᾽ ἐς πόλιν ἵκετ᾽ ἀϋτὴ, i. βοή. Iliad. α, ποθέεσκε δ᾽ ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, i. tumultum, βοήν. ἀπὸ δὲ τοῦ ὀξυκολλοῦντες φησὶ τὴν μάχην.

Αὐτὴ, ῆς, ἡ, ipſa, ἐκείνη.

Αὐτῇ,

Αὕτη, ταύτης, pro ἡ αὐτὴ, hæc, pro ſponte ſua. αὐτῇ ἡ θύραι αὐτόμαται, fores per ſe ſiue ſua ſpõte patuerũt. ὦ αὕτη, heus tu, AEſopus. Sic Lucian. ὦ αὗται, heus vos.

Αὑτηὶ, pro αὕτη, hæc. Ariſtoph. νεφ. ἀστρονομία μὲν αὑτηί.

Αὐτήκοος, per ſe audiens, qui audiuit ipſe & interfuit. Dicitur etiam qui alteri non eſt ſubiectus.

Αὐτῆμαρ, eodem die, in præſens, αὐθήμερον, ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, Homerus.

Αὐτινὸς, hornus, Hippocrat.

Αὐτὴ, pro αὐτόθι.

Αὐτίκα, ſtatim, iamprimum, extemplo, è veſtigio, continuò, ad breue tempus, quamprimum, παραχρῆμα, εὐθέως. Odyſſ. ο, αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠώς. αὐτίκα τὸ εἶδον, καὶ πλῆθος δακρύων αὐτίκα, vt vidi, equidem lachrymarum vim effudi, Herodot. Item cum Præterito, αὐτίκα ἐπαύσατο. τὸ αὐτίκα δεινὸν, Thucydid. ſubita aſperitas, breuis acerbitas. ὁ αὐτίκα, præſens, momẽtaneus, ſubitus. τὸ αὐτίκα, in præſentia, in præſens. αὐτίκα νυκτὸς, ſtatim nocte, id eſt, quum adueſperaſcet. ὡς αὐτίκα, quàm celerrimè, quamprimum, Lucian. αὐτίκα δὴ, & αὐτίκα γέ τοι, i. principio vel iamprimum. αὐτίκα γὰρ, primum enim. Ariſtophan. in Pluto, αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τί ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; iam primum, &c. αὐτίκα μάλα, & αὐτίκα δὴ μάλα, quamprimum, breui admodum, propediem, protinus, confeſtim, mox, ilico, nimirum, primo quoq; tempore. Plato 1. de Rep. εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα, i. mox ſcies. Ariſtoph. ἴσασιν μὲν οὖν αὐτίκα μάλα.

Αὐτικυμαίνεσθαι, vndabundum per ſe eſſe.

Αὖτις, retro, ὕστερον, poſt, deinceps, πάλιν. Iliad. α, ὕστερον αὖτις ἰόντα, i. ἢ δευτέρου, pro αὖθις, Ionicè. αὖτις καὶ αὖθις, identidem, rurſum. Odyſſ. ξ, αὖτις ἱκώμεθα, &c.

Αὐτίτης οἶνος, vinum vernaculum, ὁ ἐπιχώριος, ὁ ἀμιγὴς, καὶ χωρὶς τοῦ ἀχύματος οἶνος.

Αὐτμὴ, ῆς, ἡ, clamor, πνοὴ, φλὸξ, καπνὸς, halitus, vapor, odor, ſpiritus, flatus. Hom. Iliad. ι, εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, i. ſufflatio. Heſiod. in Theog. χθὼν τε γαῖα ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ: vbi ponitur in principio verſus pro ardore.

Αὐτμὴν, ένος, flatus. Homer. Odyſſ. γ, ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦε, i. ſpiritum, πνοήν.

Αὐτὸ, ipſum, more Attico abſque ν, quod tamen aliquando reperitur, αὐτόν. εἰς τὸ αὐτὸ, in vnum, in idem, ſimul, pariter. κατὰ τὸ αὐτὸ, & κατ' αὐτὸ, eodem tempore, ſimul. αὐτὸ τοῦτο εὐφραίνομαι, hoc ipſo nomine lætor. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο, ſicque res habet, id ipſum eſt. ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in eundem locum, in vnum locum. αὐτὸ μόνον, dũtaxat. κατὰ τὸ αὐτὸ ἤλθοσαν, congreſſi ſunt. αὐτὸ δείξει, res ipſa indicabit. Item, αὐτὸ, i. propriè apud Platon.

Αὐτοάγαθος, per ſe bonus, Nazanz.

Αὐτοαλήθεια, ας, ἡ, veritas ipſa, Nazanz. de Deo, Plato in Phædro.

Αὐτοάνθρωπος, homo ipſe, per ſe homo, id eſt, homo cõmunis & vniuerſalis, hominis idea, Ariſtot. Ethic. lib. 1, verus homo.

Αὐτοβοεῖν, teſtari de ſeipſo, ſua voce ſeipſum prædicare, Eraſm. Chiliad.

Αὐτοβοεὶ, Aduerb. ſtatim, cum vociferatione, ſublato clamore, ipſo clamore vertit Valla ex Thucyd: vt quum dicunt hiſtorici ciuitatem captam ſubitò & cũ clamore. Vide prouerb. Simul & dictum & factum.

Αὐτοβόητος δάκτυλος, digitus per ſe vocis index, vocalis apud Nonnum.

Αὐτοβορέας, ὁ, alter Boreas, vel ipſe Boreas.

* Αὐτόβουλος, vltroneus, ex ſuo arbitrio, ſuo inſtinctu.

Αὐτόσε, ad eundem locum.

Αὐτογένεθλος, per ſe genitus, αὐτόγονος. Nonnus, καὶ θεὸν αὐτογένεθλον ἀειδόμενον, i. æternum.

Αὐτογενὴς, ſponte natus, per ſe genitus: ſic Deus ab Orpheo dicitur, i. ingenitus.

Αὐτογνωμονῶ, ῶ, ex mei animi ſenſu & meo arbitratu non de conſilii ſententia facio, vel iudico, vel decerno, hoc, eſt, αὐτοβούλως διαγινώσκω, Suid.

Αὐτογνώμων, qui ex ſui animi ſententia iudicat, vel ex ſua conſcientia. Ariſtot. lib. 2. Politic. καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἐπισφαλές. ἰδιογνώμων idem eſt feré. αὐτογνώμονες κρίνουσι, ſecundum propriam mentem iudicant, Ariſtotel. 2. Politicor. cap. 7, ſecundum arbitrium iudicant.

Αὐτόγονος, ſiue αὐτόγονος, ſpontaneus.

Αὐτόγονος, per ſe genitus, Nonnus de filio Dei. Idem appellat αὐτόγονον πνεῦμα, ſanctum Spiritum, primarium, nec aliunde originem habentem.

Αὐτογραμμὴ, pro linea mathematica accipitur, Philopon. in pri. poſter. ἁπλῶς γραμμή.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, ſcriptum manu propria.

Αὐτόγυον, ου, τὸ, μονόξυλον, ſuapte natura compactum, ex ſolido ligno factum. Heſiodus duplex aratrum facit, αὐτόγυον καὶ πηκτὸν, id eſt, αὐτοφυῆ τὸν γύλιν ἔχον, id eſt, ſolidũ, ſeu ex vno & eodem ligno dentale habens, alterum ex diuerſis compactum.

Αὐτοδαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, natura nõ literis doctus, i. qui per ſe didicit. Capitur etiam paſſiué. Sopho. in Aiace, ὀρχήματ' αὐτοδαῆ, αὐτοδίδακτα, i. τὰ ἐκ φύσεως καὶ οὐκ ἐκ διδαχῆς.

Αὐτοδάϊκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſibi manum afferens, ſeipſum interficiens, per ſe laniatus, per ſe occumbens.

Αὐτοδὰξ, mordicus, iracundé. Ariſtoph. Pace, τοὺς φύσεις ἡμῶν διδοικώς, καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον. Aliqui αὐτόδεξον legunt.

Αὐτόδεσποτος, ὅταν τις χαλινωθεὶς ἑαυτῷ φέρῃ τὰ ὅπλα τὸ δέσποτον. Vide Αὐτόποτος.

Αὐτοδεκάτων ἐτῶν διελθόντων, decẽ ſolidis annis exactis, Thucyd. i. ὁλοκλήρων δέκα ἐτῶν.

Αὐτοδιάκονοι, ſibiipſis ſubſeruientes. Vnde Αὐτοδιακονία, Athenæo, ſuiipſius famulitium.

Αὐτοδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuapte natura aliquid faciens, vt quum lætabundus rubeſcit: qui citra doctorem profecit, per ſe doctus euadens: cuiuſmodi dicitur fuiſſe Heraclitus Epheſius. Apud Homer. Odyſſ. χ, quidam cytharœdus αὐτοδίδακτον ſe vocat, quòd non ex hominum inſtitutione, ſed ex afflatu dei caneret, ex ſeipſo edoctꝰ: αὐτοδίδακτος εἰμὶ (inquit) θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. Et Xenoph. paupertatẽ σοφίαν αὐτοδίδακτον appellauit. Lib. Epigramm. αὐτοδίδακτος ἄρης, mars, i. bellũ à ſe doctum, i. quod quis ſeipſum docuit.

Αὐτοδιδάκτως, ſua ſponte, naturæ inſtinctu.

* Αὐτοδιήγητος & Αὐτοδιηγούμενος, ex ſua perſona narrans ſeu commemorans, apud Laert. in Timone.

Αὐτοδικεῖν, αὐτοδικοῦν, i. αὐτοῖς ἢ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ἐξετάζειν.

Αὐτόδικοι, οἱ, ſuis iudiciis vtentes.

Αὐτόδιον, ſtatim, κατὰ τὴν ὁδόν.

Αὐτοδύναμος, ὁ καὶ ἡ, per ſe potens, propriæ potentiæ, Nazanzenus.

Αὐτοέκαστος, quiſque pro ſe.

Αὐτοέλικτος, per ſe volutus, Nonnus.

Αὐτοενεργητικὸν, per ſe actiuum. αὐτοενεργητικὸν ῥῆμα, id eſt, quod habet paſſiuam vocem & actiuam ſignificationem, vt μάχομαι, Gaza lib. 1. Laſcaris verò αὐτενεργητὸν vocat.

Αὐτοέντης, ου, ὁ, ſui interfector.

Αὐτοεπὴς, aberrans in dicendo.

Αὐτοετὴς, ου, ὁ, anniculus, καὶ αὐτοετὲς, οὗ αὐτοῦ τοῦ ἔτους. αὐτοετὴς πυρὸς, triticum eodem primo anno exiliens. αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marceſcit. τὸ μὲν αὐτοετὲς, τὸ δὲ εἰς νέωτα φύεται, partim anno primo, partim ſecundo oritur, Gaza.

Αὐτοθάνατος, ου, ὁ, qui ſibi mortem conſciſcit, Plutarch.

Αὐτοθαλεῖς καρποὺς, In Epigramm. ſpontaneos fructus.

Αὐτοθέμεθλος, per ſe habens fundamentum, Nonnus.

Αὐτόθεν, hinc, inde, iſtinc, ex hoc loco, per ſe, ex ſe, iam inde, confeſtim, protinus. Xen. νῦν μὲν τοι αὐτόθεν φαίνομαι, nunc verò ex hoc ipſo loco venio. Aliquando ex hoc tẽpore. Idem, κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἀπέχεσθαι,

&c.ex hoc die. οἱ αὐτόθεν σύμμαχοι,indigenæ, Thucydid. lib.8. οἱ αὐτόθεν,illic habitantes. Plato νόμοις, αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλειν, è veſtigio pecuniam præſentem numero. αὐτόθεν ἐπέμφθη,illico miſſa eſt:ſic Donatus.

Αὐτόθι,illic,ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ,hìc. Odyſſ.ξ, τῷ κέν μοι πολλ' ὤνησεν ἄναξ,εἰ αὐτόθ' ἐγήρα. Pro illic, Odyſſ.ο, λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι.

Αὐτόθροος ἰδίη μαρτυρίη, teſtimonium quod quiſpiam de ſe dicit, Nonnus.

Αὐτοκάβδαλος,proprie de farina vtcunque ſubacta, genus rudis & parum caſtæ muſices.

Αὐτοκάθαρσις,εως,ἡ, ipſamet purgatio. Nazanz.de Baptiſmo,χριστὸς μὲν γὰρ αὐτοκάθαρσις ἦν, &c. Chriſtus enim purgatio ipſa erat.

Αὐτοκασιγνήτη,ης,ἡ, ſoror germana, ſoror eodem patre eadémque matre genita.

Αὐτοκασίγνητος,ου,ὁ,frater germanus,ex vtroque parente frater legitimus. Homer. Iliad. β, αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου περιτεῖ λάου.

Αὐτοκατάκριτος,ου,ὁ καὶ ἡ, ſeipſum condemnans. * Paulus ad Titum in fine, ſuapte ſententia damnatus, quaſi dicat, ἀναπολόγητος. Item, qui pertinaciter diſſidet ab omnibus.

Αὐτοκέλευθος,per ſe iter faciens,αὐθόρμητος. Lib.Epigr. νυμφίος αὐτοκέλευθος: vel vt Ianus Laſc. per ſe exhortans. Sunt qui accipiant pro αὐτοκέλευστος.

Αὐτοκέλευστος,ὁ καὶ ἡ,iniuſſus, ſua ſponte, qui ſuo ipſius hortatu aliquid facit:vt lib.7.Epigramm. αὐτόποιον,αὐτοκέλευστον, &c. Philo de mundo, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐθελουργοῦ καὶ αὐτοκελεύστου γνώμης λαχὼν, homo ſortitus mentem ſui arbitrii prærogatiua & ſua ſponte præditam.

Αὐτοκέφαλον,id eſt, ipſum caput. Ariſtot.ait quoſdam minus rectè in animalibus ſanguine carentibus, κύτος, i. alueum ſeu ſinum continentem interiora corporis, appellaſſe αὐτοκέφαλον,lib.4.Animal.

• Αὐτοκινησία,ἡ,τῆς ψυχῆς οὐσία κατὰ Πλάτωνα, Philopon.in Proclum.

Αὐτοκίνητος,ὁ καὶ ἡ,ſeſe mouens,ſuapte vi citabilis, Bud. qui per ſe mouetur.

* Αὐτόκλαδος, cum ſuis ramis. Lucian. αὐτόκλαδοι καὶ αὐτόκομοι κυπάριττοι,i.non detruncati.

Αὐτόκλητος, ου, ὁ, per ſe vocatus, qui ſemetipſe inuitat, qui non vocatus venit ad cœnam vel prandium. Plato Epiſt.7,αὐτόκλητος οὐδὲ τὸν τοιοῦτον ἂν ἔρχομαι, ad talem vltrò non accedo.

Αὐτοκλήτως,vltrò,Bud.in Epiſt.poſter.

Αὐτόκομος,ου,ὁ καὶ ἡ,per ſe crinitus. Ariſtoph.αὐτοκόμου λοφιᾶς,ceruicis ſponte crinitæ.

Αὐτοκρατὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,imperioſus,Plato in Timæo. • Item αὐτεξούσιος,apud Nazanz.

Αὐτοκρατορικὸς,οῦ,ὁ,imperialis, auguſtus, habens per ſe imperium. αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ,imperium. αὐτοκρατορικὸν γέρας, munus liberæ voluntatis arbitriúmque. τὸ αὐτοκρατορικὸν,ſui fiducia. * αὐτοκρατορικὴ ὁρμὴ,liberi arbitrii impetus,Baſil.in Hexaem.

• Αὐτοκρατορικῶς,imperioſè,apud Plutarch.

Αὐτοκράτωρ,ορος,ὁ, qui per ſe poteſt,nec aliũde pendet, imperator, auguſtus,quem eundem βασιλέα vocant, qui liberam habet plenámque rei conſtituendæ poteſtatem. αὐτοκράτωρ item eſt,qui ſui eſt arbitrii, & ſuæ tutelæ factus. Xenoph.ἐν ᾗ οἱ νέοι ἤδη αὐτοκράτορες,δηλοῦσι, &c. qua in ætate adoleſcentes iam tutelæ ſuæ facti,ſtatim præ ſe ferunt,&c. Vnde αὐτοκράτωρ πρεσβευτὴς,legatus qui cum ſumma poteſtate mittitur. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, merum imperium, & plena ſummáque poteſtas, Thucyd. αὐτοκράτορες ὄντες ἀπὸ τῆς πόλεως, id eſt, δεσπόται αὐτῆς τῆς πόλεως. αὐτοκράτωρ μάχη,pugna rerum domina,Thucydid. id eſt,μάχη αὐτεξούσιος,ἐν ᾗ ἔξεστιν ὃ βούλεται πᾶς τις πράττειν. Idem, αὐτοκράτορες ἀρχῶν, penes quos eſt imperii ſumma. Herodotus, αὐτοκράτωρ ἑαυτῆς οὖσα πόλις, ſui arbitrii ciuitas. αὐτοκράτωρ λογισμὸς,ratio princeps, Thucyd.

Αὐτοκτόνος,ὁ καὶ ἡ,lethalis,mortifer.

Αὐτοκύλιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,per ſe volutus, ſuapte natura volubilis.

Αὐτοκύριος, vnum ex nominibus ſancti Spiritus, apud Nazanzenum.

Αὐτολεξεὶ,ad verbum, de verbo ad verbũ, ipſa dictione: vt ſi quis aliquid ad verbum traduxerit, is dici poſſet αὐτολεξεὶ traduxiſſe.

Αὐτολήκυθος,ου,ὁ, lucem preferens, ſcurra, cui non eſt miniſter, ſtrenuus paratúſque ad omnia obeunda vel patienda. αὐτουργὸς, id eſt, qui per ſe omnia procurat ac facit. Item mendicus,vt qui poſſideat aliud nihil quàm lecythos. παρὰ τὸ φέρειν ἑαυτῷ ληκύθους εἰς τὰ βαλανεῖα. Item, qui ad erogandam pecuniam procliuis eſt, quæ ληκύθοις continebatur. Item,paraſitus, id eſt, qui non ex animo,ſed ventris cauſa colit amicum. Vide Chilia. Eraſmi.

Αὐτόλυκος,Autolicus, auus Vlyſſis, vir prudens, Plutarch.in Gryllo.

Αὐτολόχευτος,ου,per ſe genitus.

Αὐτόλυκοι,ſolertes depeculatores ac fures.

Αὐτολυρίζω,ipſemet lyra cano:vt in prouerbio ὄνος αὐτολυρίζων.

Αὐτομαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,αὐτοδίδακτος,qui ſeipſum docet aut docuit,nullo præceptore eruditus,per ſe edoctus.

Αὐτομαθῶς,ſine doctore.

• Αὐτομαρτυρεῖν, de ſeipſo teſtari. Laertius in Timo ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.

Αὐτομάρτυς,qui de ſeipſo teſtatur.

Αὐτόματα,τὰ, quæ per ſe mouentur, temere fortuitòque euenientia, vt hulcera & oua, quæ ſine coitu nata ſunt. αὐτόματα etiam dicuntur opera quæ ita fabricant mechanici, vt ſua ſponte quippiam efficere videantur, vt horologia,quę per ſe moueri videntur.

Αὐτοματὶ,ſponte.

Αὐτοματὶ,vltró.

Αὐτοματία,ας,ἡ,caſus,fortunæ temeritas, dum aliquid per ſeipſum ſine prouidentia aut certa cauſa fit.

Αὐτοματίζω, μ.ίσω,π.ικα, à meipſo ago,vltrò ago meapte voluntate ac iniuſſus, αὐτόματος παραγίνομαι: Neutr. abſol.ἐκ τοῦ αὐτοματίζειν τὴν φύσιν,ſponte naturæ.

Αὐτοματισμὸς,οῦ,ὁ,caſus,temeritas.

Αὐτόματος,caſu adueniens,vltrò veniens ac ſpõte, voluntarius: dicitur & ταὐτόματος, qui facit aliquid per ſe & caſu,volens,vltroneus,fortuitus,minimè arbitrarius. αὐτόματος γίνεται, ſponte naturæ oritur. αὐτόματος ἥκων, ſponte veniens, Ariſtoph. id eſt, vltrò. αὐτόματος ἦλθεν Ariſtoph. αὐτόματοι βόες, Apollon.boues iniuſſi, qui à nemine reguntur, ſine rectore. αὐτόματος πόνος, labor non coactus, id eſt,ſponte ſuſceptus, in Epigramm. αὐτομάτη ἄρουρα, ager incultus, Heſiod. αὐτόματος θάνατος, Demoſt.mors ſponte naturæ proueniens. Sic cõuiuam appellamus αὐτόματον,ſponte oblatũ, vt apud Hom.Ilia. β, αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, quaſi naturalis & fatalis,quíque nulla extrinſecus vi coactus venit, authore Gellio. αὐτόματοι τρίποδες, apud Homer. Iliad. τὸ αὐτόματον,fortuit⁹ caſus, temerarius caſus ac ſpõtaneus. Cic.temeritatẽ vocat, lib.2.de Nat.deor. Plutarch.lib. 1. de placit. philoſoph. diſtinguit à fortuna. αὐτόματον, caſu fortuito,vltrò,ſua ſponte,ἀφ' ἑαυτοῦ. Demoſt.1. Olyn.νυνὶ γὰρ ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον, vltrò euenit. Plato in Apol.ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου εἰ ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δεῖ. Item.ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου,ſignificat caſu quodam, forté. ἐκ τοῦ αὐτομάτου,temere. Baſil.ἀπ' αὐτομάτου,ſpõte naturæ,vltrò,per ſe,à caſu. Xenoph.ἀπ' αὐτομάτου παραγίνονται, ſponte proueniunt. Theophr. de cauſ.plant.l.1,ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου γίνεται,per ſe naſcitur,Gaza.

Αὐτοματουργοὶ,automatorum,i.eorum operum quæ ſe mouere videntur,artifices.

Αὐτομάτως,

Αὐτομάτως,ſponte,vt αὐτομάτως ὁ θεὸς αἰνεῖ τὰ ἀγαθὰ,temerè,fortuitò,ab re,fortè.Plut.in Fabio,αὐτομάτως καὶ κατὰ τύχην,caſu & fortuito.

Αὐτομαχεῖν,per ſe & non per alium pugnare.

Αὐτομολέω,& παυτομολῶ,μ.ήσω,π.ηκα,tranſfugio,vt tráſfuga fugio, deficio ad hoſtes. αὐτομολῶ πρὸς τοὺς πολεμίους, ad hoſtes fugio,ad hoſtes tranſeo,profugio,abeo inſalutato hoſpite. αὐτομολῶ ἐκ τῆς πολιτείας,à Rep.diſcedo, AEſchines. Lucian.αὐτομόληκεν ὡς ἐμὲ,ad me transfugit.

Αὐτομολία,ας,ἡ,tranſfugium, ſeruorum fuga, profugium,τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας,quòd vltrò ad eam vitam acceſſerint.

Αὐτόμολοι,populi AEthiopum.

Αὐτόμολος,ου,ὁ καὶ ἡ, transfuga,proditor.τείσας αὐτόμολος, Plutar.in Themiſt.τὰ χρήματα αὐτομόλοις,lib.Epigram.per ſe euntibus.Ibidem.πόθος αὐτόμολος.αὐτόμολος ἥξω,ſponte veniam.

Αὐτονόη,Autonoe, filia Cadmi & Harmoniæ,vxor fuit Ariſtæi,Heliod.in Theogon.

Αὐτονομοῦμαι,liber ſum,meo iure viuo,propriis legib⁹ regor,propriis legibus viuo. αὐτονομούμενος,in libertatem aſſertus. Vnde αὐτονομούμενα ἔθνη,apud Demoſth.

Αὐτονομία,ας,ἡ,libertas viuendi propriis legibus,libertas ſuis vtens legibus,Cicero ad Attic.ἐξουσία καὶ αὐτονομία τῆς πλάνης,libido erroris, Nazanz. libertas errandi.

Αὐτόνομος, ου,ὁ καὶ ἡ, καὶ Αὐτονομούμενος, qui viuit ſuis legib⁹ qui nullius imperio ſubeſt, qui viuit legibus ſibi probatis & complacitis.αὐτόνομος πολιτεία,libera ſuiq; iuris Reſpublica,Plut.in Romulo.αὐτονόμους ἀγέλας θηρῶν, lib.Epigram.αὐτονόμως πολιτεύειν,ſuis viuere legibus.

Αὐτονυχὶ,vel Αὐτονυχεὶ,in ea ipſa nocte,hac ipſa nocte.

Αὐτοξενεῖν,hoſpitio accipere.

Αὐτόξυλος,ὁ,ligneus, è vernaculo ligno.Strabo libr.11. καὶ ταῦτα οὐ σιδήρῳ τμηθέντα,ἀλλ' αὐτοξύλῳ ἀρότρῳ.αὐτόξυλος πάν lib.Epigram.Pan rudi ligno confectus.

Αὐτοουδέτερον,per ſe neutrum.

Αὐτοπάθεια,ας,ἡ,innata paſsio,reciprocatio : quãdo eadem perſona agit & patitur,Gaz.lib.4.

Αὐτοπαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,intrinſecus patiens,ἰδιοπαθής.

Αὐτοπαθητικὸν,per ſe paſsiuum.

Αὐτοπαθῶς,ex ſententia animi,non ſimulatè,Polyb.

Αὐτόπαις,qui ipſe quodammodo puer eſt.

Αὐτοπάτωρ,ſibi pater,per ſe pater.

Αὐτοπόλεις,vrbes ſuæ authoritatis, Thucyd.

Αὐτόπιστος,per ſe fidem faciens,ſine argumentis. αὐτόπιστον, per ſe notum. vt κοινὴ ἔννοια.Philop. ἀξίωμα αὐτόπιστον καὶ ἀναπόδεικτον.

Αὐτοποίητος,quaſi ſponte natum, aut quod quis ipſe fecit,leue.

Αὐτοπόνητος,ὁ καὶ ἡ,per ſe laboratus,in Epigram.αὐτοπόνητον ῥεῦμα μελισσῶν.

Αὐτόπους,οδος, ſuis pedib⁹ abſq; duce incedens, Lucia. in Tim. ὅταν οὖν ὅπο ταν δὲ αὐτόπους βαδίζεις, πῶς ὑπὸ τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις;cùm tuis ipſius pedibus ingrediaris,&c.

Αὐτοπραγία,actio ſpontanea,Laert.in Zenone.

Αὐτοπρέμνος, difficilis, magnus, πρόρριζος, radicatus per ſe:vnde Ariſtoph.in Ran.λόγοι αὐτόπρεμνοι,i.δύσκολοι,πρόρριζοι ἢ μεγάλοι. capitur etiam pro natiuo, id eſt, qui ſponte prouenit.

Αὐτοπροαιρέτως,ſua ſponte & volũtate,ex ſeipſo.

Αὐτοπρόσωπος,ου,ὁ καὶ ἡ, natiui vultus, κατὰ πρόσωπον, non abſens, non perſonatus. Vnde τὰ αὐτοπρόσωπα dicuntur, quæ author ex ſua perſona dicit non ſub aliena, vt qui Dialogos ſcribunt,nihil αὐτοπροσώπως dicentes.αὐτοπρόσωπος item,qui perſonam non habet, ſed apertam faciem.apud Lucian αὐτοπροσώπως μαρτυρεῖν,dicitur ad differentiam τοῦ κατὰ συγγραφὴν μαρτυρεῖν, i. teſtificari atque in iudicium prodire,Interp. Demoſth. Et huiuſmodi ſunt τὰ ἀκροαματικὰ,quæ ideo ſic vocantur quaſi diſciplinaria, quod & ſuis & iuſtis diſcipulis ſcribebantur ab authoribus cuiuſque ſectæ,Bud.Comment.

Αὐτόπτης,ου,ὁ,qui rei geſtæ ſpectator fuit,& vt ait Plautus,oculatus teſtis,αὐτήκοος.

Αὐτόπυρος,epitheton panis ex quo nihil furfurum deceſsit.*ſeu cui nihil ademptum eſt,inquit Celſus,li.2,ca. 18.vbi cibarium panem vocat.Plin.lib.22,ca.vlt.fermẽtatũ vertit, Fermẽtatum (inquit) qui vocatur αὐτόπυρος, Cicero cibarium panem vocat, Galen.συγκομιστός.Vulgò dicitur panis ciuilis. αὐτόπυρον σιτοῦνται, cibarium panem comeſt.

Αὐτοπώλης, qui ſuos reditus in patria vendit.διαφέρει τοῦ ἐμπόρου καὶ τοῦ παλιγκαπήλου.vide Bud. Comment. Themi. per tranſl.αὐτουργὸν καὶ αὐτοπώλην dixit, qui ſuas orationes vendit,quaſi cauponantem τὰ μαθήματα.

Αὐτόρεφος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſeipſum contegens.

Αὐτόρριζος,ὁ,καὶ ἡ,ſuis radicibus innitens.Euripid.αὐτόρριζον ἑστίαν χθονὸς,domum ſeu caſam terrę infixas radices habentem:de caſa paſtorali.

Αὐτὸς,ipſe:modò demonſtratiuum,modò relatiuũ eſt Aliquãdo αὐτὸς quiddã habet apud Græcos,quod haud ſcio an ſit apud Latinos,vt vltroneum ſignificet,ſeu qui vltrò facit aliquid:vnde & αὐτόματα dicũt,vt apud Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις ; cur me feſtinantem & vltrò incitas?Itẽ præpoſito articulo valet quod apud Latinos idem.αὐτὰ ὁ θεὸς α ἀνέῳγνται,ipſę ſuapte ſponte fores patuerunt,per ſe ipſę apertæ ſunt.ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γεγόναμεν postquam eò peruentum eſt vt diuites euaſerint. παρ' αὐτῷ,de ſuo,id eſt,de re ſua.οὐ κατὰ τ' αὐτὰ τοῖς πολλοῖς,non hoc animo quo plerique. In ſacris libris nonnunquam αὐτὸς abũdat,figura dicendi Hebraica:vt quum dicitur, ὃν ἔχρισεν αὐτὸν,quem vnxit.ὁ αὐτὸς εἰμὶ,idẽ,qui antea,ſum, Thucyd.τὸ αὐτοῦ,ſuum cuiuſque bonum.αὐτὸς ἐπὶ εἰμὶ τῷ βουλεύματι,Sophocl. ſum eiuſdem ſententiæ. αὐτὸς & αὐτὸς ἕκαστος,vnus quiſq;,ſinguli.Interdum accipitur ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ. Gregor. ὁρῶν οὖν τὴν τοῦ δήμου κίνησιν ἐπ' αὐτὸν,videns igitur in ſe motum populi. Xenoph.ὑπομ. ἐκεῖνα δέ σε ἀγαπῶσιν αἰσθόμενοι χαίροντά σε αὐτοῖς, videntes te ſeipſis lætari,id eſt, ἑαυτοῖς:vt ibidem,ἐκεῖναι δέ σε ὁρῶσιν ἀχθόμενον ἐφ' ἑαυταῖς,illę verò te ſpectantes ſua grauari pręſentia.Soph.in Aiace,πῶς εἰ τοὺς θανόντας ἐκ τῆς δάπεδον πατεῖς. με. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους,i. τοὺς ἐμοὺς πολεμίους ἐκ τοῦ δάπεδον,i. τοὺς ἐμαυτοῦ,vbi ſunt qui legãt αὑτοῦ,cum aſpiratione, eodem ſenſu.αὐτοῖς ἔχεις.dicunt.Attici pro, σὺν αὐτοῖς ἔχεις. Ariſt.νεφ. ἐμέλλον ἄρα κινήσειν σ' ἐγὼ αὐτοῖς ἔχεις τοῖς σοῖσιν καὶ ξυνοῦσιν.

Αὐτόσε,huc,eodem,illuc.Plato 2.de Republ.αὐτόσε πέμψωμεν αὐτόσε σκυτοτόμον,ſutorem eodem addemus.

Αὐτόσιτος,ſeipſum nutriẽs.οἰκόσιτος.ὁ ἑαυτὸν τρέφων.Athenæus & Heſychius.ſignificat etiã qui ſuo cibo ſeruit vel comitatur:vt Plaut. noſtro ſibi ſeruire nos cenſet cibo: vel etiam qui ad alterum cœnaturus fert ſuam cœnam.

Αὐτόσκαλος, inelaboratus, Syneſ. ἀπερίεργος καὶ λιτὸς,rudis,nullo ornatu.

Αὐτόσσυτος ὄμβρος, imber ex ſe excitatus,Nonnus.

Αὐτοστασία,ας,ἡ,ſtatio in loco proprio.

Αὐτόστοιχος,qui ſolus ſecum meditatur.αὐτὸς ἑαυτῷ προσέχων,καὶ βουλόμενος ἀθόρυβον βίον πολιτεύεσθαι.

Αὐτόστολος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui ſibi ipſe claſsis eſt, ſeu nauis,ſine naue tranſmiſſus:ſic dicitur apud Muſæum Leãder,qui abſque naue Helleſpontum tranſire aggreſſus eſt.

Αὐτοσφαγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,qui ſeipſũ interimit,vt Aiax,Sop.

Αὐτοσχεδὰ, pro αὐτοσχεδὸν, illico,ex tempore. Sæpe enim fit vt nomen aduerbiale neutrum è ſingulari numero in pluralem mutetur.

Αὐτοσχεδία,ας,ἡ,pugna propinqua.

Αὐτοσχεδιάζω, temerè, ſiue confidenter animum ad aliquam rem appello, negligenter ad rem accedo, inconſultè ago.αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα,in re præſenti conſilium capere,vel vt Quintil.cum re præſenti deliberare:propero ac illotis pedibus quippiam aggredior.Xenoph.τὸ δὲ στρατηγεῖν οἱ πλεῖστοι αὐτοσχεδιάζουσι, ante tempus præfecturas adi-

piſcuntur,& illotis manibus tractant. Iſocr.in Euagora, ἐν οὐδὲν δεῖν ὀλιγωρεῖν, οὔτ' αὐτοσχεδιάζειν περὶ τῶν πραγμάτων, nihil cum negligentia, nihilque ex tempore eſſe faciẽdum putauit. αὐτοσχεδιάζει εἰς τὰ σώματα, AEſchin. negligenter accedit ad corpora. Item ψεύδομαι, fingo, propria opinione confingo, comminiſcor. Athenę. αὐτοσχεδιάζουσιν οἱ λέγοντες αὐτὴν ἐν χοιρίδιον τεθάφθαι. Aliquando ſuapte ſponte fauere, non mandato alterius & imperio, Xenoph. libro 5. ἑλλην.

Αὐτοσχεδίασμα, ατος, τὸ, repentè inuenta, comparatáque compoſitio.

Αὐτοσχεδιασμὸς, extemporalis dictio, extemporalis temeritas, fortuita dictio, non cõmentatione & ſtudio compoſita, Cicero. ἐξ αὐτοσχεδιασμῶν, è rudi principio.

Αὐτοσχεδιαστὶ, Aduerbium, ex tempore, tumultuanter, impræmeditatè.

Αὐτοσχεδιαστικὴ, appellatur illa facultas, cui γραφικὴ opponitur, quam Cicero ſtylum vocat.

Αὐτοσχεδιαστικὸς, οῦ, ὁ, ad inuentionem ſuapte natura excitans. αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος, extemporalis oratio dicitur, & αὐτοσχεδιαστὸς λόγος, pro eodem, Alcidamas.

Αὐτοσχεδὸν, propè, per ſe & cominus.

Αὐτοσχέδιον, ου, τὸ, forma rudis, quod ſubitò factum aut dictum eſt, factum aut quæſitum tumultuarium, temerè aut ex tẽpore paratum, quod ad manum eſt & in promptu.

Αὐτοσχέδιος, ὁ, ἡ, rudis, inelaboratus, extẽporalis, Herodia. ἄρτον δὲ σφετέρισε τὸ αὐτοσχέδιον, i. ex tempore factum. ἐξ αὐτοσχεδίου, è re nata, pro re nata. αὐτοσχέδιος πόλεμος, tumultuarium bellum.

Αὐτοσχεδίως, vltrò, ſine cura, ex tempore, temerè, αὐτομάτως, fortuitò, ruditer, inconſuetò, neglectim.

Αὐτόσχεδον, ἀγχοῦ, ἐγγύς, ἐδὺς, ex tẽpore, cominus, σχεδόν, ἐγγὺς. Heſiod. ἐλάτης αὐτόσχεδον ὠρχήσαντο.

Αὐτότατος, ipſiſſimus, Ariſtoph. Plut. ἐκεῖνος αὐτὸς, αὐτότατος. καὶ αὐτότατα μάλα, οὐκ ἄλλος τις, καὶ ἐπέχοντα τοῦ ἐπιστάντος.

Αὐτοτελὲς, abſolutum, ἀπηρτισμένον, πλῆρες.

Αὐτοτέλεια, ας, ἡ, integritas, Hermog. per ſe perfectio.

Αὐτοτέλειος, ου, ὁ, τέλειος, per ſe perfectus, Nonnus, καὶ λόγος αὐτοτέλειος ἰσοφυὴς θεὸς αἰθήρ.

Αὐτοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus, abſolutus, i. ὁλόκληρος, ad plenum inſtructus, qui ſuis ſumptibus aliquid facit. Lucian. qui ſuis vtitur vectigalibus. Thucyd. αὐτοτελὴς δίκη, ἀφ' ἧς οὐκ ἔστιν ἐφεῖναι. καὶ αὐτοτελὲς ψήφισμα, τὸ μὴ προσδεόμενον. Dioſc. lib. 7, cap. 1. αὐτοτελὲς αἴτιον, cauſa per ſe finẽ faciẽs. αὐτοτελῆ αἴτια, authore Gale. ſunt, quę ipſę tantùm & per ſe finem & euentum faciunt: quibus opponuntur τὰ συναίτια, i. coadiuuantes cauſæ: nimirum quæ cum aliis parẽ poteſtatem habentibus euentum faciunt: ſolæ verò & per ſe nihil tale poſſunt. τὸ αὐτοτελὲς, ipſum ſibi ſufficiens.

Αὐτοτεχνος, ὁ, καὶ ἡ, per ſe peritus, à ſeipſo doctus, per ſe tenens.

Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, tragica ſimia, Demoſth.

Αὐτοῦ, pro αὐτόθι, illic, ibi, inibi, ibidem, in eodem loco Odyſſ. λεῖπ' αὐτοῦ, hic relinque vel ibi. Plato Epiſt. 8, poſuit τῇδε αὐτοῦ ſimul, ἐκ τοῦ σὺν ἄλλου, inquiens, ὅσα γὰρ γέγονε τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν, quæcunque geſta iſtic ſunt apud Siciliam. Ariſtoph. in Pluto eadem figura vtitur. καὐτός μοι δοκεῖ ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν, mihi certũ hic remanere.

Αὐτοῦ, pro ἑαυτοῦ, & αὐτῷ pro ἑαυτῷ, & αὐτὸν pro ἑαυτόν.

Αὐτουργέω, ῶ, ήσω, operor, per me opus efficio, χειρουργῶ καὶ ἰδίαις χερσὶν ἐργάζομαι. Ariſtot. de mundo, ſcribit deũ non decere, αὐτουργεῖν τὰ ἐπὶ γῆς, i. opificis in morẽ per ſe in terra efficere, propria functione ſua opera adminiſtrare.

Αὐτούργητος, ου, ὁ καὶ ἡ, extemporalis, rudis, in Epigramm.

Αὐτουργία, ας, eſt operatio eius qui per ſe facit.

Αὐτουργὸς, ου, ὁ, artifex, opifex, qui per ſe omnia procurat ac facit, qui artificio ſuo ſe fouet, operarius, ſuapte manu author, vt γεωργὸς αὐτουργὸς, qui ipſe terram cum diligentia colit. Apud Xenoph. in Symp. pro eo qui citra præceptoris operam profecit. Plut. in Problem. αὐτουργὸς, ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης, de homine tenuis fortunæ & conditionis. Ariſtot. de deo diſſerẽs, ὁ μὴν αὐτουργοῦ καὶ ἐπιπόνου χρήματος ὑπομένων, &c. non tamen opificis in morem laſſeſcẽs. Aliquãdo dicitur αὐτόχειρ, qui ſua manu cędit, pulſat vel pugnat. Plutar. in Apophth. homines tenui fortuna hoc nomine ſignificãtur.

Αὐτοφαγὴς, ές, ὁ, καὶ

Αὐτοφόντης, ου, ὁ, homicida ſui, author cædis, ſiue ſuæ, ſiue alterius. dicitur & Αὐτοφόνος à Nonno: & in lib. Epigram. legitur.

Αὐτοφορβὸς, qui ipſe vorauit, αὐτοφάγος.

Αὐτόφορτος, cum ipſo pondere, cum vectoribus, cum mercibus, cum puluiſculo.

Αὐτοφραδάτης, Autophradates, proprium ducis, Plutarchus de fortuna Alexandri.

Αὐτοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſuapte natus ſponte, ſponte naturæ proueniens, natiuus & genuinus. Heſiod. λαΐνος οὐδὸς αὐτοφυὴς, id eſt, limen viuum. αὐτοφυῶν τῶν ὑδάτων, viuidæ aquæ, Politianus in Problem. Aphrod. αὐτοφυεῖς λιμένας, id eſt, οὐ χειροποιήτους. Thucydid. αὐτοφυὲς φάρμακον, ſponte naturę proueniens. τὸ αὐτοφυὲς, proprietas naturæ.

Αὐτόφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innatus. αὐτόφυτος ἐργασία, Ariſtoteles in Politic. αὐτόφυτος θεὸς, deus qui per ſe eſt, Nonnus. αὐτόφυτος νάπη, nemus ſponte conſitum, in Epigram.

Αὐτοφυῶς, ſuapte natura, Plat. νομ. α.

Αὐτόφωνος, ου, ὁ, propria voce vtens. Vnde αὐτόφωνοι χρησμοὶ, dicebantur oracula, quæ reddebantur non per ſacerdotem, ſed ab ipſo deo. Meminit Lucianus in Pſeudoman.

Αὐτοφωρεὶ, in ipſo furto, in ipſo facto.

Αὐτόφωρος, deprehenſus, qui inficiando non eſt, καταφανής, fur manifeſtus, ac in ipſo furto deprehenſus. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς, in re deprehenſus. ἐπ' αὐτοφώρῳ φανῆναι, manifeſto deprehenſum eſſe.

Αὐτοφῶς, καὶ ζωὴ, dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, apud Nazanzen. Spiritus ſanctus, qui ſit ipſa lux & vita.

Αὐτόχειρ, ος, ὁ, manu ſua ſe vel alium occidens. Plato Epiſtola 7, τοῦ φόνου αὐτόχειρες ἐγένοντο, quaſi propriis manibus ipſi percuſſores fuerunt, quaſi propriis manibus cædis authores fuerunt. αὐτόχειρ τῆς μάχης, ipſe manu pugnam capeſſens. φόνος αὐτόχειρ, cædes manu facta, Plato νόμ. θ. αὐτόχειρ μιαρὸς, Euripid. αὐτόχειρες Τατίου, Plutarch. in Romulo, interfectores Tatii. Item qui facit aliquid manu propria, vt αὐτόχειρες τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἔρριψαν, Lucas in Act. vel quod factum eſt manu propria.

Αὐτοχειρὶ, proprio marte, manu propria.

Αὐτοχειρία, ας, ἡ, homicidium manu propria, cædes quæ fit propria manu. αὐτοχειρίῃ διέφθειρε, Herodot. ſua manu diſperiit. αὐτοχειρίῃ ἀπολέσας, qui ſuapte manu interemit.

Αὐτοχειροτόνητος, per ſe creatus, Demoſt. qui pro eodem dicit, ἀχειροτόνητος.

Αὐτόχθων, ονος, ὁ καὶ ἡ, indigena, vernaculus, domeſticus. Epitheton Athenienſium, qui non ſint aduenæ. cur autem ſic dicti ſunt docet Strabo libr. 8. Lucianus in Anacharſi, αὐτόχθονας ἄνδρας, indigenas viros. αὐτόχθονας πηγὰς ἔχων, ipſa in terra fontes habens.

Αὐτοχόλωτος, iracundus, lib. Epigram.

Αὐτόχρημα, res ipſa, aut prorſus ſimilis. αὐτόχρημα εἰπεῖν, accipitur pro, vt planè dicam, reuera.

Αὐτόχροον μέλαν, ſua ſpõte nigrum. αὐτόχροος χλαμὺς, pura chlamis.

Αὐτόχυτος, per ſe fuſus, ſponte fuſus. Vnde Phocylides, αὐτόχυτα κέρατα, cornua ſponte naturæ enata, naturalia.

Αὐτοψεὶ, ipſo aſpectu.

Αὐτοψία, ας, ἡ, proprius aſpectus, oculata fides, rei geſtæ ſpectaculum & experientia.

Αὐτῷ, pro σαυτῷ, Iſocrat. ad Demonic. καὶ γὰρ ἂν πρὸς ἄλλους λάθῃς, αὐτῷ γε συνειδήσεις, i. σαυτῷ, tibi conſcius eris.

Αὐτώδης, ſuperbus, contumax, ἰδιογνώμων, communiter αὐθάδης

αὐθάδης.

Αὐτωνητὸς,ῦ,ὁ,emptitius.

Αὐτωλης,τος,ὁ, conuitiator,vel ſibiipſi vim afferens.

Αὔτως,ὕτως,ſic,εἰκῆ,itidem,æquè,pariter,fruſtra,μάτlω,ſimpliciter,ἁπλῶς,temerè,ἄτερ αἰτίας,ὡσαύτως,ὁμοίως,vt contigit,paſsim,vulgò,omninò, leuiter. Odyſſ.ο,ὁ δ' ἔτι ὑμέας αὔτως ἀποπέμψει,non temerè dimittet. Apollon.2.ἐφέροντο κύμασιν αὔτως, temerè huc & illuc ferebantur fluctibus. Homerus Iliad.α, αὐτὰρ ἐμ' αὔτως ἧσθαι δυόμενος,id eſt,ματαίως.pro ſic,Heſiod.αὔτως ὡς ὅτι γαῖα μὲν.Sophocl.ῥίζαν ἐξημμεθύμος αὔτως ὅπως σύ τινὰ ἐγὼ τόμου πλόκον,ita vt.ὡς δ' αὔτως eodem verò modo,itidem.

Αὐφλὴν,pro αὐχλὴν,ceruix,AEolicè.

Αὐχαλέος,glorioſus.

Αὐχάζειν,terguerſari.

Αὐχενίζω,μ.ίσω,decollo,λαιμοτομῶ,iugulo,ceruices frango.Sophoc.κ) τοὺς μὲν αὐχένιζε.*Item αὐχενίζειν in Hippiat. eſt loro caput equorum complecti & aſtringere ad hoc vt venæ intumeſcant,& ſanguis detrahatur ſcalpro. Lorum autem ipſum αὐχενιστὴρ dicitur.

Αὐχένιος,ου,ὁ,collaris,ad ceruicem pertinens.αὐχένιον κράτος,collare robur,id eſt,iugum.

Αὐχέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,&

Αὐχέω, glorior,inſoleſco,ſuperbio, iacto, Budæus voce actiua tantùm dici putat. Homerus in bello Ranar. ξεῖνε,λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι.

Αὐχὴ,gloriatio,gloria,iactatio.

Αὐχήεις,glorioſus,σεμνὸς,ſuperbus,ferox,ceruicoſus,libro 6. Epigram. capitur etiam pro alacri & qui ceruice eſt arrecta,apud Nonnum.

Αὔχημα, τος, τὸ, iactantia, confidentia, ἀλαζονεία, animi gloria:accipitur etiam in bonam partem.

Αὐχὴν,ένος,ὁ,ceruix,fauces,iugulum,collum.παρὰ τὸ αὐχεῖν,κ) ἀγανειᾶν.τότε γὰρ ὑπαίρομεν αὐτόν.Ariſtot.1.Animal.αὐχὴν, τὸ μεταξὺ προσώπου κ) θώρακος,collū,quod inter pectus & faciem eſt,Gaza.ſignificat etiam loci anguſtiam,Plutarchus in Pericle,τὸν αὐχένα διαζώσας ἐρύμασι,vallis cingēs ſupercilium,id eſt,collem.Baſilius etiam pro mōte vſurpauit,in Epiſtol.Herodot.αὐχὴν τῆς χώρης,dorſum regionis.Mela etiam ceruicem appellat.

Αὐχὴς,iactabundus.

Αὐχητικὸς,ſuperbus:verbale ab αὐχέω.

Αὐχμάω,μ.άσω,π.ακα,κ)

Αὐχμέω,μ.ήσω,π.ηκα, ſqualleo, areo, ſum ſqualidus, æſtuo, ſiccus ſum.

Αὐχμηρία,ας,ἡ,ſiccitas.

Αὐχμήεις,ὁ:αὐχμήεσσα,ἡ,ſquallidus, Homer. in hymnis.

Αὐχμηρὸς,ου,ὁ,ſquallidus,ſiccus, tenebroſus,ſordidus,ſquallore obſitus,atque horridus,obſcurus.αὐχμηρὸς τὴν κόμlω,impexus,Lucian.

Αὐχμὸς,ῦ,ſitus terræ,id eſt ſiccitas,ſquallor ex ſiccitate,æſtus,ariditas: cui opponitur ἐπομβρία,παρὰ τὸ αὔω τὸ ξηραίνω.Ariſtoph.νεφ. ἀμπέλους φυλάξομεν ὥστε μήτ' αὐχμὸν,πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίας. αὐχμὸς ξηρὸς, æſtuoſus calor.αὐχμοῦ πλέως,ſitu obſitus. αὐχμὸς τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσε,dixit Ariſtophan.in Plut.vaſorum ſiccitas me perdidit,id eſt, ego arefactus & exhauſtus vaſa amiſi.

Αὐχμώδης,εος,ὁ κ) ἡ,ſordidus,ſquallens,ſitiens,ſiticuloſus. αὐχμῶδες ὄρος, mons opacus, primo Regum cap.23. αὐχμώδεις πυρετοὶ,ſquallidæ febres, Galenus libro primo ad Glauconem.αὐχμῶδες ἔτος,annus ſquallens.ξηρὸν κ) αὐχμῶδες σῶμα, ſiccum atque ſquallidum corpus, Idem ad Glauconem.

Αὔω,μ.σω,π.κα,clamo,inclamo,dico, ξηραίνω,calefacio, accendo,ἐξάπτω,exuro,diffundo.Pro reboo,Apollon.2. Argon. αὖε δὲ πόντος σμερδαλέον, id eſt, ἤχησεν, inſonabat. Pro accendo ſunt qui cum aſpiratione ſcribant. Vnde ἀφαύω,torreo dicitur & αὔω.

Αὔως, aurora, dies. AEolicè pro ἠώς, & communiter ἕως.παρὰ τὸ αὔειν τὸ λάμπειν.

Ἀφάβρωμα, Aphauroma, ſic dicta fuit veſtis, quam Abrota Niſi vxor ferre conſueuerat,Plutarchus in Problemat.

Ἀφαγνίζειν,conſecrare,ſanctificare,purificare,expiare ſpoliare.

Ἀφαγνισμὸς,οῦ,ὁ,ſanctitas.

Ἀφάδιος,&

Ἀφαδὸς,οῦ,ὁ,inimicus,qui non placet,ingratus.ἀδὼν ϖ τὸ ἀρέσκειν.

Ἀφάζω,accipio,ἀναλήψομαι,palpo,ἀπὸ τῆς ἀφῆς.

Ἀφαιμάξαι, ſanguinem elicere, ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiat.

Ἄφαιμαι,nepotes.

Ἀφαίμαξις,ſanguinis detractio.

Ἀφαίρεμα,ατος,τὸ,ablatio,ſeparatio, ſubauctio. Exodi cap.35,λάβετε παρ' ὑμῶν ἀφαίρεμα τῷ κυρίῳ, obtulerunt Domino,ſeparauerunt oblationem Domino.ἀφαιρέματα,partes quę à victimis auferuntur, vt ſunt τὸ στηθύνιον,ὁ δεξιὸς βραχίων,κ) ὁ λόβος τῦ ἥπατος.

Ἀφαιρέομαι,auferor,priuo,ſubduco,orbo,amputo,impedio, eripio, exuo, fraudo, abdico, adimo, abſtraho, euerto,abripio: hoc interdum cum Genitiuo & Accuſ. vt ἀφαιροῦμαί σε χρήματα ἢ χρημάτων. Xenoph. οἱ πλεονέκται ϖ ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα,ἑαυτοὺς δοκοῦσι πλουτίζειν. Hoc verbum in præſenti vtranque habet ſignificationē: & cum duobus item accuſatiuis conſtruitur.Demoſthenes,ταῦτα ἀφαιρήσεται τίς ὑμᾶς; quis vos ab iſta opinione deducet?quis iſtam vobis opinionem extorquebit?Plutar.in Camillo. ἀφαιρούμενος τὸ δῆμον τlω ψῆφον, populum ſuffragio priuans.ἀφαιροῦμαι τῆς ὑπερβολῆς,detraho exceſſui,Ariſtotel.Idem Plutarchus in Politicis,τροφlὼ ἑαυτῶν ἀφαιρουμένους πιέζειν,id eſt, alimentum ſibi auferētes opprimunt. ἀφελέσθαι τοὺς ὑστερίζοντας,abdicare tardos, nec opportunitati ſe offerentes,Plutarchus in Solone.Paſsiue item cum Accuſat. ἀφῃρήθημεν τὰ κτήματα, poſſeſsiones amiſimus, poſſeſsionibus priuati ſumus. Homer.Iliad.α, cum duobus Accuſatiuis,ἐμ' ἀφαιρεῖται χρυσηΐδα φίλον. ἀφαιρεθεὶς,detrimento affectus. Xenoph.οἱ μὲν γὰρ βιασθέντες,ὡς ἀφῃρεθέντες μισοῦσι. Philo de mundo, ἀφῃρημένον δύναμιν, &c.id eſt, vi defectum. ἀφαιρεῖσθαι τῶν δωρεῶν κ) ἀναλωμάτων, dona & ſumptus diminuere ſeu tollere. Ariſtophan.νεφ.ἐφ' ὑμῶν ϖ θεῶν τὸν στέφανον ἀφῃρέθη, à nobis deabus corona eſt ſpoliatus. Plutarch.de exilio, ἀφαιρεῖται παρρησίας γεωμετρῶν φυγὴ, exilio prohibentur geometræ liberè loqui. ἀφαιρεθέντες τὰς τιμὰς, honoribus ſpoliati. ἀφαιρεθεὶς ϖ ἀρχlὼ,cui regnū ablatum eſt,Plutarch.in Publicola,regno pulſus.ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν,vindicare in libertatem.

Ἀφαίρεσις,εως,ἡ,ablatio,abſtractio,ademptio,deceſsio, detractio,detrimentum,extorſio,extractio.Item vindicatio in libertatem. τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως, κ) τὰ ἐν ἀφαιρέσει, dicuntur abſtracta & à materia ſeparata,Bud.Comment.

Ἀφαίρετος,ου,ὁ,exēptilis,extricabilis,vt cortex arboris.

Ἀφαιρέω,aufero. Variè cōſtruitur.ἀφαιρῶ σου τόδε,σὲ τόδε, σοὶ τόδε.vt Ody.ξ, σῖτον μὲν σφιν ἀφεῖλε. Luci. lὼ γοῦν ἀφέλῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας ταύτας,&c.ſi quis de conuiuiis has detraxerit vrbanitates.Item,ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ.Plato de Republica. μηδὲν ἀφαιροῦμεν μήτε τὸ ἀδίκου ἀπὸ τῆς ἀδικίας, μήτε τὸ δικαίου,ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης.

Ἀφαιρηματικῶς,per abſtractionem,Philop.

Ἀφάκη,aphace, frutex exiguus, Dioſcorid.libr.2,cap. 181.Item oppidum Lybiæ.

Ἀφακίτης,ciuis illius oppidi.

Ἀφάλλομαι,inſilio,ſalto. Ariſtoph. ἐπὶ τlὼ κεφαλlὼ τῦ σωκράτους ἀφήλατο,in caput ſaliit Socratis.

Ἄφαλος,ὁ,inornatus,id eſt,ſine phalo,hoc eſt,ſine variegatione.Φαλοὶ enim dicūtur οἱ λαμπροὶ ἧλοι,ἢ τὰ ποικίλματα.

Ἄφαλσις,reſultatio,Ariſtot.in Problem.

Ἀφαλτος,reſiliens,ἀναπηδῶν.

Ἀφαμαρτάνω,aberro,in errorem labor, ἅπαν γὰρ χαίρει ἀφαμαρτάνεσθαι τῆς ὁδοῦ,tota aberrare via,Prouerbium. Vn-

de ἀφάμαρτον, ἀόρ. ſecundus eſt, ſicut ab ἀμβροτ, ἥμαρτον, & Ionicè ἄμβροτ.

Ἀφαμαρτοεπὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, errans in verbis. ab ἀμβροτέω & ἀφαμαρτάνω, erro & aberro. Homer. Iliad. γ, ἐπεὶ ἦ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς, id eſt, futilis, & à ſcopo aberrans, id eſt, ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ τῷ λόγῳ.

Ἀφαμιῶται, famuli ruſtici.

Ἀφανδάνω, diſpliceo in verbis.

Ἀφάνεια, ας, ἡ, obſcuritas, Thucydid.

Ἀφανὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, latens, obſcurus, inſcitus, ignobilis, nõ conditus, oculos fallens, obſcurus, mortuus. ἀφανὴς λόγῳ, ſermone minimè celebratus, Thucy. ἐν ἀφανεῖ κεῖται, non conſtat, futurum ſit necne. Thucyd. ἐν ἀφανεῖ τοὔνομα κείσθω ſileatur nomen. ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, clanculum, furtim, de improuiſo. Idem. ἀφανῆ τοῦ βουλεύεσθαι, quæ ſunt occulta in conſulendo. Plato νόμ. ι, ἑαυτὸν ἔχων ἀφανῆ, clam fugam arripuit.

Ἀφανίζομαι, è cõſpectu euaneſco, non exto, è luce abeo, deliteſco, marceſco, exoleſco, omittor. ἐξ ἀνθρώπων ἠφανίσθη, à conſpectu hominum euanuit, Plutar. in Camillo. ἀφανισθεὶς ὑπὲρ ὅρων, exterminatus extra fines, Plato νόμ. θ.

Ἀφανίζω, μ. ίσω, π. ικα, demolior, circunduco, induco, circunſcribo, deleo, abrogo, oblitero, tollo, perdo, cõficio, corrumpo, putrefacio, labefacto, deprauo, extermino, è medio tollo, occido, è conſpectu aufero, velut qui fucis v tuntur, celant ſuam faciem, ac ſe perſona tegunt. ἐνθένδ' ἀφανίσαι, Ariſtoph. in Pluto, id eſt, hinc exterminare. Accuſat. vt Ariſtophan. νεφ. ἀφανίζω δίκην, id eſt, iudicium oblitero, tollo, induco, circũduco, & deleo. Vnde ἀφάνισις τῆς δίκης, obliteratio iudicii. τὰς μούσας ἀφανίζειν, ibidem, muſas labefactare, vitiare, peruertere, Item ἀφανίζω, condo, occulto. Ariſtoph. in Pluto, ὁ δὲ θεὸς ἠφάνισεν ἑαυτὸν οἵ τ' ὄφεις εἰς τὸν νεὼν, deus condidit ſeſe ac ſerpentes in templum. ἀφανίζουσι πρόσωπα, Matthæi cap. 6, obſcurant facies. Chryſoſtom. interpretatur, διαφθείρουσι ϰ ἀπολλύουσι, corrumpunt ac perdunt. Hieronymus, demoliuntur. Hilarius, conficiunt. Eſt enim ἀφανίζειν obſcurare ac velut è conſpectu tollere: velut qui fucis vtuntur celãt ſuam faciem, ac ſeu perſona tegũtur: ita qui ficta macie triſtique pallore ſanctimoniam ſimulant, id eſt, hypocritæ.

Ἀφάνισις, εως, ἡ, exitium, exterminium, vaſtitas, diſparitio, obitus, occultatio, abolitio.

Ἀφανισμὸς, οῦ, ὁ, interitus, è medio ſublatio, ἀφανισμὸν αὐτοῦ ἀπαγγέλλων, renuntians quemadmodum è medio ſublatus eſt,

Ἀφανιστέος, ου, ὁ, diſperdendus, tollendus è medio.

Ἀφανιστὴς, οῦ, ὁ, deſtructor, depopulator.

Ἀφανιστικὸς, deletorius, exterminatorius. Nazanz. ἀφανιστικὴ δύναμις, exitioſa potentia.

Ἀφανναι, αἱ, locus in Sicilia ignobilis: vnde ſumptum, vt de rebus incertis dicatur, in Aphannis.

Ἀφανναῖος, ου, ὁ, nomen gentile.

Ἄφαντος, ου, ὁ ϰ ἡ, non apparens. ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν, euanuit à conſpectu eorum, Lucas Euangeliſta capite 24.

Ἀφαντῶς, ſegniter, incertè, clanculum.

Ἀφάπτω, coniungo, προσκολλῶ, applico, circũdo, alligo.

Ἄφαρ, ſtatim, cõtinuò, εὐθέως, citò, ταχέως, ϰ ἅμα τῷ ἅψασθαι γινόμενον. παρὰ τὸ ἅπτω. ψιλοῦται δὲ αἰολικῶς, & habet vtranque ſyllabam breuem.

Ἀφαρεὶ, pro ἄφαρ Ionicè, ἀσκέπτως.

Ἀφαρεὺς, ὁ, nomen Herois, Etym. Eſt & Aphareus, pĩnula ſub thynni fœminæ ventre.

Ἀφαρίω, aquam haurio, παρὰ τὸ ἀρύω.

Ἀφάρκη, ἡ, apharca, arbor ſemper virens, Theophr. lib. 5. hiſtor. plant. cap. 15.

Ἀφάρμακος, non venenatus, non infectus, ϰ ἀφάρμακον χρῶμα, τὸ αὐθ' αὐτὸ: αὐτὸ γὰρ τὸ φάρμακα.

Ἀφαρμαρτι, pro ἀφάμβροτι, legitur lib. Epigram.

Ἀφαρμόζω, accommodo, Lucian.

Ἄφαρος, ὁ ϰ ἡ, incultus, ἀγεώργητος, παρὰ τὸ φάρειν.

Ἀφάροτος, vel Ἀφάρατος, ου, ὁ ϰ ἡ, inaratus. φάρος γὰρ ὁ ἀροτρίασις, ἢ παρὰ τὸ φάρειν, ὃ ἐστι σχίσαι, Etym.

Ἀφαρόω, aro.

Ἀφαρπάζω, ſurripio, abripio. Ariſtoph. in Pluto, ἀφαρπαζομένους φλοιός, Xenoph. raptus cortex ex ligno, τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζειν, placentas rapere.

Ἀφάρτερος, ου, ὁ, celerior.

Ἄφαρτος, vel ἀφάρωτος, fortis, adiutor.

Ἀφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia, inopia dicendi, infantia, taciturnitas, defectio vocis, ſtupor, obſtupefactio quum quis non poteſt loqui. ἀφασία ἡμᾶς λαμβάνει, dicere non poſſumus. Plato νόμ. α, ἐν ἀφασίᾳ καθεστήκει, ſubſiſtit incertus concilii. ἐν ἀφασίᾳ ἦν, hærebat, incertus erat. ἀφασίᾳ καταλαμβανόμενος, hæſitabundus.

Ἀφάσσω, tango, palpo, demulceo, ψηλαφῶ. παρὰ τὴν ἁφήν. Apollo. 2, ἐν χερσὶν ἀφάσσει, manibus contrectat, ἐφάπτεται. Item ſolicito, cum Accuſat.

Ἄφατος, ου, ὁ ϰ ἡ, ineffabilis, inenarrabilis, immenſus, ignobilis, ἄλεξος, μὴ δυνάμενος ῥηθῆναι, ἀνώνυμος. aliquando nefandus. πολὺς ϰ ἄφατος μισθὸς, inexplicabilis, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ.

Ἀφατῶς, abundè,

Ἀφαυαίνομαι, inedia exareſco, intabeſco & conſumor.

Ἀφαυαίνω, arefacio, ἀφαύω, exicco.

Ἀφαυανθὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, qui exaruit.

Ἀφαυρὸς, ου, ὁ, vilis, debilis, exilis, citò exoleſcens. ἥτοι ὁ ἄγαν παῦρος ϰ ὀλίγος κατὰ δύναμιν. Apollonius ſecundo Argon. ὅστις ϰ ἀφαυρὸς ἵκοιτο, qui etiam abiectus veniſſet Heſiodus. ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες εἰσὶ, id eſt, debiliſsimi.

Ἀφαυρότερον, ſegnius, lentius.

Ἄφαυστος, ου, illibatus.

Ἀφαύω, ſicco, vro, & inedia exareſco, Budæus Commentar.

Ἀφάω, μ. άσω, palpo, contrecto. ψηλαφῶ, tango, tracto. Iliad. ζ, ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, tractantem arcus, id eſt, ψηλαφῶντα, ἢ ἀμφιφύοντα. ἀπὸ τῆς ἀφῆς, à tactu.

Ἀφεγγὴς, έος, ὁ ϰ ἡ, cæcus, obſcurus, lumine carens.

Ἀφειδὴς, impudens.

Ἀφεδρῶ, ſuffoceris, ἀποπνίγῃ, imprecantis eſt.

Ἀφεδριάω, ſellæ inſideo.

Ἄφεδρος, ου, ὁ, puerperium, concubitus, coitus. Dioſcorides libro ſecundo, cap. 88, μετὰ τὴν ἄφεδρον ἀτόκιόν ἐστι, poſt excreationes pariendi ſpem adimit, ſic Ruellius: alii à puerperio: alii à coitu. Leuitici 18, ἐν τῇ ἀφέδρῳ, menſtruis temporibus, exponitur. Et Ezechiel. viceſimo, in fluxu ſanguinis.

Ἀφεδρὼν, ῶνος, ὁ, ſeceſſus. Matth. Euang. capite decimo quinto, εἰς κοιλίαν χωρεῖ, ϰ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται, in aluum abit & in ſeceſſum eiicitur.

Ἀφέητε, dimiſeritis, pro ἀφῆτε, Nonnus.

Ἀφεθεὶς, έντος, ὁ, dimiſſus, liberatus.

Ἀφειδέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſeuerè ago, non parco: item vile habeo, deſpicio, ἀμελῶ, Genitiuo iungitur in priori ſignificato. Apollonius 1. Argon. τὸν ἀεισαν ἀφειδήσαντες ἕλεσθαι. aliter libro 2, οὐδ' ἄρα βέβρυκας ἀφειδήσειν βασιλῆος. pro οὐκ ἠμέλησεν, οὐδὲ κατεφρόνησε, & libro ſecundo, τοὺς κακὸν ἀφειδήσαντας αἴθλων χαὶν ἐν ἀλλοδαπῇ ἦν ἥμενοι, curam certaminum nullam habentes. ἀφειδοῦντες θορύβου, vehementer tumultuantes, Plutarchus in Camillo. Lucianus in Anacharſide τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, corporibus non parcere, corpora negligere. τῶν ἀλλοτρίων ἀφειδῶν, de alienis prodigus.

Ἀφειδὴς, έος, ὁ ϰ ἡ. crudelis, liber, non parcens, immenſus, copioſus. Thucydid. ἐκεῖνος ἀφειδὴς ὁ κατάπλους καθεστήκει id eſt, ἀφειδοῦντες ἑαυτῶν κατάπλουν. ἀφειδὴς τοῦ βίου, vitæ non parcens, Ariſtot. lib. 4. Ethic.

Ἀφειδία, ας, ἡ, immanitas, ἀφειδία σώματος, quum quis nõ parcit corpori ſuo, apud Paul. ad Coloſſ. 2, exponitur læſio corporis ab Eraſmo: ſonat autem ad verbum, imparſimonia, à verbo φείδομαι. Ambr. legit, vexatio corporis.

Ἀφειδῶς, inceſſanter, ĩpunè, citra delectũ, prodigaliter, liberaliter

liberaliter, largiter, temere, inconſultè, citra diſcrimen, immodeſtè, largius, citra parſimoniam. ἀφειδῶς χρῆσθαι, durè & crudeliter tractare, Plutar. ἀφειδέστερον κολάζω ἢ ὡς δεσπότης, Xen. ſeuerius punio quàm ſi herus eſſem. ἀφειδῶς πάσῃ ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον, Demoſth. omnibus copiis & conatibus bellum mouere. ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν, pecuniarum magnam habere copiam, vel pecunias dare magna copia. ἀφειδῶς ἔχων τῆς ἡλικίας, nullius ætatis rationem habens.

Ἀφεῖκα, dimiſſi. ἀφίημι thema eſt.

Ἀφεῖλον, abſtuli, ab ἀφαιρέω.

Ἀφεῖμαι, Preteritum verbi ἀφίεμαι, ſolutus ſum, ἀπολύομαι. Actiuè & Paſſiuè accipitur: Genit. iungitur. Vnde ἀφειμένος, iuuenis qui iam pubertatem exceſſit, & virilem togam ſumpſit. Item, ἀφειμένοι, ἀπηλλαγμένοι, emeriti ſeu exauthorati, apud Ariſtot. 3. Politic. Ab aliis ἀφειμένοι τῆς στρατείας, ἀπεζευγμένοι. ἀφειμένοι τοῦ σώματος, mortui, corpore laxati & dimiſſi. ἀφειμένοι τῆς κρίσεως, iudicio liberati. ἀφειμένας ἐκ τῶν χειρῶν τὰς ἡνίας, habenas manibus dimiſſas, Plutarch. in Othone. ἀφειμένος ἦν ὡς ἐβούλετο ζῆν, ei permittebatur pro arbitrio viuere. ἀφειμένος στρατείας, vacationem militiæ habẽs, Idem in Camillo. ἀφειμένος ἔργου, operis vacationem habens, Idem in Rom. ἀφειμένης τῆς βουλῆς, Demoſth. i. dimiſſo ſenatu.

Ἀφεῖμεν, omiſimus.

Ἀφεῖναι, ſinere, συγχωρεῖν, ἀπολύειν ἐγκλήματος: à verbo ἀφίημι. ἀφεῖναι τὴν φωνὴν, edere vocem.

Ἀφείων, ὁ, derelinquens.

Ἀφεῖται, licitum eſt, permiſſum eſt: ab ἀφίεμαι.

Ἀφεκτέον, abſtinendum eſt: ab ἀπέχομαι, Genit. iungitur. Iſocrat. τοῦ συμβουλεύειν ἀφεκτέον.

Ἄφεκτος, ſacer.

Ἀφελγαίνω, lædo, κακόω.

Ἀφέλεια, ας, ἡ, ſimplicitas.

Ἀφελὴς, planus, communis.

Ἀφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, frugalis, moderatus, cãdidus, facilis, ſupinus: item, ſanus, perfectus, integer. παρὰ τὸ μηδενὸς ἀφαιρεῖσθαι, Etym.

Ἀφελκόω, ώ, ώσω, exulcero, colliſo, vulnus infligo, colluxo, vulnero, vulnus infero.

Ἀφελκύω, ύω, ύσω, π. υκα, traho, premo, grauo, deprimo, allicio, κολλύω.

Ἀφέλκω, abſtraho, auoco, abduco aliò, Xenoph.

Ἀφέλκωσις, εως, ἡ, cõtuſio, colluxatio, ● exulceratio, exemptio corticis, & quadantenus abraſio, Theophr.

Ἀφελοῦμαι, extorſi. vide Ἀφαιρέομαι.

Ἀφελότης, ητος, ἡ, ſimplicitas.

Ἀφελῶς, incõſyderatè, ſimpliciter, ingenuè, incurioſè.

Ἄφεμα, dimiſſio, ἀπόσταλμα.

Ἀφέμενος, derelinquens, omittens, dimittens.

Ἄφενος, ου, ὁ, & τὸ ἄφενος (vtroque enim modo vſurpatur) diuitiæ, temporarius reditus, & propriè vnius anni: quaſi ἀπὸ ἔτους. Odyſſ. ξ, ἴσ' ἄφενος τοσοῦτον. Heſiodus, ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων εἰς ἄφενος σπεύδοντα, ad opes ſpectantem: vbi generis eſt maſculini tertiæ declinationis. Idem, ἐκ ἄφενος φέρωσιν ἐϋ παντί τε καὶ ὄλβον. Homer. Iliad. α, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, facultates & opes hauſturum, id eſt, cumulaturum. Vbi Interpres, ἄφενος κυρίως, ἡ ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ πρόσοδος, πλοῦτος δὲ, ἡ ἀπὸ πολλῶν.

Ἀφέξω, recipiam, abſtinebo: ab ἀπέχω.

Ἀφέοντος, inutilis, ἄχρηστος.

● Ἀφερμηνεύω, enarro, Plato.

Ἀφερπύζω, ω, ύσω, π. υκα, καὶ

Ἀφέρπω, ſubrepo, ſerpo, abeo. Sophocles, ἄφερπε νῦν, diſcede modò.

Ἀφερπυλλοῦσθαι, mutari ſeu tranſire in ſerpyllum.

Ἀφέρτατος πόνος, labor minimè tolerabilis, Gregor. Nazanz. in Trag.

Ἄφες, ſine, dimitte: in ſecundo Aoriſto Imperat. à verbo ἀφίημι. Ariſtoph. νεφ. τί δ' ἄφες. ἄφες ζάγκλε, deſine iungere.

Ἄφεσις, εως, ἡ, dimiſſio, veluti quum equi è carceribus in ſpectaculis emittuntur, migratio, remiſſio, emiſſio, profuſio, iactura, liberatio, tranſactio, abſolutio. ἄφεσις καὶ διάλυσις, eſt quum acceptilatum eſt & deciſum, hoc eſt, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων ἐν ἐπιμελείᾳ αὐτῶν, i. litis deciſio. ἀφέσεις ποιοῦνται, in colonias mittunt. Nazanz. ἄφεσιν τοῦτο ἔχεις, hoc tibi remiſſum eſt, i. condonatum. ● Item pro repudio vxoris, apud Plutar.

Ἀφέσιος Ζεὺς, Iuppiter qui in Argo colitur.

Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ, examen: vt ἑσμός. ὁ ἀφεσμὸς ἀπόλλυται, ἐὰν ἀπόλλυται ὁ βασιλεὺς, ſi rex interit, plebs apum vniuerſa diſcedit, Ariſtot. lib. 9. Animal. Ibidem, ἀφεσμὸς τῶν μελιττῶν γίνεται, miſſio apum fit, i. quaſi colonia ducitur.

Ἀφέσατι, pro ἀφεστήκατε, κατ' συγκοπὴν, Etym.

Ἀφεστίκω, ἀντὶ τοῦ ἀφίεμαι, abſtineo, Bud. Comm.

Ἀφεστὴρ, apheſter, ſic apud Gnidum magiſtratus quidã dictus, qui ſententias rogabat, Plutarch. in Probl.

Ἀφέστιος, abſens, extra domum, non domeſticus.

Ἀφετέον, dimittendum: Aduerb. poſitionis, ab ἀφίημι. Plato 2. de Rep. ταύτην τὴν σκέψιν ἐκ ἀφετέον.

Ἀφετέος, α, ὁ, omittendus, dimittendus.

Ἀφετὴ, ῆς, ἡ, dimiſſio. Eſt etiam ἀφετὴ, Aphete, inſulæ nomen.

Ἀφετὴρ, ὁ, dimiſſor, qui dimittit, Etym.

Ἀφετήρια, τὰ, vocant machinas obſidendis vrbibus accommodas, τὰ πολιορκητικὰ ὄργανα.

Ἀφετηρία, ας, ἡ, carceres curſorum. ● ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus ad metam. Accipitur etiam pro principio ineundæ viæ, aut profectionis.

Ἀφετικὸς, ου, ὁ, miſſilis.

Ἀφέτης, ου, ὁ, ſic vocabant Lacedæmonii quem libertate donaſſent. Eodem quoque nomine apud aſtrologos vocantur annorum diſtributores, quos ex apheticis locis putant quodam velut afflatu procurſum in vitam elargiri: perinde ac à linea certantes emittuntur quadrigæ, Cælius libro 11, capite 39, & Budæus Commentar.

Ἀφετικὰ, loca apud aſtronomos, vnde vitalem auſpicamur decurſum, carcerum imagine quadam, quas vocant ἀφετηρίας.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberatus, liber nexúque ſolutus, abſolutus, emeritus, dimiſſus. ἄφετος παρρησία, appellatio libera. Interdum ἄνετος, Deo ſacer. Vnde ἄφετοι γυναῖκες, αἱ ἀφιερωμέναι. Et ἀφέτους βόας vocauit Athenæus, quaſi animalia ſacra, quæ in deorum tantùm tutela erãt & ſine paſtore: vt apud nos hodie ſues Antonianę, quas ſolas vrbe arcere nefas cenſent. Interdum reiectaneus, & reiectus.

Ἀφεύκτως, ineuitabiliter.

Ἀφεύω, ω, σω, ω, κα, inflammo, accendo.

● Ἄφεψις, decoctio, Theophraſt.

Ἀφέψημα, ατος, τὸ, decoctum, decoctura, coctum, decoctius, coctio, pulmentum.

Ἀφέψω, ω, ήσω, decoquo, recoquo.

Ἀφέωκα, Doricè, pro ἀφεῖκα, dimiſi.

Ἀφέωνται, Atticè, pro ἀφεῖνται, ab ἀφίημι, dimiſſi ſunt. D. Petrus 1. Epiſt. cap. 2, ὅτι ἀφέωνται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι, quod vobis remittantur peccata.

Ἀφεώρα, proſpectabat.

Ἁφὴ, ῆς, ἡ, tactus, tangendi ſenſus, commiſſura, commiſſio, ſic vt mutuus fiat contactus, iunctura, contrectatio in paleſtra, ictus, plaga. ἁφὴν ἐνδίδωσιν, tactum præbet, id eſt, contingi poteſt. ἁφὴν ἐμμελῆ ἁπτόμενος, pro tactu attingens, Plutarch. de Virtute. Item puluis quo palæſtritæ poſt vnctionem inſpergebantur, vt corpora ceromate & ſudore lubrica, mutuas luctantium prehenſiones admitterent. Præterea ἁφὴ, accenſio, incenſio. Herodot. lib. 7, περὶ λύχνων ἁφὰς, id eſt, circa lucernarum incenſionẽ, ſub crepuſculum.

Ἀφηλικὴς, ὄτος, ὁ, vergens ad ſenectutem.

Ἄφηβος, ου, ὁ, qui pubertatem præteriit.

Ἀφηγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, narro, doceo, enarro, expono, literis prodo: item ſum ductor, impero. Plutarch. in Numa, ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες ἀνεπαχθῶς, qui citra odium regnare videntur, i. imperare. Ezechielis cap. 11, τοὺς ἀφηγουμένους τοῦ λαοῦ, principes populi. Item duco, Plutarch. in Romulo, ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοντάδος ἀνὴρ, ſingulas centurias vir ducebat. Macchabæor. lib. 2, cap. 10, ἀφηγούμενοι τῶν ἰουδαίων, ducentes Iudæos. ἀφηγούμενοι τῶν ἑλλήνων, duces Græcorum.

Ἀφήγημα, ατος, τὸ, narratio, vt διήγημα: vtroque vtitur Nazanzenus.

* Ἀφηγηματικὸν, narratiuum, Gaza.

Ἀφηγέμων, dux viæ, ὁ ἀφηγούμενος ὁδοῦ.

Ἀφήγησις, εως, ἡ, enarratio, vt διήγησις, expoſitio. ἀφήγησις παλαιά, veterum geſtorum narratio.

Ἀφηγητὴς, dux viæ.

Ἀφηδύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, dulcifico, Actiu. Accu. propriè ex triſti iucundum reddere, Plutarch. in Dione.

Ἀφῆκα, emiſi, omiſi, dimiſi, remiſi, abſtuli, præcipitem dedi: ab ἀφίημι.

* Ἀφήκω vt ἐξήκω, peruenio, Plato lib. 7. de Repub.

Ἀφηλικέστερος, ου, ὁ, Ionicè, ſenior.

Ἀφῆλιξ, ικος, ὁ, natu minor, adultus, adoleſcens. Theophil. in Institut. ciuil. ὁ τὴν ἡλικίαν μὲν ὑπερβαλὼν, ἥττων δὲ τῶν εἰκοσιπέντε ἐνιαυτῶν, ὃν καλοῦσιν οἱ νομοθέται ἀφήλικα. * Apud Hom. παναφῆλιξ dicitur qui caret æqualibus & ſociis.

Ἀφηλιώτης, ſubſolanus ventus.

Ἀφήμενος, ου, ὁ, ſedens, πόῤῥω καθήμενος.

Ἀφημερεύω, interdiu abſum, diem abſum, Demoſth.

Ἀφήμονες, οἱ, innominati, non dicti.

Ἀφήμως, tacitè, decorè.

Ἀφηνιάζω, μ. άσω, π. ακα, & ἀφηνιῶ, frenos reſpuo vel emordeo, præferox ſum & cõtumax, licẽtia exulto: propriè frenum non admitto: de equis contumacibus. Herodian. eleganti metaphora, pro imperium detrectare, ac ſubditum eſſe nolle vſurpat: Neutr. abſolut.

Ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ, rebellio, ferocitas, contumacia, emorſo, vt dicitur, freno.

Ἀφηνιαστὴς, οῦ, ὁ, rebellis, qui non obtemperat, Baſil.

Ἀφηνιάω, pro ἀφηνιάζω, legitur Canon. 8. concilii Epheſini: cum genitiuo, diſsideo à, &c.

Ἀφηνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cuneatus.

Ἀφῄρημαι, ab ἀφαιρέομαι, actiuè & paſsiuè accipi poteſt, ἀφῃρημένοι φανεῖσθε, abſtuliſſe videbimini.

Ἀφήσειν, ſoluturos, nauigaturos, πλεύσειν.

Ἀφήτωρ, ορος, emiſſor. Apollinis epitheton ab emittendis oraculis, quaſi ὁμοφήτωρ, ὁμοίως πᾶσι προφητεύων, καὶ μαντευόμενος, ἢ τοξικὸς, ἀπὸ τοῦ τὰ βέλη ἀφίεσθαι.

Ἄφθαι, αἱ, ſunt exulcerationes in ſummo ore, infantibus peculiares, vitio lactis quo nutriuntur calido humore corrupti. Oriuntur & interdum ætate prouectioribus, quando humoribus calidis eò commeantibus intumeſcunt ora aſpectu ſanguineo. Vnde Ἄφθηρος, quem eiuſmodi vexat affectio, Cæl. lib. 9, cap. 20.

Ἀφθαρσία, ας, ἡ, conditio immunis ab interitu, æternitas, perpetuitas, incorruptio, integritas: vnde ἡ τοῦ κόσμου ἀφθαρσία, mundi indiſſolubilis compages, vt vertitur à Budæo apud Philonem.

Ἀφθαρτίζω, reddo immortalem.

Ἄφθαρτος, qui corrũpi nõ poteſt, ſanctus, immortalis.

Ἀφθὰς, pro φθὰς, quæ dictio Vulcanum ſignificat apud Memphiticos.

Ἄφθεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vocalis. lib. Epigram.

Ἀφθεὶς, accenſus: à verbo ἅπτομαι.

Ἀφθιβόρος, auidè vorans.

Ἀφθιτομήτης, qui conſilium habet incorruptum.

Ἄφθιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, perennis. ἄφθαρτος, ἀθάνατος, æternus. Iliad. β, σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, id eſt, ἀεὶ ἄφθαρτον, αἰώνιον. τὸ μὲν ἀθάνατον ἐστὶ ἔμψυχον οἱ φιλόσοφοι τάσσουσι, τὸ δὲ ἄφθιτον ἐστὶ ἄψυχον, inquit Interpres. In genere fœminino. Heſiod. νὺξ ἄφθιτος ἀκαμάτη.

Ἄφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce carens, mutus. Sophocl. in Aiace, ἐσῶ πλεῖστον ἄφθογγος χερσί.

Ἀφθονία, ας, ἡ, abundantia, vbertas, multitudo, copia, malitia. ἀφθονία χώρας, latifundia. Iſocrates πρὸς ἀφθονίαν abunde.

Ἄφθονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non timidus, inuidia carens. Phocyl. ἄφθονοι οὐρανίδαι. Item largus, oppiparus, vber & magnificus, abundans, vt apud Lucian. πάντα γὰρ ἄφθονα, cuncta ſiquidem abunde ſuppetebant: quæ enim copioſiſsima ſunt & præſtantiſsima, ea ſuperant inuidiam omnium. Ideo & ἄφθονα, ſine inuidia meritò poſſunt appellari. Demoſthen. ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, in opibus enutritus, in opulentia & deliciis. Plutarch. in Othone, αὐτῶν ἐν ἀφθόνοις πᾶσιν ὄντων, quum rebus omnibus ipſi abundent. ἄφθονον ὕδωρ, aqua affluens, Ariſtotel. lib. 7. Polit. ἄφθονον ἔλαιον, multum olei. ἄφθονον σχολὴν ἔχω, multum habeo otii. ἄφθονα ἔχω, abunde habeo, Xenophon. ἐν ἀφθόνοις γενόμενοι, abundantes. ἄφθονοι λίθοι, ingentia ſaxa, copioſi lapides, Euripides & Lucianus.

Ἀφθόνως, abunde, ſine inuidia, candidè, oppiparè, ſatis, affatim, effuſè, largè, liberaliter, affluenter, prolixè. ἀφθόνως ἀφίεντες τῶν ἰσῶν, cõfertim iaculis emiſsis.

Ἀφθονώτερον, vberius, copioſius.

Ἀφθορία, ἡ, incorruptio, incorruptibilitas.

Ἄφθορος, impubes, impollut[9], incorruptus, imberbis. ἄφθορος παῖς, puer imberbis, Dioſcorid. lib. 2, cap. 102.

Ἀφιᾶσι, abſoluunt iudicio: à verbo ἀφίημι.

Ἄφιδνος, Aphidnus, ſic dictus eſt amicus quidam Theſei, cui Theſeus Helenam commendauit aſſeruandam, quoad adoleuiſſet, Plutarch. in Theſeo.

Ἀφιδρόω, μ. ώσω, π. ωκα, exudo. ἀφιδρούμενος ἰχῶρ, exudans ſanies, Dioſcor. lib. 5, cap. 2.

Ἀφίδρυμα, ατος, τὸ, ſtatua, ſitus, ſimulachrum, dedicatio, ædificium.

Ἀφιδρύω, colloco. ἀφιδρύθην, locatus ſum, in Epigr.

Ἀφίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. ἀφίδρυσις τοῦ ἀγάλματος, ſignũ dicatum, dedicatio ſigni.

Ἀφίδρωσις, εως, ἡ, ſudoris euocatio.

Ἀφίει, dimittebat.

Ἀφιεὶς, emittens, ſecunda longa. Iliad. α, βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιείς: à verbo ἀφίημι.

Ἀφίεμαι, præteritum ἀφεῖμαι, libero, miſſum facio, abſoluo. Sed paſſiuè etiam accipitur, & habet genitiuum. Xenoph. 2. ἄπειμι ἀφειμένος τούτου, &c. pro quo etiam, ἀμελήσαντες τούτου, mox dixit, miſſum hoc facientes, ſeu hoc dimiſſo & relicto. Sic Iſocr. τῶν ἀμφισβητουμένων ἀφίεσθαι, ambigua omittere, Lucian. ἀφεῖναι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, abſoluere eum criminis. reliqua vide in Ἀφεῖμαι, & Ἀφειμένος. Chryſoſtom. οὐκ ἀφείθην ἀπολαῦσαι, nõ mihi permiſſum eſt frui. Bud. in Epiſt. εἰ μὴ ἀφεσοίμην τῶν βίβλων, niſi dimitterem ſeu relinquerem libros, & abſtinerem ab iis. ἀφιέσθαι τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας, Reipub. ſalutem pro derelicta habere, Thucydid. τὰ ἀφιέμενα, miſsilia.

Ἀφιερωμένα, purificata.

Ἀφιερόω, μ. ώσω, π. ωκα, & Ἀφιερῶμαι, dedico, conſecro. ἀφιερῶσαι, Attici non dicunt, ſed καθιερῶσαι. ἀφιέρωται τῷ ἑρμῇ, conſecratus eſt Mercurio, Plutarch. in Numa, ἀφιερωμένα, ſacrata, ſacris addicta, ſacra.

Ἀφιέρωσις, εως, ἡ, conſecratio.

Ἀφιέω, & Ἀφίημι, μ. ήσω, π. ηκα, dimitto, miſſũ facio, repudio, poſthabeo, poſtpono, præcipitem do, remitto. ἀφίστατ᾽ ἀθηναίων πρὸς βρασίδαν, ab Athenienſibus ad Braſidam defecit. ἀφεθῇ συμμαχία, repudietur ſocietas, Plutarch. in Publicola. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν, ſe in fluuium deiiciens. Idem in Camillo, ἀφήσειν τὸ πῦρ μέλλοντες, ignem proiecturi, ignem immiſſuri. Homer. Iliad. α, ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, i. ἀπέπεμπε. Plato 2. de Rep. ἐὰν οὕτω ἀ-

φῶσιν αὐτοῖς ἐπὶ χρημάτων κτῆσιν ἄπειρον, ſi ſe contulerint ad opes infinitas poſſidendum, ſi ſe immiſerint, ſi ſe impulerint. Pro cōdono, Ariſtoph. νεφ. ὅσας πληγὰς εἴχομεν, ἀφίεμεν καὶ δίδομεν αὐτοῖς, συγγνώμην ἐχόμενοι. ἀφεῖναι τοῖς πολίταις τὸν ὅρκον, remittere iuſiurandum ciuibus, Plutarch. in Lycurgo. Item acceptum fero, & debitorem per acceptilationē libero, vt ἀφίημί σοι τοῦ χρέους. ἀφεῖναί τινα τῶν ἐγκλημάτων, eſt abſoluere quempiam à crimine intentato vt inſontē. A Eſchines, ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας, ſuos ſeruos manu mittebant. Plutarch. ἀφῆκε τῆς αἰτίας αὐτὸν, eum crimine liberauit. Itē emitto. Ariſtoph. in Ran. πηγὴν τὸν χρυσοῦν ἀφίει, fontem emitte. Chryſoſt'. πηγὰς ἀφίει δακρύων. ἀφεὶς ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τείχους εἰς τοὺς πολεμίους, ſeſe è muro in hoſtes librans. Itē permitto, omitto, relinquo, λείπω, prætermitto. Accuſ. iung. ἀφιᾶσι τὴν θάλασσαν, mare tranſmittunt. Ariſtot. cum Infinitiuo. Lucianus, ἀφέντες ταῦτα ποιεῖν, hæc facere omittentes.

Α'φιζάνειν, ἀφίζειν, ἀποκαθίζειν, ſurgere à cæde, equum vel currum relinquere.

Α'φικάνω, aduenio, παραγίνομαι. Odyſſ. ξ, ἦλθ' ἀφικάνω.

Α'φικνέομαι, οῦμαι, μ. ἀφίξομαι, π. ἀφῖγμαι, μέσ. ἀόρ. ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἱκνέομαι, οῦμαι, aduenio, peruenio, deuenio, appello, confero me, aſſequor. ἀφικνεῖσθαι πρός τινα, adire aliquem, accedere ad aliquem. ἀφικνεῖσθαι εἰς τὴν πατρίδα, reuerti, redire. Accuſ. etiam abſque præpoſitione iungitur. Odyſ. ο, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰθάκης ἀφίκευ, i. εἰς ἀκτὴν ἀφῖχθαι εἰς δυστυχίαν, in miſeriā incidiſſe, Plutar. in Rom. ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρώπους ἀφίξονται δυνάμεως, ampliſſimam inter homines potentiam conſequentur. Gaza de Senect. ἀφικνοῦμαι τῶν εἰς βασιλέα καθηκόντων, exequor regis officia. Theophr. lib. 5, ca. 2. hiſt. plant. ἀφικνῆται τοῦ ἡλίου, liberè ſolē accipiat. ἀφικνούμενος σῖτος, frumentum quod deportatur ſeu exportatur, Demoſt.

Α'φικτος, vel Α'φικτὸς, impurus, odioſus.

Α'φιλα, τὰ, ingrata.

Α'φιλάγαθος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonorum inimicus, negligens bonorum, non amicus bonis, benignitate carens.

Α'φιλάνθρωπος, humanitate carens.

Α'φιλάργυρος, ου, non cupidus pecuniæ, non auarus.

Α'φιλέταιρος, inimicus, nulla ſodalitii amicitiæve neceſsitudine iunctus.

Α'φιλος, purus, integer.

Α'φιλία, ας, ἡ, amicorū defectus, inimicitiæ, amicorum penuria.

Α'φιλόδοξος, ου, ὁ, non ambitioſus, ambitione carens.

Α'φιλοικτίρμων, immiſericors, ἀνελεήμων.

Α'φιλόκαλος, inelegans & rudis, Plin. lib. 2, epiſt. 3.

Α'φιλόνεικος, quietus, à contentione alienus.

Α'φιλονείκως, minimè peruicaciter, citra cōtentionem.

Α'φιλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ab amicitia alienus, amicis carens, ἀχάριστος, ἐχθρὸς, grauis, ingratus. Sophocl. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μέγιστ' ἀρετῆς, ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ', ἔπεσε μελέοις Ἀτρείδαις, antè geſtæ res ingratæ ceciderunt apud ingratos & inimicos Atridas, i. ab ipſis contemnuntur & iacent.

Α'φιλοσόφητος, literarum & & philoſophiæ expers.

Α'φιλόσοφος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, alienus à philoſophia, philoſophiæ expers, philoſopho non conueniens.

Α'φιλόστοργος, ου, ὁ, non amans.

Α'φιλοτεκνία, ας, ἡ, carentia, vt ita dicā, amoris in filios.

Α'φιλοτιμία, appetendi honoris vacuitas.

Α'φιλότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè ambitioſus, abiectus, vilis, interdum in virtute, interdum in vitio ponitur. vt dicit Ariſtot. 2. Ethi. ἀφιλότιμος ψυχὴ πρὸς ἀρετὴν, animus qui nulla laude virtutis tangitur, Plutarc. ἀφιλότιμος ἀρχὴ, magiſtratus quem nemo ambit. Syneſ.

Α'φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniarum contemptus.

Α'φιματόω, exuere veſtes, ἀποδύω.

Α'φιξις, εως, ἡ, acceſſus, diſceſſus, aduentus, præſentia. Plato in Epiſt. λέγω τοίνυν ἀρχὴν γενέσθαι τῆς τότε τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meam in Siciliam profectionē. ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο, Demoſth. iter fecit.

Α'φιππάζομαι, equito, equo me proripio.

Α'φιππάζω, equitatum ago.

Α'φιππεύω, equo abducor, fugam arripio, equo digredior.

Α'φιππος, ου, ὁ, in quo non licet equitare, vt ἄφιππος χώρα, regio equitatui inepta. Plutarch. in Ariſtide. ἄφιππος καὶ τραχεῖα Plutarch. Item equo carens, imperitus equitādi, Lucian. opponitur τῷ ἱππικῷ.

Α'φιπποτοξόται, οἱ, ex equo ſagittis vtentes.

Α'φίπταμαι, μ. ἀφιπτήσομαι, ἀόρ. ἀπέπτην, μέσ. α. ἀπεπτάμην, ab ἵπταμαι, euolo. ἀφιπτάμενος, euolans, Lucian.

Α'φις, cimex.

Α'φίσταμαι, μ. ἀποστήσομαι, π. αμαι, abſcedo, diſiungor, ſecedo, abſum, retrocedo, deſiſto, deficio, decedo, recedo, reducor, Ariſtot. in Problem. ἀποστήσομαι διπλῆν ἀπόστασιν, duplici modo deficiam, Thucydid. Et abſcedo, id eſt, ſuppuro, colligor: vnde ἀποστήματα dicuntur. Dioſcorid. lib. 7, cap. 3, ἀφισταμένας σάρκας, abſcedētes carnes, ſolutas à cōtinuitate ſua carnes. Itē non ſum particeps, nō communico conſilia cum aliis, nolo implicari: vt ἀφίσταμαι τῶν πεπραγμένων, i. nō ſum particeps, i. μακρὰν εἰμί. Galen. de parua pila, μηδενὶ συμμέτρῳ ἀποστῆναι, nihil ab eo quod moderatum ſit diſcedere. Itē cedo, vt ἀφίσταμαί σοι τούτου, pro ἀποχωρῶ, & ἐξίσταμαι. Item deſino. Plato epiſt. 8, πιθόντες καὶ προτρεπόμενοι φίλους καὶ διαφόρους, μαλακῶς ἀποστῆτε, admonere & cohortari molliter amicos & inimicos, nolite deſinere. Item abſtineo, vt ἀφίσταμαι τῆς κληρονομίας, i. abſtineo hæreditate. Itē abhorreo, alienus ſum, ἀπαλλάσσομαι, Demoſth. & Ariſtid. Item diſto. Ariſtotel. de mundo, τὸ πλεῖστον ἀφεστηκότα, id eſt, longiſsimè remota. ἀφίσταμαι, deficio: vnde ἀπόστασις, defectio, diſtantia.

Α'φισμάω, deleo, abſtergo. Dioſcorid. lib. 3, cap. 101, ἀφισμᾷ λειχῆνας, delet impetigines, exterit.

Α'φίστημι, μ. ἀποστήσω, π. ἀφέστηκα, recedere facio. Plutarch. in Camillo, ἀφεστήκει τῆς φιλοτιμίας, deſiit pro imperii excellentia contendere. Dioſcorid. lib. 1, cap. 95, ἀφίστησι λεπροὺς ὄνυχας, ſcabros vngues pellit, extricat, emendat. Idē, ἀφίστησι ῥόμας, inhibet, cohibet. Idem, ἀφίστησι λίθους, exterminat, eximit. Plutarch. in Solone, ταῦτα μὲ ἐμὲ γάμου ἀφίστησι, hæc me quidem à nuptiis dehortātur. Item emitto, exire facio. Et auerto, auoco, abalieno, diſtinguo, dirimo, diſſocio, à fide abduco, ad defectionē ſolicito & impello, Herodiano. Vnde ἀφεστηκὼς opponitur συνεστηκότι, & ſignificat diuulſus, exemptus, diſiunctus. ἀφεστῶτα οὖλα, gingiuæ abſcedentes, diffluentes, Dioſcorid. l. 5. Chryſoſt. οὐ δύναμαι τοῦ κριτοῦ τῆς ἀδικίας ἀποστῆσαι τὴν διάνοιαν, ab iniuſto iudice non poſſum cogitationem auertere. ἀποστῆσαι τῶν πολεμικῶν, à bello abducere. ἀφεστηκὼς τῆς κληρονομίας, qui hæreditate abſtinuit.

Α'φλαστον, puppis ornamentum & ſumma pars. Apoll. 1. Argon. ἴξε δ' ὑψόθι νηὸς ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα: vbi Interpres, Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς λέξεσιν ἀποδίδωσιν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον, οὐκ εὖ: ἔστι μὲν δὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐπὶ τοῦ στόλου: στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πρύμνης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρῴρας ξύλον. πρύμνη δὲ λέγεται ὅπου τὸ πηδάλιον ἐπιχάριτος ὄνομα. ἔστι δὲ ἄφλαστον σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν, εἰρημένον κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ θ, ἄθλαστον κατ' ἀντίφρασιν, ὅτι εὐθλαστόν ἐστι. καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης λέγων, Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν οὐχὶ μεθίει ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Apollon. 2. Argon. ἀφλάστοιο περίδρομα ἄκρα κόρυμβα, id eſt, ampluſtra ſeu ampluſtria.

Α'φλεβος, venis priuatus.

Α'φλέγμαντος, ὁ, ὁ, inflammationem prohibens, Apollo. 1. Argonaut. arcens inflammationem. ἀφλέγμαντα τηρεῖ, arcet inflammationes.

Α'φλέγματος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſine inflammatione.

Α'φλεκτος, ὁ καὶ ἡ, non toſtus, non coctus. Apollon. ἄφλεκτα ἐόντες.

Α'φλοισμὸς, οῦ, ὁ, vel Α'φλισμὸς, ſpuma.

Α'φλυκταίνωτος, ὁ, puſtulas nō ſentiens, Dioſcor. lib. 5.

Α'φνειὸς, ὁ, ὁ, vel Α'φνεὸς, ὁ, ἀφνειός, ὁ μὴ πενόμενος. καὶ Α'φνήμων, παρὰ τὸ ἄφενος, locuples, abundans, diues. Odyſſ. ξ, ἦ δὴ μάλ'

ἀφρίδες, καὶ περιπεῖς. Heſiod. φασὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς, i. prudens. dicitur ἀφνειὸς à Phocyl. οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἀνδρ' ἀπαναίνετ') ἀφνειὸν ὄντα: vbi etiam legitur, ἀπαναίνετ' ἀφνειὸν ἐόντα.

Α'φθονώτερος, Sophocl. & Α'φνειότερος, i. abundantior.

Α'φνω, pro ἀφανῶς, extemplo, repentè, inſperatò, αἰφνιδίως: Ariſtot. de mundo eo vtitur.

Α'φόβητος δίκη, ἡ τὴν δίκην μὴ δεδοικὼς, Sophocl.

Α'φοβία, ας, ἡ, intrepiditas, ſecuritas, imperterritus animi habitus. ἀφοβία περὶ θάνατον, aduerſus mortem intrepidi animi fiducia, expectatio mortis, mortis cōtēptus.

Α'φοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Α'φοβόσπλαγχνος, ου, ὁ, qui eſt ſine metu, intrepidus, interritus, qui nihil metuit. ὁ μὴ φόβον ἐμποιῶν, nō terrificus. ἄφοβος, πρὸς ἐρημίαν, ad ſolitudinem intrepidus, Plutarch. in Lycurgo. Idē in Galb. οὐδ' ἄφοβος ἦν περὶ τοῦ μέλλοντος, de futuro non ſine metu erat. λόγος οὐκ ἄφοβος εἰπεῖν, ſermo cum periculo coniunctus, Plato νομ. ζ. τὸ ἄφοβον, intrepiditas.

Α'φόβως, abſque metu, ſine timore, intrepidè.

Α'φόδευμα, ατος, τὸ, ſtercus.

Α'φοδευτήριον, ου, τὸ, latrina.

Α'φοδεύω, μ. εύσω, π. δευκα, caco, ἀναχωρῶ, excrementa alui emitto. Accuſat. iungitur.

Α'φόδιοι, οἱ, hoſtes.

Α'φόδιον, ου τὸ, ſtercus. ἀφόδια χερὸς, excrementa alui, Nicander.

Α'φοδος, ου, ἡ, ἀναχώρησις, diſceſſus ad cacandū, latrina, ſeceſſus. * Athen. pro digreſſu, & Herodotus pro reditu. Dioſcor. ἄφοδος πυῤῥὰ ὀρνίθων, rufus gallinarū fimus. alibi Idem, περιστερῶν ἄφοδος ξηρὰ, columbarū fimus aridus. ἡ προβάτων ἄφοδος, ſtercus ouillum, fimus, Idem, lib. 2.

Α'φοίβατος, ου, ὁ, immundus, illotus.

Α'φοιτος, illæſus, ἄφθορος, ὑγιής.

Α'φόμοιος, ου, abſimilis, diſsimilis.

Α'φομοιόω, μ. ώσω, & Α'φομοιόομαι, aſsimilo, Plat. 2. de Repub. ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, aſsimilantes veritati mendaciū. Ariſtot, l. 1, cap. 1. Polit. τὰ εἴδη τῶν θεῶν ἑαυτοῖς ἀφομοιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, deorū formas ſibi ipſi homines attribuunt: alii ſic vertunt, formas diis ſimiles gerere ſe putant. ἀφομοιοῦν τὰ βελτίονα τοῖς χείροσι, meliora deterioribus aſsimilare, Plutarchus in Numa. Item repræſento, ſimilem reddo, imitor.

Α'φομοίωμα, ατος, τὸ, aſsimilatio, expreſsio ſimilitudinis, repræſentatio, ſimulachrum.

Α'φομοίωσις, εως, ἡ, aſsimilatio, ſimilitudo.

Α'φοπλίζω, μ. ίσω, π. ικα, exuo arma, exarmo, armis expolio ſeu diſpolio, Neut. abſol.

Α'φοράω, reſpicio, ἀποβλέπω, proſpicio, ſpecto, deſpicio, defigo oculos, rationem habeo, pertineo. Actiu. accuſ. Alexand. Aphr. l. 2. Probl. ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, dixit, i. ad viuendi rationem pertinere. εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἀφορῶν, in ſuam naturā reſpiciens, Plutarch. Idem in Lycurg. ἀφορῶ εἰς τὰς κακοπαθείας, oculos conuerto ad rerump. ærumnas. ἀφορῶ συνεχὲς τὰς φροντίδας, curis perpetuò teneor.

Α'φόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, nō ferendus, moleſtus, intolerandus. Lucian. ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα.

Α'φορία, ας, ἡ, ſterilitas, propriè frugum: ſterilitas agrorum, infœcunditas, annonæ caritas, ἀφορία καρπῶν, ſterilitas fructuum, Plutarc. in Lycurgo. παίδων ἀφορίας γιγνομένης, Plato νομ. ι, quum mulieres fœcundæ non ſunt.

Α'φορίζομαι, καὶ

Α'φορίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſegrego, ſeparo, ſepono, excludo, ſeiungo, excipio, definio, diſtinguo, diſiungo. *ἀφορισμὸς λόγου, Syneſ. diſcerno. ἀφωρισμένη φύσις τις, certa aliqua natura, Gaza. ἀφωρισμένη οὐσία, oppignorata bona, apud Demoſth. ἐπεὶ μετ' αὐτοῦ ὅσοις αὐτὴ ἡ οὐσία ἀφωρισμένη ἦν, Bud. Com. Exod. 17, ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ, cōſtitues terminos populo per circuitū. Ioſue c. 21. πόλις καὶ τὰ ἀφωρισμένα τὰ περὶ αὐτῆς, vrbs & eius ſuburbana. Itē præcido, & (vt vulgò appellatur) quotto, i. deſigno quotum quenq; articulū, quotū quodq; caput oppugnare velit litigator, ne in vniuerſum admiſſus licenter tergiuerſari, & identidē euariare poſsit: deſignatè & præciſè dico. Itē extermino, repudio, excommunico, Actiu. accuſ. Bud. in Annot. & Com.

Α'φόριος, audax, infidus.

Α'φόρισμα, ατος, τὸ, ſeparatio.

Α'φορισμὸς, οῦ, ὁ, ſeparatio, diſtinctio, diſcretio, definitio, determinatio, ſecretio, rata opinio, placitum, diſtincta rerum explicatio, plurium rerū ſummatim facta traditio, quaſique ad regulā exacta rerum doctrina. Galen. ait aphoriſmum doctrinæ genus eſſe, ὃς διὰ βραχυτάτων ἅπαντα τὰ τοῦ πράγματος ἴδια περιορίζει, i. quod omnes rei proprietates breuiſsimis verbis circunſcribit. Euſtathius ἀφορισμοὺς γνωμικοὺς, dicta ſententioſa appellauit, Bud. Cō.

Α'φορμάομαι, irrumpo, abeo, diſcedo, proficiſcor. ἀφορμηθέντα νέεσθαι, abire. Apollo. Rho. ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, à terra diſcedo, apud Euripid. in Medea. Aliquando ſignificat accedere. Ariſtoph. νεφ. δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρὰ τὰ δώματα.

Α'φορμὴ, ῆς, ἡ, opportunitas, occaſio, anſa, rei gerendæ facultas, impēſa, cauſa, argumentū. Quintil. l. 3, c. 7, ἔργων ἀφορμαὶ, i. factorum occaſiones. Interpres Thucyd. ἀφορμὴ δὲ ἐξ ἧς ὁρμώμενός τις σώζεται. Item auxilium & opitulatio penè ad extremū caſum ſeruata, tutamen, receptaculum. εἰ δ' ἦν τύχοι ἀφορμὴν, ſi vnquā occaſio fuerit è rerum euentu, ſi quando res ita nata fuerit. ἐπειδὴ ἡ πρώτη ἐγχωρεῖ ἀφορμὴ, prima quaque occaſione, primo quoque tempore, primo quoque die, Bud. in Epiſt. ἀφορμὴν διδόναι, facultatem dare, licentiam dare, Demoſth. ἀφορμὰς πρὸς τὸν βίον ποικίλας, varia viuendi inſtituta, Bud. ἀφορμαὶ περιόδων, Lucian. id eſt, occaſiones circumeundi. Ariſtid. ἦν αὐτοῖς ἀφορμὴ κατὰ τοῦ βασιλέως, erat eis inſtrumentum aduerſum regem, i. facultas. ἀφορμαὶ πολέμου, materia belli, Plutarch. Item adiumentum, in Public. Idem in Pericl. προθυμίαν καὶ ἀφορμὴν κινεῖν ἐπὶ τῷ ἐξομοίωσιν, ad idē effingendum inſimulans. Latini ſubſidiū vocant. Tacitus, Subſidium rei familiari oraret deprecabundus, i. ἀφορμὴν. εἰς ἔργων ἀφορμὴν αὐτὸ ποιῆσαι, ad operum materiā id facere. Idem, ἐκ τούτων δὲ ἐπειδὴ μετ' ἀφορμὴ ἐπετήδη δὲ ἱερά, vnde pecunia inuenta eſt. Item apud Demoſth. opes, diuitiæ, ſtipendium, commeatus, pecunia, quæ apud trapezitas deponebatur, Bud. in Annot.

Α'φορμῶ, abeo, reuertor, redeo, auoco animum, diſcedo, ſoluo, Euripid. τῆς δ' ἀφορμῶσι χθονός. cū Accuſatiuo apud Sophoclem in Aiace, ἀφορμᾷς πεῖραν, accingis te ad expeditionem.

Α'φορολόγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis, liber à tributo.

Α'φορος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſterilis, infœcūd⁹, nō fructuoſus, indig*

Α'φορτον, τὸ, inutile.

Α'φόρυκτα, τὰ, impolluta, incōtaminata, lib. Epigram.

Α'φοσιόω, μ. ώσω, π. ωκα, expio, dico & conſecro, luſtro, religione obſtrictum ſoluo, animum religione ſoluo. Sic itē Α'φοσιοῦμαι, expio, & procuro triſtem aliquā expectationem ob numen violatū, aut aliàs infenſum & minabundum. Herodo. l. 1, ἀφοσιωσάμενος τῇ θεῷ, deam reuerita: puto ſic poſſe explicari, ſoluēs primitias deæ, & honores exhibens. AEſchines, πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, ciuitatē, quo ad deos pertinet, expio, & religione obſtrictam ſoluo. Plutarch. in Camillo, κελεύοντες τὴν τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, iubentes piaculum in vnum qui author fuiſſet, conuertere ſenatum, & pro aliis expiare. Plato νομ. ς, ἀφοσιώσασθαι περὶ τὰς χεῖρας, &c. quaſi expiādo libauiſſe, &c. Item parum tango, & ὁσίας ἕνεκα ποιῶ τι, hoc eſt, ἕνεκα τοῦ ἀμέμπτου καὶ ἀνεπιλήπτου, id eſt, defungor, quum nō aliquid toto conatu nec magnopere accuro, ſed tepidè & inſtrenuè, vt officio functus eſſe videar, & quatenus ſatis ſit ad vitandam reprehenſionem, aut emerendam veniam. Plato epiſt. 7, προθύμως συμβουλεύω καὶ οὐκ ἀφοσιούμενος μόνον ἐπαυσάμην, libenter do conſilium, nec prius deſino quàm pleniſsimè ſim perfunctus officio. Vnde & Herodian. ἀφοσιωσαμένους appellauit iuſta funeri perſoluentes: non

quòd

quòd ἀφοσιοῦσθαι, ſingulariter ſignificet iuſta facere: ſed quia generaliter ſit, τὰ δίκαια, καὶ ὅσια, καὶ πρέποντα ποιεῖν πρός τινα, hoc eſt, officia non negare, cultum debitum ita exhibere, vt ne reprehendi negligentia poſsit. μετὰ τὸν τῆς βασιλείας ὅρκον ἀφοσιώσασθαι, poſtquam fidem principi eſſet iuratus, ſic Politianus. Item abominor, deteſtor, amolior auerſórque, ac velut expiatione facta depello, vt deteſtabile vito, vt infauſtum deteſtor. Item recuſo & repudio munus oblatum. Datiuo cum accuſ. vnde ἀφοσιοῦμαί σοι τὸ χρέος, remitto tibi debitum, inquit Conſtantinus, in 5. ſpecie deponent. ἀφοσιούμενος ἀπηλλάγη, repudiata accuſatione diſceſsit, Plutarch. in Pericle. In Numa, τοιούτοις λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν, huiuſmodi verbis regnum abnuit. In Theſeo, ἀφοσιοῦται τὸν φόνον, ſe à cæde expiat. In Numa, ὥσπερ ἀφοσιουμένων τὸ μὴ λιμῷ διαφθείρειν σῶμα, ceu caueant, ne fame corpus interimatur. ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρκύνιον, à Tarquinio abhorrentes, Idem in Publicola. ἀφοσιοῦνται Ῥωμαῖοι τὴν ἡμέραν, dies Romanis eſt infauſtus & religioſus.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, parua ſiue defunctoria libatio, piaculũ, expiatio, πρὸς ἀφοσίωσιν, defunctoriè, remiſſè, languidè, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, vt religione me abſoluerem, Budæus in Epiſt. prioribus.

Ἀφοσίωμα, ατος, τὸ, idem.

Ἀφάω, contrecto, ψηλαφάω, λαμφύω.

Ἀφοῦ, pro ἀφ' οὗ, ἀφίσοι, ἀπολύθη, Genit. Item ἀφ' οὗ, ex quo, poſteaquam, ſimul atque: itẽ quando, ſiquidem. Philo de mundo, ἀρκτέον γε τῆς ἀντιρρήσεως, ἀφ' οὗ καὶ τὰ ἀπάτης οἱ σοφισταὶ, ordiendum à refutatione, quando captionũ artifices ab impoſtura auſpicantur. Sophocl. παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος, i. ἐκ πολλοῦ χρόνου, à multo tempore.

Ἀφραίνω, μ. ανῶ, π. κα, ἀσυνετῶ, inſanio, ſum incõſultus, ἀφραίνω, ἀνοηταίνω, μωραίνω, inconſyderatè loquor, ſtultè ago. Iliad. α, σοι πρῶτα μαχέσομαι ἀφραδέοντι.

Ἀφραδέως, ſtultè, temerè, inſcitè. Odyſſ. ξ, χλαῖναν ἔλασαν ἀφραδέως, inconſyderatè, ἀφρόνως, ἀδιανοήτως.

Ἀφραδής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, ſtultus, temerarius, inconſyderans, inconſultus.

Ἀφραδία, ας, ἡ, ſtoliditas, inſipientia, temeritas, inconſyderatio, ſtultitia, imprudentia, inconſyderantia, ἀβουλία, temeritas, inſcitia, ἄγνοια. Homer. Iliad. β, ἀφραδίῃ πολέμοιο, inſcitia belli gerendi, ἀπειρία.

Ἀφράζειν, deſipere, ἀφραίνειν, Hippocr.

Ἀφραίνω, μ. ανῶ, deſipio, ἀνοηταίνω, inſanio: à φρὴν φρενὸς, Iliad. β.

Ἄφρακτα, τὰ, naues non tectæ nec munitæ ad pugnandum, Cicero ad Atticum.

Ἄφρακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obſtructus, nullis munitionibus præditus, incuſtoditus, inermis, non munitus, non cinctus muro. ἄφρακτος φίλων, apud Sophocl. id eſt, non cuſtoditus ab amicis & deſertus.

Ἄφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconſyderatus, ἀπροσδόκητος, improuiſus, infandus, non dicendus, non inueſtigabilis. Apol. 2, ἐκ ποθεν ἀφράστοιο, ex improuiſo alicunde.

Ἀφρασμοσύνη, ἡ, inſcitia, inconſyderantia.

Ἀφράστως, præter ſpem, Sophocl. inconſyderaté.

Ἀφρέω, μ. ήσω, π. κα, ſpumo, Neutrum, ἀφρίζω.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, qui eſt extra tribum, ἄπολις καὶ συγγένειαν οὐκ ἔχων, malus ciuis, qui de nullo eſt ordine, aut tribu: ita per contumeliam dicitur, qui ob naturæ agreſtes mores fugit ciuitatem.

Ἀφρίζω, μ. ίσω, π. κα, ſpumo, ſpumeſco, ſpumam excito, deſpumo, reſpumo.

Ἀφρικανὸς, ὁ, Aphricanus, Pompeii amicus, Plutarch. in Politicis.

Ἀφρικὴ, ῆς, ἡ, Aphrica.

Ἀφρολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpumilegus, lib. Epigram.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, ſpumoſus, ἀφρώδης.

Ἀφρῖτις, ἡ, piſcis ex apuarũ genere qui è ſpuma naſcitur

Ἀφρογένεια, & Ἀφρογενὴς, Veneris epitheton, libro Epigrammat.

Ἀφροδίσια, rei venereæ voluptas, amor, res venerea, venus, coitus. Xenop. τοῖς τῆς ὡραίων ἀφροδισίοις ἁλισκομένοις, amore capti, &c.

Ἀφροδισιάζομαι, rem venereã patior, coeo, concumbo.

Ἀφροδισιάζω, μ. άσω, π. κα, ago rem veneream, συνουσιάζω, vtor re venerea. Xenoph. πῶς δεῖ καὶ ἀφροδισιάζειν ὁπότε χρὴ καὶ πρὸς τὰ τοιαῦτα, &c. huiuſmodi rebus vti venereis, cuiuſmodi, &c. talia adamare, &c. οἱ ἀφροδισιάζοντες, quã immodici ſunt ad venerem.

Ἀφροδισιασμὸς, οῦ, ὁ, rei venereæ vſus, concubitus.

Ἀφροδισιαστικὸς, οῦ, ὁ, libidinoſus, ſalax, veneris appetẽs, accenſus venere, libidinem mouens.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, ſtatua, ſeu ſignũ Veneris, & ſacrificiũ Veneris, res venerea.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, venereus. Plato epiſt. 7, περὶ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς καὶ ἀχαρίστου ἀφροδισίου ἣν ὀρθῶς ἡδονὴν ἐπωνόμασεν αὐτῷ, &c. veneream voluptatẽ non rectè dictã. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in venerem effuſus. Item τὰ ἀφροδίσια, veneralia, id eſt, dies Veneri ſolennis.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus: quam ſic dictam, διὰ τῆς τοῦ ἀφροῦ γένεσιν, tradunt Heſiod. & Plato, quòd è maris ſpuma ſit enata. Ariſtot. verò quòd ſpermatis natura ſit ἀφρώδης, i. ſpumoſa. Hecuba apud Euripid. ἀφροδίτην dici ait, quòd ſit ἀφροσύνης ἀρχὴ θεὰ, i. inſipientiæ princeps dea. Homer. Iliad. γ, Iouis filiam facit, inquiens, Διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη αὐτὴ τὸ πάθος, i. pro vehementi ardore & cupiditate, Euripides dixit.

Ἀφρόκομος, ὁ καὶ ἡ, qui ſpumeis capillis eſt, ſpumicomus, ſpumans in coma. Muſæus, ἀφροκόμους ῥαθάμιγγας, ſpumeas ex capillis guttas.

Ἄφρον, inſipiens. Xenophon, τὸ ἄφρον ἀπημένω. τὸ ἄφρον, ineptiæ.

Ἀφρονέω, ſum inſipiens, deſipio, non ſapio.

Ἀφρόνιτρον, aphronitrum, ſpuma nitri: qua voce nõ vti Atticos ſcribit Phrynichus, ſed dicere ἀφρὸν νίτρου.

Ἀφροντίζω, negligo.

Ἀφρόντις, ιδος, ſecurus, otioſus, ſine ſolicitudine, nõ anxius. εὐαγχοῦντι ἀφρόντιδι, Lucianus. ἀφρόντιδι αἰπαυομένῳ, ſecurè dormienti.

Ἀφροντιστέω, ῶ, negligo, non curo, ἀμελῶ. Plato νομ. 1, ἀφροντιστῶν τῶν ἀρχόντων, contemnens magiſtratus.

Ἀφροντιστία, ας, ἡ, negligentia, ſecuritas.

Ἀφρόντιστος, ὁ καὶ ἡ, ἀμέριμνος, curis liber, Budæus in Epiſt. poſt. ſecurus, ſine cura.

Ἀφροντίστως, ſine cura, neglectè, ſecuré. Sophocl. δυλοῖ δὲ πύργοι ὡς ἀφροντίστως ἔχει, quod negligitur, nemini eſt curæ, id eſt, ὅτι μηδεὶς ἐπιμελεῖται αὐτῶν, proſ eius curã nemo gerit.

Ἀφρόνως, inſipienter, Sophocl. imprudenter.

Ἄφρος, ου, ὁ, Apher, vireſcens, inuerecundus, demens.

Ἀφρὸς, οῦ, ὁ, ſpuma. Lucian. in Pſeud. καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα, ſaliua. Nonnus, ἀπέπτυεν ἀφρὸν ἐόντων. ἀφρὸς ἀφύης, ſpuma apuæ piſcis, Ariſtot. lib. 6. Animaliũ, cap. 15.

Ἀφροσέληνος λίθος. vide in Σεληνίτης.

Ἀφροσκόροδον, allii genus, à ſpuma dictum, vel à gente. Columella lib. 11, cap. 3, Vlpicum, quod quidam allium Punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον appellant, longè maioris eſt incrementi quàm allium, &c.

Ἀφροσύνη, ης, ἡ, immodeſtia, inſipientia, imprudentia, demẽtia, ἀβλεψία, ἄνοια, vecordia, vanitas, ſtultitia.

Ἀφρούρητος, ου, ὁ

Ἀφρούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuſtoditus, immunis à cuſtodia ciuitatis, Ariſtot. 2. Polit.

Ἀφροφυὴς, habens ſpumam ingenitam, in Epigramm. ἀφροφυῆ πέταλα, ſic dicuntur lactucarum folia, quæ vidẽtur habere innatam ſibi ſpumam.

Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſpumoſus.

Ἄφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente carens, amens, demẽs, deſipiẽs, ineptus, ſtultus, incogitãs, qui nihil penſi habet, ἀνόητος, ſtolidus, fatuus, immodeſtus, inſipiens, imprudens, qui

y. ii.

ea quæ intelligit non adminiſtrat prudenter: cui opponitur φρόνιμος. vide Ἀνόητος.

* Ἀφυβρίζω, deſæuio, petulantiā meam cōpeſco, Syneſ.

Ἀφύη, ης, ἡ, & in Genitiuo plurali ἀφύων, accento in penultima, teſte Gaza lib.3. Gramma. piſcis genus: de quo vide Ariſtot. lib.6. Animal. Theodorus apuam vertit. Apollod. ſcribit meretriculas quaſdam ἀφύας fuiſſe cognominatas, quòd minutulæ eſſent, albæ, ac oculis grandioribus. Nomina eis fuere Stagonion & Anthis. Athenienſes ἀφύας vocabant πτωχῶν ὄψον, i. mendicorum obſonium, ob rei nimiam affluentiam, authore Chryſippo, Cæl. lib.5, cap.19. Lucian. ἐν τῷ ἁλιεῖ, κουφοὶ εἰσι καὶ ἀφυῶν ἐλαφρότεροι: vbi ἀφυῶν circunflexum legitur.

Ἀφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, ineptus, ignauus, hebes, rudis, minimè appoſitus, illepidus, qui degeneri eſt animo, amens, ingenio tardus. Plato Epiſt.7, οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν, valet dicendi facultate, non eſt indocilis. ἀφυὴς πρὸς τὸ φιλοκερδεῖν, Xenoph. natura tardus ad, &c.

Ἀφυΐα, ας, ἡ, degeneratio, ineptitudo, tarditas, inhabilitas, ineptia, mala indoles, hebes ingenium, naturæ ineptitudo. ἀφυΐας σημεῖον, degeneris animi ſignum, Epictet.

Ἄφυκος, non fucatus, ἀκαλλώπιστος.

Ἄφυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineuitabilis, inexplicabilis, qui refelli nequit, qui ſuperari non poteſt, ὃν οὐκ ἔστι φυγεῖν, ſic illigatus vt effugiendi nulla ſit facultas, locus vnde quis euadere nequit. Lucian. de Marte vnà cum Venere cathenis implicato, ἔπειτα δὲ σεαυτὸν ἐν ἀφύκτοις ἔχεσθαι ἑαυτόν, ſe ineuitabiliter detineri. Idē de luctu, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, vinculis coercere inenodabilibus. Ariſtoph. νῦν οὖν δὲ γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον, habeo te ita irretitum vt euadere nequeas. ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἐστί, quæ hoſtes vitare nequirent fugiendo, Lucian. in Anacharſ.

Ἀφύκτως, ineuitabiliter.

Ἀφυλακτέω, incaut⁹ ſum. ἀφυλακτῶ τούτων, horum ſum negligens & ſecurus. * ἀφυλακτεῖν dicuntur ii qui vigilias non diſponunt in caſtris, Xenoph.

Ἀφύλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incautus, non obſeruans, quem nō eſt opus obſeruare, qui caueri & euitari non poteſt, improuidus. Nonnus, μοῦνος ἐὼν ἀφύλακτος, ſolus non obſeruans. Capitur etiam pro incuſtodito & ſine præſidio relicto, non obſeruato, imparato, minimè defenſo, omni cuſtodia va Ariſtotel. 1. Polit. ἀφύλακτον οἰκίαν εἶ(ναι). ἀφυλάκτοις αὐτοῖς ἐπελθεῖν, imparatos eos oppreſſurum eſſe. τὰ ἀφύλακτα, quæ minus obſeruantur. ἀφυλακτούμενος τόπος Polybio. * Ἀφύλακτος, ἀπερίσκεπτος, improuidus, qui inobſeruatò aliquid agit: pro ineuitabili etiam apud Plutarch. in Cæſare.

Ἀφυλάκτως, incautè, incuſtoditè, temere.

Ἀφυλαξία, ας, ἡ, cuſtodiæ incuria, quum non obeuntur excubiæ, Xenoph.

Ἄφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, foliis carens, defrōdatus, non foliatus, decuſſis foliis. Dicitur & pro eodem, ἀφύλλωτος.

Ἄφυξις, ἀπάντλησις.

Ἀφύομαι, μ. ύσομαι, haurio, depromo. Hom. Ilia. γ, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν ἔχεον, i. ἀποντλοῦντες.

Ἀφυπνίζω, μ. ίσω, π. ικα, expergefacio: Accuſ.

Ἀφυπνόω, μ. ώσω, π. ωκα, obdormio: Neutrum.

Ἀφυργατός, ῦ, ὁ, ſordes, τὸ ἰλυῶδες, colluuio.

Ἀφυσμός, ῦ, ὁ, exhauſtio.

Ἄφυσος, flatus expers, non inflans: vnde ἀφυσότερος, minus inflans. Aliàs legitur ἀφυσότερος, Dioſcorid. lib.2, cap.7.

Ἀφύσσομαι, μ. ύξομαι & ύσομαι, ἀφύσσω.

Ἀφύσητος, ου, ὁ, non inflans.

Ἀφύσσω, miſceo, traho, exhaurio, haurio, infundo, iniicio, impono. Iliad. α, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, i. ἀποντλήσειν, σωρεύσειν, hauſturum eſſe & accumulaturum, aſſecuturum, i. λήψεσθαι. Idem ibidem, οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, i. ἀρύόμενος, ἀποντλῶν.

Ἀφυστερέω, ῶ, μ. ήσω, defraudor.

Ἀφυστερέω, morari, βραδύνειν.

Ἀφυταῖος, Theophr. lib.3, cap.20. de cauſ. plant. ἡ ἀφυταῖος καλουμένη ἄμπελος, vitis quæ aphytæa vocatur.

Ἀφυτευόμενα, τὰ, auulſiones, quæ ſeruntur.

Ἀφύτευτος, non conſitus.

Ἀφύω, dealbor, ὑπολευκαίνομαι, à piſcis apuæ colore: de quo in Ἀφύη.

Ἀφύω, haurio. Nonnus, ἤφυσεν ὕδωρ, hauſit aquam. Heſiod. εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι δῶρα Διωνύσου, in vaſa refunde: vnde ἐξαφύω, exhaurio.

Ἀφυῶς, ineptè. ἀφυῶς κεκραμένη χώρα, regio malè temperata, vitioſa, Plutarch. in Camillo.

Ἀφώνητος χείρ, tacita manus, apud Nonnum.

Ἀφωνία, ας, ἀφασία. ἀφωνίαν ποιεῖ, obmuteſcere facit. καταπλαγέντες ἀφωνίαις, obmuteſcentes.

Ἄφωνος, ου, ὁ, ſilens, mutus, obmuteſcens, vocis expers, cui vox deeſt, inſonus Gazæ, imperitus. ἄφωνα, Gaza interpretatur conſonantes, lib.4. Animal. cap.9, vbi eas ait Ariſtotel. lingua & labris proferri, vocales voce & gutture. ἄφωνα δικαστήρια, muta iudicia, id eſt, σιγῶντα, Plato νόμ. θ.

Ἀφώρα, reſpiciebat: ab ἀφοράω, ῶ.

Ἀφωρισμένος, certus & deſignatus, ſelectus. vide ἀφορίζω.

Ἀφωρισμένως, ſeorſum, Gaza, ſegregatim.

Ἀφώτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non illuminatus, cæcus, obſcuratus, lucis expers, epithetum Lunæ prorſus obſcuræ, apud Alexand. Aphrod.

Ἀχαὶ, ſupplicationes, optata.

Ἀχαιά, ᾶς, ἡ, Atticè Minerua. Atticè etiam Ceres, καὶ Δημήτηρ ἀθηνᾶ, Etym.

Ἀχαΐα, Peloponneſus, Græcia.

Ἀχαιΐδες, αἱ, Græculæ, effœminati. Hoc conuitio Homerus ſubinde Græcis exprobrat eorum inertiam.

Ἀχαΐζω, Græciſſo.

Ἄχαι, triſtitia, λύπη.

Ἀχαιῒς γαῖα, i. ἡ ἑλληνικὴ γῆ, Iliad. α, tell⁹ Græca, i. Grecia

Ἀχαιμένης, ὁ, nomen herois, ſic dicti, quòd eius auus oriundus fuerit ex Achaia, Etym.

Ἀχαΐναι ἔλαφοι, Achainæ ceruæ: ſic dictæ, quòd circa Achænam vrbem ſint genera ceruorum magnorum, Etymolog. fel in cauda habere creduntur, ait Ariſtot. lib.2. Animalium.

Ἀχαΐνειν, iocari, ludere.

Ἀχαιός, ῦ, ὁ, Græcus, ἕλλην.

Ἀχάλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, effrænatus, liber, infrænis, effrænus. Plato νόμ. ια, ἀχάλινον κεκτημένοι τὸ στόμα, i. non frænatum.

Ἀχαλίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, effrænis. liber. ἀχαλίνωτος θεωρία, Nazanzen. oration.

Ἀχαλκεῖν, non habere pecuniam, lib. Epigramm.

Ἄχαλκος, qui eſt ſine ære. ἄχαλκος ἀσπίδων, inermis, Sophoc. * ἄχαλκος καὶ ἀῤῥάβδος καὶ μονοχίτων, Nazanz. de Apoſtolis Domini.

Ἀχάνη, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas. Capiebat autem medimnos Atticos 45, Cæl. lib.5, cap.9.

Ἀχανής, έος, ὁ καὶ ἡ, vaſtus, immenſus. παρὰ τὸ χαίνω, & α intendendi particulam: item, tacitus, ἄφωνος. Item, ſtupore plenus, ſtupidus, obſtupefactus, apertus, qui aperto ore rem aliquam inſpicit. à verbo χάσκω: auget hîc α. Ariſtot. de gener. Animal. lib.5, εἰς ἀχανὲς ἡ κίνησις τῶν ὀφθαλμῶν σκεδάννυται, motus oculorum in vaſtū diſſipatur. διὰ τὸ ἀχανές, propter vaſta immenſáque ſpatia. ἀχανὲς πέλαγος, vaſtum pelagus.

Ἀχάνθιον, ου, τὸ, pro ἀκάνθιον.

Ἀχανόωσα, ἡ, deſyderans.

Ἀχάρακτος, non impreſſus, non inſculptus. ἀχάρακτος ὄπωπή, facies non expreſſa, Nonnus, i. expers oculorum, i. viſus non effictus.

Ἄχαρις, ιτος, ὁ καὶ ἡ, & in neutro genere, τὸ ἄχαρι. ingratus, ſine gratia, iniucūdus, inſuauis, moleſtus, triſtis. ἀχα-

εἰς ἔρωτα ἐρωτικά, ad conciliandum amorem minimè valés. τὴν ἄχαριν χάριτα, lib. Epigramm. Herodo. ἀχάριστά τοι ἐκ ὀνειδίζω, non ingrato tibi hæc exprobro. ἐκ ἄχαριν γνῶσιν, haud inſuauem ſcientiam, Herodianus.

Ἀχαριστέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, non accipio debitam gratiam. ἐφ᾽ ταῖς ἀχαριστουμένης θεὸς μὴ περιμελεῖ, Plutarc. in Camillo, Deus de ingrato animo cõtra virtutem vltionem non remoratur, i. non ſinit virtutem ingratitudine, vt ita dicam, affici, virtutem remuneratur, & qui in virtutis ſtudioſum hominem quicquam molitur, punit. ἀχαριστηθεὶς, contumelia affectus, Phalaris.

Ἀχαριστέω, μ. ήσω, π. ηκα, non gratificor, non indulgeo, non obſequor. Xenoph. ἀχαριστεῖν περὶ τοὺς φίλους ἄδικον ἐστὶ, amicis gratiam non referre iniuſtum eſt. ἀχαριστοῦμεν ἑαυτοῖς, ingrata inexplebilitate nos premimus, nóſque noſtri pœnitet.

Ἀχαριστία, ας, ἡ, ingrata memoria, ἀγνωμοσύνη. εἰς ἀχαριστίαν ἄγειν, ingrato animo perſequi & vellicare, Demoſth.

Ἀχάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus, moleſtus, parum gratus, immemor. Xenoph. τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, ὅταν δυνάμενοι χάριν ἀποδοῦναι μὴ ἀποδῶσιν, ἀχαρίστους καλοῦσι. Dicunt autem, ἀχάριστός εἰμι περί τι. Idem, περὶ τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι, in parẽtes ingratum eſſe. ἀχάριστα παθὼν, ingratitudine affectus, meritis indigna referens, Plutarch. in Galba.

Ἀχαρίστως, ingratè, moleſtè, ἀηδῶς.

Ἀχάριτος, ου, ὁ, nõ gratioſus, inofficioſus, nihil gratiæ habens, inſuauis, inamœnus, iniucũdus, nulla cum gratia.

Ἀχαρίτως, illepidè, Hermogen.

Ἀχαρνεύς, έως, ὁ, Acharnenſis.

Ἀχαρνῆσι, in Acharnia, Acharniæ.

Ἀχάτης, ου, ὁ, Achates, gemmæ nomen. Eſt quoque proprium Aeneæ ſocii.

Ἀχειλος, cui non ſunt labia, ſine margine. Eſt & nomẽ lapidis, quem Hermolaus è Themiſtio fatuum tranſtulit, hoc eſt, nullius ſaporis.

Ἀχείμαντος, tranquillus.

Ἀχείμαστος, ſine tempeſtate.

Ἀχειρ, ρος, mancus. Hermogen. ἀεὶ πυκνὴ ἄχειρ περιουσίᾳ θέατρον ἀφορμὴν ἔχων, i. manibus captus.

Ἀχειρίες, multas habentes manus, in Ranar. pug. apud Homer. vel potius, carentes manibus, vt ſit α negatiuũ.

Ἀχειρὴς, inutilis, ἀχρεῖος.

Ἀχειροκόμη, ἡ, intonſa coma.

Ἀχειροποίητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manufactus, qui non fit manibus, qui fit ſine manibus.

Ἀχειρος, ου, ὁ, mancus, ἄχειρ etiam Hermog.

Ἀχειροτόνητος, ὁ καὶ ἡ, per ſe creatus, αὐτοχειροτόνητος.

Ἀχειρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ἀχειρούργητος, inuictus, inexpugnabilis, indomitus, non redactus in poteſtatem.

Ἀχελῷος, ου, ὁ, Achelous, fluuius.

Ἀχέομαι, μ. έσομαι, π. ημαι, triſtor, iraſcor: Depon. Datiuo iungitur.

Ἀχερδος, ſpinæ genus, ἀχερδώδες φυτὸν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιὰς ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ ἀπίδιον τὴν ἀγρίαν ἄπιον. ἀχερδώδης γὰρ ἡ αὐτὴ οὖσα ἐστὶ. Homer. Odyſſ. ξ. ἰσχρίγκωσεν ἀχέρδῳ.

Ἀχερουσία λίμνη, Acheruſia pal⁹, ſiue Acherõtis, Lucia.

Ἀχερωὶς, ίδος, ἡ, arbor, populus.

Ἀχέρων, οντος, ὁ, Acheron, fluuius Inferorum, dict⁹ quaſi ἄχεα ῥέων, ἢ οὐδὲ τὸ ἰσαγὴ χαρὰς, Etym.

Ἀχέται, αἱ, cicadarum ſpecies, à ſono arguto ſic dictæ. Theodor. modò argutam cicadam, modò achetã tranſtulit. Nam tradunt mares canere, fœminas verò mutas eſſe, quæ dicuntur τεττιγόνιαι, Cæl. lib. 9, cap. 31.

Ἀχέτης, τέλειος, φωνήεις. Ariſtot. lib. 9, ca. 5. Anim. ἀχέτας ἔλαφος, de ceruo quodam cuius cornibus innata eſt hedera: vt ſit ἀχέτας pro perfector.

Ἀχεύω, doleo, triſtor, mœreo. Odyſſ. ξ, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. Heſiod. θυμὸν ἀχεύων, λυπούμενος.

Ἀχέω, doleo, ægrè fero, mœreo, dolore afficio, δυσφορῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι, indignor. Odyſſ. α, καίπερ ἐμὴν, ἀχέουσα

Genitiuo, vt Iliad. τῆς ὅγε κεῖτ᾽ ἀχέων, i. ἕνεκα ταύτης. Cũ Accuſ. Heſiod. ἣν ἄτην ἀχέων, ſuam noxam deplorans.

Ἀχέω, pro ἠχέω, Doricè, apud Theocri. ſono pulſo. τέττιξ ἀχεῖ, cicada ſtrepitat.

Ἄχη, τὰ, mentis ægritudines.

Ἀχὴν, ῆνος, ὁ, pauper, mẽdic⁹. παρὰ τὸ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἔχειν.

Ἀχηνία, ας, ἡ, penuria.

Ἀχηρὸς, triſtis, moleſtus.

Ἄχης, pauper.

Ἀχθεινὸς, ἡ, ὁ, pondere preſſus, laborioſus, moleſtus, grauis, inuiſus, Eurip. ἀχθεινὰ πάθη, affectus triſtes, Plutarc. ° ἀχθεινότατον τοῦ βίου Xenoph. ſenectutem vocat.

Ἀχθέω, μ. ήσω, π. ηκα, gemo, grauo, moleſtus ſum.

Ἄχθη, ſordes, ſpuma maris.

Ἀχθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, grauedo, triſtitia, λύπη, contumelia, ſeueritas. μὴ σοὶ ἀχθηδών ἢ μου ἀκούοντι, ne ſit tibi moleſtum me audire.

Ἀχθηρὶς, τὸ, doloroſum.

Ἄχθομαι, μ. ἀχθέσομαι, & ἀχθήσομαι: vnde ἀχθέσῃ, dolebis: Aoriſt. α, ἠχθέσθην, triſtor, offendor, crucior, impatienter fero, indignor, diſcrucior, ægrè fero, iraſcor, grauor, offendor. Cõſtruitur autem & cum Datiuo, vt ἄχθομαί σοι, ſum tibi inimic⁹ & infenſus. ἄχθομαι τῇ τύχῃ, fortunæ ſuccenſeo: & cũ Accuſ. ἄχθομαι τόδε, Atticè. ἄχθομαι ἕλκος, Homer. i. βαρύνομαι ὑπὸ τοῦ τραύματος, doleo vulnus, i. mihi dolet vulnus. Et ἄχθομαι ἐπὶ τούτῳ. Xenoph. διὰ τοὺς οἰκέτας ἀχθόμενοι, ſeruorum cauſa dolentes. Cum Datiuo, ἄχθομαι τῷ βίῳ, vitæ ſatietate atq; odio teneor. Ariſtoph. ἦ που μάλ᾽ αὖ τύπτεις τῷ χρόνῳ ποτ᾽ ἀχθέσει, profectò hęc tibi dolebunt, hæc feres moleſtè. Idem ibidem, ἐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν ποιεῖς. Plato in Apolog. καὶ μοι μὴ ἀχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ, ne ſuccenſeatis vera dicenti. Item, ἄχθομαι, ſum inuiſus, μισοῦμαι. Odyſſ. ξ. ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι. Capitur & pro oneror, vt Odyſſ. ο, νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, i. ἐβαρύνετο τῷ πλήθει. Plato in Apologia, ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, vicem poetarum dolens. Budæus in Epiſtol. priorib. ἀχθομένῳ ὑπὸ τοῦ πόνου τῷ φίλῳ, preſſo labore amico. Cum Genitiuo, Plutar. in Pub. ἄχθομαι τῆς οἰκίας, propter domũ indignor dom⁹ demolitionem indignè fero, ſubauditur ἕνεκα.

Ἄχθος, εος, τὸ, ſarcina, grauamen, pondus. Item, dolor, angor, moleſtia, offenſa, λύπη βαρύνουσα, quaſi ἄχος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ. Sophoc. ἄγαν γ᾽ ὑπερβεβῶτ᾽ ἄχθος ἧκεν ἐμοὶ, i. doloré & moleſtiam intulerunt. ° ἄχθος γῆς, de homine nequam & nihili dicitur. Plato in Theæteto. & apud Homerum, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.

Ἀχθοφορέω, μ. ήσω, π. ηκα, põdus fero, onera fero, efferendas onerum moles ſubeo, onus ſuſtineo, geſto. Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύειν, mũdum geſtare poſſe. ἐκ ἀχθοφοροῦμεν, non inter phalangarios vectarióſq; ſubeundis ac moliendis oneribus fatigamur.

Ἀχθοφορία, geſtatio.

Ἀχθοφόρος, ου, ὁ, baiulus, ſarcinarius, q ex foro aut littore aliquid portat: quales ſunt ἀμφορεαφόροι, ὑδροφόροι, ξυλοφόροι, σιδηροφόροι, λιθοφόροι, πλινθοφόροι, πηλοφόροι, φρυγανοφόροι.

Ἀχὶ vel Ἀχὶ, faciliter.

Ἀχίλλειον, ου, τὸ, Achilleum, ſic dicitur locus quidã ante Tanagram vrbem, Plutarch. in Problem.

Ἀχίλλειος, Achillea, alii χιλιόφυλλον, i. millefoliũ vocant. ἀχίλλειοι κριθαὶ, hordea præſtantiora & purgata. ἀχίλλειοι σπόγγοι, Achilleæ ſpongiæ, quibus Achilles in vulnere curando vſus eſt.

Ἀχιλλεὺς, έως, Achilles, Pelei fili⁹ & Thetidis nymphę. aliquando per vnicum λ ſcribitur, ſecunda correpta.

Ἀχιλλὶς, ἡ, achilleis, genus hordei, Theophr. hiſt. plãt. lib. 8, cap. 10. aliàs corruptè puto legi ἀχιλλὶς & ἀχιλλαὶς, pro ἀχιλληίς.

Ἄχιλος, ſine ſucco & nutrimento: vel è diuerſo, ἄχορος, πολύχορτος.

Ἀχίτων, ωνος, ὁ, veſte carens, ſine tunica, ſine toga, Xenoph. ἀχίτων διατελεῖς.

Α᾿χλάδες, αἱ, pyra ſylueſtria, ἀχράδες.

Α᾿χλαξ, ſabulum, lapillus.

Α᾿χληρὸν, odioſum, ἀπηχθές.

Α᾿χλυμαι, triſtor, pro ἄχνυμαι.

Α᾿χλυόεις, tenebroſus, cæcus.

Α᾿χλὺς, ύος, ἡ, tenebra, caligo, nubes, nebula, ἀορασία. Heſiod. παρ᾽ δ᾽ ἀχλὺς ἐτέτυκτο.

Α᾿χλύσαι, σκοτίζεσθαι, tenebris obduci. Odyſſ. ξ, ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ᾽ αὐτῆς.

Α᾿χλυώδης, tenebricoſus.

Α᾿χάζω, ægrè fero, vitupero.

Α᾿χνη, ης, ἡ, ſignificat minutiſſimum illud & leuiſſimũ quod ex ſpicis excuſſis euolat, acus & paleas. Homer. Iliad. ε, ὡς δ᾽ ἄνεμος ἄχνας φορέει. Vbi Interpres, ἄχνας, τὰ λεπτὰ τῶν ἀχύρων ἢ τὰ ἄχυρα, id eſt, minutas paleas, purgamenta frumenti. Significat item τὸ λεπτότατον τοῦ ὕδατος, maris aſperginem, ſpumam maris, τὸν ἐπιπολάζοντα τῷ κύματι ἀφρὸν, ſpumam & algam. Iliad. δ, ἀποπτύει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην, id eſt, τὸ χρῶτος τῆς θαλάσσης ἀπόλυμα, τὸν ἀφρὸν ὅσφ καὶ φυκὸς φασι, τὸ λεπτομερέστατον τοῦ ἀφροῦ ἢ τὴν ἁλοσάχνην. Pro lanugine pomi, lib. 7. Epigramm. μῆλον πεποκωμένον ἄχνῃ. Sophoc. pro rore vſurpauit. ἄχνη πυρὸς, pro fumo. Et ἄχναι, ſomni, apud Hippoc. Generaliter accipitur pro tenuiſſimo cuiuſlibet rei. Lege prouerb. Ne ramenta quidem.

Α᾿χνοος, καὶ

Α᾿χνους, imberbis, ὁ μὴ ἔχων χνοῦν, ſine lanugine. lib. Epigramm. ἄχνοος ὑπήνη, imberbe mentum.

Α᾿χνυμαι, μ. ύσομαι, π. υσμαι, mœreo, triſtor, anxius ſum: Depon. Odyſſ. ξ, ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἰαύοντι ἄχνυμαι, anxio ſum animo, i. λυποῦμαι, ὀργίζομαι.

Α᾿χνὺς, triſtitia.

Α᾿χνώδης, tenue, ſpumoſum, ἄχνῃ ὅμοιον.

Α᾿χολος, ου, ὁ, felle carens, ἀόργητος, qui iram pellit, mœroris expers.

Α᾿χορδος, ſine fidibus.

Α᾿χόρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus à chorea, expers choreæ, qui nunquam eſt chorea vſus, non celebratus choreis.

Α᾿χορήγητος, ο, ἀπορούμενος, egens, cui facultates deſunt. Ariſtot. lib. 4. Polit. ἀχορήγητος πολιτεία τῶν ἀναγκαίων, reſpub. cui neceſſaria non ſuppeditantur.

Α᾿χορεὶ, ſine chorea, ſine choro, Plutarch.

Α᾿χόρταστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſatiabilis.

Α᾿χος, εος, τὸ, dolor, λύπη, mœror, animi acerbitas, luctus, cura, ſolicitudo, triſtitia. Propriè dicitur dolor, qui prorſus obſtupefacit, ſuiq; ſenſum adimit homini. Odyſſ. ο, ἡ δ᾽ ἄχει οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο, illa interiit mœrore, ſui filii gratia. Apollon. ἄχος εἷλεν αὐτούς, ipſi dolorem cœperũt. Interpres, ἄχος δὲ ἐστι σύγχυσις ψυχῆς, λύπη ἐπιτεταμένη. Ab hoc nomine, vt ait Seruius, dictus eſt Achates, quòd ſolicitudo ſemper regum ſit comes.

Α᾿χραδίνη, ης, ἡ, locus erat Syracuſis fortiſſimus, pulcherrimus, maximus.

Α᾿χράδινον ξύλον, lignum pyraſtri, Dioſcor. l. 6, cap. 24.

Α᾿χραὴς, purus, immaculatus. χραίνειν γὰρ τὸ μιαίνειν.

Α᾿χραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, immaculatus, incorruptus, nullis ſordibus contaminatus, incontaminatus, purus, intactus, nulla aſperſus macula, nulla labecula notatus, ἀμίαντος: à χραίνω, id eſt, polluo.

Α᾿χρὰς, άδος, ἡ, pyraſtrũ, pyrus ſylueſtris, ſpinæ gen⁹. Itẽ pyrũ agreſte. Pro fructu lib. 2, ca. 10. de cauſ. plãt. Theophraſt. Columella li. 10, Palmitibúſq; feris lætatur, & aſpera ſyluis Achrados, aut pruni lapidoſis obruta pomis Gaudet, &c. Ariſtot. lib. 8, Anim. ca. 6, ἀχράσι πιαίνεται ὗς, ſus pyris pingueſcit: Idẽ Ariſtot. lib. 9. ait condu cere ſerere ἀχράδας iuxta aluearia apum.

Α᾿χρειόγελως, temere vel ſine cauſa ridẽs, quod vitium vel ſtultitiæ vel dementiæ ſignum eſſe ſolet. Vnde accipitur pro inepto & ſtulto, Eraſ. Chil.

Α᾿χρεῖον, turpiter, inutiliter, inuſitatè, ineptè. Iliad. β, ἀχρεῖον ἰδὼν, i. ἀπρεπῶς καταπαύσας τὸ πρόσωπον.

Α᾿χρειόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, fio inutilis: Deponens.

Α᾿χρεῖος, ου, ὁ, inutilis, irrit⁹, infirmus, defatigatus, van⁹, nullius bonæ frugis, hebes, nequam Gell. exponit lib. 7, cap. 11. Xenoph. ἀχρεῖον καὶ ἀνωφελές, &c. Plato 2. de Rep. οἱ ἀθληταὶ τὰ σώματα καὶ ἀχρεῖοι πρὸς ἔργον ἕτερον, inepti ad aliud agendum. Ariſtoph. πφ. ἀχρεῖος εἶ καὶ σκαιὸς, ineptus es & rudis. ἀχρεία κόμη, inutilis coma. Theophr. lib. 4. hiſt. plan. ἀχρεῖον τῆς ἡλικίας, effœta ætas. Thucy. τὰ ἀχρεῖα συνιεὶς, inutiliter ſolertes. ἀχρεῖος δοῦλος, Matth. Euang. ca. 25, inutilis ſeruus. Legitur & ἀχρεῖος in fœmin. ἀχρεῖον κατηγορίαν, inutilem accuſationem.

Α᾿χρειόω, ῶ, inutilem facio & inhabilem.

Α᾿χρέοις, inutilis.

Α᾿χρήεις ἀνὴρ, vir inutilis, Heſiod.

Α᾿χρήϊστος, inutilis. ἀχρήϊστος ὄλεθρος, extrema pernicies, μέχρι τοῦ ἐσχάτου.

Α᾿χρηματία, ας, ἡ, pecuniarum inopia, rerum penuria pecuniæ penuria, pecuniæ exiguitas.

Α᾿χρημάτιστος, ου, ὁ, otioſus, & omni actione vacuus.

Α᾿χρήματος, ὁ ἄπορος, inops.

Α᾿χρημοσύνη, ης, ἡ, egeſtas.

Α᾿χρήμων, pauper, ἀυτάρκης, πένης, inops.

Α᾿χρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inutilis, moleſtus.

Α᾿χρησία, in Pandect. τῇ χρήσει opponitur, vt ſeruitutes τῇ ἀχρησίᾳ ἀπόλλυνται.

Α᾿χρήσιμος, inutilis.

Α᾿χρηστία, ας, ἡ, inutilitas, incommoditas, vſus priuatio ſeu vtilitatis.

Α᾿χρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, ἀχρεῖος, importunus, incommodus, ſuperuacuus, nequam, leuis. Ariſtot. lib. 1. Œcon Genit. iunxit, εἰς ἄλλο ἢ ἄχρηστος τῶν ἄλλων, ad res alias inutilis. Chryſoſt. ἄχρηστος γινόμενος πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην, ineptus factus ad pauperibus dandum.

Α᾿χρήστως, inuſitatè, citra vtilitatem. οὐκ ἀχρήστως, non ſine cauſa, non abs re.

Α᾿χρι, καὶ Α᾿χρις, vſque, donec. Item, καθόλου, apud Homerum, prorſus, penitus, per totum. Phocylid. γήραος ἄχρι, ad ſenectutem vſque. ἄχρις ἐν παισὶν ἦν, quum adhuc puer eſſem, etiamnum puer eram. ἄχρις ἀπὸ τὴν πηγὴν, Iſoc. ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον, etiam vſque ad ea quæ ſunt maximè pudenda. ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, Lucian. vſque ad ſcopum. τὸ ἄχρι λουτροῦ, interim hoc ſpatii quod vſque ad balnei tẽpus interceſſit. ἄχρι τραυμάτων, ad vulnera vſque. ἄχρι τοῦ πορθμέως, ne vlterius quidem quàm ad portitorem. ἄχρι νῦν, ad hunc vſque diem, ad hoc tempus. ἄχρι τοῦ διελθεῖν, vſque ad tranſitum. Lucia. ἐπῄνουν ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾶν με, ita laudabant vt rubore ſuffunderer. ἄχρι τινὸς, aliquan tiſper, Budæus in Epiſt. prior. ἄχρι δὲ εἰς τοῦτο προῆλθον κακουργίας, eo vſque perueni ſeu proceſſi. Plutar. in Fabio, αἱ δὲ βόες, ἄχρι τὸ πῦρ ὀλίγον ἦν, ἀτρέμα προεχώρουν, boues, quandiu fuit exiguus ignis, ſenſim procedebant. ἄχρι διανοίας, animo tenus, Nazanz. Dioſcor. lib. 5, c. 76, cum Subiunctiuo, ἄχρι μηδὲν ἀφιστῆται ῥυπαρὸν, dum ſordidum nihil emergat. Lucian. ἄχρι ἂν λέγηται. ἄχρις ἂν, quouſque. ἀναχώρησις πάλιν, ἄχρις ἂν ἀφίκηται, donec redierit, Philo de mundo. ἄχρι οὗ & ἄχρι καὶ, vſque dum. ἄχρι δὴ, donec tandem. ἄχρι που, dum, quandiu, quoad, donec. Aliquando ante Infinitiuum verbi. Lucian. ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾶν, ita vt erubeſcerẽ. ἄχρι πότε, quouſq;, vſquequo.

Α᾿χριστος, ου, ὁ, inunctus.

Α᾿χροια, ας, ἡ, pallor. Galen. ad Glau. lib. 1, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κοιλότης καὶ ἡ ἀηδὴς ἄχροια, malus & pallidus color.

Α᾿χρονος, ου, ὁ, non perennaturus, Bud. ἄκτιστος, temporis expers, qui ante omne tempus eſt.

Α᾿χρονοτριβὴς, nihil morans, celer.

Α᾿χρόνως, ſine tempore, abſque temporis ſpatio, extra omnem temporis menſuram.

Α᾿χροος, & Α᾿χρους, ὁ καὶ ἡ, decolor, malè coloratus, coloris expers, imbecilli coloris, pallidus, natiui coloris expers. ἄχροον αἴτιον, Ocell⁹ de vniuerſo. Itẽ, πονηρὸς, quo nomine etiam

etiam Lacones nothum & ſpurium vocant.

Ἀχρώωτες,ὑ,non colorati,pallore decolorati.

Ἀχρόϊς,ἄχροος.

Ἄχρυσος,ὑ,ὁ,pallidus.

Ἄχρυσος, auri expers, Plato νόμ.γ, nullo auro inſignis.

Ἀχρώματος,ὑ,ὁ ϰ ἡ,impudens.

Ἄχρωμος,ὑ,ὁ ϰ ἡ, impudens. Trapezuntius vertit,ſine colore.

Ἀχρονυχία,vltimæ noctis excubiæ.

Ἄχυ,ſpecies quædam caſiæ, ab Arabibus dicitur: quæ ab Alexandriæ mercatoribus,daphnitis,Dioſcorid.lib. 1,cap.12.

Ἄχυλος,ου,ὁ,inſipidus: accipitur & pro fatuo.

Ἄχυμος,ὑ,fatuus,inſipid⁹, humore exinanit⁹,exuccus.

Ἀχύνετον,copioſè fluens.

Ἀχυρμιά,ᾶς,ἡ,aceruus palearum,τόπος ἀλωῆς.

Ἀχυροδόκη,ης,ἡ,ſtabulum,palearum receptaculum,palearium.

Ἄχυρον,ου,τὸ,palea,acus.

Ἀχυροτρίψ,tribula paleam terens.

Ἀχυρόω,paleas admiſceo, paleis ſterno. Ariſtot.ὅταν ἀχυρωθῶσι,quum paleis fuerint aſperſi.

Ἀχυρίδες,paleolæ.

Ἀχυρώδης,εος,ὁ ϰ ἡ,glumoſus,paleaceus,aceroſus,in acus & furfures ſolutilis. τὸ ἀχυρωδέςατον τῆ ἀλεύρου,ἀποκρίνεται, quantum in farina eſt furfureum maximè,deuritur, Ariſtot.in Problem.

Ἀχυρὼν,ῶνος,ſtabulum palearum.

Ἀχύρωσις,εως,ἡ,paleatio, Gaza 3.Animal.de nido hirũdinis.

Ἀχώ,όος,vox,pro ἠχώ.

Ἀχῶ,λυπῶ,lædo,offendo,dolore afficio: vnde ἄχος.

Ἀχώνευτον,non vſtum.

Ἀχὼρ,ῶρος,quaſi ἀχώρ, furfur,ſordes capitis.ἀχῶρες,vlcera fœtida in capite, emanantia capitis vlcera Plinius vocat: capitis tineæ vulgò dicuntur.

Ἀχώρητος,immenſus,qui comprehẽdi nequit.Nazanz orat.α, ἀχώρητον κόσμῳ κατὰ τὴν δύναμιν, de Spiritu, id eſt, cuius facultates non capiat ipſe mundus. ἀχώρητον etiam dicitur quod capi & intelligi non poteſt: cui χωρητὸν opponitur.

Ἀχώριστος,ὑ,ὁ ϰ ἡ,inſeparabilis,inſeparatus,indiſcretus Nazanz.τῦ πατρὸς ἀχώριστα,à Patre non ſeparati: de Filio & Spiritu ſancto.

Ἄψ,aduerbium temporis,poſt,mox,iterum,retrò,πάλιν,εἰς τοὐπίσω,ἐξ ὑποστροφῆς,ἐκ δευτέρου,è contrà,conuerſione & reditu.Odyſſ.ξ,ἀλλ' ὅτε δὴ περιτελλομένου ἔτεος ϰ ἐπήλυθον ὧραι redeuntis anni venerunt horæ & tempora. ἂψ ἰέναι, redire ſeu rediturum eſſe. Odyſſ.ο, ὑδέ σε φημὶ ἂψ ἰέναι κενεόν. Idem Iliad.α, ὃ δ' ἐς κολεὸν ὦσε μέγα ξίφος, id eſt, repoſuit in vaginam.ἂψ δ' αὖτις,rurſum autem retrò.

Ἀψάλακτος,ὑ,ὁ,intactus,illæſus.

Ἀψαλάω,ſine ſtrepitu incedere.

Ἄψαυστος,ſine pulſu fidium,propriè pſalterii.

Ἄψαυστος,ὑ,ὁ ϰ ἡ,intactus,illibatus, quem tangere ſit nefas.ἀπεριψίλαστος,non tangendus,lib.7.Epigram.χεύοντες ἀψαύστοιο δίς τρὶς μαχὴν ἄμμα κορείας ζωᾶς. Capitur etiam Actiuè. Sophocl.ἐγὼ ἄψαυστος ἔγχεος,ἐὰν λαβὼν δόρυ.Apoll.2.Argon. πολλῶν ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην δόρυ χαλκὸς,qui non tetigit.

Ἀψευδεῖν,non mentiri, Phalaris.

Ἀψευδὴς,minimè fallax,ἀψευδὴς νόμος,inuiolata lex.

Ἀψευδῆ, ſtatæ vices, non aberrantes, vt τῶν ὡρῶν, Ariſtot.de mundo.

Ἄψακτος,ὑ,ὁ,durus,infrangibilis.

Ἀψηλάφητος,intactus,ἀνέπαφος.

Ἀψήφιστος,ὑ,ὁ, qui non tulit ſuffragium vel ſententiam. dicitur & ἀψηφόρητος.

Ἄψεφος,multus,magnus.

Ἄψικορ,τὸ,ϰ

Ἀψικορία,faſtidium rerum adamatarum.

Ἀψίκορος,nouitatis cupidus,ὁ φιλόκαινος,mutabilis,trãſlatitius, fluxus, mox ſatiatus, faſtidioſus, Etym. qui ſtatim ſimul atque cibum attigerit,exurgit ſatur,ac cibum faſtidit, ἀπὸ τῦ ἅπτεσθαι ϰ κόρος.τὸ ἀψίκορον, ſatietas, continua expletio.

Ἄψιλος,implumis,ἄπτερος,ἢ πολύπτερος.

Ἀψιμαχεῖν,acutè & cum tumultu pugnare,præliũ conſerere, Bud.ſcribit graui ſpiritu.

Ἀψιμαχία,ας,ἡ, præludium belli, velitaris pugna,rixa, iurgium,tumultuantium pugna: ſic Lapus.Libanius pro rixa duorum & contentione cum illatione manuum.

Ἀψίμαχος,cominus pugnans.

Ἀψιμοιρία,ας,ἡ,ſimultas non diuturna.

Ἀψίνθιον, vel Ἀσίνθιον, τὸ, abſinthium, herba quædam extremę amaritudinis.παρὰ τὸ ἀπίνω,ἢ ὅ οὐδεὶς ἀπίνεται,Etymol. De abſinthio Dioſcorid.lib.3,cap.26.ἀψίνθιον θαλάσσιον, abſinthium marinum, quod quidam σέριφον vocãt,genus herbæ,de qua Idem lib.3,cap.27.ἀψίνθιον σαντονικὸν,abſinthium Santonicum, à regione Galliæ ſic dictum, teſte Dioſcorid.lib.eodem, cap.28.

Ἄψινθος,ου,ὁ,idẽ. D.Ioannes in Apocalypſi cap.8,ϰ γίνεται τὸ τρίτον εἰς ἄψινθον, aquarũ tertia pars verſa eſt in abſinthũ,i.in amaritudinẽ.Ibidẽ.ϰ τὸ ὄνομα τῦ ἀστέρος λέγεται ἄψινθος,i.& ſtellæ nomen dicitur abſinthus. Aliquando nomen vrbis Thraciæ: ἀψινθὶς verò regio illa.

Ἄψιρρον,retrò fluens.

Ἀψὶς,ῖδος,ἡ, teſtudo, fornix, cum aſpiratione vt Gaza docet lib.3. Gramm.Item curuatura rotæ, id eſt,lignum ſupra rotas tenens ſcalas,vel in quo figuntur radii,ligneus rotæ circulus,circunuolutio arcus,ἀπὸ τῦ ἅπτεσθαι,id eſt à tangendo: quòd videlicet rotæ, quum voluuntur,terram contingant.Heſiod.τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν,vbi accentus acutus eſt in priori.ſic etiam ſignificat vinculum, παρὰ τὸ ἅπτειν τὸ δεσμεῖν, Etym. Homer. Iliad.ε, pro foramine retis ſeu plaga vſurpat. Dicuntur item ἁψῖδες, circuli in ſtellis, teſte Plinio libro 2,cap.15,& 16. ἁψῖδες λίνου apud Homerum,id eſt,ſinus retis ſeu implicamenta.

Ἄψις,εως,ἡ,tactus,contrectatio.ἄψις χυμῶν,ſaporum attrectatio, Ariſtot lib.4.Animal.

Ἀψίχολος,ου,ὁ,plaga retis,fornix,nimis iracundus.

Ἄψορρον,ſubitò,retrò,rurſum ponè,retrorſum.

Ἀψόρροος,reciprocus, refluus. Heſiodus, θυγάτηρ ἀψορρόου ὠκεανοῖο.

Ἄψορρος,ὁ ϰ ἡ,retrogradus,εἰς τοὐπίσω ὁρμώμενος,iter reuoluens, Homer.Iliad.γ, ἄψορροι προτὶ ἴλιον ἀπονέοντο.

Ἄψος,εος,τὸ, membrũ. Homer. Odyſſ. λ,λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα, id eſt, μέλη,ἀπὸ τῦ συνῆφθαι. propriè tamen iuncturæ membrorum.Etymol. ἄψεα τὰ μέλη ſcribit Chryſoloras cum denſo ſpiritu.

Ἀψοφητὶ,ſine ſtrepitu,ἡσύχως,nullo ſtrepitu.

Ἀψόφητος,ου,ὁ ϰ ἡ,ſtrepitus exors,cum Genit.Sophocl. in Aiace. ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε,pro αὐδὴ κωκυμάτων ὅμοιον τῷ,ἀσιδὸς ἀσπίδων ϰ σφαγῆ.

Ἄψοφος,tacitus,ſilens

Ἀψυδρακίωτος,ὁ ϰ ἡ, qui piſtulis illis quæ ψυδράκια dicũtur liber eſt,&c. ἀψυδρακίωτον τηρεῖ τὸ σῶμα, Dioſcor.id eſt ab albis piſtulis per ſumma ſcatentibus corpus aſſerit,id eſt,à feruentibus vlceribus,quæ erumpũt,corpus tuetur.

Ἄψυκτος,ὁ,infrigefactibilis.

Ἄψυρος,purus, illimis. Nam ψυρὶς,idem eſt quod γῆ,id eſt terra.

Ἀψυρτοὶ,οἱ,gens Scythica, Etym.

Ἀψυχία,animæ defectus,puſillanimitas,timiditas,ignauia, Euripid.

Ἄψυχος,ου,ὁ ϰ ἡ,anima carens,inanis,timidus. ἀψυχότερος,inanimatior.ἄψυχος ψυχή. Ariſtoph. ἄψυχος βορὰ,inanimus cibus,id eſt,rei quæ animum non habuit, vt olera & poma, Euripid.

Ἄω,μ.ἄσω,ſpiro,πνέω, Apollon.2,ἤ πρυμνὰς ἄεν οὖρος.

Ἀὼ,Doricè aurora.

Ἀῶθεν,mane,Doricè.

Ἀῶον, Theocrit.ποτ' ἀῶον,ad auroram,ad orientem,in Epigram.

Ἄωρ,αορος,τὸ,enſis.Alii legunt,ἄορ.

Ἄωρ,ωρος,ἡ,mulier.

Ἀωρέω,negligo,ὀλιγωρέω.

Ἀωρὶ,intempeſtiuè,ἀκαίρως,νυκτὸς ἀωρὶ,nocte intēpeſta.

Ἀωρία,ἡ, immaturitas, ἀκαιρία, intempeſtiuitas, deformitas.Item tenebræ in Bibliis.ἀωρία τῆς νυκτὸς, nox intempeſta,Nazanz.

Ἀώριος, crudus, præmaturus, præcox, intempeſtiuus, immitis. Tranſlatio eſt ab immaturis fructib⁹.ἀώριος τύμβος,intempeſtiuus tumulus.

Ἄωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,deformis indecens,intempeſtiuus,qui alieno tempore fit,ſerus,immaturus,crudus,præcox,acerbus.Xenoph. ἀπέχεσθαι τῶν αἰσχίστων καὶ ἀωροτάτων,abſtinere à turpiſsimis & fœdiſsimis. ἄωροι ὀπῶραι , crudi fructus, nō maturi.ἄωρος πρὸς τὸν γάμον,ad coniugium immaturus, Plut in Lycur.qui nondum eſt ætate nubili.ἄωρος εἰς βρῶσιν,acerbus ad manducandum,Sapient.4.cap.

Ἄωρτο,pēdebat, ἤρμοστο(inquit Herod) περὶ ξίφους.Hom. αἰὲν ἄωρτο,i.ἐκρέματο,pro ἠώρητο,ab αἰωροῦμαι.vel ab ἀείρω,i.μετεωρίζω,cuius futurum,ἀρῶ,AEolicè.preteritum ἦρκα,ἦρμαι,ἤρμην,ἦρσο,ἦρτο,& pleonaſmo ipſius α,ἄωρτο.Alii exponūt pro ἐκρέματο,ab αἴρω,pro κουφίζω,καὶ κρεμῶ:cuius futurū ἀρῶ & Aeolicè ἀρσῶ.Vnde ſimiliter ἦρκα,ἤρμην,ἦρσο,ἦρτο, & mutatione longæ vocalis in longam ὦρσο,& pleonaſ.ipſius α ἄωρτο,poeticè.

Ἀωρότοκον,immaturo partu editum.

Ἀωτεῖς τὸν ὕπνον, Hom.i. ἀπανθίζῃ,τρυφᾷς καὶ κοιμᾷ: ſic exponitur in antiquo quodā codice: alii carpis & dormis. vide interpretem Homeri.

Ἀὼς,ἠὼς,aurora.

Ἀωτεύειν,flores legere,texere,ὑφαίνειν.

Ἄωτος,ου,ὁ,flos cuiuſque rei:vnde Theocritus vocauit Herculem ἄωτον Heroū, id eſt florem. ſic Pindarus quēdam athletam appellauit ἄωτον,id eſt, florem ſuæ patriæ. Item lana ouis.Item non habens aures,inauritus,quo vtitur Gellius imitatione Græcorum, lib.7,cap.6.Hom. λινοῖό τε λεπτὸν ἄωτον,περιφραστικῶς, pro λινοῦν περίβολαιον, lineum linteum.

B Secunda litera Græcorum,quam pro φ Macedones ponunt. Plut. in Probl. & Delphi pro π, Ibidē.

Βᾶ,vnde κατάβα,deſcēde:à βαίνω.

Βαβάζω, vociferor, inarticulatè loquor,vagio, Gaza interprete,l. de Seneсt.

Βαβαὶ, papæ , vox admirantis, heu. Genit. iungit. vt βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. aliquando ſine caſu,Plato.βαβαὶ ἦν δ' ἐγὼ,ὦ φίλε γλαύκων ὡς ἐῤῥωμένως,&c.

Βαβαιὰξ,contemnentis & reiicientis particula,apud Ariſtophanem,βαβαὶ,φεῦ.

Βαβάκτης,ὁ, ſaltator,locutuleius,inſanus. παρὰ τὸ βάζω, τὸ λαλῶ,Etym.

Βάβαλον,pudenda,αἰδοῖον.

Βάβαξ,ὁ,vanus,garrulus,impudens.παρὰ τὸ βάζω,τὸ λαλῶ,Etymol.

Βάβης,proprium cuiuſdam famuli,in Epigram.

Βαβυλὼν,ἡ,vrbs Aſſyriæ dicta à Belo,per reduplicationem & tranſmutationem literarum. vide Etym.

Βαβύκα.vide in Κνακίων.

Βάγαιον,& Βαγον,τὸ,magnum,

Βαγώας,ὁ,Perſica lingua,eunuchus. Bagoas eunuchus, (ait Plut.defort.Alex.) Oorſæ & Dorio Perſarū imperium,quaſi humeris ſublatū impoſuit.Idē in Moral.ait,Bagoam Alexandro magno aſſentari ſolitum fuiſſe.

Βαδὰς,cinędus.

Βαδδὶν,ſacra ſtola.

Βάδδομαι,diligo.

Βάδην,pedetentim,gradatim,ſenſim,lento gradu,paſſim,lentè, otioſe,quietè. Significat & citius & celeriter, Etym.Plut.in Fabio,θᾶσσον ἢ βάδην πρὸς τὸν υἱὸν ἐπειχθεὶς,accelerato gradu ad filium properans. θᾶσσον ἢ βάδην ἀπῄει, accelerato gradu abibat.

Βαδίζω,μ.ίσω,π.ικα,prima breui,vado,eo, ambulo,gradior,pedibus iter facio,abeo,procedo,inambulo,me cōfero,incedo,ingredior,inſiſto,tranſeo,vacillo,nuto,progredior,aduento,teneo:cum Accuſat.apud Philoſt.contendo,diſcedo,demigro,pergo, proficiſcor, deuenio.πόθεν βαδίζεις;dicitur tamen ὁδὸν βαδίζω,i.iter facio à Xenophonte,vt eo viam apud Latinos.βάδιζε δεῦρο,huc ades. Ariſtoph. Lucian.ὁδὸν βαδίζω.βαδίζειν πρὸς φῶς,præuio lumine iter facere.Plut.in Lycur.βαδίζει πρὸς οἰκίαν,ad ædes ſe confert. Idem in Public.βαδιεῖσθαι ἐπὶ τὸ στράτευμα,iturū eſſe ad exercitum. Idem in Fabio. βαδίζει εἰς τὸ πολίτευμα ad rempublicam ſe confert, in republica recipitur.βαδίζειν ἐν ῥυθμῷ, greſſus ad numeros glomerare. βαδίζειν ἐφ' ὑμᾶς,aduerſus nos tendere,Demoſth.βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα,vado in tribunal,ſeu ad tribunal,Demoſth.de habentibus orationem in ſuggeſtu.βαδιοίμην,iturus eſſem,irem.

Βάδισις,εως,ἡ,prima & ſecunda breuibus,ingreſsio,ambulatio,inceſſus,greſſus.Ariſtoph.in Pluto.βάδισιν ποιεῖται,ingreditur.

Βάδισμα,ατος,τὸ,greſſus,inceſſus.

Βαδισμὸς,οῦ,ὁ,idem. βαδισμὸς, ἡ ἀπ' ἄλλου πρὸς ἄλλο μετάβασις,aliunde aliò tranſire,ambulare eſt,Nazanz.

Βαδιστέα,eundum,Attici dicunt,pro βαδιστέον.

Βαδιστέον, eundum eſt, Plut.in Galba, εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς καίσαρα βαδιστέον,eſſe eis ad Cæſarem eundum.

Βαδιστὴς,οῦ,ὁ,id eſt,δρομεὺς,curſor,Euripid.

Βαδιστικὸς,qui libēs vadit,ac itineris pedeſtris laborem perfert,peritus ambulandi,qui ambulare poteſt.

Βάδιστος,ὁ,ἡ, qui ambulari poteſt, per quem iter facere poſſumus.

Βάδος,ὁ,ἡ ἡ, iter,βάδισις,ὁδός. Ariſtoph. Auib. διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν.

Βάζω,μ.άσω,π.ακα,dico,loquor,alloquor,λέγω:à βῶ dicitur βάζω,ſicut à φῶ φάζω, vel ſyncopa pro βοάζω,Etym. Accuſat.Odyſſ.ξ, ἀπετίλια βάζει,id eſt,λέγει,φράζει,loquitur.Aliquando pro vaticinor.

Βαθείης αὐλῆς,id eſt,βαθείας,Homer.

Βάθειος,ου,ὁ,profundus,altus.

Βαθέως,profundè,altè,grauiter.

Βάθιον,profundius,pro βαθύτερον.

Βάθιστος,profundiſsimus,pro βαθύτατος,apud Homerū Iliad θ.

Βαθμὶς,ίδος,ἡ,gradus,baſis,veſtigia pedum,ſedes,κύκλος,βάσις,quod tamen tragicum eſt.

Βαθμὸς,οῦ,ὁ,gradus,poſtis,ὀδὸς,nomen etiam militare, de phalange vſurpatum,Etym.βαθμὸς Ionicè dicitur,Atticè βασμὸς,Phrynichus.In canonibus Apoſt.pro dignitate accipitur.

Βάθος,εος,τὸ, profunditas. τὸ βάθος τοῦ σώματος, corporis locus penitiſsimus,pars interior.ἀντὶ τοῦ ὕψος nonnunquā accipitur, vt apud Ariſtoph. id eſt,pro altitudine,& ita Budæus alicubi exponit. Item pro faſtigio. Item βάθος, gurges altus,ſtagnum altius,imum,altum gurgitis,altitudo,craſsitudo,quod intimum eſt,pars inteſtina,vorago, humilitas,fundus.capitur & pro grauitate apud Plutarchum de audiendo.καὶ βάθος ἀνδρὸς ἔχοντος, authoritatem & maieſtatem. βάθος τῆς στρατιᾶς,medius exercitus,id eſt,media pars, Xenoph. ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, ex imo ſurgere, Galenus ad Glauconem lib.1. Nazanzen. εἰς κακῶν βάθος ἐμπεσόντες,ὃ δὴ λέγεται,&c.in abyſſum malorum delapſi,vt dici ſolet, ἐς βάθος φεύγει, introrſum fugit, in intimum ſe corpus recipit.διὰ βάθους,per penitiorem immutationem ἐν βάθει,in intimis.ἐκ βάθεος,penitus,Herodot.

Βάθρα,ας,ἡ,ſcala domus.

Βάθρον,ου,τὸ,καὶ

Βάθρος,ὁ,fundamentum,ſubſellium,ſcabellum,ſuggeſtus.radix,ſcamnum,τὸ θεμέλιον,τὸ ἕδρασμα,baſis,imę ſedes gradus,pes diſci,tranſtrum,ſubſellium. Sophocles in Aiace,ἐν παλαιὸν ἑστίας βάθρον, id eſt,ſolum,πέδον,χώρα,territorium,Eurip.στενόπορ' αὐλίδος βάθρα, id eſt, arcti Aulidis ſinus,id eſt,ſedes anguſtas. Hieronym.in decimo tertio capite Iſaiæ exponit profundam voraginem. Herodot.κατὰ τῶν βάθρων ἑστῶτες ἐπὶ βάθρων, ſuper ſcalas ſtantes. Plutarchus in Apophth.βάθρων ἀνιστάντες,è ſedibus aſſurgentes,ἐκ τῶν βάθρων,è ſedibus ſuis,è ſuis veſtigiis.

Βαθυάγκεας ἄλπεις,conualloſæ Alpes,in Epigram.multas & profundas valles habentes.

Βαθύγειος,ου,ὁ καὶ ἡ,profundus,altus.βαθύγειον χωρίον,ager ſoli fœcundi,prædium ſoli ſpiſsi,apud Philonem de mũdo,ſpiſſus ager.

Βαθυγένειος,ου,ὁ,egregiè barbatus.

Βαθύγεως,ω,ὁ καὶ ἡ,ſpiſsi ſoli,altus,profundus. τὸ βαθύγεων,profunda terra,profundam terram habens.

Βαθυγήρως,ὁ καὶ ἡ, annoſus, extremæ ſenectutis, valde ſenex.

Βαθύγλωσσος,ου,ὁ,eloquens.

Βαθυδίνης,ου,ὁ, habens vortices aut fluctus profundos, profundus,profundi vorticis. Heſiodus,πὰρ ὠκεανὸν βαθυδίνην.

Βαθύζωνος,ου,ὁ καὶ ἡ, carnoſus, profundè cinctus, vt toga ſupernè ſit laxa.βαθυζώνους γυναῖκας,id eſt, εὐστόλους, magnis zonis cinctas.

Βαθυκαμπής,valdè inflexus,curuus.

Βαθυκήτης,εος,ὁ καὶ ἡ, piſcoſus, profundus, altus.βαθυκήτεα πόντον,Lucian.

Βαθυκλῆς,έος,Bathycles, proprium viri, Plutarchus in Solone.

Βαθύκολπος,ου,ὁ,magnum ſinum habens:vnde βαθύκολπος πηγὴ,fons profundus,id eſt,puteus,Nonnus.

Βαθύκρηπις,ιδος,habens baſin & fundamẽtum profundum.βαθυκρήπιδος ἀβύδου,profundè fundatæ Abydi,Muſæus,profundi fundamenti.

Βαθυκύμων,habens vndas profundas,profundus,Dionyſius de ſitu orbis,& Nonnus.

Βαθυκτέανος.locuples & opulentus,in Epigram.

Βαθυλείμων,Homer.α,βαθεῖς λειμῶνας ἔχουσα.

Βαθυλήϊος γαῖα,terra ferax,Apollo. βαθυληΐους ἀρούρας,arua fertilia, fertiles & profundas ſegetes ferentia,in Epigrammat.

Βαθύλλιος,Bathyllius,pater Daiphanti Phocenſis,Plutarchus de virtut.mulier.

Βαθυ̃,profundè.

Βάθυνος,ὁ,fouea,cap.18,lib.2.Regum.

Βαθύνω,μ.υνῶ,α.κα,profunda facio,augeo,in altum fodio,in profundum extendo,altè condo. Anacreon,ποίησόν δέ κοῖλον,ὅσον δύνῃ, βάθυνον,in altum cude,vt habetur capite 9,li.19,apud Gellium & apud Nonnum,βαθυνόμεναι χεῖρες,cauæ manus ſeu cauatæ.

Βαθύξυλος,opacus: vnde βαθύξυλος δρυμὸς, ſylua opaca, apud Ariſtot.

Βαθύπικρον, ſic vocatur à nonnullis abſinthium, teſte ioſcorid.lib.3,cap.26.

Βαθύπλουτος,opulentus,εὐδαίμων.

Βαθύποτμος,infelix,in Epigram.

Βαθυρρείτης,ου,ὁ,profundè fluens: epitheton Oceani apud Heſiod in Theog.

Βαθυρρέω,profundè fluo. Apollon. βαθυρρείοντα τε κέλαδον διοπότμοιο ἐκ θέμεθλον.

Βαθυρριζία,ας,ἡ,radicis altitudo.

Βαθύρριζος,ου,ὁ,habens radices altas,in profundum radices agẽns,altè radicatus,alta ſtirpe adhærens.

Βαθύρροος,ου,ὁ,profundefluus,profundè & citò fluens, altifluus.

Βαθὺς,έος,ὁ, priori correpta, profundus, abditus, alto ingenio præditus,craſſus, depreſſus, promiſſus, denſus, amplus,altè adactus,imus, prolixus. κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου, id eſt, qua continens eſt ampliſsima, inquit Ariſtot.de mundo. βαθεῖα χαίτη,prolixa iuba,Gaza.ὄρθρου βαθέος,diluculo,quum multum adhuc noctis eſt. ἐν βαθεῖ γήρᾳ,in extrema ſenecta.βαθύτερα ἤθη, Plat. de Legib.ια,mores maturiores ſiue liberaliores.βαθὺ λήϊον,id eſt,ὑψηλὰ ἀρούρη, Homer.βαθείας ἤδη νυκτὸς,id eſt,πόῤῥω τῆς νυκτὸς, Bud.in Epiſt.prior.ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας, Ariſtoph. βαθυτέραν χρόαν, colorem profundiorem vertit Marcell. ſanguineum colorem Ruellius,apud Dioſcorid.lib.5,cap.136.ἐν βαθεῖ γήρᾳ καὶ ταῖς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς,&c.in extrema ſeu ſumma ſenectute & vltimis ſpiritibus,Nazanz.πώγων βαθὺς, barba alta ac promiſſa,barbæ prolixitas,barba prolixa,promiſſa barba.βαθείας νυκτὸς,nocte concubia, multa nocte. βαθεῖα τομὴ,ſectio altè adacta. ὡς βαθὺ ἐκοιμήθης, id eſt,perquàm profundè dormiſti.

Βαθυσκαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,profundè foſſus.

Βαθύσκιος,ου,ὁ.opacus,in Epigram.cõcauus, vmbroſus, prima breui,Muſæus.

Βάθυσμα,ατος,τὸ,altitudo.

Βαθυστέρνξ.in Epigrãmat. λᾶα βαθυστέρνγγα,id eſt, lapidem ſolidum.

Βαθύστρωτος,profundè ſtratus,mollis,altè ſtratus.βαθύστρωτος κοίτη,lectus liberaliter ſtratus.

Βαθύσχοινος,ου,ὁ καὶ ἡ,profũdus in iuncis,βαθεῖας σχοῖνον ἔχων.

Βαθύτης,ητος,ἡ,profunditas.

Βαθύφρων,aſtu callidus.

Βαθυχαίτης,ου,ὁ, habens comas denſas & profundás. Heſiod.ἀειφαῆς βαθυχαίτης.

Βαθύχειλος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui profundorum labiorum eſt.

Βαθύχρους,qui denſo eſt colore.

Βαία,mons Cephaleniæ:vnde

Βαιάτης,nomen gentile.

Βαίνω,μ.βήσομαι,π.βέβηκα,ἀόριστος β, ἔβην, vado,ſedatè gradior,eo,ire facio,adeo, prouenio, intro,tendo, ambulo, ingredior,inſiſto,gradior,accedo,induco,ineo,ſuperuenio,incedo,aſcendo,aſcendere facio,deſcendo,amo,adulor. βαινόμεναι αἱ ἵπποι, equæ quibus equi admittuntur, Herodot. Neutr. ſed Homer. ſæpe actiuè vſurpat. Item βαίνω,conſtituor. Ariſtot.de mundo,ἐν καθαρῷ χώρᾳ βεβηκὼς,id eſt,ſitus.βεβηκὼς ἐφ' ἵππου,inſiliẽs in equum.βεβηκὼς ἐφ' ὑψηλοῦ,ſublimis inſiſtens.βεβηκότες ἐπὶ γῆς,quum ingrederentur. Philoſtrat.ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος,caput ceruici inſiſtebat,in Heroicis. Plato in Timæo,βαίνει ἐπὶ σμικρῶ,paruo innititur,id eſt, baſin habet exiguam & firmamentum.εὖ βεβηκυῖα,bene compacta,bene procedens.βεβηκὼς ἕστηκε,conſtitutus eſt, Gaza de Seneƈt.βεβηκυῖα ἐν δαπέδῳ,fundata in ſolo, Xenoph.in OEconom. εὖ βαίνω, ſum in proſperitate, Sophocles, βαίνω πόδα,iter facio, Euripi. βεβηκὼς περὶ σχύμνοις, Ariſtoph. id eſt, ὑπερμαχῶν τῶν σκύμνων. Homer.λὰξ ἐν στήθεσι βάς, innixus pectori. Plutarchus in Fabio, ἐν τῷ κατ' ἑαυτὸν ὁρμωμένῳ καὶ βεβηκότι τὴν πόλιν ἀντιλαμβανόμενος καὶ ὑπερείδων, ciuitatem in ſecuritatem vendicans & fulciens,&c.βαίνω ἐν νηὶ, Homer.Iliad.βῆ ἴσα βαίνειν,paſſibus æquis ire,Bud in Epiſt.prior. Idem Plut.in Camillo.ὁ τόπος ἐφ' ᾧ βεβηκὼς ὁ μάλλιος ἐνυκτομάχησε περὶ τοὺς κέλτας, ὑπεφαίνετο , locus in quo Manlius noctu aduerſus Celtas pugnauit,videbatur.ἄνδρας ἐπ' αὐτοῖς ἔβησε,viros impoſuit ipſis,id eſt,aſcendere iuſsit, Herodot. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ πρὸς αὐλὸν,Lucian. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, numerorum ſequi põdera & progreſſus, Plato de legib.ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλὸν, Lucian. βαίνω ἐν νηί, ingredior nauem. Apollon.2,ἐνὶ νηὶ ἔβαινεν.βῆ ἰέναι,ingreſſus eſt ire, cœpit ire.τὸ βεβηκὸς, ſecuritas, tutela,Plutar.in Fabio.

Βαιὸν,paululum,paulatim,parũ:ὀλίγον,μικρὸν,pauliſper, parumper,non maligné. Sophocl. τί βαιὸν οὕτως ἐν τρίτῃ τῆς συμμάχου;quid tam parui curas ſociam tuam?

Βαΐον,ου.τὸ,καὶ Βαΐς,ramus,propriè palmæ.παρὰ τὸ βία πά-

λαθαι,quod non facilè reuelli poſsit,quòd hæc arbor natura ſurſum nitatur aduerſus deprimentis manum. τὰ βαΐα τῶν φοινίκων,rami palmarum,cap.12.Euang.Ioannis. μετὰ αἰνέσεως καὶ βαΐων,cum laude & ramis palmarum, 1.Machabeorum,cap.13.

Βαιός,οῦ,ὁ, breuis, paruus, modicus, exiguus, paucus, μικρὸς,modicus,poeticū:καὶ κατ' ἐπίνδησιν τὸ κ,βαιός.Sophocles: μι βαιὰ,dixit mihi pauca. βαιὰ λαμπάς,in Epigr. βαιὸς ἰδεῖν,paruus aſpectu,Ibidem.βαιὸς ἐχώρει,ibat paucis comitatus,Sophocl. κατὰ βαιὸν, id eſt,κατὰ μικρὸν,, Dionyſ. de ſitu orbis.βαιὸς πέτρος, ſaxum paruum,id eſt corroſum, in Epigram.

Βαῖος,ου,ὁ,Baius, Vlyſsis ſocius.

Βαϊοφόρος,ου,ὁ,ſolennitas oliuarum.

Βαΐς,ή,ramus.

Βαίτη,ης,ἡ,bæta,indumentum ex pellibus conſutis,veſtis pellicea & paſtoralis,σισύρα,διφθέρα.

Βαίτυλος,ου,ὁ,bætylus,abadir,ſaxum quod pro Ioue Saturnus deuorauit.

Βαίων,piſcis quidam.

Βακίζω,inebrior,μεθύσκομαι.

Βάκηλος,ου,ὁ,exectus,euiratus,ſpado,effœminatus,ſtultus, magni corporis, caſtratus,ὁ ἀποτετμημένος τὰ αἰδοῖα, Phrynichus.

Βακίζω,βάκηλος μιμοῦμαι,Ariſtoph.

Βάκλα,τύμπανα,Ariſtoph.interp.

Βακτηρεύειν,baculo inniti. Nazanzen.οἱ βακτηρίᾳ βακτηρεύοντες πρεσβυτικῶς,de ſenum more baculo innitentes.

Βακτηρία,ας,ἡ,βάκτρον.reperitur & βακτήριον,apud Ariſtophanem generis neutrius.

Βακτριανός,οῦ,ὁ,Bactrianus,à Bactris vrbe Aſiæ.

Βακτρισμός,οῦ,ὁ, genus laſciuæ ſaltationis.

Βάκτρον,ου,τὸ,baculus,fuſtis,virga.

Βάκχαρις, baccharis, herba odorata, de qua Dioſcor. lib.3,cap.51.

Βακχεῖα,ſacra Bacchica,Ariſtoph.

Βακχέβακχος,ου,ὁ, ſic vocabatur Dionyſ. in ſacrificiis Ariſtoph.Equit.ᾄδοντα καὶ ταῦτα δὴ βακχέβακχον ᾆσαι.

Βακχεῖον,ου,τὸ,templum Bacchi.

Βακχεῖος,ου, ὁ,pes ex breui & duabus longis.

Βακχεῖος,ου,ὁ,bacchicus,μανικὸς,furore diuino afflatus, poeta.Ariſtop.βακχεῖος αὐχένος.βακχεία ὄρχησις,ſaltatio bacchica,Plato de Legib.ζ.βακχεία πίνεις.Ariſtotel.Politic. 6.διονύσιος βακχεῖος, Dionyſius bacchanalis, Herodotus. Ariſtoph. βακχείου ἑταῖρος φαλλὸς Bacchi ſocius Priapus. βακχεῖος ῥυθμὸς, rythmus bacchicus, cuius inuentor fuit Olympus,Plutarch.

Βακχειωδέστατος,ὁ,qui maximè Bacchum imitatur.

Βακχεύματα,τὰ,Bacchanalia,debacchationes.

Βακχεύομαι,debacchor,ſum furioſus. Nonnus cap.7. Euang. βακχευθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας, imperii licentia bacchabundus.

Βακχευτὴς,ebrius:vnde βακχευτὴς θεὸς, & βακχευτὴς ῥυθμὸς,in Epigram.

Βακχευτικὸς,debacchatiuus,impetuoſus.

Βακχευτωρ,ορος,epitheton Bacchi,in Epigram.

Βακχεύω,& Βακχέω,Orgia celebro,immodeſtè ago,more bacchantium, μαίνομαι, inſanio, bacchor, debacchor, bacchanor, Valla: bacchanalia ago, exerceo Bacchanalia.

Βακχὴ,genus pyri, vel Bacchi ſacrificia, baccha,baſſara.Euripid. Caſſandram vocat βακχὴν, id eſt, baccham, vatem,diuino furore afflatam.

Βακχεία,ας,ἡ,inſania,μανία,debacchatio. βακχείαις ἀνακείμενος,bacchans.βακχείας καὶ γάμους, bacchabundos choros & nuptias,Budæus.

Βακχιαδῶν κατεβόα, bacchiadas implorabat, Plutarc.in amat.narrat.vbi Bacchiadę videntur Bacchi ſacerdotes.

Βακχικὸς,bacchicus.

Βακχίδες,αἱ,bacchæ,Ariſtot.in Problem.

Βακχίδης,Bacchi filius.

Βακχικὸς,ου,ὁ, bacchicus,cogens bacchari.

Βακχίς,vini,villi.Euripid.

Βάκχος,ου,ὁ, Bacchus, Euſtathius ἀπὸ τοῦ βάζειν deducit, ab incondito vlulatu,quo furentes Bacchæ perſonabāt: deinceps autem inſerta eſt littera κ, quo expreſsio fieret immanioris ſoni.Eſt præterea coronæ ſpecies.Itē ὁ κλαυθμὸς,eiulatus.

Βακχούεια, capite vltimo libri ſecundi Eſdræ, καὶ τὸ δῶρον τῆς ξυλοφορίας ἐν καιροῖς ἀπὸ χρόνων καὶ ἐν τοῖς βακχουρίοις: vbi Latinè,oblatio ligniferorum in temporibus conſtitutis & in primitiis.

Βακχυλίδης,ου,ὁ, Bacchylides, ex nouem poetis lyricis vnus,Athenienſis:ſcripſit in Peloponneſo,vbi exulauit, Plutarchus de exilio.

Βάκχων,ωνος,Bacchulus,Diminutiuum.

Βαλαιὸν,magnum,multum,velox.

Βαλακρὸς, pro φαλακρὸς, Macedonicè, Plutarchus in Problemate.

Βαλανάγρα,ας,ἡ, clauis, ſera: παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον, Etym.βαλανάγραι τῶν πυλῶν,portarum claues,Herodot.

Βαλανειοκλέπτης dicitur, non βαλαντιοκλέπτης,ait Phrynichus.puto legendum βαλαντιοκλέπτης.

Βαλανεῖον,ου,τὸ,balneum,labrum,balneæ.παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν.Siquidem balneos ſuccendere veteribus mos erat. Nam Suidas ſcribit veteres glādibus veſci ſolitos, cortices verò igni alimenta præbuiſſe.

Βαλανεύτης,ποθεν περίχυμα,σιέργος.

Βαλανεὺς,έως,ὁ,balneator.

Βαλανίω,exclamo,clara voce dico,βλασφημῶ.

Βαλανηρὰ,τὰ,quæ glandium genere comprehēduntur. Theophr.cap.18,lib.1.hiſtor.plant.

Βαλανηφάγος,veſcens glande.

Βαλανηφόρος,ὁ καὶ ἡ,palmulas ferens,glandoſus.

Βαλανίζω,glandes excutio,Eraſm. in Prouerb.Aliam quercum excutere.

Βαλανὶς,ίδος,ἡ,balneatrix.

Βαλανισσα,idem,in Epigram.

Βάλανοι, glandium figura conformata medicamenta, quæ ſedi ad ſoluendam aluum inſeruntur.

Βάλανος,ου,ἡ,glans,vtraque prima breui, palmæ fœminæ fructus,ſicut maſculæ ψήν. Hoc nomen latiſsimè patet apud Græcos, & plura glandium genera complectitur: nam βαλάνου appellatione longiores fructus indicantur,teſte Marcello, quemadmodum veteres Romanorū Iurecōſulti glandis nomine,arborum ferè omnium fructus intelligi volunt. Pro fructu quercus,in Epigr. pro palmula ſeu fructu palmæ, Herodotus. Plinius pomum vocat.Pro arbuſcula accepit Theophraſtus libro primo hiſtoriæ plantarum capite octauo, & ibidem lib.4, cap. ſecundo. βάλανοι, id eſt, glandes, animalia aquatilia quæ non habent olfactum,de genere teſtaceo,Ariſtot libr.4. Animal.Item penis extrema pars. βάλανος μυρεψική, glans vnguentaria, Dioſcorid. lib.4,capite 250.Hanc Plinius Myrobalanum vocat.ἡ διὸς βάλανος,caſtanea, Sic Gaza libro tertio hiſtoriæ plantarum cap. 3. βάλανοι σαρδιαναί, ἅς τινες λόπιμα ἢ κάστανα καλοῦσι, ἢ μότα ἢ διὸς βαλάνους,&c. Sardianæ balani,quas modo lopima,modo caſtaneas vocāt, aliqui mota,alii Iouis glandes,Dioſcorid.libro 1.capite 146.φοινίκων βαλάνους,id eſt,palmarum fructus,AEſopus & Lucian:vnde τὸ βαλάνινον,balaninum vnguentum.& βαλάνινον ἔλαιον,oleum balaninum, ex vnguentaria ſeu AEgyptia glande confectum,quam Græci μυροβάλανον & μυρεψικὴν βάλανον,vocant. Simplex huius compoſitiō diu fuit, deinde reſina quoque mixta eſt, Dioſcorid.libro primo capite quarto.βαλάνινον χρῖσμα,vnguentum balani ſeu balaninum, Dioſcorides libro primo, capite decimo octauo.

Βαλάντιον,ου,τὸ,marſupium,loculi,ſaccus,ſacculus,crumena,ἀπόθετον.Plato lib.1.de Republ.τὰ βαλάντια ὑποτέμνειν

crumenas

crumenas incidere. Plutarch. in Polit. βαλαντίοις διδόντες, largitionibus corrumpentes.

Βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere, Plutarc. de Fortun.

Βαλαντιοτόμος, ου, ὁ, fur marſupicida, zonarum præciſor, crumenæ inciſor: aliâs legitur βαλαντιοτόμος: ſaccularius vocatur. vide Aſcon.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandineus, glandoſus, Gaza, qui glandis eſt figura. τὰ βαλανώδη, glandes.

Βαλαρεῖς, Cernii vocant exules, Pauſan.

Βαλαύστιον, ου, τὸ, flos ſylueſtris punicæ, Dioſcor. lib. 1, ca. 155. Marcellus adnotat balauſtia apud recẽtiores etiam accipi pro cytinis, i. ſatiuæ punicæ floribus.

Βαλβὶς, ῖδος, ἡ, repagulum, hoc eſt, illud vnde in certaminibus equorum fit initium curſus. Latinis carceres dicuntur: quemadmodum τέρμα, vbi ſiſtitur, Latinè meta. In nominatiuo corripitur & in obliquis producitur. Gaza Grammat. lib. 3, βαλβὶς καὶ νύσσα. Nonnus, pro limite. Item apud eundem pro initio.

Βάλβος ποσθούμιος, Poſthumius Balbus, gener Publicolæ, Plutarch. in Publicola.

Βάλε, iace, ῥίψαι. Eſt & indignationis Aduerb. βάλε, vel cum α σχετλιαστικῷ, ἆβάλε.

Βαλέειν, pro βαλεῖν, Poeticum, iacere, deiicere, effundere, proiicere.

Βαλέριος, Valerius, proprium Romani, Plutarchus in Parallel.

Βαλία, ophthalmia.

Βαλίαι, equus Achillis.

Βαλιηκιόται, Cretenſibus dicuntur σωίφεβοι.

Βαλίος, balius, proprium equi, Philoſtrat. in Heroic.

Βαλιός, ὰ, ὸ, varius, maculis variis diſtinctus, maculoſus, notis euarians. Lib. 6. Epigramm. δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξικέτευσ' ἐλάφοις. Aliquando pro veloci: vnde βαλίοι ἄνεμοι, i. οἱ σφοδρῶς πνέοντες καὶ ταχεῖς.

Βαλιῶται, progenitores, πρόγονοι.

Βαλλα, oppidum Macedoniæ.

Βαλλαῖος, ciuis illius oppidi.

Βαλλαχράδας, Ballachradas, pueri Achiui per iocum quodam feſto ſeſe vocitabant. vide Plutar. in Problem.

Βαλλέω, pro βαλῶ, apud Ariſtophan. i. ῥίψω, iaciam: & ἐβάλλησα, ieci.

Βαλλίζω, μ. ίσω, tripudio, laſciuio, pedibꝰ plaudo, in Canon. 52. conci. Laodicenſ.

Βαλλὶς, ιδος, ἡ, genus floris, quod videtur mortuos vitæ reſtituere, ſimile aryonæ, ὡσεὶ βάλλις τις οὖσα, Etym.

Βαλλισμὸς, οῦ, ὁ, tripudium, ſaltatio, quæ ad tympana crepitãtia, vel ad cymbala deſaltabatur, cuiuſmodi Palilibus fiebant Romæ, quæ ῥωμαῖα vocabantur.

Βάλλομαι, facio impreſſionem, irruo, iacio, iniicio, decumbo, lecto ſum affixus, vbi quis toto corpore proſtratus iacet: id quod in grauibus morbis accidit. Interdum ædifico, apud Apollon. Rhod. βάλλομαι εἰς τὸν νοῦν τὸ ἔργον, animum ad opus appello, Plutarch. in Theſeo. βαλέσθαι κρηπίδα ἐλευθερίας, iacere fundamenta libertatis, Idem in Themiſtocle. βάλλομαι στέφη ἐπὶ κάρα, ſerta ſuper caput iniecta geſto, Eurip. βαλέσθαι συνθεσίας μεθ' ξείνων, Apollon. Rhod. fœdera tranſigere cum externis & inire. βάλλομαι, λίθοις δηλονότι, id eſt, λιθοβολοῦμαι, Ariſtoph. βεβλῆσθαι χαμαὶ, paſſim & vulgò iacere, Hermogen. βάλλεσθαι φρεσὶν, Homer. βαλόμενοι ἐφ' ἑαυτῶν, contracti, Herodot. βαλόμενοι ἐπὶ σφίσιν αὐτοῖσιν, inter ſe collocuti, Idem. βαλόμενος ἐφ' ἑωυτοῦ ἔπρηξε, ſuo fecit conſilio, Idem. & alibi, βαλόμενος ἐπ' ἐμαυτοῦ ἔπρηξα, memet adhibens in conſilium, feci, per meipſum animor. βαλλόμενος ἐς μῆνιν, ad iram concitatus, Philoſtrat. in Heroicis. βάλλομαι ἐς θυμὸν, animaduerto, Herodot. βαλλόμενος, ictus, diſiectus, &c. βάλλομαι ἀρχὴν, iacio fundamenta, Plato in Epiſt. ἵνα πέπειρμένοι τοῦ κρατίστην ἀρχὴν βαλέσθαι τῶν γεγονότων πραγμάτων περὶ Δίωνα. Ariſtoph. νεφέλαις, μέλαν βαλοῦσαι ἀπὸ πορφυρίδα. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. κατὰ φύλλων βαλλόμενον τὸ ὕδωρ στρογγυλοῦται, aqua in folia coniecta fit rotunda. Phocylides, μηδέ τις ἢ ἔγκυον γυναικὶ χεῖρα βάλλῃ, i. vxori ſuæ grauidæ nemo manum iniiciat. βεβλημένος εἰς νοῦν, Chryſoſto. dicitur, pro eo quod dicimus, qui in animum induxit, & vt faceret conſilium cepit. βαλόμενος ἐφ' ἑωυτοῦ, ſecum ipſe cogitans, Herodot. Homer. ἐν θυμῷ βάλλοντο ἔπος, in animo verſabant. Item, βεβλημένος quod proiectus dixit Vergil. hoc eſt, qui toto corpore proſtratus iacet, id quod in grauibus accidit morbis. ἐβάλοντο ὅρους, dixit Apollon. 2, pro προηγάγοντο τοὺς ὅρους, fines produxerunt.

Βάλλω, μ. βαλῶ, π. βέβληκα, ἀόρ. β. ἔβαλον, mitto, vulnero, iaculor, iacio, vibro, inſector, percutio, proſterno, admolior, fundo, as: inceſſo, ferio, pulſo, graſſor, proruo, impeto, prælio laceſſo, mitto ſagittam, traiicio, proficiſcor, eiaculor, tango, attingo, iacto, adigo, expugno, expono, immitto, ſtatuo, pono, coniicio, telis impeto, telis peto, abiicio, iniicio fulmen, quatio, ſterno, ἐγχειρίζω, τίθημι: item pro βλασφημῶ, apud Sophoc. Iliad. γ, λάεσσιν ἔβαλλον, id eſt, petebãt lapidibus. βάλλω λίθοις, inceſſo lapidibus. Theocrit. βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον, petit malis caprariũ. βάλλω ταῖς βώλοις, peto glebis. βάλλων σημεῖα, iaciens ſigna, i. notans, Muſæus. βάλλων ἐξέφυγεν οἴει, iaculo immiſſo fugiturum te putas, vel infixo aculeo, Eraſ. in prouerbio 5. Chiliad. primæ. Thucydid. βάλλειν ἐπὶ τοὺς ποιήσαντας ὥρμησαν, id eſt, authores ſtatuerunt occidere. βάλλειν σαρκίδιον, Gaza, ſurgere carũculam. βάλλειν δύο ὀβολοὺς, ſoluere duos obolos, Liban. in argum. in primam Olynthiacam. ἔβαλε τὸν αὐχένα βρόχῳ, laqueo collum circundedit, Herodot. βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, iacere in ſcopum, Xenoph. βάλλοντες κατέλευσαν, lapidarunt, Plato in Epiſt. χειρὶ χεῖρα βαλεῖν, manu manum tangere, in Epigram. βάλλω σε στεφάνοις, te coronis & ſertis aſpergo, te corono, in Epigramm. & Eurip. βάλλω σε φύλλοις. βάλλω δάκρυ, fleo, Homer. Odyſſ. βάλλων εἰς ἅλα, Apollon. Rhod. Homer. Iliad. γ, πρόσθε δολιχόσκιον ἔγχος καὶ βάλεν ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα, & iecit tragulam per ſcutum, &c. Ibidem, οὐδ' ἔβαλόν μιν, id eſt, οὐδ' ἀπήντησαν αὐτῷ. Idem Odyſſ. ζ, καὶ τὰ ἐκεῖνα πυρὶ βάλλε, in ignem iaciebat. & Odyſſ. ο, μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, vt menti meæ ſuggerunt, vt me mouent. βάλλειν ῥόον εἰς ἅλα, influere in mare, Apollon. 2. Argo. ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, Idem ibidem ſine Accuſat. id eſt, ἐρεύγεται εἰς ἅλα, euoluitur in mare. Itẽ, βάλλω, condo, κτίζω. Apoll. 2, ἄστυ βαλεῖν, vrbẽ fundare. Ariſtoph. in nub. dixit, βάλλ' ἐς κόρακας, id eſt, abi in malam rem, id eſt, ῥῖψον, ſubaudi σεαυτὸν, vt ſit, mitte te ad coruos, id eſt, vade, ἔρρ' ἐς κόρακας. Interpres ἄπιθι ἐς κόρακας exponit. βάλλειν ἐν αἰτίᾳ, criminari, culpare. Plato, μηδέ ποτε βαλεῖν ἐν αἰτίᾳ τὸν δυνάντα, nũquam in præceptorem culpam reiicere. λόγῳ βάλλειν, eſt inceſſere maledictis, & conuitiis velut figere. βάλλειν κακοῖς, apud Sophoclem in Aiace, vbi ſubauditur λόγοις, id eſt, inceſſere maledictis. κακοῖς βαλεῖτε που ἡμᾶς, probra in nos iactabitis, id eſt, βλασφημήσετε.

Βαλλωτὴ, marrubium nigrum, i. μελαμπράσιον, Dioſcor. lib. 3, cap. 117.

Βαλὸς, via per altum.

Βαλὸς, limen, cælum, βηλός.

Βάλτη, Balte, nympha quædam, ex qua natũ ferunt Epimenidem Phæſtium, Plutarch. in Solone.

Βαμβαίνω, tremo dentibus & pedibus. Verbum tractũ ex fuga & timore, balbutio, τρέμω τῇ γλώσσῃ καὶ τοῖς ποσί, ἀσήμως φθέγγομαι, in Epigrammate. Homerus, βαμβαίνων, id eſt, lingua confuſos ſonos edens, τοὺς ὀδόντας κινῶν μετὰ δέους.

Βαμβακίζω, μ. ίσω, πτήσσω, frigore tremo.

Βαμβακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bombicis effigiem referens, bõbicibus ſimilis, Dioſcor. lib. 3, cap. 18.

Βᾶμες, eamus, Theocrit.

Βάμμα, ατος, τὸ, tinctura, ſalſamentum. βάμμα, τὸ χρῶμα καὶ μύρον τὸ ὄξος, καὶ τὸ ἔμβαμμα. Dioſcorides libro 3, cap.

94. de radice laſerpitii, ἐστόμωσ δὲ ὡς μιγνυμένη καὶ εἰς βάμματα καὶ εἰς ἄλλας, commendatur ſapore ad intinctus iuſculentáque, &c. ſic Barbarus.

Βαῖ pro ἔβησαν. Odyſſ. ο, βὰν δ' ἴμεναι, iuerunt, ὥρμησαν πορεύεσθαι, ἔβησαν, ἐπορεύθησαν, iuerunt.

Βαναυσία, artificium, opificium quæſtuarium. opponitur τῇ μεγαλοπρεπείᾳ apud Ariſtot. libr. 4. Ethic. Dicitur & Βαναυσίη, ſordidum opificium, ars ſedentaria.

Βαναυσικὸς, ἡ, ὁ, mechanicus. αἱ βαναυσικαὶ τέχναι, artes mechanicæ, Xenoph. in OEcon. βαναυσικὸν μέρος, id eſt, artifices, Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 7.

Βάναυσον, τὸ, tractorium.

Βάναυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, caminarius, qui circa fornaces & caminos exercetur. nam βαῦνον Peloponenſes ignis locum vocant, caminum: & αὔειν incendere eſt. Vnde propriè dicitur de artificibus, qui igne opera ſua cõficiunt. Sed tranſlata vox eſt poſtea ad omnes artes, quę manuũ opificio peraguntur: id quod & D. Hieronym. annotat l. 1. aduerſus Pelagiũ, Vt taceam, inquit, de iis quos Græci βαναύσους vocant, nos ad opera manuum pertinẽtes poſſumus dicere. Itaque hoc nomine dicetur mechanicus, illiberaliſque opifex, illiberalis artifex, χειρῶναξ, ἀποχειροβίωτος, ſellularius, operarius, excuſor exponitur ab Eraſmo de Vulcano, ſordidus artifex, vulgaris, ignobilis, cõtemnendus, vilis, βάναυσος τεχνίτης, mechanicus artifex, ſordidus opifex. βάναυσον βίον ζῶν, vilibus artificiis occupatus. βάναυσος τέχνη, apud Ariſtotelem, ars ſordida & illiberalis, ſeruilis & vilis, & βάναυσος φιλότης, amicitia triuialis, apud Platonem, i. ἡ περιέχουσα. Ammonius diſtinguit à τεχνίτης, Cæl. lib. 8, cap. 38, & lib. 13, cap. 48.

Βαναυσουργία, idem quod βαναυσία.

Βαῖνος, χάμινος, Ariſtoph.

Βάνων, ωνος, proprium viri, qui cum Hannibale militauit, Plutarch. de virtut. mulier.

Βάξις, εως, ἡ, fama, ſermo, nomen, φήμη, λόγος, vox, rumor, κληδὼν, κλέος, oraculum, vaticinium. Apollon. 2, γλαυκοῖό τε βάξιν. Sophocl. in Aiace, μὴ μ' ἀξιώσῃς βάξιν δυσκλεᾶ λαχεῖν, appellationẽ triſtem ſortiri, pro fama. Ibidem, ὀξεῖα γάρ σοῦ βάξις, ὥς θεοῦ τινος, διῆλθ' ἀχαιοὺς πάντας, id eſt, fama tua ſeu de te excitata peruaſit omnes Achæos: παρὰ τὸ βάζω.

Βάπται, οἱ, fucati. Item ſacerdotes quidam apud Ariſtophan. Suid. & Politian. Miſc. item Baptæ nomen comœdiæ Eupolidis, Politian. cap. 10. Miſcel.

Βαπτίζω, μέλλω, π. ισα, immergo, mergo & peſſundo, demergo, ſubmergo, intingo, obruo, lauacro tingo, abluo, madefacio, lauo, mundo, opprimo, baptizo. βαπτίζεσθαι, ſis baptizatus, Nazanz. Apud eundem, βαπτίζεσθαι εἰς χριστὸν, & apud Paulum ad Rom. cap. 6, βαπτίζομαι εἰς τὸν χριστὸν, baptizor in Chriſtum. Plutarch. in Galba, πεντακισχιλίαις μυριάσιν ὀφλήμασι βεβαπτισμένον, ære infectus alieno ad quinquagies centies centena milia. βαπτίζομαι βάπτισμα, baptiſmate baptizor, cap. 20. Euang. Matthæi. βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ, baptizans in Spiritu ſancto, cap. 1. Euang. Ioannis. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. dixit, βεβαπτισμένος τῷ σώματι, in corpus demerſus. Idem lib. 2, δύναμις βεβαπτισμένη ἐν τῷ βάθει τοῦ σώματος, poteſtas immerſa per corporis intima.

Βαπτικὸς, ἡ, ὁ, tingendo aptus.

Βάπτισις, εως, ἡ, lauacrum, Lucian.

Βάπτισμα, ατος, τὸ, ἡ

Βαπτισμὸς, ἡ, ὁ, merſio, immerſio, alluitio, lotio, baptiſmus.

Βαπτιστήριον, locus qui vulgò fons dicitur, lauacrum, baptiſterium, Plinius iunior, lib. 2, epiſt. 17.

Βαπτιστὴς, tinctor, qui mergit & tingit, qui baptizat, baptizator, baptiſta.

Βαπτὸς, ἡ, ὁ, tinctus, infectus. vnde ἱμάτια βαπτὰ, tincta veſtiméta. βαπτὰ χρώματα, colores, Plat. in Leg. Eurip. βαπταῖς κάλπισι πηγαὶ, fontẽ hauriendum ſitulis. Eſt etiam βάπτης, Baptus, cui ſchola interdixit Arceſilaus, quòd verſum in Cleanthem feciſſet, Plutarch. de adulat.

Βάπτω, μέλλω, π. αφα, & βάπτομαι, tingo, lauo, coloro, immergo, intingo vnguento, medicor, χρώννυμι, χρώζω, imbuo, colore inficio, inficio. Accuſat. vnde βεβαμμένος, verſicolor. Dioſcorid. lib. 1, cap. 103, βάπτει τρίχας, capillos denigrat, ſic Hermolaus in Epigram. ἐς ὕδατα χρωσὸν ἔβαψε, vas aquis tinxit, i. in aqua poſuit. Sophocl. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς ἀργείων στρατῷ, telum infeciſti in Argiuorũ exercitu, ſeu ad exercitum, cædendo exercitum Græcorum.

Βὰρ ἰωνᾶ, cap. 16. Euang. Matthæi, μακάριος εἶ βὰρ ἰωνᾶ, i. beatus es Simon bar Iona. bar, id eſt, filius, & Iona, Ioannes, vt alibi dicitur, Simon Ioannis, & ὁ υἱὸς ἰωνᾶ. legitur & vna dictione, βαριωνᾶ.

Βαραββᾶς, ὁ, Barabbas, latro inſignis, cap. 27. Euangel. Matthæi.

Βάραθρον, ου, τὸ, ſiue, vt alii enuntiãt, βέρεθρον, locus profundior erat Athenis putei modo, in quem noxios ac κακούργους deturbabant: eius ſuperiora dura quidẽ erant ac rigida, infima verò laxa & mollia, vt deſcendentes facilè demergerentur. Harpocratio annotat Demoſth. in Philippicis abuſum hac dictione pro pernicie tantùm. Propriè aiunt βάραθρα vocari, excauata loca, in quæ demerguntur flumina. παρὰ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingreſſu, vel quaſi ἄβατα, quòd ex cauitate peruia nõ ſint, nec adeunda. Sunt item qui cœnoſa loca eo nomine intelligant, Cæl. lib. 9, cap. 34, βάραθρα, fauces hiatúſque præcipites, Ariſtotel. in Polit. βάραθρον etiam accipitur pro herba quadam. vide in βράθυ.

Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundæ altitudinis, voraginoſus, præceps & præruptus.

Βάραλος, inſipiens. Eſt & piſcis nomen.

Βαραχίας, Barachias, pater Zachariæ, cap. 23. Euangel. Matthæi.

Βαρβαρίζω, voce, cultu, moribus, ac toto vitæ genere barbarus ſum. item nouum quiddam ac peregrinũ barbarúmque deſigno, barbarizo, incido in barbariſmum, barbariſmum committo, barbarè pronuntio, barbarè loquor. ἐκεῖνος βαρβαρίζων, ille barbaro cultu ac lingua. παρεὶς τὴν φωνὴν βαρβαρίζων, vocem ſeu linguam perperam ac barbarè ſonans.

Βαρβαρικὸς, ἡ, ὁ, barbaricus, barbarus. τὸ βαρβαρικὸν, barbari. βαρβαρικὰ ἔθνη, Ariſtot. in Polit.

Βαρβαρικῶς, more barbarico.

Βαρβαρισμὸς, ἡ, ὁ, barbariſmus, Gellius lib. 5, cap. 20, idioma barbaricum.

Βαρβαριστὶ, barbarè, barbarico ritu.

Βάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, barbarus, incultus, aliquando rudis, ferox. Sophocl. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ εἰδὼς, linguã barbaram non intelligo. βάρβαρος πόλις, barbara ciuitas. Demoſth. βάρβαρος γυνὴ, Lucianus. βάρβαρος ἐπιστολὴ, AEſchines. βάρβαρος πόλεμος, bellum à barbaro illatum, Thucydid. βάρβαροι ἔμπλαστροι, barbara emplaſtra, ſunt quæ ex bitumine conſtãt. Galen. lib. 2. ad Glauc. quamobrẽ ita dicantur, ſe neſcire fatetur. ἡ βάρβαρος, barbaria, barbarica regio. τὸ βάρβαρον, barbari. βάρβαροι, ab initio dicebantur, qui difficulter, aſperè ac duriter loquerentur, vt blæſos balbóſque dicimus: à βάρβαρ, abſona voce, in quam peregrini homines Athenis, quum primùm Græcè loqui conarentur, ſæpius incidere ſolebant: deinde ad mores feros atque aſperos accõmodari eſt cœptum, vt pro duro, agreſti, ſæuóque acciperetur. Itẽ τὸ ἐχ ἑλληνικὸν, ac quicquid peregrinum erat, βάρβαρον vocabant.

Βαρβαρόφωνος, aſperè & obſcurè loquens, vocem non apertam habens, barbarus. Iliad. β, ſic κᾶρες dicuntur: quẽ locum notat & arguit Thucyd. aſſerens barbarorũ appellationem nouam eſſe: ſed id parum rectè facere videtur, quum in Darete Phryge hoc nomen legatur.

Βαρβαρόω, lib. 2. Macchab. c. 13, βεβαρβαρωμένος τοῖς φρονήμασι, mente effrenatus.

Βαρβιτίζω

Βαρβιτίζειν, canere lyra ſeu barbito.

Βάρβιτος, ου, ὁ, barbitus, inſtrumentum muſicum. Ariſtot. lib. 8. Polit. c. 6. in genere fœminino. Item genere neutro legitur in Epigram. Theocrit. βάρβιτον ἐς πολύχορδον, barbitum ad multichordem.

Βάρδιστος, ου, ὁ, tardus, pro βραδύτατος.

Βαρίας περιτεμόντες, ſudes circuncidentes, Herodianus.

Βαρέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, grauo, peſsimè premo, contriſto, prægrauo, onero. ὕπνῳ βεβαρηότες, in Epigram. βεβαρηότες, apud Hom. in Odyſſ. ι. grauati, graues, onerati. Quũ hoc verbũ quiſpiã protuliſſet pro βαρύνω, reprehenſum fuiſſe à Socrate Lucianus ſcribit.

Βαρέως, grauiter, moleſtè. Xenoph. ἔοικας βαρέως φέρειν τι, videris graui animo quippiam ferre. Ariſtot. lib. 5. Polit. c. 10. βαρέως φέρειν πρὸς τὴν ἀφροδισιαστικὴν χάριν, grauiter fero me ad libidinis gratiam haberi. βαρέως ἔχω πρὸς τὴν ὁμιλίαν, grauiter fero conſuetudinem, Ibidem.

Βαρζύλη, ἡ, orci tunica dicitur ab aliquibus.

Βάρακες, gingiuæ, maxillæ, vt quidam volunt, vel ea quæ à ſumpto cibo dentibus inhærent.

Βάρημα, τὸ, grauitas.

Βαρηνοί, incolæ oppidi Mediæ.

Βαρθολομαῖος, Bartholomæus, propriũ viri, cap. 1. Actor. Apoſt. aliàs ſcribitur Βαρπτολεμαῖος, & exponitur filius Ptolemæi, conflatis diuerſarũ linguarum vocibus.

Βαρῖνος, barinus, piſcis genus, quod nec ouum parit, nec vllum ſemen continet prolificum, Ariſtoteles libro 4. Animalium.

Βάρις, ιος, domus, nauigium fluuiale, nauis. ſic dicuntur Herodoto naues quibus vtũtur Aegyptii: mœnia, caſtrum, porticus, turris. βάρεις, inquit Hieronymus in cap. 8. Oſeæ, ſunt magnæ & in modum turrium ædificatæ domus. Plutarchus de virtut. mulier. εἰς βάριν ἐντιθεὶς, ad oſtium ponens. Apud Euripidem legitur, βαρβάρους βάριδας, id eſt, naues barbaras.

Βάρκας, ὁ, Barcas, vir Carthaginenſis à Plutarcho dicitur in Fabio, qui à Liuio Maharbal.

Βαρκαῖοι, ἡ, vrbs Libyæ circa Pentapolin.

Βαρνάβας. vide in dictione Ἰωσῆς.

Βάρον, quidam herbam nomine ſabinam vocant. vide in Βράθυ.

Βάρος, τὸ, pódus, ἄχθος, libramentum, onus. graue pondus, authoritas apud Paulum Apoſtol. profunditas, Gazæ: amplitudo, ſtabilitas, fortitudo, moles, grauitas, moleſtia. Xenoph. χαὶ τὸ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. βάρος ἔχων, grauis. βάρος πλούτου, Sophocl. pondus diuitiarum, copiæ opum.

Βαρβαχεῖν, ſonare, ſaltare, ἠχεῖν, σκιρτᾶν.

Βάῤῥων τερέντιος, Terentius Varro, conſul Romanus, Plutarch. in Fabio.

Βαρσαβᾶς. vide in dictione Ἰωσήφ, & in dictione Ἰούδας.

Βαρτιμαῖος, Bartimæus, proprium viri cæci, quẽ Chriſtus ſanauit, cap. 10. Euang. Marci, υἱὸς τιμαίου βαρτιμαῖος ὁ τυφλὸς, &c. filius Timæi Bartimæus cæcus, &c. vbi filius Timæi, additũ eſt interpretandi cauſa. Nã id ſonat Bartimæus Hebræis, conflatis variarũ linguarum vocibus.

Βαρῦ, nauicula, καὶ δυσμαμα εὐώδης.

Βαρυάλγητα pro βαρυαλγήτως, graui cũ dolore. Sophoc. in Aiace, τοιῶνδ' ἀχέων βαρυαλγήτων γλώσσαις βαρυάλγητα.

Βαρυάλγητος, βαρὺς καὶ ἀλγεινός.

Βαρυαχής, ὁ μέγα ἠχῶν, Ariſtoph.

Βαρύβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, grauiter ſonãs, grauiſtrepus, graui fremitu. Lucian. βαρύβρομος βροντῆς, grauifremũ tonitruũ. Ariſtoph. πόντου κελάδοντα βαρύβρομον, horriſonum.

Βαρύγλωσσος, maledicus, habens grauem linguam.

Βαρύγουνος, habẽs grauia genua, habẽs genua infirma.

Βαρυδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infelix, aduerſa fortuna laborãs. βαρυδαίμων ψυχή, in Epigramm. infelix anima.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, μ. ήσω, Ariſtop. ἄθλιός εἰμι, miſer ſum & infelix.

Βαρυδάκρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, grauiter lachrymans, luctuoſus. Dicitur & βαρυδάκρυος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

Βαρύδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, graui ligatus vinculo, preſſus vinculis, Nonnus.

Βαρύδουπος ἠχώ, ſonus horrẽdus, Nonnus: grauiſonus, fremens, Muſæus.

Βαρύζηλος, infeſtus, inimicus, inuidus, poetic.

Βαρυηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, idẽ quod βαρύβρομος, grauiſonus. Ariſtoph. νεφ. ἀπ' ὠκεανοῦ βαρυαχέος, Doricè η mutato in α.

Βαρυθυμέω, iraſcor, negligo, ὀλιγωρέω.

Βαρυθυμία, ας, ἡ, acerbitas animi.

Βαρύθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, grauis animo, animo ferox, grauem iram ſuſcipiens.

Βαρυθύμως, ὁ, grauiter inſtigatus, ægrè ferens.

Βαρύθω, βαρῦμαι, grauor, βαρύνομαι. Heſiod. βαρύθει δ' ὑπ' αὐτῆς, premitur ab ea. Item cum datiuo. Apollon. 2. Argonaut. καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν, labore & remigio graues eſſent.

Βαρυκάρδιος, ὁ καὶ ἡ, fatuus, mẽtis expers, excors, vecors.

Βαρυκέφαλαι, αἱ, Vitruuius lib. 1, cap. 2.

Βαρύκτυπος, ὁ, grauiſonus, grauiſtrepus. Iouis epitheton, à tonitruum fremitu.

Βαρύλλικα, ſaltatio, quæ à mulieribus peragebatur in honorem Apollinis & Dianæ.

Βαρύλυπος, ου, ὁ, dolore affectus. βαρυλυπότατος, grauiſsimo dolore affectus.

Βαρυμήνιος, Theocrit. iracundus, ſic dicitur Aiax.

Βαρύμηνις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, iracundus, memor iniuriæ, grauis, infeſtus. l. 4. Epigrammatũ, εἴλως βαρύμηνις ἕως τινός.

Βαρύμοχθος, laborioſus, in Epigramm.

Βαρύνομαι, grauor, laboro ac premor, grauiter fero, ἄχθομαι, affligor. βαρύνομαι πόλεμον, formido bellum. Plutarc. in Publicola. βαρύνομαι τὸν θησέα, Theſeum indignè fero, Idẽ in Theſeo. βαρύνομαι τὴν ὀλιγαρχίαν, graui animo fero paucorum principatum, Idem in Camillo. βαρυνόμενοι τὴν βασιλείαν, regnum grauiter ferentes, Idẽ in Numa. βαρύνομαι τὴν φύσιν, grauiter fero natiuitatem, Idem Plutarch. βαρύνομαι τὴν κεφαλὴν, capitis grauedine affligor, Plato. βαρύνομαι τὴν δυσγένειαν, nobilitatem grauor, Politian. i. premo. βαρύνεται τὴν γαστέρα, eſt grauida. βαρύνομαι καμάτοις, defatigatione ingraueſco. βαρύνεσθαι ὑπὸ χυμῶν, humoribus ingraueſcere, Galen. ad Glaucon. Xenoph. τοῖς προσποιοῦσι βαρυνόμενοι, his quæ fiunt offenſi, qui offenduntur. Sophocl. χόλῳ βαρυνθεὶς, ira preſſus.

Βαρυνόσος, morbo graui laborans.

Βαρύνω, μ. υνῶ, π. υκα, grauo, premo, offendo, tento, opprimo, moror, retardo, grauiter fero, onero, graui tono profero. βαρύνει τὴν κεφαλὴν, capitis grauedinem inducit. Nazanz. τοὺς μισθοὺς βαρύνων ταῖς ἀποχωρήσεσι, mercedes accumulans egeſtionibus. Xenophon, βαρύνω τοὺς δικαστὰς, iudices moleſtia afficio.

Βαρύνομαι, Geneſ. cap. 46, ἐβαρυώπησαν ὀφθαλμοὶ, oculi caligarunt.

Βαρυόργητος, ὁ καὶ ἡ, grauis iræ, in Epigramm.

Βαρύοδμος, graueolens, Alexand. Aphrod.

Βαρύοζος, graue olens, olens virus.

Βαρύοσμος, ου, ὁ, idem. Dioſcor. lib. 3. cap. 124. βαρύοσμον πόλιον μετὰ ποσῆς εὐωδίας, polium grauiter cum ſuauitate aliqua odoratum.

Βαρυπειθής, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus ad parendum, Nonnus.

Βαρυπένθεια, ας, ἡ, grauis luctus.

Βαρυπενθής, έος, ὁ καὶ ὁ, & Βαρύπενθος, ου, luctuoſus, in Epig.

Βαρυπήμων, miſer, grauatus, malus.

Βαρυπίζω, grauiter pecco, Accuſ.

Βαρυπνείων, οντος, ὁ, grauiter ſpirans, Muſæus.

Βαρύποτμος, ου, ὁ, ignauus, infelix, grauis, pernicioſus, lethalis. βαρυποτμώτατος, infortunatiſsimus.

Βαρυπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, grauitatem præ ſe ferens.

Βαρύπυκνοι, οἱ, qui velut regiones primas ſpiſsi retentant, Capell. lib. 9.

Βαρύφθογγος, grauiſtuus.

Βαρὺς, έος, ὁ, moleſtus, grauis, oneroſus, moroſus, ſuperbus, impudẽs, acerbus, ſeuerus, infeſtus, onuſtus, hebes, intolerabilis, laborioſus, φορτικός. Βαρεῖς ὕπνος, arctus ſomnus. βαρείας χεῖρας, apud Homer. Iliad. ἰσχυρὰς, φονικάς, κακωτικάς, βλαβεράς: aliàs, βαρεῖαν χεῖρα, i. ἰσχυρὰν, μεγάλην, apud eundem. βαρύτερον φρόνημα, tumidior animus, Plutarch. in Romulo, βαρὺς ἐν τοῖν σκελοῖν, claudus.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, grauis enſis.

Βαρυσταθμέω, pondus ſeu grauitatem addere.

Βαρύσταθμος, ου, ὁ, grauiter ponderans, grauis. βαρύσταθμα ὕδατα, aquæ põderoſæ, Ariſtot. 6. lib. Ethic. cap. 8.

Βαρυσταθμίζω, grauitatem & pondus adiicio.

Βαρυστενάζω, grauiter ſuſpiro, μεγαλοστενάζω, βαρέως στενάζω, Homerus Iliad.

Βαρύστονος, ου, ὁ καὶ ἡ, grauiter ſuſpirans, infelix, luctuoſus, lachrymoſus. λίθος βαρύστονος, in Epig. Demoſth. quoſdam ὑποκριτὰς, i. hiſtriones, Athenis dictos fuiſſe βαρυστόνους, refert, à grauiter ſuſpirando. Aretinus vertit raucos.

Βαρυσυμφορώτατος, impatienter ferens calamitates, miſerrimus, Herodotus.

Βαρύτεροι, οἱ, moroſiores: Compar. à βαρύς.

Βαρύτης, ητος, ἡ, grauitas, moleſtia, moroſitas, torpor, grauis impetus, Plato de Leg. hebetudo, obtuſitas, Demoſthen. ſeueritas, Plutarch. oneroſus ſermo, Hermog.

Βαρύτιμος, ου, ὁ, pretioſus, quaſi grauis pretii, quòd olim appenderetur æs, non numeraretur. βαρύτιμον μύρον, vnguentum pretioſum. cap. 26. Euang. Matthæi.

Βάρυτον, ου, herba ſapina, Dioſcorides lib. 2, ca. 27. vide in Βράθυ.

Βαρυτονέω, ῶ, acuo in penultima, graui tono profero.

Βαρύτονος, ὁ καὶ ἡ, grauitonus. βαρύτονον στῆθος, anguſtum pectus.

Βαρυτόνως, grauitonè, graui tono.

Βαρυϋμνητῶν ἁγίων, hymnorum ſanctorum, in Epigram.

Βαρύφθογγος, ου, ὁ καὶ ἡ, graue ſonans, rugiens: leonis eſt epitheton.

Βαρύφορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, grauis & ponderoſus, onuſtus.

Βαρυφορέω, ῶ, grauiter afficior, cum Datiuo.

Βαρυφορεμένη, ης, ἡ, moleſtia grauis.

Βαρυφωνέω, ῶ, vocem grauem emitto.

Βαρυφωνία, ας, ἡ, ſonoritas, vocis grauitas.

Βαρύφωνος, cui vox eſt grauis.

Βαρύψυχος, ὁ καὶ ἡ, grauis animo, ærumnoſus. βαρύψυχος, i. κατατεπληγμένος τὴν ψυχὴν, μικρόψυχος, qui eſt animo conſternato. Sophocl. in Aiace, σοῦ γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν, hominis timidi & animo deiecti eſſe dicebat lamentari, &c.

Βαρυώδινος, ου, ὁ καὶ ἡ, cuius partus eſt grauis, Nonnus, ὥριον γὰρ ἔχουσι βαρυώδινον, &c. vbi penultima corripitur.

Βὰς, ἀντος, ὁ καὶ ἡ βᾶσα, ης, vadens, incedens, aſcendens: ab ἔβην, Aoriſt. 2. verbi βαίνω.

Βασανεύω, arguo, διελέγχω, βασανίζω.

Βασανίζω, μάσω, σ. ικα, cum diligentia examino, probo, torqueo, per quæſtionem extorqueo, exploro, exprimo. videtur accipi apud Horum Apollinem pro ſubagito, de coitu: exquiro, diſcrucio, affligo, στρεβλῶ, tormẽtis interrogo, diſcutio, comprobo, comperio, iudico, ἀκριβῶς ἐξετάζω, diſquiro. βασανίζω σε, te examino, torqueo, Ariſtoph. & apud Herodot. te rimor, id eſt, interrogo. Et apud eundem Ariſtophanem, βασανίζω γλῶτταν. Nazanz. orat. α, βασανιζόμενος λόγος, rationis exquiſita ſubtilitas. βασανίζω τὰς θεραπαινίδας, Hermogen. torqueo ancillas. ἀκριβῶς καὶ βεβασανισμένα ἔργα, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ. cap. 14. Euang. Matthæi, βασανίζεται ὑπὸ τῶν κυμάτων, ab vndis affligatur. βασανίζομαι ἐν τῷ ἐλαύνειν, laboro in remigãdo, apud eundem, cap. 16. βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, Plato 2. de Rep. quaſi quodam examine ad iuſtitiam probatus: ſic Ficinus.

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus, tormentum.

Βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur, cruciandi genus, tormentum, cruciatus.

Βασανιστής, οῦ, ὁ, tortor, qui tormentis veritatem extorquet, explorator.

Βασανίστρια, ας, ἡ, tortrix, examinatrix, exploratrix.

Βάσανος, ου, ἡ, experimentum, probatio, examen, lapis index, ſeu Lydius & Heraclius, quem coticulam vocat, inquit Plin. lib. 33, c. 8. delatio, accuſatio, pœna, tormentum, cruciatus, tortura, ſupplicium, indicium, λογισμὸς, κρίσις, iudicium, coniectura, periculum, quæſtio, diſcuſſio, examinatio, πεῖρα, δοκιμασία, exploratio. cap. 4. Euangel. Matthæi, ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, variis morbis ac torminibus contractos, ſic Eraſmus. βάσανον λαμβάνω, Plato de Leg. id eſt, probo. βάσανον λαμβάνω τούτων, horum facio periculum, Plutarch. Nazanz. τελείαν βάσανον ἀρετῆς, &c. de baptiſm. apud Iſocratem, περὶ τῆς βασάνου καὶ μαστίγων. In Epigram. βάσανος τοκετῶν, parturigo, ὠδῖς. Ibidem, κόλασις βασάνων. βάσανον δίδωμι, probor, Plato de Leg. ἀληθὴς ἡ βάσανος, examen eſt verum.

Βασσαρὰ, διονυσιακὰ ſcripſit quidam Dionyſius. vide vitam Dionyſ. de ſitu orbis.

Βασεῦμαι, ibo. βασεῦνται, ibunt.

Βασίλεια, ας, ἡ, regina, regia vxor. Odyſſ. δ, εἰ γὰρ δὴ βασίλεια τόδε, &c.

Βασιλεία, ας, ἡ, regnũ, regia poteſtas, imperium, dominium, principatus, regale genus ciuitatis, Ciceroni: regia adminiſtratio. Plato in Epiſt. τὴν ἀρχὴν αὐτὴν τυραννίδος εἰς βασιλείας μεταστῆσαι, tyrannidem pro regno mutare. βασιλεία τῶν οὐρανῶν, cap. 11. Euang. Matthæi, i. regnum cælorum, capitur pro noua Euangelii doctrina.

Βασιλειάω, ῶ, regnũ affecto. ἐφετικὸν ῥῆμα, i. deſyderatiuũ.

Βασιλείδης, regis filius.

Βασίλειον, ου, τό, regia, palatium, aula regis, ſignũ regale, regium inſigne, diadema. τὸ Διὸς τὸ βασίλειον, Iouis regia.

Βασίλειος, ὁ καὶ ἡ, regius, pricipalis, imperatori⁹, palatin⁹.

Βασιλεὺς, έως, ὁ, rex, regnator, item imperator, & qui vniuerſo exercitui præeſt, magiſtratus qui ludis præeſt, Ariſtoph. princeps, dux: à βάσις, i. baſis & fundamẽtum, & λαὸς, populus: quia rex debet eſſe baſis populi & refugium, quia in eo fundata eſt ſalus Reip. Ammonius eũ vult dici quaſi ἄσειστος, quem nullus poteſt offendere. Hęc ex Pontico. corripit primam & ſecundam. Ammonius differre ſcribit à κοίρανος & ἡγεμών. vide Ἄναξ. Aliquando ponitur pro ſacrificulo, qui rex erat ſacrorum, & præerat ſacris Eleuſiniis, iudiciũq; habebat violatæ religionis. Itẽ δικαστὴς, apud Heſiod. κυδαίνειν βασιλῆας δωροφάγους, reges, i. iudices munerarios & ſordidos. βασιλεὺς μέγας, rex Perſarũ ab Eraſmo vertitur, qui & ſimpliciter alicubi apud Demoſt. nomine βασιλέως intelligitur. Itẽ βασιλεὺς, regulus, auis, Ariſtot. lib. 8, cap. 3, ſiue rex, quæ & πρέσβυς, id eſt, ſenator dicitur, Idem lib. Animal. cap. 10.

Βασιλεύτερος pro βασιλικώτερος, i. qui maiori eſt regno prēditus. Ilia. α, βασιλεύτερός εἰμι: & βασιλεύτατος, l. codẽ. ὃ γὰρ βασιλεύτατός ἐστι. inter reges prim⁹, regno dignisſimus.

Βασιλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, regno, obtineo imperium, impero, imperio potior, regnum ſuſcipio, adipiſcor imperium. iungitur Genit. Iſocrates, βασιλεύω τῆς Ἀσίας. Item, apud Homerum & alios quoſdam cum Datiuo. Cũ Accuſat. ſignificat regem conſtituo. βασιλεύω σε, i. βασιλέα σε ποιῶ, Georg. Lecapenus de conſtruct. id potiſſimum in ſacris literis reperitur. Lib. 1. Reg. cap. 8. βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα, conſtitue eis regem. Sic etiam dixit Xenoph. βασιλεύειν ἐν Πέρσαις, l. 1. Pædiæ. Vnde βασιλεύομαι, dominor, regno: item paſſiuè, regor, ſum ſub imperio, ſum ſub rege. βασιλεύομαι ὑπὸ σου, abs te imperor. βασιλεύονται ὑπὸ θεοῦ, à Deo reguntur.

Βασιλὴ, ἡ, βασιλεία, regnum, apud Sophoclem.

Βασιληΐη, ἡ, regnum, regia aula, Herodot.

Βασιλήϊον, τὸ, palatium, regia.

Βασιλήϊος, ὁ καὶ ἡ, regius, regalis. βασιλήϊος αὐλὴ, in Epigr. & apud

& apud Apollon. Rhod. βασιλήιον δῶμα. τὸ βασιλήϊον, regius ſitus. βασιλήιος ἀνὴρ, apud Nonnū, i. βασιλικός, regius ſeu regalis aut palatinus, qui generis eſt regii, ſeu qui magiſtratu munereque regio fungitur.

Βασιληΐς, ίδος, regia, regalis. βασιληῒς ἀρχὴ, regis imperiū. βασιληῒς τιμὴ, id eſt, βασίλειος, Homer. & Euripid.

Βασιλιάω, regnum appeto, Neutr. abſolutum.

Βασιλίδες, calciamenti muliebris genus.

Βασιλίζω, μ. ίσω, π. ικα, regiæ partu faueo.

Βασιλικὴ, ἡ, domus ampla & ſpatioſa, in qua agebātur cauſæ, conciones, & alia id genus deambulationib⁹ accommoda: vnde ſubbaſilicani apud Plaut. in Capt. qui libenter ſub baſilica ſpatiantur, Subbaſilicanos omnes abegit in forum. Sic Cic. 2. ad Attic. Baſilicā habeo non villam, frequentia Formianorum, Cæl. l. 15, c. 11. βασιλικῆς ἱερὸν, baſilicæ templum, Politianus. Plutarch. in Public. εἰ μίαν ἴδοι ἐν οἰκίᾳ δομιτιανῦ στοὰν ἢ βασιλικὴν, ἢ βαλανεῖον, &c. ſi in domo Domitiani vidiſſet porticum vel baſilicā vel balneum, &c. Idem in Galba, παύλου βασιλικὴ, Pauli baſilica.

Βασιλικός, ὁ, regius, rege dignus, auguſtus, qui eſt ex familia regia. Xenoph. οἱ τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι, &c. qui regnandi arte erudiūtur. βασιλικὸς ἀστὴρ, regia ſtella, Proclus. βασιλικὴ χάρμα: vide Κάειον. τὸ βασιλικὸν, regia poteſtas, regia. εἰς τὸ βασιλικὸν, in regiam, in regium tabernaculum, apud Platonem.

Βασιλικῶς, regaliter, regio cultu, regiè, è dignitate regia. vnde βασιλικώτερον, magis potenter, magiſque auguſte: & βασιλικώτατα, maximè è dignitate regia.

Βασιλίνδα, luſus, quo rex aliquis ſorte factus, laborioſum quiddam miniſtro ſimiliter ſorte facto imperat.

Βασιλίς, ίδος, regina, regia mulier. Chryſoſt. βασιλίδος οἰκούσης πόλιν, πάντα τὸν πλοῦτον συνακολουθεῖν ἀνάγκη. notat Phrynichus Atticos dicere βασιλὶς, non βασίλισσα. Euripid. adiectiuè accepit, εὐναῖσι βασιλίσι, regiis cubilibus.

Βασίλισσα, ης, ἡ, regina, principis vxor, auguſta, vtraque prima breui.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Item regia ſtella, quæ & καρδία λέοντος dicitur: de qua, ἐν τῷ Καρδία. item regulus, ſerpens, & auis, Plutarchus in Politicis.

Βάσιμος, ὁ, ἡ, peruius, περιβάσιμος, expoſitus, acceſſus, acceſſibilis, qui poteſt adiri, acceſſu poſsibilis, conſiſtens. Nazan. βάσιμος πῆξις, ſtabilis firmitas. τὰ βάσιμα, aditus.

Βάσις, εως, ἡ, greſſus, gradus, inceſſus, itē pes, baſis, ſedimentū vel pedamentū dici poſſe ait Bud. interſeptū, Gaza de cellulis fauorum: firmamentū, fundamētum, baſis pars colūnæ. βάσιν ἐμπίπτειν impetū facere. Soph. in Aiace, τί δῆτα ποιμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; quid ita in ouium greges incurrit, greges inuadit? βάσεις εὐθεῖαι, rectæ lineæ: ſic Guarinus. κατὰ πόδα βάσιν, pedetētim, Bud. in epiſt. prior. Plutarch. in Pericl. χρανίου διακοπέντος ἐπιδεῖξαι τὸν ἐγκέφαλον οὐ πεπληρωκότα τὴν βάσιν, aperto capite oſtendiſſe cerebrū non cōpleuiſſe teſtam: ſic Lapus. Ariſtotel. Polit. συμφωνίαν ποιεῖν ἐμμετρίας, ἢ τὸν ῥυθμὸν βάσιν μίαν: vbi Aretin. cōcentum facere vniuocū, & verſum pedē vnum, i. carmen vno tantùm pede cōſtans. βάσις κέντρου, baſis centri, Plato de Leg. ἐλεφάντων βάσις, in Epigr. βάσεις τειχῶν, Sophoc. βάσεις ἡ ἐπιχειρημάτων, Hermóg. clauſula hærens & firma, quæ à Trapez. conſtans & impedita dicitur. βάσεις τῶν ῥυθμῶν, numerorum progreſſus & pōdera, Plato de Leg. βάσις ἰαμβικὴ eſt, vt, τὸ πνεῦμα, Interpr. Ariſtoph. i. verſus monometer iambicus. βάσις ἀναπαιστικὴ eſt, vt, κάτιστον μικρὸν, i. verſus anapæſticus monometer. βάσις δακτυλικὴ eſt, vt, ἄξια φέρειν, i. verſus dactylis duobus cōſtās: ſic Interp. ibidē. Aliquando figuræ nomē apud rhetores. ἐκ βάσεως ἀποτμηθῆναι, penit⁹ abſciſſum eſſe, dixit Alex. Aphr. βάσις ab Hermog. dicitur pars exordii, quæ colligat eius præpoſitionē cū redditione, i. cōprobatio: ſic dicta quòd in eā deſinat procœmiū. βάσις γὰρ ἡ τῶν κώλων κατάληξις, clauſula. Vide nū baſis ſit quæ ab Aldo depoſitio dicitur: videtur exponi cōmodè exitus.

Βασκαίνω, μ. ανῶ, π. κα, inuideo, indignor, iraſcor, accuſo, inuidioſè criminor, quaſi τοῖς φάεσι καίνω, ἤ τῷ βλέμματι ἐσθίειν, hoc eſt, oculis aſpectúque eneco, faſcino, vexo calumnia, ἐπηρεάζω, ringo ſiue ringor, i. indignor. Cū Accuſ. ſignificat calumnior & increpo, ait Conſtant. reprehēdo, odio inſector, incāto, & oculis velut præſtigia impono. vnde βασκαινόμενος, inuidioſus, cui inuidetur, cui alii inuident. iung. Dat. & genitiuo. βασκαίνω σοι τῆς εὐημερίας, Bud. in Epiſt. prior. Itē cum præpoſitione. βασκαίνω ἐπὶ τῆς εὐτυχίας, Lucian. μὴ βασκαίνειν τοῖς τελευταίοις, non inuidere nouiſsimis, Nazanz. Demoſth. περὶ στεφάνου, πῶς τοῦ βασκαίνουσι, αὐτὶ τῆς συκοφαντοῦσι. ſic Alex. Aphr. Accuſ. iung. l. 2. Problem. διὰ τί τινες βασκαίνουσι καὶ μάλιστα παῖδες, pueros faſcinant. Philoſtrat. & datiuo & accuſatiuo iungit.

Βασκανία, ας, ἡ, inuidia, liuor, æmulatio, odium, faſcinatio, calumnia. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσύνης. βασκανίας ἔχει αἱ τῶν πλείστων εὐδοκιμήσεις.

Βασκάνια, τὰ, vocabantur ridicularia quædam, quæ apud veteres fabri ferrarii ante fornaculam appendere ſolebant, inuidiæ auertendæ gratia.

Βασκάνιον, ου, τὸ, odium, faſcinum. βασκάνιον λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι, οὐ προβασκάνιον μετὰ τῆς προς, Phrynichus.

Βάσκανος, ὁ, ἡ, ἡ, inuidus, ingratus, malignus, inuidens, obtrectator, maleuolus, infeſtus, faſcinator, liuidus. βάσκανον πρᾶγμα, Demoſt. res improba: & apud eundē, βάσκανον πολίτευμα. In genere fœmin. Ariſtoph. in Pluto, οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὖσα, quāquam maligna & liuida, nihil horū mentiris. τὸ βάσκανον, inuida affectatio, Bud. βασκανίας τάφος, Faſcinationis ſepulchrū: ſic appellatur locus in Nàxo inſula, vbi Polycrite ſepulta fuit, Plutarch. de virtut. mulierum.

Βασκάνως, inuidè.

Βάσκας, ου, auis genus. Βασισμὸς, οῦ, ὁ, ſaltatio.

Βασκοσύνη, faſcinum, faſcinatio.

Βάσκω, vado, aſcēdo: itē dico, maledico, Neutr. βάσκ' ἴθι, vade, accelera, πορεύου καὶ ἄπιθι. dicta ſunt ἐκ παραλλήλου κατ' ἰσοδυναμίαν, ἤ ταυτολογίαν, apud Homer. Iliad. β.

Βασμὸς, ὁ, gradus.

Βασσάρα, ας, ἡ, ἤ, Βασσαρὶς, ίδος, baccha. Itē mulier proſtituta.

Βασσάρεια, Baſſaria: ita dicitur fera in Aphrica, Herodotus lib. 4.

Βασσαρικά, interpretantur Dionyſiaca.

Βάσσαρος, vulpes, apud Cyrenæos, Herodot.

Βάσσον, pro βαθύτερον, δίχνον, denſum, fœcundum.

Βάσταγμα, ατος, τὸ, ſuſtentaculū, geſtamen, onus, cap. 7. Hierem. μὴ αἴρετε βαστάγματα ἐν ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, nolite portare pondera in die ſabbatorum.

Βαστάζω, μ. άξω, π. ακα, porto, libro, geſto ſarcinas, ſuccollo, ſic Bud. collo fero, tollo, probo, expēdo, ſuſtineo, βαστάζομαι, ingrauor. βαστάζοντες, in Epigram. Ariſtot. de mundo, βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων, humeris ſenes geſtare. Itē ſepelio. Sophoc. in Aiace, κἀκεῖν φάσκω τύμῳ φέροντα ὥς με βαστάσοι. dicitur & per συγκομίζειν, ab eodem. βαστάζοντες, geruli à Gellio, baiuli à Cicerone: item lecticarii.

Βάσταξ, Bœoticē, diuites.

Βασταρνικοί, οἱ, Baſtarnici, populi ſupra Iſtriam, Scythis proximi.

Βάστραξ, ακος, collum.

Βαστραχαλίζειν, τραχηλίζειν, per medium ſecare.

Βατακάρας, dicebatur pinguis, temulentus, ſomnolentus, & craſſo ingenio, quòd capite deiecto incedere tales plerunque ſoleant, Eraſmus Chil.

Βαταλίζεσθαι, turpiter & effœminatè viuere, à Batalo quodā Epheſio tibicine, tā molli & fracto, vt nō veritus ſit in ſcena vti calciamentis muliebribus, Eraſm. Chil.

Βάταλος, ου, ὁ, odioſus, turpis: quo nomine dictus eſt Demoſt. ob mollitiē. vide Plutarchum. Item podex, cinædus. βάταλοι quoque dicebantur Germanorum equites præſtantiſsimi, authore Plutarcho, Cælius lib. 3, cap. 13, & Eraſmus Chil. βαταλισμὸς φλυαρία, Heſych.

Βατάνιον, ου, τὸ, apud Siculos patella dicitur, & πατάνιον

pro eodem.

Βάτε, vadite, ite.

Βατεύω, coeo, inſcendo, ὀχεύω, βαίνω. βατεῦμεν αἶγας, capellæ ineuntur, Theocrit.

Βατέω, vado, πορεύω. Dicitur & p πατέω, Delphica lígua.

Βάτην, pro ἴτην, iuerunt. Homer. Iliad. α, τὼ δ' ἀέκοντε βάτην, in Duali, pro ἰέτην.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, meta, à qua incipit ſaltatio, οὐδὸς, limen. Amipſias Comicus, ἐπ' αὐτὸν ἧκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας.

Βατήριον λέχος, cubile initorium, aſcenſorium. Phocy. μηδ' ἀλόγοις ζώοις, βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν, neque cum brutis concumbat.

Βατίδες, αἱ, raiæ piſces, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 10.

Βατιδοσκόποι: vide in Βατίς.

Βατίεια, tumulus prope Troiam, Homer. Iliad. β.

Βάτιον, ου, τὸ, paruus cadus. Item, βάτιον ſubblandientis puellæ diminutam appellationem eſſe tradunt. Ariſtophan. in Pluto, εἰ λιτταρίῳ με γ' αὐδονή με, νιττάριον ἂν καὶ βάτιον ὑπεκορίζετο, Nitarium me & Batium per blanditias appellabat.

Βατὶς, ίδος, ὁ, vel Βάτος, ſpecies mollioris piſciculi delicatioriſve, à cuius ſimilitudine quidã pro molli ac delicato interpretantur. vnde & βατιδοσκόποι, ſiue βατοσκόποι dicuntur ὀψοφάγοι & gulones, Cæl. ibidem. Item, βατὶς, ἡ, rubetra, auis quę vermibus viuit, Ariſt. de Anim. l. 8, c. 3.

Βατὸς, ἡ, peruius, acceſſus. lib. 1. Epigr. εἰμὶ δ' ἐγὼ πάντεσσι βατός. βατὴν τρίβον, acceſſibilem callem. ὁδὸς βατὴ πολλοῖς. Nazanz. orat. 6, βατὴ γῆ, terra facilis acceſſu.

Βάτος, ου, ἡ, rubus, ſentis à Columella. βάτος etiam rana piſcis. Nazan. ... τὴν βάτον ... Διοſc. libr. 4, cap. 39, βάτος ἰδαία, rubus Idæus: ſic dictus ab Ida vbi naſcitur. Item βάτος, Batus, proprium viri, de quo Plutarch. in Politic.

Βάτος, ου, ὁ, menſuræ genus. cap. 16. Euang. Lucæ, vertitur à vulgari Interprete cadus, ab Eraſmo verò batus. Nam ea vox Hebraica eſt, menſuram illis ſignificans liquidorum, vt docet Ioſeph. lib. antiquitatum Iud. 8, ca. 2. ea capiebat ſextarios 72. Corus autẽ menſura erat aridorum, capiens medimnos Atticos 41, vt ibidẽ Ioſeph. teſtatur li. 3. De batto etiam Hieronym. in ca. 6. Eſaiæ.

Βατραχίζω, in morem ranæ nato. ● βατραχίζειν, in Hippiatr, accipitur pro in modum innatantis ranæ extendi, quum de luxatione armorum agitur.

Βατράχιον, coloris ſpecies erat, quo ante iuuentas perſonas faciem obungebant. Item ranunculus, genus herbæ, Dioſcor. lib. 2, cap. 209.

Βατραχὶς, genus veſtis floridi coloris, qua vtebantur fabularũ hiſtriones, εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ait Inter. Ariſtoph.

Βατραχομυομαχία, ranarum & murium pugna.

Βάτραχος, ου, ὁ, vtraque prima breui, Theocrit. rana. Item, tumor ſub lingua, maximè pueros infeſtans: de quo Aetius. βάτραχος χερσαῖος, rana terreſtris, id eſt, bufo. Item, βάτραχος ὁ πορνοβοσκός, Batrachus leno, de quo Plutar. de Poetis.

Βατταρίζειν, impeditè loqui & hæſitanter, balbutire, aut (vt alii malunt) verſutè & fraudulenter agere, quòd βάσσαρος vulpem ſignificet. ἀπὸ βάττου, θηρίου ληροφόρου ὄντος. Item effutio, garrio, nugor, nugas deblattero, vt Cicero ad Atticum, ὁ ἀπολογισμὸς ἔδοξέ μοι τῷ ἐμῷ βατταρίζειν, &c. i. viſus eſt mihi præ timore & conſcientia vix effari poſſe. Cæl. lib. 7, cap. 22, & Eraſ. Chil.

Βατταρισμὸς, ὁ, nugæ, φλυαρία.

Βαττολογέω, ῶ, μ. ήσω, π. κα, multiloquus ſum, inania loquor, Eraſ. Chil. & in Matth. cap. 6.

Βαττολογία, ας, ἡ, titubantia, quando videlicet oratiǫ repetitur, multiloquium: cui opponitur λακωνισμός. Sumptum à Batto quopiam inepto poeta, qui in hymnis ſuis eadem crebrius iterabat. Sunt qui malint, Battum fuiſſe quempiam balbum & impeditã lingua. Vide adagium, Batti ſilentium.

Βατύλη, eſt Theopompi drama.

Βατύλας, vocabant puſilli corporis fœminas, Cælius lib. 3, cap. 13.

Βάτω, veniat, πορευέσθω. Sophoc. in Aiace, βάτω, τοῦδ' ἀνδρὶ πονῶν.

Βαΰζω, μ. ύξω, baubo, caninam vocem edo, latro, occultè dico. Fictum vocabulum à canum latratu.

Βαυκάλια, τὰ, Baucalia dicta, Politian. & Gaza in Problem. Alexandri Aphrod. vbi legitur καυκάλια.

Βαυκάλιον, vas anguſti oris, Baucaliũ, Gaza tamen καυκάλιον apud Alex. in Probl. vas vinarium, apud Homer.

Βαύκαλις, in Epigram. baucalis, vas ad refrigerandum.

Βαῦκαλος, mollis, delicatus, comptus.

Βαυκίδες, genus calciamentorum Ionicorum.

Βαυκίζομαι, laſciuire, θρύπτομαι.

Βαυκισμὸς, οῦ, ὁ, genus laſciuæ ſaltationis à Bauco quodam inſtitutæ.

Βαυκοπανοῦργος, inſolens in rebus vulgaribus & plebeis. Ariſtot. lib. 4. Ethic. cap. 7, βαυκοπανοῦργοι, Argyrop. vertit delicati & malitioſi: Aretinus glorioſi. Sunt autem qui parua & manifeſta diſſimulant.

Βαῦνος, ου, ὁ, fornax: vnde βάραυνος & κλίβανος.

Βαύρων, ωνος, Bauron, nomen loci, vnde Thyrrheni profecti Lemnum petiuerunt, Plutar. de virtut. mulier. vnde Aduerbium de loco,

Βαυρωνόθεν. Idem ibidem, βαυρωνόθεν τὰς ἀθηναίων γυναῖκας ἁρπασάντων πελασγῶν, quum Tyrrheni, agri Athenienſium mulieres rapuiſſent.

Βαφεὶς, έντος, demerſus, tinctus: à verbo βάπτω.

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor, infector.

Βαφὴ, ῆς, ἡ, tinctura, color, pigmentum, tẽperatura, infectura, infectus, ſplendor: de ferro, Soph. in Aiace, κἀγὼ γὰρ ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε βαφῇ σίδηρος ὥς, &c. i. qui horrifica tolerabã, vt ferrum intinctũ in aquã. Et βαφὴ σιδήρου, ferri acies, Theophr. li. 1, c. 24. de cauſ. plant. βαφὴν ἀποβεβληκότα, i. poſtea quàm coloris decus abiecerint. βαφὰ ῥητορική, fucus oratorius, Plutarch. in Pericle.

Βαφική, ῆς, ἡ, tingendi ars.

Βαφικὸν, ad lauandum, colorandum, tingendum aptũ.

Βαφικὸς, ἡ, ὁ, infectorius, idoneus ad lauandum.

Βαψαννία, ποικίλη στοά, porticus, quę Bapſannia vocatur, Plutarch. in Galba: ea eſt Romæ, aut prope Romã.

Βδάλλω, μ. αλῶ, mulgeo, ſugo, emulgeo: Actiu. Ariſtot. lib. 3. animal. βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, amphoram bos lacte implet: alio loco, βόες βδάλλονται γάλα, ſic paſſim Ariſtot. loquitur.

Βδελλοὶ, aciculæ, piſces.

Βδέλλα, ας, ἡ, hirudo, ſanguiſuga: cuius epithetũ eſt apud Theocrit. λιμνᾶτις, i. paluſtris.

Βδέλλιον, bdellium, arbor nigra, oleæ magnitudine, cuius ſuccus etiam bdellium dicitur. βδέλλιον, inquit Dioſcor. lib. 1, cap. 81, aliis madelcon, aliis bolchon appellatum, lachryma eſt Saracenicæ arboris, &c. Galen. βδελλίου σκυθικοῦ meminit in lib. ad Glauc.

Βδέλος, fœtor extinctæ lucernæ, crepitus ventris.

Βδέλλω, exprimo, mulgeo.

Βδέλυγμα, ατος, τὸ, abominatio, excremẽtum, idolum, cap. 11, lib. 3. Regum, nefas, execrandum.

Βδελυγμία, fœtor, faſtidiũ, ἀηδία, fœditas. Chryſoſt. ἀπέλαυσε τῆς ἰταμῆς ἐρωμένης γυναικὸς τῆς βδελυγμίας, oſtẽdamus execrandam meretricis fœditatem & abominationem.

Βδελυγμίας, ὁ, fœtidus, mali odoris.

Βδελυγμὸς, ὁ, fœtor, malus odor.

Βδελυκτὸς, ἡ, ὁ, abominabilis, ſcurra, dicax, immodeſt* Ficino: execratus, inuiſus, execrabilis, imperit*, κατάρατος, μιαρός. βδελυκτοὶ τῆς πλάνης, execrabiles erroris gratia, Nazanzenus.

Βδελυρία, ἡ, nugacitas, odiũ, deteſtatio, execratio, ſcurrilitas, inamœnitas, inſolentia.

Βδελυρὸς, ἡ, ὁ, odioſus, execrandus, abominabilis, ſacer, odio

odio dignus,inamœnus,fœd⁹. Plato,βδελυρὸς δ᾽ οὐ σώφρο-νι.2.breui.Ariſtoph.πῷ βδελυρὲ, ψευδῶν συγκολλητής.

Βδελυρῶς,impurè. βδελυρῶς βεβιωκέναι, obſcurè vixiſſe & impurè,Demoſth.

Βδελύσσω,fugo, faſtidio. παρὰ τοῦ βδελύω, καὶ τοῦτο παρὰ τὸ βδέλλα,Etym.

Βδελύττομαι,μ.ύξομαι,π.υγμαι, faſtidio, execror, abhorreo,μισῶ, μισάττομαι, odi, abominationi habeo, deteſtor, abominor.Depon.Accuſ.Ariſtoph.in Pluto,ἐπεί σε διὰ τὸ τ᾽ εὐθὺς ἐβδελύττετο,te accuſabat & deteſtabatur.

Βδελλύττω,execror:legitur can.9.Concil.Antioch.

Βδηνύειν,aluum euacuare.

Βδέω,μ.έσω & ίσω, animam per podicem mitto, pedo, πέρδω.Neutr.abſol.vel cum Accuſatiuo,vt apud Ariſtophan.in Pluto, ὁ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Idem ibidem, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς,acrius & vehementius pedens quàm feles. Idem,μὴ βδεῖτε,μηδὲ χέζετε.

Βδόλος,pædor.

Βδύλλω,metuo,trepido,μισῶ,βδελύττομαι, deteſtor,odi. Ariſtophan.Equit.καὶ γὰρ οὗτοι πλούσιοι δεδίασιν αὐτὸν, ὅτι πάνυ βδύλλει λεώς.

Βέβαα,iui,aſcendi,pro βέβηκα,à βαίνω,trãſiui, more Ionico,2.breui,Gaza lib.3:cuius tertia perſona pluralis

Βεβάασιν,ἀντὶ τοῦ βεβήκασι,iuerunt,tranſierunt, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν. Iliad.β,ἐννέα δὴ βεβάασι,i.παραβεβήκασι, παρεληλύθασι,præterierunt.

Βεβαία,ἡ,nomen fontis in Eubœa:ſic dicti quòd cęteris fluuiis & fontib⁹ omnib⁹ in hac inſula ſiceſcẽtibus, ſolus hic àquoſus permãſerit.βέβαιος enim firm⁹ eſt,Ety.

Βέβαιος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſtabilis,conſtans,certus, & de quo fiduciam habemus,ratus,exploratus,qui in fide perſtat,ſyncerus,ſolid⁹,acer,σαθερός,ἀσφαλὴς,valid⁹, fortis. τὸ βέβαιον, firmitas,ſoliditas.certitudo. βεβαιότερος, qui meliori eſt conditione,qui plus habet fidei. βέβαιος χάρις,firma gratia, Thuc. Iſoc.βέβαιος ἐστὶν ὁ λόγος ὁ περὶ εἰρήνης, pace oratio nititur. Plutar.in Themiſt.δέος βέβαιον παρέχει,magnum de ſe metum incutit. Idẽ in Fabio,βέβαιος εὐτυχία,certus ſucceſſus. Plato in Epiſt.ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκεῖνος παρεχέτω, i.id verò ſe obſeruaturum ſufficienter confirmet.

Βεβαιότατα,conſtantiſſimè,validiſſimè.

Βεβαιότερον,conſtantius.

Βεβαιότης,ητος,ἡ,ſtabilitas,tutela,certitudo à Bud. etiã vertitur: conſtantia, tolerantia. βεβαιότητα ποιοῦμαι,do fidem,ſatiſfacio.

Βεβαιοῦμαι,πιστοῦμαι,ἀπλῶς: hoc eſt, pro cõperto habeo, fidem facio,fidem accipio,confirmo.

Βεβαιόω,μ.ώσω,π.ωκα,confirmo,ſtabilio, certum ſpondeo,κυρόω,comprobo,tutor,do fidem,firmũ reddo, ſancio.Plutar.in Camillo,ὡς αἴτιον αὐτῷ τῆς σωτηρίας τὸ σημεῖον βεβαιοῦντος, tanquã ſignum perpetuã eis ſalutem ſpõderet. Idem ibidem,παρεκάλει τῷ Καμίλλῳ βεβαιῶσαι τὴν ἀρχὴν,hortabatur ad imperium Camillo deferendum. Eſt item βεβαιῶσαι, id quod Iuriſconſulti dicunt, præſtare vt habere liceat ei, cui ſtipulatione & ſponſione euictionis cautum eſt. Et τὸν βεβαιώσαντα παρέχειν,eſt authorem ſuũ laudare.

Βεβαίως,indubitatò,planè,inconcuſsè,exploratè, Valla, liberè, tutò, robuſtè, acriter, prorſus, vtique, κυρίως. βεβαίως ἔχω,ſtabilis ſum, Plato de Legib.γ.

Βεβαίωσις,εως,ἡ,confirmatio,cautio,aſtipulatio,firmitas,approbatio, corroboratio. βεβαιώσεως δίκη, eſt actio ob euictionem.

Βεβαιωτὴς, ὁ, aſtipulator, explorator, cognitor, iudex, confirmator, aſſertor. Plutarchus in Camillo refert à Numa inſtitutos fœciales,φύλακας τῆς εἰρήνης, ἐπιγνώμονας δὲ καὶ βεβαιωτὰς αἰτιῶν, αἷς σὺν δίκῃ πόλεμον ἐπιφέρουσι, vbi Lapus,cuſtodes pacis & cognitores iudicéſque cauſarũ quibus iuſtum bellum iudicatur.

Βεβαιωτικὸς,ή,όν,affirmatiu⁹, ad cõfirmandum pertinẽs.

Βέβαμεν,ἀντὶ τοῦ βεβήκαμεν γέγονε κατὰ συγκοπὴν, Etym.

Βεβάμεν,παρεξωσμένον,ἀπαρέμφατον ἐστὶν,Etym.

Βεβαὼς, ῶτος, ſeruat ω in obliquis, ait Gaza, à βέβαα: pro βεβηκὼς,i.gradiens,conſiſtens,ingreſſus,ſtans. Heſiod.ἐπὶ δίφρων ἡνίοχοι βεβαῶτες,in currus impoſiti, currus ingreſſi,ſeu currus conſcendentes.

Βέβηκα,iui,conſtitutus ſum,aſcendi: vnde

Βεβήκει, i.ἐπορεύθη,ἀπεληλύθει.Item βεβηκὼς, ſitus & locatus.vide βαίνω.

Βεβηκὼς,ότος,progreſſus,à βαίνω,& in Pluſquamperfecto,βεβήκειν. Odyſſ.ο,ἐπὶ νῆα εὖ βεβηκὼς,bene confirmatus. εὖ βεβηκυῖα,ſatis valida. τὸ βεβηκὸς,ἀσφαλὲς,ſecuritas: item, quod accidit.

Βέβηλα, ſacra, ad quæ profanis acceſſio erat: quibus opponuntur ἀβέβηλα.

Βέβηλος,ου,ὁ,impurus,prophanus,arcendus à ſacris. βέβηλος τελετῆς καὶ ἡλίου,id eſt, profanus initiationis & Solis, id eſt,expers & cæcus,In Epigramm.

Βεβηλόω,μ.ώσω,π.ωκα, inquino, contamino, profano, violo,conſtupro.Actiu,Accuſ.

Βεβίηκε, Homer.ἐβιάσατο,βεβίασται.

Βεβιασμένον ὕδωρ,aqua vi tracta,Nõnus,cui vis illata eſt, aqua coacta:& βεβιασμένον ἆσθμα,anhelitus vi expreſſus.

Βεβιωμένα, quæ in vita peregimus. Demoſth.ἐξέτασον παράλληλα τά σοι καὶ ἐμοὶ βεβιωμένα. Cicero Imperſonaliter dixit ad Atticum, Quare ſtomachor omnia? ſed mihi βεβίωται. viderint iuuenes. Idem,Sed mihi vita peracta, Bud.Comm.

Βέβλαβα,nocui: Med.perfectum à βλάπτω.

Βέβλαμμαι,offenſus ſum,à βλάπτομαι.

Βεβλασθῆναι,vrgere,torqueri.

Βέβληκα,παρακ.à βάλλω,miſi. βεβλήκει pro ἔβαλε,Homer.

Βεβοάσται,clamati ſunt,Ionicè,Conſtantinus.

Βεβολήατο,poeticè,pro βεβολέατο,Ionicè, i.ἐβέβληντο, à verbo βάλω,βολῶ.

Βεβολημένος,agitat⁹. βεβολημένη,perculſa animo & mœrens,Apollon.Rhod.

Βεβορβορωμένος,i.inquinatus.

Βέβουλα,κέκρικα,τετίμηκα.ἀπὸ τοῦ βούλω βαρυτόνου,μ.βουλήσω,π.βεβούληκα,& in Medio,βέβουλα.

Βεβουλευμένος, de induſtria conſultans. Demoſth. βεβουλευμένως ὑβρίζει,

Βεβούλημαι,volui.παρακ.à βούλομαι.

Βεβρεγμένος,λελουμένον,madidus vino,nõ plenè ebrius. à verbo βρέχω, cuius Præteritum paſſiuum βέβρεγμαι,id eſt,irrigatus ſum.

Βεβρίμηκα,ſtrepui,παρακ.verbi βρίμω.

Βέβρυκας,pars inter maxillas.

Βέβρυθα:vide Βρίθω.

Βεβριθμένος,obrutus.

Βέβρεχα,irrigaui: Atticum Præter. à βρέχω.

Βέβρυξ,υκος,proprium nomen:υ longum habet, quanquam apud Homer.corripitur.

Βέβρυχεν, Homer.ἠχεῖ,βοᾷ:ſic Didymus.

Βεβρώθοις,φάγοις,comederes,Homer.

Βεβρώκει,paſt⁹ erat, comederat.βέβρωται, vpratũ eſt. βεβρωμένος,eroſus,.τὰ βεβρωμένα,comeſa:à verbo βιβρώσκω.

Βέβοσκα,paui: à verbo βόσκω.

Βεβὼς,ῶτος,iens,incedens,pro βεβηκώς. vnde fœminin. βεβῶσα,profecta,poeticè,Gaza lib.2.Grammat.

Βεελζεβούλ, Beelzebul: ſic Græci dicunt pro βεελζεβούβ. Hieronym.indicat bel,beel & baal,ſonare Hebræis idolum,& zebub muſcam,quaſi dicas idolum muſcæ.Princeps dæmoniorum appellatur cap.12.Euang.Matth.

Βεῖν,iret,πορεύοιτο.Item,viues,ζήσεις,βιώσεται.ἀπὸ τοῦ βέω,βῶ.

Βέθρον,pro βέρεθρον,per ſyncopen.

Βεινεῖν,vim inferre:ſed βινεῖν magis in vſu eſt, videtúrque παρὰ τὸ βαίνειν deflexum.

Βεινητιᾷν,Venerem appetere.

Βείομαι,viuam,βιώσομαι,Homer.

Βείω,iero.

Βὶξ, ſiue βίκκος, panis, Phrygum vox eſt, de qua Herodotus lib. 2.

Βεκκεσέληνος, ὁ, ὁ, delirus, ſtupidus, vehementer annoſus, prouerbio dicebatur. Beccus Phrygum antiquiſſima lingua panem ſignificat, vt tradit Herodot. lib. 2. Ariſtoph. νεφ. ὦ πῶς ὦ μῶρε σὺ ἢ κρονίων ὄζων ἢ βεκκεσέληνε, & quomodo ſtolide tu & Saturnalia olens, & ſyderate, ſeu Lunaris ſeu Luna prior, i. προσέληνε. vide ibidem Interpretem. βεκκεσελήνων λέγει ὅζει, κατὰ τὰ παλαιὰ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιήτας, olet obſoleta, vt inquiunt Comici, Arcadum Caſtorúmq; nugamenta, Bud. ex Plutarch. de Placit.

Βῆκος, legumen, cicerculæ non diſſimile.

Βέλεμνον, ὁ, τὸ, ſagitta, βέλος.

Βελεσιχαρὴς, ſagittis gaudens. Epitheton Apollinis in Epigramm.

Βελίαρ, diaboli proprium, Cyril. in oratione de exitu animæ.

Βέλημα, impedimentum, ἢ φράγμα ἐν τῷ ποταμῷ.

Βελόνη, acicula, piſcis, ῥαφὶς θαλασσία.

Βέλλερα, τὰ, mala: vnde Bellerophon, quaſi malorum occiſor, & βελλεροφόντης, qui Chimæram interfecit, Heſiod. in Theog.

Βελλεροφόντης, Bellerophon. Hic Pegaſo fugienté Chimarrum Lyciorum piratam interemit, & ex Lycia pepulit Amazonas: de quo Plutarc. de virtut. mulier.

Βελοθήκη, ης, ἡ, pharetra.

Βελομαντία, ſeu ῥαβδομαντία, gen⁹ eſt vaticinationis, quũ mittuntur ſagittæ in pharetram, & cõmiſcentur inſcriptæ ſiue ſignatæ nominibus ſingulorum, vt videatur cuius ſagitta exeat, & quæ prius ciuitas debeat oppugnari, inquit Hieronym. in cap. 21. Ezechiel.

Βελόνη, ης, ἡ, belone, piſcis, apud Ariſtot. lib. 2. Animal. Acus Gaza interpretatur & acicula. Roſtrum habet gruis vel ciconiæ ſimilitudine, colorem verò argenteũ, ſpinam viridis coloris. Significat & acum inſtrumentũ, Lucian. in Pſeud.

Βέλος, εος, τὸ, ſagitta, miſſile, telum, ſpiculum, τὸ ἐκ χειρὸς βαλλόμενον, omne quod iacitur ac in longum mittitur: quod genus eſt, lapis, lignum, plumbum, ferrum. ἀπὸ τοῦ βάλλειν. Aliquando etiam gladius, enſis, vulnus, dolor, τὸ ἐκ βολῆς τραῦμα, tormentum. ἔξω βελῶν εἰσὶ, à telis ſunt tuti, Herodot. ἐντὸς βέλους, intra teli iactum. ἔξω βέλους εἶναι, extra teli iactum eſſe, Lucian. βέλος ἐνίησιν ὁ θεὸς, Deus fulmen iaculatus eſt, Herodot.

Βελόστασις, pro bellica machina, Ezech. cap. 4: vbi Latinè aries. Baliſta exponitur cap. 9, lib. 1. Macchab.

Βελουλκία, infixi teli extractio.

Βελουλκὸς, ferramentum chirurgi, Celſus libro 5. ca. 6: & apud AEgin. lib. 6. & βελουλκικὸν ῥῆμα, apud eundem.

Βέλτιον, i. melius, dicunt Cretenſes.

Βέλτερος ἢ φέρτερος, bonus, præſtans: ab Heſychio βελτίων, i. melior, exponitur & κρείσσων & ἀμείνων & καλλίων. Heſiodus, οἴκοι βέλτερον εἶναι. βέλτερος, ab interprete Ariſtophanis, ὁ φέριστος exponitur. vnde ἀβέλτερος, id eſt, ἀφρόνως. Phocylides pro ἀμείνων accipit, inquiens, βέλτερος ἄνθρωπος σοφὸς ἀνὴρ, melior & preſtantior eſt vir ſapiẽs quàm robuſtus.

Βέλτιον, melius. βέλτιον ἢ μυρίῳ, pro πολλῷ πλείονος. Ariſtoph. τοῦ βελτίονος χάριν, melioris gratia, Gaza. * βελτιούμενος, melior factus, Plutarch.

Βελτιόνως, melius.

Βελτίους, pro βελτίονας, i. meliores.

Βελτιόω, melius reddo, Dioſcor. lib. 5, cap. 77.

Βέλτιστα, optimé.

Βέλτιστος, ὁ, ὁ, optimus, præclarus, egregius. οἱ βέλτιστοι τῆς πόλεως, optimates.

Βελτίω, pro βελτίονα, meliorem vel meliora.

Βελτίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, melior, κρείττων, commodior.

Βελτίωσις, εως, ἡ, in meliorem ſtatum reductio, emendatio, Chryſoſt. πρὸς ἔτερον. profectus, Suid.

Βεμβηκιάω, μ. άσω, π. ακα, ἢ

Βεμβικίζω, voluo, in gyrum circumagito, δινεύω.

Βέμβηξ vel βέμβιξ, ικος, ὁ, ῥόμβος, ξύλινος στρόμβος, turbo, quẽ pueri ſe exercentes torquent, in Epigram. Generis eſt fœminini. Capitur pro ſordido & præparco.

Βενδίδειον, τὸ, Bendidium, templum Athenis, Xenoph. Omiſſor. lib. 2. ἐν βενδιδείῳ, Plato de Rep. lib. α.

Βενδὶς, ίδος, τὴν βενδῖν, Bendis, idis. Eſt proprium nomẽ deæ apud Lucia. in dialogo qui inſcribitur ζευξιβαζούσης: vnde τὰ βενδίδεια, pro die feſto quo illa ſacra fiebant. Plato 1. de Repub. ταῦτα δὴ σοι ἑστιάσω ἐν τοῖς βενδιδείοις.

Βένθος, εος, τὸ, profunditas, fundum, βάθος, altum, i. mare. Iliad. α, ἐν βένθεσσιν ἁλός.

Βέννος, ἡ, toga, Gaza de Senectute.

ἐν βεννοδέκας, in toga, Gaza de Senectute.

Βέομαι, curro, βαίνω, βιάζομαι, Homer.

Βέρεθρον, ὁ, τὸ, lingua Attica barathrum dicitur, locus cœnoſus. Iliad. θ, βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, i. βάθος. Inuenitur & in plurali, Apoll. ἐξ ἀΐδαο βερέθρων. Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 1, de quadam inundatione, βερέθρων φραχθέντων, obſtruſis faucibus.

Βερεσχεθεῖν, aufugere, δραπετεύειν.

Βερενίκη, ἡ, Berenia, virginis Veſtalis propriũ nomen, Plutarch. in Numa.

Βερὼς, fugitiuus, δραπέτης.

Βερνίκη, Bernice, proprium mulieris, cap. 25. Actor.

Βερονίκη θυγάτηρ, Beronices filia.

Βερονίκη, ἡ, Beronica ſeu Beronice Macedonũ lingua dicitur: nam Cõmuniter φερενίκη dicitur, ſicut Philippũ Macedones φ in β mutantes, Bilippum dicunt. Dicitur Berenice, quaſi ferens victoriam. Hæc fuit Ptolemæi primi Ageſilai filii vxor, ex qua Ptolemæum Philadelphum & Alcinoem ſuſcepit. Huius meminit Theocrit. Edyll. 15.

Βερρούκωσος, verrucoſus, cognomen Fabii maximi, Plutarch.

Βερύτιοι, Berytii, populi Phœniciæ, Herodian.

Βέτιον, Betium, herba quæ & δίκταμνος dicitur, Dioſcorid. lib. 3, cap. 37.

Βετούριος μαμούριος, Veturius Mamurius, artifex apud Romanos eximius, Plutarch. in Numa. Gaza, βετερίου τίτου dicit, pro Veterio Tito.

Βῆ, iuit, perrexit, deſcẽdit, ἐπορεύθη, ὥρμησε, pro ἔβη. Homer. Ilia. α, βῆ δ' ἀκέων. βῆ ἰέναι, cœpit ire, ingreſſus eſt viã. Odyſ. ξ, βῆ δ' ἰέναι, ingreſſus eſt ire, i. iuit. Aoriſt. β, eſt παρὰ τὸ βῶ, βαίνω, ἔβην, & Ionicè, βῆ, accentu circunflexo. Nam ſi poſt vocalis alicuius aphæreſin longa ſyllaba relinquatur, ea circunflectitur, vt ἦρε, φῦς, ἔδυς, βῆς, &c. Si verò breuis fuerit, acuitur, vt ἔβαν, βάν, ἔσταν, στάν.

Βῆθι, vade, βάδιζε, ὕπαγε.

Βήθυλος, genus auis, λέγεται βήθυλος ἐκ τοῦ β εἰς ζ, Etym.

Βήϊοι, Veii, vrbs in Hetruria. Plutar. in Camillo, εἰς βηΐους, ad Veios, Italiæ vrbem. Ab eodem etiã dicitur οὐΐοι.

Βηλαῖος, cæleſtis.

Βήλαιον, Velabrum, locus vrbis Romæ vbi Larentia ſepulta eſt: ſic dictus, quòd exundanti flumine nauiculis per eum traiicerent: vnde βηλατεύειν, i. πορθμίαν, vocabãt. Plutarch. in Romulo.

Βῆλον, lingua Romana, dicitur Græcè ἱστίον, authore Plutarcho in Romulo.

Βῆλος, accentu circunflexo, ὁ, ὁ, Belus, viri nomen & fluuii. Διὸς βήλου ἱερὸν, Iouis Beli tẽplum, apud Babylonem, Herodot. lib. 1.

Βηλὸς, accentu acuto, ὁ, ὁ, cœlũ. Hom. Ilia. α, ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, i. ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ θεοῦ ἐπ' αὐτῷ: vide ibidẽ Interpretẽ. Sunt q hoc nomine aſtrorũ ac ętheris ambitũ intelligãt: alii ſupremũ omniáq; circũplectẽtem aera: nonnulli etiam olympum. Significat itẽ pauimentum, ἀπὸ τοῦ βαίνειν, i. ab inceſſu, vt placuit Euſtathio. Accipitur & pro ianuæ limine, quam etiam φλιὰν vocãt.

Βῆμα,

Βῆμα, locus dicendi in cõcione aut iudicio, ſuggeſtus. vnde apud Plutar. in Demet. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος concionatores dicuntur. Accipitur etiam apud eundẽ ferè vbiq; pro loco edito vt pro roſtris Romæ. ἀπὸ βήματος φθέγγεσθαι, pro ſuggeſtu verba facere, Demoſth. Eſt etiam altare. Itẽ veſtigium, vt in Act. Apoſt. cap. 7, οὐδὲ βῆμα ποδὸς, pedis veſtigium, κατὰ βῆμα, inter eundum, Thucy. Eſt etiam paſſus menſura, Plut in Demet.

Βηματίσι, gradibus, Ionicé: à Genit. ſingulari, mutato o in ι, & appoſito σ, ait Conſtant. quod in aliis fit.

Βηματίζειν, pedibus metiri, aut per paſſus.

Βηματιστής, qui ſedet pro tribunali, iudex.

Βήμεναι, pro Βῆναι, poeticum, ire: ab ἔβην Aoriſt. 2. verbi βαίνω.

Βήξ, χός, ὁ καὶ ἡ, tuſsis: vt in prouerbio, βὴξ αὐτὴ πρὸς ὗς. Dioſcorid. lib. 1, cap. 158, βῆχα χρονίαν, veterem tuſsim, διὰ βηχῶν, per tuſsim, Galen.

Βηράδες, calciamenta, ἱμάδας vocant.

Βηρεῖν, Berinæ, mulieris proprium: vide Suidam.

Βηρεανὸν, ſemino: aliàs Βηρυανὸν.

Βῆρος, ου, ὁ, Birrum, ſic in libro Canonum.

Βηρύλλιος, λίθος, id eſt, βήρυλλος, Beryllus, lapis pretioſus, cap. 28. Ezechiel. dicitur & Βηρύλλιον, pro eodem.

Βήρυλλος, ου, ὁ, beryllus lapis: & herba. generis eſt fœminini apud Dionyſium de Situ orbis.

Βηρυτός, οῦ, ὁ, ἡ, Berytus, vrbs Phœniciæ.

Βηρυτία πίσσα, pix Berytia, Lucian.

Βήρωσος, philoſophus, de quo Plutar. de Placit.

Βῆσα, ης, ἡ, Beſa, vrbs Bœotiæ.

Βήσαλον quid ſit, vide apud Theophilum lib. 2, inſtit. ciuil.

Βῆσαν, iuerunt. Heſiod. βῆσαν ἐς εὐρέεντα δόμον, pro ἔβησαν.

Βησασᾶ, Beſaſa, dicitur à Syris agreſtis ruta, Dioſcor. lib. 3, cap. 53.

Βῆσσα, της, ους, τὸ, vallis, concauitas, Homer.

Βῆσε, impoſuit. Iliad. α, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, pro εἰς αὐτὴν ἀνεβίβασε καὶ ἐνέθηκεν: id eſt, in eam, nauem ſcilicet, impoſuit hecatomben. Idem ibidem, ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἑκηβόλῳ, &c. id eſt, ἐξεβίβασαν.

Βήσετο δίφρον, aſcẽdit currum ſeu aſcendebat, ἐπέβη αὐτῷ, Homer. Iliad. γ. βήσομαι autem futurum transformatur in præſens: vnde ἐβήσετο, imperfectum.

Βήσομεν, ὁ ἀναβιβάσωμεν, ἐμβιβάσωμεν, Homer. Ilia. α, ἐς δ' αὐτὴν χρυσηΐδα καλλιπάρηον βήσομεν, id eſt, ἀναβιβάσωμεν, imponamus, ἰωνικῶς, pro βήσωμεν.

Βῆσσα, ης, ἡ, ſaltus, conuallis, concauitas, vallis profluа, ὑλώδης νάπη, callis, ſemita, cãpus, locus altus, cauus, peruius παρὰ τὸ βεβῆσθαι μᾶλλον: concauitas aquoſa inter montes, Homeri Interp. in Iliad. γ, fertiliſsimum maximéque peruiũ locum, exponit, id eſt, γονιμώτατον καὶ βασιμώτατον τόπον. Alio loco, βῆσσαι, inquit, βάσιμοι τόποι ἢ οἱ κοῖλοι καὶ ἔνυδροι καὶ δρυμώδεις. ἐν εὐαγκέσι βήσσαις, Sophocl. Homeri Interpres, πάντες, inquit, οἱ συνδένδροι καὶ μάλιστα τῶν ὀρῶν βῆσσαι λέγονται. alio loco, βῆσσαι χάδυγροι τόποι. Item βῆσσα, Beſſa vrbs Bœotorum, Homer. Iliad. β. Heſiod. οὔρεος ἐν βήσσαις, in mõtis ſaltibus. vnde ὄρεα βησσήεντα, apud eundem.

Βησσήεις, εντος, ὁ, κοῖλος, denſus, confragoſus, concauus, flexuoſus, habens diuerſas ſemitas, ſic Alexander: denſus. Interpres Heſiodi exponit, ὁ ἐξοχὰς καὶ περιβάσεις ἔχων. Heſi. ἄγκεα λασιήεντα. Idẽ οὐδ' ἄδρυα βησσήεντα, id eſt, τὰς ἐξοχὰς καὶ περιβάσεις ἔχοντα.

Βητάρμων, ὁ, Saturnus dicitur apud Phœnices, Etym.

Βητάρμων, ἡ, genus ſaltationis quæ ab armatis peragebatur. βηταρμὸν ἐπαΐσσων, id eſt, πυῤῥίχων, Apollon.

Βητάρμων, ονος, ὁ, tripudiator, ſaltator ad ſonum. ἀπὸ τοῦ ἐμμελέως βαίνειν, Etym.

Βῆτην, iuerunt, ἐβήτην, tertia perſona pluralis numeri Aoriſti 2. ἔβην, à verbo βαίνω.

Βήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, tuſsio, Neutr. abſol.

Βηχικὸς, ου, ὁ, tuſsiens, tuſsi laborans, quẽ tuſsis infeſtat.

τὰ βηχικὰ, medicamenta contra tuſsim, Dioſcorid. libr. 1, cap. 129. βηχικαὶ δυνάμεις, pro iiſdem. Idem libro tertio capite 74. τὸ βηχικὸν, id eſt, βήχιον, tuſsilago, A Egineta authore, quæ eſt herba tuſsientibus vtilis.

Βήχιον, ου, tuſsilago, herba: de qua Dioſcorid. libro 1, in præfatione: vbi carpit eos qui hanc herbam negant emittere florem, caulem, fructũ. De eadẽ Idẽ lib. 3, cap. 126. ſic dicta eſt quòd tuſsientibus ſit vtilis.

Βηχμὸς, nutatio capitis.

Βία, ας, ἡ, vis, violentia, virtus, robur. Odyſſ. ξ, βίῃ ἐμεῦ οὐ ποδὸς οἴη. πρὸς βίαν ἐμοῦ, id eſt, me inuito. Sopho. ὁ φασ' ἰάσειν τόνδε τὸν πικρὸν ταφῆς ἀμοιρεῖν, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ. βίη πριάμοιο, περιφραστικῶς, ὁ πρίαμος, Homer. Iliad. γ, ἄξετε δὲ πριάμοιο βίην, adducetis Priami vim, id eſt, ipſum Priamum. βία, filia στυγὸς καὶ πάλλαντος, Heſiod. in Theog. βίᾳ, vehementer. βίᾳ τῶν πολλῶν, inuita multitudine, Demoſth. Ariſtophan. πρὸς βίαν ἐπίνομεν, cogebamur bibere. βίᾳ ἡμῶν, nobis inuitis, Thucydid. βίᾳ γενέσθαι quid, Ariſtot. in Rhetor. βίᾳ θεῶν, diis inuitis, Euripid. πρὸς βίαν χειροῦν, vi capio, Ariſtoph. βίας ἀποτίσομαι, iniurias vlciſcar, Homer. Odyſſ.

Βιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, prima breui & ſecunda longa, violo, vim infero, vi adigo, vi ſubmoueo, perrumpo, cogo, vi ſupero, coerceo, vrgeo, exprimo, vt apud Ciceronem, Expreſsit hoc neceſsitas: βιασθέντες, id eſt, neceſsitate coacti hoc decretum fecerunt. Plato 1. de Repub. οὔτε γὰρ ἄν με λάθοις κακουργῶν, οὔτε μὴ λαθὼν βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο, neque vt lateas, vim mihi inferre diſputãdo poſsis. Item inuado, occupo hoſtili more, expugno. Aliquando conii cio, iniicio. Lucian. τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος, quòd me ex fumo in flammam coniicerem. Item vitio, comprimo ſtuprum offero. Item, conor, enitor, Lucian. βεβίασαι ὦ καὶ μὴ λεκτέον, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες τῶν ῥητόρων, ἐξαίρεται, ait Phrynichus. βιάζομαι δρόμῳ, curſu contendo, Thucydid. βιάζομαι γυναῖκα εἰς τὰ ἀφροδίσια, mulieri ſtuprum vi infero, Plato, βιαζόμενος ἢ κλέπτων, Idem, vi aut clam agens. βιάζομαι τὴν ἀπόβασιν, id eſt, βιαίως ποιῶ. Apollon. Rhod. βιαζόμενοι λαίτμα, vim fluctui & vndæ inferentes. Quæ dicta ſunt, paſsiuè item interpretari poſſumus. Dicimus enim βιάζομαί σε καὶ βιάζομαι ὑπὸ σοῦ: id quod & Priſcianus admonet lib. decimo octauo. Propriè de rebus inanimatis dici annotat Ammon. ſed id perpetuò verum non eſt. βιάζεσθαι πρὸς δυσωδίαν τὸ σῶμα, dicit Lucianus de luctu, id eſt, cadauer vi in graueolentiam tranſire, euinci fœtore. Plato de Legibus, βιάζομαι τὰς θηλείας τῆς κοινωνίας, ad hoc mulieres cogo bellum. Demoſth. βιάζονται ἀμφικτύονες εἶναι, vi vt ſint Amphyctiones impetrant. βιάζομαι εἴσω, intrò vi irrumpo, Xenophon. βιάζομαι εἰς τὴν βασιλείαν, in regnum vim facio, in Euangel. Lucæ cap. 16. Galenus ad Glauconem. εἰ βιασάμενοι λάβοιεν, ſi vi capiant. Plutarchus in Camillo, ἐστασίαζεν ὁ δῆμος πρὸς τὴν σύγκλητον βιαζόμενος, δυοῖν ὑπάτοιν καθισταμένοιν, τὸν ἕτερον ἐκ δημοτῶν εἶναι, aduerſus ſenatum ſeditionem excitabat populus, ſummis adnitens viribus, vt conſtitutis duobus conſulibus, alter ex popularibus crearetur. βιάζομαι ἄρχειν, conor vt imperem, Plutarchus in Numa. Idẽ in Othone. βεβιάσθαι πολλὰ παρὰ γνώμην ὑπ' αὐτοῦ δοκοῦντες, id eſt, qui ab eo multam vim paſsi inuiti videntur. βιάζομαι τὸν ἔκπλουν, id eſt, μετὰ βίας καὶ ἰσχύος ποιοῦμαι, Thucydides. βιάζονται πρὸς τὸν λόφον, vi peruadunt ad tumulum. βιασάμενος τοὺς νόμους, qui leges rupit. βιάζομαι φιλῆσαι, vi ſuauiari volo, Lucianus. βιασθέντες, coactus: cui opponitur πεπεισμένος, Iſocrates. βιασθεὶς, cui vis illata eſt, vi ſubmotus, vi coactus. βιάζεται ὑφ' ἡμῶν, à nobis vrgetur, Thucydides. Plutarchus in Pericle, εἰ δὲ βιασθεὶς ἐξελθεῖν, ſi coactus fuiſſet egredi. Nazanzen. ἵνα μὴ βιασθῶμεν, ne vi traheremur. βιαζόμενοι, vi, non iure agentes.

Βιάζω, μ. άσω, π. ακα, cogo, vrgeo, opprimo, vi ago, Accuſat.

Βιάδω, proficiſcor, πορεύομαι.

Βιαιομάχας, ſtrenuus bellator, in Epigram.

Βίαιος, ου, ὁ, violentus, raptor, ferox, imperioſus, vi illa-

tus, vrgens, immanis, vehemens, inuitus. βιαίων πολιτεία, violentæ gubernationis, Plato de Legib. βίαιος φυγὴ, effuſa fuga, Thucydid. βίαια παθεῖν, indigna pati. τὰς βιαίους φωνὰς, coactas voces, Nazanz. βίαιοι ὅρκοι: vide apud Hermog. βίαιον μηδὲν ποιεῖν, per violentiam nihil facere, Lucian. ὁ πάνυ βίαιος αἰτία, parum idonea cauſa. τὰ βίαια, quæ vi aguntur, Plato de Legibus. ἔργα βίαια, Homer. Odyſſ. τὸ βίαιον, εἶδος λύσεως, apud Hermogenem. βιαίων δίκη, actio de vi illata.

Βιαίως, violenter, acriter, vi.

Βιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, cogo, violo, vim infero mulieribus, vitio, violenter contrecto, vi aufero. Heſiod. ἡ δὲ τί μιν χρείουσ' ἐβιήσατο οὐδέ τ' ἀπηύρα, nihil ab ea per vim ademit. vnde βιαζόμενος ἀνέμου ἄρθη, id eſt, vento valido vrgente arſit. βιάζεται γυναῖκας, fœminis vim adfert. βιασθεὶς, vi coactus, Xenoph.

Βιαρκὴς, ſufficiens victus, ſufficiens ad vitam. Nonnus, οὐ γὰρ τέκνα βιαρκέος ἐστὶ τοκῆος, almi Patris, Dei videlicet.

Βίαρχος, commeatui præfectus: nam βίος victum ſignificat.

Βίας, dux Lacædemoniorum, Plut. in Apoph. Lacon.

Βίας, ὁ σοφὸς, Bias ſapiens, Prienæus fuit. Plutar.

Βιάσκομαι, viuo.

Βιασμὸς, οῦ, ὁ, violatio, remiſsio, Dioſcorid. lib. 3, capite 108. οἱ λεγόμενοι βιασμοὶ, affectus quę violētiæ dicuntur, Ruellius vertit: lymphationes, Barbarus.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, violentus. Nazanz. βιαστὴς τῆς βασιλείας, violentus regni raptor.

Βιαστικὸς, οῦ, ὁ, ad vim inferendam aptus, violentus, Plato de de Legib. βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit.

Βιάτωρ, paruus cyathus, cochleare.

Βιάω, μ. άσω, π. ακα, aufero, violo, violēter vrgeo: Accuſat. vnde βεβιημένος, coactus & vi expreſſus, apud Nōnum. vide ſuo loco.

Βιβάω, Etym. καὶ

Βιβάζω, μ. άσω, π. ακα, vado, incedo, duco, turbo, admitto, ineo, iniri facio, inſcendo fœminam, apud Horum Apollinem. βιβάζεται, mari iungitur. Leuitici capite 18, γυνὴ οὐ στήσεται πρὸς πᾶν τετράπουν βιβασθῆναι, mulier nō ſuccumbet iumento, nec miſcebitur ei. Ibidem capite 20.

Βιβάσθω, μ. άσω, π. ακα, vado, tranſeo, ambulo, Neutrum abſolutum.

Βιβὰς, ἄντος, αὐτὴ τῷ βὰς, ἀναδίπλωσιν ἔχει ἰωνικὴν, ἀπὸ τοῦ βίβημι εἰς δεύτερον ἀόριστον ὁ καὶ εἰς παρατατικὸν, inquit Interpres Heſiodi, enarrans eum locum, κοῦφα βιβὰς, leuiter aſcendens.

Βίβασις, εως, ἡ, genus ſaltationis apud Lacedæmonios, in qua etiam proponebantur præmia, non modò pueris, ſed puellis quoque. Saltu in hac erat opus, interimque nates pedibus contingere.

Βιβάσων, cum vi gradiens.

Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, emiſſarius.

Βιβάω, καὶ Βίβημι, tranſeo, vado, duco. Homer. Iliad. γ. προμάχιζεν ὁμίλου μακρὰ βιβῶντα. Vnde βιβὰς, ἄντος, de quo ſuprà iam dictum eſt. Lucianus, βιβὰς μακρὰ τοῖς ποσὶ, lōgis paſsibus gradiens.

Βιβῶντες, οἱ, ἡ βιβάσαντες.

Βιβλαρίδιον, τὸ, libellus. Βιβλάριον, ου, τὸ, codicillus.

Βιβλία, τὰ, codicilli.

Βιβλιακὸς, οῦ, ὁ, libroſus. βιβλιακώτατος, Plut. in Romul. ἐν ἱστορίᾳ βιβλιακώτατος, Lapus vertit, hiſtoriarum monumentis peritiſsimus: de Varrone.

Βιβλίδες, αἱ, funes ex iunco aut papyro texti. Item volumina libri, Etym.

Βιβλίδιον, τὸ, libellus. ca. 10. Apocaly. βιβλάδιον pro eodem legitur.

Βιβλίνη, ἡ, genus vitis in Thracia naſcens, Etym.

Βίβλινος οἶνος, vinū Biblinum, à Biblina regione Thraciæ, vel à biblia vite, vel à Biblo fluuio Naxi inſulæ, Heſiod. καὶ βίβλινος οἶνος, &c.

Βιβλιογραφία, ἡ, librorum conſcriptio.

Βιβλιογράφος, ου, ὁ, librarius.

Βιβλιοθήκη, ἡ, bibliotheca libraria, Gell. lib. 2, cap. vlt.

Βιβλιοκάπηλος, idem quod βιβλιοπώλης, venditor librorum, qui libros venales habet.

Βιβλίον, ου, τὸ, volumen, libellus, codicilli, tabellæ, epiſtola, charta. Prō oratione accepit Hermog. Inuenitur & in fœminino genere.

Βιβλιοπώλης, ου, ὁ: Vocatiuus, ὦ βιβλιόπωλα, bibliopola.

Βιβλιοφόρος, ὁ, γραμματοφόρος, tabellio, ferens librum, qui fert literas, tabellarius.

Βιβλιοφυλάκιον, bibliotheca.

Βιβλὶς, libellus, aut funiculus ex cortice nexus.

Βίβλος, ου, ἡ, papyrus, iuncus, bombyx, biblus, codex, liber. διὰ τὸ πολὺ βίους ἐν αὐτῇ βάλλεσθαι. τὰς βίβλους ἀναγινώσκειν, Demoſthen. βίβλους Iones vocant interdum διφθέρας, id eſt, pelles, quòd aliquando penuria biblorum, i. ſcyrporum, pellibus caprinis ouiliſque vtebantur, Herodot. libro 5. Scribitur per υ quoque, ſed tūc eſt nomē ciuitatis.

Βιβρώσκω, μ. βρώσω, cōedo, rodo, depaſcor, exedo: Acc.

Βίη, violentia, vis. βίη πριάμοιο: vide in Βία.

Βιημάχος, vi pugnans, in Epigram.

Βιήσατο, coegit, pro ἐβιάσατο.

Βίηφι, paragoge poetica, Datiuus pro βίῃ ſeu βίᾳ. βιαίως, vi, δυνάμει, βίᾳ, violentia, violenter, Gaza lib. 5.

Βιθυνία, ας, ἡ, Bythinia regio.

Βιθυνὸς, οῦ, ὁ, Bithynius. ὥσπερ τις βιθυνὸς, id eſt, veluti Bithynicum mancipium, Eraſmus.

Βικίον ὑάλινον, vas vitreum, pixis, poculum, vaſculum, Dioſcorid. lib. 2, capite 99.

Βῖκος, ου, ὁ, vas vinarium, vrna habens anſas, lagena, dolium, doliolum, à Hieronymo in cap. 19. Ieremiæ.

Βικρὸς, pro πικρὸς, Delphica lingua.

Βινέω, μ. ήσω, π. ηκα, coeo, ὀχεύω, veneri operam do, vitio, συνουσιάζω, παίζω, πειράω, Neutr. abſolut.

Βινητιῶν, coire cupiens, Lucian. q. libidinans.

Βιοδώρα, victum largiens: terræ epitheton, & βιοδώρου παιδὸς ἰσχὺν τῷ ἀρχαίω πατέρι, i. almi filii, apud Pla. 2. de Rep.

Βιοδώτωρ, ορος, vitæ dator, Nonnus. Dicitur etiam βιοδώτης, lib. 1. Epigram. apud Plat. autem de Leg. θεὸς βιοδότης dicitur, per ο paruum.

Βιοθάλμιος ἀνὴρ, id eſt, diuturnæ vitæ vir.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ, homines nutriens, almus, epitheton AEtheris apud Ariſtoph. νεφ. Gaza ex Ariſtotele alibi vertit, pollens ingenio ac induſtria in vitæ muneribus.

Βιομήχανος, ου, ὁ, docilis, & ad vitæ munera ingenioſus.

Βιοπλανὴς, πτωχὸς, mendicus, victum quęritans. Nōnus, ἤθεα βιοπλανέος, mores lubrici & inconſtantes.

Βιοποριστικὸς, victum ſuppeditans, Euſeb.

Βίος, ου, ὁ, priore correpta, vita morti contraria. περὶ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν. Gaza ex Cicer. βραχὺς ὁ βίου χρόνος. Item vitæ genus, vitæ ratio & inſtitutum, mores, ætas. Idem, τὸ γὰρ τὸ βίου παρεληλυθὸς, præterita ætas, & paulò pòſt τῶν ἄλλων τοῦ βίου μερῶν εὖ διαγεγραμμένων, quum cæteræ partes ætatis bene deſcriptæ ſunt. Item ὁ βίος, vita, id eſt, mortales & humanum genus, quem mundum literæ ſacræ appellāt. ipſe etiam Lucan. Nec ſic horret iners ſcelerum cōtagia mundus, id eſt, aſſenſus mortalium. Sic Ariſtot. de mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας τὴν ἀνωτάτω χώραν ἀποδοὺς θεῷ, huius autem rei elogium eſt mortalium conſenſus, regionem ſummam Deo tribuentium. διὰ βίου, per totam vitam, Plutarc. de Poetis aud. Plat. 2. de Republ. διατελέσαι τὸν βίον, apud eundem, ætatem conſumere. διὰ βίου λοχεύεται, toto vitæ tēpore fœtificat. βίον πλάσσειν πρὸς παράδειγμα, AEſchines, vitā fingere & formare ad exemplar. ὁ καθ' ἡμέραν βίος, vitæ quotidiana conſuetudo, Plut. in Pericle. βίον οἰκονομεῖν, vitam inſtituere. Iſocr. βίου ὁδὸς. Ibidem, βίον διατιθέναι, Iſocrat. βίον διοικεῖν, vitam inſtituere. Idem. βίοι τῶν ἀνθρώπων, hominum mores atque ingenia, hominū vitæ. Lucianus, ὁ μετὰ ταῦτα βίος, i. acta deinceps vita, poſt acta vita. βίος ἴδιος, vita priuata Demoſth. τὸν βίον μετήλλαξε, mortuus eſt.

mortuus eſt, Gaza de Senectut. Plut. ὡς ἂν ἐκπλήσωσι τὸν δια κλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, donec deſtinatũ vitæ curſum peregerint. τὸν βίον ἐκλιπεῖν. Plutar. τελευτᾷν τὸν βίον, μεταλλάξαι τὸν βίον, ἀποψύξαι τὸν βίον, ſignificãt mori. βίον καταλύω, vitam finio, Lucianus. βίοι ἄλλοι, alia vitæ munera, id eſt, officia, Gaza ex Ariſtot. βίος ὀλίγος, tenuis victus, Ariſtoph. βίον ἱκανὸν παρέχειν, viuendi commoditatem præſtare, Iſocrat. βίου δεόμενοι, victus inopes. βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων, à nefandiſsima negotiatione quæſtum faciens, Herodot. βίον ποιοῦμαι, victum comparo, Thucy. τοῖς βίοις ἰσοκλήροις ἠρκεσμένους ζῆν, æquali ſortitione paríque ſubſtantia viuere, Plut. Propriè dicitur de hominibus, quemadmodum ζωὴ de irrationalibus. Vnde Ariſtot. vitam definiés βίος ἐστὶν (inquit) λογικὴ ζωή: id tamen non ſemper obſeruatur. Significat etiam victum, alimentum, cenſum, pecunias & facultates, quæque ad vitæ vſum pertinent, i. τὰ ὠνια. τὰ κατὰ τὸν βίον, pro annona, Demoſth. Lucian. βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὁρμιᾶς εἶχον. Idem alibi, ἀβίους ἄνδρας vocat inopes & egenos. τὰ περὶ βίον ἀμφισβητήματα, Philo de mundo appellat ciuiles controuerſias & forenſes.

Βιὸς, ου, ὁ, neruus arcus, ὁ τοῦ τόξου νευρὰ, ſagitta. ἀπὸ τῆς βίας καὶ δυνάμεως, ταύτης γὰρ χρεία εἰς τὴν τόξου τάσιν.

Βιοσόος ὥρα, hora ſalutifera, Nonnus, & ἰησοῦς βιοσόος, Ieſus ſeruator vitæ.

Βιοτεία, vitæ inſtitutum, Xenoph. in OEcon.

Βιοτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, viuo, dego, vitam inſtituo, alo, prima breui, Gaza ex Cicer. πρὸς τὸ εὖ καὶ καλῶς βιοτεύειν, ad bene beatéque viuendum. βιοτεύω φαιδρῶς, hilariter viuo, Idem. Xenoph. παρὰ τὰ ἄλλα ζῷα, ὥσπερ θεοὶ ἄνθρωποι βιοτεύουσι. Idem, ἐμαυτὸν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους, ᾗ ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν. Idem, βιοτεύειν ἀπὸ πολέμου.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, vita, victus, vitæ conditio.

Βιότης, ητος, ἡ, vita.

Βιοτήσιον ὕδωρ, vitalis & alma aqua & viuifica. Nõnus, & δῶς βιοτήσιος, apud eundem genere fœminino. Apollo. 2, ὤνον ἀμείβοντες βιοτήσιον, eſculentas merces permutant.

Βιότιον, diminutiuum, à nomine βίοτος, paruus victus. Ariſtoph. in Plut. οὗτος γὰρ ἐξηύρηκεν αὐτῷ βιότιον, hic ſibi victũ inuenit.

Βίοτος, ου, ὁ, vita, victus, omne quod ad victum pertinet, alimentum, facultates, Odyſſ. ο, τοῖο πλεῖο βιότοιο.

Βιοὺς, οῦντος, ὁ, viuens. ὡς βιοὺς μέλλοι, vt viueret, quòd eſſet victurus, Herodot.

Βιοφθόρος, ου, ὁ, mortifer, vitæ corruptor.

Βιόχρηστος, ὁ, vitæ vtilis.

Βιόω, μ. ώσω, π. ωκα, viuo, vitam ago, ſum in vita. de hominibus propriè dici volunt, non de brutis aut plantis ſimilibuſque: quẽadmodum τὸ ζῆν. βιώσομαι, viuam. Xen. καταγέλαστος βιώσεται. Ab eo ducitur βίωμι: vnde & ἐβίων, & ὁ βιοὺς & βιῶναι. Herodot. vtitur βιοῦται, ἀντὶ τοῦ ζῇ, ἢ ζῶνται. κατ' ἀρετὴν βιοῦν, ſecundum virtuté viuere, Lucian. i. honeſtè viuere. Idem, τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; quid enim vos tale per vitam egiſtis? καλῶς βεβιωμένος βίος, bene acta vita. ἡσυχῇ βεβιωκὼς, qui quieté vixit. ὅθεν βιοῦται; vnde viuit? βεβιωκὼς ἀνδρὸς βίον, qui vitam viro dignam peregit.

Βισαλτία, Biſaltia, regio & vrbs Macedoniæ.

Βιστάκια, piſtacia, fructus.

Βιττία, τὰ, crepidæ.

Βίζιον, ου, ſcãdalitium aliqui vocant.

Βίτων, ωνος, Biton proprium viri, quem & fratrem Cleobin, Solon Crœſo feliciores reſpondit, Plut. in Moralib.

Βιῴην, Doricè pro βιοίην, viuerem, Gaza lib. 2.

Βιῶμαι, cogo, βιάζομαι, βιάζομαι.

Βίων, ωνος, ὁ, Bion, proprium hiſtorici, cuius meminit Plut. at βιῶν, ῶντος, ὁ, i. viuens. Item βίων, ωνος, ὁ, Bion, qui Theognim taxauit, quòd dixerit pauperem nihil poſſe dicere nec facere, Plut. de poetis.

Βιῶναι, ἀντὶ τοῦ βιοῦν καὶ ζῆν, vixiſſe. Odyſſ. ξ, ἔτι γὰρ νῶϊ μάλα βιῶναι.

Βιώνης, commeatui præfectus, σιτάρχης.

Βιώσιμος, ὁ, ſpem habés vitę, vitalis, Plin. l. 7, c. 9. & Celſus. Herodot. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, viuere non poſſẽt homines, vel nollent. Act. accipitur & Paſs. βιώσιμος ὁ ἀσθενῶν, dicitur qui victurus videtur, & euaſurus. βιώσιμον βρέφος, vitalis infans. βιώσιμος χρόνος, vitę tempus, Euripid. βιώσιμα παιδία, i. γόνιμα, vitales infantes, qui viuere poſſunt.

Βιωσίμως, vitaliter. βιωσίμως ἔχω, ſũ vitalis, Greg. Naz.

Βίωσις, εως, ἡ, vita.

Βιωτέον, viuendum eſt, viuere oportet, Plato de Leg.

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, temporalis, mundanus, vitalis, ad vitę vſũ pertinens, βιομήχανος. Chryſoſtomus, αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδούμεναι, quæ lubenter verſantur in rebus huius ſeculi. βιωτικὸς κλύδων, huius vitæ turba, Idem de officio Epiſcop. βιωτικαὶ μέριμναι, curæ huius vitæ, cap. 21. Euang. Lucæ: vbi Euangeliſta ſignificat eas curas, quæ ad victum comparandum faciunt. Communis, vulgaris. Ariſtoteles lib. 9. Animalium, τὴν δὲ διάνοιαν βιωτικὸς καὶ εὐμήχανος, &c. pollens induſtria in vitæ muneribus. βιωτικοὶ ἄνθρωποι, homines ſeculares, id eſt, rebus huius ſeculi dediti. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. τὰ βιωτικὰ, vitalia vocat Diuus Paulus, 1. Corinth. 6. quę ad corporis ſubſidium pertinent.

*Βιωτικῶς, populariter. ὡς ἐν τῷ βίῳ, ὡς ἰδιωτικῶς,

Βιωτὸς, ῆ, vitalis. βιωτὸς βίος, eadem ratione dicunt, qua Cicero in Lælio, Cui poteſt eſſe vita vitalis (vt inquit Ennius) qui non amici mutua beneuolétia cõquieſcat? Plato in Apolog. ὁ δ' ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ, vita non explorata non eſt homini vitalis, id eſt, acerba eſt Ariſtop. in Pluto. πεπαρῳκότα βέλτιον, ἢ φησιν, οὐκ εἶναι βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον, aut inquit ſibi non eſſe viuendum. Nazanz. οὐδὲ βιωτόν ἐστιν αὐτοῖς ὁ βίος, viuere eis non libet. τὸ βιωτὸν, viuendum. Plato Epiſt. 7, ἡγεῖται ξυντετέον εἶναι καὶ οὐ βιωτὸν ἄλλως ποιοῦντι, exiſtimat eſſe committẽdum, & acerbam eſſe vitam aliter facienti. Demoſth. οὐκ ἦν μοι βιωτὸν τοῦτο ποιήσαντι, vita mihi eſſet acerba. Lucian. οὐκ ᾤετο βιωτὸν αὐτῷ, ſibi viuendum non putauit.

Βιωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vitæ vtilis. τὰ βιωφελῆ, in vitæ vſu vtilia, à nomine ὠφελὴς, Gellius lib. 1. cap. 22.

Βλαβεὶς, έντος, ὁ, qui malum accepit, Aor. 2, à βλάπτω.

Βλαβερὸς, οῦ, ὁ, nocuus, damnoſus, pernicioſus, periculoſus, detrimentũ afferés. βλαβερώτατον, maximè noxium.

Βλάβη, ης, ἡ, καὶ

Βλάβος, εος, τὸ, nocumentum, incommodum, detrimentum, conuitium, læſio, fraus, captio, caſus, multa, diſpendium, damnum, iactura, pernicies, noxa, offenſa, iniuria, error, erratum, offenſio, vitium. Ariſtoph. in Ranis, σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος, tu verò vitium obſerua. Chryſoſt. εἰς ταῦτα ἡ βλάβη γίνεται, horum fit iactura, his nocetur. Plaga, vulnus & ſecuris dici ſolet à Cicer. pro graui detrimento. βλάβην ἔχειν, Sophocl. detrimentum accipere. βλάβαι, γειτόνων γιγνόμεναι, damna in vicinia facta. Plat. νομ. η, ſic Ficinus. Idem ibidem, βλάβος ἀποτινέτω, damnum reſtituat, pauperiem factam reſtituat. Dicitur etiam, τὴν βλάβην, pro eodem. βλάβης δίκη, actio damni dati, quę eſt ex lege Aquilia apud Iuriſconſ. datur contra eum qui damno aliquẽ affecerit. βλάβης νόμος τῶν τετραπόδων, lex ob pauperiẽ à quadrupede factã: quã legem Solon tulit, authore Plut, Bud.

Βλαβήσεσθαι, læſum iri, βλαβῆναι, lædi, offendi. βλαβήσομαι, lædar, Iſocrat. à βλάπτω, ſiue βλάβω.

Βλαβυεία, ας, ἡ, vaniloquium.

Βλαβύσσω, καὶ Βλάβω, μ. άψω, π. αφα, noceo, iniuriam infero, iniuriã facio, abſumo, deſtruo, mulcto, ἢ βλάπτομαι, Accuſat. iungitur.

Βλάδα, ſtulta, ἄπορα, impoſsibilia, ὠμά.

Βλαδαρὸς, flaccidus, diſſolutus.

Βλάζειν, deſipere, μωραίνειν.

Βλαῖκος, titio, ramus.

Βλαιμάζειν, contrectare, tentare.

Βλαῖσα, τὰ, blæſa, τὰ βλαῖσα τῶν ὀπισθίων, blæſa pedum poſteriorum, Gaza lib. 9. Animal. de apibus.

Βλαισὸς,οῦ,ὁ, blæſus,varus,tranſuerſus. Sic à pleriſque vocatur, cui membra ſoluta ſunt,i. παραλυτικός. Item qui literam aliquam exprimere non poteſt, vt Demoſth.qui ρ literam eloqui nequibat. Refertur etiam ad alia membra,vt ad manus,pedes,brachia: vt ſit,qui greſſum habet mancum vel oblæſum,ὁ βεβλαμμένος τὸ ἴσον τῶν ποδῶν,vt quidam interpretantur. Item cui ſuræ ſunt in diuerſum actæ quales ſunt Cancrorum & Lacertarum. Latinè valgi & varii dicuntur. His opponuntur ῥαιβοί,Cælius lib.8,cap. 13,& Bud.in Annot.item de fruticibus dicitur,in Epig. βλαισὸς κισσός. Alexander Aphrod.Problemat.24,libr.2, quærit cur οἱ εὐνοῦχοι βλαισοί, ſpadones blæſi, id eſt,valgi, Blæſos,inquit,imbecillitas facit,Quum enim eorũ partes inferiores nequeãt ſuſtinere ſuperiores,facilè peruertuntur: indéque vitium quòd pedum blæſitatem vocamus,prouenit,&c.

Βλαισόπους,οδος,pedibus mancus vel oblæſus.

Βλαισότης,ητος,natura vergendi,blæſitas,Gaza.

Βλαισοῦται,obliquatur.

Βλαιψία,piſcis nomen.

Βλακεία,ἡ,mollities, inertia, torpor,ſtoliditas,iactantia,Ariſtoph.Interp.

Βλακίας,piſcis,qui etiam βλὰξ dicitur.

Βλακεννόμιον,τὸ, in Alexandria vectigal quoddam vocabatur,quod Aſtrologi perſoluebant.Sic dictũ,quòd eos fatui modò adire ſolent.Siquidẽ βλὰξ fatuum ſignificat.

Βλάκευμα,contemptus,deſpectus.

Βλακεύω, μ.εύσω,π.ευκα, torpeo, pigreſco, fraudo, cum Accuſat. in delitiis vitam ago, per delitias bona conſumo.Damaſcius, καὶ παροξύνων τοὺς λόγῳ πὼ ἐν ἔργῳ βλακεύοντας. Apud Hippocratem legitur pro vilipendo, contemno. βλακεύειν περὶ τὸν πόνον,Chryſoſt.περὶ ἱερωσ.Huic opponitur σπουδάζω.

Βλακία,ας,regio quædam prope Cumen.

Βλακικὸς,ἡ,ὁ,ignauus,ῥᾴθυμος, emolliens,mollẽ reddens & effœminans, Plato νομ. α, τὸ βλακικὸν ἡμῶν, ignauia noſtra,Xenoph.in OEconom.

Βλακικῶς, tardè, Ariſtophan. βλακικώτερον, ſtolidius, ignauius.

Βλακὸς,ου,ὁ, mollis,inutilis,ſtultus,ſtupidus. Item nomen piſcis.

Βλαρὸς,lippus,τυφλώδης.

Βλὰξ,κὸς,ὁ,mollis,delicatus,laſciuus,qui ſe inaniter iactat. Item ſtolidus,hebes,ſtupidus, qui neſcit res diſcernere: à piſce prorſum inutili nomine inflexo,quem ne canes quidem attingant. vide Etym. βλὰξ καὶ ἠλίθιος,ſocors & fatuus, Xenophon. βλὰξ ἔργον opponitur τῷ ἐνθυμεῖσθαι, apud eundem.

Βλαπτικὸς,οῦ,ὁ, noxius,lædens,nocuus,βλαπτός.

Βλάπτομαι,iacturam facio,damno afficio,opprimo,malè mereor(commune eſt corpori & animæ)ſumo ſupplicium,obſum,coerceo,ſum impedimento,graſſor.βλαβεῖν εἰς τὴν οὐσίαν,Nazanzen.orat.accipio cladem,damnum ſuſcipio. Thucydid.βλαφθῆναι,detrimentum accipere, noxam capere. βλαβῆναί τι, aliquid cladis accipere, idem Thucydid. Homer. ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε, ὑπὸ τοῦ ὄζου ὅ ἐστι κλάδου ἐμποδισθέντες, id eſt,impediti & offenſi ad ramum,&c. impacti ramo. οὐδὲν ἔβλαψεν,nihil tibi obfuit. Plato de Legib. Ariſtot.lib.2.Polit.cap.6,βλαβήσεται τοῖς ἄρχουσιν ἀπειθεῖν εἰθισθείς, nocebit, ſuperioribus non parere aſſuefactus. βλάπτομαι βλάβην ἐλαφρὰν, leui afficior incommodo.

Βλάπτω,in Aor.2,ἔβλαβον, lædo, noceo,ſum impedimẽto,aduerſor,Genitiuo vel Accuſat.iungitur.βλάπτειν καὶ διαβάλλειν,lædere & infamare,Demoſth.βλάπτειν κελεύθου id eſt,ἐμποδίζειν,Homer.Odyſſ.Plutar.in Camillo,μεγάλα τοὺς κατηγόρους ἔβλαπτεν ἡ ὄψις, multũ accuſatoribus obfuit aſpectus.

Βλαστάζω,idem quod βλαστάνω Siculis.

Βλαστάνω,καὶ

Βλαστέω,ῶ,μ.ήσω,ἀόρ.β.ἔβλαστον,germino,ſuppullulo,pullulo,fruticor,ἀναδίδω,emano,germẽ edo ſiue emitto,orior, emergo,exiſto,naſcor. Philo de mũdo, ἀναδιδόναι καὶ βλαστάνειν, Accuſat.iunxit Alexander Aphr.in Problem. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει, herbas non edunt loca perhumida. & Sophocl. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών,id eſt,ὅστις ἄνθρωπος πεφυκώς, quicunque homo natus. Idem, ἐξ ἀρίστοιν δυοῖν βλαστών,ortus ex duobus præſtantiſsimis, patre videlicet & matre: germen educo ſeu cieo,propagor, frutico, Valla: pullulum oſtendo,Gaza: exorior,exurgo. ἐβεβλαστήκει, refruticauerat. ἔβλαστε, germinauit,originem duxit,prodiit,Euripid & Theophraſtus lib.2.hiſtor.plant.

Βλάστη,ης,ἡ,fœtus,germen,ſarmentum. Gaza,propagatio,Plato de Legib.βλάστην ζώων,incrementum vocat

Βλάστημα,ατος,τὸ,germen,ſurculus,pro flore accepit Iſocrat.propago,proles, incrementum, progreſſus,fructus, ſeges,ſoboles.

Βλάστησις,germen,germinatio,germinis impetus.

Βλαστητικὸς,οῦ,ὁ,fertilis germinibus,qui germinare poteſt, Theop. vim habens germinãdi,germen parturiens.

Βλαστοκοπέω,ῶ,germina detraho. Theoph.lib.4,cap.16, de cauſ.plant.βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ πνευμάτων, à ventis germina fuerit abſciſſus,id eſt, abſciſſa habuerit. Idem lib.5,cap. 13,ὅταν βλαστοκοπηθῇ ὑπὸ πνεύματος ἡ ἄμπελος,quum vitis germina à flatu fuerint ablata.

Βλαστολογέω,ῶ, decacumino, pampino, Theophr.lib.3, de cauſ.plant. à legendis pampinis, Gaza alicubi ad verbum vertit cacumina defringere.

Βλαστολογία,pãpinatio,decacuminatio,vt vertit Gaza.

Βλαστὸς,οῦ,ὁ,germẽn, ramulus. παρὰ τὸ βλάσκειν, τὸ αὔξειν, calamus,culmus,ſcyrpus,germen,virgultũ,frutex,frons. Fuit etiam huius nominis cubicularius Herodis, capite 12.Act.Apoſtol.

Βλασφημέω, ῶ,μ.ήσω, π.ηκα, obtrecto, infamo, conuitiis inceſſo, impiè & irreligioſè loquor, grauiter exprobro, exeсror,adorior ſeu inceſſo:conuitiis lacero,ſum contumelioſus, conuicior, verbis calumniam infero. Iungitur cum κατὰ & cum περί. κατὰ τῶν χριστιανῶν βλασφημεῖν, Chriſtianos conuitiis & maledictis inſectari,Suidas in verbo Γερμανὸς non ſemel dixit. Demoſth. βλασφημεῖν περὶ πατρὸς, obtrectare patri. Iſocr. εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ὑμῶν διατριβῆς. Plato 2.de Rep. εἰς θεοὺς βλασφημεῖν,diis male dicere.cap.3.Euang.Marci, βλασφημεῖν εἰς τὸ πνεῦμα,conuitium dicit in Spiritum.βλασφημεῖ βλασφημίας, Atticè,id eſt conuitia conuitiatur. βλασφημεῖν πᾶσαν βλασφημίαν,miſerabilem prorſus & noxiam orationem fundere: ſic Ficinus apud Plat.de Leg. βλασφημεῖται,malè audit,maledictis afficitur. βλασφημούμεθα,malè de nobis loquũtur homines. maledicentiæ ſumus obnoxii,id eſt, præbemus hominibus obloquẽdi materiam. Demoſth. βλασφημεῖ περὶ ἐμοῦ κατὰ πολλὰ,multis me verbis ſugillat. βλασφημεῖν καὶ εὐφημεῖν,contraria apud Platonem, νόμ.ζ.

Βλασφημία,ας,ἡ, blaſphemia,execratio,maledicẽtia,imprecatio,cõtumelia,probrum,obtrectatio, vituperatio, maledictum, maledictio, conuitium. Lucian.de duobus Philoſophis inter ſeſe contumelioſè altercãtibus, καὶ ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατασκεδάσαι ἀλλήλων, & ſolida plauſtra conuitiis onuſta,inter ſe effundebant. Iſocrat. Demoſt. βλασφημίας ποιεῖσθαι κατὰ τῆς εὐσεβείας, afficere probris ſeu inceſſere maledictis. βλασφημία τοῦ πνεύματος, conuitium in Spiritum,cap.12.Euang.Matth. βλασφημία opponitur εὐφημία. Plato νόμ.ζ,βλασφημίαν πᾶσαν κατὰ τῶν ἱερῶν καταχέειν, id eſt, miſerandis vocibus ſacram rem temerare: ſic Ficinus,querulas voces edere.

Βλάσφημος,ου,ὁ καὶ ἡ,blaſphemus,contumelioſus,maledicus,execrabilis,probroſus,cõuitiator,nefari⁹. vnde,βλάσφημον ῥῆμα ἐκφέρειν, apud Chryſoſt. maledicum verbum proferre. βλάσφημα πολλὰ περὶ αὐτὸν εἰρήκασιν,multis conuitiis maledictiſq; onerarũt ſeu lacerarũt. βλάσφημος κρίσις, maledicum iudicium, Petrus Epiſtolæ ſecundæ cap.2, blaſphemum

blaſphemū iudiciū, quaſi abominādum & mali ominis.

Βλαῦται, ῶν, ſiue Βλαῦδες, calcei, crepidæ.

Βλαύτιον, ου, τὸ, ſolea, ὑπόδημα.

Βλαυτοῦν, nectere calceos, πλέκειν σανδάλια.

Βλάχων, pulegium, Ruellius lib. 4. Dioſcor. Marcellus adnotat ſignificare & filicem & pulegiū. Sunt tamen codices in quibus βλήχων legitur.

Βλαψιγονία, ας, ἡ, dicitur quum apes morbo, ignauia, aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Βλάψις, εως, ἡ, βλάβη, noxa, detrimentum, Plato νόμ. θ.

Βλαψίφρων, ſtolidus.

Βλεῖο, percutereris. Aoriſt. 2. Optat. medii, ἀπὸ τοῦ βλῶμι.

Βλεὶς, percuſſus, βληθείς.

Βλεννόμυξος, mucoſus, flaccidus.

Βλεμεαίνω, circunſpicio cum ſuperbia, oculos feroces circūfero, geſtio, iacto, vim & alacritatē aſpectu oſtēdo, inſoleſco, Hom. de bel. Ran. ſuperbio, inſanio. Neu. abſ.

Βλέμμα, ατος, τὸ, vultus, aſpectus, acies oculi, contuitus. Laſcar. βλέμμα βάλῃς ἐπ' ἐμοὶ, oculos in me cōieceris. Ariſtoph. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει, i. βλέμμα μαλακὸν καὶ καλὸν, molles & pulchros oculos. τὸ βλέμμα ἥμερος, qui eſt manſueto aſpectu, Lucian.

Βλέμυες, populi Lybiæ, Theocrit. Edyll. 7.

Βλέννα, ης, ἡ, mucus, ἡ μύξα, Alexand. Aphrod. βλέννα aurium ſordes.

Βλεννὸς, ἡ, ὁ, ſegnis, ignauus, fatuus.

Βλέννος, εος, τὸ, ſordes, Ariſtot. lib. 6. Animal.

Βλεννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſordidus, ſordeſcens, lib. 8. Animal Ariſtot. cap. 2.

Βλέπεος, aſpectus.

Βλεπεδαίμων, ονος, ſyderatus, deformi aſpectu, diſtortis oculis, quaſi à dæmone percuſſus, Cæl. lib. 2. cap. 28.

Βλέπος, εος, τὸ, Atticè, ἀντὶ τοῦ βλέμμα, aſpectus, obtutus. Ariſtoph. ἐφ' οὗ τοῦ προσώπου τ' ἔστιν ἀττικὸν βλέπος, in ore eſt vultus Atticus.

Βλέπω, μ. ψω, π. φα, intueor, video, cerno, contueor, intendo oculos, obtueor, ſpecto, Lucian. caueo apud Paulum cap. 3. ad Philippen. aſpicio. Ariſtophan. βλέπω γάρ σοι μαντικόν τι. Item, ἀντὶ τοῦ ζῆν, id eſt, viuere. Euripid. in Hecuba, πῶς δ' αἰσχρὸν εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ χρώμεθ'. Sophoc. in Aiace, ἴσως τοι κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν, ſi viuentem non diligebant. ſic Dido apud Vergil. vitā pertæſa, Tædet (inquit) cæli conuexa tueri: vbi φῶς ſubintelligitur. βλέπειν πυῤῥίχην, Ariſtoph. id eſt, ἐνοπλον καὶ πολεμικόν τι. Idem, βλέπε εἰς ἐμέ. βλέπων ἀστραπὰς, aſpiciens coruſcationem, id eſt, ex oculis emittens, Idē Ariſtoph. βλέπειν κλαίειν, pro cædi & vapulare, Eraſmus in Prouerb. βλέπειν κάρδαμα, id eſt, δριμύτατα, Idem. βλέπω ὀπὸν τὸ κακὸν, id eſt, δριμύτατα. βλέπειν ὑπότριμμα, id eſt, δριμὺ, Ariſtoph. βλέπω τιμᾶν, reſpicio ad mulctandum, ad mulctas, id eſt, cupio mulctare. βλέπω κλέπτειν, id eſt, κλεπτικόν. βλέπω φιλοφρόνως πρός σε, Xenoph. βλέπουσι κάτω, vergunt deorſum, Ariſtotel. lib. 2. Animal. Demoſth. βλέπειν εἰς τὰ τούτου πρόσωπα. βλέπειν ἔξω, reſpicere extrà, Idem. βλέπω πρός σε, in te conuerto oculos, Herodo. βλέπω πρὸς τοῦτο, ad te conſpicio, Iſocr. Cap. 8. Euang. Marci, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, cauete à fermento. Ammon. diſtinguit à θεάω. βλέπομαί σου, videor abs te. Lucia. de luctu, μὴ δὲ γυμνοὶ βλέπωνται πρὸς Κερβέρου, ne à Cerbero nudi ſpectentur.

Βλαισὸς, ἡ, ὁ, incuruus, qui crura habet inuerſa & genua in poſteriora reflexa.

Βλετονήσιοι, Bletoneſii: ſic dicuntur quidā populi barbari. Hi quum diis immolarent homines, eorum magiſtratus Romani accerſiuerunt puniēdos, Plut. in Probl.

Βλεφαρίζω, σκαρδαμύσσω, frequenter claudo oculos, conniueo.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, pili palpebrarū, cilia, βλέφαρα, genæ & folliculi oculorum. βλεφαρίδες, palpebræ & pili genarū. Sic Xenoph. lib. 1. ὑπομιμνήσκω δὲ καὶ ταῦτά σοι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σφόδρα ἐνέχεται, τὸ ἴσως ἀνθρώπους μὴ ὁρᾶν τὴν ὄψιν, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, ὃ ὅταν μὲν δέῃ αὐτῇ χρῆσθαί τι ἀναπετάννυσθαι, ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ συγκλείεσθαι, ὡς δὲ μηδ' ἄνεμοι βλάπτωσιν, ἠθμὸν βλεφαρίδας ἐμφῦσαι, &c. Ariſtoph. in Pluto, κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, genas reſupinans eius & inuertens. Marcell. li. 1. Dioſc. notat βλεφαρίδας, palpebras eſſe & pilos in extremo ciliorum margine natos, quibus in videndo lucis noſtræ radii diriguntur.

Βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra, gena, pellis oculos claudēs, ὑμενόφυλλον, vt interpretatur Oppiani Interpres: quaſi dicas, oculare foliū. παρὰ τὸ φάρος, καὶ ἱμάτιον εἶναι τοῦ βλέπειν, quòd oculi indumentum ſit. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν αἴρεσθαι. Marcell. lib. 1. Dioſc. cilia eſſe dicit, quæ vtrinque oculum in ſomno & in occurſu noxæ alicuius claudunt. vnde καλλιβλέφαρα, & malorū remedia, & formæ lenociniū in ea parte dicūtur: quę Plin. variè ſolet vertere, nūc remedia glutinandis palpebris, nunc replicandis, nunc honeſtandis, nunc circūliniendis. καλλιβλέφαρα vertit Hermol. & Ruell. circūlitiones quibus palpebras ornāt colorémq; mentiuntur. βλέφαρα, Ruell. vertit genæ, Hermol. ſupercilia, Marcellus palpebræ. Odyſſ. ξ, βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, à genis, ſeu ab oculis. Pro oculo Apollon. 2. Arg. δρύφθη δ' οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή. Heſiod. τῆς καὶ ἀπὸ κρηδεμνοῦ βλεφάρων ἄπο κυανεόντων, i. ab oculis.

Βλεψίας, ὁ, δικαστικὸν ἐκ πνευμόνων, proprium viri.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus.

Βλέψος, Blepſus, frater Phobi, qui ambo a Codro traxerunt originem, Plutarch. de virtut Mul.

Βλήδην, iactim: μετὰ τοῦ βάλλεσθαι.

Βλῆδα, panis intritus.

Βληθεὶς, ictus, traiectus.

Βληθῆναι, ictum eſſe: à βάλλομαι.

Βλῆμα, ατος, τὸ, iaculum, ictus, iaculatio, iactura.

Βλήμενος, η, ὁ, percuſſus: pro βεβλημένος, accētu tranſlato, poeticè & Ionicè. Apollon. βλήμενος ἰῷ, ſagitta ictus. Infinitiuus eiuſdem formæ, βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, βληθῆναι. & βλῆτο ὑφορμῶν. pro ἐβέβλητο, percuſſus fuerat.

Βλὴρ, AEolicè, muſca.

Βλήσω, mittam, percutiam: à βλῶ.

Βλυσπειδῆ χειρὶ, vel vt alii legunt, Βλυστειδῆ, i. manu ſcaturienti & fluenti, In Epigram.

Βλῆτα, idem quod βλήματα.

Βλητικὰ, quæ vulneri patent.

Βλῆτον, τὸ, legitur pro βλίτον, li. 7. ca. 1. hiſt. plāt. Theophraſti: & lib. 2. Dioſcorid. cap. 146, βλῆτον: vbi tamen blittum exponitur, quod genus eſt oleris, quod ſpinalia dicunt.

Βλητὸς, attonitus, apoplecticus.

Βλῆθρον, ου, τὸ, clauus ligneus, peſſulus.

Βληχὴ, balatus, In Epigramm. Dicitur etiam pro eodem βληχά.

Βληχάομαι, μαι, ήσομαι, π. ημαι, balo, Ariſtophanes in Pluto. Depon. abſolutum eſt: dicitur tamen de capris apud Theocritum.

Βληχὰ, ῆς, ἡ,

Βλήχημα, ατος, τὸ, balatus. βληχὴ προβάτου, balatus ouis.

Βλήχημος, ſtultus, ſimplex.

Βλήχων: vide Βλάχων.

Βλῆχον, herbæ ſpecies: ſed βληχρὸν, ἄσθενον, Hippocrat. Item ἰσχυρόν.

Βληχρὸς, ἡ, ὁ, debilis, lāguidus, hebes, obtuſus, imbecillus. παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, ὁ κατὰ βεβλημένος καὶ πεπληγώς. Pindarus dixit, ἀπὸ τοῦ ἰσχυροῦ, id eſt, de forti, potenti & impetuoſo. ἀπὸ τοῦ βέβληκα, ὁ καταβεβλημένος. Dicitur & ἀβληχρὸς, quemadmodum στάχυς & ἄσταχυς, πᾶς & ἅπας. βληχρὸς πυρετὸς, imbecillis febris, Alexand. Aphrod.

Βλῆχρος, ἡ, blechrus, genus herbæ, Theophr. lib. 1. cap. 8. de cauſis plantar.

Βλήχων, ωνος, ἡ, blecho, onis, genus herbæ, Theophraſt. lib. 9.

Βλήχων, ωνος, ἡ, pulegium, herba, pro γλήχων, Atticè. Di-

citur eadẽ à Nicãdro βληχωνία. Accipitur & pro pube.

βληχωνίας,ου,ὁ, potio ex pulegio herba. Ariſtoph. Pace, εἶγε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίας.

βληχώνιον,ου, idem quod βληχών. Gazæ lib.3. Grammaticæ dicitur βληχωνία.

βλιμάζειν, mammillas tractare, aut etiam mulierũ pudenda. Propriè autem de auibus quũ illas empturi tractamus. Ariſtoph. Auibus, οἱ τὰ λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους, οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες, poſtea capientes vendunt congregatos, hi autem emũt palpantes. Item βλιμάζειν apud Ariſtoph. exponitur χλευάζω, & τὰ κνεία τ̃ μελλουσῶν τρυγᾶν.

βλῖτας,ὁ, mulier imbecillis.

βλιτομάμας,ου,ὁ, vel βλιτόμας, ſtupidus, bardus, ſtolidus. Ariſtoph. πῶ χ' ὅσ' ἐκάλουν βλιτομάμμας, αὐτὸ τὸ μωρόν. τὸ γὰρ βλίτον μωρόν ἐστι λάχανον, καὶ μαμμᾶν ἄσημος φωνὴ τῶν παίδων λαλούντων.

βλίτον,ου,τὸ, blitum, genus oleris inſipidum, vim habet humectandi & refrigerandi. valet & aduerſus cancrum vlceratum. apud Suidam βλίτον ſcribitur. apud Dioſcorid. lib.2, cap.146, βλῆτον. hoc olus nullius eſt in medicina vſus. Vnde ſocors & inutilis homo dicitur, blitto deſpectior.

βλίτον,ου,τὸ, blitum herba, beta.

βλίττω, aufero mel à fauis, mel exprimo, fructum capio, Plutarch. de fort. βλίττω τὸ μέλι, mel adimo, Ariſtot. lib.9. Animaliũ, mel demo, caſtro fauos. Idem ibidem, βλίττεται σμῆνος δύο χόας, caſtrantur faui vnius aluei duobus ſextariis.

βλοσυρὸς,οῦ,ὁ, rigidus, grauis, ἀγνὸς, terribilis, horrendus, toruus, καταπληκτικὸς, quaſi cenſorius. In bonam partem Plato vtitur lib.7. de Repub. μὴ μόνον ἡσυχαίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ &c. Heſiod. de ſcuto Herculis, χάρμη δεινωποὶ, βλοσυροί τε, pro βλοσυραί. σμερδαλέον, καὶ πουλυβόν, βλίτυρι ἀπὸ τοῦ βάλλειν, καὶ προσάσσειν τοῖς ὄσσοις. Apoll. βλοσυρὴν ἔχει ἀχλύν. à quibuſdam duplici σ ſcribitur, & per ω in priore apud Gazam lib.3. Grammat. Lucianus, τ̃ περιφερείᾳ καὶ τὸ διάδημα βλοσυρός. βλοσυρὸς λέων, i. toruus, in Epigrammat. βλοσυροῖς κύμασι, horrendis fluctibus. Theophraſt. lib.6, cap.21. de cauſ. plant. τροφὴ πλείων καὶ βλοσυρωτέρα, i. alimentum vberius vehementiúſque. Ibidem, c.18, εἰσὶ δ' ἐκ βλοσυρωτέρας ὕλης καὶ σωματωδεστέρας οἱ βλάστοι καὶ ἀκρέμονες, &c. ſunt autem ex calloſiore corporatioréque materia germina, rami, &c.

βλοσυρῶπις,ιδος, terribilis, aſpectu horribilis.

βλοσυρωπὸς,οῦ,ὁ, toruus oculus, toruè aſpiciens, καταπληκτικὸς, in Epigram.

βλυβάζειν, βλιμάζειν.

βλύζω,μ.ύσω,π.υκα, ſcaturio, abundo, effundo aquas, & ſcaturire facio. A murmure & ſono ſcaturientium aquarum ſic dictum. cum Accuſ. lib.3. Epigram. ἡδὺ μέλι βλύζων. pro ſcateo, lib.2. Epigram. κύλιξ βλύζουσα λυαίῳ.

βλύσσω, profundo, apud Nonnum, & ſcatere facio.

βλυσμός. vide βλυσμός.

βλύω, idem quod βλύζω, quod Accuſatiuo iungitur apud Nonnum, ἔβλυε πηγὴν ὑγρὸν ὕδωρ, fundebat, aliàs ſcaturiebat, abundabat.

βλῶ, percutio, mitto.

βλωθρὴ, pinus, abies, pyrus.

βλωθρὸς,οῦ,ὁ, altus, frondoſus, χλοερὸς, ἀπαλὸς, εὐαυξὴς, virens, vegetus, longus, ſurſum pullulans, viridis. In Epigram. πίτυς βλωθρὴ, ἡ ἄχρι τοῦ αἰθέρος μηκύνουσα. à verbo βλώσκω, inquit Interpr. Apoll. Rhod.

βλωμὸς,ὁ, morſus, bolus, panis fragmentum, offella, ψωμὸς. Vnde ὀκτάβλωμος ἄρτος, apud Heſiodum, id eſt, octo fragmentorum.

βλώσκω, vado, clamo, ſerpo, Neutr. abſolu. vnde καταβλώσκω, deſcendo. Heſychius βλώσκω exponit, ἀπαντάω, ἕρπω, βοῶ, κραυγάζω.

βλωσυρὸς, terribilis.

βοάα, poeticè pro βοῶ, Gaza lib.3. Grammat.

βοάασκε, pro ἐβόα, clamabat, vociferabatur, Apo. Rho.

βοάασκον, clamabam.

βοάγριον,ου,τὸ, ſcutum ex pellibus boum agreſtium fabricatum, in Epigrammat. βοάγρια, ſpolia, vt exponit Etymol. i. λάφυρα: ſunt qui ſcuta dicant ἀφόρυκτα, i. incontaminata. Nam φορύσσω ſignificat polluo, in Epigramm.

βοάγρος,ου,ὁ, ſtultus. Item fluuius Locrorum, Homer. Iliados β.

βοαδρόμος,ὁ, auxiliator, ὅστις τὴν βοὴν ἄγρων μάχην τεχύσε.

Βοανεργὲς, τοῦτ' ἔστιν υἱοὶ βροντῆς, Boanerges, hoc eſt, filii tonitrui: ſic dicti ſunt Iacobus & Ioannes Apoſtoli, cap.3. Euangel. Marci.

βόαξ, piſcis qui & βῶξ dicitur, Athen.

βοάειον,ου,τὸ, quod ad boues pertinet.

βοαρμία, Mineruæ epitheton. παρὰ τὸ συναρμόσαι καὶ ζεῦξαι εἰς ζυγὸν καὶ ἄροτρον βόας.

βοᾶσι, pro βοῶσι, contractum ex βοάασι.

βοαύλιον,ου,τὸ, bouile.

βοάω,μ.ήσω,π.ηκα, clamo, inclamo, clamito, magna voce pronuntio, vocem edo, acclamo, vociferor, cõpello, voco, boo. Neutrum abſol. Lucian. οὐδεὶς σοι ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν, nemini neceſſe eſt ſe inclamare vel ſe clamare. βοῶ cum Accuſ. Sophocl. βοῶντος ἄτας τῆς δ' ἐπίσκοπον μέλος, cum clamore ſublato cantantis canticum huic calamitati conueniens. βοῶ σοι, i. tibi inclamo, Nazanz. in orat. βοήσομαι τῆς ἡμέρας τὴν δύναμιν, proclamabo diei virtutem, Idem. βοᾶν μὴ ἀφεῖναι, Demoſth. βοᾶν καὶ κεκραγέναι, Idẽ. βοᾶν καὶ κροτεῖν, vocem tollere & applaudere, Lucian. βοήσομαι τ̃ πατέρα, id eſt, patrem inclamabo, Lucianus. vnde βοώμενος, celebratus.

βοεία,ας,ἡ, bouina pellis. Dicitur & βοέη pro eodem, i. bubula pellis: item clypeus pelle bubula coopertus.

βοεικὸς,οῦ,ὁ καὶ βοϊκὸς,οῦ,ὁ, καὶ βόειος,ου,ὁ, bouinus, bubulus: vnde δέρμα βόειον, Odyſſ. ξ, pellis bouis: & τὰ βόεια, bubulæ carnes, Alexand. Aphrod. & τὰ βόεια κρέα. βόεα ῥάμματα, μεγάλα καὶ κνήπου πλέω, Ariſtoph. Interpr. βοεικὰ ζεύγη, iuga boum, Thucydid.

βόεος, idem quod βόειος. Nonnus, βοέῳ μίμημα φυέθλῳ ἄνδρα θυηπολέων, hominem & bouem mactans. βοέῳ ποδὶ, pede bouino, βοέην ἀγέλην, Nonno, i. armentum.

βοεὺς,έος,ὁ, lorum propriè, & pro rudente ponitur. Odyſſ. γ, ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν ἕλκον. βοεῖς δὲ καὶ βοέας λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντων κάλως, inquit Didymus.

βοὴ,ῆς,ἡ, pugna. item clamor, vociferatio, Quintil. ſonus, eiulatus, ſtrepitus, vox, Lucian. καὶ βοῆς μεστὸν ἦν τὸ συμπόσιον. vociferatio, clangor, acclamatio. βοὴν ἀγαθὸς, ab Homer. vocatus Menelaus, vt minimè formidoloſus in bello: propterea quòd quibuſdam in bello vox præ formidine intercipiatur. βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, id eſt, bello ſtrenuus, apud Homerum. βοῆς δὲ ἐπὶ τούτοις, i. inter hæc clamore coorto. βοὴν ἀπηχῆ ὄντα, conuitiatorẽ egregium, Eraſm. Thucydid. ἔσω ὑπὸ βοῆς ἦγε, intra vociferationẽ, ſic Valla: Interpres verò, ἤγουν ὑπὸ βοῆς καὶ ὡς ἀμαθεῖς.

βοηγενὴς, epitheton apum, in Epigramm. βοηγενέεσσι μελίσσαις, id eſt, boue natis.

βοηδρομέω,ῶ,μ.ήσω, cum feſtinatione adſum, auxilior periclitanti, auxilio accurro, βοηθῶ.

βοηδρόμια,τὰ, feſtum quoddam Athenis cum clamore, quòd Theſeus eo menſe, qui βοηδρομιὼν appellatur, cum Amazonibus conſerto prælio victoriã reportauit, Plutarchus in Theſeo.

βοηδρομιὼν,ῶνος,ὁ, Græcorum tertius menſis eſt ab æquinoctio æſtiuo. quidam Auguſtum exponunt, alii Iunium, alii Septembrem: quæ varietas ex diſſimilitudine menſium Atticorum cum noſtris naſcitur.

βοήδρομος,ου,ὁ, adiutor.

βοήθεια,ας,ἡ, auxilium, adiumentũ, Cic. exercitus, præſidium, ſubſidium, Xenoph. patrocinium, remediũ, ſupplementum. τῇ ἐνδείᾳ βοήθειαν εὑρεῖν, ſubſidium egeſtati inuenire. Plato epiſt. 7, οἰκείας ἀλλήλαις εἶναι τὰς πόλεις πρὸς τοὺς

βαρβάρους

βαρβάρων βοηθείας, ciuitates inter ſe eſſe beneuolas ad vim barbarorum arcendam. βοήθεια ἡ εἰς πύλας, Demoſth. βοηθείας ποιῆσαι, AEſchini, auxilia ſuppeditare. βοήθεια χρημάτων, Demoſthenes.

Βοηθέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, auxilior, adiuuo, fero ſuppetias, ſuſtento, proſpicio, cōſulo, patrocinor, defendo, procurro, ad vim arcendam accurro, ad ſuccurrendū tendo. παρὰ τὸ εἰς βοὴν θεῖν, in pugnā feſtinare, Etym. Per ſuccurro ſignificatius exprimitur Latinè, quàm per adiuuo. Nam iuuamus laborantē: & βοηθεῖν, inde dictū eſt, quòd ad vocem periclitantis ſuccurritur, παρὰ τὸ βοὴ καὶ θέειν, quod & βοηδρομεῖν, vocant. Sic dicimus, βοηθῶ σοι ὅπλοις, i. iuuo te armis. βοηθῶ σοι τῆς ἀρετῆς, iuuo te ob virtutem. βοηθέουσι ἐπ' αὐτὸν, ad ſe defendendos ei obuiam tendūt, Herodot. i. aduerſus eum. Iſocr. βοηθεῖν ἐπὶ τοὺς ὅρους τῆς χώρας, procurrere ad fines regionis. βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις, iniuria preſſos ſubleuare, Iſocr. opē ferre, Herodot. βοηθῶ σοι μικρὰ, Demoſth. βοηθοῦνται μύκητες ποτιζόμενοι νίτρῳ, remedio eſt cōtra fungos nitri potus. Dioſcor. l. 4. c. 83. Idem l. 8. c. 15. ἐν τοῖς ὑπὸ γαλῆς βεβοηθημένων, inter remedia muſtella numeratur. Xenoph. βοηθοῦντες ἐπὶ τὰ ἄκρα, auxiliū ferunt ad vertices. βοηθούμενοι τῆς σωτηρίας, Hermog. βοηθέειν ἐπὶ θάλασσαν, Herodot. ad arcendū obuiam tēdo ad mare. βοηθῶ ἐπὶ πόλιν, vrbi ſubuenio, Thucyd. βεβοηθηκὸς πρὸς τὴν ἰσχὺν, quod vires corporis iuuat, Ariſtot. βοηθῶ χρήμασι, per pecunias affero opē. βοηθοῦσι πρὸς τοὺς ὁπλίτας, aduerſus armatos opem ferūt, Xenoph. in Omiſſ. ἐβοήθησ' ἐπ' αὐτοῖς, i. ἔδραμον μετ' αὐτῶν, ad eos coercēdos concurrerunt. βοηθεῖν ſeu βοηθητικὸν εἶναι πρὸς ἀδικίας, iniuriis occurrere, Ariſto. in Polit. βοηθεῖν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ad vim hoſtiū arcendam occurrere. ἐβοήθησεν ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν, Demoſth. i. πρὸς, contrà. Idem, βοηθήσουσιν ἡμῖν ἐπ' Ὠρωπὸν, nobis venient in auxiliū ad vrbē Oropum recuperādam. Idē, βοηθεῖν εἰς Φωκέας, auxilio ire Phocēſibus. βοηθῶ σοι πρὸς πολεμίους, tibi opem fero aduerſus hoſtes, Idem. ἐκεῖσε βοηθεῖν, illuc mittere auxilium. Iungitur & cū Accuſ. βοηθῶ σοι θάνατον, abs te mortē arceo, Plato in Leg. ſic Interpr. Xenoph. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δυνατὸς, amicos iuuare poteſt in iis quæ iuſta ſunt. Plato Epiſt. 7. βεβοηθημένα γέγονε, cum duobus datiuis dixit, ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφίᾳ καὶ φίλοις, hac ratione à me præſtitū eſt auxiliū philoſophiæ & amicis.

Βοήθημα, ατος, τὸ, auxilium, remedium, adiumentum, medicamentum, Galenus ad Glaucon.

Βοηθηματικὸς, ή, ὸν, auxiliator, vim habens auxiliandi.

Βοηθητέον, ſuccurrendum eſt. Demoſthen. βοηθητέον τοῖς πράγμασι.

Βοηθητικὸς, auxiliator, patronus, qui præſidio eſt, ſubſidiarius, qui eſt remedio. Plutarch. in Solone, βοηθητικὸς ἦν τοῖς πένησι, pauperū cauſæ impenſè fauebat. βοηθητικώτερος, iuuantior, Gaza. βοηθητικός εἰμι τοῖς φίλοις, Ariſtotel. lib. 1. Rhetor.

Βοηθόος, ου, ὁ, poeticum, pro βοηθὸς, i. auxiliator, fautor, celer in ferendo auxilio, expeditus in pugna. Theocrit. ὦ ἀμφοτέροισι βοηθόοι.

Βοηθὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fautor, adiutor, author, auxiliaris, ſocius, auxiliator, auxiliatrix. βοηθοὺς πέμπω, ſubſidia mitto, Thucyd. βοηθὸς ἐλήλυθά σοι, venio auxilio tibi, Xenoph. Plutarch. in Themiſt. τριήρεις ἡμῖν παρεισὶν βοηθοὶ, triremes nobis præſidio adſunt. Itē βοηθὸς, Boethus, philoſophus, cuius meminit Plutarch. de Placit. lib. 3. c. 2.

Βοηθὺς, ύος, ἡ, clamor, βοὴ, κραυγή.

Βοηλασία, ας, ἡ, præda, & expulſio boum.

Βοηλατέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, agito boues, abigo boues. βοηλατεῖ, vaſtat.

Βοηλάτης, ου, ὁ, bubulcus, buſſequa, boum agitator.

Βοηλατικὴ, exponitur à Ficino, bucolica, ars tractandi boues.

Βοηλάτις, ἡ, boum agitatrix, in Epigram. βοηλάτιν ῥάβδον, id eſt, βούπληγα.

Βόημα, & Doricè Βόαμα, clamor. Ariſtoph. περὶ τὰ πλάσματα ἐν τῷ βόαμα.

Βοήσομαι, clamabo. Plato in Apolog. ἐφ' οἷς ἴσως βοήσεσθε, propter quæ fortaſſe vociferabimini.

∗ Βοθρίζω, obruo, Cyrill. κενοδοξίᾳ καὶ γαστριμαργίᾳ βοθρίσας αὐτούς, de diabolo loquens, id eſt, obruens.

Βόθριον, τὸ, bothrion, quaſi foſſula dicitur, quoties cornea oculi pars exulceratur. Eſt autē bothrium, vt definit Galen. concauū, purum & anguſtum vlcus, rotūdis perforaminibus ſimile, vlcere profundius. Si verò latius vlcus patet, minúſque deſcendit, κοίλωμα dicitur.

Βόθρος, ου, ὁ, fouea, vorago, puteus, fundamentum. Eſt etiam tormenti genus, Baſil.

Βόθυνος, ου, ὁ, fouea, ſcrobs, foſſa. παρὰ τὸ βαθύς. Ariſtot. de mundo, τὰ δὲ σέλατα διάττει καὶ φλόγες ἀκοντίζονται καὶ δοκίδες καὶ βόθυνοι, foueatū figuræ, quæ in elemento ignis apparere ſolent. Atticè producit penultimam, Gaza lib. 3.

Βοίβη, ſiue Βοίβος, vrbs Theſſaliæ, Homer. Iliad. β.

Βοιβηΐς, ίδος, palus Græciæ in Theſſalia, Hom. Iliad. β.

Βοΐδάριον, ου, τὸ, καὶ Βοΐδιον, ου, τὸ, bucula, bos paruus, Ariſtophan. Item in Epigramm. proprium mulieris nomen.

Βοϊκὸς, ή, ὸν, bouinus.

Βοιωταρχέω, ῶ, ium magiſtratus Bœotiorū, Thucyd. οἱ βοιωταρχοῦντες, Bœotiorū duces primarii, Bœotii præfecti.

Βοιωτάρχης, ου, ὁ, hoc nomine dicebatur apud Bœotios magiſter equitum, & Bœotiorū imperator. βοιωτάρχαι, apud AEſchin. οἱ ἄρχοντες οἱ ἐν ταῖς Θήβαις, qui & Βοιώταρχοι, dicuntur, magiſtratus Thebani, Bœotiorum magiſtratus & primores: erant autem vndecim, vt eſt apud Thucyd. & eius Interpretem.

Βοιωταρχία, ας, ἡ, principatus Bœotiæ, Plutarch. Polit.

Βοιωτιάζω, lingua loquor Bœotica, partes Bœotiorū ſequor, AEſchines.

Βοιωτιακὸς, ή, ὸν, Thebanus.

Βοιωτικὸς, ή, ὸν, Bœoticus. Pro craſſo accipiunt Græci. Bœotii enim hebetes: vnde Horat. Bœotū in craſſo iurares aere natum. βοιωτικὴ σμύρνα, Bœotica myrrha, radix eſt cuiuſdam arboris in Bœotia, Dioſcorid. lib. 1. c. 79.

Βοιώτιος, Bœotius, dicitur & Βοιωτὸς pro eodē. βοιωτία ῥαφανὶς, Bœotia radix, Theophr. l. 7. c. 4. hiſto. plant. βοιώτιον μέλος, Ariſtoph. τὸ βοιώτιον, inſulſum, Lucian.

Βοιωτὸς, epitheton Bacchi, Bœotus, in Epigramm.

Βολαὶ, olim dicebātur dolores qui ſentiūtur in partu.

Βόλαιος, ου, ὁ, impetuoſus, irretitus.

Βολβάριον, ου, bulbulus, paruus bulbus, Epictetus.

Βολβίζειν, magna iactare, μεγαλορρημονεῖν.

Βολβίνη, ἡ, bulbina, herba de genere bulbaceo, Theophraſt. lib. 7. cap. 13. hiſtor. plant.

Βόλβιον, idem quod βολβάριον, exiguus bulbus.

Βολβοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bulboſus, bulbum referens.

Βόλβιτον, ου, τὸ, vel Βόλιτον, ſtercus boum, fimus bubulus. βοὸς βόλβιτον, &c. Dioſc. l. 2. c. 101. fimus bouis. Feſtus bulbitare Latinis hinc inflexum putat, quod ſignificat puerili ſtercore inquinare, Cælius lib. 6. cap. 38.

Βολβὸς, οῦ, ὁ, bulbus, cepe, tuber. Ariſtoph. περὶ βολβοὺς ἀεὶ ζητοῦσι: vbi Interpr. βολβοὺς, τὰ λεγόμενα ὕδνα, i. tubera. βολβοὺς καλάμου, bulbos arundinis, Dioſc. l. 1. c. 124. vbi Marcell. Quos, inquit, cū radice arundinis Bulbos dicimus, oculos etiā intelligimus, quo nomine veteres etiā in radice arundinis, eam partē dixerūt, vnde noua etiam ſoboles quotannis naſcitur. βολβὸς ἐμετικὸς, bulbus vomitorius, Idē l. 2. c. 203. βολβὸς ἐδώδιμος, bulbus cibarius, Ibidē, c. 204. βολβὸς ἄγριος, bulbus ſylueſtris: ſic dicitur à nōnullis, quod & ἐφήμερον dicitur, genus eſt herbæ venenatæ. Idem lib. 6. cap. 6.

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bulboſus, bulbaceus. libr. 7. cap. 9. hiſtor. plant. Theophr.

Βολέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, percutio, Actiu. Accuſ. Iliad. ἀλλ' ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ, i. ὑπὸ τῆς λύπης βεβλημένος καὶ ἐκπεπληγμένος. Idem ibidem, βεβολήατο πυκνῶς, examinati erant, erant perculſi, ἐλυποῦντο, τὴν ψυχὴν πεπληγμένοι ἦσαν.

Βολεὼν, ſterquilinium.

Βολὴ, ῆς, ἡ, iactus, ſparſio, percuſsio, telum, ſpiculũ, plaga, ictus. Apollon. lib. 1, ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς, i. oriente ſole, & Sopho. in Aiace, ἀφ' ἡλίου βολῶν, i. ἀκτινων, à ſolis ortu. Heſiod. pro ictu, ἀσπίδων ἰωχμῷ βολάων τε κρατερῶν. τόξων βολαὶ, ſagittatio, Plato de Leg. ζ. τὰς βολὰς ἀνίημι, remitto impetũ, Ariſtop. βολαὶ τῶν ὀφθαλμῶν, apud Herodian. i. τὰ βλέμματα, obtuitus: faces vertit Politia. Hom. Odyſ. πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολὰς, aduerſus ſolis impetus, Lucian. in Anachar.

Βολίζω, μ. ίσω, π. ικα, bolidem ſubmitto, nauticum perpendiculum iacio vel demitto, Bud. Comm.

Βολὶς, ίδος, ἡ, à verbo βάλλω, miſsilis haſta, iaculum, põdus funiculo affixum, quo demiſſo nautæ explorant altitudinem maris. Dici poteſt perpendiculũ nauticum. Herodot. vocat. καταπειρατηρίας. βολίδες ἀστραπῶν, emiſsiones fulgurum, cap. 5. libri Sapientiæ.

Βολίταινα, ἡ, bolitæna, genus quoddam polypi: ab aliis dicitur ὀζόλη, oſſole, Ariſtotel. lib. 4.

Βολίτινος, ου, ὁ, ſtercoreus.

Βολῖτις. Dioſcorid. lib. 5, cap. 115, ἔστι γὰρ χθονὸς συνίζησις, οἷον εἰ τῆς βολίτιδος ἄνθος, eſt alumen ſciſsile, quaſi flos eiectitius terræ, Ruellius. Marcell. glebosi, quod bolitidem nominant, veluti flos eſt: ſed tunc per ω ſcribendum eſſet.

Βόλιτος, ου, ὁ, ſtercus maximè aſinorum & boum, τὸ τῶν ὄνων ἀποπάτημα, exponit Ariſtoph. Interpres. Atticum eſt, ἀντὶ τοῦ βόλιτον, Cæl. lib. 6, cap. 38. Theophraſt. lib. 5, cap. 7, εἰ ἐν βολίτῳ φυτεύοιτο σπέρμα, ſi ſemen ſtercore bubulo inuolutum ſeratur. in vulgatis cod. legitur ἐμβολίτῳ.

Βόλλα, ας, ἡ, AEolicè pro βουλὴ, i. bulla, Plutar. in Prob.

Βολοκτυπία, in Epigram. de ludo fritilli, ſonitus iactuũ aut teſſerarum, dum mouentur.

Βόλος, ου, ὁ, rete piſcatorum, i. funda, retiariũ. Capitur abſolutè pro emiſsione & retis iactu, vt βόλον ὠνεῖσθαι, apud Plutarch. iactũ retis emere, apud Valer. Significatur item aleæ iactus: atque ita Plautus vſus eſt in Rud. Oh Neptune, ſalue, nec te aleator vllus eſt ſapientior. Profectò nimis lepidè iecisti bolon, periurum perdidiſti. Sunt verba Trachaleonis ſerui exiſtimãtis lenonẽ naufragio periiſſe. βόλος δικτύου, iactus retis, Ariſtoph. βόλοι δρόσου, ſtillæ roris, Nazanzen. orat. 6. Dicitur etiam βόλος ποιητὸς, καὶ πυευτικὸς, καὶ κυβευτικός. Etiã βόλος τῶν ὀδόντων, in veterinis, quũ dentes pullinos amittunt. Ariſtot. l. 6, c. 24, μετὰ τὸν πρῶτον βόλον, miſsis primis dentibus, à prima dentiũ mutatione. Idem, c. 22. lib. eiuſdẽ, μετὰ τοὺς βόλους ἀκμάζει ὁ ἵππος, equus à dentium ortu viget, lib. 6. de hiſtor. ὅμως δὲ μάλιστα γνωρίζει ἡ ἡλικία μετὰ τοὺς βόλους τοῦ κυνόδοντι. Significat itẽ τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγραν ἰχθύων, Bud. in Annot. & Comm.

Βόλχον, ου, bdellium. vide Βδέλλιον.

Βολωσία, ας, ἡ, εἰλείθυια, Lucina, quæ à parturiẽtibus inuocabatur: βολαὶ γὰρ αἱ ὠδῖνες.

Βομβάζειν, irridere, cauillari.

Βόμβαξ, διασυρμός.

Βομβαύλιος, tibicen, αὐλητής.

Βομβέω, μ. ήσω, π. ηκα, reſono, bombum edo, ἠχῶ, obſtrepo, Ariſtophan. murmur edo: bombulo, as, Gaza vertit: proprium apum & veſparum, bombo, ſuſurro, inſono. Plutarchus in Politicis. βομβῶ τῶν σιμβλῶν, bombo de cellulis, id eſt, prodeo.

Βομβηδὸν, aduerb. cum ſtrepitu, μετ' ἤχου ἢ βόμβου, Apollon. 2. Argonaut. βομβηδὸν χλευάζοντα, Lucian.

Βομβήεις, εντος, ſtridulus, ſonorus: epitheton apis in Epigramm. βομβήεσσα μέλισσα.

Βομβητὴς, οῦ, ὁ, obſtreperus, ſonorus, in Epigram.

Βόμβος, ου, ὁ, bombus, ſonus apum, fremitus, Muſæus.

Βομβύκα, apud Theocritum, Bombyca, propriũ puellæ eſſe videtur.

Βομβύκια, τὰ, bombycia. βομβυκίων τινὰ, nonnulla ex bõbycum genere, Ariſtot. 5. Anim. c. 24. βομβύκια, ζῶά τινα ἃ καλεῖται ἐμπίδια, Ariſtoph. Interpres.

Βομβυκίας κάλαμος, arundo bombycia, genus arundinis, Theophraſt. hiſtor. plant. 4.

Βομβύλη, genus apis, εἶδος μελίσσης, καὶ ποτήριον δὲ εἶδος, ὡς ἀποθλίβεσθαι δοκεῖν: ἔστι δὲ ὅτε συνεσφάγησαν, inquit Interpres Apollonii Rhod.

Βομβυλιάζω, murmur edo. βομβυλιάζουσι οἱ δεινῶς δεδιότες, ventris murmur citant, quum timor vehemens detinet, Ariſtot. in Problem.

Βομβύλιον, calicis genus.

Βομβύλιος, ου, ὁ, apis genus obſtreperum: alii accipiunt pro culice. Iſocrat. ait fuiſſe qui laudarint oratione τοὺς βομβυλίους καὶ τοὺς ἅλας, &c.

Βόμβυξ, κος, ὁ, bombix, inſecti genus. * Eſt etiam veſtis pellucida, Alciph.

Βόνασος, bonaſſus, animal ſylueſtre & cornigerum, Ariſtotel. 2. Animal. aliâs βόνασος ſimplici σ ſcribitur: aliâs βόνασσος: alibi βόνναςος.

Βοόγληνος, εὐόφθαλμος. Nonnus, ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου, faciei bouis & pulchris oculis præditæ.

Βοοζύγιον, τὸ, boum iugum.

Βοοθύτης, qui victimas cædit, ὁ τοὺς βόας βάλλων πελέκει.

Βοοκτασία, ας, ἡ, bouis cædes, in Epigram.

Βοοσφαγία, bouis mactatio, in Epigram.

Βοοφορβὸς, idem quod βουφορβὸς, bubulcus.

Βοόω, poeticè pro βοάω, Gaza lib. 3. Grammat.

Βορὰ, ᾶς, ἡ, pabulum, cibus, vorago, edulium. Phocylid. μὴ κτήνους θνητοῖο βορὴν κρέα ἄλλων ἕλῃ: voratus, paſtus, epulæ, voratio, voracitas, eſca. apud Herodot. de hominibus dicitur. βορὰν τοῖς κυσὶν εἴασαν τὰ σώματα, cadauera canibus lanianda reliquerũt. κυνὸς βορὰ, cibus canis, Ariſtoph.

Βόραθρον: vide in dictione, Βάραθρον.

Βόρασος: vide Βούρασος.

Βορβορὶ, cœnoſa.

Βορβορίζω, Dioſcorid. libr. 5, cap. 77, βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, cœni eſt ſapore.

Βορβοριται, hæretici quidam vocati ſunt à cœno, quòd turpiſsimas libidines ſacris ſuis immiſcerent.

Βορβοροκοίτης, ου, qui cubat in luto.

Βόρβορος, ου, ὁ, ſordes, fæculentum lutum & viliſsimũ, cœnum, lutum, limus, cloaca. Itẽ βόρβορος, Borborus, fluuius eſt apud Pellam in Macedonia, Plutarc. de exilio.

Βορβοροτάραξις, ιος, ὁ, turbulẽtus, cœno & tumultu implens omnia. Ariſtoph. Equitib. ὦ βορβοροτάραξι καὶ τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυφλωκώς.

Βορβορόω, cœno obduco.

Βορβορυγμὸς, οῦ, ὁ, tumultus, κορκορυγὴ, murmur, & ſtrepitus ventris aut aquæ: nomen à ſono fictum, vt φλοῖσβος, & μαρμαριών. Dioſcorid. lib. 6, cap. 22, βορβορυγμόν τε καὶ ψόφους μετὰ λειποθυμίας ἐπιφέρει, cum defectu animæ viſcerũ inteſtinorúmq; tumultus & ſtrepitus excitat. Marcell. ait eſſe ſpiritum ſe per inteſtina circumagentem, & cum ſpiritu alui excrementa ad exitum feſtinantia.

Βορβορώδης, cœnoſus, limum referens.

Βορβορωπὸς, οῦ, ὁ, turpis, fœtorem inferens.

Βορέας, ου, ὁ, & Βορῆς, Aquilo. Odyſ. ξ, ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ, &c. Ariſtot. de mundo, βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι καλοῦνται, i. venti qui ab Vrſa ſpirant, Boreæ & Aquilones vocãtur. Idẽ mox, καὶ τὸ βορεῶν ἰδίως ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, ἀπαρκτίας δὲ ὁ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσημβρινὸν πνέων, θρασκίας δὲ ἑξῆς πνέων τῷ ἀργέστῃ. πρὸς βορέαν, ad Sẽptentriones. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως, ad ſeptentrionalem vrbis partẽ, Thucyd. βορέων καὶ νότων μεταβαλλόντων, Aquilonum & Auſtrorum mutatione.

Βορέηθεν, à parte aquilonari. Βορέης, pro βορέας.

Βορεῖαι ἀκταὶ, litora aquilonaria, Dionyſ. de ſitu orbis: alii legunt βορεαπίδες.

Βόρειος, aquilonaris, borealis. βορείαις πτέρυξιν, in Epig.

Βορεΐας, αδος, Boreas. legitur & in Epigram. βορειάδες.

Βόρειον, τὸ, dicitur à quibuſdam genus herbæ ſeu fruticis, quæ & ἑλλεβορίνη dicitur & ἐπιπακτίς: vt eſt in commentariolo addito operibus Dioſcorid. cap. vlt.

Βόρειος,

Βόρειος,ου,ὁ,ſeptentrionalis, borealis. Ariſtotel.κατ᾽ βορειοτέρα κλίματα,ad Aquilonis tractum.τὸ βόρειον, Septentrio.τὰ βόρεια,aquilonares partes. βόρειος θάλασσα,mare ad Boreã ſpectans, Plutarch.in Camillo,βόρεια πνεύματα, Boreæ afflatus, Theophraſtus.

Βορέω,pro βορείω,ſeu βορέαο. Odyſſ.ξ,βορέω ὑπ᾽ ἰωῇ.

Βορὰ,idem quod βορὰ,cibus.

Βορέιος,borealis, Apollon.1.Argon.βορέιοι ὧδε ἵκοντο.

Βόρος,ου,ὁ,edax,vorax, Lucian.βορώτατος,edaciſsimus.

Βορρᾶς, Aquilo, Herodot.2,πρὸς βορρῆν ἄνεμον.

Βορρᾶθεν,ab Aquilone.

Βορρᾶς,ὁ,Aquilo,Boreas.τῷ βορρᾷ, Gaza in Somnio Scipionis.τῷ βορρᾷ, Aquiloni,Ibidem.

Βορέης,Boreas.

Βόρυες,boryes,feræ, Herodot.lib.4.

Βόσις,εως,ἡ,cibus,τροφή.

Βοσκὰς,άδος,genus picis viſcoſæ. Item auis marina, Ariſtot.de Animal.lib.8, cap.3. Dioſcorid. lib.1, cap. 98, eſt genus picis aridæ ex liquida cocta confectæ.

Βοσκή,ἡ,νομὴ,νομὸς,paſtus,pabulum,paſcuum.

Βόσκημα,ατος,τὸ,pecus,grex,armentum, iumentum,beſtia: item paſtus,τροφὴ, paſcua. Plato νομ.ἐάν τις βοσκήματα βλάπτῃ, ſi quis paſcuis noceat. De equis apud Ariſtoph. dicitur: de porcis apud Euripid. βοσκήματα αἰσχρὰ, beſtiæ fœdæ, Plato de Leg.ε. Xenoph. εἰ ἀπὸ βοσκημάτων οἴεται δεῖν πλουτίζεσθαι, τῆς βοσκημάτων ἐπιμελητέον, id eſt, rei pecuariæ habenda eſt ratio.

Βοσκηματώδης,εος,ὁ, pecuarius.

Βόσκησις,εως,ἡ, paſtio.

Βοσκητέον,paſcere oportet, Ariſtoph.

Βοσκίδες,boſcides, aues aquatiles. Colum.l.8, cap.15, Clauſę paſcũtur anates, querquedulæ, boſcides, phalerides, ſimileſq; volucres, quæ ſtagna & paludes rimantur.

Βόσκομαι,νέμομαι, victito, paſcor,οἰκῶ. Odyſſ.ξ, ἰχθῦς βόσκονται. Ariſtotel. de mundo, ζῶα τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς,paſtor,νομεύς.

Βόσκω,μ.βοσκήσω, paſco, pabulum præbeo. Odyſſ.ζ, αἰπόλια πλατέ᾽ αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοι. dicitur de homine, Ibidẽ, καὶ γὰρ τὶς δεκάτῳ γλώσσῃ ἐπεγείρεται βόσκει. fit βόσκω, à βόσκω, vt ſcribit Gaza lib.2.Gramma. Βόσκων, paſtor. βόσκομαι πνεύμασι, veſcor auris, Sopho. τίνος δὲ κούφοις πνεύμασι βόσκω ἱερὰ βοσκόμενα, Homer.Odyſſ.& in Epigramm.

Βοσποριανοὶ,οἱ,Boſphorani: pro populis Eraſm.accepit.

Βοσπορεχὸς, propriũ loci apud Byzantium vrbẽ Thraciæ: ſic apud Demoſth.

Βόσπορος,ου,ὁ, Boſphorus, mare anguſtum ſignificat: dicitur autẽ à bouis tranſitu propter freti anguſtias. Sunt duo Boſphori, alter iuxta Byzantium, qui Boſphorus Thracius appellatur: alter in introitu Mæotidis paludis: vnde βοσπόρειος, Boſphori⁹. Soph. βοσπορείων ποταμῶν ἱδρῆς

Βόστρυξ,χος,ὁ, cirrus muliebris ſeu capillus, cæſaries.

Βοστρυχηδὸν,cæſariei in modum.

Βοστρύχια,fraces,στέμφυλα. βοστρύχια οἰνάνθης, labruſcæ racemuli, Gaza.

Βοστρυχίζομαι,calamiſtror, cincinnatus ſum.

Βοστρυχίζω,alo comam.

Βοστρύχιον,τὸ,cirrus, Gaza.

Βόστρυχος,ου,ὁ,cæſaries,coma,πλόκαμος, cincinnus, plexi mulierũ crines, capillus. Ariſtop. νεφ.γνώσεται γὰρ ἤν περ ἴδῃ τ᾽ ἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον, i.ſi fratris comã viderit, agnoſcet. οἱ βόστρυχοι, cirri, animalia pennata, de genere inſectorũ, Ariſtot.l.5.c.19, τὰ βόστρυχα, in Epigr. c.16. Iudic. καὶ ἐπὶ τὰ βοστρύχους τῆς κεφαλῆς: pro quo ibidẽ legitur, καὶ ἐπὶ τὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς, cincinnos & catenulas.

Βοτάμια. Thucyd.5, ὑπὲρ βοταμίων, paſcuorũ nomine.

Βοτάνη,ης,ἡ,herba, ſecunda breui, Theocrit.

Βοτανίζω,herbas noxias vello, Latinè runco.

Βοτανικὸς,herbarius. βοτανικὴ παράδοσις, herbarũ tractatio, herbarũ doctrina, Dioſco βοτανικὰ φάρμακα, herbacea medicamenta, i. confecta ex herbis, Idem in præfatione.

Βοτάνιον,τὸ,herba minuta, herbula.

Βοτανισμὸς,οῦ,ὁ, runcatio, euulſio inutiliũ herbarum.

Βοτανολογῶ,herbas carpo & colligo.

Βοτανώδης,εος,οῖς,ὁ καὶ ἡ,herbaceus.

Βοτῆρες,οἱ, caſæ paſtorum, gurguſtia.

Βοτὴρ,ῆρος,ὁ, paſtor, Odyſſ.ο,νομεύς. Sophocl. βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱπποφόρμους, paſtores magnos. capitur etiã adiectiuè p ποιμενικός. Idẽ, ταύρους βοτῆρας κύνας, i. ποιμενικούς. Plutarchus in Camillo, ποιμένων καὶ βοτήρων, paſtorum.

Βοτηρικὸς, paſtoralis. βοτηρικὴ ἑορτὴ, paſtoralis celebritas.

Βοτὸν,ου,τὸ,animans brutũ, pecus, beſtia, grex, brutum. Ariſtoph. ταῦτα δ᾽ ἂν τὰ ληκυθίων ὠνοῦμαι καὶ τ᾽ ἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί, &c. Sophocl. ὁλίσαι δυσαυῶν βοτὰ καὶ λείαν. pro agno Theocrit.

Βοτὸς,οῦ,ἡ,βόσκημα,τροφὴ, alimentum.

Βοτρύδιον,ου,τὸ, genus ornamenti muliebris. Item racemulus, vua gracilis, parua vua, Theoph.lib.3.plant.

Βοτρυδὸν,racematim, botri in morẽ, i. denſè, congregatim, more vuæ. Hoc aduerbio Homer. vtitur in Apibus, cùm conferto examine alicubi pendent, nec aliud ſignificat quàm ſtipari ſimul & mutuo contactu inuicem hærere. Iliad.β, βοτρυδὸν δὲ πέτονται.

Βοτρυηρὸς,racematus.τὰ βοτρυηρὰ,racemi.

Βοτρυΐτης, botryitis, quaſi acinoſa: ſic dicitur Cadmia Cypria, Dioſcorid.lib.5, cap.76.

Βοτρυισμὸς,vindemia.

Βοτρυόδωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,racemos elargiens, dans vuas.

Βοτρυόεις, racemi in modum collectus, & intortus, Apoll.2.Argon. πλοχμοὶ βοτρυόεντες, i. cincinni. βοτρυόεις κισσὸς, in Epigramm.

Βοτρυόεντες,οἱ,vuæ,condititii racemi.

Βοτρυοστέφανος,ου,ὁ καὶ ἡ,botryonum ſertis redimitus.

Βοτρυοχαίτης, Epitheton Bacchi, in Epigramm.

Βοτρυόω, racemo. βοτρυοῦνται, Theophraſt.lib.1, cap.12. de cauſ.plant.i.racemantur.

Βότρυς,υος,ὁ,ἡ βότρυ, vua, racemus: vlt. breui. Gaza l.3, ὡς ἐν βότρυσι κείμενος, racematim cohærens. βότρυς ἰσθέρας, i. πλόκαμος, in Epigr. Itẽ βότρυς, herba, quam alii artemiſiam, Cappadoces verò ambroſiã vocant, Dioſco.l.3,c.130: vbi Marcel. βότρυς, inquit, vuã eſt, nõ acinus, ſed in racemũ cõfertæ coaceruatæq; plures vuæ: vnde βότρυς, herba dicta, quòd plura eius ſemina caulibus ſic cõferta pendeãt, vt racemi in vua referant imaginem.

Βοτρυώδης,εος,ους,ὁ καὶ ἡ, racematus, racematim cohærẽs, acinoſus. βοτρυώδη δένδρα, arbores racematim fructificãtes.

Βοττιαῖοι, Bottiæi, ſeu Bottienſes, populi Thraciæ, ortum à Cretenſibus trahentes & Athenięſibus: vnde eorum filiæ in feſtis canebant, ἴωμεν εἰς Ἀθήνας, eamus Athenas, Plutarch. in Problem.

Βοῦ, nihil per ſe ſignificat, ſed in cõpoſitione dictiones auget: à bouis magnitudine, qui βοῦς dicitur. βοῦ etiã poeticè pro βοὸς inuenitur.

Βοῦα,ἀγέλη παίδων.

Βουάγωρ,paſtor.

Βουβάλια,τὰ,ornamenta, quæ circa manum feruntur.

Βουβαλὶς,ἡ,bubalus, Ariſtot.lib.3. Animal. αἱ βουβαλίδες, bubali, Herodot.

Βούβαλος,bubalus, genus animalis.

Βουβάρας,magnus, grauis, ſuperbus.

Βούβαστις,in Epigram. ſic dicitur Iſis, quæ & parturiẽtibus præerat.

Βουβὸς,οῦ,mutus.

Βούβοσις, voracitas.

Βούβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ, pabulo abundãs, πολλὴν τροφὴν ἔχων, in Epigram. à bobus depaſtus, Homer. Odyſſ.ν.

Βούβρωστις,εως,ἡ, magna fames, œſtrũ, tribulatio, triſtitia. Item pro quadam volucri apud Nicandrum.

Βουβωνοκήλη,ης,ἡ, morbus, quando cum inflammatione tumet teſticulus, & dolor ad inguina peruenit.

Βουβὼν,ῶνος,ὁ, pubes, femur, inguen, & inguinis tumor,

inguinarius abſceſſus,bubo,tuber. Lucian.ὅσον ἐπὶ βουβῶνας,vſque ad inguina. Alexand.Aphrod. Problemat. 12, lib.2,ἐκ ποδὸς πλαίσματος βουβὼν γίνεται, id eſt,ſi pes offenditur,inguen intumeſcit. vide apud eundẽ Alexand. Problem. 107, lib.1. Pro axilla apud Nicandrum de theri. ἀσκοδέτας ἢ πρὸς βουβῶνας ἐλιξεῖς.

Βουβωνιάω,laboro ex inguine,intumeo. Ariſtoph.Ranis,ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον; ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι: ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, id eſt, ô Iuppiter rex,res laborum quanta? Equidem certè in balneas ire volo: Præ laboribus enim renes doleo, hoc eſt, φλεγμαίνω τοὺς βουβῶνας.

Βουβώνιον, τὸ, herba inguinalis, quòd inguinibus medeatur:dicitur & ἀστὴρ ἀττικός, Dioſcorid.lib.4,cap.210.

Βουβωνοκήλη,ης,ἡ,inguinis ramex,tumor inguinũ: malum eſt quod fit quoties ruptum aut areſactum, quod Græci peritonæum vocant, in inguina deſcẽdit & ſubſidit, Marcellus lib.1. Dioſcorid.cap.103.

Βουγάϊος,ου,ὁ,iactator.

Βουγενής,έος, ὁ καὶ ἡ, epitheton apis, quòd ex boum oſſibus naſcatur,id eſt,boue genitus.ſic dicitur apud Eleos Bacchus & taurus,Plutarch.in Problem.

Βούγλωσσος,piſcis nomen & herbæ.

Βούγλωσσον,lingua bubula,genus herbæ,Dioſcorid. li. 4,cap.218. Marcellus adnotat Borraginem eſſe quæ antiquis Bugloſſum,id eſt,lingua bubula dicitur.

Βούγλωσσος, Bugloſſus, piſcis. Hermolaus lib.9. Plinii cap.15: à particula βου, quæ eſt δηλωτικὴ ἐπιτατική.

Βουπρήστις, bupreſtis.

Βουδεία, ας,ἡ,καὶ Βούδειον,ου,τὸ, ciuitas Magneſiæ.

Βούδεψον,corium.

Βουδόρος,ου, ὁ καὶ ἡ, bobus nocens, boues excorians.καὶ βούδορα ὀνόματα,ἐν οἷς βόες,καὶ ἄλλα ζῷα ὑπὸ δέροντας. Heſiod. καὶ μῆνα βούδορα πάντα. à verbo δέρω,i.excorio.

Βουδρομεῖν,accelerare.

Βουδρομία,ας,ἡ,acceleratio,Interpres Demoſthenis.

Βούδορον,ου, τὸ, promontorium Salamini oppoſitum.

Βουζυγία, appellabatur Athenis familia quædam ſacerdotio prædita: ſic dicta à Buzyge quodã Heroe, qui omnium primus iunctis bobus araſſe terram creditur.

Βουζύγιον, Buzygium, locus qui & Peltis dicitur, vbi Athenienſes eſſe dicebant tertiam ſacram arationem, Plutarchus in Nuptialibus.

Βούζυγον,τὸ,bouis iugum.

Βουθέρος,locus quo æſtate armenta paſcuntur.

Βουθοίνας, Herculis epitheton,quòd boues ſolidas deuoraret.βουθοίνας ἡρακλέα,in Epigram.

Βουθυσία,ἡ,Buthyſia, vt Suetonius in Nerone,ſignificat magnum ſacrificium & ſolenne, qualis eſt hecatombe,propter particulã βου: apparatus magnificus aut immolatio bouis. Vide adag. Nemo bene merito bouem immolauit.

Βουθύσιος,ὁ καὶ ἡ,ad bouis mactationem pertinens.βουθύσιον νύκτα, noctem in qua boues mactarunt.

Βουθυτέω,ῶ,ήσω, πεπ.κα,ſacrifico bouem,magnificos amplóſque ſumptus facio. Diuitũ enim eſt, vel regum potius,boues immolare,Ariſtoph.in Pluto.ὁ δ᾽ ἀνατεθεὶς μὲν ὗν βουθυτεῖ καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος, mactat ſuem & hircũ & arietem. βουθυτῶ ἐπινίκια,Phalaris in Epiſt. vota ſoluo,&c.vnde Galli Butiner dicunt,i.prædam partiri.

Βουθύτης,ὁ,bouicida, bouis mactator.

Βούθυτος, βουθύσιος.βουθύτοισι παραινέσεις,exhortationib⁹ victimarum,Euripid.βουθύτοις ἐν ἑστίαις, Ariſtoph.

Βουϊερέω,bouem immolo.

Βουκαῖος,ου,ὁ,bubulcus, meſſor,ἐπὶ κρίνων τῶν γλῶ.

Βουκανιστήριον,τὸ,buccina.　　Βυκανιστής,ὁ, buccinator.

Βουκάπη, boum præſepia.

Βουκάπεος,mons Aſiæ.

Βουκελλάριοι,Gallogræci.

Βουκένται,αἱ,boum ſtimulatores,impulſores boum.

Βούκεντρον,ου,τὸ,ſtimulus boum.

Βυκέραος, herba ad bouis cornu ſimilitudinẽ inflexa.

Βύκερας,τὸ, fœnum græcum, Gaza lib.4,cap.5. hiſtor. plant.genus eſt plantæ,quæ & βούκερως.

Βούκερως,fœnum græcum, τῆλις; item adiectiuũ,i.cornibus bubulis præditum. Herodot.βούκερων ἄγαλμα,ſimulachrum bubulis præditum cornibus. τὸ βούκερων,bubulis præditum cornibus.

Βουκεφάλας,porticus Atticæ regionis. Vnde

Βουκεφαλῖται,nomen gentile.

Βουκέφαλος, equus Alexandri magni: dictus eſt à taurino capite.

Βουκολεῖον,locus ſeu ſedes boum,ἀγέλη βοῶν.

Βουκολέω,μ.ήσω,π.κα,βοῦς νέμω,paſco boues,τρέφω,exerceo artem paſtoralem. βουκολεῖσθαι ἵππον ὑπ᾽ αὐτοῖς,ab eis paſci equitatum, Philoſtratus in Heroicis. Item multum amo,curo. Item decipio,fallo,id eſt, lenio,mitigo. Lucian. ἀλλότριοι κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσι,i. aſcititius ornatus naturæ dedecus & turpitudinem fallit, id eſt,mitigat & lenit. Ariſtoph. Pace, μὴ βόα τι,μηδὲ χαῖρε· ἡμερῶν τριῶν,ὡς εἰ μετίονες ἂν, ἐσφήνωται κάτω χαίρειν μείζους με βουκολήσεται,id eſt, ἀπατήσεται, inquit Interpres.

Βουκόλημα,mulcimen, lenimen,quod mitigat & lenit, θέλγητρον,ſolatium: vt ὅπως ἔχῃ τι βουκόλημα τῆς λύπης.

Βουκολικὴ, τῶν,bobus paſcendis aptam.

Βουκολικός,ού,ὁ,paſtoralis.

Βουκόλιον,ου, τὸ, armentum boum. Heſiod. in Theog. genere fœminino dixit,βουκολίας τ᾽ ἀγέλας. Item Apollo. Rhod. βουκολίαι βοῶν.βουκολιῶν γένος ὑπὸ φιλοιτίου, id eſt, bucoliarum genus à Philœtio:ſic dicta Ithaca quædam familia,Plutarch.in Problem.

Βουκολισμὸς,genus cantionis ruſticæ.

Βουκόλος,ου,bubulcus, armẽtarius. Item βουκόλος dictus eſt filius coloni Trinagræi, Plutarch.in Problem.

Βουκόρυζος,ου,ὁ,mucoſus,tardus,ſtupidus.

Βούκρανον,τὸ,bouis caput, apud Proclum de ſphæra. Item galea facta ex capite bouis.

Βουλαῖος,ὁ,conſiliarius,conſultiſsimus.βουλαίου Διὸς, Iouis conſilii præſidis, Plutarchus in Politicis.

Βουλαρχέω, Ariſtot.lib.4. Polit.cap.11, ait ciues nõ ſeruantes mediocritatem ἥκιστα φυλαρχεῖν καὶ βουλαρχεῖν, minimè circa Reipub.gubernationem affici,minimẽq; conſulere,id eſt, ad magiſtratus gerẽdos ineptos eſſe: ſic exponunt Interpretes.

Βουλεία, & Βουλεύω,conſilium,βουλὴ, conſultum.

Βούλευμα, ατος,τὸ, conſilium, commentum, ſomnium, conſultatio Quintil. διανόημα,ratio, cogitatus, decretũ. vide in dictione Βούλημα.

Βουλευμάτιον, τὸ,minutum conſilium. Ariſtoph.νεφ. & Sophocl.

Βουλεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι,delibero,curo, ſuadeo,habeo in animo,conſiliũ do,conſtituo,σκέπτομαι, conſilium ineo,rationem ineo, conſilio vtor,βουλεύομαί σοι περὶ σοῦ, tibi conſulo,Plato de Leg. Xenoph. βουλεύεσθε εἴτε βούλεσθε πολεμεῖν ἡμῖν, εἴτε φίλοι εἶναι, conſultate an velitis,&c. εὖ βουλεύομαι,rectũ ineo conſiliũ.βουλεύομαι περὶ σοῦ, de te conſilium capio, Xenoph.βουλεύομαι πῶς ἀποδρῶ,delibero quomodo fugã faciam,Xenoph.βουλεύεσθε ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὰ ἄριστα, Thucyd.βουλεύομαι περὶ ἀγαθῶν,delibero de bonis. Thucyd.βουλεύου βραδέως,i.lentè & cunctanter conſilium cape,diu delibera,Iſocrates. Herodotus,βουλεύομαι ταῦτα hæc cõſulo agenda. βουλεύομαι κακῶς,rem malè perpendo.πῶς ἐβουλεύσω,quî ſtatuiſti? βουλεύομαι τὸ δεξιώτατα, præclariſsimum conſilium ineo, Demoſthen. βουλεύομαι εὖ,rem bene perpendo,Herodot. βουλεύομαι μετοικῆσαι,in animo habeo demigrare.βουλεύεσθε περὶ τούτων,de his rebus conſulite. βουλεύονται εἰ κατακαύσουσι, deliberãt an cremẽt, Thucyd.βουλεύομαι ἀπόστασιν,de defectione conſulto, Herodot. βουλεύομαι τριπλῶς πόλεμον,conſtituo trifarium bellum mouere. Item paſsiuè,βουλευθέντα κακῶς ἀνακαλῶ, Demoſth. quæ videntur

tur bene conſulta. βουλευθεὶς, conſilio geſtus. κατὰ βεβουλευμένα, de induſtria, conſultò, Xenoph. lib. 1. Commen. τὰ κρυφῇ βουλευόμενα, quæ occulto conſilio decernuntur, quæ tacitè deliberantur. Itẽ cum genitiuo & περὶ, pro conſiliũ agito. Idem, βουλεύεσθαι περὶ τῆς ἐπιτηδείων, conſilium habere vnde victus ſuppeditet. Pro ſtruo & paro, Iliad. β, ἀπάτην βουλεύουσι. Pro cenſeo & ſentio. Plato 1. de Rep. ὀρθῶς βουλευόμεθα, δικαιοσύνην ἀδικίας περὶ πλείονος ποιούμενοι, rectè iudicamus. Idem in Epiſtolis, ἐγὼ περὶ ἐμαυτοῦ βουλεύσομαι τὸ λοιπὸν τρόπον ἀπανθρωπότερον, in me poſthęc inhumanius ſtatuam. βουλεύομαι περὶ διαδόχου, conſulto de ſucceſſore, Plutarch. in Galba.

Βούλευσις, εως, ἡ, conſilium, deliberatio, conſultatio. βουλεύσεως δίκη, actio eſt, quum quis de factis inſidiis accuſatur: aut quum quis in ærarium relatus, cum qui inſcripſit, quaſi iniuſtè fecerit, accuſat.

Βουλευτέον, decernendum. βουλευτέον ὑμῖν, deliberandum vobis. βουλευτέα ἔδοξεν αὐτοῖς, deliberandum eſſe cenſuerunt, Thucydid.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, cõſilii locus, conſeſſus, curia, forum, ſenatus, conciliũ, conciliabulũ. βουλευτήριον πόλεως, Plutar.

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, conſultus, conſul, conſiliarius, iudex, conſultor, decurio. βουλευτὴς λαγχάνω, καὶ βουλεύειν λαγχάνω, creor ac deſignor ſenator, & in curiã cooptor. Id enim ſortitò fiebat. βουλευτὰς vocat Lucian. τοὺς ἀριστοκράτας.

Βουλευτικὸς, qui arbitrium habet deliberandi, conſultus, ſenatorius. βουλευτικοὶ νόμοι, leges ad curiam pertinentes, Demoſt. ἐν βουλευτικῷ, Ariſtoph. vbi Interpres, ὅπερ, inquit, τόπος τῆς βουλῆς. τὸ βουλευτικὸν, facultas deliberãdi ſeu conſultandi, conſultatio, arbitrium, ſenatus. βουλευτικὸς ὅρκος, iuſiurandum ſenatorium, ἐφ᾽ ὃν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν, inquit Xenoph. lib. 1. ἀπομν. * βουλευτικὴ ἡλικία, ætas decurionatus, Libanius.

Βουλευτὸς, οῦ, conſultabilis. τὰ βουλευτὰ, quæ in deliberationem cadunt, τὰ βουλευτὰ εἶναι, Ariſtot. Rhetor.

Βουλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cõſulo, id eſt, cenſeo & ſum author, molior, intento, delibero, ſtatuo. Neutr. Datiuo iungitur aut accuſatiuo, vt ἀπόστασιν βουλεύειν, apud Lucian. in Caucaſo, id eſt, rebellionem meditari: ſic, βουλεύω τὴν ἀπόδρασιν, adorno & meditor fugam, Homer. Odyſſ. ξ, ψεύδεα βουλεύοντες, dolos meditatus. Ibidem, ὡς ἐκεῖνος τὴν βουλευόμην, id eſt, βουλεύσῃ. βουλεύω ταῦτα, hæc molior, Xenophon. βουλευόμενον πάντα περὶ λόχου, Ariſtophanes. βουλεύω βουλὴν, conſulo, dico conſilium, Homer. βουλεύω περὶ Κύρου, delibero de Cyro, Herodot. βουλεύω σκοπεῖν, cogito, Idem. βουλεύω φύξιν, id eſt, περὶ φυγῆς φράζομαι. βουλεύω σοι φόνον, tibi cædem molior, Euripid. βουλεύω ποιεῖν, inito conſilio creo. βουλεύω δρησμὸν, fugam cogito, Herodotus. βουλεύω περὶ σοῦ πρήγματα, idem Herodotus, in te res nouas molior. ἐβούλευε συγχέαι τὰ ὅρκια, animo agitabat fœdera perturbare, Plutarch. in Acibiade. Item ſum ſenator, fio conſiliarius. Pro do conſilium, Heſiodus, ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, id eſt, conſultori: & eſt qui dedit conſilium. Cum datiuo & accuſatiuo, Sophocl. in Aiace, ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, id eſt, meditatus cædem exercitus, cædem adornans.

Βωλεὼν, ὁ, locus quo fimus congeritur agri ſtercorati.

Βουλὴ, ῆς, ἡ, conſilium, & locus conſilii, ſenatus, conſiſtoriũ, curia, ſentẽtia. Vnde Sybilla, teſte Seruio 3. AEneid. βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου, Lucianus in Anacharſi. curia areopagi. βουλὴν περὶ τούτου προτιθέναι, de hoc conſilium proponit, de hoc refert, Demoſthen. Homerus Iliad. α, διὸς δ᾽ ἐτελείετο βουλὴ, id eſt, γνώμη. Demoſth. βουλή μοι δεῖ πρὸς σε. Idem, ἡ βουλὴ κάθηται, ſenatus ſedet. βουλὴν ποιῶ, id eſt, decerno. προὔθηκε βουλὴν τοῖς φίλοις, conſultationem propoſuit amicis, Plutarchus in Galba.

Βουληγόρος, βουληφόρος.

Βούλημα, ατος, τὸ, ſententia, ſenſus, conſilium, nutus, propoſitum, decretum. Ariſtophanes in Pluto, βούλημα καλὸν καὶ χρηστὸν καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν ἔργον: vbi Interpres, βούλημα μὲν τὸ ἴδιον, βούλημα δὲ τοῦ δημοσίου ἡ γνώμη.

Βούλησις, εως, ἡ, voluntas, cupiditas, fauor, conſilium, αἵρεσις, electio, optio. ἡ βούλησις τῆς αἱρέσεως, voluntas in deligendo, Plato de Legib. animus, votum, inſtitutum, affectus, deliberatio. βούλησιν ἀκόντες προὐδίδοσαν, inuito animo ceſſerunt, Thucyd. βουλήσει, vltrò, ſponte.

Βουλητέον, velle decet.

Βουλητέος, conſultandus, Ariſtot.

Βουλητικὸς, οῦ, ὁ, voluntarius.

Βουλητὸς, ſub voluntatem cadens. Plato libr. 5. Leg. τὸ βουλητόν τε καὶ ἑκούσιον, ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα, &c. βουλητὸν προαιρετὸν, Ariſtotel. in 3. Ethic. τὸ ἀγαθὸν βουλητὸν, Argyrop. vertit affectabile voluntate.

Βωλήυτης, βουλευτὴς, ſenator, ſenatus princeps, Herodot.

Βουληφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cõſultus, conſiliarius, grauis in dandis conſiliis, ἄνακτος, princeps, quòd hic multis conſulere debeat, φροντιστικὸς, Iliad. α, ὅς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, id eſt, βουλευτής.

Βουλία, ας, ἡ, tempus conſultationis, ἀεὶ βουλίης, conſilii, Herodotus.

Βουλιμία, ας, ἡ, magna fames, eſuritio & anxia edendi cupiditas. Eſt quum ob famem ſtomachus deficit, paulatímque adeò frigeſcit, vt partes extremæ deſtituãtur. βου hic auget. Quidam caninum appetitum interpretãtur. * Eſt etiam morbus equorum, in Hippiatr.

Βουλιμιάζω, μ. άσω, π. ακα, καὶ

Βουλιμιάω, καὶ βουλιμιῶ, valde eſurio, fame premor intolerabili, Alexand. Aphrod. Problem. 73, lib. 2. Ariſtophan. ξύλον ὅτι βουλιμιῶ, id eſt, πάνυ λιμώττω καὶ λίαν πεινῶ.

Βούλιμος, ου, ὁ, βουλιμία, i. grandis fames, apud Galen. Marcell. in Dioſcorid. lib. 2. Galen. lib. 1. ad Glaucon. vbi agit de animi defectionibus, βούλιμος δὲ καλούμενος οὐδὲν ἄλλο ἢ λειποθυμία ἐστί. Gellius lib. 16, cap. 3, vis quædam famis non tolerabilis Græcis dicitur βούλιμος καὶ βούπεινα, id eſt, eſuritio & anxia edendi ſitis.

Βοῦλις, Bulis, Lacedæmonius, Plutarch. in Polit.

Βοῦλλα, bulla: ſic dicitur à Latinis, ait Plutarch. quæ à Græcis πομφόλυξ. fuit & inſigne puerorũ Romanorũ.

Βούλομαι, in ſecunda perſona, βούλει, μ. ήσομαι, π. ημαι, volo, cupio, curo, in animũ induco, ſoleo, audeo, decerno, geſtio. εἰ βούλει, ſi ita tibi videatur. Ariſtophanes in Pluto, βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; vis tandem mecum ludere? Plutarchus in Gryllo, ἧς βούλει κορώνης τοῦ σωφρονεῖν ἀπολείπεται, cuiuſuis cornicis temperãtiæ cedit. Lucian. ὁ δὲ τρίβων ἐστὶν ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων, hoc autẽ pallium quauis purpura melius eſt. * βούλεται pro poteſt & debet accipitur, vt ἐθέλω. Differt à θέλω: nam hoc etiam de irrationalibus animalibus dicitur, illud ſolùm de ratione præditis. εἶπεν, ὡς βούλοιτο ἂν γῆν φέρειν ἢ τρυφῆς συμμετέχειν Ἀριστοδήμῳ, dixit, quàm mallet terram aſportare, quàm in huiuſmodi deliciis apud Ariſtodemum verſari, Plutarchus de virtut. mulierum. βούλομαι διδάσκεσθαι, Plato de Rep. βούλομαι συλλῦσαι ὑμῖν, Xenoph. l. 1. Pædiæ. οὐ βούλομαι ἀνελέσθαι τὸν πόλεμον, detrecto bellum. βούλεται δίκαιος εἶναι, iuſtus eſt ſuapte natura, Ariſtotel. 5. Ethic. βούλομαι κεκτῆσθαι, volo poſſidere, Lucianus in Somnio. Cũ accuſatiuo iungitur. βούλομαι τὰ συρακουσίων, id eſt, φρονῶ, ſum ſtudioſus Syracuſanorum, Thucydides. βούλομαι τὴν πολιτείαν, ſaluam eſſe Rempublicam volo, Ariſtotel. lib. 5. Politicorum. Exigit infinitiuum. Xenophon, βούλομαι σίτου ἅπτεσθαι, volo cibum capere. Idem, πιεῖν βούλομαι, bibere volo. Item abſolutè, ὡς βούλονται, pro voluntate atque arbitrio. τί αὐτῷ βούλεται ἡ λύρα; quid ſibi vult lyra? τί βούλονται αὐτῷ αἱ κύλικες; quidnam ſibi volunt pocula? ἐφ᾽ ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ, qua mercede vellet. μὴ βούλου, ne velis, Iſocrates. Lucianus, εἴγε σοὶ τοῦτο βούλεταί ἐστι. βούλομαι ἀπαλλάξαι, Iſocrates. βούλει, ἐπιμείνωμαι, Lucianus. Ponitur &, cum ſubiunctiuo ſeu hortatiuo modo. Idem, βούλει σκοπῶμεν; vis conſyderemus? ἐμοὶ βουλομένῳ ἐστὶ mihi placet, Plato de Republica, αἱ βουλομένοις ἢ ταῦτα.

ſi hi voluerint, Demoſthenes. Idem, βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστὶ, placet vobis audire. βουλοίμην μὲν ἂν συγγράψαι, volebam ſcribere, Gaza de Senectute, τῷ γὰρ πλήθει τῆς πολιτείας συλλογίζομαι ἂν τῆς ἀθλιότητος ἀριστεῦσαι. Demoſthenes, οὐδὲ βουλομένοις ὑπεσχεῖν εἰπεῖν, &c. Plutarchus in Publicola, βουλομένῳ τῷ πλήθει λεγομένους λόγους αἰδούμενος, quum audiſſet eam famam haud inuita multitudine efferri. οὐ βουλοίμην μὲν ἂν ταῦτα, Bud. in Epiſt. τὸ βουλόμενον, voluntas. Thucyd. βουλόμενοι ταῦτα, qui huius ſunt factionis. βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι, Xenoph. οἱ βουλόμενοι, inuitus. τὰ θεῶν οὕτω βουλόμενα ἴσως, ſic diis placitum eſt, vel erit, Euripid. τὸ βουλόμενον ἐκείνου, illius ſententia, Idem. βουλόμενος ὑμᾶς λέγειν, id eſt, dicturus eras, Plato de Legib. βουλόμενος ἐρωτῶ, quæro, ibidem Plato. βουλητὴς, cupiens, cupidus. Item quiuis, quicunque, quilibet. Plato, ὁ βουλόμενος id eſt, quilibet, quiuis, qui velit.

Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, veſpera, tempus quo ſoluendi ſunt boues. ἀμφὶ βουλυτὸν ἐστὶ, veſpera adeſt, Lucian.

Βουμαστὸς, ὁ, bumaſtus, genus vuæ craſsioris inſtar mammæ cuiuſpiam.

Βουμελία, ας, ἡ, bubula fraxinus, ſpecies fraxini, libr. 3, cap. 11. hiſtor. plantar. Dicitur & Βουμέλιος pro eodem, Ibidem, lib. 4, cap. 9.

Βουμολγὸς, οῦ, ὁ, bumulgus, qui vaccas mulget.

Βουμυκοὶ, mugitus.

Βούμυκοι, οἱ, id eſt, Bomugi: ſic vocant tauros Deo ſacros, qui velut tauri mugire audiuntur ad paludes poſitas iuxta fluuios, Ariſtot. in Problem. ſect. 15.

Βουνάπιος, ὁ, qui & monapius, fera eſt.

Βουνέβρος, τὸ, magnus hinnulus, AEſopus: ſed fortè legendum, βουνέβρον. βουνέβρῳ ἐντυχόντες, magnũ nacti hinnulum.

Βουνιάς, bunias, napi quoddam genus, Dioſcorid. lib. 2, cap. 159.

Βούνιον, ſcopa regia, herbæ ſpecies. Itē βούνιον, bunium, napi genus, de quo Dioſcorid. lib. 4, cap. 214. διὰ βουνίων οἶνος γίνεται, ex napis fit vinum, quod dicitur βουνίτης οἶνος, bunites vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 48.

Βουνῖτις, terra collibus frequens.

Βουνοβατέω, per colles ingredior.

Βουνοειδὴς, ὁ, ἡ, montoſus, monti ſimilis. βουνοειδὴς τόπος, tumulus.

Βουνόμος, ου, ὁ, omnis locus vbi boues paſcũtur. Itē adiectiuè, à bobus depaſtus. βοῶν θρεπτικός. ἀγέλαις βουνόμοις, Sophocl.

Βουνοπατεῖν, calcare colles, & per eos ingredi, in Epigram. alii tamen legunt βουνοβατεῖν.

Βουνὸς, οῦ, ὁ, collis, βωμὸς, στιβάς, cumul⁹, tumulus, aceruus.

Βουνώδης, εος, ὁ ἡ, montoſus, collib⁹ frequēs, cliuoſus.

Βούπαις, adoleſcentulus, quaſi grandis puer, pinguis, πίων, ἰσχυρός, μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνὴρ, inquit Interpres, puer bona corporis habitudine, id eſt, præpinguis. Item apicula: è bobus enim naſci ſolet. βουπαίσι μελισσαις, apibus à bobus progenitis, in Epigramm.

Βουπάλαμος, in Epigramm. ἀεθλοσυνης βουπάλαμος, certaminis multæ luctæ.

Βουπαλίων σῶσος, Soſus Bupalion, nomē & cognomen cuiuſdam.

Βούπαλος ὄρος, Suid.

Βουπάμων, in Epigramm. poſſeſſor boum.

Βούπεινα, ης, ἡ, immodica fames. vide in dictione Βούλιμος

Βουπελάτης, ου, ὁ, vel Βουπλάτης, bubulcus, calamitoſus, laboribus addictus.

Βουπλάστης, boum ſtatuarius, in Epigram.

Βούπληγες, percuſſi à bobus: ſed βουπλῆγες, qui ipſi percutiunt.

Βούπληκτρον, boũ ſtimulus, in Epigr. βούπληκτρον ἄκαινα, &c.

Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ, ſtimulus boum.

Βουποίμην, boum paſtor, in Epigramm.

Βουπόλος, bubulcus.

Βουπόροι ὀβελοὶ, magni obeliſci, ad torrendos boues. Herodot. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους, è ferro verua ad boues torrendos, Valla. βουπόροι σφαγαὶς, Euripides, pro genere teli, vt opinor.

Βουπράσιον, vrbs & fluuius, & locus in Elide.

Βουπρασιεὺς, ὁ, Βουπράσιος, ὁ, Βουπρασίων, nomen gentile.

Βούπρηστις, ἡ, bupreſtis, herba, & ſerpentiũ genus quoddam, de quo Dioſcorid. lib. 1, cap. 56. Item cantharidis ſpecies quædam, de qua idem lib. 2, cap. 66, παρὰ τὸ πρήθειν τοὺς βοῦς, Budæus in Annotat.

Βούπρῳρος θυσία, ſacrificium centum ouium, & bouis vnius, qui tanquam prora illarum eſſet.

Βουπρηὼν, rupes, præcipitia, colles.

Βούρασσος, ſiue βόρασσος, ὁ, boraſſus, fructus qui clauditur ſpathe, id eſt, folliculo & inuolucro palmæ arboris, Dioſcorid. lib. 1, cap. 151. Vide in dictione Ἐλάτη.

Βούρρινα, ης, ἡ, Burrhina. Euſtathius in Comm. in Dionyſ. ſcribit fontem fuiſſe in inſula Co, qui è petra quadam fluebat, longè ſpectantibus narem bouis præferentem. Huius fontis Chalco fuit inuentor: ideo veteres ſtatuam ipſius excuderunt altero genu flexo, ex cuius pede fiſtula quædam fontis exibat, Theocrit. Edyll. 7.

Βούρυγχος, piſcis quidam cetaceus.

Βοῦς, βοὸς, ἡ, bos, vacca. Item bouis pellis, ſcutum. Aliquando nummi genus nota bouis percuſſum: ſed tunc eſt maſcul. gen. & in plurali, βοῦς, Xenoph. ὓς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει, multas ſues & boues alit. Item βοῦς, bos, piſcis de genere chartilagineo. Ariſtot. lib. 5. Animal. hic piſcis non ouum, ſed animal parit, Idem lib. 6, cap. 12.

Βούσιρις, Buſiris, proprium viri, quem Hercules immolauit, Plutarch. in Theſeo.

Βούσταθμον, τὸ, καὶ Βουστάσιον, & Βουστασία, & Βούστασις, εως, ἡ, bubile, ſtabulum boum, ſeptum.

Βούταλις, butalis, bubo etiã exponitur apud AEſop.

Βούτας, Butas, proprium elegiaci poetæ, qui fabuloſas cauſas de Romanorũ rebus geſtis ſcripſit, Plutarch. in Romulo. Item βούτας, bubulcus. βούτην φόνον, bubulam cædem, id eſt, victimas boum.

Βούτης, ου, ὁ, bubulcus, βουκόλος.

Βουτιάνειρα, homines nutriens, telluris epitheton.

Βούτιμον, quod bouis pretium habet, vel boue emptũ, βούωνον.

Βούτομος, ου, herba paluſtris, acutam habens aciem ſecánſque. ex βοῦ, i. valde, & τομὸς, cæſio, Theocrit. Edyll. 15, & Theophr. lib. 1, cap. 8. hiſtor. plantar. apud eundem reperitur etiam βούτομον.

Βούτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, boues penetrans, βόας πλήσσων.

Βούτουμον, herba aquatica vt carex, c. 8. Iob. Ita enim in Latino cod. & Græco: ſed cap. 40. legitur βούτομον.

Βουτρόφος, ὁ, bubulcus.

Βουθρωτὸς, ἡ, vrbs Epiri, Etym. quæ & Βούθρωτος.

Βουτύπος, ὁ, popa, victimarius, qui bouē ferit ſecuri.

Βουτύρινος, ου, ὁ, butyrinus, ex butyro factus. βουτύρινον μύρον, butyrinum vnguentum, quod olei vice interdum adiici ſolet, Dioſcorid. lib. 1, cap. 66.

Βούτυρον, ου, τὸ, λιπαρῶδες τοῦ γάλακτος, butyrũ, quòd ſit quaſi bouis caſeus, quia plurimum è bubulo fit lacte.

Βουφάγος, ου, ὁ, edax, epitheton Herculis in Epigr. Eſt etiã fluuius in Arcadia ab heroe Buphago appellatus.

Βούφορος, de boue & terra arabili dicitur.

Βούφθαλμον, τὸ, buphthalmon, genus herbæ ſic dictæ ab oculi bouis ſimilitudine, Dioſcorides lib. 3, cap. 156. Marcellus Plinium ſecutus oculum bouis interpretatur: ſunt qui eam κάχλαν vocent.

Βουφονέω, μ. ήσω, ῶ, boues macto, βοῦς θύω. Homerus Iliad. η, βουφόνεον δὲ χρῆ κλισίας.

Βουφόνια, τὰ, feſtum priſcum, quod poſt myſteria peragebatur, immolato boue, meminit Ariſtoph. νεφ.

Βουφόνος, Iouis Poliei ſacerdos, Pauſan.

Βουφορβέω, ῶ, boues paſco, Euripid.

Βουφόρβια

Βουτόρβεια,armenta,Euripid.

Βουφορβός,οῦ,ὁ,armentarius,paſtor boum:vt ἱπποφορβός, Plato.

Βρύω,μ.ύσω,π.κα,per υ paruum teſte Gaza, paſco, celebro.legitur tamen βεβωμένα, celebrata apud Herodot.& βεβωμένη σοφώτατος,habitus eſt prudentiſsimus.

Βοώμην,pro βοῷμι,clamarem.

Βοώμενος,celebratus.

Βοών,ῶνος,cuſtodia,apud Alexandreos.

Βοῶν,clamans.

Βοώνης,boum emptor,Demoſt.magiſtratus erat Athenis,Demoſth. καὶ μυστηρίων ἐπιμεληταί, καὶ ἱεροποιοὶ καὶ βοώνας, fortaſſe qui hoſtias emebat.

Βοώνητος,boue emptus.

Βοῶπις,ιδος,ἡ,quæ habet oculos bouinos,id eſt,rotundos & magnos,ac per hoc decoros. Homer.Iliad.α, βοῶπις πότνια ἥρη,id eſt,ἰσόφθαλμος,καλή,epitheton Iunonis,id eſt,μεγαλόφθαλμος,amplos habens oculos. Plutar.in Problem.Alias exponitur,καλή,& μελανόφθαλμος,frequēs Homero dearum epitheton.

Βοωτέω,μ.ήσω,π.ηκα,aro, Accuſat. Hoc vtitur Heſiod. γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,pro βουλατεῖν,ἀροτριᾶν ὁ βοῦς βόωμεν,vt Proclus exponit.

Βοώτης,ου,ὁ, bubulcus, & qui arat bobus & qui paſcit, vt Paul. in l.quum de lanionis.§. quum de bubulco.ff. de fundo inſtruct.ἀρκτοφύλαξ.

Βραβεῖον,ου,τὸ,brabiū,victoria,victoriæ præmium,ſtadium,pretium. Dictum putant Grammat.quaſi ῥαβδεῖον, ἔστι τε δὲ,καὶ ὑπὸ ῥαβδισμῷ, quòd corona donabantur victores,& virga palmea deſignabantur. Dicitur autem & regium ſceptrum,Etym.

Βραβεύς,έως,ὁ, qui dat præmium certaminis.βραβεὺς λόγου,arbiter verbi,Euripid.

Βραβευτής,οῦ,ὁ, præfectus gymnicis ludis, Plato lib.12. de Leg.deſignator Latinè dicitur, qui diſtribuit ſymbola & præmia victoriæ.eſt etiam arbiter,ſequeſter.βραβευτὴς & ῥαβδοῦχος, pro eodem à Plat.ponuntur in Protago.

Βραβεύω,μ.εύσω,π.ευκα,miniſtro,guberno,diſtribuo,cōſtituo,propono,ordino,prēmia diſtribuo,palmam fero, ſupero,vinco.Paulus Apoſtol.ad Coloſſ.cap.3,ἡ εἰρήνη τοῦ θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, id eſt, pax Dei palmam ferat in cordibus veſtris:ſic vertit Eraſmus,adnotās βραβεύειν valere, præmii loco detur ſiue contingat, aut palmam ferat,hoc eſt,ſuperet & vincat. Plutar.in Camillo, οἱ δ᾽ ἀρχαιρεσιῶν βραβευθέντων ὑπὸ καμίλλου, κατέστησαν ὕπατοι, &c. vbi Lapus, Comitiis à Camillo iuſſis, creati ſunt conſules. lib. Sap.cap.10,ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτῷ,certamen forte dedit ei.Iſocrat.ἐν τῷ γὰρ τῷ πλείστων βραβεύειν, diſtribuere prēmia.πολέμους ἐβράβευε καὶ στάσεις κατέπαυε, Plutarchus in Romulo,bella dirimebat. βραβεῦσαι τὴν ἔριν ὄρνισι,diiudicare litem auibus, in Romulo. *Idem βραβεύειν τὴν δίκην,in Pompeio,de Prætore quæſtionis iudice.

Βραβεύς,έως,idem quod βραβευτής,Demoſth.

Βράβυλα,τὰ, pruna Damaſcena,quaſi τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα:aluum enim cient,vt tradit Athenęus lib.2.

Βραγχάω,μ.άσω,π.ακα,βραγχάζω.

Βράγχια,τὰ,branchia, ſeu branchiæ,quibus piſces ſpirant,fauces:ſunt loco pulmonis piſcibus,Ariſtot.

Βραγχάζω, μ.άσω, π.ακα, rauceſco, ſum raucus, patior βράγχος,πνίγω,Neutr.

Βραγχοειδής,έος,ὁ καὶ ἡ,brāchiis ſimilis,branchiæ ſpeciem habens.

Βράγχον,lib.3.hiſt.plant.βράγχον καὶ πόλιν,mucoſum & canū:ſic Gaza.βραγχίων πνεύμονος στενουμένων, inteſtinis pulmonis fiſtulis coarctatis,Bud.ex Plutarcho.

Βραγχίδες,branchilæ, raucæ,ſic Seruius de Palūbib*.

Βράγχος,τὸ, raucedo, morbus quum guttur & arteria catharro occupantur. Alexander Aphrod.lib. 1.Probl. διὰ τί ἔστι τοῖς ὑλάσκουσι παισὶν ὑπάρχει ἡ τῆς φωνῆς ῥαχύτης,ὁ καὶ ἐγχρονίζεται βράγχει ῥαχύ.legitur & βράγχος,generis maſculini.Ariſtot.in Probl.βράγχεσιν ἁλίσκονται, raucitatibus laborant.

Βράγχος,Branchus,Apollinis amaſius,Lucian.

Βραγχώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, raucus. vnde φωνὴ βραγχώδης, Alex. Aphrod.vox rauca & aſpera.

Βραδάμανθυς,pro ῥαδάμανθυς,AEolicé.

Βραδεῖα,tarditas.

Βραδέως,diu,ſerò,rarius,cunctanter.

Βράδιον,2.longa, lentius, ſerius.Alex.Aphrod. βράδιον πολιοῦνται, caneſcunt ſerius.Heſiod. βράδιον δὲ φαίνεται, tardius apparet.

Βράδιστος,ου,ὁ,tardiſsimus.

Βραδύ,τὸ,tarditas, Thucydid.mora,Plato de Legib.

Βραδύγλωσσος,ου,ὁ, tardiloquus, τὸ βραδύγλωσσον,tardiloquentia.

Βραδυδινής,έος,tardus ad motum,Nonnus.

Βραδύκαρπος,pigrè fruticans.

Βραδυνόεια,ας,ἡ,hebetudo mentis.

Βραδύνω, μ.υνῶ, tardo, moror, ceſſo apud Terent.id eſt,tardè ago.

Βραδυπειθής,tardè parens.βραδυπειθὴς φωνὴ, Nōnus,vox quę tardè auditur.

Βραδύπεπτα,& βραδυπεπτοῦντες,οἱ,tardè coquentes,Dioſcorid.lib.5,cap.41.

Βραδυπεψία, tarditas concoctionis, difficilis cōcoctio, Dioſcor.lib.5,cap.40.

Βραδυπλοέω,tardè aut vix nauigo, vt vento contrario.

Βραδύπορα ἐδέσματα,edulia quæ lentè digeruntur & diſtribuuntur,Galen.lib.1.ad Glauconem.

Βραδυπορεῖν,lentè incedere,ſegniter ingredi.

Βραδύπους, tardipes,tardus, βραδύπους βουλὴ,in Epigr. βραδύπουν σπεύσω,tardum accelerabo pedem.Eurip.

Βραδύς,έος,ὁ,bardus,id eſt,ingenio tardus ſtupidus,νωχελὴς,ſerus,hebes.μὴ βραδεῖς γίνεσθε,id eſt,μὴ ὑστερήσητε. παρὰ τὸ βαρύ,ὑπέρθεσει τοῦ ρ,καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ,Etym.βραδεῖς τέχνη ἴστωσαν,tardi & ſegnes.

Βραδυσκελής,έος,ὁ καὶ ἡ,&

Βραδύσκελος,ου,ὁ,tardi gradus,tardè incedens.βραδυσκελὴς ὕφασμα,in Epigram.

Βραδύτατα,lentiſsimè,Ariſtot.lib.3.Animal.

Βραδύτερος,ου,ὁ, ſerior,tardior.βραδύτερον ἕλκειν,lentius trahere,Plato in Epiſt.7.

Βραδυτής,ῆτος,ἡ,tarditas,ſegnities,negligentia.

Βραδυτόκος,partu tardus.

Βράζω,μ.άσω,π.ακα, ferueo, efferueo, ſcateo, tacitè lugeo,Neutr. capitur etiam Actiué. vnde paſsiuum βράζομαι,lib.3,Epigram,ἐσία δ᾽ αὐτὴ βέβρασται ψυχῇ παρ᾽ οἴνου, æſtu ſunt elata.

Βράθυ,ſeu Βράθυς,herba,quæ Sabina dicitur à Romanis.Dioſcor. lib.1, cap.105: alii βάραθρον vocant,alii βάρυτον,alii βάρον,βόραθρον,Diodorus.

Βράκανα,τὰ,agreſtia olera.

Βράκος,lingua AEolica, ῥάκος,veſtis lacera.AEoles enim β proponunt ad ρ,quum ſequitur κ,τ,aut δ.

Βραμέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,iraſcor, per iram clamo,mugio vt vnda maris.Depon.abſol.

Βράξαι,deuoraſſe,comprehendiſſe.

Βράξις,εως,ἡ,vox,fama,Euripid.

Βράπτειν,edere,abſcondere,lingere.

Βρασίδας,ου,ὁ,Braſidas,dux Lacedæmon. cuius dicta vide in Apophth. Lacon. Plutar. eius mater dicta eſt ἀργιλεωνίς,Ibidem.

Βρασίλας,Braſilas, Theocr. Edyll.7.

Βράσμα,ατος,τὸ, feruor,æſtus,ebullitio,cachinnatio,effuſio. dicitur etiam piperis genus quoddam inane & leue, ἀτερηδόνιστον, teredinem non ſentiens. Dioſcor.lib.2, cap.192, vbi Interpres,braſma inquit ſignificare Indica lingua abortum.

Βρασματία,ebullitio.

Βρασμός,οῦ,ὁ,bullitio,ęſtus maris,concuſsio,cachinna-

tio magna. βρασματώδης γέλως, riſus immodicus. Nazanz. de Iuliano, γέλωτες ἀκρατεῖς τε καὶ βρασματώδεις.

Βράσσω, μ. σω, π. ακα, ebullio, efferueo, effundo, Neutr. abſolut. βράσσομαι, idem. Apollon. 2. Arg. κηκίεται ὕδωρ βρασσόμενον, efferueſcens. ἐβράσθη, tempeſtate eſt eiectus. βρασσόμενος ὑπὸ τοῦ γέλωτος, concuſſus riſu.

Βράσσων, ονος, ὁ καὶ ἡ, breuior, ſegnior, tardior. Iliad. κ, ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

Βράσται σεισμοὶ, terræ motus, ſic dicuntur ab Ariſtot. de mundo, à ſimilitudine aquæ efferueſcentis. Sunt autem qui terram ſurſum deorſúmq; ad angulos rectos incitãt, qui & βρασματίαι.

Βραυρὼν, Brauron, locus Atticæ.

Βραχαγέω, reſono, ſtrepo, & βραχέω.

Βραχέα, vada, Polyb. numerantur à Polluce inter naui gandi offendicula.

Βραχεία, puſillanimitas.

Βρέχεις, ἔντος, ὁ, madefactus, perfuſus, maceratus, ablutus, imbutus, à βρέχω. βρεχῆναι, madefieri, macerari, fraceſcere. βεβρεγμένης γῆς, ſolo madefacto, Theophr. libr. 6, cap. 5. hiſtoriæ plant.

Βραχέως, breuiter, paucis. βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι, leuiter reſiccari eget, lenius eſt reſiccandus, Galen. lib. 2. ad Glauc. πλὴν βραχέως, præter paruam partem.

Βραχιόνια, vel Βραχιάλια, τά, ornamenta brachiorum.

Βραχιονιστὴρ, ῆρος, ὁ, armilla.

Βράχιστος, ου, ὁ, breuiſsimus, ἐλάχιστος.

Βραχίων, ονος, ὁ, breuior. Item brachium, ὅτι βραχύτερός ἐστι τοῦ λοιποῦ μέρους, brachii lacertus, vlna, lacertus, prima breui & ſecunda longa, Theocr. Pro armo vituli ponitur cap. 29. lib. Sapient. βραχίονες etiam pedes anteriores quadrupedum appellantur, in Hippiat.

Βραχμᾶνες, οἱ, Brachmanes: Datiuus, τοῖς βραχμᾶσι, Brachmanis: ſic dicuntur ſapientes Indorum, vt meminit Philoſtratus.

Βραχύβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, breuis vitæ, cui vita ſpatio breui deſcribitur.

Βραχυβιώτερος, breuioris vitæ.

Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ breuitas.

Βραχύβωλος, ὁ καὶ ἡ, modicæ glebæ, in Epigram. βραχυγνώμων, apud Xenoph. in hippar. βραχυγνωμονέστερα θηρία, quæ minus animo & prudentia valent.

Βραχυδρομώτατος, ου, qui breuiſsimè currit.

Βραχυκατάληκτα μέτρα, dicũtur quando fini pes integer deeſt. καταληκτικὰ, quib⁹ in fine deeſt ſyllaba. ἀκατάληκτα, quibus pes vltimus eſt integer, nec quicquam deeſt ad menſuram.

Βραχυκαταληκτεῖν, deſinit in breuem, vel breui deſinit, corripitur extrema ſyllaba.

Βραχύκωλα, breuimembris.

Βραχυκωλία, breue colum, vt μακροκωλία, & ἰσοκωλία. Hermog.

Βραχυλαῖος, ου, ὁ, nomen gentile.

Βραχύλη, oppidum Ceretum.

Βραχυλογέω, ῶ, paucis abſoluo, breuiter loquor.

Βραχυλογητέον, breui ratione vtendum eſt.

Βραχυλογία, ας, ἡ, breuiloquium, ſermonis compẽdium, breuiloquentia, Rutilius Lupus de fig.

Βραχυλόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, breuiloquus, breuitatis ſtudioſus.

Βραχυμέρεια, ἡ, tenuitas, partium breuitas, tenuis ſubſtantia.

Βραχυμερὴς, tenuis.

Βραχυμυθία, ας, ἡ, breuiloquium.

Βραχυντικὸς, ἡ, ὁ, vim habens breuiandi.

Βραχύνω, μ. ῶ, corripio.

Βραχύνωτος, ὁ, breuis tergo.

Βραχυόνειρος ὕπνος, ſomnus quem exigua ſomnia comitantur.

Βραχυπαραληκτεῖν, penultima breui deſinere.

Βραχυπαράληκτα, quæ penultimam breuem habent.

Βραχύπορος, ου, ὁ, breuis tranſitus.

Βραχυῤῥιζία, ας, ἡ, breuis radicum demiſsio.

Βραχύῤῥιζος, breues habens radices.

Βραχὺς, έος, ὁ, breuis, paruus, exiguus, celer, expeditus. Demoſt. ἐν βραχεῖ χρόνῳ, breui. τὸ βραχὺ, aliquantulũ, paucitas, ad tempus, puſillum, parum. βραχὺ φροντίζω, parui pẽdo. βραχὺ ἀποδέον, paulò minus. οὐδὲν ἢ βραχύ τι βλάπτει τούτους ὁ λοιμώδης ἀὴρ, nihil aut parum his nocet peſtilens aer. Alexand. Aphrod. lib. 1. βραχὺ πλείονες, paulò plures. βραχὺ ὕστερον, ſtatim, mox, paulò póſt. βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλάττωσας αὐτὸν, feciſti eum paulò inferiorem angelis, Paulus ad Hebræos capite 2. quidam referunt ad temporis modũ quo verſatus Chriſtus in terris, quaſi dicat, ad breue tem pus diminutus eſt ab angelis. quidam vertunt, puſillum quiddam infra angelos diminuiſti ipſum. βραχύ τι ἔξω ποιῆσαι, pauliſper foras emittere, cap. 5. Act. A poſt. βραχὺ διαστάντες, puſillum digreſsi, Ibidem ca. 27. βραχὺ πρὸ τῆς δείλης, paulò ante crepuſculum, Plutar. in Galba. βραχύ τι τὸν λόγον ἀναγαγὼν, paulò altius repetens orationem, Nazanz. orat. 6, βραχύ τι εἶναι καὶ οὐδενὸς ἄξιον, exiguum quiddam eſſe & nullius momenti faciendum, Thucydid. βραχὺ διαφθεῖραι, in promptu eſt interficere, Idem. εἰ γάρ τι ἀφαιρήσομέν τι καὶ βραχὺ τῆς τηρήσεως, ſi quid vel modicum è tutela noſtra remiſerimus, Idem. Thucy. βραχεῖ μορίῳ τῆς δαπάνης, aliquantula impenſa, Idem. βραχύ τι προῆλθον, paulum ſunt progreſsi, Idem. βραχὺ δεῖται τῆς τροφῆς, cibo continuo indiget, continuò cibum deſyderat, Ariſtot. in Problem. βραχὺ φροντίζοντες, parum curantes. Demoſth. περὶ στεφ. Idem, βραχὺ φροντίσας ἡμῶν, parum de nobis curans. βραχύ τι φανεὶς, per breue temporis ſpatium quum ſe conſpiciendum dediſſet, Aphthonius. βραχύ τι μνήσομαι, Demoſth. βραχέος ἄξιος, contemnẽdus, Plato de Legib. βραχύ τι κατέλιπε, paruum quiddam reliquit, AEſop. πλείονα βραχὺ χρόνον, paulò plus temporis, Plutarchus in Camillo. βραχεῖ γέ τινι πλείω, aliquanto ſeu aliquantulo maiora, Plato de Repub. idem in Timæo, βραχύ τι διαφέρει μύθων, parum à fabulis differt. ὁ καὶ βραχὺ φρονῶν, mentis quoquo modo compos. ἀνθρώπων γένος βραχύ τι, pauci quidam homines. Ibidem, ἐν βραχεῖ, ſubitò, repente, illico, paulo momento, paucis, cõpendio, Lucian. in Anachar. τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ, omnia quidem non facile eſt percurrere breui ſeu paucis. ἐν βραχεῖ συνάπτω λόγον, Euripid. in pauca redigo. ἐς βραχὺ, in arctum. ἐς βραχὺ γειτνιάζω, ſum propinquus, Lucian. ἐπὶ βραχὺ, compendio, Apollon. paulò tenus, Ariſtot. ad breue tempus, Thucydid. διὰ βραχέος, breui & exiguo ſpatio, Thucyd. κατὰ βραχὺ, ſenſim, parum, κατὰ μικρὸν, paulatim. κατὰ βραχὺ μαλάττεσθαι, paulatim molleſcere, Galen. libro 1. ad Glauconem. πλὴν κατὰ βραχύ τι τεῖχος ἐπιτετέλεστο, præter aliquantum ſpatii murus erat abſolutus, id eſt, ὀλίγον, Thucyd. πρὸ βραχέος, paulò antè, haud ita pridem, Chryſoſt. πρὸ βραχέος ἀποστὰς τῶν βιωτικῶν φροντίδων, &c. qui non ita pridem, qui nõ nuper iuſsit curas ſeculares valere. τὰ βραχέα, breuia. διὰ βραχέων, paucis. Paulus 13. ad Hebræos, διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, paucis ſcripſi vobis. διὰ βραχέων περιλαβοῦσαν χρὴ ἅ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν, ἡμῖν δοκεῖ, Lucianus. Idem, ταῦτα ἐγὼ διὰ βραχέων, ὡς εἴρηται. διὰ βραχέων δεῖξαι, Demoſthenes. ἐκ βραχέων ῥημάτων δεῖξαι, idem Demoſthenes. ἐν βραχέσι, breui, paucis. περὶ βραχέων, de rebus paruis, Thucydid. Item τὰ βραχέα, vada, Ariſtot. gurges parum altus, Thucyd. ὑπὸ τῶν βραχέων μὴ πλωτὸν, propter vada innauigabile. ἐς βραχέα, in breuia: eo modo vtitur Thucydid. quo Virgil. In breuia & Syrtes vrget.

Βραχυστέλεχος, qui eſt parui caudicis.

Βραχυσύμβολος, qui parũ ad conuiuiũ pro ſua parte cõfert. Nam συμβολὴ, eſt ἔρανος, quod quis ad cõuiuium confert, in Epigram.

Βραχύτατος, breuiſsimus. ἐν βραχυτάτῳ δηλοῦν, breuiſsimo compendio explicare, Xenoph.

Βραχυτελὴς, breuis, compendioſus. βραχυτελὴς βίος, breuis vita.

Βραχύτης, τητος, ἡ, breuitas, συντομία, contractio, celeritas, ἀδῦνία.

Βραχυτομέω, ῶ, breuiter recido, amputo, ad breue redigo. ἐν τῷ βραχυτομεῖν, in breuitate reciſionis, Gaza libro 3, ca. 19. de cauſ. plant. βραχυτομεῖν ἄμπελον, vitem reſecare ad breuem palmitem, Ibidem. μᾶλλον δεῖ τὸ ἀμπελουργεῖν.

Βραχύτομος, breuiter reciſus. βραχύτομος ἄμπελος, vitis in breui palmite putata.

Βραχυτράχηλος, qui breui eſt collo.

Βραχύϋπνος, exiguo ſomno contentus, Ariſtot.

Βραχύφυλλος, breuibus foliis, in Epigram. βραχύφυλλον δένδρον.

Βραχυχρόνιος, breui tempore durans.

Βράχω, μ. ξω, reſono, Heſiod. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα, circũ eum reſonabant arma. ἔβραχε, Homer. id eſt, ἤχησε, vociferatus eſt.

Βρέγμα, ατος, τὸ, caluaria, os capitis, ſyncipit, capitis pars anterior: his modis à Gaza redditur. τὸ κρανίον, Alexander Aphrod. probl. 13, lib. 2, ὅτι τῶν φαλακρῶν τὸ μὲν βρέγμα ψιλοῦται, οἱ δὲ κρόταφοι δασύνονται, id eſt, in caluis pars capitis prior caluet, tempora ſunt hirſuta. Βρεγμὸς etiam dicitur pro eodem.

Βρέμομαι, καὶ Βρέμω, ſono, ſtrepo, minor, fremo minabundè, ferio, bullio, κτυπῶ, ἠχῶ. Iliad. β, κῦμα θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. & Iliad δ, κῦμα θαλάσσης χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Nonnus Actiuè capit, πολύστομον ἔβρεμεν ἠχώ, multiplici ore in vocem erumpebant. vnde ἐπιβρέμεται χαλεπόν, Ariſtoph. id eſt, ſtrepit.

Βρενδία, fucus, radiculæ quædam quibus genas mulieres colorant.

Βρένθος, ὁ, anas, auis à mari victum petens, Ariſtot. libr. 9, cap. 1. Animal. Athenæus aliter accipit, ἀπομνημονεύσω δ' ἐγὼ τὸν λόγον διὰ τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν ὦ φιλόσοφοι, i. propter arrogantiam, μεγαλοφροσύνην.

Βρενθύομαι, μ. ύσομαι, π. υσμαι, extollor, σεμνύνομαι, μέγα φρονῶ, ſuperbio, grauiter mecum immurmuro, minabundè iraſcor, fremo. Depon. abſolut. Ariſtoph. νεφ. ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλεις, id eſt, quod animo es elato, ſuperbè incedis, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν τῷ σχήματι καὶ ταυρηδὸν ὁρᾷς. βρενθυόμενός τι, ſecum murmurans magnum quiddam, Eraſmus apud Lucianũ: alter Interpres, meditabundus.

Βρεντέσιον, ου, τὸ, Brunduſium.

Βρέττιοι, οἱ, Brutii, Plutar.

Βρεττανική, britanica herba, Dioſ. lib. 4, cap. 3.

Βρέτας, τὸ, ſtatua, idolum: nomen indeclinabile, vt ſcribit Gaza. παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Interp. Ariſtop. in Equit.

Βρεττανία, Britannia: ſic apud Herodianum: vnde

Βρεττανοί, Britanni.

Βρεφοκτονία, ας, ἡ, infanticidium.

Βρέφος, εος, τὸ, fœtus recens editus, partus, infans. παρὰ τὸ φέρβω, τὸ τρέφω, χρὴ μετάθεσιν. Alexan. Aphrod. ἐν μήτρᾳ δεκαμηνιαῖον βρέφος βραδὺ παραμένει, &c. fœtus in vtero decem menſes ferè manet. νήπια βρέφη, apud Lucian. ἐκ τοῦ βρέφους, ab infantia, in Epigr. De fœtu Centauri apud Lucian. & de fœtu mulæ apud Herodot. dicitur. ἐκ βρέφους ἁγιαζόμενος, à puero, ſeu ab infante, ſeu infantia ſanctificetur, Nazan. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ἀπὸ βρέφους τὰ γράμματα εἰδώς, à puero. Ca. 1. Euãg. Luc. dicitur de infante Elizabeth, quum eſſet adhuc in vtero. Dioſc. lib. 5, cap. 74, τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, id abortus facit & partus enecat, id abortiuum eſt.

Βρεφοτροφεῖον, in l. ſancimus, C. de ſacroſ. Eccl. vbi aluntur pueri.

Βρεφουργεῖται, infans efficitur.

Βρεφύλλιον, τὸ, infantulus.

Βρέχμα, ſyncipit, βρέγμα: τοῦτο γὰρ μέρος ὑγρότατόν ἐστι καὶ ἁπαλὸν τοῖς βρέφεσι.

Βρεχμὸς, pro eodem. Homerus. ἐπὶ βρεχμὸν, id eſt, ἐπὶ τὸ βρέχμα τῆς κεφαλῆς.

Βρέχω, μ. ξω, π. χα, pluo, proluo, irrigo: Accuſat. iungitur: pluuiam mitto, abluo, madefacio. ἔβρεξε πῦρ, pluit igni, cap. 17. Euang. Lucę. ἔβρεχον, Aor. 2: vnde βρεχεὶς, έντος, perfuſus, maceratus: & compoſitum διαβρεχεὶς. βρεχόμενος appotus, qui vinolentus eſt. Lucian. in Symp. ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, id eſt, vino ſubluti, vel leniter imbuti.

Βρῆγμα, quod cum tuſsi expuitur: aliis, βῆγμα.

Βρῆμα, oppidum Mediæ.

Βρὶ, particula augens intendenſque, id eſt, ἄγαν.

Βριάρεως, ω, ὁ, Briareus, cẽtimanus, qui & αἰγαίων dicitur, dæmon marinus: de quo vide ἐν τῷ αἰγαίων.

Βριαρὸς, ᾶ, ὸ, fortis, agreſtis, ἰσχυρὸς, σφοδρὸς: à verbo Βριάω, vt ἰσχυρὸς, ab ἰσχύω.

Βριαρόχειρ, potens manibus.

Βρίαχος, haſtæ cuſpis. Sed Βρίακος, Baccha mulier, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα.

Βριάω, μ. άσω, π. ακα, extollo, κρατύνω, αὔξω, ἐνισχύω, δυναμῶ, tumeſco, exalto: Accuſat. iungitur. Aliquando tumeſco, Heſiod. pro vtroq; ſignificato, ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει, facilè extollit & facilè tumeſcentem reprimit. Idem in Theog. ἐξ ὀλίγων βριάει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκε ex paucis multiplicat, & ex multis minora facit & pauciora.

Βρίγκος, piſcis cetaceus.

Βρίζομαι, μ. σομαι, π. σμαι, nitor.

Βρίζω, μ. ίσω, π. ικα: item βρίξω, in futuro: vnde ἀπέβριξον, præ grauedine cibi vel potus dormito, quieſco, ſilentio prætereo, deprimo, deflecto, impetum facio, funus curo, ἀμελῶ: dictum quaſi βορίζω, à βορὰ, id eſt, cibus.

Βριήπυος, ου, ὁ, latè, aut graue ſonans, Martis epitheton.

Βριθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, grauis pondere.

Βρίθομαι, ferè actiuè accipitur. Chryſoſt. paſsiuè protulit, pro ingraueſco & propendeo, peſſum eo, βαρῦνομαι, Homer. πλήθω, ſum refertus. Plutar. pro ἐγκεῖσθαι poſuit, καὶ καταφέρεσθαι. Heſiod. pro degrauor, πέταλα βριθόμενα σταχύων, id eſt, καταβαρυνόμενα ὑπὸ τῶν ἀσταχύων, quæ deprimuntur à ſpicis. Idem mox cum Datiuo, ἀπὸ ὄρχων βριθομένων φύλλοισι, à pergulis vitiũ oneratis foliis. Chryſoſt. ἄμπελον τῷ καρπῷ βριθομένην. βριθομένη βλάσταις, onuſta germinib⁹, νηδύϊ βριθομένην δάμαλιν, vtero ferẽtem iuuencam, in Epigramm. βρίθεται τὸ λοιπὸν πολλῷ τῷ καρπῷ, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Βρῖθος, εος, τὸ, pondus, grauitas, βάρος, libramentum, Ariſtot. de mundo. βαρύτης, βαρὺς, Homer.

Βριθοσύνη, ης, ἡ, ponderoſitas.

Βριθύνοος ἀπόλλων, in Epigram. grauem mentem faciens & prudentem.

Βριθὺς, grauis, in Epigram. βαρὺς καὶ καταπληκτικὸς, plenus fortis, magnus.

Βριθυσινωπίτης, ου, in Epigr. grauis ex Synope oppido.

Βρίθω, oneror, degrauo, deorſum vergo, onuſtus ſum, Heſiod. ἐκ τελέα βρίθοιεν δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν, id eſt, βαρύνεσθαι, grauare, graueſcere fœtu. Propriè de arboribus, quando fructibus grauantur: vt ſit, fructu grauis ſum. Item ſtipo, deprimor. In medio perfecto βέβριθα. Odyſſ. ο, οἴνου βεβρίθασι πίθοι, ſunt refertæ & onuſtæ vino, βαρύνονται, πλήρεις εἰσί. Nonnus Datiuo iunxit, βεβριθότα καρπῷ κλήματα. Heſio. aliter, δεινὸν δ' ἐρχομένῃ καναχῇ πέ τε βεβριθυῖα, clamoribus ingraueſcens, id eſt, clamitans iugiter. Pro nitor & valeo, Sophocles in Aiace, ὅπλοις πλέον ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μάχῃ πλέον βαθεῖ, manu niteris & vales. βέβριθε χρυσοκάρποισι, onuſtum eſt aureis fructibus. Cap. 9. lib. 5. Sapientiæ, βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν, deprimit terrena habitatio mentem. Gaza de Senect. τί γὰρ ἥδιον γήρως σπουδαῖς βρίθοντος ἐκ νεότητος; quid enim eſt iucundius ſenectute ſtipata ſtudiis iuuentutis? κάτω βρίθοντος χρήματος, Nazanz. θῆρα βίη βρίθει, feram vis vrget & premit, in Epigram. Dionyſius de Situ orbis, βεβριθὸς ἀμάλλαις, grauidum & fœcundum manipulis. βέβριθεν ὁλκάς, nauis eſt onuſta, in Epigr. βεβριθότα δῶρα γάλακτος, in Epigram. βεβριθὼς ἰσχύϊ, collectum robur habens, in Epigram. Ibidem, τῷ ναοῖς βρίθοντι, ſcaturienti & abundanti, id eſt, qui multa condiderat templa ſeu habuerat.

Βρυχάζω,rugio,leonis voce vtor,ἐρχάω τὰς φωνὰς.

Βρυχάομαι,& Βρυχάω,& Βρυχέω,μ.ήσω,π.ηκα,mugio, minitor,infremo, ἀπειλῶ,ὀργίζομαι, fremo,iraſcor,excandeſco,Neutr.

Βρυχηδὸν,cum fremitu,prima longa,Nonnus,ἀχλυόεις βρυχηδὸν ἀπὸ φρενὸς ἔκτυπεν ἄλλον.

Βρίμος,potens,fortis:à βρι,particula intenſiua.

Βριμὼ,όος,ἡ,Proſerpina.

Βρίσος,ου,ὁ,pes gallinaceus à Democrito dicitur.

Βρισάρματος,ν,ὁ καὶ ἡ,currum degrauans.Heſiod.τοῖσι ὁ μὲν ἰαχῇ βρισάρματος ἡνίοχος ἄρης χαλκηρὸς ἐπώχετο,intento loris curru vectus.

Βρύσσος,Briſſus, genus echinorum, Ariſtot.4.Animal.

Βριτόμαρτις, Dianæ cognomen.ἀπὸ τῶν βρέσαις νύμφαις ὀμαστί.

Βρόγχια,τὰ, pulmonis concauitates . Alexand.Aphr. ὁ χυμὸς εἰς τὰ βρόγχια ἐντεθεὶς τοῦ πνεύμονος καὶ πληρώσας τὴν τοῦ μεσεντερίου χώραν γεννᾷ τὸ πάθος,id eſt,humor qui ſe pulmoni inſinuauit,&c.

Βρογχιάζειν,deuorare.

Βρογχοκήλη,ης,ἡ,tumor gutturis,tumidum guttur.

Βρόγχος,ου,ὁ,guttur,fauces. Galen.corpus quoddã ſcribit eſſe cartilagineum ſecũdum aſperam arteriam,quod etiã βρόγχον appellat, παρὰ τὸ βρέχεσθαι ἐν τῷ πτύεσθαι καὶ πίνειν.

βρόγχον χρονίαις ῥαχύτησιν ἀρήγει,veteribus faucium aſperitatibus ſubuenit,Dioſ.lib.3,cap.94.βρόγχος etiam ab aliquibus dicitur quæ & κίονις, id eſt, columella: vide Marcellum.

Βρόδον,pro ῥόδον,roſa,AEolicé.

Βρομέω,ſtrepo,crepito, Apollon. 2.Arg. αἱ δ' ἰκέτησιν σπόμεναι βρόμεον.

Βρομιάζομαι, bacchor in Epigram.

Βρόμιος,ου,ὁ, Dionyſiacus, Bacchicus, Ariſtoph.νεφ.βρομίῃ χάρις,id eſt,οἱ διονυσιακοὶ ἀγῶνες,Bacchici ludi.

Βρόμος,ου,ὁ,crepitus ignis,ſtrepitus,ſonitus venti,fremitus,mugitus,κυνὸς ὁ ἐκ τοῦ πυρὸς ἦχος.li.Sapient.cap.11,βρόμους καπνοῦ λικμωμένους, fumi odorem præferentes. Ariſtot. de mũdo. βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργάσατο,&c.id eſt,mugitum cũ ingenti fragore edidit. Pro fœtore accipitur in Epigram. item pro ſono maris, βρόμος εἰάμων.Item βρόμος,genus frumenti, Theophr.lib.8,cap.1.hiſtor.plant. Lib.4, cap.6.de cauſ.plant. à Gaza vertitur auena,vbi refertur τὴν ζειὰν,id eſt,ſemen mutari εἰς βρόμον, in auenam:vbi puto auenam inanem & ſylueſtrem intelligi: nam frugifera & equis apta dicitur,αἰγίλωψ. forte legendum,βρόμος. Ariſtot.verba ſunt, ἐναποληφθὲν δὲ πνεῦμα ἐν νέφει παχεῖ τε καὶ νοτερῷ, καὶ ἐξωθοῦν δι' αὐτοῦ ῥηγνύον βιαίως τὰ συνεχῆ πιλήματα νέφους, βρόμον καὶ πάταγον ἀπειργάσατο μέγαν,βροντὴν λεγόμενον, ὥσπερ ἐν ὕδατι πνεῦμα σφοδρῶς ἐλαυνόμενον, id eſt, flatus verò in nube implicitus craſſa & humida,continuatũ nubis ſpiſſamẽtum violenta eruptione perfringens,mugitum edit cum ingenti fragore,qui tonitru dicitur,modo haud abſimili ſpiritus vehementer in aqua impulſi.Alexan.Aphrod. lib.1.Problem.quæſtio.38, ὅτι τῆς παρατρίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι πληγὰ τίκτεται ἡ λεγομένη βροντή, in attritu nubium ictus editur,quod tonitruum appellamus.Scribit & Ariſtophan.νεφ, νεφέλας ὕδατος μεστὰς ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα.

Βρομώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, virus redolens vertit Plinius.Dioſ. lib.1,cap.22, βρομώδης ἐν τῇ γεύσει, olidi guſtus, qui viroſo odore in guſtu ſentitur.

Βρονταῖος Ζεὺς, altitonans Iupiter, Ariſtot.de mũdo.Et ἠχὼ βρονταίη,id eſt,tonitruum,apud Nonnum.

Βροντάω,μ.ήσω, π.ηκα, tono. ἐμβεβροντημένος, attonitus. Neutr.abſol.Odyſſ.ξ, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε.βροντᾷ,tonat. βροντῶσι νεφέλαι,tonant nebulæ. βεβροντῆσθαι,attonitũ eſſe.

Βροντεῖον,ου,τὸ, locus in ſcena, in quo coniectis in æneã vaſa lapidibus tonitrus ſimilitudinem imitabãtur. Hinc Claudiana tonitrua.Interpres Ariſtoph.βροντεῖον,inquit, machina quedã eſt ad edendũ ſonum, velut tonitruum.

Βροντὴ,ῆς,ἡ,tonitrus,ſeu tonitru ſtrepitus.παρὰ τὸ βρέμειν τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον:ἤμπυρος γὰρ ἡ βροντή.

Βροντησικέραυνος,ὁ καὶ ἡ, tonans & fulminans. Ariſtoph. νεφέλαι βροντησικέραυνοι ἀρθῶσι,cum tonitru fulminantes.

Βροντία,à Plinio vocatur genus lapidis,à tonitruo.

Βροντοποιὸς,οῦ,ὁ,tonitrus author.

Βρόσος,fimbria tunicæ.

Βρότειος,ου,ὁ καὶ ἡ

Βρότειος,ου,ὁ,humanus,ἀνθρωπικὸς,mortalis. Heſiod.βρότειος χρὼς,corpus humanũ ſeu mortale.ὑπὸ βροτέου πυρὸς,humano igni,id eſt,ſtructo ab homine,in Epigram.

Βρότησιος,mortalis.βροτήσια ἔργα,humana opera, Heſiod.

Βροτόφωνος ψίττακος, in Epigram. voce humana loquens pſittacus.

Βροτοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,humanus,homini ſimilis.

Βροτόεις,όεντος,ὁ,cruentus. Heſiod. λαιπὸν ἐναρα βροτόεντα, humano ſanguine reſperſa.

Βροτοκτόνος,homicida.

Βροτολοιγὸς,οῦ,ὁ, homicida,cruentus,ὁ ἀπηνὴς ἐσθὴς,parricida & mortalium perditor & conſumptor. Epitheton eſt Martis apud Homer.

Βρότος,ου,ὁ, cruor, ſanies, τὸ μετὰ κόνεως μιγὲν τοῦ ἀνθρώπου αἷμα.

Βροτὸς,οῦ,ὁ,homo, mortalis. φθαρτὸς ἄνθρωπος, ſubſtantiuè.Odyſſ.ο. νῦν ἐπὶ συγχρὰ πέλονται δειλοῖσι βροτοῖσι, miſeris mortalibus.ἡ βροτὴ,mulier.Grammatici tradunt referente Euſtathio, Iliad.β.quòd βροτὸς in compoſitionibus aſſumat literam μ: excipi ἀμφιβρότην & ἀβρότην.

Βροτόφυλος,deceptor.

Βροτόω,μ.ώσω, hominem facio: vnde βροτωθῆναι,hominem fieri,mortalem reddi,in Tragœd.Greg.Nazanzen. βροτωσάμενος,factus homo.βεβροτωμένα τεύχεα,arma crueta.

Βρῦτος,ὁ,ζῦθος.Item βροῦτος,Brutus,proprium viri Romani.

Βροῦχος,οῦ,ὁ,bruchus,vermis genus:παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν,cap.8,lib.3.Reg.vbi eſt Latinè locuſta.

Βρυγχὸς,οῦ,ὁ,preco.

Βροχὴ,ῆς,ἡ,pluuia,imber,perfuſio,madefactio,infuſio. βροχὰς Interpres Thucyd.accipit pro laqueis.

Βροχθίζω, voro,helluor: vnde καταβροχθίζω,abſorbeo. βροχθίσαι,deſorbuiſſe,Ariſtot.in Problem.

Βρόχθος,genus parui poculi,lagena.Item gula,guttur, λαιμός.

Βρόχιος μόρος,mors,quam patitur qui laqueo ſtrangulatur,Nonnus,ὀπτεῖν ἐθέλει βρόχιον μόρον.

Βροχὶς,ίδος,laqueus,in Epigram.

Βρόχος,ου,ὁ, laqueus, reſtis,funis,caſsis,capiſtrum,tranſenna,tendicula. βρόχον πρίασθαι,reſtim emere. βρόχοις διαλαμβάνειν,Galen.lib.2.ad Glauconem,laqueis intercipere,cohibere. Eſt etiam vas fundendo vino accomodum, implendis deplendíſque culeis & vaſis conditorijs,& vino quocunque modo tranſuaſando. Dicitur à βρέχω,id eſt,fundo.Hoc etiam Græci œnophorum ex eo appellãt quòd comportando vino aptum ſit,Bud.de Aſſe.

Βρυάζω,floreo, delicior, lætor, veneror,ὑπερφρονέομαι,geſtio,θάλλω,exulto.

Βρύγδην,ſtrictim,ſtringendo,in Epigram.

Βρυγμὸς,οῦ,ὁ,ſtridor,fremitus,rugitus,propriè dentium eſt frendor. ἀπὸ τοῦ βρύχειν, ὅ ἐστι τοὺς ὀδόντας πρίζοντα ψόφον ἀποτελεῖν.

Βρύει τὸ δένδρον καρποῖς, abundat, premitur,demittitur.

Βρύειν,ἀνθεῖν καὶ βλύζειν,ſcatere.Nazan. βρύων ἕλκεσι,ſcatens vlceribus:alibi Accuſat.iungitur. βρύειν,terra,dicitur quum vere germina emittit. Xenoph.

Βρύκανος,vel Βρυκέδανος,ου,ὁ,vorax.

Βρυκάω,edo,ἐσθίω.

Βρύκω,ſtrideo,edo,mordeo,δάκνω,ἐσθίω,κατεσθίω.

Βρύλλω,ὑποπίνω,decipio.Ariſtoph.Equit.αὐτός τι γὰρ ἐθέλω βρύλλειν τὸ καθ' ἡμέρας.

Βρῦ,pueri balbi dicũt,pro πιεῖν.Ariſtop. ἀπαιτοῦν φωνῇ τ' παιδίων

παιδίων λελουμένων,ait interpres.

Βρύον,ου,τὸ,muſcus. Ariſtot.li.8. Animal.καὶ φῦκος καὶ τὸ βρύον,& algæ ſpecies & muſcus.apud Theophr.de plantis libro 1.pro muſco qui in quercu pro flore eſt.περὶ τοῦ βρύου, ad algam & muſcoſam congeriem, Gaza. περὶ τὰ βρύα ἀναρπαζόμεναι μέλιτται, apes perreptantes flores.ἐν πέτραις βρύα ἐχούσαις, in muſcoſis petris. Dioſcor.lib.4,cap.283. βρύον in olea ait Marcell. non muſcum ſimpliciter ſignificare, ſed muſcoſum eius florem,apud Theophr.lib.9,de plantarum hiſtoriis:nam βρύον, muſcum plerunque in omnibus indicat; in plantis verò & muſcum illum cõmunem aliis multis,& in torrente lapidibus, & omnibus deniq; quæ muſcantur, in quibus ſunt & quædam arbores: & præter id in plantis, villoſam congeriem,quales in liguſto flores ſunt. βρύον θαλάσσιον, marinum bryon ſeu marinus muſcus.

Βρυωνία,ἡ,vitis alba,labruſca:Item genus herbę,quæ& φύλλον dicitur,Dioſcorid.lib.3,cap.140.

Βρυοφόρος,muſci fertilis, Theoph.lib.2,cap.15.de cauſis plantarum.

Βρυσιαὶ,vrbs Elidis,Homer.Iliad β.

Βρύσων,ωνος,à quibuſdam exponitur,ſcaturigo.

Βρύτιον,σέμφυλλον,cortex vuæ ſeu vinaceorum,illud ſcilicet quod remanet, vbi vinum fuerit expreſſum. Gaza refert lib.3.βρύτιον eſſe potionem ordeaceam.

Βρυτὴρ, AEoles dicunt,pro ῥυτὴρ,id eſt,habena

Βρύτια,τὰ,vuæ,σέμφυλα,cortices.

Βρύτον,ου,τὸ,ordeaceum Gaza vertit,genus potionis ex ordeo, vinum ordeaceũ,quod Ariſtot. πῖνον vocat. Athenæus libr. 10. ἐν βρύτῳ τοῦ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἑψουσι, in Bryto ordeaceo decoquũt, Theophr.lib.4,cap.10.hiſtor.plant.

Βρυτία πίσσα, Bruttia pix, de qua Dioſc. lib.1, cap. 98.

Βρύκω,edo,ἐσθίω,deuoro.

Βρυχαλέος,ου,ὁ,rugiens.

Βρυχάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, rugio, fremo,infremo,Depon.abſolut.de tauro,Sophocles in Aiace. ὑποστενάζει ταῦρος ὡς βρυχώμενος,de leone,in Epigram.

Βρύχετος,febris:nam febricitantes,Athenienſes βρύχοντας vocant.

Βρυχὴ,fremitus,ſtridor.2.Argon.Apollon.βρυχὴ δ᾽ ὑπὸ πολλή τ᾽ ὀδόντων,priori breui.

Βρυχηδὸν,cum fremitu,in Epigram.

Βρυχηθμὸς,ου,ὁ,&

Βρύχημα,ατος,τὸ,rugitus,fremitus.

Βρύχιος,ου,ὁ, ſubmerſus, βυθιζόμενος. βρυχίης ἁλὸς,id eſt, βρυχώδους,Apollon.Rhod.

Βρύχομαι,fremo,μαίνομαι.

Βρύχω,μ.ύξω,π.υχα, fremo,frendo,mugio,ſtrideo, ἠχῶ, βοῶ,ingemo,lib.4.Epigram. θηκτὸν ὀδόντα βρύχοντα, id eſt, dente acuto frendentem,aprum ſcilicet. Apollon.2.Argon.ὑπὸ βεβρυχὼς δ᾽ ἀθρόα περιηχήεντος δονεῖ,id eſt,infrẽdens. ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ᾽ αὐτὸν, ſtridebant dentibus in eum,capite 7.Act.Apoſt. De apro in Epigram.dicitur:vnde καταβρύχω,de leone,item in Epigram.

Βρύω,μ.ύσω,π.υκα,emano,ſcateo, ſcaturio, pullulo,floreo,affluo,abundo.Neutr.abſolut. Datiuo. Ariſtot.de mundo,γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς,terra ſtirpibus ſcatens,&c. circunfluens & abundans. Chryſoſt. τοῖς πολυτιμήτοις καρποῖς τῆς εὐσεβείας βρύειν, exuberare. Ariſtoph. βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις,id eſt,affluens apibus.πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ, fons emanat dulcem aquam, Diuus Iacobus in Epiſt.cap.3. Liban.in Epiſt.βρύουσι πολεμίοις ἀνδράσι Nazanz.λέπρᾳ ἔβρυες, lepra ſcaturiebas,lepra refertus eras.φυτὸν βρύει,planta pullulat,Nazanz.βρυούσης ἀμπέλου,pubeſcentis vitis,Dioſcorid.lib.5,cap.25.

Βρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, muſcoſus, algoſus,fungoſus,muſco obſitus,mollis,friabilis,fluxus. Galen.lib.1.ad Glaucon. βρυώδη καὶ διαῤῥέουσαν σάρκα, Dioſcor.lib.1,cap.132, eos habere dicit, qui facilè afficiuntur medicamentis vel ſanguinis miſsione.

Βρῶμα,ατος,τὸ,eſca, cibarium, pulmentum, edulium, epulæ, eſculentum, ferculum, concauitas eroſa. βρῶμα τῶν ὀδόντων,caua dentium,cauerna dentium,exeſio dentium, exeſi dentes, Dioſcorid.lib.1, cap.142. βρῶμα καὶ πόμα, Xenophon,cibus & potus.

Βρωμάομαι,fœteo,rudo. Propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus.

Βρωματώδης,εος,ὁ,καὶ ἡ, graue olens, qui viroſo eſt odore, Dioſcor.lib.4,cap.247.

Βρώμη,cibus,τροφή.

Βρώμησις,εως,ἡ,ruditus,ſtrepitus aſini.

*Βρωμήτης,ητος,ὁ, Aſinus,quaſi ruditor, Nicand.βρωμήτητος γάλα,lac aſininum.

Βρῶμος,ου,ὁ,tonitrus, ſonitus quem emittunt famelici, quando crepant inteſtina præ fame. Item βρῶμος,auenæ genus,bromos nomine. Barbarus ſimpliciter vertit auenam. Marcellus ait,βρῶμον frugem eſſe auenam,& αἰγίλωπα herbam auenam, Dioſcor.lib.2,cap.119:ſed lib.4.eiuſdem,cap.230,pro auena herba accipitur. Item βρῶμος,odoris grauitas,odor grauis, Dioſc. libro 1,cap.86. Cap. 2. Ioel Prophetæ, fœtor exponitur. Phrynichus negat dici pro fœtore.

Βρωμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, viroſus, olidus, fœtidus, Dioſcor.

Βρωσείω,comedo.

Βρώσιμος,ου,ὁ, eſculentus, qui mandi poteſt.τὸ βρώσιμον, edulium. τὰ βρώσιμα,eſculenta.

Βρῶσις,εως,ἡ,cibus,eſca,epulæ. Item tinea cap.6. Euangelii Matthęi,σὴς καὶ βρῶσις,ærugo & tinea. Odyſſ.ο,παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε,hoc eſt,τροφὴν,alimentum. Xenoph.περὶ μὲν δὴ βρώσεως καὶ πόσεως οὕτως κατεσκευασμένος ἦν. Heſio.in Theo. οὐδέποτ᾽ ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσσον βρώσιος, propius ad guſtum,

Βρώσκω,μ.ώσω,π.ωκα,comedo,dentibus lacero.βέβρωκα paſtus ſum.τὰ βρωθέντα,comeſta,Lucia.βεβρῶσθαι,eroſum eſſe. Phrynichus,βρώσομαι,inquit, non dicunt Attici,ſed ἔδομαι καὶ κατέδομαι.βεβρωμένος,abſumptus.

Βρωτικὸς,edax,cibi auidus.

Βρωτὸς,οῦ,ὁ, cibus,cibo idoneus,cibarius: vnde τὸ βρωτὸν,res cibaria. Xenop.ἀσκεῖν ἐγκράτειαν περὶ ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ. In carmine aureo Pythagoras, ἀλλ᾽ εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν,abſtine eduliis quæ diximus.

Βύας,ὁ,Bubo,Ariſtot.lib.8.Animal.cap.5.

Βυβλάσιον,ου,τὸ,papyrus,in Epigram.βυβλασίων στικόπων papyrorum. Laſcaris ait papyrum intelligi pertuſam inſtar trabeæ, quæ tundit glebas ſegetis & frumentorum.

Βύβλιον, funiculus nauticus, qui quidem non conſtat ex byblo,id eſt,papyro AEgyptia,ſed herba ſimili.

Βύβλινος,papyraceus,iunceus,canabaceus, Valla.βύβλινα ὅπλα,ſcyrpi armatura,Herodot.

Βυβλίον,ου,τὸ, papyracea charta,quæ nõdum eſt perſcripta, Etymol.

Βύβλιος,gentile nomen.

Βύβλος,ἡ,papyrus,iuncus,canabum:παρὰ τὸ βύω,τὸ ἀσφαλίζω. Item vrbs Phœnices antiquiſsima. Etym. Sic dictã ἐκ τοῦ πάσης ἀρχαιοτ βύβλου φυλακὴν ἀσφαλῆ ἐν ταύτῃ γενέσθαι, tradit Steph: vnde Βύβλινον οἶνον, dictũputant,apud Athen.

Βύζα,ἡ, καὶ Βυζάντιον, ου,τὸ, Byzantiũ, Conſtantinopolis.

Βύζην,aduerb.cumulatè, adinuicem,denſè,confertim ἀθρόως.βύζην κλήσειν, confertim intercluſurus,id eſt,βύσειν, Thucydid.

Βυθίζω, μ.ίσω,π.ικα,demergo,in profundum iacio.βυθίζομαι, demergor, Alexand.in Probl.

Βύθιος,ſubmerſus, ſubterfluens, profundus,ὁ ἐν τῷ βυθῷ,depreſſus,poeticum:vt in 1.Epigram.βυθίην ἠνύσατο ναυμαχίην,quę fit ſub fluctib9:vnde τὰ βύθια,aquatilia,lib.6. Epigramm. Lucian.βύθιος ὑποδὺς εἰς τὴν θάλασσαν,vrinando mare ingreſſus.

Βυθίως, Aduerbium,ſub fluctibus.

Βυθμὸς,antrum.

Βύθος,ου,τὸ,imum gurgitis,altum mare,in Epigram.

Βυθὸς,ῦ,ὁ,profunditas,profũdum,ima pars & ſubmerſa,altum,vnda,imus gurges,apud Ariſtot.de mundo.Sophoc.εἰς βυθὸν ποιεῖν,peſſum ire.ἐν τῷ βυθῷ καὶ κλύδωνι τῆς φυγῆς ἐκείνης,in effuſa illa fuga,Plutar.in Fabio.εἰς τὸν ἄνω βυθὸν Nazanz.ἐκ βυθοῦ,funditus.

Βυθοτρεφὴς,in profundo nutriens,lib.3.Macchab.βυθοτρεφοῦς ἐν γαστρὶ κήτους,beluæ in vtero profundo nutrientis.

Βυκάνη,ἡ,buccina.

Βυκανιστὴς,ῦ,ὁ,buccinator.

Βυκανίζω,buccino,σαλπίζω.

Βυκίον,vaſculum quoddam.

Βύκται,αἱ,procellæ.

Βύκτης,ῦ,ὁ,rudens:venti epitheton.

Βυκτὸς,miſer.

Βύκχις,ἡ,AEolicum nomen eſt. παρὰ τὸ βάκχις,τροπῇ τοῦ α in υ,Etym.

Βύνη,ἡ,apud Decium, Interprete Cornario,hòrdeum madefactũ, quod germen emiſit,deinde cum ligulis enatis torretur:Maltam coctores cereuiſarii vocant. Βύνη dicitur apud Lycoph.in Alexand.quę & Leucothea. παρὰ τὸ εἰς βυθὸν δύνειν,quòd in mare ſe pręcipitauerit.

Βὺξ,profunditas,βυθός.

Βύομαι,μ.ύσομαι,π.υσμαι,recipio,ſum capax.

Βυπτεῖν,mergere.

Βύειον,caſa,habitatio.

Βύρσα,ης,ἡ,coriun:vnde burſa,tergus,pellis,exuuium corrigia.ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν,ex bubulis coriis,Dioſcorid. lib.3,cap.101.βύρσαι τῶν νομάδων,Ariſtid.

Βυρσεὺς,έως,ὁ,coriarius.

Βυρσεύω, corium paro:vnde ἀβύρσευτος δορὰ,pellis non concinnata.

Βύρσινος,ῦ,ὁ, coriaceus. βυρσίνην ἔχω, id eſt, ῥυτῆρα ὑμάντα, Ariſtoph.flagellum.

Βυρσοδεψέω,μ.ήσω,π.ηκα, tingo corium. βύρσας ἐργάζομαι, Ariſtoph.ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ,coria concinnat. Neutr.abſol.

Βυρσοδέψης,ῦ,ὁ,coriarius,alutarius, infector coriorum. A riſtoph.cerdo.

Βυρσοδεψικὴ ῥῦς,rhus ſutori* à Colu. à Plin.rhus excoriarius,& coriarius frutex,dicit. rhus coriaria.βυρσοδεψικὰ κόνεως, Theophr.lib.3,cap.12. de cauſ.plant. βυρσοδεψικὴν κόνιν καὶ οὖρον παρεγχεῖν τοῖς μυῤῥίνοις,ὅταν ἐκβλαστάνωσι,ſpurcitias pellium vrinamque myrtis adhibere,quum germina proſilierint.

Βυρσοπαγὲς ναῦς,nauis de corio.

Βυρσοπώλης,ὁ,coriarius,in argumento Ariſtoph.

Βυσαλτία,Byſaltia,regis Lybiæ filia,quem prodidit amore Calpurnii Craſsi capta,Plutar.in Parall.

Βυσαύχην,ενος,ὁ,* τὸν αὐχένα συνέχων καὶ τοῖς ὤμοις ἀνέλκων,Pauſan. Interpres, cui ad humeros adducẽs ceruicem cõtrahit:quales in iudicio naturarum,inſidioſos eſſe ait Ariſtoteles.βυσαύχενες,Ariſtophani ſunt vtres.

Βύσιος,Byſius,menſis apud Delphos,Plutar.in Probl. pro πύσιος,id eſt,Pyſius.

Βύσμα,ατος,τὸ,genus marſupii.

Βύσσα,ης,ἡ,βυθὸς,fundus:vnde ἄβυσσος.

Βύσσινος,ῦ,ὁ,ſericus, purpureus, byſsinus. βυσσίνη σινδὼν, ſindon byſſina,id eſt,linteum,Herodot.βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι,byſsinis & mollibus vti verbis:ſic Raphael Regius. Philelph.verò, grauibus atque ornatiſsimis verbis vti. βύσσινον φᾶρος,byſsinum veſtimentum,Plutarch. βύσσινοι λόγοι, verba quæ ſublimitatem habent ac nitorem,Cælius lib.12,cap.39.

Βυσσοβαρὴς, ὁ καὶ ἡ,magnus,ponderoſus.

Βυσσοδομεύω,μ.εύσω,π.δευκα, profundè cogito,molior aliquid in animo.ἐνθυμοῦμαι,μηχανῶμαι,ἀποκεκρυμμένως βουλεύομαι,καὶ ἐκ βάθους, κατὰ βυθοῦ δομῶ,ἤγουν οἰκοδομῶ, animo verſo.Tranſlatum à fundamentis ædificiorum,quæ profundè iaciuntur. Odyſ.ρ, Εὖ λ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, dicebant bene,ſed mẽte alta praua ſtruebãt.Heſio. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,Neutr.abſolut.

Βυσσόθεν,ex fundo,& imo.

Βύσσον,τὸ,καὶ

Βύσσος,ῦ,ὁ,tinctura & purpura, coloris genus purpurei pretioſiſsimi,ὕσγη,:& byſſum,lini genus,ſericum.Capite 16.Euang.Lucæ,ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον,induebatur purpura & byſſo.ἐκ βύσσου φύονται αἱ πίνναι,pinnę,id eſt, conchæ naſcuntur ex byſſo,id eſt,villo ſiue lana illa pinnali,Ariſtot.lib.5.Animal.cap.15:ſic Gaza.

Βυσσὸς,ῦ,ὁ,profunditas,fundus.ἐς βυσσὸν χωρεῖν,peſſum ire,in profundum. Dicitur & ἄβυσσος, ſicut βληχρὸς,& ἄβληχρος.

Βυσσόφρων,qui intimo pectore aliquid meditatur.

Βύσσωμα,ατος,τὸ,profunditas,in Epigram.

Βυστέω,mergo,demergo,neco.

Βυστὸς,refertus,Ariſtoph.τοῦ βυστοῦ,id eſt τοῦ πεπληρωμένου.

Βυσώνιον,ſtagnum fuiſſe dicitur iuxta oppidum Abderam,in quo cuncta natantia demerguntur:ἀπὸ τοῦ βυστέω.

Βύσμα,ας,ἡ,idem quòd βύσμα.

Βύττος,pudendum muliebre.

Βύω,μ.ύσω,π.υκα, obturo,φράττω,obſtruo,claudo,καλύπτω,infarcio,includo,obſepio,ſepio,occulto ,Actiuum: vnde βεβυσμένος,obſtructus,κεκλεισμένος: vide Ακρόβυσος.τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, foramẽ lino obſtruatur,obturetur.Dioſ. lib.5,cap.31.ἐβέβυστο τὸ στόμα,os turgidum erat,Herodot.Itẽ βύσαι,πληρῶσαι.βεβυσμένος, Homer.i.πεπληρωμένος.

Βῶ,paſco,calco.

Βῶ,in Aor.2.ſubiunctiui : ab ἔβην,eam, vadam,Odyſ. ξ,ὅτ' ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι, pro ἐπιβῶσι.

Βωβὸς,mutilus,claudus.

Βωβύζειν,buccinare.

Βώδιον,bucula,βοΐδιον.

Βώκαρος,ὁ,vt vocant Trœzenii. παρὰ τὸ τῶν βοῶν,καρηνὸν φέρειν,ὡς βώκαρος.eſt etiam nomen fluuii Salaminii,quaſi βοόκαρος,capite bouino,Etym.

Βῶκας,inquit Speuſip.ſunt leucomenides,hoc eſt,menæ candidiores, quas nos girros ſiue girrulos vocamus, ait Hermol.in Plin.*piſces Mercurio ſacri, quaſi βόακας. Athenæus.

Βωκολιάσδεν: vnde βωκολιάσδεο, bucolicè cane.βωκολιάσδεις, bucolicè canes. βωκολιάσδεν, bucolicè, id eſt,paſtoraliter cane. βωκολιασδώμεθα,bucolicè canamus. Theocr.

Βωκολιαστὰς,Doricè,id eſt,bubulcus.

Βωκολικὸς,bucolicus,paſtoralis.

Βωκόλος,Doricè,bubulcus.

Βῶκος,ῦ,ὁ,bubulcus vel meſſor, Theocrit.

Βῶκχος,Bocchus, rex Aphricæ, ad quem miſſus Sylla, Plutar.in Polit.

Βωλὰ,pro βυλὴ,conſilium,dicunt Cretenſes.

Βωλάκιον,agellus.

Βῶλαξ,κὸς,ὁ,gleba,βῶλος.

Βωληδὸν,glebæ modo,glebuloſé.

Βωλιμιῶδες,medici infirmitatem appellant,quæ talem dicitur habere pœnam, vt ante cibum torqueatur ægrotus,& ſint ei poſt cibum indeſinentes dolores,Hieronymus in capite 3.Iob.

Βώλιον,ῦ,τὸ,glebula,parua gleba,μικρὸς λίθος,

Βωλίτης,boletus,fungus.vide Βῶλος.

Βωλοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,glebæ ſimilitudinem referens.

Βωλοκοπία,ας,ἡ.occatio.

Βωλοκοπέω,ῶ,frãgo glebas,occo,Act.βωλοκοπηθὲν σπέρμα, occatum ſemen,Gaza de Senect.

Βῶλος,ῦ,ἡ,gleba,terra globoſa, ceſpes. Item rubrica illa qua pictores aurum operibus ſuis inducunt,à quo colore βωλῖται, id eſt, boleti dicuntur, vt notat Marcell.in Dioſ.lib.4,cap.250. βῶλος σιδήρου,maſſa ferri, Eccleſiaſt. ca.22.Plut. in Rom. ἃς ἀνίστησι βώλους τὸ ἄροτρον, quas aratrũ ſuſcitat glebas.διαχεῖν τὰς βώλους, diffundere glebas, Theophraſt.lib.5,cap.19.de cauſis plantarum.βῶλος χρυσέα,pro ſole, interpres Apollonii Rhodii ex Euripide. χρυσέα

βῶλος,

βῶλος, apud AEſopum, gleba aurea.

Βωλοτροφία, ας, ἡ, glebarum inuerſio, repaſtinatio, Gaza de Senectute.

Βωλοτόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, glebas ſecans. In Epigram. βωλοτόμοι μύρμηκες, formicæ glebicidæ, glebiſecæ.

Βωλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glebosus.

Βωμάχευμα, βωμολόχευμα.

Βῶμαξ, diminutiuum à βωμὸς, ſeu βωμολόχος, ſcurra impudens, ex alieno viuens.

Βώμευσις, locus aut conſecratio aræ.

Βωμίδες, αἱ, arulæ, diminutiuum, Herodot.

Βώμιος, α, ὁ, altareus. βωμίαν ἔλαφον προὔθηκας, altari ceruã propoſuit, Euripid. βώμιοι ἐπιστάται, præfecti aris. Idem, γεραιὰ βωμία προσθρόνος, anus ad aram ſedens, Idem Euripid.

Βωμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens aræ ſimilitudinem.

Βωμολοχεύομαι, molliter ago, ſcurriliter facio, Ariſtophan. περιίδῃ τις αὐτῶν βωμολοχεύσεται, &c.

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, ἀπάτη, κολάκευμα, ſcurrilitas.

Βωμολοχεύω, εύσω, π. ευκα, nugor, ſcurrilia facio. Neutrum abſol.

Βωμολοχία, ας, ἡ, comitas, ſcurrilitas, alterum vitioſum extremum τῆς εὐτραπελίας, Ariſtot. lib. 2. Ethic. ſcurrilis iocus, reprehenſio.

Βωμολοχικὸς, οῦ, ὁ, ſcurrilis.

Βωμολόχος, ου, ὁ, ſcurra, parcus, ſceleſtus, improbus, deceptor, πανοῦργος, Ariſtoph. ἱερὸς καὶ βωμολόχος, vbi Interpres, βωμολόχος, πανοῦργος, ἄπιστος, παρὰ τὸ λοχᾶν τὰ ἐν τοῖς βωμοῖς ἐπιτιθέμενα θύματα. Itaque hoc nomen olim inditum videtur iis, qui obuerſantes circũ aras, victimis tendere conſueuerunt inſidias: aut qui ob id rem diuinam facerent, quòd ex aliorũ accuſatione cõpendii nonnihil auferrẽt. Dicitur autem quaſi περὶ τὸν βωμὸν λοχῶντες. Quanquam eo nomine dicuntur mendicabula in templis ſuppliciter corrogantia ſtipem: atque item tibicines & vates rebus diuinis adhibiti, Eraſm. Chil. ſacrilegus, aſſentator. βωμολόχοις ἔπεσιν, verbis ad gratiam compoſitis & blandis. τὸ βωμολόχον, ſcurrilitas, iocus, ludicrum. Item βωμολόχος, ſcurra, auis quædam, de genere monedularum, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 24.

Βωμολόχως, ſcurriliter, Bud. in Epiſt. poſter.

Βωμονίκης, ου, ὁ, in ara contendens. * βωμονῖκαι erant adoleſcentes Lacones, qui verberibus ad aram Dianæ contendebant, qui plura verbera ſuſtinerent.

Βωμὸς, ὁ, ara, altare, templum, delubrũ, nemus ſacrum. βωμοὺς ποιεῖν, Herodot. aras erigere. ὁ βωμοῦ ὕψωσις. ſignificat etiam βάσιν, gradum, apud Homer. Etym. * ἐπὶ βωμὸν καθίζειν, ad arã ſedere propter iniuriã illatã, AEſchin.

Βωμοτρίαι, αἱ, ab aris famulæ.

Βῶν, Doricè pro βοῦν, vel βία, bouem, Herodot. βῶν ἔθυσε, bouem mactauit. ἐπὶ τὴν βῶν, in vaccam, Idem.

Βωνίτης, ου, ὁ, bubulcus, ruſticus.

Βῶξ, κὸς, ἡ, genus piſcis marini, voca, piſcis eſt gregalis, Ariſtot. lib. 9. Animal. factum eſt nomen per ſynæreſin à βόαξ, Gaza lib. 3. Grammat.

Βώριμος, genus cantionis à Maryandinis agricolis olim cani ſolitum.

Βῶρος, ου, vrbs Lydiæ, quæ nunc Sardia.

Βῶς, vel βοῦς, tergus bubulum. ponitur pro ſcuto, eo quòd ſcuta tergoribus boum inſuerentur. Item Accuſ. pluralis, pro βόας, τὰς βῶς. Theocritus item pro nominatiuo, βοῦς, bos.

Βώσας, αντος, ὁ, clamans, pro βοήσας, craſi: item βωσάντω pro βοησάντω, Ariſtoph. & βώσομαι, pro βοήσομαι.

Βώσεσθε pro βοήσεσθε, id eſt, ζήσεσθε, Apollon. Rhod.

Βῶσκαι, boſcæ, piſces: forſan iidem qui βῶκες ſuprà.

Βώσομαι, clamabo, pro βοήσομαι, ἐπιβοήσομαι. Aliquando pro viuam, βιώσομαι.

Βωτὴρ, paſtor, νομεύς, * βώτης pro eodẽ: vnde apud Homer. συβώτης, bubulcus.

Βωστρέω, μέω, π. ηκα, clamo, voco, Actiu. Accuſ.

Βωτιάνειρα, ου, ὁ, paſcens viros. Homerus Iliad. α, ἐν φθίῃ βωτιανείρῃ, i. ἄνδρας βοσκούσῃ, ἢ τρεφούσῃ, i. hominum altrici.

Βώτωρ, ορος, ὁ, paſtor, νομεὺς, ποιμήν. Odyſſ. ξ, βώτορες ἄνδρες καὶ αὐτοὶ βώτορες ἄνδρες.

Γ Α pro γε, Doricè. Ariſtoph. ἐγώνγα, pro ἔγωγε. ἐν γᾷ, itidẽ Doricè, pro ἐν γῇ, in terra.

Γαββαθᾶ, Gabatha, ſonat Heb. locum editũ, c. 19. Euang. Ioan.

Γαβιρέα, ἡ, Gabirea, myrrha, ſecunda myrrhæ ſpecies recenſetur à Dioſcorid. lib. 1, cap. 78.

Γάβις, cap. 28. Iob, μετέωρα καὶ γάβις οὐ μνησθήσεται, excelſa & eminentia non commemorabuntur: ſic in Latina interpretatione.

Γάγαι, αἱ, vrbs Lyciæ. Vide Etym.

Γαγάτης, gagates lapis: de hoc Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. quæſt. 64, & Dioſcorid. lib. 5, cap. 138.

Γαγγαίνειν, ridendo colludere.

Γαγγαλεὺς, ὁ, piſcator.

Γαγγαλιᾶν, γαγγαλίζεσθαι, lætari, ἥδεσθαι.

Γαγγαλίζω, εἰς γέλωτα ἄγω, ad riſum commoueo, Etym.

Γαγγάλιον, γαγγλίον.

Γάγγλος, ὁ, mutabilis, εὐμετάβολος.

Γαγγάμη, ἡ, rete, σαγήνη, δίκτυον.

Γαγγαμὼν, ῶνος, ὁ, dicitur cauum illud in medio ventre ſeu vmbilico: ſic dictus, quòd illic more ſagenę nerui implicentur, Etym. à multis σαγήνη appellatur.

Γαγγαίνα, ης, ἡ, ſcrofula, tuber.

Γάγγης, ου, ὁ, Ganges.

Γαγγίτης νάρδος, nardus gangitis, à Gange fluuio, apud quem naſcitur, Dioſcorid. lib. 1, cap. 6.

Γαγγλίον, ου, τὸ, genus apoſtematis, neruorum reuolutio ex percuſſu vel labore proueniens. γαγγλίον, nerui Galenus appellat præter naturam denſationem, quæ in corpus concreuerit.

Γάγγραινα, ας, ἡ, gangræna, quæ à cancro differt. παρὰ τὸ γαίνω τὸ ἐσθίω. Gangrænas dicunt medici, vt docet Marcellus, eſſe ob magitudinem inflammationis, vitæ, ſenſus & motus, in qua fiant parte, priuationem: neque iam factas ſic appellant, ſed dum fiunt. Nam quum ſenſu locus carere incœperit, non iam gangrænam, ſed σφάκελον, id eſt, ſyderationem appellant. Eius mali vis eſt, vt niſi celerrimè illi ſuccurratur, facilè affecta pars mortis habitum contrahat.

Γαγγραινικὸς, οῦ, gangrænicus. γαγγραινικαὶ νομαὶ, nomæ quæ in gangrænam euaſerunt, depaſcentes gangrænæ, Dioſcorid. libro 2, cap. 132: & γαγγραινούμενα, partes corporis gangræna correptæ.

Γαγγραινούμενα, ὦ, gangrena laborantes, gangræna periclitantes. τὰ γαγγραινούμενα, vlcera gangrænæ vitio periclitantia, ſeu quæ in gangrænam tranſeunt, Dioſcorid. lib. 1, cap. 187.

Γάδαρα, ciuitas interioris Syriæ, & Antiochia & Seleucia vocata eſt.

Γαδαρεὺς, gentile nomen.

Γάδειρα, Gades, inſula extra Herculis columnas, quaſi γῆς δειρά: ἐξοχὴ γάρ ἐστι γῆς.

Γάδειρα, Gades. μεχρὶ γαδείρων, ad Gades vſque.

Γάζα, Perſica vox, opes, ſupellex, quicquid poſſidetur. Item Gaza, vrbs in Aſia, in qua Alexander in calcaneo fuit læſus, Plutarch. de fortuna Alexandri.

Γαζαῖος, ciuis ex Gaza.

Γαζοφυλάκιον, τὸ, arca, vel quiuis locus vbi res pretioſior ſeruatur. Erat autẽ in medio templi, vt notat Theophylactus.

Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos gazæ & ærarii ſeu theſauri. Nonnus, χρύσεος γαζοφύλαξ.

Γαῖα,ας,ἡ, terra, puluis. παρὰ τὸ γῶ,τὸ τίκτω,inuenitur & in plurali. Odyſſ.ξ,οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων,&c. γαῖα πανα-ληθὴς,terra veriſsima,pro cælo in Epigram. Laſcar. γαῖα κυματώδης,fluctuoſa litora,Ariſtot.

Γαιόθεν,ex terra.

Γαιήιος,terreſtris. Nonnus, γαιήιος ἀνὴρ,terrenus homo. τέκνος γαιήιος, terræ filius.

Γαιήοχος,ου,ὁ καὶ ἡ, patronus vel patrona ciuitatis, terram continens,terræ motor,Neptuni Epithetō. Γαιάοχος pro eodem,Sophocl. γαιάοχος ἄρτεμις. γαιήοχος αἴγλη,ſplēdor terram luſtrans, vel ſplendor vectus ſuper terram,Nonn.

Γαιοδότης,ου,ὁ,terræ dator.

Γαιὸς,οῦ,ὁ,bos colonus,ὁ ἐργάτης βοῦς.

Γάϊος,Caius,nomen proprium.

Γαιοῦχος,ὁ,terram habens.

Γαῖσον,cap.8.Ioſue,ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου τῷ γαίσῳ τῷ ἐν τῇ χειρί σου,vbi Latinè,Leua clypeum,qui in manu tua eſt.Reperitur item in libro Iudith,tit κζ.

Γαῖσος,ὁ, gæſſa,contus,defenſaculum. Propriè telum Gallicum.

Γαίτης,agricola.

Γαίω,glorior,σεμνύνομαι,ſuperbio,exulto,efferor,lętor, Datiuo iungitur. Iliad.α,κύδεϊ γαίων,i. τῇ αὐτοῦ δόξῃ γαυριῶν.

Γαῖω,laceſſo,inceſſo,inſulto,irrideo.

Γαιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,terrenus.

Γαιωμορία,ας,ἡ,agricolatio,in Epigram.

Γάκινος,terræ motus.

Γάλα,τὸ,vtraque breui,lac. Habet ſuos caſus obliquos à nominatiuo inuſitato,γάλαξ. γάλα ἐμπυτιασθὲν,lac cui admixtum eſt coagulum,vim habet lethalem, Dioſcorides libro ſexto,capite viceſimo ſeptimo. γάλα σχιστὸν,lac ſciſſile,purgandi vim habet, Idem libro ſeptimo,capite quarto. γάλα λευκὸν, Homerus Iliad. ἐν γάλακτι τρεφόμενοι,dum lacte nutrirentur, Plato de Legibus. ὁ τοῦ γάλακτος κύκλος,circulus lacteus, Proclus de ſphæra. γάλα τιθρεμβαμμένον: vide in dictione Θρέμβος.

Γαλάδες,αἱ,galades, cōcharum ſpecies, Ariſtoteles 4. Animal.

Γαλαθηνὸς,puer lactens, ὑπομάζιος,μικρὸς, ἔτι γάλακτι τρεφόμενος. γαλαθηνὰ,τὰ ὑποτίτθια,τὰ ὑπομάζια, Herodot.

Γαλακτιᾶν,lactare,lacte nutrire.

Γαλακτίζω,ſum lacteus,lacte candico.

Γαλακτικὸς,ὁ,lacteus, lactuoſus. γαλακτικὸν ἄνθος,lacteus flos, Dioſcorid.lib.1,cap.189.

Γαλακτινὸς,οῦ,ὁ,lacteus,lactatus,qui adhuc lactet.

Γαλακτίτης λίθος,galactites lapis,id eſt,lactarius,dictus quòd lacteum quendam ſuccum ex ſe reddat, Dioſcorides libro 5,cap.142.

Γαλακτοειδὴς,ὁ καὶ ἡ,lacteus.

Γαλακτοκόμος,lactis exportator.

Γαλακτοποτεῖν, lac bibere,lac ſorbere: ſicut ὑδροποτεῖν.

Γαλακτοπότης,ου,ὁ,lac potitans,lacte victitans, Galenus de Scythis,lib.2.ad Glauconem.

Γαλακτοτροφέω,μ.ήσω, π.ηκα,lacte alo: Act.

Γαλακτοῦμαι,lacteſco: à Cicerone dicitur lib.2.de Natura deorum,lactis modo albeſco,elacteſco, lacteo fio colore, Theophraſtus libro primo, capite ſeptimo de cauſis plantarum,

Γαλακτουχεῖν,lactare,lacte nutrire.

Γαλακτοῦχος,ου,lactans,lacte nutriens.

Γαλακτοφάγος,lacte victitans.

Γαλακτόχροος,ου,ὁ,lactei coloris.

Γαλακτώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,lacteus,albidus, καὶ οὖρός τις. τὸ γαλακτῶδες, lactis ſerum Marcellus vertit apud Dioſcoridem lib.3,cap.25: Ruellius,lac. ὕδωρ γαλακτῶδες, id eſt,aqua lactis. Marcellus annotat ibidem ſerum lactis intelligi.

Γαλακτουργος, lactarius piſtor, dulciarius, Athenęus. Vide num melius γαλακτουργός.

Γαλάκτωσις,εως,ἡ, lactatio. γαλάκτωσις σπέρματος,ſeminis lactatio, Gaza apud Theophr.lib.4,cap.6.de cauſ.plan.

Γαλαξίας, lacteus circulus in cęlo, ὁ τοῦ γάλακτος κύκλος, de quo Proclus de Sphæra, lacteus orbis à Cicerone redditur. γαλαξίας κύκλος, Gaza in ſom.Scipionis. Item γαλαξίαν vocant nonnulli lapidem, qui & μορόχθος dicitur, Dioſcor.lib.5,cap.144.

Γαλαρία,locus Siciliæ.

Γαλάρινα,oppidum eiuſdem.

Γαλαρηναῖος,καὶ Γαλαρεῖνος,gentile nomen.

Γαλάται, Galatæ, Galli: Philelpho Gallogræci.ſic vocat Plutar.in Camillo Gallos qui Romam occuparunt, ex Celtica regione profectos in Italiam. οἱ δὲ γαλάται τοῦ κελτικοῦ γένους ὄντες, Galli Celtico genere orti.

Γαλατικὸς,οῦ,ὁ, Gallicus, γαλατικὴν πόλιν ναρβῶνα, vocat Plutar.in Galba,id eſt,Galliæ vrbem Narbonem. Idē in Camillo, γαλατικὸς πόλεμος, bellum Gallicum. γαλατικαὶ ἡμίονοι mulæ Galaticæ, Eraſmus de cupiditate diuitiarum.

Γαλατικῶς, Gallico de more.

Γαλβάνη,galbanum,toga Phrygia.

Γάλβας σουλπίκιος, Galba Sulpitius, Plutar.in Romulo, proprium nomen hiſtorici. Fuit & Galba Sulpitius imperator Romanus,de quo Plutar.in vitis.

Γαλέα,ας,ἡ,muſcipula.Item piſcis genus.

Γαλεάγρα,ας,ἡ,cauea ferrea,carceris genus. ἡ τῶν θηρίων ὑποδοχή.

Γαλέη,γαλῆ,catus,feles, Theocr. γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδειν, feles molliter volunt dormire.

Γαλεοειδεῖς,muſtellinum genus piſcium.

Γαλεος,muſtellus,piſcis eſt apud Rhodios in pretio. γαλεοι νέβριοι,muſtelli neurii,ſeu νέβριοι nebri, ab hinnulo dicti piſces,qui & σκύλια, id eſt,caniculę vocantur, Ariſtot. li.6.Animal.cap.10. γάλεος ἀκανθίας, ſpinax muſtellus, piſcis genus, Ibidem. γαλεοι λεῖοι,muſtelli lenes, Ibidem apud Theophraſt.lib. 7,cap.14. hiſtor.plantar. ἐπὶ τῶν γαλεῶν καὶ ἐχιδνῶν,in galeis & viperis: ſic illic ſcribitur, pro animalib⁹,quę vbi oua intra ſe pepererit, animal poſtea pariūt.

Γαλερὸς,οῦ,ὁ,iucundus,lætus,mitis.

Γαλερωπὸς,οῦ,ὁ,oculis lætus

Γαλεώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,muſtelli generis,qui eſt ex muſtellino genere,muſtellinigena. τὰ γαλεώδη τῶν ἰχθύων, inter piſces muſtellinum genus, Ariſtot. Animal.li.2: ſūt autem è genere cartilagineo. Ibidem, γαλεώδη πάντα,quoduis muſtellinum genus.

Γαλεώτης,ου,ὁ,ἀσκαλαβώτης,ſtellio, vt Donatus apud Terentium vertit. Ariſtop. περίλαιος,ὑπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.

Γαλῆ,ῆς,ἡ,muſtella: pro fele accipit Homer.in bello ranarum. Item Ariſtophan.in Pluto. ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. γαλῆ κατοικίδιος,muſtella,quæ in domibus noſtris oberrat, Dioſcorid lib.3,cap.26. γαλῆς στέαρ,muſtellæ ſeuum, Eraſmus. Catum vertit Gaza lib.6.Animal. Ariſtot.cap.30,& lib.8, cap.28. γαλαῖ αἱ ἄγριαι, cati ſylueſtres, Ariſtot lib.6.Animal. capite vltimo: quibus cuniculos venabantur Hiſpani,apud Strab. γαλῆ διεφθάρη,mos in luſtranda eccleſia ſeu concione, Ariſtoph. & Interpres ait,felis interuentum impedire decreta. γαλῆ ταρτησία, feles Tarteſsia, Eraſmus in Adagiis, qui alicubi ait, felēm ne ſignificet hæc vox,an muſtellam, an quem catum vulgò appellant,dubium eſſe. ἀπρακτικώτεροι τῶν γαλῶν, Lucia.

Γαληναῖος,tranquillus. γαληναίη θάλασσα, in Epigram. γαληναίῳ προσώπῳ, Nōn.hilari vultu. κύματος γαληναῖον. in Epigr. accipitur etiam γαληναίη, pro γαλήνη, Apoll.Rhod.

Γαληνεία, trāquillitas. γαληνεία χρώμενοι,trāquilla fruentes conſuetudine, Euripid.

Γαλήνη,ης,ἡ,tranquillitas,ſerenitas,παρὰ τὸ γελᾶν. Item plumbago. Plutarchus in Publicola, ὄχθαι περιβάλλουσαι τὸν ποταμὸν ἡσυχίαν μάλιστα καὶ γαλήνην τοῦ κύματος παρεῖχε, id eſt, ripa fluuium complectēs,placidum amnem & quietè fluentem reddebat. γαλήνη γίνεται, vnda reſidet & quieſcit. Gaza,tranquillitas oritur,vnda tranquillatur.

Γαληνῶς,tranquillè,pro γαληνῶς.

Γαληνιάω, ῶ, ἀσω, π. ακα, tranquillus ſum, Neutr.
Γαληνίζω, quieſco, deſiſto, ſum trāquillus: vnde διαγαληνίζω, apud Ariſtoph.
Γαλήνιος, ου, tranquillus, idem quod γαληνός. Lucian. ὡς ἀλκυόνι, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος: vbi ſunt qui legant, γαληνιῶν.
Γαληνιόων, tranquillus. γαληνιόωντες, ſerenati, tranquilli, in Epigramm. prima breui.
Γαληνὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, tranquillus, ſerenus, ἥμερος, ἥσυχος. Lucianus, γαληνὰ ἅπαντα ἴσω.
Γαλήνη, & Γαληνότης, ητος, ἡ, tranquillitas, ſerenitas, εὐδία, Lucian.
Γαλιαγκὼν, ῶνος, ὁ, qui iuſto breuiorem habet cubitum.
Γαλεάγρας, prela & torcularia vertit Gaza, apud Theophraſt. hiſt. plant. lib. 5, cap. 8.
Γαλίαι, aſelli, piſces.
Γάλιον, τὸ, galium, genus herbæ quæ & γαλίεον & γαλάκτιον, quòd lac coaguli modo cogat, Dioſcorides libro 4, cap. 96.
Γαλίοψις, ἡ, à Romanis vocatur vrtica: aliis dicitur γαλεόβδολον, fruticis genus eſt.
Γαλλαία κυβέλη, Gallæa Cybele, Nazanz.
Γαλληνείη, id eſt, γαλήνη, Apoll. Rhod.
Γαλλήσιον, ου, τὸ, oppidum Epheſi.
Γαλλήνιος, gentile nomen.
Γαλλία, ας, ἡ, Gallia.
Γαλλιανὸς, proprium viri, de quo Plutarch. in Galba
Γάλλιον, ου, τὸ, herba gallium.
Γαλλίσκος. paruus Gallus, Budęus in Epiſt. poſt. vbi fit mentio de Galliæ incolis, cum alluſione ad gallos aues.
Γαλλίων, ωνος, Gallion proconſul Achaiæ, de quo 18. cap. Act. Apoſt.
Γάλλος, gallus, euiratus, & fluuii nomen. Item Gallus, proprium Romani cuiuſdā ducis, Plutarch. in Othone. Nomine γάλλος, pro gentili Plutarch. vſus eſt in Parall.
Γάλωες, equi muſtellino colore.
Γάλοος, ω, ἡ, glos. Hom. Iliad. γ, εἰδυλίων γαλόῳ, i. γάλῳ.
Γαλουχέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, nutrio, lacto, Accuſ.
Γάλοως, ω, ἡ,
Γάλως, ω, ἡ, glos, ἀνδρὸς ἀδελφὴ, ſoror mariti ſeu viri, ἀδελφοῦ γυνὴ, vt Andromachæ Caſſandra.
Γαμαλιὴλ, Gamaliel, Phariſæus legis doctor, cap. 5. Actor. Apoſt. & 22.
Γαμβρεῖον, ου, τὸ, oppidum Ioniæ.
Γαμβρεύω, adiungo connubio. Deuterom. cap. 7, οὐ μὴ γαμβρεύσητε πρὸς αὐτούς, non ſociabitis cum eis coniugia.
Γάμβρεια, τὰ, munus aut conuiuium à genero.
Γαμβενὶς, nomen gentile.
Γαμβρὸς, οῦ, ὁ, propriè gener, affinis ex viro, ſponſus. καὶ πενθερὸς, ſocer. οἱ ἄνδρες τῶν θυγατέρων ὑπὸ λέγονται, ait Interpr. Homer. Itē γαμβρὸς καλεῖται ὁ γάμας ὑπὸ τῶν οἰκείων τῆς γαμηθείσης.
Γαμέομαι. vide Γαμέω.
Γαμέτης, ου, ὁ, maritus.
Γαμέτις, ἡ, vxor, in Epigram.
Γαμέω, ῶ, ήσω, ἀόρ. ἔγημα, & ἐγάμησα, verbum ambiguum: ſignificat enim & nubo viro, & duco vxorē. Feſtus Pōpeius indicat Latinis olim nubere cōmune verbū fuiſſe, quemadmodum Grecis, γαμεῖν. ſignificat ergo, contraho matrimonium, iungo matrimonio, ſum ſpōſus, ſum coniunx, accipio ſeu capio vxorem, deſponſo, duco vxorem, nubo. γαμεῖ γυναῖκα, AEſchines, ducit vxorem. τὴν δὲ ἑτέραν ἔγημεν ὁ δημοσθένης, Idem. Ariſtoph. ἔγημε τὴν θέτιν, vxorem Thetin duxit. Thucyd. ἐγεγαμήκει θυγατέρα θεαγένους, vxorē duxerat filiam Theagenis. γαμεῖν γυναῖκα, apud Euripid. alicubi, & Ariſtoph. videtur dici de iis qui conciliāt nuptias. Euripid. γάμους τῆς ἑλένης γάμοι πάρις, Paris potitus nuptiis Helenes. γαμεῖν γάμους, ſequi nuptias, Plato νόμ. nuptias inire, Ariſtoph. Euripid. γῆμαί με λέκτρα βασιλέως ſecutum eſſe ſtrata regis, i. filiæ regiæ. γεγαμηκέναι τὴν ἀφροδίτην, Lucian. Idem, ἀλλὰ γαμοῦσι δι᾽ οὐ θεός. εἰς τὸν

γαμέομαι, nubo. γαμουμένη, noua nupta, quæ in matrimonium datur. γαμηθεῖσα, nupta vxor. γαμῶν, ſponſus, maritus, vir. γεγαμηκὼς, qui vxorem duxit. γαμηθεῖσα τῷ αἰνείᾳ, AEneæ nupta, Plutarch. in Theſeo. ἑτέρῳ γεγαμημένη, alteri nupta, Idem in Lycurg. Hom. γαμέσσεται μοι γυναῖκα ὁ πηλεὺς, Peleos patris mei ex authoritate vxorē mihi ducā, i. πρὸς γάμον λήψεται. γαμεῖσθαι, de vxore dicitur: γαμεῖν, de viro, Interpres Euripid. ſed id nonnunquā confunditur. Lucian. de luctu, οὐ γαμήσας οὐ παιδοποιησάμενος. Ariſtophan. ἐπὶ τὸ ἔγημα μεγακλέους ἀδελφιδῆν.
Γαμηλία, ἡ, celebratio nuptiarū, dos propter nuptias.
Γαμήλιον, ου, τὸ, carmen nuptiale, hymen.
Γαμήλιος, ου, ὁ, genialis, ad connubia & nuptias pertinens, coniugalis. Epitheton Iouis, quòd ei cura ſit nuptiarum ſiue matrimonii. Differt ab ἐπιθαλάμιος: nā ἐπιθαλάμιος, carmen eſt in laudem ſponſæ ſcriptum, γαμήλιος non circumſcribitur tempore. Apud Quintil. coniugales dii, pro Ioue & Iunone accipiuntur. γαμήλιον ἔργον, officium nuptiarum. λέχος γαμήλιον, Ariſtoph.
Γαμηλιὼν, ῶνος, ὁ, October, Ianuarius, ſi Theodoro credimus.
Γαμησείω, deſydero nuptias.
Γαμητέον, vxor ducenda.
Γαμίζομαι, elocor. γαμίζεσθαι, dari nuptum.
Γαμίζω, matrimonio coniungo, do in matrimonium.
Γαμικὸς, οῦ, ὁ, nuptialis, iugalis, coniugalis. γαμικὴ κλίνη, lectus genialis. γαμικοὶ νόμοι, leges de nuptiis, Plato de Legibus. ἡ γαμικὴ, connubialis ſcientia ſeu facultas, Ariſtoteles in Politicis. γαμικὴ χλανὶς, Ariſtophanes. τὰ γαμικὰ, ſponſalia, nuptiæ, Thucydid.
Γάμιος, nuptialis, γαμικὸς, Nonnus.
Γάμοιροι, priuati, expertes.
Γαμοκλοπέω, nuptias furor, ſum adulter, Phocylid.
Γαμοκλόπος, prædo nuptiarum, in Epigramm.
Γάμοροι, οἱ, Gamori: ſic dicti ſunt quidam ex Syracuſis à populo eiecti, & poſtea reducti à Gelone tyranno, Herodot. lib. 7.
Γάμος, ου, ὁ, nuptiæ, coniugium, connubium, affinitas, matrimonium. γάμον λαβεῖν, accipere vxorem. γάμον ποιεῖσθαι, nuptias celebrare, Plato νόμ. conſueſcere cū vxore. γάμους ἔγημαν, matrimonia contraxerunt. πρὸς γάμον δίδοται, nubit, cedit in matrimoniū, Plutarch. in Rom. γάμον τατίας ἔλαβε, Tatiam accepit vxorem, Idem in Numa.
Γαμοστόλος, qui nuptias apparat & inſtruit, nuptiarum orator, auſpex. γαμοστόλος νὺξ, pronuba nox, Muſæus.
Γαμοτελεῖν, nuptias celebrare.
Γαμφηλὴ, ῆς, ἡ, maxilla, γνάθος, σιαγὼν, roſtrum, Ariſtoph. in Equitibus, & Apoll. 2. Argon.
Γαμψὸς, οῦ, ὁ, aduncus, inflexus, incuruus, varius. Ariſtoph. πτ. γαμψοὶ οἰωνοὶ, aues rapaces, in Epigramm. γαμψὸν δρεπάνον.
Γαμψότης, ητος, ἡ, curuatura, auerſitas.
Γαμψούμενος, ου, ὁ, incuruatus.
Γαμψωλὴ, ῆς, ἡ, curuitas.
Γαμψῶνυξ, χος, ὁ, habens vngues curuos.
Γαμψώνυχος, vncunguis vertitur à Gaza, vnguibus aduncis, cui ſunt vngues adunci, Ariſtot. 1. de Animal.
Γανάω, & Γανάω, & Γανίω, idem quod Γανόω.
Γανὰ, id eſt, γυνὴ, mulier, dicunt Siculi.
Γανίτης, prodigus, ganeo, luxurioſus.
Γάνυμα, ατος, τὸ, dulcedo, voluptas.
Γάνος, εος, τὸ, lætitia, voluptas, oblectamentū, ſplendor, τὸ λαμπρὸν, in Epigram. τὸ γάνος, ὁ οἶνος. γάνος αἰθερόμενον, liquor florulentus, pro melle, Euripid.
Γάνος, ου, ὁ, mons Thraciæ.
Γανόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, voluptate perfundo, ſplendeo, illuſtro, dealbo, leuigo, perfundo, delibutum reddo. γεγανωμένος, delectatus, voluptate titillatus, perlætatus. γανοῦσαι ἀσπίδες, ſplendentia ſcuta, in Epigram. ἐγανώθην, ἐχάρην, Ariſtoph.

Γάνυμαι, & Γάνυμι, & Γάνυμι, lætor, gaudeo, λαμπρύνομαι, exulto. Apoll. 2. Argon. ἀδὲ γάνυνται ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, frui epulis. χαίρω, φαιδρύνομαι, ἀγάλλομαι, διαχέομαι. Datiuo iungitur.

Γανυμήδης, Ganymedes.

Γάνυσμα, deliciæ, condimentum.

Γανυρὸς, ὀδ, ὁ, lætatus, hilaris, albus.

Γανυτελεῖν, oppiparè apparare.

Γανώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, lætus. Theophr. lib. 6, cap. 5. hiſtor. plant. γανώδης ἡ γλισχρὰ γῆ, plenum & lentum ſolum.

Γάνωμα, ατος, τὸ, nitor, ſplendor, Plutarch.

Γάνωσις, εως, ἡ, ſplendor, abſterſio, illuſtratio.

Γάρ, enim, etenim, certè, quidem, quandoquidē, quippe, nam, profectò, vtique, nimirū, propterea quòd, enim verò, ſcilicet ironicè, nempe. Seruit etiam interrogationi. AEſchyl. σὺ γὰρ ἂν χώμην ἀποστῆσαι; túne, vt talis quum ſis, vel pagum vnum ad defectionem pellicere poſsis? Hom. Odyſſ. ξ, τίς γάρ σε φρίασι; ecquis vel quiſnam? Sophocl. δίκαια γὰρ τόνδ' ἐντυχεῖν κτείναντά με; iuſtúmne eſt, &c. Idem, ἢ σοὶ γὰρ αἰεὶ πολέμιοι φεύξει ποτέ, vtrúmne, &c. γὰρ δήπου, pro nanque. Xenophon, τούτων γὰρ δήπου τὰ μὲν, ex his enim alia quædam, &c. Et γὰρ δὴ, pro eodē. Ariſtot. de mundo, δύο γὰρ δή τινες ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, &c. duæ enim exhalationes ſurſum feruntur. γὰρ οὗτοι, Heſiod. μάλα γὰρ οὗτοι ἄρμενος ἐστιν, ſic enim aptus eſt. Abūdat ſæpe γάρ: vnde quod Cic. dixit, Sed tamen, Gaza vertit, ἀλλὰ γὰρ ὅμως. In interrogatione autē ſignificat, itáne? Lucian. in Pluto, οὐ γάρ ἐστι τῆς Διὸς τυραννίδος. Plutarch. in Lycurg. καὶ οὐ διεψεύσθη τῶν λογισμῶν: τοσοῦτον γὰρ ὑπερέσχεν ἡ πόλις τῆς Ἑλλάδος εὐνομίᾳ καὶ δόξῃ, nec eū ſua fefellit opinio: adeò illa vrbs Græciæ præſtitit & legum recta inſtitutione & gloria: vbi γὰρ vacare videtur. In repetitione rei eiuſdem ſolet exponi, inquā. Nonnūquam ſumitur pro δὲ, vt nam, apud Latinos. ἀλλὰ γὰρ, etenim, ſed enim, ἐγὼ γάρ, equidem. γὰρ οὖν, profectò. οὐ γάρ; nū nam? in interrogatione. ἡ γὰρ ἀλλὰ, pro καὶ γάρ. ἔτι γὰρ νῦν, verùm latius, adhuc igitur, Plato νομ. γὰρ δὴ, nimirum, igitur. οὐ γὰρ, non quidem, non certè, Demoſth. εἰ γάρ τοι, ſi enim. Lucian. γάρ τοι, etenim, quippe. ὡς γὰρ αὖ, nimirum quia.

Γάραβος, vlulatus.

Γαραίτιον, ου, τὸ, Garætium, caſtellum fortiſsimū in Libya, ad quod depopulādum miſſus eſt Regulus Romanus, Plutarch. in Parallel.

Γαργαίρω, ſplendeo, palpito, ſtrepo. Cratinus, ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις.

Γαργαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, titillo, i. iucundè moueo, irrito, exhortor, frico, ἀεστρέπω ὑπὸ τοῦ σώματος, ὅτε ἱμάσιν. οἱ γαργαλιζόμενοι μασχάλας, Alexand. Aphrod. qui in alis titillantur. Cebes Theba. γαργαλίζειν τὸν ἄνθρωπον, voluptate afficere hominem. * Sic Cicero in Senect. voluptatum quaſi titillatio. Neutr. χυμοῖς καὶ ὄψεσι γαργαλιζόμενοι, Nazanz.

Γαργαλισμὸς, ὁ, titillatio, κίνησις σώματος, ſcalptus, frictus

Γάργαλος, ὁ, & Γαργάλη, ἡ, καὶ Γάργαλον, τὸ, idem quod γαργαλισμὸς, pro titillatione.

Γάργαρα, τὰ, pro multitudine excellenti ponuntur, vt χρημάτων γάργαρα, id eſt, ἄφατα, ἀναρίθμητα.

Γαργάρα, ἡ, vrbs Troadis.

Γαργαρεὼν, ῶνος, gurgulio, guttur, fiſtula qua ſpiratur, columella, i. κιονὶς: à Gaza gargar. Alexand. Aphr. κιονίς γαργαρεὼν λέγεται, διὰ τὸ ποιόν δ' ἔχον ὑπὸ τελεῖν, ὡς καὶ φλοῖσβος καὶ βορβορυγμός. κιονὶς δὲ, πάθος καλεῖται, ὅταν ὑπὸ ῥεύματος, εἰς μῆκος χαλασθῇ. καὶ σταφυλὴ δὲ, ὅταν φλεγμήνασα σχῆμα ῥαγὸς ἀπολάβῃ. χαίλω δέ τινες ὀνόμασαν, διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρὺ, κάτωθεν δὲ στενὸν, ὡς ὁ χαλινός, Gargar, caruncula eſt, quam gutturi pro tegumēto natura addidit, nomine à genere ſoni indito, vt etiam ſuſurrum & murmur noſtri maiores dixerunt. Colum. vitium gargaris, quū in longum per fluxionem adducitur: & Vuam quoq; gargar idem per morbum appellare ſolemus, quoties per inflammationem ſpeciem accepit vuæ acini. Sunt qui fundibulum gargar ipſum appellent, eò quòd ſuprà amplius, infrà arctius eſt.

Γαργαρίζω, μ. ίσω, π. ικα, emitto, gargariſſo, Actiu. Dioſcorid. lib. 1, cap. 150, γαργαριζόμενον σύφει, ingargariſſando ſpiſſat, ſeu in gargariſſatione.

Γάργαρον, promontorium Idæ.

Γάρδια κρόμμυα, Gardiæ cepæ: ſic dictæ à loco, Theophraſt. lib. 7, cap. 4.

Γάρνον, vel Γαρκον, ου, τὸ, ferramentum in medio rotæ.

Γάρον, τὸ, liquamen ex pice, garum. dicitur & ὁ γάρος, Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. ὁ γάρος ὡς λεπτομερὴς καὶ θερμὸς οὐ ταχέως ψύχεται, οὐδὲ ὑπὸ κρύους πήγνυται, &c.

Γαρνεῖν, geſtire & gloriari.

Γαρύω, cano, loquor, clamo, diſcerno. Vnde γαρύεν pro γαρύειν, apud Pindarum, Doricè: & γαρύοιντο, id eſt, garriant, & garriendo decertent, Theocritus.

Γάσος, impoſtor.

Γαστὴρ, έρος, ἡ, venter, ventriculus, aluus, vterus, ἡ κοιλία, Heſiod. καλύψας γαστρὶ βοείῃ, ventre bubulo tegens. Ariſtophan. ἐπιράχθω τὴν γαστέρα. γαστὴρ, venter: pro corde capitur in ſacris literis tropo Hebraico, vt notat Theophylact. in c. 7. Euang. Ioan. ἐν γαστρὶ ἔχει, prægnans eſt. ἡ κάτω γαστὴρ, aluus, Galen. lib. 1 ad Glauc. τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, os ventriculi, i. στόμαχος. dicitur & τὸ στόμα τῆς κοιλίας. ὀπτᾶν γαστέρα, torrebā ventrē, Ariſtoph. ἐν γαστρὶ φέρουσαι, grauidæ, Plat. νομ. Xenoph. γαστρὸς καὶ ποτοῦ ἐγκρατὴς, continentiam cibi & potus habens. γαστρὸς ἕνεκα, ventris cauſa implendi, i. cibū capiendi. ἐν γαστρὶ λάβῃς, grauida fueris, in Epigram.

* Γάστρις, vētri deditus. Ariſtoph. in Auib. ἀλλ' ἔστιν καὶ γάστρις εἶ, ſtolidus & venter es: vt apud Terentium, Pugnos in ventrem ingere, i. εἰς τὴν γάστριν. Γαστρίστερος, in comparatiuo. Pollux ex Platone comico memorat, ὥστε δ' οὐδεὶς ἐστ' ἀνὴρ γαστρίστερος, i. dein nemo ventris vitio perditior homo eſt.

Γάστριες, οἱ, guloſi.

Γάστρα, ventroſum quoddam vas, labellū, vas Samium, ἢ εἰς κύτος συντιθεῖσα τῷ λαιμῷ.

Γάστρα, ας, ἡ, ſura, venter, aluus. Eſt etiam vaſis genus, quod & γαστέριον dicitur, Cæl. lib. 15, cap. 6.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, ventriculus, Ariſtoph.

Γαστρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ventri inſeruio, λαιμαργεῖν τε τρέφομαι, cædo ventrē, aluū expleo, apud Ariſtoph. Equitib. ἡ πόλις καὶ δῆμος ὑφ' ὧν θαυμασίων γαστρίζομαι. Idē, γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις, i. τύπτε, verbera in inteſtinis. Pro ἱμπιπλάναι, ait Phrynichus, λέγουσιν ἀδλιωαῖοι, ὡς δεῖ τὴν γαστέρα πλῆσαι. * Eſt etiam oppiparè & lautè accipio, χορτάζω, Lucian. Item γαστρίζειν τοὺς ἵππους, in Hippiatr. eſt farragine diſtendere.

Γαστριμαργία, ας, ἡ, guloſitas, ingluuies, helluatio.

Γαστρίμαργος, guloſus, cibi auidus, ventri deditus

Γάστριος, guloſus, vētri deditus, & qui lūbricis laborat.

Γαστρισμὸς, ὀδ, ὁ, ingluuies, impletio ventris.

Γαστροειδὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, ventricoſus, in formam ventris formatus.

Γαστροκνημία, ἡ, pulpa cruris, ſura, caro eſt neruoſa venoſa ve. * Γαστριμαργεύομαι, vt ἐγγαστρίμυθος, Alciph.

Γαστρόλογος, qui de ventris ratione diſſerit, gulo. Vnde

Γαστρολογία, liber Archeſtrati qui ὀψοδαίδαλος dictus eſt, Athenæus.

Γαστρονομία, ventris lex, Cæl. 14, cap. 58.

* Γαστροῤῥαφία dicitur ῥαφὴ γαστρὸς τετρωμένης, vulnerati ventris connexio.

Γαστρόφιλος, ventri deditus.

Γαστρόχειρ, ερος, ὁ, manuum labore viuens.

Γαστρώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, ventroſus, ventricoſus.

Γάστρων, ωνος, ὁ, ventricoſus, aqualiculus, γαστρίμαργος.

Γατομέω: vide Γητομέω.

Γαυλὸς, ὀδ, ὁ, ſitula, poculum paſtorale: liburnum ab Eraſmo, & prægrande vas à Budæo vertitur.

Γαῦλος, ὁ, ἡ, nauigiū onerarium, nauis oneraria, inſtrumentū, quo exhauriuntur naues. Item viuens ex alienis.

Γαυρὸς, έος, ὁ ἡ, ἡ, inſolens, ſuperbus.

Γαυρίαμα, ατος, τὸ, ſuperbia, gloria, gaudiū, exultatio.

Γαυριάω, μ. άσω, π. ακα, ſuperbio, glorior, iacto, exulto, geſtio,

geſtio. Datiuo iung. γαυριῶντες δὲ τῷ συγκῦψαι τὸ παιδαγωγὸν, exultantes, quum pædagogum ceciderunt, Plutarch. in Lycurgo. ταύτῃ γαυριᾷς, hac exultas, Demoſth. ● γαυριῶν ἵππος, exultans, Ciceroni.

Γαυρικὸς, οὖ, ὁ, ſuperbus.

Γαυρίξ, κος, ὁ, arrogans, ſuperciliosus.

Γαυροειδὴς, ſuperbus, ἐπηρμένος.

Γαυρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, ſuperbio, glorior, mihi placeo, iacto. Depon. Datiuo iung. Phocylid. μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐνὶ πλούτῳ.

Γαῦρος, ου, ὁ, ſuperbus, contumax, intractabilis, geſtiēs, hilaris, σεμνὸς, ἀγλαὸς, μέγας, ἀκατάπληκτος, venerandus, grauis, alacer, excelſo animo, toruus, audax. γαῦρος γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, elatus ſum ob orationē & ſublimis. γαῦρος ὄλβῳ, Euripid. γαῦρα φρονήματα, in Epigram. ἱλαροὶ καὶ γαῦροι, Plutarch. in Apophth. hilares ac geſtientes. γαῦρος φρόνημα, elatus animo, Ariſtoph. τὸ γαῦρον, animi magnitudo, vigor, ἀκμὴ, alacritas.

Γαυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſuperbio, efferor. Neutrum. Datiuo iungitur.

Γαυγάμηλα, locus Perſiæ, vbi cum Dario Alexander prælium commiſit, Plutarch. in vita Alexandri.

Γαυσὸς, claudus, diſtortus.

Γάω, μ. ήσω, ſum, poeticum eſt.

Γὲ, ſyllabica adiectio, videlicet, vtiq;, quippe, ſaltem, certé. Budæus in Epiſtolis prioribus, καὶ ἑκὼν γε εὖ οἶδα ὅτι κοινωνήσεις, & quidē lubens certò ſcio, particeps eris. Plutarchus in Pericle, εἰ καὶ τὰ πρῶτα μετὰ παιδιᾶς γέγραπται, ποιεῖται γ' ἱστορίας ἔστι, quanquam prima iocoſe ſcripta ſunt, tātum tamen hiſtoriæ eſt. Idem, εἰ διὰ μηδὲν ἄλλο φυλακτέον ἐστὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ δρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροὶ, etiamſi nihil eſſet aliud, tamen vel ob id ipſum cauendum eſſet ſibi, ne tantum audeant inimici, ſic Eraſmus. Gaza libr. 2. Grammat. ὁ δὲ γε σύνδεσμος παραπληρωματικῶς καὶ μειωτικῶς καὶ αἰτιολογικῶς λέγεται, coniunctio γὲ expletiuè & diminutiuè & rationaliter dicitur. ἀλλά γε, ſaltem, certè, quidem certè. δέ γε, item, apud Lucianum, τοῖς δέ γε, &c. εἴγε, ſiquidem. Idem Lucian. εἴγε ἐκεῖνοί εἰσι, ſiquidem illi ſunt. γε δὴ, duntaxat, quidem, quidem certè, vt Cicero loquitur, Tuæ cōiugis, bonæ fœminæ, locupletis quidem certè. Idem in Bruto, Dicebant pro ſe oratores, non illi quidem principes, ſed oratores tamen, id eſt, οὐχ οὗτοί γε δὴ πρωτεύοντες. Bud. in Epiſtol. prioribus, ἐκ αὐτῆς ἔξαρνος εἴη, τῶν γε δὴ νοῦν ἐχόντων, nemo negarit duntaxat prudentium, vel prudentium quidem, vel ſaltem prudentium. γέμην, vtique, in Epigram. tamen. id eſt, γε μήν. Homer. Iliad. β, οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἦσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν, vbi ſunt qui legant, πόθεόν γε μὴν ἀρχόν. Apud Heſiodum in Theogonia legitur, πολλαί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι, multæ tamen ſunt & aliæ. Ibidem, βριάρεων γε μὲν ἠῢν ἐόντα, &c. Briareum autem ſtrenuum. Ibidem, αἳ γε μὲν ἐκ θεόφιν, &c. qui quidem ex diis, &c. γε μὲν, vtique, autem, verò, tamen, porrò, ſanè, ἀλλά τοι, atqui, quanquam, Xenop. ὀσμῶν γε μὲν τί αὖ ἡμῖν ὄφελος, &c. odorū porrò quæ nobis vtilitas. ἔτι γε μὲν, atque etiam, Alexand. Aphrod. εἰ γε μὲν μηδεὶς δυναιτ' ἂν ἐξελέγξαι με, πῶς ἂν αὖ δὴ δικαίαν ἐποιεῖσθαι, quòd ſi, &c. γε οὖν, id eſt, γοῦν, Demoſth. γέ τοι, i. γε δὴ, quidem certè, verò, atqui. Interdum expletiua eſt particula. Ariſtoph, in Pluto, pro γάρ τοι. κλύειν γε τοι μανικόν. Ibidem, pro verò, νέαν γέ τοι καὶ δεῖπν' ἔχων περιέποις. Bud. in Epiſt. priorib. σύ γέ τοι παιδείας, &c. quippe cùm tu doctrinam. Ibidem, ἐγωγέ τοι τῶν κτημάτων τουτωνὶ φθονοῦμεν ἂν μεταδιδόναι ἀλλήλοις, atqui ego, &c. τά γέ τοι, certè hæc. οὕτω γέ τοι καὶ, &c. hinc videlicet. γὰρ γάρ τοι, etenim.

Γέα, ας, ἡ, terra, ager.

Γεβελέιζις, Gebeleiſis, qui & Zamolxis appellatur, Herodot. lib. 4.

Γέγαα, ἀπὸ τοῦ γείνω, γέγονα, καὶ συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α. κατοικέω, inhabito, incolo, natus ſum, oriundus ſum, ἐγεννήθην, genitus fui, ἐφύσαμην, Apollon. 2, καὶ γέγονε γεγάασι. Vnde γεγαὼς, ῶτος, Odyſſ. λ. ἀλλ' ἑταρίον γεγαῶτ' ἐπὶ οἴνοψ. Διὸς γεγαῶτα, Dei filium, Nonnus.

Γεγαυρωμένος, elatus. libr tertio Macchabæorum γεγαυρωμένος τῇ εὐημερίᾳ, proſperitate elatus.

Γεγαμηκὼς, & Γεγαμημένη. vide Γαμέω.

Γεγανία, ας, ἡ, Gegania, proprium virginis Veſtalis, Plutarchus in Numa.

Γεγενῆσθαι, ἀπὸ τοῦ γίνομαι, geſtitum eſſe.

Γέγηθα, gauiſus ſum, & alacer, geſtio, lætatus ſum, cepi voluptatem. vnde γεγηθὼς, alacer, lætus, hilaris, ſecurus: à verbo γήθω.

Γεγηθότως, læto & geſtienti animo, Budæus in Epiſtolis priorib.

Γεγηρακότα, exoleta, obſoleta, & quæ iam ſenuerunt. à verbo γηράω.

Γεγηρασμένος, ſenio confectus.

Γέγονα, ſum natus, ſum factus. τί γέγονε; quid accidit? quid factum eſt? ſermo prouerbialis, de re noua ſubitáque. Martialis, Quid factum eſt rogo, quid repentè factum eſt? Pro accidere, Plato in Epiſtolis, πῶς τοῦτο σοὶ μάλα γέγονε. Vnde γεγονὼς, natus, genitus. Plato in Epiſt. σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονὼς, annos natus circiter quadraginta. Ibidem, ὅσον εἶχεν τὴν ἡλικίας ἣν τανῦν ἱππαρῖνος γέγονε, in ea erat ætate, in qua nunc eſt Hipparinus. vide Γίνομαι.

Γεγραμμένος, pictus, aliquādo proſcript⁹, ἐξωστρακισμένος.

Γεγωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, vel Γεγωνέω: præteritum medium, γεγωνὰ, audibilis fio, id eſt, paratus ſum ad audiendum, edo clamorem ſeu vocem, quæ exaudiatur. Didymus inquit, γεγωνεῖν eſſe τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν φωνήν. Item glorior. Homerus Odyſſ. ε, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, quanto interuallo vociferatus exaudiri poſſet. γεγωνεῖ ὄπα, Euripides, vocem percipio, exaudio. γεγωνεῖ σε φθόνος, in Epigrammat. Participium medium γεγωνὼς, clamans, κράζων, ἐκβοῶν.

Γεγωνίσκω, γεγωνῶ, altè loquor, vociferor, λέγω, vocem edo. Valla apud Thucydid. noſco vertit.

Γεγωνιωμένος, anguloſus.

Γεγωνόκωμος, per vicos clamitans, vel celebris. ● Suidas annotat γεγωνοκώμας γυναῖκας, mulieres replentes clamore ſuos vicos.

Γεγωνὸς, οὖ, ὁ, qui facile auditur: & γεγωνὸς, quod exaudiri poteſt, vox clara, clamoſus, γεγωνότερον exaudibilius.

Γεγὼς, ῶτος, natus, pro γεγαώς. Sophocl. ἐκείνου γεγὼς, ex eo natus. Idem, ἐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς. & γεγάασι, pro γεγόνασι, poeticè, Gaza lib. 2. Grammat.

Γεδρούσιοι, Gedruſii pouli, ſeu Gedroſii, ad quos penetrauit Alexander Magnus, Plutarch. de fort. Alexand.

Γέεννα, ης, ἡ, Geenna, ἡ κατακλίσια. Chryſoſtomus, πῶς ἐκφύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης; Hoc vocabulum negat diuus Hieronymus inueniri in antiquis libris, ſed primùm à Seruatore poſitum: vnde autem ductum ſit, vide eius annotationem in cap. 7. Hierem.

Γεηπονία, ας, ἡ, agricolatio, agricultura.

Γεηπόνος, agricola, agricultor.

Γεηφόρος, ου, ὁ, agricola.

Γεῖσσον, indumentum, ἔνδυμα.

Γείνομαι, μ. γενοῦμαι, ἀόρ. α, ἐγεινάμην, gignor.

Γεινάμην, genui. Odyſſ. ε, γείνατο δ' αὐτὴν φάων, i. procreauit. Heſiodus, ἀλλ' ἄρα χρυσέαις γείνατο λευκοῖς, id eſt, peperit. Hom. Iliad. α, τέκε δὲ σε γείνατο μήτηρ. ἡ γειναμένη, mater, quæ peperit. Xenoph. ἡμεῖς δὲ ταῖς γειναμέναις ἔχοντι τὸ ὀστέον. γεινόμην, ſeu, ἐγεινάμην, natus ſum, Heſiod. γείνομαι δ' οὔτε φρένας ἐσθλὰς ἔχων, οὔτε τέκνα, i. ἐγεννήθην. οἱ γειναμένοι, parentes. Xenoph. in Apologia Socr. ἐκείνοις ἰδεῖν οὐ πιστεύεις σοὶ πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Itidem, γεινάμενος pro φύσμενος, factus, Heſiod. οὔτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσι, &c. Item natus, in Theog. apud eundem.

Γειόπονος, τὸ, aratrum.

Γειότομος, ου, ὁ, terram ſecans, Apollon.

Γεωμόρος, ὁ, ἡ, agricola, terram findens & diuidens, terricola.

Γεωπόνος, ὁ, ἡ, agricola, agricultor.

Γεισίον, ου, τὸ, ſeptum, lorica.

Γεῖσα, τὰ, & Γεῖσοι, οἱ, ſuggrundæ & ſuggrundia, id eſt, partes tecti prominentes, quibus ſtillicidia à parietibus arcentur. Generaliter quicquid prominet, vt in ſuperciliis, oſtiis, galea, muris, hoc nomine vocari ſolet. Alii duplici σ γεῖσσον ſcribunt.

Γεῶνος, agricola.

Γεισιποδίζειν, protegere, ſuggrundare. Vnde

Γεισίποδες, & Γεισιπόδισμα, ſuggrundatio, lignum quod ſuggrundas ſuſtinet. prominentia ſuperioris ædificii, qua inferior pars ab imbre tegitur.

* Γεισσοῦσθαι, in grundæ morẽ confirmari, & quaſi grundis imbricari. Ariſtotel. lib. 5. de generat. Animal.

Γείσωμα, ατος, τὸ, idem quod γεισιπόδισμα, Gaza grundam & imbricamentum tranſtulit, lib. 2. de part. Anim. Ariſtot. c. 15, ὥσπερ γείσωμα τῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὑγρῶν, &c. velut grunda ſeu imbricamẽtum humoribus, qui è capite manant, paratum: vbi de ſuperciliis agitur. vide Ἀπογεισόω.

Γειτνία, ας, ἡ, γειτνίασις, vicinitas, vicinia.

Γειτνιάζω, μ. άσω, π. ακα, vicinus ſum. Datiuo iungitur. γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ, domum vicinam habeo.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas, γειτονία, vicinia, proximitas, appropinquatio, propinquitas loci.

Γειτνιάω, μ. άσω, π. ακα, ἡ

Γειτονέω, ῶ, vicinus ſum, propinquus ſum, admoueor, ſum conterminus, & Γειτονεύω, quo vtitur Alexand. Aphrod. lib. 2. Problemat. & Phocylid. ἀγροῦ γειτονεύοντος ἀπέχεο, ab agro vicini abſtine.

Γειτόνημα, ατος, τὸ, vicinitas, Plato de Leg. conſortium.

Γειτόνησις, εως, ἡ, idem.

Γειτονία, ας, ἡ, vicinia, vicinitas.

Γειτόνιος, vicinus, vicina, in Epigramm. γειτονίης ἐκ καλύβης, ex vicino tugurio.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, Genitiuo, & aliquando datiuo. Plato epiſtol. 6. οἰκεῖτε γείτονες ὑμῖν αὐτοῖς, finitimi eſtis inter vos. γείτων αὐτῆς πόλεως, Idem Plato τομ. γ. ἐν γειτόνων, in proximo, Lucian. σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, ſpecta nũ inter ſe decreta conſentiant.

Γειῶρες & Γειῶραι, οἱ, aduenæ, proſelyti, terræ cuſtodes ſeu cultores. Exodi cap. 12. ἔν τε τοῖς γειώραις καὶ αὐτόχθοσι τῆς γῆς, & in aduenis & in indigenis.

Γελᾶν, ridere, infinitiuum Aeolicũ, pro γελᾶν.

Γελασείω, ridere geſtio: verbum ἐφετικόν.

Γελάσιμος ſeu Γελαστὸς, riſibilis, ridiculus, dignus riſu, ridendus. Phrynichus ait Atticos γελοῖον dicere, non γελάσιμον.

Γελασῖνος, ου, ὁ, Democriti cognomen, à ridendo. Item γελασῖνοι, dentes anteriores, quòd riſu nudentur. Vſurpatur & à Martiale, pro corrugatione illa ridendo circa os expreſſa, ſiue pro linea in facie ridentis apparente, Nec cibus ipſe iuuat (inquit) morſu fraudatus aceti. Nec grata eſt facies cui gelaſinus abeſt. Eſt etiã nomen paraſiti.

Γελάσιος, ου, ὁ, Rhetor quidã, de quo fit mentio in ſententiis Græcorum.

Γελαστικὸς, ridens, riſibilis, Porphyrius. τὸ γελαστικὸν, aptitudo ad ridendum, hominis proprium, Idem.

Γελάω, μ. άσω, π. ακα, rideo, derideo, tollo cachinnum, riſui habeo, cachinnor, iocor. γελάσομαι, ridebo. Lucian. ὅστις οὐ γελάσεται. Hom. Iliad. β. ἡδὺ γέλασσαν. Plato lib. 1. de Repub. καί γε ἡδὺ ἅμα γελάσας, id eſt, arridens. Aliquando τέρπεσθαι ſignificat cum datiuo. Ariſtophanes νεφ. ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω, qui iſtis animũ oblectat, &c. Cum Accuſatiuo pro derideo. Ibidem, τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν. γελᾶν εἰς ἐχθροὺς, ridere inimicos. Sophocles in Aiace, οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. Item cum Datiuo & accuſatiuo. Idem ibidem, γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοισιν ἄχεσιν πολὺν γέλωτα, ridet multum ob dolores furentes, irridet inſanos furores, inſultat. Nazan. γελῶ σου καὶ τὰς συναριθμήσεις, rideo tuas prænumerationes. Idem orat. α. γελωτοποιεῖν τῶν συναριθμήσεων, connumeratione riſum adferre. Sophocl. κακοῖς γελᾶν, inſultans malis, i. ridens ob mala, aliena ſcilicet. Idem, γελῶ ἐπὶ κακοῖς, rideo ob mala. γελῶ ἐπὶ σοὶ, te derideo, Xenoph. in OEcon. γελᾶν ἐν τοῖς γεγενημένοις, Lucian. γελῶ πρὸς τοῦτο, Idem. τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς, theatrum certè omne ridebat de ipſis, id eſt, propter eos. Euripid. ἐγέλασεν εὐχαῖς, arriſit. γελῶ ἐπὶ τούτοις, rideo propter hæc. Ariſtophanes in Pluto, ἐπὶ τούτοις ἀθελκτάζειν γελᾶν.

Γέλγη, ſarcina variarum mercium.

Γελγιθεύειν, decipere, ἀπατολογεῖν.

Γελγιθοῦται, in nucleos diſcernitur, Theophraſt. libr. 7. cap. 4. hiſtor. plant.

Γέλγις, allii nucleus. Theophr. ibidem, διαιρεῖται πάλιν εἰς τὰς γέλγεις, rurſum diuiditur in nucleos. apud Heſych. γελγῖδες dicuntur, αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαί, id eſt, capita alliorum, quæ etiam Plinius nucleos appellat. γέλγεις dicuntur à Theophraſt. quas Dioſcorid. ἀγλῖθας: alii ἀσκάλιθα vocant, Latinè dicuntur nuclei & ſpicæ.

Γέλγω, mergo, inficio.

Γελλὼν, Aeolicè pro γαλλὼν, tranquillitas.

Γελοιάζω, riſum moueo, ridicula dico, ludo, rideo.

Γελοιασμὸς, οῦ, ὁ, irriſio.

Γελοιαστὴς, ſcurra, ridiculus. Baſilius ad Nazanz. μήτε ῥήμασιν εὐτραπέλων καὶ γελοιαστῶν ἀνθρώπων, neque dictis facetorum & ridiculorum hominum.

Γελοίασος, ὁ, ἡ,

Γέλοιος, riſum mouens, ridiculus, riſu dignus. ab antiquis γελοῖος, à poſterioribus γέλοιος enuntiatur, vt ὁμοῖος & ὅμοιος. dicitur & γελοίιος, Iliad. β. ἐν γελοίοις, in iocis, Plato τομ. κ. τὸ γελοῖον, ludicrũ, iocus. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίους χαίρειν, Iſocr. τῷ γελοίῳ ἔχομαι, ſum ridendus, Lucian. γελοῖα ταῦτα, deridicula ſunt iſta, Eraſm. πρὸς τὸ γελοιότερον, ad riſum magis concitandum.

Γελοίως, ridiculé.

Γελόω, rideo, in Epigramm. vnde γελόωντα.

Γελῶος, ſcurra, in Epigramm. ridiculus. per ω, ſine iota, vt docet Gaza.

Γέλος, Aeolicè pro γέλως, riſus.

Γέλως, ωτος, ὁ, ἡ

Γέλως, ω, riſus. Ab ἕλη deducunt, quæ vox calorem ſignificat. Sic & Homerus de caloris copia riſum proflue re indicare videtur: vbi γέλωτα ἄσβεστον, id eſt, riſum maiorem, quàm qui extingui poſſit, dicit. Ariſtophan. in Ranis, ἀποσβέσαι γέλων, riſum abigere ſeu compeſcere. Sophocl. συντιθεὶς γέλων πολὺν ἄγειν γέλωτα, pro γελᾶν. Idẽ Sophocl. ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις, id eſt, ἔχεις, rides. Lucianus, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι, mihi certè riſum excitant. γέλωτα παρ' αὐτῷ μὴ κέρχε, Iſocrates. σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, ſerio & ioco, Plutarch. in Pericle. γέλως καὶ σπουδὴ, ioci & ſeria, Plato de Legib. γέλωτα τίθεμαι τὴν σωφροσύνην, temperantiam irridendam oſtendo, pro deridiculo habeo. γέλωτα ἐμοὶ θήσεσθε, me ludibrio habebitis. γέλωτα τὰ τοιαῦτα τίθεσθαι, talia habere ludibrio. γέλωτα μὲ ἴθου, deriſui habuiſti, Herodot. γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι, riſum mihi præbent, Lucianus in Anacharſi. γέλωτος ποιητικὸς, Ariſtoph. γέλωτα κινῶ σοι, tibi riſum moueo. γέλωτα ποιῶ, riſum moueo. γέλωτα τοῖς ἀνθρώποις καθελκύζειν τῶν ἀνθρώπων, Plato τομ. β. riſum hominibus mouere. γέλωτα μηχανᾶσθαι, Xenoph. εἰς γέλωτα φέρω, in riſum verto. γέλωτα ὀφλισκάνω, ſum ridiculus, Lucianus. ἐν γέλωτι πάντα τιθέμενος καὶ παιδιᾷ, omnia ridicula & ludicra ducens. γέλως δὲ ὡς εἰκὸς πάντων ἐγένετο, ὡς εἰκὸς, omnibus (vt par eſt) riſus erat obortus, Eraſmus.

Γελωτῖνος, ὁ, καταγέλαστος.

Γελωτοποιέω, ῶ, ridicula facio, capio riſum, Lucian. ludifico. Accuſat. ſic Terent. Quin ſcelus poſtquam ludificatus eſt virginem.

Γελωτοποιὸς, ὁ, ἡ, ridiculus, riſus concitator, ſcurra.

Τὶ μήν: vide Γί.

Γεμίζω

Γεμίζω,μ.ίσω,π.ικα,impleo, onero,onus impono. Act. Genit.& Accuſat.Cap.2.Euang.Ioãnis.γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος,implete aqua hydrias.

Γέμος,plenitudo.

Γέμω,μ.μῶ,plenus ſum refertus ſum,onuſtus ſum:vnde γέμος,Genit. Plato in Apolog. αἱ ἐξαγόμεναι βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων.

Γενάρχης,ου,ὁ,generis princeps,progenitor,author,genitus,proauthor,Bud.γενάρχαι τῶν αἰῶνι εἰκότων,nobilium poſteritati familiarum proauthores:ſic Bud.

Γενάρχαι,ῶν,generis propagatores,parẽtes.Latini vocãt aborigines.

Γενας,nobilis,ἀξιώτατος,γενναιότατος.

Γενεὰ,ᾶς,ἡ,γένος,γέννησις,φύσις,ἡλικία,genus,generatio,progenies,ætas,nobilitas, natura, ortus,vniuerſum tempus humanæ vitæ,familia & liberi,ſpatium triginta annorũ. Quanquam propriè,ſi Suidæ credimus, non eſt niſi tempus ſeptem annorum,ſicut Medici dicũt,τὴν δύο γενεῶν μὴ δεῖν φλεβοτομεῖν.Heſio.μετρημένην γενεὴν dicit,pro filios procreare,id eſt,τὰ τέκνα.γενεὰ,ſeculum.Plato Epiſt.7,ὥστε γενεαὶ τοσαῦται μετ' εὐκλείας σώζεσθαι, itaque per tot iam ſecula ſeruatur cum gloria.Item memoria,& quod Latini ætatem vocant: vnde Neſtor tres γενεαὶ vixiſſe legitur, quòd tres hominum ætates durauerit. ἐπιλήσεως γενεῆ. Homer. Iliad.β,πόντεσσι γένει,ſeu ἡλικίᾳ. ἀπὸ γενεᾶς,ab ortu, Xenoph. τῆς γενεᾶς quo genere ortus? Plato νόμ.ια, εἰς πᾶσαν γενεὰν ὁ σύμφορος.

Γενεαλογέω,ῶ,genus ſeu proſapiam recenſeo,quæro de genere.Iuſtinus martyr, γενεαλογεῖν τοὺς θεοὺς dixit,pro deorum genealogiam ſcribere.Plutarch.in Romulo,γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον, Lycurgi genus recenſent.γενεαλογῶ Θαύμαντος,à Thaumãte duco genus,Plutar. ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, à quo ſe maternum genus ducere prædicabat.γενεαλογούμενος,cuius genus recenſetur,qui ex generatione numeratur.Herodot.γενεαλογέω,pro eodem dicit.

Γενεαλογία,ας,ἡ, ſermo de generatione & origine,familiæ deductio,generis recenſio,ſeu familię,generationum recenſio,genealogia.

Γενεαλογικὸς,ad generis recenſionem pertinens,γενεαλογικοὶ ὕμνοι, qui cantant alicuius genealogiam.

Γενεὴ,ῆς,idem quod γενεά.

Γενεηλογέω,genus recenſeo, γενεηλογῶ. γενεηλογέουσι αὐτέων τὴν γένεσιν,eorum genus recenſent. Herodot. ἐγενεηλόγησε τὴν πατρίην Κύρου,Cyri familiæ ſeriem recenſuit, Idem.γενεηλογέων ἑωυτὸν,ſui generis originem recenſens, Idem.γενεηλογέοντες,originem gradatim ducentes,Idem Herodot.

Γενέθλη,ης,ἡ,genus, γέννησις,γενεὰ, progenies & ſoboles, generatio,γέννημα,dies natalis.Homer.Iliad.β,ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη,vnde argenti eſt origo.ἡμῶν ἔξεισι γενέθλης,à me ducunt originem, Idem Odyſſ.

Γενέθλια,τὰ,celebritas,quę agitur in natali alicuius,natales, natalitia munera aut cõuiuia. differt à γενέσια:vide Ammon.Sic dicitur ἡ Χριστοῦ πανήγυρις,quæ & θεοφάνια, Nazanzenus.

Γενεθλιακὸς,ῆ,ὁ,natalitius,mathematicus, Gellius li.13.

Γενεθλιαλογία,ας,ἡ,diuinatio ex hominis natiuitate.

Γενεθλιαλόγος,dicitur quem vulgus mathematicum vocat,inquit Hieronym. in cap.2. Daniel.qui notationes & prædictiones facit ex natali die, Cic.

Γενεθλιοὶ,natalitia, Nonnus,ὄμμα γενεθλιοὶ οἶκον ὁμίχλῃ.

Γενεθλίδιος,ὁ & ἡ,natalis,lib.1.Epigram.

Γενέθλιον,ου,τὸ,natalitium,natiuitas,natalis dies.

Γενέθλιος ζεὺς, natalitius Iupiter: ſic dictus,quòd ei incumbat cura gignendorum liberorum. γενέθλιος ποσειδῶν, dicitur lib.2.Arg.Apollon. διὰ τὸ δοκεῖν ζευγνύειν τῷ ὑγρῷ & πάσης ζωῆς & φύσεως αἴτιον εἶναι. χωρὶς δὲ ὕδωρ πάντων γεννητικὸν, inquit Interp.Eſt etiã natalis ſeu natalitius & natiuus.εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν,ad diem natalem,li.2,ca.6.Macch. Aliquando dicitur ſolum pro eodem,ἡ γενέθλιος.Lucian. γενέθλιοι θεοὶ,dii natales,Plato νόμ.3, γενέθλιον ὕμνον βίβλον, in Epigram.librum natalitium.γενέθλιος ἀρχὴ, Nonnus,natum initium ſeu natale.

Γένεθλον,ου,τὸ, genus,filius,ſeu filia,proles. Sophocl.in Electra.ὦ φίλτατα γενέθλια πατέρων,id eſt,ὦ παῖδες.

Γενειάδες,αἱ,genæ,propriè pili barbæ,vt capitis,ἰθέραι In ſingulari γενειὰς,άδος,barba prima,lanugo,pubertas,pubes. Nazanz.σοῦ πρὶν τὰς γενειάδας διδάξασθαι τοῦ γένεσθαι,tuantequam tibi genæ lanugine veſtiãtur, &c. ſic Bilibaldus. Item apud Eurip.mentum,mala,barba, Ariſtoph.

Γενειάσκω,pubeſco.

Γενειαστὴρ,ῆρος,ὁ,lorum circa mentum equorum.

Γενειάω,μ.άσω,π.ακα,barbam emitto,barbatus ſum,pubeſco.εἰς ἄνδρα γενειῶν,in virum creſcens,barbeſcens, Theocrit.γενειῶν σεμνῶς, barba venerabilis.

Γενειήτης,barbatus. Lucia.αἱ κατάπτωσι γενείου μὲν τὴν διαχυτικὴν βάψιν, in Epigram.

Γένειον,ου,τὸ, barba, mentum. Plutar.in Camillo, ἅψατο τοῦ γενείου & κατῆγε τὴν ὑπήνην,mẽto contacto barbã demulſit.

Γενέτη,ης,ἡ, Geneta ſeu Genetia,dea,de qua Plutar.in Problem.hæc Romæ colebatur.

Γενέσια, τὰ,γενέθλια, natalitia, dies natalitius,capite 6. Euang.Marci. Item apud Herodotum.

Γενεσιάρχης,ου,ὁ,generationis author ſeu princeps.

Γενεσιουργὸς,ῦ,ὁ, author ortus & generationis rerum.

Γένεσις,εως,ἡ,generatio,origo,ortus.Cicer. in lib.de vniuerſit.ex Plat. Plato 2.de Rep.καὶ εἶναι δὴ ταύτην γένεσίν τε & οὐσίαν τῆς δικαιοσύνης,hanc eſſe originem & naturam iuſtitiæ.Item effectio.Plato in Epiſtola 7,τίς δ' ἦν ὁ τρόπος τῆς γενέσεως αὐτῆς ἄξιον ἀκοῦσαι.Natiuitas,vel natura:item genitura, ſydus natalitium, id eſt,quod cõuerſione cæli oritur eo momento,quo quis naſcitur.Item cauſa. Philo de mundo,ἴσως ἡ φθορὰ γένεσις τῆς φθορᾶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. ἡ μετὰ τὴν γένεσιν,ortus,quum editur in lucem quiſpiam,Plutar.in Romulo.φύσις τῶν γραμμάτων, expreſsio literarum.πρὸς γένεσιν τῆς ἀρετῆς, ad virtutem comparandam, lib.8.Animal.Ariſtot.γένεσιν ἔχει,fit,cõſtruitur.ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις,equi generant veſpas,lib.Epigram. γένεσιν ἀποτελοῦντες,efficientes, Plato νόμ.ια.

Γενέτης,filius aut nepos.

Γενέτειρα,ας,ἡ,poeticè,genitrix,parens.

Γενέτη,ης,ἡ,ſtirps,patria,natiuitas. ἐκ γενετῆς,ab ortu,ex natiuitate, Ariſtot.in Categ.

Γενετὴρ,ῆρος,genitor, Nonnus in Epigram.parens.

Γενέτης,ου,ὁ,genitor,pro filio accipit Sophocl. ὁ Διὸς γενέτας,id eſt,ὁ γόνος.

Γενετυλλὶς,ίδος,ἡ, Venus,generationis antiſtes.ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος ἀφροδίτη:de qua Ariſtoph.νεφ.

Γενέτωρ,ορος,ὁ,pater,parens. Ariſtot.de mundo,σωτὴρ ὄντως ἁπάντων ἐστὶ & γενέτωρ.

Γεννῆται, cognati,collactanei, ὁμογάλακτοι,φράτορες,eiuſdem tribus,quæ inter triginta viros iiſdem legibus vtentes conſtabat.

Γενικὸς,ῆ,ὁ,generalis,aliquãdo author. Philo,γενικοὶ φθορᾶς τρόποι εἰσὶ τρεῖς,id eſt,tres ſunt modi corruptionis. Generoſus,genitalis. γενικὴ πτῶσις, Genitiuus caſus, qui & πατρικὴ,& κτητικὴ,patrius & poſſeſsiuus.

Γενικοφανὴς,έος,ὁ & ἡ, Genitiuo ſimilis.

Γενικῶς, egregiè, fortiter, generaliter, generatim, per genera.

Γέννα,ης,ἡ, ſtirps, natio, proles, progenies, natiuitas, γέννησις.

Γεννάδας, non obnoxiè aliquid faciens, Nazanz. ἄλλος μὲν οὖν εἴη πρὸς ταῦτα τολμηρὸς & γεννάδας, ἐγὼ δὲ,&c.

Γενναῖος,ου,ὁ,ingenuus,generoſus,præclarus,vehemens, ſingularis. ὁ γενναῖος, egregius ille vir, quod ſæpe εἰρωνικῶς pronunciari ſolet. Plato 2.de Rep.ἄνδρα ἁπλοῦν & γενναῖον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα, id eſt, virum ſimplicem,& ingenuum.μάζας γενναίας, egregiæ mazæ, Ibidem.ſic apud Demoſth.γενναῖοι καρποὶ, eximii fructus. γενναία ὀδύνη,Sophocl.id eſt,ἰσχυρὰ,vehemens dolor.γενναῖος λόγος, Hermo.

τὸ γεναῖον, tolerantia. τὸ δ' ἀγαθὸν ὃ ἐκ γένους παραπέμψουσιν ἄξιον τοῦ γεναίου πολύ. γεναῖον ἐστι, patrium eſt, generoſum eſt à genere eſt, Thucydid. γενναιότατα, generoſiſsimè, Dioſc. γενναιότατα βοηθεῖ, magnificè prodeſt, egregiè opitulatur.

Γενναιότης, ητος, ἡ, generoſitas, Xenophon in Apologia Socratis.

Γεννάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, naſcor: vnde τὸ γεννηθὲν, fœtus editus, partus. In Euang. Matthæi, cap. 1. γεννηθὲν, genitum dicitur id quod conceptum erat in vtero Mariæ, & nondum enatum. Eraſmus conceptum interpretatur. τὸ γεννώμενον, Herodot. fœtus. ἐγεννήθη τελαμῶνος, genitus eſt ſiue ortus à Telamone, Iſocrates. ὄρνιθες γεννηθέντες κατὰ μεγάλας ἀγέλας, Plato νομ. α.

Γενάρχης, generis author. γενάρχης πόντος θεῶν, mare in quo originem dea Venus habuit, in Epigram.

Γέννας, auunculus.

Γεννάω, μ. ήσω, π. ηκα, in lucem edo, genero, gigno, produco, φύω. Dicitur tam de patre quàm de matre, vt annotauit Valla in Matth. cap. 1. Alii tamen volunt γεννᾶν virorũ eſſe, ſicut τίκτειν mulierum. Accuſat. iung. Xenoph. εἰδὼς τοὺς γεννήσαντάς σε, tuos cognoſcens parentes. ὁ γεννήσας πατὴρ, id eſt, parens & ſator, Philoni de mundo. De fœmin. Lucian. ἀκούεις, αἰδὼ τῆς ὥρας· ἡ αἴθρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον παῖδα τὸν ἥφαιστον γεννῆσαι τὸν ἥφαιστον, Vulcanum edidiſſe ſubuentaneũ. Plato in Epiſt. pro pario. βλάβην ἐποίει καὶ λύπην γεννᾷ, voluptas damnum & ęgritudinem parit, id eſt, affert. ἡ γεννήσασα, mater. Cap. 1. Lucæ, ἐλισάβετ γεννήσει υἱόν σοι, Elizabeth pariet tibi filium.

Γέννημα, ατος, τὸ, fœtus, germen, fructus, progenies, editum vel enatum: καρπὸς ab Atticis dicitur, ait Phrynichus. γεννήματα τῆς γῆς, fruges terræ, Exodi ca. 23. quaſi germina, & ſic appellantur fruges & vina à Chione, in Epiſtol. γέννημα etiã in diuinis dicitur Filius, à Nazanz. orat. β, ἐνεργεία τοῦ γεννήματος, opera & facultates Geniti, Idẽ. γέννημα τῆς ἀμπέλου, fructus vitis, cap. 14. Euang. Marci. γεννήματά μου, qui mihi ſunt nati. γέννημα γυναικῶν, natio mulierum, id eſt, genus, in Eccleſiaſtico.

Γεννηματικὸς, ἡ, ὁ, generatiuus.

Γέννησις, εως, ἡ, natiuitas, generatio.

Γεννήτειρα, ας, ἡ, genitrix.

Γεννητικὴ, ῆς, ἡ, generatio, procreatio.

Γεννητὴς, cognatus, procreator, genitor, Ariſtot. Ethic.

Γεννήτης, ου, ὁ, genitor, generator, Cic. γεννηταὶ, parentes dicuntur.

Γεννητικὸς, ἡ, ὁ, gignens, genitalis, vim habens procreandi: vt γεννητικὴ δύναμις, facultas genitrix. περίττωμα τὸ γεννητικὸν τοῦ σπέρματος, genitale ſeminis excrementum: ſic vertit Gaza apud Alexand. Aphrod. id eſt, fœcundum ſeminis, vt Plinius loquitur.

Γεννητὸς, ἡ, ὁ, genitus, generatus, Cicero. Item mortalis. Lucian. Icar. καὶ πῶς ἐγώ γε γεννητὸς αὐτὸς … id eſt, γένεσις, ortus, natalis, genitura, Philoni de mundo. Item proprius & naturalis, natiuus, Plato νομ. ια. cui opponitur ποιητὸς, id eſt, adoptiuus. *Interdum eſt tribulis, qui in eandem partem tribus aſcitus eſt, quod loco propĩquę cognationis fuit. ἐν γεννητοῖς γυναικῶν, inter natos mulierum, Nazanzen. de Ioanne baptiſta.

Γεννήτωρ, ορος, ὁ, parens, pater, genitor.

Γεννητῶς, genitiuè. Nazanz. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον … οὐχ υἱικῶς δὲ, οὐ γὰρ γεννητῶς, ἀλλ' ἐκπορευτῶς.

Γεννικὸς, ἡ, ὁ, fortis, generoſus, γενναῖος.

Γεννικῶς, generoſè, ingenuè, vt decet ingenuum, genialiter, fortiter, ἰσχυρῶς, γενναίως.

Γεννώμενα, τὰ, liberi.

Γένοιτο, fit, fiat.

Γενόμενος, η, ὁ, perueniens.

Γένος, εος, τὸ, ſexus, familia, progenies, proſapia, cognatio, gens, natio, populus, ſoboles. Hermogenes, … id eſt, filios ſuos expoſuerunt. οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, καὶ οἱ ἐγγύτατα γένους, dicuntur qui proximo gradu contingũt defunctum, qui & οἱ ἀγχιστεῖς τῷ γένει ὄντες. ὡς διελέσθαι γένει, vt generatim diſtinguam. Ariſtides, γένει διαφέρει, forma differt, Gaza. περὶ ἕκαστον γένος, generatim, Porphyr. κατὰ γένος, & γενικῶς, generatim, per generis complexionem, Gaza. γένος & εἶδος, pro eodem, Ariſtoteles in Rhetoric. γένος ἐν πόλει πρῶτον, prima inter ciues familia, ſeu nobiliſsima. ἄξιος γένους, dignus maioribus. γένος τὸ τῶν φιλοσοφούντων, natio Philoſophorum, Plat. epiſt. tertia.

Γενταίων ἅλα, Gentæum ſalem vocãt, genere Phrygium Dioſcorid. lib. 5, cap. 118.

Γεντιανὴ, gẽtiana, herba quę cerebro auxiliatur, vt ſcribit Alexand. Aphrod. problem. vlt. lib. 1. Dioſcorid. lib. 2, cap. 12, σὺν γεντιανῆς ῥίζης κοχλιαρίῳ, cum acetabulo gentianæ radicis. Huius radicis gentianæ nomen dictum eſt à Gentide rege Illyriorum, Dioſcorid. lib. 3, cap. 4, & li. 7, cap. 3. ῥίζαι γεντιανῆς, radices gentianæ.

Γέντις, ιδος, ὁ, Gentis, rex Illyriorum.

Γέντο, Doricè, pro εἵλετο, ἔλαβε, cepit, & pro ἐγένετο. Heſiodus, γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ κύματι.

Γένυς, υος, ὁ, vel γένυς γένυος, gena, mala, mandibula, maxilla: aliquando πρόσωπον, facies lib. 2. Argo. Apoll. καὶ γένυες κτύπεον, id eſt, mandibulæ: aliquando acies, vt li. 6. Epigr. καὶ ξιφέων ὀξεῖα γένυς. Item ſecuris genus, apud Sophoclem. Ariſtot. lib. 3. Animal. ᾗ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, qua maxillæ faucibus coeunt.

Γεῶ, ποίῳ, Varinus.

Γεήοχος, ου, ὁ, Neptunus, terram continens.

Γέποθεν, alicunde.

Γέπου, pro δήπου καὶ δήγε. Bud. Com.

Γέρα, τὰ, præmia, honores, propriè pręmia virtutis, αἱ τιμαί.

Γεραδάτας, ὁ, proprium viri Spartani. Plutarch.

Γεραιαὶ, Bacchæ mulieres.

Γεραιὸς, ἡ, ὁ, ſenex, ſenilis, venerandus. Odyſ. ξ, καὶ σὺ γεραιὲ ἵππος … γεραιὰ, anus. γεραιὰ χεὶρ, manus anilis, Euripides.

Γεραιὸν, gentile nomen, penanflectitur.

Γεραίρω, præmio, honoro, τιμῶ, veneror, laudo, exorno, præmiis proſequor. Odyſſ. ξ, νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν, ornabat & honoris cauſa donabat. τιμαῖσι γεραίρειν dixit Phocylides, id eſt, honoribus proſequi. Plutar. in Romulo, δόρατι τοὺς ἀριστεύοντας γεραίρειν, haſta donare eos qui ſe gerant ſtrenuè. τεθνηκότα δημοσίοις ἐναγισμοῖς γεραίρειν, mortuum publicis expiationibus venerari, Idẽ in Galb. ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραίρειν τὸν κτίσαντα, hymnis & canticis Creatorem venerari, Baſilius ad Gregor. Nazanz. γεραίρει εὐφημίαις, fauſtis proſequitur ominibus.

Γεραιστὸς, ὁ, promontorium Eubœæ.

Γεραίτατος, antiquiſsimus, πρεσβύτατος, natu maximus.

Γεραίτερος, ου, ὁ, antiquior, ſenior, natu maior, πρεσβύτερος Xenoph. οἱ δὲ γεραίτεροι τοὺς νέους τιμαῖς ἀγάλλοντες, id eſt, ſeniores. Ariſtophan. νεφ. τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμι ἄν, ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου.

Γεράνδρυον, ου, τὸ, arbor annoſa, trũcus, vetus lignum, vel quòd quercus δρῦς dicatur, & radices alti° agat, vel quòd prima arbor exiſtimetur.

Γεράνεια, oppidum Phrygiæ, & mons inter Megaram & Corinthum.

Γερανειάτης, ὁ,

Γερανιὰ, nomen gentile.

Γεράνιον, inſtrumentum ſubleuandis oneribus aptum, & ἐν ᾧ κόπτουσιν οἱ … τὰ …: Latinè grus dicitur, Bud. in Annot. Eſt etiam γεράνιον, geranium, herba, de qua Dioſcor. l. 3, cap. 131, quę ſic dicta eſt à gruini capitis imagine in ſummo eius cacumine viſenda.

*Γέρανος, ου, ἡ, grus, auis. αἱ γέρανοι, apud Ariſtot. Eſt & piſcis, apud Ælianum, γέρανος θαλάττιος dictus. Γέρανος idem quod γεράνιον. Item choreæ ſeu ſaltationis genus,

nus, vbi numeroſa erat ſaltantium turba, quadam volantium gruum ſimilitudine, præeuntibus vtrinque ductoribus. Hanc ad imaginem egreſſionis de Labyrintho, Theſeum cum ſuis ad aram Deliacam ſaltaſſe tradunt. Eſt item pila lignea.

* Γέρανος, imber apud Cyrenæos dicitur: παρὰ τὸ τὴν γῆν ῥαίνειν, quòd terram irrigat.

Γεραιότερος, præſtantior, vetuſtior.

Γεραιὸς, ᾶ, ὁ, honorabilis, ſenex, in Epigramm.

Γεραιὸς, ὁ, honoratus, ſenex. Iliad. γ, ἐσθ' ἅπτω γεραιὸν, i. ἔντιμον. γεραιῶν ἐκ ςομάτων, ex ore ſenili, Eurip. In Epig. γεραιῶν φίλων, amicorum honoratorum virorum. γεραίτερος, ἐντιμότερος, dignior, nobilior, honorabilior. γεραιαὶ γυναῖκες, Apollon. Rhod.

Γέρας, ατος, αος & ως, τὸ, decus, dignatio, dignitas, ius honorarium, remuneratio, donum, præmium, munus, honor. Iliad. α, δώσουσι γέρας. Pro magiſtratu accepit AEſchines. γέρα δίδωμι, remuneror. γέρα διδόντες τὰ νομιζόμενα, reddẽtes honores legitimos, Thucyd. Idem, γερῶν ἄτιμος, honoribus exutus. γέρεα διδόναι, honores deferre, munus dare, Herodot. γερῶν ἔτυχεν ἄλλων, alia munera obiuit, alios honóres conſecutus eſt, Plutarch. in Camillo.

Γέρασα, vrbs Syriæ interioris.

Γεράσηνοι, ciues illius oppidi.

Γεράσμιον, τὸ, τίμιον, præmium.

Γεράσμιος, ſenilis. Eurip. γερασμίων ὄσσων, oculorum ſenilium.

Γεράστιος, menſis nomen apud Spartanos. Thucydid. γεραστίου μηνὸς ἐν λακεδαίμονι δωδεκάτῃ, i. Geraſtii apud Lacedæmonios menſis duodecimo.

Γερασφόρος, qui præmium accipit.

Γεράσθαι, τιμᾶσθαι.

* Γεργέριμος ἐλαία, druppa, oliua quæ in arbore maturuit, quæ & δρυπεπὴς, Euſtath. Iliad. ν.

Γεργύρα, aquæ ductus, cuniculi acti ſubtus terram.

Γέρδιος & Γερδὸς, textor. Vnde Γερδία, ὑφαντεία.

Γέρεα, τὰ, dignationes, dignitates, Herodot.

Γεραιαὶ αἱ, primariæ atque honoratiores matronæ, Homer. Item mulieres Baccho ſacrificantes, Demoſth.

Γερήνη, grus fœmina.

Γερήνιος, ου, ὁ, Gerenius, Neſtoris cognomen, qui in Gerena vrbe à pueritia educatus eſt: vel à γῆρας dictus γερήνιος, quaſi venerabilis, cùm ſenio, tum prudentia. Hom. Iliad. β, γερήνιος ἱππότα νέστωρ.

Γερμανοὶ, germanos Latini vocant, quos Græci ἀδελφοὺς, i. fratres. Vnde γερμανὸν, Germanum, locum in quo Romulus & Remus expoſiti fuerunt, dictum eſſe refert Plutarch. in Romulo, & poſtea appellatum κερμαλόν.

Γεροντογωγεῖν, ſenem erudire & educare. Ariſtoph. Equit. γεροντογωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν. Dicitur autem ſicut παιδαγωγῶ. Plutar. in Polit. γεροντογωγῶν καὶ ἀναμισθαρνεῖν διδοὺς, ſenectutis corruptorem mercenarium præbens.

Γεροντικαὶ παλαῖστραι, vbi ſenes exercebantur.

Γεροντίας, ου, ὁ, auus.

Γεροντιάω, ſenium reſipio, deliriũ ſapio, Laert. in Plat.

Γεροντικὸς, ῆ, ὁ, ſenilis. γεροντικὰ λουτρὰ, ſeniorum balnea, Plato νόμ. ς. * Γεροντικῶς idem, & γερόντειος & πεσγίερον, Neſtor in Epigramm.

Γερόντιον, ου, τὸ, vetulus, ſenecio, Ariſtoph. νεφ.

Γεροντοδιδάσκαλος, ου, ὁ, apud Platon. in Euthydemo, qui ſenis, atque adeò parum docilis præceptor eſt.

Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, locus vbi ſenes tractantur.

Γερουσία, ας, ἡ, ſenatus. οἱ ἐκ τῆς γερουσίας, ſenatores, Gaza de Seneſt. Item, πρεσβεία, legatio, Eurip.

Γερούσιον, ου, τὸ, præmium quod datur optimatibus.

Γερούσιος, ου, ὁ, honorabilis, pretioſus, ſenilis. γερούσιος οἶνος, Homer. i. ὁ τοῖς ἐντίμοις διδόμενος, ἔντιμος, κατὰ τιμὴν διδόμενος καὶ γέρας, vinum honorarium, vel vinum ſenibus datum, vel vetuſtum. Idem Iliad. χ, γερούσιον ὅρκον.

* Γέῤῥα, τὰ, tabernacula ſub quibus venum exponuntur merces. Itẽ, pudenda: quaſi δέῤῥα. Apud Srabo. accipi videntur pro concameratis lignis, vel aſſeribus confornicatis, quibus currus teguntur.

Γέῤῥαι, αἱ, crates vimineæ, Eraſm. Chilia.

Γέῤῥον, ου, τὸ, gladii genus, ſcutum Perſicum: * generaliter ſcutum barbaricum ſignificat. Gerrones inde dicti, vt ſcribit Feſtus, i. leues & inepti. τὰ γέῤῥα, pro quauis protectione, ſiue ex corio, aut alia quauis materia accipitur. Item, σκέπασμα, defenſaculum. Exponitur à Philelpho crates, lib. 1. Pædiæ Cyri.

Γέρυνος, ὁ μικρὸς βάτραχος, ranũculus, Stephan. de Vrb. in dictione Βιθυνία.

Γέρων, οντος, ὁ, in Vocatiuo, ὦ γέρον, decrepitus. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ εἰς γῆν ὁρᾶν, vt ſilicernium Latinis: vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾶν, quòd propinqui morti iam de ſepultura ſoliciti ſint. οἱ γέροντες, ſenatores, optimates, qui ampliſſimũ magiſtratum apud Lacedæmonios gerebant, Ariſtot. in Polit. Numero erant duodetriginta, Herodot. lib. 6. Itẽ ſenilis, vetus, inueteratus. γέρων χαλκὸς, γέρων θησαυρὸς, γέρων ἱερεὺς, in Epigramm. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, decrepitus eſt apud alios.

Γερωνία, γερόντιον, ſenum conuentus.

Γερωχία, lingua Laconum, γερωνία. Ariſtoph. Lyſiſtr. περὶ τῆς ἁπάσας ἔστι γερωχία. Alii γερωνία legunt.

Γέται οἱ, populi Getæ.

Γετθαῖος, Getthæus dolor, Nazanz.

Γετικὴ, ἡ, Getica, ſcilicet regio,

Γεῦμα, ατος, gustus: * propriè ſpecimen potus venalis. Eurip. in Ciclope, ἢ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ, guſtus emptionem prouocat.

Γεύομαι, guſto, cibum capio, vtor, delibo, experior: Genit. Plato 2. de Rep. ἀμφοτέρων γεύεσθαι, vtrunque experiri. Item, edo & voro. Sophoc. γεύεσθαι πανδήμου στρατοῦ, deglutire vniuerſum exercitum. Paul. Apoſt. c. 6. ad Hebræ. Accuſ. iunxit, καὶ καλὸν γευσαμένους θεοῦ ῥῆμα, qui bonum Dei verbum guſtauerunt. γεύομαι τῆς διαίτης, vtor victu, Plat. νόμ. ς. γεῦσαι τῆς θύρας, deguſta ianuam, i. pulſa. γευσάμενος δ' ὥσπερ ὀνείρων τῶν καλῶν, Lucian.

Γεῦσις, εως, ἡ, guſtus. γεῦσιν γαργαλίζει, palatũ titillat. ξένης μεταλάβωσι γεύσεως, nouã guſtaret eſcam, lib. Sapientiæ. c. 16. * γευθμὸς etiam pro guſtu apud Nicandrum.

Γευστικὸς, guſtandi vi præditus, ſenſus ipſe guſtandi. ἡ γευστικὴ δύναμις, Alex. Aphr. & γευστικὸν νεῦρον, neru' guſtatorius, apud eundem, Probl. 71. lib. 2.

* Γευστήριον, pro iudicium guſtus accipit Camerarius. Alii pro hauſtro, quo vinũ ex vaſe hauritur: ex Ariſtop.

Γευστὸς, ῦ, ὁ, guſtabilis, qui guſtu percipitur.

Γεύω, ευσω, ευκα, guſtare facio, guſtum præbeo. Plutarch. in Numa, δούλους ἐλευθέρας τιμῆς ἐγεύσεν, ſeruis liberi honoris guſtum præbuit.

Γέφυρα, ας, ἡ, pons, παρὰ τὸ ἐφ' ὕδατι διαβαίνειν. πολέμοιο γεφύρας, Hom. Iliad. δ, διεξόδους τοῦ πολέμου, per Metaphoram, pontes, i. exitus: aliâs τάξεις exponitur. * Interualla & ſemitæ inter binos aciei inſtructæ ordines, per quas vltrò citróque commeare licet: annotat Euſtath. Iliad. Δ.

Γεφυρισμὸς, iunctio pontis, pons.

Γεφυρίζω, ſubſanno, derideo.

Γεφυριστὴς, ῦ, ὁ, dicax, σκώπτης.

Γεφυροποιὸς, ὁ, pontifex, põtem faciens, Plut. in Numa.

Γεφυρώτης, ου, ὁ, fabricator pontium.

Γεφυρόω, ῶ, ώσω, ωκα, præbeo tranſitum, pontem impono, iungo naues. γεφυρῶ ποταμὸν, fluuium ponte iungit, pontem conſtruit ſupra flumen. γεφυρώθη βυθὸς, factus eſt pons ſuper profundum, in Epigr. Lucian. τὸν ποταμὸν γεφυρῶσαι πειρῶν. γεφυρῶσαι ῥεῖθρον, pontem imponere flumini.

Γεφύρωμα, ατος, τὸ, tranſitus.

Γεωγραφέω, terrarum orbem deſcribo. Ariſtot de mũdo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες, vt quidam perhibent authores rectæ & exquiſitæ geographiæ.

Γεωγραφία,ας,ἡ,terræ deſcriptio.

Γεωγραφικὰ, de terrarum deſcriptione commentarii, Cicero ad Attic.

Γεωδαισία,ας,ἡ, terræ diſtributio, agrorum partitio apud Pappum.

Γεωδέστερος,ὁ,magis terreus.

Γεώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,terræ ſpeciem gerens,terræ multū continens, terreus,βωλώδης,glebaceus,Bud.terrenoſus,Gaza:cum terra mixtus. τὸ γεῶδες, terrena concretio. ἐν γεώδεσι ϗ ἐργασίμοις τόποις, in lætis & cultis locis, Dioſc.lib. 2,c.16. γεώδης λίθος,geodes lapis,de quo idem Dioſc.li. 5,ca.16:ſic dictus,quod terram intra ſe cōplectatur. γεώδη χωρία,ex agrorum partes,quæ nullos terræ mixtos habent lapides,Marcellus in Dioſcor.

Γεωλοφία,ας,ἡ,tumulus.

Γεώλοφον,ου,τὸ,collis:dicitur etiam in gen.maſcul.Philo de mundo,ψάμμον γεωλόφοις αὐξηθῶσι,i. arenam cumulant. Item apud Xenoph. Dioſcor.lib.3,ca.10,ῥίζαν ἐν μὲν τοῖς ... γεωλόφοις παχεῖαν,ἐν δὲ τοῖς ὀρεινοῖς ἰσχοτέραν, radicem locis in pinguibus craſſam, in montoſis gracilem, in lętis collibus,in pingui & campeſtri ſolo. Idem lib.3, ca.17, φύεται ἐν ὑγρῶσι ϗ γεωλόφοις χωρίοις, naſcitur in aquoſis & collibus,inuenitur in aquoſis collibus, in aquoſis tumulis. Ibidem cap.53, φύεται ἐν γεωλόφοις ϗ εὐγείοις χωρίοις, in collibus & læto ſolo,in culto & gracili ſolo. Greg.Nazanz.in Epiſt. τὴν γεώλοφον ἅμαξαν:vbi Adiectiuū eſt.

Γεώλοφος, craſſus & iners homo, telluris inutile pondus,teſte A Eolio Dionyſio.

Γεωμετρέομαι,terram metior. Accipitur generaliter pro metiri quancunque rem. γεωμετρουμένην πρὸς αὐτῶν, ab ipſis commenſa:ſed Paſſiué.

Γεωμετρέω,geometricè cōtemplor,Porphy.cap.de proprio:demetior,Ariſtoph.terram metior. * γεωμετρεῖν περὶ τὸ ἐπισκύνιον,i.geometriam exercere in ſuperciliis.

Γεωμέτρης,ου,ὁ,geometra,agri mēſor, * quem Latinè finitorem dicebant veteres.Plautus, Nunc regiones,limites,confinia,determinabo:eius rei ego ſum fact⁹ finitor. ἀγεωμέτρητος,geometriæ ignarus.

Γεωμετρικὸς,ἡ,ὁ,geometricus.γεωμετρικὰ προβλήματα,geometricæ propoſitiones.Item qui peritus eſt artis geometricæ, Xenoph. γεωμετρικὴ ἀναλογία, Hermog. γεωμετρικὰ στοιχεῖα,elementa geometrica, i. cōpoſita ex ſymmetria & harmonia ſecundum Pythag. Plutarch.de Placitis.

* Γεωμετρικῶς,pro proportione,vt ἀριθμητικῶς, æquali numero.

Γεωμιγὴς,terrenus.

Γεωμορία,ας,ἡ,agricultura.

Γεωμόρος,ου,ὁ,agricola,γεωργὸς,ſocius diſtributionis: ſic Valla apud Thuc. οἱ γεώμοροι,plebes,ſocii diſtributionis.

Γεωνόμος,in agricultura verſans.

Γεωπείνης,ου,ὁ, famelicus, inops, quaſi terram eſuriens, cui parum eſt agri: ſic Horus. οἱ γεωπεῖναι,Herodot.qui modicum terræ poſſident,terræ inopes.

Γεωπονία,ας,ἡ,agricolatio,terræ labor.Phocyl. εἰ δὲ γεωπονίην μαθέειν,μακρὰν τοι ἄρουραν.

Γεώπονος,ου,ὁ,agricola. Herodot. ἀπὸ γεωπόνων μοι βίος ἐστὶ, mihi ex agricolis victus ſuppetit.

Γεῶροι,terræ & agrorum cuſtodes.

Γεωργέω,ῶ,ήσω,π.κ.α, agricolor, colo. vt γεωργεῖν φιλίαν: aro,ſero,agrum colo. γεωργοῦντες γεωργίας,operam dantes agriculturæ. γεωργουμένη γῆ,terra quæ colitur.

Γεώργημα,ατος,τὸ,Plato νόμ.β.

Γεωργήσιμος,ου,ὁ,cultus.

Γεωργία,ας,ἡ,agricultura,ager,ſeges. Lucian. γῆν πολλὴν ϗ γεωργίας ϗ φυτοῖς ἅπασιν διακεκοσμημένην. Plato 2. de Repub. ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, quæ ad rem ruſticam pertinent. γεωργίαι παμμεγέθεις,Demoſt. ἐν ταῖς γεωργίαις,Plato νόμ.ε,in agris.

Γεωργικὸς,ἡ,ruſticus. γεωργικὰ σκεύη,ruſtica inſtrumenta, Ariſtophan. γεωργικοὶ νόμοι, leges de agricultura, Plato νόμ.η. Item,agricola, agriculturæ peritus. ἡ γεωργικὴ, agricultura,acquirendi diſciplina. γεωργικὰ ταῦτα, hæc operæ agriculturæ deleganda, Theophraſt.libr.4. cap.8, de cauſis plant. ſic Gaza. γεωργικοὶ πόνοι, labo res in agris colendis ſuſcepti, Plato νόμ.ς. γεωργικὸς βίος,vita quę agitur in colendo agros, Ariſtot.Polit. ὁ γεωργικώτατος, periſſimus agriculturæ.

Γεώργιον,ου,τὸ,agricolatio, Nazanz. pro ſegete,in orat. de natal. Domini, πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, malorum ſeminum malæ ſegetes.

* Γεωργὸς,οῦ,ὁ,agricola,colonus.

Γεωργώδης,εος,ὁ ϗ ἡ, ruſticus. κατὰ τὸ γεωργῶδες,agricolarum more.

Γεωρυχέω,ſuffodio,ſum ſuffoſſor.

Γεωρύχος,ου,ὁ,ſuffoſſor.Bud.in Epiſt.prior. γεωρύχων καὶ φυτουργῶν, terram fodientium & plantas diſponentium.

Γεωτόμος,ου,agricola,in Epigram.

Γῆ,ῆς,ἡ,terra:à γῶ,i.χωρῶ,ὅτι πάντα χωρεῖ,tellus,humus, territoriū,ſolum,aridum ſolum, ager, res agraria, orbis terrarū,gleba,patria. ἐν τῇ γῇ,in ſicco. γῆ & ἤπειρος, Thucy. ἡ γῆς;quo loco? Gaza, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, i. ſolum aliud alio vertere. Eraſm. τὰ ὑπὲρ γῆς,res humanæ in terris.

Γηθόσυνον,ου,allium.

Γηγενέτης,ου,ὁ,ϗ Γηγενὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,terrigena,indigena,terræ filius:cuiuſmodi dicuntur Gigantes. Ariſtoph. vocat Socratem & Socraticos γηγενεῖς.vide Interpretem.

Γηγενὴς ἄργυρος,argentum terræ filius,Philelph.argētum terra genitum, Raphael Regius.

Γήδειρα,Gades. πρὸς γηδείροισιν,ad Gades, Herodot.

Γήδιον,ου,τὸ,agellus,ſolum,fundus. δίδυμος ... γῆς ... γῆ γήδιον,ϗ κατ' ἐκτασιν ἀττικὴν γήδιον, Etym.

Γῆθεν,è terra.

Γηθέω,ϗ Γηθέω,μ.ήσω,π.κ.α, & Γήθομαι, lætor, χαίρομαι, triumpho,gaudeo,capio voluptatem: Neut. Datiuo iūgitur. Odyſſ.ο,ſine caſu, οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν,i. ἐχάρησαν. Heſiod. μύθῳ γηθήσας,ſermone gauiſus.

Γῆθος,εος,τὸ,ϗ

Γηθοσύνη,ης,lætitia. Apollon. θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσι.

Γηθόσυνος,ὁ,ἡ,lætus,lætabūdus. γηθόσυνος κῆρ,i. χαίρων τῇ ψυχῇ,lætus animo,Homer. Iliad.

Γήθυον,τὸ, Gethyum,genus herbæ hortēſis, Theophr. lib.1.hiſt.plant.cap.10,& lib.7,cap.1.

Γήθω,μ.ήσω,π.κ.α,lætor: Datiuo iungitur.

Γήϊνος,ου,ὁ,terrenus,φθαρτὸς,glebulentus.

Γήϊος,ου,ὁ,γήϊνος,terreus.

Γηίτης,ϗ Γήτης,agricola.

Γήλοφος,ου,ὁ, tumulus,γεώλοφος.

Γῆμαι de viro dicitur,& γήμασθαι de muliere. Ariſtoph. ὅστις με γῆμ' ἔπῆρε τὴν σὴν μητέρα. Odyſſ.ο, κέλονται εὐρυμάχῳ γήμασθαι. Vide Γαμέω,

Γήμας,ὁ,qui duxit vxorem,maritus,vir. Participium Aoriſti primi, ἀπὸ τοῦ γαμέω. Xenoph. ὁ καλὴν γήμας, qui pulchram duxit vxorem. Heſiodus, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς, id eſt, ne ducas vxorem, cuius cauſa vicini te irrideant.

Γῆμεν,vxorem duxit,pro ἔγημεν.

Γηοῦχος,terram continens, Neptuni epitheton.

Γηοχέω,terram fodio ſeu humum.

* Γήπεδον,ου,τὸ,eſt,vt ait Euſtath.quod ędibus additur ſeu quod ſoli adiacet prædiis vrbanis,vt ſunt hortuli: οἰκόπεδον verò,area deſtructarum ædium.

Γηπονία,ας,ἡ,agricultura.

Γήπονος,ου,ὁ,agricola.

Γηραιὸς,ὁ,antiquus,decrepit⁹,ſenio cōfectus, γηραλέος. Pla.2.de Rep. γηραιοὶ πολλάκις τοὺς λόγους τούτους βίον τοῖς ἐν γήραι ... συμφέρουσιν. γηραιαὶ, vetulæ. αἱ γηραιαὶ αὐαίνονται,ſenectutis ariditates, Theophr.lib.5,cap.15,de cauſ.plant. Heſio. γηραιὸς δὲ θάνοις,i.ſenex ante tempus propter dolores moriaris. γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, Lucian.in Anachar.

Γηραλέος,ου,ὁ,ſenex,ſenilis. Γηραλέος etiam dicitur.

• Γηράματα, vocantur flocci vaneſcentium florum, i. αἰγίπυρος, apud Theonem.

Γηράσιον, καὶ Γῆρας, ατος, τὸ, ſenectus, effœta ætas: •quo nomine, vt ait Ariſtot. περὶ φύσεως ζώων, ε, indicatur γεηρόν τι, i. terrenum quiddam. Item cutis ſerpẽtis. γῆρας ὄφεως, Dioſcor. cap. 9, lib. 2, ſenectus anguis, ſpolium anguis, Plin. Ariſtot. lib. 5. Animal. cap. 17, γῆρας ὄφεις ἐκδύονται, ſerpentes exuuntur membrana, &c. Herodot. γήρᾳ μέγας καὶ ὄλβιος ἐών, i. natu grandior, ac beatus.

Γήρας, αντος, ὁ, ſeneſcens: pro γηράσας. Vrbanus deducit à γήρημι, pro γηράω: quo Participio Heſiod. aliquoties vtitur. γήραντες, ſenes. Heſiod. γηράντεσσι τοκεῦσιν, &c. parentibus ſenio oppreſſis.

Γηράσκω, μ. άσω, π. ακα, καὶ

Γηράω, ſeneſco, ſentio ſenectutem, φθίνω, λήγω. Neutr. abſol. Odyſ. ξ, οἱ αὐτόθ' ἐγήρα, ſi hìc conſeneſceret. γεγηρακὼς, ſenio affectus. πάνυ γεγηρακὼς, extremo confectus ſenio • Transfertur ad actiones & res, vt apud Latinos, vt ſeneſcit pugna Liuio, eloquentia & vires Ciceroni. Idem orationem dixit caneſcere in Bruto.

* Γήρειον, τὸ, carduorũ flos, pappus: πάππος λευκῆς γήρειον ἀκάνθης, Aratus.

Γῆεις, pollen.

Γηροβοσκεῖν, in ſenectute alere, pium eſſe erga progenitores, Eraſm. prouerbio ἀντιπελαργεῖν, & Bud. Comm.

Γηροβοσκία, ſenilis educatio, Plutarch.

Γηροβοσκὸς, οῦ, ὁ, ſenum nutritor, qui parentes ſenes alit. Accipitur pro puero. Xenoph. κοινὸν γὰρ ἡμῖν καὶ τοῦτο τ' ἀγαθὸν, συμμάχους καὶ γηροβοσκοὺς ὅτι βελτίστους κεκτῆσθαι, i. liberorum communium. Verba ſunt mariti ad vxorem.

Γηροκομεῖον, ου, τὸ, γηροτροφεῖον.

Γηροκομέω, curo nutrióque ſenes.

Γηροκομία, ας, ἡ, nutritio & cura circa ſenes.

Γηροκομικὴ, partem medicinæ vocat Galenus, quæ de tuenda valetudine ſenum tractat, Bud. Comm.

Γηροκόμος, ου, ὁ, curans ſenes. Heſiod. χήτει γηροκόμοιο, inopia eius qui ſenem foueat.

Γηροτροφεῖον, ου, τὸ, locus vbi ſenes tractantur.

Γηροτροφέω, nutrio in ſenectute. Galen. καὶ οἷον γηροτροφεῖν αὐτὸν τὴν προσβυτικὴν ἀσθένειαν, i. tanquam ſenem iamq; exanguẽ alens, καὶ διαιτᾶν. Eſt enim ipſi γῆρας τὸ ἐκ νόσου, quãdo in tabe ex febre hectica æger incidit, ita vt ſimilis ſit ſeni debili & arido, Bud. Comm.

Γηροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nutriens ſenes. γηροτρόφος ἐλπὶς, ſpes ſenectutis altrix, Bud.

Γηρυονεὺς, έως, Geryon, Chryſaoris filius, dictus τρικέφαλος, i. triceps ab Heſiod. in Theog. Γηρυόνης ab eodem dicitur: à verbo γηρύω, i. βοῶ. Dicitur & γηρυὼν, ονος. Vide Plutarch. in Politic.

Γῆρυς, υος, vox, φωνὴ, ὁμιλία. * Iliad. δ, οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, non ſermo vnus erat cunctorum, non eadem vox. Vnde κῆρυξ & σύγηρυς. Apollon. Rhod. dixit de voce ouium.

Γηρύω, μ. ύσω, π. υκα, & Γηρύομαι, dico, loquor, ſono. Heſiod. γηρύεται ἀνθρώπων ἄδικον νόον, narrat.

Γήτης, poetic. agricola,

Γήτειον, ſiue Γήτυον, & Γήθυον, vireſcens allium.

Γητομέω, terrã incido & fodio, Apoll. 2, χθόνα γητομέοντες.

Γηφάγος, pauper, qui è terra oleribus veſcitur.

Γιώρας, cap. 13. Eſaiæ, pro aduena, i. ἀντὶ τοῦ προσηλύτου, ſeptuaginta Interpretes verterunt: quod Græcum verbum non eſt, ſed Hebraicum Græca conſuetudine declinatum, Hieronymus in eum Eſaiæ locum.

Γιγαντεῖος, gigantæus. γιγαντείαις χερσὶ, in Epigramm.

Γιγάντειος, idem.

Γιγαντία, ἡ, Lycia ſic dicitur, Etym.

Γιγαντιάω, gigãtum impietatem imitor, immanis ſum.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, gigantum perditor: Iouis epitheton.

Γιγαντολέτις, gigantum perditrix: epitheton Mineruæ, Lucianus.

Γιγαντολέτωρ, gigantum extinctor: epitheton Iouis.

Γιγαντομαχία, ας, ἡ, bellum gigantum, Plato 2. de Rep.

Γίγαρτον, ου, τὸ, acinus vinaceus, & malorum granatorũ, σύμφυλον, granũ vinaceũ. Significat & τὸ αἰδοῖον, pudendũ.

Γιγαρτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vinaceus, acinoſus.

Γίγας, αντος, ὁ, Gigas, Lyciæ habitator, incola. Itẽ, μέγας, ἰσχυρός. παρὰ τὸ γᾶ τὸ χωρεῖν, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ ἢ παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς εἶναι, Etymol. γίγαντες, terræ ſunt filii ex guttis genitalis Cæli, vt ſcribit Heſiod. in Theog. γείνατ' ἐριννῦς τε κρατερὰς μεγάλους τε γίγαντας.

Γιγγίδιον, biſacutum, oleris genus, quod & λεπίδιον dicitur, Dioſcor. lib. 2, cap. 170.

Γίγγλαρος, genus tibiæ paruæ AEgyptiæ.

Γιγγλισμὸς, οῦ, ὁ, applauſus, riſus, titillatio, κιχλισμὸς, cachinnus, γαργαλισμὸς, γιγγλισμός.

• Γίγγλυμοι, ſunt cõmiſſuræ mutuæ inſertionis, vt in clauibus forium, & in iunctura cubiti ac lacerti apparet.

Γίγγρας, ἡ, genus tibiæ, ſtridulum atque mœſtum, lugubre, de quo Athen. lib. 4. Vnde & Γιγγραίνειν, ſiue Γιζγρᾶν, pro querula loqui, ſtridulum canere, gingire, quod anſerum eſt, vt inquit Feſtus. Vide Eraſm. prouerbio Carica Muſa.

Γιγλοψ, auena.

Γιγλυμοι, οἱ, cardines.

Γιγλυμώδης, τὸ, Ariſtot. lib. 4. Anim. de conchis, quæ vocat δίθυρα, i. biualuia. τὰ δὲ δίθυρα ἐστὶ τῷ γιγλυμώδη, i. biualuia verò ad partem qua mutuo teſtarum complexu continentur.

Γίγνομαι, μ. γενήσομαι, idẽ quod γίνομαι. Plato 2. de Rep. τοὺς μύθους καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν ἐάσειν χαίρειν, i. quę ab ipſis proficiſcuntur, quæ ab ipſis proueniunt.

Γίννος, mulorum genus, deprauatum & oblæſum in vtero, Ariſtot. lib. 2. de gener. Anim.

Γίνομαι μέσος ἀόρ. β, ἐγενόμην, μέσ. π. γέγονα, fio, naſcor, ſum, exorior, edor, mano, conſiſto, contingo, ſuſcipio, intercedo, obtĩgo, profluo, euenio, occurro, euado. Demoſt. γίγνομαι μετὰ σοῦ, tecum ſum coniunctus, i. προσίθεμαί σοι. cõtrà, ἀπὸ σοῦ γίνομαι, abs te diſiungor. Xenoph. πολλοῦ χρόνου ἀπὸ σωκράτους γεγονότε. γίνομαι ἐπὶ πῆμα, incido in noxam. Odyſſ. ξ, ὄφρ' ἔτι πολλὰ γένωμαι ἐπὶ πῆμα φύτευμα (?), i. ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ἀπομείνωμι, vt doloribus penitus cumularer. πρὸς ἀγαθὸν γίνεσθαι, dicit Ariſtot. de mũdo, pro cõmodè cedere & feliciter euenire. τί γέγονε; quid accidit? ἐπιτρέπων τῷ πολεμίῳ διαγνῶναι γίνεσθαι, permittens hoſti iudicium, Plutarch. in Public. ἐγένετο φόβος, obortus eſt timor. γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, ad ſe reuerſus. γενομένης φήμης, quum rumor increbruiſſet. γενομένης θλίψεως, quum inciderit afflictio. γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen vrbi inditum eſt. ἐγεγόνει τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς, ſenatum infenſum habuerat, Plutarc. in Fabio. γενόμενοι ἐν αἰτίᾳ πρός σε διαβολαῖς, apud te in crimen & calumniam adducti, Idẽ in Romulo. γενόμενος ἐν ἀρετῆς μερίδι, in virtutis parte cõſtitutus, Idem in Lycurgo. Idem in Numa, ἐκεῖνο μέντοι τῷ νομᾷ μέγα καὶ θεῖον ὑπάρχει, τὸ ξένον μετάπεμπτον γενέσθαι, ſed illud in Numa magnum & diuinũ, quòd peregrinus accerſitus fuerit. Idem in Themiſtocle, γενόμενος ἀπὸ πράξεων ἐκείνων, quum illis negotiis finem impoſuiſſet. γενόμενος παρ' αὐτὸ τὸ δεινὸν, ereptus periculo, Ibidem. γεγονέναι βέλτιον ἄλλων, generis natales clariores aliis habuiſſe. Iſocrates, γενόμενοι ἐν ποιήσει, in poeſi verſati. εἰς ἔννοιαν ἐλθόντες ἂν ἐμέλλετε πάσχειν. γίνεσθαι πρὸς τὸ ἰᾶσθαι, remedium petere, Plutarc. γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, igni ignis adiicitur, Theophr. li. 2, c. 4. de cauſ. plant. γεγονὼς τεσσαρακοντούτης (?), natus triginta annos, Nazanz. γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, Xenoph. γίγνομαι ἐξ ἴσου, æquo, Ariſtid. γίγνομαι παρ' ἀμφοτέροις πράγμασι, vtrinq; rebus gerendis interſum, Thucyd. γίγνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, aliis inniti, i. ἐν ἄλλοις ἔχειν τὰς ἐλπίδας, Idem. γίγνεται ὠφέλεια, mittitur ſubſidium, Idẽ. γίγνονται ἐκ τοῦ ἴσου, Idem. ἰσοπαλὴς ὁ μάχη γίνεται, Idem. γίνομαί σοι δι' ἔχθρας, ſum tibi vel fio inimicus, Ariſtoph. γίνεται κακῶς σοι, tecum malè agitur, Demoſth. γίνομαι τὴν διάνοιαν

ὢν τῷ ϑεάτρῳ, AEſchines. γίνομαι δὲ ταύτης τῆς γνώμης, huius ſum animi, Demoſth. οἱ ἐν δυνάμει γινόμενοι, qui ſunt cum imperio, idem Demoſth. οἱ τῶν κοινῶν ἐπὶ τῷ γεγενημένοι, qui publico munere quopiam functi ſunt, Idem. γίνομαι ἐπὶ πράγματι, incumbo, idem Plat. νόμ. ε. γίνομαι περὶ παιδείαν, incumbo in inſtitutionem. γίνομαι ἐν τούτοις, verſor & tracto, Hermog. μηδὲ σχολὴν ἔχων ὡς ἐμαυτοῦ τρόπῳ γενέσθαι πρὸς ἃς ἐβούλετο, non habens ſpatium meo modo incubandi ad ea quæ optabam, Budæus. γενόμενος ἐν λαμψάκῳ, quum eſſem Lampſaci, Lucian. γίνονται μεθ᾽ ἡμῶν, ſunt noſtrarum partium, Demoſth. γίνεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, id eſt, ὑπάρχει καὶ ἔξεστι, Iſocrat. γίνομαι πρὸς τῷ σκοπεῖν, ſum occupatus in conſiderando, Demoſth. γίνεται ἀνδρὶ ἑτέρῳ, ſe iungit alteri viro, Paulus cap. 7. ad Rom. γινόμενοι ἐπ᾽ ἀμφότερα ταῖς γνώμαις, ſententiis ambigentes, Thucyd. γίνομαι item venio, Lucian. in Cauc. ὅπου τις εἰς τὸν ἱερὸν ἢ χείριστα γίνεται ἱλασθῆναι περὶ χρησμῶν, Cebes Thebanus. πρὸς ἰατρὸν γενέσθαι, ad medicum accedere. γενέσθαι ὑπὸ τοῖς πολεμίοις, in hoſtium venire poteſtatem, Chryſoſt. ἀτυχὴς ὁ πόλις ῥᾳδίως αἱ ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γίνεται. γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς ῥωμαίοις, rediguntur in ditionem Romanorum, Plutarch. in Fabio. ἐπ᾽ ἐλπίδος γίνομαι, in ſpem adducor, Idem in Solone. ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς, appulit terræ, Euang. Ioan. cap. 6, venit in terram. γίνομαι πλησίον, propius accedo, Chryſoſt. Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ γύνδῃ ποταμῷ, vbi venit ad Gyndem fluuium. γίνομαι κατὰ πόλιν, ad vrbem peruenio. ἐγένοντο ἐπὶ τῇ διαβάσει ποταμοῦ, ad vada fluminis peruenerunt, Herodot. ἐγένοντο πρὸς τῷ ἰσθμῷ, progreſſi ſunt vſque ad iſthmum, Thucydid. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, id eſt, προῆλθον τῆς ὁδοῦ, Homer. γίνομαι πρὸς λόγῳ, accedo ad ſermonem, Plato de Legib. γενόμενος ἐν χερσὶ δαρείῳ, ad manus cum Dario veniens. γινόμενος ὑπὸ τὴν γῆν, terram ſubiens. Item γίνομαι, debeor, Thucydid. γίνεται τῷ δήμῳ τὸ ἀργύριον, id eſt, ὀφείλεται. γενέσθαι τυράννου παῖδα, tyranno patre natum eſſe. Plato Epiſt. 8, γενέσθαι αὑτῷ, ſibi naſci. Idem Epiſt. 9, ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονε, noſtrum quiſque non ſibi ſoli natus eſt. Aliquando pro ſeruio, & ſeruus ſum, Demoſth. ἐδόκει ποτε γυναικὸς αὐτῷ ποτε γενομένης, id eſt, ſeruo aliquando ſuo. τὸ γινόμενον, res ipſa, fructus laboris. Plut. in Solone, ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες, id eſt, illis agrum colebant, ſextam fructuum partem ſoluentes. Ibidem, τῶν δὲ γινομένων διάθεσιν πρὸς ξένους ἐλαίου μόνον ἔδωκε, ex fructibus autem oleum ſolum ad exteros permiſit exportari. γινομένων εἰκοστὴν πρασσόμενοι, ex prouentibus viceſimam exigentes, Thucyd. τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ὑποφέρων, quod hinc partum eſt referens, lucellum, lucrum, quod ad me redibat, quod inde natum eſt. τὸ γινόμενον, τὸ δίκαιον, legitimum, iuſtum: vt γινόμενος τόκος, iuſta & legitima vſura. γεγονόμενον ἀργύριον, probi & legitimi nummi, id eſt, δόκιμον. γεγονόμην φιλοτιμία, iuſtum ſtudium, Bud. in Epiſtol. τὸ γινόμενον μέγεθος καὶ δίκαιον, iuſta & legitima magnitudo, Idem. γινόμενα ξένια, iuſta hoſpitalia, id eſt, νομιζόμενα vel ἐπιδεχόμενα, idem Budæus. Demoſth. περὶ στεφάνου, ἐκ δὲ τοῦ ἐμοῦ νόμου τὸ γινόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἑκάστου τεθεῖσαι, id eſt, τὸ ἁρμόζον μέρος, iuſtum, id eſt, iuſtam partē, eam ſummā, quę habeat proportionem ad totam ſubſtantiam. τιμὴ ἡ γινομένη, id eſt, πρέπουσα, Iſocrat. Vnde & γινόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, eſt quod Latini rectè reſtituere dicunt, ſiue rectè præſtare, ſiue rectè dare, vt loquitur Cicero. τὸ γινόμενον τίμημα, ſignificat iudicatum eſſe, quod ius popoſcerit, æquitáſque ſuaſerit. Item, τὸ καθῆκον, πρέπον, ἁρμόζον, conueniens, aptum, officium.

Γινώσκω, μ. γνώσομαι, ἀόρ. β. ἔγνων, cognoſco, ſcio, delibero cogito, ſtatuo, conſciſco, decerno, iudico, reputo, diſcerno, ſentio. Xenop. περὶ τούτων οὐχ οὕτω γινώσκω. Idem cum Infinit. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι νικᾶν, &c. viri eſſe virtutem exiſtimas, & c. Lucian. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ ζεύς, iniquè in me ſtatuit Iupiter. Idem, ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, quæ de ipſis ſentiunt. Iſocrat. ἀεὶ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν γίνωσκε, id eſt, pronuntia. Ariſtophan. πλ. cum participio caſus nominatiui. χρυσῷ πάσσων μ᾽ ἢ γινώσκεις, auro me aſpergis inſciens, id eſt, non ſentis te id facere, προσάπτων λανθάνεις. Idem in Pluto, ἄτιμον γινώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν, ſcio me vobis eſſe inferiorem. ἔγνωσαν μὴ προέσθαι, ſtatuerunt non prodendum eſſe, Plutarch. in Public. Thucyd. ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, cognouerunt ſe dimitti. Xenoph. γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα. γνωσθέντα κακῶς, malè conſulta, ſtulta cōſilia, Thucydid. γνώσας ἄλλον κροῖσον, Crœſum non cognoſcēs, Herodot. γινώσκομαι, γνώριμός εἰμι, innoteſco, Iſocra. ἐγνωμένος actiuè apud Demoſt. pro ἐγνωκώς, id eſt, κεκρικώς. ἐγνωσμένον δὲ ἀπιέναι, conſtitutum eſt ire, Lucian. Recentiores γ addunt, γιγνώσκω, & γίγνομαι proferentes. ὁ γινώσκων, qui prudens ſit. Plato de Rep. lib. 1, πῶς αἱ γινώσκων τὸ ὠφελοῦν μᾶλλον ἕλοιτο ὑπ᾽ ἄλλου, ἢ ἄλλον ὠφελῶν πράγματα ἔχειν.

Γίσκων, ωνος, ὁ, Giſcon, proprium viri ſocii Annibalis.

Γιττα, ας, ἡ, oppidum Palæſtinæ.

Γιτταῖος, nomen gentile.

Γλαγερός, ά, όν, lacteus. Laſcar. αὐτίκα τοι πηγῆς αὐτᾶς γλαγερὸν χεῦμα χαλαζομένης γλαγερῷ μεγάρων, lib. Epigramm. vbi Laſcaris, χαλαζόμενον legit.

Γλαγόεις, όεντος, ὁ, idem, candidus.

Γλάγος, εος, τό, lac. Iliad. β, γλάγος ἄγγεα δεύει, id eſt, γάλα.

Γλαγόωντι, in Epigram. i. ſemini lacteſcenti, i. nondum ſatis adulto.

Γλάζω, μ. άσω, π. ακα, canto, clamo, πτερύσσομαι, Accuſat.

Γλαινοὶ, ornamenta galearum ſplendida, vt ſunt ſtellæ effigiatæ, Etym.

Γλάμαι, oculorum vitia, quas Latini glamas & gramas vocant. Et Γλαμοὶ, mucus.

Γλάμαται, tali.

Γλάμυξα, lippitudo. Et Γλαμᾶν, ſeu Γλαμυξιᾶν, lippire.

Γλαμυρὸς, ά, όν, lippus, aquoſus, lachrymoſus.

Γλάμων, ὁ, lippus, qui vitiatis & immundis eſt oculis. Ariſtoph. Eccleſ. τί δ᾽, ὦ πενιχρὰ δεῖς ὁ γλάμων σε λοιδορεῖ. γλάμων, ait Interpres, ὁ ἔχων λήμας, ὁ ἀκάθαρτος, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς ἀκαθαρσίας.

Γλανις, ιδος, ἡ, ſilurus, Theod.

Γλανος, ἡ, glanus, fera quæ & hyæna, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 5.

Γλὰξ, genus herbæ lactificæ, Etym.

Γλάπτω, μ. αψω, π. αφα, ſculpo, κοιλαίνω, Accuſatiuo.

Γλαφὶς, inſtrumentum, quo expoliuntur lapides.

Γλαῦκες, ſignum numiſmatis apud Athenienſes fuit.

Γλαυκὴ, ῆς, ἡ, cæſia. Et Γλαύκη, Glauce, nomen mulieris. Γλαυκὴ, pro mari, vt τύχη, abſque ſubſtantiuo. Heſiodus in Theog. ἡ γλαυκὴν δυνατὴ εἰς ἅλα ἐργάζονται.

Γλαυκία, ας, ἡ, Glaucia, filia Scamandri Troiani.

Γλαυκιάω, ῶ, glauceſco, Dionyſ. de ſitu orbis.

Γλαυκίζω, obtuſè video.

Γλαύκιον, ου, ſuccus eſt herbę, folia habentis ſimilia corniculato papaueri, Dioſcorides lib. 3.

Γλαύκινος, glaucus. γλαυκίνων κόκκων, acinorum glaucorum, Theophr. lib. 2. hiſt. plant. cap. 2.

Γλαυκιόων, ωντος, ὁ, id eſt, κατεπληκτικὸν καὶ ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπων, Heſiod. de Leone. γλαυκιόων δ᾽ ὄσσοις δεινὸν, πλευράς τε καὶ ὤμους οὐρῇ μαστιόων, intuens oculis immaniter, glaucis oculis terribiliter reſpiciens.

Γλαυκὸς, ή, όν, glaucus, id eſt, cæſius, viridis, cœruleus. τὸ γλαυκὸν, glaucedo. Sed γλαῦκος, Glaucus dei marini & piſcis nomen.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, cæſitudo, cœruleus color. γλαυκότης ὀμμάτων, oculorum cæſitas, Gaza lib. 5. de gener. Animal.

Γλαυκόφθαλμος, qui cæſiis eſt oculis: ſic Gaza apud Alexand. Aphrod.

Γλαυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ſpeciem noctuæ gerit, Gaza.

Γλαύκωμα, ατος, τό, vitium oculi, quum præter naturam glauceſcit. γλαύκωμα & ὑπόχυμα, antiqui medici idem putauere, vt Ruffus teſtatur. Poſteri verò γλαύκωμα, morbum exiſtimauerūt cryſtallini humoris mutati in glaucum ſeu album aquoſúmque colorem: ὑπόχυμα verò humorum ſuffuſionem concreſcentium circa pupillam

in medio

 Γ Λ

in medio corneæ & cryſtallini, & lucem impedientium. Sunt autem γλαυκώματα, omnia incurabilia: ὑποχύματα plerunque curantur.

Γλαύκων,ωνος,ὁ, Glauco, frater Platonis.

Γλαυκῶπις,ιδος,ἡ, habens oculos glaucos aut cæſios: epithetō Palladis. Iliad.α, γλαυκῶπις Ἀθήνη, i. ἡ γλαυκόφθαλμος, cæſia, ἡ γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὦπας ἔχουσα, inquit Interpres. Eſt etiā epitheton ætheris, vt inquit Diodor.

Γλαύκωσις,εως,ἡ, glaucitas, cryſtallini in oculo humoris in album aquoſúmque colorem mutatio.

Γλαῦξ,κὸς,ἡ, noctua, vlula. γλαῦκας εἰς Ἀθήνας, noctuas Athenas. γλαῦξ item, genus eſt herbæ, de qua Dioſcor. lib.4, cap.231, quæ à Plinio etiam engalacton, quòd lactis copiam præbeat.

Γλαυρὸς, καὶ Γλαυκὸς,οῦ,ὁ, clarus, ſplendidus.

Γλαύσσω, ſplendeo, fulgeo. hoc ſolum verbū per σ ſimplex in præſenti ſcribi tradunt Grammatici.

Γλάφυ, antrum. Heſiodus, καὶ γλάφυ πετρῆεν, id eſt, σπήλαιον, pro γλαφυρὸν, per apocopen. (natus.

Γλαφυρία,ας,ἡ, varietas, pulchritudo ex ſculptura, or-

Γλαφυρὸς,οῦ,ὁ, ſcitus, elegans, concinnus & varietate oblectans, concauus, ſcalptus, dilucidus. παρὰ τὸ γλάφω, vt inquit Euſtath. κοῖλος, βαθύς. vnde γλαφυραὶ νῆες, Homero, & πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, Iliad.β. γλαφυρὴ χθὼν, in Epigramm. πρὸς γλαφυρώτατον, admodū eleganter. τὸ γλαφυρὸν, polities. γλαφυραὶ etiam vrbs Theſſaliæ, Hom. Iliad.β.

Γλαφυρῶς, dilucidè, politè, eleganter, ſcitè.

Γλάφω, ſcalpo, fodio, ὀρύσσω. Heſiod. ποσὶ γλάφει, pedibus fodit.

Γλάχων,ωνος,ἡ, pulegium, aliqui transferunt origanū, genus eſt herbæ, Theocrit.

Γλεῖνος, ſeu Γλεῖνον, gallica: ſic exponitur à Gaza, pro arbore, quæ ita dicitur in plano: in monte verò ζυγία, i. carpinus: eadē etiā acer dicitur, Theophr. l.3. hiſt. plant.

Γλεώδης, rigidus, Gaza lib.5, cap.5. hiſtor. plant.

Γλεύκινον μύρον, vnguēti genus, Latinè muſteū, oleum muſtum, hoc eſt, expreſſum antequàm oliuæ calcentur, & premantur, quod ex muſto fit, Dioſcorid. lib.1, cap 68. γλεύκινον ἔλαιον, gleucinum oleum.

Γλεῦκος,εος,τὸ, muſtum, vinum & ſuccus dulcis, non de vino ſolúm.

Γλημάω, gramioſis oculis ſum, lippio.

Γλήμη, vitium oculi, quod Latini gramiā vocant: vnde & gramioſi apud Plinium.

Γλὴν,ἡ, indeclinabile, per apocopen, à γλήνη, pupilla.

Γλήνεα,έων,τὰ, ſpectaculo digna.

Γλήνη,ης,ἡ, pupilla oculi, & tota pars oculi interior, oculus ipſe. Iliad.θ, ἔρρε κακὴ γλήνη: vbi Interpres, φθείρου ἄθλιε κόρη, ὦ κακὸν θέαμα. γλήνη γὰρ καλεῖται, ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. παρὰ τὸ γλαύσσειν, ὅ ἐστι λάμπειν.

Γλῆνος, lumen.

Γλήχων,ωνος, pulegium. Nam quibuſdam dicitur βλήχων à βληχὴ, i. balatus, quòd pecoribus guſtatum, dum floret, excitat balatum, Dioſcorid. lib.3, cap.36. γλήχων ἀγρία, herba, quæ aliis δίκταμνος dicitur, Idē lib.2, cap.3: ſunt & qui γλήχωνα ἀγρίαν vocent herbam à Latinis dictam nepitam, Dioſcorid. lib.3, cap.43.

Γληχωνίτης οἶνος, vinum cōfectum ex pulegio, Dioſcorid. lib. 5, cap.54.

Γλία, ſordes.

Γλισχρὸς, οῦ, viſcoſus, lubricus, tenax, ieiunus, parcus, ſordidus, φειδωλὸς, ῥυπαρός. Vnde & χωρίον γλισχρὸν, pro terra maligna & ſterili. ῥίζα γλισχρὸς, radix lenta, Dioſcorid. lib.3. Plutarch. in Lycurgo, pro parcus. γλισχρὸν γὰρ αὐτοῖς ἐστι τὸ δεῖπνον, ipſi enim parcius cœnant. γλισχραὶ τέχναι, artes parum ſuppeditantes ad victum, Lucian. γλισχρότερος περὶ τὰς δωρεὰς, parcius dans munus.

Γλισχρότης,ητος,ἡ, lentor, parcitas, mucor, mollities.

Γλίσχρων,ὁ, auidus, concupitor, ἐπίπονος.

Γλίσχρως, lubricè: item ſordidè, illiberaliter. γλίσχρως ζῆν, tenuiter viuere, Ariſtot. in Politic. Idem aliâs dicit, γλίσχρως ποιῶ. Plutarch. in Camillo, τῶν σιτίων γλίσχρως καὶ μόλις αὐτοῖς διαρκούντων, quum victus laborarent caritate. Idem in Solone, χώρα τοῖς γεωργοῦσι γλίσχρως διαρκοῦσα, ager vix agricolis victum ſuggerens.

Γλίχομαι, cupio, affecto, opto. Herodotus, γλίχομαι περὶ τῆς ἐλευθερίης, ſum ſtudioſus libertatis, Demoſth. iunxit cum Infinitiuo. Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα, volens è Græco nomen deducere. Ariſtotel. de mundo, τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, contrariorum appetēs eſt natura. Philo de mundo, cum Accuſ. iungit, ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου διαμονὴν, id eſt, quare mundi etiam naturam neceſſe eſt incolumitatem vniuerſi velle.

Γλιχὼ,ἡ, parca, curioſa, ἡ φειδωλὸς, περίεργος.

Γλοιὰς,ἡ, equa maligna, ἡ κακοήθης ἵππος.

Γλοιὸς,οῦ,ὁ, ſordidus, piger, μάσθλης, id eſt, lubricus, ardelio, leuis, εὐμετάβλητος. Ariſtop. περ. μάσθλης, ἱερὸς, γλοιὸς, ἀλαζὼν, &c. γλοιὸς γὰρ ὁ ῥύπος τοῦ ἐλαίου, olei craſsitudo ſeu ſordes, ſtrigmentū, mucor. vnde οἱ γλοιοὶ, gymnaſiorū ſordes.

Γλοιόω, lentum reddo & viſcoſum. γλοιωθῇ, Dioſcorid. lib.5, cap.84, id eſt, pinguiter denteſcat.

Γλοιώδης,εος, ὁ καὶ ἡ, lubricus, ſordidus, viſcoſus, ſtrigmenti modo lenteſcens, ſtrigmenti craſsitudinem habens. τὸ γλοιῶδες, ſtrigmentum. Dioſcorid. lib.2, cap.205, γλοιώδη κατὰ κοιλίαν ἄγει, ſtrigmēta per aluum trahit, glutinoſa per aluum agit.

Γλουτὸς,οῦ,ὁ, ἰσχίον, rotundum in vertebris coxarum, nates, clunis. Herodot. ἀπὸ τῶν γλουτῶν τὰ ἄνω, ſupernè quidē fœmorum tenus. à quibuſdam exponitur, flexura coxæ ſub nate: apud Homer. τὸ περὶ τοῖς σφονδύλοις ἰσχίον ἡ κοτύλη. Valla lumbum vertit. Vide in dictione Ἰσχίον.

Γλύζω, glutio.

Γλυκάζω, dulceſco, Dioſcorid. lib.3, cap.2.

Γλυκαίνομαι, καὶ

Γλυκαίνω,ν.ανῶ, dulcis ſum, dulce reddo.

Γλύκανσις,εως,ἡ, dulcificatio, edulcatio.

Γλύκασμα,ατος,τὸ, καὶ

Γλυκασμὸς,οῦ,ὁ, dulcedo, edulcatio, dulcor.

Γλυκεία,ἡ, dulcis: ſic dicitur herba quædā apud Theophraſt. lib.9, cap.13. hiſtor. plant.

Γλυκερὸς,οῦ,ὁ, dulcis, Odyſſ.ξ, ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν, & vinū dulce.

Γλυκίνας, placenta cum dulci vino confecta.

Γλυκίων, dulcior, & γλύκιστος, ἥδιστος, Iliad.α, μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, id eſt, ἡδίων.

Γλυκοθυμία, cupido, voluptas, φιλοψυχία.

Γλυκὺ, vini genus eſt, quod Latinè paſſum dicitur. Fit autem ex vua, quæ diutius in vite ſolem paſſa durauit. ἐν γλυκεῖ, in paſſo, Dioſcorid. libr.1. Idem. libr.6, cap.2, ἐπιδιδόναι οἶνον ἢ γλυκὺ, vinum aut paſſum indere. Idē pro eodem dicit, γλυκὺς οἶνος, lib.6, cap.12. Ibidem cap.17, σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι, cum paſſo aut dulci vino.

Γλυκυαχὴς, pro γλυκυηχὴς, dulciſonus, in Epigram.

Γλυκυδάκρυς, lib. Epigramm. epitheton ἔρωτος.

Γλυκυδερκὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, dulcis aſpectu.

Γλυκυθυμία,ας,ἡ, animi dulcedo, hilaritas, animi lætitia perfuſa, γλυκοθυμία.

Γλυκύθυμος,ου,ὁ, ſuauis Ariſtophani περ. ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμάτων, ſomnus animo gratus ab oculis ſit procul, animo dulcis, lenis, αἰνικτὸς, ἡδὺς, ἁπαλόψυχος, ἤπιος, πρᾶος, γλυκύς.

Γλυκυκαρπέω,ῶ, ſuauem fructum edo.

Γλυκύκαρπος, dulcem fructum ferens.

Γλυκυμείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, dulciloquus.

Γλυκύμηλα τὰ, glycymela, id eſt, mala dulcia, quę & μελίμηλα dicuntur.

Γλυκύπικρος,ὁ, dulciter amarus, ſapore inter dulcem amarúmque mixto: ſuauamarus quibuſdam vertitur.

Γλυκύῤῥιζα. Latinè etiam glycyrrhiza, aut dulcis radix

dicitur,de qua Dioſcorid.lib.3,cap.7.

Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος,vinū glycyrrhizites,Colum.l.1,c.35.

Γλυκυσίδη,ης,ἡ, glycyſide, herba,quæ & pæonia dicitur,Dioſcorid.lib.3,cap.157.

Γλυκὺς,έος,ὁ,dulcis,amœnus. ὁ γλυκὺς οἶνος,muſtum,vinum dulce.

Γλυκύστρυφνος, ſapore acerbo & dulci ſimul præditus, guſtum non ſine aliqua dulcedine aſtringens.

Γλυκύτης,ητος, dulcedo. γίνεται δὲ ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ὑγρότητος,vt docet Alexand. Aphrod.lib.3. Problemat.tit caloris copia & humoris.

Γλυκυτράχηλος,dulcem ceruicem habens.

Γλυκύφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dulciter canens, vtraque prima (breui.

Γλύμμα,ατος,τὸ,ſcalptura,cælatura.

Γλύπτης,inſculptor,in Epigramm.vbi etiam pro eodē legitur γλυπτήρ.

Γλυπτὸς,ῦ,ὁ,ſculptilis,cauat⁹,ſculptus,τὸ γλυπτὸν, idolū.

Γλύσσων,pro γλυκύτερος,dulcior.

Γλύφανος,ου,ὁ, γλυφὴ, ſcalptura,cælatura. lib.Epigram. γλυφάνου καλάμου,de calamo ſcriptorio.

Γλυφεῖον,τὸ,ſcalprum, ſcalpendi inſtrumentum.

Γλυφὴ,ῆς,ἡ,ſcalptura,cælatura, ſigillum.

Γλύφιον,ου,τὸ,celte.

Γλυφὶς, ίδος,ἡ, ſculptura, concauitas ſagittæ, in quam neruus arcus immittitur. γλυφίδες τοξεύματος, extremum ſagittæ, Herodot. γλυφίδες καλάμων,in Epigramm.cultelli,politores calamorum.

Γλύφω,μ.ψω,π.υφα,ſcalpo,rado,polio.Accuſ.Ariſtophan. ἐπλάττεν ἔνδον οἰκίας καὶ τ' ἔγλυφεν, cælabat, inſculpebat. γλύφεσθαι ἀδύνατος,qui ferri aciem reſpuit,Gaza.

Γλῶσσα,ης,ἡ,lingua,interpretatio,ἡ διάλεκτος, differentia ſermonum,φωνή. Homer.Iliad.β, ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Calliſtratus,inquit,victimarū linguas præconibus diſtribui ſolere: vnde Carion ſeruus apud Ariſtoph.in Pluto dicit,linguam, Mercurio à Ioue miſſo,incidi,idque aſſentans his verbis,ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. Vide apud Eraſmum in prouerbio, Lingua ſeorſum inciditur. ἀπὸ γλώσσης εἴρηται, verbis mandatum eſt, Thucyd. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, ore ſuo dicere,Herodot. γλώσσας τέμνειν,pro τεμεῖν τοὺς λόγους, Interpr. Apol. Rhod. Significat etiam γλῶσσα,lingulam. Dioſcorid.lib. 1,cap.119, γλῶτται τῶν αὐλῶν,lingulæ tibiarum.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ meæ venenum cōmoueo. Nazanz.orat. β,αἱρετικοὶ γλωσσαλγέτωσαν, Bilibaldus,hæretici nugentur: ſed viderit.

Γλωσσαλγία,ας,ἡ, linguæ prurigo; morbus linguæ, loquacitas,Euripid. pro nugis apud Galenum.

Γλωσσαργία, garrulitas, Athenæus. διὰ τὴν ἄκαιρον αὐτοῦ γλωσσαργίαν. Γλώσσαργος,nugo.

Γλωσσάριον,ου,ὁ,lingula,parua lingua.

Γλωσσαχάς,qui lingua pugnat,qui ſe facūdia tuetur.

Γλῶσσης: vide Γλῶττις.

Γλωσσογάστωρ,ορος,ὁ,qui lingua victum comparat.

Γλωσσοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, linguæ ſimilis.

Γλωσσόκομον,vel potius,vt ſcribit Phrynichus,Γλωττοκομεῖον,ου, τὸ, theca reliquiarum lignea, loculus, arca, capſula, marſupium, ſeu potius ſcrinium,in quo pecuniæ reconduntur. Dictū à lingua, vt opinatur Eraſm. quòd linguæ ſpeciem haberet. γλωσσόκομον legitur cap. 12. Euangel.Ioan.pro marſupio. Pro feretro in lib.Epigram.

Γλωσσοκρατέω,μ.ήσω,π.ηκα,taceo. Neutr.

Γλῶσσος,extrema pars puppis.

Γλωσσοστροφέω,circunloquor,multis dico, linguam verſo,diſertus ſum, Ariſtophan.

Γλωσσότμητος,ου,linguam præciſam habens.

Γλωσσοτομέω,ῶ,linguam incido.

Γλωσσοχαριτοῦντες, linguæ blandimentis decipientes.

Γλωσσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, linguoſus,linguæ repræſentans effigiem,conuitioſus.

Γλῶττα,Atticè,idem quod γλῶσσα.

Γλωττικὸς,οῦ,ὁ,ad linguam pertinens. γλωττικὸν κέντρον, aculeus ad guſtandum accommodatus.

Γλωττὶς,ίδος,ἡ, lingula,à natura conſtituta vt arteriam quæ à cibo infeſtatur,operiret.eadē γλωσσὶς dicitur. Lucian. ἐς τὴν γλωσσίδα τοῦ αὐλοῦ λεπτόν τι ἐμπνεῖν,tenue quiddam in fiſtulæ lingulam inſpirare. Eſt etiam γλωττὶς,lingulaca,auis dux coturnicum,lib.8.Animal.

Γλωττισμὸς,οῦ,ὁ,in Epigram. oſculum,quū linguæ baſiantium ſe contingunt mutuó: vnde καταγλώττισμα.

Γλωττογάστορες,qui è lingua viuunt.

Γλωττοδεψεῖν,fellare, λεσβιάζειν.

Γλωττοκομεῖον,ου,τὸ,vas in quo tibicines līgulas reponūt.

Γλωττόκομον,Plutarch.idem quod γλωσσόκομον.

Γλωττοποιὸς,οῦ,ὁ,pro eo qui facit tibiarum lingulas.

Γλωττοποιεῖν,Ariſtoph.i. τῷ ςόματι αἰσχρουργεῖν.

Γλωττοστροφεῖν,blatterare,garrire. Ariſto.νεφ. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν, lingulā verſare & expeditè loqui.

Γλῶχες, calami ſeu ſpicæ. Heſiod. τῆμος δὲ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσιν,i. ὅτε δὲ οἱ κέγχροι ἄρχονται ἀνθηρὸς ποιεῖν, ἤγουν στάχυας: ſic Interpres.

Γλωχὶν,& Γλωχὶς, ῖνος,ὁ, angulus, γωνία, ſpiculū,cuſpis, ἀκὶς,acies,ἐξοχὴ,aculeus.lib.6. Epigram. πλατέος γλωχῖνα σιδήρου,i.cuſpidem: vnde τανυγλώχινες ὀϊστοί.

Γναθμὸς,ὁ,maxilla,Euripid. γναθμοῖς, maxillis vel morſibus & lacerationibus,in Epigram.

Γνάθος,ου,ἡ,maxilla,gena, mentū. παρὰ τὸ γνάμψαι,ἢ παρὰ τὸ γνάπτω. ἐντὸς τῆς γνάθου,intus in bucca,l.3. Anim.c.12,Gaza. γνάθου τὸ λεπτὸν,gena,bucca,mandibula. τὰς γνάθους φυσῶν,buccas inflans,Demoſth. vnde φυσίγναθος, Ariſtoph. ἐπάγη τὴν γνάθον,i. δέχα. Idem Ariſtoph. τὰς γνάθους συνεσπακώς, Idem Lucian. ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον,ſubraſus mentum ſeu malam. οὑτοσὶ τὰς γνάθους λεῖος,hic malis lenibus.

Γναθοῦν,genas percutere, εἰς γνάθους τύπτειν.

Γνάθων,ωνος,Gnato,obſonator Siculus,Plutarch. Itē γνάθων,ὁ παράσιτος.

Γναμπτὸς,ῦ,ὁ,flexibilis,εὔπιστος,curuus,flexus,aduncus: item habena.

Γνάμπτω,μ.ψω,π.φα,flecto,κάμπτω,incuruo,deiicio,deprimo,conculco, domo, frango, perſuadeo. παρὰ τὸ κάμπτω,Etym. Accuſat. vnde ἀναγνάμπτω,pro ἀναλύω, ſoluo. Apollon.2.Argon. ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν γνάμψαντες,i.flectentes Rhebam fluuium & tranſmittentes. Itē γνάμπτω, pro καταπέπτω,σύρω,ξαίνω. Sophocl. ἐν τῷ πεσεῖν ἐξ αὐτῶν ἔγναμπτ' αἰὲν, ἕως ἀπέψυξε βίον, i. laniabatur pendens de curru, donec expirauit. poteſt etiam exponi, deprimebatur, declinabatur.

Γνάπτω,vellicando polio,expolio.

Γναφάλιον,τὸ, gnaphaliū, genus herbæ ſic dictæ, quòd ἀντὶ γναφάλου,id eſt,pro tomento,foliis eius vtātur, Dioſcorid.lib.3,cap.132.

Γνάφαλον,ου,τὸ, tomentum,quod culcitris infarcitur.

Γνάφαλος,ου,ὁ,gnaphalus,auis de qua Ariſtotel.lib.9, cap.16.Animal.

Γναφαλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, tomentitius, tomentoſus. Hermol.in Plin. Quorum natura mollis, candida & omnino lanea eſt, γναφαλώδη appellantur, cuiuſmodi ſunt dictami folia. Proinde Græci ἐγνάφθησαν pro eo vtuntur quod eſt ἐμαλάχθησαν,i. emolliti ſunt. γναφαλώδη φύλλα, folia tomentoſa,ſeu tomentitia, tomento quodā pubeſcentia,mollia tomenti modo, Dioſcor.lib.3, cap.37.

Γναφεῖον,ου,τὸ, officina fullonis.

Γναφεὺς, vel κναφεὺς,έως, fullo.

Γναφεύω,μ.εύσω,π.ευκα,tingo,fullonicam exerceo.

Γναφικὸς,οῦ,fullonius. Dioſcorid.lib.4,cap.253, ἄκανθα γναφικὴ,ſpina fullonia.

Γνάφοι,ἄκανθαι αἷς γνάπτεται τὰ ἱμάτια,i.gnaphi,ſpinę ſunt quibus expoliuntur veſtes. dicitur etiam per κ, κνάφοι.

Γνάφω,γνάμπτω. Dioſcor.lib.4, cap.252, ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια, eo veſtes poliendo vellicant,eo fullones veſtes interpolant,cōcinnant. Marcello prima intepretatio magis

Γ Ν

gis placet, quum γνάφειν ſit vellicando expolire, i. ἀποξύειν καὶ ἀποξαίνειν, i. deradendo expolire & vellicare.

Γνήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, legitimus, indigena, ingenuus, germanus, verus, & minimè fucatus aut adulterinus, ἰθαγενής, ſuus & legitimus, vt filius patris. παῖδες γνήσιοι, liberi legitimi iuſtiq; ſeu natura ſeu adoptione. γνήσιος ἀετὸς, aquila vera & germana, Ariſtot. lib. 9. Animal. c. 32. γυνὴ γνησία, vxor legitima, non concubina, Xenoph. γνήσιος τῆς φιλοσοφίας, proprius philoſophiæ, Lucianus.

Γνησιότης, ητος, ἡ, ingenuitas, Ariſtotel. in Rhetor.

Γνησίως, germanè, ingenuè, rite, ἀκιβδήλως.

Γνοφόω, μ. ώσω, π. ωκα, obſcuro, Actiu.

Γνόφος, ου, ὁ, caligo, opacitas, nubes: dicitur & κνόφος: vnde γνοφερός. Paul. ad Heb. c. 12, γνόφος καὶ σκότος, turbo & caligo

Γνοφόω, ῶ, obtego caligine.

Γνοφώδης, opacus, ater, caliginoſus, Euripid.

Γνόω, μ. ώσω, π. ωκα, noſco, Accuſ.

Γνύα, poples. Γνὺξ, aduerb. genu flexo, ſupra genua. Hom. Iliad. ε, γνὺξ δ᾽ ἔριπ᾽ οἰμώξας, i. ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. cum genit. Idem ibidem, ἡ δὲ γνὺξ ἐριποῦσα χαμαὶ γνύτοιο.

Γνῶ, pro ἔγνω, nouit. Heſiod. γνῶ ῥ᾽ ἐπὶ δ᾽ ἠγνοίησε δόλον.

Γνῶθι, noſce.

Γνῶμα, ατος, τὸ, gnomon. Ariſtot. de aſina l. 6. Animal. cap. 23, τὸ γνῶμα λείπειν, gnomonem amittere, id eſt, dentem quo diſtinguitur ætas.

Γνωμάτευμα, τὸ, diſcretio, exacta cognitio.

Γνωματεύω, diſcerno, conſilium capio.

Γνώμη, ης, ἡ, ſententia, voluntas, conſiliũ, animus, ſuffragiũ, ingenium, ſenſus, cognitio, notitia, cogitatio, intellectus, mens, opinio, exiſtimatio, iudiciũ. Item iuſtitia, Politiano Interp. apud Herodian. Et γνῶμαι, memorabiles ſententiæ, omniũ iudicio & aſſenſu cõprobatæ. Iſocrat. ἐκλέγειν τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. γνώμην ἔχειν, ſentire & exiſtimare, Ariſtoph. νεφ. ὁποτέραν τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ᾽ ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον, i. vtro modo ſentiat, culices ore canere an orropygion. Idem ibidẽ, ἕξεις τινὰ γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι, rationẽ vllam habebit quominus lato ſit podice. γνώμην εἰπεῖν, ſententiam dicere, Plutarch. in Lycurgo. γνώμην λέγειν, pro eodem, in Camillo, i. authorem eſſe ſententiæ. γνώμην ἐποιεῖτο λύειν, decreuit ſoluere, Idem in Themiſt. τῇ γνώμῃ ἐνθυμοῦμαι, conſydero, Demoſth. γνώμην ἔχει, apud Ariſto. l. 6. Animal. i. certus eſt, cognoſci poteſt: & γνώμην οὐκ ἔχει, non eſt certus. γνώμην συμβάλλομαι, dico ſentẽtiam. γνώμην θέμενος, qui dixit ſententiã. γνώμην προθεὶς, ſententiam rogans. γνώμην ἔχω πρὸς τὴν εἰρήνην, ſpecto ad pacem, ſum propenſus ad pacẽ. γνώμην ἔχω πρὸς σε, tecũ ſentio. γνώμην ἔχειν καὶ νοῦν ἔχειν, prudentẽ eſſe, Sophocl. ἡ γνώμας ἔχεις, i. οὐ νοεῖς, οὐ γινώσκεις. Idẽ, γνώμην δικαίαν ἔχουσα, i. λογισμῷ χρωμένη δικαίῳ. γνώμην ἔχω περὶ σοῦ, ſentio de te, Iſocr. γνώμης ταύτης ἔχομαι, huic ſententiæ aſſentior. τῆς αὐτῆς γνώμης εἰσὶ, earundẽ partium ſunt, Thucyd. i. τῆς αὐτῆς σκοποῦ. γνώμας ἐποιοῦντο, ad conſilium retulerunt, Idem. γνώμας προθεῖναι, iterũ ad conſilium referre, rogare ſententias, Idem. γνώμης μὴ τυχὼν, qui in cõſulẽdo fuit inferior. τὰς γνώμας προπαρασκευάζω, animos præparo, Idẽ Thucyd. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, dicere ſententiam, Demoſth. γνώμην ἀποφαίνειν, intelligentiã ſuã explicare, Herodot. γνώμῃ χρωμένων, ratione vtentiũ, Demoſt. γνώμῃ συντεταμένῃ, animo intento, Xenoph. in OEcon. κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν, pro animi ſententia. Plutarch. in Camillo, κατὰ γνώμην ἀρχαιρεσιάσαι, comitia agere ratione ac conſilio. παρὰ γνώμην, præter animi ſententiã. ἐς γνώμην τῶν Περσῶν παρέστησαν, in deditionẽ Perſarum venerunt. ἐκ μιᾶς γνώμης, ὁμοθυμαδὸν, Demoſth. ἀπὸ γνώμης, ex ſententia, iuſſu, Idem. ἐκ γνώμης γεγονὼς, charus. τὴν γνώμην στενὸς, qui mẽte eſt anguſta, Lucian. σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, ſapientum virorum ſententias, Idem. μιᾷ γνώμῃ, vna eademq; ſententia & conſenſu, Iſocrates. γνώμην ἀποστερητίδα, Ariſtophan. rationem defraudatricem, inficiatricem. γνώμην ἐμὴν, id eſt, arbitror, Ariſtoph. γνώμην ἐμὴν ἐξιέναι μέλλων, exiturus eſt meo iudicio, Ariſtoph. γνώμῃ ἢ δυνάμει, verbo vel facto, Thucyd. id eſt, λόγῳ ἢ ἔργῳ. Idem, γνώμης παραινέσει, ad dandum conſilium. γνώμας, Ariſtoteles quoſdam dentes aſinorum appellat, lib. 6. Animal. vbi Gaza gnomones vertit: his autem ætas cognoſcitur.

Γνωμίδιον, μικρὸν ἐνθύμημα, ſententia breuis, ſententiola, ratiuncula. Ariſtoph. καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξας ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι.

Γνωμικὴ περίοδος, periodus ſententioſa & arguta ſententiis. γνωμικὴ, ſententia eſt, in qua à ſpecie receditur, & in omnes aliquid dicitur: vt apud Terent. Amantiũ iræ, amoris redintegratio eſt, inquit Donatus ibidem.

Γνωμικοὶ, ſcientes.

Γνωμοδοτῶ, conſilium do.

Γνωμολογεῖν, ſententioſè dicere, ſententiam dicere.

Γνωμολογητέον, ſententiis vtendum eſt.

Γνωμολογία, ας, ἡ, dictio ſententiæ, collectio ſententiarum, dicendi acrimonia.

Γνωμολογικὸς, οῦ, ὁ, ſententioſus.

Γνωμονικὴ, pars eſt aſtrologiæ, quæ ſolariorũ diſcriminatis vmbris, horas gnomone pernotat, Bud. in Ann.

Γνωμονικὸς, οῦ, ὁ, doctus, ſciens, ſcitus, ſententioſus.

Γνωμοτυπία, ας, ἡ, γνωμολογία.

Γνωμότυπος, ου, ὁ, ſententiarum effictor. Ariſtoph. νεφ. φρένας αὖ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων, i. τῶν τὰς εἰκαίας γνώμας διὰ τῶν λόγων τυπούντων, ἢ τῶν τύπους αὐτὰς τοῖς ὕστερον καταλιμπανόντων, ἢ τῶν τὰς γνώμας ἀγχίνους τυπούντων. Idem, γνωμοτύποις μερίμναις, id eſt, animo impreſsis cogitationibus. Inde γνωμοτυπικὸς, qui animo ſententias imprimit, facilè formãs ſentẽtias.

Γνώμων, ονος, cognitor, index, adminiſtrator, κριτὴς, ſtylus horas indicãs, ſolis vmbilicus, cuius vmbra internoſcuntur horæ, quem Latini Græco nomine gnomona vocant. Norma vertitur à Valla. Et γνώμονες, dentes iumentorum, ex quibus ætas dignoſcitur. dicuntur à quibuſdam pullini dentes. vnde ἀγνώμονες, qui & ἐξαγνώμονες, dicuntur equi annoſi, quorum ætas ex dentibus cognoſci nequit. Erãt & Athenis magiſtratus dicti γνώμονες, quaſi accuratæ diligentiæ ac prudẽtię homines, Bud. Com. & Annot. γνώμων γλῶττα, lingua index. Xenophon γλυκεῖαν καὶ δριμεῖαν γλῶτταν γνώμονα ἐπιγράφει.

Γνωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, cognoſco. Iſocr. πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσὶ, da operã vt noris & qui ſunt qui loquuntur & quales. Galen. l. 1. ad Glauc. γνωριεῖς δὲ τὰς τοιαύτας ἡμέρας ἐξ ἧς τῆς ἀνωμαλίας τῶν σφυγμῶν, &c. i. deprehendes. Ibidẽ, ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖς δ᾽ αὖ μάλιστα γνωρίσεις. Lucian. in Timone, οὐκέτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, non amplius cognoſcor ab eis. Item, notũ facio, notifico, indico, declaro, oſtendo, manifeſto, aperio, cognitum facio, nobilito, celebro, vulgo, patefacio, expono, certiorem facio. Plutarch. in Fabio, γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ, ei fratrẽ cognitum facit. Nazanz. ἵνα καὶ τὴν φύσιν παραδείξῃ καὶ γνωρίσῃ τὴν δύναμιν, vt naturã oſtẽderet & vim manifeſtaret. Idem, ἐκείνῳ γνωριεῖς τὴν ἁμαρτίαν, illi ſuum peccatum cognitũ reddes. Item agnoſco, noſcito, ἐπιγινώσκω, conſuetudinem ineo & familiaritatem. Ariſtid. οἱ χαλεπῶς ἀλλήλους ἐγνώριζον. γνωρισθεὶς, agnitus. γνωρισθεὶς αὐτῷ, ipſi adiunctus. γνωρισθεῖσα δὲ τούτῳ, huic autem matrimonio cõiuncta. Herodian. γνωρίζουσα τὴν κομμόδου χεῖρα, agnito Commodi chirographo. Ponitur interdum pro συνίστημι καὶ προξενῶ. Athen. ὁ περσῶν βασιλεὺς ἆθλα ἐτίθει τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσι, i. τοῖς προξενοῦσι, qui nouas indicabant voluptates.

Γνώριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cognitus, domeſticus, vulgatus, cognitu facilis, illuſtris, præclarus. Philo de mundo, ἡ προσφυὴς κατὰ θήλειαν γνώριμος, agnatio innoteſcit: vbi generis eſt fœminini. Plat. 1. de Rep. ἀπεχθέσθαι τοῖς οἰκείοις καὶ γνωρίμοις, i. inuiſum eſſe domeſticis & neceſſariis, ſeu familiaribus. καὶ σωκράτης μετὰ τῶν γνωρίμων ἐφοίτα, Socrates cũ diſcipulis adibat, Apoll. in Epiſt. γνώριμος ἐμὸς, meus amicus & familiaris.

Γνωρίμως, planè.

Γνώρισις, εως, ἡ, cognitio, notitia, μάθημα, familiaritas.

Plato, πολλὴν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum.

Γνώρισμα, ατος, τὸ, ſignum ad cognitionem datum, indicium, cognitio, nota: vt pulſus in febre, σημεῖον, exem.plũ, ſpecimen, documentum, argumentum. Galen.lib.1.ad Glauc. μέγιστα μὲν δὴ τοῖς πυρέσσουσιν ἔτι τε τοῖς σφυγμοῖς δεῖ καὶ τοῖς ἄλλοις γνωρίσμασι. Item, καλλώπισμα, ἀξίωμα, hoc eſt, inſigne & decus, ornamentúmque, hoc eſt, id propter quod aut res, aut ciuitas viſenda eſt. Grego. λόγοι τὸ γνώρισμα, i. propter literarum ſtudia viſitur: de Cæſarea Cappadociç loquens. Et γνωρίσματα τῆς βασιλείας, inſignia imperii, i. geſtamina & ſpecimina. Alex. Aphr. in præf.l.2. Probl. φιλοσοφίας γὰρ φέρει τὰ γνωρίσματα, &c. inſignia geſtat philoſophiç, medicina videlicet. Donat. in Eunuchum Terent. monumenta, inquit, ſunt quæ Græci dicunt γνωρίσματα καὶ ἀπάργματα.

Γνωσθῆναι, cognoſci, innoteſcere, illuſtré eſſe: à γνώσκω.

Γνωσθήσομαι, cognoſcar, innoteſcam. Aristoph. νεφ. γνωσθήσει Ἀθηναίοισιν, οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους, notus eris Athenienſibus, qualia doceas imprudentes.

Γνωσιμαχεῖν, noſſe ſuam infirmitatem, & contrà, robur ac virtutem hoſtium, ac demum pœnitere & quieſcere: adeò pro reſipiſcere poſt cœptum bellum ponitur. ὦ Φωκαῖες, ἤδη τί μᾶλλον γνωσιμαχέετε μὴ εἶναι ὁμοῖοι ἡμῖν; Herod, modò quid diſſimulatis amplius agnoſcere nõ eſſe vos nobis pares? Arriã. ἀκούσαι πλεῖστοι ἐγνωσιμάχουν καὶ μετεβάλοντο. γνωσιμαχόντες, ſuç imbecillitatis cõſcii. εἰ ἐγνωσιμάχησε, ſi reſipuiſſet.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, familiaritas, conſilium, decretũ, ſcientia, notatio, fama, iudicium, cõſideratio, ſententia, fama nominis. τὰς τῶν δικαστηρίων γνώσεις, cognitiones iudiciorum, Demoſth.

Γνωστέον, cognoſcendum eſt, ſciendum eſt.

Γνωστήρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator.

Γνώστης, ου, ὁ, cognitor, gnarus, ariolus, cap.27, lib.1. Reg.

Γνωστικός, ή, ὸν, peritus, vi cognoſcendi præditus, cognoſcens. Nazanz. γνωστικὴ γὰρ ἡ ψυχή, &c. τὸ γνωστικόν, potentia & vis cognoſcẽdi. γνωστικὰ ῥήματα, verba cognitionem ſignificantia, Gaza lib.4. γνωστικοί, hęretici quidam erant ſic dicti ob inſignem eruditionem, quã ſibi vendicabãt, quum nihil iſtis nec indoctius, nec ſtultius eſſet.

Γνωστός, ή, ὸν, notus, amicus, in cognitionem cadens, dilucidus, cogitabilis, qui ſciri cognoſcíque poteſt, ſodalis. μηδενὶ γνωστὸν τοῦτο, nemini hoc notum, Nazanz.

Γνωτή, ſoror, ἀδελφή, vel amica.

Γνωτός, ή, ὸν, frater. Hom. Ilia.γ. δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν, i. ἀδελφώ. Itẽ capitur pro cõſanguineo. Apoll.2, γνωτοί ... ἔσαν ἠμὲν ἔοντες, &c. i. οἱ συγγενεῖς. Itẽ, αὐτὴ τε γνώριμος, i. familiaris, φανερός, notus, γνωτός, i. cognitu facilis, clarus.

Γνώω, pro γνῶ. Odyſſ.ξ, εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω.

Γοάομαι, vlulo, ploro, gemo.

Γοάω, μ. ήσω, gemo. Apollon.2, ἤματα δὲ τρία πάντα γόων.

Γογγροειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpeciem congri gerens.

Γόγγρος, ὁ, cõger, piſcis: ἀθὴρ τὸ γερ, τὸ ἰδίον. γόγγροι λευκοί, congri albicantes: piſces ſunt littorales, Ariſtot. Anim. lib.8. γόγγροι οἱ μέλανες, congri nigricantes. Eſt etiam γόγγρος, morbus quidam arborum, præcipuè oleæ, Theophr. hiſt. plant. lib.1.

Γογγύζω, μ. ύσω, π. υκα, murmuro, grunnio.

Γογγύλη, ης, ἡ, bolus rotundus. Ariſtoph. Pace, ὥσπερ μαγειρικὴ γογγύλην μεμαγμένην. Item, rapũ ſeu rapa. Strabo li.5. Pro maza rotunda etiam accipitur.

Γογγυλίζω, reuerto, conuerto, μεταστρέφω.

Γογγύλιος, ὁ, ὁ, rotundus, inuolutus.

Γογγυλίς, rapa: ſic dicta quòd teres & rotunda ſit.

Γογγύλος, pro στρογγύλος, teres, rotundus.

Γόγγυσις, εως, ἡ, querela.

Γογγυσμός, ὁ, ὁ, murmur, murmuratio.

Γογγυστής, ὁ, ὁ, murmurator.

Γογγυστικός, ή, ὸν, murmurans. φθονερᾶς καὶ γογγυστικῆς φύσεως, inuidæ & ſuſurrantis naturæ, Nazanz.

Γοερός, ά, ὸν, acerbus, triſtis, luctuoſus, lamentabilis, lugubris, flebilis. Lucian. γοερόν τι μυκήσασθαι, mugitum quendam flebilem edere.

Γοηθείς, ὁ, defletus, in Epigramm.

Γοήμων, ονος, γοερός, flebilis, lib.3. Epigramm.

Γόης, ητος, ὁ, verſutus, præſtigiator, ſubdolus, fallax, incãtator, maleficus, præſtigioſus, præſtigiarũ peritus, magus, veneficus, impoſtor, facundiæ blanditiis vehemens. μάγος καὶ γόης, A Eſchines.

Γοητεία, ας, ἡ, incantatio, impoſtura, ludificatio, μαγγανεία, præſtigiatura, carmen, præſtigiæ, fallacia, incantamentum, præſtigiatio: differt à φαρμακεία, Cæl.lib.5, cap.62. Cap.12.lib.2. Macchab. ἤξιου μετὰ πολλῆς γοητείας, poſtulabat multis precibus.

Γοήτευμα, præſtigium.

Γοητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, incanto, per præſtigias decipio, præſtigiis & impoſturis ludifico, illicio, capio, pręſtigiis illudo, ſtupore ac veluti maleficio afficio, ſtuporeque affectos decipio, vt iam voluptaria titillatione permulſi, quaſi maleficio affecti, pericula & incommoda non intelligant. Plato 2. de Republ. ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες. Quo pacto differat à κηλεῖν, vide Bud. Comm. ὁ γοητεύων, aſtutè agens.

Γοητικός, ή, ὸν, magicus, deceptorius.

Γογύζομαι, dilator, impellor, incuruor, cauor, denigror. Item, fabrico, Etym.

Γοῖτος, immundities, ſordes.

Γολγοθᾶ, Golgotha: verbum eſt Syrum, non Hebræũ, ſonátque calui ſeu caluariæ locum. Ita dictus eſt locus in A Elia ad Septentrionalem partem mõtis Sion, quòd in eo iacerẽt capita hominum damnatorum. Nam quòd nonnulli illic dicunt ſepultum Adam, vnde loco inditũ ſit vocabulum, eam fabulam reiicit Hieronymus, quum Adam ſepultus legatur in Arba iuxta Hebron.

Γολγοί, τὸ, & γολγοί, ciuitas Cypri, de qua Theocri.

Γόμος, ου, ὁ, onus, põdus, ius carnium: à γέμω: merces ſeu merx exponitur in ſacris literis aliquoties.

Γομόω, μ. ώσω, π. ωκα, onero: Accuſ.

Γομφίασις, εως, ἡ, malarum dentitio. γομφιάσεις πραΰνει, Dioſcorid. lib.2, cap.63, maxillarum à dentitione dolores mitigat. γομφιάσουσιν οἱ ὀδόντες σου, obſtupeſcent dẽtes tui, Eccleſiaſtici cap.30.

Γομφιασμός, ὁ, ὁ, confractio, colliſio dentiũ. Cap.4. Amos prophetæ, γομφιασμὸς ὀδόντων, ſtupor dentium.

Γόμφιος, ου, ὁ, dens molaris. Xenoph. τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας πᾶσι ζῴοις, οἵους τέμνειν εἶναι· τοὺς δὲ γομφίους, οἵους παρὰ τούτων δεξαμένους λεαίνειν, molares autem tales, qui molere poſſint & comminuere. Ariſtoph. in Pluto, πόσους ἔχεις ὀδόντας. Χρ. ἀλλὰ γνώσομαι κἀγώ, ἔχεις γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας. Νε. ἀπόδος. ἵνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ. Ariſtot.2. Animal. φύονται δὲ οἱ τελευταῖοι τοῖς ἀνθρώποις γόμφιοι οὓς καλοῦσι κραντῆρας, περὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη ἀνδράσι καὶ γυναιξί, i. naſcuntur autem huiuſmodi molares poſtremi, quos genuinos vocant, circa viceſimũ annum viris & mulieribus.

Γομφοπαγής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſolidus, clauis compactus, abſolutus. ῥήματα γομφοπαγῆ, Ariſtoph. conclauata verba & ex multis compoſita.

Γόμφος, ου, ὁ, clauus, cuneus, ſtipes, Valla. γόμφους καὶ ἥλους, paxillos & clauos, Eraſmus. οἱ γόμφοι, coniunctiones inuiſibiles appellantur à Platone: vel minorum corpuſculorum coaceruationes à Diodoro: vel eorundem ſimiliũ inter ſe conglobationes formabiles ab Anaxagora, vel concretiones: interdum diſcretiones, interdum cunei.

Γομφότυπος, clauis traiectus, Nonnus.

Γομφόω, μ. ώσω, π. ωκα, clauis compingo, affigo, conglutino, σφηνόω: Accuſ.

Γόμφωμα, τὸ, coagmentum.

Γόμφωσις, εως, ἡ, conglutinatio, affictio, conclauatio.

Γομφωτήρ, ῆρος, ὁ, architectus ſeu artifex nauium, clauis compingens compagines nauium.

Γομφωτήρια,

Γομφωτήρια, τὰ, claui.

Γομφωτὸς, clauis aſtrictus.

Γόνας, ατος, τὸ, genu. πίπτει εἰς γόνατα, Xenoph. 1. Cyri Pędiæ. ἐν γονάτεσσι, in genibus, Theocrit.

Γονατίζω, geniculor, λιτανεύω, γουνάζομαι.

Γονατοῦμαι, geniculor. Theophr. lib. 8. hiſtor. plant. γονατοῦται, geniculatur. γεγονατωμένος, geniculatus, Dioſcor. lib. 3, cap. 58.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus.

Γονεία, ἡ, γένεσις.

Γονεὺς, έως, ὁ, parens, pater & mater.

Γονεύω, fœtifico. γονεύει τοὺς καρποὺς, fructus cōcipit, Theophraſt. lib. 1, cap. 16. de cauſ. plant.

Γονὴ, ῆς, ἡ, fœtus, ſemen, genitura, genitale, generatio, fœtura, φύσις, ſoboles, propagatio, ſuſceptio partus, ſemē prolificum, natio, ſtirps, natiuitas, genitale profluuium. Sophoc. ὃς μὲν δυσγενὴς γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει, i. qui infimo genere prognatus, deinde peccat. γονὰς ποιεῖσθαι, fœturas parere, i. φυτεύειν, AEſchines. γοναὶ ζώων, fœturæ animaliū, Ariſtot. de mūdo. γονὴ σὴ, Paſſiuè apud Ariſtop. γονὴ τέκνων δίπτυχος, gemin⁹ fœtus filiorū, i. duo filii, Eurip. τὴν γονὴν ἀθηναῖος, genere Athenieſis, In Epigram. γονὴ τῶν ᾠῶν, partus ouorum, AEſopus. ἀπὸ μάτρος γονὴ, natiuitas.

Γόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fertilis, naturalis, genitalis, vitalis, prolificus, fœcundus: cum Genit. Ariſtot. de mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος, nubes eſt craſſamētum fœcundum aquæ, ſeu vim habens aquæ gignendæ. γόνιμος, in Fœminino genere, Ibidem: διὰ πάντων διήκουσα, ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὖσα, i. ſubſtantia per omnia pertinens, animata & genitalis, &c. Vis vitalis dicitur à Cicerone. γόνιμος χαρὰ, gaudium pariens. γόνιμον πῦρ, faces nuptiales. γονίμην φλέβα, in Epigram. i. genitalem venam, hoc eſt, virile mēbrum. γόνιμον ῥιζοῦσθαι, ſemen radices agens, Plato νόμ... γόνιμος θερμότης, calor vim obtinens generandi, habens prolificam vim, Theophr. γόνιμον ἔμβρυον, vitalis partus, partus qui viuit. γόνιμος ποιητὴς, Ariſtoph. Plutarch. in Lycurgo, γόνιμος τῷ σώματι, corpore fœcundus.

Γονόεις, όεντος, ὁ, fertilis.

Γονόεσσα, vrbs Græciæ, apud Homer. Iliad. β.

Γονόομαι, γονοῦμαι, ἐκλιπαρῶ, ἱκετεύω, genibus aduoluor, ad genua accido: Accuſ. iungitur, Gaza lib. 4. Gramm.

Γονοποιΐα, fœtificatio, Alexand. Aphrod. Problem, 68. lib. 2, partus effectio.

Γονοῤῥοία, vitium membri genitalis, videlicet quum emittit præter voluntatem ſemen.

Γονόῤῥοιος, ου, ὁ, vel Γονοῤῥυὴς, ſeminis fluxū patiēs, fluxum ſeminis ſuſtinēs & immundus, Hieron. in cap. 7. Ezech.

Γονοῤῥυέω, ῶ, ſeminis fluxum patior, cap. 15. Leuit. ἐγονοῤῥύηκε, paſſus eſt fluxus ſeminis.

Γόνος, ου, ὁ, filius, ſemē, genitura, γνήσιος υἱὸς, ... τὸ τοῦ ἀνδρὸς σπέρμα, γονὴ, fœtus, fœtura, part⁹, ſtirps, ſoboles, proles, ſexus, coitus, gen⁹ apud Hom. in Odyſ. vbi Interpres γόνον φυτευτέον exponit. γόνος ἄρσεν, ſexus virilis. Gener. Fœm. legitur apud Euri. Differt τῷ ποιητοῦ καὶ εἰσποιητοῦ. Sophoc. δῶκεν ἀγχιμόλως γόνος, i. υἱὸς, ὁ ἐγγενὴς, Bu. Cōm.

Γονοῦμαι, genibus aduolor. vide Γονόομαι.

Γόννοι, ων, οἱ, vrbs Theſſaliæ.

Γόνυ, τοῦ γόνατος, γούνατος, γόνιος, & γουνὸς, genu, geniculū, vt in arūdinib⁹, internodia ſcilicet. παρὰ τὸ κονεῖν τὸ ἐρείδειν. vide Κονίω. γόνυ κάμψειν, Hom. Ilia. ι, γονυπετήσειν, ceſſurum eſſe, vel vt quibuſdam placet, gratias acturum diis, flexis genib⁹. κατὰ γόνυ, geniculatim. γόνυ καλάμου, arundinis internodium, Herodot. Dicitur etiam de vite apud Philoſtratum in Heroicis.

Γόνυχος, ſterilis, aridus.

Γονυκλισία, ας, ἡ, genuflexio, Baſilius.

Γονυκρότης, ου, ὁ, cui ſunt genua planiora, Ariſtot. lib. 4. Animal. cap. vltimo.

Γονυπετέω, μ. ήσω, π. κεχ., genua flecto, accido ad genua, ſupplico. Cap. 17. Euang. Matth. γονυπετῶν αὐτὸν, flectens genua, accidens ad genua. Cap. 10. Euang. Marci cū Accuſat. γονυπετήσας αὐτὸν, qui genua ei flexit.

Γονώτερος, α, ὁ, fertilior.

Γοοπλανέες φασὶ..., Nonnus, quaſi luctiuagi.

Γόος, ου, ὁ, lamentatio, luctus, θρῆνος, ploratus. γόον ..., in Epigramm.

Γοόωντα, ος, ὁ, lugens, θρηνοῦντα.

Γοργεῖα, τὰ, laruæ ſiue perſonæ hiſtrionum.

Γόργειος, ου, Gorgone⁹. Heſio. ἐπὶ δ' αὐτῷ κεφαλῇσι γοργείης ἐδονεῖτο μέγας φόβος. γοργείη κεφαλὴ, i. γοργόνος εἰκὼν, τουτέστι καταπλήξεις καὶ φόβος, Home. Gorgoneū caput Valla exponit.

Γοργεύω, feſtino.

Γοργίας ὁ ῥήτωρ, Gorgias Rhetor, de quo Plutarch. de connubi. præcept.

Γοργόνειος, Gorgoneus. Plutarch. in Themiſtocle, ἀπολέσθαι τὸ γοργόνειον ἀπὸ τῆς θεοῦ τοῦ ἀγάλματος, vbi Lap⁹, Ex Palladio Gorgonis verticem amiſſum eſſe. τὸ γοργόνειον, larua, perſona. γοργόνειοι ἀστέρες, Gorgonęę ſtellę, ſunt in Perſei ſumma ſiniſtra manu, Proclus.

Γοργόνωτος, κύκλος ἀσπίδος, id eſt, ἀσπὶς ἡ ἔχουσα γοργόνα, Ariſtophanes.

Γοργὸς, οῦ, ὁ, terribilis, velox, acris & verſatilis, formidabilis, veget⁹ & viuax, agilis, εὐκίνητος. γοργὸν ὄμμα ..., Eurip. γοργὸς ὄφις, in Epigram. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες, i. oculi vehementer acres & verſatiles, tum diuinum quiddā retinētes. εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος, Hermog.

Γοργότης, ητος, ἡ, truculentia, horribilitas, celeritas, velocitas, acceleratio: ſic Trapezuntius.

Γοργύρα, ας, ἡ, ſubterraneus carcer ſeu locus, ſpecus. ἐν γοργύρῃ ἐδέδετο, ὅτι δὴ ἐξαμαρτάνῃ, in ſubterraneo carcere erat alligatus, quòd delinquere ſolebat. Γόργυρον, idem.

Γοργὼ, όος, οῦς, ἡ, Gorgo: & in Plural. γοργοὶ, i. τοῦ φόρκυος καὶ τῆς κήτους παῖδες, filiæ Phorcys & Cetus. Heſio. in Theog. γοργούς θ' αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ ὠκεανοῖο, σθεννώ τ' εὐρυάλη τε μέδουσά τε, &c. Idem de ſcuto Herculis, εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου γοργοῦς, id eſt, γοργόνας. Nam etiam ἡ γοργὼν, τῆς γοργόνος, declinatur. Idem Heſiodus, γοργόνες ἄπλατοι. γοργὼ etiam dicta fuit vxor Leonidæ pudiciſſima, de qua Plutarc. in connub. & in Apophtheg. Lacon. Idem, γοργὼ θυγάτηρ βασιλέως κλεομένους, Ibidem.

Γοργῶπις, ιδος, ἡ, terribilis viſu: epithetō Mineruæ, toruè inſpiciens.

Γοργωπὸς, οῦ, ὁ, viſu celer, aſpectu truculentus, terribilis oculis acribus.

Γορδελίζω, ἀδολεσχῶ, nugor.

Γόρδυλον, dicitur à Paulo AEgin. quod aliis κόρδυλον.

Γορπιαῖος μὴν, Gorpiæus menſis, Lacedæmonibus, qui nobis eſt September, Plutarch. in Theſeo.

Γόρτυν, υνος, ἡ, vrbs in Creta, Homer. Iliad. β.

Γορτυνίος, ου, ὁ, Gortynius, patrium nomen.

Γόρτυξ, coturnix, ὄρτυξ.

Γοῦν, παρὰ γ' οὖν, igitur, quidē, certè, quippe, enim, ſiquidem, ſaltē, duntaxat, ſubinde. Xenoph. ζῇς γοῦν οὕτως, nam ſic viuis, &c. Lucia. καὶ τὸν μῆνιν ποιήσειν, λήθη γοῦν διὰ τοῦτο ὀνόμασαι, i. nam. γοῦν pro ſaltem, Sophoc. ἐπεὶ καὶ τεύξει(?) πρός γ' οὖν ἐμοῦ, ex me quidē, ſaltē à me. λέγεται γοῦν, &c. itaque fertur, Plut. in Numa. Lucian. γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι, riſum mihi quidē prębent, mihi certè. Idē, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα, & theatrū certè omne ridebat. Idē, ταῦτα γοῦν, hæc igitur, &c. λήθην γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασαν, eóq; lethe nomen eſt inditū. ἀφῖγμαι γοῦν ἄκλητος ἥκων, vt qui pridem nō accerſitus acceſſerim. οἶδα γοῦν, noui equidē. ὡς γοῦν ᾤετο, vt ipſi quidē videbatur, τὸ γοῦν αἰσχρὸν, turpe certē. Plut. de for. Alex. αὐτίκα γοῦν, ecce tibi. εἰ γοῦν, alioqui ſi.

Γοῦνα, pro γόνατα, genua. γούνων, item pro γονάτων. Ilia. α, παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

Γουνάζομαι, flecto genua: Accuſat. ſupplex oro. Ilia. α, καί μιν γουνάσομαι, pro γονυπετήσω, λιτανεύσω, rogabo: & Odyſſ. ν, νῦν δέ σε πρὸς παίδων γουνάζομαι.

Γουνάζομαι, μ. άσομαι, π. μαι, ſupplico: Depon.

Γούνατα, τὰ, genua. Ody. ξ. ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, virorum genua ſoluit, exitii cauſa fuit, vitam eripuit. ἐς γούνατα, in genua, in gremium, Herodo. ἐν γούνασι θεῶν κεῖται, Hom. Odyſſ. α, ἐν τῇ τῶν θεῶν ἐξουσίᾳ ἐστὶ καὶ τῇ δυνάμει.

Γουνόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, oro, ſupplico, precor, rogo. Homer. γουνούμενος ἤδη, i. ἱκετεύων, precans. Apollon. γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀεργούς.

Γουνεὺς, dux Græcorum, ex Cypho vrbe Parphaſiæ ad bellum Troianum profectus, Iliad. β.

Γουνὶς, ίδος. Aratus, ἄγχι δέ οἱ σκαιῆς ἐπὶ γουνίδος.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua craſſa habens, παχύγονος: ſic dicitur ἀχλὺς, Heſiodo per Proſopopœam.

Γουνὸς, οῦ, ὁ, pro γόνος, Ionicè, cultura fertilis, fertilitas, locus cõſitus. Heſio. in Theog. γουνοῖσιν ἐφ' ὅλης μεγάλοιο, i. τοῖς γονιμωτάτοις τόποις. τὸν γουνὸν τὸν σαυνιακὸν, iugum Sauniacũ, Herodo. Homer. γουνῷ, i. ἐν τῷ γονιμωτάτῳ χωρίῳ, ἐν τῷ καρπίμῳ χωρίῳ. Et γουνὸς, pro γόνυος, Genit. à Nominatiuo γόνυ. Apollon. 2. Arg. περὶ χ' γόνυ γουνὸς ἀμείβων.

Γοῶ, μ. ήσω, θρηνῶ, γογγύζω, lugeo, Homer. γόων, pro ἐγόων, ἐθρήνουν.

Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris, mœſtus, flebilis, luctuoſus.

Γράβδην, expreſsè, quaſi depictim: Aduerb.

Γράβιον, vocant ilignum quernúmve lignum, quod ſuccenſum lumen præbet agentibus iter, atq; prælucet.

Γράειν, comedere.

Γραῖα, ας, ἡ, anus, vetula. παρὰ τὸ γραίνω, τὸ φθείρω. Vnde & pro pelle vmbilicum ambiente, quòd corrugata ſenectutis ſit indiciũ. Item, γῆ δημήτηρ. Et nomen ciuitatis Bœotiæ, quæ nunc Tanagra dicitur. Heſio. in Theog. ſcribit γραίας, i. vetulas, filias eſſe τοῦ φόρκυος καὶ τῆς κητοῦς: ídque propter ſpumã maris, quæ cana eſt. γραῖαι item, cruſtæ ſunt. Ariſtot. in Probl. αἱ γραῖαι τῶν ἑφθῶν ἀλεύρων καλούμεναι, cruſtæ, quæ in pulte ſuperinducuntur, quas vetulas appellamus.

Γραΐδι, vetulę. γραΐδες, anus. ſic exponitur apud Nazãz. alicubi: ſed videtur accipi pro anilibus nugis.

Γραΐδιον, ου, τὸ, vetula, anicula. Ariſtoph. in Pluto, ἄποθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ γραϊδίου, procul à capite vetulæ.

Γραικιστὶ, ἑλληνιστὶ, Græcè.

Γραϊκὸς, ή, ὸν, anilis.

Γραικὸς, οῦ, ὁ, Græcus. Ianus Laſcaris, ἱφων γραικὸς ἐν εἰρεσίῳ. vide Etym.

Γραϊνωλία, improba anus.

Γραίνειν, comedere.

Γραιοῦμαι, ſeneſco.

Γράμμα, ατος, τὸ, litera. Item ſcriptura, pictura, inſcriptio, lineamentum, nota, elogium, Gregor. Item, ſcrupulum in ponderibus, Hippiatr. Aliquando forẽſis eſt huius nominis ſignificatio, proceſſum notans iudicialem, cautiones, acta publica, rationes argentariorum & ſimilium, indíces, ἀπογραφαὶ, quæ inuentaria & repertoria vulgò appellantur. Item, libros, vt Plutarch. ἐκ τῶν σιβυλλείων γραμμάτων, ex libris Sibyllinis. Plato in Apologia, ἀπείρους γραμμάτων dicit, vt Latini literarum rudes & ignaros dicunt. Athenis ſortes per literas ducebantur, per quas in quo quiſque loco iudicia exerceret, cognoſcebat. Iuxta quem morẽ dixit Ariſtoph. in Pluto, ἐν τῇ σορῷ τινὶ λαχὸν τὸ γράμμα σοῦ δικάζειν. Ibidem, ἀφ' οὗ λαχοῦσ' ἔτυχες ἐν τῷ γράμματι. Vnde pro loco iudicii capitur in eadem Comœdia. ἐκ ἴσος ἅπαντες οἱ δικάζοντες ἅμα, αὐτοῖσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι, id eſt, δικαστηρίοις. Pro libello & epiſtola, Libanius & Baſilius. δημόσια γράμματα, AEſchines, id eſt, publica ſcripta, libri ſeu tabulæ. Demoſthen. περὶ σοφ. τῶν νόμων ἐκ ἐώντων πρῶτον μὲν ψευδεῖς γραφὰς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, legibus vetantibus primùm quidem falſas ſcriptiones inter publica præcepta referre. In Euangel. Lucæ cap. 16, δέξαι σοῦ τὸ γράμμα, accipe cautionem tuam. ſonat hæc dictio, ait Eraſmus, literam, aut ſcriptum, aut ſyngrapham, aut codicillos, aut libellos, aut huiuſmodi quippiam. οἱ τοῦ γράμματος ἱερόσυλοι, vt ſacrilegi ſcriptum captantes, Moſellanus ex Nazanz. τὰ γράμματα, elemẽta, literæ & epiſtola: itẽ, leges, decreta, ſcripta, opera, acta publica. κατὰ γράμματα ἄρχειν, ſecundum legem ſcriptam imperare, Ariſtot. lib. 2. Polit. ἅμα γράμμασι, cum literatura, cum elementis, κατὰ γράμμα, pro literarum ordine, ſecundum literarum ordinẽ. γράμματα διδάσκων, literas docens, Demoſt.

Γραμμάριον, τὸ, ſcrupulus, i. pars drachmæ.

Γραμματεία, ας, ἡ, literatura, ἐξαρίθμησις.

Γραμματείδιον, τὸ, καὶ

Γραμματεῖον, διδασκαλεῖον, ludus literarius, συμβόλαιον, liber, codex, commentarius, βιβλίον. Ariſtoph. κἀκφερε τὸ γραμματεῖον ἵν' ἀναγνῶ. Apud Demoſth. quodcunque volumen, & libellum, & tabellam ſignificat, & quicquid ſcriptum eſt: ita vt tam latè ferè huius nominis pateat ſignificatio, quàm tabularum apud Latinos. Vnde pro actis publicis, ſyngraphis, ſchedulis, tabulis nouis, tabulis legum, tabulis teſtamẽtariis poni ſolet, vt eſt apud Bud. Com. ἔχοντες γραμματεῖα, habẽtes tabellas, Plut. in Lycur. οὐρανὸν ῥαγῆναι δόξαντος, ἐκπίπτειν καὶ διασπείρεσθαι πολλὰ γραμματεῖα, cælo aperiri viſo, excidere & diſpergi multas ſortes, i. ſcripturas, in quibus ſortes quędam erãt, Idẽ in Fabio.

Γραμματεὺς, έος, ὁ, ſcriba publicus, cancellarius. Huius officium erat publica ſcripta atque decreta ſeruare, eadémque, ſi poſcerentur, lectitare. Item, δίκας γράφεσθαι, id eſt, perſcribere & in acta referre. Ariſtoph. ἐφ' ὅποτε γράφεται τὴν δίκην ὁ γραμματεύς. Interpres Thucydid. γραμματέα λέγει ὁ θουκυδίδης τὸν εἰωθότα ἐν τῷ κοινῷ τὰ τοῦ δήμου γράμματα ἀναγινώσκειν, lib. 7. Vile fuit officium γραμματέως: vnde per cõtumeliã AEſchines à Demoſt. vocatur ὄλεθρος γραμματεύς. Apud Iudæos ſapientiæ profeſſio penes ſcribas erat: alioqui γραμματεὺς ſonat literatorẽ, qui & literatus dicitur. Apud Phala. in Epiſt. Aretin. vertit librariũ.

Γραμματεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſũ ſcriba, ſcribæ partes ago.

Γραμματηφόρος, ου, ὁ, tabellarius, Plutarch. in Galba.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epiſtolium.

Γραμματικεύομαι, ſum grammaticus, in lib. Epigram.

Γραμματικὸς, ή, ὸν, grammaticus, literatorius, ὁ ἱκανὸς καὶ ὀρθῶς τὸ εὖ γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν ὑπὸ διδούς. Lucia. in Alcyone, γράψαι γραμματικὸν τρόπον, literatè ſcribere, ſeu literato more. γραμματικὴ, literaria, literatura, rectè ſcribendi & loquendi ſcientia. γραμματικὰ ἐκπώματα, pocula literis inſignita, vt ſcribit Athenæus: cuiuſmodi illud in cui' ambitu verba hæc legebantur, διὸς σωτῆρος, Cæl. lib. 4, ca. 31.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, literula, libellus. ἐν χαλκοῖς γραμματίοις, in æneis tabellis, Bud.

Γραμματιστὴς, ὁ, literator, qui literas docet, ludi literarii magiſter, prælector, recitator. Item, ſcriba, Herodot.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Lucian. γραμματοδιδασκαλεῖον ἀνέῳξε, ludum aperuit literarium.

Γραμματοδιδάσκαλος, ludi literarii præceptor.

Γραμματοεισαγωγεῖς, εἰ, literarum inſtitutores & magiſtri. Cap. 17. Exodi, & cap. 16. Deuteron. κριτὰς καὶ γραμματοεισαγωγεῖς καταστήσεις σεαυτῷ, &c. tibi iudices & magiſtros conſtitues, doctores.

Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ, ſcriba, humilis & abiectus literator. γραμματοκύφων οἱονεὶ ταπεινὸς, ait Interpres Hermogenis. Hoc nomine per contumeliam à Demoſthene vocatur AEſchines.

Γραμματοτόμῳ μελάσματι, atramento, quo fiunt literæ, lib. Epigram.

Γραμματοφόρος, tabellio, βιβλιοφόρος, tabellarius.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, loc' vbi ſcripta publica ſeruãtur.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea, lineola, lineamentum, penicillus, litera, ſcriptura. Interdum principium ſignificat & carceres circuli, hoc eſt, τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὴν βαλβῖδα. Ariſtophanes Acharn. πρόβαινε νῦν ὦ θυμὲ, γραμμὴ δ' αὐτηί, progredere ô anime mi: hi ſũt carceres, atq; inſtat certamẽ. γραμμαὶ, ſpecies ludi teſſerarii, vbi calculi adhibebãtur ſexaginta,

ſexaginta,tum albi,tum nigri, διαγραμμισμὸς, Cælius lib. 11,cap.27. γραμμὴ κυκλοτερὴς,dicitur pupillam ambiens circulus,qui etiam iris dicitur.

Γραμμικὸς,linearis: vnde γραμμικαὶ ἀνάγκαι, Alexand. Aphrod. linearum neceſsitates & cauſæ vrgentes & rationes. γραμμικαὶ ἀποδείξεις, ſunt demonſtrationes mathematicæ, Quintilian.lib.1,cap.18. Item apud Plutar.de Exilio, γραμμικὸς dicitur,linearum peritus.

Γραμμοειδὴς,linearis: vnde γραμμοειδῶς φέρεσθαι, Ariſtoteli de mundo,lineari ſpecie ferri.

Γραμμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, regularis,linearis, Theoph.lib.4, cap.13.hiſtor.plant.Idem lib.7, cap.3, γραμμώδη σπέρματα, ſemina canaliculata,Gaza.

Γρανικὸς,ῦ,ὁ,Granicus fluuius, de quo Lucian.& Plut. de fort.Alexand.

Γραὸς: vide Γραῦς.

Γραοσόβαι,cum vetulis rem habentes,vetulas arcentes à piſcibus.

Γραπτέον,ſcribendum.

Γραπτὴρ,ῆρος,ſcriptor,lib.Epigram.

Γραπτὸς,ῦ,ὁ,ſcriptilis,pictus,ſcriptus,inſcriptus. γραπτὸς νόμος,lex ſcripta, Nazanz. γραπτὸς λόγος, Alcidam.

Γράσος,ῦ,ὁ,ſordes in ouium velleribus,hircus,id eſt,fœtor alarum,pędor. Eſt & proprium loci. Ariſtot.in Problem. τοῦ κελευμένου γράσου ὄζουσι, hirci virus olēt. Dicitur & pro eodem γράσος & γράος.

Γρασσόβαι,hircum olentes.

Γράστις,quæ & κράστις,gramen.

Γράσων,ωνος,ὁ,hircoſus,cui fœtent alæ,fatuus,homo odoris mali.

Γραῦς,αὸς,vel ἑὸς,ἡ, anus. Homer.Iliad.γ, γρηῒ δ' ἐϊκυῖα,&c. id eſt,γραῒ,vt exponit Interpres. Item iuris craſsamentum oleoſum, ὃ ἐφίσταται ὁ αἰανέτου, ἢ τὸ πηγνύμενον ἐλαιῶδες τοῦ ζωμοῦ, καὶ ἡ τῶν μαγειρῶν ἀηδία, τὸ συναγόμενον καὶ ἐπιπηγνύμενον ἐπιπόλω, ὅταν τὸ γάλα ἕψηται. Ariſtophan. in Pluto, ἀνήσατο γραὸς κρατεράς τε πρόσθεν καταφαγεῖν, norat vetulæ libidinoſæ viaticum conſumere. Idem ibidem in duplici intellectu accepit, τὴν ἄλλην χυτρῶν τἀναντία αὐτοῖς ποιεῖν. τῶν μὲν ἄλλων γὰρ χυτρῶν ἡ γραῦς ἐπιπολῆς ἀπαντᾶν. ταύτης δὲ νῦν τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἐπίστασαι αἱ χύτραι. In priori loco pro cruſta pultis,ſiue ſpuma quæ ſupernatat in olla dum legumina coquuntur: in ſecundo pro anu. Ariſtot.lib.2.de generatione Animal.capite 4, ἐν τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς, cruſtula in polentis proueniens, quam vetulam vocant. eadem γραῦα dicitur.

Γραύω,teneo.

Γραφείδιον,τὸ,καὶ Γραφεῖον, ου,τὸ, penna, ſtylus ſcriptorius, ſeu librarius ſtylus.

Γραφεὺς,έως,ὁ,pictor,ſcriptor,qui notat. Iſocrat. τοὺς γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων.

Γραφὴ,ῆς,ἡ,ſcriptura. γραφῇ παραδιδόναι, literarum monumentis tradere: ſcriptio, deſcriptio,commentatio,liber, volumen,commentarius, epiſtola, ſcriptum,oratio ſcripta,hiſtoria,tabula,tabella,monumentum,pictura, ζωγραφία, imago. γραφὴ καλλίου, Calliæ ſcriptura, AEſchin. accipi poteſt pro epiſtola ſeu ſcripto,id eſt,quod ſcripſit Callias. ἐς γραφὴν,ad ſcribendum, Thucydid. γραφῇ στῆλαι δηλοῦσι, lapides litteris inciſæ declarant. γραφῇ τεθεὶς νόμος,lex ſcripta, Plato νόμ. Item cauſa,accuſatio,actio popularis: quādo lex vt iniqua aut perperam lata accuſatur,pœna. ἀποφέρειν γραφὴν, eſt deferre aliquem & poſtulare. Demoſth. αἰσχίνης ἐπέτυχε πρὸς τὸν ἄρχοντα παράνομον γραφὴν κατὰ κτησιφῶντος, diem dixit Cteſiphōti, vel reum poſtulauit. Item τὴν γραφὴν εἰσιέναι, Demoſth. γραφὴν γράψασθαι,id eſt, ἐπάγειν, apud eundem. γραφὴν δοῦναι,id eſt,actionem dare, Idem Demoſthenes. γραφὴν ἀργίας ἁλοὺς, otii damnatus, Plutarch.in Apophth. γραφαὶ τῶν δικῶν,poſtulationes,accuſationes, Ariſtot.lib.6. Polit. Accipitur etiam γραφὴ, pro γραφεῖον, apud Ariſtoph.

Γραφικὸς,pingēdi perit⁹,ſcriptorius. νόμος γραφικὸς, Nonno,pro γεγραμμένος,lex ſcripta. γραφικὸν μέλαν, librarium atramentum,quo ad ſcribenda volumina vtuntur. γραφικὴ δύναμις,facultas ſcribendi, Alcidamas. Vnde ἡ γραφικὴ,ars pingendi,ars pictoria, ars ſeu peritia figurandi, lib. Epigram. γραφικοῖο κελαινοτάτου μέλανος, pro atramento. γραφικὴ ὑπόθεσις,ſcribēdi materia. ei opponitur ἀγωνιστική. ὁ γραφικώτατος, maximè hiſtoricus.

Γραφικῶς,expreſſè,verè.

Γραφὶς,ίδος,lineamentorū ductus,ſtylus,ſcriptio,cælatura,pictura,penicillus,penna,calamus ſcriptorius. Exodi 32, de vitulo aureo conflatili, ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι: vbi Latinè, Et formauit opere fuſorio. τὴν γραφίδα κινῶν, Nazanz.in orat.

Γράφομαι,ψομαι,μμαι, Actiuè,ſcribo,tranſcribo, mādo,circūſcribo,accuſo, διώκω, arceſſo & poſtulo. γράμματα γράψασθαι,literas ſcribere, Lucian. γράψασθαι ἀπόλειψιν, ſcribere libellum repudii, Plutarch. γράφομαι τὸν ἀδικοῦντα rei nomen defero,id eſt,accuſo iniuſtè agentem, Idem in Solone. ἐγράφη παράνομον τὸ ψήφισμα, AEſchin. id eſt, κατηγορήθη. γράφομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ ῥαδαμάνθυος,te apud Rhadamanthum iniurię illatę accuſo, Lucian. γράφομαί σε τῆς προδοσίας,accuſo te proditionis, Plutar. in Themiſt. γράφομαι τραύματος ἐκ προνοίας γραφὰς, AEſchines, accuſo, intēdo accuſationes,&c. γράφομαί σε τῆς αἰσχροκερδίας, Plat. νόμ.ε, poſtulo &c. ἐγράψατο ἄνθρωπον ἀσεβείας,accuſauit hominem impietatis. γράφονται ἡμᾶς γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ ῥαδαμάνθυος,nos apud Rhadamanthum impietatis accuſat. γράφομαί σε δόλου, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ἐγράψατο εἰς ἄρειον πάγον δημοτέλη τὸν παιανιέα καὶ τὴν τῆς κεφαλῆς ἐπιτιμίαν, AEſchines, detulit in Arium pagū Demotelem capitalis criminis. Paſsiuè acceptum ſignificat, ſcribor, pingor, accuſor. γεγραμμένη εἰκὼν,depicta imago, Ariſtoph. γραφεὶς, ſcriptus,accuſatus. γραφεῖσα ἐπιστολὴ, Demoſt. Plut.in Solone, δεῖ δὲ πρὸς τὸ δυνατὸν γράφεσθαι τὸν νόμον,decet autem in ferēda lege facultatis rationem habere, Nazanz.in orat. ἐγράφης εἰς οὐρανοὺς,in cęlos adſcriptus es, Ariſtot.in Polit. γεγραμμένον ὑπ' ἐμοῦ περὶ,&c. ſcriptum eſt à me. Item γράφομαι δίκην,cauſam perſcribo,litem intendo,in acta refero. Ariſtoph. νεφ. ἐπάν τε γράψοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,&c. γράφομαι γραφὴν,litē intendo. Ibidem, αὐτὸς γραφὴν διωκάθω γεγραμμένος.

Γράφω,ψω,φα, vel γραφῶ, circunflexè, ſicut τυπῶ, ῥιπτῶ: vnde ἐγεγραφήκειν,ſcribo, deſcribo,duco lineam,delineo,pingo, literis prodo, literis trado,aſcribo,edo,mitto figuro, exaro, fingo, trado præcepta, ſcriptum relinquo,literis mando,depingo,imprimo,decerno, ſcribendo cenſeo, & ſum author decreti, ſtatuo, & ad ſenatum refero,accuſo,reum ago. γράφω τὸν νόμον, legem fero, Plut. in Pericle. γράφω τὴν διαδικασίαν,conſtituo iudicium,litē intento, AEſchines. γράφειν τὸν πόλεμον,decernere, Demoſthen. Idem, γράφειν τὴν εἰρήνην. γράφω σε,de te ſcribo,idem Demoſth. ἔγραψε σύμμαχον πόλιν, ſcripſit, fecit, Idem. γράφω πρεσβείαν,decerno, Idem. γράφειν ψηφίσματα,ferre rationem, decernere,&c. γράφειν δίκην,intendere actionem,dictare iudicium. Ariſtop. νεφ. εἰ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,&c. ſi tibi dica impingatur. τὴν δίκην γράφειν τινὶ,ſcribere dicam alicui,iudicium dictare. Ariſtoph. γράφει παράνομα,corruptè iudicat. γράψας αὐτὸν θανάτῳ ζημιῶσαι, decernens,&c. AEſchin. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραψε,atramento leges ſcripſit, Plutar.in Solon. Dioſcor.lib.3,cap.26. τὸ μέλαν ᾧ γράφομεν τῷ ἀποβρέγματι αὐτοῦ βρεχθὲν,atramentum librarium diluto eius temperatum. γράφω εἰς ἀνθρώπους, ſcribo in homines,de hominibus, Phalaris in Epiſtol. γράφω ἐς διφθέρας, ſcribo in pellibus, Herodot. γράφω ἐς κάλλος, pulchrè ſeu venuſtè ſcribo. γράφω περὶ τὰς πράξεις,res geſtas ſcribo, Ariſtot.in Rhetor. γράφω πρὸς τοὺς πολλοὺς, Plato in Epiſtol. ſcriptis profero in vulgus. γράφειν,pro ſoluta oratione & proſa opus ſcribere, Iſocrat. ad Nicomachum. ἐκεῖνο δὲ φανερὸν, ὅτι δεῖ τοὺς βουλομένους ἢ ποιεῖν ἢ γράφειν κεχαρισμένως τοῖς πολλοῖς, μὴ τοὺς ὠφελιμωτάτους τῶν λόγων ζητεῖν, ἀλλὰ τοὺς μυθωδεστάτους: vbi ποιεῖν & γράφειν opponuntur,id eſt,carmen fingere,& libera oratione ſcribere.

Γραώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anilis.

Γρηγορέω, ῶ, ήσω, ήσας π. ἐγρήγορα, vigilo, vigilans ſum, expergiſcor, Neutr. abſol. Habet tamen aliquando Accuſatiuum. Philo, τὸν νοῦν ἐγρήγορα. ἐγρήγορα ab Atticis dicitur non γρηγορῶ, ait Phrynichus. γρηγορῶ φυλάττειν, Lucian.

· Γρηγόρησις, vigilantia.

Γρηγορητέον, vigilandum eſt.

Γρηγορώτερον, vigilantius, Gaza in Somnio Scipionis.

Γραῖος, antiquus.

Γράνικος, ου, ὁ, Granicus, fluuius, vbi Græci Barbaros vicere.

Γρυπίζειν, κερδαίνειν, Baſil. In Heſychio legitur χρηΐζειν, pro ἀλητεύειν.

Γραῦς, γραὸς, γραΐ, vetula, pro γραῖα, &c.

Γρίελον, τὸ, grielon: ſic dicitur à quibuſdam τὸ ἱπποσέλινον, Dioſcorid. lib. 3, cap. 78.

Γρῖος, nomen proprium apud Homerum, Suidas. Ariſtoteles libro ſexto, capite 28, ἀλλὰ γρίῳ ὑλήεντι, ſed dorſo montis opaci, Gaza vertit.

Γριπεὺς, έος, ὁ, piſcator, conſuens retia piſcatoria.

Γριπίζω, piſcor.

Γρῖπος, εος, τὸ, rete, δίκτυον: ab ἀγρεύω.

· Γριπώδυμον, τὸ, conuolutum.

Γρίπων, ωνος, ὁ, id eſt, γριπεὺς, in Epigram.

Γριφεύω, coniecto, ænigmata ſoluo.

Γριφοειδὲς, iniucundum, ἀηδὲς ἔστιν.

Γρῖφος, τὸ, vel γρῖπος, rete, ſagena. Item griphus, ſermo implicitus, ænigma, argumentum nodoſum, inſolubile, Lucian. καὶ τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας.

Γριφώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, intricatus, Nazanzenus, orat. 2.

Γρομφὰς, ſcropha, antiqua porca.

Γρόνθος, ου, ὁ, pugnus.

Γρόνθων, primum rudimentum tibicinum, quum tibias inflare diſcunt.

Γροσφομάχοι, οἱ, velites, qui pilis vtuntur.

Γρόσφον, ου, τὸ, genus teli, haſtæ cuſpis, quam terræ infigimus.

Γρόσφος, ου, ὁ, pilum, teli genus, apud Polybium.

Γρουνὸς, οῦ, ὁ, torris, truncus.

Γρῦ, minimum quiddam ſignificat, vt ſordes vnguium rem videlicet viliſsimam: aut vocē ſuillam, quam edere ſolēt ii, qui grauantur ſermone reſpōdere: aut numiſma minutiſsimum. Vnde prouerb. μηδὲ γρῦ, & οὐδὲ γρῦ, apud Demoſthenem.

Γρύζω, ξω, ξα, π. υχα, lugeo, clamo, mutio, hiſco, muſſito, gannio, grunnio, τῇ φωνῇ ἀποτελέσαι, καὶ λαλεῖν. Philoſtratus, οὐδ᾽ ὅσον ἐφθέγξατο, οὐδ᾽ ὑπήχθη γρύξαι, haud quaquam locutus eſt, neque adduci potuit, vt vel hiſceret. Ariſtoph. in Plut. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, hiſcere verò audetis. Idem νεφ. ἴδοι φωνὴν παῖδας γρύζοντας μηδὲν ἀκοῦσαι. Idem ibidem, ἀλλὰ φθέγξῃ, καὶ μὴ γρύζῃς τι μηδ᾽ ὁτιοῦν, id eſt, μὴ φθέγγῃ, nihil prorſus dicas: vnde ἀναγρύζειν, in eadem comœdia. Ioſue capite 11, οὐκ ἔγρυξεν οὐδεὶς τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, vbi Latinè, Nullus contra filios Iſrael mutire eſt auſus. Exod. capite 11, οὐ γρύξει κύων τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ, non mutiet canis lingua ſua.

Γρύλλη, ης, ἡ, vox porcorum.

Γρυλλίζω, μ. ίσω, π. ικα, grunnio, γογγύζω. Ariſtoph. Plut. ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδίας ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

Γρυλλισμὸς, οῦ, ὁ, grunnitus, ſtridor.

Γρύλλος, ου, ὁ, porcus, vox porcorum: ſic etiam dictus is cum quo Vlyſſes apud Plutarchum diſputat, in porcum à Circe mutatus, Plutarch.

Γρυμαία, σκευοθήκη, Phrynich.

Γρὺξ, ſordes vnguium.

Γρυπαὶ, nidi vulturum.

Γρυπαίετος, adunca aquila, Ariſtophan.

Γρῦπες, οἱ, gryphes, inſtrumentum nauticum & anchoræ.

Γρυπώδης, triſtis, odioſus.

Γρυπὸς, οῦ, habens naſum aduncum, aquilinus, adunco naſo, vnco naſo præditus.

Γρυπότης, ητος, ἡ, naſi aduncitas.

Γρυπόω, μ. ώσω, aduncum reddo, Alexand. Aphrod.

Γρύπωσις, εως, ἡ, curuatio, ἐπικαμπή.

Γρυσμὸς, grunnitus.

Γρυτοπώλης, qui ſupellectilia friuola venditat. Latinè friuolarius dici poteſt.

Γρυτέεια, τὰ, friuola, va ſa fictilia, caſſa.

Γρύτη, τὰ λεπτὰ σκεύη, Ariſtophanes, friuola ſupellectilia.

Γρωνὰς, ἡ, ſcropha.

Γρώνη, ης, ἡ, τρώγλη, foramen, ſpecus. Nicand. ἐνὶ γρώνῃσιν ἴδυσαι μυοδόκοις.

Γύαις. ἐπὶ γύαις ἀφῆκε, in agros immiſit.

Γύαια, in Epigram. πρυμνήσια, id eſt, funes qui terræ alligantur à puppi.

Γύαλον, ου, τὸ, penu, theſaurus. Item concauitas ſeu conuexitas thoracis, manus. παρὰ τὸ γῦ, τὸ χωρεῖν καὶ λαμβάνειν, Etymol. τὰ γύαλα, id eſt, κοιλώματα, latebræ, profunditates, vt in quibus abſconduntur theſauri. Euripid. ἐν κρατήρων γυάλοις, id eſt, in cyathis & poculis profundis. Idem, γυάλοις καρποφόροις, id eſt, vallibus.

Γύαλος, ου, ὁ, curuus, concauus. Item thoracis circa humerum pars, κύβος, τετράγωνος λίθος.

Γύαρος, ου, ὁ, Inſula vna Cycladum, ad quam relegabantur noxii, Lucian.

Γυγάδας, ὁ, Gygadas: dicitur aurum & argentum, quod Gyges Delphis obtulit, Herodot. lib. 1.

Γυγαία, ης, ἡ, Gygæa, lacus Lydiæ.

Γυγαῖος, σκοτεινός.

Γύγης, γύγου, καὶ γύγεω, Gyges, Lydus prædiues, qui Candaulem bello ſuperatum occidit, Plutarch. in Problem. γύγου πόλις, in Epigr. γύγου δακτύλιος, Gygis annulus: prouerbium, de quo in Chiliad.

Γύης, ου, ὁ, dentale, pars aratri, τὸ γυραίνον τοῦ ἀρότρου. Heſiod. φέρειν δὲ γύην ὅταν εὕρῃς πρίνινον, illignum dentale. Idem mox priore longa, δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης, ex ilice dentale.

Γύη, ης, nomen menſuræ, vt iugerū: hinc πεντηκοντόγυον, quinquaginta iugerum, apud Platonem Epiſtola prima generis eſt maſculini. γαίας δ᾽ ἐρυτήδου γύη μὲν βαίνοντες ἀνδρόχαις γύαις.

Γυιοβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, membra depaſcens, poeticum. γυιοβόρου νόσου, in Epigram. γυιοβόρου βελέων, Ibidem.

Γυιοκάμος, ου, ὁ καὶ ἡ, membra fatigans.

Γυιοκόρος, ου, ὁ, membra depaſcens. Heſiod. γυιοκόρους μελεδώνας, id eſt, τὰ μέλη δαπανώσας φροντίδας, &c. defatigātes, vel ad ſatietatem vſque membra arrodentes.

Γυῖον, ου, τὸ, membrum omne, ſed propriè manus, & pedes. τὰ γυῖα γόνατα, μέλη. Homer. ἐς ἄχει γυίων, vſque ad pedes in Epigram. item alicubi pro cruribus, aut tibiis.

Γυιὸς, οῦ, ὁ, claudus, morbidus.

Γυιοτακὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, membra liquefaciens. γυιοτακὴς πόθος, lib. Epigram.

Γυιόχοι, οἱ, pedicæ.

Γυιόω, μ. ώσω, π. ωκα, frango membra, τὰ σκέλη βλάπτω, debilito. Heſiod. πέσεν γυιωθείς, decidit mutilatus. γυιώσω χωλώσω, Homer, frangam membra.

Γυλιαύχην, ένος, ὁ, qui collo eſt gracili & prælongo, Ariſtophanes.

Γύλιον, vās viminale.

Γύλιος, ου, ὁ, ſporta, calathus, genus peræ militaris, & vaſculum oblongum, in acutum deſinens, aptum militiæ ad ſeruandos cibos, Ariſtoph.

Γύλιππος, ου, ὁ, Gylippus, vir Spartanus, quo ſibi duce Siculi vſi ſunt, Plutar. in Lycurgo.

Γυμνάζομαι, laboro, me exerceo, exerceor. γεγυμνασμένος ἐν τινι, exercitatus, in re aliqua verſatus. γεγυμνασμένος πολλῶν πολέμων, multis bellis exercitatus, Philoſtratus. Idem γεγυμνασμένος τῆς θαλάττης, in mari exercitatus. Petrus cap. 2. Epiſt.

2. Epiſt. 2, καρδίαν γεγυμνασμένην πλεονεξίας ἔχοντες, cor exercitatum rapinis habentes. γεγυμνασμένους πρὸς εὐπείθειαν, expeditos ad obedientiam, Nazanz. Ariſtotel. lib. 6. Politic. γεγυμνασμένοι ταῖς ἕξεσι πρὸς τὰς πολεμικὰς πράξεις, ad rem militarem exercitatione habiles effecti. Iſocrates, γυμνάζεσθαι ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων, in ipſis rebus ſe exercere. Item, γυμνάζομαι, me ludo gymnaſtico exerceo, certo, concerto, Thucydid.

Γυμνάζω, μ. άσω, π. ακα, exerceo, exercito, inſtruo, comparo, aſſuefacio, exercitationem formo. Xenoph. τὸ σῶμα γυμναστέον σὺν τοῖς πόνοις καὶ ἱδρῶτι, corpus exercere oportet laboribus & ſudore. Iſocrat. τὸ σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμναζε. γυμνάζω τὸν πόλεμον, ad bellum me exerceo, Plato νόμ. η. γυμνάζειν τὴν ψυχὴν, Iſocrates. Idem, γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Xenophon, γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν, lib. 1. Pędiæ.

Γυμνὰς, άδος, exercens ſe: ſic apud Lucianum Helena dicitur, exercitationi dedita. γυμνάδας ποδὶ ἵππους, equas pede expeditas, Euripid.

Γυμνασία, ας, ἡ, exercitium, meditatio, exercitatio, tractatio, peritia. ἡ γυμνασία μᾶλλον ἢ ἀργία προσηκέτω, Galenus ad Glauconem lib. 1, exercitatio.

Γυμνασιαρχέω, ῶ, μ. ήσω, exercitationibus præſum. γεγυμνασιαρχηκότες, exercitationum principes facti, A Eſop.

Γυμνασίαρχος, ου, gymnaſiorum præſes, gymnicorum ludorum præfectus.

Γυμνασιαρχία, ας, ἡ, prę fectura ludorum, exercitatorium, principatus gymnaſii.

Γυμνασίαρχος, ου, ὁ, ludi magiſter, Plutarchus in Politicis.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, palęſtra, certamen, ſchola, gymnaſium, locus vbi nudantur & exercentur athletæ. Item exercitatio, exercendi ratio. Iſocrates ad Nicoclem, διὰ τούτων τῶν γυμνασίων τάχιστ' ἂν γένοιο τοιοῦτος, & ad genus exercitamētis celerrimè talis euades: ſic Eraſmus. γυμνασίοις χρηστέον, exercitationibus vtendum eſt, Gaza de Senectute. Lucianus, ὁ μὲν χῶρος, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, pro loco. γυμνασίων κίνησις, exercitādi agitatio. ὁ ἐκ γυμνασίου νεανίσκος, iuuenis qui in gymnaſio verſatur, deditus exercitationi, Plutarchus.

Γύμνασις, εως, ἡ, γυμνασία.

Γύμνασμα, ατος, τὸ, exercitatio, Bud. in Epiſt. poſt. apud Hermog. θέσις, declamatio.

Γυμναστέον, exercere oportet, Iſocrates.

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, præceptor exercitationum, pueros exercens, gymnaſii ſeu palæſtræ magiſter. Xenoph. ὡς φασὶν οἱ γυμνασταί.

Γυμναστικὸς, ῦ, ὁ, gymnaſticus, athleta, magiſter exercitationum, qui vim habet exercendi: vnde ἡ γυμναστικὴ, exercitatio gymnaſtica, i. ars corpora exercendi, τέχνη ποιητικὴ σωματικῆς εὐεξίας. Plato 2. de Rep. ἔστι δὴ παιδεία, ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική: ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσική. Quintilianus exercitatricem exponit.

Γυμνηλὸς, ῦ, ὁ, inops, pauper.

Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, miles leuis armaturæ: vide Εἵλωτες.

Γυμνητεύομαι, καὶ

Γυμνητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum nudus, fero leuia arma, Neutr. abſol. Chryſoſt. οὐ γὰρ ἁπλῶς δεῖ τοὺς τοιαύτας δεξιώσεις ποιεῖν, ἀλλὰ τοῖς πεινῶσι, ἀλλὰ τοῖς διψῶσι, ἀλλὰ τοῖς γυμνητεύουσι.

Γυμνήτης, ου, ὁ, miles leuis armaturæ, nudus. γυμνήτης βίοτος vita nuda, in Epigram.

Γυμνητεία, ἡ, leuis armatura, Thucydid.

Γυμνῆτις, ίδος, ἡ, nuda, apud Dioſcoridem lib. 2, γυμνήτισι νήσοις, χελιδονίαις δὲ καλουμέναις, Gymnetidibus Inſulis, quæ Callarides vocantur, vel Gymneſiis Inſulis, quas Baleares vocant.

Γυμνικὸς, gymnicus. γυμνικὰ ὅπλα, Xenoph. γυμνικοὶ ἀγῶνες, gymnici ludi, id eſt, in quibus athletæ nudi certabant. Ariſtoph. in Plut. ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conſpicior.

Γυμνόκαρπος, ου, ὁ, nudum fructum habens.

Γυμνοπαιδεία, & Γυμνοπαιδία, palęſtra apud Lacedęmonios, qua pueri nudi exercebantur, Xenophon. λίχας ταῖς γυμνοπαιδείαις τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. Apud Herodotum exponuntur γυμνοπαιδείαι, nudorum puerorum palęſtræ. Item γυμνοπαιδία, dicta eſt lex quædam tibiarum Lacedæmone, Plutar. de muſica.

Γυμνοποδέω, nudis incedere pedibus, Nazanz.

Γυμνοπόδης, ου, ὁ, γυμνόπους.

Γυμνοποδίαι, chori erant Spartæ puerorum, qui nudis pedibus cum tripudio laudes deorum canebant, in honorem Spartanorum, qui pro patria in Theræis interierāt.

Γυμνοπόδιον, ſaltationis genus, dictum à nuditate pedū.

Γυμνοπεδῶ, nudis pedibus incedo.

Γυμνόπους, οδος, ὁ, nudipes.

Γυμνὸς, ῦ, ὁ, nudus, Genit. Lucian. in Cauc. τῆς χιόνος γυμνὸς, à niue nudus. Item vacuus, ἔρημος, manifeſtus, apertus, γυμνὸς ὅπλων, exutus armis. γυμνὴ ἀγωνία, exercitatio nudis corporibus, Lucianus. γυμνὸν σκεύους, ſine vaſe. γυμνὸς τῶν σαρκῶν, renudatus carnibus.

Γυμνοσοφισταί, Gymnoſophiſtæ, ſapientes Indorum: ita vocati, quòd nudi in ſyluis agant, voluptatum omnium expertes, quibus mortalium vita corrumpitur.

Γυμνόσπερμος, ὁ καὶ ἡ, cuius ſemen nudum inſidet, nudum ſemen habens, id eſt, non incluſum. γυμνόσπερμα, quæ ſemine ſunt nudo, Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 7, cap. 3.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas, γύμνωσις. Chryſoſt. λιμῷ καὶ δίψει καὶ γυμνότητι ἐπαλαίουν, cum nuditate luctabantur.

Γυμνόω, μ. ώσω, π. ωκα, nudo, denudo, detego: aliquando exhaurio. Nonnus, ἀμφιφορῆες πάντες ἐγυμνώθησαν ἐπασσυτέρεσι κυπέλλοις οἴνου πορφυρέου. Item indico & aperio. Item priuo & ſpolio, Genit. Plato 2. de Republ. γυμνωτέος δὴ πάντων, omnibus priuandus. ἐγυμνώθησαν, ἐν ἀγῶσι ἀλειψάμενοι, corpora nudarunt, Thucydid. γυμνῶ τὰ ὀστέα τῶν κρεῶν, oſſa carnibus denudo, Herodot. ἐγυμνώθη ῥακίων, eſt exutus pannis.

Γύμνωσις, εως, ἡ, nudatio, denudatio, nuditas.

Γύναι, in Vocat. id eſt, mulier, Xenophon.

Γυναικάριον, τὸ, vxorcula, muliercula.

Γυναικεῖα, τὰ, muliebria, menſes mulierum, menſtrua, loci muliebres, Dioſcorides lib. 3, cap. 127, ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκαθίσματα πρὸς ἀγωγὴν ἐμμήνων, &c. id eſt, conuenienter in muliebres deceſſus adiiciuntur, ad detrahendos menſes, &c. Apud Ariſtot. hiſtor. Animal. lib. 4, cap. 9. Gaza vertit, mulierum profluuia, id eſt, menſtrua. γυναικείων ὁρμὴ, profluuium menſium, id eſt, menſtruorum, lib. 7, capite 2.

Γυναικεία, ἡ, eadem eſt Gręcis, quę Romanis Bona dea, Plutarch. in Cæſ.

Γυναικεῖον, ου, τὸ, locus vbi mulieres verſantur, id eſt, gynæceum.

Γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris: vnde γυναικεῖα ἱμάτια, Xenop. veſtimenta mulierum, & ὁ γυναικεῖος κόσμος, muliebris mūdus, Platoni 2. de Republ. γυναικεία φωνὴ, fœminea vox. γυναικεία πίττη, pice muliebri, Lucian.

Γυναικηΐη, ἡ, muliebre conclaue, Herodot.

Γυναικήϊος, muliebris, Ionicè, Herodot.

Γυναικίας, ου, ὁ, effœminatus, θηλυμανὴς ἀνήρ. Lucian. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας, mollis ipſe & effœminatus.

Γυναικίζομαι ἐς τὸ ἑταιρικὸν, meretricū in morem geſtio, vultumque compono, Eraſ.

Γυναικίζω, muliebriter viuo, geſtu cultúque mulierem repræſento.

Γυναικικὸς, ῦ, effœminatus, muliebris. γυναικικώτερος, effœminatior,

Γυναίκισις, εως, ἡ, imitatio muliebris. Ariſtophan. Theſmo. περὶ τῆς ἐνέργεια δοῦναι γυναικίσεως δίκην.

Γυναικισμὸς, ῦ, ὁ, mos fœmineus.

Γυναικοκήρυκες, οἱ, amoribus capti.

Γυναικοκρατία, intéperantia in mulieres, mulieroſitas.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, viuo ſub muliebri imperio, fio

vxorius, inſeruio mulieri: vnde γυναικοκρατούμενοι,qui vxoriæ poteſtati parent,dediti mulieribus,mulieri inſeruientes.Plin.l.6.eo nomine populos quoſdã Amazonũ vicinos appellat, bello ab Amazonibus victos: ex eo ſic dictos, quòd victricibus obſequantur ad procreandam eis ſobolem.

Γυναικοκρατία, muliebre imperium, vxorum potentia, muliebris inſolentia. Ariſtot.lib.5.Polit.ait,tyrannum ſtatuere γυναικοκρατίαν περὶ τὰς οἰκίας, ἵν' ἐξαγγέλλωσι κατὰ τῶν ἀνδρῶν.

Γυναικομανής,ἐος,ὁ καὶ ἡ, inſaniens in mulieres,aut illas ad furorem cogens.Interpres Homeri exponit,ἤτοι ὁ ἐπὶ γυναιξὶ μαινόμενος,ἢ γυναῖκας εἰς μανίαν φέρων διὰ τὸ κάλλος.

Γυναικομανία, furor & inſania mulierum, inſanus mulierum amor,Bud.Comment.

Γυναικομανῶ, & Γυναιμανῶ, inſano amore afficior erga mulieres.

Γυναικονῖτις,ιδος, mulierum(vt ita dicam)ſenatulus,& in domo pars:aliàs per ω in tertia.

Γυναικονομία,mulierum diſciplina,Ariſtot.

Γυναικόνομοι,mulierum inſtitutores,qui mulierum curam habent,matronarum decentiæ & modeſtiæ arbitri, de iis pro poteſtate ſtatuentes,vt ne muliebris mundus, aut cultus matronalis in luxum euadat,aut habitũ ab eo ſexu diſſentaneum.

Γυναικοπληθής,ἐος,ὁ καὶ ἡ,mulieribus plenus,Euripid.

Γυναικοπρεπῶς,muliebriter,vt decet mulierem.

Γυναικοφίλης,ου,ὁ, mulieroſus,mollis, effœminatus,fœmineus.

Γυναικόφωνος,vocem habens muliebrem.

Γυναικώδης,muliebris,mulieroſus.

Γυναικὼν,ῶνος,ὁ,domus mulierum, contubernium mulierum,conuenticulum.

Γυναικωνῖτις,ιδος,ἡ,gynęceum,mulierũ conclaue,ſacrarum virginum domus, Plutar.de tranquill.muliebris ductus,Idem Polit. τῇ γυναικωνίτιδι τῆς βασιλείας συννοσούσης. quum regia vxor & cæteræ mulieres ægrè ſe inuicem ferrent, Interpres ſic vertit. οἱ ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος, eunuchi, Nazanz.Plutarchus in Themiſt. εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κατέφυγε, ad mulieres confugit.

Γυναιμανὴς,pro γυναικομανὴς,ἐος,ὁ,mulieroſus, inſanus amore mulierum. Homer.Iliad.γ, δύσπαρι εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς.

Γυναιον,ου,τὸ,muliercula,vxorcula.Demoſthen.ἐν τῷ περὶ παραπρ. γύναια δὲ καὶ παιδάρια ὀλίγα. At Homerus Odyſſ. ο,ὃ λίτ' ἐν πάσῃσι γυναίων εἵνεκα δώρων,i.διὰ γυναικῶν δωροδοκίας.

Γυνανδροι:vide Ἀνδρόγυνοι.

Γυνὴ,αικὸς,ἡ,vxor,mulier. οἱ πρὸς γυναικῶν,vocantur cognati.vt οἱ πρὸς ἀνδρῶν,agnati.Demoſt. πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν,id eſt,agnatus non cognatus.Plato dici putat γυνὴ, quaſi γονή. In vocatiuo ὦ γύναι. ταῖς γυναιξὶ προσθετέον, applicãdum eſt ad mulierum profluuia,lib.9,cap.12.hiſtor.plãt.γυναικὶ ὅμοιος,muliebris ſexus ſimilitudinem referens. γυνὴ γαμετὴ,vxor,Plato νόμ.θ. Sic Xenoph.γυναιξὶ ταῖς γαμεταῖς,in OEcon.γυναῖκα ἔχειν,capere vxorem,Herodot.

Γύννις,ὁ,mollis effœminatus.γύννιδος τοξότου, effœminati ſagittarii,mollis ac ſemiuiri,Plutar.in Apophth.

Γύπαι,αἱ,ſubterraneæ cauernæ,nidi,ſpecus anguſti.

Γυπαίετος,ὁ, aquila vulturis ſpeciem referens, Ariſtot. lib.9.Animal.cap.33.

Γύπαιον,Gaza lib.3. Gram.exponitur tugurium.vide num rectius ſpelunca & cauerna.

Γυπιέιον,ου,τὸ, auis nidus, φωλεὸς,καλιὰ, σαθρὸν χωρίον,Ariſtoph.Interpres.

Γυπίνη,vulturina.

Γύπωνες,οἱ,ſaltatores,de quibus Pollux,lib.4.

Γύραι,petræ ſunt prominentes in AEgæo ſinu.

Γύργαθον,ου,τὸ,rete,Ariſtot.lib.5.Animal.cap.21.

Γύργαθος,ὁ, lectus, in quo paralytici mentéque capti, quíque vocantur dæmoniaci,vincti lacerant ſeſe. Hinc Prouerb. γύργαθον φυσᾷς, in inſanum fruſtráque vociferantem,Eraſmus Chil. Item caniſtrum.

Γυρεία,ας,ſcrobs,i.foſsio in vitibus,repaſtinatio, ambitus.

Γυρεύω,circumeo, ambio.

Γυρότομος,in orbem ſciſſus,lib.Epigram. γυρότομον αὔλακα,ſulcum orbiculariter proſciſſum.Nam aratrum in fine agri in orbem vertitur.

Γυρῖνοι,gyrini,ranæ minores & imperfectæ.

Γυρόδρομος πέτρος, lapis circulariter motus, vt mola,lib. Epigramm.

Γυροειδῶς,in orbem,per gyrum.

Γῦρος,ου,ὁ,ambitus,orbis, circulus,gyrus,ſcrobs.

Γυρὸς,οῦ,ὁ, aduncus, rotundus, Theophr.lib.3, cap.5. de cauſ.plant.arcuatus,deſinens in gyrum.

Γυρτώνη,Gyrtone,vrbs Theſſaliæ,quæ & Γύρτων dicitur,Iliad.β.

Γῦρις,pollen,puluis molarum,pollen farinæ, Interpr. Dioſcorid.lib.3,cap.48. γῦρις τῶν πυρῶν, pollen tritici, libro 2,cap.110.

Γυρόω,μ.ώσω,circulum duco, circummunio,ſepio,ambio,incuruo,voluo, flecto.

Γύρωμα,ατος,τὸ,circulus,orbis.

Γύρωσις,εως,circuitus, circumactio.

Γὺψ,γυπὸς,vultur.

Γύψος,ου,ἡ,gypſus.οἶνος τὴν γύψον ἔχων,vinum gypſatum, gypſo conditum, Dioſcorid. lib.5,cap.10. Idem lib.1,c. 187, πρὸς γύψου πόσιν καὶ φαλαγγίων δήγματα πίνεται, contra gypſi potum & phalangiorum morſus bibitur.

Γυψόω,gypſo illino. γυψοῦντες,gypſo inducentes.

Γῶ,ſibiipſi,particulariter,tuo. Eſt etiam verbum,ἀπὸ τοῦ χωρῶ,λαμβάνω,δέχομαι,ἀγῶ,φωνῶ,Etym.

Γωλεὸν,φάρυγξ,fauces,guttur,Varin.

Γωλέα,luſtra ferarum & ſerpentum,Nicand.The.

Γῶν pro γοῦν,apud Herodotum.

Γωνία,ας,ἡ,angulus. γωνίαι τῶν πλατειῶν,anguli plateaurũ dicuntur à Matthæo, cap.6.Euangel. non receſſus, ſed flexus viarum, vt ſunt compita ac triuia. Dioſc.lib.3,c. 79,γωνίαις χερσινώδεις,limitibus terrenis,angulis terrenis, locis incultis: ſic eius Interpretes.

Γωνιαῖος,ου,ὁ,angularis.

Γωνιασμὸς,ῦ,ὁ,concurrentium parietum angulus,quadratura, flexus, ἀποφυγή.ὅπου γωνιασμὸς, πλαγιασμὸς, ἀπάτη, Ariſtophan.

Γωνίδιον,paruus angulus.

Γωνιοειδὴς,ἐος,οῦς, ὁ καὶ ἡ,anguloſus, in angulum exiens, Theophraſt.lib.1.hiſt.plant.c.16,angulatus.

Γωνιόομαι,οῦμαι,angulos habeo.γεγωνιωμένος,anguloſus, Dioſcorid.lib.3, cap.9.

Γωνιόφυλλος,ου, foliis angularibus conſtans.

Γωνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anguloſus, angularis, in angulos exiens.

Γῶνορ,Laconib.pro γωνία.

Γῶνος, pro γωνὸς,genu.

Γωσίω, hoc verbum Laconum eſt, quod Heſychius exponit σαρκῶ,ſeu σαρκίζω. legitur in Lycurg.Plutarch.

Γωρυτὸς,οῦ,ὁ,corytus,id eſt, theca arcus,pharetra, παρὰ τὸ γῶ, τὸ χωρῶ, καὶ ῥυτὸν τὸ ἑλκυσὸν τόξον.

Δ,Quarta eſt Græcorum litera. Bœoticè pro ζ ponitur, ſed duplex: vnde δειξ δω, pro δείξω, apud Ariſtophan.

Δὰ,particula eſt,quæ per ſe nihil ſignificat:ſed in compoſitione auget,vt δαφοινός.

Δαγὺς, ὑδος, cryſtallum, ornamentum muliebre, quod corollæ in modum caput ambit ſtringítque. Theocr. Pharmac. ἀλλ' ἐπάγειν δαγῦδι περὶ λὸν χρόα παντοδαπὸν ἴον. Alii bracteam in pectus virginum dependulam intelligunt.

Δαδουχος,

Δαδεύειν, curare, obſeruare, oculos infigere.

Δάδιον, ου, τὸ, facula: pro tædaria materia, Dioſcor.

Δάδιξ, ικος, menſura ſex chœnicum.

Δαδιώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, tædam præferens: ſic legitur cap. 2, lib. 9. hiſt. plant. Theophraſti, pro δαδώδης.

Δᾳδοκοπεῖν, eſt faces conficere, & ex arbore faces eximere. Theophr. lib. 3, cap. 23, de cauſ. plantar. δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη, tæda detracta ſeruatur pinus.

Δᾳδουργεῖν, idem. Theophr. ibidem, δᾳδουργοῦσι τὴν πεύκην, tædificant pinum. Idem lib. 4, cap. 19. hiſt. plant. δᾳδουργουμένη πεύκη, pinus quum tæda diſcinditur.

Δᾳδουχέω, facem præfero, facem geſto, præluceo, præradio, luceo face, alluceo, præeo, καθηγοῦμαι, & doceo. Athenæus lib. 4. de Antonio triumuiro, μετέβαινε δ' εἰσιόντα καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν, ὑπὸ τῶν τεγῶν λαμπάσι δᾳδουχουμένης τῆς Ἀθηναίων πόλεως, id eſt, φωτιζομένης, illuſtrata, illuminata facibus è tectis fulgentibus. δᾳδουχεῖν φέγγος, in Epigram. lumen excipere.

Δᾳδουχία, ας, ἡ, facis geſtatio, tædæ accenſio. μετὰ δᾳδουχίας εἰσεδέχθη, cum facularum luminibus exceptus eſt, lib. 2. Macchab. cap. 4. ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ, inter geſtandas faces.

Δᾳδοῦχος, ὁ, geſtans tædam, ὁ λαμπαδοφόρος, Heſych. Daduchi dicti ſunt Cereris ſacerdotes, quia portabant faces in eius ſacris, imitantes Cererem, quando Perſephonem quæreret.

Δᾳδοφορέω, tædifico, Gaza l. 9, c. 2. hiſt. plan. Theophr.

Δᾳδόω, μ. ώσω, in facem muto. Theophr. lib. 5, cap. 15, de cauſ. plantar. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι, quum radices mutatæ in tædam fuerint. Ibidem lib. 6, cap. 15, δᾳδωθέντα δένδρα, arbores in tædam mutatæ.

Δαδύσσω, perturbo, lacero.

Δᾳδώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, tædaceus, tædæ ſimilis, Gaza ex Theophraſt. δᾳδώδης χρώματι, colore tædæ proximus, tędatus. Vnde δᾳδωδέστερος, tædatior.

Δάδωσις, εως, ἡ, tæda, in tædam mutatio, Theophr.

Δαείην, didicerim, μάθοιμι.

Δάειρα, Atticè, Proſerpina.

Δαὴς, doctus, exploratum habens: Poetic. addiſcens. δαέντες ἔργα, opera edocti, Theocrit.

Δαέω, ſcio, intelligo: Accuſat. Dicitur & Δαίω: vnde δεδάηκα, didici.

Δαερὸν, niger.

Δάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, diuido, lacero, diſſeco, diſtribuo. Odyſſ. ξ, τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο, patrimonium ſunt partiti. & Odyſſ. ο, κτήματα δασσάμενοι, inter ſe partiti. Ibidē, διχθὰ δὲ σφίσι πάντα δέδασται, omnia ſunt diuiſa. Heſio. σπέρματα δάσασθαι dixit, pro ſeminare. Item, pro do & aſſigno. Heſiod. ἐσθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.

Δάη, pugna, μάχη μεγάλη.

Δαηθμὸς, οῦ, ὁ, incendium.

Δαήμεναι, pro Δαῆναι, didiciſſe, intelligere, diſcere, doceri: ab ἐδάην. Homer. in bello Ranarum, εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι εὐχαρίς ἐστι.

Δαημοσύνη, ης, ἡ, ſcientia, ars, Apollon. 2. Arg.

Δαήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peritus, artifex, gnarus.

Δαῆναι, ſciuiſſe, didiciſſe, μαθεῖν.

Δαὴρ, έρος, ὁ δάερ, leuir, viri frater, ἀνδράδελφος. παρὰ τὸ δαίω τὸ γινώσκω. Homer. Iliad. γ, δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε, i. ἀνδρὸς ἀδελφός.

Δαηρὸς, οῦ, ὁ, ſplendidus, ſiccus, accenſu facilis.

Δαήσομαι, intelligam, μαθήσομαι.

Δάθος, Dathus, Thaſiorū colonia, iuxta Strimonem.

Δαὶ, pro δὴ, autem, & hoc in repetita interrogatione, vt annotat Bud. & apud Homer. citra interrogationem. οἱ δαὶ μεγάλα συνέχοντες, &c.

Δαΐ, τῇ, bello: Datiu. à Recto δαῒς, pro δάϊ. Heſiod in Theog. ἐν δαῒ λυγρῇ, ἐν τῇ μάχῃ χαλεπῇ. ἔστι δὲ ὑποκοριστικὸν τοῦ δὶ, δαϊ, δηϊοτῆτι, inquit Interpres.

Δαία, magna, infinita, venerabilis, horrenda.

Δαιάζω, exclamo, ſuſpiro.

Δαιδάλεος, ου, ὁ, varius, elegās, affabrefactus. Heſiod. πηλὸν εὔπηκτον ἔθηκε δαιδαλέην.

Δαιδάλεος, ου, ὁ, vari⁹, artificioſus, dædaleus. ζωστὴρ δαιδάλεος, Iliad. δ, i. ποικίλος, πολυχρώματος, εὖ πεποικιλμένος.

Δαιδάλλω, μ. αλῶ, π. αλκα, orno, vario: vnde δεδαιδαλμένος, arte confictus: Accuſat.

Δαίδαλμα, ατος, τὸ, opus ſcitum, ſimulachrum, artificiū. τὰ δαιδάλματα, ſunt quæ in artibus elegantiora & ſpecioſiora videntur, à Dædalo artifice laudatiſſimo dicta: eadem κομψεύματα & σοφίσματα, Latinè etiam ſcitamenta, i. ſcita & artificioſa commenta dicuntur, Bud. in Epiſt.

Δαίδαλος, pro δαιδάλεος, ου, ὁ, ingenioſus, ſolers, varius: à δαίω, teſte Gaza. Item, Δαίδαλος, Dædalus, proprium viri, filii Meropes, filiæ Erichthei, Plutarch. in Theſeo.

Δαιδαλόχειρ, ειρος, ὁ καὶ ἡ, manibus induſtrius, Epigram.

Δαΐζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, inquiro.

Δαΐζω, μ. ίσω, π. ικα, diuido, dilanio, diſcerpo, cōfodio, diſſeco, partior, διακόπτω, occido, opprimo, πορθέω, corrumpo. Odyſſ. ξ, πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, diuidens, μερίζων. δεδαϊσμένος ἦτορ, animus confectus, diſtinctus, iactatus, δαϊχθεὶς, diſcerptus, Euripid.

Δαιμονάω, μ. ήσω, π. ηκα, inſanio, ſum dæmoniacus: Neutrum abſolut. à dęmone vrgeor. Plutarch. in Pericle, τοῖς δαιμονῶσι περὶ τὰ θεῖα καὶ ταραττομένοις, pauidis atque attonitis circa res diuinas.

Δαιμονιακὸς, οῦ, ὁ, dæmoniacus. δαιμονιακὸς φθόνος, inuidia à dæmone incenſa, Plutarch. in Pericle.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio vexor. δαιμονιζόμενοι, qui à dęmonibus vexantur, dæmoniaci. Cap. 4. Euangel. Matth. δαιμονισθεὶς, à dæmonio correptus, qui dęmonium habet.

Δαιμονίζω, inter deos refero, τὸν δαίμονα ὑμνῶ, ἀποθεῶ.

Δαιμονίη, ἡ, miſeria

Δαιμονικὸς, dæmonicus. δαιμονικὸν αἴτιον ὑποτιθέμενοι, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ.

Δαιμόνιον, ου, τὸ, numen, genus, fortuna, dæmonium. τὸ δαιμόνιον quum dicebant, & τὸ θεῖον, deum ſupremum diuinitatémque mundi moderatricem intelligebant. Xenoph. ἅ ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου διαλεγομένου, &c. i. de diuina prouidentia & ſupremo numine. Iſocrates, τίμα τὸ δαιμόνιον.

Δαιμόνιος, ου, ὁ, miſer, infelix, κακοδαίμων. Aliquando ἐναντίως, μακάριος κατ' εὐφημισμὸν, fortunatus, beatus, mirus, felix, εὐδαίμων, diis ſimilis, diuinus, admiratione dignus; auguſtus, θαυμάσιος. Interdum vim habet Superlatiui, vt Odyſſ. ξ, ἦδε δαιμόνιε ξείνων, id eſt, hoſpitum maximè admirabilis. τὰ δαιμόνια, res diuinæ. Xenoph. 1. ἀπομν. τὰ δαιμόνια σκοποῦντες, &c. τὸ δαιμόνιον, etiam diuinitus accidens. Idem, εἰ μή τι δαιμόνιον εἴη, niſi quid diuinitus contingat. & in Fœminino genere, δαιμονίη. Homer. Iliad. α, δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὀΐεαι: vbi Interpres, δαιμονίη, νῦν κακὴ κεφαλή. ἔστι δὲ εὐδαίμων, μακαρία. Ariſtoph. ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με, ô infelix. Plato in Apologia, pro diuino & ad dæmonas pertinente, ἐθ' ὅστις δαιμόνια μὲν νομίζει πράγματα εἶναι, δαίμονας δὲ οὐ νομίζει. δαιμόνιον μήνιμα, ira numinis, Plutarch. in Romulo. δαιμόνιος βεβαιωτής, lib. Epigram. δαιμόνιον πῦρ, Ibidem, ignis diuinus, & à deo ſeu fortuna eueniens. δαιμόνιος τὴν σοφίαν, vir prodigioſa ſapientia.

Δαιμονιώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, dæmoniacus, à ſpiritu vexatus.

Δαιμονίως, diuinè, infeliciter, παραδόξως, mirè. Ariſtop. μίαν εὗρον ἄγχουσαν δαιμονίως ὑπερφυᾶ, mirè excellentē. Idem, δαιμονίως ἑρπύσαι, ſerpere mirificè, id eſt, ὡς εἰς τὸ ἱερὸν ὄφιον ἀπελθοντι.

* Δαιμονομανία, idem quod εἰδωλολατρεία, Arethuſa.

Δαιμονοφόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, dæmoniacus.

Δαιμὸς, cuius bona in ærarium relata ſunt.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, deus, genius, larua, ingenium, ſapiēs: quaſi δαήμων, i. ſciens. Dæmonibus enim antiquitas humanarum artium inuentionem tribuebat. Plato hoc no

mine vniuerſi moderatorem appellat. Homer. Iliad. α, μετὰ δαίμονας ἄλλους, i. θεοὺς. οὕτως δὲ δαίμονας καλεῖ τοὺς θεοὺς, ὡσεὶ δαήμονας· ἔμπειροι γάρ καὶ ἴδριες πάντων αὐτοί εἰσιν, ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἡσίοδος δὲ δαίμονάς φησι τοὺς ἐπὶ τῷ ζῆν μεταστάντας, ἐπὶ τῆς τοῦ Κρόνου βασιλείας, τοῦ χρυσοῦ γένους, λέγων αὐτοὺς δαίμονας φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων. Pro dea Venere, Homer. Iliad. γ, ἦρχε δὲ δαίμων, duxerat dea. οἱ δαίμονες, lemures, genii indigetes, manes, inferi καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Ariſtoph. vbi Chremylus ait, Plutũ eſſe omnium dæmonũ miſerrimũ. Item pro fortuna, τὰ τοῦ δαίμονος ἀγαθὰ, fortunæ bona, Bud. in Epiſt. prior. ὁ δαίμων θεὸς, Philoſtrat. in Heroicis. Aeſchines iunxit alicubi τὸν δαίμονα καὶ τὴν τύχην. δαίμονος ἀγαθοῦ. vide Ἀγαθός. κατά τινα δαίμονα, forte quadam. Plutarch. ἐδεδίει γὰρ τὴν μεταβολὴν τοῦ δαίμονος. Demoſth. κατὰ τύχην τινὰ καὶ δαίμονα, forte fortuna. Sophocl. ... ἀπέσται συμφορῷ δαίμονι, interiit inuiſo fato. Significat etiam cuiuſque genium præſtitem, fortunæ cõciliatorem vel bonæ vel aduerſæ. Odyſſ. ξ, παρά μ' ἤπαφε δαίμων. vnde εὐδαίμονες καὶ κακοδαίμονες dicti. Philo de mundo, δαίμονας καὶ ἥρωας, à Græcis dictos eſſe ſcribit, quos ἀγγέλους Moſes appellat. Idem ibidem inquit, ψυχὰς οὖν καὶ δαίμονας καὶ ἀγγέλους ὀνόματι μὲν διαφέροντας, ἓν δὲ καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον διανοηθεὶς, ἄχθος βαρύτατον ἀποθήσεις, δεισιδαιμονίαν, vbi Bud. Animas igitur & lares ſiue genios & nuntios (ſic dæmonas & angelos appellant) nomine differentes, cæterùm vnum tute idémque ſubiectum eſſe animaduertens, grauiſsimum onus depoſueris, quam ſuperſtitionem vocamus. vide ἐν τῷ Ἄγγελος. Item δαίμων, conditio vitæ. Heſiodus, δαίμονι δ' οἷος ἔησθα, & cuiuſcunque ſis cõditionis.

Δάϊος, denſus, prudens, aptus vri.

Δαίνυμαι, conuiuor, comedo, epulor, ἐσθίω, ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, conuiuium celebro. Iliad. ι, θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας.

Δαίνυμι, præbeo conuiuium. δαίνυ δαῖτα γέρουσι, da cõuiuium ſenibus, i. præſtantioribus, Homer. vbi δαίνυ pro δαίνυθι ponitur. δαίνυ γάμον ἱμερόεντα, perfruaris nuptiis optatis, Idem. Pindarus apud Plutarchum, δαίνυνται βροτοὶ τήματι, veſcuntur detrimentis.

Δαίομαι, incendor, ardeo, diſco, diuido. Homer. Odyſſ. α, κρέα δαίετο, i. ſecabat, ἐμέριζε. Pro epulor, Apollon. εὖ δαισάμενοι, i. bene epulantes. Pro diſcerno, Heſiod. τάδε δαίετο θνητοῖσι ἔργα, i. erant diſtincta. δαίσασθαι, εὐωχηθῆναι, edere, comedere, Sophocl. Phocyl. μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, ne comedas. ἐδαίσαντο γάμον σφῶν, ipſorum nuptias celebrarunt, Philoſtratus.

Δάϊον, ſiue Δαῖον, monſtrum, ſignum bellicum.

Δάϊος, pro δήϊος, ἐμπειρος, hoſtilis, rapax, rapid⁹, pugnax, bellicus. Item captiuus, bello captus, miſer. Sophocl. ὦ δαΐα, ὦ δαΐα τέκνων τοῦδε δύσμορον γένος, &c. i. ὦ αἰχμάλωτε καὶ δύστηνε. In Epigramm. δαῒ τεχνῖτα, perite artifex. δάϊος πολεμίοις, formidoloſus hoſtibus, Euripides. δαΐαις μάχαις, forti prælio, Sophocl.

Δαίρω, flagello, verbero, cædo, τύπτω: vnde δαρεῖς.

Δαῖς, δαιτὸς, καὶ Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, & Δαίτη, poeticè, εὐωχία, cõuiuium, ſcilicet ingenioſè extructum, dapes. Iliad. α, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.

Δαῒς, ίδος, ἡ, fax, lumen, tæda: item bellum, pugna. παρὰ τὸ δαίω, καίω. Heſiod. ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. vide Δαΐ, δαδός. ἐπεὶ δαΐδας παρέθηκε, vbi admouiſſet lucernas, Homerus.

Δαίσιμον, ου, τὸ, eſui aptum.

Δαιταλεὺς, έος, ὁ, conuiuator. δαιταλῆς, titulus comœdiæ cuiuſdam Ariſtophanis.

Δαιταλουργία, coquendi ars.

Δαίτη, ης, ἡ, conuiuium, epulum, εὐωχία. Apollon. 2. δαίτην ἀμφίεπον, conuiuium agitabant.

Δαίτηθεν, ex epulo, ex conuiuio.

Δαιτὶς, ἡ, facula, caput allii, & locus Epheſi.

Δαιτρεύω, μ. εύσω, diuido cultro, miniſtro. Odyſſ. ξ, αὐτὰρ ὁ σφάζοντες ἴσταντο δαιτρεύοντες, i. μερίζοντες καὶ μαγειρεύοντες. Pro mactò, Apollon. 2, ἀλλ' ἵπποις δαίτρευον.

Δαιτροπόνος, ου, ὁ, piſtor.

Δαιτρὸς, οῦ, ὁ, coquus, τραπεζοκόμος, μάγειρος, inquit Plut. in Symp. à more videlicet antiquo, ὁ διανέμων τὰ κρέα, diuidẽs in fruſta. Nã coqui eſt diuidere eſcas fruſtulatim ſedentibus in menſa. Itẽ ſemiplenus. Homer. Iliad. εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι δαιτρὸν πίνωσι, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί.

Δαιτυμονεὺς, conuiua. Nonnus, οὐδ' υἱεῖ δαιτυμονῆι.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, conuiua, ἑστιάτωρ, qui conuiuio accipitur, amicus. Odyſſ. ε, δέπας δὲ τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων, i. in conuiuio diſcumbentium. Plato lib. 1. de Repub. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιᾶσθαι, &c. Capitur & pro eo qui parat conuiuium, vt Odyſſ. δ, δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν, &c.

Δαιτὺς, ύος, ὁ, conuiuium, epulæ.

Δαίφαντος, Dæphantus, proprium viri Phocẽſis, Plutarch. de virtut. mulier.

Δαΐφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, bellicoſus, in bello prudens. Odyſſ. ο, κουριδίης ἀλόχου δαΐφρονος, id eſt, συνετῆς, ſapientis & pudicæ. Heſiod. ἦλθε δαΐφρων, id eſt, ἔμπειρος πολέμου.

Δαίω & δαίω, μ. δαίσω, ἀόρ. β. ἐδαΐην, μέσ. παρακ. δέδηα, diuido, conuiuor, appono ad menſam, depaſcor, vt Herodo. α, τὸν ἀσυνάγω ἀνόμω τραπέζῃ ἔδαισε, menſa nefanda excepit. Item luceo, comburo. Aliquando diſco, ſcio. δαίω πῦρ ignem excito, Homer. δαίσομεν ὑμεναίους, epulum nuptiale faciemus, epulabimur, Euripid. ἔδαισαν γάμους, peregerũt nuptias, celebrarunt conuiuium nuptiale, Idem.

Δάκαρ, ſic dicitur genus quoddam caſiæ, Dioſcorides lib. 1, cap. 12.

Δακέθυμος, mordens animum, moleſtus, mordax.

Δάκετον, τὸ, animal venenoſum, θηρίον ἰοβόλον. Dioſcor. lib. 7, cap. 1, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγὴν, poſt venenati animalis ictum, poſt impreſſum à ſerpente ictum. Theophr. lib. 9, cap. 21. hiſtor. plant. πρὸς τὰ δάκετα χρήσιμος, ad ſerpentum morſus vtilis.

Δάκνομαι, moleſtè fero, mordeor. δάκνομαι ἐπὶ τούτοις, Xenoph. angor, ἐδήχθη, apud eundem, i. punctus eſt, cura ei iniecta eſt. δακνόμενος τὴν κύστιν, cui veſica eroditur.

Δάκνω, μ. δήξω, π. δέδηχα, ἔδακον, à δήκω, mordeo, erodo, abrodo, morſum infigo, rodo, fodico, lãcino, reprimo, mordicus impeto, corrodo, lanio, diſcrucio, ango, moleſtè incito, ſolicito. θυμὸν δακὼν, in Epigramm. δάκνει τὴν καρδίαν, Ariſtoph. Heſiod. δάκε δ' ἄρα καὶ ἔσθι θυμὸν, pro ἔδακε.

Δακνώδης, εος, mordax, Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem, δακνώδους οὐσίας μετέχον, &c.

Δάκος, δάκετον, θηρίον ἰοβόλον, animal venenoſum.

Δάκρυ, υος, τὸ, lachryma. Apollon. 2. Argon. δάκρυ δ' ὁμοῦ ξανθὸν. Homer. Iliad. α, κατὰ δάκρυ χέουσα, pro δακρυχέουσα, & κλαίουσα. δακρύων πλῆθος, lachrymis refertum, Thucyd.

Δάκρυμα, ατος, τὸ, lachryma, Herodot.

Δακρυόεις, όεντος, lachrymãs, δακρύων ποιητικὸς, lachrymoſus. Heſiod. ἄλγεα δακρυόεντα, id eſt, dolores flebiles.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ. τῶν δακρύων πολλοὺς μετιέναι, multos lachrymas effudiſſe. Herodot. δάκρυον etiã dicitur humoris fluxus ex planta ſua ſponte diſtillantis, qualis in trunco vitis gummi modo concreſcit, & quæ in nigra populo in ſuccinũ duratur, Marcel. in Dioſc.

Δακρυοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, ciens lachrymas.

Δακρυόφιν, pro δακρύοις, lachrymis. δακρυόφιν πλῆσθεν, lachrymis impleti ſunt, Homer.

Δακρυῤῥοέω, ῶ, lachrymas fundo, illachrymo, lachrymo.

Δακρυχέω, μ. έσω, π. κηκα, lachrymas fundo, δάκρυα χέω, Iliad. α.

Δακρύω, μ. ύσω, π. υκα, lachrymo & ploro, κλαίω, lachrymas fundo. δακρύω τὸν ἀποθανόντα, mortuum deploro. Sophocles in Aiace, μηδ' ἐπισκηνίους γόους δάκρυε, neque in tentorio gemitus edas. ἐπιδακρυμένος, collachrymatus, Plutarch. in Publicola, id eſt, lachrymis perfuſus. δακρύω τὴν τύχην, Demoſthen.

Δακρυώδης, εος, ους, ὁ καὶ ἡ, lachrymoſus, in lachrymæ modum

dumformatus, Theophr.lib.6.hiſt.plant.

Δακρυώτατον, infeliciſsimum.

Δακτυλήθρα, ας, ἡ, digitale, pala annuli.

Δακτυλιαῖος, digitalis, digiti magnitudinem explens. Huius formæ nomina de quantitate ſæpe prædicantur: ſic etiam *τετραδακτυλιαῖα*, quæ ſunt magnitudine quatuor digitorum. Accuſat. habent poſt ſe, vel regunt datiuum, vt *δακτυλιαῖος τὸ μέγεθος*, vel *δακτυλιαῖος τῷ μεγέθει*.

Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annulus ſine gemma aut ſigillo.

Δακτύλιον, ου, τὸ, digitus.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus. Interdum anus, podex & eius orbis, ab annulo tranſlata appellatione, ſedes. Alexand. Aphrod.lib.1. Problem. *πάπυρον σφαιρώσαντες ἐμβάλλουσιν εἰς τὸν δακτύλιον.*

Δακτυλῖτις, ἡ, dactylitis, ſic dicitur longa ariſtolochia herba, Dioſcorid.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digit⁹ annularis, minimo proximus.

Δακτυλογλυφία, ας, ἡ, inſculptio annulorum.

Δακτυλογλύφος, ου, ὁ, annularius, ſcalptor, ſculpẽs annulos, annularius, qui annulos inſculpit.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito oſtendo.

Δακτυλοδόχμη, ης, ἡ, palmus. vide *Παλαιστής*.

Δακτυλοθήκη, annulorum repoſitorium, Bud.de Aſſe.

Δάκτυλον, ου, τὸ, digitus, Nazanzen. lib.Epigrammat. *δάκτυλα χειρός.*

Δάκτυλος, ου, ὁ, digitus, & ſedis vitium apud Medicos, dactylus. Eſt & rhythmi genus, quod dicitur *κατὰ δάκτυλον* ab Ariſtoph. *νεφ. ἐπαΐειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, χ' ὁποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.* vbi Interpres, *κατὰ δάκτυλον ἀριθμητικόν ἐστι μέλος. ἔστι δὲ ῥυθμικὸς κρούματος, εἶδος κατὰ δάκτυλον ᾧ χρῶνται οἱ αὐληταί. ὁ κατὰ δάκτυλον ῥυθμός ἐστιν ὁ ἐν ἴσῳ λόγῳ.* Apud Plutarch. de Muſica, *τὸ κατὰ δάκτυλον εἶδος*, forma per dactylum vocata: ſic dicitur quædam de tibiarum ratione & cantu lex, quam alii Orthiæ legis eſſe dicunt. Eſt autem per dactylum, modulus ſub rhythmo dactylico compoſitus. Item *δάκτυλοι*, dactyli, palmæ fructus. Adnotat Marcell. noſtra ætate vna appellatione dactylos, fructus omnes palmæ dici, quũ tamen proprium genus & nomen dactyli quõdam haberent, qui in palmularum ſenſu prælonga gracilitate cúruati, humanis digitis ſimiles ſunt, lib.1. Dioſcorid. cap.67. *δάκτυλος μέγας*, pollex, Idem Dioſcor.lib. 3, cap. 219, *ἐπ' ἄκρων δακτύλων βεβηκυῖα*, ſummis articulis incedens, gradiens pedetentim. *δάκτυλος θεοῦ*, dicitur *τὸ ἅγιον πνεῦμα*, ait Nazanz. Eſt etiam *δάκτυλος*, dactylus, cõchæ genus, Plinius lib.9, cap.56.

Δακτυλωτὸς, οῦ, ὁ, annularius.

Δαλὸς, οῦ, ὁ, lampas, torris, fulgor, titio. Heſiod. *δ' ὥσπερ δαλοῦ καὶ αὐτὸν χειρὶ δῶκεν*, &c.

Δαμάζω, μ. άσω, π. ακα, ἀόρ. α. ἐδάμασα, domo, *καταπονέω, φονεύω, αἱρέω*. Odyſſ.ξ, *ὅτε μιν οὔτι μετ' πτώσσει δάμασσαν*. Apollon.2, *ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ Φρύγας*, Phrygas patris imperio ſubiecit. Heſiod. *δαμαζόμενος πυρὶ*, &c. igni cedens, ab igne victus. * *δεδαμασμένος*, domitus, Iſocrat.

Δαμάλειος, apud Nazanz. Rufinus vertit, vitulus.

Δαμάλη, ης, ἡ, iuuenca, poeticum.

Δαμαλιβότος, depaſtus à iuuencis. lib. Epigramm. *δαμαλίβοτος ἄκρα*.

Δαμαληφάγος, ibidẽ. Epithetum Herculis, qui etiam *ταυροφάγος* dicitur.

Δάμαλις, εως, ἡ, iuuenca, iuuencula.

* *Δαμάλαι καὶ δαμάλιδες, καὶ μόσχοι, καὶ πόρτεις, καὶ πόρτιες, καὶ πόρτακες καλοῦνται τὰ νέα τῶν βοῶν*, inquit Euſtath.

Δάμαρ, vel *Δάμαρς, αρτος, ἡ*, vxor. Hom. Iliad.γ, *αὐτῷ δ' εἰδέσθαι δάμαρτι*, i. *γυναικί*. *παρὰ τὸ διὰ μίξεως καὶ ὑποτετάχθαι τῷ ἀνδρί*.

Δάμασις, εως, ἡ, domitio.

Δαμασίφρων, ὁ, deceptorius, *ὁ ἀπατῶσιν δυνάμενος*.

Δαμασκὸς, Damaſcus, proprium ducis, Plutarchus de fortuna Alexand. Itẽ vrbis nomen, *ἡ ἐν δαμασκῷ κοκκυμηλέα*, prunus Damaſcena, Dioſcorid.lib.1, cap.175.

Δαμασώνιον, ου, albucium.

Δ A

Δαμάτηρ, Doricè pro *Δημήτηρ*, Ceres.

Δαματεία, ἡ, Damatria, proprium Lacænæ mulieris, Plutarch. in Apophr. eadem *δαμάτειον* ibidem dicitur.

Δαμάω, μ. άσω, π. ακα, in Aoriſto ſecũdo, *ἔδαμον*, ſubigo, domo, *καταπονέω*, perdomo, ſubiicio. Iliad.α, *πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιούς*. Heſiod. *χερσὶ δαμάσσας. δαμείς*, id eſt, *δαμασθείς, ἀναιρεθείς*, domitus, profligatus, Homer. *δαμάσσας πληγαῖς*, verberibus afficiens, Idem Odyſſ. *δαμῶ*, id eſt, *ἀναιρεθήσομαι*, apud eundem. *δαμῆναι*, domari, *δαμασθῆναι*. Apollon.2. *χειρὶ ὑπὸ δαμῆναι*, pro *θανεῖν*, mori.

Δάμναμαι, & *Δάμνημαι*, idem. Odyſſ.ξ, *ἀλλά με χεῖμα δάμναται*, ſuperat me & conficit.

Δάμνω, domo, *ἕλκω, βιάζω, δαμάζω*.

Δαμεία, ας, ἡ, flumen Calabriæ.

Δᾶμος, pro *δῆμος*, Ionicè, populus.

Δαμότης, pro *δημότης*, popularis.

Δαμώματα, τὰ, carmina publicè cani ſolita, vulgò cantata, Ariſtoph.

Δανάη, ἡ, danae, herba, quæ & laurus Alexãdrina, Dioſcorid.lib,4, cap.237.

Δαναΐδαι, Danaidæ, i. Argiui, Euripid.

Δαναΐς, Danais, nauis de qua Interpr. Apoll. item Danais, ex qua Pelops Chryſippum ſuſcepit, quem Hippodamia nouerca occidit, Plutarch. in Parallel.

Δανάκη, numulus ille, ſiue obolus, qui Charonti perſoluitur pro Stygiæ paludis tranſmiſsione, Plutarch.

Δαναός, Danaus, in cuius honorem fuerunt inſtituti ludi apud Argiuos, nomine Sthenia, Plutarc. de Muſic.

Δανείζομαι, μ. είσομαι, π. εισμαι, ab alieno cõtraho, vel cõflo vel facio, mutuor, fœnore accipio, fœneror, Xenophon, *δανείζεσθαι οὐδαμόθεν ἔστιν ἀργύριον*, à nullo licet mutuũ accipere. Idem, *μηδὲν ἔχω ἐφ' ὅτῳ ἂν δανεισαίμην*, nihil habeo vnde vel ob quod fœnerari poſsim. Ariſtoph. *νεφ. Επ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήματα; Δα. ἃ δανείσατο*, quas pecunias fœnore accepit. Plutarch. in Solone, *ἐδανείσαντο συχνὸν ἀργύριον ἀπὸ τῶν πλουσίων*, à diuitibus pecuniam grandẽ fœnore acceperũt. *δανείζεσθαι ἐπὶ μείζονι τόκῳ*, i. verſuram facere, quod eſt, debitorẽ priore conditione fœnoréque duriore ſumere pecuniam, vt antiquo creditore liberetur. *παρὰ στρατοκλέους ἐδανεισάμην τριακοσίους στατῆρας*, Iſocrates. *τὸ δανειζόμενον*, debitum, Gaza. *δανειζόμενοι ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις*, magnis vſuris æs alienũ contrahentes, Demoſth. Iſocrat. in Areopag. *δανεισαμένων γὰρ τῶν ἐν ἄστει μεταπέμπειν ἐκ τὸν πάλαι τὰ παρὰ λακεδαιμονίων*, &c. Idem, *δανείζομαι πολὺ ἀργύριον*, grande æs alienum contraho.

Δανείζω, μ. είσω, π. εικα, mutuo do, trado ad vſurã, fœnero. Hoc verbum Græcis ambiguum eſt. nam ſignificat ex æquo, & qui citra vſurã dat mutuo, & qui ad vſuram. Neutrum, Datiuo iung. cum accuſ. Ariſtot.2. OEcon. *ἔλαιον δανεῖσαι τῇ πόλει ἐπὶ τόκῳ*, olei fœnus ciuitati credere. Cap.28. Deuter. *δανειεῖς ἔθνεσι πολλοῖς, σὺ δὲ οὐ δανειῇ*, fœnerabis gentibus multis, & ipſe à nullo fœnus accipies. *δανείζει ἐπὶ σώματι*, corpore obligato pecuniam fœnerat, Plutarch. in Solone. *δανείζειν ἐπὶ τόκῳ*, Plato *νόμ.* 1. Ariſtot.lib. 6. Polit. *δανείζειν εἴς τι μέρος τῆς ὑπαρχούσης ἑκάστῳ γῆς*, fœnerari ſuper aliqua fundi parte, quam quis habet. *ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω*, quatuor drachmas fœnero.

Δάνειον, ου, τὸ, mutuum, debitum, æs alienum, fœnus: vnde damnum dictum eſt. *δανείων πλῆθος*, æris alieni fœnorúmque multitudo. *τὰ δάνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ*, fœnora ex liberis ſeruos faciunt. *μεταγραφὴ τοῦ δανείου*, verſura, quaſi nominis tranſcriptio, Budæus in Epiſtol. Interpres Ariſtophan. *οὐ τοῦ δανείου χάριν, ἀλλὰ τοῦ τόκου ὑποσχέσθαι ἀπειλεῖ*: vbi *δανείου*, ſortem, id eſt, *τὸ ἀρχαῖον*, ſignificare videtur, vt etiam alicubi apud Hermogenem.

Δάνεισμα, τὸ, fœnus, mutuum, vſura. *δάνεισμα ποιησάμενοι*, pecuniam mutuati, Thucyd. * *χειρόδοτον δάνεισμα*, interpretatur Pollux, mutuum datum ſine obligatione, i. *ἄνευ συμβόλου δάνεισμα*.

Δανεισμὸς, οῦ, ὁ, mutuatio, mutuum, vſura, æs alienum,

fœnus. Plato νόμ. ια, δανειζομένῳ συμβάλλειν χρήματα, do mutuo pecuniam: ſic Beſſario.

Δανειστής, οῦ, ὁ, fœnerator, creditor, ὁ δανειζόμενος καὶ ὁ δανείζων.

Δανειστικός, fœneratorius, numularius.

Δανίους, pro δανείους, in Epigramm.

Δανός, οῦ, ὁ, aridus, ſiccus: δανὸς verò τὸ ἀληθές. Item δανὸν τὸ ξηρὸν μακεδόνες λέγουσιν, ait Plutarch. in lib. de Poematis audiendis.

Δάνος, εος, τὸ, munus, fœnus, Eccleſiaſtici cap. 29.

Δανούβιον, oppidum Italiæ. vnde δανούβιος & δανουβιτικός.

Δαός, οῦ, ὁ, lumen, lampas, lupus annoſus.

Δαπανάομαι, &

Δαπανάω, ῶ, ήσω, π. ηκα, conſumo, expendo, ſum profuſus, ſumptum facio, abſumo, largior, confero pecuniam, erogo, impenſam facio, exhaurio, profundo, ἀναλίσκω, inſumo, epulum præbeo, Accuſat. Xenophon, πολλὰ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς, ſumptus magnos in noxias voluptates facere.

Δαπάνη, ης, ἡ, ſumptus, παρὰ τὸ δάπτω: ἀνάλωμα, χορηγία, impendium, ſolutio, conſumptio, pernicies.

Δαπάνημα, ατος, τὸ, ſumptus, expenſa.

Δαπανηρός, οῦ, ὁ, conſumptor, prodigus, qui ſumptus facit, ſumptuoſus. Xenoph. δαπανηρὸς ὤν, μὴ ἂν πόρους ἔχειν, qui ſumptuoſus ſit, copias non habet ſufficientes. δαπανηρὸς πόλεμος, Demoſth. ſumptuoſum bellum.

Δαπανητικός, οῦ, ὁ, conſumens. Genitiuo iungitur, Nazanzen. orat. α.

Δαπανηρόν, ſumptuoſum, id quod inſumitur.

Δάπεδον, ου, τὸ, ſolum, campus, fundamentum, circus, area, locus. γῆς δάπεδον, terræ ſolum, Ariſtoph. πεδίων δαπέδοις, Euripid. * Significat pauimentum, id eſt, complanatum & ſpatioſum locum in ædibus, vt Iliad. δ. οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. * Camerari* putat dictum δάπεδον, ἀπὸ τοῦ δάπτω τοῦ κόπτω: ſicut pauimentum à pauio, id eſt, ferio.

Δάπις, ιδος, ἡ, tapes, etis. χλαῖνα τάπης, καὶ μὰ μαλωτός, Ariſtophan. Pluto.

Δάπτης, ου, ὁ, lacerator, edax, lib. Epigram.

Δάπτω, μ. άψω, π. αφα, &

Δαρδάπτω. deuoro, lacero, exedo, mordeo ango, μετὰ ἀναβολῆς ἰδίου. ἀπάσας καὶ θεραπείας, Accu. Odyſ. ξ, κτήματα δαρδάπτουσιν, id eſt, dilapidant. Ariſtoph. νεφ. καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσι, mordent, lancinant. * De iis qui ſe cibo ingurgitant ferarũ ritu, vſurpantur hæc verba, δαρδάψαι & δάψαι, Hom. τὸν δ᾽ ἄρα κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Δαρδαίνω, inquino.

Δάρδανος, ου, ὁ, Dardanus, conditor Troiæ, Plutarch. in Camillo. vnde Δαρδανίδης πρίαμος dicitur, quòd eſſet Dardani ἀπόγονος.

Δαρεικός, οῦ, ὁ, Daricus, nũmus Perſicus aureus, quem aliqui octo argenti drachmas pendere ſcribunt, & quinque Daricos argenti minam, authore Harpocr. δαρεικὸς στατήρ, Daricus ſtater, Thucyd. lib. 8. genus nũmi.

Δαρεῖος, ου, ὁ, Darius. Plutarch. de fortit. Alexandri ſeribit δαρεῖον τὸν ὑστάσπου, id eſt, Darium filium Hyſtaſpæ, hinnitu equi in Cyri ſolium euectum fuiſſe. δαρεῖος Græcè idem eſt quod coercitor, Herodot.

Δαρήσεται, vapulabit. δαρήσεται πληγὰς πολλάς, multis plagis vapulabit, cap. 12. Euang. Lucæ: à verbo δέρω.

Δαρθάνω, ἀόρ. β. ἔδαρθον, vel ἔδραθον, μ. δαρθήσομαι, dormio.

Δαρθεῖν, pro δραθεῖν, metatheſi literarum, cubare in pellibus.

Δαρῶ, cædo.

Δάρτη, χόριον, σαργάνη.

Δαρτά, ſeu δρατά, id eſt, facta.

• Δαρτός, genus piſcis. Athen. δαρτὰ ponit inter ταριχηρά, i. ſalſos piſces quibus corium eximitur.

Δάρτον, eſt tunica tenuis & neruoſa, quæ tegit neruos illos duos, à quibus teſticuli dependent.

Δαΐς, δᾳδός, ἡ, tæda, arbor, fax, torris, ignis in face. Ariſtophanes νεφ. σὺν ἔργον δᾷδ᾽ ἱέναι πολλὴν φλόγα. huius genitiuus pluralis eſt δᾴδων, cũ acuto in priori, vt docet Gaza lib. 3. Grammat. ἡμμένην δᾷδα λαβών, incenſam facem capiens, Plutarch. in Publicola.

Δάσασθαι, pro διάσασθαι, diuiſiſſe, δασάμενοι. δάσαντο, partiti ſunt, poeticum. δασσάμενος γῆν, qui agrũ partitus eſt, diſtinguens. δάσηται, diſcerpſerit, Herodot.

Δασεῖα, ας, ἡ, ſignum eſt vocalis aſpiratæ.

Δασέως, aſpiratè.

Δάσιος, denſus.

Δασκίλλος, ὁ, daſcillus, piſcis, de quo Ariſtoteles, lib. 8. Animal. cap. 2.

Δάσκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vmbroſus, μεγάλως σκιάζων, κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ δασύσκιος: vnde δάσκιος ὕλη, Odyſſ. ε.

Δάσμευσις, εως, ἡ, diuiſio.

Δασμογράφος, ου, ὁ, ſcriba tributi.

Δασμολογέομαι, οῦμαι, cogor conferre ſeu pendere tributum.

Δασμολογέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, tributa colligo à multis.

Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio.

Δασμολόγος, ου, ὁ, quæſtor, qui tributa colligit.

Δασμός, οῦ, ὁ, tributum, vectigal, munus, ſtipendium, pars, portio, diuiſio, diſtributio, partitio. Iliad. α, ἣν ποτε δασμὸς ἵκηται: μερισμός, diuiſio, diſtributio. Item magiſtratus: Plato epiſtola 8, φαρμακοποσίαν τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν καὶ τὴν τῶν ἐφόρων δασμόν. κατὰ τὸν δασμόν, tributi nomine. Plato in Epiſt. δασμὸν ἀπάγειν, tributum pendere, Xenophon, δασμὸν ἀποδιδόναι, Item Xenoph. δασμὸν φέρειν, tributũ ferre & ſoluere. Item δασμὸν ὑποφέρειν, apud eundem.

Δασμοφορέω, ῶ, tributum ſoluo ſeu pendo.

Δασμοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tributarius, ſtipendiarius.

Δάσος, εος, τὸ, denſitas, ſyluoſus locus.

Δασπλής, ῆτος, grauis, vt lib. 7. Epigram. δασπλῆτα διάστασιν, grauem ſeparationem, ἀντὶ τοῦ δεινήν. Nonnus, δασπλῆτι μίτῳ ἐν νυκτὸς ἀνάγκῃ, &c.

Δασπλῆτις, ιος, ἡ, grauis, Erynnis. Epitheton Hecates. Odyſſ. ο, θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς, ἡ ἐπὶ κακῷ πελάζουσα ἢ ἄγαν χαλεπή. vide apud Etym. δυσπέλαστος, δυσχερής, ᾗ αἱ πελάσαι. Et δασπλῆτις νόσος, morbus grauis, apud Nonnum.

Δασύθριξ. vide Δασύτριχος.

Δασύκερκος, ου, ὁ, habens denſam caudam pilis, epitheton vulpis, Theocrito.

Δασύμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanoſus.

Δασύνομαι, hirſutus reddor, pilos produco, δασυνθεῖσα φωνή, vox irrauceſcens, vox exaſperata, Dioſcorid. lib. 3, cap. 94. δεδάσυνται, hirſutus eſt, θύμα δασυνόμενον, in Epigramm. id eſt, irrauceſcens.

Δασύνω, μ. υνῶ, aſpiro, id eſt, notam aſpirationis ſcribo, opaco frondibus, piloſum reddo, obdenſo.

Δασυπόδειος, ου, leporinus.

Δασύπους, οδος, ὁ, daſypus, lepus, cuniculus, ab hirtis pedibus, Cælius lib. 14, cap. 30. οἷον ἔλαφος καὶ λαγὼς δασύπους, id eſt, vt cerui, lepores, cuniculi, Gaza ex lib. 1. Ariſtot. de Animal.

Δασυπώγων, ωνος, ὁ, qui promiſſã & dẽſam habet barbã.

Δασύς, εῖα, ύ, priori breui, denſus, conſitus. Xenoph. δασέα ὄρη, montes arboribus denſi: item villoſus, piloſus: opponitur τῷ λείῳ. δασὺ χωρίον, locus arboribus denſus. δασεῖα γῆ ὕλη παντοίῃ, terra omni genere arborum frequẽs, conſita. τὸ δασύ hirſuties, τραχύ, πυκνόν.

Δασύσκιος, ου, ὁ, vmbroſus, opacus.

Δασυσμός, οῦ, ὁ, dẽſitas, craſſities. δασυσμὸς φωνῆς, vox obtuſa, vocis denſitas, vocis raucedo, Dioſcorides libro 1, capite 78.

Δασύστερνος, habens pectus denſum, hirſutum, Heſiod.

Δασύτης, ητος, ἡ, denſitas, hirſuties, pilus.

Δασύτριχος τράγου, hiſpidi hirci. δασύτριχα μῆλα, oues dẽſis pilis, lib. Epigramm. à nominatiuo δασύθριξ.

Δατέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, diuido, μερίζω, macto, Heſiod.

ἐμμαλίην

ἀρμαλίην δατέασθαι,per α in penultima dicit. Idem tamen aliter in Theogonia, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατεῦνται), poſſeſſionem partiuntur.

Δατέω,μ.ήσω,π.αχα,conculco.

Δατηταί,οἱ, diuiſores,μερισταί.

Δατισμὸς,οῦ,ὁ,quum oratio profertur iiſdem numeris & eodem modo cadit: à Date quodam Perſarum ſatrapa,qui quum vellet Græculus videri, exclamauit, ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι: quum dicendum erat,χαίρω. Hinc apud Ariſtophanem eſt,δάτιδος μέλος,Cœl.lib.16,cap.13, & Eraſm.prouerb.Datidis cantilena.

Δάτον, Thraciæ oppidum. Vnde δατηνοί,eius incolæ.

Δάτις ὁ τῶν περσῶν σατράπης,Datis Perſarum præfectus,Plutarch.in Parallel.

Δατός,ὁ,dolus,aſtutia,πανούργημα.

Δατύσσειν,laniare,deuorare.

Δαῦ,apud Theocritum,οὐ δαῦ,exponitur,non per Cererem, ſiue non per terram.

Δαύειν,dormire.

Δαύκαλις,pes gallinaceus.

Δαυκίτης οἶνος, ex dauci radice contuſa confectum: dicitur etiam δαύκειον,à Nicand.lib.5,cap.62.

Δαῦκον,ου,τὸ,paſtinaca,genus herbæ,de qua Theophr. lib.9,cap.15.à Paulo Aegineta dicitur δαῦκος,genere maſculino.Galenus ait eſſe δαῦκον,quem & σταφύλινον ἄγριον dicunt,id eſt, erraticam paſtinacam: vim habet vrinæ ciendæ, Marcellus in Dioſcorid.lib.3, & Galenus libr. 1.ad Glauconem. δαῦκος ἄγριος,daucus agreſtis,genus herbæ quæ & χαμαιλαὶς dicitur,Dioſcorid.lib.2,cap.172.

Δαῦκος,paſtinaca. Vide Δαῦκον.

Δαυλία,ας,ἡ,ficedula.

Δαῦλον,ου,τὸ,A Eolicè pro δαλὸς,titio.

Δαυλὸς,οῦ, denſus, pinguis, δασύς, Cæl.lib.19,cap.24. Itē fuſtis:vnde,ὑποδαυλίζω, tundo, percutio,vt claua aut aut fuſte,Euripides.

Δαυνία,ας,ἡ,Apulia.

Δαφναῖος ἀπόλλων,Daphnæus Apollo,ſic dictus à puella Daphne,quam adamauit,lib.Epigram.

Δαφνέλαιον, τὸ,i.laurinum oleum,δάφνινον ἔλαιον. Dioſcorid.lib.1,cap.50.

Δάφνη,ης,ἡ, daphne, laurus. πυθικὴ δάφνη, Ariſtophan. ſacrificatur diis, vt thus. δάφνη ἀλεξανδρεία, laurus Alexandrina,herba de qua Dioſcorid.lib.4,cap.237,quòd ea victor Alexander vſus fuerit,vt adnotat Marcellus.

Δαφνήεις,εσσα,laurosus.

Δαφνῶν,ῶντος,ὁ,laureaceus.

Δαφνήφαγοι,dicuntur vaticinantes:ad quod alluſit Iuuenalis, Laurúmque momordit, perſuadētes vulgo comeſta lauro haurire ſe numen.

Δαφνηφορέω,μ.ήσω,π.ηκα,laurum gero.

Δαφνηφόρος,ου,ὁ, laureatus. δαφνηφόρος ἀπόλλων, Apollo lauriger,Plutarch.in Themiſtocle.

Δαφνικὸς,laureaceus,laureus,lib. Epigramm. δαφνικῶν βίβλων,&c.

Δαφνίδες,αἱ,fructus lauri,laurinæ baccæ.

Δαφνικὸς,οῦ,ὁ, laureus.

Δάφνινος,ου,ὁ,laureus. δαφνινον ἔλαιον,laurinum oleum, quod & δαφνέλαιον dicitur, Dioſcorid.lib.1,cap.50. δάφνινος οἶνος,laurinum vinum,Idem lib.5,cap.37.

Δαφνὶς,ίδος,daphnis,laurus & bacca lauri.

Δαφνῖτις κασία, daphnitis caſia: ſic dicitur ab Alexandriæ negotiatoribus,quæ ἄχυ ab Arabibus, Dioſcorid. lib.1,cap.12.

Δαφνογηθὴς,οῦ,ὁ,lauro gaudens.lib. Epigramm. δαφνογηθὴς ἀπόλλων.

Δαφνοειδὲς,τὸ, herba,quæ à quibuſdam κληματὶς dicitur, Dioſcorid.lib.4,cap.8,

Δαφνοκόμους οἴμας, dixit Laſcaris in Epigramm. laurigeras vias, ſeu laureatas.

Δαφνοφόρος, laureatus:vnde

Δαφνοφόρος,cum lauro ſeu laurea.

Δαφνών,ῶνος,ὁ,lauretum.

Δαφοινὸς, ruber. Heſiodus, δαφοινὸν αἵματι φωτῶν εἷμα, veſtimentum cruore hominum tinctum.

Δαφοινὸς,ὁ,valde cruentus,niger, rubicundus, fuluus, funeſtus,maculis rubris ac veluti ſanguineis diſtinctus, vt ſunt quidam ſerpentes.Homerus Iliad.β,δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς,id eſt,πυῤῥὸς κτὰ νῶτα ἢ ὁ ἄγαν φόνιος. δαφοινὸς in genere fœminino. Heſiodus, χαροποὶ δ' ἐπιτοῖσι βλοσυροί τε δαφοινοί τ' ἄπλητοί τε. δαφοινὸν δέρμα λέοντος, Homer. id eſt,rufum, valde fuluum. δαφοινὸς ἄρης, libr. Epigram. Gaza deducit à nomine φόνος,vt ſit δαφοινὸς,ὁ ἄγαν φόνιος.

Δαψίλεια,ας,ἡ,largitas,liberalitas, affluentia rerum.

Δαψιλεύομαι,abundo. ἰδοὺ ἐδαψιλεύσασθε δι' ὑμᾶς,lib.1.Regū, cap.10.vbi Latinè eſt, ſolicitus eſt pro vobis.

Δαψιλέως,abunde, Theocritus.

Δαψιλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,,abundans,copioſus,prolixus,& benignus,vber, amplus. Chryſoſt. δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἐν τῇ τῶν πενήτων ἐλεημοσύνῃ,liberalis & munifica eleemoſyna. δαψιλὴς χύσις,latè patens vel multa fundens, Plutarchus in Numa. φλὸξ δαψιλὴς,larga flamma, Galen.l.2.ad Glauc.

Δαψιλῶς, oppiparè,largé. Xenoph. ζῇ δαψιλῶς, ſplendidè viuit & lauté. δαψιλέστατα χρῆσθαι,largiſsimè vti,Xenoph. Galenus libr.2.ad Glaucon. προθερμαίνεσθαι πολλάκις ἐλαίῳ δαψιλῶς θερμῷ, prius foueri abunde oleo perquàm calido.

Δὲ,autem,enim,ſed,at,verùm, verò,porrò,ac,tamen, attamen, cæterùm. Coniunctio eſt ſubiunctiua & orationis & dictionis,Reſpondet enim ad μὲν,aliquando tamen non præcedente μὲν. Xenoph. ἐπειδὴ γὰρ ἀφῃρέθην μὲν τὰ ἐν τῇ ὑπερορίᾳ κτήματα, ἐκ δὲ τῆς ἀττικῆς ὁ πατήρ μοι οὐδὲν κατέλιπεν,ἀνάγκη χρῶμαι, &c. Accipitur aliquando pro δὴ καὶ ἔτι καὶ γάρ. Item pro porrò, quin, quin potius, imò, imò verò, rurſus,ſed etiam,contrá. Significat etiam rem,quā quis auſpicatur,vehementer augeri, id quod Latini per atq; adeò explicare ſolent.Gaza lib.2.Grammat.de hac particula ſic ſcribit, ὁ δὲ σύνδεσμος καὶ συμπλεκτικῶς καὶ συλλογιστικῶς καὶ περιγραφικῶς λέγεται, id eſt, & copulatiuè & ratiocinatiuè,& circunſcriptiuè dicitur. δὲ pro γὰρ, apud Homerum Iliad.β, ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη, ipſe enim cum ea clàm concubuit. Pro an, Ariſtoteles in Problem. οὐδὲν γὰρ διαφέρει,ἐὰν μὲν ὑποθῇ,κἂν δὲ πλὴν ὄψιν, nihil refert vtrum ſuppoſuerit,an aſpectum commouerit. δὲ,pro ſed etiā, poſt οὐ μόνον. Plato νόμ. ε, μὴ μόνον ἀφεστάναι δεῖ τῆς χώρας... τοὺς κακοὺς ... δ' ἐπιμελήθῆναι περὶ τὰς ἀρχὰς, &c. δὲ δὴ,iam verò, porrò autem. ὁ δὲ δὴ,quódque,ſed age. δέ γε,at tandem,iam verò,δ' οὖν,verò. τὸ δ' οὖν τοῦ, cæterùm quicquid eſſet negotii: ... δ' οὖν,atq; hic quidem, Plato epiſtol.7,τὸ μετ' ἐκεῖνα δ' οὖν ἔπεισε Διονύσιον,ἀφεῖναί με, poſtea verò perſuaſit Dionyſio,me vt dimitteret. δὲ particula in quarto loco poſita,Plato epiſtola 8, τὸν μὴ ἐθέλοντα δὲ,πολέμιον ἡγεῖσθαι κοινῇ. δὲ γε,attamen, quidem,duntaxat,quanquam. δέ τοι pro δὲ,Budæus. δέπου, pro δὲ. Nam aliquando που abundat,vt τοι,& ſimiles particulæ. δὲ, apud poetas Accuſatiuo ſubiungitur pro præpoſitione εἰς vel ἐπὶ, Homerus Odyſſ.ξ, ἀλλ' ἴμεν κλισίηνδε,hoc eſt,εἰς κλισίην. Idem Iliados α,ἀγρόμεθ' ἡμεῖς χαλίαν τε λαὸν ἀχιλλεύς. & aliquando ſine ſubſtantiuo, vt Odyſſ.ε, ἡμέτερόνδε,καὶ οἴκαδε ἱκέσθαι,pro εἰς ἡμέτερον οἶκον,domum noſtram ire. Aliquando cum vtroque, Heſiodus. ἀψίκετο ὅνδε δόμονδε rediit domū ſuam. cum Genitiuo, vbi tamen Accuſatiuus ſubauditur, Heſiod. ... δ' ἀΐδος δὲ κατιὼν, εἰς οἶκον ᾅδου.Idem Heſiodus dixit in clypeo Herculis,ὅστις ἄγοι πυθοῖδε,pro εἰς πυθὼ, quicunq; duceret in Pythonem vrbem. apud Ariſtophanē,πυθώδε dicitur,& apud Apollon.Rhod.

Δέας,metus,δέος.

Δέατοι ὑπὸ τοῦ δεδίατοι ἰωνικῶς κ συγκοπὴν,ἢ δείδιεται. vide Etymol.

Δέγμενος, pro δεχόμενος, ἢ δεδεγμένος τὸ δὲ χ εἰς γ μεταβάλλεσθαι ...

νικῶν,accipiens, προσδεχόμενος,expectans,obſeruans.

Δέδαε,noui. Homer. δεδάασι γεραίρειν,colere norunt.

Δεδάηκα,noui,didici: cum Accuſ. vnde Participium, δεδαηκὼς,ότος,doctus: à δαέω,ſeu δαίω.

Δεδάημαι,noui. Apollon.2, ἐπιδεύεις δεδάασθαι.

Δεδαημένος,doctus.lib.1.Epigrammat. παλαισμοσύνης δεδαημένος,i.δαήμων. Item lib.1.Argon.Apollon. ἄρσεν δεδαημένη ἔπ ποτ χέρσου: & lib.2, κύνες δεδαημένοι ἄγρης, periti venationis.

Δεδαίαται,Ionicè,pro δέδαιται,diuiſi ſunt. παρὰ τὸ δαίω.

Δεδάρθαι,excoriatum eſt:à verbo δέρω.

Δέδασται,diſtributum eſt:à δάζω,inuſitato.

Δεδαὼς,ῶτος,ὁ,doctus,μαθών: Accuſ. Appollon.2.Arg. μάχ τοσσοῖς δεδαώς. Dionyſ.de ſitu orbis iūxit Genit. οἱ δεδαῶτε ἀέθλοις,Apollon.Rhod.lib.1,docti.

Δεδίεσθαι,εὐλαβεῖσθαι,cauere,metuere.

Δεδίσκαλος,timidus,ἀεὶ φοβούμενος.

Δεδίσσεται,φοβεῖται.

Δεδεμένος,vinctus,ligatus. δεδεμένον ἀπολογεῖσθαι, è vinculis cauſam dicere.

Δεδέμην,vinctus eram vel fueram. Odyſſ.ο, δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο: à δέω,vincio. δεδέσθαι,alligatum eſſe. δέδεσαι γάμῳ,nuptiis ligatus es,Nazanz.

Δεδέξομαι,pro δέξομαι.

Δέδηε,παρακ.μέσ.à δαίω.combuſſerat.Item,circunligãdo ligabat & coronabat.

Δεδήει,inflammabatur,ἐξῆπτο, διηγείρετο. Iliad. β, μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει: à verbo δαίω, in Plusquamperfecto medio,feruebat. Heſiod. κόνις δέ σφεας ἀμφιδεδήει,id eſt,puluis circum eos ſpargebatur. ἐμερίζετο ἀμφ' αὐτοὺς καὶ ἐσκορπίζετο: à verbo δαίω,i.μερίζω: in medio Perfecto, δέδηα.vnde ἐδεδήειν,in Pluſquamperf.

Δεδήσομαι,vinciam & vinciar.

Δεδῃωμένος,populatus. δεδῃωμένος τὴν χώραν,id eſt,barbam depopulatus ſeu ſpoliatus. δεδῃωμένης τῆς γῆς, agro peruaſtato.

Δέδια,παρακ.à δείδω,timui,timeo. Lucian. δέδιας μὴ πάνυ ἐνδεὴς γενόμενος ἀπόλωμαι,times ne peream. Vnde

Δεδιὼς, Participium,φοβούμενος. δεδιότες περὶ τῷ χωρίῳ,ipſi oppido timentes, Thucyd. Idẽ, δεδιὼς τὴν αὐτῷ παρασκευὴν,i.οὐ θαρρῶν τῇ ἰδίᾳ παρασκευῇ. τὸ δεδιὸς αὐτοῦ,apud eundem, i.eius ſolicitudo ſeu diffidentia.

Δίδιθι,metue.

Δίδιμεν,veremur. Thucyd. δέδιτε,formidatis.

Δεδίσκομαι, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι, δίδωμι, amanter præbeo. Odyſſ.ο, δεδισκόμενος δ' προσηύδα,beneuolẽtia proſequẽs conueniebat,i.humaniter & placidè.

Δεδίσσομαι,μ.ίξομαι,π.ιγμαι,καὶ

Δεδίσσω,μ.ίξω,π.ιχα,territo,ſiue territor, attonitus ſũ, terrorẽ iniicio,deterreo. Lucian. τοὺς δ' πυρρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος,hiatu terrens.

Δεδμήατο,domiti ſunt,κρατοῦνται: à verbo δμάω, δμῶ, δμήσω,δέδμηκα,ἐδεδμήμην,ἐδέδμηντο: & Ionicè δεδμήατο,à tertia Singulari,ἐδέδμητο,interpoſito α. Homer.Iliad. γ, ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο,i. σοὶ ὑποτεταγμένοι εἰσὶ, meritò tibi ſunt ſubiecti.

Δεδμημένος, erectus,ſubactus. Odyſſ.ξ, αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον,frigore confectum. & Odyſ.ο, δεδμημένος ὕπνῳ, correptus ſomno. δεδμημένος γήραϊ,ſenio confectus.

Δέδμηται,extructus eſt: vnde in Pluſquamper. δέδμητο, ſyncopa,ædificatum erat, præparatum erat: à verbo δέμομαι.Homer. ὅθι οἱ θάλαμος δέδμητο.

Δεδογμένος,inſtitutus,decretus. Thucyd. δεδογμένα δ' αὐτοῖς,&c.id eſt,poſtquam decretum eſt. ἡ δεδογμένη ἡμῖν κοινῇ φιλία,amicitia nobis communiter decreta, inſtituta,Bud. in Epiſt. priorib. δεδογμένοι νόμοι, apud Ariſtophan. δεδογμένον ὄν,quum eſſet decrẽtum,idem Budęus. Vnde τὰ δεδογμένα,mandata,decreta. & τὸ δεδογμένον, opinio. Plato in Apologia, δεδογμένον γέ ἐστι τὸν σωκράτην διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων.

Δέδοικα, Præterit.eſt med.verbi δείδω, δέδοικα, & propter concurſum δδδ, vltimum in κ indicem Actiui conuertitur: timui,timeo. ſignificationem habet præſentis, ait Gaza. δέδοικά σοι καὶ περὶ σοῦ, ἢ ὑπὲρ σοῦ,timeo tibi. Item cum μὴ οὐ. Xenoph. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν, timeo ne non tantam habeam ſapientiam, &c. Et cum μὴ ſolum, δέδοικα μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε,timeo ne victus penuria pereatis. Dicitur & δέδοια, ſublato κ. Ariſtoph. δέδοια περὶ τῷ δέρματι,pelli timeo.

Δεδοκημένος,obſeruans. Apoll.2.Arg. ἀμφὶ ἐπὶ πέτρῃ δεδοκημένος. Heſio. ἴσον ἀνὴρ λῃστὴρ δεδοκημένος,i.καραδοκῶν.

Δέδοκται,viſum eſt,decretum eſt,ſancitũ eſt. Plato Epiſt.7, δέδοκταί μοι μένειν,manere conſtitui.

Δέδορκα,Præterit.à δέρκω,vidi: vnde δεδορκὼς, intuens. Heſiod. δεδορκὼς βλέπω,toruo eſt aſpectu. Sophoc. δεδορκότα φῶς,id eſt,ζῶντα. Dicitur & tranſpoſitis literis, δέδρακα,in Epigramm. τὸ δεδορκὸς,perſpicacitas, Plutarch.

Δέδουπα,cecidi: Perfectum med.à δουπέω.

Δεδράμηκα,Præterit.à τρέχω,cucurri.

Δέδρομα,cucurri: vnde ἀναδέδρομα & περιδέδρομα.

Δέδυκα,ingreſſus ſum,ἐπεισῆλθον,ἐνεβάδιν,ſubii, ingreſſus ſum,demerſus ſum: à δύω.

Δέθος & Δῆλος,faſciculus.

Δέῃ,egeas: à δέομαι. Ariſtophanes πφ. δέδοικά σ' ὦ πριστόνη,μὴ πλήγων δέῃ.

Δέημα,ατος,τὸ,καὶ

Δέησις,εως,ἡ, indigentia, petitio, Antiſten. Item deprecatio, qua rogamus liberari malis vrgentibus. Dicitur etiam precarium, id eſt, quod vſum nullum certum habet, ſed quãdiu libuerit concedenti. δεήσεις πολλὰς αὐτοῦ ποιησάμενος,multis eum precatus.

Δεῆσον,Participium futurum verbi δεῖ. Xenoph. ὁρῶ καὶ σοὶ τούτων δεῆσον,his tibi quoque opus fore video.

* Δεητικὸς,ſupplex, apud Plutarch. Apud Ariſtotel. pro homine libenter precante.

Δεῖ,μ.δεήσει,vel δεήσει,ἀόρ.ἐδέησε,παρ.ἐδέη.ἀπαρέμφατον,δεῖν, oportet,operæpretium eſt, par eſt. Ponitur interdum δεῖν, pro δέον, ſicut πλεῖν pro πλέον. Iſocrates, ἀφ' ὧν οὐδ' ὅπως τυγχάνω φερόμενος, δεῖν προσθεῖναι τὸν τῶν προηρημένων ἐχόμενον. Cõſtruitur ſubinde δεῖ cum Præterito, ſicut χρὴ, tametſi de futuro ſit ſermo. Idem, ὡς δεῖ τὴν πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι. Habet interdum Genitiuum & Datiuum. Ariſtoteles de mundo, οὐδὲν ἐπιτεχνήσεως αὐτῷ δεῖ, nihil eſt ei opus artificioſa molitione. Item cum ἐστὶ & Accuſat. Plato lib.2.de Repub. πλείονων δεῖ πολιτῶν ἐστὶ τοῖς παρασκευάς. πολλοῦ δεῖ,multum abeſt,cum Aduerbio poſitionis. Plato 2.de Repub. πολλοῦ δεῖ γιγαντομαχίας μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον, multum abeſt vt eos bella gigantum fabulis exprimere deceat, & varietate exornare. Idem in Apologia cum Infinitiuo, πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν, multum abeſt vt res ita ſe habeat δεῖν ἀργὸν γίγνεσθαι ἡγούμενος,ſe deſidem fieri oportere ratus. Plato in Epiſt. ἀνδρῶν οἰομένων ἀνθρώπων μὲν δεῖν πάντα εἰς ὑπερβολὰς, ἀργῶν δ' εἰς ἅπαντα ἡγουμένων οὐ δεῖν γίγνεσθαι. δεῖ τῷ πυρὶ διελθεῖν τοὺς ἅλας, vt ſalem ignis ſubeat, neceſſe eſt, Ariſtot. in Problem. Plutarch. in Camillo, κἂν εἰ μάχης δεήσει,quanquam prælio opus erat. πολλῶν σοι δεήσει, Xenoph.1.Pædiæ, multis tibi opus erit. ὃν δεῖ ὑπάρχειν μηδὲν ἡμᾶς ἐπιλείπειν, Ibidem. δεήσειν ᾤετο, Demoſth. exiſtimauit neceſſe futurum. εἰ δεήσει, ſi opus fuerit & neceſſe, Galenus. ἓν δεῖ μόνον μοι, vna re eſt mihi opus, Euripides. Idem, οὐ πολλοῦ πόνου με δεῖ, pro μοι. Idem, μακροῦ λόγου δεῖ σε, longa oratione tibi opus eſt. δεῖ τέχνης γίγνεσθαι,opus eſt arte, Plato νόμ.η. δεῖ κτήσασθαι, δεῖ εἰσφέρειν, δεῖ αὔξειν, Demoſthenes. δεῖ μοι τούτου εἰς ταῦτα, Idem. δεῖ ἐμὲ μὴ λαθεῖν, Lucian. ἃ δεῖ πράττειν, vitæ honeſtæ officia, Iſocrates. δεῖ γάμου γυναικῶν,ducenda eſt vxor. τὸ δεῆσον,quum oportuerit. δέον ἀποδημῆσαί ποτε, quum aliquando peregre proficiſcendum eſſet. Plutarchus in Fabio, καὶ τὸ βουλευτικὸν ἀναπληρῶσαι δέησαν, ἔπειτ' ἔλαβον δικτάτωρα, ad replen-

ad replendum ſenatum, alterum dictatorem delegerunt. δεῖ, pro diſtat & abeſt. πολλοῦ δεῖ πείθεσθαι, multum abeſt vt volet. πολλοῦ γε καὶ δεῖ, permultum abeſt. Plutarc. πολλοῦ δ' αὖ καὶ ἀπαρτιάτας δεῆσαι τὴν στρατοκλέους ὕβριν ὑπομεῖναι, multo minus Spartiatas æquanimiter fuiſſe laturos Stratoclis inſolétiam. ὡς μικροῦ ἐδέησεν ἀνελεῖν τὴν πόλιν, parum abfuit quominus ciuitatem euerterit. οὐδενὸς δεήσει τὸ ἄγονον εἶναι, nihil deerit vt ſterile ſit, Ariſtot. lib. 2. de gener. Animal. ἐδέησεν ἐλαχίστου αὐτοὺς διαφθεῖραι, parũ abfuit quin eos abſumeret, Thucyd. παντὸς δεῖ, Plato de Legib. Lucian. οὐδὲν γὰρ δεήσει μοι ταῦτα ἔχοντι, nihil enim talia poſſidenti deerit: vbi Perſonaliter accipitur. δεῖ cum præſenti Infinitiui modi, Plato in Apolog. οἴει δεῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, putas periculi vitæ rationem eſſe habendam. Et alibi, δοκεῖ ἐμοί. δεῖ cum particula ὅπως, & Subiunct. Sophoc. δεῖ σ' ὅπως πατρὸς δείξῃς ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης, neceſſe tibi eſt, vt inter inimicos oſtendas qualis ex quali patre ſis enutritus. δεῖ, oportet, cũ Aduerbio poſitionis. Plato Epiſt. 7, ἐῤῥέψε δεῖν πειρατέον εἶναι, inclinauit eò ſententia, tentandum eſſe. δεῖ λαθεῖν αὐτόν, dixit Ariſtophan. in Pluto, pro δύναται αὐτὸς λαθεῖν.

Δεία, ας, ἡ, ἔνδεια, penuria, indigentia.

Δεῖγμα, ατος, τό, ſignum, nota, ſpecimen, teſtimonium, indicium, deguſtamentum, exemplum, argumentum. Iſocrat. δεῖγμα μὲν τῆς ἱππονικου φύσεως τοῦ ἐξετλεισόχαμεν, ſpecimen præbuimus. Eſt & locus Athenis. δεῖγμα προφέρειν, ſpecimen edere, Plato νόμ. δ'. δείγματα ἐκφέρειν, quaſi digito oſtendere, Ibidé l. 7. δεῖγμα τῆς δικῶν, Ariſtoph. δείγματος ἕνεκα, quo deguſtamentum homini prçberem, Eraſm.

Δειγματίζω, μ. ίσω, π. ικα, traduco, oſtẽdo in exemplum, ſpectaculum omnibus propono, in Epiſt. ad Coloſſ. c. 2.

Δείδεκτο, Pleonaſmo τοῦ ι, pro δέδεκτο, per dexteram accepit.

Δειδέχατο, ſuſceperunt, ἐδέξαντο: à δέχομαι.

Δειδήμων, ονος, ὁ, timidus, cautus, verecundus, terribilis.

Δείδια, pro δέδια, timeo. Apoll. 2. Arg. ἀμφὶ ἑτάροισι δείδια, ſociis timeo. vnde δειδιώς. Hom. Ilia. γ, αἶψα δειδιότες. δείδια σὸν τύπον, timeo tuæ formæ, in Epigramma. Homer. αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, vehementer Danais timeo. ἀλλὰ δύο μάλα πάντα τε δείδια, idem Homer.

Δειδίζω: vnde ὑποδειδίζω, expaueſco. Home. ὑποδείδισαν, reformidabant.

Δείδιθι, time, φοβοῦ: à δείδω. Apollon. βασιλῆος ἐφετμὴν μηκέτι δείδιθι.

Δείδιμεν, pro δεδίαμεν, timemus, δεδίκαμεν, φοβούμεθα, Homerus.

Δείδιμι, terreo: Actiu. Accuſ. iungitur. pro timeo. Ilia. ζ, ἐδ' ἀγγελίαι πόθ' ὧδέ γ' ἐδείδιμεν.

Δειδίσσω, i. δεικνύω, δειδίσκετο, Apoll. Rhod. δειδισκόμενος, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος, Homer. Odyſſ.

Δειδίσσομαι, μ. ίξομαι, π. ιγμαι, timeo, terreo, φοβοῦμαι, εὐλαβοῦμαι. Iliad. β, οὐδέ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. Pro terreo, Iliad. δ, θάῤῥει μηδέ τι που δειδίσσεο λαὸν ἀχαιῶν, id eſt, ἄγε εἰς φόβον.

Δείδω, μ. δείσω, π. δέδοικα, & δέδια, & δείδια: vnde δειδιότων apud Homer. Odyſſ. ξ, & apud Heſiod. περὶ σφετέροισι τέκεσσι δειδιότες, ſuis filiis metuentes. μεσ. ὑπερσυντ. ἐδεδίειν, & ἐδεδοίκειν, metuo, timeo. ἐδεισα περιδεδέξασθαι, &c. verebar ne obiter reciperem, Nazanz. orat. β: & mox, ἔδεισα μὴ εἰσάγηται, verebar ne induceretur. περὶ κύπρου δεδιὼς, de Cypro timens, Iſocra. in Euagora. ὑπὸ λῃστῶν δέδοικε, timuit à prædonibus, Chryſoſt. περὶ ἱερῶν. δεῖσαι ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ, timere adoleſcenti, Gale. lib. 1. ad Glauc. δείσας περὶ τοῖς λακεδαιμονίοις, timens Lacedæmoniis, Thucydid. δείσας περὶ γένους, generi timens, Plato in Epiſt. μὴ δείσειαν, ne metuerent, Homer. in hymno Bacchi.

Δειελιήσας, ientatus, vel qui ad crepuſculum durauit.

Δειελινὸς, pro Δειλινὸς, Ionicè, veſpertinus, meridianus. δειελινὸς ζόφος, Apollon. Rhod.

Δειελίτης, fraudulentus, maleficus.

Δείελον, ου, crepuſculum. In Epigram. tempus pomeridianum, id eſt, δειλὴ ἡ ἑσπέρα. ὑπὸ δείελον, ſub veſperam, Apollon. Rhod.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, meridianus, veſpertinus: vnde δείελος ὥρα, apud Apollon. Rhod. i. ἑσπερινὴ, veſpertina.

Δεικανάω, dextra prehendo.

Δείκελον, ſeu δείκηλον, per η, vt Suid. ſimulachrum, imago. Putant quidam de Iouis ſtatua dici hoc verbũ propriè, quaſi διὸς εἴκελον, & per abuſum de aliis. Nonnulli quòd ad incutiendum terrorem immittitur, dicelon appellari credunt, Cæl. lib. 6, cap. 38.

Δεικηλίκτας, ου, ὁ, Laconum lingua, mim⁹, & hiſtrio, Plutarch. in Apophtheg.

Δείκνυ, pro δείκνυσι, demonſtrat. Heſiod. ἡ γὰρ οἱ ἄζηλος δείκνυ νόμον.

Δείκνυμαι, idem quod δεικανάω. δεικνύμενος, Hom. Odyſſ. ι, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος, manum porrigens, comiter excipiens, & δειδέκτο, ἐδεξιοῦτο, apud eundem.

Δείκνυμι, μ. δείξω, π. δέδειχα, &

Δεικνύω, oſtendo, demonſtro, prodo, indico, quod eſt propriè digitorum, habeo, i. repræſento. ὑπ' ὄψιν τίθημι, doceo, refero. Xenoph. δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν. Accipitur ſçpe pro facio. Lucian. φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν δία. δεῖξαι τὰ γράμματα τῆς βασιλείας, edere rationes. ἔδειξεν ἄλλας μορφὰς, alias atq; alias formas induxit. δεῖξαι ὑμᾶς αὐτοὺς ὄντας, Demoſth. ἔδειξαν ἔχοντες, oſtenderunt ſe habere, Idem. ὡς ἔδειξε, id quod re declarauit. δείξω ταῦτα οὕτως ἔχοντα, oſtendam hęc ita ſe habere, Plato de Legib. ζ. δείκνυμι οἰκοδομῶν, oſtendo me ædificare, Demoſt. δεικνὺς ἐς τοῦτον, hunc demonſtrans. Herodot. ἔδειξαν ἐς φανερὸν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι, palàm fecerunt ſe ad defenſionem paratos.

Δεικτέον, demonſtrandum eſt.

Δείκτης, ου, ὁ, demonſtrator. δείκτῃσι θηρῶν, ferarum demonſtratoribus.

Δεικτικὸς δάκτυλος, demõſtratiuus digit⁹, Latinè index.

Δειλαίνομαι, καὶ

Δειλαίνω, timeo, timidè ago.

Δείλαιος, ου, ὁ, miſer, infelix. Ariſtoph. ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. Item infeſtus, lib. Epigramm.

Δειλακρίων, & Δείλακρος, ου, ὁ, extremè miſer, timidus, δειλὸς, κακοδαίμων. Ariſtophan. in Pluto, ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.

Δειλανδρεῖν, pro terreri, pauere, lib. 2. Macchab. ca. 8.

Δείλη, ης, ἡ, crepuſculum. Eſt autem ὅτι δεῖ καὶ ἐλθεῖν ὁ ζυγὸς καὶ ἡ αὐγή. δείλη ἑῴα, ἢ πρωΐα, aurora, Atticé: & δείλη ὀψία, crepuſculum veſpertinum, quando iam vergit Sol ad occaſum. Interdum δείλη ſubauditur. Syneſ. ἀγρέτις ἐκ φυκιοῦντος ἀρχομένης ἑῴας. Plato Epiſt. 7, τῇ δὲ μετὰ ταύτην τὴν ἡμέραν δείλης ἐρίβετος καὶ θεοδότης προσελθόντε μοι σπουδῇ, id eſt, ſub veſperam ad me venerunt: vbi δείλης, Genitiui eſt caſus, id eſt, ἐπὶ δείλης, ſiue δείλης οὔσης. Dioſcorid. lib. 5, cap. 94, κίνει ἑκάστης ἡμέρας πρωῒ καὶ δείλης, moue ſingulis diebus mane & veſperi. τῆς δείλης πάλιν, rurſus à meridie, Ariſtot. lib. 8, cap. 9. Animal. δείλης γηρῶντα, veſperi ſeneſcẽtia, Plutarch. δείλης πνεῖ, poſt meridiem ſpirat, Gaza ex Ariſtot. ἀμφὶ δείλην, ſub veſperam, Xenoph. ὑπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orſus, Ariſtot. lib. 6. Anim. ca. 8. μέχρι δείλης ὀψίας, ad crepuſculum; Herodo. μέχρι δείλης, in pomeridianũ vſque diei tempus, Ariſtot. lib. 5. Anim. ἀπ' ἀρίστου μέχρι δείλης, à prãdio ad meridianum, Ibidem lib. 9, ca. 32. μέχρι δείλης ἀντισχόντες, ad veſperam vſq; reſiſtẽtes, Plutar. in Themiſt. περὶ δείλην ὀψίαν, Bud. in Epiſt. prior. ſub crepuſculum, ſub occaſum, iam ſero, ἡλίου περὶ δυσμὰς ὄντος, Thucyd. περὶ δείλην, ad veſperam, Idem. περὶ δείλην ὀψίαν ἐπαναστὰς, ſurgens ſero crepuſculo. περὶ δείλην ἑσπέραν, ſub veſperã. πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι, antequã eſſet meridies, Gaza ex li. 9, c. 18. hiſt. plan. Theophraſti. πρὸ δείλης ἧκε, ante crepuſculum venit, Plut. in Galba. πρὸς τὴν δείλην, horis pomeridianis, Gaza in Ariſtot. Proble. ὑπὸ τὴν δείλην, veſperi, Cicero ad Attic.

Δειλήμων,timidus,miſer,cautus.

Δειλία,ας,ἡ,timiditas, ignauia, animi anguſtia: cui ἀνδρείαν Xenoph.lib.1.ἀπομν.opponit. Plato Epiſt.7, ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος, præ animi paruitate voluptatibus ſuccumbens. ἀνανδρίας δειλία,animi imbecillitas,Idem. Item reuerentia,religio,Bud.in Epiſt.prio.

Δειλιάζω,μ.άσω,π.ακα,δειλιάω.

Δειλιαίνω,μ.ανῶ,pauere facio: Accuſ.cap.19.Deutero.

Δειλίασις,εως,ἡ,metus,pauor,formido.

Δειλιάω, timeo: propriè eſt ob ignauiã refugio & detrecto periculum: Accuſ.

Δειλινὸς,ῦ,ὁ,meridianus, pomeridianus. δειλινὴ διατριβὴ,pomeridiana confabulatio,Plutarch. τὸ δειλινὸν,tempus pomeridianum,cap.29.Exodi.

Δειλοκομπήσους,qui decepit,ἐξαπατήσους.

Δεῖλον,ου,meridiès.

Δειλόομαι,ῦμαι,metuo: vnde δειλούμενος,timẽs, cap.16.li.1.Macchab.& ἐδειλώθησαν,timuerunt.

Δειλὸς,ῦ,ὁ,miſer,timidus,ignauus,ceſſator: ei opponit ἀνδρεῖον Xenoph.ἀσθενὴς, ἄναλκις, imbellis. δειλὴ φειδὼ, ſera parſimonia,Heſiod. δειλοὶ φόβοι,ingentes metus, Plato νόμ.θ. δειλὸς ὁ ἄδικος περὶ τοὺς κινδύνους, Ariſtot.in Rhetor. δειλὸς τῆς αἰδοῦς,timid⁹ pudoris,qui pudore afficitur, Plato νόμ.γ. δειλότερος,meticuloſior,timidior. δειλότερος τῶν λαγωῶν, Lucian. Odyſſ.ξ, ἐμοὶ δειλῷ μάλα τὸ μητίετα ζωῆ, i. miſero mihi. Ponitur & pro Superlatiuo,Ibidem,ἆ δειλὲ ξείνων, ah miſerrime hoſpitum. Heſiod.δειλὸν γῆρας ἱκτὸν,i.ἀσθενὲς,debilis ſenectus. Idẽ,δειλός τις ἀνὴρ,i. δείλαιος, infelix. Item,δειλὸς ἀντὶ τῦ κακός. Pythagoras in carmine aureo,λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί,&c.

Δειλότης,ητος,ἡ,timiditas,pauor.

Δεῖμα,ατος,τὸ,pauor,metus.Iliad.ε,δεῖμα φέρων Δαναοῖσι, afferens metum Danais. Aliquando terror, periculum. Apollon.ἐμπεδες ἀργαλέοις ἐν δείμασι. Plato de Rep. ἀσοφίας καὶ δείματος μεστὸς γίνεται.

Δειμαίνω,timeo.δειμαίνω περὶ τοῦ Ξέρξη,de Xerxe ſum ſolicitus,Herodot. Plato abſolutè vtitur,lib.1.de Rep. ἐκ τῶν ὕπνων ἐγειρόμενος δειμαίνει,terretur.

Δειμαλέος,ὁ,timidus,& timorem incutiens.

Δειμᾶν,οἰκοδομεῖν,ædificare,Herodot. vnde δέδμακα, extruxi,ædificaui.

Δεῖμας,ατος,vel δεῖμα,τὸ,pauor.

Δειμᾶσθαι,φοβεῖσθαι, timere.δείμασθαι, ædificaſſe: à δέμω. Ab eodem δέμματο,i.ædificauit, li.Epigram.& δέμας,qui ædificauit,Eurip.& δέμον, Apollon.Rhod.ędificauit.& δειμάμενος,qui extruxit.

Δειματόεις,εντος,ὁ,pauidus,lib.Epigram.

Δειματῶ καὶ δειματοῦμαι,ῦμαι, terrefacio, terribilia dico, terreo.δειματούμενος,timẽs. δειματουμένη,Eurip. metu perculſa.ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας,Iones terrefaciebat,Herodot.

Δειματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,terribilis.

Δεῖμος,ου,timor,error.

Δεῖν,oportere: de quo in Δεῖ. Item,ligare,ὀλίγου δεῖν.μικροῦ δεῖν,parum abeſſe,παρ' ὀλίγον.

Δεινὰ,τὰ: vide Δεινός.

Δεῖνα,ὁ,τὸ δεῖνος,τῷ δεῖνι,τὸν δεῖνα,quidã, quiſpiã, aliquis: in tribus Perſonis,tribúſq; Generibus.Sic enim loquũtur Græci,quũ certum hominem ſignificare volũt, neq; tamen nominare. Demoſth.περὶ στεφ.ὁ δεῖνα τῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγελλε. Gregor. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνά μοι μήτηρ. Lucia. πρὸς ἅπαντας λυπηρόν,ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτησε. Cap.26. Euang. Matth.πρὸς τὸν δεῖνα, ad quendam, ad illũ. τὸν δεῖνα,talem,illam,Philoſtrat.

Δεινάζω,moleſtè fero,calumnior,conuitior.

Δεῖναι,αἱ,turbines,vortices.

Δείναχρος, acutus & ſummè prudens, Bud. in Epiſt. id eſt,δεινὸς ἄκρος.

Δεινεῖν,gyrare,κυκλεῖν: item inſidias ſtruere.

Δεινήεις,verſatilis,terribilis,vorticoſus.

Δεινολογεῖσθαι,δεινοποιεῖν,conqueri,grauiter ferre: quod etiam δεινὰ ποιεῖσθαι dicitur * apud Herodot.in Melpom. pro vehemẽti & miſerabili oratione vti.ὁ δὲ ἀρνέεται,ἢ φάμενος ἐπιορκῆσαι,καὶ δεινολογέεται,id eſt,at ille ſe periuraſſe negat,& lamentatur.

Δεινολογία,ας,ἡ,grauitas orationis,δείνωσις.

Δεινομένης,εος,ους,ὁ,Dinomenes,pater Tarrhiæ, Plutar.

Δεινὸν: vide Δεινός.

Δεινοπάθεια,ας,ἡ,querela.

Δεινοπαθέω,μ.ήσω,π.ηκα,grauia patior,grauiter afficior, miſerum me dico: Neut.abſol.

Δεινοπαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,grauiter ferens.

Δεινοποιεῖν & Δεινὰ ποιεῖν,eſt augere crimen,amplificaréque dicendo.

* Δεινοπροσωπεῖν,eſt vultu eſſe triſti & minaci.

Δεῖνος,ὁ,poculi &,ſaltationis genus.

Δεινὸς,ῦ,ὁ,grauis,vehemẽs,potens, ſufficiens,eloquẽs, peritus,idoneus,callidus,difficilis,nefarius,durus,ſeuerus. Item,ardens,formidoloſus,terribilis apud Home. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν,i.φοβερώ. Homer.Odyſſ.ξ, δεινός τ' αἰδοῖός τε μετ' χρόνιον τετύγμην, id eſt, magnus & potens. Pro aſtuto Xenoph.λέγεις δεινὸν πάλαισμα, commentum memoras vafrum. Plato lib. 1.de Rep. ἡγεῖσθαι ἡμᾶς εἰκὸς ἐστὶν ὑφ' ὑμῶν τῶν δεινῶν,à vobis ſapientibus. οἱ δεινοὶ δημιουργοὶ,periti artifices,Plato 2.de Rep. δεινὴ διαδοῦναι ἡ χώρα ξηρῷ,regio manca eſt in exhibendis alimentis, Gaza ex Theophr.lib.8.hiſt.plant.cap.3. δεινὴ κλαγγὴ,φοβερὸς ἦχος,Hom. τὸ συγγενὲς γὰρ δεινὸν,cõſanguinitas res eſt magna. δεινὸς στρατηγὸς,dux prudẽs,Iſocr. δεινὴ τέχνη,ars egregia. δεινὸν τὸ πείθειν,res potẽs & efficax eſt parere, Eurip. δεινὴ εὐήθεια,magna ſimplitas,Liba. δεινὸς ἂν φυλάξασθαι τὸ ὕποπτον, miro artificio cauẽs ne ſuſpect⁹ ſit. δεινὸς φαγεῖν,voraciſſimus.Ariſtoph.πρ.νόσος μ' ἐπέτεσ' ἰσχυρὰ,δεινὴ φαγεῖν. δεινὸς διαγνῶναι, plurimùm valens ad diiudicandũ. δεινὸς ἁμαρτήμασι ἐπεμβῆναι,peccata grauiter inceſſens,Plutarch. δεινὸς συνάγειν,apt⁹ ad conciliandũ, Xenoph. ἔφη δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν,aptas eſſe dicebat ad conciliãdam hominibus affinitatem. δεινὸς εἰπεῖν ἢ λέγειν, peritus dicendi. * Sophoc.in OEdipo,λέγειν σὺ δεινὸς,μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς, i.in dicendo vales, me verò tædet animum aduertere. Demoſt.δεινὸς παρελέσθαι,ad auferendũ vehemẽs. δεινὸς ὀρειβατεῖν,aptus ad montes ſuperandos,Plutarch.in Fabio. δεινὸς τὰ τοιαῦτα,in talibus exercitatus, Xenoph. δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν,hæc callebamus,Lucian. ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔφη, vt quidã mihi talium perit⁹ narrabat. δεινὸς ἐν τοῖς πολεμικοῖς,bellicis rebus audax,Plutar.in Romulo. οἱ περὶ ταῦτα δεινοὶ, qui rerũ earum ſunt periti,Idẽ in Camil. δεινὸς πρὸς τὸ πλεονεκτεῖν,ad diripienda aliena callidus,Iſocr.in Euago. δεινὸς περὶ τὴν νομοθεσίαν, peritus legum ferendarum,Ariſtot.in Polit. δεινὸς εἰς τὰ πάντα,promptus ad omnia, Ariſtoph. δεινὸς εἰς σε, infeſtus tibi,Euripid. δεινὸς φρενας, id eſt, φοβερὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, Sophoc. δεινὸς δ' ὅπλοις,armis ſtrenuus. τὸ δεινὸν,graue malũ,periculũ,impedimentũ,mirum. τὰ δεινὰ,mala,calamitates,ærumnæ,nefaria,indigna.οὐκ ἦν δεινὸν μὴ ἁλῷ, nõ erat ſuſpectũ ne caperetur, Herodot. οὐ δεινόν ἐστι, non eſt pœnitendũ. δεινότης,acerbitas animi, Herodo. πρὸς τὸ δεινὸν ἔθνη,vti immanitate.δεινὸν ἦν,metus erat,Herodo.τὰ φαινόμενα δεινὰ,pericula, Plutar. Pla. in Apol.οὐδὲν γὰρ δεινὸν,εἰ μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ,non eſt mirũ,ſi in me ſubſtiterit. Soph.in Aiace,δεινόν γ' εἶπας,εἰ καὶ ζῇς θανὼν,rẽ dixiſti mirã. Itẽ,δεινὸν, timendũ,Plato Epiſt.7. οὐδὲν γὰρ δεινὸν,μή τις αὐτὸ ἐπιλάθηται, ἐὰν ἅπαξ τῇ ψυχῇ περιλάβῃ,nihil non formidandum,ne quis id obliuiſcatur,&c.hac in re memoriæ non eſt diffidendum. δεινὸν γίνεται μὴ πέσῃ ἡ Ἑλλὰς, periculum eſt, ne peſſum eat Græcia,Herodotus. δεινὰ πάσχειν, indigna pati. δεινότατα παθεῖν, extrema pati. δεινὰ ποιεῖν, infeſtum eſſe,Ariſtophanes. δεινὸν ἐποιεῖτο,indignum ducebat, Plutarch.in Theſeo. Item,δεινὰ ποιεῖν,grauiter ferre, Herodot. δεινὸν ποιησάμενος, ægrè ferens, Thucydid. δεινὰ ποιῶν,malè ſe gerẽs,Demoſt. δεινὰ δρῶ,infeſto,Ariſtoph.

δεινὸν ἡγησάμενος, turpe ratus, iniquum ducens. ἐν δεινῷ εἰμι ſum in periculo, Demoſth. δεινὰ ποιεῖν καὶ σχετλιάζειν, Lucia. de Seneċt. indigno animo ferre & conqueri. Item ἀσχημονεῖν καὶ δεινὰ ποιεῖν, id eſt, indecorè & indignè facere. δεινὸν ἰδὼν, toruè intuens: pro δεινῶς, truculenter, ſeuè. Heſiod. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσα. Idem, δεινὸν ὁρῶν, immaniter intuens. Apollon. 2, δεινὸν λαμπομένας κόρυθας, &c. vehementer, horribiliter. Ariſtoph. δεινὰ κέκραγεν, grauiter ſonat.

Δεινότατος, prudentiſsimus, modeſtiſsimus.

Δεινότης, ητος, vis acumen, calliditas, ſolertia, verſutia, aſtutia, vehementia in dicendo, facultas, ſeueritas, grauitas. Demoſth. καὶ ὅση δεινότης ἦν ἐν τῷ Φιλίππῳ θεάσασθαι. Iſoc. τὴν δεινότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀσκεῖν. δεινότητος χάρις, vis & ſuauitas dicendi, Plutarch. in Pericle. δεινότης πολιτικὴ, ciuilis facultas, facultas politica. δεινότης καὶ σοφία, prudentia & ſapientia, Demoſth. περὶ λόγους δεινότης, dicendi acrimonia, facultas dicendi ſeu in dicendo.

Δεινούμενος, calcatus, πατούμενος.

Δεινόω, exaggero, terreo. δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφορὰς ἐπὶ διαβολῇ τῶν Ἀθηναίων ἔοικε, patriæ calamitates aggrauaſſe acerbioreſque prodidiſſe, vt Athenienſibus notam inureret, Plutarchus in Pericle. Thucydid. δεινώσας πάντα ἐπὶ τὸ μεῖζον, omnia in maius vi orationis exaſperãs, id eſt, εἰς τὰ δεινότατα τοῦ λόγου ἐπαίρων.

Δεινωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, terribilis, toruus. Heſiod. δεινωποὶ κοῦραι, toruę parcę. δεινῶπες autem dicũtur Eumenides apud Sophoc. in OEdipo Coloneo.

Δεινῶς, admodum, vehementer, mirificè, grauiter, ſanequàm, indigné. δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, arduum eſt me hæc audere efficere, Euripid. δεινῶς ἔχω, δεινοπαθῶ, grauiter fero, tolero violenter, vt loquitur Terent. in Phorm.

Δείνωσις, εως, ἡ, δεινότης σκότωσις, grauitas. Eſt & pars epilogi, exaggeratio & amplificatio. Quintil. Hæc illa δείνωσις vocatur, rebus aſperis, indignis, inuidioſis addẽs vim oratio.

Δεινωτικῶς, cum aggeratione, Bud. in Epiſt.

Δινωτὸς, varius, tornatus.

Δέος, εος, ους, τὸ, δέος, timor, φόβος.

Δεῖξις, demonſtratio, oſtentatio, argumentũ, indicium δεῖξιν δοῦναι κατά τινος, eſt inſtituere accuſationem contra aliquem, ac eum deferre. τὴν δεῖξιν πεποίηται, fidem ſuis dictis fecit.

Δειπνάριον, ου, τὸ, cœnula, lib. Epigram.

Δειπνέω, ῶ, ήσω, πεπ. κα, cœno, prandeo, apud Hom. Ody. ὃ ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι δειπνήσας, &c. pranſus, ſeu vbi cœnarit, &c. Xenoph. pro cœno. ἐργαζόμεναι μὲν ἠρίστων, ἐργασάμεναι δὲ ἐδείπνουν, cœnabant. pro comedo, Heſiod. ἄρτον δειπνήσας τετράβυφον. Plato 2. de Republ. ἀπὸ τραπεζῶν δειπνεῖν, ad menſam cibum ſumere, vel de menſa. Ariſtop. in Pluto, ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσετον, de meo cœnabitis. οἱ δειπνοῦντες conuiuę. Lucia. δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, cœnabit oppiparam cœnam, id eſt, aderit conuiuio oppiparo.

Δειπνῶν, δεῖπνα, agitans conuiuia.

Δειπνηστὸς, οῦ, ὁ, & Δειπνητὸς, οῦ, ὁ, vel Δείπνητος, tempus cœnandi. Quidam ita diſtingunt: vt δειπνητὸς, ſit ipſa cœna, ſed δείπνητος, cœnandi tempus: quod etiam in ἀμητὸς & ἄμητος ſeruatur.

Δειπνιὰς, vicus Theſſalię, vbi cœnaſſe ferunt Apollinẽ.

Δειπνίας, gentile nomen.

Δειπνίδιον, τὸ, cœnula.

Δειπνίζω, cœnam ſeu prandium præbeo alteri, cœnatũ excipio, cœna excipio: vt ἀγαμέμνονα ὅμηρος ἐποίησε δειπνίζοντα τοὺς ἀρίστους. Xenoph. ξένους ἐδείπνιζε, epulis extraneos accipiebat. Et cum Datiuo ibidem, τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν, tales epulas præbentem, &c. Plutarch. βοαὶ δὲ δειπνιζομένων θεάτρων, acclamationes epulo conductæ.

Δειπνολογία, cœnandi ratio. οἱ περὶ δείπνου λόγοι, Cælius libro 14, cap. 58.

Δειπνολόχος, ου, ὁ, guloſus, κνισοθήρας, cœnipeta, qui cœnis inſidiatur, & cãculum abligurit. Heſio. τῆς δ' αὖτε γυναικὸς ἢ ῥέγον ἄλλο δειπνολόχης, &c. id eſt, quæ præter mariti volũtatem ad aliorum conuiuia ſe confert.

Δεῖπνον, ου, τὸ, cœna, i. δόρπος, ſeu δόρπον. Antiqui pro ientaculo & prandio vſurparunt: vt Iliad. β, νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, id eſt, ἄριστον, μεθ' ὃ δεῖ ποιεῖν. cœnam autem, id eſt, δόρπον dicebant, τὴν ἑσπερινὴν τροφήν. Xenophon, δεῖπνον pro cœna accepit & ἄριστον, pro prandio. δεῖπνον itẽ pro edulio. Nonnus, δεῖπνα θαλάσσης, i. piſces, capite vltimo Euangelii Ioannis. νέκταρ καὶ ἀμβρόσια, τὸ δεῖπνον. Idem, περὶ τούτους ἱερεῖς καὶ τὰ δεῖπνα, Plato libr. 1. de Rep. pro cœna. ἐξαναστησόμεθα μετὰ τὸ δεῖπνον. Ariſtop. πλ. ἰχθὺς δή γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας, veſperi cœna non erat. δεῖπνον ποιεῖν, id eſt, τρώγειν, comedere, Heſio. ἐν δείπνῳ πίνειν, Demoſthen. δεῖπνον ποιεῖν, ſignificat cœnam parare. Chryſoſt. ἐὰν ποιῇς δεῖπνον ἢ ἄριστον, καὶ καλέσῃς τοὺς φίλους, Lucian. δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, agitantes conuiuia.

Δειπνοποιέομαι, οῦμαι, cœno, Xenoph. δειπνοποιησάμενος, cœnatus, Thucydid.

Δειπνοποιέω, ῶ, ήσω, πεπ. κα, paro cœnam, cœnam apud me condico, Bud. Comment. Neutr.

Δειπνοποιὸς, οῦ, ὁ, conuiuiorum ſtructor.

Δειπνητήριον, ου, τὸ, cœnaculum.

Δειπνοφόρος, ου, ὁ, cœnæ gerulus, cœnam ferens.

Δειρὰς, άδος, ἡ, iugum, collis, cacumen. Apollon. 2, ἀπὸ δειράδι παρνασσοῖο: vnde πολυδειρὰς ὄλυμπος.

Δειρὴ, ῆς, ἡ, collum anterius, ceruix. Homerus ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν ἄγχε μιν, id eſt, ὑπὸ τὸν τράχηλον. τὰ ἀπὸ τῆς δειρῆς, monilia à collo pendentia, Herodot.

Δείρη, ης, ἡ, vrbs AEthiopiæ.

Δειριάω, conuicior, vocabulum Spartanum.

Δειρὶς, ίτος, paſſer.

Δειρεστίδη, ης, ἡ, monile, collare, torquis.

Δειρὸς, collis.

Δειροτομέω, ῶ, ήσω, πεπ. κα, trunco caput. Actiu. Accuſ. Heſiodus in Theog. dixit κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε, amputauit caput.

Δεῖσα, ſtercus, τῶν βοτανῶν συλλογή.

Δεισαλέος, ου, ὁ, vel Δεισελέος, ſordidus, ſtercoratus, cœnoſus, κοπρώδης, humectus, herboſus.

Δείσας, veritus: à verbo δείδω, δεῖσε, timuit, Homer.

Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, ſuperſtitio, formido deorũ, religio, intemperies, deorum metus. δεισιδαιμονίας ἀνάπλεω ποιῆσαι, religionis implere, id eſt, obſtringere religione.

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſuperſtitioſus, religioni deditus. Nazanz. δεισιδαίμονα πλάνην.

Δεισίθεος, ου, ὁ, idem.

Δείτης, ου, ὁ, timidus & metuendus.

Δέκα, decem. Thucyd. ἐπὶ δέκα ἡμέρᾳ τετράδι ἐλαφηβολιῶνος, quarto decimo die Elaphebolionis. οἱ δέκα, decem viri, magiſtratus decem Athenis. Iſocr. οἱ δέκα οἱ μετὰ τοὺς τετράκοντα καταστάντες ἦρχον, &c. δέκα πρῶτοι, id eſt, δεκάδαρχοι, δέκα φυλαὶ τῶν Ἀθηναίων. δέκα δικασταὶ τῶν αὐτῶν, Interpr. Ariſtop.

Δεκάβοιον, ου, τὸ, genus monetæ & ſacrificii, à decem bubus ſic dictum, id eſt à nummis Atticis, in quibus bouis effigiem incidit Theſeus, Plut. in Theſeo.

Δεκαγονία, generatio ad decimũ vſq; gradum, Lucian.

Δεκαδαρχία, ας, ἡ, decemuiratus, decem virorum collegium, decem magiſtratuum imperium & poteſtas. Iſocrat. δεκαδαρχίαι, decuriæ, de Lacędæmoniis. Plutar. in Probl. ἀπὸ τῆς δεκαδαρχίας ἀνθυπατικῆς, per tribunos conſulari poteſtate.

Δεκαδάρχος, ου, ὁ, καὶ Δεκάδαρχος, decurio.

Δεκάδελτον, decem tabularum, Dionyſ. lib. 2. Orig.

Δεκαδικὸς, decurialis, Xenoph.

Δεκαδικὸς ἀριθμὸς, denarius numerus, Nazanz. orat. δ.

Δεκαδοῦχος, decemuir. Erat magiſtratus Athenis poſt exactos tyrannos qui rempub. adminiſtrabãt. eorum vnuſquiſque δεκαδοῦχος dicebatur.

Δεκαδύο, duodecim, cap. 19. Actor. Apoſt.

Δεκάδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, longus decem palmis.

Δεκαέξ, ſedecim.

Δεκαέτηρος χρόνος, decennium, Plato νομ. ς.

Δεκαέτις, ἴδος, ὁ & ἡ, decennis. δεκαέτις πόλεμος, decennale bellum. δεκαέτης ἀποδημία, peregrinatio decem annorum Plutarc. in Solone.

Δεκαετία, ἡ, decennium.

Δεκάζω, μ. άσω, π. ακα, do decimam: ſignificat & corrumpo largitione, quòd iudices corrupti caperent decimam litis: donis corrumpo. Plut. in Galba, τὴν σπεῖραν ἐδέκαζε, χρυσοῦν ἑκάστῳ διατιθείς, cohortem muneribus captabat, aureum ſingulis tribuens. δεκαζόμενος, largitione redemptus. Iſocrat. δεκάζω, δεκασμός.

Δεκάκις, decies.

Δεκακυμία, decumanus fluctus, id eſt, magnus.

Δεκάλιτρον, ου, τὸ, numiſma valens decem obolis.

Δεκάλογος, decalogus, Nazanz.

Δεκαμηνιαῖος, qui eſt decem menſium, decimo menſe in lucem profectus. δεκαμηνιαῖος χρόνος, decem menſium tempus, Plutarc. in Numa. δεκαμηνιαῖον βρέφος, fœtus decem menſes in vtero manens.

Δεκάμηνος, ου, ὁ & ἡ, decem menſium, decumeſtris.

Δεκαμναῖον, ου, τὸ, pretium decem minarum.

Δέκαμνος, ου, ὁ & ἡ, decem minarum.

Δεκανάομαι, accipio, ἀσπάζομαι, δεξιοῦμαι.

Δεκαναία ἀκροθώριον. vide Bayſium de nauibus.

Δεκαοκτὼ, octodecim.

Δεκάπαλαι, iam olim, περὶ πολλοῦ πάνυ, Atticè.

Δεκάπεντε, quindecim.

Δεκάπηχυς, decem cubitorum, decemcubitalis, Eraſm. δεκάπηχυς κεραυνὸς, Lucian.

Δεκαπλάσιος, ου, decuplus.

Δεκάπλεθρος, decem iugerum.

Δεκάπολις, εως, ἡ, regio trans Iordanē decem ciuitatum.

Δεκάπους, οδος, ὁ & ἡ, decem pedum.

Δεκάρχης, ου, ὁ, decanus, Herodot.

Δέκαρχος, ου, ὁ, decurio.

Δεκὰς, άδος, ἡ, decas, numerus denarius. παρὰ τὸ δέχομαι, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ πάντα ἀριθμόν. pro decuria apud Homerum. Euripid. pro numero ſimpliciter poſuit. Lucian. παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμει, τῇ ἀπείρῳ δεκάδι παραβάλλοις ἂν αὐτούς.

Δεκὰς, domum carceris, in qua condemnatos ſuffocare ſolebāt, vocat Plutar. in Agide.

Δεκασμὸς, οῦ, ὁ, decima.

Δεκάσπορος, decennalis, Euripides. δεκασπόρῳ χρόνῳ, decennio.

Δεκαστάτηρος, ου, ὁ, decurio.

Δεκάχορον, ου, τὸ, genus menſuræ.

Δεκαταῖος, dies decem natus, decem dierum, decimo die proueniens. Lucian. βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ φάτνης ἢ δεκαταῖα, decumani, id eſt, fœtus quinq; aut decem dies nati. δεκαταῖος ἥκει, decimo poſt diſceſſum die venit.

Δεκατάλαντος, decem talentorum.

Δεκατέσσαρες, οἱ, quatuordecim. δεκατεσσάρων βασιλέων, quatuordecim regum, Plutar. in Lycur.

Δεκάτευσις, εως, ἡ, decimatio.

Δεκατευτὴς, οῦ, ὁ, publicanus, qui decimam colligit.

Δεκατεύω, pendo, vel exigo decimam, decimas voueo, decimam quanque deuoueo, diis decimam è ſpoliis nuncupo. τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύσειν εὐξάμενος τότε νῦν δεκατεύειν τὰ τῶν πολιτῶν ἐχαλέπαινον, moleſtè ferebant, ſi quæ fuiſſent hoſtium, decimas eorum vouiſſet, nunc ex iis quæ ciues haberent, ſolueret, Plutarchus in Camillo. δεκατευθῆναι τῷ Διὶ, decimas Ioui reddi, Herodotus. δεκατεύω τὴν οὐσίαν, Herculi opum mearum decimā offero. Plutarchus in Problem.

Δεκάτη, ης, ἡ, decima, δεκασμός. δεκάτην ἑστιᾶν, dicebatur Athenienſibus, cum decimo die congregatis neceſſariis, & infantibus nominibus impoſitis, peracta re diuina, ſplendidum pararent conuiuium.

Δεκατηλόγος, ου, ὁ, δεκατευτής.

Δεκατημόριον, decima pars, Plato νομ. ς.

Δέκατος, η, ὁ, decimus. δέκατος μὴν, December. Plutar. in Numa, δεκάτῃ, ſcilicet ἡμέρᾳ, decimo die. δέκατοι, pro δέκα, id eſt, decem apud Homerum.

Δεκατόω, μ. ώσω, decimo, decimas capio. Paulus capite 7. ad Hebræos, δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, ab Abraham decimas accepit. Ibidem, δεδεκάτωται, decimatus eſt, id eſt, ſoluit decimas.

Δεκατῶναι, οἱ, decimatores, δεκατευταί.

Δεκατώνια, τὰ, decimæ.

Δεκάφυλος, in decem tribus diſtinctus, Plut. in Camil.

Δεκάχαλκον, ex decem æreis conſtās, id eſt, denarius numus. Plutar. τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον, denarius dicebatur, qui ex decem æreis conſtaret.

Δεκαχίλιοι ἄνδρες, decem virorum milia.

Δεκάχιλοι, decies mille.

Δεκάχορδον ψαλτήριον, pſalterium decem chordarum, pſalmo 18. Dauidis.

Δεκέλεια, ἡ, locus, & populi Hippothoontidos tribus, vt tradit Stephan.

Δεκέτηρος, ου, ὁ & ἡ, decennalis. δεκέτηρος μάχη, decennalis pugna, bellum decem annorum, lib. Epigram.

Δεκέτης, decennalis.

Δεκήρης, εος, deciremis Plinio, decem ordinum nauis.

Δέκομαι, pro δέχομαι, i. accipio, expecto, Herodot.

Δεκτέος, capiendus, excipiendus.

Δέκτης, ου, ὁ, vel δεκτὴς, mendicus, pauper.

Δεκτικὸς, ἡ, capax, admittere potens, Genit. τὸ δεκτικὸν conceptaculum.

Δέκτο, pro ἐδέδεκτο, accepit. Ilia. β, ὅγε δέκτο μὲν ἱερὰ, &c.

Δεκτὸς, ἡ, ὁ, acceptabilis, acceptus, placabilis. δεκτὸν ἡγεῖσθαι, ratum habere. τὸ δεκτὸν, receptaculum, ἀποδεκτόν. δεκτὴ θυσία, hoſtia accepta. δεκτὸς αὐτῷ ἐστι, ei eſt acceptus. cap. 10. Act. Apoſtol.

Δέκτωρ, ορος, ὁ, ſuſceptor, cum Genit.

Δελεάζω, μ. άσω, π. ακα, ineſco, decipio, eſca capio, fallo, quaſi δελέατι θηρεύω, id eſt, eſca capto. Accuſat. περὶ δελεάζομαι, illecebris ventris capior, Xenoph. δελεασθεὶς χρηστοῖς λόγοις, benigna oratione ineſcatus. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, hamum carica muniens, Lucian.

Δέλεαρ, ατος, τὸ, eſca ad capiendum, illecebra.

Δελέασμα, ατος, τὸ, eſca, ἀπάτη, illecebræ.

Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, ineſcatio, illex.

Δέλιξον, τὸ, lucerna, fax.

Δελήτιον, ου, τὸ, eſca, aut vaſculum, in quo recōditur eſca, δέλεαρ.

Δέλος, pro δῆλος.

Δελτάριον, ου, τὸ, literula, epiſtoliū, tabella. Vnde δελτάρια ὀνύχινα, & κρυστάλλινα, apud Plut. in Anton. pro epiſtolis illis amatoriis Cleopatræ ad Antonium, ex cryſtallo & onyche lapide.

Δελτίον δίπτυχον, pugillares duarum tabellarum, Herodianus.

Δέλτος, ου, ἡ, libellus, liber, tabula, charta, πινάκιον, epiſtola ſeu epiſtolium, apud Euripidem: quòd forma literæ Δ plicaretur, pugillares: vnde δωδεκάδελτος νόμος, lex XII tabularum, à Theophilo dicitur. Pro tabella pictoria in Epigram. accipitur. δελτοὶ ποιητῶν, id eſt, libri poetarum, pugillares, Euripid. Apud Lucianum in Timone capitur pro tabella, in qua teſtamentum ſcribebatur.

Δελτωτὸν, οῦ, τὸ, Deltoton, id eſt ſignum cæleſte triangulare, literæ Δ ſimile.

Δελφάκιον, ου, τὸ, catulus ſuis, porcellus, ſucula. τὰ δελφάκια, apud Dioſcorid. ſuillæ carnes.

Δελφακοῦσθαι, πιαίνεσθαι τὰς ὗς.

Δέλφαξ, κος, ὁ & ἡ, porcus nuper natus, porculus lactans. Ariſtotel. lib. 6. Animal. τὰ τέκνα ἢ τοὺς δελφακας χρηστοὺς γεννῶσιν ὕες, ſues vtilem prolem generant. Herodot. δέλφακα ζωὸν ἔχων, viuum porcellum habens.

Δελφὶν, ἢ δελφὶς, ῖνος, ὁ vel ἡ, delphin piſcis. δελφῖνες φιλάνθρωποι,

δρωπου, Lucianus. Item nauticum inſtrumentum, quo vtebantur in bello ad demergendas naues. Ariſtoph. Equit. τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὸν ἄκατον παραβάλλου: vnde & nauis δελφινοφόρος, & δελφινοφόροι ὁλκάδες, Thucydid. Apollo. ſcribit draconem ab Apolline interfectum, δελφύνην vocatum eſſe: cuius hi ſunt verſiculi,

Ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειρῇ δὴ παρνησοῖο
Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν.

Vocabantur etiam Delphines, qui Delphicum cuſtodiebant oraculum.

Δελφίνιον, ου, τὸ, arx in Chio, & tēplum Apollinis in Attica. Pollux dicit forum eſſe iudiciale Athenis, ab AEgeo conſtructum. Item Delphinum, genus herbæ, de qua Dioſcorid. lib. 3, cap. 84.

Δελφινίσκος, ὁ, delphinulus, paruus delphinus.

Δελφινοφόρος: vide in dictione Δελφίν. δελφινοφόροι κεραῖαι, antemnæ: vnde plumbei delphines ad demergendas ſubeuntes naues dependent, Thucydid. lib. 7.

Δελφὶς, ῖνος, ὁ, δελφίν.

Δελφὶς, ίδος, ἡ, Delphia, ſeu Delphica, Ariſtoph. πρὸ βακχείων δελφίνων ἱμερίπουν, id eſt, τὴν δελφικὴν χώραν κατοικούσας. δελφὶς πέτρα, id eſt, δελφική, Eurip. Eſt etiam δελφὶς, Delphinus, ſyderis nomen apud Proclum.

Δελφὸς, οῦ, ὁ, Delphus, Delphicus, populi nomen.

Δελφύα, pro μήτρα, matrix: dicunt Siculi.

Δελφύνη, ης, ἡ, vel ὁ Δελφύνης, ου, vt alii volunt, ſerpēs quē apud Delphos interfecit Apollo: vnde Apollon. 2, δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε. vide Δελφίν.

Δελφὺς, ύος, ἡ, vulua, vterus, venter: vnde ἀδελφοὶ, vterini fratres.

Δέλω, δελεάζω.

Δέμας, τὸ, indeclinabile, vt ſcribit Gaza lib. 2. Grammatices, forma, figura, funis, σῶμα, corpus. Sic dictum teſte Macrobio, quaſi vinculū animæ. *tametſi non ineptū forte fuerit à ſtructura membrorum deriuare παρὰ τὸ δέμειν. Homer. ferè pro viuo corpore vtitur: vt σωμα δὲ λειφθὲν τῇ ψυχῇ: σῶμα verò pro mortuo. E diuerſo tamen Eurip. vt ſcribit Hom. Interp. illud Ili. α, exponens, ἡ δέμας οὔτε φυήν.

Δέμνιον, ου, τὸ, cubile, ſponda, λέχος, στρῶμα, ſtratum, lectus. ἐν δεμνίοις, in ſtragulis, Bud.

Δέμω, μ. μῶ, δεδέμηκα, & δέδμηκα, ædifico, extruo: vnde δέδμημαι, extructus ſum. ἀόρ. α, ἔδειμα, extruxi.

* Δενδαλίδες, panes interpretantur, ſeu μάζας, in illis duobus verſibus Eratoſthenis qui exponuntur in commentariis lib. 1. Argon. Apollon. vide Camer.

Δενδίλλω, μ. ιλῶ, Ionicum verbum eſt, ſignificātque circūſpecto, ac huc & illuc ἰλλὰς, id eſt, oculos verto, annuo, ſubſanno, ὀξέα δενδίλλεσκε, acutè circunſpectabat.

δενδίλλειν, τὸ ὀφθαλμῶν παραβάλλειν, id eſt, conniuere oculis. τοῖς πλαγίοις, id eſt, limis oculis contueri. Apollon. ſignificat cōniuere vt ſagittarii ſolent, quò certius collineēt, lib. 3. ὀξέα δενδίλλων, &c.

Δένδρεον, ου, τὸ, arbor. τὰ δένδρεα, i. δένδρα, Hom. δενδρέῳ ἐφεζόμενος, Heſiod. arbori inſidens. Iliad. γ. δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

Δενδρήεις, ὁ, ſyluoſus, nemoroſus, arboreus.

Δενδριάζειν, vel Δενδρίζειν, arboribus tegi, arboreſcere, arboris figura eſſe.

Δενδρικὸς, arboreus. δενδρικὸς καρπὸς, arboris fructus. τὰ δενδρικὰ, arborea. Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. ἔνια σπερμάτων τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν, arborum ſemina nonnulla celerius pereunt: ſic Gaza.

Δένδριον, ου, τὸ, arbuſcula.

Δενδροβατέω, conſcendo, lib. Epigram.

Δενδροειδὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, arbori ſimilis.

Δενδρόκομος, ου, ὁ, arboribus abundans. Ariſtoph. πρὸς ὀρέων κορυφὰς ἔπι δενδροκόμους, in montium vertices arborib⁹ denſos, δενδροκόμοις σφύρας ὧδε, lib. Epigram.

Δενδροκοπέω, arbores incido. Xenoph. τόν τε σῖτον τέμνοντες καὶ δενδροκοποῦντες, ſegetem ſecantes & arbores, id eſt, populantes agrum.

Δενδρολάχανα, τὰ, oleri arbores, id eſt, olera quę arboreſcunt, Theoph.

Δένδρον, ου, τὸ, arbor, ſtirps. Philo de mūdo, τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, aeris & ignis ſtirpes. δένδρον ἐλαίας, Ariſtophan.

Δενδρόομαι, οῦμαι, arboreſco, Nonnus.

Δένδρος, εος, τὸ, arbor. Philo de mundo, ἡ φύσις τοῖς δένδρεσι φύσει τὰ δένδρα διατηρεῖ, &c. δένδρεσιν ἀκάρποις, lib. Epigram. Thucydid. τοῖς δένδρεσιν ἀἴξαντας.

Δενδρότης, incrementum arborum.

Δενδροτομέω, ῶ, populor, δῃῶ, κείρω, τέμνω, cædo arbores.

Δενδροφόρος, ου, arborum ferax.

Δενδρόφυτος χώρα, regio ſyluarum ferax, Plutar. Camil.

Δενδρυάζω, lateo, propriè inter quercus, ſub arbores fugio æſtus vitandi aut frigoris gratia: etiam in aqua mergor. δενδρυάζουσα φωνὴ, vox amœna.

Δενδρύδιον, ου, τὸ, &

Δενδρύφιον, arbuſcula, Dioſcorid. lib. 1, cap. 148.

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, accedens ad naturam arboris, arboreſcens, arboreus, qui eſt arboris magnitudine, arboroſus, Hermol. δενδρώδεσι νύμφαις, lib. Epigram. δενδρώδης τιθύμαλος, dendrodes tithymalus, genus herbæ lactariæ, dictæ à ramorum copia, & quòd ferè arboreſcat. Dioſcorid. lib. 4, cap. 155. dicitur & δενδροειδὴς, ibidem.

Δενδρώεις, arboribus cōſitus. Nonnus, εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου.

Δενδρὼν, ῶνος, arbuſtum.

Δένδρωσις, εως, ἡ, arboris procreatio, ſpecies.

Δεννάζω, μ. άσω, π. ακα, exprobro, blaſphemo, iniuria afficio, conuitior, Accuſ. Sophoc. in Aiace, κακοῖς δεννάζων ῥήμασι, id eſt, βλασφημῶν, κακῶς λέγων. ἀπὸ τοῦ δεινοῦ δεινάζω καὶ δεννάζω, τὸ μετ' ἀνεπιτηδείας λέγειν.

Δενναστὸς, οῦ, ὁ, ridiculus, conuitiis obnoxius,

Δέννος, ου, ὁ, iniuria. Herodot. in Calliope, παρὰ δὲ τοῖσι Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, maximum apud Perſas probrū eſt, dici aliquē muliere eſſe ignauiorem.

Δεξαμενὴ, ῆς, ἡ, ciſterna, latrina, canalis, piſcina, humoris conceptaculum, labrum, lacus. Philo de mundo, δεξαμενὰς σώματι τὰς αἰσθήσεις ἀπειργάσατο, id eſt, ſenſus in corpore finxit, quaſi quædam humoris conceptacula. Phrynichus ſcribit κολυμβήθραν dicendum, non δεξαμενήν. δεξαμεναὶ, ὑδάτων δοχεῖα, καὶ ἐν τῷ σώματι φλέβες, id eſt, aquarum cōceptacula, & in corpore venæ, inquit Heſychius.

Δεξιὰ, ᾶς, ἡ, dextera, poeticè δεξιτερή. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα, ἢ ἀπὸ τοῦ δεξιοῦσθαι δι' αὐτῆς τὰς πράξεις. Etymol. ἐν δεξιᾷ, dextrorſus, Ariſtot. de mundo. dicitur & ἐπὶ δεξιᾷ. ἐν τῇ δεξιᾷ λαβὼν τὰ ὄρη, relictis ad dextram montibus. ἐν δεξιᾷ ἔχει, ad dextram habet, Herodot. ἐκ δεξιᾶς, à dextra, Ariſtophan. ἐκ δεξιᾶς αὐτοῦ, Thucyd. τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, dextram dextræ iniicere, AEſchin. τὴν δεξιὰν διδόναι, Ariſtoph. τὴν χεῖρα δός μοι τὴν δεξιάν. δεξιὰν διδόναι, λαμβάνειν. Xenoph. τὴν δεξιὰν προτείνειν, dextram porrigere, Demoſt. δεξιᾶς ἕνεκα, dextræ cauſa, i. fidei. Itē δεξιαὶ, i. δεξιώσεις, συνθῆκαι, πίστεις, Hom.

Δεξιὰ, τὰ, fauſta & fortunata: cui contrarium σκαιά. veteres τὰ δεξιὰ vocabant ea quæ prudentia eſſent, vt annotat Sophoclis Interpres.

Δεξιάδην, à dextris, à dextra parte, ἐκ δεξιῶν.

Δεξιάδης, ὁ, Dexii filius, patronym.

Δεξιάομαι, pro δεξιόομαι. Apollo. 2, πολυδεύκεα δεξιόωντο, Pollucem comiter excipiebant & ſalutabant. χερσὶ ἐδεξιόωντο, manibus dextris accipiebant.

*Δεξιδώροι, qui & δωροδόκοι, munerum & largitionū appetentes.

Δεξιθέα, Dexithea, filia Phorbantis, Plut.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Eurip. qui oues ſuſcipit. *θεῶν δεξιμήλοις ἀγάλμασι, quibus pecora offeruntur.

Δεξιόβολοι, qui dextra manu mittunt haſtilia.

Δεξιόλαβος, ου, ὁ, lancearius, παραφύλαξ, qui dextra lanceā ſeu haſtile mittit, cap. 23. Act. Apoſt.

Δεξιόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, dextrā iungo, Cic. ad Lentulum: manu dextra apprehendo, iucundè complector,

olo, ago gratias, prehēſo, ſaluto. Accuſ. & Dat. Ariſt. de múdo, τοῖς ταύτης δώροις δεξιοῦσθαι τοὺς ἀρίστους, huius donis inuitatos optimates accipere, liberaliter tractare. Ariſtop. in Plut. αὐτοὺς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες, Plutar. in Camil. ἡ βουλὴ ... τὸν δῆμον, Senatus exhortās ac demulcēs populū placauit. δεξιοῦμαί σε τραπέζῃ, accipio te menſa. μηδεὶς ... δεξιοῦται, neminē admoto ore cōplectitur. δεξιοῦμαί σε σιτίοις, te cibariis accipio, Herodot. ἐδεξιώσατο δώροις, donis eſt proſecutus. δεξιοῦσθαι, Interp. Ariſtoph. exponit. τοῖς δεξιαῖς ἀσπάζεσθαι.

Δεξιός, ά, όν, & δεξιτερός, vt δεξιά & δεξιτερά, nō συγκριτικῶς, ſed παρωνύμως: vt Euſtath. placet, dexter, aptus, facilis, officioſus, νοῦν ἔχων, ſcit⁹, induſtrius, comis, benignus, ſecūdus, proſper. Ody. ο, εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. veteres τὰ εὐήθη vocabāt δεξιά, ſicut τὰ μωρά, i. ſtulta & inepta, ἀριστερά. Ariſtop. in Plut. τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας ..., i. bonos, benignos. τὰ δεξιά, dextrum latus. εἰς τὰ δεξιά, dextrorſus. δεξιὰ τοῦ ..., apud Pindar. δεξιὸς ποιητής, præſtātiſsimus poeta. Ariſtop. δεξιοὶ ὄρνιθες, i. αἴσιοι, Hom. Ody. δεξιαὶ τέχναι, ſcitæ artes, Ariſtop. τὸ δεξιόν, cōſenſus.

Δεξικρέοντος ἀφροδίτη, i. Dexicreontis Venus: cur apud Samios coleretur, & quis ſit Dexicreon, vide apud Plutarch. in problem.

Δεξιοστάτης, ου, ὁ, qui in dextra chori parte præſidebat.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas, humanitas, ſolertia.

Δεξιότοιχος, in nauis dextra parte remigans.

Δεξιόφιν, ex dextra: item Accuſatiuus, pro δεξιόν.

Δεξίπυρος, ὁ καὶ ἡ, qui ignem ſuſcipit. δεξίπυροι θυμέλαι, aræ ignis ſuſceptrices, Euripid.

Δεξιτερή, ἡ, dextera, δεξιά, dextra manus. δεξιτερὴ χείρ, dextra manus, Theocritus. Homer. Iliad. α, δεξιτερῇ γὰρ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, &c.

Δεξιώτερος, ὁ, dexter. ἄμεινον εἶναι δεξιώτερος.

Δεξίωμα, ατος, τό, dexteritas, res dextra, ſeu auſpicata. eſt autē δεξίωμα, id quod cōplectimur ſeu quod percipimus, vt in hoc verſu Euripideo, ὦ χρυσὸν δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.

Δεξίων, ſic vocatus fuit Soph. ab Athenienſ. vide Ety.

Δεξίως, dextrè, cōmodè, eruditè, ἐπιδεξίως.

Δεξίωσις, εως, ἡ, ſuſceptio per dextrā, ſalutatio. φωναὶ καὶ δεξιώσεις, Plutarc. in Numa, Interpres, voces & acclamationes. Bud. in Epiſt. poſt. ... δεξιώσεως τυχεῖν. μετὰ δεξιώσεις, poſt iunctas dexteras.

Δεξιώτατα, commodiſsimè, aptiſsimè, Ariſtoph.

Δεξίως φέρω, æquo animo fero, prudenter fero.

Δέομαι, μ. δεήσομαι, π. δεδέημαι, ἀπὸ τοῦ δέομαι, ῦμαι, indigeo, rogo, ſupplico, deſydero, careo aliqua re, conuenio aliquē, quærito, requiro, peto, volo, exoro. δέομαι τῆς νίκης, victoriæ curā habeo. δεόμενοι τῶν πληγῶν, obnoxii verberibus, i. digni, Plut. in Galba. ſic Ariſtop. δέομαι πληγῶν, eſt mihi opus verberib⁹. δέομαι βοηθείας, imploro auxiliū, Thucy. ὥστε δεῖν τὴν ὑγείας δεῖσθαι, vt ne valetudo quidē ad id par ſit. δεόμενος μᾶλλον ... , magis quē aleret quàm quo aleretur, queritās, Bud. δεῖται ... εἰς τὸ ἀκουσθῆναι Lucia indiget adminiculo vt audiatur. ... δεόμενος, prouēturus ad diē craſtinū necne ſit, ſuſque déque faciēs, Bud. Xenop. δοκεῖ δέ μοι τοῦτο κρεῖττον εἶναι ἢ δεῖσθαι πρὸς ἀνθρώπων, quàm à quopiam petere. Additur quandoque etiam Accuſat. Xenoph. ὁ τῶν χαλεπωτάτων εὑρεῖν τι δεόμενος, qui rebus eget inuentu rariſsimis: vbi κατὰ ſubaudiendū. ἐδεῖτο δ' αὐτοῦ πολλά, magnopere eum fuiſſe deprecatum, i. rogaſſe. δέομαί σου τοῦτο, hoc te rogo, Ariſtoph. δέομαί τι σοῦ, quadam in re egeo tua opera, Idem. δέομαί τι τοῦ στρατεύματος, exercitu egeo aliqua in re, Xenoph. lib. 5. Pædiæ. δέονται ξύμφορα, vtilia poſcunt, Thucyd. δεῖσθαι πάσης δεήσεως, omnes preces adhibere, Plutar. in Pericle. Iungitur Datiuo apud Chryſoſt. niſi mendum ſit, ... ὁ τελώνης δεηθεὶς τῷ θεῷ τυχεῖν ἀφέσεως, i. publicanus qui petit à Deo remiſsionem peccatorum. Iūgitur & Infinitiuo. Idem, τοῦ κρίτωνος ἐδέοντο καὶ σφισὶ παρέχειν φύλακας, Critonē vt ſibi cuſtodem præberet, precabantur. Lucian. οὐδεὶς ... ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν, nemini neceſſe eſt ſe inclamare, vel ſibi clamare nemo neceſſe habet. Item cum Infinitiuo pro volo Plato 2. de Rep. οὐδὲν γάρ σε δέομαι ἀποκρύπτειν, nihil te celare volo. Ibidē, ὅσοι τι δέονται ὠνεῖσθαι, qui ſūt empturi. Idem ibidem, τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, his qui ſunt aliquid vēdituri. Plutarc. in Camil. δεομένους καὶ σπουδάζοντας ἄρχειν, ambientes magiſtratū. οὐδὲν δέομαι λέγειν, nihil vt dicā opus eſt, AEſch. δεῖσθαι ..., &c. Xenop. δέομαι τούτων ὑμᾶς ἀνέχεσθαι, precor vt hęc toleretis, Iſocrat. δέομαί σου πέμψαι, Thucyd. δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαί μου, Demoſth. δέονται φιλίαν ποιεῖσθαι, ſupplices pacē atq; amicitiā orāt. ὁ φῶς ὁρᾶν δέομαι, nihil opus eſt ad lumen inſpiciendum. δέομαι ὑμῶν τούτων, Plutarchus. δέδοικα ἀεὶ βίω, ὁ φοβεῖσθαι, Plutarc. in Apopht. Interpr. de vita vereri, nō timere, alio loco. δέδοικα ἀεὶ βίω, μὴ φοβεῖσθαι ..., de vitæ cōditione vt oportet meditor, nō metuo. τὸ δεόμενον κόπτειν, terere quod eſt terēdū, Xenoph. ... δεόμενα, idē Xen. τὸ δεόμενον τῶν ἀπόντων, deſyderiū abſentium.

Δέον, οντος, τό, decēs, decorū, ęquū: vt δέον ἐστὶ τὰ δίκαια ποιεῖν quod faciēdū eſt. Neceſſariū, vt ... Vtile, opportunū, cōmodū, vt ... Xeno. μηδὲν δέον, cū minimè oporteret: & Lucian. οὐδὲν δέον, præter cauſam, ab re, cū ad rē nihil faciat. εἰ δέον ἐστί, ſi opus, ſi neceſſe ſit, ſi oporteat. τοῦ δέοντος στοχάζεσθαι, Iſocrat. quod potiſſimū ad rē pertinet cōiecturis aſſequi. ... τὸ δέον παραινέσαι, Neſtori cōſiliū dare poſsis, i. quod ſit opus, officiū, in Timō. Lucian. τοῦ δέοντος μᾶλλον, plus quā cōmodū ſit. τῶν δεόντων πλείους, plures quā oporteat, Demoſt. τοῦ δέοντος πολλάκις, plus quàm par ſit, Iſocrat. τὸ δέον ποιεῖν, facere quod operæpretiū eſt. δέον imperſonaliter, cùm oportet, vel oportuerit, abſolutè pro geni. δέον κατακλίνεσθαι, cū tēpus erat diſcūbēdi. δέον δ' ἤδη ἄρχεσθαι, iā verò vt erat maturū aggredi. σοὶ λοιδοροῦνται, οὐδὲν δέον, tibi conuitiātur. cū nihil ad rē pertineat. Gaza de Senect. οὗ σῶμα ἐμβέβληται ὑπ' ἐμοῦ πυρί, δέον τοὐναντίον ὑπ' ἐκείνου τοὐμόν, cuius corpus à me crematū eſt, quod cōtrà decuit, ab illo meū. ... δέον γέγονα, incaſſum extiti, Herodot. εἴτι δέον μὴ ἀναλώσει, ſi quid, cū oportet, non erogauerit, Ariſtot. 4. Ethic. δέον cū Infinitiuo, δέον ὑφ' ὑμῶν κτισθῆναι πόλιν λέγει, ait à nobis cōdendā vrbē. δέον μεταπέμπειν τούτους βουλεύεσθε ἤδη, Thucyd. decernite hos reuocādos eſſe. δέον ..., reliquum quod accedere debeat, Plato in Timæo. Theoph. lib. 3, cap. 4. de cauſ. πολλῷ δέον ἀκολουθεῖν τῇ τῶν ἀέρων κράσει, multo melius eſt cęli habitum obſeruare. εἰ δέον εὔχεσθαι, ſi oporteat optare votis, Demoſth. ὥστε δέον σκέψασθαι, vt oporteat conſiderare. τὸ δέον λαμβάνειν εὑρίσκουσι, quod ſumere oporteat, inueniunt, Xenoph. in OEcon. δέον γίγνεσθαι, quod fieri oporteat, Plato νόμ. ... κομίζειν δέον, neſciebas quod tibi fuerit adportandum. δέον ... ἔχω μὴ δανείζεσθαι, nulla coactus neceſsitate pecuniam mutuo ſumo. ἐς vel εἰς δέον, cōmodè, vt ἐς δέον οἱ ἐχώρησε, apud Herodot. commodè ei ceſsit. εἰς δέον ἕρπει, opportunè repit & ſuccedit. ἐς τὸ δέον παραγενόμενοι, ad tempus, ad diem accedentes, Herodot. εἰς δέον ..., Hermog. ἐς δέον ..., in vtilitatem ceſsit. ἐς δέον γέγονε, neceſſariò factum eſt, ſeu opportuné. οὐκ εἰς δέον παρενοχλοῦντες, importunè obſtrepentes. Bud. in Epiſt. prior. εἰς τὸ δέον, in id quod fieri neceſſe eſſet, Ariſtoph. οὐκ εἰς δέον λέγουσι, non rectè cōſulūt, non bene dicunt, Demoſt. Pericles cū eſſet populo rationem expēſæ pecuniæ redditurus, puderétque palàm titulum inſumptæ pecuniæ proloqui, rectè ſignificauit, εἰς τὸ δέον, inquiens, ἀνήλωσα τοσαῦτα τάλαντα, id eſt, in vſus neceſſarios tantum talentorum inſumpſi. Ariſtophanes, ... εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα, in id quod eſſet operæpretium inſumpſi. Lucianus, εἰς οὐδὲν δέον, fruſtra. ἐν δέοντι, opportunè, quum opportunum erit, in tempore, tempeſtiué. ἐν δέοντι τίθεμαι τοῦτο, id probo ſeu in bonam partem accipio, Budæus in Epiſtolis prioribus: οὐκ ἐν δέοντι δραπετεύομεν, non in tempore rem aggreſſus: ſubauditur enim χρόνῳ. παρὰ τὸ δέον, plus quàm oportet, præ

tet, præter officium. Plato in Apologia, παρὰ τὸ δέον δύσας θάνατον, præter æquum mortem veritus. πρὸς τὸ δέον, ad virtutem. δέον quoque pro δεόντων legitur. Et δέον pro ἰδεῖ, apud Hermogen. & pro δεῖ, apud Philonem de mũdo: vbi verbum ἐστὶ ſubintelligendum. πρὸς τάξιν γὰρ ἀταξίας μεταβάλλειν δέον, &c. oportet. τὰ δέοντα, neceſſaria, opportuna, agenda vel facienda, τὰ ἀγαθά: quibus opponuntur τὰ φαῦλα, & τὰ μὴ δέοντα, i. quæ mala ſunt, & quæ fugiẽda. Xenoph. τῶν τε δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι. Idem, ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, id eſt, neceſſaria comparare. τὰ δέοντα ποιεῖν, fungi ſuo officio. Item, ἑνὸς δέοντα πεντήκοντα ἔτη, eadẽ loquutio eſt, quæ & Latinis vndequinquaginta. vide in Δέω.

Δέοντο, ligarunt.

Δεόντως, πρεπόντως, decenter, cõmodè, dignè, iure, meritò, κατὰ μὲν καιρὸν τὰ λόγου, quum tempus poſtulat aut res.

Δέος, εος, τὸ, timor, metus, formido, pauor. δέους ἀπήλλαγμαι, metu liberatus ſum, Demoſth. ἡμέτερον δέος, metus noſter, Thucyd.

Δέπας, ατος & αος, τὸ, patera, poculum, ἔκπωμα, ποτήριον, δέπαστρον etiam, poeticé. παρὰ τὸ δέχω, Etym. Homer. Odyſſ. ο, δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον. Inuenitur Genitiuus caſus pluralis, lib. 2. Epigrammat. ἱερὸν δεπάων νέκταρ ἀποσπένδοντες: & Datiuus, Iliad. γ, ἐν κρητῆρσιν ἀφυσσόμενοι δεπάεσσι. Et Odyſſ. γ, χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, in aurea patera. Ibidem, ἐν δὲ δέπα ἐδὲ τραπέζας εὗρε, i. ποτήρια. Gaza tamen lib. 2. Grammat. ἄκλιτον eſſe inquit. δέπας ἐκ κεράμου, poculum fictile, lib. Epigramm.

Δέπαστρον, τὸ, ποτήριον à quibuſdam vocatur, Athenæus.

Δέπω, paro vt fullones, κνάπτω. vnde βυρσοδέψης.

Δέρα, ἡ, idem quod Δέρη.

Δεραιοπέδη, ης, ἡ, millus, hoc eſt, collare canum, coriaceũ clauis confixum aduerſus luporum impetum.

Δέραιον, τὸ, torques, ornamentum circa collum.

Δεραγχίς, ιδος, ἡ, laqueus aucuparius, quòd gulam premat, lib. Epigram.

Δέρας, ατος, τὸ, pellis ouina, corium, δέρμα.

Δερβεστής, ῆρος, pellis, cutis: παρὰ τὸ δέρος, πλεονάζει δὲ τὸ β, συγκοπώς.

Δέργμα, ατος, τὸ, aſpectus, ὄμμα, viſus, βλέμμα, oculorum acies, oculus: ἀπὸ τοῦ δέρκειν.

Δέρη, ης, ἡ, collũ, ceruix: διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι, & propriè de quadrupedib⁹ dicitur, impropriè verò de hominibus, Etym. Differt etiam ab αὐχήν: dicitur & δειρή.

Δερκέσκω, reſpicio. δερκέσκετο, ἔβλεπε, Homer. Odyſſ.

Δερκευνής, ῆος, ὁ, epitheton leporis, quòd oculis apertis videatur dormire.

Δερκιάομαι, video. Heſio. καλὸν δ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωντες.

Δέρκω, & Δέρκομαι, video, cerno, ὁρῶ ἢ ὁρῶμαι, ſpecto, cõtemplor. * vnde & δράκοντες dicti, quòd acutiſſimo ſint viſu. Heſiod. δεινὸν δερκομένη, toruè inſpiciens. δέρκονται εἰς ἥλιον, proſpectant Solẽ, Plut. in Solone. δερχθείς, έντος, cõſpicat⁹, aſpiciẽs: ab ἐδέρχθην, * & δέρχθη, vidi, Soph. in Aia.

Δερκομός, ὁ, ὁ, viſus.

Δέρκυλλος, Dercyllus, ſcriptor, qui de ædificiis libros edidit: à Gaza δέκυλος lib. 3, Gramm. dicitur.

Δερκύλλω, ſiue δερμύλλω, ſanguinẽ poto, excorio, Etym.

Δέρκω, μ. ξω, π. χα, ἀορ. α. ἔδρακον & ἔδρακον, aſpicio, video: Accuſat. ὀξὺ δέρκω ἐν πᾶσιν εἰς ἕκαστον, acutis oculis vnumquenque obſeruo.

Δέρμα, ατος, τὸ, pellis, tergus, cutis, exuuiũ, cruſta, membrana, corium: propriè dicitur irrationalium. παρὰ τὸ δέρω, τὸ ἐκδέρω: quanquam etiam cutis hominum dicitur: παρὰ τὸ τέρμα εἶναι τοῦ σώματος, ὃ ἐστι πέρασμα, Etym. Item, putamen, crumena, faſciculus. δέρμα βόειον, corium bubulum, Homerus.

Δερμάτινος, η, ον, pelliceus, coriaceus, pelle conſtans.

Δερματοφορεῖν, pellibus amictum eſſe.

Δερματώδης, εος, ὁ, ἡ, cuticularis, coriaceus, cute* à Politiano vertitur, mollis inſtar cutis, à Gaza.

Δερμηστής, ὁ, vermem ita vocari Lyſias dicit. Ariſtarch. verò ſerpentem: eſt potius animal quod pelles cõſumit & deuorat, Etym.

Δερμηδών, ὁ, vermis, ſerpens.

Δερμόπτερα, τὰ, quibus cutis pro pẽnis eſt, ſicut veſpertilioni: quæ pennis cuteis volant.

Δερμύλλειν, τὸ δερκύλλειν, ſanguinem bibere, excoriare. * Eſt etiam δερμύλλω, pudendum membrum attrecto & glandem detego, Ariſtoph. Commenta.

Δέρξις, ἡ, viſio, viſus, aſpectus, Etym.

Δέρος, εος, τὸ, pellis, exuuiæ, κῴδιον. ἀπὸ τοῦ δέρας ἰωνικῶς ἢ δωρικῶς, Etym. Apollon. 2. Argon. ἄρκτου προσεχόμενος σκαιῇ δέρος. δέρει ἐπιχρυσωθέντος, pelle intectus.

Δεῤῥίς, ίος, ἡ, pellis, veſtimentum denſum: item velum ex pilis denſum, quòd in ianuis aulæ appenderetur. Etymol. ſagum denſum è pilis contextum.

Δέῤῥον, ου, τὸ, à δέρω, ſicut à πλέκω πλέκτον, tympanum, omentum, pellis, roſtrum. Lexicon Rhetor. dicit ſignificare ἐπίπλουν, nauigationem, ſeu adnauigationem. Item, pinguedinem ſub carne, aut membranulam hepati ſubiectam, aut pellẽ: alii verò, id quod medicis dicitur ἦπαρ. Ariſtarchus vérò pellem, & omnem cutem, quæ ſit ante ipſum hepar, Etym. * Apud Homer. Odyſſ. λ, δέῤῥον aliqui accipiunt, duriorem eſſe illam roſtri partem, qua aues cibum capiunt, quæ aliis curua, aliis recta eſt.

Δέρω, μ. ερῶ, π. κα, excorio, corium exuo, percutio, cædo, verbero. Actiu. Accuſat. Iliad. α, ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν, i. corium extraxerunt. δέρει εἰς πρόσωπον, in faciem cædit, Paulus cap. 11. Epiſt. ad Corinth.

Δέσιος, ου, ὁ, menſis Iunius apud Macedones. In titulo concilii Nicæni, ἐν μηνὶ δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν καλανδῶν ἰουλίων, mẽſe Deſio, decimanona die ante XIII. Calend. Iulias.

Δέσις, εως, ἡ, nodus, coniunctio, iunctura. δέσις τῶν νεύρων, neruiorum nodi, concretiones.

Δέσμα, ατος, τὸ, vinculum, Homer. Odyſſ.

Δεσμευτικὸν κτῆμα, res nexilis, i. funis, Plato νόμων.

Δεσμεύω, δεσμῶ, ligo, vincio, præpedio, coerceo, in vinculis habeo, δέω: Accuſ. iungitur. Vtũtur Ariſtot. & Xenoph. alligo, cingo. ἐδεσμεύετο ἁλύσεσι, cathenis vinciebatur, cap. 8. Euang. Lucę.

Δεσμή, ἡ, faſciculus, manipulus, merges, faſcis, viã.

Δέσμιος, ου, ὁ, vinctus, δεσμώτης, ligatus. δέσμιοι σαρκός, in carne vincti. δέσμιοι τῆς γῆς, quos terræ vincula coercẽt, Nazanz. δέσμιοι σκότους, vinculo tenebrarum compediti, cap. 17. lib. Sapientiæ.

Δεσμίς, ίδος, ἡ, manipulus.

Δεσμός, οῦ, ὁ, & in Plurali, οἱ δεσμοί, & τὰ δεσμά, vinculum, nodus, clauus, carcer, nexus, lorũ, connexio. Lib. 1. Epig. δεσμὰ βιαζόμενον. Sic Philo de mundo, τὰ τῆς ἀνάγκης ἀνεὶς δεσμά, ἀφετὸν εἴασε, remiſſis vinculis neceſſitatis liberum eſſe ſiuit. ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν, i. præfectus carceris.

Δεσμοφύλαξ, ακος, ὁ, carceris cuſtos, carcerarius.

Δεσμόω, μ. ώσω, π. ωκα, ligo, εἰς εἱρκτὴν εἰσάγω: Actiu. Accuſ. conglutino, colligo, vincio, laqueum necto. Alexan. Aphrod. lib. 1. Problem. κύνες μόνοι δεσμοῦνται κατὰ τὴν ὀχείαν, ſoli canes in coitu colligantur. Idem, ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη, arena humore conglutinata.

Δεσμωτήριον, ου, τὸ, carcer.

Δεσμώτης, ου, ὁ, ligat⁹, vinct⁹, captiu⁹. δεσμῶται, cuſtodię, captiui. Sophoc. ἤδησαν ὦ δέσποινα δεσμώτης ὅδε, ὁ δέσμιος. Capitur & Actiuè, i. ὁ δεσμῶν. Cratin. ἔψεις γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς ὁ πολλῷ χρόνῳ παρὰ τοῖσι δεσμώταισι κατασπιλωθεῖσαν.

Δεσμῶτις, ιδος, ἡ, ligata. Soph. δεσμῶτιν ἀγῶνα ἄλυθι ποίμναν

Δεσπόζομαι, pareo, obſequor, ſeruio.

Δεσπόζω, μ. όσω, π. ακα, dominor, Neutr. dominatũ habeo, acquiro, poſsideo: in ſacris literis accipitur pro herum te conſtituo.

Δέσποινα, ης, ἡ, domina, vxor, hera, regina.

Δεσποσιοναῦται, liberti qui claſſes cõſcendebãt, Athen.

Δεσπόσυνος,ου,ὁ,filius herilis. δεσποσύνη,herilis filia,hera, Plutarch.in Lycurgo. δεσποσύνων χρημάτων, rerum herilium,Xenoph.in OEcon. δεσπόσυνοι σκηναὶ,herilia tentoria,Euripides.

Δεσποσύνη,ης,ἡ,&

Δεσποτεία,ας,ἡ,dominium,mancipium,poteſtas,imperium,proprietas. Lucian.de luctu, τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχειν,rerum ſummam imperio tenent.

Δεσπότεια,ας,ἡ,δεσπότις.

Δεσποτέω,ῶ,principatum teneo,Plato in Timæo.

Δεσπότης,ου,ὁ,herus,dominus. Relatiuum eſt ſerui: κύριος verò liberti: poſſeſſor,qui imperat. Ariſtoph.in Pluto,τῆς δυνάμεως ταύτης δεσπότης γενήσομαι. δεσπότης καὶ κύριος, Demoſth. δεσπότης ἀσίας, Lucian.

Δεσποτικὸς,ού,ὁ,herilis,regalis,imperioſus,ſuperbus.δεσποτικώτατος,imperioſiſsimus,Plato. δεσποτικὴ δύναμις,lib. Epigram. δεσποτικὸν δίκαιον,ius herile,Bud.in Pandect. τὸ δεσποτικὸν,dominandi poteſtas.

Δεσποτικῶς, heriliter, domini more. δεσποτικῶς ἄρχειν, pro ſuo arbitrio dominari.

Δέσποινα,ίδος,ἡ,domina. δεσπότις αἰδὼς, Plato νόμ.γ, pudor quaſi dominus.

Δετὴ,ῆς,ἡ,fax,lampas. Verbale ἀπὸ τοῦ δέω,quod eſt ligo: faces enim è ſtuppa & papyro compinguntur ac colligantur.

Δετὸς,ὁ, vinctus,ligatus.

Δευέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,priuo, Accuſ.

Δευκαλίων,ωνος,Deucalion,proprium viri. δευκαλίωνος ἀδελφὰ,in Epigram. δευκαλίωνες, Theocritus.

Δεύκης,έος,ὁ καὶ ἡ, καὶ Δεῦκος,ου,ὁ,dulcis,ſplendidus,ſimilis.

Δεύκω,curo, φροντίζω.

Δεῦλον,τὸ,malum,inutile.

Δεῦμα,ατος,τὸ, rigatio.

Δεύομαι,μ.δευήσομαι, pro δέομαι,υ interpoſito poeticè,i. priuor,careo,indigeo, ἐνδεὴς γίνομαι. Iliad.γ,θυμοῦ δευομένοις, & Odyſſ.ξ, ἐσθῆτος δευήσεαι, veſte carebis, deſyderabis veſtem. δεύεσθαι τετράκις εἰς ἑκατὸν, centum eſſe demptis quatuor. Apollon.2, ῥέε ἄρα τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύει τύχαν,id eſt,ὑπάρχειεν αὖ ἀπορρύσεις ἑκατὸν,τεσσάρων δέουσαι.

Δεύομαι,μ.δεύσομαι, madeſio,irrigor. δευόμενος τῷ ποτῷ, irrigatus,Lucian.

Δευεῖ,huc.pro ἴδε,id eſt,age, Nonnus. Dicitur autem δευεὶ κατ' ἐπέκτασιν,vt docet Gaza lib.3.Gramm. Ariſtoph an.ιπ.βλέπετ᾽ ὧδε δευεὶ,huc conuerte oculos.

Δεῦρο,age, ἄγε,ἴδι, ἐνταῦθα,ἰδὲ,en,ecce, ἐκεῖσε, φέρε,huc adſis,Aduerb.hortandi.Demoſth.ἐν τῷ περὶ παραπρ.δεῦρο ἐπὶ τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε φίλιππος, id eſt,huc ſeu illuc,i. in Phocenſes.Homer.Iliad.γ,δεῦρ᾽ ἴθι,huc ades,i.εἰς τοῦτον τὸν τόπον. Ariſtoph.in Pace,δεῦρο σὺ,huc ades. Euripid.in Med. ἅπαντι γὰρ δεῦρ᾽ ἀεὶ τίνεις βίον, pro μέχρι νῦν, hactenus. Pro hic,Apollon.2,δεῦρο δεῖκνυντες ἄνδρες ἔασι,hic adſunt. Plato in Apolog.καί μοι δεῦρο,εἰπὲ,age,mihi reſpóde. δεῦρο κἀκεῖσε, vltrò citróque. δεῦρό μοι ἐς ἔρωτα,ades mihi ad amorem,Muſæus. μέχρι τοῦ δεῦρο, in hunc dié, Thucyd. μέχρι δεῦρο,in hunc vſque diem,Plutarch. δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος,huc & illuc iactatus,Idem in Galba.

Δεῦρω, idem quod δευεί.

Δεὺς,ὁ,ζεὺς,Iupiter.

Δευσοποιὸς,οῦ,ὁ,indelebilis, qui elui non poteſt, imbutus, tinctor. δευσοποιὸν φάρμακον, venenum tinctorium, Plutarch. in Probl. δευσοποιὸς βαφὴ, tinctura, qua quiſpiam eſt imbutus, quæ quia ſolet eſſe δυσέκπλυτος, δευσοποιὸς δόξα dicitur,ἡ βεβαία,firma & conſtans ſcientia. Sic Cic. de Orat. Sit enim mihi tinctus literis, audierit aliquid, legerit, iſta ipſa præcepta acceperit. δευσοποιὸς δόξα,pertinax opinio.

Δεύτατος,ου,ὁ,ſecundus,vltimus.

Δεῦτε,huc agite,venite.Hortãtis aduerb.δεῦτε δὴ,agedum,Heſiodus,agite, eia accedite. Homer.Iliad.δεῦτ' ἄγετ' ἀγγελίω,&c.agedum: vbi Interpres,τὸ αὐτὸ ἐκ παραλλήλου.δεῦτε ὀπίσω μου,ſequamini.

Δεύτερα,τὰ,ſecundæ,ſecundi partus. δεύτερα καὶ ἔμβρυα, ſecundæ & partus, Dioſcorid.lib.1,cap.87.Ibidem,cap. 59,δεύτερα καὶ ἐμμῆνα,ſecundæ & menſes.

Δευτεραγωνιστέω, ῶ, ſecundas partes fero, ſecundo loco certo.Sumptum à gladiatoribus. Nam par illud gladiatorũ, quod progreditur prioribus defatigatis, propriè δευτεραγωνιστὴς dicitur.

Δευτεραγωνιστὴς,οῦ,ὁ, qui ſecundas partes agit,vel alteri ſubſeruit, ſcenicus, qui ſecundas partes fabulæ agit, ſecundarius,Budæus.

Δευτεραῖος,ου,ὁ, ſecundarius,i. ſecundo die aliquid faciens. δευτεραῖοι ἤλθομεν,poſtridie venimus. δευτεραῖοι γίγνονται πρὸς τῷ γωβρύου χωρίῳ, Xenoph.5.Pædiæ,poſtero die perueniunt ad Gobryæ oppidum.

Δευτερεῖον,ου,ſecundum præmium,ſecundariũ. τὰ δευτερεῖα,ſecundas partes, ſecunda palma. Sic Cic.lib.3.de Orat. Huic primas dediſſe Demoſthenes dicitur,quum rogaretur quid in dicendo eſſet primum,huic ſecundas, huic tertias. δευτερεῖα,τὰ τῆς δευτέρας τάξεως γέρα, Phalaris in Epiſtolis. δευτερεῖα χρηστότης φέρεται τῆς κακότητος, humanitas eſt malitia inferior.

Δευτερεύω,μ.εύσω,π.ευκα,ſum ſecũdus,ſequor,ſum proximus, ſecundas fero. δευτερεύει τούτου, ſecundas ab hoc partes ſibi vendicat, Dioſcorid.lib.3,cap.57. δευτερεάζειν,idem.

Δευτερίας οἶνος, vinum ſecundarium,i.lora,genus vini, quod vigorem ſuum perdidit & vapeſcit,ὁ μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπιχεῖσθαι εἰς τὰ στέμφυλα οἶνος,Dioſcor.lib.5,cap.15.

Δευτερίων,ου,ὁ, ſecundarius ex Cicerone dici poteſt.

Δευτεροβόλος,ου,ὁ,dicitur de equo mediæ ętatis.

Δευτερογαμεῖν,ſecundò nubere.in Pandect.

Δευτεροδεκάτη,Hieronym. in cap.45.Ezechiel. δεκάτη, inquit, decimam partem omnium frugum Leuiticę tribui populus ex lege debebat:rurſum ex ipſis decimis Leuitæ,i. inferior miniſtrorum gradus, decimas dabat ſacerdotibus:& hæc eſt quæ appellatur δευτεροδεκάτη.

Δευτερόζυγος,ου,ſecundæ coniugationis.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen per ſecundam inflexionem declinatum.

Δευτερολογέω,iterum ſermonem habeo, Macchabæor. lib.2,cap.13.

Δευτερολογία,ας,ἡ, ſecundæ dicẽdi aut agendi vices, ſecũda actio dicitur Quintil.peroratio altera ſeu ſecũda.

Δεύτερον, poſtpoſitum, poſthabitum apud Demoſth. iterum,mox.& δεύτερον,ſecundo loco,de integro,iterum, Herodot. τὸ δεύτερον, ſecunda vice. Iliad.α,ἤριπε δ' ἀτ' ἐπὶ δεύτερον αὖθις. τὸ δεύτερον ὑπατεύων,ſecundò conſul. δεύτερον,αὖθις, ἐκ δευτέρου,πάλιν, ſecundo loco,deinde,Homer.

Δευτερονόμιον,ſecunda lex,aut poſterior lex.

Δευτερόποτμος,ita dicebatur,cui iam quaſi mortuo iuſta celebrabantur, & qui deinde præter omniũ opinionem ſaluus rediret, vt ex bello vel peregrinatione.

Δευτεροπρωτεύειν,ſecundæ eſſe perſonæ.

Δευτερόπρωτος,ου,ὁ, ſecundoprimus. Sicut ſabbatum δευτερόπρωτον vocabant, quod feſtum aliquod ſequeretur. Vide in dictione Σάββατον.

Δεύτερος,ου,ὁ,ſecũdus,poſterior, inferior,alter. Lucia. εἴ με δεύτερον ἄγεις ἑρμωνος, ſi me minoris ducis Hermone. Ariſtot.2.OEcon. τῇ δευτέρᾳ. δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἐμπυρισμοῦ, altero ab incenſionis die, i. poſtero die quàm crematus eſt, Herodot. δεύτερος τῆς ἡδονῆς, poſthabitus voluptati. πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν ἰσχὺν τῶν σκυθῶν, multo eſt Scytharum poteſtate inferior. δεύτερος ἄλλων, vltimus, proximus, qui fert ſecundas partes. δεύτερος χρόνου, qui venit poſterior. δεύτεραι φροντίδες, poſteriores cogitationes. δεύτερος οὐδενὸς, nemini ſecundus. τὸ δεύτερον, ſecundarium. τὰ δεύτερα, ſecundæ partes. τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων φερόμενος, inter eunuchos nulli ſecundus, Herodot. ἐν δευτέρῳ καὶ γονῆς καὶ παῖδας ἂν θεῖο τῆς πατρίδος καλῶς ποιῶν,

patriæ

patriæ gloriam ſemper parentibus & filiis præferentes. ἐκ δευτέρου, item, ſecundò, rurſus, altera vice, in Euang. Matth. cap. 26.

* Δευτερουργοὶ καὶ πρωτουργοὶ κινήσεις Platoni νόμων ι, ſunt ſecundariæ & primariæ motiones.

Δευτερόγατος, ου, ὁ, ſecundo loco ſequens, ſecundarius.

Δευτερότοκος, ου, ἡ, quæ bis peperit, quæ ſecundo parit.

Δευτερόω, μ. ώσω, itero, cap. 26. lib. 1. Regum.

Δευτέρως, ſecundariè, ſecundo loco, poſteriore loco.

Δευτέρωσις, εως, ἡ, ſecundus ordo, ſecundæ partes vel vices, cap. 22, lib. 4. Regum. δευτερώσεις, traditiones hominum, Hieronymus in cap. 59. Eſaiæ.

Δεύω, μ. εύσω, π. δευκα, irrigo, perfundo, macero, madefacio, effundo, oblino, ſublino, Actiu. Iliad. β, γλάγος ἄγγεα δεύει, i. βρέχει. Sophocl. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, atrũ fudi ſanguinem. δευθεὶς ὄξει, aceto ſubactus.

Δέφομαι, excorio, aut vello pudenda, maſturbo apud Ariſtoph. Ran. ἀποδέφω τὸ αἰδοῖον, penem tango.

Δεχαμματοι, οἱ, decem habentes maculas.

Δεχήμερος, ου, decem dies durans. Thucydid. δεχημέρους σπονδὰς, decem dierum fœdera. δεχήμερος ἐκεχειρία, decendiales induciæ, id eſt, πρὸς δέκα ἡμέρας, Plato epiſtol. 7. δεχήμερος θυσία, ſacrum decem dierum, Ibidem.

Δέχθαι pro δέχεσθαι, λαμβάνειν, accipere, vel pro δεδέχθαι, Ionicè, Iliad. α, ἄγλαα δέχθαι ἄποινα, id eſt, λαμβάνειν.

Δέχνυμαι, δέχομαι, capio, lib. 6. Epigramm. δέχνυσο μειλιχίην, &c.

Δέχομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, ſuſcipio, capio, admitto, conſentio, excipio, probo. Philo de mundo, ὑπ' ἄλλου δὲ οὐδεμίαν δέξεται διάλυσιν, aliunde diſſolutionẽ nullo modo admittet. δέχομαί σου τὸν τρόπον, accipio tuum morem. δέχεσθαι ξένους, hoſpites ſuſcipere, Xenoph. δέχομαί σε ἱκέτην, admitto te ſupplicem, Idem 4. Pæd. δέχομαι τὸν ὅρκον, Ariſtoph. δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ, recipere, i. præſtaturum ſe promittere: dicitur & ἀναδέχεσθαι. δέχομαι ἑκουσίως, volo, lubẽs admitto, Demoſth. Euripid. δέχομαί σε χώρᾳ, admitto te in regionem. ὅτι πόσου δέξαιτ' ἄν, quanti fecerit, quanti æſtimauerit. δέχονται αὐτὸν τῇ πόλει, in vrbem eum recipiunt, Thucydid. πραγμάτων δεχομένων ἀγῶνα, rebus certamen efflagitantibus, Plutarchus in Publicola. δέχομαι τὴν ἐπιστολὴν, accipio epiſtolam. δέξασθαι χάριν, beneficium accipere, Plutarchus in Themiſtocle. δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, in vrbem recipere, Demoſth. δέξασθαι οἰκείως, Idem Demoſth. δέχεσθαι συμφοράν, calamitatis loco ponere. Sophocl. in Aiace, μηδὲ συμφορὰν δέχου τὸν ἄνδρα, noli tibi ab eo viro quicquam aduerſi timere. δέχομαι λῃστρικῶς, ὑποδέχομαι δὲ φιλικῶς, ait Thucydid. Interpreſs. Plato cum infinit. lib. 2. de Rep. καὶ αὐτὰ μὲν ἑαυτῶν ἕνεκα οὐκ ἂν δεξαίμεθα ἔχειν, ea quidem ſui gratia nunquam expeteremus. Aliquãdo malo. Plato in Apologia, πότερα δεξαίμην ἂν οὕτως ὥσπερ ἔχω ἔχειν ἢ ἀμφότερα ἃ ἐκεῖνοι ἔχουσιν ἔχειν, vtrum mallem ita me habere vt habeo, an vtrunque eorum, quæ illi habent, poſsidere. Idem ibidem, Ὀρφεῖ ξυγγενέσθαι καὶ Μουσαίῳ ὅτι πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν, cum Orpheo colloqui quàm multo redimeret. Nazanz. δέχεται υἱὸς ἀνθρώπου γενέσθαι, ſuſtinet eſſe filius hominis. Idem, εἰ ἄρα δέξῃ πεισθεῖν ἡμᾶς, ſi nobis perſuadere ſuſtines. δέχομαι παραλαβεῖν, malo adſumere, Iſocrates. ἐδέχετο ἡ τοῦ θεοῦ μακροθυμία, expectabatur Dei lenitas, in Epiſtol. Petri cap. 3. δέχεσθαι δόμοις, domo excipere, Apollon.

Δέψα, corium.

Δεψέω, μ. ήσω, π. ηκα, coquo, mollio, tingo, Accuſat.

Δέω, μ. δήσω, vel δέσω, ligo, vincio, aſtringo, coniicio in vincula. Lucianus, φῂς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι, dicis te innocentem vinctum eſſe. Plato 2. de Republic. μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεδήσεται, id eſt, vincietur. δήσαντες ἐς πέδας, in vincula coniicientes, Herodotus. ἔδησαν πάντα συνδεσμὸν, lib. 4. Regum, cap. 12, id eſt, coniurauerunt inter ſe. ἐμὲ ἔδησε κέλευθον, ὡς ἐλεύσομαι, &c. obſtruxit iter ne redeam, quo minus mare ſulcem. Item δέω cum genitiuo & infinitiuo, abſum. Plato in Apologia, πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, multũ abeſt vt pro me ipſo defenſionem ſuſcipiam. Ibidẽ, πολλοῦ δέω ἐμαυτόν γε ἀδικήσειν, &c. multum abeſt vt mihi ipſe iniuriam ſim facturus. Lucianus, ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν, parum abeſt quin pueri narem abrodant. ὀλίγου δέω δακρύσαι, parum abeſt quin plorem, Idem. ὀλίγου δέω ἐπαινεῖσθαι, parũ abeſt quin lauder, Idem. τοσούτῳ δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθεῖναί μοι δοκῶ, tantũ abeſt, vt eum vituperaturus ſim, vt etiam quæ ſint ab eo relicta, mihi videar addere debere, Idem Lucianus. παρὰ μικρὸν ἐδέησε ἀποθανεῖν ἄκριτος, Iſocrates. Ariſtides, πολλοῦ τινος ἐδέησε διεξελθεῖν. Iſocrates in Euagora, δέω τοσούτου πλασάμενος εἰπεῖν τι περὶ τῶν ἐκείνῳ πεπραγμένων, ὥστε καὶ τῶν ὑπαρχόντων τὰ τοιαῦτα, &c. tantum abſum vt de rebus ab eo geſtis fingã, vt ex iis quæ inerant huiuſmodi quoque prætermittam, &c. πολλοῦ γε καὶ δέω, Demoſthenes. μικροῦ δέω λέγειν, ὅτι, &c. Phalaris, parum abeſt quo minus dicam, propè dixerim. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ, &c. at illi tantum aberant, vt me priſtina liberarent inſcitia, vt etiam, &c. τοσούτῳ δέουσιν οὕτω χαρίζεσθαι, &c. Iſocrates. δέων, abſens, id eſt, qui abeſt. δέων τοσούτου ὀρέγεσθαι τῶν οὐδ' ἐν προσηκόντων, Lucian. qui tantum aberat vt expeteret. δεόντων δυοῖν τετρακόσιοι, duobus demptis quadringenti. ἔτη δεόντα δυοῖν τεσσαράκοντα, duodequadraginta anni, Herodotus. δεούσας ὀλίγον ἀριθμῷ ὀκτακοσίων ἁρπάσας, qui non multo pauciores octingentis rapuit, Plutarchus in Romulo. δεούσας δισχιλίων ἀνδρῶν μυριάδες ἐννέα, octo & octoginta hominum milia, Idem Plutarchus in Fabio. δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, vndetriceſimo anno, Thucyd. ἔτει ἑνὸς δέοντι εἰκοστῷ, vndeuiceſimo anno. Idem, δεόντων τῶν λιμένων, quum portus deſint, Herodot. δεήσας, qui abfuit. μικροῦ δεήσαντα τὴν ῥώμην ἀναστρέψαι τὸν Μάριον κατέλυσε, Marium authoritate deiecit, à quo parum abfuit, quo minus Romana res funditus euerſa periret. δεήσας πεσεῖν ὀλίγου, Plutarch. qui à cadendo parũ abfuit.

Δὴ, ſanè, iam etiam, igitur, certè, age, nempe. Vnde δὴ καὶ, & verò, denique, & quoque. εἴτε δὴ, ſiue igitur, Plutarchus, καὶ δὴ, atque etiam, iam quoque, & iam, iámque. Interdum penè è contrario eſt περιγραφικὸν, vt quũ ſignificat duntaxat, demũ. Eſt etiam παρακελευσματικὸν, i. tandẽ, habens vrgens quiddam, vt docet Gaza, vt in νῦν δὴ, apud Platonem. Interdum eſt μεταβατικὸν, & ſignificat porró. Plato in Timæo, σὺ δὲ δὴ τὸν ὕμνον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε, tu autem perge porró. Sic οὐδὲ δὴ, nec veró. Item φέρε δὴ, εἶεν δὴ, ἴθι δὴ. Aliquando igitur, proinde. Iſocrat. ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον καταιδεῖν. Xenophon, λέγε δή μοι, &c. age, dic mihi. Aliquãdo multò magis, vt εἴπου. Eſt etiam repetentis, vt inquã. λέγωμεν δὴ ἡμεῖς, proinde dicere ipſi aggrediamur. Ariſtoteles de mundo, ὁ δὲ δὴ, ille ergo. δὴ γὰρ, iam enim, etenim, vt Odyſſ. ξ, δὴ γὰρ χαλκὸν ἔασε λίαν. δῆτα, vtique. δῆθε χαμαὶ, huc atque illuc. Budæus Comm. Item δὴ pro videlicet. Plato in Apologia, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δὴ, id vobis eueniret naturæ ſponte, me mori videlicet. δήπου, nimirum, nempe. Budæus in Epiſt. δεδιὼς δήπου, timens vtique, ſcilicet. ὅπου δὴ γῆς, vbicunque terrarum, Ariſtid. δὴ τότε, tum iam, Xenoph. δεῖ δὴ χρημάτων, Demoſth. id eſt, certé. δὴ ῥα, vtique, Apollon. in principio ſenteniæ, vt δὴ γὰρ, apud Homerum, & apud eundẽ Apollon. δὴ γὰρ ῥα, etenim. οὕτω δὴ, atque ita. μεμνήσομαι δὴ meminero ſané. τί δή; quid ita? ὡς δὴ, ceu plané. οὐ δεῖ δὴ, cæterùm non conuenit, ſané. δὴ ἄριστοι, longè optimi. δήποτε, tandem. σὺ δή; tu ne? μὴ δή; quare ne? γὰρ δή. Lucian. ἔμπυρα γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίσταται, nimirum.

Δῇ pro δέῃ, oporteat, Ariſtoph. in Pluto, κἂν δῇ μ' ἀποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα, & ſi me mori ſit neceſſe.

Δῆγμα, ατος, καὶ δηγμὸς, οῦ, ὁ, morſus, ictus, eroſio, mordacitas. δηγμὸν ἔχων, mordax.

Δηεῖν, bellare, occidere.

Δήεις, inuenies, εὑρήσεις. in Epigramm. χαλεψάμενος δήεις.

E.

δήεντι, εὑρήσετε, Homer.

Δηθὰ, ἐκ τοῦ δὴν γίνεται, diu, ἐπὶ πολὺ, ſeu ἐπὶ πολὺν χρόνον, Iliad. α, δηθὰ μάλ' ἔσσεαι. Apollon. 2. lib. οὐ μετὰ δηθὰ, non diu pòſt, id eſt, paulò mox. Heſiod. δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι. Item δηθὰ vel δηθάκις, ſæpius, συνεχῶς, frequenter. καὶ δηθὰ, atque, Lucianus.

Δηθαγόρος, loquax.

Δηθαίωνες, οἱ, longæui.

Δῆθεν, quaſi, quum veri ſimilitudinem duntaxat fingimus, tanquã, videlicet, ſanè, vtpote, prope, quaſi, dein, velut. ὡς ἐλεύθερον δῆθεν ὄντα τῆς φιλοσοφίας, id eſt, ſcilicet, δήπουθεν, Budæus in Epiſtolis priorib. ὡς δῆθεν, quaſi verò, ſcilicet.

Δηθύνω, moror, παρὰ τὸ δηθὰ ὡς νεάζω, παρὰ τὸ λίαν ἰσχυρίζω, ἐμβραδύνω, diu maneo, ἀργῶ, otior, βραδύνω. Iliad. α, ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖθις ἰόντα, &c. Apollon. 2. Argonaut. οὐδέ μιν εἴα δηθύνειν, neq; eũ ſinebat quieſcere & cõſiſtere.

Δηϊάασκον, depopulabantur, Apollon. à δηϊάω.

Δηϊάλωτος, captiuus, hoſtiliter captus, Euripid.

Δηϊάνειρα, Herculis vxor. ἀπὸ τοῦ δήϊος & ἀνὴρ, q. virago.

Δηϊάω, μ. άσω, π. ακα, ſcindo, comburo, populor agros: Accuſatiuo iungitur. Apollon. 2. Argonaut. σταθμούς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον.

Δηϊδαμεία, ἡ, Deidamia, vxor Pyrithoi, Plutarchus in Theſeo.

Δηΐζω, μ. ίσω, π. ικα, populor, vaſto.

Δήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, hoſtis, bellicoſus, inimicus, ſtrenuus fortis. Item vaſtatorius, vſtiuus, ardens. παρὰ τὸ δαίω, τὸ κόπτω, τὸ καίω. Homer. Iliad. β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, id eſt, καυστικοῦ, φθαρτικοῦ, vt ſit, δήϊον πῦρ, ignis edax. Idem Iliad. β, δηΐοισιν ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι, circum pectora hoſtium, id eſt, πολεμίων. Ariſtophan. πρ. δαΐαν ὁρμὰν, dixit Doricè, i. πυρίαν. Sophocl. τὸν ἐν δαΐαις ἄριστον μάχαις, id eſt, in bellicis pugnis. δήϊος ἄρης, in Epigramm. Ibidem, δήϊος ἀνήρ. εἰς δηΐων λόχους, ad hoſtium inſidias. δήϊον θῦμα, trucidata victima, Euripid. ὀνύχων δάϊα μύσματα, ſæua & truculenta. & δαΐα τόλμα, ſæua audacia & atrox. δήϊος πόλεμος, lib. Epigramm. bellum vaſtatorium. δήϊα τεύχεα, hoſtilia arma, Apollon.

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, pugna, hoſtilitas. Homer. Iliad. β, μαχέσσασθαι ἐν δηϊοτῆτι.

Δηϊόω, μ. ώσω, π. ωκα, debello, depopulor, ferro igníque vaſto, hoſtiliter occido, διακόπτω, ἀναιρῶ, φονεύω. vnde δηόω, pro eodem, μ. δηώσω, quo etiam vtuntur oratores.

Δῆρις, ἡ, pugna, πόλεμος, μάχη: vnde ἀμφιδηρία.

Δηκτήριος, ου, mordax. δηκτήριος καρδίας, Euripid. id eſt, τὴν καρδίαν δάκνων.

Δήκτης, ου, ὁ, mordax.

Δηκτικὸς, ὁ, mordax, acerbus.

Δάκνω, μ. ήξω, π. ηχα, mordeo, δάκνω, λυπῶ, inceſſo, Accuſ. vnde δηχθεὶς, remorſus, ægrè ferens, Epict.

Δηλαδὴ, videlicet, ſcilicet, haud dubiè, nimirum, profectò. ἢ δηλαδὴ, an liquidò patet. Aliquando ſeiungitur, δῆλα γὰρ δὴ, videlicet, quippe.

Δηλαίνω, lædo, βλάπτω.

Δηλαϊστὸς, miſer.

Δηλαυγῶς, propalàm.

Δήλεσθαι, velle, deliberare.

Δηλὴ, voluntas, conſilium.

Δήλημα, ατος, τὸ, nocumentum, venenum.

Δηλήμων, ονος, ὁ, peſſimus, nocuus, λυμαντὴρ, noxius, corruptor, offenſor.

Δήλησις, εως, ἡ, damnum, ſeditio, ira, contumelia, læſio, veneficium, veneficiorum noxa, pernicies.

Δηλητὴρ, ῆρος, offenſor, læſor, lib. Epigram.

Δηλητήριον, ου, τὸ, venenum, toxicum à Gaza vertitur. Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. ὄρτυγες σιτοῦνται τὸν ἐλλέβορον, τοῖς ἀνθρώποις δηλητήριον, veratro coturnices veſcuntur, quod hominibus eſt toxicum. φάρμακον δηλητήριον, venenoſum medicamentum, lethale venenum, mortiferum, veneficum, Dioſcorid. lib. 4, cap. 234.

Δήλια, τὰ, feſta Apollinis in Delo.

Δηλία, pro Δῆλος, Delos, inſula, Euripid. itẽ oppidum Cariæ.

Δηλιακὸς, οῦ, ὁ, Deliacus, ex Delo, Thucydid.

Δηλιὰς, άδος, ἡ, Ceres, & nauis qua in Delum nauigabant Theori. vnde & Δηλιασταί.

Δηλιασταὶ, qui Delum proficiſcuntur oraculi conſulendi gratia.

Δηλιεὺς, έως, ὁ, nomen gentile.

Δήλιον, ου, τὸ, vrbs Bœotiæ in Tanagra. Δήλιον τὸ Θηβαίων, Delium Thebanorum. eſt autem ſupra mare è regione Chalcidis, Herodot. l. 6. puto ſic dici templum Apollinis. Nam in Delum Apollinis ſtatuam referri iuſſit Datis dux Darii. Significat item χωρίον, i. agrum vrbi Naxiorum adiacentem, Plutarch. de virtut. mulierum.

Δήλιος, Delius: ſic dicitur Apollo, à Delo inſula. & δήλιοι, affines, qui duas ſorores duxerunt. Δήλιαι χοιράδες, Delii ſcopuli, Euripid.

Δήλογος, apud Platonem in Timæo, pro δὴ λόγος.

Δῆλον, τὸ, templum Apollinis.

Δηλονότι, videlicet, omnino, πάνυ. Dicitur etiam Atticè ab Ariſtophan. δηλονοτιή. δηλονότι, in reſponſione poſt interrogationem, nimirum quòd, palàm eſt quòd, profectò: quod eſt affirmantis. δηλονότι δὴ, Gaza de Senect. eſſe conſtat.

Δηλοποιέω, manifeſto, diuulgo, declaro.

Δῆλος, ου, ὁ, manifeſtus, φανερὸς, perſpicuus, clarus, apertus, patens, compertus, notus, qui eſt indicio, planus, extans, in conſpectum veniens. παρὰ τὸ δέω τὸ εὑρίσκω, ἢ παρὰ τὸ δαλὸς, ἔκτασει τοῦ α, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου. Xenophon. δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων, certum eſt eum beneficium collaturum eſſe. Plato, δῆλος εἶ ὅτι φύσεις, &c. mihi dicturus videris. Idem Plato in Epiſtolis, πάλαι σοὶ δῆλος εἶναι, οὐδὲν ἐμοῦ σε φροντίζειν, &c. iam olim tibi viderer nullam tui rationem habere. δῆλος ἦν βαρέως φέρων, planè grauiter tulit, non obſcurè moleſtè tulit, non diſſimulanter. Lucianus in Nigrino, δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων καταγελῶν, videbatur cõtemnere philoſophos, id eſt, apertè contemnebat. δῆλοι ἦσαν μυσαττόμενοι, palàm deteſtabantur. δῆλος εἶ συκοφαντῶν, palàm eſt te ſycophantam agere. δῆλος ἦν οὔτ' εἰρήνην ἄξων, vultu ipſo teſtabatur ſe iam neque pacem neque quietem acturum. δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ, præ ſe ferebat quòd inuideret illi, Plutarchus in Solone. δῆλός ἐστιν ἀφροδισίων γυναῖκα τῆς ἡδονῆς ἕνεκα, declarat ſe voluptatis gratia vxorem ducere, Idem in Themiſtocle. δῆλος ἦν οὐκ ἀμελήσας, conſtat eum non neglexiſſe. δῆλος εὖ ποιῶν, apertè iuuans, Ariſtophanes. Xenophon libro ſecundo Pædiæ, ἐνταῦθα δὴ ἐκεῖνος πάνυ ἀχαρίστως δῆλος ἐγένετο, Idem. δῆλοί ἐστε ὡς ἐγένεσθε, videmini fuiſſe. δῆλος δ' ἦν ὅτι τοῦ πράγματος, &c. δήλη, manifeſta. δήλη ἐστὶ, indicio eſt, viſitur, demonſtratur. Thucydid. videtur, palàm eſt. Galenus ad Glauconem, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κίνησις δήλη. δῆλον, apertum & manifeſtum. δῆλον ποιοῦμαι, declaro, patefacio. dicitur & δῆλον ποιῶ, pro eodem, Demoſthenes. δῆλον ὅτι, videlicet, affirmantis eſt, quod & vno verbo, δηλονότι. δῆλον ἔσται, palàm fiet, conſtabit, compertum erit. δῆλον ὡς, palàm eſt quòd, dubio procul. Cap. 3. Oſeæ, ſeptuaginta Interpretes, δήλους interpretati ſunt, id eſt, manifeſtationes, pro quibus Aquila φωτισμοὺς tranſtulit.

Δῆλος, ου, ὁ, inſula Delos, ſic dicta, quòd mari immerſam & abſconditam Iupiter conſpicuam reddiderit. vide Etymologicon.

Δηλόω, μ. ώσω, π. ωκα, manifeſto, declaro, ſignifico, explico, præ me fero, notum facio, indico, edo, explano, oſtẽdo, demonſtro, noto, aperio, detego, argumento ſum, renuntio, doceo, expono, teſtor, pãdo, planum facio, promo, exprimo, certiorem facio, fidem facio apud Thucydidem, prædico, defero, fateor. δηλῶ τιμᾶν, declaro me honorare. Ariſtophan. πόλεμος δηλώσει μείζων γενησόμενος,

bellum

bellum oſtendet ſe maius fuiſſe, Thucydid. ἐδήλου νοσῶν ἔχων, præ ſe ferebat, quòd mala eſſet valetudine. ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασι, diſſimulabant ſe ſcire. οὐ δηλῶ, diſſimulo, Thucydid. δηλῶ ἐς αὐτόν, ipſi patefacio.

Δήλωμα, ατος, ſignificatio, argumentum, indicium.

Δήλως, palàm, aperte.

Δήλωσις, εως, ἡ, declaratio, decretũ, edictũ, demõſtratio.

Δηλωτέον, manifeſtandum eſt.

Δηλωτικός, οῦ, ὁ, declaratiuus, demonſtratiuus, ſignificatiuus.

Δῆμα, vinculum.

Δημαγωγέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, populum duco, beneuolentia allicio, demereor, factionem facio. Iſocrates ad Nicoclē, καλῶς δημαγωγήσεις, ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς, rempublicā ita rectè moderaberis, ſi nec ſines vt quis faciat iniuriam alicui, nec patieris iniuria affici quenquam. populariter colere & obſeruare. τῷ δὲ χρησμῷ πάλιν ἐδημαγώγει, oraculo autem rurſus populum mouere eſt aggreſſus, Plutarchus in Themiſtocle. Idem in Camillo, δημαγωγεῖσθαι καὶ στασιάζειν, factionibus ſeditionibúſque fœdare. Ibidem, δημαγωγῶν τοὺς πολλούς, vulgus gratia ſibi deuinciens, populari gratia in vulgus vtens. δημαγωγοῦντες ἀθήνησι, qui Athenienſem rempublicam adminiſtrabant, Eraſmus ex Athenæo.

Δημαγωγία, ας, ἡ, populi ductus & regimen, concio, adminiſtratio reipub. gratioſa populariſque ratio, magna apud populum authoritas, populare ſtudium. δημαγωγίας φρόνημα, animi elatio ad popularem potentiam capeſſendam, Plutarchus in Pericle.

Δημαγωγός, οῦ, ὁ, adminiſtrator reipub. concionator. quod autem eſt κόλαξ in tyrannide, hoc eſt, δημαγωγὸς in democratia turbulenta. Vide Ariſtot. lib. 5. Politic. populi ſtudioſus, qui multitudini inſeruit, orator, ῥήτωρ, δήμου ἡγεμών, à Solone apud Demoſthenem dicitur populi princeps, popularis, magnæ apud populum authoritatis, popularis factionis princeps.

Δημάδης, Demades, orator Athenienſis, aduerſarius Demoſthenis. Item Δημεάδης αὐτὸ τοῦ Δημεάδης, Demeæ filius, vel nepos, patronymicum.

Δημακίδιον, ου, τὸ, δημίδιον, paruus populus, Ariſtophan.

Δημάρατος, ου, ὁ, Demaratus, pater Tarquinii Priſci. Fuit & Demaratus rex Spartanus, cuius dicteria refert Plutarch. in Apophth. Lacon. Item Demaratus hiſtoricus, qui res ſcripſit Arcadicas, de quo Plutarchus meminit in Parallel.

Δημαρχέω, ſum tribunus plebis, Gaza de Senect.

Δημαρχία, ας, ἡ, demarchia, tribunatus plebis, ὅτι δήμου ἀρχει.

Δημαρχικός, οῦ, ὁ, tribunitius.

Δήμαρχος, ου, ὁ, tribuum magiſter & defenſor, tribunus plebis, præfectus prouinciæ, & qui per regionem cenſus & facultates populi deſcribebat ad ſoluēda publica debita. Ariſtoph. νεφ. δάκνει με δήμαρχός τις. δήμαρχος στρατιᾶς, tribunus militum.

Δημαρχῶν, idem.

Δημεραστής, οῦ, ὁ, popularis, amans populi.

Δημεραστία, ἡ, popularitas.

Δημευσία, proſcriptio, apud Plutarchum. (rũ.

Δήμευσις, εως, ἡ, publicatio, proſcriptio, direptio bono-

Δημεύω, μ. εύσω, π. ευκα, proſcribo, bonis mulcto, cõmitto vulgo, publica facio. Accuſ. iung. vnde δημευθεὶς τὴν οὐσίαν, Chryſoſt. mulctatus bonis. δεδημευμένος, omnibus manifeſtatus. δημευθῆναι δεῖν, bonis mulctandum eſſe.

Δημηγορέω, μ. ήσω, π. ηκα, concionor, in cõcione loquor, habeo orationē, λέγω, gratiam concilio apud populum, diſſero, in concione verba facio, concionem habeo, ἐκκλησιάζω. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ, Demoſth. οἱ δημηγοροῦντες, populi principes.

Δημηγορία, ας, ἡ, concio, deliberatio ſeu materia deliberatiua, Ariſtotel. in Rhetor. munus concionandi, Xenoph. oratio, Lucian. dicitur etiam κολακεία τοῦ δήμου, ars ſtudioſa oblectandi potius quàm commodandi, vt liquet ex verbis Platonis in Gorg.

Δημηγορικός, οῦ, ὁ, concionatiuus, deliberatiuus. vnde λόγος δημηγορικὸς Ariſtot. oratio in genere dicendi deliberatiuo. Itē δημηγορικός, cõcionandi peritus, & verba apud populum facerēdi. Xenoph. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο. Plato 2. de Rep. σοφίας δημηγορικήν τε καὶ δικανικὴν διδόντες, ſcientiam concionalem, id eſt, dicendi in genere cõcionali, & deliberatiuo, id eſt, apud populum orandi. τὸ δημηγορικόν, deliberatiuum genus.

Δημηγόρος, ου, ὁ, concionator, ῥήτωρ, ῥητορικός, orator, cauſarum orator. δημηγόρους τιμάς, Euripid. in Hecuba, i. τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου συμβαινούσας τοῖς ῥήτορσι, honores oratorios. In Epigrammat. δημηγόρον ἦθος.

Δημήτηρ, ερος, ἡ, & Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres, quaſi γῆ μήτηρ. vt Latinè Ceres quaſi geres, Cicero lib. 2. de natura deor. filia vt ſcribit Heſiod. τῆς ῥέας καὶ κρόνου. πάντα γὰρ ἐκ γῆς φέρονται. hæc Iaſio Heroi peperit πλοῦτον, filium, vt tradit idem Heſiodus. Δημήτερος καρπός, cerealis fructus, frumentum, Herodot. Δημήτερος ἀκτῆς ἀγνός, à pane purus, i. panis expers, Euripid. μὰ τὴν Δήμητρα, nõ per Cererē, Ariſtoph.

Δημητρεῖον, ου, τὸ, cereale.

Δημητριακός, ῆ, ὁ, cerealis, vt ὁ δημητριακὸς καρπὸς, Alexã. Aphrod. i. fruges cerealis, vt triticum & huiuſcemodi.

Δημήτειος, ου, ὁ, cerealis. δημήτειος καρπός, cerealis fructus, fruges. δημήτειος ἄρτος, panis cerealis.

Δημήτριος φαληρεύς, Demetrius Phalereus. vide Plutarchum de Exilio & Polit.

Δήμια, ων, τά, res à populo donatæ.

Δημίδιον, τὸ, plebecula, popellus, ἐξελάσει ἄν τ' ὦ δημίδιον φίλτατον, Ariſtoph.

Δημίζω, popularem auram capto, decipio. δημίζω, ἀπὸ δήμου ἀπατῶ, Ariſtoph.

Δημιόεργος, ου, ὁ, artifex.

Δημιόπρατος, publicatus, ὁ δημοσίᾳ πεπραγμένος, Phalaris. * τὰ δημιόπρατα τοῦ σύλλα, bona publicata, Plutarchus in Craſſo.

Δήμιος, ὁ, propriè ſignificat publicũ, plebeium, popularem: vnde δήμιος ὅμιλος, plebeia multitudo, apud Nonnum. * δήμιος ἀγὼν, actio popularis, Antiphon: ſed accipitur ſubſtãtiuè pro miniſtro publico, vt ſunt lictores, tortores, & quæſtionum præſides. δήμιος ἀπαραίτητος, carnifex inexorabilis, Nazanzenus.

Δημιουργεῖον, τὸ, officina, ἐργαστήριον.

Δημιουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, compono, facio, molior, effingo, procreo vertit Gaza, inuenio, inſtituo. ἐδημιουργεῖτο σκεύη τε καὶ ἀναγκαῖα αὐτῶν, vaſa expedita ac neceſſaria fiebant, Plutarchus in Lycurgo. τὰ δημιουργούμενα, quæ per artem conficiuntur. δημιουργήσασα φύσις, natura parens & author. δημιουργῶ σοι, tibi elaboro, Plato νόμ. 2. δημιουργεῖν τὰς κλήσεις, appellationes ſtruere, Nazanz.

Δημιούργημα, ατος, τὸ, opificium, opus.

Δημιουργία, ας, ἡ, inſtitutio, rerum popularium adminiſtratio. Plato in Apologia, ἀμελήσας στρατηγιῶν καὶ δημιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν, &c. artificium, procreatio. Ariſtot. 5. Polit. τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ δῆμοι καθίστασαν πολυχρονίους τὰς δημιουργίας καὶ τὰς θεωρίας, id eſt, antiquitus enim populi cõſtituebãt adminiſtrationes diuturnas & procurationes.

Δημιουργικός, ῆ, ὁ, fabrilis. δημιουργικὰ τεχνήματα, opificia, artes cerdonicæ, illiberales, ſordidæ, Plato νόμ. 8. * δημιουργικοὶ λόγοι, dictæ ſunt ideæ à quibuſdam, qui eas tuētur, Philopon. in 2. Poſterior.

Δημιουργικῶς, fabriliter, Ariſtophan. τεχνικῶς.

Δημιουργός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, χειρότεχνης, artifex, τὰ δήμια ἐργαζόμενος, opifex. vide in verbo Ποιητής, author. Itē δημιουργός, ἡ, mulier in nuptiis dulciariorum bellariorúmque apparatrix. In priori ſignificatione, Xenophon, ἦγε καὶ τοῦ τε σοφοῦ πρὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. In genere fœminino, Philo de mundo, ἡ αἰτία δοτὴ τῆς δυνάμεως συνεχείας

δημιουργὸς, virium rependendarum viciſsitudo, artifex eſt incolumitatis. Exponitur etiam δημιουργὸς, faber, conditor, opifex, artificio intẽtus, architectus, quæſtuoſus. δημιουργὸς λόγων, AEſchines. ἥλιος ἡμέρας δημιουργὸς, ſol diei author, Nazanzenus. δημιουργοὶ τῶν νόμων, legum cõditores, Ariſtoteles libr. 2. Politicorum. δημιουργὸς ἰατρὸς, medicus qui medelas conficit, id eſt, practicus. δημιουργὸς τοῦ ταυροῦ, artifex tauri, Lucianus in Nigrino. δημιουργοὶ etiam dicebantur quidam magiſtratus in Peloponneſo apud Demoſthenem. vnde συνδημιουργὸς, apud Platonem νόμ. β, id eſt, adminiſter.

Δημιῶν, populum gubernans.

Δημοβόρος, ου, ὁ, vorator rerum populi, ὁ τὰ δημόσια κατεσθίων. Homer. Iliad. α. δημοβόρος βασιλεύς.

Δημογέρων, ſenior, Iliad. γ, εἵατο δημογέροντες, id eſt, οἱ τοῦ δήμου ἔντιμοι διὰ τὸ γῆρας, vrbis proceres. lib. 4. Epigram. δημογέρων θεὸς, dicitur, id eſt, popularis.

* Δημοδιδάσκαλοι dicuntur concionatores Eccleſiaſtici Syneſio.

Δημοδίκη, Demodice, ſoror Critolai Tegeatæ, ab eo interfecta, quòd ſola lugeret.

Δημόθεν, à populo, lib. Epigram. ex plebe, Apollon.

Δημοθοινία, ας, ἡ, epulum. Ariſtoteles de mundo, γίνονται δὲ καὶ δημοθοινίαι νόμιμοι καὶ πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, &c. epulæ legitimæ, hoc eſt, populares epulæ. * Pro die feſto ponitur Theodo. libro tertio hiſtoriæ Eccleſiaſticæ, vt alibi ſæpius.

Δημοκατάρατος, populo inuiſus, quem populus diris execrationibus proſequitur, Nazanz.

Δημοκηδὴς, plebicola, publicola, Plutarch. in Public.

Δημοκοινία, ας, ἡ, epulum publicum, teſte Polluce.

Δημόκοινος, ου, ὁ, idẽ quod δήμιος, & δημόσιος, miniſter publicus, lictor, tortor, quæſtionũ præſes, prætor, Etym.

Δημοκόλαξ, κος, ὁ, adulator populi.

Δημόκομπος, iactator, garrulus, στωμύλος, δημηγόρος, qui populo placet.

Δημοκοπία, popularitas, quæ etiam ὀχλοκοπία vocatur, popularis ſeditio, Bud. Comment. Plutarch. in Fabio, τερέντιος βάῤῥων εἰς τὴν ὑπατείαν προαχθεὶς ἀπὸ γένους ἀσήμου, βίου δὲ διὰ δημοκοπίαν καὶ προπέτειαν ἐπισήμου, Interpres vertit, Terentius Varro in conſulatum prouectus, homo genere ſanè obſcuro, ſed vita ex oppugnatione populi & loquẽdi ſcientia inſigni, &c. Suidas docet, δημοκοπίαν, & δοξοκοπίαν, idem eſſe, id eſt, κολακείαν. δημοκοπίαν pro concione accepit Phalaris in Epiſtolis.

Δημόκοπος, ου, ὁ, popularis labor. Et δημόκοποι, idẽ quod δημαγωγοὶ, niſi quòd δημόκοποι legibus agrariis, & muneribus gladiatoriis, & ſpectaculis mutitudini lenocinari & obrepere ſolent, aut epulum ſæpe præbendo: δημαγωγοὶ verò, concionibus.

Δημοκοπῶ, exhaurio populum. Item gratiam populi emereor, Budæus ibidem.

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, viuo in democratia, regor à populo. Plato, ἐν δημοκρατουμένης τῆς πόλεως, quum ciuitas ſub populari ſtatu eſſet: populariter regor.

Δημοκράτης, orator, quem taxat Plutarch. in Polit.

Δημοκρατία, ας, ἡ, principatus populi, ſtatus popularis.

Δημοκρατικὸς, οῦ, ὁ, qui fouet principatum popularem, populari inſtituto viuens, qui dignitatem in libertate conſtituit. δημοκρατικοὶ νόμοι, leges populares, id eſt, quæ à populo ferũtur. Plato lib. 1. de Repub. δημοκρατικὴ πολιτεία, populi poteſtas, Idem de Legibus.

Δημόκριτος ὁ ἀβδηρίτης, Democritus Abdera oriundus, philoſophus, de quo Plutarch. de placitis.

Δημολάλητος, ὁ, peruulgatus, celebris in populo.

Δημοπρεπέστερον, turpius, indecentius, διὰ τὸ ἐν ὄψει πάντων γινόμενον.

Δημοσίδης, ου, ὁ, proprium viri, qui quum claudus eſſet, & furto crepidas amiſiſſet, precabatur eas ad eius pedes quadrare qui ſuſtuliſſet, Plutarch. de Poetis.

Δημοπιθηκὸς, qui fraude agit cũ populo, Eraſ. prouer. Simia barbata. Ariſtoph. καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων.

Δημοποίητοι, vel Δημοποίητοι, οἱ, qui in ciuitatem recepti ſunt, ſuffragio populi vrbe donati, Plutarch. in Solone.

Δημόπολις, ὁ, Demopolis, filius Themiſtoclis, Plutarc. in Themiſtocle.

Δῆμος, ου, ὁ, populus, vulgus, plebs, pagus, plebeia gens, familia, ſtatus popularis, πλῆθος, τόπος, πόλις, tribus, multitudo, turba. παρὰ τὸ δέω, τὸ δεσμεύω, ὁ συνδεδεμένος ὄχλος. ἢ παρὰ τὸ δέμας, ὅτι ἐν σώματι ὑπάρχων. δῆμος & φυλὴ non idem apud Athenienſes. Plutarchus in Pericle, περικλῆς γὰρ ἦν φυλῆς ἀκαμαντίδης, τῶν δὲ δήμων χολαργεύς, vbi Lapus, Pericles enim tribu quidem Acamantides, curia verò Cholargeus. φυλὴ καὶ δῆμος, tribus & gens, apud Platonem νόμ. ς. δῆμος καὶ οἱ ὀλίγοι λεγόμενοι, populus & qui pauci dicuntur. Plutarchus in Pericle oſtendit Thucydidem nobilitati ſtudentem, & Periclem populo, dediſſe initium vt altera factio δῆμος, altera οἱ ὀλίγοι dicerentur. δῆμοι καὶ φρατρίαι, Plato de Legib. ς. Home. ἀθλίους, δῆμον ἀρχέβιος vocat, Iliad. β. τῷ δήμου ὄντος, quum tu de plebe ſis. κατὰ δῆμον, populatim. δήμῳ ἐνὶ τρώων, apud Troiam, Homer. Odyſſ. οἱ ἀπὸ τοῦ δήμου, populares, quidam è populo. εἰς τὸν δῆμον, ad vulgus. πᾶς τις τοῦ δήμου, plebeius quiſque, Herodot. τοῦ δήμου προεστηκὼς, i. τὰ τοῦ δήμου φρονῶν, factionem popularem ſum ſectatus, Thucydid. δῆμον καταπαύειν, democratiam, i. ſtatum popularem tollere, idem Thucyd. δῆμον καταλύειν, ſtatũ popularem diſſoluere, i. ſtatum populi euertere, Demoſt. δῆμος ἀξιοῦντες ζῆν, popularem vitã agere velle profitẽtes.

Δημὸς, οῦ, ὁ, pinguedo, λίπος, πιμελή. Odyſſ. ξ, ὡς δ' ὅτε τις συὸς ὤμοιο πάντοθεν ἀργέμενος μελαῖνα εἰς πίονα δημόν. παρὰ τὸ δέω. συνδέεται γὰρ τὸ λίπος. Significat & δημότην, plebeium, popularem.

Δημοσθενίζω, Demoſthenis ſum imitator aut æmulus.

Δημοσθενικὸς, Demoſthenicus. δημοσθενικὸν δράμημα, Iſoc.

Δημοσίᾳ, publicè, è publico, propalàm, vulgò.

Δημοσιακὸς, ὁ, publicus.

Δημοσιεύω, μ. εύσω, π. ευκα, δημοσίᾳ ἐργάζομαι, publicus ſum, publico, publicè edo, Ariſtophanes Acharn. Plato in Apologia, pro rempublicam attingo ſeu tracto: cui opponitur ἰδιωτεύειν. ἀναγκαῖον δὲ μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, καὶ εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν, id eſt, publico non fungi magiſtratu, publico abſtinere. δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, rempublicam componere, & ad meliorem conditionem redigere. οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες, qui publicè edunt paleſtræ certamina, Nazanz. in orat.

Δημόσιος, ου, ὁ, publicus, δήμιος, lictor, tortor, popularis, ad rempublicam ſpectans, ciuitati inſeruiens, tribunus plebis, publicatus. οἱ δημόσιοι, accenſi magiſtratus, qui reipub. curam gerunt, in Epigramm. ſacri & deuoti, Ariſtoph. δημόσια χρήματα γίγνεσθαι, pecunias in fiſcum redigi, Plato νόμ. θ. δημοσίων ἀδικημάτων γραφαὶ, Hermog. δημόσιον ἔδαφος, ſolum publicum. δημοσία ἔστω, proſcribatur, Demoſth. δημόσιος πλοῦτος, publicæ opes, Thucydid. δημόσιον γινέσθω, publicũ fiat, Plato νόμ. ι. δημόσιος ἀγὼν, publici & ſolennes ludi, AEſchin. τὸ δημόσιον, reſpub. ærariũ, fiſc⁹, publicũ. τὰ δημόσια item, reſpub. negotia ad rẽpub. pertinentia. Plutarch. in Solone, εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμὰς, ærario duas drachmas ſoluere. ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, ærarius reipub. debitor populi, Demoſthen. ἐν τῷ δημοσίῳ κείμενα γράμματα, acta in ærario cõdita, idem Demoſth. εἰς τὸ δημόσιον προελθεῖν, in publicum prodire. ἐκ δημοσίου, publico ſumptu. ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, publicè alere. εἰς τὸ δημόσιον παρελθὼν, in concionem qui prodit. τὰ δημόσια πράττειν, Plato in Apologia, i. rempub. tractare & adminiſtrare.

Δημοσιόω, μ. ώσω, π. ωκα, publico: Accuſ.

Δημοσιώνης, ὁ, vilis, plebei⁹, quaſi è populari fece ẽptus.

Δημοσιώνιον, ου, τὸ, prouentus publicus. τὸ δημοσιώνιον φυλαξάμενος,

λεξάμενον, Plutarch. in Polit. qui publicos prouẽtus ſeruauit & auxit.

Δημοσίως, publicè.

Δημόστρατος, ου, ὁ, Demoſtrat⁹ Pheneates, cuius tres filii aduerſus tres Tegeatarum decertarunt, Plutarch. in Parallel. Fuit etiam Demoſtratus pater Ariſtonis Ariſtonymi Epheſii.

Δημοστροφεῖν, in populo verſari.

Δημοτελέω, ῶ, publicè perficio. δημοτελεῖν ἱερεῖον τέλειον, publicum ſacrificium perficere, facere, Demoſth.

Δημοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, publicus, ſolennis, δημόσιος, populi impenſis ſtructus. θυσίαν τινὰ δημοτελῆ πρὸ τῆς πόλεως ἔθυε, ſacrificium quoddam publicum ante vrbem ſacrificabat, Plutarch. in Numa. δημοτελὴς ἑορτὴ, Chryſoſto. περὶ ἱερωσ. δημοτελὴς κρίσις, Ariſtides. Item Demoteles proprium Samii tyranni.

Δημότεροι, populares, ciues. Apollo. δημότεραι γυναῖκες, plebeiæ & priuatæ.

Δημοτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, populo iucundus.

Δημοτεύεσθαι, agere cum populo aliquo, & quæſtum ab eo facere, eſſe popularem ſeu gentilem.

Δημότης, ου, ὁ, tribulis, plebeius, gentilis, municeps. Xenophon, παύσασθαι τοὺς δημότας καὶ πένητας. Ariſtophanes νεφ. τοῦ κικυννεὺς εἰσὶν οἱ ἐμοὶ δημόται, mei tribules. δημότης, popularis, id eſt, eiuſdem populi, vt Athenis popularis erat alicui, ὁ κατ᾽ ἐκεῖνον δημοτευόμενος. Erat enim ea ciuitas in populos diuiſa, vt in tribus vrbs Romana. Item ciuis, & qui eſt eiuſdem nationis particeps.

Δημοτικὸς, οῦ, ὁ, plebeius, affabilis in populo, publicola, φιλόδημος. Xenophon, δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος, popularis, populo conueniens. Ariſtophanes, τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. δημοτικοὶ ἄνθρωποι, homines plebeii, Demoſthenes. δημοτικὸς λόγος, Ariſtophan. ἡ δημοτικὴ πονηρία, id eſt, ἡ ἕξις τοῦ ἤθους τῆς δημοκρατίας, Thucydides. σχῆμα δημοτικὸν, ornatu popularis, Plutarch. in Othone. τὸ δημοτικὸν, popularitas. τὸ δημοτικὸν αὐτοῦ, populare eius ingenium. τῷ δημοτικῷ ἐξίστατο, populari comitate ceſſit, Plutarch. in Romulo. Item, δημοτικὸς, Demoticus, proprium viri cuiuſdam Pheudatę, quem Critolaus occidit, Plutarch. in Parallel.

Δημοτικῶς, populariter atque humaniter.

Δημοῖσθαι, ludere, lætari.

Δημοφῶν, ῶντος, Demophon, filius Theſei ex Antiopa, Plutarch. in Theſeo, ex Pindaro.

Δημοχαριστὴς, οῦ, ὁ, qui popularem auram captat. τῷ δήμῳ χαριζόμενος ἐν τῷ λέγειν, Euripides. * Λαερτιάδης apud eundem in Hecuba, δημοχαριστὴς dicitur.

Δημώδης, popularis, publicus, ludicrus, vulgaris, inhoneſtus. δημῶδες πλῆθος, plebs.

Δήμων, ὁ, Demon, hiſtoricus, quem citat Plutarch. in Theſeo.

Δημωνιάδης οἶηθεν, Demoniades Oëus, vir Atheniẽſis, de quo Plutarch. in Pericle.

Δημωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, plebi vtilis, reipublicæ ſtudioſus: & verbum Δημωφελεῖν.

Δὴν, poeticè, diu, ἐπὶ πολύ. Odyſſ. ξ. ἦδη δὴν ἀπεὼν, &c. i. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηναιὸς, οῦ, ὁ, longæuus, diuturnus, perpetuus, χρόνιος, πολυχρόνιος. Iliad. ε. ὅττι μάλ᾽ οὐ δηναιός. vnde ἐπὶ δηναιὸν, in longum tempus. 2. Arg. Apollon. ἤθελε μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἰσχειν. Et δηναιὸν, diu, apud eundem lib. 1. Et δηναιά, ἀρχαῖα καὶ ἄφθαρτα δένδρα, παλαιά.

Δηνάριον, ου, τὸ, denarius: ſic Nonnus ſecunda breui: genus eſt nummi Romani, valens tres obolos & ſemiſſem, vt annotat Bud. Plutarch. καὶ τὸ δεκάχαλκον ἐκαλεῖτο δηνάριον, nummus ex decem æreis vocabatur denarius. vide in dictione Ἀσσάριον.

Δήνεα, εος, τὸ, cõſilium, βούλευμα. παρὰ τὸ δὴν, ἐπὶ πολὺν χρόνον. χρόνου γὰρ χρεία τοῖς ὀρθῶς βουλευομένοις. Heſiod. in Theog. δήνεα καὶ ἤπια δήνεα εἰδώς. τὰ δήνεα μοίρης βουλεύματα, libro Epigramm. δήνεσι, Apollon. id eſt, conſiliis, colloquiis.

Δὴξ, κὸς, ὁ, vermis lignum corrodens.

Δηξίθυμος, moleſtus, doloroſus.

Δῆξις, εως, ἡ, morſus, roſio, lancinatio, fodicatio: item, reprehenſio, apud Plutarchum. δῆξις χολῆς, bilis roſio, ſeu eroſio, i. bilis erodens, Galen. ad Glaucon. Ibidem dicitur de eroſione inteſtinorum.

Δήξομαι, morſum infigam, αἰκίσω, λυπήσω, Ariſtoph. & δήξω, mordebo: à δάκνω.

Δηόω, ῶ, ώσω, vaſto, ſterno, populor, diripio, κακῶ. vide Δηϊόω, & δεδῃωμένος. δηῶσαι πυρὶ, incendio perdere, Apollon. δῃωθεῖσα γῆ, terra vaſtata. δηοῦντες, Thucydides, bello vexantes. δηώσασθαι στρατὸν, repellere copias, Herodotus. δηώσασθαι τὴν νῆσον, inſulam populari. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, detonſo mento, Lucian.

Δήποτε, apud Homer. pro δή ποτε.

Δήποθεν, vndecunque.

Δήποτε, iam olim.

Δήποτε, tandem, denique. καὶ δήποτε, cæterùm, aliquãdo, demum, ad id temporis, ac hoc tempore. εἰδήποτε, apud Homerum, pro εἴποτε. δηποτοῦν, Dioſcorid. lib. 5, cap. 20, ἀμέτοχον οἵας δηποτοῦν ποιότητος, nullius omnino qualitatis particeps, cuiuſcunque qualitatis expers.

Δήπου, vtique, certè, profectò, nimirum. Eſt & ἐρωτηματικὸν, nempe, nunquid. Vide in dictione Δὴ. πολὺ δήπου σεμνότερόν ἐστι, atqui multò pulchrius eſt. οὐδεὶς δήπου, Demoſthen. & apud eundem poſt γάρ. δήπουγε, vtique, apud eundem.

Δήπουθεν, vtique, profectò, videlicet, ſcilicet, nempe, certè, nimirum. ἀπὸ τοῦ δὴ καί που καὶ θεν συνδέσμων, Gaza.

Δῆρα, iam ſanè, iam vtique.

Δῆρις, ιος, ἡ, pugna. δειρὴ verò, collum.

Δηριάω, dimico. Apollonius 1. Argonaut. πολλὰ πάρος δηριόωντες. Et Δηριάομαι, pro eodem. Idem libro 2, καί ποτε δηριάασθον.

Δηρίομαι, contendo. Apollon. lib. 2. Argon. ἐς παντάπασι δηρινθῆναι, pro μαχέσασθαι.

Δηρίττω, vel Δηρίζω, rixor, φιλονεικῶ.

Δῆρις, ιος, ἡ, contentio, μάχη. ἀπὸ τοῦ δαίειν, τὸ καίειν. Hom. δῆριν ὀφέλλει. Idem Iliad. δῆριν ἔχοντες μάρναντο.

Δηρίσασθαι, pugnare: à δηρίομαι, vt vult Interpres Apollonii Rhod.

Δηρὸν, diu, διὰ μακρὸν, ἐπὶ πολύ. Home. Iliad. ε, δηρὸν ἔτ᾽ ὀψέσθαι, &c. i. ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Δηρὸς, ᾶ, ὁ, diutinus. Sophoc. πολλοῦ με δηρὸν δὴ κατεῖχετ᾽ ἀμφὶ θείας χρόνον, Doricè, pro δηρὸν χρόνον. Eurip. ἐπὶ δηρὸν, diu. Apollon. 1, ἐπὶ πολὺν χρόνον: & μετὰ δηρὸν, apud eundem, id eſt, diu pòſt, multo póſt.

Δῆσαι, alligare, ῥίψαι, βασανίσαι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, δεσμεῦσαι. Plutarc. δῆσαι λάπτοι πέλας μὲν λεγάξε, νῦν δὲ ἀγήραντι χελῶν.

Δηστηρεία, ἡ, defenſio.

Δῆτα, certè, quidẽ, videlicet, omnino, τοίνυν, igitur, tandem. Xenoph. μὰ Δία οὐ δῆτα, nequaquã certé. Ariſtoph. ἀπόλοιο δῆτ᾽ ὦ πόλεμε, i. τοίνυν. Idem Ariſtoph. πῶς δῆτα τοῦτ᾽ ἐμέτρησε, quo pacto tandem id dimenſus eſt. Idẽ, τί δῆθ᾽ ὁρᾷς; quidnam vides? Idem, ἆρα δῆτα ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; vtrum tãdem? Sophoc. τί δῆτα τοίμοις τήνδ᾽ ἐπεμπίπτεις βάσιν; quid ita? quamobrem? μὴ δῆτα, nequaquam, Ariſtoph. ne igitur. Demoſt. καὶ δῆτα, itaq;, nimirũ, nam. ἴσως δῆτα, Plato νόμ. ς. ἐρυθριῶ δῆτα, erubeſco certè, &c. Ariſtid. πότερα δῆτα; vtrumne? ποῦ δῆτα; vbinam?

Δῆτοι, pro δήτοι. Plato 2. de Rep. ὡς δῆτοι εἴ τις ἔχει ψευδῆ ἀποφῆναι, &c. porrò autem ſiquis præter, quòd ſiquis præter, nam ſiquis præter.

Δητὸς, poſterior.

Δήω, εὑρήσω, inueniam, Etym. δήομεν ἄλλον, id eſt, εὑρήσομεν, Lucian.

Δηὼ, όος, ἡ, Ceres. παρὰ τὸ δήω τὸ εὑρήσω. ἢ παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω. καὶ γὰρ ἡ Δηὼ γῆ ἐστιν, ἡ δὲ γῆ διακόπτεται ἐν τῷ ἀροτριᾶσθαι. ἢ παρὰ τὸ δαίω, τὸ καίω, ὅτι μετὰ λαμπάδων ἐζήτει

τὴν θυγατέρα. πρὶς δέ φασιν, ὥς λέγει ὁ τεχνικὸς, ὅτι ὑποκοριστικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ δημήτηρ: vide Etym. καρπὸς δηοῦς, id eſt, ſeges, Ariſtoph. in Pluto.

Δῃῶν, populans, vaſtans: à δηίω, quod à δηιόω.

Δῖα γυναικῶν, Helena dicitur, Odyſſ. ο, id eſt, θαυμαστὴ, θεία, μεγάλη, & habet vim Superlatiui, egregia inter mulieres. Idem Iliad. α, εἰς ἅλα δῖαν, in mare ſacrum. Ionicè, δίη pro eodem. Heſiodus, δίη τε μενίππη, diua Menippe. δία δίκη, diuina vltio, dira pœna. vide in dictione Δῖος.

Δία, τὸν, Iouem: Accuſat. eſt, ἀπὸ τοῦ ζεὺς. Eſt etiã δία nomen inſulæ in Creta, quæ poſtea νάξος dicta fuit: nam Iupiter in ea educatus fertur.

Διὰ, Prępoſitio, cum Genitiuo, per, à, ex, ſignificat: vt διὰ τοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γένοιτο. Interdum etiam cum Accuſat. Xenoph. δι' ἄγνοιαν παρηνόμησα, per ignorantiam contra legem feci. & Hom. Odyſſ. ι, νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almam noctem, &c. i. κατὰ. Interdum inter. Apollon. 2. Arg. νῦν τ' ἂν ἀεθῶτα φύγης ὀλοὰς διὰ πέτρας: ſic Virgil. via ſecta per ambas, id eſt, inter ambas. διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia ſpectatione dignus, Herodot. διὰ νήσων, inter inſulas. Homer. Iliad. γ, in principio verſus, διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε, &c. priori lõga. Item breui, Ibidem mox, καὶ διὰ θώρηκος. δι' ἀκριβείας λέγειν, apud Ariſtot. i. exquiſitè dicere. δι' ἐλαίου τρίψεσι χρῆσθαι, Galenus, i. ex oleo frictionibus vti. δι' ἀλφίτου πεποιημένος, ex farina compoſitus, Plutarch. in Numa. διὰ μέλανος γράφω τοὺς νόμους, atramento leges ſcribo, Idem in Solone. διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς ἕλληνας λόγον, orationẽ verſibus exprimere, Ibidẽ. διὰ χειρὸς ἔχει τὰς ἡνίας, habenas manu tenet, Idẽ in Numa. διὰ χειρὸς ἔχω, in manu habeo, Lucia. διὰ χειρῶν, pręmanib⁹. διὰ χειρῶν ἔχοντες, manib⁹ tenẽtes. διὰ τῶν θυρῶν ὠσάμενος, impulſis forib⁹ ingreſſus, Pluta. in Public. διὰ στόματος ὢν τῇ πόλει, q eſt ciuitati in ore, Bud. in Epiſt. δι' ἀμφοτέρων τὸ ξίφος ὦθει, per vtrũq; exige gladiũ. διὰ μάχης μολεῖν πᾶσι, cũ omnib⁹ armis cõtẽdere. διὰ μάχης ἐλθὼν δαναΐδαισι, cũ Danais congreſſus prælio, Eurip. διὰ μιᾶς γίγνεται γνώμης, vno fit conſenſu, Iſocrates. διὰ τέλους, ad finem vſque. δι' ἡμᾶς τὴν ἀνθρωπότητα θεὸς ὑπέστη, noſtra gratia Deus humanam naturam ſubiit, Nazanz. δι' αὐτὸ, idcirco. διὰ δορὰτων μάχεσθαι, eminus pugnare. διὰ πλειόνων, multis. διὰ βραχέων, & δι' ὀλίγων, paucis. διὰ μακροτέρων λόγους ποιεῖσθαι, Iſocrates, pluribus verba facere. διὰ βραχέων ἀκοῦσαι, Demoſth. διὰ πασῶν, id eſt, ex omnibus, conſonãtia quæ perficitur in dupla ratione. διὰ πέντε, conſonantia quæ perficitur ſeſquialtera ratione. διὰ ταχέων, breui. In Euangel. Marci, cap. 2, καὶ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς καπερναοὺμ δι' ἡμερῶν, poſt dies aliquot, aliquot diebus. διὰ δυοῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρότερον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι, alii exacto biduo aquam mutant, Dioſcorid. lib. 2, cap. 87. δι' ἐνάτης ἡμέρας ἐπανιὼν, nono poſt die, Budæus in Epiſtol. δι' ἔτους τρίτου, poſt tertium annum. διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν, quinto quoque anno, Lucian. διὰ τρίτης, tertio die, Galenus. δι' ἔτους πέμπτου ξυνάγειν, Ariſtoph. in Pluto, quinto quoque anno congregare. δι' ἔτους ἴδε καὶ ἡμίσεως τοῦτον ὀψόμενος, hunc viſurus, quem duodeuiginti menſibus non videram. διὰ χρόνου λέγειν, per interuallum dicere, id eſt, διαλειπόντως, Aeſchines. δι' ἡμέρας δικάζειν, Herodot. per totum diem iudicare. διὰ μακροῦ, & διὰ πολλοῦ, non ſubinde, aut identidem, ſed longo interuallo, diu: quod etiam διὰ χρόνου dicitur. Plato lib. 1. de Republica, καὶ μάλα πρεσβύτης μοι ἔδοξεν εἶναι. διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωράκειν αὐτὸν, iandiu enim erat quum eum videram. δι' ἡμέρας, per diem, interdiu, Ariſtoph. νεφ. κατίσχουσιν ἀεὶ δι' ἡμέρας λαγχάνοντες, &c. Ariſtoph. in Pluto. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι, id eſt, diu eſt ex quo te non vidit. Idem ibidem, βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; vis poſt longum interuallum mecum ludere? id eſt, tandem. διὰ παντὸς, ſemper, aſſiduè, perpetuó. διὰ βίου, per totam vitam. ſic δι' αἰῶνος, per totum æuum: vnde ἡ δι' αἰῶνος σωτηρία, ſempiterna ſalus, Ariſtoteles de mundo. Idem ibidem, φυλάττει τὸ σύμπαν δι' αἰῶνος, vniuerſitatem tuetur in æuum. Plato 1. de Rep. σκοπεῖν διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, die ac nocte conſyderare. ὁ διὰ μέσου χρόνος, intercedẽs tẽpus. πάντα διὰ στόματος ἡδέα, omnia quæ ori ſunt grata, Xenoph. αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, voluptates corporis, apud eundem. & ἡ διὰ τῶν χρημάτων ἡδονὴ, voluptas, quæ ex nummis percipitur. διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, inquit Ariſtoteles, id eſt, per fluuios ſeu ex fluuiis ſubuehuntur exhalationes. διὰ τιμῆς ἄγειν, τὸ ἄγειν ἐν τιμῇ, in honore habere, honorare. δι' αἰδοῦς ἄγειν, venerari, veneratione dignari. διὰ μνήμης ἄγειν, memoriã alicuius ſcriptis mãdare. διὰ φυλακῆς ἔχω, cuſtodio, Thuc. Sic διὰ μνήμης καὶ ἐπιμελείας ἔχω, Bud. in epiſt. prio. apud Eurip. δι' αἰσχύνης ἔχω. δι' αὑτοῦ ποιεῖσθαι, in poteſtatẽ redigere ſuã, Ariſti. Cũ Accuſ. verò, propter, & eſt nota cauſæ, vt διὰ σὲ ταῦτα γράφω. Quanquã & hoc ſignificato cũ Genitiuo reperiatur, vt tradit Interpres Ariſtophanis. δι' ἐμὲ, cauſa vel culpa mea. Plato 1. de Repub. οὐ καλῶς γε εἱστίαμαι δι' ἐμαυτὸν, ἀλλ' οὐ διά σε, non bene ſum paſtus culpa mea, non tua. δι' ἐμέγε, quantum in me eſt. ἐπέβη δι' ἀλέξανδρον, inceſſit per Alexandrum. διὰ τὸν χρόνον, pro temporis ratione. διὰ τὸ ἀσμένους ἂν ἀπελθεῖν, quòd libenter exirent, Thucydides. Idem, πελοποννησίων τῇ μὲν γνώμῃ δι' ἀθηναίους οὐ συνήθες μῖσος εἶχεν, id eſt, τοὺς πελοποννησίους ἐμίσει οὐ κατὰ γνώμης προαίρεσιν, οὐδ' ἔθος ἔχων. τοὺς ἀθηναίους μᾶλλον γὰρ περιεμίσει. Valla, iudicio Peloponenſiũ in Athenieẽſes non conſuetum odium geſſit. δι' ἀρετὴν, virtutis ergo, Lucianus. δι' ὃ δὴ, quocirca. δι' ἃ, quamobrem, Plato in Epiſtol. διὰ τοῦτο, ob id, Demoſthenes, hac gratia. διὰ τοὺς θεοὺς, deorum benignitate, pro διὰ τῶν θεῶν, Demoſthenes. διὰ τύχην μέγας γέγονε, fortunæ beneficio, vel propter fortunam magnus euaſit. In cõpoſitione dis ſignificat, hoc eſt, ſeparationẽ: item & emphaſim maiorem.

Διαβαδίζω, pertranſeo.

Διαβάθρα, ας, ἡ, ſcala nautica: à διαβαίνειν, tranſire.

Διαβαίνω, permeo, tranſeo, irrumpo, propriè flumen traiicio. Heſiod. ὃς ποταμὸν διαβῇ. Item, occupo, expeditionem facio. διαβαίνειν ἐπὶ τὸ ὁρατὸν, ad rem videndam permeare, dixit Alexander Aphrodiſ. Et διὰ τοῦ ἡλίου διαβαίνειν, per ſolem ingredi & iter facere, Ibidem. Item prætereo, ſupero, præteruehor, apud eundem. Heſio. in Theog. διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, emenſus iter Oceani. διαβαίνω τὴν σχεδίαν, rate traiicio, Plutarch. de tranquillitate. διέβαινον ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι, Lucian. Idem in Anacharſide, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτοὺς, vobis tam magnis gradibus euntibus in eos. ἐφ' οὓς διέβη μετὰ δυνάμεως, quos cũ exercitu inuaſit, Plutar. ◦ Item διαβαίνω, diuarico, hoc eſt, διασκελίζομαι, ſto cruribus diuaricatis, Ariſtot. lib. 5. de hiſt. Anim.

Διαβάλλομαι, decipio, ἐξαπατῶ, circũuenio, παραλογίζομαι. Itẽ, defero, infamẽ reddo. διαβάλλομαι τοῖς κύβοις πρὸς πέτρον, ludo teſſeris cum Petro. Plutar. in Probl. διαβαλεῖν δὲ τοῖς κύβοις, τὸν θεὸν προυκαλεῖτο πρὸς αὐτὸν, vt ſecum teſſeris luderet, deũ prouocauit. Idem, τὰς ἐμπορίας διαβέβλησθε, in negotiatione arguimini. Philoſt. in Heroic. πρὸς τὴν ἀποικίαν διεβέβλητο, coloniã detrectabat. διεβέβλητο πρὸς τὸν πάριν, arguebat Paridẽ. διαβάλλεται περὶ τὰ χρήματα, calumniã ſubit circa pecuniã. διαβεβλημένος θυγατρὶ, à filia inſimulatus. διαβεβλημένοι πρὸς ἕλληνας, Iſocr. διαβεβλῆσθαι νομίσας αὐτοῖς, exiſtimãs ſe ab eis cõtumelia affectũ eſſe, ὑβρίσθαι. διαβαλλόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, in calumniã coniectus à ciuib⁹, Plut. in Themiſt. διαβεβλημένος ἐς τοὺς πέρσας, inſimulatus apud Perſas, Herodo. ſic Thucyd. διαβληθεὶς ἐς συμμάχους, i. apud amicos inuidioſus. διαβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, cui ab inimicis inuidia fiebat. σκόπει τοῦτ' ἐρεῖ χρὴ, μὴ διαβληθῇς στρατῷ, videndum tibi eſt ne copias irrites, i. ne te calumnietur exercitus. ἐφ' ᾧ καὶ λανθανούσῃ συνουσίᾳ διεβάλλετο, cum quo etiam ſtupri conſuetudinem habere exiſtimabatur, Herodian. Plura vide in Διαβάλλω.

Διαβάλλω, criminor, notam infamiæ affero, damno, iniuria afficio, ſuſpectũ reddo & inuiſum, accuſo, infamo, calumnior, obtrecto, decipio, crimẽ defero, traduco. διαβάλλω τὸ πρᾶγμα, rei detraho, Xenop. διαβάλλεσθαι δόξεις ὑπ' ἐμοῦ, in inuidiam te à me vocari. Iſocrat. ad Nicoclem dixit ψευδῶς διαβάλλειν, pro calumniari. Plato in Epiſt. αὐτῷ γὰρ ὑπὸ φιλιστίδου πρὸς τοὺς μισθοφόρους καὶ εἰς τὸ συγκαλούμενον πλῆθος διεβλήθην, ſatis à Philiſtide mihi apud milites & Syracuſanorum multitudinem conflatum eſt inuidiæ. Ibidem, ᾔσθοντο διαβεβλημένοι εἰς τοὺς ἐλευθερωθέντας ὑπ' αὐτῶν συκοφάντας, ὡς δίωνα βουλεύοντα γενέσθαι τύραννον, intellexerunt calumnias inter illos qui ab ipſis liberati erant, in Dionem cõiectas, quaſi tyrannidem affectaret. Ponitur etiam cum præpoſitione ἐν, Ibidem. ἀπήγγελλον ὅτι διαβεβλημένος εἴην ἐν τοῖς πελταστικοῖς, denuntiabant mihi conflatam eſſe apud milites inuidiam. μή μου διάβαλε τὴν ἀρετὴν, deſine quæſo meç virtuti obtrectare, Bud. διαβάλλοντες αὐτοῦ τὴν μετριότητα, eius modeſtiam inſimulantes, Plutar. in Othone. διέβαλε λέγων ταῦτα, hæc fallendi gratia dicebat. Herodot. διαβάλλοντες εἰς τὴν γυναῖκα, in vxorem inijcientes calumniam, Plutarchus in Pericle. διαβεβλήκασιν ἡμᾶς πρὸς ἕλληνας, Iſocrates, nos Græcis odioſos præſtitit. διαβάλλειν ἀλλήλους, alios alijs inuiſos reddere, Ariſtot. Thucydid. ἐξὸν ἄν τις διαβάλλῃ, ἐκ τούτων αὐτοὺς πιστεῦσαι, fidem habituros criminib⁹, quç quis appoſitè loquendo obiecißet. Accipitur etiam pro διαπορεύω, hoc eſt, traiicio, tranſeo, appello. διαβληθεὶς λίνῳ, lino traiectus, Dioſcor. lib. 4, cap. 76. ὡς διαβάλοι ἐς τὴν νάξον, vt in Naxum traiiceret, Herodot. διέβαλον ἐκ τῆς χίου πλοίοις ἐς τὴν νάξον, è Chio in Naxum traiecerũt, Idem. διαβαλόντες ἐκ θάσου, è Thaſo ſoluentes, Idem. διέβαλε ἐς διώρυχας ἑξήκοντα, in ſexaginta deduxit alueos, Idem. διαβάλλων ἐκεῖνον φρενί, valde illum antecellens prudentia, Idem Herodot. διαβάλλω, puto accipi pro ſero ſeu diſſemino, lib. 3. Theoph. cap. 25. de cauſ. plant. ὅθεν ἡ κόπρισις ἤδη καὶ ἄλλη δὲ ἐπιμέλεια μετὰ ταῦτα διαβεβληκότων, οἷον σκάλισις καὶ βοτανισμός: vbi Gaza, tum ſtercoraſſe bene, & alium cultum adhibuiſſe operæpretium eſt, vt ſarritionem, runcationem, &c. vel διαβάλλω, pro terram inuerto & colo: nam ibidem, συμβάλλειν τὰ χέδροπα, ſerere legumina, & μεταβάλλειν τὴν γῆν, agrũ inuertere & arare ſignificat. οἱ διαβαλόντες, hoſtes.

Διαβαπταίνω, reſpecto, circunſpecto.

Διαβασιλίζεσθαι, regnum ſibi vendicare.

Διάβασις, εως, ἡ, tranſitus, exitus, ἔξοδος, vadum, traiectus greſſus, pons, traiectio. Thucyd. ποταμῶν τὰς διαβάσεις.

Διαβασκω, circumeo.

Διαβαστάζω, perpondero. διαβαστάζοντες τοῦ ἐκπώματος βάρος, id eſt, expendendo poculi pondus, manu librantes.

Διαβατήρια, ων, τὰ, ſacrificia quæ pro tranſitu fiunt. Plutarchus in Lucul. ἔθυσε τῷ εὐφράτῃ διαβατήρια, id eſt, pro tranſitu ſacrificauit. Dicitur eadem forma, qua νικητήρια & χαριστήρια, & ſimilia. Thucyd. τὰ διαβατήρια θυόμενοι, pro trãſitu ſacrificãtes. διαβατήρια οὐ γίνονται αὐτοῖς, ſcilicet, καλά, de progreſſu ſacrificãtes nõ litãt, Idẽ. ὡς αὐτοῖς διαβατήρια ἱερὰ ἐγένετο, apud eundem. διαβατήριον ἑορτὴν, Gregorius Theologus in Epiſt.

Διαβάτης, ου, ὁ, traiector.

Διαβατικὸς, trãſitiuus, ὀλισθηρὸς, lubricus. διαβατικὸν ῥῆμα, verbum tranſitiuum. διαβατικώτατος, i. ad ſumma tendens, Nazanzen.

Διαβατὸς, ὁ, ἡ, qui traiici poteſt, meabilis, vadoſus, peruius.

Διαβεβαιοῦμαι, Actiuè, affirmo, aſſeuero. Phalaris, ταῦτά φασι τὴν μητέρα σοῦ, καὶ τὴν γυναῖκα πρὸς πολλοὺς τῶν οἰκείων τῶν διαβεβαιοῦσθαι.

Διαβεβαιόω, ῶ, ώσω, confirmo, reddo certiorem. Plutarc. in Fabio, διαβεβαιωσάμενος περὶ τῶν πραγμάτων, certior factus de rebus.

Διαβεβηκὼς, diuaricatus & Διαβεβηκότες, οἱ, qui tibias vehementer diductas habent, varici, Plutarcho.

Διαβεβλημένος, ὁ, infeſtus, ſuſpectus, condẽnatus, calumniæ obnoxius, eluſus. vide Διαβάλλομαι.

Διαβεβοστρυχωμένος, Archilocho, qui cirros geſtat ac componit capillum.

Διαβεβρῶσθαι, contabuiſſe, exeſũ eſſe, à διαβιβρώσκομαι

Διάβημα, ατος, τὸ, greſſus, tranſitus, veſtigium. τὰ κατὰ τὸν διαβήματα, Nazanz.

Διαβησείω, cupio tranſire.

Διαβήτης, ου, ὁ. quaſi diuaricatus. Interpres Ariſtoph. περὶ circinum eſſe ſignificat. Plutarch. in Politit. præcep. pro perpendiculo ponere videtur, de oratione Demoſth. ἐνθυμήμασι πικροῖς καὶ περιόδοις πρὸς κανόνα καὶ διαβήτην ἀπηκριβωμέναις: inſtrumentum eſt quo circulus ducitur Λ literæ figura, σφύλη. Ariſtoph. νεφ. εἶτα διαβήτην λαβὼν, &c. quidã ſcribunt, διαβίτης. Eſt & renum affectio, maximam ſitim inducens, βαρεῖα τῶν πινομένων διέξοδος, inquit Aegineta: quaſi dicas, tranſitus, ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν. Quidam vrinæ profluuium vocant, alii διψακόν.

Διαβιάζομαι, cogo, perrumpo, vi ſubeo.

Διαβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, traiicio, tranſmitto, Accuſat. διαβιβάζειν τὸν στρατὸν κατὰ γεφύρας, pontibus traducere exercitum, Herodot.

Διαβιβρώσκομαι, peredor.

Διαβιβρώσκω, exedo, corrodo.

Διαβιόω, μ. ώσομαι, dego vitam. Xenop. τῶν χαλεπῶν ἀπαθὴς διαβιώσῃ, vitam traducas, moleſtiæ expers. ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, quibus exilium ſuſtentare poterunt, Plutarch. in Public. διαβεβιωκὼς ἐν τυχῇ βίον, qui feliciter vixit, Iſocrat. Euagora.

Διαβίτης, ου, ὁ, circinus. vide Διαβήτης.

Διαβλαστάνω, germino, pullulo.

Διαβλάστησις, εως, ἡ, germinatio.

Διαβλέπω, perſpicio, diſpicio, ſuſpicio.

Διαβληθεὶς, έντος, ὁ, delatus. vide in Διαβάλλομαι.

Διαβοάω, ῶ, diuulgo, celebro, cum clamore indico, reclamo. Plato in Epiſt. ταῦτα δὴ διαβοῶνται, hæc ſunt fama & hominum ſermone celebrata: vnde διαβοᾶσθαι, celebrari celebris haberi, & διαβοηθεὶς, έντος, fama decantatus. Ioſeph. lib. 7, πόλει διαβοητοτάτῃ, vrbi famoſiſsimæ. διεβοήθη, magnum nomen adeptus eſt, Plutar. in Solone. διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους, Idem in Pericle, apud exteros homines celebratus eſt. διαβεβοημένος σφόδρα, celeberrimus.

Διαβόητος, ὁ, ἡ, καὶ ἡ, celebris, inſignis, famoſus, ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος. Sed apud Lucian. in Pſeud. in malam quoqꝫ partem legitur, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀποτελέσθη, ſceleribus nobilitatorum.

Διαβολὴ, ῆς, ἡ, & Διαβολία, ἡ, calumnia, ſuſpicio, obtrectatio, indignatio, ignominia, infamia, crimẽ, delatio. Iſocrates, φυλάσσου τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, id eſt, deuita obtrectationes. ἡ ἐμὴ διαβολὴ, calumnia qua premor, Plato in Apologia Socrat. ἀναλάβωμεν οὖν ἐξ ἀρχῆς, τίς ἡ κατηγορία ἐξ ἧς ἡ ἐμὴ διαβολὴ γέγονε, repetamus de-integro quęnam ſit accuſatio, vnde mihi cõflata eſt inuidia. Ibidem, πόθεν αἱ διαβολαί σοι αὗται γεγόνασι; vnde iſtæ in te calumniæ exortæ ſunt? Ibidem, ἡ τῶν πολλῶν διαβολὴ καὶ φθόνος, multorũ calumnia & inuidia. ἐν διαβολαῖς εἶναι, apud eundem in Epiſtol. id eſt, calumniis premi, deferri falſo. διαβολὰς ἔχειν, malè audire, ſubire calumnias, Iſocrat. εἰς διαβολὴν ἐμπίπτειν, in calumniam incidit, Plutarch. in Romulo. Idem in Theſeo, διαβολὴν εἶχεν ὡς τῇ πασιφάῃ πλησιάζων, erat opinio grauior illum cum Paſiphae concũbere. διαβολὴ κακίας, vituperatio vitii, Idem in Lycurgo. σοὶ διαβολὴν φέρω πρὸς τὴν πόλιν, tibi apud populum conflo inuidiam, Thucydid. ἐπὶ διαβολῇ εἰπεῖν, inuidioſè dixiſſe, Thucyd. διαβολὴν διαλύω, criminibus abſoluor, Thucydid. ἐν ταῖς διαβολαῖς φέρειν, criminari, Aeſchines. διαβολῇ τῶν ἄλλων, alios criminando, Plato νόμ. ε. διαβολὰς πρὸς ἐκείνους ἀπολύω, inuidiam illorũ in me aboleo, id eſt, qua apud illos flagro Thucydid.

Διαβολικὸς, ὁ, ὁ, diabolicus, calumniatorius.

Διάβολος, ὁ, ὁ, calumniator, deceptor, delator, calũnioſus, diabolus. Nonnus de Iuda proditore Domini, dixit

cap.6, διάβολος πρὸς ἄλλον. Chryſoſt. ταῦτα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ διάβολος ὑποσυλλῆσαι δύναται, id eſt, diabolus.

Διαβόλως, inuidioſè, id eſt, ἐπὶ διαβολῇ, Thucydid.

Διαβουκολέω, ῶ, decipio, mitigo, lenio, ſpe paſco, & eludo, βουκολῶ, Lucian. de captatoribus. διαβουκολῶν αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει.

Διαβουλεύομαι, delibero, διαγνώσκω, decerno.

Διαβουλία, i. διαβούλιον, Eccleſiaſtici ca. 44. ἐν διαβουλίαις, in cõſiliis. διαβούλιον, ου, τό, conſiliũ, deliberatio, Itẽ malum cõſilium, erratũ ex abſurdis cogitationibus. ἐν διαβουλίοις, cap. 1. Sapientiæ, in conſiliis. τὰ διαβούλια τοῦ πνεύματος ὑμῶν ἐγὼ ἐπίσταμαι, conſilia ſpiritus veſtri noui, Ezechiel. cap. 11.

Διαβούλομαι, perſuadeo.

Διάβουλος, dubius, vel conſilii duplicis.

Διαβρέχω, perfundo, aſpergo, humecto, irroro.

Διαβρίθω, grauo.

Διαβροχή, ῆς, maceratio, perfuſio, madefactio.

Διάβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, madidus, vuidus, ebrius. lib. 1. Epigr. ὕδασι διάβροχος, aquis perfuſus. Alexand. Aphr. Genit. iunxit, lib. 1. Probl. διάβροχον ὕδατος ἀποσπάζειν τὸ στυπεῖον, ſtupã aqua madefacere. διάβροχος τῷ ἔρωτι, amore illaqueatus. διάβροχοι νῆες, i. σεσηπυῖαι, naues putrefactæ, Thucydid.

Διάβρωσις, eroſio, eſus, corroſio: eſt quãdo parte aliqua exeſa ſanguis expuitur. vide Celſum.

Διαβρωτικός, edax, conſumptor, vorax, Genit.

Διαβυνέομαι, traiicio, transfigo.

Διαβύνομαι, pertranſeo. Herodot. διαβύνονται διὰ τῆς ἀριστερῆς ὀϊστοῖς, ſagittis ſiniſtram traiiciunt.

Διαγανακτέω, ῶ, ægrè fero, indignor.

Διαγγέλλω, ἀπαγγέλλω, diuulgo, denũtio, prodo, refero, ſignifico. Xenop. μετὰ μὲν ἀληθείας τῆς δὲ διαγγέλλει ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις, rumor rem per vrbem diuulgans, Plutar. in Camillo. *Item edico. vt ἐπαγγέλλω. Herodian. lib. 1, τῆς δὲ ἐξόδου διαγγελθείσης, &c.

Διάγγελος, internũtius. διάγγελοι, id eſt, μηνυταί, indices, delatores, qui certiorem quempiam facere ſolent.

Διᾶγε, pro διῆγε, degebat, Doricè.

Διαγείρω, colligo, congrego.

Διαγελάω, ῶ, derideo, arrideo, Accuſat. Itẽ, de luce diei etiam dicitur. διαγελώσης τῆς ὥρας, miteſcente tempore, id eſt, vere iam adulto, Theophr. lib. 8. hiſtor. plant. διαγελῶσα ὥρα, hilare tempus, Idem de cauſ. plãtar. libr. 1, cap. 13. διαγελῶσα ἡμέρα, tempus miteſcens. lib. 2, ca. 2. eiuſdem operis. διαγελάσθωσις, deriſus.

Διαγίνομαι, perſeuero, duro, διατελῶ, interſum, valeo, vitam produco. Xenoph. θαυμάζω εἰ ῥᾴδιόν ἐστιν ἀνέγκλητον διαγίνεσθαι, miror ſi facile eſt ſine crimine in vita permanere. Item, διαγίνομαι pro διὰ τέλους ἀγωνιῶ, pertolero & tolero vitam: item euado. διαγίνομαι τύχας ἰσπασῶν, id eſt, διατελῶ. διεγένετο τὸ πόλει οὐδὲν σφαλείς, nuſquam de Republ. malè meritus, Thucydid. διεγένετο ἔτη μεταξὺ, interfuerũt anni, Gaza de Senect. χρόνου διαγενομένου πολλοῦ, multo tempore peracto, cap. 27, Act. Apoſt. ἑξακοσίων διαγενομένων, ſexcẽtis poſt annis, Plutar. in Romulo. ἀσφαλῶς διεγένετο, per omnem vitam ſecurus fuit, Idem in Fabio. ἡδέως διαγίνονται πρὸς τὴν τῶν ἰδίων ἀντίληψιν, lubenter vtilitati ſuæ inſeruiant, lib. 2. Macchab. cap. 11. διαγεγενῆσθαι δὲ δοκεῖ, proſperè actum eſſe videtur, Gaza. διαγίνομαι καλῶς ἐν τῇ τελευτῇ, in obitu me honeſtè gero, Plutar. διεγένετο ἀνέλπιστοι, &c. Ariſtides. διαγίνεσθαι ὑπὸ τῆς τύχης, Ariſtot. in Polit.

Διαγινώσκω, dignoſco, diſcerno, deprehendo, inquiro. Ariſtoph. διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, dignoſcere iuſtũ. Item, διαγνῶσκειν, ſtatuere, id eſt, ius dicere vt iudex: cẽſere, deliberare. Lucian. εἰ γε καῦσαί με διεγνώκατε, ſi me cõburere ſtatuiſtis. Idem, εἰ κλαίειν διέγνωκας, ſi flere in animo habes: διαγνώσκειν τὸ ἐξείργασμα, conſciſcere facinus, Budæus. οὐ διαγνοίην ἄν, nequeam diſcernere, Lucian.

Διαγκυλόομαι, inuoluo, conuolutum iaculor, Lucian. κέρατων διηγκυλωμένων: & διηγκυλωμένους τοὺς ἀκοντιστάς, apud Xenophontem, & alibi apud eundẽ, παρήγγελλε πᾶσι τοῖς πελτα-

στῆς διηγκυλωμένους ἕπεσθαι τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ τῇ νευρᾷ.

Διαγκωνίζω, cubito innitor.

Διαγκωνισμός, cubiti inniſus.

Διαγλαίνειν, faſcinare, violare.

Διαγλάπτω, μ. άψω, π. αφα, deſigno, ſculpo.

Διαγλύφω, διασκαλεύω, inſculpo, Accuſat.

Διαγνοέω, agnoſco, διαγνώσκω, διακρίνω, cogito, Item ignoro.

Διαγνώμη, ης, ἡ διάγνωσις, diſcretio, διάκρισις, plebiſcitũ, conſilium.

Διαγνώμων, ονος, ὁ, arbiter, diſceptator, cognitor.

Διαγνωρίζω, notifico, indico, aperio, diuulgo.

Διάγνωσις, εως, ἡ, iudicium, dignotio, exploratio, deprehenſio. διάγνωσιν ποιοῦμαι, internoſco, Thucyd.

Διαγνωστικός, ῆ, όν, diſcernendi potens, qui diſcernit.

Διαγογγύζω, obmurmuro.

Διάγομαι, id eſt, διάγω, dego.

Διαγόνατος, ου, ὁ, duplici geniculorum nodo cinctus.

Διαγόρας ὁ Μήλιος, Philoſoph*. qui deos nullos eſſe dicebat, Plut. de Placit. Stephan* tamẽ ait eũ fuiſſe μίλιον.

Διαγορεύω, publico, diſſero, dico, exclamo, profero, cõcionor, iubeo, veto. διαρρήδην διαγορεύειν, nominatim excipere, nominatim cauere. ἡμέρα διηγορευμένη, dies conſtitutus, hoc eſt, πεταγμένη, διωρισμένη, συγκεκροτημένη, συγκειμένη. διαγορεύειν etiam opponitur τῷ συναγορεύειν: vt διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι. διαγορεύει καὶ κακῶς πάντα, Lucian. traducit & infamat. διαγορεύων ὡς αὐτοκράτωρ, vt Imperator mãdans, Plutarchus in Fabio. διαγορεύει νόμος δοῦλον μὴ παιδεραστεῖν, iubet lex ſeruum non amare pueros, Plutar. in Solone.

Διάγραμμα, ατος, τό, titulus, inſcriptio libri, deſcriptio. Item ſententia, decretum, formula, imperium, edictum. *ἴδικτον, Plutarc. in Marcell. quod & διάταγμα dicitur. Significatur etiam hoc nomine aliquando Geometria deſignata, ſiue quadrangularis, ſiue triangularis, deſcripta tabella, pictura geographica, ſiue forma in ſcientiis demonſtratiuis, quæ elementis conſtant, quales apud Euclidem extant: vnde à Plutarcho, διαγράμματα χαλδαϊκά, quodam loco dicta ſunt, quæ θεωρήματα vulgò vocantur. Eſt etiam διάγραμμα, perſcriptio & breuiariũ, qualia ſũt quę ad collationes publicas fiunt, quum ex cenſu εἰσφοραὶ deſcribuntur, vt author eſt Suidas. Scripturam etiam aliquando Cicero vocat, hoc eſt, rationem mancipum, id eſt, eorũ, qui portoria, aut paſcua publica, aut decimas quæſtus ſui cauſa redimebant. ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος, eadẽ formula, eodémque tenore, Eraſmus. δῆμος ἐπιπλήχθη διαγράμματι τοῦ αὐτοκράτορος, populus Imperatoris edicto eſt increpatus, Plutar. in Galba.

Διαγραμμισμός, ῦ, ὁ, ſpecies ludi teſſarii, in quo adhibebantur nigri & albi calculi, Cælius libro vndecimo, capite 27.

Διάγραπτος δίκη, interlitalis & indicta cauſa, τὸ ἐξηλειμμένον ἔγκλημα, Bud. Comment.

Διαγραφεύς, qui cenſu conſcribendo præfectus eſt, ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις, ἐπὶ τῷ διαγράψαι πόσον ἕκαστος εἰσφέρειν ὤφειλεν, Cæl. lib. 10, cap. 20.

Διαγραφή, ῆς, ἡ, deſcripta tabella, deſcriptio, antiquatio & peremptio rei cœptæ vel iam peractæ, conuentio, pactum.

Διαγράφομαι, accuſo, accuſationi non inſto, διαγράφω. Demoſthen. διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, non inſtare accuſationi inſtitutæ. vide in Διαγράφω.

Διαγράφω, deſcribo, deſigno, delinio. διαγράφειν τῷ λόγῳ, oratione deſcribere, Plato νομ. ε. Item cenſeo. Item do nomen, profiteor, Itẽ accuſo, reprehẽdo, pręſcribo, diẽ dico. Item prohibeo, noto, reprobo, ἀκυρῶ, hoc eſt, abrogo, antiquo: vnde & accuſator διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν dicitur, ὅτι οὐκ ἐπεξέρχεται, quando non inſtat accuſationi inſtitutæ, quod re integra olim licebat, hoc eſt, πρὶν εἰσελθεῖν. ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα, pro eodem dicitur. ἡ διαγεγραμμένη, ἡ ἀνῃρημένη, interlitalis & indicta cauſa. Ariſtoph. νεφ. διαγέγραπται μοι δίκη.

δίκη, obliterata eſt mihi cauſa ſeu mulcta. Dem. κατ᾽ ἐρημοδίκης, διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, heremodicũ pronũtiare, [illegible]. Aliquando ponitur pro conſcribere, id eſt καταλέγειν, deligere, delectum habere, vt διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, καὶ διαλέγειν τοὺς ἐπιτηδείους. Significat & diſtribuere, & diplomatibus publicis largiri, & diuidere, Plutar. καὶ λάκουλλος μὲν διέγραφε χώρας τῆς αἰχμαλώτου.

Διαγρηγορέω, ῶ, peruigilo διαγρηγορῶ τῆς νυκτὸς, noctem duco inſomnem.

Διαγριαίνω, irrito, exaſpero, agreſtem facio, exacerbo, effero. vnde διαγριαινόμενος, efferatus.

Διαγρυπνέω, peruigilo ac mecum cogito, excitor.

Διαγυμνάζομαι, exerceo, agito. Galen. de parua pila, μὴ πολλὰ διαγυμναζόμενον, non multum ſe agitantem.

Διάγχω, ſuffoco.

Διάγω, dego, διάξω. Plat. in Epiſt. μετὰ φρονήσεως ὑπὸ δικαιοσύνης διάγειν τὸν βίον, vitam degere, vitã traducere. Ariſtoph. πρ. cum duobus Accuſat. τὸν πάντα χρόνον μετ᾽ ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις, id eſt, omni tẽpore vitam hominum beatiſsimã deges. ῥᾷον οἶμαι διάξειν, mihi fore melius ſpero. Demoſth. διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, degere in felicitate, Ariſtoph. διάγομεν εὐσεβῶς περὶ τοὺς ξένους. Demoſth. διάγειν ἐν εὐτυχίᾳ. διάγω ἡδέως, hilariter viuo, Demoſth. διάγω τὸ γῆρας, ſenectutem ago, Xenoph. διῆγον ἐπὶ πολὺ τῆς ἡμέρας, in multũ diei fuerunt, Thucyd. Item traiicio, traduco, perduco, adduco. Syneſ. ἂν γοῦν διάγῃ τὶς αὐτὸν ὡς σε, ſi quis ad te eum adduxerit, facito ne hoc nos lateat. Ita διάγω τὴν στρατιὰν, id eſt, tranſmitto, διαβιβάζω. Philoſtratus in Heroicis, διῆγε τὸν στρατὸν τοῖς λαχάνοις, ad olera traduxit ſeu deduxit exercitum. διάγειν τὸν χρόνον, Xenoph. tempus tranſigere. διάγειν τὴν ἡμέραν, diẽ exigere, i. ducere, idẽ Xen. διάγειν τὰ ὀλύμπια, agere olympia. Herodot. ταύτῃ τῇ πυλίδι τοὺς ἑωυτοῦ διαγαγὼν, hac portula ſuos traducens, Iſocrat. in Euagora. Plato primo de Republica. διεξελθεῖν βίου διαγωγὴν ᾗ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῴη, explicare vitæ rationem, quam quiſque noſtrum tenẽs viuat commodiſſimé. Item abduco, dirimo, remoror, detineo, vt διάγω σε τούτου, id eſt, ἀφιστῶ. Item ἐξαπατῶ, ſeduco, produco. Philoſtratus, διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, ab oratione te abduco, te à dicẽdo reuoco. διῆγον τοὺς υἱοὺς ἐν πυρὶ, conſecrauerũt filios per ignem, libro 4. Regum, capite 17. διήγαγες τὰ σκέλη σου, diuaricaſti crura tua, Ezechiel. capite 17. Item cogo vel facio vt viuas, vel traduco. Iſocrates, χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, ita regere & ducere vt in concordia viuant. Alexander Aphrod. lib. 2. Problemat. τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐσταθοῦν, διάγει ψυχὴν πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, id eſt, hic ſpiritus quandiu conſtans atque integer eſt, facultatem rectè cogitandi agendíque omnia præſtat animo, &c. ſic Gaza.

Διαγωγὴ, productio, traductio, deductio, Plato Epiſtola 7, ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ, ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα ἐφ᾽ ἕκαστον, μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε. Item ſtatio. Herodot. lib. 4, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλέας διαγωγὰς τὰς νέας χειραγωγεῖ, naues ad tutas ſtationes dirigit. Item vitæ ſtatus, conſuetudo, inſtitutum vitæ, πολιτεία. διαγωγῇ χρῶνται, publicis ſe negotiis implicant, &c. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, ad degẽdum in otio, Ariſtot. libro 8. Polit. ὅτι κρείττονες τῆς ἐν τῷ τεθνάναι διαγωγῆς, ἢ τῆς ἐν τῷ ζῆν, quia melius eſt mortem obire quàm viuere, Plutarchus. διαγωγὰς ποιεῖν, id eſt verſantur. Eſt etiam oblectamentum, quo tædium vitatur, vt ſunt ludicræ actiones, & παιδιαί. Ariſtotel. Ethic. 10, & Strabo lib. vltimo.

Διαγωνίζομαι, certo, prælium conſero, contendo, decerno, μάχομαι, decerto. διαγωνίζομαι πρὸς τοὺς πολεμίους, Xenophon lib. 1. Pędię. Item διαγωνίζομαί σοι, & πρὸς σὲ, tecum decerto. Lucianus, διαγωνισάμενος μέγαν ἀγῶνα, id eſt, magno certamine liberatus.

Διαγωνίζω, conor, διαγωνίζομαι.

Διαγώνιος, α, ον, linea ab angulo ad angulum perducta, linea diagonios Vitruuio.

Δ I

Διαγωνιῶντες, οἱ, in agone conſtituti, trepidantes, capite 3, lib. 2. Macchab.

Διαδάζομαι, διανέμω, διαδίδωμι, diſpertior. διεδάσαντο ἐς φύλας, in tribus cooptauerunt.

Διαδάπτω, dilacero, Hom. haurio, percutio.

Διαδατέομαι, diuido. vide Δατέομαι.

Διαδείκνυμι, monſtro, noto, arguo.

Διαδέλλειν, διασπᾶν, dilacerare, diloricare.

Διαδέξιος, dexter, ſtrenuus, induſtrius. Herodot. διαδέξιον ποιεύμενοι καλλιστεύοντα ἔσφαξαν, ſtrenuiſsimum quenque deinceps mactant.

Διαδέρκομαι, perſpicio. διαδέρκομαι νεφέλης, perſpicio per nebulam.

Διάδεσμα, ατος, τὸ, malua hortenſis.

Διαδεσμέω, μ. ήσω, ligo, colligo, vincio, coagmento, Galenus ad Glauconem.

Διαδέχομαι, μ. ξομαι, π. δέδεγμαι, διὰ πολλῶν ἐρχόμενον ἀφ᾽ ἑτέρου εἰς ἕτερον ἐπ᾽ ἐμὲ ἧκον δέχομαι, ſuccedo, excipio, ſufficior: vt διαδέχεσθαι τὸν τοῦ πατρὸς πλοῦτον, ſuccedere in paternas opes. διαδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, ſuccedere in regnum. Item trado, gradatim propino. Iliad. δ, τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ᾽ ἀλλήλους, pro διαδεδέχαται, authore Heſychio. διαδεξάμενος ἀρχὴν οὐκ ἄδοξον, qui ſucceſsit regno non obſcuro, Plutarc. in Romulo. Idem in Numa, διαδεχομένης τῆς περὶ νουμᾶν γαλήνης, Numæ animi tranquillitate ſe latè diffundente. ἐπῳάζει τὰ πολλὰ τῶν ὀρνίθων διαδεχόμενα τὸν ἄρρενα ταῖς θηλείαις, incubat magna auium pars fœminæ mare ſuccedente, Ariſtoteles libro ſexto Animalium. διαδεξάμενος, ſucceſſor. διαδεξόμενοι τούτοις ἔσονται, his ſuccedent, Idem Politicorum libro quarto. διαδέχομαι ἐν ἀργυρίῳ τὸν λόγον, ſermonem ac doctrinam pecuniæ gratia trado, Eraſmus. διαδέχονται σφοδραὶ ἐναπολήψεις, violentę motiones reliquias imprimũt, idem ex Plutarcho de valetud. διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ᾽ Ἀντισθένους, ſuccedens in opes Antiſthenis, Lucianus. διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, oraculi ſucceſsionem capeſſere.

Διαδέω, μ. ήσω, vel ώσω, π. κα, corono, cingo, connecto, alligo, circunligo, obligo, intertexo. vnde διάδημα, Accuſat. διαδεδεμένος, reuinctus. Lucianus. δέεται διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Galenus ad Glauconem. χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν.

Διαδηλέω, oblido, lædo, premo, Odyſſ. ξ, ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, læſerunt.

Διαδηλὸς, φανερὸς, apertus manifeſtus, notus, internoſcẽdus, qui cognoſci poteſt, perſpicuus, patens, euidens, καταφανής.

Διάδημα, ατος, τὸ, diadema, ornamentum capitis, redimiculum regium, regum inſigne, quod faſcia erat quædam, qua caput circunligabant. παρὰ τὸ διαδεῖν. διάδημα βασιλείας, inſignia regni, candida faſcia.

Διαδημούμενος, ου, ὁ, quaſi vittatus, diademãtúſque. nomen id non tam proprium ſpecioſi iuuenis videtur fuiſſe, quàm facti.

Διαδιδόμενος, ου, ὁ, traiectus.

Διαδιδράσκω, ἀποδιδράσκω, diffugio, aufugio, euito effugio, elabor, διαδραμοῦσα ἥβη, decurſa ætas, Politian. διαδραμούσης τῆς νυκτὸς, nocte exacta. διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου, turpitudinem ſermonis tegere cupientes, Nazanzenus in orat,

Διαδίδωμι, μ. ώσω, π. δέδωκα, trado, tranſfundo, diuulgo, diſtribuo, largior, diſsipo, propago, Accuſatiuo & Datiuo, Plato libro primo de Republica, λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις, id eſt, alii aliis ſubinde tradituri ſunt. Chryſoſtom. χαρᾷ φυλάξαντες τοὺς ὕμνους καὶ εἰς ἡμᾶς διέδωκαν, in nos tranſfuderunt. διδόασι λόγον περὶ τῆς ἀθηνᾶς, de Pallade locum fabulæ dederunt, Plutarchus in Themiſtocle. λόγος διαδοθεὶς, rumor, diſsipatus, euulgatus, Iſocrates. λόγος διεδόθη, fama vulgatum eſt. λόγος διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, fama per vrbem volitauit, Plutarchus in Solone. διέδωκαν τὸν ἑαυτῶν θησαυρὸν, Chryſoſtom. in nos velut hęreditaria ſucceſsione ſuum tranſfuderunt theſaurum. λαμπά-

διὰ διαδόσεων ἀλλήλοις, Plato de Republica, α. διαδῦναι τοῦ-του, Euripides.

Διαδικάζομαι, altercor, iudicio contendo, litigo, experior, in iudicium voco: & eſt actoris, qui reum diiudicandum in iudicium trahit. Eſt etiam tam actorum quàm reorum, de re quacunque ambigentium. Ariſtoteles ſecundo OEconomicorum. περὶ δὲ τῆς συλλῆς διεδικάσαντο, de direptionibus iudicio diſceptarunt. διαδικαζέσθω, Plato, iudicium agatur, fiat. διαδικάζομαι πρός σε, tecum litigo, Demoſthenes. διαδικαζόμενος, exprobrans, accuſans, arguens, altercans, ὀνειδίζων, ἐλέγχων.

Διαδικάζω, μ. άσω, π. ακα, diuido, diiudico, diſcerno, iudico, iudicium fero: & eſt iudicis, ſicut καταδικάζειν: καταδικάσασθαι verò actoris.

Διαδικεῖν, φανερῶς ὑποφέρεσθαι, iuſtum aſſerere.

Διαδικασία, ας, ἡ, iudiciũ, iudicatio, cauſa, ſed non quæuis, imò ardua & ambigua. Etym. Eſt etiam δίκη κρίσις τινὸς ἐπὶ τινῶν πρὸς τὴν λειτουργίαν, quum contentio inter duos oritur pro functione munerum. Item controuerſia, altercatio, controuerſioſa duorum aliis de rebus diſceptatio. διαδικασίαν γράψαι, iudicium dictare, dicam ſcribere. διαδικασίαν ποιεῖν, iudicium conſtituere. ἀφαιρεῖν τὴν διαδικασίαν, actionem denegare, à iudicio dictato repellere, & actionis intentionem circunducere, AEſchines. διαδικασίαν ἔφη γράψειν τῷ βήματι πρὸς τὸ στρατηγεῖν, inquit iudicium ſe conſtituturum & litem intentaturũ prætorio nomine ſuggeſti.

Διαδίκασμα, petitio, & actio, hoc eſt, ἔγκλημα.

Διαδικασμὸς, ὁ, iurgium, lis, diſceptatio.

Διαδικεῖν, διαδικάζεσθαι, diſceptare, litigare.

Διάδιπλος, ὁ, duplex. διάδιπλα ἀσπίδια, duplices clypeoli, duplicia ſcuta, duplices peltæ, Dioſcor. libro tertio, capite 105.

Διαδοιδυκίζειν, laſciuire, & indecenter ſaltare.

Διαδοκιμάζω, diſpicio.

Διαδοκιμαστικὸς, ἡ, ὁ, probandi vi præditus.

Διαδοκὶς, ἡ, fulcimentum trabium obliquum, cui reliquæ incumbunt.

Διαδορατίζομαι, dimico. Polybius libro quinto, ἐκ χειρὸς ταῖς χερσὶ διαδορατιζόμενοι καὶ τιτρώσκοντες ἀλλήλους, lancinantes inuicem.

Διάδος, diſtribue.

Διαδοτέος, diſtribuendus, propagandus.

Διάδοσις, εως, ἡ, diuiſio, diſtributio. ἡ ἐκ διαφόρων εἰς ἄλλους, digeſtio, deriuatio, tranſmiſſio, diſpenſatio.

Διαδοτός, diuulgandus, Iſocrates.

Διαδοχὴ, ῆς, ἡ, continuatio, exceptio, ſuſceptio & viciſſitudo, vices ſuccedendi, ſeries, ſucceſſio, traditio. Ariſtoteles de mundo, τῆς φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν, id eſt, ex ſpecula alia atque alia deinceps ſublatis ignibus. κατὰ διαδοχὴν, viciſſim, per vices, apud Alexandrum Aphrodiſeum. ἐκ διαδοχῆς, viciſſim, per manus. διαδοχὴ κλήρων, hereditatum obuentus.

Διάδοχος, ὁ καὶ ἡ, ſucceſſor, hæres, ſubſtitutus, vicarius. διάδοχοι ἐφοίτων, per vices ſuccedebant. διάδοχοι νῆες, naues ſuccedentes, ſuccidaneæ, Thucydid. ἔργα διάδοχα, opera conſectanea.

Διαδραματίζω, fabulam ago, Laertius in Platone, aliquod poema ago, aut author ſum comœdiarum, aut tragœdiarum, aut alterius poematis.

Διαδραμεῖν, percurrere. Xenoph. τὰ ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, quæ iucunda ſunt in iuuentute, percurrentes ſeu perſecuti. διαδραμὼν, curriculo pertrãſiens, emenſus iter. vide in διαδιδράσκω.

Διαδρᾶναι, διαφυγεῖν, aufugere: & ὁ διαδρὰς, άντος, qui perfugit. ἀπὸ τοῦ δήμου, dilapſus. ab eodem, διαδρήσονται, apud Herodotum, diffugient, dilabentur. διαδρήσονται σφέας, aufugeret, Idem.

Διαδρασιπολῖται, miſeri, timidi, qui Reipublicæ adminiſtrationem fugiunt. δειλοὶ ἀποδιδράσκοντες τὴν πολιτείαν, timidi & fugitiui. Ariſtoph.

Διαδρομέω, ῶ, diſcurro, Lucian. de Aſtrolog.

Διαδρομὴ, ῆς, ἡ, vltrò citróque curſitatio, diſcurſitatio, diſcurſus, incurſio. διαδρομῆς δεῖ τῆς πολλῆς, neceſſe eſt diu ſurſum ac deorſum curſitare.

Διάδυμι. in Διαδύω.

Διαδύνειν, διαφυγεῖν, fugere, vitare, permeare, perlabi, curriculo pertranſire, Bud. Comment.

Διαδύομαι, euado, tranſilio, me inſinuo, ſubeo, per mediam turbam elabor, detrecto munera, & tergiuerſatione, & fruſtratoriis delationibus & commentis forenſibus iudicia eludo, & cunctationibus ludificor. Item effugio, permeo, perlabor, me inſinuo. Xenophon, διὰ πάντων τούτων ἡ φιλία διαδυομένη, per hæc omnia tranſiliens. διαδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος, ſolum ſubit, Theophr. libro ſecundo de cauſis plantarum.

Διάδυσις, euaſio fruſtratoria, effugium, tergiuerſatio, fruſtratoria fugitatio, certamen rectum legitimúmque detrectantis.

Διαδύω, ὑποφεύγω, tranſilio, me inſinuo, ingredior, penetro, pertranſeo. Διάδυμι pro eodem: vnde διαδὺς, ſubiens, ingrediens. Lucian. καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς, id eſt, ὑποφυγὼν euadens pœnas.

Διᾴδω, diſſono: cui opponitur συνᾴδω, Ariſtotel. de mundo, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον, &c. diſſonans & conſonans.

Διάει, διαπνεῖ, δίεισι, perflat, Hom.

Διαείδομαι, μ. διαείσομαι, appareo, cognoſco, iudico, diſco, intelligo, oſtendo, γνωρίζομαι, φαίνομαι, διαγιγνώσκω.

Διαειμένος, tranſmiſſus. Apollon. ſecundo Argon. διερμήνευον μύρεται εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο, id eſt, διαφερόμενος, μεθ' ὁρμῆς ῥέων.

Διαέριος, aerius, Lucian. Icar. μὴ θαυμάσῃς, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν.

Διαευτυχεῖν, perfruens felicitate.

Διαζάω, ῶ, viuo, vitam ago. διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, vitam rectè tranſigere, Euripid.

Διαζῆν, vitam tolerare. Ariſtop. in Pluto, πῶς οὖν διέζης τὸ δὲν μηδὲν ποιῶν, quomodo vitam degebas. vide ἀποζῆν.

Διάζειν, nugari, φλυαρεῖν, ἀλογεῖν.

Διαζευγνύω, disiungo. διεζευγμένον ἀξίωμα, diſiunctũ proloquium. Gellius libro 16, capite 8. διεζευγμένος, diſſolutus hiulcúſque.

Διαζευκτικὸς, ἡ, ὁ, diſiunctiuus.

Διάζευξις, εως, ἡ, ſeparatio, diuortium, digreſſus. διαζεύγνυσις, diſiunctio corporis & animæ, apud Nazanzenum ſæpius.

Διαζηλοτυπεῖν, æmulari, inuidere.

Διαζυγία, ας, ἡ, ſeparatio, ſeiunctio, in Epigram.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo, deſcribo.

Διάζωμα, ατος, τὸ, ſeptum tranſuerſum, cinctus, braca, ſubligaculum, ſubligar, procinctus, zona. διάζωμα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε, procinctum & ſuperiores columnas addidit, Plutarchus in Pericle. διάζωμα τοῦ θώρακος, pectoris ſeptum tranſuerſum, Gaza ad finem libri primi de Animalibus. & lib. 2, τὸ διάζωμα ὃ καλεῖται, &c. ſeptum tranſuerſum, quòd præcordia & cinctus appellatur. Legitur & διάζωσμα, id eſt, munimentum apud Plutarch.

Διαζωννύω, & Διαζώννυμι, μ. ώσω, π. ωκα, cingo, præcingo, Actiu. Accuſat. iungitur, ſuccingo, munio. διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα, Lucian. Idem, διεζωσμένος, bracatus, Thucy. διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, accincti ſumus acinace.

Διάζωσμα: in Διάζωμα.

Διαζώω, victito, Herodot. διεζώεσαν, viuebant, Apollonius.

Διάζωστραι ἀπὸ τῆς ὀσφύος, apud Athenæum lib. 14, pro ſubligaculis poni videtur, de quo Bayf. de re Veſt.

Διάημι, perflo, ſpiro, perrumpo. Heſiodus, ψυχρὸς ἰὼν διάησι δασυστέρνου, vbi cum Genit. iungitur. Idem, καὶ διάησι θηλυτέρης ἁπαλόχροος οὐ διάησι, &c. perflat tenerũ corpus. Idẽ cum Ac

cum Accuſ. πόνα δ' ἔτι ὄντ' ἐπεπνεῖ τείχεος αὐτῶν, ἡ διάνοι.

Διαθεάομαι, ῶμαι, conſidero.

Διαθεάω, diſpicio.

Διαθερμαίνω, calefacio, feruefacio. διαθερμαίνομαι, incaleſco. διαθερμανθεὶς, calefactus.

Διαθερμασία, ας, ἡ, calor, calefactio.

Διάθερμος, ου, feruens, calidus, feruidus, tepidus.

Διατίθεμαι τὰ ἑαυτῶ, ſuorum bonorum auctionem facere. vide in verbo Διατίθημι.

Διάθεσις, εως, ἡ, affectus, affectio, animus, ſpecies habitúſque, vnum ex accidentibus verbi, quod Latini genus vocant. διάθεσις item, morbus apud Alexand. Aphrod. pro tabe, quę dicitur φθίσις: πάθος etiam ab eodem dicitur. ὁ ἐν διαθέσει λόγος, ſermo animo conceptus. προφορικὸς verò, qui profertur iam, auditúrque. διαθέσεις ὤτων, aurium vitia, Dioſcorid. lib. 2. Idem lib. 1, διαθέσεις βλεφάρων, genarum eroſiones. διαθέσεις ἡπατικαὶ, iocinorũ morbi, iecoris vitia, Galen. ad Glaucon. διάθεσις κωλικὴ, morbus inteſtini, &c. Significat etiam teſtamẽtum. Lyſias, πῶς δ' αὐτῆς διαθέσεως τῶ τετελευτηκότος ἀμφισβητοῦμεν, ὡς ἐκεῖνος διέθετο; Item venditionem apud Iſocrat. Et diſpenſationẽ apud Antiphont. Suid. διάθεσιν τῶ ἔργων οὐκ ἐχόντων, quum res non haberentur in pretio, Plutarch. in Lycurgo. Idem in Solone, διάθεσις ἐλαίου, olei venditio. καὶ πλάτωνι τῆς ἀποδημίας ἐφόδιον ἐλαίου πρὸς διάθεσιν γενέσθαι, Platoni quoque olei in AEgyptũ exportationem peregrinationis viaticum ſuppetiſſe ferunt: ſic Interpres. Ibidem, διάθεσιν ἐλαίου μόνον πρὸς ξένους ἔδωκε, ſolum oleum ad externos exportari permiſit. διάθεσις item, conditio & ratio. Lucianus in Alcyone, διαφέρει τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως, differt à noſtra ratione. τὴν διάθεσιν ἀπετίθετο, quod inſtituerat differebat, i. differebat adoptionem Othonis, Plutarch. in Galba. διάθεσις τῶ λέγοντος, orãtis actio, idem Plutarch. διάθεσις τῶν νόμων, legum cõſtitutio, Plato νόμ. διάθεσις ἀγαθὴ ἡ φυλάττει ἀπὸ ἀφροδισίων, in Epiſt. Pythagoræ. Item, διάθεσις pro teſtatione. διαθέσεως ἐπιθυμία, teſtandi cupiditas.

Διαθεσμοθετέω, μ. ήσω, inſtituo, deſigno.

Διαθετὴς, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector, magiſter, Plato de Legibus.

Διαθέτης, ου, ὁ, diſpenſator, curator. διαθέτης χρησμῶν τῶν μουσαίου, Muſæi ſortium ediſſertator, Herodot.

Διαθετικὸς, afficiendi vim habens. διαθετικὰ ῥήματα, affectiua verba. διαθετικὴ κλίσις ῥήματος, generica verbi declinatio, quæ de genere tranſit in genus, Gaza lib. 1. Grammat.

Διαθετικῶς, genericè, genere mutato, Eraſm.

Διαθέω, percurro, excurſo, latius euagor, diſcurro. διαθέοντες ἱερὰν λαμπάδα, ſacram facem currendo geſtantes, Plutarch. in Solone. οὐ διαθέονται τὸν φόρτον, onus diſtrahant, Herodo. διαθέοντος λόγου, Xenoph. in OEco. διαθέω πρὸς σὲ, tecum curſu contendo, Plutarch.

Διαθήκη, & Διαθῆκαι, Pluraliter, teſtamentum, tabellæ, hæreditas, quæ teſtamento obuenit. Pythagorici ſua pręcepta διαθήκας vocant. διαθήκην νέαν, i. teſtamentum nouum, id quod dicunt nouum inſtrumentum, vulgò. κτήματα τῷ δήμῳ κατὰ διαθήκας ἔδωκε, fortunas populo ex teſtamẽto reliquit. Plut. in Romulo. ἡ κιβωτὸς διαθήκης κυρίου, arca fœderis Domini, lib. 1. Reg. c. 5, & c. 11. διάθου ἡμῖν διαθήκην, habe nos cõfœderatos, lib. 2, c. 23. διαθήκην ἔθετό μοι, pactũ mecũ iniit. Notãdum, inquit Hieronym. quòd verbum διαθήκην, Aquila συνθήκην, Symmachus pactum interpretatur: nec voluntatem tantùm defunctorũ ſonat, ſed pactum viuentiũ. Nam vox Hebræa magis ſonat pactum aut fœdus, quàm teſtamentum.

Διαθηλύνω, effœmino.

Διαθηριόω, ῶ, effero, as.

Διαθηρῶντες, οἱ, venatores.

Διαθλέω, laboro, certo.

Διαθμίζω, euaporo.

Διαθολῶν τοὺς ὄψεις, turbidi[9] inuadẽs oculos, vt puluis

Διαθορυβέω, ῶ, tumultuor, turbo, expauefacio, attonitum reddo.

Διαθραύω, confringo, lacero.

Διαθρέω, diſpicio, obſeruo. Ariſtophanes νεφ. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.

Διαθροέω, μ. ήσω, π. ηκα, tumultuor: Neutr. abſol.

Διαθρυλλέω, ῶ, rumore impleo, adfremo, rumore diuulgo, vel diuulgo, rumorem ſpargo. Xenoph. διετεθρύλλητο, ὡς φαίη σωκράτης τὸ δαιμόνιον ἑαυτῷ σημαίνειν. Plato de Rep. τὰ ὦτα διατεθρυλλημένος, obtuſus aures. Xenoph. διαθρυλλοῦμαι ὑπὸ σοῦ, tua loquacitate obtundor.

Διαθρύπτω, diſſoluo emollio, frango luxu, deliciis afficio. Xenoph. ὑπὸ δυνατῶν κολακεύειν διατεθρυμμένος. Et διαθρύπτομαι, deliciis frangor, diſſoluor, delicias facio, deliciis fluo, τρυφῶ. Theocrit. διαθρύπτεται ᾄδειν, delicatis geſtibus & præludiis ad cantandum ſe parat. Vnde Διατεθρυμμένως, Aduerbium, delicatè, molliter. Plato de Leg. διατεθρυμμένως ἔχει. τὸ κρανίον διαθρύπτειν, caput comminuere, apud Lucian. διαθρύψεις αὐτὰ κλάσματα, diuides ea minutatim, cap. 2. Leuitici. διεθρύβησαν λίθοι, confracti ſunt lapides, cap. 43. Eccleſiaſtici.

Διαθρύψεις κινημάτων, geſtus molles, apud Chryſoſt.

Διαθρῶν, qui perſpexit.

Διάθυρον, repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à veſtibulo ædium arcet.

Διαιθρία, ας, ἡ, ſerenitas.

Διαιθριάζω, μ. άσω, π. ακα, ſum ſub dio: Neut. abſol.

Διαιθρος, ου, ὁ, perſpicuus, purus, liquidus.

Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cruentus, αἱματωδέες.

Διαίνομαι, madeſco, & aliquando Actiuè pro rigo.

Διαίνω, μ. ανῶ, irrigo, βρέχω, rigo, madefacio: κυνέας τὸ ἀνδρὸς βρέχεσθαι: Actiu. Accuſ. prima breui. vnde διαντός.

Διαιρέομαι, οῦμαι, diſtinctè dico, commemoro, diuido, deſtruo, diduco, diſtraho, tollo, expello, diſtigo, diſſero, diſputo. Ariſtot. τυγχάνομεν δὲ διῃρημένοι πρότερον, ὅτι φύσεως καὶ ἔθους καὶ λόγου δεῖ. διελόμενοι τὸ ἔργον, per partes negotia ſuſcipiamus, Lucian. διελέσθαι μέρη, partes facere, Plato in Legib. διελὼν τείχη, muros deſtruens: ſic Valla apud Thucydid. Item, Paſſiuè, diuidor, diducor, &c. διῃρημένοι κατ' ἀνάπαυλαν, viribus quieſcentes, Thucydid. διῃρημένη ἡ συνεχὴς ἀναλογία, diſcreta & continua rationum comparatio. διῃρημένος εἰς ἔχθραν, ſimulatè diſſidens. διαιροῦμαι τούτου, ab hoc dirimor. διαιρεῖται εἰς εἴδη ἑπτὰ, in ſeptem ſpecies tribuitur. διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν, viam illi fecerunt vt tranſiret. διαιροῦμαι μέρη καὶ εἰς μέρη, vtrunque apud Platonem, i. diſtribuo in partes.

Διαίρεσις, εως, ἡ, diuiſio, ſectio, dimenſio, partitio, diſtributio, vel deſignatio, genus figuræ: diſtinctio, diductio, explicatio, diſſociatio, diſtractio, ruina, diſſectio, diſcriminatio, differentiarúmque annotatio, & earum rerum, quæ ad rem conſtituendam pertinent, & referũt, Bud. Comment.

Διαιρετέος, diuidendus, aſſumendus.

Διαιρέτης, ου, ὁ, qui diſcernit, qui diſtribuit, Nazanz.

Διαιρετικὸς, ῦ, ὁ, diſſociatiuus, vim habens ſecandi, ſeparatiuus, diſcretiuus.

Διαιρετικῶς, diuiſim, ex diuiſione.

Διαιρετὸς, ῦ, ὁ, diuiſibilis, fiſſilis, partibilis, ſecari idoneus. διαιρετὸς λόγῳ, ſub orationem veniens.

Διαιρέω, diuido, diſtermino, diduco, diſtinguo, ſeparo, diſtraho, diſcrimino. Ariſtot. de mũdo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in inſulas & continentes diſtribuit. Aliquando diſſero & diſputo, explico, explanóque, διορίζω. Theophr. περὶ ἧς καὶ πειρῶνταί γε διαιρεῖν, de qua quidem conati ſunt differentias conſtituere, & diſcrimina notare, hoc eſt, ἀφορισμούς. Plutarch. in Pericle, ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος, in octo partes partitus omnem multitudinem. διελεῖν κλήρους, &c. portiones facere, Plato de Legibus. διαιρεῖν δύο μοίρας πολιτῶν,

diuidere Lydos in duas partes, Herodot. διαιρεῖν τὴν φλέβα, ſecare venam, Galen. ad Glaucon.

Διαίρω, μ. αρῶ, π. ηρκα, effero, extollo, erigo, in ſublime tollo, eleuo, tollo. Gregor. τὴν κεφαλὴν διάρας. Et τὸ ἀνοίγω διὰ ςόματος. Demoſth. οὐδὲ διῆρε τὸ ςόμα, ne verbum quidem fecit, ne os quidem diduxit, ne hiſcere quidem viſus eſt. Plutarch. διηρμένος τοὺς ἀκουστας dixit, pro διηρκώς, quemadmodum κεχηνμένος τὸν πώγωνα, αὐτὶ τοῦ κεχηνκώς. Ariſtotel. de mundo ad Alexand. διαρθείσα πρὸς τὴν τῶν ὄντων θέαν, erecta, ſublata. διῆρται, Hermogen. i. δίαρμα καὶ ὄγκον ἔχει, διηρμένος, ſublimis, Idem. διηρμένος πρὸς ὄγκον, Idem Hermog.

Διαισθάνομαι, percipio, iudico, ſentio. Plato 2. de Rep. ὁ ἄκρος δημιουργὸς τά τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται, quæ fieri nequeunt, & quæ poſſunt, dignoſcit. Ariſtot. διαισθάνομαι τὰς διαφοράς, differentia ſentio, percipio, de generat. Animalium.

Διαΐσσω, μ. ίξω, π. ιχα, impellendo tranſeo, emico, percurro, peragro. διαΐξασα ἀςραπὴ, i. emicans fulgur.

Διαισχύνομαι, vereor, erubeſco.

Δίαιτα, ης, ἡ, viuendi norma, victus ratio, i. modus, ſeu ratio viuendi, ac lex quædam, vitæ inſtitutum ſeu vitæ genus. ἀπὸ τοῦ διὰς φέρεσθαι. Etymol. Vulgò regulã victus vocãt. Pro apparatu, Xenoph. τῇ πολυτελεςάτῃ διαίτῃ χαίρειν, apparatu gaudere ſumptuoſiſsimo. Plato epiſt. 7, μιμεῖσθαι τὴν τῆς ἐκεῖ σώφρονα δίαιταν, victum temperatum imitari. δίαιται ἐλευθέριοι, liberalia ſtudia, Plutarchus in Romulo. ποιούμενος τὴν δίαιταν, vitam degens, Idẽ in Numa, cibum capiens, Plato. ὁ τῆς διαίτης τρόπος, vitæ ratio, Galen. ἐν διαίτῃ λαμβάνεται, eſtur, in ciborum eſt vſu, Dioſcorid. lib. 3, cap. 94. δίαιταν εἶχε, degit, Herodot. δίαιτα ἡ περὶ τὸ σῶμα, victus & veſtitus, ea quæ ad corpus attinent, Plutarch. in Apophth. δίαιτα τῆς ζωῆς, viuendi inſtitutum, Herodot. libr. 1. ἡ καθ' ἡμέραν δίαιτα, quotidianus victus, Plato de Leg. ἐν διαίταις σωμάτων, in ratione alimentorũ corporum, Idem. διαίταις ἀτάκτοις χρῶμαι, viuo abſq; ordine, Ibidem. Item iudicium ſeu arbitrium. Lucian. ἐγὼ δ' ἀποδέδωμαι τὴν δίαιταν, ὅτι τὶς ὑμᾶς ἀγαπῶν. Ariſtotel. ponit differentiam eandem inter δίαιταν & δικαστήριον, quam Cicero ponit inter arbitrium & iudicium. Item diuerſorium, locus ad degendum. Ariſtoph. pro cœnaculo & loco, quo excipiuntur hoſpites, vſurpauit. Eſt item immoratio apud Strabon. lib. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. Ariſtotel. de mundo, τὸ νηκτὸν ζῶον ἀλλόμενον εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήχεται, animal natatile eò proſiliens enatabit, vbi ei commodum eſt viuere. Herodot. δίαιταν εἶχε ἐν κροίσου, apud Crœſum domicilium habuit, vel degebat apud Crœſum. οὗτος ἐκ νέου παρὰ τῷ ἄῤῥοντι δίαιταν εἶχε, hic à pueritia cum Arunte vixit, Plutarch. in Camillo. Idem in Publicola, ἐν οἰκίᾳ δομετιανοῦ ἰδὼν στοὰν ἢ βασιλικὰν ἢ βαλανεῖον ἢ παλλακίδων δίαιταν, in Domitiani ædibus vidiſſet porticum, vel baſilicam, vel balneum, vel pellicum diætam, &c. δίαιτα δ' ἀσεβοῦς οὐκ ἔσται, tabernaculũ impii non ſubſiſtet, cap. 8. Iob.

Διαιτάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, & Διαιτάω, viuo, verſor, victus ratione vtor, veſcor quotidie. Depon. abſol. Xenophon, ὑπὸ δεσπότῃ διαιτώμενος μένει, domino ſubditus viuere pergit. Plato 2. de Repub. ἰατρῶν ἐν χρείαις ἐσόμεθα οὕτω διαιτώμενοι. Idem in Epiſt. δίαιταν διαιτώμενος μοχθηράν, viuens intemperanter. ὁ ἀκριβῶς διαιτώμενος, ὁ ἀκριβὴς τὰ περὶ τὴν δίαιταν, id eſt, homo frugi, qui adminiſtrandæ rei familiaris & œconomicæ eſt peritus, Bud. in Epiſt. Galen. ἀφυλακτότερον διαιτηθέντες ἐμπεσόντες εἰς ἀπάτην ἐμβάλλοντες νόσημα, quum negligentius vitæ rationem inſtituerent, imprudentes in morbum ſunt delapſi. τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα, quæ degunt in aqua, Lucian. διαιτῶμαι ἐπ' ἀγροῦ, ruri ago. διητᾶτο παρὰ πρωτεῖ, apud Proteum diuerſatus eſt. ἐν βοιωτοῖς διητᾶτο, Iſocrates, apud Bœotios degebat. διαιτᾶν τροφῇ εὐχύμῳ, cibo boni ſucci cibare, Galenus. λεπτῶς διαιτᾶν, tenuem victus rationem præſcribere, tenuiter alere, tenuem cibum adhibere, Idem Galen.

Item διαιτάω, vt arbiter iudico, Bud. in Epiſt.

Διαιτάω, μ. ήσω, iudex ſum vt arbiter. Vnde διαιτηθέντα, ea quæ arbitri ſtatuerunt. Plutarch. in Camillo, ὑπὸ διδούσης τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα, permittente Senatu illi pro animi ſententia hac de re decernere. Nazanz. διαιτῶν δικαίως τοῖς ὑπὸ νόμον καὶ τοῖς ὑπὸ χάριν ψυχῇ καὶ σώματι, Interpres vertit, iura iure dictans, & his qui ſub lege, & his qui ſub gratia viuunt, tũ animæ ſimul & corpori. διαιτῶν ἡμῖν, arbiter nobis vacans, Demoſth. Item διαιτάω, aſsigno, attribuo, Gaza de menſibus: peto, efflagito, Plutarch. in Apophtheg. accipitur & pro διαιτάω. Lucianus, δίαιταν διαιτῶντο, Ionicè, i. vitam agebant.

Διαίτημα, ατος, τὸ, δίαιτα, viuendi conſuetudo, victus ratio. Xenoph. χαλεπώτερα ποιεῖσθαι τὰ ἐμὰ διαιτήματα τῶν σῶν. eodem vtitur & Thucyd. lib. 1.

Διαιτητήριον, τὸ, locus in quo iudicant arbitri. διαιτητήρια τοῖς ἀνθρώποις, eæ partes domus vbi agunt homines & morantur, Xenoph. in OEcon. cœnacula & diuerſoria.

Διαιτητὴς, οῦ, ὁ, arbitrator, arbiter datus, αἱρετὸς δικαστής, vel cognitor: ſic vocabãtur iudices qui per ſingulas tribus lecti numero erant quatuor & quadraginta. Vide Pollu. lib. 8, & Bud. Comment. & Annot. poſt.

Διαιτητικὴ, pars medicinæ, quæ victu morbos curat, Celſus.

Διαιωνία, ας, ἡ, æuum.

Διαιωνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, viuo per ſecula.

Διαιωνίζω, æterno, ſempiterno. Nazanz. διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς πῦρ, ignis malis ſempiternus.

Διαιώνιος, ου, æuo adæquatus, perpetuus, æternus.

Διακαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vrens, ardens, accenſus. Aphrod. διακαῆ ποιεῖ πυρετὸν, ardentem febrem creat. τὸ διακαὲς, ardor, Galenus. Lucianus, in Anacharſi, τὸ ἄλγος ξηρὸν καὶ διακαῆ, &c. vſtum.

Διακαθαίρομαι, & Διακαθαίρω, repurgo, perpurgo, expurgo. διακαθαίρειν, Theophraſto eſt perputare arbores, & interlucare. ἴδιον δ' ἐστὶ τῆς συκῆς: μόνη γὰρ διακαθαίρεται ἐκ τῆς βλαστήσεως.

Διακαθαρίζω, μ. ίσω, π. ικα, purgo, Accuſ.

Διακάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, perputatio, interlucatio.

Διακαθίζω, ſeorſum colloco, Xenoph. in OEcon.

Διακαίομαι, paſsiuum, vror, exardeo.

Διακαίω, μ. αύσω, accendo, incendo, deuro, torreo, exuro, inflammo. Et tranſlatè pro vehementer commouere, & concitare, impotenti quadam cupiditate implere, rapere, vrgere, quemadmodum inflammo Latinis. Plutarch. ταῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν κράσσον.

Διακαλύπτομαι, μ. ύψομαι, π. υμμαι, pateo.

Διακαλύπτω, contego.

Διάκαμψις, εως, ἡ, incuruatio, inflexio, Nazanz.

Διακαρθαίρω, διακαθαίρω, perpurgo.

Διακάρθαρσις, εως, ἡ, διακάθαρσις, purgatio.

Διακαρπόομαι, οῦμαι, decerpo.

Διακαρτερέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, perfero, obdureſco, perduro, tolero, propriè in tolerantia alicuius mali. vide Ἀποκαρτερέω. διακαρτερεῖν μὴ λέγειν τἀληθῆ, perſeuero occultare vera, Ariſtotel. in Rhetor.

Διακατέχω, & Διακατίσχω, detineo.

Διακατοχὴ, ῆς, ἡ, bonorum poſſeſsio.

Διακάτοχος, ου, ὁ, bonorum poſſeſſor.

Διακαυλίζω, excauleſco, caulem emitto.

Διάκαυμα, ατος, τὸ, æſtus, in Epigramm.

Διακαυνιᾶν, ſortiri, διακληροῦσαι. καῦνος γὰρ λέγεται ὁ κλῆρος, Etymolog.

Διακαυνιόω, μ. ιώσω, π. ωκα, ſortior, ſorte diuido, Etym.

Διακαυνίζω, pro eodem dicitur apud Ariſtoph. Interpres διακληρῶ exponit.

Διάκαυσις, εως, ἡ, ardor, efflagrantia.

Διακεδάζω, pro διασκεδάζω, diſsipo, Apollon. 2. ἀλλὰ διέκεδα πάντ' ἰκέλεται.

Διάκειμαι, afficior, διάθεσιν ἔχω, conſtituor, inſtituor, acquieſco,

acquieſco,præparor. οὕτως διάκειμαι,ſic affectus ſum,& animatus,ſic me habeo,ſic ſum conſtitutus. Lucianus in Caucaſo, καὶ πῶς σοι ἄνθρωπος εὐγνωμονέστερον διάκειται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Iſocrat. ὡς τὰς παιδεύσεις δυναμένας τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εὐεργετεῖν,οὕτω διάκεισο τὴν γνώμην,ita ſentias,inſtitutioné animum noſtrum adiutare poſſe. Heſiod. ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, ita ei conſtitutum erat. πιστῶς πάνυ καὶ φιλοσόφως διακείμενος πρὸς αὐτὸν, qui ſumma eſt erga eum fide & obſeruantia, Plutarch. in Fabio. Iſocr. Euag. οὐδὲ πρὸς ἓν ἀτάκτως διακείμενος, nihil ſuo ordine agens. μέσως πως περὶ αὐτὸν διακείμενοι, medio quodam modo erga eum affecti. διάκειμαι περὶ τοῦτο ἐρωτικῶς,eius rei amore capior, Nazanz. διέκειτο μοχθηρῶς,languebat vehementer,Plutarch.in Pericle. ἐπισφαλῶς διάκειται, laborat,in periculo eſt, Idem in Solone. διάκειται χαλεπῶς πρὸς αὐτὸν, infenſus eſt ei,Ibidem. εὖ διακείμενοι,bene animati. διάκεινται πρὸς ἀλλήλους, mutua beneuolentia afficiuntur, Philoſtrat.in Heroicis,διακεῖσθαι ἐπιφθόνως,inuidioſum eſſe,inuidiæ eſſe, Thucyd. διάκειμαι εὐλαβῶς,religioſè me gero, Demoſt. διάκειμαί σοι οἰκείως,ſum tibi familiaris & neceſſarius,idē Demoſt. διέκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res ita ſe habebant. τὰ εὐφυῶς διακείμενα,ingenio prædita, quæ ingenioſam naturam ſunt ſortita,Lucian.in Anacharſi. διάκειμαι ἀθύμως,vehementer perturbor. διάκειμαι φαύλως τὸ ἦθος, ſum prauo ingenio. διακείμενος ἀηδῶς ἐκ πλησμονῆς, qui ex ingurgitatione morbum collegit. διάκεινται αἴσχιστα,turpiſsimè ſe gerunt. διάκειμαι φρονίμως,ſum prudens,Iſocrat. διάκειμαι πονηρῶς, grauiter laboro. σὺ δὲ ἐὰν ὀλιγώρως διακέῃ, tu verò ſi neglexeris,Budæus in Epiſtol. διακείμενος, affectus, ὁ καλῶς διακείμενος,diſpoſitus, bene conſtitutus,id eſt, ὁ καλῶς διατεθεὶς,Alexand.Aphrod.lib.2.Problem.

Διακείρω, circūcido, tondeo: vnde διακεκαρμένος σκευάσια,i. ἀφῃρημένος καὶ πολλάκις, Ariſtop. διέκερσε,incidit. Apoll. διακέρσαι, διακόψαι,ἀνατρέψαι, Homerus. Item διακείρειν,diſcindere,prætergredi.

Διακεκναισμένος,ου,ὁ,exterminatus,corruptus, qui deſluxit,obſcuratus. Poeticum eſt,pro διεφθαρμένος,à διακναίω.

Διακέκοπται, reprobatum eſt,ἀδόκιμόν ἐστι: nam illegitimum numiſma intercidebatur olim.

Διακεκριμένως,diſcretè,διακεχωρισμένως,diſtinctè.

Διακελεύομαι, μ.εύσομαι, π.ευμαι, hortor, iubeo, admoneo,mando. Plat.in Epiſt. κοινωνεῖν διακελεύεσθέ μοι, me rogatis, vt ſocietatem incam vobiſcū. διακελεύομαί σοι ὁρᾶν, admoneo te prouidendū eſſe, Plutarc. in Public. πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν, ſæpe te iiſdē de rebus admoneo,Iſoc.de Euag. τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι μνημονεύειν, Iſocrat. vbi fit ſermo ad iudices à litigante. διακελευσαμένας ἀλλήλαις τὴν τῶν πυλῶν ἔπαρσιν, Nazanz.

Διακελευσμὸς,& Διακελευθμὸς, exhortatio.

Διακενῶς,ſuperuacuè,fruſtra,vltrà quàm opus ſit,inaniter,vacué.

Διακενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſuperuacuus. διακενῆς ἀσιτεῖσθαι τὴν ἔνδειαν καὶ ἡσυχίαν, præter neceſsitatem abſtinere à cibo & quietē agere. διακενῆς ἐπιτάσεως,inanis crepitatio, Thuc.

Διάκενος,ου,ὁ καὶ ἡ,vacuus,inanis,vanus, exhauſtus,hiās, macilentus,leuis,otioſus,deſes,aſpernabilis. Vnde διάκενον δέρκειν dicitur de iis, qui fame aut morbo exhauſti ſunt. Lucian. de iis quos viderat apud inferos, φοβερόν τι (inquit) καὶ διάκενον δεδορκότων καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων. διάκενος ἕξις,macilentus corporis habitus, Plutar. in Lycurgo. εἰς τὸ διάκενον,incaſſum. διάκενον,apud Thucyd. exponitur,ἀφύλακτον.

Διακεντέω,perpungo,affigo.

Διακεραννύω,diluo,tempero.

Διακερτομεῖ, improbat.

Διακεχλιδὼς,ὁ,vel Διακεχλιδὼς,delicians,diffluens delicits. βαδίζει διακεχλιδὼς θ' ἱμάτιον ἕλκων,ambulat diſpari gradu & delicato, veſtem trahens, Plutarchus in Alcibiade ex Archippo.

Διακεχωρισμένος,particulatim elocatus.

Διακεχυμένος,ὁ,ſolutus,fuſus.

Διακήκοε Πιττακοῦ, Pittaci auditor fuit,à διακούω.

Διακηρυκεύεσθαι,per præcones & internuntios de pactis agere,per præconem denuntiare.

Διακιγκλίζω,concutio, moueo, διασείω: à κίγκλος,motacilla auicula.

Διακινδυνεύομαι,periculo petor.

Διακινδυνευτέον,periclitandum. Plato in Timæo, διακινδυνευτέον φάναι, affirmare non dubitandum.

Διακινδυνεύω,μ.εύσω,π.ευκα, periclitor, in periculū venio, pericula capeſſo, dimico, cum periculo aduerſor, ſubeo periculū,in periculū deſcēdo,venio in certamen. διακινδυνεύω εἰσπλεῦσαι,i. πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰσπλεῦσαι,periculum facio intrādi mare. διακινδυνεύω πρὸς ἐκεῖνον,aduerſus illum ſubeo periculum,Iſocr. διακεκινδυνευμένα φάρμακα,medicamēta,quibus ſumptis de vita periclitemur.

Διακινέω,permoueo,dimoueo, concutio, verſo. Ariſtoph. νεφ. διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, incita eius mentem & permoue. διακινηθεὶς τῷ σώματι, Idem Ariſtophan. corpore permotus,de laſciuo adoleſcente. διακινεῖν τὸ πεπονθὸς μόριον, partem affectam permouere.

Διακλάω,μ.άσω,π.ακα,frango,Accuſ.

Διακλείω,μ.είσω,π.εικα,intercludo,intercipio, Accuſatiuo iungitur.

Διακλέπτομαι,declino,lateo.

Διακλέπτω,ſuffuror,ſubduco, ſupprimo,occulto, furto diſtraho.

Διακληροῦσθαι,eſt κατὰ κλῆρον διανέμεσθαι,hoc eſt,ſorte partiri. Philo de mundo,ἐν τῷ κόσμῳ κατὰ φύσιν ἕκαστα τῶν μερῶν διατέτακται τὰς οἰκείας διακληρωσάμενα χώρας, ſingulæ mundi partes naturæ ſuæ congruenter ordinéque deſcriptæ ſunt,regiones ſibi familiares ſortitæ.

Διακληρόω, διαμερίζω κλήρῳ,ſorte diuido.

Διακλησιάδες,αἱ,deriuationes.

Διακλιμακίζω,ſupplanto,ſupero,vinco: κλιμακισμὸς enim paleſtræ genus eſt.

Διακλονέω,commoueo,διασείω, dimoueo.

Διακλύζω,colluo,diluo,eluo,diſtillo. διακλύζειν, verbo vtuntur medici, in iis quæ clyſtere ad purgationem infunduntur, Marcellus in Dioſcorid. lib.2.

Διάκλυσμα,τὸ,collutio,inſtillatio,infuſio. Dioſcorid. lib.3,cap.118, ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς, in dentium dolore colluitur, dyſentericis infunditur clyſtere.

Διακλυσμὸς,οῦ,ὁ,idem quod διάκλυσμα.

Διακναίω, prurio, confrico, rado, erado, ſcarifico, polio: item pungo,tædio afficio,contriſto,acerbo,διαφθείρω. Ariſtoph. τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, colore offuſcatus, ἠμαυρωμένος. διακναιομένων ἀγαθῶν, dum calamitate premuntur. διακέκναικα,corrupi,tabefeci,laceraui,ægritudine affeci.

Διακνίζω,ſcabo. διακνιζόμενος,ſcalptus. διακνισθεὶς,ruptus,Gaza.

Διακοίλη ὁδὸς, via Diacœle: ſic dicitur via prope Athenas,Herodotus.

Διακοιρανέω,μ.ήσω,π.ηκα,dominor.

Διακολλάω,ῶ,ferrumino,coagmento,conglutino.

Διακολυμβάω,μ.ήσω,tranſnato,nato.

Διακομιδὴ,ῆς,ἡ,tranſportatio,διαπεραίωσις.

Διακομίζομαι,διέρχομαι,traiicio, tranſmitto flumen, vel fretum,apud Thucyd. recipior,tranſporto, me recipio.

Διακομίζω,μ.ίσω,π.ικα,trāſueho, perfero, geſto, traho, βαστάζω,exporto,deduco, tranſporto, Accuſat. iungitur.

Διακομιστὴς,οῦ,ὁ,tabellarius,lator.

Διακονάω,μ.ήσω,π.ηκα, acuo, Accuſ.

Διακονέομαι, οῦμαι, actiuè apud Nazanz. cum Accuſ. & Datiuo, Ariſtoph. i. miniſtro,inſeruio. διακόνησαί μοι, inſerui mihi, Lucian. Idem, ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται.

Διακονέω,μ.ήσω,π.ηκα,inſeruio, ſeruio, adminiſtro, colo,miniſtrum me præbeo,ancillor, miniſtro, obſequor,

operam alicui nauo. Neutr. cum Datiuo & accuſ. διακονεῖν πρὸς ὠνὴν καὶ πρᾶσιν, ad emptionem & venditioné miniſtrare, Plato 2. de Rep. Matth. Euang. cap. 4, ἰδοὺ ἄγγελοι προσῆλθον καὶ διηκόνουν αὐτῷ. διακονοῦμαι, color, mihi miniſtratur, Euang. eiuſdem cap. 20, & Marci c. 10, ἦλθε διακονηθῆναι, venit vt ſibi miniſtraretur. διακονῶν τῷ βασιλεῖ, Ariſtid. διακονεῖν τὰ ἔργα, opera miniſtrare, Ariſtotel. lib. 7. Politicorum.

Διακόνημα, ατος, τό, miniſteriũ. ἐδίδαξε διακονήματα, ait Ariſtot. in Polit. quędam Syracuſis docuiſſe pueros.

Διακονία, ας, ἡ, miniſterium, obſequium, officium, negotium, prouincia, adminiſtratio, functio, opera, curatio. Hinc illud in ingratos, χιου διακονία. Subſidiũ exponitur cap. 11. Act. Apoſt. ἐν ταῖς πρὸς βασιλέα διακονίαις, in regiis miniſteriis, in iis quæ ad regem pertinent, Thucydides. Plato 2. de Rep. ἑαυτοὺς δεῖ τὴν διακονίαν ταύτην πεῖσαι ταύτην, hãc ſuſcipiunt prouinciam.

Διακονίζω, perdo, comburo, διακονίω. ἀπὸ τῆς κονίας, ὅ, ἐστὶ, πάσῃ χρῶμαι.

Διακονικὸς, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας, qui & ὑπηρετικὸς dicitur, expeditus ad ſeruiendum, obſequioſus miniſter, ſeruilis, ad miniſtrum pertinens. διακονικαὶ πράξεις, ſeruilia miniſteria. διακονικὴ ἀρετὴ, virtus miniſtratoria, Ariſtotel. in Polit. τὸ διακονικὸν, ſacrarium ſeu ſecretarium. ſic Canone 21. concilii Laodicenſis, & apud Gratianũ diſt. 23. Ariſtoph. in Pluto, ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναί μοι δοκῇς, ad ſeruiendum expeditus.

Διακόνιον, ου, τό, diaconatus, ſacrarium, placentæ baſis, genus bellarii.

Διακονὶς, adornatio, textura quędã: itẽ homo gracilis.

Διάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, miniſter, miniſtrator. Xenoph. διάκονον καὶ ἀγγελιαφόρον τοιοῦτον πρέπει λαβεῖν, &c. i. famulum: Mercurii deorum miniſtri epitheton. παρὰ τὸ κονεῖν, τὸ ὑπηρετεῖν. Item diaconus, qui ſeptem eſſe debent in ciuitate, vt habetur cap. Actor. Apoſt. & Canon. vlt. concilii Neocæſarienſis, in Græco codice. ἡ διάκονος, Diaconiſta, quæ χειροτονεῖσθαι poteſt, vt habetur Can. 15. concilii Chalcedonenſis. Dicitur & διάκονος, in Epigr. vbi tamen διακόνος.

Διακοντίζομαι, iaculum mitto, Xenophon.

Διακοπὴ, ῆς, ἡ, interciſio, ſeparatio, percuſſio, præciſio. νεύρων διακοπαὶ, neruorum præciſiones, Dioſcorid. lib. 3. cap. 117. Marcellus adnotat medicos διακοπὰς appellare, in neruis priuatim Plinius præſectiones eas dixit, libro 11, cap. 37, his verbis, Mirúmq; vulneratis neruis ſummus dolor, præſectis nullus. Item διακοπὴ, intermiſſio, laxamentum.

Διάκοποι, ſciſſuræ. Sic item vocabantur in aggeribus meatus interciſi, ſiue incilia hiãtia, per quæ Nilũ tranſmittebant in arua remotiora ſegetibus deſtinata.

Διακοπρος τόπος, locus ſtercoroſus, ſtercore medicatus, Theophraſt. lib. 4, cap. 13. de cauſ. plant.

Διακόπτω, μ. ψω, π. οφα, intercido, diſrumpo, pertundo, interſeco, erumpo, reprimo atque excutio, retundo, recido, diſcerpo, perfringo, penetro, frango, dirimo, diſſiũgo, interrumpo: item irritũ facio, reprobo, reiicio. διακοπεὶς, έντος, diffractus, preciſus, apertus, diuiſus, diſſectus. Nazanz. διακόψαι τὴν ἁμαρτίαν. διακοπεὶς τὸ κράνος, diſſectus galea. Interruptio & interpellatio præſcriptionum hoc verbo in Pandectis Græcis ſignificatur. διακόπτειν τὴν ἡμέραν, dirimere diem, vel diffindere diem. διακόπτειν τὸν ἀγῶνα, ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν, dirimere litem, certamen ſeu controuerſiam. Eſt etiam aciem perrumpere, impreſſioné facere, Xenoph. Item traiicere, pertundere. Lucian. τὸ δὲ βέλος ἐπελθὸν οὐ μάλ' εὐτόνως καὶ διακόψαι ἄχρι τοῦ διελθεῖν. Item interfari, & interpellare loquentem. Item nouitatem vetuſtis rebus dare, i. interpolare.

Διακορίζεσθαι, vt Suid. ſiue Διακορίζεσθαι, vt Heſych. eſt immotis & fixis oculis intueri.

Διακόρευσις, εως, ἡ, & Διακόρησις, ſtuprum.

Διακορεύω, μ. εύσω, π. κεχα, καὶ Διακορεύω, μ. εύσω, π. κεχα, Παρθενεύω, i. captus ſatietate affero virginitati vitium, vitium virgini addo, ſtupro, violo, vitio virginem. Terent. imminuere virginitaté, & vitium offerre virginitati dixit: Plautus pudicitiam imminuere, & vitium addere pudicitiæ: Cicero, offerre ſtuprum. Dicitur & διαπαρθενεύω pro eodem, Actiu. Accuſ.

Διακορκορυγέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbo, ſonum cieo, vt quũ ventris ſtrepitũ edo, Ariſtoph. νεφ. ἐπεί τ' ἐπειδὰν ἐμπέσῃ εἰς τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν, i. ſonare fecit.

Διακορὴς, ιος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Διάκορος, ου, ὁ, ſatiatus, repletus, expletus.

Διακόσιοι, αι, ducenti, duceni. οὐκ ἐλάττους διακοσίων καὶ πεντήκοντα, i. nõ pauciores quinquaginta ſupra ducentos. διακοσία ἵππος, ducenti equites, Thucyd.

Διακοσιοστὸς, οῦ, ὁ, ducenteſimus.

Διακοσμέω, μ. ήσω, π. ηκα, exorno, excolo, adorno, cultũ adhibeo, expolio, guberno, recte atq; ordine conſtituo, certo ordine deſcribo, fundo, diſtincta compage digero, & coagmento. Actiu. Accuſ. διακοσμηθῆναι εἰς ἑκατοστύας, dixit Homer. Iliad. β, pro in centurias deſcribere. διακοσμεῖ τὴν πόλιν, ſtabilit ciuitatem. οὕτω τούτων διακεκοσμημένων, hæc quum ita ſe habeant, Plato de Leg.

Διακόσμησις, diſpoſitio, coagmentatio, coagmentum, digeſtio, & rata diſtinctio, ordo rerum cõpoſitè diſtinctarum, deſcriptio. Sic Cicero, Domus finis eſt vſus, ad quam accõmodanda eſt ædificandi deſcriptio. Modus, ornatus, concinnitas, ordo & diſpoſitio, exornatio, inſtitutio. διακόσμησις τῆς πόλεως, cõſtitutio ciuitatis, adminiſtratio, Plato de Leg. Ibidé, διακόσμησις τῶν νόμων, legum conſtitutio. vide Διάκοσμος.

Διάκοσμος, ου, ὁ, apparatus, ordo, ornatus, diſtinctio, cõpoſitio ordinata, διακόσμησις. Ariſtot. de mundo, ὁ τοῦ βίου διάκοσμος, dicitur vitæ cultus & nitor. Dionyſius διάκοσμον ἐκκλησιαστικὸν vocat, & διάκοσμον, ordinem ſacerdotum, hoc eſt, gradus ſacris ceremoniis operã nauantium & aſcriptorum. In cælo verò διάκοσμον vocat, deſcriptioné mentiũ beatarũ, hoc eſt, nouẽ illos ordines cæleſtes.

Διακουφίζομαι, imbecilli & hebeti viſu ſum, non acutam aciem habeo. παρὰ τὸ διάγειν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ ἐπ' εὐθείας βλέπειν, Etym.

Διακούω, audio. Præteriti particip. διακηκοώς. Plato de Rep. διακοῦσαι τὸν λόγον, ſermonem audire. Idem epiſt. 7, ἄλλοι τέ τινες ἐν συχνοῖς οὖσι, δίωνος τι ἄττα διακηκοότες, id eſt, qui nonnulla à Dione fuerant edocti. διήκουσε Ζήνωνος, fuit Zenonis auditor, Plutarch. in Pericle. Idem in Solone, λόγων διήκουσε τῶν λογίων, à ſapientibus ſermonem audiuit. Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησὶ, Anaxagoræ diſcipulum fuiſſe Themiſtoclem affirmat, Idem in Themiſt. Ibidem, διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, interfuiſſe Magorũ ſermonibus. διακοῦσαι τῶν εὐχῶν, exaudire vota. διακούειν σπάνιον, auditu rarum.

Διάκοψις, εως, ἡ, amputatio.

Διακραδαίνειν, quaſſare, mouere.

Διακρατέω, ῶ, pertinaciter obtineo, conſeruo, Accuſ. Item pro manum iniicio & retineo apud Appian. quum de Cæſare loquitur à creditoribus retento, quum iret in Hiſpaniam.

Διακράτησις, εως, ἡ, detentio, retentio.

Διακρέκω, pulſo citharam, lib. Epigram.

Διακριβολογέομαι, οῦμαι, exactè & enucleatè diſſero, exquiſitè diſcutio.

Διακριβόω, ῶ, ἐξακριβῶ, ἀπακριβῶ, pro eodem ponuntur, hoc eſt, exactè diſcutio, exactè compono & abſoluo, exprimo ſyncerè, affabrè facio, omni ope & exacta diligẽtia efficio, exequor diligẽter, hoc eſt, ἀπαγχειρίζομαι. Significat etiã exactè reſpondeo, i. ſtatis horis euenio. διακριβωμένος τὴν μορφὴν, qui habet formam diſtinctam.

Διακριδὸν, electè, egregiè, omniũ calculo, approbatè, ex æquo, æquè ſeorſum, diſtinctè, διωρισμένως, ἢ ἐκ τῆς παρασήμου.

Διακριθέντες, οἱ, ſeparati, diuiſi. Etymol. Item digreſſi. Iliad.

Iliad.ϖ, τοὶ διακριθέντε, ὁ μὲν μετ' λαὸν ἀχαιῶν.

Διακρινθήμεναι, pro διακρινθῆναι, Iliad.γ, diſiungi, & διακρινθῆτε, pro διακριθεῖτε, ſeparemini, Ibidem, id eſt, διαχωρισθεῖτε.

Διακριτίζω, elimo, expolio.

Διακρίνομαι, νῶμαι, dirimo, diſcedo. Philo de mundo, τὸ ὅλου διακριθὲν τῆς συμφύσεως, diremptū ab vniuerſi compage. Item diiudico, Heſiod. decerno, i. pugno, diſcepto, ambigo, iudicio contendo, ſub iudice certo. Item diſcerno & dirimo, apud Heſiod. cum Accuſ. διακρινώμεθα νεῖκος, decidamus litē. διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, cap. 4. Pauli ad Rom. hæſitauit ob incredulitatem, vel diiudicauit, diſquiſiuit: diſpicit enim ac diiudicat, qui non planè confidit, Eraſm. διακριθῆναι, diſcriminatum eſſe. διακριθησόμενος, dirimendus. διακριθέντες ἐκ ναυμαχίας, ἀπηλλάχθησαν, dirempto prælio reiecti ſunt. διακριθῆναι μάχῃ, prælio decernere. διακρίνομαι ὑπὸ σοῦ, abs te deficio, Thucyd. Nazanz. μηδὲ διακρίνου περὶ τοὺς γεννήτορας, neque delectum habe genitorum, ſeu facias diſcrimen: de genitoribus baptiſmatis. διακριθῆναι ὑπὲρ τοῦ πολέμου, bellū eſſe decernendū, Herodot. l. 7. διακρίνομαί σοι, aduerſus te certo, Iudas Apoſt. in Epiſt. ſic loquitur. διακριθῆναι κατὰ λόχους, per turmas diſtingui, Plutarch. in Camillo. διεκρίθησαν ὑπὸ χειμῶνος, imbre dirempti ſunt. διεκρίθησαν διαταχθέντες, in aciē ſunt digeſti, Herodot. διεκρίθησαν νῆες, naues remearunt, Thucyd.

Διακρίνω, ſeparo, ſecerno, dirimo, diſcrimino, diſgrego, diuido. Itē conſidero, diſcerno, dignoſco, deprehendo, diiudico, diſcepto, diſtinguo, internoſco, decido. Itē perficio, abſoluo, vt notat Bud. in Com. διακρίνειν τὰς δίκας τοῖς πολίταις, reddere iudicia ciuibus, Plato de Leg. διακρίνειν αἵρεσιν, alterum eligere, Herodot.

Διάκριοι, οἱ, Diacrii: ſic dicti ſunt Athenienſes, vnius ex tribus factionibus, Plutarch. in Politicis.

Διάκρισις, εως, ἡ, diſtinctio, diſcretio, cui opponitur σύγχυσις, diiudicatio, ſeceſſus, rarefactio, diſcriminatio, diſſipatio. διάκρισιν ἀποδιδοὺς, diſtinguens, diiudicans, Plato de Legibus.

Διακριτέον, diſcernendum, diſtinguere oportet. διακριτέον δίκαις αὐτοὺς, iudiciis eos diſcutere decet, Thucyd.

Διακριτικὸς, ὴ, ὸν, diſcernēdi vim habens, qui diſcernit, diſcretus, perſpicax, qui diſgregat.

Διακροβολίζομαι, prælium capeſſo.

Διακρότως, duriter, crudeliter.

Διακρούομαι, diſpello, differo, reiicio. διεκρούσατο τὴν δίκην, iudiciū repulit & euaſit, Plutarch. in Numa. διακρουσθεὶς, adactus. διεκρούσω τὸ ἄλλον ἐξ ἄλλου φείδεσθαι, metuiſti, &c.

Διακρουστικὸς, ὴ, ὸν, deluſiuus. διακρουστικὰ ῥήματα, deluſiua verba, deceptiua, ad impoſturam pertinentia, Gaza, lib. 4.

Διακρούω, μ. ούσω, π. κεκα, impedio, interpello, propulſo, adigo, ſummoueo, excutio, protelo, repello, diē eximo, dilationes fruſtratorias quæro, obturbo.

Διακτορία, ας, ἡ, adminiſtratio, miniſterium. dicitur & Διακτορία, annuntiatio, mandatum. πρὸς τὴν διακτορίαν χρήσιμος αὐλὸς, tibia theatrorum moribus vtilis: ſic Gaza, hiſtor plant. lib. 4.

Διάκτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, &c.

Διάκτωρ, ορος, ὁ, internuntius, ἄγγελος σαφὴς, κῆρυξ, miniſter: Mercurii epitheton. Iliad. β, ζηνὶ δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ: vbi Interpres, διακτόρῳ, διάγοντι τὰς ἀγγελίας τοῦ τῶν θεῶν, ἢ διακτόρῳ καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, ἢ τῷ διαγγέλλοντι τὰς ἐργασίας. Dicitur genere fœmin. apud Nonnum. βίου διάκτορος ὥρα, cap. 4. Ioan. hora vitæ nuntia ſeu adminiſtra. διάκτορος ἐν προφορᾷ, in efferendo poſitus & enuntiator. διάκτορος πολέμων, egregiè canens prælia. διάκτορος ἑρμῆς, nuntius Mercurius, Plutarchus in Moral.

Διακτόρως, pacificé.

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, habeo rationem, traduco.

Διακυβεύω, aleam iacto, aleis ludo, ad aleam periclitor. διακυβεύσων, periculum ſubiturus, aleámque iacturus. διακυβεῦσαι, prouolui atque concidere, Eraſ. ex Plutarh.

Διακυκάω, perturbare, συγχέειν, confundere.

Διακυκλέω, ῶ, voluto.

Διακυλινδέω, deuoluo, peruoluo, prouoluo.

Διακυμαίνω, concito vndas, & fluctuabundū mare reddo. διακυμαίνω τὸν ἀδρίαν, Adriam vndis concito, Lucian.

Διακυνοφθαλμίζεσθαι, impudenter reſpicere, in faciem procaciter reſiſtere.

Διακύπτω, μ. ύψω, π. υφα, proſpicio per aliquid, tranſpicio, Actiu. Accuſ. μικρὸν διακύψας, Nazanz. Chryſoſt. ἰδοὺ δὴ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς, & proſpice ad. διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους, Xenoph. perſpicere.

Διακυρίττεσθαι, repugnare, obarietare.

Διακωδωνίω, & διακωδωνίζω, diffamo, diuulgo: itē δοκιμάζω, exploro, probo, experior. Sumptū ab equis, quos tintinnabulorum ſtrepitu explorari mos erat, ſiue ab iis qui ictu cum nolis excubias explorabant, Etym. & Eraſmus Chiliadibus.

Διακώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum, inhibitio, Plato.

Διακωλυτὴς, prohibitor, qui vetat, qui eſt impedimēto

Διακωλυτικὸς, prohibitiuus, impeditiuus.

Διακωλύω, prohibeo, veto, reſiſto, arceo, inhibeo, impedio, interpello. Xenoph. διακωλύειν ἀλλήλοις, alterum alteri eſſe impedimento, i. ἐμποδίζειν. Plato in Apolog. διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι, prohibēs præterea fieri iniuſta. διεκώλυσεν ἀνθρωποειδῆ θεοῦ εἰκόνα ῥωμαίοις νομίζειν, Romanos prohibuit exiſtimare Dei imaginem, hominis ſpeciem habere, Plutarch. in Numa.

Διακωμῳδῶ, traduco, exaggero, amplifico.

Διακωχὴ, ῆς, ἡ, remiſsio, intermiſsio rei alicuius, induciæ, ceſſatio, interpoſitio, ἀναβολή.

Διαλαγχάνω, ἀόρ. β, διέλαχον, ſortior, ſorte capio. διαλαγχάνουσι, inter ſe partiuntur, Herodot. διαλαχεῖν κλῆρον πρὸς τὸν ἀδελφὸν, cum fratre ſortitum eſſe. διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων, de filiis ſortitum eſſe.

Διαλακέω, rūpor, diſcindor. λακεῖν γὰρ τὸ σχίσμα. Ariſtoph. πεφύσαιρης διαλακήσουσι πρὸς αὐτὸν τὸν ὀφθαλμόν μου προσπταρεῖ, id eſt, διαῤῥαγεῖσι.

Διαλαλέω, μ. ήσω, confabulor, diuulgo, dico, loquor.

Διαλαμβάνω, diuiſim capio, diuido, diſpono, diſcerno, dirimo, diduco, interpono, interſepio, intercipio, interpollo, vt apud Cæſarē legitur, Plato Sympoſ. Ariſtot. 4. Politic. Xenoph. 5. παιδ. & Herodot. Thalῆς δὲ διέλαβεν τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, qui vias obſedit & trāſitus ſtationariis militibus. διειλημμένοι τὸ βάρος, onus habentes diſtinctū, Xenoph. διειλημμένος γόνασι, geniculatus, Dioſcorid. libr. 3, c. 4. διειλημμένον μεθ' ὕδατος τὸ νίτρον, nitrum cum aqua diuiſum, i. dilutum, Idē l. 5, cap. 94. διειλῆφθαι πύργοις τὰ τείχη, mœnia turribus interpoſitis muniēda, Ariſtot. 7. Polit. διαλαβεῖν τοῖς γένεσι, generatim digerere, Theophr. l. 6. hiſt. plant. Itē cōplector, explico, diſputo, diſſero, tracto, commentor, Ariſtot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐδαιμονίας τί ἐστι. Plato in Timæo, κοινῇ δὲ διαλαμβάνοντες ταῦτα, cōmuni cōſenſu diſputantes. διαλαβεῖν περὶ τούτου, de hoc diſſerere, Dioſc. l. 6, c. 1. Nazanz. in orat. πολλοῖς τῶν περὶ τούτου διειληφότων, multis qui de hoc pertractarunt. Theophr. 8, δεῖ τῷ τύπῳ διαλαβεῖν, ſummario tractatu complecti. Ariſtotel. de mundo, τὸν σύμπαντα κόσμον μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας περιφερείᾳ, i. totū mundum globoſa ſuperficie comprehendens, &c. Ariſtot. ῥᾴδιον δὲ περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν, probationem & explorationem capere, & animo cōcipere, de iis fidem facere: vt ſit διαλαμβάνω ἀντὶ τοῦ λαμβάνω. Item pro ὁρίζω. vnde διειλημμένως, certè, præciſè. Xenoph. OEcon. καὶ διειλημμένως ἐγράφην, & accuſatus ſum certa & præciſa iudicii formula. Item accipio adminiſtrandum & pertracto, adminiſtro, rego, διαχειρίζω. Plato Polit. τὰ τοῦ κόσμου διειλημμένα. Ariſtotel. de mundo, τὸν σύμπαντα ἀρχὴν διειλήφασι κατὰ τὴν ἰδέαν φανεροὶ καὶ ἀφανεῖς, id eſt, moderabantur. Item arbitror, νομίζω, ſuſpicor. ὑπολαμβάνω, διέλαβεν ἀποστατεῖν τὴν ἰουδαίαν, ſuſpicatus eſt rebellare Iudæam, libro 4, cap. 2. Macchabæorum. Refertur etiam

Δ I

ad διαδίδωμι, vt ſit διαμετροῦμαι, quum ſinguli ad mēſuram accipiunt frumentum, aut virilem portionem. Sic διανέμομαι: vt διανέμεσθαι τὰ κοινὰ, apud Andocid. partiri inter ſe peculatum.

Διαλαμπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ſplendens.

Διαλάμπω, perſplēdeo, interluceo, diluceo. Ariſtoph. in Pluto, διέλαμψεν ἡμέρα, dies illuxit.

Διαλανθάνω, μ. λήσω, lateo, deliteſco, clam ago. Xenoph. θεοὺς μηδὲν διαλαθεῖν, deos nihil fugere. Iſocrat. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθε, neque enim id me latuit. διαλαθεῖν ἅπαντας, latuiſſe omnes. διέλαθεν ἡμᾶς πρᾶγμα, rem omiſimus, Lucianus.

Διάλαυρος οἰκία, domus ampla, nullis aliis cōiuncta. Latini inſulam vocant, Bud. Comment.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, doleo.

* Διαλγὴς, dolore affectus. Plutarch. in Alexand. διαλγὴς γενόμενος.

Διαλεγόδην, præcipuè, inſigniter.

Διαλέγομαι, ſermocinor, commentor, ratiocinor, alloquor, diſſero, diſcepto, interrogo, & ad interrogata viciſſim reſpondeo. διαλέγομαι πρὸς σὲ, Xenoph. ἄξιον δὲ καὶ ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, id eſt, de quibus cum Antiphonte diſceptauit. Idem, τοιαῦτα διαλεγόμενος, talia diſſerens. Idem cum Datiuo & & Accuſatiuo, οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα, memini eum cum Diodoro ita diſſeruiſſe. βραχέα διελέχθησαν, paucis ſunt allocuti, Plutarc. in Numa. διαλεχθεὶς πρὸς Νικίαν, cum Nicia allocutus, Idem in Alcibiade. περὶ τοῦ βαπτίσματος βραχέα διαλεξόμεθα, Nazāz. διαλέγομαι τουτὶ τὸ ῥῆμα, hoc verbo vtor, Demoſt. ἐν τῷ διαλέγεσθαι, in dicendi facultate. διαλεχθεὶς etiā Paſſiuè capitur. Philo de mūdo, ἱκανῶς οὖν διαλεχθέντος περὶ τούτων οὐκ ἔτι πλέον, &c. id eſt, verùm quum de his reb⁹ ſatis ſit explicatum, &c. Plato cum datiuo ſolo, de Repub. χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. τοῖς ἡλικιώταις διελέγετο, cum æqualibus contulit. διαλέγομαί σοι, tecum confabulor. διαλέγομαι πρὸς χάριν τῷ ὄχλῳ, vulgo ſum gratioſus. ᾧ διαλέγεται ἡ ἐπίκληρος, cum quo coit mulier ſeu vxor, Plutarch. in Solone: vbi manifeſtè pro commerciū venereum habere accipitur. διαλέγομαι περὶ τούτου, de hoc loquor. διαλέγομαι περὶ εἰρήνης, de pace ago. Plato 2. de Republica, in Præterito, διείλεγμαι. Idem in Apologia. ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα, parumper inter nos diſſeruimus. Aliquando ſubauditur περὶ. Idem Epiſt. 7, δοκοῦσί μοι Διονυσίῳ πειρᾶσθαι διαλέγεσθαι τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα, pro περὶ τῶν, mihi vidētur cum Dionyſio de talibus cōtendiſſe. Ibidem, ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην, nihil iam cum eo de rebus Dionis agebam.

Διαλέγω, diſcerno, διορίζω, animaduerto, deligo, Herodot. diſcutio, ſegrego, Plato de Leg.

Διαλείβομαι, reſtagno.

Διάλειμμα, interſtitium, intermiſſio. * ἐκ διαλείμματος, ex interuallo.

Διαλεῖπον, τὸ, interceptum.

Διαλείπω, μ. λείψω, π. λέλοιπα, intermitto, diſto, differo, relinquo ſpatium. Lucian. οὐ διαλείπετε κατιόντες, non intermittitis deſcendere, ſeu deſcenſū. Xenoph. οὐ πώποτε διέλειπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, nunquam deſii quærere & diſcere. Plato Epiſt. 7, οὐ πολὺν χρόνον διαλιπὼν οὐκέτι εἴα, &c. paucis diebus interiectis non iam ſinebat. Intermitto, interpono, interiicio, intercido, interpello, deſino, deficio, aliquandiu dimitto, tempus intermitto, deſero, prætermitto, ceſſo. & διαλείπομαι, interquieſco, deficio, intercido, interpellor. διαλιπούσης ἡμέρας, vno die interiecto, i. παρελθούσης. διαλείπων πυρετὸς, intermittens febris, Galenus ad Glauc. διελείπετο, intercedebat interuallum. διαλιπὼν ἡμέρας ὀλίγας, & μικρὸν διαλιπὼν χρόνον, pauco tempore interiecto, AEſchin. Theophr. lib. 1. hiſt. plant. διαλείπει μικρόν τινα χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, parum temporis intercipit, quin perpetuò vireant. διαλιπούσας ναῦς ἐπ' ἀλλήλων, id eſt, διεστώσας, Thucydid. Item cum Participio. Chryſoſt. οὔτε διαγωνιζόμενος οὔτε στεφανούμενος διέλειπε, nō deſtitit certare & coronari. διαλείπω τιμῶν τὸν θεὸν, deum deſino colere, Plutarc. in Lycurgo. διαλείπει τε ὀλιγωρῶν, Demoſthenes.

Διαλείφω, deleo.

Διαλείχω, lingo, Ariſtoph.

Διάλειψις, εως, ἡ, intermiſſio.

Διαλεκμᾶσθαι, traducere, cauillari.

Διαλεκτικὴ, ῆς, ἡ, dialectica, ars diſſerendi.

Διαλεκτικὸς, οῦ, ὁ, dialecticus, hoc eſt (vt interpretatur in Craty. Plato) qui interrogare, & ad interrogata aptè reſpondere norit. διαλεκτικὴ ἐρώτησις, dialectica, ſeu diſſerendi interrogatio. διαλεκτικὸν στόμα, hoc eſt ſermonis & linguæ.

Διάλεκτος, ου, ἡ, idioma, proprietas linguæ, diſputatio rerum, lingua, verborum afformatio, genus loquendi, locutio. διάλεκτον ἔχει, loqui poteſt, Gaza ex Ariſtotele. Idem Ariſtoteles lib. 4. Animal. διάλεκτός ἐστιν ἡ τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διάρθρωσις, locutio eſt vocis per linguam explanatio.

Διαληφθεὶς, diſtributus. Herodo. Thal. ὅπως (ποταμὸς) ἄλλοις διαληφθεὶς, comprehenſus.

Διαλήψεσθαι, decidere, tranſigere.

Διαλωβηθεὶς ἀπαιδευσίᾳ, corruptus imperitia.

Διάλεξις, propriè dicitur hominum ſcita & emendata ſermocinatio, diſceptatio, ediſſertatio, diſputatio. Ariſtoph. νεφ. αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, id eſt, λόγων ἐμπειρίαν, dicendi facultatem. Plato Epiſt. 7, οὐ πειθόμενοι ταῖς ὑπ' ἐμοῦ διαλέξεσι, non obſequentes meis conſiliis & rationibus. διάλεξις ἰδιωτικὴ, vulgare ſeu vernaculum idioma, Bud. in Epiſt. poſter.

Διαλεπτολογοῦμαι, de rebus paruis ſubtiliter diſputo. Cum Datiuo Ariſtoph. νεφ. διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας, argutè diſcepto cum trabibus domus.

Διάλεπτος, pertenuis, exilis. Ariſtoph. νεφέλ. ἔφασκεν δ' τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενὸν, διάλεπτον δ' ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου.

Διαλευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, ου, ὁ, medio candidus, Plinius lib. 21, cap. 6, albeſcens, albus.

Διάλημμα, διάλειμμα.

Διάληξις, ſortitio, diuiſio per ſortem.

Διάληψις, ὁ ὑπομνηματισμὸς, propoſitū, inceptū, inſtitutum, diſputatio, diſceptatio, explicatio rei quæ tractatur. Item opinio, exiſtimatio, Laertio: cōſtitutio, πρόθεσις, animi ſenſus. Item, intercapedo, interceptio.

Διάλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, gemmatus.

Διαλιχμάζω, perlambo.

Διαλλαγὴ, ῆς, ἡ, ſententia compromiſſariorum iudicum, conciliatio, reconciliatio, pacificatio, gratiæ conciliatio, fœdus, amicitia. Item, differentia. Halicarn. in Iſocratem, ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὕρισκον. Item, conſummatio, ſchema, quum plura argumēta in vnum effectum deducuntur. πρὸς αὐτὸν διαλλαγὰς ποιοῦνται, cum ipſo in gratiam redeunt. εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, in gratiam redire. διαλλαγὰς θέσθαι, AEſopus. διαλλαγὴ ἐγένετο, inter eos pacificatum, Valla.

Διαλλακτῶς, conciliabiliter, εἰρηνικῶς.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, & διαλλακτήριος, διαιτητὴς, pacificator, qui ſtudet dirimere lites & bella, arbiter cōpromiſſari⁹ dici poteſt, in quē litigare nolētes, cōpromittunt. Dicitur etiā ſequeſter, qui à Cicer. appellatur ambitus interpres, & corrumpendarum tribuum conductor, Bud. Comm.

Διάλλαξις, εως, ἡ, retexio, immutatio, ſolutio.

Διαλλάττομαι, parco, remitto iniurias, reconcilior, colloquio capior, redeo in gratiam. διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι, reconciliari cum his qui defecerunt, Iſocr. in Euagora. διαλλαγεὶς τοῖς ῥωμαίοις, reconciliatus Romanis, Plutarc. in Publicola. διηλλάγη πρὸς αὐτοὺς, eis reconciliatus eſt,

illos ſibi reconciliauit, cum eis pepigit, cum eis pacem egit. διηλλάττομαι πρὸς τὰ περὶ τῶν ἐγκλημάτων. διηλλαγμένας, inquit Thucydidis Interpres, ὅτι τὸ δι' αὐτῆς τῆς ἔχθρας πρὸς ἀλλήλους καὶ φιλοφρόνως αὐτοῦ. ἐνδιηλλαγμένας δὲ, ἀπὸ φιλίας εἰς φιλίαν ἀνὴρ μεταπηδῶσαί πρὸς ἐχθρὸν ὄντος τοῦ πρότερον φίλου. Item, permuto, ἀντιλλάττομαι. Herodot. διηλλάσσοντο τὰς τάξεις, loca permutabant. διηλλαγμένα τοῖς εἴδεσι, aliis modis varia. Thucydid.

. Διαλλάττω, μ. άξω, π. αχα, recócilio, pacē ineo, litē cópono, in gratiā recipio, litē inter amicos dirimo, concilio, Demoſt. κατὰ τὴν παίρ. διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις, ciuitates pace amicitiaque coniungit, Plutarch. in Themiſt. Ariſtid. διάλλαξε πολεμοῦντας πρὸς ἀλλήλους. διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον, illum tibi reconcilio, Thucyd. Item, differo, diſcrepo, διαφέρω. Philo de mūdo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν ὁ ποιητὴς ἐποίει, animam à natura tribus rebus differentem fictor ipſe finxit. ἐν οἷς διαλλάττομεν, in quibus differimus, diſſentimus, Lucian. τινι διαλλάττει, in aliquo differt, Hermog. διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις, nihil à cunctis admodum differentes, Herodot. διαλλάττω τῆς γνώμης, animo ſum diſcordi, Thucyd. διαλλάττει πρὸς ἄλλον, ab alio differt, Porphyrius. Eurip. ἄλλον διαλλάξας τοῖς κάτω νεκρῶν, alium pro ſe tribues inferis. Item, permuto, ἀντιλλάττομαι, muto, μεταβάλλω, commuto, euario: vt διαλλάξαντες τὰ ὅπλα ἀλλήλων. Plato 2. de Rep. τοῖς δὲ αὖ ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν ὅσοι τι δέονται πρίασθαι, pretio cum illis permutare & vendere, qui aliquid ſunt empturi. Item, prætereo, ἀμείβω. Item, induo, apud Plutarch. in vita Ciceronis.

Διάλλομαι, ſalio.

Δίαλμα, ατος, τὸ, ſaltus.

Διαλογὴ, διάλεξις, ἐκλογὴ, delectus, dinumeratio cum delectu, ſecretio damnantium vel abſoluentium, diuiſio, diſputatio, eloquium, Pſalmo ργ.

Διαλογίζεσθαι, eſt rationē inire cum aliquo, & ſubducere accepta & expenſa. Demoſth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, at hic poſitis cū patre meo calculis, & ratione collecta, acceptilatione cum liberauit. Item, diſſerere & diſceptare, i. διαλέγεσθαι, rationibus aſſequi, loqui, conſultare. Item, dubitare, cogitare: vt διαλογίζομαι τοῦτο, animo hæc voluo, Bud. Comment.

Διαλογικὰ, ſcripta ſunt, in quibus perſonæ introducūtur, vt ἐν τοῖς τοῦ Πλάτωνος διαλόγοις: ita vt quę ſcribūtur, perſonarum potius authoritate, quàm ſcribentis nitantur. Et hæc ἐξωτερικὰ ἐκάλουν, quia ad vulgi vtilitatem & inſtitutionem ſcribebantur, non ad lectorum tantùm, diſcipulorumque ſcribentis, & familiarium, Bud. Comm.

Διαλογισμὸς, οῦ, ὁ, diſputatio, diſceptatio, ſermocinatio, ratiocinatio, reputatio, & confabulatio, collocutio, cōſultatio, ὁμιλία, διάλεξις. Item, inteſtina ſermocinatio & cogitatio, ſenſus, γνώμη, νόημα, διανόημα, ἐνθύμημα, mentis conceptus, voluntas & propoſitum. Lucæ 9, ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. Item, blateratio, & vaniloquiū, dubitatio, perplexus animus.

Διάλογος, ὁ, ſermocinatio. Quintil. Dialogus, hoc eſt, ſermo ex interrogatione & reſponſione compoſitus, de ea re quæ vel philoſophiam, vel reipub. partes attingat, diſceptans, cum appoſita verborum perſonarúmque expreſſione, Laert. in vita Platonis, & Bud. Comment.

Διαλοιδορέομαι, ῶ

Διαλοιδορέω, maledico, conuitior.

Διαλοιδόρησις, εως, ἡ, maledictio, conuitium, contumelia.

Διαλύγισμα, τὸ, nexus, complicatio.

Διαλυμαίνομαι, deſtruo, excarnifico, βλάπτω, ζημιῶ. Ariſtoph. in Pluto, τοὺς κοπίλους ἄλμα διαλυμαίνεται.

Διαλύομαι, diſcedo, abeo, abſoluor, à comitatu dimittor, euaneſco, digredior, dilabor. Item, morior, intereo. Item, decido controuerſiam, tranſigo negotium iudiciale, litem conſenſu mutuo dirimo, quod tranſigere plęrunque Iuriſconſulti vocant. Et in bellicis rebus ponitur etiam pro dirimere, vt διαλύσασθαι τὸν πόλεμον, Iſocrates. Item, pacem inter ſe componere, & fœdus icere: vt διαλύσασθαι πρὸς τοὺς ὁμήρους, apud Polyb. & Plutarch. διαλύσασθε πρὸς αὐτοὺς, AEſchines, decidiſtis cum eis, cōpoſuiſtis cum eis controuerſiam, tranſegiſtis, διηλλάχθητε, συνέθεσθε. διαλύσασθαι διαβολὰς, decidere, ſeu diſſoluere calumnias, Iſocrates. διαλύσασθαι τὴν βλάβην, decidere damnum, Budæus in Epiſtol. διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα, diluere crimina, Thucydid. Apud eundem. διαλύσασθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. διαλυόμεθα τοὺς πολέμους, decidimus bella. διαλυσάμενοι τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας, decidentes, &c. Iſocrates in Panegyrico. διαλυθείσης τῆς νόσου, remittente morbo. διελύθησαν κατὰ ἴδιαν, in patriam quiſque ſuam digreſſi ſunt, Thucydides. διελύθησαν ἐπ' οἴκου ἕκαστος, in ſuam quiſque domum dilapſus eſt. διαλυθέντες τῶν σωμάτων, corporibus ſoluti, Plato de Legib.

Διάλυσις, εως, ἡ, induciæ, fœdus. Itē, diſſolutio, explicatio, deciſio, interitus, rerum cōpoſitio ad deceſſum. ἡ μελεάγρου διάλυσις, interitus Meleagri, apud Lucia. Aliquādo ſolutio, gratię relatio. Itē, quū acceptilatū eſt aut deciſū, hoc eſt, ὅταν ὁ ἐγκαλῶν ἀπολύῃ, καὶ ἀφῇ τὸν φεύγοντα τῶν ἐγκλημάτων, ὧν ἐνεκάλεσεν αὐτῷ. διαλύσεις πράξων ὑπὲρ τῶν πολιορκουμένων, fœdera initurus pro obſeſſis, Plut. in Numa. Idē in Public. πρὸς τὰς διαλύσεις ἥδιον εἶχε, ad pacē lubentius ſpectauit. τὰς διαλύσεις ἄγων πολλὰ τῶν ἐγκλημάτων, multa ex criminib⁹ refellens, Idē in Pericle. διάλυσιν ποιοῦνται, diſſociantur, abeūt, Thucyd. διάλυσις ἀγορᾶς, à foro diſceſſus. ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, in finienda ſocietate, Plato de Repub.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, diſſolutor.

Διαλυτικὸς, ἡ, ὸν, diſcuſſoriam vim habens, diſcutiens, diſſolutioni habilis.

Διάλυτος, ου, ὁ, diſſolutus. τὸ διάλυτον, diſſolutio, diſſolutum, inconnexio, ἀσύνδετον, genus figuræ.

Διαλύω, μ. ύσω, π. υκα, diſſoluo, diſcutio, diſpergo, reſcindo, ſoluo, abſoluo, dirimo: vt διαλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, dirimere controuerſiā. διαλύειν τὸν πόλεμον, bellū finire, ſeu decidere. διαλύειν τὴν ἡμέραν, dirimere tempus, diffindere diē. Itē, interrumpo, interpello. διαλύειν τὸν σύλλογον, cœtū dimittere. διαλύω τὴν δαπάνην, ſumptū ſuppedito, Herodo. Perſoluo ſeu diſſoluo, Demoſt. διαλύω τὴν διαβολὴν χρήμασι, pecunia abſoluor criminib⁹, Thucyd. διαλύσαι τὰ χρήματα, pecunias diſſoluere, i. reddere, Demoſt. διαλύειν κίνδυνον, diſcutere periculum, Demoſthen. id eſt, περιγενέσθαι τινός. διαλύω χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων, æs alienum amicis condono. διαλύσαι etiam, liberare, hoc eſt, ἀπαλλάξαι. Item, reconcilio, in gratiam reſtituo. Eſt autem vnum ex iis verbis, in hac quidem ſignificatione, quæ Actiua & Paſſiua voce pro eodem ponuntur, ait Bud. in Comm.

Διαλφιτόω, μ. ώσω, π. ωκα, farina conſpergo: Accuſ. Ariſtoph. καὶ διαλφιτώσω σου τὴν κύλικα τὴν χρυσῆν.

Διαλωβάω, ῶ, deprauo. διαλελωβημένας δόξας, mutilæ opiniones.

Διαμαδῶ, conſpergo, rigo, διαβρέχω.

Διαμαλάσσω, μ. ξω, mollio, emollio.

Διαμαντεύομαι, vaticinor, ſciſcitor oraculum. διαμαντεύονται ἐπ' ὄρνισι, ab auibus captant augurium, Plutarch. in Camillo.

Διαμαρτάνω, pecco, erro, aberro, fruſtror, excido, impetrare non poſſum, ἀποτυγχάνω. Genitiuo iungitur. Iſocrat. διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν εἶχον περὶ σοῦ τυγχάνω, fallit me opinio, quam de te concepi. διημαρτημένος, peccans, vitiatus, intentione falſus, Plutarch. διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς, tota errare via, Plutarch. quod idem Ariſtot. 1. Ethicorum dicit in dandi caſu. διαμαρτάνειν τοῖς ὅλοις, niſi mēdum ſit, pro τῶν ὅλων. διαμαρτὼν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, cuius errore vir probus ſeruatus ſit, Plutarch. in Publicola. διήμαρτον φιδηνῶν, errore lapſi, Fidenis aberrarunt, Idem ibidem. οὐδὲ τούτου διήμαρτε, neque id ei defuit, Iſocrates in Euagora. ἀρχῆς τινα τινῶν διήμαρτες, à magiſtratu quodam excidiſti. διαμαρτόντες ἀλλήλων, haud obuii inter ſe facti. διημαρτηκότες τῆς ἐλπίδων, Lucianus.

pe fruſtrati. ἡ γλῶττα διημάρτανε, lingua hallucinabatur, Iſocrat. cui opponit κατορθῶ.

Διαμαρτία, ας, ἡ, error, vitiũ, erratio, aberratio, fruſtratio, ἀποτυχία. Lucia. χαλεπῶς κατεδίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία, eam malè habuit quòd ſacris non interfuerit.

Διαμαρτυρέομαι, οῦμαι, obteſtor, conteſtor. Demoſt. διαμαρτυροῦμαι καὶ βοῶ, conteſtor & clamo. τὰ διαμαρτυρηθέντα, teſtimonio probata: Paſſiuè, Iſocrates.

Διαμαρτυρεῖν, eſt quaſi de ſcripto cõteſtari, vt planum ſit animaduertentibus. ὁ δ᾽ ἐδίου διαμαρτυρῶν, affirmabat & teſtificabatur quiddam, non in ſua, ſed in aliena cauſa, in qua exceptionem intendens liti ſe offerebat, quo facto litem ſuam faciebat teſtificando. Qui ſi mendacii conuinceretur, ψευδομαρτυριῶν, id eſt, falſi crimine damnabatur, Bud. Comment.

Διαμαρτυρία, ας, ἡ, genus eſt exceptionis, éſtque Demoſtheni inſtantia litis, ſummotrix petitionis hæreditatis, aut bonorũ poſſeſſionis agnitæ à propinquis, Bud. Cõ.

Διαμαρτύρομαι, obteſtor, teſtificor, teſtato reclamo, quiritor, hoc eſt, deos hominéſque conteſtor. διαμαρτύρομαί σοι, i. βεβαιῶ σε. διαμαρτυρῇ αὐτοῖς, cap. 8. lib. 1. Reg. eos conteſtaberis: aliàs exponitur illic, condices. διαμαρτυρῇ μάρτυρας, adhibebis teſtes, Hieremiæ cap. 22. διαμαρτύρομαι καὶ σχετλιάζω, AEſchines.

Διαμασάομαι, ῶμαι, commanduco, mando: & διαμασάω idẽ. διαμασῶνται ξύλα, ligna manducant, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 9. διαμασησάμενος, qui ſuccum expreſſit, qui præmandit.

Διαμάσσειν, ſubigere, διαπλάττειν, pinſere, διαφυρᾶν τὰ ἄλφιτα, πρὸς τὸ ποιῆσαι μάζας.

Διαμάσημα, τος, τὸ, manducatio, id quod in ore manſum eſt.

Διαμάσησις, εως, ἡ, manſio, manducatio.

Διαμαστίγωσις, diſflagellatio, exercitatio puerorũ Spartanorum, in qua cæduntur in ara Dianæ, Plutarch. in Apophth. Lacon.

Διαμαστροπεύω, lenocinor, Plutarch. in Cæſare.

Διαμαχετέον, aduerſandum eſt. Plato 2. de Repub. κακῶν δὲ αἴτιον φάναι θεὸν ἀγαθὸν ὄντα, διαμαχετέον, id eſt, ſi quis dicat deum, quum bonus ſit, malorum cauſam eſſe, refellendum eſt.

Διαμάχη, ἡ, pugna, diſſenſio, oppugnatio, dimicatio.

Διαμάχομαι, dimico, pugno. διαμάχεσθαι τοῖς λόγοις, apud Platonem, contendere rationibus ſeu verbis. Idem 2. de Repub. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐχθροῖς, cum hoſtibus pro fortunis dimicabit. Ariſtoph. in Pluto, μηδὲ διαμαχούμεθα. διαμαχοῦμαι, Futurum, depugnabo, certamen inibo cum, aduerſabor, hoſtem excipiam. Plut. in Pericle, ὑπὲρ γῆς διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς, pro regione aduerſus eos in certamen deſcenſuris. διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, aduerſus hoc decerno, prçlium committo, reluctor, repugno, refragor, decerto, Demoſth. διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν, contendo ne moriar, Eurip. διαμάχομαί σοι, tecum manũ conſero, Xenoph.

Διαμάψαι, abſtergere.

Διαμάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcindo, demeto. Hom. Iliad. γ, διάμησε χιτῶνα, loricam diſſecuit, i. διέκοψε, διέτεμε. διαμώμενοι, i. διασκάπτοντες, effodientes: ἀπὸ τοῦ ἀμῶ, ὃ ἐστι σκαφίον πλατύ, Interpres Thucyd. διάμησε, perſtrinxit, perſcidit, Homer.

Διαμείβομαι, μ. είψομαι, π. ειμμαι, permuto, commuto: Depon. tranſmigro, ἀλλάττομαι. οὐ διαμείβομαι πλουσίοις τὸν ἀρετῆς πλοῦτον, cum diuitibus non permuto virtutis diuitias, Plutarchus in vita Solonis. ἀλλ᾽ ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα τῆς ἀρετῆς πλοῦτον, οὐδέ γε βοῶν δεδεσποσμένων θησαυρῶν, Lucianus.

Διαμειδιάω, μ. άσω, π. ακα, ſubrideo: Neutr.

Διαμειρακιεύομαι, iacto me, & glorior adoleſcentis licentia. Plutarch. ὥσπερ τοῖς σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, quaſi apud ſophiſtas glorians, & ſeſe iactans iuuenili licentia, Bud. Comment.

Διάμειψις, εως, ἡ, permutatio. Plutarch. in Fabio, γενομένης τῆς κατ᾽ ἄνδρα διαμείψεως, facta virorum permutatione.

Διαμελαίνω, obſcuro, nigreſacio.

Διαμελεϊστὶ, membratim. διαμελεϊστὶ τμηθεὶς, membratim diſſectus, Lucian.

Διαμελισμὸς, οῦ, ὁ, diuiſio.

Διαμέλλησις, εως, ἡ, mora, cunctatio, Thucyd.

Διαμελλητὴς, cunctator, ceſſator.

Διαμέλλω, cunctor, differo, moror, ſum futurus, tardo, negligentior fio. διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν, Nazanz. ὁ διαμέλλων, ἀμελής.

Διαμεμνῆσθαι, memoria tenere, Xenoph. meminiſſe.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, accuſo. διαμέμφομαί σε ἀχαριστίας, accuſo te ingrati animi, ſeu ingratitudinis. διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας.

Διαμένω, μ. νῶ, perſeuero, permaneo, duro, pergo: Neutrum abſol. Xenoph. φημὶ αὐτὸν ἐπὶ τῷ δουλοπρεπεῖ διατελεῖν, οὐ διαμενεῖν, dico eum in vitæ genere ſeruili non permanſurum. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad noſtram vſque ætatem obſeruatur, perdurat, Plutarch. in Publicola. διαμένει ἔθος, mos obſeruatur.

Διαμερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bipartitus.

Διαμερίζω, μ. ίσω, π. ικα, diuido, ſeparo, partior: Accuſ.

Διαμερισμὸς, οῦ, ὁ, ſeparatio, partitio, diuiſio.

Διάμεσοι, οἱ, mediocris fortunæ homines.

Διάμεστος, ου, ὁ, plenus.

Διαμεστόω, μ. ώσω, impleo.

Διαμετρέω, μ. ήσω, π. ηκα, dimetior, admetior vendẽs vel mutuans, Cicero. Accuſ. διαμεμετρημένη ἡμέρα, dimenſa dies, Bud. Comment.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimenſio.

Διαμετρητὸς, menſuratus, διαμεμετρημένος. Homer. Iliad. γ, διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, in deſcripto loco.

Διάμετρος, ου, ὁ, diameter, perpendiculum, linea recta figuram, qua lõgiſſimè patet, ex æquo ſecans. Vide Adagium Ex diametro, apud Eraſmum. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. εἰς τὸν κῶνον τὸν γενόμενον ἐκ τῆς σκιᾶς τῆς γῆς διὰ τὴν τοῦ ἡλίου διάμετρον, Luna in turbinem vmbræ incurrit per Solis diametrũ ex terra ortæ. Proclus de Sphçra, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ περὶ ἣν στρέφεται. τὰ ἐκ διαμέτρου κακὰ, Nazanz. mala ex contrario. τὰ ἐκ διαμέτρου φασὶν ἀντικείμενα, Bud. in Epiſtol. Lucianus, ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι φασὶν, id eſt, noſtra enim & illorũ vitæ perpendiculo, quemadmodum aiunt, inter ſe diſtant.

Διάμηνος, ὁ, bimeſtris.

Διαμηρίζω, συνουσιάζω.

Διαμηρισμὸς, οῦ, ὁ, coxizatio, coitio.

Διαμηχανάομαι, machinor, omni ſtudio proſequor, conor, διαπράττομαι. Plato in Epiſt. 7, διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀνακωλύσοι με, cogitans quomodo me cohiberet.

Διαμικρολογέομαι, οῦμαι, parũ ſum ſollicitus, parui facio.

Διαμιλλάομαι, contẽdo, certatim aliquid facio. διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα, de cœnarum apparatu cum Cimone certans, Plutarch. in Themiſtocle.

Διαμισέω, ῶ, odio habeo.

Διαμνημονεύω, in memoriam reduco & reuoco, cõmemoro. Lucia. καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, & verba ſibi dicta in memoriam reuocant. Xenoph. Genit. τούτων δὲ γράψαι ὅσων πέρι αἱ διαμνημονεύω, hæc literis prodã, quæ meam ſubierint memoriam. Idem, διαμνημονεύεται ἔχων, traditur habuiſſe.

Διαμοιράομαι, μ. ήσομαι, diuido, diſtribuo, ἢ τὰς μοίρας μέμφομαι. Odyſſ. ξ, ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, id eſt, omnia in partes ſeptem partiebatur. διεμοιρήσαντο, in Epigramm. partiti ſunt, Euripid. diſciderunt. πάλῳ διεμοιρήσαντο, Apollon. i. ſortiti ſunt.

Διαμονὴ, ῆς, ἡ, perſeuerantia, incolumitas, permanſio, perennitas, perpetuitas, perduratio.

Διαμορφόω, ῶ, ad formam fingo, informo, effingo.

Διαμοτόω, ῶ, illitũ linimentũ in vlcere condo. AEgin.

καὶ τῷ

καὶ τοῦ βασιλικοῦ λυθέντι ῥοδίνῳ διαμοτώσας, ἀκολούθως ἐπιδεσμεύσομεν. Idem lib.6, μετὰ δὲ χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς καὶ σπλήνιον τιθέντες, id eſt, ſecundum manualem curationem linamentum ſiccum indentes, deinde ſplenium imponentes, &c.

Διαμπὰξ, per vniuerſum, vtrinque, ſemper.

Διαμπείρω, perforo, διακεντέω.

Διαμπερὲς, vtrinque, per omnia, διὰ τέλους, διόλου, διάμπαξ, ἄντικρυς, φανερῶς, διαπαντός. ἀπὸ τῆς διὰ προθέσεως καὶ τοῦ πέρας, id eſt, τέλος. πλεονάζει δὲ ἐν αὐτῷ τὸ μ. Odyſſ.ο, ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς ἐνθάδ' εἶναι, id eſt, prorſus.

Διαμπερίως, exacté.

Διαντορέω, perforo, diſcindo.

Διαμπορθεῖν, vaſtare.

Διαμυδαίνω, percolo, tranſfundo, διηθέω.

Διαμύθησις, deceptio.

Διαμυθολογέομαι, confabulor, & Διαμυθολογέω. Plato in Apologia, οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους, nos colloqui.

Διαμυθολογικῶς, fabulatoriè, Bud. in Epiſt.

Διαμυλλαίνω, ſcindo labra, moueo labra, & pro edo interdum capitur: torqueo labra in alicuius contemptum, irrideo, Etym.

Διαμυσίλλω, diſſeco, Herodot. lib.1.

Διαμφάδιος, vel Διαμφίδιος, alienus, ſegregatus.

Διαμφὶς, vtrîque, ſeorſim, κεχωρισμένος, δι' ἑκατέρου μέρους, Dyoniſ. de ſitu orbis.

Διαμφισβητέω, μ. ήσω, π. ηκα, diſcrepo, id eſt, differo, decerto, contendo, ambigo. διαμφισβητεῖται, dubitatur paſsim.

Διαμφισβήτησις, εως, ἡ, dubitatio.

Διαμφοδῆσαι, deuiare.

Διαμώκησις, Athenæo, irriſio, σκῶμμα.

Διαναγκάζω, inuitum cogo.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Διαναπαύομαι, quieſco, requieſco, interquieſco. Cebes Theban. κελεύουσιν αὐτοὺς διαναπαύσασθαι.

Διαναπαύω, requieſco, interſiſto, interquieſcere facio, intermitto laborẽ, interpono quietẽ. διαναπαύω τοὺς πόνους, recreo labores, Naz. διαναπαύων μεταξὺ τὴν παῖδα, quũ virginem interim aliquoties interquieſcere iuſſã refocillaret.

Διαναστῆναι, aſſurgere. vide Διανίστημι.

Διαναυμαχέω, ῶ, pugna nauali decerno, prælium nauale committo, nauali prælio decerto, Iſocrat.

Διαναῦσαι, traiicere.

Διάνδιχα, diuiſim, dupliciter, διχῶς, in duas partes, διχῶς. Iliad.α, διάνδιχα μερμήριξε. Heſiod. τμῆσιν facit inquiens. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι, pro διάνδιχα. Homer. διάνδιχα δῶκε, id eſt, τῶν δ' ὧν ἕτερον ἔδωκε, pro ancipiti liberalitate vel munificentia, hoc eſt, partim dedit, partim negauit.

Διανέμησις, εως, diſtributio, diſsipatio, Ariſtoteles de mundo.

Διανεμητικὸς, ή, ὸν, diſtributiuus.

Διανέμομαι, ſerpo, diuulgor, partior. διενείματο τὴν δύναμιν πρὸς αὐτὸν, copias cum eo eſt partitus, Plutarchus in Fabio. διανεμηθῇ εἰς τὸν λαὸν, diuulgetur, ſerpat, cap.4. Act. Apoſtol. διενέμοντο τὰς ψήφους, ſententias ſuas ſcriptas detulerunt, Herodot.

Διανεμόω, ῶ, vẽto expono. διηνεμωμένας ἐθείρας, iubas vento expaſſas, in Epigramm.

Διανέμω, μ. μῶ, diſtribuo, aſſigno, committo, mando, educo, diſpẽſo, impertio, digero, ſtruo. διανέμω δίκας ἀδίκους, iniuſta pronuntio iudicia. Plato de Legib. Item Epiſt. 7, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ἀπὸ ψηφισμάτων διανέμων, multis bona paucorum per decreta diſtribuens.

Διανεύω, μ. εύσω, π. ευκα, annuo, innuo, indico, inuerto. διανεύομαι, pro eodem in Epigram. διανευόμενος ἔργα, innuens, nutibus indicans.

Διανέω, enato.

Διανεωγὼς, apertus, Ariſtot.

Διανήχομαι, tranato, traiicio, pertrãſeo, pernato, trano.

Διανθέω, perfloreo.

Διανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens duplicem florem, qui eſt flore duplici. Theophr. lib.1. hiſtor. plant. ἄνθη διανθῆ, flores duplices, vt in roſa & lilio, quæ in flore medium alium colorem continent.

Διανθίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio florere, flores colligo, floreo, variegatus ſum & diſtinctus.

Διανίζω, lauo, purgo.

Διάνισσα, Dianiſſa, mater Lycurgi, ſiue Διονίσσα, Dioniſſa, Plut. in Lycurgo.

Διανίστημι, aſſurgo, excito, eleuo, erigo. διαναστὰς περίειμι ἐν κύκλῳ οἰκίαν, domum obibo in orbem obambulans. μὴ τοῦτον τοῦ ὕπνου ἀναστήσητε, ne hunc ſomno excitetis.

Διανοέομαι, οῦμαι, cogito, excogito, conſtituo, cenſeo, exiſtimo, διανοῶ, in animo habeo. τί πρᾶξειν ἀνὴρ διανοεῖται; Lucian. ἐν τῷ ἁλιεῖ. διενόοντο μάχην συνάπτειν, de conſerendo prælio animo cogitabant, Plutarchus in Camillo. Idem in Numa. διανοηθῆναι ταῦτα περὶ τῆς γῆς, hæc ſenſiſſe de terra. διανοοῦμαι ἄρχειν, ſum incœpturus, Thucyd. οὐ διανοοῦμαι, diffido, deſciſco. διανοοῦμαι πρὸς τοῦτο, id cogito, ad id mentem intendo & animum, Plato de Legib. διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ, Lucian. Idẽ, διανοεῖσθαι τοιαῦτα ὄντα περὶ αὐτοῦ. Philo de mundo, ἓν καὶ ταυτὸν ὑποκείμενον διανοηθεὶς, &c. vnum idémq; ſubiectum animaduertens eſſe, &c. Ariſtotel. de mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι, hæc de deo ſentire oportet. Idem ibidem, ταῦτα διανοηθεὶς, &c, hæc animo volutans. Iſocr. κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, qui malè de ſuis deliberauit. Plato Epiſt.7, ταῦτα δὴ οὖν ὀρθῶς διανοηθεὶς, &c. hæc animo complexus. διανοοῦμαι, pro διατίθεμαι, animor. Plato de Republ. ἄλλως πῶς διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους, ἢ ὥσπερ αὐτὸς πρὸς πρόβατα διατεθείη, &c. eo animo eſſe in ſubditos.

Διανοέω, μ. ήσω, π. ηκα, animaduerto, ſtatuo, ſentio, mihi propono, conſulo, cogito, in animo habeo, imaginor.

Διανόημα, ατος, τὸ, cogitatio, ſenſus, mens, cogitatus, animus, animaduerſio, intellectus, exiſtimatio.

Διανόησις, εως, ἡ, deliberatio, animaduerſio.

Διανοητέον, cogitandum eſt.

Διανοητικὸς, ή, ὸν, intelligendi vi præditus, intelligẽdi vim habens, intelligentia dignus, intellectiuus. διανοητικὸς τὴν ψυχὴν, ingenio valens. διανοητικὴ κίνησις, mentis agitatio. διανοητικὴ ἀρετὴ, virtus intellectiua. τὸ διανοητικὸν, mens, intellectus, pars animæ cogitatiua, Nazanz.

Διάνοια, ας, ἡ, ſentẽtia, intelligentia, ingenium, mens, ſenſus, ſenſum, cogitatio, intellectus. Vna ex quatuor animę affectionib⁹, quę media eſt inter νόησιν & δόξαν, ſiue πίστιν, & circa mathematica verſatur. Philo de mũdo, ἐξαίρετον γέρας ἔλαχεν ὁ ἄνθρωπος διάνοιαν, eximio munere, quam mentẽ appellamus, homo donatus eſt. διάνοιαν ἔχειν, cogitare, Plato de Legib. ſentire. ἐν διανοίᾳ ἔχω, id eſt, διανοοῦμαι, Thucydides. διάνοιαν ἔχω πρὸς τὸ καλὸν τῆς πράξεως, mentem habeo honeſtis intentam ſtudiis. διανοίας σχήματα, figuræ ſenſus ſententiæ vel mentis.

Διανοίγω, adaperio, patefacio, diſſeco, Accuſat.

Διανομεῖς, οἱ, diſpenſatores.

Διανομὴ, ῆς, ἡ, diſtributio, diuiſio, largitio ad populum. διανομὰς νέμονται ἴσας, æquali ſunt conditione, Lucian. διανομαῖς ἱλάσκονταί σε, largitionibus te placant.

Διανομοθετέω, ῶ, & Διανομοθετέομαι, οῦμαι, determino, ſtatuo, fero leges. διανομοθετεῖν νόμους, Plato de Legib.

Διανοσφίζω, διαχωρίζω, ſecedo, Dionyſ. de ſitu orbis.

Διαντλάω, μ. ήσω, π. ηκα, exhaurio, Accuſat.

Διαντλέω, perfero.

Διανυκτερεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pernocto, totam noctem ago, διαγρυπνῶ. Eodem modo διημερεύειν Attici dicunt. Neutrum. διανυκτερεύοντες, quum noctem peregiſſent. τῇ λώβῃ διενυκτέρευσαν, Phalaris, id eſt, in cruciatu pernoctarunt.

Διανυστέον, exequendum eſt.

Διανύτω, καὶ Διανύσσω, καὶ

Διανύω, μ. ύσω, π. υκα, perficio, tranſigo, perago, expedio, βίος διηνυσμένος, acta ætas, Accuſat. Xenophon, ἃ πόλις δια-

τικα, quæ pedes perambulant, aut conficiunt, aut luſtrāt, Chryſoſtom. ῥᾳδίως τὰς ὁδοὺς διανύειν, vias facile conficere. τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ διανύσωμεν, reliquum viæ peragamus. Nazanzenus.

Διαξαίνω, carpo, lanio, ξαίνω, διακόπτω, carmino. διαξανθὲν ἔριον, carpta lana, lana carminata, Dioſcorides li. 2.

Διαξιφίζεσθαι, digladiari, gladio decertare. Ponitur pro pugnare quouis modo.

Διαπαγκρατιάζω, μ. άσω, certo pancratio.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, puerum duco, erudio, rego, dirigo, guberno. διαπαιδαγωγοῦντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν πολιτείαν, in ſe ſtatum reipublicæ transferentes, Plutarch. in Numa. διαπαιδαγωγῶν οὐκ ἀμούσοις ἡδοναῖς τὴν πόλιν, deliniens ciuitatem non imperitis voluptatibus, Idem in Pericle.

Διαπαιδαγωγῶ τὸν καιρὸν, tempori ſeruio, tempori me accommodo.

Διαπαιδεύω, erudio, Xenoph.

Διαπαίζω, illudo, contemno, ludificor, fruſtror.

Διαπαλαίω, luctor, pugno. διαπαλαίω σοι, tecum luctor, Philoſtrat. in Heroicis.

Διαπάλη, ης, ἡ, lucta. ἐν διαπάλαις γενόμενοι, quum iam colluctari cœpiſſent.

Διαπάλλω, quatio, Accuſat.

Διαπαννυχίζω, pernocto.

Διαπαντὸς, ſemper, perpetua ſerie, Xenophon.

Διαπαπταίνω, circunſpecto, παπταίνω. διαπαπταίνει πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ducem oculis luſtrat, Plutar. in Fabio.

Διαπαρακυπτομένη θυρὶς, obliqua feneſtra, libro Reg. 3 cap. 6

Διαπαρατριβὴ, ῆς, ἡ, conflictatio, aſſiduitas.

Διαπαρεὶς, έντος, transfix⁹, traiectus: á verbo διαπαρίημι.

Διαπαρθενεύω μ. εύσω, π. ευκα, deuirgino, ſtupro virginē διακορέω. Accuſ.. διαπαρθενευθεῖσα, ſtuprata.

Διαπαρθένια, τὰ, munera quæ ſponſæ pro delibata virginitate dantur, Cæl. lib. 11, cap. 60.

Διάπασμα, ατος, τὸ, inſpergimen, inſperſio, vnguentum quoddam, quod aridis odoribus conſtat. Fit autem ad ſudores coercendos, vt à balneis inareſcant corpora, vel etiam ad voluptatem. Dioſcorid. libr. 1, εἰς διαπάσματα χρησιμεύει, in diapaſmata inſeritur vtiliter, in puluerem tritum inſpergitur corpori vtiliter.

Διαπάσσω, & Attice Διαπάττω, iſpergo, euario. διαπάττειν δεῖ τι ἢ νίτρῳ ἢ γαπνί, Galen. ad Glauc. inſpergere ſalem, &c. διαπεπασμένη γῆ, inſperſa terra. vnde διαπεπασμένος μέλασι, nigris maculis diſperſis euarians, Ariſtoteles libro 4. Animal. διαπάσσεις ἐς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος, crines ramentis ſubigens, ſpargens, Herodot.

Διαπατάω, ῶ, decipio, dolo capto, fraudo, falſum habeo, Plato de Legib.

Διαπατταλεύω, clauis humi affigo, & extendo.

Διάπαυμα, ατος, τὸ, intermiſſio, quies, remiſſio.

Διαπαύομαι, deſiſto, Plato 1. de Republ. διαπαύεται γιγνόμενον, fieri deſinit, Idem in Timæo.

Διάπαυσις, εως, ἡ, ceſſatio.

Διαπειλέω, minor, interpono minas, minitor.

Διάπειρα, ας, ἡ, experientia, exploratio, periculum, experimentum. διάπειραν λαβεῖν, periculum facere, Plutarchus in Theſeo.

Διαπειράζω, tento.

Διαπειράομαι, tento, exploro, experior, periculum facio. διαπειρώμενος τοῦ παιδὸς, tentans filium, Plutarchus in Fabio.

Διαπειρέω, tranſigo, traiicio.

Διάπειρος, ου, ὁ, ignotus.

Διαπείρω, μ. περῶ, penetro, configo. διαπείρω λίνῳ, lino traiicio, Dioſcorid. lib. 2.

Διαπελεκίζω, ſecuri ferio.

Διαπέμπομαι, accerſo, edico. Significat etiam ablego, ſicut διαπέμπω, mitto legatos, Bud. Comment.

Διαπέμπω, μ. ψω, dimitto, prodo, tranſmitto, diuulgo, emitto, diuiſim mitto, diſtribuo. διαπέμπω τὴν ἐπιστολὴν, transmitto epiſtolam, Thucyd. Ariſtoph. in Pluto, ὁ διαπέμψας ὡς θεὸς ἡμᾶς.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plutarchus in Publicola, διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἐντιμότατον καὶ ζηλωτὸν, totum annum ſummo honore & deſyderio virum luxerunt.

Διαπέπτω, concoquo.

Διαπεραίνομαι, & Διαπεραίνω, perago, abſoluo, conficio, compleo. Plato, ὁ δὲ πρῶτος χρόνος διεπεράνθη, traductum eſt, ſiue exactum eſt tempus. Ariſtot. de mūdo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον, ſuum orbem luna menſe abſoluit. Plutarchus in Numa, δι' ᾠδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυῤῥίχῃ διαπεραινομένης, per Salioru carmen ſimul cum Pyrrhi modulo abſolutum. διαπερανθείσης παιδείας, explicata diſciplina, Plato de Legib. διεπεράναμεν λόγον, ſermonem expoſuimus, Ibidem.

Διαπεραιόομαι, οῦμαι, traiicio, tranſeo, tranſmeo. & διαπεραιόω, pro eodem. διεπεραιώθη ξίφη, id eſt, διηλκύσθη, διῆλθεν, ἐγυμνώθη. Sophocles, διαπεραιωθεὶς τὸν πόταμον, qui flumen tranſmiſit, tranſmiſſus.

Διαπεραιόω, μ. ώσω, tranſmitto. Sophocl. in Aiace, εἰς τοῦτο τοὔλθεν ὥστε καὶ χεροῖν κολεῶν ἔρυσθαι διεπεραιώθη ξίφη, i. δι' ὅλου ἐξειλκύσθη, διῆλθε, ἐγυμνώθη, eò vſque venerunt vt manibus è vaginis ſtricti gladii prodierint, i. vt fuerint diſtricti:

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, tranſuectio, tranſportatio, tranſitus.

Διαπεράω, traiicio, pertranſeo. Iſocrat. πελάγη διαπερᾶν, maria tranſmittere. Chryſoſtom. διαπερᾶν τὸν χρόνον, traducere tempus. διαπερᾶν τὸν βίον, traducere vitam, Xenop. in OEconom.

Διαπερδικίσαι, traducere, culpare.

Διαπέρθω, depopulor, expugno, diripio. Iliad. α, τὴν δὲ διεπράθομεν, id eſt, ἐξεπορθήσαμεν, in Aoriſto 2.

Διαπερονάω, fibula connecto.

Διαπερῶ, μ. άσω, tranſeo, traiicio. διαπερῶντες εἰς νῆσον, in inſulam tranſeuntes, Plutarchus in Themiſt.

Διαπέσοιμι, ſpe fruſtrarer, Ariſtophan. à διαπίπτω.

Διαπέτομαι, peruolo, volo, præteruolo.

Διαπετεύω, transfero.

Διαπεφώνηκε, extremam vocem edidit, expirauit, Chryſoſtomus.

Διάπηγα, intercolumnia exponitur capite 7, lib. 3. Regum, Ibidem tamen mox, anguli baſis.

Διαπήγνυμι, adapto, conglutino, coniungo, compono, concinno, Lucian.

Διαπηδάω, ῶ, proſilio, tranſeo ſaltu, exilio, tranſilio. διαπήδησε τὴν φλόγα, exiliit è flamma.

Διαπιθηκίζειν, fuco imponere, fallere. πίθηκον enim adulterinam dixere Attici.

Διαπίεσμα, τὸ, oblæſio.

Διαπιαίνω, μ. ανῶ, impinguo, pingueſio.

Διαπιδύω, refudo, ſcaturio.

Διαπιθηκίζειν, ludere, ſumptum à ſimiis.

Διαπίμπραμαι: vnde διαπεπρῆσθαι, aduror, vror, Dioſcorides lib. 6.

Διαπίνω, πρόπινω, poto, potioni do operam, interbibo, interpoto. διαπεπωμένον, epotum.

Διαπίπτω, μ. πεσοῦμαι, elabor, interlabor, ruo, titubo, Xenophon ἑλλ. lib. 3. & 4, proſternor, ſpe fruſtror, intercido, quaſi inter digitos labor, διαλύομαι, & φθείρομαι, hoc eſt, diffluo & euaneſco, Plato in Phæd. excido, morior. Eſt etiam aliquando intercipior. Plutarchus in Apoph. διαφοβηθῆ διαπεσεῖν. Item διαμαρτάνω, aberro. λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατεύματα, quum inter exercitus diſperſus eſſet rumor, Plutarchus in Galba. διαπέπτωκέ σοι ὁ λόγος, tibi excidit ratio, Nazanzen.

Διαπιστεύω, μ. εύσω, fidei credo, committo, credo, pro vero habeo: vnde διαπιστεύομαι, Demoſth. meæ fidei creditur, fidem facio, ſeu fidem accipio, mihi creditur.

Διαπιστέω, μ. ήσω, π. ηκα, diffido, non credo.

Διαπλασιάζω, gemino, duplico.

Διάπλασις,

Διάπλασις, figura, forma, effigies, ſpecies etiam à Gaza vertitur, id eſt, conformatio, forma, afformatio, reformatio. Alexander Aphrod. λόγος προγνωστικὸς περιέχων διά τε τὴν πῆξιν, τὴν κίνησιν, τὴν θέσιν, τὴν διάπλασιν, τὰς χρόας, &c.

Διάπλασμα, τὸ, vnctio aut fomentum, quo totum corpus oblinebant. diaplaſma, Hermolaus apud Dioſcoridem libro 1. vbi tamen alii codices διάσμαγμα habent.

Διαπλασμὸς, informatio.

Διαπλαστικὸς, ἡ, ὸν, vim habens afformandi.

Διαπλάττω, conformo, fingo, formo, vt diſcipulus formatur à præceptore. Item illino. Dicitur Galeno de mẽbris fractis, quæ ſanata reconcinnantur & formæ ſuæ reſtituuntur. διαπλάττομαι etiam dicitur. Philo de mundo, τελεώτατον ἔργον διαπλάσασθαι, abſolutiſsimũ opus formare.

Διαπλέκω, complico, implico, complector, adnecto, conſtipo, intexo, διασπῶ, diſsipo, perſtringo, perrumpo. Item variego, διάγω, Ariſtophan. Auib. διαπλέκειν βίον, vitam texere, vitam agere, Plato de Legib.

Διάπλεος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus.

Διαπλέω, pernauigo, enauigo, nauigio emetior, trano, tranſmitto. διεπλεύσαμεν τετάρων ἕκαστος ὀβολῶν, tranſiuimus quaternis ſinguli obolis, Lucian. διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖ, bene vita defuncti, Herodot.

Διαπλήθω, μ. ήσω, impleo, refertio. Nonnus, αὔτικα πεντήκοντα διαπλήθουσι ἐπαυστῆς, &c.

Διαπληκτίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, & Διαπληκτίζω, decerto, pugno, contendo, Datiuo iungitur.

Διαπληκτισμὸς, dimicatio, pugna. οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοὶ, digladiationes cum vicinis, Baſilius in Epiſtolis.

Διαπλήσσω, perfringo, diſsipo.

Διαπλοκὴ, ῆς, ἡ, ſimultas. διαπλοκή τις ὕπουλος, occulta quædam ſimultas, Plutarch.

Διάπλοκος, ου, implicitus, cum Datiuo.

Διάπλοος, ου, ὁ, tranatus, traiectio nauis, natatio.

Διάπλους, traiectus, traiectio, repugnatio, introitus, tranſitus.

Διαπλώω, pernauigo, traiicio. Apollonius, ἀλλὰ κρινέοντα ἔνθαδε τοὶ διαπλώειν. διαπλώουσι βίον, in Epigramm.

Διαπνέω, perflo, difflo, efflo, euaneſcere facio, flatu diſſipo, euaporo. Ariſtoteles de mundo, τὸ πυρῶδες διαπνεόμενον, &c. id eſt, vis ignea difflata. Et διαπνεόμενος dicitur, cui facile ſucci perſpirabili cute digeruntur. Poetæ διαπνείω dicunt pro διαπνέω. διαπνεῖται ὁ πυρετὸς, euaneſcit febris, Galen. lib. 1. ad Glauconem.

Διαπνοὴ, ῆς, ἡ, aeris attractio, ſpiramentum, perſpiratio, exhalatio, ſpiritus deductio, ſpiraculum, perflatio, Alexander Aphrodiſeus libro primo Problem. ὅπερ δὲ ἐν θώρακι ἀναπνοὴ, τοῦτο ἐν τῷ σώματι διαπνοὴ διὰ τῶν ἀρτηριῶν, hoc in corpore per arterias perflatus eſt.

Διαποδίζω, exquiro, examino, extorqueo, tormentis exquiro.

Διαποδισμὸς, ῦ, ὁ, genus ſaltationis.

Διαποικίλλω, μ. λῶ, variego, vario. διαπεποικιλμένοι μέλασι, maculis nigris diſtincti.

Διαποίκιλος, verſicolor, gemmis diſtinctus, varius, variegatus.

Διαπολεμέω, debello, decerto, rem gero. Plato Epiſt. 8, ὅσοι μὴ ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα, quicunq; non pro communi libertate pugnauerunt aduerſus tyrannidem. διεπολέμησε τούτοις, cum his decertauit, Plut. in Fabio. Idem in Pericle. διαπολεμήσας πρὸς Ἀννίβαν, qui cum Annibale pugnauit. διαπεπολεμήσεται ὁ πόλεμος, Thucyd. debellatum erit, i. ὁ πόλεμος κατεργασθήσεται. διαπολεμῶ τὸν πόλεμον, gero bellum, pugno pugnam.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, debellatio.

Διαπολιορκέω, ῶ, μ. ήσω, obſideo.

Διαπολιτεία, ας, ἡ, reipubl. cõcertatio, Cic. ad Atticum.

Διαπολιτεύεσθαι, dicuntur propriè ciues, quando inter ſe digladiantur contenduntque, ac bellum agunt inteſtinum, quod etiam ἀντιπολιτεύεσθαι dicitur Theopompo. Itẽ verſari in reipubl. adminiſtratione, AEſchines.

Διαπόλλυμι, interimo,

Διαπομπεύω, in pompam progredior, pompã perduco.

Διαπομπὴ, ῆς, ἡ, dimiſsio, legatio.

Διαποντίζω, diſiicior ſeu perduco.

Διαπονέω, & Διαπονοῦμαι, ἐξεργάζομαι, exerceo, elaboro, expolio, conficio, excolo, Iſocrat. τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκα διαπονούμεθα, id eſt, conamur. Plato Epiſtola 7, πρὸς τοὺς στυγοῦντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν, qui laborẽ ferre nequeunt, qui operam dare non poſſunt. σώματα διεπόνει, corpora exercuit, Plutar. in Lycur. διαπονῶ τ' ἀγαθὸν, bonum ago, Ariſtot. lib. 9. Ethic. διαπονῶ τὴν τροφὴν, meo labore victum paro. Lucian. καὶ νέους παραλαβόντες ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε. Idem διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, laborem ferre corpus cogimus. Xenophon, ἐκπλέω δὲ πάντα διαπονούμενοι, ſummo labore efficiẽtes. & διαπονοῦμαι, id eſt, περὶ τὸ κατατείνομαι καὶ ἐνεργῶ, καὶ ἀσχολοῦμαι, ſatago, cum labore occupor, exerceo. Xenophon. τοιαῦτά σοι ἔξεστι διαπονησαμένῳ, τὴν μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, i. talia ſi exercueris & in huiuſmodi operam poſueris. διαπονοῦμαι εἴς τι. Plato in Epiſt. εἰς εὐωχίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, in cõuiuiis & veneri operã dare. Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησί, Ariſtoteles affirmat eum apud Pythoclidem muſicæ operam dediſſe. διαπονηθεὶς, ægrè ferens, tædio affectus, moleſtè ferens, cap. 16. Actor. Apoſtol. διαπονοῦμαι περὶ τὸ γένος, prolis cauſa laborẽ ſuſcipio, elaboro in prole. διαπονησάμην τὰ περὶ τοὺς λόγους, elaboraui in literis, Gaza de Senect. διαπονεῖται ἡ τροφὴ, cibus concoquitur. διαπονούμενα σώματα, corpora quę labore exercentur. διαπονεῖσθαι ἐν ὅπλοις, in armis laborare, Plutar.

Διαπόνημα, ατος, τὸ, exercitatio. ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα, omnes exercitationes corporis, Plato de Legib.

Διαπόνησις, εως, ἡ, labor, exercitatio, γυμνασία.

Διάπονος, ου, laboris patiens, induſtrius. διαπόνους canes quoſdam vocabant Cretenſes, quibus in venãdo gloria erat plurima. Sic dicti à labore: ſiquidem noctu etiam laborabant, ſæpéque feris aſsidẽtes dormiebant, mox exorta luce depugnaturi.

Διαπόντιος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritimus, mare peragrãs. διαπόντιος πόλεμος, bellum maritimum, Thucydid.

Διαπόνως, difficulter.

Διαπορεία, dicitur Græcè, quam vulgò nuncupant oppoſitionem, Cic. interceſsionem. vnde διαπορευόμενος, interceſſor, ſicut idem lib. 3. de Legib. Interceſſor rei malæ ſalutaris ciuis eſto, Bud. in Annot. & Comment.

Διαπορεύομαι, iter facio. Ariſtot. 2. OEcon. διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, &c. Plato in Epiſt. εἰς Συρακούσας διεπορεύθην, me contuli Syracuſas. διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, per vrbem euntes, Plut. in Numa. Plato de Legib. διαπορευόμενοι τῆς ὁδοῦ.

Διαπορέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, dubito, ambigo, quæro, admiror, interrogo, inquiro cum dubitatione, ſum ancipitis animi, ac cõſilii inops. Philo, ἐκεῖνο δὲ ἄξιον διαπορῆσαι, illud verò quęrere operęprætiũ eſt. vnde διαπορεῖσθαι, quod plus eſt q̃ διαπορεῖν, Plato in Phæd. ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι, prorſus ad infamiam redigar. vnde τὰ διαπορηθέντα, apud Philonem de mundo, id eſt, res controuerſæ & incertæ & de quibus dubitatur. Διαπορέω, pro egeo, Ariſtot. 2. OEcon. ὁπότε διαπορεῖν τὸ στρατόπεδον, &c. quũ ſe indigere dicit exercitus, ſic Bernardinus Donatus. διηπόρουν περὶ αὐτῶν, ambigebant de illis, cap. 5. Act. Apoſt. διαπορούμενος, animi dubius. τὸ διαπορηθὲν, dubium. διαπορεῖσθαι περὶ αὐτοῦ, ipſa nobis in quæſtionem venit.

Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio, addubitatio, genus figuræ oratoriæ, quale in Phormione Terentii, Loquar ne? incendam. taceam? inſtigem. purgem me? laterem lauem. Hæc figura familiaris eſt laudantibus. Cicero, Vnde igitur potius incipiam? & Terent. in Eunucho, Quid commemorem primum, aut laudem maximé? Hoc autem fit

Δ Ι

vbi omnia & magna videntur & paria.

Διαπορητικῶς, dubitanter.

Διαπορθέω, μ. ήσω, euerto, demolior, Hom. Iliad. β, in prędam verto, vaſto, diripio, expugno, depopulor. λυρνησὸν διαπορθήσας. Sophocl. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι. διαπορθῆσαι, euertere, deuaſtare, expugnare.

Διαπορθμεύω, ἢ

Διαπορθμέω, transfero, traiicio, tranſueho, tranſmitto, διαφέρω, διακομίζω. Plato ait dæmonem ἑρμηνεύειν καὶ διαπορθμεύειν θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν. Hoc modo Dionyſ. διαπορθμευτὴν pontificem facit, quaſi cõciliatorem, tranimiſſoré, portitorémque humanarum precationum ad Deum, diuinarúmque rerum ad hominem deportatorem, per quem commeatus vltrò citróque datur, Bud. Comment.

Διαπορία, dubietas.

Διαπορούμενος, ου, ὁ, ſtupore attonitus, cunctabundus.

Διαπόρφυρος, ου, purpureus, purpuraceus, ſubrutilus, purpura diſtinctus, purpura reſperſus, per medium purpureus.

Διαπουλοῦν, ad cicatricem perducere, Dioſc. li. 5, ca. 79.

Διαπραγματεύομαι, μ. εύσομαι, negotior.

Διαπραθεῖν, πέρθειν.

Διάπραξις, εως, ἡ, confectio.

Διάπρασις, εως, ἡ, venditio.

Διαπράττομαι, paciſcor. Lucian. Necro. ἄκεσθαι οὖν ἀγρύμην ἰδεῖν περί τινος τούτων διαπραξάμενος τὴν ἐπιτάξασαν. Item conficio, tranſigo, peruinco, & perficio contendendo, & aſſequor, ambitione obtineo, aſſequi contendo fauore, ... exequor, obtineo, efficio, perficio. Lyſ. ἐγὼ διαπραξάμην, ὥστε τοῖς πρώτοις τεταγμένοις μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις, tandem peruici, vt me in prima acie pugnãte alii ſubſiſterẽt. Xen. τοῦτο ὁ ἀρχέδημος διεπράξατο, hoc peregit. Cum Infiniti uo. Plato 2. de Republ. οὐδεὶς διαπράξασθαι, τὸ ἀγγέλων εἶναι, vt vnus eſſet nuntiator obtinuiſſe, curaſſe vt vnus eſſet. Item patrare, Dem. Item enarrare. τὰ ἀπόρρητα διαπράττεσθαι. διαπεπραγμένον ἔριον, elaborata lana. ἔδοξέ τι χρήσιμον διαπεπρᾶχθαι τῇ πόλει, viſ^v eſt aliquod in remp. beneficiũ cõtuliſſe, Plut. in Themiſt. Ibidẽ, ἄλλους μὲν δὴ χρήμασι φυγάδας διαπραξάμενος κατελθεῖν. alios quidẽ pecunia adductus exules reducẽs. διεπραξάμην ἐκβαλεῖν, feci vt eiicerẽ, Gaza de Seneꝍt. διαπράττομαι κατ' ἰσχὺν, vi perficio, Xenoph. διαπράττεσθαι ἀγαθὰ, bona aſſequi. διαπραξαμένων ἐξῆλθε, per quoſdã, quos corruperat, exiuit, Thucyd. vbi Interp. διαπραξάμενος, χρήμασι διαλύσας καὶ λόγοις, ἤτοι διαχρησάμενος τὴν κατηγορίαν. alio loco ait, διαπράξασθαι λέγεται τὸ αἰτοῦντά τι παρὰ τοῖς ἄρχουσι. Plut. in Camillo. διαπεπραγμένοις πλεῖστα μετ' αὐτοῦ, qui cum eis plura edidit & fecit. διαπράττομαι πρᾶγμα, Demoſt. διαπράττομαι τὸ εἰωθὸς, ſeruo conſuetudinẽ, Plato de Rep. Iſocr. διαπράττεσθαί τι τῶν δεόντων. περὶ τούτου διαπράττομαι τῆς καθόδου, cum hoc de deſcenſu paciſcor. Plut. in Alcibiade, διεπράξατο τοὺς πρέσβεις ἐν ὀλίγοις γενέσθαι πρὸς αὐτὸν, cum legatis egit vt ſecũ colloqueretur.

Διαπράττω, idem quod διαπράττομαι, perficio, abſoluo, perago, cõficio, contendo, aſſequor. Plut. in Cæſ. διαπεπρᾶχθαι ἂν ὁ πόλεμος, iam confectum eſſet bellum. Xenop. διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκοιμι, illa mihi conficere, ad quæ agenda veniam, Bud. ibidem.

Διαπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eximius, excellẽs, egregius, inſignis, præclarus. Xen. ἐν ἀγαθοῖς διαπρεπέστεροι φανοῦνται, bonorũ gratia videri illuſtriorẽ. τὰ διαπρεπῆ, inſignia. τὸ διαπρεπὲς, ſplendor. διαπρεπὴς τὸ εἶδος, ſpecie decenti inſignis, Eurip. διαπρεπὴς εὐψυχίᾳ, fortitudine eximius, Idem.

Διαπρέπω, μ. έψω, perſeuero honeſtè viuens, κάλλιστα πράττω, καὶ πρεπόντως διάγω, excolo, proficio, luceo, renideo, vt διαπρέπω τούτοις, excello hos eleganter viuendo. Item orno. Plato in Gorg. οὔτε ψυχῆς ὧδε μεγαλοπρεπεῖ διαπρέπουσι μορφώματα. Euripid. διαπρέπων πάντων ἀψυχίᾳ.

Διαπρεπῶς, decenter ac ſumptuoſè, magnificé.

Διαπρεσβεύομαι, ἢ

Διαπρεσβεύω, legatos mitto. διαπρεσβεύονται πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις, Ariſtid.

Διαπρίζας, ὁ λαμπρός.

Διαπρήσσω, ſeco, pertrãſeo, percurro, διέρχομαι, διαπερῶ, διανύω, perſulco. Odyſſ. ξ, ἔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, id eſt, διέλθοιμι. κέλευθον διαπρήσσω, id eſt, viam ſeco, Idem. Odyſſ. β, & Iliad. γ, διέπρησσον πεδίοιο, id eſt, διήνυον, διέπερων διὰ τοῦ πεδίου. Item διαπρήσσω, ſeu διαπρήττω, pro διαπράττω, id eſt, perago, exequor, adminiſtro. διαπρῆξαι, executus eſt, Herodot. Item διαπρήσσομαι. Idem Herodot. διαπρήσσεσθαι τοιαῦτα, hanc rem conficientes. διαπρηξάμενοι, qui peregerunt, qui tranſegerunt.

Διαπρηστεύω, indicium defero. Herodot. διεπρήστευσε πρὸς τοὺς σκύθας, indicium detulit Scythis, indicauit.

Διαπρίομαι, premo, furo in aliquem. Διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, diſſecabãtur cordibus ſuis & ſtridebant dentibus in eum, capite ſeptimo Actor. Apoſtol.

Διαπρίω, μ. ίσω, π. ικα, ſeco, deſeco, Accuſ.

Διαπρὸ, per totum, omnino, prorſus, Iliad. ε, penitus.

Διαπροήϊεν, pertranſibat.

Διαπρύσιος, ου, ὁ, penetrabilis, auditui peruius, perpetuus vehemens, clarus, omnibus modis commodus, & abſolutus. Homer. Iliad. θ, ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνὼς, id eſt, διάδηλον, μέγα, ἐξάκουστον. διαπρύσιοι κήρυκες, Nazanzen. διάτορα. διαπρύσιος πόλεμος, inexorabile bellum.

Διαπταίην, peruolem, Lucianus, ἵνα σε αὐτὴν διαπταίην, ἰδὼ τὰ νέκρα τῶν ὀρνέων.

Διαπταίω, effutio, eglomero, Lucian. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσι καὶ βαρβαρίζουσι.

Διάπταμαι, peruolo. in Aor. β, διέπτην, peruolaui tranſuolaui, euanui. διαπτάμενος σώματος, è corpore euolãs, Plutarchus in Romulo. Et in Actiuo, ὀρνέου διαπταίοντος ἀέρα, auis quę aerem tranſuolat, peruolat, cap. 5. Sapient.

Διαπτάω, μ. ήσω, π. ηκα, tranſuolo, tranſmitto, volo, as. διαπτῶντες λεπτῷ, pertenui cribro tranſmittentes, Gaza libro nono, capite 17. hiſtor. plant. Theophr.

Διαπτερύσσω, extendo, propriè alas.

Διαπτοιέω, μ. ήσω, π. ηκα, terrefacio, perterreo, attonitum reddo, Accuſat. Plato lib. 1. de Republ. δείσαντες δ' ἐπτοήθημεν, metu perculſi ſumus: vnde ὁ διαπτοηθεὶς, έντος, trepidus, attonitus, territus.

Διαπτοίησις, εως, ἡ, trepidatio, affectio. διαπτοίησις ἀφροδισίων, Plato de Legib. vehemens affectus & impotens libido veneris.

Διάπτοντες, ſtelle appellantur micantes.

Διάπτυξις, εως, ἡ, ſolutio, explicatio.

Διαπτύω, deſpuo, expuo: accipitur pro reſpuo, reiicio, execror, faſtidio, contemno & auerto. Chryſoſtom. μόνη διαπτύεσθαι, ſtudet eſſe aſpernabilis.

Διάπτωμα, ατος, τὸ, lapſus.

Διάπτωσις, εως, ἡ, diſſolutio, ruina, infortuniũ, opinionis & ſpei fruſtratio.

Διαπύησις, εως, ἡ, ſuppuratio, Galen. ad Glauc.

Διαπυητικὸς, ῦ, ὁ, pus mouens, διαπυητικὴ ἀγωγὴ, ſuppurandi ratio & ad maturandum perducendi, idem Galenus ad Glauconem.

Διαπυνθάνομαι, interrogo. διαπυθέσθαι αὐτοῦ, ab eo rogare Plutar. in Romulo.

Διαπύθω, putrefacio.

Διαπυΐσκω, ad ſuppurationẽ perduco, pus moueo, Galenus ad Glauconem.

Διαπυκτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pugnis decerto, Neutrum.

Διαπύλιον, Ariſt. 2. OEcon. τῶν δὲ στρατιωτῶν εἴ τις τελευτήσειε, διαπύλιον ἐπράττε δραχμὴν τοῦ σώματος, &c. quòd ſi quis miles deceſſiſſet, vectigalem drachmã pro corpore efferẽdo imperabat. διαπυλίων, vectigalis gen^9 quoddã apud Athenię.

Διαπυνθάνομαι, percunctor, ἐρωτάω, interrogo, diſquiro, ſciſcitor, rogo: item apud Plat. de Legib. intelligo.

Διαπυρσεύω, ſublato igniculo quippiã ſignifico, illuſtro, conſpicuum

conſpicuum facio, Bud. Comm.

Διαπνείζομαι, accendor, iraſcor, διοργίζομαι.

Διάπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignitus, ardens, candens, feruens, accenſus, feruidus, calidus, igneus, feruefactus, candidus, viuidus, acer. vnde μύδρος διάπυρος, candens gleba, Ariſtot. διάπυρος ἐχθρός, inflammatus inimicus, capitalis hoſtis. διάπυρον ἔργον, igneum & viuidū opus, Lucian.

Διαπυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, accendo.

Διάπυστος, auditus & intellectus, notus.

Διαπωλέω, ῶ, diuendo.

Διᾶραι τὸ στόμα, os aperire. διάρας, tollens: à verbo διαίρω, diduco, erigo.

Διαραίνω, inſpergo.

Διαραίρηται, diſtributus eſt, diſtinctus, Herodot.

Διάραντος, ου, ὁ, φανερός.

Διάργεμος, partim albus, partim niger.

Διάρδω, irrigo: Actiu. Accuſ. iungitur.

Διαρθρόω, articulo.

Διαρθρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, confirmor in membris. διηρθρωται, formā accipit debitā. διηρθρωμένοι δάκτυλοι, perfecti digiti, integri, Ariſtot. διηρθρωμένος πόρος, fiſtuloſus.

Διαρθρόω, μ. ώσω, π. ωκα, afformo, polio, formo, in formam redigo, per membra compono, ordino, trado, exprimo, diſtinguo, explico, explano. διαρθροῦν λέξιν, vocabula reddere articulatim, Gaza. διαρθροῦν τὰ λεγόμενα, articulata vocabula edere, Idem.

Διάρθρωσις, εως, ἡ, articulatio, explanatio, membratura, formatio, cōmiſſura artuum, artuū agilitas. Plutar. αἱ γὰρ ἰσχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἕξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν, graciles & macilēti corporis habit⁹, magis cedūt artuū agilitati.

Διαρθρωτικός, ή, όν, proſpectans.

Διαριθμέομαι, οῦμαι, διαλογίζομαι, enumero.

Διαριθμέω, ῶ, dinumero, enumero, numero perſequor.

Διαρίθμησις, εως, ἡ, dinumeratio, ſupputatio.

Διαρκτίζομαι, iaculum tranſmitto.

Διάρκεια, ας, ἡ, perpetuitas, continuatio, ſufficientia.

Διαρκέω, μ. έσω, π. κα, perſeuero, perduro, duro, ſufficio, adiuuo, ſuppedito. Lucian. de luctu, διαρκεῖν πρὸς τὸ πένθους τὸ μέγεθος, id eſt, parem eſſe luctui. Et πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν, parumper durare. Iſocrates, ἵνα εὐδοκιμῇς ἅμα καὶ διαρκῇς, id eſt, vt pariter & laudem conſequaris, & facultates ſuppeditent. διαρκῶσιν εἰς ἔργον, id eſt, ſuppedito, AEſop⁹. εἰς μῆκος διαρκεῖν, Lucia. ὁ δ' ἤρκησε τῷ βίῳ πρὸς τὸ τοῦ πολέμου τέλος, ad belli exitū vita non ſuperfuit, i. nō vixit vſq; ad belli exitū, Plut. in Fabio. τοῖς γεωργοῦσι γλισχρῶς διαρκεῖ, vix agricolis ſuggerit victū, Idē in Solone. Lucia. διαρκεῖ πρὸς τὸ δίψος. Phalaris, διαρκῶ λύπῃ, dolori ferēdo ſufficio. διαρκέσαι πρὸς τὸν ἀθλητὴν θέλεις, ſi modò velis par eſſe certamini, præmióq; tollēdo idone⁹. διαρκεῖν ἐν τοῖς χρήμασι, Lucian. διαρκεῖν οὐ δυνάμην, impar eram. διαρκῶ λέγων, pergo dicere, Lucianus.

Διαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, durās, ſufficiēs, conſtās, perēnis, cōtinuus, perpetu⁹. πρὸς ὕδωρ οὐ ποταμοῖς ἐστὶν ἀενάοις ἡ χώρα διαρκής, nō perēnibus fluuiis regio abūdat, Plut. in Solone. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις, vtriq; parti natura ſatisfacere poteſt, Theoph. l. 2, c. 14, de cau. plāt. τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ, iis q̄ ad victū erāt neceſſaria. τὸ διαρκές, cōtinuatio, Hermog.

Διαρκῶς, ſufficienter. Xenoph. πάσα ζῶν καὶ εἰς τὸ γῆρας διαρκέσαντα, viuere per ſenectutem ſufficientiſſimé.

Διάρμα, ατος, τὸ, κούφισμα, ſpatium, interuallum. Vtitur eo Hermogen. pro ſublimitate.

Διαρμόζομαι, compono, coapto: cum Accuſatiuo.

Διαρμόζω, idem, diſpono.

Διαροθέω, perturbo.

Διαρπαγή, ῆς, ἡ, rapina, direptio, depopulatio.

Διαρπάζω, rapio, diripio: & διαρπάζομαι, pro eodē. Plat. lib. 1. de Rep. ἐπεισέφυ ἡμᾶς διαρπασόμενος, in nos inualit, vt diſcerpturus.

Διαρραίνω, vaſto, corrūpo, mollio. Ilia. ζ, διέρραναι μαμαῶτε, i. διαφθεῖραι. Itē aſpergo, in Prouer. Salomonis, ca. 7, διέρραγκα τὴν κοίτην μου κρόκῳ, aſperſi cubile meum croco.

Διαρρέω, perfluo, diffluo: vnde apud Ariſtop. νεφ. φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διερρυηκόσι, loqui labris diffluētibus & diductis & hiulcis, i. ore hiāti. Itē p delabor, defluo, & pereo. Sopho. φεῦ τῆς θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρεῖ, i. διαφθείρεται. διαρρέουσα σάρξ, Galen. ad Glaucon. caro diffluēs, i. fungoſa & mollis.

Διαρρήγνυμαι, dehiſco, findor, & diſrumpor, cōfringor. διαρρήγνυται ἡ βλάστη, καὶ οὕτω τὰ ᾠὰ ἐξέρχεται, vtero dehiſcente oua emittit.

Διαρρήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, interrūpo, dirūpo, per mediū rūpo, perfringo, perrūpo. Itē, rūpo, i. ſtomachū moueo, dirūpo, diſcrucio, dolore & indignatione impleo. Cic. Licētia audacior, qua ante rūpebar, nūc ne moueor quidē. Sic rūpi dicūtur inuidi. Demoſth. ἀλλ' αὖ σὺ διαρραγῇς ψευδόμενος. Stomachādi etiā verbum à Latinis in eadem ſignificatione vſurpatur, quod eſt δάκνεσθαι, πίμπρασθαι, ἀγανακτεῖν. Actiuum, Accuſat.

Διαρρήδην, palàm, clarè, apertè, luculenter, σαφῶς.

Διαρρήκτης, inſidiator, ἐπίβουλος.

Διαρρήσσω, rumpo, diſrumpo. διαρρήσσων τὰ δεσμά, diffringens vincula, diſrumpens, cap. 8. Euang. Lucæ.

Διαρρικνοῦσθαι, lumbos indecorè circumagere.

Διαρρίπτω, diſiicio, ἀναρρίπτω, proiicio, diſcutio.

Διάρροια, ἡ, fluxus, fluētum, meatus: itē medicis copioſus alui ſine inflāmatione exulcerationéque fluor, profluuium ventris, alui reſolutio, aluus liquida.

Διαρροίζομαι, alui profluuio laboro, mihi fluxus vētris reſultant. Alex. Aphrod. profluuium habeo.

Διαρρύω, diffluo, διαφθείρομαι. διαρρυῆναι ἐκ χειρῶν, diffluere ex manibus, Lucian. διερρυηκὼς ὑπὸ μαλακίας, mollitie diffluens, Plutar. διαρρυὲν ὕδωρ, effluens aqua.

Διαρρυθμέω, compingo, concinno.

Διαρρύπτω, detergeo, Galenus.

Διαρρώξ, abruptus. διαρρὼξ κυμάτων ἁρμός, compages fluctibus abrupta, i. anfractus, Eurip.

Διαρσις, elatio, ſublimitas. ἐκ διάρσεως, è ſublimi.

Διαρταμῆσαι, diuidere, διχεῖν, κατακόψαι.

Διαρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſuſpendo, compono, dirimo: Actiu. Accuſ. σῶμα τὸ ὅλον διαρτηθὲν τῆς συμφυΐας, corpus ab vniuerſi coaleſcentia diremptum.

Διαρτίζω, reformo, fingo, perficio, compono.

Διαρύω, μ. ύσω, pertraho, perduco, διαρύσαι τὰς νέας τὸν ἰσθμόν, per Iſthmum tranſportare, Herodot.

Διασαλακωνίζειν, mollem & delicatum eſſe, in deliciis agere. ἀπὸ τῶν σαλάκων, ὁ ἐστιν ἀκρατῶς διαζῆν, καὶ οἰστρηλατεῖσθαι.

Διασαλεύω, percello, permoueo, molliter moueo, Ariſtoph. agito, commoueo, concito. Lucian. ἐπλήρωσε τὴν δ' οὗ τὴν πόλιν καὶ διεσάλευσεν οὗτος, cōpleuit iſte vrbem, cōcitauítque. διασαλευόμενος τὸ βλέμμα, lubrico aſpectu.

Διασαπείς, putrefact⁹: à διασήπω, Lucia. tabe cōſūptus.

Διασαλπίζω, diuulgo, tranſlatio à præconibus.

Διασαρδονίζω, Sardonium riſum rideo, ſubſanno: aliàs διασαρδονίζειν.

Διασαυλοῦσθαι, deliciari, θρυλεῖσθαι, θρύπτεσθαι.

Διασαφέω, μ. ήσω, declaro, perſpicuè aperio, indico. διεσάφησεν αὐτῷ πάντα, ei omnia aperuerūt, ca. 18. Euāg. Matt. διασαφηθείη, declaretur. διασαφοῦντες τὸ ῥῆμα, Bud. in Epiſt.

Διασαφηνίζω, explano, declaro. Polyb. τοῦτο ὁ διασαφηνίσας.

Διασάφησις, εως, ἡ, declaratio, explicatio, patefactio.

Διασαφητέον, perſpicuè differendum eſt, Theophr.

Διασαφητικός, ή, όν, explicatiuus, declaratiuus.

Διασαφίζω, μ. ίσω, π. ικα, manifeſtum facio.

Διασείω, μ. είσω, π. εικα, diſcutio, diſiicio, quatio, concutio, ſolicito, deiicio. Accuſ.

Διασήθω, μ. ήσω, cribro in cerno, cribro, Dioſc. li. 5, c. 26.

Διασηκῶσαι, ferre, contrectare, pondus æſtimare manu.

Διασημαίνω, do ſignum, indico, oſtendo, manu ſignifico, nota inſignio, ſigno aliquo noto, commonſtro. διασημαίνω ἀφανῶς, planum facio, coniector, exprimo &

declaro, confirmo.

Διάσημος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſignis, λαμπρὸς. διασημότατος, illuſtriſſimus.

Διασήπω, putrefacio, tabe conſumo.

Διάσια, ίων, τὰ, Iouialia, Ariſtoph. νεφ. ἀτεχνῶς ὅπερ τουτί μοι τότε Διασίοις, id mihi accidit in Iouialibus: quæ & διιπόλια vocantur apud eundem. Dialia exponuntur apud Thucyd. Eſt autem ἑορτὴ τοῦ διός.

Διασιλλαίνω, τὸ διασύρειν, illudere, cauillari.

Διασιμοῦν, idem, διακωμῳδεῖν.

Διασιωπάω, ῶ, obmuteſco, ſilentium teneo.

Διασκαλεύω, ligonibus terram verſo.

Διασκανδικίζω, ignauus ſum, formidoloſus & negligés ſum, more Euripidis, cuius matrem ſcandicas venditaſſe ſcribunt comici. Ariſtoph. Equitib. μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς.

Διασκάπτω, euerto.

Διασκαριφᾶσθαι aues dicuntur, quum vnguibus terram ſcalpunt.

Διασκεδάζω, μ. άσω, π. ακα, diſſipo, diſpergo, diuulgo, diſpello, diffundo. διασκεδασθῶσι τῆς ὑπὸ καππαδοκίας, diſpergantur in Cappadociam.

Διασκεδάννυμι, μ. άσω, pro eodem. Vnde διασκεδάννυται, i. diuulgatur, diſſeminatur, diſſipatur.

Διασκεδαστὴς, οῦ, ὁ, diſſipator, lacerator.

Διασκεδαστικὸς, οῦ, ὁ, diſſipans, digerens.

Διασκεδάω, μ. άσω, idem quod διασκεδάζω. διασκεδᾶται, id eſt, diuulgatur, diſſeminatur, diſſipatur.

Διασκεπτέον, conſiderandum eſt.

Διασκέπτομαι, diſpicio, perſpicio, conſidero, conſulto, contemplor, διαλογίζομαι, inſpecto, diſcepto, perpendo, delibero.

Διασκευάζομαι, συσκευάζομαι, ſarcinas compono, colligo vaſa, vt qui foro ceſſuri ſunt, aut aliàs migraturi, Demoſthen. Item digeror, diſponor ordinibus diſcretis. Gregor. εἰς ἄσπιδας διεσκευασμένοι, inſtructi, ordinibus diſtincti. διεσκευασμένοι τοῖς φύλαξι ἐπιχειρεῖν, ſe ad inuadendos cuſtodes parantes, Plutarchus in Camillo.

Διασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, apparo, inſtruo, orno, adorno, exorno, cõpono. διεσκευασμένος στρατὸς, ſub armis exiſtens, vt Cæſar dixit, & quaſi accinctus, Accuſ. Budæus Comment.

Διασκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus, ornamentum & inſtrumentum, vt lectiſternia, & lecti ſtrati, Athenæo. διασκευὴ dicitur apud Rhetores, quum ad rationem modus quoq; quo res geſta eſt res, afferri ab oratore videtur.

Διασκευωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, affingo, captioſè molior, ſtruo, machinor, capto, tracto per fraudem, Accuſ. iung. Plato in Epiſtol. ἀκούω γὰρ ὑμῶν τινὰς αὐτὰ διασκευωρεῖν, audio enim veſtrum quoſdam in iis ſubdolè occupari, ea per fraudem tractare.

Διάσκεψις, εως, ἡ, conſideratio, conſultatio, contemplatio, obſeruatio, diſceptatio, inſpectio, perſpectio.

Διασκηνέω, ῶ, diſcumbo, Xenoph.

Διασκηνωτέον, caſtrametandum, κατασκηνωτέον.

Διασκίδνημι, μ. άσω, π. ακα, diſſipo, diffundo, διασκεδάω. Accuſ. Lucian. de ſacrificiis. ἡ δὲ κνίσα χωρεῖ ἄνω καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν διασκίδναται, per cælum ſpargitur. Heſiodus, ἄλλαι δ᾽ αὖτε διασκίδνασί τε νῆας, aliæ ſpirant diſſipántque naues. διασκίδναται, ſubuectus diffunditur.

Διασκιρτάω, ῶ, exulto, exilio, commoueo.

Διασκοπέομαι, ſpecto, diſpicio, reſpicio.

Διασκοπέω, deſpicio, reſpicio, ſpecto, circunſpecto, cõſidero, perſpicio, ſpeculor, proſpicio. Plato in Apolog. διασκοπῶν οὖν τοῦτον, hunc contemplans.

Διασκοπιάομαι, ῶμαι, exploro, ſpeculor, διασκοπῶ.

Διασκορπίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſpargo, diſpergo.

Διασκορπισμὸς, ὁ, diſperſio.

Διάσμα, ατος, τὸ, licium exponitur in Bibliis. Iudicum cap. 16 ἐὰν ὑφάνῃς τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου μετὰ τοῦ διάσματος, ſi ſeptem crines capitis mei cum licio plexueris.

Διασμάω, ῶ, extergo. Herodotus, διασμῶντες ποτήρια, pocula abſtergentes.

Διασμήχω, μ. ήξω, π. ηχα, purgo, perfundo, Accuſ. per frico, macero. Ariſtoph. νεφ. ἁλσὶ διασμηχθεὶς οἷος τ᾽ ἂν οὗτος, ſale permiſtus hic adiuuari poſsit, ſale pertrictus, maceratus, lotus, deterſus, expurgatus & emũdatus. Prouerbialiter dicitur in eos qui ætate vel vino delirant: ab vtribus ſumptum qui ſale macerati fiunt molliores.

Διασοβέω, perturbo, diſcutio, διασοβέομαι, commoueor, feſtino.

Διασοφίζομαι, aſtu vtor, Ariſtoph.

Διασπαθᾶν, diſsipare, prodigere.

Διασπαράττω, diſcerpo, dilacero.

Διασπαρεὶς, έντος, diſperſus, palans: à verbo διασπείρω.

Διάσπασις, εως, ἡ, diſtractio.

Διάσπασμα, ατος, τὸ, diſsipatio. Plutarch. in Lycurgo, διάσπασμα ποιοῦντες ἐν τῇ φάλαγγι, ordinem phalangis miſcentes.

Διασπασμὸς, οῦ, ὁ, diſsipatio, laceratio, diſſolutio, ſeparatio, diſcrimen.

Διασπαστέον, diſtrahendum.

Διασπάω, άσω, π. ακα, diuello, diſiungo, amplio, diſtraho, dirimo, diduco, diſsipo, diſcerpo, perfringo, interrumpo, opprimo, ſubuerto, perrumpo, & membratim dilanio. Iſocrates & Demoſth. 4. κατὰ φιλίππ. & Plutarch. in Anton. & Cæſare. Item diſtringo, σχολάζω. Lucianus, τοιαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, tot officiis diſtractus, tot miniſteriis implicatus. Idem, μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο, diſcerpſerunt. διασπάσαι τὸ ἔδαφος, fregiſſe pauimentum, Plutarch. in Camillo, διασπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν, diſiungere à toto exercitu copias, Xenoph. 5. Pæd. διασπᾶν ἀπ᾽ ἀλλήλων, ſegregare, Idẽ.

Διασπείρομαι, diſsipor, diſpergor, palo.

Διασπείρω, diſpergo, diſsipo, ſpargo, diffundo, diſiicio. διεσπάρη λαὸς, dilapſus eſt populus. διασπειρόμενον πνεῦμα, ventus ſubiẽs, & ſe inſinuans in varias partes. διασπείρω πονηρίαν εἰς ἀσίαν, Iſocrates.

Διασποδέω, terebro ſeu attero coeundo, ſubagito, exhaurio. Ariſtoph. in Pluto. καὶ αὖ διαλεχθεῖσαν διεσποδημένῳ ὑπὸ πολλῶν ἐτῶν γε καὶ τετριμμένῃ, i. colloqui non poſsim cum attrita & vieta, exhauſta, terebrata, ſubagitata & inutili facta ad venerẽ, ἐν τῇ συνουσίᾳ κατατετριμμένῃ, ἢ ἀχρείῳ πρὸς συνουσίαν διὰ τὸ γῆρας. dixit autem καθ᾽ ὑπόνοιαν ἀπ᾽ ἐτῶν, δέον εἰπεῖν, ὑπ᾽ ἀνδρῶν. vide Interpretem.

Διασπούδω, excito.

Διασπορὰ, ᾶς, ἡ, diſperſio.

Διασπορεὺς, έως, ὁ, diſperſor.

Διασπουδάζω, expeto, do operam, Demoſth.

Διασταδὸν, ſeorſim, diuiſim, ſeparatim, per interualla, diſtinctè, longè, ſemotè. Apollon. 2. Argon. ἐν ἱμᾶσι διασταδὸν ὠρνύμενοι, i. ἐν τῇ παρ᾽ ἀλλήλων διαστάσει παρεσκευάσαντο.

Διασταθμάομαι, ῶμαι, diſpono. Euripid. διεσταθμήσατο, metatus eſt, diſpoſuit.

Διαστᾶεν, dirimerentur, à δίστημι.

Διάσταλσις, εως, ἡ, fœdus. lib. 2. Macchabæorum, τὰς διαστάλσεις ἀθετεῖν, fœdera rumpere.

Διασταλτέον, diſtinguendum eſt.

Διαστὰς, ἀντος, diſtans, diſpoſitus, diuiſus, diſsidens, diductus. διαστάντες, retro cedendo aditum facientes, Aor. 2. verbi δίστημι.

Διαστασιάζω, μ. άσω, π. ακα, ſeditionem ago, ad ſeditionem & diſsidium perpello, diſsidere facio, diſsidium cieo, in ſeditionem concito, Plutarch. ὁ δὲ μάλιστα διεστασίαζε τὴν πόλιν, vrbem ſeditionibus vexabat. Latinè ſolicitare hoc dicũt aliquoties. Liuius, Nec ſolicitare quietæ ciuitatis ſtatum. διαστασιάζει αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, eos in ſeditionem compellit contra opulentos, Ariſtoteles 5. Polit. διεστασίαζε τοὺς σαβίνους, in diſſenſionẽ Sabinos impulit, Plutarch. in Romulo.

Διάστασις,

Διάςασις,εως,ἡ, ſeparatio, diductio, diſiunctio, diremptio,diſceſſus,ſeparatio,diſtantia,diuiſio, interuallum, dimenſio,limes. Itē diſsidium,diuortium. Ariſtot. μάχεται δὲ οὐδένως διάςασις αἰτία ἡ ἀρετὴ καὶ κακία,ſeditionis cauſa eſt in ciuitatibus virtus & vitiū. ἐν διαςάσει τῶν συλλαβῶν,in diuerſis ſyllabis. ἐν διαςάσει κεῖται,diſsidet,dirimitur,ſeparatur.

Διαςασμὸς,οῦ,ὁ,diſtantia,ſeparatio.

Διασπάω,ῶ,διασπάζω.

Διαςατικὸς,ſeparatiuus.

Διάςατος,ου,ὁ,diuiſibilis, diſtans.

Διαςείχω,pertranſeo,permeo,vado. Euripid. cum Accuſat. Androm. ἀγαλλόμενος δὲ τοῖς διαςείχει πόλιν. Nonnus Genitiuo iunxit,διαςείχοντα θαλάσσης, per mare vadētem. In Aoriſto β.διέςιχον.

Διαςέλλομαι,διορίζομαι,διαιρέομαι,explicor,relaxor:item mando. διαςέλλομαί σοι, tibi mando, cap.15. Actorum Apoſt.διεςείλατο μὴ φαγεῖν,iuſsit non comedere,lib. Iudith. τὸ διαςελλόμενον ἐκ ἔφερον, ad Hebræos c. 12, quod edicebatur non ferebant. διεςείλατο τοῖς μαθηταῖς ὁ χριςὸς, in Euang. Matth. cap.16,mandauit diſcipulis, edixit. διεςείλατο αὐτοῖς πολλὰ, præcepit eis vehementer, in Marci Euang. cap.4. τὰ διεςαλμένα ἀθετῶ,quæ cōuenerant, irrita facit. Lib.2. Maccha. διεςαλείς,qui diſiectus ruit,Gaza.

Διαςέλλω,μ.ελῶ,π.αλκα,diſtinguo, diduco,διορίζω,διαιρῶ,diſcerno,ſeparo,diuido,diſpergo, laxo,aperio, patefacio, relaxo, perſtringo, diſiicio, retraho. διέςειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, cap. 8. lib. 3. Regum, Tu eos ſeparaſti tibi in hæreditatē de vniuerſis populis terræ. διάςειλον τὸν μισθόν σου πρός με, conſtitue mercedem tuam mecum,cap.30. Geneſeos. διαςέλλων εὐχὴν, votum ſoluens,cap.21. Leuitici. διαςέλλων τοῖς χείλεσι καλοποιῆσαι, proferens labiis vt bene agat, Ibidem cap. 4. ὅρασις διαςέλλουσα, viſio manifeſta: ſic lib.1. Regum,cap.3. Plutarchus in Theſeo,διαςέλλει τόπον τοῖς ὄνυξι, vnguibus locum ſpargit.

Διάςημα,ατος,τὸ,ſpatium, intercapedo, dimēſio,interuallum. ἐκ διαςήματος, procul ex ſpatio. ἐκ πολλοῦ τοῦ διαςήματος τεχθῆναι, i. πολλῷ τῷ μέτρῳ κατόπιν ἀφεῖναι, Chryſoſt.

Διαςηματίζω,interuallum facio, Gaza lib.4.

Διαςηματικὴ φωνὴ,interuallata vox,hoc eſt, quæ cū interuallo ſuſpenditur, quemadmodū fit in cantionibus, & in legendis verſibus heroicis. Huic opponitur συνεχὴς, Cælius lib.5,cap.24.

Διαςηρίζω,fulcio,firmo,ſtabilio.

Διαςήτην,diſiuncti ſunt,διεχωρίσθησαν, pro διεςήτην, Iliad.α

Διάςιξις,διαςολή.

Διαςοιβάζω,conſtipo,inſtipo, conglutino.

Διαςοιχίζω,diſpono,ordine colloco.

Διαςολὴ,ῆς,ἡ,diſtinctio, diſcretio, diſtractio, diuiſio, diſparatio, aliquando dilatatio, explicatio: à Gaza etiā intentio vertitur:cui opponitur συςολή. Itē figura, quando dictio à dictione, aut quando ſyllaba cōtra naturam extenditur:eadem διαςολὴ dicitur.

Διαςομόω,μ.ώσω,diduco,dilato.

Διαςόμωσις,εως,ἡ,diductio,apertio. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. ὑγραινομένη ἡ πνεύμων ἐν τῇ διαςομώσει τοῦ μυὸς ἐπεγείρει.

Διαςομωτὶς μήλη,melotis,inſtrumentum,quo os clauſum reſeratur.

Διαςοχάζομαι,coniecto, auguror.

Διαςράπτω,μ.ψω,coruſco.

Διαςρατηγέω,ῶ,μ.ήσω, munus militum obeo.

Διαςριβλόω,διαβασανίζω, AEſchines.

Διαςρέφω,μ.ψω,π.φα,peruerto,inuerto, diuerto,tráſuerto,auoco,deterreo,obtorqueo, contorqueo, diſtorqueo, dilato, deprauo, hoc eſt, ex rectis facio flexuoſa. Vnde διεςραμμένα,diſtorta & obliqua,peruerſa, hoc eſt, minimè ſyncera ac ſimplicia. Et διεςραμμένοι,ſtrabi,quibus oculorum acies eſt peruerſa, aliter quàm decet cernentes. Et διαςρέφομαι, apud Ariſtot. in Problem. id eſt, oculi mihi deprauantur,ſum limis oculis, oculis deprauor per limitatem: ſic Gaza. διαςραφῆναι τῷ βάρει,ſuccumbere oneri ac diſtorqueri. Pſalmo Dauid.17, μετὰ ςρεβλοῦ διαςρέψεις,cum peruerſo peruerteris.

Διαςροφέω,μ.ήσω,π.ηκα,exagito,diſcutio, Accuſatiuo.

Διαςροφὴ,ῆς,ἡ,contortio,cōuerſio,inuerſio,obliquitas diſtortio. Dioſcor. l.1,c.38. πρὸς ὑςέρας μύσεις καὶ διαςροφὰς, ad præcluſos & inuerſos muliebres locos. διαςροφὴ τῶν ὀμμάτων,limitas oculorum, Gaza. διαςροφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Chryſoſtom. pro eodem. peruerſi oculi, Cic. διαςροφὴ τῶν πραγμάτων,rerum iniquitas, Idem περὶ ἱερῶν. Item peruerſio, i. ratio nec rectè nec ordine conſtituta. Latini peruerſitatem vocant. Cic. in officiis, Vt ſi quis in foro cāter, aut in funere, aut ſi qua eſt alia magna peruerſitas, i. διαςροφὴ & διεςραμμένη, Bud. Comm.

Διάςροφος,ου,ὁ,peruerſus, i. qui ordine peruerſo & cōtrà quàm decet, facit: diſtortus, præpoſterus. διάςροφοι φρένες, i. αἱ παρέφροσι,apud Sophocl. inſana mens. διάςροφος μορφὴ, mutata forma. διάςροφοι ὀφθαλμοὶ, obliqui oculi, ſtrabi,inuerſi,quales ſunt hominis inſani. διάςροφοι ςόμαι,apud Laſcarem,pro eodē. in Epigramm. διάςροφον τὸ σῶμα,diſtorto corpore, Lucian.

Διαςρώννυμι, καὶ διαςρωννύω,ſterno,paro. διαςρώσας, qui ſtrauit.

Διάςυλος,ου,ὁ,quum trium columnarum craſsitudinem intercolumnio interponere poſſumus, Vitruuius.

Διασυγχέω,diſpergere,διασκεδάσαι.

Διασυρίζω,ſibilum edo. διασυρίζον πνεῦμα,flans ſpiritus, cap.4. Danielis.

Διασυρμὸς,eleuatio,irriſio,obtrectatio. Itē diſtractio. Item figura, quando dictio ad duo diuerſa ſignificata trahitur: vt, ſtrepit anſer inter olores, pro eo quod eſt, ineptus poeta inter doctos, Bud. Comm.

Διασυρτικὸς,detrectorius. διασυρτικὸν ἐπίγραμμα,epigrāma detrectorium & mordax, in Epigram.

Διασύρω,μ.υρῶ,π.υρκα,detraho,conuitior,inſector,accuſo. Item diſtraho, i. ægrè traho, vt διασύρω. In Hippiat. ὅταν σπαράζῃ ὁ κτῆνος, καὶ ποιεῖ διασυρῆ, quū mēbris diſtractis agitatur, vt ranæ innatātes. ὃν σὺ διασύρεις,cui tu detrahis.

Διασυςῆναι,conſtituere,inſtituere.

Διασφαγὴ,ἡ,interruptio,diuortium. Eſdræ lib.2, ἤρξαντο αἱ διασφαγαὶ ἀναφράσσεσθαι, cœperunt interrupta cōcludi, de muris Hieruſalem.

Διασφὰγξ,γος,ὁ: aliàs διασφὰξ,diſtantia loci,interuallū, locus inter duas rupes profundus. διασφάγες,anfractus, interciſiones, Herodot.

Διασφακτὴρ,ῆρος,incidens,inciſor. διασφακτῆρι σιδήρῳ, i. enſi ſeu gladio, in Epigramm.

Διασφαλίζομαι,fortifico.

Διασφάλλω,aberrare facio,fallo. διασφαλῆναι τῆς συμμαχίας, i. διαμαρτεῖν, ἀποτυχεῖν, AEſchines, διέσφηλε τὴν τέχνην, artem fefellit.

Διασφενδονίζω,μ.ίσω,π.ικα,grauiſsimo cruciatu diſsipo, torqueo tali ſupplicio, quale deſcribit Plutarch. in Alexand. vbi de Beſſo qui Darium interfecerat, meminit. Nam proceris in vnum curuatis arboribus quū vtrique corporis Beſsi partes alligaſſet Alexander, eas tanto cōcitatas impetu remiſit, vt laniata paſsim mēbra diſiecerint. Eius verba ſunt, διασφενδονήσας ὀρθίων δενδρίων εἰς ταὐτὸ καμφθέντων, ἑκατέρῳ μέρος προσαρτήσας τοῦ σώματος, εἶτα μεθεὶς ἑκάτερος ὡς ὥρμητο ῥύμῃ φερόμενον τὸ προσῆκον αὐτῷ μέρος νέμματος.

Διασφίγγω,perſtringo,cohibeo,colligo.

Διασχηματίζω, formam induco, formo, exorno figuris. Lucian. Cauc. πηλὸν ἄλλον μὲν ἔχειν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ ποιοῦντα διασχηματίσαι τὸ ζῷον.

Διασχίζω,μ.ίσω,π.ικα,ſcindo,diſſeco,perrumpo, Accuſ.

Διασχολέω,ῶ, occupo, intentus ſum, Herodian. διασχολούμενος,occupatus.

Διασχὼν,diſtans,procedens,διελθὼν: à verbo διέχω.

Διασώζομαι,tueor, ſeruo, euado, peruenio. Cebes, ἐκεῖ διασωθῶσιν ἐκεῖ,illuc aſpirauerint. διασωθεὶς εἰς γῆν, qui in-

columis euaſit in terram. διασώζεται, extat. διασώζεσθαι, ſaluti ſuæ conſulere. διεσώζοντο εἰς τὴν πόλιν, ſalutem ſibi ad vrbem pepererunt. διεσώθησαν ἐς κυρήνην, Cyrenem incolumes peruenerunt, Thucyd. Gaza, αὐθεντίας εἰς τοὺς ἑαυτοῦ διεσώζετο, Cic. tenebat authoritatẽ in ſuos. Xenop. ἐπιμελεῖσθαι ὅπως διασωθῇ, operam dare vt conualeſcat.

Διασώζω, μ. ώσω, π. ωκα, conſeruo, teneo, tueor, cuſtodio, ſoſpitem reddo, libero. διασώζω παροιμίαν, ſeruo prouerbium, Plato 1. de Rep. Iſocrat. φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, amicos à periculo vindicans.

Διαταγὴ, ῆς, ἡ, ordinatio, diſpoſitio, διάθεσις. ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιστολῆς, exemplar epiſtolæ, Eſdræ lib. 2.

Διάταγμα, ατος, τὸ, præceptum, καὶ διάταγμα τοῦ ἄρχοντος edictum interpretatur à Plutarch. in Marcello.

Διατάκτης, ου, ὁ, ἡγεμὼν, dux.

Διατάκτωρ, δεσπότης, herus, dominus.

Διαταμιεύω, in penu cuſtodio, Plato de Leg.

Διάταξις, εως, ἡ, conſtitutio, edictum, digeſtio, deſcriptio. Cicero, mei ſunt ordines, mea deſcriptio. Itẽ, διακόσμησις, diſpoſitio. διατάξεις νομικαὶ, legales conſtitutiones Nazanzenus.

Διαταράττομαι, percellor, commoueor, perturbor, fluctuo. Lucian. τίς οὐκ ἂν διεταράχθη; quis non turbaretur?

Διαταράττω, conturbo, diſturbo, turbo, commoueo.

Διαταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, turbidus motus.

Διάτασις, εως, ἡ, extenſio, vehemens cõmotio, vocis & virium contentio. Ariſtotel. ταῖς δὲ διατάσεσι τῶν παίδων, καὶ κλαυθμοῖς οὐκ ὀρθῶς ἀπαγορεύουσιν. διάτασιν ποιεῖ, diſtendit.

Διατάττομαι καὶ Διατάττω, μ. άξω, π. αχα, colloco, pręcipio, mando, impero, edico, duco exercitum, deſcribo, i. digero, in ordinem & decurias diſtinguo, συντάττω, digero & cõpono in ordines. Heſiod. εὖ δὲ ἕκαστα ἀθανάτοις διέταξε, i. digeſsit in ordinem & diſpoſuit. Vnde στρατιῶται διαταξάμενοι, ordine compoſito incedentes, vel in ſtationibus & vigiliis diſpoſiti. Accuſ. διατάττειν τὸν στρατὸν, in ordines digerere, Herodot. διαταχθέντες παρεσκευάσθησαν, ſunt in aciẽ digeſti. διαταξάμενοι, diſpoſiti, collocati, Ariſtoph. διατέταγμαι ἐφορᾶν, Herod. cura mihi iniũcta eſt vt inſpiciam.

Διὰ ταῦτα, propterea.

Διαταφρεύω, foſſa dirimo, διασκάπτω.

Διαταχέων, Aduerb. repentè, ſtatim, Plato in Apolog. Aliàs ſcribitur διὰ ταχέων. pro eodem etiam dicitur διὰ τάχους, item διαταχέως, repentè, quàm celerrimé.

Διατέγγω, irrigo, Euripid.

Διατείνομαι, inuehor, obnixè contendo, vt διατείνομαι τὰ καλὰ πράττειν, ad agẽdas res præclaras contendo, Ariſtotel. Ethic. Huic opponitur, τὸ ἀποδειλιᾶν. Item διαβεβαιοῦμαι, aſſeuero, affirmo. Item intento, καὶ προτείνομαι, Xenoph. διατεταμένοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα. διατεταμένος, prominens, latè diſtentus. διατεινόμενος, ſine fine occlamans. ὡς διατείνονταί τινες, vt nõnulli contendũt, volũt, vt quidã affirmãt, Theoph. l. 5. hiſtor. plant. Plin. Iunior lib. Epiſt. 2, epiſt. vlt. ἀλλὰ διατείνομαι, in ea ciuitate, &c. vbi Interpr. extendo ſermonẽ & plura dico quàm opus ſit. διατείνονται φλέβες, venæ intumeſcũt atq; diſtẽduntur.

Διατείνω, μ. τενῶ, π. τακα, pertendo, permeo, contendo, extendo, diſtendo, diſpendo, addo, continuò loquor, i. voce contendo, vt loquitur Celſus. λόγῳ διαρρήδην, aggredior, peruado, porrigo, & pertineo, i. διήκω καὶ διατείνομαι, Ariſtot. καὶ ἐφ᾽ ὅσον δὴ διατείνει ἡ θεωρία, etiã pertinet ac pertendit beatitudo. Actiu. Accuſ. Plutarc. in Lycurg. διέτεινεν μέχρι τῆς ἐν ἡλικίᾳ ἡ παιδεία, erudiebantur vſq; ad pubertatis annos, diſciplina perdurabat vſque ad, &c. διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας, attingit à fine in finẽ, c. 8. Sapiẽt. διατείνει ἐπὶ πολὺ, latè patet, longè ſe extendit. διατείνουσι καθ᾽ ἅπαν σῶμα, tendunt in omnes corporis partes, Ariſtotel. διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς βίου, comitãtur hæc tota in vita, Ariſtot. Ethic. l. 6. διατείνω τὴν βακτηρίαν, porrigo baculũ, Diog. Laert. οὐ διατείνει ἁρμονίᾳ, nõ ſpectat ad harmoniam.

Διατειχίζω, μ. ίσω, π. ικα, murum duco, muro munio, diuido, intercipio, obſtruo. Accuſ. iung. διατειχίζω, dicunt Attici, inquit Phrynichus.

Διατείχισμα, ατος, τὸ, murus interſepiens, munitio, vallum muris vrbem intercipiens. Nazanz: pro interſtructura in fauis apũ, quibus hexagoni faui diſtinguũtur.

Διατεκμαίρομαι, στοχάζομαι, σημειοῦμαι, coniicio, ſignifico, demonſtro. Heſiod. ἔργ᾽ ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο, i. per ſigna demonſtrarunt, vt coniectare ſit facile.

Διατελέω, μ. έσω, π. εκα, perficio, perſeuero, compleo. Quãdo perſeuero ſignificat, neutr. abſol. eſt: aliàs verò Actiu. & Accuſ. iung. vt τὸν βίον διατελῶ, vitã traduco. Xenoph. ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς, ſine calceis & tunica eſſe pergis ſeu permanes. Iſocr. ἀνουθέτητοι διατελοῦσι, ſemper admonitore carent. ἔτη ἑπτὰ καὶ ἑκατὸν διετέλεσεν, centum & ſeptem cõpleuit annos, Gaza de Senect. διατελεῖ τεσσαρακοστὸν ἔτος, quadrageſimum ætatis annũ agit, Plutar. in Numa. Iunctum autem cum participiis aliorum verborũ, vacare ferè videtur in oratione, quantũ ad ſignificationẽ, vt διατελῶ ποιῶν, ἀντὶ τοῦ ποιῶ. Sic quod Cic. dixit, Nec enĩ excurſione vteretur, Gaza trãſtulit, οὐδὲ γὰρ ἐκδρομαῖς χρώμενος αὖ διετέλει. διατέλει τοῖς λόγοις ἐμφιλοσοφῶν, literis aſsiduã operã nauare perge. ἐν πάσῃ εὐνοίᾳ θαυμάζοντες διετέλουν, in omni admiratione ac beneuolentia perſtiterunt, Plutarch. in Romulo. διετέλουν διδάσκοντες, ſedulò docebant. διετέλει χρώμενος τῇ κορύνῃ, claua deinceps perpetuò vſus eſt, Idẽ Plutarch. in Theſeo. διατελεῖ ὅμοιος, ſimilis ſibi conſtat. διατελοῦντός μου προθύμου, in eodem affectu quũ perſeuerarem, Thucyd. διατελῶ ποιῶν, ſedulò ſeu perpetuò facio, pergo facere, facio, Demoſt. perſeuero facere dixit Quintil. διατελέσαι μείναντα, perſeueraſſe, Plato de Leg. διατελῶ λέγων τὰ ἐγκώμια, indefeſſe laudes prædico. διετέλεσαν πανηγυρίζοντες, feſtos dies ad extremum vitæ agebãt. διετέλει φίλος τοῦ λαβόντος, perpetuò colebat eius amicitiam qui accepiſſet. διατελεῖν ἀφικνούμενος τῶν καθηκόντων, exequi officia. διετέλει διακόνῳ χρώμενος, ſemper deinceps pro adiutore eſt vſus.

Διατέλους, cum vnico accentu, ſiue διὰ τέλους, continuè, aſsiduè. Sophocl. διατέλους χρείαν εὔχου, iugiter precare.

Διατέμνω, diſſeco, perrũpo, diuello, diſcindo, διακόπτω. Vnde διατετμημένος, inciſus, præciſus. διατετμηκὼς τὴν πολιτείαν, AEſchines. διατεμεῖν, diſcindere, minutatim cõcidere. διατμηθεῖσαν λέπαδνα, Ariſtoph. i. εἰς μέρη λαγχανομένην. διατέμνω χωρὶς, diſtinguo, ſeparo à, Plato de Leg.

Διατενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intentus, qui cõtendit. διατενὴς πρὸς τὴν τελείωσιν, quod ad rei perfectionem ſpectatiſsimum eſt, lib. 2, cap. 20. de cauſ. plant. Theophraſt.

Διατερσαίνω, exicco, ξηραίνω.

Διὰ τεσσάρων. vide Διά.

Διατεταμένος, ὁ, diſtentus: à διατείνω. vnde διατεταμένως, impenſè, admodum, vehementer. διατεταμένως φευκτέον, intentis viribus fugiendum, Ariſtot. 9. Ethic.

Διατετρανέες, perforares, vt poſsis perforare, apud Herodotum.

Διατετριφὼς, pro διατέτριφας: à verbo διατρίβω.

Διατμύω, diuido.

Διατήκω, μ. ξω, liquefacio, contabefacio. Ariſtoph. κηρὸν διατήξας, &c. διατήκομαι, deliqueſco, Demoſthen.

Διατηλώσειν, λυγίζεσθαι.

Διατηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, obſeruo, conſeruo, tueor. διατηρῶ τοὺς νόμους, AEſchines.

Διατήρησις, εως, ἡ, conſeruatio.

Διατορῶ, perforo, torno. Vnde διάτορον, foratile, pertuſum, tornatile, vel torno factum. Alii διάτρητον & διατρύω, pro illis dicunt.

Διατὶ, cur, quid ita, quid eſt, quamobrem, quam cauſam eſſe dicemus. ἐπεὶ διατὶ, ideo. τὸ διατὶ, cauſa cur ita.

Διατίθεμαι, bene aut ſecus de re aliqua ſtatuo vtróq; diſpono, adminiſtro, tracto, diſpenſo. Gregor. καὶ τὴν φυγὴν ὡς κάλλιστα διατίθεται, de exilio ſuo cõmodiſsimè ſtatuit, calamitatẽ in bonum cõmodiſsimè vertit. διατίθεμαι

φῶν τὴν ὥραν, formã colentes. παιδείας διατιθέμενος, i. admonens. διατιθέμενος τὴν ἐξουσίαν, imperium adminiſtrãs, Bud. ex Plutarch. διατιθέμενος ἀεὶ μακρὸν λόγον, longioré ſemper deducens orationem. διατίθεμαι πρὸς τὰ πρόβατα, reſpicio ad oues, Plato de Rep. διατίθεμαι ἔπαινον ἐν ποιήσει περὶ τῆς ἀνθρώπου, meis verſibus mulierem cõmendo, Phalaris in Epiſt. Idem, διατιθέμενοι πολλὴν ἔπαινον εὐβουλίας ἑαυτῶν, cõſilium ſuum magnis extollẽtes laudibus. διατίθεμαι νόμους, condo leges, Plato in Leg. διατιθέμενος βάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ, gradus ſeu aſcẽſus in corde ſuſcitans ſeu diſponẽs, Nazanz. διατίθεμαι ὑμῖν, καθὼς διέθετό μοι ὁ πατήρ μου βασιλείαν, diſpono vobis, ſicut diſpoſuit mihi pater meus regnũ, cap. 22. Euang. Lucæ. Plutarch. in Pericle, ὧν ἔνιοι καὶ διὰ τοὺς υἱεῖς διέθεντο, ἐκεῖνος μιᾷ δραχμῇ τὴν οὐσίαν ἐποίησε μείζονα, ex iis quæ propter liberos nonnulli factitant, ille patrimonium ne vna quidẽ drachma cumulauit. διατιθέμενος χαλεπώτερον πρὸς ὁπητιοῦντας, Iſoc. acerbior in, &c. διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα, mirifico in virum amore eſt redditus, Interpr. Plutarch. in Lycurg. διετέθη οὐ ῥᾳδίως, non leuiter eſt mulctatus, Thucyd. Xenop. διατίθεμαι δυσκόλως πρὸς, &c. animũ infenſum habeo, Iſocr. διατεθεὶς δεινῶς, grauiter affectus, AEſopus. διετίθεσαν χαλεπῶς εἰς ἡμᾶς, Iſocr. διετέθησαν αἰσχρῶς ὑπὸ λύπης, turpiter in dolore ſe habuerũt, Plutarch. in Solone. Xenoph. τὴν ὥραν καὶ τὴν σοφίαν διατιθέναι, Xenoph. δύναιντο καὶ τὴν ἔριν ἀλύπως διαθεῖναι, litẽ poſſunt citra noxam cõponere, i. finire. καλῶς διατεθεὶς, bene conſtitutus, diſpoſitus. Dicitur hoc etiã, εὐτίθετος. Itẽ teſtor, aut teſtamento meo aliquid mãdo hæredib⁹. ταῦτα διαθέμενος, qui hæc teſtatus eſt, ſeu per teſtamentum reliquit, Iſocr. διέθετο διαθήκην, teſtatus eſt teſtamentum: & διατίθεμαι τὴν διαθήκην, condã teſtamentũ, Paul. ad Hebr. διαθέσθαι τὰ ἑαυτοῦ, condere teſtamentum, teſtari, facere teſtamentum de ſuis facultatibus, AEſchines. Item venales merces expono, vendo. διαθώμεθά τι τῶν ὄντων, aliquid rerum vendamus, Nazanz. in orat. Xenoph. lib. 4. πωλεῖν δὲ τοῖς καπήλοις καὶ ἐμπόροις, ὅ, τι ἔχει ἕκαστος περιττὸν, καὶ ταῦτα διατιθέμενοι ἄλλα ἄγειν. Item paciſcor. Ariſtoph. ἢν μὴ διάθωνταί διαθήκην ἐμοὶ, niſi mihi ſtipulanti promittant. διάθου ἡμῖν διαθήκην, habe nos cõfœderatos, c. 11, l. 1. Reg. ferias nobiſcum fœdus. διέθεντο διαθήκην ἀνὰ μέσον αὐτῶν, fœdus inter ſe percuſſerunt, cap. 5. lib. 3. Regum. διατίθεμαι πρὸς τοῦτο, animum ad hoc appello.

Διατίθημι, μ. θήσω, π. τεκα, afficio, tale aut tale reddo. Xenoph. οἷοι δὲ οἱ θεοὶ διέθηκαν τὰ ὄντα, διηγήσομαι μετ' ἀληθείας, quales dii res ipſas condiderunt, tales memorabo & referã. Et in Iſocr. ὅπως ἂν τοὺς ἄλλους πρὸς σεαυτὸν διαθῇς, οὕτω καὶ σὺ πρὸς ἐκείνους ἕξεις, quales in te reddideris. διέθηκε χεῖρον, peius animauit, deteriori affectu imbuit, Idẽ Demoſth. κακῶς διέθηκαν, malè tractarunt, Idem. διετίθεσαν τὰ χείριστα, peſſimè tractabant, AEſopus. Itẽ diſpono, præparo, καθιστῶ οἰκονομῶ, moderor, guberno, conſtituo, cõpono. διατίθημι εἰς καλὸν, in re honeſta colloco. Lucian. in Anacharſi, ἄξια τοῖς διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι, digna quæ ab iis qui inſtituerant ea magni fiant. διατίθημι τοὺς νόμους, condo leges, διαθεῖναι τὸν ἀγῶνα, certamen proponere ſeu diſponere, Ariſtid. Lucian. οὐ διατίθησι τὰ βάθρα. Idem de luctu, ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, ludos nõnulli inſtituerunt. Chryſoſt. cum duobus Accuſat. τί γὰρ ἀθλιώτερον γένοιτ' ἂν τοῦ κακῶς τὸν τοιοῦτον τὸν ἀδελφὸν διαθέντος, qui fratrem tali incommodo affecit. Itẽ, τὸ ἀποτελῶ καὶ ἀπεργάζομαι, efficio, reddo. Demoſt. τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ἡμᾶς διαθεῖναι, omnes infidos nobis reddamus. τίς οὐκ ἂν αἰσχρῶς διατεθείη καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν, quis non ſit & corpore & animo inquinato? Iſocrat. οὕτω δὲ τὴν γνώμην ἀδύνατον διαθεῖναι, &c. ex animo eſſe affectum, ita eſſe animatum, οὕτω διακεῖσθαι.

Διάτιλμα, ατος, τὸ, euulſio, in Epigram.

* Διατιλᾶσθαι, cacare, excernere ſtercora, in Hippiatr.

Διατιμάω, ῶ, æſtimo.

Διατίμησις, εως, ἡ, æſtimatio, vt litis.

Διατιμητικὸς, οῦ, ὁ, iudicatorius, iudicandi vim habens.

Διατινάσσω, μ. ξω, quatio, vibro, Euripid. diſcutio.

Διατινθάλεος, ου, ὁ, calidus, ardens. διατινθαλέᾳ κεραμίῳ, id eſt, διαθέρμῳ, Ariſtoph.

Διατιτράω, perforo, Theoph. l. 1, cap. 11. de cauſ. plant.

Διατορῶ, pertundo, torno: ſicut διατορεύω, & διατετραίνω.

Διατλάω, perfero, patior.

Διατμήγω, ſeu διατμήγω: vnde διέτμαγον, μ. ξω, π. χα, diuido, ſulco, ſcindo, διατέμνω, διακόπτω. λαῖτμα διατμήξας, ſulcans. διατμήξαντες ἀρούρας, Apoll.

Διατοιχεῖν, in hoc atque illud latus nauis iactari, vt in tempeſtate fieri ſolet.

Διατόνια, κρίκοι, Heſych. Cap. 35. Exodi, annuli exponitur, i. circuli, τὰ διατόνια καὶ τοὺς μόχλους.

Διάτονον, pars vna muſicæ. Plutarch. de Muſica, vniuerſalis muſicæ tres partes facit, διάτονον, χρῶμα, καὶ ἁρμονίαν, diatonum, chroma & harmoniam.

Διάτονος, ου, ὁ, vehemens, extentus, intenſus, ὀξύτονος. Item οἱ διάτονοι, lapides qui perpetua craſſitudine vtraque parte religando, parietum ſoliditatem confirmant. Hos Vitruuius frõtanos appellat, τὰ διάτονα, ſpecies rhythmi.

Διατοξεύω, μ. εύσω, iaculor, telum vibro, Xenoph.

Διατορνεύματα, τὰ, tornaturæ, cælaturæ, lib. 3. Reg. c. 7.

Διάτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, penetrans, traiectus. τὸ διάτορον, magnum in voce. περὶ τὸ πτερὸν, τὸ σαφηνίζειν. διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοῶσι, penetrabile quiddam & clamoſum reſonãs. Sophocl. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμὰς, id eſt, διαπεπερονημένας, διεληλαμένας.

Διατραγεῖν, erodere. διατραγὼν, i. φαγὼν, abrodens.

Διατράμις, ὁ καὶ ἡ, depygis, qui attritas habet nates. πάμις γὰρ τὰ ἰσχία.

Διατρανῶ, διασαφηνίζω, declaro, explano.

Διατραχηλίζομαι, μ. ισομαι, præcipitor.

Διατρέπομαι, αἰσχύνομαι, erubeſco, pudet me, quod etiam ἐντρέπομαι dicitur. Eſt etiam oculos auertere & aſpicere, vel nolle, vel non poſſe, Bud. Comm.

Διατρέπω, arceo, repudio, diſſuadeo, vt ἀποτρέπω: vel potius ad erubeſcentiam deduco, erubeſcere cogo. Herodian. διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον, conatus eius repreſsit præ pudore, & impetus ad voluptates conſectandas aliò deflexit, Politianus, vel potius pudore affecit, & affectus eius commouit, pudore iniecto deterruit.

Διατρέφω, enutrio. Xenoph. ἀπὸ ἀρτοποιΐας οἰκίαν διατρέφει, familiam paſcit ex paniſicio.

Διατρέχειν, percurrere, diſcurrere, tranſilire, διάττειν, perſequi, διαδραμεῖν.

Διατρέω, μ. ήσω, π. ηκα, perforo, Actiu. Accuſ. Item

Διατρέω, μ. έσω, trepido. οἱ διατρέσαντες, perterriti.

Διάτρητον & τρητὸν, τὸ, perforatile, pertuſum, tornatile aut torno factum, à verbis διατρητῶ & τρητῶ. Vnde διάτρητα, calices cælati, tornatiles, quæ toreumata vocantur Latinis.

Διατριβὴ, ῆς, ἡ, conuerſatio, cõſuetudo, Lucian. in Gal. ἡδίστη τις ἦν ἡ διατριβὴ, iucundiſsima quædam erat vita. Itẽ exercitatio, inſtitutum vitæ, ſtudium, σχολὴ, cõſilium, diſputatio, cõfabulatio, collatio, congreſſus. Pro loco diſputationis ſiue auditorio, apud Gellium, lib. 1, cap. 16. διατριβαὶ συνήθεις, cõſueti amicorum congreſſus. τούτοις ἐν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβὴ, hac in re iudicum cognitio verſatur. αἷς ἥδιστα διατριβαὶ, quibus rebus tẽpus iucundiſsimè tranſigitur. ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβὴ, numerorum cognitio ſiue ſtudium. Plato de Leg. ἡ περὶ μούσας διατριβὴ, carmen, Idem ibidẽ. εἰς διατριβὰς βελτίους ἀπάγεται, melioribus moribus inſtituitur, Ariſtot. αἱ ἐν ἄστει διατριβαὶ, vrbis concilia, Plutarch. in Numa. ἐν ταῖς ἐλευθερίοις καὶ ἀστείοις λεγομέναις διατριβαῖς, in iis exercitationib⁹, quæ liberales ac vrbanæ dicuntur, Plutarc. in Themiſt. διατριβαὶ περὶ θήρας καὶ γυμνάσια, ſtudia circa venationes & gymnaſia, Idẽ in Lycurgo. διατριβὴν παρέχειν, Plutarch. in Acibiad. διατριβὴν σκωπτόμενος ἐν τοῖς θεάτροις παρεῖχε τοῖς κωμικοῖς, in theatris dũ dicteriis impetitur, materiã Comicis præbebat.

Idem in Pericle, πράγματα καὶ διατριβὰς ἀσχολουμένῳ παρέχει, occupato negotia & impedimēta iniicit. διατριβὴν ἔχειν. ἐπιτηδεύσεις ἔργων διατριβὴν ἐχόντων, inſtitutiones multi temporis multæque operæ indigentes, Idem in Pericle. διατριβὴν μὴ πολλὴν, retardetur: ſic Lapus in Lycurgo Plutarchi. διατριβὰς ἔχειν, tempus tranſigere, Lucianus. τὸ μὲν πολλὴν ἔχει τῆς διατριβῆς. διατριβὴν ποιοῦμαι, dego, moror. διατριβὴν ἐν γράμμασι περὶ λὴν ποιούμενος, otiū ad literarū ſtudia cōuertens. διατριβὴν περὶ ταῦτα ποιήσασθαι, Iſoc. διατριβὴν ποιεῖσθαι τῆς μελλήσεως, tēpus terere, Plato de Leg. διατριβὰς ποιεῖσθαι, verſari, Lucia. τοῦ πολέμου διατριβὴ, belli mora.

Διατρίβομαι, diſtineor, tempus tero: cum Genitiuo. Apollon. 2, μή τι διατριβώμεθα πείρης, vbi ἕνεκα ſubaudiendū. i. ne tempus teramus in faciendo periculo.

Διατρίβω, ψω, ψα, contero, attero, abſumo, tero, affligo, diuerſor, cunctor, commoror, moras traho, ἀναβάλλομαι, περιέχω, ſuſpenſum teneo, fruſtror, moror, ago, maneo, impedio, veto: item, in aliquo me exerceo, verſor, laboro, operam impendo. Plato identidem pro exercere, atque in literis diſputare vtitur. Iſocrat. τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; quid attinet recenſendis ſingulis immorari? διατρίβειν χρόνον, Xenoph. tēpus extrahere, tēpus terere. Iſoc. ἤδη μὲν ἔτη διέτριψα, iā ſex annos cōſumpſit. Idem in Panegyr. διατρίβειν τὸν βίον, ætatem conſumere. Plato in Epiſt. μεθ' ἡμῶν σχεδὸν διατέτριφε τοῦ βίου, nobiſcum vitæ ſuæ partem contriuit. Xenoph. ἐν τῇ ὁδῷ πολὺν χρόνον διατρίβων, &c. Plato 2. de Rep. μέρος τοῦ χρόνου ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας κατασκευῇ διατρίβειν, temporis partem in ſtructuram domus conſumere. διατρίβω ταῦτα, hæc abſumo vel remoror, Hom. Odyſſ. διατρίβει τὰς πράξεις, res per moram & cunctationem conficit, Plutarch. in Fabio. διατρίβειν ἔν τινι, in aliquo verſari & agere Ariſtop. ἐν γυμνασίοις διατρίβεις. Plato in Apolog. ἐν τῇ ζητήσει διατρίβειν, in inquiſitione verſari. Item cum ἐπὶ, διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ πραγματείαις, rei pecuariæ operam dantes, Plutarch. in Solone. διατρίβειν ἐπὶ τοῖς ἔργοις, rebus vacare, Demoſt. διατρίβειν ἐπὶ μικροῖς, in paruis immorari, Iſoc. διατρίβειν ἐπὶ τὰ πρακτέα, in re gerenda verſari, Gaza. Cum περὶ, Philo de mundo, τῶν περὶ τὰ μαθήματα διατριβόντων, eorum qui in ſtudio artium mathematicarum operam ponunt. διατρίβω περὶ τῆς φιλοσοφίας, AEſchin. Iſocr. περὶ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσι. διατρίβειν περὶ τοὺς λόγους, idem Iſoc. Cum πρὸς. διατρίβεις πρὸς θυσίαις, circa ſacrificia verſatur, Plut. in Numa.

Διατρίμματα μηρῶν, femorum intertrigines.

Διάτριχα τὴν ῥόδον, appellat Homer. in Catalogo, quaſi capilli ſtudioſam.

° Διάτριτος, ὁ. Galenus, καὶ τὴν διάτριτον ὑποβαλόντος, &c. vbi ait ſe vti verbo non ſuo, ſed eorū quos reprehendit.

Διάτριχα, tripliciter, τρίχα τριχῶς, τριχθά. Apollon. 2, κατρικάδας κατὰ φῦλα διάτριχα, diſtinctæ in gentes triſariam. Homerus Iliad. β, διάτριχα κοσμηθέντες, id eſt, τριχῶς διαταχθέντες.

Διατροπὴ, ῆς, ἡ, apparatus, diſturbatio, mutatio, animi defectio.

Διάτροποι θυμοὶ, moroſi, Eurip.

Διατροφὴ, ῆς, ἡ, alimentum, cibus, victus.

Διατρύγια, loca inter vites quæ ſeruntur, vel vbi iam maturuerint vuæ.

Διατρύγιος, frugifer.

Διατρυπάω, ῶ, penetro, perforo, excauo, transfigo.

Διατρύπτω, dirumpo. Homer. Iliad. γ, τριχθὰ διατρυφθὲν, i. διακλασθέν. διατρυφθὲν ξίφος, fractus enſis.

Διατρυφάω, ῶ, delicior. διατρυφῶσι παιδείᾳ τεθραμμένος, in deliciis enutritus, Plato de Leg.

Διατρώγω, manduco, rodo.

Διαττᾶν, cribrare, σήθειν: & Δίαττος, cribrum

Διάττω, ruo, cum impetu percurro: item, mordeo, proſilio, & emico, accelero, meo, quod διάττειν, quaſi raptim elidi, Plato in Craty. dixit. διάττουσιν ἀστέρες, proſiliunt ſtellæ, Ariſtot. in Probl. διάττοντος τοῦ αἵματος, ſanguine turgeſcente, Gaza in Problem. Ariſtot. Idem Ariſtot. de mundo, κατ' ἔμφασιν μὲν ἴριδες, καὶ ῥάβδοι, καὶ τὰ τοιαῦτα, καθ' ὑπόστασιν δὲ σέλατα, καὶ διάττοντες, καὶ κομῆται, i. eorū quæ in aere apparent, ſpeciem quidem tantùm exhibent arcus cæleſtes, & virgulę, aliáque huiuſmodi: naturę verò ſubſiſtētiam habent fulgores cæleſtes, & quos emicantes vocamus, & crinitæ ſtellę: vbi διάττοντες ἀστέρες, igniculi ſunt in cælo ſeu aere emicantes & exilientes. Sic etiam in Problem. ἀστέρας διάττοντας dixit, pro traiectionibus ignium.

Διατυπόω, ώσω, ωκα, diſpono, conſtituo, conformo, informo, animo cōcipio & fingo, deſcribo, exprimo. λογισμῷ διατύπωσον, cogitatione finge. διατυποῦν νόμους, leges inſtituere, i. ſancire, Lucian.

Διατύπωσις, εως, ἡ, informatio, cōſtitutio, ſtatutū, lineamentum, deſcriptio: item, teſtamentum Damaſceno.

Διατὰς, fugiens. διατὰς τὴν δίκην, pœnas euadens.

Διαυγάω, diffulgeo, tranſpareo, ſplendeo, illuſtro, illuceſco: & Διαυγάζω. Alexand. Aphro. μᾶλλον διαυγάζεται, magis reſplendet.

Διαυγασμὸς, ῦ, ὁ, &

Διαυγεία, ας, ἡ, &

Διαυγία, ας, ἡ, effulgentia, ſplendor. διαυγείαις λίθων, gēmarum ſplendoribus, Nazanz.

Διαυγὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, pellucidus, διαφανὴς, clarus, lympidus. Vnde ἄστρα διαυγέα, Apollon. aſtra lucida. & διαυγὲς ὕδωρ, aqua lympida: & διαυγὲς νᾶμα, Idem. Lucianus de fonte, διαυγές τι δεῖ καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει.

Διαυλακίζω, peraro.

Διαύλειον, vel Διαύλιον, ου, τὸ, dicebatur, quum in ſcena tacentibus omnibus, ſolus intus caneret tibicen, Cælius lib. 4, cap. 26.

Διαυλία, ἡ, duorum concentus.

Διαυλίζω, produco, profunda facio, augeo.

Διαυλοδρομέω, ῶ, decurſionem reducem ago, à calce ad carceres redeo, Gaza in 2. de gener. Animal.

Διαυλοδρόμοι, ſunt qui curſum circenſem peragunt, id eſt, δίσταδον, qui quum ad metam peruenerant, flectentes eò rurſus recurrebant, vnde curſum inierant, Budæ. in Annot. & Comment.

Δίαυλος, ου, ὁ, curſus reciprocus ſeu duplicatus, obeundi ſcilicet ſtadium, ac mox redeūdi. διαύλοις κυμάτων, Eurip. i. reciprocis fluctuum curſibus. δίαυλος autē dicebatur in ſtadio, qui ab eo q̄ pręerat iuſſus currebat ad aliquid nuntiandum, recurſurus ſtatim eò vnde cœperat: à δὶς & αὐλίζεσθαι, quòd bis in eodem ſtaret. Vitruuius lib. 5, In palæſtris periſtylia quadrata ſiue oblonga ita ſunt facienda, vti duorum ſtadiorum habeāt ambulationis circuitionem, quam Græci vocant δίαυλον. Philo de mundo, ἕξις δέ ἐστι πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό. ἄρχεται μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν μέσων ἐπὶ τὰ πέρατα τείνεσθαι, ψαῦσαν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας ἀνακάμπτει πάλιν ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀφίκηται τόπον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη. ἕξεως ὁ συνεχὴς οὗτος δίαυλος, habitus eſt tenor ſpiritualis, qui à mediis ad extrema extenſus, eò tandem vnde prodierat reuertitur. Item, ſpatium ducentorum & mille pedum in longitudinem. Euſtath. δίαυλος, inquit, τὸ διπλοῦν παιδίον εἰς εὐθύτητα σχῆμα ὁποῖον τὸ στάδιον. Interpres eo nomine intelligit locum, qui duo contineat ſtadia, aut menſuram cubitorum ducentorum.

Διαυλωνία, locorum anguſtiæ & fauces, in quibus coturnices aliæque aues illaqueantur, Bud. Comment.

Διαυλωνίζειν, per anguſtum fluere, ventum vtrinque excipere, perflare, Bud. Comment.

Διαυχενίζεσθαι, ſublata ceruice eſſe.

Διαυχένιος, ad ceruicem pertinens. διαυχένιος μυελὸς, medulla ceruicis, Plato in Timæo.

Διαφαγεῖν, peredere, comedere, deuorare, exedere.

Διαφαίνομαι, perluceo, interluceo, illuceo, videor, cernor, conſtat me eſſe, appareo, in conſpicuo ſum. Home. Iliad. θ, διεφαίνετο χῶρος, apparebat. Philo de mundo, ἤρξαντο διεφαίνοντο, i. exiſtere cœperunt & conſpici. διαφανείαν

φρονήσει διαφέρουσα αὐτῆς, prudentia perſpicuè excellentiſſima. διαφαίνεται ἡ ὀσμὴ, odor ſentitur, Dioſcor. lib. 6, cap. 10. διεφαίνετο οὐδὲν πρὸς αὐτὸ ἰσχύος ἢ ἀσθενείας, nullum præferebat roboris debilitatiſve diſcrimen: ſic Valla.

Διαφαίνω, μ. ανῶ, interluceo, transluceo, pelluceo, præluceo. Lucia. καὶ κρεῖττον διαφαίνει τῆς ἐλπίδος, ſpe melius euenit. Item, oſtendo, dilucidè aperio, præ me fero. οἷος διαφαίνῃ σὺ ἡμῖν, qualem eſſe te conticimus.

Διαφάνεια, ας, ἡ, perſpicuitas.

Διαφανῆ, τὰ, veſtes, quę fœminā denudāt, vt bōbycinę.

Διαφανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, tranſparens, lucidus, perſpicuus, inſignis, manifeſtus, emicans. διαφανὴς τῷ πυρὶ, igni perſpicuus. Sic etiam lapis quidam vocatur, quòd tranſluceat. Ariſtoph. τὴν λίθον ταύτην ἑώρακας, τὴν καλὴν καὶ διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι.

Διάφανον, quid ſit explicat Cæl. lib. 6, cap. 22.

Διαφανῶς, σαφῶς, apertè, manifeſtè, ſplendidè. Gaza de Seneꝫ. διαφανῶς χρῆσθαι τοῖς τοῦ ἀξιώματος γέρασι, vti ſplendidè præmiis authoritatis.

Διάφασις, εως, ἡ, tranſparentia, feneſtra, Cic. ad Attic.

Διαφάσκειν, cauillari, διασιλλαίνειν.

Διαφαυλίζω, vilipendo, floccifacio.

Διαφαύσκω, illuceo. διέφαυσεν αἱ ἡμέραι, eis dies illuxit, cap. 2. lib. 2. Reg. & lib. 1, cap. 4, ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα, donec illuxerit dies.

Διαφέρομαι, diſſideo, contendo, æmulus ſum, aut infenſus, ambigo, litigo, diſcrepo, contradico. τῆς διαφερομένων κρατήσειν ἐλπίζοντες, aduerſæ factionis ſuperandæ ſpe confirmati, Plutarc. in Solone. διαφέρομαι πρὸς τοὺς φίλους, diſſideo cum amicis. διαφέρομαι πρός σε, à te diſſideo. Incuſo apud, contendo, Demoſt. ἀμφισβητῶ, Hermog. διαφέρεται ἡ δόξα, opinio differt ab intellectu, Plato, ἐριστικίζω. Ariſtot. de mundo, contraria facit συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾶδον καὶ διᾶδον, &c. cōſentiens & diſſentiens. Plato 1. de Repub. ἵνα σοι μὴ διαφέρωμαι, ne à te diſſideam. διαφέρεσθαι ἑαυτῷ, non conſentanea dicere, ſecum diſcrepare. Plutarc. διενεχθεὶς τῷ λογισμῷ, de homine dixit incerti propoſiti. Ponitur etiā pro iactor, huc & illuc temere feror: vt 21. cap. Actor. Apoſt. διαφερομένων ἡμῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ κατὰ μέσον τῆς νυκτὸς: & cap. 22, διαφέρονται ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, in Adria nauigant, iactantur. διαφερομένην σποράδην ποίησιν, poeſis ſparſim diuulgata, Plutarc. in Lycurgo. διαφερόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ σποράδες, per regionem diffuſi, Idem in Camillo. διεφέρετο δεῦρο κἀκεῖ τὸ φορεῖον, lectica huc & illuc iactatur, Idem in Galba. διαφέρεται ὁ λόγος, diuulgatur ſermo. διαφέρονται ὡς ἐπὶ σχεδίας τῆς ἐλπίδος, ſpe ceu rate quadam iactantur, Plutar. de exilio. Non diſſimile eſt, Differri cupidinibus, apud Plautum, & apud Terent. Differri doloribus. Eſt etiam dilabi, in diuerſa digredi & abire. Plut. in Cæſ. αἱ πόλεις αὐτομολοῦσαι φυγῇ διαφέρεσθαι.

Διαφέροντα, τὰ, vtiliora, eximia, egregia.

Διαφερόντως, egregiè, excellenter, ἐξαιρέτως, vehemēter, maximè, præcipuè, longè, ſummè, potiſſimùm, aliter, diuerſe: cum Genitiuo. διαφερόντως τῶν ἄλλων, i. μάλιστα, præ cæteris, Æſchines. διαφερόντως ἤ, magis quàm. μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων, non aliter atque ſerui, Plato. μηδὲν διαφερόντως μηδ' ἧττον, Idem. διαφερόντως πάντων φιλομαθέστατος, omnium perquàm ſtudioſus. διαφερόντως ἐρᾷ, ardentiſſimè amat. διαφερόντως σέβω, ſumma religione colo. διαφερόντως ἔστερξε, vnicè amauit. διαφερόντως μᾶλλον, longè magis. Plato, φίλον αὐτὸν ἡγοῦμαι διαφερόντως, μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον, cum multò magis amicum duco, quàm illum. Idem in Epiſt. διαφερόντως τῶν πολλῶν, multò præſtantius quàm multi alii.

Διαφέρω, excello, differo, præemineo. Lucian. ἀλλὰ φέρε ἴδωμεν, εἰ κατ' ὀλίγον σοῦ διαφέρω, ſed age videamus, nū paruo interuallo te ſuperem. Plato 2. de Rep. φύεται ἕκαστος οὐ πάνυ ὅμοιος ἑκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν φύσιν, ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πρᾶξιν, ſed alius ingenio præſtans ad aliud opus conficiendum. Idem in Apolog. ἄλλοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσιν, à mulieribus hi nihil differunt. Idem in Epiſt. πρὸς τὸ διαλέγεσθαι καὶ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῇ λόγων πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, i. ad diſputandum & diſſerendū, ingenio & arte dicēdi lōgè præſtas ipſis. Idem ibidem, εἰσὶ γὰρ καὶ ἐκεῖ πάντων ἀνθρώπων διαφέροντες πρὸς ἀρετὴν, omniū enim hominū ſunt illic virtute præſtantiſſimi, i. qui virtute ſuperent cęteros omnes. διαφέρει πλούτῳ ἁπάντων, omnibꝰ opulētia anteit. διενεγκεῖν ἐπὶ μικροῖς, paruis in rebus excelluit, Iſoc. in Euag. διαφέρων τὴν ψυχὴν, animi fortitudine præſtans. διαφέρων τὸ φρονεῖν, prudentia ſuperior. διαφέρον σφόδρα, plurimum momenti habens. κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες, nulla in re inter ſe diuerſi, Lucia. διαφέρω πρὸς τοὺς κινδύνους, ad ſubeunda pericula ſum præſtantiſſimus, Iſocr. Idē. τοσοῦτον διαφέρειν τῶν πρεσβυτέρων. διαφέρων αὐτῶν τῇ ἀρετῇ, eo ſuperior virtute, Plut. in Public. διήνεγκε πολὺ πάντων, multò omnibus præſtitit, Idē in Pericle. διαφέρων ἐν τῷ πολέμῳ, excellens in bello, Plato. Æſchin. νεανίσκος ἐγένετο τῆς ὄψεως διαφέρων τῶν ἄλλων, adoleſcens eximia forma. διαφέρων πάντων τὰ πολέμια, omnes anteeo rebus bellicis, Lucian. Etiam in malam partem, Iſocra. τοσοῦτον ἀνοίᾳ διήνεγκαν πάντων ἀνθρώπων, vſqueadeò ſupra omnes homines amentia præditi erāt. ὀνόματι διαφέρειν, nomine differre, Philo de mūdo. & Plato in Apologia, διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, quadam re multis hominibus præſtare. Ibidem, οἱ δοκοῦντες διαφέρειν σοφίᾳ, qui ſapientia præſtare videntur. Idem ibidem, cum Accuſatiuo & Præpoſitione εἰς. οἱ διαφέροντες εἰς ἀρετὴν, qui virtute antecellunt. Item pro conducere, συμφέρειν. διαφέρει ἑαυτῷ, id eſt, λυσιτελεῖ, commodus eſt ſibi, Thucydides. διαφέρον κοινῇ, quod publicè prodeſt. Herodianus libro 2, ὅτι τὰ μὲν δημωφελῆ καὶ κοινῇ διαφέροντος, ὀλίγον τοῖς καθ' ἕνα φροντίς, nam quæ in populi communémque cedunt vtilitatem, parum cuique curæ ſunt. Idem paulò pòſt, pro ferre, id eſt, φέρειν, vſurpat. εἰδότες ὅτι χαλεπῶς τὸ πλῆθος διοίσει τὰ πεπραγμένα, ſcientes multitudinem id facinus indignè laturam. Sic διαφέρειν ψῆφον, apud Iſocratem & Plutarchum, pro ferre calculum, ſuffragium & ſententiam. διαφέροντες τὴν ψῆφον, Thucydides, id eſt, diſceptantes. Sophocles, ῥᾷστα γὰρ τὸ σὸν διοίσεις, facillimè quod tuum eſt feres. Euripides, σκῆπτρά σοι διαφέρειν καὶ στρατηλατεῖν σε δεῖ, te ferendis ſceptris præmium & exercitum ducere decet. Item, διαφέρει pro diſcrepat, intereſt: vt Lucianus, ἄνθρωπος ἀνθρώπου τοσοῦτο διαφέρει. Et Matthæi 12, πόσῳ οὖν διαφέρει ἄνθρωπος προβάτου; quod Valla ad verbum transferri poſſe putat, Quantum intereſt ſiue differt homo oui? quemadmodum apud Terētium, Stulto intelligens quid intereſt? Significat etiam refert, id eſt, varium & diuerſum eſt: quod etiam παραλλάττει dicitur. Theophraſtus, διαφέρει δὲ ταῦτα κατὰ τοὺς σπόρους ἑκάστου, refert autem qua quidque ſemente ſatum ſit. Plato in Epiſtol. τὰ νῦν ἀπορούμενα πολύ σοι διοίσει ἢ τὰ νῦν, ſuperiora dubia tibi multò ſe melius habebunt quàm nunc. διαφέρουσι χῶραι, refert quæ ſit regionum ratio, Theophraſtus lib. 8, cap. 8. διέφερεν οὐδὲν πληγέντι ἀποθανεῖν, Herodotus, nihil putabat differre, an percuſſus oppeteret mortem, an non. Xenophon, ἐσκόπει τί διαφέρει μανίας ἀμαθία, quid differt inſcitia ab inſania. Idem, διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἑκόντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι, differt inter hæc, id eſt, differunt inter ſe, æquo & inuito animo eandem cutem virgis cædi. Plato, οὐδὲν ἄν σοι διαφέρει φίλον ἢ ἐχθρὸν ἡγεῖσθαι, amicúſne an inimicus tibi ſit, nihil tua intereſt. Idem primo de Republica, τί σοι τοῦτο διαφέρει; hoc tua quid intereſt? Idem in Epiſtolis, σοὶ δ' οὐδὲν διαφέρει καὶ λαβεῖν καὶ δοῦναι τοσοῦτον, tua verò nihil intereſt & dare & accipere tantundem. Idem ibidem, πολὺ διαφέρει πρὸς ἅπαντα ἃ λέγεις αὐτὸν ἀφικέσθαι σε Ἀθήναζε, magni ad omnia quæ dicis intereſt, te Athenas venire. διαφέρει cum Infinitiuo & particula ὥστε. In Epiſtola vltima apud Platonem, εἴ τι σοὶ αὐτῷ διαφέρει μέγα, ὥστε ἀναλωθεῖν μὲν ἤδη ὅπως, ἀναλωθεῖν δὲ βλάψαι, &c. ſi quid tua intereſt magni ad hoc

vt ſumptus factus proſit, omiſſus obſit. Eſt etiam διαφέρειν, in diuerſas partes ferre, & importare, ἐκκομίζειν, efferre. Item, ὑπομένειν, tolerare, perferre, Pauſan. Item in diuerſum ferre, & variè agitare. Plut. de Cæſaris nece, διαφέρειν τῷ δὲ κάλλιστον τὸ σῶμα, καὶ κακῶς ... πρὸς τὸν πόνον διαφερομένου, in dolore vexatæ, Idē in Fabio. διακομισθέντα χρήματα, pecuniæ exportatæ, lib. 2. Macchabæor. διαφέρω τὸν πόλεμον, gero bellum, adminiſtro bellum, Herodot. διαφέρω τοὺς πολέμους, tolero bella. διαφερόντων μεγάλων κινδύνων, quoniam de magnis rebus dimicant, Idē. Thucydid. διαφέρεσθαι δέ σφι ἐξ ἴσου τὸν πόλεμον, quū æquo marte certarent. οὕτως ἡμεῖς οἰησόμεθα δεῖν τὴν ψυχὴν διαφέρειν μηδ' δείπνοις μήτε πράγμασι μήτε φροντίσι, itidem & nos exiſtimare debemus, animum à cœna non eſſe vexandum neque negotiis neque curis, Plutarchus de valetud. διαφέρειν τὸν αἰῶνα, æuum traducere, Herodotus. διοίσει ἄπαις, ſine liberis vitam deget, Euripid. διαφέρειν τὰς ἀγγελίας, perferre nuntios. Lucian. pro perfero de grauida muliere. Xenoph. καὶ πολλῷ πόνῳ διενέγκοῦσα καὶ τεκοῦσα βίος, &c. Item animo verſare aliquid, agitareque cogitando. Plutarch. καὶ πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διελογίζε. διαφέρει μοι τοῦτο, refert mea, Demoſthen. quod etiam cum Genitiuo dicitur, διαφέρει μοι τούτου. Inde διαφέρειν, ἐπιτηδείως ἔχειν: vt ὁ σπουδαῖος φιλεῖ προνοεῖσθαι καὶ τῶν διαφερόντων αὐτῷ, vir bonus ſolet proſpicere etiam neceſſitudine coniunctis. Item διαφέρει, refert, id eſt, ad rem pertinet. Sic Plinius de cædenda materia, Infinitum refert lunaris ratio, nec niſi à viceſima in triceſimam cędi volunt. διαφέρειν ἰδίᾳ τι αὐτῷ, aliquid ſua intereſſe putat, Thucyd. ὡς ἑαυτῷ διαφερόντων, tanquam quæ ſua intereſſent, i. ad ſe pertinerēt, Nazāz. διαφέροντος μηδενὸς τοιούτου, quum nihil tale interſit. διέφερε οὐ πάνυ τι τοῖς δήμοις, non ſanè magnopere populorum intereſſe videbatur. διαφέρει τοῦτο πρὸς κουφότητα, hoc ad leuitatem refert, Theophr. lib. 4, cap. 10, de cauſ. plāt. διαφέρει μοι τούτους σωθῆναι, mea intereſt hos ſeruari, Demoſt.

Διαφεύγω, effugio, euito: Accuſ. Iſocr. τὴν συμφορὰν διαφεύγειν. Ariſtoph. νεφ. εἰ ἄρ τὰ χρέα διαφεύξομαι, ſi ære alieno liberabor. τὴν σκηνὴν διαπεφευγώς, à ſcena remot⁹. οὐ διέφυγε παθεῖν, nequiuit effugere afflictionem, Plutarch. in Romulo. διαφυγὼν τὸν Δαρεῖον μὴ ἀπολέσθαι πεσεῖν, Dario elapſus eſt, ac vitæ reſtitutus, Herodot. διέφυγεν ἡμᾶς εἰπεῖν ὅτι, &c. excidit nobis dicere, Bud. ſic Iſocra. διαφεύγω ἐκ κακοῦ εἰς ἀγαθὸν, ex malo bonū ſequor, Plato de Leg. διαφεύγω γραφὴν, liberor ab accuſatione, Chryſoſt.

Διαφευκτικὸς, fugax.

Διαφήγω, cohibeo.

Διαφῆκε, dimiſit.

Διαφημίζω, μ. ίσω, π. ικα, diuulgo, diffamo.

Διαφθείρω, corrumpo, labefacio, cōſtupro: vt διαφθείρειν τὴν κόρην, ſtuprare & vitiare, διαπαρθενεύειν. & λιμῷ διαφθείρεσθαι, fame contabeſcere & perire. Plato in Epiſt. πολλὴ δεῖ ἐλπὶς διαφθαρῆναι τὰ πράγματα, magnus eſt metus ne res dilabantur. Item deſtruo, diſcerpo, interimo, perdo. Plutarch. in Apophth. συμβαλὼν ἐκ ἑκάτου καὶ διέφθειρε νικήσας. διαφθαρείς, corruptus, deploratus, inutilis. διέφθαρτο, inutilis erat. διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν, auditu captus. διαφθείρει φύγεθλα, panos diſcutit, Dioſcor. lib. 4, cap. 21. πολὺν χρόνον ἐλάνθανε διεφθαρκὼς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα καὶ διεφθαρμένος ὑπ' ἐκείνης, per multum temporis horum mutuus amor & conſuetudo latuit, Plutarch. in Camillo, id eſt, clam omnibus diu ſtuprauit eius vxorem & ab illa ſtupratus eſt. διεφθάρη, oppreſſus eſt, mortem oppetiit. διαφθαρεὶς νόσῳ, morbo intercept⁹. διέφθαρται τῆς δόξης, opinione excidit. διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς τρυφῆς, Iſocrat.

Διαφθονεῖσθαι, inuidere, Chryſoſt.

Διαφθορὰ, ᾶς, ἡ, probrum, ſtuprum, corruptio, mors, peſtis, lues, corruptela, pernicies. Xenoph. ὁ ποῖαί δὲ τίνες εἰσὶ νέων διαφθοραὶ, quænam ſunt adoleſcentum corruptelæ. διαφθοραὶ κριτῶν, iudicum corruptelæ, Ariſtotel. in Rhetor. Sophoc. ἀφῆκεν ἰχθύσιν ἰχθύσι διαφθοράν, i. εἰς ἀπώλειαν καὶ βορὰν, prædam, eſcam.

Διαφθορεύμενος, η, ό, diſcerptus. διαφθορεύμενος ὑπὸ κυνῶν, à canibus diſcerptus, Herodot.

Διαφίημι, dimitto, Baſil.

Διαφιλοτιμέομαι, cōtendo, & magno ſtudio conor quippiam efficere, Bud. Comment.

Διάφλοισβος, perturbatus, tempeſtuoſus.

Διαφοιβάζομαι, pro μαίνομαι. Soph. in Aiace, δεινὰ λέγεις ἡμῖν τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, i. ἐκμεμηνέναι, diuino furore correptum, malis eſſe conflictatum. πρὸς τὸν φοῖβον, ὁ ὑπὸ τῶν φοιβωμένων καὶ ἐνθεαζόντων. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι μανίᾳ τινὶ ὅμοιον πάσχουσί τι, inquit Interpres.

Διαφοιτάω, ῶ, percrebreſco, celebris fio. διεφοίτησεν ἡ φήμη, fama increbruit. διαφοιτᾷ λόγος εἰς ῥώμην, Romam rumor peruagatur, Plutarch. in Fabio.

Διαφοιτῶντες, paſſim vadentes, Herodot.

Διάφορα, τὰ, impenſæ, ſumptus, ἀναλώματα.

Διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia, diſcrimen, diſſidium, lis, μάχη, diſcordia, ἔχθρα, odiū. Plato, προφάσει αὖ ταύτην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος, hanc in me odii prætendens occaſionē. Plut. in Camillo, διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης, exorta inter eos altercatione. διαφορὰς ἔχει πολλὰς, multiplici differentia euariat. διαφορὰν ἔχω σοι, tecum diſcordo, Eurip.

Διαφορέω, diſtraho, diuello, perdo, vexo, excerno, digero, difflo, reſoluo, excutio, exhaurio, egero: Accuſ. Alex. Aphrod. ὁ τόπος θερμὸς διαφορεῖ τὰ φλεγματώδη περιττώματα, i. diſtulit. διαφορηθεὶς τὴν ὑγρότητα διὰ τῶν ἱδρώτων, ab eodem dicitur, cui humor per ſudorem eſt abſumptus. διαφορουμένη ὄσφρησις, hebes vis olfaciendi, Alexand. Aphrodiſ. Plato Epiſt. 7, τύχη δέ τις ταῦτα διεφόρησε, i. diſturbauit, diſiecit. Ibidem, διαφορεῖν τὰ τούτων χρήματα, horū pecunias rapere. διαφοροῦσιν ὄνυχες τὸ φλέγμα, vngues pituitam excutiunt, Alexād. in Problem. ἐὰν διαφορηθῶσιν ὑπὸ τῆς ὑγρᾶς, ſi ab humore reſoluātur, i. ſi non tabeant humore. διαφορηθῶσι τῆς ὑγρότητα, eis humor fuerit abſumptus. διαφορεῖ ἐκ τῆς αὐτοῦ τάξεως, è ſuo ordine dimouet, Plato in Timæo. διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, Idem de Leg. deturbat⁹ eſt. διαφορῶν ἐλαφρῶς τὸ πνεῦμα, leuiter excitans ſpiritus. διαφοροῦντες ὠμῶς τὰς ἐπαρχίας, crudeliter vexantes prouincias, Plutarch. in Galba. Galenus pro diſcutere, digerere, difflare. καινῶς δὲ καὶ διαφορεῖ τὸ θερμὸν ἔλαιον, calidum oleum diſcutit. διαφορούμενοι Dioſcoridi dicuntur, qui multo ſudore diffluunt, ſudatores, lib. 9, c. 13. Item porto, διακομίζω. διαφορουμένη πρόσοδος, obueniēs reditus ſeu prouentus, Thucyd. i. πεμπομένη, διακομιζομένη.

Διαφόρημα, ludicrum, παίγνιον.

Διαφόρησις, εως, ἡ, diſſolutio, reſolutio, Galen.

Διαφορητικὸς, ή, ὸν, diſcutiens διαφορητικὰ μαλάγματα, quæ diſcutiendi vim habēt. διαφορητικὰ φάρμακα, medicamēta diſcuſſoria, aluū ſubducētia. ἡ διαφορητικὴ, vis diſcuſſoria.

Διάφορον, τὸ, ἀνάλωμα, expēſa: item vectigal. τῶν διαφόρων πρᾶξις, exactio vectigalium, lib. 2. Macchab.

Διάφορος, ὁ καὶ ἡ, præcipuus, præſtans. Gaza, οὐδεὶς διαφορώτερος τὴν εὐσέβειαν, nemo pietate præſtantior. διαφορώτερα ἑτέρων πρὸς ἀρετὴν, magis quàm altera conferunt ad virtutem, Plato de Legib. διάφορος πρὸς σωτηρίαν, commodiſſimus ad ſalutem, Ibidem. Item, ἐχθρὸς, diuerſus, diſſentiens. Demoſt. ἐν δὲ τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγενόμην. Plato Epiſt. 8, προκαλούμενοι φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς, inuitantes amicos & inimicos molliter. Idem Plato 2. de Rep. οὐδὲν αὖ διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ, nihil ab altero diuerſum faciat. Ariſtot. de mūdo, ὁδοῦ διαφόρου καὶ ἐναντίας οὔσης, &c. quū ſit differēs & diuerſa via, &c. vbi generis eſt Fœm. Itē διάφορον πρᾶγμα, res cōtrouerſa. Et διάφορον, quod inter ſcribentes non conuenit, Pauſa. διάφορον εἶναί τινι, intereſſe alicuius. Ariſtot. 2. OEco. τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη, tāti enim ſua dicebat intereſſe. τὰ διάφορα, controuerſiæ, ſimultates, res controuerſæ, factiones, odia. διάφοροι ἑαυτοῖς ἐγένοντο, inter ſe diſſidebant. διάφορόν σοι μηδὲν ποιῶ, nihil tibi noceo, Ibidem.

Διαφορότης,

Διαφερόντως,pro διαφόρως,dixit Plato.

Διαφόρως,multipharíam,diuerſè,diuerſa natura,variè. ἐκ διαφόρως,eodem tenore.

Διάφραγμα,ατος,τὸ,interſtitium,ſepes,quicquid in aliqua re medium eſt, velut eſt narium interſeptum: vnde & membrana illa, quę parietis inſtar,cor & pulmonem à iecinore & liene diſtinguit,hoc appellatur nomine.Celſus vocat ſeptum tranſuerſum, alii præcordia,id eſt,περικάρδια, & Poetæ πραπίδες, teſte Euſtathio. Item διάζωμα, quod Gaza cinctum vertit. Hippocrat. & Galen.φρένας, Cæl.lib.2,cap.53.apud Dioſcorid.lib.3,cap.63.de melāthio herba,διαφράγματα vertunt Interpretes:intercurſantes membranæ,loculoſa diſtinctio ſeptorum,diſcurrentes veluti cancelli. διάφραγμα τῆς καρδίας,præcordia.

Διαφράγνυμι,obſtruo. διεφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον, caſtra vallis multis obſtruebant, Plut.in Camillo.

Διάφρακτος,interſeptus.

Διαφράττω,obſtruo, ſepio,interſepio,diſtinguo.

Διαφροντίζω,curo,curam ſuſcipio.

Διάφρυκτος,ſors,κλῆρος:nam φρυκτὸς fabā ſignificat,quibus in ſortibus & ſuffragiis vtebantur.

Διαφρυκτοῦν,ſortiri,ſorte diuidere.

Διαφρῶ,perfero,διακομίζω,acceſſum & exitum prębeo. ἀρρητιεῦσιν διαφρῶ:vide Etym.

Διαφυάς,άδος,ἡ,ruina,ſciſſura,διάφυσις.

Διαφυγγάνω,effugio,elabor,deliteſco,perfugio. Thucydides,διεφύγγανον ἐκ τῆς διαγνώσεως,abſoluebantur.

Διαφυγετεῖν,præter ſpem euadere.

Διαφυγή,ῆς,ἡ,effugium.apud Platonem de Legib.libro 5.de via & ratione & modo, ἄλλη δ' οὐκ ἔστιν οὔτ' ἀρετή,ἔτι σωτηρία τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή.

Διαφυλακτέος,ου,præſeruandus.

Διαφυλακτικός,ἡ,ὁ,conſeruator,qui ſeruat

Διαφυλάττω,μ.άξω,π.αχα, pręſeruo,aſſeruo, cuſtodio, tueor,conſeruo,obſeruo,tutor, Accuſat. διαφυλάξαι τὴν πόλιν,Euripid. διαφυλάττομαι,incolumis euado.

Διαφυλή,diuiſio.

Διαφύομαι, pullulo,prouenio,erumpo.

Διαφυράω,ſubigo,pinſo.

Διαφυσάω,perflo,flatu diſcindo. Galen.ad Glauconem ὑποχόνδρια διεφυσῶντο,præcordia flatu diſcindebantur.

Διαφύσησις,εως,ἡ,flatus.

Διάφυσις, εως, ἡ, diuiſio, res intercurrens, & diſcriminans. διαφύσεις λευκὰς ἔχει,Dioſcorid.lib.1,cap.130,de ebeno arbore, candidas habet venas,lineas,ſegmenta,interualla,pectines, pectinum modo venas & diuiſiones, maculas. διάφυσιν μέσην ἔχει ὁ βολβὸς, bulbus fiſſuram mediam habet,diuiſionem,rimam. Idem libro 4,capite 84. Gaza apud Theophraſtum vertit ſeptum, diſcrimen,ſeptum medium,rima,corpuſculum.

Διαφύσσω,exhaurio,ſeparo.

Διάφυμι,ἐξ

Διαφύω,μ.ύσω,π.υκα, inhæreo,Herodot. οὐ πολλῷ λόγῳ ὕστερον,χρόνος διέφυ, Interpres ſic,non ita multo interiecto tēpore: vide num ita ſit vertendum, ne multis agam, tempus erupit. διαφῦναι,διελθεῖν.

Διαφωνέω,μ.ήσω,π.ηκα, diſſono, Neutr.diſſideo,diſcordo,diſcrepo. διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις,inter ſe hæc diſſidēt, Ariſtoteles libro ſeptimo Politicorum. Phalaris in epiſtol. ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι,principia finibus non cōſentiunt. Cap. 37. Ezechiel. vbi Latinè deſperauimus, Græcè eſt,διαπεφωνήκαμεν: & lib.1.Reg. cap.30. οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς, Latinè habet,nihil defuit eis.

Διαφώνησις,declamatio.

Διαφωνία,ας,ἡ,diſſentio,diſcordia,diſſonantia.

Διάφωνος,ου,ὁ,diſſentiens,diſsidens,diſcors,diſſonus.

Διαφώσκω,illuceo. διαφωσκούσης ἡμέρας,die illuceſcente,ſimul atque illuxit,Herodot.

Διαφωτίζω,μ.ίσω,π.ικα,illumino,reuelo,Accuſ.iung.

Διαχάσκω,dehiſco.

Διαχαλάω,μ.άσω,π.ακα, reſoluo,diſſipo,aperio,Eurip. Accuſat.

Διαχαράττω,μ.άξω,π.χα,exaro,inſculpo,Accuſat.

Διαχάσκω,dehiſco,hio.

Διαχειμάζω,hyberno,hyemo,ſum in hybernis.

Διαχείρισις,diſpenſatio,adminiſtratio,διαχείρισις πραγμάτων,agendarū rerum ſtudiū, Thucy.Interpr. διοίκησις,

Διαχειρίζομαι,φονεύω,interficio,manibus violentis occido,cædo,interimo,occido,obtrunco, iniecta manu violo. ἐμμελῶς ἕκαστα πᾶσι διαχειρίσασθαι πεφυκώς,qui eſt ita à natura inſtitutus, vt ſua diligentia omnia incommoda ſopire poſsit & tollere, Plutarchus in Pericle,

Διαχειρίζω, pertracto, in manibus habeo, adminiſtro, rego,gero. Item occido. διαχειρίζω χρήματα, pertracto pecunias,Iſocrat.

Διαχειροτονεῖν,*eſt per manuū eleuationem aliquod decretum facere aut ſciſcere. χειροτονεῖν enim eſt τὰς χεῖρας τείνειν,vel αἴρειν. Differt διαψηφίζειν, quod fiebat calculis in hydriam coniectis. διαχειροτονεῖσθαι, apud Xenoph. omiſſor.lib.1.pro διαχειροτονίαν ποιεῖν. vide latius Bud.Comm.

Διαχειροτονία,eſt diiudicatio,quaſi ſuffragiorum diuiſio:*vt ſi latum ſit, vtrū vetus lex retinenda, an illa abrogata noua ferenda:vtrum pecunia in hunc aut illū vſum vertenda. διάκρισις τῆς ἐν πλήθει γνωμῶν χειροτονίας. διαχειροτονίαν διδόναι, vt Demoſth. vel ψῆφον ἀναδιδόναι, vt Plutarch. dicitur pro eo quod eſt populū in ſuffragia mittere, hoc eſt, rogationē,vel rē de qua conſulitur, populi ſuffragiis permittere. διαχειροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ, Aeſchines dare ſuffragia,& ad populum referre. Demoſth. κατὰ δημοκρ. ἐφ' ὑμῖν ἐποίησαν διαχειροτονίαν,&c.

Διαχειρῶν,vna dictione,id eſt,διὰ χειρῶν, Ariſtot.5.Politicorum. διαχειρῶν ἔχουσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν, vigilantius intendunt ad reipubl.cuſtodiam.

Διαχέομαι,diffluo,profluo, Thucyd.item lætor,lætitia perfundo:cui opponitur συστέλλομαι. Sic Cicero in Lælio, Vt ex bonis amici quaſi diffundatur, & incōmodis contrahatur.

Διαχέω,diffundo,transfundo,ſpargo ,diſſipo,reſoluo, diſcutio,irritum reddo,confundo: item exhilaro. διαχεῖν φύματα,tubercula diſſipare, Dioſc.lib.3,cap.170:aliquando in fruſta ſeco, Odyſſ.ξ, αἶψα δέ μιν διέχευαν, pro διέχεαν, κατὰ μέρη διεῖλον καὶ ἐμέρισαν,μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὑγρῶν.

Διαχόω,ῶ,μ.ώσω,exaggero,διαχωσάτωσαν,exaggerent,factis aggeribus arceant, Phalaris in Epiſt. διαχοῦν χῶμα, aggerem adiicere,Herodot.

Διαχράομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, interficio,obtrunco,ſupplicits afficio, Accuſat. νόσος διαχρωμένη τὸ σῶμα,morb⁹ cōficiens corpus, Plutar. in Pericle. διαχρήσεσθαι ὀλέθρῳ,exitio occubiturū eſſe,Herodot. διεχρήσαντο τούτῳ μόρῳ, hac morte ſunt affecti, Idem lib.1. Item pro vtor apud eundē. διαχρέονται οἴνῳ,vini potu vtuntur. διαχρᾶσθαι τῷ αὐτῷ τρόπῳ, eodem inſtituto vſum eſſe. διαχρέονται βόσκῃ ζωῆς ποιῶδει. διεχρέοντο οἰμωγῇ ἀφθόνῳ, effuſo fletu vtebantur. διαχρέονται συμφορῇ μεγάλῃ, afficiuntur permagno damno. διαχρεώμενοι ἐσθῆτι,veſte vtentes. διεχρήσατο ἤθεσι ξεινικοῖς, mores externos ſectatus eſt. τοῖς ἐναντίοις τὸ δέμας διαχρησάμενος,corpore vſus incommodo:hæc Herodot.

Διάχρισμα,ατος,τὸ,perunctio,vnguentum.

Διαχρίω,μ.ίσω,oblino, illino, ſublino,

Διαχρὸς,tepidus.

Διαχρόω,μ.ώσω,π.ωκα,tingo,Accuſat.

Διάχρυσος,ὁ καὶ ἡ,deaurat⁹,inaurat⁹. διάχρυσον ποιῶ,ſauro.

Διαχύομαι,διαχοῦμαι, diffundor,reſoluor, effundor,ſoluor,exhilaror. διαχυθεὶς τῷ προσώπῳ,lęta & hilari facie,ſerena fronte & exporrecta, Plutarch. Et διαχυθῶσιν,exhilarentur,Lucian. διακεχυμένοι,effuſi,ſoluti,qui molliter educati ſunt,diffuſi,Chryſoſt.

Διάχυσις ,εως, ἡ, diffuſio, effuſio. διάχυσις τῶν ὀμμάτων, oculorum feſtiuitas , Bud.

Διαχυτικὸς,ῆ,ὸ,prodigus,diſcutiēs,diſsipans,diffundēs.

Διαχυτλάζω, commoueo, dilato, humecto, eluo.

Διαχύω, diffundo, diſſoluo, exhilaro, aperio, ſereno. vide paſſiuum, Διαχύομαι.

Διαχωρέω, ῶ, peregrinor, penetro, tranſmitto. Lucian. τὸ νόμισμα διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, numiſma ambulat apud inferos, ſic Eraſmus, id eſt, peruagatur. διαχωρεῖν ἄπεπτα, cruda egerere, Gaza ex Ariſtot. lib. 3, de part. Animal. διαχωρεῖται γὰρ ὅσα λαμβάνεται, quæ ſumpta fuerunt, reddũtur, regeruntur, Dioſcor. lib. 4, cap. 278.

Διαχώρημα, ατος, τὸ, intercapedo, διάστημα, ἔκκριμα, excrementum, apud Galen. & Alexan. Aphrod. dicitur etiam Latinis retrimentum & recremẽtum. διαχωρήματα αἱματώδη, excremẽta cruẽta, Dioſ. l. 8, cruẽta alui deiectio, &c.

Διαχώρησις, εως, ἡ, tranſitus, egeſtio, excrementum, alui deiectio. διαχώρησις αἱματώδης, excrementum cruẽtum, Galenus. Idem, ἡ κάτω διαχώρησις, alui excrementa.

Διαχωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſeparo, Accuſatiu. διαχωρίζομαι, diſcedo.

Διαχώρισις, εως, ἡ, ſeparatio, alui egeſtio, Dioſc. l. 2, c. 99.

Διαχωρισμὸς, ῦ, ſeparatio.

Διάχωρα, τὰ διαστήματα τῶν λόχων, inſidiarum interualla.

Διαψαίρω, perflo: eſt etiam diſtraho, diſſolutus ſum, diffluo. Item quietus ſum, apud Euripid.

Διαψᾶν, perfodere, διορύττειν, διασκαλεύειν.

Διάψαλμα, ατος, τὸ, diapſalma, rythmi commutatio, viciſſitudo canendi: alii commutationem metri, alii pauſationem ſpiritus: alii alterius ſenſus exordiũ: alii rythmi diſtinctionem: alii verò cuiuſdam muſicę varietatis ſilentium, dixerunt eſſe, D. Hieronym. in epiſt. ad Marcellum cuius initium, Quæ acceperis.

Διαψέγω, μ. ξω, vitupero, Plato.

Διαψεύδομαι, fruſtror, fallor, mentior, falſum dico. Plato Epiſt. 7, ὅποι γὰρ ἂν ἄνθρωπος ὅσιον περὶ σώφρων τι καὶ ἔμφρων, τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἄν ποτε διαψευσθείη τῆς ψυχῆς τῶν τοιούτων πέρι, virũ enim pium & temperatum & prudentẽ omnino quidem in rebus huiuſcemodi, impii nunquam fallunt. διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, cum ſua fefellit opinio, Plut. in Lycurgo. Idẽ in Camillo, διαψεύδεσθαι τούτους νομίζουσι, hos mentiri putãt. Idẽ in Fabio, διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν οὐκ ἐπείθετο, fallere Annibalem nullo modo adduci potuit, i. vt fallat. διαψεύδομαι ἐν συλλογισμῷ, ratiocinatione fallor, Ariſtot. διαψεύδομαι τῆς δυνάμεως, Xenoph. qui poteſtatem non cognoſcit.

Διαψηφίζεσθαι, ψηφοφορεῖν ἐν δικαστηρίοις.

Διαψήφισις, propriè dicebatur ἐξέτασις τῶν πολιτῶν κατὰ δήμους ψηφοφορῶν, hoc eſt, recognitio recẽſióque ciuiũ populatim tributimq; citatorũ, ob id inſtituta, vt obreptitii ciues, ac falſò in ciuitatẽ adſcripti, tribu ac populo mouerentur. Dicitur tamen etiã ſuffragiorum diſquiſitio & latio, in quacunque re & cõtrouerſia ſingulatim facta. διαψήφισιν διδόναι, ad diſquiſitionem vocare.

Διαψιθυρίζω, murmuro, conſuſurro.

Διαψύχω, reficio, refrigero, recreo.

Διάω, διαπνέω, perſpiro, Homer.

Δίβαμος, bipes, duobus pedibus gradiens, Eurip.

Δίβαφα, & δίβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, purpura bis tincta: à δὶς & βάπτω. Hæc maximi erat impendii, vtpote quæ in libras denariis mille non poterat emi. Magiſtratus vtebãtur hac prætexta, quorum primus fuit Lentulus Spinter ædilis. Lepidiſsimè Cic. ad Cælium ſcribens, Curtius (inquit) noſter δίβαφον cogitat, ſed eum infector moratur: ſignificare volens, Curtium hominem nihili, ad magiſtratum obtinendum applicare animum.

Δίβιον, ωνος, Diuio, vrbs Galliæ.

Δίβολος χλαῖνα, lana duplex. δίβολος ἄκων, telum anceps, Laſcar. exponit bina tela, Euripid.

Δίβρεχος, bis madefactus, bis dilutus, bis merſus.

Διγαμία, ſecundæ nuptiæ.

Διγένειος, qui eſt mento bipartito.

Διγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, duorum generum eſt.

Δίγλυφος, ου, bis inſculptus.

Δίγλωσσος, ὁ, qui duas callet lĩguas, interpres, bilinguis. Plautus bilinguem beſtiam ſerpentem dixit. δίγλωττος Atticè pro eodem.

Διγνώμων, inconſtantis animi.

Διγονία, ας, ἡ, partus geminatio.

Δίγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, geminus, Epithetum Bacchi in Epigr. quòd bis ſit genitus. δίγονος μάσθλη, lorũ geminum, apud Sophocl. vide Etymol.

Δίδαγμα, ατος, τὸ, doctrina, præceptum, documentum, Ariſtoph. νεφ. exemplum, monitio, diſciplina.

Διδακτικὸς, ῦ, ὁ, appoſitus ad docendum, qui docere poſſit ad docendum paratus. Paulus Apoſt. inter alias dotes vult Epiſcopum eſſe διδακτικόν.

Διδακτὸς, ῦ, ὁ, doctrina comparatus, aut qui comparari poteſt, doctus, peritus, qui habet doctrinã. cap. 58. Eſaiæ. διδακτοὺς θεοῦ, i. diſcipulos Dei. ca. 6. Euang. Ioan. καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ θεοῦ, & erunt omnes docti à Deo. διδακτὸς μισθοῦ, mercede doctus. τὸ διδακτὸν, res quæ doceri poteſt, quam quis poteſt doceri. διδακτά σοι ἐκείνης, quę illa te docuit, Sophocl.

Δίδακτρον, ου, τὸ, præmium doctrinæ, Latinè mineruał.

Διδάκτυλος, duorum digitorum.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, præceptio, γνῶσις.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus docẽdi, ludus literarius, διδασκαλεῖον παίδων, puerorũ ludus, i. ſchola, Thuc. Plut. in Rom.

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, adhortatio, diſciplina, traditio, declaratio. διδασκαλίαν ποιοῦμαι, doceo, Thucyd. pro eodem διδασκαλίαν παρέχω, apud eundem.

Διδασκάλια, τὰ, δίδακτρα, mineruałia, doctrinæ præmia, καλὰ τὰ διδασκάλια παρὰ Θηβαίων ἀπολαμβάνεις, pulchrã tuæ doctrinæ mercedem à Thebanis recipis, Plut. in Lycur.

Διδασκαλικὸς, ῦ, ὁ, peritus docendi, qui valet arte docendi. vnde οἱ διδασκαλικοὶ λόγοι, præceptoris monita & præcepta, apud Xen. Hermog. de inuẽtione. διδασκαλικώτερον γὰρ ἐσπούδασα τὰς τέχνας ἀφηγήσασθαι, modo magis præceptorio artes tradere ſtudui. διδασκαλικὴ βακτηρία, Nazanz. διδασκαλικὰ ῥήματα, verba, quæ doctrinam ſignificant, Gaza l. 4. τὸ διδασκαλικὸν, docẽdi modus ſeu ratio, Plato de Leg.

Διδάσκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, magiſter, doctor, præceptor, admonitor: propriè volunt eſſe λόγων, quemadmodum ἐπιστάτης ἔργων, quales fuerũt Comici, ſiue Tragici, dythirambici & myſtici. Thucyd. pro authore alicuius rei poſuit. διδάσκαλος τοῦ χοροῦ, Demoſth.

Διδάσκομαι, docendum loco vel mando, inſtituendum curo. Eſt autẽ εἰς διδασκάλου καὶ καθηγεμόνος, τὸ διδάσκειν. τὸ δὲ παῖδας, τὸ διδάσκεσθαι, i. in ludũ literariũ mittere. Ammon. ſcribit eſſe διδάσκειν, per ſe: διδάσκεσθαι, per alium. Gaza, quod Cic. dixit diſco & addiſco, per διδάσκεσθαι trãſtulit. διδάξομαι, etiã pro docebo. Lucia. de luctu, εἶπε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαί σε θρηνεῖν, agedum, quoniam ignorare videris, lugere te doceam. Et ἐδιδαξάμην, docui. Ariſtop. νεφ. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι, te nunquam docuerim amplius. διδάσκομαι etiã pro diſco, Ariſtop. νεφ. ἀλλ' ἐξάγων τοῦτο δοῦς, διδάξομαι αὐτός: βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον, ipſemet docebor. Pro curo docẽdũ, Idẽ ibidẽ, ἐδιδαξάμην αὐτόν σε ... μάλ. διδασκῆσαι, docere, Heſiod. αὐτὰρ ἀέθλων ἔργα διδασκῆσαι.

Διδάσκω, μ. άξω, π. αχα, doceo, præcipio, planum facio, cum duobus Accuſat. Xenop. τὰ συμφέροντα διδάσκειν πολίτας. Ariſtop. νεφ. aliter, οὐδέπω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας, nondum me de fragore docuiſti. διδάσκω, cũ Genitiuo pretii. Plato in Apolog. Socr. πόσου διδάσκει, quanti docet. διδάσκω μισθοῦ, mercede doceo, Lucian. διδάσκειν τὴν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν, ἢ δρᾶμα, Comœdiam et Tragœdiam aut fabulã agere. δραματουργεῖν, curare agendam, publicare. Sic Cic. dixit docere fabulam, pro edere ſeu agere fabulã. Idem fabulã dare dixit, pro eodem. Hinc κωμῳδοδιδάσκαλοι, poetæ dicti, & τραγῳδοδιδάσκαλοι, & χοροδιδάσκαλοι.

Διδαχὴ, ῆς, ἡ, doctrina, præceptũ, admonitio. διδαχὴν ποιοῦμαι, doceo. διδαχῆς δέομαι, ſum admonendus, Thucyd.

Δίδημι, δεσμεύω: vnde δίδη, ligabat, pro ἐδίδη, aut ἐδίδου.

Διδοῦσι,

Διδῶσι,dant,pro διδῶσι.Heſiod. ὅς κε ξείνῳ ἢ ἱκέτῃ κακὸν διδῶσι.Sic Hom.Iliad.θ.

Διδόω,μ.ώσω,π.ωκα,do,permitto,Heſiod. τῷ μὲν ὄλβον διδοῖ ἀκέτι ζεύς,ei dat opes.Iſocrat. δίδου παρρησίαν τοῖς εὐφρονοῦσι, permitte prudentibus liberè loquẽdi libertatem, vt ſit δίδου,pro δίδοθι.

Διδράσκω,μ.άσω,π.ακα,ἀόρ.α.ἔδρα,fugio.

Δίδραχμον,ου,τὸ,munus duas drachmas cõtinens.Itẽ δίδραχμον,quod duab⁹ drachmis vẽditur,Ariſt.2.OEcon.

Δίδραχμοι,dicũtur qui duab⁹ drachmis conducti ſunt. Thucyd. δίδραχμοι ὄντες τῆς ἡμέρας ἐφρούρουν,qui defenſarunt milites,binas drachmas ſingulis diebus acceperunt.

Διδυματοκέω,ῶ,pario geminos.

Διδυματόκος,ου,ἡ,geminos enixa.

Διδυμάων,ονος,ὁ, primis breuibus. διδυμάονες,gemini,i. fratres vno partu & die editi.Ilia.π. διδυμάοσι παῖδα φέρουσιν. capitur etiam pro gemino & duplici:vnde Nonnus,διδυμάονες ἰχθύες,id eſt,duo piſces.

Διδυμεύουσαι,quæ fœtibus eſt gemellis,cap.4.Cant.

Διδυμόθροος ἠχὼ, duplex ſonus et ſententia,Nonnus.

Δίδυμος,ου,ὁ ἢ ἡ,geminus,duplex,dubius.ἡ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius,Nazanz.διδύμαιν χεροῖν,dupliciũ manuũ. Sophocl.i. manuum AEgyſti & Clytemneſtræ.τὰ δίδυμα,gemini,gemelli.Itẽ δίδυμοι dicuntur gemelli,qui in cęlo ſunt,Lucian.de Aſtrol.Itẽ panniculus duplici ſinu teſticulos continens,mutuũ eorum contactũ cohibens:ne ſi oblędatur alter,in alterũ quoq; trãſeat vitiũ.Item δίδυμοι,gemini,eodẽ partu editi,quaſi cõiũctis corporibus. Διδυμάονες verò, diuaricatis ſeiunctiſq;,de quib⁹ Cæl.lib. 2,cap,55.Item δίδυμοι, ſeminaria vaſa,teſtes ſeu teſticuli, coles,Alex.Aphrod.lib.1.Probl. δίδυμοι αὐξάνονται διὰ τὸ τοῦ σπέρματος ὑποστήριγμα καὶ μοχλόν.διδύμων σκληρίας, duritię teſtiũ Dioſc.lib.1,cap.136. διδύμων φλεγμονὰ,tumores teſtium, lib.1,cap.156.vnde Didymon tibicen in adulterio deprehenſus.ἐκ τῶν ὀνόματος ἐκρεμάσθη,hoc eſt, ἐκ τῶν διδύμων,hoc eſt teſtibus.διδύμων ξύλον,furca,Suidæ.

Διδυμότης,ητος,ἡ,geminatio.

Διδυμοτοκέω,ῶ,geminos pario, διδυμοτοκούμενοι,qui gemini prodeunt.

Διδυμοτοκία,geminorum partus.

Διδυμόχροος,bicolor,gemini coloris.

Δίδωμι,μ.ώσω,π.ωκα,do,concedo,permitto,trado,pręſto,adiudico,adhibeo,propono,oſtendo,condono,exhibeo,dedo,lego,ſubminiſtro,aſsigno.δέδωκα ἐμαυτὸν εἰς τὰ,&c.Demoſt.expoſui me,&c.τοῖς δεινοῖς ἑαυτὸν δοῦναι.Apud eundẽ cum Infinit. Ariſtoph.δίδωμι καταφαγεῖν. Lucian. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι, do vobis cõſultãdi tẽpus, Xen. in Pæd. δίδωμί σοι πάντων, Ariſtoph.Plato de Leg. διδόναι σοφίαν,tradere ſapientiã, Ibidem, δίδωμι πληγὰς,verbera infligo. δότω πῦρ δότω,huc afferat ignem,Ariſtop. δίδωμί σοι τιμωρίαν,do tibi pœnas, Lucian.δίδωμί σοι δίκην,tibi vltionem infligo.προσβάλλουσι πληγὰς ἔδοσαν, aggrediẽtibus vulnera inflixerũt,Plut. in Camil. δίκην ἔδωκε κατὰ τὸν νόμον,ſecundum leges pœnam luit,Ibidẽ.ἆθλον δὲ σοφίας ἀριστεῖον ἔδοσαν,ei ſapientię præmiũ dederunt.Idẽ in Themiſt.Iſoc.in Euag.ἔλεγχον ἔδωκε τὸ ἀφ ἧς διδόναι κακόν τι,malũ facere,Demoſt. διδόναι τὸν ὅρκον,deferre iuſiurandũ.διδόναι εὐθύνας,ſic dicunt,vt δίκην δοῦναι, i.pœnam pendere,& rationẽ reddere.διδόναι πίστιν ἢ πίστεις, eſt iurare & fidem dare,quod etiam πιστὰ διδόναι ſignificat. Iſocr.pro fidem facere dixit,& documenta dare,quod & πίστιν ποιεῖν dicitur.διδόναι λόγῳ,memorię prodere,ſcribere. διδόναι λόγους,ſermones ſerere, rumores in vulgus diſſeminare. διδόντες σφίσι λόγους, inter ſe colloquentes, Thucydid. διδόναι λόγον,dare vices loquendi & percũctandi,& viciſſim reſpondere percunctanti.διδόναι item pro immittere Ariſtot.de mũdo.τὴν δύναμιν εἰς τὰ συναφῆ δίδωσι,vim in ea quæ ſũt cõtigua immittit. δίδωμι εἰς τοὺς πολίτας,aſciſco in ciuem,Ariſtot.δίδωμι εἰς χεῖρας,trado in manus,Ariſtoph. ἔδωκεν ὀδύνῃσιν,Hom. tradidit eum doloribus,vulnerauit.

Itẽ,δίδωμι,do in matrimoniũ,i.ἐκδίδωμι.δίδωμί τῷ ἀνδρὶ τὴν θυγατέρα, filiã viro nuptui do. ἐδίδοσαν καὶ ἦγοντο ἐξ ἀλλήλων, vltrò citróque inter eos matrimonia cõtrahebãtur, Herodot.δοῦναί τινι πολιτῶν πρὸς γάμον,cuidam ciuium nubere,Plut.in Solon. Odyſſ.ο.τὴν μὲν ἔπειτα πέρηνδε Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρί' ἕλοντο,illam nuptum dederunt apud Samen.

Διέβην,Aor.2.à διαβαίνω,tranſmiſi,tranſiui.

Διεβίω,vixit.εἰ διεβίω,ſi vixiſſet,Gaza de Senect.& διεβίωσαν,ad extremum vixerunt.

Διεγγυὰ,ᾶς,ἡ,fideiuſsio.διεγγυὰ τῶν προξένων.

Διεγγυάομαι,ῶμαι,fideiubeo. Thucyd.διηγγυημένοι ἐκ τετρακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις, qui octingenta talẽta pro ipſis hoſpitibus fideiuſſerant,

Διεγγυάω,oppignero,lib.2.Eſdræ,titulo ιε,Bud.ait διεγγυᾶν,& διεγγυᾶσθαι,ſignificare,ſponſione & fideiuſsione aliquem liberare:& interdum idem quod ſimplex verbũ quum quis ſe rem præſtaturum promittit,& effectum in ſuo periculo recipit.

Διεγγύησις,fideiuſſoris interceſsio,fideiuſsio,interceſſio,ſponſio.Interdũ ſimpliciter,τῶν πραγμάτων ἀναδοχὴ,quũ rem te præſtaturum promittis,Bud.ibidem.

Διεγείρω,μ.ερῶ,π.ρκα, ſuſcito,facio ſurgere,concito,excito,inuito,extimulo. διεγερθεὶς,excitatus,experrectus, expergefactus,in vitam reuocatus.

Διέγερσις,εως,ἡ,excitatio.

Διεγερτικὸς,ὴ,ὸ,concitandi vim habens.

Διέγνωκα, diiudicaui, decreui,dignum duxi. Et διέγνων in Aor.2.pro eodem:à verbo διαγινώσκω.

Διέδεξε,cordi fuit,iudicauit,apud Herodot.pro διέδοξε.ὡς διέδεξε,vt audiuit, vbi accepit.ὡς διέδεξε τοῦτο οὐκ ἐλάχιστα, poſtquàm huic non minimum cordi fuit.διέδεξεν τοῦτο, vnde datur intelligi.

Διέδρα,effugit.

Διεδρία,ἡ,diſsidium in augurum diſciplina.

Διέδριον,ου,τὸ,ſellula.

Διέδριος,perſpicuus.

Δίεδρον,ου,τὸ,biſellium,ſellæ genus

Διέδρος,qui diſſidet.

Διέδυ,ingreſſus eſt:à verbo διάδυμι.

Διεζευγμένον,diſiunctum.

Διέζη,degebat,viuebat:à verbo διαζάω.

Διεζωσμένοι,οἱ, brachati.

Διεθεὶς,έντος,dilutus,maceratus. διεθεὶς ὑδρελαίῳ,hydrelæo maceratus,Dioſc.lib.3,cap.10. Idem lib.2,διεθὲν ὕδατι,aqua dilutum. διεθὲν λύκιον, lycium dilutum, madefactum.Idem lib.1,διεθεὶς ἐλαίῳ,oleo dilutus, oleo ſubactus, madefactus,idem Dioſc.lib.3:à δίημι.

Διεθῆναι,madefieri,dilui:à verdo δίημι.

Διεθρόει,tumultuabatur.

Διεὶς,αὐτὶ τοῦ δίεσο,δίελθε,Ariſtoph.

Διεῖδε,diſpexit,& Διειδέναι, pernouiſſe, perſpicere.

Διειδὴς,έος,nitidus,liquidus,clarus,apertus.διειδὲς ὕδωρ, aqua ſyncera, Theophr.libro 2.de cauſis plantarum.

Διείλεγμαι,allocutus ſum:à διαλέγομαι.

Διειλημμένος,interceptus,diſtinctus,aliquo interuallo diſcretus. διειλημμένοι λειμῶνες φυτοῖς,prata conſita arboribus,Lucian. διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος, ſermo multis viis inuolutus,obſeſſus,Idẽ.διειλημμένον γόνασι,geniculat⁹ geniculis interſeptus ſeu interſectus, Dioſc.lib.2:à verbo διαλαμβάνω.

Διείλησις,turbo,conuolutio,Plato de Legib.

Διείληφα. vide διαλαμβάνω.

Διειλητὴρ,ῆρος,ὁ,colum.

Διείλον,diuiſi:à διαιρέω.

Διειρωνεύομαι,decipere.

Δίειμι,διέξειμι,proſequor,διέρχομαι, percurro,refero,trãſeo, tranſmitto, penetro: item narro,percenſeo, progredior.Præſens huius accipitur in ſignificatione futuri.δίεισιν εἰς βάθος,altè deſcendit, Theoph. de cauſ.plant.lib.2. διεκπίπτει,erumpit.δίεισι τὴν τροφὴν,tranſmittit alimetum,Ibi-

de l.5. δίεισι διὰ τῶ νενοσηκότος, in morbidũ influit, ingreditur.

Διειμένος, à verbo διΐημι, id eſt, dilutus, διεθεὶς. διειμένος οἴνῳ, vino maceratus, dilutus, Dioſc. lib. 2. διειμένος ὅτι τὸ λευκὸν χρῶμα, qui dilutus albeſcit, Idem lib. 3.

Διέξις, interuallum, διάστασις.

Διερμήνευσα, lingua nũcupaui. Ariſtot. 2. OEcon. διερμήνευσεν ἐν τῷ χρόνῳ πάλιν αὐτοῖς ἀποδώσειν.

Διεῖπον, vulgaui. πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, iis omnibus diſponendis moderator Phidias, & ſpectator ei interfuit, Plut. in Pericle. διεῖπε τὴν ἀρχὴν, imperiũ gubernabat. διειπέ μοι, enarra mihi, Homer.

Διείργω, μ. είρξω, π. ειρχα, prohibeo, coerceo, diduco, diſtinguo, dirimo, interſepio, diſtinguo. διείργειν τὸν ἀγῶνα, ἢ τὴν ἀμφισβήτησιν, dirimere controuerſiam, certamẽ ſeu litem. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς ἀττικῆς ἡ νῆσος, breui freto inſula diſtinguitur ab Attica, Plutar. in Themiſt.

Διείρηκα, diſſeruit, dixit, Demoſth. διείρηται, diſputatum eſt, renuntiatum eſt, διήγγελται. διειρημένος, dictus.

Διείρομαι, inquiro, ἐρωτῶ, interrogo. Nonnus, ὦ πάτερ αἰτίζων σε διείρομαι, i. ex te peto & oro. διείρεο, interroga, ἀνέρωτα. Hom. Iliad. α, μή τι διείρεο, i. μηδαμῶς ἀνερώτα.

Διείρω, traiicio, inſero, innecto, denſo. καὶ διείρει αὐτὴ τῷ ἐρίνεῳ. διείρας λίνῳ, traiiciẽs lino, Dioſc. lib. 5, cap. 27, filo ſuſpendens, lino conſuens: funiculo traiiciens, alii exponunt. διείροντων τοὺς πασσάλους, adigentium paxillos, lib. 2. de cauſis plantarum. Theophr.

Διεκφεροξενος, ου, ὁ, inhoſpitalis, ſimulatè hoſpitalitatẽ exercens, per ſimulationẽ fallens hoſpitẽ, ἐξαπατῶν τοὺς ξένους, Interpr. Ariſtoph. Comici hac appellatione dedecoroſa fœdant Spartanos, Cælius lib. 10, cap. 5.

Διεὶς, ἕντος: à διΐημι, madefaciens. διεὶς ὕδατι, qui aqua madefecerit, qui diluerit, Dioſc. lib. 4. διεὶς τὰς πτέρυγας αὐτοῦ, i. δέξατο αὐτοὺς, i. alas ſuas expandens, aſſumpſit eos, cap. 31. Deuter. διεὶς οἴνῳ τὴν σμύρναν, ſubigẽs vino myrrham, vino myrrham ſoluens ſeu diluens, Dioſc. lib. 1, cap. 66.

Διεισδύω, ſubeo, intro, Alex. Aphrod. ἀὴρ διεισδύων εἰς τοὺς πόρους τῆς σαρκὸς, &c. Idem lib. 1. Probl. τὴν γλῶ διεισδύειν.

Διελθεῖν, pertranſiſſe.

Διεστασίαζε, in ſeditione erat.

Διεκ πέτρας ἐλάσειαν, petras tranſmitterent, inter petras tranſirent, Apollon. 2. Argon.

Διεκβάλλω, per medium emitto, traiicio. διεκβάλλει τὸ ὅριον ἐπὶ κορυφὴν ὄρους, tranſit terminus per verticem montis, cap. 15. Ioſuæ.

Διεκβολὴ, ἡ ὁδὸς, eruptio, & exitus per locum, via, egreſſus, anguſtum & interſeptum.

Διεκδικεῖν, perſequi, iniuriam alicui illatam vlciſci, frequẽter tueri: vnde διεκδικεῖν τὰς τούτων οὐσίας, aſſerere, vendicare. Et διεκδικῶν ἑαυτὸν ἀκοντίῳ, telo ſe defendens.

Διεκδρομὴ, ῆς, ἡ, excurſus.

Διέκδυσις, ambages, & ſtrophæ tergiuerſationum:

Διεκθέω, diſcurro, excurro. Ariſtot. de mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ad terram vſque curſim illiſum, &c.

Διεκκύπτω, perſpicio. διεκκύπτω διὰ τῆς θυρίδος, aſpicio per feneſtram, cap. 3, lib. 2. Macchab.

Διεκτέμνω, μ. τεμῶ, π. τετμηκα, intercido.

Διεκπεραίνω, abſoluo rem inſtitutam, & cœptum proſequor ad vltimum, perſequor, percurro.

Διεκπεράω, tranſmitto. Apoll. ἀγχέμαχοι διεκπέρασαν ἐρετμοῖς, Ariſtoph. pro traiicio. πολλῶν δ' ἄμμι ῥίζας διεκπείροντες, i. transfigentes ceparum radices. διεκπεραιούμενος, tranſuecti. διεκπεραιοῦν τὸν ποταμὸν, flumen tranſmittere, traiicere.

Διεκπεφευγέναι, effugiſſe, decepiſſe.

Διεκπίπτω, per medium elabor & euado. Capitur etiam pro intercido. διεκπίπτω ἐκ τῆς στρατοπέδου, è caſtris effugio Plutarc. in Public. Idẽ in Camillo, διεξέπεσον ἀπὸ τούτων εἰς τὴν πόλιν οἱ πολλοὶ, hinc multi in vrbem dilapſi ſunt. διεκπίπτω τὸ ὅμιλον, per turbã tranſeo, Philoſtrat. διεκπίπτει τῶν πόρων, per foramina exit, Plutar.

Διεκπλεῖν, per media m hoſtium claſſem erumpere, enauigare, elabi. διεκπλεῖν δηλοῖ τὸ τεμνόντων τὴν τάξιν τῆς ἐναντίας εἰς τοὐπίσω χωρῆσαι, Interpr. Thucydid.

Διέκπλοος, ου, ὁ, trãſitus, eductio, enauigatio, oppreſſio nautica, exitus, eruptio per mediam hoſtium claſſem. διέκπλους ὅτι αὐτοῖς, eis poteſtas eſt naues educendi, Thucyd. Idem, διέκπλοι οὐκ ἦσαν, eis erumpere non licebat. διέκπλοον ποιούμενος, nauigans.

Διεκπλῶσαι, enauigare, curſum tenere.

Διεκπνέω, expiro, exhalo, flo, ſpiro. Ariſtot. de mundo, διεκπνέουσι φέρονται κατ' εὐθεῖαν, rectis lineis flant.

Διεκπνοὴ, ῆς, ἡ, ſpiraculum, exhalatio.

Διεκπορεύομαι, progredior.

Διέκπτωσις, εως, ἡ, elapſus.

Διέκριθεν, pro διεκρίθησαν, Iliad. β.

Διέκρους, defluxus, meatus.

Διεκτέμνω, diſſeco.

Διεκφανὴς, tranſparens.

Διεκφεύγω, clàm ſubterfugio.

Διελασία, decurſio militaris, αἱ διελασίαι.

Διελαύνω, μ. άσω, π. ακα, transfigo, decurro in armis, Accuſat. διελαύνω πολλὴν ὁδὸν, multum iter perequito, Xen.

Διελέγχομαι, μ. ξομαι, π. λεγμαι, conuincor in cauſa, reus fio in mutuã venio redargutionem. διελεγχθεὶς πρὸς τινας ἀποστάσεως, defectionis accuſatus à quibuſdam, Plut. in Fabio.

Διελέγχω, redarguo, coarguo, reuinco, detego, cõfuto, Accuſat. ἐπειδὰν τὰς ἐνστάσεις αὐτῶν εἰς δύναμιν διελέγξωμεν, vbi obiectiones eorũ pro viribus cõfutauerimus, Naz.

Διελεεινολογῶν, ὁ, captans miſericordiam.

Διελεῖν, partiri, diuidere, diſtinguere, diſcernere, διοῖξαι, aperire, patefacere: à διαιρέω.

Διελήλυθα, tranſegi, percurri. διεληλυθὼς τοὺς οὐρανοὺς, penetrans cælos. διεληλυθέναι τὴν ὁδὸν, viam confeciſſe. διεληλυθότος ἐνιαυτοῦ, anno cõſumpto. διελήλυθα τὸν λόγον, ſermonem habui.

Διελθεῖν, trãſigere, percurrere, diſſerere. Plat. 2. de Republica, δεῖ γὰρ διελθεῖν ὑμᾶς καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους, i. verba facere, orationes habere ſeu orationẽ. διελθεῖν τὸν βίον, vitã traducere, Plato 2. de Rep. εἰς τὴν ἑλλάδα φήμη διελθεῖν ἔοικε, videtur rumor permanaſſe in Græciam, Plut. in Camill. διελθούσης τῆς σπονδῆς, vbi ſponſionis tempus exiit. διελθόντος χρόνου, tẽpore interiecto. διελθόντων ἐτῶν, annorũ ſpatio, Luci. in Anachar. τὰ μὲν πάντα ῥᾴδιον διελθεῖν ἐν βραχεῖ.

Διελκυστίνδα, ἡ, lud᷒ puerorũ, quũ duę inter ſe diuiſę partes, altera alterã manibus iũctis ad ſe retrahere cõtendit.

Διελκύω, μ. ύσω, π. υκα, diſtraho, traiicio. Accuſ. Ariſtophan. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις, per annulum trahere me poſſis, id eſt, tranſire facias.

Διελὼν, diffringens, aperiẽs. διελὼν πυλίδα, portula perfracta, Iſocrat. in Euag. διελὼν τι τεῖχος, diſſecto pallio demolitus.

Δίεμαι, voce paſſiua ſignificationẽ habet ſui Act. δίημι, madefacio, perfundo, diluo, βρέχω, percolo, Ariſtoph. in Pluto, συμμίξαμεν γοῦν ὄξει καὶ σκόροδ' ἔπειτ' ὄξει διειμένος, aceto diluens. Significat etiã aliquãdo perſequi. φεύγει τε δίω, διώκω. Itẽ Paſſiuè. Dioſc. li. 3, c. 55, διϊέμενος ταχέως, qui citò diluitur: vnde διειμένος & διεθεὶς, de quib᷒ iam dictũ eſt. διειμένος μεθ' ὕδατος, aquis ſolutis ſeu madefactis, lib. 1. Dioſc. c. 63.

Διεμαρτύρω, teſtificatus es, cap. 23. Act. Apoſtol.

Διεμβάλλω, iniicio.

Διεμμένω, permaneo.

Διεμπολῶ, coemere, mercari.

Διεμφαίνειν, relucere. Lucian. ὀφθαλμὸν πολὺ χαροπὸν ὑπερδιεμφαίνοντος.

Διενέγκας, præſtãs: & διενεγκὼν, eximius: à διαφέρω. Iſocr. δόξαν καλὴν καὶ οὐκ ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι. διενέγκῃ σκεῦος, deportaret vas, cap. 11. Euang. Marci.

Διενεχθεὶς, ἕντος, diſſidens. διενεχθέντες γνώμῃ, ſentẽtiis diſcrepãtes: à διαφέρομαι. Itẽ iratus. διενεχθέντα τὰ μέτρια, mediocria aduerſari, id eſt, τοῖς μετρίοις, Thucyd.

Διενιαυτίζω, totum annum alicui rei incũbo, immoror, perenno,

perenno: ſic Valla.

Διετος, pro διετὴς, bimus. διετα σπέρματα, bima ſemina.

Διοχλέω, perturbo, Chryſoſt.

Διεντερίδευμα, ατος, τὸ, quęſtio de inteſtino, vel cōmentū, vel ſolutio. Ariſtoph. περὶ ὧ πεισμαχέεις τῶ διεντερεύματος.

Διέντες, permittentes, διεῶντες, diluentes. vide Διείς.

Δι' ἐξ ἀλὸς, Apollon. 1. Arg. περτίεσαν δι' ἐξ ἀλὸς οἶδμα κίοντο, maris vndam pertranſibant. δι' ἐξ ἀλὸς ἀΐσσουσαν, percurrentem mare. Item, κοίλην δὲ δι' ἐξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα, ex mari nauem aſperſit. Idem, νῆα δι' ἐκ πέλαγος σεῦεν μέσον, nauem per medium pelagus impellebat & dirigebat. Idem, εἴκε δι' ἐξ ἀΐδαο βερέθρου στελλοίμην, ſi per barathra orci iter contenderem.

Διεξάγω, tempero, rego, moneo, tranſigo, ago. dirigo.

Διεξάττω, raptim emico, & erumpo, proſilio, ἐξορμῶ, ἐξορμάομαι. Ariſtot. de mūdo, οἱ ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι λέγονται.

Διέξειμι, narro, tranſcurro, commemoro, ediſſero.

Διεξελαύνω, peragro, vector, cū copiis & exercitu perrumpo, & tranſeo per medium, copias & exercitū duco. διεξήλασε τὸν ποταμὸν ἵππῳ, equo fluuium tranaſſe, Plutarch. in Public. διεξηλάσαντες τὴν ἄνυδρον, vbi ſiccanea peragrarunt. διεξήλασε τὸν ποταμὸν ἵππῳ, equo vectū flumina trāſiliiſſe. Significat etiam poſt victoriam fugientes hoſtes perſequor, & victis inſto. Accuſ.

Διεξελθεῖν, explicare, referre. Plato, πειράσομαι δι' ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν πρὸς ὑμᾶς διεξελθεῖν, vobis nitar enarrare.

Διεξῆσι, percurrent, incurſationibus vaſtabunt.

Διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς, remis traiecerunt: cum Accuſatiuo, Apollon. lib. 2.

Διεξερέομαι, interrogo, διερωτάω.

Διεξερπύζω, perrepo, gradior, erepo. Ariſtot. de mundo, εἰς νόμους διεξερπύσει, in paſcua erepet. dicitur ab eodē διεξέρπω, Ibidem.

Διεξερευνάομαι, rimor, perueſtigo. διεξερευνώμενος χώραν, regionem perluſtrans, Plato de Legib.

Διεξέρχομαι, narro, percurro, recenſeo, perſequor, examino, perquiro, interficio, perrumpo, pergo, ad finem vſque perſequor. Ariſtot. de mundo, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ, quoad per vniuerſum peruaſerit. Philo de mūdo, διεξελθόντες περὶ τῶν ὀλιγαρεστέρων ἐν κόσμῳ φυτῶν, ἴδωμεν, &c. quum ſuper præcipuis mundi ſtirpibus commentati ſimus, viderimus, &c. id eſt, quum diſſeruerimus de plantis, &c. Plato 2. de Repub. ἵνα μὴ περιττὸν λόγον διεξίωμεν, vt ne ſuperuacaneum ſermonē perſequamur. διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, eſt oratione perſequi, & enarrare, explicaréque & cōmmētari: in quo ſignificatur copioſa narratio. διεξέρχομαι χώραν, per regionē iter facio, Plut. in Lycurgo. διεξέρχομαι τὴν ὁδὸν, iter perago, Bud. διεξεληλύθασι διὰ πασῶν ζημιῶν, per omnia ſupplicia itum eſt, Thucyd.

Διεξῄειμεν, pro διεξῄειμεν, enarrabamus. Plato Epiſtol. 7, πολλάκις ἤ διεξῄειμεν.

Διεξιὼν, pro διεξιὼν, perrumpens, irrumpens.

Διέξειμι, percurro, conficio, narro. Accuſat. Iſocrat. ἐὰν τὰ τοιαῦτα διεξίητε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, ſi animo veſtro talia expenderitis. περὶ πολιτείας τι διεξιὼν, de republica quid narrans, Lucianus in Anachar. πολλὰ διεξιόντα τοῖς νῦν, quæ temporibus hiſce haud incommodè in vſum venire queant, Plutarch. in Politic.

Διεξιτέον, exponendum eſt.

Διεξοδικὸς, ῦ, ὁ, latus, ſpatioſus, fuſus, plen⁹. διεξοδικώτερος, latior, λεπτομερέστερος. διεξοδικὰς γράψαντες ἱστορίας, Plutarch. in Fabio. διεξοδικώτατα, latiſſimè, Bud. in Epiſt. priorib. τὸ διεξοδικὸν, pars excretoria, Gaza ex Ariſtotel. de partibus.

Διέξοδος, ου, ἡ, decurſus, exitus, permeatio, tranſitus. Ariſtot. de mundo, διεξόδους τῶν πλανητῶν, appellat curſus Lunæ, & aliarum errantium quaſi permeationes. Item reputatio, mentis reuolutio, recitatio, enarratio fuſa, & explicatio. διέξοδος τῶν ἐγκλημάτων, expoſtulationum ſeu criminationum verboſa explicatio, & copioſa commemoratio, Bud. in Epiſt. prior. διεξόδους βουλευμάτων ἔχεις, ſcis quo tendant eorum conſilia. διέξοδοι πολεμικαὶ, acierum ordinationes, agminum ordines, aciei luſtrationes, recenſiones. Plato, διεξόδους ἀπιέναι, caſtra mouere, Idem.

Διεορτάζω, celebro.

Διεπεῖν, conuenire.

Διεπέφραδον, pro διέφραδον, diſſerui, dixi, in ſecūdo Aoriſto: à διαφράζω.

Διέπραθον, diripui, ἐξεπόρθησα, Ilia. α: à διαπέρθω. Et διαπεπραθόμην, pro διεπορθούμην. Odyſſ. ο, διεπράθετο πόλις, direpta eſt vrbs.

Διέπω, diſpenſo, adminiſtro, obeo, moderor, diſpono, guberno, curo, rego. vnde οἱ ὕπατοι ἀρχὴν διέποντες, conſules. Ariſtot. de mundo, οὕτως ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦ τὸ σύμπαν διέποντος θεοῦ, ita ſe res habet etiam in deo, qui mundum vniuerſum moderatur. διέπω τὸν ἀγῶνα, certamini præſum. διέποντες τὴν ὑπάτων ἀρχὴν, conſules, conſulatū gerentes. Homer. Iliad. α, τὸ μὲν πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, i. διοικοῦσι.

Διερα, margines, ripæ fluuiorum.

Διεργάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, deſtruo, conficio, occido, interimo, ſubigo. Item, elaboro, paro. Depon. Accuſ. αὐτὴν διὰ τὸ βιασθῆναι διεργασαμένης, quum ſibi ob vim acceptam mortem conſciuiſſet, Plutarc. in Pubic. διεργασμένης γῆς, culta terra, Theophraſt. διέργαστο ἂν τὰ Περσικὰ πρήγματα, actum fuiſſet de rebus Perſarum, Herodot.

Διερεθίζω, irrito, excito.

Διερείδω, ſuffulcio, firmo, στηρίζω, ἀσφαλίζω. διερείδομαι βάκτρῳ χερὸς, baculo innitor, Eurip.

Διερέσσω, traiicio, remigo. Odyſſ. ξ, χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι νηχόμενος.

Διερευνάω, μ. ήσω, expendo, exquiro, explico: vt διερευνᾶν τὸν λόγον, diſputationē excutere, Philoni. Plato 2. de Rep. διερευνᾶν τί ἐστιν ἑκάτερον, perſcrutari quid ſit vtrūq;. διερευνάομαι, perſcrutor, ἐξετάζω. Chryſoſt. διερευνησάμενον πάντα.

Διερευνηταὶ, οἱ, perſcrutatores.

Διερμηνεύω, interpretor, σαφηνίζω.

Διερὸς, ῦ, ὁ, humidus, madidus, ὑγρὸς, recens, ſplendidus, vegetus: à διαίνω. διερὰ γῆ, humida terra, Theophraſt. de cauſ. plantar. lib. 3. διεροῖς μέλεσι, Ariſtophanes, id eſt, διαυγέσιν ἐκ τοῦ δακρύων, ſic Interpretes. διερὴ κέλευθος, humida via, Apollon. διερῇ φλογὶ, in Epigramm. πώγωνος διεροῦ, Ibidem, mento madido.

Διερπύζω, gradior.

Διερρηχὼς, ότος, qui rupit: & in Medio, διερρωγὼς, dirutus, lacer, corruptus: à verbo διαρρήγνυμι. τὸ διερρωγὸς ῥάψαι, ſuere quod diſruptum eſt, Chryſoſt. ἱμάτια διερρωγότα, veſtes ſciſſæ, cap. 4. li. 1. Reg. διερρωγότα χείλη, rimoſa labia, fiſſa labia, Dioſcor. lib. 1.

Διερρυηκὼς, ότος, diffluens, diductus: à διαρρέω. διερρυηκὼς ὑπὸ πλούτου, diuitiis diffluens.

Διερυθρὸς, ῦ, rubro diſtinctus, rubeus.

Διερύκω, μ. ύξω, π. υχα, prohibeo, ſeparo, interpello, dirimo, i. id quod fit veto ne fiat, & in aliud tempus reiicio.

Διέρχομαι, intercedo, prætereo, peruagor, peragro, emetior, pertranſeo, abſoluo, perſequor, percenſeo, peruado, permeo, lego, percurro, perluſtro. τὰ βιβλία διεξελθεῖν, libros perlegere & explicare. Iſocrat. χρὴ θέλειν δὲ τῶν ὄντων δυνμάτων ἂν χρὴ στοχάζεσθαι πειράσομαι διελθεῖν, i. enarrare. Idem, ταῦτα διῆλθον, hæc dixi, hæc diſſerui. διέρχομαί σοι τὴν ὁδὸν, facio tibi viam, Bud. in Epiſt. prior. διέρχομαι τὸ πεδίον, tranſmitto planiciē. διέρχομαι λόγον, orationem habeo. διέρχομαι τὸν βίον, vitam ago, Plato de Rep. διέρχομαι, pro enumero, cum Accuſ. & Datiuo. Plato 1. de Repub. ἀκηκόαμεν ὅσα ἄρτι Θρασύμαχος ἀγαθὰ διῆλθε τῷ τοῦ ἀδίκου βίῳ. Idem lib. 2, ἃ περὶ τῶν δικαίων διῆλθε, quæ de iuſtis oratione eſt perſecutus. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitā tranſigere, Plato 2. de Rep. πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοποῦντα διεληλυθότας. Item, διέρχεσθαι λόγος, dimanare fama dicitur à Plat. in Epiſt. περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος τις ὡς συγχωροῦντος ὡς πολεμίως οἴκων,

Syracuſis de me fama exorta eſt, quòd eſſem mortuus.

Διερωτάω, μ. ήσω, π. ηκα, interrogo, Accuſ. Plato. διερώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν.

Διεσθίω, erodo, exedo, corrodo. διεσθίω ςόματι, dentibus lacero.

Δίεσις, perfuſio, madefactio, percolatio, dilutio, miſſio, inſertio. Eſt etiam verbum muſicum: ſignificat enim quum ſonus primùm ſenſu percipi poteſt, principiúmque eſt muſicis & elementum, vt punctum, & monas arithmeticis, Ariſtot. μετὰ τὰ φυσ. Bud. Comm.

Διεσκεμμένως, prudenter, Xenoph.

Διέσομαι, perſeuerabo. Xenoph. lib. 2. ἀπομνημ. σκοπούμενος διέσῃ τί αὖ κεχαρισμένον σῖτον ἢ ποτὸν εὕροις, conſiderare perges, διατελέσεις: à futuro ἔσομαι, ab εἰμὶ, i. ſum.

Διεσπαθημένη, effututa, ſubagitata. vide διεσπαθάω.

Διέσσυτο λαὸν ἀχαιῶν, Homer. Iliad. β, peruagabatur populum, i. διήει, διήρχετο. διέσσυτο τάφροιο, extra foſſam exiuit, traiecit, prodiit, Homer.

Διέστηκα, diſto, diducor, ſum diſcretus, diſſideo.

Διετεινάμην, aſſerui, aſſeueraui, διϊσχυρισάμην ἔπος.

Διετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bimus, qui duos annos natus eſt. διετὴς χολὴ, Bud. in Epiſt. poſt. Cap. 2. Euang. Matthæi. ἀπὸ τοῦ διετοῦς καὶ κατωτέρω παῖδας ἀνεῖλε, pueros qui bimuli eſſent, & minores occidit. διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐςὶ, biennio vterum gerunt elephantes, libro 4. de generat. Animal. Ariſtot. διετὴς χρόνος, bimatus tempus. τὸ διετὲς, bimatus, ſpatium duorum annorum. ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui ſupra biennium ſunt puberes, i. iam biennium agunt ſupra pubertatem, qui ſextum decimum annum attingũt, AEſchines.

Διετήσιος, ου, ὁ, anno durans, anniuerſarius.

Διετία, ας, ἡ, biennium.

Διετίζω, annuum tempus compleo, & viuo in toto anno. οὐ διετίζει ὁ σαῦρος, lacerti vita annum non complet, Ariſtot. lib. Animal. ſic Gaza, & rectè: nam ſtatim ſequitur, λέγεται γὰρ ἑξάμηνος εἶναι ὁ σαῦρος, i. dicitur enim ſemeſtris vitæ eſſe. aliâs vertit, nõ complet bimatum. ſed puto ſignificare, annuum non viuit tempus: quod ex verbis Ariſtotelis colligere licet, lib. 9, cap. 37. apud eundem, lib. 9, cap. 41, de veſpis, διετίζει vertit, viuit toto anno.

Διέτμαγεν, diuiſi ſunt, παρὰ τὸ τμήγω, διεχωρίσθησαν. Hom. Iliad. α, τὼ γ᾽ ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, pro διετμάγησαν.

Διευθετῶ, compono, digero, concinno, ſuo vnũquodque loco colloco, boni conſulo.

Διευθύνω, μ. υνῶ, dirigo, guberno, corrigo, perſequor. Accuſ. διευθύνειν τὸν λόγον, corrigere orationem, Lucian. in Anacharſi.

Διευθυντὴς, οῦ, ὁ, gubernator.

Διευκρινέω, μ. ήσω, diiudico, diſtinguo, diſcerno. Chryſoſt. διευκρινούμενοι τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Διευκρίνησις, εως, ἡ, diſcretio, dilucidatio.

Διευλαβέομαι, caueo, vito, tempero. διευλαβοῦμαι κινεῖν, mouere tempero: ſic Gaza. Plato epiſt. διευλαβούμενος μὴ πάθοι, cauens ne pateretur, cauens ne quid accidat. Item reuereor, colo.

Διευριπίζω, huc & illuc vagor. διευριπίζει ὁ ἀὴρ, aer ventilatur ac reciprocatur, Gaza.

Διευρύνω, dilato, inhio.

Διευσθενέω, vires habeo.

Διευτυχέω, proſperè rem gero, felicitate fruor, viuo feliciter.

Διέφθορα, accepi corruptionem: à διαφθείρω. διεφθορὸς αἷμα, ſanguis corruptus.

Δίεφθος, ὁ, decoctus, concoctus.

Διεφύγανον ἐκ τῶν δικαστηρίων, abſoluebantur.

Διεχὴς, ὁ καὶ ἡ, diuiſus, duarum partium, diſtans, diſcretus, diſtinctus. opponitur apud Platon. διεχὲς & συνεχές.

Διέχω, μ. ξω, π. χηκα, diuido, tranſigo, diſto, cedo, pateo. Xenop. τὰ πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα, quę ampli⁹ q̃ paſſum vnũ diſtant. Item τὰ ὀργυιὰν διέχοντα, paſſum vnum diſtantia. διεχὼν τοὺς πλουσίους ἐραστὰς, repellens diuites amatores, Plutarch. in Alcibiade. διέσχον τὴν νεφέλην, mediam nubem penetraui, Nazanz. διέσχον αὐταῖς γυναιξὶν ἐν μέσῳ κατασᾶσαι τῆς παρατάξεως, Plutarch. in Romulo de Sabinis mulieribus, i. diducti ſunt ipſis mulieribus in medio aciei ſtantib⁹. διασχόντες τὸ γράμμα καὶ ἔσω παρακύψαντες, intra literæ velamen ingreſſi: ſic Moſell. apud Nazanz. διάσχωμεν τὸ πρῶτον καταπέτασμα, τῷ δευτέρῳ προσπελάσωμεν, tranſeamus primum, &c. Idem Nazanz. διέχει τῆς ἠπείρου, diſtat ab Epiro, Thucyd. διεῖχον πολὺ ἀπ᾽ ἀλλήλων, i. διειςήκεσαν, magno diſſiti erant interuallo, Idẽ. διέχει διὰ τοῦ ἥπατος, iecur trãſigit, Ariſtot. lib. 1. Animal. διέχουσα εἰς κόλπον, ad ſinum pertingens, Herodot. διέσχεν ἡ γῆ φεύγοντι, fugienti terra hiatu diducta eſt, & viuũ abſorbuit: ſic in Com. Ariſtop.

Διηθοῦντο, repudiabant.

Δίζημαι, & Δίζομαι, & Δίζημι, quæro, Accuſ. vt Odyſſ. ο, πατέρ᾽ ἀντίθεον διζήμενος: & indago, perſcrutor, ſector, exquiro, ſcrutor, poſco.

Διζήμων, ονος, veſtigator, Nonnus.

Δίζομαι, quæro, ζητῶ. Nonnus, πηλὸν δ᾽ ἡμετέρην οὐ δίζομαι. Accuſat. δίζομαι ποιεῖν, do operam vt faciam.

Δίζυξ, υγος, biiugus, duplex. Iliad. ε, δίζυγες ἵπποι, biiuges, διττοὶ, ἀνὰ δύο ἐζευγμένοι. & lib. 1. Epigram. δίζυξ ἐννεπίη, duplex eloquium. dicitur etiam δίζυγος apud Nonnum, καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, poſt biduum.

Δίζω, μ. ίσω, π. ικα, dubito, curo, exploro.

Διηγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, narro, enarro, commemoro, declaro, expono, interpretor, Accuſ.

Διήγημα, ατος, τὸ, narratio.

Διηγηματικὸς, narratiuus, qui narrationib⁹ delectatur.

Διηγηματικῶς, narratiuè.

Διήγησις, εως, ἡ, narratio, enarratio, hiſtoria. Sũt qui volunt διήγησιν dici poeſin prolixius rem abſoluentẽ: διήγημα verò quæ breuius ac ſuccinctius. Sed hoc quoque ab ἐκφράσει differt. nam διήγημα nouam habet rerum expoſitionem: ἔκφρασις autẽ ferè oculis audientium etiam ſubiicit. Illud item καθ᾽ ὅλου ἐξετάζει, i. vniuerſum inquirit, ſicut in Athenienſes à Lacedęmoniis eſſe bellatũ: ἔκφρασις autem per partes, vti quo genere belli, quibúſque machinarum tormentis.

Διηγνοημένον, τὸ, ignoratum.

Διηέριαι ποτέονται, volant per aerem, Apoll. 2. Argon.

Διηθητέον, percolandum eſt.

Διηθέω, μ. ήσω, π. ηκα, tranſmitto & liquo, percolo. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ λεπτομερέςερον ὕδωρ διὰ τῶν πόρων τῆς γῆς διηθεῖται, i. per terrę foramina tranſmittitur. διηθεῖται γάλα, lac tranſmiſſum elicitur. διηθέω οἴνῳ, vino expleo, Herodot. οἶνον διηθεῖς πυρέσσοντι, vinum ſtillas febricitanti, Plutarch.

Διήθω, μ. ήσω, π. ηκα, ſtillo, colo, tranſcolo, tranſmitto, excolo, diſtillo, propino.

Διάθησις, εως, ἡ, perſtillatio, percolatio, tranſmiſſio.

Διήϊσα, diſſerui, dixi, percurri, Nonnus.

Διηκριβωμένως, exactè, Ariſtot. in Rhetor.

Διήκω, tendo, peruado, penetro, peruenio, pertineo, tranſeo, exporrigor, tranſmeo, dirimor. Ariſtoteles de mundo, ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διήκει, ad pontum pertinet. Ibidem, τὸ πᾶν μία ἡ διὰ πάντων διήκουσα δύναμις διεκόσμησε, i. vniuerſitatem ipſa vis vna per omnia pertinens certo ordine. διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα, i. pertinens, Deus ſcilicet, ab æuo ſempiterno ad alterum æuum, deſcripſit. Proclus, ὁ μέχρι τῆς τῶν ἀπλανῶν ἀςέρων σφαίρας διήκων, i. pertinens ad globum fixarum ſtellarũ. ἡδονὴ διήκει σφῶν, ex eis percipitur voluptas, Philoſtrat. διῆξε τοῦ δήμου θόρυβος πολὺς, ſtrepitus, & acclamatio populi conſecuta eſt, Plutar. in Fabio. Bud. in Epiſt. poſt. διῆξαν εἰς τοὺς στρατηγούς. Euripi. διῆξε φήμη, fama peruolauit, fama increbruit.

Διήκονος. vide Διάκονος.

Διῆλθον, peruaſi, Accuſ. Sophocl. διῆλθ᾽ ἀχαιοὺς πάντας, ad Græcos omnes peruenit. vide Διέρχομαι. διῆλθεν ὁ λόγος,

γος, palàm factum eſt, exortus eſt rumor ſeu fama.

Διηλιωθεὶς, ἔντος, inſolatus, Theoph. l. 4. de hiſt. plant.

Διηλλαγμένα, τὰ, varia.

Διημερεύειν, totum diem aliquid facere.

Διημερόω, mitigo, emollio.

Διημερεύω, μ. εύσω, π. ευκα, diurno, diem totum exerceo, Neutr. abſolutum.

Διηνεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, continuus, longus, μακρός. Oyſſ. ξ. νώτοισιν δ' ὁ δυσμῇ διηνεκέεσσι γέραιρε. διηνεκὴς καρπὸς, fructus reſtibilis. διηνεκὲς, aſsiduè, iugiter. Apollon. 2. Argon. αἰῶνα διηνεκὲς. εἰς τὸ διηνεκὲς, in perpetuum, cōtinenter, perpetuò. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, Nazanzenus.

Διηνεκῶς, identidem, aſsiduè, continuè. Heſiod. ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε, i. prolixè omnia recenſuit.

Διηνέχθην, diſſenſi: à διαφέρομαι. διηνέχθη πρὸς ἑκυρὸν, aduerſus ſocrum iurgium fecit, Plutarch. in Numa. διηνέχθησαν περὶ τὴν κλῆσιν, in nomine diſſenſerunt, Nazanzen. διηνέχθη αὐτοῦ, diſſenſit ab eo, Thucydid.

Διηνθισμένος, ου, ὁ, florens: à διανθίζω.

Διηνυκέναι, peregiſſe: à διανύω.

Διηόω, vel Δηιόω, vaſto, deuaſto, depopulor.

Διηπάτηνται, decepti ſunt: à διαπατάομαι.

Διηπείλει, minabatur: à διαπειλέω.

Διηπειρόω, ῶ, μ. ώσω, in cōtinentem redigo, in Epigram. διηπείρωσε θάλασσαν, i. fecit vt eſſet continens.

Διῆρε, detraxit: à διαίρω.

Διῆρες, τὸ, cœnaculum, ſcala.

Διηρημένος, diſtinctus, diuiſus, ſeparatus. διηρημένην τὸν κλῆρον, i. partiti hæreditatem. πρόσωπα διηρημένα τὸ στόμα, perſonæ diducto rictu.

Διηρημένως, diuiſim, diſtinctè. διηρημένως κατασκευάζειν.

Διηρῆσθαι, pro διαιρεῖσθαι, apud Platonem & Ariſtotel. Bud. Comment.

Διήρεις, εως, ἡ, biremis, δίκροτος, Suid.

Διήντο, tranſierit, Apollon. 2. Argon. ... vbi Interpres, διῆλθε, διωχθεὶσα καὶ παραδοῦσα. Hom. Iliad. ε. aliter, οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, pro ἐκφοβήσει, διώξει, vt Interpres exponit.

Διηχὼ, quidam Ariſtotelici Interpretes vocant, quæ ſtrepitus ad auditum prouehitur, quaſi perſoniam dixeris, Cæl. lib. 8, cap. 25.

Διηχοῦν, τὸ, perſonans.

Διθάλασσος, ὁ καὶ ἡ, bimaris, qui vtrinq; mari alluitur.

Δίθαλος, ου, ὁ, cui victus geminus eſt, qui eſt victus gemini, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 17.

Διθεΐα, ας, ἡ, duplicitas deitatis.

Διθεῖται, οἱ, qui duplex numen aſſerunt in diuinitate: ſicut τριθεῖται, qui ternionē in eadē adſtruunt, Nazanz.

Διθεὶς, ἡ, oliua maior.

Διθυμία, ας, ἡ, diſsidium, diſſenſio.

Διθυραμβικὰ δράματα, i. διονυσιακὰ, bacchica.

Διθυραμβογενὴς, in Epigram. quaſi duabus ianuis in lucem editus: à θύρα & βαίνω, vel quòd in Dithyro antro τ ... nutritus ſit.

Διθυραμβοποιοὶ, qui Dithyrambos faciunt. Dithyramborum poetæ. eos vti dictionibus πολυπλόκοις, Ariſtoph. Interpres ſcribit, apud quem carpuntur. Iidem dicūtur ab eodē Ariſtoph. κυκλοδιδάσκαλοι, & διθυραμβοδιδάσκαλοι.

Διθύραμβος, ου, ὁ, metri genus in honorem Bacchi decantari ſolitum. Xenophon, ... Item cognomen Bacchi. παρὰ τὸ δύο θύρας βαίνειν, quòd bis natus duas veluti ianuas penetrarit. Dithyrambum primus omnium fertur Arion Corinthi feciſſe, nominaſſe, & docuiſſe, Herodot. libr. 1.

Διθυραμβώδης, dithyrambicum tumorem oratione ſpirans.

Δίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplex, δίπλοος, qui duplici corpore clauditur, biualuis. δίθυρος ναὸς, templum duarū ianuarum. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, biualuis fabarum ſtrues, Ariſtotel. lib. 3. de generatione Animal. δίθυρον, quoddam genus concharum appellat idem Ariſtot. lib. 4. Anim. Gaza biualue interpretatur.

Διΐ, τῷ, Ioui, à Nominatiuo Ζεύς.

Διΐαμβος, genus pedis, Interpres Hermog.

Διιόντων, ſimul euntium.

Διΐημι, à διὰ & ἵημι, tranſmitto. Xenoph. καὶ διίει τὸ σπάρτωμα διὰ τῆς χειρὸς, i. διιείσθω ἐπιστήσας, διαφεύξει. ſic Theodo. 6. de cauſ. & Ariſtot. de Anim. 3. Itē dimitto, ἀφίημι, ἀπαλλάττω, Plut. in Demetr. διΐημι verò à διὰ & εἶμι, vado, diſcurro, percurro. Itē ἀπαγγέλλω, narro, cōmemoro, orationē habeo. Itē διΐημι, aſpergo, perfundo, diluo. vnde διίεμαι, paſsiuū, & δίεσις. διίησι τὴν ὑγρότητα, humorē trāſmittit, Ariſtot. l. 9. Anim. διίεται ἐκ τοῦ στελέχους, ex caudice excerpitur, Theophr. l. 5, c. 4. hiſt. plan. διίησι πνεῦμα αὐτὰ ... ſpiritum totū ad ſe recipit, l. 5. hiſt. plā. Theoph. διίεσαι πρὸς τὴν βλάστησιν, quæ trāſcurrit in germen, Idem lib. 6. cap. 16. de cauſ. plantar.

Διϊθυντὴς, οῦ, ὁ, gubernator, διιθυντής.

Διϊθύνω, dirigo, guberno, rego.

Διϊκμάζω, perhumecto. διικμαζομένης τῆς γῆς, ſolo humeſcente, Theophraſt. lib. 5. de cauſ. plant.

Διϊκνέομαι, μ. ίξομαι, π. ιγμαι, pertranſeo, pertingo, permeo, pertendo, tranſigo, percurro, ediſſero. Iliad. ι. πάντα διίξομαι. pro permeo, Ariſtot. de mundo, διὰ πάντων διικνεῖσθαι, i. per vniuerſum peruadere. *Διϊκτικὸν, permeabile, Gaza.

Διΐος, Iouialis.

Διϊπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fluens à Ioue vel ab imbre, turgēs, rapidus. Hom. διιπετέας vocat fluuios, nō torrentes ſolùm, verumetiam omnia flumina, quoniam imbribus aquæ pluuiæ omnia complentur. τὰ διιπετῆ ἕδρανα, id eſt, ὑπαίθρα, ſtatiua ſub dio, Euripid.

Διϊπόλεια, τὰ, feſtum Athenis priſcum, dictum quòd in eo Ioui πολιῷ ſacrificaretur: eadē διάσια dicuntur. Hinc διιπολιώδη, apud Ariſtoph. νεφ. ἀρχαῖά γε καὶ διιπολιώδη, &c. pro priſcis & obſoletis.

Διϊππασία, equeſtre certamen.

Διϊππάζομαι, peruolo.

Διΐσταμαι, paſsiua voce, dirimor, diſſideo. Hom. Iliad. α. ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε. Item diuiſus ſum, diremptus, diſtractúſque. Plutarch. ὡς οὖν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη, poſtquam autem turba plebeia ei per medium viam fecit, Actiuè, Plato 2. de Repub. dixit, ἐὰν διαστησώμεθα τόν τε δικαιότατον καὶ τὸν ἀδικώτατον.

Διϊσάω, ſeparo.

Διΐστημι, μ. στήσω, π. στηκα, diſtinguo, diuido, rumpo, ſeiūgo. Itē diſcrepo, diſsideo, diſcordo, differo. Ariſtotel. διέστηκε μὲν οὖν ὅλως πρὸς ἄλληλα τό τε θῆλυ καὶ τὸ ἄρρεν, natura diuerſa ſunt. Item diſſocio, ad diſsidium impello. διιστάναι τὴν ἡμέραν, dirimere tempus, Bud. Com. διέστηκε τῆς ἀρχῆς, ab imperio diſtat, differt, Ariſtot. l. 7. Polit. διαστήσας μικρὸν χρόνον, aliquantulū temporis immoratus. Plutarch. διέστηκε πρὸς τὸ μέρος, à parte diſtat. Idē, διιστάναι ἄλλους ἡμῶν, à nobis alios diſſociare. Thuc. διεσεῖσθαι ὑπὸ σεισμοῦ, terræ motu diſcuſſa.

Διϊσχυρίζομαι, καὶ Διϊσχυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, affirmo, contendo dicendo. Plato in Epiſt. περὶ σοῦ διϊσχυριζόμην ὡς οὐχ εἴης τοιοῦτος αὐταρκεῖν τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς, fortiter dicebam te parem non fore, &c. aſſeuerabam.

Διϊσχύω, καὶ Διϊσχύω, ſuperior ſum viribus, Genit.

Διϊχνεύειν, inueſtigare, in Galeomyomachia.

Δικάζεσθαι, iudicio premi, iudicio circunueniri, iudicium ſubire: item ciuili & priuato iure agere, lites agere, certare, ambigere, vt Cic. loquitur, hoc eſt, ἐγκαλεῖν, in ius vocare. Lucianus, περὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος, de mercede diſcipulum in ius vocans. Ariſtoph. νεφ. αὐτὸς ἀγρῷ ... δικάζομαι, i. criminosè ago, poſtulo, defero. δικάζομαι ... minantur ſe in iudicium me vocaturos. ἐφ' ᾧ Τισίας ἦν, οὐ Διομήδης, δικαζόμενος, in quo Tiſias, non Diomedes, aduerſarius extitit, Plutarch. in Alcibiade. δικάζομαι περὶ τῆς δόξης, Nazan. τὰς δίκας δικάζειν, iudicia exercere, Ariſtot.

H.

in Polit. δικάζομαι περὶ τῆς συνθήκης, iudicio contendo, &c. Iſocr. δικάζεσθαι ἀξιῶν, iudicium ſubire volens. δικάζομαι τῇ ψυχῇ κακῶς τινος, animum in ius voco ob munus malè adminiſtratum, Plutarchus.

Δικάζω, μ. άσω, π. ακα, iudicio perſequor, iudicandi munus obeo, dico ſententiam, iudico cauſam, quæſtionem ago, diſcepto. Apollon. 2, δίκας λαοῖσι δικάζει, populorum diſceptat controuerſias. δικάζω τὴν χαρὰν προῃρημένων, AEſchines. δικάζω ἑκάστῳ, vnunquenq; damno, Herodot. δίκας δικάζουσι, ius dicunt, ferunt ſententias. δικάζειν τὰς δίκας θωὰς, ius dicere, Demoſth. δικάζω τοῦ ἀδικεῖσθαι φάσκοντι, dico ius, &c. Plato de Leg. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει, de homicidiis cauſas iudicat, Lucian. in Anacharſi.

Δίκαια, oppidum Thraciæ.

Δικαιαρχία, ας, ἡ, Puteoli, vrbs.

Δικαίαρχος, ὁ, Dicæarchus, proprium hiſtorici, Plutar.

Δικαιοδοσία, idonea cauſa: item iuriſdictio.

Δικαιοδότης, ου, ὁ, iuris dator. Qui recturus prouinciam mittitur, is vicem principis obtinet: ſub eo eſt is qui δικαιοδότης dicitur, id eſt, iura reddens, & iuriſdictionē habens, Bud. in Annot.

* Δικαιοδοτεῖν, ius dicere, Pandect.

Δικαιοκρισία, ἡ, iuſtum & rectum iudicium.

Δικαιοκρίτης, iuſtus iudex.

Δικαιολογέω, ῶ, declamo, cauſas ago ſeu oro, iura dico, accuſo, reſpondeo, iure contendo.

Δικαιολογεῖσθαι, iura ſua allegare, & in iure diſceptare, partes ſuas defendere, quod cauſificari Plaut. dixit. Cic. etiam cauſari, & proferre. Quintil. & Iuriſconſ. allegare appellant, hoc eſt, προτείνεσθαι, προΐσχεσθαι, & παρίσχεσθαι, & προφέρειν: hæc enim omnia ferè de eodem dicũtur. Accipitur & pro ἀμφισβητεῖν, & δικάζεσθαι, contendere, litigare. Athen. ἐδικαιολογεῖτο πρὸς ἐμὲ, mecum amicè expoſtulabat, quòd iniuriam ei intuliſſem. Lucian. in Prometh. ἡδέως ἂν τοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, & de criminib⁹ obiectis [illegible]bens tecum diſceptarim. Idem de ſacrificiis, χρύσης ὁ [illegible] προσδαπανήσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται καὶ ἀπαιτεῖ [illegible] ἀμοιβὴν, i. cauſificatur ſua beneficia commemorans. δικαιολογοῦμαι περὶ τῆς νήσου πρὸς σὲ, de inſula tecum diſcepto, Plutarch. in Apoph. δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, ipſi reſpondebo. In Pandect. τὰ δικαιολογηθέντα dicuntur, quæ in iudicio ſunt allegata, & quæ vtrinque diſceptata ſunt à litigatoribus, Bud. in Annot. & Com.

Δικαιολογία, eſt cauſę ſuę defenſio, iuris allegatio, iuris ſui in mediũ prolatio, iudicialis cauſificatio, quod pro cauſæ firmamento dici poteſt, æquitatis ratio, cauſificatio, iuridicialis materia, Ariſtot. in Rhetor. * Dicæologia apud Rutilium Lupum, eſt quum æquitatem cauſæ quàm maximè breui ſententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, iuridicialis.

Δικαιολόγος, aduocatus, cauſidicus. δικαιολόγος βασιλικὸς, regius aduocatus, Bud. in Epiſt. priorib.

Δικαιολογούμενος, ου, ὁ, vocans in ius.

Δικαιόομαι, οῦμαι, mulctor.

Δικαιοπολῖται, ciues Dicææ.

Δικαιοπραγέω, ῶ, leges ſeruo, iuſtè ago, vitã innocuam ago, ab aliorum iniuriis abſtineo.

Δικαιοπράγημα, ατος, τὸ, iuris actio, iuſta actio, Ariſtot. lib. 5. Ethic. opponitur ἀδικήματι.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, iuſtitiæ operatio, iuris actio, Ibidẽ.

* Δικαιοπραγεῖν, eſt ex bono & æquo agere. opponitur τῷ παρανομεῖν.

Δικαιοπράττειν, iuſtè agere, æquum facere, Terent. cuius contrarium eſt ἀδικεῖν, iniuriam facere.

Δίκαιος, ου, ὁ, iuſtus. Aliquando dicitur non ob vnam illam virtutem, quæ prima eſt inter morales, hoc eſt, δικαιοσύνην, ſed ob abſolutam omnibus numeris probitatem. Sic Ariſtot. in Ethic. dicit δικαιοσύνην, virtutem in ſe complecti omnem, vt δίκαιος idem ſit quod bonus & probus, quod eſt frequẽs in ſacris literis, quæ & ἀδικίαν pro quóuis accipiunt peccato. Itẽ verus, vt apud Soph. δίκαιος λόγος, pro vero: quod imitantur & Latini, Cic. in Saluſt. Quem honorem ita egit, vt nihil non æquũ atq; verum duxerit, quod ei facere collibuiſſet. Significat etiam idem quod ἄξιος, vt δίκαιος ἐγκωμίων τυγχάνειν, ἀντὶ τοῦ ἄξιος, dignus laude: & δίκαιος ἀπολωλέναι, dignus qui pereat. Ariſtop. νεφ. ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, dignus es qui argentum recipias. Idem ibidẽ, σὲ μὲν δίκαιός εἰμι ἐγὼ κολάζειν, te caſtigare debeo. Plato, δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι, æquum eſt vt reſpondeam. δίκαιός εἰμι συμβουλεύειν, in epiſt. Dionis ad Perdicam. δίκαιος δὴ λέγειν εἰμὶ τἀληθὲς, iuſtum eſt me verum fateri. δίκαιός εἰμι προειπεῖν, æquum eſt vt dicam, AEſchines. δίκαιοί εἰσι καὶ ἀπιστότατοι εἶναι τοῖς εὐεργεσίαις, id eſt, τούτοις μὴ πιστεύειν τῆς εὐεργεσίας προσήκει, Thucyd. lib. 4, δίκαιός εἰμι ἰέναι, debeo ire, Herodot. iuſtè fecero ſi eam. δικαία ἀρχὴ, iuſtum imperium, Iſocr. δικαία κρίσις, æquum iudiciũ. δικαία πενία, Iſocrat. τὸ δίκαιον, ius, iuſtitia, iuſtũ, æquum & bonum. τὰ δίκαια, leges ius. μεγάλων δικαίων ὑπάρξουσα εὔνοια, beneuolẽtia maximas neceſsitudines productura, Plutarchus in Romulo. κατὰ δίκαια κἄδικα, quo iure quáque iniuria, Ariſtoph. i. καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως. τῷ δικαίῳ χρῆσθαι, ius vſurpare, iure vti, τὸ ἑαυτοῦ δίκαιον κομίζεσθαι, ſuum ſeruare Latinè dicitur, i. auferre quod ſuum ſit. Chryſoſt. ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προτρέψαι τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον, minæ & vltionis expectatio non commouerũt hominem ad iuſtitiam κατὰ τὸ δίκαιον, quia iuſtũ eſſet, Thucyd. τὰ τῆς συγγενείας δίκαια, iura conſanguinitatis, i. τὰ νενομισμένα. οὐδενὶ δικαίῳ, nullo iure, Phalaris, τῶν δικαίων τυγχάνειν, ius ſuum obtinere ſeu retinere. τοὐμὸν μὲν δίκαιον ἐμὲ λέγειν χρεὼν, Euripides, quod ad me pertinet negotii, id memetipſum poſtulare conuenit. χωρεῖς εἰς τὸ δίκαιον, accedis ad id quod iuſtum eſt. τὰ δίκαια πατρὸς, patris officia, Phalaris in Epiſtolis. τὰ δίκαια ἀποτελεῖν, id eſt, τὰ νομιζόμενα, iuſtum pretium pendere, Xenophon. Nam τὰ δίκαια, iura, id eſt, quæ conquiruntur & citantur ad tuẽdam cauſam. Lucianus, μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, de nullo patris iure quod tueri poſsis, decedas. ἐκ τοῦ δικαίου ὠφελεῖν, merito iuuare. Ariſtophan. νεφ. ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν ὠφελῶσ᾽ ἐκ τῶν δικαίων, ſi quo commodo affecerint chorum ex meritis, ſiue pro meritis. Plato in Apologia dixit, κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας: & ibidem, κατὰ τὴν ἀξίαν, pro eodẽ. ἐκ τοῦ δικαίου, iuſtè, iure. Ariſtophanes in Pluto, οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, id eſt, per iniuriam opes aſſecuti. δίκαιον ἔχειν, ius ſuum obtinere. δίκαιον προβάλλεσθαι, iure ſe tueri. δίκαια δύο προβάλλεσθαι, vel προτείνεσθαι, duplici ſe iure tueri. τῶν δικαίων ἀφίστασθαι τῶν ἑαυτοῦ, de iure ſuo diſcedere.

Δικαιοσύνη, ης, ἡ, iuſtitia.

Δικαιοτήριον, ου, τὸ, locus iudicii, forum, κριτήριον, Nazan.

Δικαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, iuſtum puto, iuſtifico, iudico, cẽſeo æquũ. Actiu. Accuſ. Sophocl. in Aiace cum Infinit. poſuit. μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν, non cenſere principes eſſe audiendos. In Bibliis, δικαιώσατε χήραν, defendite viduam. μὴ δικαιῶ ἄρχεσθαι, ſubeſſe dedignor. δικαιοῦσι αἰγύπτιοι θύειν, Herodotus, ius eſt AEgyptiis ſacrificare, æquum cẽſent AEgyptii ſacra facere. ἐδικαίωσε γῆμαι, ducendam ſibi vxorem putauit. ἐδικαίου εἶναι τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, vt erat, ita reipſa Phronimæ ſe prẹſtitit nouercã.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, ius, iuſta cauſa, iuſtè ac iure factum, mos, inſtitutum, decretum, præceptum, lex, officium, ritus. δικαίωμα νόμου, præceptũ legis, cap. 31. Numerorum. τὰ δικαιώματα, allegationes ad ius noſtrũ conſeruandum, & firmamenta cauſæ apud Ariſtot. in 1. de cælo..

Δικαίως, iuſtè, iure. καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως, id eſt, πάντι τρόπῳ, Ariſtoph. hoc Latinè, quo iure quaq; iniuria dicitur. μάλα δικαίως, iure optimo.

Δικαίωσις, εως, ἡ, iuſtificatio, ratio, ius, imperiũ, iuſſum.

Δικᾶν, pro δικάζειν, Herodot. lib. 1.

Δικανικὸς, οῦ, ὁ, iudicialis, ὁ περὶ τὰς δίκας διατρίβων, leguleius, cauſidicus, iuriſperitus. Xenoph. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται. Plato in Apologia, ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν

καὶ δι

καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δὲ, moleſta vobis dicam & iudicialia, ſed vera. δικανικαὶ τέχναι, iudiciariæ artes, Plutarchus in The miſtocle. δικανικὸς λόγος, iudicialis oratio, Ariſtotel. lib. 10. Ethicorum, forenſis. * differt τοῦ συμβουλευτικοῦ, Alicarnaſſ. δικανικὴ, ars oratoria, Plato lib. 3. de Repub.

Δικανεύω, iudico.

Δικάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps.

Δικαρπεῖν, bis fructum ferre, tam de arbore quàm de fructu apud Theophraſt. in 1. de cauſ. plant.

Δίκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, biferus, bis fructifer. Strabo, τινὲς δ' αὐτῶν καὶ δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν.

* Δικαρποῦντα, bifera vertit Gaza.

* Δικάσιμοι ἡμέραι, faſtus dies, ἡ ἐνδικος.

Δικάσιμος ὥρα, tempus iudicio præſtitutum.

Δικασπολία, ας, ἡ, iuſtitia, lis, controuerſia, in Epigram. iudicium, forum.

Δικασπόλος, ου, ὁ, qui verſatur in iudicio, qui circa iura reddenda verſatur. Iliad. α, ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, id eſt, οἱ περὶ τὰς δίκας καὶ νόμους ἀναστρεφόμενοι, βασιλεῖς, iudices.

Δικαστήριον, ου, τὸ, forum iudiciale, iudicum conſeſſus, iuriſdictio, concilium. Lucian. δικαστήρια, pro ſenatu, i. ipſis iudicibus vſurpat. δικαστήριον τινι καθίζειν, accuſare. Apud Athenieſes locus erat, in quo populus ipſe, non ἀρχαὶ, i. magiſtratus, iudicabat, Plutarch. in Solone. Ariſtotel. 2. Polit. ait quoſdam ſuccenſuiſſe Soloni, quòd ſoluerit Areopagum, & omnem traduxerit authoritatem εἰς τὰ δικαστήρια, quæ conſtant ἐκ τοῦ δήμου. δικαστήριον συνάγειν, cõcilium inire. Lucianus pro iudicibus, πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, iudex, litium diremptor. δικαστὴν ποιεῖσθαι, Lucian. iudicem facere, iudicium deferre. δικασταὶ, rerũ capitalium permulti erant iudices. Mille & quingenti fuerũt in iudicio, accuſante Dinarcho Demoſthenem: interdum mille & vnus erant, ex Demoſth.

Δικαστικὸς, ἐπιστήμων δίκης, iudiciorum peritus. Xenoph. στρατηγῷ καὶ δικαστικῷ καὶ πολιτικῷ ἑαυτὴν ἐπιτρέψαι, &c. τὸ δικαστικὸν, dicebatur merces, quæ iudicibus dabatur pro opera iudicãdis controuerſiis impenſa, hoc eſt, ſportulæ iudiciales, ſportularia pecunia, Bud. in Annot. poſt. δικαστικὸν λαμβάνουσι, iudicii mercedẽ capiunt, Ariſtot. 6. Polit. δικαστικὸν ῥῆμα, iudiciale verbum, Budæus in Epiſtol. δικαστικὰ χρήματα, Ariſtophan.

Δικάστρια, ἡ, iudex, Lucianus.

Δικατάληκτος, dupliciter deſinens.

Δίκειν, iacere, βάλλειν, ῥίπτειν.

Δικηλισταὶ, dicebantur apud Laconas, qui comicos luſus obibant, Cæl. lib. 3, cap. 31.

Δίκελλα, ας, ἡ, ligo, onis, bidens. Phocylid. εἰ δέ τις οὐ δεδίδακε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.

Δικελλίτης, qui ligone vtitur, foſſor.

Δικέρως, & Δίκερος, ω, ὁ καὶ ἡ, bicornis.

Δικέφαλος, ου, ὁ, biceps.

Δίκη, ης, ἡ, cauſa, quæ apud iudicem agitur, iudiciũ, ſententia, pœna, lis, publica actio, ius, ritus, mos, officium, iuſtitia. Odyſſ. ξ, ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, i. ratio & mos. Pro ſententia, Xenoph. ἡ δίκη κατεψηφίσθη, ſententia pronuntiata eſt. Et contrà, Sophocl. in Aiace, οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν, nunquã dixiſſent ſententiã cõtra virũ alium. A poetis dea fingitur eſſe iudiciorũ, inde dicta quòd lites & cõtentiones dirimat. Hanc virginẽ credi ſcribit Proclus, quoniã dicaſticum genus deceat eſſe καθαρὸν, i. integrum purũmque. Heſiod. ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ δίκη διὸς ἐκγεγαυῖα, virgo iuſtitia eſt prognata Ioue. Euſta. δίκην & θέμιν idem eſſe putat, Ariſtot. de mundo, τῷ δὲ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρὸς, Deus è veſtigio comitẽ habet iuſtitiæ præſidem, quã δίκην nominant, diuinæ legis vindicẽ, ſimul vt quicquã ſanctionum eius prætermiſſum eſt. ἐν δίκῃ, i. iure & meritò. Ariſtoph. νὴ ἐν δίκῃ σ' ἔπαιζον, iure te cedebam. Plato epiſt. 7, ἦλθον κατὰ λόγον, ἐν δίκῃ τε, &c. acceſſi rationabili iuſtáque de cauſa. κατὰ δίκην, iuſtè. Ibidẽ, διανέμειν μὴ κατὰ δίκην, iniuſtè diſtribuere. Itẽ δίκην, inſtar, per ἔλλειψιν τῆς κατὰ, quaſi dicas ſecundum ritum, in modũ, in morem. Ariſtot. de mundo, καὶ ῥέουσι πολλάκις ποταμῶν δίκην, ſæpe fluunt fluminum modo. Poteſt etiam verti inſtar fluuiorũ, vt Ibidem, à Bud. ἀνὰ τὴν γῆν φέρεσθαι χειμάῤῥου δίκην, vertitur, torrentis inſtar graſſari. χωρὶς δίκης, indicta cauſa, παρὰ δίκην, præter ius, Plutarc. in Camillo. σὺν δίκῃ, iure, Herodot. itẽ ſine Præpoſitione δίκῃ, i. iure, meritò, iuſtè, Sophoc. παρὰ δίκην ἀπαιτήσας ἐξῃτήσατο, præter religionem iudicii Aſpaſiã impetrauit, Plutarch. δίκη ἀνάδικος, iudicium reuocatum & irritum, iudicium nullum, vt loquuntur Iuriſc. δίκη εὐθεῖα, controuerſia recta, Le principal de la cauſe. ἐρήμη δίκη, indicta cauſa, vadimonium deſertum. δίκη θεία, diuina vltio, diuinum ſupplicium, Æſop. decretum diuinũ, Plutarch. δικαίοις καὶ ὁμοίοις δίκαις, æquis conditionibus viuit, Thucyd. δίκη τῆς βλάβης, actio damni dati, quæ eſt ex lege Aquilia cõtra eum qui damnum intulit. δίκη κακηγορίας, & δίκη κακηγορίου, iniuriarũ actio. δίκη πρὸς αὐτοὺς ἔσται, pœna in ipſos futura eſt. Philoſtrat. δίκη γίνεται, de cauſa pronuntiatur, Thucyd. δικῶν ἐκεχειρία, id eſt quod Latini dicunt iuſtitiũ. μὴ οὖσα δίκη, iudicium nullũ. δίκην ὀφλισκάνειν, mulctari, incidere in fraudem vertit Bud. δίκην ἔτισας, pœnas luiſti, Lucian. δίκη δικαζομένη, litis actio. δίκας δικάζουσι, ius dicunt, agũt iudicia, cauſam, Herodot. διὰ δίκης ἐλθεῖν, ſubire iudicium, Thucyd. ἐπὶ δίκην ἐλθὼν, iudicio proſecutus, qui in ius vocauit, Plutarch. in Camill. ἐπὶ δίκῃ διελθεῖν, iudicio ſe cõmittere. δίκην ὑπέχειν, iudicium ſiue pœnas ſubire, Idẽ Plut. in Solone. τὴν δίκην ἐκ τῶν νόμων ὑπέχειν, Demoſt. δίκη συστᾶσα περὶ τούτου, lis hac de re cõmota, Plutarc. in Alcibiade. ἐπειδὴ τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς προὔθηκε, vt primũ Iupiter pro tribunali ſedẽ ceperit. δίκας προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ad cauſam dicendã aduerſarios vocabat. δίκην σοι ἐπιτιθεῖ, tibi pœnã irrogat, Herodot. δίκην ἐπιτιθεὶς ἑκάστῳ ὁ ῥαδάμανθυς, pœnã vnicuique irrogans, Lucian. ἐπὶ δίκην οὐδένα κολάζειν, de indemnato nemine ſumere ſupplicium, Thucyd. ἐς δίκην καταστῆθι, dic ſententiam, Lucian. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίκην, ad vadimoniũ occurrere. δίκην μοι παρέχειν, mihi dare pœnas, Euripid. δίκην παρέχειν τῆς δυσσεβείας, impietatis pœnas luere. Alex. Aph. 2. Probl. δίκην διδόναι, dare pœnas. Ariſtop. νεφ. δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον, cimicib[9] hodie pœnas dabo. Plut. in Public. δίκην μὴ δοῦναι ῥωμαίοις, ὧν ὕβριζον, σχετλιάζοντες, ægrè ferentes Romanos, eorũ quæ iniuria patraſſent ſuppliciũ nõ luere. δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν παρὰ τοῖς ἀθηναίοις, Athenienſibus iudiciũ permittere, Idẽ in Pericle. δίκας δοῦναι καὶ δέξασθαι ἴσας καὶ ὁμοίας, iudicio inuicẽ ſtare, Thucyd. δίκας ἐδίδοσάν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων, i. in litibus erãt inter ſe vel actores vel rei, lites agunt inter ſe vel actores vel rei, Herodot. δίκας δοῦναι ἕτοιμος, iudicio ſe offerẽs, Thucyd. δίκας διδόναι ὑμᾶς ἡμῖν, vos cauſam dicere nobis deferẽtibus, Thucyd. δώσεις δίκην τούτων, Ariſtoph. & Demoſt. δίκην διδόναι τῶν ἀδικημάτων. δίκην λάχειν τινὶ, actionẽ alicui intẽdere. Ariſtop. νεφ. εἴ σοι λάχοι τις πεντετάλαντόν τις δίκην, ſi tibi dictetur iudicium, ſi tibi dica impingatur, Plutarch. in Camillo, δίκης προσγεγραμμένης αὐτῷ, quum ei eſſet indicta accuſatio, ſic Interpres. εἰς δίκας ἄγειν, in ius vocare, Xenoph. νῦν ἐμέ τινες εἰς δίκας ἄγουσιν, &c. δίκην ἔχειν, ſatisfactionem accipere. Plato in Epiſt. εἰ φῂς μὴ εἰργάσθαι εἰρημένα ταῦτα, ἔχω δίκην, id eſt, mihi ſatis fit. δίκας ἔχειν, pro pœnas ſubire, Idem epiſtola. 7. εἰ δέ τι τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς ἐκ ὀρθῶς ἦν τοῖς τῆς πόλεως δωρεᾷ κατακέχρηται, τούτων δίκας τὰς μὲν ἔχει, τὰς δὲ τίνει, id eſt, ſi quid poſtea tyrannis ipſa munere ciuitatis abutens patrauit, ſceleris quidem ſui pœnarum partim luit, partim etiam perſoluat. τὴν δίκην ἐν χεροῖν ἔχει, in manibus iudicium habet, Plutarchus in Camillo, de dictatore. δίκην εἰπεῖν, cauſam dicere, Idẽ in Numa. δίκην ἐπεξιέναι, intẽdere actionẽ, in iudicio experiri, vocare in iudicium, iudicio perſequi. Cic. pro Quintio, Si quid in cõtrouerſiã veniret, inter parietes aut ſummo iure

experiretur. Dicitur etiam ἀγωνίζεσθαι. πάλιν εἰσάγειν τὴν δίκην, Latini actionem reſtituere dicunt. δίκας λαμβάνειν, ſuſcipere controuerſias, Demoſth. ſumere pœnas. δίκας λαμβάνειν ὑπὲρ τούτων, Idem. δίκην κρίνεσθαι, iudicio diſceptare, Thucydides. δίκην ἔλαχε, dicunt Attici tam de accuſatore quàm de reo. Sic Virgilius 4. A Eneid. Pœnas inimico à fratre recepi. Et 2, Iandudum ſumite pœnas, Priſcian. lib. 18. δίκην ἐπάγειν, eſt litem, vel crimē, vel dicam impingere. Demoſthen. ἀμφισβητοῦντας δίκας ἐπάγοντές μοι. δίκην ἐπιτιθέναι τινὶ, pro ζημιοῦν, mulctare. Xenoph. ἐάν τις γονέας μὴ θεραπεύῃ, τούτῳ δίκην ἡ πόλις ἐπιτίθησιν, in hunc animaduertit. δίκην ἐπιτιθέναι, pœnas ſumere. Xenoph. τούτῳ δίκην ἐπιτίθησι, i. δικάζει αὐτοῦ, de hoc iudicium exercet. δίκην λαγχάνω, dicto iudicium, appello, actionem dico, dicam impingo, edo iudiciū & actionem, quod etiam ſubſcribere iudicium dicitur. Demoſt. καί μοι δίκην, ἐπειδὴ τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρῴων τοῖς ἐπιτρόποις μειράκιον κομιδῇ, quum primùm tutelæ experiri cum tutorib' meis cœpiſſem adhuc adoleſcentulus exiſtens. In cauſis etiam capitalibus ſignificat poſtulare & accuſare. Ad verbum ſonat ſortiri iudicium. Sorte enim cognoſcendarum cauſarum diem capiebant, authore Seruio in id Virgil. A Eneid. 6, Nec verò hæ ſine ſorte datæ. Cicer. in Verr. act. 3, dicas ſortiturū dixit, pro ſortitione cauſas cogniturum. δίκην τῆς ἐπιτροπῆς εἰληχὼς, actionē tutelæ intendens. δίκην φεύγειν, crimen deprecari. δίκην ὦφλε μεγάλην, magnæ mulctæ damnatus eſt. δίκην ὀφλισκάνω, rei iudicatę debitor ſum. Ariſtoph. καὶ δίκας ὀφλισκάνω. Qui autem rē iudicatā debebat, ſi nō ſoluebat intra terminū rei iudicatæ, nec patiebatur bona ſua poſſideri, tūc ei res etiā erat cū rep. non tantùm cū creditore, inquit Bud. Idē Ariſtop. δίκην μέλλων ὀφλήσειν, futurus rei iudicatę debitor.

Δικηλισταί, οἱ, δικηλῖται, irriſores, imitatores. Athen. lib. 14, & Cæl. lib. 6, cap. 38.

Δίκηλον, imago, μίμημα, εἴδωλον, quaſi διὰ εἴκελον, Cælius ibidem.

Δικίδιον, ου, τὸ, liticula, controuerſiola, Ariſtoph. νεφ. diminutiué.

Δικλεὶς, utrinque clauſus, φλέψ, ὡς δύνασθαι τῷ ἐκ τοῦ μέρους καταλειπομένῳ αἷμα ἕλκειν, Hippocrat.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, valua biforis, δίθυρος.

Δικογραφία, ας, ἡ, ſcriptio cauſarum, Iſocrat.

Δικολέκτης, cauſidicus, in Epigram.

Δικολογέω, ῶ, iudiciales præceptiones trado, Ariſtotel. in Rhetor.

Δικόλογος, ου, ὁ, orator, in cauſa aduocatus.

Δικόνδυλος, duos nodos habens, qui binis nodis adducitur, vt ſunt digiti præter pollicem.

Δικοῤῥαφεῖν, eorum eſt, qui ſcribunt actiones forenſes, cauſas conſarcinare, & iudiciis compendiū quęrere. Ariſtop. νεφ. ἀεὶ τῶν δικοῤῥαφῶν, nō ſinēs cauſas & lites cōſuere.

Δικοῤῥάφος, ου, ὁ, rabula, conſarcinator, Amianus.

Δικόρυμβος, ου, ὁ, biceps.

Δικόρυφοι, quibus duplex eſt in capite vertex, biuertices, qui duplici ſunt capillorū diſcrimine & æquamento, Ariſtot.

Δικότυλος, ου, ὁ, qui geminis acetabulis ſeriē habet ordinatā. δικότυλοι πόδες, brachia binis acetabulorū ordinib'.

Δίκρανος, ὁ καὶ ἡ, & Δικρανὴς, ὁ καὶ ἡ, biceps.

Δικραία, cauda Tritonis.

Δίκραιρος, bicornis, in Epigramm.

Δίκρανος, ου, ὁ, fuſcina, biuium, bifidus, biceps.

Δικραιόω, aperio.

Δικρατεῖς ἀτρεῖδαι, apud Sophocl. in Aiace, i. οἱ δύο ἄρχοντες, duo principes, Menelaus & Agamemnon.

Δίκροαι, ſinus gemini. αἱ δικρόαι ἑκατέρα τῆς ὑστέρας, vterque vuluæ ſinus, Ariſtot. lib. 6. Anim.

Δίκροος, ου, ὁ, bifidus, duplex, biſulcus. δικρόαν ὑστέραν, vuluam bifidam, Ariſtot. lib. 2. Animal. & lib. 3, δίκροαι ὑστέραι, vteri gemini. δίκρουν σπέρμα, bifidum ſemen, Theophraſt. lib. 4. de cauſis plant.

Δίκροσσος, ου, ὁ, vtrinque fimbriatus.

Δίκροτον, ου, τὸ, biremis. Vſus eſt hoc vocabulo & Cicer. ad Atticum 16, Nam & ipſe Domitius bona habet planè dicrota. Et Hirtius, Capit ex eo prælio pentiremem vnam, triremes duas, dicrota octo. Eſt & pulſus hoc nomine apud medicos, à percuſſu geminato ſic dictus. δικρότοισι κώπαις, remis vtrinque ſonantibus, Eurip.

Δικταῖος, Dictæus & Cretenſis. δικταῖοι κορύβαντες. Corybantes Dictæi. δικταῖον ἄντρον, Lucianus, antrum in Creta.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum ex dictamno confectum.

Δίκταμνον, τὸ, dictamum, herba. Alexand. Aphrod. vltimo Problem. lib. 1, δίκταμνον ὠφέλιμον καρδίᾳ, καὶ ταύτην ῥωννῦσα καὶ διασώζει, dictamum cordi accommodatū eſt, ipſum confirmans atque conſeruans, &c. ἡ δίκταμνος etiam dicitur, Dioſcor. lib. 3, cap. 37. Legitur etiam δίκταμνον. hac herba guſtata Cretenſes caprę telis ſauciatæ ſpicula depellunt.

Δικτατωρεύω, dictaturam exerceo, dictator ſum.

Δικτατωρεία, ἡ, dictatura, δικτατωρεία.

Δικτάτωρ, dictator.

Δικτατωρεύω, ſum dictator, Gaza de Senectute.

Δικτατωρεία, ας, ἡ, i. αὐτοκράτωρ μοναρχία, Plutar. in Fabio, i. dictatura, quæ eſt abſoluta poteſtas.

Δίκτη, mons in Creta.

Δίκτυ, υος, τὸ, rete.

Δικτυβόλος, piſcator, qui retia iacit.

Δίκτυες, feræ in Africa, Herodot.

Δικτυεὺς, piſcator, ἁλιεύς.

Δίκτυννα, ας, ἡ, Dianæ cognomen: ἀπὸ τῶν δικτύων. Hoc item cognomine βριτόμαρτιν deam appellant Cretenſes, quòd Minos quum ob amorem hanc inſequeretur, illa fugiens in retia capiendis demiſſa piſcibus ſe præcipitem dederit.

Δίκτυον, ου, τὸ, rete, caſſis. δίκτυα ſunt maiores tātùm plagæ: nam ἄρκυες cunicularia ſunt retia & leporina, apud Xenoph. Philelphus ſagenas interpretatur.

Δικτύδιον, reticulum, ſacculus ad panem ferendum.

Δικτυόω, ῶ, μ. ώσω, irretio. vnde δεδικτυωμένος, irretitus.

Δικτυωτὸς, ου, ὁ, in modum retis diſtinctus, cancellatus. αἱ θυρίδες δικτυωταὶ, feneſtræ in modū retis factæ, cap. 41. Ezechiel. διὰ τοῦ δικτυωτοῦ ἐν τῷ ὑπερῴῳ πίπτει, per cācellos cœnaculi cadit, cap. 1. lib. 4. Reg. θυρὶς δικτυωτὴ, Iudicū cap. 5. exponitur, feneſtra cācellis diſtincta. τὰ δικτυωτὰ, opera dicuntur, quæ noſtri reticulata vocant, quaſi cancellata, vt in ſtructuris.

Δικύημα, τὰ, oues gemelliparæ.

Δίκω, iacio, vulnero.

Δίκωλος, ὁ, bimembris. δίκωλον ἀκρίδιον, locuſta bipes, duplici crure diuaricata, Dioſcor. lib. 2, cap. 119.

Δικωπία, remigium, ſcapha, Lucian. de quo Bayf. de re naut. δικωπίας ἐρίζει, vtrinque remigat.

Δίκωπος, remos duos habens. σκάφος δίκωπον, ſcapha duorum remorum, Eurip.

Δίλημμα, ατος, τὸ, dilemma, ſyllogiſmus vtrinque vinciens & conſtringens, confeſſionémque exprimens. Cōplexio à Cicerone in Rhetoricis dicitur, ab Hermogen. lib. 4. de inuentione, διλήμματον vocatur, quod quomodo fiat & quando vtendum, vide ibidem.

Διλογέω, idem quod διλογῶ, &

Διλογεῖν, ταυτολογεῖν, bis idem dicere, Xenoph.

Διλογία, ſermonis ambiguitas. Eſt etiam figura, quando anceps eſt ſignificatio in vtranque partem, Aſconius in Verr.

Δίλογος, ου, ὁ, bilinguis, duplex in ſermone.

Δίλοφος, Dianę vel Lunę epit. vel quòd venatrix quū ſit, duplicē haſtā ferat, vel à duplici lumine, ſuo & Solis.

Διλογῶν, ὁ περιπταίων τῇ γλώττῃ, hæſitator, qui ſeſe reuocat ſubinde.

Διλοχία,ας,ἡ,duplaris decuria, Gaza interprete.

Διμάχαι,οἱ, equites, qui vtroque, pro loci opportunitate, peditis & equitis munere fungebantur.

Διμερὴς,ὁ κ ἡ, bipartitus, bimembris.

• Διμερῶς, bipartitò, Aduerb.

* Διμέτωπος,ου,ὁ, bifrons. διμέτωπος φάλαγξ, anceps munitio, apud Appianum.

Διμηλαίνω, labra moueo, labra diſtorqueo: nam μῆλα etiam labra vocantur.

Δίμηνος,ου,ὁ, bimeſtris. τὸ δίμηνον, duorũ mẽſium ſpatiũ.

Διμήτωρ, Dionyſius dictus eſt, Diodor. lib. 5.

Δίμιτον,ου,τὸ, ligamen duplex.

Διμναῖος, duarum minarum. Ariſtot. 2. OEcon. τὸ σῶμα διμναῖον τιμᾶσθαι, corpus duabus minis taxari.

Διμοιρὴς, bipertitus.

Διμοιρία,ας,ἡ, diuiſio in duo tantùm, & manipulus militum: cuius dux διμοιρίτης, & ἡμιλοχίτης dicitur. διμοιρία, vt & τετραμοιρία, apud Xenoph. pro duplici ſtipendio.

Διμοίριον,τὸ, bes, pars aſſis.

Διμοιρίτης,ου,ὁ, geminam portionẽ accipiens, duplarius.

Διμοιρον,ου,τὸ, dupla pars, duæ totius partes.

Διμοιρος, beſſis, Vitruuius.

Δίμορφος,ου,ὁ, biformis, bifrons.

Δίμυξος,ου,ὁ κ ἡ, de lucerna duorum ellychniorum.

* Δίνδυμον,τὸ, Phrygiæ mons.

Δινεύω,μ.εύσω,π.ευκα, verto, conuerto. Accuſatiuo iungitur. ἐδίνευον, Homerus, i. κυκλόσε ἐστρέφοντο, ὠρχοῦντο, ſaltabant, choream peritè ducebant. δινεύω χόλον, in Epigrã. ἐν χορῷ δινεύειν, tripudiare, Apollon. Superius δινεύω per ει ſcribitur.

Δινέω,μ.ήσω,π.ηκα, circumago, circũuerto, voluo, κινῶ, moueo, verſor, verto, tero, i. trituro. Accuſ. Heſio. Ponitur aliquãdo abſolutè pro ire circumcirca. Apoll. 2, αἳ δ᾽ ἔπειτ᾽ ἐδίνεον, i. ἐστρέφοντο, paſſim palabantur. Ariſtotel. de mundo, πάντα δὲ ὑφ᾽ ἕνα συνιόντα δινεῖται, omnia ſub vno ductore mouentur.

Δίνη,ης,ἡ, reuolutio aquarũ, vertigo, vortex, aqua fluctuans, gurges. Hinc ἀργυροδίνης, χρυσοδίνης, βαθυδίνης, fluminum epitheta. Plutarch. in Publicola, κῦμα πολὺ κ δίνας βαθείας, multos fluctus & profundos vortices. Sunt autem δῖναι, αἱ τῶν ὑδάτων συστροφαί. Item aeris turbo, Ariſtoph. i. συστροφὴ ἀέρων. δῖναι φλυκταινώδεις, πομφόλυγες.

Δινήεις,εντος,ὁ, vorticibus plenus, mixtus, varius, verſicolor, vndoſus. Iliad. ε, πολλοὶ γὰρ λυκίων ξανθὸν δινήεντα, i. δίνας κ συστροφὰς ποιοῦντα ἐν τῷ ἐγκαταφέρεσθαι, vorticoſo.

Δινηθμὸς,οῦ,ὁ, reuolutio, mixtio.

Δίνησις,εως,ἡ, verſatio, vortex.

Δῖνος,ου,ὁ, aeris turbo & vertigo, tornus, poculum. Ab Ariſtoph. νεφ. ὁ δῖνος, deus fingitur qui pro Ioue regnet. τουτί μ᾽ ἐλελήθει, ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ᾽ ἀντ᾽ αὐτοῦ δῖνος βασιλεύων: vbi Interpres, δῖνος ἡ δίνησις. ἔστι κ κεραμεικῶ βαθὺ ποτήριον, ὅπερ αὐτοὶ εὐρύτερον ὄν, κάτω εἰς ὀξὺ λήγει. αἰθέριος δῖνος, vortex ætherius, idem Ariſtoph.

Δινοχλεῖν, obturbare, moleſtum eſſe.

Δινόω, & Δίνω, reuoluo, verſor, torno. Heſio. δινωτέρους ἐπ᾽ ἀκτὴν δινέμεν, i. ἀλοᾶν, terere, triturare.

Δινώδης,εος,ὁ κ ἡ, vorticoſus.

Δίνων, Dino, proprium Tarentini ducis peritiſſimi, ob cuius optimam ſententiam in conſeſſu recitatam, natum eſt prouerbium, αὕτη κυρία, Hæc præcipua, Plut. in Problem.

Δινωτὸς,οῦ,ὁ, verſatilis, rotundus, tornatilis, torno factus. Homer. Iliad. γ, ἐν θρόνῳ ... δινωτοῖς λίχεσσι, i. ποικιλωθεῖσι, ἢ κατὰ συστροφὴν τετορνευμένοις.

Δίξοος, bifidus. δίξοος ἐλάτη, bipartita abies, Theophr. lib. 5, cap. 2. hiſt. plant.

Διξὸς,οῦ, bifarius, duplex, anceps. διξαὶ ἐστίαι, binæ ædes. διξᾶ, dupliciter. Herodot. οἱ διξὰ ἡράκλεια ἱδρυσάμενοι ἐκτέαται, qui bifariam Herculis templa colenda cenſuerunt. διξᾶ θυρώματα, gemini poſtes, Idem. Ionicè autẽ διξὸς dicitur pro δισσός.

∙Διὸ, ideò, propterea, idcirco, quapropter, ex quo, i. δι᾽ ὅ, Plato de Leg. διὸ κ, itaque, atque etiam, proinde, itaque, διὸ δή.

Διόβλητος,ὁ, fulmine ictus, Plut. in Sympoſ.

Διόβολος, à Ioue miſſus, Eurip.

Διογένης,ὁ, Diogenes Cynicus, Sinopenſis. Item alius Stoicus, Babylonius.

Διογενὴς,έος,ὁ κ ἡ, prima longa, generoſus, εὐγενὴς, εὐφυὴς, ὁ ἀπὸ Διὸς ἔχων τὸ γένος. Homer. Iliad. α, διογενὴς πηλήϊος ἀχιλλεῦ. διογενὲς τέκνον, Sophoc. de Pallade. διογενὲς φῶς, Euripides.

Διογκόω,μ.ώσω, tumefacio. διογκοῦτο, tumeſcebat, Pluta. augeo, maius & grandius facio, extollo, apud Hermog.

Διόγκωσις,εως,ἡ, diſtentio, intumefactio, augmẽtatio. Methodici ita vocabant corporum diſtinctionem, vel à coaceruatis excrementis factam, vel diffuſis humoribus ac veluti inundantibus: vnde & ῥύσις cadere dicebatur: cui opponitur στέγνωσις, apud Galen.

Διόγνητος, genitus à Ioue, generoſus, vel cognit⁹ Ioui. Syncopa eſt, i. διογέννητος ἢ ὁ γνωστὸς, ἢ γνησίως γεγονὼς τῷ Διΐ. Heſio. διόγνητος ἰόλαος, &c. Item dux Erythræorum.

Διοδιόπειμος,ου,ὁ, peruius.

Διοδεύω,μ.εύσω,π.ευκα, erumpo, tranſeo, traiicio. Accuſ. iungitur. διοδεύω τὴν ἰταλίαν, iter facio per Italiam. τοσαύτην γῆν διοδεύσας, tantam viam permenſus.

Διοδοιπορέω,ῶ, permeo.

Δίοδος,ου,ἡ, tranſitus, aditus, biuium. δίοδοι εὐθεῖαι τοῦ ὕδατος ἐς τὸ πέλαγος, rectos aquæ exitus in pelag⁹, Thucyd. ex dicuntur etiam ἐμβολαὶ. εἰς δίοδον ἰλῶν, ad tranſgrediendas paludes.

Διοζος,ὁ κ ἡ, binos habens nodos.

Διόθεν, à Ioue. Apollon. διόθεν γεγονὼς, Iouis filius.

Διοίγνυμι, aperio.

Διοίγω, aperio. Sophoc. ἰδὼν διοίγω, i. ἀνοίγω. Actiu. Accuſat. laxo, diduco, patefacio.

Διοιδα, cognitum habeo, dignoſco. Ariſtoph. νεφ. ... δίοιδα τουτωνὶ τῶν ἱματίων.

• Διοιδαίνω, & Διοιδέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, intumeo. Lucian. κ διῳδηκαι ἐκ τῆς φαρμακοποσίας τὰ σκέλη, intumeſcũt ex hauſto veneno crura. Itẽ, ſtomachor, indignor. Herodi. οἱ μὲν τοι στρατιῶται διῳδοῦντο τὰς ψυχὰς, &c. malè cogitabant. Idem, κ διῴδαινον πᾶσιν αἱ ψυχαὶ, &c. omnes animis erant exulceratis: vbi agit de conſpiratione in Maximum.

Διοικέω,μ.ήσω,π.ηκα, guberno, adminiſtro, diſpẽſo, tueor, tracto de re aliqua, ſeorſũ habito. Iſoc. οὐδὲ τεταπεινῶς διῴκει τὸν βίον, neq; enim contẽptè vitã inſtituit. Idẽ, σκόπει πῶς τὰ ἑαυτοῦ διῴκηκε, vide quomodo ſua cõſtituit. Plato in Epiſt. τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, remp. gerere & gubernare. διῳκηκότες τοὺς ἱδρυσαμένους, Bud. in Epiſt. διῳκηκὼς οἰκήσεις ἰδίας, proprias ſedes habẽs & domicilia, Plato in Tim. σκόπει πῶς τὰ ἑαυτοῦ διῴκηκε, Iſoc. cõſydera quomodo de rebus ſuis diſpoſuit. διοικεῖν τὴν πόλιν, ciuitatẽ moderari, Idẽ. διοικεῖν ὑπὲρ τῶν δήμων, Idẽ. διοικεῖται ὑπὸ σοῦ, tibi incũbit, Demoſth. Itẽ digero. Alex. Aphr. τὸ ὑγρὸν μὴ διοικούμενον, humor qui non digeritur. διοικέομαι, pro διοικέω. Ariſtot. 2. OEcon. ἐκεῖνος διῳκήσατο ἃ ἐβούλετο.

Διοίκησις,εως,ἡ, diſpoſitio, diſpẽſatio, adminiſtratio. διοίκησις τῆς πόλεως, ciuitatis adminiſtratio, AEſchin. διοίκησις ἰδία, priuata adminiſtratio, Plato de Leg. διοίκησις τοῦ δήμου, ritus, ſtatus popularis. ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, Dem. i. διοικητής.

Διοικητὴς,οῦ,ὁ, negotiorum geſtor, in Pandect. diſpenſator, procurator, præfectus, le bailly. Vnde ὑποδιοικητὴς, ſuppræfectus à Bud. dicitur.

Διοικητικὸς,ῦ,ὁ, conſtitutor. ἡ διοικητικὴ, conſtitutrix.

Διοικίζω,μ.ίσω,π.ικα, ſparſim colloco, & habitantes diſpergo, dirimo, diuello, diduco ſodalitatem & contubernium: νυνὶ λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν ἀρκαδίᾳ μεγάλην πόλιν διῴκισαν, ἵνα ἀσθενὴς ὑπάρχῃ, Ariſtot. Item diſſocio & dirimo coniunctionem. Plato in Symp. νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διῳκίσθημεν

ἀπὸ τοῦ θεοῦ, diuulſi ſumus, & contubernium noſtrum diremptum. Syneſ. εἰ διῄκισα γράμμασι, ſi diuiſiſſem ſeparatim ſcribendo.

Διοικισμὸς, οῦ, ὁ, ciuiũ diſſociatio, habitationis diuiſio.

Διοικοδομέω, ῶ, extruo.

Διοικονομέω, perſeuero regendo. Ariſtot. ἡγουμένης δὲ τούτης διοικονομεῖται ὁ κόσμος.

Διοινόω, vino refertio: vnde διῳνωμένος, vino refertus, Plato.

* Διοινοχοῶ, miſceo, vinum fundo: Actiuũ. Athenæus, διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.

Δίοιξις, εως, ἡ, patefactio.

Διοίσομαι, exportabor. Sophoc. in Aiace, σοῦ διοίσεται μόνος ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, i. κομισθήσεται, διάξει, βιώσεται, exportabitur educandus.

Διοιστεύω, μ. εύσω, iaculor.

Διοίσω, differam: Futurum verbi Διαφέρω. Ariſtoph. νεφ. οὐδὲν διοίσεις χαιρεφῶντος τὴν φύσιν, nihil à Chærephonte alienus eris naturæ ratione.

Διοίχομαι, pereo, perii, diffluo, diſtabeſco. Sophoc. αἴας διοίχεται, i. διέφθαρται.

Διοκλῆς, ῆος, Diocles, princeps Megarenſium. Item fili° Themiſtoclis, quẽ ſibi Lyſander auus in filium adoptauit, Plut. in Theſeo & Themiſtocle.

Διολῶ, & Διολέσαι, perdere, euertere, Plato 2. de Rep. cum Accuſ.

Διολέσθαι, diſperdi, diſperire. Plato Epiſt. 7, διολέσθαι ὑπὸ κύκλον κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος, in periculum veniet & tyrannicum genus & populare, ne ab hoc orbe diſperdatur.

* Διολίγου, in vicinia, non lõgè. Thucyd. ἐκ δὲ τῶν πύργων ὄντων διολίγου καὶ ἄνωθεν, &c. ex propinquis turribus.

Διολισθαίνω, elabor, effugio. διολισθαίνειν, interlabi. Nazanz. in orat. νηκτὴν φύσιν τῶν ὕδασι τῶν διολισθαινόντων, natatilẽ piſciũ naturã, quę per aquas labitur. Sic apud Ariſtoph. pro dilabi è manu, vt res lubrica quum attrectatur.

Διολισθέω, ῶ, pro eodem dicitur. Ariſtoph. διολισθεῖν τοὺς χρήστας, i. ἐκφυγεῖν τοὺς δανειστάς.

Διολκὴ, ῆς, ἡ, diſtractio.

* Δίολκος, tract° per ſpatium inter duo littora, ſeu per aliquod intermedium, vt per Iſthmum, quũ naues ὑπερνεωλκοῦνται, Strabo lib. 8.

Διόλλυμι, diſpereo. Plato 3. de Rep. ἐάν τις πρὸς παρῇ ἔργον καιρὸν, διόλλυται, diſpereat. Sophoc. διόλλυμαι πρὸς τῶν ἀτρειδῶν, interimor ab Atridis.

Διόλου, copioſè, in totum, omnino, in vniuerſum.

Διολυφεῖν, diuellere, ſubſannare.

Διομαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſterno, demulceo, explano æqualiter, planè me habeo.

Διομαλυνόω, μ. νῶ, π. νκα, explano: Accuſ.

Διόμβρος, ὁ καὶ ἡ, permadens, plenè madeſcens, Ariſtot. in Problem.

Διομήδεια, ας, ἡ, ſententia Iouis.

Διομήδειος, ου, ὁ, Diomedeus.

Διόμνυμι, μ. όσω, π. οκα, & Διόμνυμαι, iuro, iurando affirmo, deiero, ὀμνύω. Plato in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ διομόσαι ἐν τῇ ἀντιγραφῇ, hæc iureiurando affirmo: quæ verba ſunt rei. διομνυμένων τῶν δημάρχων αὐτὸν πέντε μυριάσιν ἀργυρίου ζημιώσειν, iureiurando aſſerentibus eum ſe quinque argenti myriadibus mulctaturos, Plutarch. in Camillo. διωμόσατο ῥωμύλον ἰδεῖν, iureiurando affirmauit Romulum vidiſſe, Idem in Numa. Sophoc. ὅτε στρατηγοὺς, ὅτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς ἀχαιῶν, ὅτε σὺ διωμόσω, i. διεβεβαιώσω, aſſeuerabas.

Διόμυς, ὁ καὶ ἡ, vir mulieroſus.

Διομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Hermog. de inuentione, ἄριστον ἐνταῦθα διομολογήσασθαι μηδὲν ἔχειν. Item conſtituere, affirmare, tranſigere, decidere: vt οὐχ οὕτω διομολογησάμεθα; nonne ita inter nos conuenit? Plato 1. de Rep. διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι, inter nos cõuenit iuſtitiam virtutem eſſe. διωμολογήθη αὐτῷ, pactum eſt cum eo, i. pacto promiſſum, &c. AEſchin. Vnde διωμολογημένα, certa, ſtabilita, iam non cõtrouerſa. Eſt etiam ſtipulor, i. caueo, paciſcor, contendo à te hoc vt fateare, Plato de Repub. lib. 6: vnde

Διομολογία, huiuſcemodi conſtitutio, atque προσδιορισμὸς, Bud. Comment. Item ſponſio, pactum, Ariſtot. lib. 9. Ethicorum.

* Διομόσασθαι, iureiurando in iudicio affirmare. Lyſ. σεμνὸν καὶ μέγαν ὅρκον διομοσάμενος.

Διονομάζω, denomino, appello, Gaza de menſibus.

Διονῦς, muliebris, θῆλυς, & diminutiuum à διόνυσος. Et διονῦς, veſtis muliebris.

Διονύσια, ίων, τὰ, Bacchanalia, quę celebrabãtur Athenis deſinente hyeme & vere incũte, vt annotat Ariſtophanis Interpres,

Διονυσιάζω, Bacchanalia celebro, Lucian. ebrietati indulgeo, περὶ οἶνον ἀσχολέω, Plato.

Διονυσιακὸς νόμος, lex Dionyſiaca, AEſchines. διονυσιακοὶ τεχνῖται, Ariſtot. in Problem. hiſtriones, Dionyſiaci artifices, Bud. in Pandect. Ariſtot. lib. 6. Polit. διονυσιακὸν θέατρον, Dionyſiacum theatrum, quod prope Pyræum fuit Athenienſium, Thucyd.

Διονυσιὰς, άδος, Dionyſias, dicitur à quibuſdam planta, quæ & ἀνδρόσαιμον, Dioſcor. lib. 3. Item Adiectiuè, Plato de Legib. διονυσιὰς παιδεία.

Διονυσιοκόλακες, aſſentatores impudẽtiſſimi Dionyſii, aulici aſſentatores, Cæl. lib. 12, cap. 17.

Διονύσιον, τὸ, ædes Bacchi, Thucyd.

Διονύσιος κισσὸς, hedera Dionyſia, i. Bacchica, Dioſcor. lib. 2. Διονύσιος, Dionyſius, nomen proprium.

* Διονυσιακοὶ, οἱ, oſſea quædam tubera prope tempora enata, Author defini. medici.

Διόνυσος, ου, ὁ, Bacchus. & Διόννυσος: quaſi τὸν δία, τουτέστι τὸν νόον, νύσσων. hunc Heſiod. Iouis facit filium & Semeles: ab eodem Heſiodo χρυσοκόμης dicitur.

Διόνυχον, τὸ, exactum, accuratum, ad vnguem factum.

Διόπαις, αιδος, epitheton Apollinis, in Epigramm.

Διόπερ, quare, proinde.

Διοπετὴς, έος, τὸ, cælo delapſus, à Ioue delapſus, ſimulachrum Dianæ dicitur, quod à Ioue delapſum ſit, aut è cęlo venerit. Olim enim opifices ſimulachrorum, quò maior eſſet ſuperſtitio vulgi, fingebant ea cælitus delapſa, hoc eſt eſſe διοπετῆ. Herodian. lib. 1, αὐτὸ μὲν ἄγαλμα διοπετὲς, ὡς λέγουσιν. Et in Actis Apoſtol. cap. 19, τῆς μεγάλης ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς, quo loco ſubauditur ἀγάλματος. Homer. hoc cognomen tribuit regibus, veluti à Ioue profectis. Compoſita autem dictio eſt à ζεὺς, & πίπτω. διοπετοῦς πέλτης, cæleſtis peltæ, è cælo miſſæ, Plutar. in Numa, de ancili cælitus Romanis demiſſo. διοπετὲς ἄγαλμα, Eurip. à Ioue miſſum ſimulachrum.

Διοπεύω, dicitur & Διοπτεύω, curam gero, proſpicio.

Διόπη, ης, ἡ, genus inauris.

Διοπομπεῖσθαι, purgari, luſtrari, ἀποκαθαίρεσθαι.

Διόπος, ου, ὁ, diſpenſator, præfectus, ruſticus. Item, curator nauis, nauis inſpector cuſtóſque. AEſchylus indicat reges & prĩcipes rectè hoc nomine appellari, ab ὄπτω τὸ βλέπω. Alii deducunt ἀπὸ τοῦ διέπειν, id eſt, ordinando. Cælius lib. 1, cap. 24, & lib. 5, cap. 1, & lib. 7, cap. 9. Lapus in Romulo Plutarchi vertit legatos, ἐπισκόπους, διόπους βασιλικοὺς, καὶ ἀγελάρχας, præfectos, legatos, ac regii pecoris magiſtros.

Διοπτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, video, ſpeculor, exploro: Accuſatiuo. Sophocles, καὶ χῶρος ἄπας ὡς διοπτεύειν στέγος, qui cerneret.

* Διόπτης, ὡς κατόπτης καὶ πανόπτης. Ariſtophan. Acharn. ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ.

Διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, ſpeculator, œconomus.

Διόπτρα, inſtrumentum geometricum, per quod altitudinẽ, latitudinem & lõgitudinem etiam è longinquo depre-

deprehendũt. Procl⁹ de Sphera. διὰ διόπτρας θεωρία. Item machina hauſtoria in Pãdect. aquarum dicata librationibus, vbi perducendæ ſunt ad mœnia. Vitru. Libratur aqua dioptris. Eſt etiam inſtrumentum chirurgicum curandæ vuluæ accomodum: vnde

Διόπτρισμος, apud AEginet. quũ de vuluæ apoſtemate loquitur.

Διορατικὸς, ῦ, ὁ, perſpicax, Chryſoſt.

Διοράω, diſpicio, perſpicio, diſcerno, Accuſat. Iſocrat. ad Nicocl. περὶ ὧν καλῶς διόρα.

Διοργάνωσις, apparatus, partium inſtrumentalium coagmentatio in corporibus animantium, Philop. in Proclũ.

Διοργίζομαι, iraſcor, indignor.

Διόργυιος, duorum pedum.

Διορθόω, μ. ώσω, π. ωκα, & διορθοῦμαι, dirigo, erigo, rectè diſpono, moderor, corrigo, res afflictas erigo & reparo, διορθοῦμαι τὸ χρέος, debitum reddo, Phalaris.

Διόρθωμα, ατος, τὸ, directio, medela, emendatio, Ariſtot. in Politicis.

Διόρθωσις, εως, ἡ, correctio: propriè quando quis lapſabundus quippiam apprehendit, quo ſe erigere poteſt.

Διορθωτὴς, director, moderator, emendator.

Διορθωτικὸς, emendatiuus, qui emendat.

Διορία, ας, ἡ, diſcrimen, dies præſcriptus, προθεσμία.

Διορίζομαι, & Διορίζω, μ. ίσω, π. ικα, diſtinguo, definio, conſtituo, diſcrimino, diuido, partior: item explano, explico. Plato, τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον. Idem lib. 1. de Republ. διόρισαι ποτέρως λέγεις, vtro modo dicas expone diſertè. Et Ariſtot. περὶ ἐπιστήμης διωρίσαμεν. Et Iſocrat. δικαιότατον δὲ διορίζεσθαι περὶ τούτων, id eſt, diſſerere, diſceptare, enucleare, diſputare. Item affirmo, Halicar. διορίζεται μηδεμιᾶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὑποθέσεως εἰς δικαστήριον γεγράφθαι, apertè affirmat, certis verbis teſtatur, expreſſè dicit: vnde & διωρισμένον, idem quod ἀφωρισμένον, id eſt, conſtitutum, ſtatutum, vt τίμημα διωρισμένον ὑπὸ τῶν νόμων, Ariſtot. cenſus legitimus, legib⁹ conſtitutus. Significat etiam deſignatum, certum, delectum & ſelectum, Ariſtot. 4. Politic. διωρισμένη ἀρὰ, imprecatio certis verbis concepta, AEſchin. Galen. ad Glauc. θυμοῦ μὲν καὶ πάνυ σαφῶς ἂν τὰ διορίσαις, facilè ea ſeparabis ab excandeſcentia & diſtingues. Idem lib. 1, μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρὴ, id eſt, διακρίνειν. διορίζειν ὕδατι τὸν δοῦλον, nullo metiri ſeruum, Ariſtot. in Polit.

Διορισμὸς, ῦ, ὁ, diſtinctio, diuiſio, diſcrimen, diſtincta rerum explicatio. Galen. lib. 1. ad Glauc. ὅσα δὲ ἐν τῇ ποιότητι τὸν διορισμὸν ἔχει, ταῦτα γράψομεν.

Διόρνυμι, excito: & διόρνυμαι, prodeo, procedo. Nonnus διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, prodiens à patre ſpiritus, id eſt, ἐκπορευόμενον.

Διόροφος, duplici tecto, δίστεγος.

Διοῤῥοῦσθαι; vel διορροῦσθαι, ſereſcere, i. in ſerum abire, & liqueſcere, alioqui ſereſcere poetis quoque pro ſerenũ fieri ſiccarique accipitur. à Dioſcor. διορίζεσθαι dicitur. διοῤῥοῦται τὸ αἷμα, ſãguis ſereſcit, diluitur in ſerum, degenerat.

Διορυγὴ, ῆς, ἡ, foſſa.

Διόρυγμα, ατος, τὸ, fouea, foſſa.

Διορυκταὶ, effractores, τοιχώρυχοι.

Διορύττω, μ. ύξω, π. υχα, fodio, foſſas duco, id eſt, cauo, effringo. Ariſtoph. τοὺς τοίχους διορύττειν, parietes perfodere. διορύττω τάφρους, duco foſſas.

Διορχέομαι, perſalto, ad finem ſalto.

Δῖος, α, ον, generoſus, εὐφυὴς, diuus, θεῖος, bonus, ἔνδοξος, ἔντιμος, ἢ ὑπὸ διὸς ἔχων τὸ φύος. Homer. καὶ δῖος ἀχιλλεύς. & in fœminino, δῖα, poſteriore breui, & Ionicè δίη. Heſiod. δίη τε μενίππη, diuaque Menippe. δῖα γυναικῶν, pro διοτάτη, Homer. Iliad. β. ſic dicta eſt ἄλκηστις, καὶ διʼ εὐφυΐαν καὶ σωφροσύνην. δῖος χαροποὸς ποταμὸς, id eſt, θαυμαστὸς, Hom. Iliad. ζ. δίον φύος ἄρτεμις, id eſt, διὸς θυγάτηρ, Idem. λακεδαίμονα δῖαν, id eſt, μεγάλην, Idem in Odyſſ.

Διὸς, Iouis, aeris: vnde τὰ ἐκ διὸς ὕδατα, pluuiales aquæ, Plato de Legib.

Διοσημεῖα, τὰ, monſtra deorum, prodigia, ſigna Iouis, & eorum quæ contingunt in aere, quum vitium obuenit, & quum obnuntiãt augures. Plut. in genere fœminino dicit, μεγάλαι μὲν εὐθὺς ἐξιόντι διοσημίαι περιηκολούθησαν, id eſt, exeuntem continuò magni nimbi ſecuti ſunt, Interpres ſic vertit, in Romulo. Idem in Probl. διοσημίαις ταῖς ἄλλαις καταπλαγῆναι, aliis tempeſtatibus opprimi.

Διοσκορίδαι, Dioſcoridæ: ſic appellati ſunt Caſtor & Pollux à Plutar. in Theſeo.

Διοσκουρεῖον, τὸ, templum Caſtoris & Pollucis, Dem.

Διόσκουροι, vel διόσκοροι, Caſtor & Pollux, quaſi διὸς, id eſt, Iouis κόροι, id eſt, filii, Ambo Caſto. es interdum vocantur, quum alteri duntaxat id nominis fuerit, Cælius lib. 10, cap. 6, Antiquitas credidit hos ſalutares eſſe nauigantibus, ſi ſimul apparerent (apparent autem ignis ſpecie malo aut antemnæ inſidentes:) contrà duros, ſi ſinguli aut ſolitarii: cuius rei mentio fit in Act. cap. vltimo.

Διίσσω, diligenter perſpicio, corrumpo, animo deficio

Διοσπολιτικὸν φάρμακον, Galen. lib. 1. ad Glauc. Dioſpoleticum medicamentum: vbi confectionem eius docet.

Διόσπυρον, τὸ, Iouis flamma, Theoph. lib. 3. hiſtor. plantarum, pro arbore.

Διόστεον, gemino conſtans oſſe.

Διότι & Διότι, quia, quòd, quoniã, ideò, quapropter, propterea, propterea quòd, eò quòd. Et interrogatiuè, cur? quamobrem? qua de cauſa? λέγω διότι ἀφανίζουσι, Xenophon, dico quod obruunt, &c.

Διοτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, à Ioue nutritus, Iouis alumnus, διογενὴς, ὑπὸ διὸς τεθραμμένος. Regum Epithetum, Iliad. α, ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι διοτρεφέων βασιλήων, id eſt, τῶν διὸς γνώμῃ τεθραμμένων ἐπεὶ τῆς αὐτῆς σπορᾶς εἰσιν, ὥς φησιν ἡσίοδος, ἐκ γὰρ τοι μουσάων καὶ ἑκηβόλου ἀπόλλωνος ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθονὶ καὶ κιθαρισταὶ, ἐκ δὲ διὸς βασιλῆες.

Διοτρεφὴς, έος, ὁ, διοτρεφής. διοτρεφέων αἰζηῶν, Iliad. β, id eſt, τῶν ὑπὸ τοῦ διὸς τραφέντων νεανιῶν.

Διουρέομαι, οῦμαι, ſanieſco. διουρεῖται τὰ ᾠὰ, καὶ γίνεται τὰ οὔρια, oua ſanieſcunt, vrináque fiunt, Ariſtot. lib. 3. de generat. Animalium.

Διουρητικὸς, vi vrinam mouendi præditus: vnde τὰ διουρητικὰ, medicamenta quæ vrinam cient. διουρητικαὶ δυνάμεις, medicamenta vrinam cientia, Dioſcor. lib. 3, cap. 76. eadem Galeno διουρητικὰ φάρμακα dicuntur.

Διουρίζω, id eſt, διορίζω, distermino, diſtinguo.

Διοχετεύειν, aquam per canales aut alucos deriuare.

Διοχλέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbo, moleſtus ſum & interpello, Demoſth. Accuſat. iungit.

Δίοψ, ὁ, diſpenſator, præfectus.

Δίοψις, perſpectio, perſpicuitas, dignatio, cura.

Διπάλαστος, ῦ, ὁ, duorum palmorum, bipalmis.

Δίπαλτος, tenens bina tela & vibrãs, ambidexter, vtrinque acutus. Sophocl. in Aiace, πῶς δὲ στρατὸν δίπαλτος ἄν με χειρὶ φονεύοι, vbi Interp. δίπαλτος φονεύει, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, οἷον περιδεξίως με φονεύει, παντὶ σθένει, ἢ ὁ στρατός με φονεύει λαβὼν τὰ δίπαλτα δόρατα. δίπαλτα ξίφη, Euripid. enſes vtrinque vibrati, id eſt, ancipites.

Διπάλτως, vtrinque mouẽdo, ambabus manibus, totis viribus.

Διπηχαϊκὴ, ῆς, ἡ, interſcalmium, Vitruuio.

Διπηχυαῖος, α, bicubitalis, Dioſc. lib. 4, duorum cubitorum, duo cubita æquans.

Διπλάζω, μ. άσω, π. ακα, gemino, duplico, ſum duplex. Sophocl. in Aiace. τούτοις διπλάζον ἂν γένοιτο μεῖζον κακὸν, i. διπλοῦν.

Δίπλαξ, diplois, veſtis duplicata. Hom. Iliad. γ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε δίπλακα, id eſt, διπλοΐδα, ἱμάτιον, ὅ ἐστι χλαμύδα: pallam Valla vertit.

Διπλασιάζω, duplico, conduplico, congemino, itero.

Διπλασιασμὸς, ῦ, ὁ, duplicatio.

*Διπλασιολογία, vt γνωμολογία, verba Sophiſtarum ex Platone in Phædro.

Διπλάσιος, ῦ, ὁ, duplus, duplo maior ſpatio altero, tanto

maior, Lucian. in Alcyone, διπλασίαν ἔχει τὴν περίοδον. dicitur, & Διπλασίων, ονος, pro eodem. Ariſtoteles de mundo, ἐν διπλασίονι τούτων χρόνῳ. Plato Epiſtola 7, dixit διπλασίαν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν ποιεῖν, duplicare paternum principatum. σὺν διπλασίονι ἐλαίῳ, cum olei partibus duabus. τιμῆς διπλασίας τιμῆς ἄξιος, duplici honore aut eò amplius dignus, Plato de Legib. διπλασίαν ἀποτίνειν, duplum reſtituere, Ibidem.

Διπλασίως, dupliciter. διπλασίως ἐλάττω, duplo inferiora, duplo minora, Plato de Legib.

Διπλῆ, ἡ, nota trigoni obliqui figuram habens citra baſin, Cælius lib. 8, cap. 41.

Διπλῆ, dupliciter. Plato libro 1. de Republica, διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, duplo amplius ea quàm cæteri amplectuntur.

Διπλόη, ἡ, fraus, verſutia, deceptio. Nazanz. ὁ πάντων τῆς ἑαυτοῦ διπλόης, ſuę verſutiæ finē non imponet. apud eundem Nazanz. διπλόη καὶ βάθος νομικόν, pro alta & multiplici Scripturę intelligentia in lege Moſis accipitur: item duplicitas, Themiſt. in pri. de Anima, ἐπὶ τῆς ἐντελεχείας τις διπλόη, ἡ μὲν ὥς τις πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, &c. Opponitur ἁπλότητι.

Διπλοΐς, ΐδος, diplois, genus veſtis vilis, ab Horat. lib. 1. Epiſt. pannus duplex dicitur, Contra quem duplici panno patientia velat, &c. tunica & palliū in ſacris Bibliis exponitur. Item chlamys, veſtis militaris, primo Regum cap. 24.

Διπλόος, & διπλοῦς, ὁ, duplus. In Plurali, διπλοῖ, id eſt, δύο. Sophocl. διπλοῖ βασιλῆες ἐλόντες ἄρξειν. διπλοῦν κόκκινον, coccinum bis tinctum, Exod. cap. 25. Marcell. notat interdū διπλοῦν non ſignificare duplicē, ſed latum & grandem, vt apud Dioſcorid. lib. 2, cap. 213: queādmodum etiam Duplex apud Latinos, vt apud Virgil. in Georg. Duplici aptētur dentalia dorſo: & paulò pòſt, Duplex per lumbos agitur ſpina. διπλότερον, duplicius, duplo maius, vel aduerbialiter duplo magis, in Euāg. Matth. cap. 23. διπλοῦς ἀνήρ, vir duplex, id eſt, verſutus, & tectus, occultus, diſſimulatus, Euripid. Item, ſecundus. διπλοῦς ἄνδρας, id eſt, δευτέρους, Soph. τὸ μέγεθος διπλόος τῆς χρηστῆς μελίττης, duplo maior quā apes frugi, Gaza. διπλοῦς λόγος, duplaris proportio. ἄνθος διπλόον ἢ μήκωνος, flos duplex quā papaueris, Theoph. lib. 4, cap. 10. hiſtor. plant. διπλοῦν ὄνομα, compoſitum nomen, Ariſtot. in Log. διπλόος γίνομαι, geminor, Hermog. διπλόα ἤματα, duo dies, Apollon.

Διπλοσημαντος, duas habens ſignificationes, Ariſtot.

Διπλόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, duplico. κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, Plutar. in Camillo, inflecti ferrum & duplicari.

Δίπλωμα, ατος, τό, vaſis genus. Sunt etiam διπλώματα codicilli, quas literas patentes nunc appellamus: cuiuſmodi ſunt edicta & mādata principum regio ſigno ſancta. Dioſcorid. libr. 1, cap. 98, περὶ τοῦ μυελοῦ, id eſt, de medulla. τήκεται ἐν διπλώματι ταχέως, μυελὸς ſupple. Ruell. vertit, per duplicatum linteum liquata medulla: Barbarus, vaſe dupondario liquefacta: Marcel. adnotat, ignotam noſtra ætate vaſis formam eſſe, & apud Paulum AEginetam libro 1. de ouis, nihil aliud eſſe δίπλωμα, quàm fictile aut ęneum vas, in quo ad ignem denſarentur oua, quæ ille πνικτά, præfocata appellat: ideò ſic vertit, In diplomate (id vaſis genus eſt) liquata.

Διπόδης, bipedaneus, bipedalis, Xenop. in OEconom.

Διποδία, ας, ἡ, genus ſaltationis Laconicæ, bipedatio, bipedis ratio.

Διποδιαῖος, bipedaneus, bipedalis, Xenoph.

Δίπολια, δίπολια.

Δίπολις, ἡ, Lemnus ſic vocatur: habet enim in ſe Hephęſtiam & Myrinam, Etym.

Δίπολος γῆ, terra bis aratro proſciſſa, terra quæ bis verſatur & aratur, Heſiod.

Διπόταμος, duos fluuios habens.

Διπρόσωπος, biceps, bifrons, anceps, duplex. διπρόσωπος ἔμπλαστρος, biforme emplaſtrum, Galen. ad Glauc.* διπροσώπου εἰκών, imago ancipitis aſpectus, Lucian.

Δίπτερος, ου, ὁ, bipennis, binis pennis præditus, cui ſunt binæ pennæ: item ædificii genus. τὰ δίπτερα, bipennia.

Διπτέρυξ, γος, ὁ, duplices alas habens, in Epigramm.

Δίπτυξ, υχος, duplex, adiectiuum. Apollon. Rhod. lib. 2. Argon. δίπτυχα λώπην, id eſt, διπλῆν χλαῖναν.

Διπτυχής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, geminus. τὸ διπτυχές, geminum ſe porrigens.

Δίπτυχος, ου, ὁ, duplicatus, διπλοῦς, duplex, geminus: vnde δίπτυχοι νεανίαι, duo iuuenes, apud Euripidem. declinatur etiam δίπτυξ, υχος. Apollon. lib. 2. Argon. δίπτυχα λώπην πτύξας, id eſt, διπλῆν χλαῖναν. δίπτυχα, duplicia, διπλᾶ. Homer. Iliad. δίπτυχα ποιήσαντες, id eſt, διπλώσαντες, id eſt, duplicantes. Et δίπτυχα, dupliciter, Aduerb.

Δίπυλον, loci proprium prope Athenas, Plutarchus in Pericle.

Δίπυρος ἄρτος, panis bis coctus, Ariſtot. in Probl. δίπυρος λάμπας, id eſt, διπλῆ, Ariſtoph. Athenæus pro pane delicato etiam accipit.

Διρκαία, ας, ἡ, dircæa, herba quæ & κιρκαία, Dioſcorides libro 3, cap. 134.

Δίρκαιον: vide in dictione Δαῦκος.

Δίρκαιος, ου, apollinaris minor.

Δίρκη, fons Thebis.

Δίρρυτος, dupliciter fluens. Nazanz.

Δίς, bis, iterum. ſyncopa eſt pro δυάκις. Etym. cum Genitiuo, Plat. in Epiſt. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impleri & ſatiari. δὶς ἑπτά, bis ſeptem. δὶς κόραξ, bis coruus, Lucia. δὶς διὰ πασῶν, concentus quidā, quaſi dicat, bis per omnes. Ceſſit in prouerbium de rebus inter ſe multum diſtantibus, à muſicis ſumptum.

Δισαλέος, ſordidus, ῥυπαρός.

Δισεγγόνη, atnepis.

Δισέγγονος, ου, ὁ, atnepos.

Δισεγγυάω, ῶ, fidem ſponſione libero.

Δίσεκτος, biſſextus, Gaza de menſibus.

Δισεξάδελφος, fratris ſororiſque abnepos: ſexto gradu eſt cognationis.

Δίσεφθος, ὁ καὶ ἡ, bis coctus, recoctus.

Δισθανίες, τό, genus herbæ, apud Nicandrum, Etym.

Δισθανής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, morti bis patens.

Δίσκελλα, ſporta.

Δισκεύω, diſco ludo, diſcum iaculor.

Δισκοβόλοι, diſcum, id eſt, lapidem rotundum ac pertuſum, vt inquit Ammon. in ſublime iaculantes.

Δισκοειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, diſco ſimilis, qui eſt lenticulæ vaſis effigie. prima interpretatio Marcello placet, non aliæ, libro 2. Dioſcor.

Δίσκος, ου, ὁ, diſcus, maſſa ferri, corpus ſolis, lapis grauis, qui exercendi cauſa corporis ad auras proiiciebatur, Alexander Aphrod. lib. 2. Probl. ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τοῦ μεγέθους τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ δύναται, luna cùm ſole minor ſit, eius orbem totum obſcurare nequit, Hom. Iliad. β, δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃς, diſcis ſe oblectabant, id eſt, iactu grauium lapidum: vbi Interpres, δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ῥιπτοῦσιν οἱ γυμναζόμενοι: τὸν γὰρ σιδηροῦν, σόλον· σπορογράφου· ψόφους δίσκων, καὶ φῶτα πυρσῶν καὶ γνωμόνων ἀποσκιασμούς, de arte coniiciendi: vbi Interpres, fragores diſcorum, lucem facularum, obumbrationes gnomonum: deinde ſequitur, quorum vnumquodq; ex principio quodam & cauſa cuiuſdam rei ſignum eſt factum. δίσκου νέφη ὑπέρχεται, ſolis aſpectum nubes adimunt.

Δισκοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, diſcum ferens.

Δίσκω, βάλλω, iacio, δίκω.

Δισμύριοι, bis decies mille. δισμύριοι ὁπλῖται, viginti armatorum milia, Plutar. in Camillo. δισμυρία ἵππος, 20 milia equitum, Lucian. δισμύρια ἔτη, viginti annorum milia. ἑκατέρους δισμυρίους, id eſt, vtrinque vicies millenos, δισμύριοι πεζοί, vicies mille pedites.

Δισπάππος, atauus.

Δισπιθαμιαῖος, dodrantalis, ſeſquipedalis: alii ſemipedalis:

lis:quidam,duos palmos altus.διπιθαμιαῖον ὀρνιθόγαλον,Dioſcor.lib.2,cap.177,Plin.ſemipedalis,de ornithogalo.

Διπίθαμος,ὁ ϗ ἡ, ſeſquipedalis, binorum cubitorum, Varro bipalmis dicit,longitudine duorum dodrantum, pedalis, binos palmos altus, altitudine octo digitorum: ſic Dioſcorid.Interpretes,lib.3,cap.84.διπίθαμον θαμνίον frutex duorum palmorum altitudine, frutex altitudine quantum bis patet à ſummo pollice ad extremum minimum digitum explicita humana manus,Marcellus apud Dioſcorid.lib.3,cap.109.

Διποδία,genus ſaltationis.

Διπόνδειος,duplex ſpondæus,pes quatuor longis ſyllabis conſtans:vt ἠερανλείδης.

Διπρακὶς,bis.

Διπτυχεῖς βασιλῆς,duos reges, Sophocl.de Menelao & Agamemnone.

Δισσὸς,ἡ,ὁ,duplex,geminus.Sophocl. δισσοὺς ἀτρείδας κτάνειν,duos Atridas interficere. δισσοὶ θεοὶ, duo dii, in Epig.

Δισύλλαβος,duarum ſyllabarum.

Δισυμφωνεῖν,duarum eſt conſonantium.

Δισύμφωνος,ὁ ϗ ἡ,qui eſt duarum conſonantium.

Δισταγμὸς,ὁ,ambiguitas,dubitatio,heſitatio.

Διστάζω,μ.άσω,π.ακα, dubito, duplicia intelligo, ambigo,vacillo.

Διστάζόμενον,incertum,dubitatum,dubium.

Διστάσει,pondere duplo.

Δίστασις,εως,ἡ,dubitatio,diſſenſio.

Διστακτικὸς,ἡ,ὁ,diſcretiuus.διστακτικὴ ἔγκλισις,modus diſcretiuus ſeu conditionalis. dicitur ἡ ὑποτακτικὴ,à Gaza li.4.

Διστακτικὸς σύνδεσμος ὁ ἐὰν, Gaza,dubitatiuus.

Διταφεῖς,bis ſepulti.

Διστεγία,ας,ἡ,domicilium duas contignationes ſeu tecta habens.

Δίστεγος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,habens duplex tectum,duas habens contignationes,binis tectis opertus.

Διστίχιον,duo verſus.

Δίστιχος,ὁ,ὁ,binis verſibus conſtans,duorum verſuum. δίστιχοι κριθαὶ, ordeaceæ ſpicæ binis granorum verſibus cõſtantes.

Διστοιχία,ας,ἡ,ordo binus.

Δίστοιχος,ordinis duplicis. διστοίχους ὀδόντας ἔχει, duplicem dentium ordinem habet,Ariſtot.

Δίστοκος,quæ bis peperit.

Δίστομος,ὁ ϗ ἡ,anceps,id eſt, vtrinque acutus, vtrinque incidens,δίστομος μάχαιρα,Paulus cap.4.ad Hebræos,gladius vtrinque incidens,ſiue vtrinque acutus,quod Hieronym.compluribus locis vertit,biceps gladius.

Διστοιχίασις,εως,ἡ, pilorum ſuccretio præter naturam in palpebris,Cælius lib.7,cap.5.

Δισύπατος,ὁ,ὁ,iterum conſul.

Δίσφαξ,κος, vbi duo montes conueniunt, & os vallis faciunt.

Δίσφορος,ὁ,ὁ,moleſtus.

Διχηλὴς,bifidus,biſulcus.

Διχιλιὰς,numerus bis mille continens.

Διχίλιοι, duo milia, βοῶν διχιλίας,duo boum milia, Plutarchus in Fabio.

Δίχωλος,ὁ,ὁ,vtroque claudicãs.

Διτάλαντος σταθμὸς,duorum talentorum pondo.

Διτοκέω,ῶ,gemellos pario, bina pario, Gaza lib.6.de hiſtor.Animal.

Δίτοκος,quæ bis peperit,binos pariens.

Διπλαχῶς,dupliciter.

Διγλωττία,duplex lingua.

Δίγλωττος,ὁ ϗ ἡ, duplicis linguæ. διγλώττου παιδεία, duplicis linguæ eruditio,Bud.in Epiſt.

Διδυμογονέω,ῶ,partum gemino.

Διττολογῶ, & διλογῶ, geminato verbo loquor: vt σιωπάω, σιωπήσομαι.Item bis dico,reuoco,Syneſ.Sic Cicero pro domo ſua, Quemadmodum iſte præpoſteris verbis,omnibus obſcœnis,identidem ſe ipſe reuocando,dubitans,timens,hæſitans pronuntiarit,Bud.Comment.

Διττὸς,duplex,biſulcus,ambiguus.Plato Epiſt.7,ἀναγκάζειν αὐτοὺς χρῆσθαι τοῖς νόμοις,διτταῖς οὔσαις ἀνάγκαις,αἰδοῖ ϗ φόβῳ,duplici neceſsitate.Idem 8, βασιλέα σήσασθε,πρῶτον μὲν τὸν ἐμὸν υἱὸν χαρίτων ἕνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ ϗ τῆς παρ' ἐμοῦ πατρὸς,regem conſtituite, primùm quidem filium meum gratia duplici,& mea & mei patris.

Διϋγραίνω,perfundo,madefacio,excolo,diluo.

Δίϋγρος,ὁ,ὁ,humidus,vliginoſus,infirmus,mollis.

Διϋλάζομαι,in materiam abeo. Plato in Timæo,διϋλασμένα τῶν αἰτιῶν γένη, cauſarum genera vim materiæ præparatæ obtinentia,ſic Ficinus.

Διϋλίζω,μ.ίσω,π.ικα, defeco,excolo,percolo,colo,deliquo,per colum traiicio,colo tranſfundo,expurgo,διηθῶ.

Διΰλισις,εως,ἡ,percolatio.

Διϋπνίζω,μ.ίσω,π.ικα,expergefacio,excito.

Διϋφαίνω,texo,intertexo.

Διφαλαγγία,ſpecies certa,& ordo quidam inſtruendæ aciei.

Διφασία,ας,ἡ,iuſtitia,δικαιολογία.

Διφάσιος,ὁ,ὁ,alteruter,bifarius,duplex,anceps. διφασίαι αἰτίαι,alterutra cauſa,Herodot.Idem,διφάσια τρώματα,duo vulnera.

Διφάω,μ.άσω,π.ακα,inquiro,ζητῶ,Accuſat.Heſiod.τεὸν διφῶντα χαλιὸν,tuam quærens domum.

Διφήτωρ,ορος,indagator,poeticum,prima breui.

Διφθέρα,ας,ἡ, pellis Amaltheæ capræ, in qua res humanas ſcribere dicitur Iupiter.Item operculum libri,membrana.Eſt & paſtoritium ex pellibus indumẽtum, quod quidã vocãt rhenonẽ,ſagũ pelliceũ. Ariſtop.πῶς ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος, penulã pelliceã indutus. διφθέρα πορφυρᾶ, purpureum tegmen, Lucian. pro tegumento libri.ἐν διφθέραις χαλκαῖς,in pellibus æreis,Plutar.in Probl. διφθέρα τοῦ λέοντος,exuuium leonis. De pelle canis,idẽ Plutarchus in Probl.dicit.Scribit Herodot.Ionas βίβλους dicere διφθέρας,quòd aliquando ob penuriam papyri pellibus vterentur,tum caprinis, tum ouillis.βαίτας quoq; διφθέρας eſſe quidam ſcribunt. Vide quoq; prouerbia,Diphtherã ſerò Iupiter inſpexit,& Antiquiora diphthera.

• Διφθερῶ, corio obtego, Plut.in Sympoſ.pro eodem κατεδιφθερῶ.

Διφθερίας,ὁ,ὁ,genus perſonę tragicę,diphthera indut⁹.

Δίφθογγος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,duarum vocum ſonus.

Διφορεῖν,biferum eſſe,bis ferre.διφορεῖται,duplex eſt,Gaza lib.3.

Δίφορος,bis anno fructum ferens,biferus. Cap.19.Leuitici, τὸν ἀγρόν σου οὐ κατασπερεῖς διφορον, vbi Latinè,agrum tuum non feres diuerſo ſemine. δίφορον συκῆς,biferę fici, Ariſto.

Δίφραγες,duces militum apud Parthos.

Δίφραξ,ſella,currus,lectica,θρόνος γυναικεῖος, Heſych.

Διφρεία,ας,ἡ,aurigatio,currus circumagitatio.

Διφρηλάτης,ὁ,ὁ,auriga, rector plauſtri, Sophocl.τὸν διφρηλάτην ἥλιον προστρέπω.

Διφρεύω,inſideo,aurigor,moderor currum.

Διφρηλάτης,auriga,gubernator currus,Lucian.vnde & Verbum διφρηλατῶ. Sophocles in Aiace, σὺ δ' ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν ἥλιε, &c.id eſt, ἁρματηλατῶν, percurrẽs,luſtrans,aurigans ſeu pernauigans.

Διφεὶς,ὁ,iners,otioſus,deſes,ἀργός.

Διφρίσκος,ὁ,ὁ,curriculum. Ariſtoph. βοῦς κοὐ διφρίσκον ϗ ζυγοῖν.

Διφροπηγία,ας,ἡ,vectabulorum fabrica.

Δίφρος,ὁ,ὁ,& in plurali,τὰ δίφρα,biga,ſedes,ſella,ſubſellium,συνωρίς. Euſtathio dicitur, pars in curru, vbi cum parabate verſatur auriga, quaſi duos ferens, aurigam & pugnatorem.Pro curru ſeu bigis,Homer.Iliad.γ,περικαλλέα βήσετο δίφρον, id eſt, τὸ ἅρμα, perpulchras bigas conſcẽdit. δίφρος δ' εἴρηται ὅτι διφόρος ἐστὶ:δύο γὰρ φέρει,τὸν ἡνίοχον,καὶ

τὸν κλιντῆρα. Pro ſella, Homer Iliad γ, δίφρον ἑλοῦσα, &c. Plato lib. 1. de Republ. κεκάθιστο ἐπὶ δίφρου, ſedebat in ſella. δίφρος ἡγεμονικὸς, ſella curulis, Plutar. Item etiam ſcamnum, quo geſtantur infirmi.

Διφρηλατέω, ῶ, currum traho. in Epigr. ἄντυγα διφρηλατεῖ.

Διφρουργία, ας, ἡ, ſubſelliorum confectio.

Διφροφορεῖσθαι, ἐξελαύνειν, geſtari ſella, aut lectica vehi, quemadmodū Romæ magiſtratus ſella curuli. διφροφορεύμενοι, ſellis ſedentes, Herodot. apud Perſas διφροφορούμενοι, id eſt, ſellis ſubuecti, magnæ fuere authoritatis.

Διφροφόροι, οἱ, ferentes ſellas curules.

Διφρυγὲς, τὸ, quaſi iterum coctum, diphryges: vide Dioſcorid. lib. 5, cap. 112, & illic Marcellum. Dicitur & διφρυγὲς à quibuſdam, pyrites lapis, Ibidem cap. 135.

Διφυὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, geminus, biformis, bipertito diſtinctus bifidus, bipertitus, ancipitis & duplicis naturæ, bifidus. Eſt & Cecropis epitheton, qui primus coniugium inſtituit Athenis. τὸ διφυὲς, bipartita compactio, Gaza 4. de Animal.

Διφυΐα, ας, ἡ, bifida diuiſio. Ariſtot. lib. 3. de partibus Animal. de duabus venis primariis loquens σχίζονται γὰρ ἀμφότεραι κατὰ τὴν διφυΐαν τῶν κώλων, inſtar bifidę crurum partitionis, Gaza.

Δίφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, bina fronde foliatus.

Δίφυον, τὸ, duæ partes, δίμοιρον.

Δίφωνος, bilinguis.

Δίχα, dupliciter, bipertito, bifariam, diuiſim. Odyſſ. ο, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται. Item, abſq;, ſine, citra, Genit. Heſiod. τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσσας, &c. Sophocl. ἐγὼ δὲ καὶ δίχα ἐκείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Item ſeorſum, ſemotim. δίχα θυμὸν ἔχω, ſum animo ambiguo, habeo animum ad diuerſa intentum. δίχα πέφυκα τοὐτέρου, alter ab altero diſſidet. Thucyd. δίχα πρίσαντες, geminas in partes quum ſerrauiſſent. δίχα γιγνόμενοι, bifariam agitantes, diuiſi, diducti. δίχα τὰ ἐκτὸς, exteriora duplicia, Ariſtot. lib. 2. Animal. ἐὰν δίχα γένηται ἡ διαγνώμη, ſi iudicium æqualiter in duo diuidatur, Ariſtot. lib. 6. Polit. δίχα ψηφίζεσθαι, Xenoph. δίχα ἐψηφισμένοι, in diuerſa trahētes, Thucydid. δίχα ὄντας, ſeparatos, Idem. δίχα ποιεῖν, diuiſim facere, Xen. in OEconom. poſtponitur etiam, vt ἀνὰ, Gaza. σώματος δίχα γίνεται, ſeparata à corpore, ex corpore euadit.

Διχάζω, μ. άσω, π. ακα, diuido in duo, diduco quæ prius erant coniuncta, diſſidere facio, Accuſat.

Διχαιστος, ου, ὁ, bipertitus.

Δίχαλκον, ærei duo: pro menſura, libro 4. Dioſcorid. capite 245.

Διχηλὸς, vtrinque cauus, biſulcus. τὰ διχηλὰ, pedes hantia biſulcos, Ariſtot. lib. 2. Animal.

Διχαστῆρες, οἱ, vocantur quatuor dentes anteriores in meditullio conſtituti: ſic dicti ἀπὸ τοῦ διχάζειν, quòd cibum diuidant comminuantque: vnde & τομεῖς appellantur.

Διχῆ, diuiſim, bifariam, dupliciter, bipertito, duabus partibus.

Διχηλεύω, vngulam ſciſſam habeo. cap. 11. Leuitici. διχηλεῦον τὴν ὁπλὴν, diuidens vngulam.

Διχηλέω, ῶ, pro eodem, Leuit. c. 11, κτῆνος διχηλοῦν ὁπλὴν, pecus diuiſam habēs vngulam, & paulò pòſt, διχηλούντων τὰς ὁπλὰς, diuidentium vngulas. Ibidem, διχηλεῖ ὁπλὴν, vngulam diuidit, in duas partes diuidit vngulam.

Δίχηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens vngulam ſciſſam, biſulcus, bifidus.

Διχόμηνον, ου, τὸ, tertia pars menſis.

Διχθὰ, Doricè bifariam, dupliciter, διχῶς, εἰς δύο. Odyſſ. α, διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Διχθάδιος, duplex, διττὸς, anceps; vterque. διχθαδίας κῆρας, id eſt, δύο μοίρας. Homer. διχθαδίῳ κατὰ κῶλον, in vtroque membro, id eſt, pede.

Διχθὰς, άδος, pro eodem. διχθάδι χέρσῳ, duplici terra & ancipiti, bifida terra, Muſæus.

Διχίτων, ωνος, duabus tunicis diſtinctus.

Διχογνωμέω, &

Διχογνωμονέω, ῶ, diſſentio animo, duplici ſententia diſtrahor, Cicero, diſſideo. Xenoph. διχογνωμονοῦντες ἐναντιοῦνται: ἀλλοδοξεῖν.

Διχογνώμων, ονος, ancipiti tractus ſententia.

Διχόθεν, à duabus partibus.

Διχόθυμος, dubius calumniator.

Διχοίνικον, τὸ, menſura continens duas chœnicas. Ariſtoph. περιιὼν ἀλφίτων μεδίμνῳ παρεχόντων διχοίνικα, i. δύο χοίνικες.

Διχόλοφος ἔκφυσις, Dioſcorid. lib. 3, cap. 158, bifidus exortus, biforcipes cauliculi, diuaricati cauliculi.

Διχόλωτος ἀνάγκη, in Epigram. neceſſitas duplicis iræ.

Διχομηνία, ἡ, ſemeſtre tempus, plenilunium.

Διχόμηνος, ἡ, ſemiplena luna, quum dimidio globo ſplēdet luna. Alexander Aphrodiſeus libro primo Problemat. ἐν τῷ διχομηνιαίῳ σχήματι, ἡ σελήνη ὑγρὰ καὶ θερμή πως ἐστὶ, quū luna æqua portione diuiſa eſt, humida & aliquantum calida eſt.

Διχόμητις ἔρις, contentio duplicis conſilii & diuerſi, id eſt, anceps & dubia.

Διχονοέω, ῶ, diſſentio, διχάζω.

Διχόνοια, ας, ἡ, diſſenſio.

Διχόρειος, Dichoreus, pes conſtans ex duobus choreis, Quintil. lib. 9.

Διχορία, ας, ἡ, diuiſio chori. καὶ διχορεύσειν ἐν δύο χοροῖς ᾄδειν.

Διχοστασία, ας, ἡ, diuiſio, ſeditio, diſcordia, diſſidium, diſſenſio, factio, contentio, diuerſitas, ſeditio, quoties ſcinditur ſtudia in contraria vulgus, vt inquit Virgilius: ambiguitas.

Διχοστατέω, μ. ήσω, π. ηκα, diſcordo, diſſentio, ſeditionem facio, contendo, ambigo, dubito. διχοστατῶ πρὸς σὲ, Euripides.

Διχοτομέω, μ. ήσω, π. ηκα, diſſeco, in duo ſeco, diuido in duas partes, Accuſat. Proclus, in libello de Sphæra capit pro in duas partes æquas ſecare.

Διχοτόμημα, ατος, τὸ, fruſtum, pars, diuiſio.

Διχοτομία, ας, ἡ, diuiſio in duas æquales partes, bipartita ſectio.

Διχοτόμος, ου, ὁ, in duo diuidens.

Διχότομος, ου, ὁ, diſſectus, in duo diuiſus, bipartito diſtinctus tramite. διχότομος σελήνη, luna dimidio orbe cęſa, vel diuidua, luna ſemiplena.

Δίχους, menſuræ genus. Dioſcor. lib. 3, cap. 59, εἰς δίχοας γλεύκους κάθες, in duos muſti congios demitte.

Διχοφορεῖ, in duo diſcinditur.

Διχοφροσύνη, ἡ, diſcordia, inimicitiæ, ſeditio, factio.

Διχροΐα, ἡ, duplex color, color geminus.

Διχρονέω, ῶ, duorum ſum temporum, Gaza lib. 4.

Διχρονοκατάληκτος, in ancipitem deſinens.

Δίχρονος λέξις, dictio duorum tēporum, Ibidē, anceps.

Δίχροος, ὁ, bicolor.

Δίχρωμος, duorum colorum. δίχρωμος ἔμπλαστρος, bicolor emplaſtrum, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Διχῶς, bifariam.

Δίψα, ης, ἡ, ſitis, deſiderium bibendi. ἡ δίψα ἀπὸ ξηρότητος, inquit Alexād. Aphrod. lib. 1. Probl. Idem lib. 2, γίνεται ἡ δίψα ἐκ πολλῆς θερμότητος ἢ ἐκ πολλῆς ξηρότητος ἐκδαπανώσης τὸ ὑγρὸν, oritur ſitis vel ex multo calore, vel multa ſiccitate humorem depaſta. δίψας τινὰς ἑαυτοῖς παρασκευάζουσι, ſitim quādam ſibi comparāt, Ariſtot. lib. 7. Ethic. cap. vlt. δίψῃ κατεχόμενος, ſiti correptus, AEſopus.

Διψακὸς, οῦ, ὁ, vocatur à medicis renum affectio quædam quam matellæ intercutem nonnulli vocāt, vrinæ profluuium alii: ſic dicta quòd maximā inducat ſitim. Ab AEgineta, lib. 3. definitur, ταχεῖα τῶν πινομένων διέξοδος: vnde & διαβήτης nuncupatur, velut tranſitus. Eſt etiā nomen herbæ, quam Latini labrum Veneris vocant. Dicitur autem δίψακος, à ſiti. Nam in cauis alarum ſinibus ex roribus aut pluuiis collectos humores ſeruat. Dioſcorides libro tertio, capite 12

Διψαλέος,

Διψαλέος, ου, ὁ, ſitibundus, ſiticuloſus: & διψαλέων, οντος, apud Nonnum, δός μοι διψαλέοντι πιεῖν, id eſt, δίψαν ἔχοντι, mihi ſitienti.

Διψὰς, άδος, ἡ, dipſas, ſerpẽs ſic dictꝰ, quòd ii quos mordicus apprehenderit, ſiti inareſcant vehementius, ad potúmque efferueſcant, ac inde inceſſanter haurientes, diſſiliant mox. Significat etiam dolorem, quem infligit hic ſerpens, Lucian. Item διψὰς, pro genere quodam ſpinę, Theophra. lib. 4. hiſt. plant. Eſt item διψὰς, hepatis ſignum quoddã. Item Adiectiuè, διψὰς κορυφὴ, lib. 1. Arg. Apollon. αὐτὴ τῇ ξηρᾷ. & διψὰς σποδιὸ, lib. 1. Epigram. aridꝰ & bibulus cinis. Et διψὰς ἔχιδνα, vipera ſiticuloſa, lib. 3. Epigram. διψὰς εἰλαπίνη, conuiuium ſiticuloſum, Nonn.

Διψάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſitio, ſitim ſentio. Item ἐπιθυμῶ, cõcupiſco. Vnde in perſonis prioribus Indicatiui pro διψάεις, διψάει, Doricè διψῇς, διψῇ: & Infin. διψῆν pro διψᾶν. Lucianus, τὸ μὴ διψῆν πολὺ κάλλιον τοῦ πιεῖν. διψῆν ὕδατος μάλιστα, maxima ſiti affici, Herodotus. διψᾷ τὸ διψᾶσθαι, ποτίζει τοὺς πιεῖν ἐθέλοντας, Nazanz. in orat. de Baptiſ. Deus (ſupple) ſitit ſitim, præbet potum bibere volẽtibus. διψῶ χαρίζεσθαι, cupio gratificari, Xenoph.

Διψηρὸς, id eſt, κατάξηρος, ſiticuloſus, aridus, Dionyſius de ſitu orbis.

Διψητικὸς, οῦ, ὁ, ſitim afferens, ſitim augens. διψητικώτατος ἔλαφος, ſitientiſſimus ceruus, Nazanz.

Διψία, κόνις ξηρὰ, puluis aridus.

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſitim faciens: vnde δίψιος ὥρη, ſitim afferens hora ſeu tempus, apud Nonnum.

Διψοποιὸς, οῦ, ſitim ſtimulans.

Δίψος, εος, τὸ, ſitis. Xenoph. προφυλάττεσθαι ἢ λιμὸν ἢ δίψος.

Δίψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, duplicis animi homo, dubiꝰ, animo duplex. ἀνὴρ δίψυχος, vir animo duplici, cap. 1. Epiſt. Iacobi. bianimis, vt dicitur, bilinguis.

Διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſitim mouens, ſitim gignens, ſiticuloſus, Dioſcorid. lib. 2.

Δίω, expello, perſequor.

Διωβόλια, duo trientes, duo æra minuta, lib. 2. Politic. cap. 5: ſic Faber & Aretinus.

Διώβολον, duo oboli, quos populus quum ad concionem venerat, accipiebat. diobolarem vocamus hominem minimi pretii, Eraſ. Chiliad.

Διωγκόω, μ. ώσω, π. ωκα, pertumeo.

Δίωγμα, & ἀποδίωγμα, myſticum quoddam ſacrum, & arcanũ, quod in Theſmophoriis ſolę mulieres obibant. Dictum fortè, quòd arcerent inde viros. διώγματα πωλικὰ, equorum inſectationes, i. curſus.

Διωγμὸς, οῦ, ὁ, perſecutio, exagitatio, fuga. διωγμὸς τοῦ πλάσματος, perſecutio quam patitur creatura, Nazanz. οὐ φέρει τὸν διωγμὸν, perſecutionem non fert: de diabolo.

Διωθέομαι, οῦμαι, &

Διωθέω, ῶ, repello, perpello, propulſo, impello, reiicio, protrudo. Actiuè vel Paſſiuè accipitur. διωσάμενος βίᾳ, violenter vrgens, Plutarch. in Fabio. Idem in Public. διωσάμενοι τὸν ὄχλον, vbi turbã repulerint. διωσθεὶς, fugatus. διώσασθαι τὰς ἐπαγγελίας, promiſſiones reiicere, Ariſtides. διωθέω κάτω, deturbo, deiicio.

Διωθισμὸς, οῦ, ὁ, pulſio, impreſſio, truſio. Plutarch. in Camillo, παρῆλθον μέχρι ξιφουλκίας ἑκάτεροι καὶ διωθισμῶν, cœperunt vtrinque gladios ſtringere & inuicem propellere.

Διωκάθω, accuſo, vel poſtulo te alicuius criminis, Budæus Comment. Ariſtoph. φέρε, καί μοι φράσον ξύμβουλος, εἶτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω χαψάμενος, εἴδ' ὅτι σοι δοκεῖ, vtrum accuſem eos.

Διώκομαι, quæror ad ſuppliciũ, perſecutionem patior, φεύγω, κατηγοροῦμαι. Xenoph. in Apologia Socratis, θανάτου ὑπὸ σοῦ διώκεσθαι, capitis reum abs te fieri. Paſſiuum eſt: ſed Actiuè aliquoties vſurpatur. Interdũ curro, Laſcar. in Epigramm. κραιπνὰ διωκόμενος.

Διωκτέος, inſequendus, quærendus.

Διωκτὺς, ύος, ἡ, perſecutio, inſectatio. Laſcar. φυγὴν κίρκοιο διωκτὺν, &c. fugere agitantem accipitrem.

Διώκτης, ου, ὁ, perſecutor, actor. διώκτης τοῦ φωτὸς, lucis perſecutor, Nazanz.

Διωκτικὸς, οῦ, perſequens, vrgens. Nazanz. τὴν σκυθρωπὴν καὶ διωκτικὴν ἁμαρτίαν, horrendum & perſequens peccatum.

Διωκτὸς, οῦ, expetendus.

Διώκω, μ. ώξω, π. ωχα, impello, expello, fugo, abigo, exigo, cõcitato curſu impeto, ſubmoueo. Item perſequor, ſequor, quæro, conſector, volo aſſequi, veſtigo, apprehẽdo fugientẽ: vnde & pro expeto, magno ſtudio annitor vt aſſequar. Ariſtot. in primo Ethic. τούτων γὰρ χάριν κἀκεῖνα διώκεται, has ob cauſas illa quoque expetuntur. Xenoph. χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, mites ſectari ſeu ſequi. Item curro. Laſcaris, ὥς τε διώκει, ὥς τε παλινδρομέει, vt currit & recurrit. διώκειν τὸ λαμπρὸν τῆς εὐδοξίας, claritatem nominis conſectari. διώκω τὰς τιμὰς, aucupor honores, Thucyd. διώκω ἐκ τῆς γῆς, exilio mulcto. διωχθεὶς τῷ βαπτίσματι, expulſus baptiſmate. διώκειν γῆν περὶ γῆς, vbique quærere & exagitare, Ariſtoph. διώκω τὸ πρὸς χάριν, placere ſtudeo. αἱρεῖν διώκουσα, vt capiat inſectans, Lucian. διώκω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. Item venor apud iudicem, ſector, actor ſum, litẽ intendo, accuſo, & reum ago. Accuſatiuo iungitur cum Genitiuo: vt διώκω σε φόνου, accuſo te cædis, vel poſtulo. διώκω σε γραφὴν ταύτην, reum te criminis huius facio. διώκω σε πληγῶν καὶ βλάβης, ago contra te damni dati. Capitur etiam pro proſequor. Xenoph. οὕτω πως διώκει περὶ δίκαιον τὴν ὑπ' ἀρετῆς ἡρακλέους παίδευσιν, oratione proſequitur & deſcribit. Phocylid. φεύγων φωρῶντα διώκει, id eſt, ſequitur. Vnde διώκων, accuſator, actor: cui opponitur φεύγων, & διωκόμενος, reus. οἱ ξενίας διωκόμενοι, ſeu φεύγοντες, id eſt, rei peregrinitatis. διώκω τυραννίδος, occupatæ tyrannidis accuſo. Cum duobus Accuſatiuis, Iſocrat. διώκω σε τὴν δίκην. Idem, διώκω σε ἱεροσυλίας. διώκων τὸν φόνον, accuſator cædis, Ariſtot. lib. 2. Polit. actor cędis. διώκω γραφὴν, reum criminis facio, intendo accuſationem, Demoſth.

Διωλύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, prolixus, ingẽs, qui quam diutiſſimè durat. διωλύγιον πνεῦμα, in Epigramm. flatus magnus. διωλύγια πράγματα, res arduę.

Διωμοσία, ας, ἡ, iuramentum de calumnia ſiue actoris, Bud. Comment.

Δίων, ωνος, Dion. Hoc nomine vtuntur philoſophi peculiariter in exemplis, vt legulei nomine Titii.

Διωναίη, i. ἀφροδίτη, Venus, apud Diony. de ſitu orbis.

Διώνη, ης, ἡ, Dione, mater Veneris.

Διωνόμασται, denominati ſunt.

* Διωνομασμένος, celebris, nominatus, Ariſtot. lib. primo Meteor.

Διώνυμος, ου, ὁ, famoſus, binominis, duo habẽs nomina.

Διώνυσος, ου, ὁ, Bacchus, pro διόνυσος, Atticè, ο in ω conuerſo. Heſiod. δῶρα διωνύσου πολυγηθέος.

Διωξικέλευθα κάρβα, calcaria viatoria, in Epigramm.

Διώξιππος ἄρης, Mars equos inſequens & hoſtes, in Epigrammate.

Δίωξις, ἡ, perſecutio, fugatio, expulſio, accuſatio, actio, lis. δίωξις κλοπῆς, lis furti, actio furti, Plutarch. in Pericle. δίωξιν ποιούμενοι, fugæ ſe mandantes, Thucyd. δίωξις οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, nemo eſt eum ſecutus.

Διωρία, ας, ἡ, ſpatium, interuallum.

Διωρισμένως, ſeorſim, particulatim.

Δίωρος, ὁ, inconueniens, diſſimilis.

Διώροφος, ὁ, duo habens culmina, habens duo tabulata, ſeu duas contignationes.

Διῶρυξ, ὁ, τάφρος, foſſa per muros aut aggeres ad cogendos metu hoſtes facta, cuniculus, riuus, fluentum, diuortium aquæ, alueus.

Διώρυχεν, perfodit.

Διωρυχὴ, huiuſmodi perfoſſio, effoſſio.

Διώσας, in Epigramm. id eſt, emeritus, rude donatus, cumulans, i. σωρεύσας.

Διώσασθαι, eſt per interſtitium vi impellere & propellere, & intra quippiam diſcuneatũ vi indere.

Δίωσις, protruſio, propulſio, Bud. dilatatio.

Διωστὴρ, inſtrumentũ chirurgicum, Bud. Comm. Cap. 36 Exodi exponitur vectis, pro ligno ſeu ſude in circulo poſita ad portandam arcam fœderis, διωστῆρας τῆς κιβωτοῦ καὶ τῆς τραπέζης ἐποίησε, vectes arcæ & menſæ fecit: pro eodem ibidem ponitur μοχλός.

Διώτη, ης, ἡ, genus vaſis, diota: à duabus auribus, hoc eſt, anſis, appellatum.

Διώκτης, ſectator.

Διώχης, ſedes in curru.

Δμάω, μ. ήσω, παρὰ τὸ δεμάω κατὰ συγκοπὴν, domo, ſubiicio, vinco, Heſiod. in Theog. ῥεία δ' αὖ δμηθεῖσα κρόνῳ, Rhea à Saturno ſubacta & compreſſa.

*Δμαῖα, Oceani & Cereris filia.

Δμῆσις, εως, ἡ, domitio, δάμασις.

Δμήτειρα, ας, ἡ, domitrix: Cereris epitheton, Etym.

Δμητὸς, domitus, ſubiectus, ædificatus.

Δμωάδες, αἱ, miniſtræ.

Δμωὴ, ῆς, ἡ, ſerua, quaſi domita ſeruitute. Odyſſ. ο, ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευον. Hom. δμωαί τε γυναῖκες, i. δουλίδες.

Δμωῒς, ΐδος, ἡ, idem quod δμωή.

Δμωὸς, οῦ, ὁ, ſeruus, miniſter. Homer. εὖτ' ἀθηναίης δμωός. &c. i. τέκτων. Item δμωὸς, ſeruilis, vernaculus, in Epigr.

Δμὼς, ſeruus. τοῦ δμωός. in Genit. plurali tamen δμώων, vt docet Gaza lib. Grammat. Hom. Odyſſ. ξ, ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, &c.

Δνοπάλαξ, vel δνοπάλαξις, manuũ motus, geſticulatio.

Δνοπαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, manu moueo, manu teneo, tracto, extendo, geſticulor: item interimo. Iliad. δ, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Item induo, circumiicio, iniicio, circumago, circunuerto, conſuo. Homer. ὁδυσσεῦ, τὰ σὺ ῥάκεα δνοπαλίξεις, i. ἀμφιέσεις, indues, vel συῤῥάψεις, reſarcies, vt Didym.

Δνοφερὸς, οῦ, ὁ, caliginoſus, ater, μέλας, σκοτεινός. Odyſſ. ο, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν. παρὰ τὸ νέφος τροπῇ καὶ πλεονασμῷ. ἢ παρὰ τὸ γνόφος ἢ κνέφος, τροπῇ τοῦ γ ἢ τοῦ κ εἰς δ, Etymol. δνοφερὰ κόνις, in Epigrammate.

Δνοφόεις, όεντος, ἡ Δνοφόεσσα, tenebroſus, nebuloſus, obſcurus.

Δοάζω, μ. άσω, puto, eligo, δοάζομαι, delibero, conſtituo.

Δοάσσατο, pro δοάσατο, viſum eſt, putauit, πλεονασμῷ τοῦ σ, AEolicè. Odyſſ. ο, οἱ φρονέοντι δοάσσατο βέλτιον εἶναι, i. ἔδοξε. accipitur etiam pro ἐβουλεύσατο, Apollon. Rhod. Arg. libr. 3, ἰζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, pro ſtatuit, conſtituit.

Δόγμα, ατος, τὸ, dogma, ſententia, edictum, decretum, placitum, ſcitum. ἀπὸ τοῦ δοκεῖν, quod opinari ſignificat. δόγμα τῆς ἀῤῥωστίας, apparens ægrotatio. Paulus Apoſtolus ferè in malam partem δόγμα accipit, pro legibus, quæ non Dei, ſed hominum arbitrio præſcribuntur. δόγμα θέμενοι, plebiſcitum facientes.

Δογματίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, decerno, decretis oneror

Δογματίζω, decreta præſcribo, dogmata trado. Laert. in vita Platonis, δογματίζειν, inquit, ἐστὶ δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομοθετεῖν νόμους τιθέναι, &c. δεδογμάτικα ἐπιμελῶς κατὰ ταῦτα γίνεσθαι, decreui diligenter iuxta hæc fieri, lib. 1. Eſdr. tit. ιζ. Nazanz. τί σοι πλέον ὧν ἐδογμάτισας; quid amplius habes roboris in iis, quæ tibi decreuiſti pro certis?

Δογματικοὶ, οἱ, qui ſunt idonei ad præcipiendum, dogmatici, Dioſcorid. lib. 7, cap. 1. Galenus ad Glauc. ἀλλ' οὔτε δογματικῶν ἰατρῶν, οὔτε τῶν ἐμπειρικῶν οὕτως ἐγίνωσκε, nec ex dogmaticis vllus, nec ex empiricis ita ſenſit. δογματικοὶ λόγοι, ſermones ad præcipiendum compoſiti, Quintil. lib. 2, cap. 16.

Δογματιστὴς, qui leges & decreta præſcribit, author, præceptor.

Δοθιὴν, ῆνος, tuberculum, furunculus. δοθιῆνας μαλάσσει, panos emollit, ſtrumas, furunculos, Dioſcorid. lib. 1, ca. 184, Marcellus lib. 2, cap. de Aſphodelo, interpretatur δοθιῆνας, in carnoſis partibus ex craſſa materia tumidos abſceſſus: vbi adnotat differre à ſtrumis, quas χοιράδας dicunt: item à furunculis & panis. Libro 3, cap. 97, vbi Ruellius & Barbarus furunculos exponunt, Marcellus, in carnoſis partibus, ex craſſa materia tumidos abſceſſus, aliàs furunculos exponit. Ariſtot. lib. 3. Animal. δοθιήνων καὶ φυμάτων μεστὸς, papulis & panis refertus.

Δοθίων, ονος, tuberculum, puſtula, furunculus.

Δοιὰ, duo, pro δύο τὰ, dupliciter. Item diſſenſio.

Δοιάζω, contendo, diſſentio, delibero.

Δοιδυκοποιὸς, οῦ, ὁ, qui coclearia facit.

Δοίδυξ, κος, ὁ, cocleare, piſtillũ, rudis, σπάθη, ἐλάτη, i. virga qua liquida ſubiguntur. Ariſtophan. πῶς αὐτῷ λίθινον θυείδιον παρέθηκα καὶ δοίδυκα καὶ κυβώτιον.

Δοὴ, δοιὰ. ἐν δοιῇ, pro ἐν δισταγμῷ, ἐν διχοστασίᾳ, in diſcrimine, Homer. Iliad. ι, ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας, &c.

Δοιὸς, οῦ, geminus. In numero duali δοιώ. Homer. Iliad. δ, δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς. Et in plurali, Iliad. ι, δοιοῖσιν ἀριστεύουσιν ἔειπε. Heſiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα, i. duo aratra ponere. Idem, ἀμφὶ δὲ κάπροι δοιοὶ, i. duo capri.

Δοκάζω, obſeruo, expecto.

Δόκανα, τὰ, ſepulchra quædã in Lacedæmonia ſic appellata, Etym.

Δοκίδαι, αἱ, calami.

Δοκέομαι, οῦμαι, videor, cenſeo. Vide Δοκέω.

Δοκεύω, μ. εύσω, π. ευκα, inſidior, obſeruo, ſpecto, capto, ἐπιτηρῶ, coniicio, opinor, reputo, animaduerto, video. apud Heſiod. cum Accuſatiuo. Item videor & appareo poeticum, pro δοκέω.

Δοκέω, μ. ήσω, καὶ δόξω, ἀπὸ τοῦ δόκω, π. ηκα, appareo, videor, puto, opinor, cenſeo, pretio mereor, in primis laudo. Ariſtoph. νεφ. πατέρα δ' οὐ κλαίειν δοκεῖς; patrem cenſes flendum non eſſe? Vnde δοκεῖ μοι, & δοκῶ μοι, καὶ ἐμοὶ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ φαίνεταί μοι, & certum eſt, ſic cenſeo, vt mihi videor, quod Ariſtop. pleno ſermone dixit, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν. δοκῶ μοι, Plato de Rep. 2, δοκῶ μοι ἀδύνατος εἶναι. Idem in Apol. ἐπιεικῶς αὖ μοι δοκῶ πρὸς τοῦτον λέγειν, Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, mihi videor hoc periculi poſſe ſuſtinere. Pro exiſtimo, Idẽ, σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν, tu verò cenſes tete prudentiæ aliquid habere? Idem, νῦν δὲ μόνον οὐδαμοῦ ὄντα σε εὐτυχεῖς πῶς δοκεῖς συναρπάσαι. Idem, δοκεῖς δέ μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γινώσκειν, id mihi cenſere videris. Idem, νῦν δέ μοι δοκῶ εἰς ἔργων ἀφορμὴν ὑπομένειν αὐτὸ ποιῆσαι, nunc mihi certum eſt ſuſtinere id facere. Lucian. de ſacrificiis, καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην. vbi tamen καί μοι δοκῶ legitur, eam mihi videre videor. Idem de luctu, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πάντες τῆς πηγῆς, i. vt ego exiſtimo. δοκήσω, in futuro pro δόξω, Ariſtoph. νεφ. εὖ φρονεῖν δοκήσετε, videbimini ſapere. δοκεῖ φαίνεσθαι, eſſe videtur, Xenoph. καλλωπιζομένην τὸ χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, ita vt albior & rubicundior quàm reuera eſſet, eſſe videretur. δοκεῖ ἐοικέναι, eſſe videtur. Xenoph. ὡς δοκεῖ σοι τόδε ἀπορίας ἔργον ἐοικέναι. δοκεῖν, pro apparere ſolum, Xenoph. οὐκ ἔστι καλλίων ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίαν ἢ δι' ἧς ἄν τις ἀγαθὸς γένοιτο, καὶ μὴ δοκεῖν βούλοιτο. δοκεῖ, impersonaliter cum Infinitiuo. Plato lib. 1. de Repub. δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι, videtur mihi ex his audire oportere, i. puto intelligendum. δοκῶ pro ἔνδοξος γίνομαι, videor eſſe aliquid, ſeu aliqua exiſtimatione præditus ſum. Plato in Apologia, οἵουσπερ ἐγὼ πολλάκις ἑώρακά τινας ὅταν κρίνωνται, δοκοῦντας μέν τι εἶναι, θαυμάσια δὲ ἐργαζομένους. Ibidem, ταῦτα γὰρ οὐχ ὑμᾶς χρὴ ποιεῖν τοὺς δοκοῦντας καὶ ὁπῃοῦν εἶναι, hæc vos qui vndecunque clari eſtis & celebres, facere non decet. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιδημεῖν, &c. Iſocrat. ἔδοξαν εἶναί μοι καταφανεῖς, οὐ δόσιν ποιούμενοι, Idem Iſocrat. mihi viſi ſunt manifeſtè non munus dare, &c. δοκῶ γινώσκειν, videor cognoſcere, Ariſtoph. δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν, hæc nõ mihi videntur facienda, Ariſtoph. ταῦτά μοι δοκῶ ὑπερβατέον εἶναι, hæc mihi videor eſſe tranſmittenda, i. non ſtatim hæc tranſmittenda, AEſchines. δοκεῖ γνῶναι, liquet, apparet, Ariſtoph. ὃν ἤδη μοι δοκῶ δηλώσειν, quem mihi nunc ſentio declarandum. ἐδόκει αὐτοῖς μὴ εἶναι μέλλειν,

μέλλειν, cenſebant non eſſe differendum. δοκεῖ μοι ϖολεμητέον, cenſeo adhuc bellum gerendum ſeu militandum, Xenoph. 5. Pæd. δοκεῖν δ' ἐμοί, quantum mihi videtur, Thucyd. δέδοκται ἡμῖν, inter nos conuenit. δέδοκταί μοι τεθνάναι, mori mihi certa ſtat ſententia. δοκῶ ἐμαυτῷ, mihi videor, Ariſtoph. ἄριστος εἶναι δοκεῖ, optimus habetur, Lucian. ὡς τότ' ἐδόκει, vt tum erat hominũ opinio, AEſchines. ὧν αὐ δεδογμένοι, Thucyd. de quibus cõſultum ſeu decretum ſit. δοκεῖ τι λέγειν, videtur aliquid dicere, i. plauſibiliter excipitur, non exploditur, non exibilatur, Demoſt. ὡς ἐδόκουν μ' ἐφάνη, Ariſtoph. moleſtum eis erat me adhuc viuere. γίνεται τὸ δοκοῦν ἐκείνοις, res illorum arbitrio geritur, Plutarch. in Themiſt. κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, pro ſuo arbitratu. κατὰ δεδογμένα, ex conuento. δοκοῦσα ἡ ἀρετή, opinio virtutis, i. δοκουμένη καὶ νομιζομένη, Interp. Thuc. δοκοῦσα φωνή, credita vox, Gaza. τά μοι δοκοῦντα, quæ mihi videntur, Demoſth. ὑπὲρ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, ſupra noſtram opinionem, Thucyd. ἀδοκήτως κλέπτα, obſeruãs furem, in Epigram. δόξασα ζημία, mulcta arbitraria, Plato de Legib. δοκοῦντά σοι, tuo conſilio & decreto, Euripid. τὸ δοκοῦν τεκμαίρεται, vt videtur, conicit. δόξαν, abſolutè. εἴτε μαντείας φανείσης, εἴτε αὐτῷ δόξαν ἄλλως, ſiue aliter ei viſum. δοκεῖν pro δοξάζειν, cõferre, conicere, exiſtimare. Sophocl. in Aiace, σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν, tibi quidem qualia ſint hæc reputare licet, mihi autẽ nimiũ ſentire & experiri.

Δόκη, inſidiæ, obſeruatio, expectatio.

Δοκησίσοφος, & Δοκησίνους, i. δοκησίσοφος.

Δόκησις, εως, ἡ, apparẽtia, opinio, ſuſpicio, exiſtimatio, expectatio. Bud. Com. item ſpeculatio, quod ſuccurrit, occurſus, Etym. δόκησις βέβαιος, exploratio. δόκησις ἀγνώς, ignota ſuſpicio & incerta, Sophocles.

Δοκησισοφία, ας, ἡ, ex perſuaſione ſapientia.

Δοκησίσοφος, ὁ, φρόνιμος, qui in ſpeciem ſibi ſapiens eſſe videtur. Ariſtophan. Pace, τὴν δ' ἐκ τούτων τίς λέγει πολίας δοκησίσοφος, Bud. Comment.

Δοκίδες, αἱ, ſtellarum genus.

Δοκίδιον, ου, τό, lignum, quod Italicè dicitur, il correntе.

Δοκιμάζομαι venio in quæſtionem & diſcuſsionẽ, Demoſth. δοκιμασθείς, ſpectatus, probatus. δοκιμάζεσθαι dicuntur, qui tutelæ ſuæ permittuntur adoleſcentes, μηκέτι ἐπιτροπευόμενοι, quod Rom. dicebant virilẽ togam ſumere, quod etiã dicitur εἰς ἄνδρας, καὶ ἄνδρα γεγονέναι. Eſt etiã ad magiſtratum admitti, & adoptari in quodcunq; collegium non quenlibet, ſed moribus & meritis probatum. Vnde δοκιμασθέντες παῖδες, maiores facti, & tutelæ ſuæ redditi, ſpectati, εἰς ἄνδρας ἐγγραφέντες, Bud. Com.

Δοκιμάζω, σω, άσω, κα, ασα, probo vt admittam, cõprobo, commendo, æſtimo, perpendo, exploro, probo, approbo, cenſeo, iudico, exquiro, dimico, & veluti exploratũ approbo. Aliquãdo laudo & commendo. Xenoph. ταῦτα ἱκανῶς ἐκ παντὸς ἐδοκίμαζε. Iſocrat. δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας, i. amicos ex infortunio proba ſeu periclitare. Idem, τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν, aurum in igne probamus. Idem, δεῖ τῶν πράξεων τῶν χρησίμων τοὺς εὖ φρονοῦντας δοκιμάζειν, hominum prudentiam ex rectè factis æſtimare, i. ἀποκρίνειν. Plat. in Epiſt. παρὰ τοῖς ἀνθρώποις δοκιμάζεσθαι, apud homines haberi in pretio. Idem ibidem, Δίωνος δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοὶ καὶ ξένου πάλαι γεγονότος, qui apud me magnæ fuit authoritatis.

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, experientia, perſcrutatio & exploratio inquiſitióque, la monstre. Vnde αἱ τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαι, Xenoph. δοκιμασίαν τινὰ ἐπαγγέλλειν, eſt genus accuſationis aut poſtulationis, quũ aliquem nec rectè, nec ordine probatum eſſe contendebant, ſed vel gratia, vel ſordibus, vel obreptione: qualis eſt accuſatio AEſchinis κατὰ Τιμάρχου, Budæus ibidem.

Δοκιμαστέον, deligere oportet, ſuſcipere licet.

Δοκιμαστός, probandus, deligendus. εἰ δοκιμαστὸς εὐνοῦχος ἐπὶ φιλοσοφίαν παιδεύεσθαι, num eunuchus idoneus eſſet cenſendus, qui ad philoſophiam admitteretur.

Δοκιμαστής, οῦ, ὁ, approbator, æſtimator, cenſor, expẽſor, probator. Chryſoſt. ϖερὶ ἱερωσ. ἄλλος ὁ τούτων κριτὴς καὶ ἀψευδὴς δοκιμαστής.

Δοκιμαστική, ἡ, ars probandi.

Δοκιμή, ἡ, probatio, experimentũ, documẽtũ, ſpecimẽ.

Δόκιμος, ὁ, probus, ſpectatus, ſpectabilis, illuſtris, inſignis, ſplendidus, probatus. τὸ δοκίμιον, probatio, exploratio, indicatura. δοκίμιον ἔχω, exploratum habeo, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. δοκίμια τῆς γλώττης, φλεβία, venulæ linguæ probationem facientes, Plato in Timæo.

Δόκιμος, ὁ, ὁ, probus, χρήσιμος, τίμιος, probatus, deligendus, bonus. δόκιμος τὰ πολέμια, rei bellicæ peritus. δοκίμα κεῖμαι σφαχθεῖσα, credor iacere mactata. ἄνδρες οἱ πρῶτοι καὶ δοκιμώτατοι, Ariſtot. viri primores & lectiſsimi. Genere fœminino dixit Philo de mundo, δόκιμον εἶναι νομίσας σφραγῖδα θεοῦ, probum Dei ſignum ratus.

Δοκοῖς, Atticé pro δοκεῖς, putares, videreris.

Δοκός, οῦ, ἡ, trabs, linea. περὶ τὸ δίχα ſeu δίχαμαι, Ariſtop. περὶ διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Cap. 6. lib. 4. Reg. δοκὸν μίαν, vnam trabem, &c. Item, ἡ δοκός, ὁ ἀπὸ τῆς θύρας, obex, Ariſtophan. Significat & inſidias, & machinationem, Etymolog.

Δόκος, ου, ἡ, δόκησις, conſideratio, apparentia, opinio.

Δοκοῦν ἐμοὶ λόγοις, i. ἀρέσκον. Sophocl. ἰδοὺ, πῶς χάειν τοσόνδ' αἰνολόγους λόγους, ὡς δοκοῦντ' ἐμοί. δοκοῦντες, οἱ, magnæ authoritatis, famati, honorati, i. εὐδοκιμοῦντες, qui exiſtimatione præditi ſunt, vel qui aliquo in numero habentur, peritiſsimi, Politiano interprete. δοκοῦν, abſolutè, i. quum videatur aut videretur. Plato in epiſt. 3, ἡ ἐγκαλεῖ δὴ ἐξέβαλες, ὅτι συγκαλοῦσι δοκοῦν δικαίως, οὔτ' ἐμοί, i. iniuſtè, vt videbatur Syracuſanis atque mihi.

Δόκωσις, tectum, contignatio.

Δολερός, οῦ, ὁ, doloſus, fraudulentus. Δολερῶς, doloſè.

Δολιεύομαι, fallo.

Δολίζω, adultero, vitio.

Δολιόπους, οδος, ὁ, doloſo pede iens.

Δόλιος, ου, ὁ, fraudulentus, verſipellis. Sophocl. in Aiace, νύκτωρ ἐφ' ὑμῖν δόλιος ὁρμᾶται, pro δολίως, doloſè. apud Ariſtoph. in Pluto, epitheton Mercurii.

Δολιότης, ητος, ἡ, dolus.

Δολιόφρων, ὁ καὶ ἡ, fraudulentus, Euripides.

Δολιόω, ῶ, doloſè ago. Pſalm. 5 Dauid, ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, linguis ſuis doloſè agebant, linguis ſuis ad dolum vſi ſunt: & Paulus cap. 3. ad Romanos.

Δολοφόνος, ſicarius, latro.

Δολίχαυλος, ὁ καὶ ἡ, longa foramina habens: δεῖ δὲ τὸν τὰ δέλφη ἐπὶ δὲ τοὺς μακροὺς αὐλοὺς ἰσχύσιν.

Δολιχαύχην κύκνος, cygnus porrectili ceruice ſuperbiẽs, Euripides.

Δολιχεγχής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, habens longam haſtam.

Δολιχεύειν, curſum plenum implere, & curſus orbem peragere. Philo de mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, naturæ curriculum quaſi circenſe peragit.

Δολίχη, ης, ἡ, Doliche, inſula.

Δολιχήρετμοι, οἱ, qui longis remis nauigãt, vel qui prolixæ nauigationi ſufficiunt. δολιχηρέτμοισι νηυσί, i. μεγάλαις, ἐπιμήκεσι, μακροτάταις, Homer. Odyſſ.

Δολιχογραφία, prolixitas ſcriptorum, in Epigramm.

Δολιχόδειρος, habens longam ceruicem, procerum collum habens.

Δολιχοδρόμοι, qui ſexies, vt quidam putant, ſtadiũ curriculo obibant. δολιχοδρόμων ἀνδρῶν, Plato de Legib.

Δολιχόχαυλος, ου, ὁ, iaculum longo ferro.

Δολιχόν, aduerbium, diu, multo & longo tempore.

Δολιχός, οῦ, prolixus, lõgus, habens lanceam erectã. δολιχοῖ χρόνοι τινί, in Epigramm. Ibidem, δολιχαῖς ἐλπίσι. δολιχὰ ϖρήματα, Ibidem. δολιχὸς δόλος, δολιχὸς χρόνος, itidem in Epigram. δολιχήρετμοι ἐλάται, longis remis, Apoll. δολιχὸς πλόος, Homer. Odyſſ. i. μακρός.

Δόλιχος, accentu in prima, curriculum ſpatii continẽ-

tis duodecim ſtadia, vel ſecundum Suidam, vigintiquatuor. curſus fuit plenus & maior diaulo. δόλιχόν τινα ἐκδραμών, Gaza de Senectute, qui ſpatium aliquod decurrit, decurſo ſpatio. δεδιέναι τῶ πολέμου τὸ δόλιχον, metuere belli exitum. Item, δόλιχος, ſiliqua ſpeciali nomine dicta, leguminis genus, Gaza ex Theophr. Dubitat Marcell. lib. 2. Dioſcorid. an δόλιχος ſit piſum, an phaſellus.

Δολιχόσκιος, ο, ὁ, habens longam vmbrã, aut longè iens, παρὰ τὸ κίειν. Hom. Iliad. γ, φερὶ δολιχόσκιον ἔγχος, i. μέγα, μακρὰν προβαλλόμενον, longam haſtam, quæ longitudine ſua longam vmbram facit.

Δολιώτατος, dolis inſignis.

Δολόεις, ὁ, doloſus, ſubdolus, perfidus, cautus. Apollon. lib. 2. Argonaut. ἀλλὰ φίλοι φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγήν, aſtutum auxilium.

Δολομήδης, εος, qui dolos meditatur.

Δολομήτης, ου, ὁ καὶ ἡ, doloſus. Iliad. α, τίς δ' αὖ τοι δολομῆτα, &c. i. δόλια βουλευόμενον, verſutè, δολιόβουλε.

Δολομήτης, ου, ὁ, prudens, aſtutus.

Δολομήχανος, doli machinator.

Δολοπεύω, fraudem meditor, inſidior.

Δολοπλοκία, fraudes, verſutiæ in verbis.

Δολοπλόκος, dolos nectens, verſutus, lib. 4. Epigr. ἀλλὰ καὶ ὥς σε δέδοικα δολοπλόκε: à verbo πλέκω. Et φωνὴ δολοπλόκος, apud Nonnum, doloſa vox: à nomine πλοκή.

Δολοῤῥαφής, doloſus: vnde δολοῤῥαφεία & δολοῤῥαφίη, verſutia, commentum, lib. 7 Epigr. ἡφαίστου πᾶσαν δολοῤῥαφίην.

Δόλος, ου, ὁ, dolus, fraus.

Δολοφονέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, dolo occido, incautum conficio. Accuſat. doloſè obtrunco, per inſidias interimo. ἐδολοφονήθην, dolo interemptus ſum. ἐπιβουλῇ ἐδολοφονήθη, inſidiis ſublatus eſt.

Δολοφονία, ας, ἡ, cædes cum dolo, doloſa necatio.

Δολοφρονέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, callidè ago. ὑποπτεύω, ἀπατάω, dolis deludo. Iliad. γ, δολοφρονέουσα προσέφη, id eſt, aſtutè cogitans. Actiu. Accuſat.

Δολοφροσύνη, ης, ἡ, dolus, aſtutia.

Δόλοψ, explorator, inſidiator, leno.

Δολόω, ῶ. ώσω, π. ωκα, doloſè ago, decipio, vitio, adultero, fraude corrumpo, Accuſat. Ariſtophan. in Equitib. φρόντιζε μὴ δολώσῃ, id eſt, μή σε δολοφωνήσῃ, id eſt, circunueniat. παῖδά μου κατακτενοῦσι, οἳ δολώσαντες γάμους, id eſt, ad dolum, tuarum nuptiarum nomine abuſi.

Δόλων, ωνος, ὁ, Dolon, viri nomen. Dolonem etiam miniműi in naui velum vocari refert Pollux, vt maximum, acation, & tertium quod retro panditur, epidromon, vt notat Hermol. lib. 9. Plinii, cap. 30.

Δολῶν, ῶντος, ὁ, decipiens.

Δόλωσις, εως, ἡ, deceptio, Xenoph.

Δόμα, ατος, τὸ, donatio, donum. Differt à δῶρον: nam δόμα ſignificat donum quocunque modo datum: δῶρον verò gratuitum.

Δομαῖον λᾶα, lapidem ad domus ædificium, in Epigr.

Δόμεν, pro δοῦναι. Heſiod. καὶ δόμεν ὅσσον κε θέλῃ: vbi Infinitiuus pro Indicatiuo ponitur: & δόμεναι, pro eodem. Iliad. α, πατρὶ φίλῳ δόμεναι, &c.

Δόμιος, ὁ, fundamentum & baſis ædificii.

Δομέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, ædifico, condo, ſtruo, Actiu. Accuſ.

Δόμη, ἡ, murus, forma, aſpectus, corpus, ædificium.

Δόμησις, εως, ἡ, ſtructura.

Δόμος, ου, ὁ, domus, οἶκος, ſtructura. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου, per triceſimum quenque laterum ordinem, per ſtructuram laterum, Herodotus.

Δονακεών, ου, τὸ, arundinetum.

Δονακότροφος, arundines nutriens, Euripid.

Δονακώδης, εος, ὁ, arundinoſus: vnde δονακώδης ποταμὸς, 2. Apollonii.

Δόναξ, ακος, ὁ, fiſtula, calamus piſcatorius, arundo, tibia: παρὰ τὸ ῥᾷον δονεῖσθαι. Odyſſ. ξ, ἀν' δόνακας καὶ ἕλος, inter arundines & in limo. δόναξ, arundo eſt craſſa & concaua ad amnes naſcens, quæ ab aliquibus arundo Cypria dicitur, Dioſcorides lib. 1. ea eſt fragilis & inanis, qua piſcantur appenſo hamo: cannam Gaza exponit lib. 4. c. 12. hiſtor. plantar. δόναξ τόξικός, id eſt, ſagitta, in Epigr. alicubi lib. eodẽ δόναξ pro calamo ſcriptorio accipitur.

Δονέω, ῶ. ήσω, ή. ηκα, π. ηκα, moueo, commoueo, verto, agito, turbo, iacto, vibro, quatio. παρεδόντες ἂν τὰ τοῖς ἀτίμοις δοκεῖν καὶ διασαλεύειν.

Δόνησις, εως, ἡ, motus, agitatio.

Δόξα, ης, ἡ, maieſtas, ſplendor, gloria, dignitas, exiſtimatio, ſententia, opinio celebris, mens. Plato in Epiſtolis, ὡς ἡ ἐμὴ δόξα μαντεύεται, vt præſagit meus animus. Nominatiui δόξα poſterior ſyllaba breuis eſt. Plato 2. de Republic. τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρασκευάσαι εἰς δικαιοσύνην, iuſtitiæ famam ſibi peperit. Idem ibidem, δόξαν ἔχει τῆς μεγίστης ἀδικίας, opinionem obtinet maximã iniuſtitię. Idem ibidem in plurali, τὰ ἀπὸ τῶν δοξῶν λέγουσι, glorię præmia commemorant. Plato 2. de Repub. εἰς κακὰς δόξας ἄγειν, dicit pro infamare. ἔτι δὲ ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν. δόξαν ἔχει ἐπὶ ῥώμῃ μεγίστην, rumor mei roboris vehemens eſt, Plutar. in Theſeo. δόξαι οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες, gloria præcellentes non verentur conuitiis inceſſere, cap. 2. Epiſtol. 2. Petri: ſic Eraſmus, & in Epiſtol. Iudæ, κυριότητα δὲ ἀθετοῦσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι, dominationem verò ſpernunt, glorias autem blaſphemant, id eſt, in gloria celebres & maieſtate præditos. δόξαν λαμβάνειν, gloriam reportare, Iſocrates. AEſchines, δόξαν λαμβάνω, ſum in opinione, exiſtimor, capio opinionem ſeu ſententiam. δόξαν παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων διεληλυθέναι, exiſtimatus eſt ab iis qui foris erant, de rebus Græcorum commentari, Plutarchus in Themiſtocle. δόξαν εἶχον ἐκ τῶν θεῶν γεγονέναι, exiſtimati ſunt à diis geniti eſſe, Idem in Theſeo. δόξαν ἔσχε σώσας βασιλέα, viſus eſt regẽ ſeruare, Idem in Solone. χρώμενον παρὰ δόξαν τῷ σκώμματος, cauillo præter expectationem incidente, Idem in Fabio. ἐκοινώνουν δ' οἱ ἐρασταὶ τοῖς παισὶ τῆς δόξης ἐπ' ἀμφότερα, Idem in Lycurg. fiebant autem amatores vnà puerorum famæ infamiæque participes. Pro ſuſpicione, Chryſoſtom. περὶ ἐπιμελούμενος τῆς περὶ τῶν ἔξωθεν δόξης φροντίζων, curam & rationem habens ſuſpicionis externorum. δόξαν τὴν ἐμὴν ἔχει φόβος, formido. Plato in Epiſtol. μείζων τῆς δόξης τούτου, maior opinione de hoc concepta, Demoſth. δόξα χωρεῖ, i. εὐδοξία, Idem. ἐν δόξῃ μανίας, quum videretur fugere & inſanire, Hermogen. Ponitur pro axiomate, vel propoſitione rata, Ariſtot. lib. 3. Metaph. Vnde & κύριαι δόξαι Epicuri apud Cicer. lib. 2. de Finib.

Δοξαζόμενοι, exiſtimati, i. qui tales eſſe creduntur: & ἔνδοξοι, celebrati. τὸ δοξαζόμενον, opinatű, Plato in Philebo.

Δοξάζω, μ. άσω, opinor, exiſtimo, ſentio. Plato lib. 1. de Rep. οὐ κακῶς δοξάζεις, non malè coniicis. Xenoph. μὴ ταὐτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις, non eandem habere opinionem. Philo de mundo, τἀληθῆ δοξάζειν, de rebus verè opinari. Plato 2. de Rep. περὶ τῶν δικαίων δοξαζομένων ἀδίκων, qui iniuſti eſſe cenſentur & habentur. δοξάζω φρενὶ, mente agito. Herodotus, ἐδοξάσθη εἶναι σοφώτατος, celebratus eſt prudentiſsimus. δοξάζειν ἐπὶ πλεῖον τι αὐτὸν, plus quidem ſpei ſibi proponit, Thucyd. δοξάζω περὶ ψυχῆς οὕτως, ita ſentio de animo, Plato de Leg. opinionem habeo. δοξάζειν φιλοσοφώτερον, acrius philoſophari. δοξάζομαι ἄδικος, videor iniuſtus, Plato de Rep. δοξάζειν τὸν θεὸν, pro laudibus cumulare, colere atque illuſtrare, κυδαίνειν, hoc eſt, δοξολογεῖν, dicunt Gregorius & alii ſcriptores Chriſtiani poſt Lucam & Paulum, vt notat Budæus. Nazanz. orat. οὐχ ἵνα δοξάσθῃ θεὸς, non vt gloriæ aliquid accedat Deo.

Δόξαν, abſolutè, quum viſum eſſet, quű placuiſſet. participiű eſt verbi impersonalis, ἔδοξε, Gaza lib. 2. Gram. In genitiuo item abſolutè. Plutarch. in Theſeo, δόξαντος τοῦ αὐτὸν ἐγχώριον ἀποθανεῖν δόλῳ, quű inualuiſſet opinio, Androgeum dolo eſſe ſublatum. τὰ δόξαντα τοῖς τῶν νόμων ἐξηγηταῖς, id eſt, prudentum reſponſa. Herodotus, δόξαν δὲ σφι, ἐπιπέμψαι

πόιουν ποιόν δ᾽,eis viſum eſt ita eſſe faciēdū. Idē, δόξαν δ᾽ σφι ποίεσαι λαβύρινθον, ex eo placito fecerunt labyrinthum. ἄλλο τι δόξαν αὐτῷ,quòd aliud ei viſum eſſet, Thucydid. καὶ δόξαν αὐτοῖς ναυμαχεῖν, quum decertādum cenſuiſſent,&c. Idem, καὶ δόξαν αὐτοῖς ἰχόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, ex placito vrbem adierunt,Idem.

Δοξάριον,gloriola,εὐτελὲς δόγμα.

Δόξασμα,id quod alicui videtur faciendum, opinio,idem quod δόγμα apud Platonem.

Δοξαστής,οῦ,ὁ,arbiter,iudex.

Δοξαστικὸς ἀνήρ,qui vi opinandi præditus eſt. δοξαστικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, animæ pars opinatiua, pars animi deliberatiua, Ariſtot.6.Ethicorum. δοξαστικὰ ῥήματα,verba opinandi, Gaza lib.4.

Δοξαστός,opinabilis, qui & ἔνδοξος dicitur.

Δοξοκαλία,ας,ἡ,opinio pulchritudinis ſuę, Plat. in Philebo, τὸ ἐναντίον εἶναι δοξοσοφίας καὶ δοξοκαλίας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, &c.

Δοξοκοπῶ,de fama & gloria laboro, ambio. Plutarc. in Pericle, τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα, δοξοκοπίαν τε καὶ τῦφον ἀποκαλοῦντας, ζήλωσιν παρακαλεῖ καὶ αὐτούς τι τοιοῦτον δοξοκοπεῖν, i. eos autem qui Periclis ſeueritatē & grauitatē elatæ opinionis & inflationis nomine criminantur, hortatur Zeno, vt eiuſmodi aliquam inflationem pergant parare.

Δοξοκοπία,ας,ἡ,iactatio, δοξοκοπία, elata opinio. * κενοδοξία: λέγεται δὲ καὶ δημοκοπία, Suidas. Significat auræ popularis captationem.

Δοξολογέω,ῶ,ήσω,κ.λ.,glorifico, Accuſ.

Δοξολογία,glorificatio, collaudatio, Baſil.in Epiſtolis pro celebratione rerum diuinarum.

Δοξομανὴς ὁ φιλόσοφος,inſaniens honoris amore: quēadmodum φιλογυνὴς, γυναικομανής.

Δοξομανία,ας,ἡ,inſanus amor gloriæ, Plutarch.

* Δοξοσοφία, opinio ſcientiæ, quam falſò homines aucupantur. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάζοντες, i. ſcientiæ opinionem captantes, veritatis negligentes, Galen.

Δοξόσοφοι,qui ſapientes videri volunt, Plato in Phædro, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν.

Δοξοῦσθαι,videri, imaginari.

Δοκοῦντο,viſum eſt, conſultum eſt, apparet.

Δορά,ᾶς,ἡ,pellis, cortex.

Δορατίζω,punio, haſtis pugno.

Δορατιαῖος,ου,ὁ, ad haſtam pertinens. δορατιαῖον μέγεθος, haſtæ magnitudo.

Δορατίζεσθαι,haſtis pugnare.

Δοράτιον,ου,τὸ,haſta, iaculum.

Δορατισμὸς,οῦ,ὁ,haſtarum dimicatio.

Δορατοπαχεῖς,craſsitudinem haſtæ habentes, Xenoph.

Δορατοθήκη,ἡ,repoſitorium haſtarum.

Δορατοφόρος,ου,ὁ,haſtatus, haſtifer.

Δορί,τῷ,pro δόρατι, dandi caſu. vide Δόρυ.

Δοριάλωτος,ſiue δορυάλωτος,αἰχμάλωτος, Sophocl. λέχος δοριάλωτον κόρας.

Δορίδες,αἱ,cultri, quibus vtuntur coqui ad excoriandum, Cæl.lib.5,cap.15.

Δοριθήρατος,haſta captus, Euripid.

Δορίκτητος,ὁ καὶ ἡ,bello captus, haſta acquiſitus.

Δορίληπτος,captus. δορίληπτος ἔτ᾽ ἦν λοιπὴ, reſtabat capiēda, Euripides.

Δορίμαχος,cunnus, Ariſtophanes.

Δοριμανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,bellandi auidiſsimus, Euripid.

Δορίπονος,laborioſus in bello. δοριπόνους ἀσπίδας, fortib᷑ clypeis, Euripides.

Δορίσκος,gentile nomen.

Δορίσκος, oppidum Thraciæ & ager.

Δορίτολμος,bellator audax, fortis, in Epigrammi.

Δορκάδιον,ου,τὸ,damula, parua caprea, Eſaiæ cap.13.

Δορκάζω,circunſpicio.

Δορκαλὶς,tormenti genus.

Δορκὰς,άδος,caprea, dama. παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω: ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον. Dicitur etiam δορκὰς Græcè, quædam puella, quæ Hebraicè ταβιθὰ, vel vt Capnion cenſet, Thalita dicitur, quā Petrus Apoſtolus ſuſcitauit, cap.9. Actor. Apoſt. pro puella amica, in Epigramm.

Δόρκος,ὁ,dorcus, fera quædam, Dioſcorid.lib.2.

Δόρκων,ωνος,caprea, cap.2. Cantici Solom.

Δὸρξ,κὸς,idem, Alexand. Aphr.lib.1.Probl. ἡ τῆς δορκὸς κόπρος ἀρωματίζει, damarum ſtercus aromata redolet.

Δορὸς,οῦ,ὁ,vter, culeus, ſaccus. δορὸς in Genitiuo, haſtę, & aliquando πολέμου, id eſt, belli. Sophocl.in Aiace, ἐπόντ᾽ ἄν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορὸς, i. bello vrgente.

Δορπέω,δειπνέω,cœno. Odyſſ.ο, οἱ δ᾽ ὕπνος καὶ ἵσος ὑπερθεν δορπείην.

Δορπηστὸς,οῦ,hora cœnæ. Ariſtophan. εὐθὺς ἀπὸ τοῦ δορπηστοῦ κέκραγεν ἱμάδας.

Δόρπια, primus dies feſti cuiuſdam apud Atheniēſes, quòd ἀπατούρια vocant: dictus quòd qui ex eadem tribu eſſent, ad cœnā conuenirent. δορπία ἡ ἑορτῆς, feſti cœna.

Δόρπον,τὸ,& Δόρπος,ου,ὁ,cœna, veſpertinæ epulæ. παρὰ τὸ δόρυ παύειν, ab haſta ſcilicet iam deponenda. Odyſſ.ξ, δόρποι ἕλοντο, i. cœnarunt. Apoll.2. Argon. genere neutro, μέγα δόρπον ἐφάπλεις. νῦν δ᾽ ἔρχεσθ᾽ ἐπὶ δόρπον ἵν᾽ ..., ite cœnatū, cœnate, Hom.

Δόρυ,ατος,τὸ,haſta, haſtile, iaculum, arma, lignum. Cæl. lib.5,cap.15. διὰ δοράτων μάχεσθαι, eminus pugnare. Odyſſ. ξ, δόρυ δ᾽ ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, haſtam è manu abieci. τὰ δόρατα, haſtæ quæ à iaculis, quæ ἀκόντια dicūtur, differunt, Xenoph. δορὶ ἑλὼν, qui armis cepit, qui vi occupauit.

Δορυάλωτος,ὁ καὶ ἡ,captiuus, bello captus ſeu haſta, mācipium. δορυαλώτους πόλεις πεποίηκαν, vi redegit in ſeruitutem, Iſocrat.

Δορυδρέπανα, falces præacutæ, inſertæ infixæque longuriis, non abſimili forma muralium falcium.

Δορυθάρσης,ὁ καὶ ἡ,haſta audax, in Epigramm.

Δορύκη,pharetra, vas in quod iacula reponuntur.

Δορύκλυτος,ου,ὁ,haſta clarus.

Δορύκνιον, ſiue δορύχνιον, frutex eſt, ſic dictus quòd cuſpides eo tingerentur. alio nomine dicitur ἁλικάκαβος, Dioſcorid.lib.1,& 4.

Δορύκτητος,ου,ὁ,captus in bello. δορύκτητος γῆ, ager bello partus, Plutarchus in Lycurgo. λωΐδας δορυκτήτων, Apoll. δορύκτητον ἰδὼν τεῦχ᾽ ἀπέειπεν, eorum veſtitum non eſt aſpernatus, quos ſuæ ditionis fecerat, Budæus.

Δορύληπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,captiuus: vnde λεία δορύληπτος, ſeu δορίληπτος, ἡ λυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ δόρατος.

Δορύμαχος, bellicus, haſta decertans.

Δορυμήστωρ,ορος,ὁ,peritus rei militaris.

Δορύξενος,ου,ὁ,amicus in bello ex hoſte factus, cuiuſmodi Glaucus & Diomedes apud Homerum. Item legatus de redimendis captiuis, Cæl.lib.6,cap.32.

Δορυξόος,ου,ὁ,haſtæ politor, haſtarū artifex, & per ſyncopen δορυξος.

Δορυπλήκτος,ὁ καὶ ἡ, haſta percuſſus, in Epigrammat. δορυπλήκτα γυμνὰ ὀστέα.

Δορυσθενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,haſta inuictus, marte potens.

Δορυσσόος,& Δορυσσόος, fortis, bellicoſus, haſtam vibrans vel haſta territans. Heſiodus, δορυσσόῳ ἀμφιτρύωνι: à verbo σείω ſiue σεύω.

Δορύσσω,ξω,κ.λ., pugno. Vnde δορύσσοντες μόχθοι, apud Sophoclem in Aiace, i. οἱ χρηστοὶ πόλεμοι, οἱ πολεμικοὶ, bellici labores: & apud eundem, δορύσσοντος πόνου.

Δορυφορέω,ῶ,ήσω,κ.λ., lanceam fero, ſatellitis munus obeo, munio ſatellite, ſtipo, tueor, περιέπω. δορυφοροῦσι τὸν βασιλέα, circa regem ſatellitum munere funguntur, Herodotus. δορυφορούμενος ἐφήβοις, ephebis ſtipatus incedo. Lucianus. * Pro ſeruio ſeu ſubſeruio, Baſilius, πάσας κτίσεις δορυφορούσας ἡμῖν.

Δορυφόρημα, ατος, τὸ, ſatellitium, quod ad tutelam corporis adhibetur.

Δορυφορία,ας,ἡ,comitatio ſatellitū, ſatellitiū. διὰ τῆς δορυ-

φορέειν τὰς ἐπιστολὰς ἐγέλων, ridebant quòd armati ferrent epiſtolam.

Δορυφορικὸς, haſtatorius. δορυφορικὴ οἴκησις, habitatio haſtatorum, Plato in Timæo. τὸ δορυφορικὸν, ſatellitium.

Δορυφόρος, ου, ὁ, ſatelles, qui ſatellitio fungitur, prętorianus miles, ſpiculator, haſtatus ſatelles.

Δορυφορούμενος, ſtipatus, comitatu ſuccinctus.

Δορύχειον, vide δορύκειον.

Δόρων, δοράτων.

Δὸς, pro δόθι. Ariſtoph. τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Δόσαν, pro ἔδοσαν, dederunt.

Δοσιδικεῖν, libenter dare, liberalem eſſe.

Δοσίδικος, ὁ, pœnam pro delicto pendens. ἵνα δοσίδικοι ὦσιν, Herodotus, vt traderentur ii qui iniurias intuliſſent: ita Valla.

Δόσις, εως, ἡ, datio, donatio, vſus, remuneratio, donum. Plato in Apologia, μή τι ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν, ne quid ſecus admittatis aduerſus munus à deo vobis conceſſum. Item congiarium, Herodianus. ἐπὶ δόσεις, διανομάς. Homerus, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. Iſocrat. ad Nicocl. δόσιν ποιεῖσθαι, dare munus. κατὰ δόσιν ἀμφισβητεῖ, ex teſtamento ad ſe pertinere contendit, i. non ab inteſtato, ſed ſecũdum tabulas, apud Iſæum ὑπὲρ τοῦ νικοστρ. κλήρου. Ibidem, κατὰ δόσιν χρημάτων ἢ κλήρου ἀμφισβητεῖν, hæredem ſe vel legatarium prætendere. ἐπὶ γὰρ κατὰ δόσιν τὸ κατὰ διαθήκας: cui opponitur κατὰ τὸ γένος, Ibidem identidem.

Δόσκω, do, δίδωμι.

Δότειρα, ας, ἡ, datrix.

Δοτέον, dandum eſt. δοτέα χρήματα, dandæ pecuniæ.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, &

Δότης, ου, ὁ, dator. Chryſoſt. de precatione, προσκυνεῖς τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν.

Δοτικὸς, ῆ, ὁ, ad dandum pronus. Ariſtot. οἱ γὰρ πολλοὶ φιλοχρήματοι μᾶλλον ἢ δοτικοί.

Δοτικοφανὴς, έος, Datiuo ſimilis, Gaza.

Δοτὸς, ῦ, deditus, datus.

Δουλαγωγῶ, ῶ, ήσω, π. ηκα, in ſeruitutem redigo: Accuſ. οἱ δουλαγωγούμενοι, ſeu οἱ δουλείας φεύγοντες, qui in ſeruitutẽ aſſeruntur, i. qui ſtatus cõtrouerſiam patiuntur: ſic enim Latinè, vt annotat Bud. dicuntur.

Δουλαπατία, ας, ἡ, ſeruorum ſeductio. Argyrop. Aretin. δολαπατία legere videtur, qui dolum & fraudem vertit. Ariſtot. 5. Ethic. δουλαπατίας δίκη, actio ſerui corrupti.

Δουλάριον, ου, τὸ, ſeruulus.

Δουλεία, ας, ἡ, ſeruitus, ſeruorum turba. Thucydid φεύγων δουλείας, qui ſtatus cõtrouerſiam patitur, qui reus de aſſertione libertatis agitur. δουλείαν κρειττόνων ὑπέμενον, potentioribus ſeruire ſuſtinebant, Thucyd. Idem, ἐπὶ δουλείᾳ τῇ αὐτῶν, Valla, pro ſua ipſorum ſeruitute. vide num ſignificet, ad ipſis ſeruiendum. δουλείαν πατρὸς φεύγειν, fugere patris imperium, Plato de Leg. ἡ θεῷ δουλεία, ſeruitus, quæ deo exhibetur, Plato in Epiſt.

Δούλειος, ὁ καὶ ἡ, ſeruilis. Nonnus, ἐλάσας δούλειον ἀνάγκην. Plato in Epiſt. 8, φεύγοντες τὸν δούλειον ζυγὸν, ſeruile iugum fugientes.

Δουλευτέον, inſeruiendum eſt.

Δουλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſeruio, addict[9] ſum, & valde colo, inſeruio, morem gero, neceſſitate alicuius obſeruationis me aſtringo. Neutr. Datiuo. Xenoph. ταῖς ἡδοναῖς δουλεύων, ſeruiens & indulgens voluptatibus. Plato Epiſt. 7, τοῖς νόμοις δουλεύειν, legib[9] ſeruire. δουλεύειν θεῷ ζῶντι, Nazanz. τῷ καιρῷ δουλεύειν, inſeruire tempori. χαλεπὴν δουλεύω, duram ſeruio ſeruitutem.

Δούλη, ης, ἡ, ancilla. τὴν δούλην ὄντως ὑπόνοιαν, verè ſeruilem cogitationem, Nazanz.

Δουλίη, ſeruitus, pro δουλεία, Herodot.

Δουλίης, ὁ, ſeruilis, pro δούλειος.

Δουλικὸς, ſeruilis: vnde δουλικῶς, ſeruiliter, vt ſeruus.

Δούλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeruilis: vnde δούλιον ἦμαρ, Homero, & δούλιος τροφὴ, ſeruilis cibatus, δίαιτα δουλική, Sophoc.

Δουλὶς, ίδος, ἡ, ſerua.

Δουλίχιον, vrbs Cephaleniæ.

Δουλιχόδειρος, ου, ὁ, habens longum collum.

• Δουλοχάρτιον, in Pandect. videtur eſſe aſſertio in ſeruitutem.

• Δουλοδιδάσκαλος, comœdia Pherecratis, Athenæus.

Δουλόπολις, ἡ, ſeruorum ciuitas, & proprium nomen ciuitatis in Creta.

Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, ſeruilitas, humilitas.

Δουλοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſeruilis, illiberalis, degener. ἀνδραποδώδης: cui opponitur ἐλευθέριος, Xenoph.

Δοῦλος, ου, ſeru[9], obnoxius, ſeruilis. παρὰ τὸ δέλος, ἢ παρὰ τὸ δύω τὸ δεσμῶ. δοῦλος καιροῦ, ſeruiens tempori: quod dicitur & ἁρμοττόμενος καὶ μεθαρμοττόμενος πρὸς τὸν χρόνον. οἱ δοῦλοι, ſeruitia. Cõparatiuum format, δουλότερος, i. in arctiorem ſeruitutem redactus. δοῦλος ῥημάτων, cui verba ſpiritus adimunt & libertatem, Bud.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, ſeruitus. δουλοσύνην πρὸς ἱπποκράτους πέφευγε, Hippocratis effugit dominationem.

Δουλοφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui videtur eſſe ſeruus. τὸ δουλοφανὲς, forma ſeruilis.

Δουλόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, καὶ δουλοῦμαι, ſubiicio, ſubigo, in ſeruitutẽ redigo, obnoxiũ reddo, & libertate mulcto. Plato 1. de Rep. πόλιν φαίη ἂν ἄδικον εἶναι, καὶ ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλῶσθαι, πολλὰς δὲ καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Idem Epiſt. 7, δουλοῦσθαι Σικελίαν ὑπὸ νόμοις, Siciliam ſubiici legibus. δουλοῦν ἀπάτῃ τοὺς πολεμίους, artificioſa calliditate hoſtes circunuenire, Plutarc. in Fabio. Paulus cap. 6. ad Rom. ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ, ſerui facti eſtis iuſtitiæ & addicti. δουλοῦν τοὺς ἀγρίους, apros in poteſtatem & ſeruitutem redigere, Xenoph. lib. 1. Pædiæ. δουλῶ πόλιν, in ſeruitutem redigo. δουλοῦμαί σοι, cedo tibi, Plato in Epiſt. 7, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν, οὔτε τοῖς δουλωθεῖσιν ἄμεινον αὐτοῖς, neque dominantibus, neque ſeruientibus prodeſt. δουλοῦται, amittit animum, ſeruilis efficitur. δουλούμενος τὴν γνώμην, qui animo frangitur, Thucyd. δουλοῦμαί σε τῷ καθήκοντι, te aſtringo, & ſeruire cogo honeſto. δουλωθῆναι ὑπὸ Περσῶν, Herodot. à Perſis in ſeruitutem redigi.

Δούλωσις, εως, ἡ, ſubactio in ſeruitutem, captiuitas.

Δοῦμος, pro δόμος, in Epigramm.

Δουπέω, μ. ήσω, π. ηκα, in Medio perfecto, δέδουπα, ſtrepo, ψοφῶ, tinnio, obſtrepo, ſono cadendo, fictum ad ſonum à poeta, Homer. Iliad. δ, δούπησεν δὲ πεσών. Apollon. 2, παρείην ἐνὶ χερσὶ τινάσσων δοῦπει, edebat ſonitum.

Δοῦπος, ου, ὁ, ſonitus, fragor. vide Ἐρίδουπος.

Δοῦρα, tigna, trabes, ξύλα. Odyſſ. ι, αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα, i. ligna: aliquando δόρατα, haſtæ. & in Duali, δοῦρε. Odyſſ. α, καὶ δύο δοῦρε φέρειν ἔχων, haſtilia duo & tela.

Δούρατα, τὰ, ligna, tigna, haſtæ, trabes.

Δουράτεος, καὶ

Δούρειος, ligneus. Hinc Homero δούρειος ἵππος, & δουράτεος πύργος Apollonio, lignea turris, 2. Argon. δουράτεον ἄκανθα, ſpiculum, Nonnus.

Δουρηνεκὲς, τὸ, tanto interuallo, quanto iaculum proiici poteſt, vel ad haſtæ longitudinem.

Δουρὶ, pro δόρατι. Iliad. α, ἐρωήσει περὶ δουρί.

Δουρικλυτὸς, haſta inſignis, id eſt, bellator præclarus. Odyſſ. ο, πέμψαν δουρικλυτὸς αὐτίον ἠύδα. Dicitur & δουρικλειτὸς, vt Iliad. ε, δουρικλειτὸς ἀγήνωρ, i. ὁ περὶ τὸ δόρυ ἔνδοξος, πολεμικὸς, haſta inclytus & fortis.

Δουριάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, captiuus & captiua, haſta captus, i. bello. Sophoc. τὴν δουριάλωτον δύσμορον νύμφην ἐμήν.

Δουριπετὴς, haſta cadens.

Δουροτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lignum tundens. δουροτυπῆ σφῦραν, in Epigramm. i. malleum ad ligna tundenda trudendo quo ictus imprimuntur.

Δουροδόκη, ης, ἡ, locus vbi lancea locatur.

Δουροθήκη, ης, ἡ, armarium haſtæ.

Δουρίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, captiuus & captiua: poeticum.

Δοῦρον, ου, τὸ, lignum.

Δουρὸς, τοῦ, δουρὶ, τῷ, pro δόρατος, δόρατι: à δόρυ.

Δοχεῖον, ου, τὸ, vas, receptaculum, conceptaculum. Alex. Aphrod. βραχεῖα αἰτία πνεύματος δεῖ δοχείου μόνου.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, conuiuium, dictum quòd accipiantur inuitati, cap. 5. Euang. Lucæ.

Δοχήϊον, ου, τὸ, receptaculum, pro δοχεῖον, in Epigram.

Δόχμιος, pes quinque ſyllabarum, Quintilianus lib. 9, capite 4.

Δοχμαλὸς, humilis.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, palmus, σπιθαμή. vide Παλαιστή.

Δόχμια, obliquè.

Δόχμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obliquus, tranſuerſus. Nõnus, ἐκ ἔτι δόχμιον ὄμμα, &c. διὰ δοχμίων κλιτύων, per obliquas deuexitates, Eurip. δοχμίας κέλευθον, apud eundem.

Δόχμος, ου, ὁ, obliquus, πλάγιος.

Δοχμόω, μ. ώσω, obliquo, flecto. Nonnus, αὐχένα δοχμώσαντε, curuabant ceruicem. Idem, αὐχένα δοχμώσαντες, &c. Helio. ἔχει δέ τι λευκὸν ὀδόντα κέρατος δοχμωθεὶς, in obliquũ actus & incuruus.

Δοχὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, capax: cum Genitiuo, Theophraſt. lib. 2, cap. 6. de cauſ. plant.

Δράβη, ης, ἡ, drabe, genus eſt herbæ, de qua Dioſcorid. lib. 2, cap. 190: vbi arabis à Ruellio & Marcello, à Barbaro araba vel draba exponitur.

Δράγμα, ατος, τὸ, rapina, manipulus, donarium. Plut. in Public. ἄρτι τεθερισμένον, ἔτι κειμένων ἐπὶ τῶν δραγμάτων, nuper fuerat demeſſum, iacentibus adhuc manipulis.

Δραγμεὺς, ventriculus, vel concauitas cerebri.

Δραγματεύω, μ. εύσω, π. κα, colligo manipulos.

Δραγματολόγος, ου, ὁ, ſpicilegus, manipulorum collector.

Δραγμὴ, ἡ, multitudo ſtipis & paruæ pecuniæ, vt obolorum, Etym.

Δραθεῖν, dormire. vide Etym.

Δραίνω, poſſum facere: vnde ὀλιγοδρανεῖν, parum poſſe.

Δραιὸς, longus.

Δράκαινα, ας, ἡ, dracæna.

Δρακαινίδες, dracunculi piſces, qui ſimiles ſunt graculo piſci, Hermolaus.

Δρακεῖν, videre, δέρκειν.

Δρακίος, ὁ, nomen proprium. παρὰ τὸ δεδορκέναι, Etym.

Δρακοντίας, dicitur ab Athenæo genus cucumeris, quaſi dracunculus, qui & Latinè anguinus cucumis dicitur, Marcellus in lib. 2. Dioſcorid. δρακοντίας πυρός, triticum dracontias appellatum, Theophr. lib. 3, cap. 26, de cauſis plantar.

Δρακόντιον, τὸ, dracunculus herba, Dioſc. lib. 1, & lib. 3.

Δρακόντειος, ου, ὁ καὶ ἡ, draconteus, ſerpentinus.

Δρακοντογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, anguigena.

Δρακοντολέτης, ου, ὁ, interfector draconis, Apollinis epitheton.

Δρακοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, coruſcus.

Δράκων, οντος, ὁ, draco. Item cohors Parthorum. Item aſpiciens: ἀπὸ τοῦ δέρκω, κατὰ μετάθεσιν. δράκων θαλάσσιος, draco marinus, genus piſcis littoralis, Dioſcor. lib. 2, cap. 15. Item Δράκων, Draco, legiſlator Athenienſis ante Solonẽ, Plutarch. in Solone. Δράκοντος ἀκτή, littus Draconis in Thracia: dictum etiam ἀκραίνη ἀκτή. Δράκων etiam dictus eſt quidam Muſicus Athenienſis Platonis præceptor.

Δρᾶμα, ατος, τὸ, rei repræſentatio, actus comœdiarum vel tragœdiarum, drama, fabula, figmentum. Item factum, facinus: παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ. τὰ καλῶν τὰ δράματα, bonorum opera, Gregor. Theolog. δρᾶμα τῆς ἀσεβείας, actus impietatis, apud eundem de Iuliano.

* Δραματίζω, καὶ διαδραματίζω, ago fabulã, Laer. in Plat.

Δραματικὸς, ὁ, actiuus, poeticus, fabuloſus: vnde δραματικὸν διήγημα, τὸ πεπλασμένον, ficta narratio. Aphthonius, δραματικὸς μῦθος, poetica fabula. τὸ δραματικὸν, opus vel poema, in quo ſolæ perſonæ agunt abſque poetæ interlocutione.

Δραματολόγος, qui fabulas conſcribit & colligit.

Δραματοποιὸς, οῦ, ὁ, actor fabularum, Lucian.

Δραματουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, molior, cõmitto, opus dramaticum ſcribo: vt apud Athen. in princip. δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλῳ πλατωνικῷ, i. in modum dramatis: nempe per dialogos. ἃ δραματουργεῖται καὶ πλέκεται θαυμασίως, Nazanz. quæ velut alienæ fabulę actor aliena perſona ſumpta refert, & pro nobis mirè intexit: de Chriſto.

Δραματούργημα, ατος, τὸ, compoſitio, fabrica.

Δραματουργία, ας, ἡ, opus dramaticè ſcriptũ, in quo perſonæ loquentes inducuntur. λέγοντες κατὰ τὴν ἠσαΐου δραματουργίαν: vbi Interpres, iuxta Iſaiæ oracula, Nazanz.

Δραματουργὸς, οῦ, ὁ, fabricator.

Δραμεῖν, currere. Infinitiuum eſt Futuri ſecũdi, à δρέμω inuſitato themate. Herodot. δραμόντες ἀγῶνας, certamina curſitabant. Eurip. δραμεῖν δεινοὺς ἀγῶνας, atrocia certamina ſubire.

Δράμημα, ατος, τὸ, curſus, curſitatio.

Δρᾶναι, facere: ἀμφίβολον ἀπὸ τοῦ δρῆμι, ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ δραίνω. vide Etym.

Δράνειν, fortem eſſe, poſſe, operari, Etym.

Δρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alacris in agendo, fortis.

Δράνος, factum, organum, ſimulachrum.

Δρὰξ, κὸς, pugillus, manipulus, quantũ in manu cõprehenditur. Chryſoſt. οὐκ εἶχε πλείονος ἢ δράκα ἀλεύρου μόνον κεκτημένη, i. quæ manipulũ farinæ haberet. Lib. 3. Macchab. δράκας λιβανωτοῦ.

Δραξάμενος, pugillo concludens.

Δράξων, ὁ, cauponarius, ad quæſtum frumẽta & alia rapiens & coemens. Diogenes lenonem ita vocat.

Δραπετεύω, μ. εύσω, π. ευκα, fugio. Xenoph. τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι, ne fugiat vinculis prohibent, &c. cõpedibus adimunt fugiendi facultatem: Accuſ. iung.

Δραπέτης, ου, ὁ, ſeruus, fugitiuus, fugax. δραπέτης κλῆρος, fugax ſors, Soph. in Aiace. τοῖς δραπέταις ποσί, ÆEſchin.

Δραπετίνδα, ἡ, puerilis ludus, non diſſimilis huic, quam μυΐνδαν vocant, quum vnus ex pueris clauſis oculis clamat, φεύγε, φυλάττου, reliqui fugientes, ſibi quiſque ne capiatur, cauet.

Δραπετίσκος, ſeruulus fugitiuus.

Δρασείω, facturio, aliquid facere geſtio, molior, facere delibero, ſum facturus. Sophoc. in Aiace, δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν, i. δρᾶσαι μέλλων. Ibidem, τί ποτε δρασείεις φρενί, quid paras facere?

Δρᾶσις, εως, ἡ, actio.

Δρασκάζω, occultor, latito.

Δράσκασις, ἡ, &c.

Δρασμὸς, οῦ, ὁ, curſus, fuga. δρασμῷ χρῆσθαι, fugere, AEſchin. δρασμὸν ἐβουλεύοντο, de fuga facienda conſultabant, fugam facere volebant.

Δράσσω, μ. άξω, π. αχα, prehendo, pugnis vrgeo.

Δραστέα, ancilla.

Δραστέον, faciendum, agendum eſt.

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, &c.

Δραστήριος, ὁ, efficax, ſtrenuus, laborioſus, induſtrius. δραστήριος σύνεσις, rerum gerendarum prudentia, Plutarc. in Themiſtocle. τὸ δραστήριον, fortitudo, robur, animi magnitudo, vehementia, alacritas, promptitudo, viuacitas, μετὰ δραστηρίου τετυγμένος, negotio modificatus. δραστήριος ἐς τὰ πάντα, ad omnia impiger, Thucyd. δραστήριον ῥῆμα, verbum actiuum.

Δραστικὸς, οῦ, ὁ, actiuus, efficax, actuoſus, effector: vnde δραστικαὶ ποιότητες, qualitates effectrices, id eſt, quæ vires ſuas in profundum tranſmittunt & penitus tranſfundunt: vt frigus, calor, humor, ſiccitas, vt ſcribit Alexand. Aphro. Probl. 132. lib. 1. Vnde δραστικῶς, agiliter, efficaciter. δραστικὰ σχήματα, geſtus, quibus aduerſus alios quicquã infertur, quibus agẽdi peritia formetur, Plato.

Δρέσις, εως, ſericum, byſſus; & qui eam operatur, δρεσιουργός.

Δρεπτὸς, excoriatus: pro δρυπτὸς, & δρεπτὸ, oculi.

Δράττομαι, μ. άξομαι, π. αγμαι, apprehendo, rapio, carpo, pugnum impleo. Depon. Genit. ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν, comprehendens ſapientes in aſtutia ipſorum, cap. 3. Epiſt. 2. ad Corinth. Nazanz. δράσσεσθαι τῆς χριστοῦ παιδείας.

Δράχμα, τος, τὸ, botrus, dactylus.

Δραχμὴ, ῆς, ἡ, drachma, nummi genus ſex continens obolos, quæ pars eſt minæ Atticæ centeſima. Ariſtoph. in Pluto, ἀργυρεῖν δραχμὰς dixit. Hieronym. in cap. 4. Ezec. annotat drachmas octo vnciam Latinam facere: & Bud. Atticam minam cẽtenas drachmas. Interpres Ariſtoph. ait drachmam ſex obolos continere.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, valens pretium drachmę, habens pondus drachmæ, drachmæ pondus æquans.

Δράω, μ. άσω, π. ακα, facio, perpetro, exequor, efficio, gero, trãſigo. Thucydid. πῶς δὴ ἄνδρες γεωργοὶ ἄξιον ἄν τι δρῷεν; quomodo viri agricolæ bellum egregiè gererent? Antiquis etiam ponebatur pro θύειν, ſacrificare: vt tradit Athenæus lib. 4. Sic Virgil. Quum faciam vitula pro frugibus, ipſe venito. εὖ δρῶ σε, beneficio aliquo te afficio. Ariſtophanes cum duobus Accuſatiuis, ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησὶν ἡμᾶς, aliáque in nos ſe dicit beneficia conferre. Plato Epiſt. 7, πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους, aliis plurimũ nocere. Vnde εὖ δεδρασμένα, benefacta. Thucyd. κακῶς δρῶ, malo afficio. Sophoc. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς, noli de mortuis malè mereri. ὀρθῶς δρῶν, vt par erat, vt debebat. δρᾶσαι ἁμαρτήματα ἢ ἀδικήματα, facere. Plato Epiſt. 7, τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα ἢ ἀδικήματα σμικρότερον εἶναι χρὴ νομίζειν κακὸν πάσχειν ἢ δρᾶσαι, i. minus malum exiſtimandum eſt, perpeti grauiſſimas iniurias ab aliis illatas, quàm inferre. Pro ὑπηρετῶ, διακονῶ, id eſt, miniſtro. Odyſſ. ο, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες: vnde δρηστὴρ, miniſter. τὸ δρῶν αἴτιον, cauſa efficiens. τὸ δρώμενον ἢ πάσχον, efficiens aut patiens. δρᾶται τὰ λυκαίρ καλια, celebrãtur Lupercalia, Plut. in Romulo. δρῶ ποιῶν αἰλώυτα, acta agere aggredior, Plato de Legib. ἀξύμφορον δρῶντες, rem facientes inutilem, Thucyd. δρῶ χάριν, beneficium confero, Idem. εἰκότως αὐτὸ δρῶσι, id faciant meritò, Plato de Rep. lib. 1. τὰ δρώμενα ὑμῶν, veſtra facta, quæ facitis, veſtra conſilia.

Δρεπάνη, ης, ἡ, falx. Heſiodus, ὁ δ' ἐπεύγοι οὖνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντας.

Δρεπανηφόρος, ου, ὁ, falcifer, ξιφηφόρος, falcat°, epitheton currus apud Lucia. δρεπανηφόρον ἅρμα, currus falcatus. Sic de Dario legitur, qui iumentis δρεπανηφόροις vtebatur, quæ in exercitum immittẽs, ordines militum perturbabat, lædebátque obuios.

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, auis ſpecies, falcula ſiue riparia, Gaza de Animal.

Δρεπανοειδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, falcatus, ſpecie falcis.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx, ἅρπη, ſarculum. Heſiod. τεῦξε μέγα δρέπανον. In Epigram. pro marra, de falce hortẽſi: item pro enſe falcato quo vſus eſt Perſeus, i. harpe.

Δρέπανος, ου, ὁ, falx.

Δρεπανουργὸς, οῦ, falcifex.

Δρεπεῖς, οἱ, meſſores, vindemiatores.

Δρέπομαι, μ. ψομαι, π. εμμαι, &

Δρέπω, μ. ψω, π. φα, decerpo, colligo, vindemio, meto. δρέπομαι τῶν ἀνθέων, decerpo de floribus. στέφανον μὴ δρέπειν, coronam ne carpſeris, Adagium.

Δρεπτὸν, τὸ, vindemiale, quo aliquis fruitur.

Δρησμὸς, pro δρασμὸς, fuga.

Δρησμοσύνη, ἡ, miniſterium.

Δρήστειραι, αἱ, ſtrenuæ, miniſtræ.

Δρηστῆρες, οἱ, famuli, miniſtri.

Δρηστήριον ἔργον, ſeruile opus, Nonnus.

Δρηστοσύνη, ης, ἡ, ſtrenuitas, ſedulitas, ἡ ἐν τῇ διακονίᾳ ἐνεργεία, miniſterium. Odyſſ. ο, δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.

Δριάεις, viridis, herboſus.

Δριμέως, acutè.

Δρῖμος, ὁ, frigus.

Δριμὺ, acriter, acutum. δριμὺ ἰδὼν, toruè intuẽs. δριμὺ βλέπων, acriter & toruè, Ariſtoph.

Δριμύλος, η, ὁ, acris, δριμὺς, acutus. δριμύλα ὄμματα, acres oculi, in Epigram.

Δριμὺς, εος, ὁ, acris, acutus in ſapore, qui acri eſt ſapore, guſtum habens pungentem. Xenoph. τί δ' αἱ αἰσθήσεις ἡμῶν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη. Capitur etiam pro vehementi, aſpero & difficili. Dicitur autem παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν. Heſio. μάχην δριμεῖαν ἔθεντο, pugnam acerbam cõmiſerunt. δριμὺ ῥεῦμα, acuta fluxio, acris, Dioſcor. lib. 4. δριμὺς καπνὸς, Ariſtoph. δριμὺς πυρετὸς, acris febris, Galen. ad Glauc. δριμὺς χυλὸς, acris ſapor. δριμὺς πόλεμος, in Epigram.

Δριμύτερον, acrius, vehementius. Ariſtoph. in Pluto, ὑπὸ τῆς δίκης βλέψει δριμύτερον χαλῆς.

Δριμύτης, ητος, ἡ, acredo, acrimonia, acritas. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος, i. acritudo ex caloris & ſiccitatis copia producitur. Plutarch. in Camillo, βάθος τῆς τέφρας ἀέρα ξηρότητι καὶ δριμύτητι φαῦλον ὑπὸ πνευμάτων καὶ καυμάτων ἀναθυμιώσης, ἐλυμαίνετο τὰ σώματα διὰ τῆς ἀναπνοῆς, altitudo cineris per aera ſqualore & acredine vitiatum, propter flatus & æſtus euaporantis, ex reſpiratione corpora corrumpebat. δριμύτης τῶν σκωμμάτων, Lucia. acrimonia & mordacitas. δριμύτης πυρετοῦ, febris acerbitas, i. παροξυσμὸς, Galen.

Δριμυφαγέω, ῶ, acribus cibis veſcor.

Δριμυφαγία, ας, ἡ, eſus ciborum acrium. Dioſcorides lib. 2, cap. 32, εἰς τὰς δριμυφαγίας ἁρμόζει, ad vomitiones, quæ ciborum acremento quæruntur, accommodatur.

Δρῖον, ου, τὸ, &

Δρῖος, εος, τὸ, ſylua, locus arboribus cõſitus. Odyſſ. ξ, ὅθι τε δρίος, ἦν πολυανθέος ὕλης, i. δρυμώδης καὶ σύσκιος τόπος. ab aliis δρύος ſcribitur.

Δρὶς, ἡ, virtus.

Δρίτη, ἡ, ſcyphus, vrna, & ſaltationis genus.

Δρίφος, ου, ὁ, currus, ſedes: pro δίφρος.

Δρομάδες, curſu valẽtes. δρομάδων καμήλων, apud Strab. Item curſiones, piſces.

Δρομάδην, curſim.

Δρομαῖος, ου, ὁ ἢ ἡ, velox, curſu valens, curſor: vt δρομαῖος ἐλθεῖν, curriculo venire, & feſtinanter. εἰσελεύσεται δρομαῖος, curſim introibit, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσ. δρομαῖος ἀφῖχθαι, curſu acceſſiſſe, Lucian. δρομαῖος πόδα, Ariſtophan. δρομαία πτέρυξ, Idem. εὐθὺς δρομαῖος, ſtatim curriculo venit. δρομαῖος ᾔει, currebat, AEſopus.

Δρομαίως, curſim.

Δρομαλὸς, ὁ, lepus, λαγωὸς ὁ ἐν δρόμοις ἁλισκόμενος. οὐ γὰρ ἐσθίει, ὁ ἐν κοίτῃ.

Δρομὰς, ἡ, vaga, curſor, piſcis, ſcortum. δρομὰς κάμηλος, camelus dromedarius: ſic Guarinus.

Δρομεὺς, έος, ὁ, curſor.

Δρόμημα, ατος, τὸ, curſus.

Δρομικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad curſum, curſor, velox. δρομικοὺς εἶναι ἀθλητὰς, Lucian.

Δρομικῶς, curſim.

Δρομοκήρυκες, nuntii excurſores.

Δρόμος, ου, ὁ, δρόμημα, curſus, diſcurſus, curriculũ. δρόμῳ χωρῶ, curſim pergo. ἀεὶ παντὸς δρόμου θέοντες, omni iam curſu currẽtes, Herodo. δρόμος τῆς ἡμέρας, iter diei. δρόμοι εὐρέες, Homer. δρόμον τὸν περὶ ψυχῆς θέειν, Bud. ἵππων δρόμον καταβαίνειν ἐπὶ θάλασσαν, equi curſu, Demoſth.

Δρόσειν, ἡ, i. δρόσος, ros.

Δροσερὸς, οῦ, ὁ, roſcidus.

Δροσίζω, μ. ίσω, π. ικα, irroro, rore aſpergo.

Δροσοβόλος, ὁ ἢ ἡ, roſcidus. δροσοβόλος ἀὴρ, aer roſcidus, Theophr. lib. 6. de cauſ. plant. δροσοβόλα χωρία, roruleñti agri, Idem. δροσοβόλον πνεῦμα, rorifer ventus.

Δροσοεὶς

Δροσόεις,όεντος,rorulentus,roſcidus,Apollon.

Δροσοπάχνη, ros pruinoſus,ſeu pruina roſcida. δροσοπάχνη λέγεται ὑμιπαγὴς δρόσος, Ariſtot.de mũdo,i.droſopachne, compoſito nomine ex rore & pruina dicta eſt, ros ſemiconcretus.

Δρόσος, ου, ἡ. Ariſtot. de mundo, δρόσος δέ ἐστιν ὑγρὸν ἐξ αἰθρίας κατ' εὔστασιν λεπτὸν φερόμενον, id eſt, ros eſt humidũ quid è ſerenitate concretum, minutatímque delabens. eſt autem generis fœmin. Ibidem, πάχνη δὲ δρόσος πεπηγυῖα: vnde δροσοπάχνη. Item δρόσοι,lachrymę. Sophoc. ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τὰς γηραιὰς κόμας λυγεῖ. δρόσοις κρηναίαις,fontium ſcatebris, Eurip. pro ſpermate item Ariſtop. dixit. ἐναλίᾳ δρόσῳ, Eurip.

Δροσοφόρος,ὁ καὶ ἡ,roſcidus.

Δροσώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,rorulentus.

Δρυάζειν,nugari,φλυαρεῖν.

Δρυΐδαι,οἱ, Dryidæ.

Δρύϊνος,ου,ὁ,quernus,roboreus,robuſtus. Item venenatus ſerpens, dictus à quercubus. δρύϊνον μέλι,in Epigram.

Δρύκαρπα,τὰ,omnes fructus arborum.

Δρυμάττειν,lacerare. Item futuere apud Comicos.

Δρυμὸς,οῦ,ὁ,ſylua condenſa,nemus,ſaltus,locus arboroſus,arboribus ac fruticibus denſus mons,omni ſtirpe ſyluoſus locus. Ariſtot. de mundo, γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς,id eſt, opacis nemoribus. Plutar.in Fabio, λίμνας καὶ πεδία καὶ δρυμοὺς νεκρῶν στρατοπέδων πλήθοντας,&c. paludes,cãpos, ſaltus exercituum cadaueribus refertos. δρυμοὶ χῆροι, luci vidui,ſcilicet arboribus illis, vnde nauis ea conflata eſt, in Epigr. apud Dionyſ. de ſitu orbis in genere neutro, δρυμὰ κάρηνα,montes & ſaltus.

Δρυμώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nemoroſus,ſyluoſus,ſtirpibus & arboribus confertus.

Δρυμὼν,ῶνος,ὁ,querceetum.

Δρυοβαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,quercus cortice tinctus.

Δρυοκοίτης,epithetum cicadæ,in Epigramm.

Δρυοκολάπτης, ὁ, picus martius, auis nomen, Theophr.

Δρυοκόπται,aues roboricei generis,roboriſeci.

Δρύον,ου,τὸ,nemus. Heſiod. ἀνὰ δρύα βυσσήεντα.

Δρυοπτερὶς,dryopteris,id eſt,querna filix,genus herbæ, Dioſcorid.lib.4,cap.285.

Δρυοτομία,ας,ἡ,ſectio materiæ,Plato de Leg.

Δρυοτομικὴ,ars materiaria. Plato, καὶ ὅσα δρυοτομικὴ,καὶ κουρὰ ξύμπαντα τέμνουσα παρέχει τεκτονικῇ, &c.

Δρυοτόμος,δρυτόμος,lignator.

Δρύοχος,ου, carina, quæ propriè id ſignificat,quod vulgò Venetiis colũba dicitur. Polyb.li.1, αὖθις ἐγχειρήσαντες ἐκ δρυόχων εἴκοσι καὶ διακοσίας ναυπηγεῖσθαι σκάφη, i. rurſus decreuerunt à fundamentis ducẽtas & viginti naues ædificare. Quod autem eſt fundamentum in domo, id eſt δρύοχος in naui: ſic dictus,quòd omnem δρῦν, id eſt,materiam nauis contineat. Bayf.de re naut. Plato in Timæo, καινὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἔτι ἔχουσα τῶν γενῶν, Ficinus vertit, nouos velut ex ligneo quodam contextu triangulos habens. ſunt autem δρύοχοι, τὰ στηρίγματα τῆς πηγνυμένης νεώς. Itẽ δρύοχος pro δρυμὸς,in Epigram. Eſt etiam aliquãdo foramen ſecuris in quod manubrium inſeritur. Aliquando procemium. Ariſtoph.in Theſmo. δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.

Δρύοψ,nomen auis,Ariſtoph.

Δρυπεπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,maturus, & quaſi iam ex arbore caſurus fructus. Dicitur de baccis oleæ nigreſcentibus: à πέπτω,& δρῦς. δρυπεπεῖς δαφνίδες,maturæ lauri baccæ, Dioſcorides libro primo, drupæ,lauri baccæ,ſic Marcellus. Idem capite 50. libri eiuſdem, τὸ δὲ δάφνινον ἔλαιον σκευάζεται διὰ τῶν δαφνίδων,ὅταν ὦσι δρυπεπεῖς, &c. laurinum oleũ è baccis,priuſquam maturæ ſint, iam tum colorem mutantibus fit,hoc eſt,è drupis. Hermol.notat drupas non olearum modò,ſed alias quoque baccas vocari,quæ ſunt baccæ nondum maturæ,mutare colorem incipientes.

Δρυπὶς,drypis, frutex pro foliis ſpinas habens,lib.1.hiſtoriæ plant. Theophr.

Δρυπολέω,oberro in montibus,calamitoſè viuo.

Δρύπτομαι,μ.ύψομαι,π.υμμαι,καὶ

Δρύπτω,μ.ύψω,π.υφα,lacero vnguib' præ dolore animi. Apollon. 2. argon. δρύψε δέ οἱ βλέφαρον.

Δρῦς,υὸς,ἡ,quercus,arbor,robur. Eſt etiam Theophr. marinum quiddam petris adnaſcẽs. Ponitur pro quauis arbore. Sed & vitẽ poetæ δρυῦ οἰνοχύτωνα appellant. Heſio. δρυὸς ἔλυμα, in principio verſus, alibi corripitur. δρυὸς ἐκ πετάλοιο,apud eundem. δρῦς ἐναλία, marina quercus. vide in commentariolo addito Dioſcoridis operibus. ἅλις δρυὸς,ſatis querc', Adagiũ. ἀνὰ δρύα βυσσήεντα,per nemora ſemitonſa ſeu denſa, Heſiod. Ab hoc nomine Dryidæ Gallorum ſacerdotes appellati ſũt,vt author eſt Plinius lib.16,qui Druidæ à Cæſare dicuntur.

Δρυτόμος,ου,ὁ,inciſor lignorum.

Δρυφάδες,vngues,ramenta,dolores,vibices.

Δρύφακτος,ου,ὁ,tabulatum,ſepes cum palis,ſudes,cancellus, τὸ περιπεπηγμένον ξύλον τοῖς δικασταῖς,locus in quo ſunt Senatores, Xenoph.

Δρὺψ,auis genus.

Δρύω,abſcondo.

Δρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,roboreus,quernus.

Δρώοιμι,obirẽ,facerem. Odyſ. ο, δρώοιμι μεθ' σφίσιν ὅττι θέλοιεν,id eſt,διακονοίην,ὑπηρετοίην, adminiſtrarẽ,pro δρῷμι.

Δρώμενα,τὰ,facta.

Δρωμίας,ου,ὁ,fatuus.

Δρωπακίζεσθαι,πιττοῦσθαι,picare, vnguenti genere corpus illinire,vt glabrum fiat à pilis.

Δρωπακισμὸς,οῦ,ὁ,dropaciſmus, dropacis cõſperſio, Dioſcorid.lib.7,cap.4.

Δρώπτης,ὁ,erro,mendicus.

Δρώπαξ,κος,ὁ,vnguenti genus,dropax,vim habens epulandi:quo nomine veteribus cuncta illa intelligũtur,quibus in balneo antiquitas ad depilãda corpora vtebatur: nota etiamnum res, & quã ſuo carmine celebrauit Martialis. Item ὁ κατεγλωττισμένος ἀνήρ.

Δῦ,ingreſſus eſt,ſubiit,pro ἔδυ.

Δυάζειν,diſſentire,nugari,δυσάζειν,φλυαρεῖν.

Δυὰς,άδος,ἡ,dualitas,binarius.

Δυασμὸς,οῦ,ὁ,coitus.

Δυάω,καὶ δυόω,miſere afficio,in calamitatem iniicio.

Δυγνὶς,ἡ,dygnida,animal quod & chalcidam appellãt.

Δύγνωστος,cognitu difficilis.

Δύειν,δυνέειν,καὶ δύεσθαι,mergere,immergere,occidere: de ſole dici maximè ſolent, Bud. Comment.

Δυεῖν,Genit.& Datiu.plurali.pro δυοῖν,duorum,duobus. δυεῖν ὄντοιν αὐτῷ, quum ei duo eſſent,ſcilicet, gladii, Plutarch.in Othone. vide δύο.

Δύη,ης,ἡ,dolor,mœror, anxietas,λύπη, ταλαιπωρία,πόνος, ταλαιπωρία,κακοπάθεια,ἡ ἐξ ἐνδείας δυστυχία. Ody. ξ, ἢ γάρ μιν δύη ἔχει,priore breui,indigentia,infortunium,mala affectio. Etym. vnde ἐνδυκὴς,& ἐνδυκέως.

Δυηπαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,καρτερικὸς,robuſtus,malorum patiẽs.

Δυηπαθία,ας,ἡ,dolor,cruciatus,in Epigram.

Δῦθι,poeticè,pro δῦς,more verborum in μι.

Δυϊκὸς,οῦ,ὁ,dualis.

Δύμας,αντος,ὁ,nomen proprium, Etym.

Δύμη,ἡ,vrbs Achaiæ, Etymol.

Δῦμι,ſubeo, ingredior. vide δύομαι. vnde δῦναι εἵματα, induere indumenta, Apollon. & δῦναι δόμον, Iliad. γ. pro ὑποδῦναι,ſubire. δῦναι τὸν ἥλιον,ſolem occidere. ἐδύτην γαῖαν, ingreſſi ſunt terram, Homer. πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας, ante ſolis occaſum.

Δύναμαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,poſſum,valeo. Xenoph. πράττειν δύναμαι,poſſum agere. Idem, οὐδενὶ ἀρέσαι δύναται,nulli placere poteſt. δυνάμενος λέγειν, facundia præditus, AEſchines. οὐ δύναμαι βιοτεύειν,non ſuſtineo viuere, Thucydid. οὔ τοι δύναμαι μὴ γελᾶν, non poſſum non ridere, Ariſtophan. δυνήσομαι μέλλω κολάσαι,poſſum punire, Demoſthenes. δυνάμενος ἀντιλοιδορηθῆναι, obnoxius conuitio,in quem conuitium aliquod viciſſim torqueri poſſit. δύναται καὶ ἀρετὴν

γεγονέναι καὶ μένειν ἄϋλον, fieri poteſt vt virtus abſque materia ſit & maneat, Plutarch. de virtut. morum. Cum accuſatiuo pretii, Ariſtot. 2 OEcon. ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς, drachmã quæ duabus drachmis valeret, edidit. Lucian. ἐξεπίσταντες εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις ὀβολὸς ὀβολός. Ariſtophan. in Pluto. μεῖζον, ſeu μεῖζω δύναται dixit, pro plus poſſe, maiorem habere poteſtatem. Herodot. δύναται μνέας ἑβδομήκοντα, ſeptuaginta minas valet. Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσ. ἡμῖν δὲ τὴν συνήθειαν χεῖρον δύναται, poteſt, id eſt, præſtat. Homer. δύναται γὰρ ἅπαντα, nam omnia poteſt. μέγα δύναμαι, potentia præcello. δυνηθεὶς μέγιστον, qui plurimum valuit. τί δύναται, quid ſibi vult, Ariſtoph. in Plut. τὸ πειθόμενον δὲ τί δύναται. ὡς ἐδύνατο τάχιστα, vt potuit celerrimè, Xenoph. ὅπως ἕκαστος τὰ κράτιστα δύναιτο, quàm maximè poſsit. Idem, δυνηθῆναι δεῖ, opus eſt viribus. μὴ δυνηθῶσι μεῖζον, ne potentiores fierent, Thucyd. ὡς ἂν δύνωμαι, quoad potero. ὡς ἐδύνατο, quatenus licuit.

Δυναμικὸς, ῆ, ὸ, validus, efficax. δυναμικώτερος, valentior, Plutarch.

Δύναμις, εως, ἡ, potentia, virtus, imperium, magiſtratus, vis & facultas. παρὰ τὸ δύνω, ἡ δυνουσα καὶ διαιροῦσα τὸ ἀντικείμενον. Accipitur pro exercitu & copiis. Græci dicunt δυνάμει εἶναι, quod actu nõ ſit, ſed quod eſſe poſſit: vt ſemen eſt quidem exiguum, δυνάμει verò magna arbor, vt annotat Eraſm. ἐν δυνάμει εἶναι, poſſe. Plato de Republ. ἐγὼ ἦν ἐν δυνάμει ἔτι τοῦ πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ. δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ, oculorum medicamenta. δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε, fecit vt nummus parum valeret, Plutarchus in Lycurgo. δύναμιν ἔχω πρὸς τοῦτο, Iſocr. εἰς δύναμιν, pro virili parte, pro viribus, Nazanzen. & Plato in Epiſtolis. Galen. μετὰ τὸ ποσὸν δεόντως συναρμοσθὲν εἰς δύναμιν. εἰς δύναμιν πράττω, ago pro viribus, Gaza de Senectut. κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω, quoad potero non faciam. κατὰ δύναμιν δηλοῦται, potẽtia ipſa declaratur. παρὰ δύναμιν, ſupra vires. τῇ δυνάμει πρῶτοι, potentiſsimi, Thucy. γνώμῃ ἢ δυνάμει, id eſt, ἔργῳ, verbo vel facto, Idem.

Δυνάμεις, artes & facultates, Ariſtoteles in Topicis, libro 2. & ſunt quædam ἄλογοι δυνάμεις, & quædam μετὰ λόγου, Idem libro octauo Methaphiſices. Dicuntur etiam quatuor primæ qualitates & differentiæ. Idem in principio lib. 2, de partibus Animal.

Δυναμόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, confirmo, validus fio.

Δύνασις, εως, ἡ, poteſtas, Euripid.

Δυναστεία, ας, ἡ, vis, potentatus, potẽtia, regnum, Polyb. imperium. δυναστείαν ἔχει τῆς ἡμέρας, imperium habet diei, de ſole, Nazanz. τὴν ἐπὶ τοῦ βήματος δυναστείαν, Iſocrat. authoritatem pro tribunali concionandi.

Δυνάστευμα, ατος, τὸ, præfectura.

Δυναστευτικὸς, ῆ, ὸ, imperioſus, tyrannicus δυναστευτικὴ ἰατρεία, medela à potentatu procedens, Ariſtoteles in Politicis. δυναστευτικὴ δημοκρατία, ſtatus popularis violentus, Idem libro 4. δυναστευτικὸς λόγος, ſermo cuiuſpiam præpotentis, cupiditate & vi res adminiſtrâre cupientis.

Δυναστεύω, ſum præpotens, ſum princeps, dominor, prę-ſum, polleo, regno, prępolleo. δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων, Philoni, id eſt, cædere potentiæ rerum innumerarum. τίς με δυναστεύσει; quis me ſibi ſubiiciet? Eccleſiaſt. cap. quinto. δυναστεύεσθαι ὑπό τινος, eſſe ſub imperio, Galen. δυναστεύω κατὰ μοναρχίαν, ſum monarcha, Plato de Legib. δυναστεύω δυναστείαν, Ibidem. δυναστεύω ῥώμῃ, dominor, Idem.

Δυνάστης, ου, ὁ, dynaſta, magiſtratus, qui poteſtate fungitur in ciuitate, qui plurimum pollet, veluti hi qui ſunt in imperio, optimas, primas, præfectus, præpotens.

Δυναστικὸς, Ariſtoteles in ſexto Politicorum. τὸ δυναστικὸν τάττει καὶ τὸ συντατικὸν τάττει τῶν ὀλιγαρχιῶν.

Δυνατὸς, ῆ, ὸ, poſſibilis, ſufficiẽs, idoneus, valens, potẽs, οἱ δυνατοὶ, proceres, potentiores. τὰ δυνατὰ, pro virili. δυνατὸς χρήμασι, opibus potens, Plutar. ibidem. δυνατά σοι ἐθέλω εἰδέναι τίνα ταῦτ' ἐστι, quænã ſunt iſta tuæ poteſtati permiſſa cupio cognoſcere. δυνατὸς λέγειν, acer in dicendo. dicendi præditus facultate, AEſchines. οὐ γενέσθαι δυνατὸν ἀρχὴν, Iſocrates, imperium quod eſſe non poſſit. ἐν τοῖς δυνατοῖς, in iis quæ præſtare poſſum. τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει, quid in quoque præſtari poſſit conſidera. τά γε δυνατὰ, quantum facultas feret. ἅ μοι δυνατὰ, quæ meæ ſunt facultatis. ἐν δυνατῷ ἐστι, fieri poteſt. ὡς δυνατὸν βέλτιστος, quã optimus fieri poteſt. Xenophon. ὅπως γένωνται ὡς δυνατὸν βέλτιστοι, Iſocrat. cum Datiuo & Infinitiuo. μὴ φαίνεσθαι φιλοτιμούμενος ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἃ καὶ τοῖς κακοῖς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι, quæ mali quoque efficere queunt. εἰς τὸ δυνατὸν, pro viribus. & εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην, vt eſt captus hominum, Plato Epiſtola. ὡς δυνατὸν σώζειν, Plutarchus in Themiſtocle, pro virili ſeruare, vt facultas eſt ſeruare. περὶ τὸ δυνατὸν χάρεσθαι τὸν νόμον, in lege ferenda eius, quoad fieri poſſit, habere rationem, Idem in Solone. οὐ δυνατὸν τῶν θεῶν, ποιεῖν ἀγένητον τὸ γεγενημένον, quod factum eſt ne à diis quidam infectum fieri poteſt, Plutarchus. ἐκ τῶν δυνατῶν, pro facultate.

Δυνατῶς, poſſibiliter. δυνατῶς ἔχω, poſſum.

Δύνῃ, ſyncopa pro δύνασαι, ſicut χρῇ, pro χρῆσαι, Bud. Comment.

Δυνηρὸς, apud Baſilium in Hexaem. pollens, potens.

Δυνω, occido, condor, ingredior, ſubeo, mergo. Odyſſ. ε, δῦνε χιτῶνα, pro ἐνεδύσατο, induit. & Iliad. γ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, pectus lorica induit.

Δύο, δυοῖν, vt ἄμφω, ἀμφοῖν. inuenitur etiam δύο indeclinabile, & ἀττικῶς δύω. Chryſoſtom. ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη. δυοῖν προβάτων ἀξία, duarum pecudum pretium, Plutarchus in Publicola. ἐκ δυοῖν γενοῖν συνεστώσης πόλεως, vrbe ex duobus generibus conſtante, Idem in Numa, δυοῖν ἡμερῶν, duorum dierum, Ibidem. δύο δύο, id eſt, bini, capite 6. Euãgelii Marci. δυσὶ ἁλύσεσι, cathenis duabus, Actorum Apoſtolicorum capite 12. δυσὶ μάχαις μεγάλαις, duobus magnis præliis. ἐπὶ δυοῖν ὁρμεῖν, duabus inniti anchoris in portu. δυοῖν θάτερον, indigens ſuppletione locutio eſt, Eraſm. in Chiliad. ἀπὸ κεραιῶν δύο, à binis antemnis, Thucydides. In genere fœminino, δυοῖν λακαινικοῖν, Idem. Ibidem, δυοῖν ναυμαχίαιν. δύο ποιοῦσι τὴν πόλιν, diuidunt ciuitatem, Ariſtoteles 5. Politic. Theophr. ταῦτα δὲ συμβαίνει δυοῖν θάτερον, ἢ διὰ ἰσχὺν ἑαυτῶν, ἢ διὰ ξηρότητα, id eſt, κατὰ vel διὰ δυοῖν θάτερον. Interdum aliud quippiam ſubaudiendum, quum tamẽ nihil plus ſignificent hæc duo verba quàm ἢ, id eſt, vel. Syneſius, μὴ αἰτεῖ μεγάλα ἵνα δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ τυγχάνων λυπῇς, ἢ τυγχάνων λυπῇς. δύο interdum duplices ſignificat, Ariſtoteles de mundo, δύο γὰρ δή τινες ἀπ' αὐτῆς ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, id eſt, exhalationum genera. οἱ κατὰ δύο, gemini, bini. δυοῖν δέοντα εἴκοσι, duodeuiginti.

Δυόδεκα, duodecim.

Δυοδεκάμηνος, duodecim menſium.

Δυοδεκαταῖος, duodecim dies vel annos natus.

Δυοδέκατος, duodecimus.

Δυοκαίδεκα, duodecim, Odyſ. ξ.

Δύομαι, καὶ Δύω, ingredior, ſubmergor, mergor, ſido, deorſum fluito. Philo de mundo, αὗται κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν, hæ mari ſubmerſæ fuerant. Idem, νῆσος δῦσα κατὰ τῆς θαλάσσης ἠφανίσθη, inſula deorſum ſidens abſorpta eſt à mari, atque condita. Item induo, Homer. Iliad. γ, ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα, humeros armis induit. δυόμενος ἥλιος, ſol occidẽs, Plutar. in Solone. δῦναι κατὰ γῆς, terram ſubire, Xeno. δὺς εἰς θάλασσαν, mare ſubiens. δύσονται ἀγῶνα, Homerus.

Δύοσον, ſemis quinque, Bud. Comment.

Δυοτοκέω, ῶ, duo pario.

Δύπτης, ου, ὁ, vrinator. Et δύπται, mergi aues: παρὰ τὸ δύπτειν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, Etymol.

Δύπτω, mergo, δυνω.

Δύρεσθαι, pro ὀδύρεσθαι, lamentari, Etym.

Δυῤῥάχιον, τὸ, vrbs Epiri, quę poſtea vocata eſt Epidamnus, διὰ τὴν ῥαχίαν καὶ δυσορμον οὕτως ὠνόμασαι, Etym.

Δυς, particula eſt, quæ ſolùm in compoſitione inuenitur, & malum, vel magnam difficultatem ſignificat. Eſt quoque participium ἀορ. β. à δύμι.

Δύσαγρος,

Δύσαγνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpurcus, impurus.

Δυσαγρία, ας, ἡ, parum felix venatio.

Δυσαγρέω, nihil capio venando.

Δυσαγρῶν, infelici captura vſus, pro malè & infeliciter piſcante, Plutarchus de Antonio Alexandriæ piſcante.

Δυσάγωγος, ου, intractabilis, qui difficilè educitur. δυσάγωγος ἵππος, qui tractatu difficilis eſt.

Δυσαερία, intemperies, & cælum peſtilẽs. Strabo de Rauenna, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες παῦ, ἰᾶται τὴν δυσαερίαν.

Δυσαής, έος, ὁ καὶ ἡ, grauiter ſpirans, ἢ ἀπὸ δύσεως ἄων, epitheton Zephyri. Etym.

Δύσαι, ſubire: vnde ἀποδύσαι, exuere, Heſiod. ἀπολυσαι τεύχεα δῦσαι, arma eripere.

Δυσάϊκτος, lugubris, δυσθρήνητος, vel qui non facilè lugetur, ἀπενθής. lib. 3. Macchab. αὐτὴ περὶ καὶ δυσαιάκτου μόρου: vbi tamen δυσιάκτου.

Δυσαίσθητος, ſtupens, hebes: vnde δυσαίσθητον δέρμα, Alexander Aphrodiſeus, cutis hebetior. τὸ δυσαίσθητον, hebetudo, hebetatio.

Δυσαίων ὁ βίος, vita ærumnoſa.

Δυσαισθησία, vt ἀναισθησία, inter morbos ponitur à Gale

Δυσαλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, ægrè tolerabile, quod dolorem difficilem affert.

Δυσάλγητος, ου, ὁ, difficilis ad dolendum.

Δυσαλθής, ὁ καὶ ἡ, incurabilis, ſanatu difficilis: vnde χάλαζα δυσαλθής, lib. 1. Epigram. dicitur. δυσαλθῆ τὰ ἐν κνήμαις καὶ ῥευματικὰ, deplorata ferè tibiarũ vlcera, inſanabilia & diſtillantia tibiarum vlcera, vlcera tibiarum fluida, nec facilè in cicatricem coeuntia, lib. 1. Dioſcorid. δυσαλθῶν καὶ τῶν δυσουλῶν ἑλκῶν, vlcerum humentium & quæ non facilè ſanantur, cicatrici repugnantium. Idem libro 4, δυσαλθεῖς νόσοι, morbi ſanatu difficiles. δυσαλθὴς ἀνία, dolor incurabilis, in Epigram. pro eodem. δυσάλθητος apud Nonnum. ab ἄλθω, curo, ſano.

Δυσαλία, quicquid nauſeam facit & vomitum.

Δυσαλλοίωτος, mutari contumax, Alexander Aphrodiſæus.

Δυσάλυκτος, ineuitabilis, qui effugi nequit.

Δυσάλωτος, ου, ὁ, difficilis captu. δυσάλωτος ταῖς νόσοις, qui difficilè morbis tentatur, Dioſcorides libro ſeptimo capite primo.

Δυσαμεῖεν σφίγγα, Ariſtoph. importunam.

Δυσάμμορος, ου, ὁ, infelix, δυσμόρος. Apollon. 2. Argon. μύθεσθαι δυσάμμορον αἶψα λύμης.

Δυσανάγωγος, difficilis perſuaſu, qui ægrè reiicitur, non facile excreabilis.

Δυσανάδοτος, qui difficulter digeritur.

Δυσανάκλητος, ου, ὁ, difficilis mitigatu, qui ægrè reuocatur, qui difficile conuenit.

Δυσανακόμιστος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè reuocatur.

Δυσανακτέω, ῶ, ægrè fero. δυσανακτῶ πρὸς τὴν θάλασσαν, à mari abhorreo, Plutar. in Romulo.

Δυσανάληπτος, ὁ καὶ ἡ, captu difficilis. δυσανάληπτον μάθησις, diſciplina res eſt difficilis conceptu, Alcidamas.

Δυσανάλυτος, ὁ καὶ ἡ, inſolubilis, qui diſſolui nequit, Nazanzenus.

Δυσανάπνευστος, ου, ægrè ad ſpirationem aptatus, vt putidus.

Δυσαναχετέω, ῶ, ήσω, grauiter fero, indigno animo fero. δυσαναχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, moleſtè ferẽtes ea quæ facta erant, Plutar. in Camillo. ἀεὶ θανάτου δυσαναχετῶ, Phalaris in Epiſt.

Δυσανάσχετος, ου, ὁ, intolerabilis, ſegnis, moroſ*, difficilis.

Δυσανάτρεπτος, ου, qui nequit euerti, aut perimi.

Δυσαναχρέμπτος, ὁ, qui difficulter exereat.

Δυσανέκτος, ου, ὁ, difficilis toleratu, δύσφορος, Xenophon.

Δυσανιάω, ῶ, anxium reddo, ſum moleſtus.

Δυσάνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, anxius, moleſtus, triſtis: opponitur τῷ εὐθύμῳ, Ariſtot. in Phyſiog.

Δυσάνοδος, aſcenſu difficilis, arduus, accliuis. δυσάνοδος τόπος, locus ad quem non ſit tutum accedere.

Δυσανταγωνιστής, οῦ, ὁ, moleſtus, aduerſarius.

Δυσάντητος, ὁ, inauſpicatus, auerſandus, occurſu infauſtus, obſæuus. dicitur etiam δυσαντής à Nonno. δυσάντητον θέαμα, occurſu infauſtum ſpectaculum, Lucianus.

Δυσαντίβλεπτος, ου, ὁ, aſpectu terribilis, Plutar. φοβερός.

Δυσαντίλεκτος, ὁ, vix refutabilis.

Δυσαπάλλακτος, ου, ὁ, vix liberabilis, qui difficulter abiici poteſt, qui non facilè profligatur. Ariſtot. lib. 1. Animalium, δυσαπαλλακτότερα γίνεται τῶν ἐμβρύων, difficilius partu liberantur. δυσαπαλλακτία, Plato in Philebo.

Δυσαπάτητος, ου, difficilis deceptu.

Δυσαπιστέω, ῶ, facilè credo.

Δυσαπόκριτος, ὁ καὶ ἡ, difficilis ad reſpondendum.

Δυσαποκρίτως ἔχει, ei reſpondere difficile eſt. δυσαποκρίτως ἔχουσιν αἱ ἐρωτήσεις αὗται, id eſt, difficile eſt illis reſpondere.

Δυσαπόσπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtrenuus in bello, & qui difficulter euellitur.

Δυσαποσπάστως, firmiſsimè, A Eſopus.

Δυσαπόπλυτος, qui ægrè delabitur. δυσαπόπλυτος καρπὸς, fructus qui difficilè poteſt abſolui.

Δυσαπόσπαστος, qui difficilè euellitur.

Δυσαποσπάστως, ægré.

Δυσαποσπάω, difficulter euello.

Δυσαπότρεπτος, ὁ, qui difficulter excutitur, qui auerti nõ poteſt, id eſt, diſſuaderi, Xenoph.

Δυσαπούλωτος, ægrè cicatricem trahens, difficulter cicatricem contrahens.

Δυσάρεστος, implacidus. δυσάρεστος.

Δυσαρεστέω, ῶ, & Δυσαρεστοῦμαι, implacidus ſum, ęgrè fero, offendor, offenſus ſum, conflictor, Celſus de ægroto. δυσαρεστούμενος, moroſus. δυσαρεστῶν, miſerè affectus, infeliciter viuens.

Δυσάρεστος, ου, ὁ, implacidus, moroſus, animo offenſo. Iſocrates, ὁμιλητικὸς ἴσθι, μὴ δύσερις ὤν, μηδὲ δυσάρεστος. τὸ δυσάρεστον, offenſio, moroſitas. τὸ δυσάρεστον τῶν ἀρρωστούντων, ægrotãtium moroſitas, Chryſoſtom. τὸ τῶν πολιτῶν δυσάρεστον, offenſio ciuium, Plutarchus in Solone. δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ægrè ferentes rem domeſticam, non contenti re familiari, Lucian.

Δυσαρεστούμενος, malè & moroſè habẽs, ſibi diſplicẽs, implacabilis, vt aduentante morbo, Galen. apud eundem. δυσαρεστῶν Linacer vertit, qui de valetudine queritur.

Δυσάρεστος, ου, ὁ, ingratus.

Δύσαρκτος, ὁ, cui difficile eſt imperare, Plutar.

Δυσάρεστος, ὁ, intractabilis, moroſus.

Δυσαριστοτοκεία, ας, ἡ, bona filiatio difficulter acquiſita, vel mulier optimum filium infeliciter enixa.

Δυσαρχία, difficultas imperandi: quando imperatori milites non obediunt, Appianus libro de bello ciuili, quum de militum licentia loquitur, poſt bellum Pharſalicum.

Δυσάσχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis. Apollonius ſecundo Argonaut. ὀδμὴ δ' ἡ δυσάσχετος αὖ τοι λέλειπτο, odor teter & grauis.

Δύσαυλος ἔρις, contentio infelix propter tibias, in Epigrammate.

Δυσαυξής, auctu difficilis.

Δυσαύξητος, ὁ καὶ ἡ, qui difficile augeſcit.

Δυσαφαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis ablatu, talis vt auferri nequeat.

Δύσαχθες, graue, intolerabile, πάνυ ἀηδές.

Δυσβάστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis portatu, oneroſus.

Δυσβατοποιοῦμαι, difficilem aditum vel tranſitum aut receptum facio, Xenophon. Budæus Commenta-

riorum libro.

Δύσβατος, ὁ καὶ ἡ, inuius, imperuius. Herodian. libro tertio, πράγματά τι εἶχεν ἡ μικρὰ δυσβάτου διὰ στενότητα καὶ τραχύτητα τῆς ὁδοῦ. τὸ δύσβατον, inacceſsibilitas, Idem, παρέλκημα ὀχυρὸν νομίζων τῆς ἐν τῇ ἀνατολῇ ὁδοῦ τὸ δύσβατον τοῦ ὄρους, de Tauro monte loquitur.

Δυσβλαστέω, ῶ, difficilè germino.

Δυσβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui difficilè germinat, difficilè germinans.

Δυσθεράπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incurabilis, cui ægrè affertur remedium.

Δυσβίωτος, ου, ὁ, qui ægrè curatur.

Δυσβίλαιον, ου, τὸ, iniquus, contractus, obligatio.

Δυσβουλία, ἡ, ineundi concilii difficultas, malum ſeu ſtultum conſilium, inconſulta temeritas. Ariſtophanes πρ. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι.

* Δυσγαργάλιστος, & Δυσγάργαλος ἵππος, ad titillatum paulò magis laſciuiens, qui fricari difficilè poteſt. Inter vitia equi ponitur apud Xenoph.

Δυσγένεια, ας, ἡ, generis obſcuritas, ignobilitas. Plut. περὶ παίδων ἀγωγῆς, ἀνεξάλειπτα φέρουσιν οὐδεὶ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον. Philo de mundo, ἀπέλεγξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν, id eſt, degeneris animi ignominiam detege. εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖν πάνυ ἐστὶ, ob ignobilitatem ridere, vel mordere.

Δυσγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, inimicus.

Δύσγνωστος, difficilis cognitu.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè vel illecebris vel ſtupore afficitur, Bud. Comment.

Δυσδαιμονία, infelicitas, pro κακοδαιμονία, Ariſtot.

Δυσδαίμων, infelix. δυσδαίμων τύχη, miſeria, infortunium, Plato.

Δυσδιάβρεκτος γῆ ἡ βραχυβόλος, terra ægrè madeſcens, Theophraſtus lib. 2. de cauſis plant.

Δυσδιάθετον, quod ægrè componitur. Plutarchus in Cæſare, ὡς ἦν δυσδιάθετον αὐτῷ τὸ περὶ τοὺς δανειστὰς ἐπὶ χρόνον κατέφυγε.

Δυσδιαίρετος, ὁ καὶ ἡ, qui diſiungi facile nequit, diuidi cõtumax.

Δυσδιάκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis iudicatu.

Δυσδιάλλακτος, ου, difficilis reconciliatu, implacabilis.

Δυσδιάλυτος, ου, qui ægrè diſſoluitur, iræ pertinacis, qui difficulter placatur, Ariſtot. lib. 4. Ethicorum, οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται, non facilè iram miſſã faciunt, & iræ ſunt tenaciſsimi.

Δυσδιάπνευστος, ου, cui ſpiritus difficile à corpore diſcutitur. δυσδιάπνευστος οἶνος, vinum quod ægrè reſoluitur, quod difficilè à corpore excutitur, vinum quod ægrè diſflatur, id eſt, euaporatur, Dioſcorides libro quinto, capite 15.

Δυσδιατύπωτος δοῦλος, qui vix ad bonos mores formari poteſt.

Δυσδιαφόρητος, cui non facile ſucci perſpirabili cute digeruntur, digeſtu difficilis, digerendi vim impediens, cuius excrementa non facilè diſcutiuntur, Galen.

Δυσδιαφύλακτος, ὁ, difficilis cuſtoditu.

Δυσδιαχώρητος, ὁ καὶ ἡ, ſeparatu difficilis. Gaza alicubi exponit, minus aluum ſubducens, leuiganſque, qui difficulter exerit, qui eſt aluo aſtricta, qui difficilè deiicit, qui aſtricta & dura eſt aluo, Alexander Aphrodiſeus Probl. 90, lib. 1. δυσδιαχώρητα, quę aluum aſtringunt.

Δυσδιέξιτος, ὁ καὶ ἡ, acceſſu difficilis, aut tranſitu, δυσέξοδος.

Δυσδιέξοδος, cuius exitus ægrè reperiri poteſt. δυσδιέξοδος λαβύρινθος, labyrinthus inexplicabili ambagum perplexitate ſinuoſus, Nazanz.

Δυσδιερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis ſcrutatu.

Δυσδιήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, irrecitabilis.

Δυσδίοδος, difficulter peruius.

Δυσδιοίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis ad diſpenſandum.

Δυσδοκίμαστος, ὁ, cuius experimentum difficile, probatu difficilis.

Δυσσεβὴς, & δυσσεβὴς, in carmine, impius. vnde δυσσέβεια, impietas, & δυσσεβίη apud Nonnum. δυσσεβὴς ἐπιθυμία, libido nefanda, illicita, Alexand. Aphrod.

Δυσειδία, ας, ἡ, deformitas.

Δυσειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fœdus, turpis, deformis. Chryſoſtom. ἡ αἰσχρὰ καὶ δυσειδὴς τῆς πραγμάτων ὄψις.

Δυσείκαστος, ου, ὁ, infeliciter expreſſus, coniectu difficilis.

Δυσειματοῦντες, lugubri veſte vtentes.

Δυσείμων, ὁ, malè veſtitus, pannoſus. ἀχίτων, δυσείμων, αὐτὸ καλλωπισοῦ, Nazanzen. pro accuratè culto: incultus.

Δυσείσπλευστος, nauigatu difficilis.

Δυσεκβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis ad cogendum.

Δυσέκδοτος, ου, illocabilis.

Δυσέκθυτα, τὰ, dira ſacra. δυσέκθυτα σημεῖα καὶ πονηρὰ, Plutarchus, triſtia exta.

Δυσέκλειπτος, indeſinens.

Δυσεκλόγιστος, ου, cognitu iudicatúque difficilis.

Δυσέκνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis lauatu. Plato de Republ. 2. ἃ αἱ τηλικοῦτος ὢν ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι, acrius ea inhærent & difficilius eluuntur.

Δυσεκτέλεστος, ὁ καὶ ἡ, cuius finis & exitus grauis eſt.

Δυσέκπλυτος, qui non facilè elui poteſt, indelebilis.

Δυσεκπύητος, ὁ καὶ ἡ, ſuppuratu difficilis, Galenus ad Glauconem.

Δυσέλεγκτος, ου, indeprehenſibilis. aliâs δυσέλικτος.

Δυσελένα, infauſta Helena, Eurip.

Δυσέλικτος, circumactu difficilis. Nazanzen. δυσέλικτος λαβύρινθος, labyrinthus circumactu difficilis.

Δυσελπιστία, ἡ, deſperatio, remiſsio, diffidentia.

Δύσελπις, ιδος, abiectæ ſpei, deſperans, deſpondens animum: item in ſpem non cadens, ſperatu difficilis. Ariſtoteles libro 3. Ethicorum, δύσελπις δή τις ὁ δειλὸς, &c.

Δυσέλπιστος, ου, diffidens, inſperatus.

Δυσέμβατος, inacceſſus, inuius.

Δυσέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis acceſſu, aut euaſu, Ariſtoteles.

Δυσεμετεῖν, ægrè vomere, Areth. in Apocalypſi.

Δυσεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè vomit, Dioſcorides libro quarto.

Δυσέμφατος, malæ ſignificationis. Damaſcen. ἐπειδὴ δυσέμφατόν ἐστι τὸ τῆς κακίας ὄνομα, δύο σημαῖνον, primore ſignificatu auerſandum.

Δυσεντερία, ας, ἡ, dyſenteria, inteſtinorum dolor, & eſt vlceratio arteriarum ac viſcerum, perſeuerans ex cauſis extrinſecis, videlicet frigoris, caloris, potionis, cibíque minimè concocti: tormina Latinè vocantur. Actor. Apoſt. cap. 28, ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ δυσεντερίᾳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι.

Δυσεντερικὸς, ου, inteſtinorum difficultate laborans, cui aluus ſuppreſſa nihil reddit, vt vertit Gaza apud Alexandrum Aphrodiſæum, Problemat. 93, lib. primi: dyſentericus, qui inteſtinorum torminibus laborat, exulceratus inteſtina, Dioſcor. lib. 1.

Δυσέντευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaffabilis, Polyb. lib. quinto, qui ſui conueniendi copiam non facit.

Δυσεξάγωγος, ὁ καὶ ἡ, qui difficilè educitur, qui vix educi poteſt.

Δυσεξάλειπτος, qui difficulter obliteratur. Herodian. libro 2, ἐν παρόντι διηνεκεῖ πεπρακὼς, τὰ μὲν δεινὰ τῆς ἱεροῦ ἀεὶ μνημονεύοντας: τὸ γὰρ λυπηρὸν δυσεξάλειπτον. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ.

Δυσεξάλλακτος, ineuitabilis.

Δυσεξανάλωτος, ου, qui difficilè conſumitur.

Δυσέξαπτος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè accenditur.

Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu, & euolutu. Alicarn. de Thucydide, πάντα σκολιὰ καὶ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα.

Δυσεξεύρετος, ου, ὁ, difficilis inuentu.

Δυσεξήμερος, ου, ὁ, difficilis ad cicurandum.

Δυσεξήνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vix enodabilis. δυσεξήνυτος δεσμὸς,

nexus explicatu difficilis, Eurip.

Δυσέξιτηλος, ὁ καὶ ἡ, qui difficulter aboletur, qui ægrè dilabitur, Dioſcor. lib. 7.

Δυσέξιτητος, ægrè peruius, vel tractabilis.

Δυσέξοδος, exitu difficilis, inuius.

Δυσέξιστος, elatu vel interpretatu difficilis.

Δυσεπέκτατος, qui difficulter extenditur.

Δυσεπιβούλευτος, ν, cui non facilè fiunt inſidiæ, cui difficilè imponitur, Xenoph.

Δυσεπικούρητος, ὁ καὶ ἡ, cui vix auxilium afferri poteſt. δυσεπικούρητος ἀπορία, non facilè ſuppeditabilis penuria, Alcidamas.

Δυσεπίκριτος, ὁ καὶ ἡ, iudicatu difficilis, Apollon.

* Δυσεπίσχετος αἱμοῤῥαγία, quæ cohiberi nequit, Galen.

Δυσεπιχείρητος, ὁ καὶ ἡ, qui non facilè capitur, inexpugnabilis, munitus, intractabilis, iniuriarum perſequentiſſimus. δυσεπιχείρητα σοφίσματα, quæ ægrè aſtrui & confici poſſunt.

Δυσεργαστος, ὁ καὶ ἡ, qui conficitur difficilè.

Δυσέργημα, ατος, τὸ, moleſtia.

Δυσεργής, έος, ὁ καὶ ἡ, iners, torpeſcens.

Δυσεργία, ας, ἡ, difficultas.

Δύσεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis ad opus. δύσεργος ὕλη, Theophraſt. lib. 5. in primo tractatu, difficilis ad fabricam ardui operis, inutilis.

Δυσερεύνητος, ν, ὁ καὶ ἡ, inſcrutabilis, inuius, difficilis interpretatu.

Δυσέρημος, ὁ καὶ ἡ, deſertus, deſolatus.

Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, litigioſus, iurgator. Iſocrat. ὁμιλητικὸν ἴσθι, μὴ δύσερις ὢν, μηδὲ δυσάρεστος, &c. δύσερις φιλονεικία, Bud. in Epiſt. prior. Itẽ turbulẽtus, rerum nouarũ ſtudioſus.

Δυσέριστος, ν, ὁ καὶ ἡ, cum quo difficulter contenditur.

Δυσερμήνευτος, ν, ὁ καὶ ἡ, difficilis interpretatu. δυσερμήνευτος λέγειν, explicatu difficilis, Paul. cap. 5. ad Hebræos.

Δυσερμία, ας, infortunium.

Δύσερμος, infelix, exſpes, δύσελπις.

Δύσερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, difficilis in amorem, infelicis amoris, perditè amans. δύσερως καὶ δύσποτμος ἔρως, mala & infauſta cupiditas, Plutarch. in Pericle. δυσέρωτες ἔρωτες, amores perditiſſimi, Baſil. in Epiſt. δύσερως χέλυς, Chelys amore inſano perdita & miſera. δυσέρωτας ἀφροδισίων, perdito amore rei venereæ capti, Xenoph.

Δυσερώτως, moroſè in amando. δυσερώτως διακεῖσθαι, moroſè amare, aduerſo cupidine amare, Bud. in Epiſt. poſt. Lucian. οὐκ ὀλίγους αὐτῶν ἐπὶ σοὶ δυσέρωτας ὄντας, non paucos ipſorum ita te perditè amantes, ita tui perditos amatores, ita te miſerè depereuntes, &c.

Δυσέσβολος, ν, inacceſſus.

Δυσευτεκνία, ας, ἡ, ſterilitas animi.

Δύσετο, occidebat, εἰς ἠέλιον ἰδέσθαι. Odyſſ. ο. δύσετο δ' ἠέλιος: à Futuro δύσομαι, quod in tempus præſens transfertur, inquit Etym. ſcribitur & δύσατο, per α.

* Δυσετυμολόγητον ὄνομα, cuius etymologia vix reddi poteſt.

Δυσευκάθαρτος, ν, ὁ καὶ ἡ, incluibilis.

Δυσέφικτος, ὁ καὶ ἡ, captu difficilis, inacceſſus, aditu difficilis: vnde δυσεφικτότερον, Nazãz. captu difficilior, comprehenſu difficilis. δυσεύνοτος, vix aſſequendus.

Δυσεύρετος, inuentu difficilis. δυσεύρετον χρῆμα, res inuẽtu difficilis, Lucian.

Δύσζηλος, ν, ὁ, ſuſpicioſus, inuidioſus. τὸ δύσζηλον, degener affectatio, Plutarch. πολὺ τὸ δύσζηλον ἔχουσα φύσις, in degenerem quandam affectationem deprauata natura, Bud. de eo qui aliena bona admiratur, & ſuæ fortunæ ſuccenſet.

Δυσζηλία, pro zelotypia, Athenæo in malam partem æmulatio.

Δυσζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperueſtigabilis.

Δύσζωος βίος, in Epigram. vita difficilis, vita cum difficultate acta.

Δυσηκής, incurabilis.

Δυσηκοΐα, ας, ἡ, grauitas auditus, aurium grauitas, auriũ tarditas. δυσηκοΐαις βοηθεῖ, medetur audiendi difficultati, Dioſcorid. lib. 2.

Δυσήκοος, ου, grauiter audiens, difficilè audiens.

Δυσηκοοῦντες, difficulter audientes.

Δυσήλατος, ὁ καὶ ἡ, vix equitabilis. δυσηλατώτερον πεδίον, cãpus equitatu difficilior.

Δυσηλεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, grauis, moleſt⁹. epith. mortis: maledicus Laſcar. expoſuit, quaſi δυσαλγής. Sunt qui deducãt à verbo ἀλέγω, i. curo, quòd moleſtam curã afferat. δυσηλεγέες πηλῆες, i. χαλεπῶς φροντίδα παθοῦσι καὶ δυσμεριμνος.

Δυσήλιος, ου, carens ſole, opacus.

Δυσημερέω, ῶ, ſum infelix. Athen. μὴ μαίνεσθαι πρὸς τῷ τυχεῖν δυσημερήσαντι καὶ εἰσελθόντι εἰς τὴν οἰκίαν, γλυκέα γάλα παρεχέλαι ῥοφῆσαι, &c. ſignificare videtur victo in certamine, vel exacto ex theatro. Alibi δυσημερεῖν dixerat, de agone tragico loquens.

Δυσημερία, ας, ἡ, aduerſitas.

Δυσήνεμος, ν, ὁ καὶ ἡ, graui vento agitatus: aliquando grauiter olens & fœtens. δυσήνεμος χθών, regio ventis vexata, Dionyſ. de ſitu orbis.

Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, effrenis.

Δυσηνιόχητος, gubernatu difficilis.

Δυσηνίως, effrenatè.

Δυσήνυτος, ν, inextricabilis: ſed δυσήνυκτος, δυσκατόρθωτος.

Δυσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, moleſtus.

Δυσήροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aratu difficilis.

Δυσήτωρ, triſtis.

Δυσηχής, έος, ὁ καὶ ἡ, malè ſonans. δυσηχὴς πόλεμος, i. κακὸν ἦχον ἀποτελῶν, bellum horriſonum, Iliad. ε.

Δύσηχος, diſſonus, Hermogenes.

Δυσθαλὴς, infeliciter aut ſerò germinans.

Δυσθαλπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, qui vix caleſit.

Δυσθανατέω, μ. ήσω, π. ηκα, crucior moriendo, anxiè morior, certo de vita. Plato de Herodico loquens, qui morbum per totam vitam ad ſenectutem vſque perduxit, ſub cura medicorum viuens, quod ipſe reprehendit, δυσθανατῶν δὲ ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο.

Δυσθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortifer. δυσθάνατον δένδρον, arbor mortifera, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 10.

Δυσθανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infeliciter mortuus, malè periens.

Δυσθανὼν, mortuus morte difficili.

Δυσθέατος, ν, ὁ καὶ ἡ, inuiſus, non viſus, horribilis aſpectu. Sophoc. ὦ δυσθέατον ὄμμα, ô dirum ſpectaculum.

Δύσθεος, ν, ὁ καὶ ἡ, odioſus Deo, ἀσεβής.

Δυσθεράπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immedicabilis, deploratus, incurabilis, difficulter medicabilis. Ita apud Sophoclem vocatur Aiax: quòd ægrè auelli poterat à ſententia de cõſciſcẽda ſibi morte, καί μοι δυσθεράπευτος αἴας ξύνεστιν ἐφεδρεύει, id eſt, δυσίατος.

Δυσθεώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis contemplatu, viſum fallens, occultatus, & contuitu difficilis.

Δυσθήρατος, difficilis venatu & captu. ἔοικε πάνυ χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἱστορία τἀληθές, perdifficile valdéque laborioſum videtur, hiſtoria veritatem ipſam conſequi, Plutarchus in Pericle. Item, difficilis intellectu, Baſil. de parabolis Salomonis loquẽs, δυσθήρατος ὁ τῆς λέξεως ταύτης ὁ νοῦς.

Δύσθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui parum ſuccedit venatio.

* Δυσθησαύριστος ὁ καρπὸς, q. difficulter aſſeruatur, fugax.

Δυσθνήσκω, malè morior & ingloriè, Eurip. vnde δυσθανὼν, ægrè mortuus.

Δύσθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non facilè frãgitur, fragilis, fractu peruicax, lentus, frangenti contumax.

Δυσθυμεῖν, animum deſpondere. μὴ δυσθύμει, animo ne conſterneris. δυσθυμοῦμαι, ſum animo ęgro, Euripides.

Δυσθυμία, ας, ἡ, triſtitia, mœror animi, anxietas: cui εὐθυμία opponitur ab Ariſtotele in Problem.

Δύσθυμος, ου, ὁ, triſtis, mali conſilii, qui eſt animo elangueſcente. δύσθυμος & δύσελπις ab Ariſt. in Probl. p eodé

fermè ponuntur, quaſi anxius & diffidens fortunæ, vel mœrore plenus, vt ἄθυμος, remiſſus, χαλῶντες, animo conſternatus. τὸ δύσθυμον, animi iniquitas, Budæus.

Δυσθύμως, languidè.

Δυσὶ, duobus, δυοῖν: vide Δύο.

Δυσίατος, ου, ὁ καὶ ἡ, incurabilis, ſeu curatu difficilis, difficulter curabilis. Galen. ad Glaucon. εἰς ἀνίατον ἢ καὶ δεινῶς δυσίατον ἐμβαίνεται νόσημα.

Δύσιδρος, ου, ὁ, cui difficulter elicitur ſudor, qui ægrè ſudat.

Δυσιερέω, μ. ήσω, π. ηκα, malè ſacrifico, Plutarch. in Phocione, οἱ δυσιερῶντες, quibus ſacrificia dira portendunt.

Δυσιθάλασσον, mare ſubiens: retis epitheton.

Δυσίμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus, inſuauis.

Δύσιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitatui minus idoneus, Xenoph.

Δύσις, εως, ἡ, occaſus, ingreſſus. Eſt autem triplex occaſus, vt tradit Ariſtot. de mundo, ἡ μὲν θερινὴ δύσις, ἡ δὲ ἰσημερινὴ, ἡ δὲ χειμερινὴ, id eſt, alius occaſus ſolſtitialis, alius æquinoctialis, alius brumalis.

Δυσίχνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inueſtigatu difficilis.

Δυσκάθαρτος, ου, ὁ, pernicioſus, immundus, pollutus.

Δυσκάθεκτος, ου, ὁ, contentu ſeu retentu difficilis, indomitus, inſolens, effrenatus, qui contineri non poteſt, temerarius, præceps. δυσκάθεκτα καὶ δυσάρεστα πλήθη, infrenes difficiléſque multitudines, Plutarch. in Numa. δυσκάθεκτοι ἵπποι, equi irrequieti, Nazanz. vbi tamen δυσκάθετοι legitur. δυσκάθεκτοι ὁρμαὶ, indomiti impetus, Baſilius in Epiſtolis.

Δύσκαπνος, ὁ καὶ ἡ, fumoſus.

Δυσκαρτέρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. δυσκαταγώνιστος τῇ θεραπείᾳ, qui non facilè cura expugnatur.

Δυσκατάκλαστος, fractu difficilis.

Δυσκατάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis reconciliatu, difficilis mutatu.

Δυσκατάλυτος, inexpugnabilis.

Δυσκαταμάθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis ad diſcendum.

Δυσκαταμαθήτως ἔχειν, intellectu difficile eſſe, Iſocrat.

Δυσκατανόητος, ου, ὁ, varii ingenii homo, difficilis intellectu.

Δυσκατάπαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nequit ſedari, implacabilis, elrequietus, Euripides.

Δυσκατάποτοι, vix potabiles. * Δυσκατάποτος τροφὴ, cibus qui difficulter aut moleſtè deuoratur, Ariſtot.

* Δυσκατάρτιστος, in Hippiatr. ὅσοι δὲ δυσκατάρτιστοι ἐν τῷ ὀχεύεσθαι ἢ τοκετεύειν: videtur ſignificare eos qui conceptum non perficiunt.

Δυσκατάστατος, emendatu difficilis, ſedatu difficilis. * δυσκατάστατος ταραχὴ, tumultus qui ægrè ſedatur, Xenoph. lib. 5. Pædiæ.

Δυσκαταφρόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, contemptibilis.

Δυσκατέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, confici contumax, difficilis ad perficiendum, difficilis cōfectu. δυσκατέργαστοι σφακελισμοί, moleſti dolores, indomitæ dolorum vexationes, Dioſcorid. lib. 8, cap. 4.

Δυσκατέχετον, ου, τὸ, quod difficulter continetur.

Δυσκατόπτης, obſcurus.

Δυσκατόρθωτος, corrigi contumax, quem difficulter aſſequaris. Galenus ad Glauconē, ἔστι δὲ ἡ συμμετρία τῆς ἐψήσεως αὐτῆς δυσκατόρθωτος.

Δυσκατούλωτος, ægrè cicatricem ducens, Dioſcorides lib. 3, cap. 87.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè & grauiter ſonans, maledicus. Heſiodus, δυσκέλαδος ζῆλος.

Δυσκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens graues curas.

Δύσκημος, ſtultus, inauſpicatus.

Δυσκινησία, difficultas mouendi, torpor, ſegnities.

Δυσκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis motu, piger, torpens, ad motum tardus, ſeu ſegnis. δυσκίνητος ἀνὴρ, in Epigram.

Δύσκλεια, ας, ἡ, infamia, κακὴ φήμη, dedecus.

Δυσκλεὴς, ὁ καὶ ἡ, infamis, ignobilis, ἄδοξος. Iliad. β, δυσκλέα Ἄργος ἱκέσθαι, pro δυσκλεᾶ.

Δυσκληδόνιστος, malè ominatus.

Δυσκληρέω, μ. ήσω, π. ηκα, infortunatus ſum.

Δυσκληρεία, ας, ἡ, infortunium.

Δυσκοίλιος, ου, ὁ, cui aluus eſt aſtrictior, Cæl. lib. 6, c. 22.

Δυσκοιτία, ας, ἡ, difficultas cubandi.

Δυσκολαίνω, μ. ανῶ, π. κα, grauiter fero, indignor, ſuccenſeo, moleſtia & difficultate implicitus ſum. vnde τὸ δυσκολαῖνον, moleſtia. Xenophon, τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. Ariſtophan. τί δυσκολαίνεις; quid conquereris?

Δυσκολία, ας, ἡ, difficultas, moroſitas, moleſtia, offenſio, ſimultas, truculentia, ψόγος περὶ τῶν ἀγαθῶν, & ſecundū Ariſtotelem, ὑπόκρισις περὶ τὰς διαλεκτικὰς ἀποκρίσεις, συλλογισμοῦ φθαρτική.

Δυσκόλλητος, ὁ καὶ ἡ, qui difficulter coaleſcit, Gal. ad Gl.

Δυσκολόκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, flexu difficilis, Ariſtophan. de cantu molli & fracto, i. non ſeuero flexu vocis, vtitur.

Δυσκολόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incommodè cubans ſeu cubare ſinens: curæ epitheton. Ariſtoph. νεφ. ἴτω καί γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε μερίμνης, curæ anxiæ.

Δύσκολος, ου, ὁ, difficilis, moroſus, qui facilè afficitur tędio. δύσκολος ἀνὴρ, Plutarch. in Fabio. δύσκολος βίος, vita miſerabilis, difficilis atque acerba, Ariſtoph. δύσκολος τὴν φύσιν, moroſus, AEſchin. * Ioſephus etiam pro inhoſpitali & qui extraneum non admittit, de Spartanis loquens ob ξενηλασίαν. Chryſoſto. in genere fœminino, δύσκολος φυλακή. δύσκολον θρέμμα, δύσκολον κτῆμα, Plato de Leg. δύσκολος ψυχὴ, peruerſa anima, peruerſitas, Idem. * Ariſtot. 4. Ethic. opponit δύσκολον τῷ ἀρέσκῳ, ei qui dedere ſe aliis nouit inter diſſerendū & in conuictu. Itē Dyſcolus Apollonius dictus eſt, quòd difficili phraſi vſus ſit.

Δυσκόλως, moroſè, difficulter. δυσκόλως πεφύκασι, natura ſunt deprauata, Iſocrat. in Euag. δυσκόλως ἔχω πρός τι, Demoſth. δυσκόλως διατίθεμαι περί, &c. Iſocrat. ſum infeſtus, ægrè fero, non facilè probo.

Δυσκρασία, ας, ἡ, intemperies, aduerſa cōſtitutio ſeu habitudo, mala temperies: ſic Gaza vertit.

Δύσκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, intēperatus, immodicè temperatus.

Δύσκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis iudicatu.

Δυσκρίτως, difficili iudicio. δυσκρίτως ἔχω, ancipitis ſum iudicii, Ariſtophanes.

Δύσκωφος, ου, ὁ, ſurdaſter, aurium grauitate laborans.

Δύσληπτος, incōprehenſibilis, captu difficilis. Lucian. καὶ ἔδοξας σοὶ βραχὺ καὶ δύσληπτον ὑπὸ λεπτότητος, in Anacharſi.

Δυσλόγιστος, improuiſus, iudicatu difficilis, cuius ratio difficulter initur. Sophocl. καὶ περί τι δυσλόγιστον αὖ ἔξειν χρέος, id eſt, δυσκατανόητον, ἄσκοπον.

Δύσλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſolubilis, ſolutu difficilis.

Δυσλύτως, inſolubiliter.

Δυσμαθὴς, έος, qui non facilè addiſcit, hebes, rudis. Plato 2. de Rep. ἀλλ' ἐγώ τις, ὡς ἔοικε, δυσμαθὴς, i. tardus. δυσμαθὴς ἰδεῖν, viſu difficilis, i. δυσσύνετος, Euripid.

Δυσμαθία, ingenii tarditas, hebetudo animi. Plato in Epiſt. δυσμαθίαν τίκτουσα.

Δυσμανῆ ὕδατα, aquæ rarefactu difficiles, Theophraſt. lib. 7, cap. 5. hiſtor. plant.

* Δυσμαχεῖν, pro ægrè repugnare, laborare in pugna, Plutarchus in Sympoſ.

Δυσμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpugnabilis, inuictus.

Δύσμαχος, ὁ καὶ ἡ, difficulter expugnabilis, inuictus, indomitus, i. δυσκαταγώνιστος, præfractus.

Δυσμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexorabilis.

Δυσμεναίνω, μ. ανῶ, inimicor: Neutr. Dat.

Δυσμένεια, ας, ἡ, inimicitia, odium, inuidia, maleuolentia, hoſtilitas. * δυσμενέων, δυσμενέοντος, ſimultates gerens vel exercens.

Δυσμετάβλητος, ου, ὁ, qui ægrè mutatur & coquitur in ventriculo, mutatu difficilis.

Δυσμετάδοτος, difficilis elargitu, qui ægrè impertitur.

Δυσμετά

Δυσμετάθετος, ὁ καὶ ἡ, incommutabilis.

Δυσμετακίνητος, ὁ καὶ ἡ, immobilis.

Δυσμετεχείρισος, ὁ καὶ ἡ, difficilis expugnatu, inacceſſus, qui vix contrectari poteſt, inexpugnabilis.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ, occaſus, obitus ſolis, veſpera.

Δυσμενὴς, ὁ, inimicus.

Δύσμηνις, qui implacabiliter iraſcitur. δύσμηνις χόλος, in Epigramm.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater. Odyſſ. ψ. Telemachus ad Penelopem, quum ipſa non ſatis agnoſceret Vlyſſem, μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα. ſic in Iliade Hector ad Paridem, δύσπαρι.

Δύσμητις, doloſus, malarum artium, κακότεχνος.

Δύσμικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, commiſtu difficilis, natura diuerſus, commiſtioni repugnans.

Δυσμίμητος, ὁ καὶ ἡ, imitatu difficilis.

Δυσμίσητος, ὁ, exoſus.

Δύσμορος, infelix, δύσμορος, malè moriẽs, infortunatus.

Δυσμορία, ας, ἡ, mors infelix. in Epigramm.

Δύσμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix. Lucian. ἄθλιον ἀπὸ κακῶς καὶ δύσμορον.

Δυσμορφία, ας, ἡ, deformitas.

Δύσμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, deformis.

Δυσνόστος, reditus æger & grauis, Euripid.

Δυσνύμφευτος χθὼν, terra grauis nuptiis, i. ſponſis.

Δύσνυμφος, ὁ καὶ ἡ, qui inauſpicatus fecit nuptias, Eurip.

Δυσξήραντος, ὁ καὶ ἡ, qui difficilè exiccatur.

Δυσξύμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, moroſus in conuictu, cum quo nec facilè nec cõmodè pacta ineuntur. Xenoph. πολλῶν χρημάτων ἐπιθυμεῖ, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι. * δυσξύμβολοι γέροντες, Gaza ex Cicerone, difficiles ſenes.

Δυσξύνετος, imprudens, vel intellectu difficilis, * difficulter intelligens, Genit. δυσξύνετα διαγράμματα τῆς γεωμετρίας, Xenophon.

Δύσοχθος, ου, ὁ, onuſtus.

Δυσοδία, ας, ἡ, iter inuium, anceps via.

Δύσοδος, ου, aſper, difficilis & inuius, difficilis ad tranſeundum.

Δυσοδοῦντες, ægrè facientes iter.

Δυσοίζειν, indignari, ſuſpicari, timere.

Δύσοικτος, immiſericors.

Δύσοιμος, infauſtè veniens.

Δύσοιστος, ὁ, ἡ, toleratu difficilis, intolerabilis.

Δυσοιώνιστος, infauſti occurſus, inauſpicati augurii.

Δύσοκνος, qui non facilè aliquid aggreditur, ſed ſemper cunctatur.

Δυσόκνως, grauatim, ægrè, difficilè. * δυσόκνως τε καὶ δυσαποσπάστως καταλιπόντες τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας.

Δυσόλεθρος, ὁ καὶ ἡ, ægrè moriens & tabeſcens, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. vbi τὴν κοκκυμηλέαν, i. prunum, βαθύρριζον καὶ δυσόλεθρον ξύλον vocat: lignum inextricabile Gaza exponit, quod difficilè interit, viuax.

Δυσόμιλος, cuius difficilis eſt conſuetudo, δυσπρόσοδος.

Δυσόμαλος, ου, ὁ, inæqualis.

Δυσόνειρος, inſomnioſus, tumultuoſa ſomnia gignens, inſomnia præbens imaginoſa & mala, grauia & tumultuoſa inſomnia pariens. δυσόνειρος ὕπνος, ſomnus ſomniis interpellatus, irrequietus.

Δυσοπτάω, infortunatus ſum.

Δύσοπος, ſeuerus, iracundus, infauſtus.

Δυσόρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis viſu. δυσόρατα δίκτυα, Xenophon 1. Pædiæ.

Δύσοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, iracundus, ὀξύχολος, πάνυ ὀργίλος. Sopho. τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος ὢν γῆρας βαρὺς ἐρεῖ, &c.

Δυσόριστος, ὁ καὶ ἡ, difficilis definitu.

Δύσορμος, per quod difficulter fit impetus vel tranſitus & eruptio: dicitur locus difficilis ſtationis, vbi naues ſtationem habere nequeunt, δύσορμος αἰγιαλὸς, litus inhoſpitale, Plutarchus in Fabio.

Δύσορνις οἰωνὸς, infelix augurium, Euripid. * pro infauſto & triſti, Plutarch. δυσόρνιθας δεῖ θνήσκειν ἀναγορεύοντες, aduerſis auſpiciis renuntiati conſules.

Δυσόρφνος, niger, obſcurus.

Δυσοσμία, grauis odor, δυσωδία, fœtor.

Δύσοσμος, ὁ, mali odoris, δυσώδης.

Δυσουρέω, laboro difficultate vrinæ, ægrè vrinã reddo. torqueor vrinæ difficultate, ægrè lotium reddo, difficilè meio.

Δυσουρία, ας, ἡ, vrinæ difficultas, ſtranguria, A Egin. l. 3.

Δυσουριάω, ῶ, lotium facio, δυσουρῶ. δυσουριῶντες, ii quibus vrina difficilè tranſit, Dioſcor. lib. 1, cap. 39. Galen. à στραγγουρίᾳ diſtinxit: vt δυσουρία modò ſit δυσχέρεια τοῦ οὐρεῖν: hæc verò κατὰ σταγόνα οὔρησις.

Δυσούριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix.

Δύσουρος, difficilis cuſtoditu.

Δυσπάθεια, ας, ἡ, κακοπάθεια, ægritudo affectus, nimia anxietas. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. pro repugnantia. μέγα δὲ πρὸς τὴν ὅλην πρὸς δυσπάθειαν ἡ συνήθεια, i. iuuat autem plurimum ad reſiſtendũ conſuetudo, ſeu nos multũ cõmunit aduerſus affectus & iniurias.

Δυσπαθέω, ῶ, ægrè fero. δυσπαθοῦντες πρὸς τὰ γενόμενα, rem indignè ferentes, Plutarch. in Pericle. δυσπαθῶ ἐπὶ τῇ συμφορᾷ, calamitates ægrè fero. * δυσπαθεῖν, ægrè affici dolore & labore, hoc eſt, καρτερεῖν, Nazanz.

Δυσπαθὴς, έος, qui non facilè afficitur, qui durus eſt cõtra medicamenta, inoffenſus, vitiis non obnoxius aut iniuriæ, præter modum affectus. Plutarch. opponit τῷ ἀπαθεῖ. Aliquãdo qui ægrè fert. δυσπαθέστερα καὶ καρτερικώτερα τὰ σώματα, Lucian. inoffenſa.

Δυσπαίπαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſper, difficilis aſcenſu.

Δυσπάλαιστος, ὁ καὶ ἡ, ſuperatu difficilis. δυσπάλαιστος τύχη, difficulter eluctabilis fortuna, i. ineluctabilis, Euripid.

Δυσπάλαμος, doloſus, malæ artis.

Δυσπαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, difficilis, durus, infelix.

Δυσπαράβλητος, incomparabilis, θαυμαστὸς, Plutarch. τὸ κάλλος ἐν πᾶσι δυσπαράβλητον ἐν δ' ὅσον ἐκπλῆξαι τοὺς ἰδόντας.

Δυσπαράληπτος, ὁ καὶ ἡ, difficulter perceptus.

Δυσπαραίτητος, ὁ καὶ ἡ, inexcuſabilis. δυσπαραίτητος θυμὸς, implacabilis ira, Plutarch. in Fabio.

Δυσπαρακολούθητος, obſcurus, Quintil. in 4. quẽ difficulter quis aſſequi poteſt. δυσπαρακολούθητον πρᾶγμα, res quam haud facilè aſſequaris. Fabius ponit inter genera cauſarum δυσπαρακολούθητον.

Δυσπαραμύθητος, ὁ καὶ ἡ, implacabilis, Plato in Timæo.

Δυσπαραμύθητος, difficilis conſolatu.

Δυσπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, virgo miſera, in Epigramm.

Δύσπαρι, infeſte, infauſte Pari. Hom. Ilia. γ. δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, i. κακὲ πάρι, ὅτι κακῷ ὀνόματι πάρις. δυς enim miſeriam & incommoditatem inferens, cum propriis nominibus etiam componitur. Sic δυσελένη de Helena. Euripid. αἰνόπαριν & αἰνελένην vocat.

Δυσπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui ægrè perſuaderi poteſt, refractarius, immorigerus: differt ab ἀπειθής. Xenoph. de canib⁹ venatoriis malè inſtitutis, qui non parent venatori.

Δυσπειθῶς, incredibiliter. δυσπειθῶς ἔχει πρὸς ταῦτα, ad hæc incredulus eſt, Plutarch. in Galba.

Δύσπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis perſuaſu.

Δυσπέμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempeſtuoſus, nauigationis & maris epitheton, quòd citra periculum tranſmitti nõ poſſit. Heſiod. ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἱμείρεις, &c. i. difficilis. Interdũ δυσάρεστος, δυστρόπευτος, implacidus, moroſus. Idem, μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶ, i. ne ſis moroſus conuiuii cauſa, quod amici multi apparent. Idem in Theog. οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται.

Δυσπενθέω, ῶ, vehementer lugeo, etiam in luctu conflictor, Plutarchus.

* Δυσπενθὴς, qui præter modum luget, Plutarch.

Δυσπεπτέω, ῶ, difficilè concoquo. Δυσπεπτοῦντες, ægrè cibum concoquentes. δυσπεπτούμενος, qui difficilè concoquitur, Dioſcorid. lib. 4.

Δύσπεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis concoctu. Dioſcorid. lib. 1,

cap.182, δυσκάτπεπτων διαφορητικὸς, ſuppurationes difficiles, & quæ ægrè maturantur diſcutiens. δύσπεπτα ὑποσήματα, abſceſſus concoctioni repugnãtes. Idem l.4, δύσπεπτα φύματα, tubercula moroſæ ſuppurationis, pani difficilè ſuppurantes, qui ægrè ad concoctionem perducuntur.

Δυσπέρατος αἰών, ætas quæ difficulter tranſigitur, Euripid. vbi & legitur δυσπέρατος.

Δυσπεριέλικτος φλοιὸς, cortex inextricabilis, Gaza.

Δυσπερίληπτος, ὁ ἡ, circundatu difficilis, incomprehenſibilis, qui difficulter capitur & tenetur.

Δυσπερίψυκτος, à perfrictionibus tutus. δυσπερίψυκτον σῶμα φυλάσσει, corpus à perfrictionibus tuetur, Dioſcorid. lib.1, cap.3, de oleo loquens.

Δυσπέτημα, ατος, τὸ, infortunium.

Δυσπετέω, ῶ, incommodum patior.

Δυσπέτημα, ατος, τὸ, malum, aduerſitas.

Δυσπετὴς, έος, ὁ ἡ, difficilis. Sophocl. ὁρῶ. μαθεῖν γὰρ ἴσχυσ' ἂν, οὐ δυσπετής, cognitu non eſt difficilis.

Δυσπεψία, ας, ἡ, difficilis concoctio, mala concoctio.

Δυσπινὴς, έος, ὁ ἡ, ſordidus. πίνος enim ſordes ſignificat. Ariſtoph. Acharn. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα.

Δύσπιστος, ου, incredulus, infelix, ſuperſtitioſus: item creditu difficilis.

Δύσπληκτος, qui ægrè obſtupeſcit. δύσπληκτος ὑπὸ φόβου.

Δυσπλήρωτος, impletu difficilis ſeu perfectu.

Δύσπλοος, difficilis nauigatu.

Δυσπνοέω, ῶ, ſpiritus anguſtiis laboro. δυσπνοοῦντες, ſuſpirioſi, Dioſcorid. lib.4, ægrè ſpirantes.

Δύσπνοια, ας, ἡ, ſpirãdi difficultas, anguſtia ſpiritus. Seruius ſic exponit, Faucibus autem morbi veniunt, qui omnes in difficultate ſpirandi cõſiſtunt, dum modicè eſt, neque ex toto ſtrangulatur, δύσπνοια dicitur: quum vehementer, ἆσθμα: quũ verò id acceſſit, vt niſi recta ceruice ſpiritus trahatur, ὀρθόπνοια dicitur. De hoc Celſus.

Δυσπνοϊκὸς, οῦ, ὁ, anguſtè ſpirans.

Δυσπολέμητος, ου, ὁ ἡ, inexpugnabilis.

Δυσπολιόρκητος, vix expugnabilis, inexpugnabilis.

Δυσπονὴς, έος, ὁ ἡ, anxius, i. χαλεπὸν πόνον ἐπιφέρων.

Δυσπόριστος, ου, ὁ ἡ, inuétu difficilis. Ponitur pro difficilis ſimpliciter. τὸ δυσπόριστον, penuria, cõquiſitu difficile.

*Δυσπορία, difficultas tranſitus & viæ, Xenophon.

Δύσπορος, ου, ὁ ἡ, difficilis tranſitu vel acceſſu. δύσπορος ὁδὸς, inacceſſa via, Lucianus.

Δυσποτμία, ας, ἡ, infelicitas.

Δύσποτμος, ου, ὁ ἡ, infelix, miſer, calamitoſus. δύσποτμος χλιδὴ, Sophocl. i. ἀτύχης τρυφή.

Δυσπραγέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, infelix ſum. Neutr. abſol. κακῶς πράττω, κακῶς ἔχω.

Δυσπραγία, ας, ἡ, infelicitas, importunitas.

Δύσπρακτος, ὁ ἡ, factu difficilis.

Δυσπραξία, ας, ἡ, infelicitas propriè in rebus gerendis, ſors aſpera. Soph. in Aiace, πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις, in calamitates incidere. δυσπραξίᾳ ληφθεὶς, in malis ſitus.

Δυσπρεπὴς, turpis, indecorus.

Δύσπρεπτος, ſectu difficilis.

Δυσπρόϊπτος, difficulter labens & cadens, Galenus.

Δυσπρόσδεκτος, ὁ ἡ, qui difficulter admittitur.

Δυσπρόσιτος, & δυσπρόσοδος, aditu difficilis, ferox, ſuperbus, inacceſſus. οἰκία δυσπρόσοδος πελάται, domus difficilis acceſſu, Plutarch. in Public. τὸ δυσπρόσοδον, quod ægrè redditur aut exit. Ariſtot. lib.7. Polit. δυσπρόσοδον χώραν τοῖς πολεμίοις, καὶ δυσέμβολον, pro eodem dicit.

* Δυσπροσπέλαστος, locus validus, acceſſu & obſeſſu difficilis, Plutarch.

Δυσπρόσοπτος, ου, ὁ ἡ, difficilis viſu, mali aſpectus.

Δυσπρόσωπος, deformis.

Δυσπύητος, ου, ὁ ἡ, ſuppuratu difficilis, Galen. ad Glau.

Δυσραγὴς, έος, ὁ ἡ, ruptu difficilis. δυσραγέστερα σώματα, pelles rumpi contumaciores, Lucian.

Δύσριγος, ου, ὁ, qui perpetuò friget, alſioſus, frigoris impatiẽs, Gaza. Ariſtot. de aſino, δυσριγότατον γὰρ δὴ τοῦτο τὸ ζῷον. Cæl. lib.13, cap.37. Item exponitur, frigus vehementer ſentiens, rigens: item & apud Ariſtot. in Probl. ſect. 5, qui difficulter rigore afficitur: quærit enim, διὰ τί οἱ ἀθληταὶ δυσρίγοι, οἱ ἔχοντες: vbi athletarum habitum, i. ἕξιν, eſſe ἀπαθεστέραν ὑπὸ τοῦ ἀέρος ait. δυσριγότεροι, frigus acrius ſentiens, Idem Ariſtot. in Probl.

Δυσσεβέω, ῶ, ago impiè.

Δυσσέβημα, ατος, impietas. Δυσσεβὴς, έος, ὁ ἡ, impius.

Δυσσεβία, i. δυσσέβεια, Nonnus. ἔντεα δυσσεβίης.

Δύσσειστος, inconcuſſus.

Δύσεο, indue. Heſiod. ἀλλ' ἐπὶ δύσεο τεύχεα χρύσεα.

Δύσετο, occidebat. Odyſſ. δύσετό δ' ἠέλιος: vt ἰδέσετο, apud eundem. Imperf. à δύσομαι. δυσόμενος, occidens apud Heſiod. ἀστέρος δὲ δυσομένοιο.

Δύσσοος, infelix.

Δυσσύλλεκτος, τὸ, quod difficulter colligi poteſt.

Δυστάζω, parum ſtatuere ſcio.

Δύστακτος, ὁ ἡ, ordinatu difficilis, Plato de Legib.

Δυστάλας, ανος, ὁ, miſer, triſtibus fatis natus. Fœmin. δυστάλαινα, miſera. Sophocl. ὦ δυστάλαινα.

Δυσταλαίως, ſordidè.

Δυστέκμαρτος, ου, ὁ ἡ, difficilis coniectu.

Δυστεκνία, ἡ, orbitas.

Δύστηνος, ου, ὁ ἡ, infelix, miſer: nempe quòd multum ſuſpiret, vel παρὰ τὸ στῆναι, quòd non habeat vbi ſtare poſsit. δύστηνα λογάρια, oratiunculæ miſeræ, Demoſth.

*Δύστηκτον, τὸ, contumax, quod ægrè cedit, & alterando colliqueſcit.

Δυστήρητος, ου, ὁ ἡ, ſeruatu difficilis, Phocylid.

• Δυστίβευτος, indignationi minus idoneus, Plutarchus in cauſis naturalibus, de venatione loquens.

Δύστλητος, ὁ ἡ, toleratu difficilis, in Epigramm.

Δυστοκεῖν, difficulter partũ edere. Ariſtoph. Ran. tranſlatè poſuit, ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ κακῶς πάσχειν. δυστοκεῖ ἡ πόλις, Lucianus, infelices partus edit, difficulter parit.

Δυστοκία, ας, ἡ, difficultas pariendi, difficilis partus.

Δύστομος, ου, ὁ ἡ, cæſu difficilis. Item δύστομος γένυς, i. maxilla mali oris, in Epigram.

Δυστόπαστος, ου, ὁ ἡ, difficilis coniectatu, quem non facilè coniectura poſsis aſſequi. παρὰ τὸ τοπάζω, diuino.

Δύστοπος, difficilis, abſurdus.

Δυστόχαστος, ὁ ἡ, qui non facili coniectura colligitur.

Δυστραπελία, ας, ἡ, ineptitudo.

Δυστράπελος, ου, ὁ ἡ, difficilis motu, durus, rigidus. τὸ δυστράπελον τῆς νόσου, i. κακόηθες, Chryſoſtom.

Δυστραπέλως, implacidè, contumaciter, inconcinnè.

Δύστροπος, ου, ὁ ἡ, difficilis, inexorabilis.

Δύστρος, ου, ὁ, Martius menſis apud Macedones.

Δύστροφος, ου, ὁ ἡ, qui difficilè nutricatur.

Δυστρύπητος, terebratu difficilis.

Δυστυχέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, infeliciter ago, aduerſa fortuna vtor, infelix ſum, res mihi ſunt aduerſę, Neutr. abſol. Interdum cum Accuſ. Lucian. βούλομαι εἰπεῖν οὐχ ὅσα ἀεὶ περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησε, dicere volo non quæcunq; tulit in amoribus infortunia. τὰ δυστυχηθέντα, aduerſa, Plutarchus in Romulo. δυστυχήσας ἀεὶ τῇ μάχῃ, qui malè pugnauit, Idem in Camillo. δυστυχῶν τῇ γυναικὶ, infelix in vxore, in Epigr. Hermog. δυστυχῶ ἀπαιδίαν. δυστυχῶ παρὰ τὴν ἀξίαν, indignam fortunæ iniuriam patior. δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, Lucian.

Δυστύχημα, ατος, τὸ, infortunium.

Δυστυχὴς, έος, ὁ ἡ, infortunatus, miſer, calamitoſus, aduerſam paſſus fortunam.

Δυστυχία, ας, ἡ, infelicitas, calamitas, clades, afflictio. δυστυχία πάθους, aduerſus rei euentus.

Δυσύπατος, bis conſul.

Δυσυπνέω, ægrè dormio, Plato lib.6. de Legib.

Δυσυπόστατος, intolerabilis, δυσυποχώρητος, ægrè cedens.

Δυσυπόστατος, ου, ὁ, inſuperabilis.

Δυσφαὴς,

Δυσφανὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, obſcurus.

Δύσφατος, innominatus, tacendus, nefandus.

Δυσφημοῦμαι, μ. ὴθήσομαι, π. ημαι, ſum infamis.

Δυσφημέω, μ. ήσω, π. ηκα, maledico, diffamo, famã ſpargo, malè ominor, quaſi ominoſè loquor vel odioſè, infami appellatione noto. τί δυσφημεῖς φροίμιά μοι κακὰ, αἰτὶ τοῦ ἱλεγολογεῖς, Eurip. in Hecub. cur malè ominaris his exordiis? cur ſermonũ exordia mecum diro ſumis ab omine?

* Δυσφημεῖν, quaſi βλασφημεῖν accipit OEcumen. in Actã Apoſt. de Caiapha, quum Chriſtus ſe filium Dei dixiſſet, διεκεκραγώς τι ϰ̀ λέγων ὅτι ἐδυσφήμησε, τὴν ἐσθῆτα περιέῤῥηξε. & δυσφημία, τὰ, Ibidem pro blaphemia accipit.

Δυσφημία, ας, ἡ, infamia, maledicentia, conuitium.

Δύσφημος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, maledicus, horrendus, infandus, funeſtus. vnde δύσφημος πόφος, Heſiodo.

Δύσφθαρτος, ὁ ϰ̀ ἡ, difficilis corruptu, deleri contumax.

Δυσφόρευτος, moleſtus, ſuſpicioſus.

Δυσφορέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, diſcrucior, angor, Depon.

Δυσφορέω, μ. ήσω, π. ηκα, moleſtè fero, δυσχεραίνω. Vnde Galeno δυσφοροῦντες, ægroti implacidi & inquieti: quibus opponit τοὺς εὐφόρως ἔχοντας. Heſiod. δυσφορέων ἐπιλήθεται, mœrens obliuiſcitur. δυσφορεῖ φέρει τὴν κύησιν, quum vterum fert, ægreſcit, Ariſtot. lib. 4. de gener. Animal. alio loco, δυσφορεῖ φέρει τὴν κύησιν, Plutarch. de tranquill. δυσφορεῖν πενίᾳ παρούσῃ, inopiam æquo ferre animo nequis.

Δυσφορὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, grauis, intolerabilis.

Δυσφόρητος, intolerabilis. δυσφόρητος ὄγκος, tumor, qui non facilè reſoluitur, Galen. ad Glauc. lib. 2.

Δυσφορία, ας, ἡ, tolerandi difficultas.

Δύσφορος, ου, moleſt⁹, grauis, portatu difficilis. χαλεπός. Sophocl. in Aiace, δυσφόρους γνώμας λέγει, τὰς ἐρκῶν ξεφημένας. φρενοβλαβεῖς, hallucinãtes & erroneas opiniones, & vecordes mentes.

Δυσφόρως, iniquo animo.

Δύσφραστος, ὁ ϰ̀ ἡ, vix explicabilis.

Δυσφρονέω, animum abiicio, ægrè fero. Heſiod. αὐτὰρ ἐγὼ δυσφρονέων ἐπιλήθεται.

Δυσφροσύνη, ἡ, angor, ægritudo, Heſiod. ϰ̀ ἐλύσατο δυσφροσυνάων, liberauit ſolicitudinibus.

Δυσφυὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, prouentu difficilis, difficilè naſcens. τὸ δυσφυὲς, naſcendi difficultas.

Δυσφυΐα, ας, ἡ, proueniẽdi difficultas. opponitur τῇ πολυβλαστίᾳ, Theophraſt.

Δυσφύλακτος, vitatu difficilis, ἄφυκτος, difficilis ſeruatu, qui difficilè cauetur. δυσφύλακτος μάθησις, Alcidamas. δυσφύλακτον ὀξυθυμίᾳ ὕπο, id eſt, quod difficulter ab iracundia defendi poteſt.

Δύσφυσις, ἡ, ingenium improbum, praua natura.

Δυσφωνία, aſperitas vocis. Hæc orationi plerunq; magnificentiam conciliat, vt apud Hom. αἰχμὴ δ' ὁ μὲν, ἀπ' αἰθρ ἐκ τοῖο χαλκοκορυσὴ. Sic apud Virgil. Fremet horridus ore cruento.

Δύσφωνος, ὁ ϰ̀ ἡ, diſſonus. τὸ δύσφωνον, incõmoditas vocis.

Δυσφώρατος, ὁ, difficilis deprehenſu, hoc eſt, potẽs quidam, ſeu tergiuerſator.

Δυσχαλὴς, merus, ἄκρατος. Item improbus, moleſtus.

Δυσχάριστος, ingratus.

Δυσχείμερος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, tempeſtuoſus. δυσχείμερος χώρα, ager frigidus, in tractu perfrigido ſitus. Homer. Iliad. β, οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, i. τραχὺν χείμωνα ἔχουσαν. Item frigidus & algoris impatiens, vt Gaza exponit.

Δυσχείμων, ὁ ϰ̀ ἡ, idem quod δυσχείμερος, Euripid.

Δυσχείρωτος, ου, ὁ, difficilis captu ſeu tractu, ferus.

Δυσχεραίνομαι, & Δυσχεραίνω, μ. ανῶ, grauor, indignor, improbo, grauiter & ægrè fero, inuitus facio, auerſor. Lucianus, οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐκ τοῦ βίου μετάστασιν ἐδυσχέραινε, non enim ex vita migrare ægrè ferret. Plato 2. de Repub. μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν, non abhorret ab iniuria. Idem epiſtola 7, ἃ δὴ πάντα θεώμενος ἐδυσχέρανα, quæ quidem omnia intuẽs graui animo tuli. Plato in Epiſtol. διὸ δὴ πολλὰ μηχανώμενος, ἅ τις ἂν δυσχεράνειε, quæ quis improbaret. Item indignabundè audio. Plutarch. in Cicer. τοῦ δ' ἐπαινεῖν αὑτὸν, ϰ̀ μεγαλαυχεῖν αὐτὸς ἑαυτὸν ὑπὸ πολλῶν δυσχεραινόμενος. Vbi paſſiuè dixit, quaſi qui ægrè ab hominibus audiebatur, & inuiſus erat. Eſt etiã addubito, hæſito, rem difficilem eſſe cẽſeo, Ariſtot. τῶν μετὰ φυσ. Genit. conſtruitur Atticè, ſed communiter Datiuo, & actiuè Accuſat. ὀλιγαρχίᾳ δυσχεραίνουσι, paucorũ principatui ſunt infenſi, Plutarch. in Themiſt. δυσχεραίνοντες τῇ τριβῇ, moræ pertæſi, Plutarch. in Pericle, δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, es nobis infenſus, Lucian. δυσχεραίνω ἐπὶ πεπρᾶχθαι, ægrè fero factum eſſe, Ariſtot. 3. Ethic. δυσχεραίνει παῖδας κοινωνεῖν, facit vt pueri abhorreant, Plato in Leg. cũ Accuſ. δυσχεραίνουσι οἱ νοσοῦντες τὰ βρώματα τὰ καθαρώτατα, oderunt ægroti cibos puriſsimos, Plutarch. de virtute & vitio. δυσχεραίνειν θάλπος, æſtũ grauiter ferre, Lucian. δυσχεραίνω τὸ ἀδικεῖν, Plato. δυσχεραινομένου τοῦ τῆς μοναρχίας ὀνόματος, quum inuiſum eſſet vnius principatus nomen, Plutarch. in Public. μὴ δυσχεράνητε, ne grauiter feratis. ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας, Lucianus. δυσχεραίνω τὸ πρᾶγμα, Demoſthenes. δυσχεραινόμενος, odioſus, inuidioſus.

Δυσχέρασμα, ατος, τὸ, idẽ quod δυσχέρεια, Plat. in Philebo.

Δυσχέρεια, ας, ἡ, moleſtia, difficultas, tædium, atrocitas, indignatio, incommoditas. Item δυσχέρειαι dicuntur διαπορήματα, argutationes, & ἀντιλογίαι, negotium differentibus exhibentes, Ariſtoteles τῶν μετὰ φυσ. libro 3, & 10, & 12, Budæus Comment.

Δυσχερέστερον, triſtius, moleſtius.

Δυσχερὴς, έος, ὁ ϰ̀ ἡ, difficilis, arduus, moleſtus, teter, grauis, fœdus, ὁ δυσκόλως ὑπὸ τῶν χειρῶν κατεργαζόμενος. δυσχερές τι ποιεῖ τῷ θανόντι, quippiam ingratum defuncto facit. τὰ δυσχερῆ, moleſtiæ, difficultates. Xenoph. δυσχερῶς ποιοῦμαι, i. indignè fero. δυσχερεῖς λόγοι, Demoſthenes.

Δυσχερῶς, grauiter, difficulter. δυσχερῶς ἔχω, me difficilẽ & moleſtum præbeo, Demoſth.

Δυσχημάτιστος, qui difficulter formatur.

Δύσχιστος, ὁ ϰ̀ ἡ, ſciſſu difficilis.

Δυσχλαινία, ſqualida veſtis & pannoſa, Euripid. δυσχλαινία τ' ἄμορφος.

Δυσχρὴς, ὁ ϰ̀ ἡ, inutilis, ſqualidus, malè tinctus.

Δυσχρηστοῦμαι, οῦμαι, ϰ̀ Δυσχρηστέω, ῶ, vſu rei cuiuſpiam offendor, Athen. lib. 3. Item incommodè ac impeditè verſor. Idẽ, ἦν δὴ μάλιστα δυσχρηστούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχιμάδεις καταπολεμάσματων, i. vexatus, cõflictatus, impeditus, Bud. Com.

Δυσχρήστημα, τος, τὸ, incommodum. Cic. lib. 3. de Finib. Incõmoda (inquit) & commoda (ſic enim εὐχρηστήματα & δυσχρηστήματα appello) cõmunia eſſe voluerunt, Bud. Com.

Δυσχρηστία, offenſio in vſu atque tractatione. Item verſuræ faciendæ difficultas. Cic. ad Attic. Mirifica enim eſt δυσχρηστία propter metum armorum. Dictio à verbo χρηστεύω deriuata, Bud. ibidem.

Δύσχρηστος, ου, ὁ ϰ̀ ἡ, inutilis, vſu abdicatus, in vſu damnatus, & cuius vſus ac tractatio difficilis eſt, vt Iſocrat. τὴν ἐξουσίαν δύσχρηστον appellat, quia pauci imperio & dominatu rectè vtuntur. δυσχρηστεῖ ἵππος, equus rebellis.

Δυσχροια, ας, ἡ, decoloratio.

Δύσχροος & Δύσχρους, malè coloratus. δυσχρούστερος, minus coloratus.

Δύσχυλος, ὁ ϰ̀ ἡ, difficili & moleſto ſapore. δυσχυλότερος, deterior ſapore, Theophr. lib. 3. de cauſ. plant.

Δύσχυμος, ου, ὁ, inſipidus, malè ſapidus.

Δύσχωλος, ὁ, claudicans.

Δυσχωρία, ας, ἡ, difficultas regionis aut locorum. αἱ δυσχωρίαι, ſalebræ & loca confragoſa, apud Arrian. in 6.

Δυσχώριστος, qui difficilè ſeparatur.

Δυσώδης, εος, ὁ ϰ̀ ἡ, putridus, graue olens, virus reſipiẽs, pernicioſus, fœtidus, virus olens, fœdum reddens odorem. δυσώδης νότος, auſter fœtidi halitus cauſa. δυσώδεις τι ϰ̀ καπνώδεις ἐρυγγάνοντες, graue olentem & acrem ſpiritum ructantes.

Δυσωδία, ας, ἡ, malus odor, fœtor, graueolẽtia, odor in-

gratus,grauis halitus,maleolentia.

Δυσωνεῖν,moroſum eſſe in emẽdo, & nolle tantum dare quantum petitur: ſed ad alios venditores ſubinde ſe conferre,vt vilius ematur,in Epigram.

Δυσωνίομαι,οῦμαι,tenaciter mercor illiberali adiectione pretii,Athenæus.

Δυσώνης,ὁ,difficilis emptor.

Δυσώνυμος,ου,ὁ καὶ ἡ,malus,infauſtus,infamis,mali nominis,execrandus,deteſtabilis.Iliad.ζ,δυσώνυμοι υἷες ἀχαιῶν, i. κακώνυμοι. Sophoc. χεῖται δυσπάπαλος, ὁ δυσώνυμος αἰὼν,i. δύσφημον ὄνομα ἔχων. Δυσώνυμος etiam exponitur οὗ τὸ ὄνομα ἐπαχθῶς οἱ ἄνθρωποι λέγει),διὰ τὸ μῖσος ὃ πρὸς ἔχουσι πρὸς αὐτὸν: καὶ δὲ λέγεται δυσώνυμος ὁ ἱλαρός.

Δυσωπέομαι,οῦμαι,ἡσομαι,π.ημαι, pudore vehementer afficior,ἐντρέπομαι,pudore confuſus ſum, vereor, ſum ſuſpicioſus,me pudet, auerſor,reiicio,ſum auerſus,prę verecundia oculos auerto, ſeu attollere non audeo, φοβοῦμαι, repudio,hæreo,ſuſpicor,reſtito,reuerentiam habeo,tur piter metuo,verecundor,iraſcor. Nam hoc vultu oſtendimus,qui veluti ſpeculum eſt animi. Veteres pro ſuſpicere tantum vſurpabãt,ſicut Plato in Phædro. Capitur etiam pro exoror & animo flector. Cõſtruitur cum Accuſat. διὰ τοὔνομα δυσωπεῖται τὴν τυραννίδα, ob nomen perhorreſcit tyrannidem,Plutarch.in Solone. τὸ δυσωπούμενον,verecundia.

Δυσωπέω,μ.ήσω,π.ηκα,exoro,placo,durè loquor,flecto, perſuadeo,quod & καταδυσωπεῖν dicitur,hæreo,hæſitabũdè aſpicio,viſum preſtringo,horribili ſpecie terreo,malè inſpicio, grauiter inſpicio, triſtitiam vultus præ me fero. δυσωπῶν τὸν θεὸν, Deum exorans, Baſil. Plutarch. in Lycurgo,ὕδατα δυσωποῦντα τὴν ὄψιν καὶ χαραγκώδη πνεύματα, id eſt, aquæ à quibus viſus abhorret. Idem in Fabio, κινήματα τῶν συμμάχων ἠπίοις ὁμιλῶν καὶ πρᾴως ἀνείργει καὶ δυσωπεῖ, defectiones vrbium clementibus colloquiis ſedãs & ſopiens. τὸ δυσωποῦν,pudor.

Δυσώπησις,εως,ἡ,placatio.

Δυσωπία,ἡ,vitioſus pudor,immodica verecundia,inutile & pernicioſum ſilentium. Dicitur etiam difficultas aliquid certò comprehendendi, occurrente ſemper adubitatione, vt euenit in rebus diuinis. Philo de mundo,τὰς δυσωπίας οὖν εἴ τις ἀποδιδράσκειν βούλεται τὰς ἐν τοῖς διαπορηθεῖσι,λεγέτω,&c.id eſt,quare ſi cui effugere propoſitum eſt identidem recurſantes huius quæſtionis difficultates,dicat,&c.

Δυσωπικὸς,ῆ,ὁ,grauis,acerbus,durus.

Δυσωπικῶς,grauiter,durè,acerbè,Ariſtoph.

Δυσωρέω,μ.ήσω,π.ηκα,difficulter cuſtodio,duram noctẽ ago,inſomnem noctem ac ſollicitam ago,vel malam horam ago,κακοπαθῶ φυλάττων. δυσωρήσονται περὶ μῆλα, nocturnam ac laborioſam agent ouium cuſtodiam.

Δυσωχεῖν,indignari.

Δύτης,vrinator, natator,ὑφύδρος, vel βύθιος κολυμβητὴς, Bud.Comment.

Δυτικὸς,ῆ,ὁ,occidentalis, vt ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex. Aphrod. Ariſtot.vocat δυτικὰ ζῶα,quę demergi in aquã ſolent.

Δυφὴς,ῆ,ὁ,noxius.

Δύω,Atticè pro δύο,duo. Heſiod.εἰσὶ δύω, τὴν μὲν κεν ἐπαινέσειε νοήσας.

Δύω,& εἰσδύω,& δύμι,μ.ύσω,ἀόρ.β.ἔδυν,ingredior,demitto,demergo,cingo,circundo. Item occido,Heſiod.αὐτὰρ ἐπὴν δύῃ,vbi occiderit, ſol videlicet. ἄστρα δύσουσι τὸ φέγγος αὐτῶν,ſtellæ auferent lumen ſuum,cap.2.Ioel Proph. occidere facient. ἐδύτην ἐν ὅπλοισιν,arma induerunt, Hom. δύνε πόλεμον,i.ἐνεπίλησε,χατίλησε,Idem.

Δυώδεκα,duodecim,Homer.

Δυωδεκάμηνος παῖς,puer duodecim menſium,Heſiod.

Δυωδεκάπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, qui habet duodecim filios,in Epigramm.

Δυωδεκάπηχυς,εος,duodenũm cubitorum.

Δυωδεκαδίμος,duodecimus,Nonnus.

Δυωδεκὰς,άδος,numerus duodenarius.

Δυωδεκαταῖος,id eſt,δυώδεκα ἔτη γεγονώς. Heſiodus,παῖδα δυωδεκαταῖον,&c.

Δυωδέκατος,duodecimus,Homer.

Δῶ,per Apocopen pro δῶμα,domus. Odyſ.α,ὑψερεφὲς δῶ.& pro δώματα,Heſiod.ναίειν χρύσεα δῶ. χαλκοβατὲς δῶ,id eſt,ærea domus.

Δώδεκα,duodecim. Odyſſ.ξ,δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι. Sic Ariſtot.de mundo,διῃρημένος εἰς δώδεκα ζῳδίων χώρας.

Δωδεκάβοιος, ου,ὁ,duodecim boum pretium valens.

* Δωδεκαδάκτυλον, τὸ, inteſtinũ ſtatim ex pyloro exortum, quod Galen. etiam ἔκφυσιν vocat, & δωδεκαδάκτυλον ἔκφυσιν, Herophil.

Δωδεκάδαρχος, ου, qui duodecim præfectus eſt, duodenarius præfectus.

Δωδεκάδαρχοι,duodenarii,q duodecim præſunt, Xen.

Δωδεκάδες θυσίαι,ſacrificia,quę duodecim animalibus conſtabant,ſicut τριττύαι,quæ tribus.

Δωδεκάεδρος,in duodenos ſitus,ſeſſilis. Plut.de Placit. ἐκ τοῦ δωδεκαέδρου,ait Pythagoram ſenſiſſe mundũ factum.

Δωδεκαέτης,ῆ,ὁ,duodecim annos natus.

* Δωδεκάθεος,herba à duodecim diis maioribus dicta.

* Δωδεκάθεον,medicamentum,cuius meminit AEgin. inter antidota.

* Δωδεκάθεοι,dii maiores dicuntur: nempe Iupiter,Iuno,Neptunus, Ceres, Mercurius,Vulcanus, Minerua, Apollo,Diana, Veſta,Mars,Venus,qui & dii maiorum gentium vocantur.

Δωδεκάκις,duodecies.

Δωδεκάκρουνος,ου,ὁ καὶ ἡ, habens duodecim fiſtulas & ſcaturigines. Athenieſes fontem eo nomine appellãt,quem & ἐννεάκρουνον dixere, & καλλιρρόην.

Δωδεκάμηνος, duodecim menſium. δωδεκάμηνος χρόνος, id eſt,annus.

Δωδεκαμήχανος,ου,ὁ καὶ ἡ,duodecim artium,verſutus.

Δωδεκάμοιρος,in duodecim partes diuiſus,in Epigram.

Δωδεκάπηχυς,εος,duodecim cubitorum, Theophr.

* Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, Plato in Phædro, ex duodecim coriis confecta.

Δωδεκαταῖος θάπτεται, die ab interitu duodecimo ſepelitur, Plato de Repub.

Δωδεκάτη,feſtum quoddam Athenis, quod & χόας vocabant.

Δωδεκατημόριον, ου,τὸ, duodecima pars. δωδεκατημόριον τοῦ ὅλου,pro vncia, Plato de Leg.

Δωδέκατος,duodecimus,Iliad.α.

Δωδεκάφυλλος,duodecim foliorum. δωδεκάφυλλα ῥόδα, roſæ quibus duodena folia inſunt.

Δωδεκάφυλον,ου,τὸ, duodecim tribus,cap.26. Actorum Apoſtol.

Δωδεκέτης,duodecim annorum.

Δωδεκηΐς,ίδος,ἡ, ſacrificium ex duodecim animalibus.

Δωδωναῖος, ὁ, Iupiter in Dodone regione Hyperboreorum cultus. δωδωναίας δρυὸς λαρύγματα, Nazãz. δωδωναῖον χαλκεῖον,æs Dodonæum.

Δωδώνη,ης,ἡ,Dodona,ſylua Epiri,& vrbs. Homer. Iliad. β,οἱ περὶ δωδώνην δυσχείμερον,&c. vbi Interpres, δωδώνη χωρίον ἐστὶν ἐν τῇ θεσπρωτίᾳ τῆς θεσπρωτίας ἱερὸν διὸς,ἔνθα τὸ ἐκ τῆς δρυὸς μαντεῖον τοῦ δωδωναίου διός.

Δωδωνίδες ἱέρειαι,Dodonææ ſacerdotes, Herodot.

Δώῃ,pro δῷ,dederit, Odyſſ.ξ,ὅτ' ἂν θεὸς γαῖαν ἀπείρονα δώῃ, καὶ σφιν ζωὰ λοῖσθε δώῃ. Heſiod.ὅς κεν μέγα δώῃ, χαίρει τῷ δώρῳ. Et δώησι pro eodem. Iliad.α, εἰ δέ κε μὴ δώωσι, ſi non dederit,δῷ,δῴη.

Δώην,pro δοίην,darem,per ectaſin.

Δῶκα,pro ἔδωκα. Soph. δῶρημα καίνω δῶκεν ἀλκηίμοις γονεῖς.

Δωλοφονία,& Δωλόφονα antiquè,clancularia & nocturna cædes.

Δῶμα,ατος,τὸ, domus,ſtructura,cubiculum, tectũ,pro

δώμημα, tectum planum, vt in Paleſtina. Matth. 10, Prædicate ſuper tecta, ἐπὶ δωμάτων. Romanis ſolaria & meniana tecta plana dicuntur, non culminata, quæ tranſuerſis trabibus ſuſtentantur. Hieronymus annotat δῶμα eſſe quod Latinè tectum dicitur, id eſt, excelſus & ſecretus locus. Cap. 20. Prouerb. Salomonis, Melius eſt ſedere in angulo domatis, quàm cũ muliere litigioſa in domo communi. Cap. 10. Actor. Apoſt. ἀνέβη ἐπὶ τὸ δῶμα, aſcendit ad ſuperiora domus: aliàs exponit tecti ſolariũ, & cap. 6. Dan. δώματα, mœnia, vel tecta, ſiue ſolaria.

Δωμάτιον, ου, τὸ, thalamus, domicilium, cubiculum, Nazanz. in Epiſt.

Δωμάω, ῶ, ήσω, extruo, ędifico. Lib. 3. Epigram. τύμβον ἀχαιοὶ δώμησαν: & lib. 2. eorundem, νηὸν ϖεριγλάφια δωμήσασθαι, condere & ſtruere.

Δώμησις, ædificium, οἰκοδομὴ, οἰκοδόμημα.

Δωμήτωρ, ορος, ædificator.

Δωματὶς, ῆ, apparatus, κατασκευή.

Δωσιών, demus. Iliad. ν, δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι ϖεριλυτὰ δώομεν ἄμφω.

Δωρεὰ, ᾶς, ἡ, donum, gratia, dos, largitio. βασιλέως δωρεὰν πέμψαντος τετρακισμυρίους πυρῶν μεδίμνους, quum rex miſiſſet quatuor milia medimnorum frumenti, Plutarch. Nazanz. ἣν εἴτυχες κατὰ δωρεὰν ἀφέσεως, ταύτην ἐπιμελείᾳ συντήρησον, quam gratis remiſſionem conſecutus es, eam diligentia conſerua, ϖερὶ τοῦ βαπτίσμ. ἐς τὴν δωρεὰν, dono. οἶαν δίδωσι δωρεὰν, Demoſt. Idem, ἔδωκαν δωρεὰν τὰ λύτρα. δωρεὰν ἔρανον ἔχω, Idem, gratis habeo collectam. δωρεαῖς ἐπιδοὺς μεγαλοπρεπέσι, ampliſſimo donatiuo eos proſecut⁹, Herodian. δωρεὰν, gratis, dono gratuito, fruſtra, Ariſtot. 2. OEco. τρέφειν στρατιὰν, δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι.

Δωρέομαι, οῦμαι, ήσομαι, π. ημαι, dono, largior, elargior, χαρίζομαι, munero, munere afficio, dono do. Dat. vel Accuſat iungitur. Voce Actiua dixit Heſiod. δῶρον ἐδώρησαν, donũ dederunt. ἐδωρήθην, donatus ſum. Soph. in Aiace, ᾧ δὴ τοῦ δ' ἐδωρήθη πάρα ζωστῆρι φοινίῳ, &c. balteo diſtrictus, quẽ ab hoc acceperat. Plato in Epiſt. μετρίως κεχαρισμένα τε αὐτοῖς καὶ δεδωρῆσθαι δοκεῖς, videris humanè ipſis eſſe viſus, ac muneribus proſecutus. ἵππον ἐδωρήσατο, equum dedit, Plut. in Fabio. Idẽ in Othone, δωρησάμενος ἅπαντας κατ' ἄνδρα χιλίαις δραχμαῖς, &c. largitione in omnes vſus viritim nũmis mille. δωρέομαί σοι τάδε, hæc tibi dono do, Herodo. & Paſſiuè, ἐδωρήθην ζωστῆρα ϖαρά σου, Soph. ſum donatus & accepi, ἐδεξάμην. δωροῦμαί σέ τι δῶ, Eurip. δωροῦνται χρυσίοισι, donant aureis, in Epigram.

Δώρημα, ατος, τὸ, donũ. Ariſtoph. νεφ. ἱερείοις τε θεοὺς δωρήμασι. Ariſtot. ἡ εὐδαιμονία θεῶν δώρημα.

Δωρηματικὸς, ῆ, ὁ, munificus.

Δωρητὸς, οῦ, ὁ, muneribus placabilis ſeu corruptus.

Δωριάζειν, nudari: ductũ à Spartanis puellis, quæ quũ ſaltarent aut exercerentur, veſte pellucida tegebãtur, vt ferè totũ corpus tranſpareret. διὰ τὸ τὰς δωρίδας χιτωνίσκοις.

Δωριακὸς, ῆ, ὁ, Doriacus, Doricus, Thucyd.

Δωριεὺς, έος, ὁ, Dorienſis.

Δωρίζειν, Dorico modo canere.

Δωρικὴ, armaturæ genus.

Δώριον, ου, τὸ, Dorium, cantilena ad virtutem incitans. Item nomen ciuitatis.

Δώριος, Doricus. δώριος ἁρμονία, Dorica harmonia, cui⁹ proprium eſt, τὸ σεμνὸν, Lucian. δώριον μέλος, in Epigram. δώριος τόνος, Dorius tonus, Plutarch. de Muſica.

Δωρίτα, ἡ, proprium nomen fœminæ. vide Etym.

Δωρὶς, ίδος, ὁ, Doris regio, Doricus ager, lingua Dorica. Eſt & nymphæ nomen, filiæ Oceani & vxoris Nerei, Heſiod. in Theog. δωρὶς autem dicitur, ὅτι δεδώρηται ἐν γαλήνῃ πλεῖν καὶ κερδαίνειν. δωρὶς ἐσθὴς, veſtis Doris, Herodo. δωρὶς ὄλπα, Dorica pyxis, Theocrit.

Δωριστὶ, Doricè. ἡ δωριστὶ ἁρμονία, Dorica harmonia, Ariſtotel. 8. Politic. δωριστὶ ζῆν, Doricè viuere, pro ſobriè, Plato Epiſtola ſeptima.

Δωροβόρος, ὁ, doniuorus, princeps corruptè iudicans.

Δωροδοκέομαι, muneribus allicior, corrumpor largitionibus. Item δεκάζομαι, accipio munera corrumpentia & ſordida. Et Dinarchus contra Demoſt. δωροδοκούμενον vocat, quod ſordidè acceptum eſt. δωροδοκεῖ ἐπαυτοφώρῳ, manifeſtè deprehenditur corruptus eſſe, Demoſth. Bud. in Pandect. δωροδοκούμενοι καὶ καταχαριζόμενοι πολλὰ τῶν κοινῶν, id eſt, multa ſordidè & ambitioſe adminiſtrantes. τὰ δωροδοκηθέντα σοι, quæ muneribus corruptus feciſti, AEſchines. δωροδοκούντων καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι, Demoſten. id eſt, accipientium munera, &c. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, multum pecuniæ per corruptelam dono accepit, Herodot. ſic AEſchines alicubi. δωροδοκῶ ϖαρὰ σοῦ, Demoſth. δεδωροδόκηνται ταῦτα, hæc ſordidis corrupti muneribus fecerunt, Idem.

Δωροδοκέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, ſuſcipio & do munera in corruptionem, corrũpo muneribus. διὰ τὰς δωροδοκίας, ἃς ἐδωροδόκησαν, per largitiones, quibus corruperũt alios, AEſchin. Item δωροδοκῶ, exponunt, μισθοφορῶ, χρηματίζομαι, ἐργάζομαι, ἐργολαβῶ, κερδαίνω, μισθαρνῶ.

Δωροδόκημα, ατος, τὸ, corruptio, ſordes, ſordidum munus, merces. δημοσθένους δωροδόκημα, Demoſthenis corruptela, id eſt, munus ſordidum, per quod ipſe corruptus erat, AEſchin. Et Dinarchus cõtra Demoſt, vocat δεδωροδοκημένον χρυσίον, per corruptionem acceptum.

Δωροδοκία, ας, ἡ, tam eſt munerum acceptio, quàm ipſa largitio in corruptionem iudicis, teſte Ammonio. Item accuſatio contra corruptos magiſtratus, apud Lyſiam. Sic Vlpianus, Si per gratiam aut ſordes magiſtratus ius nõ dixerit. AEſchines, τὴν ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίαν. δωροδοκίαι ϖαρὰ συμμάχων, Plutarc. in Othone. Interpres vertit, corruptibiles ſociorum pecuniæ. Interpres Thucyd. annotat ob dorodociam ſi quis deprehenſus fuiſſet, mulctatum fuiſſe.

Δωροδόκος, ου, ὁ, quæſtui & muneribus inhians, corrumpens, & corruptus muneribus, ſordidus. δωροδόκοις ϖράγμασι, nummariis rebus & ſordidis, Ariſtoph.

Δωροκοπεῖν, exponitur cap. 33. Eccleſiaſti, munera praua offerre. δεδωροκοπημένοις εἰς μηχανὴν τῆς ἐκφυγῆς, lib. 3. Macchab. i. muneribus corrupti moliendæ fugæ gratia.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, munerum ſuſceptor, auarus.

Δῶρον, ου, τὸ, donum. Item apud veteres palmus minor qui eſt quaternũ digitorum, i. παλαιστή. Vnde δεκαδώρου ἁμάξης, apud Heſiod. pro curru decem palmorum. Itẽ ramus in cornibus cerui. Hinc ἑκκαιδεκάδωρα κέρατα, apud Homer. δώρων δίωξις, actio ambitus, Plut. in Pericle. δίδωμι δῶρα, Thucyd. ἄδωρα δῶρα, Sophoc.

* Δωροξενία, eſt quũ quis hoſpitalitatis accuſat⁹, & dona offerẽs calumnias deuitat & effugit. Ariſtot. de Athenienſ. rep. loquens, εἰσὶ δὲ γραφαὶ ϖερὶ αὐτοὺς ὧν ϖαράστασις τίθεται ξενίας, καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ συκοφαντίαν. vnde etiam δωροξενίας γραφὴ & δίκη, apud Pollu. lib. 3, & 8. vide Harpocrat.

Δωροφάγος, ου, ὁ, doniuorus. Item palã decoctor. Epith. regis apud Heſio. i. iudicis. κυδαίνων βασιλῆας δωροφάγους: ſic enim iudices olim vocabãtur, vt inquit Procl⁹ interpr.

Δωροφορεῖν, largiri, donũ cõferre. Nazãz. δωροφόρησον χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, ὡς βασιλεῖ, καὶ ὡς θεῷ, καὶ ὡς διὰ σὲ νεκρῷ.

Δωροφορία, ας, ἡ, munerum oblatio.

Δωρύττομαι, Doricè pro δωροῦμαι, dono.

Δὼς, ἡ, datio, dos. Eſt autem indeclinabile, vt ſcribit Conſtant. Laſc. Heſiod. δὼς ἀγαθὴ, &c.

Δῶσι pro δῷ, det. Homer. Iliad. α, αἴ κε ϖοθι Ζεὺς δῶσι πόλιν, i. ϖαράσχῃ, dederit.

Δωσιαίη, infauſta, κακὰ διδοῦσα.

Δώσων, cognominatus fuit Antiochus, ex Macedonũ regibus quidam, quòd multa promitteret, pauca impleret: quaſi daturus.

Δώτης, ου, ὁ, dator. Heſio. δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, pro δοτῆρι Atticè, vt inquit Interpres. Et δωτὴρ, pro δοτὴρ. Idem Heſiod.

in Theog. θεοὶ δωτῆρες ἐάων, largitores bonorum.

Δωτινάζω, dona accipio, Herodot.

Δωτίνη, ης, ἡ, munus, & propriè quod conſumitur, & nõ longo tempore ſeruatur: vt vinum, veſtis. ἔδωκε δωτίνην, dono dedit, Theocrit.

Δώτιον πεδίον, Dotius campus, apud quem Aniaces habitarunt, Plutarch. in Problem.

Δώω, pro δῶ, i. dediſſem, poeticè dicitur, vt ςήω, pro ςῶ, & θείω pro θῶ, Gaza lib. 2. Gramm.

Δωτὺς, ύος, ἡ, cibus, ξοφή.

Δώτωρ, ορος, ὁ, dator, munificus.

Δώωσι, pro δῶσι. Iliad. α, εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, id eſt, ἐὰν δώσωσι, dederint.

E Ipſum, ſeipſum: Accuſatiuus eſt ab οὗ. ἐκδεχομένη ἑ, ſe expectare, Plato de Repub.

Ε῎, ἒ, dolentis, Euripid. hau, hau: vnde ἔλεγος.

Ε῎α, eram: χρῆ δ᾽ ἐδέησεν, αὐτὸ τῷ ἐῶν. Odyſſ. ξ, τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ. Eſt etiam ſine, eſto: ἀπὸ τοῦ ἐάω. Ε῎α, ah, hem, ἐκπληκτικὸν ἐπίρρημα, ſtuporis Aduerb. ſiue Interiectio: vt cap. 1. Euang. Marci, ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί; hem, quid nobis tecum? Ab Imperatiuo ἔα, id eſt, ſine & dimitte. Ariſtoph. πλ. ἔα, ἰού μοι. ςρ. ἔα τίς ουτοσὶ ποτ᾽ ἔσθ᾽ ὁ δρίμων; i. ah. Ε῎ά, bona propria, ſuipſius.

Ε῎άα, pro ἐῶ, per pleonaſmum vltimi α.

Ε῎αγα, pro ἦγα, fractus ſum, reſolutione longæ vocalis in duas breues: ab ἄγω ſiue ἄγνυμι. Heſiod. ὅτ᾽ ἐπὶ νῶτα ἔαγε, i. ἐθλάσθη.

Ε῎άγην, fractus ſum. Deducitur autem ab ἄγω, id eſt, κλῶ, συντρίβω, vel ἄγνυμι, cuius Futurum, ἄξω, & ἀόρ. β. ἦγον. In Paſſiua voce, ἤγην, ἤγης, ἤγη: καὶ διαλύσει τοῦ η in ε & α, ἐάγην. Homer. Iliad. γ, χειρὸς ἔαγε ξίφος, i. κατεάγη. ἐάγη θυμὸν, animo fractus eſt, in Epigram.

Ε῎αδε, placui, demulſi: ab ἄδω, i. ἀρέσκω, & in Præterito medio, ἧδα, ἧδας, ἧδε, & reſolutione, ἔαδα, δας, δε. vnde ἑαδὼς, ότος, placidus, gratus. Iliad. ι, πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπε. ἔαδε autem cum ſpiritu tenui ſcribitur, vt docet Gaza lib. 3. Grammat.

Ε῎αδὼς, ότος, cũ tenui, placitus: vt ἑαδὼς μῦθος. Particip. autem eſt Præteriti med. ab ἄδω: vnde ἧδε vel ἔαδε.

Ε῎ακὼς, ὁ, relinquens, auerſatus, dolens.

Ε῎αγὴς, moleſtus, fractus.

Ε῎άλωκα, Atticè per διάλυσιν, ab ἥλωκα, Præterito verbi ἁλίσκω, damnatus ſum, captus ſum. Plato in Apologia, ἴσως με οἴεσθε ἠπορίᾳ λόγων ἑαλωκέναι, &c. me reũ peractum eſſe. vnde Participium ἑαλωκὼς, captus, damnatus. ἑαλωκὼς δίκην ἐλευθερίαν, mulctam liberalem qui ſubiit, Plutarch. in Lycurgo. ἑαλωκὼς παρανοίας, mente captus, AEſchines. Plutarch. in Camillo, πυθόμενος πόλιν ἑαλωκέναι ὑπὸ Τυρρηνῶν audiens vrbem à Tyrrhenis captã. ἑαλωκότες νόσῳ, morbo correpti, Dioſcor. li. 7. ἑάλωκε ἐπιβουλεύων μοι, mihi inſidiari deprehenſus eſt, Herod.

Ε῎άλων, ἀόρ. β. Atticè pro ἧλων, ab ἁλίσκω, captus fui. Plato in Apologia, ὑπὸ τοῦ βραδυτέρου ἑάλων, à tardiori captus ſum. ἑάλω κλέπτων, & ἑάλω κλοπῆς, & ἑάλω ἐν χερσὶν ἔχων φονεία, i. αὐτόφωρος εἰλήφθαι, ἐκρατήθη. ἑάλω τῆς προδοσίας, accerſitus eſt proditionis, Plutarc. in Romulo. ἑάλω ἀστρατείας, Demoſth. deſertæ militiæ damnatus eſt.

Ε῎αν, ἂν, ſi, quum. Subiunctiuo gaudet: dixit tamẽ Hermogenes per Optatiuum, ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ᾽ ἡμῖν εἴη γεγονὸς, &c. ὃ ἐὰν, pro ὃ ἄν. ὃ ἐὰν ἐργάσῃ, quicquid operaris, D. Ioannes Epiſt. 3. & Actor. Apoſt. cap. 2, ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, quicunque inuocauerit nomen Domini. ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ, quocunque abieris, cap. 8. Euangel. Matth. ἐὰν μὴ, pro quin, cap. 10. eiuſdem Euang. οὐδείς ἐστιν, ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἕνεκεν ἐμοῦ, ἐὰν μὴ λάβῃ, nemo eſt qui reliquerit domum cauſa mea, quin recipiat, &c. ἐάντε, ſiue, Thucydides, ἐάντε κρατήσωσι πολέμιοι, ἄντε, &c. ſiue hoſtes vicerint, ſiue, &c. ἐάντε, triplicatum, apud Platonem de Legib. lib. 9: ſed in vltimo eſt ἐάντε οὖν, quod alio loco geminatur. Plato Epiſt. 7, ἐάντ᾽ ἐν ἀγρῷ, ἐάντ᾽ ἐνθάδε, ſiue ruri, ſiue hic. ἐὰν μὲν, & ἐὰν δ᾽ ἄρα, Demoſth. ἐὰν δὲ, pro εἰ δ᾽ ἄρα. Idem φήσει, νὴ Δία φανεῖ τις αὐτῷ γὰρ ἔτ᾽ ἀδικήσεται. ἐὰν δὲ τότε; ὀργισθήσεσθε νῦν ἀφιέντες; at enim dicet aliquis, confide, iam ſecurus eſto ſimilis iniuriæ. Quid igitur, ſi idem iterum admittat? tũc ne iram veſtram exercebitis in eũ, quem vos nunc impunè abire ſiueritis? Bud. ibidẽ. ἐὰν δὲ μὴ, ſin aliter, alioqui, Ariſtoph. πλ. ἐὰν δὲ δὴ, ſi veró.

Ε῎άνδανε, placebat: à verbo ἁνδάνω. Herodot. ἑάνδανέ οἱ ταῦτα, ei hæc cordi erant, id ei probabatur: quod dictum eſt ea forma, qua ἔαδε & ἐάγην.

Ε῎ανὸς, οῦ, ὁ, veſtis ſplendida, ſubtilis, & muliebris, peplus. Home. Iliad. γ, ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν... ἑανῷ ἔπιναξε λαβοῦσα, i. λεπτῷ ἱματίῳ: παρὰ τὸ ἐνδῦσαι. Item ἑανὸς, i. ἁπαλὸς καὶ τρυφερὸς, ποικίλος, λαμπρὸς, mollis, delicatus, Dioſcorid.

Ε῎άνπερ, licet: cum Subiunctiuo apud Platonem.

Ε῎αται, ſedent.

Ε῎αξα, pro ἦξα, fregi: ab ἄγω. vnde ξυνέαξα, confregi. Apollon. νῆα διαπρὸ ἔαξε. ἔαξε κύματα, Homerus Odyſſ. placauit fluctus.

Ε῎αρ, ος, τὸ, ver: poeticè ἦρ. ὁ χρῆ τὸ ἔαρ ἰσημερία, Galenus, vernum æquinoctium. πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, extremo hyemis iã vergẽtis in ver, Thucyd. πρὸς τὸ ἔαρ, ſub vere. πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente vere, Thucyd.

Ε῎αρίδες, cantharides.

Ε῎αρίζω, veris tempore alicubi dego.

Ε῎αρινὸς, ἡ, ὁ, vernus. ἐαρινὴ ὥρα, vernum tempus. ἐαρινὰ μῆλα, verna poma, Dioſcor. lib. 1, cap. 164.

Ε῎αρινὸν, τὸ, vernum, roſa.

Ε῎αρὸς, peluis.

Ε῎ασας, lætum reddidiſti: ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἥσας καὶ διαιρέσει, Etymolog.

Ε῎ασι, Ionicè, pro εἰσὶ, ſunt. Odyſſ. ο, οἵ μοι ἔασι, qui mihi adſunt, ὑπάρχουσι.

Ε῎ασκε, dimittebat, pro εἴα, i. συνεχώρει, Homer.

Ε῎αται, ſedent, pro ἧνται, Ionicè, i. καθέζονται. Homer. Iliad. γ, οἳ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ.

Ε῎ατέον, omittendum eſt & dimittendum, ſinere oportet: ab ἐάω.

Ε῎αυτοῦ, ſui ipſius. ἑαυτῷ, ſibi ipſi. & ἑαυτὸν, ſe ipſum, ſemet. Pronomen compoſitum ab ἑ, i. ſe, & αὐτὸς, ipſe, & caret Nominatiuo. Inuenitur etiam in ſecunda perſona. Iſocrat. ἑαυτῷ δὲ συνειδέναι, i. σεαυτῷ, tibi conſcius eris. Idem, ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ συμβουλεύσειας, τούτοις ἐμμένειν ἄξιον. ἑαυτοῖς φθονεῖν, mutua inuidia flagrare, Xenop. φθονοῦντες ἑαυτοῖς μισοῦσιν ἀλλήλους. Idem, ὁρῶσαί σε ὁρῶσαι ἀχθόμενον ἐφ᾽ ἑαυταῖς, illæ te videntes propter ſe mœſtum eſſe: vbi dici poterat, ἀχθόμενον ἐπ᾽ αὐταῖς. Nam idem paulò pòſt hoc modo ſcribit, ὁρῶσαί δέ σε ἀγαπῶντα, αἰσθόμεναι χαίροντά σε αὐταῖς, ſentientes & intelligentes te ipſis oblectari, id eſt, ſeipſis. AEſchines, πρὸ θεοῦ νύκτωρ φησὶν ἑαυτῷ διαλεχθῆναι. ἐν ἑαυτῷ, intra ſeſe. ἑαυτοῦ ἄμεινον λέγων, meli° quàm vnquam aliàs diſſerens, Philoſtrat. ἑαυτὴν ἀρετῇ ἐνίκησεν, illa ſeipſam eximia bonitate vicit. ἑαυτῆς μάλιστα, ſe maximè ſuperando. In Plurali, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς. ἐφ᾽ ἑαυτῶν ἦσαν, reſederunt, lib. 2. Macchab. cap. 10. ὅσον ἐφ᾽ ἑαυτοῖς, quantum in ſe fuit, Ariſtot. in Polit. ἑαυτῶν ὁπλίταις χιλίοις, mille armatis ſuorum popularium, Thucydides, ſui corporis, ex ſuis. De prima perſona etiam dicitur, ἑαυτοὺς ἐπιστεύομεν παῖδας, &c. nos ipſos credebamus filios, &c. Plutarch. in Romulo. ἑαυτοῖς φωτίσωμεν φῶς γνώσεως, nobis ipſis illuminemus lumen ſcientiæ, Nazanzenus. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν λέλεκταί σοι, hæc abs te contra me dicta ſunt, Lucian. Ponitur autem ſubinde pro αὐτὸν. Demoſth. ὡς ἐποιοῦμεν ἑαυτῷ ποιεῖν.

Ε῎άφθη, coniunctum eſt: ab ἅπτομαι.

Ε῎άω,

Ἐάω, ῶ, μ. άσω, ἀόρ. α, εἴασα, π. ακα, ſino, patior, συγχωρῶ, permitto, ἐῶ λέγειν, omitto, Odyſ. ξ, ἐθέλῃσι τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει id eſt, miſſum faciet. Aliquando ſignificat neglectui habere, prætermittere. Iſocrat. μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾶς, id eſt, neque populum iniuriam facere, neque iniuria affici ſinas. ἐᾶν χαίρειν, dimittere, Plato 2. de Republ. ἐῶ σε δεύτερον, te ſecundo loco habeo, Plato de Legib. ἔασον ἰέναι, omitte ire, Herodot. ἐῶ κωλύειν, id eſt, ἀφίημι. ἐῶ σοι τόπον εἰς δευτερεῖον, id eſt, tibi poſt me ſecũdum relinquo locum. ἐῶσιν εἰς θάλασσαν, mari ſe committunt, capite 27. Actor. Apoſtol. οὐκ ἐῶ, diſſuadeo, dehortor. οὐκ ἐῶ ποιεῖν, Xenoph.

Ἐάων, τῶν, ab ἐὰ Nominat. plur. bonorum. δωτῆρες ἐάων, epithetum deorum, frequens Homer. vide apud Etym.

Ἐβα, ἀντὶ τοῦ ἑα, ſine: ſic enim Lacones & Syracuſii β κατὰ πλεονασμὸν interponunt, Etym. Item ἔβα, pro ἔβη, cum Accuſatiuo, Ariſtophan. τί χρέος ἔβα με, id eſt, κατέλαβέ με.

Ἔβαν, pro ἔβησαν. Homer. Iliad. γ, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί, id eſt, ἐξῆλθον, exilierunt.

Ἔβασον, ἀντὶ τοῦ ἔασον, πλεονασμῷ τοῦ β, λακωνικῶς καὶ συρακουσίως, Etymol.

Ἔβαται, ἀντὶ τοῦ ἔαται. vide Etymol.

Ἐβάφην, tinctus ſum: à βάπτω.

Ἑβδομαῖος, ὁ, ἑβδομος, ſeptimanus, ſeptimo die adueniens. vt τεταρταῖος, tertio. ἑβδομαῖος ἧκε, die ſeptimo die venit. ἑβδομαῖα ἔτεκε, ſeptimo die peperit. ἑβδομαίους ἰδεῖν αὐτούς, eos ſeptimo die vidiſſe, Lucian. ἑβδομαῖος πυρετός, ſeptimana febris, in Problem. Alexand.

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, ſpatium ſeptem dierum, & numerus ſeptenarius. ἄγειν ἑβδομάδα, ſabbati diem celebrare, libr. 2. Macchab.

Ἑβδοματικὸς, ῦ, ὁ, ſeptenarius, ſeptimanus. Nazanz.

Ἑβδόματος, ῦ, ὁ, ſeptimus. Odyſſ. ξ, ἑβδομάτῃ δ' ἀνέβαινε.

Ἑβδομήκοντα, ſeptuaginta.

Ἑβδομηκοντάκις, ſeptuagies.

Ἑβδομηκονταέτης, καὶ

Ἑβδομηκοντούτης, ſeptuagenarius.

Ἑβδομηκοστὸς, ῦ, ſeptuageſimus.

Ἕβδομος, ῦ, ſeptimus. ἕβδομον ἡμιτάλαντον, taléta ſex & ſemis, Bud. de Aſſe. ἑβδόμη ἡμέρα, ſeptima die, quæ erat ſacra, Apollon. ἕβδομος μὴν, September mẽſis, Plutarchus in Numa. τῇ ἑβδόμῃ, id eſt, die ſeptimo poſt natum puerum, ei nomen imponebatur, vt adnotat Interp. Ariſtop.

Ἐβένινος, ῦ, ὁ, ebeninus.

Ἔβενος, ου, ὁ, ebenus. genere fœminino arborem ſignificat: neutro autem lignum & materiam. arbor eſt cuius lignum eſt nigrum & raſile & lęuigabile veluti cornu: quod ſi dentibus ſtringas, mordicat: ſi comburitur, non emittit fumum: ex hac arbore ſimulachra fiunt pretioſa, Theocrit. Edyll. 15.

Ἐβήσετο, pro ἔβαινε, imperfect. à futuro poeticè factum, quo paſſim vtitur Homer. Item Heſiodus, ἐς δίφρον ἐβήσετο, currum conſcendit.

Ἐβίσκος, ebiſcus, malua, althea.

Ἑβραΐζω, loquor, ſiue viuo more Hebræorum.

Ἑβραϊκὸς, ῦ, ὁ, Hebraicus.

Ἑβραῖος, ου, ὁ, Hebræus.

Ἑβραῒς διάλεκτος, Hebraica lingua.

Ἑβραϊστὶ, Hebraicé.

Ἔβραχεν, ſonui. Iliad. δ, δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς, id eſt, ἤχησεν. Apollon. 1. Argon. περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ. Idem lib. 2. pro clamaui. ἔβραχε δ' αὐτὸς πρὸς ἐρεσσέμεναι, id eſt, hortatus eſt: à verbo βράχω.

Ἕβρος, Ebrus, fluuius Thraciç, è Rhodope mõte ortus.

Ἐγανώθην, gauiſus fui: à verbo γάνυμαι.

Ἔγγαλον, τὸ, ouis lac habens.

Ἐγγαμεῖν, alienam domum ingredi.

Ἐγγαμίζω, μ. ίσω, π. ικα, nuptui trado, deſpondeo.

Ἐγγανῆται, corruptus eſt.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ, ἐγγαστριμάντις, authore Suida, quẽ alii τὸν πύθωνα appellant, & vẽtriloquus in decretis Gratian. idem dicitur. Hoc autem nomine ſignificatur, qui è pelui, vel ex alio genere vaſis, vaticinia capit. γαστὴρ enim genus vaſis eſt: aut certè, qui in ventre dæmonem habet, reſponſa interrogantibus dantem, Cælius lib. 5, cap. 10. In Bibliis, τοὺς ἐγγαστριμύθους καὶ τοὺς γνώστας, exponunt magos & ariolos, & eos qui Pythones habebant in ventre. ἐγγαστρίμυθος γυνὴ, mulier habens Pythonem. & Ibidem, μάντευσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ, diuina mihi in Pythone. ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοὶ, magi & arioli, Leuit. cap. 19.

Ἐγγαστρῖται, dicti ſunt diuinaculi omnes ab Euricle, cui ἐγγαστριμύθου cognomen fuit.

Ἔγγαυρος, humidus, recens, immaturus.

Ἐγγέγαα, Præteritũ medium ab ἐγγίνομαι, innatus ſum.

Ἐγγεγυμνασμένος, exercitatus, probatus.

Ἔγγειος, ῦ, ὁ, terrenus. ἔγγειος φόβος, metus qui fit in terra, ſicut θαλάσσιος, qui in mari. Ariſtid. τὰ ἔγγεια, Gaza exponit, plantę, lib. 2, cap. 7. hiſtor. plant. Theoph. ἐγγείους πηγὰς ἔχειν, ipſo in ſolo fontes habens.

Ἐγγειόφυλλος, ῦ, ὁ, humi habens ſerpentia folia.

Ἐγγελᾶν, irridere. ἐγγελῶ σοι, tibi inſulto, te irrideo.

Ἐγγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conſanguineus, innatus, incola, inquilinus, ciuis. πρὸς θεῶν τῶν ἐγγενῶν, Sophocl. per deos penates, per deos gentilitios.

Ἐγγήραμα, ατος, τὸ, ſenectus.

Ἐγγηράσκω, inſeneſco.

Ἐγγηράω, idem.

Ἐγγιάζω, ἀντιφωνῶ.

Ἐγγίζω, μ. ίσω, π. ικα, appropinquo, inſto, adſum. Neut. Datiuo. Item cum Accuſat. & præpoſitione περὶ, Cebes Theb. ἐγγίζοντες περὶ τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, propius accedẽtes.

Ἐγγίνομαι, innaſcor, inſum, intus generor. Depon Datiuo. χρόνων ἐγγινομένων, interiectis temporibus. AEſchin. ἐγγίνεται ἔχθος, odium excitatur. δυνάμεις μείζους ἐγγιγνόμεναι, Thucyd. vires augeſcentes. ἐγγίνεται λύειν, licet, permittitur, Ariſtot. αὐτῷ μηδέποτε τῷ Γάλβᾳ σῆναι πλησίον ἐγγενέσθαι, ipſi nunquam licere prope Galbam ſtare, Plutarchus in Galba. ὡς ἐγγίνεται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι, vt vir pactionem inire poſsit, Idem in Alcibiade. ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγίνηται πράγμασι, Demoſthen. vt nullum temporis ſpatium rebus interiiceretur. ἐγγίνεται οὐδενὶ ἀγωνίζεσθαι, nulli certare permittitur. ἐγγίνεται δειλῷ, in ignauum cadit. ἐγγινόμενον αὐτῷ ἀρχεῖν, &c. Iſocrat. Xenoph. ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοὺς ἀμελοῦντας λήθην ἐγγινομένην, video illos qui præceptorum admonitiones negligunt, in earum venire obliuionem. Pro accidere & euenire, Plato 1. de Rep. ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγίνηται, δίκαιον ποτέρως λέγεις. ἐγγίνομαι cum ἐν prępoſitione & Datiuo, Plato 1. de Republ. ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγινομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους, &c. id eſt, ſi inſit liberis & ſeruis. Idem in Epiſt. ὅταν ἐν τοιούτοις καιροῖς ἀνὴρ καλός τε καὶ ἀγαθὸς ἐγγίνηται μεγάλην δύναμιν ἔχων, quum in talibus temporibus vir bonus & laudabilis extiterit, magna præditus authoritate. ἐγγινόμενος, ingenitus, ingeſtus.

Ἔγγιον, propius, ἐγγύτερον. Ariſtot. de mundo, κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, id eſt, pro eo quantus quantus eſt acceſſus ad Deum, vel abſceſſus ab eo. ἔγγιον κνήμης γόνυ, genu ſura propius.

Ἔγγιστα, proximé.

Ἐγγίσωμα, engiſoma, eſt caluæ ictus, in quo offenſum os ad interiorem cerebri membranam deſcenderit: ſic dictum quod nullo relicto inter os caluæ & cerebri membranam ſpatio, duo illa corpora ſibi inuicẽ propinquẽt, Marcell. in 4. Dioſcorid. librum.

Ἐγγλαυκόω, inſpicio.

Ἐγγλισχρὸς, ῦ, ὁ, lentiginoſus, glutinoſus, lenteſcens.

Ἔγγλυκος οἶνος, vinum dulce, Dioſcorid. lib. 5.

Ἔγγλυσις, εως, ἡ, inglutitus, ſuauitas. Herodot. de loto ſcribens, ἔστι δὲ (inquit) ἡ ῥίζα ἐδωδίμη, καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως ἐοῦσα στρογγύλη.

Ἐγγλύσσω, edulco, ἐγγλυκαίνω.

Ἐγγλύφω, inſculpo, exculpo.

Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, qui lingua & arte dicendi victitat, cauſidicus.

Ἐγγονεῖν, agere, feſtinare.

Ἐγγόνη, ης, ἡ, neptis.

Ἔγγονος, ου, ὁ, nepos, oriundus, poſterus, υἱωνὸς, filius. Plato 2. de Republ. βίβλων ὅμαδον παρέχονται μουσαίου καὶ ὀρφέως σελήνης τε καὶ μουσῶν ἐγγόνων ὥς φασι, id eſt, lunæ & muſarum filiorum, ſic Ficinus: vel oriundorum à luna, & muſis. ἔγγονον τὸ, fœtus, fœtura.

Ἐγγόργων, ὁ, aſpectu truci, truculentus.

Ἐγγράμματος, ὁ καὶ ἡ, ſcriptus, literatus. ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſcriptus.

Ἔγγραυλις, piſcis ex aphyorum genere.

Ἐγγραφὴ, ῆς, ἡ, inſcriptio. vide Ἐγγράφω.

Ἐγγράφεσθαι, dicuntur qui publicè mulctantur, id eſt, οἱ ὀφλόντες. ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας, eſt quod Romani vocant virilem togam ſumere. Plutar. in Public. τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ λέγουσιν ἑκατὸν ἑξήκοντα καὶ τέσσαρας γενέσθαι, qui verò ab eo adſcripti ſunt, cẽtum ſexaginta quatuor fuiſſe tradunt, id eſt, in adiectos in numerum aliorum, ſcilicet ſenatorũ. ἐγγεγραμμένοι dicũtur οἱ καταδίκοι, καὶ ἐζημιωμένοι, inquit Pollux. ἐγγεγραμμένοι θεοὶ, dii maiorum gẽtium, quaſi iam inde ab initio in deorum albo connumerati. ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Latinis in æraria relati, Bud. in Annotat. & Comment.

Ἔγγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſcriptus. ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης, in ſcriptura celebris Spiritus deitas, Nazanz. ἔγγραφος νόμος, lex ſcripta, Plutar. in Lycurg. ἐγγράφοις ἀνάγκαις, inſcriptis neceſsitatibus, Ibidem. ἔγγραφος ἀναλγησία, Lucianus, ſcripto teſtata ſtoliditas.

Ἐγγράφω, inſcribo, quo vtebantur in liberorũ profeſſione. Liquet enim ex Demoſt. ἐγγραφὴν fuiſſe profeſsionẽ & apud phratoras & apud populares. Significat etiam τὸ προσγράφω, id eſt, aſcribo, addo, vt apud Demoſt. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Et pro ἀπογράφειν, καὶ καταγράφειν, καὶ καταλέγειν, hoc eſt, in numeros militares referre, aut inter claſſiarios. Accipitur etiã pro ζημιοῦν, mulcta damnari & iudicari: ſicut ἐγγράφεσθαι. Et pro inſcribo, i. ſacrifico, ἀμύσσω. Theoph. libro 5, τὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκας, ὥσπερ πολλοὺς ἐγγεγράφασιν. Hoc Catullus conſcribillare vocat, Inuſta turpiter tibi flagella conſcribillent. ἐγγεγράφθαι εἰς τοὺς λελειτουργηκότας, dixit Ariſtot. lib. 2. OEcon. eorum numero adſcribi, qui munia publica obiiſſent. ἐνεγέγραπτο τάδε ἐν αὐτῇ, Thucydid. hæc in ea erant ſcripta. ἐγγράφω εἰς τὸ ψήφισμα, Demoſth. ἐγγράφεσθαι ἀνθρώποις, hominibus inſcribi & coaleſcere, Xenoph. ἐγγράψας εἰς βιβλίον, libro complexus. ἐγγράφω εἰς πολιτείαν, ciuitate dono, ciuitati aſcribo.

Ἐγγράφως, Aduerbial. cum ſcriptis.

Ἐγγυαλᾶσθαι, exequias obire mortuis.

Ἐγγυαλίζω, μ. ίξω, trado in manus, inſero, præbeo, figo in membris. Homer. Iliad. β, ᾗ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, id eſt, ἐγχειρίσει, δώσει, χαρίσεται, παρέξει. & Iliad. α, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι, honorem quidem mihi debebat dare.

Ἐγγυάομαι, deſpondeo: & de patre dicitur filio ſuo vxorem ſtipulante, hoc eſt, μνηστευομένῳ. quod & ἐγγυᾶν dicitur. Sic Terent. in Andria, Nam aliam ei pater deſpõderat. ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, etiam eſt deſponſam accipere & ducere, Demoſt. ἐγγυᾶται ὁ πατὴρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Refertur etiam ad alia, vt ἐγγυᾶσθαι δίκην, vadimoniũ promittere. Et Plutarch. in Sympoſio, καὶ τὸ γῆρας ἐστ' ἀξιόπιστον ἐγγύασθαι τὴν ἀναβολὴν τοῦ λόγου, ſenex homo non ſatis locuples ſponſor eſt rei in futurũ reiiciendæ: quia morti ſemper obuius eſt. Et ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις, Demoſth. ſpondere opera perfectum iri. Ita vt ſit cuiuſque rei aut conſilii euentum in ſe recipere, & polliceri. Sic ἐγγυῶμαί σοι τοῦτον, vel περὶ σοὶ, fideiubeo, me vadem præbeo pro eo apud te. & ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον ἔσεσθαι, præſto euentum, recipio in me hoc futurum, Ariſtop. in Plut. εἰ γ' ἐγγυᾷ σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ' εἴσω τὰς χύτρας, ſi mihi promittis venturum eſſe illum ad me, feram ollas. αὐτῷ μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Plutarchus in Fabio, te in caſtris eſſe mãſurum hæc fideiubet, Interpres vertit, intercedit. ἀνὴρ ἄφρων ἐπικροτεῖ καὶ ἐπιχαίρει ἑαυτῷ ὡς καὶ ἐγγυώμενος τὸν ἑαυτοῦ φίλον, ſtultus homo plaudit manibus, quum ſpopõderit pro amico ſuo, Salomon in Prouerb. Ibidem, ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, ſi ſpoponderis pro amico, cap. 6.

Ἐγγυάω, ῶ, άσω, π. αεγ, do fidem, promitto. ἐγγυῶ τὴν κόρην, deſpondeo filiam, vel etiam deſponſam trado. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι, tibi filiam deſpondeo, Herodot. ἐνεγγύησεν θυγατέρα ὀκριδίωνι, collocauit filiam Ocridioni, Plutar.

Ἐγγύδιον, propinquum.

Ἐγγύη, ης, ἡ, fideiuſsio, promiſsio, ſpõſalia, coniugii deſponſio. ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere, quod etiam dicitur, δίκην ἐγγυᾶσθαι καὶ ἀναδέχεσθαι. ἐγγυὰς παρέχειν, ſatiſdare, offerre ſatisdationem: ſic Theophil. in inſtit.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fideiuſsio, vadimonium. ἐγγυήσεις συστάμεναι, vadimonia conſtituta.

Ἐγγυητὴς, οῦ, ὁ, fideiuſſor. ἐγγυητὰς καταστῆσαι, fideiuſſores dare. Item ἐγγυητὴς, vas, promiſſor, obſes, qui ſoluendam pecuniam pro alio recipit, Plutarchus in Alcibiade. ἐγγυητὴς χρημάτων, Iſocrat. ἐγγυητὰς τῆς πράσεως ἀπαιτεῖν, Chryſoſtom. περὶ ἱερῶν, ἐγγυητὴν παρέχειν, dare fideiuſſorem, Plato de Legib.

Ἐγγυητὸς, οῦ, ὁ, promiſſus.

Ἐγγύθεν, propè, cominus, è propinquo, è proximo, è vicino. Odyſſ. ε, ὁ δὲ σφίσιν ἐγγύθεν ἐλθὼν δεξιὸς ἦξε, ad eos propè accedens.

Ἐγγυθήκη, vel ἐγγυοθήκη, dicitur à Luciano ſcrinium, in quo veluti in fideiuſsione deponimus nũmos & pretioſam ſuppellectilem. Item arca ſeu vas, in quo ſeruãtur inſtrumenta vel arma, Etym.

Ἐγγύθι, poeticè pro ἐγγὺς, propè, cum Genit.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, rapinas exercere ſuetus. ἐγγεγυμνάσμεθα χειρουργικῷ μέρει τῆς μουσικῆς, nos ei muſicæ parti ſtudium impẽdimus, quæ munere ac officio manuum abſoluitur.

Ἔγγυον, tutum.

Ἔγγυος, ου, ὁ, ſponſor, ἀνάδοχος, fideiuſſor. Nonnus, μῦθον ὑποκλέπτοντες ἔσω φρενὸς ἔγγυον αὐδῆς, ſermonem ſubmittentes & cohibentes in mentem promiſſorem vocis, &c. Ariſtot. 2. OEconom. καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, prędes dare 20. talentorum. Lib. 2. Macchab. ἐπιμελείας ἔγγυον τὴν ὅτι τὸν κύριον καταφυγὴν, id eſt, ſponſorem proſperi[illegible]s dominum habentes. ἔγγυος πυρὸς πίστις, in Epigram.

Ἐγγὺς, propè, in propĩquo. ἐγγὺς τούτων, affine his. ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, confinis eſt maledictioni. ἐγγὺς τοῦ δίχα, quaſi bifariam, Ariſtoteles in Probl. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια, annos prope trecentos, Thucydid. ἐγγὺς τοῦ εἶναι ἐνεοί εἰσι, propè abſunt vt ſint muti, Gaza. ἐγγύ ἐστι τῇ κοιλίᾳ, ventri in propinquo manet, Ariſtot. in Problem. μηδ' ἐγγὺς ἀκούσας τοῦ λόγου γεγενημένοι.

Ἔγγυσα, καὶ Ἐγγύτατα, καὶ

Ἐγγυτάτω, proximè. Xenoph. ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, proximè id quod optimum eſt. Plato in Apolog. πονηροὶ ἀεὶ κακόν τι ἐργάζονται τοὺς ἀεὶ ἐγγυτάτω αὐτῶν ὄντας, improbi ſemper nocent vicinis ſuis, Idem Epiſt. 7, ἐγγύτατα τοῦ πέμπτου καὶ πεντηκοστοῦ, ad quintum proximã acceſsit. ἐγγύτατα γένει ὄντες, & οἱ ἐγγύτατα γένους, qui proximè contingũt defunctũ. ἐγγύτατα τῆς πόλεως, Xenophon lib. 5. Pædiæ. ἐγγυτάτω πρὸ ἐμοῦ, proximè ante me, Gaza de Senect. ὅτι ἐγγύτατα γιγνόμενοι τῇ γνώμῃ τοῦ πάσχειν, animo quàmproximè accedẽtes ad ea quæ paſſuri eratis, Thucydid. ὅτι ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο, μάχη, prælium in loco ipſis viciniſsimo geſtum eſt. ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, animo ad id proximè accedẽtes, Thucydides.

Ἐγγύτερον, ſimilius, propius.

Ἐγγύτερος, propinquior, ſimilior. ἐγγύτερος λόγου, Dem. id eſt, qui pluſculum rationis habere videtur, Nazanzen.

ἐπιόντι

ἐοικότερον δ' ὅτι ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου, nihil eſt morti ſimilius quàm ſomnus.

Ε'γγύτερον, propius. Genit. iungitur: vnde τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, apud Xenoph. quę propinquiora ſunt, Plato de Rep. ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἱκάς, illis iam propinquans, ad illa iam propius accedens. Cum Datiuo, Idem in Apologia, ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει, quanto mihi coniunctiores eſtis. ἐγγυτέρω τῆς πόλεως, propius vrbem, Thucydid. Demoſth. πολὺ γὰρ τῶν δεινῶν εἰσὶν ἐγγυτέρω, multò propiores ſunt rebus aduerſis. ἐγγυτέρω τῆς φιλίας, Idem.

Ε'γγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, Alexand. Aphrod. libro 2. Problem. vicinitas.

Ε'γγώνιοι, αἱ, quadrilateres, triangulares.

Ε'γδούπησα, ἀντὶ τοῦ ἐδούπησα, πλεονασμῷ τοῦ γ, Etym.

Ε'γεινάμην, genui, peperi. Heſiod. γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ οὐρανόν. Sophocles, ὅρα ψαῦσαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο, qui te generauit.

Ε'γείρομαι, μ. ροῦμαι, ſurgo, reſurgo, ſuſcitor.

Ε'γείρω, μ. ερῶ, ἀόρ. α. ἤγειρα, π. ἤγερκα, excito, expergefacio, ſuſcito, incendo, erigo, vrgeo, excito. Odyſſ. ο, ἐξ ὕπνου ἔγειρε, id eſt, ſomno excitauit. ἔγειραι ὁ καθεύδων, expergiſcere qui dormis. ἐγείρω τὸν πόλεμον, Thucyd. μᾶλλον ἐγηγερμένοι ὥστε μὴ ἀνιέναι, promptiores effecti ſunt ad prohibēdum, Thucydid. ἐγείρειν οἰκοδόμημα, excitare ædificium, Bud. in Epiſtol.

Ε'γῆρατο, pro ἐγήρατο.

Ε'γρηγορεῖν, vigilare.

Ε'γρεσιβόαντος ἀλέκτωρ, gallus ſua voce excitans, Nonn.

Ε'γρήσιμος ὕπνος, ſomnus excitabilis, Nonnus.

Ε'γρεσίνοος, mentem excitans, Nonnus.

Ε'γερσις, εως, ἡ, excitatio, cōcitatio, expergefactio, reſurrectio, extructio.

Ε'γερσιφαὴς πέτρος, lapis ignarius, in Epigram.

Ε'γρητὶ, vigilanter, Eurip.

Ε'γερτικὸς, excitatiuus, προκλητικὸς, vim habēs eliciendi. ἐγερτικὸς θυμοῦ, qui vim animi incitat. ἐγερτικὸς μανίας, in furorem concitans, inſaniam prouocans.

Ε'γερτὰ, vallum, & munimentum, quod in bello lapidibus, lignis, & puluere congeſtis excitatur.

Ε'γγαργαρος, & ἐγκάγαρχος, hilaris, lætus.

Ε'γηγερμένος, ſurgens.

Ε'γημα, duxi vxorem, Indefinit. primum à γαμέω. Ariſtoph. ἀδελφιδῆν ἔγημα μεγακλέους.

Ε'γρετὴς, οῦ, raptor.

Ε'γκαγχάζειν, illudere, cachinnari.

Ε'γκαθείργνυμι, includo, coerceo.

Ε'γκαθελεῖν, capere, deiicere.

Ε'γκάθετος, ου, ὁ, inſidiator.

Ε'γκαθεύδω, cubo, indormio, incūbo. ἐγκαθεύδει τοῖς τείχεσι, ad muros dormit, Plutar. in Apophth.

Ε'γκαθεψόμενος, ου, incoctus.

Ε'γκάθημαι, inſideo, ſedeo, deliteſco.

Ε'γκαθιδρύω, μ. ύσω, π. υκα, impono, colloco, ædifico. ἐγκαθιδρυμένος, ſedem habens. Ariſtot. de mundo, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανῷ, id eſt, in ſummo cæli culmine ſuum habens domicilium ſitum & collocatum.

Ε'γκαθίζω, inſideo, aſsideo dicendi gratia. Item ſubmitto, cap. 30. lib. 3. Regum. ἐγκαθιζόμεναι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, Dioſcorid. libr. 3, id eſt, radices in ſeſsione mēſtrua pellunt. ἐγκαθιζόμενος εἰς θρόνον, in tribunali ſedens. ἐγκαθίσατο, Euripid. inſtituit, poſuit, fundauit.

Ε'γκαθίημι, dimitto, immitto, ſubmitto.

Ε'γκάθισμα, vuluam procidentem vocat Plinius, quod & inſeſsio dici poteſt & inſeſſus. Dioſc, li. 1, εἰς ἐγκαθίσματα τὰ περὶ μήτρας καὶ κύστιν ἁρμόζει, in muliebres inſeſſus additū vuluæ & veſicæ vitiis conuenit, ad inſidendum vuluæ veſicæque vitiis conuenit. Idem lib. 2, εἰς ἐγκαθίσματα δυσεντερικοῖς ἁρμόζει, dyſentericis prodeſt ſi in deſidentium fotus adiiciatur. ποιεῖ πρὸς ἐγκαθίσματα τὸ ἀπόζεμα, &c. decoctum quibus inſidere expedit, efficax eſt, Idē lib. 1. ἐγκάθισμά ἐστι, vtile eſt aſſeſſui, in inſeſſus adiicitur, inſeſſio eſt, deſeſſio eſt. εἰς ἐγκαθίσματα δυσεντερικῶν ἁρμόζει, dyſentericis inſidetur, inſidentibus contra inteſtinorum tormina prodeſt, ad deſeſſus dyſentericorum vtilis eſt, ad deſeſsiones conuenit, &c. Ibidem.

Ε'γκαθίστημι, interſum, cōſtituo, interpono, inſtituo, induco. ἐγκαθεστὼς, interpoſitus. τύραννον ἐῶμεν ἐγκαθεστῶσαν πόλιν, patimur ciuitatem tyrannidem exercere. τύραννον ἐγκαθίστησι, Demoſth. conſtituit, effecit.

Ε'γκαθορμίζομαι, ſubeo portum.

Ε'γκαίνια, ων, τὰ, dedicatio cuiuſcunque rei, vel feſtum, quo res qualiſcunque innouatur, encænia, quaſi dicat, initialia: à καινὸν, nouum: ſacer apud Iudæos dies ob memoriam inſtaurati templi poſt diutinam in Perſide captiuitatem. ἐλθεῖν εἰς ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος, venire ad dedicationem imaginis, cap. 4. Danielis. Apud Quintilian. ἐγκαίνια, q. tyrocinium, Nec pro ἐγκαινίοις ducendum ſcelus primum.

Ε'γκαινίδες, αἱ, ligna quædam in naui.

Ε'γκαινίζω, μ. ίσω, π. ικα, innouo, dedico, ca. 9. Epiſt. Pauli ad Hebræos. ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον κυρίου ὁ βασιλεὺς, dedicauit templum Domini rex, cap. 8, lib. 3. Regum.

Ε'γκαινισμὸς, οῦ, ὁ, dedicatio, innouatio, cap. 4. Danielis, pro ἐγκαίνια.

Ε'γκαινόω, innouo, initio, dedico.

Ε'γκαίομαι, μ. αύσομαι, π. αυμαι, caleſco, calore aduror.

Ε'γκαιρος, opportunus, tempeſtiuus, fructuoſus, nō abſurdus, Plato de Legib. ἐγκαιρία, opportunitas: opponitur apud eundem in Politic. τῇ ἀκαιρίᾳ.

Ε'γκαίρως, opportunè.

Ε'γκαλέω, μ. έσω, π. ἐγκέκληκα, accuſo, actione peto, in ius voco, crimen intento. Plato in Apologia, καὶ τοῦτό ἐστιν ὅ μοι ἐγκαλεῖς, quod mihi obiicis. Eſt etiam aliquando extra forum quouis modo expoſtulare, criminari, cōqueri, vitio vertere: vnde ἐγκαλεῖσθαι, paſsiuè, pro in iudicium vocari, actione conueniri, Demoſthen. περὶ φόρμ. Item incuſari, opprobrium pati, Gregor. ἐγκαλεῖ τοῖς Ἀθηναίοις, accuſat Athenienſes, Plutarch. in Pericle. προδοσίαν ἐνεκάλουν αὐτῷ, eum proditionis accuſabant, in Lycurgo. In Alcibiade, ἐτύγχανεν ἐγκαλῶν τι τοῖς τελώναις ἴδιον, ei cum publicanis priuatæ ſimultates intercedebant. ἐγκαλῶ σοι τῆς ἀγνωμοσύνης, Bud. in Epiſt. poſterior. ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις, accuſent inuicem, cap. 19. Act. Apoſt. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις, iniuſtitiam crimini dat Lycurgi legibus, Plutarch. in Lycurgo. ἐγκεκλήσομαι, paulò pòſt futurum, id eſt, crimini mihi dabitur, Bud. in Epiſt. ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, accuſatur fortuna. δόξω τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαι, Iſocrates. ἐγκαλῶ σοι μοιχείας, Hermogenes. ἐγκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, prouocare iudicium, à ſententia appellare.

Ε'γκαλινδέω, μ. ήσω, π. ηκα, inuoluo, operio, tego, obuoluo. ἐγκεκαλινδημένη πάσης ἀκριβείας, culta ſummo ſtudio. Chryſoſtom. τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδεῖσθαι, lubenter in rebus huius ſeculi verſari.

Ε'γκαλλωπίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, glorior, arrogo, mihi placeo. Plutarchus, ἀγαθὸς ὢν ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, in rebus turpibus ſibi placere, ac ſeſe oſtentare. Idem propemodum per ὡραΐζομαι, ſignificatur, Bud. Comment.

Ε'γκαλλώπισμα, τὸ, ornamentum.

Ε'γκαλον, ου, τὸ, inſtrumentum ad colligandos ſontium pedes, cippus.

Ε'γκαλοσπελεῖς, qui ita ligati ſunt.

Ε'γκαλούμενος, reus.

Ε'γκαλυπτέος, verecundia commouendus.

Ε'γκαλυπτήρια, τὰ, videntur dici quæ dantur quum puella obuelata nolit videri, quod ſanè congruit deformi, Cælius lib. 11, cap. 60.

Ε'γκαλύπτομαι, μ. ύψομαι, π. υμμαι, occulto intimè, velor, os obuelo prę pudore, manum ori admoueo, prę pudore auertor, pudore afficior, AEſchin. περὶ πρεσβ. Sumptum ab iis, quos quum pudet, faciem tegere manu, vel perfricare frontem ſolent, id quod propriè hoc verbum ſigni-

ſicat, vt Plut. de Pompeio moriente, εἰπὼν δὲ μηδὲν, ἀλλ' ἐγκαλυψάμενος, παρέδωκεν ἑαυτὸν, Budæus, Comm. Ariſtoph. περὶ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντίζειν, non verecundans ſtatim quippiam animo verſas.

Ἐγκαλύπτω, intego, obuelo, ἐγκαλύπτομαι.

Ἐγκάλυψις, εως, ἡ, velamentum, velatio.

Ἐγκαγχλάζειν, cum clamore & geſtibus lætari. ἐγκαγχάλασε κόχλῳ, inſonuit cõchę, ſeu cachinnatus eſt propter concham, Theocritus.

Ἐγκανάξον, infunde.

Ἐγκανθὶς, ίδος, eſt quum maioris anguli ſeu canthi caruncula excreſcit iuſto amplius, & ad nares protuberat. Id quod præcipuè patiuntur οἱ θαλαττουργοί. Vocãt etiam ἐγκανθίδας, canthorum radices, qui etiam ἐπικανθίδες. Cæterùm qui prope naſum adiacent, rhanteres vocantur ab humoris inſperſione: aut πηγαὶ, id eſt, lachrymarum fõtes quidam.

Ἐγκάπτω, auidè deuoro, Ariſtoph.

Ἔγκαρ, αρος, cerebrum, pediculus. Homerus, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, valde contemno, ſicut pediculus, aut cerebrum contemnuntur. Nam Athenienſes omnino ab eo abſtinent, præſertim ſuillo. Alii legunt ἰγκαρὸς & κάρ, quoq; pediculum exponunt, aut κῆρα, ἤγουν θάνατον, Cælius libro 2, capite 24.

Ἐγκάρδιον, quod medium in lignis eſt, & quaſi medulla. ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, medulla caudicis, Dioſcorid. lib. 1. cap. 151, cor ſiue medulla trunci, medulla ſiue cerebrum, illud eſt quod tertium à cortice in medio ineſt, velut in oſſibus medulla: ideo ab aliquibus medulla, ab aliis cor nuncupatur.

Ἐγκαρπὴς, ferax, fœcundus.

Ἔγκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructuoſus, baccifer, fœcundus. Apud Vitruuium, encarpos inter Ionicæ columnæ ornamenta legimus, Baſi, inquit, ſpiram ſuppoſuerunt pro calceo, capitulo volutas, vti capillamento concriſpatos cincinnos propendentes dextra & ſiniſtra collocauerunt, & cymatiis & encarpis pro crinib⁹ diſpoſitis frõtes ornauerunt.

Ἐγκάρσιος, ὁ καὶ ἡ, in obliquum porrectus, obliquus, tranſuerſus. Ariſtot. de mundo, ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Genere fœminino dixit Philo de mũdo, αἱ μὲν ἐγκάρσιαι παράλληλαι, &c. lineæ obliquæ & parallelę. ἐγκάρσιαι ἐμβολαὶ, obliqui impetus, Philoſtrat in Heroicis.

Ἐγκαρσίχολος, iracundus.

Ἐγκαρτερέω, patienter fero, me conſtantem tolerantémque præſto, forti animo fero, tolero, perfero. Xen. τοὺς τῶν ἀφροδισίων ἀφροδισίους ἀπολαύσεων ἐγκαρτερεῖν δυνάμενος, id eſt, ſe continere & ſibi tẽperare. ἐγκαρτερεῖς θάνατον, Eurip. manes mortem, i. expectas. ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις, Ariſtot. 1. Rhetor. ferre neceſſitates. ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσιν, forti animo dolorem perfero, Xenoph.

Ἐγκας, τὰς, vlnas. Alii ἐγκὰς, Aduer. ſcribũt, ἀντὶ τοῦ ἐν βάθει.

Ἔγκατα, ων, τὰ, viſcera, exta, interanea, inteſtina. Lucia. in Cau. γῦπες αὖ ἐπέστησί σοι τὰ ἔγκατα ἐξαμήσοντες. Heſiodus, σπέρματα καὶ ἔγκατα.

Ἐγκαταβιῶναι, vixiſſe. ἐγκαταβιώσας, intus ad extremum viuens, vt tyrannus in arce, Plutar.

Ἐγκαταγέλαστος, ου, ridiculus, AEſchines.

Ἐγκαταδοῦναι, dimittere.

Ἐγκαταδύομαι, ingredior. ἐγκατέδυν ὕδασι, in Epigram.

Ἐγκαταζεύγνυμι, μ. ξω, π. χα, iungo, accomodo, adiungo, adapto. Actiu. Accuſ. Sophocl. νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας ἔπεσιν, id eſt, ἁρμόσας, συνθείς.

Ἐγκατάκειμαι, decumbo, iaceo, accumbo. Ariſtoph. in Plut. οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, qui adiacebant ei.

Ἐγκατακλείω, includo, intercludo, concludo.

Ἐγκατακλίνω, μ. ινῶ, π. ικα, inclino.

Ἐγκατακρούω, pulſo, moueo, Ariſtoph

Ἐγκαταλαμβάνω, circunuenio, concludo, contineo, intercludo, intercipio, irretio, deprehendo, teneo, ὑπολαμβάνω, αἱρῶ. ἐγκαταλαμβάνω κατ' αὐτὴν ὅρκοις, ad iuſiurandum adigo, Thucydid. ἐγκαταλαμφθέντες ἐντὸς τείχεος, intra mœnia coacti, Herodot.

Ἐγκαταλέγω, μ. ξω, π. χα, reduco in numerum. ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς ἐγκρίνειν τοῖς τυχοῦσι, in ordinem cogere, id eſt, inter plebeios annumerare, in ordinem redigere, Bud. in Epiſtolis.

Ἐγκατάλειμμα, τὸ, reliquiæ, monumentum, μνημόσυνον.

Ἐγκαταλελειμμένον, prõ derelicto habitum.

Ἐγκαταλείπω, μ. είψω, π. ειφα, &

Ἐγκαταλιμπάνω, relinquo, in diſcrimine deſero, derelinquo: Accuſat. ἐγκαταλείπω φρουράν, Thucydid. τῇ χώρᾳ τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε, cognomen regioni reliquit, Thucyd.

Ἐγκαταμένω, permaneo, maneo in, inſideo.

Ἐγκαταμίγνυμι, &

Ἐγκαταμιγνύω, μ. ίξω, π. ιχα, miſceo, immiſceo. ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, admixtum laboribus, Lucianus in Anacharſi.

Ἐγκαταπήγνυμι, figo, configo, pręfigo: vnde ὁ ἐγκαταπήξας, qui infixit.

Ἐγκαταπλέκω, inſero.

Ἐγκατασβεσθῇ, extinguatur.

Ἐγκατασκευάζομαι, inſtruo.

Ἐγκατάσκευος, ὁ καὶ ἡ, concinnus, locuples, inſtructus. ἐγκατάσκευος φιλοσοφία, abſoluta quædam & omnibus ſuis numeris inſtructa & conferta philoſophia, accumulata & ornata, Bud. in Epiſt. prior. ἐγκατάσκευον εἶδος διηγήσεως, genus narrationis cum ratione ſolum, Trapezunt. ἐγκατάσκευος λόγος, oratio cõcinna & compoſita, & opificii Rhetorici plena: cui opponitur ἀκατάσκευος.

Ἐγκατασκήπτειν, graſſari, incumbere, impendere.

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, graſſatio. ἐγκατάσκηψις τοῦ πάθους, morbi infeſtatio, quum incumbit morbus exercétque, Dioſ. lib. 7, cap. 4.

Ἐγκατασπείρω, μ. ερῶ, diſpergo, ſero.

Ἐγκαταστοιχειόω, μ. ώσω, π. ωκα, infigo elementum, imprimo principium. ἐγκατεστοιχειωμένα τοῖς ἤθεσι πολιτῶν, inſerta moribus ciuium, Plutarchus in Lycurgo.

Ἐγκαταχαράζομαι, ſcarifico, fodio. ἐγκαταχαράζω pro eodem, apud Dioſcoridem, lib. 8, cap. 15.

Ἐγκατατίθημι, conſtituo, repono. Heſiod. in Theog. ἣν ἐγκάτθετο νηδύν, id eſt, in ſua aluo condidit: vbi tamen etiã legitur, ἣν ἐγκατθέτο νηδύν.

Ἐγκατειλέω, inuoluo, implico. πνεῦμα ἐγκατειλήθη τοῖς γῆς κοιλώμασι, extrinſecus ventus ſe inſinuauit in terrę cauernas.

Ἐγκατειλημμένος εἶναι, intus concluſus & contentus: ab ἐγκαταλαμβάνομαι.

Ἐγκατεῖναι, perſequi, Ionibus.

Ἐγκατέχειν, inſiſtere, ducere.

Ἐγκατοικέω, ῶ, inhabito, incumbo. ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, inter illos inhabitans.

Ἐγκατοικίζειν, introducere. ἐγκατοικίζειν ἑαυτὸν, ſe inſinuare, Budæus in Epiſtol. ἐγκατοικίδιος φύλαξ, domeſticus cuſtos.

Ἐγκατοικοδομέω, μ. ήσω, π. ηκα, intus muro ædifico. Actiu. Accuſat. Item tecto me includo. ἐγκατοικοδομούμενα χρήματα, opes quæ domi concluduntur, Plutarchus in Lycurgo.

Ἔγκατος, ου, ὁ καὶ ἡ, interior.

Ἐγκαύματα, inuſtiones, puſtulæ, ſcoria argenti.

Ἐγκαυμένας, τὰς, combuſtas.

Ἔγκαυσις, εως, ἡ, æſtus, æſtuatio, feruor, ardor. ἔγκαυσις τῆς κεφαλῆς, ardores capitis, Dioſcorides libro quinto, capite 23.

Ἐγκαύστης, ου, ὁ, pictor, ſculptor, inuſtor.

Ἐγκαυστικὴ, pingendi ratio, quæ inuſtaria dicitur.

Ἐγκαυστὸν, genus picturæ dictum ab vrendo, Cælius libro 4, cap. 31.

Ἐγκαύστη, ης, ἡ, pictura inuſta, Plinius libro 35, cap. 10, Picturæ ſuæ inſcripſit encauten.

Ἐγκαυχάω,

Ἐγγαυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, glorior: Datiuo.

Ἔγκαφος, ὁ, morſellus, bolus, fruſtulum, quod ore accipitur: à κάπτω.

Ἔγκειμαι, incumbo, ſitus ſum & locatus, imponor. Itē impendo, ingruo, concupiſco, vrgeo, inſto. Sicut Terēt. Ille inſtat factum. Vnde ὁ ἐγκείμενος, moleſtus, moleſtia afficiens. Ariſtoteles de mundo, πάντη στοιχεῖα ταῦτα ἐν πάντη χώραις σφαιρικῶς ἐγκείμενα, &c. Heſiod. ὀφθαλμὸς ἐνέκειτο μετώπῳ, in fronte erat. ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἐρίοις τισιν αὔξεται, ſemen floccis quibuſdam inuolutum, Dioſcor. lib. 3. βελῶν ὄντων τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, telis inhærentibus vulneribus, Plutarch. in Fabio. ἐγκείμεναι ἡμέραι, conſtituti dies, Herodot. ἐγκείσεται ἐν τοῖς στέρνοις, præcordiis inſidebit. ἐγκεῖται τοῖς πολεμίοις, inuadēdis hoſtibus animum ſtatim adiicit, Plutarch. in Fabio. ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολύ, μὴ προέσθαι Μινουκίου τὴν σωτηρίαν, frequens apud populum inſtabat, ne Minutii ſalutem proiicerent, Ibidem. ἔγκειμαι φεύγων, effuſa fuga feror, Thucydid. ἔγκειμαι κραυγῇ, clamori incumbo.

Ἐγκεκαυμένος, depictus, inuſtus.

Ἐγκεκλεμμένος, ὁ, ſurreptus.

Ἐγκεκαλλωπισμένος, ὑπερκαλλωπισμένος, πέρα τοῦ καλοῦ κεκοσμημένος, nimis accurate ornatus & delicatus. ἀπὸ τῆς κοισύρας, quadā diuite, & maximè molliter viuente Alcmæonis vxore.

Ἐγκεκορδυλημένος, inuolutus, contortus, plagis conſutus. Ariſtoph. νεφ. πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, quinque ſtragulis intẽctus. à κορδύλη, quod Cypris tegumentum capitis ſonat, cincinnum. Nonnulli vibicem atque tumorem interpretantur.

Ἐγκεκυφότες, obſtipo capite: à κύπτω.

Ἐγκέλαδα τὰ ζῶα, animalia de genere inſectorum, Ariſtoteles.

Ἐγκέλευμα, τος, τὸ, adhortatio, inhortamentum.

Ἐγκέλευσος, ου, ὁ, iuſſus.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xenoph. ἐν κυνηγ. ἐν δὲ τούτῳ ἐγκελεύειν ταῖς κυσί, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις. Dicitur ἐγκελεύεσθαι etiam voce Paſſiua. Plutarch. in Public. ἐγκελευομένη ταῖς ἀγέλαις, alias adhortata.

Ἐγκενίδες, obliquæ tabulæ.

Ἐγκεντρίζω, μ. ίσω, π. ικα, inſero arbores. Dicitur etiam ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν, & ἐνοφθαλμίζειν: Accuſ.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, ſtimulus, aculeus, calcar, retinaculum ferreum, quo qui ſcandit vti aliquando ſolet.

Ἐγκέντρισις, εως, ἡ, inſertio.

Ἔγκεντρος, ου, aculeatus.

Ἐγκεράννυμι, attempero, immiſceo, commiſceo, confundo. Ariſtot. de mundo, τῶν στοιχείων ἐγκεκραμένων ἀλλήλοις, &c. i. elementis inter ſe mixtis. Idem ibidem, χρώματα ἐγκεραννυμένη φύσις ζωγραφία, i. colores attemperans, i. μίξασα.

Ἐγκερτομέω, ῶ, dolis eludo, illudo, Eurip.

Ἐγκέφαλος, ου, ὁ, cerebrum, ὄργανον τοῦ φρονοῦντος dicitur ab Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem.

Ἐγκεχείρισται, traditus eſt.

Ἐγκέχοδα, cacaui, Præter. med. ἀπὸ τοῦ χέζω.

Ἐγκηΐστης, apud Plutarch. videtur dictio facta eſſe ex his verbis, ἐν κηΐῳ τίς. Apud Ceos autem mos fuit, vt qui magiſtratum inirent, epulum exhiberēt populo. Quod ſi quando plures eſſent magiſtratus, dies inter ſeſe diſtribuebant: itaque ſibi occurrentes rogabant, quis dies? ea vox poſtea in vulgi iocum ceſſit.

Ἐγκιλικίζομαι, moroſus ſum, moribus Cilicum vtor.

Ἐγκιλικίσμα, ἑκάλικίσμα.

Ἐγκινούμενος, impediens.

Ἐγκισσάω, coitum & conceptum appeto. Geneſ. ca. 30, ἐγκισσῆσαι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους, conciperent oues in cōſpectu virgarū. Ibidē, ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα. Ibidem, τοῦ ἐγκισσῆσαι τὰ πρόβατα κατὰ τὰς ῥάβδους.

Ἐγκίσσησις, coitus, conceptio.

Ἐγκλαστρίδια, τὰ, genus ornamenti muliebris.

Ἐγκλείω, μ. είσω, π. εικα, includo, illuſtro: Accuſ. Soph. ἀγγείων ἐγκεκλεῖσθαι dixit, ſeptis includi, i. ἐντὸς τῶν ἀγγείων. ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, vaſe includi, Dioſc. li. 4. Soph. in Aiace, ἀγγείων τοῦδ' ὑμᾶς ἐγκεκλῃσμένους, i. ἐντὸς τοῦ τείχους κεκλεισμένους. ἐγκλεισμένον ἄργυρον, conditum argentum habens.

Ἔγκλησις, ἡ, deſiderium.

Ἐγκλήμων, contentioſus, rabula.

Ἐγκληθεὶς, ὁ, accuſatus: à verbo ἐγκαλέω.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, culpa, crimē, atrox iniuria, ob quam aliquis in ius vocari poſſit, criminatio, accuſatio, actio, libellus actoris, i. τὰ ἐγκαλούμενα, & quæcūque iudiciaria perſecutio dicitur. Vnde ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι, ſic dicitur, vt ἐν αἰτίαις εἶναι, i. crimina & controuerſias pati. διαλύσαι τὰ ἐγκλήματα, decidere & trāſigere cauſā. φεύγειν ἔγκλημα τῆς δειλίας, in ſuſpicionē vel reprehenſionē timiditatis venire. ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα καὶ τὰ ἐγκλήματα, τὸ αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, i. in ſe crimen recipere, crimini ſe offerre. ἐπὶ τῷ ἐπιεικεῖ τε καὶ τῷ καλῷ τὸ ἔγκλημα αὐτῷ ἐνεκέκλητο, &c. in bonū & honeſtū, ſeu in æquū & bonum actio conciperetur, Bud. in Epiſt. ἐν ἐγκλήμασι γίνομαι, accuſor, Ariſtot. l. 9. Ethic. ἐγκλήματα ποιοῦμαι, crimina obiicio, Thucyd. ἐγκλήματα ἔχω, do crimini, Idē. Itē habeo crimina quæ obiiciā. τῶν ξυμμάχων ἐγκλήματα τὰ εἰς τοὺς Ἀθηναίους, ſociorū querelas aduerſus Atheniēſes, Thucydides.

Ἐγκληματικὸς ἀνὴρ, querulus, expoſtulator, litigioſus. ἐγκληματικὴ ἐπιστολὴ, epiſtola obiurgatoria, Bud. in Epiſt. ἐγκληματικὴ φιλία, amicitia in qua locū habent querelæ.

Ἐγκληματοῦσθαι, ſarmentis ſylueſcere, Theophraſt. lib. 3, cap. 20, de cauſ. plantar. ἐγκληματοῦσα ἄμπελος, vitis frondoſa, cap. 10. Oſcæ.

Ἔγκληρος, hæreditarius, diues. ἔγκληρος εὐνὴ, lectus eius quæ habeat dotem præcipuam, Eurip.

Ἔγκλησις, εως, ἡ, expoſtulatio, ἔγκλημα.

Ἔγκλητος ἡ ἐπὶ συνόδου ἀφέσιμος, apud Theophilū in Inſtitut. ciuil. i. prouocatio & appellatio, quæ ἔφεσις dicitur. Ariſtot. 2. OEcon. δίκας τὰς ἐγκλήτους μετ' ἐπιτιμίου vocat controuerſias, quarum crimina mulctantur pecunia.

Ἐγκλίζω, aliena elargior.

Ἔγκλιμα, ατος, τὸ, inclinatio, tract⁹. Procl⁹, κατὰ πᾶν ἔγκλιμα τὴν αὐτὴν διάστασιν ἔχει, in omni plaga eādē ſeruāt intercapedinem. Itē loc⁹ in naui, cui immittitur gubernator.

Ἐγκλίνω, μ. ινῶ, π. ικα, inclino, declino. Ariſtot. 2. OEc. αὐτοῖς τὰ πράγματα ἐγκλῖναι, ad eos remp. inclinare. ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, ſcabellis innixi, Plut. in Camillo. τὰ ἐγκλινόμενα, quæ inclinantur, Gaza lib. 4. ὔμμι πόνος ἐγκέκλιται, vobis incūbit, labor vobis datus eſt & acclinatus, Hom.

Ἔγκλισις, εως, ἡ, inclinatio, & vnū ex verbi accidētibus.

Ἐγκλοιόω, ῶ, alligo. ἐγκλοίωσαι τῷ τραχήλῳ, circunda collo tuo, cap. 6. Prouerb.

Ἐγκλύζω, clyſtere infundo, indo in aluū, immergo, proluo, infundo. ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικοὺς, &c. iſchiadicis clyſtere infundunt.

Ἔγκλυσμα, ατος, τὸ, clyſter. Lib. 1. Dioſc. ἔγκλυσμα δυσεντερικοῖς δεῖ τὸ ἔγχυμα, decoctū vtile eſt dyſentericis infuſione, inſtillatur dyſentericis, infunditur clyſtere. Idē lib. 3, ὀδονταλγίαις διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς ἁρμόζει, in dētium dolore vtiliter colluitur, dyſentericis infunditur.

Ἐγκνισμα, ατος, τὸ, encniſma: ſic dicitur apud Argiuos caro quam loco hordei à ſacerdote Apollinis acceptam concoquunt, qui familiares aut cognatos lugent, Plut. in Problem.

Ἐγκοιλαίνω, cauo, exinanio.

Ἐγκοίλιον, ου, τὸ, inteſtinum. τὰ ἐγκοίλια, manuū interna.

Ἔγκοιλος, concauus, cauus.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, dormio.

Ἐγκοισυρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ambitioſè orno: Actiuū. Ariſtoph. νεφ. σπαθῶν, ξυφῶν, ἐγκεκοισυρωμένην. vide Κοισυρέω.

Ἐγκόλαμμα, ατος, τὸ, ſculptura.

Ἐγκολαπτὸς, οῦ, ὁ, cælatus, ſculptus.

Ἐγκολάπτω, μ. άψω, π. αφα, inſculpo, incido. Plutarc. in

Pericle, προμαντείαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ χαλκοῦ λύκου ἐγκολάψας, primas in conſulendo oraculo partes in fronte æreì lupi incidit. ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, in petris inciſus, Herodotus.

Ἐγκολπίζω, inſinuo, ſinu cõtineo. Philo de mũdo, πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς οἰκεῖα ἐγκεκόλπισται μέρη, i. aliorũ corporum cõgeriem in ſuo ſinu, tanquã proprias partes gerit.

Ἐγκολπίαι, αἱ, venti qui è mari veniunt per ſinus, id eſt, vt ſcribit Ariſtot. de mundo. οἱ ἐκ κόλπων διεξάττοντες, qui è ſinibus proſiliunt, quaſi ſinuales.

Ἐγκολπόω, inſinuo. Ariſtotel. de mundo, πρότερον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις, de mari Mediterraneo.

Ἐγκομβόομαι, οῦμαι, μ. ώσομαι, alligo, q.d. innodo. cap. 5. primæ Epiſt. Petri Apoſtoli. ἐγκομβώσασθε τὴν ταπεινοφροσύνην, i. humilitatẽ animi vobis infixã habete. Vulgatus Interpr. habet, inſinuate. vnde ἐγκομβωθεὶς, ligatꝰ, illigatꝰ.

Ἐγκόμβωμα, ατος, τὸ, genus veſtis, qua ſerui vtebantur, ὁ δεσμὸς τῶν χειρίδων. Athenienſes ὄχθοιβον vocant, alii κοσύμβα. Vnde & ἐγκομβώσασθαι, στολίσασθαι.

Ἔγκομμα, offenſio, πρόσκομμα.

Ἐγκονέω, μ. ήσω, π. ηκα, accelero, ſtudeo, σπεύδω, ἐνεργῶ, puluere impleor. Inde ſumptum, quòd properantes puluere inficiũt pedes. Neutr. abſol. Ariſtoph. ἀλλ' ἐγκόνει, id σπεῦδε. Idem in Auibus, οὐ θᾶττον ἐγκονήσετε. Sophocl. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή, id eſt, eamus, properemus, nõ eſt ſedendi tempus.

Ἐγκονίδες, famulæ: ἀπὸ τοῦ κονῶ τὸ ἐνεργῶ.

Ἐγκόνιος, ὁ καὶ ἡ, puluereus. ἐγκόνιοι γραμμαὶ, deſcriptæ in puluere lineæ.

Ἐγκοπεύς, έως, ὁ, celtes, ſcalpellum, cælum, inſtrumentum incidendis rebus accommodatum: ἀπὸ τοῦ κόπτω.

Ἐγκοπή, ῆς, ἡ, intercìſio, interruptio, offẽſio, offẽdiculũ.

Ἐγκόπησις, εως, ἡ, offenſio. Hieronym. in Oſeam adnotat, eam nos iracundiam vel memoriam doloris Latinè poſſe dicere.

Ἔγκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, laborioſus, difficilis, afflictus. ἔγκοπον ἴχνος, veſtigium feſſum, in Epigramm.

Ἐγκόπτω, μ. ψω, π. οφα, impedio, retraho, obſto, indo, interpello loquentem, quod & interfari dicitur: interrumpo rem cœptam. Paul. ad Rom. 15, ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, i. præpeditus ſum ſæpe quominus venirem ad vos. ἐγκόπτω πάτταλον, palum infigo, Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant.

Ἐγκορδυλέω, μ. ήσω, π. ηκα, inuoluo, Accuſ.

Ἐγκορύπτω, obarieto, τοῖς κέρασι πλήττω.

Ἐγκοσμέω, orno, ordino, diſpono in. Odyſſ. ο, ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἐν νηΐ, i. ἐν τάξει ποιεῖτε, in naue diſponite.

Ἐγκόσμιος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt in mundo: ſicut ὑπερκόσμιος, ſupra mundum, Nazanz.

Ἐγκοτέω, μ. ήσω, π. ηκα, moleſtus ſum, grauiter iraſcor, Neutr. Datiuo.

Ἐγκότημα, ira, inſania.

Ἔγκοτος, ου, ὁ, inimicus, inconciliabilis, iracundus. ἔγκοτον ἔχοντες, infenſi, cum Datiuo, odiũ concipientes. Herodot. ἔγκοτον σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες, ob hæc ambo ipſis infenſi, Idem, ἔγκοτος φθόνος, grauis inuidia, in Epigramm.

Ἐγκοτυλή, luſus nomen eſt, quo victi victorũ genua, manuũ excipientes cauitate, geſtabant. Cæl. lib. 14, cap. 60.

Ἐγκραγόντες, οἱ, inclamantes, κατὰ μεγάλης βοῆς ἀπειλήσαντες.

Ἐγκράζω, μ. άξω, π. αχα, inclamo, vociferor, clamo, Neutrum, Datiuo.

Ἐγκρασίχολος, bilioſus, iracũdus. Item piſcium genus, lib. 6. Animal. cap. 15.

Ἐγκράτεια, ας, ἡ, καὶ ἐγκρατές, τὸ, continentia, temperantia, moderatio. Xenoph. lib. 1. ἀπομν. ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα dicit, i. virtutis fundamentum. Iſocrat. τούτων ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρόν, i. his omnibus abſtine, hæc omnia reprime & cõtine te ab his. Pro ditione & imperio etiã ſumitur. ἡ ἐγκράτεια, ait Interpres. Ariſtot. 1. Rhetor. ad Theodect. περὶ τὴν συμφέρουσαν ὁδὸν, ὥστε κρεῖττον ἢ συμφέρουσαν. ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, temperantiam exerce, Iſocrates.

Ἐγκρατεύεσθαι, temperantem eſſe, tolerare. ἐγκρατεύομαι, exponitur in Bibliis, me contineo, animum recipio, & quodam in loco neceſsitate compellor. Paul. 1. ad Corinth. cap. 9, ἐγκρατεύεται πάντα, in omnibus temperãs eſt, in omnibus abſtinens eſt.

Ἐγκρατέω, μ. ήσω, π. ηκα, contineo, id eſt, continens ſum. Neutrum. ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, in paupertate perſeuero, Plutarch. de fortuna.

Ἐγκρατής, έος, ὁ καὶ ἡ, potens, abſtinens, continens, cõpos. ἐγκρατὴς ἀφροδισίων, rei venereæ abſtinens, Xenoph. & γαστρὸς ἐγκρατής, ſobrius, apud eundem, i. qui ventrem coercet & reprimit. & ἐγκρατὴς ὕπνου, qui ſomno eſt ſuperior, qui ſomno non ſuccumbit, apud eundem. ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, ſui compos, Plato in Epiſt. ἐγκρατὴς τῶν ἡνιῶν, tenens habenas, Lucianus. ἐγκρατὴς οὐρανοῦ γενόμενος, cælum regens, Plato. Plutarch. in Numa, ἐγκρατὴς καὶ περιδέξιος τῆς κακίας ἀρετή, victrix ſuperiórque vitio virtus. ἐγκρατὴς γενόμενος, cui oblata eſt potiundi facultas, Idem in Solone, vbi & ἐγκρατὴς γενόμενος τῶν πραγμάτων, i. potitus rerum. ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες, vt malo & oleaſtro potiantur victores, Lucian. in Anacharſi. ἐγκρατὴς θυμοῦ, qui iram cohibet, Ariſtotel. lib. 7. Ethic. ἐγκρατὴς νόμου, retinens legem, Plato. ἐγκρατὴς οἴνου, vini abſtinens, Xenophon.

Ἐγκρατῶς, καρτερικῶς. ἐγκρατῶς ἄρχειν, imperioſe dominari, Thucydid. i. ἰσχυρῶς. ἐγκρατῶς ἐπέχομαι, acerrimè tendo aduerſus, i. καρτερῶς, φανερῶς, vel ἐπιφανῶς καὶ μεγάλως, Interpres Thucydid. ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, tenaciter tenere, Lucianus.

Ἐγκρεμάζω, μ. άσω, ſuſpendo.

Ἔγκριχος, cauus, vacuus.

Ἐγκρίνομαι, approbatus aſſumor, eligor.

Ἐγκρίνω, μ. ινῶ, π. ικα, approbo, allego, admitto, prefero, probo, inſero, infero, decurio, adopto. opponitur τῷ ἀποκρίνω. Plato 2. de Rep. ὃν μὲν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἐγκριτέον· ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον, admittere oportet. ἐγκρίνειν τοῖς πολλοῖς, ſeu τοῖς τυχοῦσι, cogere in ordinem, i. inter plebeios annumerare, Bud. in Epiſtolis, ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, in numerum trecentorũ electus, Plutarch. in Lycurgo. τοῦ ἐρᾶν ἐγκεκριμένου παρ' αὐτοῖς, quum apud eos liceret amare, quum amor apud eos vigeret, Idem ibidem. οὐκ ἐγκρίνω, improbo.

Ἐγκρίς, ίδος, ἡ, bellarium ex oleo melle admixto. Exodi cap. 16. de manna, ἦν δὲ τὸ μὲν ὡσεὶ σπέρμα κορίου λευκόν, τὸ δὲ γεῦμα αὐτοῦ ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, vbi Latinè eſt, Manna erat quaſi ſemen coriandri album, guſtúſque eius quaſi ſimilę cum melle. & Numeror. cap. 11, καὶ ἦν ἡ ἡδονὴ αὐτοῦ ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, erat ſapor mannæ quaſi panis oleati.

Ἔγκρισις, ſacrum certamen.

Ἔγκριτος, in ordinem numerúmque redactus, ſeu coactus: ἔκκριτος verò electus, approbatus, præcipuus, eximius, primarius. ἔγκριτοι, i. ἐντεταγμένοι, ἐγκύκλιοι, i. vulgares, ait Bud. in Pandect. circulares, viles & abiecti.

Ἐγκροτέω, ῶ, illido. ἐγκροτούμεναι πυγμαί, pugni & colaphi inflicti & illiſi, Euripid.

Ἐγκρούω, ad numeros incedo, ſalto: itẽ impello, adigo. ἐγκρουόμενοι, inquieti, fluctuantes, conflictantes.

Ἐγκρύπτω, intego, tego.

Ἐγκρυφιάζειν, abſcondere.

Ἐγκρυφίας, ου, ὁ, panis ſubcineritius, Cæl. lib. 15, cap. 7. ſic lib. 3. Regum, cap. 17. Ezechiel cap. 4, ἐγκρυφίαν κρίθινον φάγεσαι, ſubcinericium ordeaceum comedes. & Numerorũ cap. 11, καὶ ἐποίουν αὐτὸ ἐγκρυφίας, ex eo tortulas faciebant. ἐγκρυφίας ἄρτος, Lucian.

Ἐγκταί, οἱ, pictores.

Ἔγκτημα, ατος, τὸ, poſſeſsio.

Ἔγκτησις, εως, ἡ, acquiſitio.

Ἔγκτητος, ου, acquiſitus, comparatus, poſſeſſus. Leuit. cap. 21, ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτητον ἀργυρίου, ſi quem autem ſacerdos emerit ſuo ære, &c.

Ἐγκτίζω, condo.

Ἔγκυδον, τὸ, celebre, clarum.

Ἐγκύειν, prægnantem eſſe.

Ἐγκυκάω, cõmiſceo, immiſceo, permiſceo, confundo.

Ἐγκυκλέω, circunuoluo.

Ἐγκύκλημα, pegmatis ſpecies erat ſubiectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuiſſent, ſpectatoribus oſtẽdebantur. Aliter Ariſtot. 2. Œconom. περίοδος ὁ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, id eſt, prouẽtus, qui à domeſtica parſimonia & labore & iis quæ domi alũtur, prouenit: quæ τὰ ἐγκύκλια, ibidem etiam dicuntur.

Ἐγκύκλιος, ου, in orbem factus, circularis, in ordinem redactus, non egregius, aut eximius, plebeius, vilis, Cæl. lib. 13, cap. 48. Vnde ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ, dicuntur magiſtratus, qui ſortito deferebantur, quaſi in orbem redeuntes, vel quaſi vulgares. ἐγκύκλιον ποιεῖν, in ordinem redigere ſeu cogere. οἱ ἐγκύκλιοι καὶ μετρίως ἔχοντες, qui ſunt in orbem ſeu ordinem coacti, i. triuiales, Bud. in Epiſt. ἐγκύκλιοι διακονίαι, famulatus ancillares, in orbẽ redeuntes & quotidiani, ſeruiles. ἐγκύκλια παιδεύματα, orbis diſciplinarũ. ὁ περὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευτὴς, liberaliũ artium præceptor. ἐγκύκλιος παιδεία, ſiue ἐγκυκλοπαιδεία, quaſi orbiculata diſciplinarũ ſeries, veluti ductus quidam ſcientiæ ex multis diſciplinis cõſertus & aptus, omnes liberales diſciplinæ. Quintil. lib. 1, cap. 16, Vt efficiatur orbis ille doctrinæ, quem Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. τὰ ἐγκύκλια, quæ plerunque verſantur in vita, & domeſtica. Latinè dici poſſunt obuia, tranſlatitia, triuialia, quotidiana, itidem recurrentia, vulgaria, vulgò fieri ſolita. ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις ἐντεταχθεὶς, in ordinem miniſteriorum, artificiorúmque ſeruilium coactus, vide Ἐγκύκλημα.

Ἔγκυκλον, τὸ, veſtis quædam.

Ἔγκυκλος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐγκύκλιος.

Ἐγκυλίω, μ. ίσω, circumago. ἐγκυλινδούμενος, incluſus.

Ἐγκυλίζω, inuoluo, implico. ἐγκυλίζω εἰς ἔρωτας, Xenophon.

Ἐγκυλίνδησις, εως, ἡ, volutatio.

Ἐγκυλίω, inuoluo, implico, deuoluo. Xenophon, εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, in amores delapſi.

Ἐγκυμονέω, μ. ήσω, π. ηκα, prægnãs ſum, fero vterũ, Neut.

Ἐγκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, grauis, plenus, prægnans, grauidus. Nonnus, ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλίξας, peccato grauem & refertum. Phocyl. μηδὲ πρὸς ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλληται, id eſt, grauidæ ſuæ vxori manus nullus iniiciat. ἐγκύμων βοῦς, bos horda ſeu grauida. Dioſcor. lib. 1, ἐγκύμονα τῶν σπερμάτων, in ſeminibus prægnantia. ἐγκύμονα γαστέρα δύνων grauidum vterum ſubiens, Nonnus.

Ἔγκυος, ου, ὁ καὶ ἡ, prægnans, vterum ferens. vt κύων ἔγκυος, grauida canis. in Epigr. & alibi libro eodem, εἶπε δὲ πῶλον ἀέθλου δυνατὸν ἔγκυον πουλὺς, plenum.

Ἐγκύπτω, incumbo, ſum pronus & incuruus, vergo, demiſſus ſum, ſubſido, reſpicio, conſpicio. ἐγκεκυφότες, obſtipo capite proni, cernui.

Ἐγκυρέω, & Ἐγκύρω, μ. κύρσω, & κύρσω, incido, obuio. Heſiodus, βαρύθει δ᾽ ὑπ᾽ αὐτῆς ἐγκύρσας ἄτῃσιν, in infortunia incidens. Herodot. ἐν κύρσῃ ἀλογίης, contẽptui habuit. Idem, ἐνέκυρσαν τοῖς ἐχθροῖς, illos offenderunt, id eſt, inuenerunt, inciderunt in illos.

Ἔγκυρτος, gibbus, conuexus. ἐγκύρτω δισσὰ, gibbi gemini, duæ conuexitates, conuexa.

Ἔγκυρτος, incuruus.

Ἔγκυσις, εως, ἡ, partus.

Ἔγχυτι, cutetenus, in cute, ad vel prope cutem, ἐν χρῷ.

Ἐγκωμιάζω, μ. άσω, π. ακα, laudo, laudibus effero, honoro, exorno, Actiu. Accuſ. Plato. 2. de Rep. τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην, hæc talia iuſtitiam laudibus extollũt. ἐγκωμιάζοντα δ᾽ ᾠδαῖς τὴν ἀρετὴν, virtutis præconia concinentes, Plutarch. in Lycurgo. ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν, viri virtutem oratione laudare, Iſocrat. in Euag. ἐγκωμιασθεὶς ἐπ᾽ ἀνδραγαθίαις, laudatus probitatis nomine, Idẽ, Plutarc. in Lycurg. ἐγκωμιάζει τὴν δημοκρατίαν, Iſocr.

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικὸς, οῦ, ὁ, laudatiuus. ἐγκωμιαστικὰ ἰδέα, genus demonſtratiuum, Hermog.

Ἐγκώμιον, ου, τὸ, laus, præconium, elogium: & differt ab ἔπαινος. Nam hoc teſtimonium ſignificat à ſingulari virtute, veluti quum Ariſtidem Iuſti cognomento decoramus: ἐγκώμιον verò ex virtutibus compingitur omnibus. ſic etiam laudatio dicitur, i. oratio aut carmen de laudibus. Ariſtoph. πρ. εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ ἐπ᾽ εὐτυχίαισιν ᾄσαι μοι τοὐγκώμιον, i. mihi canendum eſt carmen de meis & filii laudibus. ἆθλον ἐγκωμίων, præconium laudis, Bud. in Epiſt. διασώζεται λόγος, ὃν εἶπεν ἐν τῷ δήμῳ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ μεθ᾽ ὑπατείας ἀποθανόντος ἐγκώμιον, extat oratio laudatiua, quam apud populũ in funere filii poſt conſulatum habuit, Plutarch. in Fabio. ἐγκώμια θεῶν, deorũ laudes, Plato de Legib. ἐγκώμια ποιῶ, laudo, Ibidem. ἐγκώμια καθ᾽ ὑμῶν ἐδεῖξαν, Demoſth.

Ἔγκωπον, τὸ, ea pars nauis, qua remi ſunt collocati, Bayfius.

Ἐγξύω, μ. ύσω, rado.

Ἐγρεκύδοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, tumultum excutiens, epitheton Mineruæ apud Heſiodum.

Ἐγρεμάχος, incitans ad pugnam, ἐγερσιμάχος.

Ἔγρεο, ſurge.

Ἐγρεσίκωμος, epitheton Bacchi, in Epigram.

Ἐγρήγορα, vigilo, Medium perfectum à γρηγορέω: vnde ἐγρηγόρειν, Pluſquamperfectum. Ariſtoph. in Pluto. τὴν νύχθ᾽ ὅλην ἐγρηγόρειν, totam noctem duxerunt inſomnem.

Ἐγρήγορθα, Præteritum med. ab ἐγείρω, ſuſcitaui.

Ἐγρηγορότως, vigilanter, Bud. in Epiſt. prior.

Ἐγρηγόρσιος, ὁ, ſomnum arcens, vigilias citans.

Ἐγρήγορσις, εως, ἡ, vigilantia, vigilia. hoc nomine vtitur Gaza in verſione de Senectute. ἐγρήγορσις, ὕπνου λύσις, Nazanz. euigilatio eſt ſomni ſolutio.

Ἐγρηγορτὶ, vigilanter.

Ἐγρηγορὴς, ῆτος, ὁ, vigilans. Plato. Epiſt. vndecima, ὀνείρατα θεῖα ἐπιόντα ἐγρηγορόσι, diuina inſomnia vigilantibus ſuperuenientia. ἐγρηγορόσι ὕπαρ καὶ νύκτωρ, naſsis diurnis & nocturnis, Plato de Legib.

Ἔγρησις, vigilia.

Ἐγρήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, vigilo, γρηγορέω, Neutrum, Apollon. 2. Argon.

Ἔγρομαι, ſyncopa ab ἐγείρομαι, ſurgo. Odyſſ. ο, ἔγρεο πειsίδη, ſurge. & Iliad. κ, ἔγρετο δ᾽ ἐξ ὕπνου.

Ἐγρυπνέω, vigilo.

Ἐγχαλινόω, infreno. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frenata ora habentes.

Ἔγχαλκος, ου, ὁ, æreus.

Ἐγχανὼν, inhians, os aperiens. Ariſtophan. ἐγχανὼν τεθνήξει, ore aperto morieris.

Ἐγχάραξις, εως, ἡ, inſculptura.

Ἐγχαράττω, μ. άξω, π. αχα, inſcribo, incido, ſcarifico. πρωμαντείαν εἰς χαλκοῦ λύκου τὴν πλευρὰν ἐνεχάραξε, primas conſulendi oraculi partes in lupi ærei dextro latere incidit, Plutarchus in Pericle. τὴν αὐτὴν ἐγχαραχθῆναι εἰκόνα, &c. eadem imagine imprimantur, inſculpantur, Nazanzenus.

Ἔγχας, genus coloris fucatorii.

Ἐγχάσκειν, inhiare, irridere. ἐγχάσκει σοὶ, id eſt, καταγελᾷ σου, te deridere, Ariſtot.

Ἐγχεία, ας, ἡ, haſta. Iliad. γ, μακρῇς ἐγχείῃσι μαχέονται, longis telis & haſtis, δόρατι. Idem Iliad. ε, ἐγχείῃ δ᾽ ἐκέκαστο πανέλληνας, id eſt, τῇ διὰ δόρατος μάχῃ, iaculatione teli ſeu ſcientia haſtam iaculandi.

Ἐγχεσπάλος, ὁ, qui bello & haſta viuit.

Ἐγχειμάζω, hyberno.

Ἐγχείμβρχος, ου, ὁ, haſta furens, bellax.

Ἐγχειρόβιος, ου, ὁ, labore manuum victitans.

L.

Ἐγχειρέω,μ.ήσω,π.κα, manū iniicio, tracto, aggredior, experior, id eſt, incipio, τὸ ἐπιχειρεῖν. Xenophō, ἐγχειρεῖ χρῆσθαι, vti aggreditur. Idem, πρότερος ἐγχειρῶ ἐπιμελεῖσθαι, prior incipio curare. ἐγχειρῶ μάχεσθαι, tento pugnam, Thucydides. ἐγχειρῶ τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον, tantum opus aggredior, Plato in Timæo,

Ἐγχείρημα,ατος,τὸ, conatus, auſus. Iſocrat. τό γε ἐγχείρημα καλῶς ἔχει, conatus laudandus eſt.

Ἐγχείρησις, conatus, Nazan. executio. ἐγχείρησις ἀνατομικὰ, tractatio anatomica ſeu diſſectionis, Galenus.

Ἐγχειρητὴς, οῦ,ὁ, aggreſſor, Ariſtoph.

Ἐγχειρητικὸς, ſolers in rebus, vel hominibus aggrediendis, Bud. Comment.

Ἐγχειρίδιον,ου,τὸ, gladiolus, cultellus, pugio, gladius qui adiacet enſi, ſica. Item libelli genus breuioris, quod & Latini enchiridion vocant, & omne inſtrumentū quod manu tenetur. Plutarchus in Numa, ἐγχειριδίοις δὲ μικροῖς τὰ ὅπλα κρούοντες, gladiis verò breuibus arma pulſantes. Idē in Camillo, τοῖς μὲν ἄλλοις ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, cęteras quidem hoſtibus gladios ſubduxiſſe, id eſt, enſes quoſcunque. ἐγχειρίδιον μικρὸν, pugiunculus. Item capulus, manubrium, Bayfius de nauibus.

Ἐγχειρίζομαι, ἐπιτρέπομαι, adminiſtro, in manus ſumo, commiſſum habeo. Gregorius, καὶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἐγχειρίζεται τῆς οἰκουμένης, pars non contemnenda orbis terrarum eius imperio creditur. Lucianus in Prometheo, τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, id eſt, diſtributionem carnis commiſſam & demandatam habens. ἐγκεχείρισται τὴν οἰκουμένην, ſuæ curæ commiſſam habet terrā. ἐγχειρίζομαι στρατόπεδα, præſum exercitibus, mihi commiſſos habeo exercitus, Lucianus. ἐγχειρίζομαι τοὺς κινδύνους, adeo pericula. Thucyd. νέων στρατιᾶς ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν, iuuenibus præfici dignus. τὰ ἐγκεχειρισμένα, demandata munia.

Ἐγχειρίζω,μ.ίσω,π.ικα, porrigo, in manus do, in manus trado, dedo vt hoſtes victi, demando, trado, concredo: Actiuum, Accuſatiuo & datiuo. Iſocrates, αὐτοῖς χρήματα καὶ δόξαν καὶ φίλους ἐνεχείρισε, id eſt, præbuit, Plutarchus in Fabio, ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ei mulierem tradidit. ἐνεχείρισεν ἑνὶ, in vnius manum porrexit, Herodotus. Demoſthenes, ἐγχειρίζειν τὰς πόλεις. ἐγχειρίσας τούτοις ἐμαυτὸν, his vbi memet docendum tradidiſſem.

Ἐγχειρίδετος, in poteſtatem redactus.

Ἐγχειρισμὸς,οῦ,ὁ, commiſsio, Theophil. in Inſtit. ciuil.

Ἐγχειρίτης,ου,ὁ, qui conatur & molitur. Ariſtophanes Auibus, χαιρῶν ἔργον τ' ἐγχειρίτης.

Ἐγχειρογάστωρ, ορος, & Ἐγχειρογάστηρ, qui manuum labore viuit.

Ἐγχελυοτρόφοι, qui anguillariis viuariis dant operam.

Ἐγχελεὼν,ῶνος, piſcina, viuarium anguillarium.

Ἔγχελυς,υος & εως, anguilla. Ariſtoph. πρὸς τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων τοὺς ἱμάντας μιμούμενοι. Lucian. ὥσπερ αἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες: vbi generis eſt maſculini. alio loco, τὰς ἐγχέλεις ἐκάλεσε. item τὰς ἐγχέλυας, apud eundem.

Ἐγχελυωπὸν,τὸ, anguillæ aſpectum habens.

Ἐγχεσίμαργος, ἐγχέσιμαργος.

Ἐγχεσίμωρος,ου, ὁ καὶ ἡ, bellicoſus, haſta exercitatus, Homer. Iliad. β, id eſt, ὁ περὶ τὰ ἔγχη μεμορημένος καὶ ἐγκεκλημένος, πολεμικός. Item ſtultus miles, in Epigram.

Ἐγχέσπαλος, ὁ καὶ ἡ, haſtā vibrans. Iliad. β, ἐγχέσπαλοι ἄνδρες ἔσαν, i. οἱ τὰ ἔγχη πάλλοντες καὶ τὰ δόρατα κινοῦντες.

Ἐγχέω,μ.ἐγχεύσω,π.κεχα, ἀόρ.α, ἐνέχεα, & ἐνέχευα, Æolicè, infundo, libo. Ariſtoteles 2. OEconom. κελεύσας ἐγχέαι. Ariſtophan. in Pluto, Θάσιον ἐνεχέας, infundebas Thaſium vinum. Æſchines, ἐγχέαντα τὸ ὕδωρ κατὰ τρόπον ἐγχεάμενος, ἐγχέας, infundens, Xenoph. ἐγχέω σοι πιεῖν, Idem.

Ἐγχθόνιος,ου, terrenus, teſtaceus, in Epigramm.

Ἔγχιον, propius.

Ἐγχλωρος,ου, qui eſt viridi colore, propè viridis.

Ἔγχνοος,ου, lanuginoſus.

Ἐγχονδρος, chartilagineus, grumoſus, ἔγχονδρος λίβανος, thus chartilagineū vertitur Hermolao, quod Marcello nō placet, quum Dioſcor. intelligat grumoſum, lib. 1.

Ἐγχορεύω, ſalto.

Ἔγχος,εος,τὸ, haſta, telum, lanceæ tragula. Odyſſ. ε, εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος. Significat & gladium, id eſt, τὸ ξίφος. Sophocles, ἀμφήκης λαβὼν ἱμάντ' ἔγχος, & c. πῶς δ' ἀμυνοῦσιν καὶ δόρυ ἔγχος καλοῦσιν οἱ ποιηταί.

Ἔγχουσα, fucus, anchuſa herba. παρὰ τὸ ἐγχεῖν τοῖς τῆς ῥίζης ἐρυθρόν.

Ἐγχουσίζεσθαι, fuco colorari.

Ἐγχραύω, infligo, impingo, infringo.

Ἐγχρίμπτομαι, hæreo, ſum contiguus. Homer. Iliad. ε, ἐγχριμφθεῖσα διέσυτο αἰχμὴ ὀξεῖα, id eſt, ἐμπαγεῖσα, ἐμπελασθεῖσα. Et Iliad. ε, ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, id eſt, προσπελασθεὶς, ἐγγίσας, Euripides. ἐγχριμπτόμεναι κύνες ἐλάφους, canes ceruis hærentes, à tergo mox ſequentes. Ianus Laſcaris, τὴν μὲν ἐγὼν ἐγχρίμπτομαι, hac quidem, herba videlicet, me vngo & infrico.

Ἐγχρίμπτω,μ.ψω,π.φα, πελάζω, admoueo, tango, infrico, προσπελάζω, rapio, caſsibus implico, pungo, adiungo, applico, propinquo, πλάζω. Sophocl. in Electra, μάτην τις ὑμῖν ἴχνος ἐγχρίμπτει βροτῶν, id eſt, πλησιάζει. Apollon. 2. Argonaut. ἕως μυχάτη ἐγχρίμψητε θαλάσσῃ, id eſt, ἀφίκησθε, acceſſeritis. ἐγχρίμπτει τῇ θηλείᾳ, admouet fœminæ, Herodotus. Iungitur & Accuſatiuo. ἐγχρίμψαντες βάσει τῇ γῇ, nauim appellentes, Idem.

Ἔγχρισις,εως,ἡ, inunctio, illitio.

Ἔγχριστος,ὁ καὶ ἡ, illitus, inunctus. τὰ ἐγχριστὰ, liquida medicamenta, quæ illinuntur, apud Galenum.

Ἐγχρίψαι, incidere.

Ἐγχρίω, illino, inungo. Cap. 3. Apocal. Ioan. κολλύριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς, collyrio inunge oculos.

Ἐγχρονίζω,μ.ίσω,π.ικα, immoror, diu maneo, prorogo. Neutr. Datiuo. capitur etiam pro differo & prorogo.

Ἔγχρονος,ου,ὁ, temporarius.

Ἔγχρυσος,ου,ὁ, inauratus.

Ἐγχρῷ, cute tenus, ad viuum. Interdum propè: χρῷ autem pro χρωτὶ accipitur, per ἀποκοπήν.

Ἐγχυλίζω, ſuccum exprimo.

Ἐγχύλισμα,τὸ, ſuccus.

Ἔγχυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſucceſus, ſucco lacteſcens vel madeſcens, ſucculentus, vegetus.

Ἔγχυμα,τὸ, fluidum, placenta.

Ἐγχυματίζω, infundo, inſtillo. ἐγχυματισθεὶς ἐπ' ὀφθαλμῶν, oculis infuſus, Dioſcorid. lib. 2. Idem lib. 1, ἐγχυματίζεται πρὸς μελασμοὺς τριχῶν, infunditur ad capilli nigritiem, inſtillatur, &c.

Ἔγχυμος,ου,ὁ, ſapidus, ſucculētus, ſucci plenus, fluidus.

Ἐγχύμωσις, eſt quando caſu aliquo aut pondere caro fracta ſanguinem atterit.

Ἐγχυράζω, & Ἐγχυριάζω,μ.άσω,π.ακα, oppignero, & pignora capio, pignoro. Neutr. Accuſ.

Ἐγχυρον,ου,τὸ, pignus.

Ἔγχυσις,εως,ἡ, infuſio.

Ἐγχυτέον, infundendum. Ἔγχυτος, infuſus.

Ἐγχυτρίζω, in vrnam condo, occido, φονεύω.

Ἐγχυτρίστριαι,αἱ, & Ἐγχύτριαι, præficæ, id eſt, mulierculę, quæ in funere conductę plorant, & exequias ſepulchris, aquam aut ſanguinem fundentes, peragunt, Plato Min. Sunt item & quæ infantes vndis exponunt.

Ἐγχύω,μ.ύσω, infundo. Apoll. ἐγκέχυται σῆμα, aggeſtum eſt ſepulchrum, ex aggeſta humo factum eſt.

Ἐγχωρέω,μ.ήσω, π.κα, habeo modum & locum ad aliquid faciendum. Dioſcorides lib. 9, εἰ ὁ τόπος ἐγχωρεῖ, ſi locus patiatur. Budæus in Epiſtolis, ἐπειδὴ τάχιστα ἐγχωρεῖ ὁ καιρὸς τοῦτο ποιεῖν, ſimul atque tempus id facere permiſerit. Idem, ἐγχωρούσης εὐθὺς ἀφορμῆς, ſimul atque occaſio tulerit. ὅσον ἐνεχώρει ἡ δεκάτη, ad quod faciendū ſufficeret decima, Herodotus. ἐγχωρεῖ, poſsibile eſt, tempus ſupereſt locus eſt capax. εἰ ἐγχωρεῖ, ſi locum habeat. ὅπως τάχιστα ἐγχωρεῖ,

χωρεῖ, primo quoque tempore, prima quaque die, prima quaque occaſione, id eſt, κτ τὸν ἐνδεχόμενον καιρὸν, ἐπειδὰν ἡ πρώτη ἐγχωρῇ ἀφορμὴ, Budæus in Epiſtolis. ὅπῃ ἂν ἐγχωρέῃ, vtcunque ſors tulerit, quatenus liceret. ὡς οὐδὲ φυτεῦσαι ἐγχωροῦν, εἰ μὴ οὕτω γεγέννηκε, tanquam non ſit poſsibile generare, niſi ita genuit. οὐκ ἐνεχώρει μένειν, non licebat manere, Xenophon. καθόσον ἐγχωρεῖ, quantum fieri poteſt, Ariſtid. κτ τὸ ἐγχωροῦν, quoad eius fieri poteſt, Hermogen. γράψαι περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ, Galenus ad Glaucon. ſcribendi de omnibus & ſingulis otium non eſt, ſeu non vacat. οὐκ ἐγχωρεῖ πόῤῥω τοῦ γήρως εἶναι, à ſenectute nō poteſt longè abeſſe, Gaza de Senectute.

Ἐγχώριον, ου, τὸ, pignus, vſura.

Ἐγχώριος, ου, ὁ, ἡ, ex loco, indigena, incola loci, ἐπιχώριος. vnde χρῆμα ἐγχώριον, domeſticum negotiū, apud Heſiod. ἐγχώριος παροικία, curia vici ſeu pagi, Canone 17. cōcilii Calchedonēſis. Item ἐγχωρίου ἐσθῆς, id eſt, illius loci veſtis. ἐγχώριοι θεοὶ, dii indigenæ, Thucydid.

Ἔγχωρος, ἐγχώριος, patrius. νόμοις ἐπειδὰν τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.

Ἔγχλωρος, ου, pro ἔγχλωρος, viridis.

Ἐγὼ, ego, Pronomen primæ perſonæ. ἐγῷμαι, i. ἐγὼ οἶμαι, ego puto. ἐγῷδα, ego ſcio. Plato de Rep. κἀγῷμαι δοκῶ οὕτω, ita & ipſe, vt mihi videor. δηλοῖ ὅτι ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα, dicit me feciſſe, Demoſt. ἔγωγε, ego quidē, equidem, ego veró. Xenoph. in reſpōſione vtitur poſt interrogationem. ἔγωγε, ἔφη, i. ναί. Interdū vim habet diminuentem, vt Gaza lib. 2. Gramm. ἔγωγέτοι, equidem, Ariſtop. ἔγωγέτοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον δοῦλος γεγένημαι. ἐγώτοι, pro ἔγωγε, equidem. Xenophon, ὦ σώκρατες, ἐγώτοι τὰ μὲν δίκαιον νομίζω, &c. ἐγώδε, ego quoque.

Ἐγῷδα, per epectaſin & craſin, pro ἐγὼ οἶδα.

Ἐγῷμαι, ἐγὼ οἶμαι, opinor, dixit Xenoph. lib. 2. ἀπομν. & Plato lib. 1. de Repub.

Ἐγὼν, αὐτὸς ἐγὼ, ego ipſe, Doricè, Iliad. α, τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω.

Ἐγώνη, Doricè, ego: vt τύνη, pro τὺ, id eſt, σύ.

Ἐδάην, ἀόρ. β: à δαίω, didici, cognoui, noui, ſenſi, intellexi, certior ſum factus.

Ἔδακον, momordi, in Aoriſto ſecūdo: à δάκνω, vel δήκω.

Ἔδαμον, domui, & ἐδάμην, domitus ſum, in Aoriſto β: vnde δαμείς. Hom. Iliad. β, ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, i. ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς: à verbo δαμάω.

Ἐδανὸς, οῦ, ὁ, dulcis, ſuaueolens, lenis: παρὰ τὸ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, Etymolog.

Ἐδάπεδον, ου, τὸ, pro δάπεδον, ſolum, pauimentum.

Ἔδαρ, αρος, τὸ, cibus, ferculum, eſca, ἔδεσμα: εἶδαρ etiam dicitur.

Ἔδαρθον, dormiui, Aoriſt. 2: à δαρθάνω.

Ἐδάριον, membrana in teſticulis.

Ἐδὰς, nomen Mercurii apud Gortynios: παρὰ τὸ ἑάω, ἑάων ἐστὶ δοτῆρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, Etym.

Ἐδάσαντο, ἐμερίσαντο.

Ἐδάσατο, κατέφαγε, deuorauit.

Ἐδαφίζω, μ. ίσω, π. ικα, proſterno, allido terræ, ſolo adæquo, complano, pauio pauimento, Accuſat.

Ἔδαφος, εος, τὸ, ſolū, pauimentum. ἔδαφος τῆς νεὼς, fundum nauis, Plutarchus in Theſeo, alueus. Ariſtoteles lib. 4. Animal. περὶ τὰ ἐδάφη τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διατριβὰς, in gurgitibus verſari ſolēt. τοὔδαφος καταστρωννύναι ῥόδοις, Galenus, id eſt, ſolum ſternere roſis.

Ἐδέατρος, ου, τὸ, prægustator, præfectus ciborum miniſterio & apparatui. Ita vocat Sex. Pompeius: nam alio nomine ἐλεάτρος dicitur, Cæl. lib. 13, cap. 54.

Ἔδδεισε, ἀόρ. pro ἔδεισε, duplici δδ, à δείδω, timuit. Iliad. α, ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, i. ἐφοβήθη. Vnde & ἐδεδίει, Pluſquāperfectum, pro Imperfecto timebat.

Ἐδέδμητο, apparatum eſt, ædificatum eſt, extructum eſt, παρὰ τὸ δέμω, καὶ ἐδεδμητο, Etym.

Ἐδεδοίκειν, timebam: à δέδοικα, pro timeo.

Ἐδεήθην, indigui, petebam.

Ἐδέησε, abfuit, opus fuit. ὡς ὀλίγου ἐδέησεν ἀνελεῖν τὴν πόλιν, vt parum abfuerit, quin, ſeu quo minus ciuitas ſubuerteretur.

Ἔδεθλον, & Ἐδέθλιον, ſolū, ἔδαφος, ſedes, ἵδρυμα, poeticé.

Ἔδει, oportebat, ligabat.

Ἐδεικάθησαν, ſupplicio affecti aut necati ſunt.

Ἐδείματο, ædificabat.

Ἐδειμάτουν, terrefaciebant: vt ἐδειμάτουν τοὺς ἴωνας, apud Herodotum.

Ἐδεῖς, οἱ, ſacerdotes.

Ἔδεκτο, ſuſcepit, pro ἐδέδεκτο. Apollon. 2, καὶ μιν ἔδεκτο αὐτῆς μεγάρῳ, i. eum accepit hoſpitio.

Ἔδελον, ου, τὸ, ſedes.

Ἔδεσμα, ατος, τὸ, edulium, ferçulum, cibus.

Ἐδεστέον, comedendum eſt.

Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, comeſtor. ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, carnibus crudis veſcentes.

Ἐδεστὸς, ὁ, veſcus, delicatus.

Ἐδεστήρ, ῆρος, ſodalis.

Ἐδήδοκα, comedi: ab ἔδω, ἐδέω, ἤδεκα, & Atticè, ἐδήδοκα. ἐδηδοκὼς, qui comedit.

Ἐδηδὼν, ἡ, ſerpigo, phagedæna.

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, eſca, cibus. Odyſſ. ξ, πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ἐδικία, ας, ἡ, iuſtitia, actio bona.

Ἔδιον, ου, commeatus.

Ἔδμεναι, pro ἐδέμεναι, ἐσθίειν, comedere, ab ἔδω. Odyſſ. ξ, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀπὸ τάλλοι ἔδμεναι.

Ἔδνα, τὰ, dicūtur munera, quæ ſpōſæ dantur à ſponſo. Latinè dona ſponſalia, quæ ab Ouidio dona iugalia dicuntur.

Ἐδνίω, alieno, pignoro.

Ἔδνιος, ſponſalis, nuptialis.

Ἕδνον, ου, τὸ, cum denſo ſpiritu, propriè quod à marito donatur. ἔδνα γάρ εἰσι τὰ περὶ τὸν γάμον ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ, dona iugalia Ouidio dicuntur. ἕδνα γάμων ἐξετέλεις: pro eis quæ ſpōſus dat ſponſæ: dotalia munera, in Epigramm.

Ἐδνόομαι, ώσομαι, μ. ώσομαι, dotem do vxorem tradens. τὴν ἐδνώσαιτο γυναῖκα; in Epigram.

Ἐδνοπαλίζειν, ferire, quatere, occidere.

Ἔδνου, tenebat, claudebat.

Ἐδνωτὴς, οῦ, ὁ, ſocer.

Ἐδόδιμον, ου, τὸ, cibus, nutrimentum.

Ἔδομαι, edam, comedam. Plato 2. de Rep. λέγεις δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, ſi quis hiſce veſcatur. Ariſtoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, i. nō de meis comedes. ἀμβροσίαν ἔδει καὶ νέκταρ πίῃ, Plato de Repub.

Ἔδον, pro ἔδοσαν. Heſiodus in Theog. καί μοι σκῆπτρον ἔδον, id eſt, dederunt.

Ἔδοξε, viſum eſt.

Ἔδος, εος, τὸ, ſedes, pauimentum, ſolum, templum, ſimulachrū. Iliad. α, ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, i. ἐκ τῶν καθεδρῶν. ab Heſiod. in Theog. dicitur, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ γαῖα, ſedes ſemper tuta. Plutarch. in Solone, ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην, ſimulachri veſtem ſibi adnectentes. ὁ δὲ φειδίας εἰργάσατο τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, Phidias fecit aureum deæ ſignum. τὰ τῶν θεῶν ἕδη, deorum ſedes & delubra, Iſocrates.

Ἐδὸς, ὁ, vorax.

Ἑδοῦμαι, ἑδῇ, ἑδεῖται, pro καθεδοῦμαι, ſedebo.

Ἕδρα, ας, ἡ, ſedes, baſis, ſubſellium, ſella magiſtratus, honor. Item πυγὴ, podex, δακτύλιος, anus, quæ etiam ſedes à Plinio dicitur. Item cōſiſtentia, manſitatio. Itē ἕδρη pro ἕδρα, Heſiod. in Theog. ἕδραι ναύλοχοι, apud Sophocl. i. nauium ſtationes. οὐ γὰρ ἕδρης ἐστὶ στρατῷ μὴ ἔργον, Herodotus, id eſt, non opus eſt hoſti conſiſtere.

Ἑδράζω, colloco, fundo, firmo.

Ἔδραθον, dormiui, Aoriſtus ſecundus à δαρθάνω, pro ἔδαρθον.

Ἑδραία, ſtabilis. ἑδραία ζῶα, ſtabilē vitā agētia, quib*

opponuntur.νομαδικὰ,quæ neceſſe habent pabulari,vt apes, Theophraſt.

Ἑδραῖος,α,ὁ,firmus, fundatus, ſellularius, ſeſſilis, qui vitam otioſam & ſellulariam degit,ſedentarius,ſtabilis. ἑδραῖος βίος,ſtabilem vitam agens. ἑδραῖος βίος, ſedentaria vita. δυνάμενον ἑδραῖον ἔχειν, in eadem ſede permanere potens,lib.2.OEcon. ἑδραία φιλοπονία,ſtudium ſedentariū, Bud.in Epiſt. poſter. ἑδραίους,Varro operas ſedentarias vocat,quæ ſedendo exercentur,Hermol.in Plin.

Ἑδραίωμα,ατος,τὸ,fundamentum.

Ἔδρακον,vidi,pro ἔδερκον:à δέρκω,tranſpoſitis literis.

Ἔδραμον,ἀόρ.β.ἀπὸ τοῦ δρέμω,cucurri.

Ἕδρανον,ου,τὸ,ἔδαφος,firmamentum, fulcimentum, θρόνος,ſedes,manſio,ſecunda breui.

Ἕδρασμα,ατος,τὸ,ſedes,θρόνος.

Ἑδράζω,μ.άσω,π.ακα,ſedeo,ſiſto.

Ἑδραῖος,ſtabilis,ſeſſilis, ſedentarius.ἑδραία, Fœmininum,ſeſſoria.

Ἑδρευτὴς,ὁ,ἑδρήτης,ſeruus,famulus,ſupplex.

Ἑδριάομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι,ſedeo. Heſiod.in Theog. παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται,i.ſedem habent.

Ἑδριαὶ ἕλκη dicuntur ab AEgin.quę ſedi adnaſcūtur.

Ἕδριον,conſeſſus,συνέδριον.

Ἑδρῖται,οἱ,ἱκέται, ſupplices,οἰκέται: ἀπὸ τοῦ κατεφεύγειν ἐπὶ ἑστίας.

Ἔδυν,ſubiit,ἐπεισῆλθεν.Iliad.ι,μᾶλλον δ' ἔδυ χόλος,i. κατέλαβε,inuaſit. Item pro occidi. Odyſſ.γ,ἠέλιος δ' ἔδυ. Itē ἔδυν,pro ἐδύσαν,ἐνέδυσαντο,more Bœotico. Iliad.λ,οἱ δ' αὐτοὶ κατὰ τεύχε' ἔδυν,induerunt.

Ἔδω,μ.έσω,π.ηκα vel ἔδηκα,epentheſi ἐδήδοκα,edo: Neutrum,Accuſ. Odyſſ.ξ,σύας μνηστῆρες ἔδουσι. ἔδω θυμὸν,rodo animum,Apollon.

Ἐδωδὴ,ῆς,ἡ, cibus, nutrimentum. Odyſſ.ξ,ἐλδόμενος ποτοῖο ἐδωδῆς. Plato lib.1.de Repub.ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν, in cibo & potu plus habere. Galen.ad Glauc.ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ,eſus viperarum,i.quum edūtur vipeṛe. ἐδωδὴ καὶ πόσις,Plato de Repub.

Ἐδώδιμος,ου,eſculentus, in cibos receptus, eſui aptus. ἐδώδιμος ῥίζα, radix eſculenta, Dioſcorides lib.3,cap.59. Capite tamen 66.dicit ῥίζα ἐδώδιμος. ἐδώδιμον τι αὐτοῖς ἔχοντες,Lucian.

Ἑδώλιον,ου,τὸ,tranſtrum,claſſis,nauigium,baſis,ſtatuis aut nauis ſuppoſita ne tangat terram:fori nauis à Valla. ἑδώλιον Doricè,quaſi ἑζώλιον,ab ἕζω. Soph.ἀμφὶ μὲν νεῶν ἀχρειον ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πνεῦμα φλέγοντες,i.συνεδρίασιν,ἐπικαθίσμασι. Item gradus theatri:vnde

* Ἑδωλιάζειν,conſidere in theatro,συγκαθίζειν,Pollux.

Ἑδώλιος,auis ſpecies.

Ἔδοντο,comedebant,ἔφαγον.Item pro edantur,Phocyl.θηρσὶν ἀπὸ θῆρες ἔδονται, à feris feræ comedantur:vbi ἔδονται etiam legitur,i.edentur.

Ἒ,ἒ,Aduerbium exclamandi.

Ἕ,eum,ipſum.

Ἔεδνα,ων,τὰ,dotes,ſponſalia.

Ἐεδνόομαι,οῦμαι,trado vxorem dotem recipiendo.

Ἐεδνωτὴς,οῦ,ὁ,ἑδνωτὴς,ſocer,affinis.

Ἐείδω,aſſimilo. ἐείδομαι,aſſimilor,videor. ἐείδετο μὲν ἥλιος,videbatur,in Epigram.

Ἐεικοσάβοια,ſacrificia viginti boum. ἐεικοσάβοια ἔδωκεν, Homer.Odyſſ.εἴκοσι βοῶν ἄξια.

Ἐείκοσι,poetic.pro εἴκοσι,viginti:vnde ξυνεείκοσι.

Ἐεικοσιπέντε,vigintiquinque.

Ἐεικοστὸς,οῦ,ὁ,vigeſimus.

Ἔεικται,ſimilis eſt,ὁμοίωται.

Ἔειπω,pro εἴπω.

Ἔειπεν,pro εἶπεν.ἀόρ.α.ab ἔπω, cum duobus Accuſ.addita Præpoſitione πρός: vt Odyſſ.ο,καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε, eum eſt allocutus.

* Ἐείρω, interrogo. Nazanz. καί μοι ἐειρομένῳ τινὶς ἤθεα ἐπὶ γλώσσας.

Ἔεις,pro εἷς,i.vnus.Heſiod.ὀφθαλμὸς ἔεις.

Ἔεις,eras,pro ἦς.Herodot.εἰ μὴ ἔεις,niſi eſſes.

Ἐείσατο,ibant:ab εἶμι.

Ἐεισάμενος,εἰσάμενος,aſſimilatus:ab εἴδω,εἴσω,εἶσα,εἰσάμενος vel ἐεισάμην. Homerus Iliad.β,τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφωνε,i. ὁμοιωθείς.

Ἐείσατο,ὡρμήσατο.

Ἐέισκω,aſſimilo.Heſiod.ἔργ.καὶ ἡμ.de Pandora, ἀθανάτῃς δὲ θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν.

Ἐέλδομαι,cupio,ἐπιθυμῶ,curo,pro ἔλδομαι:Genit. Odyſſ. ξ,καί τοι ἐελδόμενος που ἐδωδῆς,&c.& cum Infinit.Odyſſ.ο,θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι,i.ἐπιθυμεῖ. Cum Accuſ. Odyſſ.α,δ' ἐὸν αὐτοῦ χεῖρας ἐελδόμενος περὶ δ' ἵκηται.

Ἐέλδωρ,ορος,τὸ,deſyderium.Homer.Iliad.α,τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ,i.ἐπιθύμημα καὶ θέλημα,ſiue ἡ ἐπιθυμία. à Chryſolora ſcribitur cum denſo ſpiritu. Item donum fortunatum,pro ἔλδωρ,Etym.

Ἐέλμεθα,clauſi ſumus: vnde ἐελμένον,συγκεκλεισμένον,ἐκ τοῦ εἴλω,Etym. Laſcar.ſperatum expoſuit in Epigram. ἐελμένος πελάγεσσι ἀμφασίης,detentus, tractus profundo ſilētio,in Epigram.

Ἐέλπομαι,pro ἔλπομαι,puto,ſpero.

Ἐέργαθον,abſcidi,ſeparaui,ἀπέκοψα,ἐχώρισα.

Ἐεργμένος,ſeptus,anguſtatus.Apoll.2.Arg.ἀπλάδιον ἐεργμένον:à verbo εἴργω,vt notat Interpres. ἐεργμέναι γέφυραι, πεπηγμέναι,ὠχυρωμέναι,i.εἰργμέναι,pontes concathenati & contabulati,præſtructi,præmuniti.

Ἐέργω,prohibeo,contineo,ſtringo:vnde συνεέργω,arcto, contineo. Heſiod. δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει, in ſe complectitur & habet. Idem, σὺ δὲ τῶν μὲν ἅπαντων ἔργ' ἀπόεργε θυμὸν,i.κώλυε,auerte ab his animum. ἐντὸς ἐέργει,ἐντὸς αὐτοῦ κατέχει,intra ſe continet,Homer.

Ἐέρση,pro ἔρση,ης,ἡ,ros.ἀπὸ τοῦ ἔρσαι,τὸ ποτίσαι. ποτίζει γὰρ τὰ φυτά.

Ἐερσήεις,ήεντος,ὁ,roſcidus,pulcher.

Ἔερτο,legitur Odyſſ.ο,χρύσεον ὅρμον ἔχων,μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο,i. monile habens aureum, gemmis autem concluſum erat & exornatum, συνήλειπτο, συνεκέκλειστο, συνεπέπλεκτο,εἰργασμένος ἦν:ab εἴρω, pro εἴρκτο.

Ἑέσσατο, induit,ἐνεδύσατο, ἐνεδύσατο. Odyſſ.ξ,ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατο,veſtiuit.Accipitur & pro ἐκάθισεν,ἐνεβίβασε,collocauit. Odyſſ.ξ, ἐς Λιβύην ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, impoſuit me in nauem proficiſcentem in Aphricam.

Ἕεστο,indutus erat,ſedere fecit: ab ἕω,i.ἐνδύομαι, quod in Præter.perf.paſſ.ἧσμαι facit, & in Pluſquāperf. ἥσμην vel ἕσμην,ἕσο,ἕστο,& pleonaſmo ipſius ε,ἕεστο.

Ἐετῶς,facilè,εὐχερῶς,εὐκινήτως.

Ἐεὺς,ἐῆος,ὁ,filius matris,bonus.

Ἔζη,Ionicè pro ἔζα,viuebat. Sophocl.ἄνης δὲ αὖ ἔζη,i. hic autem viueret:à ζάω.Imperfectum ἔζων. Demoſt.οὐδ' ἂν ἔζων,ne viuerem quidem.ἀόρ.α.ἔζησα,vixi.

Ἐζημιωμένοι,ignominia notati,κατάκριτοι.

Ἕζομαι,μ.ἑσοῦμαι,ſedeo:Depon.abſol.καθίζομαι.

Ἕζω,μ.ἕσω,ἀόρ.α. εἶσα,ſedere facio,loco,i.pono.

Ἔζων,viuebant,Herodotus,pro ἔζων.

Ἐζωσμένοι,exuti.

Ἑῇ,ſua. vide ἑός.

Ἔηκα,ἀόρ.pro ἧκα,miſi:ab ἵημι.

Ἑήνδανε,placuit,placebat:ab ἁνδάνω.

Ἐῆος,ſui,proprii.Exponitur etiā boni,manſueti.Iliad.α,φέρειν παιδὸς ἐῆος:αὐτὶ τοῦ σοῦ,ἢ δι' ἀγαθοῦ,πραοτάτου, ἢ ἰδίου,vt exponit Interpres. Item Homer.Odyſſ.ξ,φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος,cum tenui ſpiritu:& Odyſſ.ο,παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, filium viri boni & diuitis alo. Apollon.Rhod.1.Arg.pro ſui accepit,μηδίαιτεν ἄλλος ἐρῆμον πελίας,δόμοις ἐνὶ παῖδας ἑῆος μιμάζειν,cū ſpiritu aſpero: vbi tamen etiam ἐῆος legitur.

Ἔησθα,eras,es,ὑπάρχεις,ἦσθα,in ſecunda perſona Imperfecti.Heſiod.δαίμονι δ' οἷος ἔησθα,&c.i.cuiuſcunq; ſis conditionis ſeu es:pro præſenti tempore.

Ἔεις,

Ἔθες, pro ἦς ſeu ἦσθα, eras, Herod.
Ἔθη, ſit, pro ᾖ. Odyſſ. α. ἐνεργὸς εἶναι.
Ἐθότης, ἀγαθότης, bonitas.
Ἐθαγενὴς, indigena.
Ἔθαιον, genus poculi.
Ἐθὰς, ἀδος, ὁ καὶ ἡ, aſſuetus, amicus. Plut. in Othone, τῶ πόνων ἐθάδες ὄντες, aſſueti laboribus. ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων, multis prælijs aſſueti, Idem. Galen. κενώσεως ἐθάδες εἰσὶ, vacuationibus ſunt aſſueti. ἐθάδες μιᾶς διαίτης, vni viuẽdi rationi aſſueti. ἐθάδες τῆς σοφίας, aſſueti philoſophię.
Ἔθειρ, ερος, ἡ, &
Ἔθειρα, ας, ἡ, coma, capillus comptus. παρὰ τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελείας ἀξιοῦσθαι. vide Etym. ἐθείρας βόστρυχος, in Epigram. iuba, de iubis equi. Ibidem, χρύσειαι ἐθείρας.
Ἐθειράζω, μ. άσω, π. ακα, comam comptam habeo.
Ἐθειρὰς, άδος, cæſaries, coma, in Epigram.
Ἐθείρομαι, comam comptam habeo.
Ἐθείρω, ex conſuetudine curo capillos & comam: παρὰ τὸ ἔθος, Etym.
Ἐθελέχθρος, ου, ὁ, auidus exercendæ ſimultatis.
Ἐθέλημος, ου, ὁ, volũtarius, vltroneus, ſpõtaneus, ἐθελούσιος, quietus, ἥσυχος. Apollon. 2. Argon. μητέρες πυκινῶς ἐθέλημον, lubens. Heliod. οἱ δ' ἐθελημοὶ ἥσυχοι ἔργα νέμοντο.
Ἐθελήμως, promptè, voluntariè.
Ἐθέλησθα, velis. Iliad. λ. ὅ, ἦν ἐθέλῃσθα, pro ἐὰν θέλῃς.
Ἐθελοδουλεία, ας, ἡ, voluntaria ſeruitus, Plato in Symp.
Ἐθελόδουλος, ου, ὁ, voluntarius ſeruus.
Ἐθελοθρησκεία, ας, ἡ, ſuperſtitio, volũtarius cultus, quũ quis fingit ſanctimoniã, falſa religio. Dictio ſonat quaſi ſpontanea religio, quum quis vltrò ſibi fingit religioné. Vnde ἐθελοθρησκεῖν, nouã fingere religioné ſuo arbitratu.
Ἐθελοκακία, ſeu ἐθελοκάκησις, dicitur quũ milites Imperatori infenſi, vincere nolunt ob indignationem vel proditionem.
Ἐθελόκακον, ου, τὸ, maleuolum.
Ἐθελοκακῶ, ſponte malus ſum, conſulta ignauia fugio, perfidè ago. Quod verbum de militib⁹ propriè dicitur. Herodian. εἰώθασι ἀεὶ οἱ βάρβαροι ἐθελοκακεῖν, quum barbari ſoliti ſemper ſint quaſi ſponte cedere. Aliquãdo etiam ſignificat ſponte deteriora conſectari & capeſſere. Lucian. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ. Pauſan. etiam pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, i. malè cogitare, & reip. mala moliri, κακοπραγεῖν. Dicimus etiam ἐθελοκακεῖν τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν, præuaricari, Bud. Comment.
Ἐθελοκάκως, de induſtria perperam & ignauiter.
Ἐθελοκωφῶ, obaudio, non libenter audio. ἐθελοκωφῶν, non volens audire.
Ἐθελοντηδὸν, & ἐθελοντηδὴν, voluntariè, vltró.
Ἐθελοντὴρ, ῆρος, &
Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, voluntarius, propenſus, πρόθυμος. Xeno. ἐθελοντὴς τοὺς πόνους ὑποδύω, vltrò labores perfero. ἐθελονταὶ τῇ ἐξόδῳ ἐνέμειναν, in ſententia exeundi permanſerunt. αὐτεπάγγελτοι ἐθελονταί, Demoſth.
Ἐθελοντὶ, Aduerb. i. ſponte. eo vtitur Plutar. in Peric. vltrò, Thucyd. Inuenitur etiam ἐθελοντί, pro eodem.
Ἐθελοντὸς, οῦ, ὁ, voluntarius. ἐθελοντὴν αὐτὴν, Herodo. voluntariam ipſam.
Ἐθελόπονος, laboris cupidus, de officioſo milite & impigro, Xenoph.
Ἐθελόπορνος, ου, ὁ, voluntarius ganeo.
Ἐθελοπρόξενος, ου, voluntarius hoſpes, qui vltrò non iuſſus hoſpites excipit. πρόξενοι enim ſunt, qui è rep. ad hoc munus adminiſtrandum ſunt deſtinati.
* Ἐθελόστροφος, cuius voluntas mutabilis eſt, Damaſc.
Ἐθελουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ſponte ſua faciens, laborans libẽter. Philo de mundo, ἄνθρωπος ἐθελουργὸς καὶ αὐτοκελεύστου γνώμης λαχὼν, i. homo mentẽ arbitrii ſui prærogatiua & ſua ſpõte præditam ſortitus, &c. Xenoph. in laude equi ponit.
Ἐθελούσιος, ου, ὁ, voluntarius. ἐθελούσιος ἕπομαι, vltrò & volens ſequor, Xenoph. lib. 5. Pædiæ.

Ἐθελουσίως, vltrò, libenter, ſponte.
Ἐθελυμνὸς, denſus.
Ἐθέλω, μ. ήσω, θέλω, volo, ſtatuo, cõſtituo, deſtino. AEſchines, ἐπιχειρήσειν ἐθελήσεις, poteris aggredi, cupies incipere. Plato in Timæo, εἴπερ ἅμα συμπίπτειν ἐθελοίτην, ſi vnà concurrere potuiſſent. ἐθέλω πείθεσθαι, lubens pareo, Idem de Legib. ἐθέλω πορεύεσθαι, ἐθέλω πίνειν, ἐθέλω ἀκούειν, Demoſthenes. ἐθέλω, δύναμαι ἀπλῶς, apud Homerum Odyſſ.
Ἕθεν, ſui, Genit. Atticus ſingul. à Pronomine οὗ, οἷ, ἕ. Capitur etiã pro αὐτοῦ ſeu αὐτῆς, vt Iliad. α. ὃ ἕθεν οὐ χερείων, i. αὐτῆς, ea non eſt inferior. ἕθεν εἵνεκα, ſui cauſa.
Ἔθη, τὰ, inſtituta prouinciæ, Politiano interprete.
Ἐθηεῦντο, inſpiciebant. ἐθηεῖτο πόντον, pontũ oculis ſubiiciebat. ἐθηήσαντο, inſpexerunt, apud Herodot. pro ἐθεῶντο, ἐθεᾶτο & ἐθεάσαντο: à θεάομαι.
Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, aſſuetus, ſolitus, Nonnus.
Ἐθίζω, μ. ίσω, π. ικα, aſſuefacio, inſtituo. Eſt vnũ ex verbis quæ aſſumunt ε, & incrementum faciunt per ει diphthõgum. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. abſolutè dixit pro aſſueſco. εἴθισται γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ τῇ ἀέρος μεταβολῇ, facies aeris mutationibus aſſueuit. Idé lib. 2, τὸ πυκνότερον τοῦ γίγνεσθαι εἰθισμένον, ἢ τοσοῦτον λυπεῖ τὴν φύσιν, quũ quid crebrius fieri ſolet, &c. Idé, εἰθισμένοις αὐτῷ οὐκ ἔτι αἰσθανόμεθα αὐτοῦ θερμοῦ, aſſueſcentes ei non calidum ſentimus. Plato in Apolog. οὐκ εἴθισμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενὸς, non ſoleo me malo aliquo dignari. ἐθίζοντες τὰ τῆς κακίας ὡς ἀρετῆς, quũ vitia virtutum nominibus laudãtur, Plutarch. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες, Lucian. in Anach. κακῶς ἐθισθεὶς, malè aſſuetus. ἐθίζω πρωὶ ἀνίστασθαι, diluculo ſurgere aſſuefacio, Xen. lib. 1. Pæd. Ibidé, σὺν τοιούτοις ἔθεσι ἐθισθέντες, tali more aſſuefacti. ἐθίζω σε ἤθη, aſſuefacio te moribus, Plato de Leg. εἰθισμένος ἥδεσθαι, ſoles lætari, Ariſtoph. εἰθισμένος ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, aſſuetus ex bello viuere, Xenoph. 3. Pæd. ἐθίζομαι τοῦτο, Plato de Legib. in hoc me aſſuefacio.
Ἔθιμος, ου, ὁ, conſuetus.
Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ, &
Ἔθισμα, ατος, τὸ, conſuetudo, inſtitutum, recepti mores, Plato de Legib.
Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ, conſuetudo, vſus, conſtitutio.
Ἐθιστέον, aſſuefacere oportet. Xenop. τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα, corpus aſſuefaciendũ eſt animo vt ſeruiat.
Ἐθιστὸς, aſſuetus, qui aſſuetudine acquiri poteſt, ſeu cui aſſueuimus.
Ἐθμὴ, ἡ, exhalatio, vapor.
Ἐθμὸς, vinculum.
Ἐθναρχία, ἡ, τετραρχία.
Ἐθνάρχης, ου, ὁ, gentis præfectus. ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simon, in lib. Macchabæor. ἐθνάρχαι, pro Angelis apud Areopag. ἔθναρχοι etiam dicuntur.
Ἐθνικὸς, οῦ, ὁ, gentilis, ethnicus. ἐθνικὰ ὀνόματα, nomina nationibus quibuſque familiaria, Quintil. lib. 8, cap. 2. ἐθνικὴ λέξις, Hermogen.
Ἐθνικῶς, gentiliter.
Ἐθνίτης, ου, ὁ, gentilis, eiuſdem gentis.
Ἔθνος, εος, τὸ, gens, natio. Accipitur pro ordine & ſocietate & genere hominum. Plato in Gorg. ὅταν περὶ ἰατρῶν αἱρέσεως ᾖ τῇ πόλει σύλλογος, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους. Sic Cicero pro Muren. Quid ſi illa officioſiſſima natio candidatorum obuiam venit? κατὰ ἔθνεα, Herodot. nationatim Valla vertit, per regiones. ἔθνος de porcis, Odyſſ. ξ, ἔνθα ἔθνεα ἔρχατο χοίρων.
Ἔθος, εος, τὸ, mos, conſuetudo, inſtitutum, aſſuetudo. κατὰ τὸ ἔθος, ex conſuetudine. ἐν ἔθει εἶναι, in more eſſe. Thucydid. ἐν ἔθει ἀήθης τῆς ὄψεως, inſuetus aſpectui. ἔθος ἐστὶ τυράννοις, mos eſt tyrannis, Iſocrat. ἔθος ἔχουσι, aſſolent.
Ἔθωσα, acui: ἀόρ. eſt, cuius primitiuum non eſt in vſu.
Ἐθρέφθην, nutritus ſum. Heſiod. τῇ δ' ἐνὶ κούρη ἐθρέφθη, puella ibi educata eſt.

E'θρεψα, alui, à τρέφω, & ἐθρεψάμην, pro eodem. vnde ἐξεθρεψάμην, enutriui, apud Homerum.

E'θρὶς, ὁ, veruex, τομίας.

E'θω, τ. εἴωθα, conſueſco, ex conſuetudine facio.

Εἰ, ſi, vtinam. Accipitur etiam pro διότι & ὅτι. Itē pro vtrum, an, nunquid? πότερον εἰ; Cum Indicatiuo. ἀπόδειξιν διδοὺς εἰ μὴ λόγου κολάζει, documentum præbens an recte puniret, Plutarch. in Lycurg. Idem in Themiſtocle, εἰ διαλυθήσονται κατὰ πόλεις βαρέως φέρων, grauiter ferens ſi per ciuitates diſſoluantur. εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνοιεν ἠρώτησε, rogauit an pulchrè latæ leges eſſent, Plutarch. in Lycurgo. ἐπηρώτου εἰ λέξει, an dixiſſet, interrogabat, Xenoph. εἰ καλὴ ἔδοξας, ὑποφθονος οἴει γεγονέναι; ſi pulchra viſa es, an putas te inuidioſam fuiſſe? Lucian. πειρᾷ μου εἰ μαίνομαι, tentas me an inſaniam, Lucian. φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, metu ne quis audiat, Euripid. Cum Optatiuo, Plutarch. in Romulo, εὐξάμενος εἰ κρατήσειε, τὰ ὅπλα φέρων αὐτὸς ἀναθήσειν τοῦ ἀνδρὸς, &c. votis nuncupatis, ſi hoſtē fuderit, ſe eius arma ferentem Ioui delaturum. εἰ γένοιτο, vtinam daretur, Xenoph. εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, ſiquem nanciſcerentur, occiderunt, Thucydid. vbi Interpres, ἀντὶ τοῦ ἐλάβον. εἰ δὲ ὑπὸ ἑνὸς ἄρχοιτο, ſi ab vno regeretur, Herodot. εἰ θελήσαιμι αἰγχύσαι, ὑμᾶς μετεωριῶ, Lucian. ſi velim trahere, vos ſublimes rapiam. ἐφοβούμην, εἰ φανείην μιμούμενος, veritus eſſem, ſi viderer imitari, Idem Lucian. εἰ θεάσαιο ἡσθήσῃ, ſi videas, gaudebis, Idem. εἰ δ' ἅμα γενοίμην ἐμαυτοῦ κύριος, ſimul atque mei iuris eſſem, Plato in Epiſtol. Cum Subiunctiuo, εἴ τις ὑπ' αὐτὸν ᾖ βουλήσεται, AEſchines. εἰ γενοίμην Σίμων, vtinam ſim ille Simon, Plutarch. in Moral. εἰ, ſine verbo, Thucyd. οἱ μὲν συρακούσιοι τοῦ τε γυλίππου, καὶ τοῦ ἑρμοκράτους, καὶ εἴ του ἄλλου παραινοῦντος ὥρμηντο, i. Syracuſii quidem Gylippi, Hermocratis, & ſi cuius alterius exhortationibus inducti, ſe accingebant. εἰ in abiuratione, Paulus cap. 3. ad Hebræos, ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ ἐλεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου, ſicut iuraui in ira mea, ingreſſuri ſunt in requiem meam. Latini addūt, emoriar ſeu diſperеam, aut ſimile quippiam: q. d. iuraui eos non ingreſſuros in requiem meam. εἰ & ἂν, cum Indicatiuo. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, ſi olim rempub. tractaſſem, iampridem periiſſem. εἰ ἐσωφρονεῖτε οὐδ' ἂν ἐπυνθάνετο τοῦτο ὁ δῆμος, AEſchin. εἰ cum Optatiuo, & ἂν cum Indicatiuo. Ariſtophan. in Pluto. εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, τι πάλαι ἂν καὶ βάττιον ὑπεκορίζετο, ſi triſtem me eſſe ſenſiſſet, Nitarium & Batium per blanditias appellabat. Xenophon lib. 1. ἀπομ. εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι. ἂν cum Optatiuo, itidem εἰ, Plutarch. in Romulo, μάλιστα δ' ἄν τις τυγχάνοι τοῦ εἰκότος, εἰ νομίζοι τὸ ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι, illud probabilius videbitur, ſiquis opinetur Romulū ſic nominaſſe. εἰ ἄρα, ſi forte. εἰ βούλει δὲ, aut ſi mauis, atq; adeò, imò veró. εἰ γὰρ pro εἴθε γάρ, vtinam enim. Odyſſ. ζ. εἰ γὰρ ἐμοὶ τόσσην δὲ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, &c. Lucian. in Cauc. εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα, vtinā hæc fiant. εἰ τύχοι, verbi gratia. εἴγε, ſi, quidem, quum quidem, vtique, εἴπερ. Plutarchus in Romulo, εἴγε μὴ πέπλασται, niſi iam fictum eſt. εἴγε καὶ, ſi tamen. εἴγε μὴ πολλὰ ἐδεήθη αὐτοῦ, & ni magnopere illum fuiſſet deprecatus. εἴγε ἐκεῖνοί εἰσι, ſiquidem illi ſunt, Lucian, εἴγουν, ſi ſaltem. εἰ δ' ἄγε, agedum, age Atticè dicitur κατ' ἔλλειψιν cum Imperatiuo. Homer. Iliad. α. εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ, εἰ βούλει, πειράθητι, quòd ſi vis, vel quòd ſi non credis, fac periculum. & cum plurali. Iliad. θ, εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε θεοὶ, &c. quòd ſi vobis fidem dari vultis, experimini. Et cum futuro Indicatiui. Iliad. α, εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, i. quòd ſi non credis, age, iam tibi capite annuam. Item cū Subiunctiuo. Apoll. 2, ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μνωσώμεθα δόρπου ἐπ' αὐτοῖς, agedum præbeamus. Dicitur & pro eodem, εἰ δ' ἄγετε, vt lib. 1. Epigr. εἰ δ' ἄγετε ξουθαὶ σιμβλήιδες ἄκρα μέλισσαι φέρβεσθε. εἰ δὲ μή γε, alioqui, ſin verò minus, ſin ſecus. εἰ δὴ, ſiquidem, quin, quidem, ſi modò, ſi iam. Apoll. 2. Argon. εἰ δ' ὄντως ἂν ἀλκήεσσαν ἰόντες, εἰ δὴ ἐγὼ ὁ φὶν ποτ' ὄλλυντος αἰθέρι ..., &c. εἰ δὴ τινα, ſi quempiam, Plutarch. in Lycurgo. εἰ δή τῳ, ſi, cui. εἰ δ' οὖν, Plato epiſt. 7. ad Dionis propinquos, εἰ δ' οὖν ταῦτα μὲν ὕστερα γένοιτ' ἄν, κατὰ πάντα γε δὴ ὑμᾶς ... πολλαὶ διαφοραί, ſi igitur ita facturi eſtis, ſubaudi, hæc poſteriora fiant, &c. εἰ δ' οὖν ἀλλὰ μὴ, ſin minus, ſaltem ne, Nazanzen. εἰ δήποτε, εἰ πώποτε, Homer. εἰ καὶ, quanuis. εἰ καὶ μὴ, ſi minus, ſi non. Ariſtot. de mundo, εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν ὡς εἰς τύπον ἂν μάθοιεν, i. ſi minus accuratè, at certè formula doctrinæ craſsiori. εἴκεν, vtique, cum Subiunctiuo. Odyſſ. ξ, εἰ μέν κεν νόστον ἄναξ. dicit & per εἴκα, Ibidem mox. εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι, &c. εἴπου, ſicubi. εἰ μὲν τε geminatum cum Indicatiuo apud Xenoph. lib. 2. ἀπομ. quorum prius per ſi, ſecundum per ſin, exponere poſsis. εἰ μὴ, ſi non, niſi, an non, quin. Xenoph. lib. 1. ἀπομ. ... εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν, niſi crederet ſeu crediđiſſet ſe vera dicturum. Idem ibidem, οὐδὲν ὄφελος εἶναι ..., εἰ μὴ ... δυνάσονται. Plutarch. in Publicola, εἰ μὴ πεισθέντα ... πάντα πράττειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, τῆς βουλῆς ἀπέστη, niſi perſuaſum fuiſſet eum omnia patriæ cauſa facere, ſe ſenatu abdicaſſet. εἰ μήτι λέγειν ἀληθὲς εἶχον περὶ αὐτῶν, i. quum tamen nihil poſſem veri dicere, Iſocrates. εἰ μὴ δέδωκε δίκην, οὐκ ἀγαπᾷ, AEſch. nō eſt contentus quòd nō dedit pœnas. ... εἰ μὴ ὑμεῖς κωλύσετε, niſi vos prohibuiſſetis. Idem. εἰ μὴ ἀλέξανδρος ἤμην, διογένης ἂν ἤμην, niſi Alexander eſſem, Diogenes eſſe vellem. εἰ μὴ παύσηται ἠπείλησα, minatus ſum niſi ceſſaret, &c. cap. 23. Eccleſiaſtici, θελήσεις εἰ μὴ ἐγεννήθης, volueris non eſſe natus. μηδὲν ἄλλο εἰ μὴ ἔσθιε, ſolùm comede, nihil aliud agas, nihil aliud quàm comede, Ariſtoph. εἰ μὴ, cum Optatiuo: ſequente ἂν cum eodem modo. Xenoph. ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ φυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε, niſi vos ego cuſtodirem, nequaquam paſci quiretis. οὐδὲν ἦν μᾶλλον εἰ μὴ ..., &c. AEſchines. Libanius, εἰ μὴ σοὶ ..., ὦ παῖδες, διαχειμάσω, in Epiſt. Gaza de Senectute, εἰ μὴ μηδὲν πράττειν ἱκανὸς εἴη, quin nihil facere poſſet. Interdum inter εἰ & μὴ, ponitur dictio. Ariſtot. de mundo, ἀναθυμιάσεις ἀέρα ... μὴ κατὰ τὰς ἑῴας ὥρας, niſi quod horis matutinis appareat, &c. ἐκτὸς εἰ μὴ, pro niſi veró. Lucian. de luctu, ἐκτὸς εἰ μὴ τὸν ... ἡμᾶς ... πεπιστεύκατε. εἰ μὴ, poſt verbum δοκῶ. Plato de Rep. lib. 1, καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι, ac mihi videor, niſi prior eum vidiſſem, mutus fuiſſe futurus: vbi notandum particulam ἂν poni cum Infinitiuo præcedente εἰ μή. Idem ibidem præcedente εἰ. μὴ γὰρ δὴ οἴου, εἰ μὲν χρυσίον ἐζητοῦμεν, ἐκ ἄν ποτε ἡμᾶς ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις ἐν τῇ ζητήσει, neq; non putes quòd ſi aurum quæreremus, ſponte inuicem in inquiſitione cederemus. εἰ μὴ ἄρα, niſi veró. Ariſtoph. ... εἰ μὴ ἄρ' ἅμα αὐτὸ γένοιτο ... γυνὴ, i. niſi fortè, vel niſi tamen. Xenoph. in OEcon. ... εἰ μὴ ... ἀξίοις ἔργοις ... εἰ μὴν, cum verbo iurandi. Lib. Iudith, ὤμοσε κατὰ τοῦ θρόνου, εἰ μὴν ἐκδικήσειν αὐτὸν πάντα τὰ ὅρια τῆς κιλικίας, iurauit per thronum ſe vlturum de omnibus finibus Ciliciæ. εἰ μόνον, ſi modó. εἴπερ, ſi certè, quandoquidem. βούλομαι εἴπερ λέγεις, volo, ſi dicas, Ariſtophan. εἴπερ ἄρα, ſiquidem. vide Εἴπερ, ſuo ordine. εἴπῃ, ſicubi, ſiqua, ſiquo. εἴποθεν, ſiquo ex loco. εἴποι, ſi aliquó. εἴποτε, ſi aliquando, ſi vnquam εἴποτε γαλήνη εἴη, ſiquando tranquillitas fuerit, Lucian. εἴπου, ſicubi. εἴπως, ſi qua ratione, ſi quomodo. εἰ σοὶ ἥδιον, ſi ita mauis. εἰ σοὶ φίλον, ſi moleſtum non eſt. εἴτε, ſiue. εἴτε ἤκουσεν, εἴτε μὴ, an audiuit, necne. εἶτα, num. εἶτ' ἔδει τούτοις, deinde. εἴ τις ἄλλος, ſi quis alius. Ariſtoph. in Pl. ἄγοντες ἄνδρα, εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον, adducentes virum ſi quem alium beatum, i. ſi quis alius. εἴ του, ſi cuius. εἴ τῳ, ſi cui. εἰ ὤφελον, ô ſi, vtinam.

Εἶα, ας, ἡ, herba, gramen.

Εἶα, præteritum medium, ab ἐάω. εἶα, hortandi Aduerb. Ariſtop. in Pl. ἀλλ' εἶα ἅπαξ ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ...

Εἰαμενῇ

Εἰαμενή,ῆς,ἡ,locus humidus,paſcuus,pratum,ſolum irriguum,herboſum,viretum amœnum.Apollon.2,βαθὺρ ῥείοντος ὑφ' εἰαμενῆσιν ὁ ποσ.Homer.Iliad.δ,ἐν εἰαμενῇ ἕλεος,id eſt,in loco paluſtri & vliginoſo.

Εἰανὸς,ὁ,ἑανὸς,tenuis,amabilis,perſpicuus. Itē peplum.

Εἶαρ,εἴαρος,τὸ,pro ἔαρ,æſtas,ver:ab ἴω,id eſt,ἐκπέμπω. τὸ γὰρ ἐκπέμποντος ἐν χερσί. eſt etiam ſanguis. παρὰ τὸ ἴω τὸ πορεύομαι,Etym.

Εἰαρινὸς,ἡ,ὁ, vernus. Heſiod. ςέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι,floribus vernis coronabāt. Idem ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος.

Εἰαρόμαζος,ὁ κ ἡ, vernantibus mammis præditus, in Epigrammate.

Εἰαροπότης,ὁ,ſanguipota.

Εἰανὸς,ἡ,ὁ,veſtis.

Εἴασκον,ſinebam.

Εἴαται,pro καθέζονται,Iliad.β,εἵαται ἐν μεγάροις,pro κεῖνται. χαμὸν εἵαται,Homer.id eſt,ἐγγύς εἰσι, & apud Lucian. εἵαται ταῦτα,poſitæ ſunt ædiculæ.

Εἵατο,ſedebat,ἐκάθητο.Homer.Ilia.γ, εἵατο δημογέροντες, id eſt,ἐκαθέζοντο,pro κεῖντο.

Εἰάω,pro ἐάω,id eſt,συγχωρῶ,ſino,Homer.

Εἴβω,pro λείβω,libo,perfundo:vnde εἴβομαι,diffluo,diſtillo,lachrymor,Apollon.2.Argon.ἀπ' αὐτοῖς ἱδρὼς εἴβεται ἐκ λαγόνων,Heſiod. ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο,amor ex oculis fluebat.δάκρυον εἶβε,flebat,Homer,Odyſſ.

Εἴγμα,ατος,τὸ,imago,ſimilitudo.

Εἰδάλιμος,ἡ,ὁ,ſpecioſus.

Εἰδάλλεται,apparet,videtur.

Εἶδαρ,ατος,τὸ,eſca,pro ἔδαρ,ἔδεσμα,βρῶμα,βορὰ,pabulum. Odyſſ.α,εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα,id eſt,fercula,epulas,dapes.

Εἰδήμων,prudens,doctus.

Εἰδέα, forma,ſpecies,pulchritudo,idea, Cælius lib.15, capite 1.

Εἰδείην,viderem.

Εἰδέναι,noſſe: per ſyncopen,pro εἰδηκέναι.

Εἰδεχθέστατος,ἡ,ὁ,deformiſsimus.

Εἰδεχθὴς,ἐος,ὁ κ ἡ,turpis,deformis.

Εἰδέω,μ.ήσω,ſcio,Iliad.α,ἐλπίζεο μύθους εἰδήσειν,id eſt,μαθήσεσθαι,ne ſperes te cogniturum.Iſocrat.ad Demonicum πλὴν οὐδὲ τούτων χεῖρας ῥᾳδίως εἰδήσεις,&c.cognoſcas.

Εἰδὴ,pro ἐπειδή.Iliad.α,εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς ἀχαιούς.

Εἰδηθμὸς,conuerſio,fuga,conuolutio.

Εἰδήμων,ονος,ὁ,peritus.

Εἴδησις,cognitio,ſcientia,peritia.

Εἰδῆ, ſpecialiter.

Εἰδικὸς,ἡ,ὁ,ſpecialis, formalis. εἰδικὸν αἴτιον, cauſa formalis.

Εἰδικῶς,ſpecialiter,ſpeciatim.

Εἶδος,humidus.

Εἰδίω,ſudo,anxius ſum.

Εἰδοχαρία, Nazanz.de fucatis mulieribus dixit,πανθ' εἰδοχαρίης κατανχέες.

Εἰδοὶ,Idus,nomen eſt Latinum. εἰδοῖς σεπτεμβρίαις,idibus Septembribus,Plutarch.in Publicola. Idem in Camillo,ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον κοϊντιλίων εἰδῶν, paucis diebus poſt Iulias idus, πρὸ τῶν φεβρουαρίων, ad Februarias idus, Ibidem.

Εἴδομαι,videor,appareo,aſsimilor. Depon.Homer.Iliad.α,τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι,id eſt,δοκεῖ,φαίνεται. & Iliad.δ, εἰδομένη κήρυκι,præconi ſimilis,ὁμοιωθεῖσα.

Εἶδον,vidi,noui,Aoriſt.2.à verbo εἴδω. Xenoph.2.ἀπομνημ.οὐδεὶς σωκράτους οὐδὲν ἀσεβὲς οὔτε πράττοντος εἶδεν,οὔτε λέγοντος ἤκουσε, nemo Socratem nec vidit nec audiuit quicquam impium facientem:vbi εἶδε cum Genit.ponitur, mea quidem ſententia,abſoluto. Nam hoc verbum alioqui regit Accuſatiuum:vnde εἴδομεν,vidimus, quod etiam inuenitur in Subiunctiuo,Ionicè.αἴ τοι εἰδομεν,μάθωμεν.Home. Iliad.α,ἐξαύδα,μὴ κεῦθε νόῳ,ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

Εἰδοποιέω,formo, Nazanzen.conſtituo ſpeciem. Philop.in Proclum, ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat quæ in formam & ſpeciem aliquam τοῦ ὄντος producta eſt: ea autem quæ στερητικὰ ſunt,non ſunt εἰδοποιά.

Εἰδοποιὸς,ſpeciei efficiens,ſpecificum vertit Argyrop.

Εἶδος,εος,τὸ,ſpecies,μορφὴ,facies,forma,res,ſtatura. Plat. aliquādo pro ἰδέα ponitur. Alex.ἀφαιροῦντα ὅρος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδει,cū re alia quadā. εἶδος τῆς ψυχῆς,animę forma. εἶδος ῥώμη,corporis robur,Philoſtr.in Heroicis. τὸ εἶδος ἰσχυρὸς, corpore robuſtus, Gaza ex Ariſtot. ἐν ὀργάνου εἴδει τῇ τέχνῃ ὑπηρέτης ἐστὶ,in artibus loci inſtrumenti miniſter obtinet, Ariſtot.1.Polit.ἐν εἴδει συλλαβῆς ἀπεχθάνεις,qui ſyllabæ locū vicémq; tenet,Plato in Timæo.ἐν τῷ εἴδει ἐπράξατο,quo pacto fecerūt,Thucyd.εἶδος,pro ſtatura,Heſio.in Theog. ἰσχὺς κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει,in ingenti ſtatura.Luci. ὅσον ἔχει τὸ μέγεθος τὸ κοσμικὸν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ συνηθέστερον εἶδος,ad ſtaturā.

Εἰδότως,ſcienter:à Genitiuo εἰδότων.

Εἰδοφορέω,repræſento,refero.

Εἴδυλις,ſciens,peritus.

Εἰδύλλιον,τὸ,idyllium,paruum poema, cuiuſmodi ſunt apud Theocr.à nomine εἶδος,vt ἐπύλλιον,à nomine ἔπος.

Εἰδύω,καθεύδω,dormio.

Εἴδω μ.εἴσω,εἴσομαι,π εἶδα,εἰδήσω.ἴδεν pro εἴδειν,in Imperatiuo,ἴδε.in Optat.εἰδείην.&Subiunct.εἰδῶ. Odyſſ.ξ,ὄφρ' εὖ εἰδῶ,vt certo ſciam,cognoſcam,intelligam,videam.

Εἰδῶ,prudētia,aſpectus, pro εἰδυῖα,vt notat Interpres Ariſtophanis.

Εἰδωλεῖον,ἡ,τὸ,templum idolorū,cap.1.Eſdræ,aut menſa in qua carnes ſacræ proponebantur.ἐν εἰδωλείῳ κατάκειμαι,in epulo ſimulachrorum accumbo, 1.Corinth.cap.8.

Εἰδώλιον,ἡ,τὸ,effigies idoli.

Εἰδωλόθυτον,ἡ,τὸ,idolothyton,ſacratum idolis.

Εἰδωλολατρεία,ας,ἡ,idololatria,idolorum cultura.

Εἰδωλολάτρης,idololatra,id eſt,idolorum cultor.

Εἴδωλον,ἡ,τὸ,ſimulachrum,ſpectrum,effigies. exponūt εἴδωλα, τὰ φαινόμενα ἐν τῷ ἀέρι φαντάσματα, ἃ ἐφ' ἅμα τῷ φανῆναι ἀφανίζονται,ἅτε τὰ ὄντα καὶ ἀβέβαια, de vmbra Herculis apud inferos dixit Lucian.

Εἰδωλοποιΐα, ſimulachri fictio, imaginum repræſentatio:figura eſt quū ītroducitur perſona nota,ſed mortua & quæ loqui deſierit.Sicut apud Eurip.in Hecub. Polydori introducitur idolum,Cælius libro 14.cap.28.

Εἰδωλοφανεῖς οἱ,ſimulachri ſpeciem habentes.

Εἰδὼς,ſciens,doctus:ab εἴδω. Iung. interdū genit.vt Iliad.β, τόξων εὖ εἰδὼς, i. τῆς τοξικῆς ἔμπειρος, gnarus, peritus, pro τοξεύειν, vt notat Gaz.μάχης εὖ εἰδότε πάσης,i. ἐπιστήμονες εἰδήσει περὶ πόλεων,Hom.i.ἐμπείρους,ἐπιστήμονας.εἰδὼς αἴσιμα, iuſta cogitans,i.iuſtus,Homer.εἰδότες φίλα,amico & eodem animo præditi,Idem.εἰδὼς συγκλήθηναι,ſciens & prudens ſe rectè atque ordine in ius vocatum eſſe,Bud.ex Demoſt. εἰδὼς σιωπᾶν,tacendi gnarus.οὐκ εἰδὼς,incertus.

Εἶεν,eſto,ſit ita,ſanè,age,ſic fiat: Aduerbium cōcedentis & permittentis,& ad alia properantis,1.at pergamus, perge porrò. Plato l.1.de Rep.ἐγὼ δέ σοι,ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις,εἶεν ἐρῶ,καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι,id eſt,ſit ita ſanè,dicam. Ariſtoph. εἶεν, τί σοὶ πρὸς τὴν πόλιν τὴν παλαμώσατο.Idem εἶεν,πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τοὺς τῆς φύσεως αἰτίας,i. hæc ſinamus,transeo hinc,&c.

Εἶν,eat,πορεύοιτο.Odiſſ.ξ,ἀλλά τις εἶν εἴποι,&c.

Εἴπεσθαι,ſequi,aſsimilari.

Εἶθαρ,poeticū,ſtatim.Iliad. εἶθαρ δὲ διεκχεὲς αἰματόεσσα, i.εὐθέως καὶ παραχρῆμα διέβησ.

Εἴθε,vtinam. Xenoph. cum Indicat. εἴθε σοι τότε συνεγενόμην,ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα, vtinam tecum tum verſatus eſſem,&c. Ariſtoph. εἴθ' ὄφελλ' ὦ θεσμοφόρ' ἀπολέσθαι κακῶς.εἴθε με σοὶ παρῆσθες,vtinam me contempliſſes,Chryſoſt εἴθε μὲν σοὶ μέχρι λύπης ἵσατο,εἴθ' ἐξῆν τινι, Ariſtoph.1.ὄφελον ἀπολέσθαι,εἴθε γε ἦν,bene ageretur.Itē cum Optat.Lucia. εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὴν ἐμοῦ ἵνεκα,vtinā duxiſſes ipſum vxoris loco.& Phocyl.εἴθε δὲ μὴ χρήζοις,vtinam non egeas.Odyſſ. ξ,εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, vtinā ita florerem ætate. Item cum Infin.

Idé, εἴθε σε μὴ θνητοῖς πτηνῶν ὄμμα ποθεινὸν, vtinam non eſſes mortalibus malum optabile. εἴθε μου πλάζεσθαι, in Epigram. vtinam ego errasſem.

Εἰδῶλα, ας, ἡ, inſtitia.

Εἰδεῖν, μαθεῖν, diſcere, obedire.

Εἴθισμαι, conſueui, ſoleo: ab ἐθίζω. Ariſtot. ὃ καλεῖν εἰθίσμεθα, quod vocare ſolemus. In Pythagoræ carmine aureo ἐθίζομαι, dicitur pro ἐθίζομαι κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε, hæc cohibere aſſueſce. vnde εἰθισμένος, aſſuetus vulgatus.

Εἰθύφαλλος, ſalax, laſciuus, ἀσελγὴς, Cælius lib. 4, cap. 16.

Εἰθύω, impetu feror, deſydero.

Εἰκαδάρχης, viginti virorum ordinis præfectus.

Εἰκάδιος, nomen proprium, Etym.

Εἰκαδισταὶ, οἱ, Epicurei dicti ſunt, quoniam εἰκάδας, hoc eſt, vigeſimum diem cuiuſque menſis colerent, quo nat⁹ Epicurus credebatur, Cælius lib. 11, cap. 32.

Εἰκάζω, aſsimilo, comparo, confero, ſimile eſſe dico, imaginor, fingo, coniecto, ſuſpicor, figuratè loquor, viuã formam exprimo. Ariſtoph. πρὸς κενταύρους εἴκασαν αὑτοὺς, aſsimilarunt ſeſe centauris. εἰκάζω πιθανωτέραν αἰτίαν, affero cauſam probabiliorem, Plut. in Romulo. τὰ εἰκαζόμενα, quæ cõferuntur imagines. Nazan. οὐδὲ γὰρ ἦν ὅ τι τῶν εἰκαζομένων οὕτω πρὸς πάντα ἐξικνεῖσθαι χαρακτῆρα τῆς ἀληθείας, neq; enim vlla imago tam perfecta, quæ per omnia veram illam & primam rei formam referat. εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον, cũ ſpecie cõferens tempus, Plut. in Romulo. Idé in Galba, εἴκαζε τὴν μακεδόνων φαλαγγα τῷ ἐκτετυφλωμένῳ τῷ κύκλωπι, ſimilem eſſe dicebat exercitũ Macedonũ excæcato Cyclopi. εἰκάζειν ὡς εἶχε τοῖς πεπραγμένοις, licet cõiicere ex iis quæ acta ſunt, quomodo res ſe habuerit, Plut. in Public. εἰκασμένη γραφῇ εἰκὼν, imago, pictura adũbrata. εἰκασθεὶς τῷ ὁπλίσει, imitatus arma. εἰκασμένος εἰς ἀκρίβειαν, expreſſus ad viuam formam, abſolutiſsimo artificio. εἰκασμένος γραφαῖς ὑπὸ τῶν παλαιῶν, adumbratus picturis priſcorũ. εἰκάζω τοῦτο εἰς τοὺς δούλους, coniecturam iſtam ad ſeruos refero, Plato in Epiſt. οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς, &c. non vt coniiciens, non vt cõiecturam faciens.

Εἰκάθω, pro εἴκω, cedo, pareo. Datiuo & Genit. lib. 1. Argon. Apoll. ὁ μὲν κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς, ipſe quidem honore ceſſit Saturno.

Εἰκαὶ, quanuis.

Εἰκαιοβουλία, ας, ἡ, vana conſultatio, ſtoliditas.

Εἰκαιομυθεῖν, ſtultè & ineptè loquor, blatero.

Εἰκαιομυθία, ας, ἡ, nugacitas, vaniloquium, loquendi temeritas.

Εἰκαιορρημονέω, μ. ήσω, π. κεχ, εἰκαιομυθέω.

Εἰκαιορρημοσύνη, ης, ἡ, εἰκαιομυθία, nugacitas.

Εἰκαῖος, α, ὁ, vanus, cõmunis, leuis, ſine prærogatiua, vulgaris, ὁ τυχὼν, quilibet, in ordinem cogendus, temerarius, ſtultus. ὁ εἰκαῖος ἀναγνώστης, lector quilibet, id eſt, vulgaris & triuialis doctrinę. εἰκαία ὁδὸς, in Epigr. εἰκαῖα σημεῖα, Quintilian. lib. 5. εἰκαῖα κόμης σκύλματα, temerè diſcerptæ comæ, in Epigram. τὸ εἰκαῖον, temeritas, vanitas.

Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, futilitas, vanitas.

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem.

Εἰκὰς, άδος, ἡ, numerus vigenarius, vigeſima dies mẽſis. Ariſtoph. ὀργὴν ἄγουσιν τὴν σελήνην εἰκάδας, i. vbi εἰκάδας, dies vigeſimos, intelligit tertiã menſis decada, quę eſt à vigeſimo die ad trigeſimũ. eſt etiã nomen feſti Apollinis, Ety.

Εἰκασία, ας, ἡ, ſimilitudo, repræſentatio, comparatio, cõiectura, Nazanz.

Εἴκασμα, ατος, τὸ, coniectura, ſimulachrum, effigies.

Εἰκασμένος, ſimilis.

Εἰκασμὸς, ῦ, ὁ, coniectura, euentus.

Εἰκαστὴς, ῦ, ὁ, coniectator, coniector.

Εἰκαστικὸς, ῦ, ὁ, dubitatiu⁹: vnde εἰκαστικὰ Aduerbia, id eſt dubitandi, ἴσως, & ſimilia, Gaza lib. 4. εἰκαστικαὶ τέχναι, artes ſimilium effectrices, artes effectrices ſeu repræſentatiuæ, artes quibus ſimilia effinguntur, Plato de Legib. εἰκαστικοὶ λόγοι, rationes veriſimiles atque opinabiles, ad exemplar effictæ, Bud. Comment.

Εἴκατι, Doricè pro εἴκοσι, viginti. Itẽ ἕκατι, id eſt, cauſa, gratia. Laſc. ἕκατι καλλιόπης, &c. i. Calliopes beneficio.

Εἴκε, videtur, decet, ἔοικεν, πρέπει, καθήκει.

Εἰκαῖος, α, ὁ, decens.

Εἰκελόνειρος, ῦ, ὁ, ſomno ſimilis, vanus.

Εἴκελος, α, ὁ καὶ ἡ, ſimilis. dicitur & ἴκελος, Laſcar. εἰκέλην αὐδὴν ἀνδρομέην, &c. Genere fœmin. vocẽ humanæ ſimilem.

Εἴκεν, ſi vtique, αὐτίκα.

Εἰκέσθαι, pro ἱκέσθαι, aduenire.

Εἰκῆ, inconſultò, temerè, fruſtra, ſine cauſa, intempeſtiuè, caſu, fortuito & ſine conſilio, leui de cauſa. οὐκ εἰκῆ, non ab re, non immeritó. Cebes Theban. πλανῶνται εἰκῆ, huc & illuc vagantur. Ariſtoph. εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα πού, fuſim dormientem. λίαν εἰκῆ, valdè temerè, Iſocr. τὸ εἰκῆ, temerarium, temeritas, fortuitum, caſus.

Εἰκηβολεῖν, aſsimilare, repræſentare. Atticum eſt, Etym.

Εἰκονίζω, effingo, exprimo. Aphthonius. λόγοι ψευδεῖς, εἰκονίζοντες ἀλήθειαν.

Εἰκονικὸς, ῆ, ὸν, ſimilis, imaginarius.

Εἰκόνιον, exigua ſtatua, paruum ſignum, Plut. in Them.

Εἰκονισμὸς, ῦ, effigies, imago.

Εἰκὼν, ῦ, ὁ, imago, εἰκὼν, Ariſtoph.

Εἰκὸς, ότος, τὸ, par, decens, conſentaneum, vero proximũ ſignum neceſſarium, Quintil. lib. 5, cap. 9. eſt participiũ neutr. ἀπὸ τοῦ εἴκω. Rhetores etiã αὐτὸ τὸ τύχα, forſan ſeu citò vtuntur. Etym. ὡς εἰκὸς, non mirum, veriſimile eſt, vt cõiicio. ὡς τὸ εἰκὸς, id quod apparet, vt par. eſt κατὰ τὸ εἰκὸς, i. cõmodè. Pro nimirum dixit Ariſtot. de mundo, κατὰ τὸ εἰκὸς αἱ τῶν παθῶν ὁμοιότητες συνίσταντο. παρὰ τὸ εἰκὸς, ſuprà quàm par ſit. Plut. in Romulo, παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως, ſupra naturã ſuam. ἐκ τοῦ εἰκότος, meritò, vt fides eſſet, vt credere oportet. ὡς ἐστιν εἰκάσαι, pro eodem. ἐκ τῶν εἰκότων, meritò, iure optimo, Demoſth. probabili ratione. Cicero in Partit. τὰ εἰκότα, veriſimilia vocat. Plato 2. de Repub. λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς ἑαυτὸν, dixerit enim ſecum vt credibile eſt. ὡς εἰκὸς ἦν, vt eſt conſentaneum. Plut. in Camillo. ὁ δὲ κάμιλλος ἐθριάμβευσεν, ὡς εἰκὸς ἦν τὸν ἀπολωλυίας σωτῆρα πατρίδος γενόμενον, Camillus triũphauit, vt par erat patrię amiſſę ſeruatorẽ. πάντα εἰκὸς ἐξεῖναι τῷ πολέμῳ, omnia licere bello, Thucy. τῆς εἰκότως πάσης ἑλλάδος ἄρξομεν, totius Gręcię, vt credibile eſt, imperium nanciſcemur, Thucyd. τὰ εἰκότα πόλεις ὠφελῶν, ciuitatibus pro cuiuſque merito proſum, Thucyd. οὐκ εἰκὸς μοι πράττειν δυνάμαι, non poſſum agere, Gaza de Senect. τὸ εἰκὸς τῇ τέχνῃ προστιθεὶς, arte negotiũ reddens probabilius. οὐκ ἀπεικότα ἐλπίζων, haud abſurda ſperans.

Εἰκοσάβοιον, τὸ, quod boum viginti pretium valet.

Εἰκοσάεδρον, corpus vicenorum ſeſſuum: ex qua forma Pythagoras factam aquam cenſebat, Plutar. de Placitis.

Εἰκοσαετὴς, viginti annorũ, natus viginti annos. εἰκοσαετὴς ἑταιρεία, viginti annorum amicitia. εἰκοσαετὴς χρόνος, tempus viginti annorum.

Εἰκοσάκις, vicies.

Εἰκοσάκλινος, εἰκοσήρετμος.

Εἰκοσάμηνος, in Epigram. viginti menſium.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi, Bud. in Annot.

Εἰκοσάφυλλα ῥόδα, roſæ quib⁹ inſunt vicena folia, Theophraſtus lib. 6.

Εἰκοσέτης, ὁ, qui eſt viginti annorum.

Εἰκοσήρετμος ναῦς, nauis habens viginti remos.

Εἰκοσήρης, viginti ordinum nauis.

Εἴκοσι, viginti.

Εἰκοσάβοιος, ῦ, dignus pretio viginti boum.

Εἰκοσέτις, ιδος, ἡ, quæ eſt viginti annorum.

Εἰκοσαπλάσιον, vicies tantundem valens, vigecuplum.

Εἰκοσιοκτὼ, viginti octo.

Εἰκοσιπέντε, viginti quinque, & εἰκοσιέξ, viginti ſex.

Εἰκοσίπηχυς, εως, qui eſt viginti cubitorum.

Εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor.

Εἰκόσορος, actuariũ, quod viginti remis agebatur.

Εἰκοσόροις

Εἰκοσταῖος,α,ον,vigeſimo die proueniens.

Εἰκοσολόγος,qui viceſimam partem bonorum colligit à ſubditis,more tyrannico. Probroſum id habebatur: vnde Ariſtoph. Ran. θεσσαλικὸν ὢν, εἰκοσολόγος, κακοδαίμων, id eſt, τὰ εἰκοστὰ ἐν τῷ κρίσει συνάγων,ait Interp.id eſt,vigeſimam partem punctorum in iudicio referens.

Εἰκοστός,ή,όν,vigeſimus.

Εἰκοσίζυγα,τά,viginti vallos habentia.

Εἰκοτολογέω,ex coniecturis dicere.

Εἰκότως,meritò,quum in fine alicuius dicti ponitur,& deinde alia ſententia ſequitur,vt apud Demoſth.Itē pro ritè & rectè apud Lucia.q.εἰκονικῶς. οὐκ εἰκότως,nequaquā iure, indecenter. καὶ μάλα εἰκότως, neque id iniuria, idque iure optimo. εἰκότως ἔπεσε,non mirum ſi cecidit.

Ε'ίκτην,ὡμοιώθησαν, ſimiles erant. Homer.Iliad.α, ὅστε δ' οἱ τρεῖς λαμπετόωντι ἐΐκτην, Heſiod.his verbis totidē vtitur. ἐοικότες : vbi ἔϊκτην pro aſsimilantur, capitur : ab εἴκω εἴκω,εἴξω,& Prçt.pluſquamperf.εἰκειν:vnde tertia perſona dual.εἰκείτην,& ſyncopa εἴκτην,dialyſi verò ἐΐκτην.

Ε'ίκτο,videbatur,ἐνομίζετο,ἐδόκει,Apoll.2.γαίης εἶναι ἔϊκτο πίλωρ τινος.ſignificat etiam ſimilis erat cum Datiuo.libr. 5.Epigr.ἀλλ' ἐπ βυθῷ σκεπτομένῳ εἴκτο.

Ε'ϊκτος,ſimilis.

Εἴκω,μ.ξω,π.χα,aſſimilor.Ariſtoph.νεφ. τοῖς ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Hippocratis filiis futurus es ſimilis.Item côueniens ſum,conuenio,cedo,locum do,obedio,θέλω, Phocylid.cum Genit.& Datiuo,εἴκειν δ' γεραιοτέροις ἕδρης,cedere ſede ſenioribus, εἴκειν τῆς ὁδοῦ,cedo via, & cum Datiuo,εἴκω σοι,tibi cedo.Herodot.εἴκειν ταῖς ζημίαις,detrimētis ſe ſubmittere.εἴξω,ſimilis ero,aſſimilabor, videbor, Ariſtoph. Euripid.εἴξας θυμῷ,Odyſſ.ἐπιθυμήσεσι.aliàs εἴξας ᾧ θυμῷ, exponitur,νικηθεὶς ὑπὸ ἰδίας ἐπιθυμίας, cedens iræ ſuæ.εἴκων ὄκνῳ,i. ὀκνῶν,pigritia detentus, per ignauiam id agens. Idē Homer.εἴκων βίῃ,id eſt,νικώμενος ὑπὸ βίας,Odyſſ.impotens violentiæ. Odyſſ.ξ,ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει,paupertate victus,paupertati cedēs & ſuccūbens. ὕβρει εἴκειν,ibidē eſt inſolēter agere,ab intēperantia īpelli. ὑπὸ ὕβρεως ἐλαύνεσθαι.

Εἰκὼν,όνος,imago,ſimilitudo,ſtatua,ſimulachrum,effigies,perſona: pro argumento & coniectura, Alexand. Aphrod.in Probl. εἰκόνα λάμβανε τῶν αὐλῶν τας ὀπάς,ex tibiarū foraminibus argumētum accipe.Inuenitur εἰκὼ,pro εἰκόνα,& εἰκοῦς pro εἰκόνας.Ariſtoph. νεφ.τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μεμαγμένας. εἰκόνας χαλκᾶς δύο,æreas imagines duas, Plut. in Numa.εἰκόνας ἔστησε,AEſch.εἰκὼν μαρμαρίνη,in Epigr.imago,apparentia,ſeu res apparens. γεγραμμένην εἰκόν' ἑστάναι λαθεῖν δ' ἐν γράμμα,velut depictam imaginem ſtare, Ariſtophan. εἰκόνα, Paulus cap.10.ad Hebræos accipit pro vera & expreſſa imagine,quæ rem totam vt eſt repręſentat:vnde & Chriſtum imaginem Dei vocat.

Εἴκων,οντος,ὁ,obediens,πειθόμενος.

Εἰκὼς,ότος,ſimilis,decens,conſentaneus. παρὰ τὸ ἔοικα, τὸ ὁμοιῶ, καὶ πρέπω. Item probabilis, veriſimilis. Plut.in Romulo.ἀληθείᾳ καὶ κατὰ τὸν εἰκότα λόγον,vt veritas & ratio dictat. τὸ εἰκὸς,decens,par. vide ſuo loco.

Εἶλα,legumen,calamus.

Εἰλαδὸν,in gyrum,ſimul,vniuerſim.

Εἰλαμίδες,αἱ,panniculi,in quibus continetur cerebrū, qui duo ſunt,& alio nomine μήνιγγες appellantur.

Εἰλαπινάζω,μ.άσω,π.ακα, ſum in conuiuio, conuiuor magnificé. Hom. Odyſſ. ς, Σοῖς ἱερεῦσιν τε καὶ οἳ καὶ πίονας αἶγας εἰλαπινάζουσι,id eſt,ἐν ἀθροίσματι εὐωχοῦνται, ἑορτάζουσι, epulantur.

Εἰλαπιναστὴς,οῦ,ὁ,conuiua,comeſſator.

Εἰλαπίνη,ης,ἡ, conuiuium magnificè inſtructum,compotatio.Hom. Odyſ.α, εἰλαπίνη ἠὲ γάμος,ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Vbi duas conuiuiorum ſpecies complectitur: εἰλαπίνην enim quod ad ſplendorem magnificentiámque eſſet apparatum,appellabant antiqui: eiuſque conuiuas εἰλαπιναστάς : παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι εἰς τὸ συνελθεῖν ὁμοῦ πλείονας: ἢ παρὰ τὸ λάπτειν,ὃ λαπίζειν,quod ligurire ſignificat,& concoquere, καὶ ἡ οἱ δείπνων πεπταμένας,Etym.ἔρανον verò ad quod plurimi ſed ſuo quiſque ſumptu,conueniunt. Athen.lib.ι, & Cælius l.14,c.57 εἰλαπίνασι χορείαις,côuiualibus ſaltationibus.

Εἶλαρ,ερος,τὸ, propugnaculum,defenſaculum,cuſtodia, defenſio,ἔρυμα,φύλαγμα, ἀσφάλεια, κάλυμμα, φυλακή: παρὰ τὸ εἰλῶ,τὸ συγκλείω,Etym.

Εἰλάρχαι,ordinum præfecti.

Εἰλάοσι. vide Ἠλάσκω.

Εἰλατίδης,ὁ,Elati filius vel nepos,Patronym.Etym.

Εἰλάτινος,pro ἐλάτινος,abiegnus. Odyſ.ο, ἐσὼν δ' εἰλάτινον σῦριγγα,&c.

Εἰλεγμαι,pro λέλεγμαι:à lego,Atticé.

Εἴλει,flabat.

Εἰλειάδες,οἱ,ſerui,qui ſolent vocare conuiuas,qui & vocatores regii appellantur,& cibario pręfecti miniſterio, Cælius lib.13,cap.54.

Εἰλείθυια,ας,ἡ, Lucina, dea parturientibus propitia,filia Iunonis & Iouis,vt ſcribit Heſiod.Iuno Lucina dicitur à Terent. Theoph.lib.5,cap.4. de cauſ.plant.ἀσαύτως δ' καὶ τὰ ἐκ τῶν ξύλων ἐκφυόμενα καὶ μάλιστα τὰ ἐκ τῆς ἐλατίνης,ἃ καλοῦσιν οἱ μάντεις εἰλειθυίας,i.proxima illa quæ de lignis naſcūtur & præcipuè de abiete, quæ Lucinas augures vocant: ſic Gaza.μετ' εἰλείθυιαν,poſt partum, Interpr.Heſiod.

Εἰλεῖσθαι,circumplicari & obuolui,vt terra circa axem mundi. Dicitur & εἰλίσσεσθαι, vt Ariſtot. ὑπὸ γῆν εἰλουμένην, dicit inuolutum & côuolutum.εἰλεῖσθαι φελούμενον, in arctū cogi,στενοχωρεῖσθαι. Herodot.εἰλεῦνται χώρης ἀμφί,circum fata feruntur,pro εἰλοῦνται.Idem,τῶν ἐν ποσὶ εἰλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι ἴβιδων, earū Ibidū,quæ pedes humanis ſimiles habēt.

Εἷλεν,accepit,deſtruxit,vicit.

Εἰλεὸς,ὁ,Ileus, voluulus, morb⁹ inteſtinorum in equis. Dioſcorid.li.3,ποτίζεται πρὸς ἐμπνευματώσεις καὶ εἰλεούς,aduerſus inflationes & ilei tormina, vel torſiones inteſtinorū: ileos vocatas vertit Barbarus: Marcellus, ileoſis potu datur, &c. Item menſa coquinaria pro ἐλεός. Item ſeceſſus,latebra ferarum,ſed propriè anguium.

Εἰλέσιον,τὸ,ciuitas Bœotiæ, Iliad.β.

Ε'ιλέτης,ὁ,maledicus.

Εἰλέω,μ.ήσω,π.ηκα, verto, voluo, περιστρέφω, implico,inſinuo,agito.Item induo,tego,claudo,συγκλείω,Accuſ.vnde εἴλλω.

Εἰλεώδης,εος, ὁ καὶ ἡ, ileo gracilioris inteſtini morbo laborans. Ilioſus dicitur à Plinio lib.20,cap.4: τὰ εἰλεώδη, torſiones inteſtini gracilioris,ilei cruciatus,ileoſa.

Εἴλη,ἡ,ſolis ſplendor.ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, Ariſtoph.

Εἴλη,ſpiritu tenui,ordo,multitudo,cohors,turma,foramen. εἶλαι ἱππέων, ordines equitum, Plutar. κατὰ εἴλας, id eſt,ἀγέλας,gregatim,Herodot.

Ει'ληγμένη δίκη,edita actio dicitur, Bud. Comment.

Εἰληθερεῖν,& Εἰληθερεῖσθαι,apricari.

Εἴληθι,propitius eſto.

Εἰλήϊον,τὸ,in ſole calefactum.

Εἰλήλουθα,ἀόρ.ab ἐλεύθω,Ionicè pro ἐλήλυθα,veni. Odyſ. ο,ἐκ πύλου εἰλήλουθας.

Εἴλημα,inuolucrum, tegumētum. περίβλημα. Apollon. 2,δῦναι ὅσσον θ' εἴλημα περὶ χροός,corporis tegmen.

Εἰλημμένος,conuictus,deprehēſus, captus: à verbo λαμβάνομαι. Ariſtoph. Pluto,ἐν αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένος id eſt,in ipſo actu deprehenſi indigna facientes. Item acceptus,conceptus.εἰλημμένα γόνῳ ἐξ ἑτέρου ὄρνιθος,concepta ex ſemine maris diuerſi, Gaza.

Εἴληπται,conceſſum eſt:à λαμβάνομαι.

Εἴλης,propitius.

Εἴλησις,εως,ἡ,conuolutio,motio,color,φορά. Plato lib. 2.de Rep. Item æſtus. Plato de Rep. lib.2, καὶ τῷ φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεων καὶ ἀνέμων ἀλλοιοῦται,i.ab æſtu,vertit Ficinus & Bud.

Εἰλητὺς,ῦος,ἡ,conuolutio,εἴλησις.

Εἰλητικὸς,ὁ, tractilis: ſic dicuntur animalia, quæ tractim ambulant.

Εἴληφα, accepi, Perfect. Atticum à λαμβάνω. Ariſtoph.

τὰ λοιπὰ τὰ πολλὰ εἴληχε.

Εἴληχα, ſortitus ſum, obtineo: Atticum perfect. à λαγχάνω ſeu λήχω, Sophocl. ἣν δ' εἴληχε τύχην, quam hic fortunam ſortitus eſt: vnde εἰληχὼς, ſortitus, Bud. in Epiſt. καὶ ἴσμεν ἐν τούτῳ περιττῶς περιεῖναι εἰληχὼς, &c. Demoſth. δικάζοντες εἰλήχατε, iudices eſtis deſignati.

Εἰλιγγιάω, vertigine vexor, σκοτοδινιῶ.

Εἴλιγγος, ὁ, vertigo, obtenebratio.

Εἴλιγμα, inuolutio, Gaza, συστροφὴ, inuolucrum.

Εἰλιγμώδης, ὁ, qui flexuoſis orbibus eſt.

Εἰλιδὸν, plexim, implicatim, in Epigram.

Εἰλικοειδὴς, flexuoſus, anfractus.

Εἰλικρίνεια, ας, ἡ, ſynceritas.

Εἰλικρινέω, ſyncerum reddo. Ariſtot. de mundo, γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τὰ τε ὑπ' αὐτὴν καὶ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται, id eſt, quum auris tellus perſpiratur, ad ſynceriorē ſtatum tum conſtitutum ſuper ſubtérque reducitur.

Εἰλικρινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſyncerus, verus, non fictus, perſpicu° purus, manifeſtus. Xenoph. εἰλικρινής τις αὖ ἀδικία ἡ ἀχαριστία, mera & indubitata iuſtitia.

Εἰλινδοῦμαι, iraſcor, inuoluo.

Εἰλινύω, quieſco.

Εἴλιξ, φόρος, χλόνος, vortex.

Εἰλίονες, οἱ, apud poetas, affines qui duas ſorores duxerunt.

Εἰλιονία, ας, ἡ, Elionia, dea cui Argiui canem ſacrificāt, Plutar. in Probl.

Εἰλίπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, vertēs & curuās pedes intereūdum, Boum Epith. Heſiod. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Seruius Gram. enarrans illud Virgilii, Errabunda bouis veſtigia, Illud expreſſit, inquit, quod vno verbo Hom. ait εἰλίποδας βοῦς, id eſt, flexis pedibus incedentes.

Εἰλίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, implico, voluo, inuoluo, εἰλέω, torqueo, agglomero. εἰλίττεται τὰ σμήνη, Ariſtot. li. 5. de apib°, cap. 22. Gaza vertit, vindemiātur aluei. Herodot. εἰλίχατο μίτρῃσι, mitris ſunt redimiti. εἰλίσσεσθαι, εἰλεῖσθαι, circūuerti.

Εἰλιτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conuolutus, perplexus.

Εἱλκωμένος, exulceratus.

Εἴλλω, prohibeo, εἴργω.

Εἷλον, ἀόρ. β, conuici, rem peregi: ab αἱρέω, Ariſtoph. περὶ κλέπτου τὸν λαρὸν δίωκον ἑλόντες καὶ κλοπῆς, furti reum peragētes & condemnantes. εἰλόμην δόρυ τοι. vide Ἑλόμην. εἰλόμην ἄκοντα, telum accepi. Odyſſ. ξ, εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα.

Εἶλος, εος, τὸ, frenum, habena, vinculum.

Εἴλοχα, legi: à lego. vnde συνείλοχα, collegi.

Εἰλωτῆρες, inaures.

Εἰλυθμὸς, ῦ, ὁ, receſſus interior, ſpelunca.

Εἰλιὸς, vermiculus quidam.

Εἴλυμα, ατος, τὸ, veſtis, velamē, ītegumentū: παρὰ τὸ εἰλύω.

Εἰλυὸς, ῦ, latibulum, φωλεὸς, luſtrum, ἡ κατάδυσις τῶν θηρίων.

Εἰλὺς, ύος, ἡ, limus, cœnum. μέλαν ἰλὺς τέλμα.

Εἰλυσπάομαι, ad modum ſerpētis aut vermis moueri, συστρέφομαι.

Εἰλύω, cum denſo ſpiritu, vt ſcribunt Chryſoloras & Gaza, pro tego, voluo, implico.

Εἰλυφάζω, μ. άσω, π. ακα, & Εἰλυφάω, torqueo, circumuoluo. Heſiod. in Theog. περὶ δὲ φλόγα εἰλυφόωντες. εἰλυφάζω, pro λάμπω, mico, ſplendeo, Heſiod. in ſcuto Herculis, πῦρ δ' ἅτ' αἰθομένων δαΐων σέλας εἰλύφαζε.

Εἰλύω, abſcondo, in limo inuoluo: vnde εἰλυμένος. Iliad. φ, ψάμαθος εἰλυμένος ὤμοις, id eſt, περιειλημένος, κατειλυμένος, & Odyſſ. ξ, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Chryſoloras εἰλύω ſcribit cū denſo ſpiritu. εἰλυμένος κόπρῳ, fimo inuolutus, Philoſtratus in Heroicis. In Epigrammate. εἴλυε βίβλον, volue librū legendo.

Εἴλω, verto, circumago, cōuoluo, cōtorqueo, Ariſtop. περὶ σαυτὴν εἶλε τὴν γνώμην ἀεὶ, id eſt, volue & agita mentem. vnde εἴλομαι, coeo, commiſceor, commerſor, conuoluor, συστρέφομαι, συγκλείομαι.

Εἰλωτεία, idem quod εἵλωτες. Plato de Legib. εἱλωτεία ἡ λακεδαιμονίων, helotia, ſeruitus, ſeu ſeruilis turba, ſeruitia, mancipia, ſerui.

Εἱλωτεύω, ſeruio. Iſocrat. τῇ μὲν αὐτῶν πόλει τοὺς ἡμέρας εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι.

Εἵλωτες, οἱ, helotes: apud Lacedæmonios erant quorum fortuna media erat inter ſeruorum & liberorum conditionem: quemadmodum apud Theſſalos πενέσται, apud Cretenſes κλαρῶται & μνῶται, apud Mariandynos δωροφόροι, quales Argiuorum γυμνῆτες, & Sycioniorum κορυνηφόροι, Pollux. Hi leuiter armati ſequebantur pugnatores, vt teſtatur Herodotus libro 9, & Ariſtoteles Politic. lib. 2: colunt agros Lacedæmoniis.

Εἱλώτης, ητος, ἡ, famulitium Spartanorum.

Εἱλωτικὸς, ad helotas pertinens, ſeruilis. εἱλωτικὸν πλῆθος, multitudo helotarum, id eſt, ſeruorum, Plutarchus in Solone de ſeruis Lacedæmoniis. τὸ εἱλωτικὸν ἀφιστάντες, ſeruos ad libertatem vocantes. εἱλωτικὸς πόλεμος, ſeruile bellum, Plutarch. de virt. mulier.

Εἱλωτὶς, ίδος, ἡ, ſerua.

Εἷμα, ατος, τὸ, veſtis, amiculum, ἔνδυμα, generale nomē. Odyſſ. ξ, εἴ τις τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη, i. indumēta & veſtimenta.

Εἰμάδες, αἱ, caſæ, tuguria.

Εἷμαι, ſedeo, indutus ſum.

Εἵμαρμαι: à μείρομαι, fato deſtinat°: Atticè pro μέμαρμαι. Vnde εἱμαρμένος, fatalis, Plato in Timæo. εἱμαρμένοι νόμοι, leges fatales, Cicer. de Vniuer. περὶ εἱμαρμένης ἡμῖν, τουτέστι, περὶ τὸ διηγεωσμένον ὑπὸ τῆς προνοίας τῆς ἐν οὐρανῷ, Budæ. ad Ludouic. fratrem.

Εἱμαρμένη, ης, ἡ, fatum, ſors, fatalis curſus. Cicer. de Diuin. lib. 1, Fatum appello, quod Græci εἱμαρμένην, i. ordinem ſeriémque cauſarum, quum cauſa cauſæ nexa rem ex ſe gignat, Gell. lib. 6, cap. 2.

Εἵμαρταί μοι, fatum eſt mihi. Cic. de Fato, Si fatum eſt tibi non conualeſcere, &c.

Εἵμαρτο, fato decretū erat. Heſiod. ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι: à verbo μείρομαι. εἱμαρτὸς χρόνος, fatale tempus, Plutarch. in Alexand.

Εἰμείρομαι, cupio.

Εἰμὲν, pro ἐσμὲν, ſumus. Homer. Iliad. ε, δηοὶ πεπληθότες εἰμὲν ἀλλήλων ἰότητι. Et εἰμὲν pro ὑπάρχομεν. Idem Odyſſ. ο, αὐτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰμέν.

Εἱμένος, ὁ, indutus, inuolutus: ἀπὸ τοῦ ἕω, εἷμαι. Odyſſ. ο, νέην χλαῖναν εὖ εἱμένοι.

Εἰμὶ, μ. ἔσομαι, ſum, verſor. Itē ſum in vita, Eurip. ἔστι παῖς ἔτι. Infinit. εἶναι, id eſt, eſſe, quod aliquādo licere ſignificat. Lucian. διὰ τὸ μὴ εἶναι τῆς ἀληθείας ἄλλως ἐπιτυχεῖν, εἰ μὴ πρὸς τὸ ἀρχέτυπον βλέποντας, quoniam non aliter ipſam veritatem aſſequi datur, quàm ſi ad primum exemplar intueantur. ſic Cicero, Quem enim deprecari eſſet? τιμὴ ἦν, honori erat, Thucyd. Cum Genit. Ariſtoph. in Pluto, πῶς οὖν τούτων τῶν τρόπων εἰμὶ ἀεὶ; quomodo ſum horum morum? modus eſt loquēdi, pro ſum his moribus præditus, vel maximé. εἶναι ἑαυτοῦ, ſui iuris eſſe, id eſt, αὐτεξούσιον εἶναι. ἐσμὲν τῆς πίστεως, ad fidem peruenimus, Paulus 10. cap. ad Hebræos. Ariſtoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων, de numero es amicorum, ſeu vnus. Idem, εἰμὶ τῶν πονηρῶν: vbi εἷς, id eſt, vnus intelligitur. ἡ πᾶσα οὐκ ἔσται πόλις ὑποδέξασθαι, non erit tota vrbs capax, Thucy. ἔστι δὲ τοῦ ὅπλων ὁ πόλεμος, conſtat bellum ope armorum, Thucyd. εἰμὶ τιμῆς. Homer. ὧν κατ' ὀμοῦ τιμῆς ἔσται, id eſt, τιμηθήσῃ, ἢ τίμιος ἔσῃ. Cum Dat. εἰμὶ φύσει, natura conſto & exiſto. ἔσονταί σοι, tui erunt, Herodot. εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν τοῖς μάχαις, haud ſecus atque AEneas in pugnis verſor, Philoſt. in Heroicis. Aliquando eſt filium eſſe. Ἰσέας, φασὶ μὲν τοῦ εἶναι Θρασυμάχου πατρὸς, aiunt patrem habuiſſe Thraſymachum. Poetæ etiam accuſat. addunt, vt Apoll. 2, ἀρηίδες ἔσαν ἄρηος, filiæ Martis erāt, Amazones ſcilicet. εἶναι πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς, apud Lucian. i. dare operam cauſis forenſibus, vacare & intentum eſſe. μηδενὸς εἶναι, in nullo numero eſſe, Xenoph. ὅτι διδάσκει καὶ ἑαυτοῦ ... μηδενὸς

μηδενὸς

μαθητὰς παρ' αὐτοῖς περὶ οὐδενὸς εἶναι πρὸς ἑαυτὸν, ita ſuos diſcipulos affecit, vt præ eo nulli apud ipſos numero aliquo cēſerentur. Εἰμὶ aliquando ponitur cum Participio ſuo in eadem ſententia. Xenoph. φανερὸς ἦν καὶ δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, eſſe videbatur, &c. Cum Præpoſitione πρός. εἰμὶ πρὸς τούτῳ, huic me rei dedo, Ariſtot. in Probl. εἰμὶ πρὸς τῷ λήμματι, quæſtui ſeruio, Demoſten. Et cū Accuſatiuo, Plato in Legib. πρὸς πόλεμόν ἐστι ταῦτα, hæc ad bellum conducunt. ἔστι νόμος πρὸς τὸ πρᾶγμα, lex pro re eſt, Ariſtot. in Rhetor. Cum Prępoſitione ἐν. Xenoph. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Thucyd. ἐν τούτῳ εἰμὶ παρασκευῆς, in hoc ſum occupationis: ſic Valla. ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, deferri, Demoſth. εἰμὶ ἐν τῷ ἀετῷ, ſum verſus in aquilam, Lucianus de Ioue. εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, verſor in malis, Iſocrates. εἰμὶ ἐν πολέμῳ, verſor in bello. εἰμὶ ἐν ἐμαυτῷ, ſum ſanæ mentis, ſum ſobrius, ſum mentis compos, Lucian. Cum ἐπί. Plutarch. in Themiſtocle, ἐπὶ ταῖς μεγίσταις δυσὶ πόλεσιν ἐστὶ τὸ συνέδριον, ad duas maximas ciuitates defertur conciliū. εἶναι ἐπὶ τούτῳ, huic præeſſe, Xenoph. εἰμὶ ἐπὶ τούτοις, ſum in eorum ditione, Iſocrates, ſum in eorum poteſtate. εἰμὶ ἐπὶ μάντεσι, ſum vatibus obnoxius, Xenoph. εἰμὶ τοῖς πράγμασι, Demoſth. vaco rebus ipſis. Cum περὶ & Accuſatiuo. Plato in Apolog. πολλὴ γὰρ ἄν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, multa ſit adoleſcentibus felicitas. εἰμὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν, Iſocrat. εἰμὶ περὶ ἀδυναμίαν τῆς στραγγουρίας, Plato in Epiſt. morbo ſtranguriæ impedior. Cū ὑπό. εἰμὶ ὑπό σοι, tibi ſubiicior, in tuam poteſtatē redigor. Thucyd. Interpres ait eſſe Atticam locutionem. Cū μετά. εἰμὶ μετά σοῦ, tibi adſum & faueo, Ariſtoph. ἐστὶ μετὰ τοῦ ἀμφισβητοῦντος, Ariſtot. in Rhet. eſt pro aduerſario. Cum εἰς. Paul. Apoſt. ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, i. redigētur duo in carnem vnam, i. fiet è duobus velut vnus homo. εἰς πατέρα ὑμῖν ἔσομαι, ero vobis patris loco, ſeu vice patris: modus loquēdi Hebræis familiaris. εἶναι inter pares caſus. βουλόμενοι εἶναι ἐλεύθεροι, qui liberi eſſe volebant, Herodot. lib. 5. εἶναι δοκούντων ἀρίστων, Iſocrat. Idem, ἐπιεικεῖς εἶναι φάσκοντες, qui ſe probos dicunt. Attico more aliquādo περιττεύει. Plato in Apol. πέπεισμαι ἐγὼ ἑκὼν εἶναι μηδένα ἀδικεῖν, i. perſuaſum eſt mihi nemini iniuriā vltrò me feciſſe. τὸ δὲ νῦν εἶναι, in præſentia verò, nunc verò. τί ἦν εἶναι, quid res eſſet, Gaza. εἶναι aliquādo pro fuiſſe capitur. Plato in Epiſt. de Socrat. ὃν ἐγὼ σχεδὸν οὐκ ἂν αἰσχυνοίμην εἰπεῖν δικαιότατον εἶναι τῶν τότε, quē nō vererer omnium, qui tunc erāt, iuſtiſſimum fuiſſe dicere. Cū Aduerbiis, καλῶς ἔσται, bene ſuccedet, Ariſtoph. ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, mente alienatum eſſe, Demoſth.

Εἶμι, eo & ibo. εἶς καὶ εἶσθα, is & ibis: πρόειμι τὸ εἶμι, τὸ πορεύομαι. Hom. Il. α, καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, i. πορεύσομαι. Plato Epiſt. 7, οὐδεὶς ἐπὶ δύναμιν ἔχων εἶσιν δὴ τηνικαῦτα, &c. nemo accidit ad. εἶναι ἐς τὴν Κύπρον, curſum tenere in Cyprum, Herodot.

Εἵμαρσε, fatatus, πεπρωμένος.

Εἰν pro ἐν, poeticè. Odyſ. ο, εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, in Plutonis ædibus. εἰν ἑνί, ſimul, Nonnus.

Εἶν pro ἦν, eram. Item εἶν, εἶς, εἶ, ibam: vnde in Imperat. ἴθι, & compoſ. ἔξει, i. ἐξῆλθε, Interpres Ariſtophanis.

Εἰναετὲς, nouem annis: Aduerb. Odyſſ. ξ, εἰναετὲς πολεμίζομεν, per nouem annos bellum gerebamus.

Εἶναι, cum ſpiritu denſo, emittere, ſaturari.

Εἰνάκις, ἐνάκις, nouies. Odyſſ. εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα.

Εἰνάλιος, pro ἐνάλιος, ου, ὁ, marinus, pōticus. Odyſſ. ο, εἰναλίη κήξ. εἰνάλιοι φῶρες, piratæ, in Epigram. εἰναλίαι κορῶναι, i. θαλάσσιαι, Homer. Odyſſ.

Εἰναλίφοιτος, per mare vagans. εἰναλίφοιτα λίνα, retia mariuaga, in Epigram.

Εἰνάνυχες, Aduerb. per nouem noctes.

Εἰνὰς, άδος, ἡ, nona, i. ἐνάτη, nona dies, Heſiod.

Εἰνάτηρ, τερος, ἡ, fratria, id eſt, vxor fratris. Neque enim glos eſt, quū apud Hom. γάλως & εἰνάτηρ pro diuerſis inueniātur. Dionyſ. vocat εἰνάτερας, quæ aliter ſynnymphi dicūtur, hoc eſt, cōſponſæ duobus, vel plurib⁹ nuptę fratribus, ſicut ælii dicuntur, vel etiam ælii, quibus duæ nupſerint ſorores, Cæl. lib. 15, cap. 24.

Εἴνατος, ου, ὁ, pro ἔνατος, nonus, Iliad. β.

Εἵνεκα, Ionicè pro ἕνεκα. Odyſſ. ξ, ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς, honoris cauſa. καὶ σοῦ γε εἵνεκα ἀδεῶς ἔχω περὶ τοῦδε, quod ad te attinet, de hoc nihil timeo, Bud. in Epiſt. dicitur pro eodem εἵνεκεν, id eſt, cauſa, ἕνεκα. Aliquando per, i. πρός, Apollonius 2. Argon. αὐτῆς εἵνεκεν ἱερὰ λίσσομαι. Phocyl. ἐκ τοῦ προτέρου ἀλλ, inquit, λυγρῆς χάριν εἵνεκα φορτῆς.

Εἰνοσία, literæ, epiſtolæ.

Εἰνί, ἐν, in.

Εἰνόδιος, ου, ὁ, in via poſitus, vel in via habitans. εἰνοδία dicitur Diana, quòd vicis præſit, & in triuiis colatur, in Epigramm.

Εἰνὸς, ῦ, ὁ, Ionicè, δεινός.

Εἰνοσίγαιος, ου, ὁ, Enoſigæus, mouens terram, Neptuni epitheton.

Εἰνοσίφυλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, altus, ventis afflatus, conſitus arboribus, frondoſus. Iliad. β, καὶ νήριτον εἰνοσίφυλλον, i. κινησίφυλλον καὶ πολύδενδρον, ἐξ οὗ κατηύμιον, καὶ ὑψηλόν. ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις.

Εἴνω, tego.

Εἴξασι, pro ἐοίκασι, ſimiles ſunt: ἐκ τοῦ εἴκω τὸ ὁμοιῶ, ſimiles ſunt: Datiuo. Ariſtoph. πρ. ἐν ταῖς εἴξασι γυναιξί. Eurip. μνηστεύειν γάμους ὡς οὐκ ὄντας εἴξασι, concilio falſas nuptias, vt videtur.

Εἶο, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ, mei. Apollon. 2. Arg. εἶο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, pro ἐμαυτοῦ, οὐδὲ τυχοῦσαν ποιοῦμαι φροντίδα, de me nihil ſum ſolicitus: τοίτον προσώπου ἀντὶ πρώτου.

Εἶπα, ἀόρ. α, & εἶπον, ἀόρ. β: ab ἔπω, dixi. Xenophon, cum duobus Accuſat. οὐδὲ πώποτε αὐτὸν οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη, nihil ei dixi probroſum, &c. Imperatiuus εἰπέ, dic, veni. In Imperatiuo acuuntur εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ, & λαβέ, Atticè. Ariſtoph. εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ; Infinitiuus εἰπεῖν, dicere, narrare, commemorare. Xenoph. εἰπεῖν πρὸς δεσπότην, domino dixiſſe. εἰπόντα κακὸν οὐδέν, nullo maledicto te affatus ſum, Idem. καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι, vos laudauerint, cap. 6. Euang. Lucæ. ἵνα δὲ ἤδη πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν, vtque in ſumma colligam, Herodot. καὶ τὸ σύμπαν εἰπεῖν, denique vt paucis omnia abſoluam, Thucyd. πᾶν ὡς εἰπεῖν ἑλληνικὸν ἐκινήθη, omnis prope Græcia commota eſt, Idem. καὶ ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, id eſt, ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν, Idem. atque vt ingenuè loquar. ὡς ἔπος εἰπεῖν, Lucian. vt ita dixerim. διατέλους ὡς εἰπεῖν, ſemper ferè, Gaza. ὡς ἐπίπαν εἰπεῖν, dixerim in vniuerſum, Idem. ὡς εἰπεῖν, Herodotus, ὡς εἰπεῖν οὐδὲν μέρος τῆς στρατιῆς ἄγων, nullā propemodum partē copiarum ducens. ὡς πολὺ δὲ εἰπεῖν, vt paucis abſoluā. ὡς εἰπεῖν λόγῳ, vt ſic dicam, prope dixerim. τὸ δὲ σύμπαν εἰπεῖν, & vt ſemel dicam, propemodū. σχεδὸν ὡς εἰπεῖν πᾶσιν, Demoſth. εἰπὼν ἔφη, dixit, his verbis locutus eſt. εἰπὼν σφοδρότερον, qui vehementius dicendo laborauit.

Εἴπερ, certè, ἐάν, ὡς, ſi, ſiquidem. Hom. Iliad. α, εἴπερ γάρ τε χόλον γε, &c. pro ἐάνπερ γάρ, ſi certè, vel, etſi certé. Item pro etſi. Idem Iliad. γ, μάλα γάρ τε κρατιζεῖ, εἴπερ ἂν αὐτὸν πένονται, etiamſi ipſum agitent. ἀλλ' εἴπερ τὸ συμφέρον, Ariſtotel. Ethic. lib. 9, i. niſi vtile. ἀλλ' εἴπερ βλάπτεται μόνον, ſed certè læditur ſolum, Ariſtot. 5. Ethicor. εἴπερ καὶ μή, niſi. εἴπερ καὶ μὴ προφυλαξάμενός τις προπείσεται, niſi quis ſibi præcauerit, prior patietur. ἀλλ' εἴπερ δή, quanquam, attamen, quando, quandoquidem. εἴπερ ποτέ, ſi vnquam aliàs. εἴπερ γε, ſiquidem. εἴπερ ἄν, κἄν, etſi, licet. Homer. Iliad. εἴπερ ἄρα, ſiquidem. σάλπιγγος ἀκούων, εἴπερ ἄρα, tubam audiens, ſi modò audieris. εἴπερ τις, pro ὡς οὐκ ἄλλος τις. Sophoc. in Aiace, ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ, φρυγῶν, i. ſi quis eſt alius Phrygum,

Εἴπεσκε, dixit, pro εἶπε. Iliad. γ, ὧδε δέ τις εἴπεσκε.

Εἴπησθα, Æolicè, pro εἴπῃς dixeris.

Εἰπόμην, ſequebar.

Εἶπον, dic, in Imperatiuo: ab εἶπα priori Aoriſto. εἶπον autem dixi, Aoriſti ſecundi Indicat.

Εἶπος, laqueus, παρὰ βάρος: ab ἴπτω, lædo, Cælius libro 8,

capite octauo.

Εἴπως, ſi quo modo, ſi forté. Odyſſ. ξ, εἴπως τίς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι. Plato, εἴπως εἰς ἐπιθυμίαν ἔλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, ſi fortè ad philoſophicæ vitæ ſtudiũ perduceretur.

Εἶρ, ερος, ὁ, Ir, fluuii nomen.

Εἶρ, procella, fulgor.

Εἰραφιώτης, ὁ, Dionyſius. παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Epitheton Bacchi, aſſutitius.

Εἰργάθω, prohibeo, facio, diſtraho, intercedo.

Εἰργασμένος, Accuſatiuo. Xenoph. ἀνδριάντας καλῶς εἰργασμένον, &c. qui ſtatuas rectè effecerit ſeu finxerit. εἰργασμένη γῆ, terra culta.

Εἰργμένοι, οἱ, vincti & ergaſtularii ſerui, ergaſtula.

Εἰργμὸς, οῦ, ὁ, vinculum, carcer, prohibitio, adulteri depreheſi detẽtio, quæ lege licita erat, niſi vades ipſe daret.

Εἴργνυμι, μ. εἴρξω, π. εἶρχα, idem quod εἴργω, coerceo, carcere detineo.

Εἴργομαι, faceſſo, abeo, ſubmoueo. εἴργεσθαι πυρὸς καὶ ὕδατος, de proſcriptis dicebant, id eſt, aqua & igni interdici cuiquam. εἴργεσθαι τῶν ἱερῶν, à ſacris faceſſere. Dicunt quoque εἴργεσθαι τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν ἱερῶν, & εἴργεσθαι ταφῆς, pro eodem. In aureo carmine Pythagoræ, εἴργου βρωτῶν, abſtine edulijs. εἰργόμενοι τῆς θαλάσσης, Thucydides, mari non vtentes. εἴργομαι τῆς ὕβρεως, abſtineo à contumelia. εἴργεσθαι γελώτων, à riſu abſtinere, Plato de Legibus.

Εἵργω, denſo ſpiritu, cuſtodio, cuſtodiæ trado, ἀποκωλύω, coerceo, claudo, detineo carcere. Cum tenui autem Εἴργω, veto, κωλύω ſimpliciter, & prohibeo tranſitum. Xenoph. τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, liberos arcent ab improborum contubernio. Ariſtoteles de mundo, προθύρια συχνοῖς εἰργόμενα σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων, id eſt, veſtibula multorum ſtadiorum ſpatio inter ſe dirempta. εἴργειν ἀπὸ τῶν γάμων ἀταξίαν, à connubiis arcere incontinentiam, Plutarch. in Lycurgo. εἴργω τῆς θαλάσσης, à mari arceo, Idem in Camillo. εἴργειν οἴνου, à vino arcere, Galenus lib. 1. ad Glaucon. εἰργέτω μὴ κοινωνῶν, Plato de Leg. guſtare prohibeat. Cum duobus Accuſat. Ariſtoph. εἴργω σε ταῦτα, à talibus te arceo. Vnde compoſita, καθείργνυμι & κατείργνυμι.

Εἰρεθύρη, cardo ianuæ, ὀρσοθύρα, στροφεύς.

• Εἰρηνάρχης, magiſtratus, in l. Diuus de cuſtod. & exhibi. reo.

Εἴρεο, interroga. Odyſſ. ἀλλὰ καὶ εἴρεο Νέστορα, pete à Neſtore. Inuenitur etiam pro interrogaſti.

Εἴρεον, interrogabam: ab εἰρέω, pro ἐρέω, poetic.

Εἴρεον, ου, τὸ, & εἴρερον, ſeruitus, captiuitas, Heſych.

Εἰρεσία, ου, ἡ, remigatio, remigium. Idem ſignificare & εἴρεσον quidam putant.

Εἰρεσία, ας, ἡ, remigatio, remigium, κωπηλασία. Apollon. 2. Argon. θελήμονα ποιήσαντο εἰρεσίην, i. remigarunt. εἰρεσίαν ἔχοντες, nauem moderantes, Thucyd. εἰρεσία τῶν πτερῶν, remigium alarum, Lucian.

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleaginus lana obuolutus, arborum fructibus circumpendentibus, qui ante ianuas ædium ſuſpendi erat ſolitus in honorem Apollinis, ad famem arcendam ex oraculi præcepto. De hoc Suid. & Ariſtophanis interpres in Pluto & Equitibus. Item Plutarch. in Theſeo. Huc arbitror pertinere, quod de Locrenſium legatis Liuius ait, qui in velamẽtis ſupplicum ramos oleæ, more Græcorum porrigentes, cum flebili vociferatione humi procubuerunt.

Εἰρὴ, ῆς, ἡ, eccleſia, concio. Apud Heſiod. in Theogon. legitur, ἐπιμίσγεται αὐτῆς εἰρέας ἀθανάτων, pro εἰραῖς, adhibetur in conciones.

Εἶρη, ἡ, iris, arcus cæleſtis.

Εἴρηκα, dixi, & εἴρημαι, dictus ſum.

Εἰρὴν, ενος, ὁ, nomen ætatis, puer qui iam fari poteſt: παρὰ τὸ εἴρειν, τὸ λέγειν. Plutarchus in Lycurgo, εἴρενας δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας. μελλείρενας δὲ τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους. οὗτος οὖν ὁ εἰρὴν εἴκοσιν ἔτη γεγονὼς ἄρχει &c. Irenas vocant eos, qui in annum iam ſecundum à pueris exceſſere: Melirenes autem natu grãdiores inter pueros. Sic igitur Iren vbi annum vigeſimum attigerit, &c. de pueris Spartanorum.

Εἰρηναῖος, ου, ὁ, & Εἰρηνικὸς apud Iſocratem, pacis ſtudioſus, paci deditus: cum Datiuo, amicus paci: opponitur τῷ πολεμικῷ.

• Εἰρηναρχῶ, fungor irenarchia.

Εἰρηναίως, pacificè, placidè, quieté.

Εἰρηνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, paco, pacem habeo, in pace cõtineo. εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας, Ariſtot.

• Εἰρηνευομένη χώρα, quæ bello non infeſtata eſt, quæ à bello tranquillitatem habet, Polyb. lib. 5. εἰρηνευομένην Ἰταλίαν & πολεμουμένην, vt contraria dixit Appian.

Εἰρήνη, ης, ἡ, pax, quies: cum Genitiuo. Plato lib. 1. de Repub. τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία, ab huiuſmodi rebus in ſenectute multa pax eſt & libertas. ἐν εἰρήνῃ, per otiũ, tutó. οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, profectò non ſatis tuta res eſt. εἰρήνη τούτων, ab his pax, Plato de Repub. κατ' εἰρήνην, quietè, modeſtè, citra pugnam. εἰρήνην ποιεῖν ἀρμενίοις καὶ χαλδαίοις, pacem facere inter, &c. Xenoph. εἰρήνην ποιήσασθαι, AEſchines. εἰρήνην ἄγω, pacifico, pacem ago, in pace ſum. εἰρήνην πρὸς τοὺς νόμους ἄγω, pacem cum legibus ago, Plutarch. in Apophth. εἰρήνην συνθέσθαι, pacem inire, Demoſth. εἰρήνην ἄγων ἡσυχίαν εἶχε, Idem. εἰρήνην στάσεως φυλάξαι, Plato, pacẽ ex ſeditione cõſequi. εἰρήνην ἄγω πρός σε, Idem.

Εἰρηνικὸς, οῦ, ὁ, pacificus, pacatus: cui opponitur πολεμικὸς, apud Iſocrat. ad Nicoclem. εἰρηνικὸς λόγος, oratio de pace, Idem. In can. 7. concilii Antiocheni, ἄνευ εἰρηνικῶν δέχεσθαι, ſine literis pacificis ſuſcipere. De differentia inter ἐπιστολαῖς εἰρηνικαῖς & συστατικαῖς, vide canon. 11. concilii Calchedon. ἐν εἰρηνικῷ σχήματι, pacatorum habitu.

Εἰρηνικῶς, pacificè, citra pugnam.

Εἰρηνοδίκαι, οἱ, feciales vertuntur à Dionyſio.

Εἰρηνοποιέω, ῶ, pacifico, paco: Accuſat. Baſil. ἵνα εἰρηνοποιήσῃ τὰ ἐπὶ γῆς.

Εἰρηνοποιὸς, οῦ, ὁ, pacificus, pacis conciliator, fecialis: opponitur πολεμοποιῷ, Xenoph. lib. 6. ἑλλην.

Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, pacificator, AEſchines: vbi refert Demoſth. à populo εἰρηνοφύλακας χειροτονηθῆναι.

Εἰρήσθω ξυμβουλὴ, Plato Epiſt. 7, dictum ſit de conſilio, finis ſit conſilii.

Εἰρίνεος, laneus.

Εἴριον, ου, τὸ, lana. Homer. Iliad. γ, ἥσυχε εἴρια, id eſt, ἔρια.

Εἰρκτέον, prohibere oportet. Sophoc. ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστὶν, hæc ſunt vetanda, reprimenda.

Εἱρκτὴ, ῆς, ἡ, cum denſo ſpiritu, carcer, cuſtodia, locus clauſus, penetrale, conclaue. Pro gynæceo, Xenoph. οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι. εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν μάλλιον, in carcerẽ Manlium detruſit, Plutarch. in Camillo.

Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, ſeries: παρὰ τὸ εἴρω, τὸ συμπλέκω.

• Εἱρμοφύλαξ, cuſtos carceris, Xenoph.

Εἰροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanam tractans vel ornans, lanifera, Homer. Iliad. γ, de fœmina.

Εἴρομαι, μ. εἰρήσομαι, interrogo. Odyſſ. α, εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, roganti mihi dic vera. & Iliad. α, λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. εἴρομαι τοῦτο, id eſt, περὶ τούτου, Ariſtoph. Depon. Accuſ.

Εἰρόμενος, ου, pendens. εἰρομένη λέξις, perpetua oratio, Aquila Romanus.

Εἰροπόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, habẽs vellera innexa, laniger. Heſiod. εἰροπόκοι δ' ὄϊες, i. lanigeræ, ἐκ παραλλήλου. Nam ἔριον & πόκος lana dicitur, quaſi dicat, laniuellerem.

Εἰροπόνος, ου, ὁ, lanam tractans.

Εἰρόπους, ouis epitheton, lanigera.

Εἶρος, εος, τὸ, lana.

Εἰρύαται, Ionicè pro εἴρυνται, cuſtodiũt: ab εἴρυμαι. Iliad.

α, δήμοιος ἀεὶς δὴς εἰρύαται, pro φυλάσσεται, φέρεται.

Εἰρύομαι, cuſtodio. Iliad. α, ὅπως εἰρύσσεσθαι, i. φυλάξαι, verbum & monitum conſeruare, i. parere.

Εἴρυσα, εἵλκυσα, traxi: ab ἐρύω.

Εἰρύσθαι, ſeruare, cuſtodire, trahi: vnde κατείρυσθαι νῆα, nauem deduci in mare.

Εἴρυτο, tuebatur, defendebat. Heſiod. ὃς ἀσπίδι, ἥ τ' εἴρυτο χέρσ' ἠγαθέοις δεινόν, quæ caput Herculis protegebat.

Εἰρύω, pro ἐρύω, poeticé: vnde εἰρύσθαι νῆα, apud Heſiodum, nauem trahere. εἴρυσαν πλίνθους, lateres eruerunt, traxerunt. εἰρύσας τὸ τόξον, arcum tendens.

• Εἰρχθεὶς, in carcerem coniectus, Plutarc. idem quod εἰργμένος, vinctus, vt ſerui ergaſtularii, Xenoph.

• Εἰρχθῆναι, inter cuſtodias teneri. AEſchin. κτ̃ τιμοκρ. ex verbis legis, ἐὰν ποιήτω ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἡμέρας μζ̃ τὴν δίκην ἐὰν μὴ ὁ ἀρχὴ χρῆμα δύνηται ἀποτίνειν, ἕως δ' ἂν ἀποτίσῃ, εἰρχθήτω.

Εἴρω, tenui ſpiritu, μ. ἐρῶ, π. εἴρηκα, dico. εἴρω, denſo ſpiritu, necto, inquit Etym. Heſiod. in Theog. εἴρουσαι τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα, i. memorantes præſentia & futura.

Εἴρων, ωνος, ὁ, cauillator, non vera dicens, diſſimulator. Socrates dictus eſt εἴρων, id eſt, agens imperitum & admirator aliorum tanquam ſapientium, inquit Quintil. lib. 9, cap. 2.

Εἰρωνεία, ας, ἡ, diſſimulatio, ironia, irriſio, illuſio. Quintil. lib. 9, c. 3, εἰρωνείαν inueni qui diſſimulationem vocarent, quo nomine quia parum totius huius figuræ videtur vires oſtendi, nimirum ſicut in plerique, Græca erimus appellatione contenti, &c.

Εἰρωνεύομαι, μωκεύομαι, χλευάζομαι, diſſimulo, cauillatoriè decipio. Plato in Apol. οὐ πείσεσθέ μοι ὡς εἰρωνευομένῳ, nō credetis mihi tanquam diſſimulanti.

Εἰρωνικὸς, ἡ, ὀν, ludificatorius, captioſus, ſimulatus.

Εἰρωνικῶς, fictè, ſimulatè.

Εἰρώτων, εἰρώτων, Imperf. ab εἰρωτάω, ῶ, pro ἠρώτων. Odyſſ. ο, εἰρώτα δ' ἄρα τίς εἴη, pro ἐπυνθάνετο.

Εἰρωτώμενοι, αἱ, interrogati, apud Herodot.

Εἰρωτῶντες, interrogantes, apud eundem.

Εἰς, in, ad, ob, per. Pro per, Odyſſ. ξ, μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, manſi per totum annum. Ibidem, ἐλθέμεναι εἰς ὀπώρην, per autumnum. εἰς ἕκτην ἡμέραν παρέχονται, intra ſextum diem fiet, AEſchines. εἰς ἑσπέραν ἥκω, ad veſperam eo, Ariſtoph. τὰ εἰς νύκτα, res nocturnæ, id eſt, noctu agendæ, Xenoph. εἰς τοῦτον τὸν χρόνον, per id tempus, Idem. εἰς τίνα ἡμέραν; in quem diem? Ariſtop. εἰς τὸ διηνεκὲς, perpetuò, Paulus cap. 10. ad Hebræos, ἐκάθισεν εἰς τὸ διηνεκές. Item vſque ad, Homer. πάντοθεν ἀρχόμενος μελαίνης εἰς πίονα δημόν. Item ad, Heſiodus, ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, ſe contulit ad Creonta. Ariſtoph. πρ. αὖθις δ' αὖτ' ἐπάνειμι εἰς τὴν γλῶτταν, reuertor ad linguam. Sophoc. ποῖ γάρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτούς; ad quos mortales? εἰς λόγους ἦλθεν ἐκείνοις, in colloquium illorum venit, Plutarch. in Publicola. εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, ad Græcos aurum importauit. εἰς ἐμὲ ἥκει, ad me venit ſeu peruenit, Ariſtophan. εἰς Φείδωνος εἰσέρχομαι, in parci domum ingredior, Idem. εἰς ᾅδου πάρει, ad inferorum, ſcilicet domum ſeu locum acceſſiſti, Lucian. εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναρρηθῆναι, in ſenatu pronūtiari, AEſchines. εἰς στήλην γράφειν, id eſt, in cippo ſcribere, Idem. εἰς ἀσέβειαν ἐγράψατο Δημοσθένην, idē AEſchines. εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, in concione ſedeo, AEſchines. ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, erunt duo in carnem vnam, id eſt, ex duobus hominibus vnus fient, i. erunt inſeparabiliter cōiuncti. Eſt autem hic ſermo Hebreis familiaris, Erit mihi in patrem, id eſt, erit mihi pater, vel vice patris. εἰς κεφαλὴν γωνίας γενόμενος, factus caput anguli, cap. 4. Actor. Apoſtol. εἰς θεὸν ἐκείνοις ἔσομαι, illi ero Deus, Paulus cap. 7. ad Hebræos. εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, ad hoc exii, ſiue hac gratia, Marci, Euang. cap. 1. εἰς τὰς ἀτιμίας αὐτὸν γράφει, infamia eum notat, Plutarch. in Themiſtocle. εἰς τὸν δῆμον κακὸς, contra populum improbus & nocens, AEſchines. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos agere & ducere, Xenoph. εἰς τέτταρας ἄγεται ὁ λόχος, Idē, i. graditur per quaternos manipulos, vel quaternatim. εἰς ἕνα πορεύεται ἡ τάξις, Xenoph. 2. Pæd. ſigillatim ſeu ſingulatim proficiſcitur. εἰς ὑμᾶς λέγω, AEſchines. εἰς τοὺς μυρίους, ad decem milia. τ̃ εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μ̃ οἶμαι παραλιπεῖν, multa puto reliquiſſe, quæ de Euagora memorari quirēt, Iſocr. in Euagora. εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Iſocrat. εἰς βελτίστας μνησθῆναι, apud meliores mentionem habere, Thucydid. εἰς τετρακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, ad trecentos coniurationem fecerunt, Idē. εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ob iuſtitiam laudatur, Ariſtot. lib. 4. τὸ εἰς ἐμὲ, quod ad me attinet, ſors mea, Euripid. εἰς ἓν τὸ Βάκχον μισγώμεθα, cum ſolo Baccho commiſcemur, in Epigram. εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, cogor, Euripid. εἰς ἀεὶ, ſemper, ἀεὶ, εἰς ἀεὶ. Sed ἀεὶ tribus tēporibus indifferenter iungitur: εἰς ἀεὶ verò, futuro ſolùm. Dicitur & per εἰς αἰεὶ. Apollon. 2, ἐπίμονον ἀρέξειν ἀλλήλοισιν εἰς αἰεί. εἰς ἅπαξ, εἰσάπαξ, ſemel. Demoſth. εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον. εἰς αὖθις, i. ἐσαῦθις, poſt. Thucydid. εἰς αὖθις ἀναβαλώμεθα, in aliud tempus differamus. εἰς αὔριον, cras, in craſtinū. εἰς βάθος, profundè. εἰς δέον, tēpore neceſſario. εἰ δύναμιν, & εἰς δυνατὸν, pro viribus. Plato epiſt. 7, νοῦς συντείνων ὅτι μάλιστ' εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην, mens contendens quàm acerrimè, vt eſt captus & poteſtas hominum. Ibidem, μαθεῖν ἀλήθειαν ἀρετῆς εἰς τὸ δυνατὸν, i. quo ad eius fieri poteſt. εἰς ἐμὲ, vſque in ætatem meam. εἰς ἕν, in vnum, ſimul, Apollon. 2, Argon. εἰς ἔπειτα, deinde. τὰ εἰς ἔπειτα, futura. εἰς ἐπίπειτα, in poſterum. εἰς ἔτι, adhuc. εἰς ἕω, mane, ſub auroram. εἰς καιρὸν, opportunè. εἰς κοινὸν, cōmuniter. εἰς μακρὰν, procul, diu. ἐν εἰς μακρὰν, breui, Demoſt. εἰς μέγα, valde, excellenter, πάνυ, μεγάλως. εἰς νέωτα, deinceps, in futurum, in ſequentem annum, ſiue nouo ineunte anno. εἰς ὀπίσω, retrorſum. εἰς ὅσον, quandiu. εἰς ὅτε, vſquequo, donec, dū. εἰς τὰ μάλιστα, maximè, præſertim, potiſsimum, Plutarch. in Galba. εἰς τὸ νῦν, impræſentiarum. εἰς τὰ ἄκρα, ὑψηλά. εἰς τὰ πρῶτα, in primis. εἰς ταῦτα, ad hæc. εἰς τάχος, breui, celerius. εἰς τέλος, omnino. εἰς τετάρτην, die quarto. εἰς τί; ad quid? cur? εἰς τὸ δυνατὸν, pro viribus, Plato. * & εἰς δύναμιν, quo ad fieri poteſt, apud eundē ſæpius. εἰς τὸ ἔσχατον, ad ſummū diſcrimen. εἰς τὸ ἔπειτα, & εἰσέπειτα, in poſterū, in futurum. εἰς τὸ παρὸν, in præſens, Plato in Epiſt. τὰ μ̃ οὖν εἰς τὸ παρὸν ἔχει καλῶς, ea quidem in præſens bene ſe habent, i. nunc. εἰς τὸ πρόσθεν, idem. εἰς τοὐναντίον, in contrarium. εἰς τὸ ἑκάστου μέρος, pro virili. εἰς τοσοῦτον, in tantum, eo vſque, Sophocl. εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χερσὶ κουλεῶν ἐρυσθῆ διατεταμένα ξίφη, eò venerunt, vt vaginis educti ſint gladii. εἰς τοῦτο, hactenus. εἰς τὸ φανερὸν, apertè, in lucem. εἰς τόδε χρόνου, in hunc diem. εἰς τοὐμφανὲς, in propatulum. εἰς τοὐνδεχόμενον, pro viribus. εἰς τοὔπισθεν, retro. εἰς ὥρας, ad maturitatem.

Εἷς, ἑνὸς, ὁ, vnus. aliquando ſupprimitur Attico more. Xenoph. τ̃ τριάκοντα εἷς, &c. vnus ex triginta. εἷς ἕκαστος, vnuſquiſque. λάβωμεν ἀνὴρ εἷς δοκὸν μίαν, accipiamus ſinguli vnā trabem. εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, alter alterius loco cedēs, promiſcuo alterutrius vſu. Dioſc. lib. 3. εἷς γίνεται, vnitur. εἷς ἀνὴρ, apud Ariſtidem, eo modo quo Gallicè dicimus, vnhomme. vide Ἑ͂ν & Ἑνί.

Εἶς, venis, ab εἶμι. Odyſſ. ξ, τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; vnde gentium venis? item venies, Heſiodus, ᾗ δ' εἶς ᾗ σ' ἂν ἄγω, venies eò quocunque te agam.

Ἕ͂ις pro εἷς, vnus. Laſcar. in Epigram. οὐ δὲ κατὰ χθονὸς ἔσσεται γε φῶτας, vbi etiam cum tenui ſpiritu ſcribitur.

Εἶσα, collocaui, ſedere iuſſi. Odyſſ. ο, πὰρ δ' οἱ αὐτῷ εἶσεν δειπνήσοντας, i. ἐκάθισεν: & Iliad. γ, κὰδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ, i. ἐκάθισε, collocauit in cubiculo. Herodot. εἷσα ἄγων ἐς θρόνον, in ſoliū perduxit. εἶσαν λόχον, Homer. i. ἐκάθισαν λελαθότως.

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, delator, accuſator in ſenatu.

Εἰσαγγελία, ας, ἡ, annūtiatio, nuntius, delatio, poſtulatio, accuſatio publica, crimen læſæ maieſtatis, vindicta. εἰσαγγελίας dicunt de rebus perperam factis: γραφὰς, de

legibus perperam latis.

Εἰσαγγέλλω, μ. ελῶ, π. ελκα, annuntio, defero, accuſo aliquem reipublicæ cauſa. εἰσαγγέλλω σε, tibi dicã impingo, te defero, AEſchin. εἰσαγγέλλω εἰς τὴν βουλὴν, nuntio, Iſocr.

Εἰσαγαγὼν, όντος, ὁ, introducens.

Εἰσαγόμενοι, initiati, inſimulati.

Εἰσάγομαι, & Εἰσάγω, μ. ξω, π. χα, inſtituo, induco: vt εἰσάγω λέγοντα, dicentem facio. Aliquando defero, infero, inueho. Iſocr. ad Nicoclē, καὶ σοὶ δῶρα εἰσάγοντας, &c. tibi munera adducentes. εἰσάγειν τὰς θυσίας, munera afferre, Idem. εἰσάγειν εἰς δικαστήριον Platoni, i. adducere in iudiciū. Refertur autē tam ad actorem quàm ad iudicē. Et ὁ εἰσάγων dicebatur is, cuius de ea re notio erat. εἰσάγειν τὰς δίκας, iudicia conſtituere, litem intendere, Ariſtoph. καὶ οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην, nemo mortuū me in iudicium vocabit, Plato in Apolog. ἐμὲ εἰσάγεις τουτουσὶ καὶ κατηγορεῖς, ad hos me iudices adducis, & reum defers. εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας, profiteri liberos. εἰσάγειν εἰς τοὺς γεννήτας, profiteri gentiles. εἰσάγειν πάλιν τὴν δίκην, actionē reſtituere. εἰσάγω φθόνου δίκην, accuſo inuidiæ. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν, dixit Xenoph. pro ægrotantibus adhibere medicos.

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ, qui actionē rei dare poteſt, & lege agere iubere, qui intro admittit. εἰσαγωγεὺς τῶν κρηνῶν, inductus fontium.

Εἰσαγωγέω, induco, viam doceo.

Εἰσαγωγὴ, ῆς, ἡ, introductio, traditio, rudimentū, principium, vt quū res à primis initiis & rudimētis traditur. Latini elementa dicunt. Dicitur & magiſtratus Athenis, qui audiebat accuſantes. εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν, vocationes in ius, Ariſtot. 8. Polit. εἰσαγωγαὶ ἀντιδόσεως, cōſtitutiones.

Εἰσαγωγικὸν, τὸ, commentarium.

Εἰσαγωγικὸς, οῦ, ὁ, introductorius. τὸ εἰσαγωγικὸν, id quod datur pro importatione.

Εἰσαγώγιμος, importatus, importādus. Ariſtot. 2. OEcon. τὰ εἰσαγώγιμα, res importandæ. εἰσαγώγιμος δίκη dicitur, cōtra cuius exordium præſcriptio iure obiici non poteſt. εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι, cauſæ quæ agitantur, *& quas intendere licet per leges, ſeu lege agere, Lucian. εἰσαγώγιμος τέχνη, ars aduectitia, i. externa, Plato in Leg. εἰσαγώγιμος τροφὴ, victus qui aliunde importatur, Ariſtot. in Rhet.

Εἰσαεὶ, ſemper. Futuro tantùm iungitur, vt notat Gaza lib. 4. AEſchines tamen cum Participio præſenti iunxit. Vnde ὁ εἰσαεὶ, ſempiternus, Sophocl. ἢ τὸν εἰσαεὶ λεηλατήσει χρόνον; an ſemper prædabitur?

Εἰσακοντίζω, iaculis inceſſo, miſsilia ingero.

Εἰσάμενον, δοκοῦν. Homerus Iliad. β, ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσατο, &c. quod ei viſum eſſet & placuiſſet.

Εἰσαΐσσω, μ. ξω, irruo. Ariſtoph. καὶ οὐδ' εἰσῇξε δῆθεν ἔχουσα, neque inſilit, impetum fecit. vide Αΐσσω.

Εἰσαΐω, audio. lib. 1. Argon. Apoll. ἀασχετόν τινος ἦχόν τ' εἰσαΐοντα. cum Accuſ. lib. 4. Epigram. τεθνειῶτ εἰσαΐοντα μέλος. cum Genitiuo, lib. 1. Argon. Apollon. εἰσαΐων χροιῆς, &c. Nonnus, φθογγῆς εἰσαΐοντα.

Εἰσακούω, μ. ούσω, π. ουκα, exaudio: Genit. Sophocl. τοῦ δ' εἰσάκουε πατρὸς, i. ἄκουε, &c. εἰσακουσθεὶς, exauditus. ὁ εἰσακούων κυρίου, qui Domino obedit, cap. 3. Eccleſiaſtici, dicto audiens, qui imperata facit.

Εἰσάλλομαι, μ. οῦμαι, inſilio, Depon.

Εἰσαναβαίνω, aſcēdo, Accuſ. Hom. ἐμὸν λέχος εἰσαναβαίνῃ.

Εἰσαναγκάζειν, pro βιάζεσθαι.

Εἰσανίσχω, inſurgo, exurgo.

Εἰσανιὼν, όντος, ὁ, aſcendens. Heſiod. οὐρανὸν εἰσανιών.

Εἰσάπαν, prorſus. Philo de mundo, εἰσάπαν ἰχάνεται.

Εἰσάπαξ, ſimpliciter, omnino, ſemel, ſimul & ſemel. εἰσάπαξ κενοῦν, Galen. i. ἀθρόως. ἡ εἰσάπαξ κένωσις, tum eadem emiſsio, tum diuerſa, Gaza.

Εἴσατο, aſsimilatus eſt, ὡμοιώθη, viſus eſt, apparuit, innotuit. Odyſſ. ν, εἴσατο δὲ χθών. Iūgitur & cum Infinit. Heſiod. in Theog. εἴσατο δ' αὐτὰ ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, i. conſtitit oculis videre, i. quiſque ſibi videre viſus eſt.

Εἰσάλλειν, εἰσελθεῖν, ingredi, inſilire.

Εἰσαῦθις & Εἰσαῦτις, iterū, aliàs, amplius, poſthac. Plat. lib. 1. de Rep. ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ καὶ εἰσαῦθις σκεψόμεθα, poſtea id videbimus. Plutarch. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγὴ, futuræ beneuolentiæ fons. πόνων τῶν ἤδη χθιζῶν καὶ τῶν εἰσαῦθις, laborum præteritorum & futurorum. Budæus in Epiſtolis. ὁ εἰσαῦθις, qui eueniet. εἰσαῦθίς ποτε, in poſterum, deinceps.

Εἰσάφασμα, laceratio.

Εἰσαφίημι, introduco, Xenoph.

Εἰσαφικάνω, adeo, accedo, redeo. Heſiod. ἐς δῶμα εἰσαφίκανεν, domum ſe recepit. εἰσαφίκανε πόλιν, in vrbem appulſus eſt.

Εἰσαφικνέομαι, μ. ίξομαι, π. ιγμαι, accedo, *aduenio: de peregrinus dicitur. Odyſſ. ο, βουκόλον εἰσαφικέσθαι, bubulcum (adire.

Εἰσαχθῆναι, accuſari, citari.

Εἰσβαίνω, ingredior.

Εἰσβάλλω, μ. αλῶ, π. ηκα, inuado, ingredior, aggredior, adorior, irruo, prodeo in expeditionem, incurro, arma ſumo aduerſus. εἰσβάλλειν εἰς θάλασσαν. εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, emittere flumen, Herodot. de confluente. εἰσβάλλω εἰς τὴν ἄλλην, Thucydid. βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, in mare boues mittebamus, ducebamus, Euripid.

Εἴσβασις, εως, ἡ, aſcenſus, ingreſſus.

Εἰσβατὸν, τὸ, quod adiri poteſt.

Εἰσβάσας, actiuè, imponens. Apoll. 2. Arg. λιπόντες εἰσβάντες ὅσον χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι, in nauem imponentes.

Εἰσβιάζομαι, vi ingredior, violenter aliquid facio, vim infero. εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους, domos occupant, Plutarch. in Numa.

Εἰσβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, impono, aſcendere facio, Iſocrat. εἰσεβίβαζον τοὺς δούλους ναύτας, id eſt, ſeruos nauium dirigendarum labori præficiebant.

Εἰσβοηθέω, ῶ, auxilior.

Εἰσβολὴ, ἡ, expeditio, στρατεία, militaris peregrinatio, impetus, concurſus, inſultus, aggreſſus, locus ad inuadēdū opportunus, Herod. Itē apotheca, cōmeatus. αἱ εἰσβολαὶ τῶν πυρετῶν, acceſsionēs febriū, Galen. εἰσβολαὶ λόγων, proœmia, verborū auſpicationes. τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς.

Εἰσδέχομαι, μ. ξομαι, π. δεγμαι, admitto, Accuſ.

Εἰσδοχὴ, ſuſceptio, admiſsio, Alexand. Aphrod.

Εἰσδρομὴ, incurſus, impreſsio.

Εἰσδύω, ſubeo, ingredior, penetro. Alex. Aphr. εἰσδύοντα τοὺς πόρους, &c. εἰσέδυνέ σφισι δεινόν τι, conſiderarunt rem eſſe indignam, Herodot.

Εἴσδυσις, introitus, ingreſſus, os ſpeluncæ, Ariſtot.

Εἰσδύομαι, & Εἰσδύω, μ. ύσω, π. υκα, ingredior, ſubeo. εἰσδυόμενος ἡμῖν, nos ſubiens.

Εἰσελάω, incito, cogo.

Εἴσειμι, intro, adſum. capitur etiā ꝓ futuro. Ariſtop. ἀλλ' εἴσειμι, οὐδ' ἂν φροντίζω, adibo. εἴσεισι, ingreditur, ſubit. εἰσιέναι τὴν γραφὴν, accuſationē depellere, cauſam dicere, κρίνεσθαι, in ius vocari, AEſchin. vide Εἰσιέναι. εἰσιὼν, ingreſſus. ἐκ σπονδῶν εἰς σπονδὰς, reſpuēs fœdera. εἰσιὼν εἰς τοὺς ὄρνεις, ingreſſus ad aues, ad auiū pugnas, Demoſt. εἰσῄει μοι ἄλγος, dolor mihi inceſsit, Euripid. εἰσῄειν τὰ πράγματα, res adii, ad res agendas me applicaui, Demoſth.

*Εἰσελασικὰ, certamina quędam Plinio Iun. in Epiſt.

Εἰσελαύνω, & Εἰσελάω, duco, inſequor, inequito. Item ingredior & ſubeo. Apoll. 2. Arg. λιμένα εἰσελάσαντες. & li. 6. Epigr. εἰσελάσαι ἀΐδην, ſubire inferos. εἰσελαύνων τεθρίππῳ, inuectus curru quadriiugo, Plutarc. in Public. & in Romul. εἰσήλαυνε τεθρίππῳ, i. quadriiugo curru inuecti ſunt. εἰσελαύνει διὰ Σάρδεων, incedit per Sardeis, Plutarc. in Them. εἰσελαύνων διὰ τῆς κολλίνης πύλης, ingreſſus per portā Collinā. εἰσήλασε μέσον τῶν πολεμίων, inſiluit ī medios hoſtes.

Εἰσελθεῖν δίκην, reū agi, vel litē incipere. Et εἰσελθεῖν τὴν γραφὴν, ad iudiciū venire. Demoſt. τὸν ἀγῶνα τῶν παρανόμων εἰσῆλθον καὶ ἀπέφυγον, ingreſsi ſunt certāmen trāſgreſsionis harum legum, i. cauſam dixerunt. vide Εἰσέρχομαι.

Εἰσεμπορεύεσθαι,

Εἰσεμπορεύεσθαι,mercaturæ gratia hoſtes accedere.

Εἰσενεγκάτω,introferat, Ariſtoph.in Pluto:ab εἰσήνεγκα, intuli. Vide Εἰσφέρω.

Εἰσενεγκεῖν,inducere.

* Εἰσεπιδημῶ,aduenio,aduena ſum in aliena vrbe,Plato lib.12.de Leg.

Εἰσέρχομαι,μ.εἰσελεύσομαι,ἀόρ.β,εἰσῆλθον, ingredior, ſubeo.Plato l.1.de Rep. εἰσέρχεται αὐτῷ φόβος,inceſsit eũ timor. εἰσέρχεται βουλευτὴς εἰς τὸ βουλευτήριον, adoptatur in curiam, ſenator eligitur,AEſch. εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς,i.perpetuã vitæ conſuetudinẽ egit nobiſcum. Prouerbiali figura dictũ à Luca c.1. Act. Apoſt. ſonat, intrauit & exiuit ad nos. Plutarch. in Galba, πυθομένοις τοῦτο, δεινὸν εἰσῆλθε μῖσος καὶ ἄγριον πρὸς αὐτόν, vbi hæc illi audiſſent, graui in eũ odio immanſq; ſunt accenſi. εἰσέρχομαι εἰς σπονδάς, fœdera rata habeo, admitto fœdera. εἰσῆλθέ με ἵμερος,inceſsit mihi voluntas,Chryſ. εἰσέρχεσθαι γραφάς,accuſari corã iudice, Iſocr. εἰσῆλθε εἰς ὑμᾶς, apud vos cauſam dixit, Demoſth. εἰσέρχομαι τὴν χειροτονίαν, i. εἰσάγω, poſtulo, perſequor iudicio,Idẽ. ὅ μ' εἰσέρχεται, quod mihi in mentẽ venit, Eurip. εἰσελθεῖν αὐτοῖς ἡδονήν,libidinem inuaſiſſe, Herodot.

Εἰσενεκτέον,inferendum. Nazanz. εἰσενεκτέον ὑπὲρ τούτου πᾶσαν σπουδήν,in hoc omnis diligentia adhibenda eſt.

Εἰσένθωμες,ingrediamur, Doricè,pro εἰσέλθωμεν.

Εἰσέπειτα,in poſterum: vnde τὰ εἰσέπειτα,i.ſequentia & futura,apud Sophocl.in Aiace: vt τὰ πάρος,i. præterita.

Εἰσέῤῥυη,influxit. εἰσεῤῥύη νόμισμα εἰς τὴν Σπάρτην, influxit nummus in Spartam,Plutarchus in Lycurgo. Idem in Numa, εἰσεῤῥύη πάντας πόθος εἰρήνης, in omnes deſyderium pacis influxit.

Εἰσέτι, adhuc, καὶ νῦν, nunc, vlterius. * Plutarch.in Apoph. εἰ γὰρ πέμπειν ἔφη τέθνηκα καὶ αὐθεντεῖ, καὶ εἰσέτι τεθνηκώς.

Εἰσεφίημι,intromitto: vnde εἰσέφηκε,admiſit.

Εἰσέχειν,pro εἰσέρχεσθαι,ingredi. Herodot. εἰσέχει εἰς τὸ οἶκον ἥλιος, ſol in ædes immeat. εἰσεχόντων κόλπων ὑπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, Ariſtid. ſinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium.

Εἰσήγγειλεν:ab εἰσαγγέλλω,detulit, calumniatus eſt.

Εἰσηγέομαι, οῦμαι, conſulo, hortor, moneo, doceo, author ſum & ſuaſor alicuius rei nouæ, eámque introduco. Xenoph. μὴ ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐτοῖς, hæc ipſis ſuadere & conſulere ne dubites. Iſocrat. πρὸς δικαιότερον, τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται μὴ δι' ὧν τὴν δεινότητα τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀσκήσουσιν, &c. qui adoleſcentibus præmonſtrant,non quibus vehementiam in dicendo aſſequãtur. εἰσηγήσατο τοῖς ῥωμαίοις δοῦναι, Romanis perſuaſit vt darent, Plutarch.in Public. Idem in Themiſt. ἐν τοῖς ἀμφικτυονικοῖς συνεδρίοις τῶν λακεδαιμονίων εἰσηγουμένων, ὅπως ἀπείργωνται τῆς ἀμφικτυονίας, αἱ μὴ συμμαχήσασαι κατὰ τοῦ μήδου πόλεις,&c.in Amphictyonicis conciliis ſuadentibus Lacedæmoniis, vt ciuitates, quæ ſocietatem aduerſus Medum reliquiſſent,eo honore priuarentur,&c.i.de ea re referentibus, &,vt ita dicã, in medium ponentibus. εἰσηγουμένου γνώμην, quũ ſententiam diceret, Plutarch.in Pericle. Ibidem, εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον,author fuit legis de nothis abrogãdæ. εἰσηγοῦμαι πόλεμον,ſum belli author,ſuadeo,Demoſt.

Εἰσήγησις,εως,ἡ,doctrina,adhortatio,ſuaſio.

Εἰσηγητέον,commemorandum, ſuadendum.

Εἰσηγητήριον, magiſtratus,vel ſacerdotii exordium.

Εἰσηγητὴς,διδάσκαλος,ſuaſor & author, qui aliquid noui introducit, deſignator. καθηγεμών. εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, inſtitutor vtilium ſtudiorum, Lucianus in Anachar. εἰσηγητὴς νόμου, ſuaſor legis,Gaza de Senect.

Εἰσηγορία,ας,ἡ,accuſatio.

Εἰσῄει, in memoriam veniebat, ſubibat, inceſſebat, Datiuo.

Εἰσήκω,ingredior: vnde εἰσῆξε,apud Ariſtoph.id eſt,introiuit.

Εἰσῆλθον παρ' αὐτόν, Plato in Epiſt.i.adii ad eum.

Εἰσηλύσιον,τὸ, vectigal pro introitu.

Εἰσήνεγκα,intuli, introtuli. Ariſtophan.in Pluto, τουτὸ τὸ κρεάδιον εἰσενεγκάτω λαβών, intrò auferat.

Εἰσῆξα,irrui.vide Εἰσάσσω.

Εἶθι,is,vel ibis.

Εἰσθορέω,inſilio.

Εἶσι,it,venit, πορεύεται, ἔρχεται, ibit,vel veniet. Apollon. 2. Argonaut. ὄφρ' ἂν ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσι.

Εἰσὶ δ' οἵ,ſunt qui,id eſt, ſunt aliqui. Xenoph. εἰσὶν ἐθέλει οἱ πάνυ αὖ φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοὶ χρῆσθαι.

Εἰσίασι,ingrediuntur.

Εἰσιδε,vide. Ianus Laſcaris, εἰσιδε τέχνην.

Εἰσιέναι,inire: vt εἰσιέναι εἰς τὰς ἀρχάς, inire magiſtratum, Iſocrates. Eſt etiam ſubuenire,hoc eſt, εἰς νοῦν ἔρχεσθαι. Plutarch. ὁ λογισμὸς αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀνοίας,ſubiit reputatio: quod etiam ὑπεισιέναι dicitur. εἰσιέναι εἰς τὸν ἄνθρωπον, conuenire eum domi. * Itẽ in iudicium venire & experiri cum aliquo. εἰσιέναι ἐπὶ γραφῆς, eſt poſtulari & cauſam dicere, quod etiam dicitur, εἰσιέναι τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν γραφήν, Bud. Comment.

Εἶσιθι, pro εἴσελθε, ingredere.

Εἰσίθμη,ης,ἡ,introitus.

Εἰσίμη,vicus.

* Εἰσιόντα,τὰ, cibus & potus dicũtur Ariſtot. lib.4.de generat. Animal.

Εἰσιτήρια,Calendæ Ianuarii,vel primus anni dies,quo totus magiſtratus apparebat.

Εἰσιτήριος λόγος, oratio in principiis alicuius ingreſſu.

Εἰσιτητέον,ingrediendum.

* Εἰσιτητὸς,οῦ,ὁ,acceſsibilis. Nazanzenus, μηκέτι ὁ τυμβὸς αὐτοῖς εἰσιτητὸς ᾖ.

Εἰσίωμεν,ingrediamur, Ariſtoph.in Pluto.

Εἰσκαλῶ,intrò voco,aduoco,admitto,inuito. εἰσκαλεσάμενος,qui intrò vocauit, Accuſat.

Εἴσκειμαι,ſum impoſitus, ἐμβάλλομαι.

* Εἰσκεκοισυρωμένος,arrogans, mollis. A moribus fœminæ cuiuſdam, cui nomen κοισύρα.

Εἰσκηρύττεσθαι,nominari,aut vocari à præcone.

Εἰσκομιδὴ,importatio,allatio,inuectio, εἰσαγωγή. Thucydid. τῶν ἐπιτηδείων εἰσκομιδὴ, receptio commeatus ac rerum neceſſariarum.

Εἰσκομίζομαι,aſporto,affero, importo, Thucydid. cui opponitur ἐκκομίζομαι.

Εἰσκομίζω,importo,affero,aſporto.

Εἰσκρίνομαι,ingredior,inſinuo. Philo de mundo, ψυχῶν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς, animarum alias quidem corpora ſubire mortalia ferunt.

Εἰσκυκλῶ, εἰσοικίζω,ingredi facio, Bud. Comm.

Εἰσκρίσεις,αἱ,inſinuationes.

Εἰσκυκλεῖν,aduoluere,intrudere,impellere. Vnde & pro inferre ponitur, Ariſtophanes Veſp. Lib.2. Macchab. cap.2, εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, aggredi volentes narrationes hiſtoriarum, id eſt, volentes legere & verſari in hiſtoriis.

Εἰσκύπτω,intueor.

Εἴσκω, aſsimilo, comparo, & ἐΐσκω. Heſiod. θεῆς εἰς ὦπα ἐΐσκειν παρθενικῆς καλὸν εἶδος, pro ἀπεικάζειν καὶ ὁμοιοῦν: vbi κατὰ ſubauditur, vt ſit κατ' εἶδος. Homer. Iliad. γ, ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω, id eſt, comparo cum ariete.

Εἰσκωμάζω, ἀσελγῶς εἰσέρχομαι, ἐπὶ κακῷ εἰσέρχομαι, Athenæus lib.6.

Εἰσλάμπω, illuceo, de ſole irradiante, Theophr. in 2. de cauſis.

Εἰσνέω,adnato,innato,commeo.

Εἰσνοέω,ῶ,animaduerto.

* Εἰσόδιος, vt ἐξόδιος & ἐξοδικός. Nazanz. εἰς ἀθανάτων, ἄνθος εἰσόδιον, flos qui ſpargitur ingredienti.

Εἰσόδια,reditus,ſumptus.

Εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον, pecunia, quæ infertur à trãſeuntibus, lib.4. Reg. c.12. vnde etiã Paralip. lib.2, c.15, εἰσοδιαθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον κυρίου, pecunia illata in templum.

Εἴσοδος, ου, ἡ, introitus, ingreſſus, & προπύλαιον tẽpli, veſtibulum, aditus, expeditio: aliquando reditus, vectigal, vt in canon. 15. concilii Ancyrani, & apud Polyb. de rep. Rom. 1. εἰσφοραὶ, reditus, penſio.

Εἰσοικειόω, ῶ, adiungo, concilio, confirmo.

Εἰσοικίζομαι, tributum fero, vendico. Plutarch. in Solone, εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, qui agrum inuaſerunt ac poſſident.

Εἰσοικίζω, in habitaculum introduco. Nazanz. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν χριστὸν, totũ Chriſtum in ſuam domũ recipientes, admittẽtes. & alio loco, χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος, Chriſtum in te per gratiam habitantem.

Εἰσοιστέος, inducendus. εἰσοιστέος νόμος, lex ferenda, Dem.

Εἰσόκεν, donec, vſqueadeò, dum, & εἰσόκε. Cũ Subiũct. Odyſſ. ο, εἰσόκε φήνωσι θεοί, &c. Cum Indicat. lib. 1. Argon. Apollon. εἰσόκε τὶς θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος.

Εἴσομαι, γνώσομαι, μαθήσομαι, intelligã, ſciam, cognoſcã, certior fiã: ab εἴδω. Soph. εἰσόμεθα μὲν θεοῖς εἴκειν. Plato Epiſt. 6, ὃν αὖ ὄντως φιλοσοφῶμεν, εἰσόμεθα πάντες σαφῶς, &c. Plut. in Apophth. εἴσῃ τί ὠνῇ, diſces quid emeris. Xenoph. εἴσομαί σοι χάριν. οὐκ εἴσεται τὴν ὀργὴν, effugiet irã, Plato de Leg.

Εἴσομαι, pro πορεύσομαι. Odyſſ. ο, αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται, huc aderit vocans, id eſt, huc veniet vt vocet, ſeu ad vocandum: à verbo εἶμι, id eſt, πορεύομαι. εἴσομαι, ibo. Iliad. vlt. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι.

Εἴσομαι, pro condam, ſtatuã: Datiuo & Accuſ. Apoll. εἴσομαι ἱερὸν αὐτῷ, pro ἱδρύσω, ἀναθήσω. vnde in Aor. εἰσάμην. Plut. in Themiſtocle, εἰσάμενος ἱερὸν τῆς ἀρτέμιδος, qui Dianæ templum dedicauit, qui collocauit, qui fanũ poſuit.

Εἴσοπτρον, ου, τὸ, ſpeculum.

Εἰσοράω, inſpicio, aſpicio. Odyſſ. ο, ἴσα θεῷ ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, pro ſuſpiciunt & admirantur.

Εἰσορμάω, ῶ, μ. ήσω, abeo, incurro, impetum facio.

Εἶσος, & dialyſi ἴσος, ου, ὁ, congruus, æqualis, ἐξ ἴσου πᾶσι μεριζόμενος. Odyſſ. ο, ἀσπίδα νηὸς ἐΐσης, id eſt, ἰσοτοίχου, & Iliad. α, ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, i. ἰσομοίρου, ἴσης, πᾶσιν ὁμοίας μερίδος. Vnde & ἔϊσαι φρένες, ἐγκρατεῖς, ἀγαθαὶ, animus moderatus, conſtãs, neque ſtupidè abiectus, neque efferus. Odyſſ. ξ, τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας, i. ἴσας, æquabiles, vel τελείας: παρὰ τὸ ἴσαι. & Iliad. β, ἄγε βοῦς νῆας ἐΐσας, i. ἰσοτοίχους, habentes pares inter ſe parietes.

Εἰσότε, vſquequo, donec.

Εἰσοχὴ, opponitur τῇ ἐξοχῇ. Nazanz. ὥσπερ ἐν σώματι τὰς ἐξοχάς τε καὶ εἰσοχὰς, μεγέθη τε καὶ σμικρότητας, καὶ γῆς ἐπαναστάσεις τε καὶ ὑφέσεις, ἐξ ὧν τὸ κάλλος.

Εἰσπαίω, ingredior, inſilio.

Εἰσπέμπω, accerſo, ſuppono, immitto, ĩduco, importo.

Εἰσπερόω, adeo. Heſiod. χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα, &c.

Εἰσπετάω, reuolo, redeo. Ariſtot. lib. 5. Anim. εἰσπεπέτατο εἰς σμῆνος, in alueum redierat, de ape.

Εἰσπέτομαι, inuolo, volo.

Εἰσπηδάω, inſilio, introſilio, irruo, irrumpo. εἰσπηδήσας πρός με, Demoſt. irrumpens, inſiliens, impetum faciens.

Εἰσπίπτω, irruo, irrumpo, inſeror, cum feſtinatione ingredior, cado, fluo, ſubeo. εἰσπίπτω εἰς τὴν εἱρκτὴν, in carcerem coniicio, Thucyd. εἰσπίπτω εἰς τὴν πόλιν, irrumpo, irruo, impetum do, Herodot.

Εἰσπλέω, μ. εύσω, π. ευκα, ἀπὸ τοῦ πλέω, adnauigo, mare intro, à littore ſoluo: Accuſatiuo. Ariſtoteles de mundo, λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὰς ἡρακλείους στήλας, dicitur inſinuari dextrorſus ab Herculis colũnis intrò nauiganti. εἰσέπλει εἰς τὸν λιμένα, in portum inuehebatur, Plutarch. in Lycurgo.

Εἴσπλοος, ου, adnauigatio, nauium acceſſus, aditus, locus per quem introeunt naues in portum, Thucyd.

Εἰσπνέω, inſpiro, ſpiritum capio, ſpiritum duco, attraho ſpiritum. ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, aer qui attrahitur, apud Alexand. Aphr. Pro afflo cum Accuſ. Ariſtoph. in Ranis, δάδων γέ με αὔρα τις εἰσέπνευσε, mihi afflauit. vnde εἰσπνεῖν, amare, quòd inſpiretur amor.

Εἰσπνήλας, ου, ἀπὸ τοῦ εἰσπνεῖν, i. ἐρᾶν, ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, amator apud Lacedæmonios: ſicut apud Theſſalos ἀΐτης, amaſius, Theocrit. Edyl. 12.

Εἰσπνοὴ, inſpiratio.

Εἰσποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, aſciſco, accerſo, acquiro, adopto, accipio in adoptionem, coarcto: Accuſat. Plutarchus in Numa, τοὺς δ' ἐφεξῆς μῆνας δομετιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, reliquos autem deinceps menſes Domitianus ſuis ſibi cognomentis aſciuit. εἰσποιοῦντες ἑαυτοὺς τῇ πόλει, Ariſtid. εἰσποιῶ τἀμὰ ἐς ὁμοιότητα, mea comparanda duco, mea in comparationem accerſo. Lucian. μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, meipſum artis auxilio inſinuaui. εἰσποιεῖσθαι παῖδας, adoptare filios, Iſocrat.

Εἰσποίησις, εως, ἡ, adoptio. εἰσποίησις ἦν τοῦ ἀλεξάνδρου, Alexãder accerſebatur.

Εἰσποιητὸς, οῦ, ὁ, aſcititius, adoptitius, nothus, θετὸς, adoptatus.

Εἰσπόρευμα, ἡ, impetus, inſultus.

Εἰσπορεύομαι, ingredior, incedo, Cebes Thebanus.

Εἰσπορίζω, paro, ſuppedito.

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, exactor.

Εἴσπραξις, εως, ἡ, exactio, vltio.

Εἰσπράττω, μ. άξω, π. αχα, exigo, id eſt, ad diſſolutionem cogo. εἰσπράττει τινὰ ὑπέρμετρον, de eo dicitur qui acerbè, hoc eſt, πικρῶς εἰσπράττεται. εἰσπράττω & εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην, apud Demoſt. pro exigo ſpõſionem. εἰσπράττομαί σε τὰ χρήματα, exigo pecuniam à te: quod etiam Latini dicunt, exigo te pecuniã. εἰσπραχθεῖσαι δίκαι, exagitatæ, Gaza. εἰσπράττομαί σε φόρον, redimo te à tributo.

Εἰσπταμαι, volo in, Ariſtoph.

Εἰσπτύω, inſpuo.

Εἰσρεῖν, influere, interlabi.

Εἴσροος & Εἴσρους, influxus. Ariſtot. de mũdo, τὸν εἴσρουν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, influit in mediterraneũ mare.

Εἰσρυῆναι, influxiſſe: vnde εἰσρυεὶς, ingreſſus. ὅσοι μὲν εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, quicunque ingreſſi vrbes fuerant.

Εἴσρυσις, εως, ἡ, influxus.

Εἰστήκειν, ſteteram, ſeu ſtabam: ab ἵστημι. Heſiod. παρὰ δ' ἀχλὺς εἱστήκει. vnde καθεστήκειν, eram conſtitutus: de quo vide ſuo loco.

Εἰστίθημι, impono, applico.

Εἶτα, tunc, Plato.

Εἰστρέπομαι ἐντὸς, intus recipio, Ariſtot. 9. Anim.

Εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco, intrò admitto. Et pro προσφέρεσθαι, cibũ ſumere, vel haurire quippiã, Ariſtot lib. 4. de gen. anim. εἰσφερόμενοι τροφὰς πλείονας, Herodian. largius cibum capientes.

Εἰσφέρω, tributum pendo, confero, quod Plin. in Panegyr. Græcorum more inferre tributũ dixit. Plutarch. ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, ita vt populus pẽdere tributum deſierit. Dicitur & de priuata benignitate, & de annuis aut menſtruis priuatis hominibus collatis. τὰ περὶ τὸν πόλεμον εἰσφερόμενα, impenſæ belli, Plutarc. in Pericle. εἰσενηνοχέναι συμβαίνει τὴν οὐσίαν πᾶσαν, cunctas facultates ſoluendis tributis conſumpſiſſe, Ariſtot. 5. Politic. Plato pro ſpondere li. 1. de Rep. per Futurum dixit, πάντες ἡμεῖς σωκράτει εἰσοίσομεν, pro Socrate reſpondebimus. Eſt etiã cibum ſumo, ſicut ſuum Paſſiuum. Ariſtot. lib. 4. de part. anim. ἀδυνατεῖ δὲ πέττειν ἡ θερμότης, διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τῆς εἰσφερομένης τροφῆς: hìc enim ſignificat cibũ ſumptum. Item effero, induco, ad populum fero, in medium adduco, ingero, fero, introduco, intrò porto, cõfero. Plutarchus in Publicola, ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῆς οὐσίας τοὺς πολίτας, opus erat ad bellum pecunias pro facultatibus ciues conferre. εἰσενηνόχει τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας, attulit barbaris infortunia, Idem in Camillo. εἰσφέρω πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, Chryſoſt. εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ, eſt in medium afferre ſententiam, palàm cenſere aliquid faciendum, & authorem eſſe alicuius ſententiæ. Nam γνώμην ἀποφαίνεσθαι, eſt ſententiã dicere quo-

quo modo, Thucyd. εἰσιτυχεῖν γνώμην ἐς τὸν δῆμον, rogatione ad populum ferre. εἰσφέρειν δόγμα, ferre decretum, AEſchin. εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, referre ad legũ cuſtodes, Plato de Legib. εἰσοίσομεν σωκράτει, ad Socratem referemus. εἰσιτυχεῖν νόμον εἰς τὸ τειχοποιικὸν αὐτὸ φθεγγίεν, Demoſth. περὶ στεφ. εἰσφέρειν τὸν νόμον, eſt legem ferre & rogare, ad populum ferre, cum populo agere, Bud. ibidem.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo, me inſinuo & introduco.

Εἰσφοιτάω, ῶ, ito, as, ſæpe adeo, Euripid.

Εἰσφορά, ᾶς, ἡ, tributum, ſtipendiũ, penſio, vectigal, penſitatio, collatio. Plutarch. in Public. ἀνέσεις τῆς εἰσφορᾶς ὀρφανοῖς παισὶ, remiſſo tributo orphanis pueris, id eſt, facta vacatione à ſoluendo. ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, in pendendis tributis, Chryſoſt. εἰσφορὰ τῶν τελῶν, tributorum penſio, Ariſtot. 5. Politic. ἀλλήλων τὰς εἰσφορὰς ἐξετάζουσι, inter ſe quantũ quiſque poſſit conferre perpendunt, Thucyd. εἰσφορὰ χρημάτων, Demoſt. εἰσφορὰ νόμου, promulgatio legis. εἰσφορὰς χρημάτων ποιεῖσθαι, pecunias exactione congerere. Pro oblatione & conſecrata re in Biblijs accipitur. Exodi cap. 30, τὸ ἥμισυ τοῦ διδράχμου εἰσφορὰ τῷ κυρίῳ, media pars ſicli offerenda Domino.

Εἰσφράττω, obſtruo.

Εἰσφρέσθαι, recipere, admittere.

Εἰσφρέω, μ. εἰσφρήσω, per ſyncopen ἀπὸ τοῦ φέρω natum eſſe videtur. ſignificat autem irrumpo, impetum facio. Laſc. χαῦνος εἰσφρήσας ψυχὴν οὖν λίαν ἐκ ῥεθέων. Item admitto in vrbem vel domum. Item deuoro, Bud. Comment. vnde Εἴσφρημι, & Εἴσφρες, vt ἄφες, in Imperatiuo.

Εἰσχειρίζω, trado in manus, committo.

Εἰσχέω, μ. χέσω, π. κέχυκα, infundo: Actiu. Accuſ.

Εἰσχωρέω, ῶ, ingredior. εἰσχωρεῖν εἰς βάθος, peſſum ire.

Εἴσω, intro, pro ἔσω, interius, interiori parte, introrſus. Homer. Iliad. γ, δύμεναι δόμον ἄϊδος εἴσω, id eſt, ἔσω τοῦ ἅδου, intra orcum eſt. εἴσω καταστρέφω, in interiorem partem diuerto. συνειλαντες εἴσω τοῦ χάρακος ἑαυτοὺς, intra vallum ſe contrahentes, Plutarch. in Camillo. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι, Ariſtoph. intrò mecũ huc ingredere, id eſt, introgredere. ὁ εἴσω, interior, penitior. εἴσω πέντε ταλάντων, infra quinque talenta, Hermogen. εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, intra dies triginta, Idem. περαιωθέντες τὴν λίμνην ἐς τὸ εἴσω, tranſmiſſa palude introgreſſi. εἰς τὸ εἴσω τοῦ σπηλαίου, intra ſpecus hiatum. εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Plato de Rep. πρὶν εἴσω βέλους ἰέναι, Syneſ. antequã eſſent intra teli iactum. Et pro εἰς, cum Accuſat. Odyſ. α, τὸν δ' ὅτ' ἂν ἵκωμαι πόλιν εἴσω, in vrbem, i. εἰς τὴν πόλιν. & Iliad. α, ἴλιον εἴσω, pro εἰς τὴν ἴλιον. ἐγκαταλαμβάνειν εἴσω, dixit Philo de mundo, i. intus cohibere. ἐς τὸ εἴσω, interius vel intrò, Lucian.

Εἰσωθέω, μ. ώσω, π. ωκα, intrudo.

Εἰσωποί, ad aſpectum contrarij, qui intus videntur, ἀντιπρόσωποι: vt εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, hoc eſt, ante conſpectũ ſuum naues habebant. Apollon. 2, εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λιμένος ἔκελσαν, i. aduerſi appulerunt.

Εἶτα, poſtea, adhuc, deinde, deinceps, ſub hæc, mox, at interim. Item tandem, nota indignationis. Aliquando ponitur in interrogatione. Xenoph. εἶτ' οὐκ οἶδας, ὅτι, &c. itáne ignoras? &c. i. an ignoras? aut nónne ſcis? εἶτα δὲ, deinceps, deinde.

Εἴτε, ſiue, vtrum, an, etſi. Xenoph. εἴτε ἀφίκοιτο, etſi adiiſſet: vbi εἴτε non geminatur. Ariſtoph. πεφ. καί μοι γε τοῦ ξυμβούλου, εἴτ' αὐτοὺς χαφλῶ διωκάθω χαφλῶμος, εἴθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ, id eſt, vtrum accuſem eos, an quod tibi videtur. εἴτε δὲ, apud Thucyd. pro quòd ſi. εἴτε καὶ πάνυ ἔρρωνται, etſi præpotentes ſunt, Idem Thuc. εἴτε γὰρ, nam ſi. εἴτε ἀρκεῖ καὶ εἰ μὴ, an ſatis ſit nécne, Plato in Epiſt. Dicitur & εἴτε, & in poſteriori membro εἴτε καὶ μὴ. εἴτ' οὖν, ſiue. Plato in Apolog. δαιμόνια φής με καὶ νομίζειν καὶ διδάσκειν, εἴτ' οὖν καινὰ εἴτε παλαιὰ, ſiue noua, ſiue vetera. Idẽ ibidem, εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψευδὸς, ſiue verum ſiue falſum ſit. Nazanz. τινὲς μὲν, κατὰ τὰς ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴ τισι φίλον καλεῖν, εἴτε πρόσωπα, de Trinitate.

Εἶτε, cum circunflexo, eſte, ſitis.

Εἴτω, eat, ſinatur.

Εἴω, & ἴω, μ. ἴσω, π. ἶκα, vnde, ἴθι, ἴτε, ἴτω, vado.

Εἴωθα, conſueui, Med. perfect. ab ἔθω: vnde εἰωθὼς, ſolitus & aſſuetus. τὸ εἰωθὸς διαφυλάττεσθαι, morem tueri, dicit Plato 1. de Rep. κατὰ τὸ εἰωθὸς παύλῳ, vt mos eſt Paulo, vt ſolitus eſt Paulus, pro cõſuetudine Pauli. παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter ſolitum. εἰωθυῖα πενία, diuturna paupertas. οἱ εἰωθότες, συνήθεις, οἱ συνήθεις, noti, conſueti, aſſueti.

Εἰωθότως, de more.

Εἴων, permittebam, ſerebam, permiſi, tuli, Imperfectũ verbi ἐάω.

Εἷος, & Εἵως, vſquequo, ἕως, donec. Odyſſ. δ, εἷος ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, dum bellum gerebamus. & Iliad. γ, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, quoad finem belli inuenero. Heſiod. cũ Subiũct. εἵως πεδίον δ' ἀφίκονται, quoad in cãpum venerit.

Εἰῶσι, pro ἐῶσι, ſinunt.

Ἐκ, ex, Præpoſitio eadẽ quę & ἐξ: ſed illa vtimur conſonãte ſequente, hac vocali: & vtraque Genit. iungitur. Xenoph. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῆς οἰκίας, nihil neque ex terra, neque ab ædibus percipimus: vbi ἐκ & ἀπὸ idem ſibi volunt. ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ariſtoph. i. iuſtè. ἐκ μετοίκων, ex numero inquilinorũ, Plutarch. ἐκ πάντων στρατευμάτων, id eſt, ἀπὸ πάντων, Thucydid. ἐκ λακεδαίμονος παυσανίας, Pauſanias Lacedæmonius, Idẽ. ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν, pacem bello mutare, Idem. ἐκ πολέμου ποιούμενος τὴν εἰρήνην, Demoſth. pace bellum mutãs. τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, mala melle condita, Dioſcorid. lib. 1, cap. 161, οἱ ἐκ διονυσίων κριταί, Dionyſiorum & ſacrorum certaminum iud ices, Hellanodicæ, AEſchin. ἐκ κονίας σπόγγον ἐπιτιθέναι, ex lixiuio ſpongiam imponere, Galenus ad Glauc. ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, ex meis pecuniis, Dem. ἐκ τῶν δ' ἄρχομαι, i. βασιλεύομαι ὑπ' αὐτῶν, τούτοις ὑποτέταγμαι, Sophoc. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici, Lucia. ἐκ, per. Sophoc. εἰ πανταχοῦ φανῇ μ' ἐκ τεύκρου κακοί, id eſt, per Teucrum. Iſocrates, ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, id eſt, hac diligentia naturæ vitia ſuperare. ἐκ βασιλέως, regis nomine, Herodot. ἐκ πρηξάσπεος πεπύσθαι, à Prexaſpe eſſe proditum. ἐκ φύσεως ἀγαθὸς, à natura datus. ἐκ τῶν ὅπλων ἀφελόντες, vi armorũ, per arma, Thucyd. ἐκ παραινέσεως, quũ admonitione opus eſt, vbi admonere intendunt, Aphthon. ἐκ τῶν νόμων, legum præſcriptis, Demoſth. ἐκ χειρὸς ἀπόλλυται, manu interit, Ariſtoph. ἐκ θεοῦ, diuino numine, Euripid. ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, ex animo amare, Homer. ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, animo iuſto fit, Demoſt. ἐκ γειτόνων, è proximo, in proximo. ἐκ δὲ δὴ τούτου, deinde. ἐκ δεξιῶν, à dextris. ἐκ δευτέρου, iterũ, ſecundario. ἐκ χειρὸς, ex tempore. ἐκ νέας, καὶ ἐκ μειρακίου, ἐκ νεότητος, καὶ ἐκ παιδὸς, καὶ ἐκ νέου, à prima vel ab ineunte adoleſcentia, à puero, ab initio iuuentutis. ἐκ παιδίου, à puero, à paruulo. αἱ ἐκ νεότητος σπουδαί, ſtudia iuuẽtutis. ἐκ νέας φιλεῖται, à iuuẽtute diligitur, Gaza de Seneca. ἐκ παιδὸς τυχὼν τοῦ σήματος, tumulor à filio, in Epigram. Herodot. αὖθις ἐκ νέης ἐν ἀλλήλοισι ἐστασίασαν, rurſus inter ſe ſeditiones redintegrarunt. ἐκ παίδων, à pueritia, à teneris annis. ἐκ πάλαι, diu, iam olim. Hanc vocem reſpuit Phrynicus. ἐκ παλαιοῦ, diu, olim, iam olim, Syneſ. ἐτύγχανεν ἐκ παλαιοῦ γεγονότες. Dicimus etiã ἐκ παλαιοτάτου, ſubauditur autẽ χρόνου, Bud. Comment. ἐκ παντὸς τρόπου, omnino, omni ratione, omni pacto, omni opere, Ibidẽ. ἐκ προαιρέσεως, ex propoſito. ἐκ παρασκευῆς, ex compoſito. ἐκ παραλλήλου, κατ' ἀναδίπλωσιν, per alternitatem, vel (vt Celſus ait) ex geminatione, quoniam quum duo verba idem ſignificantia iunguntur, ἐκ παραλλήλου poſita dicuntur, quaſi ſenſu geminato, vt apud Homer. βάσκ' ἴθι, ἐκ παραλόγου, ex inſperato. ἐκ παρέργου, ex diuerticulo, extra propoſitum. ἐκ περιουσίας, ex copia, ex abundantia, Budæ. Comment. ἐκ πλαγίας ὁρᾷν, limis oculis videre. ἐκ πλαγίου, à latere, à tranſuerſo. ἐκ ποδῶν, procul: ſic exẽplaria antiqua

ferè habent pro ἐκποδὼν. ἐκ πολλοῦ, iandiu. ἐκ πολλοῦ διεπείραθε τὴν πόλιν, iandiu ciuitatem ſolicitabat, Plutarch. in Solone. ἤδη ἐκ πολλοῦ, iandiu, Gaza. ἐκ πολλοῦ ἤδη, iampridem. ἐκ πολλῷ πλείονος, i. ἐκ πολλοῦ χρόνου. ἐκ προμηθείας, cōſultò, ἐκ προμηθείας. ἐκ προνοίας, dedita opera, προφρόνως. ἐκ πρώτης ἡλικίας, à iuuentute, ab adoleſcentia. Dicitur etiam ἐκ παίδων, & ἐκ νεαρᾶς. ἐκ ῥίζης, ab radice, ab initio. ἐκ τοῦδε, poſtea, μετὰ ταῦτα. Apollon. 2. Argon. ἐκ δὲ τόθεν, &c. ἐκ τότε, ex eo tempore. Hanc vocem reſpuit Phrynicus, ἐκ τότε, inquit, κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Idem Lucianus ait: ac pro eo dicendum ἐκ πάλαι. Ariſtot. tamen lib. 3. Animal. ἀλλ' ἐκ τότε ἀποθνήσκει. ἐκ τοῦ, quòd, propterea quòd. ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ex improuiſo. ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγειν, ex tempore dicere. ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ex tempore. ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, ante hac, ex tempore antè acto, Demoſth. ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα προσιέναι τῷ τείχει, vtrinque murum ſubibat, Thucyd. ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον, longo æuo, lōgiſſimo tēpore, Idē. ἐκ τῶν παρόντων, pro præſenti copia. ἐκ τοσούτου, ex illo tempore, Plato de Legib. ἐκ τοῦ τεθαῤῥηκότος, confidenter. ἐκ προφανοῦς, ex profeſſo. ἐκ τοῦ σύνεγγυς, de proximo. ἐκ τοῦ ἔθους, de more, AEſchines. ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertó. ἐκ τοῦ ἀντιπέραν, è regione. ἐκ τούτου, deinceps, poſtea, deinde, ex hoc tempore. ἐκ τούτων, deinde, poſthæc, ex eo tempore, Xenoph. καὶ ἐκ τούτων ἀποδείκνυσιν ἀρξάμενον. Xenoph. 2. ἀπομν. ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν Κρίτωνος φίλων ἦν: vbi tamen Beſſario, his de cauſis Critonis amicorum vnus erat. Dicitur & ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, eidem. ἐκ τύχης, forte fortuna. ἐκ τῶν δυνατῶν, quoad licet, quoad fieri poteſt, Thucyd. ἐκ χειρὸς βοηθεῖν, totis viribus, omni conatu. ἐκ χειρὸς κατακτείνειν, dixit Soph. in Aiace, i. manu occidere.

Ἑκὰ, de longè.

Ἑκάβη, Priami vxor: vide Etym.

Ἑκάεργος, ου, ὁ καὶ ἡ, procul arcens, vel è longinquo operans. παρὰ τὸ ἑκὰς ἔργειν, ἢ παρὰ τὸ ἑκὰς ἐργάζεσθαι: epitheton Apollinis. Homer. Iliad. α, ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι.

Ἑκάθεν, ex longinquo, eminus, πόῤῥωθεν. Iliad β, ἑκάθεν δέ τε φαίνεται αὐγή.

Ἑκάλη, ἡ, nomen heroidis, quæ hoſpitio Theſeum ſuſcepit humaniſſimè: eadem dicta eſt & Ἑκαλίνη, Hecalene. vnde Ἑκαλήσιον & Ἑκαλησιάζω. Plutarch. in Theſeo, ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκάλῳ Διΐ, Hecaleſium Hecalo Ioui finitimi populi exhibebant.

Ἑκαμήδη, ης, ἡ, Neſtoris pellex.

Ἑκαμον, & Ἑκάμηκα, laboraui, ἀόρ. 2. κάμνω.

Ἑκὰς, de longè, procul à: παρὰ τὸ εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ. Homerus Odyſſ. σ, νηῶν ἑκὰς ἐλθέμεν, longè à nauibus. ἑκὰς ὄντες, longinqui, Thucyd. οὐχ ἑκὰς χρόνου πάρεστιν ἐσβαλεῖν, non diu differet ingredi, Herodot. χωρίον οὐχ ἑκὰς τῆς Ἀσίας, locus non longè diſſitus ab Aſia.

Ἑκαστάτω, longiſſimè. ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam lōgiſſimè, Herodot.

Ἑκασταχῆ, procul, vbiuis, in ſingulis partibus.

Ἑκασταχόθεν, vndique, à ſingulis partibus.

Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquo verſum, ad ſingula loca, ad ſingulas partes.

Ἑκασταχοῦ, vbilibet, vbique.

Ἑκαστέρω, vlterius. Apollon. 2. αὐτὰρ οἵ γ' ἂν μοῖρ' ἐπὶ ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longius à Perſis.

Ἑκάστη, quotidie maximè.

Ἑκαστόθι, i. ἑκάστοτε, vbique.

Ἑκαστο, ſiue Ἑκαστος, vnuſquiſque, quilibet. πᾶς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, ſinguli. Sic & πᾶς τις, pro vnoquoque. Libanius apud Demoſthenē, ᾑρέθησαν ἄνδρες δέκα φυλῆς ἑκάστης, ex omni tribu viri decem ſunt delecti. ἑκάστῳ δίδωμι, viritim diſtribuo. ἐν ἑκάστῳ προσυγχάνοντες, in omni re intercedentes, Thucydides. Apud eundem, ὡς ἕκαστοι, id eſt, vt quibuſque commodum erat, Valla: qui aliàs vertit ferè omnes: vbi tum ſignificare videtur, pro ſua cuiuſque copia. ὡς ἕκαστοι ἔτυχεν, vt ſors tulit. ὡς ἕκαστοι ἐπλανήθησαν, paſſim errauerunt, Thucydides. οἱ καθ' ἕκαστον, ſinguli. Et neutro genere, τὸ καθ' ἕκαστον, & τὰ καθ' ἕκαστον, & τὰ περὶ καθ' ἕκαστα, ſingula. Ita & fœminino genere, αἱ καθ' ἑκάστην. Plutarchus, τὰς καθ' ἑκάστην ἀρετάς. Iſocrates ad Nicoclem, καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν? & quid attinet recenſendis ſingulis immorari? καθ' ἑκάστους, ſigillatim, particulatim. οἱ καθ' ἑκάστους, per ſe tantùm. τὰ καθ' ἕκαστα, ſingularia. καθ' ἑκάστην, quotidiè, Gaza de Senect. καθ' ἓν ἕκαστον ἐξετάζειν, i. ſingula, Demoſth.

Ἑκάστοτε, quotidie, ſemper, vbique, quotannis, crebró.

Ἑκάστοτε, frequenter, vbilibet, paſſim, vndique, vbiq;, ſingulatim. Herodot. ἐπιτάσσων τῇσι πόλισιν, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti paſcerent.

Ἑκάστω, longiſſimè, ποῤῥωτάτω. Herodot. πρὸς ἑωυτοῦ ἑκάστω οἰκημένους, procul à ſe habitantes.

Ἑκάτειον, ου, τὸ, terriculum, terror ex laruis, Cælius lib. 6, cap. 38. τὰ Ἑκάτεια, apud Ariſtoph. Interpres exponit, τὰ τῆς Ἑκάτης ἀγάλματα.

Ἑκαταῖος, ὁ, Hecatæus, proprium nomen cuiuſdā rhetoris, de quo meminit Plutarch. in Lycurgo. Ἑκαταῖος ὁ Ἐρετριεύς, Hecatæus Erethrieus, Idem in vita Alexand.

Ἑκάτειον, τὸ, Hecatæ ſtatua.

Ἑκατεράκις, vtraque vice, bis.

Ἑκάτερθεν, pro ἑκατέρωθεν, vtrinque, ex vtraque parte. Cum Genit. apud Herodot. Hom. Iliad. γ, ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, i. ἐξ ἑκατέρου πλήθους.

Ἑκατερίδες, αἱ, genus ſaltationis, in qua manus alternatim mouere aſſueſcebant.

Ἑκάτερος, α, ον, vterque, alteruter. εἰς ἑκάτερον μέρος, vtroque verſus. παρ' ἑκάτερον καθίζειν ἀντιγραμμάτους, Budæus in Epiſt. i. altrinſecus aſſeſſores adhibere. ἐφ' ἑκάτερα, vtrinque. ἀφ' ἑκατέρων pro eodem etiam dicitur. τρεῖς ἑκατέρων διαστάσεις, tria vtrīque interualla, Plato in Timæo. ἑκατέρων διδόμενοι, inuicem dantes, Thucyd. τῶν ἑκατέρων ἐκλέξαι τὸ λυσιτελέστερον, Phalaris, ex vtriſque deligere quod ſit cōmodius. ἑκατέρους δισμυρίους, vtrinq; vicies millenos.

Ἑκατέρω, longius. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστὶ, ex altera parte cœnaculi, Herodot.

Ἑκατέρωθεν, vtrinque: dicitur & παρ' ἑκάτερα pro eodē.

Ἑκατέρωσε, vtroque verſus.

Ἑκατέρως, vtrobique, vtroque modo.

Ἑκατέρωτι, vtrobique.

Ἑκάτη, ης, ἡ, Hecate, filia Aſteriæ & Perſei, Heſiod. in Theogon.

Ἑκατηβέτης, ὁ, longè iaciēs, iaculans procul, promptè iaculator, peritus iaculandi. παρὰ τὸ ἑκὰς, καὶ τὸ βέλος, καὶ πλεονασμῷ τῆς τε συλλαβῆς. Iliad. α, μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος, i. πόῤῥωθεν βάλλοντος, εὐστόχου τοξότου. Nonnulli ab ἑκατὸν, i. centum: quòd ἑκατὸν βέλεσι τὸν δράκοντα τὸν ἐν Πυθοῖ ἀνεῖλε.

Ἑκατηβολέτης, ου, ὁ, &

Ἑκατηβόλος, à longè iaculans, epitheton Apollinis.

Ἑκατήσια, ſacrificia Hecates.

Ἕκατι, ἕκητι, cauſa, propter, gratia. ἕκατι γάμων τῶν Ἰάσονος, propter nuptias Iaſonis, Eurip. in Medea, i. ἕνεκα. Pro procul. Lucianus, νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτείνετέ με, nūnc igitur ſemotis verbis ſeu poſthabitis, interficite me: ſic puto exponendum.

Ἑκατόγχειρ, ειρος, ὁ, &

Ἑκατόγχειρος, ου, ὁ, centimanus: AEgæonis vel Briarei epitheton, αἰολικῶς pro ἑκατοντάχειρος.

Ἑκατόμβαια, τὰ, feſta, & certamina apud Græcos olim.

Ἑκατόμβοιος, ου, ὁ, valens centum boues. Erat autem βοῦς monetæ genus apud Athenienſes, à bouis effigie, quā in ea inciderat Theſeus: valebat duas & ſeptuaginta ſiliquas. Inde apud Homer. hecatōbœa & enneabœa arma.

Ἑκατομβαιὼν, ῶνος, ὁ, Aprilis, Attica lingua, propter Apollinis ſacrificia: prius Κρόνιος, ſiue Κρόνιος μὴν proter Saturni ſacra dictus, Etymolog. Cælius libro 10, cap. 6. Hic menſis ab aliis dicitur ἱπποδρόμιος, vt eſt apud Plut. in

in Camillo. Gaza Iunius exponit,apud Ariſtot.lib.5.Animal.cap.11,& lib.6,cap.17,& apud Theophr.cap.12,li.4.hiſtor.plant.Plutar.ἱσαμένου μηνὸς ἑκατομβαιῶνος,ὃν μακεδόνες λῶον καλοῦσι,ἕκτῃ.Interpres vertit,circa Idus Auguſti.

Ἑκατόμβη,ης,ἡ,hecatombe,ſolennes hoſtiæ,ſacrificium ſolenne cẽtum boum.ἡ πολυτελὴς ἢ τελεία θυσία.Iliad.α, ἀχαιοὺς ἐπιμέμφεται,εἴθ᾽ ἑκατόμβης,id eſt,τελείας θυσίας,ἤτοι ἀπὸ τῶν ἑκατὸν βοῶν,ἤτοι ἀπὸ ἑκατὸν βάσεων, ὅ ἐστιν ἐξ εἴκοσι πέντε ζώων,inquit interpres,vel à centum bobus,vel à cẽtum pedibus hoc eſt, à viginti quinque bobus.centumtaurilia vertit Helius Eobanus.

Ἑκατόμβοιον,ου,τὸ,monetæ genus.

Ἑκατόμβοιος,ὁ,centum boum pretio dignus,aut cẽtum aureorum nũmûm. ἑκατόμβοια τεύχεα, id eſt, ἑκατὸν βοῶν ἄξια,id eſt,arma centenaria, centum bobus æſtimata.Antiqui enim multis de cauſis bouem honore afficientes,in nũmi altera parte bouis effigiem,alteram regis imprimebant. Hom.Iliad.ζ,ἑκατόμβοιος δ᾽ ἐννεαβοίων.

Ἑκατόμπεδον,ου,τὸ,tẽplum Athenis,ab omni latere centum pedes patens, quod & à nonnullis παρθενὼν vocatur. Plutarc in Pericle. τὸν γὰρ ἑκατόμπεδον παρθενῶνα καλλικράτης εἰργάζετο καὶ ἴκτινος,quod enim vocant Hecatompedum Parthenona, Callicrates fecit & Ictinius.Eſt & nomẽ regionis,Cælius lib.10,cap.6.

Ἑκατομπλασίων,ονος,ὁ,centuplus,centuplicatus.

Ἑκατόμπολις,εως,ἡ,habens centum ciuitates,Cretæ inſulæ epitheton.

Ἑκατόμπους,οδος,ὁ καὶ ἡ,centipes.

Ἑκατόμπυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,habens centum portas.

Ἑκατὸν,centum.παρὰ τὸ ἕχω τὸ ἐπέχω.ſumitur etiam infinitè ꝑ magno & multo. Heſio. ἑκατὸν δέ τε δούρατ᾽ ἀμάξης.

Ἑκατόνζυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,centiremis,centum tranſtrorum.

Ἑκατόνταμον,multum,magnum,auguſtum.

Ἑκατονταέτης,centum annorum,centenarius.

Ἑκατοντακέφαλος,centum capita habens, Ariſtoph.νεφ. ἐλοφόμην δ᾽ ἑκατοντακεφάλα τυφῶ,&c. Genit.eſt Doricus.

Ἑκατοντάκις,centies.

Ἑκατοντάπηχυος,ου,ὁ καὶ ἡ,centum cubitorum.

Ἑκατονταπλάσιος,ου,ὁ,καὶ

Ἑκατονταπλασίων,ονος,ὁ,centuplus.

Ἑκατοντάπυλος, centum portarum. ἑκατοντάπυλος θήβη, in Epigram.

Ἑκατοντάρχης,ου,ὁ,καὶ

Ἑκατόνταρχος,ου,ὁ,centurio,tribunus. ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων,centuriones equitum,Xenoph.

Ἑκατοντὰς,άδος,ἡ,centuria,id eſt,numerus centum continens. ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα, mille ſexcẽti. ἑκατοντάδες δύο, ducenti. ἑκατοντάδα θηρίων,centum beluas.

Ἑκατοντάφυλλος,ὁ καὶ ἡ,centum folia habens. ἑκατοντάφυλλα ῥόδα,roſæ centifoliæ, Theoph.lib.6,cap.6.hiſt.plant.

Ἑκατοντάχους,centuplus,Bud.Comment.

Ἑκατοντάχοος,cum centeſimo fœnore reddens.

Ἑκατόγχειρος,ου,centimanus,Iliad.α,A Eolicè pro ἑκατοντάχειρ.

Ἕκατος,ου,ὁ,Apollo,τοξικὸς,ὁ μακρόθεν βάλλων.Iliad.α,ἀγόρευε θεοπροπίας ἑκάτοιο, qui longè ſagittas iaculatur:ab ἑκὰς. Fœm.ἑκάτη,pro Diana ponitur:vt φοῖβος & φοίβη dicitur.

Ἑκατοστὺα,ας,ἡ,centuria,Plutar.in Romulo.

Ἑκατοστὸς,ῦ,ὁ,centeſimus,centuplus.ἐπ᾽ ἑκατοστῇ,ad centena,id eſt,centuplum,Herodot. ἡ ἑκατοστὴ,centeſima vſura, Bud.de Aſſe.

Ἑκατοστύες,αἱ,centuriæ.

Ἑκατοστὺς,ύος,ἡ,ordo centenus.

Ἑκατοστεύουσα κριθὴ,centuplum hordeum,Geneſ.26.

Ἐκβαβάξαι,commouiſſe,excutere.

Ἐκβαίνω,μ.ήσομαι, ἀόρ.β, ἐξέβην, euenio,elabor,exeo,diſcedo,euado,excedo, egredior, prætereo. Iliad.α, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,in littus egrediebantur.Cũ Genit.Ibidem.ἐκ δὲ χρυσηῒς νηὸς βῆ,de naue exit.Chryſoſt. τῆς τέχνης ἀπεσχισμένης καὶ οὐδεμίαν ἐχούσης μηχανὴν,ἀλλὰ παντελῶς ἐκβεβηκυίας,&c.ἐκβὰς εἰς νῆα,conſcenſa naue. μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεὼς, Thucy. ἐκβαίνει τῆς φύσεως,à natura diſcedit. ἐκβεβηκυίας τῆς κινήσεως τῆς γῆς, humo temperiem ſentiẽte ac intumeſcente, Gaza ex lib.3. Theoph.de cau.plant. ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας, à ferendis legibus me vindico,euado,defungor, leuor. à Platone ἐκβαίνω, pro deſilio & deſcendo ex equo, Homer.Iliad.γ,ἐξ δ᾽ ἔβαν αὐτοί.Pro tranſgredior, Plato de Republ.lib.1,cum Accuſat.τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι,in eum qui hoc ius violat, animaduertũt.Idem 2, de Republ. τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν dicit, pro de ſua ſpecie exire,ſuam formam relinquere, i. ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας.

Ἐκβακχεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι,debacchor,perterrefacio,celebro feſtum indecorè.

Ἐκβακχεύω,incito,rapio,Plutar.cum Accuſat.

Ἐκβάλλομαι,iacturam leuandæ nauis cauſa facio. In Actis Apoſt.ἐκβαλλόμενοι σῖτον.Aliquãdo eſt egredior. Item rideor. ἐκβληθῆναι ὑπὸ τῶν ἡμετέρων,explodi,irrideri à noſtris.

Ἐκβάλλω,μ.αλῶ,π.βέβληκα,profero,educo,emitto,edo, expromo,ablego,eiicio,expello.Plato Epiſt.7,αὐτὰ ἐτόλμησεν εἰς ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν,hæc temerè edendo auſus eſt abſurditati & diſcrepantiæ ſubiicere.Et aliquando in exilium expello, Demoſth. ἐκβάλλω ἐκ τῆς πατρίδος.Iſocrat.ἐκβάλλω ἐκ τῆς ἀρχῆς, imperio deturbo. Item rumpo,exeo, vt ἐκβάλλει ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν,pro ἐμπίπτει.Item partum abigo,abortum pario, Theop.9.& Plutarchus. Latinis quoque eiicere idem dicitur. Vlpian. Si mulier pugno,vel equa ictu à te percuſſa eiecerit. ἐκβάλλειν εἰς τὴν μάχην,in aciem educere, in argumento libri 2. Iliad.ἐκβάλλειν,pro reiicere & repudiare, Plato 2.de Rep. ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον,reiicere oportet. ἐκβεβλημέναι πόλεις,vrbes deſertæ,id eſt,ἀνάστατοι, vnde ciues eiecti ſunt, Plato Epiſt.7.

Ἐκβαρβαρῶσαι,barbarum reddere,& efficere,Iſocrat.& Athen.vnde ἐκβαρβαρωθῆναι,paſsiuè apud Strab. barbariores fieri.Plato Epiſt.8, κίνδυνος ἥξοιτο σικελίᾳ τῇ τῶν ἑλλήνων ὑπὸ καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι.ἐξεβαρβάρωσε τὴν πόλιν,ciuitatem effecit barbaram, Iſocr.in Euagora.Ibidem legitur ἐκβεβαρβαρωμένος, i. barbar⁹ effectus.

Ἔκβασις,εως,ἡ, prouentus, euentus,egreſsio,exitus,ecbaſis,diſceſſus,euaſio.Apoll.2,καὶ ἔλπομαι ἰοῦ πόρον ἐμπαχέεσσιν εἰς ἔκβασιν,ad euadendum,ad id vt euadamus.

Ἐκβεβαιόω,confirmo,fortifico,conſtabilio,aſſero.

Ἐκβιάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι, vim facio,compello,violo,vi perrumpo,vi reiicio,extorqueo,vi exprimo,elaboro,exprimo:vnde ὁ ἐκβιασθεὶς,paſsiuè,vi reiectus:& ἐκβιαζόμενοι,vi oppreſſi.

Ἐκβιβάζω,μ.άσω,π.ακα, duco,probo. Accuſ.ἐκβιβάζοντες ἐκ τῶν νεῶν,è nauibus eiicientes, Thucyd.

Ἐκβιβαστὴς,ου,ὁ,exactor,id eſt,coactor,executor.

Ἐκβοάζειν,vlulare,θρηνεῖν μετὰ κραυγῆς.

Ἐκβλαστάνω,καὶ

Ἐκβλαστέω,ῶ,germino. Numer.cap.7,ἐκβλαστήσει ῥάβδος, germinabit virga. ἐκβεβλάστηκεν τῆς σαρκὸς,ex carne germinauit.

Ἐκβλάστημα,ατος,τὸ,germen.

Ἐκβλάστησις,εως,ἡ,ſurculus,germinatio.ἐκβλάστησις πρώτη,prima germinis eruptio, prima germinatio, Dioſcor. lib.1.& ibidem,ἐκβλάστησις τῶν φύλλων, primus foliorũ partus,prima foliorum germinatio.

Ἐκβλίζω,elido,exprimo.

Ἐκβλύζω,effundo,emano,ſcaturio,redundo,abundo.

Ἐκβοάω,ῶ,proclamo:vnde ἐκβεβοημένος,celebris,diuulgatus,famoſus. ἐκβοήσαντες ἐκ τῶν μεγάρων, cũ vociferatione procurrentes.

Ἐκβοηθεία,ſuccurſus,opitulamen.

Ἐκβοηθέω,ῶ, ſubſidium fero, accurro,auxilior,ad vim arcendam procurro. ἐκβοηθεῖ πρὸς τὰ ὄρια, Thucyd.

Ἐκβολὰς,άδος, abortus. Item purgamentum argenti,apud Strabonem.Item tumulus.

Ἐκβολβίσαι,radicitus, & cum bulbo euellere.

Ἐκβολὴ,ῆς,ἡ, eiectio,expulſio,iactus,iactura,præda. ἐκβολὴν ἐκποιεῖ,iacturã facit. Dicũtur etiã ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν, oſtia fluminum. Ariſtot.de mũdo,πηγῶν ἀναβλύσεις καὶ ποταμῶν ἐκβολαὶ,&c.ἐκβολαὶ τοῦ νείλου, Nili fauces.Itẽ præter exitum fluminis, etiam quencunque exitum ſignificat per loca anguſta & intercepta,vt Plut.in Demetr. ἅμα δὲ ταῖς εἰς συρίαν ἀποτειχίζειν ἐκβολαῖς. Dioſcorid.lib.3,cap.129,ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ, imus caulis, eruptio caulis. περὶ σίτου ἐκβολὴν, quum frumenta iam extant in ſpicis, Thucyd. vbi Interpres, σίτου ἐκβολὴν, τὴν τῶν ἀσταχύων ἐκ τῆς καλύκων φύσιν φησί. ἐκβολὴ τοῦ λόγου, orationis digreſsio, Philoſtrat. Thucyd. ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην, ab inſtituto ſermone ſũ egreſſus,id eſt,τὴν ἐκτροπήν.

Ἐκβόλιμος,ου,ὁ,exemptilis,abiectus,abiectitius,eiectus, eiectitius,abortiuꝰ: vt ἐκβόλιμα ᾠὰ,eiectitia oua. Et Plin. AEgyptus ecbolimam habet vuam abortiuos faciẽtem. ἐκβόλιμον ἔμβρυον,partus abortitius.

Ἐκβόλιον,τὸ, medicamentum,quo medici vtuntur abigẽdis infantibus in vtero enectis,quod & φθόριον dicitur, Latinè eiectorium. Dioſcor.lib.2, cap.80. ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων, abortus eiiciens, eiectiones exinaniens. Idem lib.4,cap.280, ἐκβολίοις χρώμεναι,id eſt, veneficiis vtentes,quibus abortum faciant.

Ἔκβολος πόντου, Eurip.id eſt,ἐκβολὴ,eiectio, vt eſt portus,quo naues eiiciuntur & emittuntur. item ἔκβολος, ὁ ἔξω βεβλημένος,profligatus,eiectus.

Ἐκβόσκεσθαι,depaſci,διεσθίειν,conſumere.

Ἐκβόσκω,cõſumo, Alexan.Aphr. ἐκ πολλῶν ξηρότητος ἐκβοσκούσης τὰ ὑγρὰ,γίγνεται ἡ δίψα. Idem, ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ὅλους,&c.humorem exhauriens.

Ἐκβράζω,μ.άσω, π.ακα, emitto, eiicio,ebullio, ebullire facio,Eſdræ li.2,c.vlt.ἐξέβρασα αὐτὸν ἀπ' ἐμοῦ,fugaui à me.

Ἔκβρασμα,τὸ,naufragium, reliquiæ nauis in littus reiectæ.Item ebullitio,eiectio.Dioſcor.lib.5,αὐτομάτως γίνεται ὥσπερ ἔκβρασμα ὂν ἰνδικῶν καλάμων, ſponte naſcitur tanquam ſpuma germinatione Indicis arũdinibꝰ exiẽs,ſpõte naſcitur in arundinibus ſpumæ modo erumpens.

Ἐκβρασμὸς,οῦ,ὁ,ebullitio,tumulus. Hieron.in capite.2. Naum,ἐκβρασμὸς,ebullitio,quæ ſignificantius in Græcò dicitur.Siquidem ἐκβρασμὸς in iſtiuſmodi rebus ponitur quum quod latebat intrinſecus,erumpit in faciem: vnde papulæ quoque, quę poſt ægrotationem naſcuntur in labiis,vocantur ἐκβράσματα.

Ἐκβράσσω,ebullio,expello. ἐκβράσσεται κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς,æſtu in littus expuitur,erũpit in littora, Dioſc.l.1, c.101. Chryſoſt.νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβεβρασμένους,eiectos.

Ἐκβρυχάομαι,ῶμαι,rugio.

Ἔκβρωμα,τὸ,abortus.

Ἐκγαλακτοῦμαι,lacteſco.

Ἐκγαλακτόω,in lac redigo.

Ἐκγαμίζω,eloco nuptum. ἐκγαμίζεσθαι, elocari,nuptui dari,cap.21.Euang.Matth. ἐκγαμίζειν, id eſt,dare nuptui, ad ſoceros & ſocrus pertinet.

Ἐκγαμίσκονται,dantur nuptui,cap.12.Euang. Marci,& Lucæ 20.

Ἐκγαυρόομαι,οῦμαι,iacto. ἐκγαυροῦμαι τ' ἀξίωμα τ' ἀνδρὸς,dignitatem viri exaggero,Euripid.

Ἐκγεγαὼς,progenitus,Genit.Apoll.2,μαρνάμενοι χερσὶν ἐκγεγαῶτας. Et ἐκγεγαυῖα, Heſio. διὸς ἐκγεγαυῖα, Iouis filia, id'eſt, ἡ ἐκ τοῦ διὸς γεννηθεῖσα. ἐκγεγαὼς θεῶν. ἐκγεγάτην,nati ſunt,Apoll. ἐκγεγαὼς τοῦ θεοῦ,ex Deo genitus. οἱ ἐκγεγαῶτες,cognati.

Ἐκγελῶ,effuſè rideo,arrideo.

Ἐκγεγώτης,ου,ὁ,ortus,oriundus. ἐκγεγῶτες λακεδαίμονος,nati Lacedæmone,Eurip.

Ἐκγιγαρτίζω,eximo vinacea. ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, vuæ paſſæ eximo vinacea,eximo nucleos, Dioſcor.lib.1,cap.14: & ibidem,ἐκγιγαρτισμέναι σταφίδες,vuæ paſſæ quibus exempta ſunt vinacea,vuæ paſſæ acinis ſuis purgatæ.

Ἐκγίνομαι,naſcor ex,enaſcor. οὐ γὰρ ἐξεγένετο. ἐκγίνεται ὑμῖν ποιήσασθαι,id eſt,ἔξεστι, ἐξουσία γίνεται,licet, AEſchin. Herodot. ἐκγένοιτό μοι ἀθηναίους τίσασθαι, contingat mihi vt Athenieſes vlciſcar. Idem, οὐκ ἐξεγένετο δικαιοτάτῳ ἀνδρῶν βουλομένῳ γενέσθαι,iuſtiſsimo virorum volenti eſſe non licuit. ἐκγίνεταί σοι τοῦτο,id tibi detur & liceat,Ariſtoph.

Ἐκγοητεύω,μ.εύσω,π.ευκα,circunuenio verbis,pręſtigiis illudo. Accuſ.

Ἔκγονον,ου,τὸ,ſoboles,progenies,fœtus,filius. Sic Ianus Laſc.in Epigram. Nazanz. φῶς τὸ τοῦ πικροῦ πυρὸς ἔκγονον,lumen amari ignis fœtus.

Ἔκγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, filius,filia,nepos, & neptis, ἀπόγονος, ſatu ſeu partu editus. Odyſſ.ο,γενεὴν γε μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,id eſt, Melampode oriundus. Plato 2.de Republ. γεωργοὶ τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι, liberis tradent ſeu poſteris. Idem Epiſt.7,οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς καὶ παισὶ παίδων τε ἐκγόνοις,non expedit ipſis & filiis & filiorum natis. Iſocrates in Euagora,αἰακὸς ὁ διὸς ἔκγονος, AEacus Ioue ſatus,id eſt,filius. ἔκγονος ὁ ἡρακλέους,originẽ ab Hercule ducens,Iſocrates. ἔκγονοι μουσῶν, muſarum alumni, Plato de Legib. ἔκγονοι χώρας τραχείας, in regione aſpera nati, Idem. Ἔκγονος δειλίας ἀργία, ignauia parit inertiam, Idẽ. ἔκγονος παιδειῶν,diſciplinis imbutus, Idem Plato de Legib. οἱ ἔκγονοι,

Ἔκγραφος,ου,qui monſtrat quibus argumentis dato circulo(verbi gratia) imperatum trigonum, vel quid aliud poſſumus conuenienter aſcribere, Capell.

Ἐκγράφω,μ.ψω,exſcribo.

Ἐκγυτεύω,ſcrutor.

Ἐκδάκρυον,ου,τὸ,lachryma ſtillans,gutta dum cadit.

Ἐκδακρύω,μ.ύσω,illachrymor.

Ἐκδανείζω,fœnero,mutuo. Ariſtot.2.OEcon. τῇ πόλει ὡς ἐκδανείσωσι χρήματα, vt ciuitati pecuniam poſſent priuati credere. Exod.cap.22,ἐὰν ἐκδανείσῃς ἀργύριον τῷ ἀδελφῷ,ſi pecuniam mutuam dederis fratri. cap.23. Deuteronom. ἐὰν ἐκδανείσῃς, τῷ ἀλλοτρίῳ ἐκτοκιεῖς,ſi fœnerabis, alieno fœnerabis,ſeu ad vſuram commodabis.

Ἐκδαπανάω,ῶ,conſumo,expendo.

Ἐκδεδιαιτημένος, licentioſè viuens, qui ordinato victu non vtitur.

Ἐκδεὴς,vilis,imperfectus.

Ἔκδεια,ας,ἡ,inopia, Interp. Thucy. ἔκδεια ἑκούσιον,ἔνδεια ἀκούσιον. ἄλλως, ἐκδείας,ἐκ ἐνδείας,τουτέστιν,ἀπολείψεις,ἀτελείας,id eſt,detrectatio & recuſatio,quum quis cauſatur penuriam. ἐκδείας χρημάτων, penuria pecuniarum, Thucyd.

Ἐκδείκνυμι,oſtendo.

Ἐκδειματόω,μ.ώσω,π.ωκα,terreo,timore percello. Accuſat. Plato 2. de Repub. μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων,neque filiolos territent matres.

Ἔκδεξις,exceptio. Herodot. ἔκδεξις βασιλείας,regni ſucceſsio.

Ἐκδέρω,μ.ερῶ,π.αρκα,pellem detraho,virgis cædo.

Ἐκδέχομαι,μ.ξομαι,π.γμαι,excipio,id eſt,ſuccedo,prohibeo,repello,διαδέχομαι: Depon. Accuſ.iung. τούτου ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείαν, huic in regno ſucceſſiſſe, Herod. ἐκδέχεται κινοῦντι κινῶν, mouenti mouẽs ſuccedit, Ariſtot.in Problem.

Ἐκδέω,μ.ήσω,vel ἔσω,alligo,ſuſpendo,ligo.

Ἔκδηλος,ου,ὁ καὶ ἡ. manifeſtus, ſupereminẽs. ἔκδηλος βίος, vita illuſtris,ſpectabilis,conſpicua. ἔκδηλον θῆκε,in Epigr.

Ἐκδηλόω,ῶ,explico,reddo conſpicuum.

Ἐκδημαγωγέομαι,voce paſsiua,&

Ἐκδημαγωγέω,duco populum,populariter vinco.

Ἐκδημέω,μ.ήσω,π.ηκα,peregrinor, foris ago,domi non ſum. Contrarium eſt τῷ ἐνδημέω, Neutr.abſol. ἐξεδήμησε ἐς τὴν ἑλλάδα,in Græciam peregrinatus eſt. ἐκδημήσομεν πρὸς θεὸν, Nazanz.

Ἐκδημία,ας,ἡ,peregrinatio,digreſſus. Nazanz. ἐκδημίαν μελλόντος. Chryſoſt. μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν,poſt hinc diſceſſum: de deceſsione ab hac vita.

Ἐκδημοκοπῶ, popularitate mihi populum ſeruire perpello, Bud. Comment.

Ἔκδημος,ου,ὁ καὶ ἡ,longinquus, peregrinus, externus,foris,

ris, peregrè agens. ἔκδημος ἔξοδος, id eſt, ἀποδημία, externa profectio, Thucyd. ἔκδημος ἔρως, externus amor, abductus, Eurip. ἔκδημος πόλεμος, externũ & lõginquum bellũ. ἔκδημος φυγὴ, Idem. ἔκδημος ξένος, qui peregrè agit. Cum Genit. ἔκδημος ὢν δωμάτων, qui procul à penatib⁹ foris agit, Idem. ἔκδημος τῆς γῆς χθονὸς, Idem Euripid.

Ἐκδιαδοχὴ, ῆς, ἡ, traditio.

Ἐκδιαιτάω, malè adminiſtro, luxurioſè viuo, Appian. ordinato victu non vtor, tranſgredior, Genit.

Ἐκδιαίτησις, εως, ἡ, tranſgreſsio regulæ viuendi.

Ἐκδιάσμα, ſtamen, penium.

Ἐκδιδάσκω, edoceo, planè doceo. Ariſtoph. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς. ἐκδιδάσκομαι, diſco. ἐκδιδάσκομαι τὴν ἑλλάδα γλῶτταν, lingua Græca imbuor. ἐκδιδάσκειν ἐς παῖδας σοφοὺς, eximiè & nimis anxiè filios erudire, ſeu curare edocendos, Eurip.

Ἐκδίδομαι, loco, eloco, in matrimonium colloco. ἐξέδοτο τὸν ἀμπελῶνα τοῖς γεωργοῖς, locauit vineam agricolis, in Euang. Matth. ca. 21. ἐκδιδόμενος πολλὰς θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, qui filias multas optimatibus in matrimonium locauit, Plutarch. in Theſeo. ἔκδου θυγατέρα, matrimonio filiam loca.

Ἐκδιδράσκω, & Ionicè, Ἐκδιδρήσκω, profugio, clàm fugam facio.

Ἐκδίδωμι, μ. ώσω, π. ωκα, loco, eloco, operam alterius cõduco, dedo, trado, do, edo, id eſt, patefacio, publico. Homer. Iliad. γ, κτήματ' ἅμ' αὐτῇ ἔκδοτε, id eſt, ἀπόδοτε, reddite. ἐκδίδωμι λόγον τὸν περὶ λυκούργου, Lycurgi res geſtas literis mãdo, Plutar. in Theſeo. ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον, de his proprium quiddam literis prodidit, Idem in Theſeo. γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, ſcriptam orationẽ publicauit, Idem in Fabio. In Romulo, ἐξέδωκε πρῶτος εἰς τοὺς ἕλληνας, primus Græcis literis illuſtrauit. Ibidem, ἐκδοῦναι δοκεῖ ῥώμης κτίσιν, primus videtur ab vrbe cõdita hiſtoriam edidiſſe. ἐκδοῦναι τὴν χρόνων ἀναγραφὴν, edidiſſe temporum deſcriptionem, Idem in Numa. ἐκδοῦναι βίβλον, edere, Athenæus. ἐκδίδωσι τὴν δύναμιν, vires exhibet, vim habet, Dioſcorid. lib. 1, cap. 73. ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, fructum edit, profert, Idem lib. 5. ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι, edũt ſeu emittunt electrum populi arbores, Lucian. ὡς ἐκδίδωσι τὴν τῆς τροφῆς λειτουργίαν τοῦ στόματος, oris officio, quod cibo cõficiendo tribuitur, caret, Ariſtot. lib. 3. de partibus Animaliũ. Pro dedo, Plut. in Theſeo, ἐκδιδόναι δαίδαλον αὐτῷ κελεύων, dedere ſibi Dædalum iubens. ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας, dedidiſſe interfectores, Idẽ in Romulo. Pro prodo atque hoſti permitto. Pro loco, Plutarch. in Publicola, ἐξεδώκει ἅρμα κατὰ κορυφὴν τοῦ ναοῦ ἐπιστῆσαι κεραμεοῦν δημιουργοῖς τισι, figulis quibuſdam currum fictilem fingendum mandarat, quem ſuper tẽpli pinnaculum ſtatueret. Bud. in Epiſt. τὸ οἰκοδόμημα θεμέλιον ἔργον ἐκδεδωκὼς, id eſt, locans. Apud eundẽ. ἐκδίδωμι ὑπογράψαι, loco deſcribendum. Item ἐκδίδωμι, irrumpo, dilabor, intro, defluo, ſubeo in. ἐκδιδοῖ ἐς ἕλεα, in paludes euoluitur, aut euadit. ἐκδιδοῖ ἐς χάσμα, conditur in voraginem, Herodot. ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, influit in alium flumen, Idem. Pro colloco in matrimonium, Plato 2. de Republ. γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται, id eſt, quibus velit filias collocare. Pro affero, Ariſtophan. in Plut. ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, huc faces quiſpiam afferat. ἐκδιδοῖ εἰς ὕψος, in altum ſurgat.

Ἐκδιηγέομαι, totum narrare, enarrare.

Ἐκδικάζω, iudicia exerceo, vlciſcor. ἐκδικασθεισῶν τῶν δικῶν, id eſt, peractis iudiciis. ἐκδικάζομαι, reum perago, iniuſtum eſſe oſtendo iudicibus, apud Iſocrat.

Ἐκδικέομαι, οῦμαι, pœnam luo.

Ἐκδικέω, μ. ήσω, π. ηκα, defendo, vindico, vlciſcor in alicuius gratiam. vt ἐκδικῶ σε, te & ſcelus vlciſcar. & ἐκδικῶ σοι, iniuriam tibi illatam vlciſcar: quod etiam δικαιοδικεῖν dicitur. Lucas tamen Euang. cap. decimo octauo Euang. dixit, ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου, vindica me de aduerſario meo: ſic vertit Eraſmus. Item cum præpoſitione, libro 1. Regum, cap. 18, ἐκδικῆσαι εἰς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως, de regis inimicis vltionem ſumere. & capite 3. libri eiuſdem, ἐκδικῶ ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, iudico domum eius. Exod. cap. 21, δίκη ἐκδικηθήσεται, ſumetur de eo ſupplicium. Item ἐκδικεῖν, id eſt, perſequi, agere & experiri ad ius ſuum obtinendum. Item ſibi arrogare, cano. 20. cõcilii Sardicenſis. ἐκδικεῖν ἑαυτῷ ἐπισκόπου ὄνομα, ſibi epiſcopi nomen vendicare. ἡ τῶν ἰδίων ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, rei vendicatio, in Pandect. ſæpius.

Ἐκδίκησις, εως, ἡ, vltio, retributio mali, vindicta, actionis perſecutio. ἐκδίκησιν σου ποιῶ, vicem tuam vlciſcor, cap. 7. Act. Apoſtol.

Ἐκδικητὴς, οῦ, ὁ, vltor, perſequutor, cuius munus eſt iudicio experiri contra eos, qui aurum, vel argentum, vel pecuniam reipubl. debent, Bud. Comment. & Annot. poſt.

Ἐκδικία, ας, ἡ, vltio.

Ἔκδικος, ου, ὁ, iniuſtus, vltor, vindex, defenſor. in l. vt per. C. de anima. except. Cicero in Epiſt. Legatos audio miſſos eſſe, ſed malo ecdicos, vt aliquid confici poſſit, &c.

Ἐκδιόθεν, ex Ioue, diuinitus. Heſiod. ἤματα δ' ἐκδιόθεν πεφυλαγμένος. Apollon. 2, ἤλυθεν ἐκδιόθεν πνοιαὶ, &c.

Ἐκδιφρεύω, è curru deturbo, è curru eiicio, è ſella decutio.

Ἐκδιψάω, ῶ, ſitio.

Ἐκδιωκτέον, propulſare oportet.

Ἐκδιώκω, μ. ώξω, π. ωχα, expello, punio, perſequor, exporto, id eſt, mitto in exilium, Accuſat.

Ἐκδίωξις, εως, ἡ, inſectatio.

Ἐκδορὰ, ᾶς, ἡ, excoriatio, euulſio. πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, ad euellendas lepras, ad exterendas lepras, Dioſcorid. lib. 5, cap. 129.

Ἐκδόρια, τὰ, deſquammatoria, ſiue eraſoria medicamẽta, quæ cutis continuitatem ſoluunt, vrendíque vi & poteſtate cutis eius aliquam partem auferunt, Dioſcorides li. 3, ca. 70, μίγνυται τοῖς διὰ κανθαρίδος ἐκδορίοις πρὸς τὸ ἀντιπράσσειν ταῖς ἐπιγινομέναις δυσουρίαις, miſcetur deurentibus cantharidum medicamentis, quæ ecdoria vocant, vt inde exortis vrinæ difficultatibus reſiſtat, ſic Ruellius. Marcell. autem, miſcetur & iis quæ à deſquãmando Græci ecdoria cantharidibus facta appellant, vt vrinæ difficultatib⁹ quæ ex illórum vſu ſuperaccedunt, aduerſetur. à verbo ἐκδέρω, id eſt, excorio, dicta ſunt, quòd exulceratam cutẽ auferant.

Ἔκδοσις, εως, ἡ, erogatio, expenſa, editio, locatio, traditio in matrimonium, deſcriptio, traditio. ἔκδοσις οἰκοδομήματος, elocatio, Bud. in Epiſt. ἐκδόσεις παρθένων, virginum elocationes. Lucian. ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι, filias collocare, Plato de Legib.

Ἐκδοτέον, manifeſtandum.

Ἔκδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, deditus, dedititius, Datiuo. ἐκδότους ποιοῦμαι τοῖς βαρβάροις, dedo barbaris, Iſocrat.

Ἐκδοχεῖον, τὸ, promptuarium, ciſterna, receptaculum.

Ἐκδοχὴ, exceptio, expectatio, ſucceſſus, ſuſceptio, ſubſecutio, ſequela, ἀκολουθία.

Ἐκδραμὼν, excurrens, erumpens. ἐκδραμὼν δόλιχον, qui ſpatium decurrit, ſpacio decurſo, Gaza de Senect. ἐκδραμεῖν, excurrere. ἐκδραμοῦμαι, excurram: ab Aor. 2. verbi ἐκδιδράσκω, ἐξέδραμον.

Ἐκδρὰς, effugiens, elapſus: ab eiuſdem Aor. 1. ἐξέδρα.

Ἔκδραχμον, ſex drachmarum, ἑξάδραχμον.

Ἐκδρέπομαι, decerpo.

Ἐκδρομὴ, ῆς, ἡ, &

Ἔκδρομος, ου, ὁ, excurſio. Item ἔκδρομος, peruius, excurſor.

Ἔκδυμα, ατος, τὸ, exuuium, exuuiæ.

Ἐκδύομαι, exuo. Homer. Ilia. γ, τεύχεα τ' ἐξεδύοντο, i. ἀπεδύοντο ἐκδυσάμενος στολὴν, habitu poſito.

Ἔκδυσις, εως, ἡ, emerſio, tergiuerſatio.

Ἐκδυσωπέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, in cõtrarium diſſuadeor

Ἐκδυνέω, &

Ἐκδύω, exuo, excutio, exeo. Odyſſ. ξ, ἐκ μὲν με χλαῖναν ἔδυσαν, veſte me ſpoliarunt. δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύεται, iuſtus de anguſtia liberatur, Salomon Prouerbiorum 11. ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα, exuerunt eum chlamyde, capite 27. E-

uang. Matth. ἐκδῦναι κακῶν, emergere à malis. Eurip. ἐκδῦναι ὄλεθρον, exuere perniciem, effugere. ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ, vinculis exutus.

Ἐκεῖ, illic, ibi. Plato εἰσὶ γὰρ ἐκεῖ, ſunt enim ibi. Interdum pro illuc, illò. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos ſecuturos, Chryſoſtom. οἱ ἐκεῖ, qui eam incolunt partem, incolæ.

Ἐκεῖθεν, illinc, iſtinc. Nam Græci carent hac proprietate Aduerbiorum, quæ eſt apud Latinos, vt hinc ad primam perſonam referatur, hoc eſt, loquentis: iſtinc ad ſecundam: illinc & inde, ad tertiam. ἐνθένδε ἐκεῖθεν, hinc.

Ἐκεῖθι, illic, loci illius.

Ἐκείνῃ, illic. εἰ οἰκέοι ἐκείνῃ, ſi illic habitaret, ſi illuc commigraſſet, Herodot.

Ἐκεινισμὸς, τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον: ſicut Cicero dixit Lentulitatem & Appietatem, Bud. Comment.

Ἐκεῖνος, ἡ, ille: & κεῖνος Aeolicè, & ἐκεινοσί: vnde apud Ariſtoph. πλ. καὶ τουτονὶ γοῦν οἶδ' ἐγὼ κἀκεινονί. ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσι, pro ſua libertate poſtulant. vbi ἐκείνων ponitur pro reciproco, Thucydides. ἐκεῖνο φαίνετ' αὖ τοῦ τιθέντος, illi qui ponit ſeu facit & putat, Plato de Legibus. τῇ ἐκείνου συμβουλῇ αἱρούμενα, à ſuo concilio, Idem.

Ἐκεινονὶ, καὶ ἐκεινονὶ, pro ἐκεῖνος & ἐκεῖνον, Atticè, Ariſtoph.

Ἐκείνως, illo modo, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον.

Ἐκεῖσε, illuc, illo. Sophocl. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eſt eundum. Aliquando etiam pro illic. τοῖς τῆς ἐκεῖσε πολιτείας ἠξιωμένοις, iis qui cæleſti illa republ. digni habiti ſunt, Nazanz. Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι, τῇ μοι ἀποπεσεῖν ἐξέλιπε, redeo ad eam narrationẽ, vnde mihi diſceſſum eſt. ἐκεῖσέ εἰσιν αἱ χεῖρες, Demoſth. δεῦρο κἀκεῖσε, vltrò citróque.

Ἐκέκαστο: à verbo καίνω, id eſt, inſtructus erat, ſuperabat, præſtabat. ὃς ἀεὶ πάντας ἐκέκαστο, qui omnes ſuperabat, Apollon. ὀξυτάτοις ἐκέκαστο ὄμμασι, præditus erat.

Ἐκέκλετο, pro ἐκέλετο, πλεονασμῷ τοῦ κ. Odyſſ. ξ, ἐπέεσσι κέκλετο, id eſt, παρεκελεύετο, iubebat.

Ἔκερσα, totondi, incidi: à κείρω. Apollon. 2, ἐκερσεν.

Ἐκεχειρία, ας, ἡ, induciæ, belli feriæ, vacatio, ſpatium temporis, remiſsio: ab abſtinẽdis manibus dicta, Gellius libro 1, cap. 25. ὀλυμπιακὴ ἐκεχειρία, Olympiacæ feriæ, Plutarchus in Lycurgo. ἐκεχειρίας ἐνιαυσίους ἐποιήσαντο, annuas inducias fecere, Thucydid. ἐκεχειρία, ait Interpres, ὁ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ καὶ ἡσυχία: παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἱονεὶ ἐχεχειρία. ἐκεχειρίαν ἄγω, inducias ago, abſtineóque à bello. ἐκεχειρίαν ἄγω πρός σε, Lucian.

Ἐκέχειον, argentum.

Ἐκεχειρόγραφος, ὁ, ὁ, fecialis.

Ἔκζεμα, τὸ, feruida eruptio. ἐκζέματα, papularum eruptiones, feruidæ eruptiones, prurigines, Dioſcorides libro ſecundo.

Ἔκζεσις, eruptio. ἔκζεσις ἑλκῶν, vlcerum eruptio.

Ἐκζέω, efferueo, ferueo. ἐξέζεσε σκωλήκων, vermibus cõputruit, Herodot.

Ἐκζητέω, ῶ, quæro, exquiro, requiro. Nazanzen. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Iſaia, id eſt, viuentia inter mortuos inquiri.

Ἐκζῳόομαι, οῦμαι, animal fio. Theoph. cap. 9. lib. 4. de cauſis plant. de cicere. ἀπόλλυται καὶ ἐκζῳοῦται, Gaza vertit, perit atque vermiculatur.

Ἐξωπυρέω, excito. ἐξωπυρῆσαι συγγένειαν, renouare neceſſitudinem, Plutarchus in Romulo.

Ἑκὰς, longè.

Ἔκηα, pro ἔκαυσα. Iliad. α, κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα, adoleui. ἀντὶ τοῦ ὃ ἐμὲ ἔκαυσα, τουτέστιν ἐκάρπωσα. vnde πῦρ κῆαι, accendere ignem, & καῦσαι: de quibus infra.

Ἑκηβολία, ας, ἡ, iaculatio, ἄσκοπος τοξεία.

Ἑκηβόλος, ὁ, ὁ, procul iaciens, ſagittarius. Epitheton Apollinis, ab radiorum ſolis in terras immiſsione. Iliad. α, ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος, id eſt, ἑκαθεν, ὃ ἐστι πόρρωθεν βάλλοντος, εὐστόχου, τοξότου. ἑκηβόλον ἔγχος, haſta longè feriens. Apollon. ἑκηβόλος υἱὸς, Nonnus. ἑκηβόλον ὅπλον, Lucian.

Ἔκηλα, quietè.

Ἐκηλία, quies, benigna tractatio.

Ἔκηλος, ὁ, ὁ, quietus, ſecurus, pacificus, otioſus, ἥσυχος, Odyſſ. ξ, ἀλλ' ἔκηλοι κτήματα δαρδάπτουσι.

Ἕκητι, cauſa, voluntate, ἕνεκα, χάριν, τῇ βουλήσει, τῇ βουλῇ. Heſiod. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι. Homer. Odyſſ. ο, Ἑρμείαο ἕκητι, gratia Mercurii, per Mercurium. Ponitur aliquando pro fine, id eſt, χωρὶς, longè, procul à.

Ἐκθαμβέω, ῶ, ήσω, πεπλ. κα, obſtupeo, Neutr. abſol.

Ἔκθαμβος, ὁ, ὁ, ſtupor, ſtupefactus.

Ἐκθαμνίζομαι, ίζομαι, in fruticem tranſeo.

Ἐκθανεῖν, mori, ἀποθανεῖν.

Ἐκθαρρέω, ſeu ἐκθαρσέω, confirmor, fiducia vtor, audeo, confido, confidenter ago. ἐκτεθαρρηκότες τοῖς πράγμασι, elati rebus ſecundis, Plutarchus in Romulo. ἐκτεθαρρηκότος σὺν αὐτῷ βεβαίως, quibus firmam ipſe iniiciat fiduciam, Idẽ in Galba. Vnde ἐκθαρσεῖος, benè animatus, qui eſt fortiſſimo animo.

Ἐκθεατρίζειν, celebrare, publicare, traducere, Polyb. Item explodere, eiicere.

Ἐκθειάζω, in religionem traho, ad diuinitatis indicium traho, diuinum eſſe exiſtimo, diuinitatis argumentũ puto. Herodian. ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐκτεθείασται, vnde res tota in religionem tracta eſt. Eſt etiam conſecro, & Deo dico, diis imputo, inter diuos refero ἀποθεῶ. vt, ἔθος δ' ἐστι ῥωμαίοις ἐκθειάζειν τοὺς βασιλέας, Herodian. ἐκθειάζουσι τὸν πατέρα ἐς τὸν σεβαστόν, Idẽ, id eſt, patrem conſecrant. ἐξεθειάσθη, diis imputatum eſt, vel inter deos relatus eſt, diuinis affectus eſt honoribus, diuinitate donatus eſt.

Ἐκθειόω, ῶ, μ. ώσω, cõſecro, vt Deum colo. Philo de mũdo, κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν, id eſt, mundos totos velut deos conſecrarunt.

Ἔκθεμα, titulus, inſcriptio, tabula publicè propoſita, proſtitutio, proſtibulum, expoſitio. Hanc vocem reiicit Phrynichus, ἔκθεμα (inquit) βάρβαρον, σὺ δὲ λέγε πρόγραμμα.

Ἐκθεόφιν, ex deo, Heſiod. in Theog.

Ἐκθεραπεύω, meritis afficio, colo, concilio. δώροις ἐξεθεράπευσε δώροις, muneribus ſibi conciliauit, Plutar. in Galba. Item ſano, Galen. Item procuro, τὰ παρὰ φύσιν ἐκθεραπεύειν πάντα, Galen.

Ἐκθερίζω, meto, Demoſth.

Ἐκθερμαίνομαι, excæſtuo, incaleſco.

Ἐκθερμαίνω, μ. ανῶ, refoueo.

Ἔκθεσις, εως, ἡ, expoſitio, explicatio, deſignatio. Alexander Aphr. ἃ καὶ τὴν ἔκθεσιν ποιησόμεθα, quæ explicabimus. ἔκθεσις τοῦ δράματος ὁ καὶ πρόλογος καλεῖται, Ariſtophanis Interpres.

Ἐκθέσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, nefandus, iniquus, nefarius. Philo de mundo, τὸ δ' ἐστὶν ἔκθεσμον καὶ ἀσέβημα οὐκ ὅσιον.

Ἐκθεσπάτων, ὁ, τὸ, ſcientia diuina.

Ἐκθετικὸς, expoſitiuus, expreſsiuus.

Ἔκθετος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, expoſitus. ἔκθετος γόνος, filius expoſitus, Euripid.

Ἐκθέω, excurro, propero.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Ἐκθηλύνομαι, ſum effœminatus.

Ἐκθηλύνω, mollem facio, effœmino, eneruo.

Ἐκθηρεύω, venor, capto.

Ἐκθηριόω, effero, exaſpero.

Ἐκθηριόω, ῶ, effero, as.

Ἐκθησαυρίζω, condo, Phalaris in Epiſt.

Ἔκθιβος, alii Ἔκθριβος, fimbria veſtis.

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, afflictio, tribulatio.

Ἐκθλίβω, μ. ίψω, ψα, exprimo, elido, excludo, extundo: vnde ἐκτεθλιμμένος, cap. 21. Leuitici, qui tonſis eſt teſticulis, quem offerri Domino Moſes vetat. Attero, emitto premendo, extringo, extrudo, elicio.

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, eliſio: figura eſt, vbi conſonans aliqua inter primã & vltimam ſyllabam eliditur, vt σκῆπτρον, pro σκῆπτον.

Ἐκθνήσκω,

Ἐκθνήσκω, emorior. Hermog. ἐξέθανεν ἡ μήτηρ.

Ἐκθορέω, exilio, effugio, proripio me, repête abeo. Heſiod. ἐξέθορε χρυσάωρ, promicuit Chryſaor. τὸ λέχος ἐκθορεῖν, exiliens, Budæ. in Epiſt. ἐκθορεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è ſomno exilire, Lucian.

Ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, concretio. ἐκθρόμβωσις αἵματος, ſanguis in grumos concretus, Dioſcorid. lib. 1.

Ἐκθρώσκω, idem eſt quod ἐκθορέω.

Ἐκθύζω, ebullio, euomo.

Ἐκθύματα, τά, exanthemata, puſtulæ & efflorescentiæ cutis ab humore phlegmatico.

Ἐκθύμβος, fimbria veſtis, velox.

Ἐκθυμία, ας, ἡ, promptitudo.

Ἐκθυμιάω, ῶ, ſuffitu egero, ſuffio, accendo, vro.

Ἔκθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, promptus, alacris, intentus, iratus, animo exaſperatus.

Ἐκθύμως, ex animo, acriter, promptè, auidé.

Ἐκθύομαι, concilior, ἐξιλάσκομαι, ſacrificiis obſeruo, expio.

Ἐκθύσιμος, ου, ὁ, expiandus.

Ἐκθύω, efferueo, excido, ſacrifico.

Ἐκίαθον, iui.

Ἐκίδον, Aduerb. mucronatim. Theophraſt. lib. 3. hiſt. plantar. περιπέφυκε δὲ ὁ φλοιὸς οὔτε ὀρθοφυὴς, οὔτε κύκλῳ κατ᾽ ἴσον, ἀλλ᾽ ἐκίδον περιειληφὼς κάτωθεν ἄνω περιαγόμενος, i. cortex neq; recto meatu aſcendit, neque gyro pariter obducit, ſed mucronatim ambit, &c. Gaza.

Ἔκιον, iui, ἐπορευόμην. Homer. Odyſ. α. τὸν δὲ κατ᾽ ἀντίθεοι ἴκιον, i. adiit. Heſiod. γέροντες ἄζωοι ἔκιον, venerunt, i. veniũt. Item προσῆ᾽ ἴκιον, peribant.

Ἐκκαγχάζω, effuſim rideo.

Ἐκκαθαίρω, expurgo, repurgo. Ilia. β. κέλευθέ τ᾽ ἐξεκάθαιρον. Plato 2. de Repub. ὡς ἐρρωμένως ἑκάτερον ὥσπερ ἀνδριάντα εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις, i. diſcutis & exprimis. ἐκκαθαίρειν τὸν βίον, è vita tollere.

Ἑκκαίδεκα, ſedecim.

Ἑκκαιδεκάδωρος, ſedecim palmos longus.

Ἑκκαιδεκαέτης, ου, ſedecim annorum. Dicitur & ἑκκαιδεκέτης.

Ἔκκαιρος, intempeſtiuus. τὸ ἔκκαιρον, exoletum, in Epig.

Ἐκκαίω, & Ἐκκάω, Atticè, μ. αύσω, π. αυκα, exuro, incẽdo, inflammo, comburo: Accuſ. Plato 2. de Repub. ἐκκαυθέντα τὼ ὀφθαλμώ, oculi ei eruuntur.

Ἐκκακεῖν, malis ſuccumbere, animo concidere, malis cedere, Polyb. deficere, ἀποκάμνειν. Paul. ad Epheſ. 3. μὴ ἐκκακεῖν ταῖς ἐν θλίψεσιν, Bud. Comm.

Ἐκκαλέομαι, &

Ἐκκαλέω, euoco, acerſo, conuoco, appello, prouoco ad certamen. ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, appellare, quaſi euocare. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους, ad muros hoſtes euocat, Plutarch. in Camillo.

Ἐκκαλύπτω, detego faciem, φανερόω. Huic contrariũ eſt ἐγκαλύπτω, de quo diximus. Sophoc. ἀλλ᾽ ἐκκάλυψον ὡς ἴδω τὸ τοῦ κακοῦ, age denuda, detege.

Ἐκκάμνειν, deficere, fatiſcere: idem quod ἐκκακεῖν, Budæus Comment.

Ἐκκαπηλεύειν, decipere.

Ἐκκαρπίζομαι, fatiſco, defrugor. ἐκκαρπίζεται τὸ ἔδαφος, conſumit ſolum, id eſt, macerat, Theophraſt. ἐκκαρπιζόμενος, defrugatus.

Ἐκκαρπόομαι, fruct[us] & prouẽtus accipio, vtor & fruor, commodum conſequor: vnde ἐκκαρπωσάμενοι, qui rẽ ampliarunt, Thucyd. Nazanz. ἐκκαρπούμενος τὴν αἰτίαν αὐτῶν.

Ἐκκάρπωσις, fructuum & commodorum perceptio, & vſus rei fructuoſus, Bud. Comment.

Ἐκκαταγγέλλω, denuntio, indico, is. ἐκκαταγγείλας ἀγῶνα, qui ludos indixit, Plutarch. in Romulo.

Ἐκκαταλείπω, relinquo.

Ἐκκατασείω, exturbo, commoueo, Alexand. Aphr. Accuſ. lib. 1. Problem.

Ἐκκατατίθημι, μ. θήσω, π. τέθεικα, aſcribo, adiudico.

Ἐκκατοικεῖ, incolit, inhabitat.

Ἐκκαύλημα, caulis emiſsio. ἐκκαύλημα τοῦ σελίνου, Interpr. Ariſtophanis.

Ἐκκαυλίζω, caulem emitto, creſco. Item frango. ἐκκαυλίζων καυλοὺς, caules diffringens.

Ἐκκαύλισις, εως, ἡ, caulis, caulis emiſsio, Theophraſt.

Ἔκκαυμα, ατος, τό, exuſtio, inuſtio.

Ἔκκαυσις, ardor, exuſtio. ἔκκαυσις ἡλίου, feruor ſolis, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem.

Ἐκκαχχύω, grana deligo, extendo, contero.

Ἐκκαιδεκήρης, ſexdecim ordinũ nauis, apud Bayſium.

Ἔκκειμαι, in medio ponor ſiue exponor, opportunus exponor & proſcribor. Item exiſto. Proclus, τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐκκεῖσθαι, eorum numerum eſſe. Et cum Datiuo, ſpero, vt ἔκκειμαί σοι, i. pendeo à te. ἐκκείμενος, expoſitus, procliuis. ἐκκείμενος παῖς, puer expoſitus, Herodot. Et ἐκκείμενοι, φευγόμενοι, hoc eſt, rei, qui pendentes à Latinis appellantur, Bud. Comment.

Ἐκκεκυβευμένος, ου, ὁ, qui inter aleas bona ſua profudit, quem vulgaris lingua ἐκκεκοπτισμένον vocat, ἡ ἀποκεχειρισμένον. Participiũ eſt verbi ἐκκόπτομαι, i. abſcindor, extirpor. vnde ἐκκεκομμένη τὸν ὀφθαλμόν, oculo capta altero.

Ἐκκεκώφωται, obſurduit.

Ἐκκέλαδος, κατήγορος.

Ἐκκενόω, μ. ώσω, π. ωκα, exhaurio, ἐκκρίνω, exinanio. Accuſ. ἐκκενώσω μάχαιραν, nudabo enſem, Ezechiel. cap. 5.

Ἐκκεντέω, μ. ήσω, π. ηκα, & ἐκκεντρίζω, μ. ίσω, π. ικα, pungo, ſtimulo, compungo, transfigo, Accuſ.

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, egeſtio, exinanitio.

Ἐκκεραΐζω, diripio, populor, in Epigramm.

Ἐκκεχυμένως, effuſè, ſparſim, paſsim.

Ἐκκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, expulſus, eiectus.

Ἐκκηρύττω, μ. ύξω, π. υχα, pello, in exilium mitto, edicto exigo, proclamando expello, ablego, ſeparo, excommunico, Accuſ. Et cũ Præpoſitione ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, præconis voce eiecerunt, AEſchines.

Ἐκκλείω, μ. είσω, π. εικα, ſecludo. Accuſ. ἐκκλείω σε τοῦ οἰκήματος, excludo te à domicilio.

Ἐκκλέπτω, ſurripio, furto ſubduco, clã tollo. Xenoph. in Apolog. Socrat. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν οὐκ ἐφείπετο. Plutarchus in Pericle, ἐκκλέπτειν αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, obſides eis quum furtim ſubripuit.

Ἐκκληΐζω, excludo, eiicio, Herodot. ἐκκληϊζόμενοι τῇ ὥρῃ, excluſi tempore.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, cœtus, concilium, concio, congregatio, comitia. Athenienſes ſic vocant conuentum ciuium, i. σύλλογον τῶν κατὰ τὴν πόλιν. Nam quoties ad magnæ alicuius rei ſpectaculum homines ex agro acceribant, ἐκάλουν appellabant: σύγκλητος autẽ de conſulibus dicebatur. Ponitur etiam pro loco ipſo, in quem conuenitur. Lucian. καὶ διαφρούρησα τὴν ἐκκλησίαν, vbi curiam in qua conſultant vndique ſtrauero. Eſt autem ἐκκλησία τοῦ δήμου, vt βουλεύσειεν τῆς βουλῆς, vt indicat alicubi Demoſthen. ἐκκλησίαν ποιεῖν, concionem aduocare, ſeu cogere. Ariſtot. 2. OEconom. ἐκκλησίας ποιήσας ἔφησεν ἀναγκαῖον τὴν δύναμιν, &c. ἐκκλησίαν συνάγειν. Ariſtophan. in Pluto, ἐκκλησία δ᾽ οὐχὶ διὰ τοῦτον γίνεται, concio non propter hunc fit. ἐκκλησίαν συλλέγω, aduoco concionem, Thucyd. ἐκκλησίας ξυνελθούσης, coacta concione, Thucydid. συνάγειν τὴν ἐκκλησίαν, Demoſth. concionem aduocare. εἰς ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν, comitia ingredi, in concionem aſcendere, Iſocrat. ἐκκλησίαν συνάγειν, concionem aduocare, Demoſt. dixit etiã ἐκκλησίαν ποιεῖν. τρίτη ἐκκλησία, trinundinum. Demoſt. Idem, τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ πρωτεραίᾳ.

Ἐκκλησιάζω, μ. άσω, π. ακα, concionor, conuentum celebro, ad concionem voco, Neutr. habeo concionem, cõcionandi munus obeo, in concionem aduoco. τοιαῦτα ἐς ἀλλήλους ἐκκλησιάζοντες, ita ſe mutuo in cõcione alloquentes, Thucydid. ἐκκλησιάσαντες τὸν λαὸν, populum in vnum

congregate, cap.31. Deuteronom.

Ἐκκλησιαστήριον vocabãt Alabandeni munuſculũ theatricum, vt annotat Vitruuius.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui loquitur ad populum. Lucianus in Necyo. vſurpauit pro eo qui audit concionem.

Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens, concionalis, deliberatiuus, eccleſiaſticus. ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, merces concionis, Lucian. ἐκκλησιαστικὰ χρήματα. τὸ ἐκκλησιαστικὸν, id eſt, τὸ τριώβολον, quod dabatur iis qui concioni interfuiſſent.

Ἔκκλησις, εως, ἡ, euocatio, prouocatio.

Ἐκκλητεύειν, vocare in ius. εἰς κρίσιν ἄγειν & ἐκκλητεύεσθαι dicitur, cui teſtimonium denuntiatur, Bud. Comm.

Ἐκκλητικὸς, aduocandi vi præditus. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, appetentiam incitans, Dioſcorid. lib.2.

Ἐκκλητὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, euocatus. Plutarch. τὴν τῶν μεγαρέων πόλιν ἐκκλητὸν λαμβάνω, ad Megarenſium ciuitatem prouoco, ad lites iudicandas Megarenſium ciuitates accipio, in Apophth. * Vnde & ἐκκλητὸς πόλις legitur apud AEſchin. Item magiſtratus quidam, ἔκκλητοι etiã dicuntur. Xenoph. lib.2. Omiſſor. ἀκούσαντες δὲ ταῦτα αὐτῶν οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι ἐξέπεμψαν πάντα καὶ δίκα ἀνδρας.

Ἐκκλιματίζειν, diſtorquere: nam κλίμαξ, inſtrumentum eſt, quo tortores à ſontibus verum extorquent.

Ἐκκλινὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, propenſus.

Ἐκκλίνω, μ. ινῶ, π. κεκ, declino, effugio, auerſor, deflecto, vibro, prætermitto, Herodot. ἐξέκλινεν ἀπὸ σφῶν, ab ipſis declinabat. ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι, Xenoph. lib.1. Pædiæ, inclinata acie vertuntur in fugam. ἐξέκλιναν καὶ τούτους hos non ſuſtinuerunt, Xenoph.

Ἔκκλισις, declinatio: cui opponitur ὁρμή. ἔκκλισις τοῦ κακοῦ, vitatio mali, Baſilius in Epiſtolis.

Ἐκκλύζω, μ. ύσω, π. υκα, eluo, effundo, humore eluo, abluo, reprimo. ἐκκλύζω τῇ κονίᾳ, eluo lixiuio, Galenus ad Glauc. Ariſtot. ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων, fluctibus iactatus in aridum eliditur.

Ἐκκλώζειν, exibilare, explodere: eſt enim κλωσμὸς, ſtrepitus & ſibilus oris.

Ἐκκοβαλικεύεσθαι, circunuenire, aſtutè furari, Ariſtophanes Equitibus.

Ἐκκοιλιστὸς, ventroſus, craſſus.

Ἐκκοιμάομαι, μ. ήσομαι, edormio. ἐκκοιμηθεὶς, ſomno excitatus, qui edormiuit, Plato.

Ἐκκοιτοῦντες, οἱ, excubantes.

Ἐκκολάπτω, excindo, deleo, erado, inſculpo, excludo, de ouis Ariſtotel. lib.9. Animal.

Ἐκκόλαψις τῶν ᾠῶν, excluſio ouorum. ἐκκόλαψις τῶν νεοττῶν, pulli excluſio, Ariſtot.6. Animal.

Ἐκκολυμβέω, & Ἐκκολυμβάω, μ. ήσω, enato.

Ἐκκομίζω, μ. ίσω, π. ικα, exporto, Thucyd. exigo, egero, me recipio, εἰσκομίζομαι, importo. Item effero mortuum, κομίζω, ἐκφέρω, κηδεύω. ἐκκομίζεται πικρῶς, cadauer effertur, Plutarchus in Romulo. Herodot. ἐκκομίσαι ἀδύνατον ἐν ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος, præſtare non poteſt homo, vt alterum hominem impendente fato eripiat. Idem, ἐκκομίσας ἐμαυτὸν καὶ χρήματα, meipſum recipiens & pecunias.

Ἐκκομπάζω, efferor, inſoleſco, Sophocl.

Ἐκκοπὴ, ῆς, ἡ, impedimentum, effractio: caluæ diuiſio eſt, in qua offenſum os diſruptum fuerit.

Ἔκκοπος, feſſus.

Ἐκκόπτω, excudo, refringo, intercipio, penitus extirpo, prorſus abrogo, ſeparo, excido, Ariſtoph. εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ, vtinam oculus prius mihi erutus fuiſſet lapide & excuſſus. ἐκκοπεὶς ὀμμάτων θάτερον, altero oculo orbatus, Plutarch. in Public. τὴν φωνὴν ἐξέκοπτον, Lucianus. ἐκκόπτειν ἑαυτῶν τὴν οἴησιν, à nobis opinionem abſcindere.

Ἐκκορακίζειν, reiicere, perſequi.

Ἐκκορέω, ῶ, enarro, excutio, orno, corrumpo.

Ἐκκορυφόω, μ. ώσω, explico, ἐκτελῶ, ſummatim dico, à principio expono. Heſiod. ἑτέρον τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω.

Ἐκκόσμησις, εως, ἡ, honeſtamentum.

Ἐκκουφίζω, extollo, effero.

Ἐκκοχίζειν, ἐκκενοῦν.

Ἐκκρεμάζω, pendeo, dependeo, ἐκκρεμάζω ἐκ τοῦ λάρυγγος, Ariſtophan.

Ἐκκρέμαμαι, pendeo. ἐκκρέμαται ἐλπίδος, in Epigram. ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, de corpore pendentes. ἐκκρεμάμενοι τοῦ μέλλοντος, è futuro dependentes.

Ἐκκρεμάννυμαι, pendeo, dependeo, apud Thucyd.

Ἐκκρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pendulus, dependens, penſilis. ἐκκρεμὴς πήρα, pera ab humeris ſuſpenſa, pendula.

Ἐκκραιπαλῶ, crapulor, exaturor.

Ἐκκρίνομαι, ſegregor, dirimor à cœtu aliquo. Opponitur autem τῷ συγκρίνομαι. Ariſtot. de Animal.6. ἀλλ' ἐκκρίνονται ὅταν εἰς ἡλικίαν ἔλθωσι. Idem Galeno dicitur de vomitu, & excremẽtis alui, quemadmodum excernere Latinis. ἐκκρινόμενος, excretus.

Ἐκκρίνω, μ. ινῶ, π. ικα, approbo, longo tempore dubito, hæreo. Item expello, extrudo, ſecerno, ſeparo, ſegrego. Ariſtot. ἐκκρίνουσι δὲ τῶν χυμῶν ἐκ σφῶν τὸν ἰχῶρα, abſtrahunt, ablactãt. Item ordine moueo, numeróque eximo, expungo, Xenoph. lib.1. παιδ. Item ἀποδοκιμάζω, vt ἐκκρίνω, reprobo, reiicio, καὶ οὐ προσδέχομαι. Item egero, excerno, exhaurio: vnde φῦσαν ἐκκρίνειν, apud Alexand. Aphr. id eſt, flatum ventris extrudere, Galenus ad Glauc. ἐκ δὲ γαστρὸς ἐκκρίνεται, excernuntur, purgantur. ἐκκρίνει ἱδρῶτα, ſudorem mouet.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, excretio, deiectio, purgatio, fluxio, excrementum, exhauſtio, exuctio. Theophr. ἅτε τῆς ἐκκρίσεως ἀεὶ παχυτέρας γινομένης, vt pote quum ſenſim ſuccus exuctior matureſcendo fiat. Galen. ἔκκρισιν αἵματος ἐκ τῶν μυκτήρων τὴν αἱμορραγίαν vocat. ἡ κάτω ἔκκρισις, inferior excretio, quæ fit per aluum. Galen. ἔκκρισιν λαβεῖν δύναται, erumpere poteſt. Item ſelectio.

Ἐκκριτικὸς, excernens, excretorius.

Ἔκκριτος, præcipuus, egregius. Sophocl. ἔκκριτον δὲ νῦν δώρημα καινὸν δῶκεν Ἀλκμήνης γόνος, illi eximium munus eam dedit Hercules. ἔκκριτον ἱερεῖον, eximia victima, Plutarch. in Solone. ἔκκριτοι, ſelecti iudices & præcipui, ἀπόλεκτοι. Horum nongenti erant, ad cuſtodienda ſuffragiorum ſcita in comitiis: numero exempti dicuntur Quintiliano. His opponũtur ἐντεταγμένοι, i. in ordinem numerúmque redacti, quos & ἐγκυκλίους dicũt, id eſt, circulares, viles & vulgares. τὰ ἔκκριτα, dicuntur quæ dicata ſunt, vt eximia & egregia, & ἐξαίρετα, Bud. Comment.

Ἐκκρούω, μ. ούσω, π. ουκα, fugo, elido, libero, miſſum facio, expello, eiicio, excutio, Accuſ. ἐκκρούω τὸ πρᾶγμα, eximo tempus rei conficiendæ, Budæus in Epiſt. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, dimouet Solonem de ſententia, Plutarch. in Solone. ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, extrudens in diem ſequentem, Demoſth. ἐκκρούω τὸν χρόνον, tempus tero. ἐκκρούσω τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν, me à præſenti abducã, Demoſthenes.

Ἐκκυβεύω, periclitor, aleæ me committo.

Ἐκκυβιστάω, ῶ, præceps ſum in caput, Euripides.

Ἐκκυΐειν, litigare.

Ἐκκυκλέω, reuoluo.

Ἐκκύκλημα, τὸ, machina lignea in theatro, qua circumacta oſtendebatur ſpectatoribus quicquid ſecreti in ſcena ageretur.

Ἐκκυλίζω, & Ἐκκυλίνδω, & Ἐκκυλίω, μ. ίσω, π. ικα, euoluo euerto, proſterno, demolior, reuoluo, Accuſ. Iliad. ἐκ δίφροιο πεσὼν ἐξεκυλίσθη, cecidit, præcipitatus eſt.

Ἐκκυμαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, exundo, Neutr. abſol.

Ἐκκύματα, exanthemata.

Ἔκκυνος, canis, qui interoſculatur alterum.

Ἐκκύπτω, μ. ψω, π. φα, proſpicio, appareo, progredior.

Ἐκκωμάζω,

Ἐκκωμάζω, procax excedo, Euripid.

Ἐκκωφόω, ſurdum reddo. ἐκκεκώφωται, ſurdus factus eſt. ἐκκωφῶσαι, obtundere & obſurdeſcere.

Ἐκλαϐεῖσθαι, ante oculos habere, ac metuere.

Ἐκλαγχάνω, ſortior. ἐκλάχοι, Sophocl. ſortiatur.

Ἐκλακτίζω, iacto velut calces, μ. ίσω, Ariſtophanes.

Ἐκλάκτισμα, ατος, τὸ, καὶ Ἐκλακτισμὸς, οῦ, ὁ, genus ſaltationis cuiuſdam, in qua vltra humerum excalcitrare oportebat.

Ἐκλαλέω, ῶ, effutio, effero, euulgo.

Ἐκλαμϐάνειν, recipere, ὑπολαμϐάνειν, excipere, i. mutuari. Philo de mundo, μὴ παρ' ἑκατέρων ἐκλαϐόντες, ab vtriſq; mutuati. ἐκλαμϐάνω ὅτι τὴν Ἑλλάδα ἔργα, Herodot. mihi negotia in Græcia exhibentur. Item excipere, i. medicamenta cõtuſo aliquo humore diluta colligere, ἀναλαμϐάνειν. Celſ. lib. 5, Hæc excipiuntur cerato è roſa facto. Item percipere, Iſocrat. Aliquando excipere, id eſt, interpretari, intelligere, Gregor. Bud. Comment.

Ἐκλαμπρὸς, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνομαι, glorior. ἐκλαμπρύνομαι ἔπεσι, verſibus glorior, Gaza de Senect.

Ἐκλάμπω, μ. ψω, π. αμφα, reluceo, eluceo, fulgeo, illumino. ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, Naz. vt trinitatis lumẽ illuſtrioribus affulgeat. ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Nazanz. aliis lucem præbeamus: Accuſatiuũ addit aliàs. ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, profert primam huius luminis vim.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor.

Ἐκλανθάνομαι, μ. ήσομαι, π. λησμαι, obliuiſcor: Deponens, Accuſatiuo.

Ἐκλανθάνω, obliuiſcor. ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, i. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν, Hom. obliuiſci fecerunt, arte citharizandi priuarunt. ἐκλέλαθον, reduplicatione Ionica dictum eſt pro ἐξέλαθον, vt apud eundem, ἐκλελάθοντο pro ἐκλάθοντο, id eſt, ἐπελάθοντο.

Ἐκλαξεύω, μ. εύσω, expolio, exculpo. ἐξελάξευσα πλάκας λιθίνας, dolaui tabulas lapideas, Deuteron. cap. 10.

Ἔκλαπον, furatus ſum, Indefin. ſecundum à κλέπτω: vnde ἐκλάπην, furto ſubductus ſum.

Ἐκλατομέω, ῶ, μ. ήσω, lapides excido. ἐξελατόμησας λάκκους, fodiſti cauernas, cap. 6. Deuteron. & cap. 21. Num. ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν, puteum foderunt & parauerunt, id eſt, lapidibus conſtruxerunt.

Ἐκλαχαίνω, effodio.

Ἐκλαχανίζω, decerpo quæ ad vſum cibarium capi ſoleant, Gaza lib. 7. hiſt. plant. Theophraſt.

Ἐκλεαίνω, cõtero, extero, plano, lenio, mitigo, refocillo

Ἐκλέγομαι, μ. ξομαι, π. λεγμαι, eligo, προκρίνω, προτιμῶ. Xenoph. τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν ἐκλεγόμενοι τὰ πονηρότατα, &c. ex poetis clariſsimis eligentes ſententias peſſimas. Idem, εἴ τι ὁρῶμεν ἀγαθὸν, ἐκλεγόμεθα, ſi quid videamus boni, decerpimus. Item ἀναγινώσκω, Pauſan. Depon. Dioſcor. lib. 2, ἐκλεγομένων τῶν ὀστῶν, ſelectis oſsibus, detractis oſsibus.

Ἐκλέγω, μ. ξω, π. λεχα, eligo, deligo. Iſocrat. ἐκλέγειν τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας, è poetis eximiis ſeligere quas vocant ſententias. Vnde & pro annotare ſiue colligere ponitur. Ariſtot. εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν ἐκείνου ἐκλέξειεν. Itẽ oratoriè loquor, concionor, Demoſth. Item τὸ τὸν φόρον, ἢ τὸ τέλος ἀπαιτεῖν καὶ εἰσπράττειν, quod coactoris officium eſt. Et cum duobus Accuſat. conſtruitur. AEſchin. καὶ τὰ τέλη τοὺς παραπλέοντας ἐξέλεγον, à prætereuntibus nauigiis vectigalia exigebant. Ariſtid. cum Præpoſitione. ἐκλέγειν φόρους ὑπὸ τῆς ἀλλοτρίας. Vnde παρεκλέγειν apud Demoſth, i. furtum exigere.

• Ἔκλειγμα, quod liguriendo abſumitur, quaſi ligurimentum: & ἐκλείγματα, electuaria, quæ in ore impoſita ſenſim liqueſiunt, ac deinde deglutiuntur: à λείχειν, id eſt, lingendo.

Ἐκλεικτὸν, οῦ, quod delingitur, Celſ. quod ſub lingua liquatur. ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ πόμασι λαμϐάνεται, linctu potúque ſumuntur, Dioſcorid. lib. 2.

Ἐκλεπτύνω, ῶ, tero minutiſsimè, tero, contero. vnde ἐκλεπτυνθεὶς, tritus.

Ἔκλειψις, venia, conceſsio.

Ἐκλείπομαι, reliquus ſum, reſto.

Ἔκλειγμα, eclegma, quod lingendo abſumitur.

Ἐκλειπτικὸς, οῦ, ὁ, defectiuus: vnde αἱ ἐκλειπτικαὶ σύνοδοι, Alex. Aphrod. l. 1. coitus, i. quũ ita planetæ coeunt vt alter obſcuretur. σελήνη ἐκλειπτικὴ συνόδῳ πρὸς ἥλιον, luna deficiens ex congreſſu ſolis, Plutarch. in Romulo.

Ἐκλείπω, μ. ψω, π. λοιπα, præſtare non poſſum, ſuppeditare nequeo, relinquo, intermitto, κλήσεις δείπνων ἐξέλιπε, reliquit cœnarũ inuitationes, Plutarch. in Pericle. τὴν τάξιν ἐκλείπων, ordinẽ deſerens, in Fabio. τὸ ἐλπίζειν ἐκλιπεῖν, ſpem relinquere, in Galba. ἐξέλιπε τὸν βίον, vitã reliquit, Idẽ in Apophth. ἐκλείπειν τι τῶν νομίμων, deliquo quippiã aduerſus legem, Xenoph. vbi quidam legunt, ἐλλείπειν. Ariſtoph. ὁ σκελλὼν δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδοὺς, vias reliquit. Xenoph. ἑαυτῷ μὴ πολλὰ ὧν βούλεται ἐκλείπειν, i. deſerere ſeu omittere. Ponitur & abſolutè pro deſino, deſum, decreſco euaneſco, exoleſco, obliteror, deficio. νομοθέταις ἐκλείπουσι δι' ἄγνοιαν, legũlatoribus ignorãtia aliquid omittẽtibus, Plutarch. in Numa. ἐκλελοιπὼς ἐς πόλιν, qui in vrbẽ abſceſſit, Herodot. ἐκλιπόντων τῶν βαρϐάρων, Thucyd. i. ἀφανισθέντων, dilapſis barbaris. ἐξέλιπεν ὁ ἥλιος, deliquium ſol paſſus eſt, Hermog. ἐκλιπόντα προαιρεῖσθαι, in demortui locum deligere alium, Plato in Legib. ἐκλιπόντων κληρονόμος demortuorum hęres, Ibidem. ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, è vita ſublatum.

Ἐκλείχω, delingo, deuoro, lambo, in eclegmate ſumo. vnde ἐκλειχθεὶς, in eclegmate ſumptus, delinctus, in linctum datus.

Ἔκλειψις, εως, ἡ, defectio, eclipſis, defectus: vnde αἱ σεληνιακαὶ καὶ ἡλιακαὶ ἐκλείψεις, lunæ & ſolis defectus, Quintil. obſcurationem appellat. ἡλίου ἔκλειψις, Thucydid.

Ἐκλεκτέον, aperiendum, colligendum, eligendum eſt.

Ἐκλεκτὸς, οῦ, ὁ, delectus, qui etiam ἐπίλεκτος dicitur. vnde ἐκλεκτοὶ ἄνδρες, apud Platonem.

• Ἐκλεκτὰ, excerpta: ſic legi debet in Epiſt. Plinii, vbi vitam auunculi ſcripſit: vbi tamen habetur, Electorum commentarios.

Ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, i. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν, Iliad. β, citharœdicæ modulationis obliuiſci fecerunt.

Ἐκλελεγμένος, ἔκκριτος, egregius.

Ἐκλελοιπὼς, qui defecit, qui euanuit, qui decreuit, intermiſſus.

Ἐκλελυμένως, remiſſè.

Ἐκλέπω, excludo, aperio, detego. ἐκλέπει τὰ ὠὰ, oua excludit. Ariſtot. de Anim. lib. 5, ἐκλέπεται τὰ ὠὰ, oua excluduntur. ἐκλέπειν, dempto cortice expolire, λεπίζειν.

Ἔκλευκος, ου, ὁ, candidus, intenſè albus. Ariſtot. de mũdo, ἐργάζεται ἡ κατὰ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον, efficit cõtuſio ſpumæ ſpeciem exactũmque candorem.

Ἐκλήγω, deſino ab, Sophoc.

Ἐκληθάνειν, obliuionem inducere.

Ἐκληπτέον, abſumendum eſt.

Ἔκλησις, obliuio.

Ἔκληψις, εως, ἡ, exceptio, collectio, ſuſceptio.

Ἐκλιθάζω, lapide ferio. ἐκλιθασθῇ λίθοις εἰς τὸ δένδρον, lapidem arbori inculcarit, Theophr. lib. 5. hiſt. plant.

Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides lego, Theophraſt. lib. 3. de cauſis plantarum.

Ἐκλικμάω, ῶ, ventilo.

Ἐκλιμία, ἡ, ἀχορτασία, cap. 28. Deuteronom. ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν, famem & eſuriem.

Ἔκλιμος ἄνθρωπος, homo macilentus & ieiunus: ſic legitur apud Theophraſt. lib. 2, cap. 6. de cauſ. plant. ſed fortè legendum ἔκλιμος.

Ἔκλιμος, præieiunus, exuccus.

Ἔκλιναν, inclinati ſunt, terga dederunt.

Ἐκλινοῦσθαι, è retibus elabi, periculum effugere.

N.

Ἐκλιπαίνω, impinguo: vnde ἐκλιπανθῆναι, pinguefactū eſſe.

Ἐκλιπαρέω, μ. ήσω, π. ηκα, deprecor impenſè, rogo, obteſtor, Neutr. Accuſat. τὸν Ἐπικλέα κιθαρῳδὸν ἐκλιπαρεῖ μελετᾶν παρ' αὐτῷ, Epiclem citharœdum rogat, vt artem apud ſe exerceat, Plutarchus in Themiſtocle.

Ἐκλιπεῖν, mori.

Ἐκλιπής, έος, ὁ καὶ ἡ, deficiens. τὸ ἐκλιπές, prætermiſſum, quod deeſt. ἐκλιπὲς ἦν ἅπασι, ab omnibus erat derelictū, prætermiſſum erat omnibus, Thucydid. τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου, ſolis defectio.

Ἐκλιτεύειν, ἐκκλητεύειν, vocare in ius

Ἐκλοχάζω, incito.

Ἐκλοχεῖν, ſeligere.

Ἐκλογεὺς καὶ συλλογεύς, coactor, qui tributum exigit, Budæus Comment.

Ἐκλογή, electio, delectus, ſeparatio, ſecretio, explanatio, annotatio. ἐκλογῆς σκεῦος, electum vas ſeu organum, cap. 9. Act. Apoſt. κατ' ἐκλογὴν λαμβάνω, ſeligo, ſecerno.

Ἐκλογίζομαι, ratiocinor, numero, reputo. ἐκλογισθείς, in rationes ductus, lib. 4. Reg. cap. 22. οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον, non ſupputabant eis argentū, id eſt, nō exigebant acceptæ pecuniæ rationem.

Ἐκλογισμός, οῦ, ὁ, ratio, cogitatio.

Ἐκλογιστία, ας, ἡ, enumeratio.

Ἔκλογον, τὸ μεταξὺ λόγου.

Ἐκλούω, abluo, lauo, eluo.

Ἐκλοχεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, degenero, Depon.

Ἐκλοχίζω, diſtribuo, ſeligo. ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, electus ex milibus, cap. 5. Cantic. Solomonis.

Ἐκλοχμοῦται, ſylueſcit.

Ἐκλύομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, deficio, diſſipo, diſſoluo, ſoluo, eneruor. pro libero & ſeruo, Soph. actiuè, φιλῶν γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, i. ἐξήγαγον βουληθεὶς σῶσαι, eum eduxi ſeruare volens, i. ἐλευθέρωσα, ἔκρυψα, eripui. ἐκλύομαι ψυχῇ, animo deficior, exanimor, animo conſternor, defatigor, viribus deficior, fugio, cōcido animo. ἐκλελυμένος πρὸς τὸν πόλεμον, viribus defectus, ſolutus, diſſolutus. ἐκλυόμενος τῆς λαμπηδόνος, ſplendore dilutus, ſic Budæus.

Ἔκλυρος, ου, viridis, humidus.

Ἔκλυσις, εως, ἡ, diſſolutio, imbecillitas, ſolutio, diſcuſſio, reſolutio. πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, ad diſcutiendam venerem, i. debilitandam & eneruandam, Dioſcorides lib. 3. ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, ſolutio vinculorum, Nazanzen. λιποθυμία καὶ ἔκλυσις, exanimatio, Galen. animi deliquium & virium defectio, ſeu animi languor & deſponſio.

Ἐκλυσσάω, impetu feror.

Ἐκλυτήριον, ου, τό, ſolutio.

Ἔκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, viribus fractus, languidus, remiſſus. ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμένοι ἐν τῷ ἱματίῳ περιόδοι, ſoluti in veſtibus & fracti inceſſus, ſic in Canon. vlt. Concilii Gangrenſis.

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, Numeror. cap. 3.

Ἐκλύτως, ſolutè, expeditè. Plutarch. in Lycurg. σώματος ἐκλύτως καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος, expeditè, faciléque corporis creſcentis.

Ἐκλύω, libero, diſſoluo, debilito, hebeto, abſumo, retundo, remitto, exoluo, & à Gaza, languidum reddo. ἐκλύειν στόμα, os aperire, verba facere. Sophocl. δῆλος δέ μοι τι σημανῶν, ἐκλύσω στόμα, i. κακοὺς λόγους ἀφήσω. Cebes Theb. ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλύσαι ἑαυτούς, quibus ſe nequeunt expedire. ἐκλύουσι κοιλίας, reſoluunt ventrem, Dioſcorid. l. 4. c. 266. Galen. ad Glauc. ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ, i. macerans aceto & diluens. In Bibliis accipitur pro diſcedo. Macchab. lib. 2. ἐξέλυσαν ἀπραγμόνως, receſſerunt rem feliciter gerentes. Item abſoluo, decido, ἀπολύω. ἐκλύω σε κακῆς, abſoluo te malitia, Euripid.

Ἐκλωπίζω, furor. Item exuo, excorio.

Ἐκμαγεῖον, ου, τό, forma impreſſa, imago, expreſſum ſimulachrū. ἐκμαγεῖον παντὶ κεῖται, omni fictioni ſubiicitur, Plato in Timæ. Nazan. de Chriſto, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου.

Ἐκμάγω, effigio, exprimo.

Ἔκμαγμα, ατος, τό, magma, maſſa ex vnguentorū fecib⁹.

Ἐκμαθητέον, addiſcendum eſt.

Ἐκμαίνομαι, ſæuio. Depon. abſol. vnde ἐκμανής, veſanus, inſanus.

Ἐκμαίνω, inſanire facio, ſæuio, in furorem ago. ἐκμεμήνασι διὰ τὸν υἱόν, filium deperiſſe.

Ἐκμακαρίζω, beatum prædico.

Ἐκμαλάττω, emollio.

Ἐκμαλθακόω, mollem & diſſolutum reddere.

Ἐκμανής, έος, ὁ καὶ ἡ, furioſus, veſanus.

Ἐκμανθάνω, perdiſco, ediſco, percipio, cōperio, cognoſco. ἐκμανθάνω σου, ex te cognoſco, Sophocl. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, linguam diſcere, Herodot.

* Ἔκμαξις, exterſio, apud Ariſtot. περὶ ἐνυπνίων.

Ἐκμαραίνω, marceſcere facio, in Epigramm.

Ἐκμαρτυρεῖν, teſtari nō ꝑ re cōperta, ſed ab aliis narrata

Ἐκμαρτυρία, ἡ, teſtimonium abſentis à iudicio, apud Iſæum. ἡ ἐκμαρτυρία τῆς μαρτυρίας διαφέρει, inquit Harpocration, μαρτυρία μὲν γὰρ τῶν παρόντων ἐστὶν ἡ δὲ ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων. Sic Heſych. Ammon. autē ἐκμαρτυρίας, exterorū teſtimoniū eſſe dicit. τὰ ἐκμαρτύρια, teſtificationes, in Pandect.

Ἐκμάσσω, π. άξω, π. αχα, tergo, ſicco, extergo, abſtergo. Ariſtot. lib. 9. Anim. de apib. legentibus flores, ἐκμάττουσι πρὸς τοὺς πόδας εἰς μέσους, pedes priores in medios abſtergunt. Item fingo, exprimo, effigiem figurámq; exprimo. Vnde ἐκμαγεῖον, Accuſat. ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, expreſſam eſſe imaginem, Lucianus.

Ἐκματαιόομαι, fruſtror, vanus & ſuperuacaneus fio.

Ἐκματεύω, exquirere, Hippocrat.

Ἐκμεθύσκω, inebrio, humore redūdāti vitio, Theoph.

Ἐκμειλίσσομαι, μ. ίξομαι, π. ισμαι, mitigo.

Ἐκμελετάω, ῶ, meditor, calleo, exerceo, diſco, ediſco. ἐκμεμελετηκὼς τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, meditatus fuerat orationem habere ad milites, Plutarchus in Galba. exerceo diſcipulū. Plato in Hippia. ἵνα ὅτι μάλιστα με ἐκμελετήσῃς. πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι, rempub. optimam meditarer, Lucianus.

Ἐκμελής, έος, ὁ καὶ ἡ, inconcinnus, abſonus, diſcrepans Ariſtid. ἀλλὰ οὐκ ἄμουσον οὐδ' ἐκμελές. Item ἐκμελὲς ὄνομα, nomen quod carmina reſpuant. Paulò infrà pro graui & ingrato accipitur. Itē ὁ ἐκμελαθεὶς, diſſolut⁹, ſocors, iners, Syneſ. Bud. Comm.

Ἔκμελος, infirmus.

Ἐκμετρέω, μ. ήσω, π. ηκα, dimetior. Accuſat. ἐκμετρῆσαι στόλον, claſſem traiicere, Euripid.

Ἔκμετρος, ὁ καὶ ἡ, modum excedens.

Ἐκμήκετος, πέρα τοῦ ἱκανοῦ, Bud. in Epiſt.

Ἐκμηχανῆς, repentè.

Ἐκμηκυνθησόμενοι, protracti.

Ἐκμηνίω, indignor.

Ἐκμηνύεσθαι, enuntiari, exprimi.

Ἐκμηνύω, indico.

Ἐκμηρύω, μ. ύσω, π. υκα, protendo, Accuſ.

* Ἐκμηνος, ἡ, ſemeſtre ſpatium, Polyb. κατὰ δύο δὲ ὁρᾶν αὐτοὺς διελόντας ἀνὰ μέρος τῆς ἐκμήνου, τὴν διμηνιαίαν ἔχειν.

* Ἐκμηρύομαι, explico, ἀπὸ μὲ παρορᾶς τῶν μηρυμάτων, deſerſer. Polyb. iter explicare propter anfractus montium.

Ἐκμιαίνεσθαι, pollui. ἀποσπερματίζειν ὅταν ἐν ὕπνοις ὁρῶσι, Ariſtophan. βατραχ.

Ἐκμιμέομαι, οῦμαι, imitor, exprimo.

Ἔκμιξις, εως, ἡ, mixtio.

Ἔκμισθος, ου, ὁ, mercedis expers, ſtipendio priuatus.

Ἐκμισθόω, μ. ώσω, loco mercede, vendo. Hermog. ἐκμισθώσαντες τὴν ἑαυτῶν γυναῖκα, &c.

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, conductio, locatio.

Ἔκμολε, exibat.

* Ἐκμορφῶσαι, exprimere. ἐκμορφῶσαι καὶ διατυπῶσαι, Plutarchus.

Ἐκμοχθέω, ῶ, exantlo. ἐκμεμόχθηκε τοῖς δεσμοῖς, in vinculis laborarunt.

laborarunt, Plutarch. vexati ſunt.

Ἐκμοχλεύω, excutio, extirpo, emoueo, euerto, reiicio, Accuſatiuo.

Ἐκμυζάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſugo, exugo, exprimo, abſtergo. Alexand. Aphr. lib. 2. Problem. τὸν οἶνον ἐκμυζοῦντες ἕλκομεν τῷ σίφωνι, &c. id eſt, vinum per fiſtulam exugendo attrahimus. Dicitur & pro eodem Ἐκμυζάω.

Ἐκμύζησις, εως, ἡ, exuctio, ſuctio, ſuctus à Plinio.

Ἐκμυκτηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, derideo, ſubſanno, naſo ſuſpendo, dicteriis inceſſo.

Ἐκμυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, ſubſannatio.

Ἐκναρκάω, more reſolutorum & rigentium membrorum torpeo.

Ἐκναυλόω, μ. ώσω, π. ωκα, cum naui portũ exeo, Neutr.

Ἐκνάχοι, ferat, pro ἐκφέροι, Theocrit.

Ἐκνέμεσθαι, depaſci, conſumere, ἐκνεμηθῶσι, ſint depaſti. ἐκνεμῇ, ἐξάξεις, educes. Sophocl. in Aiace, ἐκ τοῦδε ἐκνεμῇ πόδα.

Ἐκνευρίζω, μ. ίσω, π. ικα, eneruo, ἐκθηλύνω.

Ἐκνευρόκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, neruicaulis, Gaza.

Ἐκνεύσις, εως, ἡ, declinatio ictum vitantis, Plato, ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, diuerticula viarum, i. ἐκτροπαί, deflexus. Itẽ nutus.

Ἐκνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, emineo, propendeo, proiectus ſum, conuertor, innuo, enato. ἐκνεύει ἀποστῆναι, Euripid. nutu iubet abeſſe, nutu indicat. Itẽ ἐκνεύοντες apud Theocrit. pro διανεύοντες. pro declino etiam apud Xenoph.

Ἐκνέφιαλος, è nube proueniens. ἐκνεφίαλος ἥλιος διαπόλλυσι, ſol ex nube interimit, Theophr. lib. 8. hiſt. plant.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, procella, vẽtus procelloſus, ventus è nube erũpens. * ἐκνεφίαι ἄνεμοι. Ariſtot. de mundo, οἱ κατὰ ῥῆξιν νέφους γινόμενοι ἄνεμοι, καὶ ἀνάλυσιν τῶν πάχους αὐτοῦ πρὸς ἑαυτοὺς πιεζόμενοι, ἐκνεφίαι καλοῦνται, id eſt, qui in fractura nubis reſoluendáque eius craſsitudine colliduntur inter ſe, quaſi quidam nubigenæ, ἐκνεφίαι dicuntur.

Ἐκνέω, μ. εύσω, enato, vrinor.

Ἐκνήφω, μ. ήψω, π. ηφα, euigilo, reſipiſco. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου, vinum digeſsit. Lib. 1, Regũ, cap. 25. Paulus ad Corinth. ἐκνήψατε δικαίως, ſobrii eſtote, & expergiſcamini.

Ἐκνήχομαι, μ. ήξομαι, π. νηγμαι, enato. Depon. Ariſtot. de mundo, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit, vbi cõmodum eſt ei viuere.

Ἐκνηψις, εως, ἡ, vigilia, requies. τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, quia non eſſet requies, cap. 3. Thren. Ierem.

Ἐκνικάω, obtineo, euinco. Accuſ. ἐκνικῆσαι ἅπαντ, i. πάλιν ἐπικρατῆσαι, obtinere, Thucydid. Idem, ἐκνενικῆκασι ἐπὶ μυθῶδες, in fabulam profeciſſe. • Item ἐκνικῆσαι, tandem euenire, apud Pauſaniam.

* Ἐκνίκησις, euictio, in Pandect.

* Ἐκνίκημα, id quod bello & pugna comparatur. Nazanz. ἐμοὶ ὁ πόλεμος ἴσω σὺν τὸ ἐκνίκημα.

Ἐκνίπτω, eluo, purgo, expio. Plato epiſt. 8, ταῦτα γὰρ ἅπαντα, καὶ εἴ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειεν, nec ea vllus expurgauerit. Demoſth. οὐδέποτ᾽ ἐκνίψει σὺ τοῖς ἐκεῖ πεπραγμένα σαυτῷ, nũquam dilues quæ illic feciſti.

Ἐκνιτρόω, ῶ, lauo nitro, nitro perfrico. οἱ ἐκνιτρωθέντες, nitro perfricti.

Ἐκνιψις, εως, ἡ, elutio, abſterſio.

Ἔκνοια, ας, ἡ, mentis lapſus, delyrium.

Ἐκνομίως, ὑπερφυῶς, ὑπερβαλλόντως, μεγάλως, magnopere, inuſitatè, enormiter, Etymol. Ariſtophan. Pluto, καὶ γάρ ἐκνομίως μ᾽ ἠγάπα, id eſt, me ſummopere reuerebatur. & ἐκνομιώτατα, vehementiſsimè, ſupra modum, impotentiſsimè. Ibidem, λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα, memoras hominem amantem perditiſsimè.

Ἔκνομος, illegitimus.

Ἔκνους, excors, demens, ſtultus. ἔκνους ὑπὸ πάθους, animo ſeductus ab affectione.

Ἐκνοσηλεύω, curo, medeor, conualeſco.

Ἐκνοσφίζω, alieno, reiicio.

Ἐκξυλοῦται, ligneſcit.

Ἐκολάσε, perturbauit, ἐθορύβει. ἀπὸ τῆς κολωοῦ.

Ἐκομπολάκουν, magnifica & ſuperba verba crepabam, Ariſtophanes Ranis.

Ἑκόντι, ſponte, vltrò, ἑκουσίως. Phocylid. μήτ᾽ ἐπιορκήσῃς μήτ᾽ ἀγνὼς μήτε ἑκόντι.

Ἑκουσιάζομαι, ſponte offero.

Ἑκουσιασμὸς, οῦ, ſpõtanea oblatio.

Ἑκούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius. Philo de mundo, ὅς θεοῦ τὴν ἑκούσιον κίνησιν εἴληφεν, &c. i. qui diuinitus motum accepit voluntarium. τὸ ἑκούσιον, liberum arbitrium appellat Philo de mundo. ἑκουσία etiam in fœmin. apud Dioſcor. lib. 6, cap. 1, ἑκουσίᾳ γνώμῃ προσφέρεται, ſuapte ſponte ſumit. τὰ ἑκούσια, quæ ſponte agũtur, quæ ſponte noſtra comparantur. παρὰ τὸ ἑκούσιον, inuitis illis. ἑκούσιοι συμμαχία, Ariſtid. & Thucyd. ἑκούσιοι σύμμαχοι. Plato in Leg. ἑκούσιος φυγὴ, exiliũ ſpontaneum. ἑκούσια ἀδικήματα, ſponte factæ iniuriæ, Plato νόμ. θ. ἑκούσιοι φόνοι, Iſocr. ἑκούσιος ἀπέθανε, ſponte obiit, Thucydid.

Ἑκουσίως, ſpontaneè, vltrò, ſponte.

Ἔκπαγλα, pro ἐκπάγλως, vehementiſsimè. Hom. Iliad. γ, τῶς ἔκπαγλ᾽ ἐφίλησα, i. ἐκπληκτικῶς, ἐξόχως.

Ἔκπαγλος pro ἔκπληγος, id eſt, ἐκπληκτικὸς φοβερὸς, ὁ ἔξοχος. Iliad. α, ἦ σὺ πολλάκις πάντων ἐκπαγλότατ᾽ ἀνδρῶν, i. peruicaciſsime, aut vehementiſsimo animo prædite, præcipuóque furore nate.

Ἐκπαγλέομαι, ἐκπλήττομαι, ſtupeo, terreor, admirationi ſum. ἐκπαγλούμενοι, θαυμάζοντες, ἐκπληττόμενοι, ſtupẽtes, admirabundi.

Ἐκπάγλως, pro ἐκπλήκτως, ferociter, ἰσχυρῶς, φοβερῶς, egregiè, mirificè. Hom. ἐκπάγλως ἀπόλωλας, pro κατὰ κράτος. Iliad. α, vehementer, & Odyſſ. ο, ἐκπάγλως ὀδύρεσθαι, dixit mirum in modum, ſupra modum lamentari.

Ἐκπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, extrà affectus, immodicè affectus.

Ἐκπαιδεύω, edoceo, erudio.

Ἐκπαιφάσσω, manifeſto.

Ἐκπαίω, egredior.

Ἐκπάλαι, vide in Ἐκ, ſuo ordine.

Ἐκπαλαίειν, præter gymnaſticas leges agere, eluctari.

Ἐκπάλαιστος, grauis, ſuperbus.

Ἐκπαλλακίδιοι, ſpurii.

Ἐκπαππόω, in pappos tranſire. vnde ὁ ἐκπαπποῦμενος, papporũ lanuginem emittens, in pappos euaneſcens, Dioſcorid. lib. 3, cap. 133, ἄνθος ἐκπαππούμενον, ὃ καλοῦσί τινες ἀνθήλιον, flos qui in pappos ſoluitur, euadens in lanuginem, in pappum abiens. ἐκπαπποῦσθαι τὸν καρπὸν, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. Gaza vertit, fructum lanugine pappo dicta perire. & lib. 6, ἐκπαπποῦται τὸ ἄνθος, i. flos in pappum conuertitur, pappo vitiatur.

Ἐκπαρέιμι, propè adſto, aſſiſto. ἐκπαρεῖναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, ad animum eius ſubire, Demoſth.

• Ἐκπατεῖν, euagari, inambulare, ſpatiari, Laertius in Epimenide.

Ἐκπάτριον, diſsimile, non paternum.

Ἐκπαύομαι, quieſco.

Ἐκπαχύνω, craſſum facio, craſſo.

Ἐκπειράζω, tento.

Ἐκπειράομαι, experior, tento, facio periculum. ἐξεπειράθην τῶν τέκνων, expertus ſum filios.

Ἐκπεκτέω, pecto, vello.

Ἐκπελεκίζω, ſecuri detraho, vel excutio, dedolo.

Ἐκπέλω, exto, Homerus.

Ἐκπέμπω, μ. έμψω, π. ομφα, emitto, eiicio, relego in exiliũ, repudio, diuulgo, Accuſ. Lucian. τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι, emittunt improbos in impiorũ locũ. ἐκπέμπω ναῦς, naues emitto, Thucyd. ἐκπέμπω ἄρχοντα, ducem mitto. ἐκπέμπω ἀποικίας, colonias deduco, Idem Thucyd. ἐκπέμπειν τοὺς στρατιώτας, emittere in expeditionem, educere milites. ἐκπέμπειν πρεσβείας, mittere legationem, Idem Thucyd. ἐκπέμπειν & ἀποπέμπειν & ἐκβάλλειν τὴν γυναῖκα, pro repudiare, apud Demoſth.

Ἔκπεμψις, εως, ἡ, emiſsio, dimiſsio, miſsio, ἀποστολή.

Ἐκπεπαίνω, maturo, percoquo, ad maturitatem perduco, Theophraſtus.

Ἐκπεπληγμένος, attonitus, animo perculſus, inſanus. Ariſtoph. πρ. vide Ἐκπλήττω.

Ἐκπεπταμένως, effuſè.

Ἐκπέσσω, ad maturitatẽ perduco, excoquo, Theoph. lib. 2. ἐκπέσσειν τὸν καρπόν.

Ἐκπεραίνω, μ. ανῶ, efficio, concludo, comprehẽdo. Plato epiſt. 7, ἵνα δ' ἐκπεραινώμεθα ἐν ὀλίγῳ πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ vt autem multas res præſtemus breui tempore.

Ἐκπεράω, μ. άσω, trãſeo, traduco. Numer. 11, ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτρας ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ πνεῦμα, ventus arreptas trans mare coturnices detulit. ἐκπερᾶν βίον, æuum tranſmitto, Euripid. δωμάτων ἐκπερᾶ, exit ab ædibus, Idem.

Ἐκπερδικίσαι, elabi aſtutè, & periculum declinare. Ductum à perdicibus, quas miræ calliditatis eſſe, vt manus aucupum effugiant, ſcribit Plutarchus, Cælius lib. 16, cap. 26. & Eraſmus Chiliad.

Ἐκπέρθω, μ. σω, deſtruo, depopulor, diripio, deuaſto. Iliad. α, ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, i. ἐκπορθῆσαι, κατασκάψαι.

Ἐκπεριέρχομαι, circundo, cingo: vnde &

Ἐκπεριιέναι, ambire, & vſquequaque circundare. Herodotus, οὐ περιδεόντες τοῦ στρατοῦ ἐκπεριελθὼν καὶ ὥσπερ συγκλειόμενος, Bud. Comment.

* Ἐκπεριοστῶ, peragro. Syneſ. ἀπιμένοντι δὲ ἐκπεριοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκπεριστασμὸς, plus eſt quàm περισπασμός. Nam περισπασμὸς eſt, quum milites ita mouentur duplici flexu, vt eorum ora in partem poſteriorem ſpectent: ἐκπερισπασμὸς verò eſt plenior conuerſio, triplici flexione conſtans: quod fit quum poſt περισπασμὸν, rurſus in haſtam conuertuntur, ſiquidem in haſtam moueri primùm cœperunt: aut in læuam, ſi læuorſum & in ſcutum fuit prima inflexio, Bud. Comment. ex AEliano.

Ἐκπέσσω, maturo, concoquo.

Ἐκπετάζω, & Ἐκπετάννυμι, extendo, explico, aperio.

Ἐκπέταλα κέρατα τῶν μέχρι τῶν πετάλων, Athenæus. Item vocabantur pocula quædam latiora. πέταλα enim folia perampla dicuntur, Cæl. lib. 15, cap. 6.

Ἐκπέταμαι, euolo.

* Ἐκπεταννύω, expando, Lucianus in Prometheo.

Ἐκπετήσιμος, ου, ὁ, volucris, volatilis.

Ἐκπέτομαι, Atticè pro ἐκπέταμαι.

Ἐκπεύσομαι, ἀκούσομαι, audiam: vbi ἡ ἐκ, περισσός. Sophoc. θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσῃ, audies morti par malum.

Ἐκπεφυκότες, ων, enati.

Ἐκπεφυλλοφορημένος, ου, ὁ, condemnatus.

Ἐκπήγνυμι, denſo, congelo. ἐκπήγνυμαι, concreſco. Itẽ detraho. ἐκπηγνυμένου τοῦ μίσχου, detracto pediculo, Theophraſt. lib. 7. hiſt. plant.

Ἐκπηδάω, μ. ήσω, π. ηκα, exilio, proſilio, deſilio, Herodotus, ἐκπηδᾶν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐκπήδησις, εως, ἡ, ſaltus.

Ἐκπηκτικὸς, congelans, vim habens denſandi.

Ἐκπηνίζεσθαι, protendere, deducere, ἐξελκύσαι εἰς πηνίον ἐκμηρύσασθαι.

Ἔκπηξις, εως, ἡ, congelatio, concretio.

Ἔκπηχυς, ſex cubitorum. ſic dicendum non ἑξάπηχυς, Phrynichus docet.

Ἐκπιέζω, μ. έσω, π. εκα, exprimo, deprimo, Accuſat. impreſsionem facio, apud Polyb.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, ἐκπίεσμα πρὸς τὰς ἐκπιέσεις, ad premendũ.

Ἐκπιεσμὸς, expreſsio. Ariſtot. de mundo, ὄμβρος γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους, imber fit expreſsione nubis.

Ἐκπιεστὰ ξύλα, lignei cunei, Gaza ex Ariſtot. in Probl.

Ἐκπίεσμα, ατος, τὸ, fractio caluæ in multas partes, in qua profundius oſſa deſcenderunt, vt cerebri membranam ſuo contactu premat. Item recrementum, expreſſio, Dioſcorid. libro 4, capite 251, τὸ δ' ἐκθλιβείσης καὶ ἐκπιεσθείσης ἐκπίεσμα, tuſæ autem & expreſſæ recrementũ, i. quod extuſa expreſſáque ſupereſt.

Ἐκπικραίνω, exacerbo.

Ἔκπικρος, vehementer amarus. ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, aluus amara ſecedit, Gaza ex Problem. Alexandri.

Ἐκπικρόω, μ. ώσω, amarum reddo, exacerbo, amarũ efficio. ἐκπικροῦμαι, amarus fio.

Ἐκπίμπλημι, expleo.

Ἐκπίνω, μ. ίσω, π. ικα, ebibo, exhaurio, ebibendo conſumo. Ariſtoph. πρ. καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνεται, abſorbet animũ.

Ἐκπίπτω, μ. εσοῦμαι, π. ἐκπέπτωκα, decido, excido, elabor. Homer. Odyſſ. ξ, ἔκπεσε χειρός, è manu excidit. Item degenero, deſciſco à priſtino inſtituto & mutor. Plato, εἰς δηλότερον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Vnde ἐκπίπτει τοῦ λόγου, deficit me oratio, id eſt, non habeo vltrà quod dicam, deſtituor memoria, AEſchini. Item emano, exeo, & prodeo foras, Ariſtoteles de mundo. Plutarch. in Camillo, ὅτι ἥλιος ἀνίει καὶ τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐξέπεσε, & ſol & ventus ingens exortus eſt. ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους, ex luco vocem editam eſſe, Plutarch. in Publicola. εἰς ἔργον ἐξέπεσεν, in opus erupit, Idem in Romulo. ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, curſu è foro elapſus eſt, Idem in Lycurgo. ἐκπίπτει τῆς πόλεως, ex vrbe abit, in Camil. ἡ τοῖς συρακουσίοις στάσις εἰς φιλίαν ἐξεπεπτώκει, ſeditio illa propter Syracuſanos in gratiam rediit, Thucyd. ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ὄντων, priſtinis bonis delapſus. ἐκπίπτω ἐκ τῆς δόξης, Iſocrates. ἐκπεσόντες βασιλεῖς, exacti reges. ἐκπεσὼν παρ' ἡμῶν, à nobis patria eiectus, relegatus, Iſocrates. Item emano ad vulgus, id eſt, ἐκφέρεσθαι καὶ ἔκπυστος γίνομαι, Plato Dionyſ. εὐλαβοῦ μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. Item ἐκβάλλομαι, eiicior, expellor & explodor: vt ἐξέπεσεν τῶν Ἀθηνῶν, pulſus eſt Athenis, Plutarch. Sophoc. ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς, è terra eiiciatur. Sic etiam comœdia aut tragœdia dicitur ἐκπίπτειν, quando exigitur exploditúrque à ſpectatoribus: contrà ἵστασθαι, quando placet, quemadmodum Latinis.

Ἔκπλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, horribilis, ſtupendus, φοβερός, vehemens, mirabilis, μέγας, ἐκπληκτικός, poeticum: vnde ἐκπλάγως & ἔκπλαγα, id eſt, ἐκπληκτικῶς, μεγάλως, ἐξόχως, vehementer, mirificè, καρτερῶς: à verbo ἐκπλήττω. dicitur & ἔκπαγλος, per metatheſim.

Ἐκπλαγέντις, ſtupor, magnitudo.

Ἐκπλαγῆναι, admirari, ſtupere.

Ἐκπλεθρίζειν, eſt genus quoddã certaminis obire, ſdq; in præſcripta terræ dimenſione centum pedum: à πλέθρον, quod eſt menſura centum pedum, & ſexta pars ſtadii, vel iugerum.

Ἔκπλεθρον ἅρμα δρόμον, ἑξάβαθρον πλέθρου μέζον, Euripid.

Ἐκπλεονάζω, redundo.

Ἔκπλευρον, ſex laterum: ſic dici vult Phrynichus, non ἑξάπλευρον.

Ἐκπλεύστερα, τὰ, aptiora, Ariſtot. lib. 14. Animal.

Ἐκπλέω, μ. εύσω, π. ευκα, enauigo, è portu diſcedo. Sopho. οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὐτῷ κρατεῖν; nonne ipſe vela fecit? ἐξέπλευσεν ἐπ' αὐτούς, aduerſus eos claſſem duxit, Plutarch. in Pericle. ἐκπλεῖν ἐπὶ τοὺς πέλας, ad vicinos commeare, Thucyd. ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν ταῖς τῶν πολεμίων ναῦς βουλόμενοι, hoſtilem claſſem in apertum mare vitare volentes, i. ἐκπλεύσαντες διαφυγεῖν. Idem cum Datiuo, τοῖς ἐν πόλει ἐξέπλευσαν, iis qui apud vrbem erat, exierant auxilio. ἐκπλεῖ τὰ πλοῖα, naues abeunt, Plato in Epiſt.

Ἐκπλέως, plenè, cumulatiſsimè.

Ἔκπλεως, ὁ καὶ ἡ, expletus cumulatè: non enim plenum ſignificat, ſed expletum, Xenoph. lib. 6. παιδ. καὶ τὰ ἅρματα τὰ δρεπανηφόρα ἔκπλεω ἤδη ἦν, currus vehendis falcibus accõmodi iam tum expleti erant. Apud eundem, ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονουμένων. ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, omnia abunde ſuppetere, apud Demoſt. commeatu abundare.

Ἐκπληγδην, indiſcretè.

Ἐκπληρόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſuppleo, expleo. ἐκπληρῶσαι τὸν νόμον, legi ſatiſfacere, Herodot. κίνδυνον ἐκπλήσας, perfunct° periculo,

periculo, Euripides. ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτίαν, crimen luit, Herodotus.

Ἐκπληκτικὸς, ἡ, ὁ, terribilis, horribilis.

Ἐκπληκτικῶς, cum ſtupore. ὡς ἐκπληκτικώτατα, quàm tumultuoſiſsimè, Bud.

Ἔκπληκτος, vecors, veſanus. Sophocles, πού δὲ μή τις φῶτας ἔκπληκτοι βροτοῖς.

Ἔκπληξις, εως, ἡ, ſtupor, pauor, ſyderatio, cogitationis ſtupor ex repentina conſternatione extrinſecus adueniens, conſternatio, terror, admiratio. εἰς ἔκπληξιν καθιστημι, perterreo, i. εἰς φόβον ἐμβάλλω. ἔκπληξιν παρέχω, metū incutio. ἐν ἐκπλήξει ἔχω, ſum terrore perculſus. ἔκπληξις τῆ βαρβάρου, Ariſtid. timor barbari, actiuè, i. quē barbarus incutit. ἔκπληξιν ποιῶν τοῖς ἀκούουσι, horribilis, terrorē incutiens audientibus. Itē ἔκπληξις, tabes, quaſi percuſsio & ſtupor arborum, quū ſtirpes exareſcūt: à tabido morbo exacti, eo modo quo homines ægri longa tabe defecti.

Ἐκπληρόω, ῶ, ώσω, κα. ωκα, expleo, cumulo, compleo, Accuſat. Ariſtid. ἐκπληρώσοντες ἁπλῶς παρέλιπε τὸ λοιπόν.

Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, ſupplemētū, cōplemētum.

Ἐκπλήσσομαι, μ. ήξομαι, π. ηγμαι, ſtupeo, cum ſtupore admiror, attonitus fio. Deponens, Accuſat. Ariſtoteles de mundo, τὰ τυχόντα ἐκπεπληγμένος, &c. id eſt, res quaſlibet & vulgò expoſitas ſumma admiratione proſecutus. Abſolutè, Plato 1. de Rep. ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην ἢ προσβλέπων αὐτὸν ἐσιγόμην, obſtupui. ἐκπλήττομαι πρὸς τὴν ὄψιν, aſpectu obſtupeo, Plutarch. in Theſeo. ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος, ad tantam multitudinem perculſi, in Camill. ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, i. calamitate perculſus. ἐκπεπληγότα δένδρα, arbores quæ tabuere, Theophraſt. hiſt. lib. 4. ἐκπλήττομαι διὰ τὸ κάλλος, in ſtuporem abeo propter formam, Xenophon. ἐκπεπληγμένος ὄμμασι, commotus oculis, id eſt, habens oculos commotos amore, Xenophon. ἐκπλαγεῖσα θυμὸν ἔρωτι, conſternata animum amore. τὴν λαμπρότητα τῆς ὥρας ἐκπεπληγμένοι, ſplendorem eximiámq; pulchritudinem admirati, Plutarch. in Alcibiade. Sophocl. πάλ' ἐκπέπληγμαι, alia autem ſtupens ſum admiratus. ἐκπλαγεὶς τῷ χρ. ſτόμα νεῶν τὸ πλῆθος, perterritus multitudine nauium, quæ in fronte erant, in Themiſt. ἐκπεπληγμένος τὸν κίνδυνον, periculi metu perculſus. ἐκπλαγῇ τόλμαν, audaciam reformidet, Thucyd. Idem cum Datiuo. ἐκπλήττομαι τῷ πλήθει, i. multitudinem expaueſco.

Ἐκπλήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, perterrefacio, in ſtuporem præ admiratione redigo, ſtupefacio. Accipitur pro ictu ſecuris excutio, apud Theophraſtum, Accuſat. Ariſtoph. in Pluto, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε. pro excitabar. Alicubi apud AEſchin. accipitur pro ſtupore immiſſo perſuadeo. ἐκπέπληγμαι, animo ſum perturbato, Phal. ἐκπλήττω τὸν φθόνον, liuorē euinco, nullū inuidię locū relinquo.

Ἐκπλινθεύειν, diſſoluere lateres, lateres demere.

Ἐκπλοος, ου, ὁ, ἢ ἔκπλους, eruptio nauium è portu, emiſſa claſsis, abitio, enauigatio, egreſsio, commeatio, eruptio. ἔκπλουν ποιεῖται ἐξαπιναίως, repentina eruptione nauigat. ἔκπλουν ποιεῖται, enauigat, Thucydid. ἔστιν ἔκπλους τῶν νεῶν, nauigatur, Plato in Epiſtolis. ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖται, nemini fit poteſtas nauigandi.

Ἐκπλύνω, μ. υνῶ, π. υκα, eluo, abluo, Actiu. Accuſ. ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, abluta ſit lana lacte, Ariſtot. 3. lib. Animal. ἐκπεπλυμένος αὐτῆς, Galenus.

Ἔκπλυσις, εως, ἡ, ablutio, dilutio.

Ἔκπλυτος, ὁ, ἡ, lauabilis, non retinens colorem, dilutus. ἔκπλυτος γίγνομαι, abſtergor, eluor, Plato νόμ. δ.

Ἐκπλώω, enauigaſſe, elapſum eſſe. ἐκπεπλωκότες ἐκ τῶν νόων, mente capti, Herodot.

Ἐκπνευματόω, ῶ, in ſpiritum verto, in flatum cōuerto. ἐκπνευματοῦμαι, ſpiraſco, in ſpumam excreſco, inflor.

Ἔκπνευσις, εως, ἡ, expiratio, quum aerem reddimus reſpirando. Huic contraria eſt ἀνάπνευσις. ἔκπνευσις ἢ ἀνάπνευσις, reciprocatio ſpiritus.

Ἐκπνέω, μ. εύσω, π. ευκα, expiro, exhalo, animam duco. Ariſtot. de mundo, ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε ἢ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα, i. ſpiritū ducunt & animam. Item morior. Neut. Sophocl. ὑφ' οὗ φονίου ἄρ' ἐξέπνευσας, i. quo enſe occiſus es. Sophocl. ἐκπνεύσας μέγας χειμών.

Ἐκπνοὴ, expiratio, flatus exhalatio. Ariſtotel. de mundo, αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοὰς, auras dicimus expirationes ex humore prodeuntes.

Ἐκποδὸς, ſtatim, ad pedem.

Ἐκποδὼν, eminus, procul, remotè, longé. Ariſtoph. in Ran. ἄπαγε σαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. Sophocl. ἐκποδὼν δ' ὢν ὑπεστέναζον, procul ſemotus gemiſcebam. ἐκποδὼν ἔσται, è medio tolletur, Plutarch. in Lycurgo. οὐδὲν ἦν ἐκποδὼν φιλίππῳ, Ariſtid. ἐκποδὼν τῶν νέων, à iuuenum abeſſe conſpectu, Plutarch. in Opuſcul. ἐκποδὼν τῇ βουλόμενος, illinc migrare cupiens. αὐτὸ ἐκποδὼν γενομένου, eo è medio ſublato, in Pericle. ἐκποδὼν γενέσθαι ἡμῖν τὸ δόξαι τῶν ἀλλοτρίων ἀδίκως ἐφίεσθαι, Xenophon, longè abſumus ab eo vt videamur, &c. ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, amoliri, amouere ne quid obſtet. ἐκποδὼν ποιούμενος τὴν πλεονεξίαν, Plutarch. in Numa, habendi cupiditatem ab ſe amouens. ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, pro exportare dixit Xenophon in OEconom. Idem Plutarchus in Othone, ἄλλαις δι' ἑτέρων θυρῶν ἐκποδὼν ποιήσας ἑαυτὸν, clàm per alias fores è medio ſe abſtulit. Iſocr. in Euagora, ἐκεῖνον ἐκποδὼν ποιήσει, illū è medio tolleret, id eſt, occideret. ἐκποδὼν ἑκάστου κειμένου, Xenophon in OEconom. ſingulis diſtinctis ſuo loco. Euripides, γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι ἑκάβη, anu ab Hecuba paululum abſcedam, ſic Eraſm. χωρῶμεν ἐκποδὼν, procul abeamus, Ariſtoph. ἐκποδὼν ἰσάζειν τὸ ἰδιώτην, è medio tolli priuatum hominem, Plutarchus in Galba. ἐκποδὼν ἀπελθεῖν, longè abire, in Solone. ἐκποδὼν οἴχεται, procul abit, Nazanzenus. ἐκποδὼν εἶναι ἀμφοτέροις, Thucyd. ἐκποδὼν ἀπαλλάσσονται, illinc abeūt, abſcedūt. ἐκποδὼν ἀπαλλαχθέντα τὰ τοῦ δίωνος, de medio tollantur res Dionis, Plato in Epiſtol. exēplaria manu ſcripta habent ἐκ ποδῶν. Cū Genitiuo, Xenoph. 5. Pæd. τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, ab his longè aberamus.

Ἔκποθεν, alicunde, cum Genitiuo. Apollon. 2. Argon. ἔκποθεν ἀρξάσθω χαμαιευνάδος [illegible].

Ἐκποιεῖσθαι, alienare, i. vendere vel donare, in Pand.

Ἐκποιέω, ῶ, in adoptionem do. Item ſufficio, ſuppedito, ἐξαρκῶ. Theophraſt. ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, tempore anni adhuc ſufficiente, hoc eſt, pariendi ſpatium præbente. Item alieno, hoc eſt, emancipo. Item efficio, effingo, procreo, & ſemen emitto, apud Herodotum. ἐκποιῶ μαυτὸν δικαστηρίου, ſubduco me è iudicio. ἐκποιεῖ, ſuppetit, imperſonaliter, Laertius in Theophr.

Ἐκποίησις, εως, ἡ, alienatio, creatio, ſeminis emiſsio.

Ἐκποίητος, ου, ὁ, in adoptionem datus: atque vbi id factum eſſet, εἰσποίητος iam dicebatur eius familiæ, in quam aſcitus erat. Dicitur etiā ὑόθετος, ab υἱὸς, ἢ τίθεσθαι τὸ ποιεῖν, quaſi filius factitius. Differt autem τῶ ἀποκηρύκτου. nam is dicitur qui ob ſcelera è familia reiect⁹ eſt à patre. Latini abdicatum appellant. ἐκποίητον γενέσθαι, adoptari, i. dari in adoptionem, AEſchines.

Ἐκποντίζω, mare traiicio.

Ἐκποκίζω, & Ἐκποκῶ, vello crines.

Ἐκπολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, vico, debello, bello perſequor.

Ἐκπολεμόω, μ. ώσω, π. ωκα, reddo inimicum, Accuſ. ἐκπεπολεμωμένοι πρὸς αὐτοὺς, ipſis facti hoſtes, Plutarchus in Pericle, ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, milites inſurrexerunt ad bellum, contra milites concitati fuerunt.

Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ, debellatio.

Ἐκπολιορκέω, μ. ήσω, π. ηκα, per obſidionē capio. Actiu. Accuſ. Xenoph. ἐκπολιορκηθείη ἢ πότερος αὖ θᾶττον, vter verò citius obſidione capiatur, &c. lib. 1. ἀπομ. vbi de milite agitur. Interpr. Thucyd. πολιορκεῖται exponit, πολέως κατακαλεῖν ἢ πόλιν εἰσελθεῖν, obſidione euertere, obſidēdo capere, expugnare, obſidione eiicere, τῇ πολιορκίᾳ ἐκβαλεῖν.

Ἔκπωμα, vel Ἔκπωμα cum ω, ατος, τὸ, poculum.

Ἐκπομπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pando ſecreta, cōuitior, Ac-

euſ. Item cum faſtu incedo, glorior. Lucian. ἐκπομπεύεις τῷ κάλλει, ſe ob ſpeciem miratur, de pauone.

Ἐκπομπὴ, repudium, relegatio in exilium, ἀπόλειψις, emiſsio, incurſus. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, latronum excurſiones, Thucydid. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, deductio coloniarum, Plato de Leg. * ἐκπομπὴ καὶ εἰσπομπὴ opponuntur.

Ἐκπονέομαι, οῦμαι, καὶ

Ἐκπονέω, μ. ήσω, π. ηκα, elaboro, labore quæro, laborando conficio; colo, excolo, exerceo, meditor. ἐκπονηθεὶς, έντος, excultus, elaboratus. ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας, qui pedibus iter facere aſſueuerunt, Xenoph. ἰσχὺς ἡμετέρα ἐκπεπονημένη, vires labore collectæ, Bud. in Epiſt. τὴν ὕλην ἐκπονοῦσι τέχναι, materiam exercentes artes, Plutarch. in Pericle. ἐκπονεῖν σπουδὴν, exercere ſtudium, Bud. in Epiſtol. Ariſtot. in Problem. ἐκπονῶ τὴν τροφὴν, labore cibū conficio, quod Cicero dicit, cibum conficere ambulatione. ἐκπονῶ τἀγαθὰ, Xenophon 5. Pædiæ, ad bona cōſequenda laboro. ἐκπονέονται νειοὶ, nouales elaborantur, Theocrit. ἐκπονήσαι παιδευτικὸν τῆς μουσικῆς τρόπον, qui capeſſendæ diſciplinæ muſicæ curam adhibuit. ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, curis defatigatus, Plutarchus in Othone. ὅσα διδασκάλων ἐκπονοῦμεν, quæ ſub magiſtris exercemus, Plato in Legibus.

Ἐκπορεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, exeo, egredior, abeo, proficiſcor, procedo, dimano, prodeo, cap. 15. Euangel. Ioan. ἐκπορευόμενον πνεῦμα παρὰ τοῦ πατρὸς, qui proficiſcitur à Patre, Spiritus qui procedit.

Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, profectio, progreſſus, proceſsio. Nazanz. τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος.

Ἐκπορευτὸς, procedens.

Ἐκπορευτῶς προελθεῖν, proficiſci de, procedere, Nazanz. de ſancto Spiritu, ἐκπορευτῶς προελθὸν ἐκ πατρὸς, procedens ex Patre.

Ἐκπορθέω, ῶ, depopulor, capio, duco captiuos, expugno. Plato, πόλεις ἐκπορθεῖν, vrbes deuaſtare, λεηλατεῖν.

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, depopulator, euerſor, Euripid. ἐκπορθήτορας πόλεως.

Ἐκπορεία, ας, ἡ, negotiatio, quæſtus.

Ἐκπορίζομαι, & ἐκπορίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſubminiſtro, ſuppedito. Plutarch. ἀσφάλειαν ἐκπορίζῃ, ſecuritatem præſtet. Plato lib. 1. de Rep. ἡ τέχνη ἐπὶ τοῦτο τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν πέφυκε, ars ad hoc cōparata eſt, vt cuiq; quod vtile eſt, quærat & ſuggerat. Idem in Gorgia paſsiuè vſus eſt. Idem 1. de Repub. τέχνη αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη ἱκανῶς δύναται ἐκπεπόρισται, ei nihil deeſt, quo minus ſit optima.

Ἐκπορνεύω, μ. εύσω, ſtupro īquinor, cōſtupror, ſcortor.

Ἐκπορπημένος, ου, ὁ, fibulatus, annectens fibulas.

Ἐκποτάω, μ. ήσω, π. ηκα, euolo. Neutrum abſolutum.

Ἐκπουλεῖν, cicatrice obducere

Ἐκπούλωσις, εως, ἡ, obductio cutis, cicatrix.

Ἐκπράττομαι, vlciſcor, vltionem exigo, ſumo pœnas. Herodot. ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέος πρὸς ἐκείνων φόνον, vltionem necis Doris de illis exigere: quod eidem dicitur, ἐκπρήττομαι τὸν Δωριέος φόνον, vltionem de nece Doriana exigo.

Ἐκπράττω, perficio, efficio, operor. Sophocl. in Aiace, κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγὼ, & perfeciſſet, ſi neglexiſſem. Ionicè, ἐκπρήσσω. Item exigo. ἐκπράττω χρήματα, exigo pecunias, Thucyd. ἐκπράττω μητρῷον φόνον, exigo ſupplicium de cæde matris. Idem Euripid. θυγατρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον, filiā cæde immolare. Itē διαφορέω, Soph. κἂν ἐξέπραξε, cædē perpetraſſet: vbi tamen alii legunt, ἐξεπράξατο.

Ἐκπραΰνω, μ. υνῶ, π. υγκα, manſuefacio, Accuſ. lenio, delinio, mollio, placidiorem reddo, placo.

Ἐκπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, elegās, inſignis, διάδηλος, cōſpicuus. Iliad. β, ἐκπρεπὲ' ἐν πολλοῖς. ἐκπρεπέσι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι, lib. 3. Macchab. Plutarch. in Solone, περὶ κόσμον ἐκπρεπὴς καὶ περιττὸν, in ornatu magnificum & excellens. εἶδος ἐκπρεπεστάτη, ſpecioſiſsima, Euripid. ἐκπρεπὴς ὄψει, ſpecie inſignis, egregia ſpecie. Reperitur & p indecēs & indignus

Ἐκπρεπῶς, perpulchrè.

Ἔκπρησις, ἡ, exuſtio, incenſio.

Ἐκπρήσσομαι, Ionicè pro ἐκπράττομαι. vide Ἐκπράττομαι.

Ἐκπρίαμαι, μ. ίσομαι, π. ημαι, emo, Deponens.

Ἐκπρίω, μ. ίσω, diſſeco, execo, excindo.

Ἐκπριῶ, in Prouerb. Salom. i. redimo, & apud Chryſ. ἐκπρίασθαι κτεινομένους μὴ φείσῃ, redimere occiſos ne ceſſes.

Ἐκπροθεσμεῖν, in mora eſſe: verbum eſt in Pandectis Græcis, i. debitorem eſſe. ὑπερήμερος καὶ ἐκπροθεσμήσας τῇ χρεωστουμένῃ, i. debitor, Bud. in Epiſt. prior.

Ἐκπροθεσμίους ἥκειν, venire vltra diem præfixum condictúmve.

Ἐκπρόθεσμος, cuius dies & tempus præteriit, non ſuo tempore actus, intempeſtiuus, & qui antè fieri debuit. vnde ἐκπρόθεσμον μετάνοιαν μετανοεῖν, ſeram pœnitentiam agere, ſerò pœnitere. ἐκπρόθεσμος τοῦ ὀφλήματος ἡ ὑπερήμερος, qui ad diem præſcriptum non ſoluit debitum, aut non implet quod promiſit, ὑπερήμερος Latinè, qui in mora eſt. ἐκπρόθεσμον καὶ ὑπερήμερον τοῦ ὀφλήματος, vltra condictum diem debiti, Lucianus. ἐκπρόθεσμα φιλοτιμήματα, Lucianus, id eſt, ius excedentia. ἐκπρόθεσμος τούτων γίνομαι, ius horum excedo.

Ἐκπροθέσμως, non ad diem conſtitutū, Bud. in Epiſt.

Ἐκπροικίζω, doto.

Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, acceſſo. Homer. 2. Odyſſ. ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων, euocans extra ædes.

Ἐκπρολείπω, relinquo. Phocylid. μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, matrem miſſam facias.

Ἐκπρορέω, effluo, effundo.

Ἐκπροφανῶς, palàm.

Ἐκπροχέω, μ. εύσω, effundo.

Ἐκπτάω, μ. ήσω, euolo.

Ἐκπτερύσσομαι, alas concutio & volo, excutio pennas.

Ἐκπτερύσσω, alas motito ac verberito, vt muſca in ſole. Lucian. in Encomio muſcæ, καὶ μὴν δὲ λείπεται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται, & quidem pauonum inſtar variegata eſt, ſi quis attentius in eam oculos defigat, quum expanſis ad ſolem alis ſeſe verberitat.

Ἐκπτήσσομαι, volito, ἀναπέτομαι, Ariſtoph.

Ἐκπτήσσω, extendo. οὐχ' ὡς ὄρνιν θάμβει με τοῖς δ' ἐξέπταξας, id eſt, me veluti volucrem lectis cogis trepidam peruolitare: ſic Eraſm. i. exciiſti, συνταράξας ἐποίησας, ἐκπλῆξαι.

Ἐκπτοέω, μ. ήσω, exterreo. ἐκπτοεῖσθαι, ἐκπλήττεσθαι, obſtupefieri, eſſe impotem animi, animi pendere.

Ἐκπτύω, expuo, reſpuo, abhorreo, cum Accuſ.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ, lapſus, caſus, calamitas. Cebes Thebanus, ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλας καὶ σκληρὰς γίνονται. Item ingreſſus, eruptio.

Ἔκπτωτος, ſine caſu. Aliquando enim ἐκ priuationis ſignum.

Ἔκπτωχος, ου, ὁ, excindēs, prolapſus. Nazanz. ἔκπτωχοι τῶν προκειμένων, à propoſitis recedētes, à propoſitis excidētes.

Ἐκπυδὸν, repentè.

Ἐκπυέω, μ. ήσω, ad ſuppurationem perduco.

Ἐκπύησις, εως, ἡ, ſuppuratio.

Ἐκπυητικὸς, οῦ, ὁ, pus mouens, qui ad ſuppurationem perducere poteſt. Galen. ἐκπυητικὸν ἄλλο φάρμακον.

Ἐκπυΐσκω, ad ſuppurationem perduco, ſuppuro, pus moueo.

Ἐκπυνθάνομαι, μ. εύσομαι, π. σμαι, interrogo, percìpio, audio, exploro. ἐκπυθόμενος ὄνομα, percontatus nomeq.

Ἐκπυόω, pus moueo. Dioſcorid. lib. 2. ἐκπυοῖ δοθιῆνας, furunculos concoquit, emittit, abſumit.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, extraho, elido. Alexand. Aphr. lib. 1. Problem. τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν ὁ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται, exprimitur & educitur: quanquam Politianus pro ἐκπυρηνίζεται, igneſcit, & Gaza, euaneſcit, vertunt: eſt enim à nucleo, qui πυρὴν dicitur, metaphora.

Ἐκπυρέομαι, μ. ώσομαι, exardeo, recaleſco, ardeo, exardeſco, ferueſco, Depon.

Ἔκπυρσις,

Ἔκπυρος,ου,ὁ,feruidus,æſtuoſus,ardens.

Ἐκπυρόω,μ.ώσω,π.ωκα, incendo,accendo,inflammo,in ignem conuerto,ferueſacio.

Ἐκπυρσέω,μ.ήσω,π.ηκα,igni luceo, Neutr.abſol.

Ἐκπύρωσις,εως,ἡ,exuſtio,conflagratio,ardor,æſtus.

Ἔκπυστος,auditus,cognitus,perceptus,diuulgatus,manifeſtus. ἔκπυστος γέγονε,id eſt,φανερὸς,Bud.in Epiſt. τὸ ἔκπυστον,quod iam clarum & diuulgatum eſt,extra auditum atque famam. ἔκπυστον γενέσθαι,famam præuertere, Thucydides. Plutarchus in Camillo,ὥστε κἀκείνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος,vt illis quoque quod paludi acciderat, manifeſtè cognitum ſit. ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι,quæ ſcripta eſſent à multitudine audiri. ἔκπυστα γιγνόμενα, palàm fit quemadmodum apud nos agatur, Thucydid.

Ἐκπωλεῖσθαι,ἀργυρίζεσθαι.

Ἔκπωμα,ατος,τὸ,poculum,cyathus.

Ἐκραγεὶς,qui erupit.vide Ἐκρήγνυμαι.

Ἔκραγον,clamaui,Indef.ſecundum à κράζω.

Ἔκροχος,ſtipes.

Ἐκρέω,decido,effluo,profluo,obſoleſco,diſſueſco.

Ἔκρηγμα, ſalebra,præceps locus & abruptus.Item eruptio aquarum in magnis imbribus.

Ἐκρήγνυμαι,erumpo.Plutarc. νότος ἐκραγεὶς ἄπιστος τὸ μέγεθος,ventus incredibili magnitudine coortus. Accipitur pro excandeſco,& in iram præcipitem erumpo,Gregor. Budæus ibidem.

Ἐκρηγνύω,μ.ήξω,π.ηχα,ſcindo,impreſſionem facio,Act. Accuſat.pro erumpo,Sophocl.in Aiace,καθ' ἡμᾶς δ' οὔποτ' ἐκρήξει μάχη, aduerſus nos nunquam erumpet pugna. ἐκραγεὶς δεσμῶν,vinculis erumpens. Nazanzen. ἐκραγῆναι εἰς αὐτὸν,in eum irrumpere, Thucyd. ἐκραγεῖσα φροντὶς,erumpens cogitatio.

Ἐκρήηνε,pro ἔκρηνε,impleuit: à κραίνω. ἐκρήηνεν ἐέλδωρ,impleuit deſiderium.

Ἔκρηξις,εως,ἡ,vociferatio,effractio,diruptio.

Ἐκριζόω,μ.ώσω,eradico,radicitus euello.

Ἔκριμμα,ατος,τὸ,purgamentum.

Ἐκρινίζω,μυκτηρίζω,ſubſanno,Lucian.

Ἐκριπίζω,follibus accendo,Dioſcorid.lib.5,efflo,emitto. Plutarchus in Othone, πνεῦμα καταρραγὲν ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξερρίπιζε, illapſus ventus ſubitò paratam materiam in hoſtes immittebat, &c. de incendio pontis cuiuſdam. ἐκριπίζειν πόλεμον,bellum accendere, Appian.

Ἐκροὴ,ῆς,ἡ,fluentum,alueus, meatus,effluuium. ποταμῶν ἐκροαὶ, fluuiorum lapſus & curſus, Ariſtotel.de mundo. ἐκροὰς τῶν περιττωμάτων vocat Alexand. Aphr. in Problem. meatus & canales vacantis materiæ ſeceſsui deputatos. ῥῖνα καὶ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς,nares,os,& oculos.

Ἔκροος,καὶ Ἔκρους,effluxus. Herodot. ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν,euadunt in mare.

Ἐκροφέω,ῶ,exorbeo.

Ἐκρυέω, effluo. Plutarchus in Themiſtocle, ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, Themiſtoclis monita exciderunt à Græcis. ἐκρυεὶς,effuſus, ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, ab armis delapſi,defluentes.

Ἔκρυσις,εως,ἡ, effluxio,effluxus,profluuium,profuſio. Ariſtot.lib.7.de hiſtor. Animal.tradit vocari τὰς ἐκρύσεις, hoc eſt,eos conceptus corruptiones,quę intra ſeptimum diem fiunt: abortiones verò ἐκτρωσμοὺς vſque ad quadrageſimam vocitari.

Ἔκρυψα,pro κέκρυφα,occultaui,in Epigram.

Ἐκσαγηνεύω,irretio.

Ἐκσαρκίζω,excarnifico,carnem ſeparo. Ezechiel.capite 29,ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν, ſeparatus carnes ab oſsib⁹.

Ἐκσαρκέω,ῶ,carnem ingenero.

Ἐκσάρκωμα,excreſcentia carnis,excreſcentis carnis vitium, quod in oſsibus euenit poſt fracturam ſanatam,dicitur ὑπερσάρκωσις.

Ἐκσαόω,eripio,ſeruo. Apoll.2,δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσε.

Ἐκσείω,μ.σείσω,π.σεικα,concutio,excutio.

Ἐκσημαίνω,μ.ανῶ,declaro,aperio.

Ἐκσήπω,μ.ψω,putrefacio.

Ἐκσιφωνίζω,per ſiphonem euacuo. Iob capite 5,ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς,id eſt,διασκορπισθείη,diſsipetur.

Ἐκσκεδάζω,μ.άσω,diſpergo,διασπείρω.

Ἐκσκευάζομαι,exporto,Bud.Comment.

Ἐκσκιαγραφημένον, adumbratum,vmbratili pictura deſcriptũ, ſimilitudinẽ referens, inchoatũ,non perfectum.

Ἐκσκιασμένον,adumbratum.

Ἐκσοβέω,ῶ,commoueo,expello.

Ἐκσπάω,μ.άσω,π.ακα,euello,Accuſat.

Ἐκσπερματίζω, cap.5.Num.in Bibliis. ἐκσπερματιεῖ σπέρμα ἡ γυνὴ,mulier faciet liberos.

Ἐκσπερματοῦσθαι, ad ſemen peruenire, ſemen reddere. ἐκσπερματοῦται,ſemen reddit.

Ἔκσπονδος,ου,ὁ καὶ ἡ, excluſus à fœdere vel à ſocietate,fœdifragus, à fœderis ſocietate reiectus, qui nullo fœdere tenetur.

Ἐκστάδιος,ὁ καὶ ἡ,ſex ſtadiorum.

Ἐκστὰς,άντος,diſcedens,egreſſus.vide Ἐξίστημι.

Ἔκστασις,εως,ἡ,perculſio,ſtupor,mentis alienatio ex pauore aliquo repentino. εἰς ἔκστασιν τραπῆναι, Alexander Aphrodiſæus, libro 1. Problem. mente excidere. ἐν ἐκστάσει εἶδον,raptus extra me,vidi. Plutarchus in Solone. ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν,furere ſe ſimulauit. ἔκστασις φρενῶν,id eſt,παραπληξία,ἄνοια,Chryſoſtom. μανικὴ ἔκστασις,inſania, Ariſtot. εἰς ἔκστασιν τραπεὶς, qui ſuæ mentis eſſe deſiit. ἔκστασις φύσεως, naturæ dimotio, Theophraſtus libro tertio de cauſ. plant. Hanc inquit Valla qui habet, Latinè dicitur mente captus,non dico quum de inſano loquimur, ſed qualis eſt ille apud Quintilianũ, qui ad inſperatum amici ſubitúmque conſpectum dicitur ſtetiſſe mente captus. Dionyſius ſic vocat abſtractionem mentis à corpore,ad contemplanda cæleſtia, quæ etiam ἀναγωγὴ dicitur. Quidam definiunt, non diu perſeuerãtem inſaniam. Alii contrà,inſaniam perẽnem. Item ἔκστασις,dimotio,mutatio,egreſsio. Theophraſtus libro tertio de cauſis plantarum. φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις,generis autem mutatio corruptio quædam eſt: vbi agitur de tranſitu ſpeciei in ſpeciẽ. ἔκστασις οἴνου, dicitur de vino quod degenerare atque corrumpi incipit. Hoc præterea nomine nunc ſomnum,nũc terrorem dici animaduertas. ἐπῆλθεν ἔκστασις κυρίου ἐπὶ τὸν λαὸν,inuaſit timor Domini populum, cap.11.libri primi Regũ in Bibliis.

Ἐκστατικὸς,ή,όν, qui mẽte facilè commouetur,attonitus, fanaticus,ἔνθεος, numine afflatus. Item qui in furorem agitur,ὁ ἐξιστὰς,ὁ ἐξιστικὸς, ὁ ἐκμανὴς, furioſus. opponitur τῷ ἐμμενετικῷ, Ariſtot.libr.7.Ethic.idem οἱ γὰρ ταχεῖς καὶ οἱ σφόδρα θυμώδεις καὶ ἐκστατικοί. ἐκστατικὰ ῥήματα Grammatici vocant verba emotionem ſignificantia, emotiua,ſeu verba emouendi, Gaza libro quarto. ἐκστατικὸς τοῦ λόγου, rationem egrediens, Ariſtot.7. Ethic. Item ἐκστατικὸς ad inſaniam agens,furere faciens. ἐκστατικὸς χυμὸς,ſapor inſaniam pariẽs, Theophr.lib.6.de cauſ. plant.

Ἐκστέλλω,μ.στελῶ,π.σταλκα,orno,extrà mitto,Accuſ.

Ἐκστέφω,priuo,propriè corona. Item pro κοσμῶ,orno.

Ἔκτομον,ſic ab aliquibus vocatur, ἐλλέβορος μέλας, Dioſcorid.lib.4,cap.241.

Ἐκστραγγίζω,excolo,ſtillatim exhaurio,exſtillo.

Ἐκστρατεία,ας,ἡ,profectio militaris,expeditio.

Ἐκστρατεύομαι,produco exercitum,inſtruo aciem,educo exercitum, exeo in expeditionem,ſum in exercitu, in expeditionem eo aduerſus hoſtes,exercitum educo, Xenophon,in hoſtium agrum irruo.

Ἐκστράτευσις,εως,ἡ, expeditio militaris & peregrinatio, profectio militaris,εἰσβολὴ,ἐπέλευσις.

Ἐκστρατεύω,infeſto exercitu exeo & inuado,prodeo cũ exercitu, eo in expeditionem, Bud. Comment. Ariſtot.

2. OEconom. ἐκστρατεύειν ἐκ τῆς χώρας, id eſt, extra fines ducere exercitum.

Ἐκστρατοπεδεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, caſtra loco, Depon. ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ λόφου καρτεροῦ, extra vrbem caſtra habentes ſuper collem tutum, Thucyd.

Ἐκστρέφω, μ. ψω, π. φα, muto, inuerto, in alium habitum cōmuto, reſupino: vt ἐκστρέφω τὸ ἱμάτιον: ἀντὶ τοῦ τὸ πρὸς ἔσω μέρος ἔξω μετατίθημι. Ariſtoph. in Pluto, κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵν' ὀδυνῷτο μᾶλλον, id eſt, oculos eius inuerſos illeuit. Idem in nubibus, ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ βόθρους: ἀντὶ τοῦ μετάβαλε καὶ ἄλλαξον. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων.

Ἐκσυρίττω, exibilo, explodo, Demoſt.

Ἐκσύω, emoueo. vnde ἐξεσύθη, Homer. id eſt, ἐξώρμησε, διῆλθε.

Ἐκσφενδονῶ, eiaculor, Baſilius. ἐπειδὰν τὰς λοιδορίας διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσι.

Ἐκσφράγισμα, imago, effigies. ἐκσφράγισμα τοῦ χρυσοῦ, auri ſignaculum, Nazanz.

Ἐκσχίζω, excindo. Ariſtot. de mundo, ποταμὸς ἐξεσχίσθη fluuius ſe ſcidit.

Ἐκσώζω, μ. σω, ſeruo, tueor, ſeruo incolumem. Sophocles in Aiace, θεὸς γάρ ἐκσώζει με, Deus me conſeruat. ἐκσώζω τῶν κακῶν τοὺς οἰκείους, domeſticos ex calamitate ſaluos reddo.

Ἔκτα, pro ἔκτανεν, occidit.

Ἐκταγὴ, ῆς, ἡ, mulcta, δίκη.

Ἐκτάδην, porrectim. ἐκτάδην ἐκείμην, humi porrectim ſtratus ſum.

Ἐκτάδιος, α, ον, extenſus.

Ἐκταδὸν, extenſé.

Ἐκταθεὶς, έντος, extentus: à verbo ἐκτείνω.

Ἐκταθεν, pro ἐξετάθησαν, proſtrati ſunt. Apoll. à κτείνω.

Ἐκταῖος, ſextus, ἕκτος, Suid. ἐκταῖος βλαστάνει, die ſexto germinat.

Ἐκτακεὶς, έντος, liquefactus: à verbo ἐκτήκω.

Ἔκτακτος, extraordinarius.

Ἐκτακὼς, ότος, qui occidit: à verbo κτείνω.

Ἔκταμα, ατος, τὸ, extenſio, productio.

Ἐκτάμνω, excido. Homer. Iliad. γ, νῆϊν ἐκτάμνησι.

Ἔκταν, pro ἔκτειναν, occiderunt, Homer.

Ἐκτανὴς, έος, prolixus.

Ἔκτανον, interfeci, Aoriſt. β. τοῦ κτείνω.

Ἐκτανύω, μ. ύσω, π. υκα, produco, id eſt, longè extendo, Accuſat.

Ἐκταπεινόω, ῶ, deprimo, humilé facio, abiectæ humilitati obnoxium efficio, ſeruituti aſtringo.

Ἐκτάραξις, εως, ἡ, commotio.

Ἐκταράττω, obturbo, moleſtus ſum, conturbo. ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πολεμίων φόβον, Lucian.

Ἐκτεθαμβημένος, ſtupens, attonitus.

Ἔκτας, pro ἔκτεινας, interfeciſti, Euripid.

Ἔκτασις, exporrectio, diſceſſus, tranſitus, extenſio, explicatio. ἔκτασις γίνεται εἰς ἄμφω, in vtrunque diſceditur, Ariſtot. lib. 4. de generatione Animal. Item productio, figura, quando ſyllaba breuis extenditur.

Ἔκτατος, ου, ὁ, exporrectus.

Ἐκτάττω, profero. Plutar. ἐκτάττει τὰς συμβουλίας ἀτόπους, abſurda quædam profert concilia. Item τὸ παρατάττω, inſtruo aciem, καὶ συντάττω, id eſt, cōpono ordines & agmen. ἐκταχθείσης στρατιᾶς, exercitu ordinato, lib. 2. Macchab.

Ἐκτεθνεὼς, apud Platonem lib. 12. de Legib. videtur dici intermortuus. διαφέρει γὰρ τοῦ ὄντως τεθνηκότος.

Ἐκτείνω, μ. τενῶ, π. τακα, produco, extendo, curo, porrigo, protraho, proſterno, educo, feror, extraho. Cap. 10. libri Sapientiæ, ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, eduxit eum à delicto. ἐκταθεὶς εἰς πλείους ἡμέρας, inueteratus, Galen. ad Glauconem. ἐκτείνειν τὸν ἵππον προθύμως, Xenoph. 5. Pædiæ, alacriter equum dirigere. ἐκτέτατι χρόνος πολὺς, Sophocl.

Ἐκτειχίζειν, extruere, muris cingere, communire muro.

Ἐκτεκὼν, όντος, qui peperit: ab ἐκτίκτω.

Ἐκτελειόω, ῶ, μ. ώσω, perficio, perfectū reddo, conſūmo.

Ἐκτελεόω, etiam dicitur pro eodem.

Ἐκτελέω, perficio, abſoluo, id eſt, τελειόω, πληρόω. Odyſſ. ξ, μὴν ἔτι καὶ ἡμέρας ἐξετέλεσσε τὴν καταδίκην, rem iudicatam fecit. Phocylid. φόνον ἐξετέλεσσας, cædem feciſti. ἐκτελέσει γάμον σοι, tibi nubet, in Epigram. ἐκτελεῖν τὴν δίκην, pœnas pendere.

Ἐκτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus. Heſiod. ἐκ θηλέα βείδειν.

Ἐκθύματα, τὰ, puſtularum eruptiones ſunt in capite.

Ἐκτέμνω, μ. ἐκτεμῶ, π. ἐκτέτμηκα, excido, id eſt, caſtro, incido, execo, Accuſat. Lucian. ὁ μὲν κρόνος ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν οὐρανὸν, &c. ἐκτετμημένος τὴν γλῶτταν, linguam habens abſciſſam.

Ἐκτένεια, ας, ἡ, aſsiduitas, perſeuerantia, extenſio, συνέχεια. Accipitur pro copia & abundantia. ἐν ἐκτενείᾳ, inſtāter, acriter, aſsiduè.

Ἐκτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prolixus, intentus, animi non anguſti, liberalis, ἀφειδὴς, προθυμικὸς, vehemens, propenſus. ἐκτενὴς προσευχὴ, prolixa precatio, cap. 2. Act. Apoſt.

Ἐκτενῶς, ὁλοψύχως, προθύμως, omnibus viribus, impenſè, vehemēter, toto animo, prolixè, id eſt, admodum liberaliter. Cicero pro Flacco, Id non ſolùm fecit, ſed etiā prolixè cumulatéque fecit, id eſt, ἐκτενῶς. ἐκτενῶς ποιῶ, vehementer ago. Phrynichus hāc vocem reiicit, & pro ἐκτενῶς vult dici ἀφειδῶς.

Ἐκτέον, habendum eſt, ληπτέον. ἐκτέον λόγον ὑγείας, habenda ratio valetudinis eſt, Gaza de Senect. ἐκτέον ἐλαφρῶς, leniter ferendum: à verbo ἔχω.

Ἐκτετμημένοι, οἱ, caſtrati, ſpadones: à verbo ἐκτέμνω.

Ἐκτεθραμμένος, educatus. Polyb. lib. 1, ἐν παιδείαις καὶ νόμοις καὶ πολιτικοῖς ἔθεσιν ἐκτεθραμμένος. Herodianus dixit ἐκτεθραμμένον vt Bud. notat in ſuis opiſtographis: vide ἐκτρέφομαι.

Ἐκτεὺς, έως, ὁ, triens, ſextarius. eſt autem octo chœnicū ab eo dictus, quod ſit ſextarius medimni, hoc eſt, modii, Bud. de Aſſe & Comment.

Ἐκτεφρόω, μ. ώσω, in cinerem redigo, Alexand. Aphrod. ἐκτεφροῦται, cinereſcit, in cinerem vertitur.

Ἐκτεχνάομαι, ῶμαι, comminiſcor.

Ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, numiſmatum appellationes ſunt.

Ἐκτήκομαι, colliqueo, intabeſco.

Ἐκτήκω, μ. ξω, π. ηχα, liquefacio, tabefacio, macero, reſoluo, exprimo, Accuſat. iungitur. ἐκτακέντες τοῖς δάκρυσι, liquefacti. Nazanz. ἐκτέτηκα præteritum medium, id eſt, extabui. ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων, curis extenuatus.

Ἔκτημαι pro κέκτημαι, apud Herodot. recuperaui, obtinui. ἐκτέαται ἱρὸν, templum obtinent, templum colunt, apud eundem. Item ἐκτέαται οὔνομα, nomen vſurparunt. ἐκτῆσθαι, habere, parare. ἐκτημένος, dominus. ἐκτημένοι κήπους, hortos poſsidentes. ἐκτῆσθαι τοῦτο ἀψευδὲς ἐνόμισε, hoc verum eſſe exiſtimauit, Herodot.

Ἑκτημόριοι, dicebantur Athenis plebei, quòd ſextam fructuum partem diuitibus ſoluerent, qui & alio nomine θῆτες dicebantur, Plutar. in Solone.

Ἑκτημόριον, ου, τὸ, ſextans, ſexta pars.

Ἐκτίθεμαι, expono, edo, ἐκτίθημι.

Ἐκτιθηνέω, enutrio, educo.

Ἐκτίθημι, expono velut puerum, & expono in terram, hoc eſt, è naui educo in littus, Lucian. ζεὺς ἐς τὴν κρήτην ἐκτεθεὶς, &c. in Cretam expoſitus. Depono, colloco, deſigno, ἐκτίθημι αἰτίαν, expono cauſam, cauſam dico, ἀπολογοῦμαι, Ariſtoph. ἐκτεθεὶς ὑπὸ μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, Iſocrat.

Ἐκτιθηνεύω, enutrio.

Ἐκτικὴ, ſpecies febris leuiter oſsibus inhærens, vt vix ſētiatur, donec paulatim corpus abſumat, quaſi dicas habitualem. ὁ ἐκτικὸς πυρετὸς, id eſt, hectica febris ex habitus firmitate nominata, vt Gaza vertit apud Alex. Aphrod.

Ἐκτικοὶ, οἱ, qui corporis habitudine laborant.

Ἐκτίκτω, edo in lucem, depono partum, oua excludo, fœtum edo.

Ἐκπικῶς, pro habitudine, in modum affectus. ἐκπικῶς πρὸς ἀρετὴν διάκειμαι, ad habitum vſq; in virtute profeci, Baſil. in Epiſt.

Ἐκπίλλω, euello, expilo.

Ἐκπιλεύω, ſignificat puellam demulcere, atque ita demum conciliare, vt vxorem ducas: à πῖλος, quod arietem ſignificat mitem ac manſuetum. Herodot. ἐκπιλώσαντο τὰς λυπὰς τῆς ἀμαζόνων. Hinc ἐκπιλώμενος, Pauſan. qui cuipiam familiaris eſt factus.

Ἐκπιμᾶσθαι, liceri, ſed propriè magno, id eſt, ὑπερτιμᾶσθαι. Ariſtot. 2. OEcon. αὐτῷ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, ei vt permagno empta imputaturus eſt. Item ἐκτιμᾶται, valde honoratur, Bud. Com.

Ἐκτιμάω, ῶ, colo, exorno, æſtimo, Plato epiſt. 7, τάλαντα γὰρ οὐκ ἐκ ἐλαττον, εἰ ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἐκ τοῦ δίκαιος εἶναι, id eſt, ſiquis rectè æſtimet.

Ἔκτιμος, ὁ ἡ, ὁ, expers honoris, ὁ ἐκτὸς τιμῆς.

Ἐκτιναγμὸς, ὁ, ὁ, concuſsio, excuſsio.

Ἐκτινάσσω, μ. άξω, π. χα, excutio, amolior, extraho, expello. ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, qui veſtimenta excuſsit.

Ἐκτιννύω, & Ἐκτίνω, μ. ίσω, π. ικα, reddo, retribuo, redimo, rependo, exoluo, reſtituo, pœnas do & pendo. Accuſ. χάριν ἐκτίνειν, referre gratiam, Plato de Repub. lib. 1, id eſt, χάριν ἀποδιδόναι. ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον, ærario centum drachmas ſoluere, Plutarch. in Solone. ἐκτίσατο ποινὴν αὐτῷ, ei pœnas pependit. ἐκτίνω εὐεργεσίας, gratiā refero. ἐκτίνειν δίκην, Idem Plato in Leg. ἐκτίνειν τὴν τροφὴν, impendium alimentorum ſoluere.

Ἐκτίνυσθαι, pœnas exigere vel ſumere. ἐκτίνυσθαι ὕβρεις, contumeliarum pœnas exigere. Sophocl. in Aiace, ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών, quantas de ipſis pœnas ſumpſiſſet.

Ἔκτισις, exſolutio, reſolutio, ſolutio, reſtitutio, reparatio. Ariſtot. 2. OEconom. ἐν ἀπόροις αὐτοῖς ἐκτίσεως, quum ipſi ſoluendo non eſſent.

Ἔκτισμα, ατος, τὸ, retributio, penſio.

Ἐκτιστὴς, ſolutor, Baſil. περὶ τῆς ὀργιζομένων, de vindicta loquens, μόνη πονηροῦ δικαίου πονηρὸς ἐκτιστής.

Ἐκτιτρώσκω, μ. ἐκτιτρώσω, π. ωκα, pario abortū, facio abortum, abortio, Neutr. abſol. τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, id abortum facit, Dioſcorid. lib. 5.

Ἐκτίω, μ. ίσω, π. ικα, reddo, trado, perſoluo, rependo. Item condo, extruo. Accuſ. ἐξέτισεν τὰς εὐεργεσίας τὰς ἀμοιβὰς, Chryſoſt. ἐξέτισε ποινὴν, pœnas rependit. ἐκτίειν ζημίαν, mulctare pecunia, Plato νόμ. 9, ἐκτίνειν ζημίαν μεγάλην, Iſocrat. i. magnam iacturam diſſoluere: reſarcire quidam exponunt.

Ἔκτμησις, εως, ἡ, caſtratio.

Ἐκτμήματα τῆς γῆς, ſegmenta, zonæ. Ariſtot. in Meteo.

Ἔκτοθεν, extrinſecus, extra. Genit. iungitur. pro ἐκ τοῦ ἔσω, carminis cauſa: ſicut ὄπισθεν pro ὄπιθεν.

Ἔκτοθι, extra, Genit. Nonnus, λάζετο σὸν ἔκτοθι τύμβου ... ἐκτὸς σοῦ, abſque te, Apollon.

Ἐκτοιχασθεὶς, corruptus, compreſſus.

Ἐκτοῖο, ex eo tempore. ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Homer. Ilia. α.

Ἐκτοκίζω, fœnero, Deuteronom. capite 23. vide, in dictione, Τόκος.

Ἐκτολυπεύω, elaborare, perficere. Heſiod. χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, magno labore defectus.

Ἐκτομεὺς, έως, ὁ, ſculptor, exciſor.

Ἐκτομὴ, ῆς, ἡ, exciſio, exectio, id eſt, caſtratio. ἐκτομὰς τῶν παρασκευασμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὅπου μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, Plutarch. in Alcibiade. Interpres vertit, egregiè ſtratos lectos in triremibus ad pernoctandum. Dioſcor. lib. 5, capite 77. accipit pro feneſtra ſeu foramine. τῆς ἀθεραπεύτου ψυχῆς ἡ ἐκτομὴ, incurabilis animæ exciſio, Nazanzen.

Ἐκτομίας, ου, ὁ, exectus, caſtratus, εὐνοῦχος. ἐκτομίας παῖδας, pueri caſtrati, ſpadones, Herodot. πατέρα ἐκτομίαν ποιεῖν, patrem execui.

Ἔκτομος, dicitur de vulua porcorum, quam Latini eiectitiam vocant.

Ἐκτομὶς, ίδος, ſectrix.

Ἔκτομον, veratrum nigrum, Hippocrat. Item ἔκτομος caſtratus.

Ἐκτοξεύω, μ. εύσω, π. ευκα, exhaurio. Ariſtoph. ἐν ὑμῖν ζῶν ἐκτετοξεύκασι βίον, id eſt, ἐκκεκενώκασι, id eſt, vitam exhauſtam eſſe, confectam & exactam. Sumptum eſt vel à pharetra ſagittis exhauſta, vel ab iis quæ ſagittis confecta pereunt: Accuſat. Herodot τὰ βέλη ἐξετετόξευτο, ſagittæ abſumebantur.

Ἐκτοπίζω, exigo procul, ſubmoueo, transfero, μεταβάλλω, ſedem muto. ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, ſe ſubſtrahebant. ἐκτοπίζω μακρὰν, loca peto longinqua, peregrè proficiſcor, migro. Ariſtot. ἐκτοπίζω ἀπὸ τῆς οἰκίας, domo abſum. Idem 5. Politic. ἐκτοπίζω που, locum aliquem peto.

Ἔκτοπος, ου, ὁ, peregrinus, abſurdus. Sophoc. λεύσσετε ἔκτοπίαν φλόγα πήματος, id eſt, ξένην, ἀλλόκοτον, id eſt amoliti eſtis flammam dammi hinc procul.

Ἐκτοπισμὸς, ὁ, ὁ, diſceſſus, ſedis vel loci mutatio. Strabo libro 4, περὶ δὲ τῆς δουλείας ἐπὶ μᾶλλον ἀσαφὴς ἡ ἱστορία διὰ τὸν ἐκτοπισμὸν, quia ſubmoti ſunt magis ab hominum commercio: ſignificat enim locorum & hominum mutationem: cui συμμιξία opponi poteſt.

Ἐκτοπιστικὸς, ὁ, ὁ, qui loca mutare ſolet.

Ἐκτόπως, indecenter, ineptè, grauiter, ſupra modum.

Ἐκτοξεῖν, excurrere præſcriptum terminum, Varin.

Ἕκτος, ου, ſextus. ἕκτος μὴν, ſextilis menſis, qui & αὔγουστος, Auguſtus dicitur, Plutarchus in Numa. ἕκτον τοῦ μεδίμνου, ὀκτὼ χοίνικας: vnde ἡμίεκτον.

Ἐκτὸς, extrà, ſine, præter, foras ſeu foris, extrinſecus, Odyſſ. ξ, σαυεγὰς δ' ἐκτὸς ἔλασε. Lucian de luctu, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, niſi fortè nos cinerem veſci perſuaſū habetis, niſi veró. ἐκτὸς γίγνομαι, abſtineo. Dion apud Platonem in Epiſt. ἐκτὸς ἂν γίγνοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβουλῆς, abſtineret omni de me rebuſque meis concilio. ἐκτὸς ὀδύνων τέξεται, ſine doloribus pariet, Dioſcorides libro quinto. οἱ ἐκτὸς, exteri. τὰ εἰς τὸ ἐκτὸς μέρη, partes exteriores. ὁ ἐκτὸς αἰτίας, extra culpam poſitus, culpā deuitans. ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ, niſi interpretetur. χωρεῖν ἐκτὸς, prodi foras, Euripid.

Ἔκτοσε, extra. Homer. Odyſſ. ξ, δόρυ δ' ἔκβαλεν ἔκτοσε χειρὸς, è manu eiecit.

Ἔκτοσθε, & Ἔκτοσθεν, & Ἔκτοθι, extra, Heſiod. νοσφὶν ἔκτοσθεν ἀπάντων, citra omnia incommoda, & extra.

Ἐκτότε, vide Ἐκ ſuo ordine.

Ἐκτραγῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, & Ἐκτραγῳδίζω, tragicè aliquid narro, hoc eſt, cum amplificatione & commiſeratione augeo, pro magnificè & hyperbolicè ſcribo, vel narro.

Ἐκτράπελος, monſtroſus. παλαιὸς, ἀπαίδευτος, ἀτόπως, αἰσχρὸς, apud Ariſtoph. vide Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου, quum de figmentis poeticis agit. οἷα δὴ τὰ ζῶα, ἐκτράπελα, οἷον πηγασοὶ καὶ γοργόνες καὶ κένταυροι καὶ σφίγγες. Plin. libro 7, cap. 16. de monſtroſis puerorum incrementis loquens, Ectrapelos (ait) Græci vocant eos: in Latino non habēt nomen.

Ἐκτραχηλίζω, μ. ίσω, π. ικα, excollo, excido, præcipito, ceruicem frango. Accuſ. ἐκτραχηλισθῶ πεσὼν, lapſus mihi ceruicem fregero, Ariſtoph. νεφ. de equo excutiente & ſeſſorem ſternente. Plutarch. ὁ δὲ ἵππος ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι. Item ἐκτραχηλίζειν pro efferre, extollere, id eſt, in ſuperbiam vel altos ſenſus, ſermonémque elatum agere, apud Hermog. περὶ σοφιστῶν, de ſophiſtarum oratione tumida loquens, & inſolenter figurata.

Ἐκτραχύνω, exaſpero, exacerbo, Plutar.

Ἐκτρέπομαι, ἔξω ὁδοῦ ἵσταμαι, diuerto, abduco à via, digredior, deflecto iter, à via militari & plauſtraria digredior. Ponitur pro vito, declino, auerſor & fugio vt abominādum. Lucian. ἢ ἐκτρέποιτο δυσοιώνιστον τοῦτο θέαμα. ἐκτρέπεσθαι τοὺς ἀπαντῶντας, cōſpectum occurrentiū fugere, Chryſoſtom. ἐκτραπήσομαι, Futur. deflectam, aliò me cōuertam, Lucian.

ἐκτρέπεσθαι τὴν ὁδὸν, excedere de via, Budæus in Epiſt. Item decedo via, non tamen honoris cauſa, vt quum alicui occurrere nolumus. Demoſth. ὅτως ἐκτρέπεταί με πῶν ἀπαντῶν, i. qui obuiam mihi factus eſt continuò auertitur alió. Ariſtoph. in Plut. οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι, illi autem deflectebant de via, nec videbantur videre me, id eſt, fingebant ſe me non videre. Sic & Cæſar, Quibus ita interdictum eſt, iis omnes decedũt, aditum ſermonemq; defugiunt. Item mutor, ἐξίσαμαι καὶ μεταβάλλω, & degenero. εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτρέπονται, Chryſoſt. ἐκτετραμμένη πολιτεία, reſp. mutata: vbi de mutata in melius republ. loquitur. ἐκτρέπομαι τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, cuomo foras mea interiora, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Ἐκτρέπω, μ. ψω, π. αφα, conuerto, detorqueo, inuerto, abduco à via, deflecto, auerto. Sophocl. πρὸς ποίμνας ἐκτρέπω, auerto ad greges ouium, Actiu. Accuſat.

Ἐκτρέφω, μ. ψω, π. φα, enutrio, Act. Heſiod. φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι ἀέξειν, ad plãtas alendas. Ariſtop. νῦν τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με. Idẽ εἰ σοι τις υἱὸς ᾖν ἐκτεθραμμένος, id eſt, filius adultus ſeu adoleſcens.

Ἐκτρέχω, μ. ἐκδραμοῦμαι, π. ἐκδεδράμηκα, excurro, Ariſtoteles de mũdo, ὁ δ' ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, i. eques ad cornu, veles ad ſtationem ſuã feſtinat.

Ἐκτριαινόω, μ. ώσω, tridente ferio. Lucian. ἐκτριαινῶσαι τὴν Ἑλλάδα, Græciam tridente infeſtare.

Ἐκτριβὴ, ſeparatio.

Ἐκτρίβω, μ. ψω, π. φα, extero, confrico, emundo, conſumo, terẽdo & tũdendo elicio, vt ignẽ ex ſilice. ἐκτρίβειν πῦρ excutere ignẽ, Xen. ἐκτρίψαι βίον, abſumere vitã, Sophoc.

Ἔκτριμμα, ατος, τὸ, attritus.

Ἐκτετριχωθεὶς, euulſus, læſus.

Ἔκτριψις, εως, ἡ, deletio.

Ἐκτροπὴ, ῆς, ἡ, digreſsio, diuerticulũ, πάροδος, τρίβος, ἀφορμὴ, χώρισμος, Heſyc. iter deuiũ, ἔκβασις παρέκβασις. Ariſtop. βατρ. αἱ ἐκτροπαὶ τῶν λόγων, ambages verborũ, Æſchin. ἐκτροπὴν τῷ φήμῃ παρέχειν, locũ fabulæ dediſſe, Plut. in Romulo. ἐκτροπαὶ τοῦ ὕδατος, emiſſaria ſeu eluuiones aquæ aut fluminis, quę Herodot. στόματα dicũtur, i. oſtia. ἐκτροπαὶ λεωφόρου, obuia aut triuia, vbi vię coeunt, Eurip. Itẽ degeneratio, mutatio, euerſio. ἐκτροπὴ τῆς κράσεως, habitus deprauatio, id eſt, δυσκρασία, Alexand. Aphr.

Ἐκτροπία, morb⁹, quãdo palpebrę deorſũ cõuerſę ſunt.

Ἐκτροπίας, & τροπίας, vappa, vinum quod deterius factum eſt & vapeſcit, Bud. Comment.

Ἔκτροπος, malè moratus, diſſentaneus. ἔκτροπος ἁρμονίας, diſſidens à cantu.

Ἐκτροφὴ, ῆς, ἡ, educatio, nutricatio, degeneratio, nutrimentum, vegetatio, enutriendę prolis ratio.

Ἐκτροχάζω, excurro, percurro.

Ἐκτρύπημα, τὸ, terebramentum, ramenta, quæ terebra educit, Theoph. li. 5, ἔστι δὲ δυσφυτευτότερα λίαν χλωρὰ· διὸ δεῖ ἀναξηραίνεσθαι τὰ ἐκτρυπήματα.

Ἐκρυῆναι, erumpere, ἐξελθεῖν μετὰ βίας.

Ἐκτρυφᾶν, cum Datiuo, idem quod ἐντρυφᾶν. ἐκτρυφῶ σοι, ſum tibi in deliciis.

Ἐκτρυχόω, μ. ώσω, extenuo, conficio, attero, affligo, domo, exhaurio, vexo. ἐκτρυχῶσαι, extenuare, oblinere, accidere, πιέζειν, καταναλίσκειν, τρύχω, δαπανάω, φθείρειν. Liuius, acciſę à Camillo Volſcorũ res, i. ἐκτετρυχωμέναι, Bud. Cõ.

Ἐκτρύχω, extero, ἐκτρίβω.

Ἔκτρωμα, ατος, τὸ, abortus. Hoc Attici dicunt. ἐξάμβλωμα, vt ſcribit Phrynichus.

Ἐκτρωματιαῖος, ὁ, abortiuus.

Ἔκτρωσις, abortus.

Ἐκτρωσμὸς, ὁ, abortio, Ariſtot. lib. 7. Animal.

Ἐκτυπέω, ſono, crepo, κτυπέω.

Ἐκτυπὴ, ῆς, ἡ, ſculptura.

Ἔκτυπον, obſtrepui, reſonaui. Apollon. 2, ἔκτυπε δ' αἰθήρ. Heſiod. χθὼν δ' ἔκτυπον ἀμφὶ ἵπποις ἱέντων χαλκῷ, in Aoriſto 2: à κτυπέω.

Ἔκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, informis, informatus. Heſyc. ἐκτυπῶτὸν exponit, φανερῶς, κτισθὲν, καὶ ἐκτύπωσιν. τὸ ἔκτυπον, delineatio, exemplum. ἐκτύποις διδάσκει, imaginum exemplis docet, Naz.

Ἐκτυπόω, aſſimilo, exprimo, effingo, formo. ἐκτυποῦν εἰς κηρὸν, in cerã exprimo, Bud. ex Plutar. de Placit. Nazanz. ἐκτυπούντωσαν κηρὸν, ceram informent, cera imprimant. ἐκτυποῦμαι, effingo, informo, ἐκτυπῶ. ἐκτετυπωμένος τὴν εἰκόνα, imagine percuſſus.

Ἐκτύπωμα, τὸ, effigies, expreſsio, ὁμοίωμα. ἐκτύπωμα τῆς ἀσπίδος, clypei excuſio.

Ἐκτυφλοῦν, lædi oculis, & tantùm non obcæcari.

Ἐκτυφλόω, μ. ώσω, π. ωκα, excæco, exoculo, eruo oculum.

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, oculorum ereptio.

Ἐκτύφομαι, in fumum euaneſco, Dioſcorid. lib. 1.

Ἐκφέομαι, ῶμαι, euaneſco. ἐκτυφοῦται εἰς καπνὸν, in fumũ exoluitur, Dioſcorid. lib. 1.

Ἐκτυχὼν, aſſequutus: à τυγχάνω. Nazanz. iũxit cum Accuſat. Θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀσώματον ἐκ φύσεως ἐκτυχὼν, Deus à natura obtinens vt ſit ſine corpore.

Ἑκυρὰ, ᾶς, ἡ, ſocrus.

Ἑκυρὸς, οῦ, ὁ, ſocer, πενθερός. Homer. Iliad. γ, αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι φίλε ἑκυρὲ δεινός τε, id eſt, πενθερέ. ἑκυρὸς δὲ ὑπὸ κωλύτου καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὁ τοῦ ἀνδρὸς πατήρ.

Ἐκφάδην, manifeſtè.

Ἐκφάζω, enarro.

Ἐκφαίνομαι, μ. ῆμαι, π. ασμαι, eluceo, Depon.

Ἐκφαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, exero, patefacio, promo, edo, occultum prodo. ἐκφαίνειν νίκην, pro portendere, Plutar. Heſiod. in Theog. ἐκ δὲ τὸ πᾶσαν φαῖνε βίην, vim totam exercebat. ἐκφαίνω τὸν λόγον, fero ſententiam, Herodot. ἐκφαίνειν ἐς ὑμέας, apud vos efferre, Idem.

Ἐκφανεν, pro ἐξεφάνησαν, apparuerunt.

Ἐκφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inſignis, illuſtris, manifeſtus.

Ἐκφανίζω, indico.

Ἔκφανσις, ἐξαγόρευσις, narratio, exhibitio, ſignificatio.

Ἐκφαντικὸν, manifeſtum, enuntiatum, iudicatum.

Ἐκφαντικῶς, expreſſè, ſignificanter.

Ἐκφατνίσματα, τὰ, purgamenta quæ abiiciuntur, τὰ ἐκβαλλόμενα ὅταν καθαίρεται τὰς φάτνας, Heſych. Athen. accepit pro reliquiis menſæ, quæ excutiuntur canibus, καὶ ἅμα φησὶ πρὸς τὸν Κινήσιον, λαχεῖν ἔφη, κἂν ἐκφατνίσματά τινα ἀρτων ἔχῃς, δὸς κυσίν, Cynicis videlicet philoſophis.

Ἔκφαντοι, multi.

* Ἐκφάντωρ, καὶ ἐκφάντορες, apud Areop. & ἐκφαντορικὸν dicitur interpres, enarrator: & ἐκφαντορικαὶ, ἐκφαντικαὶ τάξεις dicũtur angelorum ordines, qui diuina interpretãdi munere funguntur, quæ deinceps infimis ordinibus quaſi per manum tradunt, Bud. Comment.

Ἐκφαντορικὸν, ſignificatiuum: vt ſunt τύποι in ſacris literis, ἐξαγγελτικά.

Ἐκφαντορία, ας, ἡ, doctrina rerũ recõditarũ enarratrix.

Ἐκφανῶς, palàm, apertè.

Ἔκφασις, εως, ἡ, edictum, manifeſtatio.

Ἔκφατο μῦθον, dixit Apoll. Rhod. vnde ἐκφάσθαι, i. εἰπεῖν. euulgare.

Ἐκφαυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſiue Ἐκφλαυρίζω, apud Plutarc. vilipendo, extenuo, eleuo.

Ἐκφέρομαι, fero, aufero, id eſt, mereor, reporto, φέρομαι, Demoſth. Accipitur ſubinde pro ſuo Actiuo. ἐκφέρομαι τὴν φροντίδα, ſtudio cogitandi efferor, cogito, Lucian. ἐκφέρομαι γνώμην κατὰ τ' αὐτὸ, aſſentior. ἐκφέρομαι τὴν ἀπέχθειαν, odium reporto, Demoſth. Et aliquando paſsiuè pro rapior, in tranſuerſum agor, vt qui fluctibus & vndis æſtũque auferũtur. Ariſtot. ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ πνεύματος, qui à reipſa trãſuerſus agitur. ἐκφερόμενοι μετ' ὀργῆς εἰς τὴν μάχην, excandeſcentes feruntur in pugnam, Plutarch. in Othone. ἐκφερόμενος ὀργῆς πάθει, indignatione ductus, Thucyd. ἐκφέρομαι πρὸς ὀργὴν, iraſcor. Soph. ἐκφέρομαι σπουδῇ, efferor ſtudio. ἐκφέρομαι πρὸς φυγὴν, ad fugã erũpo, Æſopus.

Ἐκφερομυθεῖν, eſt ſermones arcanos proferre.

Ἐκφέρω, μ. ἐξοίσω, π. ἐξενήνοχα, educo, profero, exporto, effero, pduco, id eſt, emitto: vt ἐκφέρειν τοὺς καρποὺς, fructus

edere, apud Chryſoſt. Ariſtoph. ἔκφερε γραμματεῖον, depromе librum & profer. ἐκφέρειν ἀργύριον εἰς τὴν ὀρχήστραν, in orcheſtram argentum exportare. ἐκφέρειν εἰς τὸν πόλεμον, educere ad bellum, Libanius. Itē effero funus. Antiph. Item narro, commemoro, Plutarc. Item refero ad ſenatum vel concilium, vt ἀναφέρω. ἐκφέρω τὴν κρίσιν, fero ſententiam. ἐκφέρειν συμβουλίαν, concilium proferre, Iſocrat. Item prodo, defero, arcanum enuntio & foras effero, κατηγορῶν, diuulgo, AEſchin. ἐκφέρω περὶ αὐτοῦ, ei ſignifico, Plutarc. in Themiſtocle. ἀτλαντικὸν λόγον διὰ ποιήματος ἐξενεγκεῖν εἰς τοὺς Ἕλληνας, Atlanticum ſermonē Grecis verſibus exprimere, Idē in Solone. πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε, nemini reuelauit concilia, in Themiſtocle. ἐκφέρων εἰς γέλωτα τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ, eius domeſtica ſtudia ad irriſionem afferens, Idem in Pericle. ἐκφέρειν μέλος, carmen ſcribere, Phalaris. Item ἐκφέρειν dicitur equus, qui ſeſſorem contumaciter aufert, hoc eſt, qui in alterū duntaxat latus flectitur propter oris contumaciam. Demoſth. pro edere & proferre vſus eſt. καὶ τοῦτο τὸ δεῖγμα ἐξενηνοχότος περὶ ἑαυτοῦ, & hoc de ſe ſpecimen edente. ἐκφέρειν etiam fœminæ dicuntur apud Ariſtotelem lib. 7. de natura Animal. quæ vterum ad exactos menſes perferunt. ἐκφέρειν χάριν, poſtulare aliquē & idem quod ὑποφέρειν χάριν. ἐκφέρειν τινὶ πόλεμον, inferre bellum, Iſocrat. ἐκφέρειν τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον, regi bellū inferre, Lucian. πόλεμον ἐκφέρειν πρός τινα ἔθνος. ἐκφέρειν δεῖγμα, Iſocrat. δεῖγμα δὲ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως καὶ ἐξενηνοχώς. ἐκφέρειν τὴν ἐπίδειξιν, edere ſpecimen, Lucian.

Ε'κφεύγω, μ. ἐκφεύξομαι, π. -δ. -α, effugio, elabor: cum Accuſat. Plato in Apolog. τὸ ὑπὸ θανάτου χεῖρας αὖ τὸ ἐκφύγοι. Dioſcorides lib. 6, ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας τὰ φάρμακα, venena quæ præſentaneam vim perdiderunt. ἐκπεφευγὼς θάνατον, è cæde elapſus. φυγῇ γὰρ ἐκφεύγω, fugæ me mando, fuga euado. ἐκφυγὼν νόσον, ex morbo conualeſcens. Item cum Genit. Heſiod. τὰ μὴν ἅλιά γε ἔκφυγε χειρός, ea non fruſtra è manu elapſa ſunt.

Ε'κφῆναι, aperuiſſe: à verbo ἐκφαίνω, Aoriſt. 1.

Ε'κφθαρείς, eiectus, ὁ ἔξω κακῶς ἐξελθών.

Ε'κφθείρομαι, inauſpicatè, & in perniciem, & in malam rem exeo, Bud in Epiſt. 1. ἔξω κακῶς ἐξελθὼν που.

Ε'κφθείρω, μ. -ερῶ, deſtruo.

Ε'κφλύω, ebullio, enaſcor.

Ε'κφλέγω, incendo: eo Ariſtoph. vtitur.

Ε'κφλογόω, -ῶ, inflāmo, flammam eiaculor. ἐκφλογούμενος flammatus, flagrans.

Ε'κφλύζειν, ebullire.

Ε'κφλύξαι, εἰπεῖν, Apollon. Rhod.

Ε'κφοβέω, μ. -ήσω, π. -κα, exterreo. ἃ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐκφοβεῖ, Galen. perterrefaciunt. ἐκφοβοῦμαι, timeo.

Ε'κφόβητρον, terriculamentum, ſpectrum.

Ε'κφοβος, ὁ, ἡ, timore exterritus, expaueſcens.

Ε'κφοινίσσω, cruento, rubefacio, Euripid.

Ε'κφοιτάω, μ. -ήσω, π. -κα, procedo, egredior. οἱ δὲ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, verba à muliere efferebantur, Plutarc. in Lycurgo. ἐξεφοίτα ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, ex arce progrediebatur, procedebat.

Ε'κφορά, ᾶς, ἡ, pronuntiatio, enuntiatio. Item elatio funeris, ἐκκομιδή. Ariſtophan. in Pluto. ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδιζε, ibat ad funus. Plutarchus in Solone, νεανίσκου τινὸς ἦν ἡ ἐκφορά, elatum eſt adoleſcentis cuiuſdam funus. Item expreſsio, exhortatio. ἐκφορὰ νόμου, cui opponitur λύσις apud Interp. Aphthon. Item ἐκφορά, in columnis proiectura, apud Vitruuium lib. 3, cap. 3.

Ε'κφορέω, μ. -ήσω, π. -κα, effero, ἐκφέρω, deporto, exporto, compilo. Demoſth. pro pignorari. & ἐκπεφορημένα ἐνέχυρα pignora capta dixit, Bud. ibidem. ἐκφορῇ μίσθον, mercedem capiat, Ariſtoph.

Ε'κφόρημα, ατος, τὸ, & Ε'κφορεία, ας, ἡ, & Ε'κφόριον, ου, τὸ, quod pro ſolo pēſitatur, fructus, ὁ ὑπὸ γῆς φερόμενος, cenſus, Ariſtot. lib. 2. OEconom. Cap. 1. Aggæi Prophetæ. ἐκφόρια τῆς γῆς, gramina ſeu fructus terræ.

Ε'κφορος, ὁ, ἡ, aberrans, παράφορος, impos animi. Item exportandus, vulgatus, peruulgandus. Item præter modū concitatus, percitus, Syneſ. Ariſtoph. in Plut. de carne & pane dixit, ἀλλ' οὐκ ἔκφορα, at non ſunt exportanda. μηδὲ ἔκφορα τοῖς ἔξω τὰ πολλὰ τῆς ἡμετέρας μυσταγωγίας, Nazanzen. Idem περὶ τοῦ βαπτίσματος, ἔχεις τῶν μυστηρίων τὰ ἔκφορα, habes quę ex myſterio pandere licet. ἔκφορος συμφορά, calamitas quæ vulgari poſſit, Euripid.

Ε'κφράζω, μ. -άσω, deſcribo, exprimo, eloquor.

Ε'κφρασις, εως, ἡ, deſcriptio, enarratio ſeu explicatio. Heſychius. λόγος ἐναργής, id eſt, euidentem ſermonem interpretatur, Cælius lib. 7, cap. 40. Hermo. in Præfat. ait puram ſignificare meramque enarrationem.

Ε'κφραστικόν, τὸ, elocutio, interpretatio.

*Ε'κφράττω, aperio: Item obſtructiones amoueo, Dioſcor. lib. 3. opponitur τῷ ἐμφράττειν.

Ε'κφροντίζω, excogito, diſpicio. Ariſtoph. ἐκφρόντισόν τι τῶν σαυτοῦ πραγμάτων, incūbe in curam alicuius rerum tuarum, αὐτὸ τε σκέψαι καὶ διανόησαι περὶ τῶν ἰδίων σοι συμφερόντων πραγμάτων. Item ἀφροντιζω, id eſt, ἔξω φροντίδος τίθεμαι, non curo.

Ε'κφρόνως, ἀνοήτως, citra mentem, ſtultè.

Ε'κφρέω, ſyncopa: ab ἐκφέρω, emitto.

Ε'κφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amens, ἐξεστηκώς, inſanus, excors.

Ε'κφυάς, άδος, ἡ, appendix.

Ε'κφυγή, ῆς, ἡ, effugium, fuga.

Ε'κφυής, έος, ὁ καὶ ἡ, præſtans ingenio.

Ε'κφυλλοφορίαι, αἱ, remotiones, eiectiones è tribu, è populo, è ſenatu, quæ frondium ſuffragiis fiebant, Etym.

Ε'κφυλλοφορέω, ſenatu aliquem vel ordine moueo & eiicio, obreptitium è tribu vel populo eiicio. Dictū à frondibus, quibus ſuffragiorum loco vtebantur, Bud: Com.

Ε'κφυλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, diuerſi generis, alienus, barbarus.

Ε'κφυμα, ατος, τὸ, ἐξάνθημα.

Ε'κφύομαι, enaſcor, pullulo, extubero, coaleſco.

Ε'κφυσάω, μ. -ήσω, π. -κα, efflo, expiro, follibus ventilo. Actiu. Accuſat.

Ε'κφύσημα, ατος, τὸ, efflatio, venti ſibilus.

Ε'κφυσις, εως, ἡ, germinatio, agnatio, ortus, eruptio, Gaza. Ariſtot de mundo, δένδρων ἐκφύσεις, id eſt, arborum enaſcentium incrementa. Dioſcorid. lib. 4. ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζα, radix multis capillamentis fibrata.

Ε'κφυτεύω, inſero. ἐκφυτεύω εἰς συκῆν, in ficum inſero, Ariſtot. in Problem.

Ε'κφύω, produco, germino, Accuſat. Ariſtot. de mundo, ἡ γῆ κατὰ καιρὸν ἐκφύει πάντα, omnia ſuo tēpore edit. Dioſcorid. libro 2, ἐκπέφυκεν ὑπὸ κλωνίων, exit à ramulis. ἐκπεφυκέναι μητρός, Euripid. ex matre natum eſſe.

Ε'κφωνέω, μ. -ήσω, π. -κα, pronuntio, promulgo, Accuſat. Item pronūtio, id eſt, expreſſè & nominatim prædicere, profaríque bona fide in rebus contrahendis. Item nomine dono, nuncupo. φωνὰς ἐκφωνεῖν, voces mittere, dixit Galenus in libello de ludo pilę.

Ε'κφώνησις, εως, ἡ, pronuntiatio, enuntiatio.

Ε'κχαλάζω, demitto, deiicio.

Ε'κχαυνόω, -ῶ, emollio.

Ε'κχείρημα, audacia.

Ε'κχελεύω, negligere, vilipendere, apud Pauſan.

Ε'κχέω, μ. -χεύσω, π. -κα, effundo, exhaurio, diffundo, vulgo, Accuſat. κατὰ μόνου τοῦ δέρματος ἐκχεῖται, per ſolam cutem diffunditur, Galen. ad Glauc. Item exhilaro, Ariſtoph.

Ε'κχηρόω, μ. -ώσω, vaſto, in ſolitudinem redigo.

Ε'κχίζω, fodio.

Ε'κχολόω, μ. -ώσω, in bilē conuerto. Galen. & Alex. Aphr ἐκχολοῦμαι, bileſco, bile impleor. & ἐκχολούμενον στόμαχον.

Ε'κχρηματίζομαι, id eſt, πράττομαι ἀργύριον, exigo pecuniā, Thucydid.

Ε'κχρήσει, vtile erit. Herodot. ἐκχρήσει περὶ τὸ ἴδιον τὴν ..., ex vſu erit hanc iniuriam intuliſſe.

Ε'κχυλίζονται, liquant humorem.

Ε'κχυλίζω, exugo, ἐκπιέζω, eliquo.

Ἐκχυμίζω, euaporo, exugo, ſaporibus perfruor.

Ἐκχύμωμα, & Ἐκχύμωσις, ſanguis collectus in loco cõtuſo, Bud. Comm.

Ἐκχωσματα, αἱ τῶν βοτανῶν συλλογαί, ceſpites, vel collectiones herbarum.

Ἔκχυσις, εως, ἡ, effuſio, fluxus, reſolutio, profuſio. *Nazanz. ἡ τῆς λαμπρᾶς πόλεως ἔκχυσις, effuſæ ciuitatis multitudinem.

Ἔκχυτον, τό, genus potionis ſeu edulii liquidi, in Epig.

Ἔκχυτος, ὁ, ἡ, effuſus. ἔκχυτον κέρμα, in Epigramm.

Ἐκχοτρίζω, reiicio.

Ἐκχέω, circũfundo. Ioſeph. lib. 2, τὸ Ἰουδαϊκὸν πλῆθος ἐξεχύθη περὶ τὴν ὄψιν αὐτοῦ, Iudæorum multitudo circunfuſa properabant viſendi eius ſtudio. Plutarch. in Camillo, ἱδρῶτας ἀγαλμάτων ἐκχυθέντας, ſudores ſtatuis effuſos. ἐκκεχυμένος ὑψοῦ τῆς πόλεως, vrbe aggeſtu terræ ſublimi, Herodot. ἐκκεχυμένας παλάμας, manus ſolutas, effuſas, lãguidas, Apol.

Ἐκχωρέω, μ. ήσω, π. κα, cedo, i. ἐξίσταμαι, ſeparor, amoueor, diſcedo, Datiuo. Sophocl. χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, hyemes cedunt feraci æſtati. ἐκχωρῶ τοῦ τόπου, migro ſedibus, Plutarch. in Apophth. ὁ ἐκχωρηθεὶς τὰς πράξεις ὁ ἐξιὼν τῆς πράξεως καὶ τῶν ἄλλων, cui ceſſæ ſunt actiones, in Pan (dect.

Ἐκχωρίζω, μ. ίσω, excerno.

Ἐκψύχω, μ. ύξω, π. υχα, expiro, animo deficio, λειποθυμέω, exanimor, refrigeror, Neutr. abſol.

Ἑκών, όντος, voluntarius, conſultus, vltroneus, ſciens prudenſque, vt ἑκὼν κατορθῶ, i. certo propoſito rectè ago, i. ἐκ προνοίας. Plato in Apolog. πέπεισμαι ἐγὼ ἑκὼν εἶναι μηδένα ἀδικεῖν, perſuaſum habeo me nemini vltrò feciſſe iniuriam: vbi τὸ εἶναι περιττόν. ἑκόντος ἐμοῦ, me volente. Sophocl. in Aiace, ἐπεὶ γελῶσιν ἐκ πεφυκότος, ἐμοῦ γ' οὐχ ἑκόντος, me quidem inuito. ἑκόντων τῶν συμμάχων, lubentibus ſociis, Thucyd. οὐχ ἑκὼν ἑκών, nolens volens, Demoſth. ἑκὼν ἀεκόντι γε θυμῷ. ἑκούσης τῆς πόλεως, volente ciuitate, Plato in Epiſt.

Ἐλάα, ας, ἡ, fructus oleæ, ἐλαία verò arbor. Plato de Rep. ὀψον ἐξουσιν ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας τυρόν.

Ἐλάδιον, parum olei.

Ἐλάζω, gradior.

Ἐλαθεὶς, έντος, transfixus.

Ἐλαθερὴς, calefactus à ſole.

Ἐλαία, ας, ἡ, oliua arbor, & in plurali ἐλαῖαι. ὄρος τῶν ἐλαιῶν, mons oliuarum. ἐλαία ἡμέρη, olea non oleaſter, Herodot. ἐλαία quibuſdã accentu notatur acuto, ἐλαιά.

Ἐλαίαγνος, ὁ, oleaginus, plãta in lacu Orchomenio naſcens, quæ oleæ amerinæque ſpeciem præferat, Theophraſt. lib. 4. Marcellus adnotat hanc plantam eſſe vibicem, id eſt, ἄγνον & λύγον, de qua Dioſcorides lib. 1: dicíq; ἐλαίαγνον, quòd oleæ folia gerat.

Ἐλαιολογεῖν, oliuarum fructus colligere, Deuter. c. 24.

Ἐλαιωτις, ιδος, ἡ, locus paluſtris.

Ἐλαῖδες, αἱ, oleæ arbores.

Ἐλαΐζειν, oleas colere, Etymol. circa oleas laborare. ἐλαΐζων, colore oleæ.

Ἐλαιηρὴ δρόσος, i. oleum, in Epigramm.

Ἐλαιόβλυτος, ου, ὁ, oleo irrigatus.

Ἐλαιοδόχος, ου, ὁ, oleum continens.

Ἐλαιοκομεῖν, oleas curare.

Ἐλαιοκόμοι, οἱ, cultores olearum.

Ἐλαιολόγος, ου, ὁ, olearum collector.

Ἐλαιόμελι, eleomeli, quod in Palmyris Syriæ ex arboris trunco quodam, melle craſſius oleum ſponte manat, ſapore dulci, Dioſcorid. lib. 1.

Ἔλαιον, ου, τό, oleum.

Ἐλαιοπώλιον, ου, τό, vbi oleum venditur.

Ἐλαιὸς, οῦ, ὁ, miſcens venenum, φαρμακεύς.

Ἐλαιωτὸς, oleoſus.

Ἐλαιοτριβεῖον, vbi oleum conficitur.

Ἐλαιότρυγον, fæx olei, amurca.

Ἐλαιουργία, oleæ confectio.

Ἐλαιοφόρον, ου, τό, omne vas olearium.

Ἐλαιοφόρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ferens oleas. ἐλαιοφόρος χώρα, regio fertilis oleis, Theophr. lib. 2. de cauſ. plant.

Ἐλαιόφυτον, ου, τό, oliuetum.

Ἐλαιόω, ſplendidum facio aut pingue & ſordidum, oleo tango, oleum reddo.

Ἐλαῒς, ίδος, ἡ, olea, Ariſtoph.

Ἐλαιώδης, pinguis, oleoſus etiã à Gaza vertitur: oleaginus, abundè oleum ferens. ἐλαιῶδες φύλλον, oleæ folium.

Ἐλαιών, ῶνος, ὁ, cella olearia, oliuetum. ſic etiam mons dicitur prope Hieruſalem.

Ἐλάκησε, ſtrepitu, crepuit.

Ἐλαμῖται, οἱ, Elamitæ, Parthi.

Ἐλάσας, αντος, ὁ καὶ ἡ, profectus.

Ἐλάσσατο, impulit, conturbauit, Accuſat.

Ἐλασείω: ab ἐλαύνω, expeditionem affecto & molior apparóque, cupio equitare ſeu incurrere, Lucian. in Charõte, καὶ νῦν ἐλασείειν τι ὁδὸν Λυδίαν ἔοικεν, & nunc moliri expeditionem videtur in Lydiam, Bud. Comment.

Ἐλασία, ας, ἡ, impulſio, δίωξις, expulſio, perſecutio. Item vectatio, equitatio, Bud. Comment.

Ἐλασίβροντος, ου, ὁ, tonitru agitatus, more tonitrus impulſus, magnificus. ἐλασίβροντα ἔπη, Ariſtoph. ὡς ἂν [illegible] τὰς ἐλαυνόμενα.

Ἔλασις, ἐλασία, tranſmiſſio, expiatio, impulſio, ablatio, amotio, equitatio, aurigatio. ἔλασις βοσκημάτων, pulſa iumenta, abacta pecora. τῆς ἐλάσιος ἐξηγέεται, quæ ad tranſmittendum pertinẽt, exponit, Herodot. ἔλασις τῶν ἀγῶν, piaculorũ peuratio & ſublatio, Thucy. ἐλάσεις ἵππων, equitatio.

Ἔλασμα, ατος, τό, plica, πτὺξ, fruſtum. ἐλάσματα μολίβδου, laminæ plumbi, Dioſcor. lib. 5. ἔλασμα χρυσοῦ, cap. 2. Habacub proph. productio auri.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, lamina, fruſtum.

Ἐλάσσωμα, ατος, τό, diminutio, accepta clades, vitium, detrimentum.

Ἐλάσσων, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor: ad numerum aliquando refertur, paucior, humilior, deterior, inferior, Atticè ἐλάττων. δι' ἐλάσσονος, è propiquiore ſpatio, per fragiliorem partem, Thucydid. οὐκ ἔλασσον ἰσχύω, non minus valeo. οὐκ ἐλάσσους ἑπτακισχιλίων, nõ infra 7. milia. ἔλασσον ἀπέχειν, propius, Thucydid. ἔλασσον νίφεται, minus ningit. ἐλάσσους πολλῷ πλήθει, multo inferiores numero.

Ἔλασσον, ονος, τό, minus. ἔλασσον μηδὲν τοῖν δυοῖν τιθῶμεν, non pauciores duobus ponamus, Plato de Legib.

Ἐλασσόω, ῶ, minuo, ſum inferior, amitto, ἐλαττόω. ἐλασσωθέντες πολέμῳ, bello impares, Thucy. ἐλασσοῦταί μοι τῆς τιμῆς, honor mihi imminuitur, Idem.

Ἐλαστρέω, pro ἐλαύνω, ago, pello. Herodot. ἐλαστρεόμεναι ὁμοῦ νέες, naues quæ pariter agitantur. Idẽ, ἐλαστρευθείσας τριήρεας, triremes actas. ἐλαστρευθεὶς, έντος, agitatus.

Ἔλαστρον, τό, quo impellitur, ſiue quod impellit, Etym.

Ἐλάτεια, ἡ, vrbs Phocidis.

Ἐλάτειρα, expultrix, διώκτειρα, ἀπελαστική, Bud. Com.

Ἐλατεὺς, ὁ, qui eſt ex Elathea, nomen gentile, Etym.

Ἐλάτη, ης, ἡ, abies. φοίνικος ἐλάτης, palmæ corticis, quem elatem dicunt: palmæ abietis, alius vertit, Dioſcorid. lib. 2. Marcellus adnotat, hanc dictionem ſecundum veteres Grammaticos tria ſignificare: abietem: item extremam & latiorem remi partem in nauigio, quę & palmula dicitur, non à palma manus, ſed à palmæ arboris parte: tertio noui & iamiam naſcentis in palma fructus inuolucrum & folliculum. Idem Dioſcorid. lib. 1. cap. 151, φοίνιξ, ὃν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλοῦσι, περιείλημμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων, Hermolaus vertit, Palma, quam modo elatem, modo ſpathen vocant, inuolucrũ eſt fructus è palma naſcentis cum ſtatu integro, &c. vbi Marcellus notat elaten eſſe corticoſum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem vocat Columella. Apud Apollonium, pro remo. Item pro haſta. ἐλάτη δίκωπος, pro cymba apud Euripidem. Eſt etiam plantæ cuiuſdam maritimæ ſpecies, quæ petris adnaſcitur. παρὰ τὸ ἐλᾶν, Etym.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, auriga, remex, in Epigram. ἐλατὴρ λύρης pulſator lyræ. Item expulſor: vnde

Ἐλατήριον, τὸ, agitatorium, elaterium, quo Plinius vtitur, tanquam nomine in Latinitatem recepto: medicamentum factum ex cucumere quo venter purgatur. In Problem. Ariſtot. meminit elaterii, quæ herba eſt, qua vterque venter ſoluitur, Romani anguinum & ſylueſtrem cucumerem vocant.

Ἐλάτης, ου, ὁ, Neptunus dicebatur apud Athenienſes. Item extrema & latior pars remi in nauigio, ſignificatione à palmæ arboris parte potius, quã à palma manus ducta. Palmulam Latini vocant: vnde Maro, -& læuas ſtringat ſine palmula cautes. Item nouus, & iamiam naſcẽs in palma fructus.

Ἐλατικὸς, venatorius.

Ἐλατίνη, elatine, genus herbæ, de qua Dioſcorides lib. 4, capite 4.

Ἐλάτινος, η, ὁ, abiegnus, & poeticè Εἰλάτινος. ἐλάτινος οἶνος, abiegnum vinum, Dioſcor. lib. 5.

Ἐλατὸς, ὴ, ὁ, ductilis. τὸ ἐλατὸ νοήματα, ſenſus mẽte tractãdi & capeſſendi, obſcuri, in Epigram.

Ἔλατος, Elatus, vir Spartanus, primus Ephorus creatus, de quo Plutarch. in Lycurgo. Item nomen montis.

Ἔλαδον, indumentum ſuccinctum.

Ἔλαττον, minus, Plato Epiſt. 7, τάλαντα γὰρ ἴσως οὐκ ἐλάττω ἢ ἑκατὸν Δίωνος οὐσία, id eſt, patrimoniũ enim Dionis non pauciorum quàm centum talẽtorum, ſi quis rectè æſtimet, cẽſebitur. μὴ ἔλαττον ἢ πέντε, non pauciores quàm quinque, Plato de Legib. ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἔλαττον ἢ πεντήκοντα. Idem, ibidem, μὴ ἔλαττον δέκα ἔτη γεγονότες, id eſt, non pauciores quàm decem annos nati. μὴ ἔλαττον τετταράκοντα ἔτους, Ibidẽ. ἔλαττον ἢ πεντήκοντα γεγονὼς ἐτῶν, pauciores annos quàm quinquaginta natus, Ibidem.

Ἐλαττόνως, minus, rarius.

Ἐλαττονόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, minuo, minorem reddo, diminuo, detero, Accuſat.

Ἐλαττόνως, minus, Plato.

Ἐλαττοῦμαι, οῦμαι, detrimentum facio ſeu accipio, pauperior fio, cedo, inferior ſum. Genit. ἐλαττοῦμαι χρημάτων, pecuniæ mihi deſunt. ἐλαττωθεὶς τοῦ Διομήδους, Diomede inferior, Philoſtrat. ἐλαττούμενοι παρὰ τὸν βίον, Iſocrat. tota vita viliores, deteriores.

Ἐλαττόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, minuo, inferiorem facio, detero Actiu. Accuſat. ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, ciuitatis commodis detrahere, Iſocrat.

Ἐλάττωμα, ατος, τὸ, vitium, defectus, imbecillitas, Chryſoſtom. τὸ τῆς φύσεως ἐλάττωμα, naturæ incõmodum. ἐλαττώματα τὴν πολιτείαν, Ariſtid. τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, vitia à malitia pullulantia, Nazanz.

Ἐλάττων, comparatiuum, à μικρὸς, minor, paucior. περὶ ἐλάττονος ποιεῖν, poſtponere. ἔλαττον φέρομαι, poſteriores partes fero, aliis cedo. ἐλαττον ἔχω, vincor & ſuperor in ludo vel alia re, peius mecum agitur, deteriore conditione viuo. ἐλάττων ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, inferior quàm pro ſuo ingenio atque animo. ἐλάττων χρημάτων, minor ſeu inferior pecuniis, id eſt, ſordidus. ἐλάττους τοὺς βοῦς ποιεῖν, Xenophon, boues minuere & pauciores reddere. ἐπ' ἔλαττον αἰσθάνεσθαι, minus ſentire. ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, pinnas habet per diminutiones inæquales, Gaza ex Ariſtotele lib. 4. Animal. ὁ δ' ἄῤῥην ἐλάττω τε καὶ οὐκ ἐλάττονα πτερύγια ἔχει, mas pinnas habet minores, & nuſquam per diminutionem diſsimiles.

Ἐλάττωσις, εως, ἡ, diminutio, defectus, detrimentum, extenuatio, eleuatio.

Ἐλαττωτικὸς, ὴ, ὁ, qui diminuit, non rigidus.

Ἐλαύνομαι, equito: ſed de equo, ſicut ἐλαύνω, de viro.

Ἐλαύνω, ελάσω, π. κα, impello, ago, inſtigo, inſequor, vexo, inſector, Plato in Epiſt. οὐκ ἔλαττον τριάκοντα ἔτη ἀκήκοε, non minus quàm triginta annos auditor fuit. παρὰ τὸ ἔλω ἐλάω, ἐλαύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, Etym. Herodian. ὑπὸ τοῦ συνειδότος τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, ſtimulatus à conſcientia ſcelerum. Et Pauſan. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη καὶ Μεσσηνίους ἤλαυνεν, fatum iam exagitabat & exercebat Meſſenios. ἐλαύνω σε κακοῖς, malis te diuexo, Eurip. in Epigram. στεφάνων ὕβρει ἐλαυνόμενος: vbi κατὰ ſubauditur, id eſt, in contumeliam & iniuriam coronarum exagitatus & vexatus. ἐλαύνειν τὰ πράγματα, res exagitare, Demoſt. ἐλάσας χειρὶ, manu feriẽs, i. τύψας, κόψας, Hom. Sic ἐλαύνει λιμὸς τὴν πόλιν, fatigat, καταπονεῖ. Iungitur etiam cum Infinitiuo. Xenoph. ἐλαύνεται εἰς τὰ ἐπιτήδεια φέρεσθαι. Interdũ remigo, κωπηλατῶ, Xenop. & Odyſſ. ι, ἄστυ δ' ἐλαύνετε νῆα, in vrbem nauem ducite & impellite. Apoll. 2, ἤλαυνον ἐρετμοῖς, remis incumbebãt. Interdum agito currum. Ariſtoph. ὅταν σὺ μέγας ὢν, ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, &c. Lucian. ἐλᾷ μὴ ἐλάσῃς τὴν μεγάλην. Heſio. τοῦ δ' φόβος τε καὶ δεῖμος ἰθὺς ἄρμα καὶ ἵππους ἔλασαν, i. ad eum adduxerunt. Ariſtoph. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον, age ſeu tene tuum ipſius curſum. Idem cum duobus Accuſ. ἐμὲ μὲν σὺ τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους, quòd me curſibus agitas. Item ἐλαύνω, abigo, &c. ἐλάσαι λείαν, prędam abegiſſe. Plut. in Romulo. Interdũ expeditionem ago. ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, excurriſſe in AEgyptũ, Herodot. in AEgyptũ feciſſe expeditionem. ἔλασεν ἔγχος, fixa eſt haſta & peruenit, penetrauit, ἐπάγη. ἐλαύνω τὸ ὕδωρ, Dionyſ. Interdũ expello, Chryſoſt. καὶ δαίμονας ἐλαύνων, eiciens dæmonas. Vnde ξενηλατεῖν, externos eiicere, alienos abigere, Plut. 8. Sympoſ. Itẽ deprędari aut latrocinio abducere. Hom. Iliad. α, ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, abegerunt boues meas. Interdũ promouere, progredi, euadere: vt πρὸς ἄκρον ἀσεβείας ἐλαύνειν καὶ τρυφῆς, Chryſoſt. de diuite Euang. Sic εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς, pro eruditiſsimo, Plut. ἐλάσαι πρὸς ἀῤῥωστίας, in morbos inciderunt, Ariſtot. ἐλάσαι ἐς κακότητα, in flagitiũ prolapſum eſſe. ἐλάσαι εἰς ἔσχατον γῆρας, Chryſoſtom. Interdum equitare, in acie incedere, equóque vehi: & id de equite: ſicut ἐλαύνεσθαι de equo, Xenop. in Hipparch. Interdum excitare, vt Iliad. α, ἐς δ' δεινὸν κολῳὸν ἐλαύνετον, id eſt, διεγείρετον, mouetis tumultum. ἐλαύνω πρὸς σὲ, equito ad te. ἐλαύνω ἐπὶ σὲ, in te equito. Interdum arceſſere & accuſare: vt ἐλαύνεται ἀσεβείας, arceſſitur ipietatis. Interdum refertur ad eas rẽs quas pducere ſolemus, vt eſt ferrum ſiue æs: quod ἐλαύνειν dicimus, & ducere, hoc eſt, ductile opus facere. Sic ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murũ. Sic Cæſar de bello Gallico 1, Murum in altitudinem pedum ſexdecim foſſámque perducit. Dioſcord lib. 5, ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ, aureæ bracteę ducũtur ſiue extẽduntur. Plut. in Camillo, λεπτὸν ἐληλαμένον σίδηρον καὶ μαλακὸν, ferrum tenuiter excuſum & molle. ἐληλαμένα τείχεα, producti muri, inædificati. ἐληλαμένοι τοῖχοι χιτῶνες, muris inductæ loricæ, Herodot. ἤλασαν τάφρον, duxerunt foſſam, Homer. Pro figere & adigere in terrã, Odyſ. ξ, σταύρους δ' ἐκτὸς ἔλασε, &c. Pro percutio, Homer. Odyſſ. ε, νῆα κεραυνῷ ζεὺς ἐλάσας, i. πλήξας. Item ἐλαύνω, cudo, χαλκεύω. Itẽ extendo, ἐλαύνω, etiam τραυματίζω, id eſt, vulnero ſignificat. Heſiodus, ἤλασα μηρὸν, traieci femur, transfixi. Item expio, Hermogenes, τὸ κυλώνειον ἄγος οὐκ ἠθέλησαν ἐλάσαι, ſcelus expiare Cylonium noluerunt: quod & procurare dicitur. ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, iram numinis expiare, Plutarch. in Romulo. ἐλαύνειν ἄγος, tollere piaculum, Thucydid.

Ἐλαφᾶν, fugere more cerui.

Ἐλάφειον, ου, τὸ, cornu vel caro cerui.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, ceruinus & meticuloſus, metaphoricè. ἐλάφειος μυελὸς, ceruina medulla, Galen.

Ἐλαφηβολία, ας, ἡ, venatio ceruorum, Sophoc. in Aiace.

Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, December: à ceruis dictus, qui eo menſe Dianæ immolabantur. Februarium Gaza vertit, lib. 6. Animal. Ariſtot. cap. 17, & cap. 30.

Ἐλαφηβόλος, ου, ὁ, venator ceruorum, qui ceruos iaculatur: ab ἔλαφος, & βάλλω. Sed generaliter apud Homerum accipitur pro quouis venatore.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, hinnulus.

Ἐλαφόβοσκον, ου, allium: aliis ſaluia, quæ & ἐλελίσφακον dicitur, aliis ceruiocellus, aliis elaphoboſcon: de eo Dio-

ſcorides libro primo, capite decimo: & lib.3,cap.83.

Ἔλαφος,ου,ὁ ἡ ἡ,ceruus,cerua,quaſi ἐλαφρός: ἢ παρὰ τὸ ἐλᾶν τὸ ἀναιρεῖν διὰ τῶν μυκτήρων, ἢ καὶ τὸ ἐλαύνειν τοὺς ὄφεις. vide Etym. Homerus,κραδίην ἐλάφοιο ἔχων,τουτέστι δειλὸς ὡς ἔλαφος.

Ἐλαφοσκόροδον,genus allii,de quo Dioſcorid.lib.2,cap. 185:dicitur ὀφιοσκόροδον.

Ἐλαφρέω,alieno.

Ἐλαφρεία,ἡ,leuitas & ſtultitia: à ceruo dicta vox,ob celeritatem mutandi concilii.

Ἐλαφρίζω,leuo. Lib.1.Epigr. ἐλαφρίζων ὑπὸ γαίης ψυχήν.

Ἐλαφρειδὴς, tunica illa tenuis, qua teſticuli inuoluuntur.

Ἐλαφρὸς,οῦ,ὁ,leuis,agilis,facilis portatu. Plato,ἐλαφρὰ δὲ ἡ δέησις,id eſt,facilis & leuis petitio. ἐλαφρὸν πῦρ, lentus ignis,leuis tepor. Dioſcorid.lib.2,ἐν ἐλαφρῷ ποιούμενος,minimi faciens,facilè ferens. Cretenſibus etiam Iupiter ſic dicebatur.

Ἐλαφρότατος,ὁ, pro manſuetiſsimo veteres dixerunt. Etymologicon.

Ἐλαφρότερον,leuius,facilius.

Ἐλαφρύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,alleuio, Accuſat.

Ἐλαφρῶς,citò,leuiter,Homer.

Ἐλάχιστα,minimè,pauciſsimè. ἐν ἐλάχιστα,imprimis.

Ἐλάχιστος,ου,ὁ, minimus, pauciſsimus, breuiſsimus, poſtremus,exiguus numero, infimus. τὸ ἐλάχιστον,minimum, minimè. τὸ δ᾽ ἐλάχιστον,quod minimum eſt. ἐλάχιστον αὖ φρονούμενον, Thucyd. λέγω ὡς δι᾽ ἐλαχίστου κεφάλαια φρονούμενος ὡς ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι,vt breuiſsimè demonſtrem. ἐν ἐλαχίστοις δυοῖν ἐξάγεται, in duob⁹ ſaltem conficitur. ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσι, ad minimũ in quatuor, Ariſtot. libro 4. Ethic. δι᾽ ἐλαχίστου breui. δι᾽ ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων, ad ſubitos caſus concilii præſtantiſsimi, Thucydides. εἰς ἐλάχιστόν ἐστι,pro minimo eſt. ἐπ᾽ ἐλάχιστον ἀνεπτόηνται, vel minimum animo conſternuntur, Thucyd.

Ἐλαχιστότερος,infimior,id eſt,infimus,poſtremus.

Ἐλαχίων,ὁ καὶ ἡ,minor,vilior,pauperior,Etymol.

Ἔλαχον,ſortitus ſum,Indef.primum, à verbo λαγχάνω.

Ἐλαχύς, vilis, paruus,pauper: παρὰ τὸ ἐλῶ,τὸ ἀφαιρῶ,Etymol. ἐλαχὺ σκάφος,in Epigram.breuis ſcapha.

Ἐλαχύτερος,ὁ,vilior,minor,pauperior,Etym.

Ἐλάω,μ.άσω,π.ακα, ſaturo,remigo,ferio,impello,produco,&c.ſicut ἐλαύνω. Odyſſ.ο,οὔ πως ἔστιν ἐπειγομένους περ ὁδοῖο, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν,id eſt,currum per viam agitare. Idem ibidem, ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους, equos incitauit. Ariſtophan. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια, quot curſus agunt polemiſteria. Accipitur etiam pro abigere & abducere. Ibidem, καὶ ἔλασε βοῦς ἱερούς. Pro adigo, Apollon. 2.Argonaut. ἐπὶ ελάδην ἐλάοντες. Item pro deiicere. Idem ibidem, χαμάδις δ᾽ οἱ ἔλασ᾽ ὀδόντας, dentes humi fudit & deiecit. Homer.Iliad.α,ἔλασε,pro ἐλάσε dixit. Pro percutere, Iliados β,τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, id eſt, ἔπληξε. Item pro vehi curru. Ariſtophan. νεφ. ἐκ ἐλᾷς ἢ σαμφόρας; id eſt,ἄγεις, agis,trahis. ἐλᾷ autem Infinitiuum,non pro ἐλαύνειν,ſed pro ἐλάσειν, Ionum more in futuri ſignificatione vſurpatur,de quo Bud.Commment.

Ἐλάων,οντος,ὁ,inſequens.

Ἐλαῶν,ῶνος,ὁ,oliuetum.

Ἔλδομαι,cupio, curo, ἐπιθυμῶ: vnde ἐέλδωρ.

Ἐλδύνω,ſplendidum & amabile reddo,cupio.

Ἔλδωρ,ορος,τὸ,deſyderium,concupiſcentia.

Ἐλέα,ας,ἡ, Elea, vrbs Italiæ,Phocenſium colonia, Zenonis patria,qui Eleates dictus eſt.

Ἐλεαίρω,μ.αρῶ,π.κα,miſereor, ἐλεῶ,οἰκτείρω, Neutrum, Accuſat.

Ἐλέας, velia,auis.

Ἐλεγαίρειν,vel Ἐλεγείρειν, deſipere,intemperãter agere.

Ἐλεγεινὸς,ὁ,moleſtus,lugubris.

Ἐλεγεία,ας,ἡ,&

Ἐλεγεῖον,ου,τὸ, elegia, elegiacum carmen,mœſtum poema. τὰ ἐλεγεῖα,elegi verſus,elegiaca carmina.

Ἐλεγειοποιὸς,οῦ,ὁ,confictor elegiarum.

Ἐλεγεῖος,ου,ὁ,verſ⁹ ad mœſtitiã:ab ἐλεέω,vel ab ἒ ἒ,quod in luctu dici ſolet, & λέγω: vel ab εὖ & λέγω,quòd mortuis bene precari ſoleant.

Ἐλεγῖνοι, οἱ, elegini, piſces gregales, Ariſtoteles libr.9. Animalium.

Ἐλεγκτικὸς,redargutor, refutator. ἐλεγκτικὴ καὶ δι᾽ ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίας καταλήγουσα ἕξις,ars quædam reprehendendi,reuincendique.

Ἐλεγκτὸς,οῦ,ὁ,argutus,ad refellendum inſtructus.

Ἐλεγμὸς,οῦ,ὁ,redargutio,cõuictio,correptio,accuſatio.

Ἔλεγος,ου,ὁ,luctus,lamẽtatio. Apollon.2, οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται, Ariſtoph.in Auib. φοῖβος ἀκούων τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων,id eſt, τοῖς θρήνοις ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν,inquit Interpres τοῖς δ᾽ ἐλέγοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί.

Ἔλεγξις,εως,ἡ,ἐλεγμός. ἔλεγξιν ἔσχε,redargutus eſt, Petrus Apoſtolus cap.2,epiſt.2.

Ἐλεγχεία,ας,ἡ,increpatio,improperium.

Ἐλεγχείη,ἡ,dedecus,probrum,opprobrium. Odyſſ.ξ, καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, mihi crimen impoſuiſſes,mihi notam inflixiſſes,me reprehendiſſes.

Ἐλεγχὴς,vituperandus,ἐπονείδιστος,indecorus,reprehendendus.

Ἐλέγχιστος,ου,ὁ, maximè redarguendus,ὑβριστός,ἐπονείδιστος,extrema notatus ignominia, Iliad.β.

Ἐλέγχομαι,arguo,ἐλέγχω,reprehendo.

Ἔλεγχος,ου,ὁ,redargutio,reprehenſio: item argumẽtum probatio, examen, pro eo quod vulgò tabulam vocant, index,deprehenſio. Iſocrat. ἐπὶ τὸ ὁμολογούμενον ἐλθόντα λαμβάνειν τῶν ἀμφισβητουμένων τὸν ἔλεγχον,ad id quod certum eſt accedere,& ad eius rationem ea de quibus dubitatur explorare. ἔλεγχον ἔδωκαν τῆς αὐτῶν ἀρετῆς,ſuæ virtutis argumẽtum dederunt,id eſt,oſtenderunt,Iſocrat. ἐλέγχων ἀπαίτησις, Hermog.id eſt, apertorum argumentorum & demonſtrationum ſeu teſtium petitio. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου, rationem reddere vitæ, Plato in Apolog. εἰς ἔλεγχον λόγους διδόναι,apud eundem in Epiſt.id eſt,demõſtrare argumentis. Plutarchus in Publicola,κτείναντα δὲ φόνου καθαρὸν ἐποίησεν,εἰ παράσχοιτο τοῦ ἀδικήματος τοὺς ἐλέγχους, percuſſorem crimine cædis expiatum voluit,ſi probationes iniuriæ attuliſſet. Plutarchus in Publicola. βασάνοις εἰς ἔλεγχον, tormentis quærere ſtatuit, Plutarchus in Romulo. ἔλεγχον ποιοῦμαι τοῦδε, hoc coarguo. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, ignorantiã arguit, Lucian. ἔλεγχον ἔχει,coarguit, Thucyd. ἐς ἔλεγχον, ad cauſam dicendam, Herodot. ἔλεγχον τούτου λαβεῖν,id eſt,examinare, Plato in Epiſt.

Ἔλεγχος,εος,τὸ, id eſt, ὄνειδος,probrum,dedecus, Homerus Iliad.β,ὦ πέπονες κάκ᾽ ἐλέγχεα,&c.id eſt,κακὰ ὀνείδη.

Ἐλέγχω,μ.έγξω,π.εγχα,arguo,argumentis conuinco,reuinco,confuto, refello, argumentis oſtẽdo & probo,inueſtigo,deprehendo,coarguo,coerceo,exploro valorem Accuſat. Pro reprehendo, Xenoph. ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο, de erratis ſuis reprehenſi, moleſtè ferebant,id eſt,ſi redarguerentur,& increparentur. Pro comperio, Xenophon. ἐὰν δὲ ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν,inuenietur ridiculus. Item premo, Alexander Aphrodiſæus, τὸ σῶμα τῷ οἰκείῳ βάρει ἐλεγχόμενον καταπίπτει,id eſt,ſuo pondere preſſum & victum labitur. Chryſoſtom. προσευχὴ τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε,id eſt, deprecatio vim ignis repreſsit & coercuit. ἐλέγχω σε περὶ τούτου,de hoc te reuinco. Ariſtophan. in Pluto, σύ μ᾽ ἐλέγξαι μ᾽ οὔπω δύνασαι περὶ τούτου. ἐλεγχθὲν ἔργῳ,re demonſtratum, Plato de Legibus. ἐλεγχθεὶς ὅτι ψεύδομαι,ego conuictus mendacii, Xenoph.

Ἐλεδανὸς,ſimplici λ ſecundum Suidam, id eſt,ἐλλεδανός.

Ἐλεδώνη,ης,ἡ,eledona, polypi ſpecies, Ariſtoteles libro de Animal.

Ἑλέειν,pro ἑλεῖν,amplecti,capere. Heſiod. ἵππους ἑλέειν,id eſt,λαβεῖν.

Ἐλεεινὰ,miſerabiliter.

Ἐλεεινολογέομαι,conqueror,oratione vtor lugubri,flecto,

ſto,capio miſericordia.

Ἐλεεινολογία, ας, ἡ, lugubris oratio, oratio cōmiſeratiua, miſerabilis, ſic Quintil.

Ἐλεεινὸς, ἡ, ὸν, miſerabilis: vnde Plato in Apologia, ἐλεεινὰ δράματα, fabulæ miſerabiles. ἐλεεινὸς ἐγένετο τῆς πλανήσεως, miſerandus erro factus eſt, Nazanzen. de Bapt. τὸ ἐλεεινὸν, miſeria, miſerabile.

Ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς, miſerabiliter. ἐλεεινῶς διάκειται, Dem.

Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, proſequor miſericordia, miſereſco, miſereor, Accuſat. Odyſſ. ξ, καί μ' ἐλέησε, mei eſt miſertus. ἐλεοῦμαι, miſericordiam conſequor. ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, mei miſereris: miſericordiam conſequor. ἐλεηθῶμεν πεπτωκότες, Nazanzen.

Ἐλεημοσύνη, ης, ἡ, miſericordia, Chryſoſtom. τὰ χρήματα ἀχαριστεῖς, ἀχρεῖος γίνομαι πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην, ineptus fio ad pauperibus erogandum.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, miſericors, clemens, qui commiſeratione afficitur.

Ἐλεητύς, ύος, ἡ, miſericordia. ἔλεος αἰολικῶς. Odyſſ. ξ, ἐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἐλεητύν.

Ἐλεθαίρειν, laſciuire.

Ἐλεθερὸς, calidus, inſolatus.

Ἐλεία, & ἕλα, ſplendor aut calor ſolis.

Ἑλεῖν, aſſequi, conuiciſſe. Aor. poſterioris Infinit. ab ἕλω. ἑλεῖν ἐρήμην δίκην, cauſa indicta damnare.

Ἐλετίω, milito.

Ἐλειοὶ, glires.

Ἕλειον, ου, τὸ, helium, genus herbæ paluſtris, Theophr. lib.4, cap.9. hiſtor. plant.

Ἐλειονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in palude paſcens ſeu agens. Apoll. 2, νύμφαι ἐλειονόμοι, id eſt, αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι, paluſtres ſeu lacuſtres.

Ἕλειος, ου, ὁ, paluſtris. ἕλειος βάτραχος, paluſtris rana. ἕλειος ἀσπάραγος, aſparagus naſcens in vliginoſis locis, vt diſtinguatur ab hortenſi & altili, Dioſcorid. lib.2. Vide Ἕλος. ἕλειος ὁ βίος, vita paluſtris, Ariſtot.

Ἐλειὸς, οῦ, ὁ, glis, animal, de quo Ariſtoteles libro quinto Animal,

Ἐλειοσέλινον, τὸ, paludapium, id eſt, apium paluſtre.

Ἐλειόχρυσος, ὁ, aurelia, flos agreſtis, herbæ genus, de qua Theophr. lib.4. hiſtor. plant.

Ἐλειπασμὸς, οῦ, ὁ, legitur alicubi apud Lucianum: vbi puto legendum, ἐλλιπασμὸς, id eſt, ſaginatio: à λιπαίνω, pinguefacio. Laſcaris, ἐλλειπασμὸς, id eſt, reliquiæ, legit,

Ἐλεκοὶ, τὰ τῆς ἀμπέλου κλήματα.

Ἔλεκτο, concubuerat, pro ἐλέλεκτο, in Pluſquam perfecto: à λέχομαι. Heſiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτῃ, dormiuit cum vxore.

Ἐλελεῦ, ἐπιφώνημα, ſiue (vt Suidas) ἐπίφθεγμα πολεμικὸν, acclamatio bellica, qua in properatione ac bellicis pæanibus vti ſolent, Plutarchus in Theſeo.

Ἐλελίζω, μέλλω, ιξα, clamo in bello. & ἐλελίζομαι, pro θρηνῶ, lamentor. Ariſtophan. in Auibus, ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν. Item ἐλελίζω, torqueo, pro ἑλίσσω, in Futuro, ἐλελίξω. Nonnus, ἐλελίζεται αἴθοπι πόντῳ.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum ſaluiatum, Dioſcorides libro quinto.

Ἐλελίσφακον, ου, τὸ, καὶ

Ἐλελίσφακος, ου, ὁ, ſaluia, herba ſimilis dictamo.

Ἐλελίζω, μέλλω, ίξω, πεπ. ιχα, verto, cōuoluo, implico, circumago, σείω, κινῶ, στρέφω. Odyſ. ξ, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, tota treme facta eſt & cōcuſſit. & Iliad. α, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, treme fecit. Gaza lib.2. Gramm. τὸ ἐλέλιξε dicit factum eſſe κατ' ἀναδιπλασιασμόν.

Ἑλένιον, helenium, inula campana, herba quæ renibus mirè auxiliatur, vt ſcribit Alexander Aphrodiſæus Problemate vltimo, lib.1.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, menſæ miniſter.

Ἐλεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nutritus in palude. Iliad. β, ἐλεόθρεπτον σέλινον, id eſt, ἐν ἕλει τεθραμμένον, ὃ ἐκεῖ φυόμενον, id eſt, quod naſcitur & alitur in paludibus & locis humidis: ab ἕλος, licet non aſpiretur: cuius rei cauſam dicunt quare tertia ſyllaba eſt ὦ μέγα: alii etymologiam tātùm, non deriuationem eſſe volunt.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινῶς, miſerabiliter, miſeré. Heſiodus, μέ μύρετο δ' ἐλεὸν, lamentabiliter lugebat.

Ἔλεος, ους, τὸ, &

Ἔλεος, ου, ὁ, miſericordia, cōmiſeratio. Itē pro ſtipe, Phocylid. ἔλεον χρῄζοντι παράσχου, egenti ſtipem eroga. Plutarc. in Themiſtocle, πολλοὶ διὰ γῆρας ἀπολιμπανόμενοι ἔλεον εἶχον, digni miſericordia erant. ἐλέου τυγχάνω, veniam impetro, Demoſth. ἔλεον μύρετο, miſerabile ſeu miſerabiliter lugebat, Heſiod. Plato de Legib. οἱ τῆς ὀρφανίας τύχῃ τοῖς φυσαμένοις ὀρφανοὶ ὡς ἥκιστα ἔλεον ἔχει τῆς συμφορᾶς, priuati parentibus quàm minimè miſerabili calamitate premuntur.

Ἐλεὸς, οῦ, ὁ, auis proprium, & etiam fluuii. Ponitur interdum pro mēſa coquinaria, vt Hom. καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἔχευαν. Et Odyſ. ξ, βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν. inuenitur & τὸ ἐλεόν.

Ἐλεοσέλινον, τὸ, eleoſelinum, genus herbæ, quam Romani appium ruſticum vocant, Dioſcorid. lib.3.

Ἑλέπολις, εως, ἡ, machina bellica deuaſtandis vrbibus accommoda.

Ἑλέπτολις, εως, ἡ, vrbis deuaſtatrix. Eurip. ἑλέπτολις Ἰλίου ἱερεύσιμα, Iphigenia diruendis Ilii mœnibus deſtinata victima.

Ἑλέσθαι, capere, capeſſere. Heſiodus, κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἑλέσθαι: ab αἱρέομαι. Sophocl. in Imperat. ἕλεσθ' ἐμ' οἰκήτορα, accipite me habitatorem.

Ἐλεσπίδες, αἱ, loci paluſtres, aut potius petroſi.

Ἑλετὸς, οῦ, ὁ, captabilis.

Ἐλευθερία, ας, ἡ, libertas, liberalitas.

Ἐλευθεριάζω, liberè ago, libertatem ſumo ſeu vſurpo, ſtudeo libertati, liberè loquor. Crates Diogeni, ἀπὸ μὲν δὴ πλούτου ἤδη ἐλευθεριάζομεν, à diuitiis quidem conſtat nobis libertas. ἐλευθεριάζειν etiam dicuntur errones, & fugitiui, ὅταν πλανῶνται, Bud. Comment.

Ἐλευθεριαστικὸς, liberè loquens ſeu agens.

Ἐλευθερικὸς, ή, όν, liber. eo Plato de Legib. vtitur.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberalis, libero homine dignus, generoſus, ingenuus. Xenophon, γυνὴ ἐλευθέριος φύσεως, mulier liberali ingenio. Idē, οὐ δουλοπρεπέστερον ἕνεκα τούτου, ἀλλ' ἐλευθεριώτερον. Plato Epiſtola 7, ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας vocat, liberam formam reipubl. ἐλευθέριαι διατριβαὶ, ſtudia liberalia, Plutarchus in Romulo. χάρις ἐλευθέριος, liberalis gratia. τὴν ἐλευθερίαν ἐκτίσας δίκην, qui liberalē perſoluit mulctam, id eſt, de re liberali & ingenuo homine digna, Plutarchus in Lycurgo. Idem in Camillo, ἐλευθέριος in Fœm. θεραπαίνας τὰς ἐν ὥρᾳ, μάλιστα καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, ancillas ætate florenti & liberali facie. ἐλευθέριος βίος, vita liberalis, Xenophon. ἐλευθέρια μαθήματα, Bud. ἐλευθέριος πότμος, libera mors, in Epigramm. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι, membris liberalis & venuſtus, Plutar. in Lycurgo, Ζεὺς ἐλευθέριος, Iupiter aſſertor ſeu liberator, id eſt, ὁ τῆς ἐλευθερίας ἔφορος θεὸς. τὸ ἐλευθέριον, magnificentia, dignitas, liberalitas.

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, liberalitas.

Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè. vnde apud Xen. ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, ingenuè educatus, liberaliter eruditus.

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, qui liberos reddit.

Ἐλευθερόγονος, liber. ἐλευθερόγονος δῆμος, liber populus, in Epigrammate.

Ἐλευθεροπράτιον, ου, τὸ, crimen plagii.

Ἐλευθεροπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, munificus, liberalis.

Ἐλευθεροπρεπῶς, liberaliter, vt decet hominē liberum & ingenuum.

Ἐλεύθερος, ου, ὁ, ingenuus, liber, liberalis. Fœmin. genere Nonnus extulit, ἐλευθέρῃ ἴαχε φωνῇ. Genere fœmin. ἐλεύθεραι διατριβαὶ, liberales exercitationes, Plut. in Themiſt.

ἐλευθέρα παιδεία, apud Platonem Epiſt. ſeptima, liberalis doctrina. ἐλεύθερα διώκειν ἤθη, Epiſt. octaua, viuendi libertatem ſectari. ἐλεύθεροι τῇ δικαιοσύνῃ ἦτε, Paulus ad Romanos, liberi à iuſtitia eratis. ἐλευθέρα ἀγορά, forum in Theſſalia huius nominis, Ariſtot. in Politicis ἐλεύθερος τυράννων, à tyrannis liberatus. ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ βαρβάρων, Plato Epiſt. 7. à barbaris liberum reddere. ἐλεύθερος φόβου, metu liberatus ſeu immunis. ἤθος ἐλεύθερον, mores generoſi, Plato de Legibus. ἐλεύθερον κρατῆρα, Homerus, id eſt, ἐλευθερίας, pro patria ab obſidione liberata. ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων, liberi inter ſe.

Ἐλευθεροστομία, ας, ἡ, libertas loquendi.

Ἐλευθεροστομῶ, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι.

Ἐλευθερόω, ῶ, ώσω, κ. ωκα, libero, id eſt, liberum facio, aſſero, liberum reddo, in libertatem vendico, è iure ac mancipio vẽdico in libertatem, ſeruitio eximo, liberum præſto, ad pileum voco, manumitto, à ſeruitute vendico. ἐλευθερῶσαι τινὰ πόνου, Euripid. Plato Epiſt. octaua, ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθερώσαντα τὴν πόλιν, à barbaris vrbem liberauit. Xenophon, τοὺς φίλους ἐλευθερῶ. Philo de mundo, δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς, è graui domina in libertatẽ vindicatus.

Ἐλευθέρως, liberaliter, ingenuè. ἐλευθέρως κεκοσμημένη, cultu liberali ornata, Cebes Thebanus.

Ἐλευθέρωσις, libertas, redemptio.

Ἐλευθώ, Lucina: à veniendo ſic dicta, quòd inuocetur vt puer feliciter veniat in lucem, in Epigram.

Ἐλεύθω, μ. ἐλεύσομαι, μετ. π. ἤλυθα, & Atticè ἐλήλυθα, ἀόρ. β. ἤλυθον & ἦλθον, quod magis eſt in vſu: venio, ἔρχομαι. Vnde ἐλθὲ Imperat. veni. Et ἐλθεῖν, Infinit. venire. vt ἐλθεῖν εἰς χεῖρας, ad manus venire, pugnare.

Ἐλευσίνιος, ὁ, Eleuſinius. οἱ ἐλευσίνιοι, ſic dicti ſunt verſus quidam, ſeu opus AEſchyli, Plutar. in Theſeo.

Ἐλευσίνια, τὰ, ſacra Cereris quærentis filiam Proſerpinam, quæ Athenienſes magnis ceremoniis arcanísque celebrabant.

Ἐλευσινόθεν, ex Eleuſine.

Ἔλευσις, εως, ἡ, aduentus, ἄφιξις.

Ἐλευσὶς, ῖνος, ἡ, Eleuſis, vrbs. Ariſtides, ὡς δ' ἦσαν ἐλευσῖνι, vbi fuerunt apud Eleuſin.

Ἐλεύσομαι, veniam. Odyſſ. ξ, ἐλεύσεται ἐν δαΐ δ' ἀλλοτρί. Herodot. ἐλεύσονται πάντες διὰ μάχης, omnino pręlio decernent.

Ἔλευσις, vicus Atticus, vbi ſacra Cereris celebrabantur, quæ vocabantur ἐλευσίνια.

Ἐλευστέον, eundum.

Ἐλευτήεις, η, ὁ, amœnus.

Ἐλεφαίρω, ſpe fruſtror, decipio, noceo, afficio iniuria. Heſiod. in Theog. τῶν δ' ἄρ' ὅσ' ἔλθωσι ἐλεφαίρεται φῦλ' ἀνθρώπων, id eſt, ἐβλαπτε.

Ἐλεφαντηγωγὸς, ῦ, ὁ, qui elephantem agit.

Ἐλεφαντάρχης, ου, dux eorum qui pugnant ex elephante. οἱ ἐλεφαντάρχαι, elephantorum præfecti, qui ſexdecim pręſunt elephantis.

Ἐλεφανταρχία, ας, ἡ, præfectura elephanti.

Ἐλεφάντινος, η, ὁ, elephantinus.

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, genus lepræ, qua cutis aſpera & elephanti corio ſimilis efficitur. Dicitur à nonnullis etiam λεοντίασις.

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephãtia laboro, Dioſcor. li. 1, elephanticus ſum. ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, elephantica vlcera, vlcera quę ad elephantiam accedunt. Idem lib. 2.

Ἐλεφαντίνη, ης, ἡ, vrbs AEgypti.

Ἐλεφάντινος, η, ὁ, eburneus, candidus, eboreus, Quintil.

Ἐλεφαντιστὴς, ῦ, ὁ, rector elephanti, Ariſtot. 2. Animal.

Ἐλεφαντόδετος, ὁ ἡ, ebore reuinctus. ἐλεφαντοδέτων δόμων, ædium eburneis tectis ſuperbarum, ebore obductarum, Euripid.

Ἐλεφαντόκωπον, τὸ, manubrium eburneum.

Ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas animal, & ebur. Lucia. ὅντινα τὸν ἐξ ἰνδῶν ἐλέφαντα ἐν ὠνῇσαι ἐθέλεις, id eſt, indicum ebur. Item elephas, morbi genus, Dioſcorid. lib. 2. Apud Ariſtotelem pro elephante fœmina legitur generis fœminini, lib. 5. Animal. In Epigrã. κεράων ἢ δ' ἐλέφαντος ἔφυς, non es natus per cornua elephãtis, id eſt, emiſſus per portã eburneam.

Ἐλεφήνωρ, ορος, Elephenor, filius Chalcodõtis, ad quem in Eubœam inſulam Theſeus filios clàm ex Athenis emiſit, victus factionibus populi, Plutar. in Theſeo.

Ἐλίχθην, annumeratus ſum. Iliad. γ, μεθ' ὑμῖν ἐλίχθην, id eſt, κατηριθμήθην, συγκατελεγόμην: à λέγομαι.

Ἐλεών, Bœotiæ vrbs, frutex, & arbuſtum, ſerpens, aliàs συντέλα dicta.

Ἔλη, ης, ἡ, caliditas.

Ἐλήλακα, Atticum præteritum pro ἤλακα: ab ἐλαύνω.

Ἐλήλαμαι, ductus ſum, immiſſus ſum: ab ἐλαύνω. Heſio. τὸν δὲ χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται, agitatur. ἐληλαμένος, cuſus, χαλκήλατος. Sophocl. λύπαις ἐλήλαται ψυχῆ, mœrore afficitur. Apollon. 2. Argon. ἐξ εἰ ἀδάμαντος ἐληλαμένη χέαρ εἴη, cor ex adamante ductum ſit & cuſum. ἐληλαμένος χιτῶνας, loricatus, Herodot.

Ἐλήλυθα, iui, veni. medium Perfectum Atticum: ab ἐλεύθω, verbo antiquo. Ariſtoph. ἵνα μ' ἐκδιδάξης ὧν ἐγὼ ἐληλυθα.

Ἔλημμα, τὸ, defectus.

Ἐλθεῖν, venire, vel veniſſe: ab ἦλθον. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμὲ, iube ad me venire. ἐλθεῖν διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις, cum hoſtibus prælium inire, Thucydid. vide Ἔρχομαι. ἐλθεῖν εἰς δύναμιν, poteſtatem nactus, Plato 2. de Repub. Neutrum τὸ ἐλθεῖν, Ariſtid. ἡ πόλις, τόγ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθεῖν, τότ' ἐπιφανεστάτη αἰτίας τῶν ἀγαθῶν φαίνεται, quantum ad homines ſpectat.

Ἐλίασθη, vitauit, ſeparatus aut defunctus eſt.

Ἔλιγγες, αἱ, apud poetas dicuntur lineæ & rugæ quædam in palpebris.

Ἔλιγμα, inteſtinum tenue: ἀπὸ τοῦ ἐλίσσειν, quòd in ſinus ſit vehementer implicitum.

Ἐλιγμὸς, ῦ, vertex, reuolutio, conuerſio, gyrus, replicatio, regreſſus, anfractus.

Ἐλιχρὸς, humidus.

Ἐλιθερεῖν, aprica ri.

Ἕλικες, αἱ, complexi crines mulierum, implicamẽta crinium, inaures. ἕλικας etiam boues dicuntur, à ſinuoſis cornibus, vel ab inflexione crurum: quaſi εἰλίποδας, Heſych.

Ἑλίκη, ης, ἡ, Helice, Achaiæ vrbs, terræmotu ſublata. Item Helica, ſalicis quædam ſpecies. Item inter aſtra, maior vrſa.

Ἑλικηδὸν, volutatim, in orbem, Nonnus.

Ἑλικίαι κεραυνοὶ λέγονται οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, inquit Ariſtot. de mundo, id eſt, Heliciæ dicuntur, ſi lineari ſpecie fulmina ſunt conformata: ſic exponit Bud.

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ ἡ, pulcher, rotundis oculis vel nigris, Veneris epitheton.

Ἑλικοειδὴς, έος, ὁ ἡ, clauiculatus, rotundus, reuolutus, circunuolutus, tectus. ἑλικοειδὴς γραμμὴ, linea tortuoſa, tortilis, Plutarchus in Numa. De Luna dicitur, quòd obliquo incedat curſu.

Ἑλικοειδῶς, clauiculatim, capreolorum modo.

Ἑλικὸς, ῦ, ὁ, niger, Cælius lib. 7, cap. 29.

Ἑλικτῆρες, οἱ, inaures.

Ἑλικτὸς, ῦ, ὁ, volubilis, ſe voluẽs, qui ſe glomerat, intortus, inuolutus. Lib. 3. Rẽgum, cap. 6, ἑλικτῇ ἀνέβαινεν εἰς τὸ μέσον, Latinè eſt, Per cochleam aſcenditur in medium.

Ἑλικωνιάδες μοῦσαι, Heliconiades muſæ: ſic dictæ ab Helicone monte Bœotiæ.

Ἑλικώπις, ιδος, ἡ, ad ſeſe hominum vertens oculos, vel nigris oculis decora, ac per hoc formoſa. Hom. Iliad. α, ἑλικώπιδα κούρην, id eſt, μελανόφθαλμον, ἀφ' οὗ ὁ ἀφροδίσιος ἑλικὸν γὰρ τὸ μέλαν, inquit Interpres.

Ἑλίκωψ, ωπος, nigris oculis præditus, i. καλὸς, circunſpectus. Hoc nomine & Græci appellabantur, quòd (vt tradit Theon in Arat.) helicen vrſã inter nauigãdum obſeruarẽt. Vel ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν τὰς κώπας, i. à remis circũnectẽdis:

Vel quaſi ἑξιωθέντες, vt qui hominum in ſe oculos cõuerterent. Sunt qui ad oculorum referant celeritatem, qui frequenter, prout neceſſe fuerit, huc illuc conuertantur. Homerus Iliad. α, ἑλικώπες ἀχαιοὶ, &c. id eſt, μελανόφθαλμοι ἢ ἑλικοειδῶς τοὺς ὦπας κινοῦντες, τουτέστι οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὠκεῖς, inquit Interpres.

Ἐλινύω, criminor, tardè incedo, Suid.

Ἐλινύω, vel ἐλιννύω, mutus & ſine ſenſu ſum. Item tard⁹ ſum, torpeſco, moror. Item quieſco, meridior, id eſt, ſomnum meridianum capio. Plutarchus in Numa, ἐλιννύειν κελεύοντες καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες, quieſcere & ab operib⁹ deſiſtere iubentes. Herodot. ἐλιννύοντες οὐδένα χρόνον, nullum tẽpus intermittens. Idem alio loco, ἐλίνυον οὐδένα χρόνον, nullo temporis momento intermittebant, ſcilicet operari. Itẽ, milito, στρατεύω, Heſych.

Ἕλιξ, κος, ἡ, circunuolutio, anfractus, volumẽ, vertigo, circunuoluta implexáque linea. Dicitur & de capreolis vitium, qui vt vitem natura caducam erigant & teneant, ad locum capiendum ſerpunt. ἕλικας ἄμπελον ἐπὶ τῷ συγκρατεῖν δύνασθαι, καὶ ἐμψύχειν καὶ τονοῦν, inquit Aphrodiſ. Dioſc. libr. 4, capite 45, de idæa radice. ἕλικες μικραὶ προσφύονται, adhærent exigui pampini, clauiculæ, viticulæ: ſic Interpretes. Marcellus notat à Plinio dici pampinos, quos Dioſcorides ἕλικας vocat in vite. Vitruuius volutas nominat Sunt autem viticularum in plãtis extremę partes, in quibus clauiculæ ſunt & folia quibus aduoluunt & implicant ſe propinquis plantis. Dioſcorides genere maſculino dicit, οἱ ἕλικες, libro quarto, capite 280. & mox, τοῖς ἕλιξι: aliàs fœminino. Ibidem cap. 280, ταῖς ἕλιξι, & libr. 5, cap. 2, ἀμπέλου τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες, &c. id eſt, vitis folia & capreoli. Eſt etiam nomen tertiæ ſpeciei hederarum, de qua Dioſcorides. ἕλιξ etiam adiectiuè capitur pro intorto & implicito, lib. 5. Epigram. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπὶ δίφρυῶν ὤμοις, capillus retortus. ἕλιξ χρόνος, à Nonno dicitur, volubile tempus. Heſiod. ἕλικας βοῦς, dixit, id eſt, μελανὰς ἢ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντας, id eſt, cornua retorta habentes: nam ἑλικὸς, μέλας, niger, vt ſcribit Homeri Interpres.

Ἕλος, genus quoddam muſcarum, à paludibus, quas ἕλη vocant, & in quibus obuerſantur, dictum, Cælius lib. 13, cap. 49.

Ἐλισάβεθ, ſeu vt alii codices habent, Ἐλισαβὲτ, Eliſabeth, mater Ioannis Baptiſtæ, cap. 1. Euang. Lucæ.

Ἐλιγμὸς, ῦ, ὁ, error: ſic apud Plutarchum in Theſeo exponitur. ἑλιγμοὶ τοῦ λαβυρίνθου, errores Labyrinthi: vnde & δυσέλικτος λαβύρινθος dicitur.

Ἑλίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, verto, voluo, torqueo, περιστρέφω, συστρέφω, circumago, circũuoluo, roto, inuoluo, implico, cõplico, cõſtringo, circumflecto, euoluo, Accuſ. Apollon. 2. Argon. ἑλίσσεται εἰς ἅλα, euoluitur in mare. Sophocles, ἑλίσσων πλάταν ἐναλίαν, id eſt, ἐλαύνων, agitans remum. ἑλίσσεται τὰ σμήνη, aluei vindemiantur, Ariſtot. lib. 5. Animal.

Ἑλίχρυσον, υ, ὁ, helichryſa herba, hederæ flos: à Dioſcoride libro 4, cap. 57, ἑλίχρυσον dicitur, tenui ſpiritu, aliàs, quod adnotat Marcellus, ἡλιόχρυσον, heliochryſon à colore aureo dicitur. Theophr. vocat ἑλείχρυσον, quòd paludibus gaudeat.

Ἑλκεσίπεπλος, υ, & Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, veſtem trahẽs, id eſt, habens longam veſtem, diſcinctus, veſtem fluxam habens.

Ἑλκέω, μ. έσω, vel ήσω, traho, vim facio, priuo, abripio.

Ἑλκηδὸν, tractim, trahendo. Heſiod. οἱ δ' ἐμάχοντο πὺξ τε καὶ ἑλκηδόν.

Ἑλκηθμὸς, ῦ, ὁ, tractatio, laniatio.

Ἕλκηθρον, υ, τὸ, traha, buris aratri.

Ἑλκήαρες, οἱ, qui onera funibus moliuntur.

Ἑλκίζω, μ. ίσω, π. ικα, traho. Vnum ex verbis, quæ ι principale in prẹteritis non mutãt in ει, ſed aſſumunt ι, Accuſ.

Ἑλκοποιέω, ῶ, exulcero, ἑλκῶ.

Ἕλκος, εος, τὸ, vlcus, papula, vomica, tuber. περὶ τὸ δίζαλκώδες τῶν σαρκῶν. ἕλκος ἀνίατον, lethale vulnus, Plato de Leg. Itemque Homerus Iliados δ, ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, id eſt, τραῦμα.

Ἑλκόω, μ. ώσω, π. ωκα, vlcero, exulcero, Accuſat. ἑλκωμένος vlceroſus, vlceratus: Participium paſsiuum, præteriti tẽporis: ab ἑλκοῦμαι, id eſt, vulnus accipio, exulceror. ἑλκώθη φύσιν, in matrice aut vulua vlcus contraxit, in Epigram.

Ἑλκτικὸς, ῦ, ὁ, attractiuus: vim habens attrahendi. ἑλκτικὴ δύναμις, virtus attractrix apud Medicos. apud Dioſcoridem libro 1, cap. 184, ἑλκτικὸς legitur pro ἑλκωτικός.

Ἑλκτὸς, ῦ, ὁ, ductilis.

Ἑλκύδριον, υ, ὁ, vlcuſculum. Ariſtoph. Equit. ἑλκύδρια περιαλείφειν.

Ἑλκυθμὸς, ῦ, ὁ, tractatio, laceratio, ἑλκυσμὸς, ἀνδραποδισμός.

Ἕλκυσμα, ατος, τὸ, attractio. ἕλκυσμα etiam dicitur Dioſcoridi lib. 2, cap. 197, argenti ſcoria.

Ἑλκυσμὸς, ῦ, ὁ, tractus, attractio.

Ἑλκυστάζω, μ. άσω, π. ακα, traho lacerando, Accuſat.

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, capiſtrum, tractor, hauſtorius.

Ἑλκυστικὸς, ῦ, ὁ, vim habens trahendi.

Ἑλκύω, μ. ύσω, π. υκα, traho, eruo, protraho, produco, vexo. Ex verbis iis eſt, quæ in præteritis per ει diphtongon augentur, ſicut ἑλκύζω. εἵλκυε πλεῖον, præponderat, Ariſtot. in Politicis. ἢν ἑλκύσῃς πνεῦμα, ſpiritum haurias, Nazanz. ἑλκύσαι πλίνθους, lateres ducere, Herodot. ἑλκύσαντες λίθον εὐναίης, anchora lapidem trahentes, Apollon.

Ἕλκω, μ. ξω, π. χα, traho: vnde & ἕλκειν τὸ ξίφος, exerere gladium dicunt, & per verbũ medium, Iliad. α, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, id eſt, εἷλκεν, educebat. Itẽ pondere æquo: vnde heleiarii dicuntur, qui onera funibus moliuntur, Budæus in Pandect. εἷλκε τάλαντον ὁ πῆχυς, talẽto cubitus appendebatur. ἕλξαντες ὕδατι, aquam extrahentes, Herodot. ἑλκόμενον δόρυ, id eſt, ἀπαιωρούμενον, haſta pendens ex vulnere, Homer. Incrementum facit per ει. Pro vlcero, Alexander Aphrod. lib. 1. Problem. ὅτι τὸ θέρμα τῷ δέρματι ἕλκουσιν αὐτὸ, item Galen ad Glauconem.

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exulceratus, vlceroſus.

Ἕλκωμα, ατος, τὸ, vlceratio, vulnus.

Ἑλκωματικὸς, υ, ὁ, exulcerans, vi exulcerandi præditus.

Ἕλκωσις, εως, ἡ, concuſsio, exulceratio, vulnus, luxatio.

Ἑλκωτικὸς, exulcerans, vim habens exulcerandi. Dioſcorides lib. 1, cap. 184, ἑλκωτικὸς σωμάτων, vim habens corpora exulcerandi: vbi tamen ἑλκτικὸς legitur. ἑλκωτικαὶ δυνάμεις, exulceratoria medicamenta, Dioſcorid. lib. 1, capite 185.

Ἑλλὰ, ᾶς, ἡ, ſella.

Ἑλλαμβάνομαι, complector. Dioſcorid. lib. 4, ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, apprehendens clauiculis. Idem, ἐλλαμβάνεται δὲ καὶ αὐτὸ τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι, capreolis arbores cõprehẽdit.

Ἐλλαμπρύνομαι, ſplendeſco, clareo, luceo, ſplendeo, λαμπρύνομαι.

Ἐλλάμπω, illuſtro, illumino, ἐλλάμπομαι, illuminor & doceor: verbum eſt Theologicum. Cõſtruitur cum Accuſat. vt διδάσκομαι. Herodot. ἐλλάμψαι σφι ἐκ ἐλπίζοντες τῆς ναυτικῆς, quum nulla ſpes eis è claſſe effulgeret: ſic Valla. Nazanzen. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, Trinitate illuſtrati.

Ἔλλαμψις, dicitur diuina doctrina & inſpirata, illuminatio & affulgentia, claritas, ſplendor, φωτισμός. Nazanz. ἔλλαμψις διδαχῆς.

Ἑλληνικὸς, Græcus ſiue Græcanicus, ſecunda breui: vnde ἑλληνικῇ σπουδῇ, Iano Laſcari, Græcarum literarum ſtudia. Item Hellanicus, propriũ nomen hiſtorici, cuius meminit Plutarc. in Theſeo.

Ἑλληνὶς χθὼν, terra Græca, id eſt, Græcia, Sophocles in Aiace.

Ἑλλανοδίκαι, præfecti aut iudices in Olympiaco certamine, ſacrorum certaminum iudices.

Ἑλλὰς, άδος, ἡ, Græcia. Vſurpatur aliquandõ Adiect. vt ἑλλάδα φωνήν. Apud Homerum. ἑλλὰς καὶ φθία, πόλεις τῆς θεσσαλίας, Iliados β. ἑλλὰς χώρα, Græcia, Herodotus lib. 1.

Ἐλλάσαι, concludere, prohibere.

Ἔλλαχον, pro ἔλαχον, ſortitus ſum, poet.

Ἐλλεβοριᾶν, & Ἐλλεβοριάζειν, inſanire, elleboro indigere. vide prouerb. Bibe elleborum.

Ἐλλεβορίζω, purgo elleboro.

Ἐλλεβορίνη, elleborine, herba quæ & ἐπιπακτίς, Dioſcorides libro 4.

Ἐλλεβορισμὸς, ῦ, ὁ, purgatio, quę veratro fit, elleboriſmus

Ἐλλεβορίτης οἶνος, elleborites vinum, id eſt, ex elleboro confectum.

Ἐλλέβορος, ου, ὁ, veratrum. παρὰ τὸ τῇ βορᾷ ἐλλεῖν. Eſt autem duplex, λευκὸς ἐλλέβορος, καὶ μέλας, album & nigrum: illud pituitam, hoc bilem atram ducit, vt docet Alexand. Aphrodiſęus in præfat. lib. 1. Problem.

Ἐλλεδανὸς, ῦ, ὁ, faſcis, nodus, vinculum. Heſiod. οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, alii manipulos ligabāt ſeu mergites: vbi Interpres, ἐλλεδανὸς, ὁ δεσμός: ἀπὸ τοῦ εἴλω τὸ κρατῶ, καὶ τοῦ δέω τὸ δεσμῶ.

Ἔλλειμμα, ατος, τὸ, defectio, delictum, erratum. ἐλλείμματα reliqua, hoc eſt, quod reliquum eſt penſionis non perſolutæ, Syneſ. Bud. Comment.

Ἐλλειπὴς, ὁ καὶ ἡ, mutilus, cui non ſatis eſt. Nazanz. ὁ ἐλλειπὴς θεὸς, non Deus egens eſt. ἐλλειπέστερος, ieiunior. ἐλλειπεῖς τῆς γνώμης, quos ingenium ſeu memoria deficit, Thucyd. ἐλλειπεῖς προθυμίας ὄντες, eis deerat alacritas, Idem. τὸ ἐλλειπὲς, στέρησις, defectus, inopia, Thucydid. οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον ἀεὶ ἐλλιπὲς ᾤοντο δυνήσεσθαί τι πράξειν, qui quoties aliquid non aggrediebantur, ob id non aggrediebantur, quòd id ſibi effecturi non videbantur: ſic Valla.

Ἐλλείπομαι, ἀπολείπομαι, aſſequi nequeo, efficere nō poſſum. Xenoph. Item cedo, & paria facere nō poſſum, deſum, Xenophon, φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς ἀγαθοποιοῦντας αὐτὸν, ne cuiquam cedat de ſe bene merentium contendit. Galenus de parua pila, οὐδενὶ τῶν πάντων κατ' οὐδὲν ἐλλείπεται, nihil cuiuſque ex omnibus cedit: vbi Datiuo iungitur.

Ἐλλεῖπον, οντος, τὸ, Participium neutrum præſentis temporis ab ἐλλείπω, deficiens: pro ἀδύνατον accipitur. τὸ ἐλλεῖπον τῆς ἐπιστήμης, peritiæ defectus, Thucyd.

Ἐλλείπω, μ. ψω, π. ειφα, deficio, vt ἀνδρείας ἐλλείπειν, defici virtute. Item indigeo, vt ἐλλείπω βιβλίων, αἴτι τι ἐνδεὴς εἰμι, καὶ ἀπορῶ. Aliquando vices implere nequeo, nō exactè facio, intra modum ſubſiſto, Iſocrat in Nicocle. Aliquando ponitur pro abeſſe, ἀπολείπειν, ἀπεῖναι. Iſocrat. ὁ δ' ἐπιχειρεῖ γὰρ κακῶς τοσοῦτον ἐλλείπει λυπηθῆς, ὥστε καὶ χαίρει. Aliquādo pro παραλείπειν, relinquere, vt ἐλλείπειν τὸν βίον, excedere vita, Budæus Comment. τὸ ἐλλεῖπον, quod ſit vitiatum, Ariſtotel. 1. OEconom. ἵνα μὴ λανθάνῃ τὸ σωζόμενον καὶ τὸ ἐλλεῖπον, id eſt, quod ſit incolume & quod ſit vitiatum. Plato 2. de Rep. οὐ εἴ τι ὅδε ἐλλείπει, ἐπάμυνε, ſi quid hic relinquit, adiuua. οὐδὲν ἐλλείψομεν, enitemur, nihil prætermittemus. οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν, pro viribus exequemur, Plato in Timæo. ἐλλείπω τῶν ἔργων, relinquo opera, Ariſtotel. in Polit. ἐλλείπεται ἡ γυμναστική, mihi ſupereſt tractanda gymnaſtica, Plato de Legibus. ἐλλείπει μοι τῆς φύσεως, mihi deſunt liberi, Ibidem.

Ἐλλείχειν, lingere, ἐμμορεῖσθαι.

Ἔλλειψις, εως, ἡ, defectio, inopia, impedimentum, defectus.

Ἔλλεπος, inimicus, iniuſtus.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Græcus. Sophocl. ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλληνας ἐν πᾶσιν δικαίοις, Græcis omnibus. Gentilis à nonnullis vertitur: aptius gentiles dicuntur ἐθνικοί.

Ἐλληνίζομαι, καὶ ...

Ἐλληνίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſentio cum Græcis & illis faueo, ad Græcorum literas me transfero, & Græcè loquor. AEſchines, ἑλληνίζω τῇ φωνῇ, voce Græcus ſum. ἑλληνίζω τοῖς λόγοις πρὸς ἄνδρα, Græco ſermone vtor, Budæus in Epiſtol. Græca lingua vtor.

Ἐλληνικὸς, οῦ, ὁ, Grecanicus. ἑλληνικὸς κύαμος, faba Grę ca, id eſt, vulgaris, vt à AEgyptia diſtinguatur, Dioſcorides lib. 2. cap. 130. Plutarchus in Numa, ἑλληνικώτερος νομᾶς, ſic exponitur, prudentior & humanior Numa. ἑλληνικὴ παιδεία, Græcanicæ literæ, Lucian. τὸ ἑλληνικὸν, vis Græca, vbi ἔθνος, ſubauditur, Thucydid. ἀεὶ ἑλληνικῷ, haſta Græcanica, Euripid.

Ἑλληνικῶς, Græcanicè.

Ἑλλήνιος, gentilis. Nonnus, ἑλλήνια τέκνα διδάξῃ, gentilium liberos doceat. Græcus, Græcanicus. ἑλλήνιον τέμενος, fanum Græcum: ſic dictū eſt templū in AEgypto, Herodot. l. 2. τὸ ἑλλήνιον, Græcū nomen, res Græcorum.

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, Græca. ἑλληνίδες πόλεις, vrbes Græcanicæ, Thucydid.

Ἑλληνισμὸς, αἰτία τῆς ἔξωθεν παιδείας, à Syneſio ponitur: quia ἕλληνες vocantur gentiles. Item Græcorum verborum proprietas, Aphthon. de virtutibus narrationis: ritus Græcanicus, Græcorum verborum electio.

Ἑλληνιστὴς, οῦ, ὁ, Græculus, ex factione Græcorum, ſectator Græcorum, qui Græcos ſectatur, Græcorum imitator.

Ἑλληνιστὶ, Græcè, Græcanico ritu.

Ἑλλανοδίκαι, ἑλλανοδῖκαι, Græci præſides, Herodotus.

Ἑλληνοταμίαι, οἱ, magiſtratus quidam, quæſtores Græciæ, ærario præfecti, apud Thucyd. Interpres, ἑλληνοταμίαι, inquit, οἱ δεχόμενοι τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν ἑλλήνων, καὶ φυλάσσοντες αὐτοῖς, ἐκαλοῦντο.

Ἔλληξα, poeticè, pro ἔληξα, ceſſaui, deſii.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, apud Herodotū dicitur ſubſolanus ventus.

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, helleſpontias, ventus qui in Attica pluuias excitat. Ariſtoteles in Problemat. ſectione 26. quæſt. 58.

Ἐλλίζω, vello, τίλλω.

Ἐλλικτὴρ, ſpecies inauris.

Ἐλλιμενίζω, ſum in portu, quieſco in portu.

Ἐλλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, exactor.

Ἐλλιμενίζομαι, exigo tributum.

Ἐλλιμένιον, ου, τὸ, vectigal quod pro portu penditur, portorium. Ariſtoteles 2. OEconom. πωλοῦσι τὸ ἐλλιμένιον εἴκοσι ταλάντων, &c.

Ἐλλιτανῶ, celebro, ὑμνῶ.

Ἐλλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non integer, imperfectus: vnde Ἐλλιπῶς, non plenè. ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, defectus virib°, Plato.

Ἐλλόβιον, ου, τὸ, ornamentum ab aure dependens, διὰ τὸ ἐν λοβοῖς τῶν ὤτων εἶναι.

Ἐλλοβοανθὴς, florem in ſiliqua edens.

Ἐλλοβοκαρπὸς, ſiliquatus, in folliculis conceptus, fructus in ſiliqua: item arbor ſiliqua.

Ἐλλοβοσπέρματα, τὰ, quæ ſemē ſiliqua habēt incluſum.

Ἐλλοβώδη, τὰ, legumina, Theophraſtus lib. 8. hiſtoriæ plantarum.

Ἐλλογᾶν, imputare, expenſum ferre.

Ἐλλόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, eximius, clarus, inſignis, elegans, eloquēs, probus, cordatus, præſtans, pretio dignus: vnde ἐλλόγιμος ἀνὴρ, vir laudabilis & ſpectabilis, vir pretii magni.

Ἐλλοπεῖς, muti, ſquamati.

Ἐλλοπιεύειν, piſcari.

Ἐλλοπὶς, ἡ, gratioſa, decora.

Ἐλλὸς, ου, ὁ, ceruus. Item ἐλλὸς, mutus. Sophocl. ἀφώνους ἐλλοὺς ἰχθῦας διαφθερεῖ, ἰ. ἀφώνους.

Ἐλλοφόνος, ἡ, Diana, ab occidendis ceruis.

Ἐλλοχάω, ῶ, inſidior, deliteſco. Philo de mundo, παρὰ δὲ καὶ ἐλλοχᾷ δι' ὅλης, &c. id eſt, tanquam in ſpecu latet & quaſi locum inſidet vſquequaque, &c.

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, piſcis: eò quòd muti ſint piſces: nā Cretenſes ἔλλοπας mutos vocant, vel ἀπὸ τοῦ ἰλλεσθαι τὴν ὄπα, quòd voce priuentur, vel ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τῆς ὀπός. Heſiodus, ἐλλοπιεῖς ἰθύοντες ἔλλοπας ἰχθῦς.

Ἐλλυχνιασμένος λύχνος, Dioſcorid. lucerna accenſa, ſiue quæ ellychnium habeat, quæ funiculo inſtructa ſit.

Ἐλλύχνιον

Ἐλλύχνιον, ου, funiculus ille papyraceus, ſiue ſparteus, canabinúſve, aut ſtuppeus, qui ſtans in oleo peruritur, lucernæ funiculus, quem & θρυαλλίδα & φλόμον Græci appellant.

Ἐλλυχνιωτὸς, οῦ, ὁ, lucernaris. ἐλλυχνιωτὸν μότον, linamẽtum funiculare vocat Galenus in Iſagoge, à funiculorũ in lucernis ſimilitudine.

Ἐλλῶ, affrico.

Ἐλλώπτειν, humectis infractíſque oculis inſpectare.

Ἔλλοψ, οπος, mutus.

Ἔλμα, coniunctio, tabulatum.

Ἐλμίνθια, τὰ, lumbriculi.

Ἐλμινθιάομαι, lumbricos patior. Ariſtot. 9. Animal. ὅταν ἐλμινθιῶσιν, quum lumbricis infeſtantur.

Ἐλμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lumbrico ſimilis.

Ἕλμινς, ινθος, ὁ, tinea ſeu lumbricus. Alexãd. Aphrod. lib. 2. Problem. ἐν τοῖς τῶν ἐντέρων περιττώμασιν ἕλμινθες τίκτονται, in excrementis inteſtinorum lumbrici gignuntur. ἕλμινθες, latæ tineæ, lati lumbrici, Dioſcorid. lib. 1, c. 154. ἕλμινθες στρογγύλαι, tineæ rotundæ, quales gignit triticum in cibo crudum, Idem Dioſcorid. lib. 2, cap. 110. In Accuſat. plurali, ἕλμινθας & ἕλμινς, Dioſcorid. lib. 3, cap. 93. ἕλμινς στρογγύλας ἐκτινάσσει, teretes ventris tineas expellit.

Ἐλξίνη, ης, ἡ, muralis herba.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractus, attractio. Alexand. Aphrod. libro 2. Problemat. οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλῶν διαπορεῖται τὸ ὑγρὸν, non labiorum attractu humor effertur, id eſt, non labiis attrahimus humorem, &c.

Ἑλοίμην, à verbo αἱρέομαι. Odyſſ. ξ, δόρπον ἕλοντο, cœnã ſumpſerunt ſeu cœnarunt. Apollon. 2, κῆδος ἕλοντο, dolorem acceperunt.

Ἕλοιμι, in ſecundo Aoriſto modi Optatiui. Sophocl. ὡς ἕλοι δορὶ, i. ἵνα ἀνέλοι, vt occideret. vide αἱρέω.

Ἑλειόχρυσος, ου, ὁ, aurelia, flos.

Ἕλον, ἕλες, ἕλε, pro εἷλον, Heſiod. πάντας ἕλεν δέος, omnes metus inceſsit & inuaſit.

Ἕλος, εος, τὸ, palus. τὰ ἕλη, dicuntur ſtirpibus conferta loca, vt ſepes, fluuiorum ripæ, paluſtres & vliginoſi loci, lib. 2. Dioſcorid. vnde & ἑλεῖς, qui ea loca incolunt, dicuntur. ἐν ἕλεσι καὶ λίμναις, Plato de Legibus, in paludibus & ſtagnis.

Ἐλοῦμεν, lauabamus ſiue lauimus, pro ἐλούομεν per ſyncopen, Ariſtoph. in Pluto.

Ἔλοψ, οπος, ὁ, accipenſer, Theod. piſcis eſt Rhodius delicatiſsimus, Gellius lib. 7, cap. 16.

Ἐλπίζω, μ. ίσω, vel ἐλπιῶ, Atticè, πικα, ſpero, ſpe confirmor, in ſpem adducor. Iungitur cum Futuro Infinitiui. Plutarch. in Public. ἐλπίζω συνυπατεύσειν, ſpero me collegam in conſulatu creatum iri. ἐλπίζει δόξειν, AEſchines. Cum aliis temporibus etiam reperitur. AEſchines, ἐλπίζω περιεσῶσθαι: & alio loco, ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. ἐλπίσας τῇ τύχῃ, fortuna fretus. Et aliquando in malã partem. Herodian. l. 8, αὐτοπάλους γὰρ ἥξειν ἤλπιζον, i. ἐφοβοῦντο. Soph. πλοῦν δ᾽ ἔξοδον ὀλεθρίαν αἴαντος ἐλπίζει φέρειν, i. timet ne accipiat & ferat. Sic & apud Virgil. Hunc ego ſi potui tantum ſperare dolorem. Iſocrat. ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι τοιοῦτον, οἷος καὶ περὶ ἐκείνους γέγονε, i. exiſtima, expecta.

Ἐλπινίκη, ης, ἡ, Elpinice, ſoror Cimonis Athenienſis, Plutarch. in Pericle.

Ἐλπὶς, ίδος, ἡ, ſpes, metus, expectatio, fiducia, credulitas, προσδοκία, & ἐλπωρὴ, poeticè. Thucyd. διὰ τὸ ἐπίπορον τῆς ἐλπίδος τοῦ βασιλέως μισθοῦ ἡσύχαζε, affulgente ſtipendii à rege ſuppeditandi ſpe quieſcebat. ἐλπίδες ὑμέτεραι, paſsiuè, ſpes de vobis conceptæ, Thucyd. ἐν ἐλπίδι βραχείᾳ εἰμὶ, de me parua ſpes eſt, Idẽ, ἐλπίδα ὑποτίθημι, ſpẽ propono ſeu oſtẽdo, Idẽ. ἐλπίδας ἐμποιεῖν, in ſpẽ adducere. ἐλπίδα & ἐλπίδας παρέχειν, prębere ſpẽ, apud Xenop. ἔχειν ἐλπίδα habere ſpẽ, Idẽ. ἔχεις τινὰ ἐλπίδα μὴ ἂν σεαυτὸν ἀπολέσαι; i. ſperas fore vt te nõperdas? Chryſ. ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἐν ταῖς ἁγίαις ἔχειν εὐχαῖς, ſpem ſalutis in ſanctis precibus collocant. ἐλπίδα ἔχω ἀγαθὴν, Ariſtoph. ἐλπίδας πολλὰς ἔχων, etiã atq; etiã ſperãs fore, multum ſpei habens. ἐλπίδα ἔχων ἴσως, Xenoph. ἐλπίδα οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εἶχον, μή ποτε ναῦς τῶν ἐκείνων παραβαλεῖν, non timebant, ne, &c. Pro expectatione, Idem Chryſoſt. ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ παρέστησε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον, vltionis expectatio, &c. ἐλπίδα ὑποφαίνειν, Demoſth. εἰς ἐλπίδα ἄγω, Homer. ſpem facio. ἐς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν, in ſpem venerunt capiendi, Thucydid. ἐλπίδα καταλῦσαι ſpem eripere, Idem, παρ᾽ ἐλπίδα, ſpe fruſtrãte. τὰς ἐλπίδας προδεῖξαι, ſpes oſtendere, Demoſth. τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας παρασχεῖν, Idem. ἐλπίδα περιβάλλεσθαι, Hermog. ἐλπίδα προλαμβάνω τῷ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος τυχεῖν, ſpero mihi fore vt filii vltionem aſſequar, Xenoph. ἐλπίδες καλαὶ, Euripid. ἐλπὶς πᾶσα, ſpes maxima, Plato in Epiſt. ἐλπὶς χρηστὴ, Ariſtoph. ἐλπίδες μεγάλαι, Plato. ἐλπίδας μείζονας ἀνατείνειν, Xenoph. προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, fallere ſpem, Ariſtoph. ἐλπίδα ἀποτελεῖν, ſpem implere. Plato epiſt. 7, νῦν ἐλπὶς πᾶσα ἀποτελεσθήσεται σοῦ τοὺς αὐτοὺς φιλοσόφους τε καὶ πόλεων ἄρχοντας μεγάλων ξυμβῆναι γενομένους, nũc ſpes ſumma implebitur eoſdem fore, &c. Pro opinione & metu, Plato in Epiſt. πολλὴ δὲ ἦν ἐλπὶς ἀναιρεθέντος Διονυσίου διαφθαρῆναι τὰ πράγματα, multa eſt ſuſpicio & opinio res perituras eſſe, metus eſt magnus ne res dilabantur.

Ἔλπις, ιδος, ὁ, Elpis, viri nomen.

Ἐλπιστὸν, οῦ, τὸ, quod ſpe præſumi poteſt.

Ἔλπομαι, ſpero, exiſtimo. Homer. Iliad. γ, ἐλπόμενοι πανσυδὶ, i. ἐλπίζοντες. Sperare facio. Aliquando timeo. ἐλπόμενος, i. δι᾽ ἐλπίδος ἀγόμενος, Homer.

Ἔλπος, εος, τὸ, oleum, pingue.

Ἐλπέοντες, poeticè, ſperantes.

Ἔλπω, ſperare facio, ſpero.

Ἐλπωρὴ, ῆς, ἡ, poeticè, ſpes, fiducia.

Ἔλσαι, pro ἐλάσαι. Iliad. α, καὶ ἀμφ᾽ ἅλα ἔλσαι ἀχαιοὺς, i. συνελάσαι, συγκλεῖσαι, compellere.

Ἐλυγὴ, ῆς, ἡ, ſpira.

Ἔλυμα, ατος, medium aratri, vbi clauus craſsior dentale connectit cum temone. vide num buris à Virgilio dicatur. Heſiodus, ἐν ἐλύματι πήξας γομφοῖσιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Item indumentum, σκέπασμα.

Ἐλυμαῖοι, apud Pollucem ſunt lepores quidam vulpibus ferè non minores, & nigricantes, corpore oblongo, albicante macula, prope ſummam caudam largiore.

Ἔλυμον, ου, τὸ, panicum.

Ἔλυμος, ου, ὁ, tibia è buxo, theca citharæ. Item σπέρμα, leguminis genus, quo veſcebantur Lacones, Suid. apud Dioſcorid. lib. 2, cap. 122, in fœminino genere pro panico dicitur, quam μελίνην alii dicunt.

Ἐλύω, voluo: vnde ὁ ἐλυσθεὶς, ἕντος, inuolutus, tectus.

Ἔλυτρον, vel Ἔλυθρον, ου, τὸ, velamen, receptaculum, putamen, armamentum, vtriculus apud Dioſcorid. Nam quos vtriculos Plinius vocat, ἔλυτρα Dioſcoridi lib. 2, cap. 114, dicuntur, i. ſeminum in frugibus inuolucra & operimenta, quæ trita & cribro excuſſa glumæ ſeu acus dicuntur. Idem lib. 4, cap. 263, ἐλύτροις διειργόμενα, membranis diſtincta, vtriculis diſcreta. Sic item cruſtam vocant pennis ſuperuenientem, quaſi vagina incluſis, vt in ſcarabeis. Vnde ἀνέλυτρα, quæ detectas habent pennas, vt apes. Ariſtotel. 4. Animal. ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, pennas cruſta obtectas gerunt. alio loco, ἔλυτρον τοῖς πτεροῖς ἔχει pẽnas cruſta ſuperueniente, quaſi vagina incluſas gerit.

Ἕλω, in Aoriſto ſecundo Subiunctiuo ab εἷλον. Ariſtoph. πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω, vtrum litem delirationis intendens, eum peragã reũ, ſeu conuincam.

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paluſtris, humidus. ἑλώδη σώματα, plena impuráque corpora, Ariſtot. in Problem.

Ἕλωμαι, pro ἀφέλωμαι, auferam: in Aoriſto 2. Subiunctiuo, ab ἑλόμην. Homer. Iliad. α, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι.

Ἑλὼν, qui conuicit vel damnauit: ab εἷλον, ſecũdo Aoriſto. Item λαβὼν, qui cepit, Iliad. α, ἔχει ἑλών.

Ἕλωρ, ορος, & Ἑλώριον τὸ, prę da, ἅλωμα, σκῦλμα, ἅρπαγμα.

μα, ἀπάρσιμα, præda expoſita dilacerationi, cibus diſcerptus. Hom. Iliad. α, ὧν τοῖς δ' ἑλώεια τεῦχε κύνεσσιν: vbi λ vim habet duplicis conſonantis, vt in nomine μέλος. alii ἑλώρια legunt. Apollon. 2. Argon. corripit. λείδειν ἀρτύμενοι ἑλώεσσι. Sophoc. in Aiace, ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Phocylid. μηδὲ τινα κυσὶ μῆνι ἢ γυψὶν ἕλωρα, i. dilaniationes & prædam.

Ε'μαυτοῦ, meiipſius: compoſitum ab ἐμὲ, & αὐτὸς, nominatiuo caret, & ſingulariter tantùm declinatur.

Ε'μβάδιον, ου, τὸ, ἐμβάς, genus calciamenti tragici. Polybius vocat ſpatium quadratum, quod eſt circa ſignum quod ponebant vbi caſtrametaturi erant. Ariſtoph. in Pluto, pro calceolis τὰ δ' ἐμβάδια.

Ε'μβαδὸν, pedes, pedetentim.

Ε'μβαθυνὸς, ſapiens: à cogitationum & conſiliorum profunditate.

Ε'μβαίνω, μ. ἐμβήσομαι, π. ἐμβέβηκα, introeo, cõtingo, conſcendo. ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις, contendere ad triremes, Plutarch. in Themiſtocle. εἰς ἀγορὰν ἐμβαίνω, adeo ſenatum. ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον, idem periculum ſubire, Xenophon 5. Pædiæ, ἐνέβησε εἰς φροντίδα, ſolicitum reddidit Herodotus.

Ε'μβάλλω, μ. βαλῶ, π. ἐμβέβληκα, ingredior, inuado, εἰσβάλλω. Plutarch. εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, in forum irrupit. Ita etiam ponitur aliquãdo pro impetum facio, incurro, offendo, cum impetu incido, προσβάλλω: vt ἵπποις τοῖς ὁδοῖς ἐμβάλλοντες, Plato de Repub. 8. Et pro populabundè percurro, hoſtiliter ingredior, & infeſto exercitu irrumpo, ἐπιστρατεύω, Antiph. & Xenoph. ἑλλ. 7, Plutarch. in Publicola, ἐμβαλλόντων εἰς τὴν χώραν, diſcurſionibus agrum vaſtantibus, inuadentibus agrum, in agrum impetum facientibus. ἐνέβαλε ναῒ, impegit in nauem, Herodot. ἐμβάλλω τῷ ῥόδῳ, occurro roſæ, Aphthon. Aliquãdo ſignificat interſero, intercalo interpono. vnde ἐμβόλιμοι ἡμέραι, dies intercalares. Aliquãdo immitto. Xenoph. OEcon. τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; qua de cauſa operas ad ſarriẽdas ſegetes immittitis? Homer. Odyſſ. ξ, ἐμβαλε νηὶ κεραυνὸν, in nauem fulmen iaculatus eſt. Plutarch. in Solone, ἐμβαλεῖν τοῖς γεγραμμένοις ὅ, τι πῇ χρηστὸν, ἢ ἀφαιρεῖν, ſcriptis addere aliquid aut detrahere. Et inſero arborem, ἐγκεντρίζω, ἐμφυτεύω, ἐμφυλλίζω, ἐνοφθαλμίζω, Demoſt. Et ἐμβάλλειν τὴν δεξιὰν, Demoſth. vel χεῖρα ἐς χεῖρας, Solom. dextram porrigere, dextram dextræ inſerere. Et immitto, hoc eſt, incutio, inſpiro: vt ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. & ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῖς στρατιώταις, Xenoph. Et ἐμβάλλω πληγὴν, incutio plagam, vulnus infligo, ictum adigo, Plutarch. in Cæſ. Aliquando ſignificat impello, iniicio, Iſocrat. ὧν ἡ τῆς ἔμπροσθεν ἀρετὴ τηλικαύτην εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν, &c. quorum rebus geſtis tantum laudis inſigne adiecit, ſeu ſignum impreſsit. ἐνέβαλον εἰς ὑποψίας τὸ Θεμιστοκλέα γράμματά τινα, quædam epiſtolæ in ſuſpicionem Themiſtoclem adduxerunt: ſic AEſchines, ἐμβάλλω σε εἰς ἀπορίαν. ἐμβάλλω σε εἰς τὰ δίκτυα, Xenophon & Ariſtophanes. ἐμβάλλω σε εἰς τὸ βάραθρον. Plutarch. in Camillo, ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους, allocutus eſt iuuenes. ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, iniicere alacres animos, Xenoph. ἐμβάλλειν ἀργύριον, pecuniam iacere & dare, Herodot. ἐμβάλλω πῦρ, Thucydid. ἐμβάλλω σοι τοῦτο, hoc tibi iniicio, ſuggero, immitto, Demoſth. ἐμβάλλειν etiam dicuntur flumina in mare, vt ἐκβάλλειν. Sic Strabo, ὁ γὰρ ποταμὸς εἰς τὴν μαιῶτιν ἐμβάλλειν φασί. ἐμβάλλειν ψῆφον, in ſuffragia mittere. ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον, rem ad populum referre, rem conſulendam proponere. Xenoph. ἔμβαλε περὶ τούτου, referto de hoc, id eſt, pone in conſultationem. ἐμβαλέειν κώπῃσι, dixit Apollon. 2. Argonaut. pro incumbere remis. ἐμβάλλειν λόγον, Plato 1. de Rep. ſermonem iniicere. i. in medium afferre. Dicitur quoque voce paſsiua ἐμβάλλομαι εἰς τι νοῦν, pro in animum inducere, animo concipere. Et per Datiuum, ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς, Plutarch. in Lucul. ἐμβάλλομαι μαρτυρίαν, Demoſt. falſum teſtimonium profero. ἐμβάλλεσθαι τοῖς λαγῴοις, aggredimini in lepores, i. carnes leporarias, Ariſtoph.

Ε'μβαμμα, ατος, τὸ, embamma, liquamen, intinctus, immerſio, quando intingimus vel panem, vel opſonium in vaſcula re liquida impleta, iurulentum quod ad intinctus paratur: ſic Barbarus lib. 2. Dioſcorid.

Ε'μβαπτίζω, μ. ίσω, π. ικα, & Ε'μβάπτω, μ. άψω, π. αφα, intingo, immergo. Accuſat. Ariſtoph. νεφ. ἐνέβαψεν εἰς τὸ κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε, in ceram immerſit eius pedes. dicitur & Ε'μβάπτομαι, pro eodem.

Ε'μβαρος, ου, ὁ, ſtultus, ſtolidus, ἠλίθιος.

Ε'μβὰς, άδος, ἡ, ſolea, calceus, crepida, cothurnus, calciamentum tragicum. Ariſtoph. νεφ. φρούδη δ' ἐμβὰς, calceus, attritus eſt: ſubaudi, periit.

Ε'μβασιλεύω, regẽ ago, Datiuo. Hom. Odyſſ. ἐμβασίλευες τοῖσι, in illis regnabas. Heſiod. οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.

Ε'μβάσιος ἀπόλλων, Apollo cognomento Embaſius, qui colitur ingreſſus gratia, Apoll. Rhod.

Ε'μβασις, εως, ἡ, introitus, ingreſſus, labrum, ſolium, id eſt, vas quo in balneo ad lauandum vtuntur, Alexand. Aphrod. Dioſcorid. lib. 6, cap. 15, τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἐμβάσεις, corpus in ſolium deſcendentes lauare.

Ε'μβάται, ſocci, calciamenta comica.

Ε'μβατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ineo, intro, incedo, id eſt, faſtu quodam ingredior, irruo, irrumpo, inambulo, accedo. ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, ἢ εἰς τὴν οὐσίαν, ſignificat cernere, & adire hæreditatem, vel immiſcere ſe hæreditati & bonis, ire in poſſeſsionem bonorum, Chryſoſt. ἐμβατεύειν εἰς ψυχὰς, in animos irruptiones facere. Idem περὶ προνοίας, ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς τοῖς δαίμοσιν, dæmonibus concedere irruptionem in animas. Nazanzenus, ὁ τοῖς ἀσώτοις ἐμβατεύων χάριτας.

Ε'μβατὴ, ἐμβάσεις, ſolium, πύελος.

Ε'μβατήριον, ου, τὸ, genus cantus ad tibiam. Itẽ ingreſſus: vt apud Philoſtrat. ἐμβατήρια τοῦ λόγου, ingreſſus orationis.

Ε'μβατήριος, ου, ὁ, ingreſsiuus, non ſaltans. ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ, ſenſim procedentes numeri, Plutarch. in Lycurg. & ibidẽ, ἐμβατήριον παιᾶνα ἐξῆρχε, canere incipiebat Pæana ſenſim procedentẽ. eiuſmodi vtebãtur in tripudiis.

Ε'μβάτης, ου, ὁ, ſeſſor, equitator, miles claſsiarius, modulus, Vitruuio Interprete. Item calceus. ἐμβάται χρυσοῖ, aurei calcei, cothurni, Lucianus. pro ſeſſore, Euripides, ἐμβάτης ἁρμάτων.

Ε'μβατὸς, οῦ, ὁ, peruius, acceſſus.

Ε'μβαφία, ἡ, ahenum, olla profunda.

Ε'μβάφιον, ου, τὸ, acetabulum.

Ε'μβάφος, bibulus.

Ε'μβεβαιόω, ῶ, & Ε'μβεβαιόομαι, οῦμαι, conſtabilio, confirmo. ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, confirmare victoriam, Plutarch. in Lycurgo.

Ε'μβέβασαν, pro ἐνεβεβήκεσαν, ingreſsi erant. Hom. Iliad. β, ἐρέται δ' ἐνὶ ἑκάστῃ πεντήκοντα ἐμβέβασαν, pro ἐνεβεβήκεσαν.

Ε'μβεβαὼς, ingreſſus: Datiuo, lib. 3. Epigram. τύμβῳ λαίνῳ ἐμβεβαὼς, ſepulchrum ingreſſus.

Ε'μβεβροντημένος, attonitus, ſtupefactus.

Ε'μβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, induco, ingredi facio. Itẽ immitto, impono, iniicio, inclamo, ἐμβοάω, apud Hippocratem. Etym. Dioſcorid. lib. 2, cap. 189, ἐμβιβαζέσθω εἰς βαλανεῖον, deſcendatur in balneum. Galen. ad Glauc. lib. 1, ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι, te in aquam impono. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον, te coniicio in nauigium, Plato in Epiſt.

Ε'μβιβάω, μ. άσω, π. ακα, aſcendere facio.

Ε'μβιος, ου, ὁ, vitalis, viuus, animatus. Item ſolidus, robuſtus, cõualeſcẽs, viuax, diu viuẽs. ἐμβιώτερος, viuacior.

Ε'μβιόω, μ. ώσω, viuo, conualeſco, adoleſco. ἐμβιώσομαι τῇ γῇ, in terra viuam.

Ε'μβίωσις, εως, ὁ, vita, victus.

Ε'μβλέπω, μ. έψω, π. εφα, aſpicio, intueor, Datiuo. Plato epiſt. 7, ἐμβλέψας μοι ἢ μάλα τυραννικῶς, intuitus me tyrannico vultu.

Ἔμβλημα, ατος, τὸ, ab ἐμβάλλειν, ſignificat inſertũ quid & inſitum iniunctúmque. Vnde pro inſitione mitioris ſurculi in ſylueſtrem ponitur. Item ornamenta vaſorũ, dicta ἀπὸ τοῦ ἐμβάλλεσθαι, quòd vaſis adiicerentur, & reuellerentur, quum libitum erat. Huiuſmodi quoque ſunt, quæ in parietibus vermiculata, ſiue muſcata dicuntur: in lignis ſegmentata, & in pauimentis teſſellata, Cælius lib.6, cap.19, & Bud. in Annot.

Ἐμβλητέον, iniiciendum eſt.

Ἐμβοάω, inclamo. Lucian. de luctu, μεῖζον ἐμβοᾷ τοῦ Στέντορος, maiori voce clamare quàm Stentor ſolebat.

Ἐμβοηθέω, ῶ, procurro, incurro, auxiliũ & opẽ affero.

Ἔμβοθρος, foueam habens, qui eſt in fouea.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ, implantata.

Ἐμβολεύς, έως, ὁ, aggreſſor, inuaſor, in Epigramm. ἐμβολέα κράμβης πάσσαλον, palum ſeu ſtipitem acutum braſſicæ depaſtorem, id eſt, quo prius terram aperiente, facto foramine braſsica deponitur & pangitur.

Ἐμβολή, ῆς, ἡ, ab ἐμβάλλω, aggreſſus, acceſſus, impetus, iniectio, adiectio, incurſus, incurſio, ictus, machina, admenſus. Vnde ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, hoſtilis inuaſio, & conflictus aciei inſtructæ, impreſsio in hoſtes facta. ἐμβολὴ τῶν νεῶν, i. συμβολή, σύρραξις, conflictus claſsis, apud Plutarch. ἐμβολαὶ ἐγένοντο, aggreſsi ſunt, Plutarch. in Camillo. ἐμβολαὶ τῶν ποταμῶν, incurſus fluuiorum, Ariſtid. oſtia. ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων, articulorum iniectio ſeu repoſitio, ἐμβολὴ χαλάζης, Ariſtid. Eſt etiam caput arietis machinarii, Thucyd. Item oſtium fluminis, vt ἐκβολή.

Ἐμβολιμαῖος, interiectitius, intercalaris.

Ἐμβόλιμος, ου, intercalaris, ſæpius inculcatus, imperfectus. ἐμβόλιμα ἔπη, notha reiectáque carmina, intercalata ac velut inſititia. Plutarch. in Numa, ἐπήγαγε δὲ ἐνιαυτὸν διὰ τοῦ φεβρουαρίου μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον ὑπὸ ῥωμαίων μερκηδίνον καλούμενον, εἴκοσι καὶ δυοῖν ἡμερῶν ὄντα, id eſt, adiecit ad annum in menſe Februario embolimon, i. intercalarem, quem mercedinum Romani vocant, qui erat 22. dierum. Ariſtot.6. Animal. de fœtu, ἐμβόλιμον δὲ, abortiuum eſt.

Ἐμβόλιον, ου, interpoſitum. Cicer. ad Atticum, Embolion (inquit) cogito, quaſi argumentum & ingreſſum quendam ſcenicum.

Ἐμβολίσματα, diuerſi panni hinc inde conſuti. Hieronym. adnotat in cap.16. Ezechielis, Aquilam & Theodotionem tranſtuliſſe ἐμβολίσματα, pro conſutis & verſicoloribus & excelſis ſiue idolis, quod ſignificat diuerſos pannos hinc inde conſutos, & inſtar emplaſtri factũ idolum, quaſi πολύρραφον veſtimentum.

Ἐμβολισμός, οῦ, ὁ, emboliſmus, intercalatio.

Ἐμβολοειδής, vide Ἔμβολος.

Ἔμβολον, τὸ, vectis, repagulum, cuſtodia. Item mentula, Ariſtoph. Item confluens. Herodot. lib.4, ἔμβολον τῆς χώρης μεταξὺ τῶν ποταμῶν, quod intercapedinis eſt. τὰ ἔμβολα, Gaza de Senect. dixit roſtra, de curiæ roſtris.

Ἔμβολος, ου, ὁ, roſtrum nauis, Plutarchus. Item locus concionis ad populum, ſicut roſtra Latinis, Polyb. Eſt etiam ἔμβολος apud AElian. acies cuneata & directa tam pedeſtrium quàm equeſtrium copiarum: παρὰ τὸ τὸν λαὸν ἐμβαίνειν, Etym. Vnde ἐμβολοειδὴς εἰσβολή, eſt impreſsio agminis in cuneũ aut roſtrũ cõformati. Itẽ pars machinæ, qua machina ingruit. ἐμβόλῳ τούτῳ περιέχοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος προπίπτων, hoc velut roſtro ante reliquã aciem protẽto viſus eſt, Plutarch. in Fabio, ἐμβόλοις παχέσι, craſſis roſtris, Thucydides.

Ἐμβραδύνω, μ. ῦ, immoror.

Ἐμβραμμίδα, ἡ, fatum, ἡ εἱμαρμένη, ὑπερθέσει τοῦ ρ, καὶ διὰ τὴν ἀναπτύξιν πλεονασμῷ τοῦ β, apud Sophronem eſt, & Lacones ſic dicunt, Etym.

Ἔμβραχυ, breuiter, in ſummo, minimum.

Ἔμβρεγμα, ατος, τὸ, liquor, inſperſio, ſuccus, aſpergo, liquidum quodcunque inſpergitur, ſeu humidum quod corpori applicatur linteolis aut lana ſtuppíſq; exceptũ.

Ἐμβριμάομαι, fremo. Ἔμβροος, ſtultus.

Ἐμβρέχω, perfundo, demergo vndis, immergo.

Ἐμβρίθεια, ας, ἡ, grauitas.

Ἐμβριθές, τὸ, libramentum. Item adiectiuè robuſtum, graue, &c. ἀπὸ τοῦ ἐμβαρεῖν, Etym.

Ἐμβριθής, έος, ὁ καὶ ἡ, conſtans, ſolidus, grauis, onuſtus, vehemens, moleſtus, horridus. ἐμβριθὴς ἡλικία, ætas grauior, conſtantior, ætas conſiſtens. ἤθος φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graues, Plato Epiſt.7. Plutarch. in Romulo, ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις, onuſta atque caliginoſa euaporatio. Idẽ in Pericle, φρόνημα ἐμβριθέστερον, grauior elatio. ἐμβριθὴς ἦν καὶ πραΰς, ὥς γε τῷ σχήματ' ἄπειπτῳ, ſic Planudes in Catone vertit, Conſtans & lenis, &c.

Ἐμβριθῶς, duriter, ferociter, aſperé.

Ἐμβριμάομαι, ῶμαι, & Ἐμβριμοῦμαι, minaciter mando, acriter ac velut iracundè cõminor & cum auſteritate. In Euang. Ioann. cap.11, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, infremuit ſpiritu, & ſeipſum turbauit. ἐνεβριμῶντο αὐτῇ, infremuerunt aduerſus eam, Marci 14. ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, in ſeipſo frendens, Ioan.11.

Ἐμβριμάω & Ἐμβριμόω, infremo.

Ἐμβρίμημα, ατος, comminatio cum auſteritate, mugitus, indignatio.

Ἔμβριος, iracundus, diuinus.

Ἐμβροντάω, ῶ, attonitum reddo. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum eſſe, Demoſth.

Ἐμβροντησία, ας, ἡ, ſtupefactio, delirium.

Ἐμβρόντητος, ὁ, ἡ, attonit⁹ aut ictu fulminis, aut morbo.

Ἐμβροχή, ῆς, ἡ, infuſio, irrigatio, inſperſio.

Ἔμβροχοι, οἱ, illaqueati, capti, qui per inſidias verborum capti detinentur.

Ἔμβρυον, ου, τὸ, embryon, infans in vtero, fœtus, partus imperfectus. παρὰ τὸ ἔσω βρύειν, καὶ ἐντὸς τῆς γαστρὸς αὔξεσθαι. Galen. συμπληρωθὲν, κύημα vocat fœtum adhuc imbecillem, vt bimeſtrem: ἔμβρυον autem iam validiorem. Phocylides, μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός. Notat Marcellus in fœtura hominis ἔμβρυον dici, quod à prægnante in vtero geritur, & quãdiu in eo geritur. τεθνηκότα ἔμβρυα, abortus, Dioſcorid. lib.2, cap.80. Idem lib.1, cap.105, ἔμβρυα νεκρὰ, emortuos partus detrahit, partus in vteros eiectos extrahit. ἔμβρυα ἄγειν, fœtus trahere, Idem lib.3. ἔμβρυον τεθνηκὸς ἐκβάλλει, partũ emortuum eiicit, Ibidem. ἔμβρυα κτείνει, Idem lib.4, partus necat. De fœtu animantium etiam ratione carentium dicitur. De pullo gallinæ, Ariſtot.6. Animal. cap.3. De ceruis, Ibidem, cap.29. & de auibus itidem paſsim, etiam excluſis. ἔμβρυον ἀτελὲς, partus iam inchoatus. De fœtu arboris etiam ἔμβρυον dixit Theophraſt. lib.5, c.4. de cauſ. plant.

Ἔμβρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, innatus. ἔμβρυος ὑγρότης, ingenitus humor, Theophraſtus. lib.1. de cauſ. plantar. ἔμβρυος κιττὸς, viuax hedera, Idem.

Ἐμβρυοθλάστης, inſtrumentum quoddam medicinæ ad fœtus premendos.

Ἐμβρύσαι, ἐνθεῖναι, imponere, Etym.

Ἐμβρύων, ωνος, ὁ, infans.

Ἔμβρωμα, ατος, τὸ, corroſio. ἐμβρώματα ὀδόντων, caua dẽtium, Dioſcorid.

Ἐμβύθιος, profundus, immerſus. ἐμβυθίη πέτρα, petra ſub vndis, in Epigram.

Ἐμέθεν, Atticè pro ἐμοῦ, ab ἐγώ. Iliad. α, τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν.

Ἐμεῖο, pro ἐμοῦ. Iliad. α, εἵνεκ' ἐμεῖο μάχεσθαι, i. mea cauſa.

Ἔμελλον, futurus eram. Attici cũ Præſenti, aut Futuro conſtruunt, & cum nullo alio temporum: vt ἔμελλον γράφειν, ἢ γράψειν.

Ἔμεν, ponere: ab ἵημι.

Ἔμεν & ἔμμεναι, Ionicè pro εἶναι eſſe.

Ἐμέο, pro ἐμοῦ, mei.

Ἐμετήρια, τὰ, vomitoria, ea quæ ad vomitum ciendum induntur.

Ἐμετιάω, ῶ, euomo. ἐμετιᾶν ποιεῖ, prouocat vomitum.

Ε᾽μετικὸς,οῦ,ὁ,vomitorius,vomitionem mouens. ἐμετικὸν φάρμακον,vomitorium medicamentum, Dioſcorides. Item ad vomitum propenſus.

Ε᾽μετὸν,τὸ,cum vomitu eiectum.

Ε᾽μετοποιὸς,οῦ,ὁ, vomitiones mouens.

Ε᾽μετος,ου,ὁ,vomitus.

Ε᾽μεῦ, Doricè pro ἐμοῦ, ab ἐγώ. Iliad.α,ἐμεῦ πάρος ἔκλυες.

Ε᾽μέω,μ.έσω,πα.κα, vomo, cibũ & potum reddo, Neutrum,Accuſatiuo.

Ε᾽μήσατο,περὶ τοῦ ἐμήσαμαι.in animo voluebat. Iliad.ζ,ἀπὸ ἀργεῖοι πάντες κακ᾽ ἐμήσατο θυμῷ.

Ε᾽μὶν, Doricè pro ἐμοὶ,mihi.

Ε᾽μιχθεν pro ἐμίχθησαν, Homer. Iliad.γ,mixti ſunt.

Ε᾽μμα, Aeolicè pro εἷμα,veſtis.

Ε᾽μμαίνομαι, inſanio. ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, inſaniens in eos,cap.26. Actor. Apoſt.

Ε᾽μμανέοντα ἐρῶντες,depereuntes amore.

Ε᾽μμανὴς,έος,ὁ ϰ ἡ, furens, furibundus, rabie agitatus.

Ε᾽μμανιῶ, κώμη ἀπέχουσα σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ ἱεροσολύμ.

Ε᾽μμαπέουσα,ας,ἡ,adigens, infligens. Nicand. de ape aculeum penitus infigente extulit: κέντρῳ γὰρ πληγῇ ... ἐμμαπέουσα.

Ε᾽μμαπέως, promptè, ſtudioſè. Poetica metatheſis pro ἀμαπέως,ἤγουν ἅμα τῷ λόγῳ,ἅμα τῷ ἔπει.Odyſſ.ξ,ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐμμαπέως ὑπάκουσε, dicto citius audiuit, ταχέως, ἐπειγμένως, σπουδαίως,ἐνεργῶς,σπουδαίως,μετὰ σπουδῆς.

Ε᾽μμάσσω,fulcire,ἐνερείδω.

Ε᾽μματάζω,ſtulta blatero.

Ε᾽μμέθοδος,artificioſus. Philo de mundo, λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον,quod artificio conſtat, rationali naturæ eſt accommodatum.

Ε᾽μμεθύσκομαι,ebrius ſum. ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις, ebrius inter ſancta.

Ε᾽μμειδιάω,ſubridere.

Ε᾽μμέλεια,ας,ἡ,modulatio, concinnitas, quoddam ſedatum genus ſaltationis, à congruo ac decenti motione corporis appellatum,id eſt,ὄρχησις τῆς μετρίας οὔσης πρὸς τὸ ᾄδειν. Plato lib.3. de Legib. εἰρηνικὴν ἐμμέλειαν, honeſtam hanc ſaltationẽ vocat & pacatam. Pollux ait eſſe tragicorum, quemadmodum κόρδαξ, comicorum & ſatyricorum,Ficinus.

Ε᾽μμελετάω,ῶ,μ.ήσω,meditor.

Ε᾽μμελέτημα,ατος,τὸ,meditatio,exercitatio.

Ε᾽μμελέως, concinnè. ἐμμελέως ᾄδειν, apud Apollon. Rhod.harmonicè canere & ἡρμοσμένως.

Ε᾽μμελὴς,έος ὁ ϰ ἡ, conſonans, concinnus, argutus, canorus,æquabilis,conueniens, decens, morigeratus, bonus, diligens,mitis. τὸ ἐμμελὲς, modulatio æquabilis, canora vox vertitur à Chalcidio, modis numeriſque cõpoſita. ἐμμελέστατος ἀνὴρ, vir exactiſsimus, Plutarc.in Lycurg. ἐμμελεστέρα πόλις ἄλλων, Ariſtot.7.Polit.

Ε᾽μμελῶς,ἐμμελέως,id eſt,ſcitè,compoſitè,aptè, æquabiliter,moderatè. Plutarch.in Publicola,ἐμμελῶς πραΰνων ἄμαχον ἄνδρα,virum inuictum placans. ἐμμελῶς ἔχει σοι, concinnè,perbellè,eleganter: cui opponitur πλημμελῶς.

Ε᾽μμεμαυῖα, incitata. Heſiod. ἡ δὲ τε ἠχὴ ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, fragor autem venit gliſcens.

Ε᾽μμεν,τῷ.Odyſſ.ξ,ᾧ δ᾽ ἐμ᾽ ὕπερθε, δμώων οἶος ... ἔμμεν.

Ε᾽μμέναι,pro τῷ, Homer. πῶς ἐμμέναι ἀλγήσαντο.

Ε᾽μμένες,τὸ,conſtantia.

Ε᾽μμενετέα,perſeuerandum eſt,inſiſtendum eſt.

Ε᾽μμενετικὸς,præſtans, perſeuerans. ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ,in ratione perſiſtens, Ariſtot.7.Ethic.

Ε᾽μμενέως,conſtanter,alacriter. Heſiod. ἐμμενέως ἐμάχοντο,ἐπιμόνως,συνεχῶς,ἀδιαλείπτως.

Ε᾽μμενὴς,έος,ὁ ϰ ἡ,permanens.

Ε᾽μμένω,μ.μενῶ,immoror, inſto, ſto, perſto, perſiſto,ſequor,acquieſco,obtempero. Vnde ἐμμένειν τοῖς λελεγμένοις, ſtare dictis, manere dictis, ſeruare quæ quis dixerit. Et τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, Lucian.id eſt, humanis adhuc affectibus moueri. Iſocrat. τοῖς ὅρκοις ἐμμένων,iuſiurandum non violans. Item ſuſtineo, duco. ἐμμένειν τοῖς νόμοις,legibus inſiſtere. ἐμμένω ταῖς συνθήκαις, ſto pactionibus, Thucydid. ἐμμένω τοῖς ὅρκοις,iuſiurandum ſeruo, Idē. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει,perdurans in ordine, Plato de Leg.

Ε᾽μμεσος,ου,ὁ ϰ ἡ, intermedius.

Ε᾽μμεστος,plenus. Genit. Plat. epiſt.7, ἄλλοι ὅσοι πλεῖστα ... ἔμμεστοι τῆς κατὰ φιλοσοφίαν, alii qui plurima in philoſophia audiuerunt.

Ε᾽μμετεῖ,ſaltat.

Ε᾽μμετρος,ου,ὁ ϰ ἡ,metricus,modicus,mediocris,moderatus,modum ſeruans.

Ε᾽μμέτρως λέγειν, carminibus loqui.

Ε᾽μμήνιος,ου,ὁ καὶ ἡ,& Ε᾽μμηνος, menſtruus. τὰ ἔμμηνα, menſtrua, menſes, purgationes fœminarum. eadem τὰ ἐμμήνια dicuntur, Dioſcor. lib.5, ἐμμηνίων ὀλιγωθέντων,menſibus retardatis, Galen. ἔμμηνα κινεῖν αὐταῖς,menſes ipſis mulieribus mouere. ἔμμηνα ἱερὰ,ſacra menſtrua,i. quæ per ſingulos fiunt menſes, Sophocl.

Ε᾽μμηροι,obſides.

Ε᾽μμητρος,ὁ ϰ ἡ,cui ineſt medulla. Gaza ex Theophraſt. ἔμμητρα ξύλα, ligna quæ viduata non ſunt medulla.

Ε᾽μμίγνυμι,μ.ίξω,immiſceo: vnde ἐμμεμιγμένος, cõmixtus, concretus.

Ε᾽μμιλτος,ου,ὁ ϰ ἡ,fucatus rubrica, rubricæ colore rubens, Dioſcorid.lib.5.

Ε᾽μμισθος,ου,ὁ,conductus mercede, qui ſtipendium accipit,lucrum faciens: vt ἔμμισθος λόγος,oratio mercenaria. Plutarchus in Pericle, ἔμμισθον ποιεῖ τὴν πόλιν, mercedem affert ciuitati.

Ε᾽μμόναι,αἱ,fœdera, pacta.

Ε᾽μμονος,ου,ſtabilis,permanens,diuturnus,perſeuerãs, tolerans.

Ε᾽μμόνως,toleranter, patienter.

Ε᾽μμορα, Præt. à μορέω,μέμορα,ſortitus ſum: vel potius à μείρω, μερῶ, μέμορα, & per literarũ tranſpoſitionem, ἔμμορα. Heſiod. ἔμμορε τῆς τιμῆς,honorem eſt ſortitus. Hom. Iliad.α,ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς,i. ἔλαχεν,ἔτυχε.

Ε᾽μμοιδοι,aduenæ,coloni.

Ε᾽μμορον,ου,τὸ,fatum.

Ε᾽μμορος,ου,ὁ ϰ ἡ,particeps.

Ε᾽μμορφος,ὁ ϰ ἡ,formæ ſpeciem habens. ἔμμορφον ἄγαλμα,ſimulachrum corporeum.

Ε᾽μμοτα,medicamenta ſunt liquida, quæ linteolis cõceptis excipiuntur, intráq; vlcera cõduntur, linamenta,penicilli.

Ε᾽μμοτος,linteis cinctus, vulnerat*, linamẽto impoſit*.

Ε᾽μμουσος,ὁ,muſicus. τὸ ἔμμουσον, ex muſica cõpoſitum.

Ε᾽μμοχθος,ὁ ϰ ἡ,ærumnoſus, Euripid.

Ε᾽μμύλων,ωνος,ὁ, mola. Numer. cap. 11, καὶ ἤλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἐμμύλωνι.

Ε᾽μοὶ,mihi. ἐμοὶ δοκεῖν,vt mihi videtur,mea opinione, ac ſi deſit ὡς,vel ſimile quippiam. ἔμοιγε,mihi quidem,ab ἔγωγε. Homer. Iliad.α, παρ᾽ ἔμοιγε ϰ ἄλλοι,apud me & alii.

Ε᾽μοὶν,Doricè, mihi.

Ε᾽μοῖο,Ionicè ab ἐμὸς,pro ἐμοῦ.

Ε᾽μὸς,οῦ,ὁ,meus,τὸ γ᾽ ἐμὸν,quantum ad me attinet,quantum in me eſt. ἐμοῦ γ᾽ ἕνεκα,idem,quod Latini dicunt, per me quidem,& non obſto quo minus. Plaut. At tu ægrota, ſi vis,per me quidem, ætatem. ἐμοῦ γ᾽ ἕνεκα ῥέοις ὅλον τὸν βίον.φιλία τῇ ἐμῇ,amore mei, Xenoph.

Ε᾽μπα,tamen,itaque. vide Ε᾽μπας.

Ε᾽μπάζομαι,μ.άσομαι,π. ασμαι, & Ε᾽μπάζω,μ. άσω,π.ακα, curo,concito. ἐμπάζομαι θεοπροπίης,i. ἐπιστρέφομαι, moueor vaticinio, Homer. Odyſſ.

Ε᾽μπάθεια,affectus,commotio, affectio.

Ε᾽μπαθὴς,έος,ὁ ϰ ἡ,affectus, ægrotus, affectu percitus, affectibus deditus, indulgens, in quem cadunt affectiones, affectibus obnoxius.

Ε᾽μπαθῶς,cum affectu. ἐμπαθῶς ἔχω, Hermog. afficior, affectibus

affectibus moueor.

Ἐμπαιγμα,ατος,τὸ,illuſio.

Ἐμπαιγμὴ,ῆς,ἡ,ludibrium,deriſus,illuſio.

Ἐμπαιγμὸς,οῦ,ὁ, idem.

Ἐμπαίζω,μ.αίξω, π.αιχα, illudo, irrideo, ludibrio habeo. ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων,illuſus eſt à Magis. ἐνέπαιξεν αὐτοῖς,cap.5,lib.1.Reg.exponitur,percuſsit eos.

Ἐμπαίκτης,ου,ὁ,illuſor.

Ἔμπαιος,ου,ὁ,peritus,expertus.

Ἔμπαις,δος,ἡ,grauida.

Ἔμπαλιν, contrà, viceuerſa, ex aduerſo, permutatim, ſecus, retro, è diuerſo, rurſus. ἔμπαλιν ἑαυτῷ τρέχειν, retrorſum currere, Herodian. τὸ ἔμπαλιν & τοὔμπαλιν, pro eodē,i.contrà,& ἔμπαλιν,Heſiod.ἔμπαλιν ὄσσοισι ποτὶ ἀμφιδέρκεσθαι,cōtrà intuens. ἐς τοὔμπαλιν ἀπέβαινον,diuerſa quàm qua cōſcenderant parte. ἔμπαλιν ἄλλοις, aliter quàm alii, Herodot. Idem, δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν, vim habet Nilus natura diuerſam à cæteris fluminibus.

Ἐμπάλλω,vibro,κινῶ.

Ἔμπαν,tamen,omnino.

Ἐμπανηγυρίζω,conuentu orno. Plutarch.in Fabio,ἐμπανηγυρίζει τὴν πόλιν, ciuitatem publicis conuentibus exornat.

Ἔμπαξ,κος,ὁ,curator,tutor.Sophoc.τὸν πρὸ ἀμφὶ σοὶ λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπακα,i.impigrū educatorem,φροντιστήν.

Ἐμπαρασχεῖν, morigerum ſe præbere. Lucian.Sympoſ. οὐ δὲ αὐ ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιοῦτον: Aoriſt. 2. verbi ἐμπαρέχω. Thucyd.ἐμπαρασχόντες κινδυνεύειν τὴν πόλιν, vrbem periculo exponentes.

Ἐμπαρειμένος,fractus, debilitatus. Gregor. Nazanz.in tragœdia, ὠδῖσι τ' ἐμπαρειμένη, reſoluta partus doloribus.

Ἐμπαρέχω,præbeo,permitto, concedo.

Ἐμπαροινέω, μ.ήσω, π.ηκα, inſulto, ludibrio habeo, per vinum & temulentiam aliquem iniuria & probro afficio.Neutr.Datiuo & Accuſ.Bud.Comment.

Ἐμπαστὴρ,ὁ,fide dignus teſtis.

Ἔμπας,tamen. Sophocl. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ πείσω δ' ἐμοὶ οὔκουν ἀπτέσθαι μ' ἄν, ſed ipſum tamen, &c. ἄλλοι δὲ ἔμπας φασὶ καὶ ἔμπα,ἴωνες δὲ ἔμπης,vt notat Sophocl.Interpres.

Ἐμπάσσω ſeu ττω,μ.άσω, inſpergo. Galen.lib.2.ad Glaucon. ἐμπάττω τι μέλιτι τῶν εἰρημένων φαρμάκων,aliquod ex iam dictis medicamentis melli inſpergo.Item pingo,intexo, textilibus picturis deſcribo.

Ἐμπεδάω, vel έω,μ.ήσω, vincio cōpedibus, firmo, ligo, aſtringo. Item paciſcor. Interdum doceo. Accuſ.iung. θεοῦ τὴν βασιλείαν ἐμπεδοῦντος αὐτῷ,Deo ei regnum confirmante,Plutarchus in Numa.poteſt tamen referri ad ἐμπεδόω.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod in orbem firmiter & iugiter voluitur,Nonnus.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη,neceſsitas ſolidi conſilii.

Ἐμπεδόμυθος,qui firmi eſt ſermonis,Nonnus.

Ἔμπεδον,firmè,conſtanter,ſolidè. Iliad.ε,ὡς δύναμαι ζῶας μένειν ἔμπεδον,id eſt,ἀσφαλῶς.

Ἐμπεδόομαι,ſtabilio,firmo.

Ἐμπεδορκεῖν,ſtare pactis,iuſiurandum ſeruare.Id Herodot.in Melpom. κατέῤῥηξαν δὲ τοῦ ὕστερα τὴν ἐπίθεσιν γέφυραν,ἵνα ἐμπεδορκέωσι,i.fœdera ſoluerent,exponunt.

Ἔμπεδος,ου,ὁ καὶ ἡ,firmus,ſtabilis,tutus. Vnde βίη ἔμπεδος, Odyſſ.ξ, firmæ vires. ἔμπεδος γὰρ λέγεται ὁ ἐν τῷ πεδίῳ δι' ἰσχὺν ἑστὼς βεβαίως:cui opponitur ἀνέδαφος.

Ἐμπεδόφρων,prudens,Phalaris in Epiſt.

Ἐμπεδόφυλλος,ὁ,perpetuò virens frondibus, palmæ epitheton.

Ἐμπεδόω,μ.ώσω,π.ωκα, confirmo, conſtanter obſeruo. νόμους ἐμπεδώσειν, leges ratas eſſe habituros, Plutarch. in Solone, τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεὸς, Nazanz.i. pacta cum hominibus confirmat Deus.

Ἐμπείραμος pro ἔμπειρος,expertus,in Epigramm.

Ἐμπειρέω,expertus ſum.

Ἐμπειρία,ας,ἡ,experientia,peritia, ſpecimen,vſus, notitia,facultas, ſcientia, vſus rerum. ἐμπειρία τῶν λόγων,eruditio, AEſchines, ἐμπειρία ναυτικὴ, diſciplina nautica, Plutarchus in Pericle. ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία, Thucydid.veterana exercitatio.

Ἐμπειρικὴ,ἡ,empirice,medicorum ſecta.

Ἐμπειρικὸς, οῦ, ὁ, medicus qui per experientiam medicinam tractat,qui experientia tantùm vtitur.

Ἔμπειρος,ου, ὁ καὶ ἡ, expertus, vſum callens, vſu peritus, peritus,prudēs. ἔμπειρος πολέμων,qui callet bellū, Thucy.

Ἐμπείρω,infigo,traiicio. Alexand.Aphrod.τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κινοῦσι, quæ imis ſunt infixa, euellunt. Iliad.ζ,σπλάγχνα δ' ἄρ ἐμπείραντες.

Ἐμπείρως,prudenter. ἐμπείρως ἔχειν,expertus, Genitiuo. Cebes Thebanus.χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως,rectè & aptè vti,id eſt,ſcitè.

Ἐμπελαδὸν,propé.Heſiod.ἐμπελαδὸν σφαραγεῖν.

Ἐμπελάζω, appropinquo, me admoueo. Ariſtotel.de mundo, ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ, i. quum auribus appulſum fuerit,quum ad aures acciderit. Aliquando cōmitto inter ſe ad pugnandum. Heſiod. δίφρους ἐμπελάσαντες, currus admouentes inter ſe.

Ἐμπελάτειρα,ἡ,ſcortum.

Ἐμπέλιος,ου,ὁ,liuidus, Nicander.

Ἐμπεπαρῳνημένα, τὰ, contumelia & probra in ebrietate per petulantiam admiſſa. ἐμπεπαρῳνημένος, qui huiuſmodi contumeliam paſſus eſt:à verbo ἐμπαροινέω,ῶ.

Ἐμπεράγω,circundo.

Ἐμπεριγράφω,ſcripto comprehendo.

Ἐμπεριεκτικὸς,continens,capax. ἐμπεριεκτικώτερα καὶ κυριώτερα,quæ plura complectūtur, & ſunt magis propria, Nazanzenus.

Ἐμπεριέχω,intus contineo, circundo, intus cohibeo. Ariſt.de mūdo,τὸ γεμῶν ἐμπεριεχομένων ἄστρων,τὰ μὲν ἀπλανῆ,&c.

Ἐμπεριλαμβάνω,complector,contineo,comprehendo, excipio.

Ἐμπεριπαθεῖν,ſtomachari.

Ἐμπεριπατέω,inambulo,incedo.

Ἐμπερονάτρις,diplois,veſtis duplicata.

Ἐμπερονάω,μ.ήσω,π.ηκα,cuneis ligo, affigo clauis,cuſtodio,traiicio.

Ἐμπέρω,infigo.vide ἐμπεπαρμένος, infixus,innexus.

Ἐμπετάννυμι,μ.άσω,π.ακα,extēdo,explico, appendo cortinam,Actiu.Accuſat.

Ἔμπετρον, ου, empetron, genus herbæ, quæ & φακοειδὲς dicitur,Dioſcorid. lib.4. Quidam etiam ἐλέπετρον vocāt. Plin. ſaxifragam à Latinis vocari ſcribit, miſcetq; cum ea,quę priuatim & ſeorſim ſaxifraga deſcripta eſt à Dioſcorid.lib.eodem.

Ἐμπευκὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,amarus.

Ἐμπέφυα,innatus ſum, inhæreo: vnde ἐμπεφυὼς & ἐμπεφυυῖα. Hom.Iliad.α,ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα,i. amplexa,ἐμπλέξασα τὰς χεῖρας,ἰσχυρῶς κρατήσασα.

Ἐμπήγνυμι,μ.ήξω,π.ηχα,infigo,affigo,gelo, concreſcere facio,cogo. ἐμπήγνυμαι,concreſco,congelor, gelu concreſco,hæreo,configor.

Ἐμπηδάω,inſilio,irruo.

Ἐμπήκτης, legiſlator: item, & qui forēſes legaleſve tabulas ab eo accipit,& in libellos compingit.

Ἔμπηκτος,ου,ὁ,clauus.

Ἔμπηξις,εως,ἡ,infixio.

Ἔμπηρος,ου,ὁ καὶ ἡ,mutilus,mutilatus,monſtroſus,membro aliquo captus,obſes.

Ἔμπης,Ionicè,ὅμως,tamen. Odyſſ.ξ, ἀλλ' ἔμπης,&c.ſed tamen. Aliquando denotat,πάντως,ibidem. ἐκ ἐξάμενον ἐμποίησεν ἔμπης,i.prorſus. Aliquando,καίπερ. Dicunt autem Iones ἔμπης,& Atticè ἔμπας & ἔμπα,inquit Interpres Sophoclis. ἐκ τοῦ ἀλλάττειν dixit Sophocl.in Aiace,ἐμπίπτων δέ νιν δύσνουν ἔμπης καίπερ ὄντα δυσμενῆ, quāquam inimicum.

ἔμπης cum particula μάλα, Odyſſ.ε, μάλα δ' ἐχχολώσεται ἔμπης, i. peruehementer iraſcetur. Cum περ, Ibidem, καίπερ ἰὼν, ἀχεύουσ' περ ἔμπης, quanquam grauiter mœrens.

Ἐμπαίδιον γάλα, coloſtrum, Dioſcorid. lib. 2.

Ἐμπικραίνω, exacerbo, offendo. ἐμπικραίνομαι, infenſus ſum, Datiuo.

Ἐμπικρὸς, ὁ καὶ ἡ, amarulentus, amarus, ſubamarus.

Ἐμπιλέω, ῶ, μ. ήσω, conſtipo, condenſo, conſtringo.

Ἐμπίμελος, ου, ὁ καὶ ἡ, perpinguis, ſubpinguis.

Ἐμπίμπλαμαι, impleor, ſatior, Genitiuo.

Ἐμπίμπλημι, & Ἐμπίπλημι, & Ἐμπιμπλάω, μ. ήσω, π. ηκα, impleo, Genitiuo & Accuſat. φάβιον οὐκ ἐνεπίμπλασαν αἱ κλοπαὶ, Fabium non expleuerant expilationes, Plutarch. in Othone. Ariſtides, ἐμπιπλάντες ψυχῆς τὴν θάλασσαν.

Ἐμπίνω, imbibo, ebibo. ἐμπίνει τ' αἵματος, ſanguinẽ potat, Herodot. ὡς αἱ ἐμπίωμεθα, vt bibamus, Ariſtophanes.

Ἐμπίπλη, Atticè pro ἐμπίπλαθι, tertia perſona τοῦ προστακτικοῦ, ἀπὸ τοῦ προστακτικοῦ, Suid.

Ἐμπιπρίω, irruo, ἐμπίπτω, Sophocl. incendor, accẽdor, inflammor.

Ἐμπίπρημι, μ. ήσω, π. ηκα, incẽdo. Ariſtoph. νεφ. ἐμπιπρεῖναι τ' οἰκίαν, comburere ædes: & ἐμπίπρεμαι, incendor.

Ἐμπίπτω, μ. ἐμπεσοῦμαι, π. ἐμπέπτωκα, ἀόρ. β. ἐνέπεσον, inuado, irruo, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, obuiam fio, in aliquem incido, præcipitor, illabor, incutior, interlabor, interuenio. Plato 1. de Repub. ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. Ariſtoph. νεφ. εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσι, in ſe mutuò incurrunt. Plato epiſt. 7. ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομία, homo ſacer quiſpiam in iniquitatem delapſus. οἱ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, qui transfugerunt ad regem, lib. 4. Reg. cap. 24. Ibidem, τοὺς ἐμπεπτωκότας, id eſt, transfugas. ἐνέπεσον ἀθυμία τοῖς ῥωμαίοις, animi Romanorum conciderunt, Plutarch. in Public. ἐμπεσεῖν εἰς σαλαμῖνα, in Salamina delatum eſſe, Idem in Themiſtocle. ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστὰς, refertur cõtrouerſia ad iudices, Idem in Solone. ἐμπίπτει εἰς ἐκεῖνον ἡγεμονία, illi demandatur imperium, Idem in Themiſtocle. εἰς τὸν κίνδυνον ἐμπίπτειν, Galen. ad Glauc. ἐμπίπτει ἐν τούτοις, in hæc incidit, Hermog. ἐμπίπτειν εἰς τάφρους, cadere in foſſas, Xenoph. Idem, ἐμπίπτειν εἰς τὰς φυλακάς. ἐμπεσοῦσα θρόνοις, Euripid. ἐμπεσὼν ἀρίστοις, cõgreſſus cum præſtantiſſimis, cõferens manus cum eis. ἐμπίπτων στοχασμὸς, incidens coniectura, Hermog.

Ἐμπίς, ίδος, ἡ, culex, κώνωψ, inſectum apud aquas degẽs. Quæritur apud Ariſtophanem νεφέλαις, an canat per os, an per orrhopygium.

Ἐμπιστεύομαι, creditũ habeo, fidẽ adhibeo, Bud. Com.

Ἐμπιστεύω, credo, committo. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. πάσας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε καὶ τοῖς ἐν τοῖς στερεοῖς, in ſolidis collocauit. Paralip. lib. 2, cap. 8, ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε, credite in Domino Deo noſtro, & ſecuri eritis. ἐμπιστευθεὶς τ' κύπρον, creditam ſibi Cyprum habens, lib. 2. Macchab. cap. 10.

Ἐμπιτνέω pro ἐμπίπτω, Sophocles in Aiace, irruo. Aliquando ſeparatur Præpoſitio. Idem ibidem, ἐν ποίμναις πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν.

Ἐμπιτυάζω, coagulo. ἐμπιτυασθὲν γάλα, lac cui admixtũ eſt coagulum, Dioſcorid. lib. 3.

Ἐμπλάζομαι, vagor.

Ἐμπλαστικὰ φάρμακα, ſunt quæ vim habent obſtruendi meatus cutis & corporis, quaſi tectoria & ad illitũ comparata. ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις, meatus obſtruentia medicamenta.

Ἔμπλαστον, ſiue Ἔμπλαστρον, & Ἐμπλαστρος, ἡ, pharmacum dicitur, quod imponi vlceribus ſolet, quũ præmollitum eſt. Differt τοῦ ἐμμότου καὶ τοῦ κηρωτοειδοῦς. ἐμπλάστροις χρηστέον, Dioſcorid. lib. 2. emplaſtris ſcabiem extenuantibus. ἔμπλαστρον κεφαλικὴ, emplaſtrũ quod in vſum capitis eſt, emplaſtrum capitis, Idem lib. 3. τοῖς πρὸς τὰ ῥεύματα μαλακτικοῖς ἐμπλάστροις δεῖ χρῆσθαι, Galen. lib. 2, ad Glaucon. ἔμπλαστα φάρμακα, medicamẽta quæ emplaſta dicũtur, i. emplaſtra.

Ἐμπλαστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, emplaſtrum referens, ſimilis emplaſtro. ἐμπλαστρώδης καταπλάσμα γίνεται, illinitur emplaſtri modo, Dioſcorid. lib. 1, cap. 189. ἐμπλαστρώδης σύστασις, emplaſtri craſſamentum, Galen.

Ἐμπλάσσω, μ. άσω, ſubigo & verſando mollio, in maſſam formo, illino, infarcio, ferrumino, locum obſtruo, oppleo, impleo, ſpiramenta obſtruo. Item cutem reſtituo, locum vlceratum integrè & in integrum reſtituo, quod inducere nos dicimus. Iuuenalis, Sed quæ mutatis inducitur, atque fouetur Tot medicaminibus. Vnde in medicina ea dicũtur ἐμπλαστικὰ & περιπλαστικὰ, quæ tenacia & glutinoſa multiplices habent vſus, vnguineque ſuo corpori illita meatus opplent & obſtruunt, quales adipes aliquot, oleum, & plura alia. Dioſcorid. lib. 5, ἔμπλασσον τὸ ψιμμύθιον, inſpergito ceruſam. ἐμπλάττειν κηρὸν εἰς ἄκρα, extrema cera margino, Theophraſt. ἐμπλάσσω σμύρνη, myrrha induco, Herodotus.

Ἐμπλεῖος, ου, ὁ, plenus. Plato 2. de Repub. διὰ τὸ πάθος σπέρματι ἔμπλεως.

Ἔμπλεκτον, ου, τὸ, alligatum, ſtructuræ genus, Plinius libro 36, cap. 22.

Ἐμπλέκω, inſero, inuoluo, contexo, immiſceo, confundo, connecto, permiſceo. Sumpta metaphora à multiplici filo texturæ. ἐμπλακεὶς πόνοις, laboribus implicatus, Plato de Legibus.

Ἔμπλεος, plenus. Alexand. Aphrod. in Problem. ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι.

Ἐμπλεόω, μ. ώσω, π. ωκα, impleo, ſatio, refercio.

Ἐμπλεύρου, inſili in latus.

Ἐμπλέω, nauigo, innato, fluito. Philo de mundo, χέρσος διὰ τὰ ἀεὶ θεῖον μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, terra mari ſubmerſa onerariis nauibus nauigatur. ἐμπλέω, pro fluito & innato. Alexand. Aphrod. ἐμπλέει ἐν τῷ ὑγρῷ ὄψει, & c. i. ἐπινήχεται. ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, nauibus vehebãtur, Herodot.

Ἐμπλήδην, temerè, ſine iudicio, ſine induſtria.

Ἐμπλήθω, impleo, ſatio, Genit. & Accuſa. Plato epiſt. 7, τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, alios inani ſpe inflare. Ibidem, χαλεπῶν πάντα ἐμπεπλήκασι, omnia malis impleuerunt. Ariſtophan. in Pluto, διαρραγεὶς μηδενὸς ἐμπλήμενος, nulla re ſatiatus. Plutarchus in Pericle, ἐμπλήσαντος τὴν πόλιν χρημάτων, qui vrbem pecuniis locupletauit. ἐμπλήθομαι θηρῶν, impleor ſeu ſatior venationibus, Xenophon. τὴν εἰς δὴ γνώμην ἐνέπλησεν αὐτοῦ, libidinem animi ſatiauit, Demoſt. ἔμπλησον λόγων, verbis te ſatia, Ariſtoph.

Ἔμπληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſulſus, ſtolidus. ἔμπληκτος τὸ ἦθος, qui eſt temerario ingenio, attonitus, anxius, Plutarc. in Romulo. Idem in Othone, ὑπ' ἐμπλήκτῳ καὶ σφαδᾳ τὰ τῶν πολεμίων, res hoſtium furore & temeritate agebantur. ἐμπληκτος ὁρμὴ, conſternatus impetus, Baſil. in Epiſt.

Ἐμπλήκτως, ἐμπλήδην, ſtolidè, μανιωδῶς, μανικῶς.

Ἔμπλην, propè, πλησίον, Genit. Iliad. β, βοιωτῶν δ' ἔμπλην, prope Bœotos.

Ἐμπληξία, ας, ἡ, terror, ſtupor, temeritas. ἐμπληξία καὶ δειλία, pauor & timiditas, Aeſchines.

Ἐμπλήρωσις, impletio.

Ἐμπληστέος, implendus, Genitiuo, Plato 2. de Repub.

Ἐμπλήσσω, ferio, ingruo. Apoll. 2. Argon. πολλαῖς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, ſe mutuo concurſu & impetu collidentes.

Ἐμπλύνω, μ. υνῶ, eluo, obluo.

Ἐμπνευματικὸς, ου, ὁ, inflandi vi præditus.

Ἐμπνευματόω, inflo, tumefacio, Alexand. Aphrod. flatus excito, inflationes pario, ſpiritus flatúſq; adgenero.

Ἐμπνευματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatus mouens.

Ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio, inſpiratio.

Ἔμπνευσις, εως, ἡ, inſpiratio, ſufflatio.

Ἐμπνεύσιος, ſtultus, euanidus.

Ἐμπνέω, & Ἐμπνείω, poeticè, μ. εύσω, π. ευκα, inſpiro. Iliad. κ, τῷ δ' ἐμπνεύσασ' μένος, vires inſpirauit, animum addidit. Pro viuo. Plato 2. de Repub. μὴ βοηθεῖν ἔτι ἐμπνέοντα

καὶ δυνά

καὶ δυνάμενος φθέγγεσθαι. Idem in Apologia, ἕωσπερ ἂν ἐμπνέω, οὐ μὴ παύσωμαι φιλοσοφῶν, dum viuam. ἐμπνέων ἀπειλὰς, ſpirans minas, cap. 9. Act. Apoſtol.

Ε᾿μπνίγω, μ. ιξω, ſuffoco, Nazanz.

Ε῎μπνοια, ας, ἡ, inſpiratio.

Ε῎μπνοος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſpirans, anhelus, viuus. ἔμπνοος ὢν, viuens, dum vitam & ſpiritum ducit, Plato epiſt. 8.

Ε῎μπνυτο, inſpirauit, ad ſe rediit.

Ε᾿μποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, impedio, intercedo, interpello, implico, ſum impedimento. ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον, quibus cauda impedimento eſt, Ariſtot. lib. 3. de generatione Animal. ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις, ſe mutuò impediunt, Idẽ 4. Polit. οὐκ ἐμποδίζει φρόνησιν, prudentiam non impedit, Ariſtot. 7. Ethicorum.

Ε᾿μπόδιον, ου, τὸ, obſtaculum. Ariſtotel. de mundo, ἐπεὶ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμπόδιον οὔτε ἐκείνῳ πρὸς τὸ δρᾶν, οὔτε ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεῦσαι, i. nec obſtat illi ad agendum, nec nobis ad fidem accommodandam.

Ε᾿μπόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obuius, qui eſt impedimento. ἐμπόδιοι πρὸς τὴν ἀρχὴν, aduerſantes magiſtratui, Ariſtotel. 5. Polit. μαντηΐου ἐμποδίου γενομένου τοιοῦδε, interpellante hoc oraculo. Herodotus. ἐμπόδιος γίνεται, impedit, Plato in Legibus.

Ε᾿μπόδισμα, ατος, καὶ Ε᾿μποδισμὸς, οῦ, ὁ, impedimentum, obſtaculum.

Ε᾿μποδιστικὸς, οῦ, ὁ, qui eſt impedimento.

Ε᾿μποδοῦσθαι, βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι.

Ε᾿μποδὼν, Aduerbium, impedimento. Aliquando manifeſtè, in manu, promptè, facilè. Vnde quæ in medio poſita ſunt, τὰ ἐμποδὼν, καὶ τὰ ἐν ποσὶ, dicuntur. Ariſtot. διὸ καὶ χείριστον ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, i. in media vrbe cõſtruunt. Et ὁ ἐμποδὼν καὶ ἐν ποσὶ γενόμενος, obuius. ἐμποδὼν ποιεῖσθαι, auertere, depellere, defendere. ἐμποδὼν ἔχειν, offendere. ἐμποδὼν γίνεται, impedit. τοὺς ἐμποδὼν ἄθλους, quæ inſtarent certamina, Plutarch. in Theſeo. τούτοις ἐμποδὼν γίνομαι, his ſum impedimento, Idem in Romulo. ἐμποδὼν εἰμὶ, id eſt, κωλύω, remoror, Plutarchus in Themiſtocle, ἐμποδὼν δὲ τοῖς Ἕλλησι τῆς διώξεως, Μαρδόνιον αὐτοῖς κατέλιπε, Mardonium, vt Græcos à perſequendó auerteret, reliquit. Idem in Camillo, οὐδὲν ἐμποδὼν ἐποιοῦντο τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἐχώρουν πάντῃ τάχει, amoto omni impedimento quàm citiſſimè concedebãt. τὸ ἐμποδὼν πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος, omnes gentes, vt in quanque incidebat, ſubigens, Herodot. ἐμποδὼν ἵσταται, obſiſtit. ἐμποδὼν οἱ ἔστηκε, illi fuit impedimento, cum remoratus eſt. ἐμποδὼν ἔστε ἡμῖν, nobis eſtis impedimento, Thucyd. ἐμποδὼν ἑκάστοις γενόμενος, apud ſingulos intercedens, Idem Thucydid. τὸ μὴ ἐμποδὼν, id eſt, τὸ μηδὲν ἔχον ἐναντίον. ἐμποδὼν κάθημαι, Ariſtophan. ἐμποδὼν ἐποιησάμην θεοὺς τοῦ τοιούτου λόγου, i. ἐφοβήθην τοὺς θεοὺς, Demoſt.

Ε῎μποθεν, coràm, ἔμπροσθεν.

Ε᾿μποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, innaſci facio, induco, inſero, genero. Xenophon, καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, indiderunt. Idem, ψυχῇ ἐπιστήμην ἐμποιεῖν, animæ ſcientiam præſtare, id eſt, ἐργάζεσθαι. Iſocrat. λήθην ἐμποιοῦσι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. ἐμποιεῖν φόβον, terrorẽ incutere. ἐμποιεῖν νόσον, afferre morbum, Plato 1. de Repub. μῖσος ἐμποιεῖν, odium gignere, Ibidem. ἐνεποίησε πρὸς ἀλλήλους εὔνοιαν, beneuolentia eos inter ſe deuinxit. οἱ ἐμποιούμενοι ἱερωσύνης, fungentes ſacerdotio, lib. 1. Eſdræ. Plutarchus in Romulo, ἐμποιεῖ τὸ μισεῖν τοῖς ἀρχομένοις, id agit, vt quibus imperat, ab iis odio habeatur. ἐμποιεῖ παιδείαν τοῖς ἀξίοις, inſerit diſciplinam dignis viris, Idẽ in Numa. ἐμποιῶ τὴν κίνησιν, motum excito. ἐμποιῶ τὸν ἱδρῶτα, moueo ſudorem, Ariſtot. in Problem. ἐμποιεῖν ἐλπίδας, iniicere ſpes, Xenophon. ἐμποιῶν ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, inter Muſæi ſortes hanc inſerens, Herodot. ἐμποιεῖν στάσεις, excitare ſeditiones, Thucydid. ἐμποιεῖν συνθήκας, Demoſthen. ὀργήν σοι ἐμποιῶ, te ad iram prouoco, Plato de Legibus.

Ε᾿μποικίλλω, μ. ιλῶ, π. ικα, vario, muto.

Ε᾿μποιμένιον ἅμμα, veſtis pellicea.

Ε᾿μποίνιμος, ου, ὁ, puniendus, pœna dignus.

Ε᾿μπολαῖος, ου, ὁ, forenſis negotiator: Mercurii epitheton, Ariſtophan. in Pluto.

Ε᾿μπολάομαι, emo, comparo. Odyſſ. ο, βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, id eſt, ὠνοῦντο.

Ε᾿μπολάω, μ. ήσω, vendo, lucror, negotior, commuto, congero, emo. Sophocles in Aiace, pro cõmutare vitam cum morte, ἆρ' ἠμπόληκας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ. Lucian. οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, ne obolum quidẽ lucrifecimus. ἐμπολήσας στίγματα, qui contraxit notas, Idem Lucian.

Ε᾿μπολεμέω, debello, vaſto.

Ε᾿μπολέμιος, ὁ, bello accommodus, bellicus.

Ε᾿μπόλεμος, ου, ὁ, bellicoſus.

Ε᾿μπολεὺς, έως, ὁ, mercator, in Epigramm.

Ε᾿μπολὴ, ῆς, ἡ, &

Ε᾿μπόλημα, ατος, τὸ, negotiatio, lucrum. ἐμπολὴ, apud Ariſtophan. exponitur, τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος: vbi puto accipi pro merce empta.

Ε῎μπολις, ιος, ciuis eius ciuitatis.

Ε᾿μπολιτεύομαι, verſor in repub. Nazanzenus, ἐμπολιτεύεται ἡμῖν, nobiſcum vel inter nos verſatur, habitat nobiſcũ. Item munia reipub. adminiſtro, μετέχω τῆς πολιτείας.

Ε᾿μπολιτεύω, μ. εύσω, rempub. rego.

Ε῎μπολος, ου, ὁ, mercator.

Ε᾿μπομπεύω, oſtento & iacto, θριαμβεύω. ἐμπομπεύω τῇ κακίᾳ, oſtento. ἐμπομπεύω τῇ λατρείᾳ, in ſeruitute pompam duco. ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, celebrat & commemorat clara facinora, Demoſth.

Ε᾿μπόνημα, ατος, τὸ, labor, exercitamentum.

Ε῎μπονος, ου, ὁ, laborum patiens.

Ε᾿μπόρευμα, ατος, τὸ, negotiatio.

Ε᾿μπορεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, eo, negotiationem ſuſcipio, mercaturam facio, negotior, Capite 1. Epiſt. 2. Petri, ἐμπορεύσονται ὑμᾶς, de vobis negotiabuntur, vos cauponabuntur, vobis ad quæſtum abutẽtur, Eraſm. Plato in Epiſtolis, ἐμπορευόμενος ἥξει πάλιν, cum lucro vt mercator redibit.

Ε᾿μπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, lucror, negotior, mercor.

Ε᾿μπορία, ας, ἡ, negotiatio, mercatura, nundinatio. Heſiod. θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας. ἐμπορίαν ποιεῖσθαι, negotium exercere, apud Iſocrat. ad Nicoclem, mercaturam facere. ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι, apud Platon. & ἐμπορίαν στέλλειν.

Ε᾿μπορικὸς, οῦ, ὁ, nundinarius, mercatorius, negotiatorius, negotioſus, mercator: vnde ἐμπορικαὶ δίκαι, apud Demoſth. actiones mercatoriæ, promercales.

Ε᾿μπόριον, ου, τὸ, locus vbi merces venduntur, mercatus, forum, locus vbi mercatus agitur, conuentus mercatorũ, nundinæ: l'eſtappe Gallis dicitur. Vnde apud Thucydid. ἐμπόριον παρέχειν.

Ε῎μπορος, ου, ὁ, mercator, negotiator. Propriè is dicitur ἔμπορος, & ἐμπορεύεσθαι, qui conducta vehitur naui, quos ἐπιβάτας appellãt, ἀπὸ τοῦ πόρου, quòd iter id ſignificat, quod mari conficitur, Porphyrius prima quęſtione in Homerum. Pro mercatore, Plato 2. de Repub. δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα· οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. Vide in verbo Κάπηλος. ἔμπορος ὥρη, id eſt, ἐμπορικὴ, mercatorum, Nonnus.

Ε᾿μπορπάω, ῶ, coniungo, connecto fibula. Herodot. l. 7, ἐνεπορπέατο εἵματα, veſtes fibulis ſubſtrictas geſtabant.

Ε᾿μπόρφυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, quaſi purpureus, purpuraceus, ad purpureum inclinans.

Ε῎μπουσα, ης, ἡ, ſpectrum, larua, phantaſma, quod ab Hecate emitti ſoleat videndum miſeris & calamitoſis. Sic dictum putat Euſtathius, quòd vno incedat pede: alii, quòd alterum pedem habeat æneum, Cæl. lib. 6, cap. 38: & Eraſmus prouerb. Proteo mutabilior.

Ε᾿μπρακτικὸς, οῦ, ὁ, efficiens, efficax, actuoſus. Comparatiuum eius, ἐμπρακτικώτερος, efficacior.

Ε῎μπρακτος, ου, ὁ, efficax. ἐμπρακτότερος, efficacior.

Ε᾿μπράκτως, efficaciter, ſtrenuè, ἔργῳ, re ipſa.

Ἔμπρεπος, decorus, ſimilis, conueniens.

Ἐμπρέπω, ſum decori, conuenio, ſum conſpicuus, deceo, Datiuo. Ariſtophan. βάκχαις ἀλκίφοισ ἐμπρέπων, inter Bacchas decorus & præſtans. Plutarch. in Alcibiade, τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci etiam balbutiem, ſplendorem attuliſſe & gratiam ferunt. ἐμπρέπουσ᾽ ἄλγεσι, id eſt, ἐκφανὴς οὖσα, Sophocl. ἐμπρέπει, imperſonaliter, decori eſt, decet.

Ἐμπρήθω, μ. ήσω, π. ηκα, incẽdo, inuro, Accuſ. Ariſtoph. πῶς δῆτ᾽ οὐχὶ Σίμων᾽ ἐνέπρησε; non incendit Simonem?

Ἔμπρησις, εως, ἡ, & Ἐμπρησμὸς, οῦ, ὁ, incendium, combuſtio, deflagratio, incenſio.

Ἐμπρηστὴς, οῦ, ὁ, incenſor.

Ἐμπρίω, μ. ίσω, ſeco. ἐμπρίω τοὺς ὀδόντας, infrẽdo dẽtibus.

Ἐμπρόθεσμος, ου, ὁ, terminus datus.

Ἐμπροθέσμως τι ποιεῖν, eſt ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποιεῖν, intra diem conſtitutum aliquid facere. Opponitur τῷ ἐκπροθέσμως, quod eſt in mora eſſe, Bud. Comment.

Ἐμπρόθετος, velox.

Ἔμπροσθεν, antè, antea, olim, coràm, in conſpectu, in oculis. ἔμπροσθεν ἐῆ τῶν πραγμάτων, Demoſth. anteuertere ſeu prȩuenire res ipſas, ἡγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, præcedere, Plato de Legib. cui opponitur, ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασιν, & ὑστερίζειν τῶν πραγμάτων. ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, illis prȩponere, Plato de Legib. ἔμπροσθεν νομοθετεῖν, id eſt, πρίν, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, priuſquam leges ponamus, Idem ibidem. ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, opponere & quaſi προβάλλεσθαι. τὰ ἔμπροσθεν, quæ antè ſunt, anteriora, Xenoph. AEſchines, μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ᾽ ὕστερος πολιτεύου, noli te præferre legibus, ſed ſis eis ſecundus. τὰς ἔμπροσθεν ἡμέρας, dies priores, Plutarch. in Galba. Idem in Pericle, ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ σάμον πολέμου, nominatur multis ante Samium bellum ſeculis. οἱ ἔμπροσθεν, primores, qui præcedunt. ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte nauis. ἔμπροσθέν σου, coram te. ἔμπροσθεν κατατεθέντα, apud Ariſtotelem. Argyropilus vertit, tempore pòſt contetetur. τὰ ἔμπροσθεν τούτων ῥηθέντα, quæ in ſuperioribus dicta ſunt, Plato de Rep. ἐς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, ante ſe porricit. εἰς τοὔμπροσθεν κάμπτει, Ariſtoteles 2. Animalium: vbi Gaza, in auerſum flectit: ſed videris. aliàs vertit, in priorem partem, in id quod antecedit. προϊέναι εἰς τοὔμπροσθεν τοῦ ἄλλης κατασχέσεως, ad vlteriorem aliam acquirendam poſſeſsionem, ad vlterius aliquid aliud acquirendum, Plato de Legib. προάγειν εἰς τοὔμπροσθεν, perducere in priora ſeu anteriora, Idem. εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, proficere. ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulò antè, Plato epiſt. 7.

Ἐμπρόσθιος, ου, ὁ, prior, anterior. vnde οἱ ἐμπρόσθιοι πόδες, Philoni de mundo, pedes priores. & τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, prior capitis pars, Alexandro Aphrod. οἱ ἐμπρόσθιοι primores.

Ἐμπροσθόκεντρος, ου, ὁ, cui eſt aculeus in ore.

Ἐμπροσθότονος, morbi genus caput ad ſcapulas contrahens.

Ἐμπροσθότονος, ὁ καὶ ἡ, in pectus rigens: ſicut ὀπισθότονος, in ſcapulas rigens.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex aduerſo mingentia.

Ἐμπρόσωπος, ου, ὁ, ſpecioſus, conſpicuus. ἐμπρόσωπος ἄλλοις, qui aliis eſt exemplo & ſpectaculo, Phalaris.

Ἐμπρῳρος, qui eſt in prora. ἔμπρῳροι τὰ πλοῖα, naues inclinatæ in proram, Bayfius.

Ἔμπτυσμα, ατος, τὸ, ſputum.

Ἐμπτύω, μ. ύσω, inſpuo, expuo. ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ cœperũt conſpuere in eũ, Marci ca. 15. vnde futurũ paſſiuum; ἐμπτυσθήσομαι, conſpuar. ἐμπτύει μου μὴ λέγε, ἀλλὰ καταπτύει μου, ait Phrynichus.

Ἔμπτωσις, εως, ἡ, ingreſsio, incidentia, lapſus.

Ἐμπύημα, ατος, τὸ, purulenta excreatio, puris expuitio, quæ à ſanguinis excreatione, facto vlcere neque ad cicatricem perducto, fit ſuppuratio.

Ἐμπυϊκὸς, οῦ, ὁ, qui purulenta excreat, purulentus, pus ſpuens, Alexand. Aphrod.

Ἔμπυος, ου, ὁ, ſuppuratione plenus, quem ſuppuratio infeſtat, ſanioſus, vlceroſus, purulentus, purulenta excreans, purulenta extuſsiens, ſuppuratione infeſtatus.

Ἐμπυόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſaniem genero: Neutrum.

Ἐμπυητιάθὲν γάλα, coagulatum lac, lac cui admixtũ ſit coagulum: enumeratur inter venena à Dioſcorid. lib. 6, cap. 1. & 27.

Ἐμπύρευμα, ατος, τὸ, incenſio, ſuſcitabulum, ſcintilla, minimum ignis, reliquum fomentum, igniculus, ignarium, πυεῖον, ἄναυσμα.

Ἐμπυρεύω, μ. εύσω, incendo, ignem excito, calefacio. ἐμπυρεύω θερμάστρα, paro fomitem.

Ἐμπυρεία, publicum iuſiurandum, vaticinium.

Ἐμπυριβήτης, ου, ὁ, ad ignem iens, igni idoneus, præfectus igni, olla quæ igni imponitur.

Ἐμπυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, incendo, Accuſ.

Ἐμπυρισμὸς, pro ἐμπρησμὸς, incendiũ, incenſio. ἐμπυρισμὸς nõ Atticè, ſed ἐμπρησμὸς dicitur, ait Phrynichus.

Ἐμπυριγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignitus.

Ἔμπυρον, ου, τὸ, holocauſtum.

Ἔμπυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignitus, igneus, æſtuoſus, feruens, calidus, ignẽ expertus, ardens. Apud Dioſcorid. lib. 3, cap. 19. exponitur ruber, ruffus: ſed fortaſsis legendum, ἔμπυῤῥος. ἔμπυροι τῶν τεχνῶν, artes quibus ignis adhibetur, Philoſtrat. vnde καὶ ἡ ἔμπυρος, apud Platonẽ de Legib. τὰ ἔμπυρα σήματα, ſigna calentia, i. calentium victimarũ, Apollon. ἔμπυρος ἰχθὺς, in Epigramm. aſſatus, coctus.

Ἐμπυρόω, ῶ, exuro, accendo. ἐμπυρόομαι, οῦμαι, exuror, feruore nimio exareo.

Ἔμπυῤῥος, fuleſcens, rubeſcens.

Ἐμπυρώτατος, candens, ignitus.

Ἔμπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſceleſtus.

Ἐμπυτιάζω, condenſo, coagulo.

Ἐμὺς, teſtudo aquatica, mus aquatilis ſiue teſtudo lutaria, ſic Gaza ex Ariſtot. alibi ἀμὺς dicitur ab eodem.

Ἐμφαγεῖν, comeſſe, veſci.

Ἐμφαινόμενα, quæ in ſpeculo apparent, quaſi repræſentata, ſimulata, Bud. Comm.

Ἐμφαίνω, μ. ανῶ, patefacio, indico, profero, prodo, cõmonſtro, refero, ſimulo, ſimilis ſum, præfero, præ me fero, repræſento, quaſi προφαίνω, Accuſ. Vnde ἔμφασις dicta, quòd tacitã vim habeat. Dioſcor. ἐμφαῖνον τῆς σμύρνης, myrrham ſubolens, myrrham referens. ἐμφαίνει προδηλῶν, indicat, Hermogenes. Ariſtoteles de mundo, φαντασίαν μήκους ἐμφαίνειν, oblongam formam ſimulare. Hoc verbum magis ſignificat tacitè & clàm indicare. Interdum imperſonale eſt. Cebes Theban. ἐμφαίνει τὰ δίκ, apparet ita. Idem, ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, ita eſſe videtur.

Ἐμφαλκώδυνος, implexus.

Ἐμφανὴς, ὁ καὶ ἡ, apertus, certus, manifeſtus, perſpicuus. ἐμφανὴς ἰδεῖν πᾶσι, qui palàm eſt in omnium oculis ac conſpectu, Plutarch. in Romulo. ἐμφανὴς γένεσις, ortus manifeſtus, quũ quis apertè in lucem editur, Ibidem. ἐν τῷ ἐμφανεῖ, in conſpectu, in luce, Thucyd. ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, ex profeſſo, ex aperto. εἰς τὸ ἐμφανὲς, ſiue εἰς τοὐμφανὲς, in lucem. εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες, in conſpectum venientes. μῖξις ἐμφανὴς, coitus qui fit in propatulo, Herodotus.

Ἐμφανίζω, μ. ίσω, π. ικα, declaro, patefacio, demonſtro, commonſtro, Accuſatiuo. ἐμφανίζομαί σοι, tibi appareo, Nazanzenus. ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ θεοῦ, apparere in conſpectu Dei.

Ἐμφανισμὸς, οῦ, ὁ, indicium.

Ἐμφανιστέον, declarandum, aperiendum.

Ἐμφαντικὸς, οῦ, ὁ, apertus, expreſſus, euidens, ſignificãs, ſignificatiuus, declaratiuus.

Ἐμφανῶς, planè, perſpicuè, apertè, re ipſa.

Ἐμφαρυγξάμενος, ὁ, qui faucib[9] ruminauit, qui deuorauit. Dioſcorides lib. 8, cap. 15. de gallinis, ἐμφαρυγξάμεναι λίθους διαλύουσι, faucibus inſinuatos lapides diſſoluunt, lapides

lapides ingluuie ſua mollitos diſſoluunt.

Ἔμφασις, εως, ἡ, ſuſpicio, inſpectio, prætextus, ſignificatio, indicium, exhibitio, ſignificatio tacita, demonſtratio, εἰκὼν, ἀπεικόνισμα, repræſentatio, inanis rei exhibitio, ſimulachrum, id eſt, ὁμοίωμα, ſpecies edita ſeu imago. κατ' ἔμφασιν εἶναι, ſpeciem tantùm præbere, & ſubſtantiæ ſimulachrum. Ariſtot. de mundo, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων, τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν: κατ' ἔμφασιν μὲν, ἴριδες, καὶ ῥάβδοι, καὶ τὰ τοιαῦτα: καθ' ὑπόστασιν δὲ, σέλα τε καὶ διάττοντες, καὶ κομῆται, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια, vbi Budæus, Eorum quæ in aere apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia etiã habent naturæ ſubſiſtentiam. Speciem tantùm exhibent, arcus cæleſtes, virgulæ, aliáque huiuſmodi, &c. εἰς ἔμφασιν τοῦ ὁμοουσίου, vt expreſſius indicetur ὁμοούσιον, Nazanz. ἔμφασις χρονικὴ, temporis appellatio, apud Nazan. ſic Interpres. ἔμφασιν ποιεῖν, ſpeciem præbere. Cebes Theb. ἔμφασιν ἐποίει, ὡς προστάττων τι, ex factis ſignis quippiam videbatur imperare. Eſt & ſchema, quũ ſubeſt in verbis tacita quædam ſignificantia & vis, veluti ſi dicas, Tu Cretenſi fidẽ habes? nõ ſignificat ſimpliciter hominem in Creta natum, ſed pro gentis illius ingenio perfidum.

Ἐμφατικὸς, declaratiuus.

Ἐμφατικώτερον, expreſſius, ſignificantius.

Ἔμφατον, τὸ, per emphaſin dictum.

Ἐμφέρεια, ας, ἡ, effigies, ſimilitudo, cognatio.

Ἐμφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis, aſſimilis, æmulus, Datiuo. Sophocl. ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργὴν τ' ὅμοιος.

Ἐμφέρομαι, deferor. ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, per mare delatus, Philoſtratus in Heroicis.

Ἐμφθὸς, οῦ, ὁ, elixus.

Ἐμφιλοκαλεῖν, ſtudere honeſtati.

Ἐμφιλοπονεῖν, laborem ſtudiúmq; in re aliqua ponere. ἐμφιλοπονῶ τοῖς καλλίστοις, Bud. in Epiſt.

Ἐμφιλοσοφέω, ῶ, in re aliqua ſtudium operámque colloco: cum Datiuo.

Ἐμφιλοσόφημα, ατος, τὸ, diſſertatio philoſophica, ſtudiũ philoſophicum, Nazanz.

Ἐμφιλοχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, inhabito, libenter moror. Neut. abſol. vnde ὁ ἐμφιλοχωρῶν, amans loci ſeu regionis.

Ἐμφλέγω, comburo, inflammo.

Ἔμφλοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cortice præditus.

Ἐμφλοιόσπερματα, quæ ſemen cortice obductũ habent.

Ἔμφλοξ, ογος, ignitus, ignarius, in Epigramm.

Ἐμφοβέομαι, οῦμαι, timeo, metuo. ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν, de his timebunt, Plutarch. in Othone.

Ἔμφοβος, ου, ὁ, terrefactus, territus, timore correptus, exterritus, ἔνδειμος.

Ἔμφορβον, τὸ, grex ouium.

Ἐμφορβειόομαι, οῦμαι, fibula ſeu ligula ſum conſtrictus. vide Φορβεία.

Ἐμφορέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ſatior, impleor, exaturor, χορτάζομαι: vt ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων, ingurgitari obſoniis. Lucian. τῆς ἀμβροσίας ἐμφορεῖσθαι, ambroſia repleri. Tranſlatè pro inſolenter & immodicè vti & exercere. Plutarch. τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, inſolenter exercere imperiũ. Itẽ pro frui in vtranque partẽ, vt ἀπολαύω. ἐμφορεῖσθαι χαρᾶς, gaudium haurire, Bud. in Epiſt. ἐμφορηθῆναι τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ἐμφοροῦμαι πρὸς ἀφθονίαν, abunde potior, Gaza de Senect. ἐνεφορήσαντο ὀλέθρου, mortem luerunt, Phalaris.

Ἐμφορέω, ῶ, infligo, incutio, ἐντείνω, infundo, impleo, καταχορηγέω, vt πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγὰς, Plutarc. Item importo, vt ἐκφορέω, exporto. Idem, ἐνταῦθα τῆς βασιλικῆς ἐνεφόρει τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, Bud. ibidem, & ἐμφοροῦμαι, paſſiuum verbũ. Odyſſ. ξ, κύμασιν ἐμφορέοντο, vndis ferebantur.

Ἔμφραγμα, ατος, τὸ, cancellus.

Ἐμφραγμὸς, οῦ, ὁ, obturatio.

Ἔμφραξις, εως, ἡ, oppilatio, obſtructio, obſtructus, obſeptio.

Ἔμφρακτος, ου, ὁ, ſeptus, munitus.

Ἐμφράττω, μ. άξω, π. αχα, oppilo, obſepio, interſepio, claudo, obſtruo, farcio, præcludo, oppleo, iter obice aliquo ſtipo: Accuſ. ἐμφράττειν τι καὶ διαφράττειν τὸν χυμὸν, interſepire, Galen. ad Glauc. Dioſcorid. ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἀρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμοῤῥαγίας, ſanguinis profluuio ſubuenit, ſi nares ea herba obturẽtur, inſerta narib⁹

Ἐμφρουρέω, ῶ, inter cuſtodias ago.

Ἔμφρουρος, ὁ καὶ ἡ, cuſtoditus, præſidiarius. ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, in taurum coniecti, Phalaris.

Ἔμφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, φρόνιμος, prudens, mentis compos, ſapiens, maturus, acutus, peritus, τεχνίτης, τέχνας τινὸς ἐπιστήμων, apud Ariſtot. in Rhetor. apud quem ἐμφρονεστέρα τέχνη, id eſt, ars acutior & ſubtilior. ἔμφρων σωφροσύνη, prudens modeſtia, Thucydid. Sophocl. ἔμφρων μόλις πως ἄρτι ἐκ χρόνου καθίσταται, vix tandem ad ſe redit.

Ἐμφρόνως, prudenter.

Ἐμφυλεία, ας, ἡ, inſitio, Theophraſt.

Ἐμφύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſanguineus, inteſtinus, contribulis. vnde ἐμφύλιον αἷμα, apud Apoll. Rhod. ſanguis gẽtilitius: & ἐμφύλιος πόλεμος, apud Plutarchum, ciuile bellum & inteſtinum.

Ἐμφυλλίζειν, inſerere arbores.

Ἔμφυλος, ὁ καὶ ἡ, tribulis, ciuis, gentilis. Odyſſ. ο, ἄνδρα κατακτὰς ἔμφυλον, i. ὁμόφυλον. ἔμφυλος πόλεμος, bellum inteſtinum: & ἔμφυλος στάσις, apud Demoſthenem, ſeditio ciuilis. ἔμφυλος ὁμωνυμία, gentilitia eadem appellatio, Bud. in Epiſtolis.

Ἐμφῦμι, inhæreo. ἐμφῦναι ταῖς ναυσὶ, naues conſcendere, Plutarch. in Themiſtocle. vnde ἐμφὺς, ῦντος, Particip. id eſt, ingenitus, inhærens: & ἡ ἐμφῦσα, fœmininum.

Ἐμφύομαι, inhæreo, ingeneror, innaſcor, amplector. Plato 2. de Repub. ταῖς πόλεσιν ἐμφύεται. ἐμφυομένων αὐτοῖς τῶν Σουτρίνων, eos amplectentibus Sutrinis, Plutarchus in Camillo. Idem in Fabio, ἐμφύοντες γὰρ ἀλλήλοις καὶ καταφιλοῦν, amplexi inuicem iungebant oſcula.

Ἐμφυσάω, μ. ήσω, π. ηκα, inſufflo, inſpiro, flatu impello, inflo, perflo, flatu accendo, ſpiritu oris iniicio. ἐμφυσώμενον πνεῦμα, ſpiritus qui inſpiratur, Nazanzenus de Spiritu ſancto. Idem, ἐμφυσώμενοι πάντες καὶ τὸ πνεῦμα ἅγιον, ſancto Spiritu afflati.

Ἐμφύσημα, ατος, τὸ, inflatio, afflatus & oculorum morbus. Marcellus apud Dioſcorid. ἐμφυσήματα exponit omnes oculorum tumoribus ſimiles excreſcentias: aitq; differre ἐμφύσημα & ἐμπνευμάτωσιν: quòd ἐμπνευμάτωσις ſit flatus in interiore aliqua parte collectio: ἐμφύσημα verò nõ collectio flatus, ſed incrementũ tumori ſimile, quod non aliter fiat, quàm quũ oris ſpiritu impletur aliquid. Vide eius adnotation. apud Dioſcorid. lib. 3, cap. 163.

Ἐμφύσησις, εως, ἡ, ſufflatio, inſufflatio, inſpiratio.

Ἔμφυσις, εως, ἡ, exortus.

Ἐμφυτεία, ας, ἡ, inſitio.

Ἐμφύτευσις, plantatio, ἐμφυτεία: vnde prædia quædam dari in ἐμφύτευσιν dicuntur, vt ſcribit Budæus in Annot. in Pand. in l. Sed ſi hac lege. ſ. primo.

Ἐμφυτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, inſero, ingenero: Accuſ.

Ἔμφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, innatus, genitus, naturalis, inſitus, natiuus.

Ἐμφύω, μ. ύσω, ingenero, indo, produco, Xenoph. ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τεκνοποιίας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γεγαμημέναις ἔρωτα τῶν ἐκτρέφειν. vnde ἐμπεφυκὼς, inſertus, conſertus, qui infixus cohæret. ἐμπεφυκὼς αὐτῷ, ei inſertus, Lucian. πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε, id omnibus inſitum eſt, Euripid.

Ἐμφωλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, latito, Neutr. Nazanz. μὴ ἐμφωλευέτω ταῖς ὕλαις, ne in ſyluis quærat latebras.

Ἔμφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, canorus, vocalis.

Ἐμφώτιος ἐσθὴς, ſplendida veſtis, Nazanz. de veſte quę ſumebatur ei qui baptizabatur: nam baptiſma etiam dicitur φώτισμα.

Ἔμψοφον, ου, τὸ, cum ſonitu factum.

Ἔμψυξις, εως, ἡ, refrigeratio.

Ἔμψυχος,ου,ὁ,ἡ,τὸ, animatus,viuus, ſpirās,animæ compos,animæ particeps. τὸ ἔμψυχον,animans,animal. τὰ ἔμψυχα,animantes.

Ἐμψυχόω,ῶ,μ.ώσω,inanimo,viuifico,in Epigramm.

Ἐμψύχω,infrigero, Accuſ. Alexand. Aphrod. in Problem. Galen. ad Glauc. ἐμψύχειν τι ἢ τοιοῦ δυνάμενα, quæ refrigerare poſſunt.

Ἐν,in,εἰς,per,inter. Cum Datiuo iungitur,& aliquādo cum Genitiuo, Atticè,ſubaudito tamen Datiuo. ἐν ᾅδου,apud inferos, ſubauditur οἴκῳ, aut quid ſimile. ἐν παιδοτρίβου, in ſchola. κτ̃ τοὺς ἐν γειτόνων, à vicinis, Budæus in Epiſtol. Dicitur etiam ἐνὶ,quæ Præpoſitio etiam ſeruit motui ad locum. Heſiod. in Theog. ῥίψαλλ' ἀπ' ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,i. deiecit in pontum. Sophocl. pro contrà. βουλήσῃ ποτὲ ἢ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ ἐμοὶ θρασύς, pro ἢ ἐν ἐμοὶ, quàm in me audax,i. aduerſus me. Pro ἐπὶ,Sophocles in Aiace, ὅς ἐν χεροῖν ὕβριζε τοῖς ἐπὶ πύλας. ὁ ἐν πορφύρᾳ, purpuratus. ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, homo ſpiritui immundo obnoxius,in Euang. Marci,cap.5. ἐν cum Datiuo inſtrumenti, in Epigr. ἐν βέλει πληγείς, telo percuſſus. Euripid. ἐν ἰσχάλλοις λάβε. In ſacris literis pro per. ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε, per filium nobis eſt locutus, Hebræorum c.1. Pro apud,vt, ἐν τοσούτοις θεαταῖς ταῦτα πάσχουσιν, apud tot ſpectatores hæc patiuntur. Ex etiā exponitur, ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι, &c. ex vino dulci dant: ſic Gaza ſæpius apud Theophr. Herodot. ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ἀποταμών, manum ex humero amputās. ἐν νόμῳ καυχᾶσαι,de lege gloriaris, Paulus ad Rom. cap.2. ἐν γάλακτι χαίρων, lacte gaudens,in Epigram. ἐν σοὶ ἐσμὲν, abs te pendemus, Sophoc. ἐν γαστρὶ ἔχειν, vide infrà ſuo ordine. ἐν γαστρὶ ἔχειν, ferre vterū, prægnantem eſſe. ἐν νῷ ἔχω,recordor. ἐν ὀργῇ εἶναί τινι,ſignificat offendiſſe aliquem,eíque inuiſum eſſe. Nazan. ἤδη μὲν πάλαι ἐν ὀργῇ τοῖς Ἀρεθουσίοις, iam diu ipſi Arethuſii infenſi erant. ἐν φόβῳ εἰμὶ,timeo. ἐν φαρμάκου δὲ,pro medicamento eſt. ἐν pro εἰς. ἐν χερσὶ πεσεῖν,in manus cadere, Hom. ἐν αἰθρίᾳ,in aperto,ſub dio. ἐν ἀκαρεῖ,ſubitò,momento. ἐν ἀκμῇ, & ἐν ἄνθει,in ipſo ætatis flore,in robore ætatis. ἐν αὑτοῖς,intra ſe. ἐν βραχεῖ, paucis,in ſumma,modico tēporis interuallo. ἐν δὲ,ſed vide ſuo loco Ἐνδὲ. ἔνδον,intus autē. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷ δὲ,tum verò ex hoc. ἐν δ' ἅμα, ſimul autē,in Epigram. ἐν δέοντι,in tempore. ἐν δίκῃ,i. ἐνδίκως,iure, Ariſtoph. πλ. ἐν ἥλικι τῆς ὥρας,in ipſo ætatis flore. ἐν καιρῷ,opportunè,pro tempore. ἐν καλῷ,cōmodùm. Xenoph. οὐκ ἐν καλῷ ἔφη αὐτοῖς ὁρμᾶν, non honeſtum eſſe dicebat. Idem, οἱ δὲ οὐκ ἐν καλῷ εἶναι νομίσαντες ἱπποµαχεῖν,incommodū exiſtimantes. Bud. Com. ἐν κύκλῳ,circumcirca, vndique,in vniuerſum,nullo prætermiſſo. ἐν κυτὶ,ad cutem, ad viuum,propé. ἐν μέρει,viciſsim. ἐν ᾧ,quo tēpore. Plato in Epiſt. ἐν ᾧ τι χρὴ ποιεῖν ἐμὲ,quū quid mihi faciendū fuit. Aliquando ſignificat quando,quū,vbi. Idem epiſt. 7. ἐν ᾧ τι μὲν οὖν μηδὲ εἰδότας ... &c. Dicitur & per ἐν οἷς αὖ cum Subiunctiuo, Ibidem mox. ἐν ὀλίγῳ,ſummatim,cōtinuò,paulo momento,citó. ἐν ὀξείᾳ καιρῷ,in mométo, in puncto temporis. ἐν ὅσῳ, interea,dum. ἐν παισὶ,in pueritia. ἐν παιδιᾷ,ioco. ἐν παραβύστῳ,in obſcuro,latenter. ἐν παρόδῳ,obiter,in tranſitu. ἐν σπουδῇ,ſerio. ἐν τάξει,loco & vice,ordine,viciſsim. ἐν τάχει,διὰ τάχους,διὰ ταχέων,κτ̃ ταχέως,idem ſignificant,primo quoque tempore,citó. ἐν τῇ ἑαυτοῦ,in patria ſua. ἐν τοῖς,inter quos. ἐν τοῖς μάλιστα,in primis. Plato epiſt.10, ἀκούω δίωνος ἐν τοῖς μάλιστα ... ἐν τοῖς πρότερον,in prioribus. ἐν τούτοις,apud hos. ἐν τούτῳ, inter hæc, interea, vnà, interim, hoc interim ſpatio, in medio, Thucydid. pariter,tum. Xenoph. καὶ ἐν τούτῳ ... ἐν τούτῳ, ᾧ, eatenus, quatenus. ἐν τούτῳ καιρῷ,hoc tēpore,tunc,dum. ἐν τῷ δὲ,interea dum. ἐν τῷ pro ἐν ᾧ, Herodot. ἐν τῷ ... τοῦτο, ἐν τούτῳ, &c, quum hoc impleretur,interea, &c. ἐν τῷ δέοντι, opportunè, quum oportet. ἐν τῷ θέρει ἢ θέρους,i. tempore meſsis. ἐν τῷ μέρει,viciſsim. ἐν τῷ μεταξὺ, interea. ἐν τῷ παραυτίκα,

& ἐν τῷ παραχρῆμα, & ἐν τῷ παρόντι,nunc,impræſentiarum. ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, tantillo temporis, tam breui tempore. ἐν ὑστέρῳ,in poſterum. ἐν χρῷ, ad cutem víque,ad viuū,propé. χρῷ autē pro χρωτὶ accipitur per ἀποκοπὴν. ἐν ᾧ,in quo, quando,dum,interim dum. Plato in Apologia, ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀνήγαγον. Aliquando pro διό. Paul. cap.2. ad Hebræos, ἐν ᾧ πέπονθεν αὐτὸς, ex hoc quod ipſi contigit, ideo quòd, qua in re, Budæus in Epiſt. poſter. accipit pro interim dum. ἐν ᾧ γέγηθε,dum gauderet, Gaza ex Cic. de Senect.

Ἓν,ἑνὸς,τὸ, vnum. ἓν ἀνθ' ἑνὸς, id eſt, ſi vnum cum vno conferatur. Plato lib.1. de Repub. ἀλλ' ἄρ' ἓν ἀνθ' ἑνὸς, μὴ ἐλάχιστον ἔγωγε θείην ἂν εἰς τοῦτο, ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι, πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι, ſed ſi vnum vni conferatur, nō minimum hoc ducerem. Ariſtotel.6. Animal. πίνουσι δὲ γάλα δύο καὶ τρία, ἢ τρία ἢ ἓν πρὸς ὕδωρ κεραννύντες, id eſt, bibitur lac ad vnam menſuram duabus aut tribus aquæ admixtis. ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει, vno modo peccat, Idem 3. Ethicorum. εἰς ἕν, priuatim, Philoſtrat. καθ' ἓν ἠθροισμένον, in vnum coactum. ἓν δὲ συνελὼν λέγω, atque vt ſemel omnia dicam, Thucydid. μηδ' ἓν,nihil. ἓν παρ' ἓν,viciſsim. Plutarch. ἓν παρ' ἓν ἡμέρας καὶ νύκτα ποιεῖν. Accipitur etiam aliter, Lucian. παρ' ἓν τὰ χεροῖν,per manus alternatim reſte ducta. παρ' ἓν τὰ τοσαῦτα, vno dempto totidem. ἓν πρὸς ἓν, vnum ſi cum vno conferas, Plato. ἓν καθ' ἓν ἀθροίσω,ſingula,in Epigram. οἱ καθ' ἕνα, τὸ καθ' ἕκαστον,ſinguli. Plutarch. de virtutibus mulierū, καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησόμενον, id eſt,ſingulos tradebat interimendos. Quod etiam dicitur, καθ' ἕνα, & καθ' ἕν,ſingula.

Ἐναβρύνομαι,glorior, Deponens, Datiuo.

Ἐναβρύνω,idem, παρὰ τὸ ἄβρος, Etym.

Ἐναγγειοσπέρματα τὰ, quæ ſemen habent in vaſculo cōtentum,quæ in vaſculis fructificant, Theophraſt.

Ἐναγὴς,έος,ὁ,ἡ,τὸ, execrabilis, deteſtandus, deuotus, ſacer. ἐναγεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, AEſchines. ἐναγέας ἐπιλέγω,eos piaculi inſimulo, Herodotus. ἐναγέες quoque dicti ſunt quidam Athenienſium ob cædis culpā, id eſt, qui eſſent piaculo obſtricti, apud Herodotum.

Ἐναγίζω,μ.ίσω,π.ικα, parento, ſacrifico, benedico, expio. ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. Item occido. Itē comburo, Etym. Neutr. Accuſat. ἐναγίζειν βοῦν, immolare bouem, Plutarch. in Solone. Idem in Numa, τοῖς φυτοῖς ἐναγίζουσι τότε,germinibus tunc parentant: vertit Interpres, tunc nouo ſacrificant germine: ſed viderit. ἥρωι ἐναγίζουσι,heroi parentant, Herodotus.

Ἐναγίσματα,ων,τὰ, exequiæ, iuſta, libamina quæ Manibus offeruntur. (quiæ.

Ἐναγισμὸς,οῦ,ὁ, religio, victima, μιασμὸς, expiatio,exe-

Ἐναγκαλίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι, gero ſub brachio, inunco, capio in vlnas, pono in vlnis, vt ſolemus infantulos. Depon. Accuſ. ἐναγκαλίζῃ χερσὶ conſeris manus,exponitur, Prouerb. Solom. cap.6. Nazan. μετὰ σπουδῆς ἐνηγκαλισάμεθα,in vlnas ſumpſimus. ἐναγκαλιζόμενος,amplexans.

Ἐνακονίζω,declino,inclino,cubito incumbo.

Ἔναγχος,nuper,paulò antè,modò,recens,propé. Ariſtoph. πλ. ἔναγχος γάρ ποτ' ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ περιχέσας.

Ἐναγχωθεὶς,έντος,ὁ,oppreſſus.

Ἐνάγω,μ.άξω,π.αχα,induco, ſuadeo, iubeo,moneo,adigo,ſolicito,impello,incito,vrgeo,adduco: vt ἐνῆγον ἐπισπεύδοντες, Plutarch. ἐνάγω τὸν πόλεμον, ad mouendū bellum incumbo, Thucydides. ἐνάγων πρὸς τὸν μακάριον βίον, Chryſoſtomus.

Ἐναγωγὴ,ῆς,ἡ,delatio,accuſatio.

Ἐναγωνίζομαι,refragor,certamē facio, certo, elaboro.

Ἐναγώνιος,ὁ,certaminū præfectus. Mercurii epitheton apud Ariſtop. in Pluto, quòd ludis præſit,i. palæſtricus. ἐναγώνιος ἅμιλλα, æmulatio ac certamen, Plutarch. in Solone. ἐναγώνια ὄργανα,inſtrumenta quibus in bello vtuntur. Bud. in Epiſt. poſter. ἐναγώνιος ὁ λόγος,i. ἀγωνιστικὸς,certatiua oratio,ſic Sulpitius Victor.

Ἐνάετος,anniculus,idem quod ἔνος, Bud. Comm.

Ἐναερία,

Ἐναέρια, τὰ, quæ ſunt in aere, aeria.

Ἐνάζω, in templis vota facio, ſupplico, precor, dona offero, Etymol.

Ἐναθρεῖν, fixis oculis intueri.

Ἐναίθριος, ου, qui eſt ſub dio, apricus. ἐναίθριοι τόποι, loca ſuda & ſubdialia, Theophraſt. lib. 5. de cauſ. plant.

Ἔναιμα, τὰ, emplaſtra, quæ cruentis vulneribus imponuntur.

Ἔναιμος, ſanguine præditus, viuus. Herodot. τοιοῦτοι δὲ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. ἔναιμα τραύματα, crueñta vulnera, Dioſcorid. lib. 1. ἐναίμων κολλητικὸν, ſanguinoléta glutinans, cruenta vulnera glutinans, Idem lib. 4. τὸ ἔναιμον, quod vulneribus cruentis iniicitur, Dioſcorid. lib. 5. ἔναιμον ῥέον, fluentem ex vulneribus ſanguinem ſiſtit. ἔναιμον φάρμακον, ſiſtendo ſanguini medicamẽtum aptum, Theophraſtus.

Ἐναίρω, μ. αρῶ, π. κα, occido, ſpolio, deſtruo. παρὰ τὸ αἴρειν τὸν πόλεμον: vel à ſpoliis quæ ἔναρα dicuntur. Heſiodus, καὶ τὴν μὲν διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, id eſt, ἐφόνευσε, Etymol. Accuſatiuo.

Ἐναίσσεσθαι, perire, ſeneſcere.

Ἐναίσιμα, τα, ſortilegia.

Ἐναισιμία, oſtentum, prodigium.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ, idoneus, decẽs, vtilis, ſuauis, verax, ſcius officii. καθήκων, ἀγαθὸς, συμφέρων, æquus & verax, δίκαιος, φιλαληθὴς, conueniens, auſpicatus, fauſtus: vnde ὄρνιθες ἐναίσιμοι, aues præpetes & fauſtæ, Odyſſ. β, & ἐναίσιμος ἀνήρ. Iliad. ζ, æquus rerum æſtimator. ἐναίσιμος μῦθος, oratio fauſta, conueniens & vtilis, Apollon. ἐναίσιμος ὄσσα, i. καθήκουσα φωνὴ, Idem.

Ἐναισίμως, καθηκόντως, commodè: pro quo etiam ἐναίσιμον dicitur, i. αἰσίως, πρεπόντως, Homer.

Ἐναιχμάζω, ἐκμάχομαι, ex pugno.

Ἐναιώρημα, ατος, τὸ, ſic dicitur ab Alexand. Aphr. Problem. 20. lib. 2, id quod in vrina ſublime ſupernatat ſpecie araneæ: à Gaza vertitur enæorema, i. ſublinamentũ.

Ἐνακμὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, vigens.

Ἐνάκμιος, ου, ὁ, robuſtus.

Ἐνακοσιοστὸς, οῦ, ὁ, noningenteſimus.

Ἐνάλειμμα, ατος, τὸ, illinamentum.

Ἐναλείφω, illino.

Ἐναλίγκιος, ου, ὁ, ſimilis: παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ. vide Etym. Heſiod. οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα, neque moribus ſimile, neque mente. Idem cum Datiuo, θεοῖς ἐναλίγκιοι ἄντην.

Ἐναλινδοῦμαι, οῦμαι, inuoluor. ἐναλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, otio multo implicari, inuolui, Budæus in Epiſtolis.

Ἐνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus: vnde ἐνάλια ζῶα, Ariſtot. de mundo. Inuenitur & ἐναλία, in genere fœminino. Ibidẽ, βρύουσα γῆ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, terra ſcatens maritimis inſulis & continentibus: ſic enim Budæus exponit. ἐνάλιος λεὼς, populus in mari verſans, ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίβων, apud Sophocl. populus marinus. ἐνάλιον ἔργον, nauale opus, id eſt, geſtum in mari, Plutarch. in Themiſt.

Ἐναλλάδην, viciſsim, implicitè.

Ἐναλλαγὴ, ῆς, ἡ, immutatio, mutatio, permutatio, viciſſitudo, commutatio.

Ἐνάλλαγμα, ατος, τὸ, permutatio, pretium, lib. 2. Regũ, cap. 24.

Ἐναλλὰξ, viciſsim, alternatim, alternis, mutato ordine, permutanter, vice verſa, è contrario, contrà, rurſus. Ariſtoph. πρ. ἔχειν τὼ πόδ᾽ ἐναλλὰξ, pedes tenere vicibus mutatis, alternis, Budæus Comm.

Ἐνάλλαξις, idem quod ἐναλλαγή. ἐνάλλαξις τῶν φλεβῶν, vices venarum permutatæ, Gaza.

Ἐναλλάττομαι. vide in Διαλλάττομαι.

Ἐναλλάττω, μ. άξω, π. χα, immuto, μετατίθημι τὴν τάξιν ἀντιστρέφων, Accuſat. Bud. Com. Sophocl. ἐνήλλαξεν θεὸς τῆς τοῦδ᾽ ὕβρεως πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, id eſt, ἀντέστρεψεν, id eſt auertit huius iniuriam in pecudes, ſeu conuertit.

Ἐνάλλομαι, inſilio, ἐμπηδῶ, ἐμπηδάω, Depon. λὰξ ἐναλλόμενος, Bud. in Epiſt. poſter.

Ἔναλλος, ου, ὁ, varius, diuerſus, contrarius. Laſcaris in Epigramm. πάντα δ᾽ ἐναλλὰ ἔργ᾽ ἀνδρῶν μεθέποιεν, hominum opera à proprio vſu recedant, & fiant diuerſa.

Ἐναλύω, immoror.

Ἐναμβλύνω, languidum reddo & tardum.

Ἐνάμιλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, æmulus, comparabilis, conferendus, comparationem ſuſcipiens.

Ἔναμμα, ατος, τὸ, innexio, infixio, tactus inuſtio.

Ἐναμοιβαδὶς, viciſsim, Apollon. Rhod.

Ἐναναπαύομαι, in re aliqua conquieſco, ſum cõtentus, acquieſco. ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσιν, in ſanctis virtutibus acquieſcere, Nazanz.

Ἐνανθρωπήσας, αντος, qui humanam carnem aſſumpſit.

Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ, incarnatio hominis.

Ἐνανθρωπίζω, μ. ίσω, π. ικα, incarno.

Ἔναντι, in conſpectu, corám.

Ἐναντία, aduerſus, ex aduerſo, contrá: Datiuo. Apoll. 2. Arg. χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε.

Ἐναντίβιος, ου, ὁ, aduerſarius, contrariam habens vitam. vnde ἐναντίβιον, contrá. Odyſſ. ξ, οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐναντίβιον. ἐναντίβιον πολεμίζω, i. oppugno, Homer.

Ἐναντιολογία, ας, ἡ, contradictio.

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, aduerſor, concerto, obſto, reſiſto, Datiuo, Plato in Apologia, οὐδενὶ πλήθει γνησίως ἐναντιούμενος, nulli multitudini legitimè repugnãs. Item cum Datiuo & Infinitiuo. Ibidem, ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, quod me deterret à rep. capeſſenda. Ibidem cum negatione eodem ſenſu, μόνος ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, ſolus interceſsi, ne quid præter leges faceretis. Ibidem cũ Præpoſitione ἐπὶ, ἐπὶ σμικροῖς ἐναντιούμενος, in paruis reſiſtens, i. ob parua quædam. Ibidem, ἠναντιώθη μοι, obſtitit mihi. ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, huic rei aduerſatus, Plutarch. in Pericle. Idem in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους, àduerſari hominibus. ἠναντιοῦτο πάντα τοῖς, &c. vſquequaque aduerſabatur, Thucydid. ἐναντιωθῆναι ἐκείνῳ χρείας τινὸς, contra illius commodum veniſſe, Idem Thucydid.

Ἐναντίον, coràm, contrà, Genitiuo. Iliad. α, πρὸς ἐναντίον, id eſt, ἐναντίον ἐμοῦ, me præſente. Plato in Epiſtol. καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, id eſt, in horum cõſpectu me interrogaſti. Plutarc. in Solone, τοσούτων ἐναντίον, tot præſentibus. ἐναντίον ἔχων, contrà affectus. ἐναντίον βλέπειν, è regione aſpicere, Demoſth. ἐναντίον ὁρώντων, coram ipſis, Plato de Legib. μηδενὸς ἐναντίον, nemine audiente, Idem. οὐδεὶς τοῖσδ᾽ ἐναντίον λέγει, nemo iſtis contradicit, Euripid.

Ἐναντίος, ου, ὁ, contrarius, inimicus, hoſtis. Xenophon, οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς: vnde ἐναντιώτερος & ἐναντιώτατος, Idem. πῶς τὸ ἐναντιώτατόν ἐστι. ἐναντίος interdum Genitiuo. Idem, τούτων τἀναντία νομίζεται, quæ ſunt his contraria, in more ſunt poſita. Idem, ὃς τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μὲν ἐστι τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν, id eſt, contrà quàm iſti. Idem, τοὐναντίον τοῦ συμφέροντος εἴρηκας, contrà quàm vtile eſt, dixiſti. τἀναντία τῶν καλῶν, contraria honeſtis, AEſchines. ὥστε συμβαίνῃ τοὐναντίον τῷ νομοθέτῃ τῆς προαιρέσεως, vt contrà eueniat quàm legiſlator velit, Ariſtot. 2. Politicorũ. Ibidem, συμβέβηκε τοὐναντίον τῷ νομοθέτῃ τοῦ συμφέροντος, legiſlatori vſu venit contrà quàm commodum eſt. τοὐναντίον τῶν σωμάτων, aliter quàm corpora, Ariſtot. Plato 1. de Repub. τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει, homini iniuſto contingunt quæ ſunt his contraria. Interdum cum Datiuo, τἀναντία πράττειν ἐκείνοις, ab illorum exemplo diuerſa facere, Iſocrat. Ariſtoph. idem dicit in Genitiuo, τούτων τἀναντία πράττειν. Idem Iſocr. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς. Dioſcor. lib. 4, ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, aduerſa inter ſe folia. ἐναντία Θηβαίοις βοηθῶ, Thucyd. contra Thebanos adiuuo. ἐναντία τοῖς χρείαις, Plato de Legibus. Conſtruitur ſequente ἤ. Demoſthenes, ἐναντία ἢ ἔδει. Ariſtoph. τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκεν. ἐξ ἐναντίας, ex aduerſo, εἰς τοὐναντίον ἐλθεῖν, Xenophon. ἐκ τοῦ ἐναντίου, ex aduerſo.

τἀναντία,contraria,aduerſa Ciceroni dicuntur. ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι,in contrariam partem vti, Ariſtot.in Polit.

Ἐναντιότης,ητος,ἡ, contrarietas.

Ἐναντιόφωνος,contrariæ vocis.

Ἐναντίωμα,ατος,τὸ,ἐναντίωσις.

Ἐναντιωματικὸς,aduerſatiuus.

Ἐναντίως,modo contrario. ἐναντίως τοῖς φεύγουσι χωρεῖ, fugiẽtibus prodit obuius,Plutarc.in Romulo. ἐναντίως ἀκούειν,iniquo animo audire,Demoſth. ἐναντίως ἔχει,i. ἀνάπαλιν,Hermogenes.Cum Genitiuo Ariſtoteles in Problem. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει, contrà quàm ipſi,habet.

Ἐναντίωσις,εως,ἡ,repugnantia,hoſtilitas,iniuria,noxa, offenſa,contrarium,impedimentum,interceſsio, cõtrarietas,obiectio,aduerſatio.

Ἐναπαιωρέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,pendeo.

Ἐναπαλὸς,οῦ,ὁ,mollis.

Ἐναπαυχοῦμαι,impenſe glorior.

Ἐναπεργάζομαι,facio,fabricor,conficio.

Ἐναπερείδομαι,firmo,innitor. ἐναπερείσασθαι τὴν κακίαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους,i. retorquere iniuriam in Iudæos, lib.2. Macch.

Ἐναποπήγνυμι,infigo,inhæreo.

Ἐναπῆκε,apud Herodot.pro ἐναφῆκε:ab ἐναφίημι.

Ἐναποβρέχω, madefacio, macero. ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα,oleo roſas macero. ἐναποβρέχειν μελικράτῳ, macerare aquamulſa.

Ἐναποζέω,inferuefacio.

Ἐναποθνήσκω, emorior, immorior. Aoriſt.poſter. ἐναπέθανε,vitã functus eſt,occubuit.

Ἐναποθωκεύω,μ.εύσω,π.ευκα,inſideo.

Ἐναποκάμνω,deficio.

Ἐναπόκειμαι, inſum. ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, ſpiritus incluſus inteſtinis, Alexand.Aphr.lib.1.Probl.

Ἐναποκλάζω,effringo. ἐναποκέκλαστο,frangebatur.

Ἐναποκλείω,intus includo,Alexand.Aphrod.

Ἐναποκλύζω,immergo,demergo,aſpergo.

Ἐναποκυέω,μ.ήσω,π.ηκα,vicina partui ſum. Neut.abſol.

Ἐναπολαμβάνω,cohibeo, admitto. Alexand. Aphrod. lib.1. Problem. ἐν τῇ τρίψει τῶν κρεῶν ἐναπολαμβάνεται πνεῦμα κοῦφον,dum carnes teruntur, admittitur leuis ſpiritus. Itẽ coerceo,teneo,occupo,incluſum obtineo,intercipio

Ἐναπολείπομαι,deſtituor,remaneo.

Ἐναπολείπω,μ.ψω, relinquo.

Ἐναπόλειψις,reliquiæ.

Ἐναπόληψις,interclusio, cohibitio,concluſio.

Ἐναπομάττομαι, imprimo, exprimo. Philo de mundo, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, notam ſuam impreſsit.

Ἐναπομάττω,μ.άξω, abſtergo: item exprimo, id eſt, ad viuum effingo.

Ἐναπομένω,μ.ενῶ,π.έμενα, perſiſto, immineo, inſideo, inhabito. Nazanz. ἐναπομένεις τοῖς ὁρωμένοις,circa quæ oculis ſunt expoſita,ſubſiſtas.

Ἐναπομόργνυμαι,detergo,Bud.Comm.

Ἐναπονίζομαι,abluo,Herodot. ἐναπονίζοιατο, abluebant.

Ἐναποπλύνω, eluo.

Ἐναποπνέω,expiro. ἐναποπνέω σπουδῇ,in ſtudio morior, Gaza de Senectute.

Ἐναποτελέω,efficio,reddo, Alexand. Aphrod.libro 1. Problem.

Ἐναποτίθεμαι,ibi depono,relinquo,Bud.Comm.

Ἐναποτίνω,ſoluo.

Ἐναποψύχω,crepitum ventris emitto, efflo,excremẽta vẽtris eiicio, ἀποπατῶ,caco. Heſiod. μηδ᾽ ἐναποψύχειν,&c. Item animo deficio,expiro,morior,immorior. ἐναποψῦξαι δέδοκταί μοι καὶ ἐν τούτοις, Budæus in Epiſtolis, decreui his immori.

Ἐνάπτομαι, in manus ſumo,arripio, Bud. Com. ἐνημμένος σπάθην,Idem in Epiſt.

Ἐνάπτω,induo: vnde ἐνημμένος, id eſt, ἐνδεδυμένος, Ariſtophan. διφθέραν ἐνημμένος,rhenonem indutus.

Ἔναρα,τὰ,arma,σκῦλα,exuuiæ,ſpolia: ἀπὸ τοῦ αἴρειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζειν, ἃ ἥρμοσται τοῖς σώμασιν, Etym.

Ἐναράσσω,ſtrepo,ferio.

Ἐναραφόρος, ὁ, ſpolia gerens.

Ἐνάργεια,ας,ἡ,euidentia,illuſtratio, Cic.euidentia,expreſsio & ſignificatio. Quintil. propriè ſermonis perſpicuitas eſt & puritas.

Ἐναργέως,euidenter,ἐναργῶς.

Ἐναργὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,manifeſtus, euidens, dilucidus, indubius,patens. παρὰ τὸ ἀργὸν,τὸ λευκὸν καὶ φανερόν. ἐναργὴς καὶ σαφὴς, Demoſth. ἐναργεῖς λέξεις, id eſt, σημαντικώτεραι, πληκτικαὶ, quæ feriunt,Hermog.

Ἐναργῶς,expreſſè, manifeſtè, palám. ἐναργῶς ἰδεῖν,exactè videre,Baſil.in Epiſt.

Ἐναρίζειν,occidere,perdere,inuidere,frui.

Ἐνάρετος,ου,ὁ καὶ ἡ,virtute præditus,fortis,præclarus.

Ἐναρὴς,inſertus,adoptatus. τοὺς ἐναρέας Scythæ vocãt, qui feminum morbo à Venere immiſſo laborant, Herodot.lib.1,& lib.4.

Ἐναρηφόρος,ἐναρφόρος,exuuifer,in Epigramm.

Ἔναρθρος,ου,ὁ καὶ ἡ,articulatus,perfectus.

Ἐναρεῖς,οἱ,milites,ſpoliorum detractores.

Ἐναρίζω,μ.ίξω,π.ιχα,occido,armis ſpolio,σκυλεύω. Accuſ. Iliad. ἀλλήλους ἐνάριζον,i. ἐφόνευον: & Iliad. σημαίνειν ἐξεναρίξει. vnde κατεναρίζω,trucido.

Ἐναριθμέω,annumero.

Ἐναρίθμητος,ου,ὁ,ἡ,annumeratus:

Ἐνάριθμος,numeratus inter, Datiuo.lib.1.Argonaut. Apollon. ἄλλοθ᾽ ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, Hom. Iliad.β, ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος.

Ἐναριφόρος,ου,ὁ,ſpolia ferens,victor.

Ἐναρκεῖ,ſufficiens vel idoneum eſt,fieri poteſt.

Ἐναρκτεύειν,occidere.

Ἐναρμόζω,admoueo,accommodo, idoneũ reddo, diſpono,congruo.

Ἐναρμόνιος,ου, ὁ καὶ ἡ,concinnus. Philo de mundo, τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, i. cõtinuam digeſtionem & cohærentem partes mundi ſortitæ ſunt. ἐναρμόνια μέλη,moduli enarmonii,concinni.

Ἐνάρμοστος,concinnus,compoſitus.

Ἐναρμόττω,apto,cõgruo,cõuenio,inſero,Datiuo. ἐναρμόττει τοῖς πολλοῖς,gratus eſt multitudini,Plutar.in Them.

Ἔναρος,ου,ὁ,execratus,diris deuotus.

Ἐναρφόρος,bellicoſus. ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ἔναρα, Etym.

Ἐνάρχομαι,auſpicor,incipio. ἐνάρχομαι ἀποριῶν, Bud. in Epiſt. Euripid. ἐναρχέσθω τις κανᾶ,rite auſpicetur caniſtra, i. aliquis auſpicetur tollere è corbe frondes: ſic Eraſmus. ἐνάρχεσθαι μέλλοντος,quum dicendi principium aggreſſurus eſſet, Plutarch. in Camillo. ἐνάρχεται κτήσεως, inchoat poſſeſſionẽ. ἔναρξαι θρηνεῖν, incipe plorare, Ecclefiaſt.cap.36.& 38. ἐνάρχομαι σπένδειν, Philoſtrat. extis facio libationem.

Ἐνὰς,& Ἐννὰς,ἡ,id eſt, ἐννεά.

Ἑνὰς,άδος,ἡ,vnitas.

Ἐνασελγαίνειν,ſcortari,Bud.Comm.

Ἐνασθενέω,ῶ, debilitor,infirmus ſum.

Ἐνάσθην,habitaui.

Ἐνασμενίζω,libenter delector,oblecto me in re aliqua. Datiuo. ἐνασμενίζω συμποσίοις,cõuiuiis delector, Gaza de Senectute. ἐνασμενίζω σοι, in te acquieſco,i. affectum ſiſto & oblector, ἀρέσκομαί σοι, ἐπαναπαύομαί σοι. Budæus in Epiſt. addidit ἐν, πῶς γὰρ ἐν ἄλλαις μᾶλλον ἂν ἐνασμενίζειν δυναίμην,i.acquieſcere.Idem, ἐνασμενίζω ταῖς τῶν σοφῶν διατριβαῖς.

Ἐνασπιδοῦμαι,armor.

Ἐναστίζομαι,inhabito.

Ἐναστράπτω,μ.άψω,π.αφα,interno ſplendore radio.

Ἔναστρος,ὁ καὶ ἡ,aſtris apertus.

Ἐνασχολέομαι,οῦμαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,occupor. Depon. Datiuo. ἐνασχολοῦμαι ἐν τοῖς μαθήμασι,&c. Bud.in Epiſt. Idem περὶ τοὺς νεοττοὺς ἐνασχολεῖται.

Ἐναταῖος,nouanus, nono die adueniens, nonum diem agens,

agens,intra nonum diem.

Ε'νατενίζω,μ.ίσω,π.ιcα,intentè reſpicio, Datiuo.ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ, id eſt,veritatem exquiſitè cernere, Baſilius in Epiſtol.

Ε'νατος, nonus.Heſiod. ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε,&c.& Homerus Iliad.β.

Ε'ναυλίζω,Philoſtrat.in Heroicis,ἐναυλίζουσι τῷ λειμῶνι αἱ ἀηδόνες,prato accinunt philomelæ.

Ε'ναυδος,viuus,vocalis.

Ε'ναυλα,quæ ſunt in veſtibulo,& ante oculos.

Ε'ναύλισμα, οἴκημα,domicilium.

Ε'ναυλίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι, tendo,inhabito,conſido, immoror, Depon. Abſol. ἐναυλιζόμενοι τῷ χωρίῳ, in locis conſidentes,ſtatiua habentes, Thucyd.

Ε'ναύλιον,τὸ,domicilium.

Ε'ναυλιστήριον ἄντρον, antrum ſtabulare, id eſt, luſtrum.

Ε'ναυλος,ὁ,ἡ,ſtabulum,μυχὸς,σπήλαιον. Heſiod. κεῖνται δ' οὔρεα μακρὰ θεῶν χαίεντας ἐναύλους νυμφάων, id eſt,ātra & ſpeluncas ſiue ſtabula. Item trames,torrens,flumen per anguſtum iens,foſſa anguſta.Item inſonans,perſonãs,quod recens inſonuit aut memoratum eſt, inhabitans,Etym. Lucia. ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσάντων ἔναυλός ἐστι. ἔναυλος ἐστὶν ὁ δύναμις facultas diu immoratur, Ariſtot.in Problem.

Ε'νωπος,ὁ,ἡ,auris apertus.

Ε'ναυσμα,ατος,τὸ, ἐμπύρευμα,ὑπέκκαυμα,fomes,fax, igniculus, ignarium, ignis incitamentum, ſuſcitabulum, vt Nonius loquitur.

Ε'ναυχέομαι,iacto,glorior,καυχάομαι.

Ε'ναυχένιος, ad ceruicem pertinens. ἐναυχένιος βρόχος, in Epigrammate.

Ε'ναύω,accendo, ignis participem facio. Xenoph. ἵνα σοι καὶ πῦρ ἐναύῃ. Lucianus,τὸ πῦρ οὐκ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένου τινὸς,ignis non extinguitur,ſi quis ignem accendat.ἐναύσασθαι ἀπ' ἑτέρου πυρὸς,ex altero igne accendere, Plutarch.in Numa.Herodot.ἐναυσε οὐδεὶς οἱ τὸ πῦρ, nemo cũ igni impertiuit.

Ε'ναφαιρέομαι,ῆμαι,detrahor.

Ε'ναφέψω,& Ε'ναφεψέω, incoquo. ἐναφεψήσας,qui incoxit. ἐναφεψηθεὶς, cum aliquo coctus. Galen. ad Glaucon. lib.1,αὐτὸ δὲ ἐναφεψημένον ἔχει, in ipſo anethum coctum eſt. Idem eodem loco,καὶ ἀψινθίου κομιδῇ ἐναφεψῶν μελικράτῳ διδόναι πίνειν.Apud eundē libro 2,ἐναφεψεῖν. Alicubi apud eundem legitur,ἐναπεψημένον.

Ε'ναφίημι,inſero,immitto,iniicio. ἐναφιᾶσι γόνον,inſtillant fœturam.

Ε'γγόνασιν,in genibus.Sic dicitur ab Eratoſthene Hercules,in cælo ſupra draconē collocatus. Alii Thamyrin eſſe aiunt à muſis excæcatum, vt ſupplicem ad genua iacentem: alii Cetæum eſſe affirmāt.vide apud Higinium.

Ε'νδαδος,ὁ καὶ ἡ, tædam habens,tædam in ſe gerens,tæda refertus,tædæ plurimum ingerens.

Ε'νδάϊος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,bellicoſus,trucidatus.

Ε'νδαιτύομαι,μ.ύσομαι,π.υμαι,conuiuor,Deponens.

Ε'νδακρυς,ὁ καὶ ἡ,lachrymoſus.

Ε'νδάπιος,ὁ,ὁ,indigena,localis,patrius,

Ε'νδασυς,εως,hirſutus,hirſutulus.

Ε'νδασυλος,ὁ,piloſus,denſus.

Ε'νδαψιλεύεσθαι, ſuppeditare, in Pandect. ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας,ſi adhuc ſuppetit tempus biennii.

Ε'νδε,interim,πρὸς τούτοις δὲ,ἐν αὐτοῖς δέ.Herodot.ἦσαν οἱ καὶ ἄλλα ἀγαθὰ μύρια.ἐνδὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος,erant ei quum alia bona infinita, tum verò peluis aurea. Idem,καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐνδὲ καὶ ἀλκαῖος,&c. quum alia multa geſta ſunt, tum illud quod Alcæus,&c.

Ε'νδέει,& Ε'νδεῖ,deeſt. Xenoph.τίνος ἐνδεῖ;quid deeſt?Idē ὅτι τε παντὸς ἐνδέει,καὶ πῶς τὸ ἐναντιώτατον εἴη,quũ totum deſit, &c.Lucian.in Cauc.aliter,καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θεῷ,quippiam deeſſe deo putabam,&c. Plato 1.de Repub. τέχναι αὐτοῖς ἀρκεῖ εἶναι βελτίστη,ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται,ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι, i.ipſi nihil deeſt,quo minus ſit ars paſtoralis ſufficiens & optima. ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν πολιτικὴν ἐνδεόλαι λέγουσι, id eſt, ad eius temporis ſtatum ceſſiſſe,id eſt,inferiores fuiſſe, Plutar.in Numa. ἐνδεῖ γὰρ καὶ τοῖς ἄλλοις,deeſt enim aliis quoque, Theophr. ἐνδεούσης τῆς φύσεως, neceſſitate & indigentia vrgente naturam,natura indigente & deficiente. ἐνδεῖ σοι οὐδὲν,nihil tibi deeſt,Euripid. ἐνδεῖ παντὸς, nihil eſt quod ei non deſit. τὸ ἐνδέον, quod deeſt.

Ε'νδεὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,deficiens,cedens,inferior,indigens,Genitiu. Lucian. τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, hiſce indigens.In Accuſat.ἐνδεᾶ. Plato lib.2.de Republ. ἐὰν γὰρ ἐνδεᾶ γε φύσει ἢ τῶν ἄλλους,Plutarchus in Solone. ἐνδεᾶ βίον οὐδενὸς,vitam omnibus opibus abundantem, integerrimam. Idem in Romulo,ἐνδεᾶ γίγνεται τοῦ τε φράζοντος,his defenſio deeſt.ἐνδεέστερος, indigentior.ἐνδεέστερον τῆς ὑπαρχούσης δυνάμεως οὐδὲν ἐπεχείρει,nihil aggreſſus eſt,quod ſuis viribus minus dignũ putaret, Plutarch. in Solone. ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ, non pro hominum opinione ducis fungitur munere, Idem in Othone. ἐνδεᾶ τῆς δυνάμεως πρόθυμος,es ad agendum infra vires animoſus, Thucydid. ἐνδεᾶ τούτου ἐφαίνετο, cõſtabat his opus eſſe, Thucydid. ἐνδεὴς ἦν παρασκευῆς,carebat apparatu, Thucydid.

Ε'νδεια,ας,ἡ,indigentia,defectus,inopia.ἔνδεια τροφῆς.μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐστραφείς, Demoſth.

Ε'νδειγμα,ατος,τὸ, oſtenſio,documentum,exemplum.

Ε'νδείκνυμαι,oſtendo,monſtro, vendito me & commendare conor,& oſtentare, ſpecimen mei præbeo,plauſum circunfuſa turba capto, παρενδείκνυμαι, παρεπιδείκνυμαι.Iſocrates ad Nicoclem,ἐνδείκνυσο ἀεὶ τὰ μέγιστα σπουδάζειν,id eſt, populum teſtem admitte, quum in maximis rebus verſaris,prodi in publicum,palàm te exhibe. Plato 1.de Rep. πρὸς θεῶν,μὴ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι,velis nobis indicare,Idem in Apolog. ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφὸς, demõſtro non eſſe ſapientem. ἐνδείκνυμαί σοι,me tibi vēdito, AEſchines. Eſt etiam verbum medicorum. Galen.9. Thera. διὰ λόγους δήπου τὰ μὲν κωλυτικὰ τῆς φλεβοτομίας, τὰ δ' ἐστὶν δείκνυται: vbi Linacer, Quædã hortãtur ad ſanguinis miſsionem, quædam dehortãtur. Tu ita dicas, quædam notam præ ſe ferunt ſanguinis miſsionis: nam ἔνδειξις eſt indicatio ſeu indicium.

Ε'νδείκνυμι,defero,& poſtulo in iudicio,nomē defero, φαίνω. Plato in Apologia, καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων, quum oratores parati eſſent me reum deferre,& in iudicium trahere.Ariſtoph.in Pluto cum Accuſat. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα,oſtentantes & præ ſe ferẽtes ſuam quiſque beneuolentiam, ſuæ beneuolentiæ ſpecimen dantes.

Ε'νδείκτης,delator,quadruplator,ſycophanta.

Ε'νδεικτικὸς,ἡ,ὸ,oſtentator,oſtentatorius.

Ε'νδεικτικῶς,cum oſtentatione. Galen.ad Glauc.lib.2, ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δ' οὐδέπω, per indicationem docuimus quidem,ſed non ſatis perſpicuè.

Ε'νδειπος,ὁ,ὁ καὶ ἡ,grauis.

Ε'νδειξις,εως,ἡ,demonſtratio,ſignificatio,indicatio,φάσις. Item accuſatio,delatio. δίκη κατὰ τῶν τὰ δημόσια πωλούντων. Item iactatio,venditatio,oſtentatio. Eſt etiam indicatio rei præuertendæ medico imprimiſque animaduertendæ, Budæus Comment.

Ε'νδεκα, vndecim. οἱ ἕνδεκα,apud Demoſth. κατὰ τῶν κακούργων. vndecim viri magiſtratus rerum capitalium Athenis, vt Romę Triumuiri.Plato in Apolog.τί πότε μὲν δεσμῷ ἐμαυτῷ τιμήσωμαι, καὶ τί με δεῖ ζῆν ἐν δεσμωτηρίῳ,δουλεύοντα τῇ ἀεὶ καθισταμένῃ ἀρχῇ,τοῖς ἕνδεκα;

Ε'νδεκαήρης,εος,ὁ,vndeciremis.

Ε'νδεκάκις,vndecies.

Ε'νδεκάκλινος,ὁ καὶ ἡ,vndeclinis κεφαλὴ ἐνδεκάκλινος,caput vndecies inclinatum, Teleclides comicus apud Plutarc.

Ε'νδεκάπηχυς,εως,vndecim cubitorum. ἐνδεκάπηχυ ἔχει.

Ε'νδεκὰς,άδος,ἡ,vndenarius numerus.

Ε'νδεκαταῖος, vndecim dies agens,intra dies vndecim.

Ε'νδεκάτης,vndecimus,in Epigram.

Ε'νδέκατος, vndecimus. Heſiod. ἐνδεκάτη δὲ δυωδεκάτη τε,

&c. ἑνδέκατος ἀφ' Ἡρακλέους, ab Hercule vndecimus, Plutar.

Ἑνδεκήρης, vndecim ordinum nauis.

Ἐνδελέχεια, ας, ἡ, aſsiduitas, perpetuitas, perennitas. ἡ τῆς ἀυτῆς σπουδῆς ἐνδελέχεια τούτοις διεγεγόνει, his eorundem ſtudiorum agitatio permanſit, Gaza de Senect.

Ἐνδελεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perẽnis, non intermiſſus, cõtinuus, perpetuus, συνεχής: ab ἐνδέχομαι. ἐνδελεχῆ καὶ βαρὺν πόλεμον ἐξέκλεισε, aſsiduum & graue bellũ excluſit, Plut. in Pericle.

Ἐνδελεχίζω, μ. ίσω, ſum aſsiduꝰ. Capitur etiam Actiuè, cap. 30. Eccleſiaſtici, ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχίζει μάστιγας αὐτῷ, qui diligit filium, aſsiduat illi flagella.

Ἐνδελεχισμὸς, οῦ, ὁ, continua mobilitas, continuatio, qualis in anima cognoſcitur: aſſiduitas. ἐνθυμίαμα ἐνδελεχισμοῦ incenſum ſempiternum exponitur apud Danielẽ: à Hieronymo iuge ſacrificium.

Ἐνδελεχῶς, continuò, iugi vertigine, aſsiduè, iugiter, ſine intermiſſione. Ariſtot. de mundo, κόσμου κινουμένου ἐνδελεχῶς, &c. id eſt, συνεχῶς. ἐνδελεχῶς ῥέων, perpetuò fluens, iugiter.

Ἐνδέμω, obturo, ædificiis munio. Valla apud Herod. ἐνδείμας vertit, qui abſcidit. τὰς διασφαγὰς τῶν ὀρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς, anfractus mõtium abſcindens: vertendum arbitror, obturans & ædificiis quibuſdã ſeu muro muniẽs.

Ἔνδεμα, Dioſcoridi idem quod περίαπτον, geſtamen collo appenſum.

Ἐνδέξια, ἐνδεξίως, à dextra parte. Homer. Iliad. α, ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀρξάμενος.

Ἐνδεξιόομαι, μ. ώσομαι, dextra manu teneo. Euripid. ἐνδεξιούσθω βωμὸν, dextra teneat aram.

Ἐνδέομαι, μ. ἐνδεήσομαι, indigeo, egeo rei alicuius. Item Ἐνδέομαι, paſsiuum verbi ἐνδέω, id eſt, illigor, obligor.

Ἔνδεσμα, ατος, τὸ, vinculum.

Ἐνδεσμέω, ῶ, inuoluo, illigo, colligo, irretio.

Ἐνδεσμὸς, colligatio, contignatio, iũctura, faſciculus, vinculum: pro inuolucro & linteo, Dioſcorid. lib. 7, capite 97. In Prouerb. Salom. ἐνδεσμὸς ἀργυρίου, ſacculus pecuniæ.

Ἐνδευχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis, ἐμφερὴς, ὅμοιος.

Ἐνδέχεται, imperſonaliter, licet, fieri poteſt, facultatis eſt noſtræ, & probabile eſt, vſu venit. Xenoph. ἐνδέχεται συμφέροντα σφάλλειν αὖθις μὴ συμφέρειν. Iſocrat. τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, id eſt, licet & conceſſum eſt. ὡς ἂν ἐνδέχεται μάλιστα, κρύπτοντες ἑαυτοὺς, quàm maximè fieri poteſt, ſeipſos occulentes, Plutarch. in Solone. Lucæ cap. 13, οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι, fieri non poteſt vt Propheta pereat: quaſi dicat, ipſa rerum natura non fert. ἐνδέχεται ζῆν, datur viuendi facultas, Ariſtot. 1. de Animal. fit, vſu venit, fieri poteſt vt viuat.

Ἐνδέχομαι, recipio, admitto, παραλαμβάνω, ἀκροάομαι, πείθομαι. ἐνδέχομαι τὴν αἰτίαν τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀναδέχομαι, recipio in me crimen, & culpam præſtare volo. Demoſth. πάντα δ' ἐνδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πεπραγμένα, omnino in ſe recepit, ſeſe reum omnium fecit. Ariſtot. Ethic. lib. 6, ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν, poſſunt aliter principia ſe habere. ἐνδέχομαι λόγον, ineo rationem. Herodot. ἐνδεχομένης ἑκάστοις τυχεῖν μετριότητος, eius mediocritatis quam vnuſquiſq; aſſequi poſſit. vide Ἐνδεχόμενος.

Ἐνδεχόμενος, η, ον, poſsibilis, cõtingens. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit. Antiphon, ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν, iis ſuppliciis affecerunt, quorum res ipſa facultatem eis dedit. Iungitur etiam cum Superlatiuo, Ariſtot. ἕνεκεν τῆς ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης, quàm fieri poteſt optimę, quàm humana natura capit optimę. κατὰ τὴν ἐνδεχομένην χρείαν, pro re nata, prout res feret. Budæus in Epiſt. τὰ ἐνδεχόμενα ξένια, iuſta hoſpitalia, id eſt, νομιζόμενα, vel γιγνόμενα, Bud. in Epiſt. ἐνδεχόμενος καιρὸς, primum quodque tempus, Idem. ἐνδεχομένου μὴ κρατεῖν τοῦ ἄῤῥενος, quum fieri poſsit ne aliquando ſemen maris ſuperet, Ariſtot. 4. de Generat. ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri poteſt, Thucydid. ἐνδεχόμενος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, his quæ adſunt, vti potens, Ariſtot. τῶν ἐνδεχομένων νόμοι ἄριστοι, legibus optimis quantum fieri poteſt. Quid autem τὸ ἐνδεχόμενον differt τοῦ δυνατοῦ, vide Plutar. περὶ εἱμαρμένης.

Ἐνδέω, μ. ήσω, implico, illigo: item deſum. Iliad. β, ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, id eſt, ἐνέπλεξε, noxa graui irretiuit & inuoluit. τὸ ἐνδέον, quod deeſt. ἐνδέον παίζομαι, periclitor. ἐνδέον κατὰ μικρότατον, admodum parum indigens. ἐνέδει τοῦ ἀριθμοῦ, deerat numero, Lucian. τὸ ἐνδεῆσαν, quod defuit, inopia. ἐνδεδεμένους μεγάλοις ὁμηρεύμασι, deuinctos magnis obſidibus, Plutarc. in Romulo. ἐνδέω εἰς νόμον, includo lege, Plato de Legib. ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις, iureiurando deuinctum eſſe.

Ἐνδεῶς, parum, tenuiter, minus. ἐνδεῶς γνῶναι, minorem notitiam habere, Thucyd. ἐνδεῶς ἔχω τῶν ἀνοχῶν, careo epulis, Gaza. ἐνδεέστερον, quod & ἐνδεεστέρως, inferius, minus. ἐνδεέστερον παρέχω, parcius præbeo. μὴ ἐνδεῶς, plenè, Plato de Legib. ἐνδεῶς πράττων, tenuiter agens, pauper. ἐνδεῶς ἔχω, indigeo, ἐλλείπομαι. Plutar. in Lycurgo, ἐνδεῶς ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, parum inſtructus ad iuſtitiam. ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος, minus quàm deceat. Plato, δεινοῖς ποιεῖν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι.

Ἔνδηλος, ὁ, manifeſtus, euidens, notus, inſignis, patens.

Ἐνδημέω, μ. ήσω, π. ηκα, pręſens ſum, domi ago, venio, moror. ἐνδημεῖν τῇ πόλει, agere in vrbe: opponitur ἀποδημέω.

Ἐνδημία, præſentia, παρουσία, Heſych.

Ἔνδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicus: vnde ἔνδημοι ἀρχαὶ, Tribuni plebis: & ἔνδημοι πράξεις, Ariſtot. id eſt, ciuiles adminiſtrationes. Item ἔνδημος, ciuis. Heſiod. δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσι, id eſt, τοῖς πολίταις. ἔνδημος ὁ νυμφίος, ſpõſus qui adeſt, Nazanz. ἔνδημοι ἀρχαὶ, οἱ ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες, Tribuni plebis, Thucydid.

Ἐνδιαβάλλω, criminor, Areth.

Ἐνδιάγω, dego, verſor.

Ἐνδιάζω, μ. άσω, π. ακα, ſum tranquillus, dormio in meridie, meridior: Neutr. Abſolut. ἐνδιάζοντα ἐκεῖ διὰ τὸ σκίας θρέμματα, greges quæ illuc ob frigora captanda coguntur: ſic Interpres Plutar. in Romulo.

Ἐνδιάθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, internus, ex animi ſententia prolatus, non fictus, Hermog. mente conceptus. πᾶς λόγος ἐν τῷ λαμβανόμενος, Heſych. Ἐνδιάθετος λόγος, Interpr. Aphthonii, index affectus. τὸ ἐνδιάθετον, animi habitus.

Ἐνδιαθέτως, id eſt, ἐμπαθῶς, ἐνδιακειμένως, animoſè, cũ affectu, ὁλοψύχως.

Ἐνδιαθρύπτειν, ludibrium & delicias facere, ἐμβλακεύειν τρυφᾷ.

Ἐνδιαιος, ου, ὁ, foramẽ in naui, per quod aqua emittitur.

Ἐνδιαιτάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, διατρίβω, inſum, inhabito, verſor, hoſpitor.

Ἐνδιαίτημα, ατος, τὸ, manſio, hoſpitium, ſtabulum, Baſil. πάντων τῶν ἐν φύσει καὶ ἐνθέῳ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα.

Ἐνδιαλλάττω, μ. ξω, immuto, Ariſtot. Bud. Comment.

Ἐνδιάσιμος, anceps, dubius.

Ἐνδιασπείρω, μ. ερῶ, diſsipo. ἐνδιασπαρεῖσαι διαφοραῖς, in contentiones diſsipata, Plutarch. in Numa.

Ἐνδιατάττω, μ. άξω, digero, ordino.

Ἐνδιατρίβω, verſor, tempus tero, & immoror circa aliquid, Dati. Ceb. Theb. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, iubet in iis aliquantiſper immorari. ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, vitas literis mandare, Plutarc. in Pericl. ἐνδιατρίψας περὶ τοὺς λόγους, Bud. in Epiſt. ἐνδιατρίβειν τὴν ὄψιν ἐν τοῖς καλοῖς, intueri pulchros. Xenoph. lib. 5. Pædiæ, ἐνδιέτριψε οὐκ ὀλίγον χρόνον, non exiguum triuit tempus, Thucydides.

Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Ἐνδιάω, ἐνδιαιτάομαι, meridior, μεσημβριάζω, inſideo, niteſco, affulgeo.

Ἐνδιδάσκω, doceo, erudio.

Ἐνδιδόω, μ. ώσω, π. ωκα, ἐνδίδωμι, conſentio, indulgeo, Ariſtophan. in Pluto. ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνδίδουν, meipſum improbis permittebam, indulgebam.

Ἐνδιδύσκω, induo.

Ἐνδίδωμι, μ. δώσω, π. κεχα, do tergum, remitto, cōcedo, inclino, mollifico, intus do, dedo. Accuſat. Hermog. ἐνδοῦναι τὰς ἀφορμὰς ἐνδοῦναι, voluptatis præbere occaſiones. Plut. in Camillo, ἐνέδοσ' ἀρχὰς δημαγωγίαν τοῖς πρὸς χάριν εἰθισμένοις ὁμιλεῖν, initia dabant & anſas ad popularem auram conciliandam his, qui ad gratiam loqui ſunt aſſueti. Idē in Pericle, ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς, dās occaſionem calumniæ inimicis. ἐνδιδοῦν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς, Ariſtop. ἐνδίδωμι πρόφασιν, cauſam præbeo, do occaſionem, Thucy. ἐνέδωκαν ἑαυτούς, ſeſe dediderūt, Demoſt. ἐνδίδωμι ὑποψίαν, affero ſuſpicionem, Plato de Legib. ἐνδίδωμι λαβήν, do anſam, Ariſtophan. ἐνδιδόντες θράσους ὑποστατικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς, audaciæ ac contumaciæ initia dantes, in Romulo. ἐνδιδοὺς πίστιν μετ' ἐλπίδος, ſpem ſalutis adiiciēs, Ibidem. ἐνδίδωμι τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα, id eſt, ἀμελῶ, Thucyd. ἐνδιδοῦσα σπασμόν, ſpaſmum ciens. αὐτοῖς ἐλπίδος οἰκτικῆς ἐνεδίδου δάκρυσι χρώμενος, ipſis ſpem clementiæ ſuis lachrymis afferebat, Plutarchus in Public. Euripid. ἐνδότω τίς μοι χεῖρας ἐρείσματι, mihi fulcientem porrigat aliquis manum. Idē, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῷ ἄλλο πικρόν, ne quid tibi moleſtiç afferrem. ἐνέδωκεν εἰς δεισιδαιμονίαν, ad deorum metum ac religionem eſt conuerſus, Plutarch. in Numa. ἐνδίδωμι, cedo, cū Datiuo. ἐνδιδόντων τοῖς ὀρύγμασι, καὶ καταδυομένων εἰς βάθος ἄγειν τὰ ἔργα, locis apud vrbem locū foſſis cedentibus & patientibus in profundum opera deduci. ἐνδιδόντος τοῦ ποταμοῦ, fluuio influente, in interiora fluente amne, Herodot. ἐνδίδωμι τῇ ἡδονῇ, voluptati ſum deditus. ἐνδίδοσθαι τῷ πάθει, apud Dioſcorid. lib. 7, cap. 4. exponitur, morbo corripi. ἐνδιδοὺς ἐν τῷ μαλάττεσθαι, dum mollitur digitis cedens ſeu cōſentiēs. ἐνδιδοὺς οὐδὲν πρὸς τὸ πάθος, dolore nihilo remiſſior factus. πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Lucian. aduerſus animi deiectionem in laboribus. ἐνδιδοὺς πρὸς ἡδονήν, voluptati ſuccumbens. Ariſtot. 2. magnorum Moral. Thucydid. εἰ ἐνδοῖεν μᾶλλον, ſi quid humilius ſentirent. ἐνέδωκαν οὐδέν, nihil animos demiſerunt, Thucyd. ἐὰν ἐνδῷ καιρός, ſi tempus dederit, Demoſth. ἐνδιδόναι τι μαλακόν, molliter & remiſſè agere. Ariſtoph. in Pluto, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν, nihil remittetis. μηδὲν αὐτῷ δότε, animos non remittetis, nihil molle admittetis, quaſi dicat, opus eſt viriliter agere.

Ἐνδικαιόω, μ. ώσω, iuſtifico.

Ἔνδικος, ὁ, ἡ, iuſtus. Sophocl. ὅπως ταῦτ' ἴσθ' ὡς ἔνδικα, pro ἐνδίκως καὶ δικαίως. ἔνδικος ἡμέρα, faſtus dies, ἡ δικάσιμος. ἔνδικος ὅρκος, iuramentū in litem. ἔνδικος κόλασις, Nazanzen. iudicialis punitio, Interpres, dignum ſupplicium vertit.

Ἐνδίκως, iure, merito, ritè, iuſtè, δικαίως.

Ἔνδινα, τά, quaſi ἔνδον τῆς ἰνὸς ὄντα, inteſt ina, quòd illinc ſint tormina ventris.

Ἔνδιον, diuerſorium, domicilium, ſedes, Nonn. μεταπύργια ἔνδια κώμης, id eſt, mœnia oppidi ſeu caſtelli. ἔνδιοι ἀτρεμίαι, in Epigram. id eſt, ſerenitas. ἔνδιον εἰδώλων, locus in quo meridionantur, id eſt, diuerſantur ſpectra, id eſt, ἔνδιος, domus, habitaculum, ἐς ἔνδιον, ἤ. μέχρι μεσημβρίας. Apollon.

Ἔνδιος, ὁ, ὁ, humidus, meridianus.

Ἐνδίφρος, ὁ, ὁ, conſeſſor.

Ἐνδογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, intus genitus, domi natus.

Ἔνδοθεν, intus, ἔνδοθεν, ex loco interiori, domo: aliquando domi. Dicitur & ἔνδοθε. ἔνδοθεν στέγης, pro ἐκ τῆς στέγης, ex tecto, dixit Soph. in Aiace. τὰ ἔνδοθεν, res vrbanæ, Thucy.

Ἔνδοθι, intus, domi, interius. ἔνδοθεν. Genit. interdū iungitur, pro intra in. οἱ ἔνδοθι, domeſtici, qui ſunt intus, Ariſtophan in Pluto.

Ἐνδοῖ, pro ἔνδον, intus.

Ἐνδοιάζω, μ. άσω, π. κεχα, dubito. Cebes Thebanus, οὐκ ἀπρεπὲς ᾤετο εἶναι τὴν ἰκεσίαν, ἀλλ' ἐνεδοίαζε, ſed animi pendebat: vnde ἐνδοιαστής, cunctatus, dubius. ἐνδοιασθῆναι λόγῳ, oratione agitare, ſic Valla: conſiderare, in dubium venire, Thucyd.

Ἐνδοιάσιμος, dubius, anceps, incertus.

Ἐνδοιασμός, οῦ, ὁ, dubitatio.

Ἐνδοίαστος, ἡ, idem quod ἐνδοιάσιμος.

Ἐνδοιάστως, ambigendo, dubiè. οὐδὲν ἐνδοιάστως, nihil ambigendo, βεβαίως.

Ἔνδομα, ατος, τό, indulgentia.

Ἐνδόμησις, ſtructura.

Ἐνδόμυχος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, inteſtinus, intus latens, internus, ἀπόκρυφος, abditus, κάτωικος.

Ἐνδομυχῶ, intus lateo, penitus inſideo, οἰκουρῶ: vnde ἐνδομυχοῦν κακόν, cæcum malum, Bud. Comment.

Ἔνδον, intus, domi. vide Ἔσω. Xenoph. ἔνδον ἐμὲ διὰ ψύχος ἔνδον. τὰ ἔνδον, interna. ἔνδον δεῖ, Ariſtoph. ἔνδον, pro intra ædes dixit, Xenoph. Plutarc. ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτόν, intus ſe occultans. οἱ ἔνδον, inteſtini, domeſtici.

Ἐνδοξολογεῖν, gloriam aucupari, Laert. in Diogene vocat ῥυπογράφους ἐνδοξολογοῦντας, gloriam in ſermone aucupātes.

Ἔνδοξος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, εὔδοξος, δοξαστός, opinabilis, clarus, ſplendidus, nobilis. ἐνδόξως παρὰ τῶν ἀποθανόντων ἐποίησε, defunctis honorificentiſsimè funus curauit faciendum, Plut. in Pericle. Philoponus dicit argumenta dialectica ἔνδοξα καὶ πιθανά. ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά, Xenop. τὸ ἔνδοξον, gloria, fama, honeſtum, dignitas.

Ἐνδόξως, honorificentiſſimé. ἐνδοξότατα, glorioſiſſimé.

Ἔνδοσθα, τά, inteſtina, viſcera, intima.

Ἐνδόσιμον, ου, τό, anſa. τὸ ἀρχῆς καὶ κινήσεως αἴτιον. Eſt (inquit Bud. Comment) auſpicatus rythmi, vel melodiæ, & præſcriptum quod datur ab ipſo chorodidaſcalo, cui accinere chorum oportebat: quo edito, quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideò factum, vt pro inuitamento & occaſione data poneretur. Ariſtoteles de mundo, κατὰ γὰρ τὸ ἄνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖσθαι μὲν τὰ ἄστρα, id eſt, ſydera mouentē ad eos numeros quos deus ſurſum quaſi auſpicando præcinendóque modulatur, quem κορυφαῖον, mundi quaſi præſultorem & chori magiſtrum appellare poſſis.

Ἐνδόσιμος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, gratuitus. Ariſtoph. τὸ ἐνδόσιμον τελεκοῦ, quæ de gratia conceditur. τὸ ἐνδόσιμον, incitamentum. Ariſtot. lib. 8. Polit. ὥσπερ ἐνδόσιμον ἦν ταῖς λόγοις, &c. velut prouocatio & incitamentum exordiúmque eorum quæ dicere quis poteſt.

Ἔνδοσις, εως, ἡ, remiſſio, indulgentia, obſequium: interdum idem quod ἐνδόσιμον. Ariſtot de mundi motu, ἡ δὲ φύσις ὑπὸ τῆς ἁπλῆς κινήσεως τοῦ πρώτου τὴν δύναμιν εἰς τὰ πορρωτέρω, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. κινηθὲν γὰρ ἕτερον ὑφ' ἑτέρου, καὶ αὐτὸ πάλιν ἐκίνησεν ἄλλο σὺν κόσμῳ, δρώντων μὲν πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. ἡ τῆς αὐτῆς δὲ ὁδοῦ πᾶσιν οὔσης, ἀλλὰ διαφόρου καὶ ἑτεροίας: ἔστι δὲ οἷς καὶ ἐναντίας, καίτοι τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μιᾶς γενομένης, id eſt, tametſi primus ille velut ad concentum & æquabilitatem auſpicatus natura ſit comparatus ad vnum motum. ἔνδοσις, inclinatio. Ariſtot. de mundo, ἐν τοῖς ψαλισι οἱ μέσοι λίθοι κείμενοι κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα, τῆς ψαλίδος καὶ ἀκίνητον, vbi Budæus, In operibus fornicatis lapides in medio collocati, qua parte ſcilicet vtroque verſus ſtructura arcuata pandatur, quaſique oneri cedit, in cohærentia continent.

Ἐνδότατος, ὁ, ὁ, intimus, penitiſsimus.

Ἐνδοτέρω, interius.

Ἐνδουπέω, ſonum edo. Odyſſ. ο, αὐτὰρ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα, inſonuit lapſa.

Ἐνδρομή, ῆς, ἡ, certamen eſt, de quo Plutarc. de Muſica. incurſus, inſultus.

Ἐνδρομίδες, αἱ, vincula.

Ἐνδρομίς, ίδος, ἡ, calciamenti genus, quo vtebantur curſores in certamine, & veſtis genus villoſæ & hirſutæ, cuius meminit Martial. Item vinculum.

Ἐνδρόμη, ἡ, genus ſaltationis.

Ἔνδροσος, ὁ, ὁ, roſcidus, aſperginoſus, rorulentus.

Ἔνδρυον, ὁ, temo, γόμφος, ἰσοβοεύς, mediū cor arboris. pro aratro, Heſiod. βοῶν ὅτε κεν τοι ἵκοιτο ἔνδρυον ἐλκόντων μεσάβῳ.

Ἐνδυασμός, dubitatio.

Ἐνδυκές, τό, quod multo labore iucundum efficitur, di

ligenis,tutum:à nomine δὺ,ϖεισπένοντος τοῦ κ.

Ἐνδυκέως,accuratè, ἐπιμελῶς, σπουδαίως, magnoperè,in primis. Homer. Iliad. ξ, ἵνα κέ μ' ἐνδυκέως ἐφίλει,qui magnopere me complecteretur.

Ἐνδύκιον,τὸ,gratum,tutum,fidele,ſimile.

Ἔνδυμα,ατος,τὸ, indumentum, veſtimentum, pallium. ἔνδυμα ἀφθαρσίας,dicitur baptiſma apud Nazanz.

Ἐνδυμάτια,τὰ, leges muſicæ ſunt Argis, ſiue Argolica celebritas,& ſaltatio.

Ἐνδυναμόω,confirmo. ἐνδυναμοῦμαι,conualeſco. ἐνδυναμώθησαν, validi facti ſunt.

Ἐνδυνέουσι,induunt, Herodot.

Ἐνδύνω,induo. Iliad. β, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα,id eſt, ἐνεδύσατο.

Ἔνδυο,celeriter, Menandro.

Ἐνδύομαι,ingredior. Plutarc. εἰς κιβώτιον ἐνδυόμενος. Et Ariſtot. de Animal. 1, εἰς τὸ τυχὸν ἐνδύεσθαι σῶμα. In quo ſignificatu cum Datiuo coniunxit Xenoph. Plato pro ſubire dixit cum Accuſat. Et ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν, pro induere ſe laqueis,vel retibus dixit Xenophon,de lepore loquens. Ariſtot. de mundo, ὁ δὲ θώρακα ἐνδύεται, loricam ille induit. Plato 2. de Republ. Paſsiuè, πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος,fingitur & induitur nota & effigies,id eſt,imprimitur.

Ἔνδυσις,ἡ,ingreſſus,veſtiarium,veſtitus,in Pandect. χορηγεῖν τὰ πρὸς τὴν τροφὴν καὶ πόμα καὶ ἔνδυσιν καὶ στρωμάτια.

Ἐνδυστυχέω,ῶ,incommoda affero. Plutarchus in Fabio, ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος, detrimentum re malè conſulta ciuitati inuehit.

Ἐνδύω, & Ἔνδυμι,μι,ύσω, induo. ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ,induerunt eum veſtimẽtis ſuis, Matth. Euang. cap. 27. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους,induti tunicis, Plutarch. in Numa. ἐνδύσας εἰς δέρμα,pelle includens, Dioſcorid. lib. 2, capite 60. ἐνδυώντες ἐσθῆτα,veſte amicti ἐνδυώντες τὰ ὅπλα,armis induti, Herodot. ἐνδὺς ὑπ' αὐτῷ,opertus eo. ἐνδὺς πορφυρίδα,purpuream veſtem indutus, Xenoph. Item ingredior, ſubeo. ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται, Plutar. in Solone, infunditur quiddam & inſeritur. In Publicola, ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης, naſi depreſsi ac demiſsi ſimitas. ἐνδὺς εἰς χαράδρας, Ariſtoph. id eſt,ſubiens & ingrediens.

Ἔνδυρος,crudus,intemperans.

Ἐνεαρίζω,in vere ago,ver illic tranſigo, Nazanz.

Ἐνεγγυῶμαι,idẽ quod ἐγγυῶμαι. ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον,ſpondeo pro amico. & ἐνεγγυᾶτο αὐτὸν, Iſęus. & ἐνεγγυῶσι ſępius reperitur: ſed nunquam in plurali legitur apud Demoſt. ἐγγυᾶτο,& ἐνεγγυᾶτο ſæpius apud Iſæum.

Ἐνεγγὺς,propé.

Ἐνεγκάμενος,qui tulit. Laſcaris, καὶ κλέος ἐκ πολέμων ἴσον ἐνεγκάμενοι. ἐνεγκάμενος τὰ νοθεῖα,ferens quæ nothis ſunt legitima, Budæus.

Ἐνεγκάτω,afferat, in Imperatiuo Aoriſti primi Actiui, ab ἤνεγκα: vnde Infinitiuus ἐνέγκασθαι, tuliſſe. ἐνέγκασθαι χάριν παρὰ πάντων, tuliſſe ſeu iniuiſſe gratiam omnium, Budæ⁹ in Epiſtolis.

Ἐνεγκὼν,qui tulit. ἐνεγκοῦσα, patria, πατρὶς ἢ ἡ μήτηρ, Bud. Comment. ἐνεγκὼν χαλεπῶς,grauiter ferens, Thucyd. ἐνεγκὼν τὴν μεταβολὴν, patiens mutationem. ἐνεγκεῖν πόλεμον, bellum ſuſtinere, Thucydid.

Ἔνεδρα,ας,ἡ, inſidiæ. ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς, quum eis poſuiſſet inſidias, Plutarc. in Romulo. Idem in Publicola, καθίσαντες ἐνέδρας τοῖς ἄγουσι τὰς παῖδας,quum puellas ducentibus inſidias locaſſent. ἐνέδρας τινὶ ποιοῦμαι,alicubi tendo inſidias.

Ἐνεδρεύω,μι,εύσω,π.ευκα,inſidior,locor in inſidiis. Accuſatiuo iungitur cap. 11. Euang. Lucæ, ἐνεδρεύοντες αὐτὸν,ei tendentes inſidias. Plutarch. in Fabio, ἐκείνοις ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, ei inſidias ſecus vrbem collocans. Cap. 27, Eccleſiaſt. ἐνεδρεύει θήραν,inſidiatur venationi. Xenop. τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται,potu captantur.

Ἔνεδρον,ου,τὸ, inſidiæ,in Actis Apoſt. cap. 23: & 14. Sapientiæ. Item lib. 3. Reg. cap. 21. τὰ ἔνεδρα παρ' ἐμοὶ ἐφόδευσε.

Ἐνεθεὶς,έντος,infuſus,dilutus:ab ἐνίημι. Dioſcor. lib. 2, cap. 81, ἐνεθὲν πτυέλῳ ἀσίτου,ieiuni hominis ſaliua dilutum. Idem, σὺν ἐλαίῳ ἑψηθὲν καὶ ἐνεθὲν, cum oleo decoctum & infuſum. ἐνεθεὶς μεθ' ὕδατος,aqua dilutus,aqua reſolutus, idem: Dioſcor. lib. 3, & lib. 5, ἐνεθὲν ὕδατι,aqua dilutum.

Ἐνεθίζω,aſſuefacio,conſueſco. ἐνεθισθεὶς ἀπολαύειν. ἐνεθισμένος,aſſuetus, Laert. Datiuo.

Ἐνεῖδον, vidi. Plato, ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρὸς σὲ,in me abs te vidiſti diſſociationem.

Ἔνεικα,attulit. Odyſſ. ξ, ἐνθεν ἐλχὸν δ' ἔνεικε.

Ἐνειλέω,μι,ήσω,π.ηκα,inuoluo,plico. Et paſsiuè ἐνειλοῦμαι,verſor,inuoluor. Plutarch. de cæde Cæſaris, διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν. Thucydid. ἐνειλυθεὶς λεόντι,pelle leonis inuolutus.

Ἐνείλημα,& Ἐνείλημμα,ατος,τὸ, volumen,inuolucrum.

Ἐνείλω,ἐνειλέω,inuoluo. ἐνείλοντες πηλὸν,cœnũ ſubigentes,id eſt, ἐμπλάκοντες.

Ἔνειμα,ατος,τὸ,infuſum. Dioſcor. lib. 2, cap. 147, εἰς ἐνείματα πρὸς δυσεντερικοὺς ἐντίθεται ἁρμόδιον, prodeſt eroſionibus inteſtinorum clyſtere infuſum.

Ἔνειμεν,adſiſtimus.

Ἔνειμι,inſum,ſum intus. Xenop. ὡς ἔνεστιν ἐν τῷ ἐμῷ δυνάμει τὸ ποιεῖν,&c. Ariſtoph. in Pluto, τῆς γραὸς ἐπὶ πολλαῖς ἔνεισαν αἱ χύτραι, ſuper vetulam inſunt ollæ. ἐνέσομαι ἐν τούτοις,inter hos ero. ἔνεσται χρόνος,opus erit tempore,tempus extrahetur,longum erit, Thucydid. ἔνεστί σοι λέγειν, datum eſt tibi dicere, Ariſtoph. ἐνῆσαν ἐν τῇ πόλει,in vrbe erant.

Ἔνεος,mitis.

Ἐνεπὴ,minæ.

Ἐνείργω,prohibeo:ab εἴργω. ἐνείργω ab εἴργω,id eſt,includo. Phalaris, ἐνείρξαι τῷ ταύρῳ,includere tauro.

Ἐνείρω,intibulo,traiicio, ἐμπείρω,inſero,innecto,apto. Dioſcorid. lib. 5, cap. 73, ἔνειρε εἰς λίνον ἡμιμναῖον,ſelibram lino traiicio.

Ἕνεκα,& ἕνεκεν,cauſa,propter. Genit. Xenop. δένδρα τινὰ φυτεύεται διερεπτώσιν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν,fructus cauſa. ἕνεκα etiam per & à ſignificat,ſeu quantum attinet ad. Xenoph. ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, id eſt,quantum ad illũ attinet,licebit nobis omnia è re mea conſtituere. Ariſtophanes, ἕνεκεν ψυχῆς, quantum ad animum pertinet,quantum per animum licebit. ἐμοῦ γε ἕνεκα ἐξέσται σοι, per me tibi licebit. Budæus in Epiſtol. ἐμοῦ γε ἕνεκα νόσει ὅλον τὸν βίον,tu ſi vis,per me quidem,ætatem ęgrota,id eſt,non te moror quominus ægrotes. AEſchines, ὃν ἔδει λόγον αὖ πολλῶν ἕνεκα ζῆν. ἕνεκα τῶν θηρίων,ne beſtiæ ſubeant, Ariſtot. 9. Animal. ἐκείνου ἕνεκα ἐξέσται ἡμῖν, per illum nobis licebit, Xenoph. 3. Pædiæ. παντὸς ἕνεκα,per omnia, ab omnibus, Demoſth. ὡς τοῦδ' ἕνεκα οὐ σφαγήσεται,hanc quidem quod ad rem attinet,non mactabitur, Euripid. τὸ οὗ ἕνεκα, id cuius gratia, cuius cauſa: finem ſignificat, hoc eſt, actum. Aliquando ſubauditur, vt τῆς ἀρετῆς, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. Sed εἵνεκα,εἵνεκεν,καὶ οὕνεκα, apud poetas in vſu ſunt, Bud. Comment.

Ἔνεμα,ατος,τὸ,immiſsio,iniectio. Dioſcor. στραγγουρίας παύει ἐν ἐνέμασι,vrinæ ſtillicidium ſedat iniectione.

Ἐνέκραγον,inclamaui. Ariſtop. in Pluto, τοσουτονὶ ἐνέκραγες ἡμῖν, tantùm nobis inclamaſti.

Ἐνεπόρπησε,alligauit,fibula annexuit.

Ἐνέκρουσαν,offenderunt, Datiuo.

Ἐνεκτέον,referendum eſt:à φέρω.

Ἐνελὸς,hinnulus.

Ἔνεμα, clyſter, AEginetæ: ab ἐνίημι, vt ἔνθεμα,id quod immittitur: vt ἔγκλυσμα,id eſt,quod infunditur per inferna in aluum. Id etiam τὸ ἐνιέμενον dicitur. Celſus & Plini⁹ infuſum vocant.

Ἐνεμέω,ῶ,euomo.

Ἐνεμήθην,tributus ſum:à νέμω.

Ἐνεμφύομαι,innaſcor,ingenitus ſum, Datiuo.

Ἐνενήκοντα,nonaginta, Iliad. β, pro ἐννενήκοντα.

Ἐνενηκονταετὴς,ὁ,nonagenarius.

Ἐνενηκοστὸς,nonageſimus.

Ἐνένιπε,increpuit,reprehẽdit,dixit,poeticum:dicitur & ἠνίπαπε.

Ἐνενώντο,apud Herodot. id eſt,διενοήθησαν. ἐνενώντο τοιαῦτα ποιέειν, ad idem agendum animati erant: & alio loco, ἐνένωντο στρατεύειν. legitur item ἐνενώεον.

Ἐνεξουσιάζομαι,mihi poteſtatem aſſumo.

Ἐνεὸς,mutus, ſurdus, ſtultus. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, ſurdi fiunt, Ariſtot. in Problem.

Ἐνεότης,ητος,ἡ,mutitas, Gaza ex Ariſtot.

Ἐνεπίδημος, Athenæus.

Ἐνεπικύπτω,incumbo. ἐνεπικύπτω τοῖς λόγοις,do operam literis, Bud. in Epiſt.

Ἐνεπιορκεῖν,peierare, AEſchines de Minerua, id eſt, ἐν αὐτῇ ἐπιορκεῖν.

Ἐνεπισκήπτεσθαι, dicebantur creditores, qui publicatis bonis cuiuſpiam, experiebantur contra populum, vt hodie contra fiſcum, actione pignoratitia in pignora incũbentes, Bud. Comment.

Ἐνέπω,poeticè,& ἐννέπω,dico,narro. Homer. ἔννεπε μοῦσα, id eſt, λέγε, dic muſa.

Ἔνερα,exuuiæ,ſpolia.

Ἐνεργάζομαι,operor, induco, efficio. Xenoph. γλῶττα τούτων γενομένη ἐνηργάσθη, facta eſt. Plutar. in Numa, ἐνεργάζεσθαι ταύτην διάθεσιν τοῖς ὑπηκόοις, hunc affectum ſubditis inierit. ἐνεργάζεται τοῖς ἄλλοις ἐπιθυμίας τοῦ ἄρχεσθαι, cupidos reddit eos, vt à ſe regi velint, Idem in Lycurgo.

Ἐνέργεια,ας,ἡ, actus, actio, efficacia, ἰσχὺς, vis agens, perfunctio muneris, opera, vis occulta. differt τῆς δυνάμεως, vt docet Ariſtot. in octauo Metaphyſic. Chryſoſtom. ἀμήχανον ἄνθρωπον δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν, ἀλλ' ἢ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος, non poteſt homo ferre cũ Deo colloquium, niſi adſit vis & actus ſancti Spiritus. Nazanzen. ἐνεργείᾳ μὲν τοῦ γεννήματος γέγονε ταῦτα, facta ſunt hæc, opera & facultate geniti. Gaza lib.4. Grammat. ἐνέργεια μείζων, vt τιμῶ σωκράτην: ἐλάσσων, vt λέγω τὰ δέοντα. κατ' ἐνέργειαν, actu. Figura item eſt, vel potius ornamentum orationis.

Ἐνεργέω,μ.ήσω,π.κα, ago, operor, efficio: vnde τὸ ἐνεργούμενον, opus. Ariſtot. de mũdo, ἀλλὰ δ' ἄλλοις ἐνεργούμενα, &c. alia ab aliis facta. Alexand. Aphrod. in Problem. ἐνεργεῖν actu eſſe vertit Argyrop. ex Ariſtot. καὶ γὰρ ὄντα δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ, nõ ſemper actu eſt. οὐκ ἐνεργοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν, quod cupiunt non agunt. ἐνεργουμένη δέησις, efficax deprecatio, in Epiſt. diui Iacobi. ἐνεργεῖν τὴν ὑποταγὴν, ſubiectos facere, ſubiectionem moliri, Nazanz. Idem, ἐνεργηθήσεται, οὐκ ἐνεργήσει, agetur, non aget. Idem, οἶδεν ὁ τῶν προφητῶν θεὸς, καὶ οἱ τὰ τοιαῦτα ἐνεργούμενοι, nouit ipſe Prophetarum Deus, & ſi qui eo diuini numinis afflatu prouehuntur. ἐνεργεῖ τὴν ἐπιστήμην, ſcientiam exercet, Ariſtot. lib.2. Magnorum moral. exercetur ſcientia. ἐνεργεῖ τῷ πνεύματι, ſpirare poteſt, Ariſtot. libro 2. Animal. ἐνεργεῖν ἐπὶ τὸν κόλπον, ad curandum ſinum facere, Galen. ἐνεργεῖν, miracula facere, Chryſoſt. in Epiſt. 2. ad Corinth.

Ἐνέργημα,τὸ, effectus, vis & efficacia. accipitur & pro vexatione dęmonũ, vel pro afflatione numinis Spiritus in bonam partem, Areth. in Apocalypſi, cap.3.

Ἐνεργὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, cultus, efficax, operoſus, adiutor, valẽs, validus, potens. ἐνεργεστέρα χώρα, regio cultior, Plutarch.

Ἐνεργητικὸς,ῆ,ὸν, actiuus, efficax.

Ἐνεργὶς,ἡ εἰς γλῶτταν τοῖς κάθετος τῆς χειρός.

Ἐνεργμὸς, ſiue Ἔνερξις, pulſus citharæ, aut clauus in medio citharæ, vnde chorda alligatur.

Ἐνεργοβατέω,ῶ, mutor in, cedo in, Lucian.

Ἐνεργολαβέω,ῶ, in aliqua re quæſtum facio, ἔν τινι ἐργολαβῶ, μισθοφορῶ.

Ἐνεργὸς,ῦ,ὁ καὶ ἡ, laboratus, ſtrenuus, efficax. Xenop. ζῶα εὐφορώτατα καὶ ἐνεργά. ἐνεργότατος τεχνίτης, laborioſiſsimus artifex, Plutarchus in Pericle. ἐνεργὸς κάλλει, ornatiſsimus. ἐνεργὸς γῆ, terra quæ colitur, Xenoph. ἐνεργὸν γίνεσθαι, coli. ἐνεργὸς ὢν, ſuo munere fungens, Plato de Legib. ἐνεργὰ χρήματα, quæſtuoſæ fœnuſque penſitantes pecuniæ. Latinè dicitur pecunia fœnore occupata. Contrarium autem ſunt, ἀργὰ χρήματα, Bud Comment.

Ἐνεργούμενοι, obſeſſi à dæmonibus. vide Χειμάζομαι.

Ἐνερείδω, inhęreo, impingo. vnde ἐνερεικότα στομάχῳ, &c. quæ hærent ſtomacho, Dioſcor. lib.13, cap.26. ἐνερείσατο γαίῃ, per terram ſtratus eſt, Apollon.

Ἐνερεύγω,μ.ξω, pro ἐνερεύγομαι, eructo, irructo, Plaut. in Pſeud. vnde in Aoriſt. 2. ἐνήρυγον, Ariſtophan in veſp. πρὶν χάλκιον ἀρτίως ἐνήρυγε.

Ἐνερευθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ruber, rubicundus, ruffus, candor rubore tinctus, Strabo.

Ἔνερθε, infrà, intrà, inferius.

Ἔνερος, inferus, mortuus, quaſi ἐν ἔρᾳ, id eſt, in terra poſitus. Heſiod. τρέε δ' ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων.

Ἐνερόχρωτες, habentes colorem qualem mortui obtinent, colore lurido præditi.

Ἐνέφρυξα, inalſi, infrixi, Ariſtoph. in Pluto.

Ἐνερρωγὸς στόμα, os reſciſſum.

Ἔνερσις, coaptatio, συμπλοκὴ, ſeries, cincinnus, religatio: ab ἐνείρω.

Ἐνέρτερος, inferior, demiſsior.

Ἐνεσία,ας,ἡ, iuſſus, immiſsio, conſilium, voluntas.

Ἐνεσκιρῶσθαι, incruſtari, ſordidari.

Ἐνέσθαι. vide Ἕνημι.

Ἐνέσταχται, inſtillatum eſt, Odyſſ. β: ab ἐνστάζω.

Ἐνέστη, obſiſtebat.

Ἐνέστηκε πόλεμος, commiſſum eſt bellum, Demoſth. & Iſocrat. Et ἐνεστηκότα πόλεμον dicunt, pro nondum finito, & adhuc vigente, durantéque. ἐνεστηκυῖα δίκη, lis conteſtata, Bud. Comment.

Ἔνεστιν, ἔξεστιν, eſt, licet, ineſt. Ariſtophan. ἔνεστί σοι λέγειν, datum eſt tibi dicere. inuenitur etiam perſonale. Xenop. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ τὸ ποιεῖν, &c. non eſt ſitum in mea arte. Ariſtoph. in Pluto, ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ, farinæ non inſunt in ſacco.

Ἐνέστιος,ου,ὁ καὶ ἡ, domeſticus.

Ἐνεστὼς,ῶτος, præſens, inſtans, Gener. maſcul. & Neutr.

Ἐνέτη,ης,ἡ, fibula: ab immittendo.

Ἐνετία,ας,ἡ, Venetia. καὶ Ἐνετὸς,ῦ,ὁ, Venetus.

Ἐνεὺ, acclamatio quædam.

Ἐνευδαιμονέω, felix viuo, felíxque morior.

Ἐνεύδιος, tranquillus, Apollon. 2, quietus.

Ἐνευδοκιμέω, εὐδοκιμῶ ἔν τινι πράγματι, inclareſco aliqua in re, laudem mihi vendico. alicubi apud Lucian. pro laudibus proſequor.

Ἐνεύδω, indormio.

Ἐνευθηνέομαι, abundo. ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, affluere plantis, Ariſtoph. Interpres.

Ἐνευλογέω,ῶ, benedico.

Ἐνεύναιος, & Ἔνευνος, in lecto poſitus. ἐνεύναιον δέρμα, id eſt, ἐγκοίτιον, pellis quæ ſternitur in cubili, Homer. Ody. ξ.

Ἐνευσχημονέω,ῶ, decenter me gero.

Ἐνευτυχῶ, in re quapiam feliciter ago & viuo.

Ἐνευωχεῖσθαι, conuiuari, conuiuiis indulgere.

Ἐνέφηνε, oſtendit.

Ἐνεχθῆναι, ἐνεχθεῖσα, ἐνεχθῶ, &c: ab ἠνέχθην Aoriſto priore Paſsiuo verbi φέρω, id eſt, fero, aufero. ἐνεχθῆναί μοι, τὴν λευκὴν, album ſuffragium me auferre, id eſt, ſi mihi contingat auferre ſuffragiũ. Lucian. ἐνεχθείη ἄνω, ſurſũ feratur.

Ἐνέχομαι, μ.ξομαι, reus vel obnoxius fio, obſtringor, vincior, ἐνέχεσθαι, implicor, illaqueor, inhæreo, teneor: vnde ἐνεχόμενος τοῖς μιάσμασι, qui piaculũ admiſit in Deũ, ἀλιτήριος, ἀνόσιος. Et ἐνεχόμενος τῇ ἀρᾷ, diris increpationibus deuotus, deteſtãdus. ἐνέχεσθαι κλοπῇ, alligari furti, obſtringi, Bud. in Epiſt. ἐνείχετο νοθείᾳ διὰ τὴν μητέρα, non legitimus erat ob matrem, Plut. in Themiſt. ἐνεχόμενος ταῖς πενήτων ἀνάγκαις, pauperum obnoxius neceſſitati. ἐνέχομαι ἐν θαύματι, admiratio me ſubit, admiror. ἀπορίῃσι ἐνείχετο, inops erat concilii, Herodot. ἐνέχομαι τῇ πάγῃ, laqueo irre

tior, Idem Herodot. ἐνέχομαι τῇ ἀνάγκῃ, in neceſſitatẽ ſum redactus, Lucia. ἐνέχομαι ὀνείδει, opprobrio ſubiicior, premor, Plato de Legib. ἐνέχεται ἐν νόμοις, legibus reus eſt, Idem ibidem.

Ἐνεχύμπτιτο, ſcreabat, Lucian. in Gallo.

Ἐνεχυράζομαι, mea pignora capiuntur: & Actiuè, pignora capio. Ariſtop. νεφ. χ' ἄπειροι τόκων ἐνεχυράσεσθαί φασιν, & alii vſuræ nomine ſe pignora minãtur ablaturos. Ibidem, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, res meæ pignori accipiũtur.

Ἐνεχυράζω, pignora capio. Deuter. ca. 24. οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, non accipies loco pignoris molam. Ibidem, ἐνεχυράσαι τὸ ἐνέχυρον, auferre pignus. Ibidem, οὐκ ἐνεχυράσεις ἱμάτιον χήρας, non auferes loco pignoris, viduæ veſtimentum. Ezech. cap. 20. ἐνεχυρασμὸν ἐνεχύρασε, pignus retinuit. Iob cap. 22, ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, abſtuliſti pignus fratrũ. Ibidem, βοῦν ἠνεχύρασαν, bouem pro pignore abſtulerunt.

Ἐνεχύρασμα, ατος, τὸ, oppignoratio. ἐνεχύρασμα ἀποδῷ, pignus reddiderit, Ezechiel. cap. 33.

Ἐνεχυριάζω, μ. άσω, π. ακα, alieno, ἐνεχυράζω, pigneror, pignori afficio, pignori accipio.

Ἐνεχυριασμὸς, οῦ, ὁ, redemptio pro vita propria vel pignore.

Ἐνέχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo. Lucia. de luctu, πολλάκις δὲ καὶ δουλείων χρημάτων ἀνδρὶ αἰγυπτίῳ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος, i. pignori oppoſit⁹. Ariſtoph. in Pluto, τοῖον γὰρ ὁ θύσας, ποίαν ἀσπίδ' ἐνέχυρον τέθεικεν, id eſt, pignorat, pignori dat, pignori afficit, pignori opponit, alienat. τὰ ἐνέχυρα λαμβάνειν, pignora capere, Bud. in Pandect. ἐνέχυρον τὴν νεκυῖαν τοῦ πατρὸς ὑποθεὶς, patris cadauer pignori tradens, Herodot. Plato de Legib. κείσθω ταῦτα ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας, ſanciantur, ſed ea cõditione vt ſolui à reliquo diſciplinę ciuilis ordine poſſint, ſic Ficinus. ἐνέχυρα τίθημι ταῦτα, pignori oppono, Ariſtophan.

Ἐνέχω, inſiſto, adduco, inſidior, ſimul ligo, tenax ſum iniuriarum, miſceo, infundo. ἐνεῖχεν αὐτῷ, inſidiabatur ei, cap. 6. Euang. Marci.

Ἐνζδυγόω, μ. ώσω, π. ωκα, iungo, necto.

Ἔνη, Atticè, triceſimus dies menſis. Dicitur etiam νέα, Bud. Comment. Heſiod. μήτ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔνηφι, id eſt, τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς. τὴν τριακάδα, vt exponit interpres Ariſtop. eam diem vocant ἕνην καὶ νέαν, veterem & creſcentem lunam ſeu nouam, id eſt, interlunium ſeu intermeſtrem lunam, quod eſt confinium deficientis lunæ & renaſcentis, id eſt, veteris & nouæ. Nonnulli ἕνην καὶ νέαν accipiunt pro calendis, qui dies dicitur etiam νουμηνία. ἕνη aſpiratur apud Ariſtoph: Alii ſcribunt cum tenui ſpiritu ἐνολικῶς, ſed geminato ν, vt ait Moſcopulus. ἔνην Heſiod. vocat, τὴν νουμηνίας, id eſt, περὶ τὴν τοῦ μηνὸς. ἀπὸ τῆς ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη, &c. Ab Ariſtoph. νεφ. vltimus dies menſis, id eſt, trigeſimus dicitur. ἔνη καὶ νέα. διὰ τοῦ μετ' ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα, id eſt, βιαιαί, quaſi dicas, vetus & noua deſinit, & luna vetus & noua incipit reparari.

Ἐνῇ, in Subiunctiuo, inſit. Plato 1. de Repub. τοῦτο ἄρχων ἀδικίας, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ, vbicunque fuerit.

*Ἐνηβητήρια, τὰ, res iuueniles: dicuntur loca vbi iuuenes erudiuntur: ἐφηβηρὶς enim & ἠβηταὶ, ſunt puberes. Item cœnacula ἐνδιαιτητήρια: nam Athæn. libro 10. ἐνηβητήρια vocata dicit τὰ συμπόσια. Herodoto in Euterpe, ἐνηβητήρια loca ſunt amœna & apta fruendis voluptatibus. Plutarch. autem in Pomp. ſemel atque iterum poſuit ἐνηβητήριον nomen, quaſi in ſignificatione villarum, quę tamen illi ſunt alibi ἐπαύλεις.

Ἐνήδονον, voluptuarium, delicatum.

Ἐνηδύνω, oblecto, voluptate afficio.

Ἐνηδυπαθεῖν, ſe oblectare. Chryſoſtom. τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν, in rebus pręſentib⁹ libẽter acquieſcere.

Ἐνήεια, ας, ἡ, manſuetudo.

Ἐνῆεν, inerat. Iliad. α. θυμὸν ἐνῆεν, pro ἐνῆν.

Ἐνηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prudens, mitis, πρᾶος, ἀγαθός. Apoll. 2.

ἐνηέος ἀνδρὸς, &c. Heſiod. μνησάμενος φιλότητος ἐνηέος, memor amicitiæ placidæ: à verbo ἥδω.

Ἐνηθάμενος, moratus, inceſſens.

Ἐνῆκα, inſerui.

Ἐνήλατα, τὰ, claui rotam in axe continentes. ἐνήλατα ξύλων Euripid, id eſt, axium partes exteriores. ἐνήλατα κλιμάκων, gradus ſcalarum, Idem Euripid.

Ἐνήλικος, ου, ὁ, puber, adultus, pubeſcens. Plutar. in Pericle, ἐνηλίκοις παισὶ, adultis pueris.

Ἐνηλλαγμένως, viciſſim, ordine commutato, cõtrá. Nazazenus, πολλὰ τῶν χρονικῶν λεγομένων ἐνηλλαγμένως προφέρει, multa quæ temporaliter dicuntur, permutatis temporibus enunciantur, id eſt, permutatione temporum.

Ἐνήλλακτος, ου, ὁ, conciliatus.

Ἐνηλύσιος, attonitus, fulmine ictus.

Ἐνῆμαι, inſideo.

Ἐνῆμαρ, nouem dies.

Ἐνημμένος, ου, ὁ, indut⁹: ab ἐνάπτομαι, vt ἐνημμένος διφθέραν, Ariſtoph. & Lucian. Item accenſus, ardens. Ariſtoph. ὁ φέγγα γοῦν ἐνημμένη, Bud. Comment.

Ἐνήνεον, accumulabant.

Ἐνήνοθα, florui, per metatheſin, ab ἀνθέω.

Ἐνήνοχα, tuli: medium Perfect. Atticum, à φέρω.

Ἐνήρης, εος, ἡ, nauis inſtructa, & parata in aqua, Plutar. in Anton. de qua Bayſ. de re nauali.

Ἐνήρυγον, pro ἠρξάμην. vide ἐνηρύγω.

Ἐνηχήματα, contumeliæ.

Ἐνήτριος χιτὼν, veſtis ſubtilis.

Ἔνηφι, εἰς τρίτην, in perendium, in nouilunium. Heſiod. μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφιν.

Ἐνηχέω, inſono, Datiuo iungitur. Chryſoſt. ἐνηχεῖν ταῖς ἀκοαῖς, auribus inſonare. Item Accuſat. Chryſ. 1. Corinth. 12, καὶ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν, inculcamus auribus, docemus.

Ἐνηχος, ὁ καὶ ἡ, inſonans, Datiuo, ἔνηχα ὄργανα, ſonora.

Ἐνήχυτος ὄρπηξ, comoſus ramus.

Ἔνθα, vbi, illuc, tunc, τότε, quando, Iliad. α. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, &c. C. d eſt, tum. Item hîc. Odyſſ. ξ. ἔνθα δ' ἔτ' αἰπόλια, &c. Item illic, Idem ibidẽ, ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε, illic periit, ἐκεῖ, ſeu αὐτόθι. ἔνθα & αὐτόθι, in eadem ſentẽtia, ἐκ τοῦ παραλλήλου. Odyſſ. ξ. ἔνθα μὲν ἐπέστης μόνον αὐτόθι, id eſt, illic ſeu ibi. ἔνθα cum motu, id eſt, huc, Homer. Iliad. β. αἱ μέν τ' ἔνθα ἄλις ποτῶνται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc volant. ἔνθα geminatum, in loco priori, vbi & quum ſignificat: in ſecundo tunc. Heſiod. ἔνθα κε γυμνωθέντα σκαιὸς ὑπὸ δαιδαλέοιο ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὔταμεν ὀξέϊ χαλκῷ, vbi cũnudatum videris, ibi etiam percutias. ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. Iliad. β. ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, alibi quidẽ, alibi veró. Pl. de Leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, hoc vel illo modo cõmutata. ἔνθα τε, pro ἔνθα, vbi, in quo loco, Hom. Ili. β. καὶ δύσιν ἔνθα τε μῆνιν ἀγρόμενοι, &c.

Ἐνθάδε, hîc, huc. Odyſſ. ξ. ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, hîc. Odyſſ. ο. ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio, Plato Epiſt. 4. τὰ δ' ἐνθάδε ὡς ἐμπλησίως ἔχει, καθάπερ καὶ ὑμῶν παρόντων, rerum ſtatus hîc perinde ſe habet, atque ſe habebat dum præſentes eſſetis. ἐνθάδ' αὐτοῦ, hîc ibidem, Ariſtoph.

Ἐνθαδί, hîc, huc. Ariſtoph. ἦλθε μεθ' ἡμῶν ἐνθαδί, huc venit nobiſcum.

Ἐνθακέω, inſideo.

Ἐνθαλάμια, τὰ, placentæ è papauere, & ſeſamo.

Ἐνθαλύξαι, valdè percutiens.

Ἐνθάπερ, vbi.

Ἐνθάπτω, μ. άψω, π. αφα, ſepelio.

Ἐνθαρρεῖν, confidere. Andocyl. ὥστε οὐδὲν τι καὶ πόρρω μάλα μὴ ἐπιθείναι μοι ἐνθαρρεῖν ἐνθάδε πολιτεύειν.

Ἐνθεάζω, numine afflor: vnde ἐνθεάζοντες dicuntur vates, diuinaculi, quaſi deo pleni.

Ἐνθεαστικὸς, ἡ, ὸν, numine afflatus. ἐνθουσιαστικὸς, fanaticus, Plato lib. 3. de Legib.

Ἔνθεμα, dicitur quod ſitum eſt & inſertum: vt ſurculus in ramo. Item impoſitio.

Ἐνθέμιον,

Ἔνθιον, ου, τὸ, interior pars puppis.

Ἔνθεν, hinc, inde, ἐνθένδε, hinc, illinc. ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, in ſpinæ latus vtrunque, Ariſtot. ἔνθεν αὐτοῖς, Ariſtid. ἔνθεν δὲ ἀπὸ θεῶν ἐπιχειρεῖν διδάσκειν, Iſocrates. ἔνθεν δὲ, ex altera parte. ἐνθένδε, αὐτόθεν, ex hac ipſa regione.

Ἔνθεο, pro ἔνθου, ponas, ſeu ἐνέθου, impoſuiſti, Homer. μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, in æquali nobis honore ne ponas patres noſtros.

Ἔνθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuinus, numine afflatus, Dei Spiritu inſtinctus, qui diuino ſpiraculo inſtillatur, Deo plenus. ἔνθεος βίος, vita diuina, Nazanz. ἔνθεος κάλαμος, de ſcriptorio calamo, in Epigramm.

Ἐνθερίζω, per æſtatem moror.

Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, calidus, tepens.

Ἔνθεσις, εως, ἡ, interpoſitio. Item ἡ τροφὴ Atticis. Significat etiam fruſtum in os inditum, id eſt, ψωμὸν & μάσημα, quod pueris à nutricibus datur, i. manſum, vt Cicero vocat: & quaſi turundam Lucian. Bud Com. Athen. διὰ τοῦτο καὶ τὴν Θετταλικὴν ἔνθεσιν εἶπεν, τὴν μεγάλην: de Theſſalis polyphagis loquens.

Ἔνθεσμος, ο, legitimus, νόμιμος. ἔκθεσμος veró, illicitus, Syneſius.

Ἐνθέσμως, legitimè, iure.

Ἐνθεῦτεν, pro ἐντεῦθεν, apud Herodot. i. dehinc, illinc, præterea, poſtmodum, deinceps: vt ἐνθαῦτα, pro ἐνταῦθα, apud eundem.

Ἐνθηλυπαθέω, μ. ήσω, π. ηκα, muliebri libidinè tabeſco.

Ἔνθηρος, ferinus. ἔνθηρος δρυμὸς, ſylua feris abundans, Euripid. ἔνθηρος νῆσος, inſula, in qua verſantur feræ.

Ἐνθλάω, ῶ, infringo.

Ἐνθλίβω, opprimo, infringo, adduco, exprimo.

Ἐνθνήσκω, immorior.

Ἐνθορεῖν, inſilire, impetum facere. Apollon. 2. Argon. ἔνθορε μέσσῳ, proſiluit in medium.

Ἔνθους, numine afflatus, ἔνθεος.

Ἐνθουσιάζω, μ. άσω, π. ακα, afflor numine, rapior, inſanio, furore concitor, diuino numine ducor, bacchor. Neutr. Plato in Apologia dicit, ποιητὰς ἐνθουσιάζειν.

Ἐνθουσιασμὸς, ου, ὁ, furor, i. afflatio numinis.

Ἐνθουσιαστικὸς, diuinus, animos rapiēs ſiue incitans. Plato in Epiſt. φιλοσοφίας θαυμαστῆς καὶ ἐνθουσιαστικῆς. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, ſapientia quæ numinis afflatu concipitur, Plutar. in Solone. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, Ariſtot. 8. Politicor. harmonia quæ corripit animos.

Ἐνθουσιάω, μ. ήσω, π. ηκα, ἐνθουσιάζω, inſanio, fanatico furore afficior. Ariſtot. de mundo, τοὺς μὲν ἐνθουσιᾶν ποιεῖ τοὺς ἐμπελάζοντας, i. homines propius accedentes diuino furore corripiunt.

Ἐνθουσικὸν, τὸ, enthuſicon, oleris genus.

Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inſtinctus, inſanus, furens.

Ἐνθρονίζω, ſede colloco. ἐνεθρονίσθη, cap. 2. lib. Eſter, ſedit in ſolio.

Ἐνθροπαλιζόμενος, referens pedem.

Ἔνθρυπτον, τὸ, intritum, placenta. Apollo etiam apud Athenienſes ἐνθρύπτης dictus eſt.

Ἐνθρύπτω, imminuo. Daniel. cap. vltimo, ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, intriuit panem in alueolo.

Ἐνθυμέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, animaduerto, intelligo, animo concipio. Depon. Accuſat. Xenoph. etiam cum Genitiuo vtitur lib. 1. ὅσα δὲ πάντες ἤδεσαν, θαυμαστόν, εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν, animo ea volutarint, animo conceperunt & viderunt. & lib. 2, καὶ δ' οὐκ ἄξιον ἐνθυμεῖσθαι τούτων, &c. Iſocrat. ὧν ἐνθυμούμενον χρὴ φέρειν τὸν νοῦν, &c. hæc reputantem niti decet. Cum Accuſ. Idem, ἵνα διὰ ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους, quum animo volutarint formidines & pericula. Item cum particula ὅτι. Idem, ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι τοῖς μὲν φαύλοις ἔξεστι τὰ τυχόντα πράττειν, id eſt, aduerte quòd abiectis licet quælibet facere. Item cum particula ὡς, Plato Epiſtol. 4. ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισιν, ἐνδεέστερος τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, ἵνα μὴ λανθάνῃ σε ὅτι, &c.

Ἐνθύμημα, ατος, τὸ, cogitatio, inuentum, conceptus animi, hoc eſt, ſenſus, & ſenſum, νόημα, διάνοια, διανόημα, διαλογισμὸς, & propoſitum, commētatio apud Gellium lib. 12, cap. 2, & argutia apud eundem lib. 6, cap. 13, Quę rebantur autē nec grauia, nec verecunda, ſed ἐνθυμήματα quædā lepida & minuta, &c. Eſt etiam argumentum & ſentētia oratoria.

Ἐνθυμηματικὸς, acer in argumentationibus, & argutus orator. Item enthymemate concluſus ἐνθυμηματικὰ σῶμα τῆς ... og.

Ἐνθυμημάτιον, commentatiúcula, Gell. lib. 1 16, cap. 1

Ἐνθυμηματώδεις, οἱ, commentationibus pleni.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, cogitatio, inuentum, inuētio, Nazanzenus, ὡς εἶναι μεταξὺ τῆς καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ὅλως οὐδεμίαν τινὰ καὶ τομήν.

Ἐνθυμία, ας, ἡ, cogitatio, Thucydid.

Ἐνθυμιάζομαι, ἐνθυμέομαι.

Ἐνθύμιον, ου, τὸ, cogitatio, cautè excogitatū, aſtutia, quod religionem in animo ciet. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, religioſum viſum eſt, in religionem tractum eſt, Bud in Epiſt. Herodot. ἐνθύμιον οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱερὸν, eum ſponte facti pœnituit, quòd concræmaſſet tēplum. ἐνθύμιον ποιούμενοι, rē pro ominoſa habentes, Thucydid. id eſt, δεισιδαιμονοῦντες ἢ οἰωνιζόμενοι: ſic Interpres.

Ἐνθύμιος, φροντίμους, qui curæ eſt. Odyſſ. γ, μὴ δέ τοι καῖρός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, id eſt, διὰ φροντίδος, noli de illa nimium eſſe ſollicitus.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ, iratus.

Ἐνθύμιστον, ſuſpectus. ἐνθύμιστον ποιούμενοι, i. ſtomachatū.

Ἔνθυμος, ὁ, θυμοειδής.

Ἐνθύσιον, pars quædam nauis.

Ἐνθυπάζω, ſacrifico.

Ἐνθωκέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſedeo, latito. Neutr.

Ἔνι, licet, contingit, ἔστιν, ἔνεστι. ὡς ἔνι μάλιστα παρελθεῖν, pro virili niti, dixit Lucianus, id eſt, quoad eius fieri poteſt. Chryſoſt. πῶς ἔνι φησὶν ἀδικοῦντα πολλῶν, μὴ ἀδικεῖσθαί τινα. ἔνι pro δεῖ, cum Nominatiuo, Ariſtoph. in Pluto, ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, eſt periculum ſiue ſpes in re.

Ἐνὶ, pro ἐν, poeticè, id eſt, in. vide Ἐν.

Ἑνὶ, vni, ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, vt vno verbo abſoluam. Ariſtoteles de mundo, ὡς ἑνὶ γε εἰπεῖν, dixit pro eodem, id eſt, vt ſemel dicam. vbi λόγῳ ſubauditur. aliquando ſupprimitur verbum εἰπεῖν, vt εἰν ἐνί, id eſt, ſemel, Nonnus. Ariſtophanes in Pluto, βλέψαι ποιήσω τὸν ἄνθρωπον ὥσπερ τὸ πρότερον, ἐνὶ γε τρόπῳ, id eſt, ſemel & prorſus, vno modo.

Ἐνιαῖος, ου, ὁ, aliquis.

Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ &

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniculus, anniuerſarius, annuus. Ariſtoteles de mundo, πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, id eſt, dies feſti & ludicra ſolennia & anniuerſaria. Heſiod. ἐνιαύσια κικλήσκεις, &c. annua, id eſt, ſolenniter, quotannis, per annos ſingulos. ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis. Plutar. in Pericle. ἐνιαυσία ἑορτὴ, anniuerſarium feſtum, Herodotus. ἐνιαύσιος τροφὴ, alimentum vnius anni, Lucian. ἐνιαυσίους ἐκεχειρίας ἐποιήσαντο, annuas inducias fecerunt, Thucydid. κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, certis anni temporibus, Theophraſtus. ἐνιαύσιος χρόνος, tempus annuum, Galenus. ἐνιαυσία φυγὴ, annuum exilium, Euripid. Herodianus lib. 1, ἐνιαύσιον πορφύραν, vocat ſolennem Magiſtratus veſtem, qua certis diebus vtitur. οἱ ἐνιαύσιοι, annales.

Ἐνιαυτίζω, annum alicubi ago.

Ἐνιαυτὸς, οῦ, ὁ, annus. παρ' ἐνιαυτὸν, alternis annis, παρὰ μῆνας. κατ' ἐνιαυτὸν, ſingulis annis, quotannis. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ſemel quotannis. ἐνιαυτοῦ σφάλλοντες ἅπαντες τίκτουσι, pariūt omnes intra annum. ἐνιαυτὸν ἐγένετο, annum egit, Xenoph. ἐνιαυτοῦ τέλη, tempora annorum, Ariſtoph.

Ἐνιαυτοφορεῖν, fructum annuum ferre, anno fructum reddere.

Ἐνιαύω, immoror.

Ἐνιαχοῦ, καὶ ἐνιαχῇ, alicubi.

Ἐ'νίγυιος,vno membro vel pede mancus,claudus.
Ἐ'νιδεῖν,inſpicere,intueri.
Ἐ'νιδρόω,μ.ώσω,π.ωκα,inſudo:Datiuo.
Ἐ'νιδρύω,καθίζω,inſideo,priuo,extruo.
Ἐ'νιδὼν,intuitus,deprehendens. τοῖς ἱεροῖς ἐνιδὼν,ſacris inſpectis,id eſt,extis ſacrorum ſeu ſacrificiorum,in Epigrammate.
Ἐ'νιέω,μ.ιήσω,π.ιηκα,immitto:Accuſat.
Ἐ'νιζάνω,inſideo:Neutr.Datiuo.
Ἐ'νιζευχθεὶς,iunctus,Apollon.
Ἐ'νίζω,vnitatem pono,vnio. Nazanz. ἀεὶ τῷ βασιλίσμ. διιλεῖν ἡ μετρήσας τὸ φῶς ἐνιζόμενον,id eſt, vnitum ſeu adunatum lumen.
Ἐ'νηλος,ſtultus.
Ἐ'νίημι,μ.ενήσω,π.ένηκα,immitto,ἐμβάλλω,infundo,ἐμποιῶ, ἐντίθημι,inſero,indo.Xenophon,ἐνιᾶσι γάρ τι τῇ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα,in morſu infundunt quippiam. Syneſ. ταῦτα δέλεαρ ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγνώσκουσι,hæc illecebram inſigunt lectoribus,intúſque relinquunt.Odyſſ.ο,μᾶλλον ὁμοφροσύνην ἐνήσει,maiori concordia coniunget,id eſt, ἐμβαλεῖ. Herodot.ἐνιέντες πῦρ,ignem iniicietes.Odyſſ.τ,θυμὸν πολυθαρσὴς ἐνιείς,animum fortem iniiciens.
Ἐ'νικάτθεο θυμῷ, Heſiod.i.inſere animo & impone.
Ἐ'νικλάω,μ.άσω,π.ακα,infringo,impedio,reclamo: Accuſat.Bud.Comment.
Ἐ'νικλείω,includo,Apollon.2.
Ἐ'νικμος,ο,ὁ,humectus,ſudus,riguus,irriguus,humid*. ἴνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, quæ & αἴθυγα dicuntur. ἔνικμος ἀὴρ,humectus aer,vaporatus.ἔνικμος τόπος, locus madidus, qui habet humorem.
Ἐ'νικνέομαι,ὕμαι,intro,ſubeo,penetro.
Ἐ'νικὸς,ſingularis.
Ἐ'νικρίνομαι , aſcribor . ἐνικριθῆναι ὁμιλῳ , aſcribi in numerum,Apollon.
Ἐ'νικῶς,ſingulariter. Nazanz. τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν ἀδιαιρέτως ἑνικῶς.
Ἐ'νιλλω,geſticulor,irrideo.
Ἐ'νιλλώπτω,ſtrabè intueor.
Ἐ'νιος,ο,ὁ,aliquis.
Ἐ'νίοτε,interdum,interim,aliquoties.
Ἐ'νιπὴ,minæ,reprehenſio. Homer.Odyſſ.ι, ποινὴ ἀείσονος ἐν τοῖς φεύγειν,id eſt,ἀπειλαί,κολάσεις.
Ἐ'νίπλειος,πεπληρωμένος.Odyſſ.ξ,δῶκε σκῦφος,ᾧ περ ἔπινεν,οἴνου ἐνίπλειον.
Ἐ'νίπλεως,ω,ὁ,plenus.
Ἐ'νιπλήσσω,μ.ήξω,π.ηχα,cum ſtupore iniicio.
Ἐ'νιπου,alicubi.
Ἐ'νιππάζομαι,& Ἐ'νιππεύω,equito.
Ἐ'νιπτὴ,ῆς,ἡ,increpatio mordax,minę.
Ἐ'νιπτάζω,μ.άσω,ἐνίπτω,χαλεπαίνω καὶ μέμφομαι,increpo.
Ἐ'νίπτω,μ.ίψω,π.ιφα,dico. Odyſſ.ζ,μῦθον ἐνίψω, verbum dicā. & lib.ς.Epigram.ἦ τάχα κουρην ἐνίψεις κύπριδος,ſignificat κυρίως διὰ λόγων ἐπιπλήττω,μετ' ἀποτομίας καὶ ἀπειλῆς λέγω,ὑβρίζω,λοιδορῶ,ἐγκαλῶ,increpo,obiurgo,ὀνειδίζω. Homer. Iliad.γ,μή με γόοις χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, id eſt, μὴ ὀνείδιζε,μή με ἐπίπλησσε,ne me increpes.
Ἐ'νίπτω, increpo, cū iniuria aliquid dico, maledicta iniicio:aliquando dico.
Ἐ'νισάζω,exæquo.
Ἐ'νισπεῖν,εἰπεῖν,dicere.Odyſ.γ,καίτοι λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν.
Ἐ'νισπε,pro ἔνισπε,refer,memora.Odyſſ.ξ,τά σ' αὐτῷ χάλ' ἐνίσπες, vt ὄθηγε & ὄθηθε.ἐνίσπες autem dixiſti,εἶπες,Idē ibidem,ἔπος ἐμκαρδίς ἔνισπες:& ἔνισπε, dixit. Iliad.β,ἄλλος ἔνισπε, pro εἶπε,ἔλεξε.
Ἐ'νισσω.dico,obiurgo,reprehendo.
Ἐ'νισσεῖν,minari,terrere.
Ἐ'νίσταμαι,μ.ἐνστήσομαι,propono dicturus:vnde τὸ ἐνστάμενον,id quod proponitur. Item inſtituo quiduis vel incœpto.Galen.τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐνστησάμενος μεταβαλεῖν.Plut.in Cęſar. πρὸς τὴν ἀρχὴν,ἣν ἐνέστη. Hermogenes, τὴν κατηγορίαν ἐνστήσασθαι κατ' αὐτοῦ, in eum accuſationem inſtituiſſe. ἐνστήσασθαι ἀπολογίαν, inſtituere defenſionem, Bud.in Epiſt. ἐνστάμενος ἐς τυραννίδα,inuadens tyrānidem, Herodot. Item incipio, id eſt,ineo. Theophr.9,θέρους ἐνισταμένου,æſtate ineunte. Et repugno,obſiſto,renitor,ἀνθίσταμαι. Plutarch.in Lycurg. πρὸς τὴν αὔξησιν ὅτι τῷ ἐνίσταται,quòd in incrementis iuuenis ſit,moliuntur ei inſidias.Idem in Romulo,ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει,creſcentem molem opprimere. Idem Plutarch.in Themiſtocle,ἐνιστάμενος αὐτῷ πρὸς τὴν αὔξησιν,eius creſcentē potentiam cohibens , Dioſcorides lib. 15, ἐνίστανται ἱεροπυλάσι, ſacris ignibus aduerſantur. Idem lib.7, ἐνίστανταί τι ἰῷ nonnihil veneno reſiſtunt. Ariſtoteles primo Ethicorum, ἐνίσταμαι ὡς ἐν ἀγαθὸν, οὗ πάντες ἐφίενται, nego eſſe bonum quod omnes appetunt. ἐνίσταμαι τοῖς ποιουμένοις,ad res quæ geruntur reſiſto:ſic Valla ex Thucydid. Item intercedo, vt ἐνίστασθαι τῷ νόμῳ,Plutarch. id eſt, legi ſe opponere, legi intercedere.Itē immineo,inſto,ἐφεδρεύω,obſeruo,& quaſi capto.Plutarc.ὃ ἐνιστησάμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ ἀπεστάλκει, quem ob id miſerat, vt immineret eius fugæ.Itē cōſiſto, Alex. Aphrod.libro 2.Problem.ἐκεῖ ἐνίσταται,illic remanet. Item incumbo.Idem,πρὸς ταύτην ἐνίσταται,ad hanc incumbit.Itē aduenio,adſum. Hermogenes,ὁ καιρὸς ἐνίσταται τῶν μυστηρίων,dies initiorum aderat.Dioſcorides libro 6, ἐνιστάμενον γάλα ἐν τοῖς τοῦ στομάχου στενοῖς πεθρομβωμένον πνίγει, id eſt, concretum lac ſeſe in ſtomachi anguſtias inſinuans ſtrangulat.
Ἐ'νίστημι,μ.ενστήσω,π.ενέστηκα,inſto, inſtare facio: ſicut ἐνίσταμαι. Plato in Phæd. ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν ὁ νῦν δὴ λέγεις ἔλεγχος, ſed adhuc controuerſum manet. Plutarch.in Demetr. ἐκ ἐνισταμένων αἰτουμένῳ μάχεσθαι κατ' αὐτόν. Non dicitur ait Nazanzen.τὸ παρελθὸν ἐνίστασι, præteritum inſtat. ἐνίστασθαι πρὸς τὴν πλεονεξίαν, inſtare aduerſus immodicam habendi cupiditatem,Plutarch.in Numa. ἐνισταμένης ἔχθρας, inito odio & iam conflato, Demoſthen. Interdum colloco, Xenoph. ἐν τούτοις τοῖς ἵπποις καὶ ψυχὴν ἐνιστάναι. Interdum interſero,allego,interpono. Xenop. εἰ πεζοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης, ſi equiſones inter equites inſeras. Aliquando animo incumbo. Ariſtot.ὕστερον δ' ἐνιστάμενος δεῖ σκοπεῖν,Budæus Comment.
Ἐ'νίσχομαι,ἐνίσταμαι , reſiſto, reſtito, progredi nequeo,& in curſu hæreo.Plutarch.κραδαινόμενος τὸ σῶμα,καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, corpore præ metu vibrāte, & voce interrupta. Quintilianus inſiſtere vocat , & offenſare,& ſingultantium more verba conciſa eiicere. Cicero, Sæpe accidit, vt aut citius inſiſtendum ſit, aut longius procedendum. Dioſcorides libro 4.ἐνίσχεται τοῖς ἱματίοις, veſtibus inhęreſcit. Budæus in Epiſt.ἐν οἷς αὐτὸς μέμφομαι ἐνισχόμενος καὶ ἐμποδιζόμενος,id eſt,reſtitans & hærens.
Ἐ'νισχυρίζομαι,id eſt,πιστεύω,Bud.Comment.
Ἐ'νισχύω,μ.ύσω,π.υκα,inualeſco,conforto.Accuſ.
Ἐ'νίσχω,habeo,teneo,remoror,retineo.Accuſat.
Ἐ'νιτρέφω, enutrio. ἐνιτρέφει βότρυν, vuam enutriuit, in Epigram.
Ἐ'νιχρίμπτω.vide Ἐ'γχρίμπτω.
Ἐ'νίψω,dicam.Odyſſ.β,μῦθον ἐνίψω.
Ἐ'νλείπουσι,deficio.
Ἐ'νλιμενίζειν,vectigal in littore dare.
Ἐ'νλινδοῦμαι,id eſt,εἰλινδοῦμαι,Bud.Comment.
Ἐ'νλόβια,inaures.
Ἐ'ννάετες,per nouem annos.Heſiod. ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται,id eſt,nouennio à diis relegatur.
Ἐ'νναετὴρ,ῆρος,habitator,incola,οἰκήτωρ, lib.1.Epigram. ἐλλάδος ἐνναετῆρες,&c. vnde ἐνναέτειρα,habitatrix.Epigr.libro 3,ἀγχοῦ ἐρημαίης ἐνναέτειρα νάπης.
Ἐ'ννάετηρὶς,ίδος,nonus annus,nouennium.
Ἐ'ννάετηρος,nouennis. Heſiod.βοῦς δ' ἐνναετήρω.
Ἐ'νναετὴς,έος,ὁ,nouennis.
Ἐ'νναέτης,habitator,ὧν ἐνναέτης,incola, Apollon.2.Argonaut.τὴν ἄκος ἐνναέτησι.Et ἐνναέτις,habitatrix, Idem libr. 1,ἐνναέτιν φρυγίης,&c.Capitur interdum pro nouem annos nata,vt lib.3.Epigr. κοῦρην αἰμύλον ἐνναέτιν. ſic Ianus Laſcaris

quam

quam expoſitionem quæ ſequuntur confirmant.

Ἔνναος, templum olim dicebatur, id eſt, ναός: διὰ τὸ ναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς, ὥς φασι τινες.

Ἐνναίω, inhabito, Accuſ.

Ἐνακόσιοι, nongenti. ἐνακόσια ἔτη, anni nongenti.

Ἐνναταῖος, nouanus, quod & ἐνναταῖος dicitur. ἐνναταῖος πυρετός, nouana febris.

Ἔνατος, η, nonus. ἔνατος μήν, Nouember, Plutar. vnde τὰ ἔνατα, nouendiale ſacrificium, in quo parentabant, id eſt, χοὰς ἐποιοῦντο, Æſchin.

Ἐνναυμαχέω, ῶ, pugna nauali dimico.

Ἐννέα, nouem. interdum pro numero incertæ multitudinis. ἐννέα ἄρχοντες, Nouemuiri, Athenis, Demoſt. κατὰ Δημοκράτους, & in argumento ad Leptinem.

Ἐννεάβοια τεύχεα, nouenaria arma, id eſt, nouem bobus æſtimata, Homer.

Ἐννεαδικός, nonarius.

Ἐννεάζω, adoleſco, adoleſcẽtiam tero in aliquo ſtudio. τὴν νεότητα διαβιβάζει.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, decimonono die proueniens.

Ἐννεακαιδέκατος, nonuſdecimus.

Ἐννεακισχίλιοι, nouem milia.

Ἐννεάκρουνος, proprium fontis Athenis, indito nomine à nouem fiſtulis fundentibus aquam. Ab aliis Καλλιῤῥόη appellatur: ab aliis κρήνη.

Ἐννεάμηνος, qui nouem eſt menſium: veluti partus.

Ἐννέωρος, robuſtus, nouem annorum.

Ἐννεασμός, illuſio, fraus, dolus.

Ἐννεάφωνος, ο, ἡ, habens nouem voces.

Ἐννεάχιλοι, nouem milia. ἐννεακισχίλιοι. ἐννεάχιλοι ἀνέρες, decem hominum milia.

Ἐννέμομαι, paſcor.

Ἐννενήκοντα ἐννέα πρόβατα, nonaginta nouem oues, cap. 18. Euang. Matthæi.

Ἐννέον, nouerunt.

Ἐννεόργυιος, nouem iugerum, Philoſtrat. in Heroicis.

Ἐννεός, ὁ, ἡ, mutus, fatuus, ſtupefactus.

Ἐννεοθρεπτος, ab adoleſcente enutritus.

Ἐννέπω, pro ἐνέπω, dico. Heſiodus, δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, agedũ dicite veſtrũ patrem celebrãtes.

Ἐννεσία, pro ἐνεσία, concilium, βουλή, ἔννοια, βούλησις, ἐντολή. Heſiod. χαίης ἐννεσίῃσι.

Ἐννεύω, innuo. Cap. 1. Euãg. Lucæ, ἐνένευον τῷ πατρί, &c.

Ἐννέωρος, ο, ὁ, nouennis, natus annis nouem.

Ἐννεός, ο, ὁ, mutus.

Ἕνην καὶ νέαν σελήνην καλεῖσθαι, veterem & nouam lunam vocari Solon inſtituit, eiúſque partem ante coitum eius cum ſole ad deſinentem menſem, & quę ſupereſſet ad venientem ac inſtantem menſem ſpectare, Plutar. in Solone. ἕνη καὶ νέα, prima & nouiſsima, Plin. lib. 2, cap. 17. ἕνη ἡ πρώτη τοῦ μηνός, ἡ καὶ νουμηνία. Heſiod. ἀτὰρ ἕνην, id eſt, μέχρι τῆς μηνὸς ἕνης καὶ πρώτης, ἤ τοι τῆς ἀρχῆς μηνός: ἐκ τοῦ ἐν χρόνῳ τῷ ἕνῃ, ὅμως διαλαμβάνει τὴν καὶ ψιλοῦται ὡς αἰολικόν: ſic Interpres. ἕνη, aſpiratur: ἕνη tenuatur more Æolico.

Ἐννοῦς, prudens, verus, bonus.

Ἐννῆμαρ, nouem diebus. Odyſſ. ξ, ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ ἐνιαύσιος.

Ἐννήρης, nauis nouem ordinum, apud Bayſium

Ἔννιον, τό, pars remi.

Ἐννόδιον, anchoræ iactus.

Ἐννοέομαι, & Ἐννοέω, μ. ήσω, π. ηκα, cogito, mecum reputo, memini, cognoſco, recordor, perſpicio, cõſidero, meditor, intelligo, agnoſco, animaduerto: Accuſat. Plato in Apologia, ἐνενόησα τί δῆλόν τί ποτε ἐστί, quidnam ſibi velit, quid iuuat, quid ſignificet.

Ἐννόημα, τό, ἐνθύμημα, notio, mentis conceptus, intellectus, ſenſus.

Ἐννοητέον, in cogitatione admittendum eſt.

Ἔννοια, ας, ἡ, cogitatio, intelligentia, vel notitia, notio, intentio, ſpeculatio, ſententia, prudentia, cognitio, intellectus, ſenſus, animaduerſio. Plutar. in Camillo, ἅμα δὲ τῷ καιρῷ, καὶ τῇ δεῖ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ καὶ ἀδηλότητι τῆς φωνῆς ἑπόμενος, ὁ Λουκρήτιος ἔφη, προσκυνήσας τὸ θεῖον, προστίθεσθαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, temporis occaſionem ſequutus Lucretius, & futurorum prænotioni, & ignotę voci exauditę ſuam ipſius ſententiam addere ſe dixit. Liuius dixit, omen accipere: vt ἡ δεῖ τοῦ μέλλοντος ἔννοια dicatur futuri ſignificatio & omen.

Ἔννομος, ο, ὁ καὶ ἡ, legitimus, iuſtus, intra certam legem & præſcriptum coercitus, νόμιμος, νενομισμένος.

Ἔννοος, ο, ὁ καὶ ἡ, ſapiens.

Ἐννοσία, ἡ, inertia.

Ἐννοσίγαιος, ἐνοσίγαιος, ferri cõcuſſor: Neptuni epith. propter terrę motũ qui fit ab aquis. Heſi. καὶ ταύρους ἐννοσίγαιος.

Ἐννοσσεύω, μ. σω, nidifico.

Ἔννους, ὁ ἀπὸ τοῦ ἔχειν νοῦν, vt ἔμφρων, mentis compos. Vtuntur & ἐπὶ σωματος. Plutar. τότε δὲ ἔννους γενόμενος, tũc ad mentem & ad ſe reuerſus, hoc eſt, animi compos factus, Bud. Comment.

Ἔννοος, ἡ, prudens.

Ἐννουθετέω, doceo, caſtigo, q. mentem impono.

Ἐννυκτερεύω, pernocto, per noctem quieſco.

Ἐννυός, ᾶ, ἡ, nurus.

Ἕννυμι, induere. Odyſſ. ξ, ἐνδύσ' ἕννυσθαι, id eſt, ἐνδύεσθαι: vnde Ἐξέννυντο, deponebant.

Ἕννυτο, induit, ἐνδύετο.

Ἐννυχεύω τῇ γῇ, in terra pernocto, Philoſtr. in Heroicis.

Ἐννύχιος, ο, ὁ, nocturnus, Odyſ. γ, ἐς δ' ἱερεῖς ἐννύχιαι καταλύοντο, id eſt, νυκτερινοὶ ἦσαν. Sophocl. ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν, nocturnam delectationem capere, id eſt, noctu quieſcere.

Ἔννυχον, ο, τό, crepuſculũ, quum adhuc aliquantùm eſt noctis. Marci 1, καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστάς, &c. & mane multa adhuc nocte quũ ſurrexiſſet: nam id ſonat ἔννυχον, quũ adhuc aliquantum eſt noctis.

Ἔννυχος, νύκτειος, αὐτονύχιος, nocturnus.

Ἐννυχότερον, magis de nocte.

Ἐνυώ, dea bellica, & Iunonis epitheton.

Ἐνώδρης, ο, ὁ, veterno laborans, torpens, torpidus.

Ἐνοδία, ας, ἡ, Diana, aut Hecate.

Ἐνόδια, τά, caſſes.

Ἐνόδιος, ο, ὁ καὶ ἡ, in via poſitus. & τὸ ἐνόδιον, quod incidit, ſeu offertur in via: vt οἰώνισμα ἐνόδιον, diuinatio de eo quod in itinere obſeruatur.

Ἐνοικέω, μ. ήσω, π. ηκα, inhabito, Accuſat.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, in domum introduco, ingredi facio. ἐνοίκιζον ἀλλότριον, domo excipe alienum, Eccleſiaſt. cap. 11.

Ἐνοίκιον, ου, τό, pretium conductę domus. τὸ ἐνοίκιον, in Epigramm. merces pro inquilinaria, ſimpliciter etiam pro penſione.

Ἐνοικισμός, inquilinatus. Hermog. pro inſtauratione ædificiorum & mœnium accipit.

Ἐνοικοδομέω, ῶ, inædifico.

Ἔνοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, incola, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat, domeſticus, domi exiſtens, amicus, neceſſarius. ἔνοικα πάθη, domeſticæ perturbationes, Baſilius in Epiſt.

Ἐνοικουρέω, inhabito.

Ἐνοχλέω, laboro.

Ἐνόλμιος, ὁ, diuinus vates, Apollon.

Ἐνομιλέω, conuerſor, Actiu. Datiu.

Ἐνόν, quum liceat, pro δυνατόν. Lucian. ὡς ἐνὸν ἀπραγμόνως ἀπορῆσαι, tamen non liceat citra negotium facilè habere. ἐνὸν ὑμῖν, Demoſt. ἐνόν, aliquando quod ineſt, Idem. ἐπειδὰν εἰδῆτε ἀλλογισμοῦ μηδὲν ὑμῖν ἐνόν, &c. quum vobis ineſſe nihil intellectus noueritis. τὰ ἐνόντα, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ἀγαθά, bona, quæ inſunt. vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, pro virili parte. Lucæ cap. 11, πλὴν τὰ ἐνόντα, δότε ἐλεημοσύνην, veruntamen quod ſupereſt, date eleemoſynam,

Ἐνοπή, ῆς, ἡ, vox, clamor, κραυγή, φωνή, tumultus. περὶ

τὸ ἐνόπτιον, ὅ ἐστι λέγει. Homer. Iliad. γ. πεζοῦ μὲν κλαγγὴν ἐνόπτ' ἴσαν.

Ε᾿νόπλιον, carminis ſpecies, conſtãs duob⁹ dactylis, ſpondæo, & rurſus dactylis duobus. Item εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο ἔχοντες τὰ ὅπλα. Ariſtoph. πότερον περὶ τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον. Sunt qui interpretentur, ἐνόπλιον ἀμφίμακρον, ὃς καὶ κρητικὸς καλεῖται, quo pede conſtantib⁹ verſibus armati Curetes vtebantur. Alii ῥυθμὸν eſſe dicũt τὸν ἐν ἡμιολίῳ, ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τ' ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τετραποδίας ἀναπαιστικὸν, ὃς δέχεται τοὺς δισυλλάβους πόδας.

Ε᾿νόπλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Ε῎νοπλος, ὁ, armatus, armiger. ἐνόπλιος ὄρχησις, ſaltatio quæ fit in armis, ſaltatio armata, ſic Plin. ἔνοπλος χειρωναξία, Budæus in Epiſtol. ἐνόπλια παίγνια, ludi armatorum, Plato de Legib. ἐνόπλιος ῥυθμὸς, Ariſtoph.

Ε᾿νοπτρίζω, illumino quaſi ſpeculi more.

Ε῎νοπτρον, id eſt, κάτοπτρον, Euripid.

Ε᾿νοράω, intueor, inſpicio. ἐνορῶ σοι, te intueor, Xenop. Plutarc. in Romulo, ἐνορῶν τοῦ προσώπου τὸ θαῤῥαλέον, id eſt, ex ore atque vultu perſpiciens animi magnitudinem. Idem in Publicola, θεατὴν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισὶ, ſupplicii filiorum ſe præbuiſſe ſpectatorem. ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον, faſtum intuebatur in inſtitutis, Plutarch. in Lycurgo.

Ε᾿νόρκιον, τὸ, iuſiurandum, res iurata, capite 5. Numerorum. δῴη σε κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, vbi Latinè eſt, Det te Deus in maledictiones exẽplúmq; cunctorum in populo tuo.

Ε᾿νόρκιος λόγος, ſermo iureiurando cõfirmatus, Pindar.

Ε῎νορκος, ου, ὁ, iureiurãdo comprobatus, qui comprehenſus eſt in fœdere. Plut. in Romulo, τὸν ἁγιώτατον ἔνορκον ἐποιήσαντο, i. qui iuratus eſt maximum ſanctiſſimumque iuſiurandum. ἔνορκον φιλίας ἐποιήσαντο, iureiurando firmaruntamicitiam, Idem in Theſeo. ἔνορκός εἰμι, cõtineor fœderibus, AEſchines. ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, iuratum, fœderatum, Idem. ἔνορκος παρὰ θεῶν, iureiurãdo à diis firmatus.

Ε᾿νόρκως, iureiurando, Sophocl.

Ε᾿νορμίζω, applico, Bud. Comment.

Ε᾿νορμίτης, qui in portu ſtationem habet.

Ε᾿νορούω, irruo.

Ε῎νορχης, ου, ὁ, cum aſpiratione, vnicum habens teſticulum, Cyrill.

Ε᾿νόρχης, ου, ὁ, καὶ Ε῎νορχος, ου, ὁ, mas, teſticulatus. Gellius lib. 9, cap. 9, refert Virgilium caprum dixiſſe, quem Theocr. ἐνόρχαν, id eſt, coleatum appellauit: quum tamen, authore Varrone, is demũ Latinè caper dicatur, qui excaſtratus.

Ε᾿νόσσω, incido, impello.

Ε᾿νὸς, τοῦ, vnius.

Ε῎νος, tempus, annus, annuus, ὁ ἐνιαυτὸς, inquit Moſcopulus Interp. Heſio. in Theog. vnde ἄφενος, annuus reditus.

Ε᾿νοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni epith. ab ἔνοσις, i. κίνησις, & γαῖα, quòd terram quatiat, Gellius libro 2, cap. 28, id eſt, σείων καὶ κινῶν τὴν γῆν. vide Interp. Pomponii Melæ. ἐνοσίγαιος dicitur ab Homero in Odyſſ.

Ε῎νοσις, εως, ἡ, motus, concuſſio, Heſi. ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα.

Ε᾿νοσίφυλλος, folia mouens.

Ε᾿νοσίχθων, ονος, ὁ, Neptunus, ἐνοσίγαιος, Heſiod. id eſt, ὁ τὴν γῆν κινῶν: ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις, Interpr. Heſiod. aliquando eſt epithetũ Neptuni, Hom. Odyſſ. aliquãdo pro Neptuno.

Ε῎νοσω, dum, ἐν ὅσῳ.

Ε᾿νόσιμερα, τὰ, vna hora digna.

Ε᾿νότης, vnitas, Apollon. in Epiſt.

Ε῎νουλον, τὸ, gingiua, caro interior.

Ε᾿νουράνιος, cæleſtis, in Epiſt.

Ε᾿νουρεῖν, vrinam non continere, Dioſcor. lib. 3, cap. 53, ἐνουροῦσι δὲ πίνεται σπέρμα, &c. contra incontinentiam vrinę da potui ſemen, &c.

Ε᾿νουρήθρα, ας, ἡ, vrinale, Pollux, & Bayf. de vaſcul.

Ε᾿νούσιος, ſubſtantialis, cum omnibus ſubſtantiæ propriis conſiſtens, innatus, diues.

Ε᾿νοχυρίασμα, quod cõtracta hypotheca concreditum eſt, Bud. Comment.

* Ε᾿νοφθαλμιάζω, inoculationem admitto: de arborib⁹ effertur, Plutar.

* Ε᾿νόφθαλμος, ου, ὁ, oculus qui in cortice depangitur.

* Ε᾿νοφθαλμίζω, agriculturæ peculiaris eſt dictio.

Ε᾿νοφθαλμισμὸς, οῦ, ὁ, inoculatio, θίασμα.

Ε᾿νοχὴ, ῆς, ἡ, obligatio, nexus, noxa.

Ε᾿νοίκιον, τὸ, pretium penſionis.

Ε᾿νοχλέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbo, fatigo, infeſto, obſto, conuicior, πρᾶγμα παρέχω, moleſtiam exhibeo. ἐνοχλοῦμαι, mihi eſt moleſtum, infeſtor, conflictor. Item, ἐνοχλεῖσθαι, ægrotare, cap. 19. lib. 1. Regum. ἠνώχλησα ὑμῖν, Demoſth. id eſt, interpellaui, Bud. Actiu. Dat. & Accuſat.

Ε᾿νόχλησις, εως, ἡ, importunitas.

Ε῎νοχος, ου, ὁ, obnoxius, reus. Xenoph. πῶς οὖν ἔνοχος ἂν εἴη τῇ γραφῇ, quo pacto debuit accuſari. Ariſtot. 2. OEconomicorum in Genit. ἔνοχον ἱερουσιλίας ἱεροσυλίας ἐποίησε. Datiu. Iſocrat. λέγω ταῦτα οὐ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν τοῖς εἰρημένοις ὄντων, i. qui his quæ dicimus ſunt obnoxii. ἔνοχος κατὰ τὸν νόμον, Ariſtot. ἐπ' ἀγκύρας ἔνοχον βάρος, in Epigram. ad anchoram pondus detentum, id eſt, ad fixam anchoram & detentam. τοῖς ἀρχαῖς ἔνοχος, Demoſth. Phalaris, ἔνοχοι δωροδοκίας, capiendis muneribus obnoxii. Plato de Legib. τῆς βιαίου ἔνοχος ἔστω, vim intuliſſe videatur. τοὺς ἐναγεῖς καὶ τοῖς ἀραῖς ἐνόχους, piaculares & diris obnoxios, AEſchines. ἔνοχοι ἦσαν δουλείας, obnoxii erant ſeruituti, ad Hebr. c. 2. ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει, obnoxii erit iudicio, cap. 5. Euang. Matth. Plut. in Pericle, τὸ ἄγος μητρόθεν τοῦ Περικλέους γένος ἦν ἔνοχον, piaculo erat obnoxium genus maternum Periclis: ſic Bud. in Epiſt. poſter.

Ε᾿νόω, μ. ώσω, π. ωκα, vnio, Accuſ. vnde ἐνωμένως, cõtinuus.

Ε᾿νόω, μ. ώσω, π. ωκα, quatio, Accuſ. cum tenui, Cyrill.

Ε᾿νπνίγω, μ. ίξω, π. ιχα, ſuffoco.

Ε᾿νράπτω, μ. άψω, π. αφα, inſuo, includo. ἐνεῤῥάψατο ἐς τὸν μηρὸν, in femore inſuit, Herodot.

Ε᾿νρυθμικὰ, τὰ, quæ ratione certa ordinem ſeruant, M. Capella.

Ε᾿νρυθμὸς, particeps rythmi & numerorum, Plato de Legib. puto tamen εὔρυθμος legendum.

Ε᾿νσβεσθεὶς, extinctus.

Ε᾿νσείω, μ. είσω, π. εικα, traho, incutio, Accuſat. ἐνσείω σοι φόβον, incutio tibi terrorem.

Ε᾿νσημαίνομαι, ſignifico. ἐνσημαίνεται τοὺς τύπους, præſcribit formulas, Nazanzen. Plato 2. de Repub. τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι, velit imprimere.

Ε᾿νσημαίνω, inſignio, ſignifico, & intelligẽdum præbeo, adnoto, exprimo legendo vel dicendo.

Ε᾿νσκιδάζομαι, compilo, interuerto, νοσφίζομαι, Plutar. de Sylla. ἐνσκευασάμενος διαζώματι, paratus ſubligaculis, Idẽ in Othone.

Ε᾿νσκευάζω, μ. άσω, π. ακα, inſimulo, orno, adorno, induo, Accuſat. ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει, virili amictu calciamentiſque inſtruit, Plutarch. in Lycurgo.

Ε᾿νσκήπτω, μ. ήψω, π. ηφα, irruo, infringo, inuado, innitor, aggrauo, imprecor, ingruo, βαρέως ἐμπίπτω, Herod. Thal. Interdum pro immitto. Idem libro α, καὶ τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλειαν νοῦσον. Pro decumbo & irruo, Alexander Aphrodiſæus in Problem. πνεῦμα δὲ κάτωθεν ἐνσκῆψαν εἰς ἑαυτὴν, &c. in ipſam irrumpens.

Ε᾿νσκιατροφούμενοι, οἱ, deliciis & vmbratili vita coaliti.

Ε᾿νσκίμπτω, μ. ίμψω, π. ιμφα, infigo.

Ε᾿νσκιμφθεὶς, induratus, infixus.

Ε᾿νσκυδᾶν, laniare, diſpergere.

Ε᾿νσοριάζω, ſepelio, ſepulturæ trado: à σορός.

Ε῎νσπερμος, ου, ὁ, qui copioſo eſt ſemine, Dioſcorid. lib. 3, capite 28.

Ε᾿νσποδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cineritius, puluerulentus. ἔνσποδος τῇ χρόᾳ, qui colore eſt cinereo, Dioſc. libro primo, cap. 95.

Ε᾿νσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſocius in bello, confœderatus.

Ε᾿νσπόνδως, confœderatè, pro fœdere inito. ἐνσπόνδως ἔχειν πρὸς

χειν πρὸς ἅπαντας, inter ſocios fœderatoſq; agẽs, & gratioſus apud exteros.

Ἐνστάζω, μ. άξω, π. αχα, & Ἐνσταλάζω, inſtillo. ἐνέστακτό οἱ ἵμερος τὴν πόλιν ἰδεῖν, tenebatur libidine vrbem occupãdi, Herodot. vnde ἐνσταλαγεὶς, ἐνσταλαχθεὶς, & ἐνσταχθεὶς, inſtillatus.

Ἐνστὰς πόλεμος, inſtitutum bellum, conflatum. ἐνστάσης τῆς ὥρας, inſtante hora.

Ἔνστασις, εως, ἡ, exordium, & auſpicatio rei quæ inſtituitur. Item inſtantia litis & cauſæ, cauillatio, pugnax contentio inſtantis aduerſario, obiectio, inficiatio, hoc eſt, ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία, reſiſtẽtia. ἀντίληψις. Hermog. ἡ μὲν ἔνστασις διαιρεῖ τὸ δοθὲν, ὅτι γὰρ μὴ ἐξῆν αὐτῷ ἡ δὲ ἀντιπαράστασις, ὁμολογεῖ ὅτι ἐξῆν, ἀλλ᾽ οὐχ᾽ ὡς ἐποίησεν ἐπὶ τούτοις.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, qui in via obſiſtit, interceſſor, reclamator, aduerſarius, reſiſtẽs, ἐχθρὸς, ἀντίπαλος, pro ἀντιστάτης. (ἐν enim pro ἀντὶ, hic accipitur) aduerſarius in iudicio. Sophocl. in Aiace, ἐγὼ δ᾽ ὀδυνηρὰ τὸν ἐνστάτην λέγω, id eſt, ἐμποδὼν σοι ἱστάμενον.

Ἐνστατικὸς, peruicax, non cedens, obſiſtens.

Ἐνστατικῶς, peruicaciter, inficiando, Hermog.

Ἐνστερνίζεσθαι, medium complecti, fouere.

Ἐνστερνομάντις, εως, ὁ, ἐγγαστρίμυθος, diuinaculus.

Ἐνστῆ, inſtabat.

Ἔνστικτον, τὸ, validum, manifeſtum.

Ἐνστόμιος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, qui in ore eſt. ἐνστόμια ἕλκη, vlcera oris, Dioſcorid. lib. 1, cap. 126.

Ἐνστρατοπεδεύω, caſtra pono.

Ἐνστροβιλέω, contero.

Ἔνστροφος, agilis, tortilis, nexilis.

Ἐνσφραγίζω, inſignio, in Epigram.

Ἐνσχέω, inhibeo. νῆες ἐνεσχέθησαν, naues hæſerunt, Plutar. in Themiſtocle.

Ἐνσώματος, ὁ ἡ ἡ, corporeus, Nazanz.

Ἐντακήσομαι, tabeſcam: à τήκομαι.

Ἔντακτος κίνησις, certus motus: libro ſecũdo Problem. Alexandri Aphrodiſæi: vbi εὔτακτος ab aliis legitur.

Ἔνταλμα, ατος, τὸ, mandatum, præceptum.

Ἐνταμιεύω, recondo, in theſaurum refero.

Ἐντανύω, μ. ύσω, extendo, in Epigram.

* Ἔνταξις, ἡ, quum leuis armaturæ milites in phalãgem alterius inſeruntur.

Ἔντασις, intentio, vehementia, diſtentio, rigor, contentio. Significat etiam productionem: vnde ἔντασις προσώπου, eſt intenſio vultus & auſteritas, Vitruu. lib. 1, cap. 2, de adiectione, quæ adiicitur in mediis columnis, quæ apud Græcos ἔντασις appellatur.

Ἔντατος, intentus.

Ἐντατικὸς, intenſiuus.

Ἐντάττω, impono, in ordine colloco, ordino. ἐντάττειν τοῖς τυχοῦσιν, id eſt, τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, inter plebeios annumerare, cogere in ordinẽ, Bud. in Comment. in Epiſt. vnde dicuntur ἐντεταγμένοι, ἐξηρτημένοι, ἐξισωμένοι, id eſt, in ordinẽ numerúmque redacti, Bud. in Pandect.

Ἐνταῦθα, hic, iſtic, ſeu ibi, huc, eó. ἐξέβαλον αὐτὸν ἐνταῦθα, ibi eum eiecerunt, Plutarch. in Publicola. ἐνταῦθα ἀφικόμενος, iſtuc profectus, Plato in Epiſt. ἐνταῦθα περιέστη τὰ πράγματα, &c. id eſt, huc res tandem reciderunt, eó res tandem euaſerunt, Iſocrat. Alexand. Aphrod. πλείστων περιττωμάτων ἐνταῦθα κατιόντων, multis huc excremẽtis deſcendentib⁹, &c. Et Plato in Apolog. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ᾖα, huc me nõ contuli. Pro iſtuc, idem in Epiſt. ἐμὲ δ᾽ ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἄγομαι αὖ ἵν᾽ ἐμὰ διαπράξασθαι ἐφ᾽ ἃ σὲ ἐξεκαλεῖς. Cum Genitiuo libro 1. de Republ. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, id eſt, in ea es ætate, ſeu in iſta. Idem ibidem, οἷοι ἐνταῦθα ἥλθον ἡλικίας, eó venerunt ætatis ἐνταῦθα προῆλθε δυνάμεως, eó potentiæ proceſsit, Plutarchus in Romulo. ἐνταῦθα τῆς ὑβρέως ἦλθε, Demoſth. ἐνταῦθα τὸ λόγου, Gaza lib. 4. ἐνταῦθα τῆς χαμμάτων, Bud. in Epiſt. poſter. Thucyd. τὰς ἠπείρου ἐνταῦθα ὁρμίζοντες, ad hanc continentem contendunt.

Ἐνταυθοῖ, hic, nunc, ibi, in præſentia, huc, ἐνταῦθα. Ariſtoph. σὺ ἐνταυθοῖ μένεις, hic moraberis, Plato in Apologia. γραφὴν πολλοῖς αὐτὴν ἐνταυθοῖ. Item huc ſignificat. Ariſtophan. in Pluto, ἐμὲ ἐνταυθοῖ μεταπεμψάμενοι, adhuc me huc acceſſetis.

Ἐνταφεὶς, ſepultus: ab ἐντάφω.

Ἐνταφιάζω, μ. άσω, π. ακα, parento, ſepelio, Accuſ. μύροις αὐτὸν ἐνταφιάσαι, vnguentis eum delibutum ſepeli, Nazan.

Ἐνταφιασμὸς, ὁ, ὁ, ſepultura.

Ἐνταφιαστὴς, οῦ, ὁ, veſpillo, parentator, tumulator.

Ἐντάφιον, ου, τὸ, ſepultura, parentatio, tumulatio. τῶν ἐνταφίων ἐξελύθης, Nazanz. Interpres vertit, à funeralibus abſolutus es.

Ἐνταφιοπώλης, libitinarius.

Ἐντάφιος, ου, ὁ, funereus, funeralis.

Ἔντεα, τὰ, arma. ὑπὸ σὺ ἔντεα φαείνειν, καὶ ἐκδύειν τὸ σῶμα. Homer. Iliad. γ, ἀμφίλεος ἐρήϊσε ἔντε᾽ ἔδυνον. ſic etiam dicuntur vaſa, id eſt, τὰ πρὸς τὴν δαῖτα σκεύη ὡς ἐκεῖ μνηστῆρες δ᾽ ἀπεκοσμεον ἔντεα δ᾽ αὐτός.

Ἐντείνομαι, acriter & cum contentione dico: vnde ἐντεταμένος, intentus, Herodot. & ἐντεινάμενος, θυμωθείς. AEſchin. ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, ſublata voce. Ariſtoph. πρὸς ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, intendentes concentum ſiue cytharam. ἐντείνομαι τόξον, arcum intendo, Xenoph.

Ἐντείνω, μ. ενῶ, π. ακα, intendo. Item pulſo, cedo, ferio., καὶ πληγὰς δίδωμι, intorqueo. ἐντείνω πληγὰς, infligo verbera, Lucian. Xenoph. νόμους ἐπιχείρησεν ἐντεῖναι εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, leges edere verſibus tentauit, Plutarc. in Solone. γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους, ſentẽtias adiecit philoſophicas, Plutar. in Solone.

Ἐντειχίζω, μ. ίσω, π. ικα, circumuallo, muro circundo.

Ἐντείχισις, εως, ἡ, muri extructio.

Ἐντεκεῖν, parere. Plut. in Numa, ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον πνεῦμα πλησιάσαι θεοῦ, καί τινας ἐντεκεῖν ἀρχὰς γενέσεως, quod mulieri quidem Spiritus Dei admoueri poteſt & quædam ſobolis principia ingignere.

Ἐντελεότης, ητος, ἡ, perfectio.

Ἐντελευτάω, μ. ήσω, vitam finio, deſino, ceſſo, finio.

Ἐντελέχεια, ας, ἡ, perfectio, ἐνέργεια, vis ex ſe mouens, agitatio. Quidam continuatam quandam & perennem motionem interpretantur. Sunt autem qui ἐνδελέχειαν, ſcribi volunt, ſed τ ſcriptum pluribus probatur, de quo Budæus in Aſſe: qui dici putat quaſi τὸ ἐντελοῦς σώματος, id eſt, perfecti corporis comprehẽſionem. ἐντελεχείᾳ ὤν, qui in actu eſt. Ariſtot. lib. 2. de Generat. Animal. cap. 1. συμβάλλεται καὶ τὸ μὴ ἐντελεχὲς ἢ πᾶσιν ἢ τισι, confert etiã intermiſſio vel omnibus, vel certè aliquibus, Gaza lib. 2, cap. 16. de cauſ. plant. δύναμις δ᾽ ὡς ἔχει πρὸς ἐντελέχειαν, ἴσμεν, potentia autem quemadmodum ad actum ſe habeat, Ariſtot. libro 1. de partibus Animal.

Ἐντελεχὴς, ὁ ἡ ἡ, perfectus.

Ἐντελεχῶς, Plato de Legib.

Ἐντελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, finalis, abſolutus, ſolidus, legitimus, idoneus. ἐντελὴς μισθοφορά, perſolutum ſtipendium: perfectus. Lucian. de ſacrific. στεφανώσαντες τὸ ζῶον καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη, ſi integrum ſit & iuſtum. ἐντελῆ πᾶσαν δύναμιν, abſolutas omnes copias & integras. vnde προσεντέλλομαι, Xenoph. ἐντελεῖς principes quoque dicuntur & ordines ſuperiores. Iliad. ν, δῶρον ἐπ᾽ ἄλοντο κατ᾽ στρατὸν ἐντελέεσσι.

Ἐντέλλομαι, μ. οῦμαι, π. μαι, mando, do mandatum, præcipio. τὰ ἐντεταλμένα, mãdata, Xenoph. iubeo. ἐντελεῖ, præcipies. ἐντέταλται ἡμῖν, nobis præceptum eſt.

Ἐντελόμισθος, ου, ὁ, qui plenam & perfectam mercedem exigit.

* Ἐντελῶς, perfectè, abſolutè.

Ἐντέμνω, incido, excido, parẽto, id eſt, ἐναγίζω, ἐναγίσματα προσφέρειν, θύειν, Thucydid. vbi & Interpres Valla, dedico fanum, Lucian. Datiuo pro eodem ſignificato libr. 3. de part. Animal. ἐντέμνειν σφάγια δελφῖνι, Periphemo ho-

ſtias mactaſſe, Plutarch. in Solone. ἐντεμόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, &c. vbi mactationem atque expiationem peregiſſent. Philoſtrat. in Heroicis: vnde ἐντετμημένος, inciſus. ἐντετμημένος τὴν περιφέρειαν, inciſus per oras, in ambitu ſectus.

Ἐντενῶς, intentè, συντόνως, vehementer, Apollon. 2.

Ἐντερεύειν λάβρακα, apud Athenæum, exėterare lupum piſcem.

Ἐντερικὸς, inteſtinalis, Gaza.

Ἐντεριώνη, ης, ἡ, medulla, cor lignorũ, cortex, μελάνδρυος ab Homero dicitur: mollis medulla, Gazę ex Theoph. lib. 3, cap. 8. hiſtor. plant. Item medulla lib. 3, cap. 11. eiuſdem. Dioſc. l. 3, cap. 13. de medulla dipſaci herbæ, ἐντεριώνην ἔχει μαλακήν, medulla molli conſtās, Ibidem cap. 13. Item ἐντερόνη, τὸ μεσαίτατον νεώς.

Ἐντερονίς, ίδος, ἡ, ἐντερόνεια, nauiũ interna, aut ligna quæ ab carina conſurgunt, Ariſtoph. Cælius. lib. 11, cap. 46.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ, ramex inteſtinorum, deſcenſus inteſtini in alterum naturæ locum. ἐντεροκήλας, Dioſcor. lib. 1, cap. 103, hernias interanei Hermol. vertit: hernias inteſtinorum Ruellius: ramices inteſtinorum, Marcellus. ἐντεροκήλας ἐπικρατεῖ, Dioſcorid. lib. 4, cap. 10, enterocelas cohibet, inteſtinorum ramices coercet.

Ἐντεροκηλικὸς, cui hernia inteſtini erumpit, Dioſcor. lib. 1, cap. 1. diſruptus, qui vitio herniæ laborat, Interpres Cicero in Philippicis.

Ἔντερον, ου, τὸ, inteſtinum. Ariſtoph. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενὸν, culicis inteſtinum ſtrictum eſſe dicebat. γῆς ἔντερα, terræ inteſtina dicuntur vermes terreni, Ruell. & Barbaro: lumbrici Marcell. lib. 2. Dioſcor. cap. 72.

Ἐντερόνεια, ας, ἡ, meditullium nauis, carina, τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς: & Ἐντερόνη, idem.

Ἐντεσιπημονήρ, ῆρος, ὁ, armorũ perit°. legitur & ἐντεσιπήμων.

Ἐντεσιουργὸς, οῦ, ὁ, armorum opifex. Homer. ἡμιόνους ἐντεσιουργοὺς vocat, currum trahentes: quaſi τὴν ἔνθεσιν ἤτοι ἁμάξαις ἐργαζομένους, velad opera deſtinatos, Euſtath. Iliad. ω.

Ἐντεταγμένοι, gregarii, in ordinẽ redacti. vide Ἐντάσσω.

Ἐντεταμένως, conſtanter, intenſè, impenſè.

Ἐντετευτλανωμένη, ἐν τεύτλοις ἑψηθεῖσα, Ariſtop. Interp.

Ἐντετοκυῖα, γεννηθεῖσα ἡ ἐμφωλεύουσα, Ariſtoph. Interp. enixa, quæ peperit.

Ἔντευγμα, id eſt, κύτμα.

Ἐντεῦθεν, hinc, ex eo, ex eo loco, dehinc: propriè de loco, in quo eſt qui loquitur. Pro hîc Nazan. & Chryſoſt. ἐκεῖ ἱερεῖς. inde ἔνθεν, Xenoph.

Ἐντευθενὶ, Ariſtoph. indidem.

Ἔντευξις, εως, ἡ, congreſſus, aditus. ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, cum Crœſo congreſſus & colloquium, Plutarch. in Solone, interpellatio, quum querimur de his qui nos lędũt, precatio, conſuetudo, Plutarch. interceſſio vulgò dicitur. Hac voce Alexand. Ariſtot. Interpr. & Suid. ſignificari putant τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας, id eſt, conuerſationẽ, congreſſus, colloquiáque cum vulgo & multitudine. Iſocrat. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, &c. id eſt, colloquia ne crebra facias cum iiſdem.

Ἐντευξόμενος, ου, vſurus, conſuetudinem habiturus: ab ἐντυγχάνω.

Ἐντευκτικὸς, ἡ, ὁ, colloquio facilis, affabilis, monumenta lecturus, Dioſcorid. lib. 1. in præfatione. ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς, in re familiari quotidianoque ſermone elegans, Plutarchus in Alcibiade.

Ἐντεύω, apparo, παρασκευάζω.

Ἐντεφρος, ου, ὁ, cinereus, cinerulentus.

Ἔντεχνος, ὁ καὶ ἡ, callidus, artibus inſtructus. Nazanzen. commentitius, artificialis. ἔντεχνος δημιουργὸς, peritus artifex, Plato de Legib. Et probationes ἔντεχνοι, ſunt artificiales. τὸ ἔντεχνον, ars.

Ἐντέχνως, non dicunt Attici, ſed τεχνικῶς, Phrynichus, affabrè.

Ἐντήκω, inſtillo, illiquo, inuro, infligo. Accepit ἐντήκειν pro imprimere ſeu inurere, id eſt, προσπλάσσειν, Budæus in Epiſtol. poſterioribus. ἐντέτηχ' ἡμῖν μῖσος, Sophocles, id eſt, mihi inoleuit odium.

Ἐντὶ, ſunt, Doricè, pro εἰσί.

Ἐντίθεμαι, indo, inſero. ἐντιθέσθαι etiam dicuntur negotiatores, qui naues implent mercibus. Demoſthen. καλοῦντες τοὺς ναυκλήρους ἂν τὸν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Cicero ad verbum imponere vocat: vt ad Atticũ, Signa noſtra, vt ſcribis, quum commodiſsimè poteris, velim imponas. Alexander Aphrodiſæus libro primo Problem. ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος, ori admotus digitus. ἔνθου, impone tibi & ſume, Odyſ. ἐνέβαλε τῇ ψυχῇ, id eſt, συνῆκε. ἐντίθεμαι ἰσον, malum impono & dirigo. Homer. Odyſſ. ἐντίθεμαι εἰς τὸ πεδίον, Xen. Hom. χόλον ἔνθετο θυμῷ, Hom. Ody. iratus eſt.

Ἐντίθημι, impono, ingero, iniicio, indo, inſero, Ariſtoteles, inſero, pono. ἐντίθημι, ὑποδέομαι, Ariſtophan. Interpres, calceo, ἱματίῳ καὶ ἐν ἄλλῳ εἴδος τίθημι: οἷον ἐντίθημι ἐκ χειρὸς τὸ δακτύλιον τύπον. Item intus cōdo, & animum induco. Homer. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, intus animum placabilē habeto vel accipito. Heſiod. ἐνθήκη δὲ χειρὶ ἅρπην, in manum falcem impoſuit.

Ἐντίκτω, intus pario, ingenero, Datiu. & Accuſ. fœtifico. Plato de Legib. ἐντίκτω, id eſt, ἐμποιῶ, vt Epiſtola 7, μόγις ἐν ψυχῇ ἐντίκτει.

Ἐντιλάω, ſtercus illidere.

Ἔντιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, honorabilis, pretioſus, id eſt, σεμνὸς, honeſtus, clarus, magiſtratu fungens. ἔντιμος χώρα, honeſtus locus, Xenoph. οἱ ἔντιμοι, optimates. ἔντιμον πρᾶγμα καὶ λαμπρὸν, Demoſth. res honorifica. τὰ ἔντιμα, res quę honorantur. ἐντιμότατον ποιεῖν, plurimi facere.

Ἐντίμως, honorificè. ἐντίμως διδασκαλικῶς, Plato de Legib.

Ἐντινάσσω, excutio.

Ἐντιναγμὸς, excuſsio.

Ἐντιτὸς, vindicandus.

Ἔντο, miſerunt. Odyſſ. ξ. ἐξ ἔρον ἕντο, id eſt, depoſuerũt. ἐξέβαλον τὸν ἔρωτα, ἐπαύσαντο τὴν ἐπιθυμίαν: abĭcio, eiicio, depono.

Ἐντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum, præceptum, iuſſus.

Ἔντομα, τὰ, inſecta, id eſt, minuta & imperfecta animalia, apud Ariſtotelem. τὰ ἔντομα ζῷα, dicit Alexander Aphrod. libro 1. Problem. Interpres Heſiodi, ἔντομα ποιοῦντες, inciſiones faciētes. ἔντομα μήλων, Apoll. 1. id eſt, ex pecudibus caſtrati mares, qui inferis Manibus ſacrificātur vt infœcundi, quales ſunt verueces. ἔντομά σφεα ἐποίησε, haruſpicinam fecit.

Ἐντομὴ, inciſio, Gaza. diuiſura, inſectio, Ariſtoph.

Ἐντομίας, ου, ὁ, eunuchus.

Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, inciſio, laceratio corporis, quę ab Ethnicis in luctu fiebat, ſectio. ἐντομίδας οἱ ποιοῦντες. Et ἐντομίδες, qui ad eum modum ſe laniabant.

Ἔντομος, exectus. Herodotus, λαβὼν γὰρ δύο παιδία, ἔντομά σφεα ἐποίησε, ſumptis enim duobus pueris exectiſq́; haruſpicinam fecit. ἐντόμως προέγνωσις, Nazanz. præſciētia, quæ ex fibrarum ſectione noſcitur.

Ἐντονία, intentio. ἐντονία τῶν πλευρῶν, laterum vires, Gaza de Senect.

Ἔντονος, ου, ὁ καὶ ἡ, acer, intentus, valens. αὐτοῖς ἐντονώτατος ἐχθρὸς, infeſtiſſimus illis hoſtis, Plutar. in Public.

Ἐντόνως, acriter, enixè, intentè.

Ἐντοπίζομαι, reuereor.

Ἐντόπιος, ου, ὁ, indigena, illius loci. ἐντόπιοι, qui locum habitant, incolæ, indigetes.

Ἐντορεύω, incido.

Ἔντορνος, ου, ὁ, tornatus. ἔντορνος κύκλος, circulus torno cōfectus, Plato de Legib.

Ἐντὸς, intus, in interioribus, cis, intrinſecus, internè, Valla: in medio, in medium, infrà, inferius, intrà, citrà. Refertur ad tempus & locum. ἐντὸς ὢν, internus, inteſtinus, penitior, apud Ariſtot. ἐντὸς ποιοῦμαι, in mediũ recipio, Thucydid. ἐντὸς ποιῶ, includo, Idem. ἐντὸς ἐέργει, Iliados β, id eſt, ἔνδοθεν ἑαυτῆς. Cum Genitiuo, Apollonius Rhod.

ἐντὸς

ἐντὸς ἄστεος, in vrbe. ἐντὸς τῆς σκευαγωγίας, in ſarcina, Budæus in Epiſt.poſter. ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, fluuio tenus, circa fluuium. ὢν ἐντὸς, intus quçis, Thucyd. pro inter. ἐντὸς πυλῶν ἀναπαύειν, Demoſth. ἐντὸς ἐμαυτοῦ, apud me. ἐντὸς τῆς ἀκριβείας, intra limites diligentiæ, Thucydid. ἐντὸς τοῦ ἴστρου, cis Iſtrum. ἐντὸς χρόνου, certum intra tempus. ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, intra tres annos. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de Legib. ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, circa triduum, Idem de Legib. Nazanz. τὴν τριετίαν μείναντες ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, triennium expectantes, vel paulo minus, vel paulo plus. εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, ſe intrò vertit. τὰ ἐντὸς, inteſtina, interiora, intima.

Ἔντοσθε δ' αὐλῆς, Homer. Odyſſ.ξ, intra ſeptum, i. ἔσωθεν, dicitur & ἔντοσθεν. Heſiod. πλαξὶν ἔντοσθε πυκινῆς.

Ἐντοσθεν, Heſiod. δόμων ἔντοσθεν, in ædibus, intus.

Ἐντόσθια, τὰ, interanea, inteſtina, interiores partes. ἐντόσθια τῶν ἱερείων, inteſtina victimarum. ἐντοσθίων τι ἀλγήσας, Lucian. ex inteſtinis laborans, Nazanz.

Ἐντοσθίδια, τὰ, intima pectoris, interiora.

Ἔντραγε, comede: ab ἐνέτραγον. & ἐντραγεῖν, deliciari.

Ἐντραπεζίτης, ὁ, paraſitus.

Ἐντραχυς, aſper.

Ἐντρέπομαι, μ. ἔψομαι, π. αμμαι, confundor, curo, curam habeo, reuereor, verſor in aliqua re cum ſolicitudine, φροντίζω, ἐπιστρέφομαι, ἐξεταπεινοῦμαι, vereor, quaſi præ pudore auertor, pudore ſuffundor, pudeſio, rubore ſuffundor: Genitiuo iungitur. Sophocl. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; quid ita parum ſociam tuam curas? ἐντρεπόμενος μηδὲν τῶν φίλων, nihil curans amicos, Xenoph. in Omilſ. lib. 2. Item cum Accuſatiuo. ἐντρέπομαι τοὺς πρεσβυτέρους, ſeniores veneror, Plutarch. in Apophth. Lacon. & cap. 6. lib. Sapientiæ. ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, reuerebuntur filium meum, cap. 21. Euang. Matthæi: & cap. 12. Marci. Homer. Odyſſ.α, οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, cor tuũ non mouetur, non curas. Vnde ἐνετράπης, humiliatus es, cap. 22. lib. 4. Regum. & ἐντραπήτωσαν, reuereantur, erubeſcant. ἐντράπητε, reuereamini.

Ἐντρεπτικῶς, cum redargutione.

Ἐντρέπω, conuerto, Lucian. rubore ſuffundo. Eraſm. cap. 4. Epiſt. Pauli 1. ad Corinth.

Ἐντρέφω, innutrio, Heliod. educo, Plutarch.

Ἐντρέχεια, ας, ἡ, diſcurſus, diligentia. οὐχ ὅπως ἐντρεχῆ καὶ τὸ ἐν τούτοις ποιητέον ἐντρέχειαν, Dioſcorid. lib. 7, cap. 1. nõ vulgari induſtria diligentiáque in ea re vtendum, Ruellius.

Ἐντρεχέστερον, ου, τὸ, ſolertius.

Ἐντρεχὴς, velox. vnde κατεντρεχὴς, verſutus, volubilis, ingenio dexter, Plato Polit.ζ.

Ἐντρέχω, ἐναρμόζω, conuenio, quadro, & cohæreo, adhæreóque, Bud. Comm. ἐντρέχουσα φήμη, apud Hermog. dicitur rumor euulgatus & iactatus. ἐντρέχει κονιορτώδης, inſidens puluis, Dioſcorid. lib. 1, cap. 25.

Ἐντριβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, conuerſatus, diligens, intritus, ἔμπειρος, aſſuetus: Datiuo. Plato de Legib. vſum habens.

Ἐντρίβομαι κακὸν, malum infero, plagas infligo. ἐντετριμμένη ψιμυθίῳ, fucata, Xenophon. ἐντετριμμένη, σμηχθεῖσα, Ariſtophanes.

Ἐντρίβω, μ. ίψω, π. ιφα, frico, infrico, cædo, pulſo, impingo, tero, abſumo. ἐνέτριψε τῷ ἱππονίκῳ κόνδυλον, Hipponicũ pugno percuſsit, Plutarch. in Alcibiade. Lucian. κονδύλους ἐντρίψαι, colaphum ducere ſeu infringere.

Ἔντριτος, triplex, cap. 4. Eccleſiaſtis Solomonis.

Ἔντριχον, ου, τὸ, coma appoſititia, galericum.

Ἔντριχος, ὁ, debilis.

• Ἐντρίχωμα, τὸ, pars è qua naſcuntur palpebrarũ pili.

Ἐντριχώματα, palpebræ.

Ἔντριψις, εως, ἡ, fricatio. χρώματος ἔντριψις, coloris pigmentum, fucus, Xenoph.

Ἔντρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, tremefactus, ἔμφοβος.

Ἐντροπαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, retrouerto, reſpecto. ἐντροπαλιζομένη, intereundũ retrò ſubinde reſpectans, Hom. Iliad.

Ἐντροπῇ, reuera, Cyrillus, circunflectitur.

Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confuſio, verecundia, ſiue pudor, erubeſcentia ab Eraſmo cap. 6. 1. Epiſt. ad Corinth.

Ἐντροπίας, mutabilis, vappa.

Ἐντροπίδες, αἱ, calciamenta.

Ἔντροφος, ὁ καὶ ἡ, educatus, aſſuefactus, enutritus. Sophocles, παλαιᾶς μὲν ἔντροφος ἁμέρας, λόχῳ δὲ γῆς ἐ μάτηρ, &c. ἐντεθραμμένη μακρῷ χρόνῳ, longo tempore nutrita, annoſa. ἔντροφον ὕλη, truncus, Apollon. Rhod. ἔντροφος αἰγιαλῶν, in Epigr. Euripid. alumnus, Genitiuo.

Ἐντρυφάομαι, ludibrio habeor & contemptui. ἐντρυφηθεὶς, deliciis pellectus.

Ἐντρυφάω, ῶ, ludificor, quaſique per laſciuiam eludo, & ludibrio habeo, inſulto, deliciis fruor, delicior. ὁ ἐντρυφῶν, vſque ad delicias oſtentabundus, Bud. in Epiſt. poſter. ὁ τούτοις ἐντρυφῶν, Nazanz. Hoc graſſari Theophil. in Inſtit. iur. exponit. Cum Datiuo conſtruitur, vt ἐντρυφᾶν τῷ πράγματι, ſignificat luxurioſè ac redundanter vti, hoc eſt, τρυφᾶν καὶ θρύπτεσθαι ἐν τῷ πράγματι. Herodi. βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ καίσαρος ὀνόματι, i. inſolentius Cæſaris appellationem vſurpantem. υἱὸς ἐντρυφῶν τῇ μητρὶ, filius matris deliciæ, Plutarch. in Themiſtocle.

Ἐντρύφημα, oblectamentum, Nazanz. deliciæ.

Ἐντυγχάνω, μ. ἐντεύξομαι, Aoriſt.β, ἐνέτυχον, π. ἐντετύχηκα, incido, nanciſcor, conſueſco, colloquor, poſtulo, interpello, obiicio, conuenio aliquem, ago cum, legor, περιτυγχάνω, ſum obuius, accurro, κοινολογοῦμαι, appello, alloquor, inſueſco, adeo, coeo. Vnde ἐντυχὼν, colloquutus. Datiuo iungitur. ἐντυγχάνει τοῖς γράμμασι κειμένοις, inuenit literas relictas, Bud. Epiſt. poſter. βεβαπτισμέναις ἐντυγχάνει ψυχαῖς, in baptizatas animas incidit, Nazanz. περὶ τὸ βάπτισμα. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata, Plutarch. in Lycurgo. τοῖς πρέσβεσιν ἐντυγχάνει ὅσον δυνατὸν ἠπιώτατα, legatos, quàm mitiſsimè poteſt, appellat. Plato lib. de Repub. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, i. verſatus ſum. ἐντυγχάνει τῷ θεῷ κατὰ τοῦ ἰσραὴλ, Paulus cap. 11, ad Romanos, Eraſmus, interpellare apud Deum aduerſus Iſrael. Ambroſius legit, poſtulat. πλησιάζω, ὁμιλῶ, accedo, Galenus ad Glauc. ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν, eũ adiens, Plutarch. in Fabio. θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα, pauca quidẽ nũc do Deo loquemur, Nazanz. ἐντυγχάνω σοι διὰ λόγων, tecum colloquor. Bud. in Epiſt. poſter. ἐντυχεῖν ὁμήρῳ κατ' ὄψιν, vidiſſe Homerũ, Plutarch. in Lycurgo. Xenoph. pro incido. ἐντυγχάνει ὑπὲρ αὐτῶν, i. πρεσβεύει, pro illis interpellat, orat, cap. 7. ad Hebræos. Vide Nazanz. qui hoc verbum explicat. Xenoph. ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, qui rebus maximè parabilibus vtitur moderatè & inuentu facillimis. παρὰ τῷ ἐντυχόντι καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ, vt ſeſe offeret tempus vel narrandi vel imitandi, Thucyd.

Ἐντυλίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, inuoluo, Ariſtoph. τῇ. ἐνετύλιξεν σινδόνι, inuoluit ſindone, cap. 27. Euãg. Matthæi.

Ἐντυλόω, callum obduco. ἐντετυλωμένος, calloſus, callum obducens.

Ἐντύνω, μ. υνῶ, paro, adorno, diſpono, attingo, in Epigrammat. inſtruo. vnde ἐντύνων, præparo. Heſiod. ἐντύνων, ἑτοίμαζε, παρασκεύαζε, Iliad. ι. δεῖπνον δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, pro ἄριστον, παρεσκεύασεν, para. Et ἐντύνομαι pro eodem. Odyſſ.ο, δεῖπνον δ' ἐντύνοντο. apud Apollon. Rhod. 1. Argon. paſsiuè cum Accuſ. ὁπόσα τ' ἐτέτυκτο ὅσοις τ' ἐντύνονται ἑταῖροι ἐνθάδε νῆες, quibus inſtruuntur. ἐντυνάμενοι ἄριστα, ἑτοιμαζόμενοι, παρασκευαζόμενοι, parantes, Homer. Odyſſ.

Ἔντυος, apparatus, ornatus.

Ἐντυπὰς, impreſſo corporis veſtigio. eſt autem Aduerbium. Apollon. 1, ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενοι χρόνον, Homer. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, i. penitus & intimè.

Ἔντυπον, legitimum, de numiſmate.

Ἐντυπόω, effigio, imprimo, formam exprimo, informo, deformo, inſculpo. Et ἐντυπόομαι, pro eodem. Ariſtotel. de mundo, φασὶ τὸν φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπῶσαι, id eſt, faciem ſuam expreſsiſſe. ἐντυπώσαντες τὴν οὐλὴν τῷ

μηρῷ, femori cicatricem habet impreſſam.

Ε'γκύπτωσις, εως, ἡ, humeri acetabulũ, vbi humerus brachio coaleſcit.

Ε'γκυπώτης, ου, ὁ, impreſſor, ὁ χαλκογράφος.

Ε'γτυραννεῖσθαι, tyranno ſubiectum eſſe.

Ε'γκύφω, μ. ύψω, π. υφα, incendo, foueo, confoueo, intus foueo. ἐντυφόμενος αὐτῷ, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. Philo de mundo, ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, μηδενὸς ἐντυφομένου σπερματικοῦ λόγου, quum ſeminali nulla ratione confoueatur.

Ε'ντυχία, ας, ἡ, congreſſus.

Ε'ννύω, ἐννύω, ἀντείσ̓ζω. Apollon. Rhod. ἔννυε, 2. breui, para, in Epigram. i. παρασκεύαζε, Homer.

Ε'νυαίνειν, deliciari, τρυφᾶν.

Ε'νυάλιος, ε, ὁ, Mars, bellicus, Macrob. lib. 1, cap. 19. Homerus Iliad. β, ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. ἐνυάλιος ἄρης, Mars bellicoſus, qui Latinis κυρῖνος, Quirinus, Plutarc. in Romulo. ἐνυάλιοι ἄνδρες, i. πολεμικώτατοι, Dionyſ. de ſitu orbis. ἐνυάλιος θερμώδων, Idẽ, i. Martius. Heſiod. in ſcuto Herculis, eundẽ facit ἐνυάλιον & ἄρη. Nam κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc filiũ ἄρεος, nunc ἐνυαλίου dicit. Sophocles in Aiace, διαστέλλει τὸν ἄρεα ἀπὸ τοῦ ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα.

Ε'νυβρίζω, cõtumelioſus ſum, cõtumelia afficio. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. ἐνυβρίζουσιν εἰς τὰ ἅγια.

Ε'νυγροθηράτης, piſcator, Plato de Legib.

Ε'νυγρος, humidus, aquatilis, madens.

Ε'νυδρία, ας, ἡ, aquoſitas, aquæ copia.

Ε'νυδρις, ιος, lutris, fera quadrupes à mari victũ quærens, Ariſtotel. lib. 8. Animal. cap. 5. Herodot. Melp. ἐν δὲ ταύτῃ ἐνύδριες ἁλίσκονται καὶ κάστορες. Sunt autem enydres aquatilia quædam animalia, quæ ſacra eſſe AEgyptii arbitrantur: lutriæ à Valla exponuntur.

Ε'νυδρόβιος, ου, ὁ, in aqua viuens.

Ε'νυδροθηράτης, οῦ, ὁ, piſcator.

Ε'νυδρον, aquatile.

Ε'νυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aquoſus, madidus, irriguus, aquatilis, Xenoph. Lucian. vber aquarũ, aquis irriguus. vnde τὰ ἔνυδρα ζῶα, i. piſces, aquatilia, beſtiæ aquarum incolæ, Xenoph. ἔνυδρον φρούριον, riguum caſtellũ. Etiam gemma dicitur, quaſi clauſam in ſe fontanam ſcaturiginem habens, Plin. lib. 37, cap. 11.

Ε'νυδρώθη, in hydropem incidit.

Ενύλιος, bellicoſus, Mars, Pallas.

Ε'νυλος, materialis, ὑλικός.

Ε'νυμενόσπερμος, habẽs ſemen membranis contentum.

Ε'νυξεν, fodit, pupugit.

Ε'νυπάρχω, antecedo, inſum, cõtineor, ſum contentus, adſum, ſum inſitus. ἡ ὑπάρχουσ' ὑγρότης, inteſtinus humor. ἐνυπάρχειν τοῖς οὖσι, ineſſe rebus. ὁ ἐνυπάρχων, præcedens, qui iam ineſt. ἐνυπάρχοντα ᾠὰ ἐκ τῆς ὀχείας, oua per cõceptionem concepta.

Ε'νυπνιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, & Ε'νυπνιάζω, dormio, ſomnio, inſomnia video, deludor in ſomnis, Eraſm. in Epiſt. Iudæ Apoſtoli. Itẽ traho ſomniũ. ἐνυπνιασθήσονται τὰ ἐνύπνια, ſomnia ſomniabunt, cap. 2. Actorum Apoſtol.

Ε'νυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, ſomniator.

Ε'νύπνιον, ε, τὸ, inſomniũ, quoties cura oppreſsi animi, vel corporis, ſiue fortunæ, qualis vigilãtem fatigauerit, talẽ ſe ingerit dormiẽti, Macrob. lib. 1, c. 2. ἐνύπνιον, ſic dicitur id quod in ſomnis apparet, ſomniũ, ὄναρ, Ariſtoph. Accipitur etiã aduerbialiter. Hom. Iliad. β, θεῖός μοι ἐνύπνιος ἦλθεν ὄνειρος, per ſomnũ, in ſomnis, per quietẽ, ὄναρ, κατὰ τοὺς ὕπνους. τῶν θεῶν συμπλάσας ἑαυτῷ ἐνύπνιον, AEſchines.

Ε'νυπόστατον, ſubſtantiale, quod actu & reuera eſt, vel non ſubſtantia, ſed eius accidens: vel quod cũ alio iunctum, vel quod in indiuiduis conſiſtit.

Ε'νυστρον, inteſtinum.

Ε'νυφαίνω, intexo: vnde ἐνυφασμένος, intertextus, & ἐνυφανθεὶς, intextus, Herodot.

Ε'νυὼ, όος, ἡ, Bellona, pugna, ἡ πολεμικὴ θεός.

Ε'νώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibris redimitus, pro ἰνώδης.

Ε'νώδιον, ου, τὸ, inauris, ἐνώτιον.

Ε'νωμος, ου, ὁ, crudus, acerbus, crudiuſculus. ἔνωμος καρπὸς, acerbus fructus, Dioſcorid. lib. 1.

Ε'νωμοτάρχης, ου, ὁ, ordinis militaris ductor & imperator. decanus apud Thucyd. lib. 5, Valla exponit. propriũ erat magiſtratus apud Lacedæmonios.

Ε'νωμοτία, ας, ἡ, turma ex quatuor & viginti militibus.

Ε'νωμοτὶς, ordo militaris apud Lacedæmonios, quòd iurarint illi ſe non deſerturos ordinem.

Ε'νώμοτος, ου, ὁ, iurans, obnoxius iuramento. θεῶν ἐνώμοτος, deos iuratus, Euripid.

Ε'νὼν, ἐνόντος, contentus, inſitus, inditus, incluſus, qui ineſt, & in fœm. ἡ ἐνοῦσα, & in neutro τὸ ἐνόν. Xenoph. πῶς ἂν δικαίως ἐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας αἰτίαν ἔχοι, quomodo falſi ſceleris accuſari crimine poſsit. ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ, Plato de Re-(publica.

Ε'νωπὴ, ῆς, ἡ, aſpectus.

Ε'νωπάδις, coràm.

Ε'νωπῆ, manifeſtè, palàm, coràm, in conſpectu, ἐν ὄψει, φανερῶς, Homer.

Ε'νωπαδίως, vel Ε'νωπαδίως, claré.

Ε'νώπιον, antè, coràm, in conſpectu.

Ε'νώπιον, ου, τὸ, paries iuxta viam, locus primus occurrens in domo.

Ε'νώπιος, ex aduerſo poſitus, qui eſt in conſpectu. Exodi cap. 33, ἐλάλησε κύριος πρὸς μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, loquebatur Dominus ad Moyſen facie ad faciem.

Ε'νωπὶς, famula.

Ε'νωπῶς, manifeſté.

Ε'νωραΐζομαι, ἐγκαλλωπίζομαι, Bud. Comm.

Ε'νωρος, tempeſtiuus, in vigore.

Ε'νῶρσεν, excitauit, Iliad. ζ, iniecit.

Ε'νώρτο, excitatus eſt. Iliad. α, ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι, i. διηγείρετο, ἐνέβαλε: ab ὄρω.

Ε'νωσις, εως, ἡ, vnitas, coniunctio, ſolitudo, ſingularitas, concurſus in vnum.

Ε'νώτα, inauris.

Ε'νωτία, negligentia, ἀμέλεια. (aures.

Ε'νωτίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, auribus percipio, præbeo

Ε'νωτικὸς, οῦ, ὁ, vnitiuus, vim habens copulandi.

Ε'νώτιον, ου, τὸ, inauris, quando intumeſcunt aures.

Ε'νωτοκοῖται, populus, quibus aures in tantum magnitudinis creſcunt, vt totum corpus iis contegatur.

Ε'νωχρος, impalleſcens, palleſcens, pallidus.

Ε'ξ, ex. Genitiuo iungitur. ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν, ex eo receſſerunt, Thucyd. ἡ ἐξ ἀρείου πάγου βουλὴ, AEſchines, Areopagiticus ſenatus. οἱ ἐξ ἐκείνου, i. οἱ ἔκγονοι, nepotes, Idẽ. οἱ ἐξ ἐκείνων, poſteri illorum, Demoſth. ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλειφθέντες, ex arce expũcti, vt Latinè, eximere ex ærariis. ἐξ ἐρέβευς, pro ἐξ ἐρέβεος, è tenebris. ἐξ ὑπερδεξίου, ex edito loco. ἐξ ἀριστερῶν, à ſiniſtris. ἐξ ἐναντίας, è regione. ἐξ εὐωνύμου, à ſiniſtris. ἐξ αἰῶνος, ab æterno. ἐξ ἀρχῆς, à principio. ἐξ ἐκείνου, ex eo tẽpore. ἐξ ἱκανοῦ, multo iã inde tempore. ἐξ ὀλίγου, è propinquo, è breui ſpatio. ἐξ ὅσου, & ἐξ ὅτου, & ἐξ ὅτου περ, ex quo. ἐξ οὗ, ex quo, ſupple, χρόνου, i. tẽpore. ἐξ τοῖο, & ἐξ τούτου, ex eo tempore. ἐξ ὑπαρχῆς, de nouo, à principio. ἐξ ὑπογύου γιγνόμενα, proximè facta. ἐξ ὧν, vnde, ex quo, Xenophon. ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν σωκράτην. Aliter Thucyd. ἐξ ὧν ἐφθείροντο, quibus peribat. ἐξ ἐμοῦ ἐνδοθέντος, à me, id eſt, à meis ædibus, Ariſtophanes. οὐδ' ἐξ ὀνόματος ἡμᾶς ἴσασιν, ne de nomine quidem nos cognouerunt, Chryſoſtom. ἐξ ἀπόπλου, ex improuiſo. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex inopinato. ἐξ ἐπιδρομῆς, raptim, feſtinanter, curſim. ἐξ ἐπιπολῆς, in ſuperficie, in ſummo, ſummatim. ἐξ ἐπιτηδοῦ, ex induſtria. ἐξ ἐρήμης ἡλωκέναι, indicta cauſa dãnari. ἐξ ἑτοίμου, alacriter & facilè, paratè. ἐξ ἑτοίμου, ſubitò, citra laborem. ἐξ ἀκολουθίας, ex ordine, ex cõgrua conſequentia. ἐξ ὀνύχων, ab vnguibus, à teneris vnguiculis, Nazanzenus. Ponitur aliquando pro ἔξω, & pro μετὰ Præpoſitione.

Præpoſitione. Item per. Apollon. 2 ἐξ ὑμέων ἵδονται πόνν. ἐκ τῆς ἁμαρτίας πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, quum ob originale peccatum cecidiſſemus, Nazanz. ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο, extra ſe erat, cap. 9. lib. 3. Regum. ἐξ ἀρῶν κεχολωμένος, ob imprecationes iratus. Interdum vacat, Ianus Laſcar. ἐξ ἁπαλῶν χειρῶν ὤσατο, manibus repulit. ἐξ οὐρανόθεν, Homer. cælitus, vbi ἐξ abundat. Idem, ἐξ αἰσύμνηθεν, id eſt, ἀπὸ αἰσύμνης πόλεως.

E'ξ, ſex.

E'ξάγαστος, ὁ, admirandus.

E'ξαγγελία, enuntiatio, annuntiatio.

E'ξαγγέλλομαι, annuntio, prædico, & E'ξαγγέλλω, enuntio, Plato lib. 1. de Repub. πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις, quo modo id enuntias ſeu vocas. Item denuntio, defero, renuntio, nuntio. Item lib. 2, ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. ἐξαγγέλλω εἰς τοὺς πολλοὺς, in populum enuntio, Plutarch. in Themiſtocle. ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε, illuc nuntiare, Xenoph. ἐξηγγέλθη ὁ θάνατος, de morte nũtius allatus eſt.

E'ξαγγελτικὸς, οῦ, ὁ, enuntiatiuus. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, qui ad intelligentiam referri poteſt, Ariſtot. in Probl.

E'ξάγγελτοι, δῆλοι, palàm facti.

E'ξάγιστος, ὁ, impurus, malus, profanus, deteſtabilis, ἐναγὴς, μιάστωρ, ſceleſtus. Plutarchus in Publicola, περὶ πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν, apud patrem Brutum filios accuſare.

E'ξαγκωνίζω, cubito, lateríque innitor.

E'ξαγοράζομαι, & E'ξαγοράζω, μ. άσω, π. ακα, redimo, mercor, emo. ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, redimit mundũ magno pretio, Nazanz.

E'ξαγόρευσις, commemoratio, confeſſio.

E'ξαγορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, occulta omnibus prodo, effutio, reuelo, excanto vt præcones faciunt. ἐξαγορεύσουσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, confitebũtur peccata ſua, Leuitic. cap. 26. μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν, ne dedigneris prodere tuum peccatum, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσμ.

E'ξαγεῖν, educere.

E'ξαγριαίνω, μ. ανῶ, ferocio, efferor, exaſpero, Accuſat. Plato de Repub. ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρξατο ἐξαγριαίνεσθαι, ab oratione cœpit exacerbari.

E'ξαγριόω, μ. ώσω, π. ωκα, facio aliquem agreſtem, irrito, immitem reddo. Accuſ. effero, exacerbo.

E'ξάγω, μ. άξω, π. αχα, educo, exporto, produco, abduco. Homer. Iliad. α, πρόβαλλε ἔξαγε κούρην, i. ἔξω τῆς σκηνῆς κόμιζε, profer, educ. ἐξάγειν σῖτον, exportare frumentum, Demoſth. περὶ τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐξάγειν τοὔνομα, in Græcam linguam nomen deducere, id eſt, referre. ἐξάγει ἐπὶ θήραν, educit ad venationem, Xenoph. ἐξάγουσι μυστικὸν ἴακχον, Plutarch. in Camillo, Interpres vertit, clàm Bacchi ſacrificia peragunt. ἐξαγωνίσας, qui in certamen venit. ἐξήχθη ὁ περίβολος, murus excitatus eſt, Thucyd. Itẽ cogo, exigo, elicio, παροξύνω, ſtimulo, vehementer commoueo. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. ἐξάγομαι γὰρ, vltra modum concitatus ſum. Aliquando expello, depello, ἐκβάλλω, Iſæo. ἐξάγειν ἑαυτὸν, eſt vim ſibi afferre, vel exitium conſciſcere, Syneſ. ἐξάγει τοῦ ζῆν, vitam adimit, Dioſcorid. lib. 4, cap. 76.

E'ξαγωγεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, dux eorum, qui proficiſcuntur in coloniam, vel quoquo modo emittuntur.

E'ξαγωγὴ, ῆς ἡ, eductio, ſubductio alui, exportatio. σύκων ἐξαγωγὴ, ficuum exportatio, Plutarch. in Solone. ἐξαγωγὴ σίτου, exportatio frumenti, Iſocrat.

E'ξαγώγιμος, exportabilis, exportandus, vt εἰσαγώγιμος, qui importatur, Ariſtot. lib. 2. OEconom.

E'ξαγώνια, τὰ, quæ extra cauſam & concertationẽ adferuntur, qualia Græci etiam ἀπροσδιόνυσα, nuncupauere, quæ ad cauſam non pertinent.

E'ξαγώνιος, ου, ὁ, ſex angulos habens, à γωνία.

E'ξαγώνιος ab ἐξ & ἀγὼν, extra cauſam, excedens propoſitum argumentum.

E'ξάγωνος, ſextans, Bud. de Aſſe: ſexangulus, Nazanz.

E'ξαδάκτυλος, qui ſex digitos habet.

E Ξ

E'ξάδαρχος, ου, ὁ, imperans ſexies ſexcurio.

E'ξᾴδειν, excantare, i. carmine obligatum alio carmine liberare & ſoluere, vel ægrum carmine ſanare. Contrarium eſt τῷ ἐπᾴδειν.

E'ξάδελφος, ου, ὁ, patruelis, ab Atticis non dicitur, ſed ἀνεψιὸς, ait Phrynichus. ἡ ἐξαδέλφη ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου ἢ τῆς θείας, in Pandect. vnde δυσεξάδελφοι οἱ υἱοὶ τῶν ἐξαδέλφων.

E'ξάδιος, ὁ, nomen proprium: aliquando idem tenuatur, Etymolog.

E'ξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſex drachmis venditur, Ariſtoteles 2. OEconom.

E'ξαδυνατέω, ῶ, elangueo, deficio. Plutarch. ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι: alibi δύσεργος ἐν τῷ σώματι καὶ νοσώδης.

E'ξαερόω, ῶ, μ. ώσω, in aerem conuerto, in aerem verto, extenuo. ἐξαεροῦται, exareſcit. ἐξαερώθη, in aerem ceſsit, abiit in aerem.

E'ξαετὴς, ſex annorum, ſex annos natus. ἐξαετὲς, ſexẽnium, Homerus.

E'ξαετία, ας, ἡ, ſexennium.

E'ξαετὴς, i. degenerans aquila, Gaza lib. 6. Anim. c. 6.

E'ξαήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſex dies habens. ſic dicitur opus quoddam Baſilii.

E'ξαθερίζω, μ, ίσω, ſperno, deſpicio.

E'ξαθυμεῖν, ingemiſcere. ἐξαθυμῶται, moleſtare. ὁ ἐξαθυμῶν, exanimatus.

E'ξαιγειρόω, in nigram populum muto. ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην, populum albam in nigram tranſire, Theophr. lib. 2, cap. 20. de cauſ. plant.

E'ξαιθριάζω, ad ſolẽ expono. ἐξαιθριασθὲν, refrigeratum ſub dio, Dioſcorid. lib. 3, cap. 53.

E'ξαιματόω, μ. ώσω, in ſanguinẽ verto. Alexand. Aphr. in Problem. vnde E'ξαιμάτωσις, ſanguinis confectio ſeu generatio, apud eundem. ſanguificatio à Gaza etiã vertitur, ſanguinis euocatio.

E'ξαιμάσσω, μ. άξω, π. αχα, cruento.

E'ξαιματωτικὴ δύναμις, ſanguinis effectrix vis & potẽtia. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. quæſt. 63.

E'ξαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exanguis.

E'ξαίνυμαι, aufero, priuo, ἀφαιροῦμαι, ἐξαιροῦμαι, ἐξήχυον.

E'ξαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, eligo, τεμένη αὐτῷ τῆς πόλεως ἐξελούσης, quũ ciuitas ei delubra delegiſſet, Plutarch. in Theſeo. Aliquãdo recupero, eripio, aufero, eruo, ſubtraho, ſeruo, capio, libero, retraho, eximo, ſicut ἐξαιρῶ. Homer. Odyſſ. ξ, τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, hoc eſt, ἐξαίρετα ἐλάμβανον, i. exempta & excepta capiebam & auferebam extra ſortem. Iſocrat. τοὺς φόβους ἐξαιρεῖ τῶν πολιτῶν, metus exime ciuibus. Cebes Thebanus, αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξῃρημέναι, naues exoneratę mercibus. ἐξαιρεθεὶς ὑπὸ κείνου, ab illo eiectus, Herodot. ἐξαιρεθέντα ὠὰ, oua putamine recto excreta. ἀνὴρ ἐξαιρεθεὶς τοῦ πολλοῦ, Ariſtid. Iliad. α, τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, quidam exponunt, quã abducit captiuam. βίας ἐξελέσθαι τοῖς ἀδικουμένοις, ab iniquè oppreſsis iniurias propulſare, Plutarch. in Romulo. ἐξήρητο τὰ τοῦ πολέμου, res bellicas abſtulit & amouit, Plutarch. in Numa. ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, dixit Philo de mundo, pro vendicare in libertatem, liberare. ἐξαιρεθεῖσα διάνοια, animus in libertatem aſſertus, Budæus ex Philone de mundo. Plato epiſt. 7, τὸ δὲ ἀδελφιδοῦν πέρι λεγόμενον, ὡς αἰσχύνην οὖσαν περιάψαι τῇ πόλει, ἐξαιροῦμαι, id eſt, amolior, detraho, aufero, eruo, purgo.

E'ξαιρέσιμος, qui tolli poteſt, Hermolaus, i. exemptilis: ita ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι vocãtur dies, qui ex menſe apud Grę cos eximi ſolebant, vt congruerent cum ſolis lunæque ratione, vt Cic. in Verr. act. 3. Ariſtotel. 2. OEconom.

E'ξαίρεσις, εως, ἡ, locus in portu vbi onera deponuntur. Item detractio, euulſio, delectus.

E'ξαιρετέον, expellere oportet, Plato de Legib.

E'ξαιρετέος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἐξαίρετος, eiiciendus, excipiẽdus.

E'ξαιρετικὸς, exceptiuus.

E'ξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, eximius, electus, exemptilis, exce-

ptus, ἐξήλικτος, eiiciendus, eximendus. Receptitius ſeruus etiam ἐξαίρετος dicitur, qui eſt ſeruus mulieris proprius, quem cum pecunia reliqua mulier recepit, neque dixit doti, ſed retinuit. Bud. in Annot. etiam mulier captiua honoris gratia alicui addicta & attributa dicitur. ἐξαίρετον ποιεῖν, eximere. Ariſtot. & Plato. ἐξαίρετα ποιοῦμαι ſepono, Thucydid. οἱ ἐξαίρετοι, primores. ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα κατασκευαζόμενος, peculiarem ſibi tyrannidem comparans, AEſchines. ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, exemptum à ſolis occaſu, Ariſtid.

Ε'ξαιρέτως, præſertim, maximè, in primis, potiſsimùm.

Ε'ξαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ἀόρ. β. ἐξεῖλον, ἐξαιρῶ, excipio, ſeligo, eruo, expungo, euerto, expugno, recipio, exero, ſubmoueo, lego, diſcutio, peculiariter do, extorqueo, educo. Hom. Iliad. α, ἐκ δ' ἕλον ἀτρείδῃ χρυσηίδα, i. ὡς ἐξαίρετον, ἔλαβον καὶ ἔδωκαν. Plato in Epiſt. ἣν εἰ μή τις ἐξαιρεθήσεται, &c. quam niſi quis eruat. Lucian. in Cauc. γῦπας αὖ ἐπιστοῖ σοι τὰ ἧπατα ἐξαιρήσοντας, i. extracturos.

Ε'ξαιρόω, loliescere, i. in loliũ degenerare, in lolium tranſire. Theophraſt. ἐξαιροῦσθαι τὸν πυρὸν, triticũ ſpeciem lolii capeſſere.

Ε'ξαίρω, μ. αρῶ, π. ηρκα, augeo, tollo, educo, effero, conuello, amplio, Hermogen. eximo, extrudo, excito, depromo, excipio, ſecerno, eximium ſumo & deligo, Xenoph. ἐξαρθεῖσαι ὑπὸ κεφαλῆς ἀσπίδες, Ariſtid. ἐξαίρετε θανεῖν, efferte ad moriendum, Euripid. Idẽ, θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, à terra feras excitat. ἐξῆραι τοὺς θριάμβους εἰς τοῦτο σχῆμα, Plutarch. in Romulo, triumphos ad hãc formam extuliſſe. Ariſtotel. de mundo, ἐξαίρειν ἐκ γῆς, de terra tollere, i. extollere. Sophocl. μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος, ne vim infeſtam intentes. διὰ προστάγματος κυρίου παρεμβαλοῦσι καὶ διὰ προστάγματος κυρίου ἐξαροῦσι, per verbum Domini figent tentoria, & per verbum illius proficiſcentur, cap. 9. Numer. Plato, σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου, Socratẽ eximo ab hoc ſermone, i. excipio. Opponitur autem τῷ ἐμβάλλειν, vt apud Xenoph. ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινὸν, i. eximere frenũ: contrà, ἐμβάλλειν τὸν χαλινὸν, i. inſerere ſeu immittere. Vnde ἐξαίρομαι, eleuor, erigor, & ἐξαρθεὶς, i. eleuatus, erectus. • ἐξαίρειν, pro mouere & egredi cum exercitu, apud Polyb. ἐξαίρομαι ἐλπίσι, Sophocles. ἐξήρθη μέγας, intumuit, Galenus lib. 1. ad Glauc. σπλὴν τε μέγας ἐξήρθη καὶ σκληρὸς ἦν διεφυσᾶτο. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, faſtu elatus, Plato de Legibus. εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, in faſtum adductus, Plutarch. in Camillo.

Ε'ξαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ μέγας καὶ ἔξω τοῦ αἰσίου, exuperans mediocritatem, indecens, ἄδικος, ὁ ἔξω τοῦ καθήκοντος, decorum excedens. Ariſtot. de mundo, γιγνομένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, i. pluuiis atque procellis ſtupendis ſubitos fragores edentibus: ſic exponit Budæus. Plato epiſt. 7, χειμώνων δὲ ἐξαισίων καὶ ἀπροσδοκήτων μέγεθος, tempeſtatum inuſitata & inopinata vis. ἐξαίσια μεγέθη ἀνέμων, Lucian. ἐξαίσιοι ὄμβροι, imbres intempeſti, Xenophon in OEcono. ἐξαίσιος νότος, notus validus, Herodot.

Ε'ξαΐσσω, irruo, ingruo, ἐξορμάω, exilio. dicitur ἐξαΐσσω. Ariſtophanes in Pluto, ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, id eſt, proſilierunt de templo.

Ε'ξαιτέω, ῶ, depoſco, expoſco aliquem ad pœnam, deprecor reum, Cic. Liuius, Legatos deinde miſit ad depoſcendos authores defectionis. Et ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Demoſth. eſt ſeruum torquẽdum poſtulare. τοὺς θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν, veni vt impetrarem à ciuitate mortuos ſepelire. ἐξαιτῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ, petit ad ſuppliciũ. ἐξαιτοῦμαι, verò contrariam ſignificationem habet, ponitúrque pro reorum pœnam deprecor, vel precibus reũ noxæ ex periculo eximo, Budæus in Epiſt. poſter. ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, depopoſcit vos. Demoſth. τούτους αὐτὸν ἐξαιτήσεται, eorum lachrymis ſeſe condonari poſtulabit, AEſchin. ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν ἁμαρτόντων, poſtulant reorũ delationes precibus ſuis condonari. ἐξῃτήσατο τὴν ἀσπασίαν παρὰ τῶν δικαστῶν, à iudicibus exorauit Aſpaſiam, i. impetrauit, Plutarch. in Pericle. ἐξῃτησάμην τοὺς κάτω δαίμονας, veniam à diis inferis impetraui, Euripid. ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, Idẽ, erratorũ veniam impetrãs ſeu expoſcens.

Ε'ξαίτης, ablator, ἀφαιρέτης.

• Ε'ξαίτησις, deprecatio pro reo, Demoſth.

Ε'ξαιτος, ου, ὁ, eximius, delectus, pro ἐξαίρετος.

Ε'ξαίφνης, repentè, ἐξαπίνης, Ariſtoph. & Plato, repentino impetu. ἡ ἐξαίφνης φύσις, repentina natura, Gellius lib. 7, cap. 13.

Ε'ξαιφνίδιος, ου, ὁ, repentinus.

Ε'ξακανθίζειν, ſpinas euellere, aculeatum eſſe.

Ε'ξακανθόω. μ. ώσω, exaſpero, Baſilius Epiſt.

Ε'ξάκεσις, εως, ἡ, remedium, medicina.

Ε'ξακεστήριος, ου, ὁ, exitialis, expiatorius, exitialia depellens, Iouis epitheton.

Ε'ξακέω, μ. έσω, π. εκα, ſano, curo, θεραπεύω, ἰῶμαι, Accuſ. poet. In carmine aureo Pythagoræ, κρατύνειν ἐν σοὶ κακίαν, ἐξακέσαι, &c.

Ε'ξάκις, ſexies.

Ε'ξακισμύριοι, ſexagies mille, ſexaginta milia.

Ε'ξακισχίλιοι, ſexies mille. ἐξακισχιλίων ταλάντων, ſex milium talentorum, Thucydid.

Ε'ξακισχιλιοστός, ſexies milleſimus.

Ε'ξάκλινος, ὁ καὶ ἡ, ſex lectulos habens: diſcubitorii epitheton, Etymolog.

Ε'ξακμάζω, ἀπακμάζω.

Ε'ξάκμινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſex radios habens.

Ε'ξακολουθέω, ῶ, μ. ήσω, ſequor, Datiuo.

Ε'ξακοντίζω, eiaculor, contis incido, iaculis ferio.

Ε'ξακόντισμα, τος, τὸ, καὶ Ε'ξακοντισμὸς, eiaculatio, Ariſtot. de mundo: fulgoris genus eſt in aere. • Eſt item ſcatebræ κρουνῶν, ſanguinis ductus apud Euripid. in Iphigen. vide Euſtath. Iliad. ρ.

Ε'ξακόσιοι, οἱ, ſexcenti.

Ε'ξάκοστος, ſexageſimus.

Ε'ξακούω, exaudio, Xenoph. ἐξακούοντες τὴν φωνὴν οὐκ ἀκριβῶς, nõ accuratè vocẽ intelligentes, Plutarch. in Fabio.

Ε'ξάκουστος, audibilis, celebris, περίφημος. ἐξάκουστος φωνὴ, vox quæ poſsit audiri, Plutarch. in Numa.

Ε'ξακριβάζω, inueſtigo, ἐξακριβῶ.

Ε'ξακριβόω, ἀποκριβῶ, διατελῶ, exactè facio & abſoluo, omni ope & exacta diligentia efficio, ἀπομείζομαι, ἐξορθόω, exquiſitius perſequor atque obſeruo. Ariſtotel. Ethic. 10. Interdum pro exactè reſpondeo, id eſt, ſtatis horis euenio, Idem de hiſt. animal. 7.

• Ε'ξακρίζω, ad verticem pertingo. τὰ ἄκρα ἀποπηδᾶν, in cacumen euadere, Euripid.

Ε'ξακροθολισθάνω, labor, laberis, Neutr.

Ε'ξακτέον, educendum, Bud. in Epiſt.

Ε'ξακτὴρ, exactor, quæſtor.

Ε'ξαλα, τὰ, quæ mari prominent.

Ε'ξαλαόω, μ. ώσω, π. ωκα, excæco.

Ε'ξαλαπάζω, μ. άξω, π. αχα, populor, ἐκπορθῶ, expugno, καταστρέφω, euerto, excido, euacuo, vt fit quũ vrbs aliqua vi capitur, & egeruntur bona ciuium. Accuſ. Heſiod. ἐπεὶ δ' ἱερὴν πόλιν ἐξαλαπάξῃ. ἐξαλαπάξας μίαν πόλιν, in vnam vrbem transferens habitationem, migrans, μετοικίσας τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον.

Ε'ξαλδαίνω, germino.

Ε'ξαλέομαι, fugere, euitare. Heſiod. Accuſ. Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. Cum Genitiuo, Apollon. 2. Argon. ἐξαλέαιξ πόνων, ex his euadere καὶ φυγεῖν.

Ε'ξάλειπτρον, τὸ, alabaſtrũ, vas vnguentarium, Iob c. 21.

Ε'ξαλείφω, μ. είψω, π. ειφα, illino, oblitero, extinguo, expungo, Accuſ. Iſocrates, τὰς δὲ τῶν ἀπολειφθέντων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειε, obliterauit. ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν, domum luto linent, Leuitic. cap. 14. & cap. vlt. Paralipom. ἐξαλειφθῆναι ἐν αὐτοῖς τοὺς τοίχους, ad liniendos parietes. ὁ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, i. οὐ κεχρισμένον, Thucyd. lib. 3: Valla, murus tectorio carẽs. ἐξαληλιμμένον ὄνομα, nomẽ deletum,

tum, Budæus. ἐξαληλιμμένοι, ex ærariis exempti, Idem in Pandect. obliterati, deleti. ἐξαλείφειν θέσφατα, oracula placare, Euripid. i. παύειν, implere & perficere.

Ἐξάλειψις, εως, ἡ, deletio, internecio, obliteratio.

Ἐξαλέοιο, euites, effugias, Apollon. Rhod.

Ἐξαλεύομαι, euito. Sophocl. ὡς μήνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεοῦ, id eſt, φυλάξωμαι: ἐκφύγω, ἐκκλίνω.

Ἐξαλίζεσθαι, congregari.

Ἐξαλίπτης, vnctor, alipta.

Ἐξαλίω, μ. ίσω, eiicio, extraho, euoluo, effero, Ariſtop. πλ. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, i. euoluens, volutans, ἐκκυλινδήσας ποιήσας. Idem ibidem, ἐξήλικας ἐμέγε ἐκ τῶν ἐμῶν, i. me euoluiſti & euertiſti meis bonis.

Ἐξαλλαγὴ, μεταβολὴ, degeneratio & immutatio, vt tritici in lolium: varietas, diſcrimen.

Ἐξάλλαξις, εως, ἡ, deflexio, alternatio, diuerſitas apud Strabonem.

Ἐξαλλάττεσθαι, diſcedere, defungi. Datiuo. Sophocl. κακοῖσιν μηδὲν ἐξαλλάσσεσθαι, i. ex malis nó diſcedere, malis nó defungi. Item pro euariare capitur. ἐξήλλακται τῆς παντὶ τῆς ἡμέρου, à ſatiua prorſus abhorret, Dioſcorid. lib. 2, c. 14. ἐξηλλαγμένα καὶ πολλὴν ἀτοπίαν ἔχοντα σημεῖα, prodigia extranea atque horrenda, Plutarch. in Fabio. ἐξηλλαγμένον πρὸς τὰ ἄλλα, ab aliis diſtãs, Theophr. lib. 4, c. 5. hiſt. plant.

Ἐξαλλάττω, ἀμείβω καὶ ἀλλοιῶ, alterno, immutor, tranſeo ad alium habitum, & degenero. Ponitur enim & tranſitiuè & abſolutè, vt ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, & τὸ χρῶμα ἐξαλλάττει, color ipſe mutatur. ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὸ ἑαυτοῦ γυμνὸν, nudam ſui partem ab hoſte ſubducere, Thucydid. ἐξαλλάττω τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à priſtina forma diſcedo, Ariſtot. lib. 4. de generat. Animal. ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, à naue huc abſcedo, Philoſt.

Ἐξαλλοιόω, ῶ, μ. ώσω, altero.

Ἐξάλλομαι, exilio, Depon. Genit. μ. ἐξαλοῦμαι, exiliam.

Ἔξαλλος, ου, ὁ, clarus, præſtans, exemptus numero, διάφορος, ἔξοχος, ἀλλόφυλος.

* Ἐξαλλοτριῶ, alieno, i. emancipo, vendo. Strabo, ἴδιον δὲ θάλατταν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μόνοι παρῇ μόνοις αὐτοῖς τὸ γνώριον χῶρος τῶν ἵππων.

Ἐξάλλως, aliter, alio modo, inuſitaté.

Ἔξαλμα, ατος, τὸ, impetus, ſaltus. ἓν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος, vna ſplendoris eruptio, Nazanz.

Ἐξάλμενος, exiliens, Genitiuo, 2. Argon. Apollon.

Ἔξαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari exemptus, extra mare poſitus. ἔξαλος πληγὴ, vulnus extra aquam acceptum.

Ἐξαλύζω, μ. ύξω, π. υχα, effugio, ἐξαλύσσω.

Ἐξαλύσσω, vito, caueo.

Ἐάλφω, inuenio.

* Ἐξαμάζω, conuitior, maledico, quaſi de plauſtro cõuitia fundo.

Ἐξαμαξευόμενος, de curru delapſus: metaphoricè qui de ſententia aut ſpe decidit.

Ἐξαμαρτάνω, pecco, aberro, lingua & verbo labor, Antiph. aberrare facio: propriè palàm delinquo. Plato de Repub. ἐξημάρτομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, in rationum veſtigatione erramus. Idem ibidem, ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει; medicũ vocas circa ægrotantes errantem, quatenus errat? Accuſat. ἐξημάρτηκε τρία εἰς ὑμᾶς, tribus incommodis vos affecit, AEſchines: vnde apud Galen. lib. 1. ad Glaucon. κάτοι καὶ ἄλλο πρὸς ἐξαμαρτάνοντες, aliud delinquentes, in alium errorem delabentes. ἐξαμαρτάνει περὶ αὐτὸν, in eum delinquit, Iſocr. in Euag. ἐξαμαρτάνω εἰς σὲ, Demoſth.

Ἐξαμαυρόω, obſcuro, obfuſco, oblitero.

Ἐξαμάχαρα, ἐξαίφνης, repenté.

Ἐξαμάω, demeto, exſeco, Sophocles. γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος, generis totius radicem habens exſectam.

Ἐξαμβλίσκω, vulnero.

Ἐξαμβλόω, μ. ώσω, π. ωκα, abortiuum pario, conceptum abigo, Sueton: aliquando excutio. Ariſtoph. νεφ. metaphoricῶς, καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην, i. excuſsiſti mihi conceptam ſpeculationem, q. d. abortus conceptus mentis: ἐξέωσας, ἐξέβαλες. Dicitur quoque de vitium oculis, aduſtione excæcatis.

Ἐξαμβλυνω, hebeto, abundo.

Ἐξάμβλωσις, εως, ἡ, abortus. τὸ ἐξάμβλωμα, idẽ, Artemid.

Ἐξαμβλώσσω, facio abortum ſeu infero, Dioſcorid.

Ἐξαμβρυχεῖν, diſſoluere.

Ἐξαμείβω, abeo, muto, perficio. ἐξαμείβομαι, tranſeo.

Ἐξαμελέομαι, negligor. Plutarch. in Camillo, ἐξημέλητο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, eis neglectæ fuerunt res deorum. ὁ ἐξαμελούμενος, negligens, torpore affectus: item qui negligitur. ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων, talia negliguntur.

Ἐξαμελέω, contemno, negligo.

• Ἐξαμελούμενος, ου, ὁ, negligens, torpore affectus.

Ἑξάμετρος, hexameter, verſus ſex pedum, Ariſtoteles περὶ ποιητικῆς.

Ἑξαμηνιαῖος, ου, ὁ, ſemeſtris.

Ἑξάμηνος, ſemeſtris. τὸ ἑξάμηνον, ſemeſtre. ἐντὸς ἑξαμήνου, intra ſex menſes, Plato de Legib. τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, ſenos menſes conſopiuntur, Herodot.

• Ἐξαμήσασθαι, demetere, Plutarch. in Demetr. εἰς πόντον οἴχεται τὸ χρυσοῦν θέρος ἐξαμησάμενος.

Ἐξαμήχανα, ἐξαίφνης, repenté.

* Ἐξαμιλλῶ, ῶμαι, ἐλαύνω, exagito, inſequor, vexo, Euripid. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς.

Ἐξαμύνομαι, defendo, tueor, Euripid.

Ἐξαμυστίζω, hauſtim potare, ſine reſpiratione.

Ἐξαμφοτερίζω, dubito, dubium facio.

Ἐξανάγεσθαι, nauibus auehi. Thucydid. καὶ ἐξανάγονται ἐκ τῆς φυλῆς.

Ἐξαναγινώσκω, lego, Budæus in Epiſt.

Ἐξαναγκάζω, excito, cogo, vrgeo, premo, Xenoph. τὴν ὀργὴν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι, i. inſtigant.

Ἐξανάγομαι, digredior.

Ἐξανάγχω, echinouulpes, Phrygum lingua.

Ἐξαναδύομαι, & Ἐξαναδύω, μ. ύσω, π. υκα, idem quod ἀναδύεσθαι, fugere, detrectare, retractare, & mutare pactũ. Plutarch. in Sert. πίστις ἐξαναδυομένη ϛρατιᾶς μάχης. Item emergo, exiſto, Bud. Comm.

Ἐξανακανθίζω, ſpinas euello.

Ἐξανακολυμβάω, ῶ, emergo, orior, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω,

Ἐξανακρούω, retraho. (vrinor.

Ἐξαναλίσκω, abſumo, exhaurio. ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοις. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ἐξανηλωμένοι, AEſchines, i. πάντα δεδαπανημένα ἔχοντες, exhauſti.

Ἐξαναλύομαι, plenius reſoluor, prorſus euanidꝰ abeo: plus eſt quàm ἀναλύεσθαι.

Ἐξαναπληρόω, ῶ, repleo.

Ἐξανάπτω, appendo, adnecto. ἐπωτίδων ἐξανῆπτον ἀγκύρας, Euripides, ex auriculis nauis anchoras ſuſpendebant, appendebant.

Ἐξαναστάω, demolior, amolior.

Ἐξαναστὰς, άντος, ὁ, qui ſurrexit: ab ἐξανίστημι.

Ἐξανάστασις, à Paulo dicitur reſurrectio, qua iuſti aſſumuntur in occurſum Domini à terra. Nam peccatores reſurgent quidẽ ex ſepulchris in terram: de terra autem non in aerem reſurgent, inquit Theophylactus.

Ἐξανατέλλω, μ. ἐξανατελῶ, orior, produco, exorior. θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλει, magnum tumultum excitat, Plutarchus in Pericle.

Ἐξαναφανδὸν, claré.

Ἐξαναφέρω, recreor, conualeſco, reſpiro, in priſtinum ſtatum reſtituor, vires & ſpiritum recipio. δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀπειρίᾳ καὶ μαλακότητι τοῖς περὶ δεινῶν ἐκλογισμοῖς, i. videtur etiã ipſe olim ob imperitiam & mollitiem, neque iam ferre, neque ſuſtinere ſuis cogitatibus rem incertam

Ἐξαναχωρέω, abſcedo, vt hi qui litore ſoluunt: tergiuerſor. ἐξαναχωρέω τὴν ϛρατιὰν, moueo caſtra, Herodotus.

Ε᾿ξαναψύχω, detero, conſumo, corrumpo.

Ε᾿ξανδραποδίζομαι, μ. ίσομαι, δουλαγωγῶ, dirimo, captiuos diuendo, in ſeruitutem abripio, captiuos facio, diripio, in ſeruitutem rapio, expugno.

Ε᾿ξανδραπόδισις, direptio.

Ε᾿ξανδρόομαι, οῦμαι, in virum euado. λέχος δ᾽ ὀδόντων ὄφεως ἐξηνδρωμένος, armati viri è dentibus ſerpentis. Euripid. ὁ ἐξανδρούμενος, qui vir factus eſt, Ariſtophanes, adultus, virilis ætatis.

Ε᾿ξάνειμι, exeo, egredior: vnde ἐξανιὼν, egreſſus, Genitiuo, Apollon.

Ε᾿ξανεμοῦσθαι, euentari, ſiue ventum percipere. ἐξηνεμώθην μανίᾳ, tumeſcente ſum inſania, intumui.

Ε᾿ξανέργαστος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, indigeſtus.

* Ε᾿ξανδρεῖν apud Platonē in Timæo, deprehendere.

Ε᾿ξανευρίσκω, comperio.

Ε᾿ξανέχομαι, tolero, perfero, Euripid.

Ε᾿ξανεψιοί, οἱ, ex parte conſobrini, ὧν οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοὶ, ἢ αἱ μητέρες.

Ε᾿ξάνθησις, effloratio.

Ε᾿ξανθέω, μ. ήσω, effloreo, floreſco. ἐξήνθησαν ἄνθη καὶ ἐβλάστησε κάρυα, cap. 17. Numer. vbi Latinè eſt, Turgentibus foliis eruperant flores, qui foliis dilatatis in amygdalas deformati ſunt. ἐξηνθηκὼς ἴλλισι, papulis ſcatens, Valla ex Thucyd. ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, reuixerunt vitia, Plutarchus in Theſeo. Item defloreſco, mareſco, flore exuor. λευκῇ ἐξανθεῖν, vitiligine laborare, Nazanz. Interpres vertit, malè pullulare.

Ε᾿ξανθήματα, puſtulæ. ἐξάνθημα ὁ καλεῖται λέπρα, cutis vitium quod vitiligo appellatur, Ariſtot. 3. Anim. & quoniam turgentium ad florem gemmarum in plantis modo tumēt, ideo dicta ἐξανθήματα. ſic Diogen. apud Laert. lib. 7. coronas vocat exanthemata. Plinius nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones exanthemata vocat, Marcellus in lib. 1. Dioſcorid. αἴρει ἐξανθήματα ἐν προσώποις, tollit papulas in facie, Idem Dioſcorid. lib. 4, cap. 250.

Ε᾿ξανθίζω, coloro. ἐξανθίζουσα θρὶξ, fuluus capillus, Leuitic. 13. Ibidem mox dicitur ξανθίζουσα θρίξ.

Ε᾿ξανθισμὸς, οῦ, ὁ, eruptio puſtularū: cerago vertit Marcellus: erithace Barbarus.

Ε᾿ξανθρωπιζῆναι, ex humana forma mutari.

Ε᾿ξανίημι, emitto, ἀνατίμπω ἐξανεὶς ὀργῆς, qui iram remiſit, qui ſe ira liberauit. ἐξανίσω, dimittet, Idem.

Ε᾿ξανίσταμαι, exurgo, ſurgo. Plato lib. 1. de Repub. ἐξαναστησόμεθα μετὰ τὸ δεῖπνον, de menſa poſt cœnam ſurgemus, Item demigro. ἐξανίσταμαί σοι, tibi aſſurgo, honoris videlicet gratia, Plutarchus in Apophth. ἐξανίστασθαι νυκτὸς, de nocte ſurgere, Xenoph. φύσις ἐξανισταμένη πρὸς τὸ χεῖρον, natura, quæ ad id quod deterius eſt, fertur, Plut. in Them.

Ε᾿ξανίστημι, μ. ήσω, π. ηκα, facio exurgere, excito, ſuſcito, erigo, exſuſcito, transfero, ſubmoueo, demolior, ἀνίστημι, Herodot. 1. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. πῶς μῦς ἐξαναστῆναι πρὸς ἄμυναν τῶν λυπούντων, muſculos excitari ad noxia depellenda, &c. Iſocrates. ἐξανίστασο πρὶν μέθης, exurge priuſquam ſis ebrius. ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου, euertens Ilium à fundamentis, Euripid. ἐξαναστῆσαι ἐξ ἠθῶν, è ſedibus transferre. ἐξαναστάντες ἐξ ἠθῶν, è ſedibus emoti, exacti, abducti. ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἐκ τῶν νήσων, ex inſulis eos eiecerunt, Herodot. lib. 1.

Ε᾿ξανίσχειν, oriri, propriè de ſole.

Ε᾿ξανύω, explico, Ariſtoph.

Ε᾿ξαντλέω, obſecro, oro.

Ε᾿ξάντης, ὁ, ἡ, quaſi ἔξω τῆς ἄτης, indemnis, integer, ſanus. Item furens, furore abreptus, Etym.

Ε᾿ξαντλάω, exhaurio, effutio. ἐξαντλᾶν τὸν βίον, exigo vitā

Ε᾿ξαντλέω, ἐξαντλάω, exhaurio effundóq; perfero. ἐξαντλεῖν ὅτι πόρρω ... haurire lōgè ex iis quæ poſſidemus, Nazan. ἐξαντλεῖν πόνους, haurire dolores, i. pati, Eurip.

Ε᾿ξανύω, μ. ύσω, π. υκα, poſſum, perficio, Accuſ. Sophocl. ... θέμις ἐξήνυσεν, id eſt, ἐξεπλήρωσε, iura expleuit. ἐξανύσαιμι ἔπος, exequar verbum, id eſt, τελέσαιμι, Apollon. αἶας θεῶν θέμις ἐξήνυσε, i. ἐξεπλήρωσε, impleuit, Eurip. ἐξανύσατο αἷμα, exequatur ſanguinem, id eſt, eliciat, Idē. ἐξανύουσι τῆς μαγνησίης χώρης ἐπὶ σηπιάδα, oram Magneſiam tenent ſuper Sepiadē, Herodot. τὸν βίον ἐξανύειν, vitā degere, conficere, peragere. ἐξανύω κρατεῖν, efficio vt cohibeam.

Ε᾿ξάνω, deſuper, ἄνωθεν.

Ε᾿ξαπαλάζω. vide Ε᾿ξαλαπάζω.

Ε᾿ξαπάλαιστος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, ſex palmorum.

Ε᾿ξαπαλλάσσομαι, ſubduco me, diſcedo.

Ε᾿ξαπατάομαι, & Ε᾿ξαπατάω, μ. ήσω, π. ηκα, decipio, ſubſannο, illicio, παραλογίζομαι, abduco, fruſtror. ἐξαπατῆσαι ἐν ἀργυρίῳ, pecunia fallere & corrumpere, Ariſtotel. ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν, Xenoph. Sæpe dicitur de canibus vaniloquis, apud Xenoph. & de mulieribus fucatis, viriſque purpuriſſatis, apud eundem. Lucian. ἐξαπατῆσαι τὴν νόσον dixit, & παραμυθεῖσθαι, & auertere ſenſum doloris & morbi.

Ε᾿ξαπάτερθεν, ſeorſum, ex alia parte.

Ε᾿ξαπάτη, ης, ἡ, deceptio, impoſtura, error, illuſio. Heſiod. in Theog. μειδήματά τ᾽ ἐξαπάτας τε. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἀπλουστέρων, Nazanzenus.

Ε᾿ξαπαφίσκω, fallo. Heſiod. ζηνὸς νόον ἐξαπαφίσκειν.

Ε᾿ξαπαφῶ, & Ε᾿ξαπάφω, decipio. Apollon. 2. ῥείην ἐξαπαφὼν παρελέξατο, Rheam fallens concubuit.

Ε᾿ξαπειρᾶσθαι, tentare, periculum facere.

* Ε᾿ξαπέλεκυς, præfectus, prætor, στρατηγός. Polyb. lib. 3. ἐξαπέλεκυς δύναμις.

Ε᾿ξαπενίζω, depaupero.

Ε᾿ξάπηχυς, εος, ὁ, ἡ, ἡ, ſexcubitalis, ſena cubita habens, ſex cubitorum. Phrynichus ait dicendum ſine α.

Ε᾿ξάπινα, ſtatim, ſubitò, repentè, extempló.

Ε᾿ξαπιναῖος, ου, ὁ, repentinus.

Ε᾿ξαπίνης, è veſtigio, ἀπροσδοκήτως, repentè, ex improuiſo, ἐξαίφνης. Odyſſ. ξ. ἐξαπίνης δ᾽ Ὀδυσῆα ἴδον κύνες.

Ε᾿ξαπλᾶ, ſic vocauit Origenes editionem ſacræ Scripturæ, vt ait Euſeb. in 6. Eccleſiaſt. hiſtor.

Ε᾿ξαπλάσιον, ονος, ſexcuplex: & Budæo vertitur ſexcuplus, ſexies tantus, Genitiuo iungitur.

Ε᾿ξάπλεθρον, ſex iugerum.

Ε᾿ξαπλάσιος, ſexcuplus, ἐξαπλάσιον. ἐξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος, ſexies tantus quàm crater.

* Ε᾿ξάπλους, ſexcuplex: & ἐξαπλῆ, apud Areopag.

Ε᾿ξαπλόω, μ. ώσω, π. ωκα, explano, expando, explico.

Ε᾿ξαποδύομαι, facio ingredi.

Ε᾿ξαποινᾶσθαι, decipere.

Ε᾿ξαπόλλυμαι, emorior. ἐξαπόλωλε, abolitus eſt. ἐξαπολλύμενος, periens. ἐξαπολωλέναι, perire, Syneſ.

Ε᾿ξαπόλωλα, deperii. ἐξαπολώλασι, interciderunt.

Ε᾿ξαπονέομαι & διαπονέομαι, qui elaborauit.

Ε᾿ξαπορέομαι, deſtituor, tædio vincor. ἐξαπορεῖσθαι, eſt præ inopia animo concidere. D. Paul. 2. Corinth. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ᾽ οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, non etiam egeſtate afflicti, vel non ſuccumbentes egeſtati. ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, adeò vt deſperauerimus de vita: ita vt tæderet nos vitæ. ἐξηπορήθησαν, animo defecerunt, hæſitarunt, Plutarch. in Alcibiade.

Ε᾿ξαπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, deſtituo, ad indigentiam redigo, conturbo, planè deſpero.

Ε᾿ξαποστέλλω, μ. στελῶ, π. σταλκα, emitto, lego cum mandatis: nam id propriè ſignificat: legatos mitto, Diodor. ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι᾽ ἀγγέλων πονηρῶν, inquit ψαλμογράφος, emiſit in eos irā excandeſcentiæ ſuæ per nūtios malos. ἐξαποστελλόμενον τὸ φῶς, emitti lumen, Nazanz.

Ε᾿ξαποσολὴ, ῆς, ἡ, emiſſio.

Ε᾿ξάπους, οδος, ὁ, ἡ, ἡ, ſex pedes habens.

Ε᾿ξαποφαίνω, oſtendo.

Ε᾿ξαπτέρυγος, ſex alis præditus, Nazanz.

Ε᾿ξάπτομαι, μ. άψομαι, π. ημμαι, demulceo, Genit. διώκων ἐξήπτετο τῶν ἐσχάτων, perſequens irruit in poſtremos, Plutar. in Fabio. ἐξάπτεται τὸ πῦρ, ignis excutitur, Ariſtot. ἐξά-

ποιεῖσθαι τῶν Ἑλληνικῶν, res Græcanicas aggredi, ad bellum Græcis inferendum ſe conferre, Plutarch. in Themiſtocle. ἐξάπτεται ὁ λιβανωτὸς, thus ardet, accenditur, Dioſcorid. lib. 1, cap. 82. ἐξαπτόμενος πρὸς λύχνον, lucernæ admotus, Idem lib. 4. cap. 65. ἐξαφθὲν φῶς, accenſum lumen, Plato in Epiſt. ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς, amore philoſophiæ flagrans velut igne.

Ἐξάπτω, μ. άψω, π. αφα, appêdo, adnecto, inſero, ſuſpendo, incendo, inflammo: Accuſat. τὴν γῆν ἐξῆψε τῆ θαλάσσης, ad mare terram adiunxit, Plutarch. in Themiſtocle. ἱκετείας γόνασιν ἐξάπτω σέθεν, Euripid. tuis genibus ſupplex aduoluor. μηδ' ἀμφὶ χαίταις μέλανας ἐξάψῃ πέπλους, ne induas illas pullis veſtibus. ἐξάπτω τὸ βάρος, adhibeo pondus, Alexand. Aphr. lib. 1. Problem. ἐξάπτει τὴν χύμην, vitioſam materiam accendit, Plato epiſt. 7.

Ἐξάπωλον ἅρμα, in quo ſunt ſeiuges equi, Bud. Com.

Ἐξαρέσκομαι, areſco, Deponens abſolut.

Ἐξαιρημένος, exemptus, eximius habitus. ἐξαραιρημένα ἁπάντων, vniuerſorum peculiaria, Herodot. κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ ἰώνων ποσειδῶνι ἑλικωνίῳ, Idem libro primo, communi decreto ab Ionibus peculiariter dicatus Heliconio Neptuno.

Ἐξαρέομαι, votum ſoluo.

Ἐξαράττω, pulſo, quatio, conuitior, βλασφημῶ, inceſſo. Ariſtophanes νεφ. ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καὶ αἰσχροῖς, i. λοιδορῶ, πλήττω αὐτὸν πολλοῖς κακοῖς καὶ κρούω.

Ἐξαργέω, ῶ, μ. ήσω, otioſus ſum, deſideo, torpeo. Ariſtoteles 5. Politicorum, διὰ τὸ ἐξαργηκέναι τὴν αὐτοῦ δύναμιν, quòd torpeſceret eius virtus. Aretin. pro conſenuiſſe exponit. vnde ὁ ἐξαργηθεὶς, omiſſus negligentia.

Ἐξαργυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, conflo, redigo in argẽtum vel pecuniam, venundo, Thucyd. ἀργυρίῳ πωλῶ, vendo.

Ἐξαργυρόω, adæro, i. ære æſtimo, Bud. de Aſſe & Annot. poſter. Vide Etymolog. ἐξηργυρωμένος, qui in pecuniam redegit, Herodotus.

Ἐξαρεσκεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Ἐξαρέσκομαι, diis ſacrifico, prorſus placo, nõ deos tantùm, ſed & alios. Demoſth. ἐὰν τοὺς κυρίους δαίμονας ἐξαρέσηται, Bud. Comment.

Ἐξαρθεὶς, in altum euectus, ſublimis: ab ἐξαίρω.

Ἐξαρθρήματα, luxationes, luxata.

Ἐξάρθρωσις, luxatio, quum membra ſuis ſedibus emota ſunt, Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. articulorum fractio.

Ἐξαρθρος, ὁ, ἡ, debilitatis mẽbris impotens, ἔξω συζυγίας.

Ἐξαρθρόω, deartuare, artus loco mouere.

Ἐξαριθμέω, & Ἐξαριθμέομαι, numero, recenſeo. Chryſoſtom. εἴ τις πάντας ἐξαριθμήσασθαι βούλοιτο, ſi omnium velit numerum inire. ἐξαριθμήσασθαι ψεκάδας ὑετοῦ, guttas pluuiæ numerare, Nazanz.

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio.

Ἐξαρκέομαι, & Ἐξαρκέω, μ. έσω, π. εκα, ſatisfacio, ſufficio, par ſum, ſuccurro. Xenoph. πάντα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, hæc amicus amicis abundè ſuppeditauit. Idem, ἐξαρκέσει μοι δεῖν τοὺς ἀγαθοὺς τῆς ψυχῆς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη, eadem ſcientia mihi ſatis erit ad bonos. Plato cum Inſin. lib. 1. de Repub. ἐξαρκεῖ σώματι τὸ σῶμα εἶναι, corpori ſatis eſt corpus eſſe. Idem lib. 2. de Rep. aliter. ταῦτα δὴ τισὶν οὐκ ἐξαρκέσει, hæc quibuſdam non ſufficient. τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Euripid. hæc marito probantur. εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ, ad variegationem ſufficit, Dioſcorid. lib. 5, cap. 101. οὐκ ἐξαρκεῖ μοι χολὴ εἰς τὸ αὐτὸ πλέκειν, &c. Bud. in Epiſt. prior. ἐξαρκεῖ ὑμῖν, vobis ſat eſt, vobis ſatis fit, Demoſt. ἐξαρκεῖ πρὸς τὰ ταῦτα, Xenoph. οὐκ ἐξήρκεσεν εἰς αὐτὰ πάλαι μάχης, Ariſtid.

Ἐξαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſufficiens.

Ἐξαρκούντως, ſufficienter, μετρίως, ἀρκετῶς. ἐξαρκούντως ἔχειν, abunde eſſe.

Ἔξαρμα, τὸ, impetus. Item altitudo in globo poli.

Ἐξαρμόζω, auello, diſiungo.

Ἐξαρνέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, abnego. οὐκ ἐξαρνοῦμαι μὴ οὐ ποιεῖν, non nego quin faciam, Aeſchines.

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, abnegatio.

Ἐξαρνητικὸς, inficiator, abnegator, ἀρνητικὸς δυνάμενος. Ariſtph. νεφ. καὶ μὴν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς, &c.

Ἔξαρνος, ου, ὁ, negãs, qui it inficias. ἔξαρνός εἰμι, nego, inficior. Lucian. ἔξαρνος εἶ, μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, ea te feciſſe negas. ἔξαρνος ἦν, μὴ τεθηκέναι, negauit ſe poſuiſſe, Demoſt. μέχρι γὰρ καὶ ὁ πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν, μὴ μὲν ἀποκτεῖναι σμέρδιν, Prexaſpes vſque pernegabat, à ſe fuiſſe Smerdin interfectũ, Herodot. ἔξαρνος γίνομαι, ὡς οὐχ ὑπὸ ταῦτ' ἦν, Ariſtid. ἔξαρνός εἰμι περὶ τῶν χρημάτων, Iſocrates. τοῦ τρίτου ταλάντου ἔξαρνος γίνεται. ἔξαρνός εἰμι τὴν δίαιταν, inficior arbitriũ, Idem.

Ἐξαρπάζω, diripio, eripio, diſcerpo, aufero, abripio, extorqueo. ἐξαρπάσας ἀννίβου μινούκιον, ab Annibale liberans Minutium, Plutarch. in Fabio. Iliad. γ, τὸν δ' ἐξήρπαξ' ἀφροδίτη, id eſt, ἀφανῆ ἐποίησε. Chryſoſtomus, τὸν τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, carceris cuſtodem ab errore eripuit.

Ἔξαρσις, εως, ἡ, ademptio, euulſio, eleuatio, ἔπαρσις.

Ἐξαρτάομαι, dependeo, i. ſuſpenſus ſum & pendeo, id eſt, magnopere deditus ſum, ἐξάπτομαι, ἐξέχομαι, Athen. lib. 12. ἐξήρτηται, dependet, Ariſtid. in Panat. ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, pendebit à viribus & ſuſtentabitur, Xenophon 5. Pædiæ. ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, pendent ab euentu. ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, ab vno ſuſtentati exercitus, Plutarchus in Galba. πολλοὶ ἐξηρτημένοι ἐκ τῆς δικανικῆς, AEſchines. ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξηρτημένοι, dependentes de gloria vnius viri, Ariſtides. ἐξήρτηται χωρίον, arduus eſt locus, Thucydid. ἐξήρτημαι, coniunctus ſum, coniunctam habeo rationem. Plato de Legib. ἐξήρτημαι τούτου, ſum comes, cingo, & δορυφορῶ. Plutarchus, ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτῷ πλῆθος, videntes plebem eum cingentem & conſectantem, Bud. Comment.

Ἐξαρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, eleuo, tollo ſur ſum, μετεωρίζω. Item ſuſpendo, alligo, adiungo, ſuccingo, annecto, religo, connecto. ἐξαρτῶ ἐμαυτοῦ, quaſi ἐξ ἐμαυτοῦ κρεμῶ, deuincio mihi amicitia, & adſciſco. Herodian. ἐξαρτήσας ἑαυτὸν ἐκ τοῦ περὶ ζώνης τὸν τράχηλον βρόχου, laqueo de zona ſe ſuſpẽdit. Vnde & ἐξαρτῆρες χειρῶν dicuntur, qui torquem collo circundant. Eſt & deuincio, amicitia cõiungo, προσάπτω. Syneſ. δεῖ δὲ καὶ ἀλλήλαις ὑμᾶς ἐξαρτῆσθαι, Budæus ibidem. ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι διηγήματα προστιθέντες, δοκεῖ πάντα ψευδῆ, Plutarchus in Themiſtocle. vide num ſit ſenſus, quæ verò ex his nonnulli contexunt commentaria fingentes, ea falſa videntur.

Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix, id eſt, ſubſecutio, Hermogenes & Trapezunt.

Ἐξάρτησις, εως, ἡ, appendix, innexio, adhæſio. ἐξάρτησιν ἔχει, dependet.

Ἐξαρτίζω, perficio, præparo, apparo, πληρῶ, τελειῶ. ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, dies expleuiſſe, 21. Actor. Apoſtol. * 2. ad Timoth. cap. 3. in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, inſtructus, vel paratus, vel potius abſolutus.

Ἐξαρτύομαι, compono, condio, inſtruo, moderor, apparo, protinus adhibeo remedium. ἐξαρτύεται τοῖς ὅπλοις, ſumit arma, Thucydid. ἐξηρτυμένος σιτίοις, cibariis inſtructus. ὄργανον ἐξαρτυόμενος, organum exædificans, Plutarc. in Pericle. ἐξηρτυσάμενος πάντα καλῶς, Ariſtid. ἐξηρτυσμένοι ἄλλοις ἅπασι, aliis omnibus muniti, Thucyd. ἐξηρτύετο ναυτικῷ ἡ Ἑλλάς, Græcia rei nauticæ incumbebat, Thucyd.

Ἐξάρτυσις, εως, ἡ, apparatus, inſtructio, politio, redintegratio.

Ἐξαρτύω, μ. ύσω, idem quod ἐξαρτύομαι. ἐξήρτυσε τὸ πρᾶγμα, rem confecit, Plutarch. in Fabio.

Ἐξαρύω, exhaurio, ἐκκενόω, ἐκθλίβω.

Ἐξαρχῆς, ab initio, denuo. Plato 1. de Rep. ἀπόκριναι ἡμῖν ἐξαρχῆς. dicitur & ἐξ ἀρχῆς ἡ ἐξαρχῆς τάξις, primus originaliſq; ordo. ἐξαρχῆς ἄρχομαι, Ariſtoph. ἐξαρχῆς πάλιν, Idẽ. αὖθις ἐξαρχῆς λέγε, Demoſt. τὸ ἐξαρχῆς etiam pro eodẽ dicitur.

Ἐξάρχομαι, inchoo, auſpicor, ἐξάρχω, canere incipio. ἐξάρξομαι παιᾶνα, pæana canere incipiam, Xenophon

tior, Idem Herodot. ἐνέχομαι τῇ ἀνάγκῃ, in neceſsitatẽ ſum redactus, Lucia. ἐνέχομαι ὀνείδει, opprobrio ſubiicior, premor, Plato de Legib. ἐνέχεται ἐν νόμοις, legibus reus eſt, Idem ibidem.

Ε᾽νεχείμαινε, ſcreabat, Lucian. in Gallo.

Ε᾽νεχυράζομαι, mea pignora capiuntur: & Actiuè, pignora capio. Ariſtop. νεφ. χ᾽ ἅτεροι τόκου ἐνεχυράσεσθαί φασιν, & alii vſuræ nomine ſe pignora minãtur ablaturos. Ibidem, τὰ χρήματ᾽ ἐνεχυράζομαι, res meæ pignori accipiũtur.

Ε᾽νεχυράζω, pignora capio. Deuter. ca. 24, ὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, non accipies loco pignoris molam. Ibidem, ἐνεχυράσαι τὸ ἐνέχυρον, auferre pignus. Ibidem, ὐκ ἐνεχυράσεις ἱμάτιον χήρας, non auferes loco pignoris, viduæ veſtimentum. Ezech. cap. 20. ἐνεχυρασμὸν ἐνεχύρασε, pignus retinuit. Iob cap. 22, ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, abſtuliſti pignus fratrũ. Ibidem, βοῦν ἠνεχύρασαν, bouem pro pignore abſtulerunt.

Ε᾽νεχύρασμα, ατος, τὸ, oppignoratio. ἐνεχύρασμα ἀποδῷ, pignus reddiderit, Ezechiel. cap. 33.

Ε᾽νεχυριάζω, μ. άσω, π. ακα, alieno, ἐνεχυράζω, pigneror, pignori afficio, pignori accipio.

Ε᾽νεχυριασμὸς, ῦ, ὁ, redemptio pro vita propria vel pignore.

Ε᾽νέχυρον, ου, τὸ, pignus, arrhabo. Lucia. de luctu, πολλάκις δίκα δισμύρια χρημάτων ἀνδρὶ αἰγυπτίῳ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος, i. pignori oppoſit⁹. Ariſtoph. in Pluto, ποῖον γὰρ ὁ θύρετρα, ποίαν ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησι, id eſt, pignorat, pignori dat, pignori afficit, pignori opponit, alienat. τὰ ἐνέχυρα λαμβάνεσθαι, pignora capere, Bud. in Pandect. ἐνέχυρον τὸν νεκρὸν τοῦ πατρὸς ἀποδεικνὺς, patris cadauer pignori tradens, Herodot. Plato de Legib. κείσθω καθάπερ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας, ſanciantur, ſed ea cõditione vt ſolui à reliquo diſciplinę ciuilis ordine poſſint, ſic Ficinus. ἐνέχυρα τίθημι ταῦτα, pignori oppono, Ariſtophan.

Ε᾽νέχω, inſiſto, adduco, inſidior, ſimul ligo, tenax ſum iniuriarum, miſceo, infundo. ἐνεῖχεν αὐτῷ, inſidiabatur ei, cap. 6. Euang. Marci.

Ε᾽νζευγνύω, μ. ζεύξω, π. ζευχα, iungo, necto.

Ε῎νη, Atticè, triceſimus dies menſis. Dicitur etiam νέα, Bud. Comment. Heſiod. μήτ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἐς τ᾽ αὔριον ἔς τ᾽ ἔνηφι, id eſt, τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς. τὴν τριακάδα, vt exponit interpres Ariſtop. eam diem vocant ἔνην καὶ νέαν, veterem & creſcentem lunam ſeu nouam, id eſt, interlunium ſeu intermeſtrem lunam, quod eſt confinium deficientis lunæ & renaſcentis, id eſt, veteris & nouæ. Nonnulli ἔνην καὶ νέαν accipiunt pro calendis, qui dies dicitur etiam νουμηνία. ἔνη aſpiratur apud Ariſtoph: Alii ſcribunt cum tenui ſpiritu αἰολικῶς, ſed geminato ν, vt ait Moſcopulus. ἔνην Heſiod. vocat, τὴν νουμηνίαν, id eſt, πρώτην τοῦ μηνὸς. πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη, &c. Ab Ariſtoph. νεφ. vltimus dies menſis, id eſt, trigeſimus dicitur. ἔνη καὶ νέα. ἐλθὼν μετὰ ταύτην δ᾽ ἔσται ἡ ἔνη καὶ νέα, id eſt, ἡ τριακὰς, quaſi dicas, vetus & noua deſinit, & luna vetus & noua incipit reparari.

Ε᾽νῇ, in Subiunctiuo, inſit. Plato 1. de Repub, ὅπου ἂν ἐγγένηται ἀδικία, μῖσος ἐμποιεῖν ὅπου ἂν ἐνῇ, vbicunque fuerit.

*Ε᾽νηβητήρια, τὰ, res iuueniles: dicuntur loca vbi iuuenes erudiuntur: ἡβητήρ enim & ἡβηταὶ, ſunt puberes. Item cœnacula ἐνδιαιτητήρια: nam Athæn. libro 10. ἡβητήρια vocata dicit τὰ συμπόσια. Herodoto in Euterpe, ἐνηβητήρια loca ſunt amœna & apta fruendis voluptatibus. Plutarch. autem in Pomp. ſemel atque iterum poſuit ἡβητήριον nomen, quaſi in ſignificatione villarum, quę tamen illi ſunt alibi ἐπαύλεις.

Ε᾽νήδονον, voluptuarium, delicatum.

Ε᾽νηδύνω, oblecto, voluptate afficio.

Ε᾽νηδυπαθεῖν, ſe oblectare. Chryſoſtom. τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν, in rebus pręſentib⁹ libẽter acquieſcere.

Ε᾽νήεια, ας, ἡ, manſuetudo.

Ε᾽νῆεν, inerat. Iliad. α, θυμὸς ἐνῆεν, pro ἐνῆν.

Ε᾽νηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prudens, mitis, προσηνὴς, ἀγαθός. Apoll. 1. ἐνηέος ἀνδρὸς, &c. Heſiod. μνησαμένη φιλότητος ἐνηέος, memor amicitiæ placidæ: à verbo ἄδω.

Ε᾽νηθωμένος, moratus, inceſſens.

Ε᾽νῆκα, inſerui.

Ε᾽νήλατα, τὰ, claui rotam in axe continentes. ἐνήλατα ἀξόνων Euripid, id eſt, axium partes exteriores. ἐνήλατα κλιμάκων, gradus ſcalarum, Idem Euripid.

Ε᾽νήλικος, ου, ὁ, puber, adultus, pubeſcens. Plutar. in Pericle, ἐνηλίκοις παισὶ, adultis pueris.

Ε᾽νηλλαγμένως, viciſſim, ordine commutato, cõtrà. Nazazenus, πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων ἐνηλλαγμένως προφέρεται, multa quæ temporaliter dicuntur, permutatis temporibus enuntiantur, id eſt, permutatione temporum.

Ε᾽νήλλακτος, ου, ὁ, conciliatus.

Ε᾽νηλύσιος, attonitus, fulmine ictus.

Ε᾽νῆμαι, inſideo.

Ε᾽νῆμαρ, nouem dies.

Ε᾽νημμένος, ου, ὁ, indut⁹: ab ἐνάπτομαι, vt ἐνημμένος διφθέραν, Ariſtoph. & Lucian. Item accenſus, ardens. Ariſtoph. ὁ γέρων ἐνημμένη, Bud. Comment.

Ε᾽νήνεον, accumulabant.

Ε᾽νήνοθα, florui, per metatheſin, ab ἀνθέω.

Ε᾽νήνοχα, tuli: medium Perfect. Atticum, à φέρω.

Ε᾽νήρης, εος, ὁ, nauis inſtructa, & parata in aqua, Plutar. in Anton. de qua Bayf. de re nauali.

Ε᾽νήρυγον, pro ἠρεύξαμην. vide ἐρεύγω.

Ε᾽νηπελγμένα, contumeliæ.

Ε᾽νήτριος χιτὼν, veſtis ſubtilis.

Ε῎νηφι, εἰς νέαν, in perendium, in nouilunium. Heſiod. μηδ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἔς τ᾽ αὔριον, ἔς τ᾽ ἔνηφιν.

Ε᾽νηχέω, inſono, Datiuo iungitur. Chryſoſt. ἐνηχεῖν ταῖς ἀκοαῖς, auribus inſonare. Item Accuſat. Chryſ. 1. Corinth. 12, καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ᾽ ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν, inculcamus auribus, docemus.

Ε῎νηχος, ὁ καὶ ἡ, inſonans, Datiuo, ἔνηχα ὄργανα, ſonora.

Ε᾽νήχυτος ὄρπηξ, comoſus ramus.

Ε῎νθα, vbi, illuc, tunc, τότε, quando, Iliad. α, ἔνθ᾽ ἄλλοι μὲν πάντες, &c. id eſt, tum. Item hìc. Odyſſ. ξ, ἔνθα δέ τ᾽ αἰπόλια, &c. Item illic, Idem ibidẽ, ὡς ὁ μὲν ἔνθ᾽ ἀπόλωλε, illic periit, ἐκεῖ, ſeu αὐτόθι. ἔνθα & αὐτόθι, in eadem ſentẽtia, ἐκ τοῦ παραλλήλου. Odyſſ. ξ, ἔνθα μὲν ἐπλάετο μένον αὐτόθι, id eſt, illic ſeu ibi. ἔνθα cũm motu, id eſt, huc, Homer. Iliad. β, αἱ μέν τ᾽ ἔνθα ἄλλαι ποτῶνται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc volant. ἔνθα geminatum, in loco priori, vbi & quum ſignificat: in ſecundo tunc. Heſiod. ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ᾽ οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, vbi eũnudatum videris, ibi etiam percutias. ἔνθα καὶ ἔνθα, Hom. Iliad. β, ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, alibi quidẽ, alibi veró. Pl. de Leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, hoc vel illo modo cõmutata. ἔνθα τε, pro ἔνθα, vbi, in quo loco, Hom. Ili. β, καὶ δύεαι ἔνθα τε μοῦσαι ἀντόμεναι, &c.

Ε᾽νθάδε, hìc, huc. Odyſſ. ξ, ἐνθάδ᾽ ἀτιμάζει ἄλοχον, hìc. Odyſſ. ο, ἐνθάδ᾽ ἱκάνω, huc venio, Plato Epiſt. 4, τὰ δ᾽ ἐνθάδε παραπλησίως ἔχει, καθάπερ καὶ ὑμῶν παρόντων, rerum ſtatus hìc perinde ſe habet, atque ſe habebat dum præſentes eſſetis. ἐνθάδ᾽ αὐτοῦ, hìc ibidem, Ariſtoph.

Ε᾽νθαδὶ, hìc, huc. Ariſtoph. ἦλθε μεθ᾽ ἡμῶν ἐνθαδὶ, huc venit nobiſcum.

Ε᾽νθακέω, ῶ, inſideo.

Ε᾽νθαλάμια, τὰ, placentæ è papauere, & ſeſamo.

Ε᾽νθαλύξαι, valdè percutiens.

Ε᾽νθαπερ, vbi.

Ε᾽νθάπτω, μ. άψω, π. αφα, ſepelio.

Ε᾽νθαρσεῖν, confidere. Andocyl. ὥστε οὐδὲν τοῦ καὶ πάσχειν μὴ δεινὸν ἔσται μοι ἐνθαρσεῖν ἐνθουσιαστικοὶ ποιηταί.

Ε᾽νθεάζω, numine afflor: vnde ἐνθεάζοντες dicuntur vates, diuinaculi, quaſi deo pleni.

Ε᾽νθεαστικὸς, ῦ, ὁ, numine afflatus. ἐνθουσιαστικὸς, fanaticus, Plato lib. 3. de Legib.

Ε῎νθεμα, dicitur quod ſitum eſt & inſertum: vt ſurculus in ramo. Item impoſitio.

Ε᾽νθέμιον,

Ε'νδάιμον,υ,τὸ,interior pars puppis.

Ε'νδεν,hinc,inde,ἐνθένδε,hinc,illinc. ἔνδεν ϗ ἔνδεν τῆς ἀκάνθης,in ſpinæ latus vtrunque,Ariſtot. ἔνδεν αὐτῆς, Ariſtid. ἔνδεν δὲ τὸ δεῖν ὀλιγωρεῖν διδάσκειν, Iſocrates. ἔνδεν δὲ, ex altera parte.ἐνθένδε,αὐτόθεν,ex hac ipſa regione.

Ε'νδεο,pro ἔνθου, ponas, ſeu ἐνέθου, impoſuiſti, Homer. μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, in æquali nobis honore ne ponas patres noſtros.

Ε'νθεος,ου,ὁ ϗ ἡ, diuinus, numine afflatus, Dei Spiritu inſtinctus, qui diuino ſpiraculo inſtillatur, Deo plenus. ἔνθεος βίος,vita diuina,Nazanz. ἔνθεος κάλαμος,de ſcriptorio calamo,in Epigramm.

Ε'νθερίζω,per æſtatem moror.

Ε'νθερμος,ε,ὁ ϗ ἡ,calidus,tepens.

Ε'νθεσις,εως,ἡ,interpoſitio.Item ἡ τροφὴ Atticis. Significat etiam fruſtum in os inditum, id eſt, ψωμὸν & μάσημα, quod pueris à nutricibus datur,i.manſum,vt Cicero vocat:& quaſi turundam Lucian. Bud Com. Athen.διὰ τοῦτο ϗ τὴν Θετταλικὴν ἔνθεσιν εἶπον, τὴν μεγάλην:de Theſſalis polyphagis loquens.

Ε'νθεσμος,ὁ,legitimus,νόμιμος. ἔκθεσμος veró,illicitus,Syneſius.

Ε'νθέσμως,legitimè,iure.

Ε'νθεῦτεν,pro ἐντεῦθεν, apud Herodot.i. dehinc,illinc, præterea,poſtmodum,deinceps:vt ἐνθαῦτα,pro ἐνταῦθα,apud eundem.

Ε'νθηλυπαθέω,μ.ήσω,π.ηκα,muliebri libidinè tabeſco.

Ε'νθηρος,ferinus.ἔνθηρος δρυμὸς,ſylua feris abundans,Euripid.ἔνθηρος νῆσος,inſula,in qua verſantur feræ.

Ε'νθλάω,ῶ,infringo.

Ε'νθλίβω,opprimo,infringo,adduco,exprimo.

Ε'νθνήσκω,immorior.

Ε'νθορεῖν,inſilire, impetum facere. Apollon.2.Argon. ἔνθορε μέσσῳ,proſiluit in medium.

Ε'νθους,numine afflatus,ἔνθεος.

Ε'νθουσιάζω,μ.άσω,π.ακα,afflor numine,rapior,inſanio, furore concitor,diuino numine ducor, bacchor.Neutr. Plato in Apologia dicit,ποιητὰς ἐνθουσιάζειν.

Ε'νθουσιασμὸς,ῦ,ὁ,furor,i.afflatio numinis.

Ε'νθουσιαστικὸς,diuinus,animos rapiẽs ſiue incitans. Plato in Epiſt. περὶ τὰς ἀρετὰς θαυμασιωτέρα ϗ ἐνθουσιαστικωτέρα. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, ſapientia quæ numinis afflatu concipitur,Plutar.in Solone. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία,Ariſtot.8.Politicor.harmonia quæ corripit animos.

Ε'νθουσιάω,μ.άσω,π.ακα,ἐνθουσιάζω,inſanio,fanatico furore afficior.Ariſtot.de mundo,τοὺς μὲν ἐνθουσιᾶν ποιεῖ πλησιάζοντας,i. homines propius accedentes diuino furore corripiunt.

Ε'νθουσικὸν,τὸ,enthuſicon,oleris genus.

Ε'νθουσιώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,inſtinctus,inſanus,furens.

Ε'νθρονίζω,ſede colloco.ἐνθρονίσαι,cap.2.lib.Eſter,ſedit in ſolio.

Ε'νθροπαλιζόμενος,referens pedem.

Ε'νθρυπτον,τὸ,intritum,placenta.Apollo etiam apud Athenienſes ἔνθρυπτος dictus eſt.

Ε'νθρύπτω,imminuo.Daniel.cap.vltimo,ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην,intriuit panem in alueolo.

Ε'νθυμέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,animaduerto, intelligo, animo concipio.Depon.Accuſat. Xenoph.etiam cum Genitiuo vtitur lib.1. ἐθαύμαζε δὲ πάντες ἤδεσαν, θαυμαστὸν, οἱ μὴ τούτων ἐνθυμηθεῖεν,animo ea volutarunt, animo conceperunt & viderunt.& lib.2,ποῖ δ' οὐκ ἄξιον ἐνθυμηθῆναι τούτων, &c.Iſocrat. ὧν ἐνθυμηθέντα χρὴ σκοπεῖν τὸν νοῦν,&c. hæc reputantem niti decet. Cum Accuſ.Idem,ἵνα μὴ ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους ϗ τοὺς κινδύνους,quum animo volutarint formidines & pericula.Item cum particula διότι. Idem,ἐνθυμοῦ δὲ διότι τοῖς μὲν φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν,id eſt, aduerte quòd abiectis licet quælibet facere. Item cum particula ὅτι,Plato Epiſtol.4, ἐνθυμοῦ δὲ ϗ ὅτι δοκεῖς τισιν, ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι,i.μὴ λανθανέτω σε ὅτι,&c.

Ε'νθύμημα,ατος,τὸ,cogitatio,inuentum, conceptus animi,hoc eſt,ſenſus,& ſenſum,νόημα, διάνοια, διανόημα,διαλογισμὸς,& propoſitum, commẽtatio apud Gellium lib.12, cap.2,& argutia apud eundem lib.6,cap.13, Quę rebantur autẽ nec grauia,nec verecunda,ſed ἐνθυμήματα quædã lepida & minuta,&c. Eſt etiam argumentum & ſentẽtia oratoria.

Ε'νθυμηματικὸς,acer in argumentationibus, & argutus orator.Item enthymemate concluſus ἐνθυμηματικὴ μέθοδος erm og.

Ε'νθυμημάτιον,commentatiũcula,Gell.lib.11 6,cap.1

Ε'νθυμηματώδης,οι,commentationibus pleni.

Ε'νθύμησις,εως,ἡ,cogitatio,inuentum,inuẽtio, Nazanzenus,ἐκ εἶναι μεταξὺ τῆς καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ὑποτεθῆναί τινα ϗ τομήν.

Ε'νθυμία,ας,ἡ,cogitatio,Thucydid.

Ε'νθυμιάζομαι,ἐνθυμέομαι.

Ε'νθύμιον,υ,τὸ,cogitatio,cautè excogitatũ,aſtutia,quod religionem in animo ciet. ἐνθύμιον ποιεῖται, religioſum viſum eſt,in religionem tractum eſt,Bud in Epiſt. Herodot.ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱερὸν,cum ſponte facti pœnituit,quòd concremaſſet tẽplum.ἐνθύμιον ποιούμενοι,rẽ pro ominoſa habentes, Thucydid.id eſt,δεισιδαιμονήσαντες ὡς ἀλογισάμενοι:ſic Interpres.

Ε'νθύμιος,ἀφρόντιστος,qui curæ eſt.Odyſſ.γ,μὴ δή τοι κείνου γε λίην ἐνθύμιος ἔστω,id eſt,διὰ φροντίδος, noli de illa nimium eſſe ſollicitus.

Ε'νθύμιος,υ,ὁ,iratus.

Ε'νθύμιστος,ſuſpectus. ἐνθύμιστον ποιησάμενοι,i.ſtomachatũ.

Ε'νθυμος,ὁ,θυμοειδής.

Ε'νθύεον,pars quædam nauis.

Ε'νθυπάζω,ſacrifico.

Ε'νθωκεύω,μ.εύσω,π.ευκα,ſedeo,latito. Neutr.

Ε'νι,licet, contingit,ἔστι,ἔνεστι.ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι, pro virili niti, dixit Lucianus,id eſt, quoad eius fieri poteſt. Chryſoſt. πῶς ἔνι φανῆναι ἀδικούμενον πολλῶν, μὴ ἀδικοῦντα τινα.ἔνι pro δεῖ,cum Nominatiuo,Ariſtoph.in Pluto,ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι,eſt periculum ſiue ſpes in re.

Ε'νὶ,pro ἐν,poeticè,id eſt,in. vide Ε'ν.

Ε'νὶ,vni,ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν,vt vno verbo abſoluam. Ariſtoteles de mundo,ὡς ἐνὶ εἰπεῖν,dixit pro eodem,id eſt,vt ſemel dicam.vbi λόγῳ ſubauditur. aliquando ſupprimitur verbum εἰπεῖν,vt εἰν ἐνὶ,id eſt,ſemel, Nonnus. Ariſtophanes in Pluto, βλέψαι ποιήσω τὸν πλοῦτον ὥσπερ τὸ πρότερον, ἐνί γε τρόπῳ,id eſt,ſemel & prorſus,vno modo.

Ε'νιαῖος,υ,ὁ,aliquis.

Ε'νιαυσιαῖος,υ,ὁ &

Ε'νιαύσιος,υ,ὁ ϗ ἡ,annieulus,anniuerſarius,annuus.Ariſtoteles de mundo,πανηγύρεις ἐνιαύσιοι,id eſt,dies feſti & ludicra ſolennia & anniuerſaria. Heſiod.ἐνιαύσια κεκλήγαις, &c.annua,id eſt,ſolenniter,quotannis, per annos ſingulos. ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις στρατηγίαις,in annuis imperiis.Plutar. in Pericle. ἐνιαυσία ἑορτὴ,anniuerſarium feſtum, Herodotus.ἐνιαύσιος τροφὴ,alimentum vnius anni, Lucian. ἐνιαυσίους ἐκεχειρίας ἐποιήσαντο,annuas inducias fecerunt, Thucydid. κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, certis anni temporibus, Theophraſtus.ἐνιαύσιος χρόνος,tempus annuum, Galenus. ἐνιαυσία φυγὴ,annuum exilium,Euripid. Herodianus lib.1, ἐνιαύσιον πορφύραν, vocat ſolennem Magiſtratus veſtem, qua certis diebus vtitur. οἱ ἐνιαύσιοι,annales.

Ε'νιαυτίζω,annum alicubi ago.

Ε'νιαυτὸς,ῦ,ὁ,ānus. παρ' ἐνιαυτὸν,alternis annis,κατὰ μῆνας. κατ' ἐνιαυτὸν,ſingulis annis,quotannis. ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ,ſemel quotannis. ἐνιαυτοῦ τελέσαντες ἅπαντας τίκτουσι,pariũt omnes intra annum. ἐνιαυτὸν ἐγένετο, annum egit, Xenoph. ἐνιαυτοὶ ὥραι,tempora annorum,Ariſtoph.

Ε'νιαυτοφορεῖν, fructum annuum ferre, anno fructum reddere.

Ε'νιαύω,immoror.

Ε'νιαχοῦ,ϗ ἐνιαχῆ,alicubi.

Ἔνγυιος, vno membro vel pede mancus, claudus.
Ἐνιδεῖν, inſpicere, intueri.
Ἐνιδρόω, μ. ώσω, π. ωκα, inſudo: Datiuo.
Ἐνιδρύω, καθίζω, inſideo, priuo, extruo.
Ἐνιδὼν, intuitus, deprehendens. τοῖς ἱεροῖς ἐνιδὼν, ſacris inſpectis, id eſt, extis ſacrorum ſeu ſacrificiorum, in Epigrammate.
Ἐνίημι, μ. ήσω, π. ηκα, immitto: Accuſat.
Ἐνιζάνω, inſideo: Neutr. Datiuo.
Ἐνιζευχθεὶς, iunctus, Apollon.
Ἐνίζω, vnitatem pono, vnio. Nazanz. πρὸς τῷ βασιλικῷ διαλεῖν ὁ μετρῶσαι τὸ φῶς ἐνιζόμενον, id eſt, vnitum ſeu adunatum lumen.
Ἐνιηλος, ſtultus.
Ἐνίημι, μ. ήσω, π. ηκα, immitto, ἐμβάλλω, infundo, ἐμποιῶ, ἐντίθημι, inſero, indo. Xenophon, ἐνίασι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. in morſu infundunt quippiam. Syneſ. ταῦτα δέλεαρ ἐνιᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι, hæc illecebram infigunt lectoribus, intúſque relinquunt. Odyſſ.ο, μᾶλλον ὁμοφροσύνην ἐνίησι, maiori concordia coniunget, id eſt, ἐμβαλεῖ. Herodot. ἐνιέντες πῦρ, ignem iniicientes. Odyſſ.γ, θυμὸς πολυθαρσὴς ἐνίεισι, animum fortem iniiciens.
Ἐνικάτθεο θυμῷ, Heſiod. i. inſere animo & impone.
Ἐνιπλάω, μ. άσω, π. ακα, infringo, impedio, reclamo: Accuſat. Bud. Comment.
Ἐνικλείω, includo, Apollon. 2.
Ἐνικμος, κ, ὁ, humectus, ſudus, riguus, irriguus, humid^9. ἔνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, quæ & αἴθυια dicuntur. ἔνικμος ἀὴρ, humectus aer, vaporatus. ἔνικμος τόπος, locus madidus, qui habet humorem.
Ἐνικνέομαι, ἦμαι, intro, ſubeo, penetro.
Ἐνικὸς, ſingularis.
Ἐνικρίνομαι, aſcribor. ἐγκριθῆναι ὁμιλῷ, aſcribi in numerum, Apollon.
Ἐνικῶς, ſingulariter. Nazanz. τὴν μίαν θεότητα τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν εὑρισκομένην ἐνικῶς.
Ἐνίλλω, geſticulor, irrideo.
Ἐνιλλώπτω, ſtrabè intueor.
Ἔνιος, κ, ὁ, aliquis.
Ἐνίοτε, interdum, interim, aliquoties.
Ἐνιπὴ, minæ, reprehenſio. Homer. Odyſſ.ι, ποσσὶ δάκνοντες ἐν πηὶς φεύγειν, id eſt, ἀπειλαῖς, κολάσεσι.
Ἐνίπλειον, πεπληρωμένον. Odyſſ.ξ, δῶκε σκύφος, ᾧ περ ἔπινε, οἴνου ἐνίπλειον.
Ἐνίπλεως, ω, ὁ, plenus.
Ἐνιπλήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, cum ſtupore iniicio.
Ἐνίπου, alicubi.
Ἐνιππάζομαι, & Ἐνιππεύω, equito.
Ἐνίπτη, ῆς, ἡ, increpatio mordax, minę.
Ἐνιπτάζω, μ. άσω, ἐνίπτω, χαλεπολογῶ καὶ μέμφομαι, increpo.
Ἐνίσπω, μ. ίψω, π. ιφα, dico. Odyſſ.ζ, μῦθον ἐνίψω, verbum dicā. & lib. 5. Epigram. ἦ τάχα κανεῖσθ' ἐνίψεις κύπριδος, ſignificat κυρίως διὰ λόγων ἐπιπλήττω, μετ' ὀργῆς ὄντος καὶ ἁπλῶς λέγω, ὃ ζείζω, λοιδορῶ, χαλεπολογῶ, increpo, obiurgo, ὀνειδίζω. Homer. Iliad. γ, μή με γύναι χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, id eſt, μὴ ὀνείδιζε, μή με ἐπίπληττε, ne me increpes.
Ἐνίπτω, increpo, cũ iniuria aliquid dico, maledicta iniicio: aliquando dico.
Ἐνισάζω, exæquo.
Ἐνισπεῖν, εἰπεῖν, dicere. Odyſ.γ, καίνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν.
Ἔνισπες, pro ἐνίσπε, refer, memora. Odyſſ.ξ, τί σοι τι χάδ' ἐνίσπες, vt ἔσχες & ἔσχεθες. ἔνισπες autem dixiſti, εἶπες, Idē ibidem, ἶσος τεκμαρ δὲ ἔνισπες: & ἔνισπε, dixit. Iliad.β, ἄλλος ἔνισπε, pro εἶπεν, ἔλεξε.
Ἐνίσσω, dico, obiurgo, reprehendo.
Ἐνισσέμεν, minari, terrere.
Ἐνίσταμαι, μ. ἐνστήσομαι, propono dicturus: vnde τὸ ἐνστάμενον, id quod proponitur. Item inſtituo quiduis vel incœpto. Galen. τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐνστησάμενος μεταβαλεῖν. Plut. in Cęſar. ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἣν ἐνέστη. Hermogenes, τὴν κατηγορίαν ἐνίστασθαι κατ' αὐτοῦ, in eum accuſationem inſtituiſſe. ἐνίστασθαι τὴν ἀπολογίαν, inſtituere defenſionem, Bud. in Epiſt. ἐνστάμενος ἐς τυραννίδα, inuadens tyrānidem, Herodot. Item incipio, id eſt, ineo. Theophr. 9, θέρους ἐνισταμένου, æſtate ineunte. Et repugno, obſiſto, renitor, ἀνθίσταμαι. Plutarch. in Lycurg. πρὸς τὴν αὔξησιν ὅτι τῆς ἐνίσταται, quòd in incrementis iuuenis ſit, moliuntur ei inſidias. Idem in Romulo, ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει, creſcentem molem opprimere. Idem Plutarch. in Themiſtocle, ἐνιστάμενος αὐτῷ πρὸς τὴν αὔξησιν, eius creſcentē potentiam cohibens, Dioſcorides lib. 15, ἐνίσταται ἱεροῖς πυρὶ... ſacris ignibus aduerſantur. Idem lib. 7, ἐνίσταται τῷ ἰῷ nonnihil veneno reſiſtunt. Ariſtoteles primo Ethicorum, ἐνίσταμαι ὡς τὸ ἀγαθὸν, οὗ πάντες ἐφίενται, nego eſſe bonum quod omnes appetunt. ἐνίσταμαι τοῖς πραττομένοις, ad res quæ geruntur reſiſto: ſic Valla ex Thucydid. Item intercedo, vt ἐνίστασθαι τῷ νόμῳ, Plutarch. id eſt, legi ſe opponere, legi intercedere. Itē immineo, inſto, ἐφεδρεύω, obſeruo, & quaſi capto. Plutarc. ὁ ἐνιστησόμενος τῇ φυγῇ αὐτοῦ ἀπέστειλε, quem ob id miſerat, vt immineret eius fugæ. Itē cōſiſto, Alex. Aphrod. libro 2. Problem. ἐκεῖ ἐνίσταται, illic remanet. Item incumbo. Idem, πρὸς ταύτην ἐνίσταται, ad hanc incumbit. Itē aduenio, adſum. Hermogenes, ὁ καιρὸς ἐνίστη τῶν μυστηρίων, dies initiorum aderat. Dioſcorides libro 6, ἐνιστάμενον γάλα ἐν τοῖς τοῦ στομάχου στενοῖς πεθρομβωμένον πνίγει, id eſt, concretum lac ſeſe in ſtomachi anguſtias inſinuans ſtrangulat.
Ἐνίστημι, μ. ἐνστήσω, π. ἐνέστηκα, inſto, inſtare facio: ſicut ἐνίσταμαι. Plato in Phæd. ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν ὁ νῦν δὴ λέγομεν λόγος, ſed adhuc controuerſum manet. Plutarch. in Demetr. ὡς ἐνέστηκεν αὐτοῖς μάχεσθαι κατ' αὐτοῦ. Non dicitur ait Nazanzen. τὸ παρελθὸν ἐνέστηκε, præteritum inſtat. ἐνίστημι πρὸς τὴν πλεονεξίαν, inſtare aduerſus immodicam habendi cupiditatem, Plutarch. in Numa. ἐνστάσης ἔχθρας, inito odio & iam conflato, Demoſthen. Interdum colloco, Xenoph. ἐν τούτοις τοὺς ἵππους καὶ ψιλοὺς ἐνστήσω. Interdum interſero, allego, interpono. Xenop. εἰ τοὺς ἱπποτοξότας εἰς τοὺς ἱππέας ἐνστήσεις, ſi equiſones inter equites inſeras. Aliquando animo incumbo. Ariſtot. ὑπερ δ' ἐνστάσεως δεῖ διοείσαι, Budæus Comment.
Ἐνίσχομαι, ἐνίσταμαι, reſiſto, reſtito, progredi nequeo, & in curſu hæreo. Plutarch. κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, corpore præ metu vibrāte, & voce interrupta. Quintilianus inſiſtere vocat, & offenſare, & ſingultantium more verba conciſa eiicere. Cicero, Sæpe accidit, vt aut citius inſiſtendum ſit, aut longius procedendum. Dioſcorides libro 4, ἐνίσχεται τοῖς ἱματίοις, veſtibus inhęreſcit. Budæus in Epiſt. ἐν οἷς αὐτὸς μέμφομαι ἐνισχόμενος καὶ κατεσχεθῶν, id eſt, reſtitans & hærens.
Ἐνισχυρίζομαι, id eſt, πιστεύω, Bud. Comment.
Ἐνισχύω, μ. ύσω, π. υκα, inualeſco, conforto. Accuſ.
Ἐνίσχω, habeo, teneo, remoror, retineo. Accuſat.
Ἐνιτρέφω, enutrio. ἐνέτρεψε βότρυν, vuam enutriuit, in Epigram.
Ἐνιχείμπτω. vide Ἐγχίμπτω.
Ἐνίψω. dicam. Odyſſ.β, μῦθον ἐνίψω.
Ἐνλείπομαι, deficio.
Ἐνλιμενίζειν, vectigal in littore dare.
Ἐνλινδοῦμαι, id eſt, ἐγκαλινδοῦμαι, Bud. Comment.
Ἐνλόβια, inaures.
Ἐννάετες, per nouem annos. Heſiod. ἐννάετες δ' ἐκ θεῶν ἀπαμείρεται, id eſt, nouennio à diis relegatur.
Ἐνναετὴρ, ῆρος, habitator, incola, οἰκήτωρ, lib. 1. Epigram. ἑλλάδος ἐνναετῆρες, &c. vnde ἐνναέτειρα, habitatrix. Epigr. libro 3, ἐλθὼ ἐρημαίας ἐνναέτειρα νάπης.
Ἐνναετηρὶς, ίδος, nonus annus, nouennium.
Ἐνναέτηρος, nouennis. Heſiod. βοῦς δ' ἐνναετήρω.
Ἐνναετὴς, έος, ὁ, nouennis.
Ἐνναέτης, habitator, ἦν ἐνναέτης, incola, Apollon. 2. Argonaut. τὴν ἄκος ἐνναέτησι. Et ἐνναέτις, habitatrix, Idem libr. 1, ἐνναέτιν φρυγίης, &c. Capitur interdum pro nouem annos nata, vt lib. 3. Epigr. κούρην αἰμύλον ἐνναέτιν. ſic Ianus Laſc.

quam

quam expoſitionem quæ ſequuntur confirmant.

Ἔνναιος, templum olim dicebatur, id eſt, ναός: διὰ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ὥς φησι κλεινίας.

Ἐνναίω, inhabito, Accuſ.

Ἐννακόσιοι, nongenti. ἐννακόσια ἔτη, anni nongenti.

Ἐνναταῖος, nouanus, quod & ἐναταῖος dicitur. ἐνναταῖος πυρετὸς, nouana febris.

Ἔννατος, ου, nonus. ἔννατος μὴν, Nouember, Plutar. vnde τὰ ἔννατα, nouendiale ſacrificium, in quo parentabant, id eſt, χοὰς ἐποιοῦντο, AEſchin.

Ἐνναυμαχέω, ῶ, pugna nauali dimico.

Ἐννέα, nouem. interdum pro numero incertæ multitudinis. ἐννέα ἄρχοντες, Nouemuiri, Athenis, Demoſt. κατὰ δημοκράτους, & in argumento ad Leptinem.

Ἐννεάβοια τεύχεα, nouenaria arma, id eſt, nouem bobus æſtimata, Homer.

Ἐννεαδικὸς, nonarius.

Ἐννεάζω, adoleſco, adoleſcētiam tero in aliquo ſtudio. νῦν ποτε τὰ διαλεξάζειν.

Ἐννεακαιδεκαταῖος, decimonono die proueniens.

Ἐννεακαιδέκατος, nonuſdecimus.

Ἐννεακισχίλιοι, nouem milia.

Ἐννεάκρουνος, proprium fontis Athenis, indito nomine à nouem fiſtulis fundentibus aquam. Ab aliis δωδεκάκρουνος appellatur: ab aliis καλλιρόη.

Ἐννεάμηνος, qui nouem eſt menſium: veluti partus.

Ἐννεάμυκλος, robuſtus, nouem annorum.

Ἐννεασμὸς, illuſio, fraus, dolus.

Ἐννεάφωνος, ου, ὁ, habens nouem voces.

Ἐννεάχιλοι, nouem milia. ἐννεακισχίλιοι. ἐννεάχιλοι ἄνδρες, decem hominum milia.

Ἐννέμομαι, paſcor.

Ἐννενήκοντα ἐννέα πρόβατα, nonaginta nouem oues, cap. 18. Euang. Matthæi.

Ἐννενόηκα, nouerunt.

Ἐννεόργυιοι, nouem iugerum, Philoſtrat. in Heroicis.

Ἐννεὸς, οῦ, ὁ, mutus, fatuus, ſtupefactus.

Ἐννεοτρόφητος, ab adoleſcente enutritus.

Ἐννέπω, pro ἐνίπω, dico. Heſiodus, δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι, agedū dicite veſtrū patrem celebrātes.

Ἐννεσία, pro ἐννοία, concilium, βουλὴ, ἔννοια, βούλησις, ὑποθήκη. Heſiod. γαίης ἐννεσίῃσι.

Ἐννεύω, innuo. Cap. 1. Euāg. Lucæ, ἐνένευον τῷ πατρὶ, &c.

Ἐννέωρος, ου, ὁ, nouennis, natus annis nouem.

Ἐννεὸς, ου, ὁ, mutus.

Ἕνην καὶ νέαν σελήνην καλεῖσθαι, veterem & nouam lunam vocari Solon inſtituit, eiúſque partem ante coitum eius cum ſole ad deſinentem menſem, & quę ſupereſſet ad venientem ac inſtantem menſem ſpectare, Plutar. in Solone. ἕνη καὶ νέα, prima & nouiſſima, Plin. lib. 2, cap. 17. ἕνη ἡ προτέρα τοῦ μηνὸς, ἡ καὶ νουμηνία. Heſiod. εἰς ἕνηφιν, id eſt, μέχρι τῆς τοῦ μηνὸς ἕνης καὶ προτέρας, ἤτοι τῆς ἀρχομένης: ἐκ τοῦ ἕν γέγονε τὸ ἕνη, ὅμως διπλασιάζει τὸν καὶ ψιλοῦται ὡς αἰολικόν: ſic Interpres. ἕνη, aſpiratur: ἔνη tenuatur more AEolico.

Ἐννηὴς, prudens, verus, bonus.

Ἐννῆμαρ, nouem diebus. Odyſſ. ξ, ἐννῆμαρ φερόμην δεκάτῃ ἐννέα ἡμέρας.

Ἐννήρης, nauis nouem ordinum, apud Bayſium

Ἔννιον, τὸ, pars remi.

Ἐννόδιον, anchoræ iactus.

Ἐννοέομαι, & Ἐννοέω, μ. ήσω, π. κα, cogito, mecum reputo, memini, cognoſco, recordor, perſpicio, cōſidero, meditor, intelligo, agnoſco, animaduerto: Accuſat. Plato in Apologia, ἐνενόουν ἐξῆς δήλοι τί ποτε ἐννοεῖ, quidnam ſibi velit, quid iuuat, quid ſignificet.

Ἐννόημα, τὸ, ἐνθύμημα, notio, mentis conceptus, intellectus, ſenſus.

Ἐννοητέον, in cogitatione admittendum eſt.

Ἔννοια, ας, ἡ, cogitatio, intelligentia, vel notitia, notio, intentio, ſpeculatio, ſententia, prudentia, cognitio, intellectus, ſenſus, animaduerſio. Plutar. in Camillo, ἅμα δὲ τῷ καιρῷ, καὶ τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ καὶ ἀδηλότητι τῆς φωνῆς ἑπόμενος, ὁ Λουκρήτιος ἔφη, προσκυνήσας τὸν θεὸν, προστίθεσθαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, temporis occaſionem ſequutus Lucretius, & futurorum prænotioni, & ignotę voci exauditę ſuam ipſius ſententiam addere ſe dixit. Liuius dixit, omen accipere: vt ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος ἔννοια dicatur futuri ſignificatio & omen.

Ἔννομος, ου, ὁ καὶ ἡ, legitimus, iuſtus, intra certam legem & præſcriptum coercitus, νόμιμος, νενομισμένος.

Ἔννοος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſapiens.

Ἐννοσία, ἡ, inertia.

Ἐννοσίγαιος, ἐνοσίγαιος, ferri cōcuſſor: Neptuni epith. propter terrę motū qui fit ab aquis. Heſi. καὶ ταύρεος ἐννοσίγαιος.

Ἐννοσσεύω, μ. εύσω, nidifico.

Ἔννους, ὁ ἁπλῶς ἔχων νοῦν, vt ἔμφρων, mentis compos. Vtuntur & ἐν ἑαυτῷ. Plutar. τότε δὲ ἔννους γενόμενος, tūc ad mentem & ad ſe reuerſus, hoc eſt, animi compos factus, Bud. Comment.

Ἐννοῦσα, ἡ, prudens.

Ἐννουτίθημι, doceo, caſtigo, q. mentem impono.

Ἐννυκτερεύω, pernocto, per noctem quieſco.

Ἐννυὸς, οῦ, ἡ, nurus.

Ἕννυσθαι, induere. Odyſſ. ξ, ἐσθῆτ' ἕννυσθαι, id eſt, ἐνδύεσθαι: vnde Ἐξέννυντο, deponebant.

Ἕννυτο, induit, ἐνεδύετο.

Ἐννυχεύω τῇ γῇ, in terra pernocto, Philoſtr. in Heroicis.

Ἐννύχιος, ου, ὁ, nocturnus, Odyſ. γ, ἐς δ' γέροντες ἐννύχιοι κατέλεγοντο, id eſt, νυκτεριναὶ νῆες. Sophocl. ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν, nocturnam delectationem capere, id eſt, noctu quieſcere.

Ἔννυχον, ου, τὸ, crepuſculū, quum adhuc aliquantùm eſt noctis. Marci 1, καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, &c. & mane multa adhuc nocte quū ſurrexiſſet: nam id ſonat ἔννυχον, quū adhuc aliquantum eſt noctis.

Ἔννυχος, νύκτερος, αὐτονύχιος, nocturnus.

Ἐννυχότερον, magis de nocte.

Ἐνυὼ, dea bellica, & Iunonis epitheton.

Ἔνυδρος, ου, ὁ, veterno laborans, torpens, torpidus.

Ἐνοδία, ας, ἡ, Diana, aut Hecate.

Ἐνόδια, τὰ, calles.

Ἐνόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in via poſitus. & τὸ ἐνόδιον, quod incidit, ſeu offertur in via: vt οἰώνισμα ἐνόδιον, diuinatio de eo quod in itinere obſeruatur.

Ἐνοικέω, μ. ήσω, π. κα, inhabito, Accuſat.

Ἐνοίκησις, εως, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, in domum introduco, ingredi facio. ἐνοίκιζον ἀλλότριον, domo excipe alienum, Eccleſiaſt. cap. 11.

Ἐνοίκιον, ου, τὸ, pretium conductę domus. τὸ ἐνοίκιον, in Epigramm. merces pro inquilinaria, ſimpliciter etiam pro penſione.

Ἐνοικισμὸς, inquilinatus. Hermog. pro inſtauratione ædificiorum & mœnium accipit.

Ἐνοικοδομέω, ῶ, inædifico.

Ἔνοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, incola, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat, domeſticus, domi exiſtens, amicus, neceſſarius. ἔνοικα πάθη, domeſticæ perturbationes, Baſilius in Epiſt.

Ἐνοικουρέω, inhabito.

Ἐνολισθαίνω, laboro.

Ἐνόλμιος, ὁ, diuinus vates, Apollon.

Ἐνομιλέω, conuerſor, Actiu. Datiu.

Ἐνὸν, quum liceat, pro δυνατόν. Lucian. ὡς ἐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι, tamen non liceat citra negotium facilè habere. ἐνὸν ὑμῖν, Demoſt. ἐνὸν, aliquando quod ineſt, Idem. ἐπειδὰν εἰδῆτε ἐκ λογισμοῦ μηδὲν ὑμῖν ἐνὸν, &c. quum vobis ineſſe nihil intellectus noueritis. τὰ ἐνόντα, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ἀγαθὰ, bona, quæ inſunt. vnde ἐκ τῶν ἐνόντων, pro virili parte. Lucæ cap. 11, πλὴν τὰ ἐνόντα, δότε ἐλεημοσύνην, veruntamen quod ſupereſt, date eleemoſynam.

Ἐνοπὴ, ῆς, ἡ, vox, clamor, κραυγὴ, φωνὴ, tumultus. περὶ

τὸ ἐνόπιον, ὃ δὴ λέγει. Homer. Iliad. γ. ...

E'νόπλιον, carminis ſpecies, conſtãs duob⁹ dactylis, ſpondeo, & rurſus dactylis duobus. Item ἄλλος ῥυθμὸς πρὸς ὃν ὀρχοῦντο ἐνόπλιος καλούμενος. Ariſtoph. ... ἐνόπλιον χορεῖον αὐτῷ κατὰ δάκτυλον. Sunt qui interpretentur, ἐνόπλιον ἀμφίμακρον, ὅς ἐστι κρητικὸς καλεῖται, quo pede conſtantib⁹ verſibus armati Curetes vtebantur. Alii ῥυθμὸν eſſe dicũt τὸν ἐν ἡμιολίῳ, ... μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τ' ἔχει ῥυθμὸν ... ἐπιτηδείας ... ὅς δέχεται τοὺς δυσυλλάβους πόδας.

E'νόπλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

E'νοπλος, ὁ, armatus, armiger. ἐνόπλιος ὄρχησις, ſaltatio quæ fit in armis, ſaltatio armata, ſic Plin. ἔνοπλος χειρουργία, Budæus in Epiſtol. ἐνόπλια παίγνια, ludi armatorum, Plato de Legib. ἐνόπλιος ῥυθμὸς, Ariſtoph.

E'νοπτρίζω, illumino quaſi ſpeculi more.

E'νοπτρον, id eſt, κάτοπτρον, Euripid.

E'νοράω, intueor, inſpicio. ἐνορῶ σοι, te intueor, Xenop. Plutarc. in Romulo, ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ ὑπέρβολον, id eſt, ex ore atque vultu perſpiciens animi magnitudinem. Idem in Publicola, ... ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισὶ, ſupplicii filiorum ſe præbuiſſe ſpectatorem. ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον, faſtum intuebatur in inſtitutis, Plutarch. in Lycurgo.

E'νόρκιον, τὸ, iuſiurandum, res iurata, capite 5. Numerorum. δῴη σε κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ σου, vbi Latinè eſt, Det te Deus in maledictiones exẽplúmq; cunctorum in populo tuo.

E'νόρκιος λόγος, ſermo iureiurando cõfirmatus, Pindar.

E'νορκος, ου, ὁ, iureiurãdo comprobatus, qui comprehenſus eſt in fœdere. Plut. in Romulo, τὸν ἀγιώτατον ἔνορκον ... ἀψευδῆ, i. qui iuratus eſt maximum ſanctiſſimumque iuſiurandum. ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο, iureiurando firmarunt amicitiam, Idem in Theſeo. ἔνορκος εἶναι, cõtineor fœderibus, AEſchines. ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, iuratum, fœderatum, Idem. ἔνορκον ... θεῶν, iureiurãdo à diis firmatus.

E'νόρκως, iureiurando, Sophocl.

E'νορμίζω, applico, Bud. Comment.

E'νορμίτης, qui in portu ſtationem habet.

E'νορούω, irruo.

• E'νόρχης, ου, ὁ, cum aſpiratione, vnicum habens teſticulum, Cyrill.

E'νόρχης, ου, ὁ, καὶ E'νορχος, ου, ὁ, mas, teſticulatus. Gellius lib. 9, cap. 9, refert Virgilium caprum dixiſſe, quem Theocr. ἐνόρχαν, id eſt, coleatum appellauit: quum tamen, authore Varrone, is demũ Latinè caper dicatur, qui excaſtratus.

E'νόσσω, incido, impello.

E'νὸς, τοῦ, vnius.

E'νος, tempus, annus, annuus, ὁ ἐνιαυτὸς, inquit Moſcopulus Interp. Heſio. in Theog. vnde ἄφενος, annuus reditus.

E'νοσίγαιος, ου, ὁ, Neptuni epith. ab ἔνοσις, i. κίνησις, & γαῖα, quòd terram quatiat, Gellius libro 2, cap. 28, id eſt, σείων καὶ κινῶν τὴν γῆν. vide Interp. Pomponii Melæ. ἐνοσίγαιος dicitur ab Homero in Odyſſ.

E'νοσις, εως, ἡ, motus, concuſsio, Heſi. ἔνοσις δ' ἵκετ' ἄσβεστος.

E'νοσίφυλλος, folia mouens.

E'νοσίχθων, ονος, ὁ, Neptunus, ἐνοσίγαιος, Heſiod. id eſt, ὁ τὴν γῆν κινῶν: ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις, Interpr. Heſiod. aliquando eſt epithetũ Neptuni, Hom. Odyſſ. aliquãdo pro Neptuno.

E'νόσω, dum, ἐν ὅσῳ.

E'νόωρος, τό, vna hora digna.

E'νότης, vnitas, Apollon. in Epiſt.

E'νουλον, τό, gingiua, caro interior.

E'νουράνιος, cæleſtis, in Epiſt.

E'νουρεῖν, vrinam non continere, Dioſcor. lib. 3, cap. 53, ἐνουροῦντι δὲ πίνεται σπέρμα, &c. contra incontinentiam vrinę da potui ſemen, &c.

E'νουρήθρα, ας, ἡ, vrinale, Pollux, & Bayf. de vaſcul.

E'νούσιος, ſubſtantialis, cum omnibus ſubſtantiæ propriis conſiſtens, innatus, diues.

E'νοχειλόμενον, quod cõtracta hypotheca concreditum eſt, Bud. Comment.

• E'νοφθαλμίζω, inoculationem admitto: de arborib⁹ effertur, Plutar

• E'νόφθαλμος, ου, ὁ, oculus qui in cortice depangitur.

• E'νοφθαλμίζω, agriculturæ peculiaris eſt dictio.

E'νοφθαλμισμὸς, οῦ, ὁ, inoculatio, ἐμβολή.

E'νοχὴ, ῆς, ἡ, obligatio, nexus, noxa.

E'νοχον, ου, τὸ, pretium penſionis.

E'νοχλέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbo, fatigo, infeſto, obſto, conuicior, πρᾶγμα παρέχω, moleſtiam exhibeo. ἐνοχλοῦμαι, mihi eſt moleſtum, infeſtor, conflictor. Item, ἐνοχλεῖσθαι, ægrotare, cap. 19. lib. 1. Regum. ἠνώχλησα ὑμῖν, Demoſth. id eſt, interpellaui, Bud. Actiu. Dat. & Accuſat.

E'νόχλησις, εως, ἡ, importunitas.

E'νοχος, ου, ὁ, obnoxius, reus. Xenoph. πῶς οὖν ἔνοχος ἂν εἴη τῇ γραφῇ, quo pacto debuit accuſari. Ariſtot. 2. OEconomicorum in Genit. ἔνοχοι ἦσαν ἱεροσυλίας ... Datiu. Iſocrat. λέγω ταῦτα καὶ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν τοῖς εἰρημένοις ὄντων, i. qui his quæ dicimus ſunt obnoxii. ἔνοχος κατὰ τὸν νόμον, Ariſtot. ... ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, in Epigram. ad anchoram pondus detentum, id eſt, ad fixam anchoram & detentam. ταῖς ἀραῖς ἔνοχος, Demoſth. Phalaris, ἔνοχοι δωροδοκίας, capiendis muneribus obnoxii. Plato de Legib. τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, vim intuliſſe videatur. τοὺς ἐναγεῖς καὶ ταῖς ἀραῖς ἐνόχους, piaculares & diris obnoxios, AEſchines. ἔνοχοι ἦσαν δουλείας, obnoxii erant ſeruituti, ad Hebr. c. 2. ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει, obnoxii erit iudicio, cap. 5. Euang. Matth. Plut. in Pericle, τῷ ἄγει μητρόθεν τοῦ Περικλέους γένος ἦν ἔνοχον, piaculo erat obnoxium genus maternum Periclis: ſic Bud. in Epiſt. poſter.

E'νόω, μ. ώσω, π. ωκα, vnio, Accuſ. vnde ἐνωμὴ, cõtinuus.

E'νόω, μ. ώσω, π. ωκα, quatio, Accuſ. cum tenui, Cyrill.

E'ννίγω, μ. ίξω, π. ιχα, ſuffoco.

E'νράπτω, μ. άψω, π. αφα, inſuo, includo. ἐνεῤῥάψατο ἐς τὸν μηρὸν, in femore inſuit, Herodot.

E'νρυθμικά, τά, quæ ratione certa ordinem ſeruant, M. Capella.

E'νρυθμὸς, particeps rythmi & numerorum, Plato de Legib. puto tamen ἔῤῥυθμος legendum.

E'νσβεσθεὶς, extinctus.

E'νσείω, μ. είσω, π. εικα, traho, incutio, Accuſat. ἐνσείω σοι φόβον, incutio tibi terrorem.

E'νσημαίνομαι, ſignifico. ἐνσημαίνεται τοὺς τύπους, præſcribit formulas, Nazanzen. Plato 2. de Repub. ... ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι, velit imprimere.

E'νσημαίνω, inſignio, ſignifico, & intelligẽdum præbeo, adnoto, exprimo legendo vel dicendo.

E'νσκευάζομαι, compilo, interuerto, καθοπλίζομαι, Plutar. de Sylla. ἐνεσκευασμένος ἀναξυρίσιν, paratus ſubligaculis, Idẽ in Othone.

E'νσκευάζω, μ. άσω, π. ακα, inſimulo, orno, adorno, induo, Accuſat. ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει, virili amictu calciamentiſque inſtruit, Plutarch. in Lycurgo.

E'νσκήπτω, μ. ήψω, π. ηφα, irruo, infringo, inuado, innitor, aggrauo, imprecor, ingruo, βαρέως ἐνέσκηψε, Herod. Thal. Interdum pro immitto. Idem libro α, καὶ τοῖσι τούτων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλεαν νοῦσον. Pro decumbo & irruo, Alexander Aphrodiſæus in Problem. ... ἐνσκήψαι εἰς ἑαυτὴν, &c. in ipſam irrumpens.

E'νσκιατροφούμενοι, οἱ, deliciis & vmbratili vita coaliti.

E'νσκίμπτω, μ. ίμψω, π. ιμφα, infigo.

E'νσκληθεὶς, induratus, infixus.

E'νσκυδᾶν, laniare, diſpergere.

E'νσορεύω, ſepelio, ſepulturæ trado: à σορός.

E'νσπερμος, ου, ὁ, qui copioſo eſt ſemine, Dioſcorid. lib. 3, capite 28.

E'νσποδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cineritius, puluerulentus. ἔνσποδος τῇ χρόᾳ, qui colore eſt cinereo, Dioſc. libro primo, cap. 95.

E'νσπονδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſocius in bello, confœderatus.

E'νσπόνδως, confœderatè, pro fœdere inito. ἐνσπόνδως ἔχειν πρὸς

χειν πρὸς ἅπαντας, inter ſocios fœderatoſq; agēs, & gratioſius apud exteros.

Ε᾽νστάζω, μ. άξω, π. αχα, & Ε᾽νσταλάζω, inſtillo. ἐνίσταχτό οἱ ἵμερος τῆς πόλιος ἰσχεῖν, tenebatur libidine vrbem occupādi, Herodot. vnde ἐνσταλαχθεὶς, ἐνσταλαχθεὶς, & ἐνσταχθεὶς, inſtillatus.

Ε᾽νστὰς πόλεμος, inſtitutum bellum, conflatum. ἐνστάσης τῆς ὥρας, inſtante hora.

Ε᾽νστασις, εως, ἡ, exordium, & auſpicatio rei quæ inſtituitur. Item inſtantia litis & cauſæ, cauillatio, pugnax contentio inſtantis aduerſario, obiectio, inficiatio, hoc eſt, ἀντεξέτασμα, ἀντιλογία, reſiſtētia. ἀντίληψις. Hermog. ἡ μὲν ἔνστασις διαιρεῖ τὸ ὅλον, ὁ ἀντιθεὶς γὰρ μὴ ἐξεῖναι· ἡ δὲ ἀντιπαράστασις, συγχωρεῖ λέγειν, ὅτι ἐχρῆν, ἀλλ᾽ οὐχ οὕτως, μηδὲ ἐπὶ τούτοις.

Ε᾽νστάτης, ου, ὁ, qui in via obſiſtit, interceſſor, reclamator, aduerſarius, reſiſtēs, ἐχθρὸς, ἀντίπαλος, pro ἀντιστάτης. (ἐν enim pro ἀντὶ, hic accipitur) aduerſarius in iudicio. Sophocl. in Aiace, ἐγὼ γ᾽ ὀδυνᾶσα τὸν ἐνστάτην λέγω, id eſt, ἐμποδὼν σοι ἱστάμενον.

Ε᾽νστατικὸς, peruicax, non cedens, obſiſtens.

Ε᾽νστατικῶς, peruicaciter, inficiando, Hermog.

Ε᾽νστερνίζεσθαι, medium complecti, fouere.

Ε᾽νστερνομάντις, εως, ὁ, ἐγγαστρίμυθος, diuinaculus.

Ε᾽νστῆ, inſtabat.

Ε᾽νστοις, τὸ, validum, manifeſtum.

Ε᾽νστόμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui in ore eſt. ἐνστόμια ἕλκη, vlcera oris, Dioſcorid. lib. 1, cap. 126.

Ε᾽νστρατοπεδεύω, caſtra pono.

Ε᾽νστριβαίνω, contero.

Ε᾽νστροφος, agilis, tortilis, nexilis.

Ε᾽νσφραγίζω, inſignio, in Epigram.

Ε᾽νσχέω, inhibeo. νῆες ἐνεσχέθησαν, naues hæſerunt, Plutar. in Themiſtocle.

Ε᾽νσώματος, ὁ ἢ ἡ, corporeus, Nazanz.

Ε᾽ντακήσομαι, tabeſcam: à τήκομαι.

Ε᾽ντακτος κίνησις, certus motus: libro ſecūdo Problem. Alexandri Aphrodiſæi: vbi εὔτακτος ab aliis legitur.

Ε᾽νταλμα, ατος, τὸ, mandatum, præceptum.

Ε᾽νταμιεύω, recondo, in theſaurum refero.

Ε᾽ντανύω, μ. ύσω, extendo, in Epigram.

*Ε᾽νταξις, ἡ, quum leuis armaturæ milites in phalāgem alterius inſeruntur.

Ε᾽ντασις, intentio, vehementia, diſtentio, rigor, contentio. Significat etiam productionem: vnde ἔντασις προσώπου, eſt intenſio vultus & auſteritas, Vitruu. lib. 1, cap. 2, de adiectione, quæ adiicitur in medijs columnis, quæ apud Græcos ἔντασις appellatur.

Ε᾽ντατος, intentus.

Ε᾽ντατικὸς, intenſiuus.

Ε᾽ντάττω, impono, in ordine colloco, ordino. ἐντάττειν τοῖς τυχοῦσιν, id eſt, τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, inter plebeios annumerare, cogere in ordinē, Bud. in Comment. in Epiſt. vnde dicuntur ἐντεταγμένοι, ἔγγραπτοι, ἐξωλεῖς, id eſt, in ordinē numerúmque redacti, Bud. in Pandect.

Ε᾽νταῦθα, hic, iſtic, ſeu ibi, huc, eò. ἐξέβαλον αὐτὸν ἐνταῦθα, ibi eum eiecerunt, Plutarch. in Publicola. ἐνταῦθα ἀφικόμενος, iſtuc profectus, Plato in Epiſt. ἐνταῦθα προεληλύθει τὰ πράγματα, &c. id eſt, huc res tandem reciderunt, eò res tandem euaſerunt, Iſocrat. Alexand. Aphrod. πλειόνων περιττωμάτων ἐνταῦθα κατιόντων, multis huc excremētis deſcendentib⁹, &c. Et Plato in Apolog. ἐνταῦθα ἐμὲ αὐτὸν ᾔα, huc me nō contuli. Pro iſtuc, idem in Epiſt. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἀγαγεῖν αὖ εἰς μὴ διαπεράσαι ἐφ᾽ ἃ σὺ προσκαλεῖς. Cum Genitiuo libro 1. de Republ. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, id eſt, in ea es ætate, ſeu in iſta. Idem ibidem, οἷοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, eò venerunt ætatis ἐνταῦθα προῆλθε δυνάμεως, eò potentiæ proceſsit, Plutarchus in Romulo. ἐνταῦθα τῆς ὑβρεως, Demoſth. ἐνταῦθα τοῦ λόγου, Gaza lib. 4. ἐνταῦθα τῶν γραμμάτων, Bud. in Epiſt. poſter. Thucyd. τῆς ἠπείρου ἐνταῦθα ἐφιζόντων, ad hanc continentem contendunt.

Ε᾽νταυθοῖ, hic, nunc, ibi, in præſentia, huc, ἐνταῦθα. Ariſtoph. νεφ. ἐνταυθοῖ μενεῖς, hic moraberis, Plato in Apologia. παρέχειν πολλοῖς αὑτὸν ἐνταυθοῖ. Item huc ſignificat. Ariſtophan. in Pluto, ἔτι μ᾽ ἐνταυθοῖ μετεπέμψασθε, adhuc me huc acceſſeſtis.

Ε᾽νταφεὶς, ſepultus: ab ἐνθάπτω.

Ε᾽νταφιάζω, μ. άσω, π. ακα, parento, ſepelio, Accuſ. μύροις αὐτὸν ἐνταφίασον, vnguentis eum delibutum ſepeli, Nazan.

Ε᾽νταφιασμὸς, ὁ, ὁ, ſepultura.

Ε᾽νταφιαστὴς, ὁ, ὁ, veſpillo, parentator, tumulator.

Ε᾽ντάφιον, ου, τὸ, ſepultura, parentatio, tumulatio, τῶν ἐνταφίων ἐξελύθης, Nazanz. Interpres vertit, à funeralibus abſolutus es.

Ε᾽νταφιοπώλης, libitinarius.

Ε᾽ντάφιος, ὁ, ὁ, funereus, funeralis.

Ε᾽ντεα, τὰ, arma. δεινὰ δὲ ἔντεα περίχειν, καὶ σκέπειν τὸ σῶμα. Homer. Iliad. γ, Μενέλαος ἄρειος ἔντε᾽ ἔδυνεν. ſic etiam dicuntur vaſa, id eſt, τὰ πρὸς τὴν δαῖτα σκεύη ὡς ἐκεῖ μνηστῆρες δ᾽ ἀπεκοσμοῦν ἔντεα δ᾽ αἰτός.

Ε᾽ντείνομαι, acriter & cum contentione dico: vnde ἐντεταμένος, intentus, Herodot. & ἐντειναμένος, θυμωθεὶς. Aeſchin. ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, ſublata voce. Ariſtoph. περὶ ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, intendentes concentum ſiue cytharam. ἐντείνομαι τόξον, arcum intendo, Xenoph.

Ε᾽ντείνω, μ. τενῶ, π. ακα, intendo. Item pulſo, cædo, ferio., καὶ πληγὰς δίδωμι, intorqueo. ἐντείνω πληγὰς, inflīgo verbera, Lucian. Xenoph. νόμους ἐπεχείρησεν ἐντεῖναι εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, leges edere verſibus tentauit, Plutarc. in Solone. γνώμας ἐντείνει φιλοσόφους, ſentētias adiecit philoſophicas, Plutar. in Solone.

Ε᾽ντειχίζω, μ. ίσω, π. ικα, circumuallo, muro circundo.

Ε᾽ντείχισις, εως, ἡ, muri extructio.

Ε᾽ντεκεῖν, parere. Plut. in Numa, ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον πνεῦμα πλησιάσαι θεοῦ, καί τινας ἐντεκεῖν ἀρχὰς γενέσεως, quod mulieri quidem Spiritus Dei admoueri poteſt & quædam ſobolis principia ingignere.

Ε᾽ντελεότης, ητος, ἡ, perfectio.

Ε᾽ντελευτάω, μ. ήσω, vitam finio, deſino, ceſſo, finio.

Ε᾽ντελέχεια, ας, ἡ, perfectio, ἐνέργεια, vis ex ſe mouens, agitatio. Quidam continuatam quandam & perennem motionem interpretantur. Sunt autem qui ἐνδελέχειαν, ſcribi volunt, ſed τ ſcriptum pluribus probatur, de quo Budæus in Aſſe: qui dici putat quaſi τὸ ἐντελεῖς συνέχειν, id eſt, perfecti corporis comprehēſionem. ἐντελεχείᾳ ὤν, qui in actu eſt. Ariſtot. lib. 2. de Generat. Animal. cap. 1. συμβάλλεται καὶ τὸ μὴ ἐντελεχὲς ἢ πᾶσιν ἢ τισι, confert etiā intermiſſio vel omnibus, vel certè aliquibus, Gaza lib. 2, cap. 16. de cauſ. plant. δύναμις δὲ ὡς ἔχει πρὸς ἐντελέχειαν, ἴσμεν, potentia autem quemadmodum ad actum ſe habeat, Ariſtot. libro 1. de partibus Animal.

Ε᾽ντελεχὴς, ὁ ἢ ἡ, perfectus.

Ε᾽ντελεχῶς, Plato de Legib.

Ε᾽ντελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, finalis, abſolutus, ſolidus, legitimus, idoneus. ἐντελὴς μισθοφορὰ, perſolutum ſtipendium: perfectus. Lucian. de ſacrific. στεφανώσαντες τὸ ζῷον καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη, ſi integrum ſit & iuſtum. ἐντελῆ πᾶσαν δύναμιν, abſolutas omnes copias & integras. vnde συνεντέλλομαι, Xenoph. ἐντελεῖς principes quoque dicuntur & ordines ſuperiores. Iliad. ν, δόρπον ἔπειθ᾽ ἕλοντο κατὰ στρατὸν ἐντελέεσσι.

Ε᾽ντέλλομαι, μ. ἕμαι, π. μαι, mando, do mandatum, præcipio. τὰ ἐντεταλμένα, mādata, Xenoph. iubeo. ἐντελεῖσαι, præcipies. ἐντέταλται ἡμῖν, nobis præceptum eſt.

Ε᾽ντελόμισθος, ου, ὁ, qui plenam & perfectam mercedem exigit.

*Ε᾽ντελῶς, perfectè, abſolutè.

Ε᾽ντέμνω, incido, excido, parēto, id eſt, ἐναγίζω, ἐναγίσματα προσφέρειν, θύω, Thucydid. vbi & Interpres Valla, dedico fanum, Lucian. Datiuo pro eodem ſignificato libr. 3. de part. Animal. ἐντέμνειν σφάγια δελφῖνι, Periphemo ho-

ſtias mactaſſe, Plutarch. in Solone. ἐντέμνοντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, &c. vbi mactationem atque expiationem peregiſſent. Philoſtrat. in Heroicis: vnde ἐντετμημένος, inciſus. ἐντετμημένος τὴν περιφέρειαν, inciſus per oras, in ambitu ſectus.

Ἐντενῶς, intentè, συντόνως, vehementer, Apollon. 2.

Ἐντερεύειν λάβρακα, apud Athenæum, exēterare lupum piſcem.

Ἐντερικὸς, inteſtinalis, Gaza.

Ἐντεριώνη, ης, ἡ, medulla, cor lignorũ, cortex, μελάνδρυος ab Homero dicitur: mollis medulla, Gazę ex Theoph. lib. 3, cap. 8. hiſtor. plant. Item medulla lib. 3, cap. 11. eiuſdem. Dioſc. l. 3, cap. 13. de medulla dipſaci herbæ, ἐντεριώνην ἔχει μαλακὴν, medulla molli conſtās, Ibidem cap. 13. Item ἐντερεώνη, τὸ μεσαίτατον νεώς.

Ἐντερωνίς, ίδος, ἡ, ἐντερόνεια, nauiũ interna, aut ligna quæ ab carina conſurgunt, Ariſtoph. Cælius. lib. 11, cap. 46.

Ἐντεροκήλη, ης, ἡ, ramex inteſtinorum, deſcenſus inteſtini in alterum naturæ locum. ἐντεροκήλας, Dioſcor. lib. 1, cap. 103, hernias interanei Hermol. vertit: hernias inteſtinorum Ruellius: ramices inteſtinorum, Marcellus. ἐντεροκήλας ἀποκρατεῖ, Dioſcorid. lib. 4, cap. 10, enterocelas cohibet, inteſtinorum ramices coercet.

Ἐντεροκηλικὸς, cui hernia inteſtini erumpit, Dioſcor. lib. 1, cap. 1. diſruptus, qui vitio herniæ laborat, Interpres Cicero in Philippicis.

Ἔντερον, ου, τὸ, inteſtinum. Ariſtoph. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενὸν, culicis inteſtinum ſtrictum eſſe dicebat. γῆς ἔντερα, terræ inteſtina dicuntur vermes terreni, Ruell. & Barbaro: lumbrici Marcell. lib. 2. Dioſcor. cap. 72.

Ἐντερόνεια, ας, ἡ, meditullium nauis, carina, τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς: & Ἐντερώνη, idem.

Ἐντεσιμήστωρ, ορος, ὁ, armorũ perit°. legitur & ἐντεσιμήστωρ.

Ἐντεσιουργὸς, οῦ, ὁ, armorum opifex. Homer. ἡμιόνους ἐντεσιουργοὺς vocat, currum trahentes: quaſi τὴν ἔνθεσιν ἤτοι ἁμάξαις ἐργαζομένους, vel ad opera deſtinatos, Euſtath. Iliad. ω.

Ἐντεταγμένοι, gregarii, in ordinē redacti. vide Ἐντάττω.

Ἐντεταμένως, conſtanter, intenſè, impenſé.

Ἐντετευτλανωμένη, μετὰ τεύτλων ἑψηθεῖσα, Ariſtop. Interp.

Ἐντετοκυῖα, γεννηθεῖσα ἢ ἐμφωλεύουσα, Ariſtoph. Interp. enixa, quæ peperit.

Ἔντευγμα, id eſt, χῦρμα.

Ἐντεῦθεν, hinc, ex eo, ex eo loco, dehinc: propriè de loco, in quo eſt qui loquitur. Pro hîc Nazan. & Chryſoſt. ἀεὶ ἱερὸς. inde ἔνθεν, Xenoph.

Ἐντευθενὶ, Ariſtoph. indidem.

Ἔντευξις, εως, ἡ, congreſſus, aditus. ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, cum Crœſo congreſſus & colloquium, Plutarch. in Solone, interpellatio, quum querimur de his qui nos lędũt, precatio, conſuetudo, Plutarch. interceſsio vulgò dicitur. Hac voce Alexand. Ariſtot. Interpr. & Suid. ſignificari putant τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας, id eſt, conuerſationē, congreſſus, colloquiáque cum vulgo & multitudine. Iſocrat. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, &c. id eſt, colloquia ne crebra facias cum iiſdem.

Ἐντευξόμενος, ου, vſurus, conſuetudinem habiturus: ab ἐντυγχάνω.

Ἐντευκτικὸς, οῦ, ὁ, colloquio facilis, affabilis, monumenta lecturus, Dioſcorid. lib. 1. in præfatione. ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς, in re familiari quotidianoq́ue ſermone elegans, Plutarchus in Alcibiade.

Ἐντεύω, apparo, παρασκευάζω.

Ἐντεφρος, ου, ὁ, cinereus, cinerulentus.

Ἔντεχνος, ὁ καὶ ἡ, callidus, artibus inſtructus. Nazanzen. commentitius, artificialis. ἔντεχνος δημιουργὸς, peritus artifex, Plato de Legib. Et probationes ἔντεχνοι, ſunt artificiales. τὸ ἔντεχνον, ars.

Ἐντέχνως, non dicunt Attici, ſed τεχνικῶς, Phrynichus, affabré.

Ἐντήκω, inſtillo, illiquo, inuro, infligo. Accepit ἐντήκειν pro imprimere ſeu inurere, id eſt, ἐγχαράττειν, Budæus in Epiſtol. poſteriorib. ἐντέτηκ' ἐμοὶ μῖσος, Sophocles, id eſt, mihi inoleuit odium.

Ἐντὶ, ſunt, Doricè, pro εἰσί.

Ἐντίθεμαι, indo, inſero. ἐντιθέμενοι etiam dicuntur negotiatores, qui naues implent mercibus. Demoſthen. κελεύοντες τὸ ναυκλήρου εἰς τὴν ναῦν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Cicero ad verbum imponere vocat: vt ad Atticũ, Signa noſtra, vt ſcribis, quum commodiſsimè poteris, velim imponas. Alexander Aphrodiſæus libro primo Problem. ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος, ori admotus digitus. ἔνθες, impone tibi & ſume, Odyſ. ἐνέβαλε τῇ ψυχῇ, id eſt, συνῆκε. ἐντίθεμαι ἰστὸν, malum impono & dirigo. Homer. Odyſſ. ἐντιθέμενοι εἰς τὸ πλοῖον, Xen. Hom. χόλον ἔνθετο θυμῷ, Hom. Ody. iratus eſt.

Ἐντίθημι, impono, ingero, iniicio, indo, inſero, Ariſtoteles, infero, pono. ἐντίθημι, ὑποδύομαι, Ariſtophan. Interpres, calceo, ἐμποιῶ καὶ ἔν τινι εἶδος τίθημι: οἷον ἐντίθημι ἐν κηρῷ τὸ τοῦ δακτυλίου τύπον. Item intus cōdo, & animum induco. Homer. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, intus animum placabilē habeto vel accipito. Heſiod. ἐνέθηκε δὲ χειρὶ ἅρπην, in manum falcem impoſuit.

Ἐντίκτω, intus pario, ingenero, Datiu. & Accuſ. fœtifico. Plato de Legib. ἐντίκτω, id eſt, ἐμποιῶ, vt Epiſtola 7, μόγις ὅτι σμικρὸν ἐνέτεκε.

Ἐντιλᾶν, ſtercus illidere.

Ἔντιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, honorabilis, pretioſus, id eſt, σεμνὸς, honeſtus, clarus, magiſtratu fungens. ἔντιμος χώρα, honeſtus locus, Xenoph. οἱ ἔντιμοι, optimates. ἔντιμον πρᾶγμα καὶ λαμπρὸν, Demoſth. res honorifica. τὰ ἔντιμα, res quę honorantur. ἐντιμότατον ποιεῖν, plurimi facere.

Ἐντίμως, honorificè. ἐντίμως βιβιωκὼς, Plato de Legib.

Ἐντινάσσω, excutio.

Ἐντιναγμὸς, excuſsio.

Ἐντιτὸς, vindicandus.

Ἔντο, miſerunt. Odyſſ. ξ, ἐξ ἔρον ἕντο, id eſt, depoſuerũt. ἐξέβαλον τὸν ἔρωτα, ἐπλήρωσαν τὴν ἐπιθυμίαν: ab ἀφίημι, eiicio, depono.

Ἐντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum, præceptum, iuſſus.

Ἔντομα, τὰ, inſecta, id eſt, minuta & imperfecta animalia, apud Ariſtotelem. τὰ ἔντομα ζῶα, dicit Alexander Aphrod. libro 1. Problem. Interpres Heſiodi, ἔντομα ποιοῦντες, inciſiones faciētes. ἔντομα μήλων, Apoll. 1. id eſt, ex pecudibus caſtrati mares, qui inferis Manibus ſacrificātur vt infœcundi, quales ſunt verueces. ἔντομα σφάγια ἐποίησε, haruſpicinam fecit.

Ἐντομὴ, inciſio, Gaza. diuiſura, inſectio, Ariſtoph.

Ἐντομίας, ου, ὁ, eunuchus.

Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, inciſio, laceratio corporis, quę ab Ethnicis in luctu fiebat, ſectio. ἐντομίδες οἱ πενθοῦντες. Et ἐντομίδες, qui ad eum modum ſe laniabant.

Ἔντομος, exectus. Herodotus, λαβὼν γὰρ δύο παιδία, ἔντομα σφάγια ἐποίησε, ſumptis enim duobus pueris exectiſq́; haruſpicinam fecit. ἔντομος πρόγνωσις, Nazanz. præſciētia, quæ ex fibrarum ſectione noſcitur.

Ἐντονία, intentio. ἐντονία τῶν πλευρῶν, laterum vires, Gaza de Senect.

Ἔντονος, ου, ὁ καὶ ἡ, acer, intentus, valens. αὐτοῖς ἐντονώτατος ἐχθρὸς, infeſtiſſimus illis hoſtis, Plutar. in Public.

Ἐντόνως, acriter, enixè, intenté.

Ἐντοπίζομαι, reuereor.

Ἐντόπιος, ου, ὁ, indigena, illius loci. ἐντόπιοι, qui locum habitant, incolæ, indigetes.

Ἐντορεύω, incido.

Ἔντορνος, ου, ὁ, tornatus. ἔντορνος κύκλος, circulus torno cōfectus, Plato de Legib.

Ἐντὸς, intus, in interioribus, cis, intrinſecus, internè, Valla: in medio, in medium, infrà, infernus, intrà, citrá. Refertur ad tempus & locum. ἐντὸς ὢν, internus, inteſtinus, penitior, apud Ariſtot. ἐντὸς ποιοῦμαι, in mediũ recipio, Thucydid. ἐντὸς ποιῶ, includo, Idem. ἐντὸς ἐέργει, Iliados β, id eſt, ἔσωθεν ἑαυτοῦ. Cum Genitiuo, Apollonius Rhod.

ἐντὸς

ἐντὸς ἄστεος, in vrbe. ἐντὸς τῆς σκευαγωγίας, in ſarcina, Budæus in Epiſt. poſter. ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, fluuio tenus, circa fluuium. οἱ ἐντὸς, intus quis, Thucyd. pro inter. ἐντὸς πυλῶν αὐτοῦ, Demoſth. ἐντὸς ἐμαυτοῦ, apud me. ἐντὸς τοῦ ἀκριβοῦς, intra limites diligentiæ, Thucydid. ἐντὸς Ἴστρου, cis Iſtrum. ἐντὸς χρόνου, certum intra tempus. ἐντὸς τριῶν ἐτῶν, intra tres annos. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de Legib. ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, circa triduum, Idem de Legib. Nazanz. τὴν τριετίαν μείναντας ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, triennium expectantes, vel paulo minus, vel paulo plus. εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, ſe intrò vertit. τὰ ἐντὸς, inteſtina, interiora, intima.

Ἔντοσθε δ' αὐλῆς, Homer. Odyſſ. ξ, intra ſeptum, i. ἔνδοθεν, dicitur & ἔντοσθεν. Heſiod. [illegible]

Ἔντοσθεν, Heſiod. δόμων ἔντοσθεν, in ædibus, intus.

Ἔντοσθια, τὰ, interanea, inteſtina, interiores partes. ἐντόσθια τῶν ἱερείων, inteſtina victimarum. ἐντόσθιον τι ἀλγήσας, Lucian. ex inteſtinis laborans, Nazanz.

Ἐντοσθίδια, τὰ, intima pectoris, interiora.

Ἔντραγε, comede: ab ἐντραγεῖν & ἐντραγίζειν, deliciari.

Ἐντραπεζίτης, ὁ, paraſitus.

Ἔντραχυς, aſper.

Ἐντρέπομαι, μ. ψομαι, π. αμμαι, confundor, curo, curam habeo, reuereor, verſor in aliqua re cum ſolicitudine, φροντίζω, ἐπιστρέφομαι, ἐξίσταμαι, vereor, quaſi præ pudore auertor, pudore ſuffundor, pudeſio, rubore ſuffundor: Genitiuo iungitur. Sophocl. τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; quid ita parum ſociam tuam curas? ἐντρεπόμενος μηδὲν τῶν φίλων, nihil curans amicos, Xenoph. in Omiſſ. lib. 2. Item cum Accuſatiuo. ἐντρέπεσθαι τοὺς πρεσβυτέρους, ſeniores veneror, Plutarch. in Apophth. Lacon. & cap. 6. lib. Sapientiæ. ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου, reuerebuntur filium meum, cap. 21. Euang. Matthæi: & cap. 12. Marci. Homer. Odyſſ. α, οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, cor tuũ non mouetur, non curas. Vnde ἐνετράπης, humiliatus es, cap. 22. lib. 4. Regum. & ἐντραπήτωσαν, reuereantur, erubeſcant. ἐντράπητε, reuereamini.

Ἐντρεπτικῶς, cum redargutione.

Ἐντρέπω, conuerto, Lucian. rubore ſuffundo. Eraſm. cap. 4. Epiſt. Pauli 1. ad Corinth.

Ἐντρέφω, innutrio, Heſiod. educo, Plutarch.

Ἐντρέχεια, ας, ἡ, diſcurſus, diligentia. οὐχ ὥσπερ ἔτυχε καὶ τὴν ἐν τούτοις πάντων ἐντρέχειαν, Dioſcorid. lib. 7, cap. 1. nõ vulgari induſtria diligentiaque in ea re vtendum, Ruellius.

Ἐντρεχέστερον, ου, τὸ, ſolertius.

Ἐντρεχὴς, velox. vnde καταντρεχὴς, verſutus, volubilis, ingenio dexter, Plato Polit. ζ.

Ἐντρέχω, ἐφαρμόζω, conuenio, quadro, & cohæreo, adhæreóque, Bud. Comm. ἐντρέχουσα φήμη, apud Hermog. dicitur rumor euulgatus & iactatus. ἐντρέχει κονιορτώδης, inſidens puluis, Dioſcorid. lib. 1, cap. 25.

Ἐντριβὴς, ῆος, ὁ καὶ ἡ, conuerſatus, diligens, intritus, ἐμπειρος, aſſuetus: Datiuo. Plato de Legib. vſum habens.

Ἐντρίβομαι κακὸν, malum infero, plagas infligo. ἐντετριμμένη ψιμμυθίῳ, fucata, Xenophon. ἐντετριμμένη, [illegible], Ariſtophanes.

Ἐντρίβω, μ. ψω, π. ιφα, frico, infrico, cædo, pulſo, impingo, tero, abſumo. ἐνέτριψε τῷ Ἱππονίκῳ κόνδυλον, Hipponicũ pugno percuſsit, Plutarch. in Alcibiade. Lucian. κονδύλους ἐντρῖψαι, colaphum ducere ſeu infringere.

Ἔντριτος, triplex, cap. 4. Eccleſiaſtis Solomonis.

Ἐντρίχιον, ου, τὸ, coma appoſititia, galericum.

Ἔντριχος, ὁ, debilis.

Ἐντρίχωμα, τὸ, pars è qua naſcuntur palpebrarũ pili.

Ἐντριχώσεις, palpebræ.

Ἔντριψις, εως, ἡ, fricatio. χρώματος ἔντριψις, coloris pigmentum, fucus, Xenoph.

Ἔντρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, tremefactus, ἔμφοβος.

Ἐντροπαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, retrouerto, reſpecto. ἐντροπαλιζόμενος, intereundũ retrò ſubinde reſpectans, Hom. Iliad.

Ἐντροπῇ, reuera, Cyrillus, circunflectitur.

Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confuſio, verecundia, ſiue pudor, erubeſcentia ab Eraſmo cap. 6. 1. Epiſt. ad Corinth.

Ἐντροπίας, mutabilis, vappa.

Ἐντροπίδες, αἱ, calciamenta.

Ἔντροφος, ὁ καὶ ἡ, educatus, aſſuefactus, enutritus. Sophocles, παλαιᾷ [illegible], &c. ἐντεθραμμένη μακρῷ χρόνῳ, longo tempore nutrita, annoſa. ἔντροφον ὕλη, truncus, Apollon. Rhod. ἔντροφος αἰγιαλῶν, in Epigr. Euripid. alumnus, Genitiuo.

Ἐντρυφάομαι, ludibrio habeor & contemptui. ἐντρυφηθεὶς, deliciis pellectus.

Ἐντρυφάω, ῶ, ludificor, quaſique per laſciuiam eludo, & ludibrio habeo, inſulto, deliciis fruor, delicior. ἐντρύφων, vſque ad delicias oſtentabundus, Bud. in Epiſt. poſter. ὁ τούτοις ἐντρυφῶν, Nazanz. Hoc graſſari Theophil. in Inſtit. iur. exponit. Cum Datiuo conſtruitur, vt ἐντρυφᾶν τῷ πράγματι, ſignificat luxurioſè ac redundanter vti, hoc eſt, τρυφᾶν καὶ θρύπτεσθαι ἐν τῷ πράγματι. Herodi. βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ καίσαρος ὀνόματι, i. inſolentius Cæſaris appellationem vſurpantem. υἱὸς ἐντρυφῶν τῇ μητρὶ, filius matris deliciæ, Plutarch. in Themiſtocle.

Ἐντρύφημα, oblectamentum, Nazanz. deliciæ.

Ἐντυγχάνω, μ. ἐντεύξομαι, Aoriſt. 2, ἐνέτυχον, π. ἐντετύχηκα, incido, nanciſcor, conſueſco, colloquor, poſtulo, interpello, obiicio, conuenio aliquem, ago cum, legor, συναντάω, ſum obuius, accurro, καταλογίζομαι, appello, alloquor, inſueſco, adeo, coeo. Vnde ἐντυχὼν, colloquutus. Datiuo iungitur. ἐντυγχάνει τοῖς γράμμασι κειμένοις, inuenit literas relictas, Bud. Epiſt. poſter. βεβαπτισμέναις ἐντυγχάνει ψυχαῖς, in baptizatas animas incidit, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτισμοῦ. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata, Plutarch. in Lycurgo. τοῖς πρέσβεσιν ἐντυγχάνει ὅσον δυνατὸν ὀλιγάκις, legatos, quàm mitiſsimè poteſt, appellat. Plato lib. de Repub. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἐγὼ καὶ ἄλλοις, i. verſatus ſum. ἐντυγχάνει τῷ θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, Paulus cap. 11. ad Romanos, Eraſmus, interpellare apud Deum aduerſus Iſrael. Ambroſius legit, poſtulat. προσπελάζω, πλησιάζω, accedo, Galenus ad Glauc. ἐντυχόντος αὐτῷ αὐτὸν, cũ adiens, Plutarch. in Fabio. θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν ὀλίγα, pauca quidẽ nũc de Deo loquemur, Nazanz. ἐντυγχάνω σοι διὰ λόγων, tecum colloquor. Bud. in Epiſt. poſter. ἐντυχεῖν ὁμήρῳ κατ' ὄψιν, vidiſſe Homerũ, Plutarch. in Lycurgo. Xenoph. pro incido. ἐντυγχάνει ὑπὲρ αὐτῶν, i. πρεσβεύει, pro illis interpellat, orat, cap. 7. ad Hebræos. Vide Nazanz. qui hoc verbum explicat. Xenoph. ὁ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, qui rebus maximè parabilibus vtitur moderatè & inuentu facillimis. πρὸς τῷ ἐντυχόντι καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ, vt ſeſe offeret tempus vel narrandi vel imitandi, Thucyd.

Ἐντυλίσσω, μ. ξω, π. ιχα, inuoluo, Ariſtoph. καὶ ἐνετύλιξεν σινδόνι, inuoluit ſindone, cap. 27. Euang. Matthæi.

Ἐντυλόω, callum obduco. ἐντετυλωμένος, calloſus, callum obducens.

Ἐντύνω, μ. υνῶ, paro, adorno, diſpono, attingo, in Epigrammat. inſtruo. vnde ἐντύνω, præparo. Heſiod. ἐντύνων, ἑτοίμαζε, παρασκεύαζε, Iliad. 1. δεῖπνον δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, pro ἀρίστιον, παρασκεύασον, para. Et ἐντύνομαι pro eodem. Odyſſ. ο, δεῖπνον δ' ἐντύνοντο. apud Apollon. Rhod. 1. Argon. paſsiuè cum Accuſ. ἐμπρίω πάντ' ἔτεκτο ὅσοις ἐντυνόνται [illegible], quibus inſtruuntur. ἐντυνόμενοι ἑτοιμαζόμενοι, παρασκευαζόμενοι, parantes, Homer. Odyſſ.

Ἔντυσις, apparatus, ornatus.

Ἐντυπὰς, impreſſo corporis veſtigio. eſt autem Aduerbium. Apollon. 1, ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃσι καλυψάμενοι [illegible]. Homer. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, i. penitus & intimè.

Ἔντυπον, legitimum, de numiſmate.

Ἐντυπόω, effigio, imprimo, formam exprimo, informo, deformo, inſculpo. Et ἐντυπόομαι, pro eodem. Ariſtotel. de mundo, φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, id eſt, faciem ſuam expreſsiſſe. ἐντυπώσασθαι τὴν οὐλὴν τῷ

μηρῷ, femori cicatricem habet impreſſam.

Ε'ντύπωσις, εως, ἡ, humeri acetabulũ, vbi humerus brachio coaleſcit.

Ε'ντυπώτης, ου, ὁ, impreſſor, ὁ χαλκογράφος.

Ε'ντυραννεῖσθαι, tyranno ſubiectum eſſe.

Ε'ντύφω, μ. ύψω, π. υφα, incendo, foueo, confoueo, intus foueo. ἐντυφόμενος αυτόθι, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. Philo de mundo, ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, μηδενὸς ἐντυφομένου σπερματικοῦ λόγου, quum ſeminali nulla ratione confoueatur.

Ε'ντυχία, ας, ἡ, congreſſus.

Ε'ντύω, ἐντυνω, ἀντεσκευάζω. Apollon. Rhod. ἔντυε, 2. breui, para, in Epigram. i. παρασκεύαζε, Homer.

Ε'νυαίνειν, deliciari, τρυφᾶν.

Ε'νυάλιος, ε, ὁ, Mars, bellicus, Macrob. lib. 1, cap. 19. Homerus Iliad. β, ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. ἐνυάλιος ἄρης, Mars bellicoſus, qui Latinis κυρῖνος, Quirinus, Plutarc. in Romulo. ἐνυάλιοι ἄνδρες, i. πολεμικώτατοι, Dionyſ. de ſitu orbis. ἐνυάλιος θερμώδων, Idē, i. Martius. Heſiod. in ſcuto Herculis, eundē facit ἐνυάλιον & ἄρη. Nam κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc filiũ ἄρεος, nunc ἐνυαλίου dicit. Sophocles in Aiace, διασίλλει τὸν ἄρεα ὑπὸ τοῦ ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα.

Ε'νυβρίζω, cõtumelioſus ſum, cõtumelia afficio. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. ἐνυβρίζουσιν εἰς τὰ ἅγια.

Ε'νυγροθηράτης, piſcator, Plato de Legib.

Ε'νυγρος, humidus, aquatilis, madens.

Ε'νυδρία, ας, ἡ, aquoſitas, aquæ copia.

Ε'νυδρις, ιος, lutris, fera quadrupes à mari victũ quærens, Ariſtotel. lib. 8. Animal. cap. 5. Herodot. Melp. ἐν δὲ ταύτῃ ἐνυδρίες ἁλίσκονται καὶ κάστορες. Sunt autem enydres aquatilia quædam animalia, quæ ſacra eſſe AEgyptii arbitrantur: lutriæ à Valla exponuntur.

Ε'νυδρόβιος, ου, ὁ, in aqua viuens.

Ε'νυδροθηράτης, οῦ, ὁ, piſcator.

Ε'νυδρον, aquatile.

Ε'νυδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, aquoſus, madidus, irriguus, aquatilis, Xenoph. Lucian. vber aquarũ, aquis irriguus. vnde τὰ ἔνυδρα ζῶα, i. piſces, aquatilia, beſtiæ aquarum incolæ, Xenoph. ἔνυδρον φρούριον, riguum caſtellũ. Etiam gemma dicitur, quaſi clauſam in ſe fontanam ſcaturiginem habens, Plin. lib. 37, cap. 11.

Ε'νυδρώπισεν, in hydropem incidit.

Ενύαλος, bellicoſus, Mars, Pallas.

Ε'νυλος, materialis, ὑλικός.

Ε'νυμενόσπερμος, habēs ſemen membranis contentum.

Ε'νυξεν, fodit, pupugit.

Ε'νυπάρχω, antecedo, inſum, cõtineor, ſum contentus, adſum, ſum inſitus. ὁ ὑπάρχων ὑγρότης, inteſtinus humor. ἐνυπάρχειν τοῖς οὖσι, ineſſe rebus. ὁ ἐνυπάρχων, præcedens, qui iam ineſt. ἐνυπάρχοντα ᾠὰ ἐκ τῆς ὀχείας, oua per cõceptionem concepta.

Ε'νυπνιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, & Ε'νυπνιάζω, dormio, ſomnio, inſomnia video, deludor in ſomnis, Eraſm. in Epiſt. Iudæ Apoſtoli. Itē traho ſomniũ. ἐνυπνιασθήσονται τὰ ἐνύπνια, ſomnia ſomniabunt, cap. 2. Actorum Apoſtol.

Ε'νυπνιαστής, οῦ, ὁ, ſomniator.

Ε'νύπνιον, ε, τὸ, inſomniũ, quoties cura oppreſsi animi, vel corporis, ſiue fortunæ, qualis vigilātem fatigauerit, talē ſe ingerit dormiēti, Macrob. lib. 1, c. 2. ἐνύπνιον, ſic dicitur id quod in ſomnis apparet, ſomniũ, ὄναρ, Ariſtoph. Accipitur etiā aduerbialiter. Hom. Iliad. β, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, per ſomnũ, in ſomnis, per quietē, ὄναρ, καθ' ὕπνους. τὸ θεῖον συμπλάσας ἐν τῷ ἐνυπνίῳ, AEſchines.

Ε'νυπόστατον, ſubſtantiale, quod actu & reuera eſt, vel non ſubſtantia, ſed eius accidens: vel quod cũ alio iunctum, vel quod in indiuiduis conſiſtit.

Ε'νυστρον, inteſtinum.

Ε'νυφαίνω, intexo: vnde ἐνυφασμένος, intertextus, & ἐνυφανθείς, intextus, Herodot.

Ε'νυώ, έος, ἡ, Bellona, pugna, ἡ πολεμικὴ θεός.

Ε'νώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibris redimitus, pro ἰνώδης.

Ε'νώδιον, ου, τὸ, inauris, ἐνώτιον.

Ε'νωμος, ου, ὁ, crudus, acerbus, crudiuſculus. ἔνωμος καρπός, acerbus fructus, Dioſcorid. lib. 1.

Ε'νωμοτάρχης, ου, ὁ, ordinis militaris ductor & imperator. decanus apud Thucyd. lib. 5, Valla exponit. propriũ erat magiſtratus apud Lacedæmonios.

Ε'νωμοτία, ας, ἡ, turma ex quatuor & viginti militibus.

Ε'νωμοτὶς, ordo militaris apud Lacedæmonios, quòd iurarint illi ſe non deſerturos ordinem.

Ε'νώμοτος, ου, ὁ, iurans, obnoxius iuramento. θεῶν ἐνώμοτος, deos iuratus, Euripid.

Ε'νών, ἐνόντος, contentus, inſitus, inditus, incluſus, qui ineſt, & in fœm. ἡ ἐνοῦσα, & in neutro τὸ ἐνόν. Xenoph. πῶς ἂν δικαίως ἐκ ἐνόντος αὐτῷ ψυχίας αἰτίαν ἔχοι, quomodo falſi ſceleris accuſari crimine poſsit. ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ, Plato de Republica.

Ε'νωπὴ, ῆς, ἡ, aſpectus.

Ε'νωπαδίς, coram.

Ε'νωπῇ, manifeſtè, palàm, coràm, in conſpectu, ἐν ὄψει, φανερῶς, Homer.

Ε'νωπαδίως, vel Ε'νωπαδίως, claré.

Ε'νώπιον, antè, coràm, in conſpectu.

Ε'νώπιον, ου, τὸ, paries iuxta viam, locus primus occurrens in domo.

Ε'νώπιος, ex aduerſo poſitus, qui eſt in conſpectu. Exodi cap. 33, ἐλάλησε κύριος πρὸς μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, loquebatur Dominus ad Moyſen facie ad faciem.

Ε'νωπὶς, famula.

Ε'νωπῶς, manifeſté.

Ε'νωραΐζομαι, ἐγκαλλωπίζομαι, Bud. Comm.

Ε'νωρος, tempeſtiuus, in vigore.

Ε'νῶρσεν, excitauit, Iliad. ζ, iniecit.

Ε'νῶρτο, excitatus eſt. Iliad. α, ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι, i. διηγείρετο, ἐνέβαλε: ab ὄρω.

Ε'νωσις, εως, ἡ, vnitas, coniunctio, ſolitudo, ſingularitas, concurſus in vnum.

Ε'νώτα, inauris.

Ε'νωτία, negligentia, ἀμέλεια. (aures.

Ε'νωτίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, auribus percipio, præbeo

Ε'νωτικός, οῦ, ὁ, vnitiuus, vim habens copulandi.

Ε'νώτιον, ου, τὸ, inauris, quando intumeſcunt aures.

Ε'νωτοκοῖται, populus, quibus aures in tantum magnitudinis creſcunt, vt totum corpus iis contegatur.

Ε'νωχρος, impalleſcens, palleſcens, pallidus.

Ε'ξ, ex. Genitiuo iungitur. ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν, ex eo receſſerunt, Thucyd. ἡ ἐξ ἀρείου πάγου βουλὴ, AEſchines, Areopagiticus ſenatus. οἱ ἐξ ἐκείνου, i. οἱ ἔκγονοι, nepotes, Idē. οἱ ἐξ ἐκείνων, poſteri illorum, Demoſth. ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαλειφθεὶς, ex arce expũcti, vt Latinè, eximere ex ærariis. ἐξ ἐρέβευς, pro ἐξ ἐρέβεως, è tenebris. ἐξ ἐπιδήλου, ex edito loco. ἐξ ἀριστερῶν, à ſiniſtris. ἐξ ἐναντίας, è regione. ἐξ εὐωνύμου, à ſiniſtris. ἐξ αἰῶνος, ab æterno. ἐξ ἀρχῆς, à principio. ἐξ ἐκείνου, ex eo tēpore. ἐξ ἱκανοῦ, multo iā inde tempore. ἐξ ὀλίγου, è propinquo, è breui ſpatio. ἐξ ὅσου, & ἐξ ὅτου, & ἐξ ὅτου περ, ex quo. ἐξ οὗ, ex quo, ſupple, χρόνου, i. tēpore. ἐξ τοῦ, & ἐξ τούτου, ex eo tempore. ἐξ ὑπαρχῆς, de nouo, à principio. ἐξ ἐγγύου γιγνόμενα, proximè facta. ἐξ ὧν, vnde, ex quo, Xenophon. ἐξ ὧν δὴ καὶ ἡμῖν τὸν συγκράτην. Aliter Thucyd. ἐξ ὧν ἐφθείροντο, quibus peribat. ἐξ ἐμοῦ ἐπιδημῶν, à me, id eſt, à meis ædibus, Ariſtophanes. οὐδ' ἐξ ὀνόματος ἡμᾶς ἴσασι, ne de nomine quidem nos cognouerunt, Chryſoſtom. ἐξ ἀδήλου, ex improuiſo. ἐξ ἀπροσδοκήτου, ex inopinato. ἐξ ἐπιδρομῆς, raptim, feſtinanter, curſim. ἐξ ἐπιπολῆς, in ſuperficie, in ſummo, ſummatim. ἐξ ἐπιτηδὲς, ex induſtria. ἐξ ἐρήμης ἁλῶναι, indicta cauſa dānari. ἐξ ἑτοίμου, alacriter & facilè, paratè. ἐξ ἑτοίμου, ſubitò, citra laborem. ἐξ ἀκολουθίας, ex ordine, ex cõgrua conſequentia. ἐξ ὀνύχων, ab vnguibus, à teneris vnguiculis, Nazanzenus. Ponitur aliquando pro ἔξω, & pro μετὰ

Præpoſitione.

Præpoſitione. Item per. Apollon. 2. ἐξ ὑμέων τίς ἐστι πείτ. ἐκ τῆς ἁμαρτίας πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, quum ob originale peccatum cecidiſſemus, Nazanz. ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο, extra ſe erat, cap. 9. lib. 3. Regum. ἐξ ἀρῶν χαλεπωθεὶς, ob imprecationes iratus. Interdum vacat, Ianus Laſcar. ἐξ ἀπελάσαι χερσὶν ὤσατο, manibus repulit. ἐξ οὐρανόθεν, Homer. cælitus, vbi ἐξ abundat. Idem, ἐξ αἰπύ μάλα, id eſt, ὑπὸ αἰπύ μὰς πόλεως.

Ἕξ, ſex.

Ἑξάγαστος, ὁ, admirandus.

Ἐξαγγελία, enuntiatio, annuntiatio.

Ἐξαγγέλλομαι, annuntio, prædico, & Ἐξαγγέλλω, enuntio, Plato lib. 1. de Repub. πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις, quo modo id enuntias ſeu vocas. Item denuntio, defero, renuntio, nuntio. Item lib. 2, ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. ἐξαγγέλλω εἰς τοὺς πολλοὺς, in populum enuntio, Plutarch. in Themiſtocle. ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε, illuc nuntiare, Xenoph. ἐξηγγέλθη ὁ θάνατος, de morte nũtius allatus eſt.

Ἐξαγγελτικὸς, οῦ, ὁ, enuntiatiuus. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, qui ad intelligentiam referri poteſt, Ariſtot. in Probl.

Ἐξάγγελτοι, δῆλοι, palàm facti.

Ἐξάγιστος, ὁ, impurus, malus, profanus, deteſtabilis, ἐναγὴς, μιάσμαρ, ſceleſtus. Plutarchus in Publicola, περὶ πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν, apud patrem Brutum filios accuſare.

Ἐξαγκωνίζω, cubito, laterique innitor.

Ἐξαγοράζομαι, & Ἐξαγοράζω, μ. άσω, π. ακα, redimo, mercor, emo. ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, redimit mundũ magno pretio, Nazanz.

Ἐξαγόρευσις, commemoratio, confeſſio.

Ἐξαγορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, occulta omnibus prodo, effutio, reuelo, excanto vt præcones faciunt. ἐξαγορεύσουσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, confitebũtur peccata ſua, Leuitic. cap. 26. μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν, ne dedigneris prodere tuum peccatum, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσμ.

Ἐξαγεῖν, educere.

Ἐξαγριαίνω, μ. ανῶ, ferocio, efferor, exaſpero, Accuſat. Plato de Repub. ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρξατο ἐξαγριαίνεσθαι, ab oratione cœpit exacerbari.

Ἐξαγριόω, μ. ώσω, π. ωκα, facio aliquem agreſtem, irrito, immitem reddo. Accuſ. effero, exacerbo.

Ἐξάγω, μ. άξω, π. ηχα, educo, exporto, produco, abduco. Homer. Iliad. α, παῖδ' ἐμοὶ ἐξάγαγε κούρην, i. ἐξάγω τῆς σκηνῆς κόρας, profer, educ. ἐξάγειν σῖτον, exportare frumentum, Demoſth. περὶ τὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐξάγειν τοὔνομα, in Græcam linguam nomen deducere, id eſt, referre. ἐξάγω ἐπὶ θήραν, educo ad venationem, Xenoph. ἐξάγουσι μυστικὸν Ἴακχον, Plutarch. in Camillo, Interpres vertit, clàm Bacchi ſacrificia peragunt. ἐξαγωγεὺς, qui in certamen venit. ἐξήχθη ὁ περίβολος, murus excitatus eſt, Thucyd. Itẽ cogo, exigo, elicio, παροξύνω, ſtimulo, vehementer commoueo. Dinarch. κατὰ Δημοσθ. ἐξάγομαι γὰρ, vltra modum concitatus ſum. Aliquando expello, depello, ἐκβάλλω, Iſæo. ἐξάγειν ἑαυτὸν, eſt vim ſibi afferre, vel exitium conſciſcere, Syneſ. ἐξάγει τοῦ ζῆν, vitam adimit, Dioſcorid. lib. 4, cap. 76.

Ἐξαγωγεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, dux eorum, qui proficiſcuntur in coloniam, vel quoquo modo emittuntur.

Ἐξαγωγὴ, ῆς ἡ, eductio, ſubductio alui, exportatio. σύκων ἐξαγωγὴ, ficuum exportatio, Plutarch. in Solone. ἐξαγωγὴ σίτου, exportatio frumenti, Iſocrat.

Ἐξαγώγιμος, exportabilis, exportandus, vt εἰσαγώγιμος, qui importatur, Ariſtot. lib. 2. OEconom.

Ἐξαγώνια, τὰ, quæ extra cauſam & concertationẽ adferuntur, qualia Græci etiam ἀπροσδιόνυσα, nuncupauere, quæ ad cauſam non pertinent.

Ἑξαγώνιος, ου, ὁ, ſex angulos habens, à γωνία.

Ἐξαγώνιος ab ἐξ & ἀγὼν, extra cauſam, excedens propoſitum argumentum.

Ἑξάγωνος, ſextans, Bud. de Aſſe: ſexangulus, Nazanz.

Ἑξαδάκτυλος, qui ſex digitos habet.

Ἑξάδαρχος, ου, ὁ, imperans ſexies ſexcurio.

Ἐξάδειν, excantare, i. carmine obligatum alio carmine liberare & ſoluere, vel ægrum carmine ſanare. Contrarium eſt τὸ ἐπάδειν.

Ἐξάδελφος, ου, ὁ, patruelis, ab Atticis non dicitur, ſed ἀνεψιὸς, ait Phrynichus. ἡ ἐξαδέλφη ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου ἢ τῆς θείας, in Pandect. vnde δισεξάδελφοι οἱ υἱοὶ τῶν ἐξαδέλφων.

Ἑξάδιος, ὁ, nomen proprium: aliquando idem tenuatur, Etymolog.

Ἑξάδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſex drachmis venditur, Ariſtoteles 2. OEconom.

Ἐξαδυνατέω, ῶ, elangueo, deficio. Plutarch. ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι: alibi δύσεργος ἐν τῷ σώματι καὶ νοσώδης.

Ἐξαερόω, ῶ, μ. ώσω, in aerem conuerto, in aerem verto, extenuo. ἐξαεροῦται, exareſcit. ἐξαερώθη, in aerem ceſsit, abiit in aerem.

Ἑξαέτης, ſex annorum, ſex annos natus. ἐξαετὲς, ſexẽnium, Homerus.

Ἑξαετία, ας, ἡ, ſexennium.

Ἐξαετὸς, i. degenerans aquila, Gaza lib. 6. Anim. c. 6.

Ἑξαήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſex dies habens. ſic dicitur opus quoddam Baſilii.

Ἐξαθερίζω, μ. ίσω, ſperno, deſpicio.

Ἐξαθυμεῖν, ingemiſcere. ἐξαθυμεῖται, moleſtare. ὁ ἐξαθυμῶν, exanimatus.

Ἐξαιγειόω, in nigram populum muto. ἐξαιγειοῦσθαι τὴν λεύκην, populum albam in nigram tranſire, Theophr. lib. 2, cap. 20. de cauſ. plant.

Ἐξαιθριάζω, ad ſolẽ expono. ἐξαιθριασθὲν, refrigeratum ſub dio, Dioſcorid. lib. 3, cap. 53.

Ἐξαιματόω, μ. ώσω, in ſanguinẽ verto. Alexand. Aphr. in Problem. vnde Ἐξαιμάτωσις, ſanguinis confectio ſeu generatio, apud eundem. ſanguificatio à Gaza etiã vertitur, ſanguinis euocatio.

Ἐξαιμάσσω, μ. άξω, π. αχα, cruento.

Ἐξαιματωτικὴ δύναμις, ſanguinis effectrix vis & potẽtia. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. quæſt. 63.

Ἔξαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exanguis.

Ἐξαίνυμαι, aufero, priuo, ἀφαιροῦμαι, ἐξαιροῦμαι, ἐξέχω.

Ἐξαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, eligo, πεῖθω αὐτῷ τὴν πόλιν ἐξελόντας, quũ ciuitas ei delubra delegiſſet, Plutarch. in Theſeo. Aliquãdo recupero, eripio, aufero, eruo, ſubtraho, ſeruo, capio, libero, retraho, eximo, ſicut ἐξαιρῶ. Homer. Odyſſ. ξ, τὴν ἐξαιρεύμην ἀπενιχέα, hoc eſt, ἐξαίρετα ἐλάμβανον, i. exempta & excepta capiebam & auferebam extra ſortem. Iſocrat. τοὺς φόβους ἐξαιρεῖ τῆς πολιτῶν, metus exime ciuibus. Cebes Thebanus, αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι, naues exoneratę mercibus. ἐξαιρεθεὶς ὑπὸ κείνου, ab illo eiectus, Herodot. ἐξαιρεθέντα ᾠὰ, oua putamine recto excreta. ἀνὴρ ἐξαιρεθεὶς σὺν πολλοῖς, Ariſtid. Iliad. λ, τὴν ἐκ λυρνησσοῦ ἐξείλετο, quidam exponunt, quã abducit captiuam. βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους, ab iniquè oppreſsis iniurias propulſare, Plutarch. in Romulo. ἐξείρηκε τὰ τοῦ πολέμου, res bellicas abſtulit & amouit, Plutarch. in Numa. ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, dixit Philo de mundo, pro vendicare in libertatem, liberare. ἐξαιρεθεῖσα διάνοια, animus in libertatem aſſertus, Budæus ex Philone de mundo. Plato epiſt. 7, τὸ δὲ ἄλλων χεῖρι πρὶν λεγόμενον, ὡς αἰχμάλωτοι οὗτοι ἀπεστάλησαν τῇ πόλει, ἐξαιρεῦμαι, id eſt, amolior, detraho, aufero, eruo, purgo.

Ἐξαιρέσιμος, qui tolli poteſt, Hermolaus, i. exemptilis: ita ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι vocatur dies, qui ex menſe apud Græcos eximi ſolebant, vt congruerent cum ſolis lunæque ratione, vt Cic. in Verr. act. 3. Ariſtotel. 2. OEconom.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, locus in portu vbi onera deponuntur. Item detractio, euulſio, delectus.

Ἐξαιρετέον, expellere oportet, Plato de Legib.

Ἐξαιρετέος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἐξαίρετος, eiiciendus, excipiẽdus.

Ἐξαιρετικὸς, exceptiuus.

Ἐξαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, eximius, electus, exemptilis, exce-

ptus, ἐκβλητος, eiiciendus, eximendus. Receptitius ſeruus etiam ἐξαίρετος dicitur, qui eſt ſeruus mulieris proprius, quem cum pecunia reliqua mulier recepit, neque dixit doti, ſed retinuit. Bud. in Annot. etiam mulier captiua honoris gratia alicui addicta & attributa dicitur. ἐξαίρετον ποιεῖν, eximere. Ariſtot. & Plato. ἐξαίρετα ποιοῦμαι ſepono, Thucydid. οἱ ἐξαίρετοι, primores. ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα κατασκευαζόμενος, peculiarem ſibi tyrannidem comparans, AEſchines. ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, exemptum à ſolis occaſu, Ariſtid.

Ε'ξαιρέτως, præſertim, maximè, in primis, potiſsimúm.

Ε'ξαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ἀόρ. β. ἐξεῖλον, ἐξαίρω, excipio, ſeligo, eruo, expungo, euerto, expugno, recipio, exero, ſubmoueo, lego, diſcutio, peculiariter do, extorqueo, educo. Hom. Iliad. α, ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα, i. ὡς ἐξαίρετον, ἔλαβον καὶ ἔδωκαν. Plato in Epiſt. ἣν εἰ μή τις ἐξαιρήσεται, &c. quam niſi quis eruat. Lucian. in Cauc. γῦπας αὖ ἐπιστάντας τὰ ἧπατα ἐξαιρήσοντας, i. extracturos.

Ε'ξαιρεῖσθαι, lolieſcere, i. in loliū degenerare, in lolium tranſire. Theophraſt. ἐξαιρεῖσθαι τὸν πυρὸν, triticū ſpeciem lolii capeſſere.

Ε'ξαίρω, μ. αρῶ, π. ηρκα, augeo, tollo, educo, effero, conuello, amplio, Hermogen. eximo, extrudo, excito, depromo, excipio, ſecerno, eximium ſumo & deligo, Xenoph. ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, Ariſtid. ἐξαίρετε θανεῖν, efferte ad moriendum, Euripid. Idē, θῆρας ἐξαίρει χθονὸς, à terra feras excitat. ἐξάρας τοὺς θριάμβους εἰς τοῦτο σχῆμα, Plutarch. in Romulo, triumphos ad hāc formam extuliſſe. Ariſtotel. de mundo, ἐξαίρειν ἐκ γῆς, de terra tollere, i. extollere. Sophocl. μηδὲν δεινὸν ἐξαίρῃς μένος, ne vim infeſtam intentes. διὰ προστάγματος κυρίου παρεμβαλοῦσι καὶ διὰ προστάγματος κυρίου ἐξαροῦσι, per verbum Domini figent tentoria, & per verbum illius proficiſcentur, cap. 9. Numer. Plato, Σωκράτην δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου, Socratē eximo ab hoc ſermone, i. excipio. Opponitur autem τῷ ἐμβάλλειν, vt apud Xenoph. ἐξαίρειν τοῦ ἵππου τὸν χαλινὸν, i. eximere frenū: contrà, ἐμβάλλειν τὸν χαλινὸν, i. inſerere ſeu immittere. Vnde ἐξαίρομαι, eleuor, erigor, & ἐξαρθεὶς, i. eleuatus, erectus. • ἐξαίρειν, pro mouere & egredi cum exercitu, apud Polyb. ἐξαίρομαι ἐλπίσι, Sophocles. ἐξήρθη μέγας, intumuit, Galenus lib. 1. ad Glauc. ὥσπερ τι μέγας ἐξήρθη καὶ ὑποχόνδρια διεφυσᾶτο. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, faſtu elatus, Plato de Legibus. εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, in faſtum adductus, Plutarch. in Camillo.

Ε'ξαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ μέγας καὶ ἔξω τοῦ αἰσίου, exuperans mediocritatem, indecens, ἄδικος, ὁ ἔξω τοῦ καθήκοντος, decorum excedens. Ariſtot. de mundo, ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, i. pluuiis atque procellis ſtupendis ſubitos fragores edentibus: ſic exponit Budæus. Plato epiſt. 7, χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος, tempeſtatum inuſitata & inopinata vis. ἐξαίσια μεγέθη ἀνέμων, Lucian. ἐξαίσιοι ὄμβροι, imbres intempeſti, Xenophon in OEcono. ἐξαίσιος νότος, notus validus, Herodot.

Ε'ξαΐσσω, irruo, ingruo, ἐξορμάω, exilio. dicitur ἐξαΐσσω. Ariſtophanes in Pluto, ἐξῇξάτην δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, id eſt, proſilierunt de templo.

Ε'ξαιτέω, ῶ, depoſco, expoſco aliquem ad pœnam, deprecor reum, Cic. Liuius, Legatos deinde miſit ad depoſcendos authores defectionis. Et ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα, Demoſth. eſt ſeruum torquēdum poſtulare. τοὺς θανόντας ἦλθον ἐξαιτεῖν πόλιν, veni vt impetrarem à ciuitate mortuos ſepelire. ἐξαιτεῖν ἐπὶ τιμωρίᾳ, petit ad ſuppliciū. ἐξαιτοῦμαι, verò contrariam ſignificationem habet, ponitúrque pro reorum pœnam deprecor, vel precibus reū noxæ ex periculo eximo, Budæus in Epiſt. poſter. ἐξῃτήσατο ὑμᾶς, depopoſcit vos. Demoſth. τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, eorum lachrymis ſeſe condonari poſtulabit, AEſchin. ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, poſtulant reorū delationes precibus ſuis condonari. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, à iudicibus exorauit Aſpaſiam, i. impetrauit, Plutarch. in Pericle. ἐξῃτησάμην τοὺς κάτω θεούς, veniam à diis inferis impetraui, Euripid. ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, Idē, erratorū veniam impetrās ſeu expoſcens.

Ε'ξαίτης, ablator, ἀφαιρέτης.

* Ε'ξαίτησις, deprecatio pro reo, Demoſth.

Ε'ξαιτος, ου, ὁ, eximius, delectus, pro ἐξαίρετος.

Ε'ξαίφνης, repentè, ἐξαπίνης, Ariſtoph. & Plato, repentino impetu. ἡ ἐξαίφνης φύσις, repentina natura, Gellius lib. 7, cap. 13.

Ε'ξαιφνίδιος, ου, ὁ, repentinus.

Ε'ξακανθίζειν, ſpinas euellere, aculeatum eſſe.

Ε'ξακανθόω, μ. ώσω, exaſpero, Baſilius Epiſt.

Ε'ξάκεσις, εως, ἡ, remedium, medicina.

Ε'ξακεστήριος, ου, ὁ, exitialis, expiatorius, exitialia depellens, Iouis epitheton.

Ε'ξακέομαι, μ. έσω, π. εκα, ſano, curo, θεραπεύω, ἰάομαι, Accuſ. poet. In carmine aureo Pythagoræ, κρατίστων ἂν σὺ καλῶν, ἐξακέοιο, &c.

Ε'ξάκις, ſexies.

Ε'ξακισμύριοι, ſexagies mille, ſexaginta milia.

Ε'ξακισχίλιοι, ſexies mille. ἑξακισχιλίων ταλάντων, ſex milium talentorum, Thucydid.

Ε'ξακισχιλιοστός, ſexies milleſimus.

Ε'ξάκλινος, ὁ καὶ ἡ, ſex lectulos habens: diſcubitorii epitheton, Etymolog.

Ε'ξακμάζω, παρακμάζω.

Ε'ξάκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſex radios habens.

Ε'ξακολουθέω, ῶ, μ. ήσω, ſequor, Datiuo.

Ε'ξακοντίζω, eiaculor, contis incido, iaculis ferio.

Ε'ξακόντισμα, τος, τὸ, καὶ Ε'ξακοντισμὸς, eiaculatio, Ariſtot. de mundo: fulgoris genus eſt in aere. • Eſt item ſcatebræ κρουνῶν, ſanguinis ductus apud Euripid. in Iphigen. vide Euſtath. Iliad. ρ.

Ε'ξακόσιοι, οἱ, ſexcenti.

Ε'ξακοστός, ſexageſimus.

Ε'ξακούω, exaudio, Xenoph. ἐξακούοντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, nō accuratè vocē intelligentes, Plutarch. in Fabio.

Ε'ξάκουστος, audibilis, celebris, περίφημος. ἐξάκουστος φωνὴ, vox quæ poſsit audiri, Plutarch. in Numa.

Ε'ξακριβάζω, inueſtigo, ἐξακριβῶ.

Ε'ξακριβόω, ἀποκριβῶ, διατελῶ, exactè facio & abſoluo, omni ope & exacta diligentia efficio, ἀπηκριβόομαι, ἐξοφθαλμάω, exquiſitius perſequor atque obſeruo. Ariſtotel. Ethic. 10. Interdum pro exactè reſpondeo, id eſt, ſtatis horis euenio, Idem de hiſt. animal. 7.

* Ε'ξακρίζω, ad verticem pertingo. τὰ ἄκρα ἐκπορθεῖσθαι, in cacumen euadere, Euripid.

Ε'ξακροβολίζω, labor, laberis, Neutr.

Ε'ξακτέον, educendum, Bud. in Epiſt.

Ε'ξακτὴρ, exactor, quæſtor.

Ε'ξαλα, τὰ, quæ mari prominent.

Ε'ξαλαόω, μ. ώσω, π. ωκα, excæco.

Ε'ξαλαπάζω, μ. άξω, π. αχα, populor, ἐκπορθῶ, expugno, καταστρέφω, euerto, excido, euacuo, vt fit quū vrbs aliqua vi capitur, & egeruntur bona ciuium. Accuſ. Heſiod. ἕπτα δ' ἱερὴν πόλιν ἐξαλαπάξει. ἐξαπαλλάξας μίαν πόλιν, in vnam vrbem transferens habitationem, migrans, μετοικήσας τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον.

Ε'ξαλδαίνω, germino.

Ε'ξαλέασθαι, fugere, euitare. Heſiod. Accuſ. ὅδε νόον ἐξαλέασθαι. Cum Genitiuo, Apollon. 2. Argon. ἐξαλέασθαι πόνων, ex his euadere καὶ σώζεσθαι.

Ε'ξαλεισπτρον, τὸ, alabaſtrū, vas vnguentarium, Iob c. 21.

Ε'ξαλείφω, μ. είψω, π. ειφα, illino, oblitero, extinguo, expungo, Accuſ. Iſocrates, τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειε, obliterauit. ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν, domum luto linent, Leuitic. cap. 14. & cap. vlt. Paralipom. ἐξαλειφθῆναι ἐν αὐτοῖς τοὺς τοίχους, ad liniendos parietes. • ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, i. οὐ κεχρισμένον, Thucyd. lib. 3: Valla, murus tectorio carēs. ἐξαληλιμμένον ὄνομα, nomē deletum,

tum, Budæus. ἐξαλλιμμένοι, ex ærariis exempti, Idem in Pandect. obliterati, deleti. ἐξαλείφειν θέσφατα, oracula placare, Euripid. i. πιμπλάναι, implere & perficere.

Ἐξάλειψις, εως, ἡ, deletio, internecio, obliteratio.

Ἐξαλέομαι, euites, effugias, Apollon. Rhod.

Ἐξαλδάομαι, cuito. Sophocl. ὡς μὴ τὴν βαρεῖαν ἐξαλδάσωμαι θεᾶς, id eſt, φυλάξωμαι: ἐκφύγω, ἐκκλίνω.

Ἐξαλίζεσθαι, congregari.

Ἐξαλείπτης, vnctor, alipta.

Ἐξαλίνδω, μ. ίσω, eiicio, extraho, euoluo, effero, Ariſtop. νεφ. ἅπαντα τὸν πατρῷον ἐξαλίσας οἶκον, i. euoluens, volutans, ἐκκυλινδῆσαι ποιήσας. Idem ibidem, ἐξήλικας ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐμῶν, i. me euoluiſti & euertiſti meis bonis.

Ἐξαλλαγὴ, μεταβολὴ, degeneratio & immutatio, vt tritici in lolium: varietas, diſcrimen.

Ἐξάλλαξις, εως, ἡ, deflexio, alternatio, diuerſitas apud Strabonem.

Ἐξαλλάττεσθαι, diſcedere, defungi. Datiuo. Sophocl. κακοῖσι μηδὲν ἐξαλλάσσεσθαι, i. ex malis nõ diſcedere, malis nõ defungi. Item pro euariare capitur. ἐξήλλακται τῆς πάσης τῆς ἡμέρου, à ſatiua prorſus abhorret, Dioſcorid. lib. 2, c. 14. ἐξηλλαγμένα καὶ πολλὴν ἀτοπίαν ἔχοντα σημεῖα, prodigia extranea atque horrenda, Plutarch. in Fabio. ἐξηλλαγμένον πρὸς τὰ ἄλλα, ab aliis diſtãs, Theophr. lib. 4, c. 5. hiſt. plant.

Ἐξαλλάττω, ἀμείβω καὶ ἀλλοιῶ, alterno, immutor, tranſeo ad alium habitum, & degenero. Ponitur enim & tranſitiuè & abſolutè, vt ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, & τὸ χρῶμα ἐξαλλάττει, color ipſe mutatur. ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὸ ἑαυτοῦ γυμνόν, nudam ſui partem ab hoſte ſubducere, Thucydid. ἐξαλλάττω τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à priſtina forma diſcedo, Ariſtot. lib. 4. de generat. Animal. ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς, à naue huc abſcedo, Philoſt.

Ἐξαλλοιόω, ῶ, μ. ώσω, altero.

Ἐξάλλομαι, exilio, Depon. Genit. μ. ἐξαλοῦμαι, exiliam.

Ἔξαλλος, ου, ὁ, clarus, præſtans, exemptus numero, διάφορος, ἔξοχος, ἀλλόφυλος.

* Ἐξαλλοτριῶ, alieno, i. emancipo, vendo. Strabo, ἴδοι δ' ἄν τις μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μόνοι παρ' μόνοις αὐτοῖς τὸ γνήσιον ᾖ γένος τῶν ἵππων.

Ἐξάλλως, aliter, alio modo, inuſitatè.

Ἔξαλμα, ατος, τὸ, impetus, ſaltus. ἓν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος, vna ſplendoris eruptio, Nazanz.

Ἐξαλμένος, exiliens, Genitiuo, 2. Argon. Apollon.

Ἔξαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari exemptus, extra mare politus. ἔξαλος πληγὴ, vulnus extra aquam acceptum.

Ἐξαλύζω, μ. ύξω, π. υχα, effugio, ἐξαλύσκω.

Ἐξαλύσκω, vito, caueo.

Ἐξάλφω, inuenio.

* Ἐξαμαξεύω, conuitior, maledico, quaſi de plauſtro cõuitia fundo.

Ἐξαμαξεύομενος, de curru delapſus: metaphoricè qui de ſententia aut ſpe decidit.

Ἐξαμαρτάνω, pecco, aberro, lingua & verbo labor, Antiph. aberrare facio: propriè palàm delinquo. Plato de Repub. ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, in rationum veſtigatione erramus. Idem ibidem, ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει; medicũ vocas circa ægrotantes errantem, quatenus errat? Accuſat. ἐξημάρτηκε τρία εἰς ὑμᾶς, tribus incommodis vos affecit, AEſchines: vnde apud Galen. lib. 1. ad Glaucon. καίτοι καὶ ἄλλο πρὸς ἐξαμαρτάνοντες, aliud delinquentes, in alium errorem delabentes. ἐξαμαρτάνει περὶ αὐτόν, in eum delinquit, Iſocr. in Euag. ἐξαμαρτάνω εἰς σὲ, Demoſth.

Ἐξαμαυρόω, obſcuro, obfuſco, oblitero.

Ἐξαμάχαρα, ἐξαίφνης, repentè.

Ἐξαμάω, demeto, exſeco, Sophocles. γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος, generis totius radicem habens exſectam.

Ἐξαμβλίσκω, vulnero.

Ἐξαμβλόω, μ. ώσω, π. ωκα, abortiuum pario, conceptum abigo, Sueton. aliquando excutio. Ariſtoph. νεφ. metaphoricῶς, καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην, i. excuſsiſti mihi conceptam ſpeculationem, q. d. abortus conceptus mentis: ἐξέωσας, ἐξέβαλες. Dicitur quoque de vitium oculis, aduſtione excæcatis.

Ἐξαμβλυώ, hebeto, abundo.

Ἐξάμβλωσις, εως, ἡ, abortus. ἐξάμβλωμα, idẽ, Artemid.

Ἐξαμβλώσκω, facio abortum ſeu infero, Dioſcorid.

Ἐξαμβρακοῦν, diſſoluere.

Ἐξαμείβω, abeo, muto, perficio. ἐξαμείβομαι, tranſeo.

Ἐξαμελέομαι, negligor. Plutarch. in Camillo, ἐξημέληται τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, eis neglectæ fuerunt res deorum. ἐξαμελούμενος, negligens, torpore affectus: item qui negligitur. ἐξαμέληται περὶ τῶν τοιούτων, talia negliguntur.

Ἐξαμελέω, contemno, negligo.

* Ἐξαμελευόμενος, ου, ὁ, negligens, torpore affectus.

Ἑξάμετρος, hexameter, verſus ſex pedum, Ariſtoteles περὶ ποιητικῆς.

Ἑξαμηνιαῖος, ου, ὁ, ſemeſtris.

Ἑξάμηνος, ſemeſtris. τὸ ἑξάμηνον, ſemeſtre. ἐντὸς ἑξαμήνου, intra ſex menſes, Plato de Legib. τὴν ἑξάμηνον κατεύδουσι, ſenos menſes conſopiuntur, Herodot.

* Ἐξαμήσασθαι, demetere, Plutarch. in Demetr. εἰς πόντον οἴχεται τὸ χρυσοῦν θέρος ἐξαμησάμενος.

Ἐξαμάχαρα, ἐξαίφνης, repentè.

* Ἐξαμιλλῶ, ῶμαι, ἐλαύνω, exagito, inſequor, vexo, Euripid. γῆς πολιτῶν ἐξαμιλλῶνται σε γῆς.

Ἐξαμύνομαι, defendo, tueor, Euripid.

Ἐξαμυστὶ, hauſtim potare, ſine reſpiratione.

Ἐξαμφοτερίζω, dubito, dubium facio.

Ἐξανάγεσθαι, nauibus auehi. Thucydid. καὶ ἐξανάγονται ἐκ τῆς φιλίας.

Ἐξαναγινώσκω, lego, Budæus in Epiſt.

Ἐξαναγκάζω, excito, cogo, vrgeo, premo, Xenoph. τὴν ὀργὴν πληγαῖς ἐξαναγκάζουσι, i. inſtigant.

Ἐξανάγομαι, digredior.

Ἐξανάγων, echinouulpes, Phrygum lingua.

Ἐξαναδύομαι, & Ἐξαναδύω, μ. ύσω, π. υκα, idem quod ἀναδύεσθαι, fugere, detrectare, retractare, & mutare pactũ. Plutarch. in Sert. πάσης ἐξαναδυομένου φανερᾶς μάχης. Item emergo, exiſto, Bud. Comm.

Ἐξανακανθίζω, ſpinas euello.

Ἐξανακολυμβάω, ῶ, emergo, orior, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω. (vrinor.

Ἐξανακρούω, retraho.

Ἐξαναλίσκω, abſumo, exhaurio. ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοις. Chryſoſt. περὶ ἱερῶν. ἐξαναλωμένοι, AEſchines, i. πάντα δεδαπανημένα ἔχοντες, exhauſti.

Ἐξαναλύομαι, plenius reſoluor, prorſus euanidus abeo: plus eſt quàm ἀναλύεσθαι.

Ἐξαναπληρόω, ῶ, repleo.

Ἐξανάπτω, appendo, adnecto. ἐπωτίδων ἐξανῆπτον ἀγκύρας, Euripides, ex auriculis nauis anchoras ſuſpendebant, appendebant.

Ἐξανασπάω, demolior, amolior.

Ἐξαναστάς, άντος, ὁ, qui ſurrexit: ab ἐξανίστημι.

Ἐξανάστασις, à Paulo dicitur reſurrectio, qua iuſti aſſumuntur in occurſum Domini à terra. Nam peccatores reſurgent quidẽ ex ſepulchris in terram: de terra autem non in aerem reſurgent, inquit Theophylactus.

Ἐξανατέλλω, μ. ἐξανατελῶ, orior, produco, exorior. θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλει, magnum tumultum excitat, Plutarchus in Pericle.

Ἐξαναφανδὸν, clarè.

Ἐξαναφέρω, recreor, conualeſco, reſpiro, in priſtinum ſtatum reſtituor, vires & ſpiritum recipio. δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ὑπὸ πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀνδρείᾳ καὶ μαλακότητι τοῖς περὶ δεινῶν ἐκλογισμοῖς, i. videtur etiã ipſe olim ob imperitiam & mollitiem, neque iam ferre, neque ſuſtinere ſuis cogitatibus rem incertam

Ἐξαναχωρέω, abſcedo, vt hi qui litore ſoluunt: tergiuerſor. ἐξαναχωρέω τὸ στρατιῶν, moueo caſtra, Herodotus.

Ἐξαναψήχω, detero, conſumo, corrumpo.

Ἐξανδραποδίζομαι, μ. ισομαι, δουλαγωγῶ, dirimo, captiuos diuendo, in ſeruitutem abripio, captiuos facio, diripio, in ſeruitutem rapio, expugno.

Ἐξανδραπόδισις, direptio.

Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, in virum euado. λόχος δ' ὄφεως ὀδόντων ἐξηνδρωμένος, armati viri è dentibus ſerpentis. Euripid. ὁ ἐξανδρούμενος, qui vir factus eſt, Ariſtophanes, adultus, virilis ætatis.

Ἐξάνειμι, exeo, egredior: vnde ἐξανιών, egreſſus, Genitiuo, Apollon.

Ἐξανεμοῦσθαι, euentari, ſiue ventum percipere. ἐξηνεμώθην μανίᾳ, tumeſcente ſum inſania, intumui.

Ἐξανέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indigeſtus.

* Ἐξανδρεῖν apud Platonē in Timæo, deprehendere.

Ἐξανδρείσκω, comperio.

Ἐξανέχομαι, tolero, perfero, Euripid.

Ἐξανέψιοι, οἱ, ex parte conſobrini, ὧν αἱ μητέρες ἀλλήλων ἀνεψιαί, ἢ αἱ μητέρες.

Ἐξάνθησις, effloratio.

Ἐξανθέω, μ. ήσω, effloreo, floreſco. ἐξήνθησαν ἄνθη καὶ ἐβλάστησε κάρυα, cap. 17. Numer. vbi Latinè eſt, Turgentibus foliis eruperant flores, qui foliis dilatatis in amygdalas deformati ſunt. ἐξηνθηκὼς ἕλκεσι, papulis ſcatens, Valla ex Thucyd. ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, reuixerunt vitia, Plutarchus in Theſeo. Item defloreſco, marceſco, flore exuor. λεύκῃ ἐξανθεῖν, vitiligine laborare, Nazanz. Interpres vertit, malè pullulare.

Ἐξανθήματα, puſtulæ. ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεύκη, cutis vitium quod vitiligo appellatur, Ariſtot. 3. Anim. & quoniam turgentium ad florem gemmarum in plantis modo tumēt, ideo dicta ἐξανθήματα. ſic Diogen. apud Laert. lib. 7. coronas vocat exanthemata. Plinius nunc papulas, nunc pituitæ eruptiones exanthemata vocat, Marcellus in lib. 1. Dioſcorid. αἴρει ἐξανθήματα ἐν προσώποις, tollit papulas in facie, Idem Dioſcorid. lib. 4, cap. 250.

Ἐξανθίζω, coloro. ἐξανθίζουσα θρίξ, fuluus capillus, Leuitic. 13. Ibidem mox dicitur ξανθίζουσα θρίξ.

Ἐξανθισμός, οῦ, ὁ, eruptio puſtularū: cerago vertit Marcellus: erithace Barbarus.

Ἐξανθρωπισθῆναι, ex humana forma mutari.

Ἐξανίημι, emitto, ἀνάπτυσι ἐξανεὶς ὀργῆς, qui iram remiſit, qui ſe ira liberauit. ἐξανήσει, dimittet, Idem.

Ἐξανίσταμαι, exurgo, ſurgo. Plato lib. 1. de Repub. ἐξαναστησόμεθα μετὰ τὸ δεῖπνον, de menſa poſt cœnam ſurgemus, Item demigro. ἐξανίσταμαί σοι, tibi aſſurgo, honoris videlicet gratia, Plutarchus in Apophth. ἐξανίστασθαι νυκτός, de nocte ſurgere, Xenoph. φύσις ἐξανισταμένη πρὸς τὸ χεῖρον, natura, quæ ad id quod deterius eſt, fertur, Plut. in Them.

Ἐξανίστημι, μ. ήσω, π. ηκα, facio exurgere, excito, ſuſcito, erigo, exſuſcito, transfero, ſubmoueo, demolior, ἀνίστημι, Herodot. 1. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. τοὺς μῦς ἐξαναστῆναι πρὸς ἄμυναν τοῦ λυποῦντος, muſculos excitari ad noxia depellenda, &c. Iſocrates. ἐξανίστασο πρὶν μέθης, exurge priuſquam ſis ebrius. ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου, euertens Ilium à fundamentis, Euripid. ἐξαναστῆσαι ἐξ ἑδέων, è ſedibus transferre. ἐξαναστάντες ἐξ ἠθέων, è ſedibus emoti, exacti, abducti. ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἐκ τῶν νήσων, ex inſulis eos eiecerunt, Herodot. lib. 1.

Ἐξανίσχειν, oriri, propriè de ſole.

Ἐξανύσσω, explico, Ariſtoph.

Ἐξαντάω, obſecro, oro.

Ἐξάντης, ὁ καὶ ἡ, quaſi ἔξω τῆς ἄτης, indemnis, integer, ſanus. Item furens, furore abreptus, Etym.

Ἐξαντλέω, exhaurio, effutio. ἐξαντλέω τὸν βίον, exigo vitā.

Ἐξαντλέω, ἐξαντλάω, exhaurio, effundóq;, perfero. ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν [illegible], haurire lōgè ex iis quæ poſſidemus, Nazan. ἐξαντλεῖν πόνους, haurire dolores, i. pati, Eurip.

Ἐξανύω, μ. ύσω, π. υκα, poſſum, perficio, Accuſ. Sophocl. μοχθοῦντα θέμις' ἐξήνυσεν, id eſt, ἐξεπλήρωσε, iura expleuit.

ἐξανύσωμι ἔπος, exequar verbum, id eſt, τελέσωμι, Apollon. αἷμα δ' ἐξανύσει, i. ἐξεπλήρωσε, impleuit, Eurip. ἐξανύτω αἷμα, exequatur ſanguinem, id eſt, eliciat, Idē. ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, oram Magneſiam tenent ſuper Sepiadē, Herodot. τὸν βίον ἐξανύσαι, vitā degere, conficere, peragere. ἐξανύω κρατεῖν, efficio vt cohibeam.

Ἐξάνω, deſuper, ἄνωθεν.

Ἐξαπαλάζω. vide Ἐξαλαπάζω.

Ἐξαπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſex palmorum.

Ἐξαπαλλάττομαι, ſubduco me, diſcedo.

Ἐξαπατάομαι, & Ἐξαπατάω, μ. ήσω, π. ηκα, decipio, ſubſanno, illicio, παραλογίζομαι, abduco, fruſtror. ἐξαπατῆσαι ἐπ' ἀργυρίῳ, pecunia fallere & corrumpere, Ariſtotel. ἑαυτὸν ἐξαπατᾷ, Xenoph. Sæpe dicitur de canibus vaniloquis, apud Xenoph. & de mulieribus fucatis, viriſque purpuriſſatis, apud eundem. Lucian. ἐξαπατᾶν τὴν νόσον dixit, pro παραμυθεῖσθαι, & auertere ſenſum doloris & morbi.

Ἐξαπάτερθεν, ſeorſum, ex alia parte.

Ἐξαπάτη, ης, ἡ, deceptio, impoſtura, error, illuſio. Heſiod. in Theog. μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἀπλουστέρων, Nazanzenus.

Ἐξαπαφίσκω, fallo. Heſiod. ζῆνα νόον ἐξαπαφίσκεν.

Ἐξαπαφῶ, & Ἐξαπάφω, decipio. Apollon. 2. ῥείην ἐξαπαφὼν παρελέξατο, Rheam fallens concubuit.

Ἐξαπειρᾶσθαι, tentare, periculum facere.

• Ἐξαπέλεκυς, præfectus, prætor, στρατηγός. Polyb. lib. 3. ἐξαπέλεκυς δύναμις.

Ἐξαπενίζω, depaupero.

Ἐξάπηχυς, εος, ὁ καὶ ἡ, ſexcubitalis, ſena cubita habens, ſex cubitorum. Phrynichus ait dicendum ſine α.

Ἐξάπινα, ſtatim, ſubitò, repentè, extemplò.

Ἐξαπιναῖος, ου, ὁ, repentinus.

Ἐξαπίνης, è veſtigio, ἀπροσδοκήτως, repentè, ex improuiſo, ἐξαίφνης. Odyſſ. ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδεν κύνες.

Ἐξαπλᾶ, ſic vocauit Origenes editionem ſacræ Scripturæ, vt ait Euſeb. in 6. Eccleſiaſt. hiſtor.

Ἐξαπλάσιον, ονος, ſexcuplex: & Budæo vertitur ſexcuplus, ſexies tantus, Genitiuo iungitur.

Ἐξάπλεθρον, ſex iugerum.

Ἐξαπλάσιος, ſexcuplus, ἐξαπλάσιον. ἐξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος, ſexies tantus quàm crater.

* Ἐξάπλους, ſexcuplex: & ἐξαπλῆ, apud Areopag.

Ἐξαπλόω, μ. ώσω, π. ωκα, explano, expando, explico.

Ἐξαποδύομαι, facio ingredi.

Ἐξαποθνήσκω, decipere.

Ἐξαπόλλυμαι, emorior. ἐξαπόλωλε, abolitus eſt. ἐξαπολλύμενος, periens. ἐξαπολλυσθαι, perire, Syneſ.

Ἐξαπόλωλα, deperii. ἐξαπολώλασι, interciderunt.

Ἐξαπονήσας καὶ διαπονήσας, qui elaborauit.

Ἐξαπορέομαι, deſtituor, tædio vincor. ἐξαπορεῖσθαι, eſt præ inopia animo concidere. D. Paul. 2. Corinth. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, non etiam egeſtate afflicti, vel non ſuccumbentes egeſtati. ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, adeò vt deſperauerimus de vita: ita vt tæderet nos vitæ. ἐξηπορήθησαν, animo defecerunt, hæſitarunt, Plutarch. in Alcibiade.

Ἐξαπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, deſtituo, ad indigentiam redigo, conturbo, planè deſpero.

Ἐξαποστέλλω, μ. ελῶ, π. αλκα, emitto, lego cum mandatis: nam id propriè ſignificat: legatos mitto, Diodor. ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι' ἀγγέλων πονηρῶν, inquit [illegible], emiſit in eos irā excandeſcentiæ ſuæ per nūtios malos. ἐξαποστέλλειν τὸ φῶς, emitti lumen, Nazanz.

Ἐξαποστολή, ῆς, ἡ, emiſſio.

Ἐξάπους, οδος, ὁ καὶ ἡ, ſex pedes habens.

Ἐξαποφαίνω, oſtendo.

Ἐξαπτέρυγος, ſex alis præditus, Nazanz.

Ἐξάπτομαι, μ. άψομαι, π. ημμαι, demulceo, Genit. δρόμῳ ἐξῆπτο τῶν ἐσχάτων, perſequens irruit in poſtremos, Plutar. in Fabio. ἐξάπτεται τὸ πῦρ, ignis excutitur, Ariſtot. ἐξάπτεσθαι

πτιδαι τῶν ἑλληνικῶν, res Græcanicas aggredi, ad bellum Græcis inferendum ſe conferre, Plutarch. in Themiſtocle. ἐξάπτεται ὁ λιβανωτὸς, thus ardet, accenditur, Dioſcorid. lib. 1, cap. 82. ἐξαπτόμενος πρὸς λύχνον, lucernæ admotus, Idem lib. 4. cap. 65. ἐξαφθὲν φῶς, accenſum lumen, Plato in Epiſt. ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς, amore philoſophiæ flagrans velut igne.

Ε'ξάπτω, μ. άψω, π. αφα, appẽdo, adnecto, inſero, ſuſpendo, incendo, inflammo: Accuſat. τὴν γῆν ἐξῆψε τῇ θαλάσσῃ, ad mare terram adiunxit, Plutarch. in Themiſtocle. ἱκεσίας γένειον ἐξάπτω σέθεν, Euripid. tuis genibus ſupplex aduoluor. μηδ' ἀμφὶ χαίταις μέλανας ἐξάψῃς πέπλους, ne induas illas pullis veſtibus. ἐξάπτω τὸ βάρος, adhibeo pondus, Alexand. Aphr. lib. 1. Problem. ἐξάπτει τὸν χυμὸν, vitioſam materiam accendit, Plato epiſt. 7.

Ε'ξάπωλον ἅρμα, in quo ſunt ſeiuges equi, Bud. Com.

Ε'ξαραίνομαι, areſco, Deponens abſolut.

Ε'ξαραιρημένος, exemptus, eximius habitus. ἐξαραιρημένα ἅπαντα, vniuerſorum peculiaria, Herodot. κοινῇ ἐξαραιρημένον ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδῶνι Ἑλικωνίῳ, Idem libro primo, communi decreto ab Ionibus peculiariter dicatus Heliconio Neptuno.

* Ε'ξαρέομαι, votum ſoluo.

Ε'ξαράττω, pulſo, quatio, conuitior, βλασφημῶ, inceſſo. Ariſtophanes νεφ. ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καὶ αἰσχροῖς, i. λοιδορῶ, πλήττω αὐτὸν πολλοῖς κακοῖς καὶ κρούω.

Ε'ξαργέω, ῶ, μ. ήσω, otioſus ſum, deſideo, torpeo. Ariſtoteles 5. Politicorum, διὰ τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτοῦ δύναμιν, quòd torpeſceret eius virtus. Aretin. pro conſenuiſſe exponit. vnde ὁ ἐξαργηθεὶς, omiſſus negligentia.

Ε'ξαργυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, conflo, redigo in argẽtum vel pecuniam, venundo, Thucyd. ἀργυρίζειν πωλῶ, vendo.

Ε'ξαργυρόω, adæro, i. ære æſtimo, Bud. de Aſſe & Annot. poſter. Vide Etymolog. ἐξαργυρώσας, qui in pecuniam redegit, Herodotus.

Ε'ξαργυρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, &

Ε'ξαρέσκομαι, diis ſacrifico, prorſus placo, nõ deos tantùm, ſed & alios. Demoſth. ἐὰν τοὺς κυρίους δόξης ἐξαρέσηται, Bud. Comment.

Ε'ξαρθεὶς, in altum euectus, ſublimis: ab ἐξαίρω.

Ε'ξαρθρήματα, luxationes, luxata.

Ε'ξάρθρησις, luxatio, quum membra ſuis ſedibus emota ſunt, Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. articulorum fractio.

Ε'ξαρθρος, ὁ, ἡ, debilitatis mẽbris impotens, ἔξω συνηρμένος.

Ε'ξαρθρόω, deartuare, artus loco mouere.

Ε'ξαριθμέω, & Ε'ξαριθμέομαι, numero, recenſeo. Chryſoſtom. εἴ τις πάντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο, ſi omnium velit numerum inire. ἐξαριθμεῖσθαι σταγόνας ὑετοῦ, guttas pluuiæ numerare, Nazanz.

Ε'ξαρίθμησις, εως, ἡ, enumeratio.

Ε'ξαρκέομαι, & Ε'ξαρκέω, μ. έσω, π. εκα, ſatisfacio, ſufficio, par ſum, ſuccurro. Xenoph. ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, hæc amicus amicis abundè ſuppeditauit. Idem, ἐξαρκέσει μοι δὲ πρὸς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη, eadem ſcientia mihi ſatis erit ad bonos. Plato cum Infin. lib. 1. de Repub. ἐξαρκεῖ σώματι τὸ σῶμα εἶναι, corpori ſatis eſt corpus eſſe. Idem lib. 2. de Rep. aliter. ταῦτα δή τισιν οὐκ ἐξαρκέσει, hæc quibuſdam non ſufficient. τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Euripid. hæc marito probantur. εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ, ad variegationem ſufficit, Dioſcorid. lib. 5, cap. 101. οὐκ ἐξήρκει μοι χολὴ εἰς τὸ ἀντιπέμπειν, &c. Bud. in Epiſt. prior. ἐξαρκεῖ ὑμῖν, vobis ſat eſt, vobis ſatis fit, Demoſt. ἐξαρκεῖ πρὸς ταῦτα, Xenoph. οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιτάττειν μάχας, Ariſtid.

Ε'ξαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſufficiens.

Ε'ξαρκούντως, ſufficienter, μετρίως, ἀρκετῶς. ἐξαρκούντως ἔχειν, abunde eſſe.

Ε'ξαρμα, τὸ, impetus. Item altitudo in globo poli.

Ε'ξαρμόζω, auello, diſiungo.

Ε'ξαρνέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, abnego. οὐκ ἐξαρνοῦμαι ποιεῖν τοῦτο, non nego quin faciam, AEſchines.

Ε'ξάρνησις, εως, ἡ, abnegatio.

Ε'ξαρνητικὸς, inficiator, abnegator, ἀρνεῖσθαι δυνάμενος. Ariſtph. νεφ. πῶς μὲν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς, &c.

Ε'ξαρνος, ου, ὁ, negãs, qui it inficias. ἐξαρνός εἰμι, nego, inficior. Lucian. ἔξαρνος εἶ, μὴ εἰργάσθαι αὐτά, ea te feciſſe negas. ἔξαρνος ἦν, μὴ τεθεικέναι, negauit ſe poſuiſſe, Demoſt. διατελεῖ γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν, μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν, Prexaſpes vſque pernegabat, à ſe fuiſſe Smerdin interfectũ, Herodot. ἔξαρνος γίνομαι, ὡς οὐχ ὑπὸ ταῦτ' ἔχει, Ariſtid. ἔξαρνός εἰμι περὶ τῶν χρημάτων, Iſocrates. τῆς τοίτου τυλαίτου ἐξάρνος γίνεται. ἔξαρνός εἰμι τὴν δίαιταν, inficior arbitriũ, Idem.

Ε'ξαρπάζω, diripio, eripio, diſcerpo, aufero, abripio, extorqueo. ἐξαρπάσας Ἀννίβου Μινούκιον, ab Annibale liberans Minutium, Plutarch. in Fabio. Iliad. γ, τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη, id eſt, ἀφανῆ ἐποίησε. Chryſoſtomus, τὸν τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, carceris cuſtodem ab errore eripuit.

Ε'ξαρσις, εως, ἡ, ademptio, euulſio, eleuatio, ἄπαρσις.

Ε'ξαρτάομαι, dependeo, i. ſuſpenſus ſum & pendeo, id eſt, magnopere deditus ſum, ἐξήπτημαι, ἐξέχομαι, Athen. lib. 12. ἐξήρτηται, dependet, Ariſtid. in Panat. ἐξαρτήσονται τῆς ἰσχύος, pendebit à viribus & ſuſtentabitur, Xenophon 5. Pædiæ. ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, pendent ab euentu. ἑνὸς ἐξαρτηθεὶς στρατεύματα, ab vno ſuſtentati exercitus, Plutarchus in Galba. τοὺς δισπολαῖς ἐξαρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων, AEſchines. ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, dependentes de gloria vnius viri, Ariſtides. ἐξήρτηται χαλεπῶς, arduus eſt locus, Thucydid. ἐξήρτημαι, coniunctus ſum, coniunctam habeo rationem. Plato de Legib. ἐξήρτημαι τούτου, ſum comes, cingo, & δορυφορῶ. Plutarchus, ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ πλῆθος, videntes plebem eum cingentem & conſectantem, Bud. Comment.

Ε'ξαρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, eleuo, tollo ſur ſum, μετεωρίζω. Item ſuſpendo, alligo, adiungo, ſuccingo, annecto, religo, connecto. ἐξαρτῶ ἐμαυτοῦ, quaſi ἐξ ἐμαυτοῦ κρεμῶ, deuincio mihi amicitia, & adſciſco. Herodian. ἐξαρτήσας ἑαυτὸν ἐκ περιθέτου ζωστῆρος τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ, laqueo de zona ſe ſuſpẽdit. Vnde & ἐξαρτᾶν χειρῶν dicuntur, qui torquem collo circundant. Eſt & deuincio, amicitia cõiungo, ἐκδάπτω. Syneſ. δεῖ δὲ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξαρτᾶσθαι, Budæus ibidem. ἀπὸ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι διηγήματα πλάττοντες, δοκεῖ κατεψεῦσθαι, Plutarchus in Themiſtocle. vide num ſit ſenſus, quæ verò ex his nonnulli contexunt commentaria fingentes, ea falſa videntur.

Ε'ξάρτημα, ατος, τὸ, appendix, id eſt, ſubſecutio, Hermogenes & Trapezunt.

Ε'ξάρτησις, εως, ἡ, appendix, innexio, adhæſio. ἐξάρτησιν ἔχει, dependet.

Ε'ξαρτίζω, perficio, præparo, apparo, πληρῶ, τελειῶ. ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, dies expleuiſſe, 21. Actor. Apoſtol. * 2. ad Timoth. cap. 3. in fine, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, inſtructus, vel paratus, vel potius abſolutus.

Ε'ξαρτύομαι, compono, condio, inſtruo, moderor, apparo, protinus adhibeo remedium. ἐξαρτύεται τοῖς ὅπλοις, ſumit arma, Thucydid. ἐξηρτυμένος σιτίοις, cibariis inſtructus. ὄργανον ἐξαρτυόμενος, organum exædificans, Plutarc. in Pericle. ἐξηρτύσατο πάντα καλῶς, Ariſtid. ἐξηρτύοντο ἄλλοις ὅπλοις, aliis omnibus muniti, Thucyd. ἐξηρτύετο ναυτικὰ ἡ Ἑλλάς, Græcia rei nauticæ incumbebat, Thucyd.

Ε'ξάρτυσις, εως, ἡ, apparatus, inſtructio, politio, redintegratio.

Ε'ξαρτύω, μ. ύσω, idem quod ἐξαρτύομαι. ἐξήρτυσε τὴν πρᾶξιν, rem confecit, Plutarch. in Fabio.

Ε'ξαρύω, exhaurio, ἐκκενόω, ἐκαντλέω.

Ε'ξαρχῆς, ab initio, denuo. Plato 1. de Rep. διέλθωμεν ἡμῖν ἐξαρχῆς. dicitur & ἐξ ἀρχῆς. ἡ ἐξαρχῆς τάξις, primus originaliſq; ordo. ἐξαρχῆς ἄρχομαι, Ariſtoph. ἐξαρχῆς πάλιν, Idẽ. αὖθις ἐξαρχῆς λέγε, Demoſt. τὸ ἐξαρχῆς etiam pro eodẽ dicitur.

Ε'ξάρχομαι, inchoo, auſpicor, ἐξάρχω, canere incipio. ἐξάρξομαι παιᾶνα, pæana canere incipiam, Xenophon

lib.3. Omiſſor. ἐξάρχου κανᾶ, primus auſpicare caniſtra, primus coronam è calatho carpe, vt vertit Eraſmus ex Euripide. ἐξάρχομαι ἀεθλεύειν, incipio certare, ſeu certamen ſubire, Apollon.

Ἔξαρχος, ου, ὁ, dux, princeps, præſultor, cantor. ἔξαρχος τῶν ἱερῶν, ſacrorum princeps, Plutarch. in Numa. ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος, dux ſolennitatis, Nazanz.

Ἐξάρχω, μ. άρξω, π. ῆρχα, canere incipio, vel alterius rei author ſum. Odyſſ. δ, μολπῆς ἐξάρχοντες, &c. id eſt, cantus auſpices, ſeu cantum præeuntes & auſpicantes. Lucian. de luctu, ὅπου ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπιμάζοντες, vbicunque auſpicatus ſit, ad melos eiulatu reſpondēt. ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος, incipiens victoriæ pæana, Plutarch. in Romulo. ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος, incipiebat canere pæana ad inuadendum, Idem in Lycurgo. Interdū pro incipio ſolúm. Iliad. β, βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι, i. ex cōſilio cœpit abire. ἐξάρχει πάντων δογμάτων, omniū ſententiæ præeſt, Plutarch. in Galba. ἐξάρχοντες βοῆς, vociferatione compellentes ad fugam. Cum Accuſat. βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς, author conciliorū, Homer. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς πρὸς τὸν πόλεμον, conſilia excogitās bona ad bellū gerendū, Plutarch. in Opuſc. ἐξάρχω ὅρκον, iurare incipio, Eurip. ἐξάρχω ταῦτα, hæc auſpicor, ab his auſpicor, Xenop. Sopho. εἰ δή μ' ἀεὶ ἐξῆρχες λόγοις, ſi me huiuſmodi verbis aggreſſa (fuiſſes.

Ἑξάς, άδος, ἡ, ſenarius numerus.

Ἐξασθενέω, ῶ, ad languorem vſque debilitor, virib' deficior. Philo de mundo, ἐξασθενεῖ δὲ ἄγειν, ducere nequit.

Ἐξασθενίζω, μ. ίσω, π. ικα, debilito, Accuſ.

Ἐξασκέω, exerceo, condo, affabrefacio. ἐξασκήσας τέχνην δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν καταλήγουσαν, edocens artem, quæ ex contradictione in ambiguitate concludit, Plutarch. in Pericle. ὁ ἐξησκημένος, affabre factus, elaboratus.

Ἐξάσκησις, εως, ἡ, expolitio, Budæus in Epiſt.

Ἑξάστιχος, ὁ καὶ ἡ, ſenis conſtans verſibus: vnde hexaſtichum ordeum apud Columellam dicitur, lib. 2, cap. 9.

Ἐξαστράπτω, refulgeo, fulgur ex me mitto.

Ἐξασφαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, cum explanatione munio.

Ἐξατιμάζω, vilipendo.

Ἐξατιμόω, μ. ώσω, deſpicio.

Ἐξατμίζειν, exſorbere.

Ἐξατμίζομαι, expiro, euaporo, exhalo, exuccus fio, areſco, in vaporem conuerto, in vaporem abſumo. ἐξατμισθεὶς, euaporatus.

Ἔξαυλος, ου, ὁ, magnus, impetuoſus.

Ἐξάλλω, exilio, Budæus in Epiſtol. ἐξάλλονται ἐν τοῖς ὕπνοις, in ſomnis excitantur, Gaza. ἐξαιρομένη συμπλεκομένη κατὰ μοίρας πολλαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, Dioſcorid. lib. 5, ſigillatim in capillamenta quædam caneſcentia dehiſcens, Ruellius: diuiſim, Marcellus vertit.

Ἐξατωρεία, exauthoratio, commeatus.

Ἐξαυαίνω, arefacio, exſicco.

Ἐξαυγὴς, ſplendens, candens, Euripid.

Ἐξαυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, eloquor, alloquor. Iliad. α, ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, id eſt, λέξον, ἔξειπε.

Ἐξαύξω, μ. ήσω, augeo immodicè, excreſcere facio.

Ἐξαυστὴρ, vas ſiue inſtrumentum quoddam, κρεάγρα.

Ἐξαυτῆς, continuò, ſtatim, citò, confeſtim.

Ἐξαῦτις, rurſus, pòſt, denuo. Apollon. 2, ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο, id eſt, ἐκ δευτέρου, αὖθις, παραυτίκα. Homerus Iliad. γ, ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Heſiod. ὡς φάτο, τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο κόπλος, i. viciſſim reſpondebat.

Ἐξαυτομολέω, effugio. Ariſtophanes πορ. δέξασθέ μου θοἰμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς, transfugio, perfugio.

Ἐξαυχενισμὸς, οῦ, ὁ, exceruicatio, Hieronymus in cap. 3. lib. 2. Nahum Prophetæ.

Ἐξαυχέω, ῶ, iacto, θρασύνω, σεμνύνομαι.

Ἐξαυχμέω, μ. ήσω, ſqualleo.

Ἐξαυχμοῦται, exſiccatur.

Ἐξαφάζειν, ἐξ ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ παραλίπων.

Ἐξαφαιρέομαι, Aoriſt. 2, ἐξαφειλόμην, aufero. ἐξαφελέσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem aſſerere, Demoſth.

Ἐξαφανίζω, deleo.

Ἐξαφθεὶς, έντος, accēſus. Plato, ὑπὸ πυρὸς παρόντος ἐξαφθὲν φῶς, ab igni lumen accenſum: à verbo ἐξάπτω.

Ἐξαφίημι, omitto, dimitto.

Ἐξαφίσταμαι, recedo, abducor. ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, veteri de ſententia deducor, Euripid.

Ἑξάφοροι, hexaphori, i. phalangarii.

Ἑξάφορον, lectica à ſex ſeruis geſtata.

Ἐξαφρίζω, deſpumo. ἐξαφρίζομαι, redigor in ſpumam.

Ἐξαφύω, emitto, effundo, exhaurio, ἐξαντλῶ. Odyſſ. ξ, οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες, id eſt, ἀπαντλοῦντες, exhaurientes.

Ἑξάχειρ, qui ſex manus habet. ἑξάχειρ ἄνθρωπος, homo ſex manibus præditus, Lucian.

Ἑξαχῇ, ſexies.

Ἑξαχῶς, ſexies diuiſus.

Ἑξάχοος, καὶ Ἑξάχους, ὁ καὶ ἡ, capax congiorum ſex. ἑξάχοον ὑδρίαν, hydriam ſex congiorum, Plutarch. in Solone.

Ἔξαψις, εως, ἡ, inflammatio, incenſio, ardor. Ariſtot. de mundo, σέλας ἀθρόου πυρὸς ἔξαψις ἐν ἀέρι, ignis collectio.

Ἐξεγγυάομαι, ῶμαι, expromitto, Budæus in Epiſtolis.

Ἐξεγγυάω, ſponſione & fideiuſsione aliquem libero.

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, vadimonium.

Ἐξεγγυώμενος, ου, emiſſor.

Ἐξεγείρομαι, exurgo, Depon.

Ἐξεγείρω, μ. ερῶ, excito, expergiſcor. Accuſ. Ariſtoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.

Ἐξεγενόμην, natus ſum ex. Heſiod. οἳ γῆς ἐξεγένοντο.

Ἔξεγερσις, εως, ἡ, expergiſcentia, exuſcitatio.

Ἐξεγηγερμένος, experrectus, excitatus.

Ἐξεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, leges atque inſtituta tranſgreſſus eſt, Thucyd.

Ἐξεδέχετο, ſpectabatur.

Ἐξέδομαι, exedo, ἐκβρώξω.

Ἐξέδρα, ας, ἡ, locus ad ſedendum conſtitutus, grabatulus ad meridiandum accommodus: vulgò capitulum in cœnobiis dicitur.

Ἐξέδραμον, excurri. ἐξέδραμεν εἰς ἀγορὰν, excurrit in forum, Plutarch. in Publicola.

Ἐξέδρος, ου, ὁ, inſidiator.

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, inauſpicatus, loco ſuo emotus. Ariſtoteles de mundo, πνεῦμα ἔξεδρον ὠθούμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, id eſt, ſpiritus ſedibus ſuis erumpens, expulſus. ἔξεδρον χώραν ἔχων, Ariſtophan. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι, Euripides. ἔξεδροι χθονὸς, extorres, Idem.

Ἐξέδω, π. ἐξεδήδοκα, comedo, exedo.

Ἐξέθανον, exanimatus ſum.

Ἐξέθορον, exilii. vide Ἐκθρώσκω. ἐξέθορεν τοῦ ἐνυπνίου, ab inſomnio exilii.

Ἔξεθος, ου, ὁ, ſolennis.

Ἕξει, præbebit.

Ἔξει, pro ἔξιθι, Atticè, exi. Ariſtoph. πλ. ἔξει τὴν ἀσπίδα λαβών, i. ἔξελθε pro ἔξει, & per metatheſin, ἔξει, Bud. Com.

Ἐξειδέναι, ſcire, animaduertere.

Ἐξειδὴς, ſuperfluus, indecens.

Ἐξείδιον, habitus, diminutiuum, Etym.

Ἐξείη, liceat.

Ἑξείης, poeticè pro ἑξῆς, πλεονασμῷ, deinceps, per ordinē.

Ἐξεικάδιοι, extraordinarii.

Ἐξεικάζω, πλάττω, effingo, effigio. ὁ ἐξεικασμένος, aſsimilatus, qui ſimilis eſt.

Ἐξεικονίζω, fingo, Accu. ἐξεικονισμένος, format', effigiat'.

Ἐξεικὼς, ότος, ὁ, veriſimilis.

Ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, ἀναλύειν, reuoluere, legere, Budæus Commentariis.

Ἐξειλῦσαι, ἐκφυγεῖν, effugere: ita Alexandrēſes hoc dicunt, Etymolog.

Ἐξείλυσις, effugium, euitatio, apud Platonem, Etym. volutatio, lapſus, motus.

Ἐξείλλω,

Ε'ξοίλλω, poſſeſsione eiicio, ἐκβάλλω τῆς κτήσεως.

Ε'ξεῖλόμην, exemi, eripui. Homer. Iliad. β, τὴν ἐκ λυρνησσοῦ ἐξείλετο, i. ὡς ἐξαίρετον ἔλαβε.

Ε'ξεῖλον, euerti. ἐξεῖλον τὸ χωρίον, locum euerterũt, Plutarch. in Theſeo.

Ε'ξειμβίας, permiſſus.

Ε'ξειμι, exeo, prodeo, fluo.

Ε'ξεῖναι, licere, fas eſſe.

Ε'ξεῖπα, elocutus ſum, dixi. ἐξεῖπάς με πολλὰ πρὸς πολλὺς, de me multa apud multos dixiſti, Sophocl.

Ε'ξειπεῖν, efferre, reuelare, edicere, quum non tacetur tacendum. ἐξείπω, edixero. ἔξειπε, dic, euulga. ἐξειπὼν, elocutus, dicens: omnia ab Aoriſt. β, ἐξεῖπον. ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα, &c. cum vno communicaſſe, vni diuulgaſſe, Plutarchus in Theſeo. Odyſſ. ο, μήτις ποτὶ δῶμα γέροντι ἐλθὼν ἐξείπῃ, ne quis renuntiet. ἐξειπὼν τὸ ἀπόῤῥητον, in medium efferens occultum, Nazanz.

Ε'ξειργασμένος, perfectus: ab ἐξεργάζομαι.

Ε'ξείργω, μ. είρξω, π. ειρχα, cohibeo, diſturbo, Accuſatiuo: prohibeo, arceo, excludo, compello. ἐξείργομαι δίκης νομίμου, ſpe legitimarum pœnarum deſtituor, Plutarch. in Romulo.

Ε'ξείρημαι, dictus ſum. ἐξείρητό σοι ταῦτα, hæc abs te dicta fuerant, Sophocles.

Ε'ξείρομαι, expiſcor. ἐξείρεαι, interrogas, Apollon. ἐξείρετο, ἐξερέοιτε, Homer.

Ε'ξειρύω, μ. ύσω, exero, ἐξείρω, Herodot.

Ε'ξεῖρψεν ἡ γῆ βατράχους, edidit terra ranas, Pſalmo ρδ. Dauid.

Ε'ξείρω, exero, vt exero linguam. ἐξείραντες τὴν χεῖρα, exerentes manum.

Ε'ξεκαίετο, ardebat.

Ε'ξέκαμνον, deficiebam, ἀπηγόρευον.

Ε'ξεκκλησιάζω, concilium habeo ſeu concionem. Ariſtoteles 2. OEconom. ἐξεκκλησιάσας τοῖς μυλασσεῦσιν ἔλεξε, pro concione dixit. ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ ἱερεμίαν, congregatus eſt vniuerſus populus aduerſus Hieremiam, c. 26. Hieremiæ.

Ε'ξέκλειον λόγου τυχεῖν, arcebant à concione.

Ε'ξεκλῄσαν, pro ἐξέκλεισαν. Herodotus, ἐξεκλῄσαν μετοχῆς, à participatione excluſerunt, lib. 1.

Ε'ξέκοψε, excidit, expunxit.

Ε'ξεκτίνω, reddo.

Ε'ξελαιόω, ῶ, in oleũ verto. Theoph. lib. 6, c. 9. de cauſ. plant. ἐξελαιοῦνται τὰ κάρυα, Gaza vertit, nuces oleantur.

Ε'ξέλασις, εως, ἡ, emiſsio, propulſio, expulſio, profectio, diſceſſus. ἐξέλασιν ποιοῦμαι, ire pergo.

Ε'ξελατέος, expellendus.

Ε'ξελαύνω, μ. άσω, π. ακα, & Ε'ξελάω, effero, expello, mitto in exilium, erumpo equo, emitto equum. Xenoph. educo ex, Odyſſ. ο, ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, è veſtibulo egerunt, eduxerunt. Heſiod. οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, qui eam expellunt. ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας, AEſchines. Ariſtophan. νεφ. ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. pro ἐκβαλῶ καὶ διώξω, eiiciam te domo. ἐξελᾷν τῆς γῆς, exterminare, Idem. ἱππεὺς ἔχων ἐξέλασεν αὐτὸς ἀνδρὶ μεγάλῳ, equo inſidens, ſubditis calcaribus, irruit aduerſus virum ingentem, Plutarch. in Camillo. ἐξήλασε ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτοῦ, in lares ſuos rediit, Herodot. ἐξελάσαι τοὺς ὄνους ἐκ τῆς ὁδοῦ, è via duxiſſe aſinos. ὁ ἐξελαθεὶς, exactus, expulſus.

Ε'ξελέγχω, μ. έγξω, conuinco, redarguo, falſum oſtendo, exquiro, exploro valorem, manifeſtum facio, refello. ἐξελέγχομαι δυσχερῶν, Demoſth. Plato in Apolog. cum duobus Accuſ. οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, in quibus alium refellam. Idem in Epiſt. οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται, nemo eorũ ſponte cedit, i. vincitur. Ibidẽ, δεῖ οὖν αὐτὸ ἐξελέγξαι σαφῶς, ὁποτέρως ποτὲ ἄρα ἔχει, id accuratiſsimè expendendũ, vtro tandẽ modo ſe habuerit.

Ε'ξελεέομαι, οῦμαι, placo.

Ε'ξελεύθερος, ου, ὁ, libertus, filius liberti. Vide Amonium in verbo, Α'πελεύθερος.

Ε'ξελευθεροστομέω, μ. ήσω, π. ηκα, audacter loquor. Neutr. abſolutum. Sophocl. θρασὺς ἐβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς, liberè verba facis.

Ε'ξελεύσεται, exibit, educetur: ab ἐξέρχομαι, Futurum.

Ε'ξέλευσις, εως, ἡ, exitus.

Ε'ξελήλακα, expuli, Atticum Præter. Actiu. ab ἐξελάω. Ariſtoph. νεφ. τὸν δί' ἐξεληλακὼς, qui Iouem eiecit. ἐξεληλαμένα ποιήματα, ductilia opera, Herodot.

Ε'ξελήλυθα, exii. Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα. ἐξεληλύθατε, egreſsi eſtis. ἐξεληλυθέναι, exceſsiſſe, completum eſſe, exitum habuiſſe, euaſiſſe. ἐξεληλυθότες, perfuncti magiſtratu, Ariſtot. in Polit.

Ε'ξελιγμὸς, οῦ, ὁ, genus ſtratagematis.

Ε'ξελίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, euoluo, expãdo, explico, voluo, verto. Accuſatiuo.

Ε'ξελκόω, exulcero.

Ε'ξελκύω, extraho, educo.

Ε'ξέλκω, μ. ξω, π. χα, extraho, extrudo. Ariſtoph. νεφ. καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. abſtraho, illicio.

Ε'ξέλκυσις, εως, ἡ, laniatio.

Ε'ξελληνίζω, ad Græcorũ literaturam transfero. ἐξελληνίσαι τοὔνομα, è Græco nomen deducere, Plutarch. in Numa: vel potius, Græcum facere. ἐξελληνίζει γλῶσσαν, linguam Græcanicam ſonat, Nazanz. ἐξελληνίζοντες τὴν φωνὴν, ad Græcam vocem adaptantes, &c.

Ε'ξελῶ, pro ἐκβαλῶ καὶ διώξω, expellam, Ariſtoph.

Ε'ξέλωμαι, deligam, eximam: ab ἐξειλόμην.

Ε'ξελὼν, eripiens, eiiciens. ἐξέλοιεν, amoliti fuiſſent. ἐξελόντες ἐκ τῆς νήσου, ex inſula ſubmouentes.

Ε'ξελῶσι, pro ἐξελάσουσι, abducẽt, eximent. Plato in Apolog. οὗτοί με αὐτοὶ ἐξελῶσι, pro expellent & abigent.

Ε'ξέμεν, dimittere: ſignificat & retinere cuſtodiréque: ἐκ τοῦ ἵημι, pro ἐξεῖναι.

Ε'ξέμεναι, pro ἕξειν, habiturum eſſe, συνέξειν, συντηρήσειν, φυλάξειν.

Ε'ξεμέω, μ. έσω, π. εκα, euomo, reddo vomitione.

Ε'ξεμισήθη, exoſus fuit.

Ε'ξίμεναι, ſeu Ε'ξίμεν, exire, pro ἐξιέναι, AEolicé. Homer. ἐξίμεναι θυρὰς, i. ἐξιέναι, ἐκ γενέσθαι.

Ε'ξέμμορε, ſortitus ſum. Homer. ἐξέμμορε τιμῆς, id eſt, μοῖραν ἔχει τιμῆς.

Ε'ξέμπαλιν, ἐκ τοῦ ἐναντίου.

Ε'ξεμπολημένος, οὐ, diuenditi.

Ε'ξενάγω, educo.

Ε'ξεναίρω, interficio, φονεύω. Heſiodus, κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, &c. in Aoriſto poſter.

Ε'ξεναντίας, aduerſum, exaduerſo, cum Genit. Ariſtot. de mundo, ἡ σελήνη ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης, i. è regione ſolis, &c. dicitur & ἐξ ἐναντίας, diuiſim. ἐξεναντίας προσιὼν, ex aduerſo procedens. ἐξεναντίας τοῦ τῶν ἀῤῥένων, cõtrà quàm virorum. ἐξ ἐναντίας τούτοις, contra hæc, Idem Ariſtot. lib. 8, Ethicorum.

Ε'ξεναρίζω, μ. ίξω, π. ιχα, interficio, armis ſpolio. Iliad. λ, σημάντορ' ἐξενάριξε, i. ἐφόνευσεν.

Ε'ξενηνοχὼς, qui tranſportauit.

Ε'ξενέγκας, αντος, efferẽs, qui extulit. Xenoph. 1 Κύρου. τὸ σῶμα τοῦ οἰκειοτάτου ἀνθρώπου τὸ ταχέως ἐξενέγκαντες ἀφανίζουσι, corpus hominis familiariſsimi efferunt & ſepeliunt.

Ε'ξένεγκε, deprome, Ariſtoph. ab ἐξήνεγκον.

Ε'ξενεγκεῖν, exportaſſe: ab ἐξήνεγκον. ἐξενεγκεῖν εἰς ἔπος τοὺς νόμους, leges edere verſibus, Plutarch. in Solone.

Ε'ξενήνεγμαι κλέος, reportauero gloriam, Sophocl. ab ἐξηνεγκόμην.

Ε'ξενεγκὼν, όντος, qui exportauit. Participium, ab ἐξήνεγκον. Ariſtophanes in Pluto, μηδὲν ἐξενηνοχότ' οἴκοθεν, domo nihil efferentem, expromentem.

Ε'ξήνεγκα, pro ἐξήνεγκον, tuli, extuli. ἐξήνεικέ σφι, porrexit eis, Herodot. ἐξενεῖκαι, ferre, extuliſſe. ἐξενείκαντες ἐς πολύφημον, qui extulerunt ad famæ celebritatem, Idẽ He-

rodotus. ἐξεπείσατο τοῦτο τῷ ἀδελφεῷ, id tranſtuliſſe in fratrem muneris gratia, Idem. ἐξεπείσατο χρήματα, pecunias expilaſſe, Idem

Ε᾽ξείπω, edico, eloquor, loquor, Apollon. ἐξείπωμι, eloquar, Dionyſius.

Ε᾽ξένευσε, cap. 5. Euangel. Ioan. ὁ δὲ ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ, Ieſus autem ſe ſubduxit, quòd turba eſſet eo in loco: vbi Eraſmus adnotat incertum eſſe, an ſit à νεύειν, an à ξενεύειν: à quo poſteriori verbo magis deductum cenſet, velut peregrinum & ignotum fieri. Vulgaris Interpres vertit, declinauit.

Ε᾽ξενεχθεὶς, delatus, euectus. ἐξενεχθέντος δόγματος, facto decreto, Plutarch. in Solone ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, inuidia impulſus, Plutarchus in Fabio. ἐξενεχθεὶς εἰς τὴν γῆν, ad terram appulſus.

Ε᾽ξενήνοχα, extuli, ſuſtuli, protuli. ἐξενηνοχὼς πρὸς αὐτοὺς πόλεμον, qui bellum eis intulit, Plutarch. in Numa.

Ε᾽ξέπτυμαι, exuo, depono. Odyſſ. ο, ἐπὶ πρύμνῃ ἐξέπτυτο κάλλιμα δῶρα, i. in puppem exponebat ſeu deponebat.

Ε᾽ξεντερίζω, exentero, eximo inteſtina, medullam eximo. ἐξεντερίζεται ἐλλέβορος, veratrum emedullatur, i. ex eo eximitur medulla, Dioſcorid. lib. 4, cap. 242.

Ε᾽ξεῖτο, ademerunt. Odyſſ. ω, ἐξ ἔρον ἕντο, exemerunt deſyderium.

Ε᾽ξεῖν, pro ἐξεῖναι, quum liceat. ἐξεῖν αὐτῷ καταλαβεῖν τῆς μάχης, cum ipſo poſſum pugnæ adeſſe, Herodot.

Ε᾽ξεπαίρω, extollo.

Ε᾽ξέπαλτο, exiliit.

Ε᾽ξέπεσον, excidi: ab ἐκπίπτω.

Ε᾽ξεπιπολῆς, in ſuperficie, in ſummo, ſummatim. Lucian. de luctu, τὸ πρόσωπον ἐξεπιπολῆς ἀμύσσειν, in faciem, per ſumma dilaniare.

Ε᾽ξεπίσταμαι, ſcio, optimè cognoſco. Sophocl. animaduerto. ἐξεπιστέατο τὰ ὀνόματα, percepiſſent nomina, Herod.

Ε᾽ξεπίτηδες, & Ε᾽ξεπιτήδευ, conſultò, de induſtria, fruſtra, ex neceſsitate, Ariſtoph. in Pluto, οὐκοῦν δίκαιος ἐξεπίτηδες ἡ πόλις ἄρχειν χαλεπὸν, pro ἐξ ἀνάγκης ἢ μάτην, ἀργῶς. οὕτως οἱ ἀττικοί.

Ε᾽ξέπλευσα, enauigauimus, Apol. πῶς δὲ πολλάκις ἐξέπλευσα, πῶς ἐκ ἐξέπλευσας τῶν φρενῶν; quid nó ſenſus amiſiſti; Herod.

Ε᾽ξεπορθήσαμεν, expugnauimus, ἐξεπορθήσαμεν, diripuimus, Iliad. α. ἐκ τῶ πόλω.

Ε᾽ξέπτην, euolaui. Heſiod. οὐδὲ δύναμαι ἐξέπτη.

Ε᾽ξέραμα, ατος, τὸ, & Ε᾽ξέρασμα, ατος, τὸ, vomitus. κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, canis reuerſus ad proprium vomitum, Petrus Apoſtol. cap. 2, Epiſt. 2: ſic in quibuſdam codicibus. in aliis ἐξέρασμα.

Ε᾽ξεράω, eiicio, proiicio, propriè è terra. ἐξεράσαι, euanuiſſe, Dioſcorid. lib. 6, cap. 20. ἐξεράσας, qui propellendo extruſit, Ariſtotel. in Problem.

Ε᾽ξεργάζομαι, excolo, cõſtruo, excito, efficio, perpetro, perſoluo, exactè tracto. Ariſtoph. νεφ. τοιαῦτα γ᾽ ἐπ᾽ ἐξειργασμένος, hic tali excultus diſciplina, vel qui excoluit talem artem. ἐξειργασμένος τὰ κάλλιστα, qui confecit facinora pulcherrima. Ariſtot. de mundo paſsiuè accepit, νῆμα δὲ ἀτράκτου ἐξειργασμένον, filum fuſi peractũ. ἐξειργάσθη ὑπὸ αἰμυλίου, ab AEmylio extructus eſt, Plutarchus in Numa. ἐξειργάσμεθα, perimus, Euripid. τὸ ἐξειργασμένον, apud Soph. in Aiace, pro τὸ γεγενημένον. ἐξεργάζομαι cũ duobus Accuſ. Plato in Epiſt. ταῦτα ξυμβουλεύω δὴ ἃ τοὺς πολεμίους ὃς πολλὰ κακὰ ἐργάσονται, quæ multis malis hoſtes afficient. ἐξεργάζεσθαι, effecta reddere, Ibidem.

Ε᾽ξεργασία, ας, ἡ, diligẽtia in efficiendo opere, τοῖς ἐξεταστικωτέροις τῆς τελεωτέρας ἐξεργασίας, qui ſubtilius planiúſq; diſputare geſtiunt, Nazanz.

Ε᾽ξεργαστικὸς, οῦ, ὁ, alacer, actiuus, effector. τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας, executio rei, cap. 2. lib. 2. Macchab.

Ε᾽ξερεῖν, enarras.

Ε᾽ξερεείνω, interrogo.

Ε᾽ξερεθίζω, irrito, ira afficio.

Ε᾽ξερείδω, roboro.

Ε᾽ξερείπω, ruo. Heſiodus, τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ᾽ ὑψόθεν ἐξεριπόντος, illo ex alto proruente. Idem, οἱ δ᾽ αὐχένας ἐξεριπόντες κεῖατο, hi autem depreſsis ceruicibus iacebant.

Ε᾽ξερέομαι, interrogo, i. ἐρωτῶ. Odyſſ. γ, αὐτὰρ δ᾽ αὖ νῦν δὴ ἄρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

Ε᾽ξέραμα, τὸ, vomitus.

Ε᾽ξερεύγομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, eructo, prorũpo, effũdo.

Ε᾽ξερευνάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcrutor, quæro.

Ε᾽ξερεύνησις, εως, ἡ, ſcrutinium, ſcrutatio.

Ε᾽ξερευνητὴς, οῦ, ὁ, indagator, Euripid.

Ε᾽ξερέω, promulgo, indago, traho.

Ε᾽ξερέω, indago, ἐξερεῶ. Odyſſ. ξ, τὰ ἕκαστα μεταλλῶν ἐξερέουσι, percunctãtur. capitur & pro dicam, ἐρῶ, λέξω. Iliad. α, οὐδὲ γάρ ἐξερέω. Ibidem, ἀλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω, tibi eloquar. vnde ἐξερέων, memoraturus. Apollonius 2. Argonaut. ἐκλυσιν ἐξερέων.

Ε᾽ξερημόω, μ. ώσω, π. ωκα, deſolo, deuaſto. Plato Epiſtol. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν, deſtructas vrbes inſtaurare.

Ε᾽ξερεθίζομαι, allicio, prouoco.

Ε᾽ξέρομαι, interrogo. Sophocl. in Aiace, ἢ τοῦ πίστεως πέρι κέρδους ἐξήρου μ᾽ ὅπου; vbi σχολιαστὴς ἐξ.

Ε᾽ξερπύζω, repo, prorepo, ſubrepo, elabor, erepo.

Ε᾽ξέρπω, μ. ψω, erepo, prorepo. Ariſtophanes νεφέλαις, ἐκ τοῦ σκίμποδος δάκνουσί μ᾽ ἐξέρποντες οἱ κορεῖς, è grabato erepentes.

Ε᾽ξέρρε γαίας, exi de terra, Euripid.

Ε᾽ξερρυηκὼς, ότος, effluens, effuſus. ἐξερρυηκότα γράμματα, literæ exoleſcentes, quæ vetuſtati cedunt, quaſi defluentes, dilabentéſque, veluti quum membranæ prępingues literas non retinent, ἀφανισθέντα.

Ε᾽ξερρύηκα, effluxi.

Ε᾽ξέρυθρος, erubeſcens, ruber admodum.

Ε᾽ξέρυμαι: vnde ὑπεξέρυμαι, eripio. Apollon. 2, πάτρῳ ὑπεξείρυτο φόνοιο.

Ε᾽ξερύεσκε, detrahebat.

Ε᾽ξερύω, extraho, ἐξέλκω, Apollon. 2, καὶ τὰ μὲν ἐξείρυσε. Heſiod. χείμαρον ἐξερύσας.

Ε᾽ξέρχομαι, μ. ἐξελεύσομαι, exeo, diuagor, tranſeo, proficiſcor, prodeo, digredior, euado, exeo in expeditionem, emano, educor: Depon. Genitiuo: progredior, erumpo, effluo, prodeo foras, diſcedo. ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, inter adoleſcentes euadunt & tranſeunt, Xenophon lib. 1. Pædiæ. ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, annus eſt exactus, Demoſt. ἐξέρχομαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους, exeo aduerſus hoſtes, Idem.

Ε᾽ξεσάωσα, liberaui, poeticum.

Ε᾽ξεσθίω, exedo, erodo, comedo.

Ε᾽ξεσία, ας, ἡ, legatio, iter quod inſumitur in obeunda legatione. παρὰ τὸ ἵημι: requiſitio, ἐξαλλαγὴ, placatio: ſic Homeri Interpres.

Ε᾽ξεσκληκὼς, induratus.

Ε᾽ξέσμων, depromunt, abſtergũt, poliunt, ἐσμηχον. ἐξέσμων ποτήρια, pocula promebant, Herodotus.

Ε᾽ξεσούσθην, impulſus ſum, pro ἐξεώσθην.

Ε᾽ξέσσυτο, exiit, ἐξῄει. Homer. Iliad. β, ἐκ δ᾽ ἔσσυτο λαὸς, id eſt, exibat.

Ε᾽ξεστηκὼς, ότος, ὁ, deductus de mẽte. Ab ἐξίστημι τὸ καταλύω: & ἐξεστηκὼς οἶνος, quod iam fugit & detritũ eſt ac præteritum, vappa. opponitur τῷ καινισμένῳ. ἐξεστηκυῖα περὶ τῆς κιβωτοῦ τοῦ θεοῦ ἡ καρδία, &c. cor pauens pro arca Domini, cap. 4. lib. 1. Regum.

Ε᾽ξεστι, licet. τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, oratoribus nihil tale conceditur, Iſocrates in Euagora. ὁπόσον ἔξεστι ἐν ὑστέρῳ ἴσως ἀγωνίσασθαι, quoties liceret poſtea decertare, Thucyd. vbi ἴσως περιττὸν, ſuperfluum. ἔξεστι ζῆν ὑμῖν ἀφρόνως, Ariſtophan. ἔξεστί μοι περδαμεῖ φιλεῖν, AEſchines. ἔξεστιν εὐδαίμοσιν εἶναι, Demoſthenes, licet beatis eſſe. vnde ἐξῆν, licebat. Xenophon, ἐξῆν τοῖς κρατίστοις, συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι &c. licebat præſtantiſsimis, inita ſocietate, cõtra deteriores ferri. Et ἐξέσται, licebit, Idẽ Xenoph.

ἐξέσται

ἐξέσται μοι λέγειν περὶ σοῦ. ἐξέσται αὐτῷ ἑστάναι, Demoſth.ei ſtare licebit.

Ἐξεστραμμένον,tranſuerſe.

Ἐξετάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι,&

Ἐξετάζω,μ.άσω,π.ακα, excutio,exploro,recenſeo,σκέπτομαι,perpendo,exquiro,ſcrutor,interrogo,examino,copias recenſeo. ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παραβάλλειν ἐμέ, me cum illis collatum examinare & perpendere. ἐξεταζόμενα φαίνεται, conſpiciuntur, Xenophon. ἐξητασμένη δύναμις, copiæ recenſitæ, Demoſthenes. Aliquando ad forum refertur, ſicut quærere Latinis, pro informationem facere, & legibus vindicare. Vnde ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, quæſtionem habere,rem quærere.i.agitare cauſam criminis,vt prætor quũ iudicium cogit. Sic Cic.in Ver.act. 3, Non dubitabat Minutius, quin iſte, quoniá conſilium dimiſiſſet, illo die eam rem quæſiturus nõ eſſet. παρὼν ἐξετάζομαι τοῖς ξυλλόγοις,Plato de Leg.interſum præſens conciliis, præſens adſum.

Ἐξέτασις,εως,ἡ,inquiſitio, cõparatio,recognitio exercitus,recenſio. Lucian.in Cauc.πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γενήσεσθαι,&c. ἐξέτασιν ποιεῖσθαι,recenſere, Xenoph. luſtrare. ἐξέτασιν ἔχω,exploro. ἐπ' ἐξέτασιν ποιοῦμαι,recenſeo, Thucyd. ἐξέτασιν τῶν ὅπλων ποιεῖν. Aliquando quæſtio tormẽtaria,Bud.in Annot.poſt.

Ἐξετασμὸς,οῦ,ὁ,quæſtio, exquiſitio,inquiſitio veritatis ſecundum Papinianum.

Ἐξεταστὴς,οῦ,ὁ,indagator cenſor , expenſor: nomen eſt magiſtratus in republ. apud Ariſtot. in Polit.

Ἐξεταστικὸς,οῦ,ὁ,indagator,æſtimator:vnde τὸ ἔργον ἐξεταστικὸς,apud Xenoph.i. expenſor,explorator,ſpectator, exquirendi peritus,accuratus , exquiſitus . τὸ ἐξεταστικὸν, exquirendi genus. Item ἐξεταστικὸν, ſtipendium quod datur diſquiſitoribus:vt στρατιωτικὸν dicitur merces,quę datur militibus & ſtipendium.

Ἐξεταστικῶς,accuratè & ſedulò,exquiſité.

Ἐξετελειοῦντο,perficiebantur.

Ἐξετεχνήσαντο,commenti ſunt.

Ἐξέτης,εος,ſexennis,annòs ſex natus. Ariſtophan.ἀλλ' ἐξέτης ὢν τραυλίσαντι πειθόμενος.

Ἐξέτι τοῦ,ab illo tempore.ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.

Ἐξέτις,ιδος,ἡ,ſex annos nata, Plato.

Ἐξέτρωσε, nõ dici Atticis,ſed ἐξήμβλωσε, ãnotat Phry.

Ἐξελευθερώσω, in libertatem aſſeram.

Ἐξευλαβέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,caueo. Depon. Accuſat. ἐξευλαβοῦνται μὴ φίλοις τεύχειν ἔσω,Euripid.

Ἐξευμαρίζω,μ.ίσω,π.ικα,demulceo, facilem reddo.

Ἐξευμενίζεσθαι,beneuolum fieri,placari.

Ἐξευμενίζω,μ.ίσω,propitium reddo, ἐξιλάσκομαι, placo.

Ἐξευνουχίζω,eunuchum facio. Vnde ἐξευνουχίζεσθαι,eleganti metaphora dicitur vinũ , quando percolatur, ſaccóque frangitur,ſiue (vt Plinius inquit)caſtratur: tunc enim genuinus reſtinguitur calor. Dicitur & ἀποθηλύνεσθαι,i.effœminatum reddi,in eadem ſignificatione.

Ἐξευπορέω, ῶ, ſuppedito, Accuſ.& Dati.Plat. de Leg.

Ἐξεύρεσις,εως,ἡ,adinuentio.

Ἐξεύρημα,ατος,τὸ,excogitatio,commentum.

Ἐξευρίσκω,μ.ήσω,π.ηκα,ποιέω,.excogito,inuenio, comminiſcor,cõperio. Accuſ.Sophocl. ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, cum comperimus infeſtioré quàm Phrygas. vnde ἐξευρεῖν,excogitare,adinuenire,inuenire.. ἐξευρόμενος τὰ τοιαῦτα,huiuſmodi comperta habens, Lucian.

Ἐξευτελίζω,μ.ίσω,π.ικα,attenuo, Accuſat.

Ἐξεφαάνθην,emerſi,extiti, Heſiod.ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, quòd ex genitalibus edita eſt, Venus videlicet.

Ἐξεφάνην,apparui,emerſi,lib. 1. Epigr.κύματος ἐξεφάνη.

Ἐξεφίεμαι,mando,iubeo. Sophocl. ἐκεῖνον εἰς γῆν τοῦ πρὸς ἐξεφίεται, i. ἐφίεται, ἐντέλλεται.

Ἐξέφυν,natus ſum, cum Genit. Sophocl. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς , nata ſum ex patre libero . Idem,μητρὸς ἐξέφυς κρήσσης,matre Cretenſi prognatus es.

Ἐξέχομαι,ἐξαρτῶμαι,ἐκκρέμαμαι,hæreo,depẽdeo,ſuſpenſus ſum ex aliqua re . Et pendeo,i.deditus ſum, vt ἐξέχομαι τῆς φιλίας τοῦ δεῖνος, ἀντὶ τοῦ ἐκκρέμαμαι,Bud. Comm.

Ἐξέχρησε,abũde ſufficit. ἐπεὶ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη,dies eos defecit, Herodot.

Ἐξέχω,μ.έξω, π. ἐξέσχηκα, emineo, excello,exto , orior, exorior.

Ἐξέψω,coquo,elixo.

Ἐξηβος,iam grandis & adultus.

Ἐξηγγυημένοι, vulgò elargiti dicũtur,i.vadimonio obſtricti , qui ob crimina in iudicium vocati,ab iudicibus impetrauerunt,vt aut ſua,aut ſponſorum fide dimittantur, ea lege, vt in diem certũ , aut quandocunque iudici viſum fuerit,ad iudicium ſiſtantur,Bud.in Annot.

Ἐξηγγυῆσθαι,eſt hoc modo vades dare, Bud.Comm.

Ἐξηγέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,præſum,præeo. Homerus Iliad.β,τῶν δ' ἐξηγείσθω,pro ἀφηγείσθω,his autem imperet,id eſt, στρατηγείτω, dux ſit. Item expono,dico, narro, reſponſito. ἐξηγοῦμαι τῆς Πελοποννήσου ἐλάσσω,ſum dux Pelopõneſi minoris,&c. Thucydid.moderor,rego, præſum . ἐξηγούμενος ἅπαντα, omnia ducis munera obiens, Idem . ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως , præſidente Fabio ſummo pontifice, Plutarch. in Camillo . ἐξηγοῦμαι ἐν λόγοις , verbis diſſero, Plato in Epiſtol. ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων, Galen.2.ad Glauc. ἐξηγοῦ θεοῖς,ede,ὀνόμαζε, Euripid.θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ καθήρας τὴν πόλιν ἐξηγουμένων τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ſacrificans ſuperis , & vrbem luſtrans per eos qui rerum huiuſmodi eſſent periti, Plutarch.in Camillo.Item verbum eſt pertinẽs ad Iuriſconſultos & Antiſtites , ceremoniarúmque conditores . ἐξηγεῖσθαι quoq; dicebantur Actuarii,quando damnatis ad ſupplicia tractis,verbis damnationis carnifici de ſcripto præibant, Budæus in Annot.

Ἐξήβος,qui pubertatem tranſiit,quadraginta & quinque annorum.

Ἐξήγημα,ατος,τὸ,narratio, commentarius, quo obſcurius dicta explanatius ediſſeruntur.

Ἐξήγησις,εως,ἡ,expoſitio,commentarium. Differt ἐξήγησις & ἐξήγημα , quemadmodũ à poeſi poema : ſiquidem poema dicitur, panopliæ Achillis deſcriptio : poeſis verò,ipſa tota Ilias . Interpres Sophoclis, ἐξήγησις, inquit, ἐστὶ θεῖον: ἑρμηνεία δὲ τῶν τυχόντων.

Ἐξηγητὴς,οῦ,ὁ,præceptor,expoſitor, interpres,cõmentator,gloſſularius,Bud. ἐξηγηταὶ τῶν νομίμων, cauſarum actores,Plutarch.in Romulo. ἐξηγητὴς τῶν ἑλλήνων ἀπόλλων, Ariſtid . ἐξηγητὴς γίνῃ, exponis . ἐξηγηταὶ τῶν νομίμων, iuriſconſulti, Gaza de Senect.

Ἐξηγορία,ας,ἡ, accuſatio,κατηγορία.

Ἐξηγριώθη,efferatus eſt.

Ἐξηγρόμην,exurrexi,expergefactus ſum,ἀνέστην,pro ἐξηγειρόμην,Ariſtophan.

Ἑξήκοντα, ſexaginta.οἱ ἑξήκοντα ἄνδρες παρ' ἀθηναίοις, Interpres Demoſthenis.

Ἑξηκοντούτης,ſexagenarius.

Ἑξηκονταπέντε,ſexaginta quinque.

Ἑξηκοντατέσσαρες,ſexaginta quatuor.

Ἑξηκοστὸς,ſexageſimus, Thucydid.

Ἐξήκω,diſcedo,prætereo . ἐξήκει ἐπὶ τοὺς πέρσας, egreſſus eſt in Perſas. Herodot. ἐξήκεις ὁδὸν,capeſsis viã,Sophocl.

Ἐξήλασμα,ατος,τὸ,eiectio.

Ἐξήλατος,ου,ὁ, extenſus.

Ἐξῆλθον,prodii:ab ἐξέρχομαι.

Ἐξηλιασμένος,à ſole aduſtus.

Ἐξηλιθιότης,ητος,ἡ,infatuatio.

Ἐξήλασας,eieciſti,expuliſti,euolutaſti.

Ἐξηλλαγμένον, ab ἐξαλλάττω, peregrinum, inuſitatũ, inauditum,Diodor. Bud.Comm.

Ἐξήλασις,εως,ἡ,exitus, ἐξέλασις, Herodot.

Ἐξημαξευμένος,de curru delapſus.

Ἑξῆμαρ,per ſex dies,Odyſſ.ξ.

Ε'ξημαρτημένως,falſò,perperam,Plato de Legib.

Ε'ξημερόω,ῶ, cicuro, manſuefacio. ἐξημεροῦντες κοτίνους εἰς ἐλαίας,oleaſtros in oleas molliendo transferentes, Plutarch.in Fabio. ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας,per diſciplinam eum excoluit,Plutarch.in Numa.

Ε'ξημέρωσις,εως,ἡ,manſuefactio,manſuetudo.

Ε'ξημμένος, ab ἐξάπτομαι. ἐξημμένος πήραν, pendentem habens peram, Lucianus.

Ε'ξημοιβὸς,οῦ,ὁ,mutatorius,ἐξαμοιβός. τὰ ἐξημοιβὰ, permutata,alternata.Odyſſ.ϐ,εἵματ' ἐξημοιβά.

Ε'ξῆν,pro ἐξῆσι,ſæpe apud Platonem. τὰ γὰρ πρὸς πέλαγος ἀλίμενα ὄντα, ἐκ ὧν ἐξῆν ὅθεν ὁρμώμενοι ὠφελήσουσι τοὺς αὐτῶν, nam quæ pelagus ſpectant, non ſunt talia vnde illi ſuis adeſſe poſsint,Thucydid.lib.4.

Ε'ξήνεγκα,protuli,extuli.

• Ε'ξηνδραποδισμένος τοῖς μυρίοις ταλάντοις, authoratus, obnoxius.

Ε'ξηνθισμένος,floribus ornatus.

Ε'ξήνιος, effrenis.

Ε'ξήπαφε,decepit. Ody. μή τί με ἐξήπαφε μύθῳ:ab ἀπαφῶ

Ε'ξῆρα,extuli,ſuſtuli,ab ἐξαίρω. ἐξῆρε ὀλυμπιάδα,olympiada ſuſtulit,Herodotus.

Ε'ξῄρημαι,electus ſum,eximius factus ſum,ablat' ſum. ἐξῄρητο τεῖχος,muros excitarat,Herodot. ἐξῄρητο τὰ τοῦ πολέμου, Plutarch.in Numa, Interp. res belli abſtulit & amouit. ἐξῃρέθη,exemptus eſt,eiectus eſt.

Ε'ξηρημωμένος οἶκος, dicitur quũ familia deleta nomen gentis interiit,Bud.Comm.

Ε'ξήρης,εος,ἡ,nauis ſex remorũ: hexeres à Liuio etiam dicitur.

Ε'ξήρου,interrogaſti.vide ἐξέρομαι.

Ε'ξῆς,deinceps, ordine, pòſt,gradatim. τὸν ἐξῆς τόπον, proximum quenque locum,Plato de Legib. τὰ ἐξῆς,i.τὰ λοιπὰ,Hermog.ſequentia. τῇ ἐξῆς, die ſequenti, cap.25. Act.Apoſt. τῷ ἐξῆς ἔτει, ſubſequenti anno, Plutarch. κατὰ τὸ ἐξῆς,ordinatim,Alexand.Aphrod. Conſtruitur eleganter cum Genitiuo, vt θρόνος τοῦ πλούτωνος ἐξῆς,proximus locus à Plutone,Ariſtophan. ἐξῆς τοῦ πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν,i.ἴσχειν τοῦ πλούτωνος καθέζεσθαι. Ariſtot.de mundo, ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἐξῆς αὖ εἶναι τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, vniuerſi humoris naturam finitimam meritò eſſe cenſeas aeriæ naturæ. ἐξῆς πολλῶν κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, in multos dies,quotidie,Plutarch. τὸ ἐξῆς τῆς ὁδοῦ,reliquum viæ,Nazanzen.Et quum tempus continuum,& ſine interuallo ſignificare volumus, vt τριῶν ἡμερῶν ἐξῆς,tres perpetuos dies.Item cum Datiuo, Ariſtotel.de mundo, ὁ ἐξῆς μὲν τῷ ἀργέστῃ,&c.qui à Coro deinceps ſpirat. Philo de mundo, ὁ μὲν ἐξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, is qui Cæciæ,cõiunctus eſt,Aquilo dicitur,i.qui Cæciã ſtatim excipit. ἐξῆς τὰ παθήματα λέγεται τοῖς φύσει, deinceps genera affectus ipſi ſequantur, Plato in Timæo. Idem epiſt.7, ὁ δὲ ἐξῆς τούτοις, πῶς ποτε πᾶσι πόλει τῆς οὐσίας αὐτῆς,i.poſtea.

• Ε'ξησκημένον,elaboratum. Lucian.de Mauſoleo,μέγας τάφος καὶ ἐς κάλλος ἐξησκημένον,fabrefactum, ἐξειργασμένον.

Ε'ξητασμένος,ab ἐξετάζω, qui eſt ſpectata virtute.

Ε'ξηυλημένος,extritus,euanidus: quaſi dicas, extibiatus. Propriè ſunt τὰ ἐξηυλημένα,αἱ παλαιαὶ ἱμονιαὶ τῶν αὐλῶν, & per tranſlationem πάντα τὰ παλαιὰ, καὶ τετριμμένα, Etymolog.

Ε'ξηχεῖν,reſonare.

Ε'ξηχεῖσθαι,paſsiua voce,ſed actiua ſignificatione, perſonare,ἐξηχεῖν,ἐξήρχεσθαι,ἐξακούεσθαι. Gregorius,μίαν μὲ ἐξηχεῖσθαι φωνὴν,vocem reſonare.

Ε'ξιάλλειν,eiicere.

Ε'ξιάομαι,μ.άσομαι & ήσομαι,medeor,curo, reſarcio, ſatisfacio. • ἐξιησάμενοι,qui medicatus eſt. Itẽ ἐξιησάμενος, qui ſanauit,cum Accuſatiuo, Herodot. apud eundem, ἐξιῶνται,id eſt,ſanauit.

Ε'ξιᾶσι, eiiciunt, emittunt: ἐξίασι verò accentu acuto, ἐξέρχονται,exeunt.

Ε'ξιδιάζομαι,approprio. ἰδιοῦμαι,dicunt Attici,ait Phrynichus.

Ε'ξιδιάομαι,idem.

Ε'ξίδιον,habitus,diminutiuum,Etym.

Ε'ξιδιοποιοῦμαι,mihi vendico,occupo,Bud.Com.

Ε'ξίδισε,cacauit,ἐξεπίλησεν,ἀπεπάτησεν, Ariſtop.Interp.

Ε'ξιδρόω,exudo,Alexand.Aphrod. ὕδωρ ἐξιδροῦ.

Ε'ξιει,excutit.

Ε'ξιεὶς,pro ἐξιὼν,Bud.Comm.

• Ε'ξιερῶ,conſecrare.

Ε'ξίημι,exeo, prodeo, excedo, & ἐξίημι, eiicio, emitto: vnde ἐξιείησαν pro ἐξέβαλον,deſyderium eiecerunt,exemerunt. ἐξίησιν ἐς θάλασσαν,mari infunditur. ἐξιᾶσι τὸ σπέρμα,ſemen depromunt,Ariſtot.6. Animal. ἐξίει ἐς θάλασσαν,in mare euadit,exit in mare,Thucyd. ἐξιᾶσι σκύβαλον,edunt ſtercus, Alexand. Aphrod. ἐξιὼν, de futuro, Budæus in Epiſtol.prior. ὄντι οὐδέπω εἰς ἔπαυλιν ἐξιόντι, id eſt,iamiam in villam exituro.

Ε'ξιθύνω,dirigo,Apollon.

Ε'ξικετεύω,precor, Sophocl.

Ε'ξικμάζω,& Ε'ξικμάω,μ.άσω,π.ακα,exſicco,areſcere facio,exugo,euaneſco,conſumo,excoquo,euaporo,exhalo. Ε'ξικμάζουσι τὰ ὑδρωπικὰ οἰδήματα, aquæ inter cutẽ humores exugunt, reprimunt atque ſiccãt, Dioſcorid.lib.2,cap.11. ἐξικμασθεὶς,exuctus. ἐξικμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ſole exiccari, Theophraſt.lib.3,cap.7.de cauſ.plant.

Ε'ξικνέομαι,peruenio, attingo, penetro. Depon. πρὶν δὲ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι,ante ſagittæ iactum, Lucian. οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξικνεῖσθαι,Interpr. Thucyd. exponit,ἀρκεῖν,i.nec ad neceſſaria ſufficere. Xenoph. ὄμμα δυνάσθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι,viſum ad multa proferri ſtadia.Idem, ὀφθαλμοὶ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι, quorũ acies & viſus longiſſimè videtur pertingere. Nazanz. οὐδὲν γὰρ οὕτω τι τῶν εἰκαζομένων οὐδὲν πρὸς πάσας ἐξικνεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, neq; enim villa imago tam perfecta eſt,quæ per omnia veram illam & primam rei formam referat. ἐξικέσθαι ἐς βυσσὸν,ad fundum deueniſſe,Herodot.Cum genitiuo,Idem, τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι,ad res bonas & præclaras aſcendere. Cum Datiuo, ἐξικέσθαι ἀκοῇ,aſſequi audiendo. ὅσον οἷοί τε ἐγενόμεθα ἀκοῇ ἐξικέσθαι, quantũ nos inueſtigare potuimus, Herodot. πορρωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται τὰς ῥίζας, longius enim protendit radices, Plutarch.in Solone. Cum Accuſat. Hom. Odyſſ.γ, ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ἐπ' ἄνθρωπον βασιλῆα ἐξικόμην, id eſt, ego verò acceſsiſſem ad alium, &c. vbi tamen Interpr. ἱκέτευσα, exponit. Heſiod, ἀθανάτων ἐξίκετ' Ὄλυμπον τε μέγαν καὶ δώματα πάντα,i. ἀφίκετο, adiit Olympum. Item pro dico,perſequor verbis.Sophocl.in Aiace,καὶ τάχ' ἂν κακοῖς γελῶν, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ, i. & fortaſſe ob mala ridens dicat quæ quidem vir improbus diceret,i. διέλθοι, εἴποι. ἐξικνούμενος ὀχετὸς,canalis productus,Herodotus.

Ε'ξικόμην,perueni, conſequutus ſum.

Ε'ξιλάσκομαι, propitio, placo, pacifico vel pacificor, Accuſ. Futurum, ἐξιλάσομαι, deprecabor,placabo. ὁ ὕψιστος ἐν πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται ἁμαρτίας, Eccleſiaſt. cap.32, altiſsimus in multitudine victimarum nõ remittet peccata. ἐξιλάσεται ὁ ἱερεὺς περὶ τοῦ καθαριζομένου ἔναντι κυρίου, pro eo qui mundatur ſacerdos placabit Dominum, Leuit. cap.14,& cap.16. καὶ ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὴν σκηνὴν, expiabit ſanctuarium & tabernaculum.

Ε'ξίλασις,εως,ἡ,expiatio, pacificatio.

Ε'ξίλασμα,ατος,τὸ, placatio, munus, oblatio,expiatio, reconciliatio.

Ε'ξιλασμὸς,οῦ,ὁ,propitiatio,exoratio, placatio,deprecatio,expiatio.

Ε'ξίλατον, placatum. ἐξίλατον verò denſo ſpiritu, τὸ ἐξάπτυχον.

Ε'ξιλάω,concilio.

Ε'ξιλεόομαι,reconcilio.

Ε'ξίλλω,effugio.

Ε'ξιπόω,purgationib' euacuare. ἐξιπωμένος,purgatus.

Ἐξῆξας, αντος, ὁ, qui abiit.

Ἔξιον, exiui.

Ἐξιπόομαι, exprimo, excolo, ἐκπιέζομαι, Heſychius. ἐξίπωσον, exprime. ἐξιπώσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito, aquã per colum traiectam abiicito, lib. 5. Dioſcorid. ἐξιπώσας, humorem exprimens, per colum traiiciens. ἐξιπωθέντα ῥόδα, roſæ expreſſæ, Dioſcorid. lib. 1.

Ἐξιππάζω, μ. άσω, π. ακα, equito, Neutr.

Ἐξιπῶ, proruo, premo.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, corporis cõſtitutio ſiue animi, mores, aſſuetudo, aſſuefactio. Plato Epiſt. 7, τῆς φύσεώς τε καὶ ἕξεως ἅμα καὶ τῆς διαίτης ἔμπειρος γεγονὼς, ingenium & mores & vitam probè cognoſcens. Item valetudo, Gaza interprete, habitudo. Philo de mundo, ἕξις δὲ ἐστι πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό: ἄρχεται μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν μέσων ἐπὶ τὰ πέρατα τείνεσθαι: ψαῦσαν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀφίκηται τόπον, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτον ὡρμήθη· ἕξεως ὁ συνεχὴς οὗτος δίαυλος, id eſt, habitus eſt ſpiritus ſeu tenor ſpiritualis in ſeipſum reuertens. Incipiens enim à mediis in extrema tenditur: cumque ſupremam attigerit ſuperficiem, reflectitur rurſus, quoad eodem loci peruenerit, vnde primùm profectus erat continens curſus habitus. Idem ibidem, ἕξις δ' ἐστι πνευματικὸς τόνος, δεσμὸς οὐκ ἄρρηκτος, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτος, id eſt, habitus autem tenor eſt ſpiritualis, vinculúmque fracturæ non immune, tametſi ægrè eſt ſolubile. ἕξις ὅπλων, ars armorum, Plato de Legib. ἕξις ὑπερχεομένου πόματος, ſuperabundantia poculentorum, Plato in Timæo. καθ' ἕξιν, apud Hippocratem, id eſt, κατ' ἰσότητα, Galen. ad Glauc.

Ἐξίσης, æqualiter, ex æquo, ἐξίσου.

Ἐξισοτιμία, ας, ἡ, æqualitas honorum.

Ἐξίσου, æqualiter, ex æquo, tantundem. ἐξίσου ποιεῖν, idẽ facere, exæquare, Demoſth. ἐξίσου κατασήσονται τοῖς φιλοσόφοις, in eodem quo philoſophi ordine habebuntur, Lucianus, ἐξίσου σοι γίνομαι, Ariſtid. οἱ ἐξίσου, æquales, pares, Plato de Legib.

Ἐξισόω, μ. ώσω, π. ωκα, adæquo, confero, æquiparo, Dat. & Accuſat. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero, Plutarch. in Themiſt. Bud. Actiuè dixit, in Epiſt. poſter. ἐξισῶ τοῖς ἄλλοις, eodem quo cæteri modo facio. ὅπως ἐξισωθείη, vt par redderetur. ἐξισούμενοι τῷ μαχίμῳ, æquati numero pugnatorum.

Ἐξίσταμαι, μ. ἐκστήσομαι, hoc verbum ſignificat vehementem admirationem, quum homo præ admiratione non fit apud ſe, ſtupens admiror, inſanio, ſum attonitus, extra me rapior. ἡ διάνοια ἐξίσταται, mens labat, alienatur, Dioſc. lib. 5. Plato in Phæd. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. ἐξίσταται τῆς φύσεως, degenerat, Theophr. de cauſis plant. ἐξίστασθαι τοῦ προαιρήματος, de more ſuo decedere, decedere ſuo inſtituto, Nazanzen. ἐξίστασθαι τῶν αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, Plato de Legib. id eſt, trãſire à ſuis moribus ad pios. ἐξίστανται τῶν μαθημάτων, quæ didicerunt obliuiſcũtur, Xenophon. ἐξίσταμαι τοῦ πατρὸς, à patre diſcedo, Ariſtophan. ἐξιστάμενος ἐκ φύσεως, à natura degenerans, Gaza. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur & tranſit, Ariſtot. 4. de Generat. ἐξίστανται εἰς ἐναντίας πολιτείας, in reſpubl. contrarias conuertuntur, id eſt, tranſeunt, Ariſtot. lib. 5. Politicor. ἐξιστάμενος οἶνος, vinum fugiens. ἐξιστάμενος οἶνος γηράσκει, vinũ defluens ſeneſcit, Theophr. lib. 6, cap. 10. de cauſ. plant. Aliquando eſt ſententiam muto, aliud propoſitum ſequor. Thucydid. ἐγὼ μὲν αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε. Aliquãdo abſtineo, vito, caueo, Galen. Et Plut. οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη, vitauit, ſubterfugit. Interdũ cedo, vt ἐξίσταμαι τῶν ὄντων, & ἐξίσταμαι, bonis cedo, Plutarc. Κικέρωνος μὲν ἀντωνίῳ Καῖσαρ ἐξέστη, Cicerone quidẽ Cæſar Antonio ceſsit. In hac ſignificatione Datiuum ferè habet perſonę cum Genit. rei: vt ἐξίσταμαί σοι τῆς τιμῆς. Et cedo, id eſt, concedo, hoc eſt me ſubmitto, Iulianus. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσαις γυναιξὶ, mulieribus tranſeũtibus via cedere, Plutarch. in Romulo. Chryſoſtom. ἑτέροις τῆς τῶν καρπῶν ἐκστῆναι φορᾶς, aliis ceſſerit fructuum prouentu. ἐξιστάμενος αὐτῷ ὅτι πρεσβυτέρῳ τῆς ἡγεμονικωτέρας τάξεως, ei, vtpote ſeniori, loco primo cedens, Plutarch. in Public. ἐξίστασθαι χειρῶν cedere, procul abeſſe, abſtinere, Ariſtoph. Sophocl. in Aiace, ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν, noctis tenebroſæ circulus cedit die, &c. ἐξίστατο τῆς γυναικὸς, vxore cedebat, id eſt, alteri dabat, Plutarc. in Numa. ἐξιστὰς τῆς αὑτοῦ ἰδέας, Plato 2. de Republ. dicit pro exire de ſua forma, ſpeciem ſuam relinquere.

Ἐξιστάω, mente alienor, mentis abalienationẽ affero.

Ἐξίστημι, μ. ἐκστήσω, π. ἕστηκα, deſiſtere facio, auerto. Dem. νῦν δὲ ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, id eſt, à via recta deflectens. πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχὴν, calamitatis magnitudo ſenſum doloris animo eripuit, in Publicola Plutarc. Ibidem, ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχὴν, virtutis celſitudo ſedatum animum præbuit. ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς, ab imperio diſcedere, Thucydid. ἐκστὰς τῆς ἀγεννησίας, non ingenitus, Nazanzen. ἐξεστηκὼς τῆς βελτίστης τάξεως, ab optimo ſtatu digreſſus, Ariſtot. in Politic. γνώμης ἐξέστην, mente erraui, Euripid. ἐκστὰς τῶν πραγμάτων, qui à rebus abſtinuit, Demoſt. ἑκόντας ἐκστῆναι τῆς στρατηγίας, imperii munus ſponte recuſaſſe, Plutarchus. ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, à via ſecedentes. ἐκστῆναι τοῦ στεφάνου ἑτέρῳ, coronam alteri cedere, Philoſtratus in Heroicis. ἐκστάντες πόλεως, qui vrbe ceſſerunt. Interdũ pro corrumpo, immuto, degenerare facio, ad tabem & interitum perduco, Ariſtot. Ethi. 3. & Phyſicor. 4: vnde ἐξιστάμενον, immutatum, quod degenerauit, quod naturam ſuam non aſſeruat. Et ἐξεστηκὼς οἶνος, de quo diximus. Interdum mente emoueo, in furorem & mentis alienationem ago, attonitum reddo. Magis pertinet hoc verbum ad epitaſin admirationis quàm timoris. Xen. ἐπιπλήσσει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι, &c. Et Lucæ cap. vltimo, ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, ſed & mulieres quædam à nobis, nos alienarũt, id eſt, ad ſtuporem vſque perculerunt. ἐξεστακέναι αὐτοὺς, illos dementaſſe, in Actis Apoſt. ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, ſtupuerunt ſtupore magno, cap. 5. Euang. Mar. Sophocl. in Aiace, Ἀθ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; Ὀδ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, id eſt, ad mentis compotem ipſum non cõſeruarer metu.

Ἔξιστον, inuiſum.

Ἐξιστορεῖν, expiſcari, exquirere, enarrare, ſciſcitari: item cognoſcere.

Ἐξισχύω, μ. ύσω, π. υκα, poſſum, Accuſ.

Ἐξίτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, exilis, elutus, euanidus, & ὁ ἀμυδρὸς, δυσγνωστος, ἀδηλὸς, fugiens, hoc eſt, exoleſcens, καὶ δυσθεώρητος, in obſcurum abiens, euaneſcẽs, παρὰ τὸ ἐξιέναι τοῦ δήλου, Etym. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, ne bona temporis iniuria obliterentur, Nazanz. ἐξίτηλον γένος γίνεται, genus labeſit. ἐξιτήλους τρίχας ποιεῖ, pilos obliterat, pilos renaſci nõ patitur, Dioſco. id. lib. 2, cap. 97. ἐξίτηλος ταῖς ἀναιδέσι κοινωνίαις, inuerecundis congreſſibus ab affectu refrigeſcens, Plutarchus in Lycurgo, ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, citò enim exoleſcit, citò enim ſuam bonitatem amittit, Dioſcorid. lib. 5, c. 15. ἐξίτηλα φάρμακα, Idem in præfatione. Eſt etiam ἀδόκιμος, adulterinus, non germanus, nec ſyncerus, Xenophon. Tranſlatè, pro inerte & ſocorde, deſide, ignauo, & (vt cum Horatio dicam) vappa.

Ἐξιτήρια, ἐξαγγελία, dies qua quis magiſtratũ Athenis deponebat.

Ἐξιτήριοι λόγοι, ſalutationes in diſceſſu, verba quæ fiũt in digreſſu. παρὰ τὸ εἶμι, ὃ σημαίνει τὸ πορεύομαι, Etym.

Ἐξιτητέον, εἰς ἀνθρώπους, prodeundum in hominum cœtum, verſari cum hominibus oportet, Xenoph.

Ἐξίτηλος, diſcedens, fugiens, euanidus.

Ἐξιτόν, exeundum. Heſiod. in Theog. τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι.

Ἐξιχνεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, exeo orbitam.

Ἐξιχνευτέον, inueſtigandum. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, inueſtigandæ ſunt feræ, Lucian.

Ἐξιχνεύω, veſtigo, perueſtigo, inueſtigo.

Ἐξιχνιάζω, μ. άσω, π. ακα, inueſtigo, ſcrutor.

Ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, ſcrutatio.

Ἐξιχνοσκοποῦμαι, inueſtigo, quęro per veſtigia. Soph. in Aia. διώκων καὶ ἐξιχνοσκοπούμενος, κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, iueſtigãs.

Ἐξιχνείζω, exprımo, ἐκπιέζω.

Ἐξόβλητος, exterminatus, abıectus.

Ἐξογκοῦμαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, tumeo. Neut. ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδὺς, onuſta facta eſt mihi aluus, Herodot. ἐξώγκωτο, onuſtus erat. ἐξωγκωμένοι πάτρῃ, familiæ claritate ſibı confidentes, Idẽ Herodot. ἐξογκώσεται, creſcet, Euripid. apud eundẽ. ἐξωγκωμένοι, inflati: & τὰ ἐξωγκωμένα, caſus proſperi.

Ἐξογκῶ, tumefacio, onero.

Ἐξοδεύειν, exire. Polyb. lib. 5, ὁ τῶν ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς μολυκρίαν, profectus Molycriam, vel copiis adductis. Itẽ recedere ex corpore & vita: ſic Cano. 13. concilii Nicæni.

Ἐξοδιᾶσαι, deuiare. (ἐξόδεια.

Ἐξοδία, ας, ἡ, ἔξοδος, egreſsio, expeditio. aliàs legitur

Ἐξόδια ῥήματα ζητοῦντες, Nazanz. puto ſignificare, verba ad exilium ſpectantia.

Ἐξοδιασθεὶς, ab eunte illatus, lib. 4. Regum, cap. 12.

Ἐξόδιον, τὸ, collecta, in Bıbliis exponitur, Leuitic. cap. 23, καὶ προσάξετε ὁλοκαύτωμα τῷ κυρίῳ, ἐξόδιόν ἐστι: vbi Latinè eſt, Offeretis holocauſtum Domino: eſt enim cœtus atque collecta, Numer. cap. 29, & Deuter. c. 16.

Ἐξοδοιπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, exeo foras, egredior.

Ἔξοδος, ου, ἡ, expeditio, profectio, eruptio, egreſsio, via, exitus, egreſſus, progreſſus, ſeceſſio, excurſus, profluuiũ. ἔξοδον ἐκ χώρας ποιοῦμαι, è regione migro ἔξοδος λαμπρὰ, magnificus inceſſus, Demoſth. τὴν ἔξοδον ποιῆσαι, ad bellum egredi, Xenophon. Herodot. in πολυμ. τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, ſuſcipientes expeditionem lethalem. Sophocl. ἐξόδους ἔρπειν κενάς, per vias ire vacuas. τῶν ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ τιμῶν ἄμοιρος, expers honorũ muliebrıum, vt pomparum, quum prodeunt ın vulgus, Plato de Leg.

Ἔξοιδα, noui, ſcio, οὐ λανθάνει με, Sophocl.

Ἐξοιδέω, μ. ήσω, π. ηκα, tumeo, tumeſco, Neutr.

Ἐξοικειόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, in familiaritatem adduco, Depon. Accuſat.

Ἐξοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, domo aut ſedibus expello, eiicio incolas. ἐξοικίζεσθαι, emigrare, Accuſat. εἰς ῥώμην ἐξῴκισε, Romam habitatum traduxit, Plutarchus in Romulo.

Ἐξοίκισις, εως, ἡ, incolarum eiectio.

Ἐξοικοδομέω, μ. ήσω, π. ηκα, deſtruo.

Ἔξοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine domo eſt, extorris.

Ἐξοιμώζω, lamentor, ἐξάκουσον οἰμώζω. Sophocl. in Aiace, ἃ θοὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς, ploratus edidit.

Ἔξοινος, ου, ὁ, vinolentus. ἔξοινος eſt, inquit Hieronym. in Oſeæ cap. 10, qui vini perdidit ſaporem.

Ἐξοισθα, noſti, Sophocl.

Ἐξοιστράομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, & Ἐξοιστρέω, ſæuio, furore agitor. Deponens abſolut.

Ἐξοίσω, efferã. ἐξοίσει, deferet. ἐξοίσομεν, efferemus, exportabimus. ἐξοίσειν, patefacturum eſſe. ἐξοίσονται, efferent, ſe recipient.

Ἐξοιχνέω, exeo, ἔξειμι, ἐξέρχομαι.

Ἐξοίχομαι, abeo, exeo, Homer.

Ἐξοκέλλω, μ. κελῶ, appello in, redigo in, mitto nauem in ſiccum, vndarum vi in litus eiicio, inpingo nauẽ in ſcopulos, Neutr. Accuſat. βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, blãditiis labiorum pertraxit eum, cap. 7. Salomonis. τὰ εἰρημένα ἐξοκείλαντας κακῶς, Chryſ. ἐξοκέλλειν εἰς γῆν, erumpere in terram, Gaza.

Ἐξολιγωρέω, μ. ήσω, contemno.

Ἐξολισθαίνω, eludo, effugio, excido, elabor.

Ἐξολκὴ, ῆς, ἡ, extractio.

Ἐξολκισμὸς, οῦ, ὁ, tralatio oſsis ex ſuperficie in profundum, Cælius lib. 11, cap. 29.

Ἐξολόθρευμα, ατος, τὸ, καὶ Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, perditio, exterminatio, interfectio.

Ἐξολοθρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, diſperdo, extermino, Accuſat. ἐξολοθρευθήσομαι, extermınabor.

Ἐξολολύζω, eiulo, Homer. in pugna Ranarum.

Ἐξολῶ, perdam. Ariſtophan. in Pluto, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. ἐξολεῖν, diſperditurum eſſe. Arıſtoph. νεφ. φησὶ λεῖν μέ φησι κἀξολεῖν, inquit ſe me perditurum & euerſurũ. ab ἐξόλλω. inuenitur etiam ἐξολέσω, ab ἐξολέω: vnde apud Ariſtophanem in Pluto, ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσει, te Iupiter perdat. Idem ibidem, τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς, perdet.

Ἐξολώλεκα, perdidi: vnde ἐξολωλεκώς. Ariſtoph. in Pluto, ὁ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς, i. ipſe multò magis quoſdam profligauit & euertit.

Ἐξομαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, planum facio, æquo, quaſi manu permulceo, Accuſat.

Ἐξομβρέω, μ. ήσω, pluo. ἐξομβρήσει βδέλυγμα, implebitur maledictis: ſic cap. 10. Eccleſiaſt.

Ἐξόμενοι τοῦ πολέμου, bellum inituri, Thucyd.

Ἐξομήρευσις, εως, ἡ, obſidum datio. Plutarc. in Romulo τῶν γυναικῶν ὑπώπτευον ἐξομήρευσιν εἶναι, id eſt, ſuſpicabantur mulieres pro obſidibus retinendas, Plutar. ın Camıllo.

Ἐξομηρεύω, obſides poſco & exigo, acceptiſque fidem obſtringo, pignoribus obſtringo. Ariſtot. per trãſlationem vſus eſt, de ſeruis loquens, δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν τοῖς τεκνοποιΐαις, ſeruı ſunt procreatis filiis tanquam obſidibus obligãdi: vel vt Bud. interpretatur, pignorum charitate obſtringẽdi, vt in officio permaneant.

Ἐξομιλέω, ῶ, conſuetudinem habeo ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, in turba verſari, Euripid.

Ἐξομιλέω, ῶ, adeo, oratione ſolor.

Ἐξομματόω, oculos illumino, excæco, exoculo: anceps enim eſt verbum. Ariſtophanes in Pluto, ludẽs, vt apparet, dixit, αὐτὸ γὰρ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας, pro cæco enim aperti ſunt oculi, & illuſtratæ pupillæ. Nam præpoſitio ἐξ interdũ intendıt ſignificationem, aliquãdo priuat. eſt & AEſchilus hoc verbo vſus ın ſignificatione declarationis. in Prometh. καὶ φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα.

Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ, exoculatio. Item abſterſio ſordium in oculis, Polluci.

Ἐξόμνυμαι, & Ἐξόμνυμι, cum iureiurando aliquid inficior, vt abiuro debitum, & ſimilia. Item eiuro magiſtratum, hoc eſt, repudio ἐξόμνυσθαι τὴν ἀρχὴν, repudiare magiſtratum, Ariſtot. 4. Politic. Item τὴν ἀλήθειαν, eiurare teſtimonium, cum iuramento affırmare ſe veritatem non noſſe, apud AEſch. κατὰ Κτησιφ. Sic ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, eiuro legationẽ, hoc eſt, iureiurdo affırmo obıre me legationem non poſſe. ἐξόμνυσθαι ὑπέρ, eſt iureiurando excuſare eum qui iudicio non adeſt, aut euocatus præſto non eſt: cui verbo etiam vernacula lingua alludit, exonnier. ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονὶ, id eſt, excuſauit, iurans eum ægrotare, Bud. ex Demoſth. qui & aliàs hoc dicit, ἐξωμόσατο ἐπὶ τῇ ἀῤῥωστίᾳ. ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, magiſtratũ depoſuit, Plutarch. in Camillo. ἐξομνύειν, vulgò dicitur renuntiare. Dicitur etiam pro eodem, ἀπαρνεῖσθαι, Bud. in Epiſt. poſt.

Ἐξομόθεν, ſimul, ſimiliter.

Ἐξομοιόω, aſſimilo, effingo. vnde ἐξομοιοῦμαι, ſimilitudinem refero, cum Datiuo, Philo. ἐξομοιοῦμαι, pro ἐξομοιῶ, Sophocl. αὐτὸν ἐν νόμοις παῖδας δεῖ πειθαρχεῖν καὶ ἐξομοιοῦσθαι φύσιν, id eſt, ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν.

Ἐξομοίωσις, εως, ἡ, effictio, ſpecies. τροφῆς ἐξομοίωσις, alimenti in corporis ſimilitudinem tranſformatio.

Ἐξομολογεῖν, ingenuè loqui.

Ἐξομολογέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, confiteor, ἀχαριστῶ, Deponens, Datiuo.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, confeſsio. ἐξομολόγησις ἀσθενείας, confeſsio imbecillitatis, Plutar. in Pericle.

Ἐξομόργνυμαι, transfero, imprimo, infundo. μ. ἐξομόρξομαι, abſtergam, Euripid.

Ἐξόμφαλος, qui prominenti eſt vmbilico, cui procidit vmbilicus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 70. ἐξόμφαλον παιδίον, quũ prominet vmbilicus.

Ἐξὸν, dum licet, quum liceret, quum liceat. ἐξὸν αὐτοῖς

κατεστρέψαντο, quaſi penes eos fuiſſet ſubigere, Thucy. ἐξὸν ἀφῖχθαι, quum liceret abire, Demoſth. ἐν τῷ περὶ στεφάνου λόγῳ, vbi ἐξὸν iũgitur perfecto, ἀφῖχθαι, & Indefinito primo, σῶσαι.

Ἐξονειδίζω, exprobro, increpo, conuicior, impropero aliquid.

Ἐξονειδισμὸς, ῦ, ὁ, exprobratio.

Ἐξοδοντίζειν τινὰ, dentes euellere alicui.

Ἐξονειρωγμὸς, ῦ, ὁ, ſeminis profluuium inter dormiendũ. ἐξονειρωγμοὶ γίνονται, &c. ſemen dormiẽtibus profluit, Ariſtot. in Problem.

Ἐξονειρώττειν, pollui de nocte. ἐξονειρώττουσιν αὐτοὶ, id eſt eis per ſomnium profluit genitura, Ariſtot. in Problemat. ſect. 3, q. 32. eis per ſomnium excremẽtum erumpit. τὸ ἐξονειρώττειν καλούμενον, quod vocant pollutionem, quæ fit per noctem, Ariſtot. lib. 2. de Generat. Animal.

Ἐξονειρωτικὸς, cui in ſõnis genitura profluere ſolet, incontinens ſeminis. In Problem ſect. 5, διὰ τί ἐξονειρωτικοὶ εἰσὶν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωτικοὶ οἱ θερμοί.

Ἐξονομάζω, noto, & appellanda do vocabula, refero, reſero, alloquor, Eurip. Ili. α, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε, i. τὰ μέρη αὐτοῦ τοῦ λόγου διεξῆλθε, inquit Interp. ἐξ ὀνόματος ἔλεξε.

Ἐξονομαίνω, nominatim indico. Hom. Iliad. ſ, ἄνδρα πολέμων ἐξονομήνας, id eſt, ἐξ ὀνόματος εἰπὼν.

Ἐξονομακλήδην, nominatim. In Epigram. Critiæ contra propinationes, quod refertur ab Athenæo, lib. 10. reprehenditur. προκαλεῖσθαι ἐξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει, i. nominatim prouocare, cui propinaturus ſis.

Ἐξονομάσαι, nominare.

Ἐξονυχίζεσθαι, & Ἐξονυχίζειν, ſe exigere, ad vnguem explorare. vide ὀνυχίζειν τὸ λεπτολογεῖν, exquiſitè diſſerere & ſubtiliter.

Ἐξοξύνομαι, aceſco.

Ἐξόπιθεν, poſt terga: ὄπιθεν, à tergo.

Ἐξόπισθεν, à tergo. Plutarch. in Lycurgo, retrò, in poſterum. ἐξοπίσω. ἐξόπισθέν μου, Ariſtoph. τὸ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς, ſinciput, Gaza. εἰς τὸ ἐξόπισθεν, à tergo.

Ἐξοπίσω, poſtea, retrorſum. Heſiod. ἀλλ' ὑποτρέψαντες ἐξοπίσω.

Ἐξοπλίζω, μ. ίσω, π. ικα, penitus armis inſtruo: exarmo. ἐξωπλισμένη σφῦρα, malleus bene inſtruct⁹ & apparatus: ſic Bud. ex Ariſtoph.

Ἐξοπλισία, ας, ἡ, armatio. ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ, in procĩctu, Xenophon. in 1. ἀναβασ.

Ἐξοπλος, armatus, Polyb.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, armorum inſtructio. Eſt item fũdi inſtrumentum in Pandect.

Ἐξοπλισμὸς, armatura. ἐξοπλισμὸς τῶν ἀγρῶν καὶ οἴκων, ſuppellex.

Ἐξοπτάω, μ. ήσω, excoquo, incendo, aſſo, Ariſtoph.

Ἐξοργιάζειν, eſt ad orgia intrare, componere animum ad rerum diuinarum meditationes, ad ſacra peragenda paratum reddere. ἱεροῖς τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν χρῶνται, Ariſtot. 5. Politic. cap. 7, ſacris vtuntur à furoribus animam expiantibus.

Ἐξοργίζω, incito, Xenoph. irrito, iratum reddo,

Ἐξορδηγμία, ας, ἡ, vel Ἐξορυγμία, effoſsio.

Ἐξορθος, rectus, plenus & perſolutus.

Ἐξορθόω, μ. ώσω, dirigo, Baſil. in Epiſt. corrigo, attollo. Sophocl. in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, tuam vitam erige, i. ſtabili & confirma. ἀνορθοῦν, inſtaurare.

Ἐξορία, ας, ἡ, exilium.

Ἐξορίζω, μ. ίσω, π. ικα, extermino, ablego in exilium, elimino, extrudo, Actiu. Accuſat.

Ἐξορισμὸς, ῦ, ὁ, exilium.

Ἐξόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, exul. ἐξόριστον ἀπελαύνειν, Demoſth.

Ἐξορκέω, & Ἐξορκίζω, μ. ίσω, π. ικα, abiuro, iuſiurandũ confirmo, adigo ſacramento ſeu iureiurando. Propriè eſt religione iuriſiurandi obſtringo, i. metu religionis temeratæ percello: quod & religionis implere dicitur. Priori vtitur Herodot. & Thucyd. poſterius ſacris literis vſurpatum. ἐξορκῶν τὸ στυγὸς ὕδωρ, adigens ad iuſiurandum per aquam Stygis. ἐξορκοῖ μιν, adiurat eũ, iureiurando aſtringit, Herodot. Capite 26. Euang. Matth. ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος, adiuro te per Deum viuentem.

Ἐξορκισμὸς, ῦ, ὁ, adiuratio. μὴ διαπτύσῃς ἐξορκισμοῦ θεραπείαν, ne reiicias exorciſmi medelam, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσ.

Ἐξορκιστὴς, ῦ, ὁ, adiurator, exorciſta.

Ἐξορκόω, ῶ, ſacramento adigo, iureiurando obſtringo.

Ἐξορμάομαι, exeo. Sophocl. ἀπ' οἴκων δ' ἄλλος ἐξορμώμενος. &c. ex ædibus egrediens.

Ἐξορμάω, ῶ, μ. ήσω, hoſtiliter ingredior, irruo, inuado: ſicut leo quum irruit in venatorem, aut aliam feram. Item erumpo, ſcateo, Xenoph. OEcon. Aliquando, viam ineo, proficiſcor, apud eundẽ, ὑπομν. 2. ἐξορμᾷ οἴκοθεν, proficiſci, AEſch. περὶ παραπρεσ. Item excito, incendo, impello, exacuo, induco. ἐξορμᾶν quoque dicitur eques calcaribus equum ciẽs: & equus dicitur ὁρμᾶν, quum ad curſum cietur, ac proſilit repentè. Item ἐξορμᾶν, ſoluere, portu excedere, Euripid. ἐξόρμα κλῇθρων, Idem, exi ſeu prodeas ex ſeptis. ἐξορμᾷς ἐκ τῆς πόλεως, AEſchin. ex vrbe proficiſceris, ἐξέρχῃ ἀνάγῃ, exis. πάλιν ἐξορμήσεις χαλινοὺς, frena reflectes, Euripid. ἐξορμῶντες ναῦν, qui agũt nauem, Thucyd.

Ἐξορμενίζειν, i. ἐκβλαστάνειν καὶ ἐξανθεῖν, Phrynich.

Ἐξορμίζω, vel Ἐξορμῶ, vt ἐξορμίζειν τὴν ναῦν, ſoluere è litore ἐξορμίσαι τὴν ναῦν ἐκ τοῦ λιμένος, deducere è portu, Demoſthen.

Ἐξορμος, ου, ὁ, procax, à portu ſolutus. ἔξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, procax & terrenum in corpore, Gaza ex Ariſtotele lib. 4. de partibus animal.

Ἐξορροθύνω, irrito.

Ἐξορος, exul.

Ἐξορύω, exilio. Homer. Iliad. γ, πᾶσαι δὲ θοῶς ἀνακλίναντες ὄρουσαν, pro ἐξεπήδησαν ὁ κλῆρος.

Ἐξορρίζειν, ſerum lactis excolare, vel ſerum à caſeo exprimere.

Ἐξόρυξις, εως, ἡ, effoſsio.

Ἐξορύττω, μ. ύξω, π. υχα, effodio, perfodio, euello.

Ἐξορχεῖσθαι, enuntiare tacenda, prodere myſteria.

Ἐξορχέω, ſaltationibus celebro, foris ſalto. Accipitur pro ſalto ſimpliciter.

Ἐξοσιόω, ῶ, μ. ώσω, expio, ſanctum facio: vnde οἱ ἐξοσιούμενοι, expiati. ἐξοσιοῦσθαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, Plutarch. in Camillo, de igne Veſtalium, id eſt, ignem ſacrum habere, ac perpetua vigilia ſeruare.

Ἐξοστίζω, exoſſo, oſſa eximo, luxo, oſsibus exuo.

Ἐξοστέω, idem.

Ἐξόστωσις, os ſuperuacaneum. vide Παραφύομαι.

Ἐξοστρακίζω, μ. ίσω, π. ικα, mitto in exilium. Lapus vertit, teſtarũ ſuffragio ciuitate eiicio. ἐξωστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου, à populo eiectus in exilium. φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι, Plutar. timens exilium.

Ἐξοστρακισμὸς, ῦ, ὁ, exilium. Eſt propriè relegatio temporaria in locum certum, quæ bona non adimit. Plutarchus in Themiſt. ait Exoſtraciſmum non fuiſſe κόλασιν, animaduerſionem, ſed lenitionem & mitigationem inuidiæ, quæ vellet eximios viros deprimere, & in ignominiam eorum odium efflare: & in Pericle docet, exilium eiuſmodi decennii fuiſſe legis præſcripto. Plutarch. in Themiſtocle, τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐποιήσαντο κατ' αὐτοῦ, teſtularum ſuffragio eum è ciuitate eiecerunt.

Ἐξότε, ἐξ οὗ, ex quo, ex quo tẽpore. Lib. 2. Epigr. ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχε.

Ἐξότου, ex quo, Ariſtoph. νεφ. & ἐξότουπερ. apud Xenop. pro eodem, & apud Ariſtoph.

Ἐξοτρύνω, exacuo, Thucyd. exhortor, Euripid.

Ἐξουδενέω, & Ἐξυθενέω, μ. ήσω. π. ηκα, in nihilum redigo, ſperno, pro nihilo habeo. Eſt enim vox ex nihili compoſita: Accuſat. ἐξουδενήσεις με, ſpernes me, Eccleſiaſt. capite 34. ἐξουθενημένος, contemptus, nihili habitus.

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, contemptus, nihilipenſio.

Ἐξουθενητὴς, οῦ, ὁ, contemptor.

Ἐξουθενόω, μ. ώσω, π. ωκα, nihili facio, abiicio.

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, contemptus.

Ἐξουθένημα, ατος, τὸ, abiectio.

Ἐξουθενίζω, floccifacio, in nihilum redigo.

Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, extenuatio, Iulius Firmianus. figura eſt quum rem aliquam contemptam facimus.

Ἐξελάω, μ. άσω, π. ακα, expello.

Ἐξούλη, ἡ, eiectio. ἐξούλης δίκη, interdictum de vi, & iudicium de vi. Erat enim ἐξούλη, quaſi vis publicæ iudiciũ: non quòd publicum per ſe crimẽ eſſet, ſed quòd mulcta in publicum committebatur. Fiebat quoq; ἐξούλης δίκη, ſi quis præfinito die creditori pecuniam non numeraſſet. ἐξούλης λαχεῖν τινι, cum aliquo de vi agere. Deducitur autem ab ἐξίλλω, quod de poſſeſſione eiicio ſignificat, Bud. Comment

Ἐξίεψ, anguſta conniuentia. Hippocr. μύωπα vocat.

Ἐξουρέω, μ. ήσω, vrinam reddo, vrinam reddendo eiicio, excerno: vnde ἐξουρῆσαι λίθους, calculos cum lotio pelli, Dioſcorid. lib. 2, cap. 58 ἐξουρεῖ τὴν γονὴν, reiicit ſemen, emingit genituram, Ariſtot. de aſinis.

Ἐξουρίας, Aduerb. ex vento, ſecundis ventis, feliciter.

Ἐξουρίσαντα ᾠὰ, apud Alexand. Aphrod. lib. 2. Problemat. oua ventoſa, ſpiritu repleta, vt ſunt quæ iam putruerunt, ἐρρανισθέντα.

Ἐξουσία, ας, ἡ, poteſtas, libertas, licentia, facultas, potentia, vires, authoritas, ius, datio, libido, inſolentia. Matth. 7, ἦν γὰρ διδάσκων ὡς ἐξουσίαν ἔχων, erat enim veluti iure ſuo docens. Xenoph. οἱ παιδεῦσαι τε καὶ ἄρχειν ἐπιθυμοῦντες, ἵνα ἐξουσίαν ἔχωσι χρήματα κλέπτειν καὶ ἀνθρώπους βιάζεσθαι, id eſt, vt poſſint pecuniam interuertere. Idem, ἐὰν δέ μοι ἐξουσίαν δῷς λέγειν, ſi mihi dederis poteſtatem dicendi, vel feceris. ἐξουσίαν δίδωμι ποιεῖν, &c. Plato de Republ. permitto facere. ἐξουσία ἀφεῖναι, poteſtas dimittendi, Ariſtot. lib. 8. Ethic. ἐξουσίαν παρέχειν μάχεσθαι, poteſtatem pugnandi facere, Xenophon. ἐξουσία τῶν ἀναγκαίων, neceſſariarum rerũ copia, Plato de Legib. ἐξουσία πλούτου, Thucydid. τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ, pacis permiſsione, quum licet per pacem, Demoſt. ἐξουσία ἐστὶ, licet, facile eſt. τῆς ἐξουσίας δύναμις, à Plat. dicitur, Epiſt. 3. οὗ κακὸν οὐδὲν μεῖζον φύεται πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις, quo nihil pernicioſius gignit opulentia aliuſque licentiæ poteſtas, ſiue aſſus dominii

Ἐξουσιάζω, μ. άσω, π. ακα, habeo poteſtatem, dominor, in poteſtatem redigo, ius habeo. Paulus ad Corinth. ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, redigar ſub alicuius poteſtatem: ſic Eraſmus. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, qui poteſtatem habẽt ſuper eas, cap. 22. Euang. Lucæ. In Eccleſiaſte Salomonis, καὶ ἐξουσίασεν αὐτὸν τοῦ φαγεῖν, conceſſit ei vt veſceretur, id eſt, poteſtatem ei tribuit. Sed cap. 6. lib. eiuſdẽ, ſic hoc effertur. ἐξουσίασεν αὐτῷ ὁ θεὸς τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν, nam dedit ei Deus poteſtatem vt comederet ex eis. ἐξουσιάζω σοι, do poteſtatem tibi, Eccleſiaſtic.

Ἐξουσιαστικὸς, liber, qui authoritate valet, principalis. ἐξουσιαστικὸς λόγος, id eſt, διατακτικὸς, Budæus.

Ἐξουσιαστικῶς, imperioſè, Polyb.

Ἐξουσιαστὸς, οῦ, ὁ, Dominus, cap. 6. Iſaiæ.

Ἐξουσιότης, ἡ, poteſtas, arbitrium.

Ἐξοφέλλω, μ. ελῶ, augeo, αὔξω, adaugeo, cumulo. Odyſ. ξ, ἐξώφελλεν ἔεδνα.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis eſt prominentibus: contrariũ κοιλόφθαλμος, concauos habens oculos.

Ἐξοφρυωμένος, ſuperciliosus.

Ἔξοχα, nimium egregiè, pro ἐξόχως, vehementer, ὑπερβαλλόντως. Iliad. ι, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο πολλαί. Iungitur ſuperlatiuo. Iliad. ι, ἐπεὶ περίειχε ἔξοχ' ἄριστα, lõgè optimas Pro ſuprà modum & nimis, Odyſſ. ο, ὅσα ἔξοχα ἀφ' φίλησεν. ἔξοχα δ' ἐχθαίρησιν. Cum Genit. pro ſuprá. Apoll. Rhod lib, 1, ἔξοχα δ' ἄλλων ἀθανάτων, &c. id eſt, præ cæteris.

Ἐξοχὴ, ἡ, excellẽtia, acies, exuberantia, extremitas, faſtigium: ab ἐξέχειν, id eſt, eminere, emicare. τὰς ἐκ δακτύλων ἐξοχὰς, excreſcentia, excreſcentias, Dioſc. lib. 3. κατ' ἐξοχὴν, mirum in modum, egregiẽ.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, eminens, excellens. Vim habet ſuperlatiui cum Genit. Laſcaris, κατὰ κλέος ἔξοχον ἄλλων, laude aliis præſtantiorem. Homer. Iliad. γ, cum Genit. & Accuſat. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν, id eſt, ἐξοχώτατος καὶ ὑπέροχος, capite Argiuos ſuperans.

Ἐξοχυρῶσθαι, in tuto collocari. τῆς πολιορκίας καρτερεῖν οὖσι ἐκαλέσατο τῷ πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι πιστεύοντες, obſidionem continẽbant, quòd ſe vndique munitos confiderẽt, Plutarch. in Camillo.

Ἐξόχως, egregiè, ſupra fidem, miré. ἐξοχώτερον, præſtabilius.

Ἐξυβρίζω, flagitium committo, efferor ſuperbia, laſciuio, luxurio. ἐξυβρίζω εἰς ἡμᾶς τοῦτο, Lucian. ἐξυβρίζειν item pro euagari petulanter, vt ſolent flumina extrà alueos erumpẽtia. ἐξυβρίζειν dicuntur ſegetes vel ſtirpes quum nimia ſucci vbertate laſciuiunt, Theoph. de cauſ. plant.

Ἐξύβρισις, laſciuia, luxuria in ſegetibus.

Ἐξυγραίνω, μ. ανῶ, madefacio, lãguidum reddo. ἐξυγρανθεὶς, humefactus.

Ἐξυδαρόω, μ. ώσω, in aquam conuerto, Alexand. Aphr. tabefacio. ἐξυδαρωθῆναι τὰ ὑγρὰ, humiditates tabere & inflare, ſic Gaza. ἐξυδαρούμενος, in aquam abiens, in aquã conuerſus.

Ἐξυδατοῦσθαι, acquieſcere, mutari in aquam. ἐξυδατοῦται liqueſcit in aquam, aqueſcit, diluitur, Dioſc. lib. 1, c. 88.

Ἐξυδρίαι ἄνεμοι λέγονται, οἱ μεθ' ὕδατος ἐκραγέντες ἀθρόως κατὰ ῥῆξιν νέφους γινόμενοι, inquit Ariſtot. de mundo, i. venti qui cum pluuiis aquis graſſantur, impetu & confertim effuſis, ἐξυδρίαι, quaſi aquatores dicuntur.

Ἐξυδρωπιῶν, ὁ, aqua intercute laborans, ἐξυδρωπιώντων τῶν ὀφθαλμῶν ἀποθνήσκουσιν οἱ μύωπες, aqua intercute oculorum cæci moriuntur, Ariſtot. lib. 5. Animal. cap. 20.

Ἐξυλωμένος, ligno ſtratus, Ezechiel. 41. ἐξυλωμένα ἐν κέδρῳ ὑπερῷα, contignata cedro cœnacula, cap. 22. Hierem.

Ἐξυμενίζω, eximo membranulam, membranas demo. ἐξυμενισθῆναι τὸ στέαρ, mẽbranas eximi ab adipe, venas eximi, Dioſcorid. lib. 2. cap. 80.

Ἐξυμνέω, ῶ, hymnis proſequor, celebro.

Ἐξυπανίστη, aſſurrexit, ſuboriebatur.

Ἐξυπαρχῆς, à principio, denuo, ex integro, à primo naturæ ortu, Lucian. ἀνακαλῶν ἐξυπαρχῆς βόα.

Ἐξυπηρετοῦμαι, miniſtro. ἐξυπηρετῶ, obſequor.

Ἐξυπνίζω, μ. ίσω, π. ικα, expergefacio. Accuſ. pro ἐξυπνίζω Attici dicunt ἀφυπνίζω, ait Phrynichus.

Ἔξυπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, expergefactus, experrectus.

Ἐξυπογύου, nuper, ex tempore, ex recenti, ἐξ ἑτοίμου, ἐκ σύνεγγυς, ἀπεσχεδιασμένως: ὑπόγυον γὰρ τὸ πρόσφατον, καὶ ἐγγύτατον.

Ἐξυπτιάζω, reſupinor, reſupinè delicatéque me habeo & ignauiter, reſupinus ſum, me reſupino, ſum reſupinatus. ἐξυπτιάζον, Verbale, reſupinatum, Ariſtot. 2. Anim.

Ἐξυφαίνω, abſoluo telam, contexo, texo. ἐξυφήνωσι, telã abſoluerint, Plut. Homer. in pugna ranar. πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα.

Ἔξω, extrà, foris, foras. ἔξω αὑτοῦ εἶναι, mente alienatum eſſe. ἔξω ἑαυτοῦ ὤν, Dem. impos animi. ἔξω τοῦ πράγματος, pręter rẽ. ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον, longius à muris. ἔξω βελῶν, extrà iactus telorum. ἔξω τοῦ πάσχειν κακῶς, extra calamitates, Idem ἔξω τῶν πραγμάτων εἰμὶ, res ad me non pertinent, Idem. ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος ἐξέβαλον, è vinea eiecerunt, Eraſm. capite 20. Matth. ἔξω δὲ τούτων, i. præter ea, χωρὶς δὲ τούτων. ἔξω ποιῆσαι, foras emittere. ἔξω διατρίβειν, foris agere, Ariſtop. ὁ ἔξω, exterior, vlterior, extern⁹. τὰ ἔξω ἀγαθὰ, forẽſia bona, Dem.

Ἕξω, habebo.

Ἔξωθεν, foris, extrinſecus, ab externis. οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur ſtudia externa, & literæ diſciplinæque nihil ad ſcripta Euãgelica pertinentes, quæ ſeculares appellãtur & exoticæ: quaſi βιωτικὰ μαθήματα. Et ἡ ἔξωθεν παιδεία, atque οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, eodẽ modo dicũtur, diſciplina mũdana ab Euangelio aliena, & philoſophi externam illam rerum naturalium diſciplinam ſpectantes, Bud. Comm.

Ε'ξώθησις,εως,ἡ,eiectio,expulſio.
Ε'ξωθοῦμαι,ἐκβάλλω καὶ ἐξείργω.
Ε'ξωθέω,μ.ήσω,π.ηκα,&c
Ε'ξώθω,μ.ώσω,π.ωκα,in proſa oratione dicitur in præſēti ἐξωθῶ,& in Futuro ἐξώσω,expello,detraho,extraho,excutio,protrudo,extrudo,impigo,impello, in exilium eiicio,Bud.Comment. Sophocl.in Aiace, τοὺς δικαστικὸν τοὺς ἐξωθήσουσιν, i. ἀποψηφιοῦσιν. ἐξωθούμενοι τῆς πεδιάδος,qui à planicie pelluntur,Plutarc.in Romulo.
Ε'ξωκεανισθῆναι,in oceanum egreſſum fuiſſe.
Ε'ξωκεανισμὸς,οῦ,ὁ,in oceanum egreſsio.
Ε'ξωκέλλης, nauis piratica. Item equus non ſtratus ephippio.
*Ε'ξώκοιτος,ὁ, nomen eſt piſcis apud AElianum & Athenæū. exocœtus apud Plinium: quaſi ἐξωκαταχαζόμενος, Heſychius.
Ε'ξώλεια,ας,ἡ,pernicies,exitium,interitus,perditio: vt ἀπώλεια.
Ε'ξωλέστερον,peſtilentius,pernicioſius.
Ε'ξώλης,εος,ὁ καὶ ἡ,pernicioſus,flagitioſus,peſtifer,φθαρτὸς,funditus perditus,exitio dignus. Ariſtoph.in Pluto, οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον. ἐξώλης ἱερόσυλος ἐπιθυμία, perdita libido. ἐξώλης ἀπόλοιο, funditus intereas,Ariſtoph. ἐξώλη ποιεῖν,diſperdere,Demoſt. ἐξώλης ἀπολοίμην,diſperea̅m,Idem. πόλιν ἐξώλη ποιεῖν,Bud.in Epiſt. ἐξώλεις καὶ προώλεις ποιήσατε,facite vt pereant atque intereant, Xenoph. Ariſtop. ἐξώλεις γίνονται,ad internecionem deuenerunt.
Ε'ξωμίας,exertus,Bud.Comm. in Lucianica auctione vitarum,eſt ἐξώμιος,humeris altis.
Ε'ξωμιάσας,αντος,humeris tenus nudatus,id eſt,ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθεὶς,Ariſtoph.
Ε'ξωμίδιος,ου,ὁ,ſuperhumeralis.
Ε'ξωμιδοποιΐα,ας,ἡ,exomidis confectio,Xenoph.
Ε'ξωμὶς,ίδος,ἡ,exomis,tunica ſubſtricta & breuis citra humeros deſiſtens,inquit Gellius lib.7,cap.12.fuit amiculum quaſi penula & ſeruilis tunica, quæ & ἀμφιμασχαλὸς χιτών. Xenoph.χειριδωτοὶ καὶ χλαμύδας καὶ ἐξωμίδας.
Ε'ξωμος,ου,ὁ,expeditus,exertus,accinctus,abiuratus.
Ε'ξωμοσία,ας,ἡ, abiuratio, excuſatio cum iureiurando. ἐξωμοσία exponitur in canonibus Græcis,ſacramentum.
Ε'ξωνέομαι,μ.ήσομαι,π.νώνημαι,redimo, Accuſat. Item licitor. Ariſtot.2. OEcon. καὶ χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συλλαμβανομένους,pecuniis captiuos redimebant.
Ε'ξώνυχον,genus herbæ,quæ & λιθόσπερμον,Dioſcorid. lib.3,cap.158.
Ε'ξώπιος,ου,ὁ καὶ ἡ,extra conſpectum poſitus. ἐξώπιοι δωμάτων ἐκστάντες,id eſt, auerſos à domibus, extra aſpectum domorum,Euripid.non cernentes ædes.
Ε'ξώπροικα,parapherna bona in Pādect. ἐὰν τὰ ἐξώπροικα τῆς γυναικὸς ἀνὴρ διοικήσῃ, hæc etiam θεμείλια dicuntur ab Homero,Iliad.&c.
Ε'ξωρος,ου,ὁ καὶ ἡ,intempeſtiuus, qui vetuſtate exoleuit, quorum exacta eſt ætas,natu grandior quàm vt amari ſit idoneus,exoletus. ἔξωρος,ἀχαιρος,ὁ κατὰ τὴν ὥραν γεγονὼς,exponit Sophocl.Interpres,ætati non conueniens. Lucia. de ſacrific. γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, &c. vetula, exoleta. ἔξωροι μειράκια,adoleſcentes natu grādiores,quàm vt ſint amoribus idonei,Idem. Cum Genit. ἔξωρος τῶν παιδίων,natu grandior quàm vt voluptati ſit idoneus, Lucian. ἔξωρος τῆς ἐρωτικῆς,qui ex amabili ætate iam exceſſit.
Ε'ξῶρτο, excitabatur:ab ὄρω. ἐξῶρτο νέεσθαι, cœpit ire, Apollon.
Ε'ξωσιωμένον,dicatū,conſecratū,Theod. τὰ ἐξωσιωμένα, τοῖς ιερωτάτοις καὶ ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ὄντα.
Ε'ξωσμα,ατος,τὸ, expulſio.
Ε'ξωσθημένος,luxatus,ἐξηρθρωμένος.
Ε'ξωστὴρ,ῆρος,ὁ, καὶ Ε'ξωστὴς,οῦ,ὁ,expulſor. ἐξωστὴς ἄνεμος,ventus aſper & violentus. ἐξώστης,vt παρὰ τὴν ἀπὸ τῆς στοᾶς, quòd porticum, fornicem, teſtudinemque ſignificat.
Ε'ξώστρα,ας,ἡ, machina quædam in ſcena, quæ alio nomine ἐκκύκλημα appellatur,Heſych.
Ε'ξώτατος, extimus:ab ἔξω. vnde ἐξώτερος,cōparatiuus.
Ε'ξωτάτω, extimè, maximè extrà.
Ε'ξωτερικὸς,ἡ,ὸν, externus, triuialis, peruagatorque: vnde ἐξωτερικὰ ſcripta quædam vocauerunt, quædam ἀκροαματικὰ,de quibus Cicero in 5.de Finibus,De ſummo autem bono quia duo genera librorum ſunt, vnum populariter ſcriptum,quod ἐξωτερικὸν appellabant: alterum limatius, quod in commentariis reliquerunt. Ariſtot.1 Politic. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσω ἐξωτερικωτέρας δεῖται σκέψεως, verùm iſta fortaſſe peruagatioris ſunt cōmētationis, Gellius lib.10, cap.14, & Bud Comment. ἐξωτερικὰ ἀγαθὰ, bona externa & fortuita,7.Politic.Ariſtot. ἐξωτερικὴ ἀρχὴ, externus principatus.Idem in Politic.
Ε'ξώτερος,α,ον,exterior. ἐξώτερον σκότος, cap.8.Euangel. Matth.adnotat Eraſm. Græcos ſubinde vſurpare cōparatiuos vice ſuperlatiuorū: vnde nos vertimus, inquit, tenebras extremas.
Ε'ξωτέρω,exterius,vltrà,Genit.
Ε'ξωτικὸς,ἡ,ὸν,exoticus,peregrinus,extraneus,ἀλλότριος, ὀθνεῖος,externus: vnde vnguenta ἐξωτικὰ, Plauto,quæ Cicero dicit in lib.de oratore,aduentitia.
Ε'ξωφρυωμένος,ſupercilioſus,elat*. ἐξωφρυωμένος ὑπερήφανος.
Ε'ξωχρος,præpallens,intenſè pallidus.
Ε'ο,pro ου,ſui:aliquando,αὐτοῦ. Ody.ξ,ἐο κήδετο λίην,eius curam valdè gerebat.
Ε'ογμὸς,χωδὰ αυλὶ λ του ὁ τράχηλος.
Ε'οῖ, pro οἱ,ipſi, αὐτῷ, & pro σαυτῷ. Apollonius, ἐν ἑοῖ αὐτῷ,in ſeipſo.
Ε'οι,ſit,γένοιτο,Homer.
Ε'ογμένον,pro ἰείγμενον,per ſyncopen,& conuerſionem τοῦ κ,in γ,id eſt,φαινόμενον, videmur,Sophocl.in Aiace.
Ε'οικα,pro εἶκα,Atticè: Medium perfectū ab εἴκω: cum Datiuo,ſignificat ſum ſimilis,conuenio, imaginem refero,ſum comparandus. Per ἔοικα apud Græcos modus eſt loquendi pro Latinis nominibus in bundus. ἔοικα ἀλαζονευομένῳ,gloriabundus ſum,Bud.in Epiſt. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐοικότως μὲν καὶ αὐτὸς τοῖς συνήθεσι ἐμβάλλει περιφερόμενος. ἐοικὼς πλανωμένῳ, palabundus, errabundus, ſimilis aberranti,Idem ibidem. ἔοικε καλῶς λέγοντι,ſimilis eſt rectè dicenti, videtur rectè dicere. Plato de Legibus, νυνὶ γὰρ λεγομένοις ἔοικε κατά τι σκότος, nunc enim obſcurius dicta videtur, ſic Ficinus. Xenop. ἐοίκασι τὴν διδασκαλίαν οἰομένῳ τεχνῶν εἶναι. ἐοικὸν ἀποφαίνουσι,Idem. ἐοικὼς κείνῳ ὄμματα,id eſt,ὅμοιος εἶ,Hom. θεοῖσιν ἄντα ἔοικε,ſimilis eſt,ὅμοιά θεῷ,Idem. Xenophon cū Infinitiuo,ἡμῖν ἐοίκασι βασιλεὺς εἶναι. ἐοίκασι προελεύσεσθαι,videntur præceſſuri, Lucian. ἔοικα τυχεῖν,viſus ſum mihi eſſe cōſequuturus,Plato de Legib. Ariſtoph. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις εἶ ὡς ἔοικας εἶ, certè ex probis quiſpiam es, vt videris, vel vt præfers, Ariſtoph.in Pluto. ἐοικέναι δοκεῖ, eſſe videtur, Xenophon. δοκεῖ σοι τοῦδε φιλοτιμίας ἔργον ἐοικέναι. ἔοικα,decet,videtur,conſentaneum eſt. Apollon. lib.2. Argon. ἴδμεναι ὑμῖν ἔοικα, vos decet ſcire. ἐοικότως,id eſt, πρέπον σοί ἐστιν, Homer. ἔοικεν εὐεργεσίας,conſentaneum eſt beneuolentiæ, reſpondet, Demoſthen. ὡς ἔοικα,vt conſtat: & eſt affirmantis,vt quod ait Bud, videlicet, certè, vt fertur. ſæpe vacat in oratione. ἐοικὼς,ότος,ſimilis, reſpondēs, cōgruens, conſentaneus. Fœmin. ἐοικυῖα,ας. Homer.Odyſ.ξ, πὰρ δὲ κύνες θήρεσσιν ἐοικότες, feris ſimiles. ἐοικὼς οὐδενὶ φόβος, metus erat vt nemini tantus, Thucydid. ἐοικότες ἀλλήλοις, inter ſe conuenientes. μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, abſurdi rumores & fabulis quàm ſimillimi, Plutarch.in Numa. ἐοικὼς ὄλεθρος,merita mors,Homer. Neutr. τὸ ἐοικὸς, ſimile, conſentaneum, πρέπον δοκοῦν: vnde τὰ ἐοικότα, quæ congruere & conuenire videntur.
Ε'οικότως,conſimiliter,eodem modo.
Ε'οῖο,ſui,ἑαυτοῦ,Apollon.
Ε'όλητο,ἀντὶ τοῦ εἰόλητο,commotum erat, Etym.
Ε'ολον,vtile,lucroſum.
Ε'ολπα, poeticè, Præterit.medium pro ἔλπα: ab ἔλπω,

ſuſpicor, ſpero. Heſiod. ἀλλ' ἐ πάγ' ἔπομαι ἔλπω τελεῖν Δία, nō arbitror Iouem hæc facere.

Ε'όν, ὄντος, τὸ, pro ὄν, id quod eſt, res vt ſe habet, ὡς ἐόντα, tanquam reuera eſſet, Herodot. ἐκ τῶν ἐόντων ἐκπεπτωκώς, bonis priſtinis delapſus. legitur & apud eundem ἐόντων pro ἰόντων, ſinentium: & ἐόντες pro ἰόντες, ſinenus. Iliad. α. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, id eſt, τὰ ἐνεστῶτα, καὶ τὰ γενησόμενα, καὶ τὰ προγεγονότα.

Ε'όν, ſuum.

Ε'όρ, filia, conſobrinus.

Ε'οργα, Præterit. medium pro ἔρρηγα: à ῥέζω, vel ἔργω, feci, compoſui. Homer. Iliad. β. ἦ δὴ μυρία ἐσθλὰ ἔοργα, pro εἴργασαι. & cum duobus Accuſat. ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε, pro εἰργάσατο, qui me prior malis affecit: vnde ἔοργε, fecit, apud Herodotum.

Ε'ορτάζω, μ. άσω, π. ακα, celebro, epulor, feſtū diem ago, ſum feſtiuus ſeu ſolẽnis, Hieronym. in Ioel prophetam. ἑορτάσαι καὶ ἐμπανηγυρίσαι τὴν πόλιν, ciuitatem celebritatibus publicíſque conuentibus exornare. Plut. in Fabio.

Ε'ορταῖος, α, feſtus.

Ε'ορτάσιμος, ε, ὁ, ἑορταῖος. ἑορτάσιμα, res ad feſtū inſtructæ.

Ε'ορταστέον, feriandum eſt, agenda eſt ſolennitas.

Ε'ορταστικὸς, ſolennis, feſtus. ἑορταστικαὶ μάχαι, ſolennes pugnæ, Plato, de Legibus, feſtæ pugnæ.

Ε'ορτὴ, ῆς, ἡ, dies feſtus, diei celebratio, celebritas, feſtū, παρὰ τὸ ἱερὸν τὸ ἔνδυμα ὃ ἱερεῖ πάντες, Etymolog. ſolennis dies. Quintilian. Ionicè ὁρτὴ tenui ſpiritu pfertur. ἑορτὴν ποιῶ, celebritatem ago, Plato de Repub. dicitur & paulò pòſt pro eodem, ἄγω τὴν ἑορτήν.

Ε'όρτιος, ου, ὁ, feſtiuus, ſolennis. ἑόρτιον δῶρον, donum ſolenne & feſtiuum, Nazanz.

Ε'ὸς, ἑῆ, ὁ, ſuus, ἴδιος. ἑὸς δόμος, domus eius, Odyſſ. ο. ἑὸς δόμος ἀμφιχάνῃ κεῖσε με τοσῶνδε τὰ. ἑὰς αὐτὸ τοῦ ἐμός, Apollon. 1. Argonaut. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι, id eſt, meis. Item αὐτῶν σφέτερος. Ibidē, καὶ πᾶσα φέρειν Θρηκίης ἐσὶ χερσὶ ἑαῖς προσφαίρετ' ἰδέσθαι, id eſt, σφετέραις. Item αὐτὸ τοῦ ὑμέτερος. Idem Argonaut. 2. κεκτήνασθε ἑαῖς ἐσὶ χερσὶν ἐρισθμὰ τίμιοδ' ἀλὸς ... id eſt, veſtris manibus. Item, αὐτὸ τοῦ σὸς, tuus. Idē ibidem, ἀμφίος ἀγρεύοντες ὅσσ' ἧς ψυχῆς ἀλέγων ὕδερ. Declinatur autē ἑὸς, ἑὸ, ἑὸν, & abſque ε, ὃς, ἣ, ὃν, pro eodem. εἰς ἑὸν νέεσθαι, in domum ſuam ſe recipere, Apollon.

Ε'οσσητὴρ, adiutor, vindex.

Ε'παγαγεῖν ψῆφον, cenſere, iubere, id eſt, opinari, vt nunc dicunt, proponere calculum, Bud. Annotat.

Ε'παγάλλομαι, exulto, efferor, ſuperbio, Datiuo. Phocylides, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χερσίν.

Ε'πάγαμαι, admiror, affecto.

Ε'παγανακτέω, indignor

Ε'παγγελία, ας, ἡ, promiſsio, annuntiatio, nuntius ἐπαγγελία βοστρύχων, promiſsio cincinnorum, Philoſtrat. ἐπαγγελία τε καὶ μεγαλαυχία πρὸς ἀρετήν, Plutar. in Lycur. exhortatio & incitatio ad virtutem: ſic Lapus. ἐπαγγελίαι, certę erant accuſationes.

Ε'παγγέλλομαι, μ. ἔμαι, edico, promitto, polliceor, vltrò offero, enuntio, nomen defero, mando, profiteor, condico. Item diuulgo, denuntio, indico vt quum indicimus ſolennitatem, iubeo, poſtulo. ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι, dixit Xenoph. pro virtutem profiteor, id eſt, promitto me poſſe virtutem docere. τοῖς φανερῶς ἐπηγγέλλετο, denunciabatur, vel etiam promittebatur, Demoſten. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν, Xenop. polliceor me docturū. ἐπαγγέλλομαι ἐπαγγελίαν ὑμῖν, ζωὴν τὴν αἰώνιον, figura dicēdi Attica, id eſt, promitto promiſsionem vobis, vitam ęternam. cap. 2. 1. Epiſt. Ioannis.

Ε'παγγέλλω, narro, annuntio, denuntio, edico, condico, polliceor, profiteor, iubeo. inde ἐπαγγέλλειν δυναμιν· de quo antea Bud. Comm. & propriè in malam partē ſumitur. Itē adhortor, cōmendo, ἐπαγγέλλω πόλεμον, Dem. ἐπαγγέλλω πόλεμον, Demoſt. indico bellum, Polyb.

Ε'πάγγελμα, promiſſum, cōſtitutum, id eſt, dies ſtatus, & conſtitutus, pollicitatio.

Ε'παγγελτικῶς, promiſsiuè, per promiſsionem· ὑπόσχεσιν.

Ε'παγείρω, cōgrego, Iliad. α. ταῦτ' ἐπαγείρειν, id eſt, ἀθροίζειν.

Ε'πάγερσις, collectio, coactio. ἐπάγερσιν τῷ στρατῷ ποιεῖται, copias contrahit, Herodot.

Ε'παγινέειν, admouere. ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας, ipſis capras admouere. Herodot.

Ε'παγκωνίζεσθαι, ἐπανάγεσθαι.

Ε'παγλαΐζομαι, μάχομαι, πτοοῦμαι, exulto, intemperanter ago, Depon. Datiuo.

Ε'παγλαΐζω, oblecto, Ariſtoph.

Ε'πάγωγος, pro ἐπαγωγὸς, alliciens, ἐπαγωγὸν εἶδος, id eſt, forma illiciens, Herodot. lib. 1.

Ε'πάγομαι, vinctum aliquid poſt me traho. Lucian. Itē adduco. ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς, ſecū alios etiam deos adducentem. Item aſciſco, allicio, Demoſt. Item cito authorem & laudo teſtem, Ariſtot. de partibus Animal. 3, Plato 2. de Republ. τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, ad hos omnes ſermones teſtes citant. Xenoph. in Apolog. Socratis, φθόνον ἐπαγόμενος, dixit, id eſt, inuidiā in ſe vertens. Ariſtoph. ἐπὶ τί περὶ τούτου ἐπάγεσθαι λαβὼν, βούλει τὸν υἱὸν, vis mecum ducere filium. ἐπήγετο νύμφην, ſponſam duxit, Plato de legib. τὴν ἀρχὴν ἐπαχθεὶς εἰς τοὺς πολλοὺς, qui dominatum in populares induxit, Thucyd. ἐπάγεται αὐτοῖς, ab ipſis accerſitur, Thucyd. vel cum eis educitur, Ariſtot. ἐπάγει τὰς ἐφηλίδας, emūdat vitia cutis in facie, Gaza ex Theophraſto. ἐπηγάγοντο συνοίκους, aſciuerunt in conſortium, id eſt, ἐφειλκύσαντο, Lucian.

Ε'παγρεία, accuſatio, culpa.

Ε'πάγριος, id eſt, ἄγριος, agreſtis, ferox, in Epigram.

Ε'παγριόω, ῶ, μ. ώσω, agreſte reddo.

Ε'παγρος, venatorius, felix in venationibus.

Ε'παγρυπνῶ, inuigilo, excubo.

Ε'παγχάζεσθαι, tergiuerſari.

Ε'πάγω, μ. ξω, π. χα, induco, inueho, importo, attraho, adduco, ἐπινέγω, Xenoph. applico, ſubdo, ſubinde infero, καὶ ἄλλα προσθεὶς ἄγω, alia atque alia addo: vnde ἐπαγόμενα, conſequentia. ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις, congrediūtur cum hoſtibus, Plutarch. in Lycurgo. ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, volens quæ dixerat exequi, Plutar. in Lycurgo. ἐπάγειν τὴν ψῆφον, mittere in concilium, dare ſuffragium. τὴν δὲ αἰτίαν ἐπάγειν δεῖ θεάματα, &c. animum ad ſpectacula intendere oportet, Plutar. in Pericle. Demoſth. αἰτίας ἐπάγω τούτῳ ψεύδη. Et Homer. Odyſſ. ξ. ὅσσ' σ' οὐδ' ὄμβρος ἐφ' ὕδωρ ἐπάγαγεν, ἐκ δὲ σὲ μῦθον. Aliquando, ἔξωθεν ἄγειν, importare, afferre, inuehere. Vnde ἐπακτὸς. ἐπάγω λίθους, porto lapides, Thucyd. Aliquādo impingo, illido. Ariſtoph. Veſp. ἀλλ' ἐπάγε τὴν σὴν γνάθον, impinge dentes tuos molares. Aliquādo ſtipo, obſtruo, vt ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ, Theophr. Interdum allicio, impello, incito, irrito, ſtimulo: vt κατὰ τὸ πάθος ἐπάγοντες. Ariſtot. Ethic. 5. ἐπάγει κοιλίαν, aluum ciet, deiicit, Dioſcorid. lib. 4. cap. 250. Itē intercalo, ὅθεν καὶ δεῖ εἰς ἐνιαυτὸν δεῖ τῷ φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, ad annum adiecit in menſe Februario embolimum, id eſt, intercalationem, Plut. in Numa.

Ε'παγωγὴ, ῆς, ἡ, ingreſſus, inductio, ſubuectio, receptio. Thucyd. ῥᾳδίως ἐπαγωγῆς συμμαχίας αὐτοῖς ἐπορίζοντο, facilè ad ineundam ſocietatem inducebantur. ἐπαγωγὰς ποιεῖσθαι, ſe recipere, Thucyd. διὰ τὴν τῶν κορινθίων οὐκέτι ἐπαγωγὴν, non inſtantibus vltrà Corinthiis, id eſt, διὰ τὸ μὴ ἐπανάγεσθαι τοὺς κορινθίους, Idem. ἐξ ἐπαγωγῆς ὀχείαν ποιεῖται, ſubſidens coit, Ariſtot. 6. Animal. cap. 29. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων, comportatio, commeatus, Thucyd. Item inuaſio, tētatio aut punitio, aut captiuitas ſeu captio, aut quodcunque illatū malum διὰ τὴν τῶν ἀθηναίων ἐπαγωγὴν, id eſt, διὰ τὸ ἐπελθεῖν αὐτοῖς πρώην τοὺς ἀθηναίους, quia eos nuper Athenięſes inuaſerant, Thucyd. Item pellacia, impulſio, illecebra, illectamentum. Plato de Repub. 2. ἐπαγωγαῖς τισι καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντες σφίσιν ὑπηρετεῖν, id eſt, illiciis. Eſt ordinum ſeries, & conſequutio deinceps continuata, vt

in exercita

vt in exercitu, quum ordines deinceps alii poſt alios procedunt. vt docet Suidas. Ab ἐπάγω, quum pro ſubinde inferre ponitur. Ex quo & ἐπαγωγὴ, dicta eſt argumẽtatio, quæ ex conceſſis ſenſim laqueos texit, ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum præbuit. deinceps enim aliæ alias percunctationes excipiunt & illationes.

Ε'παγώγιον, τὸ, præcipitium & ἀκροποσθίον. ἐπαγώγια παίδων ῥαγέντα συγκολλᾷ, diſrupta infantibus iungit, rupta infantiũ puerorũ præputia, Dioſcor. lib. 3, cap. 25. Marcell. adnotat, ἐπαγώγια, præputia ſignificare, dicta quod ducũtur & reducuntur: putat tamen Dioſcoridis hũc locum vitiatum. Idem Dioſcorid. libro 4, cap. 247, χρωμένοι πρὸς τὰ ἐπαγώγια, ὅσοι φύσει μὴ ἐκ τοῦ τομῆς λειποδέρμοι, valet ad integendam colis glandem, iis qui natura, non circuncitione curti ſunt, Ruellius: in Apellis, ſed non circoncisione, præputiis vtilis eſt, Marcellus.

Ε'παγωγὸς, ὁ, ὁ, perſuaſibilis, illecebroſus, φιλοψεγητικὸς, blandus, pellax, appoſitus ad perſuadendũ, alliciens, probabilis, illex, ad inducendum appoſitus, πιθανός. ἐπαγωγὰ ψευδῆ μὲν, ἰσχυρὰ δὲ, Interpr. Thucyd. ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, inducens voluptatem. ἐπαγωγὰ εἰπών, verba ad perſuadendum appoſita locutus. ἐπάγωγα δήμου γράμματα, ad demulcẽdos multitudinis animos accomodatæ literæ, Plutarch. in Publicola.

Ε'παγωνίζομαι, adiutor, ſum adiumento, adlaboro. ἐπαγωνίζονται τοῖς ἔξωθεν τεκμηρίοις τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ συνοικειοῦντες. externis coniecturis enituntur qui virum alterum alteri familiarem fuiſſe volũt, Plutarch. in Numa. ἐπαγωνιζόμενος τῷ ἀννίβᾳ, cum Annibale repetens certamen, iterum cum Annibale certans, Plutarc. in Fabio.

Ε'παγωνίζω, contendo, rixor. Item incumbo, perſeuero. Item peroro apud Liban. in Arg.

Ε'πάδω, μ. ἄσω, π. κα, accino, incanto, cantu proſequor, carmine obligo. Huic contrarium eſt ἐξάδειν, quod eſt, carmine obligatum, alio carmine liberare & ſoluere. τὸν ὑμέναιον ἐπάδουσι τοῖς γάμοις, Hymenæum inuocant in nuptias, Plutar. in Romulo. Xenoph. ἤδη μέν τινας φασὶν ἐπῳδὰς εἶναι, ἃς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπάδοντες, οἷς ἂν βούλωνται, φίλους ἑαυτοῖς ποιοῦσι, eſſe quædam carmina tradunt, quæ qui nouerunt, incantantes quoſcunque velint, ſibi reddunt amicos. Idẽ paulò pòſt, ἃ μὲν αἱ σειρῆνες ἐπῇδον τῷ ὀδυσσεῖ, Datiuo & Accuſ. Idem, ταύτην τὴν ἐπῳδὴν καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπάδουσαι κατεῖχον, &c. hoc carmen etiam altis hominibus incinentes eos retinebant, &c. Et ἐπάδουσαι, μαῖαι, in Theæteto, carminibus leniẽtes dolores atque accelerantes partũ grauidarum mulierum. ἐπάδομαι, incantor. Idem mox, ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῆς τοὺς ἐπᾳδόντας, vt ab ipſis non digrediãtur carmine illecti. ἐπάδειν εἰς ὀξὺ, in acutum cantans aberrat, Ariſtot. in Problem.

Ε'παείδω, incino, ἐπάδω.

Ε'παείρω, ſollicito, erigo, Herodot. ἐπάειραν ἁμαξέων, id eſt, ταῖς ἁμάξαις ἐπιτιθέντες, Homer. carris imponebant.

Ε'παθλον, ου, τὸ, præmiũ certaminis. accipitur pro præmio ſimpliciter, & emolumento.

Ε'παιάζω, accino lugens, adlamentor, illachrymor. Lucianus de luctu, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες, vbicunque ille ſit auſpicatus, ad melos eiulatu reſpondentes.

Ε'παιγίζω, impetuoſè ſpiro, καταιγίζω, cum turbine afflo & irruo, turbo, agito. nam αἰγὶς, turbo eſt venti. Iliad. β, λάβρος ἐπαιγίζων ζέφυρος, id eſt, μεγάλως καὶ σφοδρῶς πνέων.

Ε'παιγδην, in ſuperficie tantum.

Ε'παιδέομαι, μ. ἐσομαι, erubeſco, verecũdia afficior. ἐπαιδεσθεὶς, reueritus, Plato de Legib. ἐπαιδεσθήσομαι, me pudebit, Euripid.

Ε'παίκλεια, τὰ, & ἐπαίκλια, τὰ, pocœnia, edulia quæ à cœna apponuntur, ſiue ea ſint bellaria, ab αἶκλον, & αἶκλον, edulium, Euſtach. Iliad. 6.

• Ε'παικλον, Athen. 22.

Ε'παίμονες, filii, nepotes.

Ε'παινετέον, ὁ, ὁ, laudandus.

Ε'παινετικὸς, ὁ, ὁ, laudatiuus.

Ε'παινέτης, ὁ, ὁ, laudator. Xenophon, ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου, hoc carmen laudabat.

Ε'παινετικὸς, laudator, ad laudandum propenſus.

Ε'παινετὸς, ὁ, laudatus, admirandus, laudabilis, laude dignus. ἐπαινετὸς τοῖς ἤθεσι, ex moribus laudabilis. τὸ ἐπαινετὸν, laudabile. ἐπαινετὸν τὸ πρὸς ἄλληλα ἔχειν, admirãda quòd inter ſe conueniant, Nazanz. ἐπαινετὸν τὸ κατὰ ἴχνος δραμεῖν, Idem. ἐπαινετὸς παροιμία, laudatum prouerbium, Gaza de Seneƈt.

Ε'παινετῶς, laudabiliter.

Ε'παινέω, μ. έσω, & ήσω, π. ηκα, ηκα, Aor. ἐπῄνεσα, laudo, approbo. Heſiod. Iliad. β, μῦθον ἐπαινήσαντες, i. σύγκατάθέμενοι τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. Plato de Republ. 7, ἐπαινέσομαι, futurum facit. τῶν ὅρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν οὐκ ἐπαινεσόμεθα. κάλλιστ' ἐπαινῶ, Ariſtophan. quæ verba ſunt renuentis. ἐπαινῶ σε ταῦτα, in his te laudo, Plato de Legib. ἐπαινῶ τὴν τύχην, Plutar. in Fabio. ἐπαινῶ, cum duobus Accuſ. & Dat. Soph. πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγοισι, pro κατὰ πάντα, in omnibus & per omnia te poſſum verbis laudare. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, laudatur ob pulchritudinem, Lucian. ἐπαινοῦμαι τῆς ναυτιλίας, nauigandi peritia laudem conſequor, Philoſtrat. in Heroic. ἐπαινεῖσθαι πρὸς τοῦ πυρετοῦ, Galen. ad Glauc.

Ε'παινὴ, Perſephone, Proclus interp. Heſiod.

Ε'παινος, ὁ, ὁ, laus, laudatio, oratio de laudibus, commendatio. Plut. in Lycurg. ἐψηφίσατο μετὰ θάνατον ὥσπερ ἀνδράσι τοῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον, i. decreuit (ſenatus) poſt mortem quemadmodum pro viris, ita pro fœminis in funere commendatitiam orationem haberi. Xenoph. οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι, i. iuuenes ſe à ſenioribus laudari gaudent. ἔπαινον ἔχειν, bene audire. ἔπαινον ἔχω, laudor, Plato de Legib.

Ε'παινὸς, ἡ, ὁ, αἰνὸς. grauis. Heſiod. ἐπαινῆς Περσεφονείης.

Ε'παίρομαι, & Ε'παίρω, μ. ἀρῶ, π. ῆρκα, effero, impello, καυχίζω ὑψῶ, incito ad ſuperbiam, fraudem induco & inflo, πρεσβύτου πέτρον ἐπαιρομένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ſenis ſaxũ ambabus manibus attollentis, Plut. in Pericle. μαστοὺς ἐκ τοκετοῦ ἐπαιρομένους, mammas à partu tumentes, Dioſ. lib. 4, c. 69. ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Demoſt. ἔπαιρε σαυτὸν, erige teipſũ, Ariſtoph. Et tranſlatè, Demoſt. de diuitiis, ἃ πλοῦτος ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν, i. αἰαπείθει, incitant, erigũt, perpellũt. Et Xenoph. ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ, elatus ob opes. Ariſtoph. ὅσπερ με γῆμαι μ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα, quæ mihi author fuit, vt tuam matrem vxorem ducerem: vnde ἀνὴρ ἐπηρμένος, apud eundem, vir ardore animi concitatus. δώροις ἐπαίρειν, donis animos erigere, Xenoph. 1. Pædiæ. ἐπαίρομαι ἡδονῇ, erigor voluptate, Thucy. ἐπηρμένος τῇ νίκῃ, victoria ferox. ἐπηρμένος τῷ δεινότητι, dicẽdi facultate ſubnixus, Thucyd. euocatus facundia. ἐπαρθεὶς ὑπὸ μισθοῦ, mercede alleƈtus, Thucydides. ἐπαιρόμενος ἐλπίδι, ſpe ſollicitus, ſpe ſubleuatus, Idem Thucydides.

Ε'παισε, percuſſit.

Ε'παισθάνομαι, ſentio, intelligo. Alexand. Aphrodiſæus ἐπαισθάνεται τῆς συμφορᾶς, res ſentit aduerſas, Sophocles. ὡς ἂν τοῦδ' ἐπαισθάνῃ κακοῦ, id eſt, αἰσθανῇ. Idem, τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον, id eſt, ἤκουσα, vt audiui tuam mortem, id eſt, te mortuum.

Ε'παίσθημα, τὸ, ſenſus.

Ε'παίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, incito, irruo, cum impetu aliquid facio. Odyſſ. ξ, οἱ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν, id eſt, in me irruebant & haſtis petebant. Et Iliad. γ, ὃ δ' ἐπαΐξας κόρυθος βάλε, impetum faciens. ἐπαΐσσων ξίφος, enſem incitans & mouens, Apollonius. ἔγχει ἐπαΐσσων, haſta minitans, vel in haſtam inſurgens, Homer. ἐπαΐξω δυοῖν, αἴ τι τοῦ ὀθιλοῦ-ξω, Apollon.

Ε'παιστος, ου, ὁ, manifeſtus. ὡς ἐπαϊστος ἐγένετο ταῦτα εἰργασμένος. quod vbi eum feciſſe reſcitum, Herodot. ἐπεί τε ἐπαϊστος ἐγένετο ὑπὸ καμβύσεω, poſtquam à Cambyſe conuiƈtus eſt, Herodotus. ἐπαϊστον φυλάσσειν κατέστησαν τὰ ἐς δυνάμιας, διὸ-

S.

μαῖλαῦς, eum ſubiit metus iam manifeſtum malefici in Demaratum excogitatus, Herodot. apud eundem, ἐπαίστου ἐγένοντο, ſunt deprehenſi.

Ε'παισχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, pudendus, infamis.

Ε'παισχύνομαι, erubeſco, reuereor, pudeſco. ἐπαισχύνομαι καλεῖν, vocare erubeſco. Hoc verbum Accuſatiuo iungitur, capite octauo Marci, ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με, quemcunq; enim puduerit mei, quicunque me erubuerit. & paulò pòſt, καὶ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, & filium hominis pudebit illius, & filius hominis erubeſcet eum. Sophocles, οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων, neque te pudet loqui. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον, nō me pudet Euāgelii, Paul. ad Romanos capite 1. ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι, nominis cauſa pudore afficior, Herodot.

Ε'παιτιάω, μ. άσω, π. ακα, mědico: Accuſat. inſimulo, incuſo, obiurgo.

Ε'παίτης, ου, ὁ, mendicus, δέκτης. item circulator, & θαυματοποιὸς apud Chryſoſtom.

Ε'παίτησις, mendicitas.

Ε'παιτιάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, increpo, accuſo, affero: vt affero culpam, aſſigno. Plato Epiſtola ſeptima, ἐφοβούμεθα, μή τινα ἐπαιτιώμενοι τιμωρεῖτε, id eſt, ne quem accuſans plecteret. ἐπαιτιᾶσθαι συμφοράν, iacturam quæſtus eſt, Thucy. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, ob itineris longitudinem me excuſo, Plato in Epiſtolis. ἐπαιτιῷτ' ἄν σέ τις ἀμνηστίας πρὸς, Bud. in Epiſt. priorib. te poteſt quiſpiam obliuionis inſimulare.

Ε'παίτιος, ου, ὁ, culpādus, ſons, auctor, i. αἴτιος, criminoſus, crimini datus, ἐν αἰτίᾳ γενόμενος, incuſandus. ἐπαίτιος αὐτῶν, qui de his inſimulatur, Thucydid. Iliad. α, οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι. Apollon. 1. Argonaut. cum Genit. αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἠὲ καὶ ἄλλων, id eſt, cauſa.

Ε'παϊστος, notus, cognitus, reſcitus, ſeu de quo auditū eſt. Herodo. δείσας μὴ ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτ' ἐργασμένος, hoc facinus illum perpetraſſe quum innotuiſſet.

Ε'παΐω, audio, exaudio, intelligo. Plato in Gorgia, οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. Idem Epiſtola 7, περὶ τοῦ πράγματος ἐπαΐειν οὐδέν, de re ipſa nihil percipere. Aliquādo ſine præpoſitione. Idē de Repub. τεχνῶν ἐπαΐειν. Plut. φωνῆς ἐπαΐοντες αὐτοῦ. ἐπαΐοντες σιδηρίου, ferrū ſentiētes, Herodot. in Θαλείᾳ. Aliquādo ſine caſu, Ariſtoph. in Veſp. οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνθρώπων καταγελώμενος, non ſentis te ludibrio haberi. Aliquando περὶ poſtponitur, vt apud Platonem in Apol. Socr. ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω, quarum ego rerum neq; multum neq; parum quicquā ſcio: ſic Ficinus, id eſt, περὶ ὧν, de quibus nihil ſcio: vel περὶ pro περισσῶς, admodum. Sophocl. in Aiace cum Accuſ. τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, i. nam barbaram linguam haud intelligo tuam, i. οὐ νοῶ.

Ε'παιωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, eleuo, ſuſpendo, incumbo, impēdeo, ingruo, erigo, effero. vnde ἐπαιωρεῦμαι, efferor & geſtio: vt κούφαις ἐπαιωρούμενος ἐλπίσιν, ſpe inani erect⁹ & ſubnixus. ἐπαιωρούμενος, in ſummo fluitans, innatans.

Ε'πακανθίζω, ſum aculeatus, ſpinis horreo. & ἐπακανθίζον, leniter aculeatum.

Ε'πακούω, audio, Genit. Apoll.

Ε'πακμάζω, vigeo, adoleſco, creſco. ἐπακμάζουσα ἡλικία, florens ætas, Bud. in Epiſt.

Ε'πακμαστικὸς, ſenſim inualeſcens, & efferueſcens.

Ε'πακμος, ου, ὁ, non integer, fractus. ἐπακμον ἄκανθαν, Marcellus vertit, non penitus integram ſpinam, id eſt, aculeū: rotundam & mucronatam, Hermol.

Ε'πακολουθέω, ſubſequor, aſſiduus ſum, imitor, conſequor, quod vel animo fit vel oratione. ἐπακολουθῶ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, id eſt, in omni opere bono ſum aſſiduus. τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε, carnem ſecutus eſt, Nazan. τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, alios iuſſit ſubſequi ordinata acie, Plutarch. in Camillo. Plato 2. de Republ. τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν, rei agēdæ inſtare ſeu operi. Idem in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες, adoleſcentes me ſequentes.

Ε'πακολούθημα, τὸ, appendix.

Ε'πακολούθησις, εως, ἡ, conſequentia, conſequens.

Ε'πακολουθητικὸς, qui reſpondet & refertur, qui conſequitur, cum Genit. Gaza lib. 4.

Ε'πακοοι, οἱ, μάρτυρες, teſtes.

Ε'πακοος, auditor. Heſiod. ἀγορῆς ἐπάκοον ἔοντα, &c.

Ε'πακουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui auditur, auſcultabilis.

Ε'πακούω, μ. ούσω, π. ηκα, exaudio, audio, obtempero, obedio. Genit. & Accuſat. Ody. ξ, Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, &c. Heſiod. καὶ σὺ δίκης ἐπάκουε, audi iuſtitiam & ei pare. Lucia. in Cauc. ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου, hæc ex te audiuit. ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες, eam vocem audientes, Plut. in Camill. πάντων τῶν σοὶ βουλευμάτων ἐπακούειν ἀξιῶμαι, omnium conſiliorum tuorum communione me dignaris, Herodot.

Ε'πακρία, ἡ, regio Athenarum: ſic dicta à Cecrope. Ety.

Ε'πακρίδες, αἱ, ciuitates Athenenſium ſic dictæ. Etym.

Ε'πάκριος, ου, ὁ, epitheton Iouis, quod in ſummis montibus & promōtoriis ſolitę erāt aræ conſtitui Ioui, Etym.

Ε'πακροάομαι, exaudio, Accuſat.

Ε'πακρόασις, εως, ἡ, auſcultatio.

Ε'πακρος, in acutum deſinens.

Ε'παγωγὴ, ῆς, ἡ, inductio, fraus.

Ε'πακτὴρ, ῆρος, ὁ, adductor, venator, piſcator.

Ε'πακτικὸς, illex, qui attrahit, qui allicit. ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὀσμῇ, qui odore eſt iucundo. ἐπακτικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παράδοξος, miram ea voluptatem affert incautis, ignari ſuauitate eius magnopere trahuntur, Interp. Dioſcorid. ἐπακτικὸς λόγος, argumentatio inductione cōſtans, quali apud Platonem vtitur Socrates ſemper, Budæus Comment.

Ε'πάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, littoreus, littoralis, in littore verſans. Item magnus, altus, παράλιος: vnde ἐπάκτιος οἶκος, & ἐπάκτια πῶϋα, greges littorales: & ἐπάκτιος Ἀπόλλων, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, qui in littore colitur, apud Apollon. Dicitur & ἄκτιος, ab eodem. ἐπάκτιος βωμὸς, Apollon.

Ε'πακτὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, aduena, hoſpes, εἰσαγώγιμος ὁ ἐξ ἄλλοδαπῆς, adactus, aliūde aſcitus, aduectitius, tranſlatitius, profectitius. Ab ἐπάγω, pro importo, inueho. vnde ὅρκος ἐπακτὸς, iuſiurandum delatum. Iſocrat. ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου, id eſt, iuſiurandum ſuſcipe ab alio impactum, id eſt, non ſpōte ſuſceptum. ἐπακτὸς ἀνὴρ, vir externus, Sophoc. ἐπακτὸς τιμωρὸς, Euripid. λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενόμενος, dicitur bellum ab eo conflatum, Plutarc. in Fabio. ἐπακτὸς ὄμβρος, imber procelloſus & impetuoſus. ἐπακταὶ ἡμέραι, intercalati dies: ab ἐπάγω, intercalo.

Ε'πακτόω, coerceo, claudo.

Ε'πακτῆρες, οἱ, venatores, piſcatores.

Ε'πακτηρία, ας, ἡ, &

Ε'πακτρὶς, ίδος, ἡ, nauis oneraria, Xenoph. ἁλιεύς.

Ε'πακτροκέλης, ητος, ὁ, nauigium prædatorium, πειρατικὸν, Suidas. Aeſchin.

Ε'πακτρον, τὸ, nauicula piſcatoria, Nicand.

Ε'παλαζονεύω, μ. εύσω, π. ευκα, inſulto.

Ε'παλαλάζω, μ. άξω, π. αχα, lætis vocib⁹ cōclamo, Neutrū, abſolut.

Ε'παλάομαι, peruagor, peragro. Odyſſ. δ, πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς ἤλυθ' ὀγδοάτῳ ἔτει.

Ε'παλαστεῖν, grauiter affici, ægrè ferre. ἐπαλαστήσασα, Homer. miſerata.

Ε'παλέγω, μ. ξω, π. εχα, adiuuo.

Ε'πάλειμμα, ατος, τὸ, inunctio, illitio.

Ε'παλείφω, ſuperillino, inungo, demulceo, delinio, illino, perūgo. ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρῷ τοῖς ὠσὶ, nos cera aures oblinere, Philoſtrat. in Heroicis. Item acuo, irrito, incito, ſolicito, Polyb.

Ε'παλεξήσων, adiuturus, βοηθήσων, ἐπικουρήσων.

Ε'παληθεύω, verum reddo, βεβαιῶ, κυρῶ, verum declaro.

Ε'παληθέω, ῶ, μ. ήσω, diuagor, oberro. ἐπαληθεὶς ἄστεα, per vrbes vagatus, errans. πλανηθεὶς, iactatus, Homer.

Ε'παλθέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſano, curo.

Ε'πάλλαξ, pro ἐνάλλαξ, apud Xenoph.

Ε'πάλλαξις,

Ἐπάλλαξις, permutatio, mutatæ vices. eſt indiſcretus ab altero in alterum tranſitus, alterius viciſſim & alteri⁹ motio indiſcreta, ita vt oculum fallat. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων, digitorum micatio, qui ludus eſt. τὸ ἐπαλλάξεως δακτύλων, digiti mutatis vicibus implicati.

Ἐπαλλάσσειν, compoſitum eſſe, Ariſtoteles de partibus Animal. idem quod ἐπαλλάττειν.

Ἐπαλλάττεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐπαλλήλους εἶναι, ἢ ἐπάλληλα ἔχεσθαι. Xenophon, ὡς μὴ αἱ ἀλλήλαις ἐπαλλάττωνται, videant ne haſtæ ita geſtentur vt aliæ aliis incumbant. Budæus, ibidem, ἐπαλλαττομένων τῶν ὀνομάτων, nominibus ſignificandi rationẽ variantibus, Nazanz.

Ἐπαλλάττω, μ. άξω, π. αχα, ἐπαμφοτερίζω, permuto, alterum pro altero accipio, vel ipſe loco alterius habeor. Actiuè enim & Paſſiuè accipitur, ſicut euario, alterno, deſino, Latinis. Significat etiam aliquando varius ſum, non eodem tenore procedo, variè exiſto, diſſentio. Ariſtoteles de generatione Animalium 4, ὥστε συμφύεσθαι καὶ ἐπαλλάττειν τὰ μόρια, euenit vt membra coaleſcant atque diſſideant, de generatione monſtrorum loquens. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις, inter ſe non cohæreſcunt, Ariſtoteles in Problemat. ἐπαλλάττει τῇ φύσει τῶν ἰχθύων, affinis eſt generi piſcium, Ariſtoteles Animal. Aliquādo viciſſim hoc atq; illo modo procedo, vt dentes ſerrati, qui pectinatim, (inquit Plinius) coeũt, alternis breuiores & longiores, ne contrario occurſu atterantur. Ariſtoteles de partibus Animal. ἐπαλλάττει τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ, quorum ſunt dentes ſerrati, ſeries acutorum dentium mutua inſertione pectinatim ſe conſtipat, Gaza libro ſecundo Animalium. Aliquando affine aliquid cum altero habeo, vt ὁ δὲ φωκὴ ὡς ἐπαλλάττουσα τῇ φύσει τῶν ἰχθύων, quaſi à piſcium natura multum habens. De hoc copioſius, Bud. Comment.

Ἐπαλληλία, ας, ἡ, alternitas.

Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, alternus, promiſcuus, ἐπισύνθετος. ἐπάλληλα autem opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις. Sunt enim ἐπάλληλα, alia aliis ſuperpoſita ſine interceſsione aut interſtitio & intercapedine. Ammonius de malis medicis, φυτὸν γὰρ ὅτι καρποφορεῖ δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλλήλως, id eſt, ita vt fructus nouus veterem excipiat, aliis atq; aliis malis ſucreſcentibus., Bud. Comment.

Ἐπαλλήλως, deinceps, cohærenter., Budæus in Epiſtolis. ἐπαλλήλως δι' ὅλου τοῦ ἔτους καρποφορεῖ φυτὸν τοῦτο, hæc arbor omnibus anni temporibus pomifera eſt, ita vt antecedentem fructum ſubnaſcens identidem occupet nouus, Hermolaus: aliis deciduis, aliis ſubnaſcentibus, Ruellius ex Dioſcoride.

Ἐπάλλομαι, reſilio.

Ἐπάλλων, miniſter.

Ἐπάλμενος, ου, ὁ, inſiliens, irruens, ἀπὸ τοῦ ἐφαλλόμενος. Ody. ξ, ἐπάλμενος ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Ἔπαλξις, ιος, ἡ, propugnaculum, pinna, pinnaculum, id eſt, murorum faſtigium. Eſt etiam ἀψίς, ſummum rotæ lignum. καὶ δι ἐσχάτων τῶν φοινικῶν, Etymologicon. ἐπάλξεις τειχέων, Herodot. καὶ οἰκίαι ἐπάλξεις λαμβάνουσαι αὐταὶ ὑπηρχον ἔρυμα, quin hæ ipſæ domus acceptis pinnis erant pro caſtellis, Thucyd.

Ἐπαλοήτης, ου, triturator, Xenoph.

Ἐπαλξίτης, lapis in pinna ad defendendum.

Ἔπαλτο, pro ἐπάλλετο: vnde αὐέπαλτο.

Ἐπαλύνω, inſpergo.

Ἐπαμάομαι, accumbo: vnde ἀντεπαμωμένους, id eſt, accumulantes & aggerantes, Bud. in Epiſt.

Ἐπαμάω, leniter ſuperinijcio, Xenoph. in OEcon. ἐπαμήσασθαι τὴν γῆν, accumulare terram, Theophraſtus libro 4, cap. 14. hiſtor. plãtarum. ἐπαμησάμενος γῆν, humum exaggerans, Herodot.

Ἐπαμβολάδην, cum tergiuerſatione, procraſtinando.

Ἐπαμβλίσκω καρπούς, excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.

Ἐπαμείβομαι, μ. είψομαι, π. ειμμαι, alterno, alternis accedo, ἐξαμείβω διαχέομαι, viciſſim cõtingo, commuto, reſpondeo, pergo, perſoluo.

Ἐπαμείβω, permuto, ἐπαμείψωμεν τεύχεα ἀλλήλοις, armaturam inuicem permutemus, Homer.

Ἐπαμμόφιος. ἐπαμμόφιους εἴδεος παῖδας, pueros forma præditos, Herodot.

Ἐπαμοιβάδις, ἡ.

Ἐπαμοιβαδόν, mutuò, implicitè. ἐναλλάξ, ὅπη πλεγδόν.

Ἐπαμοιβός, alternus, ſeu alternans. Apollon. 2. ἄλλος ἐμῶν ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν ἄλλῳ, &c. mutuo implicatus.

Ἐπάμονες, οἱ, ἑπόμενοι, ſequaces, poſteri.

Ἐπαμπέχω, induo.

Ἐπαμύντωρ, ορος, ὁ, adiutor.

Ἐπαμύνω, μ. υνῶ, auxilior, ſuccurro, retribuo, defendo ab iniuria, Datiuo. Item ſumo vindictam. τὴν δολίαν ἐπάμυνον, vlciſcere doloſam, id eſt, de ea ſume vltionem, in Epigram.

Ἐπαμφάδησε, circunſpexit, miratus eſt.

Ἐπαμφέρω, infero, induco. μήτι θεοῖς τούτων μῆνιν ἐπαμφέρετε, id eſt, ne vos in ſuperos concitet ira deos, verſus eſt Solonis apud Plutarchum.

Ἐπαμφιάζειν, & ἐπαμφιέσαι, & ἐπαμφιέννυειν, induere.

Ἐπαμφότερα, vtrinque.

Ἐπαμφοτερίζειν, cum Genitiuo & Datiuo conſtruitur, & ſignificat vtrõque pertinere, in vtranque partem vergere, ambiguum, & ancipitẽ eſſe, & mediam naturam habere, dubitare, in ancipiti eſſe, ἐπαμφοτερίζει τούτοις, inter hæc ancipiti eſt ſpecie, Ariſtot. lib. 3, de partib. Animalium. ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν, natura eſt ancipiti, Idem ibidem. ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, natura ancipite hominem imitatur, Ariſtotel. 2. Animal. Idem, οἱ ἄνθρωποι ἐπαμφοτερίζ πᾶσι τοῖς ζῴοις, cũ omnib⁹ generibus ambigit, ſic Liuius de Hermaphrodito. Sinueſſæ natum ambiguo inter marem & fœminam ſexu infantem, quos androgynos vulgus appellat, Bud. Comment.

Ἐπάν, vel ἐπεάν, quum, quando, poſtquã, cum Subiunctiuo. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ἐπὰν ἡ θύρα ἀνοιχθῇ, &c. vbi ianua aperta fuerit, &c. poſtquam. Phocylid. ἐπὶ βίῳ πάντ' ἔργον, ἐπὰν μὴ θεὸς ἐπιδῷ. ἐπὰν πίῃ ἀποθνήσκει, vbi biberit, emoritur, Dioſcor. libro quarto, cap. 82.

Ἐπαναβαίνω, aſcendo, ſuperuenio & ſupero, conſcẽdo, ſuperingredior, Ariſtoph. ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον, ſuper ſcholam aſcendens. ἐπαναβεβηκυῖα, καὶ καθολικὴ αἰτία, ſuprema & vniuerſalis cauſa, Dioſcorides libro ſeptimo, capite primo.

Ἐπαναβάλλομαι, amicior, ſuperinduo, induo in modum amiculi. item differo, procraſtino.

Ἐπαναβιβάζω, in ſuperiora recipio, Accuſat.

Ἐπαναβληδόν, circuniectim & obuolutim, ſuperiectè, exterius. vt ἐπὶ τούτοισι δὲ εἵματα λευκὰ ἐπαναβληδὸν φορέουσι, Herodot. lib. 2, Bud. Comment.

Ἐπαναβοάω, μ. ήσω, π. ηκα, acclamo, Ariſtoph. in Pluto, Neutr. abſolut.

Ἐπανάγαγα, reuocaui. Particip. ἐπαναγαγὼν, qui reuocauit: ad ἐπανάγω.

Ἐπαναγινώσκω, relego, lego. Epictetus, ἐπανάγνωθι χρύσεια ἔπη.

Ἐπαναγκάζω, vrgeo, compello, cogo, impello, laceſſo, Ariſtoph. ἀρῶ ἐπαναγκασθείς, arare coactus.

Ἐπάναγκες, neceſſe, ἀνάγκη, pro neceſſe eſt, ſubaudito verbo. ἐπάναγκες αἱρεῖται, neceſſario eligitur. τὰ ἐπάναγκες ταῦτα, hæc neceſſaria, cap. 15. Actor. Apoſtolicor. Plutar. in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, neceſſe non eſſe filio patrem alere.

Ἐπανάγω, reduco, abduco, ſubduco, duco, reſtituo, retracto, redigo, redeo. Plato Epiſt. 7. ἐμαυτὸν ἐπανῆγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, meipſum recepi ex illis malis, me reuocaui à malis quæ tum erant. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, &c. AEſchin. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucem educere ſeu redu

cere, Plato de legib. ἐπανάγομαι, prouehor. ἐπαναχθεὶς, aggreſſe ex aduerſo ferẽs obuiam, Herodot. ἐπαναχθεὶς, aggreſſus, Herodot. ἐπαναχθέντας αὐτοὺς ἐβύθισαν, in altum procedentes ſubmerſerunt, cap. 12. libri ſecundi Macchab.

Ε᾽παναδιπλόω, replico.

Ε᾽παναδίπλωμα, ατος, τὸ, replicamentum, Gaza. Ariſtot. lib. 2. Animal. ἐπαναδίπλωμα ἔχει τὴν χολήν, fel replicatum reuerſumque habet.

Ε᾽παναδίπλωσις, ἡ, eiuſdem verbi repetitio, geminatio: vt λελάχωσι, pro λάχωσι, replicatio.

Ε᾽πανάζω, condoleo, pro ἐπινιάζω.

Ε᾽παναθεάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, ſpecto, Deponens, Accuſatiuo.

Ε᾽παναιρέομαι, capio, recipio, periculum facio. ἐπαναιρεῖσθαι, ſuſcipere, capeſſere, exercere. ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον, hanc vitam deligo. Phalaris in Epiſt. ἐπαναιροῦμαι λατρείαν, vltrò ſeruitutem ſuſcipio, Lucian.

Ε᾽πανακάμπτω, μ. άμψω, π. αμμαι, redeo, reflecto, remeo, caput repeto. ἐπανακάμπτει εἰς τὸν καυλὸν τὸν ἐν τῷ αἰδοίῳ, reuerſi ceruicem ſubeunt genitalis, Ariſtot. lib. 3. Anim.

Ε᾽πανάκειμαι, reponor, proponor, Xenoph.

Ε᾽πανακεφαλαιόομαι, per epilogum enumero iam dicta, Hermog.

Ε᾽πανακίρνασθαι, rurſus miſceri & couſundi quæ diſereta fuerunt.

Ε᾽πανάκλησις, εως, ἡ, reuocatio. ἐπανάκλησιν δέρμης ποιεῖσθαι, lorem reuocari, Galen. ad Glauc.

Ε᾽πανακλαγγάνοντα, Xenophon in Κυνηγετικῷ, de reuerſione canum clamãtium, dixit. & apud Pollucem, ἐπανακεκλαγέναι,

Ε᾽πανάκλισις, ἡ, retroceſſio, inclinatio aciei ad ſiniſtrã.

Ε᾽πανακοινόω, μ. ώσω, communico, conſilium habeo, Datiuo, Plato de Legib.

Ε᾽πανακολουθέω, aſſector.

Ε᾽πανακομίζω, refero.

Ε᾽πανακρέμαμαι, ſuſpendor, cohibeor, compeſcor, Ariſtot. lib. 6. Polit.

Ε᾽πανακρίνω, Areopag. q. cauſam dicti ſciſcitor.

Ε᾽πανακρούω, repercutio, reflecto. de nauigantibus & nauigiis propriè dicitur, Etym.

Ε᾽πανάκρουσις, reflexio, retentio, ἐποχή. Propriè quum nauis manu repellitur, ne in littore allidatur.

Ε᾽πανακτάομαι, ῶμαι, ſarcio, reparo: vide ſimplex & ἀνακολοῦμαι.

Ε᾽πανακυκλόω, repeto, inculco, Bud. in Epiſt.

Ε᾽πανακύκλωσις, εως, ἡ, reuolutio.

Ε᾽πανακύπτω, idem quod ἐπανακυκλόω.

Ε᾽παναλαζονεύομαι, ſuperbus ſum & contumax.

Ε᾽παναλαμβάνω, repeto, itero, reuoco, & emendo.

Ε᾽παναλλάττω, commuto, commiſceo.

Ε᾽πανάληψις, εως, ἡ, repetitio, reſumptio, Rutil. Lup. de figu.

Ε᾽παναλύω, redeo.

Ε᾽παναμένω, expecto, cunctor. Accuſat. Ariſtoph. νεφ. ἐπανάμεινόν μ᾽ ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, expecta me pauliſper.

Ε᾽παναμιμνήσκω, ſæpe replico, reminiſci facio, commonefacio, admoneo, Genit. & Accuſat. iungitur.

Ε᾽πανανεόω, μ. ώσω, π. ωκα, renouo, iſtauro. & ἐπανανεόομαι. Plato 2. de Republ. ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, orationem redintegrabo.

Ε᾽παναγκαῖον, neceſſarium. vide ſimplex.

Ε᾽παναπαύομαι acquieſco, id eſt, oblector, requieſco, in te acquieſco, ſic enim Cicero pro affectum ſiſto & oblector. Pro Deiotaro, In tuis oculis vultúque acquieſco. Pro quo etiã dicitur ἀρέσκομαί σοι & ἐναβρύνομαι. ἐπαναπαύομαί σοι, tibi acquieſco, στέργω, ἐφησυχάζω, Budæus in Epiſtolis.

Ε᾽παναπέμπω, reduco, recomitor.

Ε᾽παναπηδάω, inſilio, inſurgo, Ariſtoph. νεφ.

Ε᾽παναπλέω, contra nauigo, rurſus prodeo, renauigo, Demoſth.

Ε᾽παναποπίνω, effundo. ἐπαναπιεῖν τὰ ἐς με, Herodot.

Ε᾽παναποδίζω, Ariſtoteles primo de Generatione & corruptione. vide, ἀναποδίζω, impedio.

Ε᾽παναποκτείνω etiam interficio.

Ε᾽παναπολέω, repeto, memoriam renouo, Plato de Legibus.

Ε᾽παναρρίπτω, ῶ, ρίψω, μ. ίψω, π. ιφα, iacto, in ſublime iaculor, vnum ſuper alium reiicio. vide ἀναρρίπτω.

Ε᾽πανασεισθείς, vibratus.

Ε᾽πανάσεισις, ἡ, crepitatio, concuſsio. ἐπανάσεισις ὅπλων, armorum crepitatio, Thucyd.

Ε᾽πανασπάω, tracto, apparo.

Ε᾽παναστάς, rebellans. ἐπαναστὰς ἔσχε, vi occupauit.

Ε᾽πανάστασις, εως, ἡ, inſurrectio, rebellio, inſult⁹, inſolentia. ἐπανάστασις φλυκταινῶν, eruptio puſtularum, Dioſcorides libro octauo, capite ſexto. ἐπανάστασις δεῖν, ὅταν τινες πεπονθότες καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθραίνωσι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι, Thucydides libro tertio, & eius Interpres. & ὄρους ἐπανάστασις, eminentia montis. ἐπαναστάσεις θρόνων, inſidias regni dixit, Sophocl. in Antig.

Ε᾽παναστέλλω, compeſco, inhibeo, reprimo, Ariſtoteles de mundo, αἱ φύσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φλέβας, cohibent interitus.

Ε᾽πανάστημα, eruptio, ἐπανάστασις. ἐπαναστήματα apud Ariſtoph. exponunt bullam & papulas, φλυκταίνας.

Ε᾽παναστρέφω, ſubuerto, reuertor, redeo, refero pedem, contra inſurgo, propriè ad aciem militarem pertinet, quando nihil declinat, ſed ſtrennuè ſuſtinet, reſiſtitque. ἐπαναστραφείσῃ, reuerteris.

Ε᾽παναστροφή, reuerſio, χῶμα, in concilio Sardicenſi, pro vita & moribus, id eſt, conuerſatio.

Ε᾽πανάτασις, εως, ἡ, extenſio. ἐπανάτασις τοῦ σκήπτρου, ſceptri porrectio ſeu eleuatio, Ariſtoteles libro tertio Politicorum.

Ε᾽πανατείνω, καὶ Ε᾽πανατείνομαι, intendo, extollo, vibro in aliquem. ἐπανατείνομαι βακτηρίαν, intendo baculum ſublatum, Bud. in Epiſt.

Ε᾽πανατέλλω, μ. τελῶ, orior, Neutr. abſolut.

Ε᾽πανατίθημι, tranſpono, impono.

Ε᾽παναθρέχω, redeo, in ſubime creſco, de arboribus: vt ἀναθρέχω.

Ε᾽παναστυγάω, poſt vindemiam quæ ſuperſunt colligo, Leuitici capite decimo nono, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐδὲ τὰς ῥῶγας τοῦ ἀμπελῶνός σου, in Latino eſt, in vinea tua racemos & grana decidentia non congregabis. Eſt etiam cap. viceſimo quarto Deuteron. ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου, ſi vindemiaueris vineam tuam, non colliges remanentes racemos.

Ε᾽παναφέρω, crimen vel culpam, vel criminis cauſam, vel actionem in alium reiicio, ſiue transfero. Ariſtophanes, εἰς τὸν Δία ἐπανενεγκεῖν, in Iouem referre. Eſt etiam refero, renuncio. Xenophon, οἱ δὲ σφισβεῖς ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας, Bud. Comment.

Ε᾽παναφορά, ας, ἡ, repetitio, relatio, reductio.

Ε᾽παναχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, reuertor domum, vel ad me, conſcendo, me recipio.

Ε᾽παναχώρησις, εως, ἡ, reuerſio, reditus. ἐπαναχώρησις τοῦ ῥεύματος, reſtagnatio.

Ε᾽πανέγερσις, idem quod ἀνάστασις.

Ε᾽πάνειμι, redeo, reuertor, regredior, repeto, recenſeo, rurſus differo, iterum explico, denuò diſputo, Demoſt. δεῖ δὴ τούτων αὖθις ἐπάνειμι, Lucian. ἐπ᾽ ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι. redeo enim ad eos. Plato, ἐπανιὼν τοὺς λόγους. Interdum aſcendo, Plato Sympoſ. Plutarc. in Lycurgo, οὐδὲν μετακινεῖν, ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτός, nihil mouere, quoad ex Delphis ipſe reuerterit.

Ε᾽πανεῖπον, declaraui, denuntiaui. ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, mercedem propoſuerunt ei qui occideret, id eſt, εἶπον, τούτῳ ὑπέσχοντο καὶ ἐπεκήρυξαν, Thucyd.

Ε᾽πανελθεῖν,

Ἐπανελθεῖν,rediiſſe.
Ἐπανέλω,tollam,auferam.
Ἐπανέλωμαι,abroger.
Ἐπανενεγκεῖν,reieciſſe.vide ἐπαναφέρω.
Ἐπανιεῖς,pro Ἐπανίω.
Ἐπανέρομαι,rurſus interrogo. Apollon. μηδ' ἐπανέρῃ με, neque interroges me,Ariſtoph.
Ἐπανέρχομαι,redeo,repeto,retexo,Depon.
Ἐπανέσταν,pro ἐπανέστησαν,ſurrexerunt.
Ἐπαναστὰς, qui rebellauit, qui inſurrexit,pro ἐπαναστάς.Herodot.arrectus,eminens,ſublatus.
Ἐπανιστὰς,exurgens,ſublimis.
Ἐπανέχω,præſto,antecello,extollo,reſiſto.Neutr.Genitiu. ἐπανέχει ὅτι τῆς ἐλπίδος,Demoſth.ſpe attollor,ſpem habeo.item acquieſco,complector,Datiuo,Alciph.
Ἐπανήκω,redeo.Neutrum. ἐπανήκωμεν εἰς χάριν τῇ ἡδονῇ,in gratiam cum voluptate redeamus,Gaza de Senectute.
Ἐπανθέω,ſuperfloreo,emineo,effloreſco,emico,ſcateo, ἐπιπολάζω: aliquando πλεονάζω & ἀκμάζω. Ariſtoph. περὶ τοῖς μήλοισιν ἐπανθεῖ χνοῦς, pomis lanugo ſuperfloreſcebat.Ibidem, καὶ τοῦτο τοῦ πτερώσεως ἄτεχνῶς ἐπανθεῖ. ἐπανθοῦσα ἅλμη,exudans ſalſugo, Herodot. Lucian. τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθοῦσι ... ἐπανθεῖ, rubor exiſtit,emicat, apparet,Galen.ad Glauc.
Ἐπανθίζω,μ.ίσω,π.ικα,refloreo,Neutrum. floridis coloribus illuſtro,Nazanz.
Ἐπανθισμὸς,ὁ,ſpina,effloreſcentia. ἐπανθισμὸς πορφυρεῦς, flos purpuræ,Dioſcorid.lib.5.
Ἐπανθρακίδες,αἱ,piſciculi in prunis aſſati.
Ἐπανίημι,μ.ήσω,π.ηκα,redeo,remitto impetum & contentionem,leuo. Xenophon, ... ἐπανίεσαν. Lucian.pro eo quod eſt,vultus & frõtis ſeueritatem remitto. καὶ μικρὸν ἐπανεῖναι τὸν φόρον,remittere tributũ,Hermogen. ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρὰ ταῦτα τῆς ἀγωγῆς,remittẽtes duriſsimũ vitę genus ipſis iuuenib⁹,Plut.in Lycurg.
Ἐπανίθι,redi.
Ἐπανισόομαι,adæquo,Plato de Legib.
Ἐπανισόω,coæquo,compenſo,ad æqualitatem redigo.
Ἐπανίσταμαι,μ.στήσομαι,π.στηκα, aſſurgo,inſurgo,impetum facio in,tumultum excito,deficio à,immineo,incumbo, ſeditionem moueo.Depon. Datiuo. ἐπανισταμένοις πομφόλυξι,ſurgentibus bullis,erumpentibus, Dioſ.lib.5,c.77.
Ἐπανιστάω,ῶ,excito,Bud.in Epiſt.
Ἐπανίστημι,μ.στήσω,π.στηκα,excito,erigo,inſtigo aduerſus, aggredior,antepono, præfero. ἐπανεστῆσαι τὸ ἦθος εἰς τὸ φῶς, Bud.in Epiſt. ἐπανέστη τῷ ταρκυνίῳ, in Tarquinium inſurrexit,Plutar.in Public. Item pro poſtea ſurgo,vt Iliad. β,οἱ δ' ἐπανέστησαν,alii autem deinde ſurrexerunt. ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, criſta pennarum eminentia, quadam extructa,Ariſtot.lib.2.Animal. apud eundem, ὦτα ἐπανεστηκότα,aures erectæ. ἐπανεστῶτες ἀλλήλοις,ad ſeditionem inter ſe concitati. ἐπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ:calligauerant oculi eius,cap.4,lib.1.Regum.
Ἐπανίστω,pro ἐπανίστασο,ſurge,Ariſtoph.in Plut.
Ἐπανίσχω,reprimo,reſiſto.
Ἐπανιτέον,redeundum,Hermog.
Ἐπανιτητέον,redeundum,Bud.in Epiſt.
Ἐπανιὼν,όντος: ab ἐπάνειμι, reuerſus, qui tranſgreditur. ἐπανιὼν περὶ φύσεως, de natura diſſerens diligentius, Plato de Legib. ἐπανιὼν υἱὸς, filius eſt adoptiuus qui è familia aſcititia ad ſuam naturalémque reuertitur,Bud.Com.
Ἐπάνοδος,ου,ἡ,reditus,aſcẽſus,reuerſio,regreſsio,regreſſus,renouatio,ἀνακεφαλαίωσις,repetitio,peroratio.
Ἐπανοιδέω, intumeſco. ἐπανοιδεῖ τῆς σαρκὸς, carne intumeſcit,Ariſtot.in Problem.
Ἐπανοίσω,ſurſum feram,efferam,referam:ab ἐπαναφέρω.
Ἐπανορθόω,μ.ώσω,π.ωκα,corrigo,vt Terent. Quod peccatum à nobis ortũ eſt, corrigo,reſtituo, inſtauro, emẽdo,recta via deduco,Iſocrat. τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθοῦ. Plato 2.de Republ. ἐὰν δ' ἐάν ἄρα σφαλῇ,ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι,ſicubi lapſus ſit,erratum poteſt emendare. ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίον, ſubuenire proximis,Ariſtoteles in Rhetoricis. ἐπανορθοῖ ὁ δῆμος τὰς ἀπορίας τοῦ δήμου, populi difficultatibus proſpiciẽs, Plutarch.in Pericle. Cum duobus Accuſatiuis,Xenophon, σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῖν, cadentes plurimis ſubleuat adiumentis.
Ἐπανόρθωμα,ατος,τὸ,emendatio,ſupplementum,correctio. ἐπανόρθωμα τῶν νομίμων,legitima iuris emẽdatio & correctio.
Ἐπανόρθωσις,εως,ἡ,correctio,caſtigatio,emendatio.
Ἐπανορθωτέον,corrigendus,Plato de Legib.
Ἐπανορθωτὴς,οῦ,ὁ,corrector,caſtigator.
Ἐπανορθωτικὸς,ή,όν,emendatiuus.
Ἐπαντέλλω,exorior,pro ἐπανατέλλω.
Ἐπάντης,εος,ὁ καὶ ἡ,editus,altus,accliuis. ἐπάντους ὄντος λόφου,colle eminenti,Thucyd.
Ἐπαντλεῖν,infundere aquam: contrarium τῷ ἐξαντλεῖν. ἐπαντλούμενα ἀκριβῶς κατουλοῦσι τὰ ἕλκη, vlcera rami fota ad cicatricem perducunt,idem Dioſcorid.lib.5,cap.30. οὖρον ... δῆξιν δράκοντος ἁρμόζει ἐπαντλούμενον, καὶ τὸ κυνῶν οὖρον ἐπάντλημα κυνοδήκτοις, vrina hominis fouetur vtiliter draconis morſus:canina itidem vrina rabidi canis morſus fouetur pari vtilitate,Dioſcorid.lib.2,cap.102. Et tranſlatè,vt ἐπαντλεῖν λόγον, ſicut fundere Latinis,pro abundanter loqui: Vergil. Talia fundebat lachrimans.Et Cicero Fundere verba more poetarum. Item exhaurio,haurio. ἐπαντλούμενος ταῖς φροντίσι,ſollicitudinibus exhauſtus.
Ἐπάντλημα,ατος,τὸ,ἐπάντλησις. ἐπάντλημα γαγγραίνῃς δεῖ χρήσιμον, eo fouere gangrænam vtile eſt, Dioſc.lib.2,c.135.
Ἐπάντλησις,aquæ infuſio in eum qui lauatur.
Ἐπάνω,ſupra,cum Genit.Cebes Theb. ἐπάνω πάντων ἐστὶ ſuperat omnia. ἐπάνω τῶν τοιούτων εἰμὶ, rebus eiuſmodi impero,id eſt,ſum ſuperior talibus, Plutar.in Apophth. ἐπάνω πεντακοσίοις ὤφθη, viſus eſt pluſquam quingentis,Paulus cap.15.1.ad Corinth. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω,ab eo die & deinceps.
Ἐπάνωθε,ſuprá. Genit.iungitur.
Ἐπάξιος,egregius,dignus. ἐπάξιος γάμος,Sophocl.
Ἐπαξιόω,poſtulo,rogo,præcor,Sophocl.
Ἐπαξίως,pro dignitate,Nazanz. τοῦ καλάζοντος ἐπαξίως.
Ἐπαοιδὴ,incãtatio,poetis. Atticis dicitur ἐπῳδὴ, Phrynichus.
Ἐπαοιδία,pro eodem,cap.8.Exodi,& apud Lucian.
Ἐπαοιδὸς,οῦ,ὁ,incantator.
Ἐπαπειλέω,μ.ήσω,π.ηκα,minor,comminor,Neut.Dat. & Accuſat.Homer.Ilia.α,λέξῃ' ἰεἰδὼς τὴν φρονέοντ' ἐπαπειλήσῃ ἀχιλλεῖ,Sophocl.in Aiace, ἐμοὶ τὰ δεινὰ ἐπηπείλησεν ἔπη,mihi acerbis verbis minatus eſt.
Ἐπάπειρος,incomprehenſibilis,multus.
Ἐπαπήνη,currus.
Ἐπαποδύομαι,idem quod ἐγχειρέω, ſuſcipio,aggredior, inſtituóque agere,Bud.Comment.
Ἐπαποθνήσκω,ſupramorior,immorior,Philoſt.
Ἐπαπολογέομαι, idem quod ἀπολογέομαι,refello,diluo, Plutarch.
Ἐπαπόρημα,quæſtio.& ἐπαπορεῖν, addubitare, quæſtionem proponere:inde ἐπαπορηματικὸς καὶ ἐπαπορητικὸς λόγος.
Ἐπαπόρησις,ἡ,dubitatio,deſperatio,
Ἐπαπορία,contentio,dubitatio.
Ἐπαποστέλλω, inſuper mitto. ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξόμενον, ſucceſſorem mittere,vel officio aliquem priuare.
Ἐπαρὰ,ᾶς,imprecatio,κατάρα.
Ἐπᾶραι,erexiſſe,ſurſum tuliſſe:ab Ἐπαίρω,vt.
Ἐπαράμενος, qui ſuſtulit. ἐπαράμενος βακτηρίαν, erecto baculo, attollens baculum. ἐπαράμενοι,οἱ παρὰ μοίρας ἀπολλύμενοι.
Ἐπαράομαι,μ.άσομαι,& ήσομαι,execror, imprecor,deuoueo,Datiuo. ἀρὰς ἐπαρᾶσθαι δεινὰς καὶ φρικώδεις, Appianus in Parth. de Craſſo abeunte in bellum Parthicũ loquens. Æſchin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν,i. καταρώμενος αὐτόν.

λεῖν. περσιδισμοὺς ἐπαρασάμενος πολλὰ, multis verbis Perſas deuouens, Plato de Legib.

E'παγὼς, perſuadens,inducens,tollens.

E'παράτιμος, execratus,idem quod ἐπάρατος, Phocylid. φάρμακα μὴ τεύχειν,ἱππομανὲς,ὅστις ἐπαράτος.

E'παράσσω, illidor,impingor,incumbo,irruo.

E'πάρατος,ο,ὁ,ἡ,ἡ,maledictus,execrandus,nefaſtus,ἐξάγιστος.ἐπάρατον ἦν μὴ οἰκεῖν, quod inhabitare nefas erat, Thucydid.

E'πάργεμος,ου,ὁ,qui oculorum vitio laborat,quod ἄργεμα,hoc eſt,albugo dicitur: nubeculans vertit Gaza. ἐπάργεμος ἢ οὐκ ὀξύωπος, nubeculans nec valens acie oculorum. Ariſtot.9. Animal. ἐπάργεμός ἐστι, ἢ περιέχεται τοὺς ὀφθαλμούς, parum oculis valet: nubecula enim oculos habet læſos, ſic Gaza libro eodem.

E'πάργυρος,argēteus,inargentatus.κλίνας ἐπαργύρους,apud Herodotum de Delphicis donariis, lectos argento conſtratos.

E'πάρδω,irrigo:vt ἄρδω, Arrian.de Euphrate,lib.6.

E'παρέσκομαι,μ.έσομαι,π.εσμαι,reconcilio.

E'παρηγόροι,adiutores,Apollon.

E'παρήγω,μ.ήξω,π.ηχα,adiuuo,βοηθέω,Actiuum,Datiuo. Homer.Iliad.α,ὅτι Τρώεσσιν ἀρήξαι,id eſt,βοηθήσαι τοῖς Τρωσί.

E'πάρειος, ἐπηρμοσμένον,Homer.

E'παρθείς,έντος,ὁ,erectus animo. ἐπαρθεὶς τιμῇ, honore elatus ἐπαρθεὶς δυναστείᾳ,magnitudine opum inflatus.ἐπαρθεὶς ἀβουλίᾳ,elatus vecordia. ἐπαρθέντες τῇ ὄψει, viſione animos habentes ſublatos. ἐπαρθεὶς τοῖς δωρήμασι,propter munera elato animo,ἐπαρθῶ,eleuer,in Subiunctiuo,ab codē verbo. μὴ ἐπαρθῇς,ne ſpiritus tollas.

E'παρισερὸς,ᾶ,ὁ, ſiniſter, ineptus. Atticis dicitur σκαιὸς, ait Phrynichus.

E'παρισερότης,ineptitudo,ruditas: ſiniſteritas redditur in libello de virtut.qui Ariſtot.aſcribitur.

E'παρισερῶς,ſiniſtrē.

*E'πάρκεια,ας,ἡ,auxilium,βοήθεια,Eurip. idem quod χορηγία,Polyb.ſuppeditatio.

E'πάρκεσος,ου,ὁ,expertus,auxiliator.

E'παρκέω,μ.έσω,π.κεκα,ſuggero,erogo,elargior,ſufficio, id eſt,ſumptus adminiſtro,παρέχω,ὑπηρετῶ,ſubuenio,auxilior, ſuppedito, ſumptum opibus meis ſuſtento, Neutrum, Datiuo & Accuſatiuo. ἐπαρκεῖ τὰς τροφὰς τοῖς γονεῦσι, alimentum parentibus ſuppeditat,Ariſtoteles 9.Ethicorum. ἐπαρκῶ, pro ſubuenio & opibus meis ſuſtento, Xenophon πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, de ſuo omnibus abundè ſuppeditabat.Item poſſum,cum Infinit.Alexander Aphrod. οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ, concoquere ventriculus nequit. Aliquando adiuuando arcere. Apollonius 2.ἐπαρκέσσαι κακότητα, ærumnam propulſare ſeu defēdere, vel ſubleuare calamitatem. Homer. Iliad.β, οὐδέ τοι τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,neque id ab eo remouit perniciem, nec id ipſum ab exitio defēdit, ἐβοήθησε. Pro opitulor, Sophoc. οἵτινες μόνοι δύνασθε τοῖς φίλοις ἐπαρκέσοντα,id eſt,ὑπηρετήσοντα,opem laturum.

E'παρκὴς,idoneus,ſufficiens.

E'πάρκιος,ſufficiēs. L.1. Epig.

E'παρκούντως,ſufficienter. ἐπαρκούντως μοι, mihi ſatis, Sophocles.

E'παρμα,ατος,τὸ,altitudo, eleuatio, extuberantia,grumus,Galen. φύλαγμά ἐστι ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον ἐμφερὲς ῥάγει σταφυλῆς.

E'πάρμενος,aptus,aptatus,congruens,ἁρμόδιος, Heſiod. ... ἐπάρμενον, &c. ἐπάρμενον στέμμα, corona accomodata,id eſt,ἡρμοσμένον,in Epigram.

E'πάρουρος,ου,ὁ,ἡ,ἡ,ruſticus,terreſtis,ἐπίγειος,agreſtis,

E'παρσις,εως,ἡ,elatio,gaudium,eleuatio, vt in voluptatis definitione, ἡδονὴ ἐστὶν ἄλογος ἔπαρσις ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Item, tumor, extuberatio. ἔπαρσις μαζῶν, extuberatio mammarum,quod Latinè fratrare dicitur.

E'παρτάομαι,& E'παρτάω, impendeo, ſuſpendo,propono,ἐγκρεμάννυμι. & ἐπαρτώμενον,i.ἐπικρεμάμενον,vt ἐπηρτημένος κίνδυνος, impendens periculum. Herodian. Item δεῖ τὸν φόβον, vt apud AEſchin. φόβους ἐπήρτησα, metum inieci, terrorib' perculi,i. periculū imminere dixi, Bud.Com.

E'παρτία, apparatus.

E'παρτὴς,ἐος,promptus, præparatus,ἕτοιμος. Odyſſ.ξ, ἐπαρτέες ἔμμεν' ἑταῖροι,eſſe in procinctu & in promptu:ab ἀρτάω, apto. ἐπαρτέα πάντα, omnia in promptu & parata, Apollon.& ἐπαρτέες νῆες.

E'παρτύω,adapto.

E'παρυστὴρ,ῆρος,ὁ, καὶ E'παρυστρὶς,ίδος,ἡ, hauſtrum. ποιήσεις τοὺς λύχνους τῆς λυχνίας ἑπτὰ, καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς ἐκ χρυσίου καθαροῦ ποιήσεις, cap.25. Exodi. Latinè eſt, Facies ſeptē lucernas candelabri emunctoriáque, &c.ἐπαρυστρίδας,αὐλητῆρας,hydriæ,3. Regum,cap.7.in Zacharia Proph.exponitur infuſoria,Exod.36,vaſa vbi ea quæ emuncta ſunt extinguantur. Numerorum cap.4. emunctoria.

E'παρυτόμενος,exhauriens.

E'παρχὴ,ῆς,ἡ,decima.Aliquando idem quod

E'παρχία,ας,ἡ,i.prouincia, præfectura . Plutarch.Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας, accuſauit Dolobellam repetundarum.

E'παρχιώτης,ου,ὁ,prouincialis.

E'πάρχομαι,μ.ξομαι,π.γμαι, decimas capio . Item auſpicor,cœpi.Iliad.α,ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν,i.τὰ πρῶτα ἀρχὴν ποιήσαντες ἢ σπείσαντες τοῖς θεοῖς, Depon.abſolut.

E'παρχος,ου,ὁ, præſes prouinciæ, prætor,præfectus. ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, qui aulæ præeſt, Plutarch. in Galba. & mox,τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος, aulæ & ſpiculatorum præfectus.

E'πάρχω,imperito,vt τῆς Ἀσίας ἐπάρχειν, Iſocrat . Item præſum,præficior. Herodot. ἐπάρχοντες τῆς στρατιᾶς δύο,Budæus Comm.χώρας ἐπάρχω πολλῆς, multæ dominor regioni, Xenoph.lib.4.Pædiæ.

E'παρωγὴ,βοήθεια,auxilium,Apollon.

E'παρωγὸς,οῦ,ὁ,adiutor,opitulator. Genit,lib. 6. Epigramm. τὶ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, &c. Apollon.1. Argonaut. ... ἐπαρωγὸν ἄεθλον, Datiuo. Laſcaris,ξείνοις ἐπαρωγὸς,&c. in genere fœminino.

E'πασθμαίνω,anhelo.

E'πασκέω,colo,hoc eſt,exerceo,meditor,ἐκπονῶ, vt colitur pietas & officium . Ariſtoph.περὶ ἢ σοφίαν ἐπασκεῖ, ſapientiam colit,i.dat literis operam . ἐπασκέω μνήμην, memoriam colo,commentor,Herodot. ἐπασκήσουσι τέχνην,artificio operam dare. ἐπασκῶ τὴν ἀρετὴν, virtuti incumbo. ἐπασκήσας παγκράτιον,celeber in pancratio,Herodot.

E'πασκητὴς,athleta,Heſych.

E'πασμα,ατος,τὸ,incantamentū,Nazanz. Item τὰ ἐπάσματα,cantilenæ, quales pueris nutrices canunt.

E'πασσύτερος,ου,ὁ,aceruatus,vnus ſuper alium,& per vices continuus,denſus, πυκνὸς, συνεχὴς, ἐπάλληλος, aſsiduus, iugis. Iliad.α,θνῆσκον ἐπασσύτεροι, πυκνότεροι,ἀθρόοι. ἐπασσυτέρην δὲ κυλίνδων ἱμάσθλην,crebrā ſcuticā voluens,i.crebró.

E'παυγάζω,ſplendeſco,vt λαμπρύνω,διαυγάζω, ἀκτινάζω.

E'παύγασμα,τὸ, ſplendor.

E'παυδάω,alloquor,

E'παυθαδιαζόμενοι,in eadem pertinacia perdurantes.

E'παυλὰς,άδος,ἡ,caula.

E'παύλειος,aulicus.ἐπαυλείου οὐδοῦ, liminis aulæ ſeu domus,Homerus.

E'παυλέω,ῶ,μ.ήσω,modulor,accino. Lucianus de Sacr. ζῶον ἐκφωνοῦν καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν, ſemipleno ſono rei diuinæ accinens. Accuſatiuo & Datiuo iungit Lucianus,θρῆνον ἐπαυλεῖν τῷ πυθαγόρᾳ.

E'παυλίζομαι, ſtabulor, in ſtatiuis ſum, & in loco immoror. Plutarch.in Sylla,ὥστε ἢ νυκτὸς ἐπαυλίζεσθαι τῷ στρατοπέδῳ,ita vt pernoctarent ad caſtra. Thucydid. Interpr. exponit, ἐπαυλίζομαι τὸ πλησίον τῶν πολεμίων νυκτὸς αὐλίζομαι.

Ἐπαύλιον, τὸ, villa, ἔπαυλις, ἀγρικία, AEſchines, καὶ καταγώγια ἐσκευασμένα, καὶ ἐπαύλια, i. ſtabula. ἐπαύλια verò pluraliter, ſecunda dies nuptiarum, i. repotia, & ἡμέρα μεθέορτος, quo die dona ab amicis & neceſſariis mittebantur ſponſo & ſponſæ. dicitur etiam ἡ ἐπαυλία, idem ſignificans, Etym. Aliquando pro ipſa dote, ſiue aliis magnificis muneribus accipiuntur, Cęlius lib. 15, cap. 18, & 24, & Bud. Commentariis.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, cortis, ſuburbium, ſtabulum, boum ouiúmque caula, cubile, caſa, villa, ἀγρικία, pagus, vicus, atrium, habitaculum. βασιλικὴν ἔπαυλιν, domum regiam, Plutarch. in Publicol. τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίδωσι τῇ πόλει, agrum & villas ciuitati donat, Plutarch. in Pericl. πόλεις ἐπαύλιον, cap. 22. Numeror. Latinè eſt, vrbes quæ in extremis regni finibus erant.

Ἐπαυλόκαυλον, vel potius, Ἐπαυλόκαυλον, apud Ariſtot. lib. 3. de hiſtor. plant. cap. 18. de hedera. Gaza exponit, amplexicaulis.

Ἐπαυλόκαρπον ἡ σμίλαξ, ſimilax amplexicaulis, Ibidem.

Ἔπαυλος, opacus, incola vallis, χαράδρα inhabitans.

Ἐπαυλόσιμος, ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰών.

Ἐπαυξάνομαι, accreſco.

Ἐπαυξὴ, ῆς, ἡ, augmentum, Plato de Leg.

Ἐπαύξησις, acceſſio, incrementum.

Ἐπαύξω, adaugeo, amplifico, Demoſth. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, gloriam patriæ augere, Thucydid.

Ἐπαυρέομαι, fruor.

Ἐπαύρεσις, εως, ἡ, fruitio, voluptas, gaudium.

Ἐπαυρέω, fruor. Heſiod. πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ, i. pœnas luit mali viri cauſa. Idem, πλεῖον νυκτὸς ἐπαυρεῖ, plus noctis capit, attingit. ἐπαύρῃ, τύχῃ, aſſecutus ſit. Apollon. 2. Argonaut. εἴκ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, i. τύχῃ.

Ἐπαύρησις, ἐπαύρεσις, fruitio. ἐπαυρήσεις ποιεῖσθαι, fructus percipere, apud Thucydid. exponitur ἀπόλαυσις καὶ ἡδυπάθεια: vbi in codicibus manu ſcriptis legitur ἐπαύρεσις.

Ἐπαυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, leniter ſpiro.

Ἐπαύριον, poſtridie, ſiue poſtero die, vt docet Eraſmus dicitur etiam ἡ ἐπαύριον.

Ἐπαυρίσκομαι, & Ἐπαύρομαι, fruor, ἀπολαύω, glorior. Genit. Homer. Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, i. ἀπολαύσωσι τῆς ἀβουλίας αὐτοῦ, i. ἵνα δι' αὐτὸν ἀπόλωνται, vt regis cauſa luant pœnas, vt eius luant ſtultitiam. ἐπαύρασθαι βιότοιο, Apollon. ἐπαύρασθαι ἀέθλων, frui.

Ἔπαυρος, torrens.

Ἐπαυτόπτῃ, in conſpectu.

Ἐπαυτοφώρῳ, Aduerbium, in ipſo furto. Vnde ἐπαυτοφώρῳ ἁλοὺς, in ipſo actu deprehenſus, manifeſtus, qui inficiando nō eſt. Plato lib. 2. de Repub. ἐπαυτοφώρῳ λάβωμεν ἂν τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταυτὸν ἰόντα, deprehendemus iuſtum ad idem cum iniuſto ſe conferentem. Idem in Apologia, ὡς ἐνταῦθα ἐπαυτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, tanquam manifeſto me comperturus imperitiorem illis eſſe. Ariſtophan. in Pluto, ἐπαυτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένοι, in ipſo actu indigna committentes deprehenſi. αὕτη ἡ γυνὴ κατελήφθη ἐπαυτοφώρῳ μοιχευομένη, cap. 8. Euang. Ioannis, hæc mulier deprehenſa eſt in ipſo adulterio. ἐπαυτοφώρῳ κλέπται, AEſchines, i. in furto ipſo & manifeſtario fures. Transfertur & ad alia pro manifeſtè. ἐπαυτοφώρῳ ληφθῶσι κακουργοῦντες, Iſocrat. ἐπαυτοφώρῳ εἰλήφατε, deprehēdiſtis in ipſo actu, Demoſthen. ἐπαυτοφώρῳ ἐξελέγχειν, Idem.

Ἐπαυχέω, ſuperbio, glorior, μεγαλοφρονῶ. ἐπαυχήσας τοῖς σοῖς λόγοις, Ariſtoph. i. μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων, &c.

* Ἐπαφαιρεῖν, iterum auferre, demptionē iterare, Galen. in 9. Therapeu. κάλλιστον δὲ καὶ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἵματος. Idem, ἐπαφαιρεῖν δὶς καὶ τρίς.

Ἐπαφάομαι, ῶμαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, καὶ Ἐπαφάω, μ. ήσω, π. ηκα, contrecto, diſcerno. μὴ μαλακῶς ἐπαφώμενοι, non molliter contrectantes, Nazanz.

Ἐπαφὴ, ῆς, ἡ, contrectatio, diſcuſſio, tactus, contactus.

Ἐπαφῆκα, immiſi, ab ἐπαφίημι. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα immiſit in eum tegulam, Plutarch. in Apophth. Lacon

Ἐπαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſenſu dubius.

Ἐπαφίημι, μ. ήσω, π. ηκα, dimitto, ſuborno, immitto, vt ſolent qui canes in quempiam incitant, Bud, in Epiſtol. ſuperfundo, admitto. τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι, tragulas immittere, Xenoph. lib. 4. Pædiæ. ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, pecora admittunt Theophraſt. lib. 4, cap. 7. hiſt. plant.

Ἐπαφρίζω, μ. ίσω, π. ικα, deſpumo, Accuſ.

Ἐπαφρόδιτος, ου, ὁ, & Ἐπαφρόδιτος, venuſtus, iucundus.

Ἐπάχθεια, ας, ἡ, moleſtia, offenſa, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Ἐπαχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, grauis, moleſtus, onerosus, AEſch. περὶ παραπρ. πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις, καὶ ἐπαχθὴς, mult' erat in laudando, & ineptus. inuidiæ obnoxius, τοῖς συμμάχοις ἐπαχθὴς, premebatur ſociorum inuidia, Plutar. in Themiſt.

Ἐπάχθομαι. vide Ἄχθομαι ſimplex.

Ἐπαχθῶς, moleſtè. ἐπαχθέστερος ἐκείνοις ἐβίω, infenſus illis viuebat, Plato in Epiſt.

Ἐπαχθόω, contriſto.

Ἔπειτ', ἄψ. mox, pòſt, iterum, retró.

Ἐπεὰν, Ionicè pro ἐπὰν, quum, quando, ſimulatque.

Ἔπεβαν, pro ἐπέβησαν, ſunt ingreſſi, poeticum.

Ἐπέβην, inſurrexi. ἐπέβη πλούτου ζῆλος, inceſſit diuitiarum ſtudium, Plutarch. in Lycurgo. ab ἐπιβαίνω.

Ἐπεβησάμην, ingreſſus ſum, inii. Nonnus, εἶδε καὶ εὐφροσύνης ἐπεβήσατο, i. ἐχάρη, gauiſus eſt.

Ἐπεγγελάω, μ. άσω, π. ακα, de malis alienis rideo, ἐπιγελῶ, habeo riſui, inſulto alicui ridendo, ἐντρυφῶ. Sophocl. in Aiace, τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα, i. κατὰ τοῦδε, ad quid inſultent huic velut authores eius exilii? Cum Datiuo ibidem, φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν, ſolent omnes mortuis inſultare. Aliquando ponitur abſolutè. Sophocles, ἐκεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες, inſultant elapſi. • Idem quod Plutarch. ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί.

Ἐπέγγυος, ου, ὁ, promiſſus cum fideiuſſione: τὸ δ' ἐναντίον ἀνέγγυος.

Ἐπεγείρω, μ. ερῶ, erigo, exuſcito, excito, expergefacio. Accuſ. Ariſtop. πῶς δῆτ' ἂν οὖν σ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι.

Ἐπεγκανάξαι, infundere.

Ἐπεγκλάσας, oculis innuens.

Ἐπεγκάμπτω, infringo, inflecto, Bud. Comment.

• Ἐπεγκεραννύμενος, immiſcens. Plato, καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τὴν τῶν ἐναντίων κρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος.

Ἐπεγκολάπτω, μ. άψω, π. αφα, inſculpo.

Ἐπεγχανεῖν, inhiare, irridere, decachinnari, καταβοᾶν.

Ἐπεγχυματίζω, inſtillo. ἐπεγχυματίζειν γάλακτι, ex lacte inſtillare, lac ſuperfundere, ſic Ruellius & Marcel. apud Dioſcorid. vide num ſit exponēdum, ſuper lac aut cum lacte infundere.

Ἐπεγχύτης, ου, ὁ, idem quod οἰνοχόος, pincerna, Cælius lib. 15, cap. 16.

Ἐπέδραμον, incurri, impetum feci, incuſaui, inuaſi. ἐπέδραμον πόντῳ, in Epigram. accurri ad mare.

Ἐπεὶ, quum, poſtquam, poſteaquā, nam, deinde, quādoquidem, quoniam, verumenimuero, etſi. ἐπεὶ cū Indicatiuo, interdum cum Optatiuo, Gaza lib. 4. Plato in Apologia Socratis, ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, quanquam id quoque mihi pulchrum videtur. Iſocrates ad Nicocl. ἐπεὶ κἀκεῖνό μοι πρόδηλον ἦν, &c. i. nam & illud ſciebam. Plato 2. de Repub. πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὥς λέγουσιν. ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, i. οὐδὲ γὰρ πρέπει, Homer. Interdum pro εἰ δὲ μὴ, quòd niſi, quòd ſi non, alioqui. Xenoph. lib. 2. ἀπομν. ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς σώζων, ἐπεὶ ὑμᾶς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε. ἐπεὶ εἶδε, quum videret, Xenoph. ἐπεὶ δὲ, quandoquidem veró. ἐπεὶ ὅτι γε, propterea quòd, etenim quòd, quare quód. ἐπεὶ δ' ἀπετεθνήκει, poſtquā obiit, Plutarch. ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας, ſed poſt quā à Græcis fuerunt deprehenſi, Herodotus lib. 7. ἐπεὶ ἂν, per ſyncopen ἐπὴν, quum, quando, poſtquam, ἐπειδὰν. ἐπεὶ

τείχεσι, vbi primùm. Xenoph. ἐπεὶ πάλιν τείχεσι τῆς πολιτευομένων ὑπὸ τῶν κρείττονος ἐστί, συνεχῶς πῶς ἐν τῷ προσιόντι.

Ε᾿πείγομαι, μ. είξομαι, ſolicitor, impellor, obruor, vrgeor, maturo, feſtino, propero, σπεύδω, contendo, accelero, σπουδάζω, conor, κατεπονοῦμαι, Philo de mundo. Pro κατέχομαι, aut pro ἐπείγω, i. καταπαύζω. Iliad. ε, ὅπως γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξε. ἐπειχθεῖσι πᾶν πρᾶγμα τίκτει σφάλματα, Herodot. omnis res parando parit errores. ἐπείγεται πρὸς τὸν ἀγέννητον, ad illum ingenitum curſu pernici fertur. ἐπείγομαι ἐπὶ τοῦτο, huic operam do, occupor, inſto. ἐπειγόμενος ὁδοῦ, iter maturans, Homer. Odyſſ. ἐπειγομένη ἀνέμοις, acta ventis, Apollon. ἐπείγομαι λαβεῖν, adnitor capere. ἐπείγομαι τὴν ταχίστην, raptim abeo. ἢν μὴ ἐπειχθῆς ναυμαχίην ποιεύμενος, ſi non inſtabis pugnæ nauali committendæ, Herodot. ἐπειγόμενοι τὴν ἀποτειχισιν, munitionem abſoluere properantes, Thucyd. i. σπεύδοντες διατειχίσαι.

Ε᾿πείγω, μ. είξω, π. ειχα, vrgeo, compello, cogo, promoueo, incito, impello, διώκω, feſtino. Accuſatiuo. | Iſocr. σπουδὴν ποιήσασθαι dixit pro eodem.

Ε᾿πειγωλή, ῆς, ἡ, ſtudium, induſtria.

Ε᾿πειδὰν, poſtquam, quum. ἐπειδὰν τάχιστα, ſimul atque.

Ε᾿πειδὴ, poſtquam, quādoquidem, quum, vbi, quum, Xenoph. cum Optatiuo. ἐπειδὴ ὁμολογήσειε τις ἔφη, &c. quū confiteretur, dicebat, &c. ex quo, quód. ἐπειδὴ ἀπολώλεσαν, Demoſth. ἐπειδὴ γε, præſertim cum, Plato de Legib. Her mog. ſcribit, ἐπειδὴ particulam facere σχῆμα τὸ ἐπιτείχεον. ἐπειδὴ τιμητὴς ἐπεδείχθη, quum cenſor fuiſſet, Gaza de Senect. ἄλλως ἐπειδὴ, præſertim quum, Iſocrat. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ ῥᾴδιόν ἐστι, Plato in Epiſt. præſertim quū facilè ſit futurum. ἐπειδήπερ, & ἐπειδὴ τάχιστα, ſimul atque, ſimul vt, quoniam quidem, quum primum, protinus. ἐπεὶ οὖν, & ἐπείπερ, quandoquidem, quia, quum. Xenoph. ἀπέχεσθαι τῶν αἰσχρῶν καὶ ὅπου τις ἐν ἐρημίᾳ ἐστί, ἐπείπερ ἠγάπηντο μηδὲν θεοὺς διαλαθεῖν. ἐπείπερ εἴη ἄλλο τοιοῦτον, vel ſi quid aliud tale, Ariſtotel. lib. 2. magnorum Moral. ἐπείπερ ἐστὶ, quanquā eſt, Lucian.

Ε᾿πεῖδον, vidi. Aoriſt. β, ab ἐφοράω.

Ε᾿πεὶ pro ἐπειδὴ. Iliad. α, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν, id eſt, quandoquidem. ſecunda breui.

Ε᾿πείη pro ἐπιμένῃ, remaneat. Iliad. β, μηκέτ' ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη, ne maneat amplius caput ſuper humeros.

* Ε᾿πειθ' οὕτω, tum demum, deinde, Gaza.

* Ε᾿πεικάδες, αἱ, dies nefaſti, & qui inauſpicatiores cæteris exiſtimabantur.

Ε᾿πεικάζω, coniecto, coniicio, Sophocl.

Ε᾿πείκαν, quoniam, ſiquidem, quū, quando, ἐπειδὰν. Odyſſ. ξ, ἐπείκαν ἴδω ἃ δώματ' ἵκωμαι, vbi venerim.

Ε᾿πεικτέον, conandum eſt, Plato de Legibus.

Ε᾿πείκτης, ου, ὁ, inſtigator, qui rem ſedulò vrget.

Ε᾿πείκω, concedo.

Ε᾿πειμι, aduento, ingredior, ſuperuenio. ὁ ἐπιὼν χρόνος, conſequens tempus. Interdū recenſeo, vt recenſere exercitum. Item contrà eo, inuado, aggredior. Homer. Iliad. α, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι, pro πρὶν τὸ γῆρας καταλάβῃ, priuſquam ſenectus eam inuaſerit. vbi Præſens eſt pro Futuro. ἔπεισι, luſtrabit, ἐπελεύσεται. Homer. ἐπιέναι μοι, mihi ſubit, Bud. in Epiſtol. ἔπεισί μοι γελᾶν, ſubit mihi riſus, Lucian. in Anachar. ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐκ ἀδήλου τὸ μέλλον, ſubeſt enim vnicuique ex incerto conſequentis temporis varietas, Plutarch. in Solone, i. imminet. ſic enim puto interpretandū. ἐπιὼν, ingreſſus. aliquādo futuri tēporis eſt pro ἐπελευσόμενος, apud AEſchinem. τὸν γὰρ προὔχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει, etenim præualentem, non modò inuadentem quis arcet, ſed etiam, præoccupat ne inuadat, Thucydid.

Ε῎πειμι, inſum. Sophocl. ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου φέγλημα. ἔπεστι ἀγὼν καὶ κίνδυνος, diſcrimen ineſt, Demoſth. ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, Ariſtoph. cruſta pultis exiſtit ſupernè. ἔπεισι λύχνοις, ſunt in lucernis, Ariſtoph. ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, his adduntur ſeptem milia, Herodot. ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεισι, cui imminent portæ, Idem.

Ε῎πειξις, εως, ἡ, feſtinatio.

Ε᾿πειοὶ, dicti ſunt Elei, ab Epeo, Endymionis filio, eorum rege. Odyſſ. ο, ἠδ' ἐς Ἠλιδα δῖαν ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί, i. Ἠλεῖοι.

Ε᾿πειπὼν, qui inſuper dixit.

* Ε᾿πειπλέω, ῶ, adnauigo.

* Ε᾿πεῖπον, ἐπιλέγω, dictū addo alicui facto. & ἐπειπεῖν, poſtea dicere, Nazanz. in Iulian.

Ε᾿πειπὼν, ſubdens, ἐπιλέγων.

Ε᾿πειράσαντο, irrumpere tentarunt, Homer.

Ε᾿πείρομαι, interrogo, ἐπέρομαι. πρὶν ἂν ἐπείρηται, priuſquam explorauerit, Herodot. ἐπειρήσομαι, interrogabo, Idem libro 1. ἐπειρησόμενος, conſulturus, id eſt, interrogaturus.

Ε᾿πειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, leonis pellem ſubtrahens.

Ε᾿πειρωνευόμενος, cauillans.

Ε᾿πειρωνεύομαι & Ε᾿πειρωνεύω, derideo. | Appian. in oratione quam habuit Caſsius ad Archelaum Rhodiorum legatum, τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνευσάμενος ἀρχέλαον ἀπέλυσε, i. cum quadam ironia & ſimulatione dicens, vel ironica oratione vtens.

Ε᾿πεισάγω, μ. άξω, π. αχα, ſuperinduco, ſuccidaneam legem fero. ὥστε ἐπεισάγειν νυμφίον τι τῆς οἰκίας εἰκία τοῦ σου, ſecundum ſuperinducere maritum in tui patris domum, Chryſoſtom. de offic. Epiſcoporum.

Ε᾿πεισαγωγὴ, ῆς, ἡ, receptaculum, Thucyd. introductio.

Ε᾿πεισαγώγιμος, ου, ὁ, ſuperinductiuus. τὰ ἐπεισαγώγιμα, merces quæ importantur, Plato libro 2. de Repub.

Ε᾿πείσακτος, ου, ὁ, alienigena, peregrinus, aliunde inductus, aduentitius, aſcititius. ἐπεισάκτῳ σίτῳ, importato aliunde frumento, Demoſth.

Ε᾿πεισαχθέντες, οἱ, adſciti.

Ε᾿πεισβαίνω, ingredior. | Xenoph. ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν.

Ε᾿πεισδέχεσθαι, admittere.

Ε᾿πεισέρχομαι, idem quod ἐπεισελεύθω, prorumpo, importor, introducor, inuado, accedo, induco. ἐπεισελθὼν ἡμῖν, nos inuadens, Nazanz. | Et Plutarch. in Sympoſ. lib. 20, τότε οὖν, αἱ πρώτας ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. λεκ. ἐπεισέρχεται τὰ ταῦτα, importantur.

Ε᾿πεισηγέομαι, orno, celebro.

* Ε᾿πεισι, τὸ ἐπέρχεται καὶ παρίσταται ἐπιορκοῦ.

Ε᾿πείσιον, aqualiculus.

Ε᾿πεισκαλέω, ῶ, acceſſo.

Ε᾿πεισκείρομαι, ingredior, vt ἐπεισέρχομαι, Heſych.

Ε᾿πεισκυλεῖν, vel Ε᾿πεισκυλιεῖν, τὸ ἐπεισφέρειν, εἰσφέρειν, ἐπισυνάπτειν, Suid. aduoluere, attexere, annectere, addere, adaptare.

Ε᾿πεισκωμάζω, impudenter me & velut temulenter infero, & inſinuo in alicuius ſocietatem, vel in collegium & nationem, Lucian. ἐπεισκωμάσας αὐτοῖς, quum ad eos ſaltauit, tranſlatus eſt, venit. | Inde Ε᾿πεισκωμαστὴς, qui impudenter & immeritò ſeſe intulit: item irrupit, vel irrepſit in aliquem ordinem, Plato 6. de Repub. Ab hoc eodem verbo ἐπεισκώμασαν, vt εἰσκώμασαν, Athen. μετὰ δεῖπνον δὲ καὶ συρρεούσῳ καὶ ἐστράτευσα ἐπεισκώμασαν.

Ε᾿πεισόδιον, ου, τὸ, aduētitium, introductio, id quod adiicitur præter legitimam fabulam ciendi riſus gratia. τὸ εἰσφερόμενον δράματι γέλωτος χάριν. Differunt autem ἐπεισόδια, teſte Ariſtot. in Poet. ab ἐπεισοδίοις, quod his quæ ſunt propria fabulæ, contineantur: reliqua verò vniuerſa epiſodiis. Et ἐπεισόδια, carmina quæ canuntur in imperatorem primùm vrbem ingredientem.

Ε᾿πεισόδιος, ου, ὁ, ὁ ἐπιφερόμενος, introductus, ingreſſus aliunde, φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον, in Epigr. fuci flos aduentitius, externus, exoticus. ἐπεισόδιος στροφὴ καὶ ᾠδὴ, Ariſtoph.

* Ε᾿πεισοδιώδης, aduentititius, vt vertit Argyro. in Metaph. Ariſtotel.

Ε᾿πεισοδιοῦν, aggreſſus commitere, ſiue admittere.

Ε᾿πείσοδος, ου, ſubitio.

Ε᾿πείσομαι

Ἐπίσομαι, vadam.

Ἐπεισπαίω, irrumpo: ‖ cui opponitur ἐκπαίω, proruo, prorumpo. Lucian. Ariſtoph. in Pluto.

Ἐπεισπέπαικεν, irrupit. Ariſtoph. in Pluto, ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν, ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν, id eſt, εἰσπέπαικεν, εἰσῆλθε. κυρίως δὲ ἐπὶ στρατιᾶς πολεμίων, id eſt, impreſſionem fecit. ab ἐπεισπαίω, irrumpo, incido, impetum facio, cuius ſimplex παίω, ferio, perſtringo, allido.

Ἐπεισπηδάω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, ſuperinſilio, Datiuo. * Herodian. ἐπεισπηδήσαντες ἅμα τοῖς ἵπποις διαφεύγειν πειθομένοις, ἀπώλοντο.

Ἐπεισπίπτω, vt ἐπεισπαίω, vel ἐπεισκωμάζω, quibus opponitur ἐκπίπτω, introeo, ingruo, impetum facio, Datiuo.

Ἐπεισπνέω, vt ἐπεκπνέω, geminationē ſpiritus ſignificat. Spiritū eſt trahentis vel reducentis, Gal. in 10. Therap.

Ἐπεισρέω, influo. ἐπεισρέων εἰς ἅπαντα, Plutarch. in Numa.

Ἐπεισφέρω, inſuper infero, adduco, allego, introduco, ἐπεισφοιτίσκω, Heſych. εἰσῆλθε Suid. Philo de mūdo, αἴσθησις, τὰ φαινόμενα ἐπεισφέρει τῷ νῷ, ſenſus infert in mentem ea quæ apparent & videntur.

Ἐπεισφορά, ᾶς, ἡ, condemnatio.

Ἐπεισχέω, adiicio.

Ἔπειτα, poſtea, iam verò, deinde, adhęc, iam, deinceps, ſanè. οἱ ἔπειτα, poſteri, Homer. τὸ ἔπειτα, poſteritas. ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus, Xenoph. τὰ ἔπειτα μέλλοντα, futura, Thucyd. ἔπειτ᾽ ὅρκων, poſt iuſiurandum, deinceps à iureiurando. ‖ Eſt etiam interrogantis cum indignatione, vt εἶτα, itáne verò, vel ſine interrogatione, ſed increpatione. Xenop. ἔπειτ᾽ οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων, Tu igitur non credis?

* Ἐπειτάχιστα, ſimulatque, Lucian. vt ἐπειτάχιστα.

Ἔπειτε γὰρ, ſiquidem. ἔπειτε γὰρ τάχιστα ἡμέρη ἐπέλαμψε, nāque vbi primùm illuxit. ἔπειτέ γε ἀλλά, alioqui, Lucian. ſignificat & poſtquam, Pauſan.

Ἐπείτοι, alioqui, εἰ δὲ μὴ ἐπεί. ἐπείτοιγε, quandoquidem, Demoſth. interdum poſtquam.

Ἐπεκβιῶναι, feſtinare.

Ἐπεκβαίνω, egredior, deſcendo.

Ἐπεκβοηθῶ, ſubſidio venio, ad ſuccurrendum venio, ἐκτρέχω εἰς βοήθειαν.

Ἐπεκδιδάσκω, edoceo, ‖ amplius doceo & demonſtro, Plutarch. in Solone & Plato in Protag.

Ἐπεκδιηγεῖσθαι, inſuper explicare, eo amplius ediſſerere, Plato in Phæd. ἐπειδὴ δὲ φθάσομεν ἐπεκδιηγήσασθαι τὴν αἰτίαν.

* Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio.

Ἐπεκδοῦναι, elargiri.

* Ἐπεκδραμεῖν, populari, prædonum more percurſare, Pauſ. Accuſat.

Ἐπεκδρομή, ῆς, ἡ, eruptio.

Ἐπέκεινα, vlterius, ſuperius, trans, illic, vltrà, deinceps, ſuprà. τὰ πρόσω καὶ πάντων ἐπέκεινα πάντα, Nazanz. ὅπως ἡ θάλασσα ἔχει τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης, quomodo ſe habeat mare ad illam Europæ partē. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, hæc ſunt ſupra omnē democratiam, Ariſtid. καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, & ſi ætas uigorem exceſſerit.

Ἐπεκθέω, vt ἐπεξελαύνω, excurro, impetum facio, incurſo, prodeo, contrà erumpo, Datiuo.

Ἐπεκκλίνω, euado, deuito, declino.

Ἐπεκλύω, extinguo, infringo, debilito.

Ἐπεκκόπτης, ου, ὁ, obiurgator.

Ἐπεκλέγομαι, percenſeo, perlego. ‖ Pauſan. τὰ δὲ μὲν ὕστερον ἔχοντα ἐπεκλεξάμενοι perlegimus.

Ἐπέκπλους, ὁ, enauigatio, egreſſus.

Ἐπέκτασις, εως, ἡ, porrectio, productio.

Ἐπεκτείνομαι, contendo, enitor.

Ἐπεκτείνω, μ. ενῶ, π. ακα, porrigo, extendo, dilato, protendo, diſtendo. Accuſat. εἰς μῆκος ἐπεκτείνειν, in longum producere, Alexand. Aphrod. εἰς εὖρος ἐπεκτείνειν, pro eodem apud eundem.

Ἐπεκτρέχω, curſu inuado.

* Ἐπεκφορά, elatio, i. pronuntiatio.

Ἐπεκχέω, ſuperinfundo.

Ἐπέλασις, inuaſio, impetus, expeditio, εἰσβολή, ἐκστρατεία, militaris profectio, Bud. in Epiſt.

Ἐπελάττον, perparuū, minuſculū, paulo minus. Theodor. ἐπέλαττον συμβαῖνον, rarius contingens. opponitur τῷ ἐπιπλεῖστον, vel τῷ ἐπιπολὺ & ἐπίσης, medium eſt vtriuſque.

Ἐπελαύνω, vt διελαύνω, vel ἐξελαύνω, inuado, infeſto incurſu in aliquem feror, aduento, ἐπιστρατεύω. Apollon. 2, ἐπελάσαι αἶψα βέβρυξι pro ἐπαγαγεῖν, intuliſſe bellum. ἐπελαύνω τὴν στρατιάν, admoueo copias ſeu promoueo, Herodot. * Xenoph. χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν, de curſu equeſtri loquens. Alibi, προσελαύνειν αὐτὶ προσώποις ἀλλήλοις.

Ἐπελαφρίζω, ſurſum tollo, eleuo, ſuſpendo.

Ἐπέλεγχος, elenchus ſequens: * vt ἐπίπιστωσις ſunt verba Rhetorū. Plato in Phædro, καὶ ἔλεγχόν γε καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.

Ἐπελθοῦσα ὀπίσω, reuerſus.

* Ἐπελευσία, aduentus, vt ἐλευσία.

Ἐπέλευσις, acceſſus, impetus, hoſtilis expeditio, ingreſſus hoſtium, Lucian.

Ἐπελευστικός, οῦ, ὁ, aduentitius, ſuperueniens. Vnde ἐπελευστική, motio, de qua Cæl. lib. 1, cap. 46.

Ἐπελήλυθέ μοι, mihi ſubit, Demoſth.

Ἐπελήσθην, ſum datus obliuioni, ab ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπελθών, accedens. Odyſſ. ξ, ὡς ἐπελθὼν ἀνδρὶ καὶ πατρὶ μάτην δὴ μνηστῆρσιν ἄγχι ἐς οἶκον χεῖρας ἀνασχόντας, vbi de nulla hoſtilitate agitur. ἐπελθόντα τῇ μνήμῃ χρὴ τὴν χάριν, ſcribendo in mentem venientia, Plutarch. in Pericle. τὸ ἐπελθόν μοι εἰπεῖν, quod mihi venit in mentem dicere, Hermog. ἐπελθεῖν αὐτοῖς, ad eos venire, ipſis accedere, Thucyd.

Ἐπέλκω, retraho, Ionicè pro ἐφέλκω.

Ἐπελπίζω, in ſpem erigo, bona ſpe eſſe iubeo. ἐπήλπισάς με, mihi ſpem dediſti, Dauid Pſalmo 118. μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς ἐζεκίας ἐπὶ κύριον, ne fiduciam vobis tribuat Ezechias ſuper Dominum, cap. 18, lib. 4. Regum. * Itē falſa ſpe allicio, Lucian. καινὸς οὐ μάλα διαδυσκολεῖ αὐτοῖς καὶ ἐπελπίζει, κατεπαπτομένος, Polyb.

Ἐπεμβαδόν, aſcendendo, in Epigram.

Ἐπεμβαίνω, vt ἀναβαίνω, ineo, ingredior, inuehor, inſulto, inceſſo. νηὸς ἐπεμβαίνειν, nauem ingredi, dixit Nonnus. & apud Demoſth. ἐπεμβῆναι dicuntur nautæ & remiges. ἐπεμβάσῃ εἰς πάτραν, in patriam ibis, Euripid. Significat etiam ἐφίσταμαι.

Ἐπεμβάλλω, inſero, adiicio, inſpergo, introduco, ἐμφυτεύω, ſicut ἐμβάλλω. Item alium ſuper alium immitto, & ſuper alium ingredior, ἐπεμβαίνω, vt fluuius in alium fluuium influens, Xenoph. Eſt etiam τὸ ἐπιμετρῶ, auctarium addo, Lucian. * Gaza παρεμβάλλειν pro intercalo, interſero, item Herodot.

Ἐπέμβασις, incurſus.

Ἐπεμβεβαώς, καὶ Ἐπεμβεβώς, pro ἐπεμβεβηκώς, ingreſſus, aſcendens. Iliad. οὐδοῦ ἐπεμβεβαώς, Apollon. 2, κριοῦ ἐπεμβεβαώς, in ariete ſedens, arietem conſcendens. ἐπεμβεβῶτες ῥάχιν ἐδραίαν, inſidentes dorſo, Euripid. Heſiod. δίφρου ἐπεμβεβαώς, i. currum ingreſſus, in currum impoſitus.

Ἐπεμνήσθην, verba feci, memoraui.

* Ἐπεμπηδῶ, καὶ προσεπεμπηδῶ, vt προσεπεμβαίνω, inſilio, ſuper alium ingredior, vt fluuius in alium fluuiū influens dicitur εἰς τοὺς λαοὺς ἐπαλλομένους.

Ἐπεμπίπτω, irruo, Sophocles in Aiace, τί δῆτα ποίμναις τήνδ᾽ ἐπεμπίπτει βάσιν; quid ita omnium greges inuadit? in oues hunc impetum facit?

Ἐπένδυμα, ſuperior tunica, ſuperindumētū, Hierony.

Ἐπενδύομαι, ſuperinduor. * Plutarch. in Pelop. ἰδόντες ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι.

Ἐπενδύτης, ου, ὁ, pallium, penula, toga, quòd ſupernè induatur: tunica cap. vlt. Euāgelii Ioannis vertitur ab antiquo Interprete, de indumento piſcatoris. Nam vt Romæ, populus tunicatus appellatur apud Flaccum, quòd

pro toga tunicis vtereturita veriſimile eſt piſcatoribus tunicam fuiſſe ſummam veſtem.

Ἐπιβάλλειν, inferre, emittere, accuſare, damnare. ἐπιβάλλειν κρίσιν βλασφημίας, impingere notam maledicti.

Ἐπίλεξις, illatio, Etym.

Ἐπιθεὶς, pro ἐπιθήσας, αντος, qui intulit, adſcribens. ἐπιθέντες φρενομανίαν, illis dementiæ dantes, adſcribentes. ἐπιτιθεὶς αὐτῷ μαχλοσύνην, impudicitiam ei impingens. ἐπενεχθεῖσα αἰτίη, obiecta culpa, Herodotus. ἐπενέγκας αἰτίην, inſimulans.

Ἐπενήνοθε, erat, inerat, effloreſcebat. περὶ τῷ ἰῷ τὸ ὑπάρχειν, ἴδιον, καὶ συναιρέσεις καὶ συνθέσεις εἰσὶ. Cuius medium Perfectum, ἤνοθα, & Atticè, ἐνήνοθα. vnde ἐνήνοθα, ineram. alii exponunt, ἐπήνεσθε, ἐπῆνθε, ἐπέκειτο, ab ἄνθω, vnde permutatis literis, ἀνέθω. Alii deducunt à verbo θέω. Vide κατενήνοθε.

Ἐπένθορε, irruit, Datiuo in Epigramm.

Ἐπεθρῴσκει, inſilit, Sophocl.

Ἐπενθύμησις, ſequens enthymema, Hermogenes.

Ἐπεντρυφάομαι, μάσομαι, τ. ημαι, corripio, conſumo, Depon. Accuſatiuo.

Ἐπεντρυφάω, idem quod Καταπολαύω, Suid. delicias facio, illudo, inſulto, fruor, in malam partem. Datiuo. vide ſimplex Ἐντρυφάω.

Ἐπεντύω, apparo, & Ἐπεντυνόω, accingo, inſtruo. Sophocles, ἴδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντυνόντ' ἐμήν, in eos manũ præparantem.

Ἐπεξάγω, porrigo, Thucydid. educo exercitum, perrumpo, ſubduco. ſ dicitur de exercitu viam faciente compoſito agmine, vt ἐξάγω, Plutarch.

Ἐπέξειμι, irruo, erumpo, ingruo, adorior, aggredior. ἐπεξιὼν τῇ διαφορᾷ, perſequens altercationem, Budæus in Epiſt. ἐπεξῄεσαν τὰς τιμωρίας, pœnas irrogarunt, Thucyd. ἐπέξιτε, diſſerite.

Ἐπεξιέναι, inire bellũ, egredi. Item ἐπεξιέναι, in ius aliquem rapere, iudicium dictare, & cum eo experiri, non tamen tam reum agere, quàm reum peragere ac cõuincere, Demoſth. κατὰ μειδ. & περὶ λειπ. Eſt etiam erumpere infeſto exercitu, ἐμβάλλειν, Iſocrat. περὶ εἰρήνης. Item ingredi hoſtiliter, εἰσβάλλειν, ἐπιστρατεύειν, Thucyd. Pauſan. Iſocrat. Item perlegere, Baſil. Eſt & excurrere, & percurſare populabũdè. Significat etiam ſtylo perſequi, commemorare. Pauſan. πάντα ὁμοίως ἐπεξιόντα τὰ Ἑλληνικά, Budæus Commentariis.

* Ἐπεξελθεῖν τὸ ἐπεξέρχεσθαι, perſequi, euagari & excurrere, vt fit in populatione agrorum. ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες, Thucydid. εἰσβάλλειν, ἐπιστρατεύειν. Item legere & explicare. ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἐστίν ὅπερ βίος ἐπαινῶν, i. verbis enarrare, Plato 2. de Repub. Item vlciſci, Herodian. de cæde Pertinacis, μή τι πρὸ τολμῶντα ἐπεξελθεῖν τῷ τοῦ βασιλέως αἵματι. ἐπεξελθεῖν τὸν φονέα, vlciſci homicidam.

Ἐπεξελαύνειν, immittere, erumpere iubere, Xenoph. in ς ἑλλην. de exercitu progrediente ſic dicitur, vt ἐπεξάγειν de peditatu, Ibidem.

Ἐπεξέλευσις, vindicta, vltio, ἐκδίκησις, pœna, executio.

Ἐπεξεργάζομαι, μ. άσομαι, τ. ασμαι, expolio, elaboro, accuratè tracto, colo, ἀροτριῶ, AEſchines, conficio, Deponẽs, Accuſatiuo.

Ἐπεξέρχομαι, perſequor, incurſo, irruo, colluſtro, circumeo, reum perago, vlciſcor, Phalar. τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι, oratione perſequi, Plato 1. de Repu. Aoriſt. 2, ἐπεξῆλθον, de quo ſuo loco.

Ἐπεξεργασία, repetitio probationis, expolitio, Bud.

Ἐπεξευρίσκω, adinuenio, inuenio, reperio.

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ, enarratio.

Ἐπεξῆλθον, exortus ſum, euaſi, perſecutus ſum. ἐς ὅσον ἐπεξῆλθεν; quouſq; proceſſit? Thucyd. ἐπεξῆλθε δίκῃ. Iſocrat. ἐπεξήλθομεν ταῦτα, hæc percurrimus, hæc commemorauimus. & ἐπεξελθὼν, inueſtigans, ἰχνεύων, progreſſus colluſtrans, Thucydides.

Ἐπεξῆς, deinde, deinceps, Herodot. Ionicè pro ἐφεξῆς.

Ἐπεξιτέον, proſequendum, Datiuo, Bud. in Epiſt.

Ἐπέξοδος, ου, ἡ, eruptio.

* Ἐπεξουσίως, liberè. Syneſ. κοινωνία δὲ ἐκεῖνα τὰ περὶ οἷς ἐπεξουσίως ἐχρώμεθα, πάντα ἔρρει.

Ἐπέοικε, decet, πρέπει, προσήκει. Aliquando Imperſonale cum Datiuo, Homer. Iliad. ι, οὐδέ τί μιν ἐπέοικε μεθ' ... Aliquando cum Genitiuo & Accuſ. vt Odyſſ. ξ, ἐπ' ἴδριος ἀντιάσαι, οὔτε τευ ἄλλου, ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην, quæ ſupplici cõueniunt. Interdum cum Infinitiuo & Accuſ. vt Iliad. α, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας ... Interdum eſt verbum perſonale, vt Iliad. α, ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε, &c. i. idoneus eſt.

Ἐπεὸν, quod ineſt.

Ἐπεπείθετο μύθῳ, verbo parebat, Nonnus & Homer. Iliad. α, φίλῳ ἐπεπείθετ' ἑταίρῳ.

Ἐπεπειράατο, experti fuerant, Herodot.

Ἐπέπιθμεν pro ἐπεπείθειμεν, per ſyncopen & reduplicationẽ. Iliad. β, δεξιαῖς ᾗς ἐπέπιθμεν, quibus credidimus.

Ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Odyſſ. ο, per humidas maris vias ferebantur & nauigabant, i. ἔπλεον.

Ἐπέπληγον, perculi, percuſsi, Atticum Aoriſtum β, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, inquit Gaza, pro ἔπληγον, à πλήσσω.

Ἐπέπλων, ως, ω, nauigaui: à verbo πλώω, vel à πλόω. Eſt autem ſecundi Aoriſti. vide Etym. Apollon. 2. Argon. πόντον ἐπιπλώουσι, i. ἐπιπλέουσι. Heſiod. νῦν ἐπέπλων ἁλία πόντου, id eſt, ἔπλευσα.

Ἐπέπρωτο αὐτῷ, fatatum ei erat.

Ἐπέπτατο, aduolauit. Odyſ. ο, εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ei aduolauit auis. ab ἐπίπταμαι.

Ἐπεπωλεῖτο, verſabatur, Iliad. δ.

Ἐπέρασος, ὁ καὶ ἡ, peramabilis, expetendus, amabilis.

Ἐπεργάζομαι, perpetro, exerceo, Nazanz. colo agrum. ἐπεργαζέσθω τὸ τάλαντον, Idem, operetur talentum.

Ἐπεργασία, ας, ἡ, cultura, ius arandi inter ſe, vt ἐπινομία, paſcendi: agricultura.

Ἐπεργητικὸς, οῦ, ὁ, reſurgendi vim habens, excitatiuus.

Ἐπεργία, ας, ἡ, operatio penes alios.

Ἐπερεθισμὸς, οῦ, irritamentum.

Ἐπερείδομαι, innitor, conor, tento, excutio, obnitor, allido, inſiſtò, gradum firmo, ſeu tendo.

Ἐπερείδω, affirmo, cõſtabilio, fulcio, ſuſtineo, & ἐπερείδομαι, nitor. Hermog. τούτῳ τῷ λόγῳ ἐπερείδεται, hac ratione nititur.

Ἐπέρεισεν, ἐπήρεισεν, ἐπέθλιψε, Homer. κατέπληξε, impegit.

Ἐπέρεισις, affirmatio, innixus, alliſus, illiſus. ἐπέρεισις ὀδόντων, dentium appreſſus. Dioſcorid. lib. 5, cap. 80, ἐλέγχεται παραπικρῶν ἐν τῇ τῶν ὀδόντων ἐπερείσει, quum dentium illiſu dilatantur, deprehenduntur.

Ἐπηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coopertus, altus.

Ἐπερέφω, apparo, intego.

Ἐπέρομαι, μ. ἐπερήσομαι, interrogo. Xenoph. Σωκράτης ἐπήρετο αὐτοὺς, eos interrogauit.

Ἐπερρόθησαν, ἤχησαν. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἤχου ῥοθίου τοῦ τῶν κυμάτων, Euripid. fremuerunt.

Ἐπέρρωντο, animo ſunt confirmati, i. διηγέρθησαν. ἐπέρρωντο ἐς τὰ ἄλλα, in alia incumbunt, Thucyd.

Ἐπέρρωσε, conualuit.

Ἐπερρώοντο, tendebãt, ibant. ἐπερρώοντο ἐλάτῃσιν, remis incumbebant, Apllon. 2. Argon. i. ὁρμητικῶς ἐλάσσου. Ibidem, πλέγμασι βοσκούσαντες ἐπερρώοντο κέλευθον, i. mouebantur. à ῥόω, i. κινῶ καὶ σείω. ἐπερρώσαντο δὲ ποσὶ, i. tripudiarunt pedibus.

Ἐπέρρωσαν, animum addiderunt.

Ἐπερρώσαντο, vibrarunt, concuſsi ſunt, Iliad. α, χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος, i. ἐκινήθησαν: a verbo ῥώω, moueo, Apol. lib. 1, ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι, pedibus ſunt innixi.

Ἐπερρώσθησαν, animo ſunt confirmati.

Ἐπετία, parata, Laſcar.

Ἐπέσυον, ἐπεκλώσαντο, ἐπεποιήσαντο.

Ἐπέρχομαι, ſuperuenio, aduenio, irruo, inſto, illabor, inuado,

inuado,punio,aggredior,adorior,accedo, vt Odyſſ.ο,ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας, rus accedam & ad paſtores. Item audeo,recognoſco,illuſtro,ediſſero, recenſeo exercitum. ὁδὸν ἐπερχόμενος,iter faciens.ἐπέρχεταί μοι ποιεῖν.Demoſth. ἐπελήλυθε πάντα,recenſuit & dixit. τάδε σ' ἐπῆλθον, his tecum egi,his te ſum aggreſſus,Euripid. ἔφασκον ἐπισημαίνειν τὸ δαιμόνιον μεγάλῳ τινὶ καὶ καινῷ τὴν γεγενημένην παρανομίαν ἐπερχόμενον, Plutarch.in Numa, prætendere ſignificaréque dicebant,vt magno quodam & nouo malo,numẽ, admiſſum ſcelus & impietatem vlciſceretur. ἐπελευσόμεθα περὶ ῥιζῶν,diſſeremus de radicibus, Dioſcorid.lib. 3,cap.1. ἐπεξέρχομαι τῇ ὀργῇ,iram exerceo, Thucyd. ἐπέρχομαι pro ἔρχομαι, Sophocl. τὸν αὐτὸν εἰς τόπον θυίας ἐπελθὼν,&c. id eſt,ἐλθών. Aliquãdo abſolutè ponitur. Odyſſ.ξ,νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε,i.interuenit & ſuperuenit. Item Odyſſ.ο,τῷ μὲν ἀφ' ὕδος ἐπῆλθε,pro ex inopinato venit. ἐπῆλθε λιβύην,petit Libyam,Plutarc.in Lycurgo. ἐπελθόντες τὴν γῆν, regionem peregrantes, Dioſcorid.lib.1. in præfatione. ἐπέρχεταί μοι [illegible], Ariſtid. ἐπερχομένου ἔαρος,id eſt,ἀρχομένου, vere incunte, Ariſtoph. Item Lucianus,ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος αὖ ἐπῆλθεν, recordantem metus ſubiret. ἐπέρχεται ὁ ξένος, παρέρχεται ὁ πολίτης,ait Interpres Thucydid. ἐπερχόμενον δάκρυον,lachryma exiens, deſtillãs, Dioſcorid.lib.4,cap. 65. ἐπῆλθεν,in mentem venit. ἐπέρχεταί μοι ἀποφαίνειν, Ariſtid. in animum mihi ſubit oſtendere. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο εἰπεῖν,Idem.

Ε'πέρωσις,εως,ἡ,corroboratio.

Ε'περωτάω,ῶ.ήσω,quęro,interrogo,addo interrogationem,Accuſ. ἐπερωτᾷ διὰ θεοῦ, Deũ conſulit, cap.11.lib.1. Regum. ἐπερωτῶ πάλιν, rurſus interrogo. ἐπερωτῶ τὸν θεὸν, Deum conſulo, Thucydid.

Ε'περώτημα,τὸ, & Ε'περώτησις, εως, interrogatio, ſtipulatio,inquiſitio. ἐπερώτημα συνειδήσεως ἀγαθῆς εἰς θεὸν,quo fit vt bona conſciẽntia bene reſpondeat apud Deum, ſic Eraſm.cap.3.Epiſt.1.Petri.

Ε'πεσβαίνω,ingredior,conſcendo. ἐπεσβαίνω ἐς τὴν θάλασσαν, Thucydides.

Ε'πεσβολία,ας,ἡ,iactatio, nugæ,oblocutio,conuitium. παρὰ τὸ ἔπεα βάλλειν. Mordacitas, inſectatio, inſultatio, λοιδορία.

Ε'πεσβόλος,ου,ὁ,conuitiator, nugator, quum quis verbis impetit & inceſsit, quaſi ἔπεα βάλλων. Iliad.β, λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων,i.λοίδορον τὸν ἰσπιν,ὅ ἐστι,λόγοις βάλλοντα,verbis laceſſentem & inceſſentem blateronem.

Ε'πεσθίω,ſubinde comedo,inſuper edo,poſt aliud edo. ἐπεσθίω μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, Xenoph. comedo cum pane. τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ vltimò edũtur, ἐπιδορπίσματα,ἐπίδειπνα, ἐπιφορήματα,Bud.Comment.

Ε'πεσκίδνα, diſsipabat,Iliad.τ.

Ε'πεσκεμμένως,conſyderaté.

Ε'πεσκωμμάζω,ῶ.άσω,α,ακα, ſum procax ad dicendum, Neutr.abſolutum.

Ε'πεσόμενος,futurus,ab ἕπομαι.

Ε'πεσσεύοντο, inſequebantur, cum impetu ferebantur. in Imperfecto,pro ἐπεσεύοντο,contendebant. Nonnus, ἐπεσσεύοντο πορείην,iter accelerabant. Idem,ἐπεσσεύοντο,ſuper mare ferebantur.

Ε'πέσσομαι,pro ἐπέσομαι,ſuperero,apud Poetas.ἐπέσσεται,i.μετὰ ταῦτα ἔσται. ἐπεσσόμενος,futurus,conſequens.

Ε'πέσσυμαι,ἐφορμῶ,impellor.Iliad.α,εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται,ſi tuus animus eſt impulſus, ἐφορμᾶται, ἐπέρχεται,ἐπιθυμεῖ, inceſsit. ἐπέσσυται, ἐφορμᾷ,inceſsit. ἐπεσσύμενος, pro ἐπισπευδόμενος,concitatus. Homer.Iliad.δ,ἐπεσσύμενον δονεῖ.

Ε'πεστάθην, aſtiti, conſtitutus ſum. ἐπεστάθης μοι βαρεῖα, mihi grauiter incubuiſti,ingruiſti,Euripid.

Ε'πέσται,aderit,inerit, poſthac erit. Sophocl.τίς ἔτ' οὖν τύχη ψῆς ἐπέσται:à verbo ἔπειμι.

Ε'πεστὼς,pro ἐφεστὼς, ſtans,qui adſtitit. ἐπεστῶτες τῇ ζεύξι ποταμοῦ, qui iungendo fluuio præpõſiti ſunt, Herodot. ἐπεστῶτες τῶν αἰγυπτίων,præpoſiti AEgyptiorum, Idem Herodot. ἐπεστῶτες ἐπὶ τούτων, præpoſiti his,Idem.

Ε'πέστη,aſtiti. ἐπέστησαν αὐτοῖς,ſuperuenerunt eis,cap:4. Actor.Apoſt. ἐπέστη μοι, mihi adfuit ſeu apparuit, Bud. in Epiſt.AEſchines,ἐπέστη τῶν ἄλλων κατηγόρων,i.κατέστη. ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν,adfuerunt in ædibus,in Actis Apoſtol. αὐτοῦ δ' ἐπέστη,ibi verò ſubſtitit,Plutarc. ἐπέστη μοι,adiit me, mihi adſtitit vel inſtitit, vt exponit Græcolatinus Interpres,Homer.

Ε'πεστι,imminet,præeſt, ſupereſt, licet,ineſt. Sophoc. Perſonale.ἐν ὑλῶδες ἔπεστι πόντου πρόβλημα,vbi ſyluoſum eſt promontorium maris,i.ἔστι. ἔπεστί μοι,volo,poſſum,in me ſitum eſt. ‖ ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι,ὅθεν ἔπεστι μοὶ ποιεῖν τόδε καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει καὶ ἐξουσία ἐστὶ,i.licet. ἔπεστ' αἰωρεῖται, ſupernatat, id eſt,exiſtit ſupernè,Ariſtoph.

Ε'πέστιος,Ionicè pro ἐφέστιος,ου,ὁ, domeſticus,familiaris.

Ε'πέται,οἱ, famuli.

Ε'πετειόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, vno anno fructificans, Theophr. libro primo.

Ε'πετειόκαυλος, ὁ καὶ ἡ,annuo caule conſtans.

Ε'πέτειος,ου,ὁ,annuus, hornus, annum tantùm perdurans.ἐπέτειον ὕδωρ, humor eius diei.

Ε'πετειοφορεῖν, annuatim fructificare.

Ε'πετειόφορος,ὁ καὶ ἡ,annuatim ferens,ſingulis annis fructum ferens. ἐπετειόφορον δένδρον,arbor ſingulis annis fructificans,Gaza lib.4,cap.24.de cauſ.plantar. Theophr. τὰ ἐπετειόφορα, quæ ſingulis annis fructum ferunt:contrà παρενιαυτόφορα, quæ alternis fructum ferunt.

Ε'πετειόφυλλος,annuo folio conſiſtens.

Ε'πετετάχατο ἐς τοὺς πέρσας,inter Perſas recenſentur.

Ε'πετήσιος,ου,ὁ,annuus,durans toto anno.

Ε'πέτις,ἡ,pediſequa,Apollon.

Ε'πέτος,præſens anni tempus.

Ε'πέτυχον,nactus ſum,ab ἐπιτυγχάνω. ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, promiſſum conſecutus eſt,Paulus ad Hebræos.

Ε'πευθὺ,in rectum.

Ε'πευθυμέω,ῶ,animo ſum æquo.

Ε'πευθύνω,dirigo,conſtituo,‖ rego vel ἀπευθύνω.

Ε'πευκτὸς,οῦ,ὁ,optabilis,voto dignus. ἐπευκτὴ ἡμέρα,capite 20.Hieremiæ.

Ε'πευνατὴς,concubitor.

Ε'πευφημέω, ‖vel Ε'πευφημίζω,omine bono proſequor, bene ominor, laudo,approbo, fauſtum precor, ſalutem & felicitatem precor,ſecundo clamore laudo. Iliad.α,ἐπευφήμησαν ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα, &c. i. aſſenſi ſunt, μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. ἐπευφημήσατε παιᾶνα τῇ ἐμῇ συμφορᾷ Διὸς κόρῃ Ἀρτέμιδι,Euripid. bene ominantes, Artemidi filiæ Iouis pæana canite de mea calamitate,vbi Laſcaris ſubintelligit κατά. ἐπευφήμησαν δ' ἀχαιῶν κορῆς παιᾶνα, Idem Euripid. fauſto pæane proſequebantur preces puellæ.

Ε'πευχὴ,preces,Plato in Leg.‖precatio,votum.

Ε'πεύχομαι, ῶ.ξομαι,π.γμαι, voueo, votis proſequor, opto,oro,glorior,preces fundo,inuoco.Depon. ‖ἀντὶ τοῦ ἐπαγγέλλομαι. Odyſſ.ξ,καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,i.ηὔχετο. ἐπεύχομαι μέγα θράσος,iacto me audacem, Euripid. φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν,laudem præriperet prior iaculatus, Homer. ἐπεύχομαι τῷ θεῷ, Deũ inuoco, Herodot. ἐπευξάμενοι τοῖς θεοῖς, deorum pacem expoſcentes, Plutarch.in Camillo. ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ ῥωμαίους μετανοῆσαι, deos precatus eſt, vt mox Romanorum animos pœnitentia ſubiret, Plutar. in Camillo.τὴν εὐτυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι,felicitatem imperatori precantibus, Plutarch.in Galba.

Ε'πευωνίζω,ῶ.ίσω,π.ικα,vili pretio emo,vel vendo.Neutrum abſol. ‖Plutarch.χοίνικα ἐπευωνίσαι τὴν ἀγοράν.

Ε'πέφαντο στίγματα,puncta apparebant, Heſiod.στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο,i.quaſi maculæ videbantur.

Ε'πεφνον,occidi,mactaui.

Ε'πέφραδον,εἶπον,dixi.Iliad.κ, ἐπέφραδεν ἡγεμονεῦσαι. & cum Accuſat. Odyſſ.ο, πατρὸς ἐπέφραδε ὑψερεφὲς δῶ,domũ patris perdidit.Heſiod.ἐπέφραδε τιμὰς,indixit honores.

Ε'πέφυκον,naſcebantur, pendebãt. Heſiod.χεῖρες ἄαπτοι

ἐξ ὤμων ἐπέφυκον. fit autem πέφυκα, Præſens à Perfecto πέφυκε. Idem in Theogon. κεφαλαὶ δ' ἐκ δ' ὤμων ἐπέφυκον, ex humeris procedebant, procreuerant, prognata erant capita.

Ἐπέχθην, tonſus ſum, à verbo πέκω, Ariſtoph. πφ.

Ἐπέχομαι, detineor, inhæreo. Heſiod. ἀμφὶ δὲ γαίῃ ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, vndiq; terræ inhæſit, i. amplexus eſt.

Ἐπέχεον, ingruebant, inſtabant, vrgebant, Apollon.

Ἐπέχω, μ. ἐφέξω, π. ἐπέσχηκα, expecto, & cunctor, ſuperſedeo, moror, i. ſuſtineo, moram facio. ‖ Verbum philoſophicum eſt ex ſecta ἐφεκτικῶν, idem ferè quòd διστάζω ſignificans. apud Homerum, i. incubo & innitor. ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν ἀσίαν, ad tempus in Aſia remanſit, cap. 19. Actor. Apoſt. μικρὸν ἐπισχὼν, paululū immoratus, AEſchin. ἐπέχω μίαν ἡμέραν, vnum diem ſuperſedeo, ſubſiſto, Thucydid. ὡς ἐφέξεις αὐλαλῶν, Ariſtoph. i. οὐ παύσῃ. ἐπέχε) τούτους τὰς ἡμέρας, Demoſth. Interdum pro intermitto, διαλείπω. Ariſtophan. τί πάσχομαι, κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον. Interdū eſt moror, inhibeo, retroago, actionem ſuſpendo, remoror, ſiſto, cohibeo, ἀπέχω. Herodian. ῥωμαίους ἐπέσχε, retro egit Romanorum fortunam. Plutarch. τίς δ' ἂν ἐπέσχε μυριάδας ἐπὶ τὰ ῥωμαίων; quis morari potuiſſet? Plato in Apolog. οἴεσθε ἀποκτείναντες ἀνθρώπους ἐπισχήσειν τοῦ ὀνειδίζειν τινὰ ὑμῶν, putatis ſi homines interceferitis, quépiā ne probro vos afficiat, vos eſſe repreſſuros? pro ἐφέξειν. ἐπέχω χεῖρα, reprimo manum, Sophocl. ἐπέχει τὴν τοῦ διδασκάλου τάξιν, id eſt, κωλύει, ἐπικρατεῖ. ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας ἀνθρώπων, cohibiturum eſſe literis iniurias hominum, Plutarchus in Solone. ἐπισχόντες ἀπὸ τοῦ ἀδίκου, à lædendo abſtinētes, Herodotus. Huc pertinet quod Xenoph. dixit, ἐπέχειν τῆς πορείας, reticeri, ſiſti in itinere, vbi ſubauditur ἑαυτοὺς, vel ὁρμὴν. Simile huic, ἐπέχω σε τούτου, obſto ne facias, ab hoc te deduco. Et illud Demoſth. καὶ λέγε ἐπισχὼν οὗ ἄν σε κελεύω, lege, & reſiſte vbicunque te iuſſero. Sic Thucyd. ἐπέχειν τοῦ πολέμου, ſuperſedere bello. Huc etiam illud Lucian. ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι, i. retineo aſſenſionem, vt loquitur Cicero. Item interrumpo. Plato in Apolog. πολλαχοῦ δή με ἐπέσχε λέγοντα μεταξὺ, me interpellauit. Aliquando pro obturo. Plutarch. κηρῷ τὰ ὦτα ἐπισχόντες τὰ χερσίν. Vnde & ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, pro eo quod Latini fauere lingua dicūt, κατασιγάζειν, κατασιωπᾶν. ἐπέχω στόμα, os obſtruo, ἐγκλείω, Euripid. Aliquando pro applicare, admouere, adhibere, προσέχειν: vt ἐπέσχε τῷ πολέμῳ τὸν γνώμην, Plutarch. & ἐπέχειν τὸν νοῦν τοῖς μαγείροις. ἐπέσχε μοι τὸν ὀφθαλμὸν, adiecit mihi oculum, i. reſpexit, Lucian. ἐπέχοντες τῇ βασιλείᾳ, regno inſidiantes, ad regnū animum aduertentes, l. 2. Macch. ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, i. adiicere oculos. dicitur & adiicere oculum, i. cupiditate rei viſæ teneri, Bud. in Epiſt. ἐπέχον μαζὸν, præbui mammam, in Epigram. ‖ ἐπισχεῖν αὐτῷ μαζὸν, i. mammam dediſſe, de nutrice, Pauſan. Idem, ὡς ἐπέχεν ἡμέρα, vt dies illuxit. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι, vrgebant vt copiæ ducerentur, Herodot. ἐπέχειν ἑλληνικοῦ πολέμου, Græcum bellum ſuſtinuerunt, Thucyd. Ponitur quoq; aliquando pro obtineo, quēadmodum apud Ciceronem, hæc quæ ſunt ſanctiſsimè obſeruata, religionē ſuam obtinebunt. Et obtineo pro poteſtate & regio imperio, Ariſtot. de mundo, ἵδρυτο γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν σούσοις ἢ ἐκβατάνοις θαυμαστὸν ἐπέχων βασίλειον οἶκον, regiam obtinens. Idem ibidem, ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων θεὸς, &c. i. Deus qui mundum tanquam prouinciam obtinet pro poteſtate & regit, qui cum imperio ſummo obtinet. Sic τὴν ὑπόνοιαν ἐπέχειν, exiſtimationem retinere. ἐπέχει τάξιν, ordinem & locum tenet, Plutarch. in Numa. ἐπέχει ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, latè mare occupat, Thucydides. Heſiod. cum Datiuo pro inſto & immineo, πρὶν δ' ἄλλοις ἐπέχοντες, ἱμμενίοις ἐμάχοντο. Ariſtophan. νφ. pro præbeo, οἱ μὲν γὰρ βρωμ' ἔπινες, ἐγὼ γούς ἂν πιεῖν ἐπεῖχον, i. dabam bibere ſeu potum. ἐπεῖχον κορινθίοις, erant Corinthiis ex aduerſo, i. oppoſiti, Herodot. ex aduerſo Corinthiorū erant. ‖ ἐπέχω pro opprimo poſuit Gaza ex Cicerone.

Ἐπιὸν, qui ineſt, pro ἐνὸν, ab ἔπειμι. ἐπιὼν καρπὸς, fructus qui ineſt.

Ἐπίκλης, vectis.

Ἐπιβολή, ῆς, ἡ, obiectaculum.

Ἐπιβολία, conuentus, obuiatio.

Ἐπίβολος, ου, ὁ, ductor, compos, qui aliquid eſt aſſecutus & adeptus. Odyſſ. β. οὐ γὰρ τοῖς ἐπίβολος οὐδ' ἱρητάων γίγνομαι, i. ἐπιτυχὴς, ἐγκρατής. ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν, ὅ ἐστι σκοποῦ τυχεῖν, inquit Didymus. Apollon. 2. ἐπίβολος ἔσσεται ὁρμὴ, i. ἀσφαλὴς, certus aditus & felix. Nonnus, οὐ θεσφάτου μίαν εὗρεν ἐπίβολον, &c. i. certam occaſionem. ἐπίβολος τούτων, horum compos, Herodot. ἐπίβολοι τῶν καλῶν κἀγαθῶν, honeſtorum & bonorum compotes, Ariſtoteles lib. 1. Ethic. ἐπίβολοι τῶν θεῶν, diis obnoxii, Herodot. ἐπίβολος μεγάλων, qui magna nanciſcitur.

Ἐπαγγελθέν, τὸ, promiſſa, minæ.

Ἐπαγγελθεὶς, qui promiſit, aut minatus eſt.

Ἐπηγεὺς, ἕως, ὁ, ductor.

Ἐπηγκενὶς, ίδος, ἡ, tabula longa.

Ἐπηγκώνως, ſeriò, diligenter.

Ἐπηρεία, μέμψις, λοιδορία.

Ἐπῄειν, εις, ει, adieram, obiueram, aggreſſus ſum, irrui in. ἐπῄεσαν τοὺς τόπους τοὺς ἐν θράκῃ, obierunt Thraciam, Plutarchus in Pericle. ἐπῄει τὸ στράτευμα, exercitum adibat, Thucyd. ἐπῄει στρατηγοὺς ἐπὶ τὴν μάχην παρακαλῶν, adiit duces ad prælium incitans, Plutarc. in Themiſtoc. ἐπῄει ὁ χρόνος, venit tempus, proceſsit, tempus aderat, AEſchines. ἐπῄεσαν τοὺς ἄλλους, in alios tendebant, Thucydid. Item imperſonaliter ἐπῄει, ſuccurrebat. Lucian. ἐπῄει ἀνακαγχάσαι, cachinnari veniebat in mentem. ἐπῄει μοι εἰπεῖν, mihi in mentem venit vt dicerem, Plato in Epiſt. ἐπῄει τοῖς μύρμηξι πονεῖν, formicæ laboribus ſuis intentæ erant, Aphthon. ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐπῄει τῷ καμίλλῳ φιλοτιμίας, Plutarchus in Camillo. ἐπῆν αὐτοῖς λέγειν, dicere illis licebat, &c. Idem in Lycurgo.

Ἐπηετανὸς, ὁ καὶ ἡ, perennis, durans toto anno, annuus, denſus, continuus. Homer. Odyſſ. δ. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα, &c. i. πολὺ, ἄφθονον, copioſum. & apud Heſiod. ἐπηεταναὶ τρίχες, i. αἱ δασεῖαι καὶ οὐ διαλείπουσαι, pili denſi & cōtinui. Et κομιδὴ ἐπηετανὸς, ἢ ἀπλῶς πολλή. ἐπηετανὸν, Aduerbiū, pro lautè & abunde. Apollon. 2. ἐπηετανὸν κομέουσιν, id eſt, ἐπιμελῶς καὶ ἐν πολλοῖς τρέφουσι.

Ἐπῆκα, pro ἐφῆκα, ab ἐφίημι, dimiſi, permiſi.

Ἐπήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius, exaudiens, auditus, audibilis. ‖ ἐπήκοοι θεοὶ, Plato de Leg. ἐπήκοος τόπος, locus ex quo vox exaudiri poteſt. ἐν ἐπηκόῳ αὐτοῦ, i. eo audiente. ἐπήκοος βουλευμάτων γίνεται, conſilia audit, Plutarch. in Publicol. Datiuo & Genitiuo iungitur.

Ἐπῆλθον, ſubii, Aoriſt. 2. verbi ἐπέρχομαι. ἐπῆλθε νὺξ μεθύουσιν αὐτοῖς, ebrios eos nox inuaſit, Plutarch. in Camil. ἐπῆλθόν σοι ταῦτα, hæc tibi opprobraui, his te ſum aggreſſus, Euripid. Et imperſonaliter, ἐπῆλθε, in mentem venit. ἐπῆλθέ μοι ἐπὶ τὴν γνώμην μνησθῆναι, AEſchines, in mentem mihi venit, memini. ἐπῆλθέ οἱ πταρεῖν, ei ſternutatio cōtigit, Herodot. ἐπῆλθέ μοι κατοικτεῖραι, ſubiit me miſeratio.

Ἐπηλὶς, macula à ſole, operculum ciſtæ.

Ἐπηλυγάζομαι, & Ἐπηλυγάζω, & Ἐπηλυγίζομαι, vmbraculum facio, protego, contego, obumbro. ἀπὸ τοῦ λύγη, id eſt, vmbra, Bud. Comm.

Ἐπήλυθον pro ἐπῆλθον, acceſsi. Odyſſ. ξ. ἐπήλυθον ὧραι, venerunt horæ ſeu ſuperuenerunt.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, extraneus, aduena, aduenïens, peregrinus.

Ἐπηλυσία, incantatio, aduentus, ἔφοδος, aditus. Nonn. ἔφης εἰς σχολίην ἄδηλος ἐπηλυσίην ἀναβαίνων.

Ἐπήλυσις, εως, ἡ, inſultus, impetus.

Ἐπηλύτης, ου, ὁ, aduena.

Ἐπημοιβὸς, οῦ, ὁ, vnus ſuper alium. Odyſſ. ξ. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες. ὅ τοι οὐς ἀμφιέννυσθαι τις δύναι) ἢ μεταλαμβάνειν, εἴτε τὸ χειμῶν εἴη, ἢ ἀλλάσσειν ἄλλην ἀντὶ ἄλλης, mutatoria

tatoriæ tunicæ.

E'πὴν, ἐπειδὴ, quandoquidem, ſi. Odyſſ. ξ, ἐπὴν πόσις ἀπόληται, vbi vir perierit. Phocylid. χοιρὴν θωπεύοντες ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσι, vt ſatiari poſsint. ἐπὴν προνηστεύσωσι, poſtquā ieiunauerint, Herodot. ἐπὴν ἔλθῃ, poſteaquā venerit.

E'πῆν, inerat, inſtabat, impendebat. Heſiod. οὐδέ τι δειλὸν γῆρας ἐπῆν. οὐκ ἐπῆν ἀριθμὸς, numerus non poteſt iniri. ἐπῆσαν, impoſiti erant, præfecti erant.

E'πήρατος, ου, ὁ, vanus, euanidus.

E'πήνιον, portus, προσορμιστήριον.

E'πηνύσθην, perfectus ſum. à verbo ἐπανύω, Heſiodus, νίκη ἐπηνύσθη, victoria completa eſt.

E'πηοί, οἱ, affines, cognati.

E'πίολος, ὁ, epeolus, papilio qui lucernarū luminibus aduolat, Ariſtotel. lib. 8, cap. 27. Animal.

E'πήορος, ſublimis, μετέωρος. Apollon. 2, ἐπήορος ἀΐξας θ' (ὑπερθεν.

E'πιπείθων, perſuadens.

E'πήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, optabilis. ἐπήρατον ἄντρον, Homerus, i. ἐπέραστον, καλὸν, antrum amicum.

E'πηρεάζω, μ. άσω, π. ακα, calumnior, noceo, ludificor, eludo, vexo, iniuria afficio, βιάζομαι, inſulto, oppugno, infeſto, inceſſo, προσκρούω, βασκαίνω, διαβάλλω, creo periculū, infero iniuriam, impugno, ſum infeſtus, συκοφαντῶ, inſector, inſidior, incommodo, per inuidiam obtrecto, facio inuidiam, perſequor. ἐπηρεάζειν, Galli dicunt, faire deſpit. Datiuo & Accuſatiuo. τὰ δέ σφε λέγετε ἐπηρεάζοντες, hæc eis damna dicite euentura, Xenop. ἐπηρεάζων ἐκείνῳ. Idē, τοὺς φανεροὺς ταύτους ἐπηρεάζομεν, Nazanzenus. αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, ipſum ſibimet detrimento fore, Plutarchus in Fabio. ἐπηρεάζω καὶ ὑβρίζω, Demoſthenes, ſum infeſtus, creo periculum. ἐπηρεάζομαι, accipio iniuriam, Idem.

E'πηρεασμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, læſio, calumnia.

E'πηρεαστικὸς, οῦ, ὁ, iniurius, calumnioſus, infeſtus.

E'πηρεαστικῶς, calumnioſe.

E'πήρεια, ας, ἡ, dolor, fractio, violentia, minæ, improbitas, petulantia, propriè bellicus inſultus, iniuria, offenſio, ἀπέχθεια, vexatio. Chryſoſtomus, χαλεπὸν τινα ἑτέρου ὑπομεῖναι ἐπήρειαν, ſuſtinere alterius importunitatem.

E'πηρέσιον, τὸ προσκεφάλαιον.

E'πήρετμος, ου, ὁ καὶ ἡ, remigabilis. vnde νῆες ἐπήρετμοι, Homerus, naues remis inſtructæ. Et ἐπήρετμοι, remiges, qui ſunt in procinctu nauigationis.

E'πηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coopertus, altus, εὔσκιος, opacus, ἐπεσκιασμένος. Apollon. 2, ἄντρον δ' ἐστὶν ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὲς, antrū vmbroſum & tectum ſylua & ſaxis.

E'πήρης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, paratus.

E'πήριστος, æmulatione dignus, ob quem contenditur.

E'πηρμένος, elatus, ab ἐπαίρομαι.

E'πῆρξε, licuit, facultatis fuit.

E'πῆρσε, pro ἐπήρμοσε, ἀπὸ τοῦ ἄρω, Homer.

E'πηρτημένος θάνατος, mors impendens.

E'πήσομαι, iuero. Futurum verbi ἔπειμι. ἐπήσομαί σοι ἄρχειν ἑλλάδος, permittam te Græciæ præeſſe, Herodot.

E'πητεία, aduentus, prudentia.

E'πήτης, ου, ὁ, prudens, προσηνὴς, συγγνώμων, facundus, verus, iuſtus, æquus, mitis, benignus. Odyſſ. ν, ἐπήτης τ' ἐστὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων, id eſt, πρᾶος καὶ χρηστὸς, φρόνιμος καὶ λόγιος. παρὰ τὸ ἔπος. Apud Apollonium. ἐπητὴς legitur libro ſecundo, οὐ γὰρ ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες. Sic enim in codice manu ſcripto. ἐξηγεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς παλαιοτέροις: οἱ δὲ ὕστερον προσεξηγοῦνται.

E'πήτριμος, ου, ὁ, continuus, συνεχὴς, denſus, πυκνὸς, breui penultima.

E'πητὺς, ύος, ἐπήτης, id eſt, prudens & facundus: ſiue (vt alii) prudentia, facundia.

E'πιφὶ, proprium menſis AEgyptiorum, in Epigr.

E'πηχέω, ῶ, obſtrepo, ſtrepo, inſono, ἐπήχει τὰς βλασφημίας, Lucian. opprime clamore blaſphemias. vnde συνεπηχεῖν, conſtrepere, conclamare.

E'πήωρος, impendens, Greg. καὶ κρημνῷ μὲ ἔθηκας ἐπήωρον.

E'πὶ, in, de, apud. Cum tribus caſibus cōſtruitur. GENITIVO. quidem, quando TEMPVS ſignificat, vt ἐπὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου, i. præſidente Athenis Pythodoro. ἐπὶ ἀλεξάνδρου, ſub Alexandro. ἐπ' ἐμοῦ γέροντος, tempore meo, mea ætate, Demoſth. ἐπὶ κρόνου, regnāte Saturno. ἐπὶ καιροῦ, in tempore opportuno, ſubitò, ex tempore. ἐπ' ἄλλων, aliàs. Item pro DE: vt ἐπὶ πόλεων λέγεται, de vrbibus dicitur. ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες, de cæde iudices conſtituti. ἐπὶ θηρὸς, feræ de more, Euripid. ἐπὶ υἱὸς ἐπωνυμίαν ἔθηκε, ſuis nomen impoſuit. Herodotus. Item CIRCA ALIQVID, aut per aliquid: vt, ἐπὶ πολλῶν μάθοντες τὰ λεγόμενα, id eſt, multis, vel per multa cognoſcat aliquis quæ dicuntur. ἐφ' ὧν ἐστι, quibus inſiſtit, Demoſthen. ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν, per ſeipſos nauigare, id eſt, καθ' ἑαυτούς, Thucydid. ἐφ' ἑαυτοῦ διελόμενος γῆν, & per ſe partitus agrum, Plutarchus in Romulo. ἐφ' αὐτοῦ μεγάλων ὀρεγόμενοι. ἐφ' ἑνὸς ἄγειν, ſigillatim ducere, Xenoph. dicitur & εἰς ἕνα. ἐπὶ τοῦδε κληθῆναι, ob id dici, Herodotus. Item IVXTA, pro, ſiue ante: vt Lucian. παραπαίειν ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, delirās apud teſtes tam multos. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ad viam. ἐπὶ θυρῶν, pro foribus. ἐπὶ σοῦ ἀπολογοῦμαι, apud te ſum dicturus, in Act. Apoſt. Item pro ERGA, Chryſoſt. ἐπὶ τῶν δεομένων χρηστὸς καὶ πρᾶος, in precantes benignus. Idem, πόσην φιλανθρωπίαν ἐφ' ἡμῶν ὁ θεὸς ἐπιδείξεται; quantam erga nos exhibebit humanitatem? Item SVPER. Ariſtoph. πῶς ἐπὶ ξύλου καθεύδεις, ſuper lignū ſedens dormis. Idem in Pluto, τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε, fer ſuper caput. ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι, ſuper chœnice non ſedendum, Plutarch. in Public. Ariſtotel. 5. Animal. ὠὸν ἐφ' οὗ τὸ α, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφ' οὗ τὸ β γ, Gaza, ſit α ouum, β γ, oculi, &c. Odyſſ. ξ, ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθε, ſuper cubitum. ἐπὶ βήματος κάθηται, pro tribunali ſedet, Matthæi Euang. cap. 27. ἐπὶ σκληροῦ, in tellure, in terra. ἐπὶ πάσης ἦν τῆς πόλεως, toti vrbi præfectus erat, in Act. Apoſt. ἐπὶ κόρρης, dicitur quum aliquem in malam cædimus, Bud. in Annot. poſter. ἐπὶ ξένης, in agro externo. Item pro AD, IN, cum verbo motus. ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, domum abiiſſe, Herodot. ἐπ' οἴκου ἐλαύνειν, domum verſus agitaſſe, Idem Herodot. ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, domum ſe receperunt. Thucydid. Odyſſ. ο, τόνδ' ἄγοιμ' ἐπὶ νηὸς, hunc ad nauem duxerim. Et Iliad. α, ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. ἣν ἐπὶ γῆς φεύγῃς, in terram ſi fugias, in Epigram. ἐπὶ ἐκείνου ἐλθεῖν, ad illum ire, Ariſtoph. ἐπὶ θρᾴκης ἀφικνοῦνται, perueniunt in Thraciam, Thucyd. ἐπὶ θρᾴκης στρατιὰν παρασκευάζεται, in Thraciam comparat exercitum, Idem. ἐπὶ σάμου πλεύσαντες, aduerſus Samum nauigantes, figura Attica, Idem. ἐπὶ συρίης φέρων, ferens in Syriam, Herodot. ἐπ' αἰγύπτου ῥέειν, AEgyptum verſus fluere, Idem. DATIVO iuncta cauſæ eſt nota, & PROPTER ſignificat, aut pro: vt Xenoph. ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, hæc lucri cauſa facere. ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, magnis de cauſis. ἐπὶ μισθῷ, pro mercede. Xenoph. ἐπὶ γένει ὠγκωμένος, propter genus inflatus. ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστὴς, ob id iudex ſedet. ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐφ' ᾧτε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι, & hac lege cedo vobis ius meum imperii, vt nulli ipſe ſubſim, Herodot. ἐπὶ πολλῷ, magnæ vſuræ nomine, Demoſth. ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, propter paruos quęſtus, Idem. ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ποιούμεθα λόγους. ἐπὶ τῇ κουρᾷ γινομένας ἑλκώσεις, exulcerationes tondendi occaſione factas, Dioſcorides. ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὲ οὐδενὶ, Ariſtophan. in Pluto, non eſtis boni cauſa hic cuiquā. ἐπὶ τῷ ὀνόματι χριστοῦ λαλεῖν, ſub nomine Chriſti loqui, cap. 5. Actor. Apoſtol. ἐπὶ τούτοις, inter hæc, ob hæc, poſthæc, his pactionibus, Plutarch. hac conditione, vel his conditionibus. dicitur & per ἐπὶ τούτῳ, Plato in Apologia, ἀφίεμέν σε ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, hac conditione vt in iſta inquiſitione verſari deſinas. ἐπὶ τοῖσδε δώσειν ἔφασαν, ἐφ' ᾧ ἀπάξουσι ἱρά, hac lege ſe conceſſuros dixerunt, ſi ſacra auferrent, Herodot. ἐφ' ἑαυτῷ νομίζειν τὴν ἐπιχείρησιν εἶναι, ſe ſuo arbitratu aggredi poſſe. ἐφ'

ᾧτε, propterea quod, ob quæ, pro eo quod, ex eo quod, Demoſth. ἐφ' ᾧ, pro ἐφ' ᾧτι, more Ionico, id eſt, ἐφ' ᾧ. ἐφ' ὅτῳ, & ἐφ' ᾧ, cur, quare, ob quam cauſam. Et hoc modo cũ Præterito conſtruitur. ἐφ' ᾧ ἧκοι, cuius gratia veniret, Thucyd. ἐφ' ᾗ γε διατελεῖν δι' εὐτυχίας ἀεὶ ἐγένου, id eſt, ea lege natus es, vt felicitate perpetuò fruaris, Plutarc. Cũ verò IN QVO ſignificat, cum Infinitiuo. ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, vt vendant, Ariſtoph. Ariſtot. 2. OEconom. φάσκων αὐτῷ διδόναι χρήματα τοὺς ἑτέρους, ἐφ' ᾧ αὐτοῖς τὰ πράγματα ἐγχειρίσαι, affirmans ſibi alteros pecuniã polliceri, ſi rempublicã ad ipſas inclinare mallet, &c. Plato in Apolog. ἀφίεμέν σε ἐπὶ τούτῳ μέντοι, ἐφ' ᾧτε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, dimittimus te, ea tamen conditione, vt in iſta inquiſitione verſari deſinas. Ariſtoph. in Pluto, ἀμήχανόν τι θησαυρὸν εὑρεῖν ὑμῖν τουτονί, ἐφ' ᾧτε ἐκεῖσε μηδέποτε μ' ἐλθεῖν, id eſt, ne illuc amplius irem. Ibidem. Ἐρ. ἐγώ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεί. Κα. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν αὐτόν, vt ipſe particeps eſſes. Pro ἵνα, cũ FVTVRO. ἐφ' ᾧ μηδὲν κακὸν ποιήσουσι, ne quid ſceleris admitterent, Thucyd. ἐφ' ᾧ τηρήσουσι, ea lege vt cuſtodiant, Idem. CVM PRAESENTI, ἐφ' ᾧ θέρος ἐφεστηκέναι ἀνιῶμαι, doleo æſtatem veniſſe, Gaza de Senectute. ἐφ' ᾧ πάρει; ad quid ades? cap. 26. Euangel. Matth. ἐφ' ᾧ μὲν θήλεια, ἐπὶ θατέρῳ δὲ ἄῤῥην ἐπῳάζει, in altero fœmina incubat, in altero mas, Ariſtot. 6. Anim. ἐφ' ὥρᾳ, in adoleſcentia. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquali vtrinque conditione. Item pro IN, i. ἐν, Xenop. ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γενόμενος. ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, i. χτ̃ νοῦν, Homer. ἐπὶ τούτοις μένειν, in his acquieſcere, Demoſt. ἐπὶ νεκροῖς βεβαία διαθήκη, in mortuis ratum eſt teſtamentũ, ad Hebr. cap. 9. Iſocr. ἡγοῦμαι κἀκείνους ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλῶσαι, πῶς ἔχουσι πρὸς τοὺς φαύλους καὶ τοὺς σπουδαίους τῶν ἀνθρώπων, in familiariſsimis demonſtraſſe quo ſunt affectu in malos & bonos homines. Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων, in tonſtrinis ſedentium. Itẽ παρά, apud Homerum, ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι, ad fores Priami. ἐπὶ ταῖς θύραις, ad fores, Ariſtoph. ἦν ἐπὶ ποταμῷ, apud fluuium ſitus erat, i. παρὰ ποταμῷ, Thucyd. lib. 3. Item EX. ἐπὶ νῷ ἔργα γίγνεται, ex ſententia res ſuccedunt, Plato epiſt. 8. Item AD, Plato 2. de Rep. ἔστι δή που ἡ μὲν ἐπὶ σώματι παιδεία, γυμναστική, diſciplina quidem ad exercenda corpora, gymnaſtica eſt. Idẽ epiſt. 8 cũ Accuſ. & mox cũ Dat. cũ eodẽ verbo, εἰλόντο διοικεῖν μὲν ὡς νῦν καὶ πολεμικὸν ἐπὶ τὰς τῶν πολεμίων πράξεις, σύμβουλον δὲ καὶ πρεσβύτερον ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, ad res bellicas gerendas, & ad Siciliæ cõſeruationẽ. Itẽ POTESTATEM & ARBITRIVM. ἐπὶ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, i. in poteſtate regis ſubiectorũ ſũt bona. Idẽ 2. de Rep. εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη, ſi in me ſitũ eſſet. ἐπὶ σοὶ ἐστί, tibi licet. ὅσον ἐπὶ σοί, quantũ ad te pertinet, Lucian. ἐφ' ὑμῖν ἐστί, ſitũ eſt in veſtro arbitrio & poteſtate, Demoſth. ἐπ' ἄλλοις κεῖται τὸ σὸν ἀγαθόν, in aliorũ arbitrio ſeu poteſtate tuum bonũ cõſiſtit, Nazan. ἐπ' ἐκείνῳ τὰ πράγματα εἶναι, ſub illo res eſſe, Herodot. ἐπ' ἐμοὶ ἦν ἡ ἐπιχείρησις, penes me eſt arbitriũ manus cõſerendi, Thucyd. ἐπ' ἐμοὶ πέφυκε, penes me eſt, i. in poteſtate mea. ἐπὶ ξένῳ παιδὶ τὴν ἀρχὴν πεποιημένος, qui ad filiũ peregrinum, regnũ detulit, Plutar. in Theſeo. Itẽ CORAM, Odyſſ. ο, ὄφρ' ἂν πᾶσιν ἐπίσκοπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν, cuſtodẽ rebus meis præfeci. Itẽ TEMPVS. ἐφ' ἡμέρᾳ. Ariſtid. τοῖς τῶν ἄθλων γυμνασίοις οὐχ ἀχθόμεθα, ἐπισχόντες ἐφ' ἡμέρᾳ, puto ſic exponendũ, Certaminum exercitationes non grauatẽ ferimus, diem de die producentes. ἐπὶ κυνί, tempore caniculæ. ἐπὶ τοῖς παρεληλυθόσι μεμαθήκαμεν, præteritis temporibus, Demoſth. ἐπ' ἤματι, intra vnũ diem. item cum die. Apollon. στρόφοι ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, id eſt, πρὸς τῇ ἡμέρᾳ καὶ διὰ νυκτὸς τὰς πύλας ὁδεύομαι, i. ἡμέρας καὶ νύκτα ὁμοῦ ἐν λύπῃ διάγω. ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, ſub conſummationẽ ſeculorum, ſeu inſtante cõſummatione. ἐπὶ τέλει, nouiſsimẽ. ἐπ' αὐτῆς ἱερωσύνης νενομοθέτητο, per hoc ſacerdotium legẽ acceperat, ad Hebr. Item POST, præter, ſupra, vltra. ἐπὶ πᾶσι, poſt omnia. ἐπὶ τούτοις, poſt hæc. ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι, poſt euenta, Demoſth. ἐπὶ πᾶσι, denique, poſtremò, Plutarch. ἐπὶ πᾶσι τεταγμένοι, in extrema agminis parte collocati. ἐπ' αὐτοῖς, ſub hæc, cum his, ad hæc, Thucyd. ἐπὶ τῷ σίτῳ οὐδὲν ἄλλο ἔχειν, præter victum, Xenophon. ἐπὶ τῷ σίτῳ ὄψον ἐσθίω, cum pane obſonium edo. νεκροὶ τετρακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις, cadauerum vndecim milia & trecenta, Plutarch. in Public. Item SVPER, ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἰσχυρὸς ἱστήκει, i. ſuper crepidine forti cõſiſtebat murus. Homer. Iliad. α, ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, pro ἐπὶ τῆς γῆς, ſuper terram. Item pro SVPRA, vt Iliad. β, πέτονται ἐπ' ἄνθεσι, volant ſupra flores, vel ad flores. Item AD, IN, cum verbo motus. ἐπὶ τούτῳ φερόμενος, huc delatus, Plutarch. in Romulo. ἐπὶ σφισι χεῖρας ἄειραν, in eos manum intulerunt, Apollon. ἐπ' ἀδοξίᾳ ὁδός, via ad gloriam, Xenoph. οὐκ ἔστι καλλίων ὁδὸς ἐπ' ἀδοξίᾳ, &c. Homer. Iliad. α, ἐκ δ' ἄρ' αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, i. ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν. Itẽ CONTRA, atque inſidias, ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. ἦλθεν ἐπὶ χείρεσσι, Homerus.

ACCVSATIVVM verò habet, quando AD, vel IN, ſignificat, motúmque aliquò. ἐπὶ τὴν ἀγορὰν ἐπορεύετο, Lucian. ἐπ' ἐκείνους ἐπάνειμι, ad illos reuertor, Plato in Epiſt. ἐπί τινα τῶν ἀνθρώπων ἔπεμπον, ad aliquem hominem mittebant. Idem epiſt. 7, ἐπὶ τοιοῦτον οὐκ ἔρχομαι, ad tale nõ accedo. Ibidem, ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη, triremẽ ad me miſit. Ariſtoph. Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν, ad ianuam ibat. ἐπὶ τὸ αὐτό, in vnum, vel ad vnum. ἐπὶ τὸν κάρβερον ἦλθε, Ariſtoph. de Hercule. ἐπ' ἀριστερά, ſiniſtrorſum. vt ἐπὶ δεξιά, dextrorſum: & ἐπὶ θάτερα, ad alteram partẽ. Item CONTRA. ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, contra vos, Demoſth. Iſocrat. ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, aduerſus æmulos exercere ſe. ἐπὶ πόντον ἄγοντες, ſuper mare vehentes, Homer. ἐπὶ βουλευτὰς καθιστᾶσι, præfecti ſunt cõſiliariis, Ariſtot. lib. 4. Polit. ὁ ἐπὶ τὸν κοιτῶνα βασιλέως, qui præeſt cubiculo regis, in Act. Apoſt. Et TEMPVS. ἐπὶ χρόνον, ad tempus, Homer. Iliad. β, μείνατ' ἐπὶ χρόνον, manete ad tẽpus. ἐπ' ἑπτὰ νύκτας ἀγρυπνίῃσι εἶχετο, ſeptẽ noctes trãſegit inſomnes, Herodo. ἐπὶ τὴν ἕω, ſub exortum auroræ, Thucyd. ἐπὶ χρόνον, aliquandiu, ad tempus. ἐπί τινα χρόνον, aliquandiu. ἐπὶ τὸ αὐτό, eodem tempore, in eodem loco. ἐπὶ πλέον, diutius, amplius, plenius. Item pro APVD ſiue INTER, Odyſſ. ξ, οὕτω γὰρ κἀγώ ποτ' ἔσκον ὄλβιος ἐν ἀνθρώποις, &c. ἐπὶ δῆμον πλάζομαι, vagor in populo, ſeu per populum. Hom. Odyſſ. ξ, πλάζετ' ἐπ' ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε. Itẽ pro SVPER, Odyſſ. ὁδὸν ἐπὶ πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, iter facere ſuper terram. Itẽ abſque motu pro IN: Heſiod. κλέος εἴη ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. ἐπὶ μικρόν, paululum: opponitur ἐπὶ πολὺ ἐφ' ἅ, ad quæ, quorum cauſa. ἐφ' αὑτὸν ποιεῖσθαι, ſeu ἐφ' ἑαυτόν, ſuæ poteſtatis facere, Ariſtotel. 2. OEcon. τότε δὲ προσβολὴν πολλῶν δικῶν ἐφ' αὑτὸν ποιούμενος, temerariã aggreſsionẽ cõtrouerſiarũ in ſuã poteſtatẽ redigens. ἐφ' ἑαυτοὺς δύναμιν καθιστάναι, ad ſeipſos potẽtiã inſtituere, i. ad ſuũ præſidiũ, Ariſtot. 6. Polit. ἐφ' ἑκάτερα, in vtrunque latus, vtrinque. διὰ τὴν ἐν ταῖς ὥραις ἐφ' ἑκάτερον ὑπερβολήν, propter caloris & frigoris exceſſum, Plato in Timæo. Ἐφ' ὅ, pro ἐφ' ᾧ, vel ἐπὶ τῷ. ἐφ' ἓν ἁμαρτάνουσι, vno modo peccãt, Ariſtot. ἐφ' ὅσον, quoad, quandiu, quatenus. & correlatiuũ eius ἐπὶ τοσοῦτον, tantum, quod etiam ἐφ' ὅσα dicitur Atticẽ. ἐφ' ὅσον χρόνον, quoad, quandiu. ἐφ' ὅσον ἔζη, διετέλεσε τιμῶν, quoad vixit, in honore habuit, Plutarchus in Solone. ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο καὶ δυνατὸς ἦν τῇ φωνῇ φθεγξάμενος ἀνεβόησε, quanta maxima potuit voce exclamauit, Idem ibidem. ἐφ' ἡμέρας, in diem? ἐφ' ἡμέραν σιτία ἔχοντες, in diem viuebant, Thucydid. ἐπὶ πόδα, receſsim. ἐπὶ πολύ, quamplurimum, diu. ἐπ' ὀλίγον, paucis. ἐπὶ τοσοῦτον, tandiu. ἐπὶ τὸ λυσιτελοῦν, ad vtilitatem. ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plerunque, plurimum, amplius. ἐπὶ τὸ πολύ, magna ex parte. ἐπὶ μίαν ἑκάστην ῥάβδον τιθέντες, ſeparatim ponentes virgas ſingulas, Herod. ἐπὶ ὀκτὼ τεταγμένον ἦν στράτευμα, octonis ordinibus inſtructus exercitus, Thucyd. Item SVB. ἐπὶ τῇ εἰκόνι ἵστατο, ſub imagine ſtabat, Herodotus. Item pro

PROPTER, de, ob. ἐφ' ὑμᾶς ἐπικληθὲν, ſuper vos inuocatum, Iacobi epiſt. cap. 1. ἐπὶ τὴν θυγατέρα πρὸς Ἄμασιν πέμψας, qui ad Amaſim ſuper filia miſit, Herodo. ἐπὶ τί, quāobrem, Ariſtophanes. Item ſupra, præter. ἐπὶ δύναμιν, ſupra vires.

Ἔπι ſine caſu, deſuper. Apollon. 2, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐκείνοιο. ἐπὶ δὲ, ſuper autem, ſupernè verò, deinde, denique præterea. ἐπὶ τρίς, ter, tertiò, cap. 10. Act. Apoſtol. ἐπὶ μᾶλλον, ſimul quidem, in vnum, Thucydid. ἐπὶ τε, ad hæcque. ἐπὶ μᾶλλον, magis, potius. Quando poſtponitur ſuo caſui, mutat accentum, vt Iliad. α, ὧ ἔπι πολλ' ἐμόγησα, propter quod multos labores ſuſtinui, id eſt, ἐφ' ᾧ. ἀναςροφὴ ὀξύτονον, inquit Interpres. ἀναςροφὴν quoque patitur, ſi inter duo nomina ponatur, ait Gaza lib. 4. In compoſitione ſignificat aut impoſitionem, vt ἐπιτίθεμαι: aut auget, vt ἐπερωτῶ, addo interrogationem, ἐπερώτησιν: aut ἀκολούθησιν, ἐπιφορὰν, ἐπαγωγὴν, indicat: aut poteſtatē. nam ante prandium Ioſeph. προσπαύχομαι dicit: poſt prandiū, ἐπεύχομαι.

Ἔπι, ineſt, adeſt, poteſtas & arbitriū eſt. Odyſſ. ξ, οὐδ' ἔπι φειδὼ, pro ἔπεστι, ὑπάρχει. & Iliad. α, οὔ τοι ἔπι δέος, non eſt tibi metus. ἔπι χεῖρες, ſunt manus, Herodot.

Ἐπαγαπητός, chariſsimus, perquam charus.

Ἐπαγλαός, iucundus, τερπνός.

Ἐπάλμενος, ου, ὁ, inſiliens.

Ἐπιβάλλω, ἐπιπέμπω, inijcio, incito, Ariſtoph. πφ.

Ἐπάλτης, ὁ. vide ἐφιάλτης.

Ἐπανδάνει, complacet.

Ἐπίασι, irruunt, increpant.

Ἐπιαύω, ἐνδιατρίβω. Hom. Odyſſ. ο, ἧσι βυβῶτις ἰαλὸς ἐὼν ἐπίαυεν, apud quas pernoctabat, agebat.

Ἐπιάχω, acclamo.

Ἐπίβαθρα, ας, ἡ, & Ἐπίβαθρον, ου, τὸ, ſcala nautica: itē naulū. Odyſſ. ο, ἐπίβαθρον ἐγὼ δώσω, &c. μισθὸν τὸν τῆς ἐπιβάσεως τῆς νεὼς ὃ ἐστι ναῦλον, inquit Dydimus. ἐπίβαθρα, id eſt, ἐπιβατήρια, præmia ingreſſus, Apollonius. Item ἐπίβαθρον, ſedes, ſuggeſtum.

Ἐπιβαίνω, μ. βήσω, π. βέβηκα, inuado, conſcendo, aduenio, ineo, ingredior. Verbo ἐπιβαίνειν vtuntur Græci pro venio, quando mora præſertim futura eſt poſt acceſſum. Conſtruitur cum Genitiuo. ἐπιβαίνω ἵππων, aſcendo equos, Homerus. ἐπιβαίνειν γαίας, incurſare agros, hoſtiliter ingredi, Odyſſ. ξ, οἵ τ' ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσι, &c. id eſt, ἐπιβῶσι, ἐμπλῶσι. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου, nauigium ingreſſus, Lucian. ἐπέβη τῆς πυλαίας, Demoſthenes. ἐπιβαίνει τῆς λακωνικῆς, adit Laconicam, Plutarch. in Lycurgo. ἐπιβῇ τῆς ἀττικῆς, qui ingreſſus fuerit Atticam, in Pericle. ἐπιβαίνοντες τῆς πέτρας, ſaxum conſcendentes, idem in Camillo. ἐπιβαίνει τῆς αὐτῶν τριήρους, imminet eorum triremi, id eſt, ſubit & ingreditur, in Themiſtocle. ἐπιβαίνω ἐτῶν πεντήκοντα, Plato de Legib. ἐπέβησαν ἀφικνουμένων βελῶν, ad telorum iactū peruenerunt, ſeu intra iactum, Xenoph. Heſiod. in Theogonia τιμῆς καὶ γεράων ἐπιβησέμεν, dixit, pro ad honorē & dona aſcenſurum eſſe. Item cum Datiuo, Homer. Iliad. ζ, νηυσὶν ἐπ' ἀκυπόροισιν ἔβαινον, ingrediebantur naues, i. ἐπέβαινον, εἰσῄεσαν. ταῖς ἀλλήλων ναυσὶ ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο, conabantur vtrique in alienam tranſgredi nauem, Thucyd. ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, qui inſcendit ſtrata, Plutarchus in Apophtheg. ἐπιβαίνω σοι, te inuado, Xenophon. ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, ſuſcipiens prouinciam, in Actis Apoſtol. Cum Accuſatiuo, Apollon. 2, Κολχίδα νῆα ἐπιβαίνετε, nauem Colchicam ingreſſi. Sophocl. in Aiace, σὺ δ' ὅταν κακὴ ἐπιβῇ, vbi te inuaſerit, vbi te inceſſerit. Idem, σὺ τὸν ἱππονώμαν λειμῶν' ἐπιβαίνεις, &c. te pratū ingreſſum. Philo de mundo, ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν ὡς πρὸς οὐρανὸν ἀνατείνειν, i. oculi eo vſque ſurſum tolluntur, vt ad cælum excurſent. ſic vertit Budæus. ἐπιβὰς πιερίην, ingreſſus Pieriam, Hom. ἐπιβαίνει σε, tibi ingruit, inuadit, Sophocles. Item Præpoſitione intercedente. ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον, conſcendens equum. ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς ναῦς, naues ingreſsi, Thucyd. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, ſedens ſuper aſinum, cap. 21. Euang. Matthæi. ἐπιβὰς ἐπὶ νεὸς, nauem conſcendens, Herodot. ἐπιβαίνω εἰς λόγον, ingredior, Plato de Legibus. ἐπιβαίνοντες ῥυθμῷ πρὸς τὸν αὐλὸν, numero ad tibiā incedentes, Plutarchus in Lycurgo. οἱ ἐπιβεβηκότες, inſidentes, vecti.

Ἐπιβάλλομαι, τὸ ἄρχομαι, cœpi, incepto, aggredior, affecto viam ad aliquid, & inſiſto, cupio. Baſilius, καὶ θεῷ δὲ εὐνοῦν ἐπιβαλλόμενος, quod vtinam Deo beneuolente auſpicatus ſim. Ariſtoteles, ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται, bene viuere ſtudent. Cum Datiuo, βοῶν ἐπιβάλλε ἐχέτλῃ, aggredere, capeſſe ſtiuā boum, i. aratrum. Cum Accuſatiuo, ἐπιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, id eſt, ἐλεῖται, ſua ſponte ſeruitutem ſuſcipiet, Thucydid. ἐπεβάλλετο, τὴν ναυπηγίαν, animum ædificandis nauibus adiecit, Plutarchus in Theſeo. Cū Infinitiuo, ἐπιβάλλομαι πράττειν, facere aggredior, Lucianus. ἐπιβάλλομαι γράφειν, id eſt, ἄρχομαι, Budæus. ἐπιβάλλῃ ἀρνεῖσθαι, negare inſiſtis, aggrederis, in Epigramm. ἐπιβάλλομαι πεζὸς ὁδοιπορεῖν, pedibus ingredior, Gaza de Senectute. Item induo, ἐνδύομαι, Ariſtot. κλήρους ἐπιβάλλεσθαι, ſortem mittere. Odyſſ. ξ, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο. ἐπιβληθεὶς, iniectus.

Ἐπιβάλλω, μ. βαλῶ, π. βέβληκα. τὸ προσήκω, vt ἐπιβάλλει μοι τοῦτο τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet: ſicut διαφέρει μοι τοῦτο, de quo antea. Ariſtot. 3. Polit. καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ, pro ea parte quæ ad vnumquenque pertinet. ἐπιβάλλει σκεψαμένοις τὸ ποιὸν, μακρὸν τίμημα τάττειν, debent conſiderata qualitate, magnum cenſum ſtatuere, &c. Idem 4. Politic. ἐπιβάλλει σοι ἡ κληρονομία αὐτῆς, tibi debetur omnis ſubſtantia eius, in lib. Tobiæ. Vnde ἐπιβάλλον μέρος, id eſt, καθῆκον μέρος, Demoſth. πρὶ σεφ. Et Lucæ 15. πάτερ δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, da mihi attinentem ad me partem bonorum. τὰς ἐπιβαλλούσας πρὸς τὰς θυσίας πράξεις, pertinentes ad ſacra ſumptus, lib. 2. Macchabęorum. ἐπιβάλλοντα ἐπὶ τὸν λόγον, i. pertinentia ad, &c. Bud. in Epiſtol. τῶν ἐπὶ λόγον τοῦτον ἐπιβαλλόντων, id eſt, καθηκόντων, pertinentium ad hanc rationem. τὸ ἐπιβάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαβόντες, portionem quæ ipſis contingebat accipientes, Herodotus. ἐπιβάλλοντά μοι σταδίους κατεχρήσασθε, ſtadiis quæ mihi cōtigerunt abuſi eſtis, i. ſorte mihi datis, Lucian. τό γε σοὶ ἐπιβάλλον quantum in te fuit, vel eſt, Bud. in Epiſtol. ὥστ' οὖν τό γε σοὶ ἐπιβάλλον, καταλελύσθαι ἡμῖν ἡ φιλία δόξειεν ἄν, itaque quatenus ad te pertinet, diſſoluta eſſe noſtra amicitia videri poſsit. Huic non diſsimile, quum pro ἁρμόζω ſiue ἐφαρμόζω ponitur. Baſilius, εἰ δὲ ὅλως ἐπιβάλλει ἡμῖν, Si omnino nobis conuenit. Et Ariſtot. τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, Aliorum autem vnumquenque quatenus functioni eius congruit & cōuenit. Vnde ἐπιβάλλον, conueniens, cohærens, vt ἀπαρτίζεται ῥῆμα τὸ εἰς πάντας ἀριθμοὺς, καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλον. Itē facere aliquid κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον ἑκάστῳ, id eſt, pro cuiuſque ratione, prout ratio competit. ἐπιβάλλουσα θέσις, conueniens ſitus & proprius, Gaza libro 4. Grammat. Aliquando ſignificat incumbo & ingruo. Athenæus de piſtaciis, ἃ δὴ φαγεῖν ἔχοντ' ἀλλήλοις ἐπιβάλλει, id eſt, ἐπιπάλλει, ἐπίκειται. Plato in Phædro, πατοῦσι, καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλουσι. ſic Theophraſtus de cauſ. 3. καὶ ἐπὶ τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλοντα. Et Alicarnaſſeus, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἐπιβέβληκε τοῖς αὐτοῖς, Sed neque iiſdem enthymematis incubuit, ἐπεχείρησε. Et Plutarchus, καὶ αἱ σκιαὶ πολὺ τῶν ὁπλιτῶν προϊοῦσαι τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλλον, Vmbræ Romanorum longius porrectæ in hoſtes incubantes deſinebant. Idem in AEmilio, τοῖς ἴχνεσιν ἐπέβαλλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, veſtigiis hærebat, & quaſi incumbebat. Polybius, τούτοις δὲ τῶν συμμάχων ἐπιβάλλει χέρας. Ὅταν ἐπιβάλῃ σκέψις περὶ τῆς πολιτείας, quum inciderit de republica conſideratio. Ariſtot. τὰ ἐπιβάλλοντα, quæ incidunt, Plutarch. Similiter ſol ἐπιβάλλειν Ariſtoteli & Theophr. dicitur, quum in ortu irradiat. ita & lunæ ἐπιβάλλει, id eſt, incubat, radios ſuos appellit & admouet. Et Homerum ſcribit Plutarchus, τὰ τῆς ἰατρικῆς καθ' ἕκαστα ἐπιβεβληκέναι, i. exactè percepiſſe. & quaſi ad eam rem intelligendā omni ſtudio incubuiſſe.

Aliquando eſt imponere & ſtatuere. Ariſtot. OEcon. 2, τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Et Plutarc. τέλος δὲ τοῖς πόλεσι διψῶσιν ἐπιβαλόντες φόρον. Aliquando aggredior, capeſſo, incepto, ἐπιχειρῶ, irruo, irrumpo, infeſto, ſicut eius Paſſiuum ἐπιβάλλομαι. Plutarc. τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν. κύματα ἐπέβαλλε εἰς τὸ πλοῖον, fluctus irruebant in nauem. ἐπιβαλὼν ἔκλαιε, erumpens fleuit, ſeu ſubitò fleuit, cap. 14. Euang. Marci. ποικίλαις ἐπιβάλλουσα φαντασίαις, variis turbans imaginibus, Dioſcor. lib. 6, cap. 21. σφραγῖδα ἐπέβαλε, ſigillũ impreſſit, Herodot. ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, notam imprimere, Ariſtot. in Polit. ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα, iniicere manum, Ariſtoph. ἐπιβάλλειν κύμασι, fluctibus infeſtare & inuadere, Apollon. Aliquando addo, adiicio. Ariſtot. Politicorum 1, de numiſmate, χαρακτῆρα ἐπιβαλλόντων. Et μετὰ τὰ φυσ. α, μηδὲν ἢ μικρὸν ἐπιβάλλειν τῇ φιλοσοφίᾳ. ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, extis ipſis medicamenta imponere, Galen. lib. 2. ad Glauc. Alexand. Aphrod. in Probl. τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχναίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτὴν, oleum in lucernæ flammam infuſum. ἐπιβάλλει δαπανήματα, ſuppeditat ſumptus, cap. 3. lib. 2. Macchab. Huc pertinet quod eſt apud Plutarc. in Apoph. ὡς ἐπιβαλεῖν τῇ βουαρχίᾳ, &c. vbi pro prorogare ponitur, quod eſt ſpatium addere. Aliquando ſignificat immittere, quale eſt apud Cic. de Seneſt. Sarmẽtorum ea, quã dixi, aliorum amputatio, aliorum immiſſio: vt κλήματα ἐπιβάλλειν, Theophr. de cauſ. 4, i. ſubmittere palmites. Item inſternere ſuper, iniicere. Ariſtop. τίς αὖ δῆτ' ἐπιβαλεῖ ἐξ ἀρτανιδῶν γνώμην ἀποστρεπτίδα; Idem νεφ. τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις; manum iniicis, ſc. tuũ aſſerens? ἐπιβάλλει ἐπὶ πρόσωπα, extendit ſe ad perſonas, Gaza lib. 4. Grammat. i. quadrat, incidit, pertinet ad perſonas. Aliquando mulcto: vt ἐπιβάλλοντες τὸ ἀργύριον, mulctantes pecunia. & ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν, mulctam irrogare, Lyſ. & Xenoph. ἐπιβάλλω φυγὴν, exilio mulcto, Lucian. ἐπιβάλλειν ἐπιβολὰς, irrogare mulctas, AEſchin. ἐπεβλήθη ζημία, mulcta iniuncta eſt, Herodot. Aliquando liceor. Ariſtot. Politic. 1, ὀλίγου μισθωσάμενον ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, nemine pluris licente. Aliquando claudor, operior. Idem de partib. Animal. 3, ὃν ἐφ' ἑτέροις ἐκείνοις ἐπιβάλλει τι καὶ ἀναπτύσσεται, Bud Commẽt. Ab Homero capitur pro prætereo & tranſmitto, Odyſ. ο, ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλε, pro παρῄει. ἐπιβάλλειν αἰτίαν, apud Platonem Epiſtola ſeptima, id eſt, culpam conferre, obiicere crimen.

Ἐπίβαθμα, ſcabellum, ὑποπόδιον.

Ἐπιβαπτίζω, immergo.

Ἐπιβάπτω, intingo, ſuperinficio.

Ἐπιβαρέω, ῶ, ſum oneri, onero, triſtitia vel graui damno afficio, Areopag. Datiuo.

Ἐπιβασία, ας, ἡ, inuaſio, occupatio rei alienæ. ‖ βάσις enim ingreſſionem notat. Hyperides quoque ἐπιβασίαν actionem appellauit.

Ἐπίβασις, εως, ἡ, baſis, fundamentum, aditus, aſcenſus, iter. Philo de mundo, ὥσπερ ἐπίβασιν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας θεὶς, id eſt, pedes anteriores qui ita fecit, vt ſcanſionis vicem obtineant. Idem ibidem pro incremento, χειμάῤῥων οὐ πλημμυρούντων μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ κατὰ φύσιν προσυπερβαλλόντων τῆς ἐπιβάσεως, torrentibus non ſolùm alueos ſupergredientibus, ſed vltra etiam inſtitutum morem incrementi exundantibus, Lucian. in Cauc.

Ἐπιβάσκω, pro ἐμβιβάζω, iniicio. Homer. Ilia. β, οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, non decet, inquit Therſites, principem virum ſubditos obiicere malis, id eſt, ἐμβιβάζειν ſeu ἐπιβιβάζειν κακοῖς.

Ἐπιβατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aggredior, nauem aſcendo, in naui milito, nauem capio. ‖ Apud Herodotum in Thalia, ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος ὀνόματος, vendicans ſibi nomen Smerdis: hoc dicit de Mago, qui haberi volebat pro fratre Cambyſis. ἐπιβατεύων τοῦ Εὐηνίου ὀνόματος, id eſt, quòd ſe filium Euenii, cuius non eſſet, nuncuparet, Idem: ἐπιβατεύων τούτου τοῦ ῥήματος, huic verbo inſiſtens, idem Herodotus. ἐπιβατεύειν quoq; transfertur ad coitum, propriè animalium.

Ἐπιβατήρια, τά, machinæ ad inuadendos muros, videlicet ſcalæ & ligneæ turres. ‖ Ἐπιβατήρια ὄργανα dicuntur à Xenoph.

Ἐπιβατήριον, aſcenſorium.

Ἐπιβατήριος, ου, ὁ, adiuuans aſcenſum.

Ἐπιβάτης, ου, ὁ, aſcenſor. ‖ ab ἐπιβαίνειν, conſcendere. ἐπιβάται, nauium propriè conſcenſores, vt equorum ἀναβάται: in nauibus quidem ἐπιβάται dicebantur, qui aut ſua, aut conducta naui vterentur. Itémque copiæ nauales, & qui non eſſent, ſecũdum Thucydidem, προσκώπους, id eſt, remiges. οἱ ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβάται, Argonautæ. τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν, Polybius, multitudo propugnantium.

Ἐπιβατικὸς, οῦ, ὁ, aſcenſibilis: & ἐπιβατικαὶ, quas appellant παρενθήκας, ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν πλεόντων. τὸ ἐπιβατικὸν, propugnatores in naues impoſiti, apud Ariſtotelem 5. Politicor.

Ἐπιβατὸς, οῦ, ὁ, vadens, viator, vector: Paſſiuè. τὸ ἐπιβατὸν, per quod aſcenditur, Herodot. aditus peruius. ἐπίβατον ποιεῖν, aditum præbere. ‖ Et apud Plutar. ἐπίβατον τεῖχος dicitur murus aſcenſibilis ſeu facilis aſcenſu.

Ἔπιβδα, ſic dicitur dies quarta feſti, quæ ἀποπόμπια dicuntur, ait Heſychius. ‖ Pindaricam ἐπίβδαν hinc deducunt, poſtridianam diem feriarum: quaſi, ἐπιβαίνουσαν ταῖς ἑορταῖς.

Ἐπιβεβαιοῦσα, ἡ, confirmans.

Ἐπιβείομεν, aſcendamus, ἐπιβῶμεν.

Ἐπιβέωμεν, ingrediamur, Herodot. pro ἐπιβῶμεν.

Ἐπιβήματα, ſpecies ſaltationis.

Ἐπιβήμεναι, ἐπιβῆναι, ingreſſum eſſe.

Ἐπιβήσω, pro ἐπιβῆναι ποιήσω, ‖ μεταβατικῶς, pro admittere, traducere, aut perducere. Homerus Odyſſ. ψ, ἀλλ' ἕπευ, ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ſequere, vt iam ambo ad letitiã adducatis animum veſtrum. Apollon. τῶν ὅν τινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, eorum quemcunque in puppim imponemus. Homerus Iliad. θ, τὸν εὐκλείης ἐπίβησον, id eſt, δόξης ἐπιβῆναι ποίησον, fac vt gloriam aſſequatur. Heſiodus, ἐπίβησε κελεύθου ἀνθρώπους, id eſt, ἐπιβῆναι ἐποίησε, fecit viam inire. Idem, αἵ τέ με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς, id eſt, me carmen inire fecerunt & docuerunt.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, ἐπιβάτης, vector, qui eſt in naui. Item ἐπιβήτωρ, qui adiit: vt ἐπιβήτωρ πάτρης, apud Nonnum, id eſt, qui patriam adiit. ‖ Homer. Odyſſ. ψ, συῶν ἐπιβήτορα κάπρον. Item pro mobili & agili.

Ἐπιβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, impono, i. aſcendere facio, refero. Neutrum, Accuſat. Plato Epiſt. 7, σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας ἐξέβαλεν ἀτίμως, in nauiculam impoſitum eiecit cum ignominia.

Ἐπιβιόω, μ. ώσω, π. ωκα, &c.

Ἐπιβίωμι, ſum ſuperſtes, περίειμι. Neutrum abſolut. οἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ, quibus ſuperuiuam, Plato in Epiſt.

Ἐπιβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, nocuus, dammoſus, noxius.

Ἐπιβλαὶ, fibulæ.

Ἐπίβλαξ, nebuloſus, niuoſus.

Ἐπιβλαστάνω, ſupergermino, præpoſterè germino, refrutico, ſoboleſco.

Ἐπιβλαστέω, inſuper germino.

Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, germinis ſuperuentus, ſecunda germinatio, adgerminatio, Gaza.

Ἐπιβλαστικὸς, οῦ, ὁ, qui germina germinat.

Ἐπιβλέπω, μ. ψω, π. φα, aſpicio, inſpicio, video. Accuſ. Lucian. οἱ ἐπιβλέψεσθαι τὴν γῆν. Iſocrat. τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπειν, aliorum reſpicere miſerias. ἐπιβλέπειν ἤδη χρὴ τὸ πρέποντον τοῦ νοσοῦντος, Galen. ad Glauc.

Ἐπιβλήδην iniiciendo, &, vt ita dicam, iniectim. Apol. 2 Arg.

2. Argon. ἐπέλλιον ζεύοντες, adigentes, & iniiciẽdo committentes.

Ε'πίβλημα, ατος, τὸ, veſtimentum exterius, amiculum, ſtragulum thorale, Galen. ab ἐπιβάλλομαι, τὸ ἐνδύομαι. Eſt etiam adiectio, additamentum. Matth. 9, οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, nemo autem aſſuit additamentum panniculi impoſiti veſti vetuſtæ: ſic Budæus. Eraſm. immiſſurã panni. Horat. pannũ vocat, Aſſuitur, inquiẽs, pãnus. Gall. vne piece. Item τὰ ἐπιβλήματα τῆς οἰκίας, ornamenta domus, vt ſunt tapeta: ſic cap. 3. Eſaiæ.

Ε'πιβλὴς, ῆτος, ὁ, ſera, vectis, trabs, tignum.

Ε'πίβλεπτος, ου, ὁ, δόκιμος, ſpectatus.

Ε'πίβλυτος, ου, ὁ, aduentitius.

Ε'πιβοάω, μ. ήσω, π. κκα, acclamo, exclamo, conuoco.

Ε'πιβοήθεια, ας, ἡ, ſubſidium.

Ε'πιβοηθέω, inſuper auxilior, præter alios ſubuenio, fero ſuppetias, auxilio ſuperuenio.

Ε'πιβόημα, ‖ inclamatio, Thucyd. lib. 5. Item conuitiũ.

Ε'πιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, infamis, famigeratus. ‖ In malã partem accipitur, vt περιβόητος in bonam.

Ε'πιβόλαιον, τὸ, ‖ vt ἐπίβλημα, velamen, additamentum. cap. 13. Ezech. τὰ ἐπιβόλαια, adiectiones, veſtimenta.

Ε'πιβολὴ, ῆς, inceptatio, exorſus, acceſſio, incremẽtum. ὠφέλεια γὰρ οὐδεμία τῆς ἐπιβολῆς, nulla enim conatus vtilitas, Dioſcorid. lib. 7, cap. 4. ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους, eſt acceſſio frigoris in febre. Item pœna, mulcta. μηδεμία φορολογία μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γένηται, nullum tributum, neque vlla alia indictio irrogetur, lib. 1. Eſdræ, lit. ξδ. Item obiectaculũ. Item ἐπιδρομὴ, infeſtus & hoſtilis acceſſus, impetus & incurſus aciei, Plutarch. in Cæſare. ἐπιβολὴ χειρὸς, manus iniectio, in Pandect. Eſt etiam notio, informatio, & cõceptus mentis, hoc eſt, ἔννοια, & quas Cicero primas notiones vocat, πρώτας ἐπιβολὰς Græci dicunt. Aliquando applicamentum, ἐπιβολὴ, vt λεπιδωδεῖς ἐπιβολαὶ Galeno, applicamenta ſquammatim inſidentia. Et ἐπιβολαὶ πλίνθων Thucyd. pro ſtructura lateritia, laterculis aliis ſuper alios incumbentibus, coagmẽtatio laterculorum, i. συνθέσεις, Thucyd. coagmenta lapidum, Lucian.

Ε'πίβολος, ου, ὁ, eminens, compos, de quo Bud. Cõment.

Ε'πιβόλως, ingenioſè, aptè.

Ε'πιβομβέω, bombos edo, & ſtrepitum facio.

Ε'πίβοος, ἡ ἐκ βοὸς θυσία.

Ε'πιβόσκησις, εως, ἡ, depaſtio.

Ε'πιβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuſcis, Ariſtotel. lib. 4. de partib. Animalium.

Ε'πιβόσκομαι, depaſcor, ‖ depopulor, vt ἐπινέμομαι. Herodian. de incendio dixit. Homer. βατραχ. ἐν τεύχεσιν χλωροῖς ἐπιβόσκομαι.

‖ Ε'πιβουκόλος, idem quod βουκόλος, nam ἐπὶ πλεονάζει, Bud.

Ε'πιβουλία, ας, ἡ, inſidiæ.

Ε'πιβούλευμα, ατος, τὸ, inſidiæ.

Ε'πιβουλεύομαι, inſidiis appetor. Chryſoſto. μυρίαις ἐπιβουλευθεὶς ἐπιβουλαῖς, quãplurimis petitus inſidiis. ἐπιβουλεύομαι ὑπὸ σοῦ, tuis inſidiis ſum obnoxius, Xenoph. petor abs te inſidiis, Thucyd. mihi tendis inſidias. ἐπιβουλεύεται τοῖς θεοῖς, Ariſtoph. ἐπιβουλευθεὶς, inſidiis petit°. ἐπιβουλευομένη σικελία, inſidiis petita Sicilia, Thucyd. ἐπιβουλευθεῖσα ἡμῖν, nobis inſidioſa, i. ἐπικίνδυνος ἐξ ἐπιβουλῆς. ἐπιβεβουλευμένος λόγος, oratio captioſa, interpr. Hermog. ἐπιβουλεύεσθαι alicubi apud Hermog. exponitur, πεπραγματεῦσθαι, i. anxiè elaboratum, ſeu excogitatum eſſe.

Ε'πιβούλευσις, εως, ἡ, inſidiæ, deliberatio, Platoni de Legib. δι' ἐπιβουλεύσεως γιγνόμενος φόνος, cædes conſilio inſidiiſque illata.

Ε'πιβουλευτὴς, οῦ, ὁ, inſidiator, ἐπίβουλος. Sophocl. τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξυναίμονα ἀποκαλοῦντες, fratrem furioſi & eius qui exercitui inſidietur fratrem vocãtes.

‖ Ε'πιβουλευτότατος, Superlatiuus quo vtitur Lucian. Δίδωσι μὲν τοῦ φαρμάκου τι ἔχχεαι οὐδὲ μὴν καὶ εὔνομα ἐπιβουλευτότατόν δὲ καὶ πανουργότατον. verba ſunt Cyclopis.

Ε'πιβουλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cogito, conſilium ineo, molior inſidias, per inſidias tento & molior. Cum Accuſatiuo. ἐπιβουλεύω ἐπανάστασιν, rebellionem molior, Herodot. ἐπιβουλεύω ἀποχώρησιν, de abeundo delibero, Thucydides. Cum Datiuo, Plato Epiſt. 7, ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, affectare. ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, res excellentes agito, Herodot. Cum Accuſatiuo & Datiuo. ἐπιβουλεύουσι θάνατον τούτῳ, de hoc trucidando conſpirant. ἐπιβουλεύει θάνατον ἐμοὶ, de me interficiendo cogitat. ἐπιβουλεύω τὴν ἀπόστασιν, id eſt, λαθραίως ποιῶ τὸ ἀποστῆναι, ad defectionem induco, Thucydid. ἐπιβουλεύω τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem Thucydid. inſidias tendo ad deſtruendam tyrannidem. ἐπιβουλεύω τὴν ἔκπλουν, furtiuam abitionem molior, Idem. Cum Infinitiuo. ἐπιβουλεύω ποιεῖν, Ariſtoph. intendo facere, inſidioſè molior. ἐπιβουλεύων τὸν πορσίναν ἀνελεῖν, ſtatuens Porſenam occidere, Plutarch. in Publicola. ἐπιβουλεύω ψαῦσαι τυραννίδος, appeto tyrãnidem, Plato Epiſt. 7. Ariſtoph. in Pluto, ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν, facere intendit, ſeu parat. ἐπιβουλεύων ψαῦσαι τυραννίδος, tyrannidem affectans, Plato in Epiſtol. ἐπιβουλεύσας λαβεῖν, Demoſthen. & alio loco, ἐπιβουλεύσας διαφθεῖραι.

Ε'πιβουλὴ, ῆς, ἡ, inſidiæ, malum conſilium, accuſatio, damnum. ἡ τοῦ διὸς ἐπιβουλὴ, dicitur à Iuſtino Martyre, id eſt, Ioui ſtructæ inſidiæ. Plato lib. 1. de Repub. ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, malitioſè atque conſultò diſceptare. μετ' ἐπιβουλῆς, cum deliberatione, conſultò, Plato. τῇ ἐπιβουλῇ, conſilio, i. conſultò, Plato in Legib. ἐπιβουλὴ τοῦ λόγου, ſubdola oratio.

Ε'πίβουλος, ου, ὁ, inſidiator, inimicus, inſidioſus, perfidus. ἐπιβουλότερος, magis occultè faciens inſidias.

Ε'πιβούλως, doloſè.

✱ Ε'πιβοῶμαι, imploro auxilium, Baſil. Ponitur & pro celebro & in ore habeo, Alexand. Aphrod.

✱ Ε'πιβοώμενος, inclamans. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, communes cultus & publica Græciæ deorum numina inuocantes, Thucyd. lib. 3. Idem lib. 5, καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, quum propria hæc mea in hominum ſermones incurrant, αὐτὶ τοῦ καταλαλούμενος.

Ε'πιβραδύνω, cũctor, immoror: ‖ vt διαμέλλω Luciano. καὶ μὴν αὖγε μικρὸν ἐπιβραδύνεις φεύγειν τάχα περικλάσω σε, i. te interimam niſi hinc citò abieris.

Ε'πιβραχὺ, parumper, ad temporis momentum.

Ε'πιβρέμω, vt ἐπηχέω, inſono, conſtrepo.

Ε'πιβρέχω, μ. ίξω, π. εχα, pluo, irroro, infundo, perfundo inſpergo. ἐπιβρέχειν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου, perfũdere oleo abſinthino, Dioſc. πῦρ σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει, ignis Sodomiticus pluit ſuper omnes peccatores, Naz.

Ε'πιβρίθω, μ. ίσω, π. ικα, degrauo, premo, ingruo, adorior. Homer. Iliad. ε, ὅτ' ἐπιβρίσῃ διὸς ὄμβρος, id eſt, ἐπιβαρύνῃ, σφοδρὸς ἐπέλθῃ. Apollon. 2, πόντῳ ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι, quæ ponto ingruerint procellæ.

Ε'πιβρόντητος, ου, ὁ, tonans, attonitus. Sophocl. ὁ στρατηγὸς ὁ ἐπιβρόντητος μολὼν, &c. id eſt, ὁ ἐκπλαγεὶς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς, i. vecors, veſanus.

Ε'πιβροχὴ, ῆς, ἡ, perfuſio, Galenus.

Ε'πιβρύχω, infremo. ἐπιβρύχω ὀδόντι, fremo dẽte, in Epi.

✱ Ε'πιβρύω, ſcateo, Alciphr.

Ε'πιβρωθεὶς, poſtea in cibo ſumptus.

Ε'πιβύω, μ. ύσω, π. υκα, tego, munio, obturo, infarcio, ἐμφράττω. Accuſatiuo. Ariſtophan. τὸ στόμ' ἐπιβύσας χρήμασι τῶν ῥητόρων, os obſtruens pecunia oratorum, id eſt, accuſatorum.

Ε'πιβωμίζω, ſacrifico.

Ε'πιβώμιος, ου, ſuper aram poſitus, altari impoſitus. τὸ ἐπιβώμιον, ſacrificiũ, ſeu quicquid altari imponitur. ‖ ἐπιβώμιον αἷμα, ſanguis per aram fuſus, Nazanz. ἐπιβώμια ῥαίνεσθαι, Idem. Meminit Pauſan. in Lacon.

Ε'πιβώσομαι, acclamabo, inuocabo, ἐπικαλέσομαι, pro

ἐπιβαίνομαι, vt ait Varinus. ἐπεβάνοντο ἱππέας, equites incla marunt, Herodotus.

Ε'πίβωτος, ου, ὁ, lenis, æqualis.

Ε'πιβώτωρ, ορος, paſtor. ἐπιβώτωρ μήλων, i. opilio.

Ε'πίγαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſolo iunctus.

Ε'πιγαμβρεύω, ſpondeo te mihi generum futurum, ſum gener, iungo matrimonium. ἐπιγαμβρεύσω σοι, ero tibi gener. cap. 10, lib. 1. Macchabæor. & mox pro, ſpondebo tibi, id eſt, dabo filiam vxorē. ἐπιγαμβρεύσεις μοι, mihi gener eris. cap. 18. lib. 1. Reg.

Ε'πιγαμέω, ſuperduco vxorem, vel virum. Plutarch. ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος, ex ſecunda vxore natus. ἐπιγαμεῖν μητρυιάν, Euripid.

Ε'πιγαμία, ας, ἡ, connubium, ius connubiale, ius cōtrahendi matrimonii. ἐπιγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι, Xenoph. οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, Bud. in Epiſt.

Ε'πίγαμος, ὁ καὶ ἡ, nubilis, de mare apud Herodot.

Ε'πιγάνυμαι, lætor, alienis malis inſulto.

Ε'πιγάστριον, ου, τὸ, pars ventris circa vmbilicum, epigaſtriū, venter exterior vel ſummus, Galen. l. 2. ad Glauc.

Ε'πιγαυρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, exulto, lætor, animo efferor. Depon. Datiuo. ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου, lætatus Cyri præcepto, Xenoph. lib. 2. Pædiæ.

Ε'πίγαυρος, iactabundus, fortis.

* Ε'πιγεγραμμένος, ſuprà ſcriptus, Syneſ. de epiſtola.

Ε'πιγειόκαυλος, humicaulis, Gaza. ‖ herba quæ caulem rectum non habet, ſed humi ſtratum, quæ ob id ἀκαυλόκαυλος Theophr. 7, μὴ ὀρθόκαυλος, q. ſeſsilis. ἐπιγειόκαυλος θάμνος, frutex terrenus, Idem lib. 9. de cauſ. plant.

Ε'πίγειος, ου, ὁ, ἡ, terreſtris, repens in terrram, humi proſtratus, terræ proximus, humi repens. vnde φυτὸν ἐπίγειον, planta terrena apud Philonē. τὰ ἐπίγεια, terreſtria, Bud. in Epiſt. prior. Item ἐπίγεια, rudentes dicuntur, πρυμνήσια, funes, quibus nauis litori alligatur.

Ε'πιγειόφυλλος, ab radice tantùm foliatus, ſparſa humi folia habens, ‖ herba ſeſsilis & humilis. differt ab ἐπικαυλοφύλλου.

Ε'πιγελάω, ῶ, μ. άσω, π. ακα, inſulto, irrideo, ‖ vt ἐφήδομαι. ſic Lucian. in Prometh. aliquando tamen ſimpliciter rideo & arrideo ſeu poſtea rideo. Xenoph. in Apolog. Socrat. τὸν δὲ λέγεται καταγνόντα αὐτοῦ τὴν καρδίαν εἰπεῖν καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Item ſum feſtiuus & liberalis, arrideo. ἐπιγελῶν τὸ σαρδόνιον, ridens Sardonicè, Lucian. ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, Ariſtot. in Problem. Gaza vertit, fluctus ſuperfringitur.

Ε'πιγέννημα, τὸ, agnatus, conſectariúſque affectus.

Ε'πιγεννὴς, ίος, ὁ, indigena.

Ε'πιγεννάω, adgenero.

* Ε'πιγεννηματικὸς, agnatus, id eſt, ἐπιγεγονὼς, poſtea natus, Nazanzenus.

Ε'πιγεραίρω, præmio afficio vel honore. Accuſat. Xenophon.

Ε'πιγηθέω, gaudeo.

Ε'πιγῆτις, ιδος, epigetis, herba quæ & κληματὶς, Dioſcor. lib. 4, ſic dicta quòd humilis ſit, & per terram ſpargatur.

Ε'πιγίνομαι, ſeu, ἐπιγίγνομαι, pòſt fio, ſuccedo, exorior, innaſcor, accreſco, inſequor, intercedo, poſtea procreor, exto. Philo de mundo, ζώοις ἐπιγίνεται τελευτὴ, animalibus accedit mors. οἱ ἐπιγενόμενοι, poſteri, Iſocrat. & πᾶν τὸ ἐπιγενόμενον, tota poſteritas. Chryſoſtom. ἐπιγίνεται τούτοις, huc, ad hæc accedit, cumulum auget. ἐπιγενομένη νόσος, morbus augeſcens, Plutarchus in Pericle. χρείας ἐπιγενομένης, vſu exigente, Dioſcor. lib. 3, cap. 154. ἐπιγενομένῃ ἡμέρᾳ, poſtera luce, Thucyd. ἐπιγενομένου χρόνου, poſtquam tempus præteriit, ſic Gaza lib. 4. Theophr. de cauſ. plant. tempore diuturno, Thucyd. ἐπιγιγνομένου θέρους, ineunte æſtate, Idem. ἐπιγενομένης νυκτὸς, aduenïente nocte. ἐπιγενομένου χειμῶνος, ineunte hyeme, Idem, ſuperueniēte hyeme. ἐπιγενομένου ἔαρος, ineunte vere, Bud. in Epiſt. ἐπιγενομένης μάχης, quum tempus pugnæ veniſſet, AEſchines. ἐπιγινόμενοι, poſteri recentes, nepotes, filii, futura ſoboles. τὰ ἐπιγινόμενα, quæ ſunt recētia. ἐπιγιγνομένοις τοῖς πᾶσι, Thucyd. ‖ Syneſ. ἐπιγινομένη, poſtera dies, ſeu ſequens.

Ε'πιγινώσκω, cognoſco, exploratum & cognitū habeo, agnoſco, μανθάνω, γνωρίζω, Heſych. ἐπινοῶ, excogito, decerno, agnoſco tanquam debitum, deprehendo, intelligo.

Ε'πιγινώσκειν τεχθὲν, partum agnoſcere. Et ἐπιγινώσκειν τὸν κίνδυνον, agnoſcere periculum, quod venditor facit ante rei traditionem, vel admenſionem, vel appenſionem ſpecierum.

Ε'πιγνούμεναι ἀλλήλας, ſe viciſsim agnoſcētes, Nazanz.

Ε'πίγνωθι τὴν ὕλην, diſcerne materiā, agnoſce, Nazan.

Ε'πιγλωττὶς, longa tabula, ſiue aſſer.

Ε'πιγλυκαίνω, dulce reddo, dulceſco.

Ε'πίγλυκυς, έος, dulcis.

Ε'πιγλωττίζω, inaugurari, linguæ conuitiis inceſſere, quaſi dicas inlinguare.

Ε'πιγλωττὶς, ἡ, lingula, ſiue minor lingua operiendi miniſtra: ſic dicitur à Plinio, quæ poſita eſt ad linguæ radices, & pulmonem tāgit, ne ſi cibus potúſue, voce illac meante, in alienum tramitem deerrauerit, torqueat.

Ε'πιγνάμπτω, inflecto, intorqueo, ἐπιγνάμπτω. Iliad. β. ἐπιγνάμψας γὰρ ἅπαντας ἄγει λισσόμενος, i. ἔπεισε, induxit & perſuaſit.

Ε'πιγνάμψασα, malè affecta, confracta.

* Ε'πίγναφος, interpolitus, innouatus, Suid.

Ε'πιγνώμη, cognitio, venia.

Ε'πιγνώμων, ονος, ὁ, arbiter, iudex, explorator, ſcitus, prudens, peritus, qui cum conſilio agit, ‖ diſceptator, inſpector, vt ἐπίσκοπος, Plato de Leg. 8. ‖ ἐπιγνώμονας καὶ βεβαιωτὰς τῶν αἰτιῶν, cognitores ac iudices cauſarum, Plutarc. in Camill. i. exploratores. τοὺς τῆς ἀληθείας ἐπιγνώμονας, Nazan.

Ε'πιγνῶναι, cognoſcere.

Ε'πίγνωσις, εως, ἡ, cognitio, agnitio, ſcientia.

Ε'πιγονατὶς, ίδος, ἡ, os, ſeu conchula quædam genu contegens.

Ε'πιγόνειον, organum muſicum, de authore ſic dictum, fidibus quadraginta conſtans.

Ε'πιγονὴ, ῆς, ἡ, fœtus, fœtura, Lucia. de diluuio, & arca.

Ε'πίγονος, ου, ὁ, priuignus, qui natus eſt prius quàm mater ſecundò nuberet. Et ἐπίγονοι, poſteri, Platoni de Legib. lib. 5, id eſt, fœtus ſuccidanei, liberi. ‖ Significat etiam ex ſecundis nuptiis natum, Bud.

Ε'πιγουνὶς, ίδος, ἡ, pars ſupra genu, μύλη.

Ε'πιγράδην, in ſuperficie, ἐπιλίγδην, ἐπιψαύδην. Ab ἐπιγράφω, τὸ ἐπιξέω.

Ε'πίγραμμα, τὸ, epigrāma, inſcriptio cuiuſlibet rei, ‖ ἐπιγραφὴ, Heſych. Lucianus, στῆλαι καὶ ἐπιγράμματα πρὸς ὀλίγον διαρκοῦντα, tituli ad breue tempus. Item libellus & intentio accuſatoris, Ariſtotel. in Rhetor.

Ε'πιγραφεὺς, quæſtor, qui munere fungitur deſcribendi cenſus, Iſocrat. vnde συνεπιγραφεύς.

Ε'πιγραφὴ, ῆς, ἡ, titulus, inſcriptio, ſuperſcriptio, impreſsio. Item cenſus, i. denumeratio ciuium, luſtrum, indictio, deſcriptio cenſus, & munus ipſum publicum, Budæus Commentariis.

Ε'πιγράφομαι, mihi tribuo aliquid, titulum hunc mihi vendico & vſurpo, hoc titulo me inſignio & honeſto, vt reges potentéſque faciunt, Plutarch. in Demetrio. Interdum de ſcripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Vulgò qualitates litigatorū aſſcribere dicitur, Demoſtheni πρὸς ἄφοβ. & Iſæo ὑπὲρ τοῦ νικοστράτου. Ε'πιγράφεσθαι μάρτυρας, eſt teſtes laudare, teſtiū nomina ædere, quos ſum producturus, vt hodie fit coram eo contra quem teſtificaturi ſumus, Demoſt. ἐμαυτῷ ἐπιγραψάμενος εἰσφορὰν μεγίστην, Iſocrat. Ε'πιγράψασθαι τίμημα, inſcribere ſeu taxare, æſtimare, ‖ mulctam irrogare, Idem. ἐπιγεγραμμένα χρήματα, Idem. Ε'πιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα, in tripode ſcribere, inſcribere, Thucydides. Ε'πιγραφόμενος τὸν Διογένην, Diogenis ſectator, Lucian. οἱ ἐπιγραφόμενοι τὸν Πλάτωνα, Platonici, Lucian. ἧκε γὰρ εἰς Σπάρτην ὄνομα πρεσβείας ἐπιγραψάμενος, venit Spartam ſimulata legatione, Plutarc. in Themiſt.

Ε'πιγράφω,

Ε'πιγράφω,μ.άψω,π.αφα,inſcribo,ſuperſcribo, vt inſeribere epiſtolam patri, Syneſ. Item, Epigrammata ſcribo, Plutarch. Significat etiam ἀμύσσω,ſacrifico,perſtringo,leuiter vulnero,vt corpus virgis inſcribo,hoc eſt,conſcribillo: vnde ἐπιγράψαι σαρκὸς,τὸ ἀμύξαι. Et Homer. Iliad.δ, ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Item viritim collation em deſcribo & indico, quòd Latinè etiã deſcribo dicitur, Ariſtot. OEcon.2. ἐπιγράφω πολίτας,in ciuitatem aſcribo, Thucydid.lib.3. ἐπιγράφω τίμημα, litem æſtimo, mulctam irrogo, Iſocrat.& Ariſtoph.in Pluto. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ ἐὰν γ' ἁλῷς; quanti tibi litem æſtimabo, litis nomine quam tibi mulctam irrogabo, quam mulctam [illegible] ſtatuam, ſi condemneris? Bud.

Ε'πίγρυπος,ου,ὁ, aduncus, habens naſum aduncum, rictu leuiter adunco. Plato,ὁ πάνυ ἐπίγρυπος. [illegible]

Ε'πίγυια, ἢ ἐπίγεια, rudẽtes, funes πρυμνήσια inquit Suid.

Ε'πιδάμιον,commune.

Ε'πιδαμιτεύομαι,ἐπιχωριάζομαι.

Ε'πίδαιτον,cibus,ob ſonium.

Ε'πιδακρύω,ploro,il lachrimor,fleo.

Ε'πίδαμνος,ου,vrbs Illyrii,poſtea Dyrrachium dicta.

Ε'πίδαμος,pro ἐπίδημος. Sophocl. ἐπίδαμον φάτιν.

Ε'πιδανείζομαι,μ.είσομαι,π.εισμαι,mutuor. Depon. Accu.

Ε'πιδανείζω,fœnore aſtringo, Ariſtot.2. OEconom. μετοίκων δὲ τινῶν ἐπιδεδανεικότων ἐπὶ κτήμασιν, οὐκ ὄντος αὐτοῖς ἐγκτήσεως, ἐψηφίσαντο τὸ τρίτον μέρος εἰσφέροντα τῶν δανείων τὸν βουλόμενον κυρίως ἔχειν τὸ κτῆμα, id eſt, quum inquilini nonnulli poſſeſſiones fœnore obligatas haberent, ſoluendóque non eſſent,ſtatuerunt vt quicunque tertiam partem attuliſſet,omni obligatione ſolutus, proprium ius poſſidendi retineret.

Ε'πίδασυς,aliquantum denſus.

Ε'πίδαυρος,πόλις λακωνική, Ariſtoph. Interpres.

Ε'πιδαψιλεύω, ἢ ἐπιδαψιλεύομαι, liberaliter exhibeo,abũdanter quid facio, affatim diſtribuo, ſum magnificus & liberalis. φιλοτιμεῖσθαι ἢ ἐλλαμπρύνεσθαι,περιττῶς ἢ ἐπιδιδόναι, λαμπρῶς ἢ δαψιλῶς ἐπιχορηγεῖν. Item benignè exhibeo & permitto,credóque alicui, Herodot.5. Item addo corollarium & auctarium, Syneſ. & Xenoph. Pæd.2. ἐν τοῖς δὲ τούτου τὸ ἄξιον γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ,liberaliter & copioſè fũdes,prælargè nobis ridendi materiam præbebis. Accuſ. vel Atticè, Genit. ἐπιδεδαψιλευμένος, Actiuè, apud Bud. in Epiſtol. poſter.

Ε'πιδέδρομα,incurri, cum Datiuo, Apollon,2. Argon. ἐπιδέδρομε νυκτὶ, incurrit in noctem. Item cum Accuſat. Idem lib.1, ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη,in animam incurrit obliuio.

Ε'πιδεής,έος,ὁ ἢ ἡ, deficiens, indigus,inops, idem quod ἐπιδεόμενος,vtrunq; enim Genitiuo iungitur. ἐπιδεὴς μουσῶν,abhorrens à Muſis, Plutarch. in Romulo. ἐπιδεὴς τῶν πάντων, ad omnium neceſſariarum rerum inopiam redacti, Herodot. ἐπιδεέες εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τεσσαράκοντα μυριάδες, ſunt quadragies centena millia ſeptem millibus minus, Herodot.

Ε'πίδειγμα,ατος,τὸ,documentum,ſpecimen. Dicitur etiam quicquid à ſaltatore,aut alio theatrico,aut ſcenico artifice oſtẽtatur,ad artis,aut ingenii, aut corporis commendationem, Xenoph. Sympoſ. & Demoſth. περὶ λειτ. Bud. Comment.

Ε'πιδείελα,pomeridiana apud Heſiod. ab ἐπὶ & δείελος, id eſt,meridianus. Item ἐπιδείελα ἐπὶ ἑσπέρας ματινῆς,id eſt,μετὰ τὴν μεσημβρίας, Heſiod.

Ε'πιδείελος,veſpertino tempore.

Ε'πιδείκνυμαι,& Ε'πιδείκνυμι, μ.είξω, π.ειχα,oſtento,& oſtendo,probo,demonſtro,& ſpecimen præbeo,& documentum induſtriæ aut ingenii,aut artis ædo,facio,exhibeo. Accuſat. Nazanzenus, ἢ τῶν ἐμβλων μάλιστα ἐπιτασάσι,τὴν ἑαυτῆς σοφίας ἐπιδείκνυται. ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν,Iſocrat.

Ε'πιδεικνύω,demonſtro,expono, Xenoph. μικρὰ ἐνίοτε ἐπιδείκνυε. Item ἐπίδειξαι φιλάδελφον ὄντα, te oſtendes fratris eſſe ſtudioſum. Ariſtoph. νεφ. στρ. ἔχω τόκου γνώμην, ἀποστερητικὴν.σοι.ἐπίδειξον αὐτὴν,oſtẽde ipſam,commonſtra. Dicitur etiam voce paſsiua pro eodem ibidem. ἀλλ' ἐπίδειξαι σύ γε, πῶς πρεσβύτερος ἂν ἐπιδείξειας σύ γε τὴν χαρίεν πάθημα. ἐπιδεῖξαι βοηθεῖν,opem adferre, Plato de Legib.

Ε'πιδεικτιάω,oſtento,καυχάομαι.

Ε'πιδεικτικόν,τὸ,oſtentatio.

Ε'πιδεικτικὸς,ἡ,ὁ,demonſtratiuus,laudatiuus.

Ε'πιδεικτικὴ ἀκρόασις, auſcultatio ſeſe oſtẽtans: ſic apud Gellium lib.2,cap.22. τὸ ἐπιδεικτικὸν,oſtentatio, Epict.

Ε'πιδεικτικῶς,oſtendẽdo, oſtẽtabundè, apertè, in propatulo.

Ε'πιδεῖν,vidiſſe: ab ἐπεῖδον Aor.β.

Ε'πίδειξις,oſtẽtatio,demõſtratio,ſpecimen,indicium, illuſtratio nominis ſiue laudatio, indoles,teſtimonium. ἐπίδειξιν ἐκφέρειν,ędere ſpecimen, Lucian. πρὸς ἐπίδειξιν ἀρετῆς,ad virtutem illuſtrandam. ἐπίδειξιν ποιῶ,me oſtento, Iſocrat. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Ariſtot. in Polit. ἐπίδειξιν ποιούμενοι τῆς συμφορᾶς, ſpecimen & documentum daturi, AEſchin. Dicitur etiam equitum ludicra decurſio & tranſuectio, πομπὴ τῶν ἱππέων Xenoph. Bud, Comment.

Ε'πιδείπνια,quæ vltimo loco eduntur.

Ε'πιδειπνεῖν, iterùm & ſecundo cœnare, Bud. Comm.

Ε'πιδειπνίς,& ἐπιδείπνιον,idem quod ἐπιδόρπισμα, procœnium,condimentum oppiparum, μακεδονικὸς λόγος.

Ε'πιδέκατος,ου,ὁ, decimus. τὸ ἐπιδέκατον, decima pars bonorum, Xenoph. in Omiſsis, decimatio, decimæ, cap.6. Eſaiæ. ἐπιδεκάτους τόκους τελεῖν, vſuras decimas pendere. Ariſtot.2. OEconom. & τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον,decimam partem pretii præbere, Ibidem.

Ε'πίδεκτος,magnus,inſignis.

Ε'πιδέμνιος,ὁ ἢ ἡ,in ſtrato poſitus, Euripid.

Ε'πιδέξια,ἐπιδέξιως,αἰσίως,dextrè,ingenioſè,ad manum dextram, Homer. Iliad.β.

Ε'πιδέξιος,ου,ὁ,dexter,expeditus,facetus,ἀστεῖος, Ariſtot. in Ethicis. ἀστράπτων ἐπιδέξι' ἐναίσιμα σήματα φαίνων,fulgurans dextra parte. ἔργον ἐπιδέξιον γίνεται, opus diligenter extruitur. lib.2. Eſdr. τὰ ἐπιδέξια,dextra pars.

Ε'πιδεξιότης,ἡ,dexteritas.

Ε'πιδέομαι,inſuper indigeo, Genit. Item ſuper ligo. οὐκ ἐπεδεήθης ῥημάτων,nihil tibi defuit,cap.2. Deuter.

Ε'πιδέρκομαι,inſpicio, Accuſat. Apollon.2. ζωὸν αὐτὸν τε ἴδεσθ' ἐπιδέρκεται.

Ε'πιδερματὶς,ίδος,ἡ, ſic dicitur pellis quæ eſt inter digitos anſerum & cygnorum,& huiuſmodi auium. Ariſtot. τὰ χαμαιζήλου χ' ὅμοιοι εἶναι,φασὶ,τὰ τὴν ἐπιδερματίδα ἔχοντα συνεχῆ καὶ ἐκτεταμένην.

Ε'πιδερμὶς,ſumma cuticula. Linacer ex Galen. libr.14. Therapeu.

Ε'πίδεσις,εως,ἡ, alligatio. Galen. dixit de obligatione ſpongiæ ad vulnus.

Ε'πιδεσμέω,illigo.

Ε'πιδεσμεύω,μ.εύσω,alligo.

Ε'πίδεσμος,ου,ὁ,& ἐπίδεσμον,τὸ, faſcia qua vulnus obligatur,vinculum,ligamen.

Ε'πιδευής,έος,ὁ,ἡ,indigẽs. Odyſ.λ, πυρὸς ἢ κρειῶν ἐπιδευὴς ἔσεσθαι. aliquando ἐπιδευὴς αὐτὶ τοῦ μὴ τέλειος,imperfectus.

Ε'πιδεύομαι,indigeo, Odyſ.ω,τούτων ἐπιδεύομαι,his careo. ἐπιδευὲς εἶμι. Et Iliad.β,χρυσοῦ ἐπιδεύεαι,cum Accuſat. Apoll. 2,οὔτι γὰρ ἀλλ' ἄλλην ἐπιδευόμεθ', &c. neq; robore ſic nobis eſt opus,&c.

Ε'πιδεύτερον,iterum.

Ε'πιδεύω,egeo. Phocylid. ἀρχόμενος φείδου πίθου, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς,ne ad poſtremum indigeas: vbi tamen vide num ἐπιδεύῃ legendum ſit.

Ε'πιδέω,μ.ήσω,π.εκα,ligo,colligo,impedio. Galen. ἐπιδῆσαι τὸ εἰλκωμένον μέρος.

Ε'πιδεδεμένος τὰ τραύματα,obligatus vulnera, Xenoph. 5. Pædiæ.

Ε᾽πιδέχομαι,accipio,expecto,admitto,recipio,cum Accuſatiuo.

Ε᾽πιδεῶς,non ſatis;non ſufficienter,Plato.

Ε᾽πίδηλος,ου,ὁ,manifeſtus,illuſtris. Itē ſimilis,cum Datiuo.Ariſtoph.in Pluto, βλέμμ᾽ ἐστιν ἐπίδηλόν τι πανουργήματος,vultus eſt illi conſimilis qui ſceleris aliquid admiſit.

Ε᾽πίδημα,τὸ,ſaltus,manſio.

Ε᾽πιδημεύω,in populo verſor.

Ε᾽πιδημέω,ῶ,cuius oppoſitum ἀποδημέω,vel ἀπόδημος εἰμι, acceſſio,proficiſcor,peregrè ago, ſū aduena,ξενιτεύω, ſum peregrinus,prodeo in publicū,ago in,vt ἐπιδημῶν τῷ πόντῳ,diuerſans in Ponto. Xenoph. τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν λακεδαίμονι ξένους ἐδίδαξε,externos qui Lacedæmone peregrè agerent.Idem, ἀναγκάζομαι νυνὶ ἐπιδημοῦσι, τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι,qui hic diuerſor,qui huc acceſſi ſeu adueni, &c. ἐκ ἐπιδημοῦντος ἐν μακεδονίᾳ φιλίππου,ἀλλ᾽ ἐδ᾽ ἐν τῇ ἑλλάδι παρόντος,ἀλλ᾽ ἐν σκύθαις μακρὰν ἀπόντος, Xenophon. Nazanz.de Spiritu ſancto, τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ,per gradus diſcipulis obtingit,eos adit. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν,venio in ciuitatem, AEſchines. ἐπιδημῶ τὰ ἴσθμια,diuerto ad Iſthmia, Lucian. ἐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν,domo aberat, Thucyd. etiam de domeſticis. ἐπιδημούντων νοσημάτων, Galen.ad Glauc.lib.1.morborum præſentiū,qui tum adſunt. ἐπιδημεῖν,prodire in publicum,vel in mediū, vt exponit Bud. in Pandect. vnde dicuntur οἱ ἐπιδημοῦντες,ſatellites, Ariſtot.5.Politic. Datiuo iungitur.

Ε᾽πιδήμησις,εως,ἡ,aduentus, Plato Epiſt.7 ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως, &c. meæ in Siciliā profectionis primum tempus.

Ε᾽πιδημητικὸς,ου,ὁ, ſedem nunquam mutans, Gaza: vt ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἰχθύες opponitur τοῖς ἐκτοπιστικοῖς, Baſilius.

Ε᾽πιδημία,ας,ἡ,σύγκρισις ἀπὸ,aduentus, præſentia, acceſſus ad ciuitatem, peregrinatio, ἀποδημία,manſio,habitatio. ἐν τῇ ἐπιδημίᾳ, quum adeſſem. ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἡμᾶς ἵνα πρὸς θεὸν ἐκδημήσωμεν. Nazanzenus, Dei acceſſum ad homines,vt & nos ad Deum accederemus.

Ε᾽πιδήμιον,commune,publicum. ἐπιδήμιον νόσημα, Plutarch.& Galen.peſtis quæ paſsim inuadit homines.

Ε᾽πιδήμιος,ου,ὁ καὶ ἡ,adueniens,præſens,popularis,inteſtinus,publicus. ἐπιδήμιος πόλεμος,bellum ciuile, Iliad.ι,id eſt,ἐμφύλιος,ὁ μὴ πρὸς πολεμίους γιγνόμενος,ἀλλὰ πρὸς οἰκείους.& Odyſ.α,ἔφαντ᾽ ἐπιδήμιον εἶναι πατέρ᾽,id eſt,ἐπιδημεῖν,aduentare,παρεῖναι,interdū eſſe præſentē. ἐπιδήμιος ἀνὴρ, vir popularis ſeu ciuis,apud Nonn. Apollon.2.οὐδ᾽ εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος,neque concubitus reuerentia publica eſt,id eſt,non verentur publicè concumbere.

Ε᾽πιδημιουργος,ου,ὁ, opifex, Item & nomen magiſtratus apud Corinthios.

Ε᾽πίδησις,εως,ἡ,obſtruſio.

Ε᾽πιδιαβαίνω, traiicio, incurſo,trāſgredior,pertrāſeo.

Ε᾽πιδιαγινώσκω,μ.γνώσω,iterum decerno,pronuntio,recognoſco.

Ε᾽πιδιαθέμενος,inſuper pecuniam pactus, Demoſt.

Ε᾽πιδιαθήκη,ης,ἡ,poſterius teſtamentum.

Ε᾽πιδιαίτησις,εως,ἡ,diſpenſatio, victus ratio, Dioſcorides lib.4.

Ε᾽πιδιάκειμαι,acquieſco.

Ε᾽πιδιακρίνω,μ.ινῶ,π.ικα,diſcerno, Accuſat.

Ε᾽πιδιαλάμπω, emico, eluceo, perluceo vt flamma per rimas, Theophr.9.

Ε᾽πιδιαμένω,permaneo,perſiſto.

Ε᾽πιδιανέμω,inſuper diſtribuo.

Ε᾽πιδιαπλέω,traiicio, Xenoph.

Ε᾽πιδιατάσσομαι,addo aliquid,inſuper diſpono,vltrà ordino.

Ε᾽πιδιατίθεμαι,inſuper paciſcor,depono,vt qui cōtendentes pecuniam apud aliquem deponunt,quam poſtea victor accipiat, Bud.Comment.

Ε᾽πιδιατρίβω,interquieſco,tero tempus, Herodot. μέντοι ἐπιδιατρίβων.

Ε᾽πιδρομαστικὰ,quæ ſedem nunquam mutare ſolent.

Ε᾽πιδιδυμὶς, teſtium inuolucrum, quod alio nomine μήτραν dixit Hippocr.

Ε᾽πιδίδυμον,tertium vas eſt ſpermaticum. Latinè ſeminarium dicunt.

Ε᾽πιδίδωμι, μ.δώσω, π.δέδωκα, creſco, augeſco, procedo in, progredior,amplificor,exupero. διὰ κουφότητα τοῦ σώματος εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος, ob leuitatem corporis expeditè faciléque creſcentis, Plutar.in Lycurg. ἐπιδίδωμι μικρόν τι,parum capio incrementi, Ariſtot.in Prędicam. τοσοῦτον ἐπέδωκε,in tantum creuerunt, Iſocrat. in Euagora. ἐπιδοῦναι τοῖς πράγμασι τοσοῦτον,eò rerum excreuiſſe, Plutarchus in Numa. Ariſtot.Rhetor.lib.1 ἐπιδέδωκε ἐν τῇ πόλει τὸ ὁμολογεῖν πονηρὸς εἶναι, increbruit in ciuitate vt ſe quiſq; improbum fateatur. ἐπέδωκε τῷ δήμῳ, AEſchin.creſcit cū populo: Præteritum pro Præſenti. ἐπιδέδωκε εἰς ταῦτα πέφυκε,his augeri ſolet, Gaza de Senect. ἐπιδίδωμι ἐς τὸ μισεῖσθαι,do operam vt ſit inuiſus, Thucydid. ἐπιδίδωμι εἰς ὄγκον πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς,virtute animi excello ſeu proficio, Plato. Iſocrat. πρὸς ἀρετὴν ἐπιδοῦναι, ad virtutē proficere. Plato Epiſtol.7. ὡς ἐπιδεδωκὼς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν,quod in Philoſophia proceſſiſſet. ἐπιδώσειν μᾶλλον πρὸς τι τῶν ἄλλων, &c. Bud.in Epiſtol.priorib. ὡς ἐπιδεδωκὼς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν, Plato in Epiſt. philoſophiæ deditum eſſe, ſic Ficinus. ἐπιδιδοὺς ἑαυτὸν πρὸς τὰς μεγάλας χρείας, ſeipſum ad res neceſſarias reſeruans, Plutarch. in Pericle. ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν, Iſocrat. Lucian. ἐπιδώσει τἄλλα πάντα ἐς κόσμον καὶ κάλλος,in ornatum & pulchritudinem proficiet. Pro creſco & gliſco etiam de re mala. Plato in Epiſt. τὰ τῶν νόμων γράμματα καὶ ἔθη διεφθείρετο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον, deprauabantur,& mirum in modum gliſcebant, miris incrementis augeſcebant,inualeſcebant. Item confero,elargior, reddo,tribuo,impēdo,dono,dedo, porrigo, largior,do, exhibeo,conſilio proueho. Heſiod. ἐγὼ δέ τοι ἐκ ἐπιδώσω,tibi non dabo. Item trado,dedo me, & poteſtati alicuius permitto. Herodia. μηδ᾽ ἑαυτὸν ἐπιδόντα μονομαχεῖν. Accuſ. ἐπιδίδωμι τῇ πόλει τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις, ciuitati agrum & villas donare, Plutarch.in Pericle.. ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς,me do voluptatibus, Gaza de Senect. ἐπιδίδωμι τὴν ἐπιστολὴν, reddo epiſtolam, Budæus. ἐπιδιδόασι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἐρυθριᾶν,oculis erubeſcunt, Gaza ex Ariſtot. ἐπιδιδόναι τὴν ναῦν, erogare nauem, id eſt, τριηραρχεῖν, Demoſthen. ἐπιδοῦντες εἰς κυστίδα,folliculo indentes, Dioſcorides lib.2,cap.49. ἐπέδωκαν τὸν ὄντα χρυσοῦν περὶ τὸ σῶμα κόσμον εἰς ἀνάθημα, Plutar.in Camillo,in oblationem contulerunt.

Ε᾽πιδιαχρίνω, Plato in Gorgia: vt ἐπικρίνω.

Ε᾽πιδιέλω,diſtribuero: ab ἐπιδιεῖλον; vnde ἐπιδιελόμενοι, inter ſe partiti.

Ε᾽πιδιετὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,qui pubertatis annos exceſſit.

Ε᾽πιδίζομαι,exequor.

Ε᾽πιδιήγησις,εως,repetita narratio,apud Quintil.lib.4.

Ε᾽πιδικάζομαι,hæreditatem controuerſam peto,perſuadeo iudices mihi adiudicare hæreditatem. Etymolog. ἐπιδικαζόμενοι τῶν χρημάτων, Iſocrat. vnde ὁ ἐπιδικασάμενος,qui ſecundum ſe ſententiam tulit de hæreditatis lite.

Ε᾽πιδικάζω, præiudico, προκρίνω. Etymol. τὸ αὐτὸ ποιέω, Heſych. ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας, de medio loco decertant, Ariſtot.2. Ethicorum. ὁ ἐπιδικάσας eſt iudex, qui ſententia ſua adiudicauit hæreditatem. ἐπιδεδικασμένος, qui hęreditatem iure obtinet,& iudicio euictam& quęſitam.

Ε᾽πιδικασία,legis actio de hæreditate controuerſa.

Ε᾽πιδικάσιμος,ου,ὁ,auxilians in iudiciis, Lucian. de præſtanti oratore, φίλοις ἐπιδικάσιμος φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς.

Ε᾽πίδικος,ου,ὁ καὶ ἡ,litigioſus, cōtentioſus. ἐπίδικος κλῆρος, hęreditas controuerſa, vel quæ in cōtrouerſiam iure deduci poteſt ἀμφισβητούμενος: ſicut contrà ἀνεπίδικος,pura,& cōtrouerſia vacua. γυνὴ ἐπίδικος dicitur,cui⁹ quis nuptias petit,vt iure ciuili ad ſe delatas: quæ alio nomine ἐπίκληρος

ευς & ἐπίκληρος dicitur: & quę cũ hęreditate ſola relicta eſt ſine fratre. Plut. metaphoricè ἐπίδικον νίκην καὶ ἀμφίδοξον dixit ancipiti marte diremptam, ſeu de qua ambigitur inter partes, dubiam & incertam. τὸ ἐπίδικον, res adhuc ſub iudice.

Ἐπιδιμοίρεν, ου, vocat Vitruuius, bis alterũ, duabus partibus additis & decuſſe facto.

Ἐπιδινέω, μέλλω, ω, α, κ, verſo, ἐπιστρέφω, torqueo, implico, inuoluo, gyro, voluto, Accuſat.

Ἐπιδιορθόω, μ. ώσω, pergo corrigere, ſuper corrigo, dirigo, emendo, Hermog.

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, ſubſequens correctio, Hermog. vel eorum quæ dicta ſunt quædam emendatio cũ attemperatione, quaſi oxymori dicti interpretatio, Chryſoſt. 1. Corinth. opponitur προδιορθώσει.

Ἐπιδιπλασιάζω, duplico, &

Ἐπιδιπλόω, μ. ώσω, duplico, ingemino.

Ἐπίδιφρος, άδος, ἡ, vltima pars bigę, Homer. circulus vel circunferentia ad extremam currus partem: vnde religabantur equi iugo ſoluti: vide Etym.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ, delicatus, piger, qui ſemper lecticæ inſidet, mollis, muliebris. ἐπὶ τὸ δίφρον ἐπιθέμενος, ἢ τὸ ἅρμα. Odyſ. ο, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια, in currum impoſuerit.

Ἐπιδιώκω, perſequor, à tergo inſector, ſector, Xenoph. peto, quæro, ſequor, inſequor.

Ἐπίδοιμί σε λελυμένον, vtinam te videam ſolutum, à 2. Aoriſto ἐπεῖδον.

Ἐπιδοκιμάζω, probo, defendo.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ, adiectio quę ſuprà iuſtam menſuram datur emptori.

Ἐπιδοξάζω, opinor, honore afficio. ἐπιδοξαζόμενον τοῦτο εἰρῆσθαι, id loco opinionis cuiuſdam adiectitiæ dictum putetis. Gaza ex Theophraſto.

Ἐπίδοξος, ου, ὁ, vt ἔνδοξος, celebris, cogitabundus, probatus, veriſimilis, inclytus, illuſtris, glorioſus, honeſtus, cuidens, patens, opinabilis, de quo eſt opinio in futurum, probabilis. ἐπίδοξος φανήσεσθαι πονηρὸς, qui videtur malus futurus, Iſocrates. Sic vtendum docet Phrynichus, non pro illuſtri. ἐπίδοξοι τοῦτο πείσεσθαι, idem paſſuri videntur, Herodot. ἐπίδοξος εἶ βοηθήσειν αὐτῷ, Budæus in Epiſt. prior. videris mihi ei opem laturus, τοῦτο γὰρ ποιεῖν ἐπίδοξος εἶ, &c. Ibidem. ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς, qui in opinione erat honorem aſſequendi, Iſocrat. ἐπίδοξος ἦν ἁλώσεσθαι, id eſt, προσδοκώμενος ἦν, &c. A Eſchin. μέχρι μὲν ἐπίδοξος ἦν ὁ δῆμος ἕνα χειροτονήσειν στρατηγὸν, quandiu opinio fuit populum eſſe creaturum ducem vnum, Plutarch. in Public. κρατήσειν ἐπίδοξος ἐστὶ τῇ χειροτονίᾳ, omnium ſuffragiis obtenturus eſſe putatur, Plutarch. in Themiſt. ἐπίδοξος ἦν ὁ δῆμος αἱρήσεσθαι βασιλέα, Plutarch. in Numa, regem à populo creandum expectatio fuerat. Idem in Galba, ἐπίδοξος ἦν τὸν διάδοχον ἀναγορεύειν, exiſtimabatur ſucceſſorem declaraturus eſſe.

Ἐπιδοξότης, ητος, ἡ, claritudo.

Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, ferrum lanceę, cuſpis, αἰχμή. Ariſtot. vocat cuſpidem æream. cuſpis anterior haſtæ ſic dicitur, poſterior autem σαυρωτῆρ. αἱ ἐπιδορατίδες, cuſpides haſtarũ ſpiculorum cuſpides, Plutarch. in Apophth. ἐπὶ δόρυ προάγειν, τὰς σημαίας, vt παρ' ἀσπίδα κλίνειν, verbum caſtrẽſe eſt de incedente exercitu ſub ſignis.

Ἐπιδόρπιαι τράπεζαι, videtur fuiſſe omnium poſtremæ, quibus inferuntur bellaria, id eſt, menſæ ſecundæ. Et ἐπιδόρπιος ὥρα, cœnæ tempus, apud Nonnum.

Ἐπιδορπίζεσθαι, & ἐπιδορπίσασθαι, denuò cœnare.

Ἐπιδόρπισμα, τι, &

Ἐπιδορπισμὸς, ſecundæ menſæ, bellaria.

Ἐπιδόσιμος, additorius, & ex additamento, vel accremẽto. Athenæus ἐπιδόσιμα, idem.

Ἐπίδοσις, εως, ἡ, incrementum, additamentum, progreſſus, propagatio, amplificatio. acceſsio, profectus, intẽſio. ἐπίδοσιν ἔχειν, creſcere, augeri, Xenophon in OEconomicis. ἐπίδοσιν λαμβάνειν, Iſocrat. incrementum capere, in ſummam proficere, ſic Liuius. ἐπίδοσις τῆς λίμνης, elatio paludis, Plutarch. in Camillo. ἐπίδοσις πλείονα, Demoſth. Item dos, collatio pecuniarum, erogatio, donatiuum, liberalitas, largitio, χάρις, auctoramentum, pecuniæ, congiarium, tributum. ἐπίδοσις χρημάτων, largitio nummorum, Plutarch. in Alcibiade.

Ἐπιδοὺς, deditus, Athen. τούτοις πᾶσι χρῆσθε φασὶ τοὺς ἱερέας ἐπιδόντας εἰς τρυφήν. Syneſ. ὁ τὴν ἐπιστολὴν ἐπιδούς, qui tibi epiſtolã reddidit. Alibi pro ἐπιδοὺς hoc eſt, ſcribens epiſtolam.

Ἐπιδοχὴ, ης, ἡ, variatio, acceſsio, ſuſceptio, receptio, ſucceſsio. Thucydid. πόλεις ἔχουσι ῥᾳδίας τὰς τῶν πολιτειῶν μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς, id eſt, τὸ ἐγχώρειν ῥᾳδίως ταῖς πολιτείαις ξένους τοὺς φυγάδας. Valla vertit, faciles ſunt vrbes ad ſtatus mutandos atque variandos.

Ἐπιδραμοῦμαι, percurram, & ἐπιδραμεῖσθαι, Apollon. pro ἐπιδραμεῖσθαι.

Ἐπιδράμω, incurrero. & ἐπιδραμὼν, graſſatus, gliſcens, incurſans. ἐπιδραμεῖν, percurrere, perſequi.

Ἐπιδράττομαι, iniicio, carpo, præhendo. Genit. Plut.

Ἐπιδρομάδην, curſim, raptim.

Ἐπιδρομὴ, ῆς, ἡ, incurſus, excurſus, decurſus, inſultus, impetus, concurſus. ἐπιδρομαὶ κυμάτων, vndarum excurſiones, Ariſtoteli de mundo, Ἰλίου ἐπιδρομὴ, aditus in Ilium. in Ilium curſus, Euripid. σημαίνων ἐπιδρομὴν, dans irruendi ſignum, Plutarch. in Camillo. ἐξ ἐπιδρομῆς, curſim, primo impetu, & facilè, Nazanzen. ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere, Plutarchus in Antonio, & Demoſthe. κατὰ Μειδίου.

Ἐπιδρομίδες, plagarum funiculi diſcurrentes, quibus retia panduntur contracta, & retrahuntur expanſa, authore Polluce.

Ἐπίδρομον, ου, τὸ, velum quod retrorſum panditur in naui, Hermol. in Plinium.

Ἐπίδρομος, ου, ὁ, incurſiuus, acceſſu facilis, liber cãpus & apertus, planus, curſilis, velox. ἐπίδρομον ζεύγεσιν, in Epigram. ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, in Epigram. murus in quo currus duo obuii tranſibant.

Ἐπιδυσακούω, grauiter audio.

Ἐπιδυσφημέω, infami appellatione noto. Accuſat. Ariſtoteles lib. 7. Ethic.

Ἐπιδύω, ſuper occido, ſubeo, ingredior. ἐπιδύσεται ὁ ἥλιος, occidet ſol, cap. 24. Deuteron. ἐπιδῦναι ὑμῖν τὸν ἥλιον, &c. nobis occidere ſolem, Nazanz.

Ἐπίδω, δῃς, δῃ, inſpexero, ſeu inſpexerim, in Aoriſto 2. ſubiunctiui: ab ἐφοράω.

Ἐπίδωμεν, conſpiciamus, Ariſtoph. τοῦ. Accuſat. à verbo ἐφοράω.

Ἐπιείκεια, ας, ἡ, manſuetudo, æquitas, moderatio, ἀγνωμοσύνη, lenitas, modeſtia, facilitas, patientia, reuerentia, ſtudiũ. τῆς ἐπιεικείας καὶ πρᾳότητος ἀνὴρ θαυμαστὸς, vir admiranda manſuetudine & clementia, Plutarchus in Pericle. ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum Cæſari dicatum, idem. ἐπιεικείας τυχεῖν, humaniter tractari, iuris æquitatem aſſequi, Demoſthen. ἐπιεικείας τυγχάνω παρά σου, veniam abs te cõſequor, Ariſtot. in Rhet. Thucy. lib. 3. accepit pro æquitate iuris & rigoris remiſsione, κατ' ἐπιείκειαν ψηφίσασθαι, Iſocrat. ἐπιείκειαν, opponit Hermog. τῷ βιαίῳ.

Ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, æqualis immortalibus, Odyſſ. ο. vt Iliad. 4. vt ἴκελος.

Ἐπιεικεύομαι, mitеſco. mitis ſum.

Ἐπιεικὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, σπουδαῖος, cui μοχθηρὸς καὶ φαῦλος opponitur: mitis, ęqu°, mãſuet°, lenis, laudabilis, ſedat°, morat°, frugi & modeſtus, ciuilis, probus, vt ἐπιεικὴς οἰκέτης, frugi famulus. ἐπιεικὲς τέλος, finis mitis, id eſt, non acerbus nec crudelis, in Publicola. ἐλπὶς ἐπιεικὴς, idem in Publicola. αὐτοῖς ἐλπίδας ἐπιεικεῖς ἐπεδίδου δεδακρυμένος, ſpem ipſis clementiæ ſuis lachrymis afferebat. ἐπιεικὴς γνώμη, mollis animus, Ariſtoph. ἐπιεικὴς λόγος, ratio probabilis, Plato in Timæo. Cum Accuſatiuo ſubaudito κατὰ ἐπιεικὴς τὸν τρό-

νος,qui miti eſt ingenio. Cum πρὸς, ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ad inimicitias clemens,Plutarchus in Solone. Cum Datiuo,ἐπιεικὴς ἤθεσι τρόφιμος,probis moribus præditus,Plato de Legibus. Item conſentaneus cum Datiuo, Ariſtophanes πρ. καὶ μὴν ξυγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ, id eſt,τὰ πρέποντα κατὰ τὸ πρέπον καὶ ἀκόλουθον, conſentanea, Ariſtoph. Interpres. ἐπιεικέστερον οὐδὲν αἰχμαλωσίας, nihil mitius captiuitate,Plutarchus in Romulo. Apud Platonem, οἱ ἐπιεικέστατοι,id eſt, homines honeſtiſsimi ſiue probatiſsimi, & οἱ ἀνδραποδωδέστατοι,opponuntur inter ſe,id eſt, illiberaliſſimi. τὸ ἐπιεικὲς, æqualitas laudabilis, Plato. æquum,bonum,decens,Iliad. α. ἐπιεικὲς ἀντάξιον,id eſt,πρέπον. τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν,humaniter tractari,Demoſthenes.iuris æquitatem & rigoris remiſsionẽ impetrare, Ariſtoteles in Rhetoricis.

Ε'πιείκεια,ίας,ἡ,pietas, Hieronym⁹ in caput quintum Amos Prophetæ.

Ε'πιεικάζειν,ex fide bona,ex æquo & bono ſtatuere, Budæus in Annotat.

Ε'πιεικτὸς,ῦ,ὁ,ſubditus,cedens,εὔεικτος,ὑποχώρητος,φορητὸς,ἀνεκτὸς,ὑποχωρητικὸς,ἐνδοτός. οὐκ ἐπιεικτὸν,οὐκ ἀνασχετὸν,id eſt,νίκητον,Homer.

Ε'πιεικῶς,mediocriter, præter expectationem,ad vota, abundè,omninò,ſufficienter. ἐπιεικῶς πράττειν,humaniter viuere & moderatè, Iſocrates ad Nicoclem. ἐπιεικῶς ἐπίστασαι,probè noſti,Ariſtoph. ἐπιεικῶς γιγνώσκειν,probè noſſe, Plato in Epiſtol. Plutarchus in Romulo, ὅπερ οἱ ταραττόμενοι καὶ μετὰ δέους ἢ πρὸς ὀργὴν πράττοντες ὁτιοῦν ἐπιεικῶς πάσχουσιν, συνέπεσε παθεῖν Ἀμούλιον, quod in conturbato animo hominibus & per metum aut iram quippiam facientibus euenire ſolet, id tum Amulio contigit. ἐπιεικῶς οὐ σμικρὰ συμβάλλονται, valde opitulantur, Plato de Legibus. ἐπιεικῶς καρποφορεῖ,admodum fructificat, Gaza ex Theophraſto, mirè fructificat. Cum nominibus,ἐπιεικῶς αὐτάρκεις,Demoſthen. id eſt, valde ſufficientes ἐπιεικῶς μάταιον, planè ſtultum,Nazanz.Item cum ſuperlatiuo apud Demoſth. pro ſcitè & rectè,Plato de Legib.

Ε'πιειμένος,υ,ὁ, indutus, Iliad. α, ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, id eſt,ἠμφιεσμένε,περιβεβλημένε,à verbo ἕω,i.induo.

Ε'πιέλπομαι,ſpero,ἐλπίζω,Iliad. α, ἐμοὶ ἐπιέλπεο μύθοις εἰδήσειν,id eſt,ἔλπιζε,ſpera.

Ε'πιέσμεθα,induti ſumus,in Epigram.

Ε'πιέπομαι,pro ἐφέπομαι,ſequor.vide ἐφέπομαι.

Ε'πιέσαι,induere,circumponere indumentum,Hom.

Ε'πιέσασθαι χλαῖναν,Xenoph. 6. Pædiæ.

Ε'πιέψεται,incidet,deueniet & ſequetur.

Ε'πιζαής,ἐος,ὁ καὶ ἡ,deſuper valde flans.

Ε'πιζὰξ, ſiniſtrorſum, in rectum, proxima via,ex obliquo.

Ε'πιζάφελος,ου,ὁ,contumax,vehemens.

Ε'πιζαφελῶς,Homer.id eſt,ὀργιλῶς,χαλεπῶς.

Ε'πιζάω, ſum ſuperſtes. Plato de Legibus, ἐπιζῆν καὶ καταζῆν, id eſt, largè & opulenter viuere. ἐπιζῶντος φθόνου,inuidia ſuperſtite,Plutar.in Numa.

Ε'πίζει, legitur libro quinto Dioſcoridis capite ſeptuageſimo ſeptimo, & exponitur inferueſcit,ſed legendum fortè ἐπιζεῖ,aut ἐπίζει exponendum eſt,inſidet.

Ε'πίζεμα,ατος,τὸ,inferuefactio.

Ε'πιζεύγνυμι,deſuper innecto,indo,attribuo,adſcribo, coniungo,connecto,continuo, Ariſtot.de mundo, εἰ νοήσαιμεν ἐπιζευγνυμένην ἀεὶ θεῖναι,&c.ſi lineam rectam intellexerimus,continuatam ſeu protentam.

Ε'πιζευγνυμένον,vide διεζευγμένον puto legendum potius eſſe ἐπιζευγμένον.

Ε'πιζευκτὴρ,ſeries,catena.

Ε'πίζευξις,εως,ἡ,coniunctio. Nazanzenus,ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις,vbi Interpres,iteratio nominum.

Ε'πιζέω,μ.έσω,π.εκα, inferueſco,ebullio. Item attollor, augeor,Etym. Neutr.

Ε'πίζηλος,inuidendus,æmulandus.

Ε'πιζηλοτυπέω,zelotypia laboro.

Ε'πιζήμιος,υ,ὁ καὶ ἡ,damnoſus,βλαβερὸς, noxius,mulctatitius,mulctæ obnoxius,Plato. Xenoph. ἡγούμενος αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σεαυτῷ,putans illas tibi eſſe detrimento. ἐπιζήμιον ἐστι,mulcta eſt conſtituta.

Ε'πιζήμιον,υ,τὸ,mulcta. id propter quod mulcta infligitur aut damnum vel ſupplicium.

Ε'πιζητέω,μ.ήσω,π.ηκα,inquiro,requiro,vltro quæro,ἐπιποθῶ.deſydero,indago,efflagito, ἐπιζητῶ περὶ τούτου, Ariſtoteles in Politicis. τὴν παρὰ θεοῦ συνεργείαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος, id eſt, opem implorantis, Baſilius ad Nazanzenum. Diodor. ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναζητεῖ τὴν ἐπιβολὴν,χαλεπῶς μὲν ἤνεγκε,ἐπὶ τ' ἀνδρὸς τελευτῇ,καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ,καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος,ἀπόντα ἐπεπόθησε.

Ε'πιζητήσιμος,υ,ὁ,indagator.

Ε'πιζήτησις,εος,ἡ,inquiſitio,deſyderium,Apollon. in Epiſtolis.

Ε'πιζύγιον,nauis pars quædam.

Ε'πιζυγκαῖν,oculis diductis conniuere.

Ε'πιζυγῶ,claudo,Syneſ. ἐπιζυγῶσαι θύρας,peſſulum oſtio obdere,tranſuerſario obire,munire fores.

Ε'πίηλε,commouit,extendit:ab ἰάλλω.

Ε'πίημι,inuado,pro ἔπειμι, Aoriſt. ἐπῆν. ἐπιέναι τοῖς ἄλλοις, alios inuadere. ἐπιέναι τοὺς ἐκείνους σφίσιν οἰόμενοι, Athenienſes ſe inuaſuros rati, Thucyd. ἐπιέναι διενοοῦντο καὶ μάχην συνάπτειν,de prouocandis ad pugnam hoſtibus animo agitabant, Plutarchus in Camillo. ἐπιέναι γελᾶν λογιζόμενος ὑπὸ πολλοῦ καταφρονήματος,conſiderans ex multo contemptu riſum excidiſſe, Plutarchus in Fabio. ἐπίεσαν τοὺς ἐναντίους,vrgebant hoſtes. Herod. ἂν ἐπίῃ, ſi inuaſerit. ἐπίῃ ταχὺ, illico redeat. ἂν αὖ θυμὸς ἐπίῃ,ſi quis indignatione commotus fuerit,Plato. ἂν ἐπίῃ τοι ἄρχειν Ἑλλάδος,ſi permiſerit te Græciæ præeſſe,Herodotus. τοῖς ἐπιοῦσι διαμάχεσθαι,cum inuaſoribus dimicare ἐπίῃ αὐτῷ, σκοπεῖν, ei in animum venerit, Demoſthenes.

Ε'πίηρα φέρειν,gratificari. τὰ θυμήρεα ποιεῖν,ἢ τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν,Iliad. α. μνηστῆρσι φίλοι ἐπίηρα φέρων. vt ſit ἐπίηρος pro ἐπίηρατος, amabilis, dignus qui adametur. Nonnus videtur declinare, ἐπίηρ, ηρος. Capite octauo Ioannis, τίς βροτὸς ὑμείων με δυνήσεται αὐτὸς ἐλέγξαι ἀμπλακίης; ἐπίηρα αἰτῶ τὰ ἐπιθυμητόν. vide Etym.

Ε'πίηρος,gratus,iucundus.

Ε'πιθαλάμιος,υ,ὁ καὶ ἡ,iugalis. ἐπιθαλάμιος λόγος,Interpres Aphthon. τὸ ἐπιθαλάμιον,carmen nuptiale.

Ε'πιθαλασσίδιος,υ,ὁ,&

Ε'πιθαλάσσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,maritimus.

Ε'πιθαλπὴς,calidus,iucundus.

Ε'πιθαμβέω,admiror,cum Accuſat. Nonn. καί μιν ἰδὼν ἐπιθάμβεεν ἱερός.

Ε'πιθανάτιος,morti addictus,morti obnoxius.

Ε'πιθανάτος,ου,ὁ καὶ ἡ,idem quod θανατηφόρος,lætifer,morti deſtinatus. ἐπιθανάτιος χυμὸς, ſapor letalis, Theoph. lib. 6,cap.4. de cauſis plant. Demoſth. ἡ μὲν μήτηρ ἔτεκεν καὶ ἐπιθανάτιος ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος.

Ε'πιθανάτως ἔχειν,laborare cum mortis periculo.

Ε'πιθανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,morti propinquus.

Ε'πιθαρρέω,μ.ήσω,π.ηκα,confido.

Ε'πιθαρσύνω,μ.υνῶ,conforto, Accuſat.

Ε'πιθάτερα, i. ἐπὶ θάτερα, parte altera, in diuerſum, ἐς τὰ ἐπιθάτερα, Thucydid. in alterum latus. Laertius de Zenone, τὸν τράχηλον ἐπιθάτερα νενευκώς. dicitur & ἐπὶ τὰ ἕτερα, Xenophon. καὶ τοὺς ἄλλους πρὸς τὸ ἴλεος ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως περιάγει,in alteram vrbis partem.

Ε'πιθειάζειν, deos obteſtari. Plato in Phæ, ὁ δὲ ἀνακαλεῖται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθειάζων,ad imprecationes deuotionéſque conuerſos ob fidem violatam.

Ε'πιθειάζω,ferior,do operam reb⁹ diuinis,deũ inuoco. τῶν ἱερέων οἱ λεγόμενοι φαλακροὶ ἐφῆσαν ἐπιθειάζοντες καὶ καλοῦντες &c.

&c. facta re diuina iubebant, &c. Plutarch. in Camillo. ἐπιθειαζόντων, μὴ καταπεσεῖν, ἤγουν δεῖά τινα ἐπιζωσάμενον, Thuc. Cum Accuſatiuo, Idem, ἐπιθειάσας τοσαῦτα, his deos precatus. Philo de mundo, τὸν θεὸν ἐν τῷ λαβὼν καὶ ἐπιθειάσας, id eſt, deum mente conceptum quum ſuſpicere cœpiſſet religioniſque habere, &c. ἐπιθειάζειν τόπους, loca ſacrare, Plutar. Cum Datiuo, ἐπιθείασε τῷ λόγῳ προσδιελθὼν τὴν ὄψιν, orationi ſuæ ſidem adiunxit commemorata viſione, Plutarch. in Themiſt.

Ε᾽πιθειασμὸς, ὁ, obteſtatio, i. θείων ἐπίκλησις. vnde οἱ ἐπιθειασμοὶ, ſupplicationes. πρὸς θεὸν ἱκεσίαι, θείων ἐπικλήσεις, obteſtationes.

Ε᾽πίθεμα, ατος, τὸ, additamentum, appoſitio, quod ſuponitur, vt in collumna tegmen, coronis. ἐπιθέματα σηπτικά, epithemata erodentia, medicamenta quæ impoſita erodunt, Dioſcor. lib. 7, cap. 1.

Ε᾽πιθεραπεύω, rectè diſpono, proſpicio, corrigo, præſentio, curo, id eſt, μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας προσχηματίζομαι, obſequor.

Ε᾽πίθεσις, εος, ἡ, aggreſſus, impoſitio, occupatio, inuaſio, ſuperpoſitio, admonitio, conatus, impetus. ἐπίθεσις τυραννίδος, inuaſio tyrannidis, affectatio. Alexād. Aphr. ἐν τῇ ἐπιθέσει τὸ δέρμα τῇ συνεχείᾳ δίδωσι χωρεῖν πρὸς τὸ δρᾶν τοῖς δριμέσι.

Ε᾽πιθεσπίζω, approbo, author rei ſum, reddo oraculū.

Ε᾽πιθεσπισμὸς, ὁ, oraculum.

Ε᾽πιθετὴς, οῦ, ὁ, moleſtus.

Ε᾽πιθετικὸς, ῆ, ὁ, aptus ad inuadendum, ‖ audax ad res nouandas, ad aggrediendam rerum ſummam, ad tentandam tyrannidem, Ariſtot. 5. Ethic.

Ε᾽πίθετος, ὁ, ἡ, adiectitius, additus, aliunde inuectus. Item decretus, aſcitus. Item appoſitus, adiunctus. ἐπίθετον κάλλος, Hermog. id eſt, χειμαστικόν. ἐπίθετα ὀνόματα, Hermogen. appoſita, ad nomen adiuncta, Quintil. ‖ ἐπιθέτους ἑορτὰς dixit Iſocrat. peregrina feſta & aliunde inuecta conſenſu tamē Areopagitici ſenat⁹ approbata. ἐπιθέτους ἑορτὰς Lyſ. dixit, quæ alicui ad tranſportandū traduntur. τὸ ἐπίθετον, adiectum, quod rectè dicim⁹ appoſitū, à nonnullis ſequens dicitur. Macrob. lib. 1, ca. 2. Saturn. Adiectiuum, quod Græci ἐπίθετον vocant.

Ε᾽πιθέτως, adiectiuè.

Ε᾽πιθέω, accurro, irruo, inuado, ſupercurro, Ariſtid.

Ε᾽πιθεωρέω, proſpicio, aſpicio.

Ε᾽πιθήγω, acuo, παροξύνω.

Ε᾽πιθήκη, ης, ἡ, appoſitio, cumulus, acceſſio, ἐπίδοσις. Heſiod. πλείων μὲν πλειόνων μελέτη, μείζων δ᾽ ἐπιθήκη. ἡ ἐπιθήκη τῆς τιμῆς, Ariſtid.

Ε᾽πίθημα, ατος, τὸ, opperculum, additamentum. Itē donarium, ἀνάθημα, Etymol.

Ε᾽πιθήραρχος, ὁ, qui quatuor elephantis dominatur, duplaris ferarius, Gaza interprete. vnde ἐπιθηραρχία, duplaris feraria, AElian.

Ε᾽πιθηρέω, obſeruo.

Ε᾽πιθήτη, ης, ἡ, proauia.

Ε᾽πιθι, incumbe.

Ε᾽πιθίγω, μάξω, τ. ιχα, tango, Genit.

Ε᾽πιθλίβω, μάψω, τ. ιφα, premo, ſeco, Genit.

Ε᾽πιθοάζω, inſideo, aſſideo. ἐπιθοάζω μὲν προσήμενος βωμοῖς, Euripid. i. κάθημαι, incumbo.

Ε᾽πιθολόω, μώσω, τ. ωκα, confundo, perturbo, Alexand. Aphrod. turbo, i. turbidum reddo. ‖ Item conſidero: Accuſatiuo.

Ε᾽πιθόρω, parui: à πίθομαι. Odyſſ. ο, κλῦον ἠδ᾽ ἐπίθοντο.

Ε᾽πιθόρνυμαι, inuado, ſemen proiicio.

Ε᾽πιθόρομαι, inſilio.

Ε᾽πιθορυβέω, μήσω, tumultuor, inſtrepo, ‖ admurmuro. Xenoph. ἐπεθορύβησεν πάλιν ὁ ὄχλος, admurmurauit, approbans ſcilicet concionantis dictum.

Ε᾽πιθραύω, effringo, in Epigramm.

Ε᾽πιθρέξας, αντος, ὁ, percurrens, attingens, ſuperueniens. ab ἐπιτρέχω, cuius eſt Futurum, ἐπιθρέξω, i. curram.

Ε᾽πιθρέψαι, aluiſſe, educauiſſe.

Ε᾽πιθρηνέομαι, flebiliter ſucclamo.

Ε᾽πιθρύπτομαι, orno, polio.

Ε᾽πιθρώσκω, inſilio. ἐπιθρώσκω νηὸς, inſilio in nauem. ἐπιθρώσκω, ἐφάλλομαι, inſulto, deſuper laſciuio. Heſiod. μακρὰ δ᾽ ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, i. πηδῶσα.

Ε᾽πιθυμέομαι, ἔομαι, expetor. vnde ἀντεπιθυμοῦμαι apud Xenophon. redamor.

Ε᾽πιθυμέω, μήσω, τ. ηκα, concupiſco, deſydero. Genit. Aliquādo cum Infinitiuo. Plato 2. de Repub. ἐπιθυμῶ γὰρ ἀκοῦσαι τί ἐστιν ἑκάτερον, cupio audire. ἐπιθυμῶ προσδραμεῖν, Xenoph. ἐπιθυμῶ μαθεῖν, cupio diſcere, Idem. ἐπιθυμῶ ἰδεῖν, videre cupio, idem Xenoph. Cum Participio, ἐπιθυμῶ ὤν, apud Platonem de Legib. i. cupio eſſe. τὸ ἐπιθυμοῦν, cupiditas.

Ε᾽πιθύμημα, ατος, τὸ, &

Ε᾽πιθύμησις, εος, ἡ, deſiderium, cupiditas, affectatio.

Ε᾽πιθυμητὴς, οῦ, ὁ, qui deſyderat, prompt⁹, alacri animo. Xenoph. πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβὼν, &c. Idē in Apolog. Socrat. cum Genitiuo, ἐπιθυμητὴς αὐτοῦ, eius ſtudioſus.

Ε᾽πιθυμητικὸς, auidus, cupidus, Genit. τὸ ἐπιθυμητικὸν, concupiſcens, pars quædam animæ, Plato, pars animæ appetitiua, Nazanz. auida libido.

Ε᾽πιθυμητικῶς, cupidè, auido animo. ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ ἀκοῦσαι, Bud. in Epiſt. priorib.

Ε᾽πιθυμητὸς, οῦ, ὁ, deſyderabilis, cōcupiſcibilis, cupidus.

Ε᾽πιθυμία, ας, ἡ, concupiſcentia, libido, auiditas, cupiditas. δι᾽ ἐπιθυμίας δεῖ μοι, Apollon. in Epiſt. πάνυ μοι δι᾽ ἐπιθυμίας εἶναί σοι διαπέμψαι με καὶ τὸν ἐμοῦ διαθεῖναι. ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνομαι φιλοσοφίας, Plato in Epiſt. Idē Epiſt. 7, θαυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαι, incredibili philoſophiæ deſyderio teneri. Ibidem, ἐσκόπουν ἀκριβῶς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Διονυσίου φιλοσοφίας, videbam quo animo Dionyſius in philoſophiam eſſet affectus. ὁ γλυκασμὸς καὶ ὅλος ἐπιθυμία, Nazanz. de Chriſto, ille qui eſt dulcedo & totus deſyderabilis. ἐπιθυμία τῆς ἀνδρῶν αὐτοῖς ἦν χειμάσασθαι, eis erat deſyderium viros recipiēdi, Thucyd. ἐπιθυμίαι χερσαί, Ariſtot. in Rhetor.

Ε᾽πιθυμιάδες, variæ corollæ.

Ε᾽πιθυμίαμα, ατος, τὸ, ſuffitus, Soph. de Sacrific.

Ε᾽πιθυμιάω, ſacrifico. vnde ἐπιθυμιαθεὶς, poſitus in carbone ſuffitus.

Ε᾽πιθυμοδειπνοι, οἱ, conuiuiorum appetētes. Hoc nomine Cæſar appellabat eos, qui quū tardius ad conuiuium venirent occupati negotiis, tamē ob cœnarum cupiditatem, non recuſarent iis, à quibus rogarentur.

Ε᾽πίθυμον, ου, flos thymi, Plinius lib. 26, cap. 8. Dioſcorid. lib. 4, ἐπίθυμον, θύμου ἐστὶν ἄνθος τοῦ σκληροτέρου καὶ θύμβρᾳ ἐοικότος, flos eſt thymi durioris ſatureiæ ſimilis, Romani vocant inuolucrum. Marcellus ibidem herbam facit ἐπίθυμον.

Ε᾽πιθύνω, corrigo.

Ε᾽πιθύω, μύσω, τ. υκα, immolo, ſacrifico, poſt ſacrifico. Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα, Neroni Galbam ſacrificabimus, Plutarch. in Galba. Ariſtoph. ἐπὶ δ᾽ ἀλλ᾽ ἐκεῖσ᾽ ἡμῖν ἐπιθύειν τοῖς θεοῖς. Lib. 6. Epigramm. αἰχμητὴς δ᾽ ἐπίθυσεν ἰέκτης. Item propero & cupio. Apoll. 2, ἐπιθύνεις διδυμάς, id eſt, ἐπιθυμεῖς.

Ε᾽πιθωλώσει, turbabit, Lucian.

Ε᾽πιθωρακίδιον, ου, τὸ, veſtis quæ ſuper thoracē iniicitur.

Ε᾽πιθωρακίζω, μίσω, τ. ικα, deſuper armo, ſuper thoracē aliquid induo, de equis apud Xenoph.

Ε᾽πιθωρήσσεσθαι, armari aduerſus, Datiuo, Apollon.

Ε᾽πιθωΰσσειν, inclamare, hortari, iubere.

Ε᾽πιΐδμων, ονος, ὁ, peritus, expertus, ſciens.

Ε᾽πιΐσχω, ſepono, admoueo, inſiſto, retento, Accuſ.

Ε᾽πιΐστωρ, ορος, ὁ, cognitor, teſtis, arbiter, ἐπιστήμων. Apoll. 2, ἐπιΐστορα νηῶν, nauium peritum, i. rei naualis.

Ἐπιών,inuaſero,adiero.

Ἐπικαγχάζειν,profuſè ridere,cachinnari.

Ἐπικαθαίρω,abſtergo.

Ἐπικαθίζομαι,ſedeo. Ariſtoph.in Pluto,κρατοῦσι γὰρ κἀν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε, ἐφ᾽ οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθίζηται μόνος, i. apud quos ſedeat.

Ἐπικαθεύδω,incubo,indormio,Lucian.

Ἐπικάθημαι,inſideo,incubo.Demoſth.ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης,inſtitor menſæ.

Ἐπικαθίζω, inſideo. ἐπικαθίζει τοῖς καρχησίοις, nauis malo inſidet, Plutarc.in Themiſtocle. ἐπεκάθιζεν νεύματι τὸ ἀξίωμα,in nutu reſidebat authoritas,Gaza de ſenectute. ἐπικαθίσαντο φυλακήν,impoſuerunt præſidium,Thucyd.

Ἐπικαθίστημι, præſum. ἐπικαθιστάναι προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις,Prophetarũ gen° præeſſe vaticiniis,Plato in Timæo. ‖ Significat etiam conſtituo, ſubſtituo, creo,allego,in locum demortui vel abeuntis magiſtratu ſufficio,Bud.Com.

Ἐπικαρπεία τῆς ἐμπορίας,mercaturæ additum lucrũ, Philoſtrat.in Heroicis.

Ἐπικαίριος,α,ον,& ἐπίκαιρος,tempeſtiu°, opportunus, periculoſus,primarius, in primis aduertendus. Lucian.in Cauc.ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν,crux ſit opportuniſsima. Galen.de ludo pilæ,ἀγγεῖον ἐπίκαιρον ῥῆξαι, rumpe vas neceſſarium.,i.κύριον. ἐπίκαιρον μέρος,membrum vitale, vt cor,iecur,cerebrum: vel pars corporis, cuius vſus eſt perneceſſarius. ἐπίκαιρον χαράκωμα, ad tẽpus factum vallum,Bud.in Epiſtol.priorib. Xenoph.in OEcon.οἱ μὲν δὴ περὶ τὰ ἐπικαιριώτατα τῆς ἑκάστου ἔχει τέχνης,i.quæ ſunt excellentiſſima & præcipua. ἐπίκαιρος ἂν τῇ ζωῇ,vitalis,Ariſtot. κρατεῖν τῆς ἐπικαίρου τῆς χώρας, Ariſtid. οἱ ἐπικαίριοι,qui tẽpeſtiui dicuntur,Xenoph. ‖ pro quibuſdam magiſtratibus militiæ. Sophocl.πεῖσον δ᾽ ἀμφότερον λόγοισιν ἐπίκαιρον,pro ἱκανόν,tempeſtiué.

‖ Ἐπὶ καιροῦ, in re præſenti, ex tempore. ὥστε ἀπολογεῖσθαι τοῖς φίλοις φάσκοντας ἐκφυγεῖν αὐτὸν ἐπὶ καιροῦ τὸ ῥῆμα.

Ἐπικαίρως,commodúm.

Ἐπικαίω,aduro. Plato epiſt.7, ὧν τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι,quorum corpora ſunt à Sole deuſta. ‖ Item, per ſumma vro,Ariſtid.διὰ τὸ ὁμβρώλεος ἐπικαίει, τὸ δὲ πῦρ ἐ.

Ἐπικαλέομαι,ῶ.ἐσομαι,ημαι,inuoco,aduoco, imploro, id eſt,εἰς βοήθειαν καλῶ, Thucyd. ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον,Brutum implorabat, Plutarch.in Public. ἐπικαλεῖσθαι τὸν κύριον,Nazanz.i. inuocare Dominum. Itẽ prouoco, i. ſuperiorem appello. ἐπικαλοῦμαι Καίσαρα, Cæſarem appello, in Actis Apoſt. cap.25. νόμος τὸν δῆμον ἀπὸ τῆς ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίκην ἐπικαλεῖσθαι διδούς, lex reo permittens ad populum à conſulibus prouocationem, Plutarc. Item cognomẽto vocor.ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπικαλοῦνται, appellabantur hymni,Plato de Leg. Item poſtulor,accuſor. ἐπικαλούμενα χρήματα,opes de quibus arguuntur aliqui, Herodo.

Ἐπικαλούμενος, cognomento dictus, idem quòd ἐπικαλούμενος, Thucydidi. Plutar.Λαμπριος ὁ πατὴρ ἐπικαλούμενος.

Ἐπικαλέω,ῶ.έσω,π.ἐπικέκληκα, cognomino, aduoco, inuoco,imploro,appello,nomino,ſaluto. Xenoph.ἀνδραποδιστὰς ἑαυτοῦ ἐπικαλεῖ. Idem, διηγούμενοι περὶ Ἀγησιλάου μικρὸν ἐπικαλούμενον,cognomento paruum. ἐπικαλῶ ἀδικεῖσθαι τὰ τῶν νεῶν improbè agi de nauibus clamo, Thuc. Itẽ appello in iudicio,inſimulo, incuſo, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ. Datiuo cumAccuſ. ἐπικαλῶ σοι τὴν συνωμοσίαν, tibi crimini do coniurationem,Thucyd. ἐπικαλῶ σοι ταῦτα, hæc tibi in crimen verto, Plato de Leg. οἱ ἐπικαλοῦντες ἀλλήλοις,litigantes,aduerſarii, Idem de Leg. ἐπικαλοῦντες ἀττικισμόν, crimini dantes quòd cum Athenienſibus ſenſiſſent, Thucyd.lib.4. ἐπικαλῶ σοι ἐν᾽ ἐργασίαν,vbi Prępoſitio ἐπὶ abundat,Idem.

Ἐπικάλυμμα,ατος,τὸ.operculum,teſta cancrorum,prętextus,velamen,operimentum.

Ἐπικαλυπτήριον,operimentum.

Ἐπικαλύπτω,operio,velo,tego,obſcuro. Heſiod.κρύψαν δ᾽ ἐπὶ πῶμα καλύπτει.

Ἐπικάλυψις,εως,ἡ, velamen, operculum, tegumentum. ἐπικάλυψις τῆς ἁμαρτιῶν,occultatio,Nazanz.

Ἐπικαμπή,flexio.

Ἐπικαμπής,έος,ὁ,ἡ,aduncus,inflexus,incuruus.

Ἐπικάμπιος ἐμπροσθία, inflexa antica. ἐπικάμπιος ὀπισθία, inflexa poſtica, Gaza interprete: quia ductis cornibus in partem priorem,in ſignum ſe circumagit, flexúmque imitatur.

Ἐπικαμπή,ῆς,ἡ,curuatura,inflexio.

Ἐπικάμπτω,μ.ψω,π.φα,flecto, replico. Accuſat. ὁ ἐπικεκαμμένος,arcuatus.

Ἐπικαμπύλος,incuruus.Heſiod. πολλ᾽ ἐπικαμπύλα κᾶλα.

Ἐπικάνθιδες,& ἐγκάνθιδες,canthorum radices.

Ἐπικάρ,Aduerb.ad verticem,in caput.

Ἐπίχαρμος ὁ κωμικός,Epicarmus Comicus,de quo Plutarch.in Numa.

Ἐπικαρπία,ας,ἡ,remuneratio,fructus lucelli, fructuum & commodorum perceptio, & vſus rei fructuoſus, fœnus,quæſtus, fruges, meſſis, vectigal quod ex fructibus percipitur. Ariſtot.2.OEcon.τὸ τροφὴν καὶ τὴν καρπείαν λογιζόμενος ἀπῄτει,exigebat enutritũ & lucrũ quod inde prouenisſet. ἐπικαρπίας λαμβάνειν, emolumenta percipere, Iſocrat. σὺν ἐπικαρπίᾳ ἀποδιδόναι, i. fœnerato reddere. Sic Plautus in Menech. Ne illam m'ecaſtor fœneratò abſtuliſti,i.hoc furtum cum fœnore reddes.

Ἐπικαρπίζομαι,fructum fero. ἐπικαρπίζεται τὴν γῆν,extenuat terram,Gaza ex Theophraſto.

Ἐπικάρπιος,α,ὁ,ἡ, fructifer. ἐπικάρπιος Ζεύς, Iupiter frugipotens. ἀπὸ τῶν καρπῶν, à fructibus:cuius meminit Ariſtot. de mundo. ἐπικάρπιον, communi appellatione dicitur, quicquid ſemen aliquod continet, vt notat Marcellus lib.3.Dioſcor.

Ἐπικαρσία,per obliquum.

Ἐπικάρσιον,τὸ, amiculum. ἐπίθες ἐπικάρσιον, adiice amiculum:ſic in Græcanico quodam colloquio.

Ἐπικάρσιος,α,ὁ,obliquus,tranſuerſus.

Ἐπικαρυκεύομαι,condio.

Ἐπικάστη, Epicaſte, mater Trophonii, apud interpr. Ariſtophanis.

Ἐπικαταβαίνω,deſcendo.

Ἐπικαταβιβάζω,deprimo.Accuſ. ‖ Xenoph.de canibus, ἐμμελέστατα πρὸς τὰ ἴχνη ἐπικαταβιβάζουσι τὰ ὦτα,i. demittẽtes.

Ἐπικατάγνυμι,inſuper frangor,Ariſtot.

Ἐπικατάγομαι,vel ἐπικατάγω,reuehor, ſuperuenio, tendo in hoſtem, ‖ iterum vel poſt appello. Lucian.οἱ δ᾽ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπικατάγονται καὶ διεκώλυσαν καὶ διεφθείρεσαν.

Ἐπικαταδαρθάνω,dormio,ſoporor: Neutr.

Ἐπικαταφέρειν, deſcendere, delabi, deferri. Plutarch. ὥσπερ ἀήρ ὄρνεσι δυνατοῖς πικροῖς ἐπικαταφέρειν.

Ἐπικατακλείω,concludo,condo. Xenoph.4.Pæd.ἐπικατακλείσαντες αὐτοὺς εἰς ἔρυμα.

Ἐπικατακοιμάομαι,ῶμαι,indormio.

Ἐπικαταλαμβάνομαι,occupor ab inſectante.

Ἐπικαταλαμβάνω,aſſequor,occupo,anteuerto,deprehendo. ὡς ἡ σελήνη ἐπικαταλαμβάνει τὸν ἥλιον, Plato in Tim. ‖ Theophraſt.de AEthiopicis palmis,lib.2, ἐπικαταλαμβάνοντος τοῦ νέου τὸν ἕνον,occupante nouo fructu veterẽ. Plin. ita, Semper frutici pomum eſt, ſubnaſcente alio. Item opprimo. Xenoph.ἔθεον δὲ δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν ἐν τοῖς εὐναῖς βουλόμενοι.

Ἐπικαταμένω, ‖ vel ἐπικαταμίμνω,præſtolor, diutius maneo, Xenoph. immoror: idẽ quòd διατελέω.λῦ ... ἐπικαταμεῖναι ὁ δῆμος βουλεύσῃ διατελέσαι περὶ τὴν θήραν, alibi ὑπομένω.

Ἐπικαταπίπτω,ſuperincumbo,Lucian.

Ἐπικατάρατος, α,ὁ,καὶ ἡ, maledictus, execrandus, execrabilis,in libro Sapientiæ.

Ἐπικαταρράσσω,percutio,impetuoſè impello.

Ἐπικαταρρήγω,concido,confringo,reſoluor.

Ἐπικαταρρήγνυμαι,

Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, diſpergo, diffluo.

Ἐπικατασείω, concutio, depono, decutio, ἐπικαταβάλλω. Datiuo.

Ἐπικατασκάπτω, defodio. Accuſ. cum Genit.

‖ Ἐπικατασπάω, vt ἐπισπάω, Ariſtot. in Problem.

Ἐπικαταστάζω, libo.

Ἐπικαταστρέφω, inuerto, verſo.

Ἐπικατασφάττω, inſuper iugulo, macto ſuper, Lucian. de luctu, οἱ δὲ χοιροχόοι ἐπικατέσφαξαν, alii pocillatores iugularunt ſupra, ſepulchra ſcilicet.

‖ Ἐπικατατέμνω, concido, lacero. Demoſth. αὐτὸ τὸ ἐπίφορον αἰεὶ ἐπικατατέμνει τῶν μέτρων ἑκτὸς, de officina loquens.

Ἐπικαταφορὰ, vocatur à Mathematicis ea pars cæli in ſignifero, quæ totidem partibus in demerſu occiduum punctũ ſigniferi præceſsit, quot partibus in emerſu anaphora ab horoſcopo relinquitur, Bud. de Aſſe.

Ἐπικαταφερεῖς, qui in Venerem procliues ſunt. ‖ ἐπικαταφερεῖς πρὸς τὰ ἀφροδίσια γίνονται, Athen.

‖ Ἐπικαταχωννύω, adobruo.

Ἐπικαταψεύδομαι, ementior, mentior.

Ἐπικατήμενος, Ionicè, pro ἐπικαθήμενος, inſidẽs, Herodot.

Ἐπικατιὼν, deſcendens, deſidens, Thucydid.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo, Cebes Thebanus.

Ἐπικατορθόομαι, ſtrenuè ago.

Ἐπίκαυμα, epicauma Galen. in Iſagoge appellat, quoties quæ claudit bulbũ oculi exterior cutis igne exulcerata, aut profundior facta ex magno impetu fuerit.

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, aduſtio.

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ, inſultatio, Hermog. de figuris hexametri carminis.

Ἐπικαχλάζω, collido ſtridore, vt ſolent vortices vndarum, commoueo.

Ἐπίκειμαι, ſuperiaceo, incumbo, impoſitus ſum. Heſiod. ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ, oculus in media fronte erat. ἐπίκειται θαλάσσῃ, imminet mari, Ariſtot. in Polit. ἐπίκειταί σοι ζημία, mulcta tibi imponitur, Idem lib. 4. Polit. ἐπίκειται τῇ πόλει, infeſta obſidione ciuitati imminet, in Publicola Plutarch. ἐπικείμενα αὐτῷ, ſibi iniuncta, impoſita, Bud. ἐπικέλευσε Ἑλλήσποντον μάστιγι πληγὰς ἐπιλαβεῖν, iuſſit Helleſponto verbera infligi, Herodot. ἐπίκειται τὸ ὄνομα χριστιανοὶ ἀμφοτέροις, vtrique Chriſtiani nominantur, Chryſoſtom. ἐπικέεται θύοντι ἡ ζημίη θάνατος, immolanti pœna morte ſancita eſt, Herodot. ἐπικείσθω χρὴ τῷ πεπονθότι μορίῳ χυλὸς ψυχρὸν, Galen. l. 2. ad Glauc. imponatur parti affectæ. ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνῳ, Lemno adiacẽtes. ἐπικείμεναι νῆσοι, i. circuniectæ inſulæ, Thucyd.

Ἐπικείμενον, τὸ, impendens. ἐπικείμενα αὐτὴ τῷ ἐπιφέροντι, καὶ φαινόμενα, Suid. ἐπικείμενον, pro erecto ſepulchro, Lucian.

Ἐπικεῖραι, diſſecuiſſe, diſtendiſſe.

Ἐπικείρω, τὸ ἐπιτέμνω, i. attondeo & depaſco ſegetes in folioſam materiam eluxuriantes.

Ἐπικέλλομαι, idem quod ἐπικέλομαι.

Ἐπικελεύομαι, καὶ ἐπικελεύω, μ. εύσω, π. κεν, adhortor. Datiuo. ‖ vt ἐγκελεύω, Plato in Phædo.

Ἐπικέλευσις, εως, ἡ, iuſſus, adhortatio.

Ἐπικέλλω, appellor ſeu appello. In futuro ἐπικέλσω, ἐπικελῶ. Homer. ὃ δ' ἄρ' ἐμὴν ἤπειρω ἐπήϊε ἐπίκελσε, ea autẽ poſt ad terram peruenit. Apoll. 2. Arg. ἐπικέλσετε νήσῳ, in inſulam appelletis. vnde ἐπικέλσεις, ὁ, appulſus.

Ἐπίκενος, ου, ὁ, vanus.

Ἐπικεντρίζω, μ. ίσω, ſtimulo, in Epigram.

Ἐπικέοιτο, incumberet.

Ἐπικεραστικὰ, τὰ, ſunt medicamenta quæ acrimoniam mordacium humorum retundunt.

Ἐπικερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucroſus, quæſtuoſus.

Ἐπικέρδος, εος, τὸ, quæſtus. τὴν ἐπικερδίαν τὴν δεκάτην ἐξελόντες, ex quæſtu decimam ſeligentes, Herodot.

Ἐπικερτομέω, exprobro, cauillor, Datiuo, Lucian. dicteriis inceſſo, obiurgo, in Epigram.

Ἐπικερτόμησις, conuitiũ occultũ, ἀλληγορία μετὰ χλευασμοῦ.

Ἐπικέρως, in cornua, in ſpeciem cornu, Thucydid. ‖ ἐπὶ κέρως προϊόντες, cornu præpoſito procedentes, ſic Xenophon. ἐπὶ μετώπου, quum acies in frontem porrectam procedit per locum ſpatioſum.

Ἐπικεύθω, celo. Odyſſ. ξ, οὐκ ἐπικεύσω, non celabo, οὐ κρύψω, non diſsimulabo.

Ἐπικεύσω, celabo, ἀποκρύψω, ἐπικρύψομαι.

Ἐπικεφαλαίως, ſuccinctim, breuiter, in ſumma.

Ἐπικεφαλῶ, præcipitanter.

Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, tributum ſeu penſio quæ colligitur capitatim, ſeu viritim. Ariſtot. 2. OEcon. ἐπικεφάλαιον τελεῖν δεῖσθαι, certã pro ſingulis capitibus pecuniã pendere.

Ἐπικέχηνα, inhio, Datiuo. Lucian. ἀλύουσι πάντες ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, fumo inhiantes.

Ἐπικεχολὼς, ἀποπεπτωκὼς, ἀποπλέως.

Ἐπικεχρωσμένος, dicitur qui per ſumma coloratus eſt, non intus infectus & altè imbutus, & δι' ὅλου κατακεχρωσμένος, qui tinctus à Cicerone dicitur, Bud. Comm.

Ἐπικήδειος ᾠδὴ, funebre carmen, Plato de Leg.

Ἐπικήδειον, ου, τὸ, carmen funebre, epicedium, & habetur cadauere nondum humato: epitaphium verò ſepulchro inſcribitur, vt ſcribit Seruius in Virgil.

Ἐπικήδεστος, ου, ὁ, ridiculus, infamis.

Ἐπικήπιος αὔρα, hortenſis aura.

Ἐπικηρδεῖν, inimicari.

Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, marcidus, fluxus, debilis, infirmus, fragilis, obnoxius. à κὴρ dictum, quod τὸν θάνατον ſignificat, Etym. Ariſtot. de mundo, φθαρτὰ τε καὶ ἐπίκηρος, &c. & apud Philonem, ἐπίκηρος ἔχειν, fluxum eſſe & caducum.

Ἐπικηρυκεία, ἡ, legatio eſt, quũ caduceatores inuicem mittuntur. capitur pro edicto vel mandato.

Ἐπικηρυκεύομαι, mitto legatos de fœdere aut induciis acturos. διακοσίων ἐπικηρυκευομένων αὐτῷ ταλάντων ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ducentis ei à rege propoſitis per præconẽ talentis, in Themiſtocle. ἐπικηρυκευσάμενοι καὶ διαθέντες ἱκετεύοντο συνθήκας, i. miſsis caduceatoribus qui precibus exorarent, percuſſerunt fœdus, in Theſeo Plutar. ἐπικηρυκεύομαί σοι, tibi per legatum reſpondeo, tecum per caduceatorem tranſigo. Thucyd. ἐπικηρυκεύομαι πρός σε, mitto ad te præconem, Herodot.

Ἐπικηρυκεύω, μ. εύσω, π. κα, ‖ vt διαπρεσβεύομαι, annũtio, præconio declaro. Datiuo. Demoſth. Iſocrat. Thucyd.

Ἐπικηρύσσω, edico per præconem, edicto pronuntio, denuntio per caduceatorẽ. ἐπικηρύσσω χρήματά τινι, pronuntio ſummã quandam alicui. Ariſtot. 2. OEcon. ὃ ἐπικήρυξεν ἠμέλει, quod edixerat negligebat. ἐπικήρυττον τὰ χρήματα καὶ τὰ σώματα, res & corpora ſub corona vænum exponebãt, in Camillo Plutarc. τὸ ἐπικηρυχθέν τινι, quod per præconẽ deberi alicui edictum eſt. Idẽ, ἐπικηρυχθὲν ἀργύριον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων, eius caput Amphictyones pecunia licitati ſunt, ‖ proponebant mercedem cædis. Herodotus, ἐπικήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλῳ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati ſunt, Idem lib. 7.

Ἐπικίδνημι, diſpergo. Accuſ. κακὰ δ' ἐπικίδνατο θυμὸν, malis effundite mentem. vnde ἐπικίδναμαι, deſuper ſpargor. Homerus Iliad. β, ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν, i. ἐπικλύζει, ἐπιῤῥεῖ, inundat terram.

‖ Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo ſum, periclitor. Demoſt. πρὸς φορμίωνα, ἐπὶ μαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἐπικινδυνεύοιτο τῷ δανείσαντι.

Ἐπικίνδυνος, ὁ καὶ ἡ, periculoſus, Xenop. εἰς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι, in pericula ruere. ἐν ἐπικινδύνῳ, in periculo, Thucy.

Ἐπικλάζω, inflecto, infringo.

Ἐπικλαίω, defleo, lugeo.

Ἐπίκλαυτος, triſtis, lamentabilis, flebilis.

Ἐπικλάω, ῶ, inflecto, frango, obtundo. ἐπεκλάσθησαν, inflexi ſunt & permoti, Plutarch. in Romulo. ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ, animo frangi, remitti. ἐπικλασθεὶς, exoratus, Lucian. ἐπικλασθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν, aſpectu miſericordia motus, flexus, mitigatus, i. videndo, Plutarchus in Camillo.

Ἐπικλεέστατος, celeberrimus.

Ἐπικλείω, μ. είσω, π. κα, laudo, celebro, δοξάζω, ὀνομάζω, dico, perhibeo. Accuſ. Itē inuoco, Apollon. 2. ἐπικλείοντες ἰάων Ἀπόλλωνα. Item claudo & obſtruo, Ariſtoph. in pace, καὶ τοὺς καρκίνους ἐπικλείειν.

Ἐπικληθεὶς, cognominatus: ab ἐπικαλέω.

Ἐπίκλημα, ατος, τὸ, calumnia, crimen.

Ἐπίκλην, denominatè, cognomento. ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητας, aſtra quæ vocantur erratica, Plato in Timæo. ‖Pro prænomine poſuit Appia. in Parth. συνδέδυνται χάλεοι ξίφεσι καὶ πολυτίτος μάγνος, καὶ κράνους ὁ μαίνων ἐπίκλην.

Ἐπικληρίτις, puella ſine parentibus & fratribus, cum hæreditate tamen orba relicta, Etym.

Ἐπίκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, hæreditarius, & qui nec fratres nec parentes habet, qui parēte altero vel vtroque priuatur, Cæl. lib. 15, c. 15. ἡ ἐπίκληρος, hæres puella relicta, Ariſtot. in Polit. hæreditaria, dotata exponitur apud Gel. lib. 2, c. 23. ἐπίκληροι γυναῖκες ἄρχουσι, dominātur vxores ob amplitudinē patrimonii, Ariſtot. 8. Ethic. Plutarch. οἱ χρημάτων ἕνεκα λαμβάνοντες ἐπικλήρους, qui pecuniarū gratia opulentas vxores accipiunt, in Solone. ἐπικλήρους ἰσάλοντο, dixit Homer. ὀδ. ξ, pro κλήρους ἐπεβάλοντο, i. ἐποιήσαντο.

Ἐπικληρόω, ſorte diſtribuo, ſorte adlego, Demoſt. ἐπικληρωθέντα μοῖραν, parte ſorte data & attributa, Plato de (Leg.

Ἐπικλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cognominatus.

Ἐπικλῆσαι, vocare, Muſæus.

Ἐπίκλησις, εος, ἡ, denominatio, cognomen. Iliad. σ, ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, i. Vrſam quam & currum cognomento vocant. Item inuocatio. ἐπίκλησις αἰσχίστη, maxima ignominia, Thucyd. id eſt, δουλεία. ἐπίκλησιν καλέουσιν, Homer. i. ἐπωνυμίαν, nomine vocant.

Ἐπίκλητος, ου, ὁ, cognominatus, aſcitus, incuſatus, inuitatus, Ariſtoph. ἐπίκλητος σύλλογος, concilium. ἐπίκλητοι itē dicuntur ſupernumerarii conuiuæ, quaſi inſuper aduocati, Plutarch. 7. Sympoſ.

Ἐπικλινὲς, τὸ, inclinatio, propenſio animi in malum.

Ἐπικλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, deuexus, decliuis, in terram procūbens. ‖Plutarch. κατέβαινον τις ἀπὸ λόφων πάνυ ἐπικλινῶν.

Ἐπικλίνομαι, incumbo, inclino: Datiuo. Apoll. 2. Arg. ἐπικέκλιται ἠχαλῆσιν, i. ἐπίκειται, adiacet, ſita eſt.

Ἐπικλίντης, ου, ὁ, terremotus. ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται, οἱ πλὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, i. terræmotus qui ad angulos acutos terram in obliquum quatiūt, ἐπικλίνται vocantur, quaſi in tranſuerſum agentes, inquit Ariſtotel. de mundo.

Ἐπικλινθίδιον, ου, τὸ, genus ornamenti muliebris.

Ἐπικλίνω, μ. ινῶ, π. κα, acclino, inclino, inflecto, Datiu. ἐπικλίνουσαι πρὸς θάλασσαν, Ariſtid.

Ἐπίκλισις, εως, ἡ, inclinatio. κατὰ τὴν τῶν ξύλων ἐπίκλισιν, lignorum acclinatione, Nazanz.

Ἐπικλονέω, moueo, Apollon.

Ἐπίκλοπος, ου, ὁ, ἡ, furax, κλεπτικὸς, doloſus, verſutus, amēs, deceptor. Odyſſ. ν, κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, &c. i. δολερὸς, pro furtiuo & occulto. lib. 3. Arg. Apollon. τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσεται ἀρωγῆς;

Ἐπικλύζομαι, & ἐπικλύζω, μ. ύσω, π. υκα, ſtagno, fluctuo, innato, inundo, vndis inuoluo vel obruo. Apollonius 1. ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, fluctuabant. & lib. 2, κλύζει δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ. Ariſtoteles de mundo, γῆ πλημμυρεῖν ἐπικλυζομένη, id eſt, terra vndis ſuperfluentibus proluta & obruta. ἐπικλύσας, immergens.

Ἐπίκλυσις, influxus, inundatio, alluuio.

Ἐπικλυτὸς, celebris. Apollon. 2. Argonaut. ἐπικλυτὸς ἀνδράσι φαινὲ ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, inclytus apud viros diuitiis & facultate vaticinandi.

Ἐπικλύω, audio, Apollon.

Ἐπικλώθω, μ. ώσω, π. κα, voluo fuſum, nempe Parcarum, & refertur ad fatum. ἐπεκλώσαντο θεοί, dii ſtatuerūt. ἐπικεκλωσμένος βίος, vitæ conditio à fatis iniuncta. ἐπικλωσθεὶς βίος τῆς ζωῆς, deſtinatus vitæ curſus, vitæ conditio diuinitus data, Budæus in Epiſtolis. ἐπεκλώσαντο ὄλβον, i. ἐπεμερίσαντο ἀμφιθέσθαι ἐπ' ἐκείνους, Homer. in Odyſſ. deſtinarunt, fatale fecerunt, decreuerunt.

Ἐπικλῶνται, conqueruntur.

Ἐπικνάμπτω, inflecto. Iliad. α, ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, id eſt, ἐπικάμψασα τὴν ψυχὴν, ὃ ἐστι πραΰνασα, animum mitigans.

Ἐπικνάφω, traho, perdo.

Ἐπικνίζω, ſcalpo, demutilo, Theophraſt. lib. 3, c. 19, vbi ait vitem oportere ἐπικνίζεσθαι, i. demutilari. Item prurio, mordeo. ἐπικνισθεὶς, ſcalptus.

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, ſcalptus.

Ἐπικνὶς, ίδος, ἡ, cilium oculi.

Ἐπικοιμάσθαι, obdormiſcere, incubare, imminere, inſidiari. ἔθνη ἐπικοιμώμενα τοῖς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, gentes incubantes iis qui ſunt in Iudæa, lib. 1. Eſdræ.

Ἐπικοινωνέω, communico, ſum communis: Datiuo. Ariſtot. 2. OEconom. ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλοις ἀναγκαῖον. ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, cōmuniter contractæ nuptiæ, Plat. de Leg. οὐδὲν ἐπικοινωνῶ σοι, nihil tecum cōmune habeo, AEſ- (chin.

Ἐπικοινῶς, communiter.

Ἐπίκοινος, ου, ὁ, communis, promiſcuus, Quintil. cap. 8. lib. 1. de generibus nominum agens, Promiſcua, quæ ἐπίκοινα dicuntur, ſunt in quibus ſexus vterque per alterū apparet. ἐπίκοινον τῇ γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦσι, in commune cum mulieribus coeunt, Herodot.

Ἐπικοιτάζομαι, cubile mihi conſtituo.

Ἐπικόλλημα, ατος, τὸ, glutinamentum, Gaza.

Ἐπικολουθέω, inſequor.

Ἐπικολούθησις, εος, ἡ, per ſecutio, conſecutio.

‖Ἐπικολπίδιον παιδίον, infans qui adhuc à nutrice geſtatur, Porphyrius.

Ἐπικομίζομαι, fero.

Ἐπίκομος, ου, ὁ, ad aliquid miſſus, curator.

Ἐπικομπάζω, & Ἐπικομπέω, μ. ήσω, π. κα, me oſtento, iactito. ἐπικομποῦσι τὸ ἀνδρεῖον, robur oſtentant, Thucydid. ἐπικομποῦν τὰ μέγιστα, ampliſsimis verbis aſſeuerans, Idem, κομπωδῶς λέγων. Plutarchus in Camillo, ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσαι τοὺς Ὑπερβορέους, &c. veræ narrationi de captiuitate iactāter addidiſſe Hyperboreos, &c.

Ἐπικοπὴ, ἡ, decacuminatio, inciſio. ἐπικοπὴ δένδρων, decacuminatio arborum.

‖Ἐπίκοπος, Lucian. lignum eſt quod ſupponitur, quū quid ſecuri ſecatur.

Ἐπίκοπα ξύλα, breuia ligna, Gaza ex Theophr.

Ἐπικόπτης, caſtigator, reprehenſor. Laertius in Arceſil. ἦν δὲ ἐπικόπτης καλῶς καὶ παρρησιαστής.

Ἐπικόπτω, incido, precido, imminuo, Theophraſtus de cauſ. 5. coerceo. Eſt etiam contero, extenuo vires, & imminuo opes & imperium. Ariſtot. Polit. 3. ὁ δὲ τῶν Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς πεφρονηματισμένους διὰ τὸ γενέσθαι ποτ' ἐπ' ἀρχῆς ἐπέκοπτε πολλάκις. Item ἐπικόπτω χαρακτῆρα, pro percutio nummum, Ariſtot. OEconom. 2. Budæus Comment.

Ἐπικορίζω, ſperno, ſubigo, conſtupro, contumelioſè tracto. ‖Ariſtot. in 9. hiſto. Animal. καὶ τοὺς περδίκους δὲ τοὺς θηλείας τοὺς ἀγρίους πέρδικας ἐγχέουσι καὶ ἐπικορίζουσι καὶ ὑβρίζουσι.

Ἐπίκορσα, τὰ, partes ſupra malas Attici vocant.

Ἐπικορύσσομαι, ad oppugnandum aut bellum inferendum me comparo. Datiuo iūgit Lucian. vide κορύσσομαι.

Ἐπικὸς στίχος, Epicum carmen ſeu heroicum, verſus hexameter, i. δακτυλικὸς, ἑξάμετρος.

Ἐπικοσμέω, exorno, excolo, Ariſtot. in Polit.

Ἐπίκοτος, culpandus.

Ἐπικούρειος, ὁ, Epicureus. ἐπικουρείων φιλοσόφων, Plutarc. ἐπικουρείων ἀτόμων, in Epigramm.

Ἐπικουρέω, μ. ήσω, π. κα, auxilior, eo ſuppetias, medeor. Xenophon, νόσοις ἐπικουρεῖν, mederi, adhibere remediū. Plato 2. de Rep. κράτιστον ἐπικουρεῖν αὐτῇ, ei adeſſe.

Ἐπικουρία, ας, ἡ, auxilium, obſequium, remedium, militare præſidium. ἐπικουρίαν ποιῶ, opem fero: vel ποιοῦμαι ἐπικουρίαν

ουρίαν, i. βοηθῶ, Thucyd.

Ε'πικούρημα, τος, ἡ, adminiculum, Euripid:

Ε'πικουρίζω, μ. ίσω, π. ικα, alleuio, ſuccurro.

Ε'πικουρικὸς, auxiliaris, ἐπίκουρος. τὸ ἐπικουρικὸν, auxilium. τὰ ἐπικουρικὰ, auxilia, auxiliaris exercitus, Thucydid.

Ε'πικούριος, Apollinis epitheton, ab ope ferenda.

Ε'πίκουρος, ὁ, adiutor, auxiliaris. Ammonius diſtinguit à σύμμαχος, in fœminino genere, ſatelles, miniſter, φύλαξ, δορυφόρος. νεῶν ἐπικούρων ταῖς Σαμίαις προσφερομένων, nauibus Samiis ſubſidium ferentibus, Plutarchus in Pericle. ἐπίκουρον ψύχους, ferēs auxilium & remedium aduerſus frigus, Xenoph. ἐπίκουροι, οἱ τῶν πολεμουμένων βοηθοὶ, σύμμαχοι δὲ οἱ τῶν πολεμούντων, Interpr. Homer. & alio loco. ἐπίκουροι οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων καὶ βοηθοί.

Ε'πικουφίζομαι, leuior expeditiórque reddor. ἐπικουφισθεὶς dicitur Phalaridi in epiſt. cui remiſſa ſunt debita.

Ε'πικουφίζω, arrigo, in altum tollo, leuo, exonero: Accuſatiuo. Philo de mundo, πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίσασα αὑτὴν ἀναδραμεῖται, ad naturalē ignis motum ſeipſum arrigens, ſurſum reſiliet. Sophocles, πλευρὰς σὺν ἐμοὶ πᾶσα δ' ἐπικούφιζε, id eſt, ἀνάβαζε. ἐπικουφίζει τι ὁ τιμὴν τοὺς πόνους τοῦ ἄρχοντι, &c.

Ε'πικραδαίνω, & ἐπικραδάω, moueo, vibro, quatio, Xenophon in κυνηγετικῷ.

Ε'πικράδιον, ἐπικάρσιον.

Ε'πικράζω, μ. ξω, inclamo, Lucian.

Ε'πικραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, perficio, annuo. & ἐπικραιαίνω, pro eodem. Homer. Iliad. β, ἀλλ' ἄρα πω οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων, id eſt, ἐπετέλει.

Ε'πικραντὴς, curator.

* Ε'πικραίνον, τὸ, pro muliebri tegmine capitis, in Euripidis Hippolyto.

Ε'πικρανὶς, ίδος, ἡ, cerebellum.

Ε'πίκρανον, ου, τὸ, columnæ pars ſuperior, veluti caput, ἐπιστύλιον. ἐπίκρανον ἔχειν κεφαλῆς, Euripid. Laſcaris putat deduci à κράνος, id eſt, galea, quòd tela, tanquam galea repercutiat. Hinc ἐπίκρανον dicitur criſta, id eſt, ornamentum galeæ. Item adiectiuè, ἐπίκρανος ἀσπὶς ἀκόντων, clypeus telorum cōfector ſeu dominus & domitor: à κραίνω quod ſignificat perficio, & βασιλεύω, impero.

Ε'πίκρασις, εως, ἡ, temperamentum. Galenus in 9. Therapeut. τὸ κατὰ βραχὺ μὲν ἐκκενοῦσθαι μοχθηρὸν, κατὰ βραχὺ δ' αὖ τ' ἀντὶ τὸ χρηστὸν ἀντιθεῖναι. καλεῖται δ' ἐπίκρασις ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἡ τοιαύτη θεραπεία τῆς κακοχυμίας.

Ε'πικραταιόω, inſuper cōfirmo. ἐπεκραταιώθην, præualui, inualui.

Ε'πικράτεια, ας, ἡ, continentia, contra aliquem inualeſcentia, potentia, imperium & ditio, dominatio, poteſtas. εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν ἐκφυγὼν ᾤχετο, Plato in Epiſtol. intra fines Carthaginenſium ſe recepit.

Ε'πικρατέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſupero, vinco, impero, præualeo, Genit. iungitur. ἐπικρατεῖ τῶν ψήφων, ad eum delata ſunt ſuffragia, id eſt, penes eum ſunt ſuffragia, Plutarch. in Themiſtocle. ἐπικρατῶν ἀμφοῖν, vtrunque deuincens, Theophr. lib. 2, cap. 18. de cauſ. plant. ἐπικρατῶ τροφῆς, victum adipiſcor, Thucyd. Item aliquando Accuſ. Iſocr. μᾶλλον γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειε, naturæ ſuperauerit errata. ἐπικρατήσεις παρέχει, domat. οἱ ἐπικρατούμενοι, imperio ſubditi & ditioni.

Ε'πικρατέως, præpotenter, ferociter, ferocitus. Heſiod. ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπεν, atroci oratione eſt allocutus. Idem, πάλλεν ἐπικρατέως, vibrabat fortiter, audacter.

Ε'πικρατὴς, ſtrenuus, fortis, valēs. ἐπικρατέστερος, ſuperior

Ε'πικράτησις, εως, ἡ, præualentia, præpotentia, victoria. ἐπικράτησις Ἀθηναίων, de Athenienſibus victoria, Thucyd.

Ε'πικρατητικὰ ῥήματα Grammatici vocant obtentiua verba, Gaza lib. 4.

Ε'πικρατύνω, firmo, roboro.

Ε'πικρέμαμαι, impendeo, immineo, Apollon. 2. Argon. κῦμα λάβρον ἐπικρέμαται, &c. δόμος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, domus foro imminens, Plutarcus in Publicola. [ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, impendere, importare, afferre, Polyb.

Ε'πικρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, penſilis. ἐπικρεμὲς φάρος, velum pendens, in Epigram.

Ε'πικρήηνον ἐέλδωρ, pro ἐπιτέλεσον, Iliad. α. perfice & imple: ab ἐπικραίνω.

Ε'πίκρημνος, ὁ καὶ ἡ, præceps, in præcipitium vergens. ἐπίκρημνος ὁδὸς, via prærupta, Nazanz.

Ε'πίκρηνον, vitta, ſtrophium.

[Ε'πικρητηρίδιον, Plutarch. vide Κρητηρίδιον ſimplex.

Ε'πικριδὸν, electim. Apoll. 2. Arg. ἐπικριδὸν ἐρρύοντο μῆλα, ἀντὶ τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖον ἔθυσαν, facto delectu.

Ε'πικρίνω, adiudico, decerno, demū ſtatuo, vel poſtremus iudico. ἐπικρίνω ὑμᾶς, inter vos iudico. ἐπέκρινε τούτους θάνατον, hos morte damnauit, cap. 4. lib. 2. Macchabæor. γνώμην ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, de ſententia à ſenatoribus regibúſq; propoſita, decernendi ius populus habebat, Plutarchus in Lycurgo.

Ε'πίκριον, ου, τὸ, antemna nauis, tignum. Apoll. 2, ἱστία δὲ καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον. ἐπίκρια, τὰ τῆς νηὸς συνδέσματα.

Ε'πίκρισις, ἡ, adiudicatio, iudiciū, dignotio, diſcretio, cenſura, approbatio iudicum, Alex. in Topicis. ἐπίκρισίς ἐστι λόγου ῥηθέντος ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις, Hermog. Interpr.

Ε'πικριτὴς, οῦ, ὁ, arbiter, conſultor.

Ε'πίκριτος, ου, ὁ, lectus, delectus.

Ε'πικροτέω, ῶ, applaudo, plauſum cieo, ſtrepo, Heſiod. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο ἅρματα. ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, dentibus ſtridens, Lucian.

Ε'πίκροτον ποιεῖ, pauit & complanat, Gaza. [ἐπίκροτος, planitus, complanatus, Ariſtot. 8. de hiſto. Animal. τικτούσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον, ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα ἐπῳάζει ἄνωθεν.

Ε'πίκρουμα, ictus.

* Ε'πίκρουσις, certa quædam erat percuſſio cum leuibus ferulis aptiſſima membris tollēdis in tumorem extenuatorum, quæ & κατάκρουσις, Galenus lib. 14. Therapeut. Hinc verbum, Ε'πικρούσασθαι ἐπὶ τοῦ κιθαρίζειν, Polyb.

Ε'πικρυπτικὸς, occultatiuus, vim habēs occultandi. vnde ἐπικρυπτικὸν ἐπίρρημα, vt λάθρα.

Ε'πικρύπτομαι, & ἐπικρύπτω, celo, intego, occulto. Ε'πικρύπτειν φίλους χρή, Euripid. ἐπικρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὴν δεινότητα, apud vulgus nomine muſices tegēs vim ſophiſticæ artis, Plutarch. in Pericle.

Ε'πίκρυφος, ου, ὁ, occultus.

Ε'πίκρυψις, εως, ἡ, celatio, Nazan. [οἱ κατ' ἐπίκρυψιν λόγοι, hoc eſt, allegorici & ſymbolici.

Ε'πικτάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, inſuper acquiro, adipiſcor Plato de Repub. πότερον ὃν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω;

Ε'πικτένιον, locus ſupra pubem.

Ε'πικτέρεα, ων, τὰ, exequiæ, inferiæ, τὰ ἐντάφια.

Ε'πίκτησις, εως, ἡ, acceſſio, incrementum, ἐπίκτησις χρημάτων, incrementum peculii, Gaza.

Ε'πίκτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, acquiſititius, aduētitius, aſcititius, externus, inanis, fucatus, factitius. ἐπίκτητος θερμότης, aduentitius calor. Alexander Aphrod. τὰ ἐπίκτητα, res extraneæ, vt amici, pecuniæ, poſſeſſiones, bona non σύμφυα, Plato libro 11. de Legibus. ἐπίκτητος γῆ, terræ acceſſio. ἐπίκτητος σοφία, Gorgias Leontinus. ἐπίκτητος ἰσχὺς, virium acceſſio, Galenus. ἡ ἐπίκτητος, fundus vltra ſortē acquiſitus, Plato de Legib.

Ε'πικτίζω, recondo.

Ε'πικτόειον, ollæ operculum.

Ε'πικτυπῶ, inſtrepo, perſtrepo, obſtrepo, plaudo, Ariſtoph. τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε. In Aoriſto 2. ἐπέκτυπον. Apoll. 2, σχέδιον ἐπέκτυπον, ſtrepitum ediderunt.

Ε'πικυδὴς, victor, inſignis. ἐπικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, Polybius.

Ἐπικύδης, Epicydes, vir Athenięſis, filius Euphemidę, Plutarch. in Themiſtocle, Genitiuum habet Ἐπικύδου.

Ἐπικύημα, id quod ſuper vterum concipitur, ſuperfœtatum, ſuperfœtatio.

Ἐπικυέω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Ἐπικυΐσκομαι, & Ἐπικυΐσκω, ſuperfœto, ſuper vterũ cõcipio. ἐπεκύησε τρίτον, ſuperfœtauit tertium. Ariſtotel. ἐν τοῖς ἐπικυϊσκομένοις ζώοις πλάγια, in fœtibus qui præpoſteri concipiuntur, Gaza ex Theophraſto.

Ἐπικυΐσκόμενα, τά, ſuperfœtantia.

Ἐπικυλίσαι, inuoluere, ἐπισυναγαγεῖν.

Ἐπικυλίδες dicuntur ſuperiores palpebræ, vt κυλίδες.

Ἐπικυλίκιος, inter pocula factus vel dictus. Laertius, ἐπικυλικίοις ἐξηγήσεις παραιτούμενος.

Ἐπικυλινδέω, ῶ, concitor, concito, voluto, Lucian.

Ἐπικυλινδρωθῇ, cylindro ſuperinuoluto coerceatur, Theophraſt. lib. 5. de cauſ. plant.

Ἐπικυμαίνω, ingruo, irruo, irrumpo, confluo: Datiuo. ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ, in campum confluo.

Ἐπικυματίζω, fluctuo, in fluctibus verſor, innato. ἐπικυματίζων αἴρεται, vndarum ſuperficiem attingens extollitur, Philoſtrat. in heroicis.

Ἐπικυνεῖν, oſculari.

Ἐπικύπτω, μ. ύψω, π. υφα, inclino, pronus incũbo, ſto capite obſtipo. ἐπικύπτω τοῖς βιβλίοις, Budæus in Epiſtolis prior. ἐπικύπτω κατὰ τοὺς λόγους, Ibidem. ἐπικύπτω ἐπὶ βώλους, inclinor ad glebas, me demitto ad, Xenoph.

Ἐπικυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, confirmo, authenticum facio, ἐπιψηφίζω, ſancio, συνεπικυρῶ, Polyb. ἐπικυρῶ τὴν γνώμην, in eam ſententiam decretũ facere vel ſenatuſconſultum.

Ἐπικύρσας, incidens, nactus, offendens, Homer. Iliad. γ. μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, i. ἐπιτυχών.

Ἐπίκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, gibboſus, qui contractis eſt humeris, incuruus.

Ἐπικυρτόωντι, incuruãtes. Heſiod. διὰ ἀπορρῶντ' ἐπικυρτόωντι κάρηνα, id eſt, κυρτοῦντες τὰς κεφαλάς.

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ, confirmatio.

Ἐπίκυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuruus.

Ἐπικωκύω, δακρύω, . Sophocl. ‖ allamentor, Datiu. Gregor. ἐπικωκύοντες τῷ πάθει.

Ἐπικώλυσις, εως, ἡ, impedimentum. Xenoph. ἔχοντες οὕτω ἐπικωλύσει ἀλλήλους, ſeſe interpellantes obturbantéſque.

Ἐπικωλύω, impedio, ſum impedimento.

Ἐπικωμάζω, laſciuio, petulanter comeſſationibus incumbo, indulgeo genio. Alciphr. πολλὰ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν κραιπαλώσαισαι ἐπικωμάσαιμεν Δεξιμάχῳ, vinolentæ & comeſſabundæ offendimus, & obuiã factæ fuimus Deximacho. Bud. Com.

Ἐπίκωμοι, laſciuæ iuuentutes, iniurioſi comeſſatores, & qui ad comeſſationes ventitãt. ‖ Plutarch. in Sympoſ. καὶ ἄρ' ἄχαρις καὶ ἄμορφος ἐπίκωμος ἥκων.

Ἐπικωμῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, increpo, irrideo, noto. Plato in Apolog. ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο, quod quidem Melitus in accuſatione deriſit.

Ἐπικωπητὴρ, ῆρος, ὁ, vinculũ quo rem' ſcalmo alligatur.

Ἐπίκωπος, ὁ, enſifer, ξιφήρης, à κώπη. ἐπίκωποι etiam ſunt ἑτοιμοι, i. in procinctu nauigationis.

Ἐπιλαγχάνω, ſubſortior, quaſiq; ſuccenturior, ſorte in alterius, vt demortui, locum ſubmittor & ſuccedo. Vnde ἐπιλαχών, qui ſortito ſufficitur, Bud. Comment.

Ἐπιλάζυμαι, retineo, inhibeo. ἐπιλάζυμαι στόμα, cõtineo os, Euripides.

Ἐπιλαῒς, ἡ, curuca, auis quæ viuit vermibus, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Ἐπιλάλαξε, lætos clamores edidit.

Ἐπιλαμβάνομαι, contineor, inhęreo. Itẽ manus iniicio, apprehendo, nanciſcor, retineo. Vnde ἀντεπιλαμβανόμενοι viciſsim inter ſe trahentes. ἐπιλαμβάνομαι τῶν κτημάτων, pignora capio. ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἐξουσίας, licentiã nanciſcor, Plato. 2. de repub. ἐπιλάβοντο προφάσιος, occaſionem amplexi ſunt, captarunt occaſionem, Herodot. ἐπιλαμβάνεσθαι παρόντος, præſenti manus ſeu manum miſcere, quod Herodot. dicit καταλάψαι, id eſt, hominem manu prehendere, & proficiſcenti obſtare. ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, in capillos inuolans, Aeſchin. ἐπιλημμένοι τῆς ἐρημίας, à ſolitudine correpti & inoꝑia redacti in penuriam. ἐπιλαβόμενος ἀπρὶξ, id eſt, mordicus capiens. Cum Genit. Bud. in Epiſt. ἐπιλαβομένη μεγάλης ἐξουσίας, nacta magnam potentiam. AEſchin. ἐπιλημμένος τῆς χλανίδος, apprehendens veſtem. Lucian. ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἀτελείας, donor immunitate, Demoſth. conſequor immunitatem. ἐπιλαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν, currus occupabant, in Othone. ἐπιλαμβάνομαι τῇ χειρὶ, manu accipio, Demoſthen. ἐπιλαβόμενος τῶν γραμμάτων, qui literas deprehendit. Plutarch. in Publicola. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτὴν, ſuſcipit inquirentes ſe, Eccleſiaſt. cap. 4. ἐπιλαμβάνομαι φροντίδων, capeſſo curas, Budæus in Epiſtolis. ἐπιλαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου, opus capeſſere. vnde συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ ἔργου, vnà opus aggredi, apud Lucian. ἐπιλαμβάνομαι τῆς προφάσιος, capto occaſionem, Herodotus. συνεπιλαμβάνομαι τῆς ὑπολοίπου καταλύσεως, ad reliquias euertendas auxiliũ fero, Thucyd. ἐπιλαμβάνομαι τοῦ παιδὸς χαλεπῶς, filium grauiter accipio & tracto. Item corripio, reprehendo. Plato in Gorgia. ἐμοῦ δὴ λέγοντος τῶν λόγων ἐπιλαβοῦ, reprehende ſi potes quæ dico. Xenoph. ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος. Idem, οὐκ ἔχων ὅτι ἐπιλάβοιτο, quũ in nullo eum reprehendere poſsit. ἐπιλαμβάνεται τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, conſcientia animum remordet, Demoſth. ἐπιλαμβάνεται τῶν Ἑλλήνων, Græcos obiurgat, Plutarchus in Themiſtocle. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, illius inſaniæ occurrere, Idem in Fabio. διὰ φθόνον δοκεῖ τῆς Σκιπίωνος δόξης ἐπιλαμβάνεσθαι, ob inuidiam Scipionis gloriæ obtrectare videtur, Ibidem. Item incautum opprimo & imparatum aggredior, Ariſtot. 5. Polit. ἐπιλαμβάνειν τοὺς μυκτῆρας, nares obducere. Galen. ad Glauconem.

‖ Ἐπιλαμβανόμενα etiam dicuntur extremo cibo aſſumpta. Dioſcorides, δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν: cuius oppoſitum προλαμβανόμενα.

Ἐπιλαμβάνω, augeo, ſuperuenio, inhæreo, capio, occupo, apprehendo, deprehendo, increpo. Item excipio, id eſt, διαδέχομαι, ἐκδέχομαι, ſuccedo. Theophraſt. de cauſ. 3. ἐπικαθήμενος τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβών. ἐπιλαμβάνει τὸν ἥλιον, ſolem ſentit. Significat etiam opprimo. Thucyd. καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπέλαβε. Idẽ, νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον, quum nox oppreſſiſſet & diremiſſet opus. ἐπιλαμβάνων ὑμᾶς πόλεμον, Budæus in Epiſt. Eſt etiam obturo. Demoſth. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, ſiſte aquam fluentem de clepſydra. Ariſtophan. in Pluto, ἡ πολλάκις ἀποστρέφει, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα, id eſt, ἐπιβύουσα, ἐπιχοῦσα, naſum obſtruens. Item extremum ſumo, ἐπὶ τοῖς ἄλλοις λαμβάνω, & opponitur τῷ προλαμβάνω, Dioſcor. δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, à cæteris cibis comeſſe conuenit. Iungitur etiam Genitiuo. ἀντὶ τοῦ λαμβάνομαι, attingo, nanciſcor. Ariſtot. de Hiſtor. Animalium 7. Budæus ibidem. ἐπιλαμβάνει τῆς φυλακῆς, cuſtodiæ intercedere, Thucydides.

Ἐπίλαμπος, ου, ὁ, illuſtris, καταφανής. ἐπίλαμπος ἀφάσσουσα, in palpando deprehenſa, Herodot.

Ἐπιλαμπρύνω, illuſtro, paro, orno. Accuſatiuo.

Ἐπιλάμπω, μ. άμψω, π. φα, illuceo, illuſtro, effulgeo, luceo, illumino. Apollon. 2. Arg. ἐπέλαμψε κολώνας, luſtrauit lampade montes. & ἐπιλάμπομαι. Ibidem, ἐπιλάμπετο πήληξ, galea fulgebat. ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, primo ſtatim vere.

Ἐπιλανθάνομαι, obliuiſcor, ignoro, ſum immemor. Depon. Genit. vel Accuſatiuo. Ἐπιλανθάνομαι ὅτι ἔδει, Xenophon. ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, per obliuionem nõ capio. Plato epiſtol. 7, οὐδὲν δεινὸν μήτις αὐτὸ ἐπιλάθηται, nõ eſt metuendum ne quis id obliuiſcatur. & Cebes Theban. ἐπιλάθοντο γὰρ τὸ ὑπὸ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα, genii præceptum dederunt obliuioni.

Ἐπιλανθάνω, lateo, negligo: Neutr.

Ἐπιλαρχία, ας, ἡ, turba duplaris, duæ turmæ.

Ἐπιλαχὼν, allectus per ſortem.

Ἐπιλεαίνω, leuigo, polio. ἐπιλεήνας τὴν ξέρξεω γνώμην, Xerxis ſententiæ aſſentatus, Herodot.

Ἐπιλέγδην, electim, eximiè.

Ἐπιλέγομαι, eligo, deligo. Lucian. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον ἔνθα αἱ ἰδέαι. vnde ἐπιλελεγμένοι ϛρατιῶται, delecti milites, Polyb. ἐπιλεξάμενος σύλλαν, vbi Sillã allegiſſet, cap. 15. Act. Apoſt. Itẽ lego, ἀναγινώσκω. Lucian. ἐπιλέξατο τὰ γεγραμμένα. Plut. εἴτις ἀκριβῶς ἐπιλέγοιτο, ἐπιλέξαιδ πάλιν τὰ γράμματα, literas relegere, Bud. in Epiſt. ἐπιλέγεσθαι τοῖς σπονδοποιηθεῖσι, i. dici poſtquam percuſſa ſũt fœdera, Idem in Epiſt. prior. ſic ipſe eſt interpretatus. Item receſeo, recognoſco: vt ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπιλέξατο τῶν ϛρατιωτῶν. Accipitur & pro ἀναβάλλεσθαι Herodoto in Polymn.

Ἐπιλέγω, μ. ξω, π. χα, eligo. οἱ δὲ ἀείσων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην Herodot. Item dictũ addo alicui facto, dicti aut facti rationem ſubdo, hoc iam dictis præterea addo, & de facto vel verbo hoc dico, & quaſi elogium addo. Ariſtot. ἐπιλέγεται δὲ τις μῦθος, additur his fabula. Idem Ethic. 2. ὅθεν εὐδαιμονεῖν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις. ἐπιλέγω λόγον, rationẽ reddo, Herodot. Eſt etiã coniectura colligo, ἀναλέγω, ἀθροΐζομαι. Thucyd. ἐπιλέγοντες τεκμήρια. ἐπιλέγων λόγον τόνδε, hac ratione cogitãs. ἐπιλέγω τεκμήρια, colligo cõiecturas, Thucy. Aliquãdo ponitur pro admurmurare, muſſitare. ἐπιλέγω ἐναγέας, eos piaculi inſimulo, Herodot.

Ἐπιλείπομαι, μ. ψομαι, ſum poſterior, deſeror.

Ἐπιλείπω, καταλείπω, περιέρχομαι, deſum, deſero, deficio: cui opponitur ἐπιγίνεσθαι. Cũ Accuſ. Athenæus, ἐπιλείποι ἄν με χρόνος, tempus me deficeret. ἐπιλείποι αὐτὸν ἡ δαπάνη, eum ſumptus deficit, Xenoph. 1 Pæd. Lucian. οὐδ᾽ ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, non deficit nos, nõ deeſt nobis. Iſocrat. ἐπιλείποι δ᾽ ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, &c. Cũ Datiuo, Syneſ. καὶ ἐπιλείποιεν ϛρατιῶται τῷ θεῷ.

Ἐπίλειψις, defectio, deſtitutio.

Ἐπιλεκίζω, ſecuri percutio.

Ἐπίλεκτος, ου, ὁ, delectus, ſelectus, electus, ἐξαίρετος, eximius, numero exemptus. ἐπιλέκτους λίθους φέρω, collectos lapides fero.

Ἐπίλεκτοι ϛρατιῶται, extraordinarii milites, apud Polyb. His opponũtur ἐπιλελεγμένοι, & ἀπόλεκτοι, & ὑπόλεκτοι, & λογάδες, delecti & eximii. Inuenitur tamen pro numero exempto & deleto, Bud. Comm.

Ἐπιλήθομαι, obliuioni traditus ſum, ſum in obliuione: Paſſiuum.

Ἐπιλευκαίνω, albico.

Ἐπίλευκος, ου, candicans, albicans.

Ἐπιλεύσσω, aſpicio, proſpicio. Iliad. γ. τόσσον τίς τ᾽ ἐπιλεύσσει, i. ἐπὶ τοσοῦτο βλέπει.

Ἐπιλήθομαι, pro ἐπιλανθάνομαι. Heſiod. βίος δ᾽ ἐπιλήθεο πάντως. Ariſtoph. νεφ. ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γε, ſtatim obliuiſceris.

Ἐπίληθον, ου, τὸ, obliuio.

Ἐπιληκέω, ſono, canto.

Ἐπιλήκυτος, excæcatus.

Ἐπιλήνιον, ᾆσμα ἢ μέλος, cantio quæ canebatur inter premendas vuas Libero patri, Athen.

Ἐπιληπτίζω, comitiali morbo laboro, vel correpꝰ ſũ.

Ἐπιληπτικὸς, & Ἐπίληπτος, inſanus, comitialis homo, comitiali morbo laborans. ‖ λεναίπτος, δαιμονιζόμενος, Heſych. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. διὰ δὲ τί ἐπιληπτικῶν κατασπᾷ ποιεῖ τὰ δυσώδη, quæ malè olẽt, faciũt vt comitialis homo cadat & æſtuet. ἐπιληπτικὴ νόσος, comitialis morbus, Ariſtot. lib. 7, cap. 4. Apud eundem in Probl. ἐπιληπτικὰ νοσήματα, morbi comitiales. Greg. de Cypriano, ἀφρὸν ἐφαπτὴς καὶ σύφερον ἐπίληπτος, i. δαιμονιαζόμενος. Dicitur etiam ὁ ἐγκλητός, καὶ ἐπιλήψιμος, reprehenſione dignus, reprehenſione non carens. Philo de mundo, ὧν ἐγκλεὸν ἐπίληπτον. Item ἐπίληπτος, comprehenſibilis.

Ἐπιλήπτομαι, pro morbo caduco laboro legitur, capite 21. libri primi Regum.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, culpans, reprehendens. ἐπιλήπτορος πάντων, omnia reprehendentis, Plutarch.

Ἐπιλησμονὴ, ῆς, ἡ, obliuio.

Ἐπιλησμοσύνη, ης, ὁ καὶ ἡ, &

Ἐπιλήσμων, ονος, obliuioſus. Ariſtop. νεφ. ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον. Cum Genit. Xenoph. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος, eorum quæ didici minus memorẽ. τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐπιλήσμων, non immemor, AEſchin.

Ἐπιληψία, ας, ἡ, morbus comitialis, retentio, obturatio, ſonticus morbus, Gellio lib. 19, cap. 2.

Ἐπιλήψιμος, ου, ὁ, idoneus ad capiendum, reprehenſibilis, μέμψεως ἄξιος, periculoſus, inuidioſus, reprehenſione dignus, imputandus, cuius cauſa quis reprehendendus ſit. Hermog. καὶ μὴ ἐπιλήψιμον ᾖ τῷ λέγοντι.

Ἐπίληψις, εως, ἡ, morbus comitialis, Ariſtot. in Probl.

Ἐπιλίγδην, ſuperficialiter, leuiter, languidè, ſtrictim. Lucia. ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται βαθεῖαν δὲ καὶ ἐργάζεται πληγήν.

Ἐπιλιμνάζω, ſuperſtagno.

Ἐπιλιπαίνω, impinguo, pingui illino, Plutarch.

Ἐπιλιπὴς, deficiens.

Ἐπιλλίζω, ‖ oculos in ſubſannãdo vel indignatione cõprimo aut peruerto, Apol. li. 3, ἀλλὰ καὶ ὥς φθιμένη μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσω. ἐπιλλίζων, i. τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιμυκώμενος. ἐπιλλοί γὰρ οἱ ϛραβοί, Apollon. Interpres. ‖ Item innuo oculis, & nutu inſtigo, aut ſibilis, apud Homer. Odyſſ. σ.

Ἐπιλλος, ου, ὁ, ſtrabus, diſtortis oculis.

Ἐπιλοβὶς, fibræ iecinoris.

Ἐπιλογὴ, ῆς, ἡ, delectus, electio.

Ἐπιλογίζομαι, excogito, reputo, computo, recogito, argumẽtis & ratiocinatione colligo. vnde Philoni de mũdo, συνεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, iam collecta demonſtratio.

Ἐπιλογισμὸς, οῦ, ὁ, cogitatio, breuis ſermo, enumeratio, laudatio.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, cõcluſio, peroratio, pars extrema orationis, quaſi iam dictorum enumeratio: ab ἐπιλέγω. Epilogꝰ etiã Latinis dicitur. ἐπίλογος, ἔκθεσις τοῦ δράματος. Ariſtop. ἐπίλογος οὐκ ἦν ἐν τῷ ἀρχαίῳ πάνυ. ‖ Eſt etiã Herodoto explicatio vel applicatio dicti, κάρτα τι ἡσθῆναι κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ, admodũ delectatũ fuiſſe Crœſũ explicatione illa, Cam.

Ἐπιλοίμια, τὰ, carmina quę canebantur de peſte, vel de ſedata peſte.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ, relictus, reliquus, qui ſupereſt. Plato, τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, reliquũ vitæ degere. ἐπίλοιπος χρόνος, reliquum tempus, ſequens ſeu futurum tempus, Herodot.

⁕ Ἐπίλουτρον, merces balneatoris.

Ἐπιλοχάζονται ὕλην ἐν τῇ γῇ, condenſo frutice prolẽ muniunt: ſic Gaza de perdicibus & coturnicibus, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 1.

Ἐπιλύγαιον, obſcurum.

Ἐπιλύσιος λόγος, peculiaris ſermo.

Ἐπιλύομαι, ſoluo, concedo.

Ἐπιλυπέω, μ. ήσω, π. ηκα, triſtifico, Accuſ.

Ἐπίλυπος, triſtis.

Ἐπιλυσία, ας, ἡ, morbi genus.

Ἐπίλυσις, εως, ἡ, interpretatio, impetus, ſolutio.

Ἐπιλύω, diſſoluo, dirimo. ἐπέλυε πάντα, exponebat omnia, diſſoluebat, ediſſerebat: ſic cap. 4. Euang. Marci.

Ἐπιλωβεύω, cauillor, irrideo.

Ἐπιλώπτω, ſalio vt aqua bulliẽs, pmico ex ſuperciliis.

Ἐπιμαίνομαι, inſanio, amore depereo, furioſe adamo, inſanè concupio. Deponens. οἷς ἐπεμαίνετο, quæ furioſè concupiebat, Ariſtoph. ἐπεμήνατο παιδὶ, in Epigram. furore in filium correptus eſt. ἐπεμάνην ἤθεσι, moribus captus ſum, Ariſtoph.

Ἐπιμαίομαι, cupio, ἐπιθυμῶ, inquiro, ἐπιζητῶ, palpito, vrgeo verberibus. Homerus Iliad. ε, μάστιγι δ᾽ ἐπεμαίετ᾽ ἐφ᾽ ἵππους, id eſt, ἐφήπτετο, ἐπέψαυεν, ἔτυπτε, cædebat, tangebat, ἤλαυνεν, vrgebat: vbi Accuſatiuo iungitur. Pro cupio autem Genitiuo. Idem Iliad. κ, δ᾽ ἔφεγεν ἐπιμαίετο θυμὸς.

dona quærebat. Idem, Odyſſ.ι, ἐπιμαίετο νῶτον γαίης φαιήκων id eſt, ἐφήπτετο, ἐφικνεῖ.

Ἐπίμαλθον, iucundum, bonum, molle, imbecillum.

Ἐπιμᾶλλον, promptius, propenſius, vehementius.

Ἐπιμασταλωτὸν, genus baſii amatorii, Ariſtoph.

Ἐπιμανθάνομαι, ſciſcitor, diſco.

Ἐπιμανθάνω, pòſt doceor, Thucyd.

Ἐπιμανίκιον, ου, τὸ, manipulus ſacerdotis dicitur, in libello diui Chryſoſt, de re diuina.

Ἐπίμαργος, fatuus, inſanus.

Ἐπιμαρτυρέω, ῶ, atteſtor. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ ἀνιαρότατα, quæ moleſtiſſima ſunt diis attribuere, Aphthon. ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, cui deus quoque attulit teſtimonium, Plutarch. in Lycurgo. Apud Dioſcor. lib. 4, ca. 65, ἐπιμαρτυρεῖσθαι, eſt accipere fidem & probari.

Ἐπιμαρτυρία, ας, ἡ, conteſtatio, atteſtatio. ἐς ἐπιμαρτυρίαν καταστὰς, ſtetit conteſtans, Thucyd.

Ἐπιμαρτύρομαι, teſtes adfero, obteſtor, adduco teſtimoniũ, teſtor, teſtes appello, in ius voco. Ariſtoph. ἐπαχθὲν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι. Plato epiſt. 7, τὸν δία ἐπιμαρτυράμενος, εὐθὺς παρήγγελλεν ἐμοὶ, Iouem teſtatus. ἐπιμαρτύρατο θεοὺς, deos teſtatus eſt, Plutarch. in Camillo.

Ἐπιμάρτυρος, ὁ, teſtis.

Ἐπιμασσάω, inſuper edo. ἐπιμασσηθεὶς, inſuper manſus, pòſt manducatus.

Ἐπιμάσσασθαι, abſtergere, contrectare, ἐφάπτεσθαι, tangere, palpare, tentare, explorare.

Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lactens. ‖ & τὸ ἐπιμαστίδιον, ſeu ἐπιμάστιον, βρέφος ἢ παιδίον, i. ὑπομάστιον, puer adhuc lactens, qui eſt ſub mammis, ὁ θηλάζων, Lucian. de infante.

Ἐπιμάστιος, ου, ὁ, idem.

Ἐπίμαστος, ου, ὁ, ἡ, famelicus, fugitiuus, mendicus. ‖ ἐπίμαστον ἀλήτην, apud Homer. Odyſſ.υ, interpretantur petacem & moleſtum mendicum. μαστεύειν enim quærere cum auiditate ſignificat.

Ἐπιμαχέω, ῶ, fero auxilium. ἐπιμαχεῖν, τὸ ἑτέροις ἀμύνεσθαι, differt à συμμαχεῖν, Ammon.

Ἐπιμαχία, ας, ἡ, ſubſidiaria ſocietas, cõfœderatio, quãdo vires aliqui inter ſe ad pugnandum miſcent.

Ἐπίμαχος, ου, facilis expugnatu, expugnabilis, qui poteſt oppugnari, oppugnabilis.

Ἐπιμειδάω, arrideo, ſubrideo. ἐπιμειδιᾶν, ‖ vt ὑπομειδιᾶν, ſubridere, leniter arridere. Homer. Iliad.δ, τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.

Ἐπιμείλια, τὰ, munera demulcentia, aliis munera vltra dotem: propriè res dotales, & ipſa dos, quòd maritos demulceat.

Ἐπιμειλίξαι, dare, gratificari.

Ἐπιμελαίνομαι, nigreſco.

Ἐπιμέλας, τὸ ἐπιμέλαν, nigricans, Gaza.

Ἐπιμέλεια, ας, ἡ, cura, diligẽtia, aſſiduitas, ſtudiũ, ſedulitas, exercitatio, vigilantia, cultus, curatio, prouidẽtia, procuratio. Xenoph. αἱ δὲ καρτερικαὶ ἐπιμέλειαι, &c. acres ſolicitudines. ἡ περὶ τὴν τροφὴν ἐπιμέλεια. ſtudiũ alimẽti, Ariſt. in Polit. ἐπιμέλεια τῶν λέξεων, diligẽs verborũ delectus. ἐπιμέλεια σώματος, corporis curatio, Gal. ad Glauc. οἴκου ἐπιμέλεια, dom⁹ procuratio, Baſil. ἐπιμελείας τυγχάνω, apud Iſocr. 1. curor. ἐπιμελείας τυγχάνει, curatur diligenter, Ariſt. in Polit. ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, curã ſuſcipere & gerere, Plato de Leg. ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι ἐκ τῶν ἐγγυήσεων συστασιῶν, curo vadimonia cõſtituta, Gaza de Sen. ἐπιμέλειαν ἔχειν, curã ſuſcipere, Plato. ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, hęc ſũt mihi curę, Thuc.

Ἐπιμελέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, curo, curã gero, meditor, colo, obſeruo, obeo, præſum. Depon. Genit. Xenop. τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον, pecorũ cura ſuſcipienda. Idẽ lib. 2. ἀπομνημ. Accuſ. iunxit, ὁ πότε θύοι αὐτὸν ἐκέλευε καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπεμελεῖτο, & in talibus curam eius habebat. Itẽ cum ὅπως & Subiũct. οὐκ οἴει σοι ἄξιον εἶναι ἐπιμεληθῆναι ὅπως ῥαΐσῃ; non putas te decere vt conualeſcat operam dare? ἐπιμελοῦμαι τῶν ταπεινοτέρων, humiliorũ cauſam in meã fidem curámque ſuſcipio. ἐπιμεμέληται αὐχμοῦ, contraxit ſqualorẽ Philoſtr. in Heroic. ἐπιμελεῖσθαι τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν πραγμάτων, tueri rem familiarem, Gaza de Sen. ἐπιμελοῦνται τῶν ἄλλων ὅπως ἂν θηρῷεν, Xenoph. Apud eundem item cum ὡς ἂν & Optat. ἐπιμελεῖσθαι τούτων, ὥσπερ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας, &c. ſic apud eundem. ἐπιμελοῦ τούτου ὡς ἂν πραχθείη, Xenop. vbi mox cum Subiunct. per Relatiuum. Cum Accuſ. ταῦτα καὶ ἐπιμελώμεθα, hæc iam nos curemus, Thucyd. Cũ Prępoſitione. ἐπιμελοῦμαι περὶ οἰκοδομικῶν, Plato de Leg. procuro ædificia, ſatago ſtructuræ. ἐπιμελεῖσθαι ἐν μελέτῃ, prouidere, Idem ibidem. ἐπιμελεῖσθαι συντόνως, bona fide agere, perfungi, enixè & accuratè agere, ſtrenuam operam nauare, omni ſtudio prouidere.

Ἐπιμέλειον, τὸ, dignum cura & diligentia.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ, ἡ, ſedulus, diligens, ſolicitus. Xenoph. αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέσταται, i. deorum maximę cultrices, deorum diligentiſſimæ: ſic diligẽs & ſolicitus etiam apud Latinos Genit. iunguntur. Idem Xen. ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, amici tibi curæ ſunt. Ariſtoph. νεφ. ſine caſu, ἦν ἐπιμελὴς, ὦ καὶ προθύμως μανθάνω. & ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς, multis curę eſt, Plato epiſt. 7. πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλως ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελὲς, multis hæc cõmemorare curæ eſt. ἐπιμελὲς τῷ Δαρείῳ ἐγένετο, Darius attentè conſiderabat. ἐπιμελές οἱ τοῦτο ἦν, hoc curæ ei erat: ſic Ariſtot. in Polit. ἐπιμελὲς γὰρ δή μοι ἦν, hoc enim mihi indagare curæ erat. ἐπιμελές μοι γέγονε ἀνακοῦσαι, &c. i. ἐμέλησέ μοι, AEſchin. ἐπιμελὲς ἦν αὐτοῖς εἰδέναι, Demoſt. οἷς τούτων ἐπιμελὲς, quibus curæ hæc ſunt. τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου, rerum agendarum deligentia.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator, κηδεμὼν, procurator. Xen. εἶ φύλαξ καὶ ἐπιμελητὴς, es cuſtos & curator. Ariſtoph. τῆς τε πόλεως εἰμὶ ἐπιμελητὴς πραγμάτων καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ἐπιμελητὴς ἔργου μεγίστου, curator operis, Bud. ſic Perſarum quoſdã appellabant, qui ſaucios in bello curabant. ‖ Significat etiam executorem teſtamenti.

Ἐπιμελητικὸς, οῦ, ὁ, diligens & peritus curator, Xenoph. in OEconom.

Ἐπιμελίαν, Theophr. lib. 3. hiſt. plantar. ἐπιμελίαν τοῦτο καὶ βραχὺ, Gaza vertit nigricans hoc & puſillum. vbi fortè legendum, ἐπιμέλαιον, aut certè ἐπιμέλαν, videris.

Ἐπιμέλλω, μ. λήσω, cunctor.

Ἐπιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, κήδομαι, ‖ μεταμέλομαι, curo, diligẽtiã adhibeo. ἐπιμελόμενος χρημάτων, ὅπως σοι ἔσται ὡς πλεῖστα, curas vt tibi plurimæ ſint pecuniæ. Ibidẽ mox, τῆς ψυχῆς, ὅπως ὡς βελτίστη ἔσται, οὐκ ἐπιμελῇ, vt anim⁹ ſit quãoptimus, nihil curas. ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾶν, ſtudẽt venationi, Xen. ἐπιμέλεται κάμνοντος, curã gerit ęgrotantis, Idẽ. τῆς παμφορωτάτης κλήματος ὁ κληθεὶς φίλος, ἀρχῆς οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται, Pla. in Apol.

*Ἐπιμελῴδημα, vt ἐπῳδὴ Theocrito, verſ⁹ intercalaris.

Ἐπιμελῶς, aſſiduè, ſtudioſè, accuratè, attẽtè, diligẽter.

Ἐπιμέμνημαι, inſuper memini.

Ἐπίμεμπτος, ου, ὁ, accuſabilis, reprehenſibilis.

Ἐπιμεμφὴς, culpandus.

Ἐπιμέμφομαι, ἐπαιτιῶμαι, conqueror, ſucceenſeo, culpo, accuſo, infenſus ſum. Itẽ requiro, vt Iliad.α, εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, i. ἐπιζητεῖ, deſyderat. ἐπιμέμφομαί σοι, reprehẽſione te inceſſo, damno, Dioſcor. lib. 8, cap. 15.

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, reprehenſio.

Ἐπιμενίδειος σκίλλα, epimenidea ſcylla, herba de qua Theophr. lib. 7, cap. 11. hiſt. plant

Ἐπιμενίδης φαίστιος, Epimenidis Phæſti⁹, q ex Creta Athenas fuit accerſitus ad expiandã vrbẽ: hunc quidã Periandrũ reiiciẽtes, ſeptimum inter ſapientes enumerãt.

Ἐπιμένω, μ. ενῶ, duro, inſiſto, immoror, perſeuero, permaneo, Datiuo. ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, in precibus perſeuerantes, Plut. ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, perſto in peruicacia, Phalar. in Epiſt. Philo de mundo Accuſ. iũxit, τὸ μέρος ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mundi quæque pars interitũ expectat, vnamquãque mundi partem ſuum manet exitium. Plato 2. de Rep. οἷον ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, qualis vtrumque vita manet, i. qualis futura eſt.

Ἐπιμείζω,

Ε᾿πιμερίζω,diſtribuo,impertio,vide μερίζω,partior.

Ε᾿πίμεσος,ου,ὁ,redundans.

Ε᾿πιμεταπέμπομαι,iterum acceſſo.

Ε᾿πιμετρέω,addo, adiicio, cum corollario admetior, vtendum do,do mutuo aut commodato. Heſiod.ἐκ δὲ δίδου,ἵνα δ' ἐπιμετρέοιν ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, Lucia. ἐπιμετρουμένου, certo frumenti numero ἐπιμετρέειν τῷ ἀρχῷ, Lucian. & ἐπιμετρηθῆναι,differre,prolongari

Ε᾿πίμετρον,τὸ, auctarium, corollarium, quod liberaliter additur ad menſuram exactam,additamentum. τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ,menſuram auget, Theophraſt.lib.4,cap.18.de cauſ. plant. Itē epimetrum genus herbæ,quæ a Dioſcor. ἄκυρος dicitur,lib.3,cap.50. Plinius tamen epipetrō vocat, vt ſit in alterutro vitium.

Ε᾿πιμήδεα,conſilia.

Ε᾿πιμήδιον,τὸ,caulis eſt non magnus,hederæ ſimilis foliis. Romani vindiciam appellant.

Ε᾿πιμήδομαι, excogito,ἐπιμήδομαι δόλον, Homer. Odyſſ.ε. molior,ſtruo dolos.

Ε᾿πιμηθεύεσθαι, re peracta conſilium capere, ab Epimetheo: de quo Eraſm. Prouerb. Malo accepto ſtultus cognoſcit,& Cælius lib.4,cap.20. vnde

Ε᾿πιμήθεια,& ἐπιμηθεύς, cuius oppoſitū προμηθεύς: ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ πρᾶγμα βιβουλευμένων, meminit Heſiod.lib.1.ἔργων.

Ε᾿πιμηθής,έος,ὁ καὶ ἡ,prudens.

Ε᾿πιμήκης,εος,ὁ καὶ ἡ,prolixus,procerus,oblōgus,promiſſus,ſublongus, Hermol.

Ε᾿πιμήκεστον, oblongum, diuturnum, & aduerbialiter, diutiſsimè.

Ε᾿πιμηκύνω,produco,protraho.

Ε᾿πιμηλίς,ίδος,ἡ,ſpecies meſpili,naſcentis in Italia,quidam vocāt σητάνειον, Dioſcor.lib.1, cap.121. Epimelis dicitur à Græcis,quòd feliciter in malo inſeritur,& quaſi ἐπὶ τῆς μηλέας,i.in malo adoptata creuerit,vt annotat Marcellus,lib.1. Dioſcorid.

Ε᾿πιμηλοβότηρ,ηρος,ὁ,paſtor.

Ε᾿πιμήνιμα,ira.

Ε᾿πιμήνιος,ου,ὁ καὶ ἡ,menſtruus. vnde τὰ ἐπιμήνια,ſacrificia menſtrua. ἐπιμήνια μελιτόεσσα, menſtrua libamina è melle confecta. γυναικὸς τὸ ἐπιμήνιον αἷμα, mēſtruus ſanguis, Dioſcorid.lib.2,cap.100. ἐπιμήνια τελέουσι προτιθέντες,menſtrua libamina proponunt, Herodot.lib.8.

Ε᾿πίμηνος,ſacrifici,apud eundem,

Ε᾿πιμηχανάομαι,fabricor,comminiſcor,molior,machinor,ſtudeo.

Ε᾿πιμήχανος,commentor,ſeu commentrix.

Ε᾿πιμίγνυμαι, & ἐπιμίγνυμι, commercia ineo & exerceo.

Ε᾿πιμικρὸν εἶναι, tenue & exile eſſe,vel tenuiter pollere, Ariſtot. in Ethicis. cui opponitur ἐπιπλεῖον.

Ε᾿πίμικτος,ου,commixtus,miſcellaneus.

Ε᾿πιμίμνω,perſto. Odyſ.ξ. ἔργον ἀέξεται,ᾧ ἐπιμίμνω, in quo verſor,diſtineor,incumbo.

Ε᾿πιμὶξ,mixtim,confuſè.

Ε᾿πιμιξία,commercium,conſuetudo,vſus,commixtio, conuerſatio,permixtio.

Ε᾿πίμιξις,εως,ἡ,commixtio,commercium,conuerſatio.

Ε᾿πιμίσγομαι, verſor, congredior, admittor. Heſiod. ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται,in cōſilium adhibetur. Item commercium habeo,me immiſceo.

Ε᾿πιμίσθιος,ου,ὁ,meritorius.

Ε᾿πιμνάομαι,recordor. Genit. Apoll.2,ἐπιμνήσασθαι ἀέθλων, certaminis meminiſſe. ἐπιμνησθήσομαι,commemorabo. ἐπιμνήσομαι,mentionem faciam. ἐπιμνησθείς, reminiſcens. ἐπιμνησθέντες πολλὰ τὰ μάχης,multa de pugna allegantes, Herodot. ἐπιμνησθῆναί τινος τῶν σοι πεποιημένων ἀγαθῶν,Chryſ. Xen.1. Pædiæ cum præpoſitione, ἵνα δ' ὅπως περὶ τούτου ἐπεμνήσθη,de hac re nihil omnino meminit.

Ε᾿πιμοίρομαι,tribuo,partior.&

Ε᾿πιμοιράομαι,diuido,diſtribuo. Phocylid. γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι,terrā impartire inſepultis mortuis.

Ε᾿πιμονή,ῆς,ἡ,perſeuerentia,inſiſtentia,aſsiduitas,perpetuitas,continuatio, perduratio,perdurandi vis,mora.

Ε᾿πίμονος,ου,ὁ,pertinax,conſtans,diuturnus. ἐπίμονος στρατηγὸς,Polyb. cui poſt annum ſucceſſor non mittitur.

Ε᾿πιμονόω,deſero,deſtituo. ἐπιμονωθείς,deſtitutus.

Ε᾿πιμόνως,conſtanter.

Ε᾿πιμόριος,& τὸ ἐπιμόριον,quaſi pars abundans,ſuperpartiens, vt in numeris: ſuntque verba arithmetica, vt ὑφημιόλιον.

Ε᾿πίμορτος,terra conſita.

Ε᾿πίμοχθος,ου,laborioſus.

Ε᾿πιμύζω,tacitus fremo, Homer. Iliad.δ. αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. ἐπέμυξαν exponitur, μεμυκόσι τοῖς χείλεσιν ἐπεστέναξαν,ὅ,πάσχουσιν οἱ ὀργιζόμενοι καὶ μηδὲν ποιεῖν δυνάμενοι.

Ε᾿πιμυθέω,aſſabulor. ἐπιμυθεύομαι,pro eodem.

Ε᾿πιμύθιον,ου,τὸ,epimythium,adfabulatio,quod fabulæ annectitur quaſi appēdix (vt ἐφύμνιον quod hymno ſuccinitur)quod expoſita fabula adiungitur, vt eius vſus & accomodatio ad mores intelligatur. Aphthon. in principio προγυμν. τὴν δὲ παραίνεσιν δι' ἣν ὁ μῦθος συνετάχθη, προτάξαντα μὲν ὀνομάσεις προμύθιον: ἐπιμύθιον δὲ, τελευταῖον ἐπενεγκών.

Ε᾿πιμύλη,ης,ἡ, idem quod ἐπιμυλίς. apud Hippocratem ſignificat quiddam molare: nam μύλη,mola.

Ε᾿πιμύλιον, ου, τὸ, ſuperior mola, cap.24. Deuteron. οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον οὐδὲ ἐπιμύλιον, nō accipies loco pignoris inferiorem nec ſuperiorem molam.

Ε᾿πιμυλίς,ίδος,ἡ,os latum & rotūdum,quo genuum cōmiſſura obtegitur,patella.

Ε᾿πίμυξις,εος,ἡ,ſuſpirium.

Ε᾿πιμωμῶ,reprehendo.

Ε᾿πίμυσις,conuenientia,id eſt,clauſura, Nazanz.

Ε᾿πιμύσσω,μυκτηρίζω,ſubſanno,ſtrepitu naſi flocciſacio, ſtrepitu narium deſpicor.

Ε᾿πιμυχθίζω,ſubſanno,irrideo, Gregor.

Ε᾿πιμύω,claudo. ἐπιμύσωμεν,vt μύσωμεν & καταμύσωμεν, conniuemus & nictamus, Polyb. libro 4. εἶναι μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύσῃ μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν,id eſt,ſtultitia cōiuncta eſt malitiæ,ſi quod ipſe fortè connixerit,arbitrari, ne ab aliis quidem ſe conſpici. Baſilius, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσαντες,& Iliad.4. ὡς ἔφαθ' αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ε᾿πιμωμάομαι,inſimulo, Dionyſius de Situ orbis. Cum Datiuo.

Ε᾿πιμωμητὸς,ου,ὁ,vituperabilis, culpandus, damnandus. Heſiod. ἡ δ' ἐπιμωμητὴ,id eſt,ἐπίψογος.

Ε᾿νάσσιος,inquilinus,hoſpes, profugus, ξένος,φυγὰς,μέτοικος,apud Apollonium Rhodium: vbi ἐπινάσσιος legitur, & melius.

Ε᾿πίνειον,ου,τὸ,nauale, parua ſtatio. ἐπίνειον καλεῖται τὸ ἐμπόριον,ἢ παρὰ τὸ ἐπικεῖσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ,ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας ὑποδέχεσθαι ἢ ὀκέλλειν, Interpres Thucydid. quo authore vti hoc nomine poſſumus pro quocunq; emporio & oppido maritimo,vbi ſunt naualia vrbium.

Ε᾿πίνεμσις,diſtributio.

Ε᾿πινεμητέον,diſtribuere oportet, Plato de Legib.

Ε᾿πινέμομαι, depaſcor, abſumo, populor. ἐπινέμεται τὴν τρίγλαν,reliquias mulli ſequitur,id eſt,quod à mullo relictum eſt. Ariſtot.8. Animal. cap.2.

Ε᾿πινέμω,attondeo & depaſco ſegetes in folioſam materiam eluxuriantes. Homer. Iliad.σ. πάντα κατ' ὄσσα τε γαῖαν ἐπινέμει τε καὶ ἔρπει. ἐπένειμε τραπέζῃ, Homer. partitus menſæ appoſuit. ἐπινέμω τὰ βοσκήματα, paſcuis noceo, Plato de Legibus.

Ε᾿πινεύω,μ.σω,π.κα,innuo,conſentio,annuo. ὁμολογῶ, ſentētiæ accedo,aſſentior. Iliad.α. κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε, pro ἐπένευσε,annuit. Plato 1. de Republica, ἐπινεύεις,annuis, id eſt, concedis. ſ contrarium eſt ἀνανεύειν, id eſt, negare & nutare. ἐπινεύω τὰ ψευδῆ, Demoſthen. Tranſlatè pro promineo. Lucianus in Caucaſo, κατὰ μικρὸν πέτραι πεπτωκυῖαι ἐπιρρεμεῖς ἐπινενευκυῖαι, id eſt, ſenſim præcipites & decliues, depreſſæ,deorſum vergentes,id eſt,κατάντεις.

Ἐπινέφειν, obnubilare, nubilare, Gaza in Problemat. Ariſtotelis.

Ἐπινέφελος, ου, &

Ἐπινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nubibus tectus.

Ἐπινεφρίδιον, ου, τὸ, piguedo, vel aliquid aliud circa renes.

Ἐπίνεψις, ἡ, obnubilatio, Ariſtot.

Ἐπινέω, κλώθω, filo, colligo. ἐπένησε λίνῳ, lino fatum dedit, Lucianus. ἐπινέουσι ἁμάξας φρυγάνων, aggerunt plauſtra ſarmentorum, Herodot.

Ἐπινέω, adnato, Ariſtoteles. Item inclino. ἐπινεῖ μᾶλλον, plus inclinatur, Theophr. lib. 5, cap. 6. hiſto. plant. ἐπινένευκότα φύλλα, folia inflexa, Theophr.

Ἐπινήιος χορευτὴς, in naui tripudiatio, in Epigram.

Ἐπινὴς, infirmus. ἐπινὴς τοῖς θηρίοις χώρα, feris terra obnoxia, Theophr. lib. 8, cap. 6.

Ἐπινήφειν, ſobrium eſſe.

Ἐπινήχομαι, fluito, innato, ſupernato, ἀνανέω, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, in humore fluitat, ἐπιπλεῖ. Homer. βατραχομ. μόνος δ' ἐπενήχετο πόντῳ. ἐπινήχεται ταῖς κρήναις, fontibus innatat, Dioſcorides. libro 1, capite 100.

Ἐπινέω, μ. ήσω, aggrego, congero, & ἐπινέομαι, pro eodem apud Ianum Laſcarem, cum Accuſatiuo. Item, ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας τὰ τῶν μοιρῶν, profata omnibus, infilata, adglomerata, præfixa, Lucian.

Ἐπινίκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, victorioſus, triumphalis. ἐπινίκιοι πομπαὶ, id eſt, triumphi, Gaza de Seneƈt. ἐπινίκιος παιὰν, victoriæ pæan, Plut. in Romulo. ἐπινίκιοι ἀφέσεις, ob partam victoriam dimiſsiones, Nazanzen. ἐπινίκιοι λόγοι, apud eundem. ἐπινίκιον ἄγουσι τὴν ἑορτὴν, victoriæ monumentum feſtum diem agitant, Plutarchus in Romulo. τὸ ἐπινίκιον, epinicium, celebritas pro habita victoria, triumphus, palma, epulum victoriale. Budæus in Annotationibus, τὰ ἐπινίκια θύειν, victimas ob partam victoriam immolare, Demoſth,

Ἐπινιφω, ſuperniueo, niue opprimo.

Ἐπινοέω, μ. ήσω, π. ηκα, comminiſcor, cogito, animaduerto, conſydero & curam habeo, imaginor, excogito, animo agito, in corde verſo, ſtatuo, deſtino, conſtituo. Datiuo & Accuſatiuo. ἐπινοοῦμαί σοι, animum tibi intendo, Phalaris. οὐκ ἐπινοοῦσι τὰς τέχνας τὰς τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες, non animaduertunt ſe coniiciendi artem reſcindere, Plutarchus in Pericle. ἐπινοήθη θαλασσοκρατεῖν, in animum induxerat, vt mari potiretur, Herodot. ἐπινοέω ποιέειν, facere deſtino, idem Herodot.

Ἐπινόημα, ατος, τὸ, cogitatio, conſyderatio, commẽtum.

Ἐπινοητικὸς, conſultus, ſolers, prudens. ἐπινοητικὸς λόγος, ratio quæ ex ingenio redditur.

Ἐπίνοια, ας, ἡ, opinio, conſilium, ingenium, mens, conceptus mentis, conſyderatio, excogitatio, ſolertia, animi iudicium, prouidentia, munimen, notio, inuentum, artificium. vnde τέχνης ἐπίνοιαι, Ariſtoteli, id eſt, artis excogitationes & adinuentiones. ἐπίνοιαν ποιῆσαι, Polyb. lib. 1. οὐδ' ἐπίνοιαν ποιησάμενοι τῆς θαλάττης, quum ante ne cogitaſſent quidem de mari.

Ἐπινομία, ας, ἡ, paſcua, apud alios paſtura, commercium, paſcuarium, Bud. Comment.

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, ſtrena.

Ἐπινομοθετεῖν, deinde ſancire, Plato de Legib.

Ἐπίνομος, hæres.

Ἐπίνοσος, morbis obnoxius, ægrotus. ὁ καὶ διακείμενος.

Ἐπινοτίζω, irroro, inſpergo.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, puſtula ſubliuida & ſanioſa, quæ noƈte in ſuris, aut pedibus naſcitur. Item commentarium noƈturnum, Budæus in Annotationibus. Sunt epinyƈtides authore Paulo AEgineta, vlcuſcula ſponte ſua ſurgentia puſtularum figura & rubeſcentia, quibus apertis cruenta ſanies defluit. Celſus libro quinto adiicit non maiorem faba epinyƈtidem eſſe, & in eminentibus corporis partibus fieri. Epinyƈtis à Plinio priuatim in oculo fieri dicitur, cuius verba ſunt, Illitis foliis ſanantur ambuſtæ epinyƈtides. Ita vocatur vlcus aciem hebetans, & in angulo oculi perpetim humor emanans. Hæc adnotat Marcellus in librum primum Dioſcoridis, capite 138.

Ἐπινύσσω, irroro.

Ἐπινυστάζω, μ. άξω, π. αχα, dormio, inclino.

Ἐπινῶς, valdè.

Ἐπινώτιδιον, ου, τὸ, in Epigram, id eſt, mantica vel ſaccus aut penula hyberna, id eſt, χείμαστρον.

Ἐπινώτιος, ſupinus, humero impoſitus, à dorſo, Hom.

Ἐπίξανθος, ου, fuluus, ſufflauus, leuiter flauus.

Ἐπιξενόομαι, hoſpitor, hoſpitaliter alloquor, hoſpitio coniũgor. apud Apollonium 2, ἐπεξεινοῦντο γυναιξὶν, à mulieribus fuerant hoſpitio ſuſcepti. τοῖς ὀνομαστοτάτοις τῶν ἑλλήνων ἐπιξενωθεῖσιν, Bud. in Epiſtolis, celeberrimis Græcorum hoſpitum factorum. σοφοκλεῖ τὸν ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστὶ, à Sophocle AEſculapium hoſpitio ſuſceptum fama eſt, Plutarch. in Numa. ὁ ἐπιξενωθεὶς, exceptus hoſpitio.

Ἐπιξέω, rado, ſcalpo, Datiuo. ἐπέξεσεν ὑμῖν, vos notauit, vos inſcripſit, Ariſtoph.

Ἐπίξηνον, ου, τὸ, vel, ἐπίξηνος, ὁ, truncus in quo coqui ſecant carneſ. Ariſtoph. ὁ μαγειρικὸς κορμός.

Ἐπιξηραίνω, exicco, aſſicco.

Ἐπιξηραντικὸς, ῦ, ὁ, deſiccans.

Ἐπιξυνδέω, arctius alligo.

Ἐπίξυνος, ὁ καὶ ἡ, communis.

Ἐπιξύω, ἐπιξέω, erado, ramentis diſtinguo.

Ἐπόγδοος, ſeſquioctauus, Plato in Timæo.

Ἔπιον, bibi: Aoriſt. 2. à πίνω.

Ἐπιὸν, τὸ, quod irruit, ſequitur, quod in mentem veniebat. Hermogen. ἐς τὰ ἐπιόντα, in futurum. τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, futurorum cauſa, Demoſthen. ἐπιὸν φυλάσσεσθαι, ab inuadente cauere. Thucydid. Interpres, τὸ ἐπιὸν, ἤγουν τὸ χρεὼν. ὡς τὸ γ' ἐπιὸν θέρος, οἷόν τ' ἔσονται, &c. apud eundem, id eſt, τῷ ἐπιόντι θέρει. ἐπιὸν ἀμύνασθαι, reſiſtere irruentibus, Thucydid. εἰς τὸ ἐπιὸν, εἰς τὸ ὕστερον, in futurum. ἐπιόντα τραύματα, ingruẽtia vulnera, inflicta vulnera, Euripid. ἐπιὸν σέλας, craſtina lux, Idem. πρὸ θεοῦ ἐπιορκῶ, AEſchin.

Ἐπιόπτομαι, deligo, circunſpicio.

Ἐπιορκέω, μ. ήσω, π. ηκα, peiero, falſò deiero per: ἐπὶ enim hîc pro ὑπὲρ ponitur, id eſt, trans: vt ſit iuſiurandum tranſgredi. huic opponitur εὐορκεῖν. Accuſat. Iſocrat. μηδένα θεὸν ὀμόσῃς μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς, δόξεις γὰρ τοῖς μὲν ἐπιορκεῖν, &c.

Ἐπιορκητικὸς, ῦ, ὁ, periurus.

Ἐπιορκία, ας, ἡ, periurium. ὁ ὅρκος ἐπιορκίας τίκτει, Nazan.

Ἐπίορκος, ου, ὁ, ἐπιορκητικὸς, periurus. ἐπίορκος ὅρκος, Ariſtophan. ἐπεὶ τἀξενῶ ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσα. ἐπίορκον ὀμόσσῃ, ἐπιορκήσῃ Homer.

Ἐπιόρκως, periurè, præter iuramentum.

Ἐπιόσσομαι, aſpicio, alloquor, ſignifico.

Ἐπίουρος, ου, ὁ, cuſtos, φύλαξ, ἐπίσκοπος. Odyſſ. ο. ὑῶν ἐπίουρος id eſt, συβώτης, ſubulcus. aliquando ἧλος ξύλινος, clauus ligneus. τὰ ἐπίουρα, Homer. id eſt, ὄρια, ὁρμήματα, Interp.

Ἐπιοῦσα, ης, ἡ, poſtera, ac proximè ſequens, craſtina dies, vel nox: ab ἔπειμι: vnde ἐπιὼν, cuius hoc eſt fœmininum τῇ ἐπιούσῃ, ſubaudi ἡμέρᾳ, id eſt, τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ, ſequenti die. ἐπιοῦσαν ἡμέραν περιμεῖναι, die inſequẽti manere, Thucy. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἐστὶ, craſtino die nobis futurum eſt certamen, Herod. ἅμα ἡμέρῃ τῇ ἐπιούσῃ, ſub lucis exortum, Idem. ἐπιούσῃ νυκτὶ, noƈte inſequenti, Thucydides. πρὸ τῆς ἐπιούσης πυλαίας, ante ſubſequentem pylæã, id eſt, conſilium fieri ſolitum apud Pylas, AEſchin. ἐπιοῦσα πενταετηρὶς, inſequens quinquennium. Ariſtid. μακρὰ ἡ ἐπιοῦσα ἀπουσία, abſentia longa futura eſt, Euripid. ἐπιοῦσα ἐκκλησία, ſubſequens concio, Demoſth.

Ἐπιούσιος, ου, ὁ, quotidianus, craſtinus. ἐπιούσιος ἄρτος, cap. 6. Matt. Suid. ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων ἢ καθημερινὸς, panis quotidianus ex Hebræo, aliâs ſuperſubſtãtialis, pro quo

LXX. Interpr. plerunque transferunt ἐκλεκτόν. Symmachus ἐξαίρετον, id eſt, eximium, ſiue egregium, aliàs peculiarem.

Ἐπιόψομαι, circũſpiciam & eligam, ἐπιλέξω, ἐπισκοπῶ, Homer. ab ἐφοράω.

Ἐπίπαγχυ, omnino, penitus.

Ἐπίπαγος, ὁ, humor cõcretus, dura & concreta ſuperficies, id quod in ſpumam cõcreuit. ἀποχεομένου τοῦ ἐπιπάγου, Dioſcorid. lib. 1, cap. 134. effuſo illo quod concreuerat. Idem libro primo, capite 181, pro liquore ſeu ſucco concreto, qui manat à radice mori arboris inciſa. Et libro 4, capite 83, ἔχουσι μύκητες γλυκὺ δὲ ὁ ἐπίπαγος, continent frugi ſtrigmentum concretámque pituitam, concretum lentorem. Et libro quinto, capite 129. ἐπίπαγος ὑφαρμύζων, concreta ſalſilago, gelata ſalſugo.

Ἐπιπαιανίζω, pæana cano. ἐπιπαιανίσαι, pæanis cantu decorare.

Ἐπιπαίζω, deludo.

Ἐπίπαισμα, offenſio, erratum.

Ἐπιπακτὶς, epipactis, genus herbæ, quæ & ἑλλεβορίνη, Dioſcor. lib. 4, cap. 109.

Ἐπιπαλάομαι, aſtutè applaudo, doloſè ago. Lucian. in Toxari, καὶ οἱ κόλακες συνῄεσαν ἐπιπαλαμησόμενοι ὁρῶντες ἐσθιόμενον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, cõcurrebant aſſentatores correpturi fraudibus ſuis Diniam, quem adhuc cernerent arrodi poſſe.

Ἐπιπαμφαλάω, pro μετ' ἐκπλήξεως ἐμβλέπω, attonitus inſpicio. vide παμφαλάω.

Ἐπίπαν, vt τὸ ἐπίπαν, in vniuerſũ, in totũ, omnino, prorſus. Gaza in 2. de cauſ. διὸ καὶ ὡς ἐπίπαν εἰσὶ βελτίω τὰ βόρεια τῶν νοτίων. ὡς ἐπίπαν, ſemper, ferè, & ἐπίπαν μάλιστα, perquã frequenter.

Ἐπίπαξ, breuiter, ſummatim.

Ἐπιπάππος, ου, ὁ, abauus, proauus, vel propatruus.

Ἐπιπαρανέω, aceruo, inſuper extruo & exaggero, Thucydid. ἐπιπαρένησαν τὰς ἄλλας πόλεις, id eſt, συνῆξαν, aceruarunt, congeſſerunt.

Ἐπιπαρασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, paro, Accuſat.

Ἐπιπάρειμι, adſum, ἐπιπαρόντας ᾔσθοντο, acceſſiſſe cognouerunt, Thucyd. Item ἐπιπάρειμι, accedo, ſuperuenio. vnde ὁ ἐπιπαριών, ſuperueniens, ingruens, adiens. Lucian. ἄλλων τινὰς αἰφνίδιον ἐπιπαρελθόντας. ἐπιπαριέναι, accedere.

Ἐπιπαρέξειμι, ſenſim exeo: vnde ἐπιπαρεξιών, paulatim euadens, excedens, Gaza.

Ἐπιπαρορμάω, exhortor.

Ἐπιπάσσω, μ. άξω, π. ακα, ſpargo, inſpergo, reſpergo, conſpergo, aſpergo, appono, applico, Accuſat. ἐπιπασθεῖσα ῥίζα, Dioſcor. lib. 4, radix in paſtillos conformata. ἐπιπάσσοντες γάλα, lacte macerantes. ἐπίπασσε τὸ ὄξος, aceto aſpergo, Theophr. lib. 9, cap. 18. hiſtoriæ plant.

Ἐπίπαστος, ου, ὁ, inſperſus. Vnde condimenta, quę aſperguntur cibis, ἐπίπαστα appellantur, & pharmaca quoque eodem nomine, de quo Scholiaſtes in Theocrit. Idyl. 11, & Cælius lib. 10, cap. 43. apud Ariſtophanem ἐπίπαστα legitur, id eſt, ἐπιπασσόμενα τῷ ἰτρίῳ ἄλευρα.

Ἐπιπάτρως, ωος, ὁ, vitricus.

Ἐπιπαφλάζω, exæſtuo, inferueo, Nonn.

Ἐπίπεδα, αἱ, planæ figuræ, quę longitudinem modò & latitudinem, nullam verò profunditatem habent.

Ἐπίπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, firmus, planus, latus, campeſtris. ἐπίπεδος οἶκος, domus ima & in ſolo poſita, in Epigrammat. ἐπίπεδον γράμμα, plana figura, Gellius libro primo, capite 20. τὸ ἐπίπεδον, planum, ſpecies numeri, Ariſtoteles in Problemat. Item ſuperficies. τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον, regionis ſeu loci ſuperficies, Plato de Legib.

Ἐπιπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perſuaſus, obediens. ἐπιπειθὲς τῷ λόγῳ, obſequens rationi, Ariſtoteles libro primo Ethicorum, capite 7.

Ἐπιπείθομαι, pareo, Sophocl. Itẽ puto, credo, cum Infinitiuo. ἐπεπείθοντο χρήματα δώσειν, putabant ſe pecunia elapſuros, Herodot.

Ἐπιπείθω, μ. είσω, π. εικα, perſuadeo. Accuſ. vnde Iliad. α. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro πείθηται, qui diis audiẽs eſt. Itẽ Ibidem, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.

Ἐπιπελανία, liba.

Ἐπίπεμπτον, ἁπλοῦν, ſimplex.

Ἐπίπεμπτος, ου, ὁ, quintus. τὸ ἐπίπεμπτον αὐτοῦ, quinta pars eius, Leuitici cap. 27.

Ἐπιπέμπω, immitto, remitto, relaxo, mitto inſuper, Plato in Apologia. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mittet.

Ἐπίπερκνος, color leporinus, ſubniger, nigricans. Xenophon de quodam genere leporis, id eſt, cuniculo, vt videtur, οἱ μὲν γὰρ μεγάλοι ἐπίπερκνοι.

Ἐπιπέτομαι, euolo, inuolo, volo, aduolo.

Ἐπιπέτομαι, idem quod ἐπιπέτομαι.

Ἐπίπετρον, τὸ, epipetrum, planta quædam, quæ ſuſpenſa palis diu viuit. Ariſtoteles lib. 4. de partibus Animal. ait creſcere in Parnaſſo.

Ἐπιπήγνυμι, vt ἐκπήγνυμι, cõgelo, condenſo, Gaza. ἐμμένουσι δὲ καὶ τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, &c.

Ἐπιπηδάω, μ. ήσω, π. ηκα, inſilio, inſulto, inſultum facio, inuado, Datiuo, Ariſtophan. ἐπεπήδησα γ' αὐτῷ χαμεύνῃ, inſilii in eum iacentem. ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν, in inſulas inſilire, Plutarch. in Pericle. ‖ Significat etiam cupidè accedo, Chryſoſtom. 1. Corinth. cui opponitur ἀποπηδᾶν, cupidè auerſor.

Ἐπιπήγνυται, concreſcit, Dioſcor. lib. 5.

Ἐπίπηχυ, eſt ſuperior pars cubiti: ἀγκὼν verò inferior.

Ἐπίπικρος, amaricans, Gaza ex Theoph.

Ἐπιπίνω, poſteà bibo, cum Genitiuo, Plato 2. de Republica. ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, vinum bibentes. Aliquando cum Accuſatiuo, Ariſtophan. in Pluto, ταύτην ἐπιπιὼν ἀπὸ ζέων ἐν αἱ φθόεις.

Ἐπιπίπτω, irruo, incido, ingruo, adorior. ἐπιπίπτοντες τοῖς ὑπτίοις εἰς τὰ ὀπισθεν τῶν θηλειῶν, ſuperponentes ſupina tergo fœminarum, Ariſtoteles lib. 3. Animal.

Ἐπιπίσσειν, inſpergere, pro ἐπιπάσσειν.

Ἐπίπλοκος, quaſi geminatum cauſæ firmamentum, vel altera confirmatio, pars eſt orationis apud Rhetores, vt ἐπίλογος, Plato in Phædro.

Ἔπιπλα, τὰ, ſupellectilia, aulæa, res mobiles, apparatus. Xenophon. τὰ ἔπιπλα οὐδεὶς ὠνεῖται, ſupellectilem nemo emit.

Ἐπίπλαον, ου, τὸ, ſupellex.

Ἐπίπλασμα, ατος, τὸ, quod illinitur ſeu imponitur, medicamentum.

Ἐπίπλαστος, fucatus, fictus. ἐπίπλαστον δίκαιον, ius commẽtitium, quod figmento, non reipſa ſubſiſtit.

Ἐπιπλατῆ, leuiter lati & plani, ἐπεὶ δὲ οἱ καλούμενοι λοβοὶ γὰρ ἀκόλουθοι τοῖς σπέρμασιν εἰσιν, οἱ μὲν ἐπιπλατεῖς ὥσπερ οἱ τοῦ φασήλου οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον, Theophr.

Ἐπιπλάττω, inſpergo, illino, intercipio, obſtruo. ἐπιπλάττει τὰ ὦτα, aures obſtruit, Ariſtoteles in Problemat. ἐπιπλάττειν στόμαχον τοῖς τονοῦν δυναμένοις, illinere ſtomachum medicamentis confirmandi vi præditis. ἐπιπλάττειν ἂν αὐτοῖς ἕρπησι χρὴ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀλλ' ἔτι ἀμπέλου καὶ βάτου, &c. imponere ipſis herpetibus oportet vitis colliculos, vel illinere, Galen ad Glauc.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando, Ariſtot. de mundo.

Ἐπίπλεος, refertus. ἐπιπλεῖον ἔχει, latius patet, Ariſtoteles in Politicis. Nazanzen. ἐπιπλεῖον vſus eſt pro diutius, τὸ δὲ λοιπὸν χρόνον ἐπιπλεῖον ἰᾶσθαι ὀρέγεσθαι.

‖ Ἐπιπλεῖον, vt plurimum, cui opponitur ἐπ' ἔλαττον.

Ἐπιπλεῖστον, maximè, latiſsimè, quod, ἐπὶ πλεῖστον etiã dicitur. ἐπιπλεῖστον τοῦ ἦν δυνατόν, quoad eius fieri potuit. Idẽ ibidem, καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε, quantum homo præſtare poteſt. ἐπιπλεῖστον ἐξεχώρησαν, lõgiſſimè progrediũtur, Thucydides. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, ab æuo longo, Idem. ἐπιπλεῖστοι ἀνθρώπων, maxima hominum multitudine, Idẽ.

ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τῆς ὁμίλου, quò à pleraq; frequentia exaudiretur, idem Thucydid.

Ε'πλείων, amplior, Ariſtot. 2. de cælo. περὶ δὲ τούτων ζητῶν ἴσως χαλεπῶς ἔχει πλείω συνιέναι.

Ε'πλέκω, implico, permiſceo, conecto: vnde ἐπιπεπλεγμένα ἐπιχειρήματα, Hermogeni argumenta ſeu cauſæ implexæ & reciprocæ.

Ε'πλέον, magis, copioſius, amplius, fuſius. Plato 2. de Republica, ἐπὶ πλέον δὲ τὰ τῶν δοξῶν λέγεται. ἐπὶ πλέον δεῖ, ad plura ſe extendit, latius patet. ἐπὶ πλέον οὐκ οἷοί τε ἐγένοντο σημῆναι περὶ τῆς ὁδοῦ, non facta eſt poteſtas indicandi itineris, Herodotus. οὐδὲν ἐπὶ πλέον οὐδὲν, nihil amplius, Ariſtoteles in Politicis. ἐπὶ πλέον διαγνωσάμενος, id eſt, μακρότερα διηγησάμενος, pluribus commemorans, Thucyd.

Ε'πλεος, plenus, refertus: Genit. ἐπλεία, plena, refertiſſima.

Ε'πλευρα, τά, ſuperior pars laterum, locus ad mamillas ſub alis.

Ε'πλευσις, εως, ἡ, ingreſſus claſſis. ἐπίπλευσιν ἔχουσι, ingreſſum tenent, Thucyd.

Ε'πλέω, ſupernauigo, claſſe inuado, naui vehor, tendo in, inuado nauigando, applico, aduenio. Idem, ἐπέπλευσαν οὐδέτεροι ἀλλήλοις, neutri in alteros nauigarunt. Item innato, Alexander Aphrodiſæus. ὁ χαλὸς ἐπιπλέουσι τῷ χίτωνι τῆς γαστρὸς, &c. ἐπιπλέον ἔλαιον, innatans oleum, Dioſcorides libro primo, capite 38. ἐπιπλέοντας πυρὶ, Chryſoſtomus. ἐπέπλεον αὐτοῖς λιπαραίων τριήρεις ὡς λῃσταῖς, Lipareorum triremes in eos tanquã prędones curſum dirigunt, Plutarc. in Camillo.

Ε'πλεως, plenus. ἐπὶ πλέω ἢ ἑπτακόσια ἔτεα, ſeptingenti & amplius anni, Herodot.

Ε'πίπληξις, εως, ἡ, increpatio, obiurgatio, correptio, reprehenſio.

Ε'πληρόω, ῶ, impleo, τὰ πληρώματα ἀναπληρῶ.

Ε'πιπλήσσομαι, doleo, ingemo. in carmine aureo Pythagoræ, ἀλλὰ ἰδὼν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.

Ε'πιπλήσσω, μ. ξω, π. χα, increpo, caſtigo, reprehendo, plagam infero: Accuſatiuo vel Datiuo. Iſocrates, πεπαυμένους τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττειν, ira vacuos reprehendens. Demoſthenes cum Accuſatiuo. ἐγὼ δὲ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, &c. ego quæ in vicino reprehendo, &c. Herod.

Ε'πιπλίγδην, ſtrictim.

Ε'πιπλοκή, ἀδος, ἡ, amplexus, innexio.

Ε'πιπλοκή, connexio, nexus, implicatio, innexio, copula. Item affinitas.

Ε'πιπλόμενος, accedens, profectus, aduolutus, ἐπερχόμενος, ſubſequens, ſuperueniens, inſequens, pro ἐπιπελόμενος. Odyſſ. ξ. ἐπιπλομένων ἔτος ἦλθε. Heſiod. ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ, &c. id eſt, περιελθόντος, anno voluente & decurrente.

Ε'πίπλοον, ου, τό, omentum, vt Gaza vertit apud Ariſtot.

Ε'πίπλοος, & ἐπίπλους, ου, ὁ, adnauigatio, impreſsio nauis, curſus, aduentus, incurſus claſsis, aduentus ſeu acceſſus nauium, incurſus nauium, nauium ingreſſus, hoſtium aduentus, στόλος. accipitur ab Herodoto pro omentis. ſeu inteſtinis. ἐπίπλουν ἐξαρτύω, apparo nauium expeditioné, naues ad inuadédũ inſtruo, Thucy. ἐπίπλοα πάντα, quęcunque ad nauigãdũ ſunt neceſſaria, Herod. lib. 1. ἐπίπλουν ποιεῖσθαι, adoriri, ire aduerſus. ‖ ἐπίπλουν τὸν, bellicũ apparatum vocat, Thucyd. ἐς τὸν πεντήκοντα ναῦν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν πόλεμον, idé quod ἐπιστρατεία, ἐπιχείρησις & ἐπιβολή.

Ε'πιπλώω, vt ἐπιπλέω, de quo ſupra. ἐπιπλώει σφι οὐδείς, nullus ſe illis ferebat ex aduerſo, Herodot. ἐπιπλώεσκον πόντον, mare nauigabant, Apollon.

Ε'πιπλώσαντες, υ, ὁ, ſuperueniens. ἐπιπλώοντές σφι, in eos cum nauibus venientes, procedentes, Idem. pro ἐπιπλώσας, per ſyncopen, à πλέω, πλώω, & πλώσω: vnde πλώσας, & per aphęreſin & ſyncopen, πλὰς, & compoſita voce ἐπιπλάς.

Ε'πιπλώσας, emenſus, nauigans. Homer. Iliad ε. πόντον ἐπιπλώσας, &c. i. ἐπιπλεύσας: ab ἐπιπλώω, pro ἐπιπλέω, format Apoll. Interp. vnde & per apocopen dicitur ἐπιπλὰς, & ἐπιπλώς, pro ἐπιπλώσας. ἐπιπλώοντες νηυσὶ, Herodot. nauibus traiicientes.

Ε'πιπνείω, & ἐπιπνέω, μ. εύσω, π. λκα, inſpiro, Heſi. Accuſ. iunxit. in Theog. αὖρας ἐπιπνείουσι θάλασσαν, mari inſpirant.

Ε'πίπνοια, ας, ἡ, aſpiratio, inſpiratio, Plato in Cratylo.

Ε'πίπνους, οος, ὁ, afflatus. ‖ Plato in Menone, ἐπιπνοῦς ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ, afflatos & plenos numine diuino.

Ε'πιπόδα, retrorſum.

Ε'πιποδῶν, ſtando, pedibus innitendo, Ariſtot.

Ε'πιποθοῦν, decedens, deficiens.

Ε'πιποθέω, deſydero, concupiſco, appeto, expeto. ‖ Gaza de Seneď. οὐδὲ νῦν ἐπιποθῶ παιδικὴν ἰσχύν, neque nũc vires adoleſcentis deſydero. alibi ἐπιποθοῦμαι dicit. dicitur & ἐπιζητῶ, Lucian. θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω, verba ſunt Iouis ad Ganymedem. Genit. iungitur.

Ε'πιπόθησις, εως, ἡ, deſyderium, Paul ad Corinth.

Ε'πιπόθητος, deſyderatus.

Ε'πιποθία, ἡ, dilectio, deſyderium, Paul. ad Rom. c. 15.

‖ Ε'πιποιεῖν, attingere, Datiuo. Philoſtrat. in Epiſt.

‖ Ε'πιποίητος, fictus, commẽtitius, Syneſ. καὶ οὐδὲ θρυλοῦσι ταῦτα, οὔτε τὸν ὄντα, οὔτε τὸν ἐπιποίητον.

Ε'πίποκος, lanatus. ἐπίποκοι κριοὶ arietes cum velleribus, cap. 3, lib. 4. Regum.

Ε'πιπολάζω, μ. άσω, π. ακα, fluito, adnauigo, innato, in ſuperficie ſum, ſupernato, redundo, abundo, ſcateo, vada incolo, Gazæ. exto, exiſto, appareo, per ſumma ſuſtineo: cum Accuſatiuo, apud Ariſtotelem. Lucian. πόλιν ἐπὶ δὲ χρόνον ἐκ πολλοῦ πλείω τὴν ἀτιμίαν καὶ μάλιστα δὲ ἡ φιλοσοφία καὶ λόγοι ἐπιπολάζουσιν αὐτῆς. Itẽ manifeſtus, & in promptu poſitus ſum, quod Quintil. etiã innato dixit more Grecorũ, ex obſcuris emergo, & ex ignoto nobilis & illuſtris euado, increbreſco.

Ε'πιπολαιόῤῥιζος, ὁ καὶ ἡ, radices per ſumma habens, radices habens ſummæ terræ adhærentes. αἱ ἐπιπολαιόῤῥιζαι, radices per ſumma telluris diſperſæ.

Ε'πιπόλαιος, υ, ὁ καὶ ἡ, in ſuperficie ſitus, exterior, non intus latens, ſed per ſumma apparens, innatans, ἐπιπολάζων: generis eſt communis. vnde ἐπιπόλαιος ὑγρότης, lib. 1. Problem. Alex. Aphrod. ἐπιπόλαιον τραῦμα, leue vulnus, id eſt, quod eſt in ſuperficie, Lucian. ἐπιπόλαια ἕλκη, vlcera cutis, vlcera quæ in ſumma ſunt cute, Dioſcorid. lib. 1, cap. 87. ἐπιπόλαιοι ἀμυχαὶ, Galen. ad Glaucon. ſcarificationes in ſumma cute. ἐπιπολαίους λειχῆνας αἴρει, impetigines ſummæ cutis aufert, Dioſcor. lib. 1, cap. 177. ἐπιπολαίους λέπρας ἀφανίζει, lepras cutis delet, quæ ſũma in cute cernuntur, Idem Dioſcorid. lib. 3. ἐπιπόλαιον τοῦτο ψεῦδός ἐστι, hoc facie tenus & in aperto falſum eſt, Ariſtot. lib. 3, Politicor. id eſt, ſtatim & apparenter. ἐπιπόλαιος ὕπνος, leuis ſomnus, Budæus. ἐπιπόλαιος πιθανότης, leuis perſuaſio, Dioſcorid. lib. 7.

Ε'πιπολαίως, per ſumma, leuiter, tenuiter.

Ε'πιπολαῖς, in ſuperficie, obiter.

Ε'πιπόλασις, εως, ἡ, ſuperſtitio.

Ε'πιπολασμὸς, υ, ὁ, laſciuia.

Ε'πιπολαστικὸς, ῆ, ὸ, qui redundandi facultatem habet, redundans, fluitare aptus, innatare ſolitus, ſuapte natura fluitans. ‖ Ariſtot. in Problem. ὅτι ἡμῶν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐπιπολαστικά.

Ε'πιπολεμέω, hoſtem ago, hoſtis ſum.

Ε'πιπολή, ῆς, ἡ, ſuperficies, aquæ ſummitas. ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, in promptu, Lucian.

‖ Ε'πιπολαὶ quoq;, locus quidam Syracuſis fuiſſe videtur, Plutarch. in Dione. οἱ δὲ τὰς ἐπιπολὰς φυλάσσοντες.

Ε'πιπολίδες, fibulæ muliebres.

Ε'πιπολῆς, Aduerbiũ, in ſuperficie, manifeſtè, in promptu, in conſpicuo, ſummatim, cum Genitiuo. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, in ſumma cute, Galen. ad Glauconem. ἐπιπολῆς τῶν λίθων, in ſuperficie lapidum. ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου ἐστὶ, alio loco

loco plurimùm eminet, Thucyd. ἐπιπολῆς εἶναι, non intus latere, ſed per ſumma apparere, manifeſtum eſſe & conſpicuum. Alexand. Aphrod. ἡ ψώρα ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος, &c. ſcabies quũ per ſumma corporis ſit, &c. Ariſtop. in Pluto, τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἐπεισιν αἱ χύτραι, ſuper vetulã ſunt ollæ. Xenoph. in OEcon. τὴν ἄμμον ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρουσι ἐπιπολῆς. Phrynic. ἐπιπολῆς, inquit, dicũt Attici, nõ ἐξ ἐπιπολῆς. & τὸ ἐπιπολῆς, ſuperficies, ἐπιφάνεια, facies. τὸ ἐπιπολῆς κάλυμμα, ſupernum operimentum, Gaza. Alex. Aphrod. in Probl. διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, ſumma corporis pars. Ετ κατ' ἐπιπολῆς, per ſummas partes, idem Alexand. Aphr.

Ε'πιπολαῖος, ου, ὁ, ſupernus, læuis, ſuperficialis, non habens profundum, qui non intus latet, ſed per ſumma apparet, ſummam cutem occupans.

Ε'πιπολιοῦνται, caneſcunt.

Ε'μπολος, conſtanter manens.

Ε'πιπολὺ, magna ex parte, quod & ἐπὶ πολὺ dicitur, plerũq; latè, multùm, lõgo tractu, longè, perdiu, laxè, ferè, copiosè, magno tractu. ἐπιπολὺ ἐπαινετοὶ τῆς δόξης ἐκεῖνοι ἐγένοντο, illi multum laudabantur, Thucyd. ὡς ἐπιπολὺ, penè ſemper, Idem. οὐκ ἐπιπολὺ, non admodum. ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, latè mare occupat, Thucyd. ἐπιπολὺ γίνεται, nimiũ diſtat, idẽ Thuc. ἐπιπολὺ, διάστημα χρόνου διαλιπόντι, Interpres Thucyd. χωρεῖ ἐπιπολὺ ὅ,τι αἰτεῖν, συγχωρεῖ, poſtulatis etſi ingentibus acquieſcit, Thucyd.

Ε'πιπομπεύω, triumpho. ‖ vt ἐμπομπεύω, Plut. in Cæſ. τῷ τετάρτῳ ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς ἔχειν, de quarto triumpho Cæſaris loquens.

Ε'πιπονέω, laboro, labores tolero.

Ε'πίπονος, ου, ὁ, laborioſus, operoſus, ardu*, pertinax, moleſtus, negotiũ exhibens, grauis, laſſeſcẽs, laſſitudinẽ ſentiens, vt ἐπίπονον ζῷον. Ariſt. de mũdo, μετρίως ἐπίπονον γῆρας, tolerabilis ſenectus, Plato de Rep. ἐπίπονος μνήμη, Alcid.

Ε'πιπόνως, difficillimè, cum penuria & labore, miſerè, difficulter. Xenoph. ἐπιπόνως βιώσεται, duriter viuet. ἐπιπονώτατα, laborioſiſſimè.

Ε'πιπορεύομαι, proficiſcor, accedo, percurro, iter facio in, propero, redeo: cum Dat. ἐπιπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, per agros proficiſcẽtes, Plut. in Lycurgo. Cũ Accuſ. τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat, Idem ibidẽ. ἐπιπορεύομαι τόποις, ad loca me confero, Idem in Apophth.

Ε'πιπόρπημα, pretioſa chlamydis fibula.

Ε'πιπορφυρίζω, ad purpuram inclino, in purpuram cãdico, accedo ad purpuram.

Ε'πιπόρφυρος, ου, accedẽs ad purpuram. ‖ Gaza, χρῶμα δ' ἐπιπόρφυρον ἀμφοῖν.

Ε'πίποσον, aliquantulum.

Ε'πιποτίζω, μ. ίσω, π. ικα, potum do.

Ε'πιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι, in aere volare, Dioſcor. lib. 5, c. 77.

Ε'πιπράσσω, addico.

Ε'πιπράττομαι, addo, inſuper facio.

Ε'πιπρέπει, decorem adiungit, conuenit.

* Ε'πιπρέπεια, decorum, decẽtia. Ariſtot. ἐκ τῆς συνηθείας τῆς μορφῆς τὴν ἐπιπρέπειαν εἰληφότα.

Ε'πιπρεπεῖαι, αἱ, veſtes cuiuis ætati conuenientes.

Ε'πιπρεπής, decorus, conſpicuus, decens. ‖ Lucian. καὶ τὸ ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές. τὰ ἐπιπρεπῆ, inſignia.

* Ε'πιπρέπω, Lucian. de Polyphemo, ὅτι ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, decorã reddit frõtẽ, decorũ addit frõti.

Ε'πιπρεσβεύομαι, legationem mitto.

Ε'πιπρηνής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, cernuus, in præceps, in faciem.

Ε'πιπρίων, dentibus ſtridens.

Ε'πιπρὸ, longo tractu, δόλοι ἢ εἰς τοὐμπροσθεν. Apoll. lib. 1. Argon. ἡ μὲν ἐπιπρὸ ἑοῖο κατακλίξας. Et lib. 2, ἐπιπρὸ δὲ λιγυόεντα καπνοῦ προφέρονται πέτρας ἔχες ἄστους.

Ε'πιπροβάλλω, ſuperinicio, Plutarch. in Romulo.

Ε'πιπροΐεμαι, emittere.

Ε'πιπροτίθημι, propono, præmitto.

Ε'πιπροΐημι, mitto trans ſeu verſus. Odyſſ. ο, νήσοισιν ἐπιπροέηκε: vbi Accuſ. ναῦν, ſubauditur, i. tranſmiſit inſulas, immiſit nauem trans inſulas.

Ε'πίπροικος, ἡ, quæ dotem fert ad maritum, Cæl. lib. 15, cap. 15, & Etym.

Ε'πίπροιξ, quod doti additur.

Ε'πιπροίκιος, vnà cum dote datus.

Ε'πίπροσθεν, ‖ vt ἔμπροσθεν, antè, corã, anteã. ἐπίπροσθεν τόνδε προτίθεμαι, huic præfero, Plato in Leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, pluris facio, magni facio, præpono, Idem ibidem. ‖ ἐπίπροσθεν τίθεσθαί τινος, præferre, Pauſan. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι τῶν προσαγόντων, antè me obiicio, me obtego eorum obtentu qui adducunt, Xenoph. ἐπίπροσθεν γίνεται, impedimento eſt, Alcidam. i. ἐμποδών. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ ſunt ipſis anteriora, quæ præcedunt, Plato.

Ε'πιπροσθέομαι, οῦμαι, obſcuror, tenebris obducor.

Ε'πιπρόσθεσις, εως, ἡ, ἐπιπρόσθησις.

Ε'πιπροσθέω, ῶ, obiicio, ſubtexo, obtendo, obſcuro. ‖ Idem quòd ἐπισκιάζω. ἐπιπροσθεῖν τοῖς φωσί, officere luminibus, lumen adimere vel obumbrare. ἐπιπροσθοῦντος μείζονος, ſuperpoſito maiore, Nazanz.

Ε'πιπρόσθησις, obſcuratio, obumbratio, prætextus, ſimulatio, obex.

Ε'πιπρόσω, procul.

Ε'πιπροτέρω, vlterius. Apoll. 2, ἐπιπροτέρω θέοντες.

Ε'πιπταμαι, μ. πτήσομαι, ἔπταμαι, ſuperuolo, aduolo. Datiuo. Odyſſ. ο, εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Item cum Accuſ. mediante πρὸς. Plato 2. de Rep. ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι, ad ea quæ dicuntur percipienda veloces.

Ε'πιπταίρομαι, reuoco, detineo.

Ε'πιπτάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſuperuolo, aduolo.

Ε'πίπτεσθαι, ἐπιπεπτᾶσθαι, ἐφάπτεσθαι, aduolaſſe, incidiſſe. Item pro ἐπιπτῆναι, Homer.

Ε'πιπτήσομαι, aduolabo. Lucian. in Cauc. φὴς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετὸν, dicis mihi aduolaturum, ſeu inuolaturum.

Ε'πίπτυγμα, τὸ, operculum, appendiculum. ἐπίπτυγμα κατὰ μέσον τὸ ἐπίπτυγμα, applicatum operculum medio applicaminis, Ariſtot. lib. 4 Anim.

Ε'πίπτυξις, εως, ἡ, conſtructio.

Ε'πιπτύσσεσθαι, cooperire.

Ε'πιπτύσσω, applico, complico, ‖ claudo: cuius oppoſitũ ἀναπτύσσω, aperio. ἐπιπτύσσεται ἐπὶ τὸ τρῆμα, operit foramen, Ariſtot. lib. 1. de Anim.

Ε'πιπτυχὴ, plicatio, commiſſura. ‖ Lucian. τεθέντος ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον.

Ε'πιπύῤῥος, ου, rubidus. ‖ Ariſtot. ἐπιπύῤῥος τὸ σῶμα.

Ε'πιπωλέομαι, peruado, perambulo, luſtro. Hom. Iliad. γ, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, i. ἐπέρχεται.

Ε'πιπωματίζω, operculo tego, ‖ obſtruo, obturo vas aliquod, Syneſ. Dicitur & πωματίζω. ἐπιπωματίζω τὸ πῦρ, Alexand. Aphrod. in Probl.

Ε'πιπώρωσις, cæcitas, obſtinatio.

Ε'πίρεγμα, deſyderium.

Ε'πιρέκω, accelero.

Ε'πιρεφὴς, έος, tectus, ἐστεγασμένος. Heſiod. ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in aluearibus opertis.

Ε'πίρικνος, ου, ὁ, contractus, curuus.

Ε'πιῤῥαίνω, aſpergo, inſpergo, inſtillo, irroro. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. ἐπιῤῥαίνειν τῷ πυρὶ βραχὺ τοῦ ὕδατος, parũ aquæ igni iniicere. ἐπιῤῥαίνει τὸν θορὸν ἐπὶ τὰ ᾠὰ, ſemen ouis aſpergit, Ariſtot. ἐπιῤῥαίνει τοῖς ᾠοῖς ἀποτεχθεῖσι τὸν θορὸν, editis ouis virus genitale aſpergit, Theophr.

Ε'πιῤῥακτὸς, οῦ, ὁ, penſilis, incumbens in hiatum, ‖ ἐπιῤῥακτὴ θύρα. Plutar. πρὸς ἡγέμονα ἀπείθουσα.

Ε'πίῤῥαμμα, ſubterueſtimentum.

* Ε'πιῤῥαπίζω, taxo, refello, reprehendo, Herodot. Ε'πιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, obruere ignem.

Ε'πιῤῥάπτω, inſuo, aſſuo: & metaph. claudo, confero, fero, Dion. l. 3, ἐπιῤῥάψας αὐτοῖς τὴν ἵππον, dirigẽs equos in eos.

Ε'πιῤῥάσσω, Actiuè & Paſſiuè, illidor, impigor, incũbo irruo, Bud. Comment.

Ἐπιρραψῳδέω, decanto. Philo, τὸ ἴσος αὐτῷ ἐπιρραψῳδεῖ, verſum in ipſum canebat.

Ἐπιρρέζω, ſacrifico. ἐπιρρέξει, ſacrificabit, in Epigram.

Ἐπιρρέων dicitur fluuius, in quem riuus vel alter fluuius influit, vt Rhodanus flumen, in quod lacus Lemanus influere dicitur. Cæſar de bello Gallico 1.

Ἐπιρρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, propẽſus, decliuis, pronus, procliuis: vt ἐπικλινὴς & ἐπιχαρμὴς. ἐπιρρεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια. Athen. τὸ ἐπιρρεπὲς, inclinatio, propenſio. accipitur & pro felici & ſuccedente, Polyb. & ἐπιρρεπεία, pronitas, Chryſoſt.

‖Ἐπιρρέπω, inclino, vergere facio. Accuſ. ἐπιρρέπειν τὸ τάλαντον, appendere libram. Theogn. ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει, ἄλλοτε ἄλλῳ.

Ἐπίρρησις, vituperium, ψόγος.

Ἐπιρρέω, μ. ρεύσω, π. ρευκα, affluo, dilabor, tranſeo, perfugio, influo, ſuperfluo, inſtillo. ἐπιρρεῖν etiam dicitur id quo humor infunditur & manat, Bud. Comm. Itẽ ἐπιρρέω, cum Accuſat. Homer. Iliad. β, ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον, i. fluit ſuper ipſum. ἐπιρρεῖν τῷ μέρει, diſtillare in partem, Galen. ad Glauc.

Ἐπιρρήγνυμι, violenter inuado, inſilio.

Ἐπιρρήδην, apertè, manifeſtè, Apollon. 2. Argon. ἐπιρρήδην μετέειπεν, i. φανερῶς εἶπεν παρρησιαστικῶς εἶπεν, μόνη ἀναφανδὸν, φανερῶς, διαρρήδην.

Ἐπίρρημα, ατος, τὸ, aduerbium. προσρήμα, quod poſt verbum ponatur, διὰ τὸ μετὰ τὸ ῥῆμα φέρεσθαι, ἢ καὶ ἐν προφορᾷ πολλάκις προτάσσεσθαι). vide Apollon. Eſt etiam ἐπίρρημα, comœdiæ pars, in qua chorus ad ſpectatores reſpiciens, vtilia quædam ſuadet, aut improbos reprehendit ac notat.

Ἐπιρρηματικὸς, οῦ, ὁ, aduerbialis.

Ἐπιρρηγματα, τὰ, συμπώματα, prominentes duritiæ, Ruellio Interprete.

Ἐπίρρησις, εος, ἡ, vituperatio, nefandum myſterium, accuſatio. Item effluentia, influxus, affluentia.

‖Ἐπιρρητορεύειν, oratoriè dicere vel eloquenter, Athen.

Ἐπίρρητος, ου, ὁ, ἡ, infamis, famoſus, vituperabilis, abiectus, vt δύσφημος, αἰσχρός. Xenoph. αἱ βάναυσοι καλούμεναι τέχναι ἐπίρρητοί τε εἰσι καὶ εἰκότως πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται.

Ἐπιρρίζιον, ου, radix parua quæ adnaſcitur, capillamentum, adnaſcens exigua radix.

Ἐπίρρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, iuſto naſo præditus, Lucian.

Ἐπιρρίπτω, inſilio, aſsilio, iniicio, cõiicio Dicitur & ἐπιρριπτέω, ῶ, pro eodẽ. ἐπιρρίψει χεῖρα, manũ porrexit in Epigr.

Ἐπιρροὴ, ῆς, ἡ, vt ἐπιρρὴ, influxus, inundatio, irrigatio, influxio, confluxus, fluxus. ταῖς τοῦ πρώτου φωτὸς ἐπιρροαῖς καὶ διαδόσεσι, primæ lucis riuis & diſtributionibus, Nazanz. ἐπιρροὴ τῆς τροφῆς, apud Dioſcor. 1. de cauſ. dicitur influxus alimenti: alibi συρροὴν in arboribus dicit.

Ἐπιρροθεῖν, applaudere, perſtrepere, eſt idem quod ἠχεῖν, vel θορυβεῖν, admurmurare, vt in concione fit. Euripid. λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, tranſlatio ſumpta eſt ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ῥοθίων τῶν ὑδάτων.

Ἐπιρρόθητος, vituperandus.

Ἐπίρροθος, ὁ, ἡ, adiutor, βοηθὸς, ἐπίκουρος, auxiliaris, ἐπιτάρροθος, Iliad. δ, τοῖσιν ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη, auxiliatrix. Apoll. 2, ἐπίρροθος ἔσσεται μῆτις, i. βουλὴ ἡ ὠφέλιμος. ἐπίρροθος ὁδὸς καὶ λεία,

Ἐπίρροια, ας, ἡ, effluentia.　　(in Epigram.

Ἐπιρροίζειν, vrgere, hortari.

Ἐπιρροφάω, & Ἐπιρροφέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſorbeo, ſubſorbeo. ἐπιρροφηθεὶς, ſorbitione ſumptus, ſorptus.

Ἐπιρρυγχίδια, τὰ, quæ vncis ſunt vnguibus.

Ἐπιρρύζειν, immittere & incitare canes, Ariſtop. Veſp.

Ἐπιρρυεὶς, έντος, diſtillans, confluens, affluens.

Ἐπιρρυθμίζω, formo, diſpono, adapto, concinno.

Ἐπίρρυσις, acceſsio, προσθήκη προσαγωγὴ, quũ aliquid ſenſim augetur.

Ἐπίρρυτος, ὁ, ἡ, irrigatus, irriguus. Dicitur & is qui influit humor & infunditur, Plato in Timæo. pro ἐπίκτητος, i. aduentitius, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem.

Ἐπιρρύω, inſtillo.

Ἐπιῤῥώννυμαι, inualeo, Alicar. ἐπερρώσθησαν βοῇ μεγάλῃ, infremuerunt voce magna.

Ἐπιρρώννυμι, confirmo, impello, incito. Plutarch. ἐπιρρώσας σε πρὸς τὸν πόλεμον. Chryſoſt. de precatione, ἐπιρρῶσαι καὶ διεγεῖραι καὶ διδάξαι, confirmare. ἐπιρρωσθεὶς, auctus, animo erectus. ἐπέρρωσαν, animum addiderunt. ‖ἐπιρρῶσαι τὴν ἐλπίδα, confirmare, cui opponitur θραῦσαι, Herodian.

‖Ἐπιρρωσθεὶς. Herodian. καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιρρωσθεὶς ὡς προνοίᾳ θείᾳ σωζόμενος, καὶ ἐπιρρώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, melius habere cœpit.

Ἐπίρρωσις, confortatio.

Ἐπίσαγμα, ατος, τὸ, ἐπιτιθέμενον τοῖς ὄνοις ἐκ διαφόρων συῤῥαμάτων, centones qui ſupponuntur clitellis, & ipſæ clitellæ, oneris aſſartura, ſarcina quæ præter legitimum onus imponitur, acceſſoria ſarcina.

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ‖inculco. Futur. ξω. Ariſtot. in Problem. ἐὰν ἐπισάξῃ τὴν γῆν καὶ καταπατήσῃ ὥστε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ. Idem πειράσασθαι τὴν γῆν ἐπισάξαι, etiam ſignificat inſternere equum, apud Xenoph.

Ἐπίσακτον, alienum.

Ἐπισαλεύω, concutior, aberro. ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις, agitor ad promontoria, Philoſtr.

Ἐπίσαλος, inſtabilis.

Ἐπίσαξις τῆς γῆς, humus cõgeſtitia, Gaza ex Theophr.

Ἐπισαπρος, putricans.

Ἐπίσας, æqualiter.

Ἐπισάττω, inſterno, clitellas impono iumentis, & onera ſuperpono, Xenoph. ἐπέσαξε δὲ ἐπὶ τὰς ζώας τὰς καμήλους καὶ τὰς ἀσκοὺς καμήλων, camelos omnes vtribus cam elinis onerauit. ἐπισεσαγμένη γῆ, terra accumulata. ἐπισάσσοντο ὑμᾶς κλοιῷ βαρεῖ, ponebat ſuper vos iugum graue, lib. 3. Regũ, cap. 12. ἐπίσαξόν μοι τὴν ὄνον, ſterne mihi aſinam, lib. 2. Regum. cap. 19. vnde ἐπισεσαγμένος, oneratus, eiuſdem lib. 16. ἐπισεσαγμένοι ὄνοι, Bud. in Epiſt. ἐπισάττειν eſt onus iniungere vel iugum. ἐπισάξαι ἵππους, equos ephippiis ſternere, ſic Philelph. ex Xenoph. ἐπισάξαντες τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους, pelles in aſinos congerentes, Herodot. Accipitur etiam pro conſtipo & inculco, conculcóque, quia onera clitellis inculcantur. Ariſtot. Problem. καὶ ὅταν τιμῶν ἐπισάξῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν.

Ἐπισείχθεὶς, debitor.

Ἐπίσειον, vel ἐπίσιον, ου, τὸ, pubes, ‖à medicis ἐφήβαιον. Plinio imus venter dicitur.

Ἐπισείρω, traho.

Ἐπισείω, μ. σείσω, π. σεικα, tendo, quatio, concutio, intendo, iniicio, obuibro, minor. Ioſeph. lib. 9. αὐτοῖς ἐπισείσων κίνδυνον οὐ πέρσας ἐπισείων, δῆμον συνέπεισε θεμιστοκλῆς, Nõ Perſas dicens formidandos, populo perſuaſit, Plutarch. id eſt, non prætendens Perſas & in medium afferens, populo perſuaſit, ſcilicet naues eſſe fabricandas, ſed iræ in AEginetas opportunitatem nactus.

Ἐπισέληνα, τὰ, placentæ lunatæ.

Ἐπισεμνυνόμενος, laſciuus.

Ἐπισεύας, pro ἐφορμήσας, κελεύσας, incitans, hortatus. Odyſſ. ξ, δμῶας ἐπισεύας βαλέειν κατὰ πέτρης, i. iube famulis me de ſaxo præcipitem dare, pro ἐπισεύσας.

Ἐπισεύομαι, ſequor, aggredior, cũ feſtinatione irruo, & vehementer cupio, Etym. Odyſſ. γ, νῆα ἐπεσσεύοντο, ad nauem ruebant. Apollon. lib. 1. Argonaut. ἐπεσσεύοντο γυναῖκες, i. ἐπείγοντο ἰέναι.

Ἐπίσιγμα, irritatio & immiſsio canum.

Ἐπισημαίνομαι, acclamo populariter & applaudo, Iſocr. in Panath. Et AEſchin. ὁρῶ ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, populum admurmurantem & probantem. In Lycurgo, ἔχοντες γραμματεῖα, καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τὰς κραυγὰς τὸ μέγεθος, habẽtes tabellas ſigillatim clamoris magnitudinem ſignabant. Item ſubſcribo, approbo, obſigno, ἐπισφραγίζομαι. Demoſth. ἐν οἷς δὲ ἀδύνατ' ἐπισημαίνεσθαι. Significat etiam inſignire & honeſtare aliquo decore, vt imperator donans milites decore militiæ, Polyb. Ariſtotel. 2. OEcon. ἐφ' ὧν δεῖν σφᾶς ἀμφοῖν ἐλθόντας ἐπισημανθῆναι, pro decorari.

rari donis militaribus, i. donatiuum accipere. ἐπισημασμένα γνωρίσματα, inſignia, inſignitæ notæ, Bud. in Epiſt. Ponitur & pro quancunque ſignificationem dare, Ariſtotel. Polit. 5. ἐπισημαίνεται δ' αὐτὸς αὑτῷ τὴν ἐξίσωσιν, portendit autem ipſe ſibi adæquationem futuram, Plutarch. in Solone.

Ε'πισημαίνω, μ. ανῶ, annoto, indiciũ vel indicationẽ facio, indiciũ præſto, repræſento, innoteſco, ſignifico, inſignio, illuſtro, obſeruo, indico. Ariſto. de gener. Anim. 1, τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. Vnde & pro portendo ponitur cũ Datiuo, Plutarch. in Demet. ἐπισήμηνε τῷ τέκνῳ τὸ χάσμα, notã filius retulit. ἐπισημαίνειν δεῖ, τὸ μεταβάλλοντα ἀέρος ποιεῖν, Ariſtot. in Probl. vbi Gaza, aſsignari eſt, aerẽ inſigniter cõmoueri. Item pro ſpecto & pertineo. Gregor. εἰς βασιλεῦσιν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνειν.

Ε'πισημασία, ας, ἡ, nota, geſtuũ ſignificatio, deſignatio, ſignificatio mentis, & id quod vultu præfertur. ‖verbũ eſt medicinale Galen. & Dioſcor. Cic. ad Att. 13, Tu ſi quid pragmaticon habes, ſcribes: ſin minus, populi ἐπισημασίας, & minorũ dicta perſcribito. Eſt etiã ἐπισημασία initiũ acceſsionis febris. Dicitur ab Alex. Aphr. κατὰ τὴν ἐπισημασίαν, vbi Gaza exponit per id tẽpus quo frigus vrget. ἐπισημασίαι τῶν ἀστέρων, à Proclo dicuntur ſtellarum ſignificationes. κατὰ τὴν ἐπισημασίαν τῷ πάσχοντι ψόφος κτύπος, fragor, quẽ is audit qui laborat, ſic Politian. Gaza, per id tẽpus accidẽs ſtrepitus quo laborat, &c. Alex. Aphr. in Probl. Dioſcor. πρὸ τῆς ἐπισημασίας, ante aduentantem febrem, vel nondum appetente febre.

Ε'πισημειόω, adnoto, ſcribo annotationes: vnde συνεπισημειῶ, Bud. in Epiſt. ἐπισημειωσάμενοι κρότῳ τὸ ἦθος, plauſu morem approbantes, Plutarch. in Apophth. ‖ Hinc ἐπισημείωσις, annotatio, ſcriptura.

Ε'πίσημον, ου, τὸ, vmbilicus clypei, nota, ſignum, macula, inſigne. πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον, Ariſtid.

Ε'πίσημος, ου, ὁ, inſignis, inſignitus, ſignatus, certus, nota diſtinctus. ἐπίσημος χρυσὸς, aurum ſignatũ, aurũ factum, Thucyd. χρυσίον ἐπίσημον, ſignatum, Xenoph.

Ε'πίσης, æqualiter. ἐπίσης ἐμοὶ, perinde atque ego, Xenoph. Medium τοῦ ἐπίπλαστον & ἐπιπλέον.

Ε'πίσιον, munimentum colli.

Ε'πισινὴς, noxius, βλαβερὸς, βλαπτικὸς, noxã importans.

* Ε'πισίζειν, & ἐπισίζειν, ‖ τὸ ἐπιφωνεῖν τοῖς κυσί, clamore quopiã canes adhortari, & in feras admittere, irritareque.

Ε'πίσιον, τὸ, aqualiculus, muliebre pudendum, i. ventris poſt rema pars.

Ε'πίσιγμα, τὸ, canum in venatione incitamentum.

Ε'πισιτία, τὰ, cibaria, σιτίον, ſumptus in victũ, ad cibum neceſſaria, commeatus.

Ε'πισιτάζω, viaticor, viaticum ſumo.

Ε'πισιτίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, victũ paro aut cibum, paſcor, comedo. Depon. abſol. ἐπισιτισάμενοι τὸ ἄριστον, prandiũ mercati, Valla ex Thucyd. Interpr. Græcus, αὐτὸ τοῦ λαμβάνοντες, accipit.

Ε'πίσιτος, ου, ὁ, & Ε'πίσιτος, cui pro opere cibus rependitur, alicui cohabitans victus tantùm gratia, paraſitus, Cæl. lib. 7, cap. 1. Plato initio lib. 4. Polit.

Ε'πισιτισμὸς, οῦ, ὁ, cõmeatus, viaticum nauis, cibarium, frumentatio. Xenoph. ἑλλην. 3, ἦν ἡ ἥττω αὐτῇ ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τοῖς Πελοποννησίοις, fuit illa expeditio pro cõmeatus copia Peloponeſiacis. Demoſth. περὶ στρ. ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα, cibum dierum quadraginta.

Ε'πίσφαλον, turpe.

Ε'πισκάζω ποδοῖν, claudico, titubo, Apollon. Rhod.

Ε'πισκαλμὶς, ίδος, ἡ, tabella ſub ſcalmo.

Ε'πισκάπτω, infodio, in Epigram. Græco.

Ε'πισκεδάννυμι, inſpergo.

* Ε'πισκεπὴς, locus opacus vel contectus, & à vento remotus, Ariſtot. de hiſt. Anim.

Ε'πισκεπτέον, habẽda eſt ratio, cogitãdũ eſt, i. ἐπισκεπτέον

Ε'πισκέπτομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, viſito, inuiſo, cõſidero, obſeruo, inſpicio. Depon. Accuſ. pro perpẽdo. Xenop. ἐπισκέψασθε εἰ περιέβαλε, &c. Sopho. νῦν μ' ἐπισκέψασθε μολών, me nũc aſpice. μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; cap. 5. Hierem. vbi Latinè, Nunquid ſuper iis nõ viſitabo? adnotat D. Hieronym. hic viſitationẽ pro pœna poni atque ſuppliciis, vt aliàs, Viſitabo in virga iniquitates eorũ, cap. 20, lib. 1. Reg. pro requiror, vt aliàs ſæpe pro deſum. ἀνὴρ μὴ ἐπισκεπήτω, vir nullus ſit qui non veniat. πᾶς ὃς ἐὰν ἐπισκεπῇ, οὐ ζήσεται, quicunque defuerit, non viuet. ἐπισκεμμένος, cogitabundus, Xenoph. ἐπισκεμμένοι ἄνδρες, recenſiti viri, Exodi cap. 36.

Ε'πισκεπτέω, conſidero, aſpicio.

Ε'πισκέπω, tego, in Epigramm.

Ε'πισκευάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, paro, ἐξαρτίζω, ἐπιφορτίζω, Depon. Accuſ.

Ε'πισκευάζω, μ. άσω, π. ακα, reconcinno, πάλιν ἐνδετεῖν, concinno, inſtauro, denuo cõpono, incõdita digero, reparo, ſarcio quod fractũ eſt, Lucian. & δίκην δώσουσιν ἐπὶ τοῖς δύο τοῖς κεραυνοῖς ἐπισκευάσουσι. τὰς ὁδοὺς ἐπισκευαζομένη, Demoſt. φρύγεια ἐπισκευάζει, Idẽ. ἐπισκευάζει τὰς ἀναβάσεις, inſtruit aſcẽſus, Plutarch. in Romulo. Itẽ ſarcio ædificium dirutũ, & inſtauro, Iſocr. in Paneg. ὡς ἱερὰ μηδέποτε ἐπισκευάσοιεν. Aliquãdo onus impono. ἐπιφορτίζω & ἐπιτίθημι, vt ἐπισκευάζει τὰς ναῦς, Thucyd. inſterno, clitellas impono iumentis, onera ſuperpono, Ariſt. OEcon. 2. ἐπισκευάζειν τὰς ἡμιόνους, i. mulabus onera imponere, & Xenoph. ἑλλην. 5. Bud. Comm.

Ε'πισκευαστὴς, οῦ, ὁ, interpolator.

Ε'πισκευαστὸς, inſtauratitius, rediuiuus, vt ἀδυναμία ἐπισκευαστὴ apud Platonem, de quo Bud. Comm. renouatus, ab integro nouus factus.

Ε'πισκευὴ, ſtructura, ſtabilimentũ, apparatus, ſupellex, inſtructio, refectio, inſtauratio. Vnde ἐκδίδοσθαι τὰς ἐπισκευὰς & κατασκευὰς, locare ſartatecta tuẽda. ἐπισκευὴν ἐκ τῶν πωλουμένων, i. μὴ δυνάμενοι τὰς βλαβείσας τῶν ναῶν ἐπισκευάσαι.

Ε'πίσκεψις, εως, ἡ, viſitatio, cẽſus, recẽſio. Itẽ cõſideratio, inſpectio, cognitio, cogitatio, diſputatio & perpẽſio.

Ε'πισκήνιον, ου, τὸ, ſuperior ſcenæ pars, epiſcenium apud Vitruuium.

Ε'πίσκηνος, ου, ὁ, ſubtẽtorius, cõtubernalis. Sophocl. ἐπισκηνίους γόους vocat gemitus qui in tentorio eduntur.

Ε'πισκηνόω, inhabito. ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, i. vt inhabitet in me virtus Chriſti, Paul. ad. Cor.

Ε'πισκήπτομαι, impero, cõmitto. Item accuſo, inſimulo. Vnde ἐπισκήπτεσθαι τῶν μαρτυριῶν, eſt teſtimonia falſa accuſare, Demoſt. κατὰ Εὐεργ., & πρὸς ἀφοβ. ἐπισκήπτεσθαι τοῖς μάρτυσι, apud eundẽ πρὸς φορ. eſt hominũ teſtimoniis niti, ſicut Cicero pro Cluen. Niti & magnopere cõfidere videtur inuidia inueterata iudicii Iuniani. Eſt etiã ἐπισκήπτεσθαι non modò falſi accuſare, ſed etiam iniuriarũ iudicium intendere in aliquẽ, ob vulnera aut verbera, aut cædẽ conſultò, non impetu illatã, Lyſ. Bud. Com. aliquãdo etiã aggrauo, indicium facio, indico, Etym. ‖ Itẽ obteſtor obſecróq; apud Lucian. ἐπισκήπτομαι ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων οὓς οἱ πατέρες ὑμῶν μεθ' ἡμῶν ἐποιήσαντο κατὰ τῆς συμμαχίας. Etym.

Ε'πισκήπτω, μ. ψω, π. φα, iubeo, ſtatuo, impero, obteſtor & mãdo. Sophocl. in Aiace, ὑμῖν τε κοινὴν δ' ἐπισκήπτω χάριν, i. ἐντέλλομαι, iniũgo, mãdo. ὤφελεν δὲ ἐντολὴν εἰπεῖν λέγει δὲ χάριν ἐπειδὴ ὅπερ ἐντέλλεται, ὡς χάριν τοῦτο αἰτεῖ παρ' αὐτῶν. ὑμῖν κοινὴν τὴν δ' ἐπισκήπτω χάριν, mãdo & iniungo id beneficii, &c. πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν, frequẽter mandans venire, i. vt veniremus, Eurip. lib. 2. ἐπισκήπτων διὰ γραμμάτων, per literas mandans, Plutarch. in Themiſt. ἐπισκήπτοντα λόγοις, Eurip. emittẽtia, vel ἐντελλόμενα, obteſtãtia, obſecrantia verbis. ἐπισκήπτουσιν ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, admonẽt vos iuriſiurãdi, i. (πρὸς ἀναλόγων). Itẽ occaſionẽ ſeu prætextũ capio, cauſor. Itẽ cũ religione quadam dico, & velut iuramẽto cõfirmo. ſic Ando. & Lyſ. vſi ſunt. Etym. Vſus huius verbi extremis mãdatis accõmodatus eſt hominũ morientiũ, precibus quippiam ab amicis & à neceſſariis & hæredibus cõtendentium, quaſique fidei cõmittentium, De-

moſt. κτ' ἀριϛ. κ. ἐπισκήπτων μαθήσονταί τι τ' οἶκον. Lyſ. ἐπιθυμοῦντες γὰρ ἡμῖν ἐπισκῆψαι. Interdum pro obſecrare ponitur. Demoſt. κτ' κτησιφ. ἐπισκήπτοντας μηδενὶ ὅπως τ' τῆς ἑλλάδος ἀλιτήριον ϛεφανοῦ. ἐπισκήψω με ἐς κέδρους, Euripid. in cedris me proſternam, acclinabo, i. procumbã. ἐπισκήπτω ἐκπρῆξαι τῆς περὶ αἰγεστέων φόνον, incũbo ad vltionem necis Doris de A Egeſtanis exigendæ, Herodot. ἐπισκήπτοντα αὐτῷ νοσήματα, Chryſoſt. νόσος ἐπέσκηψε, morbus inuaſit, in Theſeo. ἐπισκήπτει ἐς δένδρεα, arbores percutit, Herodot. Interdum pro ἐπισκήπτεσθαι, Plato in Theæt. οὐδεὶς γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ, nemo refellet eius teſtimonium. Interdũ pro affingere, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. τ' ἀληθείας ἐκ ἀφιείσης ἐπισκῆψαί τι τοῖς περὶ χάριν λεγομένοις παρ' ἡμῶν.

Ε'πίσκηψις, εως, ἡ, fictio. Item elogiũ morientis, Greg. de Baſil. κ. βελτίους ποιήσας τοῖς ἐπισκήψεσι, Bud. ibidem.

Ε'πίσκια, τὰ, loca vmbroſa, in quib⁹ æſtate latitãt feræ.

Ε'πισκιάζω, μ. άσω, inumbro, obumbro, offundo tenebras. Datiuo & Accu. ἐπεσκίασεν αὐτούς, obumbrauit eos. Matth. 17. cũ Datiuo, δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι, Luc. 1.

Ε'πισκιάω, pro eodem, cum Accuſ. Laſcaris, ἐπισκιάει νέφη ἥλιον, tegunt nubes ſolem & obſcurant.

Ε'πισκιασμός, obumbratio, κάλυμμα.

Ε'πίσκιος, ου, ὁ, vmbroſus, vmbratilis, tectus.

Ε'πισκιρτάω, petulanter inſulto, immoderatè lætor. ἄρνες ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις, agni in viridibus agris laſciuiunt.

Ε'πίσκληρος, durus.

Ε'πισκοσμέω, exorno.

Ε'πισκοπεῖον, ſtatio epiſcopi & tabernaculum, vt prætorium & quæſtorium.

* Ε'πισκοπεύω, gero epiſcopatum, in ſcholiis Areopag. προάγει μὲν τοι κ. τὸν μακάριον κλήμεντα, ὃ μέμνηται ὁ ἀπόστολος, τὸν κ. ἐν ῥώμῃ τότε τὸν ἀπὸ τῶ πέτρου ἐπισκοπεύοντα.

Ε'πισκοπέω, μ. ήσω, π. κκα, &

Ε'πισκοποῦμαι, cõſidero, inſpicio, inuiſo, vt medicus ægrotum, ἐφορῶ, proſpicio. verbum ἐπισκοπεῖν, tranſlatum eſt ab exercitu iter faciente. Nam his aliquot cura delegari ſolet proſpiciendi ne deſit commeatus. Lucian. ἐπισκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευες. Xenoph. τοὺς δὲ πρέσβεις ἀποσκοποῦντας πέμπει ἐπισκοπεῖν, Liuius, placuit mitti legatos in Hiſpaniam ad res ſociorum inſpiciendas. ἐπισκοπεῖν τ' φύσιν, naturam inſpicere, Galen. lib. 2. ad Glauc. ἐπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο, ad duo reſpiciens. Pro attẽdo. Xenoph. ἐπισκοπεῖ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, attentè obſeruat ſi quis ipſam alius intuetur. Iſocrat. ἐπισκόπει τοὺς λόγους ἀεὶ τοὺς σαυτοῦ καὶ τὰς πράξεις, i. perpende. Idem ad Demon. ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, quicquid dicturus es, id prius animo tecum verſes. Cebes Thebanus, περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, eodem animo verſare.

Ε'πισκοπὴ, ῆς, ἡ, viſitatio, inſpectio, cuſtodia, præfectura exponitur in Act. Apoſt.

Ε'πίσκοπος, ου, ὁ, obſeruator, ſpeculator, explorator, curator, cuſtos‖. Iuriſcõſ. in l. vlt. ff. de muner. & hono. Epiſcopi, inquit, qui præſunt pani & cæteris vænalibus rebus. ἐπισκόπων apud Indos, vt legitur apud Arrianum libro 8, munus erat videre quid in quaque règione fieret, vt cognita ad reges vel magiſtratus referrent. Fuit & magiſtratus Atticus ἐπίσκοπος, prætor qui mittebatur ad ius dicẽdum in ea oppida, quæ ſub imperio & ditione erant Athenienſi. Ariſtoph. in Auibus, ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχών. Hos etiam ἁρμοστὰς vocant, Cælius lib. 10, cap. 3. θεοὶ χρημάτων ἐπίσκοποι κ. πονηρῶν ἔργων, Plutarch. in Camillo. Idẽ in Pericle, πάντα διεῖπε κ. πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ φειδίας, iis omnibus diſponendis moderator & ſpectator interfuit Phidias. ἦν κ. τῶν παρθένων ἱερῶν ἐπίσκοπος, erat ſacrarum virginum cuſtos, Plutarchus in Numa, de pontifice ſummo. Capitur etiam adiectiuè. Sophocles in Aiace, βοῶντος ἄτης τῆς δ' ἐπίσκοπον μέλος, id eſt, cantum huic calamitati deſtinatum, ad hanc calamitatem pertinentem, συμπαθητικὸν μέλος, ἔφησεν οὐχ ἡμαρτηκὸν τ' συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. ἐπίσκοπα τόξευω, ad deſtinatum emitto ſagittas, ἐπισκόπως ἀκοντίζειν, Alcidamas.

Ε'πισκοτέω, μ. ήσω, π. κκα, adumbro, obtenebro. Datiuo. Iſocrat. ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησε, animi exercitationibus tenebras offudit. ἐπισκοτούμενα ὑπὸ δασύτητος τῶν χορτῶν, denſo aruorum ceſpite deliteſcentia tecta, Dioſcorides libro 8, cap. 15. Idem lib. 2, cap. 7, πάντα ταῖς κόραις ἐπισκοτοῦντα, quæ oculis officiunt caliginémque offundunt. & alio loco cum Accuſatiuo, τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα, quæ pupillis oculorum officiunt, lib. 2, cap. 107.

Ε'πισκότησις, εως, ἡ, obtenebratio, caligo.

Ε'πισκύζομαι, iraſcor.

Ε'πισκυθίζεσθαι, intemperantius bibere.

Ε'πισκυθίζω, Scytham ago, vel potius intemperantius bibo, Herodot. lib. 6. ἐπισκύθισον, i. age Scytham. Sic dicebant, quum volebant aliquem prolixius bibere.

Ε'πισκυθρωπάζω, frontem contraho.

Ε'πισκύνιον, ου, τὸ, pellis ſupercilii quæ flectitur, ſupercilii prominentia ſeu ſupercilium ipſum. ‖ Nam σκύνια ſunt ſummæ palpebræ, id eſt, cilia: cilii verò quaſi proiecta ἐπισκύνια dicuntur, Homer. Iliad. ρ. de leone exagito, πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων.

Ε'πίσκυρος, ου, ὁ, ludi nomen, in quo ſphæra vtebantur.

Ε'πίσκωποι, naues actuariæ.

Ε'πισκώπτω, irrideo, iocor, carpo, cauillor, exprobro, dicteria iaculor, mordeo, obtrecto, dicteriis inceſſo, cum Accuſatiuo, vt ἐπισκώπτω σε, tibi obtrecto, Xenophon. ἐπισκώπτων τὸν σιμωνίδην, in Simonidem cauillis inuehor, in Themiſtocle. ἐπισκώπτει τὸ τάχος μεταβολῆς, in celerem mutationem cauillatur. Cum Præpoſitione, Plutarch. in Lycurgo, εἰς ὃ ἐπισκῶψαι δοκεῖ μετὰ παιδιᾶς, ad quod cauillari facetè viſus eſt.

Ε'πισμαραγέω, inſono, inſtrepo.

Ε'πισμήχω, intero, abſtergo.

* Ε'πισμίγνυσθαι πρὸς ἀλλήλους, commercium habere.

Ε'πισμυγερὸς, ἐπίπονος, miſer, triſtis, αἰκλὴς, Heſiod. ἀχλὺ ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνὴ, miſerabilis.

Ε'πισμυγερῶς, ἐπιπόνως, cum ſua pernicie, ἐπὶ κακῷ ἑαυτοῦ.

Ε'πισοβεῖν, incedere.

Ε'πισος, ου, ὁ, æqualis.

Ε'πισπάζομαι, amplector.

Ε'πισπαίρω, ſubſulto veluti ab animi deliquio palpitabundus.

Ε'πίσπασις, attractio. ἡ ἐπίσπασις τ' στόματος, oris attractio, Alexandro Aphrod. dicitur libro 2. Problemat. id eſt, os attrahens.

Ε'πισπαστὴρ, ῆρος, pro fune piſcatorio, in Epigram.

Ε'πισπαστῆρες, οἱ, cardines oſtiorum. ἐπισπαστῆρος ἐπιλαβόμενος, cardines prehendens, Herodot.

Ε'πισπαστικὸς, οῦ, ὁ, extrahens, attrahens.

Ε'πισπαστὸς, οῦ, ὁ, accerſitus, αὐθαίρετος. Odyſſ. σ, ἐπισπαστοὶ βρόχοι, adducti laquei, i. extenti & attracti, Euripid.

Ε'πίσπαστρος, laqueus, βρόχος ῥόπτρων τῶν θυρῶν.

Ε'πίσπαστρον, τὸ. Exodi cap. 26. exponitur tentorium: & Numer. cap. 4. velum.

Ε'πισπάομαι, ῶμαι, &

Ε'πισπάω, ῶ, μ. άσω, π. ακα, attraho, adduco, id eſt, intendo, extraho, euoco, ductito, aſſequor, cogo, aſciſco, colligo, congrego, contraho, diuello, reuello, infero, allicio. Ariſtot. de mundo, μίαν μήρινθον ἐπισπώμενοι, funiculũ vnum adducentes & trahentes. Chryſoſt. πολλὴν παρὰ τοῦ θεοῦ τ' παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο, ſibi cõparauit. Sophocl. in Aiace, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, ſpero me id gloriæ aſſecuturum eſſe, cõparaturum. ἔχθρας ἐπισπασάμενοι, in Epigr. ἐπισπασάμενος πώγωνα, barbam producens, Lucianus. μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀκροβυστίαν, ne accerſat præputium, ne aſciſcat, ne adducat, Paulus capite ſeptimo Epiſt. ad Corinthios. ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ θεοῦ, Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύ. ἐπισπῶμαι κίνδυνον, accerſo periculum, Idem, ἐπισπάσονται κέρδος, aſſequantur lucrum. αὐτοφόνων πότμων

αὐτὸς ἐπισπάσατο, ſuæ mortis author fuit, in Epigrammat. *ἐπισπόμενοι τοῖς ἱππεῦσι*, ſuperuenientes equitibus, aſſequẽtes equites, Plutarch. in Othone. *ἐπισπόμενος ἐς Ἀθήνας*, Athenas profectus, Herodot. *ἐπισπόμενος*, inſequens, comitatus, Thucyd. | Lucianus pro exhaurire, i. ebibere vſurpauit, *κἀν ἐκεῖνον αὐτῶν ἴδῃς τὴν ὅλην κύλικα λαμβάνειν ὑμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένοις φιλῆσαι*.

Ε'πισπεῖν, inſequi. *ἐπισπεῖν θάνατον*, mortem oppetere, Odyſ. ξ, i. *καταλαβεῖν, διῶξαι*: à *σπέω*, vt vult Etym. vel ab *ἕπω*, id eſt, ſequor. Et Iliad. β, *δαίετον καὶ πότμον ἐπίσπῃ*, mortem hauriat.

Ε'πισπείρω, ſuperſemino, ſero, ſemen impono, interſero, Nazanz.

Ε'πίσπεισις, εως, ἡ, libamen.

Ε'πισπένδομαι, fœd⁹ ineo. *ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς*, in ſacris lac infundunt, Plut. in Romulo. *ἐπισπείσας*, ſumptis libamentis. *ἐπισπείσαντες οἶνον*, vinum libantes. *ἐπισπείσαντες αἷμα*, ſanguinem libantes.

Ε'πισπένδω, μ. σω, libo.

Ε'πισπερχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, feſtin⁹, ſedul⁹. ‖ Ariſtot. *τείχισμα μαλακὸν τῷ σώματι συγκαθεκτικὸς, ὡς ἐπισπερχές*.

Ε'πισπέρχω, perſeuero, excito, incito, inſtigo. Thucyd. lib. 9, *ὁ μὲν τοιαῦτα ἐπέσπερχε*, talibus verbis alios inſtigans.

Ε'πισπερχῶς, vrgenter, aſſiduè.

Ε'πισπεύδω, feſtino, maturo, exhortor, vrgeo, feſtinare facio. *ἐπισπεύδων τοῖς ἱεροῖς*, in faciendis ſacris occupatus, Herodot. *ἐπισπεύδω σοι*, te iuuo, Plato de Leg. *ἐπισπεύδω τὸ δ' ἔργον*, Sophocl.

Ε'πισπλαγχνίζομαι, miſereor.

Ε'πίσπομαι, ſequor, *ἐπακολουθῶ*. Ody. ξ, *ἐπισπόμενοι σθένεϊ σφῷ*, obſequentes viribus ſuis.

Ε'πισπονδὴ, ῆς, ἡ, fœdus.

Ε'πίσπορα, olera. *τὰ ἐπίσπορα*, ſementis poſtera.

Ε'πισπορὰ, ᾶς, ἡ, iterata ſatio. *ἐπισπορᾶς καιρὸς*, tẽpus ſuperſerendi, Theophr. lib. 2, cap. 24. de cauſ. plant.

Ε'πισπορία, ας, ἡ, quum in idem ſemen alterum ſemẽ iniicitur, ſementis poſtera. Heſiod. *ἐπισπορίην ἀλέασθαι*, i. iteratam ſationem vitare.

Ε'πισπουδάζω, feſtino, incito, inſtigo.

Ε'πισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, accelerator.

Ε'πισσεύω, incito. Iliad. β, *ἐπισσεύοντο δὲ λαοὶ*, i. ruebant. *ἐπισσύμενοι*, accurrebant.

Ε'πίσσυτος, impetuoſus. | *ἐπίσσυτος φρένας*, ingruens mẽti, incumbens, mentem concutiens, Eurip.

Ε'πίσσωτρον, τὸ, rotæ circunferentia.

Ε'πισταγμὸς, ὁ, inſtillatio, deſtillatio.

Ε'πισταδὸν, conſtanter, peritè. Homer. Odyſ. γ, *νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδὸν*, pro *ἐπισταμένως*, vt exponit Interpr. i. ſcitè. Apollon. 2. Arg. *ὡς ἄλληκτοι ἐπισταδὸν ἑψιόωντες, αὐτὴ τῇ ἐπισταδὸν καὶ ἅμα ταχυνόντες*, ſtando.

Ε'πιστάζω, μ. άξω, π. αχα, inſtillo. Accuſ. vnde *ἐπισταγεὶς*, infuſus. *ἐπισταγεὶς γάλακτι*, lacti inſtillat⁹, Dioſc. l. 1. *ἐπισταχθῇ ὄνυχι*, inſtillatus ſit vngui, Idem lib. 2, cap. 75.

Ε'πισταθέντες ὄχθοις, Euripid. collibus inſiſtentes.

Ε'πισταθμεύω, ſtabulor, diuerſor, ſtatiua habeo, ſtationem ſeu hoſpitium defigo.

Ε'πισταθμεύομαι, iudico, ſuſpicor, domum recipio.

Ε'πισταθμία, ας, ἡ, diuerſoriũ, & mun⁹ τοῦ ἐπισταθμου. ‖ Diodor. in hiſtoria Alex. *οὗτος εὐδοκίμως τῷ ξένῳ, παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμίαν ἐπεποίητο χαχαειρόμενος, τοῦτον ἐπεδέξατο κύειν ἀναγραφῆναι τῆς πόλεως*, id eſt, apud quem iucundè diuerſatus erat.

Ε'πίσταθμος, ὁ, ὁ, manſionarius deſignator, tectorum & ſtatiuorũ pręfectus ſeu hoſpitiorum: itẽ ponderator.

Ε'πισταλάει στῆθος, irrigat pectus, in Epigram.

Ε'πισταλμὸς, tractus, Dioſcorid.

Ε'πίσταλμα, ατος, τὸ, mandatum quod fit per epiſtolam, vulgò commiſſio dicitur.

Ε'πισταλτικὸς, ὁ, ὁ, qui ſcribendis epiſtolis operam dat.

Ε'πίσταμαι, μ. στήσομαι, ſcio, ſcientiam trado, poſſum, arbitror, reſciſco, inſto, perdiſco. Depon. Cum Infinit. Ariſtoph. *ἐπίσατο χαὸς καινοτέροις πράγμασι ἐπιθυμεῖν*. *ἐπιστήθω πολὺ πραγμονεῖν*, compertus ſum affectare res nouas, Herodot. *ἐπιστάμενοι εἰς χεῖρας ἰέναι*, ſcitè prælium ineũtes, in Themiſtocle. *ἐπιστάμενος κακῶς ἱππεύειν*, Iſocr. equitandi malè peritus. *λύραν ἁρμόσασθαι οὐκ ἐπίσταμαι*, lyra vti neſcio, in Themiſt. *ἐπιστάμενοι πολεμίζειν*, i. *ἐπιστήμονες*, Hom. Ilia. β. Et cum Genit. Apollon. 2, *ἐπιστάμενος πολέμοιο*. Homer. Iliad. β, *ἐπιστάμενοι πολέμοιο*. Cum Accuſ. Iſocrat. *τὸν ξένον αὐτῶν ἐπιστῇ*, eorum mores cognoſces. *εἰς οὐδὲ τὴν ἰδίαν ἐπίστῃ γέννησιν*, qui tuam ipſius generationem neſcis, Nazãz. *ἐαυτοὺς οἰκέτας τῶν βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας*, famulis regis genitos eſſe nos credebamus, Plutarc. in Romulo. *ἐπίσταμαι ἐμαυτὸν ἃ ἔπαθον*, ſcio quæ ego paſſus ſum. *ἐπιστάμενος διαιτῆσθαι ἰάδα*, edoctus Ionicum viuendi genus. *μηδὲ σωτηρίαν ἐπιστάμενοι*, neque ſalutem vllam ſupereſſe ducẽtes. Idem in Themiſtocle cum Participio pro Infinitiuo, *ἐπίσταμαι ἔχων*, ſcio me habere. Ariſtoph. abſolutè, *ἐπιστάμενος ἀνὴρ*, vir prudens, ſapiens. Odyſſ. ξ, *ἀνδρὸς ἐπισταμένου*, i. *ἐπιστήμονος, σώφρονος, τοιοῦ*. *ὡς ἐπιστάμενοι λογίζονται*, nõ ſcientes cõputãt.

Ε'πιστάμενος, ſtans in ſummo, ſuperſtans.

Ε'πισταμένως, ſcitè, doctè, pulchrè. Heſio. *εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἐμπίπτων, δυνατῶς, ἐπισπουδαίως, συντόνως*.

Ε'πιστὰς, άντος, ab *ἐφίστημι*, inuadens, imminens, adſtãs, aſſiſtens. *ἐπιστάς μοι*, adſtãs mihi, in Actis Apoſt. *ἐπιστὰς ἐπὶ τὸ βασίλειον*, qui regiam occupauit, Iſocrat.

Ε'πιστασία, ας, ἡ, & *ἐπίστασις*, ab *ἐφίστημι*, inſpectio, ‖ animaduerſio, attentio, cura, adminiſtratio principatus: vt quũ inſiſtitur tractationi alicui. Polyb. lib. 2, *ἃ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ἐπιστασίας θεωρητέον*, hæc non prætereunda, ſed diligenter animaduertenda ſunt. Xenoph. *ἐπιβάλλειν ἔργων ἐπιστασίαν*, operum curationem demandare.

Ε'πιστάσιος Ζεὺς, Plutar. Latinis ſtator Iupiter.

Ε'πίστασις, εως, ἡ, aggreſſio. *ἐπίστασις ἔργων*, Xenoph. *ἐπίστασις γίνεται εἰς τοὺς ὄρχεις*, protrahitur in teſtes, Ariſtoteles lib. 1. de generat. Animal. *ἐπίστασις τῶν κακῶν*, lib. 2. Macchab. cap. 6, malorum incurſio. *ἐπίστασις τῶν πολλῶν*, i. *σύστασις*, Chryſoſt. de off. Epiſc. ‖ Soph. in Antig. *πολλὰς γάρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις*, i. obſtacula curarum.

Ε'πιστατέον, præeſſe oportet & præfici: Dat. Plato 2. de Rep. *ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιοῖς*, i. certi homines præficiendi ſunt fabulatoribus.

Ε'πιστατεύω, μ. σω, π. κα, &

Ε'πιστατέω, μ. ήσω, π. ηκα, præſum, magiſtratum gero, inſtruo, rego, moderor. Neutr. Datiuo. Plut. in Pericle, *ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις*, præerat cunctis artificibus: ſic Greg. Naz. Item Genit. Xenoph. 2. *ὑπομν. ἔργων ἐπιστατοῦντα*, operibus præfectum. Herodot. *ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου*, operi inſpiciendo præfecti erant. Cũ Accuſ. *ἐπιστατοῦντος αὐτὸ Περικλέους*, Plutarc. duce & authore Pericle.

Ε'πιστάτης, roſtrum nauis.

Ε'πιστάτης, præfectus, præſes, *ἔφορος*, cuſtos. Pro paſtore Sophoc. in Aiace, *αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις*, cum ipſis ouilium magiſtris. *ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται*, indiget variis magiſtratum gerentibus ciuilis ſocietas, Ariſtot. 4. Pol. c. 15. ſic Aretin. ſed vide nũ ſit generali⁹ nomẽ, & capiatur pro omni qui præcipit & præeſt. *τῶν ὑδάτων ἐπιστάτης ὤν*, curandis aquis pręfectus Athenis, in Themiſt. *ἐπιστάτης τῆς σφενδόνης*, AEſchin. *ποιμνίων ἐπιστάται*, i. *οἱ ποιμένες*, Sophoc. gregum paſtores.

Ε'πίσατο, ſciebat.

Ε'πιστείχω, inambulo, ingredior.

Ε'πιστέλλω, μ. λῶ, π. ταλκα, per literas ſignifico, ſcribo, mãdo, iubeo. Ariſt. *πρ. ἐπέστειλε φράσαι*, iuſſit dicere. Plato Epiſt. 7, *πείθεσθε τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις*, pręſentib⁹ pręceptis parere. *ἐπιστείλαντες ἐπιστολὰς*, cũ mãdatis miſerũt, Thuc. *ἐπιστέλλειν ἐπιστολὰς*, Demoſt. *διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν*, paucis ſcripſi vobis, Paul. Apoſt. ad Hebr. *ἐπισταλθέντες ταῦτα ὑπὸ τοῦ Κλεοβούλου*, hæc edocti à Cleobulo, Thucydid. *φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν*, in Epigram. i. velum capitis adducẽs

ad humeros & trahẽs. Dicitur etiam abſolutè pro mitto epiſtolam. Plato in Epiſt. pro peto per epiſtolam. ὑφήγησιν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἔχειν. Ibidem, καὶ ἡμῖν εἴπου δεῖ ἐπιστέλλετε, certiores nos facite. Idem ibidem, ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ, τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε, ſcribite quid à vobis geſtum ſit, aut quid geratis.

Ε᾿πιστενῶ, μ. ώσω, π. ωκα, gemo, ſuſpiro, Neutrum.

Ε᾿πιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coronatus. κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, i. plenos vino.

Ε᾿πιστέφω, μ. έψω, π. εφα. Homer. Iliad. α, κρατῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, i. ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, ὅ ἐστι μέχρι τέλους, id eſt, ad ſummum vſque impleuerunt.

Ε᾿πίστη, pro ἐπίστασαι, ſcis, Bud. Comm. ‖ ἐπιστηθῆναι, ſcire, Xenoph. ἐμὲ δὲ πῶς τινὶ τούτων ἔδει ἐπιστηθῆναι χρῆσθαι.

Ε᾿πιστήγματα, adhortationes.

Ε᾿πιστήματα, τὰ, columnæ, quæ erigi defunctis ſolebant, ſtatuæ ſepulchrales.

Ε᾿πιστήμη, ης, ἡ, ſcientia. ἐπιστήμη ναυτικὴ, ars nautica, Plato de Leg. ἐπιστήμη φωνῆς, linguæ commercium, Thucyd.

Ε᾿πίστημι, immineo, perficio, inſideo, appropinquo, inſto: pro ἐφίστημι.

Ε᾿πιστημονέστατος, ſcientiſsimus. Xenoph. καὶ ἐπιστημονέστερον, doctius, peritius.

Ε᾿πιστημονικὸς, οῦ, ὁ, ſcientificus, ſeu cuiuſq; ſciẽtiæ proprius & efficiens. Ariſtot. in princip. Topic. ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν vocat ἀξίωμα: ſic ἐπιστημονικὸν ἐρώτημα, apud Philop. differt τοῦ διαλεκτικοῦ.

Ε᾿πίστημος & Ε᾿πιστήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſciens, peritus. ἐπιστήμων εἰμὶ τὰ προσήκοντα τῇ ἐμῇ ὁπλώσει, Xenop. ſcio quę cõgruant.

Ε᾿πιστημονικῶς, peritè, ſcitè, Nazanz.

Ε᾿πιστημόνως, ſcitè, Ariſtid.

Ε᾿πιστημοσύνη, ἡ, peritia, ſcientia.

Ε᾿πιστῆναι, ſcire: ab ἵσημι. ‖ ἐπιστῆναι pro inſtare: ab ἵστημι Herodian. libro 6, σπεύδειν ἐπιστῆναι τῷ ἀλεξάνδρῳ ἀγνοοῦντι, id eſt, opprimere Alexandrum.

Ε᾿πιστηρίζομαι, adnitor, innitor, Lucian. ἐπεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, incubuit ſuper haſtam, lib. 2. Regum. ἐπιστηρίξομαι ἐπὶ τοὺς κίονας, reclinabor ſuper columnas & requieſcam, Iudic. cap. 16. ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς, innixa ſuper dilectum ſuum, cap. 8. cantici Solomonis. ‖ Ariſtot. in Problem. ὅτι ὁ νέων ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι νεῖ, ἐν δὲ τῷ σωματοδεστέρῳ μᾶλλον ἀποστηρίζεσθαι δυνάμεθα.

Ε᾿πιστηρίζω, μ. ίξω, π. ιχα, denuo confirmo, corroboro.

Ε᾿πιστητέον, ſciendum eſt, Aphthonii Interpr.

Ε᾿πιστητὸς, οῦ, ὁ, ſub ſcientiã cadẽs. τὸ ἐπιστητὸν, quod ſcitur. ‖ differt τοῦ δοξαστοῦ, Ariſtot. in Poſter.

Ε᾿πιστίζω, maculis vario.

Ε᾿πιστίλβω, fulgeo, Lucian.

Ε᾿πίστιον, ου, τὸ, Ionicè pro ἐφέστιον, ἐποίκιον, νεώσοικον. Refertur etiam ad bellum, & ſignificat στρατιωτικὸν κατάλυμα, militare domicilium, familia equitum, Herodot.

Ε᾿πίστιος, domeſticus, hoſpitalis. ἐπίστιος ζεὺς, apud Herodotum, quaſi familiaritatis præſes.

Ε᾿πιστίχομαι, accedo, eo. Nonn. ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἐπεστιχόωντο.

Ε᾿πιστοβεῖν, ἀντὶ ἐπιστομίζειν ὑφαιρέσει τοῦ μ, εἰς β. calumniari, Etym.

Ε᾿πιστοιβάζω, μ. άσω, infero, cumulo, conſtruo, cũpono.

Ε᾿πιστολάδην, ornatè, ordinatè. Heſiod. ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατο, id eſt, κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως.

Ε᾿πιστολεὺς, έος, ὁ, tabellarius, præfectus claſsis.

Ε᾿πιστολὴ, ῆς, ἡ, epiſtola, iuſſum, mandatum. Sophocles, πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ᾿ ἐπιστολὰς, id eſt, ἐντολάς.

Ε᾿πιστολιαφόρος, vt ἀγγελιαφόρος, Xenoph. 6. ἑλλην. ὃς ἐτύγχανεν ἐπιστολιαφόρος τῷ ναυάρχῳ ὤν, τότε ναυτικὸν τοῦ ὄντος ἐκεῖ συνεπλήρωσε.

Ε᾿πιστολικὸς χαρακτὴρ, Apoll. Tyanæus in Epiſt.

Ε᾿πιστολιμαίους δυνάμεις, Demoſt. copias epiſtolares. ‖ & συνθήματα ἐπιστολιμαῖα, teſſeras epiſtolares vocat Nazanz. κατ᾿ Ιουλιαν.

Ε᾿πιστόλιον, ου, τὸ, parua epiſtola, breuis epiſtola.

Ε᾿πιστολοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, epiſtolæ ſimilis, Bud. in Epiſt.

Ε᾿πιστομίζω, μ. ίσω, π. ικα, obturo os, i. reprimo loquentem. Lucian. in Ioue tragœdo, ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων.

‖ Ε᾿πιστόμιον, quaſi oris obturaculum: inſtrumẽtum eſt de quo Iuriſconſ. in l. fundi, §. caſtella plumbea ff. de action. empti. opercula puteorum, vt reſtituit Bud. Hoc ad hauriendum vinum ad quotidianum vſum in hypogæis vtimur, fontem appellantes. Vide Vitru. lib. 10, quũ de hydraulicis organis loquitur. & Cæl. lib. 16, cap. 46.

Ε᾿πιστοναχίζω, ſuſpiro, ingemiſco. Heſiod. in Theog. ἐπιστονάχιζε δὲ γαῖα: vbi tamen legitur ἐπιστενάχιζε.

Ε᾿πιστραβὴς, vehiculi genus.

Ε᾿πιστρατεία, ας, ἡ, expeditio, Demoſt. obſidio, Thucyd.

Ε᾿πιστρατεύομαι, facto exercitu tendo, bellum infero, bellum moueo, Euripid.

Ε᾿πιστρατεύω, in expeditionem eo, exercitum in expeditionem educo, duco copias, bello infeſto. Actiuum. ἐπιστρατεύει ἡμῖν, aduerſus nos ducit exercitum, Nazanz. ἐπιστρατεύω ἐς ἕλληνας, bello Græcos adorior. οἱ τήνδ᾿ ἐπεστράτευσαν πόλιν, Euripid. qui in hanc vrbem hoſtiliter expeditionem fecerunt. Ariſtotel. 2. OEcon. ἐπιστρατεύοντος ἐπ᾿ αὐτὸν ἀρταβάζου, bellum ei inferente Artabazo, arma ſumente aduerſus eum.

Ε᾿πιστρατιὴ, ης, ἡ, pro ἐπιστρατεία, ſuperuenientes copiæ, exercitus, Herodot.

Ε᾿πιστρατοπεδεύω, Datiuo iung. vt ἐπιστρατεύω. Xenop. in 4. ἑλλην. καὶ ἐπιστρατοπεδεύσας ταῖς πόλεσιν, ἐπὶ δὲ ἄλυδος ἀντεστράτευε, καὶ ἐπορεύετο, καὶ ἐδῄου τὴν χώραν αὐτοῦ.

Ε᾿πιστρεπτέον, conuertendũ, reuertendũ. ἐπιστρεπτέον πάλιν πρὸς τὴν χώραν, redeundum eſt ad regionem, Ariſtid.

Ε᾿πιστρεπτικὸς, οῦ, ὁ, elegans.

Ε᾿πιστρέφεια, ſagacitas, induſtria, ſolertia.

Ε᾿πιστρεφέστερος, ου, ὁ, peruerſior.

Ε᾿πιστρεφέως, accuratè, fraudulenter, Herodot.

Ε᾿πιστρεφὴς, induſtrius. ἐπιστρεφὴς φωνὴ, vox modulata.

Ε᾿πιστρέφομαι, μ. έψομαι, π. εμμαι, curã facio, curã gero, ſolers ſum, ſubſiſto & reſpecto, ſubinde reſpicio. Depon. Genit. Heſiod. cũ Accuſ. dixit in Theog. alio intellectu, γαῖαν ἐπιστρέφεται, i. ſuper terrã verſatur, & mouetur. ἐπιστρέφεται πρὸς ὑμᾶς, ad vos reuertitur, Matth. 10. ſic & lib. 2. Reg. c. 10. ἐπιστρέφομαι εἰς χώρας, regiones adeo. Xenoph. in OEcon. ἐπιστρέφεται ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις, in eadẽ puncta reuertitur, Ariſtot. in Probl. ὥστε ἐπιστραφῆναι τῷ ὤμῳ αὐτῆς ἀπελθεῖν, vt auerteret humerũ ſuũ, vt abiret, c. 10. l. 1. Reg. ἐπιστραφέντος ὀφθαλμὸν ἀπέκοψε, eius oculũ quũ ſe retrò verteret, eruit. ἐπεστραμμένα λέγων μᾶλλον, maiori loquẽs acrimonia. Herodot. οὐκ ἐπιστρέφεται, non inuidet, in Epigram.

Ε᾿πιστρέφω, μ. έψω, π. εφα, conuerto, emendo, attentum reddo, retorqueo, torqueo, attraho, auerto, reuoco, inuerto, corrugo, digredior, moueo, circumago, flecto, intorqueo, incuruo, reſtituo. Accuſ. Ariſtoph. Pluto. ἀδύνατόν σε πρὸς τὰ σπλάγχν᾿ ἐστ᾿ ἐπιστρέφειν, i. torquere, circumagere, vexare, malè habere. ἐπιστρέφων τὸ πλανώμενον, errantem ouem conuertit, Nazanz. ἐπιστρέφειν ῥαθυμίας οἰκετῶν, ſocordias famulorum corrigere, Chryſoſt. Nazanz. ἐπιστρεφόμενοι περὶ τὴν ὀρθὴν τῆς ἐπιγνώσεως κατάληψιν, τὴν ἑαυτῶν διάνοιαν. ἐπιστρέψει ἑκάστῳ κατὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτοῦ ὁ κύριος, Dominus retribuet cuique ſecundũ iuſtitiam ſuam, c. 26. lib. 1. Reg. Luc. 9, κύριε ἐπίστρεψόν μοι ἀπελθεῖν, &c. Domine permitte me abire. ἐπιστρέψας κύων ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, reuerſus canis ad propriũ vomitum, ibidẽ. 2. Petri 2, ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς ἁγίας ἐντολῆς, vbi Eraſm. cõuerti à ſancto præcepto, quod puto accipi ꝓ abduci, vt ex illius loci ſenſu patet. ἐπιστρέφεται βότρυες, racemi humorem haurire deſinentes: ſic Gaza.

Ε᾿πιστρόγγυλος, ου, ὁ, rotundus.

Ε᾿πιστροφάδην, cõuerſim, nunc in vnam partem, nunc in aliam, ſtudioſè, ſtrenuè: ſic Rhetores. ἐπιστροφάδην πέδον, Euripid. id eſt, διάγειν, ἀναστρέφεσθαι, verſari.

Ε᾿πιστροφεὺς, έος, ὁ, quaſi cõuerſor, ſic nominatur primus ſpondylus, qui vna cum collo circumagitur. ‖ Hippocr. videtur etiam ὀδόντα, i. dentem vocare.

Ἐπιστροφὴ,ῆς,ἡ,cura, prouincia, onus, munus, conſideratio,aduertentia. ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι,Demoſth.reſipiſcere,conuerti, redire ad ſe, curare;curã gerere,Bud.in Epiſt. ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι τῆς παίδων ἀγωγῆς. ἐπιστροφῆς ἔτυχον οὐδεμιᾶς,repudiati ſunt,Gaza de Senect. Item,reuerſio,introitus,reciprocatio,conuerſio,circumactio,coercitio, turbatio,vortex. ἐν τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπιστροφῆς,Nazanz. ἐπιστροφὴ γίνεται,turbatur, turba fit, Thucyd. ἐπιστροφαὶ βοσκημάτων,boum paſcua, Ariſtoph. id eſt, διατριβαί,δίαιται. ἐπιστροφὴ τῆς ἀκοῆς, Hermog. Item ἐπιστροφὴ,i.reuerſio,genus figuræ,Iul.Fir.Item intentio,Hermogeni.

Ἐπίστροφος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui curæ eſt alicui, vel qui alterius curã gerit. Odyſſ. α, καί τε ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, lubenter cum hominibus verſabatur,erat hoſpitalis, ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων, ἢ οὓς λόγους ἐποιοῦντο πάντες ἄνθρωποι, ἢ ἐπερχόμενος καὶ ἐπιδημῶν,inquit Didymus: vel ἐπίστροφος,i. συναναστρεφόμενος,vnà agens & verſans. Item ἐπίστροφος,i. κυκλωτερής,flexuoſus, Apoll.2, ἐπίστροφοι εἰσι κέλευθοι. Dionyſius poeta, ἐπίστροφον ὅρμον ἔχουσα,i. ἐπικαμπῆ. Item Epiſtrophus, proprium nomen ducis cuiuſdam Phocenſium, Homerus Iliad.β.

Ἐπιστροφῶσι,ſuperueniunt.

Ἐπιστρωννύω,inſterno. ἐπιστρωννύουσι τῇ γῇ νιφετὸν,terram niuibus inſternent, Lucian.

* Ἐπιστυγνάζω ἐπὶ τούτῳ, Baſil.contriſtor:opponitur τῷ ἐπαγάλλομαι. vide ſimplex Στυγνάζω.

Ἐπιστύλιον,ου,τὸ,epiſtylium,trabs quæ ſuper columnas ponitur. Plutarch.in Pericle, κίονας ἔστησε καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξε, columnas erexit & epiſtyliis innexuit, id eſt, & epiſtylia ſuperpoſuit.

Ἐπιστύφω,μ.ψω,adſtringo,mordeo.

Ἐπίσω,ſcias,memento:pro ἐπίστω.

Ἐπισώθη,perſuaſus eſt,certus factus eſt.

Ἐπισυλλέγω,congrego,cogo. ἐπισυλλεγεὶς ὀπὸς, Dioſcorid.lib.4. congeſtus liquor.

Ἐπισύλληψις,εως,ἡ,ſuperfœtatio.

Ἐπισυμβαῖνον,τὸ,quod contigit.

Ἐπισυμβαίνω,accedo,ſuperaccedo,demum accedo.

Ἐπισυμμαχία,ας,ἡ,i. συμμαχία apud Demoſt.in Epiſtol. Philipp.ius contrahendi ſocietatem mutuò, Xenoph.

Ἐπισυνάγγαι,αἱ,locus in Aſia. Theophr.lib.4,cap.12. de cauſ.plantar. ἐν ταῖς ἐπισυνάγγαις καλουμέναις τῆς ἀσίας οἱ διαρρηγνύμενοι λεγόμενοι πυροὶ, &c. triticum quod in Aſiano agro Epiſynangis vocitato, habet vim diſrũpendi, &c.

Ἐπισυνάγω,cogo,congrego.

Ἐπισυναγωγὴ,ῆς,ἡ, aggregatio, συμφωνία apud Apoſtolum,conuentus, congregatio.

Ἐπισυνάπτω,μ.άψω,π.αφα,coapto,coniungo,cõtinuo. πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι, bellum iuſtum aggrediuntur,id eſt,indicunt, Plutarch.in Camillo.

Ἐπισυνδέω,copulo,

Ἐπισυνδίδωμι,μ.ώσω,π.ωκα,ſimul creſco.

Ἐπισυρρέοντες,confluentes.

Ἐπισυνέχω, inſuper coapto, contineo, adapto. Eſdræ lib.1. ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλοφυλεῖς, ducentes vxores alienigenas.

Ἐπισυνιέναι,conuenire.

Ἐπισυνιόντες,οἱ,ſuperuenientes.

Ἐπισυνίεσθαι,coire.

Ἐπισυνίσταμαι,conſpiro, coniuro, decurio, conſcribo, concreſco, Dioſcorid.

Ἐπισυνίστημι,congrego, inſurgo. ἐπισυνιστὰς,pòſt cõcretus. ἐπισυνιστὰς,qui inſurgit contra aliquem.

Ἐπισυντάξας,ὁ, connectens.

Ἐπισυρίζω, clamo, more gruũ vociferor, exibilo,Demoſth.

Ἐπίσυρμα,ατος,τὸ, veſtigium totius corporis tractim ſeſe agentis,hoc eſt,reptantis.

Ἐπισύρομαι, τὸ ἐφέλκομαι καὶ ἐπισπῶμαι, προσεπιλαμβάνομαι, perlicio,aſciſco,Bud.Comment.

Ἐπισυρρέοντες,οἱ,retrò gradientes.

Ἐπισύρω,μ.υρῶ,π.υρκα, attraho, ſurſum traho, tractim duco,ſtrictim traho.Hippocr.de equo morbo laborante, καὶ σκέλεα τὸν ἐπισύρει τὴν ὁπλὴν, id eſt, ingreditur vngula nõ ſublata. Item ſubſanno,rideo. Apud oratores aliter vſurpatur. Vnde apud Demoſthen. & Lyſiam ἐπισύροντες τὰ πράγματα dicuntur ambages verborum, quæ de re agitur implicantes,quaſique rem in longum tractum ducentes, cardinem cauſæ non attingentes, iudicum mentes aliò atque aliò trahentes,multa commemorando ad rẽ nihil pertinentia: eſt quaſi tergiuerſantes,nec pedem cum accuſatore conferentes, Budæus. ἐπισεσυρμένον etiã dicitur malè coagmẽtatum, diſſolutum, laxum,& incõpactile,& velut hiulcum. Vnde Lucian. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocat literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter ſcribente. ἐπισεσυρμένον τι ἐφθέγγετο, καὶ συνεχὲς, καὶ ἐπίτοχον, productum quid loquebatur, ſeu protractũ quiddam loquebatur,Lucian. Et ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ ἀκριβῶς,quaſi tractim & languidè. Significat etiã diſſolutè,inconditè,incompoſitè,remiſſè,ſenſim.

Ἐπισύστασις,εως,ἡ,incurſus,inſtantia,arcana pactio,& factioſa factio, multitudo ſeu turba denuò concitata. ὁ δὲ ἐπὶ σφίσι τὴν ἐπιλυτέραν ἐπιδιόρθωσιν σημαίνει. ἔστι οὖν ἡ ἐπιλυτέρα ἐπανόρθωσις,rebellio,concitatio ſecundo facta.Etym. ἐπισύστασις ὄχλου,concurſus turbæ,in Act.Apoſt.cõgregatio turbæ,conſpiratio.

Ἐπισυστρέψαι συστροφὴν, conuocare conuentum, cap.14. lib.1.Macchabæorum.

* Ἐπισφαγεὺς apud Hippocr:dicitur illud poſterius cauum iuxta ſpondylum,qui nominatur σφαγεὺς,ducto verbo à cæde:nam fracta hac parte ceruicis, interit homo.

Ἐπισφαγίζομαι, macto, trucido. ἐπισφαγιζόμενοι ταῖς εὐχαῖς, qui mactant hoſtias.

Ἐπισφαλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,periculoſus,inſtabilis,incertus, ἀβέβαιος, minimè tutus, periculis ſubiacens. τὸ τοῦ τάχους ἐπισφαλὲς,celeritatis periculum,Nazanz.

Ἐπισφάλλω,decipio.Accuſatiuo.

Ἐπισφαλῶς,cũ periculo,periculoſè. ἐπισφαλῶς διάκειται πόλις,ciuitas laborat, Plutarch.in Solone. ἐπισφαλῶς ἔχει πόλις,ciuitas nutat,Idem in Publicola.

Ἐπίσφατος,culpandus, abiectus, πλεονασμῷ τοῦ σ, Etym.

Ἐπισφάττω,μ.άξω,π.αχα, immolo,interficio, eneco,iugulo, Actiuum, Accuſ.

Ἐπισφιλίτης,ου,ὁ,remex.

Ἐπισφίγγω,inſuper perſtringo.

Ἐπισφαλὴς,pro ἐπισφαλής.

Ἐπισφοραὶ,munera.

Ἐπισφραγίζομαι,concludo, Plato in Legib. ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην,Ariſtid.

*Ἐπισφραγίσασθαι & ἐπισημήνασθαι pro eodẽ, Plato in Polit. δεῖ γὰρ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι, conſignare.

Ἐπισφραγίζω,μ.ίσω,π.ικα,inſignio,ſigillo,βεβαιῶ. Actiu. Accuſatiuo iungitur * ſubſcribo, probo, conſentio Gaza.

Ἐπισφραγιστὴς,obſignator,qui addit ſigillum literis.

Ἐπισφύριον,ου,τὸ,fibula ocrearũ. Hom.Iliad.γ, ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας: vbi tamen Interpr.exponit, ἐπισφυρίοις, τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασι,i.tegumentis calcis ſeu talorum: alii pro ea parte quæ eſt ſupra pedis malleolum

Ἐπισφύριος,ocreatus.

Ἐπισχάζω,leuiter hiſco, Gaza lib.4.hiſt.plant.

Ἐπισχεδὸν,propè,ἐγγύς, Apollon.2.Arg.

Ἐπισχερὼ,poeticè,deinceps,ordine,ἐφεξῆς, Idem.

Ἐπισχέσια,ας,ἡ,occaſio,mora,prætextus.

Ἐπίσχεσις,εως,ἡ,vetatio, prohibitio, ſegnities, retractatio,repreſsio,cunctatio,mora,retentio,ἀργία,occupatio. ἐπίσχεσις φύσεως ἐστι, genus ſiſtitur & intermittitur, Plato de Leg. ἐπίσχεσις ἐκκρίσεών ἐστι, excretiones retinẽtur, Gal. ad Glaucon.lib.1. ἐπίσχεσις ἐμμηνίων, menſium ſuppreſsio, Dioſcor.lib.3,cap.29.

Ἐπισχέω,μ.έσω,π.εκα,contineo, compeſco,prorogo,ſu-

perſedeo. καὶ ἐπισχήσω, non diſſimulabo. ἐπισχήσω, ſubſiſtam, expectabo, Xenoph. Plato in Apolog. οἴεσθαι ἀνθρώπους ἀποκτείναντες ἐπισχήσειν τοῦ ὀνειδίζειν τινὰ ὑμῖν, vos aliquem eſſe repreſſuros ne vobis detrahat. ἐπίσχες τοῦ δρόμου, ſiſte curſum, Ariſtophan. Cum Accuſ. ἐπισχὼν οἶνον, id eſt, τῷ σώματι προσαγαγών, τῷ σώματι προσπελάσας, Ariſtoph. ἐπισχῶ σε τοῦδε, ab hoc te arceo, Euripid. cum ἀπὸ, ἐπίσχες ἀπὸ τῆς χαλάζης, reprime grandines, abſtine à grãdinibus, Ariſtoph. Cum Accuſatiuo temporis, ἐπισχὼν χρόνον, Herodot. interquieſcẽs. ἐπισχόντες οὐδένα χρόνον, ne tantiſper quidem differentes. ἐπισχεῖν ἐνιαυτὸν, annũ expectare, Theophr. l. 4. c. 7. de cauſ. plant. ἐπισχὼν μικρὸν, morulã iniiciens, Xenoph. ἐπισχὼν ὀλίγον, paululum expectans, Ariſtoph. ἐπισχόντες ὀλίγας ἡμέρας, aliquot dies morati, Herodot. ἐπισχὼν οὐδὲν, nuſquam ſubſiſtens. ἐπισχήσει, i. κατακλείσει, compeſcet, reprimet, Demoſt. ἐπισχόμενος, i. κρατῶν, tenens, ſuſtinens, Apol. Rhod. ἐν τῷ ἐπισχεῖν, in cunctãdo. ἐπισχόμαι, inhibeo, Philo de mundo, πῶς ἄν τις ἐπισχῇ μᾶλλον τὴν ἀκοσμίαν, &c. quonam modo quis inhibere poſsit mundi diſſolutionem, &c. ἐπίσχε, inhibe, ſubſiſte, differ. Heſiod. ἄρες, ἐπίσχε μένος. ἐπίσχες, mane, ſubſiſte. Ariſtoph. πρ. ἐπίσχες, εὐθὺς γάρ σε μένων ἔχω. Et in Infinit. ἐπισχεῖν, ſubſiſtere. Plato epiſt. 7. Δίωνα δὲ ἐπισχεῖν ἔτι ἐνιαυτὸν ἠξίου, Dionem vt per annum adhuc ſubſiſteret, rogabat.

Ε᾿πισχηματίζω, effingo, compono.

Ε᾿πισκιάζω, obumbro.

Ε᾿πισχίδες, cuneoli ferrei.

Ε᾿πισχίδιον, τὸ, cuneus.

Ε᾿πισχίζω, incido, diuido, lancino, proſcindo. Apollon. ἐπισχίζοντες ἄρουραν, terram arantes.

Ε᾿πισχναντέον, extenuandum eſt.

Ε᾿πισχυρίζομαι, adnitor.

Ε᾿πισχυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, fortifico. Accuſ. πρὸς τοὺς ἐνίστας καὶ παρακαλεῖν ἐπιχειροῦντας ἐπισχυρισάμενος, vbi eos qui accingere hortariq; nitebãtur, refelliſſet, Plutar. in Othone.

Ε᾿πίσχυρος, adiutor.

Ε᾿πισχύω, μ. ύσω, π. υκα, inualeſco, poſſum, valeo. Item ἐπισχύω, vires addo, corroboro, validũ facio, Xenoph. in OEconom.

Ε᾿πίσχω, detineo, ſuſtineo, compeſco, ſiſto, Accuſat. aliquando, taceo, ſubſiſto. Item immitto, ἐπάγω, ἐπιφέρω, Heſiod. τίπτε ὧδ᾽ ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους, ad quid in nos incitatis equos? ἐπισχόμενος, tenens. Apoll. 2. Arg. φάσγαν᾽ ἐπισχόμενοι, i. τὰ ξίφη ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Ε᾿πισχὼν, ὁ, immoratus, expectans, abſtinens, ſubſiſtens, id eſt, ἀναμείνας apud Demoſt. Ariſtot. ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαντεύεσθαι, moram paruam interponens. ponitur etiam cum Accuſatiuo, vt apud Sophoclem, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, i. inhibens habenam.

Ε᾿πισωματοῦσθαι, in corpus cõcraſſeſcere, Dioſcor. lib. 5. cap. 76.

Ε᾿πίσωμος, toroſus, corpulẽtus. ‖In Hippiatr. ἐὰν ἡ ἀλκυ... πτύμενος τῷ σώματι, καὶ λίαν ἐπίσωμος.

Ε᾿πισωμότερος, corpulentius, craſsius.

Ε᾿πισωρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, coaceruo, Accuſat.

Ε᾿πίσωτρον, ου, τὸ, ferrum cingens rotas, Cæl. libro 15, cap. 10. χαλκός. vide Ι῎τυς.

Ε᾿πισωφρονισμὸς, temperantia, prudentia.

Ε᾿πιταγὴ, ῆς, ἡ, imperium, præceptum, delegatio, iniunctio, ſubſidium, id eſt, vltima acies, quæ ad vltimum diſcrimen eſt ſuccenturiata, Bud.

Ε᾿πίταγμα, τος, τὸ, ſubſidiaria cohors. Eſt etiam iuſſus, imperium, edictum, præceptum, mandatũ, πρόσταγμα. Plato 2. de Republ. καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα, νόμιμόν τε καὶ δίκαιον, id eſt, id quod lex iubet. Item exercitus octies mille viros capiens, & ducentos ac duos.

Ε᾿πιταγματικὸς, οῦ, ὁ, appoſitiuus, ſubſidiarius.

Ε᾿πίταδε, quæ citra contineantur: & opponitur ἐπέκεινα. Ariſtot. de ſenſu, ἐν τῷ ἐπέκεινα ἐν τῷ ἐπίταδε.

Ε᾿πιτάδιος, amator.

Ε᾿πιταθμεύω, τὰ ὦτα, infarcio aures.

Ε᾿πιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, præſes, præfectus.

Ε᾿πιτακτικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius, imperioſus. Item ſubiunctiuus, Gaza lib. 4. Grammat.

Ε᾿πιτακτικῶς, imperioſè.

Ε᾿πίτακτοι, triarii & ſubſidiarii milites.

Ε᾿πιταλαιπωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, laboro, ſum miſer, Neutr.

Ε᾿πίταλον, diuturnum.

Ε᾿πιτανύομαι, intendo.

Ε᾿πιτὰξ, breuiter.

Ε᾿πίταξις, εως, ἡ, iuſſus, imperium, mandatũ, præceptio, ordinatio, taxatio.

Ε᾿πιταράττομαι, perturbor.

Ε᾿πιταράττω, confundo, ‖ interturbo, interpello. Lucian. ἐνίοτε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῖν τὰς οἰμωγάς.

Ε᾿πιταρὶς, ίδος, ἡ, nauis actuaria. Gellius. lib. 10, cap. 25. ἐπακτρίδας, vel ἰσόπους Græci vocant, quas Latini actuarias naues.

Ε᾿πιτάῤῥοθος, ου, ὁ καὶ ἡ, βοηθὸς, adiutor, robuſtus, cõmilito. ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ, ſperabere victor.

Ε᾿πίταφος, ἐπιτάφιον, ἐντάφιον.

Ε᾿πίτασις, εως, ἡ, intenſio, vehemẽtia, amplificatio, exaggeratio, argumenti dilatatio in fabulis. Huic opponitur ἄνεσις. Plato lib. 1. de Rep. ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῆς χορδῆς, in fidium extenſionem & remiſsionem. ἐπίτασις ἐπιθυμίας, libidinis intemperantia, Dioſcor. lib. 2, cap. 71.

Ε᾿πιτατικὸς, οῦ, ὁ, intenſiuus.

Ε᾿πιτάττομαι, ſubditus ſum alicuius ditioni & poteſtati. ἐπιτετάχατο ἐς Πέρσας, inter Perſas recenſetur. ἐπιταττόμενοι καὶ ὑπηρετοῦντες, mandata obeuntes, Plutarch. in Public. ἐπιτασσομένη δικαίωσις, imperata poſtulatio, Thucyd. οἱ ἐπιταττόμενοι, hi quibus leges dicuntur, Plato de Legib. ſubditi. Item οἱ ἐπιτεταγμένοι, triarii, ſubſidiarii, Bud. vnde, τὰ πράγματα πρὸς τοὺς ἐπιτεταγμένους περιεληλυθέναι: quod etiam dicitur τὰ τοῦ ἀγῶνος εἰς τοὺς ἐφεδρεύοντας περιεστάναι, id eſt, ad triarios rem rediiſſe, i. ad extremum periculum, extremam dimicationem. ἄλλῳ τινὶ τῷ παντὸς ἐπιτεταγμένῳ, alii orbis parti præfecti, Nazanz.

Ε᾿πιτάττω, μ. άξω, π. αχα, appono. Itẽ iubeo, impero, ſtatuo, cogo. ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν, prohibeo furari, Xenoph. ἐπιτάττειν τὸν νόμον, legem ſancire, Plato de Leg. Iſocrat. τὸν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, &c. qui ſibi optima agere imperat.

Ε᾿πίταυρον, robuſtum.

Ε᾿πιτάφιος, ου, ὁ, feralis, ſepulchralis. ἐπιτάφιος λόγος, funebris oratio. Lucian. λόγους ἐπιταφίους εἰπεῖν ἐπὶ τῶν μνημάτων. τὸ σῶμα ἐπιτάφια λούεται, corpus ad ſepulturam abluitur, Nazanz. Item, ὁ ἐπιτάφιος, ſine ſubſtãtiuo, apud eundem. Interpres vertit, ſepulturæ honor.

Ε᾿πιταχύνω, accelero, maturo. ἐπιταχυνόμενος πνεύματι, vrgens ventum. ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, i. εἰς τὸ ἐμπρόσθεν τῆς ὁδοῦ ταχύνω, vrgeo, Thucydid.

Ε῎πιτε, inite, differite. ἔπιτον, in duali, inite.

Ε᾿πιτείνομαι, inoleſco, increſco, efficax ſum, validus fio. ἐπιτεινόμενος ταῖς ἀλγηδόσι, dolorum augmentum capiẽs, lib. 2. Macchab. ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, qui eximiæ eſt amaritudinis, Dioſcor. l. 3, c. 25. ἐπιτεινόμεθα τῇ φροντίδι, ſolicitamur curis, Phalaris. ἐπιτείνωσιν ἢ ἀνιῶσιν, amplientur vel reſtringantur, Ariſtot. lib. 5. Polit.

Ε᾿πιτείνω, μ. ανῶ, π. ακα, vehementius intendo, i. augeo, arrigo. Actiuum. Accuſ. ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, augere vel relaxare, Ariſtot. 5. Polit. ἐπετείνετο λιμὸς, fames augeſcebat, Plutarch. in Camillo, id eſt, acerbior fiebat.

Ε᾿πιτειχίζομαι, interdũ actiuè ſignificat id quod ἐπιτειχίζω, interdũ paſsiuè accipitur. Thucyd. ἐπιτετειχισμένον, quod contra alios munitum eſt, Bud. Comm.

Ε᾿πιτειχίζω, μ. ίσω, π. ικα, murum addo, muro cingo, obſtruo, interſepio & concludo. ‖ Chryſoſt. οἱ τῇ σοφίᾳ τῆς προνοίας αὐτοῦ τὴν ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἀταξίαν καὶ ἀνάγκην ἐπιτειχίζοντες, quaſi obſtruentes, vt caſtellũ & munitionẽ opponentes

& com

& commiſcentes, quo modo Demoſth, vſus eſt.

Ἐπιτύχισις, εως, ἡ, ἐπιτειχισμὸς, vallum murale, muri extructio.

Ἐπιτείχισμα, ατος, τὸ, & ἐπιτειχισμὸς, propugnaculum, opus ad munitionem factum, extructio murorum, obiecta munitio, Dem. ‖ Et ἐπιτετειχισμένον dicitur quod contra aliquos munitum eſt ad bellum inferendum, vt προσβεβλημένον, ad propugnandum.

Ἐπιτελείωσις, augmentum, abſolutio, perfectio, ἐπιτελείωσις παίδων, liberorum procreatio, Plato de Legib.

Ἐπιτελέω, μ. έσω, π. εκα, perficio, præſto, ſuppleo, abſoluo, conſumo, ſoluo, obeo, perfungor, exequor. Xenoph. καὶ ὅπου ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελουμένων. Iſocrat. ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει, hæc re ipſa perfice. Xenop. τὸν θάνατον ἱλαρῶς προσεδέξατο καὶ ἐπετελέσατο, hilarem mortem ſuſcepit & obiit.

Ἐπιτελέσαι ἔργον, perficere, Thucyd. Lucia. ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπιτελῶ τοὺς λόγους, orationes conficio, Gaza de Senect. ἐπιτελέοντες εὐχωλὰς, vota exequentes. ἐπιτελέειν ἀποφορὴν, penſionem ſoluere, Herodot. ἐπιτελῶν τὰς δυνάμεις, præſtans poteſtates, Nazanz. ἐπιτελέσας τὸ φρούριον φυλαξι, Xenoph. caſtellum præſidio muniens. Item edo, exhibeo, Iulian. ὑπερ ἀρχ. Itẽ perago, celebro, vt ἑορτὴ ἐπιτελεῖται τῷ θεῷ. ἐπιτελεῖν τὰς εὐχὰς, eſt voti damnare, preces ratas facere: quod etiam ἐπιτελεῖς ποιεῖν dicitur. Thucydid. εὔξαιτ' ἂν φιλεῖ μηδὲν ἐπιτελὲς γίγνεσθαι. ἀγῶνα ἐπιτελεῖ, ludos celebrat, in Romulo. τῇ δήμητρι τὴν πάτριον θυσίαν ἐπιτελοῦσι, Cereri ſacra patrio ritu perſoluunt, in Solone Plut. ἐπιτελέουσι τῷ ἡφαίστῳ τὴν λαμπαδηφορίην, Vulcano per vices facem ferre perſeuerant, Herodot.

Ἐπιτελείωμα, victima poſtrema, qua priores omnes ratæ fiant.

Ἐπιτελὴς, έος, auctus, abſolutus, non irritus, Herodot. ἡ δὲ ἠρήσατο ἐπιτελέα ταῦτα γενέσθαι, hæc vt contingerent imprecata eſt. ἐπιτελὲς γίγνεσθαι, perfici, Thucydid. ἐπιτελέα ἐγένετο, facta ſunt, Herodot. ἐπιτελέα ποιῶ, effecta reddo. Et ἐπιτελήεσσας ἑκατόμβας, Iliad. α. Vnde ἐπιτελὴς, ἡ, matura viro. & ἐπιτελεῖς ἔννοιαι, apud Polyb. pro inuentis & cogitatis, quæ irrita non euadunt. Et ἐπιτελὴς εὐχὴ, apud Platonem in epiſt. votum ratum, præces ratæ, quæ profuerunt vel obfuerunt.

Ἐπιτέλλομαι, idem quod ἐντέλλομαι, pręcipio, iubeo, impero. Iliad. ι. κούρησιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι, id eſt, προστάττω. Significat etiam exoriri, lib. 2. Argon. Apoll. βρωχὴ δ' ἐπιτέλλετ' ὀδόντων. & apud Heſiod. πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται, i. oritur. de ortu Arcturi. pro præcipi, Homer. Iliad. β, τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπιτέτραπτο αἰχμητάων ἐπιπολείη, i. τούτῳ δὲ προσετέτακτο, ἐκεχείριστο, ἐπὶ τούτῳ ἦν τὸ πᾶν τῆς ἐξουσίας.

Ἐπιτέλλω, μ. τελῶ, π. ταλκα, orior, iubeo, committo, mando. Homer. Iliad. β, ὡς ἐπιτέλλω, id eſt, προστάττω. Idem Iliad. α, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλε, i. ἔλεγε. Cum Accuſat. Heſiod. τελέσας στονόεντας ἀέθλους τοὺς πολλοὺς, ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς, i. mãdabat & iniungebat. Idem, ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπέτελλεν ἀέθλους.

Ἐπιτεμνέσθαι, cõpendioſè ſcripſiſſe. Iεροκλῆς de arte veterinaria, ἀριστοφάνης οὖν ὁ βυζάντιος, τὰ περὶ φύσεως ζώων ἐπιτεμνόμενος ἐκ τῶν ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου φησί.

Ἐπιτέμνω, abbreuio. quære τέμνω, Accuſat.

Ἐπίτεξ, ἡ, mulier vicina partui, parturiens. ἐπίτεξ ἐοῦσα, Herodot. libro 1.

Ἐπιτέρπω, oblecto. Heſiod. κακοῦ δ' ἐπιτέρπετο ἔργοις. ἐπιτέρπομαι ᾠδαῖς, in Epigram. ἐπιτέρπεαι ἦτορ, mente geſtis.

Ἐπιτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, voluptatibus deditus, gratus, iucũdus. ἐπιτερπὴς πολίταις εὐχὴ, iucundum ciuibus votũ, Plutarchus in Romulo.

Ἐπιτερπῶς, alacriter, ſuauiter, κινοῦνται γὰρ ἐπιτερπῶς, mouentur enim feſtiuè, Plutarch. in Numa. ἐπιτερπῶς ψάλας, qui ſuauiter cecinit, Idem in Pericle.

Ἐπιτεταμένως, validè.

Ἐπιτετειχισμένον: vide ἐπιτείχισμα.

Ἐπιτετράφαται, Ionicè, pro ἐπιτετραμμένοι, καὶ ὑποτεταγμένοι εἰσί. Ili. β. φυλακοί τ' ἐπιτετράφαται, cui populi ſunt commiſsi & crediti.

Ἐπίτευγμα, ατος, τὸ, lucrum, quod accedit.

Ἐπιτετευγμένος ἦν ἐν μοίραις, Parcis erat obnoxius, Plutarch. ſic Stephan. Niger vertit.

Ἐπίτευξις, εως, ἡ, acquiſitio, conſecutio.

Ἐπιτεχνάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, machinor, excogito, comminiſcor, molior.

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, adinuentio, ſolertia, ars adminiſtrãs quæ ad cultum & victum ſuppeditant. Pauſan. ἀλλ' αὐτοί τε οἱ ῥόδιοι τολμήματα καὶ ἐπιτεχνήσεις παρείχοντο ἐς τοὺς πολιορκοῦντας.

Ἐπιτεχνητὸς, arte laboratus, artificialis. Lucia. in Caucaſo, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενος.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, idoneus, cõmodus, familiaris, expediens, vtilis. ἐπιτήδειος νόμος, Demoſt. ἐπιτήδειος καιρὸς, Idem. Xenoph. ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Idem, εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ὢν, &c. ſi tibi canis ad ouiũm cuſtodiam eſſet aptus. Cum Datiuo. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonſtratiuis, Ariſtot. in Rhetor. ἐπιτήδειοι σφίσιν ἦσαν, eorum erant ſtudioſi. Cum Genitiuo, ὡς ὄντες τῶν ἀθηναίων ἐπιτήδειοι, velut eſſẽt Athenienſium ſtudioſi, Thucydid. Cum Infinit. ἐπιτήδειος δίκην δοῦναι, id eſt, ἄξιος, Aeſch. ἐπιτήδειον λέγειν, dignum memoratu, Plato. 2. de Rep. τὰ ἐπιτήδεια, res victui neceſſariæ, victus, Xenoph. δέδοικας μὴ δι' ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόλησθε, times ne victus pereatis inopia. Idem, τὰ ἐπιτήδεια πορίζομαι, victum quærito. τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν, habere commeatum, Xenoph. ἐπιτήδεια ἔχουσι, paſtum habent copioſum, Gaza. τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, quæ ſũt neceſſaria corpori. ca. 2. Epiſt. D. Iacobi.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, aptitudo, habilitas. ἡ ἐπιτηδειότης τῆς κράσεως, ratio habitus, id eſt, accõmodatus habit⁹. Alex. Aphrod. occaſio. Item promptitudo, conuenientia. ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, propriæ corporũ qualitates, Dioſcorid. lib. 6, cap. 1.

Ἐπιτηδείως, neceſſario, appoſité. οὐκ ἐπιτηδείως, ab re.

Ἐπιτήδεος, pro ἐπιτήδειος apud Herodot. idoneus, obſequens, opportunus, commodus. ἐπιτήδεα πάντα, quæcunque oportet. Alexan. Aphr. γίνεται σὰρξ ἐπιτήδειος, caro ꝓducitur vtilis. Idem. ἐπιτήδειον πρὸς ῥῆξιν, dixit fracturę opportunum.

Ἐπιτηδὲς, ſtudioſè, de induſtria, data opera, ex compoſito. Ody. ο. μνηστῆρές σε ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσι, pro ἐπιτηδείως ex induſtria. Et Iliad. α, ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, dixit pro aggregemus, legamus remiges aptos & idoneos, id eſt, ἐπιτηδείους, per ſyncopẽ, ꝓ ἐπιτηδείως: à nomine ἐπιτηδής.

Ἐπιτήδευμα, ατος, τὸ, ſtudium, facinus, inſtitutum vitæ, officium, profeſsio, munus, conſuetudo, mores, πρᾶξις ἦθος. κρίνεται γὰρ ἀεὶ μετὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ κατορθούμενον, &c. Nazanzenus. τὴν σοφίαν ἐπιτήδευμα πεποιημένος καὶ διασώζων, profeſſor ſapientiæ, Plutarch, in Themiſt. τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, τοῦ προαιρέματος ἐξίστασθαι, id eſt, de ſuo more decedere, vt Cicero: vel decedere ſuo inſtituto, vt Liuius loquitur, Bud. in Epiſt. Itẽ inſtitutũ, id eſt ius non ſcriptum, quod tamẽ certum eſt, & magnum authorem habet. νόμιμα ἐπιτηδεύματα, Plato. ἐπιτήδευμα, aliud quàm ἦθος, Platoni de Legib. vbi prius ſtudium, & poſterius vſum ſignificat & mores.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, ἐπιτήδευμα, induſtria, artificium, accurata diligentia. ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι, Baſil. ad Greg. Nazanz. id eſt, quæ lugentes conſulto cogitatóq; faciunt, videri hæc nobis temerè accidere. ἐπιτηδεύσεις βιότου ἀτρεκεῖς, Euripides.

Ἐπιτηδευτὸς, affectatus, excultus, artificialis. Ariſtoph. Interpr. φενάκη καὶ προσθετὴ καὶ ἐπιτηδευτὴ κόμη. ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, excuſatio affectata.

Ἐπιτηδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, exerceo, dò operam, accuro, inſtituo, ſector, colo, Plato Epiſtol. 7. ὅτε δὴ ἐπιτηδεύειν δεῖ

ἐπιτηδεύοντας. ἐπιτηδεύσας ἀνέβαινε, dedita opera aſcendit, Valla. ἐπιτηδεύω τὴν ἀρετήν, virtuti operam do, Thucyd. ἐπιτηδεύειν ταῦτα, iiſdem ſtudiis operam dare, Plato de Legib. iiſdem ſtudiis exercitari. ἐπιτηδεύω τὴν ἀσχολίαν, comparo mihi promptitudinem, Idem ibidem. ἐπιτήδευσαν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, adinuenit deos alienos, cap. 2. Malach. Prophetę. ἐπιτηδευμένως πρός τι, &c. Xenop. eruditus ad. Cum Accuſat. τὰ ἐπιτηδευόμενα, officii munera, Gaza de Seneǵ. officia. ἐπιτηδευμένη φυτεία, Bud. in Epiſt.

Ε᾿πιτηδείως, pro ἐπιτηδείως, commodè. ἐπιτηδείως ποιοῦμαι Herodot. officio fungor.

Ε᾿πιτηδής, ἑος, ὁ, ἡ, aptus.

Ε᾿πιτήθη, ης, ἡ, patris aut matris auia ſeu matertera. vide τήθη apud Ammonium.

Ε᾿πιτήκω, illiquefacio. ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, literas cera induxit, Herodot.

Ε᾿πιτηρέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, obſeruo, animaduerto. Lucian. ὥσπερ τις αὐ ἐπιτηρεῖν, &c. καιρὸν ἐπιτηρεῖ, temporis obſeruat occaſionem, Plutarch. in Publ.

Ε᾿πιτήρησις, εως, ἡ, animaduerſio. ἐπιτήρησις κινήσεώς τινος, motus cuiuſdam obſeruatio, Nazanz.

Ε᾿πιτίθεμαι, μ. ήσομαι, π. ειμαι, immitto, occupare nitor, immineo, inſidior, ἐπιχειρῶ, ἐπιβουλεύω, impetum facio, ἐπιτίθεμαι τῷ ἔργῳ, rē aggredior, Xenoph. ἧττον τούτοις ἐπιτίθενται, minus his arma inferunt. Iſocr. ἐπιτίθεσθαι τοῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, inuicem peccata inſectari. ἐπετίθει τῇ πείρᾳ ἐπείγετο, properabat inuaſionem experiri, id eſt, ἠπείγετο ἐπιτίθεσθαι, ἤγουν ἐγχειρῆσαι, Thucyd. ἐπιτίθεμαι τῷ τὸν δῆμον καταλύειν, aggredior populum diſſoluere, AEſchines. μέγα ἐπιτίθεται πάθος, Phalar. in Epiſt. in magnum luctum incidit. Diodor. ὅπως ἂν ἐπιτιθεῖεν τοῖς μακεδόσιν ἐπίθεσιν). Item molior res nouas & conſpiro, affecto. ἐπιτίθεμαι τῇ τυραννίδι, id eſt inuado tyrannidem, tyrannidem affecto, Ariſtot. 5. Polit. Itē ſummo ſtudio intentus ſum deditúſq;. Syneſ. ἐπιτεθειμένος ταῖς θεαμάτων ὄψεσιν, addictus ſpectaculis. Et incūbo, id eſt, inſto, aduento. Gaza ex Cicerone, ἐπιτιθεμένου γήρως. Item irruo, ἐμπίπτω, Iſocrat. ἐπιθέσθαι ταῖς πλείοσι, nauigationibus incubuiſſe, Herodot. lib. 1. Accipitur etiam pro mandare & iniungere prouinciam. Athen. ὅς ἐπιθήσει ὡς ὑπηρέτης ἐπιτιθείς τοῖς οἰκείοις ἐπιχέασθαι αὐτῷ τῷ μύρῳ ... τέλη, Bud. Com. ἐπιτιθέναι ὑμῖν βάρος, onus vobis imponere. cap. 15. Act. Apoſt. ἐπιθήσομαι δίκην, mulctā imponam, pœnam ſeu pœnas inſligam, Latinè obiurgabo, Homer. ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν, pœnā morte ſanxerunt, Thucyd.

Ε᾿πιτίθημι, μ. ήσω, π. ηκα, impono: ſed varius vſus eſt huius verbi, vt, ἐπιτίθημι τὴν ἐπιστολὴν τινι, epiſtolam do ferendam. Et ἐπιτίθημι τὸ τέλος, finem impono. ἐπιτίθημι φρένα ἱεροῖς, accepta ſunt mihi ſacra, Homer. ἐπίθες εἰς λοπάδιον, in ollam imponito, Dioſcor. lib. 1. cap. 85. ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, in AEgyptum miſit, Herodot. ἐπ᾿ αὐτῷ νόμον ἐπιθῶμεν, eius cauſa legē ponamus, Plato de Leg. πίστιν ἐπιτίθημι, interpono fidem ſeu authoritatem, teſtimonium accōmodo, In epiſtola Philippi apud Demoſth. ἐπιθεῖναι φάρμακα, imponere medicamenta, ideſt, admouere. Galen. ad Glauc. Interdū addo, ſuperimpono, ἐπιβάλλω, Alicarn. ἐπιτιθεὶς τούτοις τὴν σύγκρισιν. Alexand. Aphr. καλάμῳ ἐὰν ἐπιθῇς βάρος, &c. arundini ſi ſuperpoſueris onus. ἐπίθες τοῦτο ἐπὶ λεπτὴν ἀνθρακιάν, pone id ſuper lentos carbones, Dioſcor. lib. 5. ἐπέθηκε θύρην λίθον, &c. Homer. in Odyſſ. ἐπιθεῖναι νέφος, idem Homer. i. ἐπικλῖναι, ἐπιπτύξαι, inducere nubiloſitatem. Interdum irrogo, impingo, vt ἐπιτίθημί σοι τὴν δίκην, τιμωρίαν, τιμωρεῖσθαι. ἐπέθηκε δίκην αὐτῷ, vltione eum eſt proſecutus. Plato in Apologia. τὴν δίκην ἐπιθεὶς τῷ ἀδικοῦντι αὐτίκα τεθναίην, ſumpto de iniuriæ authore ſupplicio, moriar cōfeſtim. ἐπιτίθημι δίκην, mulctam irrogo. σόλων τῷ ἁλόντι τὴν δίκην ἐπέθηκε, Solon deprehenſo pœnam conſtituit, Plutarch. in Fabio. τῷ μινουκίῳ δίκην ἐπιθήσων, à Minucio pœnas exacturus, idem Plutarch. δίκην τοῦ φόνου ἐπιτίθημί σοι, tibi cædis ſupplicia inſligo, idem Plutar. in Theſeo. δίκην ἐπιθεῖναι τοῖς αἰτίοις, ſontibus pœnas inſligere, idem Plutarch. in Camillo. ἐπιτίθημι πληγάς, inſligo plagas. ἐπιθεῖναι θάνατον ἑαυτῷ, mortem ſibi conſciſcere. ἐπιθεῖναι ζημίαν, Xenop. Interdum obligo, κατασημαίνομαι, vt ἐπιτίθημι σφραγῖδα τῇ θύρᾳ. Et ἐπιτίθημι τὴν θύραν, ianuā obdo, ἀποκλείω, quaſi alliſido. νόμον ἄλλοις ἐπιθεῖναι, legē aliis inferre, id eſt, imponere.

Ε᾿πίτιθος, ου, ὁ, infans adhuc lactens, idem quod ὑπομάζιον. malim legendum ἐπίτιτθος: nam τίτθος quod mãmam ſignificat, eadem ſcribitur ratione.

Ε᾿πίτικτε, edo partum.

Ε᾿πίτιμα χρήματα, bona quæ non ſunt publicata, vt eorum qui exierunt ob cædem voluntariam, Demoſth.

Ε᾿πιτιμᾶσθαι, eſt τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων ἐπιτείνειν, vt ὑπερτιμᾶσθαι, id eſt, pretium alicuius rei augere, Demoſth. πρὸς φορ. Itē ſecundo loco cenſum agere vel ęſtimare, Budæus Com.

Ε᾿πιτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, idem quod ἐπιτιμῶμαι. Aliquādo increpo, additis minis interdico, interminor, tam de hominibus quàm de rebus dictum, alienam ſententiam explodo, ἐπιπλήσσω, obiicio vt vitium, caſtigo, inceſſo, exprobro, ἐλέγχω, ἐπιμέμφομαι, improbo, vitupero, obiicio, ὀνειδίζω, punio. ἐπιτιμῶν δίκην, pœnam irrogans, Herodot. ἐπιτιμήσαντες λόγοι, verba cōmendatione delinientia, Thucy. ſic Valla. ἐπιτιμῶ σοι τοῦτο, te in hoc reprehendo, Ariſtot. 8 Polit. ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν, incuſo tuam ſtultitiam, Phalaris in Epiſt. Xenop. τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ, quod vulgo philoſophis exprobrant, ſeu vitio vertunt. Iſocr. ad Nicocl. τοῖς ἁμαρτανομένοις ἐπιτιμᾶν, errores reprehendere.

Ε᾿πιτιμέω, Ionicè pro ἐπιτιμάω, ῶ, improbo. Item ἐπιτιμέων, honorans, Herodot.

Ε᾿πιτιμή, pro ἐπιτιμία.

Ε᾿πιτίμημα, τὸ, inclamatio, reprehenſio, ſeu quod vitio datur. Ariſtot. in libro περὶ ποιητικῆς, ἐπιτιμήματα, exiſtimationes.

Ε᾿πιτίμησις, increpatio, obiectio, correctio: vt ἐπιτιμήσεις, τὰ ἐπιτιμήματα.

Ε᾿πιτιμητέος, inceſſendus.

Ε᾿πιτιμητής, ῦ, ὁ, increpator.

Ε᾿πιτιμητικός, ή, όν, increpatorius, mordax. τὸ ἐπιτιμητικόν σου, tua increpatio, Bud. in Epiſt.

Ε᾿πιτιμήτωρ, vindex, adiutor, Odyſſ. 9. ζεὺς δ᾿ ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος αὐτὸς ἐπ᾿ αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Ε᾿πιτιμία, mulcta, pœna. Item ſtatus ciuis iuſtus atque integer, bona exiſtimatio, ſtatus integritas, Opponitur τῇ ἀτιμίᾳ. εἰς τὴν ἐπιτιμίαν συντελοῦσιν αὐτῶν, ad honorificentiam & cōmendationem nominis. vnde ἐπίτιμα χρήματα, quibus opponuntur ἄτιμα, Bud. Com. Item reprehenſio, exprobratio, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. οὐ γὰρ ἁπλῶς πρὸς τὸ τῶν ἁμαρτημάτων μέτρον δεῖ καὶ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν, i. correctionem.

Ε᾿πιτίμιον, ου, τὸ, vltio, mulcta, pœna, præmium. Item caſtigatio, increpatio. ἐπιτίμια δίδωσιν, ſupplicia irrogauit, Euripid. ἐπιτίμια διδόασιν ἐκείνοις, illis pœnas irrogant. Herodot. ἐν ἐπιτιμίοις πάντες ἐσμέν, omnes ſumus in correptione, ita Latinè: ſed fortè legendum ἐν ἐπιτιμίαις, ca. 8. Eccleſiaſtici.

Ε᾿πίτιμος, ου, ὁ, diues, idoneus, aptus, puniēs. ἐπίτιμα χρήματα, quæ in iuris legúmque præſidio ſunt: contra ἄτιμα in quę cuiuis volenti inuadere licitum eſt, eáque diripere. ἐπίτιμος ἀνήρ, qui eſt integra conditione & fama, ἔντιμος, magiſtratu fungens, Thucyd.

Ε᾿πιτιτθεύειν, edenda capere.

Ε᾿πίτιτθος, lactens, infans. ἐπίτιτθοι παῖδες, in Epigram.

Ε᾿πιτμήγειν, incidere, feſtinare.

Ε᾿´πιτνον, implebant.

Ε᾿πιτοαυτό, ſimul, eodem, ὁμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον. ἐπιτοαυτὸ αἱ γνῶμαι ἤρχοντο, ſententiæ in idem conuenere, Thucyd.

Ε᾿πίτοκος, ου, ἡ, ἐπίτεξ, partui propinqua, ἐπίφορος, τικτικός, parturiens, Cæl. lib. 12. cap. 13.

Ε᾿´πιτόκως, fœneratò, Budæus.

Ε᾿πιτολή, ῆς, ἡ, ortus ſyderum. vide in ἀνατολή.

περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολὰς, ſub exortum Arcturi, Thucyd. ἐπιτολαὶ καὶ ἀνατολαὶ, Nazanzen. vbi Moſellan. ortus occaſúſque ſyderum.

Ἐπιτολμᾶσαι, inſidiari.

Ἐπιτομὴ, ῆς, ἡ, amputatio, breuitas, compendium.

Ἐπίτομος, ου, ὁ, tendo, onis, neruus. Item adiectiuè, compendiarius, breuis, circuncīſus, σύντομος, ἐπίτομος γίνεται, præſcinditur, Gaza lib. 3. hiſtoriæ plantar. Theophraſti.

Ἔπιτον, accedite, Ariſtoph.

Ἐπιτόνιον, ου, vinculum.

Ἐπίτονος, ου, ὁ, ligamen, ſeu lorum ex bubulo tergore, quod antemnas velo alligat, Homer. Odyſſ. μ.

Ἐπιτοξάζομαι, in aliquem arcum tendo & collimo. Homer. Iliad. γ. τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο, id eſt, ἐπὶ τούτῳ τὰ τόξα ἔβαλλον, in eum ſagittas mittebant.

Ἐπιτοπίζω, incolo.

Ἐπιτοπλεῖστον, vt plurimum, ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

Ἐπιτοπολὺ, plerúque, magna ex parte, ἐπὶ τὸ πολύ.

Ἐπιτοσοῦτον, vel ἐπὶ τοσοῦτον, tantiſper.

Ἐπιτραγέαι, αἱ, epitrageæ, piſces, Ariſtot. lib. 4. Animal.

Ἐπιτραγία, ἡ, Epitragia, ſic dicta eſt Venus, quòd Theſeo, quam ille ſibi ducem aſſumpſerat, ad mare capram immolanti, in caprum ſponte mutata fuiſſe dicatur, Plutarch. in Theſeo.

Ἐπιτραγῳδεῖν, tragicè exaggerare, hoc eſt, cum amplificatione & commiſeratione, Theophr. de plant. lib. 10. ἔτι δ' ὡς φαρμακοπῶλαι καὶ οἱ ῥιζοτόμοι τὰ μὲν ἴσως οἰκείως, τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι, id eſt, præterea quẽadmodum ſeplaſiarii, & radicarii aiunt partim verè ni fallor, partim etiã exaggerationibus vtentes tragicis. ‖ Cicero Tragœdias in nugis agere dixit, i. nugas magno conatu proferre. ἐπιτραγῳδεῖν, dicitur Bud. Comment. ἐπιτραγῳδούμενοι θεοῖς μῦθοι, fabulæ quas poetæ diis affictas decantauerunt. ſic Bud. vertit apud Philonem. ἐπιτραγῳδεῖ τούτοις πολλὴν ὠμότητα τοῦ περικλέους κατηγορῶν, hæc accuſans tragicis penè vocibus in Periclis crudelitatem inuehitur, Plutarc. in Pericle. ὁ ἐπιτραγῳδούμενος, decantatus.

Ἐπιτραπεζίδιος, paraſitus.

Ἐπιτραπέζιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſuper menſam eſt: ἐπιτραπέζια διηγήματα, τὰ, quæ fiunt in menſa narrationes.

Ἐπιτραπεζώματα, τὰ, cibi in menſa appoſiti.

Ἐπιτράπω, permitto, ἐπιτράπει, delegat, Herodot. Idem alio loco, ἐπιτράπειν ὀλιγαρχίῃ, rem ad oligarchiã traducere.

Ἐπιτραχήλιος κόσμος, monile. τὸ ἐπιτραχήλιον, ſtola ſacra dicitur in libello de re diuina, Chryſoſt.

Ἐπιτρεπτέον, committendum, permittendum. ἐπιτρεπτέον σοι, tibi concedendum eſt.

Ἐπιτρέπω, μ. ψω, π. φα, cõmitto, id eſt, curæ trado, demando, indulgeo, concedo, permitto. οὐκ ἐπιτρέπω, prohibeo. Dicimus autem ἐπιτρέπω σοι τόδε τὸ πρᾶγμα, item ἐπιτρέπω σὲ τόδε τὸ πρᾶγμα. τῇ σῇ γνώμῃ τὰ ἐμαυτοῦ ἐπιτρέψας, tuæ ſententiæ res meas committens, Chryſoſtom. ἐπιτρέπω σοι τοῦτο, concedo ſeu committo tibi hoc, Iſocrat. ἐπιτρέπω σε τοῖς ἄλλοις, aliis te præficio, Thucydid. ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν, id eſt, ἐκδιδόναι, ſeipſum dare. ἐπιτρέπειν τὴν ψῆφον, calculũ permittere, id eſt, mittere in conſilium, Bud. ἐπιτρέπω σοι, permitto tibi, id eſt, ἄδειαν δίδωμι, Thucydid. vnde ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, eſt rem arbitrio amicorum permittere, i. compromiſſum facere. Et οὐδενὶ ἐπιτρέπειν, nullius arbitrio rem permittere. ἐπιτρέπειν igitur, ait Budęus, eſt compromiſſum paciſci, hoc eſt, vnum vel plures cauſæ diſceptatores facere, alioqui iuriſdictionem eius rei non habentès. Item cum Infinitiuo. ἐπιτρέπω διδάσκειν, Xenoph. εἰ βουλοίμεθα τῷ ἐπιτρέψαι παῖδας ἄρρενας παιδεῦσαι, &c. ſi cui velimus curam filios erudiẽdi permittere, idem Xenoph. Plato in Apologia, ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, &c. iudicium de me Deo permitto, Ariſtophan. in Pluto. οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' ἐπέτρεψα ποιεῖν, hoc nunquam alium facere ſinerem. ἐπιτρέπω σοι ἀδικεῖν, permitto te iniuria afficere, Demoſth. Cum præpoſitione, ἐπιτρέπω σοι περὶ τούτων, de his ſeu horum tibi committo arbitrium, AEſchines. Et Paſsiuè, ἐπιτρέπομαι τὴν δίαιταν, arbitriũ eius rei mihi delatum eſt, Lucian. αἴσχος τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, cũram habens cuſtodiæ. ἐπιτετραμμένος τιμὴν, Budæus in Epiſt. τὰς ἐν ἱεροῖς διοικεῖν ἐπιτέτραπται, Chryſoſt. ἐπιτέτραπται, ἐγκεχείρισται, ἡ ἐξουσία δέδοται, Homer. in procurationem & cuſtodiam datus eſt. vnde ἐπίτροποι, curatores ac tutores. vide ſuo loco.

Ἐπιτρέφω, adnaſci facio. ἐπιτραφῆναι σάρκα νεωτέραν τῇ προτέρᾳ ἴσην, carnem priorem rediuiuam fieri.

Ἐπιτρέχω, accurro, incurſionem facio, incurro, Datiuo. Philo de mundo cum Accuſat. κλίματα ἐπιτρέχειν, &c. ἐπιτρέχων ἰὸς, inhærens ærugo, inſidẽs, Dioſcor. lib. 5, cap. 83. ἐπέδραμε πεδίον πᾶν, omnem campum incurſauit, Herodot. lib. 1. τὸ ἐπιτρέχον, Hermog. Trapezuntio dicitur ſubcontinuatio.

Ἐπιτρίβω, μ. ψω, π. φα, | exercitii, impulſionis, & exitii ſignificationem habet. ἀφανίζω, tero, comminuo, affligo, perdo, Accuſat. Xenoph. ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβουσι τοὺς ἀνθρώπους τὰ φαλάγγια, doloribus conficiunt, pro infero, Chryſoſtom. δικασταὶ αὐτοὶ τὸν χειμῶνα ἐπιτείνουσι καὶ τὴν νόσον ἐπιτρίβουσι, id eſt, morbum infligunt ſeu inuehũt. Ariſtoph. νεφ. pro euerto, νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν. Idem ibidem, ἐπετρίβετο τραύμασι πολλαῖς, afficiebatur multis vulneribus. apud eundem, ἐπετρίβην, incidi in miſeriam. | hinc ὁ ἐπίτριπτος, & Atticè ἐπίτριπτος, perditus.

Ἐπιτριηραρχεῖν, munus trierarchi complere.

Ἐπιτριηράρχημα, ατος, τὸ, tempus quo quis triremem regit, Bud. Comment.

Ἐπίτριμμα, ατος, τὸ, fricatio.

Ἐπιτριμοι, conferti, alii poſt alios, πυκνοὶ, συνεχεῖς. Legitur & ἐπίτριμοι pro eodẽ, & apud authores variat lectio.

Ἐπίτριπτος, ου, ὁ, dignus conteri, ſceleratus, ἄξιος ἐπιτρίβεσθαι. Ariſtoph. in Pluto, αὐτὸ μὲν ἡμῖν ὁ ἐπίτριπτος οἴχεται.

Ἐπιτριπτότατος, ου, ὁ, perditiſsimus.

Ἐπιτρὶς, ter. Dioſcor. lib. 5, cap. 4.

Ἐπίτριτος, ου, ὁ, ſeſquitertius. ἐπίτριτος πυθμὴν, ſeſquitertium fundum, Ariſtot. 5. Politic.

Ἐπίτριψις, εως, ἡ, in pſalmo 92. exponitur fluctus. ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν, leuabũt flumina fluctus ſuos.

Ἐπιτροπάδην, ex commiſſo, non ſponte, feſtinanter.

Ἐπιτροπεία, ας, ἡ, tutela. ἐπιτροπείαν ἔχω τὴν βασιλείαν, regni tutelam gero.

Ἐπιτροπέω, id eſt, ἐπιτρέπω, Apollon. Rhod.

Ἐπιτροπεία, ἡ, ditio, vicaria opera, tutela, procuratio.

Ἐπιτροπευτικὸς, ῆ, ὁ, qui peritiam habet negotia pro alio obeundi, Xenoph.

Ἐπιτροπεύω, μ. σω, π. κα, ſum tutor, procuro, adminiſtro, præſum, pręſideo, ἐπιβέβομαι. Alicubi apud Platonẽ ſatago, rem procuro, commodis ſtudeo. Cum Genit. cõſtruitur. ἐπιτροπεύω τῆς αἰγύπτου, procuro AEgyptum, Herodot. Item cum Accuſat. ἐπιτροπεύω τὸν ἐκεῖνον, illius tutelam gero, Thucyd. τὴν πόλιν ἐπιτροπεύω, ciuitatem guberno, Herodot. ἐπιτροπεύεσθαι, eſſe ſub tutoribus.

Ἐπιτροπὴ, ῆς, ἡ, curatio, procuratio, tutela, compromiſſum, delegatio,. οὐ τῇ ἐπιτροπῇ ἐμμένω, non ſto iudicio. ἐπιτροπὴν αἰτοῦντες, id eſt, παυσάμενοι τοῦ ἐπιτρέψαι.

Ἐπιτροπάζειν, recentiores vtuntur pro ἐπιτροπεύειν.

Ἐπιτροπικὸς, tutelaris. ἐπιτροπικὸς νόμος, lex de tutoribus, Plato.

Ἐπίτροπος, curator, tutor, procurator, vicarius, præfectus, cui quid committitur, Xenoph. λέγεται ἀλκιβιάδην περικλεῖ ἐπιτρόπῳ μὲν ὄντι ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι, &c. Item ἐπίτροπος atrienſis, cui cura aliqua demandatur. ἐπίτροπος παιδὸς ὀρφανοῦ, pueri orphani curam gerens, Plutarch. in Camillo. ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους, pupillorum regum tutores, Plutarch. in Lycurgo. ἐπίτροπος τῶν ἀλιτηρίων, Idem in Galba, qui imperium habet in perditos homines. ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπίτροπος, villicus, Xenoph.

Ἐπιτροχάδην, & ἐπιτροχάλην, ſuccinctè, maturè, ſumma

tim,curſim,Homer, Iliad.γ. ἐπιτροχάδην ἀγόρευε,id eſt,συντόμως,ἐπιτεταμένως,citatè,i.breui oratione.

Ε᾽πιτροχασμὸς,ὁ,percurſio,figura verborũ,ſuper ſe inuicem effuſio,quæ fit aduerſarii turbandi cauſa: τροχάζειν enim concitationem ingreſsionis notat,vt apud Terent.in Eunuch. Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa tibi rei eſt? vbi Donatus, ἐπιτροχασμὸς figura,vbi multa terribiliter interrogantur,vt,State viri,quæ cauſa viæ? quíve eſtis in armis? quóve tenetis iter?

Ε᾽πίτροχος,ου,ὁ,velox,volubilis. Lucian ἐπίτροχόν τι καὶ ἀφανὲς ἐφθέγγετο.

Ε᾽πιτρύζω,admurmuro,reſono,accino.

Ε᾽πιτυγχάνω, offendo,conuenio,i.congredior,incido, in aliquem,attingo, potior,conſequor, proſperè ago,τὸ κατορθῶ: cui opponitur ἀποτυγχάνω. vnde ἐπιτυχεῖς ὁμοῦν πρᾶγμα,τὸ κατορθούμενον,& quod ſucceſsit,& ex animi ſententia euenit. Neutr.cum Genit. Ariſtot.2.OEconom. ὠνίων ἐπιτετύχηκα,ea quę paruo pretio venirēt nactus eſt.

Ε᾽πιτυχὼν νεὼς,nauem nactus,Philoſtrat.ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, conſecutus eſt promiſſum, Paul.cap.6. ad Hebr. Plutar. in Numa,πόλεως διοσημίας ἐπιτυχεῖν, peltã cæleſtem adipiſci. Cum Datiuo, Ariſtoph.εἶτα ἵνα μὴ καὶ νῷν ἡμῖν ἐπιτύχῃ,ne fortè in nos incidat. Idem ibidem, ἤν που ἐπιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς, ſicubi tam doctos nanciſcatur ſpectatores. Idem in Pluto cum Genit. μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, modeſtum virum nunquam es nactus.

Ε᾽πιτυμβίδιος,ὁ,ſepulchralis.

Ε᾽πιτύμβιος, ſuper ſepulchrum poſitus, in Epigramm. λέκτρα ἐπιτύμβια,id eſt,ſuperſepulchralia. ἐπιτύμβιος χρησμὸς, ibidem. Item ἐπιτύμβιον ᾄδω. ἐπιτύμβιος ὥρη apud Nonn. hora funeſta,ſepulturæ tempus. Et ἐπιτύμβια θεσμὰ,leges ad ſepulturam pertinentes.

Ε᾽πιτυμβίδες,αἱ,corydales aues,quaſi τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσαι: habent enim criſtã inſtar ſepulchri in capite.

Ε᾽πιτύφεται,comburitur, & ἐπιτυφῇ,accendatur,ardeat.

Ε᾽πιτυφλόω,ῶ,obcæco.

Ε᾽πιτυχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,voti compos.

Ε᾽πιτυχία,ας,ἡ, fruitio, conſecutio, proſper ſucceſſus. μεμψώμεθα ταῖς τῶν λεγόντων ἐπιτυχίαις, Alcidamas. τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta, Galen.

Ε᾽πιτυχὼν,humilis,vilis,ἁπλοῦς. Plato 1.de Republ. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος,non de re vulgari agitur. Idem libro 2, ἆρα παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας; quaſlibet fabulas à quibuſlibet fictas audire. τῶν ἐπιτυχόντων παιδία,pueri ex humilib° parentibus. τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γεγονυῖα, quæ cuiuſlibet ſunt legiſlatoris, Plato de Legib.

Ε᾽πιτυχῶς,vulgariter.

Ε᾽πιτωθάζω, adulor, derideo, ſubſanno, ἐπιχλευάζομαι, Theodoret.in 3.Eccleſiaſt.hiſtor.

Ε᾽πιφαγὼν,qui cibum ſumpſit,paſtus.

Ε᾽πιφαίνομαι,μ.νοῦμαι,π.φανμαι, appareo,exiſto,exorior,me obiicio,interuenio, Depon.Datiuo. ἐπιφαίνεσθαι τῷ δήμῳ, ſe populo oſtendere, Plutarc.in Galba. ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ, in facie multa ſigna apparebant, Idem in Galba. ἐπιφάνηθί μοι,preſto mihi ſis. ὁ ἐπιφανὴς,exiſtens, in conſpectum datus,apparens.

Ε᾽πιφαίνω,μ.φανῶ,π.φαγκα,oſtendo,illuſtro,prę me fero,appareo, exiſto, emergo. ἐπιφᾶναι τοῖς καθημένοις, illuceſcere ſedentibus,cap.1.Euang.Lucæ.

Ε᾽πιφάνεια,ας,ἡ,oſtenſio,apparentia, τὸ ἐπιπολῆς,ſuperficies: ſic à Budæo vertitur apud Ariſtot. de mundo,pro ſumma facie,ſumma cutis extremitas. Eſt etiam aduentus,ſed cum ſplendore,illuſtratio, emerſus, apud Procl. de Sphæra: cui opponitur κρύψις,i.occultatio.

Ε᾽πιφανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,illuſtris,excellens, σώματος ῥώμῃ σφόδρα ἄλλων ἐπιφανὴς,viribus corporis clarus, Plutarch.in Publicola. ἐπιφανέστατον ἀποτελεῖν, maximè inſignem efficere.

Ε᾽πιφάνια,τὰ, luminaria, Nazanzen.in Orat.

Ε᾽πιφανῶς,manifeſtè,apertè.

Ε᾽πίφασις,ἡ,manifeſtatio,demonſtratio.

Ε᾽πιφάτνιος,lucifer.

*Ε᾽πιφατνίδιος,præſepialis,vt φορβεία ἐπιφατνίδιος apud Xenophontem.

*Ε᾽πίφατος,ὁ,qui malè audit,Sophocl. ἐπὶ enim cōtrarietatem quandam aliquando notat.

Ε᾽πιφαύσει,illuceſcet,orietur. ἐπιφαύσει σοι ὁ χριστὸς.

Ε᾽πιφαύσκω,orior,luceo. σελήνη ἐπιφαύσκει, luna ſplendet,cap.23.Iob.

Ε᾽πιφέρομαι, ſuperuenio,offeror, ſubſequor,ex aduerſo tendo,innato.Item importo,vt τὴν ἐπιορκίας ἐπιτηδεύματος,admiſsi periurii piaculum importans, Demoſth. κατ᾽ ἀεις. Item profero,promo,vt ἐπιφερόμενος τὸ βιβλίον. Herodian. & Lyſ. τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην,quæ nullam dotem attulit. ἐπιφερομένην χρυσίον γυναῖκα, AEſc, id eſt,pro dote afferentem.Item cum impetu feror & irruo. ἐπιφερόμενοι τῇ πόλει,perturbantes ciuitatem, Plutar. in Lycurg. ἐπιφερόμενος τῷ στρατῷ,aggreſſus cum exercitu, Thucydid.1. ἐπιτιθέμενοι σὺν τῷ στρατῷ ἐπιφέρεσθαι ξίφεσι γυμνοῖς,ſtrictis enſibus impetum faciunt,in Galba. ἐπιφερομένων ῥευματικὴ δύναμις, vis reprimendi humores, qui in aliquam partem incumbunt, Dioſc.lib.3,cap.129. τὰ ἐπιφερόμενα,quæ impēdent. τὰ ἐπιφερόμενα ἀκέομαι,rebus venturis medeor. τὰ ἐπιφερόμενα προδηλοῦσι, quæ euentura ſunt oſtendunt.

Ε᾽πιφέρω,μ.ἐποίσω,infero,ἐπάγω. Homer. σοὶ κείνης ἐπὶ χεῖρας ἐποίσει,tibi manus iniiciet,ἐπιβάλλει.ἐπιφέρων τῷ νεκρῷ στέφανον,funeri coronam imponens, Plutarch. in Pericle. ἐπιφέρειν πόλεμον, bellum inferre, Thucydid. ἐπιφέρω σοι,ad te affero, Xenoph. ἐπιφέρω σοι αἰτίαν,tibi crimen intento. ἐπιφέρω αἰτίαν προδοσίας, proditionis accuſo, Plato de Legib. Demoſth. ἐπιφέρων αἰτίαν ψευδῆ, falſũ crimen obiiciens, ἐπενεχθεῖσα αἰτία, obiectum crimen, Alcidamas. ἐπιφερόμεναι δίκαι, pœnæ quæ proponuntur. ἐπιφερομένη κατηγορία, intentatum crimen, Lucian. ἐπιφέρω τοῦτο φαῦλον, de hoc dico, Plato de Legib. ἐπενεγκεῖν ἡμῖν τὴν δουλείαν, nobis ſeruitutem inducere, Thucyd. Xenoph. τὸ κοινὸν τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρειν ἀπῶ. ἐπιφέρω ψόγον, reprehendo, Thucyd. ἐπιφέρειν φάρμακον, adhibere medicamentum, Galen.ad Glaucon. ἐπιφερομένους αὐτῷ κινδύνους, AEſchin. ἐπιφέρειν ὄστρακον ἑνὶ τῶν πολιτῶν,oſtracum inferre vni ex ciuibus, id eſt, parare oſtraciſmum. ἐπιφέρω πλάδην τιῶν, poſtpono, Aphthon. ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα πόλει, ferre arma aduerſus ciuitatem, Demoſth.

Ε᾽πιφέρειν τὰς κυήσεις καὶ τὰς ὠδῖνας,conceptus partúſq; dolores perferre, Plutarch.in Numa. Eſt & allego,affero. Item ſubiicio,ſubdo, Accuſat. (eſt.

Ε᾽πίφευκτος,fugiēdus. ἐπίφευκτόν μοι τοῦτο,id mihi fugiēdũ

Ε᾽πιφημιστὴς,acclamãs,applaudẽs,ominãs. ἐπευφημούμενος.

Ε᾽πιφημίζομαι,ominor. ἐπιφημίζεται ἡμῖν ἁμαρτήματα, improperat nobis peccata,cap.2.Sapiēt.diffamat,&c.Plutarch.in Camillo, ἱερὸν γὰρ ἡγοῦνται τὸ τοιοῦτο ὄχημα τῷ βασιλεῖ καὶ πατρὶ τῶν θεῶν ἐπιπεφημισμένον,non putãt ſacrum eiuſmodi currum regi patríque deorum eſſe attributum.

Ε᾽πιφημίζω,μ.ίσω,π.ικα, laudo,illuſtro, celebro,conſecro,nominatim commemoro,nuncupo, Lucian. ἱερὰ ἀνέθεσαν καὶ ὄρνια καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ, cuique deo dedicarunt. εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, ſoliti omnes res magnas in Deum authorem referre, Plutar.in Public. Plato de Leg. ἑκάστῳ μέρει θεὸν ἐπιφημίσαντες,parti vnicuiq; deũ inuocantes: ſic Interp.

Ε᾽πιφήμισμα,τὸ,fauor,cantio,ſonus,omen.

Ε᾽πιφθέγγομαι,acclamo,adſono,dico,profero,eloquor reſpondeo. Nonnus, καὶ οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταὶ,ei reſponderunt diſcipuli.

Ε᾽πίφθεγμα,ατος,τὸ,acclamatio,vox. ἐπίφθεγμα ἀναζευγνύντων, vox ſeu denuntiatio, qua exercitu caſtra moturo conclamari ſolet vt vaſa colligant, Bud.in Epiſt.

Ε᾽πίφθιμος,ὁ,ἡ,fortis.

Ε᾽πιφθονέω,ῶ,ſum inuidioſus. ἐπιφθονῶ σοι,in te exprobro

bro ſcilicet aliquid.

Ἐπίφθονος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuidus, inuidię obnoxius, odioſus. οὐκ ἐπίφθονος ὄψις, ſine inuidia ſpectaculum, Plut. in Publicola. ἐπίφθονος ἰσχὺς, inuidioſa potentia, in Pericle. οὐκ ἐπίφθονον τόδε, hoc non eſt odioſum, id eſt, μεμπτὸν, Euripid. ἐπίφθονος τῷ πονηρῷ γεγονὼς, diabolo fact⁹ inuidioſus, Naz. ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπων, apud homines inuidioſus, Herodot. τὸ ἐπίφθονον, īuidia. τὸ ἐπίφθονον λαμβάνειν, inuidiā ſuſcipere, Thucyd. 1. τὸ ἐπίζηλον. ταῦτα τὸ πράττειν ἐπίφθονον, hæc facere inuidioſum eſt, Plutar. in Solone. Aliquando, admirandus, imitandus, ἐπαινετὸς, ζηλωτός.

Ἐπιφθόνως, inuidioſe. ἐπιφθόνως ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, ſibi inuicem inuident, Xenoph. ἐπιφθόνως ἔχω, inuideo, idem. ἐπιφθόνως διάκειμαι, ſum inuidioſus, Thucyd.

Ἐπιφθύζω, ψιθυρίζω, ἡσύχως ἐπᾴδω, ſtrido, tacitè cano.

Ἐπιφιλοπονεῖσθαι, ſtudioſe conſectari. ἐπιφιλοπονεῖσθαι θήραις, venationi vacare, Xenoph. in OEcon.

Ἐπίφλεβος, ὁ καὶ ἡ, venæ applicatus, Gaza.

Ἐπιφλέγω, μ. ξω, π. εχα, comburo, incendo, igni vaſto, Homer. Iliad. ξ, ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.

Ἐπιφλύειν, nugari, conuiciari, φλυαρεῖν, λοιδορεῖν.

Ἐπιφοβοῦμαι, metuo.

Ἐπίφοβος, ου, ὁ, inſpectus.

Ἐπιφοινίζω, rubefacio, illuſtro.

Ἐπιφοιτάω, ventito, incedo, adeo, conſuetudinem habeo, frequenter eo, inuado, ſuperuenio, peragro, commeo, repeto. ἐπιφοιτᾷ σφι, ad eos commeat.

Ἐπιφοίτησις, acceſſus.

Ἐπιφορὰ, ᾶς, ἡ, impetus, impreſsio, vehemētia, Polyb. καὶ κατέχει τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν. δεξιὸν κέρας ὑπεκκλίνας τὴν ἐπιφορὰν ἐκ τοῦ πεδίου πρὸς τοὺς λόφους, iidextrū cornu declinās impetū ex planitie ad colles. Plut. in Camil. ἐπιφορὰ τῶν ῥευμάτων fluxuū impetus. Idē, ἡ ἐπιφορὰ τῶν πνευμάτων, acceſſus flatuū, Theop. Eſt etiam τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ, i. corollariū, acceſſio. ἐπιφοραὶ, αἱ, allata tributa, interpr. Thucy. πλὴν ἔξωθεν δημοσίου μισθοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιδόντες παρεῖχον, καὶ τοῦτο γὰρ ἦσαν αἱ ἐπιφοραὶ, i. ſupra publicam mercedem aliæ contributiones. Plut. refert ciues Romanos cōueniſſe ad funus Numæ regis, ἅμα ταῖς δημοσίαις ἐπιφοραῖς καὶ στεφάνοις. Item ἐπιφορὰ, illatio, concluſio, σύλληψις, obiectio. Item morbus oculorum, quem & Plinius & Cicero in Epiſtol. epiphoram vocant. Lachryma vulgò appellatur: eſt enim impetus pituitæ.

Ἐπιφορέω, μ. ήσω, induco ſuper, deſuper iniicio, comporto. ἐπιφορηθείσης γῆς ἄνωθεν terra deſuper iniecta, Plutarchus in Numa.

Ἐπιφορηθεὶς, ὁ, congeſtus.

Ἐπιφόρημα, τὸ, illatio, irruptio. Et ἐπιφορήματα, τὰ, bellaria, quæ ſecunda menſa inferuntur, Herodot. lib. 1.

Ἐπίφορος, ὁ καὶ ἡ, ferens, commodus, ſecundus, vehemēs, Thucy. li. 3. εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς αὐτὴν, vrbē verſus ingruens. ἐπίφορος ἄνεμος, eſt ventus ſecundus, qui & perferens dicitur, & φορὸς, ſiue οὔριος. Virgil. Proſequitur ſurgens à puppi ventus euntes. Homer. ἴκμενον vocat παρὰ τὸ ἱκνούμενον. Iliad. α. τοῖσιν δ᾽ ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων. ἐπίφορος etiam dicitur fœmina vterum ferens, etiam vicina partui, id eſt, κυοφοροῦσα, Theoph. de cauſ. & Xen. κυνηγ. Significat item, τὸ ὁρμητικῶς ἔχοντα, & procliuem ad aliquid, ἀντίφορος. Item ſimpliciter pronum, Hippocrat. Bud, Comment.

Ἐπιφορτίζω, onus addo. τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπιφορτίζεσθαι, Nazanz. Spiritus ſancti onus adiicere: ſic Moſellan.

Ἐπίφραγμα, frænum.

Ἐπιφραδέστερον, breuius, diſertius.

Ἐπιφραδέως, prudenter, conſultè, ſcitè. Apollon. 2. ἐπιφραδέως ἐρέειν, pro συνετῶς καὶ διανενοημένως.

Ἐπιφράζομαι, animaduerto, ἐπισκέπτομαι, animo complector, cognoſco, ἐννοῶ, excogito, molior, ἐννοῶ, ἐνθυμοῦμαι. Odyſſ. οἴμοι δ᾽ ἐπιφράσσατ᾽ ὄλεθρον.

Ἐπιφράζω, μ. άσω, π. ακα, deprehendo, intelligo, diſſero, dico, iudico, Etym. Heſi. ἐπέφραδε τιμὰς, indixit honores.

Ἐπιφράττω, obſtruo, obturo, præſepio.

Ἐπίφρενα, præcordia.

Ἐπιφρὶξ, motus ſuperficialis maris tempeſtate futura, & ſpuma quando incipit flare ventus.

Ἐπιφροσύνη, ης, ἡ, prudentia, modeſtia, σύνεσις, φρόνησις. Heſiod. σῇσι δ᾽ ἐπιφροσύνῃσιν, &c.

Ἐπίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, prudens, συνετός. Heſi. ἐπίφρονα βουλήν.

Ἐπιφυάδες, αἱ, propagines, Theophr.

Ἐπιφυεὶς, inhærens, inſurgens, Nazanzen.

Ἐπιφυλάττω, obſeruo, Platoni de Legib.

Ἐπιφυλλίζω, μ. ίσω, vindemio, cap. 1. Lament. Ieremiæ. ἐπιφύλλισον αὐτοὺς ὃν τρόπον ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα περὶ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, vindemia eos ſicut vindemiarūt me propter iniquitates meas. & cap. 3, ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου, oculus meus deprædabitur animam meam.

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, paruus eſt racemus in palmite relict⁹ maioribus decerptis: vide Cælium lib. 4, cap. 6. exponitur racemus apud Abdiam Prophetam.

Ἐπιφυλλόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, ſuper folia fructum gerens.

Ἐπίφυμι, exto, adnaſcor. ὁ ἐπιφὺς, qui extitit. οἱ ἐπιφύντες, cohærentes, complexi, cap. 15, lib. 2. Macchab.

Ἐπιφύομαι, adnaſcor, adhæreo, inſurgo, excitor, Dat.

Ἐπίφυσις, εως, ἡ, id quod adnaſcitur & adhęret ad aliud, incrementum, virgultum adnaſcens.

Ἐπιφυσάω, intumeſco, inflo. ‖ Ariſtoph. in Pluto, ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσατό μοι, venter intumeſcebat flatibus.

Ἐπιφυτεύω, ſuperſero, Platoni.

Ἐπιφύω, inſuper produco, innaſcor, ἐπιπέφυκε, ſupernatus eſt, natura voluit.

Ἐπιφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, inclamo, exclamo, acclamo, voco, reſpondeo, Neutr. Datiuo.

Ἐπιφώνημα, ατος, τὸ, exclamatio, rei narratæ vel probatæ ſumma acclamatio, inquit Quintil. cap. 5, li. 8. de qua re Hermog. etiam lib. 4. de Inuentione.

Ἐπιφωνηματικῶς, acclamatoriè, theatricè, Hermog.

Ἐπιχαίνω, inhio, irrideo.

Ἐπιχαιρεκακία, gaudium ex alienis malis.

Ἐπιχαιρέκακος, ου, ὁ, maleuolus, qui lætatur aliena calamitate.

Ἐπιχαίρω, lætor alienis malis, inſulto: capitur & in bonam partem, prō gaudeo. Sophoc. in Aiace, σὲ μὲν δὲ πράσσοντ᾽ ἐπιχαίρω, te feliciter rem gerente lætor. vbi Accuſat. eſt abſolutus, vel ſubauditur εἰς, vt ſit εἰς σὲ δὲ πράσσοντα. In malā, Idem ibidē, οἱ δ᾽ οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς τοῖς τοῦδε, inſultēt huius malis. ἐπιχαίρειν τοῖς αὐτοῖς κακοῖς, Iſocr.

Ἐπιχαλαζέω, inſtar grandinis irruo.

Ἐπιχαλκεύειν, ſupermoliri. ἐπιχαλκεύειν, πειθήνασθαι ὥσπερ ἄκμονα, Ariſtoph. Interpr.

Ἐπιχαλκίται, armati, ὁπλῖται.

Ἐπίχαλκος, æratus, Ariſtop. ἐπιχάλκῳ ἀσπίδι, æreo ſcuto.

Ἐπιχαλῶ, demitto. τὸ ὕπνου βάρος ἐπιχαλᾷ τὰ βλέφαρα τοῖς ὀφθαλμοῖς, Nazanz. de homine.

Ἐπιχαράττω, in ęs incido, inſculpo, imprimo, Plutarc. in Publ. καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπιχάραττον ἢ πρόβατον ἢ σῦν, & in vetuſtis nūmis bouis vel pecudis vel ſuis ſignū incidebāt. ἐπικεχαραγμένον φύλλον, ſerratū foliū.

Ἐπιχαρεὶς, īſultās, Iob. ἐπιχαρεὶς ἰσχυρῶς πτώματι ἐχθρῶν μου.

Ἐπίχαρις, ιτος, ὁ καὶ ἡ, & in Accuſ. ἐπίχαριν, gratus, gratioſus, amabilis, iucundus, venuſtus. νόμος οὐκ ἐπίχαρις, lex oneroſa & moleſta, Plato de Legib.

Ἐπιχαρίτως, gratioſè, cum gratia, plauſibiliter. Xen. ἐπιχαρίτως εἰπόντας ἀπέλυσ, locutos ad gratiā abſoluerunt.

Ἐπίχαρμα, ατος, τὸ, riſus, irriſio, gratulatio, gaudium.

Ἐπίχαρσις, εως, ἡ, inſultatio.

Ἐπίχαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de cuius infelicitate homines lętantur, de cuius calamitate gaudemus, irriſus. Plato Epiſt. 8, βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, iucundus barbaris, lætitiā & riſum barbaris afferens, barbaris factus ridiculus, nō vt Ficinus vertit, Barbaris gratificans. Interp. Thucyd.

ἐπίχαρτοι, inquit, ὧν τῷ ὀλέθρῳ ὠφέλει πάντας ἀνθρώπους ἐπιχαρῆναι. Cap. 11. Prouerb. Salomonis, φθέγξεις γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια.

Ε'πιχατής, indigens.

Ε'πιχειλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, dicitur de menſura nõ plena, quaſi infra labra conſiſtente, i. κοιλὴς, τὰ χείλη μὴ ἔχων. ἐπιχειλὶς μέτρον, τὸ μὴ πλῆρες, apud Ariſtot. ‖ ἐπιχειλὶς, deficiens, & diminutum. Ariſtoph. ἐπιλαβοῦσα, ὡς ἐπαίνους τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν, ἐπιχειλῆ, qui repertam vrbem noſtram plenam, reddidit magna ex parte vacuam. ἐπιχειλὴς etiam de garrulo dicitur, ἐπιπόλαιος.

Ε'πιχειμάζω, hyberno.

* Ε'πίχειρ dici poteſt, qui pręſto eſt & ad manum.

* Ε'πίχειρον, idem quod manupretium. ἐπίχειρα, τὰ, dicebantur præmia militiæ, authoramenta, Plato libro 10. de Rep.

Ε'πιχειρέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, conor, aggredior, animum adiicio. propriè ſignificat aliquid in manus ſumere & aggredi, adorior, ἐφίεμαι, στοχάζομαι, peto, i. ad ictũ deſigno, Bud. in Epiſt. ἐπιχείρησε καὶ ἔσχε, aggreſſus occupauit, Herodot. Cum Accuſ. Iſocrates πρὸς δυνάμεις, καλὸν μὲν ὄργον ἐπιχειροῦσι, id eſt, in manus ſumunt. Item cum Datiuo ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις, pro ἐπιτίθεμαι. ἐπιχειρεῖν πράγμασι νεωτέροις tentare res nouas, Plutarch. in Galba. ἐπιχειρῶ τῷ ἔργῳ, ad opus incumbo, idem Plutarch. in Publicola. οὐ δυνατὸν ἐπιχειροῦντα τηλικοῦτοις λαθεῖν ἅπαντας, fieri non poteſt vt qui rem tantam aggreditur, lateat cunctos. ἐπιχειρεῖν ταῖς ναυσὶ πρὸς Ἀθηναίους, claſſe Athenienſes aggredi, Thucydid. confligere. Cum Infinit. Xenoph. ἐπιχείρουν διαλέγεσθαι, nitebantur verba conferre, ſeu aggrediebantur. ἐπιχειρῶ συμπρᾶξαι, aggredior ſimul efficere, Plato Epiſt. 7: vbi paulò pòſt Paſſiuũ effertur, πρῶτα δ' ὡς ἃ τὸ πρότερον ἐπιχειρήθη πραχθῆναι, &c. quæ tentata ſunt fieri, id eſt, vt fierẽt ſuſcepta ſunt. ἐπιχειρῶ διαγράφειν, ingredior ſcribere, Gaza de Seneſt. Eſt etiam argumentis aſtruo, & aliquid tueri conor & probare, quaſi aduerſariũ peto argumentis & inuado. Et ἐπιχειρούμενον dicitur, quod eſt argumentatione aſtructum. Philo de mundo, πρὸς δὲ τὸ ἐπὶ τῆς μειώσεως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθὲν ἐκεῖνο ῥητέον ὡς λέγεται, ad id quod argumentantur de maris diminutione, &c. τὸ ἐπιχειρούμενον, id quod aſtruitur, opus ſuſceptum, Plato de Legib.

Ε'πιχείρημα, ατος, τὸ, conatus, conamen, aggreſſio, epicherema, hoc eſt, ſyllogiſmus dialecticus, ratiocinatio. Cicero ad Herenn. Argumentationes, quas Græci ἐπιχειρήματα appellant, ſequi, &c.

Ε'πιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus, & ſolers argumentator. Significat etiã hominẽ qui omnes petitiones athleticas & gladiatorias nouit, ſolertẽ in rebus & hominib⁹ aggrediendis: qui etiã ἐγχειρητικὸς dicitur, Xenoph. Bud. Comment.

Ε'πιχείρησις, εως, ἡ, conatus, aggreſſio, irruptio. ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν, ad vos inuadendos, Thucyd. ἐπιχείρησιν ποιῶ, pro viribus aggredior, Idem. ἐπιχείρησιν παρασκευάζω, rationem pugnandi præſto, idem Thucyd. ‖ Ammon. vſurpauit pro argumentatione, οἱ μὲν σκεπτικοὶ τὴν ἑαυτῶν δόξαν κατασκευάζουσι, διὰ δύο ἐπιχειρήσεων.

Ε'πιχειρητέον, & in Plurali ἐπιχειρητέα, aggrediendũ. ἐπιχειρητέα ἐδόκει, incumbendum videbatur, Thucyd. ἐπιχειρητέον μοι, mihi tentandum eſt, Xenoph.

Ε'πιχειρητὴς, οῦ, ὁ, tẽtator, aggreſſor operis, manu pròpt⁹.

Ε'πιχεῖρα, τὰ, præmia victoriæ.

* Ε'πίχειρον, τὸ, αὐτοπώλης, premium, merces.

Ε'πιχειρονομοῦντες, qui vi & manib⁹ pro iuſtitia vtũtur.

Ε'πίχειρος, ου, ὁ, promptus ad manus. τὰ δὲ ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας πρὸς τὸν ἅγιον ναὸν ἐκρέμασε, cap. 15. lib. 2. Macchab. vbi redditur Latinè, Manum dementis contra tẽplum ſuſpẽdi: ſed viderit Interpres.

Ε'πιχειροτονέω, ſuffragor, iubeo, de populo: cenſeo, de ſenatu. ἐπιχειροτονεῖν τοὺς νόμους, leges ſciſcere, Demoſt. ἐπιχειροτονεῖν τὰς γνώμας, ſententias & decreta confirmare ſeu ſciſcere, ſententias dicere ſeu ferre, idem Demoſt.

Ε'πιχειροτονία, deliberatio, quæ fit per ſuffragia. ἐπιχειροτονίαν ποιεῖν τῶν νόμων, de legibus deliberare. ἡ τῶν νόμων ἐπιχειροτονία, de legibus deliberatio. ἐπιχειροτονία τῶν ταξιαρχῶν, de centurionibus deliberatio, Plato de Leg. deſignatio vertit Ficinus.

Ε'πιχέω, ῶ, εύσω, π. έχεα, &

Ε'πιχέω, infundo, ſuperfundo, effundo, inſtillo. Actiu. Accuſat. Odyſſ. α, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε, ex gutturnio aquam fudit. ἐπιχέω σῆμα, buſtũ facio, Hom.

Ε'πιχηνίας, indigus.

Ε'πιχθόνιος, ου, ὁ, terreſtris, mortalis. Homer. Iliad. α, ἄνδρας ἐπιχθονίους vocat, i. ἐπιγείους, qui ſunt ſuper terram, qui in terra degunt.

Ε'πιχιλιάδιον, τὸ, χιλιοστὸν, milleſimum.

Ε'πιχλευάζω, illudo, irriſione inſector.

Ε'πιχνοάζω, Interpr. Apollonii Rhod. exponit, ὡς χνοῦν ἔχω τὰς λαχνὰς φυομένας τρίχας.

Ε'πιχνοῦς, concretus, lanuginoſus.

Ε'πιχολὸς, οῦ, ὁ, iracundus.

Ε'πιχορηγέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, præbeo, ſubminiſtro, inſuper ſuppedito, præſto.

Ε'πιχορήγημα, corollarium legitimi & conſtituti cibi. ἐπιχορηγήματα vocantur etiam ea quę poſtremo loco prębentur ſodalibus, vt τὰ ἐπιδειπνίδια, quæ vltimo loco edũtur, & quæ ἐπιδορπίσματα, καὶ ἐπίδειπνα, καὶ ἐπιφορήματα dicũtur, vt inquit Athenæus, Bud. Comm.

Ε'πιχορηγία, ἡ, ſubminiſtratio.

Ε'πιχράομαι, abutor, ſępe vtor. ἐπιχρῶμαι χθονὶ, vtor terra, i. cõuerſor in ea, Eurip. ἐπιχρεώμεναι μάλιστα γυναῖκες, mulieres maximè neceſſariæ, Herodot.

Ε'πιχράω, inuado, irruo, grauo, i. ἐπέρχομαι, ὁρμῶ. Odyſſ. β, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, matri meæ inſtabant. μὴ βλάβας καὶ ἐμπαίας ἐπῆλθον, infeſtarunt, perſequebantur. Apollon. 2. Argon. ἐπέχραον ἄλλοθεν ἄλλαι, i. πολλάκις ἐπελθοῦσαι τὰς ἁρπυίας τὰς χεῖρας ἐπέχραον. Pro ſpiro, li. 22. Arg. Apol. ἐπὶ δ' ἐπίπνοοι αὖραι ἐπέχραον, flabant.

Ε'πίχρηστος, vtilis, commodus. ἐπίχρηστος τοῖς ψύξεως δεομένοις ἐστὶ, valet ad ea quæ refrigeratione egent, Dioſc. l. 2.

Ε'πιχριμφθεὶς, inclinatus, innixus.

Ε'πίχρισμα, ατος, τὸ, circunlitio, illitio, vnguentum, medicamentum.

Ε'πίχρισις, medicamenta. αἱ ἐπιχρίσεις ἐπίθεσις, impoſitio vnguentorum, Plutarch.

Ε'πίχριστος, ὁ καὶ ἡ, bracteatus, illitus, qui illinitur.

Ε'πιχρίω, illinio, inſpergo, inungo. vnde ἐπιχριόμενα φάρμακα, apud Galen. ad Glauc. i. τὰ ἐπιχρίσματα.

Ε'πιχρονίζω, ω, ίσω, immoror. ἐπικεχρονικὸς οἴδημα, inflatio inueterata, Galen. ad Glauc.

Ε'πιχρόνιος, ὁ καὶ ἡ, diuturnus.

Ε'πίχρυσος, aureus, inauratus. ἐπίχρυσος κλίνη, lectus auro conſtratus, Herodot. ἐπίχρυσος κόσμος, aureus ornatus, Plato de Legib.

Ε'πιχρώζω, ω, ώσω, π. ωκα, coloro, imbuo. Plato Epiſt. 7, οἱ μὴ φιλόσοφοι μὲν, δόξαις δ' ἐπικεχρωσμένοι καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, i. opinionibus ſolùm extrinſecus colorati & imbuti.

Ε'πιχυθεὶς, ἐντος, infuſus. ἐπιχυθὲν πλῆθος, multitudo quæ cõfluxit. ἐπιχυθεὶς γάλακτι, lacti infuſus, Dioſc. lib. 1. ἐπιχυθὲν νόμισμα, fuſus nũmus, Plut. ἡμῖν ἐπιχυθεὶς λόγος, quod tetigimus, quod diximus, Plato de Legib.

Ε'πιχύνω, effundo, cap. 23. lib. 3. Reg.

Ε'πίχυσις, εως, ἡ, libatio, infuſio, ſuperfuſio. ἐπίχυσις πολιτῶν, redundans numerus ciuium, Plato de Leg.

* Ε'πιχυτέον, infundendum.

Ε'πίχυτος, placentæ genus.

Ε'πίχυλος, ου, ὁ, aridus. ἐπιχυλοτάτη πόα, gramen aridiſſimum, Herodot.

Ε'πιχωματισμὸς, οῦ, ὁ, exaggeratio.

Ε'πιχώριος,

Ε'πιχώννυμι, μ. χώσω, operio, aggero.

Ε'πιχωρέω, cedo, συμπεδῶ, & παραχωρέω, cōcedo. cap. 4, lib. 2. Macchab. ἐὰν ἐπιχωρηθῇ διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ γυμνάσιον αὐτῷ συστήσασθαι, ſi concederetur eius poteſtati gymnaſium ſibi conſtituere.

Ε'πιχορηγέω, ſuppedito.

Ε'πιχώρησις, εως, ἡ, receſſus, permiſsio. κατ' ἐπιχώρησιν κύρου, iuxta quod præceperat Cyrus, lib. 2. Eſdræ, ſectione ιδ.

Ε'πιχώρησον, age familiariter cum eo, apud Ariſtoph.

Ε'πιχωριάζομαι, frequens & vſitatus, patriúſque ſum, patrium morem ſeruo. Ariſtot. ἐν ὅσαις γὰρ τῶν πόλεων ἐπιχωριάζεται, in quibus conſuetum eſt & patrium.

Ε'πιχωριάζω, idem ſignificat, Polyb. οὕτως ἐπιχωριάζει, ſic frequens & vſitatū eſt patriúmque. Item morari & habitare aliquo in loco. Syneſ. ἡμῖν ἐπιχωριάζει, apud nos moratur & verſatur. Accipitur & pro ad locum aliquem proficiſcor. Plato in Phæd. οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε. ἐπιχωριάσαι, in conſuetudinem venit. ἐπιχωριάζω αὐτοῖς, cum illis verſor, Lucian. ἐπιχωριάζουσα πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας, maleuolentia inter eos vernacula, Plutarch. in Lycurgo. ἐπιχωριάζον χοροὶ καὶ θαλίαι τὸν ἅπαντα χρόνον, tripudia & feſtiuitates omni tempore agebantur, Ibidem.

Ε'πιχώρειον, ſubduc, minue.

Ε'πιχώριος, ου, ὁ καὶ ἡ, indigena, ciuis, gentilis, vernaculus: cui opponitur ὁ ξένικος. Plato 1. de Republ. καλὴ μὲν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι, i. indigenarum. Ariſtoph. ἐς τ' ἐπιχώρεις ἡμετέρα θεός, patriáque noſtra. ἐπιχώρια ὑποδήματα ἔχουσι, gentis more calceos gerunt, Herodot. ἐπιχώριος ἀλωᾶ, Ariſtoph. Plutarch. in Camillo, de præmio dato Manlio ob ſeruatum Capitolium, σίτου ἡμίλιτρον ἐπιχωρίου, οὕτω γὰρ καλοῦσιν αὐτόν, frumenti quidē ſelibram vernaculi, ita enim vocant ipſum. Liuius ſelibram farris dicit. ἐπιχώριος λόγος, quod ab indigenis enarratur. Plato, ἐπιχώρια ὁμιλήματα, officia in indigenas. ἐπιχώρια ἁμαρτήματα, in ciues commiſſa peccata, ſeu in indigenas. Idem. ἐπιχώριος πολλαχοῦ, pluriumlocorum incola, Ariſtot. lib. 9. Animal. ἐπιχώριος κλῆρος, ſors quæ fit in regione propria, Plato de Legibus. Ariſtoph. ἀσκεῖν τὸν ἐπιχώριον τρόπον, ſectari mores patrios & aſſuetos. Idem, οὔκουν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμ' ἐργάζεται, i. rem patriā, domeſticam & aſſuetam. ἐπιχώριος τῆς πονηρίας, AEſchines. τὸ ἐπιχώριον, mos patriæ, quod regioni aut loco alicui peculiare & conſuetū eſt, patrium. τὰ ἐπιχώρια, mores & inſtituta. Xenoph. κατὰ τὸ ἐπιχώριον. ἐξ ἔθους, ex domeſtica conſuetudine, Thucydid. οὐκ ἐπιχώριον ἔσται, ex gentis ipſius more non erit, Plato de Legib. ἐπιχώριον ἡμῖν ἐστι, noſtri eſt inſtituti.

Ε'πιχωρίως, patrio nomine, gentili vocabulo.

Ε'πιχῶσαι, aggerem cumulare.

Ε'πιψαύδην, leuiter, tactim, ſtrictim, idē quod ἐπιλίγδην.

Ε'πιψαύω, μ. αύσω, π. αυκα, attingo, primoribus digitis tango, ſtringo, attrecto, delibo. Heſiod. οὔτ' ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσί, neque tangens ſcutum pedibus. τῶν λόφων ἐπέψαυε, colles attingebat. ἐπιψαῦσαι τῆς γῆς, terram attingere, Dioſcorid. lib. 2.

Ε'πιψεκάζω, irroro, inſtillo, pluo, ſtillatim guttatímq; infundo. ‖ Athen. ex Xenop. ἢν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι μικρὰ ἐπιψεκάζωσι. Gaza ex Cicerone: pocula, ſicut in Sympoſio Xenophōtis, minuta & rorantia. κύλικες σμικραὶ καὶ ἐπιψεκάζουσαι.

Ε'πιψεύδομαι, affingo, mentior.

Ε'πίψησμα, ατος, τό, lanugo quæ concreſcit in ſaxis, &c. Dioſcorid. lib. 5, cap. 119. ἁλὸς ἄχνη, ἐπίψησμά ἐστιν ἁλὸς ἀφρώδους, halos achne ſpumoſi ſalis ramentum eſt, Ruellius: ſpumoſa maris lanugo, ſalis ſpuma eſt, Marcellus vertit.

Ε'πιψηλαφάω, μ. ήσω, π. ηκα, contrecto. Plato libro 2. de Republ. καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, φανερὸν ἔξω τὴν σφενδόνην, contrectantem annulum, palam in ſuū locum conuertiſſe.

Ε'πιψηφίζομαι, & Ε'πιψηφίζω, cōprobo, calculum addo, decretum confirmo, rem ad ſuffragium refero, decreto quoppiam confirmo, i. ἐπικυρῶ, & is qui de cōſilii ſententia decretum facit, ὁ ἐπιψηφίζων dicitur: at ſuaſor legis & lator rogationis γράφων appellatur, & εἰσηγούμενος. Plutarchus, τὸν ἐπιψηφίζοντα vocauit eum qui Romæ ſententias ſenatorias rogabat, ſenatúſque conſulta perſcribenda curabat. ἐπιψηφίζεται ἀρχή, magiſtratus ſuffragiis creatur, Ariſtot. 4. Polit. ἐπιψηφίζειν κατὰ νόμον, lege decernere, Plutarch. in Camillo. ἐπιψηφίζω ἀπολεῖ ἄνδρα, virum extorrem non ſino ſententiam dicere, Herodot. ἐπιψηφίζω, id eſt, αὖθις τὰς ψήφους τίθημι, iterum rogo ſententias. ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ τίμων, ſubſcripſit ſuffragiis concionis Timon, Lucianus.

Ε'πιψίω, intero.

Ε'πίψογος, ου, ὁ, vituperabilis.

Ε'πιψύχω, refrigero. Apollon. 2. Argon. χαίας ἐπιψύχεσκον ἠπίως ἐκ Διὸς αὖραι.

Ε'πίω, aggrederer, ab ἐπιον Aoriſto poſteriore verbi ἔπειμι. ἢν ἐπίωσι, ſi aggrederentur, Thucydid. ἐπιομεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, Idem Thucydides.

Ε'πιωγαί, αἱ, clauſulæ in mari circa portus, vbi vnda frangitur.

Ε'πιών, όντος, inſtans, inſequens, aduenīens, rediens, inuadens, Plato 2. de Repub. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι, dimicabit cum hoſtibus irruentibus. Lucianus in Anachar. κατὰ μέρη ἐπιὼν εἴσῃ ἕκαστα, per partes ingreſſus ſcies omnia. τοῦ ἐπιόντος, id eſt, τοῦ ἐπερχομένου, Sophocles, ἐπιὼν χρόνος conſequens ætas, procedēs tempus, Gaza de Senectute. τὸν ἐπιόντα δὲ χρόνον, futuro ſemper tēpore, Plato de Leg. ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους, futurum anni tempus. Demoſth. ἐπιὼν μήν, menſis inſtans, & ἐπιὼν ἐνιαυτός, Plato de Leg. αὐτῷ τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. ἐπιόντα ἐνιαυτὸν δηλῶσαι, anno ſequenti indicare, Idem in Epiſt. ἐπιόντα πράγματα, inſtantes res & futuræ, Demoſth. ἐπιὼν πόλεμος, bellū inſtans, Thucydid. ἐπιόντες πολέμιοι, aduenientes hoſtes, Xenoph. ἐπιοῦσαι πόλεις κατὰ διαδοχήν, ciuitates inuicem ſuccedentes, Thucyd. ἐπιὼν κίνδυνος, inſtans periculum.

Ε'πλακον, texui: à πλέκω, in Aoriſt. 2.

Ε'πλεο, pro ἐπέλου, eras. Iliad. α, εὔζωρος αἰεὶ πάντων ἔπλεο, id eſt, ἐπέλου, ὑπάρχεις.

Ε'πλετο, fuit, ἐγένετο, & pro ὑπάρχει, eſt, αὐτὴ τοῦ ἐπέλετο. ὁ δέ ἐξ, φίλον ἔπλετο θυμῷ. Apollon. lib. 2, ἐπιπνείας ἔπλετο πνοιή. Heſiod. in Theog. de Venere, πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν ἔπλετο, in Cythera ferebatur, & ibi fuit.

Ε'πλευ, pro ἐπέλου, eras.

Ε'πλημμυρεῖν, inundare.

Ε'πληντο, pro ἐπίπληντο, implebantur. Item ἔπληντο pro ἐπίπληντο. ἔπληντο θυμοῦ, impletus furore erat, Homer.

Ε'πόβελια, fœnus, τόκος, ſexta pars mulctæ, quam accuſator dabat reo non conuicto.

Ε'πόγδοος, ου, ſequioctauus, qui ton⁹ eſt muſicus: & quū octauā ſortis partē accipiebat fœnerator, ἐπόγδοον dicebatur.

Ε'ποίκια, ſarcinæ, & onera nauis.

Ε'πόδια, Ionicè pro ἐφόδια.

Ε'πόζω, μ. έσω, computreſco. ἐποζέσει ὁ ποταμός, computreſcet fluuius, cap. 7. Exodi. & ibidem, ἐπώζεσεν ὁ ποταμός, computruit, &c.

Ε'ποίατο, ſequerentur, Odyſſ. ζ.

Ε'ποιδέω, extubero, intumeo. ἐποιδηκός, turgidus, ἐπωδηκυῖα, grauida, intumeſcēs. ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, intumeſcit vultus, lib. 4. Dioſcorid. vbi ſcribitur ἐποιδεῖ.

• Ε'ποιδίσκω τὸ ἐξοιδίσκω, vt ἐποιδέω, tumeo. Galenus, τὸ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται.

Ε'ποικέω, inhabito, habito coloniam, i. cohabito, inſideo, incolo. ἐποικοῦντες πόλει, i. ἐφεδρεύοντες. τὸ ἐποικούμενον αἰθιοπίας, Ariſtid. quod AEthiopiæ colitur.

Ε'ποίκια, τά, apud Apollon. puto ſignificare domicilia.

Ε'ποίκιον, ου, τό, villa, cap. 19. Ioſue.

Ε'ποικοδομεῖν, ſuperſtruere. Chryſoſtomus δεῖ τὴν κρηπῖδα πήξαντας ἐποικοδομεῖν, iacto fundamento ſuperſtruendū eſt. ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ θεμέλιον ἀλλότριον, ſuper alienum

fundamentum ædificantes.

Ἐποικοδόμησις, ιος, ἡ, exaggeratio.

Ἐποικονομεῖν, accurare. Ariſto. 2. OEcon. ὁ πᾶσαις ἐποικονομεῖται ταῖς οἰκονομίαις, quod in omnibus rei domeſticæ curandæ generibus prouidetur.

Ἔποικος, aduena. ἔποικοι quaſi incolæ migrantes, quorum duo ſunt genera: quidam enim indigenis exactis ad incolendam ciuitatem veniunt, vt apud Thucydid. ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι, è corpore ſuo miſerunt Athenienſes, qui in vrbe exhauſta habitarent. Quidam ideo mittuntur, vt tanquam ſupplementum ſint ſemiplenæ ciuitatis, vt apud Ariſtotel. in Polit. Ἀπολλωνιᾶται ἐποίκους ἐπαγαγόμενοι ἐστασίασαν. Apolloniatæ quum aduenas aſciuiſſent, ſeditione agitati ſunt.

Ἐποικουρέω, inhabito. καὶ νόσος ἐποικούρησεν αὐτοῖς ἐν νεκρῶν πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένων, σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις, & peſtis eos inuaſerat in cadauerum multitudine fuſim proſtratorum, caſtra habentes per rudera, Plutarch. in Camill.

Ἐποικτείρω, miſereor, cũ Accuſ. Soph. ἐποικτείρω δέ νιν (δύστηνον.

Ἐποικτισαμένης, ου, ὁ, miſerabiliter queſtus.

Ἐποιμώζω, ploro.

Ἐποινία, commentum.

Ἐποίνιος, vino deditus.

Ἐποίσω, inferam. vide ἐπιφέρω.

Ἐποιχεῖν, permeare, tranſire.

Ἐποίχομαι, percurro, texo. Iliad. ἱστὸν ἐποιχομένην, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέχουσαν καὶ ὑφαίνουσαν. Depon. Accuſ. ἐποίχομαι, obeo, perambulo, ὁρμῶ, πορεύομαι. Ἰλ. α. θάμα ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, i. ibat. Item cum Accuſ. pro adeo, Ibidẽ, μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς. ἐπῴχετο πάντας, omnes perluſtrauit, adiit, Homer. Odyſ. ἐποίχεσθαι δόρπον, i. ἐπὶ δόρπον ἔρχεσθαι, ire ad cœnam. ἐποίχεσθαι ἔργον, i. ἐργάζεσθαι, percurrere: vt apud Virgil. Arguto tenues percurrit pectine telas: vel οἴχεσθαι ἐπὶ ἔργον, operi incumbere, Idem, ſeu opus perficere. Aliquando impeto, inuado. Iliad. α, οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, i. ἐπὶ οὐρῆας ὥρμα. κύνας ἐπῴχετο, ἐπὶ ἀφροδίτην ὥρμα, Idẽ. ἐποιχομένη βελέεσθαι, impetens, Idem Homer.

Ἐποδύρομαι, defleo. Accuſ. Ianus Laſcaris, πάτροκλον ἐποδύρετο δῖος ἀχιλλεύς, Patroclum eſt lamentatus.

Ἐποκέλλω, μ. κελῶ, π. κεκα, impingo, irrumpo, appello, intrudo. Accuſ. ἐποκείλαντες νῆας, qui naues terræ impegerũt. ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, impegerunt nauẽ, c. 27. Act. Apoſt.

Ἐπολίδες, ου, auis nocturnæ ſpecies, Suid.

Ἐπολισθαίνω, labor, eris, defluo.

Ἐπολισθέω, μ. ήσω, idem. ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις, incidam in errores, in Epigramm.

Ἐπολοφύρομαι, defleo.

Ἕπομαι, μ. ἕψομαι, π. ἡμμαι, comitor, ſequor, reſpõdeo, ἀκολουθῶ, ſum comes, ſuccedo, conſector, deduco. Ἰλ. α, ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Hermog. de ſtatibus, τῷ μέντοι δημόσια ἠδικηκότι οὐχ ἕπεται τὸ βίαιον εἶναι, id eſt, non ſequitur vt qui iniuriam publicam fecerit, violentus ſit. τὰ ἑπόμενα τούτοις, quæ hos contingunt, quæ ad hos pertinent, Xenophon. ἕπομαι φεύγουσι, fugientibus inſto. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, his luxus reſpondens, Plutarchus in Lycurgo. Ariſtoph. in Pluto, cum μετὰ & Genit. ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ſequere mecum. Itẽ cum ἐπί. ἕπομαι ἐπὶ κῦρον, ſequor Cyrum, Xenoph.

Ἐπόμαχοι στρατιῶται, inutiles ad pugnandum milites.

Ἐπομβρέομαι, οῦμαι, pluuia perfundor, in Epigram.

Ἐπομβρεία, ας, ἡ, humiditas, imber, vis imbriũ, & abundantia, ὅταν ἐπάλληλοι ὄμβροι ὦσιν. Opponitur τῇ αὐχμηρίᾳ, καὶ τῷ αὐχμῷ. Ariſtoph. νεφ. ἀμπέλους φυλάξομεν, ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν γ' ἐπομβρίαν. ἐπομβρεια ἔτη, anni pluuii, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Ἔπομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluuius, imbrib⁹ abũdãs: opponitur τῷ αὐχμώδει vel αὔχμῳ, roſcidus. ἔπομβρος γῆ, ager pluuius & vliginoſus, Theophr. lib. 4. de. plant. ἐν ταῖς ἐπομβροτάταις χώραις, in locis admodum pluuiis.

Ἑπομένως, conſequenter, ſubſequenter, exinde, deinde, tum, pedario more ſequendo.

Ἐπόμνυμαι, idem quod ἐπόμνυμι. Ariſtoph. in Pluto, ἐνταῦθα νῦν κάθησο κατασπλασμένος, ἵν' ὑπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, vt te à concione arceam, iureiurando interpoſito te excuſantem & cauſam afferentem cur vadari nequeas, & vadimoniũ obire. Sunt qui ὑπομνύμενον ἀντὶ τοῦ ἐπιορκοῦντα accipiant, i. peierantem, quæ expoſitio Bud. non diſplicebat: vt ſit ὑπομνύμενον ἐπὶ κακῷ, coniurantem. οἱ γὰρ συνωμόται ἐπὶ κακῷ ὤμνυον. vide Interpr.

Ἐπομόσασθαι, adiurare, id eſt, dictum aut teſtimonium iureiurando affirmare, Budæus in Epiſtolis. ἐπομοσάμενος ἡμῖν ἀληθῆ ἐγκλήματα εἶναι.

Ἐπόμνυμι, deiero ſeu iuro, iuſiurandum interpono. Ariſtoph. νεφ. ἀπολοῦσιν γ' ἐπόμνυς τοὺς θεοὺς τὸ χρέος. Apollo. 2, λοιβαῖς δ' ἁγίοισιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν ἀλλήλοις. Homerus Iliad. α, ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, magnum iuſiurãdum interponam, i. ἐπομόσω: vbi Interpres, ἐπόμνυσθαι ἐστι τὸ κατηγορούμενον ὀμόσαι, ἀπομνύναι δὲ τὸ ἀποφάσκειν. Plato epiſt. 6, ὃ δεῖ δικαστ, ἐπομνύντας σπουδῇ ἅμα μὴ ἀμούσῳ καὶ τὴν τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ, καὶ τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα, &c. id eſt, obteſtantes. ἐπόμνυμι τὸν ἥλιον, per ſolem iuro, Herodot. ἐπομνύειν, ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσιν, iureiurando addere ſe bis quotannis in agrum Megaricum inuaſuros, Plutarch. in Pericle.

Ἐπομόω, μ. όσω, π. ωκα, ſuperiuro, adiuro, iuſiurandum interpono. Accuſ.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, ſupra vmbilicum, vmbo.

Ἐπομφάλιος, vmbilicatus. ἐπομφάλιον σῦκον, in Epigram. ficus vmbilico prædita: nam velut vmbilicum habet.

Ἐπονειδίζω, μ. ίσω, π. ικα, impropero, dedecoro. Accuſ. ἐπονειδίζων θεράποντα.

Ἐπονείδιστον, ου, τὸ, exprobratio.

Ἐπονείδιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ignominioſus, vituperandus, contumelioſus, exprobrabilis. Lucia. τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. &c.

Ἐπονειδίστως, contumelioſé.

Ἐπονεῖτο, laborabat.

Ἐπονομάζω, cognomino, nuncupo, Plato epiſt. 8. concelebro, celebro, appello. φήμας ἱερὰς ἐπονομάζοντας, precãtes. Idem de Leg. ἐπονομάζεσθαι θεῶν, nomine deorũ ſeu nominibus appellari, à diis denominari, Idem ibidem.

Ἐπονόμαστος, ου, ὁ, cognominatus.

* Ἐπονομάσαντα καταλέξαι, nominatim recẽſere, Athen.

Ἐποξύνω, exacuo, accelero.

Ἐπόπιζε, obſerua, reuerere.

Ἐποποιΐα, ας, ἡ, verſuum contextus, carminum cõpoſitio, poeſis. Suid. narrationem interpretatur heroico carmine complexam, & quæ fabulis caret.

* Ἐποποιϊκὸς, Ariſt. περὶ ποιητικῆς, πότερον δὲ βελτίων ἡ ἐποποιϊκὴ μίμησις ἢ ἡ τραγικὴ, διαπορήσειεν ἄν τις.

Ἐποποιὸς, οῦ, ὁ, verſificator, ποιητὴς ἐπῶν ἑξαμέτρων καὶ τριμέτρων, Platoni de Legibus.

Ἐποπτεία, ας, ἡ, ἐπίσκεψις.

Ἐποπτεύω, μ. εύσω, π. ευκα. ſpecto, æſtimo, inſpicio: propriè eorũ eſt, qui ſpectatores ſunt ludorum & ceremoniarum, Bud. Item pro ἑορτάζω. Ariſtoph. Ran. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ, ὅταν κατακέωμαι τῷ διακόνῳ.

Ἐποπτὴρ, ſpeculator. Vnde φρυκτωρίων ἐποπτῆρες, Ariſtot. de mundo, i. ſpecularii excubitores.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, inſpector, ἐπιμελητὴς καὶ ἔφορος, vt inquit Pollux, i. curator operis. ‖ AEſchyl. in Prometh. καὶ σὺ πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης. Et ἐπόπται, in arcanorũ ſacrorũ initiis nominabantur pridem initiati, & iam ſpectatores ſacrorũ facti, Camer. vide Comm. Bud. Item præſides, vt apud Pindarum, νεμέας θ.

Ἐπόπτιδες, αἱ, ſpectacula, eo nomine & titulo ſuos libros inſigniuit Valer. Soranus teſte Plin. in fine pręfat.

Ἐποπτικὰ, τὰ, dicebantur vltimæ initiorum ceremoniæ: neque enim ſimul vt initiati erant, ſpectatũ admittebantur: erant autem ſacra ſacratiora, Bud. ibidem. vnde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας, in ſcholiis Areopag.

Ἐποπτικὸς, Plato in Sympoſ.

Ἐπόπτομαι,

Ἐπόψομαι, video.

Ἐπιπίνω, ſibilo. Neutr. abſol.

Ἐπορέω, Ionicè pro ἐφορέω. Herodot. ἐπορᾶν τὰ πρήγματα, res adminiſtrare.

Ἐπορβέεται, inuidet.

Ἐπόργος, tutor, ἐπίτροπος.

Ἐποργάω, iraſcor, impetuoſè feror.

Ἐπορέγομαι, apprehendo, opto. Apoll. l. 1, ἐπορέξατο χειρὶ τοῖο ὀλκαίου. Itē inuicio. Idē l. 2, ἐπὶ πρὶν οἱ σύλ αρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, iniecit in eū man° violētas. ἐπορεξάμενος, qui porrexit, qui tribuit, in Solonis verſu, apud Plutar. in eius vita.

Ἐπορθρεύομαι, diluculo conſurgere.

Ἐπορκίζω, exorcizo, canon. 27. Concil. Laodicenſis.

Ἐπίορκον, periurium.

Ἐπορκιστής, ὁ, adiurator, exorciſta. ſic canon. 10. Concilii Antiocheni.

Ἐπορμάω, Ionicè pro ἐφορμάω. Herodo. ἐπορμῆσαι λύκους, immiſiſſe lupos. ἐπορμέοντας λαθὼν, qui ſtationē hoſtium latuit, Idem.

Ἐπόρνυμαι. vide ὄρνυμαι.

Ἐπόρνυμι, Neut. Datiuo iung. hoſtiliter inſilio, irruo. Iliad. γ, ὡς τερ ὁ ἀ ἐπόρουσε, id eſt, ἐφώρμησε. ἐπόρουσαν ἀλλήλοις, i. ἐφώρμησαν, Homer.

Ἐπορχοῦμαι, inſulto. Appianus in Libyco, de forma triūphi loquēs, ἵσταντο δέ τις ἐν μέσῳ πορφύραν ποδήρη ἐπενδεδυμένος, χρυσοῖς ποικίλοις ἐς γέλωτα ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις.

Ἐπόρω, immitto, Heſiod. καί οἱ ἐπ' αὐτὸν ὦρσε, i. ἐπῶρσε, ad eū miſit. Idē alibi, αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε, in eum incitauit. ἐπορσον αὐτῷ, i. ἐφορμῆσαι ποίησον, incita in eum, Homer.

Ἔπος, εος, τὸ, verbū, ſermo, dictum, mandatum, verſus, poema: ab ἕπω, ſicut ſermo à ſequendo. Odyſſ. ξ, ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε ἐμέο, verbū dicam. Xenoph. lib. 1. ἐπαινοῦντες δ' ἀλλ' οὗ τὸ ἔπος, hunc verſum laudabat, &c. ἐπῶν ποίησις, heroici carminis poeſis. Itē, ἐπὶ μὲν τοῖσιν ἐπῶν ποιήσει ὅμηρον μάλιστα τεθαύμακε, ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ μελανιππίδην, ἐπὶ δὲ τραγῳδία σοφοκλέα. εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους, leges edere ver ſibus, Plutarch. in Solone. κατ' ἔπος, per verſus ſingulos, per carmina, Ariſtoph. Interpr. verſu, verſibus, in Epig. πρὸς ἔπος, Ariſtoph. i. ὡς ἔτυχεν, ἐπιτυχών. ἔπος πρὸς ἔπος ἐριζόμεσθα, Idem. vltrò citróque contendebamus. λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, cōpti modulatiq; ſermones, Thucyd. ὡς ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicā. Plato lib. 1. de Rep. τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν dixit pro vulgari, id eſt, pro eo qui vulgò ſic dicitur. διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, explana vtro modo principē & potentiorē di cas, vtrum ſecundū vulgus, an ſecundū exactam rationē.

Ἐπουδίζειν, proſternere.

Ἐποτρύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, impello, excito, adhortor, ſolicito, exacuo. Accuſ. ἐπώτρυνον σφίσιν τοῖς ἐπέχεσι, armatos ad concurſum incitabant, Thucyd. ἐποτρύνοντός σφι τοῦ θεοῦ, diuinitus inſtructis, Herodot.

Ἐπουλίς, ίδος, ἡ, excreſcentia gingiuæ inter dentes, caruncula gingiuis enata, Dioſcorid.

Ἔπουλος, leuiter criſpus, Gaza lib. 3. hiſt. plant.

Ἐπουλόω, ῶ, μ. ώσω, ad cicatricē perduco. Dioſcor. lib. 1, ἐπουλοῖ ἑλκώσεις, exulcerationes ad cicatricem perducit. Idem li. 3, ἐπουλοῖ ἕλκη, vlceribus obducit cicatricem.

Ἐπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis obductio.

Ἐπουλωτικὸς, valens ad cicatricem obducendam. ἐπουλωτικὸν φάρμακον, Galen. ad Glaucon.

Ἐπουραῖος, caudatus, qui in cauda eſt. ἐπουραίῳ δήγματι, morſu caudæ, in Epigram.

Ἐπουράνιος, ου, ὁ, cæleſtis, qui in cælo eſt. Plato in Apolog. Socrat. φροντιστὴς τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια.

Ἐπουρέω, mingo, vrinam reddo.

Ἐπουριάζω, vel ἐπουράζω, οὐρίῳ ἀνέμῳ φέρω τὰ πλοῖα ποιῶ. Lucian. ἀέρος ποτε ποιητικοῦ πνέοντος ἀνέμου, καὶ ἐπουριάζοντος τὰ ἀκάτια, vēto obſecundāte & aſpirante, ἐπουριάζω τὴν ὀθόνην, vela intendo, Idem Lucianus.

Ἐπουρίσας, inſiliens impetu facto. Euripid. ἀλλ' ἐπὶ τοιῶδ' ἐπὶ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας, id eſt, ἐφορμήσας, atqui ne hac quidem via tuam prudentiam immiſiſti.

Ἔποψ, piſcis quidam.

Ἐπουσιώδης, inſeparabile accidēs, συμβεβηκὸς ἀχώριστον.

Ἐπουσιώδης, innatus, in natura eſſe potens. Porphyr. ἐπουσιώδη φύσιν ἔχει τὸ συμβεβηκὸς, accidens habet natura vt ſit in ſubſtantia. Argyr. exponit, accidens aduentitiam habet naturam.

Ἐποφέλλω, augeo.

* Ἐποφθάλμια, τά. Galen. τὰ ἐποφθάλμια ἐπιτιθέσθωσαν.

Ἐποφθαλμιάζω, reſpicio.

Ἐποφθαλμιάω, μ. άσω, π. ακα, oculos iniicio, i. concupiſco, adnicto mulieri, vel ęgris oculis aſpicio mulierē aut rem quampiam, vt ſit tranſlatio ab oculorum morbo ad morbum animi. Ponitur pro inuideo. Cicero dixit cupiditatis oculos adiicio. οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντες ὠργίζοντο, oculis in pecuniam adiectis fremebant. ſ. eā in ærarium referri. Neutr. Datiuo.

Ἐποχέομαι, inequito, inſideo, i. ἐπιβαίνομαι, inuehor. Philo de mundo, οὐ γὰρ ἐποχεῖσθαι τῷ ὕδατι ἡ γῆ, non enim aqua inuehetur tota tellus. ἐποχεύμενος, βασταζόμενος, pro vectore & geſſore, Herodot.

Ἐποχετεία, ας, ἡ, irrigatio.

Ἐποχετεύομαι, deriuor.

Ἐποχεύω, i. ἐπιβαίνω, coeo, ineo, vt animantia ineūtia.

Ἐποχέω, μ. ήσω, π. ηκα, veho. Actiuum. Accuſ.

Ἐποχὴ, in philoſophia dicitur aſſenſionis retentio, vt illa Pyrrhoniorum, vel τῶν σκεπτικῶν, cuius Cicero meminit in Academicis, & Officiorum lib. 1. Eſt etiam gradus planetarum in zodiaco, ſeu ſtatus cæli, poſitúſque ſyderum, Hermolaus in Plinium, & Cælius libro 1. capite 15. Et ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, ſuppreſsio menſium: cui cōtraria eſt ἀναρραγία apud medicos. Eſt etiā ἐποχὴ, remora, & impetus ruentis, impedimentum atque inhibitio, quaſique ἀνοχή, Bud. Comm.

* Ἐποχλεὺς, ſufflamen, ſeu retinaculū rotarū ne decurrāt. τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν ὅτι εἰς τόποις κατάντεσι ἐρχοιντο κωλύων αὐτοὺς ἐκβαίνειν κατὰ πρανοῦς ἐπὶ βλάβῃ τῶν ζευγῶν, Ἐυ... (Suid.

Ἔποχον, inſtratum equi.

Ἔποχος, ου, ὁ, compos, inſidens, idoneus equitatui, qui vehitur equo vel curru, & qui vehit, qui equo bene inſidet. ἔποχον μανίας λόγον, Euripid. ſermonem qui inſania veluti vehiculo vehitur.

Ἐποχώτερος, ſtabilior.

Ἔποψ, οπος, ὁ ἀλεκτρυὼν ἄγριος, vpupa. Hieron. in cap. 5. Zachar. Prophetæ, Vpupā, inquit, nos de Græci nominis ſimilitudine traximus. Nā & ipſi Græci ἔποπα appellāt, ab eo quòd ſtercora humana cōſideret: auem dicunt eſſe ſpurciſsimā ſemper in ſepulchris, ſemper in humano ſtercore commorantem, denique & nidum ex eo facere dicitur, & pullos ſuos de vermiculis ſtercoris alere putreſcentis: hæc ille.

Ἐποψάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, facio opſonium. ἐποψῶμαι τὸν ζωμὸν, ius ſumo, veſcor iure, Plutarc. in Apophth. ἐποψᾶνται τῷ ζωμῷ τούτῳ, hoc iure vtūtur opſonio, Idē in Lycurg.

Ἐπόψιμος, ου, ὁ, aſpectabilis.

Ἐπόψιος ζεὺς, Iupiter inſpector & præſes, i. ἔφορος, ἐπίσκοπος. Apollon. 2, αἰτώμεθα πρὸς ζηνὸς ἐποψίου.

Ἔποψις, εως, ἡ, aſpectus.

Ἐπόψομαι, videbo, inſpiciam.

Ἐπράθην, populatus ſum, Aoriſt. β, à πέρθω.

Ἑπτὰ, ſeptem. ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, ſeptenarius numerus.

Ἑπταβόειος, ου, ὁ, ſeptem pellibus bubulis circuntectus. Aiacis clypeū ſic appellat Homer. Ponitur pro impenetrabili & inuicto, vt θυμοὺς ἑπταβοείους, i. μεγάλους, Ariſtoph. Ran. ἑπτάβοιος pro eodem dicitur, Sophocl. ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος, i. ἑπτάβυρσον.

Ἑπταγράμματον, τὸ, durum, iracundum.

Ἑπτάγωνα, heptagona, muſica inſtrumenta, Ariſtot.

Ἑπταετὴς, ſeptēnis, dicitur de tēpore: de ætate verò ἑ-

ἑπταέτης, vt ἑπταέτης χρόνος, & ἑπταέτης ἄνθρωπος. vnde ἑπτάετες, ſeptennium, Odyſſ. ξ, ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον.

Ε'πταετία, ας, ἡ, ſeptennium.

Ε'πταήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeptem dierum.

Ε'πτακαίδεκα, ſeptendecim.

Ε'πτακαιδεκαέτης, ſeptendecim annorum.

Ε'πτακαιδέκατος, ſeptimusdecimus. ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, decimus ſeptimus dies.

Ε'πτακαιεικοσαπλάσιος, ſeptem & viginti partibus maior, Ficinus ex Platonis Timæo.

Ε'πτάκαυλος λυχνία, candelabrum ſeptem haſtilium.

Ε'πτάκις, ſepties.

Ε'πτακισμύριοι, οἱ, ſeptuagĩta millia, ſeptuagies mille. ἑπτακισμυρίας ὀργυίας, ſeptuaginta millia paſſuum.

Ε'πτακισχίλιοι, ſepties mille. ἑπτακισχίλιαι δραχμαὶ, ſepties mille nummi.

Ε'πτάκλινον, τὸ, locus ſeptem accubantium.

Ε'πτακόσιοι, ſeptingenti.

Ε'πτάλυχνος λυχνία, candelabrum ſeptem lucernarum. Nazanzen.

Ε'πτάμην, volaui. Iliad. ε, διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, i. διέπτη, διῆλθε: à verbo πτάμαι.

Ε'πταμηνιαῖος, ου, ὁ, ſeptimeſtris. ‖ ἑπταμηνιαῖοι, ſeptimeſtres partus. Cic. Attic. lib 10, Tullia mea peperit puerũ ἑπταμηνιαῖον ἐτόκησεν: quod quidem natum eſt, perimbecillum eſt.

Ε'πτάμηνος, ſeptimeſtris. τὸ ἑπτάμηνον, partus ſeptem menſium, partus ſeptimeſtris.

Ε'πταμόριον, ου, τὸ, ſeptima pars.

Ε'πτάπικτος, denſo capillitio.

Ε'πτάπηχυς, ſeptem cubitorum, Herodot.

Ε'πταπλάσιος, ου, ὁ, καὶ

Ε'πταπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſeptuplus, ſeptengeminus.

Ε'πταπλάσιον, ſeptuplo, ſepties, Plato. Cum cõparatiuo, ἑπταπλάσιον φαυλότερος.

Ε'πτάπλευρον, ου, aliqui plantaginem minorem vocant.

Ε'πτάπλευρος, ου, ὁ, ſeptenis coſtis creat⁹, Ariſt. de Anim.

Ε'πταπόδης, ‖ & ἑπτάπους, ſeptẽ pedũ, ſeptẽpedalis, Heſ.

Ε'πτάπυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens ſeptem portas. Thebarum Bœoticarum epitheton, ad AEgyptiarum differẽtiam, quæ ἑκατόμπυλοι dicuntur. Heſiod. ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ Καδμηΐδι γαίῃ, &c.

Ε'πτάῤῥοος, ου, ὁ, ſeptenfluus.

Ε'πτὰς, άδος, ἡ, numerus ſeptenarius. ἑπτάσι τρισὶ, ſeptenariis tribus. Ariſtot. περὶ τὰς ἑπτάδας τὰς τέσσαρας, diebus quater ſeptenis.

Ε'πτάστομος, ἑπτάπυλος, ſeptenfluus, per ſeptem oſtia fluens. ἑπτάστομοι πύλαι, ſeptem portæ & aditus, Eurip.

Ε'πτάτονος, ſeptem fidibus conſtans.

Ε'πτάφθογγος, ου, ſeptem neruos habens: aut ſi fiſtula, foramina ſeptem.

Ε'πτάφωνος, ὁ, ſic dicta porticus in Olympia, quoniam pties vox eadem redderetur, vt ſcripſit Plin. l.36.c.15.

ſe Ε'πτάχα, καὶ ἑπταχῆ, ſeptempliciter, εἰς ἑπτὰ μέρη. Odyſſ. ξ, τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο.

Ε'πτάχαλκον, ου, locus erat intra vrbem Athenienſium.

Ε'πτάχορδος, ου, habens ſeptem chordas. ἑπτάχορδοι ἁρμονίαι, concentus ſeptem fidibus, ſeu neruis conſtantes.

Ε'πτάπεκτος, ου, ὁ, qui ſepties tondi poſſit, Suid. bene comatus.

Ε'πτέρωται, alatus eſt.

Ε'πτέτης, ὁ, ſeptem annorum.

Ε'πτέτις, ἡ, ſeptem annos nata.

Ε'πτην, volaui: à verbo πτῆμι.

Ε'πυδρος, ου, ὁ, humidus, vuidus, pro ἔφυδρος.

Ε'πικυηθέντα, ſuperfœtata.

Ε'πύλλιον, ου, τὸ, verſiculus, diminutiuum ab ἔπος. ἐπύλλια εὐριπίδου, Ariſtoph. verbula.

Ε'πω, curo, tracto, guberno, diſpono. Odyſſ. ξ, ἄλλοι δ' αὖ ἔργον ἕπουσιν, id eſt, ἐνεργοῦσιν, operentur, oneri incumbãt. Pro dico magis in vſu eſt ſuum compoſitum ἐνέπω, maximè apud Poetas, quàm ἔπω. τεύχε' ἕποντα, i. ἐπιμελούμενον τῶν ὅπλων, διαβαστάζοντα, περιέποντα, ornandis armis, inſtruẽdis armis occupatum, Homer.

Ε'πῳάζω, μ. άσω, π. ακα, ouis incubo, incubitu foueo, foueo oua, pullationem facio, Gaza.

Ε'πῴασις, εως, ἡ, idem quod ἐπῳασμός. ἐπῳάσεως χρόνος, tempus incubandi.

Ε'πῳασμὸς, οῦ, ὁ, incubitus, fouẽdi opera, incubatio, Ariſtot. in princ. 6, de hiſt. animal.

Ε'πῳαστικώτεραι, quæ magis incubant. Ariſtot. de Gallinis, τὸ ἐπῳαστικώτεραι εἶναι ἑτέρας ἑτέρων.

Ε'πωβελία, ſiue ἐπωβελία, eſt ſexta pars æſtimationis litis, pœna calumnioſi actoris in iudiciis ignominioſis: continet autem centum minas, Bud. Comment. & de Aſſe.

Ε'πώδης, turpe, δυσειδής.

Ε'πῳδὴ, ῆς, ἡ, incantatio, carmen, incantamentum, ‖ vel carmen ad amoliendum aliquid noxium: & ἐπῳδὴν in eo ſenſu à Platone accipitur lib. 10. de Rep. vide ἐπᾴδω. ἐπῳδαὶ φαρμάκων, potiones magicæ. οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, profeſſores artis incantamentorum. αἱ τῆς μητρὸς ἐπῳδαὶ, matris blanditiæ, Chryſoſt. de off. Epiſc.

Ε'πῴδιον, ου, ὁ, quod odæ accinitur: vt ἐφύμνιον, quod hymno accinitur, vulgò verſiculum vocant, Budæus in Annotat. in Epiſt.

Ε'πῳδὸς, οῦ, ὁ, ‖ excantator ſeu incantator: ſic enim veteres dixerunt, qui fruges excantaſſet, qui malum carmen incantaſſet. Eſt item genus carminis, quum ſingulis verſibus ſingulæ clauſulæ ſubiiciuntur, & quaſi accinuntur, cuiuſmodi ſunt apud Horatium, & apud Pindar.

Ε'πώδυνος, ου, ὁ, dolorem inferens, τὸ ὀδυνηρόν.

Ε'πῴζειν, aues aut gallinæ dicuntur, quum ouis incubantes clamant, ſiue glociunt. Apud Ariſtoph. ponitur pro κρύπτεσθαι.

Ε'πωθέω, ῶ, impello.

Ε'πωθίζω, impello. ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου, Zephyro fluctibus impulſis ingruente, Lucian.

Ε'πωλένιος, qui inter vlnas fertur, Apoll. Rhod.

Ε'πωμάδιος, ſuperhumeralis, in Epigramm.

Ε'πωμαδὸν, in humeris: ‖ Aduerb. ἐπωμαδὸν ἀείρασκε, ſuper humeros ſaxum geſtabat, Zetus apud Apollon.

Ε'πωμίδιον, τὸ, parua ἐπωμίς.

Ε'πωμὶς, ίδος, ἡ, ceruix, humeri pars exterior proxima brachio. Item clamys, genus veſtis breuioris, quod humeris iniicitur, humerale dicitur à Paulo iureconſulto, quaſi dicas inhumerale, ſuperhumerale. Lib. 4. Epigr. τὸ τρίτον ἐκ ἐκόνισεν ἐπωμίδας, i. humeros. Eurip. in Iphig. in Tauris, γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας κάτω περιπορφυρώσαντες, &c. i. humeros. ‖ Pollux lib. 7, muliebris veſtis appellationem eſſe ait. ἐπωμίδες τοῦ πυλῶνος, latera ſiue humeri portæ, cap. 41. Ezechiel.

Ε'πωμοσία, ἡ, iuſiurãdum, quod deferebatur ab eo qui vel morbum, vel aliam cauſam iuſtam, quare ad diẽ præſcriptum in iudicio non apparuerit, prætexebat.

Ε'πώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſtrictus iureiurãdo. Soph. in Aiace, οὕνεχ' ὅρκων οὕνεκ' ἦν ἐπώμοτος, cauſa iuriſiurandi quo erat aſtrictus.

Ε'πὼν, όντος, qui ineſt, qui eſt ſuper: Ariſtoph. in Pluto, τὰ ἐπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα ἐπόντα, bellaria poſita in diſco.

• Ε'πωνομάζω, do nomen, vel impono. Plato in Philebo, ἑνί τε καὶ ἑκάστῳ στοιχεῖον ἐπωνόμασε, de literis loquens.

Ε'πωνία, tributum, quod re quapiam empta penditur.

Ε'πωνυμία, ας, ἡ, nomen, cognomẽ, appellatio. Apoll. 2, αὐλίον Ἄργον ἐπωνυμίην καλέουσι, nomine dicunt.

Ε'πώνυμον, ου, τὸ, cognomen, nomen. Iliad. ι, Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον.

Ε'πώνυμος, gentilis, eiuſdem nominis. ἐπώνυμοι γίνονται, cognominantur. Ariſtot. de mundo, τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου, i. quod pulchrum eſt, id omne quaſi gentile, mundi habet cum eo nominis ſocietatem. Idem ibidẽ,

πάντως

ἐπώνυμος ἀπὸ φύσεως καὶ τύχης, i. ab omni natura & ſorte nomen adeptus. Philo de mundo, πόλις ἐπώνυμος τῆς πάθους, ab euentu dicta vrbs. ὄνομα ἐπώνυμον, nomen ductũ. Heſiod. κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ, Cyclopes nomine erãt du cto ex eo quòd rotundus oculus vnus erat in fronte. οἱ Ῥωμύλον ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες, qui in Romulum vrbis nominis originem referunt, Plut. in Romulo. Ibidem, ἐπωνύμους φρατρίας τῶν γυναικῶν, curias à mulieribus nomina trahentes. ἐπώνυμος πόλις βασιλέως, Ibidem, vrbs regis nomen referens. ἐπώνυμος τῆς μανίας, ab inſania nomen habens, Nazanz. in Orat. ἐπώνυμοι τοῦ καταστρεψαμένου καλέονται, ab illius qui ſubegit cognomine appellantur, Herodot. ἐπώνυμον γέγονε τῆς αἰθέρος φορᾶς, cognomen ſeu nomen traxit à motu ſupernè facto. Datiuo, Nonnus, ἑορτὴ πηγνυμένας κλισίῃσιν ἐπώνυμος, feſtũ à tabernaculis dictũ. Et cũ Gen. Idẽ, ὕδασιν ὁδίταις ἀρχεγόνου λουτῆρος ἐπώνυμον. Et cũ Aduerb ἔνθεν. Apoll. 2. Arg. αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι ἐπώνυμοι ἀνδράσι, ab hominib⁹ dictę, Dionyſ. de ſitu orbis. Idem cum Genit. & ἐκ Præpoſitione. Item ἐπώνυμοι, heroes Athenis, à quibus trib⁹ ſua cognomina acceperũt: his ſtatuæ erectæ fuerunt. Et ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, dicitur ὁ ἄρχων, quòd ab eo annus in faſtis denotabatur, vt Romæ à conſulibus, & ab eius nomine ἄρχοντες in actis præſcribebantur.

Ἐπωνύμως, de nomine. Cum Datiuo iungit Dioſcor. lib. 3. ca. 28. σατυριακὸν καλοῦσι ἐπωνύμως τῷ φυομένῳ αὐτῷ σατυρικῷ χώρᾳ, gentili vocabulo Sãtonicum vocant, regionis in qua naſcitur, cognomento.

Ἐποπάω, inſpicio, ἐφοράω, ἐποπτεύω.

Ἐπόπται, miniſtri, inſpectores.

Ἐποιμώζω, lugeo.

Ἐποιάζω, curo, cogito, ſolicitus ſum.

Ἐπώρσε, luctaui. Heſiod. αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην, in eum immiſit Herculem.

Ἐπωρύομαι, vlulare.

Ἐπωρύω, fremo, rixor, vlulo, de cane, in Epigram.

Ἐπωρώθησαν, excæcati ſunt.

Ἐπωτίδες, αἱ, inaures. Item ligna ex vtraq; prorę parte prominentia, τὰ ἑκατέρωθεν τῆς πρώρας ἐξέχοντα ξύλα, exponit Interpr. Thucyd. Valla roſtra vertit: Gaza, auriculas nauis. ‖ Euripid. in Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον, demittebant anchoras de epotidibus.

Ἐπωτόν, pro ἐπ' αὐτόν, Suid.

Ἐπωφέλεια, ας, ἡ, vtilitas, Baſil. in Epiſt.

Ἐπωφελέω, inſuper iuuo. Ariſtoph. πλ. δίδαξον γάρ τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.

Ἐπωφελὴς, & Ἐπωφέλιμος, vtilis. Pythagoras, παρέσω δ' οἷα λόγοις, ἔργοισι τ' ἐπωφέλιμα τί.

Ἐπώχετο, inuadebat: ab οἴχομαι.

Ἔρα, ας, ἡ, terra: παρὰ τὸ ἐρείδεσθαι, Etym.

Ἐράασθε, cupiebatis.

Ἔραδες, puer, contentio, conuitium.

Ἔραζε, ad terram. Odyſſ. ο, χεῦ' δ' πτερὰ χεῦεν ἔραζε, plumas humi fundebat. Apollon. 2. Argon. βαῖνον ἔραζε, in terram veniebant. Heſiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, πέσεν οὐδεῖ ἔραζε.

Ἐράω, & ἐράζομαι, cum Genit. Heſiod. in Theog. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο, Mnemoſynem amauit.

Ἐράβα, ramus oleæ, ramentum.

Ἔραμαι, amo, cupio, geſtio. Depon. Genit. Iliad. γ, ὃς πολέμοιο ἔραμαι. Sophoc. cũ Infin. in Aiace, ἃν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν ἐκτήσατο, quæ cupiuit conſequi, eſt conſecutus.

Ἐρανάρχης, ὁ, qui ſtipibus erogandis præeſt. ... longum ... Calliciates faciendum ... tarch. in Pericle.

Ἐρανίζομαι, &

Ἐρανίζω, μ. ίσω, π. κα, ἐρανον αἰτῶ καὶ συνάγω. vnde ponitur pro colligere, corrogare, emendicare. Æſchin. κτ. κτησ. ἐρανίζω τοὺς στεφάνους, colligo coronas. ἀθροίζω, corrogo, ab vnaquaque ciuitatum impetro, Idem. vnde συνερανίζω. Philo de mundo, πάντων τὸ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ συνερανισάντων, &c. quum omnia ad complementum eius in vnũ coierint. Demoſth. καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, vbi ab amicis collationẽ coegero. Vnde pro cõferre, cõparare, cõmodare alicui. Apud eundẽ παρὰ βοηθ. Δολιχεῦσιν ἐράνισ' ἐν νεφέλαις, collect⁹ es in nubib⁹ turbidis. περιθέοντα κατ' οἴκους πατρῷον διὰ πενίαν ἐρανιζόμενον, Nazãz. τὸν ἀρνίον τὸ βαπτισμα. agnus qui per domos parentelarum ob paupertatem erogatur, ſeu contributione accipitur. ‖ ἐρανίζεσθαι voce Paſſiua, λαχ. ἀπόντων κατα φερεσθαι, κλαίειν χεῖλος, πιστευθέντι ἐρανίζεσθαι τῷ πλοῦτῳ.

Ἔρανος, ου, ὁ, fructus, collatio publica, collecta, ſymbolum, beneficium, gratia. Vnde ἔρανον τὸν αὐτὸν ἀποδοῦναι, eſt parem gratiam referre. Erat quoque Græcis conuiuii ſpecies, de quo vide εἰλαπίνη, & Cæl. lib. 14, cap. 47.

Ἐρανιστής, ſodalis, ſocius cõuiuii. ἐρανιστοί, apud Ariſtot. in magnis moralib. Argyropyl. qui pecunias conferunt ad conuiuia ſibi paranda: Aretin. vertit hiſtriones.

Ἐρανὸς, amabilis, ἐράστιος, ἐπίερος. Hom. Iliad. ἀμειβόμενοι καλύπτοντος ἐρανῆς.

Ἔρανος, ex collectione donum, collatio, vulgò collecta. Item mandatum, commiſſum in commune amicis conferre ad conuiuium inſtituendum. παρὰ τὸ ἐρᾶν τὸ ἐπιθυμεῖν, Etymol. ‖ Pro beneficio ponitur apud Iſocrat. in Buſir. τούτων εἰσφέρειν τὸν ἔρανον. Item, ἔρανον φέρειν, referre beneficium, apud Demoſth. pro quo tamen ὥσπερ πλήρη ἔρανον φορεῖν Ariſtides dixit.

Ἐραστὴρ, venator.

Ἐρασιπτόλεμος τὸ ναύτην, parandæ claſſi incumbo.

Ἐρᾶν, inanire.

Ἔρας, ιος, ἡ, amatio, μίξις. vnde ἔρως, vt ſcribit Homeri Interpres.

Ἐρασιχρήματος, ου, ὁ, pecuniæ deſyderio flagrans. Xen. ἀλλ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει. ‖ Themiſt. in Sophiſta, τοῦ δὲ σημαίνει φιλοκερδοῦς καὶ ἐρασιχρημάτου ψυχῆς.

Ἐράσμιος, ου, ὁ, amabilis, ‖ alliciens in ſui amorem: idem ἐπίερατος. Lucia. ...ἐρασμιώτατον διάγουσι.

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ, amator, amicus, cupidus, ἐπιθυμητής, cultor, approbator, ſtudioſus. Ariſtoph. πλ. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων, rerum malarum ſtudioſum. πρᾶξιν μεγάλων ὑπὸ φιλοτιμίας ἐραστής, ambitione honoris rerum magnarũ cupidus, Plutarch. in Themiſtocle. ἐραστὴς ἐπαίνου, Xenop. lib. 1. Pæd. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς, gloriæ & honoris cupidus, Plutarc. in Camil. ἐραστὴς σοφίας, ſtudioſus ſapientiæ, Idem in Numa. τοῦ πονεῖν ἐραστής, id eſt, φιλόπονος, Ariſtoph.

Ἐρατὸς, amabilis, blandus.

Ἐράστρια, ας, ἡ, amatrix.

Ἐρατεύω, milito, moleſtè fero.

Ἐρατεινὸς, ἡ, ὁ, amabilis, amœn⁹, ἐπιθυμητικός, καλός. Iliad. β, καὶ αὐγεὰς ἐρατεινὰς, i. ἐπιεράστους, καλάς, ἐπιθυμίους, ἀξίας.

Ἐρατίζω, μ. ίσω, π. κα, cupio: Accuſatiuo.

Ἐρατὸς, ἡ, ὁ, amabilis. ἐρατεινὸς, optabilis. Homer. Ilia. γ, μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε, i. ἐπίερα, καλά. Cũ Accuſatiuo. Heſiod. φυλὴν ἐρατὴ καὶ εἶδος ἀμωμος.

Ἐρατόχροος, ὁ, ἡ, amabili colore præditus, in Epigr.

Ἐρατώ, οῦς, ἡ, Erato, vna Muſarum.

Ἐράω, ῶ, μ. άσω, π. κα, amo, cupio, appeto. Actiuũ, Genit. Ariſtoph. πλ. ὧν τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαυρῶν. Idem in Pluto, τῆς φωνῆς μόνον ἐρῶν ἀκοῦσαι, cupiens audire. ‖ Plato in Sympoſ. ἐρᾶν ἔργα καλόν. ἠράσθαι τῆς βασιλέως, regis amore incenſa, Plutarch. in Romulo. ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος μήδειάν φασι, Medeam Iaſonis amore captam, aiunt eum adamaſſe Lucian. ‖ ἠράσθη γάμων, amauit nuptias, Eurip. ἐρασθεὶς θεάματος, ſpectaculi auidus, Plutarch. in Galba. Cum Infinitiuo. Plato in Epiſtolis, τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. Sophocles in Aiace, ὃν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν, ἐκτήσατο, quæ aſſequi optauit. ἐρασθεὶς λαβεῖν, Euripides. ἐρασθῆναι ὑπὸ Ἀπόλλωνος φόρβαντα καὶ ὑάκινθον καὶ ἀδμητον λεγόμενα, ab Apolline amatos eſſe, Plutarchus in Numa. ‖ Et abſolutè poſitum ſignificat amore captum eſſe, vt Latinis. Terentius,

Meum gnatum rumor eſt amare. Xenop.lib.1.ὑπομν. πολλοὶ χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι περὶ ἐρῶντες, ἐρασθέντες αὐτοῦ δυνάμενοι, antequam amarent. ἐρασθεὶς, amore captus, ſeu deſyderio tentus, ab ἐράζω: vnde ἐρασθήσομαι, amabo. ἐρασθεὶς ἔρωτι, amore capt⁹, Eurip. Plut.in Lycurgo, οἱ δὲ αὐτῶν ἐρασθέντες ἐπὶ τίλλων κοινὴν σπουδάζοντες, ὅπως ἄριστον ἀπεργάσωνται τὸν ἐρώμενον, i. eorundem amatores pari ſtudio perſeuerabant, vt quem amarent optimum redderent.

Ε'ργάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, operor, efficio, conficio, meo munere fungor, arte expolio, & in genere pro quācunque rē facere & obire accipitur, & facere opus. Xen. τῷ σώματι ἐργάζεσθαι, corpore laborare & operari. Lucia. de Sacrif. πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ τεῖχος, moliētes murum. ἐργάζομαι τὴν ἁμαρτίαν, cōmitto peccatum. ἐργάζεσθαι αἰσχρόν τι dixit Xenop. pro turpe quippiam in ſe admittere. Item vēdo, rem facio, ſeu pecuniam. Ariſt.2. OEcon. πωλοῦντας τοὺς ἐργαζομένους ἠρώτα τοὺς βούλοντας αὐτῷ ἐργάζεσθαι, οἱ δ' ἔφασαν ἐλάσσονος ἢ ὅσου τοῖς ἐμπόροις ἐπώλουν, interrogabat quanti ſibi vellent vendere, &c. χρυσοῦς εἰργασμένος, ab Iſocrate dicitur aurum factum & ſignatum. ἐργάζεσθαι γῆν, terram colere. αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, eis colebāt agrum, Plut.in Lycurgo. τέχνας ἐργάζεσθαι, artes exercere, Plato 2. de Rep. ἐργάζεσθαι θάλασσαν, pro ſecare mare & nauigare. Heſiod. οἱ γλαυκὴν θαλάσσην ἐργάζονται. ἐργάζομαι ἔργον, Ariſtoph. Item afferre & ἐμποιεῖν. Xenop. σώματι δεξίαν ἐργάζεσθαι, corpori bonā parare valetudinem & præſtare. Dicūt itē Græci cū duobus Accuſ. τί ἂν τοῦτον ἐργάσαιο ἢ ποιήσαις ἢ δρῴης, i. quid hoc homine facias: vt Cic. pro Cluentio, Quid hoc homine factum eſt? Et ἐργάζομαί σε ταῦτα, vt ποιῶ σε ταῦτα, his te rebus afficio. Plato in Apolog. οἱ πονηροὶ κακόν τι ἐργάζονται τοὺς ἀεὶ ἐγγυτάτω αὐτῶν ὄντας, improbi ſemper ſuis vicinis nocent. πολλὰ κακὰ εἰργάζετο τοὺς ἀνθρώπους, multis malis homines affecit, Plut.in Theſ. Item rem facere, i. cenſum & fortunas ſuas augere, χρηματίζεσθαι, κερδαίνειν, ἐργολαβεῖν, τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι, Demoſt. Et ἐργάζεσθαι τὸν βίον, eſt victum quærere, victum ex aliquo quæſtu tolerare, Andocid. ἐργάζεσθαι τὸν βίον ἐκ τοῦ δικαίου καὶ ταῖς χερσίν, Xenoph. μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι, mercede victum quæritare. Sic ἐργάζεσθαι χρήματα, ἐργάζεσθαι μικροτεχνίαν, &c. Nam idem ferè eſt quod φιλοκερδεῖν, hoc eſt, ſordidis lucris indulgere. ἐργάζομαι χρηματισμόν, rem pecuniariam factito, AEſchin. ἐργάζεσθαι χρυσοχοεῖον, aurariā facere, Bud. Habet autem hoc verbum vtranque ſignificationem, & Actiuam & Paſſiuam: vt ἐργάζομαί σε κακόν, malis te afficio, & ἐργάζομαι ἐγὼ κακόν, ipſe malis afficior. ἐργαζομένη γῆ, terra culta, Theophr. εἰργασμένοι λίθοι, Thuc. vbi Interpres, οἱ γεγλυμμένοι τύποις τισὶ καὶ σχήματα ἔχοντες, καλλωπισμένοι.

Ε'ργάθω, ſeparo: Accuſatiuo.

Ε'ργαλεῖον, ου, τό, inſtrumentum, ferramētum artificum.

Ε'ργάνη, ης, ἡ, Minerua.

Ε'ργανον, τὸ ἐργαλεῖον.

Ε'ργασία, ας, ἡ, opificium, effectus, operatio, occupatio, actio, cultura, exercitatio, opera, labor, quæſtus, lucrum. τῇ ἐργασίᾳ opponitur ἡ ἀργία apud Xenoph.lib.2.ὑπομν. Et ad omnia opera accommodatur, ſicut ἐργάζεσθαι. ἐργασία τροφῆς, i. πέψις, κατεργασία, Ariſt. de part. anim. 3. Et ἐργασία τῆς γῆς, cultus, ſubactio. ἐργασίαι νόμων apud Iſoc.ad Nic. i. legum obſeruationes. Itē ἐργασία, exornatio, expolitio. ἐργασία τῶν χρημάτων, pecuniarum acquiſitio, Ariſtot.li.8. Ethic. ἐργασία τῆς ἀρετῆς, virtutis actio, Chryſoſt. ἐργασίας τῆς χρυσείων μετάλλων κτῆσιν ἔχει, prçeſt aurariis officinis, Thuc. ἐργασίας οὐ κοσμίως ἀρχούσης, quæ parū pudicè vitā inſtituit, Plut.in Pericle. οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν, qui hoc munere funguntur. δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, da operā vt ab eo libereris, cap 12, Euang. Lucæ.

Ε'ργάσιμος, ου, ὁ, cultus, elaboratus, confectus, fabricabilis: vt ἐργάσιμα ξύλα, ligna, quibus vtuntur in operibus ſuis materiarii, Cęl.lib.13, ca: 48. ἐργάσιμα χωρία, ſata, Plato de Leg. ἡ ἡμέρα ἐργάσιμος, dies qua operari licet, cap.20. lib.1.Reg. ἐργάσιμη σμύρνα, ergaſima myrrha, genus myrrhæ, quæ peſſima eſt, Dioſc.lib.1.cap.78.

Ε'ργασιν, agricola.

Ε'ργαστέον, opera danda eſt, agendum, opus obeundum.

Ε'ργαστήρ, ῆρος, ὁ, operarius.

Ε'ργαστήριον, ου, τό, officina, taberna. Item fornix. vnde ἐπ' ἐργαστηρίου καθῆσθαι, mulier dicitur Demoſtheni, quę proſtat & publicè meret ſtipem. κεφαλὴ τὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐργαστήριον, caput officina ſenſoriorū organorū, Naz. ἐάν τί που τι πονηρὸν ἐργαστήριον, ἤδη καθ' ἡμᾶς, κοινότατον αἵματος, idē Nazanz.

Ε'ργαστηριάρχης, ὁ, tabernarius, opifex.

Ε'ργαστικός, ή, ό, operarius, operoſus, in opere ſolicitus, opere & labore præſtās, efficax. ἐργαστικώτατος, officioſiſſimus. Legitur & ἐργατικός in Solone Plutarchi.

Ε'ργαστῖναι, αἱ, τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι.

Ε'ργάτης, ου, ὁ, operarius, operator, operū cultor, opifex. Vnde ἐργάται, veſpæ quæ operantur, Ariſtot. ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, Xenoph. effector rerum bellicarum. ἐργάτης γῆς agricola, Plut.in Numa, agriculturę operā dās. ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, Xenoph.in OEcon. ἐργάτης ἀδικίας, qui patrat iniquitatem.

Ε'ργατικός, officioſus.

Ε'ργατικῶς, artificioſè. πόλεις κατεσκευασμένας πρὸς τε τὸν χρηματισμὸν ἐργατικῶς καὶ πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς, vrbes ad quæſtum artificioſè & ad victum magnificè extructas, Plutarch.in Camillo.

Ε'ργατίνης, ου, ὁ, agricola, operarius, artifex ſeu opifex, ſecunda & tertia ſyllabis breuibus. ἐργατίνης βοῦς, in Epigramm. artifex, operarius.

Ε'ργάτις, ιδος, ἡ, operaria, operatrix, laborioſa, officioſa. Mineruæ epitheton. Lucian. μέλιτταν vocat θεὰν μέλιτος ἐργάτιν, mellis opificem.

Ε'ργάω, pro ἐργάζω. ἐργᾷ αὐτῷ τὴν γῆν, operare ei terram, cap.9.lib.2.Reg. & ca.20.Exodi, ἓξ ἡμέρας ἐργᾷ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, ſex diebus operaberis, &c. ἐργῶντας δέκα ζεύγη βοῶν, operantur decem iugera boum, &c.cap.5.Eſa.

Ε'ργάτωνες, & ἐργάωνες, tuguria in agris, vbi ſerui quieſcunt.

Ε'ργεῖται, ſerui.

Ε'ργεπιστάτης, operum reficiendorum curator.

Ε'ργίζω, operor.

Ε'ργμα, ατος, τό, clauſura, res, πρᾶξις, negotium, facinus. Laſcar. διὰ βεργμῶν ἔργματα πάντα μάχης. Heſiod. ἐπ' ἔργματι τῷδ' ἄριστοι, ad hanc rem optimi.

Ε'ργνύω, arceo, includo, abſcondo.

* Ε'ργοδοτεῖν, opus locare: cui opponitur ἐργολαβεῖν, redimere & conducere opus, Polyb.

Ε'ργοδιωκτέω, ῶ, exigo opera. ἐργοδιωκτοῦντες ἐν τῷ λαῷ, erudientes populum, præfecti operibus populi, cap.4. lib.2.Paralip.

Ε'ργοδιώκτης, ου, ὁ, exactor operis, monitor. Cap.3.Exodi, ὑπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν, ab his qui præſunt operib⁹: ſic enim eſt Latinè ibidem.

Ε'ργοδότης, ου, ὁ, paterfamilias, qui operam conducit, qui negotium exhibet. Nazanz. τοὺς πικροὺς ἐργοδότας, amaros operum præfectos.

Ε'ργολαβέω, μ. ήσω, π. ηκα, χρηματίζομαι, μισθοῦμαι, quæſtum facio, ἐργάζομαι, κερδαίνω, μισθαρνῶ, μισθοφορῶ, ἐκμισθοῦμαι, extruēdum recipio, opus faciendum conduco, operam loco, vt redemptores ſolent: quod genus Cicero ſequeſtres appellat. Hoc etiam verbo oratores de iis interpretibus & ſequeſtribus vtuntur, qui iudiciis corrumpendis, aut huiuſcemodi maleficiis ſuſcipiendis operam ſuam locant. Neutrum abſolut. τὸ μακρὸν τεῖχος ἠργολάβησε Καλλικράτης, longum murum Callicrates faciendum conduxit, Plutarch.in Pericle.

Ε'ργολαβία, ας, ἡ, merces ex labore, manualis operatio, redemptio operis & conductio, redemptura. ἐργολαβίας διώκων, qui multa agere conatur, cap.29.Eccleſiaſtici. παραχωρῶ σοι τὴν ἐργολαβίαν, cedo tibi conductione, id eſt, per me

per me licet vt quod faciendum ſuſcepi, tu faciendũ ſuſcipias, Bud. in Epiſt.

Ἐργολάβος, ου, ὁ, operarius, manceps, operarum conductor, ſequeſter, redemptor. ἐργολάβος ἦν τῶν τοῦ ἀγάλματος, faciendum ſimulachrum conduxerat, Plutar. in Pericle. ἐργολάβοι dicti ſunt quoque ſycophantæ & quadruplatores, quæſtui delationes habentes, qui etiam φιλοπράγμονες appellantur.

Ἐργολαμβάνω, opus aſſumo, negotium mihi aſſumo, ſollicitus ſum.

Ἐργομωκῶν, illudens.

Ἔργον, ου, τὸ, opus, factum, res, negotium. ἔργα θαλάσσια, Homer, i. αἱ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατριβαί. ἔργον λαπῖον, opus aggrediendum, Xenoph. ἔργον χαλεπὸν, res difficilis. ἔργα πίονα, Homer. opera pinguia. βραχύτατον ἔργον, res facillima, Plato de Legib. ἔργα κλοπῶν, furta, Idem ibidem. ἔργῳ καὶ πράξει, re & factis, Demoſthen. ἔργον ἀποδείξασθαι, Xenoph. τὸ ἔργον ἔχοντες πολεμεῖν, bellandi operam habentes, Thucyd. ſic Valla, id eſt, ὑπὸ τῆς ἔργον κατὰ τὸ πολεμεῖν. ἔργον μακροτέρου λόγου ἡγοῦμαι εἶναι, prolixioris orationis rem & laborem eſſe exiſtimo, AEſchin. ἔργου ἔχεσθαι, rem exequi, Thucy. ἐν ἔργοις διατρίβειν, operibus inſtare, incumbere, Demoſt. ἐν ἔργοις γίνεται, in operis miſcetur, Gaza ex Ariſtot. ἐν ἔργῳ γυμναζόμενος, qui exercetur, Plutarch. in Lycurgo. ἐν ἔργῳ ξίφος, enſis eſt in promptu, accinctus eſt & paratus, Euripid. ἐν τῷ ἔργῳ, in re gerenda, Thucyd. εἰς ἔργον καθίστασθαι, ad manus venire, ad rem venire. ἅμα τοῖς ἔργοις, quum tempus rerum agendarum aderit. Item lucrum, quæſtus, vſura, Demoſthen. Significat etiam δυσχερὲς, vt ἔργον ἦν, difficile erat, Idem. Sic Virgil. Hoc opus, hic labor eſt. ἔργον ὑμέτερον, veſtræ partes, Thucyd. οὐδὲν ἔργον ἦν αὐτῷ κατατείνοντι οὐδὲ παρηγοροῦντι τοὺς ἵππους, nulla vi equos annitẽdo potuit retinere nec demulcere, Plutarch. in Public. ἔργον ἐστὶ difficile eſt. ἐν ἔργῳ ἐσμὲν, Thucyd. patimur, lædimur. ἔργον cum Infinit. laborioſum. ἔργον ἐστὶ πιστεῦσαι, perdifficile eſt credere, Plutar. in Theſeo. ἔργον ἐστὶ μὴ εἶναι, difficile & periculum eſt ne ſit, Ariſtot in Politic. ὥστε ἔργον εἶναι ἰδεῖν, vt vix poſſis videre, Ariſtot. lib. 2. Animal. Eſt etiam officium & functio, vt ἐμὸν οὐ τοῦτ' ἔργον ἐστὶ, hoc mei muneris eſt, Iſocra. ἔργον ἰατρικὸν, munus medendi, Xenoph. διὰ τὸ ἔργον, vt fugi officio poſſis. οὐχ ἡμῶν ἔργον ἐστὶν, Ariſtoph. non nobis ſtãdum eſt. τοῦτο τοὐμὸν τοὔργον, huius id eſt munus & partes, Ariſtoph. ἔργον ἔχειν, opus habere & munus, Xenoph. ἔργον οἱ ἦν σκοπεῖν, &c. eius partes erant perpendere. τοῖς ἔργοις, reapſe ſeu reipſa. Iſocrat. ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει, Sopho. in Aiace. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην, id eſt, nihil opus eſt hęc deflere incaſſũ. Ariſtoph. in Pluto, cũ Genitiuo. οὐδ' ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, nihil opus eſt ſtrophis. ἔργον ποιούμενος εἰδέναι ταῦτα, ſtudens hæc cognoſcere, Plutarch. in Public. ἔργα etiam dicuntur ſegetes & arua, hoc eſt. τὰ εἰργασμένα, Xenoph. & Homer. Odyſſ. ξ. ἰδόντες ἀλλήλων ἔργ' ἀφίκοντο, in culta venerunt. Et Odyſſ. σ. εἰς ἄστυ, ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, πέπυσμαι, & Iliad. β, ἔργ' ἐπέκοντο, vbi Interp. ἔργα νῦν τὰ γεώργια. Item ἔργα, fructus, rura. Xenoph. in venat. τὰ δὲ ἔργα οὐδέποτε μεταθεῖν, tranſcurrere rura. ἔργον pro opere & negotio ruſtico. Odyſſ. ξ. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκε, vbi Dydimus, ἔργον, τὸ κατὰ γεωργίαν. ἔργον ποιοῦμαι, ſtudioſe quippiam aggredi, Iſocr. τὸ ἔργον μισθούμενος, manceps.

Ἐργότης, ὁ, qui vrget operas.

Ἔργω, poeticè, pro εἴργω, id eſt, κωλύω, arceo, impedio, includo: vnde συνείργω, detineo, diſtineo. ἔργομαι βοῶν, bob' prohibeor. ἔργετο αὐτῶν, ab eo abſtinuit. ἔργομαι τῶν ἄλλων, cætera prohibeor, Valla ex Herodot. ἔργεσθαι πρυτανείου, aditu curiæ interdici. ἔργετο ἑκὼν τῆς πόλιος, excelsit vltrò ex vrbe, idem Herodot.

Ἐργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operoſus, durus, difficilis, laborioſus, moleſtus, Plato, τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἐστι, cura perdifficile, id eſt, curam perdifficilem afferens, Ariſtoteles 2. Politic.

*Ἐργωδία, difficultas, moleſtia, negotium, Nazanzen.

Ἐργωνία, redemptura metallorum vel ſartorum tectorum. Polyb. conductio operis.

Ἔρδω, facio, ſacrifico, ῥέζω, Accuſatiuo. Odyſſ. ι. φίλος εἶναι καὶ φίλα ἔρδειν, res amicitiæ indices faciat, ſeu amicitia dignas & gratas. Heſiodus pro ſacrifico, ἔρδειν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Idem, ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι. Homer. Iliad. α, ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας, i. ἐπιτέλουν ἔθυον. ἔρδω κακῶς, noceo, Herodot.

Ἐρεβεννὸς, ἡ, ὁ, obſcurus, σκοτεινός. Heſiod. νὺξ ἐρεβεννὴ, nox nigra.

Ἐρέβευσφιν, ex erebo. Homer. Iliad. ι, ἕλκων δ' ἐξ ἐρέβευσφιν.

Ἐρέβινθειος, α, ὁ, ἡ,

Ἐρεβινθιαῖος, α, ὁ, cicernus. ἐρεβινθιαῖον μέγεθος, ciceris magnitudo, Dioſcor. lib. 5, cap. 147.

Ἐρέβινθος, ου, ὁ, cicer, teſticulus. vnde ἐρεβίνθιος, cicernus. vide Eraſmi prouerb. Cicernus Bacchus. ἐρέβινθος etiam Priapus dicitur, Ariſtoph.

Ἐρεβινθώδης, εος, cicernus. ἐρεβινθῶδες φύλλον, folium ciceris, Theoph. lib. 6. hiſtor. plant.

Ἐρεβοδίφω, ſcrutor ſubterranea, Ariſtoph. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον, id eſt, τὰ ὑπὸ ἔρεβος διφῶσι, τουτέστι τὰ ὑπὸ γῆν ζητοῦσι.

Ἐρεβόθεν, è tenebris.

Ἔρεβος, εος, τὸ, erebus, tenebræ, caligo, nox. Heſiod, in Theog. ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο: à verbo ἐρέφω, id eſt, tego: nam à terra tegitur. ὁ περὶ τὴν ἔρεβ τῆς γῆς τὸ ὑπὸ τὴν γῆν βαῖνον.

Ἐρέγμινος, α, fabaceus. ἐρέγμινον ἄλευρον, fabæ lomẽtum, Dioſcorid. lib. 3, cap. 94.

Ἐρεγμὸς, ἡ, ὁ, ſiliqua, pabulum ex fabis, aut frugib' comminutis, lomentum fabarũ, faba fracta, faba freza, Dioſcorid. à verbo ἐρείκω, in Hippiat. ἐρεγμοὺς ὀρόβου, eruum frezum. Alibi, τὸ δὲ τῶν ἐρεγμῶν ἀπόθεμα.

Ἐρεείνω, interrogo, ἀνερωτῶ, Accuſat. Poeticé.

Ἐρεθίω, irrito.

Ἐρεθίζω, μ. ίσω, π. ικα, irrito, excito, laceſſo, prito, prouoco, Accuſat. Iliad. α. μή μ' ἐρέθιζε, μή με παρόξυνε, ne me commoueas.

Ἐρέθισμα, ατος, τὸ, &

Ἐρεθισμὸς, ἡ, ὁ, irritatio, pruritus, libido. ἐρεθισμὸς ἐντέρων, inteſtinorum roſiones, Hermol. ex Dioſcor.

Ἐρεθιστέον, irritandum eſt.

Ἐρεθιστὴς, ἡ, ὁ, proteruus, irritator.

Ἐρεθιστικὸς, ἡ, ὁ, irritatiuus.

Ἐρέθω, irrito, Accuſat. Homer. Iliad. α, ὅτε τ' μ' ἐρέθησι ὀνειδείοις ἐπέεσσι, pro ἐρεθίζῃ.

Ἐρειδέαται δύο πέτραι, innixæ ſunt & fixæ, apud Dionyſium de ſitu orbis.

Ἐρείδω, μ. είσω, π. εικα, firmo, πήγνυμι, hæreo, incũbo, innitor, ſuffulcio, infigo, admoneo, impetum ſuſtineo, ad finem perduco, figo, στηρίζω, ἀκοντίζω, proſterno. Apollon. li. 1. Argon. πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον, pedes fundo admouebant, Euripid. εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα, oculos ſolo defigẽs. ἐρείσαντα εἰς κέντρον, quæ in centrum ducuntur. ἐρείδω τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, ſuper menſam caput ſtatuens, Herodot. Et lib. 1. Epigram. cum præpoſitione ἐπὶ, & Accuſat. κεῖνον τύρσον ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, fulcias ſuper ramum. νέφος ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος, nimbo terram operiente, Plutarch. in Numa. ἐφ' ὃ ἐρείδη, in quo gradum firmet, Nazanzen. & cum Genit. Apollon. lib. 1. Argon. ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας, figens oculos in terrã & demittens. πολλάκις ἐπὶ γῆς ἐρείσας, Ariſtid. Item cum Datiuo, & ἐν ſeu εἰς præpoſitione. Ibidem, ῥόφ' ἐν χέλῃ τ' ἔρεισε, pro καθῆκε τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τὴν χύτραν, demiſit. Pro proſterno, Homer. Iliad. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, ſtratus eſt. pro iaculor, Ariſtoph. in equit. ἐρείδων, id eſt, ἐπιτίμων καὶ ἀκοντίζων καὶ βάλλων. pro συνουσιάζω, Idem Ariſtoph. in concionant. ζητοῦσιν ἐρείδειν, pro connecto, Idem in Ranis. ἤρειδε ἔχνος, ἐρείδω ἴχνος, figo veſtigium, id eſt, eo, lib. 7. Epigrammat. τὸν ἴχνος ἐρείσας. Item cum Datiuo & præpoſitione ἐπὶ, libr. 3.

Epigram.ὡς ἐπ' ἐμοὶ μηδ' ὄρνις ἐν οἴκει κοῦφον ἐρείδει ἴχνος. Inuenitur cum ὑπὲρ & Genitiuo libro eodem, ἴχνος ὑπὲρ τοίχων νηὸς ἐρεισάμενον, figẽtem veſtigium ſuper parietes nauis. ἐρείδομαι σκήπτρῳ, ſceptro innitor. Hom. Iliad.β. τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, pro ἀπερειςθείς. Sic lib.1. Argon. Apollon. ἐρειδομένη βάκτρῳ. κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει τὸ ἄλγημα σφοδρότερον, partes aliquas dolor obſidet vehemẽtior, inſidet partibus, Galen.1.ad Glauc. ἐρείδομαι pro ἐρείδω, firmo & figo, Laſcar. κέντρον ἐρειδόμενος, calcar imprimẽs, Heſiod. cum Datiuo. ἠρείσατο γαίῃ, humi ſtratus eſt. ἐστηρίχθη ἐν τῇ γῇ.

Ἐρείκη, ης, ἡ, arboris fiſſilis genus, cuius folia ſternebãt initiaturi: Erica Gaza interp.

Ἐρεικτὸς, ῦ, ὁ, fiſſus: vnde ἐρεικτὰ, vt cyamus. Pauſan. ἐρεικτὸν πυρὸν dicit, τὸ μὴ ἀληλεσμένον ἀλλὰ ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. ἔτνος ἐρεικτὸν, faba freza.

Ἐρείκω, μ. είξω, π. ειχα, ſcindo, circumeo, confringo, Accuſat. Heſiod. οἱ δ' ἀστεροπὰς ἤρεικον χθόνα δῖαν, ἔκοπτον. ἐρεικόμενα σπέρματα, ſemina confracta, freza.

Ἔρειξις, εος, ἡ, fiſsio, fiſſura, ſectio.

Ἔρειο, interroga, ἐρώτησον.

Ἐρείπιον, ε, τὸ, ruder & ruina. Sophocl. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς, id eſt, πτώμασι. τὰ ἐρείπια, rudera, ædificia collapſa, ruderata loca, Dioſcor. lib.3, cap.119.

Ἐρείπωσις, ruina.

Ἐρείπομαι, labor, cado. Heſiod. γῆς μὲν ἐρειπομένης. Apud Sophocl. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο, ſtratus in ruinis cadauerum.

Ἐρείπω, μ. είψω, π. ειφα, cado, diruo, euerto, Accuſ. Heſi. ἔρειπε γηγενεῖς.

Ἔρεισμα, ατος, τὸ, firmamẽtũ, ſuſtẽtaculũ. Luci. τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν ἀθηναίων καὶ πρόβλημα τῆς ἑλλάδος.

Ἐρείψιμος, ε, ὁ, labilis. ἐρείψιμον στέγος, ruina, lapſum tectũ, Euripid.

Ἐρέω, τὸ ἔρομαι, interrogo. Iliad. μάντιν ἐρείομεν, pro ἐρωτήσωμεν, Ionicé.

Ἐρέμβομαι, oberro.

Ἐρεμνὸς, pro ἐρεβεννὸς, ῦ, ὁ, tenebroſus. σκοτεινὸς, μέλας, niger, Sophocl. in Aiace, ἐρεμνὸν αἷμ' ἰδὼν. & lib.2. Argon. Apollon. ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην, id eſt, μέλαιναν. & Iliad.δ. αἰγὶς ἐρεμνὴ dicitur, id eſt, φοβερὰ, horrenda.

Ἐρέομαι, interrogo, Iliad.α. οἱ δ' ἐρέοντο, pro ἠρώτων.

Ἔρεος, ου, ὁ, laneus. ἐρεοῦν ὕφος, lanea veſtis, Dioſcor. lib. primo, capite 18: vbi tamen etiam ἐρεοῦν ὕφος.

Ἔρεπτα, τὰ, alimenta.

Ἐρέπτομαι, μ. έψομαι, π. εμμαι, comedo, ἐσθίω: propriè ad bruta pertinet, quaſi τῆς ἔρας ὅ ἐστι τῆς γῆς τὴν τροφὴν ἔχειν. Hom. Ilia.β. λωτὸν ἐρεπτόμενοι, i. ἐσθίοντες. Simonides. οἰνωπὸν βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος, racemo veſcens & mandens.

Ἐρέπτω, comedo. Nonnus, ἄρτον ἐρέπτων, pane veſcens: hoc verbum propriè dicitur de brutis.

Ἐρέπτω, tego.

Ἐρέσθαι, interrogare, Aoriſt.2. ab εἰρήσομαι. inuenitur etiam ἔρεσθαι temporis Præſentis ab ἔρομαι.

Ἐρεσία, ας, ἡ, remigatio.

Ἐρεσιμέτρα, ἡ, Geometria.

Ἐρεσχία, miniſterium.

Ἐρέσσομαι, μ. έξομαι, π. εγμαι, &

Ἐρέσσω, remigo. vide ἐρέττω. ἐρεσσομένη ἀργὼ, remigans Argo, Apollon. ἐρέσσων πόδα, id eſt, κινῶν, gradiens, Eurip. ἐρέσσουσιν ἀπήναις, id eſt, δινοῦσι κινοῦσι, Sophocl. πτερύγεσσιν ἐρέσσει, volat, alis remigat, remigio alarum fertur, Euripid.

Ἐρεσσὸς, ῦ, vrbs Lesbi.

Ἐρεσχελέω, μ. ήσω, π. ηκα, vel ἐρεσχηλέω, nugor, decipio, inſto, contendo, prouoco. Nazanz. ἔργῳ τε ἐρεσχελεῖται παρὰ τοῦ βουλομένου παντὸς, id eſt, cauillis & verbis ludificatoriis impetitur.

Ἐρεσχελία, ας, nugamentum, nugatio, irritatio, prouocatio, contentio, moleſtia. ‖ φιλονεικία, φλυαρία, ἐρεσχελία, Heſych. Nazanz. ὡς καὶ τοῦτο μέρος τρυφῆς ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία, id eſt, nugæ, vel cõtẽtioſa diſputatio, καὶ κομψεία τῶν αἰσθήσεων.

Ἐρεσχελίζω, ἀμφισβητῶ, contendo, Hermog.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex, κωπηλάτης, Homer. Iliad.β. αἱ ἐρέται, remiges qui ſcalmis hærent, id eſt, labio nauis, vbi remi ſunt annexi.

Ἐρετικὸς, ad remos pertinens. ἡ ἐρετικὴ, ars remigandi, Plato de Legib.

Ἐρετμὸς, ου, ὁ, remus. Inuenitur etiam in genere Neutr. τὰ ἐρετμὰ, 2. Argon. Apollon.

Ἐρετμόω, μ. ώσω, remigo, κώπαις ὁρμίζω. Nonnus, χεῖρας ἐρετμώσας, manuum vſus remigio.

Ἐρετὸς, pro ἐρατός.

Ἐρετριάζω, cauillor, ludo.

Ἐρετρίας γῆ, Eretria terra, de cuius natura vide librum 5, cap.163. Dioſcor. ſic dicta eſt ab Eubœæ ciuitate prope Chalcidem ſic appellata.

Ἐρέττω, μ. έξω, π. εχα, remigo, κωπηλατῶ, ἐλαύνω. Inuenitur & futurum ἐρέσω: vnde διήρεσσε. ponitur aliquãdo trãſitiuè, vt ἐρέσσω πόδα, apud Nonnum, id eſt, moueo. Soph. ποίας ἐρέσσουσιν ἀπήναις, id eſt, κινοῦσι.

Ἐρευγματώδης, flatulentus, ructus faciens.

Ἐρευγμὸς, ῦ, ὁ, ructatio: idem quod ἔρυγμος.

Ἐρεύγομαι, μ. εύξομαι, π. ευγμαι, eructo, ructo, ructum edo, ructũ extrudo, fremo, Depon. Accuſ. l.4. Epig. ἵππος ἐρεύγεται ἀνδρα. Hom. κῦμα δεινὸν ἐρευγόμενον, i. μετ' ἤχου ἐκβαλλόμενον καὶ ἐκβρασσόμενον. pro influere, Apoll. l.2, ὑπερεύγεται ἄκρην πόντον ἐς ἄξεινον, i. ὑπ' ἄκρην ῥεῖ εἰς πόντον, in Pontum influit. Alexand. Aphrod. δυσώδες ἐρεύγεσθαι dixit, id eſt, fœtidum odorem eructare. ἐρεύγετο φωνὴν, vocem emiſit. Nonnus pro eodem etiam dixit ἀνήρυγεν αὐδήν.

Ἐρεύγω, μ. εύξω, & in 2. Aoriſt. ἤρυγον: vnde ἀνήρυγον, pro ἠρεύξατο, Ariſtoph.

Ἐρευθεδανὸν, τὸ, ſuffrutex, rubeia.

Ἐρευθεδανὸς, ῦ, ὁ, color qui rubrica dicitur.

Ἐρευθήεις, εντος, ὁ, εσσα, rufus, rubicundus, ruber.

Ἐρευθιάω, rubeo. Nonnus, ὕδατος ἐρευθέντος ἐρευθιόωντι ῥεέθρῳ.

Ἐρευθόδανον, Ereuthodanum, herba quæ & ἐρυθρόδανον, à rubore radicis, Latinè rubria. Dioſcor. lib.3, cap.160.

Ἐρεύθομαι, μ. εύσομαι, π. ευσμαι, rubeo: Deponẽs, Datiu.

Ἔρευθος, ου, ὁ, rubor, pudor. τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρυθρόν.

Ἐρευθιάω, rubeſio, rubeo, ἐρυθριῶ.

Ἐρεύθω, μ. εύσω, π. ευκα, rubefacio, rigo, Accuſat.

Ἐρευκτικὸν, quod ructum mouet, Dioſcor.

Ἐρευγόμενος, apud Heſiod. id eſt, καταλαμβάνων, vel pro ἀντὶ τοῦ ἐρευγόμενος, ructans.

Ἔρευνα, ης, ἡ, ſcrutatio, diſceptatio. Ariſtoteles ſecundo OEconomicorum, ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, domos perſcrutari. τὴν ἀκριβῆ καὶ βεβασανισμένην ἔρευναν, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύν.

Ἐρευνάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, &

Ἐρευνάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcrutor, excutio, Bud. Com.

Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, ſcrutator, Nonnus.

Ἐρευκτικὸς, ῦ, ὁ, ructus mouens, ructum ciens.

Ἐρεύω, pro ἐρέω.

Ἐρέφω, μ. έψω, π. εφα, tego, στεγάζω, coaſſo, cõtigno, ἐρέφω, ἀνατίθημι, ἀνάπτω, στεφανόω. Iliad.α. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. Item orno, corono, Accuſat.

Ἐρεχθεὶς, έντος, ὁ, ſuffocatus, necatus.

Ἐρεχθόμενος, ου, ὁ, moleſtia affectus, oppreſſus, commotus à ventis.

Ἐρέχθω, & ἐρέχω, μ. έξω, π. εχα, ſcindo, Accuſat. ἐρέχθων θυμὸν, id eſt, καταπονῶν, ἐν ἑαυτῷ στένων, λυπούμενος βαρέως.

Ἐρέψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cõtignabilis, coaſſabilis. ἐρέψιμος ὕλη, materies tectis idonea. ἐρέψιμα ξύλα, ligna tectis concinna, ξύλωσις, Cælius lib.13, cap.48.

Ἔρεψις, εως, ἡ, contignatio. πρὸς τὴν ἔρεψιν, ad opus tectorium, Theophr. lib.5, cap.7. hiſtoriæ plantarum. τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες τὸ ᾠδεῖον, Odeum pronum tecto & decliue, Plutar. in Pericle: ſic Interp.

Ἐρέω, μ. ήσω, π. ηκα, interrogo, Actiu. Accuſ.

Ε'ρέω,dicam.pro ἐρῶ.Ody.ξ.ἔπος ἐρέω.ἔρχομαι ἐρέων, exequar dicendo.

Ε'ρέομαι,volo interrogare.

Ε'ρημαῖος,ſolitarius,deſertus,vacuus,cum Genit.vt libro 1.Epigram.βρίγματα πάλαι λαχναῖον ἐρημαῖον τε κάλυφος ὀμματος.vnde νῆσος ἐρημαίη,Apollon.id eſt,deſerta inſula.

Ε'ρημάς,άδος,deſerta,ἐρήμη,lib.5.Epigram.φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί,oculi cæci erant.

Ε'ρήμως,Aduerb.indicta cauſa,nullo defendente.

Ε'ρημία,ας,ἡ,ſolitudo, deſtitutio, deſolatio, locus deſertus. Xenophon,ἐν ἐρημίᾳ εἶναι,eſſe in ſolitudine.Idem, ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀναφανῆναι,omnibus amicis priuari.δι' ἐρημίαν,quòd ſint deſtituti, Thucydid.εἰς ἐρημίαν ἥκειν, deſtitui,Plato Epiſt.8. ἥξει γὰρ σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς ἑλληνικῆς φωνῆς σικελία πᾶσα, vniuerſa Sicilia in linguæ Grçcæ obliuionem lapſura videtur: ſic Ficin. ἐρημίαν ἔχων δι' ἑαυτὸν, ſua culpa deſertus,Chryſoſt.ἐρημίαν ἄγειν,Euripid. Lucian. τὴν ποσίων ἐρημίαν ἐπισκοπῶν.Chryſoſt.ἀτείχιστος πόλις ῥᾳδίως ἂν ὑπὸ τοῖς πολεμίοις γένοιτο κατὰ πολλὴν τῆς κωλύοντος ἐρημίαν,id eſt, ciuitas quæ muris cincta non eſt, facilè venit in poteſtatem hoſtium, propterea quod prorſus abſit id quo fuerat hoſtium incurſus arcendus. ἐρημία φίλων, deſtitutio amicorum, Xenoph.ἐρημία τῶν νέων ἡμῖν ἐστι,nulli nobis adſunt iuuenes,Plato de Legib. ἐρημία διαδοχῆς,defectio ſucceſsionis, inopia ſucceſsionis, Plutarch. in Pericle. ἔρημος οἶκος dicitur & ἐρημωθεὶς,quando ſublata ſtirpe liberorum legitimorũ, ſucceſsio ad proximos defertur,Demoſthen. πρὸς λεωχάρην,& alibi ſæpe.

Ε'ρημικὸς,ῦ,ὁ,deſolatorius,ſolitarius. Nazanz.ζωὴν μεμιγμένος τῆς ἐρημικῆς καὶ μεσοδρόμου.

Ε'ρημίτης,ου,ὁ,eremita,ſolitarius.

Ε'ρήμματα,τὰ,pecora.

Ε'ρημοδίκος,qui ſolus ſuam cauſam agit.

Ε'ρημονόμος,in deſerto paſtus.

Ε'ρημος,ου,ὁ,ſolitarius, ſolus,deſertus,carens,vacuus à, deſolatus. ἔρημον ὄρος,mons incultus, Thucyd. Iungitur Genitiuo.ἔρημος πάντων,prorſus vaſtus, præſidiis carens. ἔρημοι συμμάχων,commilitonibus carentes, Xenop. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν καὶ φίλων καὶ πιστῶν, Plato in Epiſtol. carere viris amicis & fidelibus. ἔρημοι γνησίων παίδων, orbati legitimis filiis. ἔρημος κατηγόρων,quem nulli accuſant, Demoſth.ἔρημος ὀπαδῶν, ope comitum deſtitutus. ἔρημος θεοῦ καταλείπεται,à Deo deſeritur.,Plato de Legib.ἔρημοι θεραπείας,carentes famulis, Plutarch.in Camillo.In fœminino ἡ ἐρήμη, Lucian.in Caucaſo,ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ, deſerta & ab hominibus vacua tellus.ἐρήμη δίκη,indicta cauſa,vadimonium deſertum. μεταστὰς ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην,abſens damnatus eſt, Plutar.in Camillo. ἐρήμη δίκη θάνατον τοῦ ἀλκιβιάδου κατέγνωσαν οἱ ἀθηναῖοι,Alcibiadem deſerto iudicio capite condemnarunt Atheniẽſes, Thucydid.Item ſubaudito ſubſtantiuo δίκη,ἡ ἐρήμη,id eſt,iudicatio facta,cauſa indicta,id eſt,altera parte abſente: vt ἐρήμην ἑλεῖν, indicta cauſa damnari: & ἐρήμην καταδικασθῆναι,compendio loquendi dicitur,ἀντὶ τοῦ ἐρήμην δίκην,&c.id eſt, indicta cauſa damnari,quod Bud.in Pandect.docet.εἶναι δ' ὅμως αὐτοὺς πρὸς τὰ λογομαχίας καὶ μὴ ἐρήμην ἁλῶναι λόγον ἔχοντας καὶ συνηγοροῦντας πνεύματι, Nazanzen. vbi Moſellan. reſiſtendum tamen eſt iſtorum nugacibus argutiis, ne à nobis qui Spiritui patrocinamur, perinde ac inermibus & ratione deſtitutis,deſertam victoriam auferãt. Inuenitur etiam in fœminino genere ἡ ἔρημος, pro ἡ ἐρήμη.Chryſoſt. ψυχὴ προσευχῆς ἔρημος, cui non eſt precatio. ἐρήμους σκηνὰς, deſerta tentoria, Thucy.ἔρημος γνησίων διαδόχων χώρα, ager vacuus legitimis hæredibus, Plutarchus in Solone. ἔρημος νόσος. Thucydid.Item ἡ ἔρημος ſubſtantiuè, id eſt, ſolitudo, eremus, locus deſertus & ab hoſtibus vaſtatus. Item δίκην τὴν ἔρημον διδόναι, contra abſentem pronuntiare,quod forenſi vocabulo nunc dicitur, dare defectum. ἐρήμην κατηγορεῖν,Plato in Apologia Socratis,id eſt,indicta cauſa reum deferre.

Ε'ρημοδίκιον,vadimoniun deſertum, Bud.in Pandect.

Ε'ρημόω,μ.ώσω,π.κα,deſolo, deſero, Accuſ. & Genit. Ariſtot.ἰδιωμία φύσις ἄν τι καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης ἐρημωθεῖσα δὲ ἐκ θεοῦ σωτηρίας,id eſt, Dei tutela deſtituta.ἐρημωθεὶς τοῦ ὁμίλου,multitudine deſtitutus,deſertus, Herodot.

Ε'ρημάζω,ſum ſolitarius,in Epigram.

Ε'ρήμωσις,εος,ἡ,deſolatio.

Ε'ρημωτὴς,deſolator, vaſtator,ἐρημοποιός.

Ε'ρήρεικα,Atticè,pro ἤρεικα,obfirmaui.Et ἐρήρεισμαι,affirmatus ſum:ab ἐρείδω,firmo,στηρίζω.Ariſtot.de mundo, γῆ ἐρήρεισται,terra innixa eſt.

Ε'ρήρεισμαι,fixus ſum & affirmatus: vnde ἐρηρεισμένος,firmat⁹,innixus:ab ἐρείδω. ἐρηρεισμένος γούνασι,genib⁹ nixus.

Ε'ρήρεινται,Apollon.2.Argonaut. ῥίζῃσιν ἐρήρεινται πυμάτῃσι,ſunt innixæ nouiſsimis radicibus,pro ἐρηρεισμέναι εἰσίν: ab ἐρείδω.

Ε'ρήριπτο,dirutus eſt. καὶ κατερήριπτο,Herodia.καὶ τὸ τεῖχος παλαιότατον καὶ τὸ πλεῖστον μέρος πρότερον κατερήριπτο, καὶ κατερηρειμμένος,Plut.diſturbatus,dirutus.

Ε'ρήσομαι,interrogabo,percontabor, Ariſtophan.ἐρήσομαί γε τουτί,hoc ſciſcitabor.vide ἔρομαι.

Ε'ρήτυθεν, pro ἠρητύθησαν,id eſt,κατέσχον,repreſſerunt, Actiuè.Iliad.β,ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας.

Ε'ρητύω,καταστέλλω, ſedo, detineo, κατέχω,reprimo,impedio, retardo, κωλύω, coerceo, placo, demulceo. huius verbi penultima communis inuenitur apud Homerum, vt Iliad.β.ἐρητύσ(ε)ιν ἐπέεσσι,verbis compeſcere. ἐρητύω κακότητος,reprimo calamitatem, Apollon. ἐρητύοντο μέλεσθαι,cohibebantur curam habere, Apollon.

Ε'ρι,nihil per ſe ſignificat,ſed in compoſitione dictionum intenſionem affert & augmentum.

Ε'ριαύχην, collo elato vel procero. ἐριαύχενας ἵππους, Homerus.

Ε'ρίβωος,auguſtus,venerabilis.

Ε'ρίβωλος,ου,fertilis.

Ε'ριβρεμέτης,ου,ὁ,magnitonans. βροντώδης,κομπώδης,magnifremus,ἐρίβρομος.

Ε'ρίβρομος,ου,ὁ,valde rugiens,magniſonus.

Ε'ριβρύχης,ου,ὁ,valde mugiens.Heſiod.in Theog.ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον.

Ε'ριβρύχων,ſonorus,πολύηχος.

Ε'ριβῶλαξ,κος,ὁ καὶ ἡ,ἐρίβωλος,ferax, εὔγειος ſeu εὔγεως,μεγαλόβωλος,λιπαρός.Homer.Iliad.α.ἐν φθίῃ ἐριβώλακι.

Ε'ριγάστωρ,ορος,ὁ,ventricoſus.

Ε'ρίγδουπος, ου, ὁ, γ interpoſito, pro ἐρίδουπος,latiſonus, μεγαλόψοφος,μεγαλόηχος. Odyſſ.ο.ἐρίγδουπος πόσις ἥρης,altitonans maritus Iunonis.

Ε'ρίγηρυς,argutus,ſonorus.

Ε'ρεβίνθιοι κύαμοι,frezæ fabæ.

Ε'ρίδμη, genus pulmenti ex leguminibus confectum, Ariſtophan.

Ε'ρεγνύω,claudo,abſcondo.

Ε'ριδαίνω,& ἐριδμαίνω,μ.ανῶ,π.αγκα,certo,contendo,ἐρίζω,φιλονεικῶ.Iliad.α, ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,&c. vnde ἐρίδηνα apud Apollon. Rhod.certaui.

Ε'ρίδουπος,ου,ὁ,valde ſonans. Odyſſ.ο, αἰθούσης ἐριδούπου. dicitur & ἐρίγδουπος.

Ε'ρίζομαι,litigo,contendo, Ariſtoph. ἐρίζω,ἁμιλλῶμαι. Homer.Iliad.ε.ᾧ οὔ τίς τοι ἐρίζ(ε)ται ἐνθάδ' ἀνήρ,quo,arcu videlicet,nemo hîc tecum contendat. Ariſtoph.νεφ.ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεσθα,vltrò citróque verbis certabamus.

Ε'ρίζω,μ.ίσω,π.ικα,idẽ quod διαζόμαι, litigo,certo,φιλονεικῶ,contẽdo.Homer.Iliad.α,διαστήτην ἐρίσαντε, propriè de fundo litem ſuſcipio. περὶ ὅρων γῆς φιλονεικῶ, contentionem facio,dicit Cicero,repugno,decerto. Cum Datiu. ἐρίζω σοι,tecum cõtendo,Lucia. ἐρίσας λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plutarchus in Fabio. ἐρίζοντι τῷ στόματι κυρίου,exaſperaueritis os Domini,cap.12,lib.3. Regum. Cum Datiuo & Accuſatiuo, ἐρίζω ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venuſtate cum

Venere contendat, adæquet, æmuletur, Homer. duobus Datiuis iungitur. Odyſſ. ο. φρασεσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, ſedulitate nemo alius mecum certauerit.

Ε'ρίζωος, viuax.

Ε'ρίηρος, ῆρος, ὁ, peramabilis, coniunctus, congruus, concors. Odyſſ. ξ. ἐρίηρες ἑταῖροι, id eſt, ἄγαν ἁρμόζοντες ἢ ἐπίηρες, σπουδαῖοι, ἀγαπητοὶ, φίλοι.

Ε'ρίηρος, ου, ὁ, amabilis.

Ε'ριηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magniſonus.

Ε'ριθάκη, ἡ, erithaca, quam fert apis cum melle, cibus, apud Ariſtot. lib. 5. Animal.

Ε'ριθαλὶς, quædam arbor.

Ε'ρίθακος, & ἐρίθυμος, auis ſolitaria, quæ à quibuſdam ſyluia, rubeculam interdum Theodorus interpretatur. eadem auis dicitur etiam φοινικουργὸς, id eſt, ruticilla. ſed rubecula hyberno tempore, & ruticilla æſtiuo, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Ε'ριθαλὴς, genus arboris.

Ε'ρίθαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde vireſcens, frondens.

Ε'ρίθεια, ας, ἡ, contentio, ſeruitus, concertatio. ἐρίθεια, verecundia exponitur ab Aretino apud Ariſtot. libr. 5. Polit. vbi videtur ſignificare pudorem ſeu dedecus.

Ε'ριθεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſeruio, temerè laboro & in vanum, Neutr. Datiuo. ἐριθεύεται ἐν τοῖς γυναικείοις, lib. Thobiæ, vbi Latinè, ibat ad opus textrinum. ἐριθευόμενοι, turpes & pudendi, Ariſtot. 5. Polit. ſic Aretinus, cui ſenſus ipſe aſſentitur.

Ε'ριθηλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valdè virens, latè frondens, μεγάλως θάλλων. Iliad. κ. μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους.

Ε'ριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanam tractans, mercenaria, operaria ancilla. Heſiod. ἄτεκνον ἔριθον δίζησθαι κέλομαι, famulam quæ non pepererit filios. ἱστὸν ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, cap. 19. Eſaiæ, tela à texente proximè ſuccidenda.

Ε'ρικαὶ, ῶν, αἱ, ſepes.

Ε'ρίκη, ης, ἡ, erica.

Ε'ρίκλαυτος, lachrymoſus, in Epigram.

Ε'ρικτὰ, τὰ, σῖτος τετρυγωμένος καὶ κοπτόμενος ὡς ἄλφιτα, χονδρὰ ἄλευρα, Heſych. Apud Suid. ſcribitur ἐρεικτὰ, cap. 2. Leuit. legitur ἐρικτὰ. apud interp. Ariſtoph. ἐρεικτὰ: quæ vera lectio videtur: à verbo ἐρείκω, id eſt, κόπτω.

Ε'ρίκτυπος, grauiter ſonans. Heſiod. ἐρικτύπῳ ἐννοσιγαίῳ.

Ε'ρικυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valdè glorioſus, μεγάλως ἔνδοξος, præclarus. Iliad. γ. θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, &c.

Ε'ρίκω, ſeco, ſcindo.

Ε'ρικώδης, vel ἐρεικώδης, diſruptus.

Ε'ριμνὴ, ἡ, ...

Ε'ρίμυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, πολλὰ μυκώμενος, valdè mugiens. Odyſſ. ἤλασε βοῦς ἐριμύκους, id eſt, μεγαλοφώνους.

Ε'ρινὰ, τὰ, groſſi ficus.

Ε'ρινάζω, caprifico, i. facio caprificũ, Theoph. διὸ καὶ ἐρινάζουσι. Itẽ apud eundem, ἐρινάζειν, culices gignere. & τὸ ἐρινασμένον, quod à culicibus emerſit.

Ε'ρινὰς, άδος, caprificus.

Ε'ρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio.

Ε'ρίνεμος, ου, ὁ, ventus procelloſus.

Ε'ρινεὸν, οῦ, τὸ, καὶ ἐρινὸν, & τὰ ἐρίνεα, καὶ ἔρινα, poma ficuũ, vel ficus groſſos præciduos, vertit Gaza l. 3. hiſt. plã. Theo.

Ε'ρινεὸς, οῦ, ὁ, caprificus, ficus ſylueſtris, ἀγρία συκῆ. ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quũ ederit caprificũ, Ariſtot. l. 5. Animal. ἐρινεὸς ῥωμινάλιος καλούμενος, ficus quæ dicitur ruminalis, Plut. in Rom. ἀναβὰς ἐρινεῷ μεγάλῳ, aſcendentẽ caprificũ excelſam, in Camil. Plut. ſequitur ibidem, τὸν γὰρ ἐρινεὸν καπρίφικον ὀνομάζουσι, nam ſylueſtrẽ ficũ caprificũ appellãt.

Ε'ρινὸν, eſt ipſe fructus ficus ſylueſtris.

Ε'ρινόω, idẽ quod ἐρινάζω, Theoph. ἀεὶ γὰρ ἀπαλλάττουσι φασὶν συμβάλλειν τὸν καρπὸν διὸ οὐδ' ἐρινοῦσι.

Ε'ριννὺς, ύος, ἡ, Erinnys, furia. Soph. ἆρ' οὐκ ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; nonne hunc enſem furia cudit? Ody. ο. θεὰ δασπλῆτις ἐριννύς. Sunt autem furiæ, filiæ Terræ, ex guttis genitaliũ ipſius Cæli, Heſiod. in Theog. γείνατ' ἐριννῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε γίγαντας.

Ε'ρινὸν, οῦ, τὸ, caprifici fructus, groſſus. τὰ τῶν συκῶν ἐρινὰ, ficus immaturæ, Ariſtot. l. 5. Animal. ἐρινὸς etiam pro eodẽ legitur. ἐρινὰ ἁπαλὰ καὶ ἀθρόα, ſurculi tenelli & cõferti, Gaza apud Theoph. l. 1. de cauſ. plant. de oleæ inſitione. τὰ ἐρινὰ καὶ τοὺς ὀλύνθους, i. caprificos & groſſos, Gaza l. 4. c. 16. hiſtor. plantarum.

Ε'ρινος, ου, ὁ, erinus herba, de qua Dioſ. l. 4. c. 30. Plin. eã ocymũ aquaticũ vocat. dicitur autem erinus, quod eius caulis ſect⁹ & folia expreſſa, lac caprificorũ modo ſtillẽt.

Ε'ρινὸς, ἡ, vrbs Dorica.

Ε'ρινοῦσι, caprificant, Theoph lib. 2. hiſtor. plant.

Ε'ρινύειν, indignari. Soph. in Aiace, καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους, ἀεί δ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη σεμνὰς ἐρινῦς τανύποδας. Et paulò pòſt, ἴτ' ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' ἐρινύες.

Ε'ριξ, ἡ, erinis, θρὶξ, & ſuperior ſiue gibba iecinoris pars, qua inuicem fibræ eius ſeparantur.

Ε'ριόδων, ὁ, magnos habens dentes.

Ε'ριον, ου, τὸ, lana, vellus, velluſculum, Xenoph. ἐωνήθη τὸ ἔριον, lana eſt empta.

Ε'ριοπλύτης, ου, ὁ, fullo, qui lanas lauat, Dioſc.

Ε'ριοπωλικῶς, doloſè, quemadmodum ſolẽt qui lanam vendentes humectant, quo magis ponderet.

Ε'ριοπώλιον, τὸ, emporium lanæ.

Ε'ριοῦ ὕφος, lanea veſtis. Dioſcor. lib. 1, cap. 18. vbi tamen etiam ἰρεοῦ legitur in quibuſdam codicibus.

Ε'ριούνης, ου, ὁ καὶ ἡ, & Ε'ριούνιος, ου, ὁ, valde vtilis, μεγαλωφελὴς, epitheton Mercurii.

Ε'ριουργῶ, lanificiũ exerceo, Xenoph. in Lacedæ. polit.

Ε'ριοφόρος, ου, ὁ, laniger.

Ε'ριόω, laboro, maximè circa lanificium.

Ε'ριπον, pro ἤριπον, cecidi. Heſiod. ὡς ἔριπ' ἀμφὶ δ' οἱ, &c.

Ε'ριπνη, mons, rupes, promõtorium, κορυφὴ ἄκρα, κρημνὸς. Apollon. 2. Argon. ὑπὸ δ' αὐτοῖς ἔκμαπι δικταίης ἀκτῆς ἀνέχουσιν ἐρίπναι. vbi Interp. ἐρίπναι δ' ἐκ τῶν ... ἐρίπναι, i. κρημνοί. Idẽ Apol. ibidẽ, ὀρέων αἰπεινῶν ἐρίπναι, i. ὀρεῶν αἱ ... ἐρίπνας τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας, Inter.

Ε'ρις, ιδος, ἡ, Dea diſcordia. dici poteſt, lis, cõtentio, altercatio, æmulatio.

Ε'ρισθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præpotens.

Ε'ρισμα, ατος, τὸ, νεῖκος, ἔρις, ſeditio, certamen, lis.

Ε'ρισμάραγος, ου, ὁ καὶ ἡ, contentioſus, intractabilis.

Ε'ρισμάραγος, grauiter tonans. Heſiodus, αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο διὸς κλειτοῖο κλυτοῖο, Iouis grauiſoni.

Ε'ρισον, rugoſum, legitur lib. 3. Dioſ. cap. 119: ſed puto legendum ὕφυσον.

Ε'ρισταφυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex grandi & generoſa vua expreſſ⁹.

Ε'ριστὴρ, ῆρος, ὁ, crumena.

Ε'ριστὴς, οῦ, ὁ, litigator.

Ε'ριστικὸς, ἡ, ὁ, diſceptatorius. ἀγωνιστικὸς περὶ λόγους καὶ ἀμφισβητικὸς, ἀντιλογικὸς, cõtentioſus, litigioſus, clamoſus. ἐριστικὸς συλλογισμὸς, Ariſtot. in Polit. οἱ ἐριστικοὶ λόγοι, ſermones ad diſputationem parati, Iſocrat. ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα πρὸς τοὺς εἰσάγοντο λόγους, Interpr. Ariſtoph.

Ε'ριστὸς, οῦ, ὁ, litigioſus. ἐριστοφύλων ἐκ λοπάδων, in Epigr.

Ε'ρισύβη, ἡ, frumenti peſtis, ſqualor.

Ε'ρισφάραγος, collo elato.

Ε'ριχθονεῖν, ad contentionem incitare.

Ε'ρίχηλος, ου, ὁ, contentioſus, promptus ad conuitia.

Ε'ριτάβας, formidoloſus.

Ε'ρίτιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pretioſus, ἔντιμος, μεγαλότιμος, Homer. Iliad. β. αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον.

Ε'ρίφειος, ου, ὁ, hœdinus. ἐρίφεια κρέα, carnes hœdorum.

Ε'ριφθην, proiectus ſum, in Epigram.

Ε'ρίφιον, ου, τὸ, hœdulus, paruus hœdus.

Ε'ριφος, ου, ὁ, hœdus, caper aut capella, capræ fœtus. duæ etiam paruæ ſtellę, quæ in ſumma Aurigæ manu figuntur, ἔριφοι, i. hœdi dicuntur, Procl.

Ε'ρίφυλλος, frondoſus, multis aut magnis foliis

Ε'ριώδης, εος, ὁ, lanarius, laneus, laniger, lanugine pubeſcens. τὰ ἐριώδη, flocci.

Ἐρειδύνων, doloroſum.

Ἐρείλαν, ος, ἡ, vehemens flatus, ſiue ventus.

Ἐρείωπις, ιδος, habens magnos oculos.

Ἐρεσχέλειν, cauillari.

Ἑρκεῖος, ου, ὁ, herceus, penetralis, ἐφέστιος, Iouis epithetõ: ſeptitius & cortalis à Bud. vertitur, apud Ariſt. de mundo. ἑρκεῖος ζεύς, Iupiter domeſticus, Herodot.

Ἕρκιον, ου, τὸ, ſeptum, paries, vallum, τὸ δῶμα, munimentum, rete, περίφραγμα, τοῖχος, paries, materia. Homer. Iliad. ι, ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς, ſuperaui ſeptum, i. τοῖχον, parietem. ἑρκίοι στέγης, tecti parietum ſeu ſepti parietum, Sophoc.

Ἑρκίτης, cuſtos.

Ἕρκος, εος, τὸ, circuitus, ſeptum, clauſtrum, monile, munimentum, vallum, rete, arx, teſtudo, ſepes, obex, propugnaculum. Iliad. α, ἕρκος ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο, i. περίφραγμα, τεῖχος. Soph. in Aiace, εἰσέβαιμεν εἰς ἕρκη χερί, in ſepta, εἰς τὰ δίκτυα. ἕρκος ὀδόντων, τὸ περίφραγμα, τὰ χείλη, περιφραστικῶς, Homer. ſeptum dentium & vallum.

Ἑρκτή, pro εἱρκτή, carcer, Herodot.

Ἕρμα, ατος, τὸ, inauris, aurium ornatus, ἐνώτιον. Iliad. ξ, ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι. Item lignũ quod ſupponitur naui, ne in terra marceſcat, arma nauis, vt anchora, funes, & id gen⁹ alia. Ariſtot. in apib⁹ ponit pro ſaburra. Item, ſcopulus, λιθοσώρισος, firmamentum. ἕρμα πόληος, decus, columen, Homer. Odyſſ. ψ. Iliad. α, ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, i. phalangia, fuſtes teretes, ἐρείσματα, στηρίγματα, ſtabilimenta nauis, phalangis fulcra. ἕρμ' ὀδυνάων, i. ἔρεισμα ἐρεισδὲν τὰς ὀδύνας, fundamentum & cauſa dolorum, Homer. Item pro incœpto apud Theogn. μηδὲν ἄγαν σπεύδειν, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος ἕρμασιν ἀνδρῶν. Idem ibidem, αὐτὸ ἀδίκοις ἕρμασι πιθομένοις, pro confidentia & incœpto & propoſito poni videtur. ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις πᾶσι ἁδεῖν χαλεπόν, in rebus enim magnis adminiſtrandis difficile eſt omnibus placere, Plut. in Solone. ἕρμα, Valla vertit apud Herodot. lib. 7, herma: ſed hallucinatur.

Ἑρμαθήνη, Mercurii & Mineruæ ſtatua.

Ἕρμαι, ſtolones, inutiles fruticationes. Demoſth. ad Lept. ἐπιγράμματος ἐν τοῖς ἕρμαις τυγχάνειν.

Ἕρμαια, τὰ, Cretenſium feſta, AEſchin. contra Timocrit. & Cæl. lib. 7, cap. 44: &

Ἕρμαιον, ου, τὸ, quaſi bona fortuna, lucrum inexpectatũ, commune inuẽtum, εὕρημα, refugium, Plato in Phæd. & Symp. Itẽ σωρὸς λίθων, aceru⁹ lapidũ in viis: ſignificationes tractæ à primitiis in via poſitis: item Mercurii fanum, Lucian. κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ ἕρμαιον.

Ἑρμαῖος, ου, ὁ, mercurialis.

Ἑρμαῖος, tumulus.

Ἕρμαξ, ſepes, ſcopulus in mari occultus.

Ἑρμάς, idem.

* Ἑρματίζω, ἀσφαλίζω, ſaburro. ὅσου αἰσχρὸν ματίσαι πλοῖον, ſaburra non ſtabilitum, Baſil. non ſaburratum.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus, qui vtrunque habet membrum, tam virile, quàm muliebre.

Ἑρμάωνος, τοῦ, Mercurii, in Epigram.

Ἑρμέας, ὁ, καὶ

Ἑρμείας, poeticé, Mercurius. Odyſſ. ο, ἕκητι ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου.

Ἑρμῆς, Mercurius. vnde Accuſ. ἑρμέα Homero.

Ἑρμήζωδος.

Ἑρμηνεία, ας, ἡ, oratio, interpretatio, explicatio, ſermo, traductio, verſio, narratio, elocutio, dictio. Interpr. Hermogenis, ἑρμηνεία, inquit, ἐν δυσὶ τούτοις θεωρεῖται, ἐν ἐκλογῇ ὀνομάτων, καὶ συνθέσει. Interpr. Sophoclis, ἐπὶ τοῦ τυχόντος, inquit, λέγεται ἑρμηνεία ἐξήγησις ἐπὶ τῶν θείων.

Ἑρμήνευμα, ατος, τὸ, interpretatio.

Ἑρμηνεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, interpretor, in ſignificatione paſſiua. ἑρμηνευθῆναι τὴν παραβολήν, Nazanz.

Ἑρμηνεύς, έως, ὁ, interpres, nuntius, index. Cebes Theb. δι' ἑρμηνέως συμβαλόμεθα τὰ λεγόμενα.

Ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ, interpres, ἑρμηνεύς. Plato, ἑρμηνευταί γάρ τοῦ ποιήσαντος εἰσὶ θεῶν ἀνθρώπους, de vatib⁹ loquẽs & fatidicis.

Ἑρμηνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, interpretor, explico, verbis explico, enuntio. Xenoph. τοὺς εἰδότας τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι δυναμένους. Galen. ad Glauc. μηδὲν ἴδιον ἑρμηνευθῆναι δύναται τῷ λόγῳ, verbis exponi poteſt.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius, nũtius: παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω, ἢ παρὰ τὸ εἴρω τὸ ἀγγέλλω, ἢ παρὰ τὸ ἔρω τὸ ἁρμόζω: διὰ τὸ ἔρυμα εἶναι τοῦ λόγου, καὶ ἕρμα τοῦ βίου, Etym. Et quia à cœna ſurgentes Mercurio prolibare ſolebant, quaſi ſomni præſidi, ἑρμῆν quoque pro vltimo potu accipiebant. Vnde Homer. τῷ πυμάτῳ σπένδεσκον. hunc facit Heſiod. filium Iouis & Maiæ filiæ Athlantis. Ariſtot. de mũdo, loquẽs de quarto orbe planetarum, ἑξῆς δὲ ὁ στίλβων ὃν ἱερὸν ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι, τινὲς δὲ ἀπόλλωνος. οἱ ἑρμαῖ, Hermæ lapidei erãt Athenis, opus quadratum, quos circa pra circunciſos noctu fuiſſe Thuc. lib. 6. refert. vide interpretem. ἑρμῆς etiam dicta eſt pars quædam Delphinii, i. tẽpli, quod Athenis dicatum fuit Apollini, Plutarch. in Theſeo.

Ἑρμίας, idem quod ἑρμῆς. per iota ſcribi debere tradit Chœroboſcus in ſua Ortographia: & apud Ariſtotelẽ ſic legitur. vide Etym.

Ἑρμίν, vel ἑρμὶς, ῖνος, ἡ, fulcra lecti. Ἑρμίνια, τὰ, idem.

Ἕρμιον, ου, τὸ, & ἑρμιόνη, ης, ἡ, tẽplum in Peloponeſo Cereri & Proſerpinæ ſacrum, quod aſyli vice habebatur.

* Ἑρμογλυφεῖον, officina ſtatuarii. Plato in Symp. φημὶ γὰρ ὁμοιότατον τοῦτ' εἶναι τοῖς σειληνοῖς τούτοις, τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις.

Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ, vel ἑρμογλύφος, ſculptor Mercurii, ſtatuarius, λιθοξόος, Lucian. in primo dialogo.

Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars ſtatuaria.

* Ἑρμοκοπίδαι: ſic dicti Alcibiades & eius conſortes Athenis falſo crimine, Plut. in Alcibiade.

Ἑρμόπαν, Pan, quòd ex Mercurio natus ſit.

Ἑρμοτύβιες, Hermotybies: ſic vocãtur AEgyptiorum pugnatores, Herodot.

Ἑρμουβοτάνιον, mercurialis herba, quæ & λινόζωστις, Dioſcorid. lib. 4.

Ἐρινεόν, ου, τὸ, ficus caprifici.

Ἑρνόκηπος, hortulus.

Ἔρνος, εος, τὸ, ram⁹, virga, germẽ, ſtipes. Od. ξ, θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἴσον, plantæ ſimilẽ & parẽ. ἔρνεα τέμνων, in Epigr. ἔρνος δὲ ῥάβδους ἔχει μακράς, frutex eſt virgis lõgis, Dioſc. lib. 4, c. 81. ἔρνη φυτεύεται, rami ſerũtur, Theophr. l. 2. hiſt. plãt.

Ἐρνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramoſus.

Ἔρξα, clauſi, incluſi. Od. ξ, τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν, i. συνέκλεισαν.

Ἔρξαι, pro ῥέξαι, facere.

Ἐρξείης, coercitor, Herodot.

* Ἔρξεις, τὸ ποιήσεις, feceris. Homer. Iliad. εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς καί τοι πείθωνται ἀχαιοί.

Ἔρξεται, pro εἴρξεται, prohibebit, arcebit, ἀφέξεται, abſtinebit, παύσεται, ἐκτὸς ἔσται, Sophoc.

Ἔρξης, pro ῥέξῃς, faceres, per metatheſim.

Ἔρξον, fac, prohibe.

Ἔρξω, faciã: ab ἔρδω, vel à ῥέζω, per metatheſim. Heſio. ὃς ξεῖνον κακὸν ἔρξῃ, qui hoſpitẽ malè tractabit. ἔρξουσι κακῶς, i. δράσουσι, malè afficient, Euripid.

Ἐρόεις, gratioſus, amabilis. Heſiod. θαλίη τ' ἐρόεσσα. ἐρόεις τύπος, amabilis effigies, in Epigr.

Ἔρομαι, μ. ἐρήσομαι, μέσ. ἀόρ. β, ἠρόμην, interrogo, quæro. Odyſſ. ο, μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι. Cũ duobus Accuſ. Ariſtoph. ἀπόκριναι μοῦ ἅττ' ἄν σε ἔρωμαι. ἔρομαι τοὺς πεπονθότας, i. περὶ τῶν πεπονθότων, Idem. ἐρέσθαι τὸν κάμνοντα οὐ περιμείναντες, Galen. ægrum interrogare non ſuſtinentes. Cum περὶ, ἔρομαι περὶ αὐτοῦ, de eo ſciſcitor, Plutarch. in Publicola. ἤρετο, ἢ οὗτοι ἐφ' οὓς πάντα πολέμιοί εἰσι, rogauit, non hi, inquit, ô aue, hoſtes ſunt? an ſunt? ſúntne?

Ἔρος AEolicè, pro ἔρως, amor. Odyſſ. ξ, πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, deſyderium exemerunt. Tradunt tamen Grãmatici, cum ο in bonam partem accipi debere, cum ω verò, pro flagitioſo amore.

Ἔρτη, feſtum, ἑορτή.

Ἐρπάκανθα, ἡ, herpacantha, genus herbæ quæ & ἄκανθα dicitur, Dioſcor.lib.3. ſic dicta quòd longius foliis ſuis ſerpat, hæreat & nitatur. Dicitur à Plin. topiaria herba.

Ἑρπετὰ, τὰ, reptilia, ſerpentes, τὰ ἄποδα. περὶ τὸ εἰς τὴν ἕραν πεπλευκέναι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἑρπετόδηκτος, ου, ὁ, à ſerpente morſus.

Ἑρπετὸς, οῦ, ὁ, ſerpens, reptilis.

Ἑρπηδὼν, όνος, reptatio.

Ἕρπης, ητος, ὁ, herpes, ſerpens vlcus. Dioſcorid.lib.3, ἑρπητος ἐφεκτικά, inhibens vlcus quem herpeta vocant. A nonnullis non enumerari herpeta inter phlegmonas docet Galen.lib.1.ad Glauc.

Ἑρπηνώδης, ſerpens: vnde νόσημα ἑρπηνῶδες, Philo de mũdo, ſerpens & gliſcens morbus.

Ἕρπις, vinum. παρὰ τὸ ἕρποντας ποιεῖν τοὺς πίνοντας ἀμέτρως.

Ἑρπιστικὸν, τὸ, reptile.

Ἑρπύζω, μ. ύσω, π. υκα, vel ἑρπίζω, ſerpo, repo, gradior. Neutr.abſol. In præterito augmentum per ει diphthongũ format. εἱρπύσας βρέφος, infans qui repſit, in Epigram.

Ἑρπυλλὶς, ίδος, ἡ, cicada.

Ἑρπύλλιον, ſerpyllium, Galenus ad Glauconẽ. habet vim vacuandi.

Ἕρπυλλον, ου, ſerpyllum. Dicitur à Dioſcorid.lib.3. genere maſculino ἕρπυλλος, ſerpyllus.

Ἕρπυλλος, ου, ὁ, idẽ quod ἕρπυλλον, ſerpyllum. ἕρπυλλος ἄγριος, ſerpyllum ſylueſtre, Theophr.lib.6.hiſt.plant.

Ἑρπυσμὸς, ὁ, reptio, ſonus, grunnitus.

Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, reptilis, in Epigram. de mure.

Ἑρπυστικὸς, οῦ, ὁ, ſerpens, reptilis. τὰ ἑρπυστικὰ, mala quæ ſerpunt, Baſil. ἑρπετὰ, reptilia. ἑρπυστικὰ ἕλκη, vlcera ſerpẽtia. ἑρπυστικὰ ζῶα, reptilia animalia, Nazanz.

Ἕρπω, μ. ψω, π. φα, repo, repto, vergo, ſerpo. Sophocl. in Aiace, πρὸς γὰρ τὸν ἐχθρὸν ὁ φθόνος ἕρπει. Accipit autem incrementum per ει diphthongum, Neutr. Idem Sophocl. Accuſatiuo iunxit ibidem, κενὰς ὁδοὺς ἑρπειν κενὰς, ire per vias vacuas, βαδίζειν.

Ἔρραγκα, aſperſi, Præteritum perfect. à ῥαίνω. & paſſiuum ἔρραμμαι, aſperſus ſum. & Aoriſt. ἐρράνθην.

Ἐρραγέως, celeriter.

Ἔρραγον, rupi, in 2. Aoriſt. à verbo ῥήγνυμι: vnde ἐρράγην in Paſsiuo. Apollon.2. ἐρράγη ὄμβρος, erupit imber. Ariſtoph.νεφ. βροντὴ δ' ἐρράγη δ' ἀστραπῆς, erupit.

Ἐρρεὶ, aries.

Ἔρρει, labitur, perit, interiit. hinc ἔρρειν, perire: vnde errare, vt voluit Cloatius Verrius. vide Gellium lib.16. cap.12. ἔρρειν ἐς κόρακας, abire ad coruos, i. ire in malã rem, Ariſtop.in Pluto. ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν, abi ad coruos ocyus à nobis. ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο, aufer te hinc, Theocrit. ἔρρεν εἰς ἀΐδην, ibat ad inferos, in Epigramm. Item ἔρρει in Imperfect. fluebat, pro ἔρρει: à ῥέω.

Ἐρρεῶς, ſtatim, citò.

Ἐρρέθην, dictus ſum, indefinitum paſsiuũ ab εἴρημαι.

Ἐρρίγησι, timeat. Iliad. γ. cum Infin. ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι: à verbo ῥιγῶ, ῥιγήσω, ἐρρίγηκα, & in medio Perfecto, ἔρριγα. vnde ἐρρίγω, in Subiunctiuo ἐρρίγῃς, & tertia ἐρρίγησι, pro ἐρρίγῃ, i. φοβηθῇ.

Ἐρριγόω, inalgeo, ab ἐν & ῥιγόω. vnde ἐνερρίγωσα apud Ariſtophan.in Pluto.

Ἐρρίγω, horreo, formido. Heſiod. αὐτὸς δὲ κακῶς ... ἐρρίγοντι ἐοικώς. vbi Interpres Ioannes Diaconus, τὸ ἐρρίγοντι ἀντὶ τοῦ καπνίζεται ῥιγῶ, ῥιγῶ, ... ὁ μέσος παρακείμενος ἔρριγα, καὶ ἐκ τούτου θέμα ἐρρίγω, τὸ τρέμω.

Ἐρρίζονται, in radice manent, innituntur radice.

Ἐρριζωμένη, ης, ἡ, ſtabilita, radicata.

Ἐρριζῶσθαι, radices egiſſe.

Ἐρρικνωμένα, ſtrata, contorta. ἐρρικνωμένων τῶν μελῶν, ſtratis contortiſq; membris. Gaza lib.5. Animal. Ariſtot.

Ἐρρέτω, tranſeat, eſto, ita, in Epigram.

Ἔρρου, abi, peri, Euripid.

Ἔρρυον, fluxi. ἔρρυον μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας, diſcurrit cum copiis Annibal.

Ἐρρυθμισμένος, numeroſus.

Ἐρρυσσος, ου, ὁ, rugoſus, Dioſcorid.lib.3.

Ἐρρυτιδωμένος, rugatus.

Ἔρρω, Æolicè pro εἴρω. Itẽ pro φθείρομαι, pereo, euaneſco, peſſum eo. Plato in Epiſt. πόλεις ἑλληνίδας ἐρρούσας ὑπὸ βαρβάρων, οἰκίζειν, i. vrbes à Barbaris exciſas & dirutas ſtruere ſeu inſtaurare. ἐρρέτω, faceſſat, valeat & pereat, affligetur, vel in malam rem abeat: differt à χαιρέτω. Nazanz. εἰς τὸν ἑαυτοῦ ἄλλεον, ἐρρέτωσαν μοι ἀγῶνες ἑλληνικοί. ἔρρων ἐνθάδε, huc ſtultè profectus, veniens, Homer. i. ἐνθάδε ἐλθὼν φθειρόμενος διὰ τὰ ἐπισυμβαίνοντα. ἔρρων ἐκ βυθοῦ, ex fluctibus emicans, in Epigramm. ἔρρει χοάς, fundit libamina, Euripid. in Hecuba. ... θυσίας ὡς λέγω λόγον: à ῥέω, vt opinor.

Ἐρρωγὸς, fractus, vt ἐρρωγυῖα, rupta, Ariſtoph.in Pluto. à ῥήγνυμι. ἐρρώγασι τάξεις, ordines rupti ſunt, Ariſtid. ἐρρώγασί σοι κακά, tibi influxerunt mala, i. irruerunt, Euripid.

Ἔρρωμαι, cõfirmor, inualeſco, valeo. Xenoph. in OEcon. ἔρρωντο μᾶλλον, prærpotentes erant. ἔρρωσο, vale. ἐρρῶσθαι εἰπεῖν, vale dicere, τὸ χαίρειν ἐᾶσθαι. ἐρρῶσθαι φράσας, Demoſth. ἐρρῶσθαι εἰπὼν, Idem Demoſth. ἐρρῶσθαι φάσας τῇ πίστει, fidem valere iubere, Bud.in Epiſt. ἐρρῶσθαι λέγω, valere iubeo, Demoſth. ἔρρωται πλῆθος, confertior eſt. ἐρρωμενέστεροι μᾶλλον, animatiores ſunt effecti, Thucydid. ἔρρωντο ἐς τὸν πόλεμον, animoſè bellum capeſſebant, Idem.

Ἐρρωμενεστέρως, fortius, vehementius, Iſocrat. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐρρωμενεστέρως τὴν τῶν ἄλλων ἀδικίαν ἀπωθῶνται, &c.

Ἐρρωμένης, εος, ὁ καὶ ἡ, conſtans, robuſtus. ἐρρωμενέστερος, acrior. ἐρρωμενέστατος τῇ ψυχῇ, Xenop. ἐρρωμενέστερον ἀδικοῦμαι, grauiori afficior iniuria, Phalaris. ἐρρωμενεστάτην μάχην ἀγωνισάμενος, qui in prælio fortiſsimè decertauit, Plutarchus in Pericle.

Ἐρρωμένος, valens viribus, validus, robuſtus, Demoſth.

Ἐρρωμένως, fortiter, robuſtè, Lucian.in Cauc. τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε, i. validè malleum defer. Plato 2. de Republ. ὡς ἐρρωμένως εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις, quàm vehementer. ἐρρωμένως, animo præſenti & forti, Xenoph.

Ἐρρώοντο, feſtinabant, ruebant. Heſiod. ἐρρώοντο γυναῖκες.

Ἔρρωσα, valui. ἔρρωσεν δ' ἀνδρεῖα τὰς πόλεις, ciuitatum animos confirmauit, Plutarch. in Pericle.

Ἔρσαι, αἱ, agni recens nati, & teneri hœdi.

Ἐρσαῖος, ὁ δροσώδης, roſcidus.

Ἕρση, verna, roſcida, tenera.

Ἕρση, ης, ros, cum denſo ſpiritu. ἕρσῃ τεθαλυῖα, i. θάλλειν ποιοῦσα καὶ αὔξειν τὰ φυτά, Homer.

Ἑρσήεις, εντος, ὁ, roſcidus, δροσερός.

Ἕρσην, ενος, ὁ, pro ἄρσην, mas, proles virilis. τὸ ἕρσεν, proles virilis. ἐρσένων βοῶν, marium boum, Herodot. ἐρσένος γόνου, prolis virilis. πάντα τὰ ἔρσενα, omnes mares, Idẽ Herodot.

Ἔρσις, εως, ἡ, ſeries, religatio, plexus, πλοκή, ἀνάδεσις.

Ἐρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, roſcidus.

Ἐρυγγάνω, eructo, de ieiunis dicitur, ἐρεύγεσθαι verò de ſaturis. ἐρυγγάνειν oratorum eſt: ἐρεύγεσθαι, poetarum, ait Phrynichus.

Ἐρυγὴ, ῆς, ἡ, ructus, eructatio, eructus à Gaza vertitur.

Ἐρυγικὸς, οῦ, ὁ, ructum ciens, vt raphanus.

Ἐρυγμαίνω, mugio.

Ἐρύγμηλος, ου, ὁ, ſonorus, grauiter boans.

Ἐρυγμὸς, οῦ, ὁ, bellum. item ructus, ἐρυγμὸς, ἐρυγή. Ariſtotel. καὶ αἱ φῦσαι ἢ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ τῶν ἀπέπτων δυσώδεις. Alibi, διά τι πλαρμὸς λυγμὸν παύει, ἐρυγμὸν οὐ παύει.

Ἔρυξ, ſepimentum.

Ἐρύγω, μ. ύξω, π. υχα, mugio, Neutr. abſol.

Ἐρυθαίνω, rubefacio. ἐρυθαίνομαι, rubeſco.

Ἐρύθεια, ας, ἡ, Erythea inſula, Geryonę regia.

Ἐρύθημα, radix quæ erythrodanum etiã dicitur, qua mulieres faciem pingunt, ἄγχουσα etiam dicta, Suid. ἐρύθημα etiam rubor exponitur lib.7. Dioſcorid.cap.2. Item apud Ariſtot. in Problem. rubedo. ἐρυθήματα τῶν ὀφθαλμῶν,

φθαλμῶν, oculi ſuffuſi rubore, Thucyd.

Ἐρυθίβιος, cognomen Apollinis apud Rhodios, quoniam ἐρυθίβην appellant ipſi, quam ἐρυσίβην alii, id eſt, rubiginem.

Ἐρυθμία τῶν σωμάτων, pro ἀρυθμία, apta compoſitio membrorum.

Ἔρυθρα, folia papaueris.

Ἐρυθραίνομαι, rubeo, nigreſco, erubeſco.

Ἐρυθραίνω, μ. ανῶ, π. γκα, rubefacio, purpureo colore inficio. Accuſatiuo.

Ἐρυθραῖος, ου, ὁ, rubeus, ruber. ἐρυθραῖον πέλαγος, Dionyſius de ſitu orbis. ἐρυθραῖος κάλαμος, Idem ibidem: de calamo odorato puto dici, quòd iuxta mare rubrum in India naſcatur, vel quòd rubeſcat.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, rubor.

Ἐρυθρίας, ruber, rubicundus: cui opponitur ὠχρίας, pallidus, Ariſtoteles.

Ἐρυθριάω, μ. άσω, π. ακα, erubeſco, rubore ſuffundor. Et ad corpus refertur: αἰσχύνομαι verò ad animum. Neut. abſol. Plato de Rep. εἶδον ἐγὼ Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. ἐρυθριάω verbum αὐτοπαθητικὸν, ait Gaza lib. 4.

Ἐρυθρῖνος, οῦ, ὁ, piſcis nomen, rubellio, vel rubellus, Gaza Interprete, Ariſtot. lib. 4. Animal.

Ἐρυθρῖνοι, οἱ, rubri ſeu rubelliones, piſces generis fluuiatilis, Ariſtoteles.

Ἐρυθρόδανον, ου, τὸ, color ruber & coccineus. Itē ἐρυθρόδανον, rubia, genus plantæ, à rubore radicū, Dioſcor. l. 3.

Ἐρυθροδανώδης, rubeiæ radice tinctus.

Ἐρυθροκάρδιον, rubro corde, hoc eſt, medulla.

Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubro corde præditus.

Ἐρυθρόνιον σατύριον ἢ ἐρυθραϊκὸν, erythronion ſatyrion ſeu erythraicon, genus herbæ, de qua Dioſcorid. lib. 3.

Ἐρυθροπέλας, ſuggillatio corporis rubens & inflammata, ſacer ignis.

Ἐρυθρόπους, οδος, ὁ, cui pedes ſunt rubidi. Item nomen auis apud Ariſtophanem.

Ἐρυθρὸς, οῦ, ὁ, ruber, rubidus, rufus, puniceus, rutilus, coccineus, rubicundus. ἐρυθρὰ θάλασσα, Demoſth. ἐρυθρότερος, rubentior, Gaza ex Ariſtot.

Ἐρυκανάω, vel ἐρυκάνω, traho, κατέχω, inhibeo. Ὀδ. α. βούλεσθε γάρ ῥα λαὸν ἐρυκανέειν, id eſt, κατασχεῖν, κωλύσαι, retinere, retardare. Idem Iliad. π, καὶ λαὸν ἐρυκάκοι.

Ἐρυκανάω, & ἐρυκάνω, & ἐρύκω, μ. ύξω, π. υχα, detineo, arceo, prohibeo. Accuſatiuo. vnde ἀπερύκω, κωλύω, ἐμποδίζω. Ὀδ. ο. οὔτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω, pro κατάσχω. Apollon. 2. Argonaut. οὔτι θεοῖς λίσσεσθαι ἐρύκω, pro κωλύω, id eſt, non prohibeo. ἐρύκω λοιμὸν ἀπὸ ὅρους, peſtem à finibus arceo. ἐρύκει ἐπὶ στίχας, inhibere in ordinibus. Homerus Iliad. γ. ἵπποις μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, i. κατέσχον.

Ἐρύκω, τὸ κατέχω, κωλύω, κρατῶ, retro inhibeo, retraho, cohibeo. Et Iliad. γ, καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί.

Ἔρυμα, ατος, τὸ, ſecũda breui, præſidium, liberatio, τεῖχος, ſeptum, arx, propugnaculum, munimentum, munitio. Heſiod. ἑστᾶσθαι ἔρυμα χροὸς ῥύματα περιβάλλειν, vallo & foſſa munitiones cingere, Xenoph. τὰ ἐρύματα, caſtra, aggeres, præſidia, Idem Xenoph. τῶν πόλεων ἐρύματα περιβάλλοντα.

Ἔρυμαι, pro ἐρύομαι, cuſtodio, tueor, libero. Ὀδ. ξ, καὶ νῆας ἔρυσθαι, id eſt, aſſeruare naues. Apollon. 2, ὄφις αἰεὶ τ' ἀμφὶ τ' ἔρυται, i. obſeruat & tuetur. Idē, κῶας ὄφις ἔρυτο δοκεύων, cuſtodiebat obſeruans. & paſſiuè, Heſiod. in Theog. ὃ δ' ἔρυτ' ἀείμνων, pro ἐφυλάττετο, tenebatur.

Ἐρύμανθος, ου, ὁ, mons Arcadiæ.

Ἐρυμανῶτος, qui habet tergum loricatum, in Epigr.

Ἐρυμνὸς, οῦ, ὁ, munitus, tutus, inacceſſus, ἰσχυρὸς, μέγας, ὑψηλὸς καὶ ὀχυρὸς. l. 3. Epig. τοῖς δ' ἔτι γοῦν πολλαὶ ἐρυμνόταται πόλεις ἐρυμναὶ, tutiſſima vrbs, in Camillo Plutarch. tuta, munita. ἐν ἐρυμνῷ αὐτοῖς ὢν χωρίῳ ἔξ, in tuto & munito loco. ‖ Nazanz. ἀντίτυμον στοᾶς ἔτι, καὶ ῥήγμα σάκκος ἐρυμνός.

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio.

Ἐρυμνόω, ſtabilio, munio.

Ἐρυμνώδης, ſuperbus, moleſtus.

Ἐρύομαι, μ. ύσομαι, π. υσμαι, libero, cuſtodio, obſeruo. Odyſſ. ξ, ὃς δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέησεν, ſeruauit & mei miſertus eſt. Sumitur etiam pro traho, Ibidem, ὦ πλησαί τε ἀπεραφρεδέως, ἐρύσαντο τε πάντα, id eſt, traxerunt: & Iliad. α, φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, id eſt, ἑλκύσας, σπασάμενος. Itē pro φυλάττομαι, vito. Idem Iliad. β, ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρας, ſed nõ auguriis effugit mortem. ἐρύετο, ἔσωζεν, ἐφύλαττε, defendebat, tuebatur. ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, id eſt, ἐξέφυγε, ἐφυλάξατο, effugit, euitauit. ἐρύσατο ξίφος, extraxit enſem, Homer. ἐρυσσάμεναι ἀκρέμονα, ramum decerpentes, in Epigram. ὃν θανάτου ἐρρυσάμην, quem morte liberaui, Euripid. ἔρυτο, ſecunda longa. Heſiod. ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο, protegebat autem Dei dona, i. ἐφύλασσε.

Ἐρύω, τὸ ἐρύκω.

Ἐρυσάρματες, οἱ καὶ αἱ, vel ἐρυσαρμάτοι, celeres, currum trahentes. Heſiod. ἰσχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους, inhibere equos currum protrahentes.

Ἐρυσιβάω, pro ἐρυσιβόω. ἐρυσιβᾷ κύαμος, æruginem ſentit faba, Theophraſt. lib. 4, cap. 15.

Ἐρυσίβη, ης, ἡ, rubigo, ęrugo in ſegetibus. Eſt autem, vt ſcribit Bud. in Annotat. in Pandect. ęrugo incidẽtis ſegetibus humoris putrefactio, id eſt, ἐρυσίβη, σῆψίς ἐστι τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ, Theophraſt. lib. 4, cap. 15, i. ęrugo, putredo quædam reſidentis humoris eſt.

Ἐρυσιβόω, μ. ώσω, æruginem creo. ἐρυσιβοῦται, æruginem ſentit, ærugine infeſtatur & vitiatur, Theophraſt. ἐρυσιβούμενος, qui rubigine infeſtatur.

Ἐρυσιβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rubiginoſus, æruginoſus, qui ærugine infeſtatur.

Ἐρυσίθριξ, τριχος, ὁ καὶ ἡ, qui capillos diſtrahit. ἐρυσίτριχα ψήκτρην, in Epigram. ſtrigilem ad trahendos, id eſt, radendos pilos.

Ἐρύσιμον, τὸ, eryſimon, genus herbæ: dicitur Latinè Irio, Dioſcorid. lib. 2. ſunt qui frugem faciant. vide in eũ locum adnotationẽ Marcelli. alii trionum, agreſte naſturtium: alii cũ frugibus annumerant, alii cũ oleribus.

Ἐρυσίπελας, ſacer ignis. Sunt autem ἐρυσιπέλατα, ſacri ignes, id eſt, ignitæ rubedines cum inflammatione, quæ febres & horrores aliquando afferant, inquit Galen.

Ἐρυσιπελατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad ignem ſacrum vergens. ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναὶ, ignis ſacri inflammationes, vergentes ad ignem ſacrum inflammationes, Dioſcor. lib. 1, cap. 15. & 25. ‖ φλεγμονὴ ἐρυσιπελατώδης, καὶ ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες, Galen. in principio lib. 14.

Ἐρυσίπτολις, εος, patrona vrbis, ab ἐρύομαι & πόλις, τ interiecto, more Ionico propter metrum, i. φυλάσσουσα τὴν πόλιν. ἐρύειν γὰρ τὸ φυλάττειν. poteſt etiam exponi, quæ vrbes vaſtat, & diſtrahit ciuitates: ab ἐρύω.

Ἐρυσίσκηπτρον, eryſiſceptrum, Dioſcorid. lib. 2, cap. 94. pro arbore quadam, de qua & Plinius. Sic dicitur etiam à quibuſdam herba quæ & κύπειρος. item frutex qui & ἀσπάλαθος. Idẽ lib. 1, cap. 19, planta ſpinoſa eſt, quæ hodie ex Cypro affertur ſub roſace, ligni nomine.

Ἐρυσμὸς, pugna.

Ἔρυσος, ſportula, calathus.

Ἐρυστὸς, οῦ, tractilis, tractus, ſtrictus. τὰ ἐρυστὰ ξίφη, ſtricti gladii & exerti. Sophocl. in Aiace, εἰς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χερσὶν κουλεῶν ἐρυστὰ διαπεραιῶσαι ξίφη, eo vſq; venerunt, vt diſtricti enſes prodierint è vaginis.

Ἐρύω, μ. ύσω, traho, diſcerpo, diſtraho. Ὀδ. ξ, ἐρύσσατ' ὀπίσσω ἐρύσαι, i. ἑλκύσαι, ἀποσπάσαι. Apoll. l. 2, ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι νῆα ὑφ' ὅρμῳ, i. ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ἑλκύσαι, trahere & tenere nauem in anchoris, id eſt, ἐπ' εὐναῖς ἐρμίσαι, vt loquitur Homer. ἐρύω, in incremento capit ει diphthong. Idem Iliad. γ, καί τ' ἐρύειν ἐθέλοντι καὶ ἀμφοτέροισιν κῦδος, &c. i. ἑλκύσειν αὖ. ἐρύω σε κελύφους, Apollon. Rhod. ſecunda breui.

Ἔρφος, ου, pellis, Nicand.

Z.

Ἐρχατόωντο,compactus.

Ἔρχατο,clauſi erant. Eſt autem tertia perſona Ionica à Præterito pluſquam perfecto verbi εἴργω, pro εἴρχατο, à tertia ſingulari εἴρκτο. Hom. Ody. ξ, ὀκτὼ ἔθνεα ἔρχατο χοίρων.

Ἔρχατος,φραγμός,ſepes.

Ἐρχατόωντο, clauſi erant, συνείργοντο, κατὰ Ἰωνικὴν διάλεκτον, Ὀδ. ξ.

Ἐρχθέντα,τὸν,in aqua ſuffocatum.

Ἔρχομαι,μ. ἐλεύσομαι, ἀόρ. β, ἤλυθον & ἦλθον, venio, accedo,inſto. Deponens abſolutum. Item,futurus ſum. Eſt enim tam Præſentis quàm Futuri temporis: itidem & Participium ἐρχόμενος. ἐρχομένης ἑορτῆς,inſtante feſto,cap. 18. Actor. Apoſt. ἐρχομένου ἔτους,inſequente anno, Thucydides. Cum Participio, ἔρχομαι φράσων, aggredior dicere, Herodot. ἔρχομαι μὲ δείξων, Demoſthenes. ἔρχομαι σημανέων ἐς μέτρησιν,metiendo indicare aggrediar, Herodotus. Cum ἐπὶ, ἔρχομαι ἐπὶ τὰς εὐθύνας, Demoſthenes. Plato 1. de Republ. ἔρχεσθαι ἐπὶ τὸ ἄρχειν dixit, pro ad rempublicam accedere. Cum εἰς. ἐλθεῖν εἰς δύναμιν,apud eundem,libro ſecundo,id eſt,adeptam eſſe poteſtatem. ἔρχεται εἰς σὲ ἡ ὀργὴ, Demoſth. Cum πρός. ἔρχεται πρὸς τὸ οἴκημα,id eſt,tendit. τὰ ἐρχόμενα,futura.

Ἕρψις,εως,ἡ, reptio.

Ἐρῶ, dicam, præcipiam. Accuſ. σὲ κακῶς ἐρεῖ, in Epigr. ἐρεῖ με τάδε,de me hæc dicet, Eurip. ἐρῶν προσῆλθε, prodiit ad orandum, Plutarch. in Publicola.

Ἐρωάζω,quieſco.

Ἐρωδιὰς,& Ἐρωδιὸς,οῦ, erodius auis,ex iis quas Romani Diomedeas vocant. Theodorus ardeolam interpretatur, Auguſtinus fulicam. Ciconiam putat eſſe Suidas, aut ciconiæ ſimilem, dictámque quòd in paludibus verſetur, quaſi ἑλώδιος. Cæl. lib. 8, cap. 4. Hæc auis vrinatur ſicut & λάρος, Lucian.

Ἐρώει,quieſce.

Ἐρωεὶς,fluens,cedens,deſiderabilis.

Ἐρωέω,μ. ήσω,π. ηκα,fluo,moueor,recedo, procedo,retraho,auerto,συγχωρῶ,ceſſo, otio me dedo. κρείων τὸ ἀπὸ τ' ἔρας ὑποχωρήσῃς. Homer. Iliad. α, αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, ἀπορρυήσεταί σου περὶ δόρατι. Idem Homerus Iliad. β, μηδέ τ' ἐρώει, id eſt, μηδὲ ὑποχώρει.

Ἐρωὴ,ῆς,ἡ,deſyderium, ὁρμὴ, impetus, motus, animus, δύναμις,vis,tractus,receſſus. ὑποχώρησις,fuga & euaſio apud Dionyſium de orbis ſitu. Iliad. λ, pro impetu, βελέων ἀπερύκοι ἐρωὴν, i. ὁρμήν. & lib. 1. Epigramm. ἡ περὶ κύπριν ἐρωή. Hom. Iliad. γ, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωὴν, i. δύναμιν, &c.

Ἔρωμαι,interrogauero. Ariſtoph. νεφ. ἀποκρίναι νῦν ἅττ' ἄν σ' ἔρωμαι.

Ἐρωμανὴς,perditè amans.

Ἐρωμανία,ας,ἡ,amoris inſania,in Epigram. perditus amor,laſciuus. τοῖς ἐρωμανίοις πικρὸς ὄρος τελέθει.

* Ἐρωματίζω, Ariſtot. in principio 8. Topicorum.

Ἐρωμένη,ἡ,amica,ſcortum, Gaza de Senect. Athen. λαμία ἐρωμένη τοῦ δημητρίου.

Ἐρώμενον,ου,ſcortum.

Ἐρώμενος,ου,ὁ,amaſius,puer amatus. Accipitur aliquando in bonam partem.‖ In comœdia accipitur pro amico meretricis, τιμώμενος μάλιστα τῆς ἐρωμένης. i. ἀγαπώμενος, Athen.

Ἔρως,ωτος, vel ἔρος Atticè,ὁ,amor,libido, cupido. Xenoph. ὄνομα δὲ καὶ ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πόρρωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσι. ἐμφύονται τοῖς ἡδομένοις ἔρωτά τινα. capitur pro cupiditate & deſyderio. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Lucianus,id eſt,auiditas,cupiditas.

Ἔρωτες,ἐρώμενοι.

Ἐρωτάριον,paruus amor,in Epigramm.

Ἐρωτάω,& ἐρωτῶ,μ. ήσω,π. ηκα,interrogo,peto. ἐρωτῶν καὶ ἐκμανθάνων καὶ πάλιν πυνθανόμενος,&c. Bud. in Epiſt. ἐρωτῶ πόλιν, quæro de ciuitate, apud Ariſtoph. ἐρωτήσω πατέρα, &c. Plato. ἐρωτῶμαι λόγον,de ratione interrogor, Idē de Leg. ὄρη καὶ βουνοὶ λόγους ἐρωτῶνται σκιρτήσαντες,à montibus & collibus quæritur quare exultarint, Nazanz. in Orat. Interdum pro παρακαλῶ. Differt autem à πυνθάνομαι, vt Ammonius tradit. Verbo ἐρωτάω pro rogo,i. precor, videtur nonnunquã abuſus Euangeliſta Matth. vt cap. 15, ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτήν,i. cũ rogabant dicentes, dimitte ipſam. & illud, ἐρωτήσω τὸν πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν. Et cap. 23. Act. Apoſt. ἠρώτησέ σε ὅπως καταγάγῃς, &c. te rogãt vt producas,&c. ἐρώτα αὐτὸν διὰ τοῦ θεοῦ, pro eo Deũ conſuluit, lib. 1. Reg. cap. 22. ἠρώτησαν αὐτὸν τὰ εἰς εἰρήνην, ſalutarunt eum, cap. 30. lib. 1. Reg.

Ἐρώτημα,ατος,τὸ,interrogatio,quæſtio,interrogatũ.

Ἐρωτηματίζω,interrogo, Gaza lib. 4. Gramm.

Ἐρωτηματικὸς,οῦ,ὁ,interrogatiuus.

Ἐρώτησις,εως,ἡ,interrogatio, propoſitio,rogatio,quæſtio. ἐρώτησις ἐλεγκτικὴ, Hermog.

* Ἐρωτίδια,τὰ,feſta, Lucian. θεσπιεῖς τὰ ἐρωτίδια τιμῶσιν ὡς παναθήναια οἱ ἀθηναῖοι, ὀλύμπια οἱ ἠλεῖοι.

* Ἐρωτικὸν,τὸ,quod amorem conciliat,amatoriũ, Plato in Sympoſ. ἐρωτικὰ, Ibidẽ, initia & myſteria amoris.

Ἐρωτικὸς,οῦ,ὁ,amatorius,cupidineus,laſciuus,in amorẽ propenſus etiam honeſtũ. Xenoph. 2. ὑπομν. ἴσως ἄν τι σοι κἀγὼ συλλαβοίμην εἰς τὴν τῶν καλῶν κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἐρωτικὸς εἶναι. Lucian. ἐρωτικῶς δ' οὖν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεκινημένος, &c. ἐρωτικοὶ λόγοι, Interpr. Aphthon. τῶν ἀρίστων ἐρωτικὰ, amãs optimorũ, Plut. in Rom. ἐρωτικοὶ etiã dicũtur Venerei hymni.

Ἐρωτικῶς,amatoriè. ἐρωτικῶς ἔχω,cum Genit. Ariſtoph. ſum auidus,inflammor amore,amore ſum incenſus, Xenoph. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν,ſum cupidus voluptatum. ἐς τοὺς ἀθηναίους apud Thucyd. i. κατὰ τῶν ἀθηναίων: & alio loco, ἐς τὰ ἄλλα, i. κατὰ τὰ ἄλλα.

Ἐρώτιον,ου,τὸ,imaguncula cupidinis. Item,in Epigram. proprium meretriculæ.

* Ἐρωτοδιδάσκαλος, qui de amore præcipit, Athen. vt Ouidius.

* Ἐρωτόληπτος, amore captus, cuius auctus eſt amor, Suid. in verbo Κάτοχος.

Ἐρωτολυσσία,libido, Gaza de Senect. ‖ ἐμοὶ δὲ οὐδὲ πώποτε δυνατὴ ἔδοξεν ὑποδέξασθαι ἀσελγὴς οὕτως ἐρωτολυσσία, tam flagitioſa libido & perdita: de Flaminio loquens, qui in conuiuio reum percuſſit exoratus à ſcorto.

Ἐρωτομανεῖν,impatienter amare. ‖ Athen. ἀλλ' ἐρωτικὸν μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐρωτομανὴς δ' οὔ.

Ἐρωτομανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,perditè amans.

Ἐρωτομανία,ας,ἡ,furioſus amor.

* Ἐρωτοπαίγνιον,poema.

Ἐρωτοπλοεῖν,in amore nauigare,in Epigram.

Ἐρωτοτόκου σαρκὸς, Apollon. id eſt,carnis amoriparæ, hoc eſt,in amorem propenſæ.

Ἐρωτοτρόφος,ὁ καὶ ἡ,mater amoris, Veneris epithetum.

Ἐρωτύλος,ου,ὁ,amatorculus.

Ἔς,Imperatiui ἀόρ. β, ab ἵημι,mitte.

Ἐς, Atticè pro εἰς,in, apud. ἐς δέσποιναν, ad dominam. ὀδ. ξ, ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, &c. ἐς γῆν,ad terram vſq;, Thucyd. ἐς δαιτυμόνας ἔρχομαι,eo ad conuiuiũ, Ariſtoph. ἐς ἡμέτερον, ad noſtras ædes, eclipſis eſt τοῦ δῶμα. ἐς τόδε, id eſt, μέχρι τοῦδε. ἐς ἐμὲ, ad meam vſque ætatem. ἐς τὰς ὥρας σώζειν, Ariſtoph. puto ſignificare,in omni tempore ſeruare. ἐς ἠῶ,ad auroram,per vnum diem. ἐς ἑσπέραν,veſperi. ἐς νέωτα, in proximum annum. ἐς τὴν ὑστεραίαν, poſtridie. ἐς τὰς διακοσίας, ad ducentas, id eſt, ad numerum ducentarum, Thucyd. τὸ ἐς ἐμὲ,quantũ ad me attinet, Bud. in Epiſtol. ἐς καλὸν,cõmodè,auſpicatè. ἐς τὸ δέον,opportunè,vt decet. ἐς τί,quouſque, Etym. ἐς ὑπερβολὴν, ſupra modũ, cum exceſſu. ἐς ὃ,ob quod,quòd,quoniam. ἐς ὃ ἥκουσι, quo adierunt, Herodot. lib. 1. Item ἐς ὃ,donec, Idem Herodot. ἐς ὃ δὴ,donec,dum, ἐς ἂν, donec, quoad. ἐς ὃ ἂν αὐτὸς ἰδὼν ἀπαγάγῃ,dum ipſe conſuluerit adducere. ἐς ὃ γνώσεται, apud quod cognoſcitur,vbi cognoſcitur. ἐς τὸ ἐξεῖλε,donec expugnauit, Herodot. Cum Aduerb. intercedente articulo. ἐς τὰ μάλιστα, id eſt, ὑπερβαλλόντως. ἐς τὸ ἄνω, ſurſum verſus. ἐς τὸ παραυτίκα,in præſens. Et ſine articulo. ἐς ἀεὶ,ſemper,perpetuò, in perpetuũ. ἐς ἂν, quouſq;,donec.

ἐς ἃ

ἐς αὖθις, in poſterũ. ἐς ἄγχι γύων, in Epigr. ἐς δεῦρο, hucuſque. ἐς ὅτι μάλιστα, valde. ἐς πότε, quouſque, μέχρι πότε, quando. Sophocl. τίς ἄρα νίατος, ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός, quando deſinet. ἐς τρὶς, ter, Herodot.

Ἐσαγγελεύς, έως, ὁ, εἰσαγγελεύς, nuntius. οὐδ' ἐσαγγελέος, ſine internuntio, Herodot.

Ἐσαγγέλλω, μ. λῶ, εἰσαγγέλλω. ἐσαγγέλλεσθαι οἱ οὐδένα θέλων, ſibi neminem interuenire nuntium volẽs, Herodot. ἐσαγγελθέντων, Thucyd. nuntiis aduenie̅tibus, nuntiis acceptis.

Ἐσαγείρω, colligo, congrego. Odyſſ. ξ, ἐσαγείρατο λαούς, id eſt, συνηθροίσατο.

Ἐσάγω, introduco, pro εἰσάγω, deriuo, reduco, duco, impero. ἐσάγουσα λαοδίκην, viſens, inuiſens, id eſt, παραγενομένη πρὸς λαοδίκην, ſic Interpr. Homeri.

Ἐσαεὶ, ſemper, in perpetuum.

Ἐσαθρέω, ſpecto, intento, intueor. Homerus Iliad. γ, ὄφρα ἴδοι ἐσαθρήσειεν ἀλέξανδρον, id eſt, ἴδοι, θεάσαιτο. ἐσαθρῶν, inſpiciens, in Epigram.

Ἐσακοντίζω, tela mitto.

Ἐσακούω, audio, auſculto.

Ἐσάλλομαι, ſalio, inſilio. ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Epigram. inſiliit ignis in crateras. ἐσήλατο, inſiliit.

Ἐσαν pro ἦσαν. ὁδ. λ, ἐν δ' ἔσαν εἰ πίθοι.

Ἐσανδρώσῃ, ἀνδρῶν πληρώσῃ, viris impleuerit, Apollonius Rhod.

Ἔσαντο, impleuerunt, Heſiodus. αἱ δὲ φρένας ἐντ' ἄρ ἔσαντο αἵματος, &c. illæ autem poſtquã præcordia ſanguine impleuerant & ſatiarant: à verbo ἄω, id eſt, πληρῶ, in Futuro ἄσω, in Aoriſto primo ἆσα, & ἔσα κατ' ἐπέκτασιν: vnde ἐσάμην in Aoriſto verbi medii: ſic Interpres. legendum tamen ἄσαντο. vide ἄσασθαι ſuo loco.

Ἐσάπην, αὸρ. β. paſſi. à σήπομαι, putrefactus ſum.

Ἐσαπικέσθαι, accedere, Herodot.

Ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, equitatum ſubmouẽtes. ἐσαράξαντες ἐς τὰς νέας, qui in naues repulerunt.

Ἕσας, καθίσας, collocans, ſedere iubens. ὁδ. ξ, ἐς δίφρους ἕσας ἄμφω. & ἕσας, pro ἐνδύσας, induens. Ibidem, ἕσσας με χλαῖναν, &c. & ἐσθημένος, indutus.

Ἐσαυγάζω, inſpicio, in Epigram.

Ἐσαύριον, ad diem craſtinum, cras, Euripid.

Ἐσαῦτις & ἐσαῦθις, aliàs, denuo, atque iterum. Apoll. 2, ἐσαῦτις ἐσέδρακεν, &c. id eſt, aliàs.

Ἐσάχρις, vſque ad, Apollon. Rhod.

Ἐσαφικνέομαι, accedo.

Ἐσάωθεν, pro ἐσώθησαν, ſaluati ſunt.

Ἐσβαίνω, ingredior. ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, fluuium ingreſſus, Herodotus.

Ἐσβάλλω, deuoluo me, immitto, ingredior, ſubeo, defluo. ἐσβάλλει ἐς τάναϊν, in Tanain defluit. ἐσβάλλει τὸ ῥέεθρον, flumen deuoluit, immiſit, Herodot. de confluente. ἐσβάλλω εἰς αἴγυπτον, ingredior AEgyptum. ἐσβάλλομαι τοὺς ἵππους ἐς νέας, in naues introduco equos, Idem.

Ἐσβέσθην, extinctus ſum, mortuus ſum, à σβεννύω.

Ἐσβιβάζω, introduco.

Ἐσβολὴ, irruptio, inuaſio, ingreſſus, exporrectio. ἐσβολὴ ἐς πεδίον, exporrectio in planitiem, Herodot. ingreſſus in planitiem. ἐσβολαὶ ἐς αἴγυπτον, ingreſſus in AEgyptum.

Ἐσγίατε, donec.

Ἐσγῆρατα, τὰ, palearia.

Ἐσδέκομαι, excipio, Ionicé.

Ἐσδρομὴ, ῆς, ἡ, impreſſio.

Ἐσδύνω, penetro, introeo, Herodot.

Ἐσδύομαι, immigro.

Ἐσέδρακον, vidi: ab ἐσδέρκω, inſpicio.

Ἐσέδυν, pro εἰσέδυν, ſum ingreſſus.

Ἔσεν, pro ἦσαν, Atticé.

Ἐσελκύω, μύσω, introduco, pertraho.

Ἐσενέγκασθαι, intuliſſe.

Ἐσέπειτα, in poſterum, Thucyd.

Ἐσερπύζω, irrepo.

Ἐσέρχομαι, ingredior, inuado. ὁδ. ο, πένθος δ' οὔποτε θυμὸν ἐσέρχεται. ἐσελθεῖν οἶκτον αὐτῷ, miſerationem ipſi ſubiiſſe, Herodotus. ἐσῆλθε θείῃ τὸ πρῆγμα, ſubiit diuinitus rem contigiſſe.

Ἐσέχω, εἰσέχω, ineo. ἐσέχει ἐς ποταμὸν, exiit in flumen, Herodot. ἐσέχει ἐς τὴν θάλασσαν, in mare euadit. ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρῶνα θάλαμος, thalamus conclaui contiguus, Herodot. ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἐρυθρῆς, ſinus à rubro mari productus, Idem. ἐκ τοῦ νείλου δύο ἐσέχει ἐσέχουσι, οὐ συμμίσγουσι ἀλλήλοις, è Nilo duo fluenta vicina currunt, nec confluunt, Idem.

Ἐσηγάθεος, admirabilis.

Ἐσηγέομαι, refero, induco, ſuadeo, ſum author.

Ἐσήγησις, εως, ἡ, inductio, caput.

Ἐσηγητὴς, οῦ, ὁ, dux.

Ἐσηθέω, infarcio, infero.

Ἐσήκω, introduco. ἐσῆκε τοὺς πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, Perſas in vrbem introduxit, Herodot.

Ἐσηλυσίη, in Epigramm. ingreſſus.

Ἐσθεὶς, qui impoſuit. ἐσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τοῦ παιδὸς κροῖσον, in filii manus præbens Crœſum, Herodot.

Ἐσθημένος, indutus. ἐσθημένος ἐσθῆτα μηδικὴν, veſte Medica indutus, Herodot. ἐσθημένος ῥάκεσι, pannoſus.

Ἔσθημα, ατος, τὸ, & Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, veſtis, veſtimentum, ſeu etiam veſtiarium, Et ἔσθησις, poeticé.

Ἐσθίω, μ. ἔσω, π. ἐδ..., penultima longa, comedo. Neutr. Genitiuo vel Accuſatiuo. Odyſſ. ξ, ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε. ἐσθίειν τὸ φάρμακον, deuorare medicamentum, Galenus ad Glauconem. κατεσθίω, exedo, Idem. ἐσθιόμενος, cibo idoneus. ἐσθιέμεναι μοι οἴκοι, Homer. Odyſſ. ἐσθιόμενος ἕρπης, vlcus quod ſerpendo penetrandóque vſque ad oſſa corpus vorat, Dioſcorid. lib. 2.

Ἐσθλὸς, ἡ, ὁ, bonus, frugi, ἀγαθὸς, ſtrenuus. Iliad. α, ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, id eſt, ἀγαθὸν λόγον. κλέος ἐσθλὸν, Homer. in Odyſſ. i. ἀγαθόν. ἐσθλὸς ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, ἥρως ὁ ἀνδρεῖος καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθός.

Ἔσθορεν, inſiliit.

Ἔσθος, ου, ὁ, ἐσθὴς, veſtis, ἀμφίεσμα, ἱμάτιον, in Epigram.

Ἔσθω, poet. comedo. ἔσθω verò τὸ ἐσθίομαι, Neutr. Accuſ. Heſiod. ἔσθειν ἀλλήλους, i. ἐσθίειν.

Ἐσία, legatio.

Ἐσιάλλω, emitto.

Ἐσιδρύομαι, extruor.

Ἐσίδω, videam, Euripides.

Ἐσιέναι ἐς σπονδὰς, in fœdera concedere.

Ἐσίην, ingreſſus ſum, ab ἐσίημι. ἐσιὼν εἰς τὰς σπονδὰς, rata fœdera habens. ἅμα δὲ σφέας ἐσίη ἵμερος, ſimulac inceſſit eos libido, Herodotus.

Ἔσις, ιος, deſyderium, itio.

Ἐσιτήσιον, τὸ ἐν χώρᾳ αὔλημα.

Ἐσκαμμένα dicebantur ſepta ſeu ſcrobes, terminus videlicet, intra quem pentathli certabant: ſpatiũ verò ſaltus nomen habuit σκάμμα. πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, tranſilire ſcrobes: de iis dicitur qui modum aliqua in re excedũt.

Ἔσκε, poeticè pro ἦν, erat.

Ἐσκεμμένον, animaduerſum, conſideratum.

Ἐσκευωρημένος, commentitius, falſus.

Ἐσκιαγραφημένον, adumbratum.

Ἐσκιατροφηκὼς, ἐσκιατροφημένος, in vmbra enutritus.

Ἐσκιμαλίσαι, medium digitum oſtendere contractis cæteris, ignominiæ cauſa, Suid. & Eraſm. Chil.

Ἐσκλείω, includo, induco.

Ἐσκλήκει, obriguerat. Apollon. 2. Argon. ἀμφαλέος χρὼς ἐσκλήκει: à σκέλλω.

Ἐσκληκὼς, aridus, reſiccatus: à verbo σκέλλω.

Ἐσκληκότες, aridus. Apollon. 2. Arg. οἵγ' ἦσαν ἐσκληκότες, id eſt, κατεσκληκότες, ὅθεν καὶ σκέλος τὸ ἄσαρκον μέρος τοῦ σώματος, id eſt, crus, inquit Interpres.

Ἐσκνάσθαι, atterere, radere.

Ἐσκομιδὴ, commeatus.

Ἐσκομίζομαι, importo, introduco, me recipio.

Ἐσκομίζω, admitto, recipio.

Ἔσκον, ἀντὶ τοῦ ἦσαν, eram, Ionicum, Etym.

Ἐσκορδίσας, ὁ, qui plorare fecerit.

Ἐσκοροδισμένος, ὁ, allium olens, qui allium comederit, irritatus: nempe à natura allii ſiue cepæ, humores ex oculis prouocantis.

Ἐσκύπτω, intueor.

Ἔσκω, poet. ſum.

Ἐσλδέω, inſpicio, Sophoc. ἐσλδέσσει σὲ δεῖξαι.

Ἐσλόν, Doricè, pro ἐσθλόν, bonum.

Ἐσμαστεύομαι, quæro, malè habeo.

Ἐσμάσσω, μ. ξω, imprimo, in Epigramm.

Ἐσμός, οῦ, ὁ, examen apum, & hominum multitudo. Et tranſlatè pro grege ſiue legione ponitur. σωμάτων ἐσμὸς ἀλόγιστος, Nazanz. Idem, τῶν μαρτυριῶν ἐσμός.

Ἐσνέω, εἰσκολυμβῶ, innato, commeo.

Ἕσο, induiſſes.

Ἐσοικισάμενος, habitans.

Ἔσομαι, ero, Futurum verbi εἰμί. εἰ ἔσομαι ἐγγυητής, ſi cōſtituero, in Epigram. ἔση αἰρήσων, ſuſtuleris, Atticè, Bud. Comment. ἐσόμενα λέγειν, dicturum. ὁ ἐσόμενος, futurus, poſterus. τὰ ἐσόμενα, futura, τὰ μέλλοντα, Lucian.

Ἐσοικίζομαι, immigro. ἐσοικισθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, coloni ad AEthiopas collocati.

Ἐσοπτρίζομαι, inſpicio in ſpeculum.

Ἐσοπτροειδής, τό, ſimile ſpeculo.

Ἔσοπτρον, ου, τό, ſpeculum.

Ἐσόπιν, retro.

Ἐσοῦνται, Doricè, erunt, Thucyd. Valla exponit ſint.

Ἐσπάθα, inſumpſit.

Ἐσπαθᾶτο, diſſectus fuit, periit.

Ἐσπαθημένος, condenſatus.

Ἐσπείσθην, Aoriſt. prior Paſſ. verbi σπένδω. Plutarchus, ἐσπείσθησαν αἱ ἀρχαί, factæ ſunt induciæ.

Ἐσπέμπομαι, acceſſo.

Ἐσπέμπω, mitto, Thucyd. de literis.

Ἐσπεμπόμενος, ὁ, accerſitus.

Ἔσπερ, in poſterum.

Ἑσπέρα, ας, ἡ, veſpera. vnde ἑσπέρας Aduerbium, veſperi. οὐκ ἦν ἑσπέρας, nō erat veſperi, Ariſtoph. ἑσπέρας ἀναπολῶ, veſperi commemoro, Gaza de Senectute. ἑσπέρας γενομένης, vbi tempus veſpertinum iam eſſet, Xenoph. πρὸς ἑσπέραν ἔσται, veſperi erit, inquit Plato lib. 1. de Rep. πρὸς ἑσπέραν, ad veſperam, Ariſtoph. Et adiectiuè, vt ἑσπέρα δείλη, crepuſculum veſpertinum. Item ἑσπέρα, occidens. vnde apud Ariſtot. de mundo, ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, ab occidentis partibus.

Ἑσπερίδες, Heſperides, Noctis filiæ, quibus curæ ſunt mala aurea, Heſiod. in Theogon.

Ἑσπερινός, ἡ, ὁ, veſpertinus, occiduus.

Ἑσπέριος, α, ὁ, occidentalis, veſpertinus, ſerotinus. Od. ξ, ἀφίκοντο ἑσπέριοι, veſpertini acceſſerunt. ἑσπερίην νύκτα, Apoll. Rhod. Item ἑσπέριος, in occidua mundi parte cōtingens. ἐς τὰ ἑσπέρια, ad occaſum.

Ἑσπερίς, ίδος, ἡ, heſperis, herba quæ noctu pluſquā interdiu redolet, Theophr. lib. 6. de cauſ. plant. Itē veſpertina, occidentalis. ἑσπερὶς νῆσος, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἕσπερος, ου, ὁ, veſperus, ſtella occidentalis. Ariſtot. li. 9. Anim. ait noctuas venari non tota nocte, ſed ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον, i. veſpertino & matutino: ſic Gaza. ἕσπερος item pro ἑσπέριος, i. veſpertinus, ſerotinus. vnde αἰετὸς ἕσπερος, aquila ſerò volans, καὶ ὑπὸ τὴν ἑσπέραν, apud Apollon. lib. 2. In genere Fœm. lib. 7. Epigr. ἕσπερος χλάτνια dicitur. ἕσπερος θεός, ᾅδης, apud Sophoc. & ἕσπερα ἀγκῶνες, apud eundem, id eſt, ἄκραι τῆς ὀρῶν αἱ πρὸς δύσιν. & ἕσπεροι λαμπτῆρες, i. δυτικοί, veſpertinæ faces, apud eundem. ἕσπερος ὠκεανός, i. δυτικός, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἔσπετε, dicite, Homerus Iliad. β pro ἔπετε, addito σ. ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι, panditæ nunc muſæ mihi: vide Gell. lib. 18, cap. 9.

Ἐσπίπτω, incido, irrumpo, prorumpo, do impetum, Thucydid. ἐσπίπτει ἐς τὴν εἱρκτήν, in carcerem conicitur, idem Thucyd.

Ἐσπλέω, nauigo, Idem.

Ἔσπλους, ου, ὁ, nauigatio. ἔσπλους τοῦ λιμένος, fauces portus, introitus, aditus, ingreſſus, Thucyd.

Ἕσπομαι, ſequor. Depon. Dat. Iliad. α, ἀλλὰ σοὶ ὦ μέγ' ἀναιδὲς ἅμ' ἑσπόμεθ' ὄφρα σὺ χαίρῃς, te ſequebamur. & Iliad. γ, ὁ ἐκ ἑσπέσθην λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, i. ἠκολούθησαν.

Ἔσπραξις, εως, ἡ, exactio.

Ἔσπω, dico, ab εἴπω, vt ſcribit Gaza lib. 2. Grammat.

Ἐσσήν, ὁ, pro ἐσήν antiqui dixerunt.

Ἕσσα, locaui, ſedere feci: aliquādo indui, pro ἕσα: à Futuro ἕσω: cuius thema eſt ἕω. Hom. Odyſ. δ, ἀμφὶ δ' εἵματα ἕσσα. Item ἑσσάμην, pro ἑσάμην, indutus ſum, ἐνεδυσάμην, ἐνεδυσάμην, περιεβαλόμην. Homer. Iliad. κ, περὶ χροῒ ἕσσατο.

Ἕσσαι, indutus es, vel ſediſti, pro εἶσαι: à Prꝩterito perfecto Paſſiuo, εἷμαι. ἕσσαι, indue, ſeu induito: ab Aoriſto εἱσάμην ſeu ἑσσάμην. Homer. Odyſſ. ξ, ἕσσαι με χλαῖναν, indue me penulam.

Ἑσσάμεν, dormiuimus.

Ἑσσάμην, indui: vnde ἑσσάμενος. Heſiod. εἵματα ἑσσάμενος. & ἑσσάσθαι, induere. ἑσσάμενοι, i. ἱδρυσάμενοι, q̄ cōdiderūt, Interp. Thucyd. ἑσσαμένα στολίδας, in Epigram. induta veſtes.

Ἕσσαν, pro ἦσαν, erant.

Ἕσσας, ἐνδύσας, Homer. Odyſſ. ξ.

Ἕσσατο, indutus eſt.

Ἕσσο, indutus erat.

Ἐσσεῖται, Doricè, erit. Heſiod. κεν αἰεὶ θεῖος ἐσσεῖται.

Ἔσσεται, ἀντὶ τοῦ ἔσται, apud Homer. ποιητικῶς.

Ἐσσεύοντο, pro ἐσεύοντο, ruebant, properabant, poet.

Ἐσσήν, ῆνος, ὁ, rex propriè apum, princeps.

Ἐσσί, es, eſt, poet. Homer. εἴπερ ἐγγύς θεῶν ἐσσί, & ἐγκεκλιμένος: vt Iliad. ι, βασιλεύτατός ἐσσι.

Ἕσσο, ἐνεδέδυσο, indutus es. Hom. Iliad. γ, ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, certè tunicam lapideam indutus iam eſſes, i. iā lapidareris, i. λιθόλευστος ἐγεγόνεις, λίθοις βληθεὶς ὑπὸ πάντων τῶν πολιτῶν. à verbo ἕω, in Futuro ἕσω, εἶσα, εἷκα, εἷμαι, ἑσάμην, εἶσο, & Ionicè ἕσο: vnde geminato σσ, ἕσσο, Vrbanus.

Ἐσσόν, veſtis.

Ἑσσόω, μ. ώσω, vinco, ſupero. ἑσσοῦντες σφέας αὐτοὺς εἶναι τῇ ναυμαχίῃ, qua impares ſe ad pugnandum agnoſcerēt, Herodot. ἑσσοῦσθαι ὑπὸ Περσέων, à Perſis ſubdi. ἑσσοῦσθαι ὑπ' αὐτῆς, vinci ab ea, Idem. ἑσσοῦνται ὑπὸ τῶν ἵππων, ab equis vincuntur, idem Herodot. ἑσσοῦται γνώμῃ ὑπὸ σοῦ, à tua eius ſententia ſuperatur, Idem. ἢν ἑσσωθέωσι τῇ συμβολῇ, ſi pugna in fugam verſi eſſet. ἑσσωθείς, victus, fugatus. ἑσσώθησαν, fugati ſunt, Herodot. ἑσσωθεὶς στάσει, per ſeditionem eiectus. ἑσσωθέντες τῇ μάχῃ, prælio profligati, Idem. ἑσσούμενος, qui vincitur. ἑσσούμενος ἐν μέρει, in partibus ſuperatus, Idem. ἑσσώμενοι ἦσαν τῷ θυμῷ, victi erant, idem Herodot.

Ἐσσύθην, ἐπορεύθην, iui. Sophocles, ὁ δ' ἐσσύθη μόνος, ipſe autem ſolus exiit.

Ἔσσυμαι, motus ſum, impulſus ſum: pro σέσυμαι ἐν ὑπερθέσει: vnde ἐσσύμενος. Odyſſ. δ, καὶ ὅς ἐσσύμενον κατέρυκε, id eſt, προθυμούμενον, properantem: à σεύω ſeu σύω. Heſiod. ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆι, in Herculem irruit. ἐσσύμενος, ſæuiens. ἐσσύμενος ἐκεῖσε, illuc ire contendens. ἐσσύμενος περ ὁδοῖο, Homerus, Odyſſ.

Ἐσσυμένως, ſtudioſè, certatim. Odyſſ. ξ, αὐτοὶ δ' ἀποβάντες ἐσσυμένως, &c. i. προθύμως, properè, celeriter, σπουδαίως.

Ἔσται, licebit. vide εἰμί. | Et ἔσται μὲν εὖ principium erat teſtamentorum. vide Laert. in Ariſt. & in Theophr.

Ἐστάλατο, pro ἐσταλμένοι ἦσαν. Heſiod. ἔσπολάδην δὲ χιτῶνας ἐστάλατο, tunicis erant ſuccincti. χιτῶνας αἰγιαλίδας ἦγεν ἀπεζωσμένας εἶχον.

Ἕσταν, pro ἔστησαν, ſteterunt. Iliad. α, αὐτὴν ἔστα ἅπαντες.

Ἐστάναι ἔξω φθόνου, eſſe ſine inuidia, Lucian.

Ἑστασαν, ſtabāt, ſteterunt. Hom. Iliad. β, ἵπποι δὲ παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος ἕστασαν, i. ſtabant: pro εἱστήκεσαν, ab ἵστημι.

Ἐστάτω, pro ὑπαρχέτω. Sic Sophocl. ἀλλ᾽ ἑστάτω μοι καὶ δίος τι χρέιον.

Ἐσταχυωμένος, ὁ, ſpicatus.

Ἔστε, donec. Xenoph. lib. 1. ἀπομν. οὗτοι κἀκεῖνοι συγγενόμενοι, ἔστε σωκράτει συνήστην, dum manſerunt cum Socrate. Apoll. 2. Arg. ἔστε ἐπὶ κλεινὸν ἄεθλον καὶ ἀμφοτέροις ἰδέσθαι. Sophoc. ἔς᾽ ἀπέψυξεν βίον, i. ἕως οὗ ἀπέθανεν. ἔς᾽ ἄν, quovſque, donec. ἔς᾽ ἂν πυνθάνοιτο, quoad audiret, Herodot. ἀναμένειν ἔς᾽ ἂν ἡ χρεία σε ἀναγκάσῃ, &c. expectare dum te cogat. ἔστε cũ Subiũct. Sophoc. in Aiace, ἀρήγετ᾽ ἔς᾽ ἐγὼ μόλω, opẽ ferte dum ego veniam, ſeu donec venero. ἔστε ἐπὶ, donec, Apoll. Rhod. & ἔς᾽ ἐπὶ, vſque ad, cum Accuſ. Apoll. 2, ἔς᾽ ἐπὶ ῥοδίαις προχοαῖς σιόπηλόν τε κολώνης.

Ἐστεφάνωται, coronatum eſt.

Ἔστη, ſtetit, ſedatum eſt.

Ἔστηκα, ſto. vide ἑστηκὼς, ſtans. Ariſtoph. in Pluto, ἑκαῖ κορυφαῖς ἑστηκὼς θέρου.

Ἐστηκυῖα ἡλικία, matura ætas, Plato de Legib.

• Ἐστήκομαι & ἑστήκωμαι. ἑστήξω, τὸ βέβαιον μένω, Dem. Ariſt. in 8. Metaph. ἀεὶ γὰρ τότε ἑστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ κεχωρισμένον κεχωρίσεται.

Ἐστήμος, interim.

Ἐστήξεται, σταθήσεται.

Ἐστήξουσι, exiſtant.

Ἐστήρικται, hæret.

Ἐστιὼς, pro ἑστιὼς. Apoll. 2. Arg. ἑστιὼς εἰς αὐτὸν ἔχ᾽ ὄμματα. Heſiod. ἑστιὼς κεφαλῇ, nixus capite.

Ἔστι, eſt: ab εἰμί. ἔστι πλέον δεῖ, pro ſpeculo eſt. Ariſtoph. in Pluto, ποῦ ἔστ᾽, ὦ πάντες; Καρ. ἔρχεται. Interdum imperſonaliter, i. licet, datur. Odyſſ. ο, ὅπως δεῖν ἐλᾶν ἐπιτερπόμενος ἀπ᾽ ὀδοῦ. Cũ Dat. ibidẽ, ἔστι μὲν εὕδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. Xenoph. cum Aor. δανείσασθαι οὐδαμόθεν ἔστιν, non licet, non datur alicunde æs alienum ſumere. ἔστιν ὑμῖν τῆς ἀρχῆς ἀποστῆναι, ab imperio diſcedere vobis eſt integrum. ἔστι πλοῦτον ὑβρίζειν, Ariſtoph. ἔστι πλουσίοις ἡμῖν εἶναι, licet nobis eſſe diuitibus, Idem. οὐκ ἔστι συμπολεμῆσαι, nõ eſt facultas ſtruendi, &c. Demoſt. ἔστιν ἐν χωρῷ νεῖσθαι, Xenoph. εἴ τι πού ἐστι, εἰ ἐνδέχεται, Hom. Odyſſ. Cũ Relatiuis iunctũ, hunc vſum habet. ἔστιν ὅτε, aliquando. οὐκ ἔς᾽ ὅτου, nullius, Bud. ‖ οὐκ ἔστιν ὅτου μὴ, nullus non, Nazanz. κατ᾽ ἰκλιαν. ἔστιν ὃν τρόπον, & ἔστιν ὅπως, quodammodo, quadantenus. ἔστιν οἵ τινες, aliqui. οὐκ ἔστιν οἵ τινες, nulli. οὐκ ἔς᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ, nulla eſt cauſa, Bud. Comm. ἔστιν ἃ περιεχόμενος ἄλλα, quædam alia pollicens, Thucyd. ἔστιν ἃ εἰπεῖν βουλόμενοι, quædam dicere volentes, Idem lib. 2. καὶ ἔστιν ἃ οὐ χαλεπῶς ἐξηγούμενοι, nõnullis in rebus aſperè imperantes, Idem. ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτοὺς ἐνεκάλει τοῖς ἐκείνοις, nam erant quæ illis crimini daret, Idem. ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων, &c. i. nonnullis vrbibus vltrò ſpõdentibus, idẽ Thucydid. ἀπὸ τῶν ἐν σικελίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν ἤγουν καὶ ἀπό τινων, idem Thucyd. πλὴν ἰώνων καὶ ἀχαιῶν, καὶ ἔστιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν, præteɽ Iones & Achæos & aliquot alias gentes, Idem. ἔστιν οἷς, quibuſdam, Xenoph. ἔστιν οἷς ἀρέσκει, ſunt quibus placet. ‖ ἔστι δ᾽ ὃς, Cic. eſt qui, pro quidam. ἔστιν οὕς, aliquos, ſunt quos, Xenoph. ἔστιν ὥς τινας ἀνθρώπων. Alibi tamen εἰσὶν οἳ, ſunt qui, dixit. ἔστιν οὓς καταπατηθέντας, quoſdam conculcatos, Thuc. Item Aduerbiis, ἔστιν ᾗ, alicubi, quodammodo, Bud. in Epiſt. Thuc. etiã cũ Plurali numero, i. κατά τινας τόπους. ἔσθ᾽ ἃ, aliqua. Dem. κατ᾽ τιμοκράτους, εἰς χρήματα ἔσθ᾽ ἃ κακῶς ἐπαθεν. ἔσθ᾽ ὅπη, & ἔσθ᾽ ὅπου, alicubi, quãdo, quaten⁹. Sic Cic. dixit, Eſt enim quaten⁹ amicitiæ venia dari poſſit. ἔσθ᾽ ὅτε, & ἔσθ᾽ ὅτι, eſt quandoque, quõdam, aliquãdo, interdum, fortaſſis, ſæpe. Eſt item interrogãs particula, Lucian. ἔσθ᾽ ὅτι ἡμεῖς τῶν πυρῶν ἀπολωλέκαμεν; i. aliquid ne perdidimus? ἔστι μὲν ὡς τοὺς αὐτοὺς ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι φατέον, ἔστι δ᾽ ὡς ἑτέρους, interdum quidem eoſdem imperare & parere dicendum, interdum diuerſos.

Ἑστία, ας, ἡ, foc⁹, lar, penates, ara, regia, domus, familia, ſedes. Ariſt. de mundo, ζώων ἑστία καὶ μήτηρ, Veſta. παρὰ τὸ ἑστάναι, quòd prima domos ædificarit: vel παρὰ τὸ ἑστάναι, quoniã vbiq; coleretur, ſimulachráq; eius ſedẽtis habitu ſtruerentur. Odyſſ. ξ, ἱστίη τ᾽ ὀδυσῆος, hoc eſt, βωμὸς τῆς ἑστίας καὶ οἰκίας. Heſiod. in Theog. ῥέη δ᾽ αὖ δμηθεῖσα κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα ἱστίην, δήμητρα καὶ ἥρην, &c. vbi Interp. ἑστία προσαγορεύεται ἡ δημήτηρ, τουτέστιν ἡ γῆ, παρόσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, ἕστηκεν καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Pro domo Soph. ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. ἑστία πατρῴα, Xeno. ἀφ᾽ ἑστίας ἄρχου, ab ipſo lare, Ariſtoph. κοινὴ τοῦ γένους ἑστία, Ariſtid.

Ἑστιάδες, αἱ, Veſtales virgines.

Ἑστίαμα, ατος, τὸ, epulatio, alimentum, Eurip.

Ἑστιάομαι, epulor, ſum in conuiuio, conuiuium agito. ἑστιᾶσθαι μετὰ τῶν δεσποτῶν, cum dominis epulari, Ariſtoph.

Ἑστίαρχος, cuſtos domus, Iupiter.

Ἑστίασις, εως, ἡ, epulatio, epulum, conuiuium. Plato 1. de Rep. τὰ λοιπὰ τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον.

Ἑστιατορία, ἡ, epulatio, & exhibitio conuiuii, cœnaculum, annona, cibus, victus, cap. 24. lib. 4. Reg.

* Ἑστιατόριον, τὸ, cœnaculũ. Plutarch. παρεσκεύακας μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τῶν ὑποδοχῶν ὁ φιλάνδρος, ἀλλ᾽ ἐν τῷ περὶ τὸ λίμνην ἑστιατορίῳ, de Sympoſio loquens.

Ἑστιάτωρ, ορος, comeſtor, conuiua, qui alium ad conuiuia vocat, conuiuii dominus. ‖ Plato in principio Tim. τῶν μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ᾽ ἑστιατόρων.

Ἑστιάω, ῶ. άσω, κα. ακα, cõuiuio excipio, cõuiuia celebro, cibũ prębeo, & ἑστιῶ σε, ſicut δεξιῶ σε: & ἑστιῶμαι ἐγὼ, ſicut εὐωχοῦμαι. Ariſtop. πρ. ἀλλ᾽ εἰσαγαγών σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι, i. cõuiuio accipere. ὑστεροῦντας τοῦ γάμου, ὃν ὁ καλὸς πατὴρ ἑστιᾷ τῷ καλῷ νυμφίῳ, i. apparat, Nazãz. τοιοῦτον ἑστιᾷ τῷ ἐπὶ σοὶ τοῦ γεννηθέντος γενέθλιον, talia pro te geniti celebras natalia, Idem. μὴ ὀφθαλμὸν ἑστιάσωμεν, ne oculũ paſcamus, Idẽ in Orat. ἑστιάζονται λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Ariſtid. Trãſlatè verò ponitur pro oblectare, reficere: & cũ Genit. cõſtruitur. Plato de Rep. l. 9, ἑστιᾶν λόγων καλῶν καὶ σκέψεων, paſcere & ſatiare animũ diſputationibus honeſtis. Syneſ. cũ Dat. καὶ ἑστία κυρλωναίους τῷ λόγῳ, oblecta eorũ animũ. Vnũ eſt ex his quę incrementum capiunt per ει diphthongum, vt εἱστίων.

Ἑστιοπάμμων, paterfamilias. Cæl. lib. 8, cap. 38.

Ἑστιοῦχος, ὁ, ὁ, patron⁹ domus, cõuiuii dominus & rex appellatur, ἑστιάτωρ, paterfamilias, Plato li. 9. de Leg. dom⁹ cuſtos ſeu ſucceſſor. ἑστιοῦχος αὐλὴ, Eurip. p caſa paſtorali. δήμητερ ἑστιοῦχ᾽ ἐλευσῖνος χθονὸς, i. præſes & cuſtos terræ, &c.

Ἔστιχον, iui, in Aoriſto ſecundo à στείχω.

Ἕστο, indutus erat.

Ἐστομώθη, aperiebatur, ἠνοίχθη.

Ἐστοναχίζετο, ingemiſcebat.

Ἐστόρεσεν, ſtrauit.

Ἐστὸς, plenus.

Ἐστρουθισμένα, lanariæ herbæ radice curata.

Ἐστρωμένοι στιβάδες μιλακίτι καὶ μυῤῥίναις, tori ex ſimilace vel myrto confecti, Plato 2. de Rep.

Ἔστω, ſit, eſto, ὑπαρχέτω, εἴη, Etym. ἔστω κύρια τὰ κριθέντα, quod arbitri ſtatuerũt, id ſemel ius ratũq; eſto. Bud. Cõ.

Ἕστωρ, ὁ, clauus vel paxill⁹ temonis, & qui inſeritur temoni, quo ζυγόδεσμον adnectitur, Plut. in Alexand. Euſtath. in Iliad. ἕστωρ ὁ ἐνιέμενος πάσσαλος διὰ τοῦ ῥυμοῦ τῷ ζυγῷ.

Ἐστὼς, p ἑστὼς, & Fœmin. ἑστῶσα poetice, vt ſcribit Gaza lib. 2. Grã. ἑστῶτος τῶν ἀνθρωπίνων οὐδενὸς, quũ nihil rerum humanarum ſit ſtabile & firmũ, Plut. in Numa. ἑστὼς πάνακτον, erectum Panactum, idem Plut. in Alcibiade.

Ἐσύθη, motus eſt cum impetu.

Ἐσύστερον, poſthac, Nonnus.

Ἐσφάγη, iugulatus eſt.

Ἐσφέρω, εἰσφέρω, infero. ἐσφέρω γνώμην, ſententiam dico. ἐσήνεγκαν ἐς βουλὰς, ad conſilia retulerunt, Thucyd.

Ἐσφηκωμένα, conſtricta.

Ἐσφοιτάω, ῶ, ſæpius adeo, ingredior, Ariſtoph.

Ἐσφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio.

Ἐσχαλκοῦν, vas æreum.

Ἐσχάρα, ας, ἡ, cõceptaculum ignis, focus, relicti ab igne carbones, ara. Odyſ. ξ, ἧστο ἐπ᾽ ἐσχάρῃ, ſuper focum. Item durities, & veluti cruſta, qua obducuntur vulnera, aut vlcera, Cæl. lib. 16, c. 48. ἐσχάρας πυρὸς, foci ignis, Hom. &

ἐσχάρα βωμοῦ, focus altaris, Eurip. ἐσχάρα Gaza vertit conceptaculũ, apud Theo. hiſt. plant. l. 5, pro vagina terebri. Item apud Ariſtoph. ἐσχάρα, i. τὸ χεῖλος τῶν γυναικείων αἰδοίων. ἐσχάρας ἀνίησι, cruſtas rumpit, cruſtulas vlcerum, margines vlcerum erodit, carbunculos erumpit: ſic Interpret. apud Dioſc. lib. 2, cap. 132. ἐσχάρας ἀπαγαθαίρει, Idem lib. 1, cap. 67, cruſtas purgat. Marcellus annotat, ἐσχάρας eſſe ea quæ medici vſſerunt: & vertit, relictas ab igne carbonis modo & colore cruſtas. Hermolaus exponit margines vlcerum. ἐσχάρας τὰς ἐν παρισθμίοις, cruſtas tonſillarum, Dioſcor. lib. 4: vbi fatetur Marcellus ſe ignorare id genus morbi. ‖ ἐσχάρα etiam baſim ex arrectariis & tranſuerſariis compactam ſignificat, Vitruuius.

Ἐσχαρεὺς, έως, ὁ, qui foco præeſt.

Ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, focus.

Ἐσχάριον, thuribulum. Item crates ex phalangis confecta. Bayf. de re nauali. ἐσχαρίῳ πυρός, in Epigram. ‖ Itẽ baſis & fulcimentum nauis, quum fabricatur vel ſtat in nauali, Athen.

Ἐσχαρὶς, ίδος, ἡ, focus, craticula, coquinariũ vas, facula. Plut. in Public. de Mutio Scæuola, πρὸς ἐσχαρίδος πῦρ ἐχούσης ἐπέσχεν τὴν δεξιὰν χεῖρα καιομένης τῆς σαρκὸς εἱστήκει, &c. incẽſa facula (ſeu foco) dextram iniecit, quam quũ torreret, truci & horrido vultu Porſenam intuebatur.

Ἐσχαρίτη, cap. 6 li. 2. Reg. pro aſſatura carnis. κολλυρίδα ἄρτου καὶ ἐσχαρίτην, collyridam panis & aſſaturam carnis.

Ἐσχαρίτης ἄρτος, panis clibanites, id eſt, in clibano coct⁹.

Ἐσχαρόω, ῶ, ώσω, cruſtas ignis modo obduco, aduro, cruſtas creo. ἐσχαροῦσθαι, in cruſtas erumpere, cruſtis obduci. ἐσχαρωθέντα ἕλκη, vlcera cruſtoſa, quæ cruſtulas contraxerunt, Dioſcorid. lib. 4.

Ἐπ' ἐσχαρόφιν, apud focum, ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Odyſſ. ε, πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο.

Ἐσχαρὸς, piſcis quidam.

Ἐσχάρωσις, εως, ἡ, incruſtatio, cruſta, Gaza in Ariſtot. Problemat.

Ἐσχαρωτικὸς, ἡ, ὁ, obducens cruſtas, ſiue puſtulas, Dioſc. lib. 2, cap. 86, vrens ignis modo.

* Ἐσχατεύων, τὸ, extremus exiſtens. Theophraſt. in 5. de cauſ. ἢ χλωρὰς ἢ πλήρεις ἢ ἀκριμαίους, ἢ ὅτι χρὴ λαβεῖν τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων.

Ἐσχατιὰ, ᾶς, ἡ, extremitas, extremum, corona, extrema pars. ἐσχατιαί, extrema terrarũ. pro extremitate agri à Catone ponitur. Latè autem patet: nam ἐσχατιὰς vocabant agros & prædia ab vrbibus ſemotiora, quaſi in finibus ſita cuiuſque territorii, Ariſtot. Politic. 7. Significat etiã ſeceſſum, locum abſtruſum, Syneſ. Baſil. pro ſolitudine poſuit. Apud Hom. Iliad. 9, ſignificat τὰ μέρη τοῖς ὁμόροις γειτονοῦντα. & Odyſſ. ξ, ἐσχατιῇ βόσκονται, i. in extrema ora. Itẽ extremum ordinem & remotiorem à principatu, Dion. Præterea oras & extrema cuiuſq; rei, Ariſtid. in Xerxe. ἐσχατιὰ γῆς καὶ θαλάσσης, Idem. ἐσχατιῆς μοίρης, in Epigr. Item ἐσχατιὰ pro neceſſitate, Ariſtot lib. 7. Polit. cap. 10.

Ἐσχατιάω, ῶ, άσω, π. ακα, ſum extrema in parte.

Ἐσχατίζω, tardo, moror, extremus ſum, ca. 5. l. 1. Macch.

Ἐσχατογήρως, decrepitus, βαθυγήρως. ἐσχατογήρως in Genitiuo, i. ętate defecti. Legitur cap. 42. Eccleſiaſtici, & cap. 41, ἐσχατογήρῳ, defecto ætate.

Ἐσχατόωσα, Adiectiuũ fœminini generis, i. vltima. Sic dicitur apud Hom. Iliad. ϐ, αἵ τ' ἀνθηδόν τε νέας ἢ ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῆς Βοιωτίας κειμένη, ſita in extremis finibus.

Ἔσχατος, η, ὁ, extremus, ſummus, nouiſſimus, infimus. ἔσχατοι ἀνδρῶν, Homer. poſtremi hominum. ‖ ἔσχατος δῆμος, apud Ariſtot. 4. Politic. pro infima plebe ponitur nõ ſemel. ἐσχάτη τιμωρία, Demoſth. εἰς τὸν ἔσχατον ἐλθεῖν τὰ πράγματα, idem Demoſth. ἔσχατα φέρεσθαι, vltimas partes ferre, Bud. in epiſt. priorib.

Ἐσχάτως, ſummè, extremè, nouiſſimè. ἐσχάτως ἔχει, in extremis eſt, i. peſſimè afficitur, cap. 5. Euang. Marci.

Ἔσχω, κατέπαυσεν.

Ἔσχατε λύσσης, à rabie compeſcuit, in Epigram.

Ἐσχέθον, pro ἐπαύσαντο, Hom. Iliad. γ, ἔσχεθον μάχης, deſtiterunt pugna.

Ἔσχον, habui. Aor. 2. ab ἔχω, παραδέδοται τῷ σ ἀττικῶς, inquit Gaza, li. 2. Grã. ἔσχον ἐς τὸν αἰγιαλὸν, tenuerũt litt⁹, i. προσέσχον.

Ἔσω, intus, intrò, introrſum: vt ἔσω εἰσέρχομαι. Tamen ἔσω εἴσιμι, & ἔσω δόμων poetis eſt, pro ἔνδον. ἡ ἔσω θάλασσα, mare interius, mediterraneum, apud Ariſtot. de mundo. ἔσω ἁλὸς ἐρύειν, in mare trahere, Apoll. Rhod. ἔσω ἐς τὴν Ἑλλάδα, in vlteriora Græciæ. Item ἔσω ἐπὶ τοῦ κόλπου, Thucyd.

Ἔσω, induam, & ἕσσω. Odyſ. ο, εἵματα ταῦτ' ἔσσει χαίνης σε, ille te veſtimentis induet.

Ἔσωθεν, intrinſecus, intus, ab internis, interius.

Ἐσωματοποιεῖσθαι, introducere.

Ἐσωπὴ, ῆς, ἡ, aſpectus.

Ἐσώτατος, intimus, penitiſſimus.

Ἐτὰ, vera, bona.

Ἐτάζω, μ. άσω, π. ακα, ſcrutor, interrogo.

Ἑταίρα, ας, ἡ, amica, proſtans, proſtibulũ. ἑταίρας per vrbanitatem appellauit Solon Athenienſis, quę πόρνη dicitur, Plutarch. in Solone.

Ἑταιρεία, ας, ἡ, ſodalitas, amicitia. Plato epiſt. 7, προσθεῖναι τὴν δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. συνάγειν ἑταιρείας, Iſocr. ſodalitium. ἑταιρείαν ἀντιπεπαγμένην κατέλυσε, cõtrariam factionem euertit, Plutarch. in Pericle. Pro factione Plato in Legib. ἑταιρείας καὶ δύναμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, qui magnam & clientum & amicorum manum collegit, Plutarch. in Publicola.

Ἑταιρεῖος, ſodaliti⁹: quo nomine olim Iouẽ colebant, vt ſodalitii iuris diſceptatorem. ἑταιρεῖος Ζεὺς, ὁ τῶν ἑταίρων ἔφορος. ἑταιρείου φόνου, in Epigram.

Ἑταιρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſocietatem ago.

Ἑταιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcortor, luxurior, immoderatè & diſſolutè viuo.

Ἑταίρη, ſocia.

Ἑταίρησις, ἑταιρεία, ſcortatio, Hermog. nequitia.

Ἑταιρία, ſocietas, amicitia, ſodalitium, capitulum vulgò. Iſocr. πρὸς ἑταιρίαν πολλῷ κρείττων φύσις νόμου, ad conuictũ multò efficacior eſt natura, quàm lex. ἑταιριῶν τὰ συσσίτια, ſodalitates, conuiuia ſodalitiorum, Ariſtot. 2. Polit.

Ἑταιρίδιον, ου, τὸ, meretricula.

Ἑταιρίζω, μ. ίσω, π. ικα, adiutores & ſocios aſſumo. ἑταιρίζομαι, pro eodem. Nonnus, ὑμέας εἰς ἰδίοις ἑταιρίζετο, &c. Aliquando proſtituo, Chryſoſt. δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν, meretricis fœditatem demonſtremus.

Ἑταιρικὸς, ſodalitius, amatorius, meretricius, ſcortator. Chryſoſt. μαχὸς καὶ ἑταιρικὸς τῇ ἐσκευάζετο. τὸ ἑταιρικὸν, ſodalitium, ſocietas, amicitia, meretrix, in Epigram.

Ἑταιρὶς, ἡ, ſcortum.

* Ἑταιρισμὸς, ſcortatio, Venus merens vita meritoria & meretricia. Athenæus de Cypriis & Lydiis loquens, qui puellas ſuas Veneri obuias exponebant omnibus.

Ἑταιρίστριαι, αἱ, tribades, meretrices.

Ἑταιρότης, ἡ, ſcortatio.

Ἑταῖρος, ου, ὁ, ſodalis, adiutor, συναίτης. hoc nomine propriè dicuntur, qui eadem ætate, eadem vitæ cõſuetudine actionéque inter ſe diu vixerunt. vide Etym. Et ἑταῖρος eſſe poteſt, qui nõ ſit tamen φίλος. Sic Matth. 26, Dominus ad Iudam loquens, ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει; ſodalis, qua de cauſa ades? non tam amicum quàm ſodalem appellans.

Ἐτεὸν, verè.

Ἑτερία, amicitia, ſodalitium

Ἕταρος, ου, ὁ, ſocius, amicus: pro ἑταῖρος.

Ἔτασις, ſcrutatio.

Ἐτασμὸς, inquiſitio, quæſtio, tormentum.

Ἐτασίμυθος, ὁ, qui de ſuis malis diuinat, alio nomine ἐγγαστρίμυθος dicitur: de quo ſuprà.

Ἔταφον, ſtupui, ſum admiratus: à θάπτω.

Ἔτεα, pro ἔντεα, arma.

Ἐτέλειν,

E'τέθην, poſitus ſum, Paſſiuum indef. verbi τίθημι.

E'τειος, ου, ὁ, anniculus, annuus, Euripid.

E'τελέςερον, perfectius.

E'τελὶς, piſcis quidam.

E'τελόμισθος, qui perfectam mercedem accipit.

E'τεοβουτάδαι, οἱ, familia erat apud Athenieſes illuſtris ex qua ſacerdotes conſtituebãtur, à Bute ſacerdote quo dam deducta origine, authore Suida, & Etym.

E'τεοδμῶες, οἱ, fideliter ſeruientes.

E'τεόκρητες, οἱ, à prima origine in Creta nati, veri Cretenſes, Etymol.

E'τεόκριθος, ὁ, ἡ, ordei genus quod Eteocrithum vocatur, Theophr. lib. 3. de cauſ. plant.

E'τεὸν, verè, propriè, recens. Iliad. β, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, i. ἀληθῶς. Ariſtoph. νεφ. ἐτεὸν ὦ πάτερ, τί δυσκολαίνεις;

E'τεὸς, ἡ, ὁ, verus. παρὰ τὸ ἐτός, ὃ παρὰ τὸ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Ety.

E'τεράκις, vtraque vice, Xenoph.

E'τεραλκέως, viciſsim. Herodot. ἐτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, inuicem, nunc hi nunc illi pugna ſuperiores.

E'τεραλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viciſsim, modo huic, modo illi parti fauens, pollens: epitheton victoriæ, Iliad. η. ἐτεραλκέα νίκην δῶς, & c. id eſt, ἐτεροκλινῆ, ἑτερορρεπῆ. capitur interdũ pro diuerſo & alio: vnde ἑτεραλκέι δεσμῷ, apud Nõnum. ἑτεραλκὴς μάχη, pertinax pugna, Herodot.

E'τεραγκαλᾶν, deſipere, Ariſtoph.

E'τέρῃ, alibi.

E'τερήμεροι, alternis diebus viuens, vt Tyndaridæ.

E'τερήμεροι, viciſsim, & mutuas ſortes habẽtes, per dies variatas.

E'τερόρρεια, ambigua.

E'τέρωσε, pro ἑτέρῃ, alioſum, per aliud iter, Heſiod.

E'τερογενὴς, alienigena, alterius & diuerſi generis, Ammon. ex Ariſtot. τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπάλληλα τεταγμένων καὶ τὰς ἑτέρας καὶ αἱ διαφοραί.

E'τερόγλαυκος, altero oculo cæſius.

E'τερόγλωσσος, ὁ, ἡ, diuerſilinguis ſeu alterius linguæ.

E'τερόγναθος, ου, ὁ, edax, vtriſque mandibulis auidè comedens, duro ore, Etymol. Xenophon. καὶ γὰρ ἵππος ἑτερόγναθος ἵπποις μᾶλλον μὲν ἡ ἐπὶ τὸ ἕτερον σκολιουμένη ἰατρεία.

E'τερογνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, diſcors.

E'τερογενῆ, ζῶα, mulus, ſic dicitur quod ſit ex diuerſo ſemine procreatus.

E'τεροδιδασκαλεῖν, noua & diuerſa docere, vt ſolent hęretici, Baſil. diuerſis doctoribus vti.

E'τεροδιδάσκαλοι, dicuntur qui Orthodoxis non aſſentiuntur. in 4. Eccleſ. hiſtor. παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν μηδὲ ἑτεροδοξεῖν ἀλλ' ὁμόνοιαν τὴν παρὰ τοῦ κήρυκος.

E'τεροδοξία, praua opinio.

E'τερόδοξος, alterius ſectæ. ἐκ ἑτερόδοξος. ἑτερόδοξοι φιλόσοφοι, Lucian. ἐκ ὁμόδοξοι.

E'τεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diuerſæ ſpeciei.

E'τεροζήλως, iniquè. Heſiod. ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας, quàm iniquè partitus es partes.

E'τερόζυγος, alteriugus ſiue alteriiugis, Phocyl. σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, lancem ne ferias alteriiugem, id eſt, in partem alteram.

E'τεροζυγοῦν, iugum ducere cum alienigena, aut diuerſæ ſectæ homine coniungi, vel eodem iugo alligatum eſſe cum altero, copulari. 2. Corin. 6. μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις.

E'τεροθελεῖν, aliud volentes. καὶ ἑτερουργεῖν, Damaſcenus.

E'τερόθροος, alienigena, aliter ſonans, alterius vocis.

E'τεροίως, alternatim, diuerſé.

E'τεροῖος, ου, ὁ, alius, diuerſus, diſſimilis, diſpar. fit autẽ ab ἕτερος, vt ἀλλοῖος, ab ἄλλος, Gaza lib. 3. Gram.

E'τεροιόω, muto in alterum. ἑτεροιοῦται, immutatus eſt.

E'τεροίωσις, mutatio in alterum, quãdo ex alio in aliud corpus fit tranſmutatio, vel quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt, Ariſtot.

E'τεροκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, verſatilis, decliuis, Phalaris.

E'τερόκλιτος, aliter declinatus.

E'τεροκρανίος, idem quod ἡμικρανίος. ἑτεροκρανία κεφαλαία, cephalæa quæ in alteram tantùm capitis partem ſe inſinuauit, Galen.

E'τερόμαλλος, altera parte villoſus: cui opponitur ἀμφίμαλλος.

E'τερομάσχαλος, veſtis dicebatur ſeruitiis dicata: cui opponitur ἀμφιμάσχαλος: ab axillis ſic dicta, quas μασχάλας vocant.

E'τερομεγεθεῖν, inæqualiter creſcere, Artemid. ἀνωμάλως αὔξοντες καὶ ἑτερομεγεθοῦντες.

E'τερομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perpetuum pugnæ & victoriæ epitheton.

E'τερομήκης, έος, ὁ καὶ ἡ, altera parte longior: differt τῷ προμήκει, Boetius.

E'τερομόλιος, ὁ, quo alter dũtaxat accedit. Et ἑτερομόλιος δίκη, cauſa dicitur, quæ ab altera duntaxat parte agitur.

E'τερόμορφος, ὁ καὶ ἡ, qui forma diuerſa eſt, Alex. Aphrod.

E'τεροπάθεια, ας, ἡ, alterius partis vexatio, Dioſcorid. lib. 2. cap. 187. τὸ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ, mutandæ valetudinis gratia, doloris mutandi gratia, Dioſc. lib. 2.

E'τερόπλοος, & ἑτεροπλοΐα, commeatus traiectio, Dem. κατὰ Διονύσ. οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου διαπλέοντες τούτοις ἑτερόπλουν τ' ἀργύριον, Idem, ἀλλὰ φορτία, in Neutr. plurali ponit. τὰ ἑτερόπλοα δανείσαντες.

E'τεροπροσωπικὸς, ἡ, ὁ, diuerſæ perſonæ.

E'τεροπροσωπικῶς, in aliam perſonam ſeu diuerſam.

E'τεροπροσωπῶ, perſona differo.

E'τερορρεπὴς, in alteram partem vergens, Gaza.

E'τερορρεπῶ, & ἑτεροῤῥοπῶ, ad alteram partem flecto, inſtabilis ſum, diuerto, deflecto.

E'τερόρυθμος, ν, ὁ καὶ ἡ, alterius rythmi.

E'τερος, ου, ὁ, alter, alteruter. ἕτεροι, alterius factionis homines, aduerſarii. ἕτεροι ἀφ' ἑτέρων διεκπλεύσαντες ἀπεχώρησαν Thucy. Item de tribus vel pluribus, Atticè pro alius. Ariſtot de mũdo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεττάρων, elementũ aliud à quatuor illis. ἑτέρωσε τρέπεσθαι, aliò deflectere. βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, ſcorpionum ictibus ſuccurrit, vt quiduis aliud, lib. 3. Dioſcor. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alius alii præſtat, Thucyd. ἕτερ' ἄττα, aliqua quædam, ἑτέρου μᾶλλον, magis quàm quiuis, Idem. τὸν ἕτερον τὸν σὸν λόγον, i. ἄδικον ſeu ἥττονα λόγον, Ariſtoph. Alio loco apud eundem, ἄδικον, exponit Interp. Item diuerſus, Plato lib. 1. dę Republ. εἰ τὸ φαλακρὸν καὶ κομήτην τὴν ἐναντίαν φύσιν ἑτέραν εἶναι τὴν ἑτέραν δύναμιν ἔχοντα ἀλλήλων, diuerſa inter ſe. ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, alienũ à vero, Idẽ de republ.

E'τέρωθι, aliò, ἀλλόσε.

E'τερόστιχος, ἀσύμφωνος.

E'τερόστομος, ὁ, ὁ, phalanx, à frontis diuerſitate appellata, Item ex altera tantũ parte acutus, Syneſ. κοντὸς ἑτερόστομος.

E'τεροσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, figura diuerſus.

E'τερότης, ητος, ἡ, alteratio, diuerſitas. ἑτερότης καὶ διαφορά, factio & ſimultas, Plutar. in Numa.

E'τερότροπος, diuerſus, diſsimilis, aliuſmodi. ἑτερότροπος ὁρμή, in Epigram. motus alternus.

E'τερούσιος, alius, diuerſus, alterius eſſentiæ: opponitur τῷ ὁμοουσίῳ, Nazanzen.

E'τερόφθαλμος, ὁ, qui altero priuatus eſt oculo caſu aliquo: μονόφθαλμος verò, qui nunquam præter vnũ habuit oculum, velut Cyclops apud Homer. confunduntur tamen. ſtrabo, Gaza in Problem. Ariſtotelis. Heſych. tamen exponit μονόφθαλμος. ἑτερόφθαλμος inquit Phrynichus rectius dicitur quàm μονόφθαλμος. ‖ In Hippiat. ἑτερόφθαλμοι ἵπποι vocantur, qui varios oculos habent.

E'τερόφρων, ονος, aliter ſentiens.

E'τεροφυὴς, alibi enatum, diuerſæ naturæ.

E'τερόφυλος, alienigena.

E'τεροφωνία, ας, ἡ, diuerſitas vocis.

E'τερόχροος, verſicolor. ἑτερόχροϊ κόσμῳ, Nonnus, diuerſo mundo.

Ε'τερόχρωμοι, pro eodem apud Dioſcoridem in Hippiat. μὴ ταινίας ἐχέτω ἑτεροχρώμους.

Ε'τερόω, ώ, ώσω, π. ωκα, altero, Accuſ.

Ε'τέρωθεν, aliunde, ex altera vel alia parte, cõtra, ex aduerſo, in alterutram partem. Iliad. α. ἀγρείδης δ' ἑτέρωθεν ἡμύνε, id eſt, ἐξ ἐναντίας, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους.

Ε'τέρωθι, alibi, alio in loco, ἀλλαχοῦ, ἑτέρωθι γᾶς, Ariſtid. ἑτέρωθι πάντα λέλεκται, lib. 1. ad Glauc.

Ε'τερώνυμα, τά, vocabula quę circa idem ſubiectum diuerſitatem ſignificant, vt aſcenſus & deſcenſus, Ammo.

Ε'τέρως, aliter, ſecus, varié. Ariſtoph. νεφ. ἑτέρως τρέπεσθαι, ſecus verti, aliter accidere.

Ε'τέρωσε, aliò, ἑτέρωσε μηδ' ἑτέρους, μηδ' ἑτέρωσε ἐπιμίγνυσθαι, neutros cum alteris vltrò citróque commiſceri, Thucy.

Ε'τέρωσις, ιος, ἡ, alteratio.

Ε'τέταλτο, pro ἐντεταλμένον ἦν, ἐπετέταλτο. vide τέλλομαι.

Ε'τέτυκτο, exciterat.

Ε'τευξε, fecit, ſtruxit.

Ε'τητεῖ, vera loquitur: & ἐτήτυμον, verum.

Ε'της, ου, ὁ, ciuis, coętaneus, ſocius, neceſſarius, familiaris. Iliad. ι. οὕς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους, &c. Et Odyſſ. δ, γείτονες ἠδ' ἔται Μενελάου. παρὰ τὸ ἔτος, οἱ ὁμοέται, ἢ παρὰ τὸ ἐτεὸς, τουτέστιν ἀληθὴς φίλος. Etym. vnde illud ὦ τᾶν, pro ὦ ἔταν, amicè: vel ὦ ἑταῖρε.

Ε'τησίαι, οἱ, Eteſiæ venti, qui certo anni tempore flant. venti anniuerſarii: ab ἔτος, Gell. lib. 2, cap. 22. flare ſolent poſt ſolſtitium æſtiuum, à Budæo ſtati anniuerſarii aquilones dicuntur. Genitiuus pluralis eſt ἐτησίων, cum acuto in penultima, vt docet Gaza lib. 3. Gramm. ἐτήσιαι αὖραι, dicuntur ab Apoll. 2. Argon. ἦεν δ' ἐτήσιαι αὖραι ἐπέχραον. Ariſtot. de mundo, τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος ὥσπερ οἱ νότοι δυναστεύουσιν. οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μῖξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων, id eſt, ex vẽtis quidam hyeme pollent vt auſtri, quidam æſtate, vt ἐτησίαι, id eſt anniuerſarii, cinnum quendam conficientes ſeptentrionum atque fauoniorum. Bud. tamen pro ζεφύρων, nõ fauoniorum vertit, ſed ſubſolanorũ, vt legiſſe videatur καὶ εὔρων, ſecutus Strabonem, qui lib. 3, venti, inquit, ſpirant ſubſolani, id eſt, Euri, qui & Eteſiæ dicuntur.

Ε'τήσιος, ου, ὁ, annuus, anniuerſarius, lib. 1. Argon. Apollon. ἐτήσια χύτλα χέονται, in genere Fœmin, dixit Nonn. μυρομανίῃ τελέουσιν ἐτησίην. ἐτήσιοι θύαι, anniuerſaria ſacrificia, Thucyd. βορέαι ἐτήσιοι, aquilones anniuerſarii, Ariſtot. in Probl. ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ, ſub annuo magiſtratu, Thucy. τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, Nazanz. anniuerſaria celebrant.

Ε'τητυμία, ας, ἡ, veritas, in Epigram.

Ε'τήτυμος, υ, ὁ, verus, pro ἔτυμος, ἀληθής. vnde ἐτήτυμον pro ἀληθῶς. Ody. ξ. τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον. Nonn. genere Fœm. dixit καὶ ἐτήτυμος ἔπλε φήμη. Apollon. 2. ἐτήτυμος ἔπλετο πηγὴ, verus eſt fõs. vnde ἐτητυμία, veritas. Nonn. ὄντος ἐδύνει οἶμον ἐτητυμίης.

Ε'τητύμως, verè, Euripid.

Ε'τι, etiam, etiamnum, iterum, adhuc, præterea, porrò, vltrà, amplius, poſtea, in poſterum, vlterius, deinceps. εἰσέτι pro eodem, ἔτι, iam, aliquando, Ariſtoph. in Ranis ὅστις ἔτ' οἰμώξεται, qui aliquãdo vapulabit ſeu in poſterum. Interdum περιέλκει περὶ τοῖς ἀπλικοῖς. Idem ἐν ἐκκλησίῃ οὐκ ἔτι μοι πείθεσθε, οὐθ' ὅσια δ' ἔτι. Philo de mũdo, ἔτι καὶ ἐποχεῖσθαί ποτε ἐπ' ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, neque enĩ aqua inuehetur tota tellus, &c. Heſi. διδυμάονε γείνατο παῖδε οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, gemi nos peperit non eodẽ animo præditos. οὐκέτι, non itẽ, non ita, Lucian. non præterea, non eadem proportione, non vltrá. ἕως ἔτι, hucuſque, AEſchin. οὐκ ἔτι ἀληθὲς, nondũ aſſeri videri poteſt, Gaza. ἔτι δὲ, inſuper, quinetiam, Thucyd. ἔτι δὲ μᾶλλον, ſed magis etiam, Plutarc. ἔτι ἐκ κοιλίας, iam inde ab vtero, cap. 1. Euang. Lucæ. ἔτι καὶ νῦν, adhuc. ἔτι τε μὴν, præterea: item verò, atque etiam. ἔτι μὴν, hucuſq; adhuc, etiam præterea. ἔτι μόνον, tamen modo. ἔτι πρὸς τούτοις, Demoſth. ἔτι τοίνυν, atque etiam, iam verò, iam igitur, Idem Demoſthen.

Ε'τίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει, apud Syneſ. & Homer. pro ἐτίθην, &c. Bud. Comment.

Ε'τίκτω, pario.

*Ε'τνηρὸς, pultarius cibus, Athen.

Ε'τνήρυσις, farina cũ lacte. Itẽ ὁ ζωμάρυστρος, cocleare, Ariſtoph.

● Ε'τνος, εος, τὸ, faba elixa, freſſum vertit Gaza eduliũ è leguminib' fractis freſſiſque concinnatũ interpretatur Galen. τὸ ἐκ τῶν ἐρειχθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον, puls fabatũ appellaſſe videtur Plinius, Ariſtoph. βαβα.

Ε'τοιμάζω, μ. άσω, π. ακα, paro, accingo, præparo, promptum, paratum, expeditum reddo. Accuſat. Iliad. α. ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατε.

Ε'τοιμασία, prõptitudo, alacritas. ἑτοιμασία καρδίας, Baſil. in Epiſt.

Ε'τοῖμος, ου, ὁ, paratus, promptus, propẽſus, ἀπαρτής. ſcribitur & cum circunflexo antiquorũ more, vt γελοῖος & ὁμοῖος. Homer. Odyſſ. ξ. ἔνθ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. χεῖρα ποιεῖν ἑτοίμην, manũ reddere prõptã, Plut. in Galba. ἑτοίμη μῆτις, cõſilium paratũ, quod proſperè ſucceſsit. Homer. ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter, ac facilè, in prõptu. Xenop. ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι, bonis repentè amicum eſſe ſeu fieri. ἐξ ἑτοιμοτάτου, in promptu, idem Xenoph. ἕτοιμός ἐστιν εἰ βούλεται, Ariſtoph. ἕτοιμός εἰμι μάχεσθαι, Xen. ἐπειδὴ αὐτῷ ἕτοιμα ἦν, quũ ei omnia in expedito fuerint, Thucyd. ἑτοιμός εἰμι ὥστε ἀμφοτέρους μένειν κατὰ χώραν, i. ἑτοίμως ἔχω. Idem, ἕτοιμον ἔχω, in expedito habeo. τὰ ἕτοιμα, i. res domeſticæ, idem Thucy. Interp. exponit. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ἑτοίμην ἀπόλαυσιν ἔχοντα, τὰ ἐγχώρια καὶ αὐτόδεικτα. ἕτοιμα ποιεῖν, parare, Xenoph. ἕτοιμα ποιεῖσθαι, firmare, cap. 2, lib. 3. Reg. ἕτοιμον τῆς γνώμης, animi iracundia, Philoſt. in Heroicis. ἕτοιμος τὸ αἷμα, ſanguine promptus, Idem ibidem.

Ε'τοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas. ἑτοιμότης πρὸς τὸ χεῖρον, celeritas ad malum deterius, Nazanz.

Ε'τοίμως, promptè, alacriter, Plato de Legib. in promptu, facilè, expeditè, commodè, Ariſtot. lib. 1. de mundo.

Ε'τος, εος, τὸ, ãnus. αἱ δ' ἔτους θυσίαι, &c. Ariſtid. ἔτος τρίτον ab hĩc triẽniũ, Dem. τρίτον ἔτος τουτὶ, hoc triẽnio, idẽ Dem. ἔτει ἐνάτῳ, nouẽnio, Pl. de Leg. videris tamẽ. ἔτη δεῖ τετρακόσια ὅτι ἦλθε, ex quo venit, &c. Thuc. ἔτος ἑκάστου, quotãnis, Herodot. ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν, Plato de Leg. χρονίων τ' ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτοὺς, Ariſtoph. ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες, Thucyd. anno poſt Ilii excidium ſexageſimo erecti. ἀνὰ πᾶν ἔτος, quotannis. δι' ἔτους ἰόντες, perennantes. κατ' ἔτος ἕκαστον, quotannis, Thucy. παρ' ἔτος, annis alternis ab ἔτος compoſita τεσσαρακονταετής. & ſimilia, ἐπὶ τῶν ἡλικιῶν ὀξύνεται, οἷον ἐννεαετὴς ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων βαρύνεται, οἷον ἐννεάετες.

Ε'τὸς, ab ἵημι: vnde ἄφετος.

Ε'τὸς, temerè, fruſtra. Ariſtoph. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε, non temerè quòd ad me nunquam venit. Idem οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες, θαμὰ σπουδάζουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι, id eſt, non abs re ſtudent, &c.

Ε'τύθη, ἐσφάγη, Heſych. immolatus eſt, Paulus cap. 5. prioris epiſtolæ ad Corinth.

Ε'τυμηγόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, veridicus.

Ε'τυμόδρυς, veriquercus, roboris ſiue quercus ſpecies, quæ glandes dulces gignit. Theoph. de plant. lib. 3.

Ε'τυμόθροος, ὁ καὶ ἡ, veriloquus, Nonnus.

Ε'τυμολογέω, ῶ, rationem nominis duco vel ſequor, Gaza libro 3. Gramm. Nazanzen in Orat. ἡ μὲν γὰρ θεοῦ κλῆσις κἂν ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἴθειν ἐτυμολογῆται τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς. &c. quanquam Dei appellatio his qui in hoc genere argutãtur, vel à currendo vel à fulgendo dicitur.

Ε'τυμολογία, ας, ἡ, ab ἔτυμος, verus, & λόγος, ſermo vel locutio: quaſi veriloquiũ, vt Cicero interpretatur, vel notatio, quòd rem de qua prædicatur notam faciat, vt inquit Boetius. Alii originationem interpretantur, vt Fabius tradit.

Ε'τυμολογικὸς, rationem originis verbi interpretando indagans, Gellius lib. 2, cap. 20.

Ε'τυμολόγοι, qui rationẽ originis verborum inquirũt. quæ ratio dicitur ἐτυμολογία & ἔτυμον.

Ε'τυμος,

E´τυμος,ου,ὁ ϗ ἡ,& E´τυμόνιος,verus.

* E´τυμότης τῶν ὀνομάτων, Themiſtio, etymologia.

E´τύμως,verè,Ariſtot. κόσμον δ' ἐτύμως τὸ σύμπαν ὀνομάσας ἄν, id eſt, vniuerſum ipſum commodè κόσμον nominaueris,&c. ἐτύμως καλεῖν, ab origine vocis dicere. ἐτύμως καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, Ariſt. lib.de mundo,vranum,id eſt,cælum,ab origine vocis dicimus,quaſi terminum extremum ſuperiorum corporum.

E´τυχε,contigit,accidit. Ariſtot.de mundo,ὁπουοῦν ἔτυχε. vbi perſonale eſt. ὅτ' ἔτυχε φυομένας τῆς ὀρέξιος, quouis tempore facto initu,Gaza. ὡς ἔτυχε, veluti fortè euenit,promiſcuè.

E´τύχθη,effectus eſt. Iliad.ζ. νόσος ἐτύχθη: à verbo τεύχω, remoto ε. Apollon. Rhod. [illegible] ἐτύχθη,id eſt, contentio vlterius progreſſa eſt,ſeu fuiſſet.

E´τώσια,incaſſum,fruſtra,nequicquam. Apoll.2. ἐτώσια μογέοντας,&c.

E´τωσιεργός, ὁ ϗ ἡ, & E´τώσιος,ου,ὁ, iners, vanus, irritus, Homer. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. Idē Iliad.γ. ἐτώσιον ἵησι, i. μάταιον.

E´τωσιεργὸς,deſes operarius. Heſiod. [illegible]

Εὖ, παρὰ τὸ ἐὺς,bene,fortiter,pulchrè,appoſitè,meritò. Item εὖ,rectè: vox eſt collaudantis & applaudentis ei,qui ſit functus officio. εὖ δρᾶν,largiri & beneficia cōferre. εὖ γεγονὼς,claris natalibus ort⁹,nobilis. εὖ δίδωμι,pro ἀρκετῶ, ſum benignus,Xenoph. εὖ λέγω,id eſt,[illegible] idem Xen. εὖ ἔχω,bono ſum habitu,Gaza. εὖ ἔχων,præclarus. εὖ ἔχω τῆς ῥώμης,ſum bonis viribus,Gaza de Senectute. εὖ εἰδὼς,ἀκριβῶς ἐπιστάμενος, Homer. [illegible] non minus tēporis occaſionē,quàm loci obſeruat,Plut. in Themiſt. εὖ πράττειν,bene agere. εὖ ἥκω παιδείας, doctus ſum. [illegible]: ſicut εὖ ἥκει χρημάτων,pro [illegible] εὖ ἴσθι, vel nihil,vel vtique(inquit Bud.)ſignificat. Lucian. [illegible] εὖ ἴσθι [illegible]. Idem eſt autem quod Ciceroni,mihi crede. εὖ ἴσθι,certo ſcio. εὖ οἶδ' ὅτι, Plato in Apolog. [illegible] ὅτι [illegible] ὄντων,vbi ὅτι [illegible]. εὖ πάσχειν,beneficium accipere:cui opponitur εὖ ποιεῖν. εὖ ποιῶν, vt debebat,vt par erat,vel vt debet,vel meritò:ſermo eſt approbātis rei euentū. Plato 1.de Rep. σοὶ γὰρ, ἔφη, χαρίζομαι: εὖ γε σὺ ποιῶν, tibi enim gratificor: bene ſanè facis. εὖ πράττειν,& χαίρειν,auſpicia ſunt epiſtolarum. Vſurpatur & ad eorum finem indifferenter. Bud.Com. εὖ φέρω,fero æquo animo. εὖ γε τῆς [illegible],i. ὅρα,Bud. in Epiſt.prior. εὖ μάλα,ſcitè admodum,cōmodum,optimè. εὖ ϗ ὡς ἑτέρως,bene & malè,Ariſtid. εὖ κ' [illegible],Ariſtoph. τὸ εὖ,bonum,laus,rectum.

Εὗ,ſui,αὐτοῦ, vel αὐτῆς.

Εὖα,pro ἶα. Itē εὖα,vocis hirci imitatio,qua voce hirci,quū puteum ſaltantes relinquunt,vtuntur, Suid.

Εὐαγγελία,ἡ,nuntius,nuntiatio,cap.18.lib.2.Regum. Itē ſacrificium ob lætū nuntium, AEſch.cōtra Cteſiph.

Εὐαγγελίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,&

Εὐαγγελίζω,μ.ίσω,π.ικα,nuntio,dico euangelium,euāgelizo,bonum nuntium affero, annuntio. Dicitur autē εὐαγγελίζω σοι, vel per Accuſat. εὐαγγελίζω σε, vt indicat Theodulus de dictionibus rhetoricis. εὐαγγελιῶ,nūtiabo. εὐηγγέλισε τοῖς προφήταις,euāgelizauit per Prophetas, cap.9.Apocal.Ioan.ſed cap.14.dixit εὐαγγελίσαι τοὺς καθημένους,&c.ſedētibus euangelizare.vnde εὐαγγελίζομαι paſſiuum,pro lætum accipio nuntiū, vt in 11.Euang.Matt. εὐαγγελίζονται πτωχοί:& cap.7.Lucę Euāg. pauperibus annuntiatur euangeliū. Nam vt Gręci dicunt,euangelizo te,pro eo quod eſt affero tibi bonum nuntiū,ita dicunt euangelizatur,pro eo quod eſt,accipit bonum nūtium. εὐηγγελισμένοι ἐσμὲν,nobis annūtiatum,Paul.cap.4.ad Hebræos,id eſt,nobis prædicatum eſt euangelium,euangelizati ſumus. εὐαγγελίζοντες πολλὰς κώμας,multis vicis euāgelizāt,cap.8.Act.Apoſt. εὐαγγελιζόμεθα τρίτην κίνησιν,de tertio motu per euangelium docemur, Nazanz.in orat. ſic Moſellan. εὐαγγελίζου περὶ τοῦ Δαβὶδ,accipe quod ſanctè Dauid prædicauit. εὐαγγελισάτω ὁ κύριος,dominus bonum nuntium accipiat,cap.18,lib.2.Regum. εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς, pro euangelium ad vos delatum,prædicatum apud vos, Petrus Apoſt.cap.1,Epiſt.1. Diuus Paul.cap.1. ad Galat. Actiu.dixit, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε,ἀνάθεμα ἔστω,ſi quis vobis annuntiat Euangeliū. εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς, vobis annuntiantes,cap.14.Act.Apoſt. & εὐαγγελίζομαι ὑμᾶς, vobis prædico Euangelium, Paul. cap.1.ad Galat. εὐηγγελίσατο αὐτῷ τὸν ἰησοῦν, prædicauit ei Ieſum Chriſtum,cap.8.Act.Apoſt. εὐαγγελιζόμενοι ἰησοῦν χριστὸν, annuntiantes Ieſum Chriſtum, cap.5.Act.Apoſt. ὡς [illegible] εὐαγγελίζεται,Naz. εὐαγγελιούμενος,renuntiaturus.

Εὐαγγελικὸς,euangelicus.

Εὐαγγέλιον,ου,τὸ,bonum fauſtúmque nuntium, Ariſtophan.in Pluto. ἀναδῆσαι βούλομαί σ' εὐαγγέλια σ' [illegible] ῥήματα τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα,redimere te volo,qui tales nuntios attuliſti. ἐν εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ,Ariſtid: vnde & Apoſtoli vſurparunt hanc vocem pro gratiæ illius diuinæ mortalium generi exhibitæ per Chriſtum annūtiatione. Ponitur quoque pro præmio,quod dari ſolet lætum afferenti nuntium. Homer.Odyſſ.ξ. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et apud Iſocrat. εὐαγγέλια θύειν, p ſacrificio quod fiebat p rei feliciter geſtæ narratione. Sic Cic.ad Atti. O ſuaues duas epiſtolas,quib⁹ euāgelia deberi fateor.

Εὐαγγελιστὴς,οῦ,ὁ,Euangeliſta,euangelii prædicator,capite 21. Actor.Apoſt.de Philippo Euang.

Εὐάγγελος, propriè bona & fauſta nuntians. ὁ ἑρμῆς,id eſt,Mercurius,etiam ſic dicitur. εὐάγγελος οἰκέτης,frugi & fidus famulus,Plutarch.in Pericle.

Εὐαγέως,ſanctè,purè,& ritè. Apollon.2. εὐαγέως ῥέζειν,ritè adolere.

Εὐαγὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,ſyncerus,purus,ἁγνὸς,ἱερὸς,ſacer,pius, ſanctus. εὐαγὲς ἦν,licebat,Demoſth.à nomine ἄγος. εὐαγέστερον [illegible],ſacris victimis. εὐαγέων ἱεροσολύμων,Nonn.ſacrorum,ſanctorum. κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος,Ariſtot.lib.de mundo,id eſt, mundus claritate ſynceriſsima præditus. εὐαγέι πνεύματι χρησάμενος, ſecundo vento vſus,Herodot. Interdum pro patēti. εὐαγὴς πύργος, lib.4.Epigram. turris patens & aperta, id eſt,habens liberum proſpectum,ſpecula.& εὐαγέες μέλισσαι,lib.1.Epig. agiles apes, quòd per aerem citò ferantur facilè:ab εὖ & ἄγω:ſic vir doctiſsimus Ianus Laſc.eum locum expoſuit. εὐαγὴς ψυχαῖα,in Epigram. εὐαγὴς λύσις,facilis ſolutio,Sophocl. τὸ εὐαγὲς,fas. ὅπως εὐαγὲς ᾖ τὸ ἀποκτεῖν,vt fas ſit occidere,Plutar,in Lycur.huic opponitur ἐναγής. εὐαγὴς τὰς χεῖρας,qui homicidio manus non contaminauit.

Εὐάγητος,ου,ὁ ϗ ἡ,mobilis,agilis, Ariſtophan. [illegible], id eſt, [illegible],inquit Interpr.à verbo ἄγω,vel à nomine αὐγή.

Εὐάγκαλος,ου,ὁ,facilis complexu aut portatu.

Εὐαγόρας,rex Salaminis in Cypro,pater Nicoclis,Iſo.

* Εὐαγόρη & Λαγόρη Heſiodo ſunt Nereidū nomina: illa à recta,hæc à leni oratione dicta.

Εὐάγρει,in Epigram. feliciter piſcare,i. vale felix.

Εὐαγρεῖν,in Epigram. copiam habere prędæ,id eſt,copioſam prędam accipere.

Εὐαγρία,ας,ἡ,proſpera captura,opima præda. Item εὐαγρία,feritas,ruſticitas,Lucian.

Εὐάγωγος,ου,ὁ, ductilis, docilis, facilis ductu, vt riuus tractabilis,Bud.Comment. εὐάγωγοι [illegible] τὴν ἀρετὴν ἔσονται, idonei erunt quos legiſlator ad virtutem inducat,Ariſtot.7.Polit. τὰ εὐάγωγα,quæ facilè reiiciuntur & excreantur.

Εὔαδε,pro ἥδε,ἥνδανε,& AEolicè per pleonaſmum εὔαδε,placuit,lib.4. Epigram. [illegible] Dauo,Apollon.2.Arg. εὔαδε γὰρ οἱ παρθένοι.

Εὐαδὴς,& εὐαής,placidus,tranquillus.

* Εὐαδίκητος,imbellis, & expoſitus ad iniuriā, Lucia. [illegible],pauperes e

nim iniuriæ opportuni ſunt.

Εὐάζω, lugeo, lugendo inſanio: παρὰ τὸ εὐοῖ, εὐάζω κατὰ συγκοπήν. βακχευτικὸν δὲ ἐπίῤῥημα καὶ ἐπιφθέγμα, Etym. Item εὐάζω celebro, oro. εὐάζειν βάκχον, in Epigram. id eſt, orgia Bacchi celebro. εὐάζειν & ἀντευάζειν τὸ εὐοῖ, ἤγουν λέγειν βάκχε. δεῖ δὲ ὕμνοις εἰς τὰ διονυσιακὰ τελέσματα, Dionyſ. de ſitu orbis. εὐάζοντι πάγχυ, celebrans, Nonnus.

Εὐαὴς, bene & ſalubriter ſpirans, ſalubri vento expoſitus, perflatilis, εὐήνεμος. Heſiod. χάρεν ἐν εὐαεῖ, &c.

Εὐαῖοι, Euæi, genus hoſtis Iſraelitarum, cap. 23. Exodi.

Εὐαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis expugnatu, facilis delectu vel diſcretu, quem facilè eſt deligere, Xenoph.

Εὐαισθησία, ας, ἡ, vis maior ſentiendi, facilitas ſentiendi, ſenſus acumen. εὐαισθησίαν ἔχειν, integris vti ſenſibus, certum ſenſum habere, Plato de Legib.

Εὐαίσθητος, ου, ſenſu facilis, facilè ſentiens, qui ſenſu valet. τὸ εὐαίσθητον, ſentiẽdi facilitas, ſenſus acumen, Galen.

Εὐαίων, æui boni. εὐαίωνα βίον, in Epigram. vitam æui dulcis & amabilis.

Εὐάκτην, compoſitum ab ἀκτήν, Moſcop.

Εὐαλαζονευόμενοι, οἱ, ad iactandum apti.

Εὐάλιος, Doricè, pro εὐήλιος, apricus.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè immutari poteſt.

Εὐαλῶς, facilè.

Εὐάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis captu, ignarus, lubricus. εὐάλωτον ταῖς πλάναις, Nazan. εὐάλωτοι ἀμφημερινῇς, obnoxii febribus quotidianis: ſic Galen. lib. 1. ad Glaucon.

Εὐὰν, id eſt, Euan. ἐπίῤῥημα θιασωτῶν.

Εὐανάγνωστον, τὸ, legibile. εὐανάγνωστος βίβλος, lectu facilis.

Εὐανάγωγος, qui facilè editur, qui facilè egeritur. εὐανάγωγα τὰ ἐν θώρακος ποιεῖ, excreabilia pectoris vitia facit, Dioſcorid. lib. 3, cap. 44.

Εὐανάδοτος, ου, ὁ, digeſtu facilis. εὐανάδοτος ἄρτος, panis qui facilè in membra demandatur, Ruell. panis reddi facilis, Barbarus: qui facillimè digeritur, Marcel. l. 2. Dioſcor. c. 110. & l. 5, c. 9. εὐανάδοτος οἶνος, vinũ quod facile digeritur, Marcell. quod facilè in mẽbra diſtribuitur, Ruell. εὐανάδοτος τυρὸς, Dioſ. l. 2, c. 81. caſeus qui facilè in mẽbra delegatur, Ruell. minimè reſes in corpore & facilis reddi, Hermol. quæ poſterior expoſitio non ſatis probatur Marcell. interpr. qui facilè digeritur. vide in dictione ἀνάδοτος.

Εὐανάκλητος, ου, ὁ, qui facilè pacari poteſt, reuocabilis.

Εὐανάληπτος, facilis apprehenſu, Xenoph. de canibus.

Εὐανάτρεπτος, confutabilis.

* Εὐανδρεῖν, Strabo de Tharſo loquens, viris bonis & acribus abũdare, & εὐανδρεῖ, Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖ πρὸς ἄλλους ἀναζητεῖν, καὶ τὰ πλείονα τῆς γῆς τόπον κατεχοῦσι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖ.

Εὐανδρία, ας, ἡ, generoſitas, pulchra vis. κόσμος πόλεως εὐανδρία, Gorgi. Leontin. in encomio Helenes.

Εὔανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonos viros habens. Ariſtop. περιεύανδρον γῆν κάκριτος. εὔανδρος πόλις, præpollens vrbs.

Εὐανθέω, vigeo, viribus valeo, Suid. Plut. in Camill.

Εὐάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventoſus, perflatilis.

Εὐάνετος, qui facilè diluitur, facilè liqueſcẽs, Dioſ. l. 5, (c. 144.

Εὐανθέστατος, ſuaue olens.

Εὐάνθης ὁ σάμιος, Euanthes Samius, proprium ſcriptoris, Plutar. in Solone.

Εὐανθὴς, ἐος, εὐθαλὴς, ὡραῖος, floridus, florens, pulchrè florens.

Εὐάνιος, placidus.

Εὐάνοικτος, ὁ καὶ ἡ, apertu facilis, Bud. in Pandect.

Εὐάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, obuius, expoſitus. Itẽ propitius. poteſt exponi τῷ δυσαντήτῳ, i. infauſto, obſcœno, & infelici augurio. Rheæ eſt etiam epitheton, Etym.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ, habens pulchros axes.

Εὐαξὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, auctus, procerus, qui augeri ampliter poteſt. τὸ εὐαξὲς, quòd amplè augeri poteſt.

Εὐαπάθητοι, οἱ, propenſi ad patiendum.

Εὐαπάλλακτος, ὁ καὶ ἡ, curabilis. ὁ ῥαδίως ἀπαλλάττων, qui facilè morbo vel dolore defungitur, Ariſtot. in Probl. εὐαπάλλακτοι ὕπνοι, i. ſomni vnde facilè experrectus te excutere poſsis.

E Y

Εὐαπαντησία, ας, ἡ, comitas.

Εὐαπάντητος, ὁ, καὶ ἡ, obuius. εὐαπάντητος φιλανθρωπία, omnibus promulgata humanitas, cap. 4, lib. 2. Macchab.

Εὐαπάτητος, ὁ καὶ ἡ, facilis deceptu.

Εὐαπήγητος, ου, ὁ, facilè penetrabilis.

Εὐαπόβατος, ου, ὁ, facilem deſcenſum habens. εὐαποβατώτερος, ad deſcendendum facilior.

Εὐαπόδεικτος, ου, ὁ, manifeſtus, bene demonſtratus

Εὐαποκρίτως ἔχοντα, quæ ſunt ad reſpondẽdum facilia, Bud. in Epiſt.

Εὐαπόλυτος, ου, ὁ, abſolutus & liber, facilè diſſolubilis.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè extrahi poteſt, εὐαπόσπαστα ἀλλήλων, quorum alterum ab altero detrahi poteſt.

Εὐαποτείχιστος, qui circunuallari poteſt, Thucyd. εὐαποτείχιστον χωρίον, ſpatium quod facilè muro obſtrui poteſt, à circunſidentibus, Xenoph.

Εὐάρεστος, ὁ καὶ ἡ, occupatu facilis.

Εὐάρμοστος, placidus, obtemperans, Xenoph. δοκεῖ μοι αὖ δεῖ ἀγαθῷ ἄρχοντι ποῦ ἡ πόλις εὐαρεστοτέρως διακεῖσθαι.

Εὐαρεστέομαι, & εὐαρεστέω, hilariter affectus ſum, placidè me habeo, cuius oppoſitum δυσαρεστοῦμαι. Plut. εὐαρεστοίη ἐν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, libẽs acquieſceret, & hilariter cõprobaret. εὐαρεστῆσαι, placuiſſe, placere, Paul. cap. 11. ad Hebræos. εὐαρεστεῖται θεὸς, Deo placetur, Deus conciliatur, Ibidem cap. 13.

Εὐαρέστησις, placabilitas, placidè compoſita mens. gratiæ conciliatio, Nazanz. ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, mens placidè compoſita, Ariſtot.

Εὐαρεστικὸς, ου, ὁ, & Εὐάρεστος, ου, ὁ, placidus, acceptus, (gratus, εὐμενής.

Εὐάρετος, bene compoſitus.

Εὐαρίθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè numerãdus, numeratu facilis, non multus, paucus, Plato in Apolog. εἶμαι τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμήτους ἂν εὑρεῖν αὐτὸν ταύτας, id eſt, paucas. Idem in Sympoſ. εὐαριθμήτους δύνασθαι ἰδεῖν.

Εὐαρμόζω, conuenio, congruo.

Εὐαρμοστία, ας, ἡ, concinnitas, compages, apta figura, apta cõpoſitio. εὐρυθμία, εὐσχημοσύνη, dexteritas & lepos, Plut. in Pomp. Eius oppoſitum ἀναρμοστία.

Εὐάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, congruus, concinnus, aptus, cómodus, qui harmonicè compoſitus eſt. Alicarn. in vita Lyſiæ: vt εὔρυθμος.

Εὐαρμόστως, congruè, aptè, concinnè.

Εὐάροτον πεδίον, campus aratu facilis, Apollon. 2. & libro 1. Epigram. αὖλαξ εὐάροτος, vbi tamẽ εὐάροτος legitur.

Εὐαρχέσασθαι, primitias facere.

Εὔαρχος, ὁ καὶ ἡ, moriger, imperio parens, parere aptus. Epithteton ſerui.

Εὐαστὴρ, ῆρος, ὁ, Bacchi epitheton: ab εὐοῖ, quæ bacchantium vox eſt, εὐαστὴρ βάκχος, in Epigram.

Εὐαστὴς, ῦ, ὁ, idem. εὐαστὴς συνέθρος, ſocius ſacerdotũ Bacchi, in Epigram.

Εὐαυξὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, auctu perfacilis, auctu inſignis: vnde εὐαυξέστερος, auctior.

Εὐαφὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè tangi poteſt, facili lentore (mollis.

Εὐάφορος, facilia aſpectu.

Εὐάφορμος, excuſatione dignus, opportunus.

Εὐαφῶς, decenti tactu, Lucian. ἐπιβάλλειν τοῖς δακτύλοις εὐαφῶς, appoſitiſsimè applicare foraminibus tibiæ.

Εὐβάστακτος, ὁ καὶ ἡ, facilis geſtatu, facilis ad ferendum.

Εὐβάση, ης, ἡ, ouatio.

Εὔβατος, peruius acceſſus, Plato.

Εὔβιος, ου, ὁ, compos vitæ facilioris. Ariſtot. 9. hiſtor. Animal. οἱ δὲ φρυνολόγοι εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται.

Εὐβίοτος, ου, ὁ, cui victus facilis, cui eſt victus probus, victus probitate præditus, cõpos vitæ facilis. legitur & pro eodem εὐβίωτος. εὐβίωτος τὴν διάνοιαν, cui ingenium eſt

eſt ſagax in vitæ officiis, probè viuens.

Εὐβιότατος, qui abundè viuit.

Εὐβλαπτος, ου, offenſioni expoſitus.

• Εὐβλαστὲς, τὸ, quod bene germinat, Theophr.

Εὐβλαστέω, ῶ, bene germino. ‖ Theophr. ταῦτα γὰρ ὅταν εὐβλαστῶσι τότε μάλιστα εὐκαρπεῖ.

• Εὐβλάστεια, Theophr. ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς: alibi εὐβλαστία legitur.

Εὐβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, propenſus ad germinandum.

Εὔβλαστος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè germinat.

Εὐβοὰ, pro εὐβοΐα Attici dicunt.

Εὐβοήθητος, ὁ καὶ ἡ, qui iuuare poteſt, cui facilè ſuccurritur, qui facilè iuuatur.

Εὔβοια, ας, ἡ, Eubœa, inſulæ & vrbis nomen.

Εὐβοΐδες μναῖ, mnæ Euboides, i. Euboicæ.

Εὐβοεύς, Eubœenſis.

Εὐβοϊκὸς, Euboicus. εὐβοϊκὸς κόλπος, ſinus Euboicus, in Epigram. εὐβοϊκὴ καρύα, ἡ, nux Euboica, iuglans.

Εὐβοσία, ας, ἡ, pabuli vbertas, pabuli beneficiũ, fertilitas, pabuli bonitas, proba alimonia, nutrimenti copia, pabulum bonum, pabuli copia, Ariſtot. lib. 3. Animal.

Εὔβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fertilis, pinguis, terra apta paſcuis. Odyſſ. ο, εὔβοτος, εὔμηλος νῆσος, &c. inſula bobus ouibúſque nutriendis idonea, boum fertilis: ſic Latini Interpretes. Didymus autem εὔβοτος, εἰς βόας καὶ θρέμματα ἐπιτηδεία. Plutarch. in Camilli vita, θρέμμασιν εὔβοτος χώρα, læta pecoribus regio & pabuloſa.

Εὐβουλία, ας, ἡ, bonum conſilium, prudens conſilium. Gaza, τῆς πολιτείας εὐβουλίᾳ καὶ ἀξιώματι προεστήκασιν, Cicero, conſilio & authoritate defendebant.

Εὔβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, prudens, conſultus.

Εὐβούλως, prudenter.

Εὐβροχογράμμα, pro laqueo, in Epigram.

Εὔβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene comeſtibilis.

Εὐγάθητος, καὶ εὐγήθητος, delectabilis.

Εὐγάλακτις, bene nutriti.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, qui feliciter vxorem duxit.

Εὖγε, euge: laudantis autem vox eſt, exultantis & aſſentientis, ſiue congratulantis, Latinis quoque in vſu. ἀλλὰ γὰρ εὖγε τοῦ συμβάματος, Bud. in Epiſt. poſter. ſed enim boni conſulendum quod euenerit. εὖγε interdum inſultantis eſt, vt notat Hieron. in caput 6. Ezechielis, καὶ εἶπον εὖγε εὖγε ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι, &c.

Εὔγεως, bona terra, fertilis. εὔγεων χωρίον, pinguis & læta tellus. εὐγεώτερος τόπος, locus lætior. ἐν εὐγείοις τόποις, in reſtibilibus agris, in agris lętis. εὐγείοις ὄρεσι, altis mõtibus, Plutar. in Camillo: ſic Lapus. εὔγεων ἔδαφος, ſolum probum & fertile, Theophr. in 3. de cauſ. plant.

Εὐγένεια, ας, ἡ, vel εὐγενίη Ionicè, nobilitas, generis ſplẽdor, generoſitas.

Εὐγένειος, ου, ὁ, nobilis, generoſus: ab εὖ & γένος. Itẽ barbatus, iubatus, villoſus: nam villos nonnunquã γένειον vocãt.

Εὐγενὲς, τὸ, εὐγένεια.

Εὐγενέτης, ου, ὁ, generoſus, nobilis, in Epigram.

Εὐγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, generoſus, γενναῖος, Plato de 2. Rep. claro genere natus, ingenuꝰ, nobilis, i. qui ex bono prodiit genere, Ariſtot. 1. de Anim. clarus, claro genere prognatus, μεγαλοπρεπής. εὐγενεῖς ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος, καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος, καὶ εὐγενὲς εἶδος τὸ ἀστεῖον, καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον, καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος.

Εὔγεως, ὁ καὶ ἡ, Atticè, &

Εὔγεων, ου, τὸ, pro εὔγειος, fertilis, pingue ſolum.

Εὐγηρία, ας, ἡ, commoda ſenectus, quieta, longæua ætas. ‖ Ariſtot. in 1. Rhet. εὐγηρία δ' ἐστὶ βραδύτης γήρως μετ' ἀλυπίας, οὔτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, οὔτ' εἰ μόγις μὲν, λυπηρῶς δέ.

Εὔγηρως, qui probitate ſenectutis non vacat: cuius oppoſitum ἀχείμαρος. εὔγηρως ἀοιδὴ, vocalis cantus, Ariſtoph. εὐγηρότατος, venerabilis, ſenex.

Εὔγλυπτος, bene inſculptus, in Epigram.

Εὐγλυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene cauatus, bene inſculptus.

Εὐγλωττία, ας, ἡ, eloquentia, facundia, ‖ ſuauitas ſermonis, εὐεπία, rectè loquendi facultas, Ariſtoph.

Εὔγλωσσος, eloquens, diſertus: & εὔγλωττος. Ariſtoph. πφ. θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, i. diſertus.

Εὖγμα, ατος, τὸ, iactatio, gloria.

Εὐγνῶμον, conſentaneum, gratum.

Εὐγνωμονέω, μ. ήσω, π. ηκα, beneuolus ſum, ex æquo & bono animo, fidem bonam agnoſco, bonæ fidei ſum, ſum gratus & beneuolus, beneuolè & amicè me gero. εὐγνωμονοῦσα ψυχὴ, animus bene conſtitutus, Ariſtotel. in Rhotoricis: ſic Philelphus. ‖ Huius contrarium ἀγνωμονέω.

Εὐγνωμοσύνη, ης, ἡ, εὔνοια, gratitudo animi, beneuolentia, æquitas, & æquanimitas animi, candor animi & probitas, & ea virtus, quæ beneficium & fidem bonam agnoſcit, manſuetudo, ac facilitas, æquus animus, qui ægro oppoſitus eſt, id eſt, ægritudinum vacuitas. Budæus in Commentar. in Epiſtol. χρηστότης σοφίη αὐτοὺς ἐκ εὐγνωμοσύνῃ προσηγάγετο, ſolertia ipſos non aſperitate ad ſe perduxit, Herodot.

Εὐγνώμων, ονος, ὁ, gratus, benignus, ſimplex, æquus, candidus & bonus vir, qui fidem bonam agnoſcit, clemens, mitis. Xenoph. χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν, καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, ſectari candidos & probos. εὔγνωμον τὸ πόνημα, opus minimè inuidioſum, in Epigramm. εὐγνώμων λόγος, haud abſurda ratio, Plutarch. in Numa. εὐγνώμονι opponitur ἀγνώμων καὶ φιλαίτιος, Xenoph.

Εὐγνωμόνως, benignè, candidè, animo grato & æquo, patienter.

Εὔγνωστος, ου, ὁ, & εὔγνωτος, bene notus, notabilis, qui facilis eſt cognitu.

Εὐγόνατος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, internodia habens.

Εὐγονέω, μ. ήσω, bene partus mihi ſuccedit.

Εὐγονία, ας, ἡ, bona generatio.

Εὔγονον, ου, τὸ, vis moderata.

• Εὐγραμμία, Athen. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐσφαιρωμένων ἔχουσι ζῳδίων, i. lineamenta ſcitè ducta.

Εὔγραμμος, bene inſcriptus ſeu effictus, pulchrĩs literis ornatus, depictus. Lucian. πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene ſcriptus, ſeu pictus, ſeu pulchrĩs literis. Item bene ſcribẽs ſeu pingens. εὐγραφέων καλάμων, in Epigramm,

Εὐγώνιος, angulatus, Gaza: angulos bonos & rectos habens, Xenoph. OEconom. εἰς εὐγώνιον πεντάδα ὀρθοὺς στίχους, directos in quincuncem ordines, Gaza de Senect. Xenoph. in OEconom. ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη.

Εὐδαιμονέστατα, feliciſſimè.

Εὐδαιμονέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum felix, rem bene gero, in felicitate viuo, ſecundis vtor rebus.

Εὐδαιμονία, ας, ἡ, felicitas, diuitiæ, fortuna proſpera: τὸ εὖ τὸν δαίμονα ἔχειν, ſecundum Platonem. δαίμονα δὲ vocat, τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικόν.

Εὐδαιμονίζω, μ. ίσω, π. ικα, beatifico, beatum duco, felicem eſſe dico, fortunatum dico, felicem iudico: Accuſatiuo & Genitiuo, Gaza lib. 4. Gramm. Dicitur autem εὐδαιμονίζω σοῦ τόδε, & εὐδαιμονίζω σὲ τοῦδε, Atticè, pro hoc nomine felicem te iudico. Priſcian. lib. 28, & Bud. Comment. εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας, beatum te duco hiſtoriæ cauſa, Philoſtrat. in Heroicis.

Εὐδαιμονικὸς, οῦ, ὁ, ad felicitatem habilis ſeu idoneus, ad beatitudinem pertinens, beatus, Ariſtot 10. Ethic. Xenoph. qui felicem reddere poteſt, Cebes Theban.

Εὐδαιμονικῶς, feliciter, Ariſtoph.

Εὐδαιμόνισμα, ατος, τὸ, felicitas. Plato epiſt. 8, φεύγειν πάντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ αἰσχρόν.

Εὐδαιμονισμὸς, οῦ, ὁ, felicitas, beatificatio. ‖ Ariſtot. in 4. Ethic. οἱ μὲν οὖν δόξης χάριν ἀλαζονευόμενοι, τὰ τοιαῦτα προσποιοῦνται ἐφ' οἷς ἔπαινος ἢ εὐδαιμονισμὸς, beatitudinis exiſtimatio.

Εὐδαιμονιστέος, ου, ὁ, fortunatus exiſtimandus.

Εὐδαιμόνως, feliciter. Plato epiſt.8, πότε ὡς ᾤοντο, εὐδαιμόνως ἔζων, quum ſibi beatè viuere videbantur.

Εὐδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fèlix, beatus, fortunatus, locuples, quem benignis flatibus fortuna prouehit. οἱ εὐδαίμονες, optimates. εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν πόλιν, vrbem opulentam. Plutarch. in Camill. εὐδαίμονες τύχαι, fortunati ſucceſſus, Plato de Legibus.

Εὐδάκρυτος, ὁ καὶ ἡ, pulchrè lachrymans, Philoſtrat.

Εὐδάπανος, ſumptuoſus, profuſus, liberalis. τὰ εὐδάπανα, quæ ſunt facili ſumptū & modico.

Εὐδερκὴς, ὁ, acutè videns.

Εὐδείελος, ὁ, bene ad meridiem ſitus, clàrus, trãquillus, ὁ πρὸς δείελον κείμενος, poſitus ad occidentem, heſperius. vel pro εὔδηλος, clarus, Homer.

Εὐδείπνου δαῖτες, lauta conuiuia & bonarum cœnarum, Euripides.

Εὔδενδρος, ου, ſyluoſus, arboribus conſitus. εὔδενδρος σκιόεντος, Nonnus.

Εὗδεσκε, dormiebat, Iliad. χ.

Εὔδηλος, ου, ὁ, perſpicuus, ‖ manifeſtus, liquidus, idem quod σαφὴς, ἀληθὴς, προφανὴς, συμφανὴς, δῆλος. Alexand. Aphr. τὰ μὲν ὄντα εὔδηλα, conſpicua.

Εὐδία, ας, ἡ, tranquillitas, ſerenitas, tranquillum tempus, ſerenum, tempus quietum, Gaza.

Εὐδιάβολος, ὁ καὶ ἡ, dignus calumnia, facilis calumniatu, calumniæ & inuidiæ obnoxius.

• Εὐδιάγωγον, τὸ, quod oblectat vitam & tædium adimit, Suid. in verbo Νικόλαος δαμασκηνός.

Εὐδιαγωγὸς, lætus, hilaris, ‖ læti conuictus, Plinius ex Dioſcoride.

• Εὐδιαζόμενος, tranquillus, ſerenus, clemens & tepidus. εὐδιαζόμενοι legitur apud Polyb.

• Εὐδιάζομαι, tranquillè viuo, Polyb.

Εὐδιαθέτως, ſpatiis interpoſitis.

• Εὐδιαίδυτος, arbitratu facilis. Strabo lib. 8, τὰ μὲν ἐκ τῶν ἄλλων εὐδιαίδυτα. τὰ δὲ ὁμήρου σαφῶς δεῖται κριτικῆς.

Εὐδίαιος, feneſtra in naui, per quam egeritur ſentina.

Εὐδιαίρετος, ου, facilè ſciſsilis, citiſsimè penetrans, pellucidus, qui facilè aperitur, qui facilè diuiditur. εὐδιαίρετος ἄνεμος, Xenoph. ventus apertus.

Εὐδίαιτος, frugi, qui victu parabili contentus eſt. Xenoph. in Apolog. Socrat. cui opponitur πολυδάπανος. Item εὐδίαιτος, ὁ καὶ ἡ, pellucidus: ſic Ruellius, qui citiſsimè penetrat, Marcellus lib. 1. Dioſcorid.

Εὐδιακείμενος, ου, beneuolus.

Εὐδιάλλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis reconciliatu.

Εὐδιάλογος, affabilis.

Εὐδιάλυτος, facilè ſolubilis, qui facilè ſoluitur.

Εὐδιάπνοος καὶ εὐδιάπνους, efflabilis, qui facilè proflatur. εὐδιάπνουν τὸ ὑγρὸν, humor qui facilè diffletur.

Εὐδιάρπαστος, ου, ὁ, facilè expoſitus prædæ.

• Εὐδίας, tranquillo tempore. Ariſtot. in Problem. εὐδίας καταπίπτει καὶ ἄφαντον γίνεται.

Εὐδιάφθορος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè corruptibilis, qui facilè corrumpi poteſt, corruptioni opportunus.

Εὐδιαφόρητος, eſt cui facilè ſucci perſpirabili cute digeruntur, quibus contrarii ſunt δυσδιαφόρητοι, Bud. Cóment. ‖ Galen. in 9. Therapeut. εὐδιαφόρητοι δ' εἰσὶν οἷς ὑγρὰ μὲν φύσει ἅπαντα, καὶ μᾶλλον ἅμα θερμότατα, καὶ οἱ ἀραιοὶ τὴν ἕξιν.

Εὐδιάχυτος, ου, diffuſu facilis, qui facilè reſoluitur, diffuſus.

Εὐδιαχώρητος, facilè ſubducens.

Εὐδιάω, ſum ſerenus, ſum tranquillus & quietus.

Εὔδιεινὸς, ſerenus, trãquillus, Ariſtot. 5. Animal. quietus. εὐδιεινὸς ἀὴρ, ſerenus aer, Theophraſt. lib. 5. de cauſ. plant. εὐδιεινὴν γαλήνην, ſerenam tranquillitatem, Plato de Leg. εὐδιεινὸν σημεῖον, ſignum ſerenitatis. ‖ Suid. Vnde εὐδίους ἡμέρας καλοῦσιν τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς.

Εὐδιήγητος, narratu facilis, Iſocrat.

Εὐδικία, ας, ἡ, iuſtitia.

Εὐδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, agitabilis, facilis motu.

Εὔδινος, ου, ὁ, facilis verſu, placidus.

Εὐδίοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, acceſsibilis, facilis tranſitu, expeditus, facilè peruius, facilem habens exitum, tranſmeatu facilis, permeabilis, facilem aditum præſtans.

Εὐδίοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, perſpicuus, διαφανὴς, pellucidus. ‖ Ariſtotel. in Problemat. διὰ τί ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τῆς ποτάμου παχυτέρα οὖσα.

Εὔδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſerenus, tranquillus, expoſitus aeri. εὔδιος λιμὴν, tranquillus portus, Chryſoſt.

Εὐδιόων, tranquillans, ſerenans, tranquillus, Apollon. Rhod. 2. Arg. κόλπον ἐν εὐδιόωντι, i. εὐδιεινῷ, Ibidem. τῆμος πλέον εὐδιόωντες, nauigabant tranquilli.

Εὔδμητος, καὶ ἐΰδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene fabricatus, Heſiod. αἱ γὰρ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων, in turribus bene extructis & ædificatis.

Εὐδοκιμέω, μ. ήσω, commẽdabili opere me Deo probo. Nazanz. ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ τὸ μὴ εὐδοκιμεῖν καταγινώσκωμεν, vbi Interpres, ne ſi diſputationi aliquid ſubtrahamus, vel hoc nomine, quòd rebus noſtris ipſi diffidamus, cõuincamur.

Εὐδοκέω, μ. ήσω, π. ηκα, bene afficior, ſeu bene affectus ſum erga aliquem, & bene ei volo, cupióque, mihi placeo, approbo, mihi bene & ex animo placet, voluntatis meæ calculum adiicio, Nazan. in Orat. ſic Moſellanus. exiſtimor, in exiſtimatione habeor, complaceo. Sic apud Lyſ. ἀντὶ τοῦ εὐδοκιμεῖν, hoc eſt, probari & exiſtimatione clara eſſe. Diodor. διὰ τὸ εὐδοκεῖν τῷ ξένῳ, beneuolentiæ affectu propenſus erga hoſpitem ſuum. Hoc verbum eſt peculiare diuinis literis, quo propenſum animũ ac præcipuum quendam affectũ ſignificamus. εὐδοκεῖν, D. Ambroſ. vertit, ducere optimum. Hieronymus putat vocem eſſe nouam à ſeptuaginta Interpretibus confictam, ad explicandam proprietatem Hebraici ſermonis. Sic Lucæ 3, σὺ εἶ ὁ υἱός μου, ὁ ἀγαπητὸς, ἐν σοὶ ηὐδόκησα, tu es filius me*, filius, inquam, dilectus, in te animo meo obſecutus ſum. ἐν ᾧ εὐδόκησα, i. in quo bonam de meipſo habeo opinionem, &, vt ita loquar, ipſe mihi placeo, ſiue in quo mihi complacitum eſt. οὐκ εὐδοκεῖ ὁ ὕψιστος ἐν προσφοραῖς ἀσεβῶν, oblationes impiorum non probat altiſsimus, ſic Nazanz. Orat. εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, ipſe probatur animo meo, cap. 10. ad Hebræos. Cum εἰς. εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα, in quo mihi complacitum eſt, 2. Petri 1. in quo mihi bene com placui: quaſi dicas, bonam habeo opinionem. Cũ Accuſ. εὐδόκησεν ὁ θεὸς τὰ ποιήματά σου, Deo placẽt opera tua, ſeu, vt alia editio, cõplacuerũt. Et in cap. 9. Eccleſiaſtis. Solomonis, & cap. 32. Eccleſiaſtici. εὐδοκήσουσι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, cap. 26. orabũt pro impietatibus ſuis: ſic enim Latiné. εὐδόκησας τὰ ὁλοκαυτώματα, ad Hebr. Cum Infinitiuo. εὐδοκησέ μοι τοῦτο ποιῆσαι, mihi complacitum eſt id facere. Sine caſu. εὐδόκησαν μακεδονία καὶ ἀχαΐα, viſum eſt Macedoniæ & Achaiæ, Paul. cap. 15. ad Rom.

Εὐδοκία, ας, ἡ, placentia, bona voluntas, bonum propoſitum, propenſa voluntas, aliquid animo gratum & acceptum, arbitrium, beneplacitum. εὐδοκίας, D. Hieronym. putat vocem eſſe nouam, & à ſeptuaginta Interpr. fictam. Porrò εὐδοκία propriè dicitur, vbi quid non ſolùm placuit, ſed etiam rectè placuit. ſic diuinam erga homines beneficentiam appellat Paulus Apoſt. Nazanz. de Chriſto, ἐκεῖνα τῆς εὐδοκίας, ταῦτα τῆς ἐξουσίας, illa ſpontaneam & conſentientem, propenſámque animi affectionem, hæc poteſtatem declarant. Sic quod Deo perplacuit, εὐδοκία τοῦ θεοῦ dicitur. Vnde Eccleſiaſt. 1. εὐδοκία αὐτοῦ πίστις καὶ πραότης. Et ad Ephes. 1, προορίσας ὑμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διὰ ἰησοῦ χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ, qui nos in adoptionem deſignauit per Ieſum Chriſtum in ſeipſo, pro affectu propẽſo bonæ voluntatis ſuæ. Et Eccleſiaſtici 18, ἐὰν χορηγήσῃς τῇ ψυχῇ σου εὐδοκίας ἐπιθυμίας, ſi animo tuo indulſeris pro affectu procliui cupiditatis.

Εὐδοκιμέομαι, & Εὐδοκιμέω, μ. ήσω, π. ηκα, probus habeor,

nomen aſſequor, clarus fio, εὐδοκιμούμενον ἀκρόαμα, res auditu grata, Plutarchus in Galba. παρ' ὑμῖν εὐδοκιμεῖν, à vobis bene audire, vel apud vos, Demoſthen. εὐδοκιμῶ παρὰ τῷ βασιλεῖ, regi commendor, Herodot. Iſocrat. παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐδοκιμεῖν, apud alios bene audire. Plato, διὰ τὴν πόλιν εὐδοκιμεῖν dicit lib. 1. de Republ. patriæ gloria ſplendorem aſſequi, vt Cicero interpretatur. Plato 2. de Republ. εὐδοκιμήσαντες περὶ τὴν μεγαροῖ μάχην, probati in Megarenſi prælio. εὐδοκιμεῖ περὶ τὰς στρατείας, militiæ probatur, Plutarch. in Lycurgo.

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, gloriæ aſſecutio, honor, nominis ſplendor. Plato 2. de Rep. ὁ μισθῶν ἕνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων καὶ διὰ δόξαν ἐπιτηδευτέον. Idem ibidē, τὰς γὰρ παρὰ θεῶν εὐδοκιμήσεις ἐμβαλόντες ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις ἅ φασι θεοὺς διδόναι, id eſt, deorum approbationes & fauores & commendationes.

Εὐδόκιμος, ου, ὁ, probus, admirandus, probatus, laudatus ab hominibus, ſplendidus: cuius oppoſitum ἐπονείδιστος. εὐδόκιμος εἰς τὰ τοιαῦτα, ob talia commendatus, honoratus in his. Plato de Leg. εὐδόκιμος πρὸς ἀρετὴν, virtute præſtās, Idem ibidem. πόλεως εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχὺν, &c. Plato in Apolog. vrbis ſapientia celeberrimæ.

Εὐδοξέω, ſermone hominū celebror, hoc eſt, εὐδοκιμῶ, ſum clarus, gratiam vitæque gloriam aſſequor, bonam exiſtimationem conſequor. Cebes Theb. τὸ ζῆν, τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν, τὸ τέκνα ἔχειν.

Εὐδοξία, claritas nominis, bona fama, laus, exiſtimatio bona, gloria. Plato in Epiſt. τοῦτο παρὰ πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει, hoc tibi gloriam apud multos conciliabit.

Εὔδοξος, ἔνδοξος, Bud. Comm.

● Εὔδουλος, i. frugi ſeruus. dicitur etiam χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους. Athen. vel ὁ εὖ δούλοις χρώμενος.

Εὐδράνεια, ſiue εὐδρανία, vis, potentia, efficacia. ‖ In lib. Sapient. τὸ ἀδρανέστατον τῆς χειρὸς εὐδρανέιας αἰτοῦντα, &c. εὐδρᾶν τὸ εὐποιεῖν, i. benefacere, Ariſtot. 8. Ethic. οἱ γὰρ δι' ἀρετὴν φίλοι ὄντες, εὐδρᾶν ἀλλήλους προθυμοῦνται, i. beneficiis afficere.

Εὐδρομέω, ῶ, bene curro, in Epigramm. οἱ εὐδρομοῦντες, agilitate valentes.

Εὔδρομος, ου, ὁ, facilè currens, inoffenſus, bene procedens, euagans. ἵππος εὔδρομος, equus qui incedit tolutim. à Seneca tolutaris dicitur, quia tollat volubiliter ac modicè veſtigia. ‖ Nazanzenus, τὰ μὲν δὴ μέχρι τούτου εὔδρομος ἡμῖν ὁ λόγος.

Εὐδρῶς, firmiter, ἀσφαλῶς.

Εὐδυνάμευς, ου, ὁ, iaculandi peritus.

* Εὐδυσώπητος, facilis atque obſequioſus.

Εὕδω, μ. ήσω, dormio, ſoporor, quieſco, iaceo. Neutrū abſol. in Odyſſ. εὗδον δ' εὔκηλοι. εὕδουσι νύκτας, nocturnis naſſis, i. per noctem diſpoſitis, Plato de Leg.

Εὔεδρος, tutus, firmus. ‖ εὔεδρος ἵππος, cui facilè inſidetur ὁ ἵππος, Xenoph.

Εὐειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, pulcher, conſpicuus, ſpecioſus, bona indole præditus. Propriè de mulieribus dicitur, quemadmodum θεοειδής, de viris. τὸ εὐειδὲς, ſpecies.

Εὐείδεια, pulchritudo: opponitur τῇ δυσειδίᾳ apud Ariſt. niſi ſit corruptum, κάλλος καὶ εὐείδεια τὰς δουλείας πλήθουσι.

Εὐεκτέω, robuſtus ſum, valeo.

Εὔεικτος, ου, ὁ, obediens, bene cedens, moriger, mollis.

Εὐείκτως, facilè, promptè.

Εὐείλος, ου, ὁ, apricus.

Εὐειματῶν, bene veſtitus. εὐειματοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, Ariſtot. in Rhetor. habitus corporis veſtibus ornatus pulchris. ἡ εὐειματοῦσα, veſtibus pulchris ornata.

Εὐείματος, & Εὐειμένος, ὁ, eleganter cultus, bene veſtitus.

● Εὐείμων, bene & eleganter veſtitus: opponitur τῇ ῥάκεα ἀμφιεσμένῃ, Themiſtio.

Εὐείσβολος, ου, facilis ingreſſu.

Εὐέκκριτος, ου, ὁ, facilis ad excernendum, facilis deiici, qui facilè excernitur. ‖ Athen. de pomis, τῶν δὲ πεπόνων ἀχυρώτερα μὲν ἐστὶ τὰ γλυκέα, καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ σύζυγον ἔχειν, aluum mollientia, ſubducentia.

Εὐεκτέω, μ. ήσω, ſum ſanus, valeo, bene habeo. Cebes Theb. λιπαρὸς καὶ εὐεκτῶν τῷ σώματι, elegans & habitior, ſeu plenus ſucco: opponitur τῷ κατισχναίνεσθαι.

Εὐέκτης, ου, ὁ, diues, cōmodè habens, bona fruēs valetudine. ‖ Laert. de Iſocr. ἐπιμελεῖτο γὰρ σῶμα σχίας, καὶ ἦν εὐέκτης.

Εὐεκτικός, οῦ, ὁ, incolumis, ſanus, cui corpus bene conſtitutum eſt. εὐεκτικώτερος τὸ σῶμα, cui corpus eſt melius habitum. ‖ εὐεκτικὰ ab Ariſtotele 6. Ethicorum, & alibi ſæpius dicūtur τὰ τῆς εὐεξίας ποιητικὰ, commoda ad bonam corporis valetudinem ſpectantia, ac facietia ad bonam corporis habitudinem.

Εὐεκτικῶς, proſperè, ſic ſatis.

* Εὐεκτός, bene habito corpore & ſtrenuus: ſic Plato.

Εὐέκφορος, ὁ καὶ ἡ, fertilis. εὐέκφορος etiam dicitur mulier ῥᾳδίως κυοφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα, ‖ fœcunda & facilè vterū ferens, Ariſtot. 7. de hiſt. Animal.

Εὐέλεγκτος, bene diſcuſſus, diligēter exploratus, qui facilè refellitur. εὐέλεγκτος αἰσθήσει, certus & notus ſenſib*, Plato in Epiſt. Ammon. οἱ δὲ κριτικοὶ οὕτως ὠνόμαζον διὰ τὸ παῤῥησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον.

● Εὐελκής, in quo facilè vlcus ſanatur: cui opponitur δυσελκής, Galen.

Εὐελπία, ας, ἡ, & εὔελπι, τό, ſpes bona.

Εὔελπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, bene ſperans, ſpem retinēs, ſpe fretus. Plato in Apolog. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, bene de morte ſperare. Cum Genit. Areth. in Apocal. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες.

Εὐέλπιστι, bona ſpe. ſic Theophil. in Inſtitut. ciuil.

Εὐελπιστία, ας, ἡ, bona ſpes, fiducia. ‖ Ariſtot. in 3. Ethic. quæ τῆς εὐελπίδος ἐστί. Cic. ad Attic. neque tam me εὐελπιστία ſolatur, quàm ἀδημονία.

Εὐέλπιστος, qui bona eſt ſpe. Bud. in Epiſt. poſter.

Εὐέμβολος χώρα, inuaſu facilis, i. εὐεπίθετος, in quam irrumpere hoſtes facilè poſſunt, Ariſtot. in 7. Polit. opponitur huic δυσέμβολος καὶ δυσεπίθετος, Bud. Comm.

Εὐεμέω, bene vomitio ſuccedat.

Εὐέμετος, ου, ὁ, facilè ciens vomitionem.

Εὐεμής, facilè vomens, contrarium δυσεμής. εὐεμεῖς ποιεῖ, vomitiones adiuuat, Dioſcor. lib. 2, cap. 202.

Εὐέμπτωτος, ου, qui facilè labitur.

Εὐεμπτώτως, procliuiter, labili gradu. εὐεμπτώτως εἰς τὰ πάθη ἔχει, facilè in pericula incidit, qui facilè in pericula labitur, Dioſcorid. lib. 7. cap. 1.

Εὐεξάλειπτος, delebilis, qui facilè deletur, Xenoph.

Εὐεξαπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis deceptu.

Εὐεξέλεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, certus, exploratus, bene diſcuſſus. Plato in Apol. ταῦτα καὶ ἀληθῆ ἐστὶ καὶ εὐεξέλεγκτα.

Εὐεξία, ας, ἡ, bona valetudo, bona corporis habitudo, bonū robur. Xenoph. σώματι εὐεξίαν ἐργάζεσθαι, corpori cōmodā valetudinē efficere. εὐεξία τοῦ σώματος, AEſchines.

Εὐέξοδος, ὁ καὶ ἡ, facilē exitū habens, facilis ad egreſſum.

Εὐεργός, ου, ὁ, induſtrius, ingenioſus, ſano & robuſto corpore.

Εὐεπεία, idem quod εὐεπία.

* Εὐεπηρέαστος, cui facilè noceri poteſt, facilè calūniabilis, Chryſoſt. de corpore humano tot iniuriis morbiſq; obnoxio. Nazan. ἴστω δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἡμετέρον εὐεπηρέαστον.

Εὐεπίβολος, ὁ, idem, vt ἐπίβολος.

Εὐεπιβόλως, manifeſtè, rectè.

Εὐεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, beneloquus, facundus. εὐεπὴς φωνὴ Xenoph. pulchra verba & apta: & τὸ εὐεπὲς, bona verſificatio, Plutarch. in vita Homeri.

Εὐεπία, ας, ἡ, bonum verbum, venuſtas dicendi, facundia, apta compoſitio, elocutio venuſta. Sophocli in OEdipo tyran. εὐφημία, ſeu grata oratio, τῆς εὐεπίας οὕνεκα: nā bene fuerat precatus reginæ nuntius.

Εὐεπιβούλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis ad inſidias patiendum.

Εὐεπίγνωστος, facilis cognitu.

Εὐεπίθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis inuaſu.

Ε'υεπίλυστος, obliuioſus, cui opponitur μνημονικὸς, Theophyl. κολάκων γὰρ φύσις ἐπιλήσμονες καὶ μνημονικοὶ πρὸς χρείας, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐυεπίλ.

Ε'υεπίφορος, ὁ καὶ ἡ, procliuis, pronus.

Ε'υεπιχείρητα, problemata quæ facilè aſtrui poſſunt.

Ε'υεπιχείρητος, facilis inuaſu, captu facilis, minimè tutus, facilis aggreſſu. ἐυεπιχείρητον πρόβλημα, Ariſtot. facilè deſtructile, vel argumentabile.

Ε'υεργεσία, ας, ἡ, beneficẽtia. αἱ τῶν φίλων ἐυεργεσίαι, in amicos beneficentiæ. Iſocr. ad Nicocl. ἐνδείκνυσθαι τῆς μεγαλοψυχίας, τὰς τῶν φίλων ἐυεργεσίας, i. amicos beneficiis afficiẽdo. ὅτι ἐυεργεσία ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, quod benefactũ ſit homini infirmo, c. 4. Act. Apoſt. ἐυεργεσία μοι ὀφείλεται, mihi debetur beneficiũ, Thucyd. κείσεταί σοι ἐυεργεσία, habebitur tibi gratia, &c. Idem. ἐυεργεσίαν ἐς βασιλέα κατέθετο, liberalitatem erga regem conſtituit, Thucyd. ἐυεργεσίας ἀντιδιδόντες, gratiam referentes, Herodot.

Ε'υεργετέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, beneficio afficio, beneficia in aliquẽ cõfero, εὖ δρῶ, εὖ ποιῶ, ſum beneficus, bene ago, beneficium colloco, ἐυεργετοῦμαι, beneficia ſuſcipio. ἐυεργετηθεὶς, qui beneficium accepit. Cum duobus Accuſ. Demoſth. πρὸς Λεπτ. πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα ἐυεργέτηκεν ὑμᾶς ὁ ἀνήρ. vnde paſsiuum verbũ retinet alterum. Xenoph. μείζονα ἐυεργετηθεὶς, &c. maioribus beneficiis affectus. ἐυεργετοῦντα τὸν ἐυεργετεῖν αἰτούμενος, Nazanz. benignè cõfert beneficium, quũ ab eo petitur. ἐυεργετῶ μεγάλα, Demoſt. ἐυεργετῶ τὴν πόλιν, in ciuitatem beneficia confert, Ariſtot. 5. Politic. ἐυεργετῶ σε εἰς χρήματα, Phalar. in Epiſt. Ariſtoph. in Pluto, cum incremento dixit, οὓς τίνας ἐυηργέτησα δηλαδὴ, in quos antè contuli beneficia.

Ε'υεργέτημα, ατος, τὸ, beneficium, emolumentum. ἐυεργέτημα ἐυνοίας, Demoſth.

Ε'υεργέτης, ου, ὁ, benefactor, beneficus, beneficii author, adiutor, benemeritus de aliquo, cõmodis alterius conſulẽs. ἐυεργέτης τῶν βασιλέων, de rege bene meritus. ἐυεργέτης ἡμῶν, beneficus in nos, Lucian. in Anachar.

Ε'υεργετητέον, benefaciendum eſt.

Ε'υεργετικὸς, ού, ὁ, beneficus. δύναμις ἐυεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, Ariſtot. vis multis & magnis beneficiis iuuandi.

Ε'υεργέτις, ιδος, benefica, Plato de Legib.

Ε'υεργέων, pro ἐυεργετῶν, apud Homer. Odyſſ.

Ε'υεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, accuratè fabricatus, affabrefactus, elaboratus. ὀδ. ο. ἀπήνην ἐυεργέα νῆα. Itẽ agilis, ad opus obeundum expeditus.

Ε'υεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, appoſitè factus, aptus, factu facilis, efficax, tractatu facilis, ἀγαθοεργὸς, bene operãs, ὀδ. σ. καὶ εἰκ ἐυεργὸς ἔησι, etiã ſi bene operetur. vbi ergon. eſt fœmin. i. actuoſa. ἐυεργὸς ὀρύσσεται, facilè effoditur, Herodot.

Ε'υέρετος, promptus, expeditus, Xenoph. in OEcon.

Ε'υέρκεια, munitio.

Ε'υερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene ſeptus, bene munitus & clauſus, ἐυτείχεος, ἀσφαλῆ πεῖσμα λον ἔχων. Heſiod. ἐυερκέος αὐλῆς, &c. Plato in 6. de Leg. πρῶτον μὲν ὅπως ἡ χώρα ὅτι μάλιστα ἔσται ἐυερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ἔσται.

Ε'υερκία, ας, ἡ, munitio, Plato.

. Ε'υέρκτης, benefactor, in Epigram. i. ἐυεργέτης.

Ε'υερμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fortunatus, ab εὖ & ἑρμῆς, qui eſt Mercurius, mercimoniorũ præſes, de quo Plaut. in Amphit.

Ε'υερμία, ας, ἡ, proſperitas.

Ε'υερνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, denſus arboribus, dumoſus, bene habitus, virens, lætus, craſſus & ſpecioſus: ab ἔρνος. Plin. exponit ramoſus, vegetus. ἐυερνὲς, craſſum, ſpecioſum, de ramis & caulibus.

Ε'υερνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticoſus.

Ε'υερος, mollis, Ariſtoph.

Ε'υεσπερίδες, pro hortis Heſperidum legitur lib. 6, cap. 3. hiſtor. plant. Theophr.

Ε'υεστὼ, όος, ἡ, felicitas, animi trãquillitas, καὶ ἀέστω, Suid. Laert. in Democr. περὶ ἐυθυμίας loquens, καλεῖ δ' αὐτὴν καὶ ἐυεστὼ καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὀνόμασι.

Ε'υετηρία, ας, ἡ, annualis feracitas, abundantia. Item ſtatus tẽporis ſalubriter & cõmodè cedens hominibus, ἐυθηνία, ἐυωχία. Chryſoſt. εἰρήνην ἐυετηρίας, τῆς ἱερέων καὶ σῶν ἱκανῶν πρεσβειῶν ταρχίας ἀπαλλαγὴν αἰτῶν.

Ε'υέφοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis aditu.

Ε'υέψητος, facilis coctu, qui facilè concoquitur. ἐυεψητότερος, coctilior.

Ευζηλία, ας, ἡ, bona æmulatio.

Εὔζυγος, bene compactus. ἐύζυγος ναῦς, nauis bene iugata, εὖ συνεζευγμένη: ſic Didymus.

Ε'υζωία, vita beata, bona vita & bona actio, Ariſtot.

Εὔζωμον, ου, ὁ, vel ἐύζωμον, τὸ, eruca herba, Dioſcorid. lib. 2, cap. 173.

Εὔζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſtrenuus, miles leuis armaturæ, ſuccinctus, expeditus, legitimæ armaturæ, ἐύζωνος. Iliad. ἐυζώνοιο γυναικὸς, bene ornatæ, bene cinctæ, elegantis & formoſæ. ἀνὴρ ἐύζωνος, vir expeditus, Thucyd. habilis, accinctus. ἐύζωνοι ἄνδρες, expediti viri, Xenoph.

Εὔζωος, ου, viuax, Theophraſt. in 5. de cauſ. φύσει τι γὰρ ἐύζωα καὶ βλαστικὰ πυκνότητι καὶ τῷ ἰσχυρῷ.

Εὔζωρος, non dilutus, merus. ἐύζωρος μέθυ, merum vinum, Euripid. i. ἄκρατος. ἐύζωρος κύλιξ, calix meri, Plutarchus in Theſeo.

Ε'υηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, generoſus, felix: abundat verò η.

Ε'υηγεσία, ἡ, laudatus principatus, adminiſtratio bona.

Ε'υηγορέω, benedico, laudo.

Ε'υηγορεία, ας, ἡ, benedicentia, munificentia.

Ε'υήγορος, bene peritus fori, iuriſconſultus.

Ε'υήθεια, ας, ἡ, ignauia, fatuitas, ſtultitia, amẽtia, ſimplicitas, vitę mollities, imperitia rerũ, incauta probitas, veſania, vecordia, innocẽtia, Plat. 3. de Le. δι' ἐυήθειαν, ſtultè.

Ε'υήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, fatuus, ignauus, ſtupidus, βλὰξ, χρηστοήθης, ſimplex, deceptu facilis, homo minimè malus, fraudi obuius & expoſitus, imperitus, rudis. Plato 1. de Rep. οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος καὶ ἐυήθης, non eſſet probus & ſimplex. τὸ ἐυῆθες, ſimplicitas, τὸ ἁπλοῦν, τὸ ἀπόνηρον, Interpr. Thucyd.

Ε'υηθία, ας, ἡ, bonus mos.

Ε'υηθίζομαι, & ἐυηθίζω, μ. ίσω, π. ικα, ineptus ſum, inſanio, inſulſè ago vel loquor. Neutr. abſol. Plato 1. de Repub. ἐυηθίζεσθαι πρὸς ἀλλήλους.

Ε'υηθικὸς, abſurdus, ſtolidus. Plato 1. de Rep. ἄρχει τῶν ἐυηθικῶν τε καὶ δικαίων, ineptis imperat & iuſtis.

Ε'υηθικῶς, ſimpliciter, fatuè. Ariſtop. ἰσχάδας ἐυηθικῶς.

Ε'υήθως, temerè, ſtultè, ſimpliciter, ἀπλῶς ... , Demoſt. hoc eſt, ingenuè & ſimpliciter incautéque.

Ε'υήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene acutus. Apol. 2. Arg. ἐυήκεα φάσγανα, &c. acutos enſes. βαρύνεται autem ἐυήκης, vt docet Varinus, à nomine ἀκὴ, i. ἀκμὴ, acumen.

Ε'υήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene audiẽs, exaudibilis, obtemperãs, moriger, attẽtus, obediens, ſaluus, felix. ἐυηκοώτατος πρὸς μεταβολὴν, facillimè mutationem accipiens, Theophraſt. lib. 1, cap. 19. de cauſ. plant. ἐυηκοώτερα, quæ melius audiuntur, Ariſtot. in Probl. aptiora ad audiendum.

Ε'υηκτικὸν, acutum, vigens.

Ε'υηλατεύω, cap. 29. Deuteron. οὐ μὴ θελήσῃ ὁ θεὸς ἐυηλατεῦσαι αὐτῷ, Dominus non ignoſcat ei,

Ε'υήλατος, ου, ὁ, ſpatioſus, equitabilis, patens, facilis equitatu. τὸ τῶν πεδίων ἐυήλατον, equitabilis camporum planities, Hermogenes.

Ε'υήλιος, ου, ὁ, apricus, ſolis patiens, ſolẽ liberum ſeu aptũ admittẽs, ſoli expoſitus, ſerenus, Ariſtoph. ἐν ἐυηλίῳ, in ſole & apricis, ſoli oſtentus, ſole illuſtratus.

Εὔηλος, ἐυείλης, πρόσειλος, apricus, Theophraſt. lib. 1. de cauſ. plant. eius oppoſitum ἔπαλος.

Ε'υημβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pro ἐυηβής.

Ε'υημερέω, μ. ήσω, π. ηκα, felix ſum, ſecundis rebus vtor, cõmodè & ex animi ſententia viuo, valeo feliciter, viuo proſperè, bene mihi cedit, aeris clemẽtia fruor, feliciter dego, ſum in tranquillo, feliciter mecũ agitur. ἐυημερέω, ἰχάσιν ἡμέραν εὖ διάγω. ὁ ἐυημερήσας, qui ſplendidè recitauit cauſam, & feliciter perorauit. οἱ ἐυημεροῦντες, felices, manſuetudine

ſuetudine & morum gratia ornati.

Εὐημέρημα, felix ſucceſſus diei alicuius, proſperitas: eſt auté vbi cõmodè & delectabiliter viuitur: vitæ tranquillitas, temporis clementia, ſolatium, felicitas.

Εὐημερία, ας, ἡ, idem quod εὐημέρημα, diei clementia, ſerenus dies. εὐημερία, vbi cõmodè & oblectabiliter viuitur. Ariſtot. in OEcon. de domo ædificanda loquens, καὶ πρὸς εὐημερίας δὲ καὶ ὑγίειαν δεῖ τῇ. αἱ εὐημερίαι, ſerenitates.

Εὐάμερος, ου, ὁ, proſper, felix, manſuetus. Sophocl. Doricè εὐάμερον φάος dixit, proſperum lumen.

Εὐακοντία, ας, ἡ, iaculandi peritia.

Εὐήνεμος, ὁ καὶ ἡ, ventis proſperis expoſitus. Sophocl. in Aiace, ὁρμᾶτ' ἐν εὐηνέμοις βάσσαις. εὐλίμενος λιμήν, Euripid.

Εὐήνιος, ου, ὁ, obediens, πρᾶος, ἀπειθής, modeſtus, frenatus, freno ductilis. Plato de Rep. ὡς ἵππον ἀκτέον ὅτι τὸ θυμοειδὲς μὴ μαχητικὸν, ἀλλ' ὅτι πειθηνιώτατον καὶ εὐηνιώτατον

Εὐήνυστος, facilis effectu.

Εὐήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, habens & generãs bonos viros, potens. Epithetum vini ferríque, quòd viris animũ & robur addat. εὐήνορα χαλκόν, Homer. εὐήνορα οἶνον, i. τὴν ἀνδρείαν παρέχοντα ἐν χειρῶν πτόλεμον.

Εὐηπιάλης, ὁ καὶ ἡ, manſuetus, obediens.

Εὐηπελία, ας, ἡ, bona valetudo.

Εὐήραντος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè exiccatur.

Εὐήρεια, ας, ἡ, facilitas.

* Εὐήρες, τὸ, εὐήλατον ἀπεργαζόμενον πρὸς τὸ ἐρέσσειν, Heſyc. Plutarch. πεντηκοντόρων εὐήρεσι σκάφεσι. Alibi εὐήρεις ναῦς dixit, expeditas, verſatiles.

Εὐήρης, ad remigandum aptus, Euripid. ductilis, agitabilis. εὐήρες ὅτι τὰς χεῖρας, ad remigãdum vſui habilis: vide Bayfium de nauibus. τὸ εὐῆρες, quod tollitur & ducitur, manſuetum, commodum.

Εὐήροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aratu facilis.

Εὐηπεία, ας, ἡ, pro εὐεπεία.

Εὐήτειος, ου, τό, animum oblectans. (εὐηφύς.

Εὐήτριος, vẽtroſus, bene textus. εὐήτριος χιτὼν ὁ λέπτος καὶ

Εὐήχης, ες, ἡ, εὔηχος, ſonora, bene ſonãs. ἀρτηρίας εὐήχεις παρασκευάζει, arterias ad vocẽ expedit, l. 2. Dioſcor. cap. 28.

Εὐήχητος, bene ſonans, Euripid.

Εὔηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene ſonãs, bonã habens vocẽ, canorus.

Εὐηχεία, ας, ἡ, facilitas, bona nauigatio.

* Εὐθαλεῖν, proſperè & cõmodè germinare & creſcere, Plut. in vlt. Sympoſ. καὶ γὰρ ἡμῖν οἱ γεωργοὶ τὴν θάλλειν οἰκειότητα αὐτῶν καὶ τὰ σπέρματα εὐθαλοῦντα καὶ βλαστανόμενα ἐπιμέλειαν αὐτῷ ἀποδιδόντες.

Εὐθαλής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, floridus, virens, vber, adultus.

Εὐθανασία, ας, ἡ, bona mors & facilis, hilaris, Suet. in Auguſt. ac ſpe bona in morte perfuſa æquitas.

Εὐθάρσεια, ας, ἡ, fiducia, Bud. in Epiſt. poſter.

Εὐθαρσής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, confidens, audax, fidens, animoſus, conſtans, fiducia optima confirmatus. Lucian. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπεχείρεις δὴ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

Εὐθαρσῶς, fideliter, confidenter, audaciter.

Εὐθεῖ, perquam vtile eſt.

* Εὐθεῖα, linea recta. Polyb. εὐθεῖαν ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἐξήγαγον. εὐθεῖαν pro εὐθυδικίαν. Plut. in Cic. τὸ δὲ μήτε ἐς ὀργὴν τὴν μὲν εὐθεῖαν συνειπεῖν τῇ βίᾳ μὴ τολμῶντος, &c.

Εὐθεῖν, pro ἰθεῖν.

Εὐθένεια, ἡ, εὐθηνία.

Εὐθενία, ᾶ, pro εὐθηνία legitur. Demoſth. εὐθενούντων τῶν πραγμάτων copioſa tum fortuna tum vrbe.

Εὐθενία, ας, ἡ, incolumitas, proſperitas. Ariſtot. 8. de hiſt. Anim. τίκτει δ' ἰχθύσιν συμφέρειν πρὸς εὐθενίας, &c.

Εὐθεράπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cultu facilis, ſanabilis, tractatu facilis, quod facilè accurari poteſt & adminiſtrari, Theophraſt. 3. de cauſ. plant. de arboribus mediocris magnitudinis loquens, ἅμα γὰρ τῇ πολυκαρπίᾳ καὶ εὐγενεστέρα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται.

Εὐθέριστος, ου, τό, meſſu facile, Plin. lib. 12, cap. 25.

Εὐθέρμαντος, qui facilè caleſcit, bene calidus. εὐθέρμαντον πάσχει γῆ ψαμμώδης, arenaria terra facilius ſentit calorem, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. (ἰσχυρότερον.

* Εὐθές, τό, rectum, Nazanz. καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις

Εὐθετίζω, τό, εὐθετῶ, diſpono, cõpono. Heſiod. ὄσσα λάβῃς βοὸς ἄλλη ὅτε τέχνῃ εὐθετίσαις.

Εὔθετος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus, opportunus, conueniens, vtilis, accõmodatus, proprius, idoneus. εὔθετος εἰς ἀπόθεσιν, ad recondendum idoneus, Dioſcorid. lib. 2, cap. 65.

Εὐθετῶ, cõpono, digero, ordino, cõcinno, ſuo vnumquodque loco colloco & condo. Accipitur & abſolutè pro aptus ſum & quadro, cohæreo, cõgruo, & accõmodus ſum, ſum aptus, ſum appoſitus: vt εὐθετεῖ πᾶσι χρήσιμος, ad omnia vtilis eſt & appoſita. πάλιν εὐθετῶ, i. rurſum cõcinno, ἐπισκευάζω, inſtauro, ἀκέομαι. εὐθετεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικά, ad ocularia medicaméta vtile eſt, Dioſcor. lib. 1, c. 106.

Εὐθεώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem facilè contemplamur, qui facilè conſideratur, qui facilè exploratur, patens.

Εὐθέως, confeſtim, continuò, | παραχρῆμα, ſtatim, in re præſenti. Aphthon. εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει.

Εὐθηκτός, bene acutus, in Epigram.

Εὔθηκτος, acutus, καλῶς ἠκονημένος, penetrabilis, τμητικός, ἐνεργής, δραστικός.

Εὔθηλος, ὁ καὶ ἡ, mãmoſus, mãmoſa: à θηλή, i. mãma & papilla. εὔθηλοι βόες, Euripid. obeſi boues, i. læti.

Εὐθημοσύνη, ης, ἡ, ordo, diſpoſitio apta, cõcinna rerũ digeſtio, cõdecens rerũ deſcriptio. Heſiod. εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.

Εὐθήμων, bene factus, quadrato corpore & eleganti, pulchrè compoſitus, concinnus, aptè compoſitus, εὐσχήμων, politus, digeſtus, εὔθετος. | Ariſtot. 9. de hiſt. Anim. τὴν δὲ δίαιταν εὔθικτος, καὶ εὐθήμων, καὶ εὔβιοτος.

Εὐθηνέομαι, οῦμαι, & Εὐθηνέω, μ. ήσω, π. ηκα, bonis abũdo, exubero, bona ſum habitudine, gliſco (vt Columel. verbis vtar) hilariter viuo, lætor, ἀκμάζω, vigeo, valeo. Neutrũ. Datiuo. Ioſeph. lib. 6. εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, felix eſt illis partus. Dicitur & εὐθενέω pro eodem, Bud. Comm.

Εὐθηνία, ας, ἡ, abundantia, annona, ſucceſſus, copia, incolumitas, fertilitas. ἐναντίον εὐχερεία.

Εὐθήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis venatu.

Εὔθηρος, ὁ καὶ ἡ, felix in venando, in Epigram. εὐθηρεσία, in Epigr. captatio bonæ venationis.

Εὐθής, placens. cap. 10, lib. 4. Reg. εὐθὴς ἦν τοῦτο ὀφθαλμοῖς σου, id placebat tibi, cap. 19. lib. 2. Reg.

Εὔθικτος, facilis tactu, aptus, cõgruus, εὐψηλάφητος. Athen. σφόδρα δ' ἦν εὔθικτος πρὸς τὰς ἐπιπλήξεις ἢ γνάθωσιν, i. ſcitè tangebat, & cauillis vtebatur taxantibus.

Εὐθίκτως, aptè, congruè.

Εὔθοινος, ου, ὁ, ſplendidus in conuiuiis.

Εὐθορύβητος, ου, τό, facilè conſternabile.

Εὐθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας, qui mitis eſt tolerantia erga calumniatores.

Εὔθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè cõtuſilis, fragilis, friabilis, Plutarch. εὔθραυστος ἧλος, aptus ad vulnera impriméda clauus.

Εὔθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, bene comatus.

Εὐθροβής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ſtridorem edens.

Εὔθρονος ἠώς, ὁ, ἡ, aurora ſedẽ habens bonã, i. εὔθρονος.

Εὔθροος, ſonorus, εὔηχος, vocalis, canorus, in Epigram. argutus.

Εὔθρυπτος, friabilis, Dioſcorid. lib. 5, cap. 19.

Εὔθρυπτος, ου, ὁ, mollis, effœminatus, deliciis ſolutus, delicatus, qui facilè frangitur.

Εὐθύ, Aduerb. rectà. vt εὐθὺ τῆς πόλεως, rectà ad vrbẽ. ἐς τὸ εὐθὺ ὁδόν, in rectã viã. εὐθὺ Πελλήνης, Ariſtop. εὐθὺ τοῦ Διός, rectà in cælũ, Idem. εὐθὺ τῆς στρατηγίδος, rectà ad imperatricẽ, Ariſtoph. εὐθὺ γὰρ ἀρχομένης ἡμέρας εἰς εὐχὰς ὁρμᾶν, Baſil. in Epiſt. ad Gregor. Nazanz. i. exoriente ſtatim die in preces ire, id eſt, ſimul atque dies illuxit. Ariſtophanes, βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου, ire rectà in caudam. Prorſum à Plauto dici ſolet pro rectà. Item εὐθὺ pro εὐθύς, ſtatim. Phocylides, πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, mendico protinus da:

vbi etiam ἰθὺς δίκην legitur. & ἰθὺς quidem temporis eſt, εὐθὺ verò loci. εἰς ἰθὺ, in rectum. | εἰ εὐθὺ καταστήσῃ, è directo conſtituerit. ἰθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, Xenoph. lib. 5. Pæd. duc nos rectà Babylonem. εὐθυτένονται, in directum porriguntur, Gaza. ἰθὺ δραμεῖν τοῦ τέρματος, Bud. in epiſt. priorib.

Εὐθυβολεῖν, rectè eiicere, emittere, πλησιφύειν ἐξ ἰθείας.

Εὐθυβολία, ας, ἡ, recta directio.

Εὐθύβολος, ου, ὁ, rectus, rectè iactus, appoſitus. Philo de mũdo, εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, cõueniẽti nomine vtẽs.

Εὐθυβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, rectè iaciẽs, ‖ quaſi εὔστοχος. & ἰθυβόλως per ι, apud Baſil. ὀρθῶς καὶ ἰθυβόλως ἐξηγεῖσθαι.

Εὐθυγλυκεῖα, dulcis radix, quæ & σκυθικὴ dicitur.

Εὐθύγλωττος, ου, ὁ, verax.

Εὐθύγραμμος, ου, directiline*, rectilineus. εὐθύγραμμα σχήματα, figuræ rectis lineis cõſtantes, Ariſtot. τὸ εὐθύγραμμον, rectis lineis figura contenta. ‖ Plutarch. τῶν μὲν εὐθυγράμμων τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων ὄντων.

Εὐθυδήμων, ονος, ὁ, ſimplex, popularis.

Εὐθυδικεῖν, dicitur quaſi pede collato, & recto certamine confligere, collatis cauſæ firmamentis, quaſi ſignis ambigere & litigare, rectà caput cauſę petere, Demoſth. Bud. Comment.

Εὐθυδικία, recta intẽtionis depulſio, iuſta & plena recuſatio, quod fit, quum is qui in iudicium vocatus eſt, nulla præſcriptione fori, aut alia exceptione ſummatoria vtitur, nec litis expediendæ diuerticulo. Vnde εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι: de qua Budæus ibidem. εὐθυδικίαν ἀμφισβητεῖν, rectam controuerſiam in iudicium deducere, Bud. in Epiſt. poſterior.

• Εὐθύδικος τὸ ἰσόρροπος, ἄδωρος.

Εὐθυδρομεῖν, recto curſu cõtendere, recto curſu ire. ‖ in Actis Apoſt. εὐθυδρομήσαμεν εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην.

Εὐθυέντερος, ὁ καὶ ἡ, cui recta ſunt inteſtina. τὰ εὐθυέντερα, quæ inteſtina directa habẽt, quibus inteſtina ſunt recta.

Εὐθυθάνατος, ου, ὁ, lethalis, ‖ ſtatim interficiens, Plutarc. in Antonio.

Εὐθυεπία, ας, ἡ, rectiloquium. εὐθυεπίαις, ὀρθολογίαις, Heſychius.

Εὐθύκαυλος, recti caulis.

Εὐθυκρίων, obeſus.

Εὐθύλογος, comparatu facilis.

Εὐθυλογῶ, rectè & propriè loquor, ‖ rectè ſtruo orationem. Gaza, αἱ δὲ τῶν προσωπικῶν μετοχαὶ καὶ εὐθυλογούμεναι, ἀδιαφόρως τοῖς τῶν ῥημάτων προσώποις συντάσσονται.

Εὐθύμακρος, ὁ καὶ ἡ, oblongus ilico.

Εὐθυμαχία, ας, ἡ, tumultuariũ bellum & repentinum.

Εὐθύμαχος, tumultuariè pugnans. εὐθυμάχων ἀνδρῶν, in Epigramm.

Εὐθυμέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, &

Εὐθυμέω, μ. ήσω, π. ηκα, lætifico, alacri animo ſum, & gaudio perfuſus, ſecuritate animi geſtio, ſum æquo & bono animo. Accuſatiuo.

Εὐθυμήδης, ὁ καὶ ἡ, gratioſus.

Εὐθυμητέον πᾶσιν ὑμῖν, omnibus vobis lætãdum eſt, Xenoph. in Apolog. Socrat.

Εὐθυμία, ας, ἡ, lætitia, iucunditas, recta animi conſtitutio, ſecuritas, hilaritas, delectatio, alacritas. Euthymia eſt, vt Cicero ait, ſecuritas, hoc eſt, animi recreatio & cõſtitutio curis vacãtis, nec ſpe nec timore affecti, Bud. in epiſt. poſter. Vide Seuerum de tranquill. vitæ.

Εὐθυμοτονεῖσθαι, componere, cõcinnare, digerere, decenter & eleganter deſcribere, ſuo quenque loco condere, ordine omnia collocare, Plato de Leg.

Εὔθυμος, ου, ὁ, lætus, alacer, qui eſt animo ſecuro, hilaris, εὐμενής, beneuolus, qui eſt animo recreato, qui eſt bono animo, qui eſt æquo animo, concinnus, alacer, pacatus, ἵλεως, tranquillus, Plato de Leg. Od. ξ, ἄναξ εὔθυμος ἔην.

Εὐθυμοσύνη, ης, ἡ, lætitia, τέρψις, Heſiod.

Εὐθυμότατα, bono animo.

Εὐθυμότερος, ου, ὁ, alacrior.

Εὐθύμως, auidè, læto animo.

Εὐθυνοῦμαι, feliciter mihi ſuccedit, Bud. in epiſt. poſterioribus, abundo, ſum opulentus. In iure, εὐθύνεσθαι & κρίνεσθαι eſt iudiciũ ſubire, & culpas fraudẽſq; iudiciorũ ſuorũ & actorũ præſtarę. Hoc nunc ſyndicari vocant: & Cicero rationem vitæ & magiſtratus geſti repoſci, ſiue quod in magiſtratu quiſque geſſerit edere & exponere, quod apud Cenſores fiebat. Cęſar cauſam dicere, Ea res (inquit) vt eſt Heluetiis per indicium enuntiata, moribus ſuis Orgetorigem ex vinculis cauſam dicere coegerunt. Dicitur etiam εὐθύνας διδόναι, hoc eſt, repetũdarum pecuniarum iudicio ſubiici, Bud. in Annot. & Comm.

Εὐθύνη, ης, ἡ, iudicium, pœna, actio, examen, obligatio, qua quis culpas fraudẽſque ſuorum iudiciorum actorúmque præſtat, Bud. in Pandect. Item obligatio ex adminiſtratione rerum, actio qua quis tenetur ex rerum adminiſtratione, repetitio rationum rerum à magiſtratibus adminiſtratarum, caſtigatio, correctio, emẽdatio, animaduerſio. Vnde εὐθύνας διδόναι, ſic dicitur, vt δίκην δοῦναι, id eſt, pœnam pendere, & rationem reddere. Qui enim in ratione reddenda damnabãtur, poſtea pœnam luebant. Quare εὐθύνη vtrunque ſignificat, ſcilicet ἐξέτασιν καὶ τιμωρίαν. ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς, Ariſtot. 3. Politic. medicũ oportet reddere rationem medelę inter medicos. εὐθύνας ὀφλεῖν, damnari repetundarum, Budæus in Annot. & Comment. εὐθύνας ὑπέχειν, eſt τὸν λόγον ἀπαιτεῖσθαι τῶν μὴ καλῶς πραχθέντων, vel ὑπὲρ ὧν τις ἐπλημμέλησε, Chryſoſtom. Dicitur & ὑπολογίζεσθαι ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν, apud eundem. εὐθύνας ὑπεῖχε, pœnas dabat, Plutarch. in Lycurgo. Vnde ἀνεύθυνος, penultima longa, Gaza. Nazanz. τοῦ μὲν βίου εὐθύνας τηλικαῦτα ὑπέχειν ἄρχοντα, &c. λόγων εὐθύνας ὑπέχειν, Demoſth. id eſt, τοῦ λέγειν καὶ δημηγορεῖν λόγον ὑπέχειν καὶ διδόναι, cauſam dicere de cõcionibus publicis. ἔχω ἐπὶ τὰς εὐθύνας, Idem. ἐλθὼν ἐπὶ τὰς εὐθύνας, vocãs in diſquiſitionem rationis rei geſtæ, repoſcens rationẽ, Idem. ἐν εὐθύναις ἔπραξαν, exegerũt, idem Demoſthen. εὐθυνῶν κύριος, qui poteſtatem habet repoſcendi rationes adminiſtratorum, cui ius eſt poſcendi rationes eorum, quæ in magiſtratu ſunt geſta, qui præeſt exigendis repoſcendiſque rationibus rerum adminiſtratarum, Ariſtotel. in Polit. Idẽ dicitur περὶ εὐθυνῶν κύριος. πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων, ad accuſandos magiſtratus repetundarum, ad repetendas geſtorum rationes. εὐθύναι τῶν πεπολιτευμένων, Demoſthen. rationes rerum publicè adminiſtratarum. εὐθύναι τῆς πρεσβείας, Idem. εὐθύναι βίου, morum cenſuræ, id eſt, iudicium ſeu cenſuræ, quibus quis vitæ antè actæ rationem reddere cogitur, AEſchines. αἱ νῦν εὐθύναι, Demoſthen. εὐθύνας διεξάγειν, Idem. περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, in exigendis rationibus implacabilis, Plutarch. in Pericle.

Εὐθυνόος, obtemperans.

Εὔθυνος, ου, ὁ, & εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, & εὐθυντὴς, rector, gubernator. εὐθύνους, id eſt, correctores, vocat Ariſtot. libro ſexto Politicorum, qui præſunt rationibus exigendis ab aliis magiſtratibus: aliter vocat λογιστὰς, ἐξεταστὰς, καὶ συνηγόρους.

Εὐθυντικὸς, οῦ, ὁ, rationes repoſcens, qui repetit rerum publicarum adminiſtrationes.

Εὐθύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, propriè ſignificat, quod prauũ & obliquum eſt corrigo: ab εὐθὺ, rectum. vnde fit, vt pro moderari, corrigere & regere ponatur. εὐθύνειν ἡνίας, regere habenas, Ariſtoph. Sophoc. ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χεροῖν εὐθύνεις κυρεῖν, eum adduc qui manibus regis. Item redarguere, reprehendere. Gregorius, μήτε ἡμᾶς εὐθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, nolite nos reprehendere ob verbum altius elatum. Item damnare, mulctare: vt εὐθύνθη, Thucydides de Pauſania damnato. προβατείοις εὐθύνουσι, pecudibus ſontes plectunt, Plutarchus in Public. mulctant pœna pecuaria. Item poſtulare, reum facere,

διώκειν,

διώκειν, κρίνειν. Plut. in Cicerone, δεηθείς τις μαινόμενον εὐθύνων κλοπῆς. εὐθύνθη τῶν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων, nonnullarum priuatim iniuriarum conuictus eſt, Thucyd. Item εἰς εὐθύνας ἄγω, hoc eſt, in alicuius geſta inquiro, & quæſtionem de eius adminiſtratione exerceo, vel exercendã curo. εὐθύνων, teſte Hieron. in cap. 2. Sophon. Prophetę, non ſignificat dirigentem, ſed coarguentem atque conuincentem. Et quoniam diabolus ipſe eſt inimicus & vltor, & ipſe peccata ſuggerit, & poſtea in peccatis coarguit peccatores, idcirco εὐθύνων vocatur, hæc ille. Bud. in Pandect. εὐθύνεσθαι enim ſignificat culpas fraudéſque iudiciorum ſuorum actorúmque præſtare.

Εὐθυονειρία, rectum ſomnium.

Εὐθυόνειροι, rectè ſomniantes, ariolantes.

Εὐθυόνυχος, qui eſt rectis vnguibus. τὰ εὐθυόνυχα, quæ ſunt rectis vnguibus. εὐθυόνυχες ὄρνιθες, aues rectungues, Ariſtot. 8. Animal.

* Εὐθυπλοκία, recta textura, Plato in fine Polit.

Εὐθύπνοος ἄνεμος, ventus flatus rectos habens, Ariſtot. de mundo: cui opponitur ἄνεμος ἀνακαμψίπνοος.

Εὐθυπορεία, ας, ἡ, curſus, & ductus rectus.

Εὐθυπορεῖν, meatuum rectitudinem habere, rectà tranſire, recto tramite venire, tramite recto meare, è directo tendere. εὐθυπορούντων πόρων, meatibus recto ſeſe tramite porrigentibus, Theophraſt. lib. 1. & 5 de cauſ. plãt. & Strabo in 7.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, rectus motus, Plato de Legibus.

Εὐθύπορος, qui rectà tranſit, recto tramite vadens. εὐθύποροι ἤθη, recti mores, Idem ibidem.

Εὐθυπρόθυμος, ὁ καὶ ἡ, plurimùm feſtinans, præcox.

Εὔθυρις, ινος, ὁ, habens naſum iuſtæ proportionis.

Εὐθυρρημονέω, μ. ήσω, π. ηκα, rectè loquor: Neutrum.

Εὐθυρρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, rectiloquus.

Εὐθύρριζος, ὁ καὶ ἡ, rectas radices agens.

Εὐθὺς, ſtatim, ab initio, iamprimum, παραχρῆμα. Itẽ videtur ſignificare iam antea, apud Plut. in Camillo, τῦ μέν τοι πάθους αὐτοῦ, καὶ τῆς ἁλώσεως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν, ipſius certè calamitatis & captiuitatis videtur tenuis quidam ſtatim rumor in Græciam permanaſſe: ita enim ſenſus exigit, vt patet ex ſequentibus. εὐθὺς νέοι ὄντες, Thucyd. εὐθὺς γενόμενος ἔχει, iam inde ab ortu habet, Gaza. εὐθὺς τοῦ δράματος, Ariſtop. ſtatim ab initio fabulæ. εὐθὺς ἡμέρας, continuò prima luce. εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ, iam inde à vetuſtate, Valla. εὐθὺς ἐκ φυτῆς, ſtatim ab ortu, Ariſtot. in Polit.

Εὐθὺς, έος, ὁ, rectus. εὐθὺς λόγος, ſermo rectus, Eurip. ἐκ τοῦ εὐθέος, protinus, Thucyd. ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, ſtatim quum dicuntur, Idem. ἡ εὐθεῖα, linea, Ariſtot. κατ' εὐθεῖαν φέρεται, recto itinere fertur, per lineam rectã. ἡ εὐθεῖα, idem quod εὐθυδικία, Liban. & Plut. in Cicer. Neq; ſolùm εὐθεῖαν δίκην, ſed etiã εὐθεῖαν γραμμὴν ſignificat. Polyb. ποιοῦσι δὲ παρὰ τούτων σκηνὰς ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν. Sic ἐπ' εὐθείας ἑστάναι, directè ſtare, Ariſtot. & κατ' εὐθεῖαν. Idem de mũdo, διαπνέουσι φέρονται κατ' εὐθεῖαν, ſpirant directis lineis. Et εὐθείᾳ πορεύεσθαι, Ibidem, recta linea incedere. Significat etiam rectum tramitem, hoc eſt, εὐθυπορείαν. Lucian. καὶ τὴν εὐθεῖαν διανύσοντες, Bud. Cõm. κατ' εὐθεῖαν, rectè, iuſtè, Phalaris. ἐπ' εὐθείας, in directa linea, Gaza ex Ariſtot. lib. 4. de part. Anim. è directo. ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν, in rectũ incidere, Dioſcorid. lib. 4, cap 65. ἐπ' εὐθείας ἐφερομένην, cladem acceptam verè narrauit, Plutarch. in Fabio. εὐθεῖαν, rectà, ἀντικρὺς.

Εὐθυσκοπεῖν, rectè aſpicere.

Εὐθυτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, directus.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, iuſtitia, æquitas, & vt ſic dicam, rectitudo, directa proceritas.

Εὐθύτρητος αὐλίσκος, recto dũctu forata fiſtula, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Εὐθύθριξ, qui promiſſo & ſimplici pilo eſt, non criſp⁹.

Ariſtoteles, εὐθύτειχα δὲ καὶ κυλότειχα γίνεται διὰ τὴν ἐν ταῖς τειχίσιν ἀναθυμίασιν.

Εὐθυφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in rectum tendens. εὐθυφερὴς μίμημα, recta imitatio, Plato de Legib.

Εὐθύφλοιος, ἡ, recticortex, ſpecies roboris, lib. 3. hiſtor. plantar. Theophr.

* Εὐθυφορεῖσθαι, in rectitudinem protendi. Philop. in Proclum, εὐθυφορούμενον σῶμα: cui opponitur ibidem κυκλοφορούμενον.

Εὐθυωρεῖν, τὸ κατ' εὐθεῖαν ἰέναι, rectà ire, recta linea progredi, tramite directo ingredi, Ariſtot. in Probl. Sect. 11.

Εὐθυωρεία, ας, ἡ, rectitudo, proceritas, rectæ lineæ porrectio, rectus trames. κατ' εὐθυωρείαν, è directo, rectè, per directum. εὐθυωρείαι τῶν πόρων, meatus directi. εὐθυωρείαι τῶν δένδρων, arborum proceritates, Gaza de Senect.

Εὐθύωρον, τὸ, recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diuerticula propter obuios mõtes & fluuios, Hermol. l. 2, c. 5.

Εὐθύωρος, ου, ὁ, rectus.

Εὐθυώτης, ητος, ἡ, εὐθυωρεία.

Εὐθωρακὸς, ου, ὁ, bene armatus, in Epigram.

Εὐίατος, facilè ſanabilis. Ariſtot. διὸ ὁ μὲν εὐίατος, ὁ δ' ἀνίατος. Alexand. Aphrod. τὰ συνεχῶς γινόμενα ποιήματα εὐιατότερα τῆς ποιήσεως.

Εὐιλατεύω, placidus ſum. εὐιλατεύοντα ταῖς ἀνομίαις σου, qui propitiatur iniquitatibus tuis, Pſalm. Dauid.

Εὐίλατος, ου, ὁ, placidus, propitius.

Εὐιματοπέδιλος Mileſios Tyrius maximus vocat, à cultus elegantia, Eraſm. in Adag.

Εὔινος, neruatus.

Εὔιος, ου, ὁ, Euius, Bacchi nomen.

Εὔιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitatu præſtans, bonos equos producens. Xenoph. εὐιπποτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους λαβὼν, &c. εὔιππος ἦχος, Euripid.

Εὐκαὴς, facilè flagrans, qui facilè accenditur. τὸ εὐκαὲς, quod facilè flagrat.

Εὐκαθαίρετος, ου, qui facile funditus deleri poteſt, qui facilè opprimitur,

Εὐκάρδιος, magnanimus, intrepidus, præſenti animo.

Εὐκαρπέομαι, οῦμαι, copioſus ſum, abundo, Athen.

Εὐκαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum opportunus, eſt mihi otiũ, mihi vacat. Genitiuo. εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι καινότερον, ad nihil aliud vacabant, niſi ad dicendum aliquid noui, Cap. 17. Act. Apoſt. Iten cap. 6. Marci, καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, ac ne cibũ quidẽ capere vacabat. εὐκαιρῶ περὶ τῆς σῆς κακίας λέγειν, ſatis habeo temporis de tuo vitio loquẽdi, tẽpus de tua malignitate loquẽdi habeo.

Εὐκαιρία, ας, ἡ, opportunitas, occaſio, tempeſtiuitas.

Εὔκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, opportunus, tempeſtiuus. Herodia. lib. 3, τότε καιρὸν εὔκαιρον ἔχοντες, tempus opportunum. Vnde εὐκαίρως, in tempore, opportunè, tempeſtiuè.

Εὐκαλεῖν, quieſcere.

Εὐκαμία, ας, ἡ, facilitas, vel εὐφημία, quum quis bene loquitur: à κημὸς, frænum, ſicut ἀχάλινον σόμα, effrene os, maledicentia.

Εὐκαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, &

Εὔκαμπτος, ου, ὁ, flexus, flexibilis.

Εὐκαμψία, ας, ἡ, inflexus, flexibilitas, facilitas flectendi.

Εὐκάπετος, ου, ὁ, caducus, Gaza ex Cicer.

Εὐκάρδιος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus, ἀνδρώδης, qui eſt præſenti animo, εὔψυχος, μεγαλόψυχος, Eurip. Soph. in Aiace, animoſus. cuius oppoſitum, ἀκάρδιος, ὁ δειλὸς, καὶ ἄτολμος.

Εὐκαρδίως, Aduerb. bono animo.

Εὐκαρπέω, bene fructifico, largè fructifico.

Εὐκαρπία, ας, ἡ, fructuum prouentus, fructificatio, fertilitas, bona fructificatio.

Εὔκαρπος, fertilis, ferax. vnde εὔκαρπον θέρος Sophocli, ęſtas fœcunda fructib⁹, fructuũ ferax. εὔκαρπος ἀὴρ, aer iuuans ad germinandum, Theophraſt. lib. 2. de cauſ. plant.

Εὐκαταγέλαστος, ridiculus, contemnendus.

Εὐκαταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis vĩci, facili certamine exu-

perabilis,eluctabilis.

Εὐκατάληπτος,perceptibilis,Hermog.perceptu facilis, qui facilè intelligitur.

Εὐκατάλλακτος,ὁ,qui facilè conciliatur, benignus effectus,reconciliatus.

Εὐκατέργαστος,facilis,exudabilis labor.

Εὐκατάψυκτος,aridus,vſtu idoneus.

Εὐκατάπτωτος,ὁ,ὁ,debilis,caducus,διαῤῥυηκός,vt literę caducæ Plinio,i. fugaces & fugientes.

Εὐκατασήμαντος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,facilis obſignatu,Bud.in ep.poſt.

Εὐκατασκεύαστος,confectu facilis.

Εὐκατάστατος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,ſobrius,bene compoſitus, conſtãs, ſtabilis,Alex.Aphrod.

Εὐκατάφορος,procliuis.

Εὐκαταφορία,procliuitates, Laert.

Εὐκατάφορος,propenſus,pronus,procliuis.‖Ariſtot. in 2.Ethic.σκοπεῖν δὲ δεῖ πρὸς ἃ ἐὐκατάφοροι ἐσμεν,&c.

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ὁ, vituperabilis, deſpiciendus. vnde εὐκαταφρονητότερος,contemptior,Cic.de Senect.

Εὐκάτεκτος,ὁ,ὁ,ſubiectus,facilis retentu.

Εὐκατέργαστος, qui facilè conficitur. τὸ εὐκατέργαστον, ſuperatu facile,digeſtibile, quod ad perfectum citò perducitur. Vnde εὐκατέργαστος γῆ, Theophr. terra quæ facilè aratur & ſubigitur,Bud.Comment.

Εὐκατηγόρητος, ὁ ϗ ἡ, facilè reprehenſibilis, Thucydid. ſic Valla.

Εὐκέατος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,facilis ſcindi,inflammabilis,ſiccus: cupreſſi epitheton.

Εὐκέλαδος,ὁ, ὁ ϗ ἡ, bene ſonans, clamoſus, ſonorus ſeu canorus,Ariſtoph. εὐκελάδῳ τε χορῶν ἐρεθίσματι, id eſt, εὐμούσῳ,ἡδεῖ.

Εὐκεντὲς βέλος,in Epigram.telum acutum.

Εὐκέραος,εὔκερως,pulchra habens cornua. εὐκεράους βόας,cornutos boues,Nonnus. εὐκεράων αἰγῶν,in Epigram. gregis caprarum ſeu ouium.

Εὔκερως,ὁ,ὁ ϗ ἡ,pulchra habens cornua. Sophoc.in Aiace,εὐκερων ἀγελαίων,i.εὐφυῶς ἔχουσαι ἐπὶ τοῖς κέρασι,i. κερασφόροι. ϗ εὔκερως ταῦρος,ὁ καλὰ κέρατα ἔχων.

Εὐκέφαλος,præditus egregio capite.

Εὐκηλεία,ας,ἡ,quies.

Εὐκηλήτειρα,ας,ἡ,quietem concilians. Heſiod. παῖδας ἀλεξιάρη παίδων εὐκηλήτειρα,filios demulcẽs, filiorũ delinitrix.

Εὔκηλος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,quietus,placidus, tacitus,ἥσυχος, πρᾶος, ſecurus,taciturnus. Vnde εὐκήλως,tranquillè & placidè.

Εὐκινησία,ας,ἡ,agilitas corporis,mobilitas.

Εὐκίνητος,ὁ,ὁ,facilè mobilis,promobilis, qui motu citatur,agilis,lubricus,procax,motu facilis.

Εὐκίων,ονος,ὁ ϗ ἡ,i.εὔστυλος, pulchras habens columnas, bene columnatus,2.longa.

Εὐκλαστος,fractu facilis.

Εὔκλεια,ας,ἡ,gloria,claritas famæ,laus,Ariſtot. εὐκλείη etiam Homero dicitur,Odyſſ.ξ,εὐκλείη τ' ἀρετή τε, i. εὐδοξία. Eſt & deæ nomen, cui apud Bœotios & Locros in foro quolibet ara ſtatuáque dicata fuit. Plerique hanc Dianam putabant,nonnulli Herculis filiam.

Εὐκλεής,έος,ὁ ϗ ἡ, inclyt⁹,celebris,glorioſus,prǽclarus, inſignis,clarus:in Accuſat.εὐκλεᾶ per ſynæreſim. εὐκλεᾶ θρόνον,Sophoc. εὐκλεὲς τέλος,exitus felix,Plut.in Camill. εὐκλεέστερος, celebrior, illuſtrior, glorioſior. εὐκλεέστατος, Xenoph.σοφωτάτη δὲ ϗ φίλοις εὐκλεέστατα.

Εὐκλειὴς,præclarus,ἔνδοξος,Apollon.

Εὔκλειστος,bene clauſus,munitus.

Εὐκληρεία,ας,ἡ,felicitas,hæreditas,εὐημερία.

Εὔκληρος,ὁ,ὁ ϗ ἡ,felix.

Εὐκλυίζεσθαι,bene audire,εὐδοξάζεσθαι.

Εὐκναμπτος,ὁ ϗ ἡ,lentus,flexilis,in Epigramm.beneflexus,Dionyſ.poeta.

Εὐκναπτος,ου,ὁ,bene paratus.

Εὐκνήμις,ιδος,ὁ,bene ocreatus,armis conſpicuus:ἑταῖρον εὐκνημίδων. Et ſynecdochicè, procerus, eleganti corpore: frequens Homero epitheton Græcorum: vt Iliad.α, ϗ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.

Εὐκοίλιος,ου,ὁ ϗ ἡ,faciens bonã aluum, ventri vtilis, aluũ molliẽs,aluo aptus, ventri idoneus,ventri facilis,notat Marcell.in cap.69.lib.1.Dioſc.Hermolaus ventri vtilis,Ruellius aluo facilis. εὐκοίλιον ἔλαιον,oleum bonã aluum faciens,ventrem lęuigans,Dioſcor.lib.1,cap.30.

Εὐκοινώνητος, ὁ ϗ ἡ, communicabilis. εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis ſe facilem præſtans & tractabilem,Ariſtot.4.Ethic.

* Εὐκολία,ας,ἡ,ἀφιλία,indifferentia:cui vitio opponitur δυσκολία,i.anxietas in victu.Eſt etiam facilitas morũ, ἡ τῶν τρόπων εὐκολία, Ariſtid. Plutarc.in Cæſare, τῆς περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας,&c.

Εὐκολίνη,Hecate,per ἀντίφρασιν apud Callimach.Etym.

Εὔκολος,ου,ὁ ϗ ἡ,lubricus,facilis,ſimplex,promptus.ἁπλοῖκὸς ϗ ἰλέδιος,Ariſtoph. Plato lib.1.de Rep.αἱ μὲν γὰρ κόσμιοι ϗ εὔκολοι ὄντες, ϗ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον,i.moderati enim,nec diffiles, nec inhumani ſenes, tolerabilem agunt ſenectutem, vt vertit Cicero. εὔκολος πρὸς τοὺς συνήθεις,familiaribus facilis,Plutar. in Fabio. εὔκολον τῆς διαίτης, aptitas victus, Idem in Galba. οἱ πρὸς πάντα εὔκολοι ϗ ταχεῖς,qui ad omnia faciles ſunt & expediti, Nazant. εὐκόλοι ταῖς διαίταις,ad victus rationem faciles, Plutar.in Lycurgo. εὔκολα μῆλα,oues morigeræ,in Epigram.

Εὐκομιδὴς,&

Εὐκόμιστος,ου,ὁ,bene curatus.

Εὔκομος,comans, bene nutritus, bene comatus, comis luxurians,καλλίθριξ. vnde εὔκομα φυτὰ, lætæ ſtirpes, Alexand.Aphrod.

Εὔκομπτος,compoſitus.

Εὐκοπία,ας,ἡ,εὐκολία.

Εὔκοπος,ου,ὁ ϗ ἡ,εὔκολος,facilis,facilè parabilis.

* Εὐκοσμεῖν,in 1. Macchab. βουλόμενοι διαπαντὸς περὶ τὰ πλήθους τοῦ εὐκοσμεῖν αὐτοὺς,ornare ipſos.

Εὐκοσμία, ας, ἡ, decentia, compoſita ratio, deſcriptio concinna,ordo,moderatio, grauitas, Xenoph. morum compoſitio,εὐταξία,σωφροσύνη, ἐγκράτεια, modeſtia & officium,Æſchin.

Εὔκοσμος,ου,ὁ,perornatus,elegans,comptus. Xenoph. τὸ εὔκοσμον,ornatus,laudabilis habitus.

Εὐκόσμως,rectè atque ordine,decorè,εὐτάκτως.

Εὐκράδιος,εὐσόμαχος.

Εὐκραής,έος,ὁ ϗ ἡ, temperatus,media cõſtans temperie, purus.Apoll.2,εὐκραὴς ἄνεμος, ventus liquidus ſpirabat: vbi penultima producitur. Heſiod.αἴθριον εὐκραέος ἀνέμου, &c. εὐκραεῖ χώρα,in Epigr. Ariſtot.in 1.Meteorol.

Εὐκραμὴς,έος,ὁ ϗ ἡ,εὔκρατος.

Εὐκρὰς,pro εὔκρατος,bene temperatus.εὔκρασι τόποις ϗ εὐηλίοις,locis temperatis & apricis, Theophr.

Εὐκρασία,ας,ἡ,bona temperies, bona habitudo corporis, σύμμετρος κρᾶσις, bona temperatura etiam à Gaza vertitur. ἀέρων εὐκρασία, cæli temperies,apud Chryſoſt.

Εὔκρατος,ου,ὁ ϗ ἡ, bene temperatus, ſyncerus, qui media conſtat temperatione,qui confundi commiſcerſque poteſt,εὐκραὴς,bene conſtitutus.

Εὐκρατῶς ἔχει, obtinere ac firmare poteſt, Ariſtot. in Problemat.

Εὔκρεκτος,ſonorus:‖ πρὸς τὸ κρέκειν, κιθαρίζειν. Nazanz. ἢ τις εὔκρεκτον κιθάρην ἐπὶ δακτύλοις βάλλων.

Εὔκρηνος, ſcaturigine bona præditus. εὔκρηνος πέτρα, in Epigramm.

Εὐκρινὰς,ἐπιλεξάμενος. Odyſſ.ξ,καί σφι συῶν τὸν ἄριστον εὐκρινὰς ἀποπέμπω,deligens,habito delectu.

Εὐκρίνεια,ας,ἡ,diſtinctio,puritas.εὐκρίνεια à Trapezũtio exponitur elegantia,& eſt in Rhetoricis ad Herenn.

Εὐκρινὴς,purus facilis, non confuſus. Heſiod. εὐκρινέας τ' αὔρας, ϗ πόντος ἀπήμων,i.εὔκρατος,ſyncerę auræ & liquidę. εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα, omnes corpora ſua curare, Herodot.ſed vide nũ ſignificet,vnunquenq; in ordinẽ digeri.

Εὐκρινῶς,

• Εὐκρινῶς, distinctè, digeſtè, Xenoph.

Εὐκρινοδέστερος, facilior, & gratior. Sic legitur cap. 2, lib. 9. hiſtor. plant. Theophr.

Εὐκρήκαλος θάλασσα, mare habēs pulchrū littus, Nonn. Et εὐκρήκαλος ἠϊὼν, littus pulchris lapidibus ſeu calculis.

Εὐκρυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facilè ſe occultās, qui bene latet.

Εὐκταῖος, α, ον, optabilis, optandus, optatus: idem quod εὐκτός. εὐκταίαις ἀοιδαῖς, carminibus optatis & ſplendidis. εὐκταῖον λιμένα, in Epigram. εὐκταίαν ἔτρεφε, optatam educabat, votis ſcilicet bonis eam proſequendo. Εὐκταῖος, cō tra formam aliorum dicitur, non εὐκτεος, inquit Budęus. εὐκταιότερόν ἐστιν, optabilius, Bud. in Epiſt. prior. εὐκταιότατος, optatiſsimus, Phalar. in Epiſt. τὴν εὐκταιοτάτην νίκην ὑπὸ τῆς τύχης κατορθωσάμενος.

Εὐκτέανος κούρη, puella opulēta, locuples, in Epigram. εὐκτεανώτερα θήλεα πεύκη, fœmina pinus curſu venarum probior, ſic Gaza lib. 3. hiſtor. plant. Theoph

Εὐκτήμων, appetendus, optandus, optabilis, diues, in Epigram. bene poſsidens.

Εὐκτεανόφλεβα δένδρα, arborū quibus venæ egregiè perfluunt, Gaza ex Theophr.

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, locuples.

Εὐκτήριον, τὸ, oratorium, inter loca ſacra & veneranda cōmemoratur in Pandect. & εὐκτήριος οἶκος. εὐκτήριος ναὸς Theodoret. in Eccleſiaſt. hiſtoria.

Εὐκτικός, ή, όν, optatiuus. vnde εὐκτικοὶ ὕμνοι, qui preces habent & votum: quibus opponuntur ἀπευκτικοί.

Εὐκτίμενος, ὁ, bene habitatus, bene ædificatus, bene ſtructus. εὔκτιστος, καλῶς ἐσκευασμένος. Odyſſ. ο, χαῖρε ἀφίκοιο οἶκον εὐκτίμενον, i. εὖ οἰκούμενον, καλῶς κατεσκευασμένον.

Εὔκτιτος, pulchrè ſtructus. Homer. Iliad. β, καὶ εὔκτιτον αἰπύ, i. bene conditum.

Εὐκτός, ή, όν, votiuus, optabilis: cui opponitur ἀπευκτός. Xenop. ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου, viro libero exoptandum eſſe ne talem ſeruum ſortiatur.

Εὐκτῶς, precibus, facilé.

Εὔκυκλος, ου, ὁ καὶ ἡ, rotundus, bene curuatus. εὔκυκλον δένδρον, arbor fornicato ambitu pulchrè orbiculata.

Εὐλάβεια, ας, ἡ, metus, innocentia dici poteſt, licet non vſitatum ſit, ait Cicero Tuſcul. lib. 3. reuerentia, pietas: euitatio, Platoni in Leg. εὐλάβειαν τίς ἐστι μάθε, audi quomodo effugies: cautio. εὐλαβείας ἄξιος, i. cauendus. εὐλαβείας ἄξιον μή, &c. cauendum eſt ne, &c. Nazanzen. εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς, cauendum ſit maximè, Ariſtot. lib. 2. Politic. εὐλάβεια πληγῶν, vitatio plagarum ſeu declinatio, Plato in Leg. obſeruatio, cautio de illatione ictuū. τὴν τ' ἀλβίνου περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν, Albini in Deum pietas, Plutarch. in Camil. ἡ δ' εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἄριστον, Idē ibidem, quod autem prudenter modeſtéque fiat, optimum eſt. εὐλάβειαν ποιητέον, cauendum eſt. Sophocl. νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγώ, harum rerū cautionem propoſui, i. in his rebus diligenter caui & prouidi.

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, ήσομαι, vito, caueo, vereor, religio ſe ago, φυλάττομαι, cum religione obſtringor, AEſch. De ponēs, Accuſat. Iſocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, fuge & auerſare calumnias. Plato 2. de Republ. εὐλαβούμενοι πενίαν ἢ πόλεμον, fugientes paupertatem vel bellum. εὐλαβούμεναι τὰς μυίας κρύπτονται ἐν αὐτοῖς, ſe abdunt vt tædio muſcarum vacent, Gaza ex Ariſtot. εὐλαβοῦμαι θεόν, Deum re uereor, Plato de Legib. περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο, &c. Plutar. in Pericl. vbi Lapus, Pericles quum iuuenis eſſet, cum vehemēter populus verebatur, &c. cui expoſitioni videntur conuenire quæ ſequuntur: ſed videris. οὐδὲν εὐλαβοῦμαι, nullius reſpectu moueor, Euripid. Cum Infinit. εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam, Sophocl. εὐλαβοῦνται συλλυπεῖσθαι τοὺς φίλους αὐτοῖς, cauent ne ſecum amici condoleant. εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, caueo ne ſtrepitum moueam, Ariſtot. εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, ne vicino noceam caueo, Plato de Legib. Sequente μή. Idem in Epiſt. εὐλαβοῦ μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους, caue ne fortè excidant hæc in aures hominum indoctorum. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caueo ne incidam, Plato in Epiſt. Cum præpoſitione. εὐλαβεῖσθαι δεῖ περὶ τούτου, Plato de Legib. εὐλαβοῦμαι περὶ τροφήν, conſulo educationi, Idem ibidem. εὐλαβηθεὶς, reueritus, ſe cauens.

Εὐλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, religioſus, verecundus, cautus, dici poteſt innocenter cautus: cui opponitur ἀνευλαβής, pro religioſo. Chryſoſt. in homilia ad Philippen. οἱ δειλοὶ καὶ εὐλαβεῖς, Ariſtot. in Rhetoric. ignaui & timidi. περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβής, ad dicendum timidè accedebat, Plutarch. in Pericle. ἰατρὸς ποικίλῳ νοσήματι καὶ μακρῷ κατὰ καιρὸν ἡδονὰς εὐλαβεῖς, κατὰ καιρὸν δὲ δηγμοὺς καὶ φάρμακα προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ, Plutarch in Pericle, Medicus vario morbo & longo, interdum voluptates quaſdam cautas, interdum ſecationes & medicamenta ad ſalutem adhibens. εὐλαβεῖς ποιήσετε τοὺς υἱοὺς ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, docebitis filios Iſrael vt caueant immūditias, cap. 15. Leuit. εὐλαβὴς φαινόμενος καὶ δυσέλπιστος, timidus & diffidens, Plutar. in Fabio.

Εὐλαβητέον, cauendum eſt. εὐλαβητέον μίσγειν, cauēdum eſt miſcere. εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ λείψανον αὐτῶν ὑπόθεσις σκιρρώδης, cauendum eſt ne reliquiæ tranſeant in morbum, Galen. lib. 2. ad Glauc. εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα, metuere oportet magna vulnera, Dioſcor. lib. 7, cap. 3. εὐλαβητέον τὰς ἄλλας κενώσεις τὰς ἀθρόας, Galen. ad Glauc. ſuperſedere oportet ab aliis vacuationibus.

Εὐλαβῶς, cauté. εὐλαβῶς ἔχει, veretur. εὐλαβῶς ἔχω τὸ εἰπεῖν, non audeo dicere, Interpr. Ariſtoph.

Εὐλάζω, putreſco, vermes produco, Item aro. εὐλάζειν, id eſt ἀροτριᾶν, araturum eſſe, Thucyd.

Εὐλαί, αἱ, vermes qui naſcuntur in vlceribus & cadaueribus, Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Εὐλάιγξ, ιγγος, ex bonis ſtructus lapidibus, Poet.

Εὐλάκα, ἡ, vomer, Thucyd. lib. 5. ſic Valla. εὐλάκαν τὴν ὕνιν λακεδαιμόνιοι λέγουσι, ἔνιοι δὲ τὴν δίκελλαν, ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, ὅπερ ἐστὶ σκάπτειν.

Εὐλάκαι ἀργυρέᾳ, argenteo vomere, Interp. Thucyd.

Εὔλαλος, facundus, in Epigram. bene loquens, bene dicens.

Εὔλακα, Doricè, aratrum, vomer. Alii δίκελλαν, id eſt, ligonem interpretantur, vt eſt apud Thucyd. ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, id eſt, fodiendo.

Εὐλέαντος, friabilis, qui facilè teritur.

Εὐλείαντος, ου, ὁ, qui facilè molitur, qui teri poteſt. εὐλείαντος τροφὴ, cibus qui facilè poſsit moli & confici.

Εὐλείμων χάρις, gratia pratenſis, id eſt, καλοὺς λειμῶνας ἔχουσα, in Epigram. & apud Homer.

Εὐλέπιστος, ου, ὁ, qui facilè delibratur, qui cortice facilè ſpoliatur.

Εὐλῆ, ἡ, vermina ſæua. εὐλέων ζῶσα ἐξέζεσε, viuens vermibus computruit, Herodot. lib. 4. ὑπὸ εὐλέων κατεβρώθη, à vermibus deuoretur, idem Herodot.

Εὐληθάργητος, ου, ὁ, qui facilè labitur in lethargum.

Εὐληματεῖν, forti animo eſſe.

Εὔληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis captu, locus prædæ expoſitus, i. non munitus, ἐνδιδόναι τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα, præbere poculum expeditiſsimè, Xenoph.

Εὔληρα, τὰ, frena, habenæ.

Εὔλιθος, ου, ὁ, pulcher lapis.

Εὐλίμενος, ὁ καὶ ἡ, & Εὐλίμην, ενος, ὁ, tutum portum habēs, τὰ εὐλίμενα τῶν χωρίων, loca prędita portus commoditate, Ariſtot. 5. Animal. Gaza tamen exponit, loca prædita lacus commoditate. εὐλίμενος πόλις, καὶ σύμφορος. Plato lib. 4. de Legibus.

Εὐλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, præpinguis.

Εὐλογοῦμαι, benedictionem accipio, benedictione conſeruor, laudor, ſum præclarus fama.

Εὐλογέω, ῶ, ήσω, πεπόνηκα, benedico, laudo, honorificè loquor de aliquo, celebro, Accuſ. ἐπαινῶ, Iſocrat. εὐλογεῖν τὰς δίκας, bene agere cauſas, Iſocrat. περὶ ἀντιδόσεως.

Εὐλογία, eſt, καλὴ λέξις, Platoni 2. de Republ. bona ora-

tio. Item munificentia, munus amicis miſſum: à colligendo. vnde & λογίας, i. collectiones pro eleemoſynis & collationibus dixit Paulus 2. Corinth. 9. Item 6.

Ε'υλογιστεῖν, obtemperare. εὐλογιστεῖν τὰ συντυχόντα, in euenta bene conſulere, Plut in Othone. Item æquo animo ferre rerũ euenta, & rectè ratiocinari, Laer. in Xen. de finibus loquens, ὁ μὲν οὖν διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ.

Εὐλογιστία, ας, ἡ, ratio bene compoſita.

Ε'ὐλόγιστον, ου, rationabile.

Ε'ὐλόγιστος, moderatus, enumerabilis, qui rectè ratiocinatur, prudentiſsimus.

Εὔλογος, ου, ὁ, rationabilis, iuſtus, non ineptus, veriſimilis, credibilis, rationi conſentaneus, conſultus & cogitatus: cui opponitur παράλογος. τὸ εὔλογον, rationi conſentaneum, rationi conſonum, Ariſtot. 1. Ethic. ‖ εὔλογον δὲ τοὺς εἰδότας τῶν ζητουμένων ἡδίω τὴν διαγωγὴν εἶναι.

Εὔλοχος, ου, ὁ, bonam ſortem habens.

Ε'υλόγως, probabiliter, veriſimiliter, honeſti ſpecie, rectè, iure optimo, meritò, non temerè, ratione optima, debita ratione.

Ε'υλυσία κοιλίας, purgatio ventris.

Εὔλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene criſtatus. Sophocl. εὐλόφου κυνῆς ἐμὲ μέλλει περῶντας ἅλμα κουφιεῖν, id eſt, λόφον ἐχούσης.

Ε'υλόφως, generoſè, ſtrenuè.

Εὐλοχος ἄρτεμις, Diana, quæ parientes adiuuat, Eurip.

Εὔλυρος, canorus, lyræ peritus.

Εὔλυτος, ου, qui facilè ſolui poteſt, qui facilè ſoluitur, ſolubilis, Genitiuo. εὔλυτον τῆς ψυχῆς. εὔλυτος μνήμη, facilis & prompta memoria.

Ε'υμάθεια, eruditio, docilitas, doctrina, diſciplina. Dicitur & εὐμαθία, vt lib. 6. Epigr. μύρμηξ καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης. ‖ εὐμαθίας τρία μέτρα, ὀξύτης, ἀγχίνοια, μνήμη.

Ε'υμαθής, έος, ὁ καὶ ἡ, docilis, ingenio acri præditus, ingenio valens, ingenioſus. aliquando perſpicuus, ſeu intellectu facilis, εὔγνωστος, qui facilè diſcitur, Aeſchin. Xenophon, τί δέ σοι εὐμαθέστερα ὄντα προσχορεύομεν. Plato cum Genit. Epiſt. 7, ἄλλοι δ' ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, alii enim ad alia ſunt ingenioſi, & memoria valẽt, alii ad alia ſunt dociles. εὐμαθὲς φώνημα, vox facilis perceptu, Soph. τὰ εὐμαθῆ, intellectu facilia. εὐμαθέστερος ἔχω, ſum inſtructior, Hermol.

Ε'υμαθία, docilitas, acumen ingenii, Bud. in Epiſt.

Εὔμαιος, ου, ὁ, ſeruus amans herum, & proprium nomen ſubulci Vlyſsis apud Homerum.

Ε'υμάλακτος, facilè liqueſcens, molleſcens.

Ε'υμαρίη, ης, ἡ, latrina.

Ε'υμάρεια, ας, ἡ, facilitas, procliuitas, leuitas: aptitudo etiã à Bud. vertitur apud Ariſtotelem de mundo. Xen. in Apolog. Socratis, pro clementia capit.

Ε'υμαρέως, facilè, εὐχερῶς. Apoll. οὐ δ' εὐμαρέως ἀγερεύσεις.

Ε'υμαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, facilis, procliuis, leuis.

Ε'υμαρεία, καὶ εὐμαρίη, facilitas. εὐμαρείῃ χρέονται ἐν τοῖσι οἰκήμασι, ventrem domi exonerant.

Ε'υμαρίζω, alleuio.

Ε'υμαρις, ίδος, ἡ, calceus. εἶδος ὑποδήματος τῷ εὐχερῶς ἐχόμενον. βαθύπελμος εὔμαρις, in Epigram. vbi genus eſt veſtis.

Ε'υμαρῶς, facilè, ὑγιῶς, εὐχερῶς.

Ε'υμαχούμενος, fortiter pugnans.

Ε'υμεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, ingens, procerus. τὸ εὐμέγεθες, vaſtũ, ingens.

* Ε'υμεθόδως, compendioſè, τεχνικῶς, vt in illo exẽplo, ὅπως αἱ εὐμεθόδως καὶ ἐν τάχει πρὸς τὸ τῆς λέξεως τέλος ἀφίκοιο.

Ε'υμειλής, & Ε'υμειλίκτος, placabilis.

Ε'υμελὴς μουσική, muſica quæ verſatur in melodia, Ariſtot. in Polit. εὐμελὴς ἦχος, ſonus ſuauis.

Ε'υμελίας, qui fortiter vtitur τῇ μελίῃ, id eſt, fraxino, haſta: fortis vel ſpecioſus, ἀπὸ τῶν μελῶν.

Ε'υμελίης, ου, ὁ, bene haſtatus, bellicoſus. ἀπὸ τῆς μελίας arboris ſpecie, ex qua haſtæ fiebant, & ἐϋμμελίης. Heſiod. κύκνον ἐϋμμελίης, ſtrenuus & bene haſta vtens.

Ε'υμελιτεῖν, feliciter mellificare. εὐμελιτεῖ, probè mellificatio procedit. ἐὰν εὐμελιτῇ τὰ σμήνη, ſi aluei mellis anno na abundent, Ariſtot.

Ε'υμένεια, ας, ἡ, beneuolentia. εὐμένεια εἴη, in bonam partem interpretanda, Herodot. Idem, εὐμένεια εἴη παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσι ταῦτα, tot quæ diximus ſint à diis in bonam partem accepta.

Ε'υμενέτης, ου, ὁ, amicus, beneuolus, facilis ac propitius.

Ε'υμενέω, ſum propitius ac beneuolus, Apollon, 2. Argonaut. Datiuo, indulgeo, arrideo, Phocyl. βέλτιον αὐτ' ἰχθροῦ τυχεῖν φίλου εὐμενέοντος, adipiſci amicum beneuolum.

* Ε'υμένιον, clemens, beneuolens, Nazanz.

Ε'υμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, mitis, beneuolus, candidus, lenis, facilis, ἱλάσειος, placidus, propitius, benignus. τὸ εὐμενές, beneuolentia, Demoſth.

Ε'υμενίδες, αἱ, furiæ, in Epigram. Eumenides. κατὰ τὰς χθονίας δυνάμεις, Suid. μέχρι τῶν εὐμενίδων, id eſt, vſque ad Eumenidas reiectos fuiſſe ab Amazonibus Athenas inuadentibus ipſos Athenienſes, Plutarch. ſcribit in Theſeo. εὐμενίδες αἱ σεμναὶ θεαί, Ariſtoph. Interpr

Ε'υμενῶς, benignè, beneuolè. & εὐμενέως, apud Apoll.

Ε'υμενίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, placo, beneuolum reddo. ‖ Xenoph. in 3. Pædiæ, καὶ ἡμέρας ἀσπασίους οἰκέτας εὐμενίζοντα. εὐμενίζω pro eodem etiam reperitur.

Εὐμετάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè mutabilis, qui facilè mutatur: cui opponitur δυσμετάβλητος. τὸ εὐμετάβλητον, facilitas mutationis.

• Ε'υμετάβολος, mutabilis, inconſtans, varius, Cicero. τὰ εὐμετάβολα, quæ facilè mutantur.

Ε'υμετάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis ad impartiendum, qui facilè concedit.

Ε'υμετάθετος, ου, ὁ, auidus permutationis.

Ε'υμετάπειστος, cui facilè diſſuaderi poteſt.

Εὐμεταχείριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, tractabilis, nullo negotio ſubact*.

Εὔμετρος, modum ſeruans.

Ε'υμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, prolixus, procerus, prælongus.

Εὔμηλος, ὁ καὶ ἡ, ferax ouium, in Epigram. εὔμηλος νῆσος, dicitur Homero Odyſſ. o, inſula nutriendis ouibus cõmoda, ſeu pecudum fertilis, καλὰ θρέμματα ἔχουσα.

Ε'υμήρυτα ἔρια, lanæ ad filandum faciles, Lucian.

Εὔμητις, ιδος, ἡ, prudens, in Epigram.

Ε'υμηχανία, ας, ἡ, ingenium, induſtria.

Ε'υμήχανος, induſtrius, ingenioſus, qui acuto eſt ingenio, ſolers, ſagax, εὔπορος, facilis, peruius. idem quod μηχανητικός. τὸ εὐμήχανον, ingenioſum.

Ε'υμηχάνως, aptè, affabre, ſummo artificio. Ariſtot. lib. 9. hiſt. Anim. τῶν δ' ἄλλων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμηχανώτεροι πρὸς τὸν βίον οἱ δ' ἀμηχανώτεροι.

Ε'υμίσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, odioſus, odio expoſitus, Hermog.

Ε'υμνημόνευτος, ὁ καὶ ἡ, commemorandus, Ariſtot. memorabilis, qui facilè memoria tenetur, memoratu facilis, qui teneri facilè memoria poteſt, qui memoriæ facilè mandatur. διὰ τὸ εὐμνημόνευτον, quòd facilior ſit memoria, Nazanzen. in Orat.

Ε'υμοιρία, ας, ἡ, integritas, felicitas, & beata reipubl. conſtitutio. ‖ Herodian. τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατατυχόντες τὸν βίον, de Pertinacis tempore loquens, quo omnia rectè atque ordine gerebantur. ‖ Lucian. εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocat, quũ omnes partes corporis integræ conſtant.

Εὔμολος, aptus, bene armatus, εὔοπλος.

Ε'υμολπία, egregius cantus.

Ε'υμορφία, ας, ἡ, forma præcellens, decor, ſpecies, lætus, aſpectus.

Εὔμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, formoſus.

Ε'υμουσία, elegantia, doctrinæ lepos & gratia. ‖ Iulian. παίζειν δὲ οὐδὲν κωλύει πρὸς σε χαρίεντα γέμοντα καὶ εὐμουσίας.

Ε'υμοχθοι, honeſti labores.

Ε'υνάδες, iacentes.

Ε'υνάζω, μ. άσω, π. ακα, ſopio, cõſopio, κοιμίζω, ſterno, interficio,

ficio,κατακλίνω,καταστρέφω,κοιμῶ,κατακοιμίζω,peto cubile,coeo,Accuſatiuo,lib.1.Argon.Apollon. κατ' δ' εὔνασε πόντον, mare ſedauit. Item colloco ad quieſcendum. Et εὐνάζεσθαι, pro κοιμᾶσθαι,dormire,cubare, ire cubitum. Odyſſ.ε,ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, inſidebant & quieſcebant. εὐνάζομαι τῇ γυναικὶ ἅμα,cum vxore dormio,Lucian.

Εὐναιόμενος, ου, populoſus, bene habitatus. Homer. Iliad.α,εὐναιόμενον πτολίεθρον,i.καλῶς οἰκούμενον.

Εὐναῖος, ου,ὁ,abſconditus,qui procumbere amat,cubilis,ex cubili proueniens. εὐναίων ὀάρων,in Epigram.colloquiorum quæ fiunt in lecto. εὐναία ψυχά,Euripid. εὐναία κύπρις,Idem. εὐναία παλάμα,in Epigram.εὐναίων πηδαλίων,Euripid. temonum tranquillorum,id eſt, tranquillè dirigentium.

Εὐνασμός,ου,ὁ,opportunus locus cubilibus.

Εὐναστήριον,habitatio.

Εὐναστής,ου,ὁ,cubicularius.

Εὐνάστωρ,ορος,ὁ,maritus,concubitor,Euripid.

Εὐνάω,ſopio,κοιμίζω,κατακλίνω,ſedo,παύω.Odyſſ.δ.τῆς δ' εὔνησε γόον. vnde εὐνηθῆναι, pro dormire,cubare & concumbere,ſuccumbere viro dicitur à Varrone.

Εὐνέτας,maritus,concubitor,Euripid.

Εὐνέτις,ιδος,ἡ,vxor,in Epigram.

Εὐνή,ῆς,ἡ,cubile,συνουσία, id eſt, coitus, anchora,ſedes. Odyſſ.ξ,συφεός,id eſt, haras, εὐνὰς συῶν vocat.vnde σύες χαμαιευνάδες,humi cubantes.Pro lecto in quo dormimus,ibidé,πάσι δ' ἀργὸν πυρὸς ἐγγὺς εὐνήν.τρία δὲ σημαίνει ἡ λέξις παρ' Ὁμήρῳ.τὴν κοίτην,ὡς ὅταν λέγῃ εὐνῇ ἔνι μαλακῇ.τὴν ἄγκυραν,ὡς ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, παρὰ τὸ εὐνάζειν τὴν ναῦν χαλασθεῖσαν εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ποιεῖν ἵστασθαι. τὴν δὲ κατοικίαν,ὡς τὸ ἔνθα φασὶ τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς ,inquit Homeri Interpr.εὐναὶ,tentoria, Thucyd. Item luſtrum,de cubili leporis,Xenoph.

Εὐνῆθεν,ex lecto,Apollon. 2. Argonaut.ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν,&c.

Εὐνηθεῖσα,concumbens, compreſſa. Iliad.β,θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα,dea cum mortali concumbens.

Εὐνηθεὶς ὕπνῳ,ſomno es correptus,in Epigram.

Εὔνητος,ου,ὁ,bene filatus,& laboratus.

Εὔνηφιν,ex lecto,εὐνῆθεν.

Εὖνιν,τὴν,priuationem.

Εὖνις,orbus,priuatus neceſſariis.

Εὖνις,ιδος,ἡ,vidua vxor,Euripid.

Εὐνοέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,beneuolus ſum,cupióque alicui,faueo,bene conſultum volo, fidem ſeruo,Neutr.Datiuo. ὡς ἐμοὶ ὁ δῆμος εὐνοουμένῳ, Phalaris,quod beneuolo ſum animo. εὐνοῶν,beneuolus,fautor.

Εὐνόητος,facilis intellectu.

Εὔνοια,ας,ἡ,beneuolentia,fauor. ἡ παρὰ σοῦ εὔνοια,tua beneuolétia.ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια,Plato Epiſt.7,patriæ charitas,in patriá amor,in patriam beneuolentia. εὔνοιαν ἔχω, vota facio. τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, deorum beneuolentiam & gratiam inire, Demoſth. πιστεύω τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, Xenoph.lib.1.Pædiæ, veſtræ in me beneuolentiæ confido.

Εὐνοϊκός,ῦ,ὁ,beneuolus.

Εὐνοϊκῶς,beneuolé.Xenoph.εὐνοϊκῶς βοηθεῖν.Item εὐνοϊκῶς ἔχεις πρὸς αὐτὸν,eum charum habes. εὐνοϊκῶς σοὶ ἔχω, Demoſth.ſic dicunt Attici,inquit Phrynich. non εὔνως ἔχω.

Εὐνομοῦμαι, bonis legibus viuo, rectè inſtituta politia regor: huic opponitur πονηροκρατοῦμαι, prauo imperio gubernor. εὐνομήθη,bonis legibus præditus eſt, Thucy. εὐνομεῖται πόλις,bonis legibus regitur ciuitas,AEſchines.

Εὐνομέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,inſtituo bonis legib⁹, Plato 2.de Republ.πόλις μέλλει εὐνομήσεσθαι,ciuitas bonis legibus inſtituetur.

Εὐνομία,ας,ἡ,bona lex, concordia, æquũ,æquitas,recta iuris legúmq; conſtitutio,& rectè iuri conſtituto obtéperatio,Bud. εὐνομίαν ποιῶ,bene rectéq; legibus ciuitaté inſtituo:huic opponitur δυσνομία,Bud. in Annotat.Sophocles,παῖδες τε δῆμον ἐξέθρεψαν εὐνομίᾳ σέβων μεγίστῃ,id eſt,εὐσεβείᾳ.εὐνομίαν τόξων ἄγομεν,quieté agimus à ſagittis,id eſt, ſecuri ſumus, in Epigram. εὐνομία etiam inſcribitur liber quidam Tyrtæi poetæ, Ariſtot.5. Politic.

Εὐνομώτατοι νομοὶ κτήνεσι, paſcua accomodatiſsima pecoribus,Herodot.

Εὔνομος,ου,ὁ,paſcuus,pabuloſus. Sophocl. ἰδαίᾳ μίμνω λειμωνίᾳ ποίᾳ μήλων αἰὲν ἀριθμὸς, αἰὲν εὔνομα χρόνῳ τρυχόμενος , id eſt,in herba paſcua.Sunt tamen qui εὔνομα exponant ἀκινήτῳ, vt referatur ad nomen χρόνῳ, vt ſit εὐνόμας ,primæ declinationis. Item honeſtis inſtitutionibus formatus, qui iuſtè gubernatur..

Εὔνοος,ου,& εὔνους, beneuolus, ſtudioſus,bene cupiens, bene conſulens. Differt τοῦ φίλου,Ariſtot.8.Ethic εὐνούστερος,melius conſulens. τὸ εὔνουν, beneuolentia, amor, Xenophon in Apologia Socrat.τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον,meis amicis dolendum eſt. τύχει εὔνοις,Bud.εὔνοις,pro εὐνόοντος καὶ σαφὴς,Hermog.εὔνοις in Accuſat. plurali, Xenoph.libr.1. ἀπομνη.ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν,ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνοις εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται.

Εὐνόως,beneuolé.

Εὐνουχίας, idem quod εὐνοῦχος, ſpado, Ariſtot.de generatione Animal. τοὺς δὲ μὴ γεννᾶν ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν αὐτούς.

Εὐνουχίζω,ω,ίσω,π.ικα,caſtro, eunuchum facio, euiro, effœmino.

Εὐνούχιον, ου, herba ex lactucarum genere, vt quæ maximè refragetur Veneri,Plin.lib.19,cap.8.

Εὐνοῦχος,ου,eunuchus,ſpado,exectus,caſtratus:ſic dict⁹ à cuſtodiendis & aſſeruandis cubilibus diuitum matronarum. Nam εὐνὴ cubile dicitur, & ἔχω,habeo, teneo,aſſeruo.Emebantur autem à principibus & opulẽtis ciuibus,vt in conclaui aſsidentes vxoribus & filiabus,aſſeruarent ne quiſpiam ſtuprũ inferret.εὐνούχους dici calamos aliquando ité reperias.ὅθ συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις. vt ſpadonibus,hiſq; ſimilibus euenit, Ariſtot.in Probl.

* Εὔνωτος,bonos & latos habens humeros. Ariſtot.de de Leone,καὶ τὸ μετάφρενον πλατὺ καὶ εὐπλευρον καὶ εὔνωτον θηριῶδες.

Εὐξαίμην,vellem.

Εὔξεινος,ου, ὁ,hoſpitalis, quaſi bonus hoſpes ſeu amicus:ab εὖ & ξένος.εὔξεινος θάλασσα,Dionyſ.de ſitu orbis dicitur mare illud à Boſphoro Thracio incipiens,ominis cauſa ſic appellatum eſt ab accolis : nam prius ἄξενος vocabatur, id eſt, inhoſpitum, quod raras haberet ſtationes,propter piratas. vnde Ouid.lib.3. Triſtium, Euxinus falſo nomine dictus habet.& 4.ibidem,Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Solinus, A moribus accolarum Euxinus, ἄξενος ante appellatus. εὔξεινος ζεὺς,Iupiter hoſpitalis,id eſt,ξένιος.Apollon.2.Argonaut.τί ἐσβαίνει ζηνὸς εὐξείνοιο φυγὼν ταύτην ὑπερ αἰγλην, &c. ἀπὸ γένους ποταμοῦ ἔνθα δὲ ξενίου ἱερὸν ἐστι,inquit Interpr.

Εὐξείνως,amicè,φιλοφρόνως,Apollon.Rhod.

Εὔξεστος,ου,ὁ καὶ ἡ,politus,mirificè fabricatus,raſilis.Odyſ.ξ,ἄκοντες εὔξεστοι,i. leuia & polita iacula.& εὔξεστοι τράπεζαι,Odyſ.ο.τὸ εὔξεστον,lignum raſile.εὐξέστῳ ἐνὶ χηλῷ,Ody.ν.id eſt,καλῶς ἐξεσμένῃ.καλῶς εἰργασμένῃ,ſic Dydim.

Εὐξήραντος,ου,qui facilè deſiccatur,exiccatu facilis.

Εὔξοος,politus.& εὔξοος. Homer.Iliad.β,ἵππους εὔξοον ἅρματι τείνων,id eſt, τὸ καλῶς κατεσκευασμένον . εὐξοώτερος,ſculpturæ facilior,Gaza ex Theophraſto.

Εὐξυλὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,qui eſt probæ materiæ.

Εὔξυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,materiæ laudatus.

Εὐξύμβολος,ου,ὁ,facilis ad paciſcendum,ſtans cõuentis, Xenoph.

Εὐξύνετος,ὁ καὶ ἡ,intelligibilis,Euripid.

Εὔογκος,ου,ὁ, bene magnus, contractiuus.εὔογκος τοῦ πλήθει,ſe coaceruans. εὔογκος καὶ μικρὸς, contractus & paruus, Theophr.lib.9.hiſtor.plant.

Εὐοδόω,ῶ.ώσω,π.ωκα,εὐοδῶ,facili via feror,facilè eo.εὐοδοῦται τῷ σπέρματι,ſemen dirigitur & iuuatur,Ariſtot.

Εὐοδία,ας,ἡ,proſperum iter,εὐπραξία,proſperitas. εὐοδία περὶ τὴν ὁδὸν,Ariſtoph. Eſdræ 8,ζητῆσαι εὐοδίαν,&c.

Εὐοδμία,ας,ἡ,bonus odor,ſuaueolentia,εὐοσμία.

Εὔοδμος,ου,ὁ ϗ ἡ,odorus,odoratus: vnde εὔοδμος χάλαμος,Dionyſ.de ſitu orbis.

Εὐοδοῦμαι,viæ meæ directæ ſunt,proſperè ago,rectè valeo,dirigo.Pſal.1,Et omnia quæcunque faciet proſperabuntur, εὐοδωθήσονται. εὐοδώθη τῷ κλεομένει τὸ ἐς τὸν δημάρητον σπούδασμα, Cleomeni res in Demaratum bene ceſsit,Herodot.Paul.1.ad Corinth.cap.16.θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐοδῶται recondens quicquid cōmodum fuerit:ſic Eraſm.Interp. antiquus,quod placuerit. Valla,quod facile aut leue ſit, ſiue quod bene cedat.Eraſmo rectius videtur,quicquid commodum fuerit,& quicquid Deo proſperè cōtigerit In antiquiſsimo codice legitur εὐοδωθῇ.

Εὔοδος,ὁ ϗ ἡ,perui°,proſper, propitius.

* Εὐοδούμενος,cui omnia proſperè ſuccedunt,qui tenorem inſtitutum aſſeruat,Baſil.νικοπολὶ ὅπου ἰδὼν τὸ καλὸν εὐοδούμενον,&c.

Εὐοδόω,ῶ.ώσω,π.ωκα, fauſtum ac felix iter habeo: verbum eſt quo vtuntur, quoties res ſuccedit ex animi ſententia.εὐοδώσει,cap.22,lib.3.Regum,proſperabit iter.εὐόδωσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ,direxit opera eius cap.11.lib.Sapien.ἣν δὴ εὐοδώσοι λόγος ὁ λόγος, quū rationem verbum direxerit, Nazanz.τὸ ἐρικλαχόμενον ϗ εὔοδον,quod aduocat,libertatém que permeandi concedit, Theophr.de cauſ.plant.lib.5.

Εὔοδος, proſpero itinere. αἱ εὔοδοι πορεύονται,quæ rectè ingrediuntur,Nazanz.

Εὐοῖ,euoe,vox bacchantium,heuhoe,7.AEneid.

Εὐοϊκόν,τὸ, Euboicū,pro arbore aut eius ſemine, Theophr.lib.1.hiſt.plant.

Εὐοινία,ας,ἡ,annus bonitate vini & copia inſignis.

Εὔοινος,ὁ,ἡ,vino abundans. Εὐοινοῦσα,ας,ἡ,idem.

Εὐόλισθος,ου,ὁ ϗ ἡ,lubricus. Alex.Aphrod.lib.1.Probl. κόπρος μαλακὴ ϗ εὐόλισθος,molle ſtercus & lubricum.

Εὐόμιλος,ὁ,ὁ,ſuauiloquus,dulciloquus.

Εὐομιλώτατος,ου,manſuetus, ſuaueloquentiſsimus.

Εὐομολόγητον, clarum & conceſſu facile, Plato.

Εὐόνειροι,dicuntur καλῶς ἐγκοιμώμενοι,qui incubātes bona ſomnia videbant.

Εὔοπλος,ου,ὁ,bene armatus,ſiue felix in armis,pulchris armis præditus,εὔοπτος,conſpicuus.

Εὐόργητος,qui non prauiter iraſcitur.

Εὐοργήτως, erecto animo,εὐσκόπως, μεγαλοψύχως, εὐθυμητῶς,εὐθύμως,ὀργῇ δὲ ἔξωθεν.

Εὐόρεκτος,appetentiam cibi excitans.τὸ εὐόρεκτον,quod appetentiam excitat.

Εὐορκέω,ῶ.ήσω,ſanctè iuro, non peiero, ſecundū iuramentū ſto ꝓmiſsis. Xen.in omiſsis lib.1, ὑμεῖς δὲ κατὰ νόμον ἀποδιδοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε,&c.Iſocrat.μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς.huic ἐπιορκῶ opponitur.

Εὐορκησία,ας,ἡ,ſanctum iuſiurandum,Euripid.

Εὐορκία,ας,ἡ, iuſtum iuramentū, ſanctitas iuriſiurandi,Xenoph.

Εὔορκος,ου,ὁ ϗ ἡ, iuſtus, fidelis, pius,iuriiurando ſtans. εὔορκος ψῆφος, Demoſt.ſanctum ſuffragium & incorruptū, fidele,id eſt,ὁσία ϗ δικαία ψῆφος.εὔορκον ἐστί,periurū eſſe,Thucydid.ſic Valla. alibi,è iureiurādo eſſe. τὸ εὔορκον,iuſtum, & quod iudices ſecundum iuramentum pronuntiarunt.

Εὔορμος,ου,ὁ ϗ ἡ, bonum portum habens. Heſiod.ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος,id eſt,ἀχείμαστος,tutus,appulſu facilis.

Εὐόρνιθες αἱ αγορεύουσαι,liquida auſpicia,id eſt,lęta,& ꝓculdubio ſecunda,Bud.in Epiſt.

Εὐοσμεῖν,bene olere, Theophr.

Εὐοσμία,ας,ἡ,redolentia, fragrantia,gratus odor,odoris præſtantia,odor bonus.

Εὔοσμος,ου,ὁ ϗ ἡ,odorifer,odoratus.

* Εὔοσφραντος κύων,ſagax.

Εὐόφθαλμος,ου,ὁ ϗ ἡ, pulchros oculos habens, oculis & aſpectu gratus:epitheton auri & argenti,Athen. οὐκ ἔστι ῥᾴδιον τὸ πολυθεΐζειν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον, Ariſtot.2. Polit.cap.6.legem ferre nō eſt tutū,ſed ſolū primo aſpectu quum auditur,apparet bonum. Faber ſic,legem ponere non eſt tutum,ſed legi ſolum annuendum eſt. Locū perpende Ariſtot. vbi habet antiqua tranſlatio, non eſt tutū lege cauere,ſed probabilē tātum apparentiā habet.

Εὐόφοδος,ἡ,aditu facilis.

Εὔοφρυς,υος,ὁ,pulcher ſuperciliis.

Εὐοχεῖται,rectè regitur habenis.

Εὐοχεῖν,apud Heliod. id eſt, ἐν ἐλπίσι καλαῖς ὀχούμενος, vel εὐοχεῖν,id eſt, χαίρειν ϗ πλουτεῖν τοῖς ὄχοις,id eſt, ἔχειν, ἢ ὁ καλῶς ἔχων τὸ ὄχον, ἢ τὸ κόπου: vnde ſunt qui legant εὐοχεῖν, id eſt,εὖ ἔχειν ϗ χαίρειν,εὖ πεπονηκώς.

Εὐοχθῶ,lætor,feliciter ago ex labore.

Εὐοψία,pulcher aſpectus.

Εὐπαγής,έος,ὁ ϗ ἡ,bene compactus,munitus, firmus,ſtabilis,robuſtus,ſolidus.

Εὐπάθεια,ας,ἡ,bona corporis diſpoſitio,εὐεργεσία,lautitia,voluptas, felicitas, iucunditas, vbertas, beneficium vertit Agric,& Aretinus, gaudium,oblectatio: cui opponitur δυσπάθεια. εὐπαθείας σημείῳ χαίρω, ſigno beneficii ſuſcipiendi gaudeo.ἐς εὐπάθειαν τραπέσθαι,genio indulgere,Herodot.εὐπάθειαι,deliciæ, Xenoph.in Apolog.Socrat.καὶ ἄλλους τὰς εὐπαθείας ἐκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς ποιεῖσθαι.Itē natura,quę facilè affici poteſt,Alex.Aphrod.lib.2.Probl. οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν ϗ ἔξιν τῆς φύσεως.

Εὐπαθέω,ῶ.ήσω,hilariter vitam traduco,beneficium accipio,ſeu afficior beneficio. εὐπαθεῖν,εὐεργεῖν.

Εὐπαθής,έος,qui facilè afficitur,iniuriç obnoxius,cōtra δυσπαθής,durus & validus.εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, ad cōcordiam propenſus,Plutar.in Solone.

Εὐπαίδευτος,ου,ὁ,doctiſsimus.

Εὐπαιδία,ας,ἡ,felicitas in bonis liberis habendis,Iſoc: ϗ τῆς μὲν ἡμετέρας εὐπαιδίας τὴν αἰτίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέρομεν.

Εὔπαις,δος,& εὔπαιδος,ὁ,ὁ, bona indole puer, bonos habens filios,probi & honeſti patris filius. εὔπαις γόνος, bonus filius,Euripid.

Εὐπάλαμος,bene conſtructus,dexter,agilis,validus.

Εὐπαλής,έος,ὁ ϗ ἡ,facilis,Apoll.2.Arg. ἄεθλους εὐπαλέας τελέεσθε, obiri expedita certamina & abſq; magna lucta.

Εὐπαράγωγος,ὁ ϗ ἡ,cui verba dare facile eſt,blādus,conciliator,εὐεξαπάτητος.

Εὐπαράδεκτος,ου,ὁ,acceptabilior. τὸ εὐπαράδεκτον,quod facilè acceptatur, probatúrque ſuapte natura. εὐπαράδεκτος ἔσῃ τῷ ἀπεθύμῳ τῆς θεραπείας, Baſil.in Epiſt.ad Gregor.Nazanz.i.caſtigando homini acceptus eris.

Εὐπαραίτητος, ἡ,quod precibus obtineri facilè poteſt.

Εὐπαράκλητος, qui facilè aduocatur, propenſus ad recipiēdum,Plato Epiſt.7, εὐπαράκλητοι πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀεὶ λόγον ϗ βίον,&c. prōpti ad eam quam ſuaderem vitæ diſciplinam admittendam.

Εὐπαρακολούθητον,ου,τὸ, quod facilè intellectu aſſequimur,Ariſtot.2.Ethi. σαφηνείας ἕνεκα ϗ τοῦ εὐπαρακολουθήτου.

Εὐπαρακολούθητος,ου,ὁ ϗ ἡ, citus ad res,intellectu facilis, qui ſequi facilè poteſt.

Εὐπαρακόμιστος,ου,ὁ,importatu & vectu facilis.Ariſtot. τὴν δὲ πρὸς τὰ ξύλα ὕλην ἐστὶ δεῖ εὐπαρακόμιστον.

Εὐπαραμύθητος,ὁ,ὁ, qui facilè admittit conſolationē.

Εὐπαράφορος,ſimilis,mente alienatus,qui facilè in malam partem detorquetur.

Εὐπάρεδρος,ου,ὁ ϗ ἡ,bene aſtans & aſſidens.

Εὐπάρειος,ου,ὁ ϗ ἡ,pulchras genas habens.

Εὐπαρηγόρως, æquo animo,Phalar.in Epiſt.

Εὐπερίστατος,ου,ὁ,circunſtans.

Εὐπείθειος,εὐπαράγωγος,facilis,manſuetus.

Εὐπειθής,in Hippiat.συμβάλλεται δὲ ϗ τοῦτο πρὸς τὸ κατασκευάζειν τὴν ἵππον ϗ εὐπειθῆ ἐστί, vt morigerū ſe præbeat admiſſario.

Εὔπεπλος, eleganter cultus, habens veſtes ingenioſè textas,prætextātus. Nam ὑφαίνειν texere eſt, & παρυφαὶ dicuntur veſtiū contextus. Scribit Bud. τῶν εὐπαρύφων,nomine apud Græcos,honoribus præditos intelligi,eo modo quo

quo apud Latinos prætextatorum appellatione: ‖ quaſi purpuratis, non pullatis aut humilibus veſtibus induti. Accipitur aliquando adiectiué. Herodian. lib. 1, αὐτὴ δὲ τῆς εὐπατρίδος, καὶ βασιλικῆς πορφύρας ὅπλα φέρειν.

• Εὐπαρόρμητος, qui facilè commouetur. Ariſtot. ὅλως δὲ ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι.

Εὐπατέρειος, ου, ὁ, bono patre natus, magnis natalibus ortus. εὐπατέρεια αὐλὰ, aula boni patris, de cælo, Euripid. εὐπατέρεια ἀγρευτὶς, Apollon. Rhod.

Εὐπατόριον, ου, τὸ, Eupatorium, herba quæ iecur plurimum adiuuat, vt ſcribit Alexand. Aphrod. Problemate vlt. lib. 1, & Dioſcorid. lib. 2 cap. 20, & lib. 4, cap. 42: vbi docet non eandem eſſe herbam cum Argemone. ἀντιδότου τῆς εὐπατορίου λεγομένης, antidoti, quod eupatorium dicitur.

Εὐπατρεία, ας, ἡ, generoſa filia.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ, generoſus, ingenuus: dicitur & εὐπατρίδης Nazanz. cui opponitur δυσγενής.

Εὐπατρίδαι, ſic dicti ſunt à Theſeo nobiles Athenienſium, vt docet Plutarc. in Theſeo. Ita idem vocat patricios Romanorũ in Publicola. ὁμήρους ἔδωκαν ἐκ εὐπατριδῶν ἀεὶ τοὺς φυγάδας δέκα, obſides dederunt decem ex genere patritio. Bud. in Epiſt. poſterior. de Venetis.

Εὐπατρὶς, ιδος, ἡ, generoſa.

Εὐπείθεια, ας, ἡ, obedientia, perſuaſio, obſeruantia.

Εὐπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obediẽs, perſuaſu facilis, obſequioſus, tractabilis: vt ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, materia ad quiduis ſequax, Galeno. εὐπειθὴς γίνομαί σοι, tibi pareo, Ibidem. εὐπειθεῖς εἰσὶ τοῖς ἡγουμένοις, Chryſoſt. εὐπειθὴς πρὸς ἀρετὴν, Plato de Legib.

Εὐπειθῶς, perſuaſibiliter, facilè, non magno negotio.

Εὔπιστος, facilè credens & moriger.

Εὔπεκτος, lanoſus.

Εὐπελέκητος, ſecuri facilis, dolatu facilis. ‖ Theophr. l. 5, εὐπελεκητότερα δὲ καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρά.

Εὔπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene indutus.

Εὔπεπτος, ου, ὁ, cõcoctu facilis. βρώματα τὰ εὔπεπτα, Galen.

Εὐπεριάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumactu facilis, verſatilis.

Εὐπεριαίρετος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè detrahitur. εὐπεριαίρετος φλοιὸς, extricatu facilis cortex.

Εὐπερίγραφος, ὁ καὶ ἡ, cõgruenti modo circunſcriptus. Lucian. εὐπερίγραφοι τὼ πόδε, Ibidem.

Εὐπερίοπτον, contemptibile, de quo proſpicere non ſit difficile.

Εὐπερίστατος, qui facilè ſiſtit & hęret. εὐπερίστατος ἁμαρτία, tenaciter inhærens peccatum, Paulus cap. 12. ad Hebr. i. quod facilè circunſiſtat & hæreat atque amplectatur, quaſi nolens abiici. Proinde nos exponimus, tenaciter inhærens: hæc Eraſm.

• Εὐπερίτρεπτος, qui facilè ſubuertitur. εὐπερίτρεπτον λόγον Lucianus vocat argumentum, quod ita ſubuerti poteſt, vt in eum qui protulit retorqueatur: quaſi εἰς ἐναντίον περιτρεπόμενον.

Εὐπερίφωρος, deprehenſu facilis. τὸ εὐπερίφωρον, quod facilè increſcit & augetur.

Εὐπέταλον, frutex, qui & δαφνοειδὴς, Dioſcorid. lib. 4, capite 238.

Εὐπέταλος, frondens, vireſcens, habens pulchra folia, bene frondeſcens, in Epigramm.

Εὐπέτασον, τὸ, latum, amplum.

Εὐπέτεια, ας, ἡ, facilitas. Plato de Republ. lib. 2, μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγουσιν, οἱ μὲν κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, id eſt, procliuitates dantes. ‖ Xenoph. de agricultura, καὶ πολλὴν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχει, i. alimenti facilitatem & copiam. εὐμάρειαν ibidem pro eodem ferè ponit.

Εὐπετίη, facilitas, Herodot.

Εὐπετέως, citra negotium, facilè, εὐπετῶς, Herodot.

Εὐπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facilis, qui facilè afficitur. Plato 2. de Republ. ἰδεῖν καὶ εὐπετὴς κτήσασθαι, comparatu facile. Idem, οὐδὲν εὐπετὲς φύεσθαι τῶν μεγάλων, nihil magnum facile factu eſt. εὐπετέων τεσσάρων δακτύλων, quatuor ferè digitorum, Herodotus.

Εὐπετῶς, facilè, quamprimum, Xenoph. quàm facillimé. ταῦτα εὐπετῶς φέρειν, hæc facilè ferre & nullo negotio, Idem. Plato in Epiſt. ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχὴν, facilè dominationem recuperare.

Εὐπεψία, facilitas coquendi, proba concoctio, facilis concoctio.

Εὐπηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene compactus, validus, non ſtrigoſus, ſolidus, firmus, i. εὐπαγής. Apol. 2. Arg. πύργους εὐπηγέας.

Εὔπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene compactus, qui facilè congelatur, compoſitus. Homer. Iliad. β, ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ, i. καλῶς κατεσκευασμένῳ.

Εὐπήληξ, pulchra galea ornatus, bene galeat°, in Epig.

Εὔπηνος, pretioſè textus ſeu orſus. εὔπηνος ὑφὴ, textura ſericea, Eurip.

Εὐπήχης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene coagmentatus. εὐπήχεις χεῖρες, Eurip. formoſæ manus.

Εὐπίδαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, irriguus, fontibus ſcatens.

Εὐπινὴς, ſordidus.

Εὔπιστος, ου, ὁ, credulus, parẽs, fidelis, credibilis, εὔκολος εἰς πίστιν, veriſimilis. legitur & εὔπιστον, p eo q facilè fidẽ facit.

Εὔπλαστος, habilis ad effingendum afformandúmq;, flexilis, fingi facilis, qui facilè formam induit.

Εὐπλατεῖς, perampli.

Εὐπλεκὴς, έος, plicabilis, nexilis. Hom. πόδας εὐπλεκέας. Itẽ bene iunctus, εὖ κατεσκευασμένος. Heſiod. εὐπλεκέων ἐπὶ δίφρων ἡνίοχοι βεβαῶτες.

Εὔπλεκτος, bene plicatus. εὔπλεκτον λίνον, linum ſeu rete textum, in Epigram.

Εὔπλευρος, ου, lateribus valens vel decorus.

Εὐπλήσσοντο, pulchrè & pedetentim ibant.

Εὐπλοέω, proſpera vtor nauigatione. εὐπλοήσεις, proſpera nauigatione vteris, Nazanz.

Εὐπλόηκα, ſecundis ventis nauigaui.

Εὐπλοΐα, ας, ἡ, bona nauigatio: vt Plaut. in Bacchi. bene nauis agitatur, pulchrè hæc confertur nauis.

Εὐπλοΐη, ης, ἡ, bonus curſus ſeu nauigatio, in Epigram. εὐπλοΐα, γαλήνη.

Εὐπλοκαμὶς, ίδος, ἡ, pulchros crines habens.

Εὐπλόκαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, καλλιπλόκαμος.

Εὔπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene textus.

Εὔπλουτος, dites.

Εὐπλόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, proſperè nauigo. Neutr. vide nũ potius εὐπλοέω dicendum.

Εὐπλυνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene lotus. εὐπλυνὲς φᾶρος, id eſt, καλῶς πλυνθὲν, καθαρὸν, Homer.

Εὐπνευστία, ſpiritus facilitas, facilis flatus.

Εὐπνοέω, ῶ, ſum reſpirationibus opportunus.

Εὔπνοια, ας, ἡ, commoda ſpiratio. ἐν εὐπνοίᾳ ἐστὶ, ſpiritui afflanti placidè patet.

Εὔπνοος, καὶ Εὔπνους, bene ſpirãs ſeu facilè, vẽtos ſalubres admittens, ventis expoſitus, qui cõmodè ſpiritũ reddit. εὔπνους ἀὴρ, placidè ſpectabilis, Theophr. lib. 1. de cau. plãt. εὔπνοι τόποι, loca ſpirata, loca libera aſpiratióq;. εὔπνουν ἄνισον, aniſum oris halitũ iucundiorẽ faciens. Dioſc. l. 3. οἶνος εὔπνους, vinũ oris halitũ cõmendãs, Ruel. ſoluẽdis inflãmationibus accõmodatum, Marcel. ex eodem Dioſc.

Εὐποδία, ας, ἡ, pedum integritas, pedum virtus.

Εὐποιέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, benefacio, beneficium confero, bene mereor, ſum liberalis in, officium præſto, proſum. Dicitur & εὖ ποιῶ. Cum Accuſatiuo. Xenoph. εὖ ποιεῖν τὸν εὖ ποιοῦντα, benefacienti benefacere. Budęus ad Ludouicum fratrem, μεθ' ὧν πάνυ σε γεγαμημένους εὐποιοῦντες ἀλλήλους ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ ὑπ' ἀλλήλων ἀντευπαθόντες.

Εὐποιητέος, beneficio afficiendus, Xenoph.

Εὐποιητικὸς, ή, όν, beneficus. εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, Ariſt. in Rhetor. τὸ εὐποιητικὸν, beneficentia, Idem ibidem.

Εὐποίητος, ὁ καὶ ἡ, bene factus, affabrefactus, elegans. Heſio. χήματα δ' εὐποίητα. εὐποίητος κερκὶς, radius bene fact°, in

Epigram.affabrefactus,elegans.

Εὐποιΐα,ας,ἡ,beneficentia,beneficium,εὐεργεσία.

Εὐποιὸς,beneficus,εὐποιητικός.

Εὐπολιόρκητος,facilis expugnatu.

Εὐπόλεμος,bellicoſus,in Epigram.

Εὔπολις,proprium Comici,Ariſtoph.

Εὐπομπὸς,bonus dux,ἀγαθὸς ὁδηγὸς,κυβερνήτης.

Εὐπορέομαι,idem quod εὐπορέω, ſum opulentus,εὐπορουμένη εὐθυμία,abunde ſuppetens quies,Bud.in Epiſt.poſt. καθὼς εὐπορεῖτό τις,prout cuiq; ſuppetebat,Act.Apoſt.11.

Εὐπόρευτος,ου,ὁ καὶ ἡ,peruius,permeabilis.

Εὐπορέω,ῶ,ήσω,π.ηκα, abundo rerum copia, rectè procedo. ὡς εὐπόρησαν ἕκαστοι,prout cuique commodum fuit, Thucyd.καθ᾽ ὅσον εὐπορεῖ τις, pro facultate,i. quantũ quis poteſt,Plato de Legib. Xenoph.αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν,labore nequiorum hominum diteſcere.εὐπορήσεις πρὸς ἑκάτερον ἐκ τῶνδε, ad vtrunque conſequendum ex his aliunde tibi adiumenta ſuppetent, Ariſtot. in Rhetor. Cum Genitiuo, Alexand.Aphrod.lib.2.Problem. εὐπορεῖν ὀργάνου εὐκράτου dixit, pro habere inſtrumentum bene conſtitutum, Ariſtoteles 2. OEconomic. ἐκ εὐπορῶν ἀργυρίου,indigens argento. Lucian.ἀμηχάνως εὐπορεῖν. εὐπορεῖν χρημάτων ὀλίγων,Ariſtoteles in Politicis.εὐπορῶ τῆς τροφῆς,abunde paſcor. εὐπορήσεις ἰάσεων, Galen.ad Glaucon. libro 2, facilè tibi curatio ſuppetet. εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, viatico abundare, Plutarch.in Themiſtocle. εὐπορῆσαι τῶν μάλων,abunde habere mala, Lucian.in Toxari. Cum Præpoſitione. εὐπορῶ περὶ γνῶσιν,facilè poſſum cognoſcere. Cum Infinitiuo, εὐπορῶ εἰπεῖν, facilè poſſum dicere, Plato de Leg. Cum Accuſatiuo pro πορίζειν,Demoſthen.ἄλλοθέν τι χρήματα εὐπόρησε. εὐπορεῖν τὰς εὐπορίας,Idẽ. ‖Eſt etiam εὐπορεῖν certius veritatem cognoſcere,& iam non dubitare.

Εὐπόριστος,bene adminiſtrans,vel diſtribuens.

Εὐπορία,ας,ἡ,facultas,abundantia,περιουσία, κτῆμα, πλοῦτος,prouentus,opes,copioſum patrimonium. εὐπορία τῆς τροφῆς,ſolertia victus,Gaza.‖εὐπορία τῆς τύχης,facilis fortunæ ſucceſſus,Thucyd. εὐπορία πολλὴ τῆς ξύλου,affatim materiæ. οἱ ἐξ εὐπορίας πονηροὶ,qui in bonorum facultatúmque copia prauè agunt.‖ Eſt item εὐπορία, certa cognitio vel prompta,quæ dubitationi opponitur& hæſitationi. Ariſtot.2.Metaphyſ.

Εὐπόριστος, ου, ὁ, parabilis, paratus, qui facilè ſuppeditatur,πόριμος,facilè parabilis.‖Sic Cic.Natura ipſa diuitias quibus indiget,parabiles & terminatas habet.

Εὔπορος,ου,ὁ καὶ ἡ,facilis meatu,proſper,parabilis,diues, Genitiuo. Ariſtot.2.OEcon.τῶν καρπῶν εὔπορος,fructuum diues,peruius,acceſſus,factu facilis, Lucian.πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ εὔπορον ἄπορα καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα. Plato,ὁδὸς ῥᾳδία καὶ εὔπορος,via facilis & acceſſa. εὔποροι πλάτοις,actuariis nauibus,Euripid. εὔπορον μάλα πέλαγος, mare quod ſine periculo maximo nauigatur.εὔποροι προσφέρεσθαι,cominus pugnare inſueti. εὔπορος πάντων, omnibus affluens, Thucyd.οἱ εὔποροι, qui ſunt ſoluendo, οἱ κεκτημένοι τὰς οὐσίας, Demoſth. εὐπορώτερος ἐν διδασκαλίαις, doctrina vberior,Gaza de Senectute.

Εὐποτμία,ας,ἡ,felicitas,Luciano.

Εὔποτμος,ου,ὁ καὶ ἡ,felix.

Εὔπους, οδος, ὁ, validis & ſolidis pedibus. εὔπους ἵππος & εὔποδες κύνες apud Xenoph.& εὐποδία.

Εὐπραγεῖν,εὐημερεῖν,felicem eſſe,‖καλῶς φέρεσθαι,εὐτυχεῖν. Thucyd.& Xenoph.opponitur τῷ κακοπραγεῖν.

Εὐπραγία,ας,ἡ, ſucceſſus, proſperitas, bona actio, felicitas,Plutarch.in Fabio:proſper rerum ſucceſſus.Plato 2.de Repub. αἴτιον ἀρχ. εὐπραγίας,cauſa eſt proſperæ fortunæ & felicitatis.εὐπραγία γῆς,fœcunditas terræ.

Εὔπρακτον,ου,τὸ,facile.

Εὐπραξία,ας,ἡ,felicitas,εὐδαιμονία.cur ita dicatur,vide Ariſtot.in Ethic.lib.1.proſper ſucceſſus,victoria.εὐπραξίας πλησθῆναι,ſatietas rei bene gerendæ,Herod.

Εὐπραττεῖν,εὐτυχεῖν,εὐπραγεῖν,felicem eſſe, bene agere, bene habere, proſperitatem habere, ſecundis rebus vti,vigere, in proſperitate eſſe conſtitutum. εὐπράττω ἐν τῇ μάχῃ, è prælio ſuperior diſcedo, Thucyd. εὐπράττων εἰς χρημάτων λόγον, pro diuite & pecunioſo.

Εὐπρέμνος,pulchrum habens ſtipitem ſeu pulchros ramos. dicitur & reſoluta diphthongo ἠϋπρεμνος.

Εὐπρέπεια,ας,ἡ, decor, forma, ornatus. εὐπρεπείᾳ λόγου, colore verborum. Plato,πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἀδελφῆς τῆς δόξης αὐτῷ γίνεσθαι.

Εὐπρεπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,decorus,formoſus,extructus, modeſtus, ornatus, opportunus, πιθανὸς, excultus, præclarus. εὐπρεπὴς τράπεζα, menſa extructa. Xenoph. γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν,mulier eleganti & honeſta facie. Philo de mũdo, cũ Datiuo. εὐπρεπὲς δὲ θεῷ τὰ ἄμορφα μορφοῦν,i. Deo decorũ atque congruum informia conformare. τὸ εὐπρεπὲς, decorum,æquitas. τὸ εὐπρεπὲς λόγου,appoſita ad perſuadendum oratio. τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης,i.ἡ δόκησις τῆς δίκης,non ἀλήθεια, Thucyd. τῷ εὐπρεπεῖ χάριν ἐπιγαμίαν καλεῖσθαι, ſpecioſo prætextu vocari connubiũ,Plutarch.in Camillo.

Εὐπρεπίζω,præparo.

Εὐπρεπῶς,modeſtè,decorè, eleganter, Demoſth.cum decoro,ab re. εὐπρεπῶς ἄδικοι,honeſtè iniuſti,i.μετὰ προφάσεως,εὐπροφασίστως,honeſta cauſa,cũ decore, Thucydid.

Εὐπρήσσω, ſecundis rebus ſum præditus, mecum feliciter agitur,Herodot.

Εὔπρηστος,ου,ὁ,accenſu facilis.

Εὔπριστος,ὁ καὶ ἡ,qui facilè ſecatur.

Εὐπροπαθὴς,qui primus affectus eſt beneficio.

Εὐπρόσδεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, acceptus, acceptabilis. ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ecce nunc tempus acceptabile, Nazanz.ex Paulo.

Εὐπρόσεδρος,ου,ὁ,aſsidẽs,indiuulſè adhærens.Paul.ad Corinth.εὐπρόσεδρον τῷ κυρίῳ,Eraſm.decorum vertit.

Εὐπροσήγορος,ου,ὁ,affabilis, libenter ſalutans. vnde εὐπροσηγορία,affabilitas,facilitas. Cic.Quis in me vnquam facilitatem ſermonis deſyderauit? Iſocrat.τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος,τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. εὐπροσήγορον φησί.εὐπροσήγορον στόμα,Demoſth.

Εὐπρόσιτος,ου,ὁ καὶ ἡ,εὐπρόσοδος,acceſſus,peruius,acceſſu facilis.

Εὐπρόσοδος,ου, ὁ καὶ ἡ, acceſsibilis, facilis acceſſu, & qui multos habet prouentus, ad quem facilis eſt aditus. εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, i.ad eum facilis aditus erat indigentibus,Plutarchus in Publicola.

Εὐπρόσωπος,Euripid. acceſsibilis, peruius, expoſitus, facilis.

Εὐπρόφορος, ſeu εὐπροφορος,facundus, qui bene profert.‖ἔν τε τῇ ῥωμαίων φωνῇ εὐπρόφορος ἐν λόγοις,Herodian.

Εὐπρόσφυτος,facilè coiens & coaleſcens,Gaza.

Εὐπροσωπέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,placeo.Paulus Galat.cap.6, εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί.

Εὐπροσωπία,bonus aſpectus,Bud.in Epiſt.poſter.

Εὐπρόσωπος,ου,ὁ καὶ ἡ,bono aſpectu præditus, lætus,hilari facie & vultu. Sophocl. εὐπροσώπως δέχεσθαι, i. φιλοφρόνως.Item ſpecioſus,i. habens ſpeciem honeſti,ſimulatus, Demoſth. περὶ στεφ. καὶ λόγοις εὐπροσώποις,καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθὼν,&c.

Εὐπροσώπους ποιεῖ τὰ σῦκα, fici poma ſpirantiora efficit,Gaza ex Theophraſto.

Εὐπροφάσιστος,εὐπρόφορος, excuſatione dignus.‖εὐπροφάσιστος αἰτία,idonea excuſatio,vel occaſio,vel prætextus.

Εὐπροφασίστως,excuſatoriè,ſub prætextu. εὐπροφασιστότερον,excuſatius.

Εὔπτερος,ου,ὁ καὶ ἡ,velox,leuis, plurimùm pennis valens, pennis præualẽs. Ariſtoph.πιθ. ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν κανθάρων, αἴτι τῆς εὐπτέρου, ἀπὸ τῆς ὀρνίθων ἢ κάνθαρον,ὧν ὁ λογισμὸς ἐπιλα.).

Εὔπυγος,ου,ὁ,habens inſignes nates.

Εὔπυργος, bene turritus. Heſiod. εὔπυργος πόλεις ἀνδρῶν.

Εὐπύρωτος, ὁ καὶ ἡ, ignitu facilis.

Εὐπώγων, ωνος, ὁ, barbatus, poeticũ verbum: de muliere dictum eſt, quæ ἰξία plena habet, Athen. ex comœdia.

Εὔπωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, producens bonos equos, εὔιππος: epithetõ Ilii. Odyſ. ξ, ἴλιον εἰς εὔπωλον, i. καλοῖς ἵπποις χαίρουσαν.

Εὐραγάμυξ, irrorans, Nonnus.

Εὖραι, αἱ, ferramenta axi affixa, ne à rotis atterantur.

Εὕρημα, inueni, offendi, commentus ſum.

Εὐρὰξ, pro πλαγίως, Ionicè, ex obliquo, extẽſè, dextré.

Εὔραφος, ιος, ὁ καὶ ἡ, bene ſutus.

Εὐρεῖος, bene fluentis. Genitiuus eſt pro ἐϋρρέος, ab ἐϋρρής. Homerus Iliad. εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Præceptio autem eſt, quòd dictio in vocalem finiens, cõpoſita cum dictione ab ρ incipiente, geminat ρ, præter εὖ niſi fiat διάλυσις τοῦ εὖ.

Εὐρειτέω, pulchrè fluo.

Εὐρείτης, ου, ὁ, pulchrè fluẽs, latè fluens. Iliad. ζ, ναῖε δ' ἀφνειὸς ἐϋρρεῖτας παρ' ὄχθας, i. καλὰ ῥεύματα ἔχοντος.

Εὕρεμα, τος, τὸ, per ε apud Philonẽ Tharſenſem medicũ, εὕρεμα μέγ' πολλαῖς εἰμὶ παθῶν ὀδύναις, inuentum.

Εὑρεσιέπεια, ας, ἡ, inuentio verborum, ‖ εὑρεσιλογία, κενολογία, Suid. Laert. in Stilpone Megarenſi, τοσοῦτον δ' εὑρεσιεπείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, &c.

Εὑρεσιεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, verborum inuentor. Ariſtoph. νεφ. εὑρεσιεπὴς περὶ τέχνας δικῶν.

Εὑρεσιλογέω, μ. ήσω, π. κεχ. eloquẽter & exquiſitè loquor, copioſè loquor & facilè, id quod Cic. vocat fundere verba, & Plautus funditare verba, Bud. Comm.

Εὑρεσιλογία, loquacitas, commentitia diſputatio.

Εὑρεσίλογος, ου, ὁ, facundus, diſertus, ſolers in diſputando. Laert. in Arceſila. ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἀπαντῆσαι εὐστόχως, &c. Pro nugaci etiã & verborum funditatore accipitur, quaſi largus lingua.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inuentio, inueſtigatio.

Εὑρετέος, inueniendus, inueſtigabilis.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inuentor. Iſocra. εὑρετὴς γέγονε τῶν βελτιόνων.

Εὑρετικὸς, οῦ, ὁ, qui vim inueniendi ſibi acquiſiuit, inuentor, Plutarch.

Εὑρέτις, ιδος, ἡ, inuentrix.

Εὕρημα, ατος, τὸ, inuentio, commẽtum, Plato in Epiſt. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα, tuum inuentũ eſſe dixiſti: lucrum aduentitium & inſperatũ, idem ferè quod ἕρμαιον. Sic Xenoph. in 7. ἀναβά. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, quòd ſi eo amplius ſtipendiũ cum alimentis acciperent. & εὕρημα εὕρηκα, voti eſt compos.

Εὔρημος, venuſtus in dicendo.

• Εὐρήμων, facundus: contrariũ ἀρρήμων, tacitus vel etiã mutus.

• Εὐρημοσύνη, facundia.

Εὔρηνος, ου, ἡ, alens pulchras agnas.

Εὐρήρος, longæuus.

Εὐρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene fluens.

Εὐρησιλόγει, infinitam orationis copiam fundebat.

Εὑρητέος, inueniendus, Ariſtoph. νεφ.

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inuentor, in Epigram.

Εὔριζος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene radicatus, radice exuberans.

Εὔριν, ινος, ὁ, ſagacis naris, εὔοσφρητος, ſagax. Sophocl. in Aiace, κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. geminatur ρ apud Apollon. lib. 2. Argon. λάθρῃ ἐΰρρινον τι κυνῶν, &c.

Εὐριπιδικῶς, more Euripidis, Ariſtop. i. δεινῶς, πανούργως.

• Εὐριπίζειν καὶ Διευριπίζειν, Euripi modo reciprocari & agitari. Ariſtot. in Problem. ſect. 25, διὰ τί ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῶν οἴκων ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς εὐδίαις, cur altis ædibus aer ſoleat ventilari reciprocarίque.

Εὐρίπιος, Neptunus.

Εὐρίπιστος, ου, ὁ, inſtabilis vt Euripus, incerta fide.

Εὔριπος, ου, ὁ, Euripus, mare reciprocum, qualis eſt inter Eubœam & Atticã, ſepties in die vndas abſorbens, & toties reuomens: ‖ hoc tamen negat eſſe verũ Liuius lib. 8. 2. belli Punici. Ariſtot. de mundo, ῥοαὶ καὶ δῖναι κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς, &c. transfertur ad alia, vt εὔριπος ἄνθρωπος, homo inconſtans, qui eſt incerta fide, Eraſm. Chil. εὔριπος τύχη, fortuna volubilis. εὔριπος διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur. ‖ Euripi etiam dicũtur aquarum ductus Ciceroni, lib. 2. de Leg. in prin.

Εὐριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, reciprocos æſtus habẽs, euripicus, Euripo ſimilis & reciproco mari.

Εὑρίσκομαι, impetro, obtineo, promereor. εὑρόμενοι τὰς σπονδὰς, i. aſſecuti, AEſchines. εὑρίσκομαι τιμὴν, &c. Demoſthen. εὑρησόμενοι τὴν σωτηρίαν, obtenturi & nacturi ſalutẽ, AEſchin. προξενίας τινὸς εὑράμενοι, i. τυχόντες τῆς προξενίας. Eſt enim propriè λαβεῖν ἀνθ' ὧν τις ἔδωκεν, εὐεργέτησεν, ἢ ἐπόνησε. Accipitur pro inuenio, εὑρήσεται πεποιηκὼς, comperietur facere, Demoſthen. Interdum in malam partem, pro incidere & impingere. Sophocl. καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος εὑρόμην, hæc ſum adeptus ſiue ſum ſortitus. Pauſan. τέλος τοῦ βίου φασὶν εὑρέσθαι τοιοῦτο. Sic Cicero, cognomen ex contumelia inuenit. Item affero & pario. Laſcaris, ὃς χάρις οἱ μεγάλας εὕρετο δυσκλείας, i. ei peperit. Item pro videor & deprehendor, cum Infinitiuo. εὑράμενος, nactus, Budæus in Epiſt. qui reperit, aſſecutus.

Εὑρίσκω, μ. ήσω, π. κεχ. ἀόρ. β. εὗρον, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, inuenio, inueſtigo, eruo, inſtituo, aſſequor, impetro, cõiecto, comparo. εὑρίσκει τις τὸ ὂν, ἐξευρίσκει δὲ καὶ ἐρευνᾷ τὸ μὴ ὄν. Xenop. ἀρετὰς εὑρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτῃ αὐξανομένας, virtutes comperies diſciplina & ſtudio augeſcere. εὑρήσεις ζητῶν, Ariſtoph. Apud Lucam, εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ θεῷ, accipitur pro εὗρον, vel εὕρου, aſſecuta es, Bud. Comm.

Εὔριστος, ου, reparabilis.

Εὐροέω, μ. ήσω, bene fluo. εὐροεῖ, bene fluat, pro feliciter agere, i. εὖ πράττειν. εὐροήσεις, proſperaberis, Epicteto.

Εὔροια, ας, ἡ, facilitas fluendi, facilis defluxus, εὐπορία, Alcidamas: fœcũditas, pro felicitate & affluentia. Plato de Leg. διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πραγμάτων, i. propter res proſperè & ad votum fluentes, Plutarch. in Pericle.

Εὐρόιζωτος ἰὸς, bene ſtrepens ſagitta, in Epigram.

Εὐροκλύδων, ωνος, Euroaquilo, ventus Typhonicus, vt apud Lucam, cap. 27. Act. Apoſtol. τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος εὐροκλύδων.

Εὐρὸν, fœtidum.

Εὐροπάτωρ, ου, ὁ, pulchrè manans.

Εὐρόνοτος, Euronotus ventus ab oriente hyberno ſpirans, à pleriſq; dictus Vulturnus. Gell. lib. 2, cap. 22. Ariſtot. lib. de mundo, εὐρόνοτον ponit μεταξὺ εὔρου καὶ νότου, i. inter Vulturnum & Auſtrũ, hoc eſt, inter meridiem & orientem hybernum.

Εὔροος, ου, ὁ, pulchrè fluens, meatũ facilẽ præbẽs, lubricus, qui facilè agitur. εὔρουν τὸ σῶμα, lubricum corpus.

Εὖρος, εος, τὸ, laxitas, latitudo, Alexand. Aphr. εἰς εὖρος ἐκτείνειν, in longum producere.

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, Vulturnus, Ariſtot. de mundo, εὖροι καλοῦνται, οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι, venti qui ab oriente perflant, εὖροι & Vulturni dicuntur, &c. Idem ibidem mox, τῶν γὰρ εὔρων καικίας μὲν λέγεται, ὁ ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπων πνέων ἄνεμος, ἀπηλιώτης δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινὰς, εὖρος δὲ ὁ ἀπὸ τῶν περὶ τὰς χειμερινὰς, i. Vulturnorũ porro is Cæcias dicitur qui naſcitur ad ortum ſolſtitialẽ, Subſolanus ad æquinoctialẽ, ad brumalẽ Vulturnus.

• Εὔρους, bene fluens: de oratore, cuius oratio feliciter fluere videatur.

Εὔρριν, ινος, ſagacis naris: epitheton canũ. εὐρρίνων κυνῶν, Apollonius.

Εὔρροος, ἔυρρος, affluens, nimis affluens.

Εὐρὺ, pro εὐρέως, latè, μεγάλως, πλατέως. εὐρὺ ῥέων, pro εἰς πλάτος, Homer. Iliad. β.

Εὐρύαλος γῆ, terra ſeu regio ampla & patens. Nonnus, ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης πολλοὶ, &c. i. πλατείας. Et εὐρυάλως χώρα ρ eodẽ, cap. 12. Ioan. χώρης δ' εὐρυάλοιο ἐρημάδα πέζαν ἰάσας ἰησοῦς. declinatur autẽ, εὐρυάλως, ωος, à nomine ἅλως.

Εὐρυάγυιος, ου, ὁ, habens latas vias, patens. Iliad. β, ἴλιον πό-

λεν εὐρυάγυιαν, id eſt, πλατυάμφοδον, μεγάλην. ἄγυιαὶ γὰρ τὰ ἄμφοδα, inquit Interpres.

Εὐρυβάζειν, latè graſſari, Eraſm. Chil.

Εὐρυβατεύεσθαι, improbis vti morib⁹ ab Eurybate quodam inſigni proditore, & fure ſceleratiſsimo.

Εὐρυβάτης, vel Εὐρύβατος, ὁ, vafer, verſutus, aſtutus.

Εὐρυβίης, ου, ὁ, latè patens. Heſiod. πόντου εὐρυβίης ἐγένετο. Εὐρυβίης ἀίδης, in Epigramm. εὐρυβίης Ἀπόλλων, Ibidem, latè potens & viribus valens.

Εὐρυγένειος αἰὼν, ſeculum latas habens generationes, ætas latæ generationis, Nonnus.

Εὐρυθμία, ας, ἡ, concinnitas, ‖ corporis decens & aptus motus, ait Quintil. lib. 18, c. 1. de muſica: inoffenſa vocũ copulatio, Cic. lib. 1. Rhetor. numeri venuſtas, atque æquabilitas motus. vnde κινεῖσθαι μετά τινος εὐρυθμίας, ad numeros moueri, Ariſtot. περὶ κόσμου.

Εὔρυθμος, ου, ὁ, concinnus, aptus, numeroſus, ſcitus. ‖ Ariſtot. 8. de hiſt. Animal. de Tyranno aue, ἔστι δὲ φοινικὸν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὐχαρὲς τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον. Gaza cantũ ſuauem vertit, quod non placet: magis enim ſignificat mẽbrorum aptam compoſitionem. Ariſtoph. εὔρυθμα περιβάματα, compoſitos progreſſus dixit. εὔρυθμος μουσική, muſica quæ in rhythmis verſatur, Ariſtot. 8. Polit.

Εὐρύθμως, concinnè, aptè, decenter. & εὔρυθμα, pro eodẽ. vnde εὔρυθμα βαδίζειν, numeroſe incedere, Chryſoſt.

Εὐρυκεῖον, latè patens.

Εὐρυκλεῖς, vocabãtur olim diuinaculi: ab Euryclequodã, qui per aſsiſtentem dæmonem vera vaticinabatur.

Εὐρυκρέης, magnanimus, potens.

Εὐρυκρείων, ὁ, latè imperans vel regnans. Iliad. α, Εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων, i. μεγάλως κρατῶν καὶ βασιλεύων.

Εὐρυμέδων αἰθὴρ, latus æther, Ariſtot. in Rhetor.

Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens latam frontem, epitheton bouis apud Heſiodum.

Εὔρυμνος, ου, ὁ, qui per calumniam inter amicos inimicitias excitare conatur, ab Eurymno quodam qui id tentarit inter Caſtorem & Pollucem.

Εὐρυνόω, ῶ, ώσω, dilato, amplio, veſtigo. Accuſat. εὐρύνω τὸ μέσον, mediam intercapedinem laxo.

Εὐρύνωτος, ου, ὁ, habens latum tergum. Sophocl. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι, viri humeris amplis præditi, non ſunt fortiſsimi.

Εὐρυόδειος, ου, ὁ, habẽs latas vias, εὐρύχωρος, patẽs. Heſiod. ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, à terra latè patenti.

Εὐρύοπα, ου, ὁ, latè ſonans, Iouis epitheton. εὐρύοπα Ζεύς. Iliad. ξ, συγκρίνω ὅσον εὐρύοπα Ζεὺς ἐφράσατο, &c. μεγαλόφωνος. inuenitur & in Accuſ. Iliad. α, εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην, &c. vbi Interpres, εὐρύοπα, ἤ τοι μεγαλόφθαλμον παρὰ τὴν ὦπα, ἢ μεγαλόφωνον παρὰ τὴν ὄπα, ὅ ἐστι τὴν φωνήν.

Εὐρύοχλος, numeroſus, populoſus.

Εὐρύπορος, ου, ὁ, habens lata vada.

Εὐρυπρωκτος, ου, ὁ, qui lato eſt podice, Ariſtoph. νεφ.

Εὐρυπτόλεμος, Euryptolemus vir Athenienſis Periclis ἀνέψιος, Plutarchus in Pericle.

Εὐρυπύλης, έος, ὁ καὶ ἡ, εὐρυόδειος, latos habens meatus.

Εὐρυρέεθρος, latè fluens.

Εὐρυρέων Φᾶσις, Apoll. 2. Phaſis lato alueo manans.

Εὐρὺς, έος, ὁ, latus, laxus, amplus, ſpatioſus, πλατύς. & εὐρεῖα, πλατεῖα, Homer. Iliad. β.

Εὐρυσακεῖον, Neptuni vel Aiacis potius templum.

Εὐρυσάκης, habens latum clypeum. Epitheton Aiacis apud Sophoclem. & Εὐρυσάκης, Euryſaces filius Aiacis, Plutarchus in Solone.

Εὐρυσθένης, εος, ὁ, præpotens, magni roboris, μεγαλοσθενής, μεγάλην δύναμιν ἔχων.

Εὐρύστερος, ὁ καὶ ἡ, amplus. εὐρύστερον σῆμα, latũ ſepulchrum, in Epigramm.

Εὐρύστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui pectore bono eſt præditus, habẽs latum pectus. Heſiod. γαῖ' εὐρύστερνος.

Εὐρυστήθης, qui pectore eſt lato. τὰ εὐρυστήθη, quæ habent latum pectus.

Εὐρυτενὴς, ὁ καὶ ἡ, latus, amplus, Nonnus.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, ſpatium, laxitas, ſpatii laxitas, εὐρυχωρία, κοιλότης, ſinus, interſtitium, Galen. ad Glaucon.

Εὐρυτίων, ωνος, Eurytion rex Spartanus, à quo Εὐρυτιωνίδαι dicti eius poſteri, Plutarchus in Lycurgo.

Εὔρυτος, ὁ καὶ ἡ, bene fluens, Eurip. vbi tamen vide num ſit nomen proprium. Εὐρυτίῳ φωτὶ, in Epigram.

Εὐρύτρητος, ου, ὁ, laxa & ampla habens foramina.

Εὐρυφυὴς, latè ſerpens. εὐρυφυὲς κρῖ, Homer. i. τὸ ἐπὶ πλάτος καὶ ὅτι πολὺ φυόμενον, inquit Didymus.

Εὐρύχορος, magni cœtus & chori, ἔνθα ἔστιν εὖ χορεύειν. vnde εὐρύχορος Λακεδαίμων dicitur, ὀδ. ο, i. ampla, πλατεῖα, μεγάλη, vel à nomine χῶρος, mutato ω in ο. καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσὸν, i. πλατεῖαν, μεγάλην, ſpatioſam, habentem laxũ territorium, ἀχώρα.

Εὐρυχωριστερος, latior, Ariſtot. 2. Animal.

Εὐρυχωρία, ας, ἡ, campeſtris latitudo, locus patẽs, liber campus. ἐν εὐρυχωρίᾳ, in ſpatioſo & aperto loco, ſeu in aperto mari. Thucyd. lib. 7, ἐπαγάγῃ τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν. Plato in Epiſt. φοβούμενος τὸν ἔκπλουν ὃν ἐπιτετήδευκεν, μή μοι στενὸς γένοιτο ἀντ' εὐρυχωρίας.

Εὐρύχωρος, ου, ſpatioſus, capax. τὸ εὐρυχωρότατον, ampliſſimum ſpatium.

Εὐρύωψ, οπος, ὁ, magnum habens oculum, vocalis. εὐρύοπα Κρονίδην, Homer.

Εὐρώγης, acinoſus. εὐρώγα πεντάδα σταφυλῆς, in Epigr. quinternionem vuæ bene granatum.

Εὐρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, marcidus, carioſus, ſitu & ſqualore obſitus. εὐρώδη ζόαν dicit Sophocl. in Aiace: vbi Interpres exponit σκοτεινὴν καὶ ἀσειδῆ τοῖς ἄλλοις, ἢ σκοτεινὴν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν, ἔχουσα τὸ σίαπον σὺν ἡμᾶς τοῦ χρόνου, quæ ſitu nos obduxit & ſqualidos reddidit temporis diuturnitate: ſunt etiam qui εὐρώδη exponant τὴν πλατεῖαν καὶ εὐρύχωρον.

Εὐρώεις, εντος, ὁ, vermiculoſus, marcidus, putris, ſqualidus, σαπρός, ſitu obductus, amplus, latus, Heſiod. βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο. Sophocl. τάφον εὐρώεντα χανδάνει, ſepulchrum ſentum ſitu habebit.

Εὐρωία, bona valetudo.

Εὐρώπη, ης, ἡ, Europa.

Εὐρωπία, Iuno.

Εὐρωπὸς, οῦ, ὁ, tenebroſus, latus. χάσμα εὐρωπὸν, Euripid.

Εὐρὼς, ῶτος, ὁ, caries, ſitus, putredo, humiditas, caries terreni vaporis, rancor, mucor.

Εὐρωστερος, fortior, cap. 8. lib. Sapientiæ.

Εὐρωστέω, ῶ, ήσω, κα, valeo, i. ſanus ſum, Neutr. abſol.

Εὐρωστία, ας, ἡ, ſanitas, fortitudo, firmitas. ἀσθενὴς εὐρωστία, tenuis valetudo, Gaza de Seneſt.

Εὔρωστος, ου, ὁ, ſanus, robuſtus, fortis, viribus valens.

Εὐρώστως, robuſtè. εὐρώστως ἤνεγκε, fortiter tulit, Plutarch. in Apohtheg. Lacon.

Εὐρώτας, ου, ὁ, fluuius Laconiæ.

Εὐρωτιάω, cariem ſentio, ſitu ſum obſitus, ſqualeo, putreſco, ὡς ἐναντίον συνεσηκέναι. Ariſtoph. ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, εὐρωτιῶν, ἀκόρητος. εὐρωτιῶσας ἀποφορὰς vocat Dioſcor. quæ ſitum ſentiunt, quæque nimis inueterauerunt, ac mucum quendam redolent.

Εὖς, έος, bonus, formoſus. Heſiod. ἠῢς παῖς Ἰαπετοῖο, i. μέγας ἢ καλός. dicitur etiam ἠΰς, i. ἀγαθὸς, πλατὺς, μέγας, ἀφ' οὗ ἐγγυεὺς: ſic enim Interpres.

Εὖσαι, vide Εὕω.

Εὐσανίδωτος, ου, ὁ, habens bonum tabulatum.

Εὐσαρκία, ας, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis.

Εὔσαρκος, ου, corpulentus, ſucci plenus, carnoſus.

• Εὐσαρκοῦν, & τὰ εὐσαρκοῦντα, corpulentos reddentia. Galen. lib. 14, πῶς τ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μορία, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταπλάττειν.

• Εὐσαρκῶσαι, plenum corpus reddere.

Εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas, religio, reuerẽtia, cultus. τῆς εὐσεβείας ἐμπλῆσαι ἀναγκάζειν, religionis implere, Bud. in Epiſt.

Εὐσεβέω,

Εὐσεβέω, μ. ήσω, ſum pius, pietatẽ exerceo, piè tracto, religionẽ colo. Iſocr. εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς, i. ſis pius erga deos. εὐσεβεῖν τὸν ἴδιον οἶκον, propriam domum piè tractare, c. 5. prioris ad Timoth. vbi Vulgarius εὐσεβεῖν explicat γηροκομεῖν, quod & γηροβοσκεῖν Græci appellant, i. pium eſſe erga progenitores. Cum Præpoſitione, εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς, in Epigramm. εὐσέβει εἰς ξένους, Euripid. pius ſis erga hoſpites.

Εὐσεβής, έος, ὁ καὶ ἡ, pius, religioſus. οὐκ εὐσεβές ἐστι, non fas eſt, Demoſthenes.

Εὔσειστος, terræ motibus obnoxius.

Εὐσίλαμπος, lucidus.

Εὔσελμος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens bonũ tabulatum, bene tranſtratus. vnde ναῦς ἐΰσσελμος Homero, i. εὐζυγόδετος, εὐσανίδωτος. nam σέλματα, tranſtra & tabulata.

Εὔσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, venerabilis.

Εὔσημος, ου, ὁ, inſignis, clarus, bene præſagiens, ſignificans, certus. εὔσημον φάσμα, ſignum bene ominatum viſúmque fauſtum, Euripides.

Εὔσηπτος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè putreſcit, putredini proxim᷑.

Εὐσηψία, ας, ἡ, putredo.

Εὐσθένεια, robur, fortitudo, proſperitas, fertilitas.

Εὐσθενέω, ῶ, vigeo, valeo, abundo, ſum vegetus, proficio. Cum Datiuo, Gaza.

Εὐσθενής, έος, ὁ, fortis, robuſtus, validus, efficax, cõſtans. vnde εὐσθενῶς, conſtanter. Ariſtot. de mundo, εὐσθενῶς φιλοσοφεῖν. εὐσθενὴς πρὸς ἔργον, efficax, Alexand. Aphr.

Εὐσθένεια, ας, ἡ, incolumitas, εὐσθένεια.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ, qui eſt bono ſtomacho.

Εὐσκαρθμος, ου, ὁ, celer, agilis.

Εὐσκελής, έος, ὁ καὶ ἡ, cruribus valens.

Εὐσκεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, editus, perſpicuus, circum occluſus, Gaza. τόποις ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσείλους, Theoph. de cauſ. plant. eorum quæ in locis circunſeptis apriciſque cõtinẽtur. [εὐσκεπὴς χώρα, ager ſub cælo clemẽti ſitus, Idẽ l. 1.

Εὐσκευέω, i. ſum bene paratus. Sophocl. in Aiace, εὖ τοι μὲν εὐσκευοῦμεν, ſic bene habemus, καλῶς παρεσκευάσμεθα, ſic bene cõparati ſumus, rectè inſtructi ſumus & parati.

Εὔσκιος, ου, qui facilè adumbratur, opacus.

Εὔσκοπος, ου, ὁ, aptus videri. dicitur & εὔσκοπος, prouidus. εὔσκοπος τόπος, opportunus locus, Gaza l. 9. Anim. Ariſt.

Εὐσαρκής, ὁ, robuſtus, ſanus.

Εὐσοια, ſanitas.

Εὔσπειρος, bonas ſpiras habẽs. εὐσπείροισι κορύμβοις, in Epigram. i. habentibus ſpiras compoſitas.

Εὐσπλαγχνία, ας, ἡ, animi præſtantia, Euripid.

Εὔσπλαγχνος, ου, miſericors, quaſi bonorum viſcerum. Viſcera enim ſacræ literæ pro affectibus vſurpãt. Non ſolùm autem ad miſericordiam pertinet, ſed ad omnem pietatis affectum.

Εὔσπορος, & εὔσπορος, fœcundus.

Εὐστάθεια, ας, ἡ, conſtantia, columen.

Εὐσταθέω, ῶ, conſto, ſum ſtabilis, ἡσυχάζω, quieſco. [Lucian. καὶ γὰρ ἦν τότε γαλήνη ἔτι καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος.

Εὐσταθής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſtabilis, conſtans, non ſeditioſus, firmus. εὐσταθής, non dicitur ab Atticis, ait Phrynichus, ſed ἐμβριθής, nec εὐστάθεια, ſed εὐθένεια.

Εὐσταθία, ſtabilimentum, cap. 6. lib. Sapientiæ.

Εὐσταθῶς, ſtrenuè, fortiter, conſtanter.

Εὐσταλής, έος, ὁ καὶ ἡ, frugalis, leuis, ſuccinctus, & expeditus ad aliquam rem, εὔζωνος, ἄζυμος. ὁ εὐσταλὴς καὶ λιτός, ὁ φειδόμενος, ὁ ἀκριβὼς διαιτώμενος, ὁ ἀκριβὴς τὰ περὶ τὴν δίαιταν, i. frugi homo, i. qui adminiſtrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus eſt, vt notat Bud. τὸ εὐσταλές, expeditum. εὐσταλὴς τῇ ὁπλίσει, leuiter armatus.

Εὐσταλῶς, decenter, frugaliter, leuiter, expeditè.

Εὔσταχυς, bonum caudicem habens, bene firmus, εὔσταχυς στελέχει δένδρον, arbor caudice firmo vel fideli, Gaza lib. 4. hiſt. plant. Theophraſt. εὔσταχυς ἄλωσ, in Epigram. εὔσταχυς ἄρουρα. εὔσταχυς καρπός, Euripid.

Εὔστιβος, έος, ὁ καὶ ἡ, tritus.

Εὐστέλλω, i. εὖ παρασκευάζω, præparans, inſtruens. ἀλλ᾽ ἐξ ἡμᾶς εὐστείλας, &c.

Εὐστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, coronatus. & εὐστέφανος Δημήτηρ, Heſiodo. εὐστέφανοι Θῆβαι, Thebæ bene muris cinctæ.

Εὐστεφής, ὁ καὶ ἡ, bene coronatus, in Epigram.

Εὔστιπτον φᾶρος, lib. 2. Arg. Apoll. ἀντὶ τοῦ εὐπίλητον, bene textum: à verbo στείβω, ὅθεν καὶ στιβὰς καὶ στιβεῖς οἱ κναφεῖς.

Εὐστολίζω, probè decoro, Euripid.

Εὔστολος, ὁ καὶ ἡ, bene ornatus. τὸ εὔστολον, decorum, ornatum. εὔστολος ὁλκάς, Apollon. nauis oneraria bene inſtructa.

Εὔστομα, quæ commoda ſunt ori.

Εὐστομαχία, ſtomachi bonitas ſeu vtilitas. πρὸς εὐστομαχίας, &c. vt ſtomacho gratior fiat, Dioſcor. lib. 2, cap. 18.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ, ſtomacho vtilis, Galen. ad Glaucon.

Εὐστομέω, μ. ήσω, π. ηκα, bona verba dico, εὐφημέω, εὐγλωττῶ, Neutr. abſol. Ariſtoph. προς. εὐστόμει, dic bona verba.

Εὐστομία, ας, ἡ, bona pronuntiatio & ſonoritas, ſuauitas, oris feſtiuitas. ἐν τῷ χυλῷ ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης, in ſucco dulcedo, Theophraſt. lib. 6, cap. 24. de cauſ. plant.

Εὔστομος, ου, ὁ, bene pronuntians, eloquens, pulchri oris, ori gratus, qui eſt iucundi ſaporis. εὔβρωτος, λάλος, ſuauiter ori ſapiens, ori ſuauis. Dioſcorid. lib. 1, cap. 161. εὔστομος καρπός, fructus guſtu gratus, Gaza ex Theoph. εὔστομος τῷ χαλινῷ, freno obtemperãns, Plutarch. εὔστομα κείσθω, dicunt Iones, pro ἀφήμως εἰρήσθω, abſit vt proloquar, abſit vt eloquar, Herodot. Item οἱ εὔστομοι, roſtro validi.

Εὐσύρθυσα κορύνας, clauam ſtipitis robuſti, in Epigr.

Εὐστοχάζομαι, coniectura aſſequor. Depon. Genit.

Εὐστοχέω, iaculandi peritus ſum, collimo, ſolerter coniecto. huic opponitur ἀστοχέω.

Εὐστοχία, dexteritas in iaculando, oculorum intenſio, Latini collimationem vocant, ſiue collineationem, à lineis viſualibus in vnum locum contentis, coniiciendi certitudo à Budæo vertitur, apud Philonem pro vi rectè coniiciendi.

Εὔστοχος, iaculandi peritus, ſolers, ingenioſus, prõptus. Laert. de Diogene, εὐστοχώτατος δὲ ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, ſingularis acuminis & ſolertiæ in reſponſionibus & colloquiis, Herod. εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, directæ emiſſiones fulgurũ, cap. 5. lib. Sapient. εὔστοχα λίνα, retia certa, nõ irrita, in Epigr. εὔστοχος ὠδίς, felix partus, Ibidem.

Εὐστόχως, cautè, ſcitè, exactè, aptè, εὐστόχως κρίνειν. εὐστόχως κρίνειν, iudicare proſpicienter, Gaza.

Εὔστρα, ας, ἡ, foſſa, in qua mactabantur ſues, φλόγιστρα.

Εὐστραβής, materia tractabilis, & quæ facilè flectitur, tractatu facilis: opponitur τῷ ἀστραβεῖ.

Εὐστρατηγέω, bene impero exercitui.

Εὐστραφής, ὁ, ὀλισθηρὸς ἐν ταῖς μεταβολαῖς. (βοσύ.

Εὔστρεπτος, ου, & εὔστρεπτος, tortilis, nexilis. ἀλλ. ὁ, εὐστρεπτοῦσι

Εὐστρεφής, έος, idem. Odyſſ. ξ. ὅπλῳ εὐστρεφεῖ, &c. fune textili ſeu contorto.

Εὔστροφος, ου, bene retortus, tortilis, volubilis, agilis: de naue. εὐστροφώτατος, maximè verſatilis.

Εὔστυλος, ου, ὁ, qui conſtat iuſta columnarum diſtributione, Vitruuius.

Εὐσύλληπτος, ου, qui eſt facilis captu.

Εὐσυλλόγιστος αἰτία, cauſa quæ bene cõſyderari poteſt.

Εὐσύμβλητος, ου, facilis ad coniectandum.

Εὐσύμβολος, facilis in pactis, Xenoph. εὐσυνάλλακτος, cui opponitur δυσξύμβολος.

Εὐσύμβολον σημεῖον, ſignum boni ſymboli, i. ſignũ fauſtum, Bud. in Epiſt. poſter.

Εὐσυμπειθής, facilis duci quò quiſque volet.

Εὐσύμφυτος, ὁ καὶ ἡ, qui coagmentari conſolidaríque facilè poteſt. ῥᾶστα συμφύειν δυνάμενος, ex Theophr.

Εὐσυνάγωγος, cõmodus hominũ cõcilio & cõuentui.

Εὐσυνάγωγος τόπος ταῖς ἐμπορίαις, locus in quem facilis eſt importatio, lib. 7. Polit. Ariſtot.

Εὐσυνάλλακτος, ὁ καὶ ἡ, liberalis, facilis, cõpoſitus, placi-

dus,benignus,beneuolus,Plutarch.

Εὐσυναρμοστος,ου,ὁ,qui facilè adaptari poteſt.

Εὐσυνείδητος,qui ſibi bene conſcius eſt.

Εὐσυνεσία,ας,ἡ,bona ſagacitas,docilitas.

Εὐσύνετος,ὁ καὶ ἡ, admodum prudens, bene ſagax, docilis. τὸ εὐσύνετον,quod facilè intelligi poteſt. εὐσυνετώτερος,ſolertior,prudentior.

Εὐσυνθετεῖν,pacta ſeruare.

Εὐσύνθετος,ου,ὁ,ornatus,bene compoſitus.

Εὐσύνθετον, τὸ, quod eſt aptum ad compoſitionem & ornatum.

Εὐσύνοπτος,ου,ὁ καὶ ἡ,manifeſtus,oculis ſubiectus,conſpicuus. Nazanz.in orat. περιφανὴς, AEſchin.

Εὔσφυρος,ου,ὁ καὶ ἡ, pulchris talis præditus, bonis & pulchris pedib⁹ prędıtus,in Epigr. Heſio. εὔσφυρον ἀμφιτρύτην.

Εὐσχημονεῖν,honeſto habitu ſe continere,Plato de Leg.

Εὐσχημονολογούμενον,honeſtum dictum. εὐσχημονολογούμενον τοῦ σόλωνος ἐκεῖνο,illud honeſtum Solonis, Gaza de Seneċt.

Εὐσχημόνως,honeſtè,compoſitè,decenter. εὐσχημόνως ἔχει, honeſtus eſt.

Εὐσχημοσύνη, ης, ἡ, venuſtas,dignitas, honeſtas, ſpecies. Plato 2.de Rep. ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα,&c. ſub ſpecie adulterina,id ſpeciem.

Εὐσχήμων,ονος,ὁ,aptus,pulchrè cõpoſitus,formoſus. Ariſtot.de mũdo, φυσικῶς ἰέναι οὐ καλὸν μὴ ᾖ εὔσχημον, eò ire quò nec honeſtum eſt accedere, nec ſpecioſum. Lucian. ὁ δ' εὐσχήμων καὶ καλὸς σχήματι. τὸ εὔσχημον,honeſtum, AEſchin.

Εὐσχιδὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,bene ſciſſus,fiſſus,in Epigram.

Εὔσχιστος,fiſſilis,multifidus,qui facilè finditur.

Εὐσχολάζω,& Εὐσχολῶ,otium ago.

Εὐσωματῶ,ſum bona corporis valetudine. Ariſtoph. νεφ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,i.viribus valet.

Εὐσωπία,ας,ἡ,otium,ſilentium.

Εὔσωτρος,ου,ὁ,facilis verſatu,celer. εὔσωτρος ἀπήνη,currus,cuius rotæ bene ferro conglutinantur. Heſiod. εὔσωτρον ἀπήνην ἀνδρὶ γυναικὶ,i. εὐτροχον. ὁ ἐπίσωτρον γὰρ ὁ κύκλος τοῦ τροχοῦ σίδηρος,ferrum quo rotæ vinciuntur.

Εὐτακὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,maceratu facilis.

Εὐτακτεῖν,ſeruare ordinis & diſciplinæ grauitatẽ, bene diſponere,bene inſtitui,modum ſeruare.

Εὔτακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ordinem ſeruans, bene conſtitutus, conſtans. τὸ εὔτακτον,ordo.

Εὐτάκτως,modeſtè,compoſitè,ordinatè, ordinibus ratis & conſtitutis. Ariſtoph. νεφ. βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως,incedere per vias decenter.

Εὐταμίευτος,ὁ καὶ ἡ,parcus. εὐταμίευτος ἀὴρ, aer anguſtior & parcior, Ariſtot.de generat. Animal. aer qui parcius diſpenſatur,proinde facilis.

Εὐταξία,ας,ἡ,diſciplina,conſtantia, modeſtia, compoſitio,fragılitas,ordo,diſpoſitio, τάξις,ſtatus, moderatio, quæ ſeruatur in decoro ordinis. εὐταξία τροφῆς,victus ſobrius,ciborum modeſtia.

Εὐτάρακτος,ου,ὁ,qui facilè turbatur.

Εὖτε,quando,ἀφ' οὗ,ὅτε,quum,dum,ἡνίκα,ὁπότε. Iliad. ζ, εὖτε πύλας ἵκανε. εὖτ' ἔπλεον,dum nauigarem, Herodot. lib.7. Aliquando pro velut,ſicut, ἠΰτε, καθάπερ. Iliad.γ, εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην: vbi etiam ἠΰτε legitur. Item, εὖτε pro quandoquidem apud Apollon.2. Argon.id eſt, ἐπειδή. εὖτ' ἂν τελέθωσι, quum fuerint, inquit Heſiod. εὖτ' ἂν μόλῃ,vbi venerit, Sophocl. εὖτ' ἂν γένηται,quoad fuerit, Herodot.

Εὐτείχεος,ου,ὁ καὶ ἡ,& εὐτειχὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,bene munitus,bene muratus. Homer. Iliad.α, πόλιν ἐξελάπαξαι,... εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, i. καλῶς τετειχισμένην,bene munitam.

Εὐτέκμαρτον,facile coniectatu,bene expreſſum.

Εὐτεκνία,ας,ἡ,liberorũ fœcundıtas & probitas,Eurip:

Εὔτεκνος,prole felix, in alendo benignus, probè fœtificans. εὔτεκνος γυνὴ,fœcunda mulier, Plut.in Lycurgo.

Εὐτεκνοῦσα,fœcunda,bona prole.

Εὐτέλεια,ας,ἡ,frugalitas,parcitas,parſimonia,facilitas,

E Y

ſimplicitas, μικροψυχία,mediocritas, mediocris ſumptus, vilitas,inopia. ἐς εὐτέλειαν,leuiter, Ariſtot.

Εὐτελὴς,ἐος,ὁ,καὶ ἡ,frugalis,ſimplex,tenuis,vilis. εὐτελὴς δίαιτα,tenuis & vilis victus, Xenoph.

Εὐτελίζω,μ.ίσω,π.ικα,attenuo,minuo,vilipẽdo, eleuo, Theophil.in Inſtit. ἐκφαυλίζω,extenuo.

Εὐτέρπη,ης,ἡ,Euterpe,vna ex Muſis,in Epigram.

Εὐτερπὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,iucundus.

Εὐτεχνία,intelligentia,artificium,peritia artıs.

Εὔτηκτος,ὁ καὶ ἡ,colliquabilis,qui facilè colliqueſcit.

Εὐτίθεμαι,bene compono.

Εὔτμητος,ου,ὁ καὶ ἡ,bene ıncisſus,bene paratus.

Εὖτοι,rectè quidem. Ariſtoph.in Pluto, εὖ τοι λέγειν ἐμοὶ γε φαίνεσθον πάνυ.

Εὐτοκέω,ῶ,facilè pario,facilè partu leuor.

Εὐτοκία,ας,ἡ,fœcundıtas,partus facilitas.

Εὔτοκος,ου,ὁ καὶ ἡ,fœcundus,facilè pariens.

Εὐτολμία,ας,ἡ,animoſitas,fortitudo,audentia.

Εὔτολμος,ου,ὁ,audax,animoſus,intrepidus.

Εὐτόλμως,audacter.

Εὔτομος,cæſu facilis. εὔτομος οἶκος, peruia domus, Ariſtot.lib.7.Politic.

Εὐτονέω,μ.ήσω, π.ηκα, ſufficio, vires recipio. εὐτονεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ,ad ocularia medicamenta efficax.

Εὐτονία, ας, ἡ, vehementia ſpirıtuum, impetus, vigor, bona latera. εὐτονία ἡ κατὰ τὴν ὀσμὴν,odoris acrımonia, odoris vehementia.

Εὔτονος,ου,ὁ,vocalis, robuſtus, flexibilis, paratus, efficax,ſolıdus. τὸ εὔτονον,fortitudo. εὔτονος χρηματιστὴς, qui vehemens ſtudium parandis pecuniis adhibet, Plutarc.in Themiſtocle. εὔτονος τῇ ὀσμῇ, odore præſtans. εὔτονος τῇ δυνάμει,valens viribus, Dioſc.l.5,c.81. εὐτονώτατον ἡ φιλύρα,obedientiſſima eſt Philyca, Gaza ex Theophr.

Εὐτόνως,conſtanter,bene,ſcitè, acriter, fortiter, vehementer, intento clamore. Cic.in Catilin. hoc dixit bonis lateribus: ab εὖ & τείνω,quaſi valde intenſè.

Εὐτοξία,iaculandi peritia & dexteritas.

Εὔτοξος,bonas ſagittas habens. εὔτοξος φαρέτρα,in Epigr.

Εὔτορνος,torno facilis,tornatu facilis.

Εὐτράπεζος,qui multos,& eos lautè in menſa excipit.

Εὐτραπελία, ας, ἡ, apud philoſophos in bonam partem accipitur,ſignificátque vrbanitatem,leporem,feſtiuitatem,comitatem,facetiam. Paulus ad Epheſios cap.5, accepit pro ſcurrilitate,ſeu vrbanitate ſcurrili,&graui viro indigna.

Εὐτράπελος,ου,ὁ,comis,facetus,dicax, vrban⁹, venuſtus, ἀστεῖος,γλαφυρὸς,κομψὸς,dexter,plaiſantem. τὸ εὐτράπελον, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέστως λεγόμενον, vrbanè dictum cũ grauitate coniunctum: παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

Εὐτραφέω,bene nutrior,alimentum vberius accipio.

Εὐτραφὴ,ῆς,ἡ,conuolutio.

Εὐτραφὴς,ὁ,εὔτροφος,pinguis, corpulentus, plenus, vegetus,bene coaleſcens, lætus, bonitate alimenti præditus, viuidus,delicatus. τὸ εὐτραφὲς,bonitas,alimentum.

Εὐτραφία,ας,ἡ,nutricatio.

Εὐτρεπὴς,ἐος,ὁ,paratus,inſtructus,abſolutus,ęquus,ἑτοῖμος. εὐτρεπὴς εἰς τοῦτο,in hoc paratus, Bud.in Epiſt.

Εὐτρεπίζομαι,paro,ſuborno,extruo. Accipitur etiã Paſſiuè pro paror.

Εὐτρεπίζω,μ.ίσω,π.ικα,ordino,paro,inſtruo,rectè adminiſtro,præparo,apparo. Accuſat. Laſcaris, πᾶν πῆδος εὐτρεπίζεις. Ariſtoph. in Pluto, ὅσ' ἐστὶν ἔνδον εὐτρεπισμένα, quæcunque intus ſunt parata.

Εὐτρεπισμὸς,οῦ,ὁ,bona ordinatio.

Εὔτρεπτος,mutabilis: ſic Ariſtot.

Εὐτρεφὴς,lætus,bene nutritus. Odyſſ.ξ, νάκην ὅλετ' αἶγος εὐτρεφέος,&c.

Εὔτρητος,ου,ὁ,bene perforatus. Heſiod. εὐτρήτου χοάνοιο, aheni bene forati. εὔτρητον πέδον,in Epigr.

Εὔτριπτος,friabilis.

Εὐτροχ

Εὔτεκ, γιγς ἢ

Εὔτειχος, ε, ὁ, bene comatus, qui probo eſt pilo. ἐυτειχ αὐλίφῳ, in Epigramm. hamo habenti lineam bonis pilis confectam.

Εὐήθεια, ας, ἡ, probitas morum.

Εὐήθης, qui eſt talem morum habitum aſſecutus, vt ad bene recteque iocandum ſeſe poſſit flectere, Ariſtot. 4. Ethic. ſic Argyropil.

Εὐθηνέομαι & εὐθηνέω, bene nutrior, alimentum copioſum accipio, coaleſco.

Εὐθηνία, ας, ἡ, bona enutritio alimoniáque, plenior nutricatio, bona nutricatio, alimenti copia, fœcundus paſtus, habitus vegetior, bonitas enutriendi. εὐθηνία γῆς, ſuccus terræ, vbertas, Gaza de Seneα. εὐθηνία τῶν ἠθῶν, boni mores, Idem.

Εὔθηνος, qui copioſè nutritur, fertilis, bene alens, lib. 2. Dioſc. cap. 83. plenus, bene habitus. Idem lib. 4. c. 241, τὸ εὔθηνον, i. pinguem & lætum.

Εὐθύχαλος, ε, ὁ καὶ ἡ, rotundus, æquabilis, ὁμαλός. Heſiod. εὐθυχάλῳ ἐν ἀλωῇ, in area plana. Aliquādo agilis: vt lib. 4. Argon. Apoll. εὐθυχάλοι φορέονται, i. ἐλίονται. εὐθυχάλοισιν ἁμάξαις, Apoll. Rhod. εὐθυχάλοις μάλιστα, in Epigram.

Εὔδρομος, ε, ὁ καὶ ἡ, volubilis, liberè currens. & εὔδρομος, aptè ſe voluens. εὔδρομος γλῶσσα, volubilis & celeris lingua, Plutarch. in Pericle. εὔδρομα λαίφεα, in Epigram. curſum facilem præbentia vela.

Εὐθύνητος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè demetitur.

Εὔτυκτος, ε, ὁ, facilis factu, bene operatus, elaboratus. Dicitur & εὔτυκτος Homero, elegans, pulchrè laboratus. Odyſſ. ξ. κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε.

Εὐτυχέστατα, feliciſſimé.

Εὐτυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, felix ſum, floreo, obtineo, aſſequor, bene ago. Eurip. ἀλλ' ὦ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχῇ δίκαιος ὤν. Ianus Laſcar. μουσοπόλον σφίσιν σύγχρονον εὐτυχέων, i. habens. Plato in fine Epiſt. εὐτύχει poſuit, pro ſis felix, i. vale. τὰ τῆς μάχης εὐτυχεῖτο, proſperè pugna ceſſit, Plut. in Numa. εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανά, ſatis feliciter cum hoſtibus actum eſt, i. μετ' εὐτυχίας κατώρθωται.

Εὐτυχῶς, proſperé.

Εὐτύχημα, τὸ, felicitas fortunæ, proſperitas, ſucceſſus. εὐτυχήματά μοι γίνεται, res mihi proſperè cedunt.

Εὐτυχής, έος, ὁ καὶ ἡ, felix, fortunatus, qui iucundè citráq; triſtitiam viuit. εὐτυχὴς ἂν τῆς τῶν νέων ὁμιλίας, fortunat⁹ iuuenum comitatu, Gaza de Seneα.

Εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, proſpera fortuna, ſucceſſus: differt ab εὐδαιμονία. ὁ χρὴ πολεμεῖν εὐτυχία, Thucyd.

Εὔυδρος, ε, ὁ, aquoſus, habens bonam aquam. Plato, εὐυδρότεροι, ad aquandum commodior. εὔυδρος γῆ, humida terra, Herodot.

Εὔυμνος, ου, ὁ, bonus hymnus, Subſtātiué. Ianus Laſcar. λείψανα εὐύμνων λαμπρῶν ἠδ' ἠθέων.

Εὐυπέρβλητος, ὁ καὶ ἡ, qui facilè ſuperari poteſt.

Εὐσυνάλωτος, ε, ὁ, qui facilè cogi poteſt & congregari.

Εὐφαής, pellucidus, bene clarus, Nonnus.

Εὔφαντος, ε, ὁ, bene textus.

Εὐυφής, έος, ὁ καὶ ἡ, bene textus. εὐυφέα λαίφεα, bene texta vela, in Epigram.

Εὐφάλαγγος, ſplendidus.

Εὔφαλον, maritimum.

Εὐφαντασίωτος, ε, ὁ, qui ſibi res, voces, act⁹, ſecundū verum optimè fingit, Quintil.

Εὐφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, medicaminibus laudatus.

Εὐφεγγής, lucidus.

Εὔφεδρος, pro ἔφεδρος.

Εὐφημιζόμενος, celebris, clatus animo, inſignis effectus.

Εὐφημέω, μ. ήσω, π. ηκα, laudo, benedico, fauſtis ominib⁹ ſeu acclamationib⁹ excipio, adgratulor. Lucian. ...... ζωογονοῦντες ἐν ὀφθαλμοῖς τῆς θεοῦ, γνωρίσῃ μυκώμενον καὶ ὡς τὸ οἰκεῖον, εὐφημοῖν, i. fauſto ſono admugiēs. εὐφημούμενος ὅτι φιλανθρωπία, Bud. in Epiſt. poſt. εὐφήμει, i. bene ſeu melius ominare, deſine malè loqui, Idem in Annotat. in Epiſt. Ariſtophanis Interpres, μηδὲν βλάσφημον εἰπεῖν, bona verba quæſo, dii meliora. Plato lib. 1. de Rep. εὐφήμει, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, dii meliora, inquit. Ariſtoph. πρ. εὐφημεῖν χρὴ τῷ πρεσβύτῃ καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπακούειν, i. æquo animo fauere, tacere, ore fauere, bona verba dicere. Plato Epiſt. 7. νῦν δὲ δὴ εὐφημούμενοι χάριν οἰωνοῦ, nunc autem felicis auſpicii gratia ominemur bona.

Εὐφημία, ας, ἡ, laus, gloria, commendatio, bonum omē, fauſta precatio, fauor, benedictio, acclamatio fauſta & læta. Chryſoſt. ἡ ... τῶν πολλῶν εὐφημία, bona multorum opinio, de aliquo ſcilicet. ἡ εὐφημία τῶν λόγων, i. σεμνολογία, AEſchin. δι' εὐφημίας ἀπαλλαγῆς ὄνομα ἀποικίας πεθέμενοι, &c. honeſto coloniç nomine, Plato de Legib. vbi alii, δι' εὐφημίας ἀπαλλαγὴν, & εὐφημίας ἔχειν πρὸς αὐτοὺς γονέας, proſequi parentes benedicentia & fauore, Idem ibidem. πάντα πλείονος ἄξιον καὶ καθαρὸν εὐφημίας, Ariſtid. εὐφημίας ἕνεκα, boni ominis cauſa, AEſchin.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημῶ.

Εὐφημισμὸς, ῦ, ὁ, bona ominatio. εὐφημισμὸς eſt apud Terentium in Andria, Si euenerit (quod dii prohibeāt) diſceſſio, &c.

Εὔφημος, ου, ὁ, boni ominis, dictu honeſtus, ſpecioſus, celebratus, plauſibilis apud Demoſth. Sophoc. εὔφημα φώνει, i. εὐφήμει, dic bona verba, bene ominata loquere. εὔφημος ἴσθι, Eurip. εὔφημος γλῶσσα, in Epigram. fauens, & bona verba dicens.

Εὐφήμως, non petulāter, ... εὐφήμως, miſerabiliter

Εὔφθαρτος, ε, facilè corruptibilis, qui facilè perit.

Εὔφλεκτος, ου, ὁ, combuſtu facilis.

Εὐφορβία, ας, cibi copia.

Εὐφόρβιον, euphorbium, genus plantæ cui vis ineſt ducendæ pituitæ, vt ſcribit Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 9. Probl. à Plinio euphorbia dicitur, lib. 25, cap. 7.

Εὐφορέω, μ. ήσω, abundo. εὐφόρησεν ἡ χώρα, vberes fructus ager attulit, cap. 12. Lucæ Euang.

Εὐφόρητος, ὁ καὶ ἡ, tolerabilis.

Εὐφορία, fertilitas, copia.

Εὐφορίων, ωνος, pater Solonis, Plutarch. in Solone.

Εὐφόρμιγξ, pulchra cithara, ſubſtant. in Epigram. adiectiuè autem alio loco, pulchram citharam habens.

Εὔφορος, ου, ὁ, fertilis, ferens fructum, facilis ad portandum. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problemat. τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν, &c. onera ſiniſtra parte facilius portamus, &c. εὔφορον σῶμα vocant corpus bene habitum.

Εὐφόρως, tolerabiliter. εὐφόρως παρ' Ἱπποκράτει αὐτὶ τῷ εὐχερῶς, ᾧ ἐναντίον τὸ δυσφόρως, i. δυσβαστάκτως.

Εὐφραδέως, prudenter, eleganter, & claré.

Εὐφραδής, έος, ὁ καὶ ἡ, bene diſſerens, diſertus.

Εὐφραδία, venuſtas ſermonis, vis dicendi.

Εὐφραίνομαι, μ. ανῦμαι, lætor. Depon. Datiuo. hoc verbū inde dicitur, quod bono animo ſit, ac omnes vitæ voluptates complectatur, quibus ſe animus oblectat. εὐφρανθεὶς, oblectatus.

Εὐφραίνω, μ. ανῶ, lætifico, lætum reddo, delecto. πόλλ' εὐφρανας, multum afficiens lætitia, Ariſtoph. εὔφρανάς με, lætificaſti me, Gaza. Interdum cum duobus accuſat. Xenoph. τῷ πράττοντι πλεῖστα εὐφραίνων, ſecundo ſucceſſu vtentibus, plurimam afferens voluptatem.

Εὐφροσύνη, honeſtum gaudium.

Εὔφραστος, εὔγνωστος, certus, Dionyſ. de ſitu orbis.

Εὐφρονέω, ſapio, bene cupio, καλῶς νοῶ, καλῶς φρονῶ, prudēs ſum, rectè ſētio. εὐφρονῆσι, ſani & prudētes ſunt εὐφρονῶν, ſapiens, ſapienter agens. Homer. Iliad. α. ὅσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, pro εὐφρονέων, i. beneuol⁹. εὐφρονοῦντες, prudentes, vel εὖ φρονοῦντες, ſeparatim. Apud Suidam legitur εὐφρονῶ τὰ σὰ, pro ſum tibi beneuolus, tibi faueo, εὔνους σοὶ εἰμί. Et apud Ariſtoph. πρ. εὐφρονεῖν δοκῶ, rectè & prudenter agere, i. φρόνιμος εἶναι καὶ εὔνους.

* Εὐφρόνη, nox apud veteres, παρὰ τὸ εὐφρονεῖν, à bene ſapiẽdo: optima enim conſilia nocte conſtituuntur, quòd tũc animus ſit liber & vacu⁹ à curis. vnde illud, Nox dabit conſilium. Heſiod. μακραὶ γὰρ ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι εἰσί.

Εὐφρονῶν, prudens, lætus.

Εὐφρόνως, hilariter, prudenter.

Εὔφρων, ὁ, lætus.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia, delectatio. Xenoph. ἔρημος εὐφροσυνῶν, gaudiis deſtitutus. Aliquãdo liberalitas, vt l. 4. Epigr. ἀρχαίοις εἰς ἑτάρους μνεῖαι εὐφροσύνην, i. liberalitatem qua ſocios eſt proſecutus. Sic etiam dicitur vna ex Gratiis, Heſiodo in Theogo. ‖ εὐφρόσυνον, τὸ, epitheton bugloſſi apud Dioſc. i. voluptates animi augẽs, Plin. li. 25, cap. 8.

Εὐφρόσυνος, hilaritatem faciens. εὐφρόσυνον φωνὴν ἴσχυσαν, vocem lætitiæ emiſerunt.

Εὔφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, lętus, iucũdus, venerabilis, dulcis, exhilarans, ἡδὺς καὶ εὐφραντικὸς, beneuolus: epitheton vini. vnde οἶνον εὔφρονα, Iliad. γ, appellauit Homer. i. τὸν εὖ τὰς φρένας διατιθέντα, τὸν εὐφραντικόν. Et Heſiod. εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι, i. ſuauem fructum metere. Sophoc. ἰὼ σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ, εὔφρονες ἀργείοις, i. εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτὸν, ἡδεῖς καὶ εὐφραντικαί. ꝑ hilari, lęto, Idẽ, ἐμοὶ ξυνοίκους διαπεντὸς εὔφρονα.

Εὐφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, induſtrius: de cane & equo, Xenoph. ingenioſus, facilis, commodus, natura valẽs, εἰς πάντα δεξιὸς, qui amœno acríque ingenio eſt, Gell. εὐφυὴς πρὸς ἀρετὴν, ad virtutem bene à natura inſtitutus, Plutarch. in Solone. Item ἀντὶ τοῦ σκωπτικοῦ, apud Atticos. ὁ δὲ ἑτοίμως λέγων καὶ σκώπτων, Heſych. ‖ εὐφυὲς φυτὸν, arbor vireſcens & copioſè ſuccreſcens, & germinans & coaleſcens.

* Εὐφυέστερον φύει, i. copioſius creſcit.

Εὐφυΐα, ας, ἡ, ingenium, induſtria, bona indoles.

Εὐφύλακτος, ὁ καὶ ἡ, bene cuſtoditus, i. captatus, vel qui non latet, tutus, qui facilè conſeruatur. εὐφυλακτότερα γὰρ ἐγίγνετο, εἰ, &c. commodius obſeruabatur, ſi, &c. Thucyd.

Εὐφυεστατος, Alex. Aphr. vbi Politian. penit⁹ inutilis.

Εὐφυῶς, ingenioſè, ſcitè, acutè.

Εὐφωνία, ας, ἡ, ſonoritas, bona vox, ſonitus vocum atque verborum iucundior, vocalitas à Donato dicitur, vox ſonora, voculatio, cap. 7, lib. 1. Gell.

Εὐφώνιος, ου, ὁ, magna voce, vocalis.

Εὔφωνος, ου, ὁ, concinnus, ſonans, canorus.

Εὐφώνως, magna voce.

Εὔφορος, ου, ὁ, frugifer.

Εὐφωρότατος, qui facilè deprehenditur.

Εὐχαίτης, ου, pulchrè capillatus, bene comatus. εὐχαίτης κοσμὸς, in Epigram.

Εὔχαλκος τρίπους, tripos æneus.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ καὶ ἡ, facet⁹, gratioſus. τὸ εὔχαρι. Neutrum. gratioſum, elegans, gratum, gratia.

Εὐχαριστέω, μ. ήσω, π. ηκα, gratias ago, gratus ſum, εὐχαριστῶ. χάριν εἰδέναι dicunt Attici, ait Phrynicus. Neutr. Accuſatiuo & Datiuo. Paulus poſteriore ad Corinthios, cap. 1, ἵνα τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν, i. vt doni in nos collati cauſa per multos gratiæ agantur pro nobis. ἐπὶ πᾶσι γὰρ εὐχαριστεῖται δι' ἐμοῦ θεὸς, Nazanz. in omnibus gratiæ Deo per me aguntur, ſeu redduntur.

Εὐχαριστία, ας, ἡ, gratiarum actio, euchariſtia, grata memoria, & vt ſic dicam, gratitudo, comitas. Hieronymus interpretatur gratioſitatem & gratiam: Ambroſius ſermonem ad Dei laudem facientem. εὐχαριστίας ἀπόδος, redde officia, Phalar. in Epiſt.

Εὐχαριστήριον, ου, τὸ, gratiarum actio. Nazanzen. τοῦτό σοι γενέσθω ὧν τετύχηκας εὐχαριστήριόν τι καὶ φυλακτήριον, hoc tibi ſit pro gratiarum actione & cuſtodia eorum, quæ aſſecutus es. τὰ εὐχαριστήρια, liberalitas, Phalaris in Epiſtolis. Pro ſacramento corporis & ſanguinis Chriſti accipitur, can. 13, conc. Nicæni, quæ & προσφορὰ, ibidẽ. Dicitur & εὐχαριστήριος ὕμνος, ὁ παρὰ δι' οὗ ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν τοῦ θεοῦ.

Εὐχάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, iucundus, gratioſus & amabilis, grat⁹, ἐπίχαρις, memor beneficii, Plaut. φιλόδωρος, Pollu.

* Εὐχαριστοῦμαι, gratiæ mihi aguntur, Areopag.

Εὐχετᾶσθαι, gloriari.

Εὔχειλος, ſaginatus.

Εὐχείμερος, frigoris patiens, frigoribus ſalubris. εὐχείμεροι πόλεις, vrbes frigoribus ſalubribus expoſitæ, ad hyberna bonæ & accommodatæ, Aretin. exponit, Ariſtot. lib. 7. Politic. ‖ Et εὐχειμερώτερος, frigoris patientior.

Εὐχείμων, pulchrè veſtitus.

* Εὔχειρ, dexter, aptus, agilis, δεξιόχειρ, ‖ promptus manu. Statuarii nomen apud Plin. Placet autem Gręcis nõ eſſe εὔχειρα τὸν ἔχοντα καλὰς χεῖρας, ſed τὸν πυκτικὸν, i. non bellis aliquem manibus, ſed agilibus in decertando.

Εὐχειρία, ας, ἡ, artificium, dexteritas manuum.

Εὐχείρωτος, ου, ὁ, facilis captu. εὐχειρότατος ταῖς ὑπερβολαῖς, qui exceſſu facillimè deuincitur, Gaza.

* Εὐχειρούμενα χρήματα, i. opportuna, ad manum.

Εὐχείρωτος, ου, ὁ, facilis captu, manſuefact⁹. εὐχείρωτοί σοι ἔσονται, tibi morem gerent, Ariſtot. ‖ Itẽ qui facilè vinci poteſt, καὶ ἄλλως πειθεῖν εὐχειρώτους, Polyb. lib. 5.

Εὐχέρεια, ας, ἡ, facilitas, procliuitas, manuum dexteritas, expeditio, agilitas, promptitudo. Lucian. πρὸς ὀργὴν εὐχέρεια, in iram procliuitas.

Εὐχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facilis, in prõptu poſitus. Platoni autem νόμων ιβ, ἐλέφας οὐκ εὐχερὲς ἀνάθημα, non aptum munus quod diis conſecretur.

Εὐχερῶς, expeditè, facilè.

Εὐχετάομαι, εὔχομαι, καυχῶμαι, glorior, profiteor. Odyſ. ξ, τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, quos ſe iactabant & profitebãtur. Pro ſupplico & vota facio. Odyſſ. ο, τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην, i. εὐχοίμην, tibi ſupplicarem. Cum Genit. Apoll. 2. Arg. πέλον τοῦ καί σφ' ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται, cuius à ſanguine ſe originem ducere iactant & profitentur.

Εὐχέτης, qui votum facit.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, oratio, votum, optatum, preces, deſyderium, optio, obſecratio, optatio. Xenoph. εὐχὰς ἀποδιδόναι, vota reddere. Ariſtot. εὐχὰς ποιεῖσθαι, precationes facere, vota facere, vota nũcupare. εὐχὰς ποιησάμενος, vt vota fecit, vt precatus eſt, Plutarch. in Numa. εὐχὰς ποιοῦνται νομιζομένας, vota legitima nuncupant, Thucyd. εὐχὰς ἐποιήσατο τῆς ἀρχῆς, ἐπὶ τῷ πολέμῳ τέλος εὐκλεὲς λαβόντι τὰς μεγάλας θέας ἄξειν, in magiſtratu vouit, ſi felicem exitum belli haberet, magna ſe ſpectacula facturum, Plutarch. in Camill. εὐχὴν ποιήσασθαι κατὰ χιμαίρων, capras vouere, Ariſtophan. εὐχὰς ἀποδίδωμι, vota impleo, Xenoph. εὐχῆς χρῆσθαι, voto potiri, Plato de Legib. τῆς εὐχῆς τυγχάνω, quod peto obtineo. δι' εὐχῆς ἐστί μοι, i. εὔχομαι, Hermogen. κατ' εὐχὴν, pro deſyderio, pro animi ſententia, ex animi ſententia. μετ' εὐχῆς, optando, Plato de Legib. ‖ πρὸς εὐχὴν, ad votũ.

Εὔχηλος. vide εὔκηλος.

Εὔχιστος, ου, ὁ, eleganter ſectus.

Εὔχλοος κῆπος, vireſcens hortus, Nonnus.

Εὐχλωρὸς, οῦ, ὁ, viridis. τὸ εὔχλωρον, viriditas.

Εὐχολόγιον, ου, τὸ, orarium, libellus.

Εὔχομαι, μ. εὔξομαι, π. ηὖγμαι, iacto, faueo, vota facio, oro, opto, vota nuncupo, vota concipio, ſupplico, preces habeo, veneror, precor, Cic. Datiuo. εὔχομαι τῷ θεῷ, à Deo opto, cap. 26. Act. Apoſt. εὔχομαι τοῖς θεοῖς, Thucyd. Cũ Accuſat. εὔχομαι θυσίαν, nuncupo votum me ſacrificaturum. εὔχομαι ἀθέμιστα, opto nefaſta, Xenoph. Cum Infinitiuo. εὔχομαι σώζειν, idem Xenoph. εὔχομαι τὸν ἀγῶνα κρῖναι, vota facio vt iudicium proferam de certamine, Ariſtoph. εὔξατο τὸν ναὸν ἀναθήσειν, templum ſe vouerat ædificaturum, Plut. in Public. εὔχομαι εἶναι, ſum, Homer. εὔχομαι λαχεῖν, Demoſth. Datiuo & Infinit. Idem, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι ὑπάρξαι μοι, &c. in oratione pro corona. Xen. εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. εὔχομαι τῷ Διὶ θύσειν, voueo me Ioui immolaturũ, Plutarch. in Theſeo. Xenoph. Accuſat. iunxit & Datiuo, πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἀγαθὰ ὑπὲρ σοῦ, multa bona tibi à diis petentem, &c. εὔχομαί σοι ἀγαθόν τι, aliquid boni tibi opto, id eſt, peto, Eurip.

εὔχομαι

εὔχομαι τοῖς θεοῖς ἀγαθά, Demoſth. ἐξ ἑκάστου ἱερεῖον τῷ θεῷ, vouens Deo ſacrificium, pollicitus, Ariſtop. εὔχομαι τῷ θεῷ τὴν μεγίστην χάριν, maximas Deo gratias ago, capite 9. lib. 2. Macchab. εὔχοντο τοῖς θεοῖς πολυχρονίαν, Xenop. Cum præpoſitione, εὔχομαι πρὸς τοὺς θεούς, idem Xenoph. Εὔχομαι etiam pro καυχῶμαι & αὐχοῦμαι, glorior, iacto, prædico, & profiteor. Odyſſ. ξ. ἐκ μὲν κρητάων γένος εὔχομαι, id eſt, ex Creta genus & originem profiteor. & paulò pòſt, τῶν ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Item ibidem abſque Infinit. ἐξ ἑκάστου τι ἴπος ἱερὸν, i. καυχησάμενος, gloriat⁹ & me iactâs. Apoll. 2. Arg. ἐχεν τοῦ, μὲ δ᾽ ἄμμι χαλκῷ στεῖ εὔχομαι εἶ, φασὶ βίην, i. ὅστις ποτὲ ὑπάρχεις. Hom. Ili. α. ἄριστος ἐνὶ στρατῷ εὔχε) εἶ), i. eſſe gloriatur, eſt. εὔχομαι ταύτης γενεῆς εἶ), ex hac familia me ortú eſſe pręme fero, glorior, Idem. εὔχομαι θεὸν, iacto Deum mihi eſſe defenſorem, Euripid. εὔχομαι εἶ) ἐκ σιδῶνος, &c. Odyſſ. ο, profiteor me eſſe ex Sidone.

Εὐχορτος, ὁ, appetens pabuli.

Εὖχος, εος, τὸ, gloria, decus, iactantia, καύχημα, votum. Iliad. ι. ἐμοὶ δὲ μέγ᾽ εὖχος ἔδωκας, id eſt, δόξαν, laudem.

Εὐχρηματέω, opulentus ſum.

Εὐχρηματία, ας, ἡ, opulentia.

*Εὐχρηματεῖν, τὸ πλουτεῖν, diteſcere, Pollux.

Εὐχρηστέω, vtilis ſum, commodè vtor, in commodum meum verto. εὐχρηστεῖ εἰς τὰ ἄκοπα, vtilis eſt acopis, Dioſcorid. lib. 1, c. 94. εὐχρηστεῖν ἀποῤῥιπτέον. λέγε δὲ χρήσιμον, inquit Phrynich.

Εὐχρηστήματα, τὰ, commoda, Cicerone interprete. cuius oppoſitum δυσχρηστήματα, incommoda, in 3. de Finib.

Εὐχρηστία, ας, ἡ, vtilitas, commodus vſus, bonus vſus, vtendi commoditas, Ariſtot. 1. OEconom.

Εὔχρηστος, ου, ὁ, vtilis, cuius vſus & tractatio facilis eſt, vſibus accomodatus, vſitatus, χρήσιμος.

*Εὐχρηστούμενος, magna vtilitate vel cómodo affectus, Athenæus.

Εὐχροεῖν, iucundo eſſe colore, hilarem eſſe.

Εὐχροής, έος, ὁ ἡ, bonum colorem habés: vnde εὐχροὲς δέρμα, Homer. dicitur.

Εὐχροία, elegans color, color nitidus.

Εὔχρους, ὁ ἡ, probè coloratus, cui hilarior eſt color, εὐχρούστερος, qui colore eſt meliore.

Εὔχρως, ὁ ἡ, εὔχρωος, coloratus. εὐχρωμοῦ αἰγὶς, ęgis colore grata, Theoph. lib. 3. hiſtor. plant.

Εὐχυλία, ας, ἡ, ſucci bonitas, gratus ſapor.

Εὔχυλος, ſapidus, vegetus, ſucci plenus, & pręſtantis ſaporis, Gaza.

Εὐχυμία, ας, ἡ, bonus ſapor, ſaporis gratia.

Εὔχυμος, ſapore præſtâs, boni ſucci, bene habitus, Gaza vertit. εὔχυμος τροφὴ, apud Galen. lib. 1. ad Glauc. εὔχυμος πρὸς τὴν ἐδωδὴν, ſapore præſtans, quíque cibo laudatur.

Εὐχωλὴ, ῆς, ἡ, votum, precatio, εὐχὴ, θύσις, Ilia. α. εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται. Itẽ iactatio, gloria, elatio, καύχησις, exultatio, ſupplicatio.

Εὐχωλιμαῖος, ὁ, qui vota exequitur, ∫qui votis faciendis conſtitutus eſt. i. εὐχωλαῖς ὑποτελὴς, Herodot.

Εὐχωλιμαῖος, etiam deuoti dicũtur, Athen.

Εὐχώριστος, ὁ ἡ, qui facilè abſoluitur, ſeparatur.

Εὔψυκτος, ὁ ἡ, frigori opportunus.

Εὐψυκτότερον, frigidius.

Εὐψυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, animo bene afficior: nam bono animo eſſe dicunt θαῤῥεῖν. Neutr. abſolut.

Εὐψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, fortitudo animi. Plato huic opponit κακοψυχίαν, i. animi ſubmiſsionem.

Εὔψυχος, ου, ὁ, lætus, magnanimus, conſtans, animo miti præditus, animoſus, promptus, alacer, felix. τὸ εὔψυχον, ſtrenuitas, generoſitas. εὐψυχότερος ἀὴρ, aer facilius refrigeſcens, Theophr. lib. 5. de cauſ. plant.

Εὕω, μ. εὕσω, π. ηὗκα, illumino, inflammo, φωτίζω, φλογίζω, torreo. Odyſſ. ξ. εὗσέν τε μίστυλλέν τε, i. vſſit, & in fruſta ſecuit, hoc eſt, ſetas flammis abſumpſit: vbi de porcis ſermo eſt. Heſiod. εὕει ἄτερ δαλοῦ.

Εὐώδης, εος, ὁ ἡ, fragrans, odorem vibrâs, qui eſt ꝓbi odoris, odorat⁹, ſuauis, bene ſapid⁹, grat⁹ odoratu. Homer. Iliad. γ. ἐν θαλάμῳ εὐώδει κηώεντι. εὐωδέστατος, fragrantiſſimè olens.

Εὐωδία, ας, ἡ, odor, redolentia, bona fragrantia, Hieronymo interprete, odoris gratia, odoris ſuauitas, ſuauis olentia, Gaza. Dioſcor. lib. 1, cap. 124. inquit, πόλιον βαρύοσμον μετὰ ποσῆς εὐωδίας, polion grauiter odoratum cum quadam ſuauitate. εὐωδίαι γίνονται, conficiuntur odores.

Εὐωδιάζεσθαι, bene odorari. εὐωδιάζω, odoratum reddo, ſum boni odoris, Dionyſ. Dioſcor. eſt χρωματίζειν, aromaticum reddere.

Εὐώδιμοι καρποὶ, fructus guſtabilis, Gaza.

Εὐώδιν, ινος, partu felix. εὐώδινος θαλάσσης, Nonnus, fœcundi maris.

Εὐωνίζω, viliſacio, & ἀπευωνίζω, vilem & contemnendum reddo.

Εὔωνος, ου, ὁ, εὐτελὴς, vilis pretio, cõtemptus, vili empt⁹. Xenoph. εὐωνοτάτους δεῖ φίλους ἀγαθοὺς κτήσασθαι, licet bonos amicos pretio minimo tibi comparare. ὅπου εὔωνον ὠνούμενοι, Demoſthen. huic opponitur τίμιος & ἔντιμος.

Εὐώνυμος, ου, ὁ ἡ, ſiniſter: per εὐφημισμόν. Heſiodus in Theog. γείνατο δ᾽ ἀστερίην εὐώνυμον, peperit aſteriam clarã: vel εὐώνυμον, læuam. ἐπειδὴ τὰ δεξιὰ παρὰ πᾶσιν ἄριστα, τὰ δ᾽ εὐώνυμα ἐνάντιοι μετέχει τῷ ἀγαθοῦ. διὰ τοῦτο εὐώνυμα τὰ ἀριστερὰ, ἐπειδὴ τὸ μὲν τῇ· ἡμέρας φύσει λίαν ἀριστὸν ὄντι τὸ δὲ τῶν ἀρισ ἐλάττω, inquit Interpr. εὐώνυμον κέρας, læuum cornu, Thucydid. τῇ εὐωνύμῳ προτείνας ἐδέξατο, ſiniſtra manu protéta cepit, Plut. in Public. ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέχων, ſiniſtrorſum relĩquês, Herodot. εὐώνυμον δένδρον, euonymos arbor, Theophraſt. lib. 5. hiſtor. plant. Item inſula quædam εὐώνυμα appellata, quòd è Lipara in Siciliam nauigantibus ſiniſtra offertur.

Εὐώνως, vili pretio.

Εὐῶπις, cõſpicuis oculis & pulchris prędita, in Epig.

Εὐωπὸς, bene cernens, aſpectu pulcher

Εὐωρεῖν, ludere, contemnere.

Εὐωρία, ας, ἡ, negligentia, ῥαθυμία.

Εὔωρος, ου, ὁ, neglectus, per antiphraſin: ſicut εὐωριάζειν, negligere: ab εὖ & ὠρεῖν, quod ſeruare & curare ſignificat. εὔωρος γῇ, ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα.

Εὐωχέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, edo, epulor, veſcor, conuiuor, cõuiuiũ agito, σιτοῦμαι, ἑστιῶ. Ariſtop. in Plut. ἐθέλω πλουτῶν εὐωχεῖσθ), volo diues epulis frui. Itẽ fruor. Plato 1. de Rep. εὐωχοῦ τοῦ λόγου θαῤῥῶν, fruere animi tui ſententia & ſatiare. Actiuè autem & Paſsiuè accipitur. Lucian. εὐωχοῦντες τὰ θεωρούμενα, cum Accuſatiuo.

Εὐωχέω, μ. ήσω, π. ηκα, conuiuio aliquem excipio, ſeu accipio, conuiuio adhibeo.

Εὐωχέω, conuiuio accipio, ſatio, Plato. Item oblecto, Athen. εὐωχεῖ τοὺς ἑπομένους, comitantibus epulũ præbet, Herodot.

Εὐωχία, ας, ἡ, conuiuium, epulum, conuiuium publicũ, vt ait Pollux, epulæ: περὶ τὸ εὖ ἔχειν ἑαυτῷ, Athen. Plato de Repub. lib. 1, ἀναμιμνησκόμενοι περὶ τὰ ἀφροδίσια καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας, i. conuiuia. διὰ τὴν εὐωχίαν, epularum gratia.

Εὐωψ, ὁ, boni aſpect⁹. εὐωποθύγατερ διὸς, Soph. de fama.

Ἔφα, dixit, pro ἔφη: à φημί.

Ἐφαάνθην, apparui, eluxi. Apollon. 2. Argon. ἐπειδὴ μάλ᾽ ἠὼς ἐφαάνθη ἠερίη, diluxit.

Ἐφαίρομαι, ſublegor.

Ἐφαλάμενος, ου, ὁ, aſsiliens.

Ἐφάλλομαι, inſilio, reſulto. ἐφάλλεσθαι ἵπποις, aſcendere equos.

Ἐφάλιος, ι, ὁ, & Ἔφαλος, ὁ ἡ, maritimus, παραθαλάσσιος, παράλιος, παράλος, παρὰ vel ἐπὶ θαλάσσῃ ὤν, ἐγχειθάλαττιος. Iliad. β, qui eſt ſuper mare. κλεινόν τ᾽ ἔφαλον.

‖ Ἐφθὰ ταρίχη ἢ θερμὰ, muria condita, apud Plutarch. ſalgama Latinè vocamus.

Ἔφαλσις, εως, ἡ, reſultatio.

Ἔφαμμα, τὸ, indumentum.

Ε'φάμlω, dixi, reſpondi, ἰλογισάμlω, ratus ſum & ſuſpicatus, Homer.

Ε'φάμιλλος, ſimilis, æqualis, æmulus. Iſocrat. ad Demonicū, σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γένῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, videre vt ſis patris ſtudiorum æmulus. ἐφάμιλλος κίνδυνος, par periculum, Polyb. lib. 16. τῶν δὲ λοιπῶν νῦν τοῦ πλήθους ὁ κίνδυνος ἐφάμιλλος lῳ. ἐφάμιλλος ἀγὼν, certamen de quo certatur, Bud. in Epiſt. τὰ ἀνάγκῃ ἐφάμιλλα πάντα, Ariſtid. τὸ ἐφάμιλλον, controuerſum, aduerſarium, hoſtile.

Ε'φαμμα, veſtimentum.

Ε'φαμμος, ὁ καὶ ἡ, arenaceus, arenoſus.

Ε'φαν, dixerūt, ἀντὶ τοῦ ἔφασαν, Βοιωτοί. Hom. Iliad. δ, ὡς ἔφαν.

Ε'φανδάνω, placeo.

Ε'φάπαξ, ſemel.

Ε'φάπλωμα, ατος, τὸ, culcitra, πέπλωμα, Suid.

Ε'φαπτὶς, ίδος, genus ornamenti militaris.

Ε'φάπτομαι, μ. άψομαι, π. αμμαι, attingo, contrecto, amplector, aggredior, inuado. Genitiu. ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοῆσαι, Deum intelligere, percipere, Plutar. in Numa, Sophocl. ἱκέτης ἐφάψαι πατρὸς, amplectere patrem ſupplex. τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο, caput tetigit. πολλῶν δὲ κάδε' ἐφῆπτο, Homer. dolores multos attigerunt, i. πολλαὶ ἐν κακότητι ἐγένοντο, multis calamitates acciderūt. Item capeſſo, ſuſcipio, Athen. Itē accendo, ardeo, vt νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarſit, Hom. Iliad. β, vnde ἐφημμένον, accenſum & ardens. Itē vindico, ἀντέχομαι. Plato de Leg. Eſt etiā τὸ ἐπικρέμαμαι. Hom. Iliad. β, Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, impendent. ἐπήρτηται, ἐπικρέμαται, τουτέστιν ἐπίκειται. ἐφαπτόμενον τοῦ τέλους, eſt quod ad finem, & beatitudinem pertinet, Ariſtot. 3. Ethic. Depon. Genit.

Ε'φαπτὸς, ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος.

Ε'φάπτω, illigo, alligo.

Ε'φαρμογὴ, cōuenientia, cohęrentia, quadratio. Areopag. concinnatio, copulatio, Plut.

Ε'φαρμόζω, μ. όσω, accommodo, adapto, Heſiod. πάντα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς, omnē eius corpori ornatum accomodauit. ἐφαρμόζει εἰς τοῦτο, ad id accomodatur, Ariſtot. in Rhetor. Idē in Prædicam. ἡ ζημία γὰρ τῶν ἄλλων κατηγορειῶν ἐφαρμόζει τῇ ἀδικίᾳ.

Ε'φαρμόττω, congruo, in vnum coeo, cohęreo, adapto, compono, committo. Conſtruitur interdum cum Datiuo. Procl. ἐφαρμόττει ἀλλήλοις. Interdū cum Præpoſitione ἐπὶ. Ariſtot. ἡ δὲ ἀπόδειξις οὐκ ἐφαρμόττει ἐπ' ἄλλο γένος, Bud.

Ε'φαρμῶται, ſerui quidam dicebantur in Creta, Cæl. lib. 13, cap. 49.

Ε'φασαν, dixerunt: ab ἔφlω, Aoriſt. poſteriore verbi φημί. οὐκ ἔφασαν, negarunt.

Ε'φαυσε τὸ πρωῒ, i. exortum eſt mane, aurora illuxit.

Ε'φεδὲς, τὸ, ſuperficiale, humile.

Ε'φέδρα, obſidio, dicitur vt ἕδρα, καθέδρα, ἐξέδρα: ab ἐφέζομαι, Bud. Com.

Ε'φέδρανα, τὰ, natium prominentiæ, ſuper quibus ſedetur, Cæl. lib. 2, cap. 46.

Ε'φεδρεία, ας, ſeſsio, inſidiæ, ſtatio, præſidium. Polyb. οἱ εἰς ἐφεδρείαν ταχθέντες παρὰ Ῥωμαίοις θαυμαστοὶ ἀφέντες τὸ λοιπὸν τὴν ἐφεδρείαν, ſtationem: idem Polyb. & Suid.

Ε'φεδρεῖαι, ſubſidia.

Ε'φεδρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, præſideo, ad cuſtodiam ſto. ἐπιτίθεμαι, tendo inſidias, Plutar. Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος, omnibus inſidiante Annibale. ἐφεδρεύειν δὲ ἐκείνοις φίλοις, καὶ συγγενεῖς τῶν ἀπολωλότων, ἀντὶ τοῦ, οἱ δέ τινες ἐξ ὑστέρου τιμωροὶ τῶν ἀπολωλότων, Suid. Interdū victori immineo, vt cū eo quā primum congrediar, Iſocrat. ἀεὶ ἐφεδρ. Itē immineo in occaſionē & calamitatē & in res afflictas alterius, Ariſtot. Polit. 2, ἐφεδρεύειν τοῖς ἀτυχήμασι. Itē inſideo, ſedeo ſuper re aliqua, Idē. Neutrū, Dat. οἱ ἐφεδρεύοντες, qui & ἐπιτεταγμένοι, i. triarii in poſtrema acie collocati, Bud. in Annot.

Ε'φεδρίζειν, exercere ludum puerilem, qui ἐφεδρισμὸς dicitur: & Atticis, ἐν κοτύλῃ.

Ε'φεδρος, ου, ὁ, ſellæ occupator, aſſeſſor, qui aſsidet in cōſultatione, præſes. Item inſidiator. ἔφεδρος γῆς στρατὸς, exercitus terre expoſitus & inſidens, Euripid. σιδηρεῦς ἔφεδρος Sophocl. vnde pro ſubſidiario ponitur, & ſuccenturiato ſubſeſſore. Sic etiam dicebatur ex athletis, cui ſorte obuenerat, vt certantibꝰ aliis, ſpectator ſederet, cōgreſſurus mox cum fatigato, vigens ipſe atque integer viribus, id quod feliciſsimum cenſebatur, Plutar. in Sylla. Sophocl. tranſlatè pro vltimo vſurpauit in Aiace, καὶ μοὶ δυσπρόσπιστος αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος. ἀντὶ τοῦ ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐπιλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν, id eſt, aliis prioribus meis malis furor Aiacis poſtremo acceſsit.

Ε'φέζομαι, ſedeo. Heſiod. δενδρέῳ ἐφεζόμενος, ſedēs ſuper arborem ſeu in arbore.

Ε'φέηκα, impulit: ab ἐφίημι.

Ε'φεῖναι ἀσχωρῆσαι, de iudicio vno ad aliud prouocare, Etymol.

Ε'φεῖται, licet, permittitur.

Ε'φείω, immiſero, iniecero. Iliad. α, ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω, id eſt, ἐπιβάλω, ἐπιπέμψω.

Ε'φεκτικὸς, compeſcens, cohibendi vim habens, apud Gell. lib. 11, c. 5. Pyrronii philoſophi dicti ſunt Græcis σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ, i. vt ibidem exponitur commentantes, obligantes, ambigentes: vnde & σκεπτικοὶ quoque vocati ſunt. Bud. cunctatores & hęſitatores dici poſſe autumat, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν, quod aſſenſionem retinere ſignificat: de quo anteá. ἐφεκτικὸς ἱδρώτων, cohibens ſudores. τὰ ἐφεκτικὰ, dicuntur aluum aſtringentia. Item deſyderans: vnde ἐφεκτικὰ ῥήματα, Gazæ in Grammat. verba deſyderatiua.

Ε'φεκτικῶς, dubitanter.

Ε'φεκτος, vſura, ad ſextam vſque ſortis partem.

*Ε'φέλκεσθαι, vix ſeſe agere, vel caudā trahere, vel quid ſimile deformiter ſe agendo facere, Plato de Legib.

Ε'φελκὶς, ίδος, genus vlceris, ramentum.

Ε'φελκυστὴς, οῦ, ὁ, adiutor, fautor.

Ε'φελκύω, μ. ύσω, π. υκα, & Ε'φέλκομαι, & Ε'φέλκω, μ. ξω, π. εἷλχα, attraho, elicio, diſtendo, diduco, Accuſ. ἐφελκόμενος πρὸ τὸ κάλυμμα, velamē obtendens, Plutar. in Numa.

Ε'φεὶς, έντος, immittens.

Ε'φεξῆς, deinceps, poſteà, poſthæc, gradatim, ordinatim, ordine. κατὰ τὴν τάξιν, porrò, itemq; cōtinenter. Cū Genit. ἐφεξῆς δ' αὐτῶν, poſt eos, Galen. Cum Datiuo, Plato Epiſt. 7, τὸ, τε ἐφεξῆς τούτοις, deinde, deinceps, id eſt, τὸ μετὰ τοῦτο. ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις λέγωμεν, deinceps dicamus. Ariſtot. 4. Politic. ὁ ἐφεξῆς, qui ſubinde ſequitur. τὸ ἐφεξῆς, ſequela & ſeries continuanda, Gaza. τὸ ἐφεξῆς τηρεῖται, ſeries commentandi ſeruatur perpetua.

Ε'φεξις, εως, ἡ, prohibitio.

Ε'φέξω, prohibebo, continebo, σχήσω: ab ἐπέχω.

Ε'φέπομαι, μ. έψομαι, π. ημμαι, inſequor, ſum comes. Deponens, Datiuo. dicitur & ἐπέπομαι, pro eodē. Apollon. lib. 1. Argon. κρατερὴ ἐπέψετ' ἀνάγκη, calamitas ſequetur. Xenoph. in Apolog. Socrat. τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, οὐκ ἐφείπετο, non eſt aſſenſus.

Ε'φέπω, foueo, teneo, colo, vt lib. 1. Epigram. ζάθεον ἐφέπων ἱερὸν πέδον. Apol. 2. Arg. ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην, i. ἐνδιατρίβουσι. Heſi. in Theog. βένθεα λίμνης πατρὶ ὁμῶς ἐφέπουσι, id eſt, incolunt. Item obſeruo. Idem de Parcis, παραιβασίας ἐφέπουσι, &c. tranſgreſsiones obſeruantes.

Ε'φερπύζω, irrepo, βαδίζω. Ariſtoph. in Pluto, ἐφ' lῳ ἐπιθυμῶν δαιμονίως ἐφερπύσαι, ad quā accedere mirè cupiebā.

Ε'φέρπω, adſerpo.

Ε'φεσία, celebre certamen, ſeu feſtum in Epheſo.

Ε'φέσιμος, tranſlatiuus: vnde ἐφέσιμος δίκη, eſt cauſa, quæ poſt appellationem agitur. ἐφέσιμος γνῶσις, cognitio prouocabilis, appellabilis, de qua fit appellatio.

Ε'φεσις, ἡ, deſyderium. ἡ τῆς τροφῆς ἔφεσις, alimenti, appetitus, Nazanz. in Orat. ἔφεσιν δοκιμάζει, deſyderiū probat, approbat affectū, Idē. Itē tranſlatio de foro ad forū, i. de iudicio ad iudiciū ꝓuocatio. Lucia. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία, ad Iouem ꝓuocatio eſto, i. ὅπως τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, appellatione fru-

ne fruſtrà proſequeris, appellationis cauſã fruſtrà ages. ἔφεσις ἀνυπεύθυνος, dimiſſio abſque caſtigatione, Nazanz. καὶ γὰρ ὅσοις τὰς ἀρχὰς ἔταξε κρίνειν, ὁμοίως καὶ περὶ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Plut. in Solone. vbi Interp. & quæcũq; iudiciis magiſtratuũ ſubiecerat, de iiſdem in forum adeundi poteſtatem volentibus fecit.

Ἔφεσος, ου, ἡ, Epheſus, ciuitas Ioniæ, vbi ἄρτεμις, i. Diana colebatur, Ariſtoph. νεφ.

Ἐφέσπερος, veſpertinus.

Ἐφέσπομαι, ſequor, Antipater lib. 1. Epigram. δυρόμεθα ... ἐφεσπώμεθα. οὕτω τοῖς ἄφρωσι ξυνεφέσπετο τὸ πάθος.

Ἐφέσσαι, pro ἐπιβιβάσαι. Odyſſ. ο, ἀλλά με νηὸς ἐφέσσαι, pro ἐπιβίβασον τῆς νηὸς χθονίου, in naui ſedere permitte.

Ἐφέσσεσθαι, inſidere, collocare.

Ἐφεστηκὼς, ότος, ὁ, imminens, aduentãs: ab ἐφίσταμαι. vnde ἐφεστήκειν, præfui ſeu præfueram: ab ἐφίσταμαι. ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, qui ſummæ rerum præfecti ſunt. ἐφεστηκότας τῇ φορᾷ τῆς πολιτείας, Ariſtid.

Ἐφεστιασμένος, conuiuatus.

Ἐφέστιος, ου, ὁ, domeſticus, familiaris, lararius, ſupplex. Lege enim ſancitum erat, vt ſupplices apud larem ſederent taciti. ἥμεθ' ἐφέστιοι, ſedemus ad penates. Hoc nomine quoque appellantur αὐτόχθονες, ciues & indigenæ. Homer. Iliad. β, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, i. ἔνοικοι καὶ πολῖται, cõterranei. ἐφέστιοι θεοὶ, dii penates, qui & penetrales Ciceroni dicuntur. Soph. in Aiace, καὶ σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς, &c. i. τοῦ τιμωμένου ἐν τῇ ἑστίᾳ καὶ ἐφορῶντι τὴν οἰκίαν ... οἱ μὲν γὰρ συνοικοῦντες ... ἐφέστιον Δία ... οἱ δὲ φίλοι τὸν φίλιον, οἱ δὲ ἐν μιᾷ τάξει λεγόμενοι καὶ μιᾷ συμμορίᾳ ἑταιρεῖον, οἱ δὲ ξένοι, ξένιον, οἱ δὲ ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες ὅρκιον, οἱ δὲ δεόμενοι, ἱκέσιον, οἱ δὲ ἀδελφοὶ, ὁμόγνιον. ἐφέστιος πηγῆς, accola fontiũ, Apol. ἐφέστιος etiam dicitur, qui iam domi eſt, vel qui domũ introductus eſt. ὁ εἰσοικιζόμενος, Nazan. ἐφέστιον ποιεῖται τὴν δυσμενέα, i. εἰσοικίζεται, vt ibidem.

Ἐφεστίδιον, ου, τὸ, vmbella.

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, ſagulũ, exterior veſtis, palliũ, veſtis quæ armatis ſuperinduitur ad tegenda arma. ὡς ἀμφεστρὶς περιβάλλεται αὐτῶν, Polyb.

Ἐφεστὼς, ῶτος, imminẽs, vicari⁹, cui quid cõmiſſum eſt, qui præeſt, præſes, pro ἐφεστηκώς. ἐφεστὼς τῷ βωμῷ, arę præfect⁹, adſtans altari. οἱ ἐφεστῶτες, principes, & ἐφεστὼς πόρρωθεν τῆς παρατάξεως ἰσχύς.

Ἐφέτης, ου, ὁ, epheta, Plutar. in Solone, μηδαμοῦ Δράκοντα λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν ἀρεοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν, de Areopagitis à Dracone nulla vnquã mentio, quin apparet etiam de rebus capitalibus cum Ephetis ſępercõmunicaſſe. Dicũtur enĩ οἱ ἐφέται, magiſtratus apud Atheniẽſes, qui de capitalib⁹ cauſis iudicabãt. nati erant ſupra quinquageſimum annum, & optimè viuendi exiſtimationem habebant, Etym.

Ἐφετικὸς, ή, όν, deſyderatiu⁹. vnde τὰ ἐφετικὰ ῥήματα, verba deſyderat. vt μαθητιῶ, τομῶ, βαπτιῶ, de quibus Gaza l. 2. (Gramm.

Ἐφετίνδα, genus ludi.

Ἐφετὶς, ancilla.

Ἐφετμὴ, ῆς, ἡ, mandatum, ἐντολὴ, præceptum, iuſſus: ab ἐφίημι. Odyſſ. δ, αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων. & Ilia. α, θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων παιδὸς ἑοῦ, non immemor erat ſui filii mandatorum.

Ἐφεύάζων, ouans.

Ἐφεύρατο, conſequutus eſt, accepit, reperit.

Ἐφευρετὴς, οῦ, ὁ, inuentor, excogitator, adinuentor.

Ἐφευρίσκω, μ. ήσω, π. κα, inuenio, adinuenio, cõſequor, excogito. Accuſ. iungitur.

Ἐφεύρειν, aſſequi.

Ἐφεψιάω, diffamo, detraho, irrideo.

Ἐφη φᾶναι, inquit: φᾶναι enim ſuperfluum eſt.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes. τοῖς ἐφηβαίοις τῶν παίδων, pueris, Dioſcorid. lib. 2, ca. 103. ἐφηβαίοις παισὶν, infantibus, ſic Ruell. & Marcell. lib. 1. Dioſcor. cap. 3.

Ἐφήβεια, ας, ἡ, pubertas, adoleſcentia. ἐφηβείη, pro eodẽ, in Epigram.

Ἐφηβεύω, μ. εύσω, π. κα, pubeſco, ad puberem adoleſco ætatem. Neutr. Abſolut.

Ἐφηβία, ας, ἡ, pubertas, iuuentus, adoleſcẽtia, ephebia, prima pars adoleſcentię & extrema pueritiæ, inquit Donat. ἐφηβίαν συστήσασθαι, conſtituere ephebiã, c. 4. l. 2. Macch.

Ἐφήβια, loca puberibus exercendis conſtructa.

Ἐφηβικὸν, locus in theatro, vbi ſpectabant ephebi. τὸ ἐφηβικὸν, pubes, puberum multitudo, Lucian.

Ἔφηβος, ου, ὁ, pubes, adoleſcens. Item poculi genus, Athen. lib. 11. ἔφηβος fœmina incipit eſſe poſt completum annum 12, Theophil. in Inſtitut. ciuil. mas poſt 14.

Ἐφηβότης, ητος, ἡ, pubertas, Idem in Inſtitut. ciuilib.

Ἐφηγέομαι, præſum. ἐφηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει ὄντας ὡς οὐ χρεὼν ὑποχωρῆσαι αὐτοὺς ἀειδεῖν, adit magiſtratus negãtque oportere contemni eorum profectionem, Thucyd.

Ἐφήγησις, cauſæ vel iudicii genus, quũ accuſabatur is cui regione aliqua îterdictũ erat, vt exuli vel homicidę.

Ἐφηδυγράψασθαι, enarrare.

Ἐφήδομαι, μ. ήσομαι, π. ησμαι, malis alienis lętor, inſulto: etiam delector in bonam partem. Gaza ex Cicerone, τοῖς ἀφιλήτοις κακοπαθοῦσιν οἱ σοφοὶ ἐφήδονται. ἥσθημαι τοῖς ὑμετέροις ἐφηδύναι χρηστοῖς, Chryſoſtom.

Ἐφηδύνω, exhilaro.

Ἐφῆκα, immiſi: ab ἐφίημι.

Ἐφήκω, aduenio. Sophocl. in Aiace, καιρὸν ἐφήκεις, auſpicatò accedis, opportunè venis. ἐφήκει, ἐφορμᾷ, ἐπέρχεται, Heſych. ἐφῆκεν ἡμέρα, i. ἐπῆλθε, dies aduenit, Thucyd.

Ἐφῆλιξ, ικος, coætaneus.

Ἐφηλὶς, ίδος, ſeu ἔφηλις, ἡ, tuberculum & aſpredo cutis in facie, ex inflãmatione aut ardore ſolis prognata. ἐφήλεις αἴρει, vitia cutis in facie emendat, Ruellius: aſperam & ſeu ab æſtiuo ſole diſcolorem cutẽ emẽdat, Marcell. l. 4. Dioſc. cap. 242. vide eũdem lib. 1. Dioſcor. ἐφήλεις, vitia cutis in facie, Dioſcor. lib. 1, cap. 184. aſperculę cutis, Hermol. lib. 2. Dioſcor. ἐφηλίδες, pro eodẽ. cap. 20. lib. 2. Dioſcor, vitia quæ diſcolorem cutem faciunt. τὰς ἐν προσώπῳ ἐφήλεις ἀποκαθαίρει, vitia cutis in facie corrigit, Dioſcor. lib. 1, cap. 177.

Ἔφηλος, ου, ὁ, fraudulentus, & maculas ac veluti clauos quoſdã habẽs in facie. c. 21. Leuit. κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτίλλος τοὺς ὀφθαλμούς, &c. vbi Latinè, ſi gibboſus, ſi lipp⁹, ſi albuginem habens in oculo, &c. vide Heſych.

Ἐφημερία, ας, ἡ, familia, vix vicis. φυλάσσειν ἐφημερίας, ſeruare per vices, capite 9. Paralipomen. ἐξ ἐφημερίας Ἀβιὰ, &c. c. 1. Euãg. Lucæ, de vice Abia. adnotat Eraſ. Grecã vocẽ euidẽtiorẽ eſſe, indicantẽ certos dies eſſe pręſcriptos, in quibus certi ſacerdotũ ordines adminiſtrarent.

Ἐφημερινὸς, ή, ὁ, & Ἐφημέριος, quotidianus.

Ἐφημέριος, diarius, diurnus, eo ipſo die. Homer. vnde μῦθοι ἐφημέριοι, in Epigram. οἱ ἐφημέριοι, caduci, mortales earum rerum periti, quæ indies fiunt, Suidæ.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, ephemeris, id eſt, libellus in quo acta quotidiana continentur, commentarius, vulgò memorias vocant. Iuuenal. diurna dixit in plurali. ἐφημερὶς, diarium expoſuit Sempronius Aſello. vide Gell. l. 5, cap. 18.

Ἐφήμερον, lib. 2. Dioſcor. cap. 77. Ephemerum pro herba ſeu frutice venenato. & libr. 3, cap. 32. inter venenata reponitur. de Ephemero idem Dioſcor. lib. 4, c. 85. Ephemeron etiã dicitur Colchicum, quòd in Colchide naſcatur. Idem lib. 6, c. 5. dicitur & à nonnullis βολβὸς ἄγριος. Idem lib. 6, cap. 6. vbi de Ephemeri remediis. ſic autẽ dictũ eſt quòd ſumptum ad vnum diem ſolùm vitam proroget. ἡ γὰρ σὰρξ καὶ τοῖς ἐφήμερον πεπωκόσι ἁρμόζει, caro ipſa iis qui Ephemeron biberint, opifera eſt.

Ἐφήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, in diem viuẽs, diurnus, diarius, diem vnum durans, caducus, breuis, φθαρτός. ἐφήμερος πυρετὸς, ephemera febris, ex tempore vnius diei ſic dicta, quam affert κόπος, i. labor, vt ſcribit Alex. Aphrod. Probl. 88. lib. 1. Item ἐφήμερος, mortalis, homo. Ariſtoph. νεφ. τί με καλεῖς,

ἐφήμερος; αὐτὸ τοῦ ὄντι, ὦ ἐφήμεροι φρονῶν, ὦ ἄνθρωπε. ἐφήμερος τυραννὶς, tyrannis fluxa & breui peritura, Plato Epiſt. 8. ἐφήμερα ζῶα. Ariſtotel. de mundo, animalia in diem victitantia, animalia quæ non diutius quàm diem vnum viuere queunt, Gaza ex lib. 4. de Generat. ἐφήμερον φαρμακὸν, præſens venenum, Plutar. in Themiſt. ἐφήμερον σπέρμα, ſemen ephemeron, i. vnius diei, Plut. ἐφήμεροι χρῆσις, vſus quotidianus, Ariſtot. in Polit. ἐφήμεροι τύχαι, mutabiles rerum vices, Idem Ariſtot. ἐφήμερα χρήματα, Thucydid. ἐφήμεροι πράξεις, diurnæ actiones ἐφήμερος τροφὴ, victus in diem quæſitus. ἀτεχνῶς ἐφήμεροι, breui proculdubio morituri, Plato de Legib. ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ βίοις, homines in diem viuentes ac victu ſatyrici. Plut. in Galba.

Ἐφημοσύνη, ης, ἡ, præceptum.

Ἐφιάνδανε, placebat.

Ἐφῆπται, incumbit, imminet. Ilia. β. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, i. ἐπήρτηται, ἐπικρέμαται, ἐπίκειται, Troianis mala impédent. ἐφῆπται πείρατα ὀλέθρου, vltimum exitium imminet, Hom.

Ἐφῃρημένος, in alterius locum electus. ἐφῃρημένος ἄρχειν, ſuffectus ad imperandum, Thucyd.

Ἐφήσεις, immittes.

Ἔφησθα, Atticè, pro ἔφης, ἔλεγες, Iliad. α. Plato in Epiſt. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα.

Ἐφησθῆναι, lætari.

Ἐφήσομαι, iubebo, imponam.

Ἐφησυχάζω, quietem ago, acquieſco, Bud. in Epiſt.

Ἐφθάκει, anticipauerat: à φθάνω. ἐφθάκει περιληφθεὶς ἀρραβῶσι μεγάλοις τὸν Ὀΐνιον, anticipauerat magnis pignoribus Ouinium, Plutar. in Galba.

Ἐφθάλεος, ου, ὁ, coctus.

Ἐφθημιμερὴς, Hephthemimeres, dimidiat⁹ ex ſeptem, in Comment. Ariſtoph. cæſura, cùm ſyllaba alioqui breuis producitur in principio quarti pedis.

Ἔφθην, præueni. ἔφθην εἰπὼν, antè dixi. ἔφθη δὲ πρὸ τῶν πυλῶν ἐκβοηθήσας, cum ſubſidio pro portis occurrit, Plutar. in Public.

Ἐφθίαται, Ionicè, pro ἔφθινται, corrupti ſunt. & ἐφθίατο, pro ἐφθαρμένοι ἦσαν, Iliad. α, i. perierant.

Ἔφθιτο, interiit.

Ἐφθοπωλεῖον, ου, τὸ, locus vbi aſſata veneunt, forum cupediarium, Athen.

Ἐφθοπώλης, ὁ, cupediarius.

Ἐφθοπώλιον, τὸ, ἐφθοπωλεῖον.

Ἔφθορα, medium Preteritum perfectum: à φθείρω.

Ἐφθὸς, ὁ, ὁ, ſolidus, coctus, elixus, perfectus, purus. εἰς χόνδρον ἐφθὸν τὸν οἶνον ἐπιχέας προσφέρειν, &c. Galen. ad. Glauc. fundens vinum in elixam alicã, adhibe ſeu da. ἐφθὸν χάλκανθον, atramentum ſutorium nomine ephthon, id eſt, coctile, Dioſcorid. lib. 5, cap. 106.

Ἐφθοῦν, coquere, aſſare.

Ἐφιάλτης, ſiue ἐπιάλτης, ου, ὁ, inſultor, dæmõ, Suid. Morb⁹ autem eſt, quum externa quædam vis quieſcentes ſolet inuadere, & pondere ſuo preſſos grauare: à noſtris recentioribus medicis incubus dicitur. Dictus ἀπὸ τοῦ ἐφάλλεσθαι, quòd hominẽ inuadat & premat. Alii ab Ephialte quodam dictũ volunt, de quo Hom. Ody. 11. Themiſon πνιγάλιωνα vocat, ἀπὸ τοῦ πνίγειν. Quidam Græcorũ definiũt τὴν εἰς κεφαλὴν ἀναπέμπουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, id eſt, redundantem in caput euaporationem ex voracitate ac cruditate. Itẽ ἐφιάλτης, Ephialtes ciuis Athenienſis, qui Areopagit. potentiã ſuſtulit, Plut. in Pericl.

Ἐφιδρόω, μ. ώσω, ſudo, ſudore langueo.

Ἐφίδρωσις, εος, ἡ, ſudor.

Ἐφίεμαι, mando, ἐντέλλομαι. Odyſſ. υ, ὑμῖν δ' αὖ ἐγὼ ὧδε ἐφίεμαι, τάδ' εἰρω, i. ἐπιτάττω: vnde ἐφετμὴ ἐντολὴ, præceptũ & iuſſus. Sophocl. in Aiace, τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι, τοιάνδ' ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι, hoc verò tibi præcipio, vt talem te mihi ſemper ſociam exhibeas. Item, appeto, volo, ἐπιθυμῶ, cupio, cupidus ſum, amore captus ſum, Polyb. ἀγαθῆς φύσεως καὶ τῆς ἀρετῆς φιλοτίμως ἐφιεμένων. Idẽ in Aiace, ἐγώ σ' ἐφίεμαι χαίρειν, velĩ te gaudere & ſaluere. Xenoph. in Apolog. Socr. τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι, virtutis ſtudioſum eſſe Plato in Epiſt. ἡ τυραννίδος ἐφίεσθαι. Item capto ad ictum de ſigno, στοχάζομαι, Plut. Latini petere dicũt. Cicer. Omnes ſcelerati vnum me petunt, i. ἐπὶ ἐμοῦ ἐφίενται. πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; ad quid iſtud petis? Eſt & τὸ ἐπιτρέπομαι, quũ mihi indulgetur & permittitur. Ariſtot. τῶν μεταφορῶν. vt notat Bud. οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, eos prohibebat ſordidam artem attingere, in Lycurg. Plut. ἐφίεται, licet.

Ἐφίερα, τὰ, donaria.

Ἐφιζάνω, inſideo, ſedeo, Neutr. Datiu. ἐφίζανε θώκῳ, ſedebat in ſede, Apollon. Rhod.

Ἐφίημι, μ. ήσω, π. εικα, mando, τὸ ἐντέλλομαι καὶ προστάττω: vnde ἐφετμή. Item τὸ ἐποτρύνω καὶ ἐφορμῶ ἀναγκάζω. Iliad. ι, ὅτ' ἐμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις, i. vrgebis, coges. & Ody. ξ, ἐφῆκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, i. impulit, ἀνῆκε. Item pro ἐπιτρέπω, i. indulgeo. ἐνδίδωμι, obſequor. ἐφιέναι τῷ θυμῷ, animo indulgere. ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, indulgere voluptatibus, Nazanz. ὅλην ἐφεὶς τὴν ἡνίαν, totas relaxans habenas, Idẽ. Significat & ἐφίημι, prouoco ad aliud iudicium: vnde ἔφεσις appellatio. δίκην ἔλεγον τοὺς δικαστὰς ἐφεῖναι, dicebãt Athenienſes, quũ ab arbitris ad iudices appellabãt, vt notat Bud. in Epiſt. poſter. τοῖς φελλοῖς ἐφεὶς τὸ σῶμα, ſuberi committens corpus, Plut. in Camillo. Chryſoſt. ἀεὶ ἱερουργεῖ. ταῦτα προσθεῖναι ἃ καὶ τὸν πόλεμον ποιοῦνται ἐφεῖναι δυνήσονται. Item ἐφίημι, pro immitto, infero. ἐφιέναι χεῖρας μνηστῆρσι, inijcere manus in procos. Homer. Iliad. α. πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν, i. ἐπέπεμψε. οὐκ ἐφίεσαν αὐτοῖς τὴν ἡγεμονίαν, ad eos non detulerunt imperiũ. Thucydid. ἐφίημι τὴν ὀργὴν, effundo in te iram, Plato de Legib. ἐφιεῖτε κάλως λαιφός, in Epigram. cõmittite rudentibus vela. | ἐφίημι τὸν ἵππον, admitto, id eſt, ad admiſſuram & coitum applico, Ariſtot.

Ἐφικνέομαι, μ. ίξομαι, π. ιγμαι, μέσος ἀόρ. β. ἐφικόμην, aſſequor, attingo, exequor, aſpiro, Deponens, Genit. Iſocrat. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, virtutem conſequi. ὧν ἔργων ἐφικνοῦμαι, quæ exequor, Gaza de Senect. Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται, Lacedęmonii hoſtes enſibus aſſequũtur. Cũ Accuſat. ἐφικνεῖται πολλὺν τόπον, ſpatium perlongum permeat, Theophr. lib. 9. hiſtor. plant. Cum Infin. Lucian. in Alcyone, οἱ τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνούμενοι, qui hęc mentis acie poſſunt aſſequi. Cum Præpoſit. Xenoph. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν, &c.

Ἐφικτὸς, οῦ, ὁ, poſsibilis, comprehenſibilis, qui comprehendi poteſt, δυνατός: huic opponitur ἀνέφικτος. οὐκ ἦν ἐφικτὸν μοι, id mihi erat concedẽdum, cap. 15. lib. 2. Macchab. ἐφικτὸν ἡγούμενος τὸ ἔργον, opus, quàm à ſe confici poſſet, maius ratus, Plutarch. in Themiſtocle. ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν, quantum nobis datur aſſequi. ἐφικτὸν ἐπὶ πᾶν, quod vndique attingi poteſt, Gaza. ὡς ἐφικτὸν ἐστιν ἀνθρώποις, vt eſt hominũ facultas, Plut. in Publ. ὅσον ἐφικτὸν, quantũ licet, Nazã. κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτὸν, pro viribus, Idẽ. Ariſto. de mũdo, καθόσον ἐφικτὸν, θεολογῶμεν περὶ τούτων, quã fieri poteſt maximè cõmẽtemur, &c. Lucia. πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν δυνατῶν ἀδύνατα καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα. Chryſoſt. ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν, quantum nobis datur aſſequi.

Ἐφίλκεις, cutis vitia, lentigines.

Ἐφίμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, deſyderabilis. Heſiod. ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου.

Ἐφίνεις, τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκας.

Ἐφιππάζομαι, vehor equo.

Ἐφιππαρχία, ας, ἡ, turma equitũ mille & vigĩtiquatuor.

Ἐφίππειος, ου, ὁ, equitatorius, equeſter. ἐφίππειος ſeu ἐφίππιος δρόμος, curſus equeſtris, Plato de Legib.

Ἐφίππιον, ου, τὸ, ephippium, i. equi ſella.

Ἔφιππος, ου, ὁ, eques, qui in equo ſedet. & adiectiuẽ, ἔφιππος ἀγὼν. χλῶντα ἔφιππον, Soph. ἔφιππος βίος, equeſtris vita, Philo. ἔφιππος ἀνδριάς, ſtatua equeſtris, Plut. in Pub. Idẽ in Fabio, ἔφιππον εἰκόνα χαλκῆν, equeſtrẽ ex ære ſtatuã.

Ἐφίπταμαι, inuolo, as. λειμῶνας ἐφίπταται, prata peruolat, ſeu inuolat, Nazanz.

Ἐφίσταμαι, τὸ ἐξαίφνης ἵσταμαι, καὶ ἐφορμῶμαι, opprimo, Imineo, vrgeo, adorior, aduenio, inſto, apppeto. Cũ Dat. Sophocl. οἷοι ἡμῖν ἐφεστᾶσι πόνοι, nobis imminẽt & impen-

dent. ἐφίσασθαι, ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, &c. Lucianus in Anacharſi, inſiſtere, vt quàm optimè ciuitas habitetur. ἐφίσταται τῷ ἀνδρὶ, inſtat viro, Philoſtr. ἐφεστώμενος εἰς τοὺς ὄχλους, Iſocrat. ſtans ſeu inſtans apud turbas. Eſt etiam aggredior aliquid tractandum vel dicendum, ad ídque animũ adiicio. ἐφισταμένων δοκεῖν, Ariſtot. lib. de mundo: vbi Budæus, operibus faciendis inſtantem, curatoris operum officio perfungi. ἔργῳ τῷ τυχόντι ἐφίστασθαι, Ibidem, cuilibet operi incumbere. Præterea reſiſto, reſtito, progredi nequeo, claudor, deſino, quod etiã ἐπέχομαι dicitur: ὁ δὲ ἐπιδιώκοντο ἄφθη καὶ ἄφθη ἐφιστάμενος, ſubinde reſtiſtãs. Significat etiam præfectus ſum. Item exto, innato, ſupernato, exiſto. τὸ ἐφιστάμενον, pingue lactis, Herodot. ἐφίσταται γάλακτι, lacti ſupernatat, Dioſcorid. lib. 1, cap. 96. ἐφιστάμενον ἔλαιον, innatãs oleum. ἐφιστῆται μηδὲν γυμναζῇ, nihil ſordis emergat, Ruellius: ſubſidat, Marcellus lib. 5. Dioſcoridis, cap. 76.

Ε'φεκτέον, ſiſto, cohibeo, Dioſcor. lib. 4, cap. 17. Cũ Accuſat. Item quæro, ζητοῦν.

Ε'φίστημι, μ. ἐπιστήσω, π. ἐπέστακα, ſuperſto, incumbo, adhibeo, adiicio. ἐφιστᾶσι τὸν ἀγῶνα, certamen ſtatuto tempore celebrãt, Herodot. ἐπέστησαν αὐτοῖς, ſuperuenerunt eis, cap. 4. Act. Apoſt. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, quum ordinem & pudorem iugali copulæ adhibuiſſet, Plut. in Lycurgo. ἐπέστησε τοῖς ὅλοις διακοσμήσεως ἀρχὴν νοῦν καθαρὸν, &c. rerum principia locauit in mente pura, Plutarch. in Pericle. καθ' ὅ, τι ἂν αὐτοῖς ἐπιστήσω τὴν γνώμην, Iſocrat. ἐφιστάναι ἐπὶ τὰς θύρας, Demoſth. ἐπέστησεν αἰδῶ πολλὴν ταῖς γυναιξὶ, mulieribus pudoris multum adiecit, Plutarch. in Numa. ἐπιστήσας τετρακισχιλίους ὁπλίτας τῇ διεξόδῳ ἐπὶ ἐφεξῆς, ad fauces quatuor millia militum collocauit, Plutarch. in Fabio. ἐφίστησι δίξια πεδηθεῖς, Eurip. ἐφίστημι τέλος, finem facio, Plato de Legib. ἐπέστησέ μοι χηρείαν ἄωρον, Chryſoſt. de offic. Epiſcop. iniecit mihi intempeſtiuam viduitatem. ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ponam faciem meã contra hominem illum, cap. 20. Leuitici. Item τὸ τάττω, præficio. ἐφιστάναι τοῖς πράγμασιν ἓξ ἄνδρας, ſex viros rebus præfeciſſe, Plutarch. in Camillo. Lucian. in Cauc. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστῇ τις, &c. tibi imponeret, tibi apponeret ſeu adhiberet. ἐφιστάναι προστάτας, i. ἐφίστασθαι, Ariſtoph. ἐπιστήσας ἄρχοντας, præſides præficiens, Herodot. ἐφεστῶτες τοῖς Αἰγυπτίοις, AEgyptiorum præpoſiti, Idem. ἐπέστησε ταῖς πύλαις φύλακας, portis cuſtodes præpoſuit. ἐπιστήσας ταῖς θύραις φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, vbi vxori ſuæ fores cuſtodiendi negotiũ dediſſet, Plutarch. in Publicola. ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον, rebus prudentiſſimum præficere, Idẽ in Solone. ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγὸν, huic præfecit pædagogum, Idem in Lycurgo. Significat etiam admoueo, animum intendo, animaduerto. Ariſtotel. de mundo, τούτοις ἐπιστήσαντες, his intenti: vbi τὴν διάνοιαν ſubaudire oportet. Idem alibi plena oratione vſus eſt, περὶ τὰς ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, incumbens animo ad definitiones explicandas. Polyb. etiam cum περὶ, δεῖ δὲ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, diligentius conſiderare talia, Bud. Comm. ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, animum intendens poematis, Plutar. Idem in Numa, ἀετὸν δοκεῖ πραΰναι φωναῖς τισιν ἐπιστήσας, καὶ καταγαγὼν ὑψιπετάμενον, aquilam videtur manſuefeciſſe, quibuſdam vocibus excantans, ſuperneque volantem deducens. Item inſto, immineo, ἐπιστὰς τῷ τείχει, muro imminens, ad murum inſtans, Plutarch. in Camillo. ἐπέστη αὐτοῖς, ex alto eis imminuit, cap. 2. Lucæ Euangel. ἐπιστάντες τῇ οἰκίᾳ, domum vrgentes, adorti, imminentes, Eraſm. cap. 17. Actor. Apoſtol. μόνοι ἐφέστατον πύλαις, ſoli conſiſtitis ad fores, Euripid. Item ſiſto, firmo, retineo, reprimo coerceo, Plutarch. de Cæſare, καὶ τὴν πορείαν ἐπιστήσας, & greſſum coercens & reſiſtens. Quemadmodum autem παρίστημι ſignificat aſſiſtere ad iudicium, ita ἐφίστημι eſt ſiſtere aliquem, & vt præſto ſit vel præſens facere, & vt inter negotium tractandum adueniat, etiam vt interdum importunus adſit, & tractantes agentéſque opprimat, Demoſthenes περὶ ἐφόδων. ἐπέστησαν τοῦ πλοῦ, curſum inhibuerunt, Thucydides. ἐφιστᾶσι τὰ νεμόμενα, reprimens quæ depaſcunt, Dioſcorid. lib. 1, cap. 151.

Ε'φίστω, αὐτὶ τοῦ ἐφιστάσθω, præfice. Iſocrat. ad Nicocl. τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι, &c.

Ε'φιστορεῖν, inquirere, ἱστορεῖν.

Ε'φόβει, εἰς φόβον ἦγε.

Ε'φοδεία, munus obeundi vigilitas, & excubias inſpiciendi.

Ε'φοδεύομαι, & Ε'φοδεύω, percurro, luſtro, obeo, circũeo vigilias, Saluſt. ἐφοδεύομαι τὰς φυλακὰς, ὁ τὸν στρατὸν, adorior, inſtruo. ἐφοδεύων πάντα, omnia luſtrat, adit, Nazanzen. in Orat.

Ε'φοδιάζομαι, viatico donor, viaticum ſumo vel accipio, pro viatico exigo, do viaticum. Datiuo & Accuſat. Xenoph. in omiſſis, paro viaticum. ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι, ex aliis commeatum ſume, i. viaticare, Nazanz.

Ε'φοδιάζω, μ. άσω, π. ακα, do viaticum, inſtituo, inſtruo, Gregorius pro baptiſmo donare morientẽm dixit, Budæus Commentar. ἐφοδιάζειν ἀργίαν, concedere inertiæ, alere inertiam, Plutarch. in Solone. ἐφόδιον ἐφοδιάσεις αὐτὸν, dabis ei viaticum, cap. 15. Deuteronom. Gellius lib. 17, cap. 2, refert Q. Claudium viaticum magnum pro magna facultate & paratu magno poſuiſſe nouè, Græcos ſecutum, qui ἐφόδιον ſumptum vix ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac ſæpe ἐφόδιον pro eo dicunt, quod eſt, inſtitue & inſtrue.

Ε'φόδιον, ου, τὸ, commeatus, viaticum, i. quicquid iter agendi cauſa neceſſarium eſt, ſiue ſit cibus, ſiue pecunia ad victum expendenda. τὰ ἐφόδια, quæ ſunt pro alimento, Ariſtot. in Problem. de naturalis caloris alimento. ἐφόδιον, vix auxiliũ vocat Virgil. 1. AEneid. Auxiliúmq; viæ veteres tellure recludit Theſauros. ἐφόδια δούς, commeatũ præbens, Plato in Epiſt. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ σχολὴ, viaticum, i. facultas & paratus doctrinæ & vitii diuitiæ. Ε'φόδιον & ὁρμητήριον penè pro eodem Themiſtius de anima accipit, i. facultas ſeu apparatus, ſubſidiũ, compẽdiúmve ad rem quãlibet, gradus. Demoſt. ἐφόδιον λαβὼν τὸ τὴν συγγενείαν τότε καλεῖν, anſam & occaſionẽ cauſámque arripiens. Item metaphoricè, τὸ δέλεαρ, ἡ ἀπάτη.

Ε"φοδον, ex impetu, ſtatim.

Ε"φοδος, ου, ἡ, acceſſus, aditus, inuaſio, impetus, incurſus, βλάβη, apparatus, viaticum, inſtrumentum. ἐφορμησις, aductus, profectio, expeditio, occaſio, facultas, ratio. Dioſcor. lib. 6, cap. 1, καὶ ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ ὀξέως ἁλίσκεσθαι πλανωμένοις, ἔφοδος αὕτη, eſt quidem ne decepti facilè capiamur hæc ratio. Item ἔφοδος dicitur principium è directo ad narrationem tendens. diuus Gregorius videtur pro epicheremate ponere, dum inquit, τί γάρ τοῦτο καταλήψεσθαι θεὸν εἰ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις, id eſt, ſi argumentis ſperas Deum comprehendere te poſſe. Hermogenes libro 4. de Inuentione, capite vltimo, χρησόμεθα δὲ ταῖς ἐπιχειρήμασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετητικαῖς: vbi Interpres, μελετητικὰς ἐφόδους, τὰς ἐργασίας, οἶμαι, καὶ τὰ ἐνθυμήματα καὶ τὰ ἄλλα καλεῖ. ἔφοδον ποιοῦμαι, ſuſcipio expeditionem, Thucydides. λογικαῖς ἐφόδοις πιστεύεις, argutis humanæ rationis indaginibus niteris, Nazanzenus. πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς μὴ σύμφορα πράσσοντες, dum inuaderent vtilitatis ſuæ rationem non habentes. ἔφοδος τῆς γνώμης, id eſt, τὸ δέλεαρ, ἡ ἀπάτη, Interpr. Thucydidis.

Ε'φοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitus. Item, ἐφοδεύων, circuitor, vigiliarum cognitor, ‖ qui vigilias recenſet, Polyb. Item impetus aggredientis, & infeſta aggreſſio.

Ε'φόλκαιον, ου, τὸ, temo, πηδάλιον. ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν, ἢ ἐφέλκεσθαι ὑπὸ τῆς νεώς. Odyſſ. ξ, ἐξεῖον ἐφόλκαιον καταβάς: vbi tamen vide num legendum ſit ἐφ' ὁλκαῖον, per, ſeu ſuper temonem dela pſus.

* Ε'φοδεία, vigiliarum circuitio & recenſio. Polyb. ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πάσης εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται.

Ἐφολκία, ας, ἡ consequentia, vt lembus magnæ nauis.

Ἐφόλκιον, τὸ, nauicula, ex qua in maiorem nauem vectores admittũtur.‖ Pro appẽdice accepiſſe videtur Plutarch. quum domum Pompeii ὥσπερ ἐφόλκιον τοῦ θριάμβου αὐτοῦ eſſe dicit. Itẽ ſarcina, quod trahitur. Ariſtid. βοῶν συμμιγὰς ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐφολκίων τοῦ στρατοπέδου.

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, ſcapha, i. parua nauis, ea quæ ſequitur maiorem, Euripides.

Ἐφολκὸς, οῦ, ὁ ἐπαγωγὸς, alliciens, illex: & ἐφολκὰ τὰ ἀγαθὰ δυνάμεσι, Heſych. (σω. Dati.

Ἐφομαρτέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſequor, ἀπακολουθῶ, ὁμοῦ ἀκολ-

Ἐφοπλίζω, μ. ίσω, π. ικα, armo, paro, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, inſtruo. Iliad. θ. δόρπα γέροντι ἐφοπλίζομεν.

Ἐφόπτης, ου, ὁ, inſpector.

Ἐφορατικὸς, οῦ, inſpector, Xenoph. in OEcon.

Ἐφοράω, μ. ἐπόψομαι, π. ἐφεώρακα, interdum ſimpliciter video ſeu aſpicio.‖ Interdum obſeruo, quod aſpicientis prouidentiam ſignificat. Nazanz. ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα, i. tanquam nulla eſſet prouidentia. Significat etiã recognoſco, recenſeo, & quod Latinè dicitur inſpicio: vulgò viſito dicunt. Accuſatiuo.

Ἐφόρβιον, τὸ, ephorbium. Dioſcorid. lib. 1. in præfatione Nigrum carpit, qui dixerit ephorbium, ſuccum eſſe chamęleæ herbæ, quæ in Italia naſcitur.

Ἐφορεῖον, ου, τὸ, Ephororũ curia, Plutarch. in Apophth.

Ἐφορεία, magiſtratus nomẽ, apud Ariſtot. lib. 2. Polit.

Ἐφορεύω, ago ephorum, inſpectionem habeo, ἐπιστατεύω ὑπὸ τῆς ἐν σπάρτῃ ἐφορείας, Heſych.

Ἐφορεία, ας, ἡ, tutela, inſpectio. ‖ Ἐφορείας fines interpretatur Demoſte. in oratione contra Ariſtocratẽ: aliunde nempe factum vocabulum ἀπὸ τῆς ὁρίων τῆς χώρας.

Ἐφορμάομαι, ineo, cieo, Heſiod. ὁπότ' ἤμελλε τὸ πρῶτον συνίντας ἐφορμήσειν ξίφεσιν, quãdo erat certamina initurus.

Ἐφορμάω, μ. ήσω, π. ηκα, irruo, impetũ facio, inſilio, aggredior, impetu feror. ἐφορμηθέντες, incitati, ingruentes. Cum Accuſ. Homer. Iliad. γ. οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον, qui mihi mouerunt bellum, i. ἐπελθεῖν ἢ ἐφορμᾶται ἐποίησαν. Sophocl. in Aiace, pro incito, ναύτας ἐφορμῶντα τε χειμῶνος τὸ πνεῦν, inſtigantem nautas, ad nauigandum tempore tempeſtatis. ἐφορμούμεναι ὑπὸ τῶν πολεμίων, ab hoſtibus obſeſſæ, Thucydid. Cum Datiuo. ἐφορμῶντα τῷ λιμένι, portum ſubiens, Idem Thucydid. ἐφορμοῦσιν ἀλλήλοις, obſidentur, Idem. Ariſtid. τῆς δὲ ἐφ' ἑκάστῃ τῇ θαλάττῃ τοῖς αἰγιαλοῖς ἐφορμεῖσθαι τον. &c. Cum Præpoſitione. ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, in hoſtes irruens.

Ἐφορμέω, μ. ήσω, π. ηκα, maneo in portu, ſtationem habeo. Neutr. abſol.

Ἐφόρμησις, inuadendi occaſio, obſidio, aggreſsio, nauiũ ingreſſus, ἔφοδος, impetus. ἐφόρμησιν παρέχειν, aggredi, Thucydides.

Ἐφορμίζομαι, feror impetu, irruo. ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, portum ſubeo, Idem.

Ἔφορμος, ου, ingreſſus nauium, ſtatio claſsis. ἐφόρμους ποιοῦνται, ingreſſum nauibus muniunt, Thucydid. Græcus Interpres exponit ἐφόρμους, τοὺς ναυτικοὺς ἐφόδους.

Ἔφορμος, ὁ ἡ, ἡ, habens ſtationem.

Ἔφορος, ου, ὁ, ephorus, pręſes, pręfectus. ἔφοροι apud Lacedæmonios numero quinque, ab ἐφορᾶν dicti, qui res ciuitatis intuerentur atq; curarent, & qui regibus erant oppoſiti, Cicero. lib. 3. de Leg. ὁ τῆς πόλεως ἔφορος ὢν, Ariſtid.

Ἐφόσον, ſiue ἐφ' ὅσον, in quantum, quatenus, quoad. ὕπνος ἐφόσον ἥδιστος, ſomnus dulciſsimus, Lucianus. ἐφόσον ἐδύνατο, quoad potuit.

Ἐφράσατο, animaduertit.

Ἔφυ, eſt, fuit, euenit. Phocylid. ἐκ ἀγαθὸν πλουτίζειν ἔφυ θνητοῖσιν γένεσιν, pro ὑπάρχει.

Ἐφυβρίζω, contumeliam dico, conuitium facio.

Ἐφυβριστὴρ, ῆρος, ὁ, contumelioſus, in Epigramm.

Ἐφυβριστὴς, οῦ, ὁ, contumelioſus.

Ἐφύβριστος, contumelioſus, probroſus. ἐφύβριστος λόγος, probroſum verbum. vnde ἐφυβρίστως Aduerb.

Ἔφυγρος, ου, ὁ, riguus, vliginoſus, humeſcens.

Ἐφυδάτιος, ου, ὁ, aquaticus, vdus.

Ἐφυδρεύω, μ. εύσω, irrigo, ἐφυδραίνομαι, adaquor.

Ἐφυδρία, ας, ἡ, vrna tam vini quàm aquæ.

Ἔφυδρος, ου, ὁ, aquaticus, vdus, ὕδωρ ἐπάγων. ὀδ. ξ. ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος. ἐν ἐφύδροις τόποις φύεται, in aquoſis locis naſcitur, Dioſcorid. lib. 1, cap. 14.

Ἐφύδωρ, erat apparitor ille apud Athenienſes, qui clepſydris moderandis præfectus erat.

Ἐφύει, ſuperpluit, i. pluuia ſtatim ſequitur, Bud. Com.

Ἐφυμνεῖν, decantare, ἐπᾴδειν, Plato de Leg.

Ἐφύμνιον, poſt hymnum carmen, canticum, quod hymno ſuccinitur: vt ἐπῳδὸν, epodion, quod ᾠδῆ: vulgò verſiculum vocant, Bud. in Epiſt. prior. Apollon. 2, ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο φοίβῳ.

Ἔφυν, ortus ſum, natus ſum, Euripid. τῶν δ' ἔφυν, ex hoc orta ſum & nata. Et ἔφυν pro ἐφύησαν. Homer. ὀδ. ε, ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, i. ἐπεφύκεσαν, ὑπῆρχον.

Ἐφύπερθεν, ſuperius. ἐφύπερθε τάνυσσεν, Homer. 1. ὑπεράνωθεν. ἐφύπερθε κεφαλῆς, in Epigram. ſuper caput.

* Ἐφυπέρθυρον, ου, τὸ, ſuperliminare, τὸ ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου.

Ἐφυπνίδιον λαλάγον, in Epig. ſonorũ ſomnũ inducẽtiũ.

* Ἐφυσμένος, imbre perfuſus, Xenoph.

Ἐφυστερίζοντα, τὰ, ſubſequentia, poſteriora, τὰ ὕστερον γ-

Ἐφώριος, ὁ ἡ, ἡ, tempeſtiuus. (γνόμενα.

Ἔχαδον, ἀπὸ τοῦ χάζω, vel χανδάνω, capax fui, continui.

*Ἐχάνη, ἡ, viatorium quoddam vaſculum.

Ἐχέβοιον, ου, τὸ, lorum quo bos aratro alligatur.

Ἐχέγγυος, ου, ὁ, fide dignus, qui promiſſa ſeruat, ad fidẽ faciendam aptus, tutus, magnæ exiſtimationis: ab ἔχω, teneo, & ἐγγύη, promiſsio. ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀπορρήτων τηλικούτων, Plutarch. in Public. vbi Interpres Lapus, Priuatum neminem exiſtimãs tam dubiis in rebus ſatis fidei habiturum. ἔχων ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφάνη, authoritate idoneus viſus eſt, cuius fidei tantum imperium committendum foret, Plutarch. in Pericle. ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, pignus, i. ſignum certũ & veluti fides data, Bud. in Com. & in Epiſt.

Ἐχεδὴ, Aduerb. heus tu, agedum, Plato 1. de Republ.

Ἐχέδημος, & ἐχεδημία, in dictione Ἀκαδημία.

Ἐχέθλω, effuſuſum.

Ἐχέθυμος, ου, ὁ, prudens, modeſtus, pudicus, tacitus.

Ἐχείδιον, τὸ, ὀφίδιον: diminutiuum ab ἔχις.

Ἐχέκαλλος, ου, ὁ, ſpectabilis, Theophr. 5. hiſt. plant.

Ἐχεκόλλως, cohærẽter. ἐχεκόλλως κρατουμένην γῆν, terram glutino lentore dum continetur, Dioſcorid. (tym.

Ἐχελίδαι, popul' Atticę regionis ab Echelo dict'. E-

Ἐχελιδῶν, populus Atticæ ab Echelo dictus, Etym.

Ἔχελος, heroïs nomen apud Athenienſes ſtatua culti in circunfuſa palude, παρὰ τὸ ἕλος ἔχειν, Etym.

Ἐχεμυθέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſileo, taceo, linguæ continentis ſum, ſupprimo verba. Neutr. abſol.

Ἐχεμυθία, ας, ἡ, taciturnitas, ſilentium. Gell. lib. 1, cap. 9. ſcribit hoc nomine vocatum fuiſſe ſilentium Pythagoreorum. Plutarch. περὶ ἀδολεσχίας.

Ἐχέμυθοι, taciturni homines, & qui cenſendi immunitatem habent, qui & ἀκουστικοὶ, Gell. lib. 1, cap. 9.

Ἐχενηῒς, ίδος, remora, vel remilago, piſciculus qui nauem quantumuis magnã, ac remis veliſque concitatam ſiſtit, Plin. lib. 9, cap. 25. & Ariſtot. lib. 2. Animal. Itẽ adiectiuè ἐχενηῒς ἄγκυρα, anchora nauẽ retinens, in Epigr.

Ἐχεπευκὴς, ἑος, grauis, mortifer, lethalis, amarus, aut certè piceus. ‖ Dicitur autem vel ab herba quadã tetra, vel à reſina pinus arboris, vel ab arbore ferali, i. picea & tæda: vt βέλος ἐχεπευκὲς, Iliad. α, telum piceum, ſeu piceatum: vel ἔχον πικρίαν, ὑπὸ τῆς πεύκης ἡ μεταφορά, καὶ γὰρ ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκ ἀφίησι βλαστὸν, ἢ τὸ δάκρυον αὐτῆς πικρόν ἐστιν ἡ πίσσα.

Ἐχέπωλος, ὁ ἡ, ἡ, equos habens.

Ἐχέσαρκος, ου, cuti adhærens. vnde χιτώνιον ἐχέσαρκον, apud

apud Athenæum.

Ἔχεαι, κατηχεῖ. Item pro ἤχει, ſonabat. Herodot. ἐχέετο ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος, æs clypei reſonabat. Item ἔχεσκε, pro εἶχε, habebat, Homerus.

Ἐχέτει, αἰτιᾶται.

Ἐχέτης, ὁ, diues, apud Pindarum. παρὰ τοῦ ἔχω, Etym.

Ἐχετλεύω, aro.

Ἐχέτλη, ης, ἡ, ſtiua. Heſiod. ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτλης χειρὶ λαβών.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in naui vbi res reconduntur.

Ἔχετος, Epirotarũ tyrannus, tam immani crudelitate, vt regionẽ ipſius ingreſsis hominibus, aures, nares, pudenda deniq; abſcinderet. Hinc ἐχετισμὸς, vt φαλαρισμός.

Ἔχευα, fudi, effudi, p̃ ἔχεα poeticè, vt Iliad. γ. βασιλῆες ὕδωρ εἰς χεῖρας ἔχευαν, i. ἐπέβαλον, ἐπέχεον.

Ἐχεφρονέω, ῶ, prudens ſum, ſapio, in Epigram.

Ἐχεφροσύνη, ης, ἡ, prudentia, in Epigram.

Ἐχέφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, prudens, habens mentem, ἔμφρων, συνετὸς, σώφρων. Iliad. ι. ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων. capitur & pro caſto, vt ὁ ἀ. δ. ἐχέφρων Πηνελόπεια, i. pudica. ἐχέφρων etiam pro eo qui mentẽ reprimit & cohibet, dicitur à Nonno.

Ἐχθαίρομαι i. μισοῦμαι, ſum inuiſus, diſpliceo. Datiuo. Sophocl. in Aiace, ἐμφανῶς ἐχθαίρεται θεοῖς, diis eſt inimicus.

Ἐχθαίρω, inimicor, inimicum facio. μισῶ καὶ μισητὸν ποιῶ, odi & diſplicere facio. ἐχθαίροιτο, μισοίη, faſtidiret, fugeret. ἐχθαίρω σε ἐγὼ, te odi, Sophocles. ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν, vitium oderunt, Plutarch. in Romulo. Heſiod. ἐν ἔργοις, ὄφρα σε λιμὸς ἐχθαίρῃ, odio habeat, fugiat, faſtidiat. Idem in Theogonia, ἤχθαιρε δ' ἤχθαιρε τοκῆα, oderat.

Ἐχθὲς, idem quod χθὲς, heri, Ariſtoph. νεφ. ἐχθὲς δ' ἡμῖν δείπνου γ' οὔσης ἑσπέρας.

Ἐχθεσινὸς, οῦ, ὁ, heſternus.

Ἔχθημα, odium.

Ἐχθιστὸς, ου, ὁ, inimiciſsimus, odioſiſsimus. Iliad. α, ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι. pro ἐχθρότατος, acerbiſsimus.

Ἐχθίων, ονος, ὁ, magis inimicus, magis inuiſus, Xenoph.

Ἐχθοδοπῆσαι τὸ ἀπεχθέσθαι, ὁ διὰ λόγων μάχεσθαι, iurgari, verbis irritantibus inuicem offendere, Etym. Iliad. α.

Ἐχθοδοπέω, ἐχθρεύομαι, ſum inimicus, Homer. Iliad. α, ὅτ' ἄν μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσῃς ἡ. π. i. compelles me inimicari. ἐχθρὸν χωρισθῆναι, exponit ibidem Interpr. in codice tamen manu ſcripto, ἐχθρὸν φανῆναι, ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι: qui ſenſus magis quadrat.

Ἐχθοδόπος, odioſus, μισητὸς, inuiſus. Sophocl. in Aiace, ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις, pro ἐχθοδόπε, i. qui es odio Atridis. ἐχθοδόπου ὁδοῦ, odioſi itineris, Plato de Legibus. ἐχθοδόπος πολίταις, Ariſtophanes.

Ἔχθομαι, ſum inuiſus: Datiuo. vnde ἐχθόμενος, inimicus, qui odio habetur.

Ἔχθος, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, maleuolentia. ἔχθος τὸ Ἀθηναίων, odium in Athenienſes, Thucyd. Iliad. γ, μητίσομαι ἔχθεα λυγρά.

Ἔχθρα, ας, ἡ, inimicitiæ, ſimultas. ἔχθραν εἰς τοὺς ἀργείους ἐποιήσαντο, inimicitias ſuſceperunt in, &c. ἔχθραν συμβάλλω σοι, tecum gero inimicitias, Euripid. ἔχθραν ἔχειν, Demoſth. ἔχθραν σοι ἔχω, aduerſus te odium gero. ἔχθραι ἐχθροὶ μοι πατρικαὶ, Idem. εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν, Idem Demoſth. Plato in Epiſt. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, inimicitias nos ſubire. Idem ibidem, εὔλογον ἔχθρας λόγον ἔχειν ἂν ἐμοὶ μὴ πιθανόν, probabilem in me odii rationem habere.

Ἐχθραίνω, odi, facio inimicum. ἐχθραίνει βίαν καὶ πόλεμον, odit vim & bellum, Plutarch. in Numa.

Ἐχθραντέος, odio habendus, & inimicus æſtimandus. Sophocl. in Aiace, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος, ὡς καὶ φιλήσων αὖθις.

Ἐχθρεύω, inimicus ſum, inimicor. ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς, inimicis aduerſari, cap. 10. lib. 2. Macchab.

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, infelix, diis inuiſus, Sophocl. τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; verba ſunt OEdipi de ſeipſo.

Ἐχθρόξενος, ὁ καὶ ἡ, oſor hoſpitum, Euripid.

Ἐχθροποιέω, inconcilio: ſic Plautus.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, inimicus, hoſtis: propriè qui prius fuit amicus, inquit Ammonius. ἐχθρὸς θεοῖς, Ariſtoph. diis inuiſus. ἐχθρὸς γεγενημένος, Demoſthenes.

Ἐχθρωδῶς, odioſè, hoſtiliter, malè, inimicè.

Ἔχθω, odi, μισῶ. Sophocl. ἔχθει δέ ξύμπασα, odit Troia vniuerſa.

Ἔχιγγος, vertigo.

Ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera. παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν ἄχρι θανάτου, quòd ad interitum vſque fœtum intus contineat, vide Heſiod. in Theog. τὸ δι' ἐχιδνῶν φαρμακὸν, medicamẽtum quod ex viperis cõcinnatur, Galen. lib. 1. ad Glauc. θηριακὴν vocauit: de cuius compoſitione idem Galenus lib. 1. de Antidotis.

Ἐχιδναῖος, viperinus, in Epigram.

Ἐχίδνιον, ου, τὸ, catulus viperæ, Gaza.

Ἔχιλος, ου, ὁ, locus vbi tenetur temo.

Ἐχινάδες, inſulæ Epeis habitatæ.

Ἐχιναλώπηξ, ηκος, echinouulpes.

Ἐχῖνες, echines: ſic dicuntur quidam mures in Aphrica, Herodot. lib. 4.

Ἐχινισμὸς, οῦ, ὁ, concauitas aurium.

Ἐχιοδηκτος, ου, ὁ, morſus à vipera, Dioſcorid. lib. 2.

Ἐχινομῆτραι, ων, echinometræ, ſpecies echinorum, Ariſtot. lib. 4. Animal. echinometra, inquit Gaza, quaſi matrem aut matricem dixeris echinorum.

Ἐχινόπους, tribul⁹, ſpinæ genus. verbũ eſt apud Athen. ad aculeata pertinẽs. ταῖς ἀκάνθαις συνάζουσιν αἱ ἐχινόποδες.

Ἐχῖνος, apud Demoſt. capſa, vel ſcrinium forẽſe, nunc æneum, nunc opere figulino, in quod teſtiũ dicta, acta litis, omniáq; à partibus prolata conijciebãtur. Vnde ea quæ in acta prolaturi erãt, apud ſequeſtrem depoſituri, quoad palàm in iudiciũ proferrentur ad ſententiam ferendã, τὰ εἰς ἐχῖνον ἐμβαλλόμενα appellabant, litis inſtrumẽtum ſignificantes. Et εἰς ἐχῖνον ἐμβάλλειν, pro eo quod eſt, apud acta proferre. Hoc itẽ nomine dicuntur interna ventris, Euſtathio. Ariſtot. lib. 3. de partib. Anim. ἐχῖνος etiã dicitur omaſum, qui tertius venter eſt in animalib⁹ cornigeris. Itẽ freni pars. Itẽ pars quędã in capitulo Doricæ columnæ. ἐχῖνοι itẽ dicuntur ornamenta circa carpũ manus, quæ etiam ψέλλια, σφιγκτῆρες, βραχιόνια dicuntur. Eſt & hoc nomine vrbs quædam in Theſſalia. Item animalis nomen, cuius duplex eſt genus: terreſtre, quem alio nomine erinaceũ vocant: & maritimũ, vtrunque ſpinis obductum. vnde prouerbiũ, ἐχῖνος τραχύτερος. Cæl. lib. 7, cap. 18. Eraſmus Chiliad. & Budæus in Annotat. & Comment.

Ἐχινώδης, echinatus, ſpinoſus.

Ἐχιόδηκτος, à vipera ictus, cui reliqui ſerpentes nõ nocent, vt ſcribit Cebes Thebanus ἐν πίνακι.

Ἔχιον, τὸ, echion, herba quæ & ἀλκιβιάδειον, Dioſcor. lib. 4. ἔχιον autẽ dicitur à viperis quas Græci ἔχεις vocant, quòd earũ morſibus medeatur, aut ſemina viperinis capitibus ſimilia habeat, vt notat ibidem Marcellus.

Ἔχιος, vipera.

Ἔχμα, ατος, τὸ, retinaculum, fulcimentum: παρὰ τὸ ἔχω, ἔχμα. Nicand. neruos & muſculos ἔχματα dixit.

Ἐχμάζω, prohibeo, quieſco, firmo, κωλύω, ἐπέχω, καὶ κατέχω. apud Euripid. ἐχμάζειν, in Oreſte.

Ἔχομαι, pendens ab aliquo, ſubiectus.

Ἐχομένως, deinceps, idẽ quod ἑξῆς, Athen. Laert. in Crat. ἀφ' οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, ſtatim poſt Arceſilaũ.

Ἔχομαι, μ. ἕξομαι, π. ἔσχημαι, habeo. Gaza, ἵνα μείζονος ἔχηται ἀξιώματος ὁ λόγος: quod Cicero dixit, Quò maiorem authoritatem haberet oratio. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. ἔχεται δὲ τινος αἰτίας ὁ λόγος, cauſam habet non ineptam. ἔχομαι τῆς ἀφορμῆς, habeo occaſionem, Herodot. ἔχομαι λόγων, verba habeo. ἔχομαι λόγου, ſumo orationẽ. Item tango, iuxtà ſum, hæreo, tenaciter adhæreo. Lucian. in Necy. εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, continuus illi à tergo comes adhærebam. Vnde ὁ ἐχόμενος, proximus, impli-

citus,ſequens,continuus,coniunctus. ἐχόμενόν ἐστι,ſequitur deinceps,Plato. ἐχόμενον χρυσοῦ ἐστι οὐδὲν ἐκείνῃ, Herodot.illi nihil eſt auri. ἐχόμενος τῆς σωτηρίας, cum ſalute coniunctus. ad Hebr.6, πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα τῆς σωτηρίας. ἱστορία πραγμάτων ἐχομένη, perpetua rerũ hiſtoria,Plutarch.in Theſeo. ἐχόμενος τῶν πρώτων λογισμῶν, in primis conſiliis præſtans, Idem in Fabio. ἐχόμενος τῆς εὐσεβεστέρας ἐννοίας, imbutus pia mente, Nazanz. ἐχόμενον φιλανθρωπίας ἀγνώμονος ψήφισμα, decretum æquitatis plurimum præ ſe ferens, Plutarch.in Pericle. τὰ τῶν ἐνυπνίων ἐχόμενα,quæ ſequuntur ſomnia, Herodot. ἐχόμενον τέχνης, ad artem pertinens, Plato. ἐχομένως τούτων, Ariſtotel.in Rhetoricis, conſentaneo modo. ἐχόμενοι τῆς ἁπλῆς φωνῆς, Ariſtides. ἔχομαι τῆς πληγῆς,contingo plagam ſeu ictum, Demoſthenes,id eſt,manus admoueo,hæreo. ἔχομαι δρόμου,ſiſto curſum,Plutarch. ἔσχετο δρόμου καὶ τὴν πορείαν ἐπέσχε. ἔχεσθαι ἰχνῶν, veſtigiis inſiſtere, Baſilius in Epiſt. 1. ἔχομαι τοῦ ἔργου, agendis rebus operam do. ἐχώμεθα ἔργου, rem tranſigamus. ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως, iiſdem viribus præditus eſt. Dioſcorid.lib.1.ἔχομαι εὐδίας, tranquillitate perfundor. εἴχετο τῆς πολιτείας,reip.regimen ſuſcepit, Ariſtot.lib.5.Polit. ἔσχοντο τῆς ἀγωγῆς,ab abducendo ſuperſederunt. ἔσχοντο τῆς τιμωρίης, ab auxilio ferendo ſuperſederunt, Herodot. ἔχεσθαί τινος, ab aliquo pendere. Ariſtid.in Themiſtocl. ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, ac velut à ſacra anchora de illius voce pendentes. ἔχεσθαι τῶν ἐπικειμένων, occurrere imminentibus periculis. ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ,iter facere, proficiſci. τῆς λύπης ἔχεσθαι, mœrore affici.Item amplector ſiue complector.Plato in Epiſt. ἔχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, tibi ſuadeo vt hos tibi viros adiungas.Ariſtoph.ἐξόμεσθά σου,retinebimus te. ἔσχοντο μάχης,manus conſeruerunt, Plutarchus in Theſeo. ἐχόμενοι τῶν εἰκότων,probabilia dicentes,Idem in Romulo. ἔχεσθαι pro κεῖσθαι. Homer.Iliad.ν,γένος πάσεσιν ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,id eſt,κεῖνται,iacēt & poſita ſunt. ἔχεσθαι pro iuxtà eſſe & propé.Apollon.2.Argon. ἀγχοῦ δὲ ἰδυῖαν τοὶ κόλχοι ἔχονται, id eſt, ſuper quos habitant vicini. Item ſuſtineo,cum Accuſatiuo. Heſiod.in Theogonia, ἰαπετοῖο παῖς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν, latum cælum fulcit & ſuſtinet. Itē detineor,tentor,teneor. ἔχομαι μέσος,teneor medius, Ariſtoph. ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν σαβίνων, capta à Sabinis arce,Plutarchus in Romulo. Cum Datiuo. ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, inopia conſilii laborare, Apollon. ἔχεσθαι νόσῳ,morbo tentari, Plato epiſtol.7, πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι πρεσβιάζεσθαι,μὴ νόσῳ παραφροσύνης ἐχομένους, niſi delirantes. μανίαις ἐχόμενοι, Plato in Leg.furioſi. ἔχομαι τῇ ὀργῇ,commoueor ira,Herodot. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti,Lucian. ἔχονται κηληθμῷ, demulcentur, Homer.Odyſſ. εἴχετο ἀγρυπνίῃ ἐφ' ἑπτὰ νύκτας, ſeptem noctes trāſegit inſomnes,Herodot. Cum Præpoſitione,ἐχόμενος περὶ θυμῷ, indignatus,Herodot. ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, verſor in rebus aduerſis, Plato de Leg. ἔχομαι ἐν τῷ στενῷ,aſtringor, coartor,Lucianus. ἐχόντως νοῦν, pro νοῦν ἐχόντως, Plato de Legibus.

* Ε'χεῦσα,ἡ,mater quæ fert vterum,Ariſtot.7.Polit.

Ε'χεαν, grauauit, irruit, in Epigrammat.μὴ βλάβης ἐπέχεαν.Laſcaris deducit à χεάω. Item inhæſit,ineſt,à χρώς, ωτος,pro corpore.

Ε'χρῆν & χρῆν,oportebat:ſæpenumero vſurpantur apud oratores, αὐτὶ τοῦ χρῆ: quemadmodum ἦν pro ἐστὶ,& ἴδει pro δεῖ,& προσῆκεν pro προσήκει, Bud. Com. Ariſtoph. πλ. οὐ γὰρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήματ' ἂν ἀντιστρέφειν, non me decebat pecunias anteuertere. Idem in Pluto, pro χρὴ, oportet.τὰ χρήματ' ἐκφέρειν ἐχρῆν.Ibidem,ἀλλ' ὅτι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν ἐχρῆν,quare veniſti dicere oportet.

Ε'χυρὸς,οῦ,ὁ, locus natura munitus, tutus, probabilis, firmus, vt ἐχυρὸς ἐχυρώτερος, tutior. τὸ ἐχυρὸν, præſidium. ἀπὸ ἐχυροῦ, è tuto, Thucydides. ἐν ἐχυρῷ εἶναι, in tuto eſſe, intra munitionem, Xenoph. ἐχυρὰ ταῦτα παρέχομαι, hæc probo, Thucydides. ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς, à formoſis tutus erat, Plutarchus in Solone, de amore erga pueros formoſos.

Ε'χυρόφρων, qui ſeria & ſolida cogitat,σπουδαῖα φρονῶν,ἢ ἀσφαλὴς ἐν φρεσίν.

Ε'χυρόω,munio,firmo. καὶ ταύταις ἐχυρώσαι τὴν ἑλλάδα,Iſoc.

Ε'χυροῦν,iureiurando confirmare.

Ε'χύρωμα,τὸ,munitio,ſecuritas.

Ε'χυρῶς, fortiter,tutó.

Ε'χω,μ.ἕξω,denſo ſpiritu,π.ἔσχηκα.ἀόρ.β.ἔσχον, habeo,obtineo,occupo,poſſideo,vt ἀλλῶς τὸ ἴσον ἕξετε.οὐ ἕξετε τῆς ἀφ' ὑμῶν αἰτίας τὸ ἴσον,tantundem erga nos culpæ contrahetis: ſic Valla ex Thucydide. πλεῖον ἔλαττον, minus obtinere fauoris vel dignitatis vel gratiæ,Demoſthenes. ἔχει πολλοὺς ἀγανακτοῦντας καὶ βοῶντας,multos comparat ſibi rei indignitatem ægreferentes ac clamitantes,Plutarchus. τιμὴν ἔσχε παρὰ πᾶσι, cum reueriti ſunt & honorarunt, Idem in Solone. ἔχω δόξαν,gloriam ſum aſſecutus,Ibidem. ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἔχῃ, vt bonam famam ipſe conſequatur, Homer. Odyſſ. ἐπωνυμίαν σχεῖν, obtinuiſſe cognomen, Thucydid. ἔχω πίστιν, mihi additur fides, Plutarchus in Romulo. ἐν γαστρὶ ἔχειν, prægnare, grauidam eſſe, vterum ferre,vt apud Matth.καὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις,væ prægnātibus. ἱκανῶς ἔχει πρὸς ἀνδρείαν, abunde inſtructus eſt ad fortitudinem,Plutarchus in Lycurgo. ἀφ' ὧν εἶχον μὲν, ex his quæ haberem,id eſt,ex præſenti copia. Item mox,ὡς εἶχον, id eſt,ὡς δυνάμεως ἔχω. Item οἰκῶ, habito, vt Odyſſ.ξ, ὄλυμπον ἔχουσι. ἔχω τὴν πατρίδα,dego in patria, Baſil.in Epiſtol. Item ſuſtineo,patior. Heſiod. ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. ἔχειν δίκας,cauſas ſuſtinere,Ariſtoph. ἔχειν κακὰ, mala ſuſtinere,Demoſth. ἔχω μεταβολὰς,patior, Thucydid. κακῶς ἔχω ὑπὸ τῆς πορείας, Budæus in Epiſt. poſter. ἔχειν πληγὰς, Ariſtoph.νεφ.verbera accipere, vapulare. ἔχειν ὕβριν, opprobriis affici, Plato de Legibus. ἔχω θαῦμα, Sophocl.habeo admirationem,id eſt,obſtupeſco. ἔχω δέος τῶν ἀθηναίων,μὴ οἴχωνται, timeo ne Athenienſes diſcedant,Plutarch. ἔχω φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, mihi à potentibus conflata eſt inuidia, mihi potentes inuident, Plutarch.in Themiſtocl. ἔχω δρόμον, curro, Euripid. ἔχειν πράγματα, negotiis implicari, Xenoph. πολλὰ πράγματα ἔχειν,multas habere moleſtias & difficultates,Plato 1.de Republ.ὑμᾶς φλυαρία ἔχει, vos nugæ detinent. ἔχω σου καταμέμφεσθαι,tu me reprehendis, Idem. ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, tu mihi iraſceris, Thucydides. ἔχω φύσει τὸ φιλικὸν,natura ſum pronus ad humanitatem, Xenophon. φύσει γὰρ ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι,τὰ μὲν φιλικὰ, τὰ δὲ πολεμικὰ,&c.natura hominum eſt comparata partim ad amicitiam, partim ad bellum. Item affero,afficio,attingo,teneo. ἔχειν μεγάλους κινδύνους τῇ πόλει, Demoſthen.id eſt,afferre. ἔχω ὕβριν,afficio contumelia,Sophocl. ἔχει τὴν αἴσθησιν ἕκαστος τὸ λυπηρὸν, Thucydid. vnuſquiſque ſenſum habet moleſtiarum. εἶχε πάντας ἔκπληξις καὶ φρίκη ἐπὶ τοῖς διαπεπραγμένοις, ex rebus peractis ſtupor & horror in omnibus fuit, Plutarch.in Publicola. ἔλεον ἔχω, miſericordia ſum dignus, Idem in Themiſtoc. ἔσχε αἰτίη ἀθηναίους,Athenienſes inſimulati ſunt,Herodot. ἔσχε τοὺς ἀθηναίους ὀργὴ προδοσίας, proditos Athenienſes ira cepit, Plutarch.in Themiſtocl. Item ἔχω, quaſi debeo,conuenit mihi, æquum cenſeo, volo, inſtituo. ἔχω ἐν νῷ,delibero, Plato 1.de Rep. ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, in animo habes abire. ἔχω ἐν νῷ παραδοῦναι,volo tradere, Idem in Leg. Heſiod. ἐπὶ ἔργῳ θυμὸν ἔχειν, dixit, pro operi intentum eſſe. εἶχεν αὖ χειρὶ τοῖς πράγμασι, Demoſth. ἔχω σοι χάριν,tibi gratiam habeo,Iſocr. πολλὴν δ' ἂν τῷ θεῷ χάριν σχοίην,Deo ſummam gratiam habuerim. ἔχω με ἀκοινώνητον,me à conſortio abſtineo,Plato. ἔχει ἀρκούντως,abundè licet,Thucyd. Item pertingo, attineo, ſpecto, ſuppeto. ἔχει πρὸς ἑσπέραν, ad veſperum tendit, Herodot. ἔχει ἐς ἀθηναίους, ſpectat ad Athenienſes. εἶχε καὶ ἐς τούτους ὕβρισμα, ἐκ τῶν σαμίων γενόμενον,in eos etiam extabat Samiorum iniuria.Herodot. ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, pertingit in exteriorē ædium partem,Idem. ἔχω ἐς πόλιν,vrbes tenuit,ad vrbem

vrbem conceſsit, Thucyd. τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. ὡς ἔχει τις αὐτά, quod huic rei ſuppetat, Idem. Itē rego, adminiſtro. vnde ὁ ἔχων, poſſeſſor, dominus. ἔχων τὴν πόλιν θεός, Deus præſes ſeu tutor ciuitatis, Plato de Legib. ἔχει πράγματα πόλεως, Ariſtoph. i. κατέχει διοικεῖ, διαχειρίζει. ἔχω ὀρθῶς αὐτὸ τοῦτο, Demoſth. in hoc ipſo rectè me gero. ἔχεις τὴν γνῶ, Ariſtoph. ἔχει πιστῶς αὐτόν, ſibi in fidem eum habet confirmatum, Plutarch. in Fabio. Item cuſtodio, κατέχω, φυλάττω, tueor, defendo. Heſiod. χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπὸ φθονέοις ἀραρυῖαι ὑψηλὰ πύλαι. Item reprimo, cohibeo, agito, impello, vigeo, teneo, cōtineo, ἐλαύνω, rego, ago, Homer. Iliad. γ. τὼ δὲ διὰ σκαιῶν πεδίον δ' ἔχον ὠκέας ἵππους, id eſt, ἤλαυνον, Heſiodus. ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους. ἔχει με δύη, me premit miſeria, tenet & vrget me inopia. ὀδ. ξ. ἦ γάρ με δύη ἔχει. &c. Aliquando ſine caſu. Idem ibidem, κελευτιόων δ' ἔχε δήμου φῆμις, id eſt, ἐβιάζετο, cogebat. Idem Odyſſ. ο, Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε, premebat. Et Iliad. γ, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, corripiebat, tenebat. Plato in Apolog. ἔχει με φιλοψυχία, me tenet vitæ cupiditas. ἔχω σε τούτου, arceo te ab hoc, Homerus. ἔχω μὴ ποιῶσι, obſto ne faciant, Herodot. Item facio. Lucian. καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις, tu quidem fode, ita vt facis. Cū Accuſ. ἔχειν φυλακάς, agere cuſtodias, Hom. ἔχειν ἑαυτὸν ἀφανῆ, è conſpectu ſe eripere, Plato epiſtol. 7. ἐκποδὼν αὐτὸν ἔχειν ἀφανῆ, procul ab oculis receſsit. Cū Genit. ἔχω μνήμης, reminiſcor. ἔχων σπουδῆς, feſtinans. Cū Datiuo cōſtructum & Aduerbio (nam aliàs ferè Accuſ. habet) ſignificat affectū eſſe erga aliquem. Demoſth. αἱ μὲν οὖν πολλαὶ Μακεδόνων πῶς ἔχουσι τῷ Φιλίππῳ, ἐκ τούτων ἄν τις σκέψαιτο οὐ χαλεπῶς. ἔχουσιν ἀλλήλοις φιλικώτερον, Xenoph. ἔχω σοι οὕτως, in te ita affectus ſum, Demoſth. ἔχω σοι ἡδέως, bene tibi cupio, idem Demoſth. ἔχω σοι οἰκείως, ſum tibi amicus, Idem. ἔχω σοι τραχέως, Bud. in Epiſt. prior. ſum tibi aſper. ἔχω σοι πικρῶς, Demoſth. εὖ αὐτῷ εἶχον τὰ σώματα οἱ στρατιῶται, Xenoph. ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, neceſſe habeo iſta exequi, Herodot. καλῶς ἔχει μοι, bene mecum agitur, mihi honeſtum eſt, Plato in Epiſt. ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, Demoſth. mihi cōuenit & bonū eſt, Xenoph. τοῖς θεοῖς ἔφη καλῶς ἔχειν, &c. Itē ἐργάζεσθαι ἃ καλῶς ἔχει, facere faciēda, i. ἃ προσήκει, Lucian. καλῶς ἂν οὖν ἔχοι εἰς ἀκρόασιν καταχωσθῆναι, &c. i. bene factū fuerit. εὖ ἔχει τινί, cōuenit in aliquē. Plato lib. 1. de Rep. καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, id eſt, idem non de diuitibus dici pōteſt. ἔχει προσηγορίας μοι τόδε, Euripides. Item addita Præpoſitione περί. ἔχω οὕτως περὶ σοῦ, ita de te ſentio, Xenop. ἔχω ἀδεῶς περὶ τοῦδε, de hoc nihil timeo, Budæus. ἔχω δυσκόλως περὶ τι, Idem. ὡς εἶχε περὶ τὴν Ἑλένην, vt geſta erant circa Helenam, Valla. Item cum πρός. ἔχω ἀνοικείως πρός σε, Xenoph. πρᾴως ἔχω πρός σε, mitem me tibi præbeo. εἶχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, ſic in Euagoram fuit affectus, Iſocrat. in Euagora. ἔχω πρὸς τὴν πορείαν ἀσχολωτάτα, tardiſsimè incedo, Xenoph. ἔχω ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονάς, ſum pronus ad voluptates, Plato in Legib. Xenoph. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, ſe immoderatè gerere in talibus. φιλικῶς ἔχω πρός σε, ſum tibi beneuolus. Et φιλικῶς ἔχω σοι, Xenoph. φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, amantius & coniunctius diligetis inter vos. Item verſor. ἔχειν ἀμφὶ τὴν κάμινον τὰ πολλά, Lucian. verſari ſæpe circa fornacem. ἔχω ἀμφὶ δεῖπνον, cœno, Xenoph. 5. Pædiæ. ἔχω περὶ τὰ τῆς φιλολογίας, Bud. in Epiſt. prior. Item ſum, cū Aduerb. ſine caſu. οὕτως ἔχω, & οὕτως πέφυκα, ita ſum, eius ſum ingenii & naturæ. ὡς ἔχω, vt ſum, Ariſtoph. ἔχει κακῶς, malè eſt affectus. ὥσπερ εἶχε, vt ſe habebat, prout ſe habebat, Thucydid. i. αὐτῷ τῷ σχήματι, inquit Interpres. Refertur etiam ad valetudinē: vnde μαλακῶς ἔχειν. οὕτως ἔχει, ſic eſt res, vt Terentius loquitur. ἔχει μὲν οὕτως, Ariſtoph. ἔχει ὀρθῶς, bene procedit, rectè procedit. τὰ εὖ ἔχοντα, quæ expediunt. Cum Accuſ. & Aduerbio. ἔχω εὖ τὸ σῶμα, ſum corpore bene conſtituto, Plato in Leg. ſum bona corporis habitudine, Xenoph. ἔχω κακῶς τὸ σῶμα, impos ſum corporis, habeo malā corporis habitudinem. Cū Datiuo & Aduerb. τῇ λέξει κακῶς ἔχει λόγος, oratio in qua verba nō ſunt idonea, Iſocr. in Euag. Cum Aduerb. item & Genitiuo. οὕτως ἔχω γνώμης, in ea ſum ſententia. γένους οὕτως ἔχει, hoc genere eſt. εἶχε οὕτω ὅρμου κείνοις, illis per conditionem ſtationis licuit, Herodot. ὡς ἔχει τῆς κλίσεως, vt in eo ſe habet declinatio, &c. Gaza lib. 4. Grammat. ὡς ἔχω γνώμης, quid ſentiam, Demoſthenes. ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, vt meminiſſet, Thucydides. ὡς εἶχε τάχους, vt celerrimè poterat, Idem. ὡς εὖ ἔχω τῶν ἀγαθῶν, proſperum bonorum ſucceſſum habeo, Bud. in Epiſt. λέγωμεν ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως, dicere aggrediamur quæ ſit cuiuſque natura. ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος ἢ βουλήσεως εἶχε, vt quiſque animo erat parato, Plutarch. in Camillo. Et cum Participio. ὡς εἶχον κατακλιθέντες, vt erant diſcumbentes. ὡς ἔχει δυνάμεως, pro viribus, ſua parte. Budæus in Epiſtol. priorib. Quādo adhæret verbis infinitiuis, ſæpe ἀντὶ τοῦ δύναμαι ponitur, id eſt, poſſum, id quod Latini imitantur quoque. Gellius lib. 17, cap. 20. Habéſne nobis dicere in libris Rhetorum veſtrorum tam aptè compoſitam orationem? Δεικνύειν ἔχω, oſtendere queo, oſtendere debeo, oſtendendum mihi eſt. ἔχω φροντίζειν, habeo conſyderare, mihi eſt conſyderandum, Ariſtophan. ἔχωμεν ἐγκωμιάζειν, ſatagamus celebrare, Iſocrat. καταφαγεῖν οὐκ ἔχω, non habeo quod comedam, Ariſtophan. in Pluto. ἔχων σε δρᾶσαι ἀγαθά, te beneficiis proſecuturus, Thucydid. Et ſequente ὅπως. οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, lib. 2. de Repub. Plato, id eſt, non poſſum ſuccurrere. Idem ibidem, οὐκ ἔχω ὅπως μὴ βοηθήσω, non poſſum quin ſuccurram. Dicunt etiā ἔχω ποιήσας, pro ἐποίησα. μαθὼν ἔχω, pro ἔμαθον, didici: & ſic de aliis. ἔχω θράσας, pro ἐτόλμησα, feci. Sophocl. in Aiace, πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει τελέσας, id eſt, ἐτέλεσε. ἔχω καταστήσας, id eſt, κατέστησα, Demoſth. ἔχω δήσας, in vinculis habeo, in vinculis aſſeruo, Thucyd. ἔχεις ἐκβαλοῦσα, eieciſti, Sophocl. διαβαλὼν ἔχει, calumniatus eſt, in Epigram. Item vſus eſt huius verbi in circunlocutione Verborum per ſua nomina cum Præpoſitionibus. ἔχω σε δι' ὀργῆς, tibi ſuccenſeo, Thucydides. δι' ὀργῆς ἔχει αὐτόν, eſt ei infenſus, Plutarchus in Themiſtocle, id eſt, ei ſuccenſet. ἔχω διὰ μνήμης τοὺς παῖδας, Budæus. ἔχω δι' ἡσυχίας, in quiete teneo, Thucydides. ἔχω διὰ σπουδῆς, do operam, Phalaris. ἔχω διὰ σπουδῆς μὴ ἐπελθεῖν, Budæus in Epiſtolis prioribus. ἔχω σε ἐν ὀργῇ, tibi ſuccenſeo, Thucydid. ἔχω ἐν αἰσχύνῃ, id eſt, αἰσχύνομαι, Euripid. ἐξ ἔθους ἔχω, conſueui, εἴωθα. Et etiam citra circunlocutionem. ἔχω διὰ χειρός, habeo in manibus, Thucyd. ſub manu teneo. ἔχω διὰ στόματος, in ore habeo, Plutarchus in Theſeo. ἔχων, Participium aliquando abundat ἀττικῶς, Ariſtophanes. εἰπέ μοι, τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι; quid ita ceſſo? Idem, χαῖρε. τί σκαπλάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Ἐχωσάμην, exaggeraui terram, tumulum feci, ſepulchrum condidi.

Ἐχώσατο, iratus eſt, ὠργίσθη.

Ἑψάλεος, elixus, decoctus.

Ἑψάνη, ης, ἡ, olla, patella.

Ἑψανός, coctus, elixus. τὸ ἑψανόν, quod facilè coquitur, molle, abundans. ſ πίεσμος, Suid. & Dioſcor. iurulentus,

Ἑψάω, μ. ήσω, π. ηκα, &　　　　(Celſus.

Ἕψω, coquo, lixo, decoquo, aqua ſubigo, elixo. Accuſ. vnde ἑψόμενος, & ἑψηθείς, coctus, decoctus: & ἑψηθῆναι, decoctum eſſe. οὐχ ἑψόμενος, ἀλλ' ὀπτώμενος, non qui elixatur ſed aſſatur, Nazanz. ἑψομένου συνίσταται ᾠόν, feruente aqua cogitur ouum & ſpiſſatur, Ariſtotel. 6. Animal. ἑψομένας χύτρας, ollas feruentes, Idem.

Ἕψια ludicra.

Ἑψευσμένος, accipitur actiuè & paſsiuè: nā dicitur & is qui mētitus eſt, & ipſum vanū & falſò dictū, Bud. Com.

Ἕψηλον, ſiræū, ſapa, muſtū ad dimidiā decoctū, Hippo.

Ἕψημα, ατος, τό, defrutum, ſapa, decoctum, edulium, obſonium, pulmentum, polenta, puls quæ in aqua coquitur. Plato 2. de Republ. οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσονται.

ἐν τοῖς ἑψήμασι, in iis quæ aqua coquit, Gaza. ἕψημα καὶ γλεῦκος, ſapa & muſtum, Dioſcor. Pro ſapa genere vini etiam lib.5, cap.10, εἰς ἕψημα συντίθεται, ſapa cōditur, Hermol. & Ruel. Li.1. Dioſc. ἑψηθεὶς δὲ μετ' ἑψήματος εὐστομαχώτερος γίνεται, &c. decoctus verò in ſapa cōmodior ſtomacho fit: Hermol. cū ſapa verò decoctus, ſtomacho fit vtilior.

Ε'ψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſapam reſipiens vel redolés aut defrutum, vel ſapæ ſimilis. ἑψηματώδης τὴν ὀσμὴν, ſapā olens, defruti odorem habens. ἑψηματώδης ὀσμὴ, odor ſapæ, Ruell. defruti odor, Marcell. lib.1. Dioſcor.

Ε'ψησις, εος, ἡ, coctio, elixatio, coquendi ratio, cōcoctio, decoctio, vna ex operationibus calidi ſtomachi. Alex. Aphr. l.2. Probl. πᾶν ὑγρὸν ἐν τῇ ἑψήσει πνεῦμα γινόμενον, σφοδρῶς ζεῖν λέγεται, omnis humor quū ebullit in ſpiritū cōuerſus.

Ε'ψηταὶ τοῦ μέλιτος, mellis coctores, Baſil. in Epiſt.

Ε'ψητοὶ, piſciculi.

Ε'ψητέον, coquendum eſt.

Ε'ψητήριον, τὸ, olla.

Ε'ψητὸς, οῦ, ὁ, coctus. ἑψητὸν, naricam piſcem interpretatur Gaza lib.6. Anim. Ariſtot. cap.15.

Ε'ψία, ας, ἡ, confabulatio, riſus.

Ε'ψια, τὰ, verborum ludicra, ſcommata.

Ε'ψιάομαι, ludo, delector, exerceo, παίζω. Apoll. lib.1, οἷά τε πολλὰ νέοι περὶ δαιτὶ καὶ παρὰ οἴνῳ ἑψιόωνται, i. παίζουσι. & lib.2, δαῖτ' ἀμφὶ περιάκροις ἑψιόωντο, i. περὶ τὴν εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον, recreabantur.

Ε'ψιμον, τὸ, ludus.

Ε'ψίω, dico, confabulor: ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω, Etym.

Ε'ψω, elixo, coquo: hoc verbum ex circunflexo fecerunt βαρύτονον οἱ Ἀττικοὶ, vt ſcribit Gaza lib.2. Gram. Plato 2. de Rep. οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα ἑψήσονται, qualia in agris edulia ſibi decoquent, de pane, Galen. ad Glauc.

Ε'ω, ſum, ὑπάρχω, vado. Item ἔω in Subiūct. pro ὦ, vt Iliad. α, ὄφρα μὴ οἶος ἀργείων ἀγέραστος ἔω, ne ſolus ſim.

Ε'ω, induo, ſedeo, mitto, incrementum habet per ſ.

Ε'ῶ, circunflexum, ſino, pro ἐάω.

Ε'ῷ, ſuo, ἰδίῳ.

Ε'ω, Accuſatiuus ab ἕως, aurora.

Ε'ώα, oriens, matutina.

Ε'ωθα, Æolicè, pro εἴωθα, conſueui.

Ε'ωθεν, manè, diluculo, ἐν τῷ ὄρθρῳ. Ariſtoph. Plut. ἕωθεν εὐθὺς, à diluculo ſtatim, ſtatim ab aurora.

Ε'ωθινὸς, οῦ, ὁ, matutinus, dilucularius, tempus matutinum. ἑωθινὸν πνεῦμα, ſubſolanus.

Ε'ώιος, i. ἑῷος, ἀνατολικὸς, orientalis, matutinus, tempus matutinum, Eous. Apoll. 2, ἐπικλείοντες ἑώιον Ἀπόλλωνα.

Ε'ῴκειν, ſimilis erā: cū Dat. aut videbar, ſine caſu, Pluſquamperfect. mediū ab ἔοικα: vt ab ἔολπα, ἐώλπειν. Hom. Iliad. β, νέστορι δίῳ Εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει.

Ε'ωλοκρασία, ας, ἡ, heſternæ repletionis grauedo & incommoditas, temulentia pridiana.

Ε'ωλοθνὴς, qui dudum eſt mortuus.

Ε'ωλος, ου, ὁ, van⁹, antiquus, obſolet⁹, marcidus, rācid⁹, heſternus, pridianus, inutilis, friuolūs, repoſitus & frigid⁹: vt cibi repoſiti & frigidi, vt Quintil. loquitur. Propriè dicitur de cibis, qui in proximum diem ſeruantur, vt ſit ἕωλον, τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, quod in aurorā ſeu craſtinū relinquitur, ius heſternū, quod Græci vocāt ἕωλον, Hieron. in cap. penult. Eſa. ἕωλοι ἄρτοι, panes pridiè facti, Gaza. σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα, Nazanz. Lucian. ἕωλον τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῶν, irritam appellationem proſequens.

Ε'ώλπειν, ſperaueram: Pluſquāperfectum medium ab ἔολπα. capitur etiam pro Imperfecto, ſperabam.

Ε'ὼν, pro ὢν, poeticum.

Ε'ώνημαι, emi, Atticè, pro ὤνημαι. ὁ ἐωνημένος, i. emptor, Ariſtoph. accipitur Act. & Paſſiuè: dicitur enim qui emptus eſt, & dominus qui emit mācipium. Idē in Pluto, τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον. ἐωνημένος οἰκίαν, qui domum emit, Plutarc. in Galba.

Ε'ωνούμην, pro ὠνούμην, Atticè. ἐωνοῦντο, emebant, Plutar. in Lycurgo.

Ε'ῷξα, aperui.

Ε'ῷος, ου, ὁ, lucifer, matutinus, qui in Oriente cernitur, Orientalis. Ariſtot. de mundo, εἰ τι μὴ κατὰ τὰς ἑῴας δεῖ, niſi ſi quid in matutino. ἑῷος Ἀπόλλων, Eous Apollo colitur in Thynniade inſula, quòd ſub diluculum in eam appulerint Argonautæ, vt inquit Herodot. ἑῷος θεὸς, ὁ Ἀπόλλων, Interpr. Apollon. Rhod.

Ε'ώρα, ας, ἡ, exaltatio, ſublimitas, κρέμασις, ὕψωσις, μετέωρος, κρεμάθρα, κρεμαστὴ ἀρτάνη ἑώρα διὰ τὸ ἑψηλὸν, ὅθεν μετέωρος, Sophoclis Interpres.

Ε'ώρακα, vidi, pro ὥρακα, Atticè, & ἑωράκειν, cernebam, videbam, Plato in Epiſtol. ἑωράκει, viderat.

Ε'ωργα, feci, & ἐώργειν. Odyſ. ξ, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει, i. multis incommodis homines afficiebat, εἰργάσατο.

Ε'ώρημα, & ἑώρησις, ſuſpendium, eleuatio.

Ε'ωρίζω, attollo, de rebus ſublimibus cogito.

Ε'ωρτία, ἡ, arrogantia.

Ε'ώρταζον, debuit eſſe ἥορταζον, ſed quoniā nulla dictio inuenitur incipiens ab η ſequēte ο, eius gratia ita ſcriptū eſt κατ' ὑπερβιβασμόν. vide Etym.

Ε'ώρων, videbam, Atticè, pro ὥρων, ab ὁράω. Ariſtoph. πῶς ἑώρας, quo pacto videbas.

Ε'ως, ω, ἡ, aurora, ἠὼς, Oriens. ἐκ τῶν πρὸς ἕω μερῶν, ab Orientis partibus, Ariſtot. de mundo. Alexand. Aphr. lib.2. Problem. τὸ ὑπὸ τὴν ἕω μέρος, i. tempus matutinum, tempus antemeridianum. ὑπὸ ἕω, ab aurora, Herodot. εἰς ἕω, ad auroram. εἰς ἕω δ' ἀπαιτοῦντος, quum poſtridie repoſceret, Ariſtot. lib.9 Ethic. πρὸς τὴν ἕω, ad auroram, Herodot. πρὸς ἕω ἐστὶν, aurora inſtat, eſt diluculum, Ariſtoph. τὸ πρὸς ἕω, Solem orientem verſus, Plato de Leg. ἅμα ἕῳ, prima luce, ipſo ſtatim diluculo, primo diluculo, Thucyd. ἅμα ἕῳ γινομένῃ, exorta ſtatim aurora, Idem.

Ε'ως, quouſque, quandiu, vſque, interim, dum, donec. Cum Indicatiuo. ἕως εἶ, quandiu es, donec, quum adhuc es, Nazanz. ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, cap.12. Euang. Ioannis, dum lucem habetis, credite in lucem. ἕως ἐπανέλθοι ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, οὐδὲν ἀλλάσσειν, quoad ipſe ex Delphis reuerterit, nihil mutare, Plut. in Lycurgo. Odyſſ. α, βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἕως ἵκοντο, donec venerūt: vbi ε & ω pro vnica ſyllaba capiuntur, vt ſit ſpondaicus verſus. Cum Optat. ἕως ἀφίκοιτο, Ariſtop. Cū Subiūct. νῦν γὰρ ἄν τι καὶ ἀποδέξαιο ἔργον, ἕως νέος εἶς, nunc ergo aliquod opus edas, quoad in ætate iuuenili es, Herodot. ἕως δὲ καταπαύσῃς, Nazanz. quādo deſines: ſic puto accipi. ἕως ἂν, dum. Cum Indicatiuo. ἕως δ' ἂν μὴ τοῦτο δεικνύῃς, οὐδὲν τῷ πολυπλόκῳ βοηθεῖ πρὸς ἀσέβειαν, Nazanz. iſto complexu ad impietatem adſtruendam nihil perficies, dum hoc demonſtres. Ibidem, ἕως ἂν μὴ λέγηται, tantiſper dum non dicūtur. Cum Subiunct. ἕως ἂν μηδεὶς πείθῃ με λόγος, nam ratio nulla mihi perſuadet, Nazanz. οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, non perambulaueritis ciuitates, quin iam venerit Filius hominis: ſic Eraſm. ἕως ἂν φέρησθε, modò, ſeu dum modò eatis, Nazanzenus. ἕως ἂν ἀναφέρηται, ſiquidem refertur. Cum Infinitiuo. ἕως ἂν μάχεσθαι, quandiu pugnat. ἕως ἄρτι, hactenus, cap.5. Euangel. Ioannis. ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, vſque ad hoc temporis. ἕως ὅτε, quouſque, Xenoph. ἕως πότε, quouſque tandem, vſquequo. ἕωσι pro ὦσι, cap.21, lib.4. Regum. ἕως Genitiuo aliquando iungitur. Ariſtot. de mundo, ἕως ἡρακλείων στηλῶν, ad columnas vſque Herculis. ἕως πρὸς, vſque ad aliquem terminum. ἕως τῆς σήμερον, vſque in hodiernum diem. ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ, vſque ad infernum deprimeris, Matth.9. ἕως οὗ, donec, vſquequo, vſque dum, quoad, quoad vſq;, ſanè. ſic, ἕως ῥά. ἕως οὗ ἀπέδειξαν, donec expoſuerūt, Herodot. ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ, dum es in via, cap.5. Euang. Matth. ἕως οὗ σκάψω, donec fodero, cap.13. Euang. Lucæ. ἕως τούτου προσέρχεται. ἕως ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχει αὐτοῦ, eatenus mergitur, quatenus eius promuſcis extat, Ariſtot.9. Anim.

Ε'ωσ

Ἔωσα, pepuli, Aoriſt. primus verbi ὠθῶ, & ἐώσθην, pulſus ſum, pro ὦσα & ὤσθην, idque Atticè.

Ἐώσαντο, repulerunt.

Ἑωσφόρος, ου, ὁ, lucifer, ſtella matutina. Heſiod. in Theogon. filiũ ἠοῦς καὶ ἀστραίου facit, ἀστέρα τίκτεν ἑωσφόρον ἠριγένεια. ὅτι πρὸ τῆς ἕω ἀνατέλλει. ἑωσφόρος καὶ ἕσπερος, Plato de Leg. vbi diuerſi eſſe videntur.

Ἑωυτὸν, Ionicè, pro ἑαυτὸν, Suid. ἑωυτῶν τὸν πρότερον ἠμέλλον σίβον οὗτοι φυλάσσοντες ᾔεσαν, obſeruato, quod prius tenuerant, itinere abierunt, Herodot.

ZA, particula eſt per ſe nihil ſignificans, ſed augmentum in compoſitione dictionibus affert. ζα (inquit Heſych.) μέγα, ἰσχυρὸν, πολύ.

Ζάβαι, arma bellica.

Ζαβάλλω, pro διαβάλλω, decipio, calumnior.

Ζαβαρεῖον, τὸ, armamentarium.

Ζάβοτος, diues pecoribus.

Ζαβουλων, proprium regionis, & vir plenus conſilio.

* Ζαβάλλειν, τὸ διαβάλλειν: vnde Zabolus ab Hilario, pro diabolo. dicitur & ζάβολος, à dictandis prauis conſiliis.

Ζαβρὸς, οῦ, ὁ, edax, vorax.

| Ζαβύνη, Tertul. venabuli gen⁹ eſſe dicit. Suid. telum prorſus ferreum interpretatur, & lanceam & enſem.

Ζάγκλη, ης, ἡ, & Ζάγκλον, dicitur falx apud Siculos. vnde Zancle vrbs Siciliæ. pro falce vtitur Nicander.

• Ζάγμα, τὸ, habena.

Ζαγρεὺς, poet. Bacchus, ὁ πάνυ ἀγρεύων. quidam dicunt ipſum eſſe Plutonem, Etym.

Ζαγρὸς, ὁ, diſcalceatus.

* Ζάει, viuit, ſpirat, Cypriorum lingua.

Ζαὶς, τὸ, magnum, multum, ſplendidum, forte.

Ζαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde flans, μεγάλως πνέων, πολύπνους. in Epigramm. legitur ζαέντης pro eodem.

Ζάθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, prædiuinus, admirandus, ὁ ἄγαν θεῖος. Iliad. α, Κίλλαν τε ζαθέην, &c. ζαθέων ποταμῶν, ſacrorum fluminum, Ariſtoph.

Ζαθερὴς, bene calid⁹. ζαθερεῖ καύματι, æſtiuo æſtu, in Epigr.

* Ζακαλλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, formoſus, perpulcher.

• Ζακορεία, Veneris ſacrificium.

Ζάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὁ νεωκόρος ἱερεὺς, miniſter, æditu⁹. ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν, ſacerdotes & tẽplorũ ædiles, Plut. in Camill. | Dicitur & διάκορος, (οὐ γὰρ ζα ἐστὶν ὧδε ἐπιτατικὸν ἀλλ' αὐτὸ τὸ διὰ περισσῶς πέπτωκεν): οἱ γὰρ αἰολεῖς καὶ ἀττικοὶ τὸ ζα, διὰ λέγουσιν, ὡς ζαβάλλειν.

Ζάκοτος, ου, furioſus, valde iracundus. Homer. Iliad. γ, φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, i. πάνυ ὀργίλον.

Ζακυνθίδες, αἱ, cucurbitæ.

Ζάκυνθος, ου, ἡ, Zacynthus, inſula in mari Ionio.

Ζάκχον, capite vltimo Paralip. τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ τὸν ζάκχον αὐτοῦ καὶ τῶν ὑπερῴων καὶ τῶν ἀποθηκῶν, &c. vbi Latinè, cellariorum, cœnaculi & cubiculorum, &c.

Ζαλαίνω, demento, infatuo.

* Ζάλακες, οἱ, hiſtrices, echini terreſtres.

Ζάλεια, ἡ, zalia, herba, quæ & laurus Alexandrina, Dioſcorid. lib. 4.

Ζάλευκος, Zaleucus, proprium viri legumlatoris Epizephyriorum, Plutarch. in Numa.

Ζάλη, ης, ἡ, καὶ ζάλα, tẽpeſtas, turbo, fluctuatio, procella, flatus.

Ζαλμάτιον, ου, τὸ, catinus: aliàs ζαμάτιον.

Ζαμακαρίτης, dici ſolitum, quum non ſine reuerẽtia quadam aliquem nominam⁹ vita functum, quaſi valde beatus: felicis recordationis vulgò dicitur.

Ζαμβύκη, ης, ἡ, inſtrumẽtũ muſicũ, Latinè triãgulũ, ſambuca.

* Ζαμάλης, εος, animoſus.

Ζαμενέω, μ. ήσω, magna vi ago, vires intendo. Heſiod. in Theog. χώσατο, καὶ ζαμένησε καὶ ἔκτανεν ὃν παρακοίτην.

Ζαμενὴς, έος, ὁ, robuſtus, iracundus, vehemens, furẽs, furibundus. ζαμενὴς λόγος, pergrauis rumor, apud Sophoc. i. βαρὺς, δυσμενής. ζαμενὴς κεραυνὸς, i. vehemens & impetuoſum fulmen, Laſcaris.

* Ζὰν, ζανὸς, Iupiter, Doricè.

Ζάνιον, eſt inter coquinaria inſtrumenta, apud Pollucem.

Ζαντικὴ, ars filandi.

Ζάπεδον, latum pauimentum, aut ſolum.

• Ζαπλουτεῖν, multum diteſcere, Chryſoſt. 1. Corinth. cap. 15, τῶν ζαπλουτούντων τὰς συγγενείας.

Ζαπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multus, copioſus.

• Ζαπιμελὴς, obeſus, præpinguis.

Ζάπλουτος, ου, ὁ, valde diues, ditiſſimus.

Ζαπότης, biboſus.

| Ζάραξ, κος, mõs Euboiæ, apud quẽ naufragio periere Græci, alio nomine Caphareus. Iſacius in Lycoph. μύχουρα χοιράδων ζάραξ.

| Ζαρῆτις, ἡ, Diana apud Perſas.

Ζαρδίω, in piſtrino torqueo.

Ζατρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſaginatus, pinguis, bene nutritus.

Ζαφεγγὴς, ſplendidus.

Ζαφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimplex, ruſticus.

Ζάφελος, ου, ὁ, contumax.

Ζαφελῶς, valde cõtumaciter, iracũdè, tumidè, ruſticè.

Ζαφλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnanim⁹, valde ardẽs, valde vigẽs.

Ζάχρειος, ου, ὁ, valde neceſſarius, vtilis. ζαχρειῶν ἀνέμων, Homer. i. ἄγαν χρειωδῶν, μεγάλως πνεόντων, i. vehementium & violentorum: nam χρεία, i. neceſſitas, pro violentia etiam accipitur.

Ζάχολος, ου, ὁ, iracundus.

Ζαχρειὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde vtilis.

Ζαχρήεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, καὶ ζαχρηὴς, έος, valde grauãs. ζαχρηεῖς ἄελλαι, vehementes tempeſtates, Apollon. Rhod.

Ζάχρυσος, ὁ καὶ ἡ, vade aureus, diues, Eurip.

Ζάω, μ. ήσω, π. ηκα, viuo, vigeo, Neutr. abſol. ζῶ δεδιὼς, viuo in timore, Plato de Leg. ζῆν ἀφθόνως, viuere in magna bonorũ abundãtia, Xen. ζῆν ἀπὸ τῆς γῆς, Ariſt. in Pol. ζῶ πρὸς σε, à te vita mea pendet, Idem. ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης, Demoſthen. ex aliis vitæ actibus, id eſt, διὰ τὸν ἄλλον βίον. Interdum cum Accuſatiuo βίον. Plato in Epiſtol. ζῶσι βίον ἑαυτοῖς ἀρέσκοντα, vitam ſibi gratam viuunt. οἱ ζῶντες, viuentes, id eſt, diuites. Ariſtophan. πφ. τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, i. τοὺς πλουσίους. ζώοις συμφερὲς, i. ἐνεργετικὸς, ἀσφαλεῖς, ἀδιαπλώτοις, Sophoc.

Ζεά, καὶ Ζειά, ᾶς, ἡ, hordei genus, zea, ſpelta, Plinio ſemen. ζειὰ duorũ generũ eſt, vna ſimplex, altera in geminis putaminibus grana bina iuncta gerit, ob id δίκοκκος dicitur Dioſcoridi lib. 2, cap. 114. ζεαὶ ſiue ζειαὶ, nos vel far, vel gentili Italiæ Pannoniæque ſermone ſpicã ſpeltámque dicimus: hæc Hieron. in cap. 4. Ezech. | Hierocles in Hippiatricis, de equi febricitantis ſignis, καὶ τὸ ſτόμα ἀφθῶν μεστὸν, καὶ ἡ ζειὰ ἤτοι γραμμὴ μετώπου καὶ θερμὴ καὶ μαλακή: vbi ſtriata pars oris ſignificatur.

Ζεγέριες, zegeries: ſic dicuntur mures in Africa, eorum lingua, Herodot. lib. 4.

Ζείδωρος, pro ζήδωρος, ου, fertilis, ferax, ad vitã vtilis. Hom. Iliad. β, τίκτε δὲ ζείδωρος ἄρουρα, i. alma tellus, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν δωρουμένη γῆ, terra ſuppeditans quæ ad victum conferunt: à verbo ζῆν, quod quidem generalius eſt. Plinius autem deriuat ἀπὸ τῆς ζειᾶς, i. à ſpelta, quod aptius eſt: nã ea ante frumentum inuentum homines veſcebantur. ζείδωρον ὕδωρ dixit Nonnus, de aqua viuifica.

Ζειρὰ, ᾶς, genus amiculi ſeu veſtis.

Ζειρὴ, gen⁹ veſtiũ laxũ & ſinuoſum, ſagulũ, Herodot.

Ζείω, pro ζέω, ferueo, bullio, ſcateo: cum Genitiuo, vt lib. 4. Epigrammat. καὶ πεδία ζείοντα πολυσπερέων ἀγαμωνῶν. Et cũ Accuſ. l. 1. Arg. Apoll. μῦς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον ἀκήρατος, τὸ οἱ γε σιδηρείαις ἐλάεσκον σφύρησιν μαλκερῷ πυρὸς ζείουσαν ἀϋτμήν.

Ζέλλω, iacio.

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctio. ζέμα ἀψινθίου, decoctum abſinthii, Dioſcorid. lib. 6.

Ζεμὸν, calidum: παρὰ τὸ ζέω, Etym.

Ζέννυμι, καὶ ζεννύω, feruefacio, feruẽti aqua coquo. Alex.

Aphrod.lib.2.Problem. διατί τὸ ἐν ὕδατι ἑψόμενον μένει..., τὸ δὲ καὶ ζεννύμενον, in aqua bulliens, quod in aqua feruenti decoquitur.

Ζέσις, εως, ἡ, feruor, ebullitio. ζέσις τοῦ πνεύματος, feruor ſpiritus, Nazanz.

Ζεστὸς, ἡ, ὁ, feruidus, feruefactus, qui ferbuit, coctus, ferueſcens, ἀναζέσας, ἑψηθὲν ζεστὸν ὕδωρ, Dioſc. in Hippiat.

Ζευγάριον, ου, τὸ, iumentum. τὰ ζευγάρια, Philoſtrat. Niger vertit iugales.

Ζευγηλάτης, qui boues agit, ἄγροικος, ruſticus.

Ζευγηλατέω, μ. ήσω, π. ηκα, ago boues vel aſinos: Neutrum abſolut.

Ζευγίτης, iugatus, iugo aſtrictus. Et ζευγῖται, tertii cenſus homines in republica Solonis. ζευγῖται οἱ τοῦ τρίτου τιμήματος ὀνομασθέντες, Zeugitæ tertii cenſus homines vocati ſunt in republica Ahenienſium, Plutarc. in Solone. ἐκ τῶν ζευγιτῶν τὰς ἀρχὰς κατέστησεν, ex iugariis fecit magiſtratus, Ariſtot. lib.2. Politic. ſic antiquus Interpres: alii, ex cenſu iugerum, ſcilicet hic erat ſecundus cenſus Athenis. ζευγίτης κάλαμος, arundo armamentaria, Theophr. lib.4. hiſt. planta. ζευγίτης, in prælio, vt ὁπλίτης, Plutarc. in Pelop.

Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à iugo, hinc inde boũ colla amplexans: vel pars iugi, in quam iumenta collum immittunt. Lucian. ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν.

Ζευγλόδεσμον, lorum iugi.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, iugatio, iugum, pons, coniugatio, vrbs Siriæ. Laſcaris pro ponte, ἄρχειν φασὶν ζεῦγμα πόλιν ποταμοῦ, i. fluuii eſſe pontem. ζεῦγμα τοῦ λιμένος, fauces portus, Thucyd. anguſtiæ exitus. Item ζεῦγμα figuræ genᵒ, de qua Iul. Firmian. Latinè ligatio, vel adnexio dicitur.

Ζέγνυμι, μ. ζεύξω, π. ἔζευχα, &

Ζευγνύω, iungo, innecto, compingo. Odyſſ. ο, ἵππους τ' ἐζεύγνυσαν, equos iungebant. & Iliad. γ, ἵππους ζευγνύμεναι, iungere equos. ζευγνύμενοι ὑπ' ἅρματα, ad currus iunctus, Herodot. Homer. Odyſſ. ο, ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματ' ἄγων, iunge equos ad currum, vel rhedam equis iunge, vt loquitur Cicero. ζεύξατε ὑφ' ἅρματ' ἄγοντες, iungite curruı vel ad currum, Homer. ζευχθεὶς ὑπὸ χρημάτων, pecuniis vinctus, Eurip. Interdum accipitur pro γεφυρόω, ponte iungo, committo ponte, adapto tranſtra: iungere naues Latini dicunt, vt ζευγνύναι τὸν Ἑλλήσποντον, Luciano. ζευγνύω γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, Herodot. ζεύγνυμι ποταμὸν, idem Herodotus. ζευγνὺς τὴν διάβασιν, vrgens tranſitum: ſic Philelphus in Othone Plutarchi, i. pontem iungens tranſitus gratia. Item ζεύγνυμι, copulo ſeu iungo matrimonio, accipio matrimonio. Eurip. γάμους ἐζεύξας, duxiſti vxorem.

Ζευγοποιΐα, ας, ἡ, parium conſtructus, copulatio, Gaza lib.4. hiſtor. plant.

Ζεῦγος, εος, τὸ, iugũ, vinculum, par, tam de auibus quàm iumentis, vehiculum, biga, currus, plauſtrum. Xenoph. ἐπιτιθέμενον λιμὸν ἔχειν, ἐπὶ ζεῦγος λαβὼν ἠρόθησεν, ἢ μὴ ἐπιτιθέμενον. Plato in Apol. pro quadrigis, ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν ὀλυμπιάσι, vicit equo, vel bigis, vel quadrigis in ludis olympicis. ζεῦγος τῶν ἵππων, Iſocrat. τρία ζεύγη ὀρέων, tria mulorum iuga ſeu vehicula, AEſchines. ζεύγεα ἰρήκων ἑπτὰ, ſeptem accipitrum paria, Herodot. ζεῦγος τρυγόνων, par turturum, cap. 2. Euang. Lucæ. Item & de inanimatis. ζεῦγος ὑποδημάτων, par calceorum, Ariſtoph. κατὰ ζεύγη, coniugatim, Gaza ex Ariſtot.

Ζευγοτρόφοι, qui ad iugum alunt iumenta & equos.

Ζευγοτροφῶ, par equorum alo, ἱπποτροφῶ. dicitur de iis qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant.

Ζεύσασθαι, Doricè, pro γεύσασθαι, guſtare.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, iunctura.

Ζευκτὸς, ἡ, ὁν, iugalis, iugatus, iunctus, compactilis.

Ζεῦξις, εως, ἡ, iugatio, commiſſio, coniunctio.

Ζεῦξις, ὁ, Zeuxis pictor, Plutarch. in Pericle.

Ζεὺς, τοῦ Διὸς, ὁ, Iupiter. Ariſtot de mundo, καλοῦσι δὲ τὸν θεὸν ζῆνα καὶ δία παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν, δι' ὃν ζῶμεν, i. deum quidem tum ζῆνα tum δία vocant, inter ſe compoſitis atque è regione collocatis vtẽtes nominibus, tanquam duabus iis vocibus ſignificare velint, per quem viuimus. Heſiod. filium facit ῥέας καὶ κρόνου, in Theogon. ζῆνά τε μητιόεντα θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, vbi ζῆνα τὸν αἰθέρα λέγει, διὰ τὸ εἰς μέγιστον τούτῳ μᾶλλον. ἐπεὶ δὲ γὰρ τὴν αἰτιώτατον χώραν εἴληχε τοῦ παντὸς καὶ μείζονα κύκλον ὑπὸ τοῦ ἀεὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν, ἀέρος λέγω καὶ ὕδατος καὶ γῆς. Ariſtoph. dixit ὦ ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτοτάτης τῶν φρενῶν, pro, ô ſubtilitatem mentium. ζεὺς χθόνιος, Heſiod. Reliqua Διὸς epitheta vide in dictione Ἐρίσιος.

Ζεφύρεια, τὰ, dicuntur oua, quæ alio nomine ὑπηνέμια vocantur, i. ſubuentanea, ſiue inania: à Zephyro vento. Vide Ariſtot. l.6. Anim. Item τὰ ζεφύρεια, Fauonii flatus.

Ζεφυρεῖα πνεύματα, Zephyrii venti, Theophr.

Ζέφυρος, ου, ὁ, Fauonius, ventus tepidus & ſiccus, ab occaſu æquinoctiali flans aduerſus Eurum: ſic dictus, quaſi ζωηφόρος, i. vitam ferens, aut ea quæ ad vitam attinent, quòd eo flante, terra hyemali frigore conſtricta aperiatur, ac plantæ omnes germinare incipiant. Ariſtot. de mundo, ζέφυροι καλοῦνται οἱ ἀπὸ δύσεως πνέοντες ἄνεμοι: καὶ τούτων ἰδίως ἀργέστης μὲν ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως λέγεται, ὅν τινες καλοῦσιν ὀλυμπίαν, οἱ δὲ ἰάπυγα: ζέφυρος δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς ἰσημερινῆς: λὶψ δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς, i. Zephyri & Fauonii dicũtur venti, qui ab occaſu ſpirant, atque horum priuatim ἀργέστης, & Corus ab occaſu ſolſtitiali, qui etiã Olympias ab aliquibus dictus eſt, ab aliis ἰάπυξ: Fauonius ab æquinoctiali, Africus ab hyberno oritur.

Ζέω, μ. έσω, π. εκα, ferueo, comburo, exæſtuo, tranſitiuè. Dioſcor. lib.2. ζεῶν, ferueſcens, Idem. σκωλήκων ζέουσι, vermibus ſcatens, apud Lucian. vide ζέω. τὸ ζέον τῶν τριταίων, Galen. feruor tertianarum.

Ζῆ, pro ζῆθι, vel ζῆε, viue, apud Eurip. vide Etym.

Ζῆθος, Theophr. lib.6, cap.15, τὸ ἐν αἰγύπτῳ καλούμενον ζῆθος, de potionis genere quodam confectæ ex ordeo aut tritico: Gaza zethum tranſtulit.

Ζηλαῖος, inuidus, epitheton Bacchi, in Epigram.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inuidus, zelotypus, æmulus. ζηλήμονος ἥρας, in Epigram. Ibidem, ζηλήμων ἄρης. vbi etiam Rhenum fluuium ζηλήμονα, quia mariti zelotypi ibidem periculum faciebant de ſuis liberis, eſſentne legitimi an non.

Ζηλοδότηρ, ῆρος, epitheton Bacchi, in Epigram.

Ζηλομανὴς, inuidus.

Ζῆλος, ου, ὁ, immodicus amor, æmulatio, iuſta ira, fœlicitas, diuitiæ, εὐδαιμονία, μακαρισμὸς, admiratio, inuidia, ſuſpicio, ſtudium, deſyderium, affectatio, exemplum τρία δ' αὐτὸ εἴδη, ὁ μὲν ἐπὶ μακαρισμοῦ, ὁ δὲ ἐπὶ μιμήσεως, τρίτος φθόνῳ ὅμοιος. Heſiod. in Theog. ζῆλον filium facit στυγὸς καὶ πάλλαντος. Sophoc. pro opibus, οἷος λατρείας αὐτ' ἔσω ζῆλον τρέφω. ζῆλος καὶ φθόνος, Plato de Legib. ζῆλος πυρώσεως, æmulatio ardens, i. feruens zelotypia, Eurip. ζῆλος δὲ ὑμῶν ἠρέθισε πλείονας, i. exemplum veſtrum complures prouocauit. ζῆλος ἀσιανὸς, genus dicendi Aſiaticum, Plutarch. in Antonio. ζῆλος πυρὸς, ignis vehementia, Eraſm. cap.10. ad Hebræos. ζῆλος inter carnis opera enumeratur à Paulo, cap.5. ad Galatas. Plutarch. ἤδη γυμνώτης τῶν παρόντων ζῆλον εὐεξίας ἐνεποίησεν, i. affectationem, deſyderium.

Ζηλοτυπέω, μ. ήσω, π. ηκα, zelotypia aliquem proſequor, vt riualem non feram inuideo, riualem habere nolo. Neutrum abſol. ζηλοτυπῶ ἀρετὴν, i. inuideo virtuti & obtrecto, AEſchin. Capitur & in bonã partem, Nazan. id eſt, ζηλῶ καὶ εὐδαιμονίζω.

Ζηλοτυπία, ας, ἡ, æmulatio, ſuſpicio, obtrectatio. Cicero Tuſculan. 4, Obtrectatio autem eſt ea quam intelligi ζηλοτυπίαν volo, ægritudo ex eo quod alter quoque potiatur eo quod ille ipſe concupiuerit. ἐφιάλτην φίλον ἀλλοφρονήσας διὰ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον τῆς δόξης, qui Ephialtẽ amicum

amicum dolo ſuſtulit ob ſuſpitionem atque inuidiam gloriæ eius, Plutar. in Pericle.

Ζηλότυπος, ου, ὁ, formæ æmulator. Ariſtophan. ζηλότυπος ὁ παῖς ἦν, zelotypus erat, i. formã & pulchritudinem habebat.

Ζηλόω, μ. ώσω, π. ωκα, æmulor, ad imitandum propono, μακαρίζω, magni æſtimo, zelo moueor. Itẽ in malam partem, inuidia moueor, Accuſ. ζηλῶ σε. Heſiod. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, vicinum vicinus ęmulatur. Iſocr. ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, horum imiteris & facta. ζηλώσει τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, &c. cap. 5. Num. ſuſpectam habebit vxorem ſuam de ſtupro. ζηλοῦν τὰς ἀρετάς, Demoſth. id eſt, ſectari. ἐζήλωσε τὸν ζῆλόν μου, zelo meo commotus eſt, cap. 25. Numer. ζηλῶ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ, id eſt, zelotypus ſum erga vos Dei zelo, Paul. ad Corinth. Cũ duobus Accuſat. καί σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, id eſt, κατὰ τοῦτο, in hoc te poſſum beatum dicere, Sophocl. Cum Accuſat. & Genit. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicem imperio arbitror, Iſocrat. in Euagora. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animum, Sophocl. Cum Dat. cap. 11. Numer. μὴ ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? ἐζήλωσα τῷ κυρίῳ, cap. 19. lib. 3. Regum, vbi exponitur zelatus ſum pro Domino. Cum Infinit. ζηλοῦσι τὸν πολλῶν δυναστεύειν, latè dominari beatũ cenſent, Ariſtot.

Ζήλωμα, ęmulatio, contentio. A Eſchin. κατὰ πνεῦμα ... ἐξαιρεῖσθαι ... τὰς τοιαύτας φύσεις καὶ τὰ τῶν ζηλώματα ἐπ' ἀρετὴν προτρέψασθαι.

Ζηλωτέον, imitandum eſt.

Ζηλωτής, οῦ, ὁ, ęmulator, ĩuidus, ſectator, qui nullum admittit riualem. Iſocrat. in bonã partem accipit in Orat. ad Demonicum, μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς γενόμενον, i. æmulum atque imitatorẽ paternæ virtutis. σίμων ὁ ζηλωτής, Simon zelotes, cap. 1. Act. Apoſtol. hunc inter Apoſtolos enumerat Lucas, cap. 6. ſui Euang.

Ζηλωτικός, ὴ, ὸν, & Ζηλωτός, ὴ, ὸν, optandus, amabilis, imitatione dignus, περισπούδαστος, περιμάχητος, in pretio habendus, felix, beatus, Ariſtoph.

Ζημία, ας, ἡ, damnũ, calamitas, pœna, mulcta. Pro detrimento, Xenoph. τοὺς ἀδελφοὺς ζημίαν ἡγοῦνται, fratres detrimento ſibi eſſe ducit. Idem, ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημίαν μᾶλλον ἢ ὠφέλειαν ἔχει, mihi & re & verbo nocumẽto eſt magis, quàm vtilitati. Pro ſupplicio, Xen. τούτοις θάνατος ἦν ἡ ζημία. Pro pœna, τοῖς ἁμαρτάνουσι ζημία θάνατος. κυρίως δὲ ζημία ἡ τῆς ζωῆς μείωσις: vnde ἀζήμιος, Ariſtoph. ζημία τούτων, pernicies horum, i. quam hæc inuehunt. ἀνέθηκεν ἐκ τῆς ζημίας τοιησάμενος. Plutar. in Themiſt. i. ex mulctarum ſeu pecuniarum ſupplicio confectum dicauit. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης, capitis ſupplicio legibus decreto ſeu propoſito, Iſocrat. ζημίαν ἐκτῖσαι, iacturam facere, Phalar. in Epiſtol. ζημίαν λαβεῖν, mulctam irrogare, Demoſth. ὀφλεῖν ζημίαν, damnum pati, facere iacturam, Demoſth. ζημίαν ὀφλισκάνειν, damnari, improbari, Eurip. ζημίαν πάσχειν, iacturam facere, pati damnum, Nazanz. ζημίαν δρᾶν, cõmittere damnũ ſeu inferre. ζημίαν ποιῶ, dãno & detrimẽto afficio, dãnum infero & iacturã, ποιῶ ζημιοῦσθαι. Ariſtoph. in Pluto, ἐποίεις ζημίαν ἐκείνοις, detrimẽto afficiebas. ζημίαν σοι ποιήσει Idem Ariſtop. tibi erit detrimento.

Ζημιόω, μ. ώσω, π. ωκα, mulcto, noceo, damnum infero, & irrogo, pœna plecto, ſumo pœnas, mulctam infligo, animaduerto in: item κολάζω. Variè conſtruitur, vt ζημιῶ σε χρυσίῳ, χρυσίου, & εἰς χρυσίον: vel ζημιῶ σε χρημάτων. Plato de Legib. μηδὲν μηδένα ζημιῶ, nemini damno ſum. Demoſthen. ζημιοῦμαι πολλά, multis detrimentis afficior. βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν, regem pecuniis mulctarunt, Plutarch. in Pericle. ſic A Eſchin. pro τιμῶ, ſeu τιμῶμαι ζημιοῦσθαι δέκα δραχμάς. ζημιῶσαι δέκα μυριάσι δραχμῶν, centũ millib[us] drachmarũ mulctare, Thucy. ζημιῶ θανάτῳ αὐτόν, cum morte mulcto. Herod. ζημιοῦται θανάτῳ, morte mulctatur, Ariſtot. in Probl. ζημιοῦσθαι θανάτῳ, Dem. ζημιοῦν θανάτῳ, Plutar. in Solon. morte mulctari. ζημιῶ μικροῖς, Ariſtot. in Rhet. parua mulcta afficio. ζημιῶ φυγῇ, exilio mulcto, Idem. ἐζημίωσεν ἑαυτοῦ τὰ μέγιστα, Chryſoſt. ζημιοῦν εἰς τὰ χρήματα, pecuniis mulctare, Plato de Legib. ζημιοῦμαι, patior damnum. ζημιώσεται μεγάλα, magnam faciet iacturam, Thucyd. ζημιοῦμαι πολλά, multis detrimentis afficior. Demoſth. ζημιοῦσαι τὸ κεφάλαιον τὰ μικρὰ περιελέγων, ſummam amittis, dum quę parua ſunt ſequeris, Nazanz. ζημιωθῇ ψυχήν, animæ iacturam fecerit. ἐζημιωμένοι, in ærarium relati, qui ignominia interim notati erant, quoad iudicatum facerent, hoc eſt, omnia ex ſententia perſoluerent, καταδίκοι, ὀφλόντες, Bud. in Pandect.

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dãnoſus, pernicioſus, fraudi qui eſt, & pœnalis.

Ζημίωμα, ατος, τὸ, damnum, detrimentum, Lucian. καὶ τὸ ζημίωμα ἰσον τηλίκον, Plato de Leg. ζημιώμασι τοῖς αὐτοῖς ἀστυνόμοις ἔστω, eadem ſit ædilibus mulctandi conditio.

Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio.

Ζὴν, ζηνός, ὁ, Iupiter. vide in nomine ζεύς.

Ζῆν, viuere, ζάω.

Ζηνοδότειος, ου, ὁ, Zenodoti diſcipulus.

Ζηνόδοτος ὁ τροιζήνιος, Zenodotus Trœzenius, proprium viri hiſtorici, Plut. in Romulo.

Ζηνόδοτος, ὁ, Zenodotus. ὁ τοὺς ταρραίου καὶ διδύμου περὶ ... ait Interpr. Ariſtoph.

Ζηνόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Iouem ſapiẽs. epitheton Apollinis quòd ſit vatidicus, & oracula ſint à Ioue.

Ζήνων ὁ ἐλεάτης, Zeno Eleates, Plut. in Pericle.

Ζηρυνθία ἀφροδίτη, Venus.

Ζηρύνθιον, & ζήρυνθον, antrũ in quo canes ſacrificabantur Corybantũq; illic, & Hecates myſteria erant, Suid.

Ζῇς, viuis, & ζῇ, viuit: à ζάω.

Ζήσομαι, à ζῶ, viuam, ζήσω.

Ζῆτα, locus in quo verſabantur ii, qui ζητηταὶ appellabãtur apud Athenienſes, quẽadmodum δίαιτα, in quem διαιτηταὶ, arbitri conueniebant, Cæl. lib. 7, cap. 18.

Ζητεύω, quæro. Heſiod. ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, id eſt, mendices.

Ζητέω, μ. ήσω, π. ηκα, indago, capto, peto, ſpecto, inquiro, quæſtionem habeo. Item volo, Atticè, Accuſat. Budæus in Commentariis. Plato, οὐκ ὀρθῶς ζητεῖτε, non rectè quæſtionem exercetis. ζητῶ τὸ κακῶς, reddere malũ quæro, Ariſtot. lib. 5. Ethic. ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου, inſidiantur vitæ meæ, ſic Eraſm. cap. 11. ad Romanos. Conſtruitur & cum Infinit. Plato in Epiſtol. ζητεῖ τὰ χρήματα ἀποπέμπεσθαι, pecuniam mitti ſtudet. Idem Epiſt. 7, τὸ τί ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς, nitente animo ſcire quid ſit. Ariſtoph. in Pluto, ζητεῖς μεταλαβεῖν, vis eſſe particeps. Ibidem cum Futuro Infinit. ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείσειν ἡμᾶς, vis hoc nobis perſuadere. ζητῶ ποιῆσαι, ſtudeo efficere, Demoſth. ζητεῖ λαθεῖν, vult latere, Iſocr. in Euagora. ζητῶ ἀφελέσθαι, nitor auferre, Plutar. in Public. ζητεῖ διαφορὰν εἶναι, Ariſtot. in Politicis vult differentiam eſſe.

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæſtio, rumor.

Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæſtiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, quæſtio, veſtigatio, diſcuſſio.

Ζητητέος, ου, quærendus.

Ζητήρια, quæſtiones, torquendi inſtrumenta.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, Iquiſitor: & apud Athenieñſes magiſtratus, ad quos referebantur qui reipublicæ aliquid deberent nec ſoluerent, Harpocr. quæſtor criminum, Liſiæ.

Ζητητικὸς, ὴ, ὸν, exploratorius, ingenio valens, quo rerum rationes inquirat, Gaza. ζητητικὰ ῥήματα, inquiſitiua verba, Idem Gaza. Laert. de Zenone, ἦν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, carcer ſeruorum, piſtrinum, Cælius libro 13, capite 54.

Ζήτω, viuat.

Ζιβύνη, ης, ἡ, iaculum ferreum, lãcea, ἢ σιδηροῦν ἀκόντιον, ἢ λόγχη, ἢ μάχαιρα, Heſych. Hieronym. Eſaiæ cap. 2.

Ζιγγίβερ, τὸ, genus aromatis, zinziber, Plin. gingiber.

Barbarus & Ruell.lib.2.Dioſcor.cap.193, vbi Dioſcorides docet non eſſe radicẽ piperis, ſed ſui generis plãtam.

Ζίγγος, ου, ὁ, bombus, apum ſtrepitus.

Ζίγιρ, Zigir, ſic dicitur genus caſiæ craſſæ, purpureę & nigricantis, Dioſcor.lib.1.

Ζιγνίς, ῖδος, lacertæ genus.

Ζιγρῶ, triſtor, σκυθρωπάζω.

Ζιζάνιον, ου, τὸ, zizanium herba, lolium. παρὰ τὸ τὸν σῖτον σίνειν, ὅ ἐστι βλάπτειν· ἢ παρὰ τὸ σῖτος καὶ ἰσούμενον, τὸ τῷ σίτῳ παρεμφερὲς ὄν. Etymol. τὰ ζιζάνια, cap.13. Euang. Matth. τὰ ζιζάνια σπείρειν, zizania ſerere, Nazanz.

Ζικκόω, τὸ ζικκῶ.

Ζειτίχιον, ου, τὸ, corrigia calciamenti.

Ζοάνες, vocabant ſacros homines, quos cuiuis occidendi erat arbitrium, Cælius lib.7, cap.11.

Ζόανον, τὸ, ſtatua, idolum, ξόανον.

Ζόη, ης, ἡ, vita, pro ζωή. ζόη δικαίη, iuſta vita. μέχρις τῆς ἐκείνου ζόης, quoad viueret. ζόην ἔζωον, vitam viuebant. ζόην ἔχω, vitam ago, id eſt, dego. ζόην κατεστήσατο, vitam duxit. ζόην ἐκ τουτέων ποιεύμενος, ex hac re vitam tolerans. apud Herodot. ea omnia leguntur.

Ζαής, vehemens.

Ζορκάδες, pro δορκάδες, capreæ, Herodot.lib.4.

Ζόρκας, dorcades, Nicand.

Ζορκὸς ἕλος, vide in dictione αἰγὸς ἕλος.

Ζοφοδορπίδες, οἱ, qui ad conuiuiũ vocati ſerius & cunctantius venire ſolent, Eraſm. Chiliad.

Ζοφερός, ά, ὸν, & ζοφοειδής, ater, tenebroſus.

Ζοφόεις, εντος, tenebroſus: vnde ζοφόεις κόσμος, Nonn.

Ζοφομηνία, ας, ἡ, defectus lunæ.

Ζόφος, ου, ὁ, caligo, occaſus, obſcuritas, nox. ſignificat etiam locum infernum. παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ νέφος. ἢ παρὰ τὸ γνόφος, δνόφος καὶ ζόφος, Etym. δυσηλεὴς ζόφος, Apollon. Rhod.

Ζοφόω, μ. ώσω, obſcuro, Nazan. Lucia. de AEthiopib.

Ζοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginoſus, obſcurus, ater.

Ζόφωσις, εως, ἡ, tenebræ, obfuſcatio.

Ζυγάδην, iunctim.

Ζύγαινα, ἡ, zigæna piſcis, libella piſcis. Ariſtot.lib.2. Animal.

Ζυγαρχία, duo currus.

Ζύγαστρον, ου, τὸ, arca, libella.

Ζυγία, ας, ἡ, Iuno nuptialis, pronuba. Itẽ copula. Item ζυγία, carpinus arbor, de qua Theoph.libr.3.hiſtor.plãt.

Ζυγικὸς, οῦ, ὁ, natus ſub libra ſigno.

*Ζύγιμος βοῦς, bos iugalis, Athen. μέχρι δραχμῶν πέντε, καὶ βοῦς ζύγιμος δέκα.

Ζύγιος, ου, ὁ, iugalis. vt ζύγιος ἵππος, equus iugatorius. Ariſtoph. ἐκ ἄρα τὸν γ' ἐμὸν ἴδοις ἂν αὐτὸς ὅθ' ὁ ζύγιος. ζύγιοι ἵπποι οἱ ὑποβαλλόμενοι τῷ τοῦ ἅρματος ζυγῷ, Ariſtoph. ζύγιος πῶλος, equus iugo ſuppoſitus, Euripid. ὑπὸ τὰ ζύγια πλῆθος ἀνθρώπων, quæ ad iuga erat multitudo hominum, apud Bayſium de re nauali.

Ζυγὶς, zygis: ſic dicitur ſylueſtre ſerpillum, Dioſcorid.

Ζυγίτης, ὁ καθήμενος ἐν τῷ τοῦ μέσου: vt ſint ζυγῖται, remiges medii ordinis, Interpr. Ariſtoph. Item ζυγῖται, tertius ordo Athenienſium.

*Ζυγόδεσμον, τὸ, in temone currus. συνέχεται τῷ ἕστορι, id eſt, clauo vel paxillo, Plutar. in Alexand.

Ζυγόδεσμος, ου, ὁ, &

Ζυγόδεσμα, τὰ, i. λέπαδνα, collaria, in Epigram.

Ζυγοδέτης, lorum quo iugum temoni alligatur.

Ζύγωθρον, τὸ, vectis ambas fores continens.

Ζυγομαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, reluctor, calcitro, contẽdo, rixor, diſſẽtio, propriè cũ domeſticis & familiaribus. Trãſlatio eſt ἀπὸ τῶν βοῶν μετ' ἀλλήλων μαχομένων. οὐδὲν γὰρ περὶ τῶν ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, nihil enim de verbis pugnabimus. Item pro tranſtris inter remulcos contendere, apud Herodot. Bud. Comment.

Ζυγὸν, ου, τὸ, tranſtrum, ſedes. Et ζυγὰ in re militari dicũtur ab vno cornu ad alterũ ordines inſtructi. Et qui iuga efficiunt, dicuntur AEliano ζυγεῖς, Bud. Comment.

Ζυγός, οῦ, ὁ, vel ζυγὸν, τὸ, iugum: παρὰ τὰ δύο ἄγειν, δυγὸς καὶ ζυγὸς, ἢ παρὰ δυεῖν τὸ δ εἰς ζ τραπέντος. Plato Epiſt.8, φεύγειν τὸ δούλειον ζυγὸν ὡς ὂν κακὸν, iugum ſeruitutis fugere tanquã malum: ſic legitur etiam in codicibus manu ſcriptis. τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, c.19. Leuit. vbi Latinè, Iumenta tua non facies coire cum alterius generis animãtibus. αἱ ὑπὸ ζυγὸν, nuptæ. Itẽ ſedes remigũ, & trãſtra in curribus vel nauibus. Item ſtatera, libra, vt in ſymbolo Pythagoræ, μὴ ζυγὸν ὑπερβαίνειν, ſtaterem ne trãſgrediaris. vide Ety. Ariſtot. hoc nomine intelligit item librile tranſuerſum ex quo lances dependent: habet enim formam iugi. ἰσαζόντων ζυγῶν, in æquilibrio. Significat etiam ſeriem porrectam. τῶν σηπιῶν, Ariſtot. de ſepiis loquẽs, βαδίζουσι δὲ κατὰ ζυγὰ, incedunt iugatim, Gaza. ἐν πρώτῳ ζυγῷ τέσσαρες ἐμάχοντο, in prima parte quaterni viri pugnabant, Thucyd. Itẽ iugũ lyræ, quod manu ſiniſtra tenent citharœdi. Ammon. tradit, pro inſtrumẽto quo boues iugãtur, maſculini eſſe Generis: fœmin. verò, quando de põderibus dicitur. In plurali, τὰ ζυγὰ tantùm habet. Sophocl. in Aiace πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ χωροῦμεν, ad qualia ſeruitutis iuga tẽdimus, Demoſth. ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχειν.

Ζυγοστάται, ſunt libripendes per vrbes cõſtituti, qui põderibus præfecti appellãtur, Bud. in Annotat. poſter. vnde zygoſtatica fides, i. plena & examinata æquitas. zygoſtatica enim libra eſt, publicè temperata & conſtituta. vide Bud. in Comment.

Ζυγοστατέω, μ. ήσω, π. ηκα, manubrium cytharæ pondero, Accuſat.

Ζυγοφόρος, ου, ὁ, iugifer, Euripid.

Ζυγόω, συναρμόζω, ζεύγνυμι, κατέχω, δαμάζω, iugo, in iugum porrigo. ἐζυγωμένος, cap.41. Ezechiel. ęqui põderis vt exponit ibidem Hieronym.

Ζυγῶδες, & ζύγωμα, os quoddam in corpore humano medulla carens.

Ζυγωθρίζω, perpendo, conſydero, examino, libro. Ariſtoph. νεφ. κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον, i. συνάρμοσον, ἴσωσον, ζυγοστάτησον, σύμπλεξον, ἀνακαίνισον.

Ζύγωθρον, τὸ, vectis qui duas continet ianuas. ὁ συνέχων τὰς δύο θύρας μοχλός, Euſtath.

Ζυγώματα, τὰ, duo oſſa circa aurẽ, quę & cãcri vocãtur,

Ζυγωτός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, iunctus, Sophocl.

Ζῦθος, ου, ὁ, zythus, potus ex hordeo confectus, Dioſcorid. lib.2, cap.112.

Ζύμη, ης, ἡ, fermentum, farina humore ſubacta, Gaza. maſſa, φύραμα.

Ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν, fermẽteſcens odore, fermenti referens acorem, Dioſcorid. lib.2, cap.101.

Ζυμίτης, ου, ὁ, panis fermentatus.

Ζυμόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, fermẽtor, fermẽto afficior.

Ζυμόω, μ. ώσω, fermento, Accuſat.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus, nõ mucidus, maſſalis, (Gaza.

Ζύμωμα, ατος, τὸ, fermentum.

Ζύμωσις, εως, ἡ, fermentum, fermentatio: pro quadã corporis ebullitione, apud Platonem in Timæo.

Ζυμωτός, οῦ, ὁ, fermentatus.

Ζωάγρια, τὰ, præmia, quæ penduntur pro vitæ redemptione, Odyſſ. θ. Nonn. λῦσεν ἰῶν ἑτάρων ζωάγριον, &c. præmium quod pro redimendis ſuis ſoluit. δῶρα λάμψονται ζωάγρια χρύσου, donis afficientur, quòd Crœſum ſeruarunt, Herodot.

Ζωαρκής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ad vitam ſuſtentandam ſufficit. vnde ζωαρκὲς πνεῦμα apud Nonnum, vitalis ſpiritus. & ζωαρκὴς μῦθος, viuifica oratio & alma.

Ζώαρχος, ου, ὁ, qui vni præeſt elephanti.

*Ζωογονεῖσθαι, animari, Athenæ. de anguillis.

Ζωογονέω, μ. ήσω, π. ηκα, viuum genero, Neutr.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

Ζωγραφέω, μ. ήσω, π. ηκα, pingo, deſcribo, colorib. exprimo:

mo:vnde διαζωγραφῶ,Gregor.in Epiſt. Accuſat.ſic Philo de mundo,& Plato.

Ζωγραφήματα,τὰ,εἰκόνες,picturamẽta,Plat.in Philœbo.

Ζωγραφία,ας,ἡ,pictura, Xenop.δεῖ ζωγραφίᾳ δέξιν τὸ δυνάμενος,vel qui valet arte pingẽdi,Polyb.ἡ πλαστικὴ ἢ ζωγραφικὴ τέχνη,&c.

Ζωγραφικός,οῦ,ὁ,pictorius. ἡ ζωγραφικὴ,ars pingendi,τὰ ζωγραφικὰ,quæ pingi ſolent.

Ζωγράφος,ου,ὁ,pictor,ζῶα γράφων,animalia pingens,animalibus pictis effingens,Herodot. ‖Plato,οἷον ζωγράφος ζωγραφήσει ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο,τίκτοντα τοὺς ἄλλους δημιουργοὺς,&c.

Ζωγρία,cap.21.Numeror.ἐπάταξαν αὐτὸν καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ,ἕως τοῦ μὴ καταλιπεῖν αὐτοῦ ζωγρείαν,percuſſit eum & vniuerſum eius populum vſque ad internecionem.

Ζωγρεῖον,viuarium.

Ζωγρέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,ζωπυρῶ,vegeto,ſuſcito,viuum conſeruo,vegetum reddo.Ilia.ε,ἀεὶ δὲ πνοιὴ βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,id eſt,ἀνεζωπύρει,recreabat.εἰς τὸ ζῆν ἦγε, viuificabat. Aliquando capio viuum ſeu viuum ſeruo. Iliad.ζ,ζώγρει ἀτρέος υἱὲ,pro ζῶντα ἄγε,ζῶντά με φύλαττε, quemadmodũ fit in bello: dictione cõpoſita ex ζῶ,id eſt,viuo, & ἀγρέω, venor, ſeu venatu capio. ζωγρηθεὶς,viuus captus,à cęde conſeruatus.ἐζωγρημένος,captiuus.

Ζωγρία,ας,ἡ,venatio, Dicitur etiam quoties viuus aliquis redimendus aut mulctandus capitur:vnde ζωγρίην λαβεῖν,viuum capere. τὸν καταδέξαντα λαβεῖν ζωγρίαν,&c.maledictum viuum capere. ζωγρίην ἔλαβε τὸν ἱστιαῖον, Heſtiæum viuum cepit, Herodot.lib.6. ζωγρίην αἱρέουσί μιν, eum viuum excipiunt,idem Herodot.

Ζώγρια,ζωάγρια,τὰ,feretra mortuorum.

Ζωγρος,cauea ferarum,Heſych.Baſil.

Ζωδάριον,ν,Ariſtot. in 3.de partib.pro inſectis & beſtiolis quibus auiculæ victitant.

*Ζώδια,ſigna Zodiaci,Ariſtotel de mundo,χαὶ μέρος διειλημμένος εἰς δώδεκα ζωδίων χώρας, de Zodiaco loquens.

Ζωδιακὸς,οῦ,ὁ, circulus in quo 12.ſunt ſigna,& ob id à Latinis ſignifer dictus.λοξὸς κύκλος λέγεται διὰ τὸ τέμνειν τοὺς παραλλήλους κύκλους,Proclus de Sphæra:obliquus circulus à Virgil.dictus.

Ζώδιον,ου,τὸ,animal paruum.

Ζώεσκον,viuebant.Heſiod.πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ,&c.

Ζωὴ,ῆς,ἡ,vita,tempus vitæ,ſumptus ad vitam ſuſtinendam,ſubſtãtia,ἡ φέρε τὴν ζωὴν παρακαλεῖ.Odyſ.ξ,ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, i. copioſus cẽſus,Idem Homer. Ibidem,τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο,i.patrimonium,& τὴν οὐσίαν. ζωὴ cur ſit dictus Chriſtus,Nazanz.in Orat.

Ζώειν,viuam,pro ζώοιμι.

Ζωηρὸς,οῦ,ὁ,viuax.

Ζωηφόρος ψῆφος opponitur τῇ θανατηφόρῳ, Themiſt.

Ζωϊκὸς,οῦ,ὁ,animalis,animans.ζωϊκὴ ἰσορία. Ariſtot. περὶ τῆς ζωϊκῆς φύσεως εἰπεῖν,&c.

Ζῶμα,ατος,τὸ,cingulum,ſeptum tranſuerſum, ζώνη,balteus,ſuccincta tunica,aut ſagum,ὁ ζωστὸς χιτών. Hom.Ilia.δ,εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μίτρη.Et Odyſ.ξ,ἐπὶ μὲν σάκος εἶχ' ὤμοισι καὶ ζῶμα φαεινὸν,id eſt,χιτῶνα.dicitur autem ζῶμα ἀπλῶς αὐτὶ τοῦ ζῶσμα.

*Ζώμευμα,τὸ,condimentum,ἄρτυμα,Dioſcor.Ariſtop. Salgamum.

Ζωμεύματα,funes quidam in nauibus.

Ζωμεύω,elixo,condio, decoquo.ζωμευθέντες ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ,elixæ in oleo addito ſale,Dioſcorid.

Ζωμήρυσις,ιος,ἡ,vas quo ius hauritur,inſtrumẽtum coquinarium,quo ebulliẽtem ſpumam defecamus.ζωμήρυσιν λίπους ἀφελκόμενον,in Epigram. apud Heſych.exponitur. ζωμοῦ ἀρυστὶς,id eſt,cochlear aut inſtrumentum quo ollę ius deſpumatur.

Ζωμίδιον,ου,τὸ,iuſculum,Ariſtoph.πῶς,ὥσπερ θερμὸν τὸ ζωμίδιον παγεῖ.

Ζωμοποιὸς,ῦ,ὁ,cupediarius,condiendi iuris peritus,opifex iuris in culina. Item ζωμοποιὸς,in cibos idoneus,Marcellus:gratiã in iuribus habens,Ruellius.

Ζώμορφος,ου,ὁ,animal pictum.

Ζωμὸς,ῦ,ὁ,ius, ius eſculentum,liquor eorũ quæ coquũtur in aqua.Ariſtoph.πῶς ἤδη ζωμοῦ παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς,&c.iure impletus.λευκὸς ζωμὸς,album ius vt quo coquũtur anguillæ,Galenus lib.2. ad Glauc. ζωμὸς μέλας, ius nigrum:ſic dicebatur quo vtebantur Lacedæmonii ſenes Plutarch. in Apophth.μείζω ζωμὸν καταπιὼν,qui grandiorem buccellam deuorauit, Ariſtot.in Probl. fruſtum. ζωμοὶ τῶν πιόνων,iura adipe pinguium, Gaza.

Ζώνη,ης,ἡ,zona,cingulum,lorum,balteus. Ammonius annotat virorum eſſe,quemadmodum ζώνιον fœminarũ. Homer.pro armorũ apparatu vſurpat: & veteres ζώσασθαι,ἀντὶ τοῦ ἐνδύσασθαι τὰ ὅπλα,id eſt, arma induere,dixerũt. Eſt & pars corporis quæ cingitur. ζώνην λύειν, ſoluere zonã dicitur puella quæ virũ admittit,in Epigram. ζώνην pro crumena interpretatur Eraſm. cap.11. Euãg. Matth. veterum more locutus eſt, iuxta quem milites ſi quid erat æris , id in zonis geſtabant : vnde prouerbium illud apud Horatium, Zonam perdidit, de eo cui nihil erat pecuniæ. ζῶναι τοῦ κόσμου ,i. ſegmenta mundi, tractus.ζώνη ἱππότης,in Epigram.

Ζώνιον,ου,τὸ,cingulum. Diminutiuum eſt.

Ζωνιοπλόκος,zonarius artifex. Solebãt enim mulierum zonæ apud veteres pro texendo contorqueri.

Ζωνῖτις καδμεία,zonitis cadmia dicta, quòd ſit quibuſdam lineis velut zonis cincta, Dioſcorid.

Ζωννύσκω,μ.ώσω,π.ωκα,&

Ζωννύω,cingo,arma induo, Accuſat.

*Ζώννυμαι,armis ĩduor, Pauſan.in Bœoticis. τὸ δ' ἐνδύναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι.

Ζωντεῖον,ου,τὸ,piſtrinum,locus vbi ſerui molunt.

Ζωογονέω,ῶ,viuum produco,animal gigno,beſtiam viuifico. ζωογονεῖται,eſt vitalis.τὸ ζωογονοῦν,animãtia gignẽs Philoſtrat. Item Lucian.de Pallade cerebro Iouis nata.

Ζωογονία,generatio animalis,animalium partus.

Ζωογόνος,vocatur numerus ſeptenarius,quòd infantes ſeptimo menſe nati viuant facilius, quàm qui ſequenti, de quo Aphrod. Problem.

*Ζωογονούμενον, animatum,Baſil. ζωογονούμενοι σκώληκας ἐν τοῖς ἰξώποις.

Ζωοδότειρα,ας, ἡ, vitam largiens.

Ζωοδότης,vitæ largitor, Dei epitheton.

Ζωοθυτεῖν,animal ſacrificare.

Ζωόμορφος,ὁ καὶ ἡ,animalis formam habens,

Ζῶον,ου,τὸ,animal.

Ζωὸν,viuum.

Ζωοποιέω,μ.ήσω,π.ηκα,viuifico,vegeto,recreo,iuuo,foueo,animal procreo,vitæ reſtituo, Accuſat.

Ζωοποιητικὸν,οῦ,τὸ,potentia viuifica.

Ζωοποιΐα,ας,ἡ,animalium creatio.

Ζωοποιὸς,ῦ,ὁ καὶ ἡ,viuificus,vitalis,Cicero.

Ζωὸς,οῦ,ὁ,viuus. δέλφαξ ζωὴ, viuus porcellus,Herodot. ἐν ζωοῖς,inter viuos,in Epigram.

Ζωοστάσια,τὰ,animalium ſepta,tectáque.

Ζωότης,animalitas,Plut. ζωότητος καὶ θνητότητος, de mũdo.

Ζωοτοκεῖν,animal generare viuum,animal formare ſeu parere. Et ζωοτοκεῖσθαι,animalem formã prouenire:ſic Gaza apud Ariſtot.

Ζωοτοκία,ἡ,animalis generatio.

Ζωοτόκος,ου,ὁ καὶ ἡ,animalis fœcundus:ſic Gaza apud Ariſtot. ζωοτοκούμενος,partus viuiperus.

Ζωοτροφέω,ῶ,animali præſto alimentum,ζωοῦ), Theoph. l.4,c.16.de cauſ.plãt. διαφθειρόμενα ἢ ζωοῦται, corrupta nullas beſtias creant.

Ζωοφαγέω,ῶ,carne veſcor,animalibus victito.‖Ariſtot. in 8.Animal.ὅσα δὲ κινητικὰ τὰ μὲν ζωοφαγοῦντα τρέφεται ἰχθυδίοις μικροῖς οἷον ἡ πορφύρα σαρκοφάγον γάρ ἐστι.

Ζωοφάγος,ὁ καὶ ἡ,carne veſcens.‖ Ariſtot.in Polit. διὰ τὸ τὰ μὲν ζωοφάγα τὰ δὲ καρποφάγα,τὰ δὲ παμφάγα αὐτῶν εἶ).

Ζωοφόρος,ου,ὁ,ſignifer. vnde ζωοφόρος κύκλος,circulus zo-

diacus cõplectens τὰ ζώδια, id eſt, ſigna ſic dicta ab effigie animalium arietis, tauri, geminorum, &c. de quo circulo apud Ariſtot. de mundo, & Proclum de Sphæra. ζωοφόρον αἰθέρα, in Epigram.

Ζωόφυτα, dicuntur quæ nec animaliũ neq; fruticũ, ſed tertiã ex vtroq; naturam habent, vt ſunt vrticæ & ſpongiæ, de quib⁹ Plin. lib. 9, c. 45. Nos fortaſſe, inquit Bud. in Annot. plãtanimes dicere poſſum⁹, vel plãtanimalia.

Ζώπισσα, ης, ἡ, genus picis, reſina, quæ in vſum medicaminum à nauibus deraditur, Dioſ. ἀπόχυμα etiã dicitur.

Ζωπύρα, ας, ἡ, & Ζώπυρον, ου, τὸ, follis, ſcitillula, ignitum, ſcintilla, ἐναύσμα, fomes. τὰ ζώπυρα, Plat. i. ſemina, fomẽta ad exuſcitandum & propagandum, reliquię ſubſidiarię, vnde rerum genus & ſpecies inſtaurantur & reſtituuntur, in 3. de Leg. quod Latinè dici poteſt præſidium.

Ζωπυρέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, & Ζωπυρέω, μ. ήσω, π. ηκα, excito ignẽ, ſcintillas inflo, facio reuiuiſcere, ſuſcito, Etym. τὸ ζωπυρεῖν, fomes.

Ζωπυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, excito.

Ζώπυρος, Zopyrus pædagogus Alcibiadis, Plutarc. in Lycurgo & Alcibiade.

Ζωροποτεῖν, merũ bibere, in Epigram.

Ζωροπότης, ου, ὁ, meribibus, temulentus.

Ζωρὸς, οῦ, ὁ, merum, i. vinum. ζωρὸν δέπας, in Epigr. ζωρὸν πόμα, Ibidẽ, ζωρὸν μέθυ, Apoll. Rhod. merũ vinũ.

Ζωρότατα μαίνε, in Epigram.

Ζωρότερος, ου, ὁ, purior, meracior, præſentior. ζωρότερον (inquit Heſich.) ἀκρατότερον, vel (vt alii) τάχιον καὶ ἄμεινον, ἐπισφαλέστερον. vide θερμός. ζωρότερος, οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, vini meracioris potus, Dioſc. ζωρότερον πίνω, intemperãtius bibo. ꝑ ζωρότερος, ait Phryn. orator dicit εὔζωρος.

Ζῶς, viuus, ζωὸν, ζωὸς, animãs, homo, mortalis, viuẽs, animal, Homer.

Ζωσάμην, cinxi. Heſi. ζώσαντο, i. ſe cingũt & cũctantur.

Ζωστὴρ, ῆρος, cinctus. Nõn. ζωστῆρα λίθων ὑφάντην μίξῃ.

Ζώσιμος, ου, ὁ, vitalis, qui viuere poteſt. Alexand. Aphr. τέρατα οὐ ζώσιμα, i. monſtra viuere nequeunt.

Ζώσις, εως, ἡ, cinctus.

Ζῶσμα, ατος, cinctus, Baſil. in Epiſt. vide ſuprà ζῶμα. Itẽ thorax, veſtis ad procinctũ idonea.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, baltheus, venter, ſubpectorale. Homer Ody. ξ, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, i. ζώνῃ.

Ζωστηρίας παλλάδος, hoc eſt, ſimulachra apud Thebanos ſtetiſſe tradũt, quòd ibi arma ceperit aduerſus Eubœos & Chalcidem. Siquidẽ ζώννυσθαι, veteribus ſignificat arma induere.

Ζῶστρα, τὰ, indumenta virilia.

Ζώσω, cingam: vnde ἔζωσα & ζῶσαι. Heſiod. ζῶσαι δὲ καὶ κόσμησε θεά, &c.

Ζωτικὴ ψυχὴ, viuax, Plat. li. 10. de Rep. ſedem habet in corde, quæ & θυμοειδὴς dicitur Galeno.

Ζωτικὸς, ῆ, ὁ, viuax, vitalis, viuificus, animalis, genitalis. ζωτικὸς ἄρτος, viuificus panis, Nazan. in Orat. ζωτικὴ δύναμις κατακλυσθεῖσα ἐν καρδίας ὁρμᾶται, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Ζωτικῶς ἔχειν, viuere volens. i. nolens ſibi mortem conſciſcere, Plutar.

Ζωΰφιον, ου, τὸ, beſtiola, inſectum animalculum.

Ζώφυτος, ὁ καὶ ἡ, fertilis plantarũ, Plutarch. in Romulo.

Ζώω, viuo. Odyſſ. ξ, ὅπου ἔτι ζώει. Heſiod. ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον, vt dii viuebant. Idem, ζῶε δ' ἀγαλλόμενος, viuebat lætus. ζώουσι ἀπὸ πυρίων, fruméto victitãt, Herodot. ζώοντα ἐξ ὕλης ἀγρίης, agreſti materia victitantes. ζώωσε, viuificauit.

Ζωώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, belluinus, animalis, Nazã. de homine. ζωώδης ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, vt brutorum.

Ζώωσις, viuificatio animãtium.

Ζωωτὰ, vocantur veſtes vel tapetia animalium figuris intexta, cuiuſmodi & hodie paſsim habentur, & à Plauto in Pſeud. belluata vocãtur: itẽ ab Athen. hoc eſt animalibus pictis diſtincta, τάπητες δὲ εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπλίδας, πολλὰ δὲ καὶ διὰ χρύσου καὶ ζωωτὰ. dicũtur etiã ζωδιωτὰ à Polyb.

Η Pro accentuũ variatione ſignificatum quoq; variat. Cum diſiunctiua eſt coniunctio, vel declaratiua, tenuatur & acuitur: cum affirmatiua ſeu confirmatiua, tenuatur & circũflectitur, Gaza lib. 3. Grãmat. Localis autem particula, articularis & ſimilitudinem importans, aſpiratur & circunflectitur, Ibidem.

Ἡ aſpiratum, articulus præpoſitiuus fœmin. generis. ἡ ἀθλώσ, ἡ παρθένος, quando certam demonſtrauimus virginem.

Ἥ aſpiratum atque oxytonũ, articulus ſubiunctiuus fœmin. gen. quæ, Iliad. α. μῆνιν ἄειδε θεὰ, ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. Et relatiuum pronomen pro αὐτή. Odyſſ. ζ, αὐτὰρ ἣ μὲν ἔρχετ', ἡ δ' ἄρ' ἐμὸν ἀντεχώρει. ἣ ἐν pro αὕτη. Odyſſ. ξ, ἣ γὰρ δ μᾶλλον ἐδίκαζεν. Item pronomen eſt poſſeſsiuum tertiæ perſonę ab ὅς, ἥ, ὅ, pro ἑὸς, ἑὴ, ἑόν.

Ἤ leui ſpiritu oxitonum, vel, coniunctio eſt diſiunctiua tam rerum quàm perſonarum, Iliad. α. ἢ αἶγας, ἢ βοῦς ἐλάσαντες. Et νὺξ ἢ ἡμέρα. Item diſiunctiua indeterminata. Ilia. ρ, τοῦ μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφείῃ, ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός. Nonnunquam explanatiua, quæ διαιρετικὸς à Theodor. appellatur, quaſi diſcretiua, & per quam interpretatur. Sophocl. in Aiace, ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς, mihi amarus magis obiit quàm illis dulcis. Et Homer. Iliad. α, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Quod alii exponũt ἢ ἀπολέσθαι. Porphyrius καὶ ἀπολέσθαι: ac ſi diceret, Volo ego populum ſeruari, & ipſe interire. Mihi videtur Latinè reddi poſſe, Malo ego populum ſeruari quàm interire, vt ἢ exponatur per quàm. atque ſic ferè capitur quando pluribus propoſitis vnum aliquod eligitur. Item ἢ, aut, id eſt, lioqui. Xenop. ἠγοῦντο εἰδέναι ἀκριβῶς ἢ οὐδεὶς ἐλέγχοιντο γελοῖοι ὄντες. Lucian. in Cauc. ὅτι μὲν δὴ ἀδικεῖ ἢ δίκαιος περὶ ἐμοῦ δῆλον, ἢ σὺ δεῖξον τί καὶ ἐν τῷ μικρότατον, &c. ἢ indignantis, Lucian. ἢ quoq; pro nam vel etenim capitur. Xenoph. ἢ σὺ πῶς ποιεῖς; &c. nã tu quomodo facis? i. vel tu verò, &c. ἢ φασὶν, vel ſaltem aiunt. ἢ παραπλησίως, vel propemodum, ſimiliter. ἢ geminatum pro ſiue, Plato in Apol. περὶ ταῦτα φαίλως ἂν ἢ πιθέσθαι αὐτῷ ἢ μὴ, καὶ ἢ ἀφίετε ἢ μὴ, ὡς ἐμοῦ οὐκ ἂν ποιήσοντος ἄλλα. ἢ ἢ, vox prohibentis & reprimentis, id eſt, a a. Ariſtoph. νεφελ. ἢ ἢ σιώπα, a a tace, vel ha ha ſile. Item ἢ pro quàm, poſt comparatiuum. Philo de mundo, τὴν σπουδὴν οὐ πρότερον ἀνῆκαν ἢ τρανωτέρας λαβεῖν φαντασίας, ſtudium non prius remiſit quã mente concepit ſpecies clariores. ἀποδεικνῦντες λόγῳ οὐδὲν μᾶλλον αἰολεῦσι μετεῖναι τῆς χώρας, ἢ οὐ καὶ σφίσι, oſtendentes nihilo magis iuris eſſe A Eolibus in agrum, quàm ſibi, Herodot. οὐδὲ εἰκὸς χαλεπῶς φέρειν αὐτὰ μᾶλλον, ἢ οὐκ ἠπίως, id eſt, non eſt cõſentaneum iniquo ea ferre animo, & non potius æquo atque ſedato: vbi ἢ, id eſt, ἀλλά. μείζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. vel ἢ ὡς κατ' ἄνθρωπον, Gaza l. 4. Idẽ ibidẽ, μεῖζον ἢ φέρειν, vel ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν. Idẽ de Senect. ἣν δὲ οὐχ ὅπως τὸ γῆρας βελτίους ἢ ὡς ἐπὶ πλεῖον ἀσπάζεται, ἀλλὰ καὶ διεγείρει, ad quæ fruenda non modò non retardat ſenectus, ſed etiã inuitat. ἢ inter duo comparatiua. Plutarchus in Solone, τὸ φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν, de voluptatibus loqui licentius quàm philoſophũ deceat. Item vbi nec vis eſt comparatiui, vt in capite decimo octauo Lucæ Euangel. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, id eſt, deſcendit iuſtificatus in domũ ſuam præ illo, vel, potius quàm ille. ἢ, quandoque apud Græcos ponitur ſubaudita dictione μᾶλλον, id eſt, magis quàm. ἢ pro quàm adiungitur etiam poſitiuo. οὐχ' ὅμοιον ἦν ἢ, diuerſum erat quàm, Hermogen. ἢ aliquando cũ ſuperlatiuo pro quám. Ariſtoph. νεφ. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν pro μᾶλλον ἢ, Par eſt potius ſenes quã pueros flere. ἢ poſt ſuperlatiuũ μάλιστα ἢ, magisquã, Ariſtoph. ἢ quã pòſt θέλω, i. malo, in Epig. ἢ ante Infinit.

ἢ ἐρωτᾶσθαι

ἢ ἐφιεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον δισκεύειν, ſupra hominem diſcum iaculatur. ἢ ὡς cum Infinitiuo præcedente Comparatiuo, i. quàm, vt μεῖζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι, Xenoph. ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἡ ἐσβολὴ ἐγένετο ἡμερῶν ὀλίγων διελθουσῶν, à prima incurſione pauculis diebus exactis, Thucyd. Significat etiã τὸ ὁπότερον, vtrum. Iliad. α, διάνδιχα μερμήριξεν, ἢ ὅ γε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Nonnunquam dubitatiua eſt pro nunquid, vel an: vt Iliad. β, ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. ἢ οὔ, annon, necne, Plato lib. 1. de Repub. καὶ γὰρ γεωργία χρήσιμον, ἢ οὔ; agricultio vtilis, necne? Idem lib. 2, ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας, ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ; id eſt, nonne. ἢ δῆλον ὅτι, Nazanz. in Orat. vbi videtur poſſe accipi pro non, quando Interrogatiuum eſt. ἢ οὐχ ὁρᾷς; videſne? Xenoph. ἢ pro an, poſt φράζομαι, Homer. ἢ πῶς, necne. Plato Epiſt. 7, διστάζειν, πότερον αὖ εἴη ταὐτὸν ἢ πῶς, dubitare vtrum eſſet eundum necne. ἢ τι, nũquid, Ariſtoph. ἢ pro καὶ, Thucyd. ἢ pro καὶ, id eſt, &, cum verbo διαφέρειν, Plato.

Hͅ verò circunflexa & leui ſpiritu, fit: ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Item ἦ, dixit: ἀπὸ τοῦ φημὶ, per ablationem φ, ἠμί. Vnde ἀόρ. β, ἦν, ἦς, ἦ, vt apud Platonem ſubĩde, ἦ δ' ὅς, ἦν δ' ἐγώ. Iliad. α, ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων, i. εἶπε, ἔφη. Item ἦ Atticè, pro ἦν, Ariſtoph. in Pluto, ex ἔα voce Ionica. ἦ δ' ὃς Ἀνάχαρσις, dixit Anacharſis, Lucian. Item confirmatiua, CERTE. Homer. ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός, i. ὄντως. Itẽ ἦ cum tenui & circũflexo, INTERROGANTIS. Plato lib. 1. de Rep. ἦ οὐχ ὡμολόγηται; nónne cõceſſum eſt? vbi vide num ſit ἦ οὐχ legẽdum. ἦ καὶ φρόνιμοί σοι δοκοῦσιν εἶναι καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἄδικοι; an prudentes & boni tibi eſſe iniuſti videntur? num prudentes, &c. Idem 2. ibid. ἦ οὖν τι σκυτικῆς δεῖ μᾶλλον κήδεσθαι ἢ πολεμικῆς; οὐδαμῶς, nunquid igitur de coriaria arte magis, quàm de bellica curandum eſt? non. Idem li. 1. de Rep. ἦ καὶ δύναισθ' ἄν, ἦ δ' ὅς, πεῖσαι μὴ ἀκούοντας; num perſuadere poteſtis non audientibus? an poſſitis perſuadere? ἦ, VTRVM. Soph. in Aiace, ἦ καὶ φίλα δίκαιόν ἐστι πρὸς καιρὸν ποιεῖν; i. ἆρα. ἦ σὺ φῂς ἄγειν ἄνδρα ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών; i. ἆρα. ἦ pro ἔα & ἦν, Ariſtoph. ἦ ἀληθῶς, ὄντως, Homer. ἦ γάρ, nónne. Plato lib. 1. de Republ. καίτοι γε ὀφειλόμενόν που τοῦτό ἐστιν ὃ παρακατέθετο, ἦ γάρ; ναὶ, nónne? ita certè. Sophocl. ἦ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος ἀνέστη ποτέ; vtrúmne Aiax hoſtis contra te ſtetit vnquam? ἦ γάρ, nãq;, quatenus, nam. Homer. Odyſſ. ξ, ἦ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν. & Odyſſ. δ, ἦ γὰρ πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς ἠγαγόμην ἐν νηυσὶν, pro certè quidem, ἀληθῶς, ὄντως, enimuero. ἦ γὰρ ἄν, alioqui, nam. Sophoc. εἶπ' ἦ γὰρ οὐκ ἂν αὐτὸ φρονῶν, Budæ. ἦ δὴ, ἀληθῶς δὴ, Homer. ἦ θαμὰ δὴ, quidem certè crebrò, Apoll. Rhod. ἦ κάρτα, ἦ μάλιστα, Sophoc. maximè, modus affirmandi. ἦ μάλα δὴ, certè iam, quidem certè, in Odyſ. Aduerb. confirmandi. ἦ μὴν, profectò, bona fide, nimirum, vtique, τὸ ὄντως: ſed ponitur ferè in iureiurãdo. Demoſth. καὶ κατὰ παίδων ὤμνυες ἦ μὴν ἀπολελοιπέναι Φίλιππον, affirmabas iureiurando. Ariſtoph. in Pluto ſine iureiurãdo, ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψεσθον. ἦ μὴν, certè, in principio Epigram. abſque verbo iurandi. Ianus Laſcar. ἦ μὴν πολλάκις ὑπεδέξατο δῖος Ἀχιλλεύς, &c. Conuenit & poſt Interiectionem & exclamationem. Conuenit & SPONSIONIBVS & expromiſſionibus, Ariſtophan. νεφ. ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσεις, certè hæc aliquando moleſtè feres. ἦ μὲν etiam dicitur Odyſſ. ξ, ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεται. & in iureiurando, vt Iliad. α, καί μοι ὄμοσσον ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν, i. ὄντως δή μοι, &c. Idem, ἦ μέν μοι, ὄντως δή μοι, poſt iurandi verbum, i. ἦ μήν. ἦ μὲν δὴ, Idem Homer. certè quidem. νὴ τὸν Δία ἦ μοι, Ariſtophan. ἦ ῥα, i. ἆρα, Homer. ἦ ῥά γε πού, vbinam tandem, in Epigrã. ἦ ῥά νυ, vtrum, ἆρα, ἐπίρρημα διαπορητικὸν, an, itáne, ánnon: vt Iliad. δ, ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο, i. ἆρα ἄν μοι. & Iliad. ε, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι; &c. Interdum pro MERITO. Idem Iliad. γ, ἦ ῥα νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο, pro εὐλόγως δή σοι, enimuero, nimirum, apud Sophoc. in Aiace. ἦ ῥα νύ τοι, profectò, quidem, Homer. ἦ ῥά τις, an aliquis, Idem. ἦ τ' ἐφάμην, ἐλογισάμην γὰρ δὴ, idem Homerus. ἦ τέ μ' ἔφαντο ἄξειν, nam me dicebant ſe ducturos, Idem. ἦ τί γάρ; quid enim? Bud.

Hͅ aſpirata & circunflexa, Datiuus eſt Pronominis poſſeſſiui tertiæ perſonæ ab ὅς, ἥ, ἕς, ᾗ. & Datiuus articuli Subiunctiui, ab ἥ. Aliquando ᾗ, ex quo. Thucyd. quatenus, quà, qua parte, vt, ſiquidem, qua via, provtquo: vt ᾗ φησὶ Πλάτων, apud Plutarch. Plato, τὸ δίκαιον ᾗ ἔχει ἐγὼ φράσω. Et ᾗ θέμις ἐστὶν, pro ὡς θέμις ἐστὶν, ſiquidem fas eſt. Idem, σκέψασθε δὴ ᾗ μοι φαίνεται ταῦτα λέγειν, quomodo videatur hæc dicere. ἔστιν ᾗ, quodammodo, Budæus. ᾗ βούλονται, pro ſuo arbitratu, ad votum, Thucydid. ᾗ, qua ratione, quo pacto, in interrogatione repetita. Plato 2. de Repub. πῇ δὴ, ᾗ; ἦν δ' ἐγώ. Eſt etiam Aduerbiũ loci, VBI. Iliad. υ, αὐτίκ' ἀπὸ μεγάρων, ᾗ λεπτότατος θὶς χαλκοῦ. Plato 2. de Repub. ἰδεῖν χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, vbi paſcebat. ᾗ γὰρ, hic enim ſeu illic. ᾗ, quo in loco, Budæus in Epiſt. poſterior. Ponitur etiam pro QVO, ὅποι. Heſiod. τῇ δὲ εἷς, ᾗ σ' αὖ ἐγὼ περ ἄγω. Et pro QVA. ᾗ πεσεῖται, quò cadet, qua parte, Thucydid. ᾗ nonnunquam Comparatiuo præponitur: vt ᾗ ἐλάττων, quanto minor. ᾗ καὶ μᾶλλον, quo & libentius. ᾗ καὶ ἧττον αὐτὸ ἀγασαίμεθ' ἄν, quò fit vt id minus miremur, ſeu quò minus id miremur. Sic etiam dicitur, ᾗ καὶ μᾶλλον, ᾗ δὴ μᾶλλον, i. quo etiam magis. vide Budæum in Epiſtol. in dictionẽ quominus. ᾗ ῥᾷον συνέπεισεν, quare facile perſuaſit, Plutarch. in Themiſtocle. ᾗ, quàm, cum Superlatiuo. Xenoph. ἐμαυτὸν τάττω εἰς τοὺς βουλομένους ᾗ ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα βιοτεύειν, in eorum numerum me aggrego, qui quàm facillimè & lætiſſimè viuere volunt. ᾗ μάλιστα δύναμαι, quàm maximè poſſum, Gaza de Senectute. ᾗ δύναιτο ἄριστα, quàm optimè poſſit, Herodot. Thucydides, ᾗ αὐ ἄριστα δὴ γιγνώσκοι, quod optimum cenſeret eſſe, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἄν. ᾗ μὲν ἄριστον ἦν, vt optimum factu erat, Plutarch. in Solone.

Hͅα, ibam, eram, fui, factus ſum, veni: ἀπὸ τοῦ εἶω, vel ἴω, Ionicé. Odyſſ. ξ, οὐκ ἀποφώλιος ἦα, eram, i. ἦν.

Hͅαρ, ſanguis, anima.

H'βαιὸν, paululum. Iliad. β, οὐδέ τι οὐδ' ἠβαιὸν, id eſt, ne tãtillum quidem, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον καὶ ὀλιγοχρόνιον. Ἰδίως δὲ ἠβαιὸν, τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον ἀβαιόν τι ὄν: vel ἠβαιὸν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η, ἀντὶ τοῦ βαιὸν, vt ſit πλεονασμὸς τοῦ η. | Significat etiam ventrẽ imum ſeu pubem, Dioſcor. 2.

H'βαιὸς, οῦ, ὁ, paruus, pro βαιὸς, πλεονασμῷ τοῦ η.

H'βάσκω, pubeſco, vigeo: hoc vtitur Alexand. Aphr. in Problem.

H'βάω, μ. ήσω, π. ηκα, idẽ. Neutr. abſol. ἡβάω, ſum adoleſcens, ſum puber. ἡβᾷ σοι κακὸν, malum tibi inualeſcit, i. recens eſt, Eurip. ἡβῶντες, puberes. ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui iam biennium agunt ſupra pubertatem, i. qui ſextũdecimum annum attingunt, AEſch.

H'βη, ης, ἡ, Hebe, vxor Herculis, dea pubertatis ac iuuẽtutis, ex Iunone & Ioue prognata, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. Ponitur pro iuuentute & iuuenum multitudine, pro pube & ipſa pubertate, & ætatis flore, κατὰ μετωνυμίαν. ἀκμὴ ἥβης, Sophocl. Significat item primam illam pilorum in pudendis ſuccretionem, quæ maribus 14. ætatis anno incipit, fœminis verò 12. Latini pubem vocant. Et locus in quo id prouenit, & tempus quoque ſic nuncupatur.

H'βηδὸν, τὸ ἀθρόως, ὅλα καθ' ἡλικίαν ἢ κατὰ νεότητα, per, vel ſecundũ omnem ætatem. Lucia. ἐγὼ δὲ κέλομαι πάντας ἡβηδὸν ὀρχεῖσθαι. Significat etiam laſciuienter.

H'βητὴρ, ῆρος, ὁ, puber, in Epigram.

H'βητήριον, locus exercitii puerorum. | Item συμπόσιον ἐστὶν ἀνδρεῖον, καταγώγιον, Heſych. Plut. in Demetrio, ὀλίγα τῶν τῆς ῥώμης τῶν ὅπλων περιέστη, καὶ τὰ ἡβητήρια τὰ κάλλιστα.

H'βήτης, ου, ὁ, adoleſcens, puber, in Epigram.

*H'βητικὴ ἡλικία, adoleſcentia, Gaza de Seneꝺt.

H'βήτειον, ἢ καταγώγιον, domicilium.

H'βολεῖν, otiari, ἀργεῖν.

H'βὸς, gibboſus, κυρτός.

Ἡβυλλιῶσαι, ἡβῶσαι ἢ ἀκμάζουσαι, adoleſcentes ætate florentes, iuuenculæ petulantiores, Ariſtoph. in Ranis.

Ἡβώοιμι, pubeſcerem. Odyſſ. ξ, εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, pro ἡβῷμι, ab ἡβάω.

Ἡβήτης, ου, ὁ, adoleſcens.

Ἤγαγον, duxi. Attica formatio eſt, ab ἄγω. & ἀόρ. β, ἦγον κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, i. per reduplicationem, inquit Gaza lib. 2. Gramm. ἠγάγετο τὴν ἀπὸ θεῶν βοήθειαν, diuinum auxilium implorauit, Plutarch. in Numa.

Ἠγάθεος, ου, ὁ, diuinus, ſacer, ἄγαν καὶ πάνυ θεῖος. ὀδ. ξ, εἰς πύλον ἠγαθέην.

Ἠγάλεος, mutilatus, fractus.

Ἤγανον, ου, τὸ, ſartago, pro τήγανον, Ionicé.

Ἠγάσθην, miratus ſum. ἀόρ. α. ab ἄγαμαι.

* Ἠγκυροβολεῖται, anchoræ modo infixũ ſedet, Hippo.

Ἦγε καὶ ἔφερε, diuexabat, ab ἄγειν καὶ φέρειν.

Ἠγέλοχος, ὁ, proprium hiſtrionis apud Ariſtoph.

Ἡγεμονεία, ἀρχὴ, ducatus.

Ἡγεμονεύω, μ. εύσω, π. δ. κα, ſum dux, impero, principatũ teneo, præſidem ago. Genitiuo. Apollon. 1. Argon. στόλου ἡγεμονεύει, ductor eſt claſsis. Accuſ. Idem. 2. Arg. δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει, reget, καθηγήσεται, Ariſtoph. in Pace. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον. Heſiod. in Theogon. cum Genit. & Datiuo. οὐδὲ ὁδὸς, ὅπῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει, neque via quam non illis Deus præſtat. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν οὐκ ἀξιοῦσι, noſtrum imperium dedignantur, Thucyd.

Ἡγεμονὴ, ῆς, ἡ, imperium, Plato in Timæo.

Ἡγεμονία, ας, ἡ, imperium, belli principatus. οἱ τὴν ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλίαρχοι, tribuni militũ belli habentes principatum, Plutarch. in Camillo. ἡγεμονίαι δικαστηρίων, iuriſdictiones, AEſchin. καθ' ἡγεμονίας καὶ συντάγματα, turmatim, Plutarch. in Camillo.

Ἡγεμονίδης, princeps, rector & dominator ſenſuum, Bud. in Epiſt. poſter. & in Pand.

Ἡγεμονίη, ης, ἡ, ductus, primæ partes, principatus, præfectura, Ionicè pro ἡγεμονία.

Ἡγεμονικὸν, οῦ, τὸ, cor, pars animæ præcipua, vnde ratio proficiſcitur. τὸ κρατιστεῦον. Sic etiam dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, i. Spiritus principalis, princeps Spiritus, Nazanz. in Orat. Dicitur & de aliis. Philo de mundo, ἐν τῷ σώματι τὸ ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ ἡ τοῦ φωτὸς φύσις, &c. id eſt, longè omnium princeps.

Ἡγεμονικὸς, οῦ, ὁ, principalis, aptus ad imperandum: aliquando aptus ad auſpicandum, Xenoph. δοκεῖ μοι χαιρεφῶν ἡγεμονικώτερος εἶναι σοῦ πρὸς τὴν φύσιν ταύτην, aptus ad ducendum, Idem. Item ἡγεμονικὸς, qui natura ad imperandum aliis fertur, imperatorius. ἡγεμονικωτέρα τάξις, primus locus, Plutarchus in Publicola.

Ἡγεμονικῶς νουθετήσας, admonens vt decet principem virum, Plutarch. in Pericle.

Ἡγεμόνιος, ου, ὁ, cognomen Mercurii, quòd dux viæ ſit, Ariſtoph. in Pluto & in Com.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, regina, dux.

Ἡγεμονεὺς, έως, ὁ, dux.

Ἡγεμόσυνον, ου, τὸ, præmium ducendi.

Ἡγεμὼν, præſes, penes quem eſt arbitrium, imperator, ductor, rector, princeps, author, dux collegii, τῶν ἀρχόντων præfectus & princeps, qui etiam πρύτανις dicitur, Bud Comm. dux viæ, Xenoph. ὁδὸν λαβεῖν ἡγεμόνα, &c. Plato. τὸν ἡγεμόνα τούτων καὶ κύριον οὕτως ὀλιγωρῶς ἠτίμασε, horum ducem & auſpicem contempſit. ἡγεμὼν νοῦς, Plato in Leg. ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος, Demoſth. quos Romani πατέρας συγγεγραμμένους, i. patres conſcriptos appellarunt, cæteri ἡγεμόνας, i. præſides & patronos vocarunt, Plutarchus in Romulo. ἡγεμὼν τῶν συμμοριῶν, Demoſth. vide in dictione Συμμορία. τὸ ἡγεμὼν, in neutro. Plato in Timæo, ἡγεμόσι μέρεσι, partibus imperantibus.

Ἡγέομαι, οῦμαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, præeo, duco, præſum, ἡγεμὼν γίγνομαι, ſum dux, præcedo, rego, incipio, impero, ſupero, exiſtimo, arbitror, puto, perſpicio, cognoſco. Homer. ὀδ. ξ, ὅς σφιν πρὸς κλισίην δ' ἡγήσατο, duxit domũ. Idem ibidem, νῆας' ἡγήσασθαι ἐς ἴλιον, ducere naues in Iliũ. & ὀδ. ο, ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι, per vrbes hominum ducam. Xenoph. cum Genitiuo, ἱκανὸς ἐστὶ τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι, ciuitati præeſſe. Idem abſolutè, νῦν δέ μοι δοκεῖς ἡγούμενος μᾶλλον ἂν ἐξεργάζεσθαι τοῦτο, tu mihi videris, ſi incipias, magis hoc efficere poſſe. Idem cum Genitiuo, pro præeo & prior incœpto. τὸν πρεσβύτερον ἡγεῖσθαι παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου νομίζεται, in more poſitum eſt ſeniorem quoduis opus & ſermonem ſeu verba præire, vt loquitur Liuius. ἡγέομαι τοῦ πεζοῦ, pedeſtribus copiis præſum, Herodotus. ἡγέομαι παντὸς τοῦ στρατεύματος, penes me ſumma eſt imperii. Heſiod. ἡγεῖσθαι ἐς φιλότητα dicit, ducere ad amicitiam & præire. Item duco, cum Genitiuo. Iliad. β, παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο, id eſt, ἦρχε, ductor erat Paphlagonum. Item cum Datiuo, ibidem, ἡγησάσθην μῄοσιν, duces fuerunt Mæonibus, Mæonas ducebant. Ariſtoph. in Pluto. ἡγεῖσθαι τοῖς προβατίοις, ducere oues, agere ouiculas. ἡγέομαί σοι τὴν ὁδὸν, dux itineris te deduco, Herodot. περὶ πλείστου ἡγοῦμαι, Iſocrat. pluris facio. περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, nihili facere, Lyſias. ἡγέομαι, puto. Depon. Accuſ. vide infrà Ἡγοῦμαι.

Ἤγερθεν, pro ἠγέρθησαν. Iliad. α, οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, i. cõuenere, congregati ſunt, ἀπὸ τοῦ ἀγείρω, congrego: vel ἀνέστησαν, ἀπὸ τοῦ ἐγείρω, AEolicé.

Ἠγέρθη, ſurrexit.

Ἡγερία, Egeria, nympha, cum qua cõſuetudinem habuiſſe Numa Pompilius fertur, Plutarch. in Numa.

Ἡγεσία, præitio, viæ monſtratio, principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, dux, præſes.

Ἡγηλάζω, μ. άσω, π. ακα, duco, ago, ἐλαύνω præeo.

Ἥγημα, τὸ, conſilium, voluntas, ductus.

Ἥγημαι, exiſtimo, cap. 26. Act. Apoſt.

Ἥγησις, principatus.

Ἡγητήρια, ας, ἡ, dux, ductrix, in Epigram.

Ἡγητέον, putandum eſt, exiſtimandum.

Ἡγητηρία, ἡγήτωρ, maſſa ficuum, apud Pſellium.

Ἡγητορία, ductio, principatus, ἡγητορίας καρπὸς, Athen.

Ἡγήτωρ, ορος, ὁ, dux, Iliad. β.

Ἡγλαϊσμένως, eruditè, πεπαιδευμένως.

Ἠγνοίησεν, pro ἠγνόησε, ignorauit, Homer. Iliad. α.

Ἡγοῦμαι, duco. ἡγοῦμαι ἐπὶ νῆα, Homer. duco ad nauem. ἡγοῦμαι αὖ προσπλεῖν, Thucyd. ἡγοῦμαι ἄλλοσε, aliò duco, Xenoph. ἡγοῦμαι ὑμῶν, vobis præſum, cap. 13. ad Hebr. ἡγοῦμαι τῆς πόλεως, Xenoph. ſum primus. ἡγοῦμαι τῆς βουλῆς, Plato in Epiſt. ſum dux cõſilii. ἡγοῦμαί σοι εἰς τὸ θέατρον, AEſchin. δεξιῷ κέρᾳ ἡγούμενοι, dextro cornu præcedentes, Thucyd. ἡγοῦμαι τῆς πομπῆς, Demoſth. dux ſum pomparum & tranſuectionũ. ἡγοῦμαι ἄχθεσθαι, arbitror ſuccenſendum. ἡγούμενος τῆς γερμανίας, Germaniæ ductor, Plutarc. in Galba. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, voluptatibus imperans, Iſocr. in Euagora. τὴν ὑπ' αὐτὸν ἡγούμενος, eius imperio ſubiectus erit, cap. 22. lib. Regum. ὁ ἡγούμενός τινι τὴν ὁδὸν, i. antegrediens, præiens, qui prælucet, ὁ δᾳδουχῶν, Bud. in Com. & in Epiſt. τὴν ὁδὸν ἡγούμενοι, Xenophon, duces itineris. καλῶς ἡγουμένης τῆς τύχης, præeunte fortuna, Iſocrat. vide ſuprà Ἡγέομαι.

Ἤγουν, Aduerb. manifeſtandi, videlicet, ſiue, id eſt. κάθημαι, ἤγουν φροντίζω, pro, id eſt.

Ἡγραμματος, ſcriba, Ariſtoph.

* Ἤγχουσα, ἡ, anchuſa, purpuriſſum quo ſe fucant fœminæ.

Ἠδὸς, vide Ἦδ.

Ἡδυντὸς, οῦ, ὁ, iucundus.

Ἥδε, id eſt, αὕτη, ἥδε, hæc, Ariſtot.

Ἠδὲ σύνδεσμος συμπλεκτικὸς, &, coniungitúrque cũ ἠμὲν. Homer. ὀδ. ξ, ἠμὲν σπάρτα ἠδ' ἔρρεον. ἠμὲν & ἠδὲ, Gaza libro 4. ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, i. & iuuenes & ſenes, Homer. Iliad. β. Aliquando ponitur alterum ſine altero. ὀδ. ξ, οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι. & Iliad. α, διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiã virorum. Ibidem, ἠδ' ἔτι καί νύ μοι, i. καὶ ἔτι.

Ἤδεα, Ionicè ab εἴδω, cognoueram: in Pluſquamperfecto;

fecto: Atticè pro ᾔδειν. vide Ariſtoph. Interpr.

Ἤδει, pro ᾔδει, ſciebat, nouerat. Iliad. β, ᾔδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, pro ἠπίστατο.

Ἠδείην, noueram. πῶς ἄν τις σαφῶς τι ἠδείη, qua ratione quippiam apertè quis nouerit, Thucyd.

Ἤδειν, ſciebam noueram. Atticè pro ᾔδειν. Item ᾔδειν, pro ᾔδεσαν, ſciebant. Apollon. 2. Argonaut. οὐδέ τι ᾔδειν γένηται ὑπερτατα καὶ τὰ κακὰ δύσωντες ἐν αἴσῃ. Sic ἦν pro ἤσαν, vt notat Interpres ibidem.

Ἤδη, nouerat. ᾔδεσαν, nouerant.

Ἡδεῖος, ὁ, ὁ, delectabilis.

Ἤδεσαν, ſciebant, ſcierant: de præterito & futuro.

Ἡδέως, Aduerb. alacriter, cũ voluptate, libenter, ſuauiter, Ariſtoph. ... Chryſoſt. ἡδέως ἔχω σοι, Demoſth. tibi bene cupio. ἡδέως ὁρᾷς, fronte es hilari, Euripid.

Ἤδη, nouerat, Atticè pro ᾔδει, à tertia Ionica ᾔδεε, vt ... ἤδη, i. ἐγίνωσκε. Inuenitur etiam ᾔδη Atticè pro ᾔδειν, à prima Ionica ᾔδεα. vide Etym.

Ἤδη, iam, olim, quondam, aliquando, paulo antè, continuò. Chryſoſtom. de orando deum, ὅταν οὖν ἴδω τινὰ μὴ φιλοῦντα προσευχὴν, μηδὲ θερμὸν ἔρωτα ταύτης ἔχοντα καὶ σφοδρὸν, ἤδη μοι τοῦτο δῆλόν ἐστιν ὡς οὐδὲν γενναῖον ἐν τῇ ψυχῇ κέκτηται, id eſt, itaque cum videro quempiam nõ amantem orandi ſtudium, nec huius rei feruida vehementique cura teneri, continuò mihi palàm eſt eum nihil egregiæ dotis in animo poſsidere. πολλῷ ἤδη χρόνῳ ... Iſocr. multo iã tempore. οὕτω ἤδη, tum demum, Aeſchines.

Ἤδη ἐκ πολλοῦ, iandiu.

Ἤδη νῦν, iam nunc. ἤδη οὖν ποτε, iam aliquãdo, aliquãdo igitur, iam tandem, tandem aliquando, Xenoph. ἤδη πότε τι οὖν, pro eodem dicitur.

Ἤδηποτε, quò, tandem, aliquando.

Ἤδηπου, nempe.

Ἤδησθα, ſciebas. Plat. 1. de Rep. σαφῶς εὖ ἤδησθα ὅτι, &c. certo ſciſti, bene noſti, pro ᾔδεις ſeu οἶσθα.

Ἡδί, hæc, id eſt, αὕτη. Ariſtoph. ... ἡδὶ ... ὡς ὁρᾷς, ἡ ... &c.

Ἥδιον, libentius, ἥδιον ἤδη πρὸς τὰς διαλύσεις, ad pacem libentius cœpit ſpectare, Plutarch. in Public. ... ἥδιον, Xenoph. ἥδιόν ἐστι τὸν παίονα ... ἐλεύθερον, dulcius eſt Pæoni vt ſit liber, Demoſth.

Ἥδιστα, iucundiſsimè, ſuauiſsimè, libentiſsimè.

Ἥδιστος, ὁ, ὁ, ſuauiſsimus, grauiſsimus, lepidiſsimus.

Ἡδίων, ονος, ὁ, ſuauior, libẽtior. ἡδίων τῆς ἐλπίδος πρὸς τὸ θεῖον ἡδίονα κατασκήσας τὴν πόλιν, quũ ſpes ciuitatis ad rem diuinã erexiſſet, Plutarch. in Public. αὐτὸς ἡδίων ἔσομαι τῇ τούτων μνήμῃ, ipſa fiam iucundior eorum recordatione, Nazanz. ἡδίω τὸν δῆμον πρὸς τὸ μέλλον ἐποίησε, populum alacriorem ad futurũ euentum reddidit, Plutarch. in Fabio. ἡδίους ἐγένοντο τῆς ἐλπίδος περὶ τῆς ῥώμης, magnam de Roma ſpem ſuſtinuerant, Idem in Camillo.

Ἥδομαι, μ. ἥσομαι, π. ἧσμαι, lætor, fruor, geſtio, capio voluptatẽ ex. Depon. Datiuo. Xenoph. τίς ἂν ἥδοιτο τῷ τοιούτῳ; &c. quis ſe tali oblectet? Alexand. Aphr. cũ Accuſ. & Præpoſitione in præfat. l. 1. Prob. ... ἥδεται τῇ ... hoc cibo magis oblectatur. Itẽ exulto, τέρπομαι. ἥδομαι νίκην ... Bud. in Epiſt. prior. τὸ θεῖον ἥδεται ταῖς ... τιμαῖς ... Deus fortunatorum honoribus lætatur, Plutarc. in Fabio. ἥδομαι βαιὰ, paucis oblector, Ariſtophan. ἥδεσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Plato de Leg. ἥδεσθαι καὶ χαίρειν, Demoſthe. ἡδόμενος ἡδοναῖς, Plato in Philebo. ἡδόμενος, lubens, Xenoph.

Ἧσθον, placui.

Ἦσθον, cecini.

Ἡδονή, ῆς, ἡ, voluptas, Plato de Repub. lib. 1. αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί, id eſt, corporis voluptates. ἡδονή tenuatur ſecũdum Gazam lib. 3. apud Ariſtoph. manifeſtè aſpiratur. ὑφ᾽ ἡδονῆς, &c. ἡδονὴ καὶ γλυκύτης, Hermog. Thucydid. ὅπως καὶ ἄλλως οἱ Ἀθηναῖοι κατ᾽ ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, & alioqui non iam ea, qua conſueuerant, comitate imperabãt. καθ᾽ ἡδονὴν ποιεῖν, genio in ſulgere, Thucydid. ἡδονὴν ποιῶ σοι, te afficio voluptate, Demoſth. πρὸς ἡδονὴν, pro animi ſententia, Euripid. ἐν ἡδονῇ ἐστί, Idem Euripid.

Ἡδονικὸς, voluptarius: quo vtitur Cebes Thebanus ἐν τῷ πίνακι. ‖ Athen. ἡδονικὸς φιλόσοφος ἀρίστιππος.

Ἦδος, εος, τὸ, voluptas, ἡδονή, ὠφέλεια, ἥδυσμα, ὄνησις, ὄφελος. Laſcaris, ἦδος ἐμὸν μεγάλων μηδὲν ἀπὸ σοφίης. Homer. Iliad. α, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος. tenuatur ſecundũ Gazã l. 3.

Ἡδρόσερος, ὁ, ὁ, roſcidus.

Ἡδυαύγεια, pelluciditas.

Ἡδυβόας, ὁ, ὁ, voce iucũdus. lib. 1. Epigram. ... ἡδυβόας. Ibidẽ, ἡδυβόα δόνακι. ſic ποιμένας ἡδυβόας apud Ianum Laſcarem, opiliones canori.

* Ἡδυγνώμων, qui conſilio & opinione homines delectat, i. prudẽns, cuius reſponſis homines oblectantur. Polyb. ... ἡδυγνώμων ἐν θεοῖς ...

Ἡδυέπεια, ας, ἡ, ſuauiloquens. Heſiod. ... ἡδυέπειαι μοῦσαι.

Ἡδυεπής, ſuauiloquus. Iliad. α, Νέστωρ ἡδυεπής, id eſt, ὁ ἡδὺς ἐν τῷ λέγειν.

Ἡδύθροος, ὁ, ἡ, ſuauiter ſonans, in Epigram.

Ἡδύκαρπος, ὁ καὶ ἡ, ſuaues fructus habens. ἡδύκαρπον δένδρον, Theophraſtus.

Ἡδυκρεὶ, carnem habens guſtu ſuauem.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ, cuius caro eſt grati ſaporis. ἡδύκρεω τὰ apud Ariſtot. in 5. de gener. Animal. καὶ γὰρ ἡδυκρεώτερα καὶ ... πάντα τὰ ἐκτομὰ ... εἰσί.

Ἡδυκρεώτερος, ὁ, ὁ, ſuauior.

Ἡδυλογία, adulatio.

* Ἡδυλογεῖν, χαριτογλωττεῖν, aſſentari, lingua obſequioſa gratificari, Datiuo iungitur.

* Ἡδυλογία, ſuauitas ſermonis.

Ἡδυλόγος, ὁ, ἡδυεπής, ἡδύφωνος, ſuauiloquus. ἡδυλόγου γλώσσης, in Epigramm.

Ἡδυλύρης, ſuauiſonans. ἡδυλύρης ..., in Epigram.

Ἡδυμελής, ſuauiloquus. ἡδυμελὴς χέλυς, in Epigr.

Ἥδυμος, ὁ, ὁ, dulcis, à νήδυμος, Apollon. 2. Argonaut. ἥδυμος ὕπνος, &c.

Ἠδυνάμην, poteram, Iſocrat.

Ἠδυνάσθης, potuiſti, cap. 20. Hieremiæ.

Ἠδυνήθην, Atticè pro ἐδυνήθην, potui. Iſocrat. τῆς ἀρετῆς ... ἠδυνήθησαν.

Ἡδυνθεὶς, χαρείς, gauiſus, lætatus.

Ἡδύνομαι, iucundus ſum.

Ἡδυντὴρ, edulcans, condiens: ſalis epitheton.

Ἡδυντικὸς, ὁ, ὁ, vim obtinens condiendi.

Ἡδυντὸς, edulcatus, conditus.

Ἡδύνω, μ. υνῶ, π. κα, τέρπω, lætifico, ſuauitate cõdio, oblecto, iucundum reddo, lætitia afficio, demulceo. σεμνότης οὐ μάλα ... ἡδυσμένη, i. comitas grauitate condita, Gaza ex Cic. de Seneꝗ.

Ἡδύοινος, dulce vinum proferens. ἡδύοινοι ἄμπελοι, dulcis vini vites. ἡδυοινότερος καρπὸς, fructus vini dulcioris, Theophraſt. lib. 3. de cauſ. plant.

Ἡδυοσμία, ας, ἡ, gratus odor.

Ἡδύοσμον, genus herbæ, de qua, c. 11. Euang. Lucæ, ἡδύοσμος dicitur à Dioſcorid. ἡδύοσμον ἄγριον, mentaſtrum herba, Idem. ἡδύοσμον Gaza mentaſtrum vertit, lib. 7. hiſtor. plant. Theophrſt. cap. 7. dicitur autem ſic ab odoris gratia.

Ἡδυπάθεια, ας, ἡ, voluptas, mollities, oblectamentum: etiam in bonam partem.

Ἡδυπαθέω, μ. ήσω, π. ηκα, delicior, voluptuoſè viuo, Xenoph. καὶ τὸ μὲν πρὸς τοῦτον οἱ παῖδες ἴσασι πλὴν αὐτὸν ὡς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκὼς ἐν μήδοις εἴη.

Ἡδύπνοος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, ſuauè ſpirans, ἡδύπνους, iucundus, gratus. legitur & ἡδύπνοιος, in Epigram. pro eodem.

Ἡδύπολις, gratus ciuitati, Sophocl.

Ἡδυπότης, Bacchi epitheton, primo Epigrã. i. dulcis (vini ſcilicet) potor, ſeu ſuauis.

Ἡδύποτος οἶνος, ὁ δ.ο. vinum ſuaue.

Ἡδὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſuauis, iucundus, blandus, conditus, iucundi ſaporis. vide Gazam lib.2. Itẽ ſtolidus, ὑπόμωρος. Strabo lib.1, ὁ δ' οὕτως ἡδύς ἐστι, ὥστε καὶ μὴ μαθηματικὸς ὢν, οὐδὲ τὴν Ἀρχιμήδους δόξαν βεβαιοῖ. Plato 1. de Rep. ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη: vbi tamen Ficinus exponit, facetus es.

Ἡδύσαρον, hedyſaron, genus herbæ, quæ & πελεκῖνος dicitur, à ſecuris ancipitis ſimilitudine. Dioſcor. lib.3. Latinè dicitur ſecuridaca. hanc herbã dici ἡδύσαρον, indicat Marcell. ibid. à ſuauitate odoris. Theoph. l.8. hiſt. plant.

Ἥδυσμα, ατος, τὸ, dulcedo, cõfectio, ſapor ad comedendum, vt eſt τράγημα καὶ θύμμα: vnguentũ odoriferum, gratia, id quod gratiam habet. Plato 1. de Rep. τέχνη μαγειρικὴ τοῖς ὄψοις ἀποδίδωσι τὰ ἡδύσματα. Plinius notat rationẽ conficiendi vnguenti duplicem eſſe, ſuccũ & corpus, illum olei generibus ferè conſtare, hoc odorũ: hæc ſtymmata, illa hedyſmata vocari. hæc Marcel. lib.1. Dioſcor. παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, iocus laboris condimentum, Plutarch. in Lycurgo. ἡδύσματος ἕνεκα, iucundi ſaporis gratia, Dioſcorid. lib.2, cap.18.

Ἡδυσμένος, ου, ὁ, voluptuoſus, iucũdus, ſuauis. βρωμα ἡδυσμένον, conditus, delicatus cibus, Plutarch. in 4. Sympoſ.

Ἡδυσμοῦ χαλβάνη, galbanũ boni odoris, cap.30. Exod.

Ἡδύτερος, iucundior, ſuauior. Phocylid. τί γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄρειον. τί γὰρ φωτὸς ἡδύτερον τοῖς φωτὸς γευσαμένοις, &c. Nazanz. περὶ βαπτίσμ.

Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος, ſplendidũ ſuccinum. Dionyſ. de ſitu orbis, ὁ ἡδεῖαν καὶ καθαρὰν ἔχων τὴν λαμπηδόνα.

Ἡδύφωνος, ſuauiloquus.

Ἡδύχρουν, & ἡδύχρουν μύρον, hedychron ac hedychroon vnguentũ, Dioſcor. lib.1. dictũ eſt autẽ à coloris hilaritate, vt ibidẽ notant Marcell. & Hermol. in corollario.

Ἥδω, lætifico, demulceo, exhilaro. Futur. ἥσω, ἀόρ. α, ἧσα. Syneſ. καὶ ἧσε τὰς πόλεις καὶ ὤνησε. Idem, ἧσας δὲ ἡμᾶς καὶ οἷς ἀπήγγειλας, ἅπαντα γὰρ ἐκωμῳδήθη. vnde ἥσθην, gauiſus ſum.

Ἠδωνὶς, & Ἠδωνοὶ, Edoni, populi Thraciæ mediterra-(nei.

Ἤε, ibat, ἐπορεύετο. Apol.2. Arg. ἦε θύραζε.

Ἠὲ, ſiue, an. ὀδ.ξ, ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν, &c. an apertè, an latenter.

Ἠέα, bona, ἀγαθά.

Ἠείδει, ſciebat, pro ᾔδει, interpoſito ε, ſicuti ἐξείης pro ἑξῆς. Apollon.1, ᾔειδει καταλέξαι. & lib.2, οὐδέ τις ἀνδρῶν ἠείδει, nouerat.

Ἤειν, & προσήειν, ὑπέρχω. ab εἶμι, iueram, ibam, iui, ab εἶμι. ᾔει ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, magiſtratus adiit, Plutarch. in Camil.

Ἤειρεν, nexuit, pleonaſmo literæ η, ab εἴρω, necto.

Ἠέλιος, ου, ὁ, ſol, pro ἥλιος. ὀδ.ξ, ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Apollon. 2, λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ, id eſt, ſole adueniente & oriente. ἠέλιος tenuatur in prima ſyllaba.

Ἤην, pro ἦν, ὑπῆρχεν, Homer. Iliad. β. aliquando ibat, cũ ι ſubſcripto, ᾔειν.

Ἠΐε, Aduerb. comparandi, quàm. Iliad. α, ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν, &c.

Ἠερέθονται, volitant ſublimes, ſunt inſtabiles, mouentur. Homer. Iliad. γ, φρένες ἠερέθονται, id eſt, ἀπαιωροῦνται, κρέμανται, οὐκ εἰσὶ σταθεραὶ ἀλλ' ἀβέβαιοι: ab ἀείρω ἀερῶ. vnde ἠερέθω, & ἠερίθω.

Ἠερέθοντο, pendebant. Ianus Laſcar. περὶ φρένες ἠερέθοντο ἀρχὰς, præcordia & mẽs volitabat ſublimis circa principia, &c. i. verſabat. Homer. Iliad. β, θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, i. ᾐωροῦντο, ἐκρέμαντο: ab ἀερέθω.

Ἠέρθην, ſublatus ſum, excitatus ſum, ab ἀείρω.

Ἠεαρινὸς, pro ἐαρινὸς, vernus, in Epigram.

Ἠέριος, ου, ὁ, matutinus, aerius, obſcurus. ἠέριαι γέρανοι, aeriæ grues ſeu matutinæ, Homer. Interpres tamen exponit, ἑωθιναί. ἠερίη κλίμαξ, in Epigram.

Ἠερμένος, ſublatus, elatus ſurſum. Apollon. 2. Argon. αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον.

Ἠεροδινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aerem agitans. ἠεροδινὴς αἰετὸς, in Epigr. aquila aerem mouens ſeu verſans, in aere pendens.

Ἠεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tenebroſus, ater. Heſiod. ἠεροειδέα πόντον. ὅσσον ἠεροειδὲς, quantum ſpatium aeris, quod nullis nebulis impediẽtibus poteſt tranſpici: alii intelligũt caligine ſpiſsi aeris, quæ viſui obiicitur: ſed illud meli⁹, Hom.

Ἠερόεις, όεντος, ὁ, obſcurus, procul per aerẽ proſpiciens. Heſiod. τάρταρά τ' ἠερόεντα, i. tenebroſa.

Ἠερόθεν, ab aere, in Epigram.

Ἠερόπομπα, τὰ, apparentia in aere.

Ἠεροφοῖτις ἐριννὺς, furia. ἡ ἐκ σκότου ἐρχομένη, vel per aerẽ iens. Iliad. β, τῆς δ' ἠεροφοῖτις ἐριννὺς ἔκλυεν ἐξ ἐρέβεσφιν, id eſt, ἀόρατος.

Ἠερόφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, verſans in aere, aerius, inuiſus ſiue obſcurus. Phocylid. ἄλλην ἰχθύσι νεῖμε θεὸς φύσιν ἠεροφοιτον, i. naturam aeripetam, i. diuinam. ab eodẽ ἠερόφοιτος μέλισσα dicitur, apis in aere verſans, aeria.

Ἠερόφωνος, ου, ὁ, valde clamans.

Ἠῆ, pro ἦ, aut: & ἦ ἦ, pro πάντα.

Ἤην, pro ἦν, ἤμην, erat, eram.

Ἠὴρ, pro ἀὴρ, ἠέρος, ἡ, aer, obſcuritas, nebula. Homer. Iliad. γ, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ, texit multa caligine.

Ἤει, i. ἐπορεύετο, ἤρχετο, Heſych. Odyſſ. θ, ὁ δ' εἴσω δώματος εἶσι: vbi eſſe debet ᾔει, inuerſo ordine literarum.

Ἠέρτημαι, ſuſpenſus ſum, in Epigram.

Ἤεσαν, ibãt, iuerant, perrexerant, ſeu adierunt, cõtenderunt. ἤεσαν ἐς χεῖρας, ad manus venerunt, id eſt, συνεπλάκησαν. Xenoph. ἐξῄεσαν, exibant.

Ἠετίδης, Eetides, id eſt, Eetionis filius, id eſt, Cypſelus, Herodot. lib.5.

Ἠετίων, ωνος, Eetion pater Andromachæ, βασιλεὺς Θηβῶν τῶν ὑποπλακίων, Homer. Iliad. α.

Ἠΰς, bonus, ἠΰς.

Ἠθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, familiaris, cicur, aſſuetus, ſolitus. ἠθὰς εἰμὶ τῶν μύθων, Sophocl. ἀντὶ τοῦ ἐν συνηθείᾳ εἰμί. ἠθάδα νίκην, in Epigram. ἠθάδι ταρχῇ, Ibidem. ἠθάδα κάλπιν, aſſuetam vrnam, Nonnus. φίλων ἠθάδων, Euripides, amicorum familiarium.

Ἠθεῖε, allocutio ſeu vox iunioris ad ſeniorem reuerẽtiæ cauſa, προσφώνησις νεωτέρου φιλοφρονητικὴ πρὸς πρεσβύτερον κατ' ἡλικίαν. Homerus Iliad. ζ, ἠθεῖ' ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, &c. λέγεται δὲ τὸ ἠθεῖε κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η, ὡς ἐφ' καὶ τὸ βαιὸς ἠβαιὸς, μύω ἠμύω. σημαίνει δὲ κατὰ τὸ πρόχειρον θεῖε συγγενὲς, ἢ τὸ θαυμάσιε, ἢ τὸ καλὲ, inquit Apollonii Interpres. vt ſit ἠθεῖε, quaſi ô venerabilis, digniſsime, colende, venerande. Valla exponit, ô maior natu frater: alibi, ô primigenie frater.

Ἤθειος, ου, ὁ, diuinus, ſpecioſus. ὀδ.ξ, ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, i. diuinum hominem, θεῖον ἄνδρα, θαυμαστὸν ἄγαν, πρεσβύτερον ἀδελφὸν: ſic Didymus.

Ἠθεῖον, ἠθμός.

Ἠθεῖος pro ἠΐθεος, Ariſtoph. Interpres.

Ἠθέω, μ. ήσω, π. ηκα, colo, tranſmitto, defæco, vt vinum quum panno diffunditur. Accuſat. ἠθούμενος, ſtillans. ἠθεῖται, manat colatúrque. ἠθημένος, colatus, Plato in Timæo. ἠθητὴς, colator, οἰνοηθητὴς, vini colator.

Ἠθικαὶ, imagines ſunt, quæ non modò vultuum ſimilitudinem, ſed etiam ſenſuum & affectuum referũt, Budæus in Annot. in Epiſt. & in Pand.

Ἠθικὴ, ſcientia moralis. ἠθικὴ ὑπόθεσις, cauſa moralis, Sulpitius Victor. ἠθικὴ διαφορὰ, morum differentia.

Ἠθικὸς, οῦ, ὁ, ethicus, moralis, in moribus poſitus. ἠθικὸς γραφεὺς, pictor ethicus, qui non modò iconicas imagines, ſed etiam mores exprimit, hoc eſt, ſenſus, vt inquit Plin. & motus animi. ἠθικὸν ποίημα τὸ δηλοῦν τὴν προαίρεσιν, Ariſtot. περὶ ποιητικῆς. ἠθικὸς λόγος, morata oratio, Idem in Rhetoric. οἶνος ὁ ἠθικὸς, vinum quod morale vocatur. Theophr. lib.6, cap.24. de cauſ. plant. id genus vini refert celerius purgari & conſiſtere, quòd ſit tenuius, & quaſi

quaſi vitii mixtura immune. τὸ ἠθικὸν, pars animæ moralis atque appetitiua, Ariſtot. lib. 6. Ethic. ἠθικὰ πρόσωπα, ſunt, vt γεωργοί, λίχνοι, Hermog. ‖ ἠθικὰ μέλη, Ariſtot. 8. Polit. & ἠθικαὶ ἁρμονίαι, moratæ, Ibidem.

Ἠθικῶς, modeſte.

Ἤθησις, εως, ἡ, tranſmiſsio, Ariſtot. in Probl.

Ἠθμάριον, colum, διϋλιστήριον.

* Ἠθμοειδὴς, Nazanz. περὶ αὐτ. ἠθμοειδῆ πόρον, τὴν μήνιγγα vocat. μῆνιγξ autem quid ſit, traditur ſuo loco.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, διϋλιστὴρ, inſtrumentum ad percolandum: cribrum etiam Aretinus exponit apud Ariſtot. 1. OEcon. τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστί. δι' ἠθμοῦ ἀραιοτρήτου ἐκθλίβουσι, Dioſcor. lib. 1, cap. 18. per colũ foraminibus ſolutis amplíſque peruium exprimunt, Hermol. per laxa cribri foramina exprimunt, Ruell. ſic & Marcell. Ibidẽ. ἠθμοὶ δινωτοί, vt ait Interpr. Apollonii.

* Ἠθογράφος, morum pictor, ὁ τῶν ἠθῶν μιμητής.

Ἠθογραφῶ, mores ſcribendo exprimo, Bud. Com. ‖ In vita Thucyd. δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι.

Ἠθολογία, ἡ, figura quædam ſententiarum, cuius exẽpla affert P. Rutil. Lupus in fine prioris lib. de Figuris. nimirum eadem eſt cum ἠθοποιΐα.

Ἠθολόγοι, ſunt morum effictores, affectuúmq; perſonæ cuiuſque. dicuntur & ἠθοποιοί, Bud. in Pand.

Ἠθοποιέω, ῶ, mores formo, ἁρμόζω, mores inſtituo & fingo, Bud. ibidem. ἠθοποιῶν τὸν θεατὴν, ſpectatorem probum reddens, Plutarchus in Pericle. ‖ Alicar. αὐτὸς ἠθοποιεῖ καὶ κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῷ λόγῳ πιστὰ καὶ χρηστά, &c.

Ἠθοποιΐα, ἡ, morũ expreſsio affectuúmq;. Alicar. in vita Lyſiæ, ἐν ταῖς ἠθοποιΐαις ἀμφοτέρους εὕρισκον δεξιούς. dicitur & μίμησις, imitatio loquentis: à Priſciano allocutio vertitur. ἠθοποιΐα, ethopœia (inquit Rom. Aquila) eſt moralis cõfictio. differt à proſopopœia, eò quòd ibi & perſonas fingimus, quæ nuſquã ſunt: hic certis quibuſdam vel perſonis verba accõmodatè affingimus, ad improbitatẽ earum, vel ad dignitatem demonſtrandã. Ethopœia (inquit Iul. Rufinian.) eſt alienorũ affectuum qualiumlibet dictorúmq; imitatio, nõ ſine reprehenſione. Latinè dicitur figuratio vel expreſsio. τὸ ἠθοποιητικὸν, facilitas ſeu ingeniũ ſe in multos mores vertẽdi, Bud. in Epiſt. poſt.

Ἠθοποιὸς, οῦ, ὁ, moriger, moralis, animi formator, & morũ concinnator, alienæ perſonæ imitator. λόγος ἠθοποιὸς eſt oratio morata, i. mores exprimẽs, Bud. Com. παίδευσις ἠθοποιὸς, diſciplina quæ ad mores faciat, Plut. in Themi.

Ἦθος, εος, τὸ: à nomine ἔθος deducit Ariſtot. in princ. 2. Ethic. eſt autẽ domicilium, locus cõſuetus, natale ſolum, ſedes. Odyſſ. ξ, κατ' ἤθεα κοιμηθῆναι, in haris cubare: vbi de ſuibus agitur. Heſiodus, βίοτον καὶ ἤθε' ὀπίσσω ζωή, &c. i. τὰς διατριβὰς, τοὺς οἰκείους τόπους καὶ συνήθεις. ἤθεα, nota ſedes: ſic Cic. pro Muræna. ἐξ ἠθέων ἐξαναστῆναι, è ſedibus exigi. ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτῶν, ad ſibi cõſueta. ἤθεα σφίτερα, loca ſibi conſueta. ζῷον τὸ χερσαῖον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομὰς διεξέρπουσι, Ariſtot. lib. de mundo, i. terreſtre animal ad ſuas ſedes ac paſcua erepet. ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτῶ, in lares ſuos, in ſuũ natale ſolũ, ad patrias ſedes, Herodo. Itẽ vultus, mos, indoles, natura. ἦθος (inquit Quintil.) vno verbo Latinè dici nõ poteſt: hoc enim omnes mentis habitus cõtinentur. τὰ τῶν ὄντων ἤθη σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι, dicit Iſocr. i. moribus bonis præditi videbũtur. ἦθος αὐτοῦ ἐμίσησε, ingeniũ eius deteſtatus eſt, Plutar. in Lycur. τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, natura febris, Galen. ad Glauc. ἦθος ποιεῖ, morũ qualitate quadam afficit informátque. ἦθος λαμπροὶ ἵπποι, equi ſpecie illuſtres, Philoſtrat. ſic eius Interpr. τὰ τῶν ὄντων ἤθη σπουδαῖα, Iſocr. ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, præter conſuetudinem ſolẽ exortum eſſe, Herodot. Demoſt. ἐν τῷ τῆς πολιτείας ἤθει. ἤθει δοκιμώτατος, virtute præditus, Plutarch. in Romulo. ἤθη, vide Bud. in Annot. in Epiſt. in dictione ethe. ἐλευθέρα διώκειν ἤθη, viuendi libertatẽ ſectari, Plato in Epiſt. τὸ ἦθος χρηστὸν, non τὰ ἤθη, Phrynichus. ‖ ἤθη etiã apud Rhetores dicũtur mitiores ac tenuiores affectus, quales ſunt apud Comicos: quibus τὰ πάθη, i. motus perturbatiores vt ſunt in tragœdiis, opponuntur. De his vberius docet Quintil. in 6. de affectibus diſſerens.

Ἤθω, pro εἴωθα, conſueui.

Ἤϊα, ibam, iui, perrexi, pro ᾔα, facta dialyſi & conuerſione ι in η: à verbo εἶμι. Homer. Iliad. α, ᾔϊε νυκτὶ ἐοικώς. Plato in Apolog. ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ᾔα, ad alium me contuli. τὸν ἤϊα λέξων λόγον, quam inſtitueram orationẽ, Herodotus. ᾔϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, illum conuenit, Idem. ᾔϊε αὖ τὰ ἄνω, in ſuperiora mearet.

Ἤϊδη, pro ᾔδει, ſciebat, nouerat, dixit Nonnus.

Ἠΐθεος, ου, ὁ, adoleſcẽs, propriè à 14. anno vſque ad 20. ἀγαθῶν γενεῶν ἠϊθέων, nobilium iuuenũ, Gaza de Senect. ἠΐθεοι παῖδες, impuberes pueri, Plutarch. in Theſeo. cœlibẽ etiam ſignificat, ſed rarius. παρὰ τὸ αἴθω, οὗ αἴθεος καὶ ἠΐθεος. διάπυρος γὰρ ὁ νεότης. vide Etym. ‖ maturus & idoneus connubio, ſed qui nondum vxorem duxit, teſte Euſtath. Iliad. ζ. Item virgo, & qui illibatam ſeruat & incolumem virginitatem.

Ἤϊξεν, ruit, impetum fecit: ab ἀΐσσω.

Ἠϊόεις, όεντος, ὁ, habens magnas ripas.

Ἤϊον, ου, τὸ, maxilla, viaticum, Nicand. ἐφόδιον τὸ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδειον, pabulum, cibus, farina. Item aceres, paleæ, & quiſquiliæ, ἤϊα dicuntur.

Ἤϊον & ἤϊσαν, ibant. Heſiod. τῷ καὶ ὁμιλαδὸν στίχες ἤϊσαν, pro ᾔεσαν κατὰ πλεονασμόν. quidã tamen volunt hanc eſſe tertiam perſonam pluralẽ primi Aoriſti, ἀπὸ τοῦ εἴω, pro εἶσαν, διαλύσει καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς η.

Ἤϊος, ſagittator, ſagittarius, Apollinis epitheton.

Ἤϊσκεν, aſsimilabat.

Ἤϊσαι, medeberis.

Ἠϊὼν, όνος, ἡ, litus. Hom. Iliad. β, ἠΐονος προπάροιθε, i. αἰγιαλοῦ. Item ripa. Apollon. 2. Argon. εὐρείας ποταμοῖο ἠϊόνας. & vrbs Cherſoneſi. apud Thucydidem, & altera eodem nomine in Pieria: ſimiliter & in Thracia, teſte Euſtathio Iliad. β.

Ἦκα, cũ tenui ſpiritu, i. vt tradit Chryſoloras, ἠρέμα, ἀψόφως, quietè, ſubmiſſè, ſenſim, ſuppreſſa voce, ſilentio. cum ſpiritu aſpero vult Conſtantinus Laſcar. In codice tamen Homeri vetuſtiſsimo, Iliad. γ. legitur cum tenui. ἦκα πρὸς ἀλλήλους, &c. ἐπ' ὀλίγον: ἀπὸ τῆς ἀκῆς, ὃ σημαίνει τὴν ἡσυχίαν, Etym.

Ἧκα, miſi, ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἔλαθον, ἔπεμψα, in Aoriſto primo. Iliad. α, ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, i. ἀφῆκε. ἧκαν ἑαυτοὺς κατὰ τῆς θαλάσσης, in mare præcipites ſe dederunt, Philoſtr.

Ἠκαλὸς, imbecillis.

Ἥκαλον, quietum.

Ἧκαν, venerunt.

Ἤκαχεν, offendit, læſit, cõtriſtauit, ἐλύπησεν. ὀδ. ο, ἣ ἑ μάλιστα ἤκαχ' ἀποφθιμένη: ab ἄχω.

Ἧκε, miſit, ab ἵημι.

Ἤκεν, ſi, vtique, ſiue.

Ἧκεν, venit, & ἐπανῆκεν, rediit.

Ἤκεν, ſiue, an. ὀδ. ξ, καὶ ἦν μὲν ἑάσομεν ἤκεν ἁλῴη, ἤκε φύγῃσι, ſiue captus ſit, ſiue effugerit. Idem ὀδ. ο, ὁρμαίνων ἤκεν θάνατον φύγοι, ἤκεν ἁλῴη, ſecum expendens an.

Ἠκέστης, ου, ὁ, indomitus, qui iugum nondum ſubiit, ἀκέντητος, ἀδάμαστος, Homer.

Ἠκὴ, acies ferri.

Ἠκηκόειν, audieram, ab ἀκήκοα Perfecto præterito Attico, à verbo ἀκούω.

Ἥκιστα, minimè, nullatenus. ἥκιστα πάντων, minimè omnium, Demoſth. οὐχ ἥκιστα δὴ, maximè verò, tum verò, & potiſsimùm. Xenoph. πάντα μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ τὰ καλὰ ἀσκητὰ εἶναι, οὐχ ἥκιστα δὲ σωφροσύνη. Plato 2. de Repub. ἴδοις μὲν ἂν τις καὶ ἐν ἄλλοις ζῴοις, οὐ μέντ' ἂν ἥκιστα ἐν κυνί, i. cùm in aliis, tum verò in cane. οὐχ ἥκιστα εἰπεῖν, Thucydid. plurimũ verbum facere. οὐχ ἥκιστα οἱ πλεῖστοι, non parum multi, Idem. ὡς ἥκιστα, quàm minimùm, Idem.

Ἥκιστος, ου, ὁ, minimus, imbellis.

Ἠκριβωμένως, doctè, exactè.
Ἠκρωτηριασμένος, vaſtans, læſus, ab ἀκρωτηριάζω.
Ἥκω, μ. ήξω, venio. Plato, ἥξει πρεσβύτερος αἰκάζε, ſe cōferret Athenas. Varius eius vſus & conſtructio. Nam aliquando cum Genitiuo: ὡς εὖ ἥκει φρενῶν, pro φρόνιμός ἐστι. Et εὖ ἥκει παιδείας, vt εὖ ἔχει. ἥκω σοι, ad te venio, Plato in Epiſtol. ἥκει σοι ὄλεθρος, Demoſth. ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xenoph. κακὸν ἥκει τινί, malum venit cuipiam, ſcilicet afferens, Ariſtoph. ἦκεν αὐτῷ χρησμὸς, ei allatum eſt oraculū, Plutarch. in Theſeo. Aliquando cum Accuſatiuo ſolùm, ἥκειν ὁδὸν μακράν, longum iter facere, Xenophon, 5. Pæd. longam viam ire. Nonnunquam cum Præpoſitionibus εἰς, ἐπὶ, πρὸς, διὰ, παρά. εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, quàm maximè poſſum. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, id ætatis homo. ἥκειν ἐς τοῦτο τόλμης, Demoſthen. ἥκειν εἰς ἀττικὴν, venire in Atticam, Idem. ἥκω εἰς ἔλεγχον τινῶν, Idem. τό γε εἰς ἡμᾶς ἧκον, quantum eſt in nobis ſitum, quantum ad nos attinet. Ariſtophan. in Pluto, εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα, res ciuitatis ad me referuntur. ἥξει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον, defectus mihi ſupplendus eſt, Xenoph. ἐγὼ δὲ ὠφέλειαν μὲν οὐδέποτε ἐνενόησα, τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, παρέξειν τισὶ, ego verò vtilitatem quidem nunquam cogitaui, in me quidem ipſo allaturam aliquibus, ſcilicet noſtram concordiam. ἥκειν εἰς ὀλίγους, ad paucos deuenire, Ariſtotel. lib. 2. Problem. ἥκει τὰ πράγματα εἰς τὸ πράττειν, Demoſth. τὸ ἐπ' ἐμὲ ἧκον μέρος, quod ad me pertinet. Quod etiam dicitur τὸ ἧκον, ſolùm. Syneſ. ἀλλ' ἔγωγε τὸ εἰς ἐμὲ ἧκον ποιῶ. Dicitur & ὅσον ἥκει. Demoſth. ὅσα τῆς περὶ Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τῆς πρεσβείας ἥκει, quatenus ea legatio ad Phocēſium ſalutē pertinebat. ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Xenop. ἧκεν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ταῦτα, Demoſt. hæc à legatione pendebant, referebantur. ἥκειν ἐπ' αὐτούς, aduerſus eos tendere, Idem. ἧκεν ἐπὶ θύρας, veniebat ad fores, Xenoph. ἥκω πρὸς ὑποψίαν, venio in ſuſpicionē, Demoſt. διὰ πάσης ἥκοντα τῆς ἐπιστήμης τὸν ποιμένα, Chryſoſt. i. omniſcium paſtorem. ἥκει λόγος παρὰ σοῦ, tu dicis, Demoſt. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας, huc reuerſi ſumus, Idē. ἥκω πάλιν, redeo, Ariſtoph. ἥκει οὐχ ὁμοίως ὡρέων, Herodot. ad eandem cæli temperiem non accedit. ὁ ἥκων, nuntius, Demoſt. ἥκω Θεμιστοκλέης, Thucyd. vbi ſubauditur ὤν. ἡλικίας πόῤῥω ἥκων, ætate longè prouectus, Plut. in Romul. πόῤῥω σοφίας ἥκεις, vſque eo prouectus es in ſtudio ſapientiæ, Diogen. ἀλλὰ σύγε πόῤῥω ἥκεις διαφθορᾶς, iam magnoperè morbus inualuit. ἥκειν εὖ θεῶν χρηστῶν, diis propitiis bene procederet, Herodot. εὖ ἥκοντες χρημάτων, bene nūmati, Idem. καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἥκον βίον, Eurip. pro ἥκοντος, i. cùm eis bene accidat vitā cum morte cōmutare. Et ἥκεις φέρων ſic dicunt, vt Latinè, Tu is te perditū, hoc eſt, te perdis. ἥκω autē Atticè, ἀρτίως ἦλθον ſignificat, vt εἶμι, τὸ ἀρτίως πορεύομαι. Eurip. ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. ἥκω ἄγων, adduco, reuertor agens, Xenoph. ἥκει de præterito, Liban. in Epiſt. ἥξειν μέλλοντα τὰ ἐγκλήματα ἐφ' ἡμᾶς, crimina ad nos peruētura, redundatura. ἧκον ἀμυνοῦντες, venerunt auxiliaturi, Iſocrat. ἥκομεν ἐγκαλέσοντες, Idem. ἧκεν ἀναστρέψας, rediit, Demoſthen. ἧκεν ὑποστρέψας, venit reuerſus, retroceſſit & rediit, AEſchines. ἧκε, veni. Lucianus, οἱ θεοὶ φέρουσιν ἧκεν ἐς τὴν ἀγορὰν. Plato lib. 1. de Republ. ὁ Πολέμαρχος ἧκε, Polemarchus acceſſit. Idem ibid. ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, irruit in nos. Idem epiſt. 7, καὶ πάλιν ὁ λόγος ἥκει ὁ αὐτὸς τὸ μὴ δεῖν προσδοκᾶν δίαιτα.

Ἡλαιοθερὶς, & Ἡλαιόθερον, ν, τὸ, Sole calefactum.
Ἠλαίνειν, inſanire, ſtulteſcere.
Ἠλαίνονται, vertuntur, voluuntur, Theocrito.
Ἠλάκατα, τὰ, lanæ colo circunuolutæ, fuſi.
Ἠλακάτη, ης, ἡ, colus: παρὰ τὸ λάσιον, πλεονασμῷ τοῦ α. Significat & iaculum & defenſaculum, ὑπέρισιον, Etymolog. Plato lib. 10. de Repub. τὸ ἀτράκτου ἠλακάτην appellat, quaſi ſcapum fuſi, & τὴν δὲ ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ ὁδοῦ ἐωντοῦ ἄλλω ἐληλᾶσθαι.

Ἠλασκάζω, &
Ἠλάσκω, vertor, erro, fodio, occulto, refugio.
Ἥλατο, ſaltauit, Lucian. ἥλατο εἰς μέσον τῆς ὀλεθρίας γῆς, in mediam exterminii terram proſiluit, cap. 18. libri Sapientiæ.
Ἠλεημένος, miſericordiam conſecutus.
Ἠλεῖος, ν, ὁ, Eleus, ex Elide.
Ἦλειος, Eleus: ſic dictus eſt vnus ex filiis Cimonis Athenienſis, Plutarch. in Pericle.
Ἤλειφε, vnxit.
Ἠλεκάτη, μηχανή. vide in Ὀ'γδοος.
Ἠλέκτρα, ἡ, filia Agamemnonis & Clytemneſtræ, Interpres Homeri.
Ἠλέκτρη, Electra, Oceani filia, vxor Thaumantis, Heſiod. in Theogon.
Ἤλεκτρον, ν, τὸ, electrum, ſuccinum Gaza vertit. enumeratur inter res pretioſas ab Homero, Odyſſ. δ, χαλκοῦ τε στεροπὴν κὰδ δώματα ἠχήεντα, χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος φράζεο νηρείδη. Virgil. 8. AEneidos, Quod fieri ferro liquidóve poteſt electro: vbi Seruius ex Plinio, Tria ſunt electri genera, vnum ex arboribus, quod ſuccinum dicitur: aliud, quod naturaliter inuenitur: tertiū, quod fit de tribus partibus auri & vna argenti. Homer. Odyſſ. ο. Plurali numero vſus eſt, χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετ' δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, monile aureum habens, electro autem erat exornatum, vel gemmis, vt quidam exponunt. Inuenitur ἤλεκτρος apud Dionyſium poetam, περὶ οἰκευμένης, & apud Alexandrum Aphrodiſ. in procemio Problem. in genere Fœminino. Scribit Dioſcorides lib. 1, etiam ex populo nigra, quæ Græcis αἴγειρος dicitur, lachrymam durari in electrum, id quod ridet Lucianus ἐν τῷ περὶ τοῦ ἠλέκτρου. Ariſtophanis Interpres ſcribit, Homero & aliis antiquis nomen ὕαλος notum non fuiſſe: ſed pro eo ἤλεκτρος dicebatur. ab aliquibus etiam dicebatur χρυσοφόρον, vt docet Dioſcor. de electro.
Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, Sol: quia homines ἀλέκτρους, i. ſine lecto faciat, hoc eſt, excitet à ſomno: ſeu potius ab electri ſplendore, vti & Plinius ſentire videtur.
Ἠλέματος, ν, ὁ, vanus, ſtultus.
Ἠλέομαι, duro ſub Sole.
Ἠλεὸς, ου, ὁ, ſtolidus, miſer, inſipiens. Capitur interdum Actiuè. Odyſſ. ξ, οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεὸς, i. ἠλιθιωτικὸς, μάταιος, vinum ſtultum & amentem hominem reddens.
Ἠλεσμένος, ſubactus & molitus: ſic legitur apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 38. vbi fortè ἀληλεσμένος legendum, ab ἀλήθω, molo.
Ἠλετόμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, non natus ad tempus, i. fallens in menſe.
Ἠλήλατο, Atticè, pro ἤλατο, in Pluſquamperfect. ab ἐλάω, ſeu ἐλαύνω. debebat autem ἐλήλατο dici ab ἐλήλαμαι ſed incrementum accepit Pluſquamperfecti. Heſiodus, κυανέαι δὲ διαπτυχαὶ ἠλήλαντο, id eſt, ſinus ſeu rugæ nigræ diſcurrebant.
Ἠλήλατο, ἐπηλήλατο, ὥρμητο, ὑπέκειτο, Homer.
Ἦλθε, ſaltauit: ab ἅλλομαι, mutato, vt ſcribit Chryſoloras, ſpiritu.
Ἦλθον, ῥ. ἤλυθον, veni: Aoriſt. 2. ab ἐλεύθω, i. ἔρχομαι. vnde ἐλθὲ, veni, in Imperatiuo. ἦλθον ταῦτα διὰ λόγων, hæc verbis recenſui, i. retuli, Eurip.
Ἦλθοσαν, cap. 5. Eſaiæ.
Ἡλιάζεσθαι, non ſolùm apricari ſignificat, ſed etiam δικάζειν, & ἐν τῇ ἡλιαίᾳ verſari.
Ἡλιάζω, in Sole contineo, Sole torreo, Soli expono, crucifigo. Ariſtotel. de ceruis, quibus cornua renaſcuntur, ὅταν δ' αὐξηθῶσιν ἡλιάζονται, ἐκπέψαι καὶ ξηραίνειν τὰ κέρας.
Ἡλιαία, ας, ἡ, magiſtratus & forum Athenis celeberrimum, cuius iudices ἡλιασταὶ vocabātur: ſic dicti, quia ſub dio ſedebant. εἰς τὴν ἡλιαίαν ἐπάναγκές ἐστι, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι

τεύματι βαδίζειν τὰς ἀρχάς, ὅταν δέῃ ψηφίζηται ἀρχήν τις, Ariſtot. 5. Politic. In Eliæam neceſſe eſt eorum, qui in republica verſantur, magiſtratus abire, quum quis magiſtrat⁹ ſuffragiis creatur.

Η'λιακὸς, ἡ, ὁ, ſolaris. vnde ἡλιακαὶ ἐκλείψεις, ſolis defectus. ἡλιακὸς ὀβολὸς, Ariſtoph.

Η'λίασις, εως, ἡ, Solis calor, apricatio. Item iudicium τῆς ἡλιαίας, ‖ iudicandi munus. Demoſthen. κατὰ τιμοκρ. δοῦναι δίκας τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα.

Η'λιαστὴς, ἡ, ὁ, iudex. ἡλιασταὶ, ſenatores vel iudices. ‖ τῆς ἡλιαίας, quibus θεσμοθέται præfecti erant, Ariſtoph.

Η'λιαστήριον, ου, τὸ, locus vbi apricabatur.

Η'λιαστικὸς, heliaſticus, ἐκκλησιαστικός. Ariſtophan. νεφ. ὅσα περὶ τοῦ ὅλου ἡλιαστικόν, &c. Erat autem ἡλιαία nomen iudicii Athenis ſic dictum, quòd in eo iudices ſub dio ad Solem ſederent. ἡλιαστικὸς ὅρκος, Demoſthenes κατὰ δημοκράτους.

Η'λίβατος, ου, ὁ ἡ, ἡ, altus, aërius, excelſus. vnde ἠλίβατον ἔρος, lib. 2. Appollon. Rhod. id eſt, ὑψηλὸν καὶ ἀπρόσβατον, ἀφ' οὗ ἀλᾶται ὁ ἐπὶ τῆς βάσεως διὰ τὸ ὕψος, inquit Interpres, vel quòd eò ἥλιος, id eſt, Sol accedat. πέτρης τ' ἠλιβάτου, ſaxa ardua, Homer. in Odyſſ.

Η'λίθα, plurimùm, aceruatim, ἀθρόως, δαψιλῶς, vehementer. Odyſſ. ε. ἡ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή. Aliquando fruſtrà, μάτην, εἰκῆ: vt 2. Argon. Apollon. τόσον ἄκρης πέτρης ἐπιχρανύσας ἤλιθα χερσί.

Η'λιθιάζω, ſtultè ago, ἀναισθητῶ, μωραίνω, ſtupeo: à lapidibus, qui ſenſu carent.

Η'λίθιος, ου, ὁ, ſtolidus, ſtupidus, leuis, vanus, εὐήθης, inſipiens: cui opponitur φρόνιμος. ἠλίθιον φθέγγεσθαι, apud Ariſtoph. νεφ. pro temerè loqui & ſtolidè.

Η'λιθιότης, ητος, ἡ, ſtoliditas, dementia.

Η'λιθόεργος, ἠλιτοεργός.

Η'λικία, ας, ἡ, ſtatura, ætas. Plato Epiſt. 7. Δίων εἶχε τὴν ἡλικίαν ἣν νῦν ἐν τοῖς ἱππαρίνος γέγονε, Dion in ea erat ætate, in in qua nūc eſt Hipparinus. Significat autem eam peculiariter ætatem, quæ iam matura eſt militiæ, quam Liuius militarem ætatem appellat, à 17. anno incipiens, vt ſcribit Plutarch. in Graccho. Polybius, ὁπλοφορεῖσθαι πεζοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις ἅπαντας, id eſt, omnes per ætatem ad arma idoneos. Item ἡλικία, iuuentus, ſeculum, ſtatura exponitur cap. 6. Euangel. Matth. quaſi dicas granditatem, inquit Eraſmus: & cap. 12. Lucæ. Item integra & valida ætas. ἡλικία μέση καὶ καθεστηκυῖα, Plato in Epiſtol. ἡλικίας πόρρω ἥκων, ætate longè prouectus, Plutarch. in Romulo. ἡλικίας ἤδη πόρρω γεγονὼς, grauis iam annis, Idem in Camillo. ἐν ἡλικίᾳ ἀνθοῦμος, Xenoph. ætate florens. οἱ ἐν ἡλικίᾳ, floridi ætate iuuenes, ſic AEſchines. τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ, qui id ætatis nati ſunt, Thucydid. αἱ δὲ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες, mulieres ætate adulta, Plutarch. in Romulo. οὐ γὰρ ἤλπιζον ἕξειν ἀναφορὰν τὴν πόλιν ἐν τοσαύτῃ σφαλεῖσαν ἡλικίᾳ, non enim ſperabant tanta iuuentute amiſſa, ciuitatem vllum ſalutis remedium habituram, Plutarch. in Fabio. ἡλικίαν ἔχειν, Xenoph. ἡλικίαν ἔχει στρατεύεσθαι, Herodot. eſt militiæ maturus. ἡλικίαν ἔχουσα γάμου, Demoſth. πέντε μῆνας τὴν ἡλικίαν ἔχοντες κυήματα ἔχουσι, quinto ſuæ ætatis anno geſtant vterum, Ariſtot. τοῖς ἡλικίαν ἔχουσι καὶ ῥώμην, ætate & viribus præualentibus, Plutarch. in Pericle. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, in adultā ętatem euadere, Ariſtot. in Rhet. πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ σάμου πολέμου, multis ſeculis ante Samium bellum, Plut. in Pericle. τῆς ἡλικίας ἀξίωμα μεγαλαυχία πρὸς ἀρετὴν, pro ætatum dignitate ad virtutem iactantia & incitatio, Idem in Lycurgo.

Η'λικιώτης, ἡ, ὁ, coætaneus, æqualis, ἰσόχρονος. Ariſtoph. νεφ. μετὰ σοῦ ὄντες ἡλικιῶται. Plato, ὁ ἐμὸς ἡλικιώτης. Et in genere Fœm. ἡλικιῶτις, ιδος. ἡλικιῶτις τῶν πράξεων ἱστορία πολλάκις λυμαίνεταί τὴν ἀλήθειαν, iis quibus contigit præſentibus res ipſas geſtas intueri, ſæpe veritatem corrumpūt, Plut. in Pericle. ἡλικιῶται ab Ariſtot. dicuntur fratres, lib. 8. Ethic. æquales ætate, Argyropil. coæui Aretin. nō

tamen quòd omnino ætas conueniat.

Η'λίκος, quãtus, quàm ingens, quàm prouectus, quàm potens. ἡλίκος ῥοῦς, quantum malum punicum, Theophr. l. 2. hiſt. plant. ἡλίκη σοι δύναμις, in Epigr. ἡλίκη, quanta, in gen. Fœm. Plut. in Fabio, παρασκευῆς καὶ θεραπείας ἡλίκης παρούσης, ἣν ἐκ τῶν νέρωνος ὁ νυμφίδιος αὐτῷ προσέπεμψε, quū magnus apparatus cultúſq; adeſſet, quem ex reb⁹ Neronis ad ipſum miſiſſet Nymphion. ἡλίκον, quantū, quantopere, admiratis, Lucian. θαυμαστὸν ἡλίκον, mirū in modū, Bud. in Epiſt. poſt. θαυμαστὸν ἡλίκον, mirum quãtum, Demoſth. ταῦτα δὲ θαυμάσια ἡλίκα καὶ συμφέρει ἐδόκει τῇ πόλει. Dicitur & θαυμαστὸν ὅσον pro eodem, i. maximè. θαυμάσια ἡλίκα, pquàm admirāda. ἡλίκα δεῖ τὰ διάφορα, quàm ſunt diuerſa, Demoſt. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ λέγεις ἡγούμενος, αὐτὸ προείρηκα, quãta bona cōſequeris, hæc prædixit, Lucia. ἡλίκος, aliquando capitur pro ἡλικιώτης, Antiphon.

Η'λιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, coętaneus, æqualis ętate, Apol. 2. Arg. φρίμοι δρυὸς ἥλικες. Ariſtop. νεφ. ἐμοὶ μὲν οἱ νέοι ἥλικες δοκεῖ λέγειν δίκαια. Plato, ἥλιξ μὲν γὰρ ἥλικα τέρπει καλὸν καὶ δίκαιον που φαίνεται. ἥλιξ. gen. Maſcul. producit poſteriorem natura, Gaza lib. 3. Grammat.

Η'λιόβολος, ὁ, Soli expoſitus. ἡλιοβόλοις τόποις, locis Soli expoſitis, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant.

‖Η'λιοχαὴς, Dioſcor. φρύγανον ἡλιοχαὲς, inſolatum.

‖Η'λιοκαΐα, quū accenditur Sol vel incaleſcit, æſt⁹ Solis. Laert. de Zeno. ἔχαιρε δέ φασι σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαΐαις.

Η'λιοκάμινος, ad verbum, Solaris fornax. Eſt autē Solare vaporariū in aprico loco ſitum, ad Solis calorē excipiendū, Bud. in Pandect. Itē ἡλιοκάμινος, Solaris caminus, locus eſt concameratus totus Soli expoſitus, Plini⁹ iunior in Epiſtol.

Η'λιόκαυστος, ἡ, ὁ, Sole exuſtus.

Η'λιομανὴς, cicada, quòd Sole gaudeat, Suid.

Η'λιος, ὁ, ὁ, Sol. υἱὸς θεῖος καὶ ὑπέριονος, Heliod. in Theog. ἥλιοι, Soles, æſtus, Thucyd.

Η'λιοειδὴς, ὁ, ὁ καὶ ἡ, clarus, Soli ſimilis.

Η'λιοσκόπος, πιθύμαλος, ab Interpretib. helioſcopus, i. ſoliſequ⁹, gen⁹ herbæ lactariæ, dictæ quòd comas ad Solis curſum circumagat, Dioſc. lib. 4.

Η'λιοσκεπὴς, Sole priuans, inumbrans.

Η'λιοτρόπιον, ὁ, τὸ, Solaris herba, heliotropiū. ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ τρέπειν, quod Solem ſequatur. ‖ Eſt etiam mathematica machina, vel organum, Athen.

Η'λιοτρόπιον, ὁ, τὸ, Solarium.

Η'λιοῦμαι, Sole aduri, illuſtrari, Soli expoſitum eſſe, Ariſtot. in Meteorol.

Η'λιοφάνεια, ἡ, Solaris claritas.

Η'λιόω, τὸ ἡλιάζω.

Η'λις, ιδος, ἡ, Elis, vrbs Arcadiæ.

Η'λίσκος, ὁ, ὁ, clauiculus.

Η'λιτενὴς, altus.

Η'λίτης, helitis: ſic dicitur ſquāma ęris Cyprii, Dioſc.

Η'λιτοεργὸς, ὁ, ὁ, operæ impatiens, qui in ipſo opere deficit, Suid. improbus, in Epigram.

Η'λιτόμηνοι, dicuntur infantes ante tempus nati, veluti fallentes in menſe. Feſtus exterricineos vocat, tanquā eos mater exterrita aluo eiecerit. ‖ Eſt etiam epithet. Euriſthei apud Homerum in Iliad. qui licet nondum maturo partu, vtpote 7. menſe, tamen Iunonis dolo Lucinęq; ope in lucē editus eſt, vt Herculi fatū pręriperet.

Η'λιτον, peccaui, ἥμαρτον. Iliad. ι. ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε, καὶ ἤλιτον. ab ἀλείτω ſeu ἀλιτέω. Heſiod. ἤτοι μὲν ἀθανάτους μάκαρας, ἢ ὀλύμπον ἔχουσιν ἤλιτε, certè aliquid in deos peccauit.

Η'λιψ, calceus.

Η'λιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſubcandidus.

Η'λιωθέντες, Sole æſtuantes.

Η'λιῶσα κόμη, candida coma.

Η'λίωσις, εως, ἡ, inſolatio, feruor Solis.

Η'λιωτα κύκλῳ, à Sole vndique cingitur.

Η'λοάω, contuſus ſum.

Ἧλος,ου,ὁ,cum denſo ſpiritu, clauus, & oleæ morbus, qui & fungus,vitiū oculi,rotund⁹ call⁹ perſimilis clauo.

Ἠλὸς,οῦ,ὁ,ſtolidus.

Ἡλότυπος,clauo traiectus,Nonnus.

Ἡλόω,ῶ,ώσω,ωκα,configo,Accuſ.

Ἠλυγάζομαι,& ἠλύγομαι, occulto, ἀποκρύπτω καὶ ἐπισκιάζω, obumbro: παρὰ τὸ λύγη καὶ ἠλύγη, Ariſtot.de Anim.

Ἠλύγη,ης,ἡ,vmbra,tenebræ nocturnæ,λύγη,σκότος.

Ἠλυγισμένος,η,ο,obſcuratus, obtenebratus. vnde ἐπηλυγισάμενος ὀπὴν μικρὰν, latēs in exiguo foramine, Ariſtot. 3. Animal. de araneo. ἐπηλυγισάμενος τὴν χεῖρα, ἢ διὰ αὐλοῦ βλέπων ὄψεται πόῤῥωθεν, manu admota aut fiſtula longius cernet, Idem 5.de generat. Anim.

Ἠλυγισμὸς,οῦ,ὁ,obtenebratio.

Ἤλυγις,ὁ,fumus.

Ἤλυθον,veni,iui: ἀόρ.β. ab ἐλεύθω, pro ἦλθον. Odyſſ. ξ, ἐναντίον ἤλυθον ἵππων, veni in conſpectum. ἤλυθεν ἄλλῳ, alteri contigit.

Ἠλύσιος,α,ο,Elyſius: ἀπὸ τοῦ λύσιν μὴ ἔχειν.

Ἤλυσις,ιος,ἡ,aduentus,ingreſſus. ἤλυσιν ἄδρον προτιθεῖσα, alternos promouens pedes, Euripid.

Ἠλυσκάζειν,declinare,effugere.

Ἤλυτον,erraui.

Ἠλυφεάζω,adumbro,obumbro.

Ἡλωκὼς, συλληφθεὶς ab ἁλίσκω: & ἑλεῖν ἁλῶναι. ἡλωκότες ἐπ' αἰτίαις αἷς κρίνουσιν οἱ ἀρεοπαγῖται, iis damnati criminib⁹, de quibus areopagitæ iudicant, Plutarch. in Solone. ἥλω πόλις, vrbs capta eſt. ἡλωμένος,captus, Xenoph. τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡλωμένοι ἐγκαρτερεῖν δύνανται, capti formoſorum amore,forti animo ferre poſſunt.

Ἧμα,ατος,τὸ,iaculum,iaculatio.

Ἡμαγμένος,cruentatus.

Ἠμαθία,ας,ἡ, Emathia regio,quæ nunc Macedonia.

Ἠμαθίων,ωνος, filius Auroræ & Tithoni, apud Heſio. ἀπὸ τοῦ ἤματος,mutato τ in θ, vt ſcribit Etym.

Ἠμαθόεις,pro ἀμαθόεις,όεντος,ὁ, arenoſus, aſper, τραχὺς, ἄμαθος γὰρ ἡ ψάμμος.

Ἧμαι,ſedeo.

Ἠμαντήριον,τὸ,domus monetaria, hoc eſt, vbi ſignatur argentum in nummos.

Ἦμαρ,ατος,τὸ,dies. Odyſſ.ξ, ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ, in dies ſingulos. & Odyſſ.ο, πλείονας νύκτας τε καὶ ἦμαρ, id eſt, ἤματα, per noctes & dies, ſeu noctu & diu. & ἦμαρ καὶ νύκτωρ, apud Heſiod. die & nocte. ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ, aſſiduè, in Epigramm. ἐπ' ἦμαρ, quotidie. ἐλεύθερον ἦμαρ, libera vita & libertas, Homer.

Ἠμαρτημένως,malè,vitioſè: cui opponit Plato ὀρθῶς.

Ἠμάτιος,α,ο,ἡμερινὸς,diurn⁹. Heſio. μάλιστα ἠματίαι ἀνώδυνοι. ἠματίῳ φέγγει, diurno lumine,i.Sole,in Epigr.

Ἤμβροτον, pro ἥμαρτον, aberraui. Iliad.ε, ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες.

Ἡμεδαπὸς,οῦ,ὁ,noſtras,atis: ab ἡμεῖς & ἔδαφος, quod ſolum & terram ſignificat.

Ἤμεθα,fuimus. εἰ ἤμεθα,&c. ſi fuiſſemus,cap 23. Matt. vbi legunt alii ἦμεν,pro eodem.

Ἡμείων,pro ἡμῶν,poetic. ἐπ' ἡμέων αὐτέων οἰκέωμεν, habitemus ſemotæ ab aliis, Herodot.

Ἠμέληκα,contempſi.

Ἤμελλον, pro ἔμελλον. Heſiod. ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι.

Ἠμὲν, coniunctio poetica, pro &: huic reſpondet ἠδέ. Odyſſ.ξ, ἠμὲν βάψεν ἠδ' ἐγένοντο.

Ἦ μὴν,pro ἦ μὴν, in iureiurando. Apollon.2, ἐπώμοσαν ἦ μὴν ἀρήξειν ἀλλήλοις.

Ἦμεν, Doricè,fuimus,eramus,eſſe, Actor.cap.27.

Ἦμεν,ibamus,iuimus, pro ἤειμεν. Plato lib.1. de Rep. ᾖμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ πολεμάρχου. Idem ibidem, ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρά σε ᾖμεν, ſed ad te iremus. Ariſtoph. in Pluto, ἕνεκα πρὸς τὸ τέκνον ᾖμεν τοῦ θεοῦ: vbi Interpres, τὸ δ' ᾖμεν ἀντὶ τοῦ ἐπορευόμεθα. puto dici ᾖμεν, pro ἴμεν, pleonaſmo η, ſubſcripto ι.

Ἥμενος,ſedens: ἠμένος autem,ſuſpenſus.

Ἡμέρα,ας,ἡ,dies. ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας, nudiuſquartus, fœmininum ab ἥμερος. in Nominatiuo plurali ἥμεραι, cum accentu in antepenultima, vt docet Gaza lib. 3. Gram. ἡμέρα παλαιὰ, Sophoc. ætas & tempus multum: vide Interpretem. ἡμέρα ἐγένετο, dies illuxit. ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, vbi illuxit. τῆς ἡμέρας, interdiu. ἡμέρας γινομένης, luce orta. ἡμέρας ἑκάστης, quotidie. Plato in Apologia, ἑκάστης ἡμέρας περὶ ἀρετῆς τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, per ſingulos dies de virtute diſſerere. ἡμέρας ἑκάστης φύεσθαι, quotidie naſci. Plato Epiſt.7, αἱ τῶν πάντων φυόμεναι ἑκάστης ἡμέρας διαφοραί. τέτταρας τῆς ἡμέρας δραχμὰς, Demoſth. εὐθὺς ἡμέρας, continuò luce prima. ἡμερῶν ὀλίγων δέκα μῆνας κύει, fert vterum decem menſes exceptis paucis diebus, Ariſtot.6. Anim. ἐπ' ἀρχῇ ἡμερῶν εἰς ἡμέρας, ſemel in anno, cap.14. lib.2. Reg. ἡμερῶν τελεῖν σιτία. ἀνέβαινεν ἐξ ἡμερῶν εἰς ἡμέρας, cap.1.& 2. lib.1.Reg. deſcendebat ſtatutis diebus. θυσία τῶν ἡμερῶν, hoſtia ſolennis, Ibidem cap.2. δι' ἡμερῶν πολλῶν: vide in particula Διά. ἡμέρα τῇ πρὸ ἕνδεκα καλανδῶν μαίων, in particula Πρό. ἅμα ἡμέρᾳ τῇ ἐπιούσῃ, ſub lucis exortum. ἅμα ἡμέρᾳ, prima luce, Thucyd. ἐν ἡμέρᾳ καὶ δι' ἡμέρας, interdiu, Galenus. τὴν ἡμέραν ὁρᾷν, dixit Alexand. Aphrod. lib.1. Problemat. quæſt.69, pro interdiu videre: vbi etiā pro eodem dicitur ἡμέρας ὁρᾷν, & μεθ' ἡμέραν ὁρᾷν. τρίτῃ ἡμέρᾳ αὐτοῦ ἥκοντος ἔπλεον, tertio quàm venerat die, nauigarunt, Thucydid. lib.8. ἡμέρας ἐκείνας στεφανούμεθα, Demoſthen. in illis diebus. τὰς ὀλίγας ἡμέρας ἀεισιτοῦμεν ἤδη, Xenoph. ἡμέραν ἄγειν, interdiu degere, Idem. τὴν ἡμέραν ἡσυχάζω, per diem quieſco, Thucydid. τὴν ἡμέραν ζῆν, quotidie viuere, per dies viuere, Plato de Leg. ἡμέραν ἐξ ἡμέρας βασανίζει τὴν ψυχὴν, quotidie animum cruciat, Petrus Apoſtol. cap.2, Epiſt.2. ἐπὶ δύο ἡμέρας, per biduum, Thucyd. πρὸς ἡμέραν, quum dies inſtat. ἡμέραν παρ' ἡμέραν, alternis diebus.

Ἡμερεύω, diem duco, Xenoph. &

Ἡμερεύομαι, μ.εύσομαι, π.ευμαι, duco diem. Depon. abſol.

Ἡμερίων δένδρων, arborum fructiferarum, Herodot.

Ἡμερήσιον,ου,τὸ,merces diurna.

Ἡμερήσιος,ία,ο,diurnus. ἡμερησίας ὁδοῦ μῆκος, Ariſtid. κατ' ἡμερησίαν ὁδὸν ἑκάστην, ad ſingulorum dierum iter faciendū, Herodot. ἡμερησίη ὁδὸς, diei iter, Idem. ἡμερήσιος δρόμος ἡλίου, Ariſtid. ἡμερησίαν ζωὴν ἔχει, viuit vnum diem, Plutar. in Polit. ἡμερήσιοι λόγοι, Iſocrat.

Ἡμερία, & Doricè ἀμερία, pro ἡμέρα. Sophoc. in Aiace, τῆς ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας νὺξ ἥδε βάρος, qua moleſtia & dolore hæc nox diuerſa fuit à die.

Ἡμερίδης,εος,ὁ καὶ ἡ, vrbanus.

Ἡμερίδιον,ου,τὸ,diecula.

Ἡμερινὸς, mortalis, terrenus. φυλακὰ ἡμερινὰ, diurnum præſidium, Plutarc. in Camillo. ἡμερινὰ ζῶα, τὰ μὲν φαινόμενα καθ' ἡμέραν.

Ἡμέριος, diurnus, temporarius. vnde ἡμέριοι homines dicti, lib.3. Epigram. ψευσταὶ δαίμονες ἀμερίων. & lib.1, ὑπ' ὀλίγων φείσεται ἀμερίων. ἡμερίων ἔτυχε, in Epigram. manſuetudinem aſſecutus eſt, ſeu temporis diuturnitatem & moram. ἡμέριος πλοῦς, Xenoph. diurna nauigatio.

Ἡμερὶς,ίδος,ἡ,vitis domeſtica,placida,ſpecies roboris, Gaza interprete, Theophr. lib.3. hiſt. plant.

Ἡμερόβιος, qui in diem viuit. Hoc nomine vocatus eſt Diogenes, quòd cibum quo quotidie veſceretur, à quouis mendicaret.

Ἡμεροδρομεῖν, tota die currere, officio fungi curſoris.

Ἡμεροδρόμος, diurnus curſor, à pedibus. Solis epithet. tabellarius. Ariſtot. de mundo, ἡμεροδρόμοι καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι, &c. i. curſores, exploratores, nuntii & ſtatores, de regia Perſarum loquens. ἡμεροδρόμος καὶ τοῦτο μελετῶν, tabellariam operam factitans, Herodot.

Ἡμερίδης, ſpecies quercus.

Ἡμεροθαλὴς ἔαρ, in Epigram. ver benignè florens.

Ἡμεροκαλλὶς,τὸ, elium, ſuffrutex plantæ vrbanæ, Theophraſt.

phraſt.lib.6,cap.1.& 6.

Ἡμεροκαλλὶς,ίδος,hemerocallis herba,quę agreſte loliũ etiam dicitur,Dioſcor.

Ἡμερόκοιτος,ου,ὁ,die dormiens,& nocte vigilans,fur,Eraſm.Chiliad. Heliod.ἡμερόκοιτος ἀνὴρ,&c.

Ἡμερολεκτεῖν,quotidie numerare.

Ἡμερολόγιον,ου,τὸ,calendarium.

Ἡμερολογέω, ſupputo dies.‖ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον, ſingulorum dierum numerum & rationẽ inire, Herodot.4.

Ἡμερολόγιος,diurna ratio, diurnus ſermo, hoc eſt,quẽ vix in die perlegas.

Ἡμερολόγιον, τὸ, Gaza de menſ. diarium, ἐφημερὶς, faſti, Plutar.in Cæſar. ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν χρόνον ἀνωμαλίας φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως,& Gaza.

Ἡμερονύκτιον, ου, τὸ, intercapedo tẽporis diei & noctis, Baſil.in Epiſt. diei & noctis ſpatium.‖ἐγένετο οὖν ἑσπέρα,ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα μία,τὸ ἡμερονύκτιον,inquit.

Ἡμεροποιῶ,manſuetum reddo.

Ἥμερος,ου,ὁ καὶ ἡ, manſuetus, mitis.Item ſatiuus,in cultis naſcens,domeſticus,cicur.ἡμερὶς ἐλαία,ſatiua olea.ἡμερος μοῦσα , mitis muſa , Plutarchus in Numa. ζῶα ἥμερα, cicures & manſuetæ animantes: quibus opponuntur ἄγρια ζῶα , id eſt , feræ. Et τὰ ἥμερα φυτὰ, ſtirpes vrbanæ:vnde ἡμέρως, Aduerb.placidè. Chryſoſtom.ἡμέρως δέχεται τοὺς ἱκετηρίας προσάγοντας. ἥμερα δένδρα,felices arbores, Herodot.ἥμερος κρόκος,ſatiuum crocum.ἥμεροι ἀγέλαι,Plato de Legib.ἥμερα θάλλει,in Epigram.hortenſia poma fero,mollia. ἡμερώταται ὁδοὶ,viæ placidiſsimæ,Plat.de Leg.

*Ἡμεροσκόπειον,oppidulũ ſiue loc⁹ in Hiſpania, Strab.

Ἡμεροσκόπος,ου,ὁ,ſpeculator diurnus. ἡμεροσκόποι,οἱ ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντες,Ariſtoph.Interpr. Xenoph.ἐπὶ λόφου κατεῖδεν δὲ ὁ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκόπος ἐσήμαινε τοῖς στρατηγοῖς.

Ἡμερότης,ητος,ἡ,manſuetudo,moderatio,ſuauitas,Nazanzen.

Ἡμερούσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,diurnus,per diem durans.

Ἡμερόφοιτος,interdiu oberrans,Baſil.ἔχεις ἐν τῷ σκότει τὰ νυκτιπόρευτα γένη,ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφοιτα.

Ἡμερόω,ῶ.ώσω,π.ωκα.manſuefacio,placo,cicuro,Accuſatiuo iungitur.

Ἥμαρτον,ἐσφάλην,ἀφήλλετο:τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἡμάρτηκεν.

Ἡμέρωμα,ατος,τὸ, mitigatio, Theophr. lib.5.de cauſis plant,cap.17.

Ἡμεροφορεῖν,interdiu cuſtodire.

Ἡμέρωσις,εως,ἡ,mitigatio.

Ἧμες,pro ἦμεν,eramus,Doricè.

Ἡμέτερος,ου,ὁ,noſter.ἡμέτερόν δε καλοίμην ἔρχεσθαι dicitur Odyſſ.ε,pro εἰς ἡμέτερον οἶκον,domũ noſtram.ἡμέτερόν δε μολεῖν,in noſtram domum venire,Apollon.Rhod.

Ἥμην,ſedebam.

Ἤμην,pro ἦν,eram.Sophocl.in Aiace,ἐχθρὸς ἤμην.

Ἦμι,καὶ ἦμος,quando,aliquando.

Ἠμὶ,Atticè pro φημί.vnde ἦν,dixi,pro ἔφην.Ariſtoph. νεφ.παῖ ἠμὶ,παῖ,παῖ.

Ἡμιαμφόρειον,ου,τὸ,amphoræ dimidium.

Ἡμίανδρος,ου,ὁ,ſemiuir.Lucian.ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

Ἡμιάνθρωπος,ſemiuir,ſemihomo,Lucian.

Ἡμιάνωρ,ορος,ὁ,idem.

Ἡμίαρτος,genus quoddam panis,Athen.

Ἡμιαστράγαλον,ſemitalus.

Ἡμιβρεχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemimadidus, Theop. li.3,cap.26. de cauſ. ἡμιβρεχεῖς θέρμους,in Epigr.

Ἡμίβροχος,ὁ καὶ ἡ,ſemimadefactus.

Ἡμίβρωτος, ου, ὁ, ſemeſus. ἡμιβρῶτι, ſemieſe, in Epigr.

Ἡμιγένειος,ου,ὁ,ſemibarbatus.

Ἡμιγενὴς,ſemigenius,Ficinus in Timæo Plat.i.imperfectum genus habens,ſemicreatus.

Ἡμίγυμνος,ου,ὁ,ſeminudus.

Ἡμίγυνος,ου,ſemimulier,ſemi[illegible],Syneſ.ἀλλὰ καὶ στρατιώτης εἶναι δοκῶν,θαῤῥῶν ἀποφαίνει τὸν ἄνδρα ἡμίγυνον.

Ἡμιδαὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemiuſtus, ſemidiuiſus,ſemimorſus, in Epigram. Ianus Laſacr. rogatus expoſuit ſemieſus, ab ἔδω.

Ἡμιδάικτος,ſemimortuus.

Ἡμιδαμὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſecuri domitus.

Ἡμιδαστὸς,dimidiatus,ἡμιτελής.

Ἡμιδεὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemiuacuus.

Ἡμιδιπλοΐδιον,τὸ,muliebre pallium.

Ἡμίδουλος,ſemiſeruus,Euripid.

Ἡμιεκτέον,id eſt,τετράμεδον,ſemiſextarium. Nam μέδιμνος continet χοίνικας μη,id eſt,48. harum pars ſexta octo ſunt,dimidium ſextæ partis,id eſt,τῶν ὀκτὼ, quatuor ſũt, ὃ καλεῖται τετράμετρον.Ariſtophan. νεφελ.οὐδεὶς πρότερον ἡμιεκτέον.

Ἡμίεκτον,ου,τὸ,ſemiſextarius.

Ἡμίεργος,ου,ὁ καὶ ἡ,ad dimidium factus,inchoatus.ἀναθήματα ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἡμίεργα,Ariſtot.2.OEconom.

Ἡμίετες,anni dimidium.

Ἡμίεφθος,ſemicoctus.

Ἡμίηλος,ὁ καὶ ἡ, partim ſoli expoſitus, ſiccaneus, Gaza ex Theophraſto.

Ἡμιθανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemimortuus.

Ἡμίθεος,ου,ὁ, ſemideus,Heliod. ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος,οἳ καλέονται ἡμίθεοι. Hoc nomine dictus eſt Hercules , apud Thucydid.

Ἡμιθνὴς,ῆτος,ὁ καὶ ἡ,ſemianimis,ſemimortuus. Ariſtop νεφ.ἡμιθνὴς γενήσομαι,ſemiuiuus ero:differt ab eo ἡμίθνητος quòd ex vna parte mortalem, ex alia immortalem ſignificat,quales Dioſcuri finguntur.

Ἡμικάδιον,ου,τὸ,dimidium cadi.

Ἡμίκαδον non dicitur,ait Phrynich.

Ἡμίκαυστος,ου,ὁ,ſemiuſtus.

Ἡμικόριον, media pars cori , quæ facit quindecim modios,inquit Hieronym.in cap.3.Oſeæ.

Ἡμικοτυλιαῖος οἶνος, vini tres cyathi, Ruell. Marcello, vini heminæ, ſemiſſem etiam interpretatur, Dioſcorid. libro 8.

Ἡμικοτύλιον,heminæ dimidium, ſextarii dimidiũ,ſextarii ſemis,Marcell.lib.5.Dioſcor. tres cyathi: dimidiata hemina, Ruell.Ibidem.

Ἡμικραιρα,ας,ἡ,medium capitis, morbus quo medium capitis infeſtatur.

Ἡμικρανία,ας,ἡ,idem.vide in dictione κεφαλαία.

Ἡμικρανικοὶ,qui hemicrania laborant.

Ἡμίκρανον,ου,τὸ,medium capitis. ἡμίκρανον,non autem ἡμικεφάλαιον dicunt Attici,ait Phrynich.

Ἡμικύκλιον,ου,τὸ,ſemicirculus,Procl.de Sphæra.

Ἡμικύκλος, hemicyclus, cathedra ſemirotũda.Cicero in Lęlio , Quũ ſæpe multa narraret, tum memini domi in hemicyclo ſedentem,&c.

Ἡμίκυπρον,ου,τὸ,ſemimodius.

Ἡμίλευκος,ſemialbus.

Ἡμιλίτρον,ου,τὸ,ſemilibra,ſelibra.

Ἡμιμαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemidoctus.

Ἡμιμαλλόνες,Mænades nymphæ,Bacchæ.

Ἡμιμανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſemiinſanus,Lucian.

Ἡμιμέδιμνον,μέτρον χοινίκων εἰκοσιτεσσάρων.

Ἡμίμνα,hemina,Athen. lib.7, τὴν δὲ κοτύλην καλοῦσι καὶ ἡμίμναν.

Ἡμιμναῖον,ſelibra,dimidium minæ,drachmæ 50. Xen. ὁ μέν που τῶν οἰκετῶν δύο μνῶν ἄξιός ἐστιν,ὁ δὲ οὐδ' ἡμιμναίου.ἡμίμναια πέντε σύκων, heminæ quinque ficuum, Plutar.in Lycurg. vbi Interpr.ficuum quinque ſemis minas.

Ἡμιμόχθηρος,ου,ὁ,ſemimalus,Plato lib.1.de Repub.

Ἡμῖν,nobis,poſteriori lõga,& breui interdum,vt Odyſſ.ν.μέγα δ' ἧμιν ὄρος πόλει,mutato accentu.

Ἡμίνα,ης,ἡ,hemina,dimidium ſextarii.

Ἡμίξεστον,dimidium ſextarii,dimidius ſextarius,Dioſcorid.lib.1,capite 14,κοτύλη.vide κοτύλη.

Ἡμιόδιος,ου,qui dimidia ex parte præeſt itineribus. Ariſtot.2.OEconom.αἰτησάμενος ῥᾳδίως ἡμιόδιος γενόμενος ἀλεξάν

ἄρου περὶ βαβυλῶνα, &c.

Ἡμιόλιος, ου, ὁ, hemiolius, numerus continens totum ſuum minorem, & dimidiam inſuper eius partem. Latinè ſeſquialter, ſeſcuplus & ſeſquiplex dicitur. ἡμιόλιος λόγος, ſeſquialtera proportio. ἡμιόλιος ναῦς ᾗ ἡμιολία, nauis biremis, quæ à puppi ad malum vſque binis remis, à malo ad proram vnico tantùm agitatur. Huiuſmodi fuſtas vulgò vocant, Bayf. ἡμιόλιος φίλος, Bud. de Deloino, id eſt, totus cũ dimidio, i. pluſquàm totus. ἡμιόλιος τῶν ἄλλων, ἀετῶν, alias aquilas ſeſquialtera proportione excedens, Ariſtot. 9. Animal. ἡμιολία τῆς μέσης, mediç ſeſquialtera, Idẽ in Problem. ἡμιολίας περόνας τοῦ τότε κατεστῶτος μέτρου, fibulas ſeſcuplas quàm tunc menſura conſueuerat, Herodot. libro 5. ἡμιόλια χρήματα, Iſocrat. ἡμιόλιον τῷ μήκει τὸ διάζωμα ἔχουσι, ſeſquialtera ꝓportione longitudinis præcinctum habet, Gaza lib. 5. Animal. Ariſtot. ἡμιόλιον μισθόν, Interpres Ariſtophan.

Ἡμιολίς, ίδος, ἡ, idem quod ἡμιολία.

Ἡμιολιασμός, αἰτία τοῦ τὸ ἡμιόλιον δοῦναι, mulcta, vbi tota ſumma, & amplius quoque dimidia penditur.

Ἡμιονεία, muli ſtercus.

Ἡμιόνειος, ου, ὁ, mulinus, ad mulum pertinens: vt ἡμιόνειαι ἅμαξαι, carrucæ mulis tractæ, Herodot.

Ἡμιονῖτις, ιτος, hemionitis herba, quã quidam vocarũt σπλήνιον, Dioſcor. lib. 3. Itẽ ἡμιονῖτις ἵππος, Strab. equa quæ mulos parit.

Ἡμιόνιον, herba, quam noſtri linguam ceruinã vocant. dicitur & ἄσπληνον, authore Dioſcor. lib 3. c. 151. Theop. eam tradit ἡμιόνιον vocari Athenis, quòd muli ea libenter veſcantur.

Ἡμίονος, ου, ὁ ᾗ ἡ, mulus, mula, & herbæ nomen, de qua Theoph. lib. 9. hiſtor. plant. cap. 19. ἡμίονος apud Ariſtot. l. 6. Animal. exponitur aſina: ſed fortè legendum, ἡ ὁ ὄνος. ἡμίονοι dabantur viris fortibus. vide in verbo τέμνω.

Ἡμίοπος, tibia imperfecta.

Ἡμιόπτος, ſemicoctus, ſemiaſſatus.

Ἡμιπαγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, ſemiconcretus.

Ἡμιπαχής, έος, ſemicraſſus.

*Ἡμιπέλεκκον, ſecuricula.

Ἡμιπέλεκκος, εος, ὁ, ſecuris vno tantùm latere ſcindens.

Ἡμίπεπτος, ſemicoctus, Plut. de fructibus anni.

Ἡμιπηχυαῖος, ſemicubitalis, Ruell. qui ſeſquidodrantali eſt altitudine, Barbarus: dimidii cubiti altitudine, Marcell. lib. 3. Dioſcorid.

Ἡμιπλέθρον, ου, τὸ, dimidium iugeri.

Ἡμιπληγία, dicitur quaſi diminuta & dimidiata apoplexia. vide in dictione ἀποπληξία.

Ἡμιπλίνθιον, ſemilateritium.

Ἡμιπλόϊδιον, ου, τὸ, genus veſtis muliebris.

Ἡμιπόδιον τριῶν, triũ ſemipedum, i. ſeſquipes, Theop. lib. 2. hiſtor. plant. λέγουσι δὲ πῶς ὡς ἡ δεμία ... ἡμιποδίων.

Ἡμίπολον, dimidia cæli pars.

Ἡμιπόνηρος, ſemimal⁹, ſemimalignus, Ariſtot. in Ethicis, & 5. Politic.

Ἡμίπτωτος, ὁ ᾗ ἡ, ſemirutus, Bud. in Epiſt. poſter.

Ἡμίπυρος, ſemiuſtus, ſemiardens, Ariſtot. de mundo.

Ἡμιρραγής, έος, ὁ ᾗ ἡ, ſemifractus, ſemilacerus.

Ἡμισαπής, ſemiputris.

Ἡμίσεια συμφορά, dimidium mali. τὰ ἡμίσεα, dimidia.

Ἡμίσεια, ας, ἡ, medietas, dimidium. ἡ ἡμίσεια, quç ſubdupla eſt longitudine, Gaza ex Ariſtot. Problem. ἡ ἡμίσεια τῆς οὐσίας, pars bonorum dimidia, Plato in Epiſt. ἡμίσεια τῆς συμφορᾶς ἡ δύναμις, dimidia calamitatis potentia, Idem in Timæo. ἐξ ἡμισείας, ex medietate, ex dimidio. ἐφ' ἡμισείᾳ, Demoſth. διὰ τὴν ἡμισείαν τῆς γῆς, ob dimidiatos fructus terræ, Thucyd. Sic Valla. τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς ἐξάγει, dimidium cuſtodiæ educit, Xenoph. 5. Pædiæ. Plat. Epiſt. 7, τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας ... τὴν δὲ ἡμίσειαν τοῦ υἱέος, i. dimidiã fortunarũ partem, &c. Dicitur & plurali numero pro eodem, τὰ ἡμίσεα, Ibidem mox.

Ἡμισέλπιδος, ου, ὁ, ſemiſperans.

Ἡμίσευμα, dimidium, media pars, Nazan. de homine.

Ἡμισεύω, μ. σω, π. κα, dimidio, Accuſ.

Ἡμίσοφος, ſemiſapiens.

Ἡμίσπαστος, in Epigram. ſemiuſtus, ſemiauulſus.

Ἡμιστίχιον, ου, τὸ, hemiſtichium, dimidium verſus.

Ἡμισυ, εος, τὸ, dimidium, altera pars, dimidia pars, ſubduplum, dimidiatũ. Heſiod. ἡμισυ μηνὸς ... ex dimidio & partim. vnde τὸ ἥμισυ, apud eundem, dimidium. τὰ ἡμίσεα, dimidia pars, Ariſtot. 2. OEcon. τὰ ἡμίσεα ὧν εἶχεν ... πρὸς αὐτὸν, eorum quç quiſq; haberet dimidium ad eum referre. τὸ ἥμισυ τοῦ ... Xenoph. in 1. anabaſ. ἥμισυ μέρος, Ariſtot. in Polit. ἥμισυ τεῖχος, Thucyd. dimidius murus. ἥμισυ ἁψῖδος, dimidiũ fornicis, Herodot. ἥμισυ αὐτῶν, ipſorũ dimidiũ, Xenop. ἥμισυ ἡμέρας, dimidiatus dies, Herod. προσθεὶς δὲ χοὸς ἥμισυ οἴνου, addito vini congii ſemiſſem, Marcell. congiũ ſemis vini Hermol. Dioſcor. lib. 2. ἥμισυ μάλιστα ἐπετελέσθη τὸ ὕψος ..., altitudo ferè dimidio tenus abſoluta eſt, eius quod deſtinauerat, Thucyd. τὸ ἥμισυ τοῦ χρόνου, Demoſt. temporis dimidium. τὸ ἥμισυ ναθῶ, ex dimidia parte Natho, Herod. αὐτοὺς δὲ οὐδ' ἥμισυ μέρος ὄντας, i. ipſos ne dimidiã quidem partẽ numero explẽtes, Plutar. in Fabio. ὑπὲρ ἥμισυ, ſupra dimidium, Thucyd. Plato de Legib. ἄχρι ἡμίσεος ἑψηθῇ, ad dimidias decoctum, Interpr. Dioſc. τῷ ἡμίσει τοῦ στρατοῦ, dimidio copiarum, Thucyd. ἡμίσεσι τῶν ἱππέων, dimidio equitum, De moſth. τὰ ἡμίση, dimidia. τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας, dimidiũ choreæ, Plato de Legib.

Ἡμισυς, εος, ſemis, dimidius: ab ἅμα & ἴσος, q. ἅμισυς. οἱ ἡμίσεις, pro dimidia parte hominum, Xenoph. ... ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις. Idem, ᾗ τοῖς ἄλλοις δίπυρον τῶν ἄρτων ... τοῖς ἡμίσεσι, ſingulis dimidiatum panem. Interdũ per neutrum loquuntur, vt τὰ ἡμίσεα τῶν ... Homer. Ody. γ, ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ, &c. i. pars populi dimidia, partim. ἡμίσεις νόμοι, leges dimidiæ, pauciores, pars legum, Plato de Legib. χίλιοι ᾗ ἡμίσεις ἑκατέρων, mille & totidem ex vtriſque. ἡμίσεις ἡγούμενος, dimidia pars exiſtimans, Thucyd. ἡμίσεον τῶν ὄντων κακῶν, ſi alterutri mali eſſent, Plato de Legibus. vbi Ficin. ſi dimidium ſolum eſſet malum. τούτων ἡμίσεις τούτων, horum dimidium, Idem ibidẽ. ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις, ad dimidium, Xenoph.

Ἡμισφαίριον, ου, τὸ, dimidia ſphæra, i. cæli dimidium.

Ἡμιτάλαντον τέταρτον, duo talenta cum dimidio.

Ἡμιτέλεια, dimidium penè. Aliquando pro dimidio ſolùm vel ſemiſſe ponitur. Lucian. ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἀφεῖτο, dimidium malorum remittebatur.

Ἡμιτέλεστον, τὸ, imperfectũ.

Ἡμιτέλεστος, ſemiſartus, Valla.

Ἡμιτελής, έος, ſemiperfectus, ἀτελείωτος, imperfectus, inchoatus. ἡμιτελὴς ξίφος, ſemiſpado, Alexand. Aphr. ſic ἡμιτελὴς ἀνὴρ, ſemiuir. & δόμος ἡμιτελὴς, Iliad. β.

Ἡμιτόμης, ου, ὁ, & ἡμιτομίας, ου, ὁ, ſemicaſtratus.

Ἡμιτόμιον, ſemiſectũ, dimidiatio. Dioſcor. lib. 2.

Ἡμίτομον, τὸ, dimidiũ, dimidiata pars, medietas, Lucia.

Ἡμίτομος, ου, ὁ, ſemiſectus, diuerſis coloribus.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ, ſemibalbutiens.

Ἡμιτριταῖος, ſemitertianus. ἡμιτριταῖος πυρετὸς, febris ſemitertiana, Galen. ad Glauc. tertiana imperfecta & accedens ad quotidianã, ꝙ citius recurrat quã vera tertiana. ἡμιτριταῖοι πυρετοὶ, ſemitertianæ febres: ſic Celſ. exponit.

Ἡμιτύβιον, ου, τὸ, indumentum lineũ vtrinque fimbriatum, peplum, ſudarium. Ariſtop. in Pluto, ... ἡμιτύβιον λαβὼν τὰ βλέφαρα ... i. faſciolã lineã, σουδάριον, ῥάκος ἡμι ... λινοῦν.

Ἡμιτύμβιον, ου, τὸ, paruum ſepulchrum, ἡμιτύβιον, Cæl. l. 3. cap. 2.

Ἡμιφάλακρος, ſemicaluus, in Epigram.

Ἡμιφλεγής, & ἡμίφλεκτος, ου, ὁ, ſemiuſtus.

Ἡμίχοα, ſemiſextarius. Ariſtot. in 9. de hiſt. Animal.

τεία

τρία ἡμίχοα ἢ πέντε ἡμίχοα.

Ἡμιχοινικον, modij ſemiſſem vertit Marcell. l.5. Dioſc.

Ἡμίχουν, ſemiſextarium, dimidium congij: congij ſemiſſem interpretatur Marcell. lib. 1. Dioſcor. ἡμιχόια ἀγγεῖα, vaſa ſemichoea, Gaza ex Theophr. ſemicōgij, Plin. Dicitur & ἡμίχουν, quod Gaza ſemiſextarium, Hermol. ſemicongium vertit.

Ἡμίχρηστος, ſemibonus, Ariſtot. Polit. lib. 5. ‖ de Tyranno, ἔτι δὲ αὐτὸν διακεῖσθαι κατὰ τὸ ἦθος ἤτοι καλῶς πρὸς ἀρετὴν, ἢ ἡμίχρηστον ὄντα, καὶ μὴ πονηρὸν ἀλλ' ἡμιπόνηρον.

Ἡμιψυχεῖ κλιβάνοις, ſemifrigidis clibanis, Ruell. clibanis egelidis, Barbarus: furnis non adeò calentibus, Marcell. libro tertio Dioſcorid.

Ἡμιωβέλιον, dimidius obelius, ſemiobeliū, Ariſtot. in Rhetor. ἡμιωβέλιόν ἐστιν εἶδος σταθμοῦ μικροῦ: ſic Interpr. ἡμιωβέλια, πίπτοντα πάνυ μικρὰ ξύλινα, Idem ibidem.

Ἡμιωβόλια, τὰ, vaſcula parui ponderis.

Ἡμιωβόλιον, dimidium oboli, ſemiobolus: vnde ἡμιωβολιαῖος, pro vili & exiguo. Xenoph. τὰ φαλάγγια καθ' ἡμιωβολιαῖα τὸ μέγεθος ὄντα, i. admodum exigua, minutiſsima. σταθμὸς τριῶν ἡμιωβολίων, ſeſquioboli pondus, Dioſcor. lib. 4.

Ἡμιώβολον, ſemiobolus.

Ἡμιωνίτις, herba foliis ſimilis dracunculi.

Ἡμιώριον, horæ dimidium, ſemihora.

Ἡμμένος, qui tetigit, & accenſus: ab ἅπτω, Ariſtophan. δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην, accenſam facem aliquis afferat.

Ἦμος, quando, ἡνίκα, ὅτε, Iliad. α: cui τῆμος, i. tunc, reſpōdet. Itē ℘ τῆμος, Doricé. Et ἡμὸς, pro ἡμέτερος, noſter, vt ὑμὸς pro ὑμέτερος, veſter.

Ἡμοσύνη, ης, ἡ, iaculatio.

Ἡμύοντα κόρχορον, Corchorum clauſo folio, Marcell. lib. 3. Dioſcor. ex Nicand.

Ἡμύω, flecto, inclino, cado, incumbo, decumbo, ἀμύω, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η, ἀντὶ τοῦ μύω. Homer. Iliad. β, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι, i. ὅπως ταχύνει τοὺς ἀστάχυας τοῖς στάχυσι. Idem ibidem, πρόχνυ ποτ' ἠμύσειε, i. πέσοι, rueret.

Ἡμφιάσατο, i. ἐφόρεσεν.

Ἠμφίεσαι, indutus es, Xenoph. ἱμάτιον ἠμφίεσαι φαῦλον.

Ἠμφιεσμένος, & ἠμφιεσμένος, ὁ ἐνδεδυμένος, Bud. Commēt. indutus, amictus, Plato 2. de Republ. τοῦ δὲ χειμῶνος ἠμφιεσμένοι ἱκανῶς καὶ ὑποδεδεμένοι, hyeme induti & calceati: ab ἀμφιέννυμι. Cebes Theban. ῥάκεσιν ἠμφιεσμένη, pannis obſita. ἠμφιεσμένος ἐσθῆτα, veſtem indutus.

Ἡμωδιῶ, αἱμωδιῶ.

Ἥμων, ονος, ὁ, iaculator, ἀκοντιστής: penacuitur, Cyril.

Ἡμῶν, noſtrum, Genitiuus pluralis.

Ἦν, dicebam, inquam, i. ἔφην apud Plat. ἦν δ' ἐγὼ, inquā ego, Idem.

Ἦν, dicebat. Item pro fui & fuit, ſiue eram & erat. ἦν, eram, cum Participio, AEſchin. ἦν ἐκπεπτωκότες. Inuenitur etiam ἦν pro ἤειν, vt ᾔδειν pro ᾔδεσαν, inquit Interpr. Apollon. Rhod. Heſiod. in Theog. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, &c. huius erant tria capita. Accipitur pro ἐξῆν, Thucyd. Item pro licebat. AEſchin. ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν, vt audire vnuſquiſque poterat. Ariſtot. identidem τὸ τί ἦν εἶναι, vſurpat pro τὸ εἶναι, Bud Comm. Item ἦν ἰδοὺ, en ecce, Ariſtoph.

Ἤν, ſi, an, cum Subiunct. vt ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, ni fallor, niſi me fallit opinio, Herodot. Nōnunquā tamen iungitur cum Indicat. Hom. ἤν τινα προκαλέσηται, ſi quem prouocet, i. vt aliquem prouocet, pro προκαλέσηται, itidē in Epigram. ἢν καὶ, quanquam. ἢν μή τι γένηται, niſi quid accideret, Thucyd.

Ἥν, quam, Accuſ. ab ἣ articulo poſtpoſit. fœmin. Generis. Item hanc, ſuam, apud Homer. pro ἑὴν. ἣν διὰ μαρτυρίην, id eſt, ἰδίαν, propriam & ſuam.

Ἠναλωκὼς, qui conſumpſit, Bud. in Epiſt. priorib.

Ἤναρεν, interfecit: ab ἐναίρω.

Ἤνασσεν, imperauit.

Ἥνδανον, placui. Odyſſ. ξ, τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή.

Ἡνδρωμένος, cap. 12, lib. 2. Reg. vbi ἁδρυνθεὶς legendum.

Ἤνεγκα, & ἤνεγκον, tuli, attuli. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ὃ ἐστὶ φέρω. Ariſtophan. πρὸς ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην, mihi afferat quiſpiam accenſam tedam.

Ἠνεγκάμην, in medio Aoriſt. i. retuli. ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.

Ἠνένιπε, increpauit.

Ἠνεγκάμην συμφοραῖς, Eurip.

Ἠνείχοντο, pro ἀνείχοντο: ab ἀνέχομαι, & eſt Pret. imperf. augmento duplicato: vt ἠνώχλουν, ἠνώχλουν.

Ἠνεμόεις, όεντος, ὁ, altus, ventoſus, ὑψηλὸς, ὁ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος, Homer. Iliad. β. ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.

Ἠνεμόφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, aerius, per aera vadens.

Ἠνεμώδης, ventoſus.

Ἠνεσχόμην, ſuſtinui, ἀντὶ τοῦ ἀνεσχόμην, συστολῇ καὶ ἐκτάσει, ſecundum Atticos, Etym.

Ἠνέσχου, tuli, toleraui, ſuſtinui, Ariſtoph. πρ. ab ἀνέχομαι ἠνέσχου ἡμῶν, ſuſtinuiſti nos, cap. 66. Eſaiæ. οὐκ ἠνέσχετο σιγᾶν, ſilentium tenere non potuit. οὐκ ἠνέσχοντο, non reſtiterunt, Plutarch. in Romulo.

Ἠνέχθη σκηπτὸς, fulmen delatum eſt, Hermog.

Ἠνεῳγμένος, apertus, cap. 4. Apocal. Ioann. & Alexand. Aphrod. ab ἀνοίγω.

Ἠνεωγὼς, ότος, ὁ, patulus, apertus.

Ἠνέῳξα, aperui. ἠνεῴχθησαν, aperti ſunt.

Ἠνὶ, Doricè, ecce. & ἠνίδε. Ariſtoph. ἠνὶ πεπόμφαμεν, ecce miſſum facimus.

Ἡνία, ας, ἡ, habenæ. διὰ χειρὸς ἔχει τὰς ἡνίας, habenas manu tenet, Plutar. in Numa. Item, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνεὶς, populo relaxans habenas, Idem in Pericle. ὅλην ἐφεῖσα τὴν ἡνίαν, totas habenas relaxans, Nazanz. τὰ ἡνία, in Plurali paſſim legitur, pro αἱ ἡνίαι.

Ἠνιγμένα, ænigmata quæ comprobantur.

Ἠνίδε, ecce, lib. 3. Epigr. ἠνίδε καὶ σοὶ σοῦ παῖ ἐρίφιον ἴχνος.

Ἡνίκα, quando, tum, Infinitè poſitum. ἡνίκα συσκοτάζει, obſcura iam nocte, Thucyd. ἡνίκα δίκην ἔλαχον, quū iudicium dictaſſem, Demoſth. ἡνίκα δ' ἂν, cum Subiunct. id eſt, ὅταν, quando, Ariſtoph.

Ἡνίον, ου, τὸ, habena, frænum, poteſtas. Dicitur autem id quod eſt in medio τοῦ χαλινοῦ.

*Ἡνιοποιεῖν, regere, moderari, Xenoph. 4. ἱππικ. μόνος ἦλθεν εἰς τὸ ἡνιοποιεῖν.

Ἡνιοποιεῖον, officina vbi habenæ conficiuntur, Xenop.

Ἦνος, ου, ὁ, bonus, matutinus.

Ἡνιοστρόφος, ου, auriga.

Ἡνιοχεία, ας, ἡ, moderamen, aurigatio.

Ἡνιοχεῖσθαι, frænari.

Ἡνιοχεὺς, idem quod ἡνίοχος.

Ἡνιοχέω, & ἡνιοχεύω, guberno more aurigæ, aurigor, Accuſat. l. 1. Epigr. χερσὶ λεοντείαν ἡνιοχεῦντα βίαν, id eſt, regentem & moderantem. Item l. 4. Epigram. πόλιν ἡνιοχεύειν, ciuitatem gubernare.

Ἡνιόχη, Henioche, filia Pitthei & mater Scironis, Plutarchus in Theſeo.

Ἡνιόχησις, εως, ἡ, aurigæ moderamen, aurigatio.

Ἡνίοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, auriga, agitator. Scribit Dionyſ. ab Athenienſibus diriſsimos vocari ἡνιόχους, & ἁρματοτροφοῦντας, id eſt, curules equos alentes, eumq; ordinem fuiſſe ἀξιόλογον, i. plurimę authoritatis. Ariſtop. πρ. in Gen. fœmin. Αἰγίδος ἡνίοχος, πολεμηδόκος Ἀθάνα, i. AEgidis agitatrix. ἡνίοχος παλαιμοσύνης, in Epigr. ἐν ἅρματι ἡνίοχος, id eſt, in curru agitator: ſic Bud. apud Ariſtot. libro de mundo.

Ἠνίπαπε, increpauit, in Perf. med. pro ἤνιπε, ab ἐνίπτω. Hom. Ilia. β. χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, i. ἐχαλεπήνατο, ἐπέπληξε.

Ἦνις, ιος, ὁ, iuuēcus, iuuenis, perfectus, bos anniculus. vide Etym.

Ἠνίσσετο, ſignificabat, indicabat.

Ἠνοίγη, apertus eſt, cap. 11. Apocalip. Ioān. ἤνοιγε τὸ στόμα αὐτοῦ, aperuit os ſuum, c. 8. Act. Apoſt. vertitur ab Eraſm.

Ἤνον, perficiebant: ab ἄνω & ἀνύω.

Ἠνορέα, ας, ἡ, fortitudo, ſtrenuitas, robur, virilitas, ſuperbia. dicitur & ἠνορίη. vnde ἠνορίηφι, i. τῇ ἀνδρίᾳ.

Ἤνοψ, οπος, ὁ, vocalis, ſplendidus.

Ἤν ἄρ γε, ſiquidem, Xenoph. ἢν ἄρα γε βέλτιον τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἴονται.

Ἤντιναοῦν διάθεσιν, quempiam habitum.

Ἤντεον. vide ἀντάω.

Ἡντινοσοῦν, quampiam. legitur & ἡντινοῦν.

Ἧντο, ſedebant.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, abomaſum. Sic dicitur quidam ſinus ſeu venter, qui iungitur quaſi in ventre poſt reticulum, Ariſtot. 2. Animal. ventriculus. cap. 2. Malach. proph. & cap. 16. Deuteron. Phrynich.

Ἠνώγει, iuſsit. Odyſſ. ξ, ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει τύψαι βασιλῆι.

Ἠνώγεια, imperaui.

Ἠνώγεον, iuſſerunt, Homer.

Ἤνωγον, iuſsi. Odyſſ. ξ, δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν ἰδομενῆα νήεσσ' ἡγήσασθαι, &c. id eſt, iuſſerunt.

Ἡνωμένος, vnitus, continuus, continens. ἡνωμένος πρὸς ἑαυτὸν, cōſtipatus in ſeipſo, ſui pertinax: ab ἑνόω. vnde & ἑνοῦσθαι, vniri, conſolidari.

Ἤνωξα, iuſsi. Cum Accuſat. Heſiod. τὸν γάρ μιν ἀπόλλων λητοΐδης ἤνωξε, ita cū iuſsit, facere ſcilicet: à verbo ἀνώγω.

Ἠνώχλει, pro ἐνώχλει, ab ἐνοχλέω, turbabat.

Ἦξα, ab ἀΐσσω, pro ὁρμῶ, i. cōſydero, μάτην ἦξα, fruſtra laboraui, ſeu conatus ſum, Euripid. ἦξε χέρα, Sophocles, manum adiecit, rem patrauit.

Ἤξεισθι, pro ἤ ἔξισθι, vel abi, in Epigram.

Ἠξίου, dignum ducebat.

Ἠοῖ τῇ ἡμέρᾳ, Apollon. Rhod. mané.

Ἠῷος, α, ον, eous, orientalis. ἠῴη θάλασσα, mare oriētale, Herodot. ἠῴη, matutina. ἠῶθεν, à manè vſq; ad meridiē. ἠῶθεν πᾶσαν μένομεν, vſque ad meridiē expectabamus, Hom.

Ἤομεν, ibamus.

Ἠόνιος, litoralis. ἠόνιον σῆμα, in Epigram. ſepulchrū in litore poſitum.

Ἠοῖ, io, heu.

Ἠοῖ, cras, manè, ἕωθεν, ὄρθρου, τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ.

Ἠπανάω, & Ἠπανίω, indigeo, dubito.

Ἠπανία, ας, ἡ, indigentia, inopia.

Ἧπαρ, ατος, τὸ, iecur, hepar. παρὰ τὸ ἠπιῶσθαι καὶ χαλκουρῶσθαι. adnotat Apollon. Interpr. ἧπαρ παρὰ πολλοῖς ὥσπερ καὶ οὖθαρ τὴν ὑπόσαρκον λέγεσθαι γλῶ. ἧπαρ τῶν αἰγῶν, cap. 19. lib. 1. Reg.

Ἡπατίαι, iecinoris fibræ.

Ἡπατίζω, iecinoris modo cogor, in modum iecinoris cōcreſco. Dioſc. lib. 3. c. 25. ſum iecuraceus, Barb. Ibidē.

Ἡπατικοί, οἱ, qui laborant ex iecinore.

Ἡπατῖτις, ιδος, ἡ, iecoraria vena, Ariſtot. 3. Animal.

Ἡπατοειδὴς, iecinoris ſpeciem referens, iecinoris colorem trahens, Dioſcor. lib. 5.

Ἥπατος, ὁ, iecorinus, piſcis, Ariſtot. 2. Animal.

Ἡπατοσκοπεῖσθαι, exta conſulere, cap. 21. Ezechiel.

Ἡπατοσκοπία, extiſpicium, haruſpicina, extiſpicina, Herodian. idem quod θυτική.

Ἡπατοσκόπος, qui exta inſpicit, & eorum inſpectione futura prædicit.

Ἡπατώριον, ſeu ἡπατῖτις, dicitur ab aliquibus herba, quę & εὐπατώριον, Dioſcor. lib. 4.

Ἤπαφε, decepit, ſeduxit.

Ἠπεδανὸς, ου, ὁ, infirmus, paruulus, viribus defectus, mutilus, debilis, claudus, ἀσθενὴς ἢ ἄτεχνος, ὡσεὶ ἀπεδανὸς, ὁ μὴ δυνάμενος διὰ τὴν ἀσθένειαν ἐν τῷ πεδίῳ, ὅ ἐστιν ἐν τῷ ἐδάφει στῆναι. Homer. Iliad. θ, ἠπεδανὸς θεράπων. huic opponitur ἔμπεδος ὁ ἐν τῷ πεδίῳ δὴ ἑστὼς βεβαίως. vide Interp. Homer.

Ἠπεδανόω, μ. ώσω, π. ωκα, debilito, Accuſat.

Ἠπεδίζειν, planum reddere.

Ἠπειγμένως, feſtinanter.

Ἠπείλει, minabatur.

Ἤπειρος, ου, ἡ, continens, id eſt, terra firma, pars orbis, regio mediterranea, Ariſtotel. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος, εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in inſulas & continentes diuiſit. Aliquando hoc nomine vniuerſa terra, aliquando terra à mari diſtincta dicitur, ait Interp. Thucydid. apud quem alicubi ἤπειρος & γῆ pro eodem legitur. Item Epirus Gręcię pars: ab α & πέρας finis, dicitur, quia non finem vt inſula habet, ſed cum altera continente cōiuncta eſt. Aliquando à Græcis authoribus intelligitur continens Aſia, quia eſt Græcia: vnde Euripid. vocauit ἀνδρομάχην ἠπειρῶτιδα. ἐν ἠπείρῳ, in mediterraneo, Dionyſ. de ſitu orbis. εἰς ἤπειρον, ad mediterraneam. κατ' ἤπειρον, pedeſtri itinere, per terram.

Ἠπειρόω, μ. ώσω, continenti adiicio. Philo de mundo, μεγάλοις κόλποις ἀναξηρανθέντας ἠπειρῶσθαι, in magnos ſinus exaruiſſe continentique acceſsiſſe. Ariſtot. lib. de mūdo. ἀναχωρήσεις κυμάτων θαλάσσης ἠπείρωσαν, id eſt, receſſus vndarum maris alueos adiecerunt continentibus: ſic vertit Budæus. ἠπειροῦσθαι, continenti accedere. ἠπειρώθη, continens facta eſt. ἠπείρωνται, cum continente coniunguntur, Thucydid.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, Epirota, & continentis habitator. ἠπειρώτης ὁ πύῤῥος, Pyrrhus Epirota, Lucian. ἠπειρῶται, in continente populi, qui colūt mediterranea, qui procul ſunt à mari, homines mediterranei, Valla apud Thucydidē libro 1.

Ἠπειρωτικὰ μῆλα λεγόμενα, ῥωμαϊστὶ δὲ ὀρβικουλάτα, &c. Epirotica mala à Romanis dicta orbiculata, Dioſcorid. libro 1. cap. 163. de quibus Palladius, lib. 3, Mala rotunda quę orbiculata dicuntur, ſine cura toto anno ſeſe ſeruare poſſunt. quę durandi vis (inquit Marcellus interpres Dioſcorid.) & ſeſsilis figura, orbis in rotunditatem circumactus, quæ tota orbiculorum forma eſt, facilè nobis indicant, poſſe hæc mala eſſe quæ rura noſtra à colore roſea appellant.

Ἠπειρῶτις, ιδος, ἡ, mediterranea. ἠπειρώτιδες πόλεις, vrbes Epiroticæ, vrbes continentis, quæ non ſunt in inſulis, vrbes mediterraneæ, Valla. ἠπειρώτιδες περιουσίᾳ πόλεις, vrbes copiis mediterraneis ſubnixæ, Thucyd. id eſt, ἵπποις καὶ πεζῷ ἰσχύουσαι. ἠπειρώτιδες ξυμμαχίας, ſocietatum mediterraneorum, Idem.

Ἤπιτα, pro ἤπειτα, Gaza de Senect. ὅπως κυδαίνων ἤπειτ' ἰμὰ, δέχου' ἀρόσει. Heſiod. κυανοχαῖτα δ' ἤπειτα. vbi duplex ι vertitur in η, pro κυανοχαῖτα δ' ἔπειτα.

Ἦπερ, nempe, hoc eſt, ſcilicet, Thucy. Itē ꝓ quā, velut.

Ἧπερ, vbi, qua parte, qualiter, prout, καθάπερ, ὥσπερ, vt, quemadmodum, Plato de Republ. ᾗπερ ἰσχύομεν, quo genere antecellimus.

Ἠπεροπεὺς, έως, ὁ, deceptor, mēdax, impoſtor, ludificator, fallax.

Ἠπερόπευσις, ιος, ἡ, impoſtura.

Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, fallax. Iliad. γ, αὐτὸς ὁ ἀπατεὼν καὶ ψεύστης.

Ἠπεροπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ἀπατῶ, decipio. Ody. ο, τά τε φρένας ἠπεροπεύει, quæ mentes fallunt. & Iliad. γ. cum duobus Accuſat. τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; his me ludificari?

Ἠπήσασθαι, Phrynich. id eſt, ſarcire.

Ἠπητήριον, τὸ, acicula.

Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, ſutor, ſartor, ſarcinator, ἀκέστης. Phrinych. notat ab antiquis dici ἀκέστης, non ἠπητής. vtitur tamen eo Homer. in bello Ranarum, ἀλλ' ἠπητής μοι ἐπέστη, ſartor mihi inſtitit.

Ἠπήτρια, ἀκεστρία, ἡ, i. acus.

Ἠπήτριον. vide Etymologicon in ἀκέστρα.

Ἠπίαλον, ου, τὸ, algor qui febrim præcedit.

Ἠπίαλος, ου, ὁ, febris cum rigore algidā. Hęc febris manſuetius tractat hominem, & leuius calfacit. Medici lentam vocāt & phlegmaticam: πυρετὸς cōtrà, quę vehemēter inflāmat. ἠπιάλοις χρήσιμος, Epialis febrib⁹ vtile, Ruel. In febribus quas epialos dicunt vtilis, Marcellus. Vide vnde dicatur & quid ſit. lib. 3. Dioſcor. in Cōmentario Marcel. in Epialo febre ſimul cum algore tremor eſt & febris caliditas. & l. 4, cap. 69. ἠπιάλους πυρετοὺς θεραπεύει, ſanat algidas febres, quas epialos vocant.

Ἠπιαλοῦντες, Ariſtot. in Problem. ſectione 27, ὅμοιον δὲ γίνεται ὥσπερ τοῖς ἠπιαλοῦσι: vbi Gaza, quos epiala exercet.

Ἠπιάω, ὠ, άσω, κ. ακα, mitigo. Et ἠπιάθη, ἐπραΰνθη. Accuſatiuo.

Ἠπιόδωρος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, mitis, mitia donans.

Ἠπιόθυμος, qui eſt animo comi, in Epigram.

Ἠπιόλης, &

Ἠπίολος, ὁ, ὁ, idem quod ἠπίαλος: cognatione enim vocũ facilè confundi ſolent. ἠπίαλος verò denſo ſpiritu, pro papilione legitur.

Ἠπιόνη, ης, ἡ, medela, in Epigram.

Ἤπιος, ὁ, ὁ ἡ ἡ, blandus, paruulus, ſuauis, æquus, ſedat⁹, placatus, quietus, comis, placidus, remiſſus, manſuetus, beneuolus, benignus, humanus. Odyſſ. ξ, ἤπιον ᾧ δ' ἄνακτα κιχήσομαι. Idem, πατὴρ ὥς ἤπιος ἦεν, humani patris loco erat. Heſiod. in Theogon. αὐτὴ ἠπίη dixit genere Fœminino. Dicitur & ἠπία & ἠπίη, vt ἠπία ἤδη, eras propitia. ἤπια οἶδέ τοι, tibi bene cupit, Hom. Odyſſ. ἤπια φάρμακα, πρὸς τὰ ἐκ θεραπείας, παυστικὰ τῶν ὀδυνῶν, Idem.

Ἠπιόχειρ, ειρος, in Epigram. epitheton Apollinis, quòd ſit medicus, & blandas proinde manus habens.

Ἠπίως, æquo animo, πρᾴως, θεραπευτικῶς, manſuetè, humanè, leniter, comiter.

Ἠπιώτατος, ὁ, ὁ, abiectiſſim⁹. τὸ ἠπιώτερον, lenitas, Thuc.

Ἦπου, interrogantis, vtrum, nonne? Lucian. ἦ οὐδέποτε dixit, ecquãdo autem? Iſocr. ὅπου γὰρ περὶ τῶν λόγων μεθ' ὑμῶν ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπου περὶ τῶν βίων παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν; nónne malos eſſe dicemus? Ariſtoph. in Pluto, ἦπου καὶ σὺ συκοφαντεῖς ἐν ταῖς γυναιξὶ ἤδη; id eſt, nónne? ἦπου etiam ſignificat nimirum, vtique, multò magis. Homer. Iliad. γ, ἦπου καγχαλόωσι, id eſt, οὕτως δή. & Sophocl. ἦπου πολυγέλωτ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις: quod etiam ἦπουγε dicitur. Subiungitur autem ἦπου τῷ ὅπου aliquando, quod ſignificat quandoquidem. Ariſtophan. νεφ. dixit, ἦ τί που τῶν χρησίμων τις δαιμόνων ἐφθέγξατο, profectò quippiam locutus eſt. Idem in Pluto coniunxit, ἦπου σὺ διὰ τοῦτ' αὐτὸς ἰδῶν ἐλήλυθας, i. certè. ἦπου ἄρα, Plutarch. nunquid ego talis? ἦπου γε, multò magis, Bud. in Epiſt. poſter. nimirum. Ariſtoph. pro an, nũ. Item nedum. ἦπου δή ἐν πολεμίᾳ, i. nedũ in hoſtico, multò magis in hoſtico.

Ἤπου, vel, ſequẽte ἤ. Plat. Epiſt. 7, νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων, ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ, &c. nunc autẽ vel demon quiſpiam vel peſtifer homo aliquis in nequitiam delapſus. μόλις ἂν μοι δοκοῦσι, οὐκ ἂν παντάπασι διαφθαρῆναι, ἤπουγε δὴ ἐν πάσῃ πολεμίᾳ οἰκοῦντες, vix fieri poſſe rear quin profligarentur, nedum nunc cum eis ſit hoſtis, i. μήτηγε ἐν πολεμίᾳ, ait Thuc. Interpres. ἤπουθεν δή. Ariſtot. l. 2. Polit. c. 3, καὶ παρὰ τοῖς μηδὲν ἀξίωμα κεκτημένοις, ἤπουθεν δὴ παρὰ θυμοειδέσι καὶ πολεμικοῖς ἀνδράσι, i. etiam apud eos qui nulla ſunt dignitate præditi, nedum apud animoſos bellicoſóſque viros.

Ἤπου γε ἀλλὰ ἤγε, multò minus, nullatenus.

Ἤπου παρεξύτερον, idem ſignificat quod ἤ τοι, vel

Ἠΰτε, Aduerb. ſimilitudinis, quemadmodum.

*Ἠπύπτης, apud Platon. in 4. de Leg. pro ἤ, quàm.

Ἠπυτής, ὁ, ὁ, reſonans, &

Ἠπύτα, vocalis, reſonans. Vocatiuus pro Nominatiuo, poeticè.

Ἠπύτης, idem quod ἠπυτής.

Ἠπύω, ſono, voco, clamo, Eurip.

Ἦρ, ερος, τό, ver, pro ἔαρ. Ariſtoph. νεφ. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρουσα, verno tempore gaudens. ἦρος παύεσθαι, vere deſinere, Galenus ad Glaucon. ἅμα ἦρι, primo vere, ſub veris initiũ, ineunte vere, Thucyd.

Ἥρα, ας, ἡ, Iuno, ὁ ἀήρ. ὅτι ἡ αὐτὴ τῷ ἀέρι ἐστί. ἥρα, dea eſt, vt exiſtimarunt Ethnici, ambitionis & partus, Bud. in Annotat. Xenoph. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ τὰ τὴν ἥραν, &c. per Iunonem mihi videtur: vbi loquitur Socrates. Heſiod. in Theog. τὴν κούρην χρυσοπέδιλον, filiam facit ῥέας καὶ κρόνου: per quam intellige τὸν ἀέρα τὸν ὑφ' ἡλίῳ καταλαμπόμενον. Significat & gratiam & auxilium. vide Etym.

Ἦρα, pro ἥραν, grata, ὀδύνας: ἐκ τοῦ ἱερῷ, τὸ ἐνδυμεῖον. ἦρα φέρειν, & ὀδύνας, Homer. Iliad.

Ἥραια, τά, Iunonis feſta.

Ἡραίνω, deliro.

Ἡραῖον, ὁ, τό, Iunonis templum, ſeu delubrum, legitur & ἥραιον apud Herodot. pro eodem.

Ἡραῖον τεῖχος, locus in Thracia.

Ἡραῖος, ὁ, ὁ, Iunonius.

Ἡρακλία, ἡ, herculacea, genus ſpinæ, Theophr. lib. 4. vbi tamen ἡρακλεία in Accuſat. legitur.

Ἡρακλέα, Accuſ. ab ἡρακλῆς, i. Herculem. Ariſtoph. in Pluto, νὴ τὸν ἡρακλέα.

Ἡρακλέης, Hercules. Apollon. 2, κάλλιπον ἥρω ἡρακλῆα. In Genitiuo ἡρακλέους. vnde ἡρακλῆος, mutato duplici ε in η. Item ἡρακλέηος.

Ἡράκλεια, τά, feſta Herculis, ſacrificia Herculis. τὰ ἡράκλεια θύειν, Demoſth.

Ἡράκλεια, ἡ, heraclea herba, quæ & λιθόσπερμον, Dioſc. lib. 3, cap. 15. dicitur & σιδηρῖτις eidem, cap. 34, & 36. li. 4.

Ἡρακλεῖδαι, Heraclidæ, ſic dicti ab Hercule. hi regnarunt apud Spartam, teſte Plutarch. in Lycurgo.

*Ἡρακλείδειον, Cicero ad Attic. Literas ad me quàm ſæpiſſime mittito: ſed de rebus minus neceſſariis, aliquẽ nactus: ſin erit aliquid maius, domo mittito ἡρακλείδειον.

Ἡρακλείδης, ου, ὁ, Heraclides, filius vel nepos Herculis. Homer. Iliad. β, τληπόλεμος δ' ἡρακλείδης, i. ἡρακλέος παῖς.

Ἡρακλείδης ὁ ποντικός, Heraclides Ponticus, Plutar. in Solone: proprium hiſtorici ſeu philoſophi. hic ſcripſit commentarium de anima, Idem in Camillo. vbi Heraclides hic dicitur μυθώδης καὶ πλασματίας, i. fabuloſus, ſeu fabulator & fictor.

Ἡράκλειον, τό, fanũ Herculi dicatum, Plut. in Theſeo. Herculeum Lapus vertit in Themiſt. eiuſdẽ. Item ἡράκλειον, herculana herba, genus panacis, Theophr. l. 9. hiſt. plant. Item τὸ ἡράκλειον, locus Atticæ, Interpr. Ariſtoph.

Ἡράκλειος, ὁ, ὁ, ſiue ἡράκλεος, Herculeus. ἡράκλεια λουτρά, Ariſtoph. ἡράκλειος λίθος, qui & μαγνῆτις λίθος. vide Marcell. lib. 5. Dioſcor. ἡρακλεία μήκων, herculanum papauer, Theophr. lib. 9. hiſt. plant.

Ἡράκλεις, per parentheſim dictum, Aduerbium eſt admirandi, hercule, proh dii immortales, dii boni, papæ, Xenoph. ἡράκλεις τῆς περιαυτολογίας, ô admirabilem orationem, Lucian. Eſt & Aduerbium abominantis, quòd Hercules ſoleat in malis opitulari. Xenoph. ὦ ἡράκλεις, ἔφ' ὁ ξενοφῶν, ὡς δεινὴν τινα λέγεις δύναμιν, &c. Vnde & ἀλεξίκακον eum vocant. Porrò quemadmodum viri dicunt ἡράκλεις, ita fœminæ dicunt ὦ φίλη ἀφροδίτη.

Ἡρακλειτίζω, ſum ſectæ Heraclitæ, ſum à diſciplina Heracliti. ‖ Heraclitus autem fuit improbus philoſophus, qui axiomata artium negabat, & dicebat, τὸ αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς καὶ μὴ εἶναι. Ariſtot. in Metaphyſ.

*Ἡρακλειτιστής, ſectator vel imitator Heracliti, Laert.

Ἡρακλεωτικὰ κάρυα, heracleoticæ nuces, quæ ab Herculea Ponti vrbe dicuntur. vnde & ποντικὰ κάρυα, Ponticæ nuces dictæ: ſunt autem auellanæ, vt Gaza exponit apud Theophraſt. lib. 4, de cauſ. plant. ἡρακλεωτικὴ κάρυα, nux auellana, Theophr. lib. 4. hiſt. plant. Dicitur & ἡρακλεώτης, eodem authore lib. 2.

Ἡρακλεωτικοί, οἱ, heracleotici, genus cancrorum, Ariſtotel. lib. 4. Animal. ἡρακλεΐη, Homer. Iliad. β, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡρακλῆς.

Ἡρακλίδης, è genere Herculis.

Ἡρακλῆς, pro ἡρακλέης, Hercules. Hoc nomine dictus eſt ex oraculo ad ipſum, ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις. ὦ ἡράκλεις, admirantis eſt, Ariſtoph.

Ἡράμην, in priori Aoriſto, ab αἴρομαι.

Ἡράνων, auxilians, gratificans.

Ἡράνθεμον, heranthemon herba, dicta quòd vere floreat. eadem etiam dicitur ἀνθεμίς, Dioſcor. lib. 3.

Ἥρανος, præfectus, rex, adiutor, magiſter. Apollon. 2.

Argon, καὶ μιν ἔσαν μάλα δὴ τότε ἤραρον, i. συνέστελλον ἐποίησαν.

Ἤρασε, congruit, dixit, ligauit. Ab ἄρω, med. Præt. ἦρα, Atticè ἄρηρα, & metatheſi ἤραρα. Odyſſ. ξ, δμῶες ἄρα κάλ ἤραρεν θυμὸν ἐδωδῇ, confirmauit animum, exhilarauit, inſtaurauit, compoſuit, quaſi compegit, ἀρμόδιον ἐποίησεν.

Ἠραρχικὸς, οῦ, ὁ, à vere incipiens, Gaza de menſib.

Ἠράσθην, amaui, amore captus fui vel ſum: vnde ἐρασθεὶς. vide ἔραμαι.

* Ἠρατίλεια, idem quod συζυγία, coniugiũ, cõiugatio, (vide συστηλῶν.

Ἥρατο, cepit.

Ἠρᾶτο, precatus eſt, execratus eſt.

Ἤργησαν, otioſi fuerunt.

Ἠρεθεὶς, qui cepit, Nazanz.

Ἠρέας, Hereas hiſtoricus, cuius meminit Plutarch. in Theſeo. &c. ἠρέας μεγαρεὺς, Hereas Megarẽſis, Idẽ in Solo.

Ἠρέθη, creatus eſt, delectus eſt.

Ἠρέθομαι, pendeo, crinibus traho.

Ἠρέμα, ſenſim, paulatim, aliquantulum, obſcurè, molliter, leniter, admodum parum, lãguidè, parum, remiſſè, modicè, lentè, quadamtenus, Gaza ex Cic. καὶ ἠρέμα ἄχθεσθαι, non mediocriter ſuccenſere: ſic apud Platonem Epiſtola vltima.

Ἠρεμάζοντι καθήμην, ſedebam mœrens, lib. 2. Eſdræ.

Ἠρεμαῖος, ſubmiſſus, tacitus, vt ἠρεμαία φωνὴ, ſubmiſſa vox. Lucianus, ἠρεμαία ὑπόληψις, remiſſa exiſtimatio. ‖ Theophraſt. ὁ ἁπλῶς λέγων ζρυφνότητά τινα ἠρεμαίαν καὶ μαλακὴν, de auſtero loquens.

Ἠρεμαιότερος, pacatior, Plutarch. in Solone.

Ἠρεμαίως, lentè, ſedatè, quietè.

Ἠρεθεὶς, ὁ, electus.

Ἠρεμέστερος, ὁ, quietior.

Ἠρεμέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, quieſco, proſperè dego, ſileo, remiſſus ſum. Neutr. abſol. ἠρεμεῖν ἀφ᾽ ἡμῶν, Nazanz. in Orat. quieſcere de nobis, i. ἀμελεῖν, velut negligere, vt idẽ exprimit ibidem.

Ἠρέμης, ὁ, quietus.

Ἠρέμησις, εως, ἡ, quies.

Ἠρεμία, ας, ἡ, quies. ἡ κατὰ τὸ ποιὸν ἠρεμία, à qualitate puritas & vacuitas, Ariſtot. ἡ κατὰ τόπον ἠρεμία, in loco quies, Idem de motu in Prædicam. ἠρεμίαν ἔχω, quieſco, Plutarc. in Apophtheg.

Ἤρεμον, ου, τὸ, quietum, manſuetum, placidum.

Ἤρεσα, placui. Aor. primus verbi ἀρέσκω. ἤρεσε, placuit.

Ἠρέτισα, elegi. Accuſ. cap. 12. Matth. à verbo αἱρετίζω.

Ἠρήκει πόλιν, ceperat vrbem, Plutarch. in Camillo.

Ἠρηκὼς, qui delegit.

Ἠρήρειστο, inhæſerat, ἐστήρικτο, infixus erat. Pluſquamperfectum ab ἐρείδω, geminatis literis. Iliad. γ, διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο ἔγχος.

Ἦρι, Aduerb. manè.

Ἠρίγγιον, ου, τὸ, eringium, genus ſuffruticis, Theoph. lib. 6. hiſt. plant.

Ἠριγένεια, ας, ἡ, manè genita, aut diluculum producens, ἤτοι ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα ἡμέρα, ἢ ἡ ὑπὸ τοῦ ὄρθρου γεννηθεῖσα. Iliad. α, ἦμος δ᾽ ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Epitheton auroræ.

Ἠριγενὴς, ὁ καὶ ἡ, manè genitus, ſeu genita, i. ἠριγένεια, ἠώς. Apoll. 2. Argon. ἐφαάνθη ἠριγενὴς, illuxit aurora.

Ἠριγέρων, οντος, ὁ, ſenecio, genus item plantæ ſic dictæ quòd eius flores vere caneſcant capillorũ modo, & cõſeneſcant, Dioſcor. lib. 4. c. 97. & Theophr. lib. 7, cap. 7.

Ἠριγόνη, ης, ἡ, Erigone.

Ἠριδανὸς, οῦ, ὁ, Eridanus.

Ἠριορυγὸς, ὁ, ſpoliator ſepulchrorum.

Ἠριπὼς, mortuus.

Ἤρικον, diuidebant, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω.

Ἠρινὸς, ὁ, laneus, Herodot. pro εἰρίνεος.

Ἠρινὸς, οῦ, ὁ, vernus, tempore verno proueniens. Vnde ἠρινολόγοι, pro cicadis.

Ἠρίον, ου, τὸ, monumentũ, i. tumulus & ſepulchrum, Plutarch in Themiſtocle: veſtibulum ſepulchri buſtúmve, Cic. de Leg. 2. περὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων τοῖς ἠρίοις ἔπεσι.

Ἦριον, pro εἴριον, ου, τὸ, lana, accentu in prima.

Ἠριπόλη, ης, ἡ, aurora, dies. vt in Epigram. φέγγος ἰδεῖν ἱλαρὸν χρύσεον ἠριπόλης. Heſych. legit ἠεριπόλην, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας

Ἤριπον, cecidi. ἐκ τοῦ ἐρείπω. Heſiod. ἤριπε χαμάδις.

Ἤρισα, contendi, certaui.

Ἠρμένος, η, ὁ, ſublatus.

Ἤρκεσε, amouit, Iliad. ζ.

Ἠρνεῖτο, negabat.

Ἠρνήσω, negaſti.

Ἡρόδοτος ὁ ποντικὸς, Herodotus Ponticus, hiſtorici nomen, Plutarch. in Romulo.

Ἡρόδωρος, ὁ, Herodorus, propriũ hiſtorici, cuius meminit idem Plutarch. in Theſeo.

Ἦρος, ου, ὁ, amicabilis, placidus, gratus, vernus, interuallum temporis. Ponitur & pro ἱεροὺς ἦρα φέροντες, gratificantes, Homer. ἐπίδουμαι.

Ἠρύγγη, ης, ἡ, & Ἠρύγγιον, ου, τὸ, vel ἤρυγγος, Eryngium, genus herbæ, de qua Dioſcor. lib. 3. dicitur & eadem herba ἠρύγη, erynge, Ibidẽ. & apud Pliniũ legitur ἠρύγη pro eodẽ, lib. 8. Dioſcor. vbi Interpretes eryngium vertunt.

Ἠρυγγίτης, herba quædam, & genus panis.

Ἤρυγον, eructaui. Indefinitum ſecundum ab ἐρεύγω.

Ἠρύγω, mugio.

Ἠρυθροδανωμένος, rubricatus.

Ἤρυλλος, ου, ὁ, diminutiuum ab ἡρακλῆς, i. Hercules.

Ἤρυον, hauriebant. Heſiod. αἱ γ᾽ ἀμφὶ στάμνον, ταὶ δ᾽ ἤρυον, id eſt, ἤντλουν, ab ἀρύω.

Ἤρχου, veniebas. ἤρχετο, veniebat.

Ἤρω πόλεμον, ſuſcepiſti bellum, Ariſtoph.

Ἥρω, pro ἥρωα, heroa. Apoll. 2, κάλλιστον ἥρω ἡρακλῆα.

Ἥρῳ, pro ἥρωϊ.

Ἡρωεῖον, ου, τὸ, carmen heroicum.

Ἡρώιον, ἡρῷον.

Ἡρωελεγεῖον, mixtum cum elegiaco heroicum.

Ἡρωϊκὸς, οῦ, ὁ, heroicus, magnanimus.

Ἡρωΐνη, Heroine, i. ſemidea, à nomine ἥρως, penult. lõga, Gaza. Dionyſ. de ſitu orbis, de Medea.

Ἡρωῒς, ΐδος, ἡ, herois, heroica. ἡρωΐσι τιμαῖς, Apol. Rhod.

Ἡρωΐσσα, heroina.

Ἡρῷναι, pro ἡρωΐναι, apud Ariſtop. πῶς. μῶν ἡρῷναι τινές εἰσι.

Ἡρῷον, ου, τὸ, heroum, hoc eſt, monumentum heroicum, id eſt, quod ſolet erigi viro alicui inſigni, μνημεῖον, & carmen heroicum. τὰ ἡρῷα, baſilicæ, Thucydid.

Ἡρῷος, heroicus, in Epigram. capitur & pro pede dactylo, Quintil. lib. 9, cap. 4. Item ἡρῷος, herous, poſſeſſiuum, vt ἀσρῷος.

Ἡρώπτω, cauillor, σκώπτω.

Ἥρως, ωος, ὁ, heros, ἡμίθεος ἀνήρ. ἥρωες dicuntur, qui homines quum ſint, rebus tamen geſtis eam opinionem apud vulgus emeruerunt, vt inter diuos relati credantur. Heſiod. ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος οἳ καλέονται ἡμίθεοι. Proinde ἥρως in quauis arte & ſcientia dici poſſunt, qui in ea plurimum excelluerunt. Gaza putat deductum eſſe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος ἐπειπεῖν τοῦ, καὶ ἐς κάλλος θεῶν ὁρῶντες, ἢ αἰσθητικωτέρου εἰς τὸ ἄκρον ἰόντων, ὅθεν καὶ ἡμίθεοι ὀνομάζονται. Plures tamen ab ἥρα, i. Iunone. Philo in lib. de mundo, ἥρωας καὶ δαίμονας à Græcis dictos eſſe tradit, quos Moyſes appoſito nomine ἀγγέλους appellat. Homeri Interpres, ἥρωες δέ φασιν, inquit, κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, i. à virtute, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ab aere. vnde Heſiod. ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶντες ἐπ᾽ αἶαν. ἢ ἀπὸ τῆς ἐρώτος, τουτέστι μίξεως τῶν θεῶν. οἱ γὰρ θεοὶ συμπλεκόμενοι θνηταῖς γυναιξὶν ἐποίουν τὸ τῶν ἡρώων γένος. ἢ ἀπὸ τῆς ἔρας ἤγουν τῆς γῆς, ἐξ ἧς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐκλάσθη. Zenon (apud Laert. lib. 7.) heroas vocabat ſolutas corporibus ſapientum animas. & Pythagoras apud eundem, totum aera cenſet plenum eſſe animis, eóſque & dæmones & heroes exiſtimari, &c. Vide in Chil. Eraſm. Heroum filii noxæ. &, Tanquam heros in clypeo, &c. ὦ ἥρως, pro ἥρωες, Phrynich. τοῦ ἥρως, apud Lucian. puto pro ἥρωος dici, & ἥρω, pro ἥρωα: item, τῷ ἥρως,

ἥρων, pro ἡρώων, apud Philoſtratum leguntur. οὐδ' ἥρωα οὐδένα, nullo honore heroas proſequor, Herodot. ἥρως videtur habere Genitiuum apud Ariſtoph.

Ἡρωϊκῶς, potenter, fortiter, grauiter, generoſé.

Ἡρωΐνη, heroina, ἡρωΐνα. Laſcaris in Epigram. αὐτοὶ ἔχουσα ἡρωΐνας ξυνὸν, &c.

Ἠρώτα, interrogabat, ἤρετο.

Ἦς, fuiſti, eras, Ariſtophan. Item pro ἦν, erat, Theocritus in Pharm. ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἔλαφρον. ἦς non dicitur, ait Phrynich. ſed ἦσθα. ἦς καὶ ἦσθα accipitur pro ὑπῆρχες, Bud. Com. Ariſtoph. νέος ὅτ' ἦς, quando tu eras.

Ἧς, cuius vel ſui, ſuæ. ἧς τινος, τῆς ἰδίας.

Ἧς βούλει, quanuis.

Ἧσα, emiſi, cap. 7. lib. Sapientiæ.

Ἦσα, cecini.

Ἦσαι ἐνειδίζων, Homer. pergis conuitiari.

Ἤισαν, ibant. Hinc μετῄεσαν, adibant, Herodian. καὶ ἐπανῄεσαν, redibant vel præteribant.

Ἥσει, mittet, emittet.

Ἠσελγημένα, τά, dicuntur iniuriæ & contumeliæ per petulantiam illatæ.

Ἦσθα, fuiſti, eras, Atticè pro ἦς. Ariſtoph. in Pluto, οὐκοῦν μὰ τοῦτ' ἦσθ' ἀπολεῖς, ἀμοῦ μὴ γενομένης, οὐκ ἂν ἦσθα, niſi ego fuiſſem, tu nunquam extitiſſes, Plutarch. in Themiſt.

Ἡσθεὶς, oblectatus, gauiſus. βραχέα ἡσθεὶς, paululùm oblectatus, Thucydid.

Ἡσθενηκὼς, languens.

Ἠσθημένος, qui ſenſit. ἠσθημένος προδοσίαν, qui percepit proditionem, Plutarch. in Camillo.

Ἥσθην, gauiſus ſum, delectatus ſum: ab ἥδομαι. vnde in Optatiuo ἡσθείην, pro τερφθείην.

Ἤσθιον, deuorabam.

Ἦσι, pro ᾖ, fuerit. Heſiod. τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω, quæ ſunt meliora.

Ἧσι, pro αἷς, Homerus.

Ἠσὶν, pro φησὶν, inquit.

Ἡσίοδος, nomen poetæ. vide Etym.

Ἧσις, voluptas, τέρψις, delectatio.

Ἤσκει, Ionicè pro ἤσκει, exercebat, parabat.

Ἧσο, ſede, κάθησο, ab ἧμαι, Homer. Iliad. γ.

Ἧσσα, ας, ἡ, calamitas. ἥσσῃ τοῖς ἐκείνοις ἐχρήσαντο, illi malè pugnarunt, Thucyd. ἥσσης γεγενημένης, accepta calamitate. ἥσσας ἀγαπῶσι περὶ τῆς ἐλευθερίας, vinci potius optare quàm in libertate degere, Plutarch. in Camillo.

Ἡσσάομαι, vincor, cedo. ἡσσημένος, victus, Thucyd. ἡσσᾶσθαι πόλεως μεγίστης, maximæ cedere ciuitati, Idem. ἡσσώμεθα Θηβαίων, à Thebanis vincimur, idem Thucyd. ἡσσᾶται, victus eſt. ἡσσῆσθαι, victum eſſe. ἡσσηθεὶς, victus. ἡσσηθεῖεν τῷ παρόντος δεινοῦ, præſenti caſu vincerentur, Thucyd.

Ἡσσάω & ἡττάω, μ. ήσω, ſupero, vinco.

Ἧσσον, nequaquam. οὐδὲν ἧσσον, nihilo minus. οὐχ ἧσσον, i. λίαν, æquè, non minus quàm, multo magis, eò magis. οὐχ ἧσσον συμφορὰν ποιούμενοι, ἡσυχίαν ἀπράγμονα, ἀσχολίαν ἐπίπονον, nõ minus damnoſam eſſe putantes quietem deſidem, quàm operã laborioſam, Thucyd. πολλῷ ἧσσον, multo difficilius.

Ἥσσων ἐλπὶς, minor ſpes, Thucyd.

Ἧσται, ſedit, induit.

Ἦστην, pro ἤτην, in duali Imperfecti ab εἰμὶ, per pleonaſmum. Ariſtoph. in Equitibus. εἰ μὴ γὰρ ἦσθ' ἄνδρες ἐν τῇ πόλει μέγας, ἦν ἂν ἦστην σκεύη δύο χρησίμω, non eſſent. & in Auibus, πόθεν ἄρ' ἦστην οὐδὲν ἄλλο, ἀλλὰ δέχεσθαι. vbi Interpr. πῶς ἦστην αὐτὸ συνδέονται, ἢ αὐτὸ τοῦ ἦσαν, erant. vnde συνῆστην. Heſiod. in ſcuto Herculis, κασιγνήτω γε μὲν ἦστην. vbi Interpres, ἦστην, τὸ ῥῆμα εἰμὶ, τὸ ὑπάρχω, καὶ ὁ παρατατικὸς ἦν, τὸ τρίτον τῶν δυϊκῶν ἤτην, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἦστην.

Ἡστινοσοῦν ἐπῳδῆς μᾶλλον, quauis incantatione magis. vide ὁστισοῦν. ἡστινοσοῦν κηδείας, qualiſcunque ſepulturæ.

Ἧστο, ſedebat, ἐκαθέζετο, pro ἧτο, ἐπενθέσει τοῦ σ, ἐκ τοῦ ἧν, ἧζε. Homer. Iliad. α, ἀκέων δὴν ἧστο.

Ἡδὺν, ῦ, τὸ, iucũdum, ſuaue, ἀρεστόν: ab ἥδω, ἧμαι, σαι, σται.

Ἥσυχα, ἡσύχως, Ariſtoph.

Ἡσυχάζω, μ. άσω, π. α κα, quieſco, taceo, in otio ſum. ἡσυχαζουσῶν νεῶν, quieſcentibus nauibus, Thucydid. ἡσυχάζω τοὺς πόδας, pedibus conſto, Ariſtot. lib. 8. Animal. ἡσυχάζοντας τὰ ἄλλα, cætera intermittentes, Thucyd.

* Ἡσυχαῖος, vt ἥσυχος. Xenoph. ἡσυχαῖοι ἐλάσαις πολλοῦ χρόνου περιῆσαν τοὺς θυμοειδεῖς ἵππους.

Ἡσυχαίτερος, α, ον, quietior.

Ἡσυχῇ, quietè, ſilenter, tacitè, paululum, ſenſim. ἐρυθαίνεται ἡσυχῇ, rubeſcens modicè, Dioſcorid. lib. 3. cap. 147.

Ἡσυχία, ας, ἡ, otium, quies, ſilentium: cui opponitur πολυπραγμοσύνη, Iſocrates. ἀπραξία πολέμου, otium ab armis, ſecuritas, tranquillitas. ἐφ' ἡσυχίας, quietè, Ariſtophan. καθ' ἡσυχίαν ἀκούων, quietè audiens, Lucian. in Anacharſi. ἡσυχίαν ἄγω, pugnam inhibeo, otium ago. ἡσυχίαν ἄγειν, quieſcere, Plato. & cum Infinitiuo. ἡσυχίαν ἄγειν τοῦ φλαῦρόν τι ποιεῖν ἢ λέγειν, ſuperſedere facere mali quippiam, vel abſtinere facere. Xenoph. ἐξελθεῖν εἰς ἡσυχίαν, exiſſe in ſolitudinem, vt Cicero vertit. ἡσυχίαν ἔχω, quietem teneo, quieſco, Thucydid. Demoſth. ἡσυχίαν ἔχει, quieſcit taciturnus, qui rem ſecretam tenet. Plutarch. in Public. & Ariſtoph. ἡσυχίαν ποιῶ σοι, comparo tibi quietem. ἡσυχίαν σχήσει, quieſcet, Demoſth.

Ἥσυχος, & ἡσύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, trãquillus, ſtatarius, ſedatus, tacitus, quietem agens. τὸ ἥσυχον, quies. ἔχε νῦν ἥσυχος, quieſce, mane quietus, Euripid. Ariſtoph. ἔχε ἥσυχος, id eſt, quieſce, tace. μένε ἥσυχος, Idem. νύκτα ἥσυχον, noctem placidã, Plutarc. in Romulo. ἥσυχος βίος, ὁ φιλήσυχος.

Ἡσύχως, quietè.

Ἤσχυνε, deturpabat: ab αἰσχύνω.

Ἥσω, mittam, ſinã, iaculabor, à præſenti ἵημι. Sophocl. οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος, gemitum edet.

Ἦτε, & Atticè ἦστε, eratis, fuiſtis.

Ἦτε, pro nimirum, ὄντως. Iliad. ι, ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. Idem ibidẽ, ἦ τέ σ' ἐῢ ῥέξαιμι, &c. ἦ τε καὶ, ὄντως αὖ, Apollon.

Ἦτε pro ἤτοι. Odyſſ. ξ, οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, quæ alit.

Ἠτέον & ἰτητέον, eundum eſt.

Ἤτησω, petiiſti.

Ἦ τι, nunquid, Ariſtoph.

Ἦ τιπου, profectò, Idem.

Ἥτις ποτ' ἦν, quæcunque fuit.

Ἤτοι, interdum. Aduerbium eſt διασαφητικὸν, pro videlicet, ſcilicet, Homer. Iliad. β, id eſt, ἤγουν. Interdum coniunctio συμπλεκτικὴ, quidem, profectò, ſanè, & ferè idem quòd μὲν, niſi quòd μὲν ſubiũgitur, ἤτοι verò præponitur. Reſpõdet autẽ τῷ ἤτοι, τὸ αὐτὰρ, & ἀτὰρ & δὲ, vt Iliad. α, ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο, τοῖσι δ' ἀνέστη Κάλχας, &c. Apud Atticos verò cõiunctio eſt διαζευκτικὴ pro ἢ, vt τοι ſit expletiua, quemadmodũ γε in ἔγωγε. ἤτοι κρύφα γε ἢ φανερῶς, Thucyd. ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, Lucian. Aliquando ἤτοι & μὲν ſimul ponũtur. Ὀδ. ξ. ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, &c. Ibidẽ, ἔνθ' ἤτοι ὁ μὲν τὰ ποιεῖτο, hæc ille quidem faciebat. & Iliad. α, ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα, id eſt, ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων βουλευσόμεθα. Et in principio orationis, Iliad. γ, ἤτοι μὲν Μενέλαος, &c. ἤτοι μὲν, ὄντως γε, Homer. ἤτοι ἐγὼν, ἐγὼ μὲν οὖν, Idem. ἤτοι ἐμοὶ, ἐμοὶ μὲν δὴ, idẽ Homer. Item nec ſequente μὲν particula, nec cum ῥά. Idem ibidem, ἤτοι ἐγὼ εἶμι, id eſt, ἐγὼ μὲν οὖν ἤτοι, alioqui. ἀλλ' ἤτοι, ſed certè, Homerus. ἀλλ' ἤτοι τά, ἀλλὰ γὰρ αὐτοὶ μὲν, idẽ Homer. ἤτοι νῦν, id eſt, νῦν μέν τοι, Idem.

Ἦτορ, ορος, τὸ, cor, animus, ab ἄω, quod eſt πνέω. Homer. Ilia. α, ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξε, i. ἡ ψυχή.

Ἠτρεμῶ, quieſco.

Ἤτριον, ου, τὸ, ſtamen, & genus panni.

Ἦτρον, ου, τὸ, ventriculus, veſica, venter ab vmbilico ad pubem vſque. Gaza abdomen, ſumen, ſeu imũ ventrem interpretatur. Nicandri Interpres intelligit geniculum, vt vmbilicum in ferula. Sed propriè ἦτρον eſt (inquit) poſt vmbilicum locus. ἦτρον, libro 3. Dioſcorid. vbi tamen ἦτρον legitur, à Ruel. & Barbaro pubes exponitur, à Mar-

cel.imus venter, qui ibidem adnotat nō leue eſſe diſcrimen inter pubem, quæ à Græcis ἥβη, & quod ἦτρον dicitur. quæ vox à Iulio Polluce lib. 2. Onomaſtici deſcribitur hoc modo, τὸ μέντοι ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ ἄχρι τῶν ὑπὲρ αἰδοῖα τριχῶν, ἦτρόν τε καὶ ὑπογάστριον καλεῖται, i. quod autem ab vmbilico deſcendentibus vſque ad piloſas genitalium partes, totum ſpatium iacet, ἦτρον & ὑπογάστριον, quaſi ſubuentrale vocatur. hæc ex Marcello.

Ἧττα, ης, ἡ, conflictus, profligatio, clades, belli iniuria. Sed paſsiuè accipi debet, quando quis vincitur, vt ἥττῃ ἀπαλλαγείς, victus diſcedens, qui victus abiit. πρὸς χείρονος ἧτταν ὑπέχει, à victo ſuperatus eſt, apud Catonem Planudis. ἧττα πολέμων, Aeſchines, bellica clades, accepta clades. ἧττα ἀνθρώπων, oppreſsio hominum, Plato. δι' ἧτταν φεύγει, quia vincitur, fugit. ἧτταν φέρεται, ſe vinci æquo animo patitur, Xenoph. δι' ἧττας ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν, propter tyrannides voluptatum. vide ſuprà ἥσσω.

Ἡττάομαι, vincor, ſuccumbo. Xenophon, ἡδονῆς ἡττώμενον, voluptati ſuccumbentem. ἡττᾶσθαι τῆς δυναστείας, poteſtati cedere. ἡττᾶσθαι τῆς χάριτος, cedere gratiæ, id eſt, gratiā non poſſe æquare. vide Bud. in Ann. in Epiſt. in dictione cedere gratiæ. ἡττηθεὶς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, deditus voluptati.

Ἡττάω, ῶ. ήσω, κ. ηκα, vinco, opprimo.

Ἥττημα, ατος, τὸ, diminutio, delictum, debellatio. ἔσονται εἰς ἥττημα, vincentur, cap. 32. Eſaiæ.

Ἥττημαι, inferior ſum, vincor. Genit.

Ἧττον, ονος, τὸ, minus, imbecillius, deterius, ſecius. οὐδὲν ἧττον, nihilo minus, Ariſtoph. in Pluto. τὸ ἧττον, remiſsio, minoris ratio, Galenus ad Glauc. ὑμεῖς ἧττον γυναικῶν, &c. Plato de Leg. minus eſt faſtus, &c.

Ἡττῶμαι τούτων, his terga do.

Ἡττῶμαι, vincor. Genit. vt ἡττῶμαι τῆς τυραννίδος, vincor à tyrannide, Plutarch. in Publicola. Aliquando Datiuo, vt ἡττῶμαι μάχῃ, Demoſthen. apud eundem, ἡττῶμαι μάχαις. ᾧ ἥττηται, à quo ſuperatus eſt, Petrus Apoſt. Epiſt. 2. Nonnunquam Accuſatiuo. vt ἡττήμεθα τὸν πατέρα, in patre ſumus victi. ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μελίσσου, victus à Meliſſo, Plutarch. in Pericle. ἡττηθεὶς ὀργῇ, ira victus, Plato in Legib. ἡττηθεὶς δίκην, cauſa conuictus, Plutarch. ἡττηθῇ τῷ μεγέθει τῶν πραγμάτων, victus fuerit pondere & magnitudine rerum, Nazanz. in Orat. ἡττήθη τῆς γνώσεως, Idem. ἡττώμενος πολλὰ τῶν ὁμιλούντων ὑπέμεινε, à familiaribus ſe vinci in multis rebus patiens, Iſocrat. in Euagora.

Ἥττων, ονος, ὁ, minor, qui videlicet victus eſt ab alio, vilior, impar, tenuior, ἐλάττων, inferior, deterior, nimium concedens, ſuccumbens. Ariſtophanes in Pluto, γνώσεσθ' ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν. Vnde ἥττων ὀργῆς ἢ ἔρωτος, qui ab ira vel amore vincitur, Bud. Comm. ἥττων τοῦ κοσμεῖσθαι, cultui deditus. ἥττων χρημάτων, pecunia captus, Plutarch. in Themiſtocle. ἥττων λήμματος, quæſtui inſeruiens, Demoſth. ἥττων λόγου, Ariſtop. ἥττων φιλοτιμίας, nimiū gloriæ cupidus.

Ἤτω, ſit: ἀντὶ τοῦ ἔστω, ἢ ἔσσω, ἢ ἤτω, vide Etym. Plato 2. de Rep. ἀλλ' ἤτω ἅμα πάντα τος μέχρι θανάτου.

Ηὖ, bonum, & ἠΰ, ceu, velut. ἠΰτε, ὁμοιώσεως ἐπίρρημα.

Ἠϋγένειος, ὁ, ὁ, pro εὐγένειος, multum barbatus.

Ηὔδα, dixit.

Ἠκούσθη ῥῆμα, auditum eſt verbum, 1. Reg. cap. 18.

Ἠΰκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, auricomus, ſiue habens pulchros crines. Iliad. α. τὸν ἠϋκόμοιο τέκε Λητώ.

Ἠΰς, ὁ, bonus, magnus, fortis, generoſus. Homerus Iliad. β. ἠΰς τε μέγας τε, id eſt, καλὸς, ἀφ' οὗ γενναῖος. ἐΰς etiam dicitur, ab εὖ.

Ἠΰτε, veluti, vt, ſicut. ἐπίρρημα ὁμοιώσεως, id eſt, καθάπερ, ὥσπερ, ὡς ὥσπερ, Gaza lib. 4. Gram. μελαίνῃ ἠΰτε νυκτί, Homer. Iliad. β. & ὁδ. ξ. χεῦεν ἠΰτ' ...

Ἡφαίστεια, τὰ, Vulcanalia, Interpres Ariſtoph.

Ἡφαιστιάδαι, Vulcanii, Bud. in Epiſt. poſter.

Ἡφαιστεῖον, ου, τὸ, templū Vulcani. dicitur & ἡφαιστιεῖον.

Ἡφαιστία, Minerua: item ciuitas Lemni.

Ἡφαίστιος, ου, ὁ, Vulcanius.

Ἡφαιστότευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Vulcano elaboratus. ἡφαιστοτεύκτων ὅπλων, Euripid. armorum Vulcaniorum.

Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus, filius Iunonis ſolùm, vt ſcribit Heſiod. vel Iouis & Iunonis, vt Hom. Iliad. α. Idem Heſiod. Vulcani vxorem facit ἀγλαΐην, in Theog. accipitur etiam pro igni. γίνεται καὶ τὸ πῦρ, ὅτι αὐτὸ ...

Ἠφίστω, ab ἀφίσταμαι, deſcendit, συγχωρήσω.

Ἡγήσομαι, ὁδηγήσομαι, viam doceo.

Ἤφει, ſinebat, cap. 1. Marci, permiſit, ibidem cap. 11.

Ἠφίει πηγὰς δακρύων, emittebat fontes lachrymarum, Chryſoſt. c. 3. de offic. Epiſc. ἠφίει φωνὰς τρεῖς, tres voces edebat, Lucian. ἠφίει λόγχην, lanceam vibrabat, Idem.

Ἠφλυσμὸς, οῦ, ὁ, ſpuma.

Ἠχαίω, inopem vitam ago.

Ἠχεία, ας, ἡ, ſonituum diſcrimen.

Ἠχεῖον, genus machinę edentis ſonum vel tonitruum. dicitur & βροντεῖον, Ariſtoph. Interpr.

Ἠχέτης, ου, ὁ, ſonans. Heſiod. ἠχέτα τέττιξ, &c. ſtridula cicada, in Nominatiuo.

Ἠχητικὸς, οῦ, ὁ, ſonorus.

Ἠχέω, ῶ. ήσω, κ. ηκα, reſono, ſono, clango. Neutr. ἠχήσει τὰ ὦτα, tinnient aures, cap. 3. lib. 1. Regum.

Ἠχὴ, ῆς, ἡ, fama, ſonitus, crepitus, fragor, κτύπος θεοῦ κλαίοντος ἠχώ, vagitum, Nazanz.

Ἠχήεις, ηεντος, ὁ, ſonorus, reſonans, Iliad. α. θαλάσσῃ ἠχηέσσῃ, id eſt, ἠχητικῇ. Et Odyſſ. δ. δώματα ἠχήεντα, i. μεγάλα, ædes ingentes & ſonoras.

Ἠχλεῖς, inopes.

Ἠχηταὶ, οἱ, præcones.

Ἤχθετο τῷ Σόλωνι, Soloni ſuccēſuit, Solonis cauſa indoluit, Plutarch. in Solone.

Ἧχι, vbi, quà, ἔνθα, ὅπου. Iliad. γ. ἧχι ἱκέσθαι ... & ἧχί περ, apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἧχί περ, vbi, Idem ibidem.

Ἦχος, ου, ὁ, ſonus, vox, ſonitus, fama, tumultus: παρὰ τὸ χέω, καὶ ὅτι πεπληκότα, ἄχος καὶ ἦχος, vt vult. Etymolog. Alii verò à verbo ἠχεῖν, quod eſt reſonare. Vnde & Echo dicta eſt, quæ vocem acceptam reddit, quòd fama tinniat & pro vna voce plurimas reddat, Lucian. in Nigrino, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν τοῖς ἀκοαῖς περιεβόμβει. Dioſcorid. lib. 1, cap. 39, παύει καὶ βάρος ἀκοῆς καὶ ἤχους καὶ συριγμούς, grauitatem auditus, ſonos incertos tinnitúſque diſcutit, Ruellius: incertos ſonos & ſibila, Marcellus. tu illum videto ibidem. ἦχοι τῶν ὤτων καὶ συριγμοὶ, aurium ſoni incerti & tinnitus: ſic Interpretes, Dioſcorid. lib. 1, cap. 39. Columell. lib. 8. cap. 5. Nec minus vitentur cauæ rupes aut valles argutæ, quas Grçci ἠχοῦς vocant. ἠχοῦς ὁ ψόφος, ſtrepitus reſonandi, Gaza. echo, i. reſonantia, vox reſonandi, Idem.

Ἠχὼ, όος, ἡ, ſonus, echo, reſonantia à Gaza vertitur, de qua Problem. 134. lib. 1. Alexand. Aphr. ‖ Philoſtrat. in Epiſt. 192. in fine, pro loquendi more vſurpauit.

Ἠχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſonorus.

Ἥψηθη, concoctus eſt.

Ἥψησε, coxit.

Ἥψω τοῦ Χριστοῦ κρασπέδου, tetigiſti fimbrias Chriſti, Nazanz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος.

Ἠῶθεν, mane, ἕωθεν, ὄρθρου. ὁδ. ξ. ἠῶθεν γε τὰ σὰ ῥάκεα ἀμφιπαλάξεις, cras manè.

Ἠῶθι, in aurora: differt ab ἡμέρας. ἠῶθι πρὸ, Homer. πρὸ τῆς ἡμέρας.

Ἠώκοιτος, matutinus ſomnus.

Ἠϊὼν, ονος, ἡ, locus maritimus, litus, ripa, in Epigram.

Ἠῷος, ου, ὁ, eous, matutinus. Heſiod. πανημέριοι τε καὶ ἠῷοι χέει αὐδήν. ἠῷος ἀνὴρ ἀλέκτωρ, in Epig. ἠῷος ἀστὴρ, i. ἑωσφόρος, Apoll. Rhod. ἠῷος ὀλολυγμὸς, matutinus ploratus, in Epigr.

Ἠωρεῖσθαι, attolli, ſuſpendi.

Ἠὼς, όος, ἡ, παρὰ τὸ αὔω καὶ ἐκκαλοῦ ἕως, καὶ ἠὼς, aurora, diluculū, dies, antemeridianum tempus, Etym. ἠὼς θυγάτηρ θείας καὶ ὑπερίονος, vt ſcribit Heſiod. in Theog. πρὸς ἠῶ, ad auroram, auroram verſus. ἅμα ἠοῖ, diluculo, ſimul atque illuxit. τὰ πρὸς ἠῶ, parte ad Orientem ſpectante.

ΘΗτα, θ litera cōdemnamus, Budæus in Pandectis.

Θαάσσω, ſedeo, κάθημαι, διατείβω, παρὰ τὸ θοάζω, θοάσσω, κ, ἔςιν θαάσσω. Odyſſ.γ, θαῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμψ. Apollon.2, ἐν μάσσονι θαάσσων, id eſt, καθεζόμψος.

Θαϐὼρ, & Θαϐώειον, nomen montis.

Θάεο, vide ὅρα. Ianus Laſcaris, θάεο μῦθον ἐμὸν. ſic etiam lib.4. Epigramm.

Θάημα, & θῆμα, Doricè, pro θέαμα vel θαῦμα, ſpectaculum, παρὰ τὸ θεῶ.

Θαητὸς, mirus, admirādus, prima breui. Laſcaris, φιλίης πολίας κεμένη τι θαητὸν δῶμα, &c.

Θαίϐω, impello.

Θαιμὸς, domus, plantatio.

Θαιρὸς, οῦ, ὁ, cardo.

Θακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, & Θακέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſedeo, Neutrum. Sophocl. θακεῖ δὲ προςτρόπαιος, ſede ſupplex.

Θᾶκος, εος, τὸ, ſedes, ſella, conſeſſus, θῶκος poeticè. Interpres Ariſtophan. neutri generis facit inquiens, θεσμοφόρειον, ὅπου ἡ βουλὴ ευτήσειν, ἢ συνόδους τις καὶ θᾶκος παῦλαν ἔχει σοφῶν. θᾶκος δὲ καλεῖται ὁ τόπος ἀθλικῶν, ἔνθα πολλοὶ συνέρχονται ἀσκούμενοι. Ariſtoph.νε. καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, & ſedibus aſſurgendo ſenioribus cedere.

Θαλάμαι, αἱ, foramina, cauitates narium. Item cubicula, ſtabula apud Ariſtot. de cauernis piſcium. Sed θαλάμαι ὀξύτονος, Caſtoris & Pollucis templum.

Θαλάμαξ. vide θαλάμιος, remex ordinis infimi.

Θαλαμεύτρια, ας, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent.

Θαλαμεύομαι, & Θαλαμεύω, in thalamo plurimùm verſor, Bud. Comment.

Θαλάμη, ης, ἡ, thalamus, luſtrum, cubile, domicilium.

Θαλαμηγὸς, nauis Cleopatræ nomen, Sueton. θαλαμηγὸς, nauis Philopatoris, Athen.

Θαλαμήϊα δοῦρα, ξύλα τὰ εἰς οἰκοδομὴν καὶ ἐπίσταν χρῆσιν οἰκιῶν συντελοῦντα, ligna ad domos extruendas, Heſiod.

Θαλαμηπόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cubicularius, verſans in thalamo, in Epigram. θαλαμηπόλε κύπρι, quæ verſaris in thalamo. θαλαμηπόλος ἠὼς, nuptialis dies, Nonnus.

Θαλαμιὰ, ᾶς, ἡ, foramen triremis, per quod remus inſeritur, δι' ἧς ἐξέχεται ἡ κώπη. θαλαμιὰ ὀπὴ, Ariſtoph.

Θαλαμία, ἡ, thalamia, i. foramen remi, per quod remus extat, Herodot. lib.5.

Θαλαμίδιαι κῶπαι, remi lentè nauigantes.

Θαλάμιος, ου, ὁ, & θαλαμίτης, remulcus, qui in infima parte triremis remigat, remex qui eſt in imo. θαλάμαξ apud Ariſtoph. pro eodem accipitur. Sunt autem tres in triremi ordines remigū: θαλαμῖται infimi, ζυγῖται medii, θρανῖται ſupremi: Vari θαλαμῖται ἡ κατὰ τάξις τῶν ἐρετῶν: ἡ δὲ μέση ζυγῖται: ἡ δὲ ἄνω θρανῖται

Θάλαμος, ου, ὁ, thalamus, cubile: item ſtabulum, de piſcibus, Ariſtot. 4. Anim. & nidus, de hirundine. Itē ſingulariter pro domo. Hom. Iliad. ſ, θάλαμον γεωτοῖς τε λιπουσα: vbi Interpr. θάλαμον, νῦν τὸν οἶκον περιφραστικῶς. Item cella, de apibus. Et θάλαμοι, penates. θαλάμων ἄνασσα, ἀφροδίτη.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare, aqua marina, humor, aquæ ductus, aqua ſalſa, Dioſcorid. hæc dictio non ſemper mare apud Dioſc. l.2. de adipis natura, ſed ſalſam tantū aquā ſignificat, ſiue ars, ſiue natura fecerit. vnde apud eundem ibidem, θαλάττη πλαγία, i. ex mari ſalſa aqua. ‖3. Reg. c.18. θάλασσα pro ſulco ponitur.

Θαλασσόομαι, marina aqua conficio, condio.

Θαλασσευς, piſcator, ἁλιεύς.

Θαλασσίδιος, maritimus. θαλασσιδίων χώρων, maritimarū terrarum.

Θαλάσσιος, ου, ὁ, marinus, & θαλάττιος. vnde θαλαττία ὄρνις, marina auis, Lucian. θαλάσσια ἔργα, Homer. in Iliad. τὰ κατὰ θάλατταν. ὠδῖνα θαλάσσιον, in Epigram.

Θαλασσοκρατεῖν, maris imperio potiri.

Θαλασσόμελι, thalaſſomeli, confectio eſt ex melle, marina & pluuia aqua, lib.5. Dioſcorid.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, mariuagus, Euripid.

Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere. ποντοπορεῖν, in Epigr.

Θαλασσοπόρος, per mare incedens. θαλασσοπόρος ναῦς, Ibid.

Θαλασσουργὸς, epitheton piſcatorum, Xenoph.

Θαλασσόω. τὸ θαλασσωμένος οἶνος, vinum aqua marina dilutum, Ruell. vinum aqua marina conditum, Marcell. qui ibidem adnotat idem id eſſe quod vinum commune, vinum aqua marina factum. vide lib.5. Dioſcorid. cap.10, de natura eius. dicitur à Celſo ſalſum vinū, quod à Dioſcorid. ὁ διὰ θαλάττης οἶνος.

Θαλαττεύω, μ. εύσω, π. ευκα, eo per mare, in mari plurimū verſor, ἐν θαλάσσῃ εἰμὶ, in mari ago. Neutr.

Θαλάττης οἶνος ἔχων, vinum aqua marina curatum, Galenus ad Glauconem.

Θαλαττοκοπέω, tumultuor, Suid.

Θαλαττοκρατῶ, maris imperium obtineo, mari potior, maris imperio potior, Herod. & Xenoph.

Θαλαττοκράτωρ, & Θαλαττοκρατῶν, maris dominus, mari potitus, maris compos.

Θαλαττοπορεῖν, nauigare per mare, transfretare.

Θαλαττουργὸς, piſcator, rei nauticæ dans operam.

Θαλαττουργῶ, piſcor, negotior, aut victū quæro in mari.

Θαλαττόω, μ. ώσω, admiſſo mari ſubmergo, Ariſtotel. de mundo, ἤπειροι ἐθαλάττωσαν, continentes pelago obruerunt, mari adiecerunt.

Θαλάττωσις, maris proluuies, Philo de mundo.

Θαλέθω, vireſco, germino, θάλλω, floreo. Iliad.ι, σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, pingui luxuriantes.

Θάλεια, ας, ἡ, Thalia, vna ex muſis, celebritas ex iuuenibus, viriditas, corona, lætitia. Accipitur interdum adiectiuè, vt Iliad.η, τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν, i. τοῖς ἀγαθοῖς θάλλουσαν, conuiuium omnibus rebus abundans, veluti floridum. Heſiod ἐν δαιτὶ θαλείῃ, in florenti & oppiparo conuiuio. legitur & pro θαλλία. dicitur & ſurculus. οἱ δὲ περιαιροῦσι τὴν θάλειαν τῶν κλάδων, alii taleam ramis abſcindunt, Theophr. lib.3, cap.6. de cauſ. plant. de ſatu plant. Idem l.1, cap.24. de cauſ. plant. τὰς θαλείας κατακεκομμένη ἡ ἐλαία, olea cui ſurculi ſunt præciſi.

Θάλειος, ου, feſtiuus. θαλείοις στέφεσι, feſtiuis ſertis, in Epig.

Θαλερὸς, οῦ, ὁ, iuuenis, floreſcens, vireſcens, ἀκμαῖος, vigens, vegetus. νέος καὶ θαλερὸς πόσις, ὁ ἐκ παρθενίας ἀνήρ. Hom. Iliad.γ, θαλερῇ τ' αἰζηοί. Item θαλερὸς ἀντὶ τοῦ θαλερωποιὸς καὶ ζωογόνος. Heſiod. θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα, i. florentem. tener aliquando. Itē δίυγρος, humidus & liquidus. vnde θαλερὸν δάκρυ, Homero. Heſiod. θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν, vxorem teneram duxit.

Θαλέω, θάλλω, pubeſco.

Θάλεω, Genit. Thaletis, Plutarchus in Solone. θαλῆ, Datiuus, Thaleti. Idem ibidem. θαλῆν, Thaletē in Accuſ. idem Plutarch. in Solone.

Θαλῆς, τοῦ θαλοῦ, & θάλης, θάλητος, Thales, propriū Philoſophi ciuis Mileſii.

Θαλήτας, poeta lyricus. Plutarch. in Lycurgo, θάλητα in Accuſatiuo dixit.

Θαλία, ας, ἡ, θάλεια, conuiuium, lib.3. Epigram. τερπόμενος θαλίῃσι. Heſiod. τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, ſe oblectabant in cōuiuiis, i. εὐωχίαις. Itē deliciæ, τρυφή. Herodot. pro epulo vtitur. Item θαλία, ſerta, feſtæ frondes, rami feſti, feſtum, πανήγυρις, Ariſtoph. ἐν θαλίῃσι ἦσαν, celebrando feſto operā dabant. χοροὶ καὶ θαλίαι, chori & feſtiuitates, Plutarchus in Lycurgo & in Numa. ἑορταὶ καὶ θαλίαι.

Θαλία, ἡ, frons oleagina, termes oleæ, Dioſcor. extremus & adhuc creſcēs oleæ cauliculus. vide Calepin. θαλία in olea dicitur ſurculus, qui depactus in terra bonā oleā producere poteſt, vt in fico κράδη, Theophr. li.5. de plant. cauſ. Ruel. & Barbarus pro θαλία exponūt oliua,

lib.4.Dioſc.vide annotationes Marcelli. Item Thalia, vna ex Gratiis,Heſiod.in Theog.

*Θαλιάζειν,Plutar.in Sympoſ.& alibi interpretatur τὸ φιλοφρόνως καὶ ἱλαρῶς συνιέναι ἀλλήλοις ἐν οἴνῳ.

Θαλίκτρον,thalictron,genus herbæ,de qua Dioſc.

Θαλμοποιοί,οἱ,qui ſcrinia ex corio fabricant.

Θαλία, ſummus colliculus in nouagerminatione in olea. thalia,par ſcilicet arboris,vt ſurcul⁹, Theophraſt. lib.5,cap.1.de cauſis plant.

Θαλλός,ῦ,ὁ, oleaginus ramus, ſurculus, Herodot. olea, Ariſtot.8. Anim.thalea,Galen.ὅσα διὰ θαλλῶν ἐλαίας τῶν ἀμελῶν σκάζεται,ex ſurculis. θαλλοὶ τῶν δένδρων,rami arborum,Ariſtot.lib.9.Anim. ᾧ ἀντὶ θαλλοῦ οἱ ἱστάχοι τὸ μύρτον χρῶνται,cuius ramo pro oleagino vtuntur,Ruellius:cui⁹ ramum ſolénem habent,Barbarus ibidem. θαλλὸς quid ſit,vide Marcellum lib.1.Dioſcor. Sophoc.βρύοντα θαλλῶν,&c. θαλλὸς ἱερὸς ἐλαίας,Eurip. pro flore & pulchritudine. θαλλοῦ στέφανος,laurea, Plut.in Themiſt. & Plato de Leg. ἱκτῆρι θαλλῷ,ſupplici ramo oliuæ,Eurip.

Θαλλοφόροι,οἱ,qui Athenis in Panathenæis oleæ ramos geſtabāt. Erāt ii vt plurimùm ſenes:vnde per iocū θαλλοφόροι vocātur illi,veluti inutiles ad alia munera obeūda.

Θάλλω,μ.λῶ,π.λα,vireſco,germino,pullulo, vigeo,vireo,refoueor: cuius oppoſitum eſt ξηραίνομαι, apud Nazanzenum,χθὲς ξηρανθεῖσα θάλλουσα τῇ αἱμοῤῥοίᾳ, &c. heri ſiccata eras ſcatens profluuio ſanguinis. Vnde ἀναθάλλω, reuireſco. Item floreo. Propriè de arboribus,ſicut ἀνθεῖν de floribus. Neutrum. Per tranſlationem pro celebrare. Xenoph.μὴ μέμνησθε τοὺς ἀεὶ χρόνους ὑμνουμένους θάλλουσι, florent æternis laudibus. Item exhilaror. τέθηλα in medio Præterito facit.τεθαλυῖα ὀπώρη, i. θάλλουσα τοῖς καρποῖς καὶ αὔξουσα τὰ φυτά,Homer.Odyſſ.ν.

Θαλός,οῦ,ὁ,germen quod raditur paſcendis hœdis aut bobus:κατ' ὄξος χλωρὸν,germen oleagineum. θαλὸς τὸ ποθεινόν μοι, in Epigramm. germen mihi gratum: vbi generis eſt Neutrius,τὸ θαλὸς,ἐος,quo genere vſus eſt Eurip. & aliâs in Epigram. θαλὸν ἐκ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας λαβὼν, ramum ex olea capiens,Plut.in Solone.

Θαλπιᾶσθαι,in fuliginem euaporare, vt thus & alia odoramenta quædam.

Θαλπουσῶν,pro θάλπουσαν,legitur apud Dioſcor.

Θαλπτικόν,calefaciés.

Θάλπος,Iris vocatur,à θάλπω,quod calefacere & fouere ſignificat,quod præcipuum Iris habet.

Θαλερός,ſplendidus,λαμπρός.

Θάλπος,εος,τὸ,calor,feruor,æſtus. Xenoph. φυλάττεσθαι ἢ ψῦχος ἢ θάλπος. Idem lib.1. Pædiæ, καὶ ψῦχος καὶ θάλπος ἀνέχεσθαι ἐθίζειν.

*Θαλποστροφής, contrarium τοῦ ἀντιστροφής.

Θαλπτήριον,tegumentum,fomentum.

Θάλπω,μ.ψω,π.φα,calefacio, foueo, ſicut gallinæ oua, applaudo,floreo,vireo. Accuſ. Heſiod. ꝑ feruefacio.κασσίτερον χοάνοις θαλφθεὶς κεραστής, ſtannum in aheno feruefactum. θάλπει ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἢ ἐπὶ τῶν ᾠῶν,pullis vel ouis deſuper incubat, cap.22. Deuter. πυρὶ τοῦ περὶ θαλφθεὶς, ad ignem calefactus,Galen.2.ad Glauc.

Θαλπωρή,ῆς,ἡ,ſolamen,tepor,lætitia,voluptas,refocillatio,recreatio,fiducia,ſpes,ſolatium.

Θαλυκρός,callidus,improbus,ignitus.

Θαλύμμαι,vror.

Θαλψίω,foueo,calefacio.

Θαλύσια,τὰ,feſtum, primitiæ frugum, cerealia: dicta à θάλλειν,quoniā vt denuò reuireſcerent omnia, fruges diis conſecrabant: vnde & συγκομιστήρια etiam appellantur. Homer.Iliad.ι,ὅτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς οἷνεὺς ῥέξε: vbi Interpres, θαλύσια τὰς ὑπὲρ εὐθαλίας καὶ ἀφθονίας τῶν καρπῶν θυσίας μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν τοῖς τε ἄλλοις καὶ τῇ Δήμητρι. Itē θαλύσια,feſtiuitates, quę cū θαλλοῖς,i.ramis fiunt, generaliter omnia feſta.vel potius αἱ ὑπὲρ εὐθηνίας καὶ ἀφθονίας τῶν καρπῶν διδόμεναι θυσίαι καὶ ἀπαρχαὶ καὶ καρπῶν ἀπαρχαί.

Θαλύσιος ἄρτος, panis qui ex nouis frugibus conficitur primùm.

*Θαλφθείς,concalefactus.

Θαλψις,εως,calor,tepor,fomentum. Alex.Aphr.διὰ θάλψεως χάριν,fouendi gratia,ſeu fotus cauſa.

Θαμά,crebrò,frequēter, πυκνῶς,συνεχῶς. breui vtraq;. hoc etiam vtuntur in ſoluta oratione. Xenop.θαμὰ ἑαυτὴν κατασκοπεῖται, ſæpius ſeipſam intuetur. Et Plato de Rep,θαμὰ ἐγηγερμένους.

Θαμάλωπες,carbones ſemiuſti.

Θαμαδρεῖν,inquietum eſſe.

Θαμβαλέον, formidabile, admirabile: vt θαμβαλέη φωνή, vox mirāda,apud Nonn.& θαμβαλέη σαμαρεῖτις, admirabūda & ſtupens Samaritana,apud eundem. θαμβαλέοι θεάσαντες,Ibidem,i.mirantes,admirabundi.

Θαμβέω,μ.ήσω,π.κα,ſtupeo, obſtupeo, paueo, miror, admiror. Hom.Iliad.α,θάμβησεν δ' ἀχιλεύς,obſtupuit,ἐξεπλάγη. Item turbo,terreo. Accuſ. Cap.22.lib.2,Reg.θαμβοῦμαι,Idem,pauefio,turbo.

Θάμβος,εος,τὸ,admiratio,pauor,ſtupor,φόβος, trepidatio,ἔκπληξις. Iliad.γ,θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. θάμβος, plus quiddam eſt, quàm timor aut admiratio. Plutarch. in Pericle, δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται, ſuperſtitio ad res ſublimes metum iniicit. θάμβος μέγα, Apollon.id eſt,θαῦμα,res horrenda. θάμβος ἔλε ἄνακτας,inuaſit deos,Ariſtoph.

Θαμβός,ῦ,ὁ,attonitus.

*Θαμβοῦμαι,Accuſ. Plutarc.pro obſtupeſco,perculſus ſum,de Pompeio.

Θαμβώσεις,ſtupefactus,Lucian.

Θαμειός,ᾶ,ό,frequens,πυκνός,ἀλλήλων,συνεχής. Iliad. α,πυκναὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Θαμίζω,μ.ίσω,π.ικα,φοιτῶ,frequento,frequenter adeo, συνεχῶς ἐπιφοιτῶ καὶ ἔρχομαι,πυκνάζω,πυκάζω. Datiuo,libro 7.Epigrammat.ἀλλὰ θαμίζεις μᾶλλον ἀθηναίη, ſæpius accedis ad Mineruam. Apollon.2.Argon.κεῖσε θάμιζον, illuc ventitabant,συνεχῶς ἤρχοντο. Plato lib.1.de Republ. οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν, neque accedis ad nos ſæpe. θαμίζω σοι, te adeo,ad te ito, Philoſtr.in Heroic.

Θαμιμασάδης, Thamimaſades: ſic dicitur Apollo à Scythis,Herodot.lib.4.

Θαμινά,frequenter,crebró.

Θαμινός,ῦ,ὁ,& Θαμινὸς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,θαμειός,frequēs,ἐπάλληλος, συνεχής.Odyſſ.ξ,πυκνοῖς καὶ θαμειαῖς.

Θάμνος,ου,ὁ,minutarū arborū denſitas,ceſpes,arbuſtū, luc⁹,frutex,dumetum. θάμνος φρυγανώδης, frutex ſurculaceus,Ruell.& Barbar. ſurculoſus, Marcell.lib.3.Dioſc.

Θαμνίον,frutex,Dioſcor.lib.2,paruus frutex.

Θάμνισκος,ὁ,frutetum,frutex. & θαμνίσκιον,puſillus frutex,Dioſcorid.

Θαμνώδης,fruticoſus.

Θαμνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,fruticoſus.τὰ θαμνώδη,frutices.

Θαμνίζω,congrego.

Θάμυρις,ἡ,congregatio.

Θανάσιμος,ου,ὁ,lethalis,mortem faciens, capitalis, exitialis, deploratus, mortalis. Sophoc. τοὺς νεκρούς, i. mortuos vocat ᾅδου θανασίμους οἰκήτορας. Idem, πρὸς τοῦδ' ὀλεῖ θανασίμῳ πεσήματι,i.caſu mortifero. θανάσιμος μόρος. Euripid. τοῖς θανάσιμον πεπωκόσι, Dioſcorid. lib.3, qui venenum hauſerunt. θανασίμοις καὶ θηριοδήκτοις βοηθεῖ, Idem lib.1,venenis & venenatorum morſibus ſuccurrit,Marcell. θανασίμους οἰκήτορας,i.νεκροὺς ἢ ποιητικοὺς θανάτου, Soph. Interpres. τὰ θανάσιμα,venena nō venenata, vt Marcell. in li.5.Dioſc. θανάσιμα φάρμακα, venena, exitialia medicamenta,lethalia venena,i.quæ veneni rationem habēt, Marcell.in lib.1. Dioſc.cap. 95. In Græco docet ea eſſe cuncta illa, quę in medicina quidē vſum aliquem habēt, per ſe autem lethalia ſunt,qualis apollinaris herba,cicuta,mandragora,ſpuma argenti,& pleraque alia.

Θανατάω,cupio mori,animum deſpondeo.

Θανατηφόρος,

Θανατηφόρος, ὁ καὶ ἡ, lethifer, peſtifer, funeſtus. φυτὸν θανατηφόρον. vnde θανατηφορία, lib. 7. Epigram. mortis allatio. τὰ θανατηφόρα, toxica.

Θανατικὸς, ἡ, ὁ, capitalis, inferens interitum.

Θανατοῖς μόροις, Eurip. mors.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, obitus, fatum, cædes. τανάδε γάρ ἐστι, καὶ ἐπὶ πάντα ἐαυτὸν διατείνει.

Θανατούσια, τὰ, feſtum atque agon apud in[...]os, cuius meminit Lucian. de veris narration.

Θανατόω, μ. ώσω, π. ωκα, interficio, neco, mulcto, mori cupio, occido, ſupplicio dedo, animum deſpondeo: Accuſ. Bud. Cõm. εἰς κρίσιν ἐθανάτωσε, quẽ in iudiciũ accerſitum, capitis damnauit, Plut. in Themiſt. θανατοῦσαι μυῖαι, muſcæ morientes, cap. 10. Eccleſiaſtis. ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ, legi mortificati eſtis, Paulus ad Roman.

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortis auidus, lethalis.

Θανάτωσις, εως, ἡ, cædes, mortificatio, mors.

Θανῶ, mortuus fuero. & θανὼν, φ ἀποθανὼν, ἐτεθνήκως. Homer. Iliad. β. & θανέειν, poetic. pro θανεῖν, & θανέεσθαι, pro eodem. Apoll. 2. Arg. θανέεσθαι ἔμελλον, eram moriturus.

Θαπτέον, ſepeliendũ. Sophoc. in Aiace, τόνδ᾽ ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον, hic non eſt ſepeliendus.

Θάπτω, μ. ψω, π. φα, ἀόρ. β. ἐτάφην, ſepelio, defodio. θάπτω εἰς ἕνα χῶρον, vno in loco ſepelio, Herodot. θάπτεσθαι πυρὶ, igne ſepeliri, Philoſtrat. νῦν δὲ θάπτεται μὲν οὐδεὶς τῶν ἀπὸ γένους, noſtra autem ætate nullius ſepultura in genus deſcendit, Plut. in Publicola. ἐτάφη ἐν τοῖς τάφοις, in ſepulchris ſitus eſt.

Θάρανδρος, ὁ, tharandrus animal, AElian.

Θαργήλια, τὰ, feſtum in Apollinis honorem.

Θαργηλιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius, vel (vt alii tradũt) Maius Cæl. lib. 9, cap. 55. à Gaza lib. 5. Anim. Ariſt. cap. 11, vertitur Aprilis: & lib. 4. hiſt. plant. Theophr. cap. 18, Februarius. Item lib. 3, cap. 6. eiuſdem libri.

Θάργηλος, olla dicta eſt, in qua percoquerentur fructuũ primitiæ A pollinis honori, qui apparerent.

Θαῤῥαλέος, ου, ὁ, audens, fidens, Xenoph. Accipitur in bonam partem, ſicut θρασὺς in malam. τὸ θαῤῥαλέον, animi magnitudo. τὰ θαῤῥαλέα, quæ fiduciam præ ſe ferunt ac promittunt.

Θαῤῥαλεότης, ητος, ἡ, fiducia, audentia.

Θαῤῥαλέως, audacter, cum fiducia. Plato in Apol. θαῤῥαλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον.

Θαῤῥαλεώτερος, animoſior.

Θαῤῥέω, μ. ήσω, π. ηκα, confido, præſumo, audaciã ſumo, animum confirmo. Neutrum, Datiuo. Chryſoſt. οὐδενὶ τούτων ἐθάῤῥησεν εἰς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, in nullo horum fiduciam poſuit ſeruandi homines. Aliquando cum Accuſat. pro non vereri: vt τοὺς θαῤῥήκοτας μάχην τῶν ἐναντίων, hoc eſt (vt Tacitus inquit) non auſis aciem hoſtibus. Budęus Comment. θαῤῥῶ εἰπεῖν, audeo dicere, Nazãz. θαῤῥῶ περὶ θεραπείας, Galen. lib. 2. ad Glau. θαῤῥῶ πρὸς ἐμαυτὸν, Ariſtoph. ἐθάῤῥησαν πρὸς μάχην, in pugnam audentes iuerunt. θαῤῥεῖν, ſeu θαρσεῖν, aliud eſt quàm æquo eſſe animo: nam æquo eſt animo, qui boni conſulit ac tolerat: θαῤῥεῖ, fidit, cui certa ſpes eſt, cap. 10. Euang. Marci. θαῤῥεῖν τῇ κενώσει, audacter vacuare, audacter aggredi miſſionem, Galen. lib. 1. ad Glaucon. λέγειν ἤδη τὸν κάμνοντα καὶ θαῤῥεῖν κελεύειν, i. ſecurum eſſe, Idem ibidem. οὐ θαῤῥεῖν αἵματος ἀφαιρέσει, diffidere ſanguinis miſſioni, idem Galen. θαῤῥῶν ἔφασκε, auſus eſt dicere, ἀλλοτρίᾳ κακίᾳ θαῤῥῶν στρατιώτου, aliena fretus iniquitate milito, Plutarch. in Camillo. μὴ θαῤῥῶν ἄρξασθαι, non audens incipere, Idem in Solone. οὐ θαῤῥοῦντες φανερῶς ἐγκαλεῖν, non audentes palàm arguere, Ibidem.

Θάῤῥος, εος, τὸ, & θάρσος, audacia, cõfidentia, apud Platon. pro animi perturbatione, Ariſtot. extremum τῆς αἰδοῦς, lib. 1. magnorum Moral. θάῤῥος πολεμίων, bonus in hoſtes animus, Plato de Leg.

Θαῤῥυντικὸς, ἡ, ὁ, fiducia fretus, Gaza, animoſus. τὸ θαῤῥυντικὸς ὄρνισι, auibus freti, Valla.

Θαῤῥύνω, audaciorem facio, addo fiduciam, θαῤῥύνομαι. Plutarc. θαῤῥύνων τὸν ἄτρωτον, animum addens inuulneratis. Item irrito, addo animos, attollo animum.

Θάρσει, confide.

Θαρσαλέος, α, ὁ, audens, audax, fidens, ferox, τολμηρὸς, ἰταμὸς. θαρσαλέος. Iliad. ι, θαρσαλέον πολεμιστὴν, i. fortem. θαρσαλέη δεξιὰ, dextra audax & fortis, i. certa, & cui propterea fidẽdum ſit, in Epigr. ἐν θαρσαλέῳ εἰμὶ, ſum de me ſecurus, Thuc.

Θαρσαλέως, præſenti & fido animo, audacter, cõfidenter, τολμηρῶς, τεθαῤῥηκότως. Homer. Odyſſ.

Θαρσέω, μ. ήσω, π. ηκα, fido, confido, reſpiro, id eſt, animũ ſumo. θαρσῶ διὰ τοῦτο, Thucyd. Iliad. α, θαρσήσας μάλα εἰπὲ θεοπρόπιον, id eſt, nihil veritus. Sophocles, Αἴαντος οὐ θαρσοῦ πέρι, de Aiace diffido. Item, habeo fiduciam, cõfido in bonum, cap. 10. Euangelii Marci, bono animo ſum. cap. 23. Actor. Apoſtol. & cap. 14. Euang. Matth. in bonam partem. θαρσεῖ ποιμὴν ἐκεῖνο τὸ χωρίον, audet paſtor in eo loco verſari, Philoſtrat. in Heroicis. θάρσει γέροντος χεῖρα, noli metuere ſenis manum, Apollon. θαρσεῖν, ἀγαθὰς ἐλπίδας ἔχειν. θαρσεῖν ποιῶ, iniicio fiduciam, confidentiam affero & temeritatem, Xenoph. θαρσεῖν τὰς αἰχμὰς τῶν κεράτων, audenti animo ſuſtinere cornuum cuſpides, Philoſtrat. ἐθάρσησε ἐπὶ τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ ἑαυτὸν βουλευμάτων προσαγαγεῖν αὐτὸν, in ſpem venit poſſe eum ad ſui conſilii ſocietatem impellere, Plutarch. in Themiſtocle. συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε, prælio abſtinuit, Idem in Pericle.

Θαρσήεις, εντος, audax, ferox, Nonnus.

Θάρσος, εος, τὸ, audentia, confidentia, audacia, animi pręſtantia. Odyſ. ξ, θάρσος μοι Ἄρης τ᾽ ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη. Apoll. ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἐνὶ θάρσος ἀέξω, ex veſtra virtute fiduciam accipio. Heſiod. μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων, fiduciam animo colligens ſeu accumulans. Pro eodem cap. 28. Actor. Apoſt. in bonũ, εὐχαριστήσας τῷ θεῷ ἔλαβε θάρσος, fiduciam animo præſumpſit. ‖ Differt ἀπὸ τοῦ θράσους, Nazãz.

Θάρσυνος, confidens.

Θαρσὺς, pro θρασύς.

Θαρσύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, hortor, addo animũm, bene ſperare iubeo, etiam in bonam partem. Accuſ. 2. longa. Heſiod. καὶ σφίας θαρσύνων, &c. & eos confirmans.

Θάσσω, pro θάσσω, vide: ſic Ianus Laſcar. in Epigramm. θάσσω, τὴν μὲν ἐγὼν ἐγχείμπτομαι.

Θασία σταφυλὴ, Thaſia vua, Dioſcor. à Thaſo inſula.

Θάσια, τὰ, amygdala, ob præcocitatem: ἀπὸ τοῦ θᾶσσον τὸν καρπὸν φέρειν.

Θάσος, Thaſus, inſula Thraciæ adiacens. vnde Θάσιος οἶνος, Ariſtoph. in Pluto, pro vino optimo.

Θάσσει θρόνον, ſedet, Sophocl. θάσσετε ἐπ᾽ ἀκταῖς, Euripid. ſedetis in litore. Apud eundem mox, θάσσειν φάραγξι, in anfractu ſedere.

Θᾶσσον, citius. Odyſ. ο, θᾶσσον ἱκέσθαι, properare.

Θασίων πεφρυγμένων, amygdalorum toſtorum, Ruelli⁹: ex Thaſo inſula amygdalarum toſtarum, Marcellus, lib. 4. Dioſcoridis.

Θάσσω, μ. άξω, π. αχα, curro velocius, ſedeo.

Θάσσων, velocior.

Θαψία, gen⁹ quoddam raphani, intinctum vel muria, cui opſonia aſſa intingebant.

Θάτερος, alter, alteruter, oppoſitus. θάτερον δυοῖν, alterum ex duobus, Plato de Legibus. θατέρου, θατέρᾳ, θάτερον, obliqui ſunt ab ἕτερος, quod Atticè dicitur ἅτερος. θατέρῳ ὀφθαλμῷ, Ariſtoph. ἐπὶ θάτερα, in diuerſum, in diuerſam partẽ. Ariſtot. de mũdo, ἐπὶ θάτερον τὸ κέρας πάλιν αἰρόμενος, i. ad alterũ verò cornu ruſum amplificatur. Idẽ ibid. μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, &c. ad Iſthmũ vſq; alterũ. κατὰ θάτερον πλατυνόμενος, dixit Idẽ ibid. pro in alteram partem dilatari. τὰ θάτερα, pro τὰ ἕτερα, i. altera, alterutra. Accipitur etiã pro altero. ἐπὶ θάτερα, altrinſecus, in diuerſum, in alterã partẽ. Ariſtot. de mundo, ἐπὶ θάτερα μετὰ τοῦ λίβος καὶ νότου, &c. τὰ θάτερα, quæ ſunt oppoſita. Ibidem,

ἴσων αὐτῷ σωματῶν ἔχει τὰ δερμὰ πρὸς τὰ θάτερα. Item τὰ θάτερα, pro vtrinque,& ad alteram partem, apud Platon. Xenoph.pro contrà vſurpat. ἐπὶ μὲν θάτερα, i.ἐπὶ τὸ μὲν ἕτερον μέρος, Ariſtoph. ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα προσῄεσαν τὸ τεῖχος, vtrinque murum ſubibant, Thucyd. ἐς τὸ ἐπὶ θάτερα, in alterum locum, idem Thucyd.

Θᾶττον, θάσσων, celerior, citatior. Plato in Apolog. ὑπὸ θάττονος τῆς κακίας ἑάλωσαν, à velociori improbitate capti ſunt. θᾶττον, maturius, expeditius, breui tempore, Xenop. & Plato, ὅταν θᾶττον φθέγγηται, quum primùm vocē emiſerit. ‖ Syneſ. ἐγὼ δ' ἐπιτείξω σοι θᾶττον ἢ λόγος, citiº quàm dici poteſt. καὶ θάττους ἔσονται, celeriores erunt, Xenop.

Θαυλακίζειν, cum clamore aliquid poſcere.

Θαῦμα, ατος, τὸ, miraculum, res noua viſúq; mira. Heſiod. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum viſu. θαῦμα ποιοῦμαι, mirandum eſſe puto vel miraculum, admiror. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum, Plato de Leg. καὶ θαῦμα γ' οὐδὲν, Ariſtop. nihil mirū eſt, οὐδὲν παράδοξον. θαῦμα ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καί σοι ἡ διατριβὴ, miror gratam quoque tibi morā eſſe, Lucian. θαύματα, præſtigiæ, AEſchin.

Θαυμάζομαι, ſum admirandus, ſeu admirationi, ſuſpicior. ἐθαυμάσθη, magnam de ſe præbuit admirationē. θαυμαζόμενος ἀπὸ τοῦ λέγειν, Chryſoſt. θαυμαζόμενος κατ' εἶδος, præſtantia formæ admirandus, Plut. in Camillo.

Θαυμάζω, μ. άσω, π. ακα, miror, admiror, honore afficio, in admiratione habeo, ſuſpicio & obſeruo, obſtupeo. Accuſ. Xenoph. ἐστιν οὖς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ; ſúntne quos ob ſapiētiam admiratus ſis? Chryſoſt. ἄμπελον δὲ ποίαν θαυμασόμεθα; qualem vitem admirandā ducemus? θαυμάζω ταῦτα, hæc demiror, Demoſt. in reprehenſionem. τὴν ἀρετὴν θαυμάζει, virtutē admiratur, Plut. in Public. Et pro οὐκ ἀποδέχομαι, improbo, deteſtor, admiror. Cum Genit. vt θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυναστευόντων, Iſocrat. Et Xenoph. ὑμῶν μὲν τούτων, ἔφη, θαυμάζω. Plut. in Lycurgo, ὅτι θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἄρχεσθαι μὲν ᾔδεσαν, ἄρχειν δὲ οὐκ ἠπίσταντο λακεδαιμόνιοι, ex quo ipſe quidē eos admiror, qui dicere ſoliti ſunt, poſſe Lacedęmonios imperantibus parere, imperare autem ignoraſſe. Item in Camillo, τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatē & probitatem ſunt admirati. θαυμάζω τίνος κελεύσαντος ἥκει, miror cuius iuſſu veniat, Xenoph. Vel etiam cum Genit. & Accuſat. Demoſth. καί μου πρὸς θεῶν καὶ θεῶν μηδεὶς τὴν ὑπερβολὴν θαυμάσῃ. Xenoph. τοῦτο πρῶτον θαυμάζω μάλιστα. Quod autē dicitur Latinè, miror quonam pacto ciuitas incolumis perduret, quæ ex gentibus contrariis cōpoſita ſit, id ſic extulit Ariſtot. de mundo, πόλιν θαυμάζω ὅπως διαμένει, συνεστηκυῖαν ἐκ τῶν ἐναντιωτάτων ἐθνῶν. Et Lucian. in Cauc. per Indicat. θαυμάζω δ' ὅπως ὑμεῖς τὸν ἥλιον οὐ κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς, miror quomodo non prohibueritis. θαυμάζω εἰ, miror ſi, Plato 1. de Rep. καὶ οὐ θαυμάσαιμι, εἴ μοι σκεψαμένῳ οὕτως δόξει: vbi Ficin. quid mirū ſi mihi inquirēti ita videretur? vide Gazā lib. 4. θαυμάζω σε τούτου ἕνεκα, Ariſtop. θαυμάζω σε τῶν τρόπων, Phalar. in Epiſt. demiror tuos mores. ἐθαύμαζον αὐτὸν τῆς ἀπονοίας, Chryſoſt. θαυμάζω τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους, admiror roſę decorē, Aphthon. θαυμάζω σου ἐπὶ μέμψεως. θαυμάζω σε ἐπὶ τούτῳ, Interpr. Thucyd. θαυμάζω σε, miror de te, Phalar. in Epiſt. θαυμάζω ἐπ' ἀρετῇ, Xenoph. θαυμάζω εἰς αὐτὸ, ob id admiror, Thucyd. θαυμάζειν, mirari dicitur, quum aues noctuā circunuolitant, Ariſtot. lib. 9. Anim. θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος νεανίσκον, adoleſcētis corpus admirās, Plut. in Romulo. θαυμάζων ὡς φρόνιμον, admirās eius prudentiā, Xenoph. θαυμάζοντες τὸν πλοῦτον καὶ ζηλοῦντες, Iſocr.

Θαυμαίνω, video, admiror. θαυμαίνει, θεωρεῖ, θαυμάζει.

Θαυμαλέον, τὸ, ſtupendum.

Θαυμάλωψ, ſemiuſtus, ignitus. ‖ ὁ ἡμίφλεκτος καὶ διακεκαυμένος ἄνθραξ, Suid.

Θαύμας, αντος, Thaumas, dæmon marinº, filius Ponti, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. maritus Electræ, filiæ Oceani, vt ibidem habetur.

Θαυμάσιος, mirabilis, mirificus, mirus. Plato 2. de Repub. περὶ θεῶν τε λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ſermones permiri dicūtur. θαυμάσιος ἡλίκος, Bud. in Epiſt. poſterior. AEſchin. πρὸς τὴν ἐν τοῖς λόγοις τὸν μου θαυμασιώτατος. θαυμάσιον φάρμακον, i. mirificū & mirum, Galen. lib. 2. ad Glaucon. ‖ ὦ θαυμάσιε, honeſta appellatio eſt: vt ὦ μακάριε, apud Syneſ.

Θαυμασίως, mirificè, diuinè, mirum in modum, miré. Ariſtoph. πφ. θαυμασίως ἡδὺ θεοῖς.

Θαυμασμὸς, admiratio, admiratione dignum, θαῦμα, Hermogen.

Θαυμαστὴς, admirans, laudator, admirator.

Θαυμαστικὸς, procliuis ad admirandum, admirator.

Θαυμαστὸς, ἡ, ὀ, admirabilis, viſendus, nobilis, egregius, præclarus. Xenoph. θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ἡμῖν τοῖς καὶ χρέα σοι καὶ ἄρτους καὶ πυρὸν παρεχόντας οὐδὲν δίδως, &c. mirum facis qui. &c. θαυμαστὸς ὁ ἀνὴρ τῆς ἀταραξίας, vir mirifica conſtantia, Plutarch. in Publicola. θαυμαστὸν ὅσον, Bud. in Epiſtol. πῶς οὐ μὴ θαυμαστὸς ἂν ἄνθρωπος ἀτιμασίῃ ποτ' αὖ, Plato in Epiſtol. quis id non mirum putet, hominem ſic affectum contempſiſſe? &c. ſic Ficinus: qui ſenſus reſpondet Grecæ ſententiæ. θαυμαστὴ εἰρήνη, præclara pax, Demoſthen. θαυμαστὸν ἡλίκον, καὶ θαυμαστὸν ὅσον, mirum quantum, mirum in modum, Bud. Comment. Plato in Epiſtol. τὰ τῶν νόμων γράμματα καὶ ἔθη διεφθείρετο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον, incredibiliter creſcebant. διαφέρει θαυμαστὸν ὅσον, differt mirū in modum, Ariſtot. lib. 9. Animal. θαυμαστὸν ἐστιν ὑπὸ τούτων, ob hæc eſt admiratione dignus, Plut. in Fabio.

Θαυμαστόω, μ. ώσω, π. ωκα, mirifico. Accuſ.

Θαυμαστωθεὶς, έντος, ὁ, ſumma admiratione habitus.

Θαυμαστῶς, ſapienter, mirabiliter, miré. Plato lib. 1. de Repub. εὖ σοι λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα, pro, mirum in modum. θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοι τὰ ἐλάβομεν, Idem in Epiſtolis, mirum eſt quàm lubenti animo accepimus: ſic Ficinus. θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεσθαι, impenſiſſimè diligere, Idem ibid.

Θαυματέον, admirandum eſt.

Θαυματίζομαι, in ſtuporem præ admiratione redigor.

Θαυματοποιΐα, ας, ἡ, pręſtigium, pręſtigia, admiratio.

Θαυματοποιὸς, ὁ, ὁ, præſtigiator, circulator.

Θαυματουργῶ, miracula edo. θαυματουργεῖ γάμοις, in nuptiis miracula peragit, Nazanzen. θαυματουργούμενος, miraculoſus.

Θαψία, ἡ, ferula ſylueſtris, aut ferulago: herba ſic dicta à Thapſo inſula. huius herbæ ſuccus & radix vim habet lethalem. vide Alexandrum Aphrod. Problem. 59, lib. 2, & annotationes Marcelli de thapſo.

Θαψὸς, ἡ, ὁ, frutex pallidus, & lignum quo lanæ & capilli flaui fiunt. vnde θάψινος, i. ὠχρὸς, Ariſtoph.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, dea. σεμναὶ θεαὶ, i. Erynnes: ſic enim eas deas vocabant Athenienſes, Plut. in Solone.

Θέα, ας, ἡ, ſpectaculū, viſio, aſpectus, conſpectus, ſpectatio. τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτῶν ἀγαλλόμενοι, in ſe ſpectando turbari, Xenoph. θέαν ἔχειν, ſpectare, Libanius apud Demoſthen. in argumento primæ Olynthiacæ ad finem. θέαν ποιησάμενος, ſpeculatus, qui perſpexit. τὴν θέαν διαπρεπής, ſpecie decenti inſignis ac ſpectabilis, Euripid. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς μιμῇ, quicquid cernis imitaris, Epictetus. θεῶν ἐπιτελουμένων, dum ludi peragerētur, Gaza de Senectute. τὰς μεγάλας θέας, magna ſpectacula Camillº dictator ſe vouit exhibiturum tempore dictaturæ, Plut. in Camillo.

Θεαγγελεῖς, qui deorum ſolennitates promulgant, præcones.

Θεαγωγία, in orat. Nazāz. ponitur pro quadā diuinatione: Rufin. vertit auſpicia: Moſell. ſuperorū euocationē. ‖ Nazāz. ὅσα περὶ μαντείας, θεαγωγίας, ψυχαγωγίας, ἄστρων δυνάμεων τερατεύονται.

Θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, à me videri, Apoll. in Epiſt.

Θέαινα, ης, ἡ, nomē gētile, παρὰ τὸ θεῖον, quaſi diuina, Ety.

Θέαμα, ατος, τὸ, ſpectaculū, res viſu digna, res viſa, ſpectrū, ſpeculatio. Xenoph. τὸ πάντων ἥδιστον θέαμα τὸ αὐτοῖς εἶ,

ον, ſpectaculum omnium iucundiſsimum nunquam videras, Lucian. οἴκτιστον θέαμα τῶν σκύθων. Sophocl. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιστον, triſtiſsimum mihi & moleſtiſſimum ſpectaculum.

Θεάμων, ονος, ὁ, ſpectator.

Θεάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, video, viſo, obſeruo, Depon. θεῶμαι ἐκ πονηροῦ, ad malum aſpicio, Ariſtot. lib. 9. Ethic. Differt à βλέπω. Ammo. Accuſ. θεάσονταί σε τί ποιήσεις, Demoſth. obſeruabunt quid acturus ſis. τεθέασαι, vidiſti, Ariſtophan.

Θεαρίστως, Cyrill. ex præſcripto diuino, θεαρίστως βιώσας.

Θεαρχία, diuinum & æternum principium rerum omniũ à numine.

Θεαρχικώτατος, ſupremum numen & principium.

Θέασαι, conſpice.

Θεαθὲν, quod viſum eſt.

Θεατέον, aſpiciẽdum, inſpicere oportet, Plato de Leg.

Θεατής, οῦ, ὁ, ſpectator.

Θεατὸν, τὸ ἐκλεκτὸν, ὁρατὸν καὶ θεωρητόν.

Θεατὸς, ſpectãdus, ἄξιος ὁρᾶσθαι, ſpectabilis, talis qui ſpectetur, Iſocrat. aſpectabilis ex Cicer.

Θεατρεῖον, theatrum.

Θεάτρια, ας, ἡ, ſpectatrix.

Θεατρίζω, in theatro & cum pompa deduco, in ſpectaculum produco: vnde θεατρίζομαι, i. in theatrum producor, vt omnibus ſim ſpectaculo, Paul. Heb. θεατρίζειν τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς, ſpectaculi vice pulchritudinem ſuam oſtentare amatoribus, Nazanz. in Orat.

Θεατρικὸς, ἡ, ὁ, qui ſpectaculis theatralibus oblectatur, idem Nazanz. θεατρικὴ μουσικὴ, theatralis muſica, Ariſtot. lib. 8. Polit.

Θεατρικῶς, faſtuoſè, theatricè, propalàm, in propatulo, oſtentatoriè, ad oſtentationem, Nazanz. ταῦτα μυστικῶς, ἐκεῖνα θεατρικῶς.

Θεατροκρατία, theatralis poteſtas, Plato de Legib.

Θέατρον, ου, τὸ, ſpectaculum, theatrum in quo orationes & conciones habebantur, ſpectaculáq; edebantur, ſtadium, Gaza de Senectute.

Θεάφιον, τὸ, & Θέειον, diuinum numen, θεῖον, Item ſulphur, thymiama quoddam ad expiationes. Odyſſ. ξ. ἐν δὲ θεείου πλῆτο. ſulphure implebatur.

Θεέω, admiror.

Θεειόω, & Θεειώσειν, fumum vel vaporem facere.

Θέεκω, curro.

Θεέω, καὶ θέομαι, admiror.

Θεηγενὴς, Nonnus, à Deo factus, à Deo genitus.

Θεηγόρος, ου, diuiniloquus, theologus, poeticum.

Θεηδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei ſuſceptor, Dei hoſpes.

Θεήλατος, ου, ὁ, impulſus à Deo, miſſus diuinitus. Eurip. in Andro. συμφορὰ θεήλατος τῶν βροτείων ἡ τότ' ἦλθεν ἡ τότε. θεήλατος ἀπειλὴ, pro prodigio minaci poſuiſſe videtur Damaſcenus.

Θέημα, ατος, τὸ, Ionicè, id eſt, θέαμα, ſpectaculum.

Θεημαχία, differt à θεομαχία. Nam θεημαχία, pugna aduerſus deum: θεομαχία, deorũ inter ſeſe, inquit Ammon.

Θεημάχος, ὁ καὶ ἡ, θεομάχος, Deo repugnans, cum Deo repugnans. lib. 4. Epigram. ἀλλὰ σὺ μὴ λέξῃς τὸ θεημάχον. Nõnus, θεημάχος ἐστὶ γυνὴ ἄλλη.

Θεημοσύνη, ης, ἡ, diuinitas, vel ſpeculatio, in Epigramm.

Θεήμων, ονος, ſpectator, in Epigram.

Θεηπόλος ὥρα, hora Dei adminiſtra.

Θεησάμενος, conſpicatus, contemplatus.

Θεητὴς, οῦ, ὁ, ſpectator, pro θεατής.

Θεητόκος, ου, ἡ, pro θεοτόκος, quæ Deum genuit.

Θεία, ας, ἡ, amita, matertera. θεία etiam dea fingitur ab Heſiod. in Theog. filia Terræ & Cæli. θεία πρὸς πατρὸς, amita. θεία πρὸς μητρὸς, matertera. θεία legitur lib. 4. hiſtor. plant. Theoph. c. 1. alibi θύα, alibi θύη, pro arbore thuia

Θεῖα, Lunæ & Apollinis mater. θεία, λατρεία.

Θειάζω: vnde ἐνθειάζω, deos obteſtor, deos precor, Thucyd. θειάζουσι τελετὰς, myſteria celebrant, Philoſtr. in Heroicis.

Θειάσειν, numine afflari, non compotem eſſe ſui.

Θειασμὸς, οῦ, ὁ, afflatus, diuinatio, conuiuium. θειασμῷ προσκείμενος, Thucyd. miraculis deditus, i. προσφυλάττων τὰ ἱερεῖα.

Θείη, vide θεία.

Θειητὸς, admirandus.

Θειικὸς, οῦ, ὁ, diuinus.

Θειικῶς, ad Deum referendo. οὐ πανηγυρικῶς ἀλλὰ θειικῶς ἑορτάζωμεν, Nazanz. in Orat.

Θειλοπεδεύειν, inſolare, Proclus apud Heſiod.

Θειλόπεδον, ου, τὸ, locus expoſitus ad calorẽ, vbi aliquid ſiccatur, area exponitur ab Homeri interprete.

Θειμωνιαὶ, manipulorum cumuli.

Θεῖν, currere, Plutar. in Pericle. θεῖν δ' αὐτὸς δεῖ πρὸς τὸν ἄνδρα, currere illico ad virum, in bonam partem.

Θείνω, percutio, νύσσω, ſtimulo. Iliad. π. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, vapulantem, &c. κέντρῳ θεινομένους πώλους, equos ſtimulo ad curſum incitatos, Euripid.

Θεῖον, ου, τὸ, numẽ, diuinitas, virtus diuina, religio, De ipſe. Xenoph. θεῖον τοιοῦτον καὶ τοσοῦτόν ἐστι, &c. τὰ θεῖα σέβοντες, i. δεισιδαίμονες, Ariſtoph. Itẽ ſulphur, τὸ κεραύνιον πῦρ: ὁ δ' ἐμὸν πάλαι χειμερινὸς θεῖον. Eſt autem ſulphuris duplex genus: alterũ enim ἄπυρον, i. viuum, quòd igne careat. Celſus, Sulphur ignem non expertum, quod ἄπυρον vocant, dicit lib. 5. capite 18. Virgil. viuum ſulphur appellat lib. 3. Georgic. alterum genus dicitur πεπυρωμένον, id eſt, igne incoctum, Dioſcorid. lib. 5, capite 116.

Θεῖος, ου, ὁ, diuinus. θεία πόμπη, numine diuino. κατὰ θεῖον, i. κατὰ θεοῦ πρόνοιαν, Ariſtoph. θεῖος καὶ δαιμόνιος, Demoſt. Itẽ patruus, auunculus. ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, Gaza de Senect. patruus. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, auunculus.

Θειότης, ητος, ἡ, numen, diuinitas.

Θειόχρους, ſulphuris colorem contrahens.

Θειόω, μ. ώσω, Deo vel diis conſecro, Plato de Legib.

Θείω, pro θέω, curro. Hom. Iliad. κ. θείω, pro θῶ, in Aoriſt. 2. ſubiunctiui. Odyſſ. ο. μὴ οὐκ ἔχω δῶρα φίλοισιν ἐνθείω. & Iliad. α. ἐς δ' ἑκατόμβην θείομεν, pro θείωμεν, Ionicè, id eſt, θῶμεν.

Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſulphureus, ſulphuroſus, Gaza.

Θείως, diuinitus, diuina ſorte.

Θέκελος, admirabilis.

Θέλγητρον, incitamentum, illecebra, Eurip. in Oreſt. ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον.

Θελγίδες καὶ θέλγεις τῶν σικύων, nuclei, Gaza. καὶ θελγινόμενα σικύων, in nucleos diſcreta.

Θελγῖνες, telgines, venefici, præſtigiatores.

Θέλγμα, ατος, τὸ, admiratio.

Θέλγω, μ. θέλξω, π. χα, demulceo, oblecto, allecto, inuito, decipio, ἀπατῶ, afficio aliquẽ vt moueri nequeat. Odyſ. ξ. μήτε τι θέλγε, i. ἀπάτα. μὴ θελχθῇς ὕπνῳ, ne ſõno demulcearis, Euripid. Aliquando ponitur pro luſtrare, Accuſat.

Θέλεμον, radicitus.

Θέλεμον, ου, τὸ, miſerabile, quietum.

Θελέμως, quietè, miſerabiliter.

Θελεθεῖν, qui vult.

Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas, placitum, arbitrium: verbũ eſt theologicum, vt προορισμὸς, Areopag.

Θέλημος, quietus, ἥσυχος, volens, fœcundus. ἐθελημὸς etiam dicitur.

Θελήμων, volens, promptus, πρόθυμος, Apoll. 2. Arg. θελήμονα ποιήσαντο εἰρεσίην, i. remigationẽ volũtariã fecerũt.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas, placitum.

Θελητὴν ἐποίησε καὶ γνώστας ἐπλήθυνε, cap. 21. lib. 4. Reg. i. fecit phytones, & aruſpices multiplicauit. τοὺς θελητὰς καὶ τοὺς γνώστας, phytones & ariolos, capite 22, lib. 4. Regum.

Θελητὸς, placitus. θελητὸν κυρίῳ ὁλοκαυτώματα, vult dominus holocauſta, capite 15, lib. 1. Regum.

Θελκτήριον, & θέλγηθρον, ου, τὸ, oblectamentum.

Θελκτήριος, ου, ὁ, blandus, habens vim perſuadendi.

*Θέλκτος, voluptuarius, φιλοχρηματικὸς, Areopag.

Θέλκτρον, illecebra, Bud. in Epiſt.

Θελοθρησκεία, ας, ἡ, ſuperſtitio.

Θελοκακέω, de induſtria ignauiter ago.

Θελξίνοος, demulcens animum, in Epigram.

Θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ, epitheton Apollinis, in Epigram. mentem demulcens.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum, ὁ θεμέλιος, Homer.

Θέλυμνα, τὰ, arbores, quæ ramos habent inter ſe connexos: vnde προθέλυμνα, radicitus.

Θέλω, μ. ήσω, π. ηκα, volo, peto, opto, in animum induco, do operam. Item poſſum, Atticè, Neutr. Accuſ. Item cũ Infinit. Xenoph. θέλει χρῆσθαι, vult vti, &c. θέλω σκοπεῖν, Demoſth. θέλω λαμβάνειν, Ariſtot. in Rhetor. θέλει, pro ſolet, Euripid. θέλει εἶναι, eſſe expetit, Gaza apud Ariſtot. lib. 1. Animal. τὸ μὲν αὐτοῦ θελήσαν, τὸ δὲ θελῆσαν, Nazan. in Orat. Α, pars quidem eius voluit, pars rationi paruit: ſic Moſellan. θέλξειν σοι ὁ βασιλεύς, places regi, c. 18, lib. 1. Reg. καὶ ἴσως οὐδ' ἄνθρωποι, καὶ ὧν μὴ τεθελήμεθα καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι, Nazã. in Oratione. vbi Moſell. & fortaſſe ne homines quidem ſ. ſumus, vt qui non pro noſtra volũtate, ſed vt euenerit, dimittamus dimittamurque. τεθελήκεναι, non dicendum ait Phrynich. ſed ἠθεληκέναι.

Θέμα, ατος, τὸ, thema, poſitio, depoſitum, propoſitũ, appoſitio, capſa, regio, religio, θεματισμὸς, Bud. in Epiſt poſter. thema verbi dicitur, à Quintil. prima poſitio. Significat etiam genituram, ſiue ſydus natalitium, & horoſcopum, hoc eſt, id, quod Mathematici notant, quomodo cælum ſit affectum, compoſitáque ſydera, quũ homines & animantes oriuntur. Hac voce vtitur Tranquillus in Auguſto. θέμα, pro depoſito, Cebes Theban. δεῖ τοίνυν λαβεῖν τὰ θέματα ἐφ' ᾧ οὐδὲν κωλύει τὸν θέμενον πάλιν κομίσασθαι. τὰ θέματα, depoſita.

Θεματίζω, depono, guberno, pono caſum, in Pandect.

Θεματικὸς, primitiuus, πρωτότυπος, Gaza lib. 2. Gram. originalis exponitur, Ibidem. θεματικοὶ ἀγῶνες, quaſi poſititii, qui etiam argyritæ, Bud. in Pandect. θεματικοὶ κριταὶ, Idem ibidem.

Θεματισμὸς, οῦ, ὁ, ſtatio, caſus. κατὰ τινὰ θεματισμὸν, caſu.

Θέμεθλον, & Θεμέλιον, ου, τὸ, & Θεμέλιος, ου, ὁ, fundamẽtum, extrema pars fundamenti, fulcimen, βάθρον, κρηπίς. dicitur etiam θεμείλιον. vt lib. 4. Epigram. θεμείλια κρηπιδὸς πῆξαι, Chryſoſt. ὅπερ γάρ ἐστιν ἐν οἰκίᾳ θεμέλιος, τοῦτο ἐν ψυχῇ σωφροσύνη, quod eſt in ædificio fundamentum, & c. ἐκ θεμελίων, funditus. θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, fundamenta plurifariorum lapidum iacta ſunt, Thucyd. lib. 1.

Θεμελιόω, μ. ώσω, π. ωκα, fundo, as, iacio fundamentum, ſtabilio, Accuſ. τεθεμελιωμένος, cui iactum eſt fundamẽtũ.

Θεμελίωσις, εως, ἡ, fundamentum, fundatio.

Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator.

Θέμενος, pro περιθέμενος, indutus.

Θέμερον, ſtabile, venerandum.

Θέμις, ιτος, ἡ, ius, fas, δίκη, δικαιοσύνη, νόμος, munus, ſuſtentaculum. Dea fingitur honeſtatis, quę præcipit hominibꝰ id petere, quod fas eſt, Bud. in Annot. θέμις ἐστὶ, fas eſt. Ody. ξ, ξεῖνε θέμις ἐστ' ἀτιμῆσαι, &c. vnde θέμιστας πατεῖν, iura violare, apud Apollon. Rhod. Heſiod. δίκη δ' ἴθυνε θέμιστας, iure leges moderare. θέμιστας τελέουσι, pendunt iuſta tributa ſeu vectigalia, Homer. ſic etiam dicuntur præcepta de moribus, idem Homer. Iliad. α. θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, i. τὰς δικαιοσύνας καὶ νόμους. Heſiod. in Genit. plurali dicit οὐδὲ θεμιστέων λήθεται, neque iuſtorum obliuiſcitur ſeu iuris diuini. θέμις βουλαία, quaſi conſiliaria, Bud. in Epiſt. poſt. θέμις ἐστὶ γυναικὸς, Ody. ξ, i. mulierẽ decet. ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς ἐπεὶ πόσις ἄλλοθ' ὄληται. Heſi. in Theog. θέμιν Iouis vxorẽ facit, i. τὴν εὐθεῖαν πάντων, ex qua dea ſuſtulit filias, ὥρας εὐνομίαν τε, δίκην τε καὶ εἰρήνην τεθαλυῖαν. θέμις ἐστὶν, i. ὅσιόν ἐστι καὶ ὅσιον, Ariſtot. ἣ θέμις ἐστὶ, ὡς δίκαιον, ὡς ὁ νόμος. αὐτὸς ἣ θέμις ἐστὶ, i. ἴσως ὃν προσήκει ἐστὶ, Apoll. Rhod. οὐ θέμις, nõ fas, Ariſtop.

Θεμιστεύω, θεμιστεύω.

Θέμιστες, vaticinia, oracula, conſilia conſultáque & lege ſancita, teſte Euſtathio.

Θεμιστεύω, vaticinor, leges fero, do iura & leges, ſum arbiter. Odyſſ. κ, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, iura dat vnuſquiſque natis atque vxoribus, Hom. apud Ariſtot. 1. Politic. ius quiſque monſtrat progenitis ac coniugibus. θεμιστεύειν, vaticinari, oracula dare, Bud. in Pand.

Θεμιστοκλῆς, έος, καὶ ους, in Vocat. ὦ θεμιστόκλεις, Themiſtocles filius Neoclis. vide apud Plutar.

Θεμιστοπόλος, legis peritus, iudex, iuriſconſultus.

Θεμιστὼ, οῦς, dea iuſtitiæ.

Θεμίσων, iuſtus, prudens.

Θεμιτὸν, fas. Plato in Apologia, οὐ γὰρ οἴομαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι, nefas enim eſt, vt arbitror, virũ meliorẽ à deteriore lædi. οὐ θεμιτὸν, nefas eſt. οὐ θεμιτὸν ποιεῖν, nõ permittere. οὐ θεμιτὸν φάναι, nefas eſſe dictu, Gaza

Θεμιτὸς, ὁ, licitus, ſanctus. (de Senect.

Θέμωσεν, fecit, coegit, perſuaſit, appropinquauit.

Θὲν, particula aliquando abundans, aliquando motũ à loco ſignificans. Homer. Iliad. γ. ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων, i. τῆς ἴδης βασιλεύων, ἢ ἐκ ἴδης, ὥς τινες: τὸ γὰρ θὲν μέσον ὄντως περίλαμπει, ἢ αὐτὸ τῆς ἐξ λαμβάνεται.

Θέναρ κοίλωμα τῆς χειρὸς, ir, vola, Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. ὁμιλεῖ τοῦ θέναρος τῆς χειρὸς, i. volam ſeu palmam contingit manuum. in Epigram. pro planta pedis.

Θεναίζω, & θείνω, percutio, πλήττω, poeticum, Accuſ.

Θεοβλάβεια, ας, ἡ, læſio deorum, impietas, dira ſtoliditas, AEſchin. τὴν θεοβλάβειαν καὶ τὴν ἀρρωστίαν.

Θεοβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, temerarius, in Deum contumelioſus, cui Deus abſtulit intelligentiam.

Θεογάμια, τὰ, feſta Proſerpinæ.

Θεογενεσία, baptiſmus, idem quod παλιγγενεσία, regeneratio, Dionyſ.

Θεογέννητος, baptizatus, Idem.

Θεόγλυπτον πρόσωπον, diuina facies & diuinis oculis prædita, Nonnus.

Θεόγλωσσος βίβλος, ſacer liber, i. ſacra ſcriptura.

Θεογνωσία, religio orthodoxa, Areop. cognitio Dei, Damaſc. διαγγέλλειν τῆς θεογνωσίας κεκήρυκται.

Θεόγνωστος, Deo cognitus, in Epigram.

Θεογονία, deorum origo ſeu generatio, de qua liber Heſiodi extat.

Θεοδέγμων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ, Dei ſeu rerum diuinarũ ſuſceptor, diuinus, Nonnus.

Θεοδήλωτος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, Deo manifeſtatus. θεοδήλωτος μιαιφονία, in Epigram, cædes à Deo edita.

Θεοδίδακτος, ου, ὁ, diuinitus edoctus, in Epiſt. ad Theſſal. αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε, vos enim eſtis à Deo edocti.

Θεοδινὴς ὀμφὴ, vox diuina, diuinitus inſpirata, Nonn. θεοδινὴς φωνὴ, idem Nonnus.

Θεόδμητος, ου, ὁ, à Deo ædificatus, vel paratus.

Θεοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, θεοῖς ἔοικος. Odyſſ. ξ, τηλέμαχος θεοειδὴς, eximius, diuinus, formoſus.

Θεοείκελος, ου, Deo ſimilis, pulcher. θεοῖς τὸ εἶδος ὅμοιος. ſic Homer. vocat viros eximios & Deo ęquiparandos.

Θεόθεν, diuinitus, à Deo. Ariſtoph. in Pace. ὡς ἐγὼ θεόθεν κατέχω πολέμου μεταβολὴν αὐγάς.

Θεόθυτα, τὰ, carnes victimarum. τὰ τῶν ἱερείων κρέατα.

Θεοίνια, τὰ, bacchanalia: nam Bacchum θέοινον vocabãt.

Θεοίνιον, ου, τὸ, templum Bacchi.

Θεοκάπηλος, ου, è rebus diuinis quæſtum faciens, ſacrilegus nundinator: ſic appellat Greg. eos quos Dominus eiecit è tẽplo. Item dicuntur θεοκάπηλοι, οἱ αἱρετικοὶ, ὡς παραμιγνύντες τὰς ἑαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθοῖς δόγμασιν, ὡς καὶ οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι, hæretici qui aliena veræ religioni miſcent, Nazanz. θεοκαπήλους ἀπήλασεν, Interpr. diuina vendentes expelle.

Θεόκλητος, à Deo vocatus, Nonn. θεόκλητος ναὸς, templũ in quo Deus inuocatur. θεόκλητος βωμὸς, ara vbi Deus inuocatur

uocatur, Nonn. & θεόκλυτον μέλαθρον, pro templo.

Θεοκλήμενος, à Deo vocatus.

Θεοκλυτεῖν, Deum audire, Deum inuocare. ὡς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι· ὅτι τὸ κλύειν τὸ ἀκούειν, quia ſcilicet dicere ſolebant κλῦθί μοι, vt κλῦθί μοι ἀργυρότοξε. Plutar. in Romulo, θεοκλυτεῖν τὸν κυρῖνον, Quirinum inuocare.

Θεόκμητος, Nonn. à Deo laboratus, i. diuinus.

Θεόκολος, ſacerdos.

*Θεοκρατία, apud Ioſeph. dicitur reſpubl. Iudæorum.

*Θεόκριτος, diuino iudicio electus, Dionyſ.

Θεόκτιστα, τὰ, quæ ſunt diuinitus.

Θεόκτιστος, ὁ καὶ ἡ, à Deo conſtitutus, à Deo conditus.

Θεολάβεια, ας, ἡ, ſtoliditas.

Θεολαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui Deus abſtulit mentem.

Θεόληπτος, ὁ καὶ ἡ, numine afflatus.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis afflatus.

Θεολογεῖον, ου, τὸ, locus ſupra ſcenam, in quo dii conſpiciebantur.

Θεολογέω, de Deo loquor, Nazanz. in Orat. Accipitur & pro philoſophicè commentari, Ariſtot. de mundo, λέγωμεν δὴ ἡμεῖς καὶ καθόσον ἐφικτὸν θεολογοῦμεν περὶ τούτων συμπάντων ὡς ἕκαστον ἔχει φύσεως καὶ θέσεως καὶ κινήσεως, i. proinde dicere ipſi aggrediamur de iis omnibus vniuerſim collectis, quámque fieri poteſt maximè theologica commẽtatione ediſſerere, quænam ſit cuiuſque horum natura, ſitus, motus. θεολογεῖν, diſſerere de rebus diuinis & ſpeculari, theologicè explicare & diſputare, Dionyſ. ἀληθῶς θεολογοῦντες τὸν ἰησοῦν, verè de Chriſto diſſerentes.

Θεολογία, ας, ἡ, ſermo de Deo, Plato 2. de Republ.

Θεολογικὴ, prima philoſophia quæ ſpeculatur τὴν χωριστὴν οὐσίαν, καὶ ἀκίνητον, Bud. Com. θεολογικὴ ἐπιστήμη, Ariſtot. 10 Methaphyſ.

Θεολογικὸς, theologicus, qui theologię eſt peritus, theologiæ deditus, qui diuina tractat, Nazanz. in Orat.

Θεολόγος ου, ὁ, theologus, qui de Deo diſſerit.

Θεόμαντις, vates. Plato in Apolog. ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί.

Θεομαχέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, Deo repugno, Neutr.

Θεομαχία, ας, ἡ, deorum pugna.

Θεομάχος, ου, ὁ, Deo repugnãs, Dei hoſtis. θεομάχοι, cum Deo pugnantes: ſic legitur cap. 5. Act. Apoſt.

Θεόμενος, pro θεώμενος, ſeu θηώμενος, apud Herodot. qui ſpectaculo adeſt.

Θεομηνία, ας, ἡ, ira diuina.

Θεόμητις, diuina ſapiens, Nonn. καὶ πόθεν οὐ θεόμητιν ἐμὴν γινώσκετε φωνήν;

*Θεομιμησία, imitatio Dei. καὶ θεομίμητος, Areop.

Θεομισὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, deorum oſor.

Θεομισὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo inuiſus: cui opponitur θεοφιλὴς, Plato. ὁ μὲν θεοφιλὴς αὖ ὤν, ὁ δὲ θεομισής.

Θεόμορος, prudens.

Θεοξένια, τὰ, feſtum ſolenne omnium deorum.

Θεόπαις, dicitur Maria virgo, Chriſti mater, à Nonn.

Θεοπαράδοτα, diuinitus inſtituta. θεοπαράδοτα λόγια, vocat Euangelia Dionyſ.

Θεοπαρδοσεῖν, Ariſtoph. Interpr.

Θεοπειθὴς, pius, fidelis, Deo parens, Nonn.

Θεοπεμπτέω, numine afflor.

Θεόπεμπτος, ὁ καὶ ἡ, à Deo miſſus. θεόπεμπτος καὶ θεόσδοτος ἡ εὐδαιμονία, Ariſtot. in 1. Ethic.

Θεοπλάστης, ου, diuinus fictor: ſic Deus vocatur à Philone de mundo.

Θεόπνευστος, ὁ καὶ ἡ, à Deo inſpiratus, diuinus, ſupernè inſpiratus. Phocylid. τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος, ἐστὶν ἄριστος.

Θεοποιέω, ῶ, deum facio, Lucian. θεοποιεῖν τὴν κοιλίαν, Nazanz. θεοποιοῦν dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, Spiritus ſanctus deos faciens, Idem in Orat.

Θεοποιὸς, ὁ, ſculptor, ſtatuarius, dei fictor. θεοποιὸς τέχνη.

Θεοπολεῖν, deos & ſacra effingere, Ficinus ex Platone libro 10. de Legib. in fine.

Θεόπομπος, Theopompus rex Spartæ, Plut. in Lycur.

Θεοπρεπὴς, maieſtatis quiddam præ ſe ferens. θεοπρεπεστέρας φωνὰς, Deo magis cõuenientes voces, Naz. in Orat.

Θεοπροπέω, ήσω, π. ηκα, vaticinor. Iliad. α, θεοπροπέων ἀγορεύεις, fata prædicens & futura, vel fata exponens.

Θεοπροπία, ας, ἡ, oraculum. Iliad. α, ἐκ ταῦτα θεοπροπίας ἀναφαίνεις, i. τὰς ἐκ θεῶν μαντείας.

Θεοπρόπιον, ου, τὸ, vaticinatio ex Deo, oraculum. Iliad. α εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα, i. τὸ λόγιον, τὸ ἐκ θεῶν μάντευμα, ἢ τὸ τοῖς θεοῖς ἀρέσκον καὶ πρέπον.

Θεοπρόπος, ου, ὁ, vates, ſacerdos, qui ad oraculum mittitur, oraculorum conſultor. Ody. α ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον, id eſt, hominem diuinum & vatem. Item Deũ decens, in Epigram. εἰς δελφοὺς ἐπέμφθη θεοπρόπος πίκτωρ συγγενὴς φαβίου, Pictor Fabii neceſſarius ad captanda oracula in Delphos eſt miſſus, Plutarch. in Fabio. θεοπρόποι ἐς δελφοὺς, qui Delphos ad conſulenda oracula mittuntur, Herodot. ἀποστείλας θεοπρόπους εἰς δελφοὺς, in Delphos miſiſſe legatos oraculum ſciſcitatum, Plutar. in Romulo. πέμψαντες θεοπρόπους, mittentes conſultores, Herodot. lib. 1.

Θεοπτία, ἡ, viſio diuina. ‖ & θεόπτης, θεοπτικὸς, & θεοπτικὴ μάθησις, apud Areopag.

Θεοργὸν, ου, τὸ, quod fit à Deo.

Θεορημοσύνη, ἡ, diuina inſtitutio.

Θεοῤῥήμων, diuina locutus, Damaſcen. ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος θεοῤῥήμων γρηγόριος.

Θεόῤῥητος, à Deo dictus, diuinus, Nonn.

Θεόῤῥυτος, à Deo fuſus & fluens: vnde θεόῤῥυτος ὄμβρος.

Θεὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, Deus, dea. Philoſophi θεοὺς, numina vulgi opinione conſecrata intelligebant: θεοῦ verò appellatione vnum intelligi, ſupremúmque numen. Homer. Odyſ. ξ, ex vtraque ſyllabã, vnam facit inquiens, θεοῖσιν ῥέξειν, &c. θεὸς genere quoque Fœmin. inuenitur. Plato libro 1. de Republ. προσευξάμενος τῇ θεῷ, precationes deæ facturus. Sophocl. in Aiace, ἀλλά μ᾽ ἡ διὸς ἀλκίμα θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει, id eſt, Pallas Iouis filia dea me contumelia afficit. Idem, ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς πολλαῖς φυτεύει πῆμα. Ariſtoph. τὸν ἐπιδόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ. Atticè tamen maſculinũ duntaxat videtur, vt apparet ex dicto Stilponis apud Laert. lib. 2. Plato de Legib. ἀρχὴ γὰρ καὶ θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἱδρυμένη σώζει πάντα, principium & numẽ hominibus inſitum omnia ſeruat, &c. vbi etiam generis Maſcul. eſſe poteſt, vt ſit, principium, quod & idem numen eſt: vel potius ἡ θεὸς, ſcilicet Venus: nam agitur de liberorum procreatione. In diuinis literis quum deos vocant amicos Dei, non apponitur articulus, ſed tantũ θεοί ἐστε, id eſt, dii eſtis. At quoties ſignificatur verus ille & ſolus Deus, ſẽper articulus, ὁ θεός. θεῷ τὸ εἶδος ὅμοιος, Homer. ὦ θεὲ, ô Deus, Bud. in Epiſtol. poſter. εἰ θεὸς θέλει, Ariſtot. ἦν ὁ θεὸς εὖ διδῷ, Xenoph. σὺν τῷ θεῷ, Sophocl. fauente Deo. σὺν θεῷ, pro ἀγαθῇ τύχῃ, Deo bene iuuante, Ariſtoph. & Bud. in Epiſt. σὺν τοῖς θεοῖς, diis ducibus, Thucydid. ὦ θεοὶ, exclamantis, apud Lucian. ἔστω μὰ τὼ θεώ, Ariſtoph. vbi mulier Athenienſis loquitur. Phrynich. ait mulieres nõ viros iurare νὴ τὼ θεώ.

Θεόσδοτος, ὁ καὶ ἡ, à Deo datus, Ariſtot. 1. Ethic. εὔλογον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν θεόσδοτον εἶναι. Heſiod. χρήματα δ᾽ οὐχ ἁρπακτὰ (θεόσδοτα.

Θεοσέβεια, ας, ἡ, pietas, cultus Dei, religio.

Θεοσεβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pius, religioſus, Dei cultor.

Θεοσεβῶς, piè, Xenoph.

Θεόσεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, venerabilis, diuinus, diuinitus immiſſus. Ariſtoph. νεφ. de voce tonitrui, θεόσεπτον ἤκουσα φωνῆς, venerandam vocem audiſti.

Θεοσέπτωρ, ὁ, pius.

Θεοσέπτωρ, ορος, Dei cultor, Euripid.

Θεοσημεία, diuinatio, Dei vaticinium.

Θεοσκυνεῖν, deos colere.

*Θεοσοφία, religio chriſtiana, Areop.

Θεόσοφος, in diuinis peritus, theologus.

Θεόσσυτος, à Deo impulſus, diuinus, Nonn. θεόσσυτος φωνὴ, id eſt, ἔνθεος, diuina, Nonn.

Θεοστιβὲς γῆ, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πέρα, τὰ δὲ ὑποδήματα ὁ μέλλων τῆς ἁγίας γῆς καὶ θεοστιβοῦς ἐπιβαίνειν ὑπολυέσθω, calceamenta ſoluat qui ſanctã & diuini tramitis terrã calcaturus eſt.

Θεόστοργος, pius, Dei amans, Nonn.

Θεοστυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo inuiſus, Dei oſor, Nonn.

Θεοστυγία, ας, ἡ, impietas, impuritas, odium Dei.

Θεοσύλης, ὁ, ſacrilegus.

Θεοτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Deo gratus, Nonn.

Θεότευκτον, a Deo factum.

Θεότης, numen, prouidentia diuina, diuinitas, deitas, Rufin. ex Nazanz.

Θεοτίμητος, venerandus.

Θεοτόκος, ου, ἡ, Deum pariens.

Θεότοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex Deo natus.

Θεουδὴς, pro θεοειδὴς, religioſus, pius, Deo acceptus. vnde θεουδεία, pietas, religio apud Nonn. & θευδία κάρβα, in Epigram. Item θεουδὴς, excellens, ἔξοχος.

Θεοδόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, Deum capiens, Nonn.

Θεούμενος, Nazanz. qui diuinitatem aſſumit.

Θεουργία, diuinũ Chriſti opus, Dionyſio, vt miracula.

Θεουργικὴ ἱερουργία, καὶ θεουργικὴ ὑπόστασις, à Dionyſ. dicitur, ὁ θεοῦ ἀπεργαζομένη, Bud. ibidem.

Θεουργὸς, οῦ, ὁ, qui in ſacris operatur.

Θεοφάνεια, ας, ἡ, & θεοφάνειον, τὸ, &

Θεοφανία, ας, ἡ, apparitio Dei, Herodot.

Θεοφάνια, τὰ, epiphania, Budæus in Epiſt. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν θεοφανίων ἐκ τῆς ἀγροικίας τῆς ἐμῆς ἐπανελθών, &c. poſtridie regalium. θεοφάνια εἴτ' οὖν γενέθλια, ἡ πανήγυρις χριστοῦ, Nazan. in Orat. Dei apparitio ſeu natalis Chriſti ſolennitas.

Θεοφάντωρ, theologus.

Θεοφατίζω, vaticinor, multa loquor.

Θεοφιλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pius, amans deorum, Deo gratus, Xenoph. in Apolog. Socrat. ἐμοὶ δοκεῖ θεοφιλοῦς μοίρας τετυχηκέναι, mihi videtur fatum diuinum eſſe ſortitus. Plato. 2. de Repub. ὥστε θεοφιλέστερον αὐτὸν εἶναι τὸν δίκαιον, & reliqua, vt ſit Deo charior. Idem ibidem, οὐδεὶς τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων θεοφιλὴς, nullus amentium vel inſanorum Deo charus, Deo acceptus.

Θεόφιλος, amans Dei, ſiue gratus Deo.

Θεόφιν, diuinitus. Heſio. in Theog. οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γεγάασι θνητοῖς ὄνειαρ, qui quidem ex Deo ſuo ortu ſunt mortalibus magnæ vtilitati. θεόφιν ἀτάλαντος, θεοῖς ἴσος, θεῷ ὅμοιος.

Θεόφοβος, ου, ὁ, pius, religioſus, θεοσεβής.

Θεοφορέομαι, numine afflatus ſum.

Θεοφόρητος, ὁ καὶ ἡ, numine afflatus, diuinitate raptus, & deam ferens, apud Lucian. dicitur etiam θεοφόρος.

Θεοφορία, ας, ἡ, afflatio numinis. ἐνθουσιασμός. ἄγεται δ' αὐτοῖς ἡ ψυχὴ, καλεῖται πνεύματι θεοφορεῖν.

Θεοφόρος ἀνὴρ, vir diuinus. ‖ Damaſcen. ὁ ἱερὸς ἀθανάσιος, βασίλειός τε καὶ γρηγόριος, καὶ πᾶς ὁ τῶν θεοφόρων πατέρων χορός.

Θεοφορούμενος, fanaticus, diuino ſpiritu plenus.

Θεοφραδὴς, diuiniloquus. aliquando Paſsiuè capitur, vt θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonnũ, ſermo diuinus, & à Deo dictatus ſeu dictus.

Θεόφραστος, Plutarch.

Θεοφροσύνη, religio, pietas.

Θεόω, μ. ώσω, π. ωκα, deifico, deum efficio, θέωσιν μεταδίδωμι. Accuſat. ἐμὲ θεοῖ διὰ τοῦ βαπτίσματος, me deum facit aſpergine lauacri, Nazanz. in Orat.

Θεράπαινα, ης, ἡ, & Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, ancilla, Appian. ‖ παλλακευθεῖσα αὐτῷ θεράπαινα, καὶ ἀπελεύθερα, & liberta.

Θεραπεία, ας, ἡ, cultus, obſeruantia, delinimentum, medela, obſequiũ, cura. ‖ Itẽ comitatus, familia, Valla. i. aſſeclæ, vſus miniſterii, Vlpian. ſi vſus miniſterii ſit legatus. Ariſtot. de mundo, θεῶν θυσίαι καὶ ἡρώων θεραπεῖαι. θεραπεία θεῶν, Plato de Legib. αὐλικὴ θεραπεία, aulicus comitatus, Bud. in Epiſt. poſt. i. ἀκολουθία. ἐν θεραπείᾳ ἔχω, obſeruo, colo, officioſè tracto, Thucyd. θεραπείᾳ ποιοῦμαι τούτου, huius curatione vtor, Galen. lib. 2. ad Glauc. ‖ θεραπεία, cultus heroum, vt θυσία, deorum, Ariſtot. περὶ κόσμου.

Θέραπες, familiares, miniſtri, θεράποντες, in Epigram. Ibidem θέραπα, miniſtrum.

Θεράπευμα, ατος, τὸ, cult⁹ quo emeremur & cõciliam⁹.

Θεραπευσία, ας, ἡ, cura, ſupplicatio, θεραπεία, ἱκετεία.

Θεραπεύσιμος, ου, ὁ, ſanabilis.

Θεραπευτέον, venerari oportet. Xenoph. θεραπευτέον τοὺς θεούς. Item τὴν γῆν θεραπευτέον, terra colenda eſt.

Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, ſeu θεραπευτὴρ, miniſter, cultor, cliẽs, curator, ἰατρός, Heſych. Plato lib. 1. de Repub. ἰατρὸς τῶν καμνόντων θεραπευτής. & l. 2, ἄλλος τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτής, id eſt, adminiſtrator. θεραπευτῆρας ὑπηρέτας, miniſtros famulantes, Plutar. in Lycurgo.

Θεραπευτικὸς, officioſus, officiis alios ſibi concilians. Plato Epiſt. 4. δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, quibuſdã videris non ſatis officioſus atq; affabilis eſſe. θεραπευτικὸς τοῦ πλήθους, gratus multitudini. θεραπευτικὸς τρόπος, curãdi modus, ea medicinę pars quę curationẽ agit, Dioſc. l. 7. Itẽ θεραπευτικὸς, curãs, curãdi vim habẽs. θεραπευτικὸς μώμων, maculas curãdi vim habens, Nazã. θεραπευτικὴ μέθοδος, Bud. in Pãdect. θεραπευτικὴ σώματος ἕξις, corporis habitudo curatione indigẽs, Ariſtot. in Polit. θεραπευτικὴν ἐκτίθεσθαι ἀγωγήν, Dioſc. lib. 4. faciẽdæ medicinæ rationẽ docere, Marcell. medicã viuendi rationem exponere, Ruellius.

Θεραπευτὸς, curabilis.

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix.

Θεραπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſeruio, colo, demereor, delinio vel fomẽtis vel obſequiis, ſeu emollio ac foueo, medeor pharmacis. Accuſ. Xenoph. φανερὸς ἦν θεραπεύων τοὺς θεοὺς, &c. i. deos obſeruaſſe cõſtat. Idẽ, ἔνια δένδρα πυρέττοντα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν, arbores colere. θεραπεύω τὴν διάνοιαν, Ariſtoph. θεραπεύω τὴν γῆν, Xenoph. θεραπεύω δένδρα, Idem, θυμῷ ἡδονὴν θεραπεύω, indulgeo meę voluptati. Idẽ, θεραπεύω κύνας, curo canes, καὶ τοὺς ἵππους, equos, Idẽ. θεραπεύω τὸ ναυτικὸν, rem nauticã curo, Thucyd. θεραπεύει τὴν ὑποψίαν, ſuſpicionẽ obſequiis tollit, Plutar. in Numa. φυτὰ θεραπεύει φυτουργὸς, herbas colit plantator, Nazanz. θεραπεύει χρήμασι τὰς παλλακίδας, pellices donis afficit, Plut. in Themiſt. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαράν, operã dãt vt coma nitida videatur, Plut. in Lycur. ἐθεράπευσε τοὺς πόδας, pedes lauerat, cap. 19, l. 2. Reg. ἐθεράπευσεν ἐκεῖνον χρημάτων δόσει, Thucy. illum pecunia liberali proſequutus eſt. Plato 2. de Repub. θεραπεύειν τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς βελτίους, i. ſibi cõciliare. θεραπεύειν τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων, præſto eſſe ad limen magiſtratuũ, vt ſalutatores & apparitores, Xen. l. 8. Pęd. οἱ θεραπεύοντες, ſerui, Thucyd. clientes, Polyb.

Θεραπηίη, pro θεραπεία, comitatus, ſeruitia, Herodot. ἄνευ θεραπηίης, præter ſeruitia. θεραπηίας, τὰς δημηγορίας.

Θεραπὶς, ίδος, ἡ, cultrix.

Θεράπνα, pro θεράπαινα, Apollon. Rhod.

Θεράπναι, αὐλῶνες, σταθμοί.

Θεράπνη, ης, ἡ, locus in Lacedæmone, Helenæ ciuitate celebris. Hinc Therapnæi fratres, Caſtor & Pollux.

Θεραπνίδιον, ου, τὸ, ancillula.

Θεράπων, όντος, & θέραψ, απος, ὁ, ſeruus, famulus, Ilia. β, θεράποντες ἄρηος, bellicoſi.

Θεραφείν, i. idola, vt Hieronym. exprimit cap. 17. Iud.

Θέρεια, ας, ἡ, æſtas, tẽpus æſtatis, lib. 1. Dioſc. θερείη, pro eodem, apud Herodot.

Θερειλεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vmbroſus, platani epitheton, quaſi æſtate thorũ præbẽtis, apud Nicandrum.

Θερείτατος, calidiſsimus.

Θεράγωγον, τὸ, currus, quo meſsis inuehitur.

Θεριστὰς χλόην ἔναιμα κείρειν, metere cruẽtas ſpicas, Plutar. in Fabio.

Θερία αἰθρία, æſtiua ſerenitas, Dioſcor. lib. 5.

Θερίζω, μ. ίσω, π. ικα, Accuſat. æſtatem traduco, traho æſtatẽ, meto, meſſem facio, Ariſtophan.

Θερικὸς, ὁ, æſtiuus, meſſorius.

Θέρινος, æſtiuus, qui eſt in tempore æſtiuo, ſolſtitialis: vnde

vnde αἱ θεριναὶ ἀνατολαὶ, Ariſtot.i.ortus ſolſtitialis.

Θεριϲμὸς,ὁ,ὁ,meſſis.

Θέριστρον,pallium,cap.5. Cāticorum Salomonis,& cap. 24.Geneſeos.θερίστριον,idem.

Θεριστήριον,τὸ,falx meſſoria,lib.1.Reg.cap.13.

Θεριστής,οῦ,ὁ,meſſor,falcarius,Cicero.

Θεριστὸν,theriſtum:ſic dicitur genus quoddam balſami quaſi demeſſile,Dioſcor.lib.1,cap.18.

Θεριστὸς,demeſſilis.

Θερίστριον,ου,τὸ,& θέριστρον,ου,τὸ,veſtis ſubtilis & æſtiua,veſtimentum meſſoris.

Θέριστρον,θερινὸν ἱμάτιον, vt χείμαστρον,χειμερινόν. Theriſtrū veſtimentum meſſoris,chimaſtrum veſtis hyberna agricolæ, Bud.in Epiſt. poſt. θέριστρα nos poſſumus appellare palliola,quib⁹ obuoluta eſt Rebecca, & hodie quoq; Arabiæ & Meſopotamiæ operiuntur fœminæ: ab eo quòd ἐν θέρει, i. in æſtate & caumate corpora protegant fœminarum:hæc Hieron.in cap.4.Eſaiæ.

Θέρμα,febris,ſecuritas. (ſtus.

Θερμαίνομαι,tepore potior,incaleſco.θερμανθεὶς,calefa-

Θερμαίνω,ω.ανῶ,π.γκα,calefacio,excalfacio,foueo,θάλπω,χλιαίνω. Accuſat.κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεσθαι,ſpe vana foueri,dixit Sophoc.in Aiace.

Θερμαντήριον,ahenum,lebes.

Θέρμανσις,& θερμασία,caliditas,inflammatio,Galenus.

Θερμαντικὸς,ὴ,ὸ,vim habens calefaciendi, calefactorius Gazæ,calidus.θερμαντικαὶ δυνάμεις,medicamenta excalfactoria,Dioſcor.lib.3.

Θερμασία,calefactio,calor:melius θερμότης,Phrynic.

Θερμάστρα,caminus.

Θερμαστρὶς,ίδος,ἡ, genus ſaltationis vehementis & præcipuæ agilitatis, & vas quoddā aurificum cancro ſimile.

Θέρμη,ης,ἡ,calor,caliditas.

Θερμὴ,ῆς,ἡ,calida,calidū ſoliū,Politiano:labrū,Gazę in Probl.Alex. ‖ vas in deſcriptione templi Salomonis.

Θερμημερίαι, αἱ, dies calidi, æſtiui dies, æſtas, Ariſtot.

Θερμῆναι dicitur,non θερμᾶναι,ait Phrynic.

Θέρμης,ὁ θέρους πίων.

Θέρμινος,ὁ,lupinius,è lupino contextus.

Θερμοδότης,ου,ὁ,qui calidam aquam dat.

Θερμοδότις,in Epigr.datrix caldæ, vt apud Martialem, Frigida non deerit,non deerit calda petenti.

Θερμώδων, Thermodon fluuius,qui nunc ἄμαρ dicitur, teſte Plutarcho in Theſeo.

Θερμολουσία,ἡ,calidum lauachrum.

Θερμολουτέω,&

Θερμολουτῶ,calida perfundor,lauor aqua calida.

Θερμὸν,τὸ,calor.ἐν τοῖς θερμοῖς,in locis calidis.θερμὸν ἔργον, i.τολμηρὸν,ἢ παράβολον,ἢ ἐπικίνδυνον,Ariſtop. θερμὸν Dioſc.l.1. in genere Neutro videtur poſuiſſe. θερμῷ κεκραμένος οἶνος, vinum calida aqua tēperatum & dilutū, Galen.ad Glau. θερμῷ λοῦσαι, Ariſtoph.vbi ὕδατι vel λοετρῷ intelligitur. θερμὸν ἰδὼν,toruè intuens,Philoſtrat.in Heroic.

Θερμοπώλης,qui cibaria calida vendit.

Θερμὸς,ὴ,ὸ,calid⁹,Heſio.gen.Fœm.dixit in Theog.θερμὸς ἀϋτμὴ,calidus vapor.vnde θερμὸν ἔργον, facinus audax, præceps.Sic apud Plaut.calidū mēdacium, ꝑ audaci aut impudēti. Plut.Sympoſ.θερμὸν ait ſignificare quibuſdā, ζωρότερον,vt Achilles apud Hom.iubēs Patroclū miſcere ζωρότερον,exegit celeritatē miniſterii: Quēadmodū nos, inquit,ſępe iubemus θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας,i.calidi⁹ atq; celerius adire miniſterium.vnde τὰ θερμὰ,i.thermę, i.aquæ calidæ,quales apud Baias ſunt. Et τὸ ἔμφυτον θερμὸν,calor inſitus & natiuus,Alexand.Aphr.

Θέρμος,ου,lupinus.λυπινάριον etiam dicitur.

Θερμοσποδία,ας,ἡ,calefactio cineris,aut cinis calid⁹.θερμοσποδία, feruens cinis, in quo ſcilicet ardentium adhuc carbonum reliquiæ ſuperſunt, Dioſc.lib.2.& 5.

Θερμότης,ητος,ἡ.calor,fomentum,tepor,æſtus.

Θερμουργὸς,οῦ,ὁ,feruidus ingenio,ferox,præceps,temerarius.θερμουργότατος,ad opus feruidiſſimus. Xenoph.πάντων τόμοις αὐτὸν θερμουργότατον ἦ καὶ λαμπρότατον.

Θέρμω,τὸ θέρω.

Θερμωλὴ,ῆς,ἡ,calor,febris.

Θέρομαι,caleo,caleſio,vror.Depon.abſol.

Θέρος,εος,τὸ,æſtas,meſſis.θέρους λήγοντος,exitu veris,Gaz. l.5.Anim. Xen.τοῦ θέρους χιόνα ζητεῖς,æſtate niuem quæris.

Θρεπτικὸς,ὴ,ὸ,alēdi vim habēs.τὸ θρεπτικὸν,vis alēdi,ꝑ θρεπτικός.

Θέρσιππος, Therſippus,vir Atheniēſis.

Θέρω,calefacio,comburo.Accuſ.θέρεσθαι,ἀλλ᾽ οὐ φλέγεσθαι,Nazanz.in Orat.fouentis,non vrentis.

Θέσθαι,θεσπεσίως.

Θὲς,pone.

Θέσαι,pro ἰδέσαι,ἀπὸ τίθημι.

Θέσθαι παῖδα,adoptare,ποιεῖν παῖδα καὶ εἰσποιεῖν,Bud.Com.

Θέσις,εως,ἡ,ſit⁹,poſitio,loc⁹, ordo, adoptio, depoſitio, propoſitio.θέσις ab Hermog.dicitur infinita quæſtio, i. quę habet in ſe cōtrouerſiā in dicēdo poſitā ſine certarū perſonarum interpoſitione, Bud.Cō. φύσει οὐ θέσει ἁγιάζων ſua ipſius natura,nō alteri⁹ authoritate ſanctificās,Naz. θέσεις τῶν πρυτανείων,depoſitiones pecunię in Prytanæo,quę fiebāt ab vtroq; litigantium,Ariſtop. νεφ. ἵν᾽ αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ. θέσεις τῶν ὅπλων, Plat.de Leg. θέσεις καὶ ἀναιρέσεις ὅπλων,arma ſumendi ac deponendi:ſic Interpr. Ariſtoph. Interp.θέσεις αἱ δίκαι καὶ αἱ μεταβολαὶ τῶν πρυτανείων,ἅπερ μισθὸς ἦν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς δίκης. ἄλλως, θέσεις τὰ δικαστικὰ παρὰ τὸ τοὺς δικαζομένους δραχμὴν ὑπὲρ δίκης διδόναι.

Θέσκελος,ου,ὁ,deo ſimilis,admirabilis,θεῖος,θαυμαστός.Ilia. ſ,θέσκελα ἔργα. Nonn⁹,θέσκελος ὀμφή. (Phalar.

Θεσμὰ παρθενίας ἀπολῦσαι, vincula virginitatis ſoluere,

Θέσμιον,ου,τὸ,debitū Dei, legitimum,cōſuetudo. vnde θέσμιόν ἐστι,apud Apoll.l.2.Arg.i.νόμιμον,lex & mos eſt.Sophoc.in Aiace,πάντα θέσμι᾽ ἐξάνυσεν,iura impleuit.

Θεσμοδοκέω,ῶ.ήσω,π.κα,legi addico.

Θεσμοθεσία,inſtitutum & ritus.

Θεσμοθέτης, theſmothetes, legiſlator, Plut.in Pericle. θεσμοθέται,qui circa deos ſacra, & circa homines leges ſeruabant,legum emendatores, Bud.legumlatores: magiſtratus Athenis, qui introducebāt in curiā actores, Demoſt.vide Bud.in Annot.& Cōm. Capitur etiā θεσμοθέτης,pro legūlatore apud Nonn. i.νομοθέτης. Apud Ariſtot.de mundo:à Bud.legiſlator vertitur. Plutar.meminit in Solone,vnunquęq; θεσμοθετῶν iuraſſe leges Solonis ſe ſeruaturum. ἐξίασιν οἱ θεσμοθέται εἰς τὰ οἰκεῖα δικαστήρια, ſe conferunt legiſlatores ad propria tribunalia, Ariſtot.libro de mundo.

Θεσμοθετῶ,ſum theſmothetes.

Θεσμόσιον,diuinitus immiſſum.

Θεσμοτύπος,legiſlator:ſic Nonnus.

Θεσμὸς,οῦ,ὁ, lex non ſcripta, ſanctio, mos vetus. θεσμοὶ ἱεροὶ,ritus ſacrorum diuinitus inſtituti, Dionyſ. Budæ. Comm. Ariſtot.de mundo, ζῷα γίνεται καὶ ἀκμάζει καὶ φθείρεται τοῖς τοῦ θεοῦ πειθόμενα θεσμοῖς,dei legibus cedētia. Plato Epiſtol.8,ὁ ταῦτα ἀσφαλιζόμενος θεσμὸς,νόμος ἂν ὀρθῶς ὑμῖν εἴη κείμενος,i.ſanctio. θεσμοὶ τῶν θεῶν. Xenop. lib.1. Pęd. περὶ γὰρ τοὺς τῶν θεῶν θεσμοὺς πάντα τὰ τοιαῦτα ἦν. θεσμοῖς ἱεροῖς, ſacris ritib⁹, Plut.in Rom. θεσμοὶ,Idē in Solone,vocat leges Solonis, quæ in ligneis tabulis deſcriptæ fuerunt.

Θεσμοφόρεια,τὰ,ſacra Cereris,legumlatio, eo die captiui ſoluebantur vinculis,Hermogen.

Θεσμοφόρος,ου,ὁ,legifer,legumlator. vnde θεσμοφόροι σωτῆρες,apud Nonnum.

Θεσμοφοριάζω,ω.άσω,π.ακα, Cerealia celebro. Neu.abſ.

Θεσμοφύλακες,οἱ,θεσμοθέται, legum & inſtitutorum cuſtodes, Bud.in Pandect.& Thucyd.

Θεσπεσιδαὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, immēſè comburens, diuinus, diuinitus ardens:alibi θεσπιδαής.

Θέσπισμα,ατος,τὸ,edictum,decretum diuinum.

Θεσπέσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,magnus, diuinus, θεῖος, mirificus, admirandus, mirabilis, θαυμαστός. Iliad.α,ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Lucian. ἡ δὲ χεῖρα θεσπέσιός τις καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ αὖθις. Plato 2. de Rep. θεσπέσιος βίος λέγεται, vita diuina. θεσπέσιος πλοῦτος, id eſt, ἀθρόος, Hom. Iliad. ς, θεσπεσίη, θεία γνώμη. Idē ibidem, γνώτε τ' εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οὐκ ἀλαπάζεις ἢ ἀνδρῶν κακότητι, i. an diuina voluntate, an virorum ignauia. θεσπεσίη φύζα, θεία, πολλή, magna vel à deo Ioue immiſſa. θεσπεσίῳ χάριν, id eſt, θείῳ, θαυμασίῳ, Homerus.

Θεσπεσιώτερος, ἀξιολογώτερος.

Θεσπέσινα, ας, ἡ, vaticinatrix.

Θεσπίζω, μ. ισω, π. ικα, vaticinor, diuino, reddo oraculum, obſeruari præcipio: ſic Theophil. in Inſtitutionibus ciuilibus. Neutr. Accuſ.

Θέσπιον, ου, τὸ, res diuina.

Θέσπις, ιος, ὁ, vates, diuinus, lib. 5. Epigram. θέσπις ἀοιδὸς, vates poeta. Homer. ὀδ. α, συμ' θεῖτο θέσπιν ἀοιδὸν, id eſt, θείαν, θαυμασίαν.

Θέσπισμα, ατος, τὸ, vaticinatio, reſponſum. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, ſenatuſconſultū. ſic Theophil. in Inſtit. ciuil.

Θεσπιῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, vaticinor. Neutrum. Ariſtoph. ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. θεσπιῳδεῖ, id eſt, χρησμῳδεῖ, idem Ariſtophanes.

Θεσπιῳδὸς, οῦ, ὁ, vaticinator.

Θεσπιῳδὸς, Carmente nympha, Dionyſio Interprete.

Θέσσασθαι, ſedere, petere, quærere, rogare.

Θεστιὰς λήδα, Ledæ Theſtias, Euripid. i. filia Theſtii.

Θέστωρ, ορος, Theſtor pater Calchātis vatis: vnde & θεστορίδης dictus eſt ab Homer. & θεστόρειος μάντις à Sophocle in Aiace.

Θέσφατον, ου, τὸ, monitū, oraculum, θέσπισμα, vaticinium, reſponſum diuinum, fas, τὸ ἐκ θεοῦ πεφασμένον, fatale, τὸ λόγιον, τὸ εἱμαρμένον. Homer. Iliad. ι, οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη, i. τὰ ἐκ θεῶν μαντεύματα, quaſi θεόφατα.

Θέσφατος, ου, τὸ, fatatus, diuinitus miſſus.

Θεσφατεύομαι, vaticinor, multa loquor.

Θετέον, ponendum eſt, conſtituendum.

Θέτης, qui aliquid pro pignore accepit.

Θετικὸς, οῦ, ὁ, poſitiuus. θετικοὶ νόμοι, ſic dicebantur leges Philolai, Ariſtot. 3. Polit. vbi leges proletarias Aretinus exponit. θετικῷ ὀνόματι, nunc Datiuo, nunc Accuſatiuo, Gaza lib. 4.

Θετικῶς, affirmatiuè: cui opponitur ἀρνητικῶς, Nazanz. in Orat. θετικῶς ἐξετάζεσθαι, infinitione diſquiri, Hermog.

Θέτις, ιδος, Thetis dea & nympha maris, Nerei filia, mater Achillis, vxor Pelei, Iſocrates in Euagora. apud Herodotum in Datiuo θέτι legitur.

Θετὸς, οῦ, ὁ, adoptatus, adoptiuus. θετὸς γενόμενος πανδίονι, Pandioni in filium adoptatus. Plutarch. in Theſeo. θετὸν παῖδα ποιοῦμαι, adoptiuū filium facio, Herodot. παῖδα θετὸν ἴσχε ποιησάμενος τὸν τῆς ἀδελφῆς, ex ſorore natum filium ſibi adoptauit, Plutarch. in Solone. θετοὶ παῖδες, adoptiui liberi, Theophilus in Inſtitut.

Θεσσαλίς, ίδος, ἡ, Theſſala mulier, & calceaméti genus.

Θεῦ, huc curre.

Θεύπρεια, primitiæ, vel pars, quam ſacerdotes ab immolatione relictam capiunt.

Θεύσεσθαι, currere.

Θεύσω, curram.

Θέω, curro, ῥέω, curſu feror. ὀδ. ξ, ναῦς δ' ἔθεεν βορέῃ. Heſiod. λευκὰ θέειν dixit pro albicare. ὀδόντων μὲν πᾶν στόμα λευκὰ θεόντων. θέω δρόμῳ, curſum capeſſo. ἔθει δρόμῳ, curſu contendebat, Thucyd. οὔ τι θέοιμι, οὔτ' ἐλαύνοιμι, Ariſtophan. ὡς ἐκείνους εἰς τὸ στρατόπεδον θέοντες, ad illos in caſtra currentes, Plutarch. in Publicola.

Θεωδῆ θέλημα, voluntas Deo informata, Nazanzenus in Oratione.

Θέων, οντος, Deus.

Θεωρέω, Deum contemplor.

Θεωρεῖον, hippodromus.

Θεωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, contemplor, animaduerto. Accuſatiuo. Interdum θεωρέω, i. θεωρὸς γίγνομαι, Plato in Epiſtol. οἱ δὲ καὶ τὸν θεὸν, ὡς ἤγγελλον οἱ τότε θεωροῦντες παραπέμπειν ἐν Δελφοῖς, &c. qui tum conſulebant oraculum. θεωρεῖν, pro ludos ſpectare, Plato epiſtola 7.

Θεώρημα, ατος, τὸ, ſpeculatio, ſpeculamen à Bud. vertitur, obſeruatio, res contemplanda, præceptum, cōmentatio. vide Bud. in Epiſt. poſter. Et θεωρήματα ſunt ſpeculamenta diſciplinarū, & velut commētationes, præcepta. Cic. de Fato, Si eſt diuinatio quęlibet à natura, pręceptis artis proficiſcitur. Præcepta appello quæ dicuntur Græcè θεωρήματα. ἐλθὼν δὲ εἰς πλεονέκτην εἰς ὀλύμπια, ὅσιον καταλαβὼν θεωροῦντα, ἤγγελλεν τὰ γεγονότα, offendens eū ludos ſpectantem.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, cauea, i. locus in theatro vnde ſpectatur, Gaza de Seneć.

Θεωρητικὸς, οῦ, ὁ, contemplatiuus, perſpectiuus: propriè tamen theoria eſt rerum diuinarum inſpectio. θεωρητικὸς βίος, vita contemplatiua, Ariſtot. 7. Polit. ἡ θεωρητική, ars contemplandi. θεωρητικὰ σχήματα, ſunt quibus foros nobis & ſedilia in ſpectaculis comparamus.

Θεώρησις, εως, ἡ, contemplatio, obſeruatio, cōmentatio.

Θεωρητὸς, qui ratione diſcernitur, Proclus. θεωρητὸς λόγῳ, qui mente percipitur, Galenus ad Glaucon. θεωρητὸς διανοίᾳ, comprehenſibilis cogitatione, Nazanz. θεωρητῶς καὶ σωματικῶς, viſibiliter, &c. Idem.

Θεωρία, ας, ἡ, ſpeculatio, meditatio, anguſtia, ſpectaculum, aſpectus, obſeruatio, propriè diuinarum rerum, vt ἀναγωγή, Budæus in Epiſt. poſter. in Comment. in prior. θεωρίαν ποιῶ, tracto.

Θεωρίζω, aſpicio, ſpecto.

Θεωρικὸν, τὸ, ærariū quoddā apud Athenienſes, ex quo ſumptus bellici prīcipio fiebāt, qui poſtea in alios vſus, ac præcipuè ludorū ſpectaculorúmq; conuerſi ſunt. θεωρικὰ dicuntur à Pericle inducta eſſe in vrbem Athenienſium, Plutarch. in Pericle: vbi Lapus interpretatur, ſpectatores emittendi Periclem fuiſſe authorem. θεωρικὰ ἐνδύματα, Euripid. veſtes feſtiuæ, quales ad ludos ſpectandos induuntur. Plutarch. in Pericle, θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασι ἰσχύετο κατὰ τῆς βουλῆς, ad ſpectationes & iudicia largitiones faciebat aduerſus ſenatum. Demoſth. i. πόθεν δεῖ ταῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς ἔχειν μᾶς εἰς θυσίας, &c. vide quid ſibi velit.

Θεωρὶς, ίδος, ἡ, proprium vatis, cuius fit mentio apud Demoſth. Item nauis Athenis, qua Theori quotannis in Delum nauigabant, litatum Apollini. Et θεωρίδος κέλευθον, iter per quod ibat illa nauis. θεωρὶς ναῦς, nauis quæ ſpectandi gratia appulſa eſt, Plutarch. in Theſeo. θεωρίδα ναῦν, ſpeculatoriam nauem. θεωρὶς δὲ ναῦς, nauis autem Theoris appellata, Philoſtratus.

Θεωρὸς, οῦ, ὁ, ſpectator, oraculi conſultor, Plutarch. in Camillo, θεωροὺς τοὺς θεοῖς διὰ χρησμῶν ἀποπεμψάμενος, Sophocles. aut qui alioqui rerum diuinarum curam gerit. vnde θεωρία πυθικὰ Ariſtidi: nam ὤρα curam ſignificat apud veteres, Plato epiſt. 3. θεωροὶ ſacrorum erant miniſtri qui ad ſacra deorum externorum mittebantur. θεωροὺς πέμπω, Thucyd. conſultores mitto, ſic Valla.

Θεωρούμενοι, A Eſchines. βλεπόμενοι ὑπὸ πάντων.

Θεωρῶ. vide ſuprà θεωρέω. θεωρῶ ἐς ἴσθμια, Iſthmiorum ſpectaculis interſum, Thucyd. i. θεωρὸς γίγνομαι. θεωρῶ περὶ πάντων, Ariſtot. in Polit.

Θέωσις, apotheoſis, & vnio cū Deo, in Deū aſſumptio.

Θεώτερος, apud Dionyſ. de ſitu orb. legitur pro θειότερος.

Θῇ, ponat.

Θηβαγενὴς, έος, Thebis genitus: epitheton Herculis. Heſiod. ὄφρ' ἐγκλεῖος θηβαγενέος κλέος εἴη.

Θῆβαι, τὸ παῦ ἀσφαλῶς ἔσιον καλούμενον, Etym.

Θηβαγενὴς, Thebis genitus. θηβαγενὴς διόνυσος.

Θηβαϊκὴ θυία, Thebaicum mortarium, Dioſcor, θηβαϊκὴ βάλανος, Thebaicæ palmulæ: ſic Interpretes.

Θηβαϊκὸς, οῦ, ὁ, & Θηβαῖος, Thebanus. θηβαϊκοὶ φοίνικες, Thebaicæ palmulæ, Dioſcorid.

Θηβαΐς,ίδος,ἡ, Thebais,i. ager Thebanus,& poema de rebus Thebanorum.

Θήβη,ης,ἡ, Thebe.

Θήβηθεν,ex Thebis,in Epigram.

Θῆβος,ſtupor.

Θηγαλέος,acutus,& acuens,in Epigram.

Θηγάνη,ης,ἡ,cos, ἀκόνη. Sophocl.in Aiace, σιδηροβρῶτι θηγάνη νεηκονὴς,cote ferri edaci recens acutus.

Θήγη,theca, poſitio,ordo.

Θήγομαι,μ.ξομαι, acuo. Hom.Iliad.β, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω,i.ἀκονησάτω. Sophocl. ἡ γὰρ μ' ἀρίστη γλῶσσά σου τεθηγμένη, lingua tua acuta.

Θήγω,μ.ήξω,π.ηχα,acuo,incito. Accuſatiuo. Heſiod. θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα.

Θηεῖτο,admirabatur.

Θηέομαι, admiror, video, cum admiratione intueor, θαυμάζω, θεῶμαι, ſuſpicio. ὀδ.ε, πάντα ἐθηήσατο θυμῷ, admiratus eſt.

Θηεῦντο,admirabantur: pro ἐθηοῦντο.

Θηητὴρ,ῆρος,ὁ,admirator, ſpectator. dicitur etiã θηήτωρ, ορος,à Nonno.

Θηητὸν,admirabile, valde pulchrũ, vtile, θαυμαστὸν, ſpectabile. Heſiod. λάφνης ἱεροθηλέος ὄζον δρέψασθαι θηητὸν,mirũ.

Θήϊον,ου,τὸ, balſamum.

Θήκη,ης,ἡ,theca, ſepulchrum,loculus. apud Platonem lib. de Leg. θήκη eſt conditorium amplũ lapide ſtructũ, in quo ἡ κλίνη locatur.

Θηκίον,entaphium, ſepulchrum,theſaurus.

Θηκτὸς,οῦ,ὁ,acutus. θηκτὸν ξίφος,in Epigram.

Θηλάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι, vbera præbeo. θηλάζεται τοὺς βρέφεσι, infantibus præbet vbera, Plutarch. in Rom. θηλάζεται ὑπὸ τῆς τίκτουσης,lacte fœtũ educat, Ariſtot.6. Animal.

Θηλάζω,μ.άσω,π.ακα, vbera ſugo, lacte nutrio fœtus, mamma nutrio. Accuſ. dicitur tam de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur, Bud.Com. θηλάζω τὸ θηρίον, lactor à fera, Plutarch. in Rom. μακάριαι μαστοὶ,οἳ οὐκ ἐθήλασαν,cap.23. Luc. beata vbera quæ non lactauerunt. μαστοὺς ἐθήλασας,vbera ſuxiſti, cap.11. Lucæ.

Θηλαίνω,μ.ανῶ,π.γκα,germino.

Θηλαμινὸς,lactens, recens genitus.

Θηλαμὼν,ὁ, altor.

Θηλασμὸς,οῦ,ὁ,lactatio, nutritio, lactis hauſtus.

Θηλάστρια,ας,ἡ,nutrix.

Θήλεα ἵππος,equa, Herodotus. θηλέας ἵππους, id eſt, θηλείας, Homerus.

Θήλεα ὀνόματα,nomina fœminina, Ariſtoph. θήλεα τέκνα,filiæ, Herodot. θήλεα ὠὰ,oua fœminam edentia.

Θηλέη μορφὴ,fœminea forma. θήλεος γένη, fœmineæ prolis.

Θηλῇ, τῇ, vtero.

Θήλεια,vel θήλεα,ας,ἡ, fœmina, fœmella, Homer.ἰλ.ξ, θήλειαι τοκάδες,&c. Xenoph. οἱ πόρδακες περὶ τὰς τῶν θηλείας φωνῆς φερόμενοι. Vnde θήλειαι ἵπποι, apud eundẽ, & θήλεια νὺξ, ἡ ὑπομβρος, παρὰ τὸ θάλλειν καὶ φύειν. θήλεια θεὸς,dea, Hom. ἡ θήλεια φύσις,Plato. θήλειαι κόραι,virgines, Idem de Legib. θηλείης ἔρσης, mollis & teneri roris,in Epigram. θήλεις ἰπτέρεις, filiæ, Plato de Legibus.

Θηλέω,τὸ θηλαίνω.

Θηλὴ,ῆς,ἡ,mamma, fœminæ propriè, & vberũ apex. θηλαὶ μαστῶν,papillas mammarum, Ariſtot.2. Animal.

Θηλυγόνος,mares pariens, mares generans.

Θήλης,nutritus, faciens florere.

Θηλήσει,germinabit: vnde ἀναθηλήσει. φυτὰ θηλήσοντα,in Epigram. θῆλυς ἀλέκτωρ, caſtratus,i. gallus, Ibidem.

Θηλοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,cõcameratus, Theophr.3.hiſt.plant.

Θηλοπλιεύειν, in area ad ſolẽ areſacere. θηλοπλιευθεῖσα σταφυλὴ ἡ ἐπὶ τῶν κλημάτων ἀπηλιωθεῖσα, vua in cratibus ſiccata, aut in ſarmentis adhuc pendens areſacta, Marcellus: vua ſole ſiccata in area, &c. Ruell.lib.5. Dioſcor. ſed legẽdum θηλοπλιευθεῖσα: nã θηλοπλὶς ὁ τόπος ἐν ᾧ ξηραίνεται ἡ σταφυλὴ· εἴρηται δὲ ὑπὸ τῆς θήλεως ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ τῷ πόδι,Heſych. Dioſcor.li. 1, κατὰ τρόπους θηλοπλιδίου ὑψοῦν, eorum modo quæ in cratib^9 ſiccantur ſternẽs, Marcell. θηλοπλιευομένη σταφυλὴ, vua quæ ſole acri ſiccatur, Ruellius. areſcens ſub ſole in cratibus diſpoſita vua, &c. Marcell.lib.5, cap.14.

Θηλόπεδον,hortus, locus conſitus arboribus, vinea, in Epigram. θηλοπλίδιου ὑψοῦν κατατρόπους, Dioſcor.lib.1, cap. 38. Hermolaus vertit, inſternens vuarum more. Marcel. eorum modo quæ in cratibus ſiccantur à ſole, exponit lib.1, carpens Hermolaum Barbarum, qui interpretatus ſit vuarum more. eadem quidem ratio vtriuſque, nihil tamen à Dioſcoride voce illa de vuis agitur, & plura alia præter vuas ad ſolem panduntur.

Θῆλυ,τὸ,fœmina, ingeniũ muliebre, Galen. ad Glauc. Ariſtoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄρρεν ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα,i. fœminina. τὰ θήλεα, fœminina. θῆλυ γένος πᾶν,omnis muliebris ſexus familia. γένος τὸ θῆλυ, fœmina, Plato. ἐν τῷ θήλει, in ſexu fœmineo, Gaza.

Θηλυγενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,muliebris, Plato de Legibus.

Θηλυγονεῖν,fœminam procreare.

Θηλυγονία,ας,ἡ,ſeries generis fœminini & materni.

Θηλύγονον,τὸ,fœminigena herba. θηλύγονον φύλλον, phyllon thelygonũ, genus herbæ ſic dictæ, quòd θηλυτοκεῖν credatur,i. fœminei ſexus partum facere, Dioſcorid.lib.3.

Θηλύγονος,ου,ὁ καὶ ἡ, fœminã gignens, qui fœminã parit.

Θηλυδρίας,ου,ὁ,effœminatus, qui patitur muliebria, Budæus Com. dicitur & θηλυδρίνης pro eodem.

Θηλυδριώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,mollis, effœminatus. θηλυδριώδης φύσις, fœminea natura, Nazanz. in Orat.

Θηλυκὸς,ἡ,ὸ, fœmininus, ἀρρενωπὸς, fœminam referens, effœminatus.

Θηλυκρανία,ἡ, cornus fœmina, arboris genus, Theophraſt.lib.1.hiſtor.plant. lib.3. legitur θηλυκρανεία, & Gaza vertit, fœminicornus.

Θήλυμα,τὸ,farina cum melle ſubacta.

Θηλυμανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, inſanus amator fœminarũ, fœminã deperiẽs. θηλυμανεῖς πόθοι, amores in fœminas, in Epig.

Θηλυμελεῖς ἀοιδοὶ, in Epigram. molliter canentes.

Θηλύμιτρος,ου,ὁ,effœminatus, muliebri cultu indutus.

* Θηλύμορφος. Ariſtotel. ἡ δὲ πάρδαλις τῶν ἀνδρείων εἶναι δοκούντων θηλύμορφότερόν ἐστι, ὅτι μὴ κατὰ τὰ σκέλη.

Θηλύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,effœmino, emollio, Accuſ.

Θηλύπους βάσις,pes fœmineus, Euripid.

Θηλύπτερις,ἡ,filix fœmina, genus herbæ, Theophr.lib. 9. hiſt. plant. & Dioſcorid. lib.4, cap.288.

Θῆλυς,εος,ἡ,fœmina. Et adiectiuè effœminatus, fœmineus. Nonn. ἀμείβετο θηλέϊ φωνῇ, muliebri voce. Heſiod. θῆλυς ἐέρση, mollis ros,i. ἡ ἁπαλὴ δρόσος, ros tener. vbi θῆλυς ἐέρση, dicitur ἀπαλὸς, vt κλυτὸς ἱπποδάμεια. ὁ θῆλυς ἐλέφας, fœmina elephas, Ariſtot.2. Animal. ὁ θῆλυς ἵππος, equa, Idẽ Ariſtot. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina, ex qua γλῶτται, id eſt, ligulæ fiunt tibiis, Dioſcorid.lib.1. θῆλυς ὄμβρος, in Epigram. ὁ θῆλυς ὀρεὺς, mula, Ariſtot.lib.6. Anim. πολύπους ὁ θῆλυς, polypus fœmina, Idem 5. Animal. θῆλυς φύσις, in Epigram. ἐκμιγῆ θήλυι, Ibidem. θηλυτέρῃσιν, Hom. θῆλυν σποράν, Euripid. genus muliebre,i. θήλειαν φυτείαν. θῆλυν χάος, in Epigr. Item θηλὺς, pupilla.

Θηλύτεραι, αἱ, mulieres, ſubſtantiuè, Antipater lib.1. Epigram. αἰεὶ θηλυτέρης ὕδωρ. eodem libro, θηλυτέρη μ' ἐδάμασσε. adiectiuè autem, Hom. Iliad.θ, θηλύτεραι δὲ γυναῖκες, &c. vbi Interpres, θηλύτεραι αἱ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερέστεραι ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἀλόγων ζώων. τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ὡρισμένον ἔχει καιρὸν ἐν ᾧ μίγνυνται, αὗται δὲ διηνεκῶς πλησιάζουσι.

Θηλύτερος,α,ον,effœminatior, in venerem pronior. θηλυτέρης σάθης, in Epigram. θηλυτέρη, mulier, Ibidem.

Θηλύτης,ἡ,mollities, muliebritas, ſexus fœmineus, fœminei ſexus natura, mollities muliebris, effœminatio.

Θηλυτοκέω,ῶ,fœminam concipio. θηλυτοκεῖν, fœminei ſexus partus facere, fœminam parere.

Θηλυτοκία,ας,ἡ, partus fœmineus, fœminæ generatio.

Θηλυτόκος,habilis fœminæ pcreãdæ, fœminã generãs.

Θηλυτοκοῦσαι,ferentes in vtero fœminam.

Θηλυφανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis fœminæ.

Θηλύφονον, thelyphonon dictũ eſt aconitũ, teſte Dioſcor.l.4. quòd tactis genitalibus fœminei ſexus animaliũ,eodem die inferat morté,vt ibidẽ refert Marcellus.

Θηλύφρων,ονος,ὁ καὶ ἡ, muliebris,imbecillis,ſapiens muliebria,mollis,Ariſtoph.

Θηλυχίτων,veſte indutus muliebri,in Epigram.

Θηλὼ,nutrix,| & θηλωτὴς κονεςόφος, Plutar.in Probl.

Θῆμα,theca,ſepulchrum,καὶ ἀνάθημα.

Θημακεύς, populus eſt tribus Erechtheidos, Themacis,Etymolog.

Θημὼν,ῶνος,ὁ,& θημωνία,ας,ἡ,cumulus,aceruus.

Θὶν,νὸς, cumulus, tumulus arenæ, inquit Hieronym. in cap.47.Ezechiel.

Θὴν,expletiua particula, Homer. Iliad.β, οὐ θήν μιν πάλιν,&c.i.οὐδαμῶς,non quidem. Idem Iliad.ϑ,οὐ σῦ θὴν,i. δὴ vel ὅτι πολύ.& Iliad.ι,πηλεὺς θήν μοι,&c. Peleus quidem mihi.οὐ θήν τοι,id eſt,οὐδαμῶς,Apollon.

Θήνη,ἡ, lituus, quem olere ait poſtremam partem carnis fulicæ auis,Ariſtot.lib.9.Animal.

Θήνιον,lac.

Θῆξις,momentum,punctum,celeritas.

Θηπὸν,gratum,mirabile.

Θήπω,μ.ήψω,π.ηφα,vel Θήπω,mẽtior, admiror,ſtupeo, concupiſco.

Θηπῶν,decipiens,adulans,admirans.

Θὴρ,ρὸς,ὁ,fera, leo,κατ᾽ ἐξοχήν. Homer.Iliad.γ, ἠΰτε θηρὶ λεοντι,id eſt,λέοντι.

Θήρα,ας,ἡ, indago,& venatorum inquiſitio, venatio, aucupium,captura. θήραν ἔχειν,venari. Sophocl.δυσμενῶν θήραν ἔχειν,i.τοὺς δυσμενεῖς θηρᾶν. ἀπὸ θήρας ζῆν,Ariſtot.in Polit.viuere ex rapto. latè autem patet τῆς θήρας appellatio. ἀπὸ θήρας ζῶντες,venatu victitantes,Lucian. θήραν ποιῶ,capturam exerceo, Gaza 5.Animal. θήραν ποιεῖν, Xenoph. venationem facere:ſic Philelph.ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν,emittere in venationẽ ſeu venatum, Idem lib.1.Pædiæ. ἐξιέναι ἐπὶ τὴν θήραν,Ibidem mox. κυνηγέσια καὶ τὴν ἄλλην θήραν ἐπιτηδεύειν, alendis canibus & reliquæ venationi operam dare,Ariſtot.lib.8.Ethic.

Θηράγρα,ας,ἡ,venatio,& res quæ in venatu capitur.

Θηραγρέτης,ου,ὁ,venator,in Epigram.

Θήραμα,τὸ,venatio,captio,inquiſitio.

Θηράομαι,μ.άσομαι,π.αμαι,venor, aucupor, capto. Sophocl.in Aiace,πάντα τοι ἴχθρῶν ἀεὶ πεῖραν θηρώμενον,i.θηρῶντα. Interdum paſsiuè pro captor. Depon.Accuſ.

Θηραρχία,ας,ἡ,conſtitutio ferarum.

Θήραρχος,ου,ὁ,qui præeſt elephantis.

Θηράσιμος,venabilis, venatu captus.

Θηραθεὶς,captus,i.perſuaſus. Laert.in Polemone,ἀκοῦσαι δὲ μειράκιον κατ᾽ ὀλίγον ἐθηράθη,i. diſputatione philoſophi captus eſt.

Θηρατέον,venandum eſt.& θηρατέος Xenophonti,i.venandus,lib.2.ἀπομν.

Θηρατεύομαι,differo,procraſtino,ἀναβάλλομαι.

Θηρατὴς,οῦ,ὁ,venator, indagator. Ariſtoph.θηρατὴς λόγων, ἐπιθυμητής. θηρατὴς δὲ ζώων χερσαίων καὶ ἐναλίων, ſectator, indagator. Laert.in Pythag.δόξης καὶ πλεονεξίας θηραταί.

Θηρατικὸς,venatitius. Xenoph.δίδασκε τοὺς φίλους τὰ θηρατικά, amicos venandi artem doce.

Θήρατρον,rete, & artificium aucupiũmque, captio, pedica, laqueus. Xenoph.οἱ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι,τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι,cadũt in laqueos.

Θήραυλος,ruſticus,ſylueſtris.

Θηράω,μ.άσω,π.ακα,venor,quæro,inuenio,machinor, capto. Accuſ. Xenoph ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ γυναικῶν θηρώμενος,&c.àmulieribũs illectus.θηρᾶν λόγοις καὶ ἔργοις τοὺς ἀνθρώπους,venari,captare,Idẽ. θηρᾶν,ζητεῖν,εὑρεῖν,μηχανᾶσθαι.

Θήρειον,varium,ποικίλον.

Θήρεμα,ατος,τὸ,& Θήρευμα,ατος,τὸ, venatio, indago,i. venatorum inquiſitio,venatus, Plato de Legibus.

Θηρεύομαι,& Θηρεύω,μ.εύσω,π.ευκα, venor, capto, aucupor. Accuſatiuo. Iſocrat. τὰς ἡδονὰς θήρευε, τὰς μετὰ δόξης, voluptates ſectare laudabiles. θηρεύω αὔρας,auras capto, Xenoph.in OEconom. θηρεύω εἰς τὸ δέλεαρ,eſca perſequor, Ariſtot.4. Animal. θηρεύω τὸ κέρδος, quæſtum peto. θηρεύω χρόνον, tempus diſco, Plutarch.in Romulo. θηρεύειν ἀρετὴν,virtutis ſtudium ſequi,Euripides.

Θηρεύσιμος,ου,ὁ, ad venandũ aptus, venandi vim habẽs.

Θήρευσις,εως,ἡ,venatio,Plato de Legib.

Θηρευτὴρ,ῆρος,ὁ,& Θηρευτὴς,οῦ,ὁ,venator. Heſiod.τοὺς δ᾽ ὠκύποδας λαγὼς ἤρεον ἄνδρες θηρευταί.

Θηρευτικὴ,ῆς,ἡ,ſcientia venandi, Ariſtot.1.Polit.

Θηρευτικὸς,οῦ,ὁ,venaticus. vnde κύνες θηρευτικοὶ Galeno, canes venatici, ad differentiã pecuariorum: & κύνας θηρευτικοὺς, Ariſtophan. in Pluto. θηρευτικὸς βίος, venatoria vita, Ariſtot.in Polit.

Θηρευτὸς,οῦ,ὁ,venabilis,Paſſ.

Θήρημα,ατος,τὸ,venatio.

Θηρητὴρ,ῆρος,poeticè,venator.

Θηρήτωρ,ορος,ὁ,idem.

Θηρία,ας,ἡ,tibia ex hinnulorum oſsibus,forinſecus ære obducta, qua vtebantur Thebani.

Θηριακὰ,τὰ,theriaca, medicamenta venenatorum animalium, ἀπὸ τῶν θηρίων, id eſt, à feris, vel quarum venenis aduerſantur, vel quæ in ea compoſitione admiſcentur. ἡ θηριακὴ dicitur genere fœminino ab Alexãd. Aphrod. de cuius cõpoſitione vide apud eundem Problem. vlt. lib.1.& apud Plinium cap.20,lib.20. ἡ θηριακὴ καλουμένη ἀντίδοτος, Galen.lib.2.ad Glauc. ἔστι δὲ θηριακὴ σὺν οἴνῳ ποθεῖσα,hauſta in vino ſerpentum venenis reſiſtit, Dioſcorid.lib.3.vim theriacæ obtinet. θηριακαὶ περιχρίσεις,circũlitiones quæ contra venenata parantur, lib. 2. Dioſcor. theriaca medicamenta,quæ vngendo ſunt,Idẽ ibidem.

Θηριακὸς,οῦ,ὁ,ferinus. θηριακὸς λόγος,theriacus tractatus, id eſt, περὶ τῶν ἰοβόλων,i.de venenum ictu aut morſu relinquentibus animalibus, Dioſcorid.

Θηριάλωτος,ου,ὁ,beſtialis,à beſtia captus.

Θηρίκλειοι κύλικες,pocula thericlea, Theophraſt.libr.5. hiſtor.plant.

Θηρίκλειον, vitreũ poculum, ab inuentore Thericle dictũ,Cæl.lib.14.cap.60. ποτήρια θηρίκλεια,Phalar.in Epiſt.

Θηριοβόρος,feriuorus. Phocylid. μὴ δέ τι θηριοβόρον δαίσῃ κρέας,neque vllam carnem feriuoram comedas.

Θηριοδήγματα,τὰ,ſerpentum morſus, Dioſcor. lib.2.

Θηριόδηκτος,à venenato animali morſus,lib.1.Dioſcorid.à ſerpente ictus, Ruell.à beſtia percuſſus, Barbarus, quem carpit Marcell. lib.1. Dioſcoridis: cui nec placet Plinii inconſtans expoſitio,qui θηριόδηκτα, nunc beſtiarum morſus, nunc vulnera vertat. vide ibidem Marcell. vbi notat Græcos medicos θηρία, ad propriũ genus traxiſſe eorũ animalium quæ ictu aut morſu venenum relinquunt. vnde θηρία medicis ſunt animalia venenata & ſerpentes: & θηριόδηκτοι, à ſerpentibus morſi,vel à venenatis morſi.

Θηριομαχέω,μ.ήσω,π.ηκα,cum beſtiis depugno. ſolebãt enim damnati beſtiis obiici. Neutrum abſol. | & θηριομάχοι inter theatricos numerantur à Baſilio.

Θηρίον,ου,τὸ,fera aut noxia belua,ſerpens, Interpr. Dioſcorid.non ſimpliciter beſtiam,ſed ferã & veneno obnoxiam beſtiã ſignificat,veluti viperã aut lupum. Eraſmus cap.10. Act. Apoſt. Interdum etiã de aliis,vt leporibus & auibus apud Xenoph.ἄλκιμον θηρίον,ferox beſtia, Idem 1. Pædiæ.i.fera. θηρία ἄγρια, feræ, Ariſtot. in Politic. θηρία,vẽtris animalia, Hermol. Marcel.ventris lumbricos, Dioſcor. lib.1. τὰ δὲ μελίμηλα κοιλίαν μαλάσσει καὶ θηρία ἐκτινάσσει,melimela aluũ emolliunt, & animalia vẽtris expellunt. Marcel.tamen ibidẽ putat locum vitiatũ,quum θηρία veteres Græci vocarint tantùm beſtias & venenatas has,quæ ictu morſuve venenũ relinquũt. θηριώματα, tetra

tra

Digitized by Google

tra vlcera: quæ theriomata vocāt, Ruel. theriomata Barbarus, vlcera quæ theriomata dicūtur, Dioſcor. l. 2. vide Annotat. Marcelli Ibidem. θηρία φεύγει θυμιώμενος, ſuffitu ſerpentes fugat, idem Dioſcorid. lib. 3.

Θηριόομαι, ferocio: itē vermiculor, quod fit, quū enatis vermiculis & beſtiolis ſegetes & arbores infeſtantur. θηριοῦται καὶ ἀποχαίνεται, innatis beſtiis exeditur & humeſcit, Theophr. lib. 5. de cauſ. plant. τεθηριῶσθαι, efferatum eſſe. τεθηριωμένα ἕλκη, vlcera tetra, Ruel. vlcera theromata, Barbarus: vlcera quę ad feritatem tranſeunt, Marcel. lib. 3. Dioſcor. à verbo θηριόομαι, i. in feram mutor, nocēdíque vim acquiro, qualem habent τὰ θηρία. dicuntur τεθηριωμένα, quòd multa aſperitate noceāt, & à mitiore habitu ad aſperiorem tranſeant.

Θήρειος, ου, ἡ, ferinus. θηρεία, ferina, apud Xenophon. vbi κρέα ſubauditur.

Θηριώτης, ητος, ἡ, καὶ θηριωδία, καὶ κακία θηριώδης, feritas: opponitur τῇ ἡρωικῇ ἀρετῇ, Ariſtot. lib. 7. Ethic. in princ.

Θηριοτροφεῖον, τὸ, viuarium.

Θηριοβόρος, qui ſerpentibus veſcitur. [θηριοβόροι μᾶλλον καὶ ἀσπιδοφάγοι, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferinus, immanis, efferatus, feris habitatus. θηριώδης θάλαττα, mare beluis refertum, Theophraſt. l. 4. hiſt. plant. ἐν θηριώδει, in loco feris frequenti. τὸ θηριῶδες ἀδίκημα, ferū facinus. ἕλκη θηριώδη, vlcera quæ fera Barbarus. atra vlcera, quæ theriomata, dicuntur vlcera quæ theriode vocātur, Marcel. l. 2. Dioſcor. cap. 134.

Θηριωδία, ας, ἡ, feritas.

Θηριωδῶς, beſtialiter, feriné.

Θηρίωμα, τὸ, genus vlceris teterrimi, idem cum carcinomate.

Θηροβολεῖν, feras ferire, in Epigram.

Θηρόβοτος, à feris depaſtus, Ibidem.

Θηρόβρωτος, à feris deuoratus.

Θηραταί, venatores.

Θηρολέξης, in dicendo affectator.

Θηρονόμος, ου, ὁ, & Θηροσκόπος, ὁ καὶ ἡ, ferarum obſeruator, in Epigramm.

Θηροσύνη, venatio, in Epigramm.

Θηροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, feras nutriens.

Θηροφόνον, ſic dicitur ab aliquibus aconitum, Dioſcorid. lib. 4. & Plutarch.

Θηρῷον, τὸ ἱερὸν τοῦ ἥρωος λύκου, Ariſtoph.

Θηρητής, venator.

Θής, θητός, ὁ, mercenarius, operarius, ſeruus. Heſiodus, θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, i. miniſtrū. vide Ammonium. θὴς minoris eſt conditionis quàm βάναυσος, Ariſtot. lib. 3. Polit. θητὶ correſpondet χρήστης, i. creditor, Plutarc. in Rom. θῆτες mercenarii: hi erant in vltimo cenſu apud Athenienſes, Idem in Solone: ſic proletarii Romæ.

Θῆσαι, lactare, nutrire.

Θησαυρίζομαι, & Θησαυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, condo, theſaurum congero, repono, Accuſ. Bud. Comm.

Θησαύρισμα, ατος, τὸ, theſaurus, repoſitorium, repoſitio. Nazanz. λόγον ὑψίζον ὃν σὺ ὁ καλῶς ἐθησαύριζες.

Θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, reponendi prudentia, reſeruatio, cōſeruatio, Ariſtotel. in Polit.

Θησαυριστικὰ τῶν ζῴων, quæ ingenio recondendi cibi dotata ſunt.

Θησαυριστὴς, Θησαυριστικὸς, ἡ, ὁ, & Θησαυροποιὸς, ἡ, ὁ, collector theſauri, auarus, Gaza. θησαυροποιὸς ἀνὴρ Platoni πολιτ. η.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, theſaurus, Perſæ gazam vocant, diuitiæ reconditæ in longum tēpus, Gaza. literarum monumenta & libri. Xenoph. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν οὓς ἐκεῖνοι κατέλιπον ἐν βιβλίοις γράψαντες ἀνελίττων, &c. Itē θησαυροὶ, rerū neceſſariarum acerui, vt frumēti, vini & huiuſmodi, Ariſtot. 2. Oecon. τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς τὰς βασιλικὰς ἀνακεχωσμένους ἐκέλευσε. Sophoc. in Aiace, comas quas detonſis mortuis dicabant, ἐκ θήκης θησαυρὸν appellat. ἐκέλευσεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων, ei iuſsit patefacere theſauros pecuniarum, Plutarchus in Solone.

Θησαυροφύλαξ, cuſtos theſauri. vide Gellium.

Θησεῖα, ἡ, Theſea vel Theſia, propriū loci in quo Delphos profectus Theſeus anteriorē capitis partem abraſit, Plutarchus in Theſ. vnde

Θησεῖα, ἑορτὴ ἀθήνησι, Heſych. feſta in honorem Theſei, in quibus congiarium dabatur populo.

Θησεῖον, ου, τὸ, Theſei ſepulchrum ſeu templum: & aſylum, quod dicatum erat ad Theſei tumulum, Plutarch.

Θήσειον, ου, τὸ, genus herbæ, Theophr. lib. 7, cap. 11.

Θησεῖδαι, Theſeidæ Athenienſes, in Epigram.

Θησειότριψ, verſans in templo Theſei: nam erat aſyli loco θησεῖον.

Θησεύς, Theſeus, in Vocatiuo θησεῦ. vnde θησείδης, Theſides Patronymicum.

Θησηΐς, tonſuræ genus, capillis de priore capitis parte reſectis, quæ & Abantum eſt Homericorum. vide Euſtath. Iliad. β. & infrà θρηνῆσιν.

Θησηΐς, ίδος, Theſeis, poeſis de Theſeo.

Θήσσειν & θάσσειν, ſedere, aſsidere.

Θητελόν, mirum, non veriſimile.

Θητεία, ας, ἡ, ſeruitus, merces, clientela, cultus. ἐπὶ θητείαν ἰόντες, Iſocrat. μισθοδουλεία, Heſych.

Θῆτες, mercenarii dicūtur, [οἱ δι' ἀπορίαν ἕνεκα δουλεύοντες, Varinus. πλάτων δὲ καὶ θῆτας ἐλευθέρους ἐπὶ ὀνόματι, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλεύοντας, Pollux. vide θὴς ſuperius, Thucyd. θῆτες ἐπιβάται τῶν νεῶν, famuli ad miniſterium nauiū, Valla.

Θητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, mercede ſeruio, ſum mercenarius, & βάναυσος. Lucianus, ἐθήτευσεν παρ' ἀδ μήτῳ, ſeruiuit Admeto. Plato 2. de Rep. ἰδεῖν γὰρ αὐτὸν ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε λυδίας ἄρχοντι. ἐθήτευον ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλεῖ, ſe ad mercenariā operā regi locauerunt, Herodot. θητεύω παρὰ σοι, ſum tibi mercenarius, Plato de Repub. ἐθήτευσαν εἰς τὸ τεῖχος, murum mercede cōſtruxerunt, Philoſtrat. θητεύειν, ſeruorum numero haberi.

Θητικὸν, τὸ, quarta erat claſsis populi Athenieſis, & infimus ordo, qui opifices & mercenarios cōplectitur. hæc à magiſtratibus ſubmouebatur: ſed poterāt συνεκκλησιάζειν: nā ius habebant cōmune cōcionis, Ariſtot. πολιτ. γ.

Θητικὸς, οῦ, ὁ, ſeruilis, ſordidus, mercenarius. θητικὸν τέλος, Ariſtot. in Polit. ſordidus ac mercenarius cēſus, qui quartus erat Athenis. θητικὸς ὄχλος, turba eorum qui ære alieno ſeruitia debēt. θητικὸν πλῆθος τὸ ἐπὶ μισθῷ δουλεῦον. vide in dictione πελατεία.

Θῆσσα, ης, ἡ, & Θῆσσα, ἡ δούλη ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ, Varin. ancilla mercenaria, paupercula, indotata relicta à patre, cui dos à proximis genere præbetur. θῆτται μισθωταὶ vertit Heſych. Heſiod. dixit ποιεῖσθαι θῆσσαν & ἐριθον, ſeruum parare & ancillam.

Θητῶνιον, τὸ, pretium quod datur mercenariis.

Θρίψ, vermiculus, σκώληξ.

Θιασεύω, Nazanzenus. ἄγε δὴ λοιπὸν ἡμῖν ὁ λόγος ἐστὶ τῷ θεῷ θιασευέτω.

Θίασος, ου, ὁ, thiaſus, ſaltatio & chorea ac pompa, quæ Baccho exhibebatur. Virgil. Ecloga 5, Inſtituit Daphnis thiaſos inducere Baccho. Item ſodalitas, ſocietas. τοὺς ἀσεβείας θιάσους, Baſil. quum de perſecutione agit. Xenop. τίς ἄν σου φρενῶν τῶν σου θιάσου τολμήσειεν εἶναι; quis tuarum partium eſſe auſit? Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος ἐστὶ ἀσωμάτων ἐστὶ, animarum hic conuentus eſt corpore vacuarum. dicitur etiā ſodalitium à Latinis. debuit per diphthongum ſcribi, nam eſt ἀπὸ τοῦ τὰ θεῖα ᾄσαι: ſed traditio ſic habet. quidā dicunt παρὰ τοῦ θεῖν originē habere, vt Bacchū celebrantib⁹ accōmodetur. vnde θιασώδεις ὧραι Nonno, i. feſta tempora & ouantia. θιάσους συνάγειν, Demoſth.

Θιασῶνες, cœnationes, loci conuiuales, οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες θοινοῦσιν οἱ θίασοι.

Θιασῶται, οἱ, qui ſimul choros exercēt, Ariſtot. 8. Eth. Apud Athen. ἄνδρες θιασῶται dicit vnus Dipnoſophiſtarum ad conſortes ſuos loquēs, q. συμπόται. & Xenoph. in Sympoſ. de amore loquens apud eum Socrates, ita inquit, ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται.

Θιασώτης, ου, ὁ, ſocius in chorea, ſodalis. θιασῶται χορδοποιοί. particeps eiuſdẽ ſectæ. Theodoret. in 2. Eccleſiaſt. hiſt. τῆς ἀκιυμαιίας θιασώτης.

Θιασωτικὸς, ad ſodalitiũ pertinens, Ariſtot. 2. OEcon.

Θίβη παπύρου, fiſcella ſcirpea, ca. 2. Exodi. Heſyc. πλεκτόν τι κιβωτοειδὲς ὡς γλωσσοκομεῖον. Athen. ὑέλου πίναξ ἐν θίβῃ κατακεκλειμένος ἀργυρᾷ, vas ſignificat, quod amplexabatur diſcum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: repoſitorium à Plinio dicitur.

Θιγγάνω, contrecto, attingo, pertingo, appeto. ὁ θιγγανόμενος, attactus, qui tangitur.

Θίγμα, tactus, pollutio.

Θίγω, μ. ίξω, π. ιχα, & ἐπιθίγω, tango. vnde θίγεν, Doricè, pro θίγε, tange. Actiu. Accuſ. Iungitur etiam Genit. vt τῶν σπλάγχνων θίγοντες, viſcera tangentes, Plut. in Publicola.

Θιμωνία, aceruus, cap. 39. Eccleſiaſtici.

Θὶν, νὸς, ὁ, litus, αἰγιαλὸς, cumulus arenæ, aceruus, locus arenoſus. Tradũt Grãmatici ꝓ litore acceptum Fœm. eſſe generis, aliàs Maſcul. Litus autem οὕτω κέκληται, ἀπὸ τοῦ θεῖναι, ὅ ἐστι τίθεσθαι τὸ προσρήξει τῶν κυμάτων, Hom. Iliad. α. παρὰ θῖνα θαλάσσης, ad litus. ἐπὶ θινὶ, ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ, Idẽ. θῖνά μου ταράττεις, pro τὴν καρδίαν, Ariſtoph. θῖνες, cumuli arenarum, qui vel in litoribus, vel in ripis ſunt, inquit Hieron. in ca. 9. Eſaiæ. θῖνες ψάμμου, arenę cumuli, Herodo. θῖνας ἄμμου βαθείας ἔχει, ꝓfundas habet arenas, Plut. (in Fabio.

Θινόμενος, percuſſus.

Θινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, litoreus, ferus. ‖ Strabo lib. 8, θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς, &c.

Θίξις, εος, ἡ, tactus, ἐπαφὴ, à θίγειν.

Θὶς, ινὸς, ὁ, nomen piſcis litoralis, Gaza reddit, lituum. vide Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 13.

Θιώτης, conuiua.

Θλᾶσθαι, contundi, infringi.

Θλασίας, ου, ὁ, thlaſias, qui habet teſticulos contuſos ſeu fractos: ‖ ἀπὸ τῆς θλάσεως, i. à contuſione. Dicitur & θλαδίας, Suidæ. Deuter. c. 23, & cap. 21. Leuit. θλαδίαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν καὶ ἀποκεκομμένον, i. cui vel contriti, vel tuſi, vel ſecti ablatíque ſunt teſticuli.

Θλάσις, εος, ἡ, θλάσμα, κλάσις & κλάσμα pro eodẽ, fragmẽ ſeu cõtuſio, aurium morb⁹ quidã, fractura, colliſio, Gal. eſt caluæ in interiorẽ partẽ impulſio aut inflexio, cõcauitatem integram caluæ continuitate tantùm faciẽs, vt licet in plumbeis & huiuſmodi vaſculis, ſi foris percutiantur illidantúrve, videre: hæc Marcell. lib. 4. Dioſc. θλάσις τῶν ὤτων, fracta auriũ, Hermol. fractæ aures, Ruell. contuſæ aures, Marcell. lib. 1. Dioſcor.

Θλάσματα, fracta, contuſa, percuſſa, Interpret. Dioſc. θλάσματα δακτυλίου, attrit⁹ ſedis, Ruell. ſedes fractę, Barbarus: ſedis dolores & contuſiones, Marcell. li. 3. Dioſc.

Θλάσπη, ης, ἡ, ſinapi Perſicum, pes Gallinaceus.

Θλάσπι, εως, τὸ, Thlaſpi, genus herbæ, Dioſcor. lib. 2. ſunt qui vocẽt eam herbam θλασπίδιον, forma diminutiua. Galen. genere Fœmin. θλάσπιν.

Θλάσις, εως, ἡ, fractio.

Θλαστικὸς, vim habens collidendi & contundendi.

Θλάω, μ. άσω, π. ακα, frango, collido, tundo. Actiu. Accuſ. Alex. Aphr. in Probl. θλασθῆναι accipit pro colliſum eſſe, de eo cui teſticuli ſunt contuſi. ὀρχοτομηθῶσιν, ἢ ἐθλάσθησαν, ſunt caſtrati aut eliſi, ſunt colliſi, idem Aphro. de ſpadonib⁹. Heſiod. οὔτ᾽ ἔρρηξε βαλὼν οὔτ᾽ ἔθλασε. τεθλασμένος, freſſus, Hermolaus.

Θλιβίας, qui habet teſticulos attritos: ἀπὸ τῆς θλίψεως, θλασίας, σπάδων, θλαδίας, Theophil. in Inſtit. ciuil.

Θλίβομαι, afflictionem patior, grauor. Ariſtoph. οὐ δυνάμαι αὐτὸ χέσαι. τεθλιμμένη ὁδὸς, ſtricta via.

Θλίβω, μ. ίψω, π. ιφα, comprimo, frango, attero, ſtringo, θλίβειν χείλεα, oſcula figere labris, Theocrit. παρὰ τὸ θρῶ, ἢ θλῶ, Etym. Actiu. Accuſ.

Θλίμμα, ατος, τὸ, attritus.

Θλιμμὸς, ὁ, afflictio.

Θλίψις, εος, ἡ, compreſſio, συστολή. ‖ Ponitur pro anguſtia & tribulatione in ſacris literis, Eraſ. ca. 10. ad Hebr.

Θλώμενος λίθῳ φλοιὸς, cortex lapide deſquammatus.

Θνατὸς, Ionicè, pro θνητὸς, i. mortalis.

Θνησιμαῖον, ου, τὸ, morticinium, cadauer, cap. 13. libri 3. Regum, & cap. 5. Eſaiæ, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν ὡς κοπρία, i. & facta ſunt morticinia eorum quaſi ſterc⁹. Morticinium dicitur, quod abſque effuſione ſanguinis vitã amittit, & in quo moritur anima, inquit Hieron. in c. 4. (Ezech.

Θνῆσις, mors, corruptio.

Θνήσκω, μ. ήξομαι, vel θανοῦμαι, π. τέθνηκα, ἀόρ. β. ἔθανον, morior, cado, interficior. Plato in Epiſt. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου, à Dionyſio cæſus. Et de re inanimata, pro periit. Neutrum abſolut. Inuenitur etiam Futurum τεθνήξομαι. Ariſtoph. νεφ. οὐδ᾽ ἐγχελὺν τεθνήξει. πρὸς σοῦ θνήσκω, à te occidor, Lucia. τέθνηκε, periit, ꝓ amiſſum eſt, apud Ariſtop. τεθνήξεσθαι, moriturum eſſe, Bud. in Epiſt. prior. τεθνεὼς ὑπὸ τούτου, Plato. τέθνηκεν ὑφ᾽ ὑμῶν, à vobis necatus eſt.

Θνητογαμία, nuptiæ mortalium: ſic dictæ ſunt nuptiæ Thetidos deæ & Pelei mortalis.

Θνητὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, mortalis, interiturus, caducus. παρὰ τὸ ἀντιδιαστολὴν τοῦ θεοῦ γίγνεσθαι, Etym. in Fœmin. θνητή.

Θοάζω, curro, feſtino, erro, inſanio, lætor, choreas duco, terreo, interficio, finio, abſoluo, more figuli fingo. ‖ Item reſideo, Sophoc. in OEdip. tyran. τίνας ποθ᾽ ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; quæ veſtra, quam reſidetis hîc, eſt ſeſſio?

Θόαξος, ἀπόλλων.

Θοάω, μ. άσω, π. ακα, incito, ſedeo, moueor.

Θοινερὸς, ου, ὁ, conturbatus.

Θοία, ας, ἡ, iugum mulorum.

Θοἰμάτιον, Atticè, pro τὸ ἱμάτιον, veſtis. Ariſtoph. θοἰμάτιον δίκαιος τοδί, &c. θοἰμάτιον περιέρρηξε, veſtimentum rupeerit. θοἰματίδιον, parua veſtis, Ariſtoph. in Pluto. Apud eundem, pro veſte honeſta & ciuili ponitur: τριβώνιον, pro veſte inopis & egentis.

Θοίνα, ἡ, dapes, in Epigram.

Θοινατήριον, ου, τὸ, epulæ, Eurip.

Θοινάω, μ. ήσω, π. ηκα, conuiuor, comedo, cibo. Neutr. Accuſat. & θοινάομαι, Apollonides lib. 1. Epigram. θοινήσατο θῆρας, de venatione comedit. Laſcar. cum Accuſ. εἴ τινα θοινήσαιτο, ſi quem voraret. Heſiod. δελφῖνες ἐθοίνων ἐλλοπας ἰχθῦς, vorabant mutos piſces.

Θοίνη, ης, ἡ, conuiuium, dapes, epulę, cœna: à θεὸς & οἶνος, quòd in deorum feſtis largius ſoleant vino indulgere. Heſiod. ἅ σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης, i. τῆς εὐωχίας, quæ ſunt ipſis multò potiora quàm conuiuium.

Θοινητήριον, idem.

Θοινητικὸς, ου, ὁ, epulis congruus. θοινητικὰ ὄργανα, inſtrumenta ad conuiuia, Xenoph. in OEcon.

Θοινατὸν, ad comedendum aptum.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ, comeſtor, conuiua, epulo.

Θοινῶμαι, conuiuor, epulor, comedo. θοινηθῆναι, εὐωχηθῆναι. Homer. diſcumbere, epulari, epulis accumbere. ἐθοινήσατο, vorauit, de aquila, AEſopus.

Θολερεῖν, ταράττεσθαι.

Θολερὸς, οῦ, ὁ, turbid⁹, turbulẽt⁹: cui opponitur καθαρός.

Θολερόφρων, magnus.

Θολόω, μ. ώσω, π. ωκα, turbo. Actiu. Accuſ.

Θολία, ας, ἡ, petaſus, pileus ad arcendum Solem: ἀπὸ τοῦ θόλῳ ἐοικέναι.

Θόλος, ου, ὁ, tholus, teſtudo tẽpli, vmbilicus teſtudinis, vbi munera dicata ſuſpenduntur: cõtignatio exponitur à Politiano apud Alex. Aphr. lib. 1. Probl. καὶ μάλιστα ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου, vbi pro loco balnearum ponitur, ſeu pro thermis. Gaza vertit, ſi non penitus tabeãt ſiti. Itẽ locus vbi ſeruabãtur ſcripturæ publicæ Athenis, & vbi ii qui ex Prytanæo eſſent, cœnare ſolebãt, Plato in Apol. οἱ τριάκοντα μεταπεμψάμενοί με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θόλον, προσέταξαν ἀγαγεῖν, &c. in tholũ me vocantes: vbi gen. eſt Fœmin. Item Ibidem, ἐκ τῆς θόλου ἐξελθόντων.

exponitur

exponitur etiam θόλος, ἢ ἀκροθερμία. θόλοι, tholi ſunt in templis publiciſve ædificiis circunducta in orbem teſtudo: abuſiuè eſt in acutum faſtigium deſinens domicilii culmen. θολοειδῶς τετρημμένης ῥίζης εἰς καλότητα, radice in profundum tholi modo excauata, Dioſc.lib.4, in teſtudinis ſpeciem concamerato ſinu.

Θολὸς, ἡ, ὁ, turbidus, & nigrum ſepiæ atramentũ, Cæl. Gaza in Ariſtot. vertit atramentum.

Θολόω, ῶ, ώσω, π. κκα, turbo. Actiu. Accuſ. θολοῦται ἢ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur & craſſus ſanguis, Gal. ad Glauc. θολοῦσαι, συνεχοῦσαι, ταράσσει, ταράξαι, σκοτίσαι.

Θολώδης, εος, ὁ ἡ, obturbatus, fęculentus.

Θόλωσις, εως, ἡ, turbulentia.

Θοὸς, ἡ, ὁ, velox, ταχὺς, citus, celer: à θέω, curro. vnde θοαὶ νῆες, celeris: vt Iliad. α, θοαὶ ἐπὶ νῆας. Aliquando magnus, firmus: vt θοὴ γαῖα, i. μεγάλη. Item acut⁹: vnde νῆσοι θοαί, i. ὀξεῖαι. ſic enim dicuntur, quæ Cephaleniæ adiacent. Odyſſ. νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν, &c. ἢ λεγομένας ὀξείαις μεταληπτικῶς. Et 2. Arg. Apoll. θοοῖ γόμφοι, claui acuti, i. ὀξεῖς. Aliquando ſtrenu⁹, fortis, gnauus, prõptus: vt θοὸς πολεμιστὴς, i. ἀνδρεῖος ἢ ἰσχυρός. Apoll. Rhod. θοὴν σάκος, l. 1. Arg. vocat τὸ δεξιὸν τῶν ἢ ἀμετάφραστον ὑπὸ τοῦ θοάζειν ὅ ἐστι ταχύνειν, inquit Interpr. vide apud Etym. θοὴν νύκτα, Homer. θοαὶ νῆες, i. ταχείας σημαίνει ἢ ὀξείας, Idem, naues acutas, celeres. Dicunt etiam θοαὶ νῆσοι, i. celeres, ſeu acutas. habent enim inſulæ quędam veluti promontoria in cuſpidis morem acuminata. Quintil. lib. 8, cap. 6, de Metalepſi.

Θορέω, ῶ, ήσω, π. κκα, ſalio, terreor aliquo rumore, curro, impetu inſilio. In 2. Aor. ἔθορον. vnde Heſiod. ἐπὶ δ᾽ ἵππων θοὸν δίφρον, in equeſtrem currum inſiliit. θόρεν ἐς πῦρ, ad Typhin exiliit, Apoll. ἐπὶ βάθη θόρε, i. ἐφώρμησεν, Hom.

Θορδάτις, ἡ, ὁ, qui facit viam, præuius.

Θορὸς, γονὴ, σπέρμα, genitura, ſemen, Herodot.

Θορικὸς, ἡ, ὁ, genitali ſemini accommodus. θορικὸς πόρος, meatus, qui genitalis ſeminis receptaculũ ſufficit, Ariſt. 4. Anim. θορικοὶ πόροι, maris genitales meatus, Gaza 6. Anim. τὰ θορικὰ, partes ſeminales, ſeminis genitalis cõceptacula.

Θόρισμα, ineſcatio piſcium.

Θόραξ, merum, ὁ ἄκρατος οἶνος. Et θωρήσσεσθαι, inebriari, θώρηξεν ἤγουν μεθύσκειν.

Θορνύομαι, libidine agitor, coeo. Herodot. ἵπποι δὲ θορνύονται κατὰ ζεῦγεα, quũ libidine agitãtur, & per paria coeũt.

Θορὸς, ἡ, ὁ, ſemen genitale, genitura, Vallæ, lętor prolifi c⁹, Gazæ: vir⁹ genitale, quo piſces oua ſpargũt, Theoph.

Θορυβέομαι, οῦμαι, tumultuor, exęſtuo, fluctuo animo. Sophoc. in Aiace, ὑπὸ τούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ, i. τούτους κατὰ σοῦ θορυβοῦντας. Plato Epiſt. 7, συνεπελάβοντό μοι τεθορυβημένῳ, me commoti adierunt. θορυβούμενος, tumultuans. θορυβούμενος ὑπ᾽ αὐτῶν Κάμιλλος, Camillus ab eis turbatus, Plut. in Camillo. θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, ad hæc turbidus factus, his tumultuans, Idem ibid. his trepidus: ſic Liuius extulit.

Θορυβέω, ῶ, ήσω, π. κκα, tumultuo, tumultũ decerno, concitóq;, applaudo, κροτῶ, ταράττω. Neutr. abſol. vel cũ Accuſ. ὅπως δὲ μὴ θορυβήσητέ μοι, Demoſt. Plato in Apol. Socr. μήτε θαυμάζειν, μήτε θορυβεῖν, i. tumultum excitare. Ibidẽ, μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν, mementote mihi non obſtrepere, Cum Accuſ. ibid. μὴ ἄλλα ἢ ἄλλα θορυβείτω, alia atque alia ſubinde ne confundat. Plut. in Galba, ταῦτα γάλβαν ἐθορύβει, hæc Galbam turbabant. Et in Alcibiade, τὸν νικίαν ἐθορύβει, aduerſus Niciam tumultum excitabant.

Θορυβητικὸς, ἡ, ὁ, obſtreperus, Ariſtoph.

Θορυβοποιέω, tumultus cieo, panicis moueor.

Θορυβοποιὸς, ἡ, ὁ, ſeditioſus.

Θόρυβος, ου, ὁ, tumultus, non ſolùm de turba, ſed etiã de magna laude dicitur. Ariſtid. νέον πρεσβύτερον οὐδένα ἢ θόρυβον. θόρυβον ποιῆσαι, clamore proſequi in bonum, Dem.

Θορυβώδης, ἢ θορυβώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, tumultu plenus.

Θορυβωδῶς, tumultuoſe, raptim, indiſcrete.

Θορυκά, τὰ, conceptacula ſeminis genitalis.

Θορύμβοι, οἱ, in venerem concitati.

Θόρυξις, vini potus.

Θόσαι, θωρίαι.

Θορῶν, ſaliens, qui exilit.

Θοῦ, pone.

Θουκυδίδης, Thucydides, Athenienſis dynaſtes. Plutarch. in Pericle, refert duas Athenis fuiſſe δυναστείας, θουκυδίδου ἢ περικλέους.

Θουλλότατον, ponderoſum, grauiſſimum.

Θουρεῖος, potens, audax.

Θουρία, ας, ἡ, locus in Sicilia, optimos vates creãs. vnde θουριομάντεις. θουρίαι τριήρεις, actuariæ triremes, Xenoph. in Omiſs.

Θουρικὸς, ἡ, ὁ, impetuoſus, potens, agilis, violentus.

Θουριομάντεις, vates miſſi ad Thurium vrbem condendam. fuit autem vrbs in Italia, quæ & Sybaris dicta eſt. Ariſtoph. νεφ. βόσκουσι σοφιστὰς θουριομάντεις ἰατροτέχνας, &c. vide Interpretem ibidem.

Θούριος, ἡ, ὁ, bellicoſus: epit. Martis. θούριος ἄρης, Ariſtop.

Θουρὶς, ίδος, ἡ, ſtrenua. θουρίδος ἀλκῆς, i. δυνάμεως ὁρμητικῆς ἢ πολεμικῆς, τῆς ἐνδυναστικῆς.

Θουρεὸς, ſcutum.

Θοῦρος, ἡ, ὁ, impetuoſus, exiliens, libidinoſus. θοῦρον ἄρεα, Homer. i. τὸν ὁρμητικὸν ἢ πολεμικὸν, ὁρμητικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. θοῦρον δόρυ, Apoll. Rhod.

Θόωκος, ὁ, ὁ, pro θῶκος, ſolium, ſedes, conſeſſus.

Θοῶς, ταχέως, raptim, gnauiter. Odyſſ. ξ, θοῶς σαώσῃ χιτῶνα, i. citó. θοώτερον, properantior, in Epigr. vide θοός.

*Θοῶσαι, acuere, nitidum reddere, ignire.

Θρακία ῥάφανις, Thracia radix, Theophraſt. lib. 7, cap. 4. hiſtor. plantar.

Θρακίας λίθος, lapis Thracias nomine, naſcitur in fluuio Scythiæ, nomine Ponto, teſte Dioſcor. lib. 5. Lapis hic aqua accenditur, & oleo extinguitur, vt tradunt Alex. Aphrod. Probl. 64, lib. 2, & Plinius lib. 33, cap. 5.

Θράκιος, Thracius. θρακία στρατιὰ, copię Thracum.

Θράνος, ος, ἡ, trabs.

Θρανεύεσθαι, extendi: nã θρᾶνον ligni genus eſt, in quo pelles extenduntur. Ariſtoph. Equit. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.

Θρανίω, συντρίβω, ξαίνω,

Θρανίδιον, τὸ, ſella, ſolium.

Θρανίον, ου, τὸ, ſcabellum, tranſtrum, ſubſellium.

Θρανίτης, ου, ὁ, remex, ſeſſor, qui in puppi triremis ſedet. θρανῖται, ait Interpres Thucyd. οἱ μακρότερα κωπῶν ἐρέττοντες πλείονα κόπον ἔχουσι τῶν ἄλλων: διὰ τοῦτο τούτοις μόνοις ἐπιδόσεις ἐποιοῦντο οἱ τριήραρχοι, οὐχ ἢ πᾶσι τοῖς ἐρέταις. Valla exponit, Thranitę, qui remos longiores trahunt. κῶπαι θρανιτικαὶ, remi longiores: ſic apud Bayſium de re Nauali.

Θρᾶνος, εος, τὸ, ſedes. Ariſtoph. αὐτοὶ τοῦ θρανίου, σύμπαν κεφαλῶν κατὰ γράπτος ἔχειν.

*Θρὰξ, nomen auis, apud Oppianum.

Θράξαι, moleſtare: pro ταράξαι apud AEſchin.

Θραυπὶς, carduelis auis, aliàs θραυπίς.

Θράττω, turbo, ταράττω.

Θρασεῖν, audacem eſſe: vnde Thraſo, apud Terent.

Θρασέως, audacter.

Θράσιον, τόπος.

Θρασκίας, ου, ὁ, Thraſcias ventus, Cęcias à quibuſdã etiã dictus. Ariſtot. de mundo, τῶν βορείων ὁ ἐξῆς πνέων τοῦ ἀργέστου θρασκίας λέγεται, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι, i. ex Aquilonib⁹, qui deinceps à Coro ſpirat, Thraſcias dicitur, quẽ nonnulli Cæciã vocant. Hic Thraſcias inter Septentrionẽ & occaſum ſolſtitialem ſpirat, vt ſcribit Plin. lib. 2, cap. 22.

Θράσος, εος, τὸ, temeritas, audacia, ferocitas. Ammonius diſcernit à θάρσος, fiducia in bonum, Plutarch. in Lycurgo, ad finem. μία γὰρ ἡ ἀπειρία ἢ θράσος φύει ἢ θάρσος ἀφαιροῦσα, ſola enim experientia gignit audaciam, eadémque fiduciam aufert, Idem in Fabio.

Θρᾶσσαι, Thraſſæ & Thraciæ mulieres.

Θράσσω, pungo. vide θράττω.

*Θρασύγλωττος, audax verbis. θρασυγλωττία, audacia verborũ.

*Θρασύγυιον νίκαν, fortis viri victoriam, Pindar.

Θρασύδειλος, qui ſimul eſt audax & timidus, Ariſtotel. lib. 3. Ethicor.

Θρασυκάρδιος, ὁ, ὁ, duri cordis, magnanimus. Heſiod. διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.

Θρασυμήχανος, ὁ, ὁ, promptus, audax.

Θρασύμυθος, procax, temerarius ſeu audax. φθέγξεσθαι πρὸς λόγον θρασύμυθον, dixit Pindar. θλυμυγη, procacē petulātiā.

Θρασύνομαι, animo, vel animor, audeo, ferocio. θρασυνόμενος ἀβεβαίοις δόξαις, inflor incertis opinionibus, Plut. in Solone. θρασύνομαι πρὸς τὸν θεμιστοκλέα, animo efferor aduerſus Themiſtoclem. θρασυνόμενοι πλήθει τὴν ἀμαθίαν, quanuis imperiti, tamen freti multitudine, Thucyd.

Θρασυξενία, ας, ἡ, hoſpitis inſolentia, Plato de Leg.

Θρασύς, έος, ὁ, temerarius, ferus, alacris, ſecurus, audax, vehemēs: παρὰ τὸ θέω, τὸ θερμαίνω, Etym. θερμητής. Aliquādo fortis, & ἀνδρεῖος: vnde Apoll. 1. Arg. θρασὺ ἡ τραχεῖα dicit. γλῶσσα θρασεῖα, lingua petulans. θρασὺς πόλεμος, Homer. aſperum bellum & ferox. θρασεῖ ποδί, petulāti pede, Ariſtophan.

Θρασυστομέω, ῶ, audacter & liberè loquor, proteruio, inſolenter loquor, Eurip.

Θρασύστομος, ὁ, ὁ, liberæ & temerariæ linguæ.

Θρασύτερος, in bonum, apud Thucyd.

Θρασύτης, ητος, ἡ, temeritas, rebellio, contumacia, audacia, τόλμα ἀλόγιστος, incogitantia. θρασύτητι ἰσοῦνται οἱ λακωνικοί, Nazanz.

Θρασύχειρ, ειρος, ὁ & ἡ, audax & promptus manu, in Epigram. & θρασυχειρία.

Θρᾷσσα, pro θρᾷσσα, Threicia, Plut. in Publicola.

Θρᾶτται καλούμεναι, Thraſſę quæ dicuntur, Ariſtot. li. 5. de gen. Anim. pro piſcium genere quodā coloris varii.

Θράττομαι, ρ θράσσομαι, cōteror, cōſcīdor, συντρίβομαι.

Θράττω, ω. άξω, π. αχα, turbo, θράσσω: Accuſ.

Θρυλίζω, murmuro.

Θραύπαλος, ὁ, traupalis arbor, lib. 3. hiſt. plant.

Θραυπὶς, ίδος, ἡ, θραυπίς, carduelis, Gaza ex Ariſtot.

Θραυσάντυξ, υγος, ὁ & ἡ, fractor cāthi ſeu orbis aut curr*, apud Ariſtoph. νεφ. ὦ τύχαι θραυσαντύγας ἵπποι ἱππῶν.

Θραῦσις, εως, ἡ, fractio, quaſſatio, ruptura: differt à κάταξις, quòd hæc ſit εἰς μεγάλα μέρη διαίρεσις καὶ χώρισις, i. diuiſio & ſeparatio in partes magnas: θραῦσις verò, εἰς τὰ τυχόντα καὶ πλείω, i. in quaſlibet & plures omnino duabus. Quid itē diſcriminis ſit inter θραυστὸν & κατακτόν, docet Ariſtotel. Meteor. lib. 4.

Θραῦσμα, ατος, τὸ, fragmentum, fruſtū: ſic dicitur gen* ammoniaci purioris, Dioſc. l. 3, trauſma, friatura, Ruell. trauſma, quod eſt fragmentum & fruſtum, Marcell.

Θραυσμὸς, fractio, murmuratio exponitur can. 7. conc. (Sardicēſis.

Θραυστὸς, ὁ, fragilis, rigidus.

Θραύω, μ. αύσω, π. αυκα, frāgo, collido, frio, vulnero, percutio. θραύομαι, cōterar. ἐθραύσθη ἐπὶ τὸν Δαβίδ, contriſtatus eſt ſuper Dauid, cap. 20. lib. 1. Regum.

Θρεκτὸς, aſper, acutus, curſus.

Θρέμμα, ατος, τὸ, pecus, βόσκημα, alumnus. Sophoc. in Electra, ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς, ἀντὶ τοῦ βλάσημα. hæc vox omne animantis genus cōplectitur, ab alendo dicta. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. ἐν παισὶν οἰκοτρίβων ἢ θρέμμασι παλλακῶν, Plut. in Solone, vbi Interpres, in ancillarū filiis & pellicibus: ſed videris num θρέμμα etiā filium ibi ſignificet. δύσκολον τὸ θρέμμα ἄνθρωπος, Plat. de Leg. difficulter homo domatur. τίφουσιν ὄρνιθων θρέμματα, aues alunt, Plato. πεζῷν θρέμματα παίδων, infantes, Idem de Leg.

Θρέξασκον, currebant.

Θρεξίσκω, in circulo curro, tripudio. Item lac coagulo.

*Θρέξαι, lac cogere aut coagulare.

*Θρέπτα, τὰ, τροφεῖα, ἐκ τοῦ θρεπτήρια χρ̄ συσκοπήν, ait Varinus, dicuntur præmia nutricationis. Hom. Iliad. ρ, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε.

Θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix, in Epigram.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, Nonnus.

Θρεπτήρια, πολιτικῶς, præmia educationis, Heſiod. καὶ θρεπτήρια δοῦναι.

Θρεπτήριος πλόκαμος, capillus qui deſect* Apollini κουροτρόφῳ & fluminibus conſecrabatur, quem morē prim* inueniſſe Theſeus creditur, Euſtath. Iliad. β.

Θρεπτικὸς, ὁ, ὁ, alendi vim habens. θρεπτικὸς ἑλκῶν, vlcera nutriens & replens, Dioſc. lib. 1. θρεπτικὴ δύναμις, vis nutriendi, nutriens. θρεπτικὴ ψυχὴ, anima vegetabilis, Gaza. θρεπτικὸν μέρος τῆς ψυχῆς, animę pars, quę eſt vegetādi principium.

Θρέπτειρα, ας, ἡ, nutrix.

Θρέπτρον & θρέπτον, pro θρεπτήριον, præmiū datū nutriēti.

Θρεττανελὸ, vox citharæ, indeclinabile.

Θρέττε, cōfidere: barbara dictio apud Ariſtop. θάρρει.

Θρέφθην, nutritus ſū. Heſiod. ἀτὰρ ἐν ἀφρῷ θρέφθη, quoniā in ſpuma educata eſt, Venus videlicet. θρεφθῆναι dixit Eurip. pro ςαφῆναι, educatum eſſe.

Θρέψα, pro ἔθρεψα, nutriui. Ody. σ, αὐτή με θρέψας. θρέψαι etiā πῆξαι, cogere & coagulare ſignificat. vnde τραφερής.

Θρέψις, εως, ἡ, nutritio, Alex. Aphrod. lib. 2. Prob.

Θρέψομαι, nutriar. Plato 2. de Rep. θρέψονται ἐκ τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι.

Θρεψόμεθα, alimentum capiemus, Xenoph.

Θρέω, lugeo.

Θρηΐκη, Thracia, Herodot. Θρηΐκιος, Thracius.

Θρῆϊξ, ικος, ὁ, θρᾷξ, Hom. Iliad. β, & Herodot.

Θρήκη, ης, ἡ, Thrace.

Θρήκηθεν, ex Thracia.

Θρηνέω, μ. ήσω, π. ηκα, lamentor, lugeo. ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, lugubria cecinimus vobis, cap. 11. Matt. ſic Eraſ. & cap. 7. Lucę. Cū Accuſ. Lucian. φασὶ γυναῖκα κονείδιον ἄνδρα τεθνεῶτα θρηνεῖν, i. deflere. Sophoc. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσει, acutos cantus flebiles edet. Dicitur & voce Paſſiua. Idē, ἤδη ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι, hæc deplorare. θρηνείσθω τὸ δῶρον, lugeat donum, Nazanz.

Θρηνητέος, lugendus.

Θρηνητικὸς, ὁ, ὁ, ad luctus propenſus, querulus.

Θρῆνος, ὁ, ὁ, lamentatio, fletus, luctus.

Θρῆνυς, υος, ἡ, tranſtrum, ſcabellum.

Θρηνώδης, εος, ὁ & ἡ, flebilis, gemebundus, querulus.

Θρηνῳδία, ας, ἡ, cantus ſeu querela lugubris.

Θρηνῳδοῦσα, deplorans, Eurip.

Θρῆσαι, pro καθῆσαι, Ariſtoph. Interpres.

Θρησκεία, ας, ἡ, religio, ceremoniæ, obſeruātia, ſuperſtitio, ματαιότης: nōnunquā in bonam partem, ſæpe etiam in malam. Vox, vt autumant, à Thracibus deducta, quòd apud hos Orpheus multa de diis confinxerit, traditis ceremoniis quibus colerentur.

Θρησκεύω, μ. εύσω, π. ευκα, celebro, ſeruio Deo. Accuſat. Nazan. οὐδὲ θρακῶν ὄργια ταῦτα, παρ' ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν, ὡς λόγος, nō hęc ſunt Thracū orgia, à quib*, vt fertur, ſuperſtitiones ſumpſere initiū. θρησκεύω περιττῶς, ſum ſuperſtitioſus.

Θρῆσκος, ὁ, ὁ, religioſus, generoſus.

Θρῆσσα, Threicia, Plut. in Publicola.

Θρῆνυς, currus pars, cui onera imponuntur.

Θρία, τὰ, folia ficulna, quæ interdum depinguntur in veſtibus, varietatis & voluptatis cauſa, Ariſtoph.

Θριάζω, folia fici arboris colligo, numine afflor.

Θριαὶ, αἱ, calculi, quos ſortilegi in vrnam mittūt diuinantes. vnde θριάζειν, pro vaticinari.

Θριαμβευτὴς, ὁ, ὁ, triumphator.

Θριαμβεύομαι, vulgo.

Θριαμβεύω, μ. εύσω, π. ευκα, triūpho, δημοσιεύω, θορυβέω, πομπεύω. Accuſ. θεὸς θριαμβεύων ἡμᾶς ἐν τῷ χριστῷ, Paul. 2. ad Cor. Eraſ. vertit, Deus triūphat per nos in Chriſto. D. Hier. ad Agaſiā exponit, triūphat nos, i. de nobis, vel triūphū ſuum agit per nos. Nazāz. παραδειγματίσας τὴν ἁμαρτίαν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἀξίαν ὕβρεων, traducens peccatum, & de eo triūphans, vt iniuria digno. ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, de regibus triumphauit, Plutar. in Romulo. λύσειεν θρίαμβον

ἐθριάμβευσε, ſecundum triumphum egit, Idem in Fabio. ἐθριάμβευσεν ἀπὸ τούτων, de his triumphauit, Idem in Rom.

Θριαμβικὸς, οῦ, ὁ, inſignis triumpho. θριαμβικὸς ἀνὴρ, vir triumpho potitus, Plutar. in Camillo.

Θρίαμβος, ου, ὁ, triumphus. θρίαμβον εἰσήλασε, triumphauit, Plutar. in Fabio.

Θριασταὶ, ficuum cultores: etiã de vinitoribus dicitur.

Θριγγίον, θριγγὸς, & ædium faſtigium.

Θριγγὸς, οῦ, ὁ, σηκὸς, περίφραγμα, περίβολον, θριγκαρχώματα, i. ſeptum, vallum, & loci alicuius munimentum. Dioſcor. lib. 4, cap. 86. φύεται ἐπὶ θριγγοῖς καὶ τοίχοις, naſcitur in ſepibus & parietibus. & lib. eodem, cap. 90, φύεται ἐν τοίχοις καὶ θριγγοῖς, naſcitur in parietinis & maceriis, Ruell. in parietibus & murorũ coronis, Marcell. Bud. in Epiſt. prior. τειχῶν καλῶς τετειχισμένων καὶ κονίᾳ τεθριγγωμένων, id eſt, calce illiti & loricati.

Θριγκὸς, ſepimentum, ſepes, vertex, eminentia, lorica muri vel parietis. ἡ ἐπὶ τοῖς οἴκοις σφαίρα, inquit Dydimus Homeri Interpr. minæ murorum. θριγκοὶ dicũtur pinnacula & minæ murorum & ipſa ſuggrundia, in Epigram.

Θριγκόω, vallo, ſepio. Odyſſ. ξ, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, id eſt, ἐχαράκωσε.

Θριγκωσις, ἡ, loricatio.

Θριδάκινη, ης, ἡ, & Θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, naturã lactucæ referens.

Θριδακίνη, ης, ἡ, lactuca, Theophr. lib. 1. hiſtor. plant.

Θρίδαξ, ακος, ἡ, lactuca, Herodot. θρίδακα λαβοῦσα, lactucam ſumens.

Θρίζω, pro θερίζω κατὰ συγκοπὴν, meto, incido, rodo, ἀποθρίζω, id eſt, reſeco, in Epigram. & ἀποθρίζω, pro ἀποκόπτω.

Θριμμὸς, γογγυσμὸς.

Θρίναξ, ης, ἡ, & Θρίναξ, ακος, ὁ, ventilabrum, tridens, cribrum, τὸ πτύον.

Θρὶξ, τῆς τριχὸς, ταῖς τριξὶ, ἡ, capillus, pilus, villus, Heſiod. ὀρθαὶ δ᾽ ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχες, ſetis horret.

Θριοβόλος, ου, ὁ, qui thrias in vrnam diuinam iacit, ſorti legus. vide in Chiliad. Eraſmi.

Θρῖον, ου, τὸ, folium fici, folium ficulneũ, herba eſt grata bobus, in Epigram. Græc. & genus edulii apud Athenienſes, ex lacte & adipe ſuillo & ſemidalide, quod in fici foliis coquebatur, Ariſtoph. Achar. θρῖον τακεροῦ ὄπτα σταιρεῖ λιθέῳ μου. Accipitur etiam pro membrana cerebri ſi mihi folio ficulneo, Idem. θρίοις παρεῖς, rudentes laxabat, idem Ariſtoph.

Θριπήδεστον, ου, τὸ, corruptum, eroſum, exeſum, propriè à teredinibus, Bud. Comment.

Θριπήδεστος, idem, vt θριπήδεστοι ῥίζαι, Theophraſt. radices à vermibus exeſæ. θριπήδεστοι γίνονται, vermiculis eroduntur, Idem.

Θριπόβρωτος, idem Theophr.

Θριπὸς, fortis, audax.

Θριποφάγος, ὁ καὶ ἡ, cui victus eſt ex coſsis, id eſt, vermibus lignorum, Ariſtot. 9. Anim.

Θριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putreſcens, Gaza lib. 3. hiſt. plant. de ligno cuiuſdam quercus.

Θρίσσα, ης, ἡ, aloſa piſcis, Gaza. Ariſtot. 9. Anim.

Θρίσσος, piſcis quidam in Epigram.

Θριχίασις, εος, eruptio pilorum præter naturam in ordine palpebræ ex reumate procedens.

Θρὶψ, ιπος, ὁ, vermiculus, qui lignis innaſcitur, teredo, coſſus. τερηδὼν, tinea Gazæ lib. 5. hiſt. plant.

Θρέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbo, dico, refero, accino, edo, ſono. Actiu. Accuſ. Sophoc. θροεῖ μολόντα τὸν δ᾽ ὅποι ἰπ᾽ ἐφέξει, id eſt, λέγει. Idem, τίν᾽ ὑμῖν αὖ νέον τοῦτ᾽ ἐφέξει, id eſt, λέγει τίνα θροεῖς αὐδὴν, quãnam vocem edis, Euripid. ἐπῳδὰς θροεῖν, adhibere ſeu dicere medicamenta, Gaza lib. 4. Item θροέω, tremefacio. θροέομαι, turbari.

Θρομβοειδὴς, ἐος, ὁ, externatus, θρομβοειδής.

Θρομβοῦσθαι, in grumos concreſcere.

Θρομβίον, τὸ, paruus grumus, Dioſcorid. lib. 6.

Θρομβοειδὴς, grumoſus.

Θρόμβος, ου, ὁ, gutta. Strabo libro θ, καὶ θρόμβους ἔχον τοῦ ἀφροῦ. Item grumus. Herodot. α, ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀφρὸν τινα ἀναδιδοῦσι πολλούς. Item fragmentum. Quin & concreti ſanguinis partes θρόμβοι appellantur, Cęlius lib. 8, cap. 12. Item ſudor ſanguinis diſtillantis, Nazanz. in Orat. σὺ δὲ ἐξ θρόμβους ἔχει ὑπολευκοὺς, Dioſcor. lib. 1. vbi Hermol. ſtyrax albicantibus eſt fragmentis, Ruell. albicantibus grumis, & Marcell. Eſt autem ſtyrax arboris cuiuſdã lachryma. θρόμβους αἵματος διαλύει. Ibidem, ſanguinem concretũ diſcutit: ſic Interpr. Dioſcor. vide Marcell. ibidem. θρόμβοι, αἵματα παχὺ πεπηγὸς, ὡς βουνοί. θρόμβοι αἵματος, guttæ ſanguinis, cap. 22. Euang. Lucæ.

Θρομβοῦσθαι, in grumos coire.

Θρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus. θρομβῶδες σπέρμα, ſemẽ globulentum, Gaza.

Θρομβωθὲν γάλα, concretum in ſtomacho lac, Marcell. concretum lac, Ruell. lib. 5. Dioſcor. τεθρομβωμένον γάλα, lac coagulatum, Dioſcorid. lib. 3.

Θρόμβωσις γάλακτος, lac concretum, Idem. θρόμβωσις αἵματος, ſanguis conglobatus, Idem lib. 2.

Θρονίζεσθαι, ſolium occupare, Nazanz. in Orat.

Θρόνον, ου, τὸ, pigmentum, venenum, φάρμακον. Theocr. θέσυλι νῦν λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ᾽ ὑπόμαξον. Item flos vel roſa. Homer. θρόνα δ᾽ ἐν αὐτῷ ἔπεσεν ἐκ τῆς γῆς. Cyprii vocant θρόνα veſtes floridas & variegatas inſigniter. Theſſali animalia varietate diſtincta maculoſáque, Cæl. lib. 9. cap. 9.

Θρονοποίκιλα, τὰ, pigmenta varia.

Θρόνος, ου, ὁ, ſolium, ſedes, ſella, tribunal, Bayf.

Θρόος, ου, ὁ, rumor, tumultuarius rumor, tumultus, muſſitatio, ſonus, ἄσημος φωνὴ, θόρυβος. Ilia. δ, οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, id eſt, ſonus & vox. vnde ἀλλόθροος & λιγύθροος. θροῦ, idem ἐν θρόῳ, καὶ δίσασα πόλις, ciuitas gliſcere cœpit, Thucydid. θροῦ καταπαύοντα, gliſcentem tumultum. θρόου αἰσθόμενος, muſſari intelligens, Thucyd.

Θρώσκω, proſilio.

Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ, herba ex qua fiunt papyri lucernarum vel funalium: vel ea ipſa papyrus, ellychnium, focus, radius, fauilla, lucerna. Ariſtoph. τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων, ex craſsis elychniis vnum imponebas. Idem pro radio, ὁ δ᾽ ἥλιος τὴν θρυαλλίδ᾽ εἰς ἑαυτὸν εἶδον συνελκύσας, id eſt, τὴν ἀκτῖνα.

Θρυαλλίζω, ſuſurro.

Θριάσιαι πύλαι, Plutar. in Pericle ſcribit Antemocritum legatum Athenienſium à Megarẽſibus occiſum τεθάφθαι παρὰ τὰς θριασίους πύλας, αἳ νῦν δίπυλον ὀνομάζονται, ſepultum eſſe apud Thryaſias portas, quæ nunc Dipylon dicuntur.

Θρύϊνος, ου, ὁ, iunceus.

Θρυλέω, & θρυλλέω, μ. ήσω, π. ηκα, diuulgo, turbo, per rumorem iacto, Actiu. Accuſat. θρυλλοῦμαι, ſermonibus iactito. ταῦτα ὑπὸ πλειόνων τεθρύλληται, hęc ſunt plurium ſermone celebrata, Plutarch. in Solone.

Θρύλλημα, rumor, murmur, prouerbium vulgi.

*Θρύλλιγμα, τος, τὸ, laniatio. Lycoph. ἰλόεισι.

Θρυλλίζω, tero, θρύπτω, συντρίβω, comminuo.

Θρύλλος, ου, ὁ, θρύλλημα.

Θρυλλούμενον, τὸ, celebratum vulgóque iactatum.

Θρυμβίτης οἶνος, vinũ ex ſatureia confectum, Dioſc. l. 5.

Θρύμμα, fruſtum.

Θρυμματίζω, ſuperbire.

Θρύον, ου, τὸ, iuncus, vlua, herba paluſtris, & vrbs Elidis. θρύον vocant aliqui fruticis genus, quem & σχοῖνον μαγικὸν appellãt, Dioſcor. lib. 4.

Θρύωρος, ὁ, veſicariæ herbæ ſpecies, lib. 9. hiſtor. plant.

Θρυπτικὸς, οῦ, ὁ, delicatus, Xenoph. Item θρυπτικὸς, cõminuens, habens vim cõminuẽdi: vnde φάρμακα τῶν ἐν νεφροῖς λίθων θρυπτικά, Galen. libro 2. ad Glaucon.

*Θρυπτικῶς, molliter, χαύνως, βλακικῶς.

Θρύπτομαι, μ. ύψομαι, π. υμμαι, καλλωπίζομαι, ἀκκίζομαι, deli

cior, delicias facio, nugis ago. Cõſtruitur interdũ cũ Accuſ. mediãte πρὸς, interdũ cum Datiuo. τεθρυμμένος καὶ ἁπαλὸς, delicatus, Lucianus.

Θρύπτω, μ. ψω, π. φα, minutatĩ ſeco, cõminuo, mollio, facio delicatũ, illudo, ludo, Accuſ. ἃ δὴ πρὸς δούλους θρύπτοντες, ſolutius faciẽtes quæ ad ſeruos ſpectãt, i. indulgẽtes.

Θρυσίαι, portæ quæ nũc δίπυλον nominãtur, Plutarch. in Pericle. vide ſupra θριάσιαι πύλαι.

Θρύσκα, agreſtia olera.

Θρυφικὸς, mollis, delicatus.

Θρύψις, εως, ἡ, deliciæ.

Θρυψίχρως, mollis.

Θρώσκω, ſalio, curro, cado, facio ferre vterũ, gigno.

Θρωσμὸς, οῦ, ὁ, tumulus, locus eminẽs, ὑψηλὸς τόπος: à θρώσκω, quo ſaltãdum eſt, vel vnde inſiliri & inſultari poteſt. Homer. Iliad. κ. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Apollon. 2. ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς ποταμοῖο, per ſalebras. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὰς ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ κατάβασεις, inquit Interpr.

Θρώσσω, genero, timeo.

Θύα, arbor, alio nomine trogete vocata. ἐφ' ἧς τὰ θύα, ὅ ἐστι τὰ θυμιάματα, Etym. Plin. lib. 13. cap. 16.

Θύα, τὰ, odoramẽta, aromata, ἀρώματα, Eupolis ꝓ bellariis ſeu pẽmatibus poſuit.

Θυάζω, conſecro, orgia celebro.

Θύαμα, thymiama, incẽſum.

Θυάπαξ, ὁ, ſacrilegus, ſacrorũ depeculator.

Θύαρος, à nõnullis dicitur quæ & αἶρα, i. loliũ, Dioſc. lib. 1. cap. 25.

Θυὰς, άδος, ἡ, priori longa, Thyas, ſacrificula Bacchi. Apol. 1. Arg. θυάσιν ὠμοβόροις ἰκέλαι, i. βάκχαις, μαινάσι. παρὰ τὸ θύειν, ὁρμᾶν καὶ μαίνεσθαι. θυὰς, λύσσα, furẽs, rabiens, lib. 5. Epigram. θυὰς apud Danielem Symmachus interpretatus eſt quos Græci ſolent ἡπατοσκόπους, appellare. i. qui exta inſpiciũt, & ex iis ventura prædicũt, inquit Hieronym. in cap. 2. Daniel. θυὰς ἑορτὴ, ſolẽne feſtũ & celebre, Nonn.

Θυγάτηρ, τερος, καὶ θυγατρὸς, per ſyncopen: & in Datiuo θυγατρὶ, in Accuſ. θύγατρα poeticè, in Vocatiuo ὦ θύγατερ, in Datiuo Plurali θυγατράσι, filia: παρὰ τὸ θύειν, i. ὁρμᾶν κατὰ γαστρός: nã fœmellæ in vtero celeriter mouentur. Refertur ad bruta quoq;, Ariſtot. hiſtor. Animal. lib. 6. prima ſyllaba producitur, Odyſſ. δ. θυγατέρες εἰσί τι. &c. corripitur autem Iliad. ι. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες, ſic & apud Heſiod. θυγατρῶν, pro θυγατέρων, Homer. Iliad. β.

Θυγατριδέος, ὁ, καὶ θυγατριδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex filia. θυγατριδοῦς, idem.

Θυγατριδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex filia.

Θυγάτριον, ου, τὸ, filiola.

Θύεια, ας, ἡ, mortariũ. Ariſtoph. περὶ ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο, in rotũda pila pinſebat. Item θύεια, thuia, pro arbore, Theophr. lib. 3. hiſtor. plant. cap. 6. aliàs θυία legitur: apud Suid. θυεία.

Θυείδιον, ου, τὸ, mortariolũ. Ariſtoph. in Pluto. παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον ἔθηκε, puer ei mortariolũ lapideũ appoſuit.

Θύελλα, ης, ἡ, turbo, procella, συστροφὴ ἀνέμων: παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, i. breui. θύελλα πνεῦμα ἐστὶ βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, i. thyella flatus eſt præualens qui repente proſilit, author eſt Ariſtot. lib. de mundo. Ariſtoph. Interp.

Θύεσον, aromaticum. θυώδες ποτὸν, dixit Herodot. potionem ex aromatum conditura.

Θυηκόος, ſacerdos, ἱερεύς.

Θυηλάσασθαι, ſacrificare.

Θυηλὴ, ῆς, ἡ, ſacrificium, θυμίαμα, arcula in qua odoramenta reconduntur, primitiæ. Ilia. ι. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς, τὰς ἀπαρχὰς, libamenta. Item vaticinium, quod ex victimis ſucceſis initur. ἡ διὰ θυηλῶν μαντεία, Euſtath.

Θυήματα, τὰ, farra ad ſacrificium pertinentia.

Θυηπολέω, μ. ήσω, π. ηκα, placo per ſacrificium. Pro macto, Nõn. ἄνδρα θυηπολέων, &c. Plato 2. de Republ. Σίβυλλαν ὅμαδον παρέχονται μουσαίου καὶ ὀρφέως, καθ' ἃς θυηπολοῦσι, per quas ſacrificant.

Θυηπολία, ας, ἡ, operatio in ſacris, ſacerdotii fũctio: dicitur & θυηπολίη Ionicé.

Θυηπόλιον, ου, τὸ, ſacrificium, θυσία.

Θυηπόλος, ſacerdos, qui circa ſacrificium verſatur.

Θυήεις, ήεντος, ὁ, ſacratus, εὐώδης. Heſiod. ἱερὰ λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν, in aris odoratis. Item. θυὴς, ἐφ' ᾧ θύουσιν ἢ τεθυμιαμένος, Homer.

Θυΐα, ἡ, Thuia, arbor perpepetuò virens, Theophr.

Θυΐα, mortariũ, pila, Dioſc. l. 2. Marcel. eodem lib. ponit differentiã inter mortariũ & lapideã pilã, quòd in illo fundũtur, in illa hæc refrigerãtur aut lauantur quæ opus ſũt. Greci eadẽ appellatione vtrunq; dixerunt θυίας.

Θυιάδες, ſiue θυίαι, à θυία, ſunt dictę, quæ prima Liberi patris innata ſit orgiis, authore Pauſ. Plutar. in Claris.

Θυιάδες εἰσὶ, αἱ περὶ τὸν διόνυσον γυναῖκες.

Θυΐδιον, θυείδιον.

Θύϊνον ξύλον, thyinum lignum. cap. 18. Apocalypſis Ioannis, pro quodam ligno pretioſo, & Dioſcorid. lib. 1. ὅμοιος θυΐνῳ ξύλῳ, thyino ligno ſimile, Ruell.

Θύϊνον, Theophr. lib. 5, cap. 3. hiſtor. plant. de bonitate materiæ ſeu lignorum, λεῖα τὰ ξύλα ἐστὶ καὶ ἀσφαλῆ καὶ θύϊνον ἔχοντα, id eſt, materia enim eſt leuis, obediens & thyium continens. quidam codices habent πῖον.

Θυΐσκη, ἡ, thuribulum, c. 7, lib. 3. Regum, & cap. 24. lib. 4. vbi Latinè mortariolum. ſed cap. 25. Exod. ποιήσεις τὰ τρύβλια καὶ τὰς θυΐσκας καὶ τὰ σπονδεῖα καὶ τοὺς κυάθους, facies acetabula ac phialas, thuribula ac cyathos. & cap. 36. θυΐσκη pro thuribulo. cap. autẽ 4. Numer. καὶ τὰ τρυβλία καὶ τὰς θυΐσκας καὶ τοὺς κυάθους, vbi Latinè thuribula, mortariola & cyathos. τὰς θυΐσκας τὰς χρυσᾶς, lib. 1, cap. 1. Macchab, vbi mortaria exponitur.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis, in AEthiopia gignitur ſubuiridi colore Iaſpidem referens, Dioſc. lib. 1.

Θυλάκιον, & θυλακίσκος, ſiliqua, vaſculum, folliculus, ſaccus, c. 5, l. 4. Regum. loculus pro vagina ſeminis, Dioſcor. ſaccus, Ariſtoph. interp. dicitur & σάκτας & σάκκος.

Θυλάκιον, ου, τὸ, culeus.

Θυλακῖτις νάρδος, Thylacitis nardus, quæ & mõtana dicitur, Dioſcorid. lib. 1. vide ibidem Marcell. θυλακῖτις μήκων, papauer nomine Thylacitis, quòd capitulum oblõgum habeat, Dioſcorid. lib. 4.

Θυλακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, folliculo ſimilis, Gaza.

Θύλακος, κ, ὁ, vas ad panem ferendum, culeus, vtriculus, folliculus, Gaza, apud Ariſtot. vide adag. vtres thyliaci.

Θυλακοτρὼξ, mus aut locuſta.

Θυλακώδης, εος, ὁ, ſiliquaceus, habens formam folliculi. τὸ θυλακῶδες, folliculus, Gaza. θυλακώδης καρπὸς, fructus folliculari ſpecie, Hermol. lib. 1. Dioſcor.

Θύλαξ, κος, ὁ, ſacculus, capſa, puluinar, προσκεφάλαιον.

Θυλήματα, τὰ, farinæ vino & oleo mixtæ in ſacrificiũ, τὰ τοῖς θεοῖς ἐπιθυόμενα ἄλφιτα.

Θῦμα, ατος, τὸ, ſacrificium, victima, hoſtia, lib. 4. Epigr. φαῦλον θῦμα καὶ ἄρτιμον. Iſocrat. ad Nicocl. ἡγοῦ τοῦτο εἶναι θῦμα κάλλιστον, &c.

Θυμαίνω, μ. ανῶ, iraſcor, ſuccenſeo, Neutr. abſolut. Heſiod. ὄμμασι θυμήνασα, oculis iratæ. Ariſtoph. μηδαμῶς θύμαινέ σοι, ne mihi ſuccenſeas.

Θυμαλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, afferens dolorem animo, ὁ τὴν ψυχὴν ἀλγῶν, Homer. mœrore animum afficiens. Heſiod. μῦθον θυμαλγέα ἔχοντες. θυμάλγεα ἔπεα, verba moleſta.

Θυμαλὴ, ἡ, ara & far ſupra quod immolatur.

Θύμαλον, ſic dicitur arbor quę & ſmilax & taxus, Dioſcor. libro 4. ſunt qui legunt θύμιον.

Θυμάλωψ, ωπος, ὁ, ſcintilla, carbo, titio, Ariſtoph.

Θυμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, gratus, placitus, τῇ ψυχῇ ἀρέσκων.

Θυμαρμόδιον, gratum.

Θύματα, τὰ, ludibria, ſacrificia, victimæ, AEſchin. θύματα ἐπιχώρια, Thucyd. Valla exponit, victimas nõ veras, ſed commodè effictas.

Θυμάτιον, paruum & vile ſacrificium.

Θύμβρα,ας,ἡ, Thymbra herba,quæ & ſatureia dicitur Latine,Dioſc.lib.3.hãc etiam dici Latinis cunilam addit ibidem,Marcell.

Θυμβρεπίδειπνος,ου,ὁ καὶ ἡ,frugalis,facilis in victu,Ariſto phan.ιπ. Item ſordidus & ineptis herbulis victitãs,Euſtath.καὶ φειδωλοῦ καὶ πτωχοβίου καὶ γαστρὸς θυμβρεπιδείπνου,ſatureiã cœnitãtis.

Θυμβροφάγος,ου,ὁ,idem,vt qui tymbra victitet, qui paruo cõtentus,lætè & ſecurè vitã agat.

Θυμβρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſatureiacus, Theophr.l.1.hiſtor. plant.

Θυμέλαια,ας,ἡ,frutex & genus herbę,de qua Dioſc. libro 4.huius ſemen dicitur κνίδειος κόκκος,granũ cnidium. Ibidem,θυμελαίτης οἶνος,i.vinũ ex thymelęa frutice confectum;Dioſcorid.lib.5.

Θυμελάχαρτος, ὁ καὶ ἡ, qui non fœdat ſeu dedecorat conuiuia ſeu luſus & delicias. θυμελάχαρτος ἄλοχος,vxor honeſta, & quæ decorè ſe gerit vel in cõuiuiis vel in deliciis.

Θυμέλη,ης,ἡ,pulpitum, ſcena,ara. Cæl.lib.5.cap.8. Itẽ κῶμος, Euripid.cõuiuium,deliciæ. θυμέλαι θεῶν λέξιπυρον, aræ deorum ,Euripid. θυμέλας κυκλώπων, Euripid. vocat mœnia Argiuorum à Cyclopibus facta.

Θυμελικὸς,ου,ὁ,citharœdus, cithariſta, lyriſta, tibicen, thymelicus,Cæl.ibidem.θέας μουσικὰς καὶ θυμελικὰς,ſe celebraturũ Fabius Maximus vouit,Plutarch.in Fabio.

Θυμέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,iraſcor,ſuccẽſeo,Depon.Sophocl. εἰς ἔριν θυμούμενος, id eſt, ad litem ira concitatus.Iſocr.θυμουμένοις εἴκων,cedens excandeſcentibus.

Θυμηγερέων, animo collecto ſpiritus reſumens.

Θυμηδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,animo gratus.θυμήρης,Apoll. Rhod. θυμηδέστερος κλῆρος,ſors acceptior,cap.3.Sapient.

Θυμηδία,ας,ἡ,animæ voluptas,animi delectatio.

Θυμήνας,ὁ,iratus.

Θυμήρης,εος,ὁ καὶ ἡ,placitus,gratus.

Θυμήπον,τὸ,vile ſacificium, parua victima.

Θύμια,τὰ,tubercula. θύμια αἴρει,thymia tollit,Ruel.tubercula quę thymia dicũtur tollit,Marcell.fauos tollit, Hermol.lib.2,Dioſcor.

Θυμιαθεὶς,poſitus in carbone ſuffitus:alicubi legitur. apud Dioſcor. tamen lib.1.θυμιαθεὶς habetur, ſed malè. θυμιαθεὶς ἑρπετὰ διώκει, Dioſcor.lib.3.

Θυμίαμα,ατος,τὸ,vaporatio,vapor,ſuffitus,ſuffitio,ſuffimentum.Plato 2.de Republ.ὄψα καὶ μύρα καὶ θυμιάματα,i. odores.dicitur & Ionicè θυμίημα.ad ſuffitus & incẽſa omnia hæc dictio communis eſt. ἀμμωνιακὸν θυμίαμα, Ammonicum thus,Galen.ad Glauc.

Θυμιατήριον,ου,τὸ,thuribulum,acerra. eſt & ſignum cæleſte huius nominis. Significat etiam locum aut aram in qua fit ſuffitus.

Θυμίασις,ἡ,ſuffitus.

Θυμιατικὸς,ῆ,ὁ,vapores emittens.

Θυμιάω,μ.άσω,π.ακα,euaporo,adoleo, incẽdo odores. Lucia. in Cauc. ὅπως ἔχοιεν κνισᾶν ἀγυιὰς καὶ τῷ λιβανωτῷ θυμιᾶν,i. thure ſuffire.θυμιωμένου κέρατος, cornus facto incẽſu, Gaza, ibidẽ,i.cornus ſuffitu.θυμιώμενον διώκει, nidore fugat.τὰ θυμιώμενα,ſuffitata, quę ſuffiũtur.Itẽ θυμιώμενος,ardens. θυμιῶσι τὸ λήδανον οἱ Ἄραβες, ledano ad ſuffitionem vtuntur Arabes,Herodot.

Θυμίδιον,ου,τὸ,paruus animus,Ariſtoph.

Θυμιᾶται,fit thymiama, Valla apud Herodot.

Θυμικὸν,ῦ,τὸ,animę pars iraſcibilis,i.animoſitas,ὀργίλον

Θυμικὸς,ὁ,θυμοειδὴς,iracũdus,animoſus,fortis,Alexan. Aphrod.οἱ οὕτως λευκοί εἰσι καὶ θυμικοί.

Θύμιον,ου,τὸ, cunila,Gaza lib.3. de cauſ.plant. Theophraſt.θύμιον vocãt nõnulli arborem,quę & σμίλαξ & τέξος dicitur Dioſc.lib.6.

Θυμίτης οἶνος,thymites vinum.i. ex thymo confectum, Dioſc.lib.5.& Col.lib.12.ἅλας θυμίτας,Ariſtoph.ſales cũ cepis intritos aut thymo.θυμιτιδῶν ἁλῶν,Idem,de ſalibus cum cepa aut thymo intritis..

Θυμοβαρὴς,animum degrauãs.θυμοβαρὴς ἀρετὴ,in Epigr.

Θυμοβορέω,animum exedo. Heſiod.ἄλγεα θυμοβορεῖν,i.λύπας κινεῖν τὴν ψυχὴν βιβρωσκούσας.

Θυμοβόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,animum vorãs, ὁ τὴν ψυχὴν ἐσθίων. θυμοβόρου ἔριδος,τῆς τὴν ψυχὴν ἐσθιούσης,Homer.

Θυμοδακὴς,moleſtus,animum mordens.

Θυμοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,fortis,animoſus, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος,vt exponit Ariſtot.li.1.OEcon.Plato 2.de Repub. ἀνδρεῖος δὲ ἐθελήσει,ὁ μὴ θυμοειδὴς,fortis eſſe volet,qui animoſus non ſit.Item iracundus:cui opponitur ἥμερος,i.mãſuetus,Nazanz.in Orat.τὸ θυμοειδές.

Θυμολέων,οντος,ὁ,animum leonis habẽs,virilis,magnanimus,λεοντόψυχος,γενναῖος,ἀνδρεῖος,λεοντόθυμος.In fœmin.θυμολέαινα,in Epigram.

Θυμόμαντις,vates,futura proſpiciens.

Θυμομαχέω,animoſè dimico.Item animo pugnã meditor:ἀπὸ τοῦ θυμοῦ,καὶ μάχεσθαι.θυμομαχῶν Τυρίοις,infenſus Tyriis, cap.12. Act.Apoſt.veluti animo bellum agitans, de Herode.

Θύμον,ου,τὸ,thymum,herba grata apibus.Item cepa agreſtis.vide in nomine θύμος.

Θυμόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι,iraſcor,ſuccẽſeo,Plat.Epiſt, 7, ἐγὼ διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος, cogitabam abire indignatus. Ibidem,θυμωθέντες οἱ στρατιῶται ξυνελέγησαν ἀθρόοι.Depon.θυμοῦμαι βλασφημίας,in Epigram. τὸ θυμούμενον,τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς μέρος, excandeſcentia & animi concitatio.τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης,animi iracundia, Thucyd.

Θυμοξάλμη, Thymoxalme: conficitur ex thymo trito & oxalme,id eſt,acida muria ſeu ſalſo aceto, de qua confectione,Dioſcorid.lib.5.

Θυμοραιστὴς,ου,ὁ,animum deſtruens. ἀπὸ τοῦ ῥαίσαι τοῦ φθεῖραι,ἢ ῥῆξαι.

Θύμος,ου,ὁ,cepa agreſtis,porrum,penacuitur,Ariſtop. in Plut. πολὺν θύμον φαγόντες.Ibidem,πολλῶν θύμων ῥίζας διασπεῶντες,vbi generis eſt Neut.eſt & piſcis apud AElia.

Θύμος,verrucę nomen, vlceris ſeu AEgyptię fabę magnitudine,quæ thymi florem reprę ſentat, Ruell.thym⁹, Barbarus:vlcus quod thymos dicitur, Marcell.l.3.Dioſ. θύμος herba adhibetur his qui patiũtur animi deliquiũ ob craſſos humores, Galen.lib.1.ad Glauc.τοῦ θύμου τρίβοντι κυκεῶνα.θύμους καὶ μυρμηκίας αἴρει, thymos & formicãtes verrucas tollit, Dioſcorid.lib.1.pro malo quodam.

Θυμὸς,ου,ὁ,animi confidentia,animus vehemens.Animos Latini vocant.Plato 2.de Repub.ἀμαχόν τι καὶ ἀνίκητον θυμὸς,οὗ παρόντος ψυχὴ πᾶσα πρὸς πάντα ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος.Nõ ſignificat abſolutè iram,ſed perturbationem illam,quãdo ſãguis circa cor incipit ebullire : κότος verò eſt magis iam adulta:ὀργὴ,quæ iam cupit erumpere in vindictã.Dicitur autẽ à θύω.θυμὸς,ἐπιθυμία,καὶ βούλησις,tres ſpecies ſunt appetitus,Ariſtot.lib.1.magnorum Moralium: vbi Georgius Valla,furor,concupiſcentia,& voluntas. θυμὸς ἄλογος ἐπιθυμία καὶ ὁρμὴ,Homer.πατὴ θυμῷ φιλεῖ,&c. Demoſthen.θυμὸν δακὼν,animũ mordens,i. reprimens,Ariſtop. θυμὸν φέρω εἰς τὰ χωρία, animum intendo in prouinciam, Thucydid.κατὰ θυμὸν ἐείπω μοι μυθήσασθαι,Homer,quę dixiſti, ea mihi in bonam partem accipiuntur,ac grata ſunt.πρὸς θυμοῦ,Gaza de Senect. καὶ τοῦτ' αὐτὸ μήποτε ἐὰν ᾖ πρὸς θυμοῦ,ἐπειδὴ,&c.idipſum tamen vt lubebit,quoniam,&c.

Θυμόσοφος,ſapiens,ſolers ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφυὴς.Ariſtoph.νφ. θυμόσοφός ἐστι φύσιν,ingenioſus eſt & ſolers.ἐκ φύσεως ἔχων σοφίαν,ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφὸς,καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως.θυμόσοφον θνείας, humanæ intelligentiæ partem habens.

Θυμοφθόρος,ου,ὁ,pernicioſus animo, ad mortem pertinens,βλαπτικῶς λογισμοῦ,Heſiod.πηλὸν θυμοφθόρον.

Θυμόω,μ.ώσω,π.ωκα,ad iracundiam prouoco, capite 1. Oſeæ Prophetæ.

Θυμώδης,εος,ὁ,animoſus,iracundus.

Θύμωσις,εος,ἡ,excandeſcentia.

Θυννάδες,ſalſamenta muriæ.

Θυμάτω, diſſecare, largè frui, furere.

Θυνέω, θύνω, feſtino, incitor, ſequio. Heſiod. οἱ δ' ἴεσαν, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθύνεον, id eſt, furebant. Idem, πολλοὶ γὰρ μὲν ἄμμεσον αὐτῶν διαφῖνες τῇ καὶ τῇ ἰθυνόν, hac & hac diſcurrebant.

Θυννάζειν, & Θυννίζειν, pungere, imponere, lancinare, configere: à nomine θύννος. vnde ἀποθυννίζω, & θυννώδης. vide Thunniſare in Chiliad. Eraſm.

Θυννεῖον, ου, τὸ, ſacrũ quo piſcatores Neptuno thynnũ immolabãt, in ſpẽ felicioris capturæ, Cæl. lib. 15, cap. 7.

Θυννὶς, ίδος, thynna piſcis, Ariſtot. lib. 5. Animal. θυννίδες, Limariæ, piſces, de quibus idem Ariſtot. lib. 6. Animal. vbi eas ait etiã dici πηλαμύδες. θυννίδες καὶ πηλαμύδες, thunni & Limariç, Idem lib. 8. Animal.

Θύννος, ου, ὁ, thynnus, nomen piſcis pręgrandis: ἀπὸ τοῦ θύνειν καὶ ὁρμᾶν, Athen. lib. 7.

Θυννοσκοπία, accipitur pro accurata & inconniuenti obſeruatione.

Θυννοσκόποι, thunnarii, Gazæ, i. qui thunnos piſces obſeruant & captant.

Θυννοσκοπῶ, thynnos capto, obſeruo, Ariſtoph. ἐκ πνύκος ἀπὸ τῆς πέτρας ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκοπῶν, peruigili ſpeculatione obſeruans.

Θυννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, craſſus & ineptus: à nomine θύννος. θυννώδης καὶ κομιδῇ παχὺ, Lucian. thunnarium & valdè craſſum. διὰ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεται, Ariſtot. in Rhetor. furore & ira fieri.

Θυνὸς, bellum, impetus, curſus.

Θυνέω, μ. νῶ, ὁρμῶ, propero, curro, propello, ἐσσυμένως ὁρμῶ, cum impetu eo, ἱμμαρῶς ὁρμῶ, certatim eo, Neutr. Abſolut. Homer. Iliad. β, θῦνον κρίνοντες.

Θυοδόκον, τὸ, vas ad recondendum odoramenta.

Θυόεις, όεντος, ὁ, odorifer, ὀδώδης, κνισώδης, plenus victimis & ſuffitibus, prima breui. δόμος θυόεις, templum, Nonn.

Θύομαι, ἀνιερεύομαι, ſacrifico, ſacrum facio. θύομαι ἐπί σε, aduerſus te ſacrifico. Item mactor: vnde τεθῦσθαι, ſacrificatum eſſe ſeu immolatum, Herodot. pro τεθυμένος, mactatus, cap. 22. Euang. Matth. Item ἱεροσκοποῦμαι, de ſacrificantibus ſcilicet, vt Aruſpices conſulant. pro θύω, id eſt, immolo. Plato 2. de Republ. θυσάμενος χοῖρον, porcum mactans, Bud. Comment.

Θύον, herba odorifera, ſacrificium, apud Ariſtot. lib. 5, cap. 5. hiſtor. plant. legitur θύον, id eſt, thuium, quæ aliis dicitur θύα, thuia, pro arbore. vide num ſit legendũ θύον, & θύα, Interpres Hom. Odyſſ. θύον, εἶδος δένδρου ἢ φυτοῦ, dum comburitur, eius odor iucundus eſt.

Θύος, εος, τὸ, ſacrificium, θυσία, θυμίαμα, libamentum & odores, ἄρωμα, ſuffumentum. Ody. ο, λίσσομ' ὑπὲρ θυέων, precor per ſacra.

Θυοσκόος, ου, ὁ, aruſpex, vates qui futura prędicit ex inſpectione extorum, aut ex ſacris accenſis.

Θυόω, μ. ώσω, π. ωκα, facio odorẽ, adoleo. Accipitur & pro incitari ad libidinem, Ariſtot. de ſcropha, lib. 5. Animal. θυῶσα καταβάλλει τὰ ὦτα, præ libidine geſtiente pruriens demittit flaccidas auriculas.

Θύρα, ας, ἡ, ianua, hoſtium, fores, priore breui. ἐν τῇσι θύρῃσι, ad poſtes, Herodot. Interp. Thucyd. θύρας, inquit, αἱ τοῦ οἴκου πύλαι, αἱ τοῦ τείχους. οἱ ἐπὶ θύραις τοῦ βασιλέως, oſtiarii regis, Plut. in Themiſt. Ibidem tamen etiam legitur τοὺς ἐπὶ θύραις, pro ianitoribus iiſdem. ἐπὶ τὰς σὰς θύρας παρέσονται, Xenoph. 5. Pædiæ, aderunt ad tuas fores.

Θυράγματα, excrementa, ἀφοδεύματα, Heſych.

Θύραζε, foras. Odyſſ. ο, βῆ δὲ θύραζε. Heſiod. αἱ δὲ θύραζε ἔρχεται, hæc foras exit. Item foris, Apollon. 2. κεῖνα θύραζε ῥέζουσι, foris illa efficiunt. ὁ θύραζε, externus. οἱ θύραζε, externi, alieni, Ariſtoph. ὅταν ἀπῇς θύραζε, idem Ariſtop. vbi ſine motu ponitur.

Θύραθεν, extrinſecus, Gaza. Nazanz. in Orat.

Θυραία, ας, ἡ, externa, & ianua inter duas ędes. vide Ammonium.

Θυραῖος, ου, ὁ, externus, extraneus, abſens, forenſis, ἀλλότριος καὶ μὴ οἰκεῖος. Sophocl. θυραῖος ἐστὶν, i. abeſt, eſt foris. θυραίους ἄνδρας, id eſt, viros externos, Eurip. θυραίου σπέρματος, Idem. θυραῖα φρονήματα, i. externi cogitatus & ſẽſus, Idẽ.

Θυράξαι, foris agere.

*Θυραυλεῖν, domũ cuſtodire, oſtiatĩ canere. τὸ πρὸ ταῖς θύραις πρὸς αὐλίζεσθαι καὶ στρατεύεσθαι, θυραυλεῖν. ait Varin. Itẽ in caſtris ſtatiuis & ſub dio agere. Licet autem αὐλίζομαι voce paſſiua dicatur, tamẽ θυραυλεῖν actiua voce effertur.

Θυραυλία, ας, ἡ, vita agreſtis. Ariſtot. 1. OEcono. πρὸς τοὺς ἔξωθεν θυραυλίας ἀδυνατεῖς, ad labores foris, ſub dióque tolerãdos imbecillum. θυραυλία τοῖς μὲν ἀγρίοις αἴτιον, feris vita agreſtis cauſa eſt, Ariſtot. 5. de gener. Animal. πρὸς θυραυλίας ἀδυνατεῖ, ſub dio degere nequit, idem Ariſtot. 1. OEconom.

Θυραυλικὸς, ὁ ὑπαίθριος. θυραυλικὸν ἔργον quod ſub dio fit.

Θύραυλοι τῶν ποιμένων οἱ ἀγρόκοιτοι, Heſych. qui foris aut ſub dio manent.

Θυραυλοῦν, excubare.

Θυργανῶ, indico.

Θύρδα, ἔξω, dicunt Ἀρκάδες.

Θυρεάσπιδες, ſcuta, in Epigram.

*Θυρεοειδὴς, q. ſcutiformis: à medicis carthilago, quæ & ἀσπιδοειδὴς dicitur. legitur & θυροειδής.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, ſcutum: à ianuæ ſimilitudine. ἀνάλαβε τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, Nazanz. oppone clypeum fidei. Item lapis, qui eſt loco & vice ianuæ & oſtii, Phrynich.

Θυρεοφόρος, ου, ὁ, ſcutifer. vide ὁπλῖται.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, qui in quaſuis ædes impunè ingreditur: quo nomine vocabatur Crates Thebanus, διὰ τὸ εἰσιέναι εἰς πᾶσαν ἣν ἐβούλετο οἰκίαν, vt ſcribit Laertius.

Θύρετρον, ου, τὸ, oſtium, veſtibulũ, ianua, θύρα, Iliad. β. πρόσθεν δὲ πυρὸς διὰ θύρετρα.

Θυρηβόλιον, ſtabulum.

Θύρηφι, foris, foras, ἔξω, ἔκτοθι. Odyſſ. ξ, ὣς θύρηφ' ἴα ἀμφὶς ἐκείνων, exii ſeorſum ab illis.

Θυριάζω, μ. άσω, ſacrifico, cap. 22. lib. 4. Reg.

Θύριον, ου, τὸ, portula, parua ianua, oſtiolum, Ariſtoph. ἀνέῳξε τὸ θύριον τοῦτο.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, feneſtrã ſignificat, & cauũ illud hiãs: θυρίδες verò, ipſas fores, Poll. Itẽ cellula, Gazę apud Ariſtot. de veſpis, lib. 9. Animal. & alio loco valuula. θυρίδες τοῦ μέλιτος, mellitariæ cellæ, Ibidem.

Θυροκοπεῖν, fores pulſare, Ariſtoph.

Θυροκοπίτης, & Θυροκόπος, ου, ὁ, qui ianuam pulſat, ὁ τὴν θύραν κόπτων, &

Θυροκρουστῶν, fores pulſitans, Heraclides.

Θυροποιΐα, ας, ἡ, ianuarum fabrica.

Θυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, foribus munio. θυρῶσαι, firmare, ianuis munire, Xenoph. ὄψιν βλεφάροις θυρῶσαι, oculũ velut foribus ſepire & munire.

Θυρσοειδὴς, thyrſi referens ſpeciem.

Θυρσολόγχος, ου, ὁ, haſta, ſignũ eſt cęleſte. Procl. in ſphęra, θυρσολόγχον ὃν κρατεῖ ὁ κένταυρος.

Θυρσοπλῆγες, in ſani in Bacchi orgiis.

Θύρσος, ου, ὁ, haſta frondibus veſtita, qua vtebãtur in ſacris Bacchi: θυρσὸς verò, corona. Virgil. Ecloga 5.

Inſtituit Daphnis thyrſos inducere Baccho,
Et foliis lentas intexere mollibus haſtas:

vbi per lentas haſtas, thyrſos dicit. vide Eraſm. in Adag. Multi thyrſigeri, pauci Bacchi.

Θυρσοφόρος, ὁ καὶ ἡ, thyrſifer, in Epigram.

Θύρωμα, ianua, oſtium.

Θυρώματα, τὰ, fores, poſtes, ianuæ. θυρώματα τῶν θυρῶν, cardines oſtiorum, cap. 7. lib. 2. Reg.

Θυρῶν, ῶνος, τὸ, veſtibulum.

Θυρωρεῖον, ου, locus inter duas portas.

Θυρωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ianitor, oſtiarius, oſtiaria genere fœminino, cap. 18. Euãgelii Ioãnis.

Θυρωτὰς, qui fabricauit portas.

Θυσανόεις, όεντος, ὁ, fimbriatus. θυσανόεσσαν, χρυσείης ἔχουσαν, Homer. habẽs tãquã fila pẽdẽtia. αἰγίδα θυσανόεσσαν, AEgida triſicem

trilicem Valla reddit.

Θύσανον,ου,τὸ,vel θύσανος,ὁ,fimbria,ala,nodus,quales dependent à crumenis.Homer.Iliad.β,τῆς ἑκατὸν θύσανοι, cuius centũ fimbriæ,i.χρύσεοι.‖ Vide Cæl.l.9,c.11. Euſtath. Ilia.ι,θυσάνους dicit eſſe σχίσματα.vnde ἀμφιθύσανος,AEſchy.

Θυσανώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,villoſus, Gaza l.1.hiſt.plãt.Theo.

Θυσανωτὸς,ου,ὁ,fimbriatus.

Θύσθλα,τὰ,alii ramos vocant:alii thyrſos,i.ſacra Bacchica:alii omnia quę ad initiationem faciunt.vide Cæl. lib.15,cap.24.& Euſtath.Iliad.ζ.

Θυσία,ας,ἡ,ſacrificium,hoſtia, victima, ceremoniæ, ſacra,ara,feria. Plato Epiſtol.7,θῦσαι θυσίαν δεχήμερον, ſacra per decem dies facere.

Θυσιάζω,ſacrifico,immolo.

Θυσιας,Baccha,& vox bacchantium.

Θυσίασμα,victima.

Θυσιαστήριον,ου,τὸ,altare.1.Corinth.cap.9.& 10.

Θύσιμος,ου,ὁ ϗ ἡ,ſacrificabilis.

Θύσκη,ſcapha,in qua thymiamata ſiue pigmenta conduntur.

Θυσκόος,ου,ὁ,ſacerdos,vates.

Θύσσω,extendo.

Θύτης,ου,ὁ,ſacerdos,vates,ſacrific[9],ἱερεὺς,augur, Plut.in Galba.vnde & ſues dicti ſunt ϑῦται,à ſacrifico vſu.

Θυτήριον,ου,τὸ,ſacrificium, Eurip.‖ Itẽ herba libanotidi ſimilis,quã iuraturi manu comprehendebãt.vide Thomæ Comment.in Aratum.

Θυτικὴ,ῆς,ἡ,aruſpicina,ars immolandi.

Θύψαι,ſuccendiſſe,inflammaſſe.

Θύω,μ.ύσω,π.υκα,priori lõga,rẽ diuinã facio,ſacrifico, macto.ὁ μὲν ἔπειτα θῦεν,&c.ille haſtã ſpirabat,in Epigr. Odyſ.ξ,σφάγια θῦσαι θεοῖς,i.obtulit.Et Odyſ.ο,εὐχετο θῦε τ' ἀθλίων. Xen.θυσίας θύων μικράς,paruas hoſtias offerẽs. Plato Epiſt.7,θῦσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον,ſacra decem dierũ facere.Conſtruitur autẽ cũ Accuſ.cauſam ſacrificii ſignificante,vt θύειν γάμον,i.διὰ τὸν γάμον, propter nuptias ſacrificare.Sic Plutarc.ὁ δὲ στεφανοῦται ϗ θύει γάμους, nuptias feſtas ſacrificiis agit. Ponitur etiã abſoluté. Plato de Rep.τεθυκὼς γὰρ ἐτύγχανεν ἐν τῇ αὐλῇ,in aula rem diuinam fecerat. Ponitur & pro feſtinare,excitare,impetum facere, ὁρμᾶν ϗ μαίνεσθαι.Iliad.α,ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει. Heſiod.ἀνέμων θύουσιν ἀῆται,i.ruũt,μαίνον). Idẽ,πόντος ἀπείριτος,οἶδμα τι θύων,æſtu feruẽs. θῦε κῦμα,vnda feruebat,furebat,ruebat. ἐν τοῖς ἱεροῖς θύω, apud delubra ſacrifico, Thucyd. immolo victimas. οὐδὲν ἔμψυχον θύουσι,nihil animatum ad ſacrificia adhibent. θύσας τοῖς θεοῖς,vbi ſacra diis feciſſet, Plut.in Camill. θῦσον, ſacrifica. θύειν ὅσιον,i.καλλιερεῖν,litare, AEſchin. θύειν τὰ ἱερὰ καλά,Demoſt.‖θῦσαι accipiunt nonnulli ꝑ fumigare,& fumo coercere apes.& vites à pruinę iniuria peruſtæ,ἐκτεθυμμέναι dicuntur.Ammon.diſtinguit inter θύεσθαι & σφάττεσθαι. vide σφάξαι apud eundem, diſtinctum à θῦσαι.

Θυώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,i.εὐώδης,fragrans.Odyſ.λ,ἐκ θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο,&c. θυώδεις χάσμης, Eurip. θυώδεις ἀμφιφορῆες,Nonn. θυώδη dicũtur quęcũq; in ſacrificiis & aris ad ſuffitus incenduntur. θυώδη ξύλα,thuiç ligna, Theophraſt.lib.5,cap.5.hiſt.plant.

Θυόεις,εντος,ὁ,odoratus,bene olens.ἀπὸ τοῦ θύω τὸ θυμιῶ.

Θύωμα,ατος,τὸ,odoramentum, Ariſtid.& Liban.

Θυώνη,ἡ,Semele:παρὰ τὸ θύειν ϗ ὁρμᾶν ϗ μαίνεσθαι,ἐπειδὴ ἀφύλακτος οὖσα ἐκ τῆς ἀστραπῆς ὥσπερ ϗ ἐνθεάζομένη παρήγαγε.

Θυωρεῖσθαι,commeſſari.

Θυωρίτης,ου,ὁ,menſarius,argentarius.

Θυωρὸς,ου,ὁ,menſa,propriè ſacris vſibus dedicata:ab ὁρᾶν τὰ θύα τῶν θεῶν, Laert.lib.1.in Pherecyde.

Θῶπτα,ἡ,præ libidine geſtiens.

Θῶ,à θέω.paro,facio,nutrio,lacto,ſedeo,pono, fruor, deiicio,mulcto,curro,video,conuiuor.θῶ,potuero.

Θῶες,οἱ,feræ ex hyæna & lupo genitæ,

Θωὴ,ῆς,ἡ,ζημία,iactura,damnum, mulcta, ſupplicium, pœna inobedientiæ.vnde ἀθῷος.

Θωθ,September apud AEgyptios, Plut.in Romulo.

Θωίττω,μ.ίξω,π.ιχα,lacero,impetum facio.

Θωκέω,ſedeo, conuerſor. θωκέοντα ἐν θρόνῳ, in ſolio ſedentem, Herodot.

Θῶκος,ὁ,locus,ſedes,concio,βουλὴ.Odyſ.ο,ὁ μὲν ἐφ' ἐς θῶκον φέρμαλον δήμοιο τι φῆμιν,i.εἰς Βουλὴν,Didymus.

Θώμιγξ,γγος,ὁ, funiculus,laqueus.

Θωμίζω,vel θωμίσσω, vincio funiculis, vĩculis coerceo. pungo,flagris ſcuticáve incito.

Θώμισυ,pro τὸ ἥμισυ,dimidium,κατ' συναλοιφὴν ἀττικῶς, ὅτως γίνεται ἀπὸ τοῦ τὸ ἥμισυ ὡς θοἰμάτιον ἀπὸ τοῦ τὸ ἱμάτιον, ϗ θοἰμάτιον ἀπὸ τοῦ ἱμάτιον,inquit Heſiodi Interp.

Θωμὸς,οῦ,ὁ,cumulus ariſtarum, aceruus,σωρός.

Θάμισυ,Atticè,pro τὸ ἥμισυ,dimidium.

Θώνη,ης,ἡ,ζῶνος,cingulum.

*Θώνιος,ου,AEgypti[9]:à Thono AEgypti rege, Nicãd.

Θῶος,ου,ὁ,ſons.

Θωπεία,ας,ἡ,adulatio,κολακεία,blanditia. θωπείας λόγων, lenocinia verborum, Plato de Leg.

Θώπευμα,ατος,τὸ,idem.

Θωπευμάτιον,ου,τὸ,aſſentatiuncula.

Θωπευτικὸς,ου,ὁ,aſſentator,blandiens, Plato de Leg.

Θωπευτικῶς,adulatorié.

Θωπεύω,μ.εύσω,π.ευκα,colo,adulor, capto,aſsẽtior, morem gero, AEſchines. Accuſ. καιρὸν θωπεύειν,ſeruire tempori, Phocylid.i.obſeruare.

Θωπικὸς,ου,ὁ,aſſentatorius.

Θώπτω,cauillor,adulor,inſeruio.

Θωρακεῖον,τὸ,propugnaculũ.‖ Itẽ velũ quoddã quadrangulũ,quod maximi veli carcheſiis incũbit. Euſtat.ex Athen.citat. Polluci ſumma pars mali,quæ & καρχήσιον.

*Θωράκια,τὰ,propugnacula.

Θωρακίζω,armo lorica,thoracem induo. τεθωρακισμένος,loricatus: ſic Valla apud Thucyd. puto tamen accipi pro cataphracto. τεθωρακισμένος ἵππος, cataphractus equus, Xenoph.

Θωρακισμὸς,loricatio.

*Θωρακομάχος,ου,ὁ,penula militaris.

Θωρακοποιὸς,οῦ,armorum faber.

Θωρακοφόρος,ου,ὁ,thorace armatus,thoracem ferens.

Θώραξ,ακος,ὁ,pectus,thorax. Eſt autem ea pars corporis,quæ complectitur humeros, pect[9], & ſcapulas,vſque ad præcordia. ἀπὸ τοῦ θορεῖν,hoc eſt,ſalio,ob cordis motũ: vel παρὰ τὸ θεῖον ὁρεῖν,ſcilicet,quòd mentem,diuinam noſtri partem contineat & ſeruet. Thorax ab Ariſtot. de mundo, dicitur ea pars, quæ à collo ad pudenda vſque pertendit,à ſtomacho & aluo diſtincta, vt docet Galen. ad Glauc. Per thoracem fit inſpiratio & expiratio,i. διαπνοὴ,i.perflatus in toto corpore per arterias: id in thorace eſt ἀναπνοὴ,i.reſpiratio,inquit Alex.Aphr.lib.1.Prob. quæſt.21,κινεῖται δὲ ὁ θώραξ διὰ τὸ πνεῦμα ϗ φωνὴν,vt Idẽ tradit li.2,quæſt.1. Capitur & ꝑ veſte,quæ illas partes tegit & munit,vt lorica. Eſt etiã mõs prope Athenęũ vrbẽ,vicinã Libyb[9] Heſperiis,in planitie ſitã,in quo fama eſt, Daphitõ Grãmat.cruci affixũ, quòd maledico carmine reges inceſſiuiſſet.vnde illud apud Græcos notum,φύλαττε τὸν θώρακα,caue thoracem, Strabo lib.14, Cic.de Fato, Valer.Maxim.& Eraſm.Chiliad. θώρακας, σφύματα τῶν σωμάτων, Xenoph.lib.4.Pæd.

*Θωρεῖσθαι,dicunt Iones,pro θωρήσσεσθαι.

Θωρηκτὴς,οῦ,ὁ,armatus.

Θώρηξις,εος,ἡ,vini potio,quòd pect[9] armare videatur, & calefacere.ἀκρατοποσία,διὰ τὸ μάχιμον τῶν μεθυόντων.

Θωρήσσεσθαι, inebriari, Nicand. ‖ Ariſtophan.σοῖς καὶ συμπόταις θωρήξομαι.

Θωρήσσω,μ.ήξω,π.ηχα,armo. Actiu. Accuſ. Ilia.β,ἀχαιοὺς θωρῆξαι,i.καθοπλίσαι. θωρηχθῆναι ἐς πόλεμον, in bellũ armari, Iliad.β,i. καθοπλισθῆναι. Heſiod.ἐς πόλεμον φθονέοντες θωρήσσονται, ad bellum armantur.

Θῶς,θωὸς,λυκοειδὴς θήρ,gen[9] lupi,animal mordax, Theo

dorus vertit lupum ceruarium. thos dicitur à Plin.lib. 8,cap.34. ἀπὸ τοῦ θέω. vide Etym. | aliâs θῶον ſcribitur. vide Oppianum lib.3.de venatione.

Θωᾶσαι, Doricè, conuiuari.

Θωμὸς, Theophr.lib.4,cap.15. de cauſ.plant. σῖτος θεριςθεὶς εἰς θωμοὺς συντεθῇ, frumentum demeſſum componatur in metas: ſic Gaza. & ibidem mox exponit idem Gaza, εἰς θωμοὺς συντεθῇ, in aceruum extructum fuerit.

Θωπάζω, pro πωθάζω.

Θωΰκτηρ, ηρος, ὁ, latrator canis. κάπρος θωΰκτὴρ, aper impetuoſus, in Epigram.

Θωΰσσω, latro, vociferor, & ad canes pertinet. Sophoc. de Aiace, τοιόσδε κάρα θωΰξεν, i. ἐβόησε, clamauit. Cũ Accuſ. εἰ ἂν τήνδε θωΰσσεις βοάν. τί θωΰσσεις; quid clamas? Euripides. θωΰσσων τάδε, hæc vociferans, Idem. κυνὶ θωΰξαι, clamore canes excitare, Idem. ὅτε θωΰξει κώπαις συείζων ὁ κελευστὴς ὀρείνοις, &c. ſonabit ad remos, Idem Euripid.

Θωϋτὸς, pro θαυμαστός. Heſiod. in ſcuto Herculis, τὰ δὲ δαίετο θωϋτὰ ἔργα, hæc autem diſtincta erant admiranda opera: vbi tamen Interpr. legit θαυματὰ ἔργα, pro θαυμαστὰ, detracto σ, metri cauſa.

Θὼψ, ωπὸς, ὁ, adulator, aſſentator.

Θῶον, θῶς.

Ἰ Α, ας, ἡ, vox, clamor, flores. Itẽ vna. ὀδ.ξ, τὴν μὲν ἴαν νύμφης θῆκαν, &c. id eſt, μίαν, vnã. | Cyrillus diſtinguit, vt oxytonum vnam ſignificet, paroxytonum vocem. οὐδ' ἴα, id eſt, οὐδὲ μία καὶ αὐτὴ, i. neq; vna & eadem Homerus. Item ἴα, via.

Ἰάδες γυναῖκες, mulieres Iados, id eſt, ex Ionia, Plutarchus in Pericle.

Ἰαύω, dormio.

Ἰάζω, lingua Ionica vtor, Hermog.

Ἰαθῇ, ſanetur, ſaluus ſit.

Ἰαθμὸς, οῦ, ὁ, cubile, ſtabulũ, ſomnus: quidam αὐθμός.

Ἰαιβοῖ, αἰβοῖ, Ariſtoph. σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα.

Ἰαίνω, μ. ανῶ, exhilaro, lætifico, floreo, διαχέω. ὀδ.ο, πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, exhilaratus eſt: nã ἰαίνεσθαι, geſtire & lætari. Apoll. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. capitur etiam pro λύω & τήκω, reſoluo, apud eum de pruina. μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο, id eſt, liquitur.

Ἰαίνετο, calefiebat, intepeſcebat. ἰαίνετο ὕδωρ. ἰαίνομαι, lætitia perfundor, ἥδομαι, μελάσσομαι.

Ἰαίφονος, homicida.

Ἰακχαγωγὸς, οῦ, ὁ, Bacchi myſteriis initiatus.

Ἰακχάζουσι φωνὴν, vocem tollunt, bacchantur, Herod.

Ἰακχέω, μ. ήσω, π. ηκα, clamo. Neutrum abſol.

Ἴακχος, ου, ὁ, Iacchus, Bacchus, & hymnus in eundem, aut ipſum feſtum: παρὰ τὴν ἰαχὴν, πλεονασμῷ τοῦ κ, Etymol. ἴακχος μυστικὸς, myſticus Iacchus: ſic dicitur vox quædam diuina, ſeu ſcientia celebrantium. Ariſtoph. de ſacris Eleuſiniis, τὸν μυστικὸν ἐξαγαγόντες ἴακχον, myſticum Iacchum edentes, pro hymno & cantico, Plutarch. in Themiſt. & in Camill. clàm bacchi ſacrificia peragentes.

Ἰακυλῖνος, Iſquilinus mons.

Ἰαλεμίζειν, & Ἰαλεμίζειν, complorare, lamentari, lugere, Ialemum canere, hoc eſt, cantionem frigidiſsimam.

Ἰάλεμος, denſo ſpiritu, carmen eſt Apollini cani ſolitum: tenui verò ſpiritu, genus lamentabilis cantionis, θρῆνος. Scribunt quoque ἰάλεμον Calliopes fuiſſe filium, in carmine ineptiſsimum & frigidum, de quo Eraſmus prouerb. Ialemo frigidior. & Cæl.lib.3,cap.11.

Ἰαλεμώδη, τὰ, frigida, & nullius momenti.

Ἴαλμος, ου, ὁ, dicterium, ſcomma.

Ἰάλλω, mitto, extendo. ὀδ. ξ, ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον, id eſt, ἐξέτεινον. Item δίδωμι, tribuo, Apoll. 2. Arg. καί οἱ χεῖρας ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλον. Item pro volare, Heſiod. de harpyis in Theog. μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον, ἐπέτοντο. ἰάλλω ὑλακὴν, edo latratum, in Epigram. ἰάλλειν ἀτιμίῃσιν, ignominia inceſſere, Homer. Odyſſ.

Ἰάλυσος, ου, Rhodi vicus fuit, quẽ Demetrius rex incendere noluit, quòd in eo tabulas Protogenis haberi nouerat, Hermol. in Plin.

Ἴαμα, τὸ, medicamẽtum, remedium, medela. ἴαμα σμικρότατον ἔχει, minimo remedio ſanatur, minimo eget remedio, Plato de Legib.

Ἰαμβαυλεῖν, iambis canere.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ. ἰαμβικὸν ἔπος, Ariſtophan. Iambicũ carmen, Lucian.

Ἰαμβιάζω, idem quod ἰαμβίζω, in Epigram.

Ἰαμβίζω, ὑβρίζω, proſcindo, conuitior, maledico, Eraſ. Chil. Vnde ἰαμβογράφος, iamborum ſcriptor, Quintilianus lib.10, cap.1.

Ἴαμβος, ου, ὁ, iambus, & verſus iambicus, Ariſtoph. Itẽ vrbis nomen iuxta Troiam.

Ἰαμβύκαι, organa ſunt muſica triangula, quibus iambica canebant. alii σαμβύκας vocant.

Ἰαμβών, locus humidus, fruticoſus, & gramineus: ἀπὸ τοῦ αὐξάνειν τὴν ὕλην.

Ἴαμνος, ου, ὁ, locus denſus fruticibus. Item ramus, κλάδος.

Ἰᾶν, indignantis Aduerbium.

Ἰάνθη, floruit, lætatus eſt.

Ἰάνθινος, ου, ὁ, violaceus. vnde Violantillam ſuam Papinius vocat ἰανθίδα.

Ἴανθος, flos.

Ἰάνικλον, ου, τὸ, Ianiculũ, locus Romæ, Plutar. in Numa.

Ἰανοκρήδεμνος, ὁ, ſertũ violaceum, ſiue ex floribus quibuſcunque.

Ἰαξάρτης, ου, ὁ, fluuius per deſerta Scythiæ fluens in Mæotim paludem.

Ἰαολκὸς, οῦ, ὁ, Iaolcus, vrbs Theſſaliæ.

Ἰάομαι, μ. άσομαι, & ἰήσομαι apud Homerum ἰωνικῶς, π. ἴαμαι, medeor, ſano, curo. pro emẽdo & ſarcio, AEſchin. Depon. Accuſ. ἰασόμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως, eius cæcitatem curaturus.

Ἰάονες, Græci Iones.

Ἰαπετὸς, οῦ, ὁ, Iapetus. οὐρανοῦ καὶ γαίας παῖς, Heſiodus in Theog. vnde ἰαπετονίδης patronymicum.

Ἰάπτω, μ. άψω, π. αφα, maledico, inceſſo, conuitior, mitto cũ detrimẽto, lædo, βλάπτω, διαφθείρω, ὑβρίζω, ἀτίζω. vnde Sophocl. Accuſ. λόγοις ἰάπτειν, verbis inceſſere & impetere. Item pro mitto, in bonum. Idem, ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψης, id eſt, πέμψης.

Ἰαπυγία, ας, ἡ, Apulia.

Ἰάπυξ, υγος, ὁ, Iapix ventus. hic ab aliquibus ὀλυμπίας etiam dictus: vnus ex Zephyris flans ab occaſu ſolſtitiali, qui & ἀργέστης dicitur, vt ſcribit Ariſtot. de mundo. Corus Latinè vocatur. Gell. lib.2. vide in dictione ἀργέστης.

Ἰαροπότης, ου, ὁ, homicida: pro αἱματοπότης, ſanguipota.

Ἰαρόχροος, purificatus.

Ἰὰς, άδος, ἡ, lingua Ionica. ἰὰς συγγένεια, Ionum cognatio.

Ἴασι, καὶ μετίασι, ab εἶμι καὶ μέτειμι, eunt.

Ἰᾶσι, Ionicè pro ἱεῖσιν, ab ἵημι, mittunt.

Ἰάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanabilis, medicabilis, emendabilis.

Ἴασις, ιος, ἡ, ſanitas, medela, θεραπεία, ſanatio.

Ἰάσιος, Iaſius propriũ herois, cuius & Cereris, πλοῦτον filium facit Heſiod. in Theog.

Ἰασιώνη, ης, ἡ, iaſiona, herba, Theophr. lib.1. de plant.

Ἰάσμη & ἰάσμινον μύρον, iaſme & iaſminũ vnguentum, quod fit ex albæ violæ floribus. vide Hermol. in Corollario lib.1. Dioſcorid. & Marcell. qui Iaſmen quaſi facto à violis nomine violacionem interpretatur.

Ἰασμὸς, &c. Hieronymus in cap. 25. Hieremiæ, celeuſma cantabitur, &c. quod Symmachus κατάλευσμα, Aquila ἰασμὸν vocat.

Ἴασος, Argos, ſiue Peloponneſus, dicta ab Iaſo.

Ἴασπις, ὁ, iaſpis, lapis, in Epigram. naſcitur in mari Caſpio, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἰασπὶς,

Ἴασπις, ἴδος, ἡ, iaſpis, lapis pretioſus. vnde ἰασπίζειν, iaſpidem imitari, Dioſcorid. lib. 5. iaſpidis colore eſſe. περὶ ἰάσπιδος λίθου & eius generibus, vide eundem, lib. 5.

Ἰάπτειν, iraſci, mordere.

Ἰασί, Ionicè.

Ἰασὼ, όος, Iaſo vna ex filiab᷑ AEſculapii, Ariſtoph. in (Pluto.

Ἰατικὸς, οῦ, ὁ, qui ſanat, ſanandi vim habens.

Ἰατὸς, οῦ, ὁ, curabilis, ſanabilis.

Ἰατραλεῖπται, reunctores medicorum.

Ἰατρεία, ας, ἡ, medicatio, præmia quæ dantur medico.

• Ἴατρα, medica mulier, medendi artis perita, quæ & ἰατρίνη ἡ, ſed voce minus Attica, vt annotat Euſtath.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, officina medici, & præmiũ quod datur medico. τὰ ἰατρεῖα ἀποτίσει, impenſas reſtituet, c. 21. Exod.

Ἰατρεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, medicus ſum, curo. Depon. paſsiuè Plato dixit 2. de Republ. τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ χρηματα ἰατρεύεσθαι. ἰατρεύομαι τῆς ἀναιδείας ἕνεκα, impudentię ſuo pœnas, Plato in Legib.

Ἰάτρευσις, curatio, ratio medendi. Plato 2. de Repub. ἰάτρευσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός.

Ἰατρεύω, medeor, curo, remedium adhibeo, affero medelam. Item medicinam profiteor, Dioſcorid. lib. 7. Ariſtophan. Interpr. cum Accuſatiuo. σου τὸν περὶ τῆς ἀνάστασιν ἰατρεύοντα, Nazanzenus.

Ἰατρεία, ας, ἡ, medicina.

Ἰατρικὴ, ῆς, ἡ, ars medendi, medicina, Cicer.

Ἰατρικὸς, οῦ, ὁ, medicinalis, peritus medendi, medicus, Plato 1. de Repub.

Ἰατρικῶς, medicorum more, Nazanz.

Ἰατρίνη, medica mulier, Alexand. Aphr. Probl. 64.

Ἰατρικώτατος, excellentiſsimus in medicina.

• Ἰατρολογεῖ. Laert. ὑπομνήματα δὲ καταλέλοιπεν ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ.

Ἰατρῖον, ου, τὸ, ἰατρεῖον.

Ἰατρονίκης, Iatronices, medicorum victor. ſic ſe cognominauit Theſſalus, Bud. in Pandect.

Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, medicus, chirurgus. Xenoph. ὄνυχας καὶ τρίχας καὶ τύλους ἀφαιρεῖν, καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι, & chirurgis præbent auferendos, &c. Ponitur & pro digito medio, quem medicum quoque vocant. ἰατρὸς ἀπόλλων, Ariſtophan. & in Comm.

Ἰατροτέχνης, ου, ὁ, medicinæ artifex, Ariſtoph. νεφ.

Ἰατταταὶ, heu, dolẽtis & indignãtis apud Ariſtoph. νεφ.

Ἰαῦ, vox eſt lugubris, ſonus, cantus, Euripid. ἰαῦ μέμνημαι δὲ τι ονειδισμοῦ, Ariſtoph. Interpr.

Ἰαύσκω, quieſco.

Ἰαυθμὸς, οῦ, ὁ, quietis locus, ſomnus, ſtabulum.

Ἰαυοῖ, ὀνομάτημα περὶ τὸν διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπιλαβούσης, Ariſtoph. Interpr.

Ἰαυὸς, ου, ὁ, cubile.

Ἰαύω, μ. αύσω, π. αυκα, vigilo, pernocto, dormio, quieſco, percipio, διάγω, i. tranſigo, i. in aliqua re verſor. ὀδ. ξ, τοὶ δ᾽ ἀγρόται αὐτὸς ἴαυον, cubabãt. vnde παριαύω, pernocto, & ἐνιαύω, ἐνδιατρίβω, additur aliquãdo Accuſ. Laſcar. in Epigr. τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύεις, durum ſomnũ capis. Sophoc. ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν, i. noctu dormire. ἴαυον νύκτας ἀΰπνους, i. διὰ νυκτὸς ἀΰπνους διετέλουν πολλάκις, i. noctes peruigiles exigebam. οὔτ᾽ ἐννυχίαν τέρψιν ἰαύειν ἐρόντων, Sophocl. in Aiace, i. ἀνύειν, διατελεῖν.

Ἰαφέτης, ου, correptor, iaculator. ἰαφέτης ἀπόλλων, in Epigram. i. emittens ſagittas.

Ἰαχέω, clamo, loquor, lib. 3. Epigram. οὐδὲ μάτην ἰαχήσας. vnde ἀντιαχέω, contradico.

Ἰαχὴ, ῆς, ἡ, clamor, fremitus, rugitus, φωνὴ, βοή. Heſiod. φλεγέθοντ᾽ ἰαχὴν ἐνοπὴν τε.

Ἴαχημα, τὸ, vociferatio Dionyſiacorum.

Ἰάχω, reſono. Neutrum abſol. ὀδ. δ, ἡμεῖς δ᾽ αὐτ᾽ ἰάχοντες ἐποτρύνομεθ᾽. Nonnus tranſitiuè protulit, ἴαχε φωνὴν, i. vocem edidit. Hom. abſolutè, Iliad. α, πορφύρεον κῦμ᾽ ἴαχε νηὸς ἰούσης, i. ἦχει, reſonabat, ſtrepebat. Heſiod. βαρυνομένη ἰάχουσα

σίνος, ἴαχε, clamauit, ἦχεν ἀπειλητικὸν, ἴβοησε.

Ἰβάνη, cadus, vrna, κάδος, ἀντλητήριον, Heſych.

• Ἴβδη, ἡ, paxillus in imo ſolo nauis, quo educto, áquæ collectæ vis profluit. dicitur & χείμαρρος ab Heſiod. Euſtath. Iliad. ι.

Ἴβηρ, ηρος, Iberus, fluuius Hiſpaniæ.

Ἰβηρία, ας, ἡ, Iberia, Hiſpania.

Ἰβηρικὴ πόλις, Hiſpaniæ ciuitas.

Ἰβηρὶς, naſturtium, Iberis in dictione καρδαμαντικὴ, apud Plin. hiberis. & Marcell. lib. 1. Dioſcorid.

Ἶβις, ιδος, & ιος, ἡ, ibis, auis quæ ſerpentibus veſcitur: Hæc colebatur ab AEgyptiis. Huius auis eſus prohibitus Iudæis, Leuitici 11.

Ἰβίσκον, ibiſcum quidam vocant herbam quæ & ἀλθαία dicitur, Dioſcorid.

Ἰβύνχα, ης, ἡ, grauitas, ſeueritas morum.

Ἴβυκος, ου, ὁ, vnus ex nouem Lyricis, Plutarc. in Numa.

Ἶβυξ, εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ, Etym.

Ἰβύω, verbero, clamo.

Ἶγχος, cerebrũ. βίγκρος melius apud Heſych. ἐγκέφαλος.

Ἴγδη, ης, ἡ, ὅλμος, id eſt, pila, mortarium, θυεία. παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύη, ἀποβολῇ τοῦ μ, Etym.

Ἰγδίον, ου, τὸ, θυείδιον.

Ἴγδις, θυεία, pila. Phrynic. docet Atticos dicere θυείαν (melius.

Ἰγμάλεος, humidus.

Ἰγμένος, qui venit, ὁ ἐλθών.

Ἰγνύα, ας, ἡ, & Ἰγνὺς, ύος, ὁ, poples, vt Gaza vertit. vtraq; vox legitur apud Ariſtot. περὶ τὴν ἰγνύν, ad poplitẽ, Idem 1. Animalium. τυπεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε, cæſis poplitibus cecidit, Plutarch. in Galba.

Ἴδαι, αἱ, loca denſa arboribus.

Ἰδαία, idęa herba, quæ & Laurus Alexãdrina, Dioſc. (lib. 4.

Ἰδαία ῥίζα, idæa radix à Dioſcorid. dicitur lib. 4. quæ à Plinio herba idæa.

Ἰδαία πεύκη, idęa pinus, ſpecies pini arboris. lib. 3. hiſt. plant. cap. 10. vbi tamen ſcribitur ἰδέα.

Ἰδαῖος, ου, ὁ, frigidus, Idæus, ab Ida monte Phrygiæ. Et Iupiter ἰδαῖος, ἀπὸ ἴδης τοῦ ὄρους τιμώμενος.

Ἰδάλιμος, ου, ὁ, humidus, δίυγρος: & auis ſpecies. Heſiod. ἰδάλιμον καῦμα dixit, i. ſudoriferũ, τὸ ἱδρῶτα κινοῦν, i. longa.

Ἰδάλλεται, apparet, videtur.

Ἰδανὸς, pulcher, iucundus, decorus.

Ἴδας, τοῦ ἴδα, Idas frater Lyncæi, qui Helenam rapuerunt, Plutarch. in Theſeo.

Ἰδὲ, &, vt.

Ἴδε, vide, vidit, paroxytonum.

Ἰδέα, ας, ἡ, idea, i. originalis rerum ſpecies, i. οἱ τύποι τῶν ὄντων. ἰδέας Cic. de Vniuerſ. nunc formas, nunc genera transfert. Iſocr. δεῖ χρῆσθαι μὲν ἀμφοτέραις ταῖς ἰδέαις ταύταις, i. vtriſque his rebus vtendum eſt. Plato 2. de Rep. τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν, ſpecie ſua abire, ſuam formam relinquere. ἐν πολλαῖς ἰδέαις πολέμων, in vario genere bellorum. ſic πάγων ἰδέαι apud Ariſtot. de mundo, i. gelu omne genus, vt vertit Bud. glaciei genera ſeu ſpecies. ſic Philoni dicuntur τεχνῶν ἰδέαι πολύτροποι, i. artium genera diuerſa. Plato ἰδέας poſuit τῶν προειρημένων παραδείγματα, ex Moſis dictis, vt ſcribit Iuſtinus martyr ἐν τῷ πρὸς ἕλληνας. Itẽ genus, ratio, natura, ſpecies, vultus, ſpectaculũ, pretextus, τρόπος, διαίρεσις, ὑπόθεσις. ἡ ἰδέα πυρετοῦ, ſpecies febris, Gal. ἡ τῶν τοιούτων φαρμάκων ἰδέα, id genus medicamenti. σώφρονος ἰδέας ἦθος, temperantiæ ſpecies, Plato de Leg. εἶδος ἰδέας, &c. Hermog. ταύτῃ τῇ ἰδέᾳ, hoc modo, Thucydid. τὴν ἰδέαν μακρὸς, corpore longus, Gaza. ἰδέαν πᾶσαν πειρώμενος, omni ope conatus, Thucyd. πᾶσαν ἰδέαν ἐπινοῶν, omnia animo verſabãt, πᾶσαν ἰδέαν ἐννοίας, διανοίᾳ, Idem. ἰδέαν τοιοῦτος, eiuſmodi, idem Thucyd. τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος ἄμεμπτος, ſpecie corporis decorus, Plutarch. in Pericle. αἱ δ᾽ ἰδέαι τῶν χυλῶν ἑπτὰ δοκοῦσιν εἶναι, ſeptem genera ſaporum eſſe videntur, Theophraſt. lib. 6, cap. 4. de cauſ. plant. πολλαῖς ἰδέαις πολέμων ὡμίληκα, id eſt, verſatus ſum in vario genere bellorum,

Gaza de Seneſt. ἴδη τι δενδρώδης χώρα, regio arborib⁹ frequẽs, Herodot. ἴδη τι δασὺς, nemoribus frequẽs, Idem. ἴδη τι παντοίῃ, omnigenis arboribus, idem Herodot.

Ἰδίειν, laborare, ſudare.

Ἰδίειν τι τι ἰδίου λόγου, ἀντὶ τοῦ διαλεχθῆναι σοί τι. Thucydid. Interpres ait figuram eſſe Atticam, φησὶ τὸν βραχὺ δὲ ἰδίαν, i. φησὶ διαλεχθῆναι τοῦ βραχέος.

Ἴδεν, vidit.

Ἴδεσθαι ἐμοὶ εἰς ὦπα, Homer. i. εἰς ὄψιν ἐλθεῖν.

Ἴδεσκε pro εἶδε, vidit, Homer. Iliad. γ. σκάπτεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε χθονὸς, i. κατ' αἰδοῦς δὲ εἰς γῆν ἔβλεπε.

Ἰδηχθὴς, vel ἀιδηχθὴς, deformis, imbecillis.

Ἴδη, ης, ἡ, Ida mons.

Ἴδηθεν, ab Ida. ἴδη ναυπηγήσιμος ἐστι ἄφθονος, affatim materia ad naues ædificandas, Herodot.

Ἴδημα, viſio.

Ἰδήμων, peritus.

Ἰδέατος, pulcher.

Ἰδίᾳ, priuatim, per ſe, clàm, propriè, præcipuè, proprio nomine, ſine, αὐδῆ. Genit. huic opponitur κοινῇ, i. publicè, & δημοσίᾳ. ‖ Thucyd. lib. 3, ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, i. priuatim & publicè. ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, Ariſtid. ἰδίᾳ πράττων, ſuapte authoritate agẽs, Eurip. ἰδίᾳ τι αὐτῷ διαφέρει ἢ ἀγαπητός ἐστι, aut ſua aliquid intereſſe putat, aut amẽs eſt, Thuc. vbi Interpr. ἰδίᾳ τουτέστι, διὰ ἴδιόν τι κέρδος σκοπεῖν καὶ συμφέρον.

Ἰδιάζοντα, τὰ, peculiaria, ‖ ab aliis ſecreta, Nazanz.

Ἰδιάζω, ſeparor, cũ aliquo ſolo conuerſor. ἰδιάζειν, peculiarẽ eſſe, ſeorſum eſſe, procul arbitris. ἰδιάζων νόμος, lex priuata. ἄλυτον φύσιν καὶ ἰδιάζουσαν. Nazanz. inſolubilẽ Dei naturam, & in ſe ſua proprietate permanentem.

Ἰδιαίτατα, propriiſsimè, Porphyrius.

Ἰδιαίτατος, præcipuè peculiaris, Theophraſt.

Ἰδιαίτερον, ſecretius, peculiarius, Phalar. & Dioſcor. lib. 1. in præfat. ‖ Thomas Mag. ἰδιαίτατον tantùm agnoſcit in ſuperlatiuo.

Ἰδιασμὸς, οῦ, ὁ, qui agit vitam priuatam, Laert.

Ἰδίζω, μ. ίσω, π. ικα, exudo, Ariſtot. ἰδίσαν ἱδρῶτα αἱματώδη, exudarunt ſudore cruento.

* Ἰδικὸς, apud Galen. pro εἰδικὸς ſæpe legitur. Linacer nũc ſpecialẽ, nunc priuatũ vertit. Apud Areop. Interpr. ꝓ proprio accipere ſolet: & ἰδικὸν & κοινὸν opponuntur.

Ἰδικῶς, ſeorſim.

Ἰδιοβουλεύω, innitor meo conſilio, ſolus ſentẽtiã dico.

Ἰδιογενὴς, ſui generis, i. quod priuatum genus habet.

Ἰδιογνώμων, idẽ ferè quòd αὐτογνώμων, qui eſt ſuæ ſententiæ, i. pertinax, Ariſtot. 7. Ethic.

Ἰδιόγραφος. Gellius lib. 9, Qui ſcripſerunt idiographũ Virgilii ſeſe inſpexiſſe.

• Ἰδιόκτητον πεκούλιον, caſtrenſe vel quaſi στρατιωτικόν. ἰδιόκτητον etiã dicitur quod princeps ſingulari iure poſsidet.

Ἰδιόμορφος, diſcrimine peculiari diſcretus, qui forma peculiari ſpectatur.

Ἰδιοξενία, ας, ἡ, priuatum hoſpitium.

Ἰδιόξενος, ου, ὁ, peculiaris hoſpes amici peregrini. ‖ ὁ μὴ δημοσίᾳ προξενούμενος πόλει τινὶ, ἀλλὰ ἰδίᾳ τῶν ἐν πόλει. vide πρόξενος in Ammon.

Ἰδιοπάθεια, ας, propria & priuata affectio: communis autem συμπάθεια dicitur, Aphrod.

Ἰδιοποιοῦμαι, ſolicito, mihi adiungo. Accuſ. cap. 15. lib. 2. Regum. ἰδιοποιούμενος, ſibi vendicans, ſibi faciens.

Ἰδιοπραγεῖν, res ſuas agere, quieſcere.

Ἰδιοπράγμων, ſua tantùm curans, vitã priuatam amãs, Laert. in Timone, ἦν δὲ φιλέκκητος σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων.

Ἰδιοπραγία, ας, ἡ, priuata commoditas, Plato de Leg.

Ἴδιος, α, ον, proprius, priuatus, ſpecialis, ſuus, Ariſtot. ὁ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐπείγει χώραν, veles in ſuam ſtationem feſtinat. Itẽ domeſticus, familiaris, ſeparatus, ſui generis, præcipuus. ἴδιος aliquãdo loco poſſeſsiui Pronominis, & cũ Genit. eiuſdẽ, Gaza lib. 4. ἴδιος αἰγιαλία τῶν πυρετῶν ἐστιν, Galen. lib. 1. ad Glauc. ἴδιος δέ τις ἐν πᾶσι βουλόμενος εἶναι, in rebus omnibus præcipuũ quiddã ſibi vendicare cupiens, Plutar. in Themiſt. ἴδιος πόλεμος, Demoſt. ἴδιος πλοῦτος, priuatæ diuitiæ, Thucyd. ἐς τὸ ἴδιον οἶκον αὔξειν, ad proprias ædes amplificandas, Idẽ. ἴδιοι δ' οἱ ἐκ τῶν δενδρων τῶν ἄλλων, i. alii quàm qui in reliquis naſcũtur arboribus, Teophr. 3. hiſt. plant. ἴδιοι θεοὶ & ἰδιῶται, Ariſtoph. ἴδιοι ὑμένες, ſingulæ membranæ. ἰδίους ἔχει τοὺς πόδας, pedes ſui generis habet, Gaza. ἰδίους ποιεῖσθαι τῆς ἀρχῆς, Ariſtoteles. 5. Polit. magiſtratu priuare, in cenſum redigere, in priuata vita continere. ἐπὶ τῆς ἰδίας, ſeorſim, in proprietate ſua, Nazanz. ἐπὶ τῆς ἰδίας μένει, in ſuo ſtatu manet, Idẽ. ἰδίαν αὐτῶν πολιτείαν ἡγούμενοι, ſuam rempub. exiſtimãtes, AEſchin. ἰδίαν γεωργοῦσι, propriũ ſolum colunt, Ariſtot. ἰδίαν ἔχουσι, priuatim agros habẽt, Idẽ lib. 2. Polit. ἰδίαν ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφὴν, meum tacitũ nomen inſcribam, Plutarch. in Pericle. ἰδίαι δίκαι, i. ἰδιωτικαί, μὴ δημόσιαι. ἰδίαι τελεταὶ, priuatæ ceremoniæ. ἐν ἰδίαις οἰκίαις, Plato in Leg. ἴδιον πρᾶγμα, proprium negotium, priuatũ, Demoſth. ἴδιον τοῦτο τῶν ἄλλων ἔχει, ad alia propriũ id habet, Gaza. ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα, hoc hominibus proprium eſt præ cunctis animalibus. Ariſtot. lib. 1. Polit. ἴδιον τοῦτο ποιεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ κοινόν, AEſchin. i. hoc de more ſuo peculiari, & non de hominũ more facit. ἴδια ἀναθήματα, Herodot. donaria à priuatis hominibus dicata. ἴδια παρ' ἑκάστοις, ſingulorũ propria, Ariſtot. in Rhetor. τὰ ἴδια πράττειν nõ dicitur ab Atticis, ſed τὰ ἐμαυτοῦ πράττω, ait Phrynich. τὰ ἴδια συμφέροντα, propria commoda, Demoſthen. τὰ ἴδια, res familiares, bona priuatorum. ἐκ τῶν ἰδίων, priuatim, Thucydid. vbi intelligitur ἀναλωμάτων.

Ἰδιοσυλλογὴ, contractus. Philo de mundo, μένει δὲ ἡ τῆς διακοσμήσεως ποιότης ἐπ' ἐλάττονος οὐσίας τῆς τούτου ἰδιοσυλλογὴ κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν, manſura eſt qualitas ipſa coagmenti in minorem quàm ſit huius ſubſtantiam contracta, in conflagratione mundi.

Ἰδιόστολος, ου, ὁ, habens propriam claſſem, Bud. Com. ἰδιοστόλῳ τριήρει ναυμαχήσας, trireme ſuis ſumptibus ſtipendiiſque parata dimicauit.

Ἰδιοστόλος, οῦ, priuata claſsis.

Ἰδιοσυγκρισία, ἡ, propria natura, propria diſcretio, Dioſcorid. ἰδιοσυγκρισίαι, propria temperamenta. ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων, peculiares corporũ affectus, propria corporum tẽperamenta, Dioſc. lib. 6. Celſus proprietates vocat.

Ἰδιοσύστατος, ου, ὁ, propriã qui habet hypoſtaſin, Cyrill. per ſe conſiſtens, Damaſc. de Deo.

Ἰδιοτεύων, ruſticus, paganus.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas. à medicis dicuntur ἰδιότητες ἄρρητοι, cauſæ abditæ & latẽtes, vt tradit Alexand. Aphr. in præfat. lib. 1. Probl. quũ quippiam ſola experientia cognoſcitur, nec vlla ratio ab homine reddi poteſt, vt ſoli Deo nota. dicitur & ἰδίωμα, & τὸ ἴδιον, Ibidẽ. ἰδιότης τῶν σωμάτων, corporum qualitas, Baſil. in Epiſtol. ἰδιότητας, εἴτ' οὖν ὑποστάσεις, εἴτε πρόσωπα, Nazanz.

Ἰδιοτρόπως, peculiariter & priuatim, Nazanz.

Ἰδιότροφα, τὰ, quæ ſui generis cibo vtuntur. Gaza.

Ἰδιοῦμαι, in meum & priuatum vſum conuerto, Plato de Legibus.

* Ἰδιόχειρον, priuata manu ſcriptũ, & chirographum.

Ἰδιοχείρῳ χάρτῃ, propria manu, Bud. in Epiſt. poſter.

Ἰδιόω, μ. ώσω, π. ωκα, approprio.

Ἰδίω, ſudo, laboro. vnde ἱδρὼς, ſpiritu mutato.

• Ἴδος, ſudor, Ariſtot. non ſemel in Probl.

Ἰδίωμα, ατος, τὸ, idioma, proprietas linguę, ἰδιότης, proprietas, i. cauſa occulta. & ἰδίωμα, propria natura cuiuſque generis animalium, Dioſcorid. lib. 1.

Ἰδίως, ſolitariè, ſeorſim, priuatim, præcipuè, peculiariter. Ariſtot. ἰδίως καλεῖται βορέας, Aquilo nominis prærogatiua vocatur. ἰδίως ὀνομάζεται, modo peculiari, peculiarẽ ĩ modũ, ꝓpriẽ. ἰδίως πρὸς τὰ ἄλλα, prę aliis peculiari modo.

* Ἰδίωσις, dicitur quum quid ſit priuatum cuiuſque, Plato. opponitur τῇ κοινωνίᾳ.

Ἰδιωτεία,

Ἰδιωτεία, ας, ἡ, vita priuata, cui ἀρχὴ opponitur, Xeno.

Ἰδιωτεύω, vitam priuatam ago, careo publico, Iſocr. in Orat. ad Nicocl. & Plato in Apol. cui ibidẽ opponitur δημοσιεύειν. ἰδιωτεύω τὸν βίον, Ariſtot. in Polit. | Itẽ rudis ſum & imperitus. ἰδιωτεύω τούτου τοῦ πράγματος.

Ἰδιώτης, ου, ὁ, priuatus, qui non fungitur aliquo officio publico, imperitus, ὁ μαθὼν καὶ ἀδίδακτος. Lucia. de Luctu, ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ᾅδην ὑπειλήφασι. ἰδιώτης τὴν φωνὴν, Lucian. ἰδιώτῃ, i. priuato, priuatam degenti vitam. Demoſt. opponit πολιτευόμενον. aliàs ei opponit δεινόν. ἰδιῶται εἰσι κατὰ τοὺς πόνους, Xenoph. lib. 1. Pædiæ Cyri. ἰδιῶται θεοὶ, id eſt, ἴδιοι, priuati & proprii, Ariſtoph.

Ἰδιωτία, particularitas, ruſticitas, inſcitia.

Ἰδιωτικὸς, οῦ, ὁ, priuatus, vulgaris. ἰδιωτικαὶ δίκαι, cauſæ in quibus de pecunia tantùm actio & mulcta fit. Item ἰδιωτικὸς, inſcitus, ἄτεχνος, rudis. οἱ ἰδιωτικοὶ, priuati homines. ἰδιωτικοὶ λόγοι, quibus opponuntur apud Hermog. δημόσιοι. ἰδιωτικὴ ἑστίασις, conuiuium cum vulgaribus, Epictetus. ἰδιωτικὰ ὀνόματα, Iſocrat.

Ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, priuata.

Ἰδιωτισμὸς, οῦ, ὁ, peculiaritas, ſimplicitas, vulgaris ſtatus, ἡ τῶν ἰδιωτῶν τάξις, Hermog. & Epicteto.

Ἴδμεν, ſcio, noui. Ἴδμεν, pro ἴσμεν, Doricè, οἴδαμεν, ſcim⁹. Iliad. α, οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, i. ἐπιστάμεθα.

Ἴδμεναι, ſcire. pro εἰδέναι. ὀδ. δ. μιν λίσσομαι ἴδμεναι.

Ἰδμοσύνη, ης, ἡ, ſcientia. Heſiod. πᾶσι μετὰ πρώτοις ἰδμοσύνῃσιν, i. ἐμπειρίαις, ἀπὸ τοῦ ἴδμεναι, quod eſt ἐπίστασθαι.

Ἴδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peritus, ἔμπειρος, Genit. in Epigram.

Ἰδνόω, μ. ώσω, π. ωκα, reuoluo, torqueo, flecto. Iliad. β, ὁ δ' ἰδνώθη, i. συνεκάμφθη, incuruatus eſt. | ἀπὸ τοῦ τὸ ἰνίον δονεῖσθαι, Euſtath. ibidẽ. Idẽ notat ab ἵζω, vt à πίλω, πιλνῶ: ſic ab ἵζω, ἰδῶ καὶ ἰδνῶ, cõſidero, collabor, συνιζάνω, συστέλλομαι.

Ἴδον, pro εἶδον, vidi. ὀδ. ξ, ἐξαπίνης δ' ὀδυσῆα ἴδον κύνες.

Ἴδονται, videntur, ſic legitur in Theſeo Plutarch. ὅπου νῦν ἴδονται, vbi nunc viſuntur.

Ἶδος, æſtus, ſudor, ἱδρὼς, Dionyſ. de ſitu orb. Heſiod. ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, in æſtu maximo, ἐν καύματι χαλεπῷ.

Ἰδοὺ, ecce. Ariſtoph. στ. τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. φι. ἰδοὺ, τί δαί; ecce, quid eſt? hem, quid eſt? ἰδοὺ, cum Indicatiuo, Gaza lib. 4. Cum Accuſ.. Ariſtoph. Et ἰδοὺ, vide, θέασαι. ἰδοὺ tamen pro ἰδὲ Atticè non dici, ſcribit Lucianus.

Ἰδοῦθοι, οἱ, genus tibiæ.

Ἰδρεία, ας, ἡ, peritia, ἐμπειρία, τέχνη Apollon. 2. Argon. ἰδρείῃ πινυτῇ κυβερνητῆρος ἀλύξαι.

Ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, ſciens, ἔμπειρος. Genit. Apol. 2. ἴδρις ἄρηος, Martis peritus, & rei militaris callens. Heſiod. pro formica, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται, i. ὁ μύρμηξ.

Ἰδρωτοποιΐα, ας, ἡ, ſudatio, Ariſtot. in Problem.

Ἰδρωτοποιεῖσθαι, ſudare, Ariſtot.

Ἱδρόω, & Ἱδρόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſudo, reſudo, exudo, ſudore cõmadeo. Neutrũ abſol. Alexand. Aphr. in Probl. δηλοῖ τοῦτο, τὸ συνεχῶς ἱδροῦν μασχάλας, hoc conſtat argumento ſudoris aſſidui alarum. Idem ibidẽ, ἔνιοι αἰδούμενοι ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, nonnulli pudore affecti alis inſudant. vbi κατὰ Præpoſitio ſubauditur. ἱδρῶ τὰς μασχάλας, ſudo in alis. ſic Alexand. Aphr. ἱδρῶν ἐν τούτοις, in his deſudans.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, ſtatua, fundamentum, ſtabilimẽtum, fulcimen. ἵδρυμα πόλεως, pro ciuibus, Euripid. ἱδρύματα θεῶν, fana, Plato de Leg.

Ἵδρυμαι, collocor, ſedeo, Plato in Epiſtol. πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, Deus ipſe longè à voluptate & dolore ſitus eſt. ἵδρυται ναὸς, ſitum eſt templum. ἱδρύσασθαι τὸν πυθαγόραν, Pythagoræ ſtatuam erexiſſe, Plutarch. in Numa. τοῦ κόσμου μέσον οἱ πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρῦσθαι νομίζουσι, mundũ mediũ Pythagorici putant ignis ſedẽ eſſe. ἱδρύσασθαι πλησίον ἑαυτοῦ, ſedem dare ad dexteram ſuam vel ſiniſtram, Idem de Pompeio & Tygrane. ἱδρυμένος, ſitus, poſitus. ἱδρυμένοι φύλακες, ſtãtes cuſtodes, Ariſtides. ἱδρυμένοι φυλακές εἰσι, ait Interpres Thucydidis. οἱ ἀεὶ παρακαθεζόμενοι καὶ πολιορκοῦντες: ἱδρυθέντες, qui ſedes poſuerunt, ſiti.

Ἱδρύσασθαι, ſedem pono, iacio fundamenta. ἱδρυσόμεθα, erigemus, Ariſtoph. ἱδρυμένος ibidem mox. ἱδρυσάμενος οἰκήσεις εἰς τόπους, &c. Plato de Leg. ædificans domos in locis. ἱδρυθὲν κακὸν, coalita lues, Thucyd.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, collocatio, conſtitutio, fundatio templi aut ſtatuæ, Plato de Leg. ἵδρυσιν, Interpr. Areopag. crepidinem vertit, q. locum æditum & collocationis ſedẽ. Sic enim Areopag. vocat ordines angelorum, quaſi ſedes in ſcholis.

Ἱδρυτὰ γαίης, fixa & ſtabilita ex terra, in Epigram.

Ἱδρυτέον, manendum. Sophocl. οὐχ ἱδρυτέον. χύτραις ἱδρυτέον, Ariſtophanes.

Ἵδρυμι, & Ἱδρυμόω, vel

Ἱδρύω, conſtituo, ſtare facio, aut ſedere, manere & quieſcere, ſiſto, caſtrametor, retineo, reprimo, cohibeo, vt Iliad. β, ἄλλους ἵδρυε λαούς. & Iliad. γ, οἱ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες, ſunt repreſsi. Item firmo, condo, extruo. Herod. ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο, libertatis imaginem collocauit. Ariſtot. de mundo, πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἄνθρωποι ἱδρύσαντο, vrbes excitauit. Idem ibidẽ, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις ἱδρυμένη, &c. poteſtas illa in cælo ſedem ſuam habens, &c. Idem ibidem, αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀνωτάτω χώρας ἱδρῦσθαι, &c. ipſum Deum videlicet ſummo in loco eſſe collocatũ. Idẽ ibidẽ, ἐν ἀκινήτῳ ἱδρυμένος, &c. in loco ſtabili immotóq; collocatus. Ariſtoph. in Plut. ὡς ἐγὼ παρὰ τὰς θύρας στροφαῖον ἱδρύσασθέ με, me ſtatuite. Ibidẽ, ἱδρυσόμεσθ' οὖν τὸν πλοῦτον οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος. ἵδρυσε τὴν στρατιάν, caſtra locauit, Idem in Camillo.

Ἱδρῶα, των, morbus ex ſudore.

Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, ſudor. Vnde ἱδρῶ, per apocopen pro ἱδρῶτα. Homerus, ἱδρῶ ἀπεψήχοντο, ſudorem abſtergebãt. Interdum & pro ἱδρῶτι. deducitur autem ab ἰδίω, mutato ſpiritu, vt tradit Chryſoloras.

Ἱδρῶσις, ſudoris euocatio.

Ἱδρωτικὸς, οῦ, ὁ, ſudori patens, ſudatorius, Gazæ.

Ἱδρωτοποιΐα, ſudoris euocatio.

Ἱδρώω, ſudo, poeticè, Gaza lib. 3. Gram.

Ἴδυιοι & ἴδυοι, teſtes, & qui cauſas capitales iudicant. quaſi ἰδμονες, Euſtath. Iliad. σ.

Ἰδυμαγὴς, ὁ, vates.

Ἰδὼς, pro εἰδώς.

Ἴε, vade.

Ἰεβοὺς, vrbs quæ & ἱερουσαλὴμ. vnde Ἰεβουσαῖοι. cap. 1. Paralip. Gens hoſtis Iſraelitarum, cap. 23. Exodi.

Ἵζεν, ſedebas.

Ἵει, mittebat, Iliad. α, οὕνεκ' ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, id eſt, ἐφίει, ab ἵω, vnde ἵημι.

Ἰεὶς δωρίδα γλῶσσαν, lingua Dorica loquens, Thucyd. ἱέντες γλῶσσαν ἀττικήν, Atticè loqui callẽtes, Plut. in Solon.

Ἱεῖσι pro ἱᾶσι, mittunt. Homerus Iliad. γ, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι pro ἀφιᾶσι.

Ἵεμαι, cupio, geſtio, feſtino, ferórque. Odyſſ. ε, ἱέμενοι κτεῖναι, necare cupientes. & cum Genit. ibidem, ἱέμενος νόστοιο, cupidus reditus. Idem Iliad. β, μάλιστα δὲ ἵετο θυμῷ πεύσεσθαι, &c. Heſiod. ἵππων ἱεμένων, i. κινουμένων, currentibus equis, aliquando prima breui, Heſiod. πᾶσαι γὰρ ἵεντο αἷμα μέλαν πιέειν. Tradunt Grammatici, quũ πορεύομαι ſignificet, ψιλωτέον ἐστὶ, aliàs δασυντέον. Legitur etiam voce actiua pro ἵημι, Bud. Com. ἵεμαι ἄνω, aſcendo, Xenoph. ἱέμενοι ἀεὶ, feſtinarẽ, Bud. in Epiſt. poſter. ἵεντο δρόμῳ, curſim tetenderunt. ἵετο παντὶ τάχει πρὸς τὴν πόλιν, citato omni celeritate curſu vrbẽ verſus ferebatur, Plutar. in Public. ἱέμενοι οἴκαδε, domum reuertentes, Hom. ἱεμένους εἰς τὸ ἔργον, id eſt, σπευδομένους, & contendentes, Bud. in Epiſt. prior.

Ἰέναι, ire, Xenoph. ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, cõtra deteriores tendere, Plato lib. 1 de Rep. δεῦρο ἰέναι, huc venire, ibidẽ. ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἰέναι, ad rẽpub. accedere. ἰέναι εἰς τὰς ῥίζας, ſubire radices, Theophr. l. 3. de cauſ. plant. ἰέναι εἰς χεῖρας, prælĩu inire, Plutarch. in Themiſtocle. ἰέναι εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον,

tenere eundem curſum, Plato de Legib. ἰέναι ἐς βυθὸν, ad fundum venire. ἰέναι εἰς φιλίαν ἀλλήλοις, pro coire mutuam ſocietatem dixit Plato in Epiſt. & εἰς διαφορὰν ἀλλήλοις ἰέναι, pro diſputare.

Ἱέναι, mittere, emittere: ab ἵημι. Ariſtoph. νεφ. σὺν ἐρῶν, ὦ δᾶς, ἰέναι πολλὴν φλόγα. ἰέναι φωνὴν, vocem edere. ἵεσαν τῆς φωνῆς, vocem edebant, Herodot. ἰέναι στοναχὰν, gemitum edere, in Epigram.

Ἰόομαι, rubigine inficior.

Ἱερὰ, ας, ἡ, epilepſis, lepra. ‖ ἱερὰ νόσος, morbus comitialis, falſa opinione, vt cenſuit Galen. eorum qui diuini aliquid morbis ineſſe exiſtimāt. Item maior anchora tutiórque, extremum nauis ſubſidium. Item ſacer ſerpens quidam puſillus, Ariſtot. 8. Anim. vide mox Ἱερὸς.

Ἱεράγγελοι, qui deorum panegyres nuntiant.

Ἱεράκιον, τὸ, hieracium, genus herbæ, de qua Dioſcorides lib. 3: vbi duo eius enumerantur genera. eſt enim magnum hieracium, Romani lactucam erraticam: paruum, quod Romani aggreſtem intybum. à Ruellio hieracia gen. Fœmin. à Marcel. & Barbaro, gen. Neutr. vertitur.

Ἱερακίσκος, ου, ὁ, paruus accipiter, Ariſtoph.

Ἱεράμαντεις, vates deorum.

Ἱέραξ, ακος, ὁ, accipiter, Gaza: ἀπὸ τοῦ ἱέσθαι ῥᾷον, ἤγουν φέρεσθαι, Etym. ‖ miluum quidam reddunt, ſed non placet.

Ἱεραρχέομαι, ſacro imperio magiſtratúque regor.

Ἱεραρχέω, ſacro imperio fungor, ſacróque magiſtratu & præfectura, Genit. Bud. Comment.

Ἱερᾶσθαι, ſacra facere, Chryſoſt. ἱερᾶσθαι καὶ ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἀρχῆς.

Ἱερατεία, ας, ἡ, ſacerdotium, ἡ περὶ τὸ θεῖον ἐπιμέλεια, Ariſtot. Politic. 7.

Ἱερατεῖον, ου, τὸ, ſacrariū, ſacerdotium: ſic can. 1. concilii Antiocheni, & cap. 2. Epiſt. 1. Petri: vbi Eraſ. ait, Petrū intelligere functionem & adminiſtrationem ſacrorum.

Ἱεράτευμα, ατος, τὸ, ſacerdotium, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, authore Ariſtot.

Ἱερατεύομαι, &

Ἱερατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum ſacerdos, fungor ſacerdotio. Neutr. Datiuo. ἱερατευμένος στεφάνῳ, ſacerdotii portans coronam: ſic Hieronym. ex Aquila interpr. Eſa. cap. 61.

Ἱερατικὸς, οῦ, ὁ, ſacrat⁹, ſacerdos, Greg. Nazāz. in Epiſt. ſacerdotalis. οἱ ἱερατικοὶ, ſacris officiis dediti: ſic in can. 37. cōcilii Laodicenſis. ἱερατικῇ στολῇ συνανέθρεψε, in ſacra ſtola educauit, Nazanz. ‖ ἱερατικὴ τάξις, vt ἱεραρχικὴ, & ἱερατικὴ τελείωσις, initiatio ſacerdotū, Areop. θυσίαι ἱερατικαὶ, ceremoniæ ſeu ſacrificia ad ſacerdotiū pertinētia, Ariſt. 3. Polit.

Ἱέρεια, ας, ἡ, ſacerdos.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hoſtia, Demoſth. Item auis. Ammon. diſtinguit à χρηστήριον.

Ἱερείτας, ὁ, ſacerdos, Plato 2. de Rep.

Ἱερεὺς, έως, ὁ, ſacerdos, augur vertitur à Plutarcho. ἱερεὺ λόγων. Ariſtoph. νεφ. σύ τε λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε, nugarum ſacerdos & cultor. Hom. Iliad. α, μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, i. aruſpicem: θύτην Interp. exponit.

Ἱερεύω, ſacrifico, prima breui. Homer. Odyſſ. ξ, ὄφρ' ἱερεύσαντες, &c. Item conſecro, dico, Pauſan. Bud. Com. Ammon. diſtinguit ab ἱερόω.

Ἱερήϊον, pro ἱερεῖον, τὸ, victima. Odyſſ. ξ, ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον, i. θρέμματα.

Ἱερὶς, ίδος, cognomen Iridis apud veteres Græcos. vnde & Romani conſecratricem vocauerunt.

Ἱεριχούντια τείχη, Hierichontii muri, Nazanz.

Ἱεροβοτάνη, verbena, Bud. in Pandect. ‖ ἱερὰ βοτάνη, verbenaca, Dioſcor. lib. 4: ſic dicta quod vſum habeat pręcipuum in luſtrationibus, ſuſpenſa alligatáve: dicitur & περιστερεὼν, Ibidem.

Ἱερογλυφικὰ, ſacra quædam monumēta apud AEgyptios, nō literis vocabula, ſed ſculptis rerum animaliūq; figuris ſignificantia, Bud. de Aſſe. ἱερογλυφικὰ γράμματα, Lucian. literæ in ſacris inſculptæ.

Ἱεροδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui ſacra profitetur.

Ἱερόδουλος, ου, ὁ, æditúus, ſacris inſeruiens. ‖ ἱερόδουλοι γυναῖκες, Straboni, mulieres Deo ſacratæ.

*Ἱεροθετῶ, vt θεσμοθετῶ, ſacra inſtituo, ritus conſtituo. Accuſ. iungitur. ὅθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἱερὰ τάξις ἱεραρχία, μεταλαμβάνειν τοὺς ἱερεῖς ἱεροθετεῖ τῶν θείων. Et ἱεροθέτης, vt νομοθέτης, apud eundem de Chriſto.

Ἱερόθυτον, conſecratum. Ariſtot. 2. OEcon. αἱ δὲ ἱερόθυτα ἐποίουν, ſacris offerebant occidenda. Itē victima, Bud. in Epiſt. prior. Ab Atticis tamen ἱερόθυτον non dicitur: ſed θεόθυτον, Phrynic.

Ἱεροκήρυξ, ſacer præco, qui fauere linguis iubet, dū ſacra peragūtur, aut qui aliud quippiam inter rem ſacram edicit, Bud. Comment.

Ἱεροκόμος, æditúus, qui ſacrorum curam gerit.

Ἱερολογέω, ſacra verba pronuntio, de rebus ſacris loquor, myſticè loquor.

Ἱερολογία, quaſi ſacri ſermones, θεία λειτουργία, ἢ ψαλμῳδία, ſacrum carmen, Areopag.

Ἱερομηνία, ας, ἡ, Calēdæ, ſacra primę diei mēſis ſiue nouilunii, Theod. de Mēſib. καρνεῖος δ' ἦν ἱερομηνία, Thuc. Valla exponit, erat autē tū Maius, in quo ſtata ſacra ſūt. Interp. Grę. ἱερομηνία, inquit, i. ἑορτώδης ἡμέρα, i. dies feſt⁹.

Ἱερομνήμων, ονος, ὁ, ſacrator, ſacrificul⁹, ſacrorū pręſul. vnde ἱερομνημονεῖν, ſū à cōmentariis ſacrarū memoriarū. Ariſtop. νεφ. λαχὼν ὑπέβολος τῆς ἱερομνημονεῖν, i. deſignat⁹ ſacrarū rerum ſcriba. ἱερομνήμονες & πυλαγόροι dicebantur, qui ex vrbib⁹ Græciæ ad cōmune cōcilium Amphyctionicum mittebantur, quales fuerunt Romæ augures. Itē ἱερομνήμονες dicuntur Ariſtot. 6. Polit. magiſtratus, apud quos in ſcripta rediguntur priuati contractus & iudicum ſententiæ, item poſtulationes & vocationes in ius: qui iidē dicuntur etiam ἐπιστάται & μνήμονες, i. pręſides & memores, ſeu, vt Aretinus vertit, præfecti & memoriales.

Ἱερομύστης, qui ſacros ritus inducit, ſacrorū præfectus.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, ſacrificium, ſacellū, tēplum, ſacrū. ‖ ἱερὸν ἦμαρ, matutinum diei tempus dicebatur, quo tempore diis ſuperis ſacra factitabant: ab ἱερεύειν, nam à meridie inferis ſacrificare mos erat, Euſtath. Iliad. θ.

Ἱερονῖκαι, ſacrorum certaminum victores.

Ἱερονίκης, Hieronices, Bud. in Pandect.

Ἱερονόμοι, ſacræ diſciplinæ & inſtitutionis magiſtri, & exactores, Bud. de Aſſe.

*Ἱεροπλαστία & ἱερόπλαστα, ἱερόγραφα, diuinarum rerū imagines & adumbrationes, Dionyſ. ἱερόπλαστα σύμβολα καὶ ἱερόγραπτα, ſigna ſunt ſenſilia rerum intelligibilium.

Ἱεροποιέω, conſecro, dico, Bud. Com. ἱεροποιήσας τύπους φαίνεται, εἰς τὰ ἱερὰ δρῶσιν, Ariſtid.

Ἱεροποιΐα, ſacrificium, ſacrificatio.

Ἱεροποιὸς, ſacrificulus, magiſtratus Athenis, qui ſacra faciebant Eumenidibus præſidibus Areopagi, Bud. apud Ariſtot. Polit. diſtinguitur à ſacerdote.

Ἱεροπρεπὴς, έος, ὁ, ſacer, diuinus. Lucian. ὁ δὲ κόσμιος θαυμάσιος καὶ ἱεροπρεπὴς, &c. ἱεροπρεπὴς ἐν καταστήματι, qui eſt in habitu qui religionem deceat, qui eſt eo amictu eóque inceſſu & corporis motu, q deceat ſacrū & Deo deditū.

Ἱερὸς, οῦ, ὁ, prima ſyllaba communi, ſacer, magnus, diuinus, ſanctus, auguſtus. ἱερὸς καὶ ἄσυλος φύλαξ, à Philone dicitur, id eſt, excubitor ſacroſanctus. Cum Genit. Ariſtoph. in Pluto, ἱερὸν ἐστι τοῦ πλούτου, Pluto eſt ſacratum. Etimol. Apuleius morbum comitialem ait à Græcis ἱερὸν vocari, quòd in eo pars rationalis animæ tentatur. ἱερὸς ἄνθρωπος, id eſt, homo ſacer, i. ſanctus, Ariſtophan. ἱερὸς πόλεμος, ſacrum bellum, Thucydid. ἱερὸς ἀκτὴ, pro ἱερὰ, apud Heſiod. ἱερὰ δόσις, in dictione κολοκυνθὶς. ἱερὰ νόσος, ſacer morbus, Ariſtot. in Probl. comitialis morb⁹. ἱερὰ ὁδὸς, via ſacra, quę Eleuſina ducebat. ἱερὸν συμβουλὴν λογιζόμενος συμβουλεύειν, conſiliū, vt religio poſtulat, dare, Plat. in Epiſt. ἱερὸς Πύθω, Apollon. ἱερὴν θήβην, i. ἱερὰν, μεγάλην καὶ θαυμαστὴν, Homer. ἀρετῶν ἱερῶν, in Epigr. ἐκ ἱερῶν, virtutū ſacrarum.

ſacrarum. ἱερὸν γάρ ἐστι τῶ πλούτου πάλαι, Ariſtoph. in Pluto: ſacrum ſeu ſacratum eſt & cõſecratum Pluto. ἱερὸν ἦμαρ, feſtus dies, Muſæus. ἱερὸν ὀστοῦν, ſacrum os, Ariſtoph. vide apud Marcell. lib. 1. Dioſc. ἱερὸν τέλος, i. μέγα, Homer. ἱερὸν φθέγμα, vox ſacra, Ariſtoph. ἱερὸν ἱδρύσαντο, i. ναὸν ἱερὸν. ἱερὰ ποιεῖ, ſacris initiat, Nazanz. ἱερὰ καλὰ, ſacra litãtia, AEſchin. ἅγιος ἱερὰ τὰ ζῶα, Marti ſacra animalia. ἱερὰ ῥέξας, Homer. i. ἱερεῖα, θύσας. τὰ ἱερὰ, loca diis cõſecrata. Item exta, Bud. Comment.

Ἱεροσαλπιγκτὴς, vel ἱερὸς σαλπικτὴς, tibicen in ſacris.

Ἱεροσκόπος, ου, ὁ, aruſpex. Et ἱεροσκοπεῖν, ἱεράζω.

Ἱεροσόλοι, ſunt, qui ſacram diuinorum rationem ab omni expurgati ſuperſtitione ac nimia vacantique ſedulitate in anima geſtant, perinde ac in capſula quadam.

Ἱεροσυλέω, ſacrilegio ſpolio, ſacrilegium cõmitto, ſum ſacrilegus. ἱεροσυλήκατε τοὺς θεοὺς, Phalaris in Epiſt. in deos ſacrilegium commiſiſtis.

Ἱεροσύλημα, ατος, τὸ, ἡ

Ἱεροσυλία, ας, ἡ, ſacrilegium, peculatus.

Ἱερόσυλος, ου, ὁ, ſacrilegus.

Ἱερoτελεστὴς, qui ad ſacra initiat, vt Epiſcopus, ὁ ἱεροφάντης, ὁ τελετάρχης: his nominibus Dionyſius ſeruatorem noſtrum nuncupat, Bud. Comment.

Ἱερουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſacra celebro, do operam ſacris, Bud. in Epiſt. prior. offero, ſacris indulgeo. Herodian. τὰ ἱερουργηθέντα, victimas cæſas vocat. Item ſacro, dico, ſicut ἱεράω. Neutr. abſol. Bud. Com. Nazãz. τῷ τοῦ θεοῦ ἀδελφῷ ἡ ἱερουργοῦσα τῆς ἀμελείας αὐτῶν σωτηρίας, Interpr. offerre & ſacrificare. ἱερουργῶν τὸ εὐαγγέλιον, adminiſtrans euangelium, Paul. ad Roman. cap. 15. quaſi rem ſacram operans.

Ἱερουργία, ας, ἡ, ſacrificium, ceremoniæ, Bud. in Epiſt.

Ἱεροφάντης, ου, ὁ, ἱεροφύλαξ, ἱεροθέτης, ἡ μυσταγωγὸς, ſacrorũ antiſtes, æditiuus, ſacrarum rerũ ſcriptor, Gaza. Inde dict[9] quòd ſacra oſtenderet, vel quòd ipſe ſacris veſceretur eis. Accipitur tamen pro ſacrificio. ὁ δὲ μέγιστος τῶν ποντιφίκων οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου τάξιν ἔχει, i. maxim[9] verò Pontificũ, veluti interpretis & pronũtiatoris, quin hierophãtæ potius ordinẽ & locũ tenet, Plut. in Numa.

Ἱεροφαντίαι, ſacrorum ceremoniæ.

Ἱεροφαντικὸς, ſacerdotalis. ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, libri de iure Pontificio, Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more ſacerdotum.

Ἱεροφαντέω, ſacra doceo, myſteria perago.

Ἱερόφοιτον ἄνδρα, in Epigram.

Ἱεροφόρος, ου, ſacra ferens.

Ἱεροφυλακεῖον, ου, τὸ, ſacrarium.

Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, ſacrarum rerum cuſtos.

Ἱερόφωνος, magnam & claram vocem habens.

Ἱεροψάλτης, ου, pſaltes in ſacris, ſacer cantor.

Ἱερόω, ſacro, dico, καθιερόω, ἀφιερόω, ἱερωσύνω. Herodia. τῷ θεῷ ἱερωμένον, pro ſacerdote dixit, & pro eo quod Deo ſacrum eſt, Bud. Comment.

Ἱέρωμα, diuinum ſacrificium, conſecratio.

Ἱερῶμαι, ſacerdos fio, ſacerdotio fungor, Genit.

Ἱερῶν καὶ ὁσίων μετεῖναι, omnia iura ciuitatis habere.

Ἱερῶς, μεγάλως. ἱερῶς ἀποθανών, qui piè præclaréque obiit, Plut. in Lycurgo.

Ἱερᾶσθαι, Thucyd. ἱερῶσθαι ἀπεκλείσθησαν τῷ θεῷ, ſacrari, ſacra facere. eidem, ἱερωσύνην, ſacerdotium agens, ἱερέα ὄντα.

Ἱερώσυνα, excellẽtia aliqua, quæ ſacerdotib[9] dabãtur.

Ἱερωσύνη, ης, ἡ, ſacerdotium, Plut. in Numa: ſacrificiũ, religio, ceremoniæ, Herodoto.

Ἵεσαν, mittebant: à verbo ἵημι. Heſiod. ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα, alteri in alteros iaciebant tela.

Ἰεὺ, χελιδόνιον ἐπίφθεγμα, Ariſtoph.

Ἰζαίνη, ης, ἡ, veſtis ex caprarum pellibus, qua vtebantur Satyrici actores.

Ἰζάνω, ſedeo, aſſideo, ſido deorſum, eo peſſum, Bud.

Ἰζίλος, ὁ, marinus ſcorpius.

Ἵζε, conſide. αὐτὰ σὺ νῦν ἵζε, φίλον τέκος. Homer. Iliad. γ, πάροιθ'

ἐμεῖο, ſede ante me.

Ἵζημα, ſedimentum, quum terra ſubſidit. Plutarch. τῆς γῆς ἱζήματα vocat.

Ἵζομαι, ſedeo. vnde ἵζευ, ſedebas, ſede. Hom. Ilia. ſ, ἵζοντο κατὰ στίχας, i. ἐκαθέζοντο. ἵζομαι ἐπὶ φηγὸν, fago inſideo, Herodo. ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetũ cõſederunt, Idem. ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ, apud Thaygetum conſidentes, Idem.

Ἵζυς, ὀσφύς. vide in dictione ὀσφύς.

Ἵζω, μ. σω, π. κα, vel ἰζῶ, μ. ἰζήσω, facio ſedere, aſſideo, cõſtituo, cõſideo, reſideo, ἵζάνω. ἵζω ἐπὶ κώπην, Ariſtop. ſubſido ſuper remũ. ἵζω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, in cœna diſcumbo. ἵζω pro καθῆμαι, Homer. Iliad. β, ὃς δ' ἄφαρ σκοπὸς ἵζε, pro ἐκάθητο. Accuſ. Bud. Com. Apoll. 2. Arg. ἵζον ἑοῦ ἐπὶ ἔργοις, ſedere iuſſerunt. Odyſſ. ξ, αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν, ſedebat. Actiuè, Ilia. βουλὴν δὲ γερόντων ἵζε, ſenatum ſenum conſtituit. καθίδρυσε. ἵζον εἰς ἀγορὴν, conſederunt in curia, in foro ſeu concione.

Ἰὴ, io, vox modò lętitiam, modò dolorem ſignificans, aut contemptum.

Ἰῇ, vna ſola.

Ἰὴ παιὼν, vel ἰὴ παιὰν, acclamatio eſt prouerbialis, qua cõſueuimus vti, re gnauiter & feliciter geſta, Eraſ. prouerb. Iò Pæan. ἰὴ παιὼν, hymnus ſic dicitur, in laudẽ Apollinis cani ſolit[9]. Ariſtop. in Pace, ὑμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτο ἰὴ παιών: vbi Interp. ἰὴ παιὼν, ἐφύμνιον εἰς Ἀπόλλωνα. vide in παιάν.

Ἰῆ, Ionicè, pro ἴα, vel ἴαδος, (ἴων,

Ἰὴ, ἰὴ, lætantis eſt: item deſpicientis, apud Ariſtoph.

Ἰηδὼν, ἡ, lætitia, voluptas, deſyderium.

Ἤιθεος, ephebus, innuptus.

Ἰήϊος, cum aſpiratione, iaculator: epith. Apollinis. παρὰ τὸ ἵημι: nam quum ſerpentem Apollo ſagittis petebat, ἀντὶ τοῦ Θερσαλέον, ἱήϊε κεκλήγασι, vt ſcribit Apollon. lib. 2.

Ἰήϊος, aliquando θρηνητικὸς, ab ἰὴ. Item miſſor & iaculator, ſeu ſagittarius exponi poteſt.

Ἰήκοπον, apud Ariſtophan. puto ſignificare planctum. vide an componatur ab ἰήϊος, quod epithet. eſt Apollinis, ab ἰάομαι & κόπος: vt ſit medens labori & eum auferens, vt ἄκοπος.

Ἴηλα, ligaui, inflexi, incluſi: vide Etym.

Ἰήλω, τὸ ἐμβάλλω, immitto.

Ἰήλυσος, ου, ὁ, vrbs Rhodi.

Ἴημα, ατος, τὸ, Ionicè, pro ἴαμα, medicamentum.

Ἵημι, denſo ſpiritu, μ. ἥσω, π. ἧκα, mitto, iaculor, cupio, ſedeo, induo. Sed ἴημι, tenui ſpiritu, vado, proficiſcor. Heſiod. in Theog. τὸ δ' ἴησι κατεσυφέλη διὰ χόρου, i. it, fertur. ἵημι φωνὴν, inclamo, Plato de Legib.

Ἤνος, ου, ὁ, lamentabilis. vnde apud Sophoc. καὶ ἰήϊον κομμάτων ἀΐχουσι γυναῖκες: nam ſic appellant voces, quas præ dolore parturientes emittunt.

Ἰηπαιήων, Apollo dicitur, vel quòd ſagittas iaculetur, ab ἵημι, i. πέμπω, mitto: vel quòd ἴασιος, id eſt, curationis & medicinæ ſit author. de hoc Apollon. 2, καλὸν ἰηπαιήον', ἰηπαιήονα Φοῖβον μελπόμενοι.

Ἰήσων, pro ἰάσων, Heſiod.

Ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus, ἰατρὸς. Iliad. λ, ἄλλος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται: vbi prima producitur: corripitur autem lib. 3. Epigram. ἀσκληπιὸς ὤν ἰητὴρ. & Iliad. β.

Ἰητρεία, medicina.

Ἰήτης, & ἰάτωρ, ορος, ὁ, iaculator.

Ἰθαγενὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, natiuus, non manu factus, αὐτόχθων, ingenu[9], indigena, oriundus, Etym. γνήσιος, ὀρθογενής, Gaza de menſibus. Odyſſ. ξ, ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, me loco legitimi habebat.

Ἰθαίνειν, beneuolum eſſe, calefacere.

Ἰθάκη, ης, ἡ, Ithaca inſula, & vrbs Syriæ.

Ἰθακήσιος, ου, ὁ, Ithacenſis.

Ἴθακος, nomen proprium, Etym.

Ἰθαρὸς, celer, hilaris, pulcher, purus, albus, leuis.

Ἰθεῖα, ας, ἡ, recta, prima longa. Heſiod. ἐκ ἰθείας ἴτιμαι. Idẽ, διακρίνοντα θέμιστας ἰθείῃσι δίκῃσι, rectis iudiciis. ἐκ τῆς ἰθείης, ex ꝓfeſſo. ἐκ τῆς ἰθείης πέμπειν, ex ꝓfeſſo mittere, Herod.

ἐκ τῆς ἰθείης ἀπέστησαν, ingenuè deſciuerunt, i. aperto marte. Idem, ἰθείη τέχνη, recta diſciplina. ἰθεῖαν εἶχον, rectum curſum tenebant.

Ἰθέως, rectè, protinus, mox, gradatim, ſine mora.

Ἴθι, ἴκαθι, vade. Item age, Aduerb. hortandi, i. εἶα, & ἴθι δὴ, age iam. Plato 1. de Rep. ἴθι δὴ μοι ταῦτα τόδε σκέψαι, age dum, hoc deinde perpende. Ariſtoph. ἴθι νῦν, κατάβαθι, agedum, deſcēde. ἴτι, age, cū numero Duali. Item cū Plurali, apud Ariſtoph. ἴτε νῦν, age, Idem, cum tertia perſona. ἴθι εἰπέ, age, dic, Xenoph. ἴθι οὖν, διασκεψώμεθα, agedū, &c. Idem. ἴθι πέραινε, age, expedi, Ariſtoph.

Ἴθμα, τὸ, motus, greſſus, paſſus.

Ἰθμαίνω, anhelo.

Ἰθμὸν πολύβοτον, in Epigram. vestigamine.

Ἴθυγξ, vox adhortantis clamore, & incitantis: ex ἴθι & ὀρεῖν, i. incitare, Eraſm. Chil.

Ἶθρις, eunuchus, effœminatus, cuius ἴς τεθλάσται, i. demiſſa virilitas eſt.

Ἰθὺ, obuiam, ſtatim, rectà, ex aduerſo. ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Iſtrum nauigarūt. κατ᾽ ἰθὺ, rectè, in Epigr. ‖ Ἰθὺ & ἰθὺς, directùm. ἰθύφημα, eſt ὀρθὸν Hippocrati.

Ἰθύβολος, ὁ, ἡ, directus.

Ἰθυδίκης, ὁ, ἡ, rectè iudicans, ὁ ἰθείας ποιῶν τὰς κρίσεις. Heſiod. ἡ δέ ποτ᾽ ἰθυδίκαισι μετ᾽ ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ, &c.

Ἰθύδρομος, rectè currens, in Epigram.

Ἰθυθάλλον, τὸ, hederam vocant.

Ἰθυκέλευθος, ὁ, ἡ, rectè ambulans.

Ἰθυκτίων, rectè, vel obuiam iens.

Ἰθυμαχία, ας, ἡ, legitima pugna, recta & ex aperto conſerta. Herodot. ἐβουλεύσαντο ἰθυμαχίην μηδεμίαν ποιέεσθαι ἐκ τοῦ ἐμφανέος, ſtatuerunt nullam ſibi pugnam rectà atque ex aperto conferendam, Idem.

Ἴθυμβοι, οἱ, gen⁹ carminis & ſaltationis ridiculę, in honorem Liberi patris. ‖ Item ipſi ſaltatores Dionyſiaci.

Ἰθύνομαι, pro ἰθύνω, dirigo. Heſio. δίφρου ἐπεμβεβαὼς ἰθύνετο χειμάῤῥους ἅρμα, moderabatur.

Ἰθύντατος, ὁ, ἡ, rectiſſimus.

Ἰθύντειρα, ας, ἡ, rectrix.

Ἰθυντήριον, τὸ, ſceptrum è lauro, quod vates manibus geſtabant.

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, rector, moderator, prima lōga. ἰθυντὴρ, ῆρος, idem, Nonnus.

*Ἰθυνσις, & ἰθυνία, directio; ἰθυνείη ἴξις, ad amuſſim directio.

Ἰθύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, dirigo, rego, gubernō. Odyſſ. ξ, τοὶ δ᾽ ἄνεμός τε κυβερνήτης τ᾽ ἴθυνον, i. ἐπ᾽ εὐθείας ἦγον, ἤλαυνον. Heſiod. βασιλῆες ἰθύνετε μύθους, ſententias rectas facite. ἰθύνεσθαι θανάτῳ, morte afficere, Herodot.

*Ἰθυπετεῖν, rectà volare.

Ἰθυπόρος, rectè procedens, in Epigram.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ, rectè volans: fraxini epith. apud Hom.

Ἰθὺς, ύος, ἡ, impetus, rectitudo.

Ἰθὺς, ἰος, ὁ, rectus, directus, æquus, prima lōga: Fœmin. ἰθεῖα, apud Theoph. 3. de cauſis plant.

Ἰθὺς, & ἰθὺ, Aduerb. rectà in, ſiue rectà ad, ἰθύ. Odyſſ. ο, ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω, rectà ad matrem me conferam. Iliad. ε, βῆ ῥ᾽ ἰθὺς Διομήδεος, &c. iuit rectà aduerſus Diomedem. Item cum Accuſ. & Præpoſitione ἐς. Ianus Laſc. χάλλαν ἀφέντων ἰθὺς ἐς ἀκρόπολιν, rectà in arcem. ἰθὺς τοῦδε, rectà in hunc, Apollon. ἰθὺς τῆς ἀρχῆς ἐλᾶς, rectà pergas ad ſubigēdum regnum, Herodot.

Ἴθυσεν, perrexit.

Ἰθύτατος, rectiſſimus.

Ἰθυτενὴς, ἑος, ὁ ἡ, rectus. ἰθυτενὴς ὁδὸς, i. ὁ μὴ λοξὸς: & ἰθυτένεια, apud Ptolem. cui opponitur ὀκλασμή.

Ἰθυντὴς, ὁ, rectificator.

*Ἰθύτριχες, qui crinibus ſunt rectis. Herodot. in Polym. οἱ μὲν γὰρ ἀπ᾽ ἡλίου Αἰθίοπες ἰθύτριχές εἰσιν· οἱ δ᾽ ἐκ τῆς Λιβύης οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, qui ad ortum Solis loca occupāt AEthiopes incolūt, ii crinibus ſunt rectis: ſed Auſtralibus nuſquam gentium magis criſpo capillo homines inueniuntur.

Ἰθύφαλλοι, οἱ, qui in ſacris Bacchi Phallum ſequebantur induti muliebri veſte, ac Phallicum ſeu Ithyphallicum carmen cum tripudiis canebant, Cæl. lib. 4. cap. 16. Nazanz. Item, ἰθύφαλλοι, i. erecti Priapi.

Ἰθύω, μ. ύσω, rectà pergo, rectà aggredior, ὁρμάω, ὁρμάομαι. Hom. Iliad. λ, ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, i. ἐπ᾽ εὐθείας ὥρμησαν, progreſſi ſūt. & Ilia. ζ, πολλὰ δ᾽ ἄρ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθ᾽ ἴθυσε μάχη πεδίοιο, i. ἐπ᾽ εὐθείας ἐφέρετο, rectà ferebatur, ὡρμήσατο. Apol. lib. 2. νόῳ δ᾽ ὅ γ᾽ αὐτὸ δοκεύσατο, ὅττι κε μοι φρεσὶν ἰθύνει, quicquid animo deſtinaret, i. peteret: vbi cū Accuſ. iungi videtur. Herodot. cum Infinit. ἰθύω στρατεύεσθαι, deſtino bellum mouere. ἴθυσε στρατεύεσθαι, inuaderet, i. deſtinaret bellum mouere, idem Herodot.

Ἰθώμη, ciuitas Theſſaliæ. Item inteſtinū, nates, podex.

Ἰίζειν, æruginoſum eſſe, æruginē reſipere, Dioſc. lib. 5.

Ἱκανοδοσία, ας, ἡ, ſatiſdatio. Theophil. in Inſtit. ciuilib.

Ἱκάνομαι, ἱκνοῦμαι, ἀφικνοῦμαι.

Ἱκανὸς, ἡ, ὁ, multus, ſufficiens, ſatis idoneus, par, accommodus. Plato 2. de Rep. ἵνα μὴ ὧν ἱκανὸν λόγον ἢ τὸν δέοντα διέλθωμεν, ne vel neceſſarium ſermonem dimittamus, vel ſuperuacuum perſequamur. ἐξ ἱκανοῦ, multo iam tempore. Cum Infinit. vt ἱκανὸς διδάσκειν, apud Xenoph. ſatis inſtructꝰ ad docēdū. Itē, ὁ ἱκανὸς, Omnipotēs, i. Deus. c. 1. Ruth, κύριος ἐταπείνωσέ με, καὶ ὁ ἱκανὸς ἐκάκωσέ με, Dominus me humiliauit, & me afflixit Omnipotēs. ἱκανὸς ἐμπειρίᾳ γυμνασίας, expertę ſtrenuitatis. ἱκανὸς φύσει, natura prędit⁹, Pla. ἱκανὸς τῆς ἰατρικῆς, rei medicæ peritus, Xen. 1. Pæd. ἱκανὸς τ᾽ ἄλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, omnia alia, quæ ad artē pertinēt, callens non mediocriter, Gal. l. 1. ad Glauc. peritus nō mediocriter. ἱκανὸς ταῦτα, Xen. ἱκανὸς τάλλα, Idē. ἱκανός εἰμι ἐπιτυχεῖν, cōſequi poſſum, Gaza. ἱκανὸς πεῖσαι, Xen. ἱκανὸς φέρειν, potens afferre, Gaza. ἱκανὸς δεῖ πρὸς πόνους, idone⁹ ad ferendos labores, Plato 2. de Rep. τὸ τοῦ σώματος ἱκανῶς ἕξειν δεῖ πρὸς πόνους ἔχοιεν. ἱκανὸς πρὸς ταῦτα, ad hæc accōmodatus. Et ἱκανώτατος παιδεῦσαι σοφοὺς, apud Xenoph. aptiſſim⁹ ad reddendū ſapiētes. ἱκανός εἰμι εὖ καὶ καλῶς ποιεῖν, p δυνατός εἰμι, codē authore. Et ἱκανὸς εἰπεῖν, copioſus ad dicendū ſeu dicendo. Additur aliquādo ὢν Particip. idem Xen. ὥστε πρέπειν ἔχειν τὸ καλλιέρημα ἱκανὸν ποιεῖν, καὶ μὴ μόνον τὸ καλλιέρημα ὄντα ποιεῖν, ἀλλὰ, &c. Ponitur interdū abſolutè in Genit. abſq; Particip. Lucian. de luctu, λέουσιν αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λούειν ἐκεῖ τοὺς ἐκεῖ, tanquā non ſit lauacrū ſufficiens. ἱκανοὶ πρὸς κακοῖς ἀμύνειν, tot, quot ſatis ſint ad malos arcendos, Plut. in Lycurgo. ἱκανοὶ τῷ πλήθει, ſatis numeroſi, Idē in Camillo. ἱκανοὶ σώματα, qui corpora habēt ad laborē ſufficientia, Xen. ἱκανοὶ πρὸς ἡμᾶς, potētes aduerſus nos, Thucyd. ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, Plato. ἱκανὴ τέχνη, ars magna, Idem. ἱκανὴ ἀρχὴ, Ariſtoph. τὸ δ᾽ ἡμέτερον ἱκανὸν νομίζοντες ἔτι μόνην ἀποδοῦναι χάριν, &c. noſtrā verò ſufficientē, i. noſtras verò vires ſolas exiſtimantes, &c. Iſoc. in orat. Panegyr. ἱκαναὶ ἡμέραι, cōplures dies. ἱκανὸν ἀργύριον, nonnihil pecuniæ. ἱκανὸν ἔργον, iuſtum opus & magnum, Xen. τὸ ἱκανὸν λαμβάνω, ſatisfactionē accipio, c. 17. Act. Apoſt. τὸ ἱκανὸν ποιεῖν, ſatisfacere, Theophil. in Inſtit. τὸ ἱκανοῦ πλέον, plus q̄ ſatis ſit. ἱκανὰ εἰς ἃ δεῖ τελεῖν, Xen. οἱ πλάττω τῶν ἱκανῶν κεκτημένοι, Demoſth. i. quàm quibus ſit opus.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, ſufficientia.

Ἱκανόω, μ. ώσω, π. ωκα, idoneum facio. Paul. Coloſſ. τῷ πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα.

Ἱκάνω, peruenio, venio, apprehēdo, cōtingo, ſupplico. Hom. Ilia. α, πένθος ἀχαιίδα γαῖαν ἱκάνει, καταλαμβάνει. Heſio. ἵππους δ᾽ ἵκαν Βαρεῖα. ἱκάνω, παραγίνομαι, i. ἱκανός εἰμι, ſeu ἀρκῶ πρὸς τὴν ὁδὸν, Ariſtoph. Interpres. ἱκάνει με θέσφατα, ad me oracula perueniunt, i. mihi accidunt, Homer.

Ἱκανῶδες, ſatis ſit.

Ἱκανῶς, affatim, ſatis potenter, ſufficiēter, cōmodè, vehementer, magnoperè, abundē. ἱκανῶς ἔχω διοικῆσαι, poſſum regere. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης. ἱκανῶς ἔχει τὸ τεῖχος, murus

murus iuſtam habet magnitudinem, Thucydid. ἱκανῶς οὔπω ἔχει, nondum eſt abſolutus, Plato in Epiſt. ἱκανῶς μέλας, bene niger, Gaza. ἱκανῶς παλαιὸς, peruetus, admodum vetus, Idem. ἱκανῶς τηρεῖν, diligenter obſeruare, Ariſtot. in Rhet. καί σου φίλα γούναθ' ἱκάνω, accedo ſupplex ad tua genua, Homer.

Ἴκας, omninò, propé.

Ἰκαρίων ἅλα, Icarium mare, in Epigram. ἰκαρίου κυμάτου, Ibidem.

Ἰκάριον πέλαγος, Ariſtoph. Interp.

Ἴκατι, vel εἴκατι, εἴκοσι.

Ἴκελον, ſimulachrum. Heſiod. παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, i. ſimilem effigiem.

Ἴκελος, ου, ὁ, ſimilis.

Ἰκελόω, μ. ώσω, aſsimilo, in Epigram.

Ἶκες, ὁι, vermiculi quidã, nimirũ à Singulari Ἴξ, quod tamen nuſquam legimus. vide ἶπες, in Ammon.

Ἱκέσθαι, παραγενέσθαι, ἱκετεῦσαι.

Ἵκεσθεν, venerunt.

Ἱκεσία, ας, ἡ, ſupplicatio, preces, i. λόγα, lib. 7. Epigram. θυμὸν ὁ λισσόμενος ἔμπλεον ἱκεσίης, libellus ſupplex Latinè dicitur. ἱκεσίαις χερσὶν ἐπλόοντο, ſupplicibus manibus orabant, Plutar. in Othone.

Ἱκέσιος, ſupplex, prima longa: vnde ἱκέσιοι κλάδοι, apud Eurip. rami ſupplices, & Ζεὺς ἱκέσιος, Iupiter ſupplicũ præſes, apud Apoll. lib. 2. Argon. ἱκεσίου πρὸς Ζηνός. ἱκέσιος, Iouis epitheton, Ariſtotel. libro de mundo, id eſt, Iupiter ſupplex: ſic Budæus. ἱκεσία γίγνομαι, ſupplex ſum Euripid. ἱκεσία χεὶρ, i. ἱκετική, Idem. ἱκεσίᾳ χειί, in Epigrã. ἱκέσιον λόγον, Nazanz. ſupplicem libellum, orationem ſupplicẽ, Idem in Orat. vide an ſit ſubſtantiuum. ἱκεσίους ἀνάγκας, ſupplices neceſsitates, Euripid.

Ἱκετεία, idem. Plato in Apolog. ἐφ' ἱκετείαν τρέπεσθαι πρὸς τῶν διωκόντων, ad ſupplicandum hoſtibus perſequentibus conuerſus. ἱκετείας ὑμῶν ποιῶ, vos precibus obſecro, Thucyd. ἱκετείας ποιεῖσθαι, preces fundere, Plato de Legib.

Ἱκέτευμα, ατος, τὸ, ſupplicatio, ſupplicandi genus, Thucydid. μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο.

Ἱκέτευσα, ἡ, ſupplex.

Ἱκετεύω, μ. ευσω, ſupplico, obteſtor, expoſco, ſupplicem me præſto, ἀντιβολῶ, Accuſ. Hom. Ody. ε, ἱπεὶ σε φυγὼν ἱκέτευσα. & Eurip. ἱκετεύω σε τῶν δὲ γονάτων, i. πρὸς τῶν δὲ, i. per iſta genua, Xen. ἱκετεύειν τοὺς θεοὺς δεσποτῶν ἀγαθῶν τυχεῖν, deos orare, dominos nãciſci bonos. Chryſ. ὑπὲρ παύλου τὸν θεὸν ἱκετεύειν, Deũ pro Paulo orare. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, à mulieribus ſupplices opem implorant, Plutar. in Solone. ἱκετεύοντες τὴν θεὸν, Deæ ſupplicantes, Idem ibidem. Iſocr. in Euagora, ἱκετεύοντες αὐτὸν, eum rogantes.

Ἱκετηρία, ας, ἡ, ſupplicatio, forma ſupplicãdi, manus ſupplices, ſupplex libellus. Ariſtoph. in Comment. propriè ramus oleę lana obuolutus, quẽ ſupplicantes in manib⁹ ferebant. Chryſoſt. ἠμέρως δέχεται τοὺς ἱκετηρίαν προσάγοντας, eos placidè recipit, qui ſupplices accedunt. Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ γὰρ ἐπὶ τοῦ βώματος καθεζόμενον ἱκετηρίαν ἔχοντα, id eſt, ſupplicem libellum tenentem. Herodot. ἱκετηρίαν λαβὼν, ſumens oleæ ramum. ἱκετηρίας πέμπειν, legatos ſupplices mittere.

Ἱκετήριος, & per ſyncopen ἱκτήριος, ι, ὁ, ſupplex, ad ſupplicationem idoneus.

Ἱκέτης, ου, ὁ, ſupplicator, ſupplex, qui rogat & qui rogatur: παρὰ τὸ ἱκέσθαι, i. breui. ἱκέτης αὐτῷ καθιστὰς, ſupplicem eſe præbens, Plutar. in Themiſt.

Ἱκετήσιος, ου, ὁ, deprecabilis: ſic vocatur Iupiter Odyſſ. ν, Ζεὺς σφέας τίσαιτο, i. ἱκετήσιος, &c. Item ἱκετήσιος, id eſt, ἱκετῶν ἐπόπτης, præſes ſupplicũ.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ, ſupplicatrix, ſupplex, quę ſupplicat, famula, ſerua. ἱκέτιδες, ſic etiã dicitur tragœdia quædam Euripid. vt obiter meminit Plutar. in Theſeo.

Ἱκετήσια, ſupplicationes, luſtrationes, expiationes.

Ἵκευ, venias, eas.

Ἰκμάζω, humecto, mollio, ſtillo, fluo, euaporo.

Ἰκμαῖος ζεὺς, Iupiter humidus, Apoll. 2. Argon. βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίοιο, id eſt, δίυγρου, ἐπεὶ καὶ τῆς ἰκμάδος. ἐν τῷ κῷ δὲ ἱερὸν ἱερὸν Διὸς ἰκμαίου, ὅπου αἴτιος γέγονε πρὸς τὸ ἀνέμων τὸ ἱστίον.

Ἰκμαλέος, ου, ὁ, humidus, viridis, χλωρός.

Ἰκμὰς, άδος, ἡ, humor, lachryma, vapor apud Homer. ἰκμὰς δρυὸς εὔκολλος, pro viſco, l. 6. Epigram. Ariſtoph. πρὸς ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα, humorem ad ſe trahit. ἰκμάδα τῆς φροντίδος, Ariſtoph. Interpr. ἰκμάδος ποῖος ὁ ἀτμὸς ὅπερ μὲν ἐκ βάθους ἀναφέρεται, Galen. l. 1. ad Glauc. i. humores.

Ἰκμασία, ros, humiditas.

Ἴκμενος οὖρος, Iliad. α dicitur, id eſt, humid⁹, δίυγρος. vnde Odyſſ. ι, αὐτίκα μὲν μέλος ὑγρὸν ἄειπον, ἀπὸ τῆς ἰκμάδος, id eſt, ab humore: cum ſpiritu tenui vel cum denſo. ἵκμενος, ὅ ἐστι πορευτικὸς, ire faciens: παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι, vt ſit ſecundus ventus, & à tergo ſpirans: vnde Odyſſ. ο, πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν.

Ἰκμοβόλος, gleba humecta. ἰκμοβόλον, gleba humens, Dioſcorid. lib. 2.

Ἰκμῶνται, diuentilantur, Theophraſt. libro 4. de cauſ. plantarum.

Ἱκνέομαι, μ. ἵξομαι, π. ἷγμαι, μεσ. ἀορ. β. ἱκόμην. καταλήψομαι, ποθοῦ, ἥκομαι, ἱκετεύω, παραγίνομαι, peruenio, Depon. Accuſat. Homer. Odyſſ. α, ὧν τιν' ἵκηται ἀλη, id eſt, καταλάβῃ, quorum aliquem inuaſerit, ſubierit. & Iliad. α, πρὶν δὴ ἵξεται ἡμᾶς ἀχαιῶν, id eſt, παραγένηται. & cum duobus Accuſat. ibidem, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; Sophocles cum Præpoſitione πρὸς, ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σε, &c. quum eò veneris. ἱκνέομαι, precor & quæſo. Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ, quæſo te ne nos deſeras. Aliquando ἱκνέομαι trãſitiuè ſumitur, pro ἐκτείνω, & emitto. ἑτέρου κέρεως φασὶ ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν, alteri cornu vt præſimus nobis vẽdicamus, Herodot. ἱκνούμενοι καιροὶ, cõgruẽtia tempora, Gaza lib. 1. de cauſ. plantar. Theop. τοῦ ἱκνουμένου μᾶλλον, id eſt, nimium, plus æquo, Herodot. ἐν χρόνῳ ἱκνουμένῳ, tempore procedente. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα φέρειν, pro portione pecuniam ſoluere, Thucydid. ſic Valla vertit: at ſecus Interpr. ἱκνούμενον, inquit, τὸ ἀρκοῦν εἰς συντέλειαν τῶν δηλονότι. ἄλλως τὸ ἱκνούμενον τὸ φθάνον, τὸ ἐπιβάλλον ἑκάστῳ πλήματι τῆς νεὼς καταβάλλειν. ἱκνούμενον μέγεθος, iuſta ſeu debita magnitudo, Gaza ex Ariſtot. lib. 4. de generat. Anim. Idẽ 4. Polit. in princip. vocat ἱκνουμένην ἕξιν, iuſtam habitudinem, id eſt, athleticam. ἱκνουμένη ὥρα, congruum tempus. ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῆς περὶ τὴν ἀγωνίαν, exacta circa certamina ſcientia, Ariſtot. 4. Politic.

Ἱκνουμένως, ritè, recta via.

Ἰκνὺς, ἡ, poples. malim ἰγνύς, vt Heſych.

Ἰκόνιον, ν, Iconion, vrbs Phrygiæ.

Ἵκοντο, venerunt.

Ἴκριον, ου, τὸ, rectum lignum, furca, σταυρὸς, ſublica, inſtrumentum quo cruciabantur martyres, patibulum. Item pars quædam mali, nempe ſuperior. ἴκρια δὲ περιξυνίους, τὰ καταστρώματα καὶ συνδόματα τῆς νεὼς τὰ περὶ διάστασιν. Odyſſ. ε, ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ὑψοῦ, de rate Vlyſsis, id eſt, compinge lõgos aſſeres, tabulata, & foros. Item ἴκριον, pertica ſuper quam dormiunt gallinæ, Ariſtoph. ſic etiam dicitur πέρρος, Ariſtoph. interpr. in dictione πέρρος.

Ἰκριοπηγοὶ, qui circa forum tabulata compingunt.

Ἰκριόφιν, Odyſſ. ο, ἐπ' ἰκριόφιν τίθουσι νεὼς, i. ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων καὶ συνδυμάτων τῆς νεὼς, ſuper tabulata. Idem ibidẽ νεὸς ἀπ' ἰκριόφιν, ex nauis tabulatis.

Ἵκτο, venit.

Ἴκταρ, prope, vt οὐδ' ἴκταρ βάλλειν, apud Plat. pro longè à ſcopo iaculari. Heſiod. in Theog. αἱ δὲ χειμερινοὶ ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο, id eſt, ἰκτικῶς, ταχέως, ἀπὸ τοῦ ἱκνοῦμαι ὃ σημαίνει παραγίγνομαι, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγὺς γίνεται, inquit Interpres.

Ἰκτερᾶν, laborare ictero morbo, quem Varro regium, Celſus auruginem vocat.

Ἰκτεριάω, ſum arquatus, aurugine laboro. Dioſcorid. lib. 3, felle ſuffundor.

 I Λ

Ἰκτερικὸς, οῦ, ὁ, arquatus, qui regio morbo laborat. &

Ἰκτερώδης, felle ſuffuſus, regio morbo laborans, Diocorid. lib. 2. & 3.

*Ἴκτερος, ου, ὁ, Galbula auis ſeu Icterus, cuius meminit Oppian. in Ixeuticis. Ἴκτερος autem morbus ab ictero ſeu galbula aue concolore dictus, regius morbus, arquatus, aurigo, ἰκτερία, Gall. la iaunisse. fellis ſuffuſio vertit Marcell. ex Dioſcor. lib. 3: quem ibidẽ videto. Galen. in Diffinit. χολῆς ἀνάχυσις εἰς τὸ δέρμα, fellis in cutẽ ſuffuſio. bilis item atræ ſuffuſionem antiqui medici, nigrũ icterum vocauerunt. ἴκτερον διὰ τῶν μυκτήρων ἀποκαθαίρει, morbũ regium per nares purgat, Dioſcor. lib. 3. ἴκτερος quomodo fiat, Galen. lib. 2.

Ἰκτὴρ, & Ἰκτήριος, pro ἱκετήριος, per ſyncopen. Sophocles in Aiace, ἐν χερσὶν ἔχων ἱκτήριον θησαυρὸν, ſupplicem theſaurum ſeu ſupplicatorium. ἱκτήριοι κλάδοι, δι' ὧν ποιοῦνται τὰς ἱκετείας. & ἱκτῆρας κλάδους, id eſt, τοὺς ἱκετευτικούς, Sophoc. legitur & apud eundem, ἱκτῆρες, Generis fœminini.

Ἴκτης, mendicus, aduena.

Ἰκτὶν, ῖνος, ὁ, & Ἰκτῖνος, ου, miluus, Ariſtoph. & cap. 11. Leuit. ¶ Eſt & lupi ſpecies apud Oppian. de venatione. malim autem ἰκτῖνος penãflexum quàm paroxytonum.

Ἰκτὶς, ίδος, ἡ, viuerra, muſtella ſcilicet ruſtica. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, id eſt, alas ex membranis habentes, Lucian.

Ἶκτο, pro ἵκετο, Heſiod. ἔνθα μὲν ἶκτο φέρουσα, &c.

Ἵκω, & Atticè, ἥκω, venio, Homer. Iliad. α. κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν, id eſt, παρεγένετο, ibat, ſeu iuit: vnde ἷξε, iuit.

Ἰλαδὸν, omnino, vniuerſim, confertim, ἀθρόως, gregatim, quaſi κατ' ἴλας. Heſiod. τὼ μέν τοι κλονέοντε καὶ ἰλαδὸν ἔθνε' ἰλάδος. legitur & apud Laſcar. ἰλλαδόν.

Ἵλαθι, propitius eſto, Lucian. lib. 2. Epigram ἵλαθι μοῦσα, &c.

Ἶλαι, αἱ, turmæ.

Ἱλάομαι, propitium reddo, placo, Apollon. 2. ἱλάεσθαι τόνδε πολισσοῦχον, &c. Homer. Accuſat. & Dat. Iliad. β, ἀρνειοῖς ἱλάονται, id eſt, ἐξευμενίζονται, ἐξιλεοῦνται, ἱλάονται, placãt. Accuſat. Homer. Iliad. β. ἐξευμενίζονται, ἐξιλεοῦνται. ἱλάσω θυσίαις ἥρωας, ſacris heroas venerare, Plutar. in Solone. ἱλασμοῦ κριὸς, aries qui offertur pro expiatione, c. 5. Numer. ἱλασάμενος τὸν μίνω, qui Minoem placarit, Plutar. in Theſeo. ἐκ τῶν σιβυλλείων ἱλασάμενος τὸν ᾅδην, quũ ex libris Sibyllinis Orcum placaſſet, Plutar. in Public

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, beneuolus, εὐμενὴς, placidus, hilaris. Heſiod. ὅστε τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι, id eſt, propitium cor. & Homer. Iliad. α, αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, id eſt, ἵλεως, propitius.

Ἶλαρ, cuſtodia, nutrimentum.

Ἱλάρια, dies erat feſtus apud Aſſyrios, quo lætitiæ exordium celebrabatur ad octauum Calend. Apriles, quo die primùm Sol diem longiorem nocte protendit.

Ἱλαρὸς, hilaris, alacer. ἱλαρῷ opponitur σκυθρωπός. Xenoph. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. ἱλαρὸν φέγγος, Ariſtoph. lumen iucundum, placidum.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas.

Ἱλαρόω, μ. ώσω, exhilaro.

Ἱλαρύνω, μ. υνῶ, π. γκα, exhilaro, lætifico, Accuſat.

Ἰλάρχαι, οἱ, qui octo elephantis præfecti ſunt, hoc eſt, turmæ principes.

Ἰλάρχης, ου, ὁ, turmarius.

Ἰλαρχία, ἡ, turmæ præfectura.

Ἱλαρῳδεῖν, Ἱλαρῳδία, & Ἱλαρῳδὸς, inter theatrica cẽſentur, vt λυσιῳδός: mimorum genus quoddam caſtius, Poll. & Athen.

Ἶλας, armentum, grex, ordo, acies. Sed ἰλλὰς, funiculus, inc ulum.

Ἱλάσθητί μοι, propitius mihi ſis, cap. 18. Lucæ.

Ἱλάσκομαι, μ. άσομαι, deos benignos facio, placo, ſupplico, delinio, propitior, colo, lito, miſeror, propitium reddo, Xenoph. Homer. Iliad. α, κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι. in Futuro, ἱλάξομαι. Apollon. 2, θυόμενοι ἱλάξονται ἱερὸν αὐτῷ, &c. votis proſequuntur. Item ἱλάσομαι. Homer. Iliad. α, ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι, id eſt, ὅπως ἐξιλεώσῃς καὶ λιτανεύσῃς, vt propitium reddas. Lucian. δεῖ θυσιῶν ἱλάσασθαι τὸν θεὸν φιλόνεικος μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi, Paulus cap. 2 ad Hebræos.

Ἱλάσκω, exoro, deos benignos facio, placo.

Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, propitiatio, manſuetudo, beneuolentia.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propiciatorium, coopertoriũ arcæ Teſtamenti, Paul. cap. 9. ad Hebræos, propiciatorium, expiatio, cap. 25. Exodi, oraculum etiam ibidem, & cap. 36. exponitur propitiatorium, id eſt, oraculum.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, propitiator, reconciliator.

Ἰλίδωναι, αἱ, nodi, vincula.

Ἴλεον, gracile inteſtinum.

Ἴλεος, voluulus, inteſtini gracilioris morbus. ἀπὸ τοῦ ἰλεῖν, id eſt, vertendo. Item latibulum ſerpentum, φωλεὸς, ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. Et turbulentus rerum ſtatus, τῶν πραγμάτων ταραχή.

Ἵλεος, ου, ὁ, & Ἵλεως, propitius, pacatus, comis, alacer Xenophon, τοὺς θεοὺς γὰρ οἷς αὖ ὥσπερ ἵλεως σημαίνειν. ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις, placatus ero ſuper iniuſtitiis, Paulus capite 2. ad Hebræos. In Accuſat. ἵλεω. Plutarchus in Numa, καὶ τὸν μὲν θεὸν ἵλεω γενόμενον, & Deum quidem propitium factum.

Ἱλεῶ, placo, propitius ſum.

Ἱλεωτήριον, τὸ ἱλαστήριον

Ἴλη, ης, ἡ, ala, turma ſexagintaquatuor equitũ. ἡ τάξις, σύστημα, κυρίως δ' ἡ φρατρία, inquit Sophocl. Interpres. κατ' ἴλην καὶ κατ' ἀγέλην, turmatim, gregatim, Plutarchus in Apophtheg.

Ἵληθι, propitiare, ſis propitius. Odyſſ. γ, ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι, id eſt, ἵλεως καὶ εὐμενὴς ἔσο.

Ἱλήκοι φαυστῆρι τοῖσδε νόος, in Epigram, ἱλήκοις, ſis propitius adſis, lib. 6. Epigram.

Ἰλία, filia Numitoris regis Albanorũ, quã alii Rheã, alii σιλουΐαν, Siluiam vocant, Plutarch. in Romulo.

Ἰλιακὸς, οῦ, ὁ, Troianus. in Epigram.

Ἰλιὰς χώρη, ager Ilienſis.

Ἰλιὰς ἡ κίχλη, auis eſt ex genere turdorum, Ariſtot, l. 9. Animal.

Ἰλιὰς κακῶν, Ilias malorum, Gaza. Vide prouerbia Eraſmi.

Ἰλιγγιάζω, μ. άσω, π. ακα, clamo, caligo.

Ἰλιγγιᾶν, vertigine laborare & affectum eſſe, & quod Cicero æſtuare dicit. Bud. Com. Alexan. Aphrod. lib. 2. Problem. ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἰλίγγου τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι τ' ὄνομα, vertigine tẽtantur caligantes, cuius vitii nomen ab aquarum cõuolutione deductũ eſt. Plato in Epiſt. βλέπων εἰς ταῦτα καὶ φερόμενα ὁρῶν πάντῃ πάντως τελευτῶν ἰλιγγιῶ, i. quo me vertam neſcio. ὁρᾷς, ὅπως ἰλιγγιῶμεν περὶ τὸν λόγον, vides vt inter diſſerendum hæreamus quaſi ſingultientes: ſic Moſell. apud Nazanzen. ἰλιγγιάσῃς, vertigine vexeris, Plato in Gorgia. ἰλιγγιῶντα περὶ ταῦτα, Chryſoſt.

• Ἰλιγγίφθογγος, ου, dulciſonus, ἡδύφωνος.

Ἴλιγγος, ου, ὁ, vertigo oculorum.

Ἴλιγξ, γγος, ὁ, vertigo oculorum, vortex.

Ἰλιεὺς, ιέως, ὁ, Iliacus.

Ἰλίκιος τόπος, Iliciuslocus apud Romã, ſic dictus, quòd Iupiter à Pico & Fauno veneficiis detractus in terram, à Numa ſit factus ἵλεως, id eſt, propitius, Plutarchus in Numa.

Ἰλιόθεν, ex Ilio, in Epigram. Ἰλιόθι, Ilii.

Ἴλιον, Ilium, Troia. ἴλιον οἰκεῖται, in Epigram.

Ἰλλαίνω, vel ἰλλαίνω, toruè inſpicio.

Ἰλλαίνειν, Hippocrati eſt oculis eſſe peruerſis.

Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum, funiculus. Itẽ genus turdi, corpore minimo, aliacus. Plinius libro 16, cap. 46. Euſtat. Iliad. γ, etiã ἰλλὰς genus illud turdi, ex authoritate quorũ

dam

dam vocari ait.

Ἴλλιξ, Athen. in ζ interpretatur εἴργνυσθαι, i. excludere ſeu cohercere.

Ἰλλίζειν, oculis innuere.

*Ἰλλώπτειν, nictare, oculos in deriſione diſtorquere, & ιλλώπτειν.

Ἰλλοπῶ, ſtrabo ſum, cęcutio.

Ἰλλὸς, ῦ, ὁ, ſtrabus, luſcioſus, vel cęcus, retortus.

Ἴλλος, κ, ὁ, Ionicè oculus, vnde ἰλλαίνω, ſtrabus ſũ: & σιλλαίνω, oculos ridẽdo ſubinde moueo, ſubſanno. vnde & σίλλοι, maledicum poematis genus.

Ἴλλω, contineo, vinco. Apollon. li. 2. Argon. ἰλλόμενος δὲ ἱμάλῳ, αὐτὶ τῶ συστρεφόμενος, συνιλούμενος, cinctus.

Ἴλλων, ὁ, vadens, Nicand.

Ἰλλώπτειν, conniuere, hallucinari.

Ἰλλωπίζειν, frequenter nictare, Ariſtoph.

Ἰλλώπτειν, cæcutire, lippire.

Ἰλὸς, ἰλύς.

Ἰλύα, cauerna, latibulum.

Ἰλυόεις, όεντος, limoſus, prima longa.

Ἰλὺς, ύος, & ἴλυος, apud Herodian. ἡ, limus, fex, lutum: dicitur propriè de fluminibus, non autem rectè vini fecem ἰλύν dixeris, ſed τρύγα.

Ἰλυσπάομαι, inuoluor more anguillæ.

*Ἰλύσπασις, reptatio, quam Ariſtot. attribuit hirundini & lumbricis.

Ἰλυσπώμενος, contractus per limum. ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς, humi ſerpentia, Plato in Timæo.

Ἰλύω, abſcondo, dormio, cubo, ſono, verſor. ἰλυῖ, & εἰλυῖ, κύπτω, κρύπτω.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, limoſus, αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυῶδες, ſanguis fæculentus, Galen. ad Glauc.

Ἱμας, αντος, τὸ, lorum.

Ἱμάζω, loro verbero, μαστίζω. Homer. pro καρτεροῖς πλήσσω, Iliad. β.

Ἱμαῖος, ου, ὁ, hauſtor: vnde ἱμαῖον, carmen quod & ὑδραγωγὸν quod concinebant aquarum hauſtores. Cælius lib. 3, cap. 11 ἱμαῖον ᾆσμα, quod canunt aquam haurientes, Ariſtoph. & quod à molam agentibus in piſtrino canebatur. vocatur & carmen.

*Ἱμαλία, ἡ, additamentum farinæ, reiectamentum palearum, ἐπιμυλία.

Ἱμάλιος, ου, fecundus, ferax, frugifer, γόνιμος.

Ἱμαλὶς, ἡ, reditus, εὐθηνία, δυνάμις, primitiæ fructuũ.

*Ἱμαντήιον, ου, τὸ, ſitula nautica.

Ἱμαντελιγμὸς, ου, luſus genus, nimirum διπλοῦ ἱμάντος καὶ ἄκης εἰλιγμὸς, Euſthath. Iliad. ξ.

*Ἱμαντελικτᾶν, Democrito dicuntur qui ſcrupos nodóſque texunt, perplexi.

Ἱμάντας, ceſtus, Apollon. Rhod. & Plato de Legib.

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, corrigiola.

Ἱμάντινος, è loris factus.

Ἱμαντίον, vua morbus.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flexibilis in modum corrigiæ ſiue lori. Plato in Timæo, τῶν τριχῶν τὸ γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε συγγενὲς μὲν ἱμαντῶδες ὂν αὐτῷ, vbi Ficin. capilli in cute ſunt nati ſecundum pellis coriſque ſimilitudinem cuti quàm proximi.

Ἱμάντωσις, colligatio, coniunctio: ſic cap. 22 Eccleſiaſtici. ſignificat etiam lignum quod ad cõtinendos parietes in medio ſtructuræ ponitur, inquit Hieronym.

Ἱμάομαι, ῶμαι, haurio.

Ἱμανδὸς, ὁ, qui alterutrum carmen & in piſtrino & in exantlando concinit.

Ἱμὰς, άντος, ὁ, lorum, corrigia, funis nautica, ferramentum rotæ, cingulum, zona, ſcutica. ἱμᾶς κυνέης ἦδα, Ariſtophan. id eſt, ᾖδα ζῶνος, καὶ ἱμάς.

Ἱμάσθλη, ης, ἡ, ſcutica, μάστιξ, flagellum, prima breui.

Ἱμάσσω, μ, άσω, loro ſeu flagris cedo, quouis modo verbero, μαστίζω, διώκω. lib. 3. Epigram. ἱμασσόμενος δέμας αὐχμηρὸς

Homer. Iliad. β, ὅτε τ᾽ ἀμφὶ τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, id eſt, πλήσσῃ. Heſiod. ἱμάσσει πληγῇσι ἱμάσσας, feriens.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, palliolum.

Ἱματιοκάπηλος, ου, ὁ, veſtiarius.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, pallium, hoc eſt, περιβόλαιον, quod ſupra tunicam induitur. Lyſ. ἱμάτια γυναικεῖα, veſtem muliebrem dixit. Plutarc. pro toga Romana vtitur. Accipitur pro ſtragulo, ſicut veſtis à Cicerone in Verrem, Plurimã veſtem ſtragulam, multam Deliacam ſuppellectilem Syracuſis exportaſſe. ἱμάτιον, veſtis eſt exterior quę Romanis eſt toga, Græcis pallium, ſumma veſtis ſic dicitur: veſtimentum, veſtis, Plutarch. in Camillo. ἱμάτιον ἀνδρεῖον, virilis toga, idem. περιπόρφυρον ἱμάτιον, prætexta, Ibidem mox.

Ἱματιοφυλάκιον, ου, τὸ, veſtiarium.

Ἱματιοφύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, cuſtos veſtium.

Ἱματισμένος, indutus, cap. 5. Euang. Marci.

Ἱματισμὸς, ῦ, ὁ, veſtimentum, veſtitus & cultus, & quòd Latinè veſtiarium dicitur.

Ἵματος, ου, ὁ, genus carminis.

Ἱματουργὸς, textor, qui veſtem texit.

*Ἱματουργική, ars veſtiaria apud Platonem.

Ἱμάω, & ἱμέω, haurio, fune attraho.

Ἵμβρασος, Samii fluuius.

Ἴμβρος, ὁ, AEolica, inſula non procul à Lemno: vnde Ἴμβριοι dicebantur qui iudicii diem ſubterfugiebant, ſimulantes in Imbro abfuiſſe ſe, vt ex AElio, Dionyſ. adnotat Euſtath. Iliad. φ.

Ἱμείρομαι, & Ἱμείρω, deſydero, cupio, amo, Genit. Heſiod. ἱμείροντες κλέπτης, vt l. 1. Epig. χρήματος ἱμείρων, cupidus vndę. ponitur etiam cum Infinit. ibidem. τὸ καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. Sophocl. cum Accuſat. iunxit in OEdipo Tyr. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ᾽ ἱμείροντες. χρήματα πολλ᾽ ἱμείρω μὲν ἔχειν, &c. pecunias verò deſydero quidem habere, Plutarc. in Numa.

Ἴμεν, ire, imus, ibimus, & ibamus. p ἴμεναι, i. ire. Ody. ξ, βῆ δ᾽ ἴμεν, pro ἴεναι.

Ἴμεναι, idem. Odyſſ. ξ, βῆ δ᾽ ἴμεναι.

*Ἵμερα, τὰ, flores & coronamenta, quę ad expiationes luſtrationeſque adhibebantur.

Ἱμερόεις, ου, ὁ, deſyderabilis.

Ἵμερόν ἰδέσθαι, ſubiit eum cupiditas ſpectandi, &c.

Ἱμερόεις, όεντος, ὁ, ſuauis, amabilis, 1. lõga. ἱμερόεντα, grata.

Ἱμείρομαι, induco ad deſyderium. Item coeo, ἐπιθυμία γίνομαι, Hipp.

Ἵμερος, ου, ὁ, deſyderium, libido. Homer. Iliad. γ. γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ, id eſt, πόθον, ἐπιθυμίαν.

Ἱμερόπεπλος κάλλος, in Epigram.

Ἱμερόφωνος, dulciloquus, in Epigram.

Ἱμερτὸς, ἰος, ὁ καὶ ἡ, deſyderatus.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, deſyderabilis, liquidus, gratus, 1. longa, Apollon. ὅτ᾽ ἤματι ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, id eſt, liquidis aquis.

Ἱμίω, μ. ἱμήσω, π. ατς, haurio.

Ἱμητὸς, ου, ὁ, hauſtus.

Ἱμονιά, ας, ἡ, funis per quam aqua hauritur.

Ἱμονιὰν μακρὰν ἕλκειν, id eſt, temporis multum in cacãdo abſumere, Cæl. lib. 3. c. 11. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, idem Ariſtop.

Ἱμονιοστρόφος, ου, hauſtor, abiectus, qui funem ductarium torquet in haurienda aqua.

Ἴμψιος, ὁ, Neptunus, ὁ ζύγιος: ab ἴμψαι, quod Theſſalorũ lingua iũgere ſignificat.

Ἴν, ſiue ἴς, ἰνὸς, ὁ, gen' mẽſuræ. Euſtath. Iliad. χ. putat ἱμίναν eſſe. τὸ ἥμισυ τοῦ ἰν, cui' vſus eſt in eo πλέον ἢ τὸ ἴν. Itẽ vena, neru' venis vicin', fibra, filũ, ligamẽtũ, Apoll. 2. gen. Fœmin. μέσας δ᾽ οὐκ ἔκοψεν ἶνας ἐνερθε, medias fibras ſeu neruos incidit. p virib', Hom. Ili. ἐξ᾽ ἀπὸ τε δ᾽ ἀπίλεθρον ἶνας, i. ἰσχὺν καὶ δύναμιν ἀπὸ τοῦ ὀρθῶς ἴς, inquit Interp. vide in verbo μῦς. Gaza apud Theop. lib. 1. hiſtor. plant. enumerans partes plantæ. ἶνα, id eſt, neruum, inter eas ponit. ἶνα τὰς μήτρας ἀλείφουσι, vuluã illinunt, Ariſtot. 7. Animal. ἶνας ἔχουσι, fibras habẽt.

Idem 3. Anim. ἵνας ἀωρίους, in Epigram. ἵνας apud Euſeb. quiſquilias exponit Rufinus.

Ἵν, eam, eum, μιν.

Ἵνα, vt, vbi, illic. Etym. Cõſtruitur interdũ cum Præterito indicatiui ſiue ſit παρατατικός, ſiue ἀόριστος, ſiue ὑπερσυντελικός. Aratus vſus eſt pro quò. Ariſtop. ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλαι, id eſt, quo in loco ſunt magni. ἵν᾽ ἄν, quandocunque, Ibidem. πάντ᾽ ἐθελήσεις ἐπομοῦμαι τοὺς θεούς, ἵν᾽ ἂν κελεύσω, id eſt, ſi te iuſſero iurare ἵνα τι, pro vbi, Apollon. l. 2. ἵνα τι ἀσίας. ἵνα cum Genit. Sophocl. in Aiace, ἐκ ἰσμὲν ἵν᾽ εἰ κακοῦ; in quo malo verſeris, vbi malorum, ſeu in quo malo es? ἵνα in oratione cum Indicat. & Subiunct. Nazanz. in orationib. Budæus cum Optatiuo in Epiſt. prior. pro vbi, qua parte, quo loco, quando, interim, aliquando. ἔμαθεν ἵνα ἦν κακοῦ, didicit ſe in malo eſſe, Herodot. ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις, vides quo venis, Sophocl. ἵνα κατεδέδετο, vbi ligatus fuerat, Herodot. pro quo, Ariſtoph. ἵν᾽ οὔτις ἐκ ἕξει προσάψαι λήκυθον, quo non poterit admouere lecythũ, vbi nõ poterit affigere & appẽdere, pro quomodo, quẽadmodum, ὅπως τὰ ἄλλα. ἵνα πέτηται, vt volaret, cap. 12. Apocalypſ. Ioannis. ἵνα ἦν, vt eſſet, Demoſthen. ἵνα κακοὺς εὑρήσει, qua in re malos deprehendet, Eurip. ἵνα, vt nũc Optatiuo, nunc Subiunct. iungitur, Gaza lib. 4. ἵνα λάβωσι, Ariſtoph. vt capiant, de Futuro. ἵνα φοβηθείην, vt timerem, de Præterito, Idem. ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἐκάστοτε γίνοιτο ἐλαύνων, τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti paſcerẽt, Herodot. ἵνα ᾖ, quãdoquidẽ eſt, ſic exponitur l. 2. Gell. ὡς ἵνα ἔχῃ, vt habeat, in Epigr. ἵνα ἁρπάξῃ, vt rapuerit, i. quoniã rapuit, in Epigr. ἵνα οἱ ἐκ πολέμου δὴ πᾶν τὸ περσικὸν, εἶπε, dixit vt ei omne nomẽ Perſicum redderet hoſtile, Herodot. ἔφασαν μοι ἵνα ἐξεκομίσθη, i. dicebant mihi fuiſſe deportatam, Idem. ἵνα πύθησθε, vt audiretis, de Præterit. Ariſtophan. ἵνα cum Infinit. in canone 24. Concil. Antioch. ἐσὶ μὲν οὖν ἵν᾽ ἐδὲ μὴ λίαν φρονεῖν, id eſt, ὅπου, eſt alicubi, i. aliquando. ἵνα ἄν, quandocunque, Ariſtoph. Item pro vbicunque, Idem in Pluto. πανταχοῦ γὰρ ἔσθ᾽ ἵν᾽ ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis ſit felix. ἵνα δὴ τί, vt quid, id eſt, quamobrem. Ariſtoph. ἵνα δὴ τί τὴν γῆν προσόφλω; ἵνα μὴ δοκοῖεν, ne viderentur, Liban. in Olynth. ἵνα μὴ ῥέξομεν, Homer. id eſt, ἵνα μὴ ῥέξομεν. ἵνα μὴ, quum de Præterito dicitur, Optatiuo ferè gaudet, Ariſtophan. quum autem de Futuro Subiunct. confunduntur tamen aliquando, vt ἵνα βουλεύσαιντο, de Præter. & tamen cum Subiunct. AEſchin. ἵνα μὴ φέρῃ, ne ferat, de Futuro ſeu Præſenti, Ariſtop. ἵνα μὴ λέγω, ne dicam, Hermog. ἵνα μὴ ποιῇ, Xenoph. ἵνα μὴ ποιήσωσι, AEſch. vbi narratio eſt de Præterito. mox tamen cum Optatiuo, Ibidem. ἵνα, ὅπου, vbi, quò, Ariſtophan. ἵνα γὰρ ὁρμᾷ, καταστρέφει, eodẽ vertit, quò ſe deflectit, Ariſtot. in Problem. ἵνα γὰρ ἔπεσεν, quò cecidit, Lucian. τὴν ἐπὶ Θρᾴκης στρατιὰν παρεσκεύαζεν, ἵνα γὰρ καὶ τὸ πρότερον ὥρμητο, in Thraciam exercitum quò antea conſtituerat, comparat, Thucydid. ἵνα τί, ad quid, Ariſtophan. ἵνα τί γάρ, cur enim. ἵνα τί ἐφρύαξαν, quare fremuerunt, cap. 4. Actor. A poſt. ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ, ad quid vel terram onerat? capite 13. Euang. Lucæ. ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους, cur vos inuicem læditis, Ibidem capite 7. vt quid, ad quid. ſic cap. 9. Matthæi. ἵνα τί οὐκ ἐσθίεις, cur cibum non capis, capite 1. Regum.

Ἵνα, ης, ἡ, occaſus.

Ἰνάω, vires exero, intendo, ἰσχὺν παρέχω.

Ἵνα τί, quare. Plato in Apolog. ἵνα τί ταῦτα λέγεις?

Ἰνδάλλομαι, videor, aſſimilor, φαίνομαι, ὁμοιοῦμαι, φαντάζομαι, appareo in phantaſia, imaginor, Datiuo. Hom. Iliad. γ. ὡς ῥα μοι ἀθανάτοισιν ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, itaque mihi diis immortalib⁹ aſpectu ſimilis videtur. Ariſtop. in Veſp. ἡμῖν ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλεπτίστῳ εἶναι τῷ λύκῳ, id eſt, φαίνεται μοι ὅμοιος εἶναι τῷ λύκῳ, &c. Ariſtoteles de mundo, πάντα θεῶν πλέα καὶ δι᾽ ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, &c. omnia diis ſunt plena, quorum ſpectra oculis ad hominibus hauriuntur, &c. vbi tamen ἰνδαλλόμενα legitur.

Ἴνδαλμα, ατος, τό, ſimulachrum, ſpecies.

Ἰνδικός, Indicus. ἰνδικὸς λίθος, Indicus lapis, cuius duo genera, Dioſcor. lib. 5. ἰνδικὸν δέμας, in Epigram.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indiæ ſubactor, Epitheton Bacchi.

Ἰνδός, fluuius Indiæ. ἰνδὸς verò gentile, Cyrill.

Ἰνδουρος, ὁ, talpa.

Ἰνδῷος, Indicus, in Epigr.

Ἰνέω, euacuo, inanio, κενόω, Hippocrat.

Ἰνέω, tendo.

Ἴνημα, τό, euacuatio, κένωσις.

Ἰνίον, ου, τό, neruus ceruicis fibra, occiput, occipitium, quòd inde nerui, i. ἶνες enaſcũtur. Iliad. ε. βεβλήκει κεφαλῆς κατ᾽ ἰνίον ὀξέι δουρί, &c. Euſtat. ἰνίον, in capitis poſteriore par te ponit, quo concidente ad inferiora cõtractoque ad humeros, ἰλλοῦσθαι, dicitur, hoc eſt, incuruari, qui patitur. Vel (vt alii) τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος. Suidas, κατὰ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐστὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν μεγίστην ἔχειν δοκεῖ. Ponitur & pro menſura.

Ἶνις, filius infans, poſterior filius, nepos. παρὰ τὸ ἴς, δύναμις γὰρ εἰσὶ τῶν πατέρων οἱ υἱοί, Etym. ἶνις, Euripid. pro filia.

Ἰνός, mancus, vanus. Item ἰνοὶ, οἱ κοῖλοι τῶν τενόντων.

Ἰνοῦσθαι. vide mox Ἰνίον.

Ἰνύομαι, fleo, item orno.

Ἰνοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, neruaceus, neruoſus.

Ἰνώ, ιος, οῦς, ἡ, Ino filia Cadmi, & Harmoniæ.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibroſus, in fibras extenuat⁹, neruoſ⁹, venoſus. ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμενίοις, extenuatis in fibras mẽbranulis, Ariſtot. lib. 1. ſic Gaza.

Ἰνωπός, nomen fluuii, Etym.

Ἴξ, κος, ὁ, vermis vitium, Alcman. καὶ ποικίλον ἶκα τὸν ὀφθαλμὸν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαλος, iens in altum, ſaltatorius, impetuoſus, integer, Etym. Et ſalax. κάλον ὀχευτικός, Euſtath. Iliad. δ.

Ἰξάνω, cedo.

Ἷξε, iuit, περιῆλθε, ὥρμησε, Homer. Ilia. ζ, ἐς ῥόδον ἷξεν ἀλώμενος, Heſio. τάχα δ᾽ ἷξε προμόλων, citò adiit Typhoniũ.

Ἴξεσθαι ἁμφοῖν, conuenire vtrique.

Ἰξευτὰ δόνακι, in Epigram. ἰξευτῆσι καλάμοις, ibidem.

Ἰξεύτρια, ἡ, viſcatrix. ἰξεύτρια τύχη, fortuna viſcata, Plutarch. in Probl.

Ἰξευτήριον, ου, τό, aucupium.

Ἰξευτής, οῦ, ὁ, auceps.

Ἰξεύω, μ. εύσω, π. ῆκα, aucupor, capto aues, Neutr.

Ἰξευτεία, que tanquam viſcum procul exiſtentia detinet.

Ἰξία, ας, ἡ, Ixia herba dicitur quòd ad radices eius viſcum, id eſt, ἰξὸς reperiatur. Dicitur & Chamæleon albus, Dioſcorid. libro tertio. Theophraſtus libro 2. de cauſis plantarum refert hederam & ἰξίαν, id eſt, viſcum interimere arbores. ἰξίαι varices, vide Marcell. lib. 4. Dioſc.

Ἰξίας, ου, ὁ, Ixias, genus eſt veneni quod ad Chamæleõtis aculeatæ herbæ radices naſcitur, libro ſecundo Dioſcorid. vide ibidem Marcelli annotationem aduerſus Plinium & Hermolaum qui viſcum vertunt. Dioſcor. libro tertio. vbi Ruell. & Marcellus Ixia. Barbarus viſcum, Gener. maſcul. De Ixiæ vi lethali & remediis, Dioſcorid. lib. 6. & Marc. ibidem.

Ἰξιβόρος, viſcum vorans, & turdi ſpecies.

Ἰξίνη, ης, ἡ, carduus pinea, Theoph. lib. 6. hiſtor. plant. ἰξίνη ἄκανθα, ſpina ixina, Idem.

Ἰξιόεις, viſcoſus & lætalis.

Ἶξις, aduentus, præſentia, ſuſiplicatio. Item viſcum odorem habens ſimilem ocimo, Etym.

Ἰξοφάγος, idem quod ἰξιβόρος.

Ἶξις, ιος, ἡ, Galen. l. 3. de fracturis, εὐθεῖαν, rectum tramitem & ductum interpretatur, interdũ verò φορὰν κατ᾽ ἶξιν, paſsim, κατ᾽ εὐθύ, è directo.

Ἰξοβόρος, viſciuorus, viſco veſcens, Ariſtot.

Ἶξον, iuerunt, venerunt. ἀντὶ τοῦ ἦλθον βουκολικῶς.

Ἰξός, ῦ, ὁ, viſcũ, Gaza ex Ariſtot. Itẽ parcus, ſordidus.

Ἰξώδης

Ἰξώδης, viſcoſus, viſci modo lenteſcens, tenax.

Ἰόβας βασιλεὺς τῆς λιβύης, Iuba rex Libyę, Dioſc.l.3, c.96.

Ἰοβλέφαρος, pulchris palpebris.

Ἰοβολέω, ῶ, ſagittas mitto, in Epigram.

Ἰοβόλος, ου, ὁ, venenoſus, quaſi venenum eiaculãs. Item pro eo qui iacula mittit. τὰ ἰοβόλα, ictus venenatorum, Dioſcor. vnde ἰοβόλον θηρίον, Alex. Aphrod.

Ἰόβορος, iracundus, inimicus.

*Ἰογλήνοι, αἱ, nigras habentes pupillas.

Ἰοδνεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tinctus colore violæ. ἰοδνεφὲς εἶρος, Homer. i. μέλαν ἢ πορφυροῦν, lana purpurea, violacea: à nomine ἴον & νέφος.

Ἰοδόκη, ης, ἡ, pharetra. Apoll.2, ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν.

Ἰοδόκος, ου, ἡ, ſagittifera. ἰοδόκος φαρέτρη, in Epigram.

Ἰοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, niger, violaceus: maris epitheton. Heſiod. κατ' ἰοειδέα πόντον.

Ἰόεις, idem, ferrugineus.

Ἴοιμι, ιοις, ιοι, venerim, tenderem. Plato 2. de Repub. ὅτι ταυτὸν ἴοιεν, eodem tenderent.

Ἰοῦθυ, Ionicè, pro ἴωμεν, prima longa. Iliad. β.

Ἰομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, venenatus.

Ἰόμορος, ου, ὁ, trucidat⁹, telo interemptus, bellicoſus, dignus qui ſagitta interimatur.

Ἰόμωρος, malè occupatus circa arcus & iacula, infelix iaculator. per ω ſcribit Etym. ἰόμωροι, Homer. i. οἱ περὶ ἰοὺς καὶ τόξα μεμωρημένοι, ὅ ἐστι κάμνοντες, occiſi ſagittis: ab ἰὸς & μόρος, ſed ο vertitur in ω, propter verſum.

Ἴον, ἴες, ἴε, ibam, ibas, ibat, Homer. Iliad. β, πόλεμόνδ' ἴεν αὐτὰρ κοῦροι, in bellum ibat.

Ἰὸν, ἰόντος, τὸ, iens, Participium oxytonum.

Ἴον, ου, τὸ, viola, flos ſolum: hinc deduci volunt iaſpidẽ. Ἴον, quàm latè pateat, vide Marcel. lib.3. Dioſc. ἴον μέλαν, viola nigra, Theophr. lib.1. hiſt. plant. & lib.6. ἴον λευκὸν, viola alba. ἴον κυανεαυγὲς, in Epigr. καθάπερ τὰ ἴα καὶ τά γε λευκὰ, Theophr. vt violæ, tam nigræ, quàm candidæ.

Ἰόνανθος, viola, flos Sypontinus.

Ἰονθὰς, άδος, ἡ, velox, villoſa, lanuginoſa. Hom. Odyſſ. ξ, δίομαι ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός: vbi Didymus, ἰονθάδος, ἤτοι νέας ἢ τραχείας, παρὰ τὸ ἴεσθαι ἄθλον, ἢ δασείας, ἢ ἰόνθους ἐχούσης. ἴονθοι γάρ αἱ ῥίζαι καὶ ἐκφύσεις τῶν τριχῶν, ἢ τὰ ἐξανθήματα τὰ ἀκμάζοντος σώματος.

Ἴονθοι: vide ἴουλοι. ἴονθοι μικροὶ, puſtulę exiguę, Ariſtot. 5. Anim. & Dioſc. li.1, c.4, vbi Interpret. varos exponũt.

Ἰόνιον πέλαγος, Ionium mare: ſcribitur per ο μικρὸν, inquit Gaza lib.3. Grammat.

Ἰόνια, τὰ, Ionia, genus concharum, lib.2. Dioſcor. vbi ſunt qui κιόνια, quaſi columellas legunt.

Ἰόπη, filia Hiphiclis, quã ſibi duxit Theſeus, Plutarc.

Ἴορκοι, οἱ, de genere caprearũ ſũt, Oppia. l.2. de venat.

Ἰὸς, οῦ, ὁ, ſagitta. Iliad. α, ἰὸν ἧκεν, i. βέλος, venenum, rubigo ſeu ærugo. Ariſtot. 5. de Anim. τὸ μὲν ἰὸς, τὸ δὲ ἰχὼρ, alterũ quidem fibra, alterum verò ſanies, Gaza.

Ἰὸς ξυστὸς, raſilis ærugo: de qua Dioſcor. lib.5. ἰὸς χαλκοῦ, ærugo, Idem lib.1.

Ἴος, ἴα, ἴον, vnus, vna, vnum. habet hæc dictio Nominatiuos & Accuſat. cum graui: Genit. & Datiuũ cum circunflexo, ἰοῦ, ἰῷ, ἰᾶς, ἰᾷ, vt μία, μιᾶς, vt ſcribit Ariſtarch. ἰῷ ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Homer.

Ἰοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, viola redimitus. ἰοστέφανος κύπρις, Venus violis ornata, Plutarc. in Solone.

Ἰότης, ἡ, conſilium, voluntas, gratia, γνώμη, βούλησις. Odyſſ. ξ, ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.

Ἰοτύπης, ιος, ὁ καὶ ἡ, ſagittator, & ſagitta percuſſus, in Epigramm.

Ἰοὺ, heu, ahu à Terentio dicitur: indignantis eſt, οἴμοι, φεῦ. Ariſtoph. ἰοὺ, ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, δεινῶν βουλευμάτων, ô iniqua conſilia, Lucian. dolentis eſt: at vbi gaudii ſignum eſt, circunflectitur ἰοῦ. vide Suid.

Ἰουδαΐζειν, iudaiſſare.

Ἰουδαϊκὸς, ου, ὁ, Iudaicus. ἰουδαϊκὸς λίθος, Iudaicus lapis, qui in Iudęa naſcitur, glandis effigie, candidus, elegans, lineis inter ſe æqualibus, veluti de induſtria detornatis, Dioſcor. lib.5. vide in dictione τεκολίθος.

Ἰουδαϊκῶς, Iudaicé.

Ἰουδαϊσμὸς, Iudaiſmus.

Ἰουδαϊστὶ, Iudaicé.

Ἰούλιος, Iulius menſis, à Iulio Cæſare dictus, Plutarch.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, iulis, idis, piſcis quidam ſaxatilis, Dioſc. lib.2. ἰουλίδες, iulię, piſces gregales, Ariſtot. lib.9. Anim.

Ἰουλόπεζος, epithet. nauis, à remorũ copia: iulus enim vermis eſt multipes.

Ἴουλος, ου, ὁ, lanugo, id eſt, prima barba: παρὰ τὸ ἴεσθαι οὖλον καὶ πυκνόν. Apollon.2. Argon. δοιοὺς υἱέας ἔτι χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλων, id eſt, τὰς ἐξανθούσας τῶν τριχῶν. Item vermis multipes parietibus arrepens. Præterea fructus omnis, villus nucis florentis. Eratoſthenes videtur protuliſſe in hymno Mercurii, pro cantillatione puellarum lanificarum, quæ penſum ducunt. Didymus id negat, aitque eſſe hymnum in laudem Cereris. confirmat id Theodoretus. ἰούλους etiam vocant inteſtina terræ, & manipulorum in agro vincula. ἴουλος, iulus in nuce auellana quid ſit docet Theophr. lib.3. hiſt. plãt. legitur & in eodem lib. τὸ ἴουλον, pro eodem, i. villus callo cõpactili, Gazę.

Ἰουλοφύω, pubeſco, Gaza de Senect.

Ἰουλὼ, nomen Cereris.

Ἰουλώδης, ſpecies iulorum, inſecti genus, Ariſtotel. de partib. Anim.

Ἴουνθος, vel ἴονθος, eſt lanugo prima, ſiue pilus primùm prodiens, pubes: ab ἴεσθαι, & ἀνθεῖν. Sunt item ἴονθοι, vari, hoc eſt, calli, ſiue tumores duri ex puſtula relicti. Sic dicti, vel quòd ætatis flore protuberent, vel ab onthos, quę res fimum ſignificat, quia facies ſint dehoneſtamento, quod ὀνθυλεύειν dicitur. à quo vanos mendacéſque eodem nomine Siculi appellarunt, quia id genus homines per ea naturæ indicia planè ſignificarentur, Cæl. lib.11, cap.26. vide ἰονθάς.

Ἰουνιπέλλουσον, ου, iuniperum.

Ἰοῦται, rubiginem contrahit, æruginem ducit, Marcel. lib.5. Dioſcorid.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, ſagittis gaudens. Epithet. Dianę. Iliad. ε, ἄρτεμις ἰοχέαιρα, i. τοξότις, τοξοτική, ἡ ἰοῖς καὶ βέλεσι χαίρουσα. & ἰοχέαιρα φαρέτρα, in Epigr. i. τοξική.

Ἰόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, ærugino, ærugine conficio.

Ἶπες, vermes, qui in vitibus naſcũtur, Theophraſt. 3. de cauſis plant.

Ἴπια, τὰ, purgamenta furni, fuligo, τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ligna arida. Pro ſtercore apud Callimach. σὺν δ' ἀμυδὶς φορυτόν τε καὶ ἴπια λύματ' ἄειρεν.

*Ἰπνολέβητιον, τὸ, ahenũ aquæ calefaciendæ aptũ, Bayf. de vaſc. & ἰπνολέβητα, τὰ, vaſa, in quib⁹ aqua calefit in furno.

Ἰπνοποιὸς, furnifex.

Ἰπνὸς, οῦ, laterna, furn⁹, caſa furnaria, caminũ: item coquina. Ariſtop. in Plut. ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐψόφηκεν: vbi Interpr. ἰπνὸς, τὸ μαγειρεῖον, ἢ ἡ καπνοδόχη, ἢ ὁ φανὸς, ὡς τὸ ἐπὶ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Itẽ pars quędã nauis, Etym. & apud Ariſtoph. pro ſterquilinio. ‖ Cyril. quum oxytonum eſt, furnum, quum paroxytonum, laternam.

Ἶπος, laqueus murium, muſcipula. παρὰ τὸ ἴπτω, τὸ βλάπτω, καὶ γὰρ τοῦτο φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν.

Ἰποῦσθαι, premi, cogi.

*Ἴπτω, noceo, lædo, AEſchyl. & Ariſtoph. ἰπούμενοι τοῖς εἰσφοραῖς.

*Ἴππαγροι, οἱ, equi ſylueſtres, Oppian. de venat. lib.3.

Ἱππαγωγαὶ, hippagines, ſiue (vt Liuius) hippagogæ, naues à tranſportandis equis ſic appellatæ.

Ἱππαγωγοὶ νῆες, hippagogæ naues, naues ad vectãdos equos. ἐν ναυσὶ ἱππαγωγοῖς, in hippaginib⁹, Valla apud Thucyd. ἱππαγωγοὺς ἔμελλον ναῦς ποιεῖν, ad vectãdos equos naues fabrefaciũt, Philoſtr. ἱππαγωγὰ πλοῖα, naues hippagogæ.

Ἱππάδας, ου, ὁ, genus luſus puerilis, qui alio nomine κυβιστίνδα appellatur.

Ἱππάδες, αἱ, ſacrificia, quæ equites Athenis peragebāt, Cæl. lib. 7, cap. 1.

Ἱππαίετος, grandis aquila.

Ἱππάζομαι, equito, Herodot. verbum ἀποθετικόν, Gaza libro 4. ἐπὶ τούτων ἱππαζόμενοι, hos conſcendentes & obequitantes. Ariſtoph. νεφ. ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται. vbi ἱππάζεται, i. equo vehitur, ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται, i. ἐπὶ κέλητος, Bud. in Epiſt. poſter. τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitarunt, Plutarch. in Camillo.

Ἱππάζω, μ. άσω, π. α. κ. α., equito, Neutrum abſol.

Ἱππάκη, ης, ἡ, id quod lacte equino ſidit poſtquàm iam agitatum eſt, coagulum equinum, caſeus equinus, Dioſcorides libro 2.

• Ἱππάκης, edulium Scythicum è lacte equino confectum, teſte AElio, Dionyſ.

Ἱππαλεκτρυὼν, Ariſtoph. magnus gallinaceus, vel animal quoddā marinum. ἱππαλεκτρυόνες, grandes galli.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium fera, ab equo nomen ſortita. ἱππάρδιον θηρίον, hippardium, fera dicta ab equo, Ariſtot. 2. Animalium.

Ἱππαρέτη, Hippareta vxor Alcibiadis, Plutarch.

Ἱππάριον, ου, τὸ, paruus equus. Item auis ſpecies, vulpanſeri ſimilis.

Ἱππάρχαι, equitum præfecti, cap. 1. lib. 2. Reg. ἱππαρχέω, ῶ, præſum equitatui, ſum præfectus equitum. ἱππαρχιδεὺς, qui ſubditus eſt mag iſtro equitum.

Ἱππαρχία, præfectura & quaſi magiſterium equitum, Ariſtot. 6. Polit. Quidam accipiunt pro ala ſexaginta & duorum equitum, quam duæ Tarentinæ cōſtituunt.

Ἱππαρχικὸς, qui hipparchi munere bene vtitur.

Ἱππαρχος, ου, ὁ, magiſter equitum. ὁ τῶν νέων ἐπιμελητὴς, παρὰ λάκωσιν.

Ἱππαρχῶ, hipparchia fungor. Genit. Bud. Comm.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, cenſus equeſtris, τελὴ ἱππικὴ, equitū cenſus. ἱππάδα τελοῦντες, i. hippadē ſoluentes, dicti ſunt qui apud Atheniēſes in ſecundo cenſu eſſent, quòd equum alere poſſent, aut trecentis medimnis cenſi eſſent, Plutarchus in Solone.

Ἱππαστὴς, ὅτος, equitandi artem edoctus.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, aurigandi munus. Galenus, ἱππασίαι συντονοι τῶν κ. τ. νεφροῖς ἔρρηξαν τι, equitationes contentæ aliquid in renibus fregerunt.

Ἱππάσιμος, ου, ὁ, equitabilis, equis idoneus. τὰ ἱππάσιμα χωρία, campeſtria, Xenoph.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator.

Ἱππαστὶ, καὶ ἱππηδὸν, equitantium modo diuaricatis cruribus. vnde ἱππαστὶ καθίζειν, eſt humeris inſidere, vt pueri.

Ἱππάφυον, τὸ, lappago, genus ſuffruticis, 6. hiſt. plant.

Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio, aurigandi munus: poeticum, ſicut & ἱπποσύνη, καὶ ἱππεία, ἡ ἀθηνᾶ, ἡ ἵππιος, ἐν τόξῳ νευρὴ ἐν ἱππείων τριχῶν. φάτνη ἱππείη, ἡ τῶν ἵππων, Homer.

Ἵππειον μαράθρον pro ἱππομάραθρον dicitur, Nicander.

Ἵππειος, ου, ὁ, equinus, equeſter, Heſiod. ἐπὶ δ' ἱππείου δίφρου, in equeſtrem currum ſalit, i. quē equi traherēt.

Ἱππέλαφος, animalis nomen, Ariſtoteles 2. Animal. equiceruus Gazæ.

Ἵππερος, equorum morbus, ἱππικὴ νόσος, Ariſtoph. νεφ.

Ἵππευμα, ατος, τὸ, equitatus, equitatio, iter equeſtre, Ariſtoph. ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις.

Ἱππεὺς, έος, ὁ, eques, & cancri genus. Heſiod. in Theog. ἱππήεσσι dixit, pro ἱππεῦσι. ἰδ' ἀλλ' ἱππήεσσι παρεστάμεναι.

Ἱππεύω, μ. εύσω, π. α. κ. α., ſum eques, equito, Neut. abſol.

Ἱππηγέτης, ου, ὁ, Neptunus, lingua Deliorum.

Ἱππηδὸν, equi modo, Ariſtoph.

Ἱππηλασία ὁδὸς, via qua currus agi poteſt, aut iumenta. Iureconſulti actum appellabant.

Ἱππηλατεῖν, equos equitare, Ariſtoph.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equitator, agitator equorum.

Ἱππήλατον, τὸ, ſpatioſum, amplum, planum, agendis equis accommodum. ἱππήλατον γλῶττη, Ariſtides. ἱππήλατος πύλη, porta qua equi aguntur.

Ἱππημολγοὶ, gens Scythiæ equino lacte victitans.

Ἱππημολγὸς, ὁ τοὺς ἵππους ἀμέλγων.

Ἱππιάδες, ſtatuæ equeſtres mulierum.

Ἱππίδιον, piſcis quidam.

Ἱππικὴ, ῆς, ἡ, ars equitandi, facultas equeſtris. Item radix ſic dicta apud Theophr. lib. 9, cap. 13. hiſt. plant.

Ἱππικὸν, οῦ, τὸ, equitatus, menſurę nomen, interuallum quatuor ſtadiorū. ἱππικὸν διάστημα τεσσάρων ἦν σταδίων, hippicum diſtantia eſt quatuor ſtadiorum, Plutarch. in Solone. vbi Solonem legem tuliſſe ait, vbi eſſet puteus publico, eo vtendum eſſe intra hippicum.

Ἱππικὸς, οῦ, ὁ, equeſtris, artis equeſtris peritus, equiſo, equeſtrem artem edoctus, Plutarchus in Fabio. vnde apud Platonem in Apolog. ἱππικὰ πράγματα, res equariæ ſeu equeſtres. ἄντυγες ἱππικαὶ, Sophocl. id eſt, ἅρμα ἱππικὸν, currus equeſtris. ἱππικὸν στράτευμα, equeſtre agmen, Xenophon. ἱππικὰ ὅπλα, arma equeſtria, quibus Platoni in Legibus opponuntur πεζικά.

Ἵππιος, equeſtris, cognomētū Neptuni, quòd primus ille equos inuenerit, Ariſtop. νεφ. νὴ τὸν ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον, i. ἱππικόν. Mineruæ etiam epitheton eſt, quòd prima illa currū inſtruxerit. Præterea eſt epitheton Martis & Iunonis. ἵππια ἄεθλα, equeſtria certamina, in Epigram.

Ἱπποχαίτης, ου, ὁ, ex ſetis equinis fact', ἱππείας ἔχων τρίχας.

Ἱπποχάρμης, ου, ὁ, qui ex equo pugnat, & qui equis gaudet, Etymolog.

Ἱππίσκος, ornatus muliebris.

Ἱπποβάμονα ῥήματα, equeſtria verba, i. ὑψηλὰ, Ariſtop. voces equeſtres, & ideo grandes, ob id quòd qui vehuntur equis, altius ſe à terra extollunt.

Ἱπποβάτης, eques. ἱπποβάται, i. equites, vocabantur apud Calchidenſes, locupletes, Herodot. lib. 5. ἐν ἱπποβατῶν χώρῃ, in equitum prædiis, Idem.

Ἱπποβάτης, eques. τῶν ἱπποβατέων, equitum, Herodot.

Ἱππόβινος, ου, ὁ, libidinoſus, qui meretricio amore debacchatur, πορνομανὴς, ἱππόπορνος.

Ἱπποβόται, Plutarch. in Pericle, χαλκιδέων τοὺς ἱπποβότας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας ἐξέβαλε, i. ex Calchidenſibus eos quos hippobotas vocant, diuitiis & gloria florentes exegit. pro viris quibuſdam.

Ἱππόβοτος, ου, ὁ, alens equos, nutriens equos, idoneus equis nutriendis, multa loca poſsidens quibus paſcere equos poſsit, ἵππους βόσκειν δυνάμενος, μεγαλόβοτος καὶ εὔγειος. Ἵππος enim ἀντὶ τοῦ μεγάλου ponitur, Heſych. ἱππόβοτον πεδίον apud Euripidem dicitur τὸ πρὸς βόσιν καὶ νομὴν ἵππων ἐπιτήδειον, campus equis alendis aptus. ἄργος ἱπποβότοιο, i. ἱπποτρόφου, Homerus.

Ἱππόβρωτος, ου, ὁ, ab equis deuoratus.

Ἱππογλώσσον, ου, hippogloſſum, lauræ genus.

Ἱππόγλωσσον, hippogloſſon herba, Dioſcorid. lib. 4.

Ἱππογνώμων, qui equas grauidas ab aliis internoſcit. Item μεγαλογνώμων. vnde θύμον ἱππογνώμονα. ἵππος enim & βοῦς in compoſitione τὸ μέγα ſignificat, vt ἱπποσέλινος, Budæus Comment.

Ἱππόδαμος, ου, ὁ, bellicoſus, equorum domitor. Hom. Iliad. γ, κάστορά θ' ἱππόδαμον, &c.

Ἱπποδάσεος, εος, ὁ, denſus ex crinibus equinis. Homerus Iliad. γ, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείας, id eſt, habentis apicem ex ſetis equinis confectum.

Ἱππόδεσμα, lora, habenæ, ἡνίαι, Euripid.

Ἱπποδέτης, ου, ligans equum. ἱπποδέτης ῥυτὴρ, habena qua equus retinetur, & qua ligari ſolet, Sophocl.

Ἱπποδιώκτης, auriga.

Ἱπποδρομία, curſus equorum, ludi circenſes, vbi equis concurritur.

Ἱπποδρόμιος μὴν, hippodromius menſis dicitur, quem Athenienſes dicunt ἑκατομβαιῶνα, Plutarch in Camillo.

Ἱππόδρομος, ου, ὁ, hippodromus, circus: certamen erat Athenis in Theſei honorem. Vnde pro loco ponitur, vbi

vbi equorum curſu certatur. κατάδρομος, eſt ſtadium in quo equites decurrere ſolebant imaginario prælio. ἱππόδρομοι ψιλοὶ, ferentarii, leuis armaturæ milites.

Ἱπποζόνη, equorum nutrix.

Ἱππόθεν, ex equo, in Epigram.

Ἱπποθῆλαι, οἱ, equimulgi, vt Gaza vertit ex Ariſtotel. l.6. Animal. pulli equorum equabus ſuppoſiti: à θηλάζω.

Ἱππόθοος, auriga.

Ἱππόθορος, ου, cantio ad incitandas equas, ὁ ἐπαυλεῖται ἵπποις μιγνυμένοις, Plutarch. lib.7. Sympoſ.

Ἱππόκαμποι, equi marini, à flexura, quaſi effigie in caudas piſcium deſinentes, Helian. ſcribitur vt plurimum ἱππόκαμπος in maſculino genere.

Ἱππόκαμπος, ὁ, hippocampus, animal eſt marinum paruum, lib.2. Dioſcorid. qui & ἱππος ἔσμιος dicitur libro 3. Macchab. dicitur & ἀγριόχοιρος, apud Epictetum. Philoſtr. de Thetide marina, ἡ μὲν ἐπὶ δελφῖνος ἐλαύνει καὶ ἱπποκάμπων ἀδύνεται: vbi Interpr. hæc quidem delphinis & hippotamis inſidens ludebat.

Ἱπποκέλευθος, ου, ὁ, faciens viam equo.

Ἱπποκένταυρος, hippocentaurus Luciano, in genere fœminino.

Ἱπποκομέω, μ. σω, π. κα, curo equos. Neutr. abſol.

Ἱπποκόμος, ου, ὁ, equiſo, id eſt, equorum curator, equorum magiſter, Vallæ. ἱπποκόμος τρυφάλεια, in Epigram. Item caſsis quæ conum è ſetis equinis præfert.

Ἱπποκοντισταί, οἱ, equi iaculatores.

Ἱπποκορυστής, οῦ, ὁ, galeatus, habẽs conũ ex cauda equina, bellicoſus, ex equo pugnans. Iliad. β, ἀνέρες ἱπποκορυσταί, i. ἐφ' ἵππων ἐπιβεζόμενοι, ἢ ἵπποις κοσμοῦντες, τουτέστι πολεμικοὶ, ἢ ἀπὸ ἵππων μαχόμενοι.

Ἱπποκρατία, ας, ἡ, conſualia, equeſtris victoria.

Ἱπποκρατοῦμαι, equitatu vincor.

Ἱπποκρατῶ, equitatu vinco, equeſtri certamine ſupero, Bud. Comment.

Ἱππόκρημνα ῥήματα, verba rupium modo grãdia, verba prærupta, ſcabra, Ariſtoph.

Ἱππόκροτος, ου, ὁ, equiſonans.

Ἱπποκύων, equi catellus, nomen Satyræ apud Varro.

Ἱππολάπαθον, hippolapathum, genus oleris, Dioſcor. lib.2. vide Marcell. ibidem.

Ἱππολούτρα, piſcina lauandis equis.

Ἱππόλυτος, Theſei filius ex Antiope, Plut. in Theſ.

Ἱππομανεῖν, equire, inſanire, ac furere in Venerẽ, quales mulieres viroſæ appellantur à Latinis, ab equa tractum, quæ omnium animaliũ eſt ſalaciſsima, Ariſtot. li. 6. Animal. Significat etiam equis vehementer delectari.

Ἱππομανὲς, ἐος, τὸ, hippomanes, fronti pullorum innaſcitur nigri quippiam rotundum, latum, quod mater continuò deuorat. ¶ Eſt & veneficium, virus ſcilicet illud quod ex equarum inguinibus defluit, quo tempore feruntur in amoris furorem.

Ἱππομανὴς, valde inſanus. Sophocl. in Aiace furioſo, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσιν ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ σοῦ τοῦ ἱππομανοῦς: qua voce grandem hominis furorem ſignificat, & ſupra modum furentem hominem. Id enim ἵππος in compoſitione ſignificat. vnde & τὸ ἱππομανὲς adiectiui nominis modo, grandem furorem faciens dicitur Virgil. & Theocrito. hæc ex Marcello, lib.3. Dioſcorid. Item ſtudio equeſtri flagrans. Apud Sophoclem in Aiace, prati epitheton eſt floridi, & luxuriantis paſcuis.

Ἱππομανία, inſanum ſtudium equorum.

Ἱππομάραθρον, ου, τὸ, equi fœniculum, fœniculum erraticum, Theophraſt. lib.6. hiſtor. plant. & Dioſcorid. lib.3. vide Marcellum.

Ἱππομαχέω, ῶ, equeſtrem pugnam committo.

Ἱππομαχία, pugna equeſtris, equeſtre prælium.

Ἱππόμαχος, ὁ καὶ ἡ, ex equo pugnans, in Epigram.

Ἱππομολγός, οῦ, ὁ, mulgens equam.

Ἱππομύρμηκες, formicæ, quæ equites appellantur, vt Gaza vertit ex Ariſtot.

Ἱππονέω, animum ad equos adiicio, Xenoph.

* Ἱππονεία, ſtudium emendorum equorum.

Ἱππονόμος, ὁ, paſtor equorum. ἱππονόμος βοτὴρ, magnus paſtor. ἱππονόμους βοτῆρας, Sophocl. i. τοὺς μεγάλους φυλάσσοντας ποιμνίας, de bubulcis. Et ἱππονόμια, merces ex equis vel mulis.

Ἱππονώμας, ſol dicitur ab Ariſtoph. περ. i. ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα, ἢ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν.

Ἱπποπόλοι, οἱ, bellaces.

Ἱππόπορνος, immane ſcortum.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus Conſus.

Ἱπποπόταμος, animal.

Ἱππόπωλης, equorum venditor, auriga equeſtris.

Ἵππος, ου, ὁ, equus. Et ἵππος, ἡ, equa. ſub quo genere etiam pro equitatu ponitur. Vnde χιλίας ἵππους, pro mille equitibus, quaſi millenarium equitatum. Et μυρίαν ἵππον, ἀντὶ μυρίους ἵππεις. Hæc dictio in compoſitione ſæpe ſignificata vocabulorũ intendit, ſignificatque grande, amplum & vehemens, ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. vnde κρόνιππος apud Ariſtophan. id eſt, multùm vetus & delirus. ἵππος διακοσία, ducenti equites, Thucyd. ἵπποι ποτάμιοι, equi fluuiatiles, Herodot. ἵπποις γυμνασίοις, equeſtribus gymnaſiis, Plutarch. ex Pindaro.

Ἱπποσέλινον, ου, τὸ, olus atrum, genus appii ab equo appellatum, quaſi equapium dixeris, Gaza in Probl. Ariſtot. vide Annotat. Marcelli lib.3. Dioſcorid.

Ἱπποστασία, & Ἱπποστάσιον, ου, τὸ, & Ἱππόστασις, ſtabulum equi, ſtationes equorum in ſtabulis, Bud. Comment. & in Epiſt. poſter.

Ἱπποσύνη, ης, ἡ, equitatus, ars equitãdi, ἡ ἱππικὴ ἀνδρεία.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques, inſidens equo.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, equeſter ſagittarius. Item accipiter, Ariſtophanes.

Ἱπποτροφεῖν, alere equos. Dicebatur etiam de iis, qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant, Bud. Com. πόας χλωρᾶς ἱπποτροφοῦσι, herba virenti equos ſaginant, Dioſcorid. lib.4.

Ἱπποτροφία, ας, ἡ, equorum educatio, nutritio.

Ἱπποτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, altor ſeu altrix equorum. ἱπποτρόφος γῆ, terra ferax equorum, Lucian.

Ἱπποτυφία, ας, ἡ, inanis gloria, equi ferocitas.

Ἵππουρις, ιδος, ἡ, epitheton galeæ apicem ſeu criſtam ex ſetis equinis habentis. Homer. Iliad. γ, κυνέην εὔτυκτον ἵππουριν, id eſt, ἐξ ἱππείων τριχῶν τὸν λόφον ἔχουσαν. Item herba mulieribus ad vaſorum munditiem quæſita.

Ἵππουρος, ὁ, equiſelis, piſcis de quo Ariſtotel. lib.5. Animalium.

Ἱππόφαες, lappago, lappula minor. Item hippophaes, medicamentum quoddam ex lactaria herba, Theophr. lib.9, cap.15. hiſt. plant. vbi tamen impreſſum ἱππομανές.

Ἱπποφαὲς, τὸ, hippophaes fruticis gen°, quo veſtes vellicando poliunt, Dioſcor. lib.4. ibidem Marcellus.

Ἱππόφαιστον, hippophæſton, genus ſpinę fulloniæ, Dioſcorid. lib.2. & ibidem Marcellus.

Ἱπποφόρβιον, ου, τὸ, capiſtrum, armentũ equorum, & locus vbi paſcuntur, equile quibuſdam dicitur, Hom. ἱπποφόρβια, τὰ τοὺς ἵππους τρέφοντα χωρία, Homer. Interpr.

Ἱπποφορβὸς, οῦ, ὁ, paſtor equorum.

Ἱπποφορεύς, ἕως, ὁ, gradarius.

Ἱππόφεων, ου, τὸ, lappago, genus ſuffruticis, Theophr. lib.6. hiſt. plant.

Ἱππιοχάρμης, ου, ὁ, gaudens equis, pugnans equis.

Ἱππών, ῶνος, ὁ, ſtabulum equorum.

Ἵππων, ωνος, nomen philoſophi in Com. Ariſtoph.

Ἱππῶναξ, κτος, ὁ, Hipponax, poeta iambographus.

Ἵπταμαι, & Ἵπτημι, ἀόρ. β. ἔπτην, volo, as.

Ἴπτω, μ. ἴψω, π. ἶφα, noceo. & ἴπτομαι medium. Iliad. α, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, i. μεγάλως ἔβλαψας.

Ἰύζω, ſono, clamo.

Ι῾ερὰ,ῶν,τὰ,ſacra:item ſacrificia,admiranda. Homer. δέκτο δ' ἱερὰ,in plurali dixit,i.accepit victimas,ἱερεῖα,θυσίας.

Ι῾ραὶ,conciones,eccleſiæ, Etym.

Ι῾ερᾶται θεοῦ,Dei ſacerdos eſt,Herodo.Deo initiatur.

Ι῾ερεῖα,ἡ,ſacerdos fœmina dicitur & ἱέρεια.

Ι῾ρεῖν,dicere.

Ι῾ρεῖον,pro ἱερεῖον,τὸ,ſacrificium.

Ι῾ρεὺς,pro ἱερεὺς:& ἱρεύω,pro ἱερεύω. ὅθ.ἐ.ξ,οὗτοι δ' ἐνὶ ἱερεύουσ' ἱερεῖον. Apollon.2.Argon. ὅπποτε δ' ἂν ἱρεύσαντο μῆλα,pro ἔθυσαν,mactarunt.

Ι῾ρεος τ' ἰλλυρίδος ἡ ῥίζα κολλητική ἐστι, Galen.l.2.ad Glauc.

Ι῾ρεως etiam herba, Dioſcorid. lib.1. vide annotationem Marcelli. lib.4.eiuſdem.

Ι῾ρεῖον,templum,victima,hoſtia.

Ι῾ρήϊος,ſacer.

Ι῾ρηξ,κος,ὁ, pro ἱέραξ.

Ι῾ρήτειρα,ας,ἡ,ſacerdos,θύτις,ἱέρεια.

Ι῾ριγγες,arteriæ, Hippoc.

Ι῾ρις, ιδος, ἡ, Iris, dea Thaumantis & Electræ filia, vt ſcribit Heſiod.in Theogon.à verbo εἴρω,i.λέγω:vnde & nuntia deorum dicitur. Item nomen herbæ aromaticæ, & placentæ genus. Item auis ſpecies & fama. ἶρις,circulus in oculo circa pupillam, lapis cryſtallinus, Etymol. ἶρις item cæleſtis arcus. Ariſtot.de mundo,ἶρις ἐστιν ἔμφασις ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης ἐν νέφει νοτερῷ καὶ κοίλῳ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν,ὡς ἐν κατόπτρῳ θεωρουμένη κατὰ κύκλου περιφέρειαν,i.arcus cæleſtis, eſt ſpecies ſegmenti ſolaris vel lunaris,edita in nube humida & caua & perpetua,quā velut in ſpeculo intuemur, imagine relata in ſpeciem circularis ambitus.ſic Bud.reddidit.vbi πρὸς ἔμφασιν ſignificat in ſpeciē.ἶρις ποδήνεμος & ὠκέα, Homer.Iliad.β. Item iris genus herbæ aromaticæ, de qua Dioſcor.lib.1,cap.1. Et Theophraſt.l.1.hiſt.plant. eius radix medicata eſt, lib.6, c.7. Gaza conſecratrix exponit. legitur & ἶρις pro eodē lib. 7,c.12.ἴρινον ἔλαιον,oleū quod ex iri fit,irinū. ἴρινον μύρον,irinum vnguentū ab iride herba,Dioſcor.lib.1,cap.67.

Ι῾ρμὸς,εἱρμὸς,ſeries,conſequentia.

Ι῾ρμοφύλαξ,carceris præfectus.

Ι῾ρὸν,οῦ,τὸ,ἱερὸν, templum,ſacra ædes,puluinar.

Ι῾ρὸς,οῦ,ὁ,ſacer,pro ἱερὸς,ſacratus, ſacroſanctus. ἱρὸς τοῦ θεοῦ,ſacer Deo, Herod.ἱραὶ ἴσιος,Iſidi conſecratæ, Idem.

Ι῏ρος,pauper,& proprium nomen apud Hom. Etym.

Ι῾ρουργία,ας,ἡ,ceremonia.

Ι῾ρωμένοι,οἱ,ſacerdotes,ſacrificuli.

Ι῎ς,ἰνὸς,ἡ,neruus,fibra,δύναμις,ἰσχὺς,vis,violentia.ὅθ.β, ἱερὴ ἲς τηλεμάχοιο.& ὅθ.ν.ἶς ἀνέμων. vide ἰν. ἲς item fluuii nomen eſt. Heſiod.ἀλλά ἑ ἲς ἐδάμασσε βίης ἡρακληείης,vis virtutis Herculeæ. Idem ἲς ἡρακλῆος πολέας κτείναντας ἄλλους.

Ι῎σα,æqualiter, æquè, ex æquo,κατ' ἴσον. Datiuo,ὅθ.ο, ἶσα θεῷ ἰδάκρυον εἰσορόωσι,i. æquè ac Deum ſuſpiciunt. Genitiuo. Ianus Laſcaris, ἶσα τε μαιονίδου τέρπετο σοῖς ἔπεσιν, æquè ac Homeri.

Ι῾σαγγελία,ας,ἡ,nuntium conforme.

Ι῾σάγγελος,ου,ὁ,æqualis nūtius, ſimilis Angelis, ſeu par Angelo,æqualis, Lucæ cap.20.

Ι῾σάζω,μ.άσω,π.ακα, adæquo,cōpenſo,æquiparo, Accuſ.& aliquando abſolutè, pro ſum par. Ariſtot.Polit. 5,ἰσάζῃ ἀλλήλοις, hoc eſt quum numerus vtrinq; æqualis eſt. ἰσάζουσιν ἀλλήλοις,inter ſe æquantur,Idē ibidem. Ponitur etiam pro ἰσοδυναμῶ, vt idem de pollice manus,ἵνα ἰσάζῃ εἰς ὢν πολλοῖς. ἰσάζουσι, ſiue ἴσαι ψῆφοι, ἰσαζόμεναι,quū iudices adæquant,aut eorū ſententiæ. ἰσάζοντα ζυγὰ,æquilibriū,Ariſtot. Bud.Com.prima nunc longa eſt, Nonnus, ἰσάζων ἶσον ζυγὸς ἰσοφαρέϊ βασιλῆι: nunc breuis,vt lib.1. Epigram. ἤσιγα τῷ φάρυγι ἰσάζεται.

Ι῾σαίνειν,olere,odorari,reſpirare.

Ι῾σαιτέραν πολιτείαν καθίστασθαι, rempub. in alterum ſtatum transferri, Thucydid.

Ι῾σαίτερον,æquius, Euripid.

Ι῾σαίως,æqualiter,pariter.

Ι῎σαλα,δίφθερα,pellis, Interpres Ariſtophan.in dictione διφθέρα.

Ι῾σάμιλλος,ex æquo decertans,æqualis certamine.

Ι῎σαν, ibant. Iliad.α, πρὸς ὄλυμπον ἴσαν θεοί: à verbo εἶμι. ἴσαν ἀπίσω,ἐπορεύθησαν,Homer.Iliad.β. Item ἴσαν,ſciebāt, ab ἴσημι.

Ι῾σάνεμος, Euripid. vento par velocitate,velox.

Ι῎σαντι,pro ἴσασιν,ſciunt.

Ι῾σάριθμος,ου,par numero. ἰσάριθμοι,totidem.

Ι῎σαρος,ου,dracuntia magna,herbæ genus.

Ι῎σασι,ſciunt,norunt. ὅθ.ξ,ὡς δή τι ἴσασι, prima longa. Heſiod. γείτονες ἴσασι,&c. Itē prima breui. Idē,παῦροι δέ τ' ἴσασιν,&c.ἐθέλουσιν δή τι ἴσασι,diſsimulabant ſe ſcire.

Ι῎σατις. Dioſcorid. lib.4, φύλλα δ' ἔχει ἰσάτιδι ὅμοια, folia habet glaſto ſimilia.

Ι῾σάτις,ιδος,ἡ,iſatis,ruta,genūs herbæ, Dioſcor.lib.2.

Ι῎σατο,ſtatuit,aſsimilatus eſt.

Ι῾σαχῶς,tot modis,æqualiter.

Ι῎σειον,ſacrarium Iſidis.

Ι῾σόω, adæquo,ἰσάζω.

Ι῎ση,ſcies.

Ι῾σηγορέω, ex æquo loquor.

Ι῾σηγορία, ας, ἡ, æqualitas dicendi, ex æquo locutio, quum ex æquo omnibus dicendi præbetur copia, iuris æquabilitas, Herodotus.

Ι῾σῆλιξ,ικος,ὁ καὶ ἡ,ætate par,æqualis,hoc Philo vtitur.

Ι῾σημερία,ας,ἡ,æquinoctium.

Ι῾σημερινὸς,οῦ,ὁ, æquidialis, æquinoctialis à Latinis,& æquator. ὁ ἰσημερινὸς κύκλος.

Ι῾σήμερος πυρὸς, triticum cuius cura æquinoctio delegata eſt,i. quod æquinoctio ſeritur verno, apud Theophraſt.lib.4.de cauſ.plant.

Ι῎σημι,cognoſco. ἴσημι πάντως,omnino.

Ι῎σημοίρα, bona pars.

Ι῾σήμορτιν,mortuus eſt.

Ι῾σήρης,εος,ὁ καὶ ἡ, par. ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia ſuffragia, Euripides.

Ι῾σήριθμος,æqualis numero. ἰσήριθμοι,totidem.

Ι῎σθι,ſcias. Plato lib.1.de Rep.εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν,ſcias pro certo inuitos nos errare. vide εὖ ἴσθι ſuo loco. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον, ſcias hoc ita eſſe, Ariſtoph.νε. Idē in Pluto,ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη, ſcias te ad fores ipſas veniſſe.ἴσθι θνήξων,ſcias te moriturum, Ariſtoph.

Ι῎σθι,ſis,eſto. Planud.in verſione Catonis, καθαρὸς ἴσθι, mūdus eſto. vnde ξύνισθι apud Platonē,ſimul ſis,conſueſce:de quo vide ſuo loco. Plato lib.1.de Rep.μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι,nobis ne ſis moleſtus. ἴσθι ἀρξάμενος ὑπὸ λακεδαιμονίων,eſto ſub imperio Lacedæmoniorum, Herodot. εὖ ἴσθ' ὅτι,certo ſcitis, Ariſtoph. ἴσθι χάριν,loco beneficii ponas, Herodot. ἴσθι ἐκεῖ,eſto illic. Matthæ.cap.2.& 5. ἴσθι ἐν τούτοις,in iis eſto, Paul.1.ad Timoth.4. ἴσθι καὶ τοῖς τοῖς στρατιώταις ἐμφάνισον σεαυτὸν,abi, & te militibus oſtende, Plutarch. in Othone. Ibidem legitur ἴσθι. βραδὺς ἴσθι πρὸς κακουργίαν,tardè ad iniquitatem accede. ἴσθι πρὸς τὸν μύρμηκα, vade ad formicam,cap.6. Prouerb. Solomonis.

Ι῎σθμαίνω,anxius ſum,anhelo.

Ι῎σθμια,τὰ,ludi, qui celebrātur in Peloponneſo in honorem Neptuni.

Ι῎σθμία θεὸς, Eurip.i. Leucothoe,i.matuta,vt opinor.

Ι῾σθμιάδες σπονδαὶ, appellat Thucydides, fœdera quæ tantiſper durarent, dum Iſthmiorum ludorum celebritas eſſet exacta.

Ι῾σθμιάζειν, parum commodè parúmque ſalubriter viuere, quòd Iſthmiorum ludorum tempus morbis eſſet obnoxium, ob frequentem populi conuentum. vide Eraſmum in prouerbiis.

Ι῎σθμιον,ου,τὸ,monile,ornatus colli: ab ἰσθμός.

Ι῾σθμοῖ, Aduerb. in Iſthmo, Plutarch. in Themiſt.

Ι῾σθμοειδῆ, tranſlatè pro ſummis oſsium anguſtiis ponitur.

Ι῾σθμὸς,

Ἰσθμὸς, οῦ, Iſthmus, στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένη, ἢ γῆ ἀμφιθάλασσος, interiectio, terrarum inter duo maria anguſtiæ, τα deſtroit. ἰσθμὸς etiam dicitur obſtaculũ quod in os vaſis inditur, quod collum vocant, Gaza 4. Animal. Ariſtot. ἰσθμὸς κλεψύδρας, clepſydræ collum, i. foramina inferiora, Ariſtot. Problem. vbi fortaſſe ἰσθμός. Galenus tranſlatè accepit pro illa parte, quæ os & gulam interiacet. vnde παρίσθμια, tonſillæ, quæ contingunt in illis locis, quæ vocãtur μῆλα. ἰσθμὸς στενὸς, anguſtus terræ limes, Valla ex Thucyd. ἀναιρεῖσθαι τὸ ὑφιστάμενον πίτυρον ἰσθμῷ, eximere furfures enatantes incerniculo, Ruell. ligulis perforatis, Barbarus: cribro, Marcell. lib. 2. Dioſcorid.

Ἰσθμώδης, ὁ καὶ ἡ, Iſthmos habens, aut Iſthmi in modum anguſtum. ἰσθμῶδες χωρίον, locus Iſthmo ſimilis, locus peninſula, Thucydides.

Ἰσιακὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, i. indutus more eorum, qui Iſidis templum viſebant. ἰσιακοὶ, qui initiati ſunt Iſidis ſacris.

Ἰσίδωρος, nomen proprium, Etym.

Ἴσικος, ου, τὸ, initium, lucanica, farcimen, genus pulmenti ex carnibus tritis, quod tomaculum & tomaclum etiam dicitur. de hoc Alexand. Aphr. l. 1. Probl. Politian. in Probl. Aphr. quædã caro eſt, quę difficilè coquitur.

Ἶσις, ιδος, ἡ, Iſis: παρὰ τὸ ἴσιν, ἡ αὐτὴ γὰρ ἐστὶν τῇ γῇ. vide Etym.

Ἰσοάντιος, ἀντίπαλος, par, Hermog.

Ἴσκε, dicebat. Apollonius 2. Argonau. ἴσκεν ἀγλωσσεύων, id eſt, ἔλεγε. παρ' ὁμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίου, inquit Interpres Apollonii Rhod.

Ἰσκύω, poſſum, valeo.

Ἴσκω, icio, dico, comparo, decipio, ſubduco, furor. παρὰ τὸ ἴσκω, Etym. vnde ἴσκος, fur.

Ἴσμα, ατος, τὸ, ἵδρυμα, fundatio, figmentum.

Ἴσμεν, ſcimus. οὐδὲν ἴσμεν, nihil certi habemus, Plato in Epiſt. τοὺς ἡμεῖς ἀτρεκέως ἴσμεν, quos nouimus, Herodot.

Ἰσμήνιος vocabatur Apollo, eo quòd omnia ſciret.

Ἴσμη, prætextus, prudentia.

Ἰσμήνιος Ἀπόλλων, Apollo Iſmenius.

Ἰσοβαθὴς, æquè profundus.

Ἰσόβολος, æquali pondere.

Ἰσόγαιος, terræ æquatus.

Ἰσογώνιον, ου, τὸ, rectangulum.

Ἰσόδενδρος, ὁ καὶ ἡ, arborem æquans.

Ἰσοδιαιτα, idem victus, æquabilitas vitæ.

Ἰσοδίαιτος, victus particeps, ſimilis in victu.

Ἰσόδιον, xenium aduentitium, quod dabatur ingredienti quanque vrbem magiſtratui, vt hodie principibus. Latini honorarium appellant.

Ἰσόδομον, ου, τὸ, ædificium in quo omnia coria ſunt æqua latitudine ſtructa. ἰσόδομον & pſeudiſodomon, ſtructuræ quædam genera ab æquabili inæquabilíque ſtructura dicta. vide Plinium, lib. 36, cap. 22.

Ἰσοδρομεῖν, vnà ferri, & pariter concurrere.

Ἰσοδρομήσαντες, pari concurſu currentes

Ἰσόδρομος, qui curſu alterum æquat. Genit. Ariſtotel. de mundo, καὶ οἱ τούτου ἰσόδρομοι.

Ἰσοδύναμος, æquè potens. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. ἰσοδύναμος καὶ ἰσότιμος ἡ τάσις τῆς βολῆς.

Ἰσοδυναμοῦντα, τὰ, æqualia.

Ἰσοδυναμοῦντες, pares adepti vires, ſimili virtute pollentes.

Ἰσοζυγίων κυπαρίσσων, in Epigram. cupreſſorum æqualium & comparium, quòd æquabiles ſunt inter ſe, vel ramos tales habeant.

Ἰσόζυγον, æqualiter. Nonnus, υἱέα τιμήσουσιν ἰσόζυγον τῷ γενετῆρι, pro æquè ac patrem.

Ἰσόζυξ, υγος, æquabilis. Nonn. ἰσόζυγι θεσμῷ, pari lege.

Ἰσόθεος, ου, ὁ, æqualis Deo. ἰσοθέους vocat Homer. præſtanti virtute præditos & Deo comparandos.

Ἴσοι, totidem: cui præcedunt ὅσοι & πόσοι, Bud. Com.

Ἰσοκατάληκτα, æqualiter deſinentia, iuxta menſuram ſcilicet & numerum ſyllabarum eorum verborum, quæ membra orationis claudunt: ab ἴσος, æqualis, & καταλήγω, deſino. Dicuntur & ὁμοιοτέλευτα.

Ἰσόκεν, ἕως ἄν, donec.

Ἰσοκίνδυνος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt in pari diſcrimine, ἐν ὁμοίῳ κινδύνῳ καταστήσας ἑαυτὸν, ἢ ἰσοπαλής.

Ἰσόκληροι τοῖς βίοις γενόμενοι, æquali ſortitione atq; ſubſtantia degentes, Plutarch. in Lycurgo.

Ἰσοκλινὴς, æquè propenſus, ὁ ἰσόῤῥοπος, ad æquilibrium vergens, quoquoverſus tendens, Ariſtot. de mundo, νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν ἢ μετάθεσιν, &c. Bud. Comm.

Ἰσοκόρυφοι, οἱ, æquè eminentes.

Ἰσοκρατὴς, ὁ, ἰσοδύναμος. Philo de mundo, ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολή, id eſt, æquè pollens, paribus viribus cõſtans, æquè fortis.

Ἰσοκρατία, æqualis potentia. hoc nomine reſpub. Herodoto dicitur.

Ἰσόκωλον, ου, τὸ, ſimiliter deſinẽs, color rhetoricus. Itẽ æquatum membris. ἰσόκωλον, authori Rhetorices ad Herennium dicitur compar. Quintiliano ἰσόκωλα dici videntur, in pares elocutionũ tractus incidẽtia, l. 4. cap. 2.

Ἰσολογία, ſimilis ratio & honor.

Ἰσόμαχοι, οἱ, æquales in pugna.

Ἰσομεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, æquè magnus.

Ἰσόμενος, ſciturus, Thucyd.

Ἰσομέτρητος, æquã menſurã habẽs, qui eſt æquali põdere. dicitur etiã ἰσομεγέθης. ἰσομέτρητος τῇ πόλει λόγος, Ariſtid.

Ἰσομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, æquè procerus. ἰσομήκεις corporis proceritate pares.

Ἰσομοιρεῖν, æquas partes ferre, æqualiter diſtribui, ἰσοτιμίας ἀξιοῦσθαι, hoc eſt, μὴ πλεονεκτεῖν. Demoſth. pro ex æquis partibus hæredes eſſe poſuit, Genitiuóque iungitur. ἰσομοιρεῖ τῆς συμφορᾶς οὐδεὶς οὐδένα, nullum habet calamitatis ſocium, Thucyd.

Ἰσομοιρία, æquilibrium, æquabilitas, æqua partitio, ſortis æqualitas, Nazanz. in Orat.

Ἰσόμοιρος, ου, ὁ, æquam portionem habens, æquis partibus hæres. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, Sophocl.

Ἰσομυθεῖν, exquiſitè verba facere.

Ἰσονία, æqualitas, ἰσοτίμημα.

Ἰσονομέομαι, pari iure ſum. ἰσονομεῖσθαι, pari iure eſſe cũ cunctis, Thucyd.

Ἰσονομία, ας, ἡ, legum paritas, æquabilitas, æquabilis bonorum honorúmque diſtributio, quum omnia omnibus paria, & dimenſa reſpondent.

Ἰσονομικὸς, οῦ, ὁ, æqualiter viuens.

Ἰσόνομος, ου, æqualiter diſtributus, ęquis legibus viuẽs, vnde Platoni in Epiſt. ἰσονόμος πολιτεία, ęquabilis reſpub.

Ἴσονται, ibunt.

Ἴσοξ, piſcis quidam cetaceus.

Ἰσοπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æqualis in pugna, ἴσος ἐν κλήρῳ: nam πάλος ſors eſt.

Ἰσόπαλον, τὸ, par, anceps.

Ἰσόπαλος, par, æqualis.

Ἰσοπαχὴς, pari craſsitie, æquè craſſus.

Ἰσόπεδον, ου, τὸ, planities terræ. ἰσόπεδα τὰ χρώματα, plani colores, Alexand. Aphrod.

Ἰσόπεδος, ου, ὁ, planus, æquatus, χθαμαλὸς, Plutarchus in Numa. τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος, locus reliquo tumulo exæquatus.

Ἰσόπλεθρον, æquale, magnum.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ, cubitalis.

Ἰσοπλατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, æquè latus, eiuſdem latitudinis.

Ἰσοπλάτων, Platoni æqualis, in Epigramm.

Ἰσόπλευρος, ου, ὁ, æquis lateribus, æqualia latera habens.

Ἰσοπολῖται, ciues æquales.

Ἰσοπολιτεία, ας, æqualitas reip. ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, ex æquo reip. participem eſſe, Plutarch. in Camillo.

Ἰσόπυρον, ου, iſopyron, genus herbæ, quam aliqui vocãt phaſiolum propter ſimilitudinem, Dioſc. l: 4. c. 211.

Ἰσοῤῥοπέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,æquiualeo,æquipōdero,ſũ ęqualis momēti,æquilibrium facio,nec ſupero, nec ſuperor, Ariſtot. Eſt etiam in neutram partem vergo,vt iudex æquus facit. Neutr. abſol. Bud. Comment.

Ἰσοῤῥοπία,æquilibrium,æquiualētia: vt ἰσοῤῥοπία τῆς γῆς, apud Plat. de terra in æquilibrio ſtante, Bud. ibidem.

Ἰσόῤῥοπος,ου,ὁ ϰ ἡ, æquiualens, æquiponderans, æquilibris, æquè valens, eadem exiſtimatione, eiuſdem ponderis, ἰσοβαρὴς, ἰσοστάσιος. τὸ ἰσοῤῥοπον, æqualitas momentorum, Bud. in Epiſt. prior.

Ἴσος,ου,ὁ,æqualis,ſimilis, par, ſatis idoneus, æquus, ὅμοιος. vnde ἴσον τάχει,æquè velociter. Et ἴσον ἴσῳ ἀντιφέρειν, vel φέρειν τοῖς ἴσοις, ἀμείβεσθαι, par pari referre, paria facere. vide in Chiliad. Eraſm. ἴσον ἴσῳ. Ammonius diſtinguit inter ἴσοι & κοινοί. Eſt & nomen filii Priami: ſed ἰσὸς fluuius eſt. Item ἴσος, frutex quidam, Theophraſt. 5. hiſtor. plantar. ἴσος ϰ δίκαιος, æquus vel iuſtus, Demoſthen. Datiuo iungitur. Odyſſ. ξ, ϰ ἐρινεῷ ἴσον, priori longa: quæ etiam corripitur Heſiodo, μὴ δὲ δυωδεκάμηνον ἴσον ϰ τοῦτο τέτυκται. Galenus, ἴσον τὰ μέρη γυμνάζειν, æqualiter partes corporis exercere. ἴσος ἑαυτῷ, ſui ſimilis. ἴσοι ἀριθμοὶ, totidem. ἴσοι τὸ πλῆθος, totidem numero, Demoſthen. ἴσαι ϰ διχῆ διῃρημέναι, Idem. πόλις ἴση ϰ ὁμοία, ciuitas paris iuris, & quæ non ſeruit cuiquam, AEſchines. τῆς ἴσης μετέχειν, ſcilicet πολιτείας, Thucyd. ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æquo, Idem. ſubintelligitur μοίρας, ait eiuſdem Interpres. ἀπὸ τῆς ἴσης κοινῇ στρατεῖαι ἐποιοῦντο, idem Thucydides: vbi ſubintelligitur συντελείας, ab æqua penſitatione. ἐπὶ ἴσοις ϰ ὁμοίοις, æquis conditionibus, Bud. in Epiſtol. priorib. ἐπὶ τῇ ἴσῃ, æquis conditionibus, ob æquas partes: ſubauditur τιμῇ. ἴσον ἔπος, Sophocl. ἴσαι μαρτυρίαι, ſatis idonea teſtimonia, cap. 14. Euangelii Marci. ἴσας ἡμᾶς εἰσπραξάμενος, id eſt, vices æquas à nobis exigens, Bud. in Epiſtolis poſterior. ἴσας πληγὰς συντύπτουσι, Ariſtophan. τὸ ἴσον, medium, ius, tantundem, æquæ vires, æquitas, iuris æquabilitas, par portio. ἴσον μέρος, Ariſtophanes. τοῦ ἴσου ἀξιοῦν, tanti facere, quanti, Ariſtotel, in Rhetoric. τῷ ἴσῳ, iure, Thucydid. ἴσον ἀπέχομεν, æqualiter abſumus. ἴσον ἔχω, ius meum teneo. ἴσον ἑκάστῳ προσχωρεῖ, ſuum cuique ius redditur, idem Thucydid. ἴσον ἀλλήλοις ἔχειν, Demoſthen. ἴσον ἀπέχειν, tantundem abeſſe, Thucydid. ἴσον σοὶ εἰσφέρω, confero tantum quantum tu, Demoſthen. ἴσον πρὸς ὑμᾶς, Idem. ἴσα βαίνειν, æquis paſſibus ire, Bud. in Epiſtol. priorib. ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, pari paſſu ſeu gradu incedens cum Pythocle, Demoſthen. ἴσαι γίνονται, paria ſunt ſuffragia, æquales ſententiæ. ἴσα ἔτη, totidem anni. ἴσα κῶλα, Quintilian. vocat paria & ſimilia. τὰ ἴσα νέμων, paria adeptus, parem adeptus ſtatum. θεῶν τὰ ἴσα νεμόμενον, diis æquis. τὰ ἴσα χρήματα, Hermog. ἴσα αὐτὰ ἴσων ἑκάτερα τούτων βούλομαι, Plato de Leg. pari modo & menſura vtrunque horum habere volo. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι ϰ περιττὰ, habent omnes oua eodem numero atque impari, quina enim ſinguli, &c. Ariſtot. de part. Anim. ἀπὸ τοῦ ἴσου, ex æquo, ex pari loco, ex paribus, Thucyd. ἐκ τοῦ ἴσου, ex ęquo, Xenoph. ἐκ τοῦ ἴσου ἀντιβλέπειν, ex æquo reſpicere, Idem. δι᾽ ἴσου, per æquas portiones. ἐν ἴσῳ, perſequè, pariter, in ęquo iure, Thucyd. Itē, in æqualitate, in pari conditione, in locorũ ęqualitate. ἐν ἴσῳ εἰ ϰ μὴ ἐνεθυμήθη, perinde eſt ac ſi neſciret, idem Thuc. ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν πᾶσι τόδε, id ex æquo ad omnes pertinebat, Eurip. ἐς τὸ ἴσον, pariter, Thucyd. ἐς ἴσον καθίστημι, æquo iure, vel ex æquo. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἰσχύϊ τοῖς ἡλικιώταις, Xenoph. 1. Pæd.

Ἶσον, æqualiter, Homer. Iliad. γ, ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, i. ὁμοίως, ὡς θάνατος.

Ἰσοσθενὴς, æquè pollens.

Ἰσοσκελὴς,έος,ὁ ϰ ἡ, æqualia habens latera, cruribus paribus conſtans. τὸ ἰσοσκελὲς, quod cruribus cōſtat ęqualibus, Plato in Timæo.

Ἰσόσπριος, legumini ſimilis

Ἰσοστάθμος, paris ponderis.

Ἰσοστάσιον, æqualitas.

Ἰσοστάσιος,ὁ,ἰσόζυγος,ϰ ἰσοβαρὴς, & qui tantidem æſtimatur, æqui ponderis, ἀντίπαλος, æqualis, par, ἰσοσταθμος. Athenæus, ἰσοστάσιος γὰρ ἦν πορφύρα πρὸς ἄργυρον, argento repēdebatur, Bud. Com. & in Epiſt. prior.

Ἰσοτάλαντος,ου,ὁ,ἰσόῤῥοπος, æquilibris.

Ἰσοταχὴς,έος,ἡ ϰ ἡ, eiuſdem celeritatis, æquè celer.

Ἰσοτέλεια,ας,ἡ, æqualitas in ſoluendo tributo cum ciuibus, æqualitas rerum, libertas, Xenoph.

Ἰσοτελὴς,έος,ὁ ϰ ἡ, qui iiſdem legibus cum ciuibus viuit, non ciuis, non μέτοικος, ſed ciuili iure inhabitans, Bud Comment.

Ἰσότης,ητος,ἡ, æqualitas, amicitia, æquabilitas.

Ἰσοτιμία,ας,ἡ, æqualitas honorum, par dignitas.

Ἰσότιμος, qui ciuili æquitate gaudet, in honoribus gerendis æquabilis párque cæteris. Item tantundem æſtimandus & æquiparādus, æquè pretioſus, æqualis, æquiualens, eiuſdem ordinis. ἰσότιμα ὀνόματα, Hermog.

Ἰσότονος, æqualis tonia. ἰσότονα, eodem accentu prædita, Idem.

Ἰσοτόνως, æquè, perinde, æquali motu.

Ἰσοτύραννος ἀρχὴ, eſt veluti Romæ dictatura, quæ inſtar habet regii imperii, Bud. Ariſtot. 2. Polit.

Ἰσοϋψὴς, æqualiter altus.

Ἰσοφαρίζω,μ.ίσω,π.ικα, adæquo, æquiparo, ſum par ſeu ſimilis. Homer. Iliad ζ, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, i. ἐξισοῦσθαι, neq; poteſt quiſquā eũ viribus ęquiparare: tractũ à ſimilitudine veſtiũ. ἰσοφαρίζειν γὰρ ἐξισοῦσθαι ϰ ἴσος φαίνεσθαι δηλοῖ, παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβάλλεσθαι. ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν, miniſterio muliebri Mineruam æmulari, Homer.

Ἰσοφόρος, par ferens, ſiue ex æquo trahens.

Ἰσοφυὴς, qui eſt eiuſdem eſſentiæ, ὁμοούσιος. Nonnus, ἰσοφυὴς γεννῆτορος, &c. Et ἰσοφυὲς μίμημα, compar exemplum, & conforme, ſeu æquale, apud eundem.

Ἰσοχειλέω,ῶ, labrum pari libra dimitto, Gaza.

Ἰσοχειλὴς,έος,ὁ ϰ ἡ, pertendens, ſiue plenus vſque ad labra. ζωρὸς ἰσοχειλὴς, merum vſque ad poculi labra productum, ita vt poculum vino coronetur.

Ἰσόχνοος, æquè lanuginoſus, in Epigram.

Ἰσόχροα, colore ſimilia.

Ἰσοχρονέω,ῶ.ήσω, tempore æquo. ἰσοχρονεῖν, æquali tempore viuere, vigere. Heraclit⁹ Hermodoro, ἰσοχρονήσει πόλεσι ϰ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέ ποτε σιγώμενος, nulla ętas ſilebit nomen meum: tandiu viuet nomen Heracliti, quandiu regionis nomen & vrbis ipſius Epheſi, Bud. Com.

Ἰσοχρόνιος, par tempore, Theophr. lib. 4 de cauſ. plant.

Ἰσόχρονος,ου,ὁ ϰ ἡ, æqualis in tēpore, coæuus, ἡλικιώτης.

Ἰσοψηφία, par ſuffragium.

Ἰσόψηφος,ὁ ϰ ἡ, æqualem habens poteſtatem, par in ſuffragiis. Fit mētio apud Gell. lib. 14. cap. 6, qui ſint apud Hom. verſus ἰσόψηφοι, i. pares. & in lib. Epigr. Gręc. ἐλασσόψηφος, numero ſententiarũ inferior. ἰσόψηφοι, in ſuffragiis dandis ęquales, qui idem habent authoritatis, Thucyd.

Ἰσόψυχος,ου,ὁ ϰ ἡ, vnanimis, pari præditus animo.

Ἰσόω,ῶ.ώσω,π.ωκα, æquo, Accuſ.

Ἴσπανὸς, Hiſpanus.

Ἴσσω, dico: ab ἴσω, vt ſcribit Gaza lib. 2. Gram.

Ἰσραηλῖται, Iſraelitæ, & ἰσραηλῖτις, Fœm. g. 1. Reg. 17.

Ἴσσα, acclamatio in eos qui ζ pronuntiare nō poſſunt.

Ἵσταμαι, ſto, inſto. vnde ἵστασθαι, ſtare fabula dicitur, dum populo placet, quemadmodũ ἐκπίπτειν, quũ diſplicet. Pro inhibeo & reprimo. cũ Genit. Chryſoſt. οἱ γὰρ πλέονες, οὐδαμῶς ἀπὸ τούτων τῶν ἵστανται ἐπιθυμιῶν, cupiditatē nō coercēt. ἵσταμαι πόλεμον, adſũ. Datiuo. Sophoc. τοῖς δυσμενέσι ἀξίαν τὴν ἵστω, pro καθίσταμαι. ἵσταμαι βασιλέα, regē cōſtituo. Plat. Epiſt. 8, ἀδελφῷ γνώμῃ ϰ ὑγιεῖ μετὰ θεῶν βασιλέα στήσασθαι. Item acquieſco, exurgo, cōſiſto. ἵσταμαι πόλεμον, ineo bellũ, bellũ gerēdum ſtatuo. ἱστάμεθα πρὸς ἀδικίας, aduerſus iniuſtè inuadentes ſtam⁹, Thuc. ἵσταμαι βάθρων, i. ἀνίσταμαι, ſurgo à ſedib⁹.

ἵσταται

ἵσαται ὀρθὸς, in pedes erigitur. ἵσαται πνεῦμα, ventus ſpirat. ἵσαται σοι δέκα ἡμερῶν ἀργὸς, decē dies eis iuſtitium eſt. ἵσαται τῷ φερομένῳ, ponderi quod defertur, cedit, Gaza. ἵσαθαι, ſtare, & ἀπαιτεῖσθαι, exigi fabulas, Bud. in Epiſt. poſt. ἵσαθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, inſiſtere aduerſus id quod eſt vehemētius, Gal. ad Glauc. ἵσαθαι ἐν ἀγορᾷ, in foro erigi & locari, i. habere ſtatuam, Ariſtot. ἑσὼς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, in regno poſitus, Herodot. ἱσάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, in paucis verbis perſiſtens, Nazanz. in Orat. ἱσάμενος μὴν, menſis, vſque ad 10. diē dicebatur, hoc eſt, inſtans ſeu iniens, ἀρχων. Odyſ. ξ, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσαμένοιο, i. περὶ τελευτὴν καὶ νουμηνίαν, inquit Didym. Heſiod. de vere, ἔαρος νέον ἱσαμένοιο, recens ineunte vere. μηνὸς ἱσάμενον, vſq; ad 20. diē olim dicebāt. vnde Heſiod. μηνὸς δ' ἱσαμένου τετράδι κέκλετ' ἀνάγεσθαι, &c. ἱσαμένου τοῦ μηνὸς, inſtante menſe, Idem. ἱσαμένου δαισιῶνος, ineūte Februario, Gaza ex lib. 3. hiſtor. plant. Theoph. μήτε τῆς κινήσεως φορᾶς ποτε, μήτε τῆς ἀγαθότητος ἱσαμένης, cuius nec motus vnquam deſinit, nec ceſſat benignitas, Nazanz. in Orat. σήσεται ἀδικῶν, deſiſtet infeſtare, Demoſt. ἐνθαῦτα σησόμεθα τοῦ λόγου, hic differendi finem faciemus. ἱσήσαντο βασιλέα, regem delegerunt. σήσασθαι ἱστία, vela erigere, & explicare, Apoll. Rhod. τὸ μὴ σήσεσθαι ποτέ, nunquam deſiturum eſſe. ἱστὸν σησαμένη, telam ordiens.

Ι'σάνει, fœnerare.

Ι'σασο, pro ἵστασο, ſta, ſiſte.

Ι'σάω, μ. ήσω, π. ηκα, pōdero, appendo, ſtatuo. Accuſ. Itē ſiſto, reprimo. Dioſc. lib. 1, κοιλίαν ἱσῶσι, aluum ſiſtunt.

Ι'σε, ſcitis. ἴστε, ſyncope, pro ἴσατε, ſcitote.

Ι'σέον, ſciendum eſt.

Ι'ση, pro ἵστη, ſeu ἱστάθι. vnde ἐφίστη, præficias, & καθίστη, efſice, Atticè. 3. perſona Imperfecti, pro Imperatiuo.

Ι'σημι, μ. ήσω, π. ἕστηκα, & ἕστακα in medio Perfect. & ἕστηκα, ſiſto. Xenop. πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι, prope ipſum greges ſiſtere ſeu adducere. Itē ſubſiſto, firmo, exerceo, erigo: vt ἱστάναι τρόπαιον, & Ariſtot. de inhorreſcētibus, διὸ συμβαίνει ἵστασθαι τὰς τρίχας. Item inſtituo, i. ποιῶ. Eſt etiā appendo & pōdero, ζυγοστατῶ. Xenoph. 1. Comment. ἀριθμοῦντες ἢ μετροῦντες ἢ ἱστάντες εἰδέναι. vnde ζυγοστάτης καὶ σταθμὸν, pro libra & pōderibus. Et ἵστημι, pro ἐπὶ aliquādo. χόρους ἱστάναι, pro inſtaurare apud Sophoc. Aliquando excito. Odyſſ. ξ, νεφέλην ἔστησε κρονίων. Item ordiri, texere. Heſiod. τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, telā exordiatur. στῆσαι φυλόπιδα, certamē cōmittere. Idē, λιλαιόμενοι πολέμοιο φυλόπιδα στῆσαι, cupientes præliū conſerere. ἵστημι τὰ ὦτα, arrigo aures. ἵστησι βοὴν, vociferatur, Eurip. στήσουσι τὴν σκηνὴν, ἕως παραγένωνται, portabunt tabernaculum, donec perueniāt ad locum. ἔστησαν αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους, appēdi ei ſeptem ſiclos, cap. 32. Hierem. ἔστησα πάντα, ὅσα ἐλάλησε κύριος, cap. 15. l. 1. Reg. impleui verbum Domini. ἔστησαν πόλλας αἱ τριήρεις, vt bem triremes vendicarunt, ſtabilierunt, Plutar. in Themiſtocle. ἔστησαν σῖτον, Demoſthen. i. ἀπέδοσαν. ἵστατε χορὸν, chorum inſtauratis, Ariſtoph. ἱστάναι χαλκοῦν, æreum facere, i. æream ſtatuam ſtatuere, Demoſth. στῆσαι λόγον, compeſcere orationem, finire, Nazanz. in Orat. ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτὸν, ſuper hoc tutò locaſſe eum, Plut. in Themiſt, στῆσαι τὰ τείχη, muros extruere, Thucyd. στήσαι κύριος τὸν λόγον ἐκ τοῦ στόματός σου ὁ κύριος, Dominus impleat verbum tuū, cap. 1. Reg. ἑστηκὼς κατὰ βορέαν, Boreæ obnoxius, i. aduerſus Boreæ, Thucyd.

Ι'στίη, Doricè & Ionicè, pro ἑστία, ſolium, ædes, domus, Herodot. ἱστίας βασιληίας ἐπιώρκησε, peierauit, iurans per regium ſolium, Idem.

Ι'στιατόριον, ου, τὸ, cœnaculum. ἀγχοτάτω ἱστιατορίου, proximè cœnaculum, Herodot.

Ι'στίη, Veſta, focus, familia, idem Herodot.

Ι'στιοδρομεῖν, nauis dicitur, quæ vento fertur & expanſis velis, Bud. Com.

Ι'στιοκώπη, ης, ἡ, nauigatio quæ fit velo & remige.

Ι'στίον, ου, τὸ, velum nauis, tentorium cap. 27. Exodi. ὑφαντὸν ἱστίον, Sophoc. ἱστίοις ἄκροις χαλᾶν, Ariſtoph. Odyſſ. ε, ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ, vela, τὴν ὀθόνην. & Iliad. α, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Ι'στιοῤῥάφος, ου, ὁ, velorum ſutor, aſtutus, πανοῦργος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἀρμένα ῥαπτόντων.

Ι'στοβοεὺς, έως, ὁ, &

Ι'στοβοῦν, ου, τὸ, lignum lōgius aratri, quod eſt inter vtrūque bouem, temo, γύμφος, Heſiodo.

Ι'στοδόκη, ης, ἡ, locus qui continet malum, caſteria, lignū in puppi eminens, ad quod malus reclinatur. Homer. Iliad. α, ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες: vbi Interp. ἱστοδόκη, τῇ ὑποδεχομένῃ τὸν ἱστὸν ἱστοθήκῃ. λέγει δὲ περὶ τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ἀνέχοντι ξύλῳ καθ' ὃ κλίνεται ὁ ἱστός.

Ι'στον, ſcitis, vel ſciūt, in Duali, Ariſtoph. vt ἴστε in Plur.

Ι'στοπέδη, ης, ἡ, in medio nauis lignum altum, cui alligatur malus.

Ι'στόπους, nauis actuaria.

Ι'στορέω, μ. ήσω, π. ηκα, inquiro, interrogo, diſco, διέρχομαι, καὶ πεπλανῆσθαι τόπους, καὶ τοῖς ἄλλοις παρὰ διδάσκουσι διηγούμενος, ſicut Strabo fecit: ſcrutor. percūctor, ἐρευνῶ. Itē viſo, inſpicio, ab hiſtoriis percipio & cognoſco. Plutarch. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν. Et oculis ſubiicio. Idem in Cicer. αὐτὸν ἱστορῆσαι. vnde καθ' ἱστορίαν ἰέναι, viſendi gratia ire. Item contemplor, memoriæ prodo, cōmemoro: vt τοὺς βίους ἱστορῆσαι, Theophr. vnde τὰ ἱστορούμενα, Plutarc. p reb' memoriæ proditis. Bud. Com. ἱστορεῖται, ſcriptum accipitur. ἱστόρησα ἀπολλυμένους, vidi pereuntes, Gal. l. 2. ad Glauc. ἱστορῆσαι τὴν χώραν, regionem inuiſere, Plutarc. in Theſeo.

Ι'στόρημα, ατος, τὸ, aſpectus.

Ι'στορία, ας, ἡ, hiſtoria, narratio, cognitio, diſciplina, inquiſitio, commentatio, conſideratio. vide Gellium lib. 5. ἐξ ἱστορίας ἀναγράφω τὰ πλεῖστα, plurima quæ auditu percunctando didici, ſcriptis trado, Ruellius in præfatione Dioſcoridis: ex hiſtoria, Marcellus.

Ι'στορικὸς, qui & Ι'στοριογράφος, hiſtoriographus, qui res geſtas memoriæ prodit. ἡ ἱστορικὴ, enarratio actorū, Quītil. ἱστορικὸν διήγημα, hiſtorica narratio, Aphthon. γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν, in hiſtoriarū monimentis nō rudis, i. doctus, Plutarc. in Themiſtocle.

Ι'στορικῶς, hiſtoricé.

Ι'στορικώτατος, præſtantiſſimus in hiſtoriis enarrandis.

Ι'στὸς, οῦ, ὁ, tela, malum nauis, penſum. Heſiod. τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, i. telam ordiatur, &c. Homer. Iliad. α, οἱ δ' ἱστὸν στήσαντο, i. τὸ κατάρτιον, malum nauis erexerunt.

Ι'στοῖς τεινόμενα τα, Ariſtoph. i. texturæ telis extenſis.

Ι'στουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, texo, Neutr.

Ι'στουργία, ας, ἡ, textura.

Ι'στουργικὸς, ἡ, ὁ, textorius. οἱ περὶ τὴν βασίλειον ἱστουργικὴν, regii textores, Nazanz.

Ι'στουργὸς, οῦ, ὁ, textor.

Ι'στρικὸς οἶνος, Iſtricum vinum, Dioſcor. lib. 5.

Ι'στρος, ου, ὁ, Iſter, i. Danubius.

Ι'συάζω, iraſcor.

Ι'στω, pro ἵστασο. Sophoc. ἄγαλμα τοῖς ἄλλοισιν ἀγγέλων πέλας ἵστω, adſtes aliis.

Ι'στω, ſciat, teſtis ſit. Odyſſ. ξ, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, &c. Sophoc. τούτοις φρενὸς ἴστω. ἴστωσαν, ſciant. Nazan. in Orat. ἴστωσαν φοβούμενοι, ſciant ſe timere.

Ι'στωρ, ορος, ὁ, ſciens, teſtis, præſes, prudens, expertus, peritus, ἔμπειρος. Heſiod. ἴστορα φῶτα γένεσθαι.

Ι'συρίγχιον, ου, τὸ, iſyrinchium, plantæ genus: à cuius radice mox folia proueniunt, lib. 1. hiſt. Theophraſti.

Ι'σφραίνω, anxiè & ſolicitè cogito.

Ι'σχάδιον, ου, caricula, Ariſtoph. in Pluto.

Ι'σχαδόπωλις, ιος, ἡ, caricarum venditrix.

Ι'σχαιμον, ου, τὸ, ſanguinem ſedans ſeu attenuans.

Ι'σχαιμος, ὁ καὶ ἡ, ſanguinem ſiſtens.

Ι'σχαίνω, mācero, attenuo.

Ι'σχάλλειν, à via declinare.

Ι'σχαλέον, ου, τὸ, tenue, aridum, morbidum.

Ἰσχανάα, cupit, ὅτι θυμητικῶς ἀντέχεται, Iliad. ρ.

Ἰσχανάω, detineo, ἰσχάνω, retineo, inhibeo, λύω, ſedo, contineo, remoror. Odyſ. ο, ἰσχανάας μεῖναι τι ως κεῖνον αἴνυμαι, retines. Dionyſ. de ſitu orbis, pro ὀλοθυμῶ accipit, ἰσχανόων φιλότητος.

Ἰσχάνω, comprimo, κωλύω. Heſiod. κρύος ἀνέρας ἔργον ἰσχάνει, viros frigus conſtringens retinet.

Ἰσχάς, άδος, ἡ, carica, nux, fic᷒ arida, ex his fit cataplaſia. Galen. ἰσχάς αὖη, carica, in Epigram.

Ἰσχάσαι, ἰσχάσω.

Ἴσχε, contine te, mane, παῦσαι, ὄπισθε, ſiſte gradum. Apollon. lib. 2. Argon. ἴσχεο τυΐ. Homer. Iliad. α, συ δ᾽ ἴσχε, i. ſe reprime & iram cohibe.

Ἰσχιαδικός, ἡ, ὁ, coxẽdicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur, Dioſcor. lib. 2. ἰσχιαδικὸν ἐπίχριστον, medicamentum quod illinitur iſchiadicis, Idem lib. 2, c. 208.

Ἰσχιάζειν, inter eundum in vtrãque partem declinare.

Ἰσχιακός, Iſchiacos, apud Gell. lib. 4, cap. 13.

Ἰσχιάς, arthritidis ſpecies, apud Æginet. & coxendix apud Marcell. lib. 1. Dioſcor. ἰσχιάδες, dolores coxendicum. ἰσχιάδας ὠφελεῖ, coxendicum dolori medetur, Hermol. lib. 1. Dioſcor. ſic alii Interpretes.

Ἰσχίον, ου, τό, vertebrum coxarum, nates, clunes, coxa, coxendix, & neruus ille qui coxendicem femori committit, acetabulum coxæ. Alexand. Aphrod. φέρεται αὐτόματα ἐκ τῶν περὶ τὰ ἰσχία μερῶν, i. ex coxarum partibus. Interpres Homeri exponit, ἰσχίον, τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστέον, εἰς ὃ ἐγκεῖται τὸ μηριαῖον ὀστοῦν, ὅθεν καὶ γλουτὸς καλεῖται καὶ κοτύλη, παρὰ τὴν κοιλότητα. ἰσχία οὐκ ἔχει, caret natibus, Gaza de ſimia, lib. 2. Animal. ἰσχίων ἀλγήματα, coxendicum cruciatus, Dioſcor. lib. 3. ἰσχίων πόνοι, coxendicum labores, Idem lib. 1.

Ἰσχνάς, ἄντος, ὁ, diuulſus, diuiſus.

Ἰσχναίνω, νῶ, ανῶ, π. γκα, attenuo, areſacio, Accuſ.

Ἰσχναντικός, ἡ, ὁ, vim habens extenuandi, extenuans.

Ἰσχνεῖν, ὑφεῖναι, θυλάσαι.

Ἰσχνεῖν, extenuare.

Ἰσχνομυθία, arguta de rebus minimis diſputatio.

Ἰσχνός, ἡ, ὁ, macer, exilis, ſtrigoſus, tenuis, in lõgitudinẽ ſubtilis & gracilis, Ariſtoph. ἰσχνὸς χαρακτήρ, tenue dicendi genus, ſeu vt Gell. lib. 7, gracile. ἕξις ἰσχνὴ, gracilis habitus, Plutarch. in Lycurgo.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas, ſiue hæſitatio. ἰσχνότης σώματος, Galen. lib. 1. ad Glauc. extenuatio.

Ἰσχνοφωνία, hæſitantia linguæ.

Ἰσχνόφωνος, ὁ, qui gracilem habet vocem, aut vocem amiſit, cui vox ſupprimitur & ſiſtitur inter loquendum.

Ἴσχομαι, me reprimo, παύομαι, me contineo: item hæreo. ἴσχεταί μοι τὸ φωνεῖν, vox mihi ſiſtitur ac retinetur, Ariſtot. ἰσχόμενος φθόγγος, i. κατεχόμενος, Iſocr.

Ἴσχος, ου, ὁ, ramus.

Ἰσχουρία, ας, ἡ, vrinæ ſuppreſſio, obſtructa veſica, à Gal. definitur integra vrinę ſuppreſſio, quę vitę periculũ ferat. vide Marcell. lib. 1. Dioſc. huic opponitur στραγγουρία.

Ἰσχυρίζομαι, confidenter loquor, obnixè aſſero, διϊσχυρίζομαι, vi vtor, contendo, Xenoph. Aliquãdo ſignificat innitor. vnde ἰσχυρίζομαι τῷ νόμῳ, vel τῷ ψηφίσματι, in hoc fiduciam cauſæ colloco: idem eſt enim quod πιστεύω. ἰσχυριζόμαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, aduerſus imbecillos viribus contendo, Ariſtot. 4. Ethic. ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, vtilitate nititur, apud Demoſt. ἰσχυρίσασθαι περὶ τῶν νεκρῶν, de corporib᷒ defunctorum defenſioni ſuæ fidem ſumpſiſſe, Plutar. in Solone. εἰς τὰ μάλιστα Πτολεμαῖος ἰσχυριζόμενος τῷ προειπεῖν πολλάκις ὡς οὐκ ἀποκτενεῖ Νέρων αὐτόν, &c. maximè Ptolemæus eo firmior validiórque factus, quòd ſæpe veritatem prædixiſſet vt non fore, vt eum Nero interimeret, &c. Plutar. in Galba: ſic Philelphus.

Ἰσχυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, roboro, affirmo, aſſeuero, aſtruo, confirmo, comprobo. Actiu. Accuſ.

Ἰσχυρογνώμων, peruicax, tenáxque propoſiti. ἰσχυρογνώμονες, pertinaces, Ariſtot. 7. Ethic.

Ἰσχυροποιῶ, fortiorem facio, confirmo, corroboro. ἰσχυροποιούμενος, Hermogen.

Ἰσχυρόῤῥιζος, ὁ, καὶ ἡ, radicem validam agens, Iſocrat.

Ἰσχυρός, ἡ, ὁ, 2. breui, apud Ariſtoph. in Pluto, fortis, grauis, potens: ad vires refertur, non ad magnitudinem, vt notat Eraſm. ἰσχυρὸς πρὸς ἔργον, i. robuſtus. ἡ ἀρχὴ ἰσχυρά, pricipium pars eſt rei potentiſſima, Ariſtotel. in Problem. κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, vi, omni ope. τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρά, vires ciuitatis, Æſchines.

Ἰσχυρόω, μ. ώσω, conforto.

Ἰσχυρῶς, vehementer, enixè, admodum, Xenoph.

Ἰσχύς, ύος, ἡ, fortitudo, robur, impetus, vis, vires, virtus. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, Plat. de Leg. i. vis & robur. ἰσχύος ῥώμη, Philoni de mũdo, vis roboris. Soph. θεοῖς ἰσόθεον τῶν θεῶν ἰσχὺν ὅση, quãta ſit deorũ poteſtas. ἰσχὺς μάχης, certãdi robur Thuc.

Ἰσχύω, μ. ύσω, π. υκα, poſſum, valeo, rerũ potior. Neutr. abſol. Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύσαι, mundũ geſtare poſſe. μεῖζον ἰσχύειν, plus poſſe, Ariſtoph. Iungitur interdum Genit. ἰσχύω ἐμαυτοῦ, ſum mei iuris, Idem. Interdum Datiuo. Xenoph. ἰσχύειν τοῖς σώμασι, corporibus validis eſſe. ἰσχύω ναυτικῷ, claſſe polleo. ἰσχύω τοῖς τιμαῖς, Demoſth. ἰσχύει τοῖς ὅπλοις, armis valet, Idem. Item cum Accuſ. Chryſoſt. ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε. quod nõ potuit metus, id potuerunt preces. ἴσχυσαν τοὺς τριάκοντα δημαγωγοῦντες, poterant quod triginta populi ductores, Ariſtot. lib. 5. Politic. i. tantùm quantùm.

Ἴσχω, habeo, ἰσχω, retineo, teneo, κατέχω, detineo, coerceo, contineo, κωλύω, veto, ſuſtineo, cohibeo: vt Iliad. ε. ἴσχετ᾽ ἀρήϊοι, cõtinete voſipſos. Accuſ. Ian. Laſcar. ἴσχε Κελτόν. Ariſtot. de mũdo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differẽtias. Heſiod. οὐδ᾽ αὐτὸν ἴσχει, neq; ipſum arcet ſeu prohibet. Fit ἴσχω ab ἔχω, vt ſcribit Gaza lib. 2. Plato 2. de Rep. μάλιστα κυκῶν οὐκ ἴσχει ψυχὴ ἐν αὑτῇ, quæ in ſe cõplectitur animus. Ibidem, ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχει ὁ θεός. Ariſtoph. πόδ᾽ ἴσχειν τῷ ποδὶ ἐναλλάξ, pedes tenere permutatim, ſeu vice mutata. ἴσχε κἀμοῦ μνήσιν, eſto mei memor, tene mei memoriã, Sophoc. αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, ſiſtit ſanguinis reiectionem, Dioſc. lib. 2. ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατόν, Eurip. quiddam me vetat copias claſſe traducere. ἴσχει σφέας εὐώδεας, eos id bene olentes reddit, Herodot. ἴσχειν ἀντὶ τοῦ ἔχειν, i. ἔχειν, Iſocr. ἴσχυσαν αὐτοῖς χαλεπώτερον πρᾶγματα, res eis in deterius cedũt, Thuc. ἴσχω ἀσθενῶς τὸ σῶμα, malè habeo, Plat. de Leg. ἴσχω ὀρθῶς, rectè ſto, Gaza de Senect. ἴσχω ἐμπειρίας, experientia cognoſco, Plat. de Leg. Cũ Genit. ἴσχει τύχης, in Epigr. ἴσχω ἐπὶ τὸ βέλτιον, pgredior in melius, Plato de Leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, colo, ſolicitudine proſequor, Idẽ ibidem. νοῦν ἴσχον, interpretans. ἴσχοντες πρὸς τὰς πόλεις, ciuitates adeuntes, Thucyd.

Ἰσωνία, ας, ἡ, æquale pretium ἰσοτιμία.

Ἴσως, & ἴσως πως, fortaſſe, æqualiter, ęquè, iuſtè, rectè, pariter, Plat. ἴσως τάχα, fortaſſe, Idem in Apol. ὑμεῖς δ᾽ ἴσως τάχ᾽ ἂν ἀχθόμενοι, ῥᾳδίως ἄν με ἀποκτείνοιτε: vbi ἴσως & τάχα ponuntur ἐκ τοῦ παραλλήλου. Cum Indicat. vel Optat. cum ἄν, Gaza lib. 4. ἴσως δέ πη, fortaſſe, Plato de Leg. τάχα τοίνυν ἴσως, fortaſſe. σχεδὸν ἴσως, ferè, Idem in Epiſt.

Ἰταβύριον, proprium nomẽ montis, cap. 25. Hieremiæ.

Ἰταλία, Italia, filia Themiſtoclis, Plut. in Themiſt.

Ἰταλικός, Italicus.

Ἰταλιώτης, arrogans, impudicus. Et Italiotæ, Græci Italiam incolentes.

Ἰταλιωτικαὶ τράπεζαι, Italicæ, ſiue Italioticæ menſæ, Plato Epiſt. 7.

Ἰταλός, priſca lingua bouẽ ſonat: hinc ἰταλοί, Gell. lib. 11, cap. 1. ἰταλοὺς olim Græci tauros vocabant, vnde & Italia dicta creditur, Collumella lib. 6.

Ἰταμός, ἡ, ὁ, impudẽs, improbus, audax, animi impotẽs. παρὰ τὸ ἰέναι ἐπὶ τὸ ὁρμᾶν, τοῦτο δ᾽ οἱ ἀναιδεῖς, Etym. ἰταμώτερον πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἀβέβαιον. τὸ ἰταμὸν, audacia. τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς, animi cõſtãtia, Plut. in Rom. ἰταμῷ, apud Plat. opponitur ἡμέρῳ. ἰταμῷ καὶ ἀβέβαιῳ πρὸς τὸν πορφύραν ἀπολλύντων, truci & horrido

horrido vultu Porſenam intuens, Plutarch. in Public. ἰταμαῖς κυσὶ, Ariſtoph.i.τοῖς ἀρπακτικοῖς αὐτοῖς.

Ἰταμότης,ητος,ἡ,violentia.

Ἰταμῶς,temerè,effrenatè,impudenter.

Ἴτας,iuſiurandum.

Ἴτε,ite,venite,accedite,fueritis.εἰ ἴτε,ſi fueritis. εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν,ſi ab eis ſteteritis, Thucydid. ἴτε δὴ,agite,hortandi,Plato de Legib.

Ἰτέα,ας,ἡ,ſalix,παρὰ τὸ ἰέναι ταχέως τῷ αὔξεσθαι,Etym. Eſt etiam vrbis nomen. Pro haſta legitur apud Euripidem. ἰτέινοι ῥάβδοισι,virgis ſalignis,Herodot.

Ἰτέινος,ου,ὁ,ſalignus.

Ἰτέον,eundum, Plato 2.de Republ. ταύτῃ ἰτέον, hac via eundũ eſt,hæc via tenẽda: vnde ἐπιτιτέον dicitur & ἰτητέον.

Ἰτεών,ῶνος,ὁ,ſalictum.

Ἴτη,ſibilus.

Ἴτηλον,conſtans.

Ἴτης,ου,ὁ,impetuoſus,ἰταμὸς,αὐθάδης,temerarius,ardelio,impudens. Ariſtop.νε. θρασὺς,εὔγλωττος,τολμηρὸς,ἴτης.

Ἰτητέον,Ariſtoph.pro ἰτέον.

Ἰτικός,ἡ,ἴτης.

Ἴτριον,ου,τὸ,genus placentæ pertenuis ex melle & ſeſamo, bellarium, πεμμάτιον πλάσμα,libum quoddám, Ariſtophan. ἴτρια, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος σκευαζόμενον, Itrium,tenuis placenta eſt additis ſeſamo & melle confecta, Athen.lib.14. Et Dioſcor.lib.4. docet ſemen papaueris erratici miſceri μελιπήκταις καὶ ἰτρίοις,id eſt,mellitis & dulciariis,Marcell.& Ruell.placentis & libis,Barbarus. fuerunt qui crederent Itria hæc eſſe,quæ Feſtus ſuminalia à ſumine appellat,quod Marcello ibidem non probatur, qui differre indicat ἴτρια & ἦτρια, quòd ἴτρια ſint placentæ & dulciaria, ἦτρια verò ofellæ tomaculáve aut obſonia, ἀπὸ τοῦ ἤτρου,quæ inter vmbilicum & pubem in homine pars eſt,in quadrupedibus autem ſumen dicitur. propterea loco Dioſcorid. ſuprà dicto legendum cenſet nõ ἰτρίοις,ſed ἠτρίοις.

Ἴτρον,τὸ,abdomen,pubes,Ruell.& Barbar.imus venter Marcell.lib.3.Dioſcor. legitur & apud Suidam lib. 1. Laſcar.in Epigram.vtrem exponit, videlicet pelle confectum. ἦτρον & ἴτρον pro eodem. vide in dictione ἦτρον.

Ἴτυλος,orphanus,ſolus,puer,tener.

Ἴτω,pro ἴστω,ſciat. Apud Platonem in Epiſt.7,γένοιτ' ἂν ὅπως,ἴτω Ζεὺς,φασὶν ὁ Θηβαῖος,quomodo autem contigeret,teſtis ſit Iupiter.

Ἴτυς,υος,ὁ,generis Fœmin.eſt in Epigram.quodam,rotæ circunferentia, in qua radii inſiguntur & axis agitatur, vmbo, pro ora clypei. Heſiod. ἀμφὶ δ' ἴτυν πέρι κύκλον,id eſt,γῦρον & ambitum. deducitur ab ἴω, vado,ὁ κύκλος δινεῖται,in Epigram. legitur pro vertigine & volubilitate. Interpres Homer.exponit ἴτυς,ἡ περιφέρεια τοῦ ἰσχύματος,curuatura ſeu circunferentia eſt rotæ quæ ſolet fieri lignea, ſuper quam circumponitur alia ferrea ad maiorem ſoliditatem & conſeruationem,quæ dicitur ἐπίσωτρον,à σώζω.

Ἴτω, concedat,eat,abeat,Nazanz.in Orat. ἀλλ' ἴτω μοι ἥλιος,ſed ſol hinc concedat.

Ἰτώνη,& ἰτωνία,ἡ,Diana.

Ἰυγὴ,ῆς,ἡ,vox,ſibilus,clamor.

Ἰυγμὸς,ῦ,ὁ,clamor,pulſus,συριγμὸς,fiſtulæ cantus.

Ἰυγκτὴς,clamans.

Ἴυγξ,γγος,ἡ,motacilla,auicula caudam aſſiduè quatiẽs, qua veneficæ ad amores vtuntur, vt eſt apud Theocrit. in Pharm. ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, i. ô turbo maritum meum domum adduc. vnde & pro illecebroſo illectamẽto,ſiue illecebra ponitur, & pro ipſo amore. Item vox,clamor. Item fiſtula ex vnico calamo cõpacta, cantus.γίνεται παρὰ τὸ ἰυ ἐπίρρημα,Etym.

Ἰύζω,μ.ύσω,π.υχα,fiſtula cano,agreſti voce profero. Itẽ clamo vt mulieres,Ody.σ.ἀλλ' ἰύζοντες ἐπισπόμενοι ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες,id eſt,βοῶντες.

Ἰυχμὸς,clamor.

Ἴφθιμος,ου,ὁ καὶ ἡ: ab ἶφι & θυμὸς,potens,virtute potens, ἰσχυρὸς, γενναῖος. Homer.Iliad.α. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς,& c. vbi generis eſt Fœmin.Inuenitur etiam ἰφθίμη, vt Iliad. ε.ἰφθίμη ἄλοχος.

Ἶφι,fortiter,ἰσχυρῶς,potenter,μετὰ βίας. Ilia.α.ἶφι ἀνάσσεις.

Ἰφιάσσα,Diana.

Ἰφιγένεια,Iphigenia,filia Agamemnonis.

Ἰφικλῆς,Iphicles filius Alcmenę ex Amphitryone. Heſiod.de ſcuto Herculis,αὐτὰς ἰφικλῆα λαοσσόον ἀμφιτρυωνιάδην. fuit hic pater Iopes, quam Theſeus ſibi adiũxit,Plutar. in Theſeo.

Ἴφικλος,quaſi ἰφίκωλος,à pedũ celeritate:nam κῶλον pedem ſignific.t, Etym.

Ἰφικράτης ὁ Ἀθηναῖος,Iphicrates Athenienſis dux.

Ἰφικρατίς,& Ἰφικρατίδες,calceamẽta Attica,quorũ meminit Athenæus.

Ἴφιος,ου,ὁ,pinguis, bene nutritus, vegetus,potens aut imbecillis,non vegetus, Etym. ἴφια μῆλα, ἐντραφῆ, πίονες,id eſt,oues pingues & lętæ,Homer.

Ἶφις, pulcher, velox. Item proprium nomen,Etym.

Ἴφιτος,Iphitus, quem interfecit Hercules Plutarc.in Theſeo.

Ἴφιτος, Iphitus, pater Schedii & Epiſtrophi ducum Phocenſium,Homer.Iliad.β. Iphitus autem ναυβολίδης,ibidem dicitur Patronymicé.

Ἴφλημα,ατος,τὸ,vulnus.

Ἰφὺς,ύος,ὁ,ſupercilium.

Ἴφυον,ου,τὸ,Iphion,floris genus,lib.6.hiſtor.plant.

Ἰχθυάω,venatur piſces.ἰχθυᾷ,cupit piſcari.

Ἰχθυάασκον,piſcabantur.

Ἰχθυάω,capio piſces,Heſio. δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἰθύνοντ' ἰχθυάοντες,i.inhiantes piſcibus.

Ἰχθυοβολεῖν, piſcari,lib.1. Epigram.

Ἰχθυοβόλος,ου,ὁ,& ἰχθυβολεὺς,piſcator.

Ἰχθύδιον,ου,τὸ,piſciculus.

Ἰχθύῤῥαμα,ſquamæ.

Ἰχθυηρὸς,ῦ,ὁ, aptus ad piſces, piſcarius. vnde πινάκια ἰχθυηρὰ,lances piſcariæ,apud Ariſtoph.in Pluto.οἱ δ' ὀπτάνια ἰχθῦν χαίρουσι.

Ἰχθυϊκὴ πύλη,porta piſcium,cap.15.lib.2.Paralip.

Ἰχθυάγρευτον,fuſcina.

Ἰχθυοβολεὺς,& ἰχθυοθηρευτής,piſcator.

Ἰχθυόεις,όεντος,ὁ,piſculentus. ἰχθυόεντα κέλευθα,Homer. τὴν θάλασσαν λέγει,inquit Didymus.

Ἰχθυοθήρας,ου,aliqui vocant rapum terræ.

Ἰχθυοκόλλα, gluten ex piſce, de quo Dioſcorid. lib.3. Item & piſcis nomen.

Ἰχθυολκὸς,οῦ,ὁ,piſcator.

Ἰχθυοπωλεῖον,ου,τὸ,locus vbi veneunt piſces.

Ἰχθυοπώλης,qui vendit piſces,ichthyopola.

Ἰχθυοτροφεῖον,ου,τὸ,piſcina,piſcium viuarium.

Ἰχθυοτροφεῖα,aquatilium animalium receptacula,Col. libro 8.

Ἰχθυοφαγέω,ῶ,piſcibus viuo.

Ἰχθυοφάγος,ου,ὁ, ex piſcibus viuens. dicitur & ἰχθυοφάγος,pro eodem. vnde ἰχθυοφάγοι σκύλακες, in Epigram.

Ἰχθυοπαγὴς,in Epigram.piſci hærens.

Ἰχθὺς, ύος, τὸν ἰχθῦν, piſcis. παρὰ τὸ ἰθύω, τὸ ὁρμῶ, ἐπενθέσει τοῦ χ, Etym.ἰχθὺς νότιος, auſtrinus piſcis, Proclus in Sphæra. ἰχθύσι, piſcibus. ἐν τοῖς ἰχθύσι. ἰχθῦς ἀγοράζειν, Demoſt. ἐπειδὴ ἰχθῦς ἠγόραζε, Idem.

Ἰχθυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,piſcoſus,piſceus.

Ἰχθυώδως,piſcium modo.

Ἴχλα,turdus.

Ἴχνεσι παρθένος ἕπομαι,in Epigram.i. Nemeſis virgo ſequax, id eſt,quæ per veſtigia ſequitur.

Ἰχνάζω, veſtigo,ἰχνοσκοπῶ.

Ἰχνηλάτης,veſtigiorum ductor,indagator,in Epigr.

Ἴχνευμα,ατος,τὸ,& Ἴχνευσις,εος,ἡ,indagatio.

Ἰχνεύμων,ονος,ὁ,bellua,ichneumon. ἰχνεύμονες καλούμενοι

μονες, veſpæ ichneumones nuncupatæ, de quibus Ariſtot 5. Animal.

Ἰχνευτὴς, οῦ, ὁ, indagator, veſtigator. Heſich. ἰχνευταὶ, inquit, οἱ νῦν ἰχνεύμονες λεγόμενοι. ſic apud Herodot. lib. 2. licet Valla indagatores vertat.

Ἰχνεύω, μ. εύσω, π. ἴχνευκα, indago, veſtigo, ζητῶ, ſector. Sophocl. ἄλλον ἄλλον ἰχνεύω. dicitur etiam ἰχνάω: vnde διιχνάω. ἰχνεύω φῶρα, Ariſtoph.

Ἰχνηλατέω, μ. ήσω, π. ηκα. Philo de mundo, ἰχνηλατεῖν τ' ἀληθὲς, verum veſtigare.

Ἰχνηλατία, ας, ἡ, inueſtigatio, indages, vel indago.

Ἴχνιον, ου, τὸ, veſtigium, calceus, ſignum. παρὰ τὸ ἵζεσθαι, Etymologicon.

Ἰχνογραφία, eſt deſcriptio operis futura, quæ à Cicer. forma dicitur, Cæl. lib. 5, cap. 8. Bud. in Annotat.

Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, caſsis, rete: ſic Laſcar. in quodam Epigram. vbi alii ἰσχνοπέδη.

Ἴχνος, εος, τὸ, veſtigium: παρὰ τὸ ἰχεῖν ὅ ἐστι συνέχειν ὅλον τὸ πόδα, Etym. Sophocl. κατ' ἴχνος ἄισσω, feror per veſtigia. τοῖς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, Plato in Epiſt. reipubl. veſtigiis inſiſtere, eius ſequi veſtigia. vide Marcell. lib. 1. Dioſcorid. κατ' ἴχνος κατακολουθεῖν, i. παρὰ πόδας, è veſtigio, Bud in Epiſt. poſter. τὰ ἴχνη τῶν χειρῶν, ſummæ manus, lib. 4. Reg.

Ἰσχνότης, ἡ, exilitas, anguſtia, oris vitium. vide ἰσχνότης.

Ἰχνοτόνος, & Ἰχνόφωνος, huiuſmodi vitio laborans.

Ἰχνόω, extenuo. Alexan. Aphrod. in Problem. καὶ ἡ οὐρὰ φαγγαλοῦται, καὶ ἰχνοῦται, cauda gracilis fit, graceleſcit.

Ἰχὼρ, ῶρος, ὁ, tabo, ſanies, cruor, ꝓpriè deorũ. ἰχὼρ ὅ ἐστι, ἀπεπτον αἷμα, ἢ τῷ μήπω πεπέφθαι, ἢ τῷ διεφθάρθαι, Ariſtot. 3. Animal. i. ſanies incoctus eſt ſanguis, aut quia concretus nõdum eſt, aut quia in ſerũ degenerauit: ſic Gaza. ἰχὼρ preterea dicitur in cæde & vulnere prima ſanguinis à ſua integritate declinatio, i. ſanguis ad pus & ſaniem tranſiens: vnde Paulus Æ Egineta dicit fieri impetigines. ἰχὼρ à Plinio ſanies, à Celſo ſanguis, à Marcell. aquoſus ſanguinis humor: cuius vide annotat. lib. 2. Dioſcor. cap. de ſinapi. Item ἰχὼρ, id eſt, αἵματος ὀῤῥὸς, ſerum ſanguinis, Plato in Timæo. dicitur etiam ſerum atræ bilis & acutæ Ibidẽ. ἰχῶρα ὑδατώδη γάλα ἔχει, lac ſaniem habet dilutam, id eſt ſerum, Ariſtot. 3. Animal.

Ἰχωροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſaniei ſpeciẽ gerẽs, ſaniem trahẽs.

Ἰχωρορροοῦντα ὦτα, ſanioſæ aures, Dioſcor. lib. 3. vide Marcell. Ibidem, aures quibus manat ſanies, ſic Ruell. & Barbarus. Marcell. vero vertit aquoſos auriũ humores, annotatque ibidem, ſibi videri id genus mali eſſe aliud ab eo quod dicunt πυοῤῥοοῦντα ὦτα, i. purulentas aures. vide annotat. eius lib. 3. Dioſcorid.

Ἰχωρρέοντες, οἱ, ſaniem emanantes.

Ἶψ, πος, vermis, cornibus & vitibus infeſtus. Homer. μὴ κέρας ἶπες ἐδεστίᾳ enim lædere, Ety. Scolopẽdra dicitur à Perotto. ἶψ, in Nominat. ι producitur, in obliquis verò corripitur, Gaza lib. 3. Grammat.

Ἶψος, ἡ, ſuber, arbor, Theophr. 3. hiſtor. plant.

Ἴω, πορεύσω, iuero, eam, in Subiunct. Homer. Odyſſ. ο, ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω, an rectà ad tuam matrem me conferam.

Ἰὼ, heu, io, vox bacchãtium, φεῦ, indignantis eſt. ἐκ τοῦ ἰωὴ, κατὰ συγκοπὴν, Etym. Sophocl. in Aiace, ἰὼ, ἰώ μοι, μοι, hei mihi. Ibidem cum Nominat. ἰὼ τάλας, ô miſerum me. Et cum Vocat. Ibidem. ἰὼ ταλαίφρον γύναι. additur etiam Genit. Ibidem, ἰὼ μοι ἐμῶν νόσων. Itẽ ἰὼ, ἰὼ, proh, proh, Euripid. ἰὼ φίλος, ἰὼ στρατηγοί, Ariſtoph.

Ἰῷ ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, vno die. Iliad. ζ, πάντες ἰῷ κίον ἤματι.

Ἰῷ ἐμῷ, meo telo, ſeu ſagitta mea.

Ἰωβηλαῖος, ου, ὁ, Iubilæus, dies feſtus Hebræis quinquageſimo quoque anno, Nazanz.

Ἰώγα, Bœoticè, ego.

Ἰωγὴ, ῆς, ἡ, tegmen, protectio, quies, clamor. Ody. ξ, πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ εὔδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ſub caua petra, loco à Boreæ flatibus tuto & tecto, id eſt, ὑπὸ τῇ σκέπῃ.

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venenoſus, rubiginoſus, æruginoſus, ærugineus. ἰώδης γραμμὴ, violacea linea, Dioſcor. libro 5, cap. 163.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, ventus, flatus, ſplendor, fumus, clamor. παρὰ τὸ ἵημι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω: ἢ παρὰ τὸ ἴω τὸ διηχῶ μαι, Etym. Item θόρυβος φωνὴ, vnde ἄϋτος, id eſt, mutus. ἀνέμου ἰωὴ, id eſt, flatus venti, Apollon. Iliad. δ. ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς, id eſt, πνοῆς.

Ἰωκὴ, aphęreſi, pro διωκὴ, ῆς, ἡ, clamor, minæ, inſecutio, Etymologic.

Ἰωλκὸς, ου, ὁ, Iolcus, vrbs Theſſaliæ.

Ἴωλον, ου, τὸ, nigrum.

Ἰῶμαι, curo, medeor. ἰᾶσθαι κακὸν τῷ κακῷ, malum malo medicare, Herodot.

Ἴωμεν, eamus. ἴωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Xenop. eamus aduerſus hoſtes, lib. 1. Pædiæ.

Ἰὼν, ιόντος, priori breui. Homer. Iliad. πορευόμενος, meãs, prodiens, ſubiens, fluens, elapſus, prolapſus, iturus. Nam tria tẽpora ſignificat, præſens, præteritum, & futurum. Bud. in Comm. de præterito, Odyſſ. ξ. χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐπιέσσατο ἔλεγχον. ἰὼν εἰς σκέψιν, diligentiam adhibens, Plato in Legib. ἰὼν ἐπὶ ἓν ἕκαστον, adortus ſingula, Xenop. ἰόντες οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους, qui cupidè bella ineunt. Thucyd. ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι, verba ex ore profluentia, Plut. in Numa.

Ἴων, plenus.

Ἴων, proprium nomen.

Ἴων ὁ Χῖος, Ion Chius Poeta, Plutarch. in Theſeo.

Ἰωνία, Ionia vocatur Athenis herba, quę & χαμαιπίτυς dicitur, Dioſc. lib. 3. ἰωνία μελαίνη, nigra viola.

Ἰωνιά, ᾶς, ἡ, locus cõſitus violis, violarium, oxitonum: paroxitonũ autem regionẽ Ioniam deſignat, Cyrill.

Ἰωνικὴ ἁρμονία, Ionica harmonia, cuius proprium eſt τὸ γλαφυρὸν, Lucian. ἰωνικὰ μέλη, id eſt, τρυφηλά, Ariſtoph.

Ἰωνίζω, Ionum more aliquid ago.

Ἰωνικῶς, Aduerb. Ionicè. Itẽ ab Ionum mollitie ponitur pro delicatè, molliter, Ariſtoph. Et ἰωνικὸς, pro molli & delicato.

Ἰωνὶς, ἡ, Ionia regio. ἰωνὶς φωνὴ, in Epigram.

Ἰωνίτη, ſinapi Perſicum.

Ἰωνὸς, piſcis quidam.

Ἰὼξ, ωκὸς, ἡ ἰωκή.

Ἴωξις, ιος, ἡ, inſecutio.

Ἴωξος, Ioxus filius Menalippi filii Theſei, Plutarc. in Theſeo.

Ἴωρος, ὁ, veſtibulum, & veſtibuli cuſtos, mons, locus in monte.

Ἴωσι, iuerint.

Ἰῶτα, τὸ, Iota, proprium literæ.

Ἰωτακισμὸς, οῦ, ὁ, vitium oris eſt, vbi plurimũ diſſonat, vt ſi dicas, Iunio Iuno Iouis mirè iraſcitur, Capel. lib. 5.

Ἰωχμὸς, & Ἰωχμὸς, pro διωγμὸς, aphæreſi τοῦ δ, θόρυβος, δίωξις, Homer. perſecutio, tumultus bellicus, perturbatio, vociferatio. Heſiod. πολλῶν δ' αἰπεινὰ ἰωὴ, ἀϋτῶν ἰωχμῷ βαλόντι κρατεράν.

Ἰὼψ, piſcis nomen.

Κάβαισος, vel κάβαισος, inexplebilis. ἀπὸ τοῦ κάβου, quod mẽſuræ frumentaceæ genus eſt.

Καβαλλάτιον, Caballatiõ, herba quæ & κυνόγλωσσον, Dioſc. lib. 4.

Καβάλλης, Caballus, equus clitellarius, Plutarc. apud Eraſm. in Adagiis.

Κάβαξ, πανοῦργος, verſutus, veterator.

Κάβαρνοι, Cereris ſunt apud Parios ſacerdotes.

Κάβασος, ὁ, edax, inexplebilis, κάβαισος.

Κάββαλε, pro κατέβαλε, poeticum. Heſiod. ἐπὶ χθονὶ κάββαλε μέσσῃ, humi ſtrauit.

Καββαλικὸς, οῦ, ὁ, proſternendo aptus. καββαλικώτερος, ad proſternendum aptior, qui aptius proſternitur, Plutar. in Apoph

in Apophth. Lacon.

Κάβειρα, τὰ, loci nomen.

Κάβειροι, dii Samothracum, & montes Phrygiæ.

Καβείρων ἱερὸν, Cabirorum templum, in quod nemini niſi ſacerdoti patet acceſſus, Herodot. lib. 3. quo tamen ait Cambyſen ingreſſum fuiſſe. καβείρων ὄργια, Cabirorum feſta, Herodot.

Κάβη, cibus, τροφή.

Κάβηξ, κος, ὁ, larus, auis propter edacitatem.

Κάβηλον, χοιρίδιον.

Κάβος, ὁ, frumenti menſura, lagena.

Καγχαίνω, calefacio, exicco.

Καγκαμὸν, cãchamum arabici ligni lachryma, myrrhæ adſimilis, quam ad ſuffimenta vſurpant, Dioſcor. lib. 1.

Κάγκανος, ſiccus, κατάξηρος, a breui. τὰ κάγκανα, ligna arida, combuſta.

Κάγκελλος, cancellus, in Epigram. κάγκελλοι, cãcelli, Heſychius in dictione δρύφρακτοι.

Καγκὸς, ἕος, ὁ καὶ ἡ, aridus.

Κάγκελος, auis marina, Suid in verbo ἡμέρα.

Καγχάζω, μ. άσω, π. ακα, &

Καγχαλάω, μ. ήσω, π. ηκα, cachĩnor, irrideo, γελῶ, præ gaudio deficio, lætor, efferor, geſtio. Neutr. Abſolut. Hom. Iliad. γ, ἦπου καγχαλόωσι, pro γελῶσι. χαίρουσι, Sophoc. in Aiace, τούτων καγχάζοντι γλώσσαις, i. γελώντων λόγοις ἢ διὰ γλωσσῶν.

Καγχασμὸς, οῦ, ὁ, cachinnus.

Καγχάω, μ. άσω, π. ακα, cachinnor, Neutr.

Καγχλάζω, infeliciter ago, laboro, triſtor, ſtrepito. Apollo. 2. Argon. καγχλάζοντος ἀϋτῆσιν κύματος ἄχνην, id eſt, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντος: vbi etiam legitur καχλάζοντος. καγχλάζουσι νάμασι, laticibus ſtrepitantibus, in Epigram.

Καγχραμὶς, ίδος, ἡ, granum, ſiue acinus fici, vel potius καχραμὶς, Gaza de Senect.

Κάγχρυς, υος, ὁ, ſemen libanotidis herbæ, roſmarinus.

Κάγχρυ, τὸ, Canchry, fructus libanotidis, id eſt, roſmarini, Dioſcor. lib. 3. dicitur & κάγχρυ ibidem capite præcedente, i. cap. 87. Sunt tamen qui κάχρυ legant, vt apud Theoph. legitur.

Καγχρυδίας πυρὸς, canchrydias genus tritici, Theophr. lib. 8, cap. 4. hiſtor. plant.

Κάγχρυς, hordeum, hordei farina: vnde καγχρυδίας ἄρτος, panis hordeaceus.

Καδδάρα, poetic. pro κατὰ δάρα, Apollon.

Καδδὲ, poetic. pro κατὰ δὲ, Homer.

Καδδ' ἔβαλε, Idem, i. κατέβαλε δέ. καδδ' ἔσε, ἐκάθισε δέ. καδδ' ἴσθι, καθῖσαι δὲ. Hom. καδδ' ἔλον, pro καθεῖλον γὰρ, ὅ ἐστι, detraxerũt. κατῆγαγον. καδδὲ μύωντ' ἔβαλε, pro κατ' ἔβαλε, Homer. Iliad. β.

Κάδδος, dicitur ἀγγεῖον, id eſt, vas in quod apomagdalias mittunt Lacedæmonii, dum probant eos qui ad συσσίτια accedunt: vnde qui reprobatur, dicitur κακάδδευται: vbi Lapus exponit eſſe caddiſtatum.

Καδδραθέτην, dormierunt, pro καθεκοιμήθησαν. Odyſſ. ε, pro κατεδραθέτην: à δαρθάνω.

Καδδύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro virili parte, ſicut καδδὲ, pro κατὰ δὲ, Iliad. β.

Κάδιον, τὸ, pera. ἐν τῷ καδίῳ τῷ ποιμενικῷ, in pera paſtorali lib. 1. Regum.

Καδίσκος, ου, ὁ, vrna ſuffragiorũ. Duplex autẽ erat: alterã θανάτου, ſiue καταδικαζομένων, & κύριον appellabant: alterã ἐλέου, ſiue ἀπολυόντων, ἄκυρον. καδίσκος, ſitella exponitur à Budæo in Comment. ſitula eſt quæ in puteum demittitur, Nonno.

Καδμεία, ἡ, apud Aeſchin. videtur eſſe proprium curiæ Thebanorum. καδμεία νίκη, Plato de Legib. καδμείας νίκην ἐνίκησεν, Ariſtid.

Καδμεῖος τὸ γένος, genere Cadmæus. καδμεῖον κράτος, Cadmæa victoria, in Epigram.

Κάδμειοι, Cadmæi, id eſt, Thebani, Heſiod. in Theog. καδμείοισιν ὄλεθρον.

Καδμείωνες, Thebani, Homero. ὑπὸ κάδμου τοῦ κτίσαντος τὰς θήβας.

Καδμηὶς γαῖα, Cadmæa terra, id eſt, Thebana. Nã Thebæ in Bœotia conditæ ſunt à Cadmo Agenoris filio Phœnicum regis, cuius vxorem ἁρμονίην facit Heſiod.

Καδμία, ἡ, Cadmia fit ex metallis ad vſum medicinæ. ſcribitur & καδμεία lib. 5. Dioſcor. vbi abundè de ea agitur, & de omni metallico lapide. Cadmia autem colligitur ex ære alióve metallo in fornacibus accẽſo, fuligine egeſta flatu, & adhærente parietibus fornacũq; cameris, idem Dioſcorid.

Κάθριον, ſede, κάθισον.

Καδύτας, ου, ὁ, Cadyta, herba Syriaca, quæ arboribus & vepribus innaſcitur, Theophr. de cauſ. lib. 2.

Καδύω, demergo.

Κάειρα, ας, ἡ, Caira, id eſt, mulier ex Caria. κάειρα ἐσθὴς, veſtis Caira. hac vſas Athenienſium fœminas tradit Herodot. lib. 5.

Καείς, έντος, vſtus, crematus, Lucian. καέντα, cremata.

Κάζω, μ. άσω, π. ακα, orno, inſtruo, κοσμῶ, adorno, excolo, καλλωπίζω. Actiu. Accuſat. iungitur. vnde κεκασμένος δόλοις, dolis inſtructus, Homer. Iliad. δ. Idem Iliad. ι, ἦσιν πολεμίῃ ἐκέκαστο, quibus erat inſtructus. Et cũ Infinit. Apoll. 2, ἐκέκαστο ἰθύνειν, præditus erat regẽdi facilitate. Item pro νικῶ, Homer. Iliad. ζ, ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας, i. vincebat haſta Græcos omnes. κάζουσα σταφυλὴ, præcox vua, cap. 51. Eccleſiaſt.

Καῆ, crematus ſit.

Καήσομαι, ardebo, ignem accipiam: ab ἐκάην, Aor.

Καθ' ἅπαν, & Καθ' ἅπαξ, vbique, omnino, funditus.

Καθ' ἃ, quemadmodum, vt.

Καθ' αὑτὸν, ſolus, ipſe ſecũ: ſic dicitur eſſe qui ſolus eſt & ſemotis arbitris, Plutar. οἱ καθ' αὑτὸν, ſuæ ætatis homines. Herodian. μείζων οἱ καθ' αὑτὸν, ſuis virib⁹ impar, Dem. καθ' ἑαυτὸν, ſuæ ætatis. τὸ καθ' ἑαυτὸν, quãtum ad ſe pertinet, AEſch. τῇ φύσει καθ' αὑτὴν χρώμενος, naturæ ſolius beneficio adiutus, Plutarch. in Themiſt. καθ' αὑτὸ τάξεως, ſuo ordine. τοῦ ξύλου καθ' αὑτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, quum lignum per ſe ictus ſuſtinere non poſſet, Plutar. in Camillo. καθ' ἓν, in vno & aliquo, Demoſt. οὐδὲ καθ' ἓν χρήσιμος τῇ πόλει, id eſt, κατ' οὐδέν. Item καθ' ἓν, ſigillatim: vide ἕν. καθ' ἓν, ad alterutrum, Thuc. καθ' ἕν τι, in vno quopiam, Demoſt. οὐδὲ καθ' ἓν, ne in vno quidem, idẽ Demoſt. μηδὲ καθ' ἓν τῶν συμφέρον, ne in vno quidem, ne in vna quidem re, Idem. οὐ καθ' ἓν μόνον τῶν πραγμάτων, non ob eam rem ſolùm, non eo ſolũ nomine, Thucyd. καθ' ἓν ξυνάγεσθαι ναυτικὸν, in vnũ coacta claſſis. καθ' ἓν ἕκαστον λέγε, Xenoph. dic ſingulatim. μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν περιεστάναι, Thucyd. Valla vertit, neque per vices, ſed pariter vndique circũſiſtere: Interpres Græcus, μὴ καθ' ἓν μέρος, οἷον δεξιὸν ἢ ἀριστερόν. καθ' ἓν ἕκαστον ἐπισκοπεῖτε ὧν εἶπεν ὁ θεὸς, ſingula quæ Deus dixit expendite, inquit Xenoph. in Apologia Socratis. καθ' ἕνα αὐτὸν ἕκαστον ἐν μέρει, Demoſten. vnunquenque ipſorum ſigillatim, alternis vicib⁹. καθ' ἕνα ἑκάστοις, ſinguli aduerſus ſingulos. καθ' ἕνα ἰδεῖν οὐκ ἔστιν, ſingularem nunquã videre licet, Ariſtot. 9. Animal. καθ' ἕνα καὶ δύο προσελθεῖν, ſinguli ac bini, Plutar. in Galba. ᾗ γὰρ ἑνὶ προσβῆναι ῥᾴδιον, οὐδὲ πολλοῖς καθ' ἕνα δύσκολον, qua vnus enim facilè aſcendit, nec multis ſingulatim difficilis acceſſus, Plut. in Camillo. καθ' ἡμᾶς διασώζονται, ad noſtram vſque ætatem extant, ad noſtram vſque memoriam. καθ' ἡμέραν ἑκάστην, quotidie, Thucy. καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις, quotidiana oblectatio, idem Thucydid. τὸ καθ' ἕκαστον τούτων, ſingula. καθ' ἕκαστον τῶν κεφαλαίων, in vno quoque capite, Hermog. καθέκαστον, pro καθ' ἕκαστον, & καθεκάστοις, pro καθ' ἑκάστοις, i. ſinguli, ſingulos: ſic in aliis caſibus. τὰ καθέκαστα, ſingula, Demoſt.

Καθεῖς, ſingulatim. ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, μήτι ἐγώ; cœperũt ei dicere ſingulatim, Nũ ego? Marci 14. Quidã codex manu ſcriptus habet καθεῖς, vt dictio ſit compoſita. & cap. 8. Euang. Ioan. ἐξήρχοντο εἷς καθεῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ

τῶν πρεσβυτέρων,&c.ſingulatim alius poſt alium exierunt, initio facto à ſenioribus. ὁ καθεῖς δὲ τῶν φίλων, vnuſquiſq; amicorum,lib.3.Macchab.

Καθὰ, Atticè,pro καθάπερ,veluti,ſicut,tanquam, queadmodum,prout.

Καθαγίζω,adoleo,ſoluo iuſta, perago exequias, offero mortuo ſacrificium,aut epulum ſuper ſepulchro.Lucia. de luctu,τρέφονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων,aluntur libationibus & inferiis,quæ ſepulchris inferuntur.

Καθαγισμὸς,ῦ,ὁ,parentalia, id quod adolebatur in modum ſacrificii,in gratiam mortuorum.Lucian.de luctu, τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε.

Καθαιμάξαι,caſtra ponere.

Κάθαιμα πάθματα, Euripid.

Καθαιμάζω,cruento,cruore perfundo.

Καθαιμακτὸς,ῦ,ὁ,cruentus.

Καθαιμάξας,qui cruentauit.

Καθαιμάσσω,μ.αξω,μ.ακα,καθαιμάζω.

Καθαίρεσις, εως,ἡ,ſubuerſio, diſſolutio,abolitio,cædes, καθαίρεσις τῆς σαρκὸς, imminutio, tabes, Budæus Commẽt.καθαίρεσις σώματος γίνεται, corpus emarceſsit & extenuatur. σαρὸς καθαιρέσεως σαρκὸς ἐπιτήδειος, carnem emacians.

Καθαιρετικὴ ἰσχὺς,potentia euertenda, Thucyd.

Καθαιρετέον μελέτῃ, exercitatione cõſequendum, Valla ex Thucydid.

Καθαιρέτης,ου,ὁ,deuaſtator,interemptor,carnifex.

Καθαιρετικὸς,ῦ,ὁ,ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα dicuntur τὰ καταπλαστικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων, quę ad modum naturalem ſalubrémque reducunt.

Καθαιρέω,& καθαιρέομαι, in Epigram.aboleo, abſumo, depono,deuinco,demolior, aufero, extenuo, abſtergo. Genit.& Accuſat.Gaza lib.4.Gram. Item deiicio,mulcto,de gradu exiſtimationis deiicio, Antiph.& Plut. in Demetrio,τὸ δ' ἦν τὸ φρόνημα καθελεῖν,ſpiritus minuere, vel elatos comprimere, καταστέλλειν. Ponitur & pro peragere,ſiue vincere certamen ſuſceptum.Plutar.τοῦ παντὸς καθελόντος ἀγῶνας.Item detraho,deduco.Ariſtoph.καθέλκοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, deorſum traxerim. Sophocl.ἡ μοῖρα τὸ ξύνοπτά με καθεῖλεν ἄδου δυσκαίμους οἰκήτορας,i.εἰς οἰκήτορας. καθαιρεῖν φελλίδαν,p̃ ãplecti, Laſc.ἐπὶ πλίνθων ἔγκειται ὡς καθέλοι. καθελεῖν τοὺς φίλας, Dem.ψήφισμα καθελεῖν,decretũ reſcidere,Plu.in Peric.καθαιρεῖ τὸ ψήφισμα,reuoco,ἀκυρῶ,Thucy.καθαιρεῖ ἀγῶνας,obtinet certamina,i.vincit,He rod. ὄσσε καθαιρήσουσι,oculos claudẽt apud Plut.καθαιροῦντες τὸ ἀξίωμα, deprimentes dignitatem,Plut.in Themiſt καθαιρεθεὶς,euerſus.

Καθαίρω,purgo,luſtro,expio.καθαίρων τὴν πόλιν, vrbẽ luſtrans,id eſt,expians,Plut.in Camillo.Ariſtot.de mũdo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται,imbribus terra niteſcit.Hermog. οὐ καθαρθεὶς ἀπὸ τῶν ἀσεβημάτων,neque de ſceleribus piatus. καθαίρω καθαρμὸν,adhibeo purgationem,Plato de Legib. καθαρθήτω καθαρμοῖς, expiationib^{9} vtatur, Plato ibidem. καθαρθῆναι τῆς διωξέως,purgari à perſecutionibus, Nazan.

Καθάλλεσθαι,deſilire,καταπηδᾶν.

Καθαλλόμενοι,ᾱ,demittentes.

Κάθαμμα,τὸ,nodus.Suid.habet κάθαρμα.

Καθαμμίζω,obruo harena,Ariſtot.9.Animal.

Καθάπαν.Aduerb. &

Καθάπαξ,pro καθ' ἅπαν,vel καθ' ἅπαξ,omnino,proſus, per omnia,denique,ſemel. ἐν τῷ καθάπαξ,omnino,Dioſcor.l.7.καθάπαξ εἰπεῖν,vt ſemel dicam,ſeu planè,Ariſtid.

Καθάπερ.pro καθ' ἅπερ,quemadmodũ, prout,iſtar,quo ordine, propemodum exponitur à Gaza l.4. Theophr. de cauſ.plant.tanquam,Plutar.in Numa.ὅσα μὴ ἐπικυΐσκεται καθάπερ δασύποδες, quæcunque more leporis non ſuperfœtant,Ariſtot.7.Animal.

Καθαπερεὶ,vt,quemadmodum, Theophr.hiſtor.plan. lib.1. καθάπερ αἰτιῷτο λέγων κτείναι ὑπ' ἐμοῦ φόνου δίκας, Plato, perinde ac ſi me interfecto cauſam diceret,&c.

Καθαπερεὶ,vt, ſicut. In Epiſt. Dionis ad Perdicũ apud Platonem, ἐστι γὰρ δή τις φωνὴ τῶν πολιτειῶν ἑκάστης καθαπερεὶ τινων ζώων,pro velut:,Bud.in Epiſt.prior.

Καθάπτομαι, attingo,tango, pungo,mordeo,obiurgo, inceſſo,impeto,manus iniicio,ἐπιλαμβάνομαι.Depon.Genit.Homer.Datiuo & Accuſat.iunxit,Iliad.α. ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, i. καθαπτέσθαι, pro Imperat. i.demulce,aggredere cum mollibus dictis. καθάψομαι σῶμα, Euripid.induam corpus.καθαψάμενος τυραννίδος, tyrannidem inuaſi,Plutar.in Solone. καθαψάμενος βαφῆς ἀγάνου καὶ ἰσχυρᾶς,cui tinctura vehemens & acris inuſta eſt,Plutar.in Numa. καθάπτεσθαι παρόντος,apud Herodot.legitur pro ἐπιλαμβάνεσθαι,id eſt,præſenti manum ſeu manus iniicere,i.manu prehendere,& proficiſcenti obſtare. verbũ eſt iuris,vt notat.Bud.in Epiſt.

Καθαπτικοὶ λόγοι,mordacia dicta ſeu verba, Idem in Epiſt.prior.

Καθαπτόμενος,perſtringens,reſpondens,Heſiod. καθαπτόμενος ἐπέεσσι, verbis inceſſens aſperis.

Καθαπτὸς,ῦ,ὁ, indutus,amictus.Ariſtoph.in Ranis,σῶμα καὶ πλευρὰς καθαπτὸς.

Καθάπτουσι εἰς τὸ στόμα,os attingunt, coniiciuntur in os, Ariſtot.5.Animal.

Καθάρσιον πῦρ,luſtralis ignis,Euripid.

Καθαρεύω,μ.εύσω,π.ευκα, purus ſum, purè ago,in puritate dego,Genit. Chryſoſt.φθόνου καθαρεύειν, ab inuidentia purum eſſe. Plato Epiſt.8, ἱερεὺς φόνου καθαρεύων καὶ δεσμῶν καὶ φυγῆς, ſacerdos,quem in fereda de nece, carcere & exilio ſententia non decet contaminari.καθαρεύων.purus. Et καθαρεύων κακίας,talis eſt, qualem Cicero innocẽtem nomẽ habere Græcum negat, Bud. Com. Chryſoſt. σαρκὸς καὶ τοῦ σώματι τοῦ χρυσοῦ γέμων ἀρετῆς καὶ καθαρεύων πάσης κακίας. ab omni vitio purus. καθαρεύουσι τοῦ σώματος, corpore expurgari,Philoſtrat.in Heroicis. καθαρθεὶς, expiatus, expurgatus.καθαρεύω φθόνου,ab inuidentiæ lue ſum purus. καθαρεύω φόνου, me in ferenda necis ſententia contaminari nefas eſt, Plato in Epiſt.γνώμην καθαρεύω,ſum pura mente, Ariſtop. καθαρεύω τοῦ δεινοῦ,horrore careo,Chryſoſt.de ſacerdot.καθαρεύω ἀπὸ τοῦ σώματος,à corpore ſum purus, Plutarch.καθαρεύειν τὴν τοιούτων τὴν πόλιν, talibus vrbem expurgare,Plutar.in Fabio.ναυμαχίαν καθαρεύουσαν τῆς θαλάσσης, Ariſtid.

Καθαρθῆναι,expiari

Καθαρεύομαι,ſum purus.

Καθαρίζω,μ.ίσω,π.ικα, mundo,purgo: Accuſat. καθαρίσαι,mundare.τὴν προτέραν ἐκαθαρίσθη γέννησιν,à priori generatione purgatus eſt, Nazanz.

Καθάρειος,ε,ὁ καὶ ἡ,mundus,ſyncerus,purus.Planudes in verſione libelli Catonis,καθάρειος ἴσθι,mundus eſto: vbi tamen καθάριος legitur in codice Aldino: ſic & in carmine aureo Pythagoræ, Εἴθιζε δίαιταν ἔχειν καθάρειον ἄθρυπτον.

Καθαριότης,ητος,ἡ,munditia,puritas,ſerenitas.

Καθαρεῖσθαι,mundus eſto.

Καθαρισμὸς,ῦ,ὁ, emundatio, purgatio,purificatio,expiatio.

Καθαρείως,purè,nitidè,Xenoph.

Κάθαρμα,ατος,τὸ,piaculum, quales erant homines, qui peſte expianda aliòve morbo immolabantur diis: aut porcellus,quo domum luſtrabãt. Accipitur & pro ipſo ſcelere & commiſſo,propter quod expiatio debetur. Aliquando etiam pro homine ſacro & ſceleſto, quemadmodum ſcelus Latinis. Ariſtoph.in Pluto, χαῖρ' ὦ καὶ παμπόνῳ καθάρματι,id eſt,ô ſcelerati. Eraſm.nunc ſterquiliniũ nunc ſacrilegium interpretatur.

Καθαρμόζω,adapto.

Καθαρμὸς,purgatio,luſtratio,expiatio.Plato 2.de Republic.λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων.

Καθαροποιῶ,purifico.

Καθαρὸς,οῦ,ὁ,purus,ſanctus,ſyncerus,vacuus, integer, caſtus, liber, liquidus, merus. Antiquis dicebatur, qui ob cæ

ob cædem perpetratã impias manus habere non cenſebatur, ἐναγὴς, ἐπιος. Antiph. καθαρὸς πάντων τ̃ ἐγκλημάτων dixit, qui nulli iniuriam intulit. καθαρὰ ἄκρα, dixit Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. 1. antra vaſta & vacua, Bud. Com. καθαρὸς, Herodot. expeditus: cui opponit ἀχρεῖον, i. inutilem. ὁ καθαρὸς θάνατος, fœda mors, Philo de mundo. καθαρὸς τὴν προσηγορίαν, purus nomine, Nazãz. καθαρὸς τὰς χεῖρας, Plato. καθαρὸς τῶ ζώων, mundus ab animali, Idem in Leg. καθαρὸς φόνου, crimine cædis expiatus, Plut. in Publicola. vide in dictione Ἔλεγχος. διὰ καθαρῶ, per vacuũ & expeditum. ἐν καθαρῷ, in puro loco & vacuo cadaueribus, Ariſtoph. ἐν τῷ ἔρημα. καθαροὶ ὀφθαλμοὶ, continẽtes oculi, Plutar. in Pericle. καθαροὶ στρόβιλοι, nuclei pinei per ſe ſumpti, Hermol. li. 1. Dioſc. alii, repurgati. ἡμέραι καθαραὶ, dies faſti: quibus opponuntur ἀποφράδες, Platoni de Leg. καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς, vacuas ſtrepitibus vias, ſeiũctas à ſtrepitibus, Plut. in Numa. καθαρὸν ἀθηναίων, flos Athenienſium, Thucyd. 1. vt Interpres exponit, ἢ χ συγκλύδων ἐξ ὀλιγοῦ ἔχον ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, munditia, nitor.

Καθαρπάζω, corripio, Ariſtoph.

Καθάρσιον, ου, τὸ, purificatorium poculũ. Et καθάρσια, ſacra quædam & porcelli, quibus Athenis conciones & theatra luſtrabantur. Lucianus Cronoſolones, Lupercalia Plutarchus vocat.

Καθάρσιος, ου, ὁ, expiator, qui expiationis gratia adhibetur, expiatorius, luſtratorius, Nazãz. in Orat. καθάρσιος Ζεὺς, Iupiter expiator, Iouis epithet. Ariſtot. li. de mũdo. καθάρσιος φύσις, natura purgans, Nazanz. in Orat. καθάρσιον ὕδωρ, Nonno, luſtralis aqua. καθάρσιον παντὸς τῦ κόσμου, totius mundi purgatio, idem Naz. καθάρσιον περιεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ, tuum ob egreſſum piaculum circunferens, aut expurgationẽ, Lucian. τὰ καθάρσια, ſacra, quæ expiationis gratia ſunt inſtituta, vt Lupercalia. καθάρσιος enim expiatiuus, quo nomine Græcis interpretari poteſt mẽſis, qui Latinis Februarius, Plut. in Romulo. καθάρσια ὕδατα, purgatoriæ aquç, Nazãz. ἐκ καθαρσίων ὁδῷ, Lucian.

Κάθαρσις εως, ἡ, purgatio, luſtratio, medicina purgans.

Καθαρτέον, purgandum, Bud. in Epiſt. prior.

Καθαρτὴρ, ῆρος, ὁ, purgator, expiator, luſtralis.

Καθαρτήριος, ῦ, ὁ, purgatiuus, vim habens purificã. τὸ καθαρτήριον, medicamentum purgans. vnde & τὰ καθαρτήρια, dicuntur purgationes.

Καθαρτὴς, ῦ, ὁ, purgator.

Καθαρτικὸς, purgatorius, vim habens purgandi. καθαρτικὸς τ̃ κροκοδείλων, vacuus crocodilis.

Καθαρῶς, purè, manifeſtè, planè, dilucidè.

Καθαυτὸν, ſua ſponte, ſeorſum, per ſeipſum.

Καθεδεῖσθαι, manſurum eſſe.

Καθεδοῦμαι, ſedebo: à καθέζομαι.

Καθεδούμενος, pro καθεζόμενος, Præſens pro Futuro, ſeſſurus, Ariſtoph.

Καθέδρα, ας, ἡ, ὁ ὀλιγωρος, cathedra, ſedes, ſedile, ſeſſio, obſidio, habitatio, dilatio. πρὸς τῷ καπετωλίῳ καθέδρα ἐν πολλῷ χρόνῳ γενομένη, diuturna per otiũ Capitolii obſeſſio, Plut. in Camillo. ἐν τῇ καθέδρᾳ, ſedẽdo, Thucyd. aliàs, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πολιορκίας.

Καθέζει τὴν βασιλείαν, occupat regnũ, Plut. in Theſeo.

Καθέζομαι, μ. καθεδοῦμαι, ſedeo. Plat. l. 1. de Rep. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτὸν, ſedebamus prope eũ. Itẽ perſeueranter fruor, & bene habeo, delicior, deſideo, relaxor. Itẽ caſtra pono, obſideo, ἀντιστρατεύομαι. καθέζομαι ἐς τὸ ἡραῖον, Thuc. ſedeo in tẽplo Iunonis. ἐκαθεζόμην extrinſecus augetur, quoniã plus ſignificat quàm ſimplex: vide καθεύδω. καθεζόμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμοὺς, ſedemus ad exigendas rationes.

Καθεζόμενος, ου, ὁ, accũbens. γαῖα πεδία καθεζομένη, Nazã. in Orat. terra in campos deſidens.

Καθεῖλε, demolitus eſt. καθεῖλεν ἔμ' ὅδ', Sophoc.

Καθεῖλκον. detraxi, deduxi.

Καθεῖμαι, demiſſus ſũ, pendeo, ſum depreſſus. Perfect. verbi καθίεμαι. καθεῖνταί σοι, à te dimiſſi ſunt, Philoſtrat.

Καθεῖναι τὰς γνώμας, in mediũ afferre ſẽtẽtias, Ariſtop.

Καθείργνυμι, detineo, Bud. in Epiſt. poſt. καθείργνυντο εἰς οἴκημα, in domum occludebantur, Plut. in Lycurgo.

Καθειργνύω, & καθείργνυμι, &

Καθείργω, μ. εἴρξω, π. εἶρχα, coerceo, includo, veluti carcere. Actiu. Accuſ. Ariſtop. πρὶν αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον. i. ipſam incluſerim in loculum. Item cingo, & in carcerẽ coniicio. Datiuo. Xenoph. Interpres, cogo ad.

Κάθειρξις, prohibitio, concluſio, coercitio.

Καθεὶς εἰς μέσον, Sophocl. 1. in medium deiiciens & demittẽs: à καθίημι. καθεὶς ἐν ὀθόναις, linteis impoſita, Dioſcor. lib. 1: ſic Ruellius: linteis inducta, Marcel. καθεῖσαί μου θέλκτρ' ἡδὺ φρενῶν, animum meum illecebris gratis affecerunt, Euripides.

Καθεῖσθαι εἰς τὸ ὕδωρ, in aquam indi, irrumpere in aquã, Alex. Aphr. lib. 1. Probl. à verbo καθίεμαι, demittor.

Καθειστήκει, fuerat. καθειστήκει λακεδαιμονίοις πόλεμος πρὸς ἐκείνους, aduerſus illos Lacedæmonii bellum ſuſcepere.

Καθεστηκὼς, conſtitutus erat. Ariſtot. de mundo, ἄλλοι καθειστήκεσαν προσόδων ταμίαι, alii vectigalium quæſtores erant conſtituti.

Καθεκάστην, quotidie.

Καθεκούσιος εὐχὴ, votum ſpontaneum, cap. 15. Numer.

Καθεκτέον, retinendum eſt.

Καθεκτικὸς, ῦ, ὁ, cohibens. ἡ καθεκτικὴ δύναμις, vis & potentia continens, ſeu retinens, Alexand. Aphrod.

Καθεκτὸς, ῦ, ὁ, qui detineri poteſt. οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ σπουδὴν ἔχοντες ἐπὶ τὴν μάχην, contineri non poterant à pugnandi celeritate, Plutarc. in Othone. οὐδὲ καθεκτοὶ ἔτι, iam non ferendum, durum, obſtinatum.

Καθεκτῶς, continenter.

Καθελεῖν, detrahere. vide in verbo καθαιρέω.

Καθέλκειν τὴν ὁλκάδα, Iſocrates: exponit Interpr. ſubducere nauem. tu videris. καθέλκειν τὰς τριήρεις, deducecere in mare, Demoſth. καθέλκειν τὰς ναῦς, trahere naues in mare, Idem.

Καθελκύζω, vulnero.

Καθελκωθεὶς, ἕντος, ὁ, vulneratus.

Καθελκύω, traho deorſum, deduco. Accuſat. καθελκύω τὰς ναῦς, deduco in mare, Thucyd.

Καθέλυμι, ἀπολύω.

Καθέλω, demolior, deſtruo, profligo, καθαιρέω. Accuſ. καθεῖλωσαν τοὺς οἴκους, deſtruxerunt domos, cap. 22. Eſaiæ. καθελῶ, demoliar, deſtruxero. καθελὼν, qui deleuit, qui depoſuit, qui deſtruxit, qui profligauit.

Κάθεμα, monile ad pectus demiſſum: pro genere ornatus muliebris capitur 3. Eſa. i. torques, ſeu monile. Ezechiel. cap. 16, περιέθηκα κάθεμα περὶ βράχιλόν σε, circũdedi torque collũ tuũ: vbi Hieron. pro torque, quam nos, iuxta Aquilæ ſecundã editionẽ, & Symmachũ interpretati ſumus. LXX. & Theodotio κάθεμα tranſtulerunt.

Καθεξῆς, deinceps.

Κάθεξις τῆς ἀρχῆς, imperii conſeruatio, detentio, Thucyd. κατοχὴ, κράτησις, ἀσφάλεια.

Καθερπύζω, ſerpo. Ioſeph. lib. 2. καθερπύσαντές τινες ὑπὸ τ̃ τύχης ἔπεξαν εἰς τοὺς ῥωμαίους. καθέρπυσον, vade, Ariſtoph.

Κάθες, demitte.

Καθεσθήσομαι, ſedebo. vnde παρακαθεσθήσῃ, aſſidebis, Æſchin. 1. παρακαθίσον, παρακαθίζου: à verbo καθέζομαι.

Καθεσθίω, exedo, corrodo, deuoro.

Κάθεσις, diuerſorium, habitatio, demiſſio, deiectio, inſectatio, immiſſio.

Καθεστηκότως, compoſitè, animo compoſito.

Καθεστήκω, διαμένω, συμμένω, perſto, quieſco, ἠρεμῶ, ὑπάρχω, ſum. Sophoc. ἵνα μὴ καθεστήκει, vbi motus non eſt.

Καθεστηκὼς, τος, ὁ, Paſſiuam habet ſignificationem, conſtitutus, conſiſtens, conſtans, modeſtus, perfectus. Et τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ, rerum nouarum molitio. καθεστηκὼς ἔθος, mos aſſuetus, Thucydides. καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ,

Idem 3. Anim. ἵνας ἀυχηνίους, in Epigram. ἵνας apud Euſeb. quiſquilias exponit Rufinus.

Ἴν, eam, eum, αὐτήν.

Ἵνα, vt, vbi, illic. Etym. Cõſtruitur interdũ cum Præterito indicatiui ſiue ſit παρατατικὸς, ſiue ἀόριστος, ſiue ὑπερσυντέλικος. Aratus vſus eſt pro quò. Ariſtop. νεφ. ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλοι, id eſt, quo in loco ſunt magni. ἵν᾽ ἂν, quandocunque, Ibidem. ταῦτ᾽ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοὺς, ἵν᾽ ἂν κελεύσω γέ σε, id eſt, ſi te iuſſero iurare. ἵνα τι, pro vbi, Apollon. l. 2. ἵνα τι αὐτός. ἵνα cum Genit. Sophocl. in Aiace, ἵνα ἐστὲ ἵν᾽ εἶ κακοῦ; in quo malo verſeris, vbi malorum, ſeu in quo malo es? ἵνα in oratione cum Indicat. & Subiunct. Nazanz. in orationib. Budæus cum Optatiuo in Epiſt. prior. pro vbi, qua parte, quo loco, quando, interim, aliquando. ἔμαθεν ἵνα ἦν κακοῦ, didicit ſe in malo eſſe, Herodot. ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις, vides quo venis, Sophocl. ἵνα κατέδητο, vbi ligatus fuerat, Herodot. pro quo, Ariſtoph. ἵν᾽ οὗτος οὐκ ἕξει προσάψαι λήκυθον, quo non poterit admouere lecythũ, vbi nó poterit affigere & appẽdere, pro quomodo, quẽadmodum, ὅπως, ἵνα πέτηται, vt volaret, cap. 12. Apocalypſ. Ioannis. ἵνα ἦν, vt eſſet, Demoſthen. ἵνα κακοὺς εὑρήσει, qua in re malos deprehendet, Eurip. ἵνα, vt nũc Optatiuo, nunc Subiunct. iungitur, Gaza lib. 4. ἵνα λάβωσι, Ariſtoph. vt capiant, de Futuro. ἵνα φοβηθείην, vt timerem, de Præterito, Idem. ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι, ἵνα ἑκάστοτε γίνοιτο ἐλαύνων, τρέφειν, iniungens ciuitatibus, vt in quanque veniebat, vti paſcerẽt, Herodot. ἵνα ᾖ, quãdoquidẽ eſt, ſic exponitur l. 2. Gell. ὡς ἵνα ἔχῃ, vt habeat, in Epigr. ἵνα ἁρπάξῃ, vt rapuerit, i. quoniã rapuit, in Epigr. ἵνα οἱ ἐκπολεμωθῇ πᾶν τὸ Περσικὸν, εἶπε, dixit vt ei omne nomẽ Perſicum redderet hoſtile, Herodot. ἔφρασαν μοι ἵνα ἐξεφορήθη, i. dicebant mihi fuiſſe deportatam, Idem. ἵνα πύθησθε, vt audiretis, de Præterit. Ariſtophan. ἵνα cum Infinit. in canone 24. Concil. Antioch. ἵνα μὲν οὐδέ τι ἤδη μὴ λίαν φρονεῖν, id eſt, ὅπου, eſt alicubi, i. aliquando. ἵνα ἂν, quandocunque, Ariſtoph. Item pro vbicunque, Idem in Pluto. πανταχῇ γάρ ἐστι πᾶς ἵν᾽ ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis ſit felix. ἵνα δὴ τί, vt quid, id eſt, quamobrem. Ariſtoph. νεφ. ἵνα δὴ τί τὴν ἥλιον προσεῖθηκας; ἵνα μὴ δοκοῖεν, ne viderentur, Liban. in Olynth. ἵνα μὴ ῥίξωμεν, Homer. id eſt, ἐὰν μὴ ῥίξωμεν. ἵνα μὴ, quum de Præterito dicitur, Optatiuo ferè gaudet, Ariſtophan. quum autem de Futuro Subiunct. confunduntur tamen aliquando, vt ἵνα βουλεύσησθε, de Præter. & tamen cum Subiunct. AEſchin. ἵνα μὴ φέρῃ, ne ferat, de Futuro ſeu Præſenti, Ariſtop. ἵνα μὴ λέγω, ne dicam, Hermog. ἵνα μὴ ποιῇ, Xenoph. ἵνα μὴ ποιήσησθε, AEſch. vbi narratio eſt de Præterito. mox tamen cum Optatiuo, Ibidem. ἵνα, ὅπου, vbi, quò, Ariſtophan. ἵνα ἂν ὁρμᾷ, καταστρέφει, eodẽ vertit, quò ſe deflectit, Ariſtot. in Problem. ἵνα ἂν ἔπεσεν, quò cecidit, Lucian. τὴν ἐπὶ Θρᾴκης στρατιὰν παρεσκευάζετο, ἵνα ἂν καὶ τὸ πρότερον ὥρμηντο, in Thraciam exercitum quò antea conſtituerat, comparat, Thucydid. ἵνα τί, ad quid, Ariſtophan. ἵνα τί γάρ, cur enim. ἵνα τί ἐφρύαξαν, quare fremuerunt, cap. 4. Actor. Apoſt. ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ, ad quid vel terram onerat? capite 13. Euang. Lucæ. ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους, cur vos inuicem læditis, Ibidem capite 7. vt quid, ad quid. ſic cap. 9. Matthæi. ἵνα τί οὐκ ἐσθίεις, cur cibum non capis, capite 1. Regum.

Ἶνα, ης, ἡ, occaſus.

Ἰνάω, vires exero, intendo, ἰσχὺν παρέχω.

Ἱνατί, quare. Plato in Apolog. ἱνατί ταῦτα λέγεις?

Ἰνδάλλομαι, videor, aſſimilor, φαίνομαι, ὁμοιοῦμαι, φαντάζομαι, appareo in phantaſia, imaginor, Datiuo. Hom. Iliad. γ. ὥστε μοι ἀθανάτοισιν ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, itaque mihi diis immortalib⁹ aſpectu ſimilis videtur. Ariſtop. in Veſp. ἡμῖν ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλεπτίστερος εἶναι πολλῶν, id eſt, φαίνεταί μοι ὅμοιος εἶναι πάλιν, &c. Ariſtoteles de mundo, πάντα δ᾽ ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι᾽ ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, &c. omnia diis ſunt plena, quorum ſpectra oculis ad hominibus hauriuntur, &c. vbi tamen ἰνδαλλόμενα legitur.

Ἴνδαλμα, ατος, τὸ, ſimulachrum, ſpecies.

Ἰνδικὸς, Indicus. ἰνδικὸς λίθος, Indicus lapis, cuius duo genera, Dioſcor. lib. 5. ἰνδικὸν δέμας, in Epigram.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indiæ ſubactor, Epitheton Bacchi.

Ἰνδὸς, fluuius Indiæ. ἰνδὸς verò gentile, Cyrill.

Ἴνδουρος, ὁ, talpa.

Ἰνδῷος, Indicus, in Epigr.

Ἰνέω, euacuo, inanio, κενόω, Hippocrat.

Ἰνέω, tendo.

Ἴνησμος, ὁ, euacuatio, κένωσις.

Ἰνίον, ου, τὸ, neruus ceruicis fibra, occiput, occipitium, quòd inde nerui, i. ἶνες enaſcũtur. Iliad. ε, βεβλήκει κεφαλῆς κατ᾽ ἰνίον ὀξέϊ δουρὶ, &c. Euſtat. ἰνίον, in capitis poſteriore parte ponit, quo concidente ad inferiora cõtractoque ad humeros, ἰνιοῦσθαι, dicitur, hoc eſt, incuruari, qui patitur. Vel (vt alii) τὸ κοῖλον τοῦ τένοντος. Suidas, ἀπὸ τῆς τοῦ ἐγκεφάλου βάσεως ἐπὶ τὰ πλατέα νεῦρα, ἃ δὴ τὴν ἰσχὺν μεγίστην ἔχειν δοκεῖ. Ponitur & pro menſura.

Ἶνις, filius infans, poſterior filius, nepos. παρὰ τὸ ἶς, δύναμις· γὰρ εἰσὶ τῶν πατέρων οἱ υἱοὶ, Etym. ἶνις, Euripid. pro filia.

Ἰννὸς, mancus, vanus. Item ἰννοὶ, οἱ κόλοβοι τῶν ἵππων.

Ἰνιοῦσθαι. vide mox Ἰνίον.

Ἰνόομαι, fleo, item orno.

Ἰνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, neruaceus, neruoſus.

Ἰνὼ, όος, οῦς, ἡ, Ino filia Cadmi, & Harmoniæ.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibroſus, in fibras extenuat⁹, neruoſ⁹, venoſus. ἰνώδεσι καὶ λεπτοῖς ὑμένιοις, extenuatis in fibras mẽbranulis, Ariſtot. lib. 1. ſic Gaza.

Ἰνωπὸς, nomen fluuii, Etym.

Ἴξ, κος, ὁ, vermis vitium, Alcman. καὶ ποικίλον ἶκα τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴξαλος, iens in altum, ſaltatorius, impetuoſus, integer, Etym. Et ſalax. κάλλον ὀχευτικὸς, Euſtath. Iliad. δ.

Ἰξάσκω, cedo.

Ἶξε, iuit, παρεγένετο, ὥρμησεν,. Homer. Ilia. ζ, ἐς ῥόον ἶξεν ἀλώμενος, Heſio. τάχα δ᾽ ἶξε Τυφάονιον, citò adiit Typhoniũ.

Ἰξεῖς ἀμφοῖν, conuenire vtrique.

Ἰξευτῆσι δόναξι, in Epigram. ἰξευταῖς καλάμοις, ibidem.

Ἰξευτρία, ἡ, viſcatrix. ἰξευτρία τύχη, fortuna viſcata, Plutarch. in Probl.

Ἰξευτήριον, ου, τὸ, aucupium.

Ἰξευτὴς, οῦ, ὁ, auceps.

Ἰξεύω, μ. εύσω, π. δ. κα, aucupor, capto aues, Neutr.

Ἰξευτείας, que tanquam viſcum procul exiſtentia detinet.

Ἰξία, ας, ἡ, Ixia herba dicitur quòd ad radices eius viſcum, id eſt, ἰξὸς reperiatur. Dicitur & Chamæleon albus, Dioſcorid. libro tertio. Theophraſtus libro 2. de cauſis plantarum refert hederam & ἰξίαν, id eſt, viſcum interimere arbores. ἰξίαι varices, vide Marcell. lib. 4. Dioſc.

Ἰξίας, ου, ὁ, Ixias, genus eſt veneni quod ad Chamæleõtis aculeatæ herbæ radices naſcitur, libro ſecundo Dioſcorid. vide ibidem Marcelli annotationem aduerſus Plinium & Hermolaum qui viſcum vertunt. Dioſcor. libro tertio. vbi Ruell. & Marcellus Ixia. Barbarus viſcum, Gener. maſcul. De Ixiæ vi lethali & remediis, Dioſcorid. lib. 6. & Marc. ibidem.

Ἰξιβόρος, viſcum vorans, & turdi ſpecies.

Ἰξίνη, ης, ἡ, carduus pinea, Theoph. lib. 6. hiſtor. plant. ἰξίνη ἄκανθα, ſpina ixina, Idem.

Ἰξιόεις, viſcoſus & lætalis.

Ἶξις, aduentus, præſentia, ſuſplicatio. Item viſcum odorem habens ſimilem ocimo, Etym.

Ἰξιφάγος, idem quod ἰξιβόρος.

Ἴξις, εος, ἡ, Galen. l. 3. de fracturis, ἰθυωρίαν, rectum tramitem & ductum interpretatur, interdũ verò φορὰν κατ᾽ ἴξιν, paſsim, κατ᾽ ἰθὺ, è directo.

Ἰξοβόρος, viſciuorus, viſco veſcens, Ariſtot.

Ἶξον, iuerunt, venerunt. ἀντὶ τοῦ ἧκον βοιωτικῶς.

Ἰξὸς, οῦ, ὁ, viſcũ, Gaza ex Ariſtot. Itẽ parcus, ſordidus.

Ἰξώδης, viſcoſus, viſci modo lenteſcens, tenax.
Ἰόβας βασιλεὺς τῆς Λιβύης, Iuba rex Libyę, Dioſc.l.3,c.96.
Ἰοβλέφαρος, pulchris palpebris.
Ἰοβολέω, ῶ, ſagittas mitto, in Epigram.
Ἰοβόλος, ου, ὁ, venenoſus, quaſi venenum eiaculās. Item pro eo qui iacula mittit. τὰ ἰοβόλα, ictus venenatorum, Dioſcor. vnde ἰοβόλων θηρίων, Alex. Aphrod.
Ἰόδορος, iracundus, inimicus.
*Ἰογλαῦκαι, nigras habentes pupillas.
Ἰοδνεφής, έος, ὁ καὶ ἡ, tinctus colore violæ. ἰοδνεφὲς εἶρος, Homer. i. μέλαν ἢ πορφυροῦν, lana purpurea, violacea: à nomine ἴον & νέφος.
Ἰοδόκη, ης, ἡ, pharetra. Apoll. 2, ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν.
Ἰοδόκος, ου, ἡ, ſagittifera. ἰοδόκον φαρέτρην, in Epigram.
Ἰοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, niger, violaceus: maris epitheton. Heſiod. κατ' ἠέρα ἰοειδέα πόντον.
Ἰόεις, idem, ferrugineus.
Ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, venerim, tenderem. Plato 2. de Repub. ἐπὶ ταὐτὸν ἴοιεν, eodem tenderent.
Ἰοῖμι, Ionicè, pro ἴωμεν, prima longa. Iliad. β.
Ἰομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, venenatus.
Ἰόμωρος, ου, ὁ, trucidat°, telo interemptus, bellicoſus, dignus qui ſagitta interimatur.
Ἰόμωρος, malè occupatus circa arcus & iacula, infelix iaculator. per ω ſcribit Etym. ἰόμωροι, Homer. i. οἱ περὶ ἰοὺς καὶ τόξα μεμωρημένοι, ὃ ἐστι κάκιστοι, occiſi ſagittis: ab ἰὸς & μόρος, ſed ο vertitur in ω, propter verſum.
Ἴον, ἴες, ἴε, ibam, ibas, ibat, Homer. Iliad. β, πόλεμόνδ' ἴεν ἠδὲ τὰ κοῦροι, in bellum ibat.
Ἰὸν, ἰόντος, τὸ, iens, Participium oxytonum.
Ἴον, ου, τὸ, viola, flos ſolum: hinc deduci volunt iaſpidē. Ἴον, quàm latè pateat, vide Marcel. lib. 3. Dioſc. ἴον μέλαν, viola nigra, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. & lib. 6. ἴον λευκὸν, viola alba. ἴον χωρανευγὲς, in Epigr. καὶ δίσπορ τὰ ἴα καὶ τὰ γε λευκὰ, Theophr. vt violæ, tam nigræ, quàm candidæ.
Ἴονανθος, viola, flos Sypontinus.
Ἰονθάς, άδος, ἡ, velox, villoſa, lanuginoſa. Hom. Odyſſ. ξ, δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός: vbi Didymus, ἰονθάδος, ἤτοι νέας ἢ ταχείας, παρὰ τὸ ἵεναι ἄλλως, ἢ δασείας, ἢ ἰόνθους ἐχούσης. ἴονθοι γὰρ αἱ ῥίζαι καὶ ἐκφύσεις τῶν τριχῶν, ἢ τὰ ἐξανθήματα τὰ ἀκμάζοντος σώματος.
Ἴονθοι: vide ἴονθος ἴονθοι μικροί, puſtulę exiguę, Ariſtot. 5. Anim. & Dioſc. li. 1, c. 4, vbi Interpret. varos exponūt.
Ἰόνιον πέλαγος, Ionium mare: ſcribitur per ο μικρὸν, inquit Gaza lib. 3. Grammat.
Ἰόνια, τὰ, Ionia, genus concharum, lib. 2. Dioſcor. vbi ſunt qui κιόνια, quaſi columellas legunt.
Ἰόπη, filia Hiphiclis, quā ſibi duxit Theſeus, Plutarc.
*Ἴορκος, ὁ, de genere caprearū ſūt, Oppia. l. 2. de venat.
Ἰὸς, οῦ, ὁ, ſagitta. Iliad. α, ἰὸν ἧκε, i. βέλος, venenum, rubigo ſeu ærugo. Ariſtot. 5. de Anim. τὸ μὲν ἰὸς, τὸ δ' ἰχὼρ, alterū quidem fibra, alterum verò ſanies, Gaza.
Ἰὸς ξυστὸς, raſilis ærugo: de qua Dioſcor. lib. 5. ἰὸς χαλκοῦ, ærugo, Idem lib. 1.
Ἴος, ἴα, ἴον, vnus, vna, vnum. habet hæc dictio Nominatiuos & Accuſat. cum graui: Genit. & Datiuū cum circunflexo, ἰῆς, ἰῷ, ἰᾶς, ἰᾷ, vt μιᾶς, μιᾷ, vt ſcribit Ariſtarch. ἰῷ ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, Homer.
Ἰοστέφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, viola redimitus. ἰοστέφανος κύπρις, Venus violis ornata, Plutarc. in Solone.
Ἰότης, ἡ, conſilium, voluntas, gratia, γνώμη, βούλησις. Odyſſ. ξ, ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μήσατο.
Ἰοτύπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſagittator, & ſagitta percuſſus, in Epigramm.
Ἰοὺ, heu, ahu à Terentio dicitur: indignantis eſt, οἴμοι, φεῦ. Ariſtoph. ἰοὺ ἰοὺ, ὦ ζεῦ βασιλεῦ. ἰοὺ, ἰοὺ, ἰοὺ, δεινῶν βουλευμάτων, ò iniqua conſilia, Lucian. dolentis eſt: at vbi gaudii ſignum eſt, circunflectitur ἰοῦ. vide Suid.
Ἰουδαΐζειν, iudaiſare.
Ἰουδαϊκὸς, ἡ, ὁ, Iudaicus. ἰουδαϊκὸς λίθος, Iudaicus lapis, qui in Iudęa naſcitur, glandis effigie, candidus, elegans, lineis inter ſe æqualibus, veluti de induſtria detornatis, Dioſcor. lib. 5. vide in dictione τεκολίθος.
Ἰουδαϊκῶς, Iudaicé.
Ἰουδαϊσμὸς, Iudaiſmus.
Ἰουδαϊστί, Iudaicé.
Ἰούλιος, Iulius menſis, à Iulio Cæſare dictus, Plutarch.
Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, iulis, idis, piſcis quidam ſaxatilis, Dioſc. lib. 2. ἰουλίδες, iulię, piſces gregales, Ariſtot. lib. 9. Anim.
Ἰουλόπεζος, epithet. nauis, à remorū copia: iulus enim vermis eſt multipes.
Ἴουλος, ου, ὁ, lanugo, id eſt, prima barba: παρὰ τὸ ἵεναι οὖλον καὶ πυκνόν. Apollon. 2. Argon. διὸς υἷες ἔτι χνοάουσιν ἰούλους ἀντέλλοντες, id eſt, τὰς ἐξανθούσας τρίχας φυτείαν. Item vermis multipes parietibus arrepens. Præterea fructus omnis, villus nucis florentis. Eratoſthenes videtur protuliſſe in hymno Mercurii, pro cantillatione puellarum lanificarum, quæ penſum ducunt. Didymus id negat, aitque eſſe hymnum in laudem Cereris. confirmat id Theodoretus. ἰούλους etiam vocant inteſtina terræ, & manipulorum in agro vincula. ἴουλος, iulus in nuce auellana quid ſit docet Theophr. lib. 3. hiſt. plāt. legitur & in eodem lib. τὸ ἴουλον, p eodem, i. villus callo cōpactili, Gazę.
Ἰουλοφύω, pubeſco, Gaza de Senect.
Ἰουλὼ, nomen Cereris.
Ἰουλώδης, ſpecies iulorum, inſecti genus, Ariſtotel. de partib. Anim.
Ἴουθος, vel ἴονθος, eſt lanugo prima, ſiue pilus primùm prodiens, pubes: ab ἵεναι, & ἀνθεῖν. Sunt item ἴονθοι, vari, hoc eſt, calli, ſiue tumores duri ex puſtula relicti. Sic dicti, vel quòd ætatis flore protuberent, vel ab onthos, quę res fimum ſignificat, quia faciei ſint dehoneſtamento, quod ὀνθυλεύειν dicitur. à quo vanos mendacéſque eodem nomine Siculi appellarunt, quia id genus homines per ea naturæ indicia planè ſignificarentur, Cæl. lib. 11, cap. 26. vide ἰονθάς.
Ἰουνιπέλλουσιν, ν, iuniperum.
Ἰοῦται, rubiginem contrahit, æruginem ducit, Marcel. lib. 5. Dioſcorid.
Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, ſagittis gaudens. Epithet. Dianę. Iliad. ε, ἄρτεμις ἰοχέαιρα, i. τοξότις, τοξοτική, ἢ ἰοῖς καὶ βέλεσι χαίρουσα. & ἰοχέαιρα φαρέτρα, in Epigr. i. τοξική.
Ἰόω, μ. ώσω, π. ωκα, ærugino, ærugine conficio.
Ἶπες, vermes, qui in vitibus naſcūtur, Theophraſt. 3. de cauſis plant.
Ἴπνια, τὰ, purgamenta furni, fuligo, τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ligna arida. Pro ſtercore apud Callimach. σοὶ δ' ἀμυδὶς φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.
*Ἰπνολέβητον, τὸ, ahenū aquæ calefaciendæ aptū, Bayf. de vaſc. & ἰπνολέβητα, τὰ, vaſa, in quib° aqua calefit in fur(no.
Ἰπνοποιὸς, furnifex.
Ἰπνὸς, οῦ, laterna, furn°, caſa furnaria, caminū: item coquina. Ariſtop. in Plut. ὁ δ' ἰπνὸς ὑμῖν ἐξαπίνης ἐγένετο: vbi Interpr. ἰπνὸς, τὸ μαγειρεῖον, ἢ ὁ καπνοδόχη, ἢ ὁ φανὸς, ὡς τὸ ἐντὸς τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Itē pars quędā nauis, Etym. & apud Ariſtoph. pro ſterquilinio. ‖ Cyril. quum oxytonum eſt, furnum, quum paroxytonum, laternam.
Ἶπος, laqueus murium, muſcipula. παρὰ τὸ ἴπτω, τὸ βλάπτω, καὶ γὰρ τοῦτο φθαρτικόν ἐστι τῶν μυῶν.
Ἰπούμαι, premi, cogi.
*Ἴπτω, noceo, lædo, Aeſchyl. & Ariſtoph. ἰψάμενοι τοὺς ἀσεβεῖς.
*Ἱππάγροι, οἱ, equi ſylueſtres, Oppian. de venat. lib. 3.
Ἱππαγωγοὶ, hippagines, ſiue (vt Liuius) hippagogæ, naues à tranſportandis equis ſic appellatæ.
Ἱππαγωγοὶ νῆες, hippagogæ naues, naues ad vectādos equos. ἐν ναυσὶ ἱππαγωγοῖς, in hippaginib°, Valla apud Thucyd. ἱππαγωγοὺς ἐποιοῦντο ναῦς, ad vectādos equos naues fabrefaciūt, Philoſtr. ἱππαγωγὰ πλοῖα, naues hippagogæ.
Ἱππάδας, ου, ὁ, genus luſus pueriliſ, qui alio nomine κυβιστίνδα appellatur.

Ἱππάδες, αἱ, ſacrificia, quæ equites Athenis peragebāt, Cæl.lib.7,cap.1.

Ἱππάετος, grandis aquila.

Ἱππάζομαι, equito, Herodot. verbum δήϊμαον, Gaza libro 4. ἐπὶ τούτων ἱππαζόμενοι, hos conſcendentes & obequitantes. Ariſtoph. νεφ. ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται. vbi ἱππάζεται, i. equo vehitur, ἐπὶ ἵππου ὀχεῖται, i. ἐπὶ κέλητος, Bud. in Epiſt. poſter. τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitarunt, Plutarch. in Camillo.

Ἱππάζω, μ. άσω, π. ακα, equito, Neutrum abſol.

Ἱππάκη, ης, ἡ, id quod lacte equino ſidit poſtquàm iam agitatum eſt, coagulum equinum, caſeus equinus, Dioſcorides libro 2.

● Ἱππάκας, edulium Scythicum è lacte equino confe-ctum, teſte AElio, Dionyſ.

Ἱππαλεκτρυὼν, Ariſtoph. magnus gallinaceus, vel animal quoddã marinum. ἱππαλεκτρύονες, grandes galli.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium fera, ab equo nomen ſortita. ἱππάρδιον θηρίον, hippardium, fera dicta ab equo, Ariſtot. 2. Animalium.

Ἱππαρέτη, Hippareta vxor Alcibiadis, Plutarch.

Ἱππάριον, ου, τὸ, paruus equus. Item auis ſpecies, vulpanſeri ſimilis.

Ἱππάρχαι, equitum præfecti, cap.1.lib.2. Reg. ἱππαρχέω, ῶ, præſum equitatui, ſum præfectus equitum. ἱππαρχηθεὶς, qui ſubditus eſt magiſtro equitum.

Ἱππαρχία, præfectura & quaſi magiſterium equitum, Ariſtot. 6. Polit. Quidam accipiunt pro ala ſexaginta & duorum equitum, quam duæ Tarentinæ cõſtituunt.

Ἱππαρχικὸς, qui hipparchi munere bene vtitur.

Ἵππαρχος, ου, ὁ, magiſter equitum. ὁ τῶν νέων δημαγωγὸς, περὶ λάκωνας.

Ἱππαρχῶ, hipparchia fungor. Genit. Bud. Comm.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, cenſus equeſtris, τελεῖν ἱππάδα, equitũ cenſus. ἱππάδα τελοῦντες, i. hippadè ſoluentes, dicti ſunt qui apud Atheniẽſes in ſecundo cenſu eſſent, quòd equum alere poſſent, aut trecentis medimnis cenſi eſſent, Plutarchus in Solone.

Ἱππαστὴς, ῆρος, equitandi artem edoctus.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, aurigandi munus. Galenus, ἱππασίαι συντονοι τῶν κατὰ νεφροὺς ἔρρηξάν τι, equitationes contentæ aliquid in renibus fregerunt.

Ἱππάσιμος, ου, ὁ, equitabilis, equis idoneus. τὰ ἱππάσιμα χωρία, campeſtria, Xenoph.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator.

Ἱππαστὶ, καὶ ἱππηδὸν, equitantium modo diuaricatis cruribus. vnde ἱππαστὶ καθίζειν, eſt humeris inſidere, vt pueri.

Ἱππέφυον, τὸ, lappago, genus ſuffruticis, 6. hiſt. plant.

Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio, aurigandi munus: poeticum, ſicut & ἱπποσύνη, καὶ ἱππία, ἡ ἀλωᾶ, ὁ ἵππος, ἐν τεύχεσι ἱππείων τεχέων. φάτνη ἱππείη, ἡ τῶν ἵππων, Homer.

Ἱππειον μαράθρον pro ἱππομάραθρον dicitur, Nicander.

Ἱππειος, ου, ὁ, equinus, equeſter, Heſiod. ἐπὶ δ' ἱππείου δίφρου, in equeſtrem currum ſalit, i. quẽ equi traherẽt.

Ἱππέλαφος, animalis nomen, Ariſtoteles 2. Animal. equiceruus Gazæ.

Ἵππεμος, equorum morbus, ἱππικὴ νόσος, Ariſtoph. νεφ.

Ἵππευμα, ατος, τὸ, equitatus, equitatio, iter equeſtre, Ariſtoph. ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις.

Ἱππεὺς, έος, ὁ, eques, & cancri genus. Heſiod. in Theog. ἱππῆων dixit, pro ἱππέων. ἐλλὰ δ' ἱππήων πυρσοῖσι.

Ἱππεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum eques, equito, Neut. abſol.

Ἱππηγέτης, ου, ὁ, Neptunus, lingua Deliorum.

Ἱππηδὸν, equi modo, Ariſtoph.

Ἱππηλασία ὁδὸς, via qua currus agi poteſt, aut iumenta. Iureconſulti actum appellabant.

Ἱππηλατεῖν, equos equitare, Ariſtoph.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equitator, agitator equorum.

Ἱππήλατον, τὸ, ſpatioſum, amplum, planum, agendis equis accommodum. ἱππήλατον γῆν εἶ, Ariſtides. ἱππήλατος πύλη, porta qua equi aguntur.

Ἱππημολγοὶ, gens Scythiæ equino lacte victitans.

Ἱππημολγὸς, ὁ ταῖς ἵπποις ἀμέλγων.

Ἱππιάδες, ſtatuæ equeſtres mulierum.

Ἱππίδιον, piſcis quidam.

Ἱππικὴ, ῆς, ἡ, ars equitandi, facultas equeſtris. Item radix ſic dicta apud Theophr. lib. 9, cap. 13. hiſt. plant.

Ἱππικὸν, οῦ, τὸ, equitatus, menſuræ nomen, interuallum quatuor ſtadiorũ. ἱππικὸν διάστημα τεσσάρων ἦν σταδίων, hippicum diſtantia eſt quatuor ſtadiorum, Plutarch. in Solone. vbi Solonem legem tuliſſe ait, vbi eſſet puteus publico, eo vtendum eſſe intra hippicum.

Ἱππικὸς, οῦ, ὁ, equeſtris, artis equeſtris peritus, equiſo, equeſtrem artem edoctus, Plutarchus in Fabio. vnde apud Platonem in Apolog. ἱππικὰ πράγματα, res equariæ ſeu equeſtres. ἄντυγες ἱππικαὶ, Sophocl. id eſt, ἅρμα ἱππικὸν, currus equeſtris. ἱππικὸν στράτευμα, equeſtre agmen, Xenophon. ἱππικὰ ὅπλα, arma equeſtria, quibus Platoni in Legibus opponuntur πεζικά.

Ἵππιος, equeſtris, cognomẽtũ Neptuni, quòd primus ille equos inuenerit, Ariſtop. νεφ. τὸν ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον, i. ἱππικὸν. Mineruæ etiam epitheton eſt, quòd prima illa currũ inſtruxerit. Præterea eſt epitheton Martis & Iunonis. ἵππια ἆθλα, equeſtria certamina, in Epigram.

Ἱπποχαίτης, ου, ὁ, ex ſetis equinis fact⁹, ἱππιοχαίτης λόφος.

Ἱπποχάρμης, ου, ὁ, qui ex equo pugnat, & qui equis gaudet, Etymolog.

Ἱππίσκος, ornatus muliebris.

Ἱπποβάμονα ῥήματα, equeſtria verba, i. ὑψηλὰ, Ariſtop. voces equeſtres, & ideo grandes, ob id quòd qui vehuntur equis, altius ſe à terra extollunt.

Ἱπποβάτης, eques. ἱπποβάται, i. equites, vocabantur apud Calchidenſes, locupletes, Herodot. lib. 5. ἐν ἱπποβατῶν χώρῃ, in equitum prædiis, Idem.

Ἱπποβότης, eques. τῶν ἱπποβοτῶν, equitum, Herodot.

Ἱππόβορος, ου, ὁ, libidinoſus, qui meretricio amore debacchatur, πορνομανὴς, ἱππόπορνος.

Ἱπποβόται, Plutarch. in Pericle, χαλκιδέων τοὺς ἱπποβότας λεγομένους πλούτῳ καὶ δόξῃ διαφέροντας ἐξέβαλε, i. ex Calchidenſibus eos quos hippobotas vocant, diuitiis & gloria florentes exegit. pro viris quibuſdam.

Ἱππόβοτος, ου, ὁ, alens equos, nutriens equos, idoneus equis nutriendis, multa loca poſsidens quibus paſcere equos poſsit, ἵππους βόσκειν δυνάμενος, μεγαλόβοτος καὶ εὔγεως. ἵππος enim ἀντὶ τοῦ μεγάλου ponitur, Heſych. ἱππόβοτον πεδίον apud Euripidem dicitur τὸ πρὸς βόσιν καὶ τροφὴν ἵππων ἐπιτήδειον, campus equis alendis aptus. ἄργος ἱππόβοτον, i. ἱπποτρόφον, Homerus.

Ἱππόβρωτος, ου, ὁ, ab equis deuoratus.

Ἱππογλώσσον, τὸ, hippogloſſum, lauræ genus.

Ἱππόγλωσσον, hippogloſſon herba, Dioſcorid. lib. 4.

Ἱππογνώμων, qui equas grauidas ab aliis internoſcit. Item μεγαλογνώμων. vnde θύμον ἱππογνώμονα. ἵππος enim & βοῦς in compoſitione τὸ μέγα ſignificat, vt ἱπποσέλινος, Budæus Comment.

Ἱππόδαμος, ου, ὁ, bellicoſus, equorum domitor. Hom. Iliad. γ. κάστορά θ' ἱππόδαμον, &c.

Ἱππόδασυς, εος, ὁ, denſus ex crinibus equinis. Homerus Iliad. γ. κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, id eſt, habentis apicem ex ſetis equinis confectum.

Ἱππόδεσμα, lora, habenæ, ἡνίαι, Euripid.

Ἱπποδέτης, ου, ligans equum. ἱπποδέτης ῥυτὴρ, habena qua equus retinetur, & qua ligari ſolet, Sophocl.

Ἱπποδιώκτης, auriga.

Ἱπποδρομία, curſus equorum, ludi circenſes, vbi equis concurritur.

Ἱπποδρόμιος μὴν, hippodromius menſis dicitur, quem Athenienſes dicunt ἑκατομβαιῶνα, Plutarch in Camillo.

Ἱππόδρομος, ου, ὁ, hippodromus, circus: certamen erat Athenis in Theſei honorem. Vnde pro loco ponitur, vbi

vbi equorum curſu certatur. κατάδρομος, eſt ſtadium in quo equites decurrere ſolebant imaginario prælio. ἱππόδρομοι ψιλοὶ, ferentarii, leuis armaturæ milites.

Ἱπποζόνη, equorum nutrix.

Ἱππόθεν, ex equo, in Epigram.

Ἱπποθῆλαι, οἱ, equimulgi, vt Gaza vertit ex Ariſtotel. l.6. Animal. pulli equorum equabus ſuppoſiti: à θηλάζω.

Ἱππόθοος, auriga.

Ἱππόθορος, ου, cantio ad incitandas equas, ὃ ἐπαυλεῖται ἵπποις μιγνυμέναις, Plutarch. lib. 7. Sympoſ.

Ἱππόκαμποι, equi marini, à flexura, quaſi effigie in caudas piſcium deſinentes, Helian. ſcribitur vt plurimum ἱππόκαμπος in maſculino genere.

Ἱππόκαμπος, ὁ, hippocampus, animal eſt marinum paruum, lib. 2. Dioſcorid. qui & ἱππόδρομον dicitur libro 3. Macchab. dicitur & δολιχὸς, apud Epictetum. Philoſtr. de Thetide marina, ἡ μὲν ἐπωχεῖτο δελφῖσι καὶ ἱπποκάμποις ἀθύρουσα: vbi Interpr. hæc quidem delphinis & hippotamis inſidens ludebat.

Ἱπποκέλευθος, ου, ὁ, faciens viam equo.

Ἱπποκένταυρος, hippocentaurus Luciano, in genere fœminino.

Ἱπποκομέω, μ. σω, π. κα, curo equos. Neutr. abſol.

Ἱπποκόμος, ου, ὁ, equiſo, id eſt, equorum curator, equorum magiſter, Vallæ. ἱπποκόμος τρυφάλεια, in Epigram. Item caſsis quæ conum è ſetis equinis præfert.

Ἱπποκοντισταὶ, οἱ, equi iaculatores.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, galeatus, habẽs conũ ex cauda equina, bellicoſus, ex equo pugnans. Iliad. β, ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, i. ἐφ᾽ ἵππων ἐποχιζόμενοι, ἢ ἵπποις κοσμοῦντες, τουτέστι πολεμικοὶ, ἢ ἀφ᾽ ἵππων μαχόμενοι.

Ἱπποκρατία, ας, ἡ, conſualia, equeſtris victoria.

Ἱπποκρατοῦμαι, equitatu vincor.

Ἱπποκρατῶ, equitatu vinco, equeſtri certamine ſupero, Bud. Comment.

Ἱππόκρημνα ῥήματα, verba rupium modo grãdia, verba prærupta, ſcabra, Ariſtoph.

Ἱππόκροτος, ου, ὁ, equiſonans.

Ἱππισκύων, equi catellus, nomen Satyræ apud Varro.

Ἱππολάπαθον, hippolapathum, genus oleris, Dioſcor. lib. 2. vide Marcell. ibidem.

Ἱππολούτρα, piſcina lauandis equis.

Ἱππόλυτος, Theſei filius ex Antiope, Plut. in Theſ.

Ἱππομανεῖν, equire, inſanire, ac furere in Venerẽ, quales mulieres viroſæ appellantur à Latinis, ab equa tractum, quæ omnium animaliũ eſt ſalaciſsima, Ariſtot. li. 6. Animal. Significat etiam equis vehementer delectari.

Ἱππομανὲς, έος, τὸ, hippomanes, fronti pullorum innaſcitur nigri quippiam rotundum, latum, quod mater continuò deuorat. ‖ Eſt & veneficium, virus ſcilicet illud quod ex equarum inguinibus defluit, quo tempore feruntur in amoris furorem.

Ἱππομανὴς, valde inſanus. Sophocl. in Aiace furioſo, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσιν ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ σοῦ τὸν ἱππομανῆ: qua voce grandem hominis furorem ſignificat, & ſupra modum furentem hominem. Id enim ἵππος in compoſitione ſignificat. vnde & τὸ ἱππομανὲς adiectiui nominis modo, grandem furorem faciens dicitur Virgil. & Theocrito. hæc ex Marcello, lib. 3. Dioſcorid. Item ſtudio equeſtri flagrans. Apud Sophoclem in Aiace, prati epitheton eſt floridi, & luxuriantis paſcuis.

Ἱππομανία, inſanum ſtudium equorum.

Ἱππομάραθρον, ου, τὸ, equi fœniculum, fœniculum erraticum, Theophraſt. lib. 6. hiſtor. plant. & Dioſcorid. lib. 3. vide Marcellum.

Ἱππομαχέω, ῶ, equeſtrem pugnam committo.

Ἱππομαχία, pugna equeſtris, equeſtre prælium.

Ἱππόμαχος, ὁ καὶ ἡ, ex equo pugnans, in Epigram.

Ἱππομολγὸς, οῦ, ὁ, mulgens equam.

Ἱππομύρμηκες, formicæ, quæ equites appellantur, vt Gaza vertit ex Ariſtot.

Ἱππονέω, animum ad equos adiicio, Xenoph.

* Ἱππονεία, ſtudium emendorum equorum.

Ἱππονόμος, ὁ, paſtor equorum. ἱππονόμος βοτὴρ, magnus paſtor. ἱπποφόρβους βοτῆρας, Sophocl. i. τοὺς μεγάλως φυλάσσοντας ποιμένας, de bubulcis. Et ἱππόνομα, merces ex equis vel mulis.

Ἱππονώμας, ſol dicitur ab Ariſtoph. πρ. i. ὁ ἐλαύνων καὶ νωμῶν τὸ ἅρμα, καὶ τοὺς ἵππους ἡνιοχῶν.

Ἱπποπόλοι, οἱ, bellaces.

Ἱππόπορνος, immane ſcortum.

Ἱπποποσειδῶν, ῶνος, ὁ, Neptunus Conſus.

Ἱπποπόταμος, animal.

Ἱππόπολις, equorum venditor, auriga equeſtris.

Ἵππος, ου, ὁ, equus. Et ἵππος, ἡ, equa. ſub quo genere etiam pro equitatu ponitur. Vnde χιλίαν ἵππον, pro mille equitibus, quaſi millenarium equitatum. Et μυρίαν ἵππον, ἀντὶ μυρίους ἵππους. Hæc dictio in compoſitione ſæpe ſignificata vocabulorũ intendit, ſignificatque grande, amplum & vehemens, ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. vnde κρόνιππος apud Ariſtophan. id eſt, multùm vetus & delirus. ἵππος διακοσία, ducenti equites, Thucyd. ἵπποι ποτάμιοι, equi fluuiatiles, Herodot. ἱππείοις γυμνασίοις, equeſtribus gymnaſiis, Plutarch. ex Pindaro.

Ἱπποσέλινον, ου, τὸ, olus atrum, genus appii ab equo appellatum, quaſi equapium dixeris, Gaza in Probl. Ariſtot. vide Annotat. Marcelli. lib. 3. Dioſcorid.

Ἱπποστασία, & Ἱπποστάσιον, ου, τὸ, & Ἱππόστασις, ſtabulum equi, ſtationes equorum in ſtabulis, Bud. Comment. & in Epiſt. poſter.

Ἱπποσύνη, ης, ἡ, equitatus, ars equitãdi, ἡ ἱππικὴ ἀνδρεία.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques, inſidens equo.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, equeſter ſagittarius. Item accipiter, Ariſtophanes.

Ἱπποτροφεῖν, alere equos. Dicebatur etiam de iis, qui in ſacris certaminibus vincere cupiebant, Bud. Com. πόας χλωρᾶς ἱπποτροφοῦσι, herba virenti equos ſaginant, Dioſcorid. lib. 4.

Ἱπποτροφία, ας, ἡ, equorum educatio, nutritio.

Ἱπποτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, altor ſeu altrix equorum. ἱπποτρόφος γῆ, terra ferax equorum, Lucian.

Ἱπποτυφία, ας, ἡ, inanis gloria, equi ferocitas.

Ἱππουρις, ιδος, ἡ, epitheton galeæ apicem ſeu criſtam ex ſetis equinis habentis. Homer. Iliad. γ, κυνέην εὔτυκτον ἵππουριν ἱππουριν, id eſt, ἐξ ἱππείων τριχῶν τὸν λόφον ἔχουσαν. Item herba mulieribus ad vaſorum munditiem quæſita.

Ἵππουρος, ὁ, equiſelis, piſcis de quo Ariſtotel. lib. 5. Animalium.

Ἱππόφαες, lappago, lappula minor. Item hippophaes, medicamentum quoddam ex lactaria herba, Theophr. lib. 9, cap. 15. hiſt. plant. vbi tamen impreſſum ἱππομανές.

Ἱπποφαὲς, τὸ, hippophaes fruticis gen⁹, quo veſtes vellicando poliunt, Dioſcor. lib. 4. ibidem Marcellus.

Ἱππόφαιστον, hippophæſton, genus ſpinę fulloniæ, Dioſcorid. lib. 2. & ibidem Marcellus.

Ἱπποφόρβιον, ου, τὸ, capiſtrum, armentũ equorum, & locus vbi paſcuntur, equile quibuſdam dicitur, Hom. ἱπποφόρβια, τὰ τοὺς ἵππους τρέφοντα χωρία, Homer. Interpr.

Ἱπποφορβὸς, οῦ, ὁ, paſtor equorum.

Ἱπποφορεύς, έος, ὁ, gradarius.

Ἱππόφυον, ου, τὸ, lappago, genus ſuffruticis, Theophr. lib. 6. hiſt. plant.

Ἱππιοχάρμης, ου, ὁ, gaudens equis, pugnans equis.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, ſtabulum equorum.

Ἵππων, ωνος, nomen philoſophi in Com. Ariſtoph.

Ἱππῶναξ, κτος, ὁ, Hipponax, poeta iambographus.

Ἵπταμαι, & Ἵπτημι, ἀόρ. β. ἔπτην, volo, as.

Ἵπτω, μ. ἵψω, π. ἶφα, noceo. & ἴπτομαι medium. Iliad. α, μέγα δ᾽ ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, i. μεγάλως ἔβλαψας.

Ἰπύω, ſono, clamo.

Ἱερά, ῶν, τά, ſacra: item ſacrificia, admiranda. Homer. ἦλθε τὰ ἱερά, in plurali dixit, i. accepit victimas, ἱερεῖα, θυσίας.

Ἱεραί, conciones, eccleſiæ, Etym.

Ἱερᾶται θεοῦ, Dei ſacerdos eſt, Herodo. Deo initiatur.

Ἱερεία, ἡ, ſacerdos fœmina dicitur & ἱέρεια.

Ἱερεῖν, dicere.

Ἱερεῖον, pro ἱερεῖον, τό, ſacrificium.

Ἱερεύς, pro ἱερεύς: & ἱρεύειν, pro ἱερεύειν. ὁδ. ξ. οὕτως δ' ἐνὶ ἱερεύουσ' ἱερεῖον. Apollon. 2. Argon. ὁππότε δὴ ἱρεύσαντο μῆλα, pro ἱερεύσαντο, mactarunt.

Ἴρεος τοῦ ἰλλυρικοῦ ἡ ῥίζα κολλητικὴ ἐστι, Galen. l. 2. ad Glauc.

Ἴριος etiam herba, Dioſcorid. lib. 1. vide annotationem Marcelli. lib. 4. eiuſdem.

Ἱερεῖον, templum, victima, hoſtia.

Ἱερεῖος, ſacer.

Ἵρηξ, κος, ὁ, pro ἱέραξ.

Ἱερήτεια, ας, ἡ, ſacerdos, θύτης, ἱέρεια.

Ἴριγγες, arteriæ, Hippoc.

Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris, dea Thaumantis & Electræ filia, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. à verbo εἴρω, i. λέγω: vnde & nuntia deorum dicitur. Item nomen herbæ aromaticæ, & placentæ genus. Item auis ſpecies & fama. ἶρις, circulus in oculo circa pupillam, lapis cryſtallinus, Etymol. ἶρις item cæleſtis arcus. Ariſtot. de mundo, ἶρις δὲ ἐστιν ἔμφασις ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης ἐν νέφει νοτερῷ καὶ κοίλῳ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν, ὡς ἐν κατόπτρῳ θεωρουμένη κατὰ κύκλου περιφέρειαν, i. arcus cæleſtis, eſt ſpecies ſegmenti ſolaris vel lunaris, edita in nube humida & caua & perpetua, quã velut in ſpeculo intuemur, imagine relata in ſpeciem circularis ambitus. ſic Bud. reddidit. vbi πρὸς ἔμφασιν ſignificat in ſpeciẽ. ἶρις ποδήνεμος ὠκέα, Homer. Iliad. β. Item iris genus herbæ aromaticæ, de qua Dioſcor. lib. 1, cap. 1. Et Theophraſt. l. 1. hiſt. plant. eius radix medicata eſt, lib. 6, c. 7. Gaza conſecratrix exponit. legitur & ἶρις pro eodẽ lib. 7, c. 12. ἴρινον ἔλαιον, oleũ quod ex iri fit, irinũ. ἴρινον μύρον, irinum vnguentũ ab iride herba, Dioſcor. lib. 1, cap. 67.

Ἱρμός, εἱρμός, ſeries, conſequentia.

Ἱρμοφύλαξ, carceris præfectus.

Ἱρόν, οῦ, τό, ἱερόν, templum, ſacra ædes, puluinar.

Ἱρός, οῦ, ὁ, ſacer, pro ἱερός, ſacratus, ſacroſanctus. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, ſacer Deo, Herod. ἱρὰ τῆς Ἴσιος, Iſidi conſecratæ, Idem.

Ἶρος, pauper, & proprium nomen apud Hom. Etym.

Ἱερουργία, ας, ἡ, ceremonia.

Ἱερωμένοι, οἱ, ſacerdotes, ſacrificuli.

Ἴς, ἰνός, ἡ, neruus, fibra, δύναμις, ἰσχύς, vis, violentia. ὁδ. β, ἴς ... πολλά ... & ὁδ. ν. ἴς ἀνέμοιο. vide ἴς. ἴς item fluuii nomen eſt. Heſiod. ἀλλὰ ἴς ἰδέμεναι βίης ἡρακληείης, vis virtutis Herculeæ. Idem ἴς ἡρακλείη τελέσας ... ἀέθλους.

Ἶσα, æqualiter, æquè, ex æquo, κατ' ἴσον. Datiuo, ὁδ. ο, ἶσα θεῷ ἰδάκρυσι εἰσορόωσι, i. æquè ac Deum ſuſpiciunt. Genitiuo. Ianus Laſcaris, ἶσα τε μαιονίδου τέρπετε οὖς ἄγεις, æquè ac Homeri.

Ἰσαγγελία, ας, ἡ, nuntium conforme.

Ἰσάγγελος, ου, ὁ, æqualis, nũtius, ſimilis Angelis, ſeu par Angelo, æqualis, Lucæ cap. 20.

Ἰσάζω, μ. άσω, π. ακα, adæquo, cõpenſo, æquiparo, Accuſ. & aliquando abſolutè, pro ſum par. Ariſtot. Polit. 5, ἰσάζη ἀλλήλοις, hoc eſt quum numerus vtrinq; æqualis eſt. ἰσάζουσιν ἀλλήλοις, inter ſe æquantur, Idẽ ibidem. Ponitur etiam pro ἰσοδυναμῶ, vt idem de pollice manus, ἵνα ἰσάζη εἰς ὢν πολλοῖς. ἰσάζουσι, ſiue ἶσαι ψῆφοι, ἰσαζόμεναι, quũ iudices adæquant, aut eorũ ſententiæ. ἰσάζοντα ζυγά, æquilibriũ, Ariſtot. Bud. Com. prima nunc longa eſt, Nonnus, ἰσάζων ἰσότυχος ἴσον ... βασιλῆϊ: nunc breuis, vt lib. 1. Epigram. δίσχα γὰρ ψῆφοισιν ἰσάζεται.

Ἰσαίνειν, olere, odorari, reſpirare.

Ἰσαιτέρας πολιτείας καθίστασθαι, rempub. in alterum ſtatum transferri, Thucydid.

Ἰσάνεμος, æquius, Euripid.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter.

Ἰσάλη, διφθέρα, pellis, Interpres Ariſtophan. in dictione διφθέρα.

Ἰσάμιλλος, ex æquo decertans, æqualis certamine.

Ἴσαν, ibant. Iliad. α, πρὸς ὄλυμπον ἴσαν θεοί: à verbo εἶμι. ἴσαν ἀπήσαν, ἠπιστάμενοι, Homer. Iliad. β. Item ἴσαν, ſciebãt, ab ἴσημι.

Ἰσάνεμος, Euripid. vento par velocitate, velox.

Ἴσαντι, pro ἴσασι, ſciunt.

Ἰσάριθμος, ου, par numero. ἰσάριθμοι, totidem.

Ἴσαρος, ου, dracuntia magna, herbæ genus.

Ἴσασι, ſciunt, norunt. ὁδ. ξ, οἱ δ' ἐπ' ἴσασι, prima longa. Heſiod. νήπιοι οὐδ' ἴσασι, &c. Itẽ prima breui. Idẽ, πάντες δὲ τ' ἴσασιν, &c. i. δῆλον οὐδὲν ἐπ' ἴσασι, diſsimulabant ſe ſcire.

Ἴσατις. Dioſcorid. lib. 4, φύλλα δ' ἔχει ἰσάτιδι ὅμοια, folia habet glaſto ſimilia.

Ἰσάτις, ιδος, ἡ, iſatis, ruta, genus herbæ, Dioſcor. lib. 2.

Ἴσατο, ſtatuit, aſsimilatus eſt.

Ἰσαχῶς, tot modis, æqualiter.

Ἴσειον, ſacrarium Iſidis.

Ἰσέω, adæquo, ἰσάζω.

Ἶσις, ſcies.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor.

Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqualitas dicendi, ex æquo locutio, quum ex æquo omnibus dicendi præbetur copia, iuris æquabilitas, Herodotus.

Ἰσῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ætate par, æqualis, hoc Philo vtitur.

Ἰσημερία, ας, ἡ, æquinoctium.

Ἰσημερινός, οῦ, ὁ, æquidialis, æquinoctialis à Latinis, & æquator. ὁ ἰσημερινὸς κύκλος.

Ἰσημερινὸς πυρός, triticum cuius cura æquinoctio delegata eſt, i. quod æquinoctio ſeritur verno, apud Theophraſt. lib. 4. de cauſ. plant.

Ἴσημι, cognoſco. ἴσημι πάντως, omnino.

Ἰσημοιρία, bona pars.

Ἰσήμορτιν, mortuus eſt.

Ἰσήρης, εος, ὁ, καὶ ἡ, par. ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia ſuffragia, Euripides.

Ἰσήριθμος, æqualis numero. ἰσήριθμοι, totidem.

Ἴσθι, ſcias. Plato lib. 1. de Rep. εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν, ſcias pro certo inuitos nos errare. vide εὖ ἴσθι ſuo loco. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον, ſcias hoc ita eſſe, Ariſtoph. νε. Idẽ in Pluto, ἴσθ' ἴσ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη, ſcias te ad fores ipſas veniſſe. ἴσθι θνήξων, ſcias te moriturum, Ariſtoph.

Ἴσθι, ſis, eſto. Planud. in verſione Catonis, καθαρὸς ἴσθι, mũdus eſto. vnde ξυνίσθι apud Platonẽ, ſimul ſis, conſueſce: de quo vide ſuo loco. Plato lib. 1. de Rep. μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι, nobis ne ſis moleſtus. ἴσθι ἀρξάμενος ὑπὸ λακεδαιμονίων, eſto ſub imperio Lacedæmoniorum, Herodot. εὖ ἴσθ' ὅτι, certo ſcitis, Ariſtoph. ἴσθι χάριν, loco beneficii ponas, Herodot. ἴσθι ἐκεῖ, eſto illic. Matthæ. cap. 2. & 5. ἴσθι ἐν τούτοις, in iis eſto, Paul. 1. ad Timoth. 4. ἴσθι καὶ πάσι τοῖς στρατιώταις ἐμφανὴς ἑαυτόν, abi, & te militibus oſtende, Plutarch. in Othone. Ibidem legitur ἴσθι. βραδὺς ἴσθι πρὸς κακουργίαν, tardè ad iniquitatem accede. ἴσθι πρὸς τὸν μύρμηκα, vade ad formicam, cap. 6. Prouerb. Solomonis.

Ἰσθμαίνω, anxius ſum, anhelo.

Ἴσθμια, τά, ludi, qui celebrãtur in Peloponneſo in honorem Neptuni.

Ἰσθμία θεός, Eurip. i. Leucothoe, i. matuta, vt opinor.

Ἰσθμιάδες σπονδαί, appellat Thucydides, fœdera quæ tantiſper durarent, dum Iſthmiorum ludorum celebritas eſſet exacta.

Ἰσθμιάζειν, parum commodè parúmque ſalubriter viuere, quòd Iſthmiorum ludorum tempus morbis eſſet obnoxium, ob frequentem populi conuentum. vide Eraſmum in prouerbiis.

Ἴσθμιον, ου, τό, monile, ornatus colli: ab ἰσθμός.

Ἰσθμοῖ, Aduerb. in Iſthmo, Plutarch. in Themiſt.

Ἰσθμώδεις, tranſlatè pro ſummis oſsium anguſtiis ponitur.

Ἰσθμὸς, οῦ, Iſthmus, στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης ἀπειλημμένη, ἢ γῆ ἀμφιθάλασσος, interiectio, terrarum inter duo maria anguſtiæ, vnde deſtrictæ. ἰσθμὸς etiam dicitur obſtaculũ quod in os vaſis inditur, quod collum vocant, Gaza 4. Animal. Ariſtot. ἰσθμὸς κλεψύδρας, clepſydræ collum, i. foramina inferiora, Ariſtot. Problem. vbi fortaſſe ἠθμός. Galenus tranſlatè accipit pro illa parte, quæ os & gulam interiacet. vnde παρίσθμια, tonſillæ, quæ contingunt in illis locis, quæ vocãtur μῆλα. ἰσθμὸς στενὸς, anguſtus terræ limes, Valla ex Thucyd. ἀναρρῖψαι τὸ ὑφιστάμενον τίνυσι ἰσθμῷ, eximere furfures enatantes incerniculo, Ruell. ligulis perforatis, Barbarus: cribro, Marcell. lib. 2. Dioſcorid.

Ἰσθμώδης, ὁ, ἡ, Iſthmos habens, aut Iſthmi in modum anguſtum. ἰσθμῶδες χωρίον, locus Iſthmo ſimilis, locus peninſula, Thucydides.

Ἰσιακὸς, ὁ, ἡ, i. indutus more eorum, qui Iſidis templum viſebant. ἰσιακοὶ, qui initiati ſunt Iſidis ſacris.

Ἰσίδωρος, nomen proprium, Etym.

Ἴσικος, ὁ, iſitium, lucanica, farcimen, genus pulmenti ex carnibus tritis, quod tomaculum & tomaclum etiam dicitur. de hoc Alexand. Aphr. l. 1. Probl. Politian. in Probl. Aphr. quædã caro eſt, quę difficilè coquitur.

Ἶσις, ιδος, ἡ, Iſis: παρὰ τὸ ἴσιν, ἡ αὐτή ἐστιν τῇ γῇ. vide Etym.

Ἰσιάπτος, ἀντίπαλος, par, Hermog.

Ἶσκε, dicebat. Apollonius 2. Argonau. ἴσκεν ἀγλωσσεύων, id eſt, ἔλεγε. παρ' ὁμήρῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅμοιον, inquit Interpres Apollonii Rhod.

Ἰσχύω, poſſum, valeo.

Ἴσκω, ſcio, dico, comparo, decipio, ſubduco, furor. παρὰ τὸ ἴσω, Etym. vnde ἴσκος, fur.

Ἴσμα, ατος, τὸ, ἵδρυμα. fundatio, figmentum.

Ἴσμεν, ſcimus. οὐδὲν ἴσμεν, nihil certi habemus, Plato in Epiſt. τῶν ἡμεῖς ἀτρεκέως ἴσμεν, quos nouimus, Herodot.

Ἰσμήνιος vocabatur Apollo, eo quòd omnia ſciret.

Ἴσμη, prætextus, prudentia.

Ἰσμήνιος ἀπόλλων, Apollo Imenius.

Ἰσοβαθὴς, æquè profundus.

Ἰσοβαρὴς, æquali pondere.

Ἰσόγαιος, terræ æquatus.

Ἰσογώνιον, ου, τὸ, rectangulum.

Ἰσοδένδρος, ὁ, ἡ, arborem æquans.

Ἰσοδίαιτα, idem victus, æquabilitas vitæ.

Ἰσοδίαιτος, victus particeps, ſimilis in victu.

Ἰσόδιον, xenium aduentitium, quod dabatur ingredienti quanque vrbem magiſtratui, vt hodie principibus. Latini honorarium appellant.

Ἰσόδομον, ου, τὸ, ædificium in quo omnia coria ſunt æqua latitudine ſtructa. ἰσόδομον & pſeudiſodomon, ſtructuræ quædam genera ab æquabili inæquabilíque ſtructura dicta. vide Plinium, lib. 36, cap. 22.

Ἰσοδρομεῖν, vnà ferri, & pariter concurrere.

Ἰσοδρομοῦντες, pari concurſu currentes.

Ἰσόδρομος, qui curſu alterum æquat. Genit. Ariſtotel. de mundo, καὶ οἱ τούτου ἰσόδρομοι.

Ἰσοδύναμος, æquè potens. Alexand. Aphr. lib. 1. Probl. ἰσοδύναμος καὶ ἰσότιμος ἡ τάσις τῆς βοῆς.

Ἰσοδυναμοῦντα, τὰ, æqualia.

Ἰσοδυναμοῦντες, pares adepti vires, ſimili virtute pollentes.

Ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, in Epigram. cupreſſorum æqualium & comparium, quòd æquabiles ſunt inter ſe, vel ramos tales habeant.

Ἰσόζυγον, æqualiter. Nonnus, ὅλα πημαίνοντι ἰσόζυγον ἢ γενέτην, pro æquè ac patrem.

Ἰσόζυξ, υγος, æquabilis. Nonn. ἰσόζυγι θεσμῷ, pari lege.

Ἰσόθεος, ὁ, æqualis Deo. ἰσοθέους vocat Homer. præſtanti virtute præditos & Deo comparandos.

Ἴσοι, totidem: cui præcedunt ὅσοι & πόσοι, Bud. Com.

Ἰσοκατάληκτα, æqualiter deſinentia, iuxta menſuram ſcilicet & numerum ſyllabarum eorum verborum, quæ membra orationis claudunt: ab ἴσος, æqualis, & καταλήγω, deſino. Dicuntur & ὁμοιοτέλευτα.

Ἰσόκεν, ἕως ἄν, donec.

Ἰσοκίνδυνος, ὁ, ἡ, qui eſt in pari diſcrimine, ἐν ὁμοίῳ κινδύνῳ καταστήσας ἑαυτὸν, ἢ ἰσοπαλής.

Ἰσόκληροι τοῖς βίοις χρώμενοι, æquali ſortitione atq; ſubſtantia degentes, Plutarch. in Lycurgo.

Ἰσοκλινὴς, æquè propenſus, ὁ ἰσόρροπος, ad æquilibrium vergens, quoquoverſus tendens, Ariſtot. de mundo, νόμος ἡμῖν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς, οὐδεμίαν ἐπιδεχόμενος διόρθωσιν ἢ μετάθεσιν, &c. Bud. Comm.

Ἰσοκόρυφοι, οἱ, æquè eminentes.

Ἰσοκρατὴς, ὁ, ἰσοδύναμος. Philo de mundo, ἰσοκρατὴς ἡ τῶν στοιχείων μεταβολὴ, id eſt, æquè pollens, paribus viribus cõſtans, æquè fortis.

Ἰσοκρατία, æqualis potentia. hoc nomine reſpub. Herodoto dicitur.

Ἰσόκωλον, ου, τὸ, ſimiliter deſinẽs, color rhetoricus. Itẽ æquatum membris. ἰσόκωλον, authori Rhetorices ad Herennium dicitur compar. Quintiliano ἰσόκωλα dici videntur, in pares elocutionũ tractus incidẽtia, l. 4. cap. 2.

Ἰσολογία, ſimilis ratio & honor.

Ἰσόμαχοι, οἱ, æquales in pugna.

Ἰσομεγέθης, εος, ὁ, ἡ, æquè magnus.

Ἰσόμοιρος, ſciturus, Thucyd.

Ἰσομέτρητος, æquã menſurã habẽs, qui eſt æquali põdere. dicitur etiã ἰσομεγέθης. ἰσομέτρητος τῇ πόλει λόγος, Ariſtid.

Ἰσομήκης, εος, ὁ, ἡ, æquè procerus. ἰσομήκεις corporis proceritate pares.

Ἰσομοιρεῖν, æquas partes ferre, æqualiter diſtribui, ἰσοτιμίας ἀξιοῦσθαι, hoc eſt, μὴ πλεονεκτεῖν. Demoſth. pro ex æquis partibus hæredes eſſe poſuit, Genitiuóque iungitur. ἰσομοιρεῖ τῆς συμφορᾶς οὐδείς, nullum habet calamitatis ſocium, Thucyd.

Ἰσομοιρία, æquilibrium, æquabilitas, æqua partitio, ſortis æqualitas, Nazanz. in Orat.

Ἰσόμοιρος, ὁ, æquam portionem habens, æquis partibus hæres. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, Sophocl.

Ἰσομυθεῖν, exquiſitè verba facere.

Ἰσονία, æqualitas, ἰσοτίμημα.

Ἰσονομοῦμαι, pari iure ſum. ἰσονομεῖσθαι, pari iure eſſe cũ cunctis, Thucyd.

Ἰσονομία, ας, ἡ, legum paritas, æquabilitas, æquabilis bonorum honorúmque diſtributio, quum omnia omnibus paria, & dimenſa reſpondent.

Ἰσονομικοὶ, οἱ, æqualiter viuens.

Ἰσόνομος, ὁ, æqualiter diſtributus, ęquis legibus viuẽs, vnde Platoni in Epiſt. ἰσόνομος πολιτεία, ęquabilis reſpub.

Ἴσοντι, ibunt.

Ἰσοξ, piſcis quidam cetaceus.

Ἰσοπαλὴς, έος, ὁ, ἡ, æqualis in pugna, ἴσος ἐν κλήρῳ: nam πάλος ſors eſt.

Ἰσόπαλον, τὸ, par, anceps.

Ἰσόπαλος, par, æqualis.

Ἰσοπαχὴς, pari craſſitie, æquè craſſus.

Ἰσόπεδον, ου, τὸ, planities terræ. ἰσόπεδα τὰ χρώματα, plani colores, Alexand. Aphrod.

Ἰσόπεδος, ὁ, planus, æquatus, χθαμαλὸς, Plutarchus in Numa. τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος, locus reliquo tumulo exæquatus.

Ἰσόπεδρον, æquale, magnum.

Ἰσόπηχυς, εος, ὁ, cubitalis.

Ἰσοπλατὴς, έος, ὁ, ἡ, æquè latus, eiuſdem latitudinis.

Ἰσοπλάτων, Platoni æqualis, in Epigramm.

Ἰσόπλευρος, ὁ, æquis lateribus, æqualia latera habens.

Ἰσοπολῖται, ciues æquales.

Ἰσοπολιτεία, ας, æqualitas reip. ἰσοπολιτείας μεταλαβεῖν, ex æquo reip. participem eſſe, Plutarch. in Camillo.

Ἰσόπυρον, ου, iſopyron, genus herbæ, quam aliqui vocãt phaſiolum propter ſimilitudinem, Dioſc. l. 4. c. 211.

Ἰσοῤῥοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, æquiualeo, æquipondero, ſũ æqualis momẽti, æquilibrium facio, nec ſupero, nec ſuperor, Ariſtot. Eſt etiam in neutram partem vergo, vt iudex æquus facit. Neutr. abſol. Bud. Comment.

Ἰσοῤῥοπία, æquilibrium, æquiualẽtia: vt ἰσοῤῥοπία τῆς γῆς, apud Plat. de terra in æquilibrio ſtante, Bud. ibidem.

Ἰσόῤῥοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquiualens, æquiponderans, æquilibris, æquè valens, eadem exiſtimatione, eiuſdem ponderis, ἰσοβαρὴς, ἰσοστάσιος. τὸ ἰσοῤῥόπου, æqualitas momentorum, Bud. in Epiſt. prior.

Ἶσος, ου, ὁ, æqualis, ſimilis, par, ſatis idoneus, æquus, ὅμοιος. vnde ἶσον τάχος, æquè velociter. Et ἶσον ἴσῳ ἐπιφέρειν, vel φέρειν τοῖς ἴσοις, ἀμείβεσθαι, par pari referre, paria facere. vide in Chiliad. Eraſm. ἶσον ἴσῳ. Ammonius diſtinguit inter ἴσους & καινούς. Eſt & nomen filii Priami: ſed ἶσος fluuius eſt. Item ἶσος, frutex quidam, Theophraſt. 3. hiſtor. plantar. ἶσος ἢ δίκαιος, æquus vel iuſtus, Demoſthen. Datiuo iungitur. Odyſſ. ξ, καὶ σφέτι ἶσον, priori longa: quæ etiam corripitur Heſiodo, μὴ δὲ δυωδεκάμηνον ἶσον καὶ τοῦτο τέτυκται. Galenus, ἶσον τὰ μέρη γυμνάζειν, æqualiter partes corporis exercere. ἶσος ἑαυτῷ, ſui ſimilis. ἴσοι ἀριθμὸν, totidem. ἴσοι τὸ πλῆθος, totidem numero, Demoſthen. ἴση καὶ δικαία εἰρήνη, Idem. πόλις ἴση καὶ ὁμοία, ciuitas paris iuris, & quæ non ſeruit cuiquam, AEſchines. τῆς ἴσης μετέχων, ſcilicet πολιτείας, Thucyd. ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æquo, Idem. ſubintelligitur μοίρας, ait eiuſdem Interpres. ἀπὸ τῆς ἴσης κοινὰς στρατιὰς ἐποιοῦντο, idem Thucydides: vbi ſubintelligitur συντελείας, ab æqua penſitatione. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, æquis conditionibus, Bud. in Epiſtol. priorib. ἐπὶ τῇ ἴσῃ, æquis conditionibus, ob æquas partes: ſubauditur τιμῇ. ἴσην ἔπος, Sophocl. ἶσαι μαρτυρίαι, ſatis idonea teſtimonia, cap. 14. Euangelii Marci. ἴσας ἡμᾶς εἰσπραξάμενος, id eſt, vices æquas à nobis exigens, Bud. in Epiſtolis poſterior. ἴσας πληγάς σοι πεπόνθαμεν, Ariſtophan. τὸ ἶσον, medium, ius, tantundem, æquæ vires, æquitas, iuris æquabilitas, par portio. ἶσον μέρος, Ariſtophanes. τοῦ ἴσου ἀξιοῦν, tanti facere, quanti, Ariſtotel. in Rhetoric. τῷ ἴσῳ, iure, Thucydid. ἶσον ἀπέχομεν, æqualiter abſumus. ἶσον ἔχω, ius meum teneo. ἶσον ἑκάστῳ προσχωρεῖ, ſuum cuique ius redditur, idem Thucydid. ἶσον ἀλλήλοις ἔχειν, Demoſthen. ἶσον ἀπέχειν, tantundem abeſſe, Thucydid. ἶσον σοὶ εἰσφέρω, confero tantum quantum tu, Demoſthen. ἶσον πρὸς ὑμᾶς, Idem. ἶσα βαίνειν, æquis paſſibus ire, Bud. in Epiſtol. priorib. ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ, pari paſſu ſeu gradu incedens cum Pythocle, Demoſthen. ἶσαι γίνονται, paria ſunt ſuffragia, æquales ſententiæ. ἶσα ἔτη, totidem anni. ἶσα κῶλα, Quintilian. vocat paria & ſimilia. τὰ ἶσα νέμων, paria adeptus, parem adeptus ſtatum. θεῶν τὰ ἶσα τιμώντων, diis æquis. τὰ ἰσοσχήματα, Hermog. ἶσα αὐτὰ ἴσων ἑκάτερα τούτων βούλομαι, Plato de Leg. pari modo & menſura vtrunque horum habere volo. ἶσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι καὶ περιττά, habent omnes oua eodem numero atque impari, quina enim ſinguli, &c. Ariſtot. de part. Anim. ἀπὸ τοῦ ἴσου, ex æquo, ex pari loco, ex paribus, Thucyd. ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, Xenoph. ἐκ τοῦ ἴσου ἀναβλέπειν, ex æquo reſpicere, Idem. δι' ἴσου, per æquas portiones. ἐν ἴσῳ, peræquè, pariter, in æquo iure, Thucyd. Itẽ, in æqualitate, in pari conditione, in locorũ æqualitate. ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, perinde eſt ac ſi neſciret, idem Thuc. ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδε, id ex æquo ad omnes pertinebat, Eurip. ἐς τὸ ἶσον, pariter, Thucyd. ἐς ἶσον καθίστημι, æquo iure, vel ex æquo. εἰς τὸ ἶσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, Xenoph. 1. Pæd.

Ἶσον, æqualiter, Homer. Iliad. γ, ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, i. ὡς, ὡς θάνατος.

Ἰσοσθενὴς, æquè pollens.

Ἰσοσκελὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, æqualia habens latera, cruribus paribus conſtans. τὸ ἰσοσκελὲς, quod cruribus cõſtat æqualibus, Plato in Timæo.

Ἰσόσπριος, legumini ſimilis

Ἰσόσταθμος, paris ponderis.

Ἰσοστάσιον, æqualitas.

Ἰσοστάσιος, ὁ, ἰσόζυγος, καὶ ἰσοβαρὴς, & qui tantidem æſtimatur, æqui ponderis, ἀντίπαλος, æqualis, par, ἰσόσταθμος. Athenæus, ἰσοστάσιος γὰρ ἦν πορφύρα πρὸς ἄργυρον, argento repẽdebatur, Bud. Com. & in Epiſt. prior.

Ἰσοτάλαντος, ου, ὁ, ἰσόῤῥοπος, æquilibris.

Ἰσοταχὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem celeritatis, æquè celer.

Ἰσοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in ſoluendo tributo cum ciuibus, æqualitas rerum, libertas, Xenoph.

Ἰσοτελὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, qui iiſdem legibus cum ciuibus viuit, non ciuis, non μέτοικος, ſed ciuili iure inhabitans, Bud Comment.

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas, amicitia, æquabilitas.

Ἰσοτιμία, ας, ἡ, æqualitas honorum, par dignitas.

Ἰσότιμος, qui ciuili æquitate gaudet, in honoribus gerendis æquabilis párque cæteris. Item tantundem æſtimandus & æquiparãdus, æquè pretioſus, æqualis, æquiualens, eiuſdem ordinis. ἰσότιμα ὀνόματα, Hermog.

Ἰσότονος, æqualis tonia. ἰσότονα, eodem accentu prædita, Idem.

Ἰσοτόνως, æquè, perinde, æquali motu.

Ἰσοτύραννος ἀρχὴ, eſt veluti Romæ dictatura, quæ inſtar habet regii imperii, Bud. Ariſtot. 2. Polit.

Ἰσοϋψὴς, æqualiter altus.

Ἰσοφαρίζω, μ. ίσω, π. ικα, adæquo, æquiparo, ſum par ſeu ſimilis. Homer. Iliad ζ, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν, i. ἐξισοῦσθαι, neq; poteſt quiſquã eũ viribus æquiparare: tractũ à ſimilitudine veſtiũ. ἰσοφαρίζειν γὰρ ἐξισοῦσθαι καὶ ἴσος φαίνεσθαι δηλοῖ, παρὰ τὸ ἶσα φάρη περιβεβλῆσθαι. ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν, miniſterio muliebri Mineruam æmulari, Homer.

Ἰσοφόρος, par ferens, ſiue ex æquo trahens.

Ἰσοφυὴς, qui eſt eiuſdem eſſentiæ, ὁμοούσιος. Nonnus, ἰσοφυὴς φυτηκόρος, &c. Et ἰσοφυὲς μίμημα, compar exemplum, & conforme, ſeu æquale, apud eundem.

Ἰσοχειλέω, ῶ, labrum pari libra dimitto, Gaza.

Ἰσοχειλὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, pertendens, ſiue plenus vſque ad labra. ζωρὸς ἰσοχειλὴς, merum vſque ad poculi labra productum, ita vt poculum vino coronetur.

Ἰσόχνοος, æquè lanuginoſus, in Epigram.

Ἰσόχροα, colore ſimilia.

Ἰσοχρονέω, μ. ήσω, tempore æquo. ἰσοχρονεῖν, æquali tempore viuere, vigere. Heraclit[9] Hermodoro, ἰσοχρονήσω πόλει καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέ ποτε σιγώμενος, nulla ætas ſilebit nomen meum: tandiu viuet nomen Heracliti, quandiu regionis nomen & vrbis ipſius Epheſi, Bud. Com.

Ἰσοχρόνιος, par tempore, Theophr. lib. 4 de cauſ. plant.

Ἰσόχρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, æqualis in tẽpore, coæuus, ἡλικιώτης.

Ἰσοψηφία, par ſuffragium.

Ἰσόψηφος, ὁ καὶ ἡ, æqualem habens poteſtatem, par in ſuffragiis. Fit mẽtio apud Gell. lib. 14. cap. 6, qui ſint apud Hom. verſus ἰσόψηφοι, i. pares. & in lib. Epigr. Græc. ἀνισόψηφος, numero ſententiarũ inferior. ἰσόψηφοι, in ſuffragiis dandis æquales, qui idem habent authoritatis, Thucyd.

Ἰσόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnanimis, pari præditus animo.

Ἰσόω, μ. ώσω, π. ωκα, æquo, Accuſ.

Ἰσπανὸς, Hiſpanus.

Ἴσπω, dico: ab ἔπω, vt ſcribit Gaza lib. 2. Gram.

Ἰσραηλῖται, Iſraelitæ, & ἰσραηλῖτις, Fœm. g. 1. Reg. 17.

Ἴσσα, acclamatio in eos qui ζ pronuntiare nõ poſſunt.

Ἵσταμαι, ſto, inſto. vnde ἵστασθαι, ſtare fabula dicitur, dum populo placet, quemadmodũ ἐκπίπτειν, quũ diſplicet. Pro inhibeo & reprimo. cũ Genit. Chryſoſt. οἱ γὰρ πλέονες, οὐδαμοῦ τῆς ἀτόπου ταύτης ἵστανται ἐπιθυμίας, cupiditatẽ nõ coercẽt. ἵσταμαι πέλας, adſũ. Datiuo. Sophoc. ταῖς ἀρχαῖσιν ἀρθείσαν πρὸς ἴσας ἴσων, pro πλείστων. ἵσταμαι βασιλέα, regẽ cõſtituo. Plat. Epiſt. 8, ἀδελφῷ γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ μετὰ θεῶν βασιλέα στήσασθαι. Item acquieſco, exurgo, cõſiſto. ἵσταμαι πόλεμον, ineo bellũ, bellũ gerẽdum ſtatuo. ἱστάμεθα περὶ τοὺς ἀδικοῦντας, aduerſus iniuſtè inuadentes ſtam[9], Thuc. ἵσταμαι βάθρων, i. ἀνίσταμαι, ſurgo à ſedib[9].

ἵσταται

Ἵσταται ὀρθός, in pedes erigitur. ἵσταται πνεῦμα, ventus ſpirat. ἵσταται σοι δέκα ἡμερῶν ἀργία, decé dies eis iuſtitium eſt. ἵσαται τῷ φερομένῳ, ponderi quod defertur, cedit, Gaza. ἵσαθαι, ſtare, & ἐκστῆναι, exigi fabulas, Bud. in Epiſt. poſt. ἵσαθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, inſiſtere aduerſus id quod eſt vehemétius, Gal. ad Glauc. ἱσταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, in foro erigi & locari, i. habere ſtatuam, Ariſtot. ἑσὼς ἐς τὴν ἀρχὴν, in regno poſitus, Herodot. ἱστάμενος ἐπ' ὀλίγων ῥημάτων, in paucis verbis perſiſtens, Nazanz. in Orat. ἱσταμένου μηνὸς, menſis, vſque ad 10. diē dicebatur, hoc eſt, inſtans ſeu iniens, ἀρχεν. Odyſſ. ξ. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, i. περὶ τριακάδα καὶ νουμηνίαν, inquit Didym. Heſiod. de vere, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, recens ineunte vere. μηνὸς ἱσταμένου, vſq; ad 20. diē olim dicebāt. vnde Heſiod. μηνὸς δ' ἱσταμένου τετράδι χάρτην ἄγεσθαι, &c. ἱσταμένου τοῦ μηνὸς, inſtante menſe, Idem. ἱσταμένου ἀνθεστηριῶνος, ineūte Februario, Gaza ex lib. 3. hiſtor. plant. Theoph. μήτε τῆς ἰδίας φορᾶς ποτὲ, μήτε τῆς εὐεργεσίας ἱστάμενον, cuius nec motus vnquam deſinit, nec ceſſat benignitas, Nazanz. in Orat. στήσεται ἀδικῶν deſiſtet infeſtare, Demoſt. ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου, hic diſſerendi finem faciemus. ἐστήσαντο βασιλέα, regem delegerunt. στήσασθαι ἱστία, vela erigere, & explicare, Apoll. Rhod. τὸ μὴ στήσεσθαι ποτὲ εἶναι, nunquam deſiturum eſſe. ἱστὸν στησάμενος, telam ordiens.

Ἱστάνειν, fœnerare.

Ἵστα, pro ἵστασο, ſta, ſiſte.

Ἱστάω, μ. ήσω, π. ηκα, pōdero, appendo, ſtatuo. Accuſ. Itē ſiſto, reprimo. Dioſc. lib. 1, κοιλίαν ἱστῶσι, aluum ſiſtunt.

Ἴστε, ſcitis. ἴστε, ſyncope, pro ἴσατε, ſcitote.

Ἰστέον, ſciendum eſt.

Ἵστη, pro ἵστα, ſeu ἵστασο. vnde ἐφίστη, præficias, & καθίστη, effice, Atticè. 3. perſona Imperfecti, pro Imperatiuo.

Ἵστημι, μ. ήσω, π. ἕστηκα, & ἕστακα in medio Perfect. & ἵστημι, ſiſto. Xenop. πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι, prope ipſum greges ſiſtere ſeu adducere. Itē ſubſiſto, firmo, exerceo, erigo: vt ἱστάναι τρόπαιον, & Ariſtot. de inhorreſcētibus, διὸ συμβαίνει ἵστασθαι τὰς τρίχας. Item inſtituo, i. ποιῶ, δίδωμι. Eſt etiā appendo & pōdero, ζυγοστατῶ. Xenoph. 1. Comment. ἀρχυρίου ἀριθμήσαντας ἢ μὴ στήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. vnde ζυγοστάτης & σταθμὸν, pro libra & pōderibus. Et ἱστάναι, pro ἐᾶν aliquādo. χορὸν ἱστάναι, pro inſtaurare apud Sophoc. Aliquando excito. Odyſſ. ξ. νεφέλην ἔστησε κρονίων. Item ordiri, texere. Heſiod. τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, telā exordiatur. στῆσαι φυλόπιδα, certamē cōmittere. Idē, λιλαιόμενοι πολέμοιο φυλόπιδα στῆσαι, cupientes præliū conſerere. ἵστημι τὰ ὦτα, arrigo aures. ἵστησι βοὴν, vociferatur, Eurip. στήσουσι τὴν σκηνὴν, ἕως ἐλθόντες, portabunt tabernaculum, donec perueniāt ad locum. ἔστησε αὐτῷ ἑπτὰ σίκλους, appēdi ei ſeptem ſiclos, cap. 32. Hierem. ἔστησα πάντα, ὅσα ἐλάλησε κύριος, cap. 15. l. 1. Reg. impleui verbum Domini. ἔστησαν πόλιν αἱ τριήρεις, vrbem triremes vendicarunt, ſtabilierunt, Plutar. in Themiſtocle. ἔστησαν ἔργα, Demoſthen. i. ἀνέθεσαν. ἵστατε χορὸν, chorum inſtauratis, Ariſtoph. ἱστάναι χαλκοῦν, æreum facere, i. æream ſtatuam ſtatuere, Demoſth. στῆσαι λόγον, compeſcere orationem, finire, Nazanz. in Orat. ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτὸν, ſuper hoc tutò locaſſe eum, Plut. in Themiſt. στῆσαι τὰ τείχη, muros extruere, Thucyd. στήσαι τὸ ἐξελθὸν ἐκ τοῦ στόματός σου ὁ κύριος, Dominus impleat verbum tuū, cap. 1. Reg. ἑστηκὼς κατὰ βορέαν, Boreæ obnoxius, i. aduerſus Boreæ, Thucyd.

Ἱστία, Doricè & Ionicè, pro ἑστία, ſolium, ædes, domus, Herodot. ἱστίας βασιληΐας ἐπιώρκησε, peierauit, iurans per regium ſolium, Idem.

Ἱστιατόριον, ου, τὸ, cœnaculum. ἀγχοτάτω ἱστιατορίου, proximè cœnaculum, Herodot.

Ἱστίη, Veſta, focus, familia, idem Herodot.

Ἱστιοδρομεῖν, nauis dicitur, quæ vento fertur & expanſis velis, Bud. Com.

Ἱστιοκώπη, ης, ἡ, nauigatio quæ fit velo & remige.

Ἱστίον, ου, τὸ, velum nauis, tentorium cap. 27. Exodi ὑφάντιστον, Sophoc. ἱστίοις ἄκροις χρῆσθαι, Ariſtoph. Odyſſ. ι. ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ, vela, τὴν ὀθόνην. & Iliad. α, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Ἱστιοῤῥάφος, ου, ὁ, velorum ſutor, aſtutus, πανοῦργος, διὰ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἄρμενα ῥαπτόντων.

Ἱστοβοεύς, έως, ὁ, &

Ἱστοβόη, ης, ἡ, lignum lōgius aratri, quod eſt inter vtrūque bouem, temo, γυμός, Heſiodo.

Ἱστοδόκη, ης, ἡ, locus qui continet malum, caſteria, lignū in puppi eminens, ad quod malus reclinatur. Homer. Iliad. α, ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες: vbi Interp. ἱστοδόκη, τῇ ὑποδεχομένῃ τὸν ἱστὸν ἱστοθήκῃ. λέγει δὲ τὴν κατὰ τὴν πρύμναν ἀνέχοντα ξύλον καθ' ὃ κλίνεται ὁ ἱστός.

Ἴστον, ſcitis, vel ſciūt, in Duali, Ariſtoph. vt ἴστε in Plur.

Ἱστοπέδη, ης, ἡ, in medio nauis lignum altum, cui alligatur malus.

Ἱστόπους, nauis actuaria.

Ἱστορέω, μ. ήσω, π. ηκα, inquiro, interrogo, diſco, διερχόμενος καὶ τοὺς μανθάνων τόπους, καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις παρὰ δὲ ὄψει διηγούμενος, ſicut Strabo fecit: ſcrutor, percūctor, διερευνῶ. Itē viſo, inſpicio, ab hiſtoriis percipio & cognoſco. Plutarch. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν. Et oculis ſubiicio. Idem in Cicer. αὐτοὺς ἱστορῆσαι. vnde κατ' ἱστορίαν ἰέναι, viſendi gratia ire. Item contemplor, memoriæ prodo, cōmemoro: vt τοὺς βίους ἱστορῆσαι, Theophr. vnde τὰ ἱστορούμενα, Plutarc. p reb[us] memoriæ proditis. Bud. Com. ἱστορεῖται, ſcriptum accipitur. ἱστόρησα ἀπολλυμένους, vidi pereuntes, Gal. l. 2. ad Glauc. ἱστορῆσαι τὴν χώραν, regionem inuiſere, Plutarc. in Theſeo.

Ἱστόρημα, ατος, τὸ, aſpectus.

Ἱστορία, ας, ἡ, hiſtoria, narratio, cognitio, diſciplina, inquiſitio, commentatio, conſideratio. vide Gellium lib. 5. ἐξ ἱστορίας ἀναγράφω τὰ πλεῖστα, plurima quæ auditu percunctando didici, ſcriptis trado, Ruellius in præfatione Dioſcoridis: ex hiſtoria, Marcellus.

Ἱστορικὸς, qui & Ἱστοριογράφος, hiſtoriographus, qui res geſtas memoriæ prodit. ἡ ἱστορικὴ, enarratio actorū, Quītil. ἱστορικὸν διήγημα, hiſtorica narratio, Aphthon. γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν, in hiſtoriarū monimentis nō rudis, i. doctus, Plutarc. in Themiſtocle.

Ἱστορικῶς, hiſtoricé.

Ἱστορικώτατος, præſtantiſſimus in hiſtoriis enarrandis.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ, tela, malum nauis, penſum. Heſiod. τῇ δ' ἱστὸν στήσαιτο γυνὴ, i. telam ordiatur, &c. Homer. Iliad. α, οἱ δ' ἱστὸν στήσαντο, i. τὸ κατάρτιον, malum nauis erexerunt.

Ἱστότονα πτιάσματα, Ariſtoph. i. texturæ telis extenſis.

Ἱστουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, texo, Neutr.

Ἱστουργία, ας, ἡ, textura.

Ἱστουργικὸς, ἡ, ὸ, textorius. οἱ περὶ τὴν βασιλείαν ἱστουργικοὶ, regii textores, Nazanz.

Ἱστουργὸς, ὁ, ὁ, textor.

Ἱστρικὸς οἶνος, Iſtricum vinum, Dioſcor. lib. 5.

Ἴστρος, ου, ὁ, Iſter, i. Danubius.

Ἰσυάζω, iraſcor.

Ἵσω, pro ἵστασο. Sophoc. ἄνασσα τοῖς ἄλλοισιν ἀργεῖοιν πέλας ἵσω, adſtes aliis.

Ἴσω, ſciat, teſtis ſit. Odyſſ. ξ. ἴσω νῦν ζεὺς πρῶτα θεῶν, &c. Sophoc. τούτό τις φρονῶν ἴσω. ἴστωσαν, ſciant. Nazan. in Orat. ἴστωσαν φοβούμενοι, ſciant ſe timere.

Ἴσωρ, ορος, ὁ, ſciens, teſtis, præſes, prudens, expertus, peritus, ἔμπειρος. Heſiod. ἴσορα φῦτα γενέσθαι.

Ἰσυρίγχιον, ου, τὸ, iſyrinchium, plantæ genus: à cuius radice mox folia proueniunt, lib. 1. hiſt. Theophraſti.

Ἰσφαίνω, anxiè & ſolicitè cogito.

Ἰσχάδιον, ου, caricula, Ariſtoph. in Pluto.

Ἰσχαδόπωλις, ιος, ἡ, caricarum venditrix.

Ἰσχαιμον, ου, τὸ, ſanguinem ſedans ſeu attenuans.

Ἴσχαιμος, ὁ & ἡ, ſanguinem ſiſtens.

Ἰσχαίνω, mācero, attenuo.

Ἰσχάλειν, à via declinare.

Ἰσχαλέον, ου, τὸ, tenue, aridum, morbidum.

Ἰσχανάα, cupit, ἐπιθυμητικῶς ἀντέχεται, Iliad. ρ.

Ἰσχανάω, detineo, ἐπέχω, retineo, inhibeo, λύω, ſedo, contineo, remoror. Odyſ. ο, ἰσχανάας μεῖναι τε με κεῖνον ἄνωχας, retines. Dionyſ. de ſitu orbis, pro ἐπιθυμῶ accipit, ἰσχανόων φιλότητος.

Ἰσχάνω, comprimo, κωλύω. Heſiod. κρύος ἀνέρας εἴργον ἰσχάνει, viros frigus conſtringens retinet.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, carica, nux, fic⁹ arida, ex his fit cataplaſia, Galen. ἰσχὰς αὔη, carica, in Epigram.

Ἰσχάνω, ἰσχάνω.

Ἴσχεο, contine te, mane, παῦσον, ἐπίσχες, ſiſte gradum. Apollon. lib. 2. Argon. ἴσχεο νῦν. Homer. Iliad. α, σὺ δ' ἴσχεο, i. te reprime & iram cohibe.

Ἰσχιαδικὸς, ῦ, ὁ, coxēdicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur, Dioſcor. lib. 2. ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα, medicamentum quod illinitur iſchiadicis, Idem lib. 2, c. 208.

Ἰσχιάζειν, inter eundum in vtrãque partem declinare.

Ἰσχιακὸς, Iſchiacos, apud Gell. lib. 4, cap. 13.

Ἰσχιὰς, arthritidis ſpecies, apud AEginet. & coxendix apud Marcell. lib. 1. Dioſcor. ἰσχιάδες, dolores coxendicum. ἰσχιάδας ὠφελεῖ, coxendicum dolori medetur, Hermol. lib. 1. Dioſcor. ſic alii Interpretes.

Ἰσχίον, ου, τὸ, vertebrum coxarum, nates, clunes, coxa, coxendix, & neruus ille qui coxendicem femori committit, acetabulum coxæ. Alexand. Aphrod. φέρεται αὐτίκα ἐκ τῶν περὶ τὰ ἰσχία μερῶν, i. ex coxarum partibus. Interpres Homeri exponit, ἰσχίον, τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστέον, εἰς ὃ ἐγκεῖται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὅπερ καὶ γλουτὸς καλεῖται καὶ κοτύλη, παρὰ τὴν κοιλότητα. ἰσχία οὐκ ἔχει, caret natibus, Gaza de ſimia, lib. 2. Animal. ἰσχίων ἀλγήματα, coxendicum cruciatus, Dioſcor. lib. 3. ἰσχίων πόνοι, coxendicum labores, Idem lib. 1.

Ἰσχιάδης, ἴντος, ὁ, diuulſus, diuiſus.

Ἰσχναίνω, μ. ανῶ, π. γκα, attenuo, areficio, Accuſ.

Ἰσχναντικὸς, ῦ, ὁ, vim habens extenuandi, extenuans.

Ἰσχνοῦν, ὑφεῖναι, θλάσαι.

Ἰσχναίνειν, extenuare.

Ἰσχνομυθία, arguta de rebus minimis diſputatio.

Ἰσχνὸς, ῦ, ὁ, macer, exilis, ſtrigoſus, tenuis, in lōgitudinē ſubtilis & gracilis, Ariſtoph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, tenue dicendi genus, ſeu vt Gell. lib. 7, gracile. ἕξις ἰσχνὴ, gracilis habitus, Plutarch. in Lycurgo.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas, ſiue hæſitatio. ἰσχνότης τοῦ σώματος, Galen. lib. 1. ad Glauc. extenuatio.

Ἰσχνοφωνία, hæſitantia linguæ.

Ἰσχνόφωνος, ὁ, qui gracilem habet vocem, aut vocem amiſit, cui vox ſupprimitur & ſiſtitur inter loquendum.

Ἴσχομαι, me reprimo, παύομαι, me contineo: item hęreo. ἴσχομαι τοῦ φωνεῖν, vox mihi ſiſtitur ac retinetur, Ariſtot. ἰσχόμενος φθόνῳ, i. κατεχόμενος, Iſocr.

Ἴσχος, ου, ὁ, ramus.

Ἰσχουρία, ας, ἡ, vrinæ ſuppreſſio, obſtructa veſica, à Gal. definitur integra vrinę ſuppreſſio, quę vitę periculū ferat. vide Marcell. lib. 1. Dioſc. huic opponitur στραγγουρία.

Ἰσχυρίζομαι, confidenter loquor, obnixè aſſero, βιάζομαι, vi vtor, contendo, Xenoph. Aliquãdo ſignificat innitor. vnde ἰσχυρίζομαι τῷ νόμῳ, vel τῷ ψηφίσματι, in hoc fiduciam cauſæ colloco: idem eſt enim quod πιστεύω. ἰσχυρίζομαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, aduerſus imbecillos viribus contendo, Ariſtot. 4. Ethic. ἰσχυρίζεται τῷ συμφέροντι, vtilitate nititur, apud Demoſt. ἰσχυρίσασθαι περὶ τῶν νεκρῶν, de corporib⁹ defunctorum defenſioni ſuæ fidem ſumpſiſſe, Plutar. in Solone. εἰς τὰ μάλιστα Πτολεμαῖος ἰσχυριζόμενος τῷ προειπεῖν πολλάκις ὡς οὐκ ἀποκτενεῖ Νέρων αὐτὸν, &c. maximè Ptolemæus eo firmior validiórque factus, quòd ſæpe veritatem prædixiſſet vt non fore, vt eum Nero interimeret, &c. Plutar. in Galba: ſic Philelphus.

Ἰσχυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, roboro, affirmo, aſſeuero, aſtruo, confirmo, comprobo. Actiu. Accuſ.

Ἰσχυρογνώμων, peruicax, tenáxque propoſiti. ἰσχυρογνώμονες, pertinaces, Ariſtot. 7. Ethic.

Ἰσχυροποιῶ, fortiorem facio, confirmo, corroboro. ἰσχυροποιούμενος, Hermogen.

Ἰσχυρόῤῥιζος, ὁ καὶ ἡ, radicem validam agens, Iſocrat.

Ἰσχυρὸς, ῦ, ὁ, ῡ breui, apud Ariſtoph. in Pluto, fortis, grauis, potens: ad vires refertur, non ad magnitudinem, vt notat Eraſm. ἰσχυρὸς πρὸς ἔργον, i. robuſtus. ἡ ἀρχὴ ἰσχυρόν, pricipium pars eſt rei potentiſſima, Ariſtotel. in Problem. κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, vi, omni ope. τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ, vires ciuitatis, AEſchines.

Ἰσχυρόω, μ. ώσω, conforto.

Ἰσχυρῶς, vehementer, enixè, admodum, Xenoph.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, fortitudo, robur, impetus, vis, vires, virtus. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, Plat. de Leg. i. vis & robur. ἰσχύος ῥώμη, Philoni de mūdo, vis roboris. Soph. ὁρᾷς οὖν ἀπὸ τῶν θεῶν ἰσχὺν ὅση, quãta ſit deorū poteſtas. ἰσχὺς μάχης, certãdi robur Thuc.

Ἰσχύω, μ. ύσω, π. υκα, poſſum, valeo, rerū potior. Neutr. abſol. Philo de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύειν, mundū geſtare poſſe. μεῖζον ἰσχύειν, plus poſſe, Ariſtoph. Iungitur interdum Genit. ἰσχύω ἐμαυτοῦ, ſum mei iuris, Idem. Interdum Datiuo. Xenoph. ἰσχύειν τοῖς σώμασι, corporibus validis eſſe. ἰσχύω ναυτικῷ, claſſe polleo. ἰσχύω τοῖς νόμοις, Demoſth. ἰσχύει τοῖς ὅπλοις, armis valet, Idem. Item cum Accuſ. Chryſoſt. ὅπερ οὐκ ἴσχυσε φόβος, τοῦτο δέησις ἴσχυσε, quod nō potuit metus, id potuerunt preces. ἴσχυσαν τοὺς τριάκοντα δημαγωγοῦντες, poterant quod triginta populi ductores, Ariſtot. lib. 5. Politic. i. tantùm quantùm.

Ἴσχω, habeo, ἔχω, retineo, teneo, κατέχω, detineo, coerceo, contineo, κωλύω, veto, ſuſtineo, cohibeo: vt Iliad. γ, ἴσχεσθ' Ἀργεῖοι, cōtinere voſipſos. Accuſ. Ian. Laſcar. ἴσχε βίαν. Ariſtot. de mūdo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differētias. Heſiod. οὐδέ μιν ἴσχει, neq; ipſum arcet ſeu prohibet. Fit ἴσχω ab ἔχω, vt ſcribit Gaza lib. 2. Plato 2. de Rep. μέγιστον κακὸν ἴσχει ψυχὴ ἐν αὑτῇ, quæ in ſe cōplectitur animus. Ibidem, ἥκιστα ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός. Ariſtoph. περιίσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ, pedes tenere permutatim, ſeu vice mutata. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, eſto mei memor, tene mei memoriã, Sophoc. αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, ſiſtit ſanguinis reiectionem, Dioſc. lib. 2. ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατὸν, Eurip. quiddam me vetat copias claſſe traducere. ἴσχει σφέας εὐώδεις, eos id bene olentes reddit, Herodot. ἴσχειν ἀντὶ τῆς ψυχῆς, i. ἔχειν, Iſocr. ἴσχουσιν αὐτοῖς χαλεπώτερον πράγματα, res eis in deterius cedūt, Thuc. ἴσχω ἀσθενῶς τὸ σῶμα, malè habeo, Plat. de Leg. ἴσχω ἀσυμφόρως, rectè ſto, Gaza de Senect. ἴσχω ἐμπειρίας, experientia cognoſco, Plat. de Leg. Cū Genit. ἴσχει τέχνης, in Epigr. ἴσχω ἐπὶ τὸ βέλτιον, pgredior in melius, Plato de Leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, colo, ſolicitudine proſequor, Idē ibidem. νόῳ ἴσχων, interpretans. ἴσχοντες πρὸς τὰς πόλεις, ciuitates adeuntes, Thucyd.

Ἰσωνία, ας, ἡ, æquale pretium ἰσοτιμία.

Ἴσως, & ἴσως ἂν, fortaſſe, ęqualiter, ęquè, iuſtè, rectè, pariter, Plat. ἴσως τάχα, fortaſſe, Idem in Apol. ὑμεῖς δ' ἴσως τάχ' ἂν ἀχθόμενοι, ῥᾳδίως ἄν με ἀποκτείνοιτε: vbi ἴσως & τάχα ponuntur ἐκ τοῦ παραλλήλου. Cum Indicat. vel Optat. cum ἂν, Gaza lib. 4. ἴσως δῆτα, fortaſſe, Plato de Leg. τάχα τοίνυν ἴσως, fortaſſe. σχεδὸν ἴσως, ferè, Idem in Epiſt.

Ἰταβύριον, proprium nomē montis, cap. 25. Hieremiæ.

Ἰταλία, Italia, filia Themiſtoclis, Plut. in Themiſt.

Ἰταλικὸς, Italicus.

Ἰταλιώτης, arrogans, impudicus. Et Italiotæ, Græci Italiam incolentes.

Ἰταλιωτικαὶ τράπεζαι, Italicæ, ſiue Italioticæ menſæ, Plato Epiſt. 7.

Ἰταλὸς, priſca lingua bouē ſonat: hinc ἰταλοὶ, Gell. lib. 11, cap. 1. ἰτάλους olim Græci tauros vocabant, vnde & Italia dicta creditur, Collumella lib. 6.

Ἰταμὸς, ῦ, ὁ, impudēs, improbus, audax, animi impotēs. παρὰ τὸ ἰέναι τὸ ὁρμᾶν, τουτέστιν ὁ ἀναιδής, Etym. ἰταμὸς ἂν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄβρεπτος. τὸ ἰταμὸν, audacia. τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς, animi cōſtãtia, Plut. in Rom. ἰταμὸς, apud Plat. opponitur ἥμερος. ἰταμῷ καὶ ἀβιώτῳ προσοῦσι πρὸς τὸν πορεῖν ἀποβλέπων, truci & horrido

horrido vultu Porſenam intuens, Plutarch. in Public. ἰταμοῖς κυσί, Ariſtoph. i. τοῖς ἁρπακτικοῖς αὐτοῖς.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, violentia.

Ἰταμῶς, temerè, effrenatè, impudenter.

Ἴτας, iuſiurandum.

Ἴτε, ite, venite, accedite, fueritis. εἰ ἴτε, ſi fueritis. εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν, ſi ab eis ſteteritis, Thucydid. ἴτε δὴ, agite, hortandi, Plato de Legib.

Ἰτέα, ας, ἡ, ſalix, παρὰ τὸ ἵεσθαι. ταχέως γὰρ αὔξεται, Etym. Eſt etiam vrbis nomen. Pro haſta legitur apud Euripidem. ἰτέινοισι ῥάβδοισι, virgis ſalignis, Herodot.

Ἰτέινος, ου, ὁ, ſalignus.

Ἰτέον, eundum, Plato 2. de Republ. ταύτῃ ἰτέον, hac via eundū eſt, hæc via tenēda: vnde ἰτητέον dicitur & ἰτητόν.

Ἰτεών, ῶνος, ὁ, ſalictum.

Ἴτη, ſibilus.

Ἴτηλον, conſtans.

Ἴτης, ου, ὁ, impetuoſus, ἰταμὸς, ἀναιδὴς, temerarius, ardelio, impudens. Ariſtop. νε. θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης.

Ἰτητὸν, Ariſtoph. pro ἰτέον.

Ἰτικὸς, ῦ, ἴτης.

Ἴτριον, ου, τὸ, genus placentæ pertenuis ex melle & ſeſamo, bellarium, πεμμάτιον πλάσμα, libum quoddam, Ariſtophan. ἴτριον, πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον, Itrium, tenuis placenta eſt additis ſeſamo & melle confecta, Athen. lib. 14. Et Dioſcor. lib. 4. docet ſemen papaueris erratici miſceri μελιτώμασι καὶ ἰτρίοις, id eſt, mellitis & dulciariis, Marcell. & Ruell. placentis & libis, Barbarus. fuerunt qui crederent Itria hæc eſſe, quæ Feſtus ſuminalia à ſumine appellat, quod Marcello ibidem non probatur, qui differre indicat ἴτρια & ἤτρια, quòd ἴτρια ſint placentæ & dulciaria, ἤτρια verò ofellæ tomaculáve aut obſonia, ἀπὸ τοῦ ἦτρου, quæ inter vmbilicum & pubem in homine pars eſt, in quadrupedibus autem ſumen dicitur. propterea loco Dioſcorid. ſuprà dicto legendum cenſet nō ἠτρίοις, ſed ἰτρίοις.

Ἴτρον, τὸ, abdomen, pubes, Ruell. & Barbar. imus venter Marcell. lib. 3. Dioſcor. legitur & apud Suidam lib. 1. Laſcar. in Epigram. vtrem exponit, videlicet pelle confectum. ἴτρον & ἦτρον pro eodem. vide in dictione ἦτρον.

Ἴτυλος, orphanus, ſolus, puer, tener.

Ἴτω, pro ἴστω, ſciat. Apud Platonem in Epiſt. 7, γέγονε δ' οὖν ὅπως, ἴτω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θηβαῖος, quomodo autem contigeret, teſtis ſit Iupiter.

Ἴτυς, υος, ὁ, generis Fœmin. eſt in Epigram. quodam, rotæ circunferentia, in qua radii infiguntur & axis agitatur. vmbo, pro ora clypei. Heſiod. ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς, id eſt, γῦρον & ambitum. deducitur ab ἴω, vado, ἡ κύκλῳ δίνησις, in Epigram. legitur pro vertigine & volubilitate. Interpres Homer. exponit ἴτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ὀχήματος, curuatura ſeu circunferentia eſt rotæ quæ ſolet fieri lignea, ſuper quam circumponitur alia ferrea ad maiorem ſoliditatem & conſeruationem, quæ dicitur ἐπίσωτρον, à σώζω.

Ἴτω, concedat, eat, abeat, Nazanz. in Orat. ἀλλ' ἴτω ἐκ μέσου ἥλιος, ſed ſol hinc concedat.

Ἰτώνη, & ἰτωνία, ἡ, Diana.

Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, vox, ſibilus, clamor.

Ἰυγμὸς, ῦ, ὁ, clamor, pulſus, συριγμὸς, fiſtulæ cantus.

Ἰυγκτὴς, clamans.

Ἴυγξ, γος, ἡ, motacilla, auicula caudam aſſiduè quatiēs, qua veneficæ ad amores vtuntur, vt eſt apud Theocrit. in Pharm. ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, i. ô turbo maritum meum domum adduc. vnde & pro illecebroſo illectamēto, ſiue illecebra ponitur, & pro ipſo amore. Item vox, clamor. Item fiſtula ex vnico calamo cōpacta, cantus. γίνεται παρὰ τὸ ἰὺ ἐπίρρημα, Etym.

Ἰύζω, μ. ύσω, π. υχα, fiſtula cano, agreſti voce profero. Itē clamo vt mulieres, Ody. ο. οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, id eſt, βοῶντες.

Ἰυχμὸς, clamor.

Ἴφθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ: ab ἶφι & θυμὸς, potens, virtute potens, ἰσχυρὸς, γενναῖος. Homer. Iliad. α. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς, &c. vbi generis eſt Fœmin. Inuenitur etiam ἰφθίμη, vt Iliad. ὁ ἰφθίμη ἄλοχος.

Ἶφι, fortiter, ἰσχυρῶς, potenter, μετὰ βίας. Ilia. α. ἶφι ἀνάσσεις.

Ἰφιγένεια, Diana.

Ἰφιγένεια, Iphigenia, filia Agamemnonis.

Ἰφικλῆς, Iphicles filius Alcmenę ex Amphitryone. Heſiod. de ſcuto Herculis, αὐτὰρ ἰφικλῆ ἄγε δορυσσόῳ ἀμφιτρύωνι. fuit hic pater Iopes, quam Theſeus ſibi adiūxit, Plutar. in Theſeo.

Ἴφικλος, quaſi ἰφίκωλος, à pedū celeritate: nam κῶλον pedem ſignific_t, Etym.

Ἰφικράτης ἀθηναῖος, Iphicrates Athenienſis dux.

Ἰφικρατίς, & Ἰφικρατίδες, calceamenta Attica, quorū meminit Athenæus.

Ἴφιος, ου, ὁ, pinguis, bene nutritus, vegetus, potens aut imbecillis, non vegetus, Etym. ἴφια μῆλα, ὀστραφῆ, λιπαρὰ, id eſt, oues pingues & lętæ, Homer.

Ἶφις, pulcher, velox. Item proprium nomen, Etym.

Ἴφιτος, Iphitus, quem interfecit Hercules Plutarc. in Theſeo.

Ἴφιτος, Iphitus, pater Schedii & Epiſtrophi ducum Phocenſium, Homer. Iliad. β. Iphitus autem ναυβολίδης, ibidem dicitur Patronymicé.

Ἴφλημα, ατος, τὸ, vulnus.

Ἰφὺς, ύος, ὁ, ſupercilium.

Ἴφυον, ου, τὸ, Iphion, floris genus, lib. 6. hiſtor. plant.

Ἰχθυάᾳ, venatur piſces. ἰχθυᾷ, cupit piſcari.

Ἰχθυάασκον, piſcabantur.

Ἰχθυάω, capio piſces, Heſio. δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες, i. inhiantes piſcibus.

Ἰχθυοβολεῖν, piſcari, lib. 1. Epigram.

Ἰχθυοβόλος, ου, ὁ, & ἰχθυβολεὺς, piſcator.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, piſciculus.

Ἰχθυάματα, ſquamæ.

Ἰχθυηρὸς, ῦ, ὁ, aptus ad piſces, piſcarius. vnde πινακίσκοι ἰχθυηροὶ, lances piſcariæ, apud Ariſtoph. in Pluto. οἱ ὀπτάνια ἰχθὺν χαίρουσι.

Ἰχθυικὴ πύλη, porta piſcium, cap. 15. lib. 2. Paralip.

Ἰχθυάγρευτρον, fuſcina.

Ἰχθυοβολεὺς, & ἰχθυοβουλκὸς, piſcator.

Ἰχθυόεις, όεντος, ὁ, piſculentus. ἰχθυόεντα κέλευθα, Homer. οἷα θάλασσαν λέγει, inquit Didymus.

Ἰχθυοθήρειον, ου, aliqui vocant rapum terræ.

Ἰχθυοκόλλα, gluten ex piſce, de quo Dioſcorid. lib. 3. Item & piſcis nomen.

Ἰχθυολκὸς, οῦ, ὁ, piſcator.

Ἰχθυοπωλεῖον, ου, τὸ, locus vbi veneunt piſces.

Ἰχθυοπώλης, qui vendit piſces, ichthyopola.

Ἰχθυοτροφεῖον, ου, τὸ, piſcina, piſcium viuarium.

Ἰχθυοτροφεῖα, aquatilium animalium receptacula, Col. libro 8.

Ἰχθυοφαγέω, ῶ, piſcibus viuo.

Ἰχθυοφάγος, ου, ὁ, ex piſcibus viuens. dicitur & ἰχθυφάγος, pro eodem. vnde ἰχθυφάγοι σκύλακες, in Epigram.

Ἰχθυπαγὴς, in Epigram. piſci hærens.

Ἰχθὺς, ύος, τὸν ἰχθῦν, piſcis. παρὰ τὸ ἰθύειν, τὸ ὁρμᾶν, ἐπενθέσει τοῦ χ, Etym. ἰχθὺς νότιος, auſtrinus piſcis, Proclus in Sphæra. ἰχθύσι, piſcibus. ἐν τοῖς ἰχθύσιν. ἰχθῦς ἀγοράζειν, Demoſt. σαπρὸν ἰχθῦν ἠγόραζε, Idem.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piſcoſus, piſceus.

Ἰχθυωδῶς, piſcium modo.

Ἴχλα, turdus.

Ἰχναίη παρθένος νέμεσις, in Epigram. i. Nemeſis virgo ſequax, id eſt, quæ per veſtigia ſequitur.

Ἰχνάομαι, veſtigo, ἰχνοσκοπῶ.

Ἰχνηλάτης, veſtigiorum ductor, indagator, in Epigr.

Ἴχνευμα, ατος, τὸ, & Ἴχνευσις, εως, ἡ, indagatio.

Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, bellua, ichneumon. ἰχνεύμονες καλούμενοι

σφῆκες, veſpæ ichneumones nuncupatæ, de quibus Ariſtot.5.Animal.

Ἰχνευτής, οῦ, ὁ, indagator, veſtigator. Heſich. ἰχνευταὶ, inquit, οἱ τὰ ἴχνη ἐρευνῶντες λεγόμενοι. ſic apud Herodot.lib.2. licet Valla indagatores vertat.

Ἰχνεύω, μ. εύσω, π. κα, indago, veſtigo, ζητῶ, ſector. Sophocl. ἰχνεύει ἄλλον ἴχνει. dicitur etiam ἰχνάω: vnde διιχνάω. ἰχνεύω ψῆφον, Ariſtoph.

Ἰχνηλατέω, μ. ήσω, π. κα. Philo de mundo, ἰχνηλατεῖν τ' ἀληθές, verum veſtigare.

Ἰχνηλασία, ας, ἡ, inueſtigatio, indages, vel indago.

Ἴχνιον, ου, τὸ, veſtigium, calceus, ſignum. παρὰ τὸ ἴζεσθαι, Etymologicon.

Ἰχνογραφία, eſt deſcriptio operis futura, quæ à Cicer. forma dicitur, Cæl.lib.5,cap.8.Bud.in Annotat.

Ἰχνοπέδη, ης, ἡ, laqueus pedum, caſsis, rete: ſic Laſcar. in quodam Epigram. vbi alii ἰσχνοπέδη.

Ἴχνος, εος, τὸ, veſtigium: παρὰ τὸ ἴχειν ὃ ἐστι συνέχειν ὅλον τὸ πόδα, Etym. Sophocl. κατ' ἴχνος αἴσσω, feror per veſtigia. τοῖς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, Plato in Epiſt. reipubl. veſtigiis inſiſtere, eius ſequi veſtigia. vide Marcell.lib.1.Dioſcorid. κατ' ἴχνος κατακολουθεῖν, i. παρὰ πόδας, è veſtigio, Bud in Epiſt.poſter. τὰ ἴχνη τῆς χειρὸς, ſummæ manus, lib.4.Reg. ἰχνότης, ἡ, exilitas, anguſtia, oris vitium. vide ἰσχνότης.

Ἰχνοτίτης, & Ἰχνόφωνος, huiuſmodi vitio laborans.

Ἰχνόω, extenuo. Alexan. Aphrod. in Problem. καὶ ἡ οὐρὰ φαγγαλοῦται, καὶ ἰχνοῦται, cauda gracilis fit, graceleſcit.

Ἰχὼρ, ῶρος, ὁ, tabo, ſanies, cruor, ꝓpriè deorũ. ἰχώρ ἐστι, ὁ ἐν τοῖς θεοῖς αἷμα, ἢ τὸ μήπω πιλήσθη, ἢ τὸ διαφθαρὲν, Ariſtot.3. Animal. i. ſanies incoctus eſt ſanguis, aut quia concretus nõdum eſt, aut quia in ſerũ degenerauit: ſic Gaza. ἰχὼρ preterea dicitur in cæde & vulnere prima ſanguinis à ſua integritate declinatio, i. ſanguis ad pus & ſaniem tranſiens: vnde Paulus AEgineta dicit fieri impetigines. ἰχὼρ à Plinio ſanies, à Celſo ſanguis, à Marcell. aquoſus ſanguinis humor: cuius vide annotat.lib.2.Dioſcor.cap.de ſinapi. Item ἰχὼρ, id eſt, αἵματος ὀῤῥὸς, ſerum ſanguinis, Plato in Timæo. dicitur etiam ſerum atræ bilis & acutæ Ibidẽ. ἰχῶρα ὑδαρῆ γάλα ἴχει, lac ſaniem habet dilutam, id eſt ſerum, Ariſtot.3.Animal.

Ἰχωροειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, ſaniei ſpeciẽ gerẽs, ſaniem trahẽs.

Ἰχωρροοῦντα ὦτα, ſanioſæ aures, Dioſcor.lib.3. vide Marcell. Ibidem, aures quibus manat ſanies, ſic Ruell.& Barbarus. Marcell. vero vertit aquoſos auriũ humores, annotatque ibidem, ſibi videri id genus mali eſſe aliud ab eo quod dicunt πυόῤῥοοῦντα ὦτα, i. purulentas aures. vide annotat.eius lib.3.Dioſcorid.

Ἰχωρρροοῦντες, οἱ, ſaniem emanantes.

Ἲψ, ιπὸς, vermis, cornibus & vitibus infeſtus. Homer. μὴ κέρας ἶπες ἔδωσιν ἰπάζειν enim lædere, Ety. Scolopẽdra dicitur à Perotto. ἶψ, in Nominat. ι producitur, in obliquis verò corripitur, Gaza lib.3.Grammat.

Ἴψος, ἡ, ſuber, arbor, Theophr.3.hiſtor.plant.

Ἰῶ, πορεύσω, iuero, eam, in Subiunct. Homer. Odyſſ.ο, ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω, an rectà ad tuam matrem me conferam.

Ἰὼ, heu, io, vox bacchãtium, εὐῶ, indignantis eſt. ἐκ τοῦ ἰαὼ, κατὰ συγκοπὴν, Etym. Sophocl. in Aiace, ἰὼ, ἰώ μοι, μοι, hei mihi. Ibidem cum Nominat. ἰὼ τάλας, ô miſerum me. Et cum Vocat. Ibidem. ἰὼ ταλαίφρον γύναι. additur etiam Genit. Ibidem, ἰὼ μοι ἐμῶν τύχων. Itẽ ἰὼ, ἰὼ, prꝫh, proh, Euripid. ἰὼ φίλος, ἰὼ φράτριοι, Ariſtoph.

Ἰῷ ἤματι, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, vno die. Iliad.ζ, πάντες ἰῷ κίον ἤματι.

Ἰῷ ἐμῷ, meo telo, ſeu ſagitta mea.

Ἰωβηλαῖος, ου, ὁ, Iubilæus, dies feſtus Hebræis quinquageſimo quoque anno, Nazanz.

Ἰώγα, Bœoticè, ego.

Ἰωγὴ, ῆς, ἡ, tegmen, protectio, quies, clamor. Ody.ξ, πέτρης ὑπὸ γλαφυρῆς εὔδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ſub caua petra, loco à Boreæ flatibus tuto & tecto, id eſt, ὑπὸ τῇ σκέπῃ.

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venenoſus, rubiginoſus, æruginoſus, ærugineus. ἰώδης γραμμὴ, violacea linea, Dioſcor. libro 5, cap.163.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, ventus, flatus, ſplendor, fumus, clamor. παρὰ τὸ ἵεμαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω: ἢ παρὰ τὸ ἴω τὸ δυναμαι, Etym. Item θόρυβος φωνὴ, vnde ἄϊωος, id eſt, mutus. ἀνέμου ἰωὴ, id eſt, flatus venti, Apollon. Iliad.δ. ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς, id eſt, πνοῆς.

Ἰωκὴ, aphæreſi, pro διωκὴ, ῆς, ἡ, clamor, minæ, inſecutio, Etymologic.

Ἰωλκος, ου, ὁ, Iolcus, vrbs Theſſaliæ.

Ἴωλον, ου, τὸ, nigrum.

Ἰῶμαι, curo, medeor. ἰῶ κακὸν τῷ κακῷ, malum malo medicare, Herodot.

Ἰωμὲν, eamus. ἴωμεν δεῖ πρὸς τοὺς πολεμίους, Xenop. eamus aduerſus hoſtes, lib.1.Pædiæ.

Ἰὼν, ἰόντος, priori breui. Homer. Iliad. πορευόμενος, meãs, prodiens, ſubiens, fluens, elapſus, prolapſus, iturus. Nam tria tẽpora ſignificat, præſens, præteritum, & futurum. Bud.in Comm.de præterito, Odyſſ.ξ. χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐπιέσσεσθαι. ἰὼν εἰς σκέψιν, diligentiam adhibens, Plato in Legib. ἰὼν δὲ ἐφ' ἕκαστον, adortus ſingula, Xenop. ἰόντες οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους, qui cupidè bella ineunt. Thucyd. ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι, verba ex ore profluentia, Plut. in Numa.

Ἰῶν, plenus.

Ἴων, proprium nomen.

Ἴων ὁ Χῖος, Ion Chius Poeta, Plutarch.in Theſeo.

Ἰωνία, Ionia vocatur Athenis herba, quę & χαμαιπίτυς dicitur, Dioſc.lib.3. ἰωνία μελαίνη, nigra viola.

Ἰωνιά, ᾶς, ἡ, locus cõſitus violis, violarium, oxitonum: paroxitonũ autem regionẽ Ioniam deſignat, Cyrill.

Ἰωνικὴ ἁρμονία, Ionica harmonia, cuius proprium eſt τὸ γλαφυρὸν, Lucian. ἰωνικὴ μέλη, id eſt, τεθρυλλά, Ariſtoph.

Ἰωνίζω, Ionum more aliquid ago.

Ἰωνικῶς, Aduerb. Ionicè. Itẽ ab Ionum mollitie ponitur pro delicatè, molliter, Ariſtoph. Et ἰωνικὸς, pro molli & delicato.

Ἰωνίς, ἡ, Ionia regio. ἰωνὶς φωνὴ, in Epigram.

Ἰωνίτη, ſinapi Perſicum.

Ἰωνὸς, piſcis quidam.

Ἰῶξ, ωκὸς, ὁ ἰωκή.

Ἴωξις, εως, ἡ, inſecutio.

Ἴωξος, Ioxus filius Menalippi filii Theſei, Plutarc. in Theſeo.

Ἰωρος, ὁ, veſtibulum, & veſtibuli cuſtos, mons, locus in monte.

Ἴωσι, iuerint.

Ἰῶτα, τὸ, Iota, proprium literæ.

Ἰωτακισμὸς, οῦ, ὁ, vitium oris eſt, vbi plurimũ diſſonat, vt ſi dicas, Iunio Iuno Iouis mirè iraſcitur, Capel. lib.5.

Ἰωχμὸς, & Ἰωχμὸς, pro διωγμὸς, aphæreſi τοῦ δ, θόρυβος, δίωξις, Homer. perſecutio, tumultus bellicus, perturbatio, vociferatio. Heſiod. ποδῶν δ' αἰπεινὰ ἰωὴ, ἀσβέστου ἰωχμοῖο βαλάσσοντο κρατεροῖο.

Ἰωψ, piſcis nomen.

Κάβαισος, vel κάββαισος, inexplebilis. ἀπὸ τοῦ κάβου, quod mẽſuræ frumentaceæ genus eſt.

Καβαλλάτιον, Caballatiõ, herba quæ & κυνόγλωσσον, Dioſc.lib.4.

Καβάλλης, Caballus, equus clitellarius, Plutarc. apud Eraſm. in Adagiis.

Κάβαξ, πανοῦργος, verſutus, veterator.

Κάβαρνοι, Cereris ſunt apud Parios ſacerdotes.

Κάβασος, ὁ, edax, inexplebilis, κάββαισος.

Κάββαλε, pro κατέβαλε, poeticum. Heſiod. δὴ χθονὶ κάββαλε μέσην, humi ſtrauit.

Καββαλικὸς, οῦ, ὁ, proſternendo aptus. καββαλικώτερος, ad proſternendum aptior, qui aptius proſternitur, Plutar. in Apoph

in Apophth. Lacon.

Κάβειρα, τὰ, loci nomen.

Κάβειροι, dii Samothracum, & montes Phrygiæ.

Καβείρων ἱερὸν, Cabirorum templum, in quod nemini niſi ſacerdoti patet acceſſus, Herodot. lib. 3. quo tamen ait Cambyſen ingreſſum fuiſſe. καβείρων ὄργια, Cabirorum feſta, Herodot.

Κάβη, cibus, τροφή.

Κάβαξ, κος, ὁ, larus, auis propter edacitatem.

Κάβηον, κορυφαῖς.

Κάβος, ὁ, frumenti menſura, lagena.

Καγχάνω, calefacio, exicco.

Καγχαμὸν, cāchamum arabici ligni lachryma, myrrhæ adſimilis, quam ad ſuffimenta vſurpant, Dioſcor. lib. 1.

Κάγκανος, ſiccus, κατάξηρος, α breui. κάγκανα, ligna arida, combuſta.

Κάγκελος, cancellus, in Epigram. κάγκελοι, cācelli, Heſychius in dictione δρύφρακτοι.

Καγκὴς, ἕος, ὁ & ἡ, aridus.

Κάγκλος, auis marina, Suid in verbo ἡμέρα.

Καγχάζω, μ. άσω, π. ακα, &

Καγχαλάω, μ. άσω, π. ακα, cachīnor, irrideo, γελῶ, prę gaudio deficio, lætor, efferor, geſtio. Neutr. Abſolut. Hom. Iliad. γ. ἵπποι καγχαλόωσι, pro γελῶσι, χαίρουσι, Sophoc. in Aiace, τούτων καγχαζόντων γλώσσαις, i. γελώντων λόγοις ἢ διὰ γλωσσῶν.

Καγχασμὸς, οῦ, ὁ, cachinnus.

Καγχάω, μ. άσω, π. ακα, cachinnor, Neutr.

Καγχλάζω, infeliciter ago, laboro, triſtor, ſtrepito. Apollo. 2. Argon. καγχλάζοντος ἀϋτμῇ κύματος ἄχλυν, id eſt, ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντος: vbi etiam legitur καχλάζοντος. καγχλάζουσι νάμασι, laticibus ſtrepitantibus, in Epigram.

Καγχρυὶς, ίδος, ἡ, granum, ſiue acinus fici, vel potius καχρυὶς, Gaza de Seneƈt.

Κάγχρος, ου, ὁ, ſemen libanotidis herbæ, roſmarinus.

Κάγχρυ, τὸ, Canchry, fructus libanotidis, id eſt, roſmarini, Dioſcor. lib. 3. dicitur & κάγχρυ ibidem capite præcedente, i. cap. 87. Sunt tamen qui κάχρυς legant, vt apud Theoph. legitur.

Καγχρυδίας πυρὸς, canchrydias genus tritici, Theophr. lib. 8, cap. 4. hiſtor. plant.

Κάγχρυς, hordeum, hordei farina: vnde καγχρυδίας ἄρτος, panis hordeaceus.

Καδδέρα, poetic. pro κατὰ δέρα, Apollon.

Καδδὲ, poetic. pro κατὰ δὲ, Homer.

Καδδ' ἔβαλε, Idem, i. κατέβαλε δέ. καὶ δ' εἷσε, ἐκάθισε δέ. καδδ' ἔδραμε, κατέδραμε δέ. Hom. καδδ' ἕλον, pro καθεῖλον δὲ, ὁδὸν, detraxerūt. κατήγαγον. καδδὲ μὲν αὖτις ἔβαλε, pro κατ' ἔβαλε, Homer. Iliad. β.

Κάδδος, dicitur ἀγγεῖον, id eſt, vas in quod apomagdalias mittunt Lacedęmonii, dum probant eos qui ad συσσίτια accedunt: vnde qui reprobatur, dicitur καδδίζεσθαι: vbi Lapus exponit eſſe caddiſtatum.

Καδδραθέτην, dormierunt, pro καθεκοιμήθησαν. Odyſſ. ο, pro κατεδραθέτην: à δαρθάνω.

Καδδύναμιν, pro κατὰ δύναμιν, pro virili parte, ſicut καδδὲ, pro κατὰ δὲ, Iliad. β.

Κάδιον, τὸ, pera. ἐν τῷ καδίῳ τῷ ποιμενικῷ, in pera paſtorali lib. 1. Regum.

Καδίσκος, ου, ὁ, vrna ſuffragiorū. Duplex autē erat: alterā θανάτου, ſiue καταδικαζόντων, & κύριον appellabant: alterā ἐλέου, ſiue ἀπολυόντων, ἄκυρον. καδίσκος, ſitella exponitur à Budæo in Comment. ſitula eſt quæ in puteum demittitur, Nonno.

Καδμεία, ἡ, apud Aeſchin. videtur eſſe proprium curię Thebanorum. καδμεία νίκη, Plato de Legib. καδμείας νίκας ἔοικεν, Ariſtid.

Καδμεῖος τὸ γένος, genere Cadmeus. καδμεῖον κράτος, Cadmea victoria, in Epigram.

Καδμεῖοι, Cadmæi, id eſt, Thebani, Heſiod. in Theog. καδμείοισιν ὄλεθρον.

Καδμείωνες, Thebani, Homero. ἐπὶ χάρμαι τῷ κτείνοντες τοὺς Θήβας.

Καδμηὶς γαῖα, Cadmęa terra, id eſt, Thebana. Nā Thebæ in Bœotia conditæ ſunt à Cadmo Agenoris filio Phœnicum regis, cuius vxorem ἁρμονίην facit Heſiod.

Καδμία, ἡ, Cadmia fit ex metallis ad vſum medicinæ. ſcribitur & καδμεία lib. 5. Dioſcor. vbi abundè de ea agitur, & de omni metallico lapide. Cadmia autem colligitur ex ære alióve metallo in fornacibus acceſo, fuligine egeſta flatu, & adhærente parietibus fornacúmq; cameris, idem Dioſcorid.

Κάδρισον, ſede, κάθισον.

Καδύτας, ου, ὁ, Cadyta, herba Syriaca, quę arboribus & vepribus innaſcitur, Theophr. de cauſ. lib. 2.

Καδύω, demergo.

Κάειρα, ας, ἡ, Caira, id eſt, mulier ex Caria. κάειρα ἐσθὴς, veſtis Caira. hac vſas Athenienſium fœminas tradit Herodot. lib. 5.

Καεὶς, έντος, vſtus, crematus, Lucian. καέντα, cremata.

Καζω, μ. άσω, π. ακα, orno, inſtruo, κοσμῶ, adorno, excolo, καλλωπίζω. Actiu. Accuſat. iungitur. vnde κεκασμένος δόλοις, dolis inſtructus, Homer. Iliad. δ. Idem Iliad. ι, ὅσοι τοσσήνγ' ἐκέκασο, quibus erat inſtructus. Et cū Infinit. Apoll. 2, ἐκέκαστο ἰθύνειν, præditus erat regēdi facilitate. Item pro νικῶ, Homer. Iliad. ξ, ἔγχει δ' ἐκέκαστο πανέλληνας, i. vincebat haſta Græcos omnes. κάζουσα σταφυλὴ, prçcox vua, cap. 51. Eccleſiaſt.

Καῆ, crematus ſit.

Καήσομαι, ardebo, ignem accipiam: ab ἐκάην, Aor.

Καθ' ἅπαν, & Καθ' ἅπαξ, vbique, omnino, funditus.

Καθ' ἅπερ, quemadmodum, vt.

Καθ' αὐτὸν, ſolus, ipſe ſecū: ſic dicitur eſſe qui ſolus eſt & ſemotis arbitris, Plutar. οἱ καθ' αὐτὸν, ſuæ ætatis homines. Herodian. μείζων οἱ καθ' αὑτὸν, ſuis virib⁹ impar, Dem. καθ' ἑαυτὸν, ſuæ ætatis. τὸ καθ' ἑαυτὸν, quātum ad ſe pertinet, AEſch. τῇ φύσει καθ' αὑτὴν χρώμενος, naturæ ſolius beneficio adiutus, Plutarch. in Themiſt. καθ' αὑτὸ τάξεως, ſuo ordine. τὸ ξύλον καθ' αὑτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, quum lignum per ſe ictus ſuſtinere non poſſet, Plutar. in Camillo. καθ' ἕν, in vno & aliquo, Demoſt. εἰ δὲ καθ' ἕν χρήσιμος τῇ πόλει, id eſt, κατ' ἰδίαν. Item καθ' ἕν, ſigillatim: vide ἕν. καθ' ἕν, ad alterutrum, Thuc. καθ' ἕν τι, in vno quopiam, Demoſt. οὐδὲ καθ' ἕν, ne in vno quidem, idē Demoſt. μηδὲ καθ' ἕν τὸ συμφέρον, ne in vno quidem, ne in vna quidem re, Idem. οὐ καθ' ἓν μόνον τῶν πραγμάτων, non ob eam rem ſolūm, non eo ſolū nomine, Thucyd. καθ' ἓν ξυλλεγέν ναυτικὸν, in vnū coacta claſſis. καθ' ἓν ἕκαστον λέγε, Xenoph. dic ſingulatim. μὴ καθ' ἓν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν ἐπεισιόντα, Thucyd. Valla vertit, neque per vices, ſed pariter vndique circūſiſtere: Interpres Grecus, μὴ καθ' ἓν μέρος, ἀλλ' ἀθρόοι ἐπιστρέψαι. καθ' ἓν ἕκαστον ἐπισκοπεῖτε ἃν εἶπε ὁ θεὸς, ſingula quæ Deus dixit expendite, inquit Xenoph. in Apologia Socratis. καθ' ἕνα αὐτῶν ἕκαστον ἐν μέρει, Demoſten. vnunquenque ipſorum ſigillatim, alternis vicib⁹. καθ' ἕνα ἑκάστους, ſinguli aduerſus ſingulos. καθ' ἕνα ἰδεῖν οὐκ ἔστιν, ſingularem nunquā videre licet, Ariſtot. 9. Animal. καθ' ἕνα καὶ δύο αναβαίνει, ſinguli ac bini, Plutar. in Galba. ᾗ γὰρ ἐνὶ προσβῆναι ῥᾴδιον, οὐδὲ πολλοῖς καθ' ἕνα δύσκολον, qua vnus enim facilè aſcendit, nec multis ſingulatim difficilis acceſſus, Plut. in Camillo. καθ' ἡμᾶς διασώζονται, ad noſtram vſque ætatem extant, ad noſtram vſque memoriam. καθ' ἡμέραν ἑκάστην, quotidie, Thucy. καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις, quotidiana oblectatio, idem Thucydid. τὸ καθ' ἕκαστον τοῦτον, ſingula. καθ' ἕκαστον τῶν κεφαλαίων, in vno quoque capite, Hermog. καθέκαστον, pro καθ' ἕκαστον, & καθεκάστους, pro καθ' ἑκάστους, i. ſinguli, ſingulos: ſic in aliis caſibus. τὰ καθέκαστα, ſingula, Demoſt.

Καθεῖς, ſingulatim. ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, μήτι ἐγώ; cœperūt ei dicere ſingulatim, Nū ego? Marci 14. Quidā codex manu ſcriptus habet καθεῖς, vt dictio ſit compoſita. & cap. 8. Euang. Ioan. ἐξήρχοντο εἷς καθεῖς, ἀρξάμενοι ἀπὸ

τῶν πρεσβυτέρων,&c.ſingulatim alius poſt alium exierunt, initio facto à ſenioribus. ὁ καθεῖς δὲ τῶν φίλων, vnuſquiſq; amicorum,lib.3.Macchab.

Καθά,Atticè,pro καθῶν,veluti,ſicut,tanquam, queadmodum,prout.

Καθαγίζω,adoleo,ſoluo iuſta, perago exequias, offero mortuo ſacrificium,aut epulum ſuper ſepulchro.Lucia. de luctu,τρέφονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων,aluntur libationibus & inferiis,quæ ſepulchris inferuntur.

Καθαγισμὸς,οῦ,ὁ,parentalia, id quod adolebatur in modum ſacrificii,in gratiam mortuorum.Lucian.de luctu, τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρῶσι.

Καθαζεῦξαι,caſtra ponere.

Κάθαιμα παίματα,Euripid.

Καθαιμάζω,cruento,cruore perfundo.

Καθαιμακτὸς,οῦ,ὁ,cruentus.

Καθαιμάξας,qui cruentauit.

Καθαιμάσσω,μ.ξω.μ.κα,καθαιμάζω.

Καθαίρεσις, εως,ἡ,ſubuerſio, diſſolutio,abolitio,cædes, καθαίρεσις τῆς σαρκὸς, imminutio, tabes, Budæus Commét.καθαίρεσις σώματος γίνεται, corpus emarceſsit & extenuatur. σαρκὸς καθαιρετικός σαρκὸς ὑπιστέως, carnem emacians.

Καθαιρετέα ἡ ἰσχὺς,potentia euertenda, Thucyd.

Καθαιρετέον μελέτῃ, exercitatione cõſequendum, Valla ex Thucydid.

Καθαιρέτης,ου,ὁ,deuaſtator,interemptor,carnifex.

Καθαιρετικὸς,ή,ὁ,ἀφανιστικός. Et καθαιρετικὰ φάρμακα dicuntur τὰ κατασταλτικὰ τῶν ὑπεραυξηθέντων, quę ad modum naturalem ſalubrémque reducunt.

Καθαιρέω,& καθαιρέομαι, in Epigram.aboleo, abſumo, depono,deuinco,demolior, aufero. extenuo, abſtergo. Genit.& Accuſat.Gaza lib.4.Gram. Item deiicio,mulcto, de gradu exiſtimationis deiicio, Antiph.& Plut. in Demetrio,τὸ δ᾽ ἦν τὸ φρόνημα καθελεῖν,ſpiritus minuere, vel elatos comprimere, καταστέλλειν. Ponitur & pro peragere,ſiue vincere certamen ſuſceptum. Plutar.τοῦ πυθικοῦ καθελόντος ἀγῶνας.Item detraho,deduco. Ariſtoph.καθέλοιμι τὸν κάτω τὴν σελήνην, deorſum traxerim. Sophocl.ἡ μοῖρα τ' εὐσεβῆ με καθεῖλεν ἄδου δυστοίμοις εἰκῆ τερας,i.εἰς οἰκήτορας. καθαιρεῖν περιπλέκειν, p ãplecti, Laſc.τὸν πλέκειν ὅσοις ὡς καθέλοι. καθελεῖν τὰς αἰτίας, Dem.ψήφισμα καθελεῖν,decretũ reſcidere,Plu.in Peric.καθαιρῶ τὸ ψήφισμα, reuoco,ἀκυρῶ, Thucy.καθαιρεῖ ἀγῶνας,obtinet certamina,i.vincit,Herod. ὄσσε καθαιρήσουσι,oculos claudét apud Plut.καθαιροῦντες τὸ ἀξίωμα, deprimentes dignitatem, Plut.in Themiſt καθαιρεθεὶς,euerſus.

Καθαίρω,purgo,luſtro,expio.καθαίρων τὴν πόλιν, vrbẽ luſtrans,id eſt,expians,Plut.in Camillo. Ariſtot.de mũdo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται.imbribus terra niteſcit.Hermog. οὔτε καθαιρόμενος ἀπὸ τῶν ἀσεβημάτων,neque de ſceleribus piatus. καθαίρω καθαρμόν,adhibeo purgationem,Plato de Legib. καθαρμοῖς χρῆσθαι καθαρμοῖς. expiationibꝰ vtatur, Plato ibidem. καθαρθῆναι τῶν διωγμῶν,purgari à perſecutionibus, Nazan.

Καθάλλεσθαι,deſilire,καταπηδᾶν.

Καθαλλόμενοι,οἱ,demittentes.

Κάθαμμα,τὸ,nodus.Suid.habet κάθαρμα.

Καθαμμίζω,obruo harena, Ariſtot.9.Animal.

Καθάπαξ,Aduerb. &

Καθάπαξ,pro καθ᾽ ἅπαξ,vel καθ᾽ ἅπαξ,omnino,prorſus, per omnia,denique,ſemel. ἐν τῷ καθάπαξ,omnino, Dioſcor.l.7.καθάπαξ εἰπεῖν,vt ſemel dicam,ſeu planè, Ariſtid.

Καθάπερ,pro καθ᾽ ἅπερ,quemadmodũ, provt,iſtar,quo ordine, propemodum exponitur à Gaza l.4. Theophr. de cauſ.plant.tanquam,Plutar.in Numa.ὅσοι μὲν ὁ λαγωὸς τοι καθάπερ διανοεῖται, quæcunque more leporis non ſuperfœtant,Ariſtot.7.Animal.

Καθάπερ ἂν εἰ,vt,quemadmodum, Theophr.hiſtor.plan. lib.1. καθάπερ ἂν εἰ ἀποκτείνας καὶ τὴν αἰτίαν λέγοι,Plato, perinde ac ſi me interfecto cauſam diceret,&c.

Καθαπερεὶ,vt,ſicut. In Epiſt. Dionis ad Perdicũ apud Platonem, ἵνα τῷ διέπειν ὅτι τὴν πολιτικὴν ἰσχύος καθαπερεὶ παρὰ ζώων,pro veluti,Bud.in Epiſt.prior.

Καθάπτομαι, attingo,tango, pungo,mordeo,obiurgo, inceſſo,impeto,manus iniicio,ἐπιλαμβάνομαι.Depon.Genit.Homer.Datiuo & Accuſat.iunxit,Iliad.α. ἀλλὰ σὺ τὸν γ᾽ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, i.καθάπτεσθαι, pro Imperat. i.demulce,aggredere cum mollibus dictis. καθάψομαι σῶμα,Euripid.induam corpus.καθαψάμενος τυραννίδος, tyrannidem inuaſi,Plutar.in Solone. καθαψάμενος βαφὰς ἀκράτου καὶ ἰσχυρᾶς,cui tinctura vehemens & acris inuſta eſt,Plutar.in Numa. καθάπτεσθαι παρόντος,apud Herodot.legitur pro ἐπιλαμβάνεσθαι,id eſt,præſenti manum ſeu manus iniicere,i.manu prehendere,& proficiſcenti obſtare. verbũ eſt iuris,vt notat.Bud.in Epiſt.

Καθαπτικοὶ λόγοι,mordacia dicta ſeu verba, Idem in Epiſt.prior.

Καθαπτόμενος,perſtringens,reſpondens,Heſiod. καθαπτόμενος ἐπέεσσι, verbis incellens aſperis.

Καθαπτὸς,ή,ὁ, indutus,amictus.Ariſtoph.in Ranis,δύο σινεσι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτός.

Καθάπτεται εἰς τὸ στόμα,os attingunt, coniiciuntur in os, Ariſtot.5.Animal.

Καθάρσιον πῦρ,luſtralis ignis,Euripid.

Καθαρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,purus ſum,purè ago,in puritate dego,Genit. Chryſoſt.φθόνου καθαρεύειν, ab inuidentia purum eſſe. Plato Epiſt.8, ἱερεὺς φόνου καθαρεύων καὶ δεσμοῦ καὶ φυγῆς, ſacerdos,quem in fereda de nece, carcere & exilio ſententia non decet contaminari.καθαρεύων,purus. Et καθαρεύων κακίας,talis eſt, qualem Cicero innocétem nomẽ habere Græcum negat, Bud.Com.Chryſoſt. ὥσπερ γὰρ τοῦ σώματι τοῦ χριστοῦ γέμων ἀρετῆς καὶ καθαρεύων πάσης κακίας, ab omni vitio purus. καθαρεύειν τῷ σώματι, corpore expurgari, Philoſtrat.in Heroicis. καθαρεύσας, expiatus, expurgatus.καθαρεύω φθόνου,ab inuidentiæ lue ſum purus. καθαρεύειν φόνου, me in ferenda necis ſententia contaminari nefas eſt, Plato in Epiſt.γνώμην καθαρεύω,ſum pura mente, Ariſtop.καθαρεύω τοῦ δεινοῦ,horrore careo, Chryſoſt.de ſacerdot.καθαρεύω ἀπὸ τοῦ σώματος,à corpore ſum purus, Plutarch.καθαροῦσιν τοιούτων τὴν πόλιν,talibus vrbem expurgare,Plutar.in Fabio.γεύματα χῶν καθαρεύειν τῆς θαλάσσης, Ariſtid.

Καθαρθῆναι,expiari

Καθαρεύομαι,ſum purus.

Καθαρίζω,μ.ίσω,π.ικα, mundo,purgo: Accuſat. καθαρίσαι,mundare.τὴν προτέραν ἐκαθαρίσθη γέννησιν,à priori generatione purgatus eſt, Nazanz.

Καθάρειος,ὁ,καὶ ἡ,mundus,ſyncerus,purus. Planudes in verſione libelli Catonis,καθάρειος ἴσθι,mundus eſto: vbi tamen καθαρὸς legitur in codice Aldino : ſic & in carmine aureo Pythagoræ, Εἴκειν δ᾽ αὐτοὺς ἴσχειν καθάρειος ἀδρυπτὴς.

Καθαριότης,ητος,ἡ,munditia,puritas,ſerenitas.

Καθαρεῖσθαι,mundus eſto.

Καθαρισμὸς,οῦ,ὁ, emundatio, purgatio, purificatio,expiatio.

Καθαρείως,purè,nitidè,Xenoph.

Κάθαρμα,ατος,τὸ, piaculum, quales erant homines, qui peſte expianda aliòve morbo immolabantur diis: aut porcellus,quo domum luſtrabãt. Accipitur & pro ipſo ſcelere & commiſſo,propter quod expiatio debetur. Aliquando etiam pro homine ſacro & ſceleſto, quemadmodum ſcelus Latinis. Ariſtoph.in Pluto, χαίρετ᾽ ὦ παμπόνηρα καθάρματα,id eſt,ô ſcelerati. Eraſm.nunc ſterquilinium nunc ſacrilegium interpretatur.

Καθαρμόζω,adapto.

Καθαρμὸς,purgatio,luſtratio,expiatio. Plato 2.de Republic.λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων.

Καθαροποιέω,purifico.

Καθαρὸς,ά,ὁ,purus, ſanctus, ſyncerus, vacuus, integer, caſtus, liber, liquidus, merus. Antiquis dicebatur, qui

ob cæ

ob cædem perpetratã impias manus habere non cenſebatur, εὐαγὴς, ἔσιος. Antiph. καθαρὸν πάντων τῶν ἐγκλημάτων dixit, qui nulli iniuriam intulit. καθαρὰ ἄντρα, dixit Alex. Aphrod.lib.1.Probl.1. antra vaſta & vacua, Bud.Com. καθαρὸς, Herodot. expeditus: cui opponit ἀχρεῖον, i. inutilem. ὁ καθαρὸς θάνατος, fœda mors, Philo de mundo. καθαρὸς τὴν ἀστρονομίαν, purus nomine, Nazãz. καθαρὸς τὰς χεῖρας, Plato. καθαρὸς τοῦ ζῴου, mundus ab animali, Idem in Leg. καθαρὸς φόνου, crimine cædis expiatus, Plut. in Publicola. vide in dictione ἔλεγχος. διὰ καθαροῦ, per vacuũ & expeditum. ἐν καθαρῷ, in puro loco & vacuo cadauetibus, Ariſtoph. ἐν τῷ ἐρήμῳ. καθαροὶ ὀφθαλμοὶ, continẽtes oculi, Plutar. in Pericle. καθαροὶ στρόβιλοι, nuclei pinei per ſe ſumpti, Hermol. li.1. Dioſc. alii, repurgati. ἡμέραι καθαραὶ, dies faſti: quibus opponuntur ἀποφράδες, Platoni de Leg. καθαρὰς ψόφων ὁδοὺς, vacuas ſtrepitibus vias, ſeiũctas à ſtrepitibus, Plut. in Numa. καθαρὸν Ἀθηναίων, flos Athenienſium, Thucyd. i. vt Interpres exponit, ἢ τὸ συμμάχων οὐδ' ὑπηκόων ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, munditia, nitor.

Καθαρπάζω, corripio, Ariſtoph.

Καθάρσιον, ου, τὸ, purificatorium poculũ. Et καθάρσια, ſacra quædam & porcelli, quibus Athenis conciones & theatra luſtrabantur. Lucianus Cronoſolones, Lupercalia Plutarchus vocat.

Καθάρσιος, ου, ὁ, expiator, qui expiationis gratia adhibetur, expiatorius, luſtratorius, Nazãz. in Orat. καθάρσιος Ζεὺς, Iupiter expiator, Iouis epithet. Ariſtot. li. de mũdo. καθάρσιος φύσις, natura purgans, Nazanz. in Orat. καθάρσιον ὕδωρ, Nonno, luſtralis aqua. καθάρσιον παντὸς τοῦ κόσμου, totius mundi purgatio, idem Naz. καθάρσιον περιηγκώ... ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ, tuum ob egreſſum piaculum circunferens, aut expurgationẽ, Lucian. τὰ καθάρσια, ſacra, quæ expiationis gratia ſunt inſtituta, vt Lupercalia. καθάρσιος enim expiatiuus, quo nomine Græcis interpretari poteſt mẽſis, qui Latinis Februarius, Plut. in Romulo. καθάρσια ὕδατα, purgatoriæ aquę, Nazãz. ἐν καθαρσίῳ ..., Lucian.

Κάθαρσις, ιος, ἡ, purgatio, luſtratio, medicina purgans.

Καθαρτέον, purgandum, Bud. in Epiſt. prior.

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator, expiator, luſtralis.

Καθαρτικὸς, ἡ, ὁ, purgatiuus, vim habens purificã. τὸ καθαρτικὸν, medicamentum purgans. vnde & τὰ καθαρτικὰ, dicuntur purgationes.

Καθαρτὴς, ἡ, ὁ, purgator.

Καθαρτικὸς, purgatorius, vim habens purgandi. καθαρτικὸς τῶν κροκοδείλων, vacuus crocodilis.

Καθαρῶς, purè, manifeſtè, planè, dilucidè.

Καθαυτὸν, ſua ſponte, ſeorſum, per ſeipſum.

Καθεδεῖσθαι, manſurum eſſe.

Καθεδοῦμαι, ſedebo: à καθέζομαι.

Καθεδούμενος, pro καθεσθησόμενος, Præſens pro Futuro, ſeſſurus, Ariſtoph.

Καθέδρα, ας, ἡ, ἑδώλιον, cathedra, ſedes, ſedile, ſeſſio, obſidio, habitatio, dilatio. περὶ τοῦ καπιτωλίου καθέδρα καὶ χολὴ χρονίων χρόνος, diuturna per otiũ Capitolii obſeſſio, Plut. in Camillo. ἐν τῇ καθέδρᾳ, ſedẽdo, Thucyd. aliàs, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς πολιορκίας.

Καθέζει τὴν βασιλείαν, occupat regnũ, Plut. in Theſeo.

Καθέζομαι, μ. καθεδοῦμαι, ſedeo. Plat. l.1. de Rep. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτὸν, ſedebamus prope eũ. Itẽ perſeueranter fruor, & bene habeo, delicior, deſideo, relaxor. Itẽ caſtra pono, obſideo, ἀντιστρατεύομαι. καθέζομαι ἐς τὸ ἱερὸν, Thuc. ſedeo in tẽplo Iunonis. ἐκαθεζόμην extrinſec⁹ augetur, quoniã plus ſignificat quàm ſimplex: vide καθεύδω. καθεζόμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμοὺς, ſedemus ad exigendas rationes.

Καθεζόμενον, ου, ὁ, accũbens. γῆ εἰς πεδία καθεζομένη, Nazã. in Orat. terra in campos deſidens.

Καθεῖλε, demolitus eſt. καθεῖλεν ᾅδου, Sophoc.

Καθεῖλκον, detraxi, deduxi.

Κάθημαι, demiſſus ſũ, pendeo, ſum depreſſus. Perfect. verbi καθίημι. καθεῖνταί σοι, à te dimiſſi ſunt, Philoſtrat.

Καθεῖναι τὰς γνώμας, in mediũ afferre ſẽtẽtias, Ariſtop.

Καθείργνυμι, detineo, Bud. in Epiſt. poſt. καθειργνύαντο εἰς οἴκημα, in domum occludebantur, Plut. in Lycurgo.

Καθειργνύω, & καθείργνυμι, &

Καθείργω, μ. εἴρξω, π. ἧρχα, coerceo, includo, veluti carcere. Actiu. Accuſ. Ariſtop. πρ. αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον. i. ipſam incluſerim in loculum. Item cingo, & in carcerẽ coniicio. Datiuo. Xenoph. Interpres, cogo ad.

Κάθειρξις, prohibitio, concluſio, coercitio.

Καθεὶς εἰς μέσον, Sophocl.i. in medium deiiciens & demittẽs: à καθίημι. καθεῖσα ἐν ὀθόναις, linteis impoſita, Dioſcor. lib.1: ſic Ruellius: linteis inducta, Marcel. καθεῖσαν μου δέλεαρ ἡδὺ φρενῶν, animum meum illecebris gratis affecerunt, Euripides.

Καθεῖσθαι εἰς τὸ ὕδωρ, in aquam indi, irrumpere in aquã, Alex. Aphr. lib.1. Probl. à verbo καθίεμαι, demittor.

Καθειστήκει, fuerat. καθειστήκει λακεδαιμονίοις πόλεμος πρὸς ἐκείνους, aduerſus illos Lacedæmonii bellum ſuſcepere.

Καθειστήκεσαν, conſtitutus erat. Ariſtot. de mundo, ἄλλοι καθειστήκεσαν προσόδων ταμίαι, alii vectigalium quæſtores erant conſtituti.

Καθεκάστην, quotidie.

Καθεκούσιος εὐχὴ, votum ſpontaneum, cap.15. Numer.

Καθεκτέον, retinendum eſt.

Καθεκτικὸς, ἡ, ὁ, cohibens. ἡ καθεκτικὴ δύναμις, vis & potentia continens, ſeu retinens, Alexand. Aphrod.

Καθεκτὸς, ἡ, ὁ, qui detineri poteſt. οὐκ ἦσαν καθεκτοὶ σπεύδοντες ἐπὶ τὴν μάχην, contineri non poterant à pugnandi celeritate, Plutarc. in Othone. οὐδὲ καθεκτόν ἐστιν, iam non ferendum, durum, obſtinatum.

Καθεκτῶς, continenter.

Καθελεῖν, detrahere. vide in verbo καθαιρέω.

Καθέλκειν τὴν ὁλκάδα, Iſocrates: exponit Interpr. ſubducere nauem. tu videris. καθέλκειν τὰς τριήρεις, deducere in mare, Demoſth. καθέλκειν τὰς ναῦς, trahere naues in mare, Idem.

Καθελκύζω, vulnero.

Καθελκυσθεὶς, έντος, ὁ, vulneratus.

Καθελκύω, traho deorſum, deduco. Accuſat. καθελκύω τὰς ναῦς, deduco in mare, Thucyd.

Καθέλκομαι, ἀπολύω.

Καθέλω, demolior, deſtruo, profligo, καθαιρέω. Accuſ. καθείλοσαν τοὺς οἴκους, deſtruxerunt domos, cap.22. Eſaiæ. καθελῶ, demoliar, deſtruxero. καθελὼν, qui deleuit, qui depoſuit, qui deſtruxit, qui profligauit.

Κάθεμα, monile ad pectus demiſſum: pro genere ornatus muliebris capitur 3. Eſa.i. torques, ſeu monile. Ezechiel. cap.16, περιέθηκα κάθεμα περὶ τὸν τράχηλόν σου, circũdedi torque collũ tuũ: vbi Hieron. pro torque, quam nos, iuxta Aquilæ ſecundã editionẽ, & Symmachũ interpretati ſumus. LXX. & Theodotio κάθεμα tranſtulerunt.

Καθεξῆς, deinceps.

Κάθεξις τῆς ἀρχῆς, imperii conſeruatio, detentio, Thucyd. κατοχὴ, κράτησις, ἀσφάλεια.

Καθερπύζω, ſerpo. Ioſeph. lib.2. καθερπύσαντες ὑπὸ τῶν τυχόντων εἰς τοὺς ῥωμαίους. καθέρπυσον, vade, Ariſtoph.

Κάθες, demitte.

Καθεσθήσομαι, ſedebo. vnde παρακαθεσθήσῃ, aſſidebis, AEſchin.i. παρακαθέσῃ, παρακαθήσῃ: à verbo καθέζομαι.

Καθεσθίω, exedo, corrodo, deuoro.

Κάθεσις, diuerſorium, habitatio, demiſſio, deiectio, inſectatio, immiſſio.

Καθεστηκότως, compoſitè, animo compoſito.

Καθέστηκα, διαμένω, συμμένω, perſto, quieſco, ἠρεμῶ, ὑπάρχω, ſum. Sophoc. ἔνθα μὴ καθέστηκας, vbi motus non eſt.

Καθεστηκὼς, ότος, ὁ, Paſſiuam habet ſignificationem, conſtitutus, conſiſtens, conſtans, modeſtus, perfectus. Et τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ, rerum nouarum molitio. καθεστηκὸς ἔθος, mos aſſuetus, Thucydides. καθεστηκὼς ἐν συμφορῇ,

Demoſth. καθεστηκότι ἤθει,conſtantiorem præ ſe ferebat, Philoſtrat. οὔπω καθεστηκότες οὐδ᾽ ἀνειληφότες αὑτοὺς,nondū compoſiti nec ad ſe reuerſi, Plutarch. in Camillo,i. qui nondum vires recuperarunt. καθεστηκυῖα ἡλικία, matura ætas,Plato in Epiſtol. καθεστηκὸς πνεῦμα, ſedatus ventus, Bud. καθεστηκὸς πνεῦμα καὶ λεῖον, ventus placidus & mitis, Ariſtoph. παρὰ τὸ καθεστηκὸς, præter conſtitutum, Thucyd. vbi Interpr. παρὰ τὸ νόμιμον καὶ εἰωθὸς, præter ſolitum. τὰ καθεστηκότα,leges latæ, AEſchines. τὰ καθεστηκότα κινεῖν, res nouas moliri, Demoſth. καθεστηκότα πράγματα, Idem. τὰ νῦν καθεστηκότα πράγματα,ſtatus rerū præſentium, AEſchines,& Plato de Leg.

Καθεστῶτα, τὰ,leges, decreta, ſtatuta. τὸ καθεστὼς,mos cōſtitutus, modus. Philo, τὸ καθεστὼς τῆς ἐπιδόσεως πέραν ὑπερβάλλειν,vltra modum incrementi exundare. ζῆν τινὰ καθεστῶτα βίον, Plato Epiſt. 7. certam quandam vitam degere. τὰ καθεστῶτα,iam recepti & cōparati mores, Demoſth.

Καθέτη,ης,ἡ,retis genus.

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, genus monilis muliebris, quod & κάθεμα dicitur,& ὅρμος. Eſt & inſtrumētum chirurgicum, quo vrina elicitur, vrinaria fiſtula. Alexand. Aphr. Problem. 59. lib. 9. ἴσθι γινόμενον καὶ ἐπὶ καθετῆρος. τὸ γὰρ ἐμβαλλόμενον ἐν αὐτῷ ἔριον ἑλκόμενον συνεξάγει τὸ πνεῦμα, καὶ οὕτω πάλιν τῇ ἀπολήψει τοῦ κενοῦ συνεφέλκεται τὸ οὖρον, ſcias id quoque fieri per id inſtrumentum, quo admiſſo vrinam elicimus: lana enim obturante detracta, ſpiritus etiā internus educitur, atque ita ne inane ſit, vrina attrahitur.

Κάθετος, ου, ὁ, perpendiculum. in Epigrammate quodam ſumitur pro reti. Item pro linea piſcatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. κατὰ κάθετον,iuxta perpendiculum, Lucianus.

Καθεύδω,μ. καθευδήσω,dormio. in Imperfecto ἐκάθευδον, dormiebam, Alexand. Aphr. lib. 1. Problem. & in Imperatiuo, κάθευδε. Ariſtoph. σὺ δ᾽ οὖν κάθευδε. ἐκάθευδον, forinſecus augetur: quia nō plus ſignificat quàm ſimplex. ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπνώσεις, Nazanz.

Καθεψέω,μ. ήσω,decoquo.

Καθέψω,coquo, Ariſtoph. καθεψηθεὶς,decoctus. καθέψεται,decoquitur.

Καθέω,μ. ήσω, π. ηκα,decipio. Accuſatiuo.

Καθεώρων,deſpiciebant, Xenophon.

Κάθη,pro κάθησαι,Bud. Com. vt δύῃ pro δύνασαι.

Καθηβάω, pubeſco.

Καθηγέομαι, οῦμαι, ſum dux, auſpicor, deduco, præeo, præceptor ſum, inſtituo. Plato in Epiſt. σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ᾽ ἐγὼ,i. præ, ſequar, i. auſpicare, incipe. Cum Genit. Idem, καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου,i. rectè atq; ordine videre diſputationem inſtituiſſe, hoc eſt, nobis diſputandi rationem rectam præſtituiſſe. Idem in Epiſt. σὺ μὲν ἐμὲ τιμᾷς, καὶ τούτων καθηγούμενος, φιλοσοφίαν δόξεις τιμᾶν, huius ponens initium. καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατιᾶς, in Italiam duxit exercitum, Plutarch. in Camillo. καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, i. principem gerere rempubl. Plutarch. in Theſeo. Itē καθηγοῦμαι,dux ſum, duco, præeo, i. doceo. Datiuo & Accuſ. Baſil. in Epiſt. vide Bud. in Comm. τὰ καθηγούμενα,initium, Epictetus.

Καθηγεμὼν,όνος,ſuaſor, author. Propriè autē dux, prævitator, qui cæco viam præit, præceptor, ductor. g. f. etiam apud Plutarch. in Theſeo. ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Venerem ducem ſibi aſſumere.

Καθηγητὴς,οῦ,ὁ,magiſter, inſtitutor, gubernator ac moderator vitæ dicitur propriè, Bud. in Epiſt. poſter.

Καθηδυπαθέω,μ. ήσω, π. ηκα, ſum in voluptatibus, abligurio, per luxum conſumo, Genitiuo.

Καθηδυπάθεια,libido.

Καθηδυπαθεῖν,per delicias conſumo, Idem ibidem. καθηδυπαθῶ,per luxum conſumo, Bud. Comm.

Καθῆκα,miſit, demiſit. καθῆκαν,demiſerunt.

Καθῆκον, οντος, τὸ, officium, conueniens, decens, quod conuenit: à καθήκω pro προσήκω.

Καθηκόντως, & Καθηκότως,decenter, ritè, officioſè, Budæus in Epiſt. poſter.

Καθήκω,pertineo, pertingo, portendo, porrigor, προσήκω: vt, καθήκει δὲ ὁ τῆς κορυφῆς ἰσθμὸς ἐς τὴν ἐπὶ κ. ..χ..ς, Pauſ. Item conuenio, conſentaneus ſum, προσήκω, Syneſ. Vnde καθήκει Imperſonale, decet, conuenit, fas eſt, licet, expedit, congruit è re nata, moris eſt. ὡς καθήκει πάσῃ γῇ, iuxta morem vniuerſæ terræ. καθήκει μοι,officii mei eſt & muneris, Polyb. Item accido, emano, vt τὸ καθῆκον ἐκ τοῦ θεοῦ, quod diuinitus accidit, Pauſan. Item deuenio. AEſchines, καὶ καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, partes loquendi ad nos deuenerunt, Bud. Com. καθήκει κάτω,deorſum ducitur, Ariſtot. καθῆκα ἅρματα μὲν ἑπτὰ, cum ſeptem curribus adii, Ariſtid. ζεύγη καθῆκε, iuga ſeu bigas demiſit, i. produxit in certamen, Iſocrat. καθῆκε τὴν ῥομφαίαν εἰς τὸν κολεὸν, conuerte gladium in vaginam, cap. 15. Paralip. οὐ καθήκει δοξάσαι ἄνδρα ἁμαρτωλὸν, noli magnificare virum peccatorē, cap. 16. Eccleſiaſt. καθῆκεν ἡ διαδοχὴ εἰς ἀδελφοὺς, in fratres ſucceſsio peruenit, Plutarch. in Romulo. καθῆκεν ὁ χρόνος, inſtabat tempus, Idem in Theſeo. ἐὰν δὲ ᾧ καθήκῃ μὴ βούληται, κολάζει, ſi is autem cui ſorte obueniat, recuſet, eum plectit, idem Plutarch. in Solone. καθήκων χρόνος,tempus conueniens, quod cuique conuenit. καθήκων χρόνος πεπλησμένος, debitum tempus, AEſchin. καθήκοντος χρόνου ἐφεστηκότος, quū tempus iuſtum adeſt. καθήκοντος χρόνου, Sophocl. i. ſtato tempore, i. πεπρωμένου. καθήκουσα ὑπουργία,officii munus, Gaza de Seneſt. ἡ ὥρα τοῦ σπείρειν καθήκει,tempus ſeminandi eſt, Theophr. τοῦ βόλου καθήκοντος εἰς αὐτὸν, vbi ſors iaciendi ad eum perueniſſet, Plutar. in Alcibiade. καθηκούσαις ὥραις, tempore congruo, Gaza lib. 1, cap. 13. de cauſ. plant. ἑορτῆς εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, inſtante illis diebus feſto, Plutarch. in Fabio. ἐν καθηκούσῃ ὥρᾳ τίκτουσι, pariunt temporibus ſtatis, Ariſtot. 6. Animal. καθήκουσαι εἰς τὸ αὐτὸ, ad idem pertinentem, Bud. in Epiſt. poſter. καθήκοντα αὐτοῖς, quæ ſunt ex eorum dignitate. καθήκοντα τείχη ἐπὶ θάλασσαν, Ariſtides. καθήκοντα ποιεῖν, in officio eſſe, Demoſt. i. τὰ δέοντα & προσήκοντα. τὰ καθήκοντα ἀποπληροῦν, Xenoph. obire munia. ἐκ τῶν καθηκόντων τῇ φιλολογίᾳ, Bud. in Epiſt. prior. τὰ εἰς βασιλέα καθήκοντα, regis officia & munera, Gaza de Senectute.

Καθήλατο,deſiluit, deſultauit, Bud. in Epiſt. poſter.

Καθηλόω,μ. ώσω, π. ωκα,configo clauis. Accuſ. iungitur.

Καθήλωσις,εως,ἡ,confixio.

Καθηλωτὴς,οῦ,ὁ,confixor.

Κάθημαι,ſedeo, aſsideo, quieſco, ſum ſitus, moror, deſideo: vt, κάθημαι τὴν δὲ τὴν καθέδραν. Ariſtoph. πρὸς ταῖσι θύραις ἂν καθῆσθ᾽, apud fores ſedere. κάθημαι προσδοκῶν, ſedeo expectās & quieſco ſeu pergo expectare. ἐν ταυτῷ καθῆνται, in iiſdem veſtigiis quieſcunt, manent, Ariſtoph. καθῆστο, ſedebat. καθῆντο ἐν Μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, ἕως ἦλθε Φίλιππος, &c. ſederunt in Macedonia tres ſolidos menſes quoad venit Philippus. Demoſth. ἐν τῷ περὶ στεφάνου λόγῳ, &c. κάθησο, ſede, Ariſtoph. ἐὰν κάθῃ, ἄφοβος ἔσῃ, ſi ſederis, intrepidus eris, Nazanz. καθῆσθαι, ſedere. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, ſedentes in equis, Xenoph.

Καθημαξευμένος, τετριμμένος, ἐγγεγυμνασμένος, tritus, exercitatus.

Καθήμενον, τὸ κοῖλον καὶ ὁμαλὸν χωρίον, καὶ πεδίον: vt, εἰς τὸ καθήμενον πεδίον ἐστρατοπεδεύοντο, in planitiem & campum planum.

Καθήμενος οὐρεῖ, demiſsis clunibus mingit. καθημένης τῆς βουλῆς, Demoſthen. καθήμενον πρόσωπον, vultus deſes & demiſſus, Idem.

Καθημέραν,quotidie, per diem, per ſingulos dies: vt κατὰ πόλιν, oppidatim: κατ᾽ οἶκον, domeſticatim, per ſingulas domos. ὁ καθημέραν, quotidianus. Plato, ἐπιμελεῖσθαι τῆς καθημέραν διαίτης, victus quotidiani rationem habere. τὰ καθ᾽ ἡμέραν, victus quotidianus.

Καθημερινὸς, & Καθημέριος, ου, ὁ, quotidianus, diurnus. μοῖρα καθημερία φθίνει σε, Sophocl. id eſt κατὰ ταύτην ἡμέραν εἰς φθορὰν ἄγει. καθημερινὴ, quotidiana.

Καθημερεῦσι,οἱ,qui in diem viuunt,atque ex tempore, Eraſmus Chiliad.

Καθιδρύσατο,ὑφεῖλεν,ἀνεῖλεν.

Καθῆσαι,non καθῆσθαι dicunt Attici,ait Phrynich.

Καθῄρημαι,deſtructus ſum.

Καθῃρηκώς, qui euertit, Nazanz. καθῃρηκὼς πόλιν,vrbem depopulatus.

Καθῃρημένος τὴν αἴσθησιν, ſenſu priuatus.

Καθῆστο,ſedebat. Iliad.α, καὶ ῥ᾽ ἀκέουσα καθῆστο,i.ἐκαθέζετο. Plato lib.1.de Rep.καθῆστο δ᾽ ἐπὶ δίφρου,ſedebat ſuper ſedẽ. ἄνω καθῆστο,in loco ædito ſedebat, Plutarch.in Themiſt. πρός τινι λίθῳ καθῆστο, ad lapidem cõſedit, Idem in Fabio. καθῆστο ἐκ μέσου,è medio abiit aliò ſeſſum, Herodot.

Καθῆψε τῆς χειρὸς,inuaſit manum,cap.28.Act.Apoſtol.

Καθιᾶσι,demittunt.vide καθίασι.

Καθιδρυμένος,volens,proueniens.

Καθιγνίσαι, mortuis immolare.

Κάθιδρις,κεχυμενώς.

Καθιδρύζω:vnde συγκαθιδρύζω,colloco, Plutarch. καθίδρυσε,collocauit. καθίδρυσε γυμνάσιον,gymnaſium cõſtruxit,cap.4.lib.2.Macchab.

Καθιδρυμένος,ſitus,collocatus. vnde ἐγκαθιδρυμένος,ſuũ habens ſitum domicilium & collocatum. καθιδρύμενοι ὄρους,montem inſidentes, Thucyd.

Καθιδρύομαι,ædifico,collocor, offero,dedico.

Καθιείς,demittens.

Καθίεμαι,demittor,flacceo,deſcendo in certamen.καθειμένος,demiſſus,coniectus.

Καθιερεύω,macto,addico.

Καθιερόω,cõſecro,ſacris initio,dedico.Datiuo & Accuſ.Lucian.οὐκ ἀνέθεσαν ἢ ὄρνεα καθιέρωσαν ἱκέσιῳ θεῷ. ηὔξατο τῷ θεῷ καθιερώσειν τὴν δεκάτην,vouit Deo decimas ſe dicaturũ,Plutarc.in Camil. καθιερώσαντες ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι,genio ſe pro patria deuouentes, Idẽ ibidẽ.

Καθιέρωσις,εως,ἡ,conſecratio,dedicatio.

Καθιερωτέα,ſunt dicanda diis, Plato de Leg.

Καθιζάνω,cõſtituo,ſedeo. Iſocr.ἐφ᾽ ἅπαντα τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν τὴν μέλιτταν,&c.ſuper flores ſedentem.

Καθίζομαι,conſideo,ſedeo. καθίζομαι ἐπὶ τὸν βωμὸν,apud aram conſideo, Thucyd. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, apud lares ſedere,Idem.

Καθίζω,καθίζομαι,ex ἵζω,ἵζομαι,μ.ίσω,π.ικα,vel καθιζήσω, καθιζήσομαι,ex ἰζεῖν circunflexè,ſedeo,inſideo,κάθημαι,decũbo,deſideo. Homer.Iliad.γ,αἱ χρεσῶ νίον λήγοντα καθίζειν, ſedere,Ariſtoph.ὡς κάθιζε τουτονὶ ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Itẽ colloco,i.ſedere facio. Heſiod.μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,παῖδα δυωδεκαταῖον,i.ſedere.Lucian.de ſacrificiis actiuè,ὑπὲρ τοῦ ναυσιάζοντος καθίσας ἑαυτόν. Homer.Iliad.ζ, ἄλλους μὲν κάθισον τρῶας,i. καθίδρυσον, ſedere fac. καθίζω δικαστὰς αὐτῷ θεῶν, id eſt, iudices illi deos fero, & eũ apud deos accuſo,Liban. Bud.Comm.pro ſedeo,οἷον,ἐπὶ κλισίῃ καθίζον, ſedebant in tranſtris, in remos incumbebant. καθίζω σοι τὸν δικαστὴν,Plato de Leg. tibi iudicẽ conſtituo, id eſt,te in ius rapio. καθίζω σε εἰς θρόνον, te in ſede loco, Plutarch. in Romulo. καθίζω κριτὴν,iudicem conſtituo, Baſil.in Epiſt. καθίζει τὸν στρατὸν, caſtra ponit,Plutarch. in Romulo. καθίζει ἐπὶ τῆς οἴακος, in temone collocat, Nazanz. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν, Thucyd. ἱκέτην ἐν ἀγορᾷ καθίζουσι, ſupplicem in foro ſiſtunt, Plutarch.in Romulo. κεκάθικα, in Præterito perfecto, Marci cap.11. ἐκάθισε τὴν βουλὴν πάντων ἐπίσκοπον, Plutarch.in Solone, ſenatum rerum omnium obſeruatorẽ eſſe voluit. κάθιζε,ſede. κάθιζ᾽ ἐπὶ κώπην,ſede ſuper remum,Ariſtoph. vel conſide & incumbe in remum. καθίζειν δικαστὴν,i.ferre iudicem.vide Bud.in annotatione verbi Cedo. ἐκαθίσαμεν γυναῖκας ἀλλοτρίας ἀπὸ τῶν λαῶν τῆς γῆς, duximus vxores alienigenas de populis terræ, lib.2. Eſdræ. καθίζειν δικαστὰς, iudices in conſilium mittere, Budæus. καθίζειν εἰς χεῖρον, Plato de Leg.vbi actiuè capitur.καθίζοντα ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, ſedẽs in officinis,Iſocr.καθίσας τὸν υἱὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, in ſacrario filium collocans, Plutarch. in Themiſt. καθίσας τὸν στρατὸν, caſtra metatus. καθίσαντες ἐνέδρας αὐτοῖς, quũ eis inſidias locaſſent, Plutarch. in Public. τὴν σύγκλητον ὁρῶν καθίσαντας ἱερεῖναι τὴν αἵρεσιν ἐκείνῃ τοῦ αὐτοκράτορος, ſenatorum conſeſſui credere imperatoris electionem,Idem in Othone.

Καθίημι,μ.ήσω,π.ηκα, demitto, ſubmitto. Philo de mundo,ὅπου ποτ᾽ οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε,σκεπτέον,vbinã igitur radices egerit,conſiderandum. καθίημι τὸ ἱμάτιον, Demoſth. καθίημι τὸν πώγωνα, Ariſtoph. καθίεμαι quoque voce paſſiua idem ſignificat,vt καθειμένος τὸν πώγωνα,pro καθεικώς.& καθειμένος βοστρύχους,Lucian.& καθεῖτο τὴν ὑπήνην, pro μακρὰν εἶχεν,apud eundẽ. Sic Latinis ſubmittere barbam & capillum. Plin. Epiſt. Quia reis moris eſt ſubmittere capillum,i.demittere. Et Virgil. A Eneid.3, Reſpicio,dira illuuies, immiſſáque barba. Xenophonti in Hipparch.eſt,pro ſeſe demittere deſiliendo, & deorſum librare,ſine caſus adiectione, καὶ(inquit) ἀφ᾽ ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Refertur & ad inſidias,vt καθιέναι λόχον, inſidias collocare,Syneſio. Idem,τὸν σφαγέα δὲ καθεὶς τῆς σωτῆς λοχῶν τὸν ἀμύντορα. Latinè dicitur ſubmittere percuſſorem,vel ſicarium,Bud.Comment.

Καθικετεύω,μ.εύσω,π.ευκα,ſupplico. Neutrum abſol. & aliquando cum Accuſatiuo.

Καθικνέομαι,μ.ίξομαι,attingo. Depon. Genit.Lucian. βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία,grauiter eã dolor attigit,quòd ſacris non intereſſet. Idem,οὐδέν σου καθίκετο, nihil te tetigit,nihil ad te pertinere putaſti. Philoſt. καθίκοντο αὐτοῦ οἱ πόνοι, oppreſſus eſt laboribus. καθικόμενος αὐτῆς λοιδορίαις,proſecutus eum conuitiis,idem Philoſtr.

Καθιμάω,μ.άσω,π.ακα, demitto, χαλῶ. Ariſtoph.Fucis, ἀλλὰ καθιμᾶ αὐτὸν δίκας.

Καθιμονεύω,idem.

Καθιππάζομαι,incurſo equitatu.καθιππάσατο χώραν,incurſabat regionem.

Καθίππευσις,εως,ἡ,adequitatio.

Καθιππεύω,contra aliquem equito.

Καθιπποκρατῶ,τὸ καθιπποµαχῶ,Bud.Comm.

Καθιπποτροφῶ, in alendis equis conſumo,Bud.Com.

Καθίπταμαι,μ.καταπτήσω,π.ηκα,ἀόρ.β.κατέπτην,deuolo. Neutrum abſol.

Κάθισις,ſedes.

Κάθισμα, Dioſcorid. lib.3, τὸ ἀφέψημα ἐν καθίσματι τὰς ἐν μήτρᾳ θεραπεύει, id eſt, decoctum in deſeſsionibus medetur vuluæ malis.dicitur & ἐγκάθισμα.& κάθισμα,id eſt,πυγή, Heſych.in dictione πυγή.

Κάθισον & κάθησο differunt: nam κάθισον dicitur πρὸς τὸν ἑστῶτα: ſed κάθησο πρὸς τὸν καθεζόμενον, id eſt, μένε καθεζόμενος, Lucianus.

Καθίσταμαι,conſtituo,quieſco,componor,deſiſto. καθίσταμαι αἴτιος τῶν ζητημάτων,Nazanz.in Orat. καθίσταμαι ἡγεμὼν,ſum princeps. καθίσταμαι εἰς ἀπορίαν, Iſocrat. καθίσταμαι ἐν ἀπορίᾳ, Budæus in Epiſt. poſter. καθίσταμαι εἰς πόλεμον, bellum capeſſo. καθίσταμαί σοι εἰς πόλεμον, tibi infero bellum, Thucyd. καθίσταται ὁ λοχαγὸς εἰς λόχον, id eſt, ad manipulum ductor manipuli excurrit, ſeu ad manipuli ſtationem, Ariſtot.lib.de mundo. καθίστανται εἰς μάχην, pugnam conſerunt. καθίσταμεν τοῦτον ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων, Iſocr. hunc ad maximarum rerum gubernacula admouemus ſeu præficimus. καθιστάμεν κυρίους τῶν πραγμάτων, Idem. εἰς πόλεμον καθίσταντο,ad bellum incubuerunt, Plutarchus in Theſeo. καταστησόμεθα πάλιν εἰς τὰς αὐτὰς ταραχὰς,Iſocrat.denuo in eaſdem turbas recidemus. εἰς στενὸν καταστήσεται, Demoſthenes, in anguſtiam & inopiam redigetur. καθιστώμεθα τὴν κρίσιν,iudicium ſubeamus.καταστησάμενος λόγον,rationem iniens,Herodot.

Καθιστάω, vel vocali breui in ſuam longam mutata, & α in η, καθίστημι,μ.ήσω,π.ακα,cõſtituo: ſed variè:aliquando enim eſt efficio,afficio,redigo,ἀποτελῶ,ἢ ἀπεργάζομαι,παρασκευάζομαι. Et id cum Præpoſitione εἰς,vel ἐπὶ, vel ἐν,vt καθίστημί σε ἐν ἀπορίᾳ χρημάτων, Demoſth. redigo te in pecunii.

niæ inopiam. καθίστημι εἰς φῶς βίον σὸν, Euripid. καθίστημι εἰς ἀτιμίαν, notam inuro, Demoſth. καθέστησαν εἰς αἰτίαν τὸν Σόλωνα, infamiam Soloni inuſſerunt, Plutarchus in Solone. Iſocr. ἐπειδὰν εἰς τὴν ἀρχὴν καταστῶσιν, vbi fuerint imperiũ adepti. & εἰς τοὺς ἀγῶνας καθιστάναι, in certamina adducere. καθίστημι ἐς λογισμὸν αὐτοὺς, i. ἐν φροντίδι ποιῶ γίνεσθαι, ad cogitandum reuoco. καθίστημι ἐς τὸ τεῖχος, in muros reſtituo. καθίστημι ἐς φυγὴν, ad fugiendũ induco, Thucyd. καθίστημι ἐς ταραχὴν, perturbo, perduco in turbã. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν, exhibet ſe in iudiciũ. καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κλίμακος, in ſcalis eã cõſtituit, Plutar. in Num. εἰς ἀκμὴν κατέστη, ad florẽ ętatis peruenit, Lucian. κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, in tuto rempublicam conſtituit, Plutarch. in Publicol. κατέστησεν αὐτοὺς εἰς ἀξίωμα, eorum auxit authoritatem. κατέστησαν τὸν στρατὸν πρόσω ἐπὶ τὴν γέφυραν, exercitum ad pontẽ promouerunt, Plutarch. in Solone κατέστησαν ἐς ἀλκὴν μὲν μηδένα τρέπεσθαι αὐτῶν ὑπὸ τῆς ταραχῆς, adeò tumultuoſe agentes, vt neminem hoſtium animum recipere permitterent, Thucydid. κατέστησαν ἐς δέος, metu tenebantur. μὴ καθιστάναι ἑαυτὸν εἰς λόγον περὶ, &c. abſtinere oratione, Demoſthenes. κατέστησαν ἐς λόγους, venerunt ad verba, in colloquium venerunt. κατέστησαν ἐς φυγὴν, in fugam ſe coniecere. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτὸν, ſuper omnib[9] bonis ſuis præficiet eum. καταστήσομεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, eis delegabimus hoc negotii, cap. 6. Act. Apoſt. καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην, Chryſoſtomus de officio Epiſcopi, iniicere neceſsitatem excuſandi. ἐς φόβον, vel ἐπὶ τὸν φόβον καθιστάναι, in timorem coniicere. καθιστάναι τὴν πόλιν ἐν ταπεινότητι, redigere, Demoſthenes. καθίστημι εἰς, pro aggrego in numerum. refero inter. Xenoph. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καταστήσαιμι, in claſſem imperandi peritorum cooptarim. pro eodem dicitur τάττω εἰς, Ariſtot. de mundo. καθίσταται ὁ λοχαγὸς εἰς λόχον, manipuli ductor in manipulum ſe collocat, i. ad ſuum manipulum ſe confert. καθίσταμαι, fio. Alexand. Aphrod. ξηρὰ καθίσταται πνεύματος. καθιστάναι εἰς φιλίαν, amicitia deuincire. Plato Epiſtol. 7, ἀνθρώπους εἰς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι, mutuam inter homines amicitiam atque ſocietatem conciliare. καταστῆσαι ἐς κοινὰ τὰ Βοιωτῶν πάτρια, ad communia Bœotiorum iura redire, Thucydid. καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, domum hominem reducere, Plutarch. in Pericle. καταστῆναι ἐς τύχας, incerta fortunæ, aleam fortunæ ſubire. Thucyd. καταστήσας ἐς ἀπόνοιαν, in deſperationem compellens. καταστήσας ἀνθ' ἑαυτοῦ ἄρχοντα, ſubſtituens ducem pro ſe. ἐν καλῷ καταστήσας, ὕβριν εἴργειν ἀπὸ τοῦ γάμου, honeſtum ducens, ſi contumeliam à connubio arcet, Plutarch. in Lycurgo. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ, regi factus inimicus, Iſocrat. καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον, regreſſus in caſtra, Thucydid. καταστὰς ἐς φόβον, timore perculſus. καθιστάναι ἐν φόβῳ περὶ ὑμῶν αὐτῶν, metuere vobis ipſis. καταστὰς ἐς Ῥήγιον, quum Rhegium appuliſſet, Thucyd. καταστὰς ἐπ' αὐτοὺς, ante eos ſtans, Herodot. καταστὰς ἐς Αἴγιναν πρώτῳ ἔτει, AEginæ primum annum commoratus, Herodot. καταστὰς εἰς ἀγῶνα περὶ τοῦ ὀστράκου πρὸς τὸν Θουκυδίδην, in certamen de decennali exilio cum Thucydide veniens. καταστὰς εἰς ἀγῶνα περὶ τῆς βασιλείας Ὀστιλίῳ, qui cum Oſtilio in regni diſceptationem venit, Plutarchus in Numa. καταστάντες εἰς διαφορὰν, qui in diſſenſionem venerunt, Idem in Solone. Et ſine Præpoſitione, vt καταστάντες ἐμάχοντο, ſtatariam pugnam pugnabant, Thucydides. ἀνέλπιστον καταστῆσαι, ad deſperationem redigere, Idem. ſic Xenophon, δεσπότην ἑαυτοῦ καθιστάναι, ſuum dominum efficere. Idem Xenoph. δίκαιον γὰρ οἱ κρείττονες τοὺς ἥττονας καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ κλαίοντας καθιστάντες, δούλους χρῆσθαι. Iſocrat. τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστᾶντα. καθίστημι ἐγγυητὰς, do fideiuſſores, Ariſtophanes. καθίστημι ἐμαυτὸν, me offero, Demoſth. καθίστημι ἰσχυρὸν, efficio, Idem. καθίστημι ἔργα, res in medium affero, Thucydid. καθίσταμαι τὸν ἀγῶνα, certamen ſuſcipio. κατέστη αἴτιος, fuit in cauſa, Demoſthenes. καταστάντες συνεχῶς ἐπολέμουν, Thucydid. bellum ex quo cœpit, aſsiduè gerebant. Aliquando inſtituo, conſtituo, præficio, efficio, reſtituo, repono, reprimo, ſiſto, reddo, compeſco, creo. Ariſtophan. in Pluto, δικαστὰς ἡ πόλις ἀρχὰς καθίστησι, id eſt, ciuitas præficit iudiciis magiſtratus. καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς, ſunt cõſiliariis præfecti, Ariſtotel. 4. Politic. τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια, Idem. καθιστάναι τὰς ἀρχὰς, Idem Polit. 4. & καταστάσεις τῶν ἀρχῶν, apud eundem. νομοθέτας καθίσατε, conſtituite legumlatores, Demoſth. καθίστησι δ' ἰκτερικοὺς, diſcutit morbum regium, compeſcit, Dioſcorid. καθίστησιν ἰκτεριῶντας, regio morbo laborantes recreat, emẽdat, lib. 4. Dioſcor. καθίστη, pro καθίστασθαι. Iſocr. ad Nicocl. τὰς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας, vbi agitur de legib[9], id eſt, legum obſeruatio fac vt lucro ſit ciuibus. καθιστάναι νόμον, legem ferre. καταστῆσαι βελτίω διαίτην, Iſocrat. efficere. καταστῆσαι τὰς ἀντιλογίας, tollere repugnantias, Plutarchus in Solone. καταστῆσαι Πύλονδε, in Pylum vehere. Homer. Aliquando item ponitur pro demulcere, componere, ſedare, placidum reddere. Vnde καθεστηκότα, & καθεστῶτα, compoſita, pacata, tranquilla. Et aqua turbida & ſpurca, καταστῆναι dicitur, quum eius craſſamentum ſubſedit. κατέστη ὁ θόρυβος, reſedit tumultus. Item καθιστάναι τὸν ἵππον, equum concitatum ſiſtere, ἀναλαμβάνειν. Et creo, vt Latinis creare litem, periculum: vt καθιστῶσι εἰς κίνδυνον, i. κατηγοροῦσι, & εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καθιστάμεθα εἰς ταραχὴν, Iſocr. in turbas coniecti ſumus. καθιστάναι εἰς κίνδυνον, periculũ creare, Demoſth. Aliquando incipere: vt καθιστάναι τὸν πόλεμον, committere bellum, συμβάλλειν. κατέστη ὁ πόλεμος, illatum eſt bellum, Thucydid. καθιστάμεθα ἐπὶ ταύτῃ τύχῃ, id negotium agimus, Euripides. καθίστασθαι εἰς ἑρμηνείαν, Hermog. καθίστασθαι ἐς μάχην, ad pugnam deſcendere. καθίστατο μάχη πρός σε, aduerſus te cõmiſſa eſt pugna, Aphth. καθίσταντο ἐς πόλεμον, bellum ſuſcipiebant, in bellum deueniebant. Vnde καθιστάμενος πόλεμος, bellum cœptum ſeu commiſſum. καθιστάμενοι ἐς τὸ φιλονεικεῖν, id eſt, altercantes. καθιστάμενοι μέλεσι, melodiis reſtituti, Ariſtot. 8. Politicorũ. & καθεστηκότες ἐχθροὶ, hoſtes qui ſunt, aut eſſe cœperunt, Thucydid. καθέστηκε πόλις ἔρημος, ciuitas deſerta eſt, Iſocr. καθέστηκε ἐν τούτῳ, in hoc eſt ſtatu, Demoſthenes. καθέστηκε τὸ φρόνημα, ſana mente eſt. ἐν ᾧ καθέστηκε τὰ τοῦ Φιλίππου, quo in ſtatu ſunt res Philippi, Demoſthenes. i. πῶς ἔχει. καθέστηκε τ' ἀγαθὰ μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν, nec dubium eſt bona minus ſuſpecta eſſe quàm mala, Thucyd. ἔθος καθέστηκε τυράννοις, Iſocr. mos eſt tyrannis. οὕτω πᾶσα ἰδέα κακοτροπίας κατέστη, ſic omne genus improbitatis extitit, vel enatum eſt, Bud. Com. Huc pertinet quoque καθίσταμαι, paſsiua voce, pro fieri & eſſe poſitum: vt καθίσταμαι ἄρχων, id eſt, γίνομαι, Xenoph. καὶ τοὺς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ τῶν κυάμων καθίστασθαι. Sic quoque pro moderari, regere, οἰκονομεῖν: vt καθίστασθαι τὴν ἀρχὴν, Thucyd. & ὀλιγαρχίαν καταστήσασθαι, Lyſ. pro tueri, confirmare, reſtituere. Gregor. ὁ δὲ ἐν τόμοις καὶ θυσίαις καθιστᾷ τὰ βασίλεια. καθίστασθαι εἰς ὁμοιότητα, ſimilitudinem referre. Chryſoſt. ἀπὸ τῆς συνεχοῦς ὁμιλίας εἰς ὁμοιότητα τῆς ἐκείνων φρονήσεως καθίστανται ταχέως, propter aſſiduam conſuetudinem ſic tranſmutantur, vt illorũ confeſtim referant prudentiam. Et καθίστασθαι, animo cõponi, ſedari, Ariſtot. Polit. 8. Aliquando eſt formare, componere, fingere, ἀνάγειν, vt καταστήσασθαι τὰ δένδρα, Theophr. de cauſ. 3. Et ad perſonam apud Lucam, Act. 17. refertur, οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, de iis qui Paulum comitatu ſuo confirmabant, ſecuritatem ei præſtantes. Vnde καθίσταται, & καθέστηκεν, & κατέστη, pro νόμισται, in more poſitum eſt, moribus receptum eſt. Pauſan. ἐν ὅσοις καθέστηκε θεοὺς ἄλλους σέβειν, apud quos moris eſt deos alios colere. Idem, οὐ μόνον ᾗ καθέστηκεν, non ſolùm qua parte legitimum eſt, & bonis moribus conuenit. Item καθεστηκὸς, conſtitutũ, fixũ: vt σιγᾶν τὰ καθεστηκότα, non ſtudere rebus nouis. & τῶν καθεστηκότων μεταβολὴ, rerum nouarum molitio. Et παρὰ τὸ καθεστηκὸς, indecorè, illicitè. Et καθεστηκυῖα τιμὴ, legitimum & iuſtum pretium, Demoſt. καθεστὼς νόμος ταῖς ἱερείαις, lex Veſtalium virginum. καθεστὼς ἐς ἡμᾶς λόγος, ratio ſtatus noſtri.

 K A

ſtri. τὸ καθεστὼς περὶ ταῦτα ἀγνοεῖται, quo modo res ſe in his habeat, ignoratur, Plato de Legib. καθεστῶτες νόμοι, Ariſtophanes. καθεστῶτες τοῖς κακοῖς, Iſocrat. laborantes malis. καθεστῶτες ἐπὶ τῷ φονικῷ, de cæde iudices conſtituti, Plutarchus in Romulo. τὸ καθεστὼς νόμιμον, receptum ac iuſtum, Thucyd. καθεστὼς πρόσωπον, frons ſerena, Plutarc. in Fabio. καθεστῶτος ἀεὶ, quum ſemper factitatum ſit. ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, plena & confirmata ætate, Galenus.

Καθὸ, quòd, in quantum, tanquam, quoniam, in hoc.

Καθοδηγεῖν, ducere.

Καθοδηγὸς, ὁ καὶ ἡ, dux.

Καθοδηγία, ἡ, viæ deductio.

Καθ᾽ ὁδὸν, ordinatè, ſecundum viam.

Κάθοδος, ου, ἡ, regreſſus, reuerſio in patriam.

Καθ᾽ οἶμον, ſecus viam.

Καθολικὴ, liber Apollonii Grammatici.

Καθολικὸς, οῦ, ὁ, vniuerſalis, communis. οἱ κοινοὶ καὶ καθολικοὶ λόγοι, Hermog.

Καθόλκη, ης, ἡ, deductio.

Καθολικῶς, & Καθόλου, vniuerſè, generatim, denique, ſummatim, breuiter. vnde καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, vt vno verbo dicam, vt in genere dicam, id eſt, vt in ſumma dicam. Item abſque Infinitiuo pro eodem, vt apud Ariſtot. de mundo, καθόλου δὲ, &c. i. vt verò ſummatim loquar. καὶ καθόλου dixit Alexand. Aphrod. Ponitur καθόλου interdũ cum Genitiuo. Iſocr. ad Nicocl. καθόλου δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων ὧν χρὴ στοχάζεσθαι, πειράσομαι διελθεῖν, in genere quæ ſpectanda ſint ſtudia, nitar explicare, ediſſerere nitar de omnibus inſtitutis.

Καθομηρίζω, vel ὁμηρίζω, Homericè induco, Homericis verſibus deſcribo vel celebro, Bud. Comm.

Καθομιλέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſermocinor. Datiuo & Accuſ. καθομιλῶ τοῖς καιροῖς, ἁρμόζω πρὸς τοὺς καιροὺς, inſeruio. καθομιλεῖν τοὺς γνωρίμους, nobiles ſibi familiaritate coniungere, Ariſtot. 5. Politic. σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, Sardonicus riſus in adagium exiuit, Dioſcorid. lib. 6.

Καθομολογέω, ῶ, cõuenio, confiteor, fateor, indico mẽtem & aperio. Datiuo.

Καθομολογοῦμαι, deſpondeo. Et καθομολογημένη, deſponſa, Bud. Com. Exod. cap. 21. ἐὰν δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καθομολογήσηται αὐτὴν, &c. ſi autem filio deſponderit eam. καθομολογημένη δωρεὰ, deſponſatum munus, promiſſum, Budæus in Epiſt. poſter.

Καθομοίως, ſimiliter, rationabiliter, decenter.

Καθοπλίζω, μ. ίσω, π. ικα, armo. Accuſ. καθοπλίζω σε ὅπλοις, induo te arma, Chryſoſtom.

Καθοπλισμὸς, armatura, armorũ inſtructio, Bud.

Καθοπτεύω, deſpicio.

Κάθοπτος, ὁ καὶ ἡ, cõſpicuus, oculis ſubiect⁹, Bud. in Epiſt.

Καθοράω, video, conſpicio, deſpicio, i. deorſum aſpicio. Accuſ. Plato 2. de Rep. τί τοιοῦτο ἐν τῷ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς; quid vides ſimile? ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ, deſuper omnia deſpectat, Plutarch. in Publ. ἵνα ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου, Ariſtoph. i. ἵνα μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα, καθορώμενος τῇ ὄψει, cernens, vel qui cernitur, Thucyd.

Καθορθόω, dirigo, conſummo. καθορθώσει ἅπασαν ἀρετὴν, euadet conſummatus in omni virtute.

Καθορίζω, μ. ίσω, π. ικα, definio. Accuſ.

Κάθορμα, τὸ, coſſare ornamentum, ambitus.

Καθόρμιον, monile, cap. 2. Oſeæ Prophetæ.

Καθορμίζομαι, & Καθορμίζω, in portũ appello, ſtationem ſubeo, καθορμισάμενος εἰς τὴν Ἔφεσον, quũ Epheſum ſubiiſſet, appulſus eſſet, Thucyd. καθορμίζειν ἐκ τῶν νεφρῶν, ex renibus dependere, Gaza.

Κάθος, vas, vel menſura frumenti.

Καθοσιόω, μ. ώσω, π. ωκα, deſpondeo, ſacrifico, adoleo, lito, dico, Ariſtoph. in Pluto. πόπανα καὶ προθύματα καθοσιῶσαι. Actiu. Accuſ. vnde τὸ καθοσιωθὲν, & καθοσιωμένον, conſecratum. καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, qui vrbẽ expiationibus ad religionem inſtituit. Plutarch. in Solone.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, iuſtificatio, condemnatio.

Καθόσον, inquantum, quoniam, quoad, tantiſper dum. Plato, ἀδικεῖ καθόσον οἷός τ᾽ ἦν, iniquè agit pro viribus. Idem in Epiſt. καθόσον οἷός τ᾽ εἰμὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ, quantum poſſum re & verbo. Idem lib. 2. de Rep. καθόσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλεῖστον οἷόν τε, quantũ ab homine præſtari poteſt. dicitur & καθ᾽ ὅσον, Ariſtoph. καθ᾽ ὅσον ἐνδέχεται, quoad eius fieri poteſt. καθόσον ἐξεχώρει. καθόσον οἷόν τε ἦν, quoad eius fieri poterat. καθόσον ὅτι, Phalar. vbi ὅτι vacat. καθόσον πρὸς τὴν πόλιν αὐτῷ ἑώρα, παρῄνει, eatenus admouit, vnde ſibi in vrbem eſſet proſpectus. πλὴν καθόσον ἐπεμέλοντο, præter quàm quòd operam dabant, &c. Thucydid.

Καθότι, propterea quòd, quatenus, quoniam. καθ᾽ ὅτι πόλις ἄριστα οἰκοῖτο, qua ratione ciuitas optimè degeret, Thucyd. καθότι πείθεσθε, quantum vobis cordi fuerit, Idẽ. καθότι χρὴ, quonam modo oportet. καθότι χωρήσει, quonã eſt euaſurus, Idem. καθότι τὸ ᾠὸν ἐξεκοίλανε, qua parte ouũ exinaniuit. χρὴ περὶ παντὸς πρόνοιαν πεποιῆσθαι καθότι καὶ Ἱπποκράτης παραινεῖ, &c.

Καθοτιοῦν μέρος, quauis parte.

Κάθου, pro ἐκάθησο, ſedebas.

Κάθου, mane, ſede. κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ſede à dextris meis, cap. 1. ad Hebræos.

Καθυβρίζω, infamo, dedecore afficio, Bud. Cõ. Sopho. Datiuo iũxit in Aiace, τοῖς σοῖς ἄχεσι καθυβρίζων, i. ἐφυβρίζων, conuitiis inſectans tuos dolores. Item contumelia afficio, Accuſ. καθυβρίσαι πολλὰ χώρας, multis cladibus agrum affeciſſe, Plutarch. in Romulo. πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίζοντες, multis iniuriis regionẽ laceſſentes, Idem in Camill.

Καθυγραίνω, μ. ανῶ, madefacio, Actiu. Accuſ.

Κάθυγρος, ου, ὁ, humidus. καθύγροις μασχάλαις ἁρμόζει, Dioſcorides, virus alarum mitigat, alarum perfuſionibus medetur.

Καθυδριάδες νύμφαι, Nymphæ aquarum, in Epigram.

Κάθυδρος, ὁ καὶ ἡ, præhumidus.

Καθύεσθαι, impluere.

Καθυλακτέω, μ. ήσω, π. ηκα, oblatro.

Καθυλομανῶ, τὸ ὑλομανῶ, frondibus luxurio.

Καθυμνέω, μ. ήσω, π. ηκα, laudo. Actiu. Accuſ.

Καθύπερθε, deſuper, ἄνωθεν, è ſuperiori parte, ſupernè, ſuper, vltrà. Genit. ὅδε, Ὀρτυγίης καθύπερθεν, trans Ortygiã. καθύπερθεν ἐχθρῶν, Sophocl. πολλῷ καθύπερθε ἦν τῶν ἀντιστασιωτῶν, erat multò ſuperior his qui erãt cõtrariæ factionis.

Καθυπέρτερος, ου, ὁ, editior, elatior. δεισιδαιμονίας καθυπέρτερος, ſuperior ſuperſtitione, qui ſuperſtitionem ſubiicit pedibus, Plutarch. in Pericle. καθυπέρτατος, editiſſimus.

Καθυπισχνοῦμαι, fateor, promitto. καθυπέσχετο τῷ θεῷ, Deo vouit, Nazanz.

Κάθυπνος, grauiter conſopitus.

Καθυπνόω, μ. ώσω, obdormio. Xenoph. ἵνα δὲ καθυπνώσῃς ἡδέως, vt ſuauiter ſomnum capias.

Καθυποβαλλόμενος τῷ δεσμῷ, in vincula coniectus.

Καθυπόκειμαι, ſubſiſto, ſubiaceo.

Καθυποκρίνομαι ὑμᾶς, hiſtrionica actione vos capto & demulceo, Bud. Com.

Καθυπόσχῃ, promittas.

Καθυστερέω, tardus venio, ſum poſterior, poſterius perficio. καθυστερήσει ὑπομονὴν, &c. retardabit patientiam, capite 16. Eccleſiaſtic. καθυστερεῖν θανάτου, morte ſuperari, Lucianus.

Καθυφαίνειν, remittere, cedere, ſubiicere.

Καθυφαίνω, intexo.

Καθύφειμι, ſubtraho. Ioſephus libro 2, οὐδὲν ὑμῖν καθυφήκαμεν.

Καθυφιέμενος, ου, ὁ, ſubtrahens.

Καθυφίεσθαι, Bud. in Epiſt. præuaricari expoſuit.

Καθύφεσις, præuaricatio.

Καθυφίεμαι, vel καθυφίημι, omitto, prodo & condono cauſam aduerſariis, ἐθελοκακῶ, ὑποστέλλομαι, καταπροΐεμαι τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν, καὶ προδίδωμι, ἀντιλέγω, Bud. Com.

Lucian. μὴ καθυφῇσαι τοῦ δικαίου τοῦ πατρὸς, i. de nullo patris iure, quod tueri poſſis, decedas.

Καθώμεθα, ſedeamus, Demoſth.

Καθωραΐζομαι, glorior.

Καθώς, vt, qualiter, vti, provt. Ariſtot. de mundo, καθὼς αὐτὸ λέλεκται. καθὼς non dicendum admonet Phryn. ſed καθό. καθὼς δ᾽ ἤγγιζεν, &c. quum autem appropinquaret, cap. 7. Actor. Apoſt.

Καθωσιωμένος, conſecratus, ſepoſitus, inſcriptus, Etymolog. Interdum ſceleris purus, vt canone 18. concilii Sardicenſis.

Καὶ, &: geminatur interdum Atticè. καίτοι καὶ λόγον τινὰ διέπαισεν, Plutarch. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, Lucian. alicubi etiam veſtis diſrumpitur. καὶ γὰρ καὶ, nam etiam, Idē. καὶ δὴ καὶ, tum vel maximè, etiam, etiam iam, atque etiā, itaque, ideóque, præterea, & ſanè, tum verò. Plato in Leg. & 2. de Rep. ὁ γλαύκων ἀεί τε ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει πρὸς ἅπαντα, καὶ δὴ καὶ τότε τοῦ θρασυμάχου τὴν ἀπόῤῥησιν οὐκ ἀπεδέξατο, i. quum ad omnia eſt fortiſſimus, tum verò Thraſymachi tūc nō probauit defatigationē: vel atque adeò tūc, &c. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, li. 4. de gen. Anim. Ariſtot. vel ſuperat, vel ſuperatur. καὶ μὴν καὶ, ad hæc, Demoſt. καὶ μήν που καὶ, pro quinetiam, præterea. Plato 2. de Repub. καὶ μήν που καὶ τάχα ξυνήδετε ταῦτα ἀλλοιοῦται, &c. καὶ τοῦ ἐμοῦ θεοῦ, imò Dei mei, Nazanz. Geminatur quandoque vt &, apud Latinos. Xenoph. τὰ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερῶς καὶ ποιῶν καὶ λέγων, apertè & faciebat & dicebat. Abundat quoque frequentiſſimè apud Atticos: vt καὶ δὴ τὰ καὶ αὐτὸς, Demoſt. quod etiam ſine geminatione dixit, καὶ δὴ τὰ θαυμάζω, &c. καὶ interdū diſſimiles modos copulat. Ariſtop. in Pluto, ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζης, abi in malam crucem, nec quicquam dicas. Item καὶ pro æquè, & perinde vt, atque, æquè atque. Syneſius, οἴκοι δὲ ἴσα καὶ τοῖς ἀναιτίοις ἐτίμησα, in honore eum priuatim habui, perinde vt inſontes. Budæus in Epiſt. ad Tunſtalum, οὐ γὰρ ἄν, οἶμαι, ἴσα καὶ ἐκεῖνος ἐπιεικής τε καὶ εὐγνώμων ὢν σὺ δοκῶν, ἧττον αὐτῷ συγγνωμονικὸς δοκεῖν ὢν ὑπομείναις, non enim, opinor, quum tu æquè ac ille & çquus & cādidus eſſe videaris, minus eo ignoſcere videri ſuſtineas. ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, vt in cœlo, ſic & in terra: docti ſic exprimunt Græcam figuram, cap. 6, Matth. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, nō ſimiliter ac prius, non ita vt prius, Ariſtid. Eſt etiam idem quod quàm, vt ac & atque Latinè. Ariſtot. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματικὴ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia eſt quæſtura ac diuitiæ œconomicæ. Accipitur præterea pro etiam, vt &, Latinè. Plato, ἀκούω αὐτὰς ἀφαιρετέας ἄρχοντι εἶναι καὶ γυναιξὶν, etiā mulieribus. Quintil. Sed nō qui maximè imitandus, & ſolus imitādus eſt. Bud. Cō. τυραννικαῖς καὶ συμφοραῖς περιπίπτειν, tyrānicas etiā in calamitates incidere. Interdū ſignificat ſed, quaſi dicas, imò magis. Aliquādo ponitur ſuperfluè, quod docet Interpres Thuc. καὶ, pro vel, apud Thucyd. pro ſed, cap. 10. Act. Apoſt. καὶ ἐμοὶ ὁ θεὸς ἔδειξε, ſed mihi Deus reſpōdit. καὶ pro aut, Ariſtot. lib. 2. magn. Moral. ἡ ἀρετὴ μετὰ λύπης καὶ ἡδονῆς, virt⁹ cum dolore vel voluptate. οὐδέπω καὶ τήμερον, ne hactenus quidē, Bud. in Epiſt. καὶ aliquando vacat, vt in καὶ τότε. καὶ pro καίπερ. Apollon. 2. Argon. χαίρετέ τοι ὦ ἄνα λυτοῦ ... καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπλομαι ἐν καμάτοισι.

Καὶ γὰρ, etenim, & quidem, Xenoph. καὶ γὰρ δὴ, pro eodem, & καὶ γὰρ ῥα. Iliad. α, καὶ γάρ ῥα κλυταιμνήστρης προβέβουλα. καὶ γάρ τοι, atque ideò.

Καίγε, quanquam, ſaltem, atqui.

Καὶ δὴ, continuò, protinus, ideò, Demoſt. & Greg. ἐπ᾽ αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι, continuò ad eum me conuertam, iam, iam iam. καὶ δὴ, etiam. Bud. in Epiſt. prior. Ariſtoph. pro iam ecce. καὶ δὴ σὺ χαῖρε, tu quoque ſalue, in Epigram.

Καὶ εἰ, etiam ſi, & ſi, quāuis. Odyſſ. ο, καὶ εἰ κ᾽ εὐεργετέῃσι, licet bene operetur. & Iliad. ι, ἢ πτερ᾽ οὐκ ἐθέλησι πόλεμόν γε, καὶ ἐχ᾽ ἑτέρωσι πύθηαι. καὶ εἰ, quanquam, Ariſtot. 3. polit.

Καὶ ἢ, ſiue.

Καί κέ τις, i. καὶ δή τις, χαίρει, καὶ δὴ ἄν, Homer.

Καὶ μάλα, certè, ita, profectò: in reſpōſione. Xenoph. οἶσθά τινας ἀχαρίστους καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη, &c. καὶ μάλα, admodum, Plato in Leg. Aliquando etiam ſine reſponſione pro & quidem, atque adeò. Xenoph. lib. 2. ... τῶν γὰρ δήπου τὰ μὲν χαρὶ διαλαξόμεθα, καὶ μάλα ἵνα δυσπόμενα, ὅμως ἀλίσκεται.

Καὶ μὲν δὴ, Latinè, quòd. pro cæterùm interdum dicitur. vide Bud. in dictione Quód.

Καὶ μέντοι καὶ, atque etiam. καὶ μέντοι καὶ ἄν, quòd ſi, ſin autem, Demoſth.

Καὶ μὴ, ſiue non.

Καὶ μὴ καὶ, atque etiam, quinetiam, quinetiam inſuper.

Καὶ μὴ οὐδὲ, neque verò, Thucyd.

Καὶ μὴν, porrò autem, quinetiam, attamen, & quidem, & tamē, iā verò, præterea, atqui, Chryſoſt. de off. Epiſc.

Καὶ μὴν δὴ, imò, enimuerò, ſedenim.

Καὶ μὴν εἰ, &c. quòd ſi, &c.

Καὶ μὴν οὐδὲ, neque verò.

Καὶ τὸ διὰ, atque adeò, Xenoph.

Καί τυ. Heſio. καί τυ δίκης ἐπάκουε, atq; iuſtitiæ obtēpera.

Καὶ οὐ, nec, Idem.

Καὶ πάλαι, iampridem, Ariſtoph. vbi καὶ vacat.

Καίπερ, quanuis, quāquam. in hac dictione aliquando περ redundat. Apollon. 2. Argon. τοῦ καίπερ ἀφ᾽ αἵματος ἀχθομένου: vbi Interpres, τὸ καίπερ, περιττὸν ἔχει τὸ περ. Nonnus pro vtique accepit. Aliquando diuiditur, vt Iliad. α, καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον.

Καὶ πρίν περ, pro καίπερ πρότερον, Homer.

Καὶ ταῦτα, præſertim, & maximè, idque.

Καὶ τί δὴ, ideò.

Καίτοι, licet, & ſi, quanquam, nam, atqui. Demoſt. pro Cteſip. καίτοι ὅπως, &c. καί τοι, ac, Xen. Accipitur & pro verū, & pro ſed. Demoſt. καί τοι τίς ἡ κοινωνία; verúm, quænā eſt iſta cauſæ cōmunitas? Id Cic. per at expreſſit, in Ver. actione vltima, At quemadmodū ipſe ſeſe induit priore actione? καίτοι, etiā & quidē Latinè dicitur. Item iā verò. Cic. Quid nō eſt dictū à me moderatè? quid nō amicè? & quidē cui⁹ tēperantiæ fuit, de M. Antonio dicētem, abſtinere maledicto? καίτοι πῶς οὐκ ἐγκρατὴς ἦν, Plutar. καίτοι καὶ, ſed &, atqui, atque, tum. καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέπαισεν εἰς τὸν δῆμον. Dicitur & καίτοιγε, quāquam. Eſt interdū collectiuum, vt τοίνυν & τοιγαροῦν, proinde, itaq;, Bud. Com.

Κἄπειτα μάλιστα, atque adeò.

Καιάδας, ὁ, foſſatum, loc⁹ apud Lacedęmonios, in quē ſontes deiiciebantur.

Καίατα, foſſæ, loca à terræ motu concuſſa & aperta.

Καιετάεσσα, καλαμινθώδης. vide Interp. Homeri, Iliad. β.

Καικάζειν, deridere.

Καικίας, ου, ὁ, Cæcias, venti nomen: de quo Ariſtoteles lib. de mundo, τῶν γε μὴν εὔρων καικίας μὲν λέγεται, ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος, id eſt, Vulturnorum porrò is Cæcias dicitur, qui naſcitur ad ortum ſolſtitialem. Nonnulli καικίαν vocauerunt ventum, qui flat inter Septētrionem & occaſum ſolſtitialē, i. τὸν θρασκίαν, vt ibidem refert Ariſtot. Idem Ariſtot. eodem lib. docet ex ventis alios eſſe αἰθρίους, alios ἀναχαιμπτικούς, οἷος δ᾽ ἐστὶν ὁ καικίας λεγόμενος: nam hic ventus ita flat, vt nubes nō procul propellat, ſed ad ſe vocet. vnde eſt verſus ille prouerbialis, ἕλκων ἐφ᾽ αὑτὸν ὥσπερ ὁ καικίας νέφος.

Καικίνης, idem.

Καίνη, ης, ἡ, vrbs Peloponneſi.

Καινὴ, ῆς, ἡ, noua. ἐκ καινῆς ἐτείχισαν τὴν πόλιν, vrbem ex integro muris cinxerunt.

Καινίζω, innouo, initio. Nonnus, ἀρχαίων ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς.

Καινισμὸς, nouatio.

Καινῖται, fratres, ſorores.

Καινοδοξεῖ, capitur inani gloria.

Καινολογία, ἡ, nouum ſtudium, ſermonis nouitas.

Καίνυμαι, ſupero, percutio gladio, retento.

Καινὸς,

Καίνον, τό: ſic dicitur locus quidam ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Ariſtophanis Interpres.

Καινοποιός, noua faciens, Nazanz.

Καινοποιῶ, τὸ καινοτομῶ, res nouas facio, innouo.

Καινοπραγία, ας, ἡ, nouitas rerum, innouatio.

Καινοπρεπής, ἑος, nouus, nouitate iucundus. καινοπρεπῆ σχήματα, noua & decentia ſchemata, Hermog. vel decẽter nouata, innouatio à Trapezuntio.

Καινός, ἡ, ὁ, nouus, recens, abſurdus: opponitur vetuſtati: ſed νέος, i. nouus etiam reſpondet ſenio, & competit iis quæ ſentiunt ætatem: hæc Eraſm. cap. 9. Euang. Matth.

Καινότης, ητος, ἡ, nouitas.

Καινοτομέω, ῶ, μ. ήσω, metallum aut lapides excido. Aliquando etiam καινοτομεῖν eſt res nouas moliri & deſignare, hoc eſt (inquit Bud. Com.) νεωτερίζειν, καὶ τὰ καθεστηκότα κινεῖν, καὶ τοῖς ἐν τέλει, vel τοῖς πολιτευομένοις ἐπιτίθεσθαι, Ariſtot. Politic. 5. Item innouare quippiã, immutare: deſignare Latine dicitur. Horatius, Quid non ebrietas deſignat? aut noui quid edere. Greg. καινοτομοῦντες τὸ δυνατὸν διὰ τῆς χειρὸς μίμησιν. Idem alibi, καινοτομῆσαι naturam dixit quum gigantes procrearet.

Καινοτόμημα, ατος, τό, innouatio, nouum inſtitutũ, καινὸν ἐπιτήδευμα, νεωτερισμός.

Καινοτομία, ας, ἡ, νεωτερισμὸς, renouatio, deſignatio, facinus nouum atque ab omni humanitate alienum.

Καινότομον πρᾶγμα, Hermog. res noua. accipitur etiam Actiuè apud eundem.

Καινοτόμως, deſignabundè, nullo exemplo: eſt enim deſignare nouũ aliquid, & inuſitatũ incœptare, i. καινοτομεῖν.

Καινοτουργεῖν, res nouas moliri. Ariſtot. de mundo, πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινοτουργούμενα, &c.

Καινουργέω, deſigno nouum aliquid, καινοτομῶ, καινοποιῶ, rebus nouis ſtudeo. Ariſtot. de mundo, γιγνώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα, i. quicquid rerum nouarũ quiſque in Aſia moliretur aut incœptaret, vno die reſciſcere.

Καινουργία, ἡ, νεωτερισμὸς, renouatio.

Καινουργίζω, καινουργέω.

Καινουργισμός, ὁ, &

Καινουργός, recens factum, ſine aliquo archetypo.

Καινόφιλος, recens amicus, qui non iiſdem ſubinde amicis vtitur.

Καινόω, ῶ, innouo, καινοτομῶ, Thucydid.

Καίνυμαι, ſupero, νικῶ: à verbo καίνω, Heſiod. ἢ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο, i. ἐνίκα, ἐκαινούργει. Depon. Accuſat. vnde ἀποκαίνυμαι, pro eodem.

Καίνω, καίνουμαι, μ. κανῶ, occido, κτείνω, φονεύω. Actiu. Accuſ. vnde βασκαίνω, φθονέω.

Καίομαι, μ. καύσομαι, π. κέκαυμαι, ardeo, flagro. καίεται τὰ ἱερά, litatur. καίετο πῦρ, lucebat ignis. ἐκάη πῦρ, ignis exuſtis lignis reſedit & flamma, Homer. κεκαυμένος, crematus, incenſus aduſtus.

Καίπερ. vide in dictione καί.

Καιρεία, ας, ἡ, antenna.

Καιρία, inſtita, faſciæ ſepulchrales.

Καίριον, ου, τό, opportunitas temporis, obſeruatio.

Καίριος, α, ὁ, tẽporalis, tẽpeſtiuus, opportunus, lethalis. Sophoc. τούτου τίς ἄν σοι τ' ἀνδρὸς ἦν φρονιμώτερος ἢ δρᾶν ἀμείνων εὑρεθῇ τὰ καίρια, i. τὰ ἐν καιρῷ, quæ agenda ſunt, quæ ſunt factu opportuna. πληγαῖς καιρίαις, certis ictibus vertit Politian. καίριος ὥρα, hora tẽpeſtiua Nõno dicitur. καίριος παταγῆσαι, opportunus ad feriendũ. καίριος ἡ πληγὴ, ictus periculoſus, Ariſtot. 5, de gener. Anim. καιρία πληγὴ, vulnus lethale, Xenoph. & Chryſoſt. καιρίαι σημασίαι, principales ſignificationes. Dioſcor. lib. 7. καίριόν ἐστι, lethale eſt. ἐκ δ' ἕαξε καίριον ἀστράγαλον, in Epigram. fract⁹ eſt, i. ſibi fregit aſtragalum, i. talum. qui locus corporis fractus, eſt lethalis & mortifer. περὶ πλάθει καὶ καιρίῳ τῆς χώρας, Ariſtides. τὰ καίρια λέγειν, opportuna dicere & conſentanea, Eurip. quæ dictu ſunt opportuna, quæ ſunt momenti alicuius. καίρια πολλὰ τοῖς πλοῖς συμβαίνουσι, periculoſa multa contingũt nauibus, i. πολλῶν χρεία τ' ἐπιτηδείων, Interpr. Thucyd.

Καιρίως, lethaliter.

Καιρίως, tempeſtiuè, Nazanz.

Καιριωτέρως, tempeſtiuius, Xenoph.

Καιροφθάνειν, vincere, præuerti.

Καιρός, ὁ, ὁ, tempus, i. occaſio, articulus tẽporis, ſiue opportunitas. quandoque etiam apud Græcos καιρὸς pro χρόνος vſurpatur, at non cõtrà. Eſt autem propriè χρόνος, quoties de genere ſeu modo ſpatióve temporis agitur, veluti ſeculum, annus, menſis, dies, hora: καιρὸς autẽ, quũ ſentimus opportunitatem rei gerendæ: nam vtrunque refertur à Rhetoribus inter argumenta coniecturalia. Quin apud Græcos, καιρὸς deus eſt, quem Auſon. vertit occaſionem. Neque verò καιρὸς ſpecies eſt huius ſeu generis χρόνου, quemadmodum indicat Valla: diuerſum magis eſt, quàm pars. Et omnino plus quiddam eſt καιρὸς, quàm tempus: nempe articulus, ipſúmque momentũ ac punctum, vt aiunt, in quo res ſit agenda. Neque dubito quin illud Terentianum, Vt in ipſo articulo oppreſſit, Grecis ſit καιρῷ. Duabus dictionibus Grecis reſpondet vnica Latina Tempus: hęc Eraſmus in Annotat. in Acta Apoſtol. Heſiod. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, i. ὁ ἁρμόδιος χρόνος. Sophoc. in Aiace, καιρὸν δ' ἐφήκεις, tempore autem aduenis, i. κατὰ καιρὸν, ἐγκαίρως, auſpicatò venis. Ibidem, πρὸς καιρὸν πονεῖν, tẽpeſtiuum laborem ſuſcipere, ſeu opportunè laborare. Ibidem, ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίον πάρεισιν, in ipſo temporis articulo hi propè adſunt. καιρὸς ἡλικίας, ratio ætatis. καιρὸς ἦδη διαλύειν τὴν στρατιάν, Xenoph. εἰ καιρὸς ἦν ὀλυμπίων, &c. ἢ καιρὸς ἦν, vbi opus erat. οὗ καιρὸς εἴη, vbicũque eſſet opportunum. ταῦτα δὲ καιροῦ οὐκ ἦν οὔτε χάριτος, hæc nec ad temporis rationem nec ad gratiam erant, Plut. in Pericle. καιρὸς ἀπαιτεῖται, Demoſth. καιρὸς εἰδέναι, fas eſt ſcire, Eurip. ὅπου καιρὸς εἴη, quo fuerit opus, Demoſth. καιρὸς χρόνου, i. εὐκαιρία, Sophoc. καιρὸς καὶ χρόνος, Demoſten. καιρὸς καὶ ἀκαιρία, oppoſita apud eundẽ. τὸ καιροῦ πλέον, plus quàm cõmodum ſit, Xenoph. 2, Omiſſ. ὑπὸ καιροῦ, intempeſtiuè. τὸ ὑπὸ καιροῦ πεποιημένον, Hermog. ἐκ καιροῦ, pro tẽpore, ex occaſione, Demoſt. κατ' ἐκεῖνον καιροῦ, vel τὸν καιρὸν. καιροῦ πρὸς οὗ τὸ πάρεστι τὰ πράγματα, in hac ſunt temporis conditione, Idem. παριέναι καιροῦ, A Eſchin. δοῦλος καιροῦ, ſeruiens rerum ſtatui. καιρῷ δουλεύειν, tẽpori ſeruire, in Epigram. καιρῷ φέρειν, quum res poſtulat, Thucydid. δεῖ γὰρ ὡς ἀληθῶς λαλεῖν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, &c. Chryſoſtom. de Orando, i. nam verè cum Deo colloquimur, quoties vacamus deprecationi. καιρῷ χειμῶνος συλλαβόντος κυβερνητικὴν ἢ μὴ μέγα πλεονέκτημα ἔχειν αἰσθάνω, i. imminente tempeſtate multum intereſſe arbitror, gubernatoriã habeas artem necne. ἐν καιρῷ, in tempore, commodùm. ἐν καιρῷ ἐνίκα, beneficio temporis obtinuit. ἐν καιρῷ γίγνεσθαι τινί, eſſe alicui commodum, Xenoph. ἐν καιρῷ δεῖ εἶναι, Idem. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore & opportunè collatum, Thucyd. οὐκ ἀγνοοῦντες ὅσον ἐστὶν εἰς ἐπισφαλῆ καιρὸν ὄφελος, non neſcii quanta ſit ad temporis periculum vtilitas, Plutarc. in Camillo. ἐς καιρὸν, opportunè. ἐς καιρὸν ἔσται, cõducibile erit, Herodot. εἰς καιρὸν πάρεστι, tempeſtiuè adeſt, Eurip. εἰς καιρὸν τυπείς, lethaliter vulneratus, Idem. κατὰ καιρὸν, tempeſtiuè, attẽperatè, Demoſth. κατὰ καιρὸν κατέβαινε, certo tempore deſcendebat, cap. 5. Euang. Lucæ. κατὰ καιρὸν μὲν, κατὰ καιρὸν δὲ, interdum quidem, interdum verò, Plutarc. in Pericle. vide in dictione εὐλαβὴς. κατὰ τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν, hoc tempore, Ariſtotel. in Rhetor. παρὰ καιρὸν, importunè, alieno tempore, Lucian. παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, in præſẽti, in præſens, impræſẽntiarũ. πρὸς τὸν καιρὸν, pro tempore, Plutarch. πρὸς καιρὸν λέγειν, opportunè dicere, Plato de Legibus. ὑπὲρ τὸν καιρὸν, Xenophon, ſupra modum. ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, plus ſatis ſaturari & repleri, idem Xenoph. καιροὶ μέγιστοι, maxima temporum momenta, Thucydides. καιροὶ μικροί, parua momenta, Demoſthenes. οἱ καιροὶ τοῦ πολέμου, belli tempora, Thucydides. συμβάντες καιροὶ, oblata

tẽpora,Demoſt. καιροὶ τέσσαρες τῆς δημαρχίας, AEſchin. ἐπὶ καιρῶν,tẽporibus oblatis,Demoſt. ἐν καιροῖς αἰσχίστοις καὶ δυσκολωτάτοις ἀναδεξάμενος τὴν πόλιν,&c.in tẽporibus perditiſſimis & alieniſſimis ciuitatem accipiens, &c. Plut.in Fabio. διὰ καιρούς τινας ἰσχύειν,Demoſt. παρὰ τοὺς καιροὺς ἑκάστους,vnoquoque tempore.

Καῖρος,ου,ὁ,filum,καίρωμα.

Καιροστὴς,bene textus.

Καιροστρὶς,ίδος,ἡ,textrix.

Καιροφυλακέω,ῶ,tẽpus obſeruo, cũ Accuſ.apud Dem.

Καιροφυλακτέω,μ.ήσω,π.ηκα,occaſionem capio,i.obſeruo tempus. Neutr.abſol.

Καίρωμα,ατος,τὸ,&

Καίρωσις,εως,ἡ,connexio ſtaminis,ἡ πλοκὴ τοῦ μίτου.

Καίω,μ.καύσω,& καύσομαι,π.κέκαυκα,accendo,vro,aduro, torreo,adoleo,areſacio,Galen. Heſiod.καίουσ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν,i.adolent. hinc cauterium inſtrumentum,quo vitia inſanabilia exuruntur in corpore. Actiu. Accuſat. à καίω,catus deriuatur,vt vult Donat. καίω πῦρ, Homer. Nazanz. τὴν βάτον ἔκαιε μὲν,οὐ κατέκαιε δέ, rubum quidem inflammabat,ſed non comburebat. καίειν πυρὰ, ignes accẽdere, Xenoph.facere ignes. πυρὰ πολλὰ καύσας τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν διεσήμηνε, multis incenſis ignibus ſuum aduentum ſignificauit, Plut.in Camillo.

Κἀκ,pro καὶ ἐκ.

Κακάβης,ου,ἡ,cacabus,Galen.ad Glauc. Κάκαβος,idem.

Κακαλία,herba,quæ & λεοντική,Dioſcor.lib.4.

Κακκᾶν,ſeu κακκᾶν, Ariſtoph.dixit de vocibus puerorũ inarticulatis. (Sophoc.

Κακανδρία,δειλία,ἡ ἐπὶ κακῇ δυνάμει, ignauia, timiditas,

Κακοῦν νέων ψυχὰς,excitare iuuenum animos : ſic Raphael Rhegius. alius Interpres, iuuentutis animos contumelia imbuere & ſtultitia, Plut.in Apophth.

Κἀκεῖ,pro καὶ ἐκεῖ.

Κἀκεῖθεν,& inde,cap.7.Act.Apoſt.

Κἀκεῖνος,pro καὶ ἐκεῖνος.

Κακείους,peiores.

Κακεντρέχεια,aſtutia ſubdola & fradulenta,Baſil.

*Κακέμφατον,verbum obſcenũ dictu,Origeni,nomen mali ominis. Chryſoſt.in 1.ad Corinth. ἴδοις γὰρ αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῶν κακεμφάτων καλοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι.

Κακεντρεχὴς,improbè verſutus: in verbo Πολύκροτος.

Κακεργέτης,ου,ὁ,maleficus.

Κακέσχατος,ὁ καὶ ἡ,extremè malus.

Κάκη,ης,ἡ,malitia, vitiũ, timiditas, ignauia, quum ſcilicet deſeritur locus in acie.

Κακηγορέω,μ.ήσω,π.κα,maledico,conuitia iacio,perperam dico,vitupero. Actiu.Accuſ. Plato 2.de Rep. Phocylid. δοῦλον μὴ βλάψῃς τι,κακηγορέων πρὸς ἄνακτα,i. deferens ad dominum,& accuſans.

Κακηγορία,ας,ἡ,maledictũ, maledicẽtia. vnde κακηγορίας δίκη,καὶ κακηγορίου δίκη,actio iniuriarũ ob maledictũ,Dem.

Κακία,ας,ἡ,vitium,malitia, vitioſitas, Ciceroni. Item ſcelus & maleficium,culpa,dedecus. Interdum afflictionem,miſeriam & noxam ſignificat.ſic vſurpatur hæc dictio cap.6.Euang. Matt.pro κάκωσις,vt Hieron. indicat. ἄνευ κακίας, ſine intentione mala, Ariſtotel.5.Ethicor. κακία λόγου, Hermog. ἡ κακία ἐν λόγοις,Idem.

Κακιζότεχνος,ου,ὁ,ἀπὸ τοῦ κακίζειν τὴν τέχνην,dict⁹ eſt Callima.

Κακίζομαι,ſum timidus & ignauus,Eurip.

Κακιζόμενος,ου,ὁ,timens,malè acceptus,ψεγόμενος.

Κακίζω,μ.ίσω,π.ικα, aggrauo,improbo,accuſo,maledico,malè accipio,obiurgo,Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. Act.Accuſ. κακίζων ἀβουλίαν αὐτῶν,eorũ amẽtiã obiurgãs, Plut.in Sol.

Κάκιθος,mulcta affectus,malè affectus,Etym.

Κακίμηνος,infelix,aduerſa Luna natus.

Κακίνω,malefacio,maledico.

Κακισμὸς,οῦ,ὁ,probrum,detractio.

Κάκιστα,teterrimè.

Κάκιστος,ου,ὁ,Superlatiuum,peſſimus,ineptiſſimus.

Κακίων,ονος,ὁ καὶ ἡ,Comparatiuũ,peior,deterior. Odyſ. ξ,εἰ κακίων πάθοι ἄλλος,i.μᾶλλον σε κατακαμψαι τὴν ψυχήν.

Κακκάβη,ης,ἡ,perdix.

Κακκαβίζειν,perdicum vox,caccabare,glocitare.

Κακκάζειν,idem.

Κακκαβάζω,caccabo,as. Ariſtot.lib.4. Anim.

Κακκείοντες,dormituri,μέλλοντες κοιμηθῆναι: ſic Didym. Homeri interpr. dormiturientes: magis enim ſomni cupiditas,quàm tẽpus ſignificatur, quod verbis iſtis in σειω penè familiare eſt,ſicut πολεμησείω,bellaturio. Deducitur autem ex antiquo verbo κέω,κεῖμαι, & poeticè,κακκείω, pro κατακείω. Iliad.α,οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν,i.κατακοιμηθησόμενοι.

Κάκκη,ης,ἡ,fœtor,merda. Ariſtoph.in Pace,ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. κάκκη,ἀκαθαρσία,Idem.

Κακκρύπτειν,pro κατακρύπτειν,Heſiod.

Κακόβας,infauſtè pubeſcens.

Κακόβιος,ὁ καὶ ἡ, mali victus, i. duram vitam agens, vita ignobilis,victu iners,malè viuens.

Κακοβλαστὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,in germinãdo deficiens. κακοβλαστὴς γίνεται,germen non bene profundit, Theophr.l.4.de cauſ. plant.

Κακόβλαστος,deterius germinans.

Κακοβουλία,ας,ἡ,peruerſitas,malum conſilium.

Κακόβουλος,ſtultus,Ariſtoph.

Κακόγαμβρος γόος,Eurip.

Κακογάμιος,ου,ὁ,malus maritus.

Κακάγγελος,inauſpicatus,κακόφημος,Eurip.

Κακοδαιμονάω,μ.ήσω,π.ηκα,inſanio,ſum fanatic⁹ & malo dæmone percitus. Neut.abſol. Ariſtoph. κακοδαιμονᾷς.

Κακοδαιμονέω,idem,malus & contumax ſum. κακοδαιμονεῖν non dicunt Attici,ait Phrynich. ſed κακοδαιμονᾷν, licet dicatur εὐδαιμονεῖν.

Κακοδαιμονία,ας,ἡ,infelicitas,miſeria,δυσδαιμονία. Ariſtoph.in Pluto, τίς αὖ ἐκ ἡγεῖτ' εἶναι μανίαν κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον,i.duram miſeriam,ſeu dementiam: vbi δοκεῖ χεῖρον τῆς μανίας ἡ κακοδαιμονία.

Κακοδαίμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,infelix,inſanus,malus genius. Bud⁹ Com. Deo inuiſus,animam habens incitatã, Etym. κακοδαίμων, in Vocatiuo ὦ κακόδαιμον, Ariſtoph. κακοδαίμονι opponitur δαίμων ἀγαθὸς,idem Ariſtoph.

Κακοδεκτέω,malè accipio.

Κακοδιδασκαλέω,malè doceo,in argum. 2.comœd. Ariſtophanis.

Κακοδικία,malè agẽdi crimen,mala actio,Plat.de Leg.

*Κακοδοκία, eſt peruerſum iudicium, crimen iudicis corrupti,Platoni in fine lib.11.Leg.

Κακοδοξέω,μ.ήσω,malè audio,vituperor. Xenoph. πρὸς δὲ τούτοις κακοδοξῶν,habens malam exiſtimationem.

Κακοδοξία,ας,ἡ,infamia,iniquus error. vnde περιπίπτειν κακοδοξίαις,ignominia notari, Xenop. Plato 2.de Rep. πίμπλασθαι ὑπὸ κακοδοξίας,aſpergi infamia.

Κακόδοξος,ὁ καὶ ἡ,qui mala eſt opinione.

Κακόδουλος,ου,ὁ,infelix ſeruus.

Κακοειμονία,vilitas veſtium.

Κακοείμων,pannoſus,ῥακενδύτης,detrita veſte amictus.

Κακοέπεια,ας,ἡ,obtrectatio,ſermo vitioſus.

Κακοεργέω,μ.ήσω,i.κακουργέω. Ariſtop. πειρῶ μὴ περὶ σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν,parentes tuos nullo incommodo afficere.

Κακοεργὸς,maleficus,iniurius. Phocylid. χρὴ κακοεργὸν ἀποστρέφεσθαι,ſceleratum auerſari oportet. κακοεργὸς μάχαιρα,in Epigram.

Κακοζηλία,ας,ἡ,cacozelia, mala affectatio, praua æmulatio. Velutiſi quis malè affectans Atticiſmum, ieiunus euadat & aridus: ſi quis copiam,in futilẽ incidat loquacitatem. κακόζηλον dicitur à Quintil.lib.8,cap.3.

Κακόζηλος,ου,ὁ,&

Κακοζήλως,cacozelus,i.imitator ineptus.

Κακοζωΐα,ας,ἡ,tenuis victus,

Κακοήθεια,ας,ἡ,malignitas,mala cõſuetudo,moroſitas, peruerſitas. κακοήθεια πυρετοῦ, Galen. malignitas febris. διαβολή τις ἡ κακοήθεια φησομένη περὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐκείνην, πλείονα λόγον παρέξει, Plutarc.in Alcibiade: vbi Acciolus, gloriam

gloriam illam labefactauit calũnia, quadam in infamiã Alcibiadis liuore & maleuolentia diuulgata. τὰ ἐν μασοῖς καὶ μήτρας κακοήθη, vuluæ mammarumque vlcera, quæ cacoethe vocant, Dioſcor. lib. 3, cap. 16.

Κακοήθευμα, ατος, τὸ, nequitia.

Κακοήθη, ἡ, genus carcinomatis, vt ſcribit Celſus.

Κακοήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, malignus, moroſus. κακοήθης ἐπιληψία, morbus comitialis malignus, Galen. ad Glaucon. κακοήθης πυρετὸς, Idem Galen. lib. 1. ad Glauc. κακοήθεις ἀποστάσεις, malefici abſceſſus, Marcell. ſuppurationes quas cacoethe vocãt, Ruell. κακοήθεις σκληρίαι καὶ πονηρὰ ὀδυνώδη ἕλκη, id eſt, durities quas cacoethe vocant & vlcera maligna, Dioſcor. lib. 1. vbi Marcell. κακοήθη, inquit, Græci appellant generaliter mali genus, quòd maleficium & difficillimam habeat curationem, &c. Dioſc. lib. 1. τὰ ἐν κνήμαις ῥεύματα, δυσαλθῆ καὶ κακοήθη ἰᾶται, id eſt, tibiarum vlcerib⁹ quæ diſtillant, aliáſque inſanabilia cacoethéq; ſint, medetur. τὸ κακόηθες, mala & inueterata conſuetudo, malignitas: vnde Iuuenalis Satyra 7. tenet inſanabile multos Scribẽdi cacoethes, &c. κακόηθες πολίτευμα, Demoſt. τὰ κακοήθη, vitia, quæ cacoethe dicuntur, Dioſcor. lib. 2. τὰ κακοήθη ἐν μήτρᾳ, vlcera vuluæ maligna, idem Dioſcor. lib. 1. cacoethe. τὰ ἐν σηπεδόνι κακοήθη, exedentia & malefica vlcera, Marcell. lib. 3. Dioſc.

Κακοηθιστέον, deprauandum eſt.

Κακοήθως, malignè, Plutar. in Pericle, τὴν δύναμιν αὐτοῦ κακοήθως παρεμφαίνουσιν οἱ κωμικοὶ, &c. vt Lapus exponit, ei⁹ potentiam criminoſè indicant Comici, i. malignè.

Κακοθελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, maleuolus: ſic Theophilus.

Κακοθηνεῖν, infelicem eſſe. κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα, oues ſe habere infeliciter.

Κακόθρους, ὁ, maledicus. Sophoc. in Aiace, λόγοις κακόθροις i. ſermo maledicus, mordax.

Κακοθυμία, ας, ἡ, malignitas animi, maleuolentia.

Κακοθυμοσύνη, imprudentia, ordo confuſus, Heſiod.

Κακοίλιον, infelix Ilium.

Κακοιμωνὴς, οῦ, ὁ, cubicularius.

Κακοκαρπία, ας, ἡ, prauitas fructuum.

Κακοκόπτερος, volatu debilis, inualens pennis.

Κακόκνημος, macilentus ob victus tenuitatem.

Κακοκρισία, ας, ἡ, iniquum iudicium, in Epigram.

Κακολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, maledico, malè loquor de. κακολογεῖ πατέρα, maledicit patri, cap. 15. Matthæi.

Κακολογία, ας, ἡ, maledictio, procacitas, inſectatio.

Κακολογικὸν, vituperatiuum genus.

Κακολόγος, ου, ὁ, maledicus. κακολόγος τῶν ἐχθρῶν, in inimicos maledicus, Ariſtot. 4. Ethic.

Κακομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, malè doctus.

Κακομαχέω, improbè pugno, ac ſubdolè. κακομαχεῖν, inſidioſè pugnare, Nazanz. in Orat.

Κακομετρέω, ῶ, malè metior.

Κακόμετρος, malè metiens.

Κακομήτης, mali conſilii.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus, Laſcar.

Κακομήχανος, ὁ καὶ ἡ, mala machinans ſeu machinatus, κακόβουλος, κακὰ ἐργαζόμενος.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Κακονοεῖν, malè cogitare. Κακόνοια, ἡ, maleuolentia.

Κακόνομος, ὁ, prauis moribus.

Κακόνοος, ου, ὁ, & per contractionem κακόνους, maleuolus, malè ſentiens, δύσθυμος, Bud. in Epiſt. κακόνους ἔσομαί σοι, te odio habebo, Ariſtot. 5. Polit.

Κακόξεινος, ου, ὁ, qui neminem hoſpitio excipit.

Κακοξύνετος, ου, ὁ, malè ſentiens.

Κακοπάθεια, labor, calamitas, moleſtia, Cebes Theb.

Κακοπαθέω, defatigor. μὴ κακοπαθῶ, à laboribus vaco. κακοπαθεῖν, ferre afflictiones, vexari, laborare. Xenop. ἧττον κακοπαθεῖν, minus laborare, Iſocrat. τῷ σώματι κακοπαθοῦσι μᾶλλον, ἢ τῇ ψυχῇ πονῶσι, corpore male affecto eſſe magis quàm animo, laborare corpore. ὑπὸ μιᾶς πόλεως κακοπαθεῖν, ab vna vrbe infeſtari, Thucyd. κακοπαθοῦντες, malè accepti. κακοπαθοῦντα μέρη, Galen. appellat loca affecta & vitiata.

Κακοπαθῶς ζῇ, aſperè tractatur, Ariſtot. lib. 2. Polit.

Κακόπατρις, ὁ καὶ ἡ, qui patriam vexat.

Κακοπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, malè volans.

Κακοπινέστατος, corruptiſsimus, maligniſsimus, κακορυπαρώτατος, ſordidiſsimus. Sophocl. in Aiace Vlyſſem vocat κακοπινέστατον ἄλημα στρατοῦ, i. impuriſsimam impoſturam exercitus, i. impoſtorem fœdiſsimum.

Κακοπινὴς, malus, temulentus.

Κακοποιΐα, ἡ, verſutia.

Κακοποιὸς, qui malè agit, noxius, nocens.

Κακοποιῶ, lædo, noceo. Cebes Theb. τὰ γὰρ θηρία δύναται πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιοῦντα μέχρι θανάτου, τοὺς ἔχοντας ἀντιφάρμακον οὐ λυπεῖ, ſerpentes qui aliis ad mortem vſq; nocẽt, hos qui à vipera morſi fuerint, non lędunt. κακοποιεῖν, peccare, malefacere. hoc verbum ſonat non ſimpliciter facere rem malam, ſed mala re afficere quempiam & lędere.

Κακόπλανος, erraticus, Hermog.

Κακοπολιτεία, ἡ, reipubl. ærumna.

Κακοπονητικὸς, οῦ, ὁ, imbecillis, peſsimè affectus ad tolerandum laborem, Ariſtot.

Κακόποτμος, infelix.

Κακόπους, οδος, depes, malum pedem habens.

Κακοπραγεῖν, malè ac infeliciter affici, affligi, κακοτυχεῖν. Galen. ad Glauc. ὁ τεταρταῖος πυρετὸς ἐπὶ ἁπλῶν κακοπραγούντων συνίσταται. idem quod κακῶς πράττειν Ariſtot. 2. Rhe.

Κακοπραγία, ας, ἡ, iactura, res aduerſa, συμφορὰ, infelicitas, malignitas, Bud. in Epiſt. poſter. κακοπραγία γίνεται, res malè habet, Ariſtot. 4. Polit.

Κακοπραγὴς, & Κακοπράγμων, ονος, ὁ, maleficus, doloſus.

Κακοπραγμοσύνη, improbitas, Polybio.

Κακόπτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, alis non volans.

Κακοῤῥαφία, ας, ἡ, malum conſilium, κακοβουλία, κακοσυνθεσία, Didymus.

Κακοῤῥήμων, ονος, ὁ, maledicus.

Κακοῤῥοθέω, maledico, conuitiis inſector, Ariſtophan. Theſm. εἶτ' οὖν τί σοι ἡμεῖς ἡ κακοῤῥοθεῖς σὺ τοὺς κακοῤῥοθεῖς συγγένεις, Euripid. i. κακῶς ἀγορεύεις, veluti fluctibus & impetu agitas, vexas.

Κακὸς, οῦ, ὁ, timidus, malus, vitioſus, ingratus, ignauus, κακοτεχνὸς, Homer. Iliad. β. παρὰ τὸ χάζω, τὸ φεύγω. Anceps dictio eſt ad afflictionem & improbitatem. κακὸς ἄνεμος, ventus grauis & infauſtus, Hom. κακὸς τὴν ψυχὴν εἰς τὸν δῆμον, AEſch. κακὸς κακῶς ἀπολεῖ, Dem. κακοῦ βίου φεύγειν, Hermog. turpis vitæ accuſari, πολέμοιο κακοῖο, i. κακοποιοῦ, Homer, κακοὶ φυλάξασθαι, i. διὰ κακίαν ἀδύνατοι, ſegnes ad cauendum, Thucyd. Κακὸν, vt apud nos malum, maleuolentia. κακὸν, ἁμάρτημα. Odyſſ. ε. ... peccatũ, culpa. Eius comparatiuũ duplex, κακίων, ονος, & κακώτερος, de quo infrá. Item τὸ κακὸν, clades, pernicies, ſcel⁹, miſeria, detrimẽtum, damnum, lues. κακὸν πυρετοῦ dicitur: vt ἀγαθὸν πυρετοῦ, Xenop. κακὸν δρῶ, offendo, κακὸν ποιῶ, ſcelus admitto, Thucydid. κακὰ πολλὰ ἱελλήνων, Idem, mala quæ Græci intulerunt. κακὰ τῶν κακῶν, in Epigram.

Κακόσινος, noxius.

Κακόσιτος, faſtidiens cibos. τοῖς κακοσίτοις, Nazanz. in Orat. vbi Moſell. nauſeantibus exponit.

Κακοσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habens malum crus.

Κάκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœdus, olidus, Ariſtoph.

Κακόσπερμος, ὁ καὶ ἡ, qui malum habet ſemen.

Κακοσκόπος, improbè & torue inſpiciens.

Κακοστόμαχος, ſtomachum lædens.

Κακοστομέω, μ. ήσω, π. ηκα, conuicior, Neutr. Datiuo.

Κακοσυνέτος, ου, κακοῦργος, malè ſentiens.

Κακοσυνθεσία, ας, ἡ, malum fœdus.

Κακοσύστατος, ὁ καὶ ἡ, malè conſiſtens, Trapezunt.

Κακοσχημονέστατα, turpiſsimè, Plato de Legib.

Κακοσχολία, inutile otium.

Κακόσχολος, ου, ὁ, malis artibus deditus, otio malè vtens.

Κακοτεχνέω, adultero, doloſè verſor circa aliquam rem Accuſ. κακοτεχνεῖν, maleficium excogitare. κακοτεχνημένος, malè confictus, adulteratus.

Κακόστομος, mali oris, maledicus.

Κακοτεχνία, ars ad perniciem hominum inuenta, artis prauitas, maleficium.

Κακότεχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, maleficus, maleuolus, malignus.

Κακοτεχνοῦντες, & Κακομήχανοι, ſunt qui vetitis & noxiis artibus vtuntur.

Κακότης, ητος, ἡ, vitium, ignauia, formido, malignitas, afflictio, flagitium, ταλαιπωρία, κίνδυνος, calamitas, ærũna, δυσπραγία, κακοπάθεια, βλάβη, incõmodum. Heſiod. αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. Aliquando δειλία, ignauia, timiditas. Iliad. λ, ἀνδρῶν κακότητι. aliquãdo κακία, ἡ δειλία. Iliad. γ, ποιοῦσι ἀλεξ' ἄνδρας κακότητος. Heſiod. τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι, &c. i. τὴν κακίαν. Idem. κακότητι δ' ἐχθρὸς αὐτίκα.

Κακοτροπία, ας, ἡ, improbitas morum, facinus nefarium.

Κακότροπος, ου, ὁ, improbus, nequã Gell. exponit.

Κακοτροφία, ας, ἡ, improba nutritio.

Κακοτροφοῦμαι, &

Κακοτροφῶ, malè nutrior, parum alimenti accipio. κακοτροφηθεὶς, malè adultus.

Κακοτυχέω, aduerſa fortuna vtor, malè habeo.

Κακοτυχὴς, infœlix, Euripid.

Κακουργέω, ῶ, ήσω, ηκα, malo afficio, deprauo, infeſto, fraudo, graſſor. Actiu. Accuſatiuo. Xenoph. ὡς μὴ δ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ, ne incõmodet. Plato 1. de Repub. ταύτῃ ἀπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, id eſt, hactenus accipis dicta, quatenus deprauare poſsis. Idem ibidẽ, ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, malitioſè in verbis agere, id eſt, ſubdolè diſputare. Item ibidem, πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι, peruerte hęc tuis iſtis cauillationibus, ſi potes. κακουργοῦντες τὰ δηλητήρια, moliẽ tes veneficia, Dioſc. lib. 6.

Κακούργημα, maleficium, dolus malus, fraus, quũ quis doloſè in ſuo munere verſatur, Demoſt. licet etiã omne ſcelus ſignificet.

Κακουργία, ας, ἡ, malus conatus, ſubdolũ & meticuloſum maleficium: ſicut ὕβρις, apertũ & improbum: malitia, aſtutia, dol⁹. κακουργίαι φαρμάκων, veneficia. vide in dictione φάρμακον.

Κακοῦργος, ου, ὁ, maleficus, facinoroſus, perditus. λῃστὴς, ἐπιβουλευτὴς, malignus, noxius, malitioſus. Genit. iunxit Xen. κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, quũ aliis tum ſibi nocens.

Κακούργως, fraudulenter.

Κακοχέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, laboro, triſtor in dięta, ærumnas patior, accipio calamitatem, Thucyd.

Κακουχία, imbecillitas, ærumna, neglectus.

Κακουχούμενος, afflictus, dolore affectus

Κακόφατον, τὸ, deformitas vocis, Quintil.

Κακόφημον, omne infauſtum.

Κακόφημος, inauſpicatus.

Κακοφροσύνη, temeritas.

Κακόφρων, inſanus, impatiens, mala cogitans, κακὰ καὶ δόλους φρονῶν.

Κακοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, malè proueniens.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenii & naturæ corruptio.

Κακόχαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malis gaudens, & id quo mali gaudent. Heſiod. ζῆλος κακόχαρτος.

Κακοχάσμων, improbus.

Κακοχροέω, malo colore ſum.

Κακόχροια, ἡ, ingratus color, i. quum ſine manifeſta cauſa decoloramur & pallemus. ἄχροιαν id vitium AEgineta appellat: hæc Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Κακόχροος, ου, ὁ, colore ignobilis.

Κακόχρους, decolor. κακοχρόων, decoloratis.

Κακοχυμία, ας, malus ſuccus, malus humor, Galen.

Κακόχυμος, ου, malos humores gignens, malis humoribus plenus, vitioſus, ἐν ᾧ ἐστι τῶν χυμῶν ἀνεξοδον, vt ſcribit Alexan. Aphr. Probl. 10, l. 2. malè habitus à Gaza vertitur.

Κακοψυχία, ας, ἡ, animi demiſsio, Platoni.

Κακόψυχος, puſillanimis.

Κακόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, vexo, malo afficio, vitio, Accuſat.

Κάκταν, pro κατέκτανε, Homer.

Κάκτος, ου, ἡ, cactus, genus ſuffruticis, Theophr. l. 6, cap. 4. hiſtor. plant. Et genus ſpinæ, Dioſc. lib. 6.

Κακύνομαι, malus euado, malus ſum, ſeu vexor.

Κακύνω, malo afficio, vitio, Plato in Timæo.

Καχάζω, cachinnor.

Κάχαστης, lætabundus.

Καχχέω, pro καταχέω, deſtruo, confundo.

Κακῶ τὰ κοινὰ, aduerſus rempub. ſum facinoroſus.

Κακωδίστερα ὀσμὴ, odor fœdior, Ariſtot.

Κακωδίστερον ἔλαιον, oleũ deterius olẽs, Gaza ex Theop.

Κακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malè olens. κακώδης καρπὸς, fructus malè olidus, Theophr. lib. 6. de cauſ. plant.

Κακωθεὶς, mala perpeſſus, qui accepit calamitatem.

Κακῶς, malè, vitioſè, miſerè. Ariſtop. κακῶς ἀπολῶ σε κακῶς, te miſere perdam. Aliquãdo pro deformiter, ineptè, improbè. κακῶς εἰπεῖν, maledicere, Demoſt. κακῶς εἰπών, qui dixit conuitia. οὐ κακῶς ἡγήσατο, non abſurdè exiſtimauerit. κακῶς λέγω, maledictis laceſſo. κακῶς λέγω πάντας, in omnes maledico, Plutarc. in Apophth. κακῶς ποιῶ, opprimo, noxam facio, obſum, Thucyd. κακῶς ποιῶ, cum Accuſat. detrimento afficio, noceo, κακοποιῶ, malo afficio, lędo: cui opponitur εὖ ποιῶ ſeu ἀγαθοποιῶ. κακῶς ποιοῦσι, Demoſthen: κακῶς πάσχω, Idem. κακῶς πράττω, ſum calamitoſus, malis affligor, Plato. τὸν παλαιὸν φίλον καὶ ξένον, κακῶς πράττοντα διὰ σὲ περιδεῖν. κακῶς πράσσω, rem malè gero, malè afficior. κακῶς φρονῶ, ſum imprudens, μωρός εἰμι, ſum demens. ἃ κακῶς φρονοῦσι συνέβη παθεῖν ἐκείνοις, quæ imprudentibus illis contigit pati, Plutar. in Camillo.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, ærumna, iactura, malè adminiſtratum munus, malè adminiſtrati muneris crimen, & actio quędam forenſis.

Κακώτερος, peior, κακίων. Homer. Odyſſ. α, μάλα κεν πάντες ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι· κακώτεροι ἄνδρα βροτοῖσι.

Κακωτικὸς, ἡ, ὁ, infeſtus, inutilis, noxius, maleficus.

Καλαβρίζω, irrideo.

Καλάβροψ, οπος, ἡ, pedum, virga paſtoralis, καλαῦροψ.

Καλαβώτης, piſcis quidam, & lacertus, ſtellio, genus beſtiæ, cap. 11. Leuit. καλαβώτης καὶ σαύρα.

Καλαθὶς, ίδος, ἡ, &

Καλαθίσκος, ου, ὁ, paruus calathus, quaſillus, & genus ſaltationis, in Epigram.

Καλαθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui figuram calathi habet.

Κάλαθος, ου, ὁ, calathus, κόφινος, ἄρριχος, Ariſtoph. Propriè ſportula, vbi κάλλη, id eſt, tinctas lanas reponebãt: ſed ad tritici, vuarum, lactis, & aliorum vaſa tranſlatum eſt. Virgil. Ecloga 2. tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphæ calathis: vbi Seruius, Sanè calathus Græcum eſt, nã Latinè quaſillum dicitur. Cicero in Philip. Ac uerò inter quaſilla pendatur aurum. Capitur etiam pro calice, Virgil. Ecloga 5, Vina nouum fundam calathis aruiſia nectar. De calathi forma, vide annotationem Marcell. lib. 4. Dioſc.

Καλάϊνος λίθος, calainus lapis, cuius Dioſcor. lib. 5. obiter meminit.

Καλαμάγρωστις, εως, ὁ καὶ ἡ, arundinaceum gramen, genus herbæ, de qua Dioſcorid. lib. 4.

Καλαμαία, ας, ἡ, genus locuſtæ in ſtipulis naſcentis, quæ & μάντις appellatur.

Καλαμάριον, i. theca in qua reconduntur calami, Hieronymus in caput 9. Ezechielis.

Καλαμάομαι, colligere ſpicas poſt meſſores. σταχυολογεῖν, ſpicilegium facere: vide Bud. in Comment. in Epiſt. καλαμᾶται

μᾶσθαι, metere, ſicut τρυγᾶν, vindemiare, Chryſ. καὶ τὸ ἐπιγρ. καλαμᾶσθε ὡς ἄμπελον τὰ καταλοιπα τοῦ ἰσραὴλ, racemate vt vineam reliquias Iſrael, cap. 6. Hierem. ἐὰν ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπιστρέψεις καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου, ſi fruges oliuarum colligeris, non reuerteris vt colligas ſi quid remanſerit in arboribus, cap. 24. Deut.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui ſtipula ſeu calamo canit, Cælius lib. 5, cap. 26.

Καλαμεύτης, meſſor. Item qui linea piſcatur, in Epigr.

Καλάμη, ης, ἡ, ſtipula, culmus, calamus, ſtramentum. Odyſſ. ξ, ἀλλ᾽ ἔμπης καλάμην γέ σ᾽ ὀΐομαι εἰσορόωντα γινώσκειν, id eſt, τὸ γῆρας μεταφορικῶς καὶ λείψανον τοῦ σώματος: ἔστι γὰρ ἡ καλάμη ὁ τοῦ σίτου ἀπολειπόμενος ἀποσταθμή.

Καλαμητάσθαι, τὸ καλαμᾶσθαι.

Καλαμητομία, ας, ἡ, meſsis, calamorum ſectio.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, ſpicilega.

Καλαμίδες, acus, quibus mulieres in componendo capillo vtebantur, quia olim ex harundine fieri conſueuerant. Latini calamiſtra vocant.

Καλαμίνθη, vel καλαμίνθη, ης, ἡ, nepita herba, quæ vim habet vacuandi, Galen. ad Glauc.

Καλαμινθίτης οἶνος, calaminthites vinum, i. confectum ex calamintha. Ruell. ex nepita, Marcell. lib. 5. Dioſcor.

Καλάμινος, ου, ὁ, harundineus, harundinaceus.

Καλαμὶς, ίδος, calamulus, Ruell. calamiſtrum Hermol. acus harundinea, Marcell. apud Dioſc. exponens id eſſe in purgandis à cibo dentibus acuminatā harundinis feſtucam. nā Gręci καλαμίδας propriè dixerunt acus ex harūdine factas, quib⁹ mulieres cincinos & velaméta capitis firmarēt, quod nūc aureis aut argēteis fit: hęc Marcel. l. 1. apud Dioſ. vbi de dētifriciis agitur. τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων παραπεπηγμένα τοῖς ὀδοῦσι, σμήχει τούτοις, virētes ſurculi calamulorū vice dētib⁹ repurgādis affricātur.

Καλαμὶς, calamiſtrum, fiſtula, monile, theca graphiaria, calathus lactis, harundo piſcatoria: item vlna.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, parua harundo.

Καλαμογλυφέω, harundines ſculpo, Etym.

Καλαμόγλυφος, harundinum ſculptor, Ibidem.

Καλαμοειδὴς, calami ſpeciem gerens.

Κάλαμος, ου, ὁ, harundo: παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, Etym. Gazæ culmus. κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus: naſcitur in India, Dioſcor. li. 1. vide Marcel. ibidem, κάλαμος εὐοδμος, odoratus calamus, naſcitur in felici Arabia, Dionyſ. de ſitu orbis. κάλαμος ἐρυθραῖος. vide in verbo ἐρυθραῖος. καλαμὸς λευκὸς, Ariſtoph. & in Epigr. καλάμῳ λευκῷ ἐστεφανωμένος, coronatus albo calamo, Ariſtoph.

Καλαμόεσσα ἰαχὰ, vox calamis edita, Eurip.

Καλαμοφθόγγης, harundine canens: Panos epitheton.

Καλαμόφθογγος, ὁ καὶ ἡ, idē. καλαμόφθογγα παίζων, Ariſtoph.

Καλαμοφόρος, ου, qui calamum fert.

Καλαμόφυλλος, habens folia harundinacea.

Καλαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, harundinoſus, Gazæ. τὰ καλαμώδη, harundines, harundineta.

Καλαμῶμαι, ſpicas lego, culmor, Gaza. καλαμώμενος ὀπίσω τρυγητοῦ, qui colligit acinos poſt vindemiatores: ſic cap. 31. Eccleſiaſtici, & cap. 24. Eſaiæ.

Καλάσιρις, veſtis linea ad talos demiſſa, AEgyptiis & Perſis in vſu: ſicq; dicitur AEgyptiacè veſtis fimbriata, Herodot. Itē καλασίριες dicūtur AEgyptiorū bellatores.

Καλαυρίζω, delicior, θρυπτῶ, ἐμπίπλαμαι.

Καλαυρίτης, calabritis, Ruell. calauritis, Marcell. l. 5. ſic dicitur ſpuma argenti quę ex ipſo argēto fit, Dioſc. l. 5.

Καλαῦροψ, οπος, pedum, baculus, virga paſtoralis in ſummo repanda. καλαύροπά τε τρηχεῖαν κάββαλε, id eſt, ῥάβδον ποιμενικήν.

Καλέεσκε, vocabat, pro ἐκάλει, Apollon. lib. 2. Argon.

Καλέω, μ. καλέσω, π. κέκληκα, voco, μετακαλοῦμαι, cito, inuito. Xenoph. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, vocare te ad cœnam. Itē poſtulo, peto. Interdum inuoco & imploro, Herodian. lib. 5. Accuſ. κάλει θεὸν, inuoca Deū, Ariſtoph. κάλεον, pro ἐκάλεον, vocabant. καλεῖν πρὸς τὰ κοινὰ, vocare ad rempubl. gerendam, Plato in Epiſt. 9.

Καλενδῶν, Calendarum, Bud. in Epiſt. poſter.

Καλεῦντο, Doricè pro ἐκαλοῦντο.

Καλεόντων, Theocr. Edyll. qui inſcribitur ἠλάκατη, ἢ θαλάμιος, κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ὕφασμ᾽ ἐκ καλεόντων. Laſcar. dixit καλεόντων ſignificare inſtrumētum quoddā ligneum textorum.

Καλήμεναι, pro καλέμεναι & καλεῖν, poetic. ἢ ἐκ τοῦ καλέω ἐστὶν, ἢ κάλημι.

Καλήμερος, in Epigr. i. qui pulchram habet diē, i. felix.

Καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus, tranſlatè domus. Heſiod. ἤν ποτε πάσσαλοι καλιαί: ἀπὸ τῶν κάλων, i. à lignis. Phocylid. primam corripit. μὴ δέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω.

Καλιὰς, άδος, τὸ, tugurium. ναοὺς καὶ καλιάδας ἱερὰς, templa & ſacra tuguria, Plut. in Numa. Item in Camillo eiuſdē legitur. ὡς ἧκον ἐπὶ τὴν καλιάδα τοῦ ἄρεος, vbi peruenerunt ad ædem Martis.

Καλίδρις, calidris.

Καλίζω, μ. ίσω, π. ικα, καλέω.

Κάλινα, τὰ, lignea.

Καλινδέομαι, οῦμαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, verto, verſor, aſſiduus ſum, aſsiduè verſor. καλινδοῦμαι ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν, &c. lib. 1. Pædiæ.

Καλινδέω, μ. ήσω, π. ηκα, voluto, Accuſ.

Καλινδήθρα, ἀντὶ τοῦ κυλινδῆναι.

Καλιὸς, caſa, Ariſtoph.

Κάλις, ſecuris..

Κάλλαιον, τὸ, criſta, galli gallinacei barba.

Καλλαρίδες νῆσοι, in dictione Γυμνήσιαι.

Καλλείριον, ου, τὸ, lilium, à pulchritudine ſic dictum.

Καλλείψω, pro καταλείψω, Odyſſ. τ.

Κάλλη, τὰ, flores, veſtes purpureæ, genus tincturæ.

Καλλιὰ, Calliam vocant quidam herbam, quæ & αἰθιοπὶς dicitur, Dioſcorid. lib. 3.

Καλλιβλέφαρον, ου, τὸ, medicamentū, quo fucantur ornanturque palpebræ. vide βλέφαρον. τὰ καλλιβλέφαρα. Hermol. circunlitiones quibus palpebras ornant.

Καλλιγέφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchro ponte præditus, Eurid.

Καλλιγραφεῖν, non dicunt Attici, ſed εἰς κάλλος γράφειν, ait Phrynich.

Καλλιγραφία, ἡ, pulchritudo ſcribendi, elegantia.

Καλλιγράφος, ου, ὁ, librarius, lepidus ſcriptor, Nazanz.

Καλλιγραφῶ, pulchrè ſcribo & eleganter.

Καλλιγύναικα ἑλλάδα, Iliad. β, id eſt, καλὰς γυναῖκας ἔχουσαν, pulchras habentem mulieres.

Καλλίδρομον, ου, τὸ, via cum recto tramite: cacuminis nomen apud Plutarchum.

Καλλίθριξ, ιχος, ἡ, pulchricoma.

Καλλιέλαιος, ου, ὁ, frugifera olea: ei opponitur ἀγριέλαιος id eſt, agreſtis olea.

Καλλιέπεια, verborum ornatus & ſplendor.

Καλλιεπέω, μ. ήσω, π. ηκα, ornatè & eleganter dico. Plato in Apologia Socr. κεκαλλιεπημένους λόγους ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν ἀκούσεσθε, orationem elegantem & compoſitam verbis & nominibus aptè audietis. κεκαλλιεπημένως, diſertè & ornatè, Bud. in Epiſt.

Καλλίεργος, adfabrè factus, elegans, Philo.

Καλλιεργῶ, venuſtè & adfabrè facio.

Καλλιερέομαι, &

Καλλιερέω. μ. ήσω, π. ηκα, lito, numine propitio vtor, ſacra facio, Datiuo. propriè eſt læta proſperáq; exta ſacrificando habere. Ariſtop. in Pluto, ὁ δ᾽ αὖ ἐκαλλιερεῖτό τις. ἐκαλλιέρησε τοῖς ἕλλησι, Græci litauerunt, Herodo. καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο, læta exta eis non erant, idem Herodot. καλλιερεῖν θύω, Platoni, id eſt, lito. ἐκαλλιερήσετό σφι, pulchra eis fuerunt exta, Idem.

Καλλιέρημα, ατος, τὸ, victima, conſecratio. καλλιέρημα τετελέσθαι, litatum eſſe, Nazanz.

Καλλιτεχνία, artis decor.

Καλλίθριξ,ίτριχος,habens pulchros pilos,Odyſ.ο.ἵππους καλλίτριχας ἵππους.vide Θρίξ.

Καλλιθύτων βωμῶν,in Epigram.altarium,in quibus im molatur ſeu litatur.

Καλλικαρπῶ,καλῶς καρποῦμαι.καλλικαρπεῖν,pulchrè fructificare,ſuauem fructum progenerare.

Καλλικαρπία,ας,ἡ,fructuum bonitas.

Καλλίκαρπος,bonum fructum afferens, benè fructificãs. καλλίκαρπος χώρα,fertile ſolum,Plutar.in Lycurgo.

Καλλικαρπώτατος,fructu belliſsimus.

Καλλικέλαδος,concinnus.

Καλλίκερως,ω,ὁ καὶ ἡ,bene cornutus.

Καλλίκοκκος,ὁ καὶ ἡ,cui pulcher eſt acinus.

Καλλικολώνη,locus quidam amœniſsimus iuxta Simoëta,diis ſacer.

Καλλίκομος,ὁ καὶ ἡ,habens pulchram comam. Odyſſ.ο,Heſiod. ὥρας καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι, id eſt,καλλίτριχες.

Καλλικρήδεμνος,ου,ὁ,habens pulchras vittas.

Καλλικύριοι,οἱ, exulum ſerui Syracuſis dicebãtur,agricolationem exercentes.

Καλλιλογέω,μ.ήσω, arte bene dicendi valeo, Bud.in Epiſt. poſter.

Καλλιλεκτεῖν,καὶ καλλιεπεῖν,eleganter dicere.

Καλλιλογία,ας,ἡ,vis bene dicẽdi,Idem ibidem.

Κάλλιμος,ου,ὁ,pulcherrimus,ἄγαν καλός. Odyſſ.ο,κάλλιμα δῶρα:à nomine κάλλος,vt κύδιμος,à κῦδος.

Καλλίμορφος,ὁ καὶ ἡ,formoſus,Euripid.

Καλλίναος,pulchrifluus,pulchrè fluens.καλλίῤῥοος,Eurip.

Καλλίνικος,ου,victor egregius.Sic dictus eſt Hercules.καλλίνικος θυσία,Euripid.καλλίνικος στέφανος,Idem.καλλίνικος γίγνομαι τῶν ἐχθρῶν,victoriam reporto de inimicis, Idem Euripid.καλλίνικον φέρεσθαι,victoriam ferre,Idem.

Κάλλινος,ligneus Apollo.

Κάλλιον,honeſtius,ſatius,melius.

Καλλιόνιος,callionius,pro piſce legitur lib.2.Dioſcor. ſed fortè legendum καλλιώνυμος, vt exponit Hermolaus.

Καλλιόω,μ.ώσω,venuſto,pulchrifico.

Κάλλιπαις,αιδος, liberis pulcher,viſendus pater,Baſilius in Epiſt.

Καλλιπάρηος,ου, ὁ καὶ ἡ,Bœoticè, pro καλλιπάρειος, pulcher genas. καλλιπρόσωπος,καλλὰς παρειὰς ἔχουσα,ἀπὸ μέρους καλά.Odyſ.ο,ἰλάειρα δὲ παρείσατο καλλιπάρηος.

Καλλιπέταλος, folia habens pulchra. καλλιπέταλον λεῖον,in Epigram.

Καλλιππίδης,ου,ὁ,Callipides,tragœdiarum hiſtrio.

Καλλιπλόκαμος,ου,ὁ,habens pulchrum crinem.

Καλλίπνοος,ſuauiter ſpirans.

Κάλλιπον,pro κατέλιπον,reliqui.

Καλλιπρόσωπος,pulchra facie.

Καλλίπυγος.vide Chiliad.Eraſmi.

Καλλίπυργος,ου,ὁ καὶ ἡ,pulchrè turritus,ſublimis.Ariſtophan.περὶ καλλίπυργον σοφίαν ἱππικῶν.

Καλλιρέεθρος,ου,ὁ, pulchrifluus. Heſiodus,καλλίῤῥοον,καλλιρέεθρον

Καλλιρρημοσύνη, magniloquentia, iactantia, venuſta oratio.

Καλλιρόη,ης,ἡ,fõs fuit Athenis,qui & ἐννεάκρουνος eſt dictus,à nouem fiſtulis aquam fundentibus.

Καλλίῤῥοος,ου,ὁ,pulchrè fluẽs,καλῶς ῥέων,Iliad.β. Heſiod. καλλίῤῥοον ὕδωρ.

Καλλισθένης,εος,ὁ, Calliſthenem citat Plut. in Camillo.

Καλλισθενής,έος,ὁ καὶ ἡ,potens.

Κάλλιστα,optimè, potiſsimùm, ſplendidè. κάλλιστ' ἐπαινῶ, Ariſtoph.verba ſunt renuentis,vt πάνυ καλῶς.

Καλλιστεῖα,τὰ,certamen erat Lesbi de formę muliebris pręſtãtia,in templo Iunonis.

Καλλιστεῖον,τὸ ἀριστεῖον,hoc eſt,præmiũ optimi,& pulcherrimi vel honeſtiſsimi,res pulcherrima. Sophocl.in Aiace,τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ,i.τὰ τιμιώτατα γέρα,Budæus Comment.

Καλλιστεῖς,οἱ, panes quidam turbinati, in acumen faſtigiati,apud AEgyptios.vide Pollucem.

Καλλιστέφανος ἐλαία,Ariſtoph.Interpr.

Καλλιστεύω,ſum pulcherrimus,optimã operam nauo,ſũ præſtantiſs.dicitur vt ἀριστεύω, Genitiuóque iungitur. Et καλλιστεύουσα,quæ præſtantiſsima forma prædita eſt. καλλιστεύει γυναικῶν πασῶν, omnium eſt mulierum formoſiſſima,Herodot.καλλιστεύων τῶν προμάχων, ſtrenuiſsimus quiſque propugnatorum.

Κάλλιστος,ου,ὁ,optimus.κάλλιστος τὴν μορφὴν,qui formę pręſtantia cunctos anteit. εἶδος κάλλιστος, forma corporis pulcherrimus, Xen. τὰ εἴδη κάλλιστοι, formoſiſsimi, Idẽ Xen.

Καλλίσφυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,habens pulchra calcanea.epithetũ victoriæ in Theog.Heſiod.

Καλλιτεχνέω,qui excoluit,optimè fabricauit.

Καλλιτεχνία,ας,ἡ,pulchritudo artis.

Καλλίτριχος,habẽtis capillos pulchros. vide Καλλίθριξ. καλλίτριχας ἵππους, Hom. καλλίτριχόν ἐστι τὸ τοῦ καρύου λέπυρον, nucis putamen nutrit capillum, Dioſcor.lib.1. Plin.ait Callitriches appellari ſimias quaſdem lib.8. vbi Hermo. inquit à barbitio dictas eſſe, quod Græci τρίχα vocant.

Καλλιφεγγής, eloquens, ſplendidus Καλλιφθεγγής,idẽ.

Καλλίφυτον,τὸ, adiantum,herba, quæ & callitrichum.

Καλλίφωνος,clamoſus,Plato de Legib.Lucian.de Plutone,καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς ἀττική,&c.

Καλλιχέλωνος,ὁ, obolus, in quo teſtudinis ſpecies erat excuſa.

Καλλίχοιροι αἶγες, ſcrophæ fœcundæ prolis laudabiles, Ariſtot.6.Animal.

Καλλίων,ονος,ὁ καὶ ἡ,pulchrior.

Καλλιώνιστοι,proſperioris augurii.καλλιώνιστοι θεραπόντες, Ariſtoph.

Καλλιώνυμος,pulcher nomine: piſcis quidam,Ariſtot. 2.Animal.& membrum pudendum.

Καλλοῖς,Apollinaris minor.

Καλλονή,ῆς,ἡ,ſpecies,id eſt,pulchritudo,bonitas.Gaza de Senect.ὑμεῖς γε φοβοῦμενοι θνητοὶ τὴν δὲ τὴν τῶν ὅλων τάξιν καὶ καλλονὴν συγκραθῆναι.

Κάλλος,εος,τὸ,pulchritudo, ornatus, vnguentum,veſtis purpurea,lana tincta,flos. εἰς κάλλος ξυρᾶσθαι, Phrynichus. ſignificat etiam è gallinacei mento dependulam,Euſtat.

Καλλίφυλλος,ὁ καὶ ἡ,pulchris frondibus præ ditus.

Καλλύνομαι,nitidè & eleganter me habeo,decorè conſpicu° ſum,efferor pulchritudine, καλλωπίζομαι,glorior. Plato in Apolog. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἄν,εἰ ἠπιστάμην ταῦτα, Bud.Comment.

Καλλυντής,ornator,tonſor.

Κάλλυντρον,redimiculum,ſcopa,ſcopæ, Phryn. & omne inſtrumẽtum comptorium: vt ſi dicas,κτένιον κάλλυντρόν ἐστι τῶν τριχῶν,Bud. Comment.ἀπὸ τοῦ ἄνθους τοῦ καλλύντρου,i.à flore callinthri aiunt nonnulli apes fœturam accipere, Ariſtot.l.5.Anim.cap.21.κάλλυντρα φοινίκων καὶ κλάδους ξύλου δασέος, cap.23. Leuit. vbi Latinè ſpatulas palmarum & ramos ligni denſarum frondium.

Καλλύνω, verro,como,honeſto,Bud.Comment.

Καλλύνω τ' ἀργύριον,argenti defæcandi munere fungor Gaza.

Καλλυώνυμος,ου,ὁ,καλλιώνυμος.

Καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi placeo, me iacto, Xen.σκληρὸν ὕβρει ματαιῶν,ἄνω τείνει τὴν κεφαλὴν,ὅταν καλλωπίζηται,de equo feroci. Item plauſum & gloriam capto atq; aucupor, Plutar. Ponitur & pro ἐνδείκνυμαι,i.artè oſtẽto, Plato in Prob.In Sympoſ. Platon.pro orno & excolor. Dat.iungitur.Bud.Com. καλλωπίζομαι τῷ μὴ συνάχθεσθαι τῇ πατρίδι,glorior quòd patriæ incõmodis non angor, Plut.in Solone.καλλωπίζεται τοῖς ψιμυθίοις, fœminis fucum facere ſtudens,Nazanz.in Orat.de pauone ſe oſtentante.καλλωπίζομαι περὶ τὴν κόμην, comam exorno, Plutarc.in Solone.

Καλλωπίζω,μ.ίσω,π.ικα, accuratè orno,honeſto, iacto, fuco,Actiu.Accuſat.

Καλλώπισμα,

Καλλωπισμὸς,ῦ,ὁ,ornamentum,cultus,elegantia,ornandi ſtudium,fucus. vide Bud.in Epiſtol. in dictione Inſignia. καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργὸς, ornamẽtorum aureorum artifex,Plutarch.in Lycurgo.

Καλλωπιστὴς,ῦ,ὁ,laſciuè ſe ornans, elegãtiæ in veſtitu nimium ſtudioſus.vide Φιλόκαλος.

Καλλωπίστρια,ας,ἡ,comptrix.

Καλοδιδάσκαλος,ὁ καὶ ἡ,honeſta docens.

Κάλοι,rudentes, Interpres Ariſtophanis, in dictione Θεῖοις. οἱ κάλοι ἱσίων,funes velorum,Herodot. κάλοις ἅπασι,i.omnibus rudentibus, in Adag.Eraſm. λαῖφος ἐφιέτε κάλοις, in Epigram. vela immittite rudentibus, i. χοινίοις, σχοινίοις. τοὺς κάλους,funes,cap.3.Numer.Bibliorum.

Καλοκαγαθία,ας,ἡ,probitas honeſta,omnis probitas & virtus.Xenoph.τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγει, ad morum honeſtatem auditores prouehit. Iſocrat.τοῦτο δὲ τῆς σῆς ἔστιν καλοκαγαθίας τεκμήριον.

Καλοκαγαθικὸς,ῦ, honeſtus ac probus, Plutarch.in Apophth. καλοκαγαθικὸν τὸν ἔμπον ὁ ἀριστείδης, Ariſtides vir probus,Plutarch.in Themiſtocle.

Καλοκαγαθὸς,ῦ,ὁ,probus,integer.

Καλοσκοπῆσαι,ξυλοκοπῆσαι,σκηνοποιῆσαι,ligna ſcindere, ſcenas ſtruere.

Κάλον,ου,τὸ,lignũ,Heſiod. πόλλ᾽ ἐπικαμπύλα κᾶλα, Valla funem exponit,apud Herodot.

Καλοπόδιον,ου,τὸ, σκυτομικὸν ἐργαλεῖον, calceamentum ligneum, ſoccus.

*Καλοποδιῶται,οἱ,antiquitus pederaſtæ dicebantur.

Καλοποιέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,bonum facio,bene facio,adorno.Neutr.abſolut.

Καλόπους,οδος,ὁ,ὀπίσθαλμος, forma pedis,pes ligneus, calceamentum, Galenus. ἐν καλόποδι πάντας ὑποδήσαι, Cælius lib.6,cap.38.

Καλὸς,ῆ,ὁ,honeſtus, pulcher, bonus, egregius. καλὸς ὀφθῆναι,qui eſt ſpecie & forma inſigni,Plutarch.in Romulo. καλὸς κἀγαθὸς,honeſto loco natus,Xenoph. καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ὀνομαζόμενοι,i. optimates, Thucyd. viri præſtãtes & probitate præditi. καλοὶ κἀγαθοὶ μάρτυρες, Demoſt. καλὸν appellant philoſophi, quod quouis modo pulchrum ſit:cæterùm τὸ καλὸν, eximiũ illud ac verè pulchrum ſiue honeſtum,quod à virtute proficiſcitur:& τὰ καλὰ,à Cicer.præclara vocantur. τὸ καλὸν ζῆν,decus vitę, Eurip. θαυμάζειν πρὸς καλὰ κἀγαθοὺς, Xenoph. ἐν καλῷ, cómodè, Eurip. οὐ γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν, Sophoc. i. εὐκαιρον ἐστι καλῶς φρονῆσαι, εὐκαιρόν ἐστι. καλὰ ἱερὰ ἦν αὐτῷ, Xenop.litauit,ſacrificia ipſi bene habuerunt. τὰ τοῦ πατρὸς καλὰ,ornamenta & decora patris,Iſocr. τὰ τῆς τέχνης καλὰ, artis decora, Gal. Heſiod.ἰδεῖν ἐς καλὰ ῥέεθρα. τῶν καλῶν κἀγαθῶν νομιζομένων οἴκοις,&c. domos patriciorũ:ſic Lap.in Publie.Plut.de Romanis. apud eũdem in Pericle, οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ,i.nobiles,interp.eodem Lapo: ſic Xen.τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι,ad res præclaras peruenire. Iũgitur aliquando Accuſatiuo, Xenoph. τοὺς καλοὺς τὰ σώματα, &c.ſic τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς dixit.

Καλοῦμαι τοῦτο,hoc nomine vocor, Lucian. κωκυτοὶ γὰρ καὶ πυριφλεγέθοντες καλοῦνται,Cocyti enim appellantur & Pyriphlegetõtes, huiuſmodíque nominib⁹. Item καλοῦμαι, pro voco in ius,reũ cito.Ariſtop.νεφ.καλοῦμαι σφραγίδιον εἰς τὴν ἔνην τε καὶ νέαν.Interdum nomino.Plato lib.1.de Rep. κυβερνήτης καλεῖται κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ἀρχὴν, i. ab arte gubernator dicitur,&c. καλεῖται ῥώμη ἀπὸ ῥωμύλου,Roma à Romulo dicta eſt, Plut.in Romulo. ἃς ἡμέρας καλοῦσι καισαρ,quos dies à ſe appellat,dies qui à Cæſare appellantur,idem Plut.in Galba. καλοῦνται τ᾽ αὐτὸ τοῦτο πυρετοὶ καὶ εἰσί, & febres vocantur, & ſunt, Galen.lib.1.ad Glauc. καλεῖσθαι τὸν ἔχοντα πρὸς τὴν ἀρχὴν, Plato de Legib. vocet eum,qui tenet ad magiſtratum.

*Καλοτύπος,ὁ,pic⁹ martius dicitur,qui & δρυοκολάπτης, quòd arbores roſtro tundendo excauet.

Καλπάζειν,& Καλπᾶν, equum ad ingreſſum exultantem vrgere. vulgò colſapare: de quo Bud.Com. Item ſummis pedibus & molliter incedere.

*Κάλπειν,pro ἐκκάλειν,vocabant.

Κάλπη,ης,ἡ,&

Κάλπις,ιδος,ἡ,vrna aquaria,peluis, hydria, ſitula, hauſtrum,gurguſtium,gurguſtiolum. Eſt quoque quod calpum Galli vocant. κάλπη, etiam pro quatuor ſtellis, quæ in ſumma Aquarii dextra viſuntur, Proclus.

Κάλπος,genus poculi.

Καλτίκιος,ῦ,ὁ,calceolus.

Κάλτος,ῦ,ὁ,genus calceamẽti,quo equitãdo vtebãtur:

Καλύβη,ης,ἡ, tugurium. | καλεῖται πᾶν ἀγροικὸν οἰκοδόμημα: tugurii enim appellatione, omne ædificium rei ruſticæ cuſtodiendæ conueniens ſignificatur.

*Καλυβοποιέω, tuguria condo, attegias ſtruo, Strabo.

Καλυβὸς,thalamus,ex velorũ obductione facta ſcena.

Καλυκίζω,floreo.

Καλυκὸν,parua roſa.

Καλυκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,calyculatus,calycula tectus, Theophraſt.lib.3.hiſt.plant.ſic Gaza. λοβὸς καλυκώδης, calyculata ſiliqua,Dioſcor.lib.2.

Κάλυμμα,ατος,τὸ,tegmen,velum,operimentum. Sophoc.κρᾶτα καλύμμασι κρυψάμενος,caput velis tegẽtem,&c. eſt & genus retis.

Καλυντήρια,feſtum Athenis.

Κάλυξ,κος,ἡ,bacca roſæ,i.roſa clauſa,& omne putamẽ, in quo aliquid includitur,foliculus,calyx, Gazæ: tumẽs roſa necdum foliis dilatatis, inquit Hieron.in cap.35. Eſa.Calyces in florib⁹ ſunt inuolucra, qubus dehiſcentibus,in ſua folia ſe flores pãdũt,vt in roſis.κάλυξ ab aliquib⁹ dicitur herba quæ & anchuſa,Dioſc.l.4.ἐν κάλυκι ἄνθη,calyculi flores,Gaza ex Theophr. ῥόδων καλύκεσσι,in Epig. ἁπαλαὶ κάλυκες κάλυκες,Ibid.|Itẽ inauris & torques.

Κάλυξις,ornatus quidam è roſis.

Καλυπτὴρ,ῆρος,ὁ,tegmen.cap.27,Exodi, & cap.4, Numerorum, τὰ πυρεῖα καὶ τὰς κρεάγρας καὶ τὰς φιάλας καὶ τὸν καλυπτῆρα:vbi Latinè,ignium receptacula, fuſcinulas ac tridentes, vncinos & battilla: vbi videtur accipi pro inſtrumento quodam.

Καλυπτήριον,ῦ,τὸ,operimentum.

Καλύπτομαι,me tego. Ariſtoph.νεφ.ἴθι νῦν καλύπτου.

Καλύπτρα,ας,ἡ, muliebre capitis tegmen,tegula, tegumentum,flammeum ſponſæ. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς δ᾽ ἐπίβλημα καλύπτρην. capitur etiam pro quouis velo & tegmine.

Καλύπτω,μ.ψω,π.υφα,& aliquando καλύω,ſed rarius: obduco,operio.Actiu.Accuſ.

Καλχαίνω,purpuro,turbo, miſceo oĩa cogitãdo, curo.

Κάλχη,ης,ἡ, purpura, & herba qua intingitur purpura.vnde καλχαίνω.

Καλῶ,voco in iudicium, AEſchin. καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον,voco in ius,Demoſth. καλῶ πόλιν, ἀνάρτιον ὄνομα, Ariſtoph. καλῶ δίκην,appello.

Καλώδιον,ῦ,τὸ,funis,funiculus.

Κάλωες,rudentes,funes nautici. Apoll.2,ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες ὅπλα τε πάντα πέλοντο.

Κάλως,ω,τὸ,funis,rudens,quo velum contrahitur,vel demittitur:ἀπὸ τοῦ χαλᾶν. vnde prouerb. πάντα κάλων σείειν, omnem rudẽtem mouere,i. omnia experiri,nihilq; intẽtatũ relinquere.lib.1.Epigr.τοὺς μεσσίους πάντας ἰοντι κάλως. κάλῳ δεδεμένος,fune ligatus.

Καλῶς,bene,honeſtè,ſcitè,humaniter. ſic καλῶς ἔχει,ſequente Infinit. p decet,cõuenit:vt καλῶς ἔχει καλεῖσθαι,meritò vocatur. ἃ καλῶς ἔχει,quæ honeſta ſunt. Xenop.καλῶς ἔχει,abſq; Infinit. Iſocr.τὸ γὰρ ἐγχείρημα καλῶς ἔχει,conat⁹ laudi dãdus eſt.καλῶς γε,rectè quidẽ.Ariſtop.νεφ.i.ἀγ. καλῶς aliquãdo eſt gratias agenti,vt Terent.rectẽ. καλῶς εἶχε,bene habebat, Xenoph. καλῶς ἔχ᾽ αὐτά,verba ſũt annuentis coactè & permittentis. τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα, quæ praua ſunt, quæ non ſunt bene inſtituta. καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι,vos laudauerint,cap.6.Lucæ. Demoſt.καλῶς ῥηθῇ.

καλῶς ποιεῖν, beneficio afficere. καλῶς ποιῶν, meritò, Demoſth.& Gregor. καλῶς ποιοῦντες,& meritò. Demoſth. καλῶς φέρομαι, mecum bene agitur. πάνυ καλῶς, renuentis eſt, Ariſtophanes.

Καλωστρόφος,ου,ὁ,reſtio,qui funes parat,Plut. in Pericl.

Κάμα,ατος,τὸ,labor,πόνος.

Καμακίας,ου,ὁ,camacias, genus frumenti, Theophr.lib. 8.hiſt.plant.

Καμακὶς, ornatus mulierum crinibus cõtinendis cõparatus: alii fiſtulam exponunt.

Κάμαξ,ακος,ἡ,pertica,tibicen, foſſa,palus, pedamentũ vitis. Heſiod.στιβαρὸς φύλλοισι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι,i.χάραξι, palis & adminiculis. αἱ κλαδαραὶ κάμακες, ramales perticæ,in Epigramm.

Καμάρα,ας,fornix,camera,zona militaris.

Καμαρεύω,cumulo,cum labore quippiam proſequor, congrego,vexor.

Καμάρης ἄμαξα, plauſtrum concameratum, Herodot. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζευγέων ἐλάσαντα,concameratis plauſtris vectæ, Idem lib.1.

Καμάσειρα,ἡ. vide Chiliadas Eraſmi.

*Καμάριον,ου,τὸ,cerebri pars ſupra communẽ meatum, fornicis modo ſuperinducta, quæ & ψαλλοειδὴς,Galenus de vſu part.

Καμαρῖνοι, Camerini populi à Camera oppido Italiæ haud procul ab vrbe Roma. id oppidum cepit Romulus,vt refert in eius vita Plutarch. vbi nunc καμερία, nũc καμαρία legitur.

Καμαρὶς,muliebris ornatus.

Καμαροειδὴς,concameratus,conuexus.

Καμάρωσις,camaroſis,quaſi teſtudinatio: caluæ ictus eſt in quo oſsis pars aliqua in teſtudinis& cameræ formã ſuſpenſa relinquitur, altrinſecus à reliqua calua ſeparata: hæc Marcellus lib.4. Dioſcorid.

Καμασῆνες,dicũtur ab Empedocle communi notione piſces, Cæl.lib.14,cap.55.

Καμάσσειν,concutere,vibrare.

Καματηρὸς,οῦ,ὁ,laborioſus,feſſus.vnde καματηρῶς,ęgrè Apoll.2.Argon.ἄλις καματηρὸν ἀυτμὴν φυσιόωντες.Ariſtotel.de mundo, τοῖς δὲ καματηρὸν ἄρχειν, &c. his quidem labor eſt moderari & regere.

Κάματος,ου,labor,defatigatio,morbus.

Καματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,laborioſus,ποιώδης. Heſiodus,θέρεος καματώδεος ὥρῃ,&c.æſtatis grauis tempore.

Καματῶν,laborans.

* Καμβαίνω,& Κάμβω,ceſſo.

Κάμειρος,ου,ὁ,Camirus vrbs Lesbi.

Καμηλαύκιον,ου,τὸ, camelaucium, galerus, Cælius lib 4.cap.18.

Καμήλειος,camelinus.

Καμηλασία,camelorum productio. huiuſmodi munus inſtitutum erat impedimentis exercitus agendis & comportandis in expeditionibus publicis.

Καμηλάτης,camelorum agitator & ductor.

Καμηλῖται, camelarii, qui inſidebant camelis in acie, vt eſt apud Herodian. 4. Itẽ qui camelos curãt, Ariſtot.

Καμηλοπάρδαλις,genus feræ,cap.14. Deuteron.

Κάμηλος,ου,ὁ καὶ ἡ,camelus,iumentum. Item funis nauticus & craſſus,cui anchoram alligabant, à ſimilitudine cameli animantis tortuoſi, Cæl. lib.4,cap.18. εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος εἰσελθεῖν,&c. Matth.c. 19,difficilius eſt camelum ingredi per foramen acus. D. Hieronymus camelum capit pro animante, cui ſubſcribit & Eraſmus, quanquam Vulgarius vult hoc loco ſignificare rudentẽ nauticum,& apud Suidam eo reperitur ſignificatu.

Καμηλωτὴ,ἡ,pellis cameli.

Κάμιλλον, Plutarchus à Latinis dici refert, τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν, οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσαγόρευον,i. qui Iouis tẽplo miniſtraret, pubeſcentem puerum, quomodo Græcorum aliqui Mercurium ab obſequio Camillum appellarunt,&c. Innuit his Plutarch. dictionem Camillus Græcam eſſe.

Κάμιλος,ου,ὁ, pro κάμηλος, quum pro fune nautico accipitur, Suidas.

Καμινευομένου χαλκοῦ,æris in fornace candentis,in fornacibus accenſi, Dioſcorid.lib.5.

* Καμινευθεὶς,έντος,ὁ καὶ ἡ, excoctũ in fornace,apud Strabonem lib.13.

Καμινεύτης,οῦ,ὁ, circa fornacem laborans,caminarius. ſic dicitur Vulcanus à Luciano.

Καμινεία,ας,ἡ,fornacium vſus: item pro fornace, Theophraſt. καμιναίας αἰθάλης, fuliginis camini,cap.9. Exodi.

Κάμινος,ου,ὁ καὶ ἡ,fornax,caminus,furnus,pars quædam nauis,lupanar,bos validus, cap.25. Numer.

* Καμινὼ,οῦς,ἡ. vnde apud Homer. Odyſſ.σ, Datiuus caſus καμινοῖ: anus foco aſsidens, ob nigrorem,q. fuligine oppleta, vel ſecundum Ariſtarchum, quæ ad focum frigit torrétque horreum, quò facilius in pila frangatur, vel virib⁹ neruiſq; defecta: à κάμνω καὶ ἴνες, Euſtath. ibidẽ.

Κάμματα,τὰ,& Καμματίδες,αἱ, folia lauri, in quibus placentas inuoluebant, Cæl.lib.14,cap.58.

Καμμὲν,pro κατ᾽ ἐμέ. Heſiod. καμμὲν ἀρίστην ἄξειαν,&c.

Κεκαμμένος, criſpus. κεκαμμένα εἰς αὐτὰ, orbem mutuo inflexu colligantia.

Καμμίξας,immiſcens,pro καταμίξας.

Καμμονία,ας,ἡ, victoria, quæ ad ſolã partem vadit. Plutarc. dicit eſſe apud AEoles νίκην τὴν ἐξ ὑπομονῆς καὶ καρτερίας.

Κάμμορον,Cammoron ab aliquibus dictum eſt aconitum, Dioſcorid.lib.4.

Κάμμορος,pro κακόμορος,ου,ὁ, infortunatus, pœna affectus, cruciatus.

Καμμύω, pro καταμύω, claudo oculos. καμμύσει τοὺς ὀφθαλμοὺς,claudet oculos,c.29. Eſaię. ἐκάμμυσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos cõpreſſerũt, oculos occluſerũt,c.28. Act. Apoſt.

Κάμνω,μ. καμοῦμαι, fabrico, operor. Odyſſ.ξ, ὅσ᾽ οἱ πολλὰ κάμησι. & Odyſſ.ο, πέπλοις οὓς κάμεν αὐτή, peplos fecerat & elaborarat. dicitur & in voce paſsiua pro eodem. Apollon. 2. ἱερὸν ὅππ᾽ ἐκάμοντο, templum quod quidem ſtruxerunt. Homer. Iliad.ζ, πρὶν δ᾽ ἴσχει χεῖρα καμοῦσα,i. σχεπάσει δὲ καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ βαστάζουσα τὸ δόρυ. Item laboro, delaſſor, defatigor, deficio, ſuccumbo, doleo, ægroto, patior, iraſcor, defatigatus ſum, extinguor pro morior, Plutarch. in vita Romuli. fatiſco, Ariſtop. κάμνω ἐν τῷ δὲ, malè mecũ agitur hanc ob rem. ἐν τῷ δ᾽ ἔκαμνε νόσος, Euripid. ab hoc pendebat profectio. in 2. Aoriſt. ἔκαμον. κάμμα χέρα, Homer. pro ἔκαμε. κάμε νῆα, fecit nauem, Apollon. κάμε τεῦχον, Hom. κάμητε, defatigemini. πολλὰ μὴ κάμνε λέγων, ne coneris multis verbis agere. καμεῖν, defeciſſe.

Καμόρωσις, pro καμάρωσις in nonnullis codicibus legitur, ſed malè. vide ſupra καμάρωσις.

* Καμόντες, mortui, defuncti vita, Odyſſ.λ, βροτῶν εἴδωλα καμόντων dixit mortuorum ſpectra. In eadem ſignificatione reperitur, Epigr.lib.3.

Καμπαὶ,id eſt, λυγισμοὶ,i. flexus & eluſiones luctæ, Budæus in Epiſtolis.

Κάμπιος,flexuoſus.

Καμψίγουνος, Erinnys: ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων, quia peccantiũ genua flectat & corrumpat.

Καμπὴ,ῆς,ἡ, flexura, curuamen, flexus artuum, articulus, nodus, poples, ſuffrago. Ariſtoph. εἰ δὲ τις κάμψειέ τινα καμπὴν,ſi quempiam flexum feciſſet, pro ſi fracta & molli voce ceciniſſet. καμπὴ aliquando στροφὴ in harmonia, vnde,ἀσματοκάμπτης, Ariſtoph.

Κάμπη,ης,ἡ, brucus. Eſt autẽ inſectum villoſum, quod hirſutam Columella appellat, Plinius erucam. Chryſoſtom. καὶ φύλλοις καὶ κλήμασι τὸ πονηρὸν τῶν ἀκρίδων στρατόπεδον, καὶ ἑτέροις δένδρεσιν ἡ κάμπη. Columel.lib.11, cap.3. quæ à nobis appellantur erucæ, Græcè autem κάμπαι nominãtur, vel

vel manu colligi debent, vel matutinis temporibus frutices olerũ concuti. Græcis à flexura nomen habet, quia in arcum arrependo curuatur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curuitas.

Κάμπιμος, lentus, flexilis, Euripid.

Κάμπτος, ου, ὁ, obliquus.

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, flexus, νύσσα, βαλβίς. metã ſignificare videtur in Com. Ariſtoph. & in Com. Euripid.

Καμπτικὸς, οῦ, ὁ, ſe inflectens.

Καμπτὸς, οῦ, ὁ, flexilis, flexibilis.

Κάμπτω, μ. ἄμψω, π. αφα, flecto, deflecto, curuo, circunuehor, contraho. Accuſ. κάμπτω, ὅσ᾽ ἀγκὼν ᾖ κάμψαι τι, veluti cubitus & flexus aliquis, Plutarch. in Themiſt. κάμπτω τὸ γόνυ, Homer. Iliad. κάμπτω στύλους, ad columnas declino, columnas deflecto ad. κάμπτει τοὔδωρ, ſe in aquam bibendo propendit, Ariſtot. 8. Animal. ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτῃ φρενῶν, Euripid. prope mea præcordia flecteris, i. me memorem facis. τέλος κάμψαιμ᾽ ὥσπερ ἠρξάμην βίου, finem vitæ inflectam vt incœpi, id eſt, ad finem vſque vitæ ſic ire pergam vt cœpi.

Καμπύλη, ης, ἡ, baculus retort*, quo venatores vtũtur.

Καμπυλιάζειν, τὸ κάμπτειν, σφίγγειν, flectere.

Καμπυλόγραμμον, ου, τὸ, quod curuis lineis informatur.

Καμπυλόεις, recuruus, lib. 6. Epigramm. γυρῶν τ᾽ ἀγκίστρων, καμπυλόεσσαν ἴτυν.

Κάμπυλον, τὸ, ſagitta, curuum.

Καμπυλόῤῥιν, ινος, ὁ, aduncum habens naſum.

Καμπύλος, η, ὁ, flexibilis, aduncus, curuus, retortus, ἐπικαμπής. Iliad. γ, καμπύλα τόξα. καμπύλον ποιῶ, Ariſtophan. Interpres.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexus, flexus, curuitas.

Κάμψα, theca, γλωσσοκομεῖον.

Καμψάκης, η, ὁ, vas olearium.

* Καμψίδιαυλος χεὶρ, apud Pindarum, manus volubilis & percurrens citharæ chordas: à κάμπτω & δίαυλος.

Καμψιχίζω, barbarizo.

Κάμψις, εως, ἡ, curuaturã, flexura, inflexus, flexus, ſuffrago, poples, contractio.

Καμψοδυνῶ δακτύλῳ, in Epigramm. digito incuruo, & qui dum flectitur frequenter, dolet: vel qui dũ flectitur, animus cruciatur propter habendi cupiditatem.

Καμψὸς, incuruus. καμψὸν, καμπύλον.

Καμῶ, ἐργάσομαι.

Καμὼν, mortuus. Homer. Iliad. γ, καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, i. τελευτήσαντας, ἀποθανόντας.

Κἂν, quanuis: & conſtruitur cum Optatiuo, neque neceſſe eſt ſermonẽ de præterito eſſe, ſicut in ἂν, ſed etiã ſi, tanquam de præſenti ſit. Plato 2. de Rep. ὃν δ᾽ ἂν ἴδῃ γνώριμον, ἀσπάζεται κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι, etiam ſi nihil ab eo beneficii acceperit. Ab aliquibus autẽ ſcribitur μετ᾽ ὀρθοῦ τόνου, & tunc ſignificat atque adeò, vel etiam, conſtruitúrque cũ Optatiuo & Indicatiuo. Quum verò ſignificat ᾖ, ἐὰν, quòd ſi, vel ſin, vel etſi, Subiunctiuum poſcit. Significat etiã ſaltem. Interdum potentialis particula eſt. Xenoph. κἂν ἐγὼ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι, mihi hoc periculum ſuſtinere poſſe videor. Et quando ſæpe geminatur in oratione, pro ſiue ponitur. Bud. Com. κἂν, etiãſi, Ariſtoph. in Pluto. in Comm. ibidem. κἂν ἐθέλωσιν, ſi velint, Galen.

Κἂν εἰ, Indicatiuo iungitur, aliquando Optatiuo. Ariſtot. de mundo, ὡς κἂν εἰ πόλιν τινὲς θαυμάζοιεν, &c. perinde quaſi mirarentur aliqui, &c. Lucian in Cauc. ὡς δέον τι, κἂν δέῃ τῇ ἑσπέρᾳ ἐλθεῖν δέοι μετ᾽ αὐτῶν ... , etiam ſi neceſſe ſit ire. ἤθελε πείθειν τὸν πόλεμον χειμῶνι, κἂν εἰ μάχης δέοι, volebat bellũ tẽpore cõterere, quanquã pugna opus erat, Plutarch. in Camill. κἂν εἰ με τύπτοις, ὡς ἂν ἀντείποιμί σοι, Ariſtoph. etiamſi me verberes, tibi nõ contradixerim.

Κἂν εἰ μὴ, etſi, tametſi, ſi non.

Κἂν ὅτι τοιοῦτον, & ſi quid ſimile. κἂν ᾖ τῶν κολάζοντος ἐπαξίως, quanquã etiã pro punientis dignitate, Nazanz. κἂν τὸ δεῖ σφίσιν αὐτοῖς τὰ πλείω σφάλεσθαι, quanquã id ipſis defectu rerum contingit, Thucyd. κἂν ἐν τούτοις, i. ὅμως.

Κανᾶ, τὰ, calathi, caniſtra, Theophr. ἐξάρχου κανᾶ, Euripid. primus coronam è calatho cape, ſic Eraſm. Item τὰ κανᾶ, dies feſtus, quo virgines in templum Liberi patris caniſtra ferebant, ſdque Athenis, A Eſchines.

Κανάβοι, οἱ, fontes riuo multiplici ſparſi. ἐν καννάβοις γεγραμμένοις, in depictis canabis, hoc eſt, fontibus illis riuo multiplici ſparſis, Ariſtot. lib. 3. Animal. ſic Gaza. καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις, modo riuorũ, quos in parietibus proficiſcentes ab eodem fonte pingunt, Idem Ariſtot. lib. 2. de generatione Animal.

Κάναθρα, currus viminibus connexus. Xenophon in Ageſilao, ἐπὶ πολιτικοῦ καννάθρου κατῄει εἰς Ἀμύκλας, ciuili plauſtro Amyclas petiit.

Κανάξας, perturbans.

Κανάστρα, promontorium Pallenæ.

Καναστραῖα, τὰ, vaſa quædam concaua.

Κάναστρον, caniſtrum, tela, cochlear.

Καναχέω, μ. ήσω, π. ηκα, reſono. ἀπὸ τοῦ κενὸν ἠχεῖν, Neutrum abſolutum.

Καναχὴ, ῆς, ἡ, crepitus, κτύπος, ſtrepitus, clamor. Heſiod. τῶν ᾖ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, dentium ſtridor erat.

Καναχηδὰ, Aduerbium, cum ſtrepitu, crepitanter, obſtreperè, ἠχητικῶς, Apollon. dicitur & καναχηδὸν, i. μετὰ κτύπου πολλοῦ, Dionyſ. de ſitu orbis. Heſiod. in Theogon. ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες.

Καναχήπους, οδος, ἡ, pedibus ſonans, aper ſylueſtris, Gaza interprete.

Καναχίζω, μ. ίσω, π. ικα, reſono, ſtrepo, clamo, ploro. Heſiod. τῶν δ᾽ ἐπεσσυμένων καναχίζε πόσ᾽ Ἄρεϊα χθών, irruentiũ pedibus ſtrepebat terra.

Κανγοῦν, ſaltem.

Κανδαύλας, Mercurius, aut Hercules.

Κανδοφόρος, atrata veſte vtens.

Κανδύλη, & Κανδυλαία, arca reponẽdis pretioſis veſtib*

Κάνδυλος, ου, ὁ, edulium ex lacte & melle confectũ, Cæl. lib. 14, cap. 56. Vel κάνδαυλος (vt alii ſcribunt) cibus ex elixa carne, & pane caſeóq; Phrygio cum anetho & pingui iure, Idem lib. 11, cap. 14. Athen lib. 12.

Κάνδυς, υος, ὁ, candys, indumentum Perſicum. Cæl. lib. 14, cap. 56. κάνδυς πορφυροῦς, Gaza de Senectute.

Κάνδυλος, ου, ὁ, verſutus, latro.

Κάνεον, ου, τὸ, caniſtrum, lanx. Homer. ἀπ᾽ εὐκύκλου κανέοιο, ex caniſtro rotundo. Legitur apud Dionyſium κανέοις, caniſtris, in quinta declinatione.

Κανέω, occido, deſtruo.

Κάνης, ητος, ὁ, ſtorea, calathus. κάνητα, calathum: nã Nominatiuus eſt κάνης. μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα, neque calathum cubito maiorem, Plutarch. in Solone.

Κανηφόρος, ὁ ᾖ ἡ, gerens caniſtrũ, id quod facere puellæ nubiles conſueuerant: hoc ipſo Dianæ fidem facientes ſe virginitatis pertæſas, cupientes exauthorari.

Κανθαρίας, canthara, vitis huius nominis. Theophr. l. 2, cap. 20. de cauſ. plant. ἄμπελος ἡ λεγομένη κανθαρίας.

Κανθαρίζειν, tremere, apud Atticos, Ammonius.

Κανθαρὶς, ίδος, ἡ, cantharis vermis viridis, in ſummitate ramorum fraxini & oliuæ naſcẽs: cuius ſuccus in venas ingreſſus aut in ventrem, interimit. Vnde apud Cicer. Epiſt. famil. l. 9. accipitur pro venenata potione, Caius, inquit, cantharidas ſumpſiſſe videtur. Bud. in Annot. poſt. vide lib. 2. Dioſcor. & apud Marcell. Ibidem. Dioſcorid. lib. 6. de cantharidum veneno & remediis.

* Κανθαρόλεθρος, ὁ, locus eſt Thraciæ ſcarabeorum generi exitioſus.

Κάνθαρος, ου, ὁ, poculum Liberi patris. Gaza ſcarabeum pilulariũ vertit. dicitur & hoc nomine piſcis litoralis, quẽ etiam ſcarabeum exponit idẽ Gaza lib. 8. Anim. Ariſtot. Georg. Valla in Ethic. Ariſtot. crabronẽ vertit. Eſt & nota in lingua Apidis bouis, Herodot. lib. 3. κάν-

Σαγος ταξιουργὴς, Ariſtoph. χαλδάνου λιμὼν, Idem.

Κἄνθου, pro καὶ ἔνθου.

Κανθήλια, τὰ, onera aſinorum, munimenta, quæ equorum oculis circumponuntur. aliqui clitellas interpretãtur. Apud Strabonem κανθήλιον ciſtam ſignificare videtur. κανθήλια etiã dicũtur trabes in puppi. vide Heſych.

Κανθήλιος, ου, ὁ, curuus, hebes, tardus, aſinus prægrãdis. Cæl. lib. 4, cap. 26. ὄνους κανθηλίους, Lucian. qui & κάνθωνες.

Κανθίς, ſporta.

Κανθίς, aſinus, aſina.

Κανθὸς, ὁ, ferrum quo rotæ extremitates vinciuntur. Item hirquus, hoc eſt, angulus oculi, canthus, Galen.

Κανθὸς, οῦ, ὁ, Canthus, viri nomen.

Κάνθων, ωνος, ὁ, aſinus: aliquando paruus ſcarabeus, Ariſtophanes.

Κανίς, ſeu κάννις, i. καὶ χνεὶς, Idem.

Κάννα, ης, ἡ, canna, ſtorea.

Κανναβις, ιδος & ιος, ἡ, cannabis, Herodot. lib. 4. vbi ait apud Scythas cannabem naſci lino ſimillimam, præter quàm craſsitudine ac magnitudine. genus plantæ eſt, cuius duo ſunt genera: eſt enim ſatiua, de qua Dioſcorid. lib. 3: & agreſtis, Ibidem.

Καννάβινος κράμβος, in Epigram.

Κάνναβος, ου, ὁ, cannabus, lini genus, & lignum ad quod imaginum figuli ceram concinnant, formántque. vnde graciles & macilenti, κάνναβοι vocantur.

Κάνναι, αἱ, Cannæ vicus Apuliæ, Plutarch. in Fabio.

Καννεύσας, pro κατανεύσας, Odyſſ. ο, annuẽs, qui annuit.

Καννονίας, erectus, & ventre contracto.

Κανόνια, τὰ, ligna quibus in cataphractis nauibus tabulæ incumbunt.

Κανονίζω, ω, ίσω, κεκα, regulo, ad regulam examino, formo, artis præceptis aſtringo, ad regulam dirigo, metior, regula colligo, conſtituo. Accuſ. vnde κεκανονισμέναι συνόδοι, i. conſtituta concilia, & per canones inſtituta: ſic canone 19. concilii Calchedonenſis, cap. 32.

Κανονικὸς, οῦ, ὁ, regularis. Et κανονικοὶ vocantur à Pythagoreis harmonici, qui primas in iudicando partes, longéque ratas maximè rationi aſcribunt, Cæl. lib. 3, cap. 11. Geometriæ pars quædã dicitur κανονικὴ, i. regularis, quæ ad aures pertinet: nam quæ ad oculos, ὀπτικὴ, id eſt, perſpectiua, Gellius lib. 16.

Κανονικῶς, rite.

Κανόνιον, libellus.

Κανωπικὸν vocant aliqui herbam, quæ & πιτύουσα dicitur Dioſcorid. lib. 4.

Κανουληΐα, ἡ, canuleia, proprium virginis Veſtalis nomen, Plutarch. in Numa: ſic enim in codicibus Græcis: ab interprete tamen Latino dicitur Camilia.

Κανοῦν, οῦ, τὸ κανίον.

Κἀνταῦθα, pro καὶ ἐνταῦθα, hic quoque.

Κανώβιδος ἀκτῆς, Plutarch. in Solone, oræ canopicæ.

Κάνωβος, ου, Canobus ſeu Canopus, proprium nomen gubernatoris Menelai, qui in Ægypto periit: à cuius nomine κάνωπος illic dicta eſt. Eſt & κάνωβος, canobus, ſtella fulgida in ſũmo Argus gubernaculo, vt ſcribit Procl.

Κανὼν, lib. Iudith, tit. ι, καὶ προσελθοῦσα τῷ κανόνι τῆς κλίνης, ὃς ἦν πρὸς κεφαλῆς ὁλοφέρνου, καθεῖλε τὸν ἀκινάκην αὐτοῦ ἀπ' αὐτοῦ, vbi Latinè, Accedẽs ad colũnã, quæ erat ad caput lectuli ei⁹, pugionẽ eius, qui in caligat⁹ pẽdebat, exoluit. tu videris

Κανὼν, όνος, ὁ, regula, meta, forma, formula, canon, lorũ ſcuti in quod brachium cõmittitur, corrector, virgula ſupra lancẽ æquilibriũ indicans. ἰσόβαρος κανὼν, Lucian. ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι, clerici ſub regula cõſtituti, qui in gradu ſeu ordine ſunt cõſtituti: ſic in canone 17. concilii Nicæni. λεπτῶν κανόνων ἰσβολαὶ, Ariſtoph. χρονικοὺς τινὰς κανόνας λεγομένους, annalibus quibuſdã canonibus appellatis, Plutarc. in Solone. κανόνας καὶ ἄξονας, i. ῥάβδους αἷς ἐκράτουν τοὺς ἀσπίδας, Homer. κανόνας αὐλῶν, in Epigram. i. regulas organorum, i. tabellas, quæ digitis percutiuntur.

Κανωνὶς, pingendi inſtrumentum, parua regula.

Κάομαι, flagro, aduror, καίομαι.

Καπῆλαι, caupones, præſepia.

Καπάνη, ης, ἡ, ἡ ἀπήνη, apud Theſſalos, Athen. currus & virga quædam in curru, Cæl. lib. 5, cap. 41.

Καπανικὸς, Athen. quaſi ἁμαξιαῖος.

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, & mox.

Καφαρναοὺμ, πόλις τῆς γαλιλαίας, Capernaum ciuitas Galilææ, Lucæ cap. 4.

Κάπετος, ου, ὁ, foſſa, conditorium, ſepulchrũ, ſcrobs. Sophocl. genere fœmin. στυγνὸν κοίλην κάπετον τιν' ἰδίῳ σὺ δ' ὑπὸ βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐφρόντι καθέξει.

Καπιτωλὶς αὐλὴ, i. palatium capitolinum, in Epigram.

Κάπη, ης, ἡ, præſepium.

Καπηλεία, cauponatio, mercatio, commercium, ars inſtitoria, ars cauponaria. καπηλείας τούτων μηδεὶς πωλείτω, hæc vendendo artem cauponariam nemo exerceat, Plato de Legib. καπηλείαν ἀσκεῖν προσώπου fœminæ dicuntur, quæ fuco ad conciliandos amatores vtuntur.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, i. taberna.

Καπηλεύω, ω, εύσω, κεκα, cauponor, cauponã exerceo. Neutr. abſol. ‖ Herodian. de Germanis, φιλάργυροι δ' εἰσὶ καὶ τὴν εἰρήνην ἀεὶ πρὸς ῥωμαίους χρυσίου καπηλεύοντες. καπηλεύω πάντα πρήγματα, res omnes quæſtui habeo, Herodot. δι' ἀψύχου βορᾶς σίτοις καπήλευε. Euripid. decipe in cibis per eſcam rei inanimatæ, vt ſunt poma & olera. καπηλεύειν τὰς δίκας, i. ſordidè & auarè ius dicere.

Καπηλία, Chryſoſt. περὶ ἱερῶν.

Καπηλικὸς, ἡ, ὁ, cauponarius, deceptorius. ἡ καπηλικὴ, cauponaria ratio, ratio nummularia. vnde Ariſtot. 1. Polit. duas ſpecies facit τῆς χρηματιστικῆς. καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui animo ſeu cogitatione cauponatur, Nazanz.

Καπηλικῶς, fraudulenter, doloſè, per impoſturã. καπηλικῶς ἔχειν, inſtitoriè, i. inſtitorio more quæſtum facere, i. πανουργικῶς. Ariſtoph. in Pluto, νῦν καπηλικῶς ἔχει.

Καπήλιον, ου, τὸ, taberna.

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, caupona, cauponatrix, Ariſtoph.

Καπηλοδύτης, ου, ὁ, tabernarius, qui cauponam ſubinde ingreditur.

Κάπηλον, adulteratum, ac dolo fraudéque vitiatũ. vnde Æſchylus, κάπηλα τεχνήματα, cauponarias & ludicras artes vocauit.

Κάπηλος, ου, ὁ, caupo, inſtitor, propola, tabernarius. παρὰ τὸ καχύνειν τὸν πηλὸν, i. à corrũpendo vino. vel παρὰ τὸ χάπτειν τὸν οἶνον. κάπηλος (inquit Bud. Com.) dicitur ὁ ὢν τῶν αὐτοπώλων ἀγοράζων καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ. ‖ differt τοῦ ἐμπόρου. Plato 2. de Rep. καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ: τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐμπόρους, propolas vocamus eos qui in foro ad emendũ & vendendũ ſedent, qui verò in alienas vrbes ſe cõferunt, mercatores. vnde παλιγκάπηλος. ‖ differt etiã τοῦ αὐτοπώλου, apud eundem in Politic. vt κάπηλος propriè propola.

Καπίθεια, placentæ ſpecies, quæ etiam καπύρια.

Κάπος, ητος, ὁ, κῆπος.

Καπίθη, ης, ἡ, genus menſuræ duo ſemodia Attica capiens.

Καπίστριον, capiſtrum.

Καπιτωλῖνος, οῦ, ὁ, Capitolinus.

Καπιτώλιον, Capitoliũ, arx vrbis Romanæ, in qua plagis acceptis periit Iulius Cæſar, Plutarchus in Romul. legitur & καπιτώλιον pro eodẽ, Idẽ in Numa. vnde Marcus Mãlius, καπιτωλῖνος, Capitolinus dictus, quòd Senones ex Capitolio noctu ingreſſos repulerit, Idem in Camill. fuit & κοΐντος καπιτωλῖνος, Quintus Capitolinus vir Romanus, qui dictator Manlium Capitolinum coniecit in carcerem.

Κάπνιος ἄμπελος, vitis quam capneum vocant. hæc ſua natura eſt inter albam & nigram, Ariſtot. 4. de generat. Animal. & Theophr. lib. 2. hiſt. plant. vbi ἡ κάπνιος ἄμπελος legitur, vitis capnios dicta. & lib. 5, κάπνιον ἄμπελον καλουμένην, i. vitem fumidam nuncupatam.

Κάπν.

Κάμινος,ου,ἡ,caminus, fumarium, Nazanz. in Epiſt.

Καπνία,ας,ἡ,fuligo.

Καπνίας,ου,ὁ, fumoſus: ſic dicitur lapis quidã quaſi fumo denigratus. eſt autem de genere iaſpidũ, Dioſc. l. 5.

Καπνιάω,fumigo. Apollon. 2. Arg. μελισσάων σμῆνος μέγα καπνιόωσι, fumo infeſtant: cum Accuſ.

Καπνίζομαι,μ. ισομαι,π. ισμαι, fumigo, fumo infeſtor, fumo afficior. φεύγω καπνιζόμενος, fumo fugio, fumum eructo, in fumum euaneſco.

Καπνίζω, in fumo denigro, fumo inficio, ſuffio, conuiuii gratia ignem ſuccendo, & camino vtor luculẽto, fumo afficio. Homer. Iliad. β, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, id eſt, πῦρ ἀνῆψαν, ignem accenderunt.

Καπνιον, fumulus.

Κάπνισις,ιως,ἡ, fumatio, Gaza.

Κάπνισμα,ατος,τὸ, infumatio, incẽſum, thus, in Epigr.

Καπνιστὸς,οῦ,ὁ, infumatus, fumigatus: vt τὰ κρέα καπνιστὰ, Athenæo.

Καπνοδόχη,ης,ἡ, caminus, fumariũ, Bud. in Epiſt. poſt.

Καπνοδόχον, idem.

Κάπνομαι, ſuffumigor.

Καπνὸς,ου,ὁ, herba fumaria. παρὰ τὸ κάειν, καὶ τὸ πνέω. vide Dioſcorid. lib. 4. eius ſuccus lachrymas elicit: vnde & nomen inuenit. dicitur etiam καπνῖτις.

Καπνὸς, fumus, vapor, nidor. vide Marcell. lib. 1. Dioſcorid. pro re vili, Ariſtoph. Interpres. ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, ſuſpendere ad fumum, i. ὑψοῦσθαι τῇ καπνοῦ χρήμασιν, Interpres Heſiod. ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο.

Καπνοσφραντὴς,οῦ,ὁ, ſordidus ac parcus, quaſi fumi olfactor, Cæl. lib. 14, cap. 21.

Καπνώδης,εος,ὁ ϰ ἡ, fumoſus, fumidus, in fumum conformatus, nebuloſus, fęculentus.

Κάπος, ſpiritus, anhelitus. Item cortex palmæ, in quo fructus latet, & primum germen.

Κάππαρις,ἡ, Capparis, plantæ & fruticis genus, Dioſcor. lib. 2. huius meminit Galen. ad Glauc. inturis Gaza vertit ex Theophr. lib. 3, cap. 1. de cauſ. plant.

Καππεδίον, per campũ, pro κατὰ πεδίον, in campo, poetic.

Κάππεσον ἐν λήμνῳ, Homer. Iliad. α, decidi in Lemnum, pro κατέπεσον.

Καππαφόρος, cappa ferens, Lucianus. ὁ δὲ ἵππος κτήσεται μᾶλλον, ἢ χαλινοειδῆ, ἢ καππαφόρον, &c. i. ferentem cappa literam, quæ nota erat boni equi & eximii.

Καπρατῖναι νόναι, Capratinæ Nonæ. ſic dictus eſt dies quo Romulus è vita conceſsit ad capræ paludem, vbi & eo die ſacra fieri ſolita à Romanis Plutarch. docet in eius vita. vel dictæ ſunt Capratinæ nonæ, dies feſtus, qui agitabatur à Romanis in victoriæ memoriam, quam adepti fuerãt aduerſus Latinos, dato Romanis ex caprifico ſigno à Philotide ſerua, vt ibidem habetur. Capratinæ dicuntur à caprifico: ἐρινεὸν enim Romani vocant καπρίφικον. vide & in Camillo eiuſdem, vbi νόννας καπρατίνας vocat, gemino π.

Καπράω,μ. άσω,π. ακα, concito ad luxuriã, apto ſiue excito ad coitum. Et propriè dicitur de porca aprum appetente, ſicut ταυρᾶν de boue taurum. καπρᾶν, i. ſubare dicuntur ſues quũ pruriunt libidine. Ariſtoph. in Pluto de vetula muliere dixit, ἠπίσατο γραῦς καπρῶσα τὰ φορτία καταπιεῖν, norat anus libidinoſæ viaticum & opes vorare.

Κάπραι, ſunt in mentula cameli prominentes carnes.

Καπρία, apria, quæ ſcrophis exciduntur quum caſtrantur, ne præterea coitum appetãt, ſed breui obeſetur virus ſuum, quale equorum hippomanes.

Καπρίζειν, ſubare, de ſuibus concitatis in venerem.

Κάπριος,ου,ὁ, aper. Apollon. 2. κάπριος ἀργιόδων. Herodot. ἀπὸ τῶν νεῶν καπρίους ἐχουσῶν τὰς πρώρας ἀκρωτηριάσαντες, ac roſtratas naues mutilauerunt.

Καπρίσκος, piſcis quidam.

Κάπρος, aper, membrum genitale viri. Itẽ aper, piſcis qui in Acheloio fluuio vocalis eſt, Ariſtot. 4. Animal. morbus quidam apum. Eraſm. in Adagiis vertit caper, ſed perperam. Plutarc. in Theſeo de apro, quem Meleager interfecit. & Dioſcorid. lib. 2. κάπρος, ſus, Ariſtoph. κάπρον pro porco domeſtico Heſiodus accepit. συὸς κάπροιο, i. χοίρου ἀγρίου, Homer.

Καπρῶν, ſubare, laſciuire, hirciſſare. Theophr. lib. 5, ἐν νάρθηκι ϰ κεράμῳ, in ferula & tubo fictili.

Κάπτω,μ. άψω,π. αφα, auidè voro, comedo, mordeo, ſuſcipio, καταπίνω. Neutr. Accuſ.

Καπύη,ης,ἡ, Capua.

Καπυρὴν, vide Suidam in dictione κραῦρον.

Καπυρὸς,οῦ,ὁ, feruens, æſtuans, exuſtus, ὀπτηθεὶς: quaſi κατάπυρος. Gaza καπυρὸν durum & rigidum vertit. καπυρὸν γελάσαι σφοδρῶς, in Epigram. ardenti & magno cum riſu, i. lætitia, tranſi. Dioſcorid. lib. 1, cap. 19. de reſina lentiſci, ἀδρὰ ϰ καπυρὰ ϰ ἀθρυπτὰ ϰ εὐώδης, i. craſſa, retorrida, friabilis, odorata, ſic Hermolaus: Ruellius verò, adulta, ſtridorem edens, friabilis, odorata. Marcellus dictionem καπυρὰ non exponit, ſed cap. 93. eiuſdẽ lib. Dioſcorid. ψαθυρὰ καπυρὰ legitur in codicibus ſecũdò impreſſis in ædibus Aldi. Nam in aliis πυῤῥὰ, i. ruffa, & ſic Hermolaus & Ruellius exponunt: Marcell. verò, ibidem arida exponit. καπυρὸς, lib. 1. Dioſcor. cap. 94. ſtridulus, Ruellius: hiulcus, Hermolaus: ſicceſcens, Marcellus.

Κάπυς,υος,ὁ, Capys, vir Troianus.

Καπφαθεὶς,ὁ, vaſtatus.

Κὰρ,ρὸς,ὁ, Car, hoc eſt aliquis è Caria, & ſeruus; quòd hæc gens, propoſita mercede, non dubitarit quiduis pati. τοῖς καρσὶ, Caribus.

Κάρα,ας,ἡ, Atticè, vel κάρη Ionicè, &

Κάρα,ατος,τὸ, caput. Apocope autem eſt, pro κάρηνον, ſiue κάρηνον. Sophocl. in Aiace, παίει κάρα θωΰξε, percuſſo capite vociferatus eſt. κακὸν κάρα, in Epigram. ξανθὸν κάρα, Euripid. κάρα σοῦ, tuo capiti.

Καρανιστὴς μόρος, mors capitalis, idem Euripid.

Καράβιον,ου,τὸ, nauicula.

Καραβοειδὴς,ἐος,ὁ ϰ ἡ, locuſtæ ſpeciem gerens. τὰ καραβοειδῆ, locuſtacea, Ariſtot. lib. 4. de partibus Animal.

Κάραβος,ου,ὁ, carabus piſcis, ἀστακὸς, locuſta, taurus, ſcarabeus, genus inſecti.

Καραβώδη,τὰ, quæ ſunt locuſtacei generis, locuſtæ.

Καραδοκέω,μ. ήσω,π. ηκα, expecto, præſtolor, opperior, excipio, obſeruo ſcopum negotii, ſpecto caput alicuius rei: à κάρα. Accuſ. προσδοκᾶν καραδοκεῖν, Euripid.

Καρατομέω,μ. ήσω,π. ηκα, caput amputo. Accuſ. καρατομῶ melius dici quàm κεφαλοτομῶ, admonet Phrynichus.

Καράτομος,ου,ὁ, capite truncatus. χαρατόμους χλιδὰς, Sophocl. i. τοὺς ἀπὸ κρατὸς πεπλεγμένους βοστρύχους.

Καρβάζω, & Καρβαίζω, καρικῶς loquor & barbarè, Eraſmus Chiliad.

Καρβατίνη,ης,ἡ, calcei genus ruſtici. Vnde apud Catullum crepidæ carbatinæ. καρβατίναις ὑποδοῦσι τὰς καμήλους, &c. Ariſtoteles libro 2. Animal. calceant camelos carbatinis: ſic Gaza.

Καρβίλιος σπούριος, Carbilius Spuri⁹ vir Romanus, qui primus Romanorum vxorẽ repudiauit, quòd eſſet ſterilis, Plutarch. in Romulo.

Κάρδακες,οἱ, qui rapto viuunt, & mercede cõducti barbari milites, Pauſ. Item impii, Dionyſ. Cæl. l. 10, cap. 1.

Κάρδαμα βλέπειν, acutùm cernere, δριμύ βλέπειν, Ariſtoph. Interpres.

Καρδαμαντικὴ, cardamantice, planta eſt, quæ & ἰβηρὶς, Iberis dicitur: eſt autem naſturtium ſylueſtre, Dioſcorid. libro 1.

Καρδαμίζω, naſturtior, ſapio, acri ſum ingenio, Ariſtophan. Eraſmus Chil.

Καρδαμίνη, cardamine, genus herbæ, quæ & Sion dicitur, Dioſcorid. lib. 2.

Καρδαμὶς,ίδος,ἡ, ſpecies naſturtii.

Καρδαμογλύφος. vide Eraſm. Prouerb. Cumini ſector.

Κάρδαμον,ου,τὸ,planta,quæ iberis,naſturtium,quaſi καρδάμον: nam calore & acrimonia ſua caput tentat: humorem amat, Ariſtoph. ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος,πάσχει δὲ ταὐτὸ καὶ τοῦτο τὰ κάρδαμα. κάρδαμον, eſt pueris Perſarum pro obſonio, Xenoph.

Καρδαμύττειν,conniuere.

Καρδάμωμον,ου,τὸ,cardamomũ,genus aromatis, Theophraſt.lib.9.hiſt.plant & Dioſcor.lib.2.

Καρδία,ας,ἡ,cor, oſtium ſtomachi, ſiue ſtomach⁹ ipſe. Item Cardia regio. καρδία λέοντος,cor leonis,dicitur ſtella quæ in corde leonis ſyderis apparet,ſimili cum loco nomine: à nonnullis βασιλίσκος, i. regia ſtella, quòd qui ſub ea naſcuntur, regiam natiuitatem ſunt nacti, vt ſcribit Proclus. Item aluus: vt καρδία τῆς κλεψύδρας,aluus clepſydræ,Ariſtot.in Probl. vide etiam Marcell. lib.1.Dioſc. ἐκ καρδίας φιλῶ,ex animo amo, Ariſtoph.

Καρδιακὸς, cardiacus, morbus in ore ventris eſt. τῶν καρδιακῶν στέλλει τοὺς ἱδρῶτας, cardiacorum ſudores cohibet, Dioſcor.lib.1.

Καρδιαλγίας,ας,ἡ,mentis triſtitia,dolor cordis.

Καρδιοβολεῖσθαι,triſtari.

Καρδιογνώστης,ου,ὁ,qui corda nouit, cognitor cordium, cordis cognitor,cap.1.Act.Apoſt.

Καρδιουλκέω,cor reuello. Lucian. τὰ ἐγκατα ἐξαιρεῖν καὶ καρδιουλκεῖν,&c.

Καρδιοφύλαξ,ακος,ὁ,thorax æreus,cordituus, Polybio Laſcare interprete.

Καρδιωγμὸς,οῦ,ὁ,dolor ſtomachi, eroſio ſtomachi. Alexand.Aphrod.lib.2.Problem. γίνεται δὲ ἡ συμπάθεια καὶ διὰ τόπου γειτνίασιν καὶ ἰσχύτητα,ὡς συμπάσχει καρδία στομάχῳ,ὅταν ὑπὸ δριμέος χυμοῦ δακνομένη καὶ αὐτὴ συμπιλαίνουσα,ποιεῖ καρδιωγμὸν,πρὸς ὑποδίωξιν τοῦ λυποῦντος,i. fit affectus communis etiam per ſitus propinquitatem,vt cordis & ſtomachi:ſic enim cor ſentit, quoties materia acrior ſtomachũ mordet mouétque ad id expellendum, quod moleſtum eſt. Annotat tamen Marcellus interpr. Dioſc. καρδίαν etiam ventriculum,& ſtomachi oſtium ſignificare.

Καρδιώττειν, faméſcere, nauſeare, ſtomacho morderi. καρδιώττειν οὐ ποιεῖ, ſtomachum non perturbat, Ariſtotel. in Problem. εἴπερ καρδιώττοι, ſiquis roſionem ſtomachi ſentiat, Galen. ‖ καρδιόω,τὸ καρδίαν ἀλγῶ καὶ νοσῶ, Euſtat. καρδιῶσαι,vulnerare cor, Canticor.4.

Κάρδοπος,ου,ὁ, arca panaria, τηλία, σιπύη, ἀρτοθήκη, & vas magnum in quo panis pinſitur,quod etiam μάκτρα dicitur. Et mortarium Nicand. τηλία αὐτοῖς ἡ λεγομένη κάρδοπος: ſic Interpr. Ariſtoph. in dictione τηλία.

Κάρη,caput. Odyſſ.α, κάρη ξανθὸς Μενέλαος, priori breui, i. τὴν κεφαλὴν,pro κάρηνον per ἀποκοπήν. inuenitur & ἡ καρῆ, pro eodem,cum acuto in fine.

Κάρηαρ,ατος,τὸ,caput. Heſiod. παρὰ θῆκα καρήατι πολλαὶ.

Καρηβαρέω,tentor,grauórque capite,laboro vertigine. καρηβαρεῖ τὴν κεφαλὴν,mihi caput aggrauatur. καρηβαρεῖν, grauato capite eſſe. καρηβαρέοντα ἄσπακτον, fuſum capite onuſtum,in Epigram.

Καρηβαρία,ας,ἡ,capitis grauedo,ebrietas.

Καρηβαριάω,μ.άσω,π.ακα,καρηβαρέω.

Καρηβαρικὸς,ἡ,ὸ,caput grauans. Genit.

Καρηκομάω,μ.ήσω,π.ηκα,capite crinito ſum. Hom. Ilia. ϛ, Græcos hoc nomine vocat, quaſi τὰς κεφαλὰς κομῶντας ἀρετῆς καὶ ἀνδρείας χάριν.

Κάρηνον,ου,τὸ,caput,vertex,collis,ſummitas. κάρηνα,i. κορυφαὶ,ἀκρωτήρια. Homer. Iliad.ϛ, κάρηνα πόλεων. καρήνων Ὀλύμπου,i.ἐξοχῶν,ὃ ἐστιν ἀκρωτηρίων,Idem.

Καρηφαρέστης οἶνος,ὁ χυδαῖος,vappa, vinum abiectum, nihil redolens.

Καρθμὸς,motus,pes.

Καριατίδες,αἱ,genus ſaltationis in honorem Dianæ.

Καρίδιον,ου,τὸ,ſquilla parua,hoc eſt, cancellus,i. paruus cancer, Ariſtot.5. Animal.

Καρίζω,vel καριστίζω,Caricè loquor.

Καρικὸν,vile,exiguũ. χρέας ἐν Καρικῷ σκεύασμα,Ariſtoph. τὰς Καρικὰς παλάθας,caricarum maſſas,Lucian. Καρικὸς τάφος,ſepulchrum Caricum,i.in Caria.

Καρίναι,ait Heſych. θρηνῳδοὶ μουσικαὶ, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη: παρελαμβάνοντο δὲ ἀπὸ Καρίας. Apud Lucian. pro eodem legitur Καρῖναι.

Καρίον,ου,ἡ,nux,arbor.

Καρίη, pro Caria. Plutarch. in Themiſtocle, refert Phaniam ſcriptum reliquiſſe, Themiſtoclis matrem,nó Thraciam fuiſſe,ſed Cariam.

Καροεργέος ὀχῆος,amenti à Caribus confecti, Homer.

Κάριος,Carius. Καρίῳ Διὶ,Cario Ioui,immolabant conſanguinei Iſagoræ Athenienſis,ait Herodot.lib.5.

Καρὶς,ίδος,ἡ,cancri marini genus,ſquilla piſcis: ſic Interpretes Dioſcoridis lib.4.

Καριστὶ,Aduerbium,Caricè,Carica lingua.

Καρίτης,eques,pirata,Car.

Κάρκαιρε,commouebatur.

Καρκαίρω,ſono,ſtrepo.

Καρκίνιον,ου,τὸ,cancellus,i.paruus cancer, ſquilla parua, à Plinio lib.9,cap.42.

Καρκῖνος,ου,ὁ, cancer animal, & morbus, & forceps fabri. de morbo, Alexand.Aphrod.lib.1. Problem. quæſt. 92, ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸν ἀναβρωτικὸν ἐν τῷ μαζῷ καρκῖνον, atra bilis cancrum eſitantem in mamma gignit. vide Nazanzen.in Oration. Pro animali,inſtrumento,& ſtella. καρκίνῳ ζώῳ ὄγκος ὅμοιος, Galen.lib.2.ad Glauc. καρκῖνοι στίχοι,ſeu καρκινοποιοὶ,in Epigram.

Καρκινόω,μ.ώσω,contorqueo, Gaza lib.1. Theophraſt. hiſtor.plant. καρκινοῦται καὶ ῥιζοῦται, id eſt, cancrificatur & radicatur,Gaza ex Theophraſti lib.3. de cauſis plant. vbi de frumentorum cultura ſermo eſt. aliâs καρκινοῦσθαι λέγουσι,vertit carcinationem appellant.

Καρκινῶδη, τὰ, genus cancrarium, Ariſtotel. lib. 4. de partibus Animal.

Καρκινώδης, cancro exeſus. ‖ Celſus lib. 6. de Polypo, Ea caro dura eſt & ſpiritum impedit, feréque carcinodes eſt: itaque attingi non debet. Galen.lib.3.ad Glau. καρκινώδης ὄγκος,tumor cancroſus ſeu cancreſcens,tumor cancro ſimilis,qui abſq; exeſione eſt,vt ſcribit Alex.Aphro.Prob.92.l.1. καρκινώδη ἕλκη,carcinomata,Dioſ.l.2.

Καρκίνωμα,ατος,τὸ,tumor aſpectu teterrimus in corpore humano cum dolore vehementiſſimo, cancer morbus.Carcinoma dixit Suet.in Auguſto. Marcell. interpres Dioſc.lib.1.docet,in oculorum morbis carcinoma maleficũ vlcus eſſe,carbũculo,qui in ea parte ſit,à Paulo AEgineta in deſcriptione coniunctum. καρκίνωμα κρυπτὸν, cæcum carcinoma, latens, i. nondum exulceratum. Eſt autem carcinoma inæqualis,glomeroſus, luceſcens, aſpectu teter tumor, qui in omnibus partibus humani corporis fieri poſſit. vide annot. Marcell.lib.2. Dioſcor.

Καρμεντάλια,τὰ,Carmẽtalia, celebritas quædã Romanorũ, Plut.in Romulo: hanc agitabant mulieres,quòd putarent τὴν Καρμένταν μοῖραν εἶναι κυρίαν ἀνθρώπων γενέσεως,i. Carmẽtam parcã præeſſe hominum generationi: vel ab Euãdri matre Nicoſtrata fatidica muliere,quòd carmine reſpõſa ederet: vel Carmẽta dicta, quòd arceat mẽte, vt quæ numine afflata furere atque inſanire ſolita ſit.

Καρμεντὶς πύλη,Carmentalis porta Romæ, Plut.

Κάρμηλος,ου,ὁ,Carmelus mons: de quo Eſaias cap.16.

Κάρνεια,τὰ,feſta Apollinis,inſtituta propter interfectũ Carnum quendam vatem, Cæl.lib.5,cap.27.

Κάρνειον, τὸ, modulus huius nominis. Plutarch. in Apophtheg. de Timotheo muſico, τὰ κάρνεια ἀγωνιζόμενος, carniis modulis ſtudens.

Καρνεῖος μὴν, Thucyd.li.5: Valla exponit Maius. In eo menſe multa erant ſacra Dorienſibus ſtata.

Κάρνος,pediculus,pecus,ouis.

Καρόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι,ebrior,aggrauor,capite ſum attonitus,emo.

Κάρος,

Κάρος, priore breui, ſopor cum grauedine, marcor, Celſo, torpor: à κάρα, caput. Apollon. 2. Argon. κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν πορφύρεος, i. σκότωσις, inquit Interpres, vertigo oculorum & tenebræ: & rectè. nam ibidem mox ſequitur, γαῖα δὲ πέριξ ἰδόκησε φέρεσθαι νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. κάρος, apud Dioſcoridem, ſopor exponitur. pro ſomni quadam neceſſitate. vide Marcell. libro 1. Dioſcorid. κάρος & λήθαργος quomodo differāt, vide annotationem Marcelli lib. 4. Dioſcoridis. κάρον ἐπιφέρει, grauitatem ſoporémque affert, Hermolaus Dioſcor. lib. 1. κάρῳ βαθεῖ κατακεκλεῖσθαι, i. altiſſimo ſopore corripi, Baſil. in Epiſt. τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ, grauitatem creat & crapulam, Ariſtot. in Problem. ἐν καρὸς αἴσῃ, mortis loco, pro κηρὸς, Homer.

Κάρος, ὁ, ἡ, carus, ſeminis genus, Dioſcorid. lib. 3. vide Marcellum lib. 1. Dioſcor.

Καρόω, ῶ, ώσω, τ. ωκα, perturbo, ſopio, ſoporem affero. Accuſ. καροῦται ὑπὸ βροντῆς, tonitruo ſopitur, Gaza. καροῦσθαι, ſopore premi, ſopiri.

Κάρπαι, αἱ, carpæ, vermes qui in oleis creantur, Theophraſt. lib. 3, cap. 27, de cauſis plant.

Καρπαία, ludi genus.

Καρπάλιμος, ὁ, ἡ, velox.

Καρπαλίμως, ſubitò, ταχέως. Odyſſ. ξ, καρπαλίμως ὦρτο.

Καρπάλιον, κάρπαιμα.

Καρπαλίζω, diſpergi.

Κάρπασος, ὁ, carpaſus, genus herbę, Dioſc. lib. 6, cap. 14. Paulus Aegin. carpeſiam vocat: eius ſuccus lethalis eſt.

Καρπεύω, ῶ, εύσω, τ. ευκα, colligo, poſſideo. Accuſ. Halicarn. lib. 6, πολλαὶ ταξεῖς καρπεύοντες ψῆφοι.

Καρπίζεσθαι, τὸ καρποῦσθαι, καὶ τοὺς καρποὺς ὑφαιρεῖσθαι, σκυλεύεσθαι, defrugare. Vnde καρπιζόμενα appellat Theophraſtus, ea ſemina quæ terram exhauriunt & extenuāt, quæ etiam defrugare terram à Latinis dicuntur. καρπίζεται τῆς γῆς, ſolum emacerat, Theophraſt. καρπίζεται τὴν γῆν, fruitur terra, potitur terra, terram extenuat, Idem lib. 8, hiſtor. plantar.

Καρπίζω, irrigo, fœcundū reddo, fruct⁹ colligo, fruor, decerpo, meto, fructum percipio, Dioſcor. lib. 3.

Κάρπιμα, τά, fructus, Ariſtoph.

Κάρπιμος, ὁ, ὁ, fructifer, fructuoſus, frugifer.

Καρπισμὸς, ὁ, ἡ, commodum, fructus. ‖ Item ſoli pinguis extenuatio & exhauſtio. καρπισμὸς τῆς γῆς, cōſumptio terræ, Theophr. lib. 4. de cauſis plant.

Καρποβάλσαμον, ſemen balſami.

Καρποβρωτον ξύλον, pomiferum lignum, ca. 20. Deuter.

Καρποφύταλος Ἀπόλλων, in Epigr. i. productor fructuum.

Καρπογονέω, ῶ, fructum fero, fructifico: eo vtitur Alex. Aphrod. lib. 2. Problem.

Καρπογονία, ας, ἡ, fertilitas, fructus editio: ‖ dicitur quū ſtirpes fructum pariūt. Polyb. καὶ ἄλλοντα ἀφαιρεῖται εἰς τὴν (καρπογονίας.

Καρπόγονος, ὁ, ὁ, fœcundus.

Καρπογόνος, frugiferum reddens.

Καρποδέσμιον, pedis articulus.

Καρποδότης, ὁ, ὁ, frugifer, frugum dator. καρποδότης νεῖλος, Nazanz. τὸν καρποδότην ἐπικαλούμενος, frugum largitorem inuocans, Idem.

Καρποί, οἱ, brachialia.

Καρπολογῶ, τὸ καρποῦμαι, fructum lego & decerpo, fructū præſto. καρπολογούμενα δένδρα, arbores à quibus fruct⁹ decerpantur, Gaza ex Theophr. lib. 1. de cauſis plant.

Καρπομανὴς, ſatietate luxurians.

Καρπόομαι, ῶ. ώσομαι, π. ωμαι, capio fructum, fructu abūdo, aſſequor, vtor, fruor. καρποῦμαι τὴν δόξαν, gloria fruor, Demoſth. καρποῦμαι τὰς τιμὰς καὶ χρήματα, honoribus & pecuniis fruor, Plutar. in Galba. καρποῦμαι δωρεὰς μεγάλας, magnis augeor muneribus, Idem in Themiſtocle. καρποῦσθαι τὰς λιμένας, vti, frui, καρπὸν λαμβάνειν, Demoſth. ἐδόμενοντα μετὰ καρποῦσθαι, Idem. καρπούμενοι κτήματα, fruentes poſſeſſionibus, Plutarch. in Solone. Item fructibus vectigal impono. Xenoph. καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. Eſt etiam exhaurio, & conſumo fructum alicuius prædii & reditum, Demoſth. καὶ καρπουμένη τοὺς τῆς χηρείας οἰκίας, de matre, Aeſchin. καρποῦμαι χώραν, Demoſt. Plato Epiſt. 7, ἐῶν Δίωνα τὰ ἑαυτοῦ κέκτησθαι καὶ καρποῦσθαι χρήματα, permittens Dionem patrimonium poſſidere, fructúſque inde percipere. καρποῦσθαι τὰ καλὰ αὐτὸ τῆς ἀγαθῶν, Ariſtid. Item fructum elicio, fructuoſum facio: vt καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, fructum in annum elicere, Theophraſt. lib. 4. hiſt. plant. Vnde & καρποῦμαι τὴν σχολὴν, fruor otio, Syneſ. Bud. Com. καρποῦμαι πάσας κτήσεις, omnium facultatum fructum percipio, fruor, Plato de Leg. καρποῦμαι τὴν πλεονεξίαν, impleo auiditatem, Demoſth. πένθη μέγιστα δακρύων καρπούμεναι, Eurip.

Καρπὸς, ὁ, ὁ, fructus, acinus, germen, ſemen ad generationem pertinens: ſed περικάρπιον, pulpa eſt fructū ambiēs, ad cibum pertinens, Theophr. lib. 1, de cauſ. plant. Item pomum, bacca, fruges. vide annotationem Marcel. lib. 4. Dioſcorid. καρποὶ δημήτειοι, fruges, Theophraſt. lib. 2. καρποῦ δίκη, actio aduerſus eum qui fructibus noxam intuliſſet. καρπὸς capitur à Dioſcor. lib. 2, pro ſiliqua & folliculo, teſte Marcello interprete. Item iūctura manuum: quidam manum & cauum manus interpretātur. καρπὸς, ᾗ ἄρα χειρὸς καὶ βραχίονος, Ariſtot. lib. 1. Animal. i. iūctura. Gaza alio loco volam vertit. καρπὸς ἀνδρὸς ἐρρωμένου, vola viri robuſti, Theophraſt. lib. 4. hiſt. plantar. συμβάλλει τῷ καρπῷ κοῖλον, caua lacuna brachio committitur, Ruell. brachiali propinqua eſt, alii, lib. 2. Dioſcor.

Καρποτοκέω, ῶ, fructum edo, fructifico.

Καρποτόκος, frugifer, in Epigram.

Καρποφαγεῖν, frugibus viuere.

Καρποφάγος, fruge viuens. τὰ καρποφάγα, quæ frugibus veſcuntur, fruge veſcentia.

Καρποφορέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, fructifero, fruor, lucrū facio, fructum affero, fructus offero, quaſi primitias, Nazanz. in Orat. καρποφορείτω τὰ τελειότερα, Idē. vbi Bilibald. perfectiora colligat. σαυτὸν καρποφόρησον χειρὸς ἱερέως, Nazāz. τὸ καρποφορούμενον ἐκ τῷ βαπτίσματι, idem Nazanz. quod ex baptiſmate percipiatur, quod fructum afferat.

Καρποφορία, ας, ἡ, fructificatio, vbertas, Nazan. in Orat.

Καρποφόρος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, fructifer, fertilis, ferax.

Καρποφυεῖν, fructificare.

Καρποφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos fructuum, in Epigram.

Καρπόω, καρπόομαι, cap. 2. Leuit. οὐ προσοίσετε ἐξ αὐτοῦ καρπῶσαι τῷ κυρίῳ, nō offeretis ex eo ad ſacrificādū Domino.

Κάρπωμα, ατος, τὸ, oblatio, ſacrificium, lucrū, genus, ſemen, munus, poſſeſſio. κάρπωμά ἐστι κυρίῳ, oblatio eſt Domino, cap. 29. Exodi. cap. 1. Leuit. τὴν κεφαλὴν τοῦ καρπώματος, caput hoſtiæ.

Κάρπωσις, εως, ἡ, perceptio fructus, libatio. θυσιαστήριον τῆς καρπώσεως, altare holocauſti, cap. 4. Leuit.

Καρπωτὸς χιτὼν, veſtis talaris, cap. 13. lib. 2. Reg. de veſte filiæ Dauid virginis.

Κάρρα, τά, Carra, vrbs Arabiæ. cap. 3. lib. 1. Eſdr. ἔδωκε κάρρα σιδωνίοις καὶ τοῖς τυρίοις εἰς τὸ φέρειν αὐτοῖς ἐκ τοῦ λιβάνου ξύλα κέδρινα, Carra dedit Sidoniis & Tyriis ad tranſuehendum trabes cedrinas ex Libano.

Καῤῥόνιν, à præſtantiore ſiue potiore: καῤῥὼς enim τὸ κρεῖττον, ἰσχυρόν.

Καῤῥόνες, οἱ, meliores, fortiores. καῤῥόνες πολλῶν, præſtantiores multis, Doricè, Plutarc. in Lycurgo.

Καῤῥόνων, pro κρ⁹ ρόνων: alibi καῤῥόνων.

Καρσία, ας, ἡ, obliquitas.

* Κάρσις, tonſura. Theoph. τὰ εἰς κάρσιν ἀπαρίστα, vt tondeantur.

Καρσίως, obliquè, doloſè.

Κάρτα, pluſquàm ſatis, præcipuè, admodum, vehemēter, perquàm, planè, tantoperè, pro λίαν. Sophocl. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον βροτοῖς. ὦ κάρτα, maximè, modus eſt affirmandi. οὐ κάρτα, non, Herodot.

Καρτύνω,valeo,vinco.

Κάρταλλος,ου,ὁ,cartallus, caniſtrum, genus vaſis, πλεκτὸν ἄγγεῖον,cartallus exponitur,cap.5.Hierem.& cap.26.Deuteron. ἐν καρτάλλοις,in cophinis,cap.10.lib.4.Reg.

Καρτερέω,ῶ,ήσω,tolero,patienter ſuſtineo, ὑπομένω, ἀνέχομαι. καρτερῶ θεοῦ δόσιν, boni conſulo Dei donum, i. id quod dat,Paul⁹. λιμὸν καρτερῶ,famem tolero,Xenoph. καρτερῶ τοῖς κινδύνοις, Hermogen. οὐ καρτερῶ μὴ οὐκ ἀποδοῦναι,&c.non patior quin reddat, Philoſtrat in Heroicis: ſic Niger. καρτερῶ ἀκούων,ſuſtineo audire,patienter audio,AEſchines. καρτερῶ σπεύδων, Xenoph. καρτερῶ πρὸς τὸ μέτριον,ita me contineo,vt moderatè me geram, Plato de Legib. καρτερῶ τυπτόμενος, yerbera tolero. καρτεροῦμαι διψῶν, ſitim tolero, Ariſtot. in Problem. κολάζοντος ἐκαρτέρουν,plectentem perferebant, Plutarch.in Lycurgo. Item annitor, patienti animo ſuſtineo. Accuſat. Xenophon, τῷ σώματι αὖ τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Iſocrates,τὸν γὰρ τῶν ὑπερπληκτῶν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δοῦλοι καρτερήσειαν,id eſt,vix patiantur. Idem,καρτέρει ἐν τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύμασι,in cæteris vitæ muniis temperans eſto. καρτερεῖν σπεύδοντας,conſtanter accelerare, Xenoph.

Καρτέρησις,εως,ἡ,tolerantia,moderatio,conſtantia.καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν,conſueſcere à cibo & potu abſtinere, Plato de Leg. καρτερήσεις χειμώνων καὶ τῶν ἐναντίων, frigus æſtúmque pati,Ibidem mox.

Καρτερία,ας,ἡ,tolerantia, conſtans temperantia. Xen. αἱ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι,aſſidua ſtudia.

Καρτερικὸς,ου,ὁ,tolerans. Xenoph. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Item fortis & temperans.

Καρτερόθυμος,magnanimus,fortiſſimus,δυναμικώτατος, ἀνδρειότατος,Homer.pertinax.Heſiod.ἵεσ τέκνα καρτερόθυμον.

Καρτερὸν,τὸ,conſtantia. πρὸς τὸ καρτερὸν τόλμης,Eurip.

Καρτερὸς,οῦ,ὁ, potens, fortis, arduus, aſper, acer, munitus,pro κρατερὸς, Homer.Odyſſ.ο, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, i. δυναστεύοντες,dominantes,ἐγκρατεῖς. & Iliad.α, μάλα καρτερός ἐσσι,i.ἰσχυρὸς,δυνατός. καρτερὸς πρὸς πάντα,ad omnia ferẽda acrior, Xenoph. καρτερὸς Εὐβούλου, tutus ab Eubulo. καρτερὰ ἀναχώρησις,tutum perfugium,Plut.in Romulo. καρτερὴ μάχη,atrox pugna. τὰ καρτερὰ, loca munita. καρτερὰ ἔργα,σκληρὰ,ἰσχυρὰ,ὀλέθρια,ἀφανιστικὰ, Homer.i.violenta.

Καρτερόφρων,magnanimus,conſtans,durus,Heſiod.

Καρτερώνυχος,vel καρτερώνυξ,ὁ,q robuſtos habet vngues

Κάρτη,genus veſtis,bos apud Cretenſes,& famulus.

Κάρτιστος,ου,ὁ,pro κράτιστος,ἰσχυρότατος,Iliad.α.

Καρτομιστὴς,οῦ,ὁ,deriſor,χλευαστής.

Κάρτος,pro κράτος,εος,τὸ,ἰσχὺς,δύναμις,vires. Iliad.ι,κάρτος μὲν ἀθάνατοι τε καὶ ἥρω δῶσιν,

Καρτὸς,tonſus.

Καρτύνω, pro κρατύνω,μ.υνῶ,firmo,teneo,κρατῶ, ἀσφαλίζω. Actiu. Accuſ. Apoll.2. Arg. pro timeo,καρτύναντες ἑαῖς ἐν χερσὶ ἐρίσθμα, &c.Idem ibid. πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρον,i. κατέτυχον,Heſiod. ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρύα,ας,ἡ,nux,arbor,caſtanea. καρύα βασιλικὴ, nux iuglans,Barbar.iuglans,Ruell.lib.3. Dioſc. καρύα Εὐβοϊκὴ, nux Euboica,Gaza ex lib.5,hiſt.plant. Theophr.

Καρυαγρῶντες,capitis dolore grauati.

Καρυβαρῶν,grauatus capite.

Καρυβοᾶν, præ ſonitu & clamore dolere capite, & vertigine laborare.

Καρυηρὸς καρπὸς, fructus nucis modo, Gaza. τὰ καρυηρὰ, quæ nucum genere comprehenduntur.

Καρύινος,nuceus. καρύινον ἔλαιον,caryinũ oleũ,quod fit è nuce ioglãde: nuceum vertit Marcell. caryinũ, Hermol.

Καρυΐσκοις,&c. cap.25.Exodi, τρεῖς κρατῆρες ἐκτετυπωμένοι καρυΐσκοις,cyphi in nucis modum formati: paulò poſt tamen legitur, ἐκτετυπωμένοι καρυΐσκοις.

Καρυΐτης,caryites,genus Tithymali herbæ,à nucibus, quibus ſimilem fructum gerit,Dioſc.lib.4.c.255,& 256.

Καρυκάζω,turbo.

Καρύκαι,αἱ,ſici,propriè ſicci.

Καρυκεία,ας,ἡ,&

Καρύκευμα,ατος,τὸ,cibus cũ aromatibus conditus,condimentum: vt ex Galeno de ſanit. tuenda licet colligere, ſaxatiles piſces in albo iure dabis: voco ius album, quod ſine garo, magiſq; etiã ſine ſuperuacua cõditura, quam καρυκείαν vocãt, præparatur. Aliqui per duplex κ ſcribũt. Cælius lib.14,cap.56.

Καρυκεύω,μ.εύσω,π.ευκα, facio & tracto guloſa, condio. Neutrum abſolutum.

Καρύκη,ης,conditura,condimentum,ius quoddam cõditum,ſicut καρύκευμα. Lucian. καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, ineſt (inquit Cæl.) ſuffertum habens barbitium caryca. Dicitur & venter. Legitur & καρυκὴ,pro condimento.

Καρύκκινος,ου,ὁ,caryccinus color.

Καρυκοποιεῖν,ſuauiter condire: transfertur ad orationẽ à conuiuio, ſermonem variis modis exornare.

Καρυκοποιοὶ,dicuntur Delphi,quòd victimas circuncidentes,coquorum fungi officio videbãtur, Bud.Com.

Κάρυλος,corylus arbor,mutato a in o.

Κάρυον,ου,τὸ,nux,fructus,iuglans,nucle⁹. κάρυα δοίην,dederim nuces, Philoſtrat. in Heroic. κάρυα ποντικὰ,vel λεπτοκάρυα,nuces ſunt,auellanæ Latinis nuncupatæ, Dioſcorid.lib.1. Habẽt autem cõmune vitium nuces,quòd grauedinem capitis inducãt: vnde & nomen apud Græcos inditum, κάρυον: & fortaſſis nux Latinis à noxa. κάρυα βασιλικὰ,nuces regiæ,i.iuglandes, quæ & κάρυα περσικὰ dicuntur à nonnullis, Dioſcor.lib.1.& 3. κάρυα ἡρακλεωτικὰ, nuces auellanæ: ſic Gaza lib.4. de cauſ.plant. cap.2, iuglandes, Ibidem. Item κάρυον,pro fructu lactariæ herbæ cuiuſdam, Theophr.lib.9.

Καρυόπος,ου,ὁ,ſuccus nucis.

Κάρυστος,lapidis nomen.

Καρυτίζομαι,lætor,εὐφραίνομαι.

Καρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nucis referens ſpeciem,nuceus,Gaza lib.1.de cauſis plant.

Καρύον,placenta è nucibus.

Καρυωτὰ, cyphi inſtar nucis, cyphi in nucis modum, cap.36.Exodi.

Καρυωτίδες,αἱ,caryotæ,Hermolaus & Ruellius: caryotides,Marcellus,lib.1.Dioſcorid.cap.147: qui ponit caryotas inter palmulas.

Καρφαλέος,ου,ὁ,aridus,reſonans,paleaceus,friatilis,φρυγανώδης. ἀστάχυας καρφαλέους,in Epigramm. καρφαλέον πῦρ, ſiccans ignis, Nicander de Muſtella.

Κάρφη,ης,& Κάρφος,ἡ,ſtramen,fœnum,palea.

Καρφίον,parua feſtuca,ſurculus.

Καρφίτης,ex feſtucis compoſitus. καρφίτης θάλαμος, in Epigram. pro nido hirundinis.

Καρφοειδὴς,ſurculaceus,feſtucæ modo gracilis.

*Καρφολογεῖν,floccos legere & quiſquilias in veſte hærentes,ex Theoph. libello, περὶ κολακείας.

Καρφολογία,ας,ἡ,feſtucarum collectio: recenſet Galen. inter ſigna phreneſeos.

Κάρφος,εος,τὸ,feſtuca,ſtipula,ſurcul⁹, Dioſ.lib.3.vnde λεπτόκαρφος πόα, ram⁹, palea, Ruell.lib.5. Dioſc. feſtuca, Marcell.ibidem. δοκὸς καὶ κάρφος,trabs & feſtuca, Nazãz. τὸ κάρφος,ἄχυρον,χόρτος,κεραία ξύλου λεπτή, Heſych.

Καρφύρη,nidus,dumetus.

Κάρφυρες,pulli,νεοσσοί.

Καρφύω,&

Κάρφω,μ.ψω,π.φα,ſicco,ſqualleſacio,ξηραίνω, deſicco, ſordido, κατερρυπαίνω,i. ἀπαλὸν ποιῶ καὶ ταπεινὸν: ſic Proclus. Actiu. Accuſat.

Καρχαλέος, ου, ὁ, ſiccus, στρογγύλος, detentus ſiti, ſqualidus,apud Homerum.

Καρχαρέος,aſper,Etym.

Καρχαρίας, canis marinus, genus piſcis, canicula, bellua marina.

Καρχαρόδους,οντος,ὁ, dentes habens aſperos, rotundos, acutos,ſerratos,& inter ſe pectinatim coeũtes: cui ſe pe-

ctinatim

ctinatim ſtipat dentium ſeries. καρχαρόδοντα πάντα ὀδόντα, qui eſt omnibus dentibus ſerratis, ὀξεῖς ἔχων τοὺς ὀδόντας, ὡς κατὰ τὴν συστοιχίαν αὐτῶν ὥσπερ καρχαρόδοντα ἐς τὸν πρῖονα, vt leones pantheræ, canes, & quicunque piſcium carniuori ſunt. παρὰ τὸ καρχαρόδοντας ἔχειν τοὺς ὀδόντας. Heſiod. καὶ κύνα καρχαρόδοντα, id eſt, ὀξυόδοντα. καρχαρόδοντες ὀδόντες, dentes ſerrati, Ariſtot. 9. de part. Anim. χαυλιόδοντα μὲν λέγονται ὅσα ἔχουσι τοὺς ὀδόντας ἐξεστηκότας τοῦ στόματος, οἷον ἐλέφας καὶ χοῖρος: καρχαρόδοντα δὲ ὅσα ἐντὸς μὲν ἔχουσι τοὺς ὀδόντας, ἀλλ᾽ ὀξεῖς καὶ οἷον καχαρεγμένους, οἷον λέων, πάρδαλις, λύκος, κύων. καρχαρόδοντες ἰχθύες, piſces ſerrati s dentibus pectinatímque coeuntibus, Ariſtot. 2. Animal.

Κάρχαρος, ου, ὁ, aſper, acutus, Lucian. de luctu. κύων τρικέφαλος μάλα κάρχαρος.

Καρχηδόνιος, ου, ὁ, Carthaginenſis.

Καρχηδών, ῶνος, ἡ, Carthago.

Κάρχαμα, mulcimentum, θέλγητρον.

Καρχήσιον, ου, τὸ, genus poculi, & pars mali ſuperior, vt πτέρνα, infima, media verò τράχηλος, Euſtathius & Athen. vide Bayf. τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, ſummis antennis inſediſſe, Lucian. non tam ſignificat ſummam partem veli quàm id quod in ſummo malo circũagitatur, à cuius ſimilitudine carcheſiũ dicitur poculũ circa mediã partẽ (cõpreſſum.

Κάρχος, genus leguminis.

Καρχαλέος, aſper.

Κάρος, ſtupor, & quædam priuatio ſenſus.

Κάρωσις, εως, ἡ, ſopor, nimia ebrietas.

Καρωτικὸς, ἡ, ὁ, torporem inducens. καρωτικὰ, ſomnifera & ſopientia Linacer vertit. καρωτικαὶ, ſiue καρωτίδες ἀρτηρίαι, id eſt, arteriç, quę carotides ab aggrauatione ſunt cognominatæ, per quas ſpirit⁹ quidam aeris gerens ſpeciẽ ad baſin cerebri aſcendit, vt inquit Alexand. Aphrod. libro 2. Probl. quæſt. 63.

Κασαλβάζειν, conuitiari. Ariſtop. equit. κασαλβάζω τοὺς ἐν πύλῃ στρατηγούς.

Κασαλβὰς, άδος, ἡ, ſcortum, πόρνη.

Κασάλβιον, ſeu κασαύριον, lupanar, πορνεῖον.

Κασταναϊκὸν κάρυον, nux caſtanea, Theoph. l. 4. hiſt. plãt.

Κάσας, ου, ὁ, amicus, habitatio.

Κασαύρα, ſcortum, κασωρὶς, πόρνη.

Κασαύριον, lupanar.

Κασαύρειος, ὁ, ſcortator.

Κασία, ας, ἡ, caſia, ſpecies aromatis, quam Hebræi etiã catzia appellant, Pſal. 44. De caſiæ generib. vide apud Dioſcorid. l. 1, c. 12. Hoc genus pigmenti, medici κασίαν σύριγγα appellant.

Κασιγνήτη, ας, ἡ, ſoror.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ἀδελφὸς, frater, germanus. Odyſſ. ο, πατήρ τε κασίγνητοί τε κάλουντες. Κασίγνητοι μὲν λέγονται οἱ καθ᾽ ἕτερον τῶν γονέων ἀδελφοί: οἱ δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων γνήσιοι ἀδελφοί, αὐτοκασίγνητοι καλοῦνται). Κασίγνητος aliquãdo adiectiuè ſumitur p κασιγνητικὸς, i. ἀδελφικὸς, fraternus, vt κασίγνητον κάρα, Eurip.

Κάσις, ιος, idem.

Κασκαλίζω, ad riſum moueo.

Κασκὸς, paruus digitus.

Κασαλβάσω, conuitiis inceſſam, obiurgabo.

*Κασσαυδίκειον, τὸ, miluus, ἰκτῖνος.

Κασσάνδρα, Caſſandra, filia Priami, in Epigr.

Κασσιέπεια, ἡ καλλονὴ, nomen ſyderis apud Proclum.

Κασσίζειν, caſſiam referre.

Κασσιτέρινος, ἡ, ſtanneus. κασσιτέρινος cum accentu in antepenultima legitur lib. 1. Dioſcor.

Κασσίτερος, ου, ὁ, ſtannum, album plumbum. dicitur & κασίτερος, ſecunda breui. Heſiod. ἐτήκετο κασιτέρῳ ὥς. vnde κασσιτεροχυτός, ſtanno illitus, ſtanno inductus.

Κασωρὶς, ſcortum, libidinoſa.

Κασταλία, ας, ἡ, fons apud Delphos, vnde muſæ Κασταλίδες nominatæ.

Κάστανα, caſtanea nux, à Caſtano oppido.

Κασταναία, Magneſiæ vrbs.

Καστορεῖαι, αἱ, genus canum ſic appellatum. ὅτι κάστωρ ἡσθεὶς τῷ ἔργῳ μάλιστα αὐτὰς διεφύλαξεν, Xenoph. in Venat.

Καστόρειον μέλος, Laconicum erat, quo vtebãtur in prælijs, vt fortiter & audenter agerent, mortémque contemnerẽt. καστόρειον μέλος αὐλεῖν, caſtorio modulo ad tibias vti. Plutar. in Lycurgo de ritibus Spartanorum.

Καστορίδων ὑλακαὶ, in Epigram. latratus canum: nam καστόρειαι quoddam eſt genus canum.

Καστορίζω, caſtoreum imitor, caſtoreum oleo.

Κασύρειν, genus coloris & tincturæ ex conchylio ſeu purpura. vſurpatur & pro vnguento quodam apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 78.

Κάστωρ, ορος, ὁ, caſtor, animal, id eſt, fiber. παρὰ τὸ γαστὴρ: nihil enim ferè præter ventrem id animal eſt.

Κασωρεῖον, ου, τὸ, proſtibulum: ſcribitur etiam per σσ.

Κασωρὶς, ίδος, ἡ, meretrix.

Κατὰ, Præpoſitio Genitiuo iuncta ſignificat aduerſ⁹, contrà, κατ᾽ κόῤῥης παίειν. κατ᾽ κεφαλῆς ἔχειν. κατ᾽ αἰσχρῶν λόγος. Item ſuper, κατ᾽ γῆς κέχυμαι. In laudem vtitur AEſchin. πολλὰ δὲ ἐπαίνου ἄξια κατ᾽ τῆς ἡμετέρας πόλεως, id eſt, περὶ. apud Dialecticos valet δὲ, τὸ ζῶον λέγεται κατ᾽ ἀνθρώπου. Itẽ per, & eſt iuriſiurandi nota, οἷον κατ᾽ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυται, Lucian. Item in, εἰς. Alexand. Aphrod. πίπτειν κατ᾽ τῆς γῆς, in terram cadere. Nonnunquam ὑπὸ, id eſt, ab, de, apud poetas. Homerus, κατ᾽ οὐλύμποιο καρήνων. Et Odyſſ. ξ, βαλέειν κατ᾽ πέτρης, de ſaxo præcipitare. κατ᾽ τῆς ἁμαρτίας δι᾽ ὧν παθητῷ, Nazanz. in Orat. Deo tollendi noſtri peccati cauſa patibili. κατ᾽ γῆς ὑποπέμπω, ſub terram mitto, Ariſtop. καθ᾽ ἡμῶν ἔσται χάρις, gratia erit nobiſcum, in Epiſt. 2. beati Ioan. κατ᾽ τοῦ θεοῦ ἐξορκίζω σε, adiuro te per Deum, cap. 27. Euang. Matthei. καθ᾽ ἵππων ἀΐξαντες, id eſt, ἐκ τῶν ἵππων ὁρμήσαντες, Homer. κατ᾽ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κατέχεε, illi in caput effudit, cap. 14. Euangelii Marci. οἱ κατ᾽ λυσίου, qui fuerunt tẽpore Lyſiæ, Hermog. κατ᾽ τοῦ μονογενοῦς τιμᾶν τὸν πατέρα, Nazanzen. in Orat. in iniuriã vnigeniti colere patrẽ. κατ᾽ τοῦ νώτου ξαίνει, dorſum verberat, Demoſt. κατ᾽ οὐρανοῦ, de cælo. κατ᾽ παντὸς εἰπεῖν in vniuerſum dicere. κατ᾽ πάντων κοινόν ἐστι, omnium commune eſt, Ariſtot. 6. Animal. κατ᾽ τῶν πετρῶν ῥίπτω, de petris projicio, Plutar. in Theſeo. κατ᾽ κλεψύδρας ἐπιστάζεται, Dioſcorid. libro 1. κατ᾽ πολλῶν κειμένας προσηγορίας, multis impoſitas appellationes, Nazanzen. in Orat. κατ᾽ στήλης φῶς, produc iuxta columnam, in Epigram. κατ᾽ τείχεος κάτω ῥίπτω, è muro præcipito, Herodot. κατ᾽ τοῦ τείχεος κατακρεμάσαι, è muro ſuſpendiſſe, Idem. κατ᾽ τοῦ αὐτοῦ ὄντα, quę ſunt eodem modo, Gaza lib. 3. Grammat. κατ᾽ τῆς τραπέζης καταπάσας, per menſam ſpargens, Ariſtop. καθ᾽ ὑμῶν ἱκανῶν, de vobis, Dem. περὶ ὑμῶν. Accuſatiuo iuncta ſignificat ſecundum, κατ᾽ ματθαῖον εὐαγγέλιον. Item per, ſeu inter. Ody. ξ, κατ᾽ ῥωπήϊα πυκνὰ κείμεθα, iacebamus inter virgulta, in virgultis, Ariſtot. de mundo, τὸ πόλων ὁ μὲν φανερὸς ἐστι κατ᾽ τὸ βόρειον κλίμα, in Aquilonari tractu ſeu ad tractum, &c. κατ᾽ μίαν ῥοπὴν ἀνατρέπειν, dixit Ariſtoteles ibidem, id eſt, vno obnixu ſubuertere. Philo de mũdo, κατ᾽ εἰκόνα θεοῦ γεγόνασιν ὁ ἄνθρωπος, ad Dei imaginem factus eſt homo. κατ᾽ τοὐναντίον ab eodẽ dicitur, pro in diuerſum, & è contrario. αἱ κατ᾽ τὸ σῶμα ἡδοναὶ, id eſt, corporis voluptates. Plato libro primo de Republica, κατ᾽ τὴν χρείαν, ad neceſsitatem. Idem ibidem, περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, ἢ κατ᾽ τὴν χρείαν, non vſus cauſa, aut neceſsitatis. μεῖζον ἢ κατ᾽ ἄνθρωπον, humana forma maius, Idem 2. de Republica. Aliquando tẽpus, καθ᾽ ἡμᾶς ἐγένετο, noſtris temporibus fuit. Sophocl. οὐ δ᾽ αὐτὴν καθ᾽ ἡμᾶς ἰδὼν ἀνθρώπων, id eſt, noſtra ętate. Item per, κατ᾽ πᾶσαν ἀγορὰν. Item ad, circa, in, vt σείειν κατ᾽ ὀξείας γωνίας, ad angulos acutos quatere, Ariſtot. κατ᾽ φοράν. Et voluntatem, κατ᾽ δαίμονα, è voluntate Dei. Item pro, Ariſtoteles de mundo, κατ᾽ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα, pro harum rerum ſimilitudine, vel à ſimilitudine. Plato primo de Republica, κατ᾽ τὴν τέχνην κυβερνήτης καλεῖται, ab arte gubernator vocatur. Chryſoſtom. τὸ κατ᾽ δύναμιν λέγειν περὶ τοῦ πράγματος, de re pro viribus diſſerere. κατ᾽ τὴν ἀγορὰν, in foro, De-

moſthen.κατὰ αἰνείαν εἰμὶ,haud ſecus ac AEneas verſor. κατὰ πᾶσαν αἰτίαν, qualibet ex cauſa. μείζονα ἢ κατ' ἀμφίπολιν ἂν ποιήσειν ὑμᾶς,maiora beneficia vobis quã pro Amphipoli facturum, Demoſth. κατ' ἄμφω,vtrinque,vtrobique, coniunctim. κατ' ἄνδρα, viritim,ſingulatim,id eſt,μὴ ἀθρόως, Demoſthen. κατ' ἄνδρα ἐν τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰς ὑπέσχετο,viritim aulicis largitionibus pollicitus eſt, Plutar.in Galba. ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεται νεανίαν,quantum iuuenis præſtare poſſis, Euripid. τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. κατὰ τὴν ἀξίαν, pro merito. ὁ κατ' ἀρετὴν,virtute præditus. κατ' αὐτὸ, eodem tempore. Plato libro primo de Republica,ἰατρὸν καλεῖς κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἁμαρτάνει;medicum vocas quatenus peccat?&c. id eſt, τότε ὅτε ἁμαρτάνῃ, vt ibidem mox. κατ' αὐτὸ τοῦτο, ob id ipſum, Demoſthen. κατ' αὐτὸ δεῖ,non coit,non coaleſcit. δύο καθ' αὑτὰ, duo ab illis diſtincta. κατὰ ταὐτὰ,eodem modo. κατὰ τὸ βαθύτατον τῆς ἠπείρου,qua continens. κατὰ τὴν βασιλείαν, regiæ poteſtati reſpondet, Ariſtot.lib.5.Politic. κατὰ βιβλίον, per libros ſingulos. κατὰ βορέαν ἑστηκώς, id eſt, κατὰ τὸ ἐσχατώτατον τοῦ βορέου, Thucy. Aquiloni obnoxius, Valla. κατὰ βραχὺ, paulatim, ſenſim. τοιαῦτα κατὰ τὸν γάλβαν, hæc ſunt quæ ad Galbam attinent, Plutarch.in Galba. κατὰ γένος,& κατὰ διαθήκας,ex propinquitate,& ex teſtamento vel tabulis petere, Bud.Comment.κατὰ γῆν,terreſtri itinere, Thucydid. κατά γε ἐμὲ,mea quidem ſentẽtia, Hermog. δῆλον δὲ,κατὰ γὰρ ἐποίησε ἐν ἰλιάδι, manifeſtum eſt quod in Iliade fecit mentionem, Herodot. κατὰ γνώμην,propria ſponte.μείζω ἢ κατὰ δάκρυα, maiora quàm quæ lachrymis oſtendãtur, Thucyd.τὸ κατὰ τὴν δέρριν, Lucia. κατὰ δὲ,in hũc modum. κατὰ δεύτερον, ſecundo loco, Hermogen. ὁ μὲν ὁδὸς εἰς πόσον ἐξ ἀθηνῶν εἰσιν,κατὰ δὴ πεντεκαίδεκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων καὶ χιλίων.ἐποίησε τοὺς κατὰ δημοσθένους,id eſt,περὶ τοῦ δημοσθένους. κατὰ διομήδην γέγονε τὰ πολεμικὰ, in bellicis rebus Diomedis fuit æmulus, Philoſtrat. κατὰ δύναμιν,pro viribus. Plato Epiſtola ſexta dicit,κατὰ δύναμιν ὡς οἷόν τ' ἐστὶ πλειστάκις,&c.pro viribus quàm ſepiſsimè fieri poteſt. κατὰ δύο,bini. Plato in Epiſt.ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ μάλιστα μὲν ἀθρόους,εἰ δὲ μὴ,κατὰ δύο κοινῇ. Καθ' ἑαυτὸν,ſeorſum, per ſe,ex ſe ipſo,aliis exceptis.. τὸ καθ' ἕκαστον γένος,ſingulare genus καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν, Thucydid. ἄλλα καθ' ἕκαστον, ſingula alia,Idem. καθ' ἕκαστον ἴστε, ſingulatim cognoſcite. καθ' ἑκάστους καὶ σύμπαντες ἐνθυμεῖσθε,& ſinguli,& vniuerſi cogitate, Thucyd. & alio loco, τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον,omnibus & ſingulis. κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, ſeu κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, Phrynich. ὁ κατὰ τοὺς ἐκείνους, illis oppoſitus, Thucydid. κατ' εἴκοσιν ἄνδρας ἐξάγω, vicenos viros educo. Idem. Κατ' ἐμὲ,καὶ τὸ ἐμὸν, quantum in me eſt, pro virili. Item, κατ' ἐμὲ, vt mea fert opinio, Herod. Item pro mea ſorte & conditione,in Epigram. οἱ κατ' ἐμὲ,mei æquales, Xenoph. κατ' ἐμὲ δεῖ, mearum eſt virium, Budæus in Epiſtol.prioribus. κατ' ἐμὲ δ' ἐκλεινίσθη,per me illuſtris eris,Euripid. κατ' ἐμαυτὸν ἐμαχόμην, Homer. id eſt, κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ δύναμιν,pro viribus meis. ἢ κατ' ἐμαυτὸν λόγους μείζους λέγω, verba maiora me. id eſt, meo captu, vel quàm me deceant. κατὰ τὴν ἐμὴν,mea ſentẽtia, meo iudicio.κατ' ἐμὲ τίνδυνος χωρεῖ,Ariſtophan. κατὰ τοὺς ἐμπλέοντας,pro dignitate nauigantium. πάντα καθ' ἓν ἕκαστον,ſigillatim omnia, Xenophon. κατ' ἐνιαυτὸν ἐνιαυτοῦ πορεύεται, per ſingulos annos vadit,cap.6,lib.1.Reg. κατὰ τὸ ἑξῆς, deinceps. κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam. κατ' ἔπος, in ſingulis verſibus, Ariſtophan. κατ' ἐννακόσια ἔτη,ferme nongenti anni. ὥσγε καθ' ἡμᾶς, vt temporibus noſtris, hoc ſeculo duntaxat, quantum hæc ætas efficere poteſt. κατὰ θεὸν,ſubitò,ex inſperato,diuinitus. κατὰ τὸν θεὸν, pro Deo, Budæus Commentar. κατὰ θεὸν,Dei exemplo, Dei in morem, Dei nutu. κατὰ θεὸν ἥκεις,Dei nutu venis, Herodot. κατὰ θεὸν νοσεῖ, Euripid. Deo inſanit,id eſt, Dei impulſu.κατὰ θυμὸν, pro animi ſententia,Iliad.α. Κατ' ἰδίαν, ſeorſim,ſecretò,priuatim, ſemotis arbitris. κατὰ ἱστία φέρεται, per vela fertur, in Epigram.κατ' ἴχνος κυδαινοκλευθῶν,Budæus in Epiſtolis prioribus. Κατὰ κάθετον, ad perpendiculum. κατὰ τὸ καρτερὸν, acriter, Ariſtophan. κατὰ κοινὸν,communiter, communi aſſenſu, Demoſthen. κατὰ καιρὸν, opportunè,commodum. κατὰ κράτος εἷλε,funditus excidit. κατὰ κώμας,vicatim,pagatim. κατὰ λέξιν, ad verbum. κατὰ λόγον, rectè: item pro rata parte. ὁ κατὰ λόγον στρατὸς, tantulus exercitus, Thucyd. κατὰ λόγον,ἐν δίκῃ τε ἦλθον, probabili & iuſta de cauſa veni, Plato Epiſtola 7. κατὰ μὲ ἐφάρμαξας,me veneficio læſiſti,Herodot. κατὰ μέγεθος,pro magnitudinis proportione, Gaz. κατὰ μὲν,&c.κατὰ δὲ,&c.tũ,tũ, hinc,illinc. κατὰ μέρος, partim,particulatim,vel ſingulatim. κατὰ μέρη ἀδικεῖν τῶν τοιούτων κακουργημάτων, Plato dicit,1.de Republica,huiuſmodi ſcelera ſigillatim patrare. Item κατὰ μέρος, per vices, Demoſthen. κατὰ τὸ σὸν μέρος, per te, Plato Epiſtola ſeptima. κατὰ τὸ σὸν μέρος ἐγὼ καταλειπὼν συγκεκλεισμένος, ἐνθάδε πάρειμι. κατὰ μεσημβρίαν πορεύου, vade meridiem verſus,ad meridiem, capite 8.Actorum Apoſtol. κατὰ μῆνα,ſingulis menſibus,tẽpore mẽſtruo,Demoſth. dicitur & κατὰ μῆνας,apud Platonem. κατὰ μίαν,ſigillatim. κατὰ μικρὸν,paulatim,pauliſper,leniter,ſenſim,aliquantulum,modicè. κατὰ μοῖραν,naturæ ſpõte concedere, ſecundum fatum, ſiue(vt Virgilius) vt decuit, ritè. κατὰ μυγδόνα, temporibus Mygdonis, Philoſtrat. κατὰ τοὺς νεκροὺς ὅπλα πλείω ἐλήφθη,plura arma quàm pro numero cæſorum capta ſunt, Thucydid. κατὰ νῆας ἔβη, adiit naues, Homer. κατὰ νοῦν, pro animi ſententia. Plato,κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν,pro mea voluntate. κατὰ νώτου,à tergo. Κατ' οἶκον,ſingulis familiis,domeſticatim,per ſingulas domos. dicitur etiam κατ' οἴκους. ἐν τοῖς κατὰ οὐιτέλλιον στάσεσι, in Vitellii ſeditionibus,Plutar. κατ' ὀλίγον,paulatim,penè,minutatim, ſenſim,ἠρέμα.dicitur & ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγου,pro eodem à Philone κατ' ὀλίγους, ſeorſum alii ab aliis, in paucis, Hermogen κατ' ὄρεσφιν, in montibus. κατὰ ὄρεσφι,pro κατὰ τῶν ὀρῶν, de montibus, Homer. κατ' οὐδὲν ἐπίστασθαι σαφῶς, nequaquã certo ſcire, Lucian.de luctu. κατ' οὐρὰν,poſtremò,à tergo. κατ' ὀφθαλμοὺς λέγειν, dicere in conſpectu,& in faciem,ob oculos. κατ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, tibi coram verba facit, Ariſtophan. Κατὰ πάντα, in omnibus,Demoſthen. κατὰ πάντα τετρυχωμένοι, prorſus exhauſti, Thucydides. κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, patrum noſtrorum memoria. κατὰ πάντες δ' ἀδόκιμοι ἦσαν καὶ κατ' ἄνδρα,vniuerſi & ſinguli viri erant probatiſsimi, Philoſtrat. κατὰ πόδας,per veſtigia, Xenophon. θηρευτὴς οὐ κατὰ πόδας ὥσπερ ὁ λαγὼς, non venãdus veſtigiis eius inſiſtendo, vt lepus. κατὰ πόλιν,in vrbe: ſic exponitur capite viceſimo quarto Actorum Apoſtolicorum. & rectè meo iudicio. τὰ κατὰ τὴν πόλιν, Iſocrates,quæ in vrbe aguntur,quę ad ciuitatis ſtatum pertinent:ſic Moſellan. ἐν τοῖς κατὰ τὴν πόλιν αὐτὴν, in iis quæ pertinent ad vrbem ipſam,Demoſthen. κατὰ πόλεις,καὶ κατ' ἔθνη,oppidatim, Idem. κατὰ πόλεις διελύθησαν, id eſt, ἕκαστος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκείαν πόλιν, Thucydid. κατὰ πολλὰ, frequenter, Demoſth. κατὰ πολλοὺς τρόπους,multis modis, multis de cauſis, Idem. κατὰ ποταμὸν, ſecundo flumine. κατὰ πρόσωπον,in faciem,palám. in conſpectu omnium. Κατὰ ῥῆμα, Plutarchus. κατὰ σὲ, vt tu,qualis tu, Lucian. κατὰ σὲ ταῦτα οὐκ εἰσὶ,hæc te non decent, Idem. πολὺ κρείσσονες ἢ κατὰ σὲ θεολόγου, à Theologo multo quàm tu ſis meliore, Nazanzen.in Oratione. κατὰ σμικρὸν, idem quod κατὰ μικρὸν, Plato primo de Republica. κατὰ σπουδὴν,celeriter,feſtinantèr. κατὰ σταγόνα,guttatim, Alexander Aphrodiſæus. κατὰ στόμα,tranſlatè,pro in initio, κατὰ τὸ στόμα ᾄδειν,id eſt,διὰ τοῦ στόματος, Ariſtophanes. κατὰ συμβεβηκὸς, accidentariè. κατὰ συνεθήκαντο παρῆσαν,ex cõuento adfuerunt, Herodot.κατὰ σφαγίων, per immolationes. κατὰ σφι,pro ἀπ' αὐτῶν, Hesiod. κατὰ δέ σφι κελαινὸν αἷμα ἀπελείβετ' ἔραζε, ab ipſis ater ſanguis in terrã fundebatur Κατὰ τὰ αὐτὰ, Atticè dicitur,pro κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.κατὰ ταῦτα,pariter,itidem, Plato de Legib. ἵνα κατὰ τάλαντον ὁμήρους δώσειν,daturum obſides ſingulis talentis in ſingula capita obſidũ taxatis, Thucy.. κατὰ τάχος, cõfeſtim. κατὰ τέφρας βαθείας εὑρεθῆναι, in alto cinere reperiri, Plutarch in Romulo. κατὰ τέχνην ἐργασάμενος, affabre

affabrè factus, Lucian. κατά τι, quadantenus, propter quid, quamobrem, Ariſtophan. κατὰ τόπους, pro conditione locorum. Item ſingulis locis, cap. 24. Euang. Matth. κατὰ τοῦτο, ea gratia. κατὰ τρεῖς προσεπλάζον, terni adiungebant ſe, Plutarchus in Galba. κατὰ τρόπον, commodè, probé. κατὰ τύχην, id eſt, κατὰ τύχας, caſu quodam. οἱ καθ' ὑμᾶς ποιηταί, veſtrates poetæ. κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, pro modo facultatum. οἱ κατ' ὑπεροχὴν νόμοι, leges quæ ſunt circa exceſſum, Ariſtoteles quinto Politicorum. κατὰ ὑπέσχετο πρῶτα, quemadmodum à principio ſpoponderat, Herodot. Κατὰ φυλάς, tributim. κατὰ φῶς ἐποίουν, in luce faciebāt, Xenophon. κατὰ χειρὸς ὕδωρ, eam manuum lotionem vocabāt quæ ante cœnam fiebat, ſicut poſt cœnam νίψασθαι καὶ ἀπονίψασθαι. vide Eraſmum in Chiliadibus. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Homer. Iliad. γ. in terram figens oculos, humi oculos defigens. κατὰ, ſecundum, vel in, deeſt interdum, Gaza libr. 4. Κατὰ in compoſitione ſubiectionem quandoque ſignificat, vt κατείδωλος, obnoxius ſimulachris. Habitudinem quoque affert, vt καταβολή, καταδρομή. Interdū maiorem ſignificantiam, κατατείνω, καταδιώκω. Nonnunquā in malā partē accipitur, καταπροδοῦναι. Quum poſtponitur mutat accentū, vt πόρφυρα ὧν κάτα, ſicut & aliæ Prępoſitiones diſſyllabæ, præter διά, ne Accuſatiuus à ζεὺς eſſe videatur.

Κᾆτα, pro καὶ εἶτα, & deinde. Item κᾆτα ἐπιρρηματικὸς σύνδεσμος, vt ſcribit Chryſoloras, pro, itá ne.

Κατάβα, pro κατάβηθι, Bud. Comment.

Καταβάδην καθήμενος, Ariſtoph. κάτω τοὺς πόδας ἔχων.

*Καταβασμός, οῦ, ὁ, deſcenſus.

Καταβαίνω, deſcendo, regredior, deuenio, ſubſideo. καταβαίνειν εἰς πειραιᾶ, Demoſthen. ei opponitur ἀναβαίνειν. κατάβηθι, deſcende, Ariſtophan. κατάβηθι δεῦρο, id eſt, κατάβηθι, Homer. καταβάτω, deſcendat, cap. 27. Euangelii Matthæi. πάντα ἐκεῖθεν τἀγαθὰ καταβήσεσθαι, Chryſoſtom. de orando Deum, omnia illinc bona eſſe defluxura. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, Xenophon. ἐς πεδίον καταβῆναι, id eſt, κατελθεῖν, Homer. καταβαίνων ἀπὸ τοῦ βήματος, de ſuggeſto ſeu tribunali deſcendens, Demoſthen. καταβατέον, deſcendere oportet, Plato.

Καταβαλεύς, qui multorum in ſe telorū iactus excipit.

Καταβάλλομαι, fundamenta iacio, primordia cōſtituo: vt ναυπηγὸς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος, Plato. καταβάλλομαι λόγον, ſententiæ fundamenta iacio, Ariſtot. l. de mundo. καταβάλλεται βιβλιοθήκην, conſtruit bibliothecam, capite ſecundo libri ſecundi Macchabęor. ſic Budæus in Epiſtolis poſterioribus. Pro fundo: & tranſlatè, Gregor. ἡ μεγάλη θεοῦ βουλή, καὶ προγνώσεις πόῤῥωθεν καταβάλλεται τῶν πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις, materiam & argumenta rerū præſtruit, & quaſi fundamenta iacit. καταβαλλόμενοι θεμέλιον, iacientes fundamentum, Paulus capite ſexto ad Hebræos. καταβάλλεται περὶ ταῦτα λόγος, ad ipſa ratio iacitur, id eſt, ſtruitur, Ariſtoteles Rhetoricorum. καταβάλλεται πυρὸς ἐν τοῖς ψυχροῖς, locis frigidis triticum committitur, Theophraſtus 3. de cauſis plantarum. Et pro ordiri & præmoliri, auſpicarīque ponitur apud eundem. καταβέβληται τῆς ἄνω δόξης, à ſuperna gloria excidit, Nazanzen. vnde καταβεβλημένος, abiectus, ſeſe deiiciens. vt καταβεβλημένον φρόνημα, ſpiritus abiecti & demiſsi. καταβεβλημένα παιδεύματα, Ariſtoteles octauo Politicorum. Aretinus, diſciplinæ quas diximus.

Καταβάλλω, deſtruo, diruo, opprimo, proſterno, ἀποκτείνω, macto, Iſocrat. ἱερεῖα πολλὰ καταβάλλειν, id eſt, victimas proſternere & interficere. καταβάλλω σκίμποδα, baculum deiicio, depono & relinquo, Ariſtophan. καταβαλῶ τῆς αἰσχύνης τοὺς προφήτας, pphetas ignominia notabo, Nazā. Eſt etiā ſoluo & pendo, ἐκτίνω, κατατίθημι: vt καταβάλλειν τὰς καταβολάς, menſtruas penſiones vectigalium ſoluere, Demoſthenes. καταβάλλω τὸ ἀργύριον, numero pecuniam. καταβάλλω σοι δραχμὴν τοῦ βουλίου, pro vuis tibi drachmam impono, Philoſtrat. in Heroicis. καταβάλλειν τὰ πορθμεῖα, naulum ſoluere, Lucian. εἴκοσι τάλαντα ζημίας τοὺς Κορινθίους καταβαλεῖν, quum viginti talentis Corinthios mulctaſſet, Plutarchus in Themiſtocle. Idem in Camillo, χιλίας λίτρας καταβαλεῖν χρυσοῦ, auri mille libras pendere. Eraſmus dependere exponit. καταβάλλω σε εἰς συμφοράν, te in calamitatem præcipito, redigo, Euripid. καταβάλλω εἰς μηδέν, in nihilum redigo. Heſiod. in Theog. κάββαλεν ἐνὶ πόντῳ, pro εἰς πόντον dixit, deiecit in pontum. καταβάλλειν εἰς φόβον, terrere. Plat. ἡμᾶς εἰς φόβον κατέβαλον, nobis metum iniecerunt. καταβάλλειν εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν, inuidiæ ſubiicere & difficultati, Platoni Epiſtola 7. καταβάλλειν τῇ γῇ τὰ σπέρματα, terræ mandare ſemina, Aphthon. καταβάλλειν τὰ σιτία τῇ στρατιᾷ, commeatum exercitui comportare, Herodot. Item demitto, Plutarc. καταβάλλων ἑαυτὸν ὡς πρὸς τῶν περιμαινομένων.

Καταβάπτειν τρίχας, crines inficere, Baſil. in Epiſt.

Καταβαπτίζω, μ. ίσω, π. ικα. & καταβάπτω, demergo, obruo, opprimo, ſuffoco, Actiu. Accuſat.

Καταβαπτιστής, οῦ, ὁ, ſubmerſor.

Καταβαρέω, degrauo, peſſum premo.

Καταβαρύνω, onēro, grauo.

Καταβάς, άντος, ὁ, deſcendens.

Κατάβασις, εως, ἡ, deſcenſus.

Καταβάτης, deſcenſor, decliuis. vide καταιβάτης.

Καταβεβλακευμένως, ſegniter, diſſolutè, Ariſtophan. in Pluto.

Καταβεβρίθω, ſum onuſtus. Heſiod. ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι, velleribus oues ſunt onuſtæ & graues: à βρίθω.

Καταβεβρωμένος, comeſtus, abſumptus.

Καταβεβληκότες, οἱ, ſaucii.

Καταβιάζομαι, ſupero, vinco: item vrgeor, opprimor, Depon. καταβιάζεται ἀπ' ἐκείνου, ab illo opprimitur, Plut. in Theſeo.

Καταβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, deſcendere iubeo, demitto, ſubdiuido, Actiu. Accuſat. κατὰ μικρὸν καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, ſenſim ad oram maritimam deducit ciuitatem., Plutarchus in Themiſtocle. κατεβίβαζεν ὄρθρου τοὺς ὁπλίτας καὶ παρέταττεν ἐν τοῖς ὁμαλοῖς, diluculo armatos deduxit, & loco campeſtri in aciem diſpoſuit, id eſt, in ima montis duxit. καταβιβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους, à pręceptore pueros circa mœnia cauſa deambulandi atque ſeſe exercendi produci, id eſt, deduci, Plutarchus in Camillo. καταβεβαδὴν ἄχρι τρίτου ἐν τῇ ἑψήσει, ad tertias decoctū, id eſt, quod decreuit & imminutum eſt ad tertiam partem, Dioſcor. libro 4.

Καταβιβρώσκω, exedo, deuoro: vnde καταβρώξας apud Apollonium, id eſt, καταφαγών.

Καταβίου, viue.

Καταβιῶναι, vitam agere.

Καταβιώσας, vita defunctus, Plutarchus in Lycurgo.

Καταβίωσις, εως, ἡ, tenuis victus, repreſsio vitæ.

Καταβλακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, torpeo, inutilis ſum, expono malignè, contemno, Neutrum Abſolut. vnde καταβλακευμένος, ſtupidus.

Καταβλάπτω, lædo, euerto, Nazanzen. in Oratione. Accuſat.

Καταβλέδω, deuoro.

Καταβλέπω, deſpicio.

Καταβληθείς, fundatus, Budæus in Epiſtolis poſterioribus: à καταβάλλομαι.

Καταβλήματα, τά, aulça in ſcena, quibus fabulæ argumentum depictum proponebatur.

Καταβλητέον χρέος, reſtituendum eſt debitum.

Καταβλώσκω, oborior, peruenio.

Καταβοάω, ῶ, vociferor, clamore proſequor, Plutarc. in Lycurgo. κατεβόων τῶν Ἀθηναίων, contra Athenienſes vociferabantur, Thucydid. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ὄχλον οἱ δήμαρχοι, in eum ſunt Tribuni pleb. in concio-

ne vehementer inuecti, Plutar. in Fabio. κατεβόων αὐτοῦ οἱ λακεδαιμόνιοι, eum accuſarunt Lacedæmonii, Plutarch. in Themiſtocle. συστάντες ἐπ᾽ αὐτὸν ἀθρόοις καταβοαῖς ἠγανακτοῦν, id eſt, in eum omnes clamoribus ac tumultu inſurrexiſſe, Idem. καταβοήσειν αὐτοῦ περὶ τοὺς πολίτας, eum ciuibus delaturum, id eſt, accuſaturum.

Καταβοὴ, ῆς, ἡ, & Καταβόησις, ἡ, clamor, exclamatio, querela, κατηγορία. καταβοὴ ἡμῶν, querela aduerſus nos, Thucy. καταβοῆς ἕνεκα τῆς ἐς λακεδαίμονα, iniuriæ cauſa, qua apud Lacedęmonem flagrat, Idem.

Καταβολαὶ, ramus.

Καταβολὴ, ῆς, ἡ, conſtitutio, ſucceſsio, ſolutio. Ariſtoteles ſecundo OEconomicorum, αἱ καταβολαὶ τῶν προσόδων, prouentuum repræſentationes & penſiones. ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, in numerandis ſeu ſoluẽdis tributis, Chryſoſtomus de officio Epiſcopi. Item fundamentum, ſtructura, & molitio: à καταβάλλομαι. vnde apud Ioannem 17, & Paulum ad Epheſios capite primo. πρὸ καταβολῆς κόσμου, id eſt, ante iacta fundamenta mundi. Eraſmus adnotat capite decimo tertio Euangelii Matthæi, hoc nomen eſſe dictum à deiiciendo, videlicet quum in imo iacitur fundamentum. Præterea acceſsio & impetus febris: à καταβάλλω, propendo. καταβολὴ πυρετοῦ, febris acceſsio, Demoſthen. καταβολαὶ τῶν πυρετῶν, acceſsiones febrium, Galen. quæ & εἰσβολαὶ τῶν πυρετῶν, eidem paulò pòſt dicuntur. Metaphora ſumpta ab eorum ſimilitudine, quibus ſtatis diebus in orbem redeuntibus certas ſummas pecuniarum dependere ſolenne eſt, vt ſunt αἱ καταβολαὶ τῶν τελωνουμένων. Item pro calumnia in eo verſu iambico, qui inter dicta & ſententias Cleobuli ſapientis habetur. ψευδὴς καταβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται. εἰς καταβολὴν σπέρματος, ad concipiendum & retinendum ſemen, Paulus capite vndecimo ad Hebræos.

Κατάβολον, ait Thucydid. Interpres, vocant nunc multi quodcunque emporium & maritimum oppidũ, quod alii dicunt ἐπίνειον.

Καταβόρειος, ου, Boreæ obnoxius, Aquilonius, Aquiloni expoſitus. καταβόρειος οἰκία, domus Aquiloni expoſita, Ariſtot. lib. 1. OEconom.

Καταβοσκῆσαι, depaſcere.

Καταβόσκομαι, depaſco.

Καταβόστρυχος, ου, ὁ, nutriens capillos, crinitus.

Καταβουκολῶ, irrideo.

Καταβοῶμαι, clamore vincor, defatigor clamando.

Καταβραβεύειν, q. contrà præmiare, præmio defraudare, in capiendo brauio aliquem circunuenire. Itẽ apud Demoſthen. reum peragere, de actore.

Καταβρεχθεὶς, madefactus.

Καταβραχέως, paulatim, Plato in Timæo.

Καταβραχὺ, paulatim, membratim, minutatim, haud in multò póſt.

Καταβρέχω, μ. ξω, π. χα, irrigo, madefacio, Accuſat.

Καταβρίθω, μ. ίσω, π. ικα, degrauo, onero.

Καταβροντάω, ſtrepo, detono, Bud. in Epiſt. poſter.

Καταβροντάω, ῶ, ſtupefacio, tonitru terreo.

*Καταβροτόω, cruento, inquino.

Καταβροχθίζω, deuoro: nam βρόχθος guttur eſt. καταβροχθίσας pro κατέπιες exponit Ariſtophanis Interpres, id eſt, comediſti & demiſiſti in ſtomachum. Lucian. ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν. καταβροχθίσαι, ex carne aſſa detrahẽs quippiam deuorauit.

Καταβροχθίζω, μ. ίσω, π. ικα, præcipito, Accuſat.

Καταβρύχω, deuoro, in Epigram.

Καταβρωθεὶς, deroſus.

Καταβρωθῆ, deuoretur.

Κατάβρωμα, eſca.

Καταβρώσκω, depaſco, derodo, Neutr. Accuſat.

Καταβυθίζω, demergo.

Καταβυρσόω, μ. ώσω, coriis contego, Thucyd.

Κατάγαιος, ſiue κατάγειος, ου, ὁ, ſubterrane*. κατάγαια τριώροφα, cœnacula triſtega, cap. 7. Geneſ.

Καταγαύζω, illuſtro, Actiu. Accuſat.

Καταγγελία, accuſatio, conuicium.

Καταγγελεὺς, έως, ὁ, annuntiator, capite 17. Act. Apoſt.

Καταγγέλλω, annuntio: vnde καταγγελος. καταγγέλλειν πόλεμον, indicere bellũ. καταγγέλλω πόλεμον τῇ ἡδονῇ, indico bellũ voluptati, Gaza de Senect. καταγγέλλει τὸν πόλεμον τοῖς εἵλωσι, indicit bellum ſeruis, Plutar. in Lycurgo. Item accuſo, defero: ſic canon. 5. concilii Sardin.

Καταγγέλτως πολεμίοις γενόμενοι, id eſt, ἄλλοις διὰ μηνυμάτων, id eſt, hoſtibus proditi, Thucydid.

Καταγγίζειν εἰς ἀγγεῖον, tranſuaſare, in vas diffundere, καταγγίζειν εἰς ἕτερα κεράμια, in alia vaſa tranſfundere. Ruel. lib. 5. Dioſc. c. 22. vaſe condere exponit. Ibidem tamen Marcell. in dolia diffundere.

Καταγέλαστος, ου, ὁ, ridiculus, qui eſt ludibrio. Ariſtoph. πρ. καταγέλαστος εἶ. Plato in Apolog. καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιεῖν. καταγέλαστος ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν γενόμενος, ab inimicis deriſus, Plutar. in Camillo. χορείας χορεύειν καταγελάστους, choreis ridiculis exerceri, Idem in Lycurgo.

Καταγελάστως, ridiculè, A Eſch. καταγελάστως βιώσῃ, Xen.

Καταγελάω, irrideo, derideo, Actiu. Genit. Xen. τῶν ποιούντων ταῦτα καταγελῶν, deridẽs eos qui hęc facerẽt. Datiuo etiam iũgitur. πέρσαισι καταγελῶ, Perſis illudo, eos irrideo, Herodot. πολλὰ τ᾽ ἀγάλματι κατεγέλασε, multo deriſu ſimulachrum eius cauillatus eſt, idem Herodot.

Καταγελῶμαι, ſum ridiculus. καταγελώμενοι μῦθοι, fabulæ quæ deridentur, Plato de Republ. lib. 1.

Κατάγελως, ωτος, riſus, irriſio, Xen. & Epictet. ἐγενήθην εἰς καταγέλωτα, fact* ſum in deriſum, c. 10, lib. 1. Macchab.

Κατάγελως, ὁ, ridiculus, riſu perfuſus.

Καταγέμω, ſum plenus, Neutr.

Καταγίομαι, aboleo, irritum facio.

Καταγευθεὶς, τῇ γεύσει πειραθεὶς.

Καταγεώτης, pollinctor.

Κατάγεοχα, deduxi: à κατάγω.

Καταγηράσκω, ſeneſco, veteraſco, cõſeneſco. Neut. Abſolut. Heſiod. ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. κατεγήρασε, conſenuit.

Καταγηρῶν, ῶ, ὁ ἡ ἡ, conſeneſcens, Ariſtoph.

Καταγιάζω, pro καθαγιάζω, conſecro, Herodot.

Καταγιγαρτίσαι, conterere acinos. Item coire, Ariſtop.

Καταγίζω, adoleo, Depon. Abſol. καταγίζω πυρὶ, igni admoueo. καταγιζόμενον πυρὶ θυμίαμα, adhibitum igni thymiama, Herodot. καταγιζομένων μυρίων ἐπὶ τῷ βωμῷ, ægrotorum infinitorum qui ſunt ad aram, Valla ex Herod.

Καταγινέω, abduco.

Καταγίνομαι, habito, verſor, vt Cic. Nobiſcũ verſari iã diu non potes. καταγίνεσθαι καθάπερ τὰ κεράμια, fragilem eſſe modo fictilium, Gaza ex l. 5. hiſtor. plant. Theophr.

Καταγινώσκομαι, ſum cõprehenſibilis.

Καταγινώσκω, cognoſco, intelligo, certus ſum, Xenoph. Itẽ arguo, dãno, cõdẽno, reprehẽdo, cõtemno, deſpicio. Cõſtruitur autẽ cũ Genit. & Accuſ. vt καταγινώσκω σου ῥᾳθυμίας, cõtẽno te vt ſocordẽ. καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te iudico & ęſtimo. Xen. τί δὲ ἰδὼν ποιοῦντα ταῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; quid agentem vidiſti, vt ita de eo ſenſeris? Plato in Apolog. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctaſti. vel cõuerſa cõſtructione, καταγινώσκω σε σοῦ φόνου: ſicut Ouidius, Parce tuum vatem ſceleris damnare Cupido. καταγινώσκω σου τὴν ἀσωτίαν, Budæus. καταγινώσκω σου κακίαν, te malum iudico, Demoſthenes. καταγινώσκω σε θάνατον, mulcto te morte. καταγινώσκω τούτου θάνατον, Dem. i. ἐκείνῳ θάνατος κατέγνωσται. καταγνῶναι θάνατον αὐτοῦ, cũ capite dãno, eum morte plecto, Thucy. τοῦ κλεανδρίδου φεύγοντος θάνατον κατέγνωσαν, accuſatum Cleandridẽ ſupplicii capitalis dãnarũt, Plut. in Pericle. κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον, Thucy. καταγνόντων αὐτοῦ θάνατον τῶν ἐφόρων, cũ eũ Ephori morti adiudicaſſẽt, Plu. κατέγνωκα ταῦτα ἡμῶν τῶν ἀπ᾽ αὐτῆς, μὴ ποτ᾽ εἰ ἀδύνατος ἦν ἐξ τοὺς ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν, equidẽ fateor

teor non eum eſſe me, qui viros poſſim laudibus efferre, Plato in Tim. κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου, noluerũt mihi venire obuiã, lib. Iudith. τῶν πράγματος κατέγνωσαν, Chryſoſt. ἡμεῖς ἑαυτῶν καταγνωσόμεθα ταῦτα, Idem. καταγνώτω, improbet, AEſchines. οὐ μὴν καταγνοίην ὑμῶν τοιόνδε τι, non tamen hoc crimen vobis aſcribo, Phalar. in Epiſt. μὴ μικρολογίαν καταγνωσθῶμεν τοῦ μικρὰ αἰτεῖν καὶ τοῦ διδόντος ἀνάξια, Nazanz. κατέγνωσταί σου θάνατος, rei capitalis damnatus es, & vltimo ſupplicio. καταγνώσκειν ἑαυτοῦ is dicitur, quem facti ſui pœnitet, Bud. Com. Planudes pro negligo, in verſione libelli Catonis, καταγνῶναι τοῦ δουλεύειν, ὡς ἐλεύθερός ἐστι, liberum aſſeruiſſe, qui ſeruus eſt, Ariſtot. in Problem. καταγνῶναι τὴν αὐτοῦ δουλείαν τοῦ δήμου, AEſchines. δυσχεράνας καὶ καταγνοὺς ὁ Πορσίνας κατελύσατο τὸν πόλεμον, Porſena ægrè ferens ac improbans bellum diſſoluit, Plutarch. in Publicola. καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ ἐκείνων τῷ ἐπιβουλεύματι, inſidias opinans nequaquam ſibi ſucceſſuras, Thucyd. οὐ δικαίως καταγνόντες κατ᾽ ἐμοῦ, non pro merito de me malè opinati, Herodot. τοὺς καταγνωκότας ἀλλήλων ἀδικεῖν, qui ſe mutuò condemnent iniquè egiſſe, AEſchin.

Καταγλωττίζειν, ſuauiari. Aliquando cõuitiari. Ariſtophan. Acharn. ψευδῆ καταγλωττίσας μου, de me mentitus eſt, mendacia in me deblaterauit. Gregor. τὸ καταγλωττισμένον appellat diſputationem verba exornata fundentem, verbis non veritate nitentem, linguæ Atticæ veneres conſectantem, Bud. Com.

Καταγλώττισμα, ατος, τό, &

Καταγλωττισμός, οῦ, ὁ, obtundens loquacitas, & baſium obſcœnum. Ariſtoph. νεφ. ἡ δ᾽ αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων ὄζουσα, olẽs oſcula impudica, i. ὄζουσα αἰσχρῶν φιλημάτων.

Κάταγμα, ατος, τό, fractio, ruptio membri, os fractũ. κάταγμα πωροῖ τι ἀφέψημα τῶν φύλλων, decoctum foliorum oſſa confracta ſolidat, Dioſc. lib. 1: vbi Marcell. annotat, τὸ κάταγμα de fractis tantũ oſſibus dici. ὀστῶν κατάγματα, oſſa rupta & fracta. Idem lib. 2. Dioſcor. τὰ ἐν κεφαλῇ τραύματα καὶ κατάγματα, capitis vulnera & oſſa fracta. vide annotationem ipſius Marcelli ibidem. κατάγματα, fracta, Ruellius: colliſa, Hermol. lib. 1. Dioſcor.

Καταγνύω, frãgo, perfringo. Actiu. Accuſ. & κατάγνυμι. καταγνύναι ἀποβάσεν, litori deſcẽſus gratia illidere, Thuc. κατάγνυσθαι, frangi, Plutarch. in Camillo.

Κατάγνωσις, damnatio, reprehenſio, vituperatio.

Καταγογγύζω, obmurmuro, Genit. ca. 11. lib. 1. Macch.

Καταγοητεύω, μ. εύσω, π. κα, demẽto, præſtigiis decipio.

Κατάγομαι, deorſum ducor, diuerſor, hoſpicio ſuſcipior, me recipio.

Καταγόμενοι, οἱ, reduces.

Καταγορεύω, id quod occultũ eſt detego, expono, καταλαλῶ, κακολογῶ. καταγορεύειν τοῦ φίλου, ad amicum querelam defero, Thucyd. i. μηνύω. καταγορεύειν τ᾽ ἀληθῆ, Iſocrat.

Κατάγραπτος, ου, ὁ, deſcriptus, depict⁹, variegat⁹, ποικίλος.

Καταγραφή, ῆς, ἡ, deſcriptio, deſignatio, lineamentum futuræ picturæ, delineatio, forma, figura. Eſt etiam centuriatio. Polybius, ποιεῖσθαι τὴν καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν, habere militum delectum.

Κατάγραφος, inſcriptus, notatus lineis vel punctis.

Καταγράφω, deſcribo, delineo, depingo. νόμοι καταγεγραμμένοι εἰς ξυλίνους ἄξονας, leges deſcriptæ ſunt in ligneis tabulis, Plutarch. in Solone. καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, in ſphæra deſcribi, Proclus de ſphæra. Eſt etiam in decurias diſtinguo & conſcribo: vt καταγραφέντες στρατιῶται, conſcripti & centuriati milites, Bud. Com.

Καταγρεῖ, comprehendit, deſtruit.

Καταγυιόω, eneruo, imbecillem reddo.

Κατάγχω, ſuffoco, prohibeo, reſtringo, ango.

Κατάγω, μ. ξω, π. χα, deduco, voluo, filum nendo deduco. κατάγειν τὰ ἔρια, deduco lanas, Lucian. Item de mari ad portum nauigo, applico. vnde κατάγειν τὰ πλοῖα, nauigia ſubducere dicitur à Latinis. εἰς τὸν λιμένα ἄγειν, Demoſth. Item in patriam reduco & reſtituo. vnde κατερχόμενοι, reduces. inde fit vt ſignificet deducere à capite ad finem, Plutarch. in Numa. Item frango, Plato. κατάγω στρατιάν, moueo caſtra, Herodot. κατάγω ἐπὶ βασιλείᾳ, reſtituo in regnum, Thucyd. τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, ab exilio reduxerũt populũ, Iſocr. κατάγειν, i. diuertere: propriè dicitur de iis qui in naue vehuntur: καταλύειν autem, de iis qui curru, Thucyd. Interp. καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, deorſum egiſſe Iouem arte magica vſos, Plut. in Numa. καταγαγεῖν λέγεται θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους, fertur clariſſimos ex infeſtiſſimis hoſtibus triũphos reportaſſe, Idẽ in Fabio. καταγαγὼν ἀετὸν ὑπὲρ πετόμενον, deducens aquilã ſupernè volantẽ, idẽ Plut. ibidem. καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτήν, qui vrbẽ in priſtinum ſtatũ reduxit, Idẽ in Camillo. καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσόν, qui ex bello aurũ reportauit, Idẽ in Lycurg. κατάγοντες σαγήνην, rete piſcatorium trahẽtes, Idẽ in Sol. εἰωθέναι ὥραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσαν, ſolitam horam ventum luculentum ex pelago impellentem, Idem in Themiſtocle. κατάγεται εἰς τοῦτον τὰ στέμματα, in hunc deferuntur ſtemmata, Idem in Numa. ὅκως καταγάγοιεν τῇ γῇ, quoties terræ nauem applicarent, Herodot. lib. 4. καταγόμενοι ἀπὸ γένους, à genere deſcendentes.

Καταγωγή, ῆς, ἡ, diuerſio, applicatio, reditus, ἡ ξενία, καταπλοῦς, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. Idem ſedes, σταθμός, manſio, domicilium, diuerſorium, receptus, portus, λιμήν. Item ſuſtentaculũ, cui innitimur aſcenſuri. Herodot. μεσοῦντος δὲ τῆς ἀναβάσεως ἐστι καταγωγή τε καὶ θῶκοι ἀμπαυστήριοι.

Καταγώγιον, ου, τό, idem, deductio, habitaculum, hoſpitium, πανδοχεῖον, σταθμός, gymnaſium, ludus.

Καταγωγίς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, fimbria.

Καταγωνίζομαι, in lucta & prælio vinco, expugno, deuinco, νικῶ, debello. Accuſ. κατηγωνίσαντο βασιλείας, regna expugnarunt, Paul. cap. 11. ad Hebr. καταγωνισάμενος Πομπήιον, qui ſuperauit Pompeium, Plut. in Numa.

Καταδαίνυμαι, comedo, Nonnus.

Καταδάκνω, mordeo, Homerus.

Καταδακρύω, defleo, deploro. κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην. Xenoph. 5. Pæd. defleuit ſuam ſortem.

Καταδακτυλικός, libidinoſus, vitiator. Ariſtoph.

Καταδαμάζω, domo, perdomo.

Καταδάμναμαι, domor, in Epigram.

Καταδαπανάω, abſumo, conſumo.

Καταδαπάνη, cõſumptio. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. ἡ φύσις τῇ καταδαπάνῃ τῆς ὑγρᾶς τροφῆς ἀναπαύεται.

Καταδάπτομαι, conſumo, lacero.

Καταδαρδάπτω, deuoro.

Καταδαρθάνω, dormio. Neutr. abſol. in 2. Aor. κατέδαρθον. Ariſtoph. νεφ. ἐᾶσον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με, me ſine dormire: vbi Interpr. καταδαρθεῖν οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι καταδαρθεῖν, κυρίως δὲ τὸ ἐπὶ δέρματος κοιμᾶσθαι.

Καταδαρθείς, έντος, dormiens, conſopitus. Ariſtoph. in Pluto, ἐπεὶ δὲ καταδαρθέντα που, &c.

Καταδεής, έος, ὁ, ἡ, in Accuſatiuo καταδεᾶ Atticè, pro καταδεῆ, imminutus, impar, obſcurus, egenus, tenuis. vnde καταδεέστερος, minor, inferior. Iſocrat. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν, opinionem ſpe longè inferiorem. μηδὲν μηδέπω καταδεὴς μηδ᾽ ὑποδεὴς γεγονώς, Bud. in Epiſt. priorib.

Καταδεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐλλείπεται. καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμόν, duę ad explendum numerum naues deſunt, Herodotus. καταδέουσα ποδῶν εἴκοσι, viginti pedibus minor, Idem. καταδέουσαι μιῆς χιλιάδος ἕνδεκα μυριάδες, vndecim myriades minus mille, Idem. τριήκοντα μυριάδων στρατοῦ, καταδεούσαις τεσσέρων, ex triginta myriadibus exceptis quatuor, idem Herodotus.

Καταδειδίω, metuo. καταδείσαντες, metu perculſi.

Καταδεικνύω, oſtendo, præſcribo, demonſtro, ſum author, inſtituo. Actiu. Accuſ.

Καταδειλιάω, μ. άσω, π. ακα, timeo. Accuſ.

Κατάδενδρος,ου,ὁ ϰ ἡ,plenus & conſitus arboribus.

Καταδέομαι,egeo,rogo,deprecor. Plato in Apol. ὡς αὖ ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη,ille hunc precari nequeat. Item καταδέομαι,conſtringor. καταδεδεμένος τοὺς ὀφθαλμούς,velatus oculis.

Καταδεσμεύω,alligo,colligo, obligo, vincio. Accuſat. Nazanzen.in Orat.

Καταδεσμὸς,οῦ,ὁ,vinculum, alligatura. Plato 2.de Rep. ἐπαγωγαῖς τε ϰ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς πείθειν.

Καταδέχομαι,recipio,abſorbeo. Item patior.

Καταδέω,colligo, obligo, vincio, ἐμποδίζω, prohibeo, cohibeo,κατέχω. Odyſſ.ξ,τῶν θεὸν κατ' νόστον ἔδησε. Ibidem, ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν,me deligarunt. κατέδησαν φῶρα εἶ),pronuntiarunt eſſe furem, Herodotus. ἢν καταδήσωσι ἐπιορκῆσαι, ſi periurii conuicerint.

Κατάδηλον, manifeſtè.

Κατάδηλος,ου,ὁ ϰ ἡ,manifeſtus,conſpicuus. Xenoph. οὐ γὰρ πάνυ σοι κατάδηλον,&c. nonne tibi conſtat. Plato in Apolog. κατάδηλοι γίγνονται προσποιούμενοι εἰδέναι, manifeſtò comperitur & deprehenditur eos ſe ſcire ſimulare.

Κατάδημα,ατος,τὸ,intercapedo,Gaza ex Ariſtot.

Καταδημαγωγέομαι,& Καταδημαγωγέω,μ.ήσω,π.ηκα, blandè aut populariter loquor,homines demulceo. Accuſ. vt τούτοις ὁ Περικλῆς καταδημαγωγούμενος, hos Pericles ſuperans populari gratia, Plutarch.Bud.Com.

Καταδημοβορέω,abſumo,quæ ſunt reipubl.deuoro.

Καταδημομερίζω,in populum diſtribuere.

Καταδηϊόω,vaſtari,deprædari.

Καταδηριάομαι, certo.

Καταδιαιρέω,diuido. Actiu. Accuſ.

Καταδιαιτάω,μ.ήσω,π.ηκα,condemno. Dicitur de arbitro: καταδικάζω autem de iudice, & καταγινώσκω.

Καταδιαιτώμενος,ὁ νικήσας τὴν δίαιταν,vel(vt inquit Pollux) ἐν τῇ διαίτῃ κρατήσας,Bud.Comm.

Καταδιαιτῶν,arbiter.

Καταδιδοῖ,ἀντὶ τοῦ καταδίδωσι. καταδιδοῖ ἐς ποταμὸν,influit in fluuium,Herodotus.

Καταδίδωμι,diſtribuo,profluo. αὐλῶν ἀναπέπταται πρὸς τὴν θάλασσαν, ἵνα τὴν κάτω καταδίδωσι τοῦ ποταμοῦ ἀναχεόμενον ϰ θῖνας ἄμμου βαθείας ἴσχει, ϰ τελευτᾷ πρὸς αἰγιαλὸν, Plutarch.in Fabio,vallis mare verſus explicatur,vbi diffuſus in ſtagna fluuius profundiſsimas arenas habēs ad mare profluit. καταδιείλοντο,diuiſerunt.

Καταδιελέσθαι,diuiſiſſe,καταμερίσασθαι.

Καταδιΐστημι,ſeparo.

Καταδικάζω,μ.άσω,π.ακα,condemno, damno, καταγινώσκω. Porrò iudex dicitur καταδικάζειν: ſed καταδικάζεσθαι ὁ ἡττήσας τὸ ἔγκλημα, ϰ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας, Bud.Com. & καταδικαζόμενος,aduerſarius,actor, Plato in Leg. καταδικάζεις σύνεσιν ἐμοῦ,prudētiam meam accuſas,Phalaris in Epiſt. κατεδίκασε πορνείαν, Nazanz. καταδικάζειν πάντα, Ariſtot. in Polit. de omnibus condemnare, vel omnium in totum condemnare. Item καταδικάζω,iudicio vincor, cum Accuſ. Matth.cap.12. καταδικασθέντες θανάτῳ,morte damnati ſunt, Plutarch.in Laced.apophth. ἐὰν δὲ τῶν τοσούτων ἡμίσεια μαρτύρων καταδικασθῶσί τινες, &c. ſi plures quā medietas teſtium condemnati fuerint, Plato de Legib. καταδικασθέντες,accuſati in foro.

Καταδίκη,ης,ἡ, condemnatio, mulcta: iudicatum Cic. vocat. Lucian.in Cauc. ὡς μισθὸν εἶναι ϰ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. Idem alibi,τὴν καταδίκην ἐποίησε, iudicatam rem fecit. καταδίκην ἐκτίνειν,vel κατατίνειν,i.τὸ κριθὲν ἐκπληρῶσαι,iudicatum facere,Bud.in Epiſt.poſter.

Καταδικος,ου,ὁ,ærarius,damnatus iudicio, obnoxius è re iudicata,iudicatus.

Καταδιψάω,ſitio.

Καταδιώκω,perſequor. Actiu. Accuſ.

Καταδοκέομαι, exiſtimor,& ſuſpicione opprimor, Budæus Comment.

Καταδοκέω,μ.ήσω,π.ηκα,expecto,exiſtimo,obſeruo.

Καταδόμαι,cantoribus comitatus ſum.

Καταδοξάζω,,opinor,ſuſpicor.

Καταδόξας,ratus,cum Infinitiuo,Herodot.

Καταδουλόω,μ.ώσω,π.ωκα, vel καταδουλῶμαι, ſubigo, redigo in ſeruitutem. Xenoph. οἱ ἀνδρεῖοι τοὺς ἀναλκίδας καταδουλωσάμενοι καρποῦνται. Plutarch. κατεδουλοῦτο τὴν γνώμην αὐτῶν,frangebat ſpiritus eorum,& ad ſeruilē animi ſubmiſsionem eos deiiciebat. κατεδούλωσε τὴν νῆσον βασιλεῖ, inſulam in regis ſeruitutem redegit. Iſocrat.in Euag. οὐ μενέλαός με καταδεδούλωται,non me inuitum ſubegit Menelaus,non adegit. τὸ καταδουλοῦσθαι μὲν ἄκοντα, τὸ καταδουλοῦν δ' ἑαυτὸν γίνεται, Lucian. hanc differentiam ponit. τοὺς ἄλλους τῇ μεγαλοψυχίᾳ καταδουλούμενος, alios magnanimitate ſibi inſeruire cogens,Iſocrat.in Euagora.

Καταδούλωσις,εως,ἡ,ſubactio,debellatio,ſeruitus, ſubiectio. περὶ καταδουλώσεως σφίσιν,de ſibi ſubigendo,id eſt,vt in ſuam ditionem reducant,Thucyd.

Κατάδουπα,τὰ,cataractæ Nili.

Καταδουπέω,cum ſonitu cado. κατέδουπε, recidit, corruit,in Epigramm.

Κατάδουπος, ſtrepitus, locus abruptus & præceps fluctibus.

Καταδοχὴ,receptio,Plato in Leg.

Καταδραθεῖν,obdormire,τὸ καταδαρθάνειν.

Καταδραμεῖν,decurrere. Chryſoſtom. εἰς αὐτὸν τὸν βυθὸν τῆς πνευματικῆς σοφίας καταδράμωμεν, in ipſum profundum decurramus,i.deſcendamus. καταδράμωσι,incurſent. καταδεδραμήκεσαν, incurſionibus vaſtarunt. καταδραμόντες, decurrentes, peruagati. καταδραμόντες ἐς πεδίον,campum procurſantes,Thucydid.

Καταδρεπανηφόρα,falcati currus.

Καταδρέπω,ſtringo,decerpo.

Καταδρομέω,μ.ήσω,π.ηκα,contra curro. Neutr.abſol.

Καταδρομὴ,ῆς,ἡ,diſcurſio, excurſio, inſultus, recurſus, incurſio, ἔφοδος. καταδρομὴν ποιῆσαι ſeu ποιεῖν, incurſionē facere, Xenophon.

Κατάδρομος,ſtadium,in quo equites decurrere ſolebāt imaginario prælio. Latinè decurſorium dici poteſt,Budæus in Annot.

Καταδρύμματα χειρῶν,lacerationes manuum, id eſt,à manibus factæ,Euripid.

Καταδρύπτομαι,dilanio. Heſiod. κατ' δ' ἐδρύψατο παρειάς, id eſt,κατέξεον τὰς παρειάς.

Καταδρύπτω, dilacero, dilanio, diſcerpo, in Epigram. καταδρύψασα παρειάς,Ibidem.

Καταδρυφάσσω,μ.άξω,π.αχα,munio,Accuſ.

Καταδυναστεία,oppreſsio.

Καταδυναστεύομαι, tyrannide & potētia cuiuſpiam opprimor. καταδυναστευόμενος,preſſus à potentioribus.

Καταδυναστεύω,μ.εύσω,π.ευκα, tyrannide & potētia opprimo, βιάζω. Accuſ. καταδυναστεύουσι πλούσιοι ὑμῶν, diuites in vos tyrannidem exercent, Eraſmus, cap.1. Epiſt. Iacobi. καταδυναστεύειν τοῦ πένητος,Nazanz.

Καταδύω,immergo,abſcondo,ſubeo. Philo de mundo, αὗται κατ' τῆς θαλάσσης ἰδεδύκεισαν ἐπικλυζόμεναι, hæ mari ſubmerſæ ſunt & obrutæ. καταδύουσιν εἰς γῆν, terrā ſubeunt, Ariſtot. πολλάκις μὲν κατέδυνεν ὑφ' ὕδατι, ſæpe in aquā demergebatur,Homer.in bello Ranar. καταδῦναι, ſubire, ingredi, ὑπεισελθεῖν. Odyſſ.ο,ἰθέλεις καταδῦναι ὅμιλον. Et Iliad.γ,μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν, prælium virorum ſubire. Item occidere, Iliad.α,ἠέλιος κατέδυ. καταδύων ἐς ὕλην, ſyluis ſe abdens.

Καταδύομαι,lateo,inferius ſubſideo,mergor,occultor, regredior: item confundor, ἐρυθριῶ. Deponens abſol.& paſsiuū. καταδύομαι μετὰ παρρησίας εἰς τὸν διαπόντιον ἀγῶνα,&c. Chryſoſt. vereor, vel non audeo. ὁ δάμων ἔοικεν ἄκρος ὢν σοφιστὴς, καταδύεσθαι μὲν εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐπικρυπτόμενος τὴν δεινότητα, Damon videtur quum maximus ſophiſta eſſet, quò multitudinem lateret, vim artis muſicæ nomine tegere voluiſſe, Plutarc. in Pericle.

Καταδὺς,vide in καταδύω.

Καταδῦσαι,

Κατάδυσις, εος, ἡ, ſubmerſio, φωλεία, latibulum, ſpecus.

Καταδυσωπῶ, pudefio: itē flecto, perſuadeo, exoro. Lucian. τοῖς δυσωποῦσιν οὕτως κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λόγων, &c. ita eius animum adduxit, &c. Sumptū ex moribus eorum, qui pudore impediuntur quo minus negent quod rogantur, Bud. Comm.

Καταδύω, μ. ύσω, π. υκα, demergo, deprimo, καταποντίζω. Accuſ. κατέδυσαμεν ἥλιον ἐν λόχῳ, in Epigr. In ἀορ. β. κατέδυν. κατέδυ ἡ ναῦς, ſubmerſa eſt, depreſſa eſt, Thucy. κατέδυ, ἀλλ' ἀδεῶς εἰς ... ἑαυτόν, Demoſth. ſe repreſsit, publico caruit. καταδύητε κατὰ τῆς γῆς, ſubeatis terram. καταδῦναι κατὰ τῆς θαλάσσης, mari obrui, Herodotus. ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκός, baculus in multum cinerē demerſus, Plutarch. in Camillo. καταδύς, ingreſſus, abſconditus, tectus. καταδὺς ἐκομίζετο, ingreſſus vehebatur, Idem in Themiſtocle. καταδὺς ἥλιος, ſol occidens, obiens, Homer. καταδὺς ἐς τὴν ὑλαίην, ad Hylæam veniens, in Hylæam abſtrudens ſe. καταδῦσα ὁλκάς, nauis demerſa. καταδύσας νεὼς στρατηγός, nauis ſubmerſæ dux, Xenoph. in Omiſsis. καταδύσας αἰχμῆς εἰς βάθος, defixa alti⁹ cuſpide, Plut. in Rom.

Καταᾴδω, vel καταείδω, occino, cantu obſtrepo, cano. Euripid. Item incanto, carminibus afficio. καταείδοντες γόησι τῷ ἀνέμῳ, veneficiis ventum incantantes, Herodot.

Καταδωροδοκεῖν, munera accipere.

Καταδωροδοκεῖσθαι, muneribus corrumpi. καταδωροδοκεῖται, munera accipit, Ariſtoph.

Καταδωροδοκούμενοι, dona largientes, Ariſtot. 2. Polit.

Καταειμένος, tectus, deſus: ab ἕω, quod eſt induo. καταειμένος, Apollon. Rhod. i. κατερρεόμενος, ἢ καταπτιόμενος, ἢ καλυμμένος φυτοῖς. ὄρος καταειμένον ὕλῃ, Homer. i. καταπεφυτευμένον, mons ſyluoſus, ſylua veſtitus.

Καταείνυον, tegebant: ab ἕω.

Καταισαμφορισμένος οἶνος, vinum amphoris contentum, Theophr. lib. 2. de cauſ. plant.

Καταζεύγνυμι, caſtrametor, iacio vallum. καταζευγνυμέναις πόλεσι, ciuitatibus locum ad morandum capientibus, Plato de Legibus. Interpres tamen conciliatis exponit: ſed viderit.

Καταζευγοτροφῶ, in alendis equis conſumo.

Κατάζευξις, caſtrametatio: cui opponitur ἀνάζευξις. σύνθημα καταζεύξεως ἔδωκαν, vt caſtrametarētur, Plutar.

Καταζῶ, viuere, degere. καταζῶ περὶ τοὺς λόγους, Bud. in Epiſt. prior. qui inquit, διαζῶ & καταζῶ, eſſe largè & opulenter viuere: ὑποζῶ verò, arctè. οἱ εὐδύναμοι καταζῶντες καὶ αὐταρκῶς, Idem.

Καταζύγωσις, libramentum, Bayf. de nauibus.

Καταζωννύω, & καταζώννυμι, circuncingo, præcingo.

Καταζῶσαι, lora, quib⁹ ephippia & alia equis alligātur

Καταθαμβέομαι, perhorreſco. καταπεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν, Annibalem perhorreſcens, Plutarch. in Fabio. καταπεθαμβημένη τὴν τοῦ Νουμᾶ δύναμιν, admirata vim Numæ, Idem in Numa.

Καταθαυμάζω, ad ſtuporem vſque miror.

Καταθάπτω, defodio, ſepelio, in Epigram.

Καταθαρρῶ, audeo, quaſi contra aliquem: nam κατὰ contrarietatem hic ſignificat. καταθαρρῶ τῶν πολεμίων, animoſus ſum aduerſus hoſtes, Bud. in Epiſt. poſter.

Καταθαρσέω, μ. ήσω, confundo.

• Καταθαρσέω, confido, Herodian. τότε βαρβάρων ὁ καταθαρσήσας τῆς ἡλικίας κατεφρόνησε. Geniti. vt κατετόλμησε, in Fabulis Aeſopi, καταθαρσήσας αὐτοῦ, auſus eſt accedere propè.

Καταθεάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, conſpicor, aſpicio deorſum. Depon. Accuſat. Philo de mundo, pro ſuſpicio accepit, ὄψιν ἀνθρώπων ἀνέδωκεν, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεᾶται, vt cælum reſpiceret.

Καταθεῖς μηδὲν αὐτῶν, id eſt, μηδὲν ὑπὲρ τούτων ἐκτίσας, Budæus Comment.

Καταθέλγω, mulceo, recreo, delinio, decipio, in Epigr.

Καταθεματίζω, deuoueo, deteſtor, Eraſmus in cap. 26. Euangelii Matthæi.

Κατατίθημι, deponere.

Κατάθεσις, εος, ἡ, propagatio, dilatio. κατάθεσις ἀμπέλων, propagatio vitium, Gaza de Senectute.

Καταθέω, diſcurro, decurro. κατέθεε τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem verſus regionem incurſionibus infeſtabat.

Καταθήγω, μ. ξω, acuo, in Epigramm.

Καταθήκη, i. παρακαταθήκη, Iſocrat.

* Καταθηξις, εος, ἡ, titillatio.

Καταθλάω, μ. άσω, π. ακα, confringo. Accuſ.

Καταθλεύω, vincere.

Καταθνήσκω, intereo.

Καταθνητός, mortalis. Homer. καταθνητῶν ἀνθρώπων: vbi κατὰ, ſi ſit vna dictio, vacat.

Καταθολῶσαι, turbidum reddere.

Καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων, ex equis deſilientes.

Κατάθου, depone, in Imperatiuo Aoriſti ſecundi, verbi κατατίθεμαι. Ariſtoph. πρ. κατάθου θοιμάτιον.

Καταθρασύνομαι, audax ſum, audacter & liberè loquor, Deponens abſolutum.

Καταθραύω, μ. αύσω, π. αυκα, frango, diſſeco, diuello, diſtraho, effringo, defringo, confringo. Accuſ.

Καταθρέξαι, percurrere.

Καταθρώσκειν, deſilire. καταθρώσκω τὴν αἱμασιάν, de maceria deſilio, Herodot.

Καταθυμέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſydero. Item animo concido & labaſco. Accuſ. Bud. Comm.

Καταθύμιον, deſyderium, cap. 7. Micheæ Prophetæ. τὰ καταθύμια, quæ placent & probantur, quæ lubent.

Καταθύμιος, ου, ὁ, animo placens, ſuauis, qui eſt cordi, qui ex animi ſententia eſt, hoc eſt, iucundus & gratiſsimus. Significat etiam quod animo verſatur, vt Iliad. κ. θάρσει, μηδέ τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, noli terreri mortis reputatione. vbi Græcus Interpr. κατὰ τὴν ψυχὴν, κατὰ τὸν νοῦν: Latinus autem, noli in animo & mente mortem habere, quia te non occidemus.

Καταθυμίως, libenter.

Καταθύω, μ. ύσω, π. υκα, excanto, excanto ſuffimentis, καταμυσάττω. Item præſto ſacrificia, immolo, macto, Herodian. Accuſatiuo.

Καταί, pro κατὰ, ſicut παραὶ pro παρὰ, Gaza lib. 4. Gram.

Καταιάπτω, μ. άψω, π. αφα, deſtruo, demitto cum pernicie. Accuſatiuo.

Καταιβασίαι, αἱ, ſigna cælitus ad terram demiſſa.

Καταιβάσις, pro κατάβασις, deſcenſus, in Epigram.

Καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, hominibus acceſſæ fores, i. βάσιμοι, δι' ὧν καταβατόν ἐστιν ἀνθρώποις.

Καταιβάτης, ου, ὁ, cognomentum Iouis, διὰ τὸ καταβαίνειν τοὺς κεραυνούς. Et genus fulminis, quorum alia ψολόεντες, alia ἀργῆτες vocantur. καταιβάτης Ζεύς, Ariſtoph. καταιβάτας κεραυνοί, Idem.

Καταιβάτης οἶμος, decliuis via, Nonnus. καταιβάτις κέλευθος, lib. 2. Arg. Apoll.

Καταιβατός, pro καταβατός, peruius, acceſsibilis.

Καταιγδην, impetuoſè, ſecunda longa, Apollon.

Καταιγίζειν, ciere procellam, impetuoſum eſſe. καταιγίζουσα θάλασσα, tumultuans, in Epigram.

Καταιγίς, ίδος, ἡ, procella, tempeſtas, impetus ventorū. Ariſtot. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης, i. cæterùm è genere violentiorum flatuum, καταιγίς, nomen eſt flatus ingruētis ſupernè repentéque euerberantis.

• Καταιδῶ, Actiu. pudore perfundo & ad venerationem cogo vel flecto animum. Plutarch. in Polit. præcep. αἰσχύνουσα πειθοῖ καὶ καταιδοῦσα τοῦ δήμου τὸ αὔθαδες.

Καταιδέομαι, veneror, reuereor, vereor. Depon. Accuſ. Ariſtoph. πρ. καταιδέσθητι πατρῷον Δία, reuerere Iouem.

Καταιθαλόω, μ. ώσω, comburo, ardeo, fulmino, in fumum redigo, Euripides. καταιθαλωμένα, inquit Heſych. κατατεφρωμένα.

Καταίθυξ, vrens.

Καταίθω, vro, Euripid.

Καταικίζομαι, & καταικίζω, verbero, corrumpo, damno afficio, ſupplicio afficio, fœdo, plecto, crucio. vnde κατῄκισται.

Καταίνεσις, ἡ, ſponſio.

Καταινέω, ῶ, μ. έσω, adnuo, annuo, admitto, laudo, acquieſco, accipio conditionem, Euripid. καταινέσας ἐπὶ τούτοις, hæc approbans, Herodot. ὅτῳ παῖδα κατῄνεσας, cui deſtinaſti filiam. Euripid. καταινεῖν καὶ διδόναι, annuere & dare, Plutarch. in Lycurgo.

Καταῖξ, κος, ἡ, turbo, procella, σφοδρὰ ὁρμή, Apoll. Rhod. vnde καταιγίζειν.

Καταιονάω, perfundo, inſpergo, illino, foueo, καταπλάσσω. Accuſ. καταιονᾶν καὶ καταπλάττειν, fouere & illinere, emplaſtris obducere. vnde καταιόνησις, fotus, vel inunctio.

Καταίρεσις, diuerſorium, appulſio.

Καταίρω, deſcendo. Item appello, deferor: & eſt nauticum verbum. Sic Maro, Huc vbi delati portus intrauimus. Item ſoluo, regredior: ab αἴρω, moueo. εἰς Δῆλον καταίρει, Ariſtid. στόλος κατῆρεν εἰς παγάσας, ad Pagaſas claſsis ſubducta eſt, Plutarch. in Themiſtocle.

Καταισθάνομαι, intelligo, Sophocl.

Καταΐσσω, deſcendo, deferor, irruo.

Καταισχύνομαι, μ. ύνουμαι, erubeſco, Depon. abſol.

Καταισχύνω, μ. υνῶ, π. ῆκα, pudefacio, fœdo, contumelia & probro afficio, pudore ſuffundo. Actiu. Accuſat. καταισχύνω τι, rem tibi pudendã facio. καταισχύνασα παρθενίαν, quæ virginitatem perdiderit, Plutarch. in Numa.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, incuſo, damno, obiicio, obiurgo. καταιτιῶνται ἀλλήλοις, alius in alium reiicit culpã. καταιτιαθεὶς, delatus, accuſatus.

Καταῖτυξ, ἡ, genus galeæ humilis & ſine criſta, caſsis Valla interprete. παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι.

Καταιωρέω, dependo, & καταιωρέομαι, dependeo. Heſiodus, θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοὶ, fimbriæ ſplendidæ dependebant.

Κατακαύματα, ambuſta, aduſtiones, lib. 2. Dioſcorid.

Κατακάμεν, exuri, Doricè, pro κατακαῆναι, Plutarchus in Lycurgo.

Κατακαῆναι, arſiſſe, incenſum eſſe. κατακαυθεὶς, concrematus, combuſtus. κατακαύσομαι, exurar.

Κατακαινίζω, μ. ίσω, π. ικα, & Κατακαίνω, percutio, occido, interficio, interimo, Accuſ.

Κατακαίριον, periculoſum, lethale.

Κατακαίω, μ. καύσω, π. αυκα, comburo, deuro, incendio conſumo, cremo, peruro. Accuſ. Ariſtophan. αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων, ſeipſum deurens. κατακαίουσι τὰ ζῆν λύπαις ταῖς πολλαῖς, ad viuendum inter dolores multos incendunt ac inſtimulant, Plutarch. in Numa. κατάκαυσον, deure. Plato in Epiſt. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον. κατακαῦσαι, comburere. κατακαυθήσομαι, deurar, ardebo, Ariſtophan. πεφ. κατακεκαυμένος, deuſtus.

Κατακαλέω, accerſo, cõuoco, imploro. & κατακαλέομαι, οῦμαι, pro eodem. τὸν θεὸν ἅμα κοινῇ κατακαλοῦντο φωνῇ, vna ſimul voce Deum inuocarunt, Plutarch. in Themiſtoc. κατακαλούμενος ἀθήναζε τούτοις ἐπὶ βεβαίῳ, certo promiſſo Athenas hos euocãs, Idem in Solone. ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς, Thucydid.

Κατακαλλωπίζω, orno.

Κατακάλυμμα, ατος, τὸ, operimentum, velamen.

Κατακαλύπτω, obtego, operio, velo, circuntego. Plato Epiſt. 7, πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος, iter ingredior hac ratione velatus, i. defenſus & protectus.

Κατακάμπτω, deflecto, inflecto, detorqueo.

Κατακαρδιον, ου, τὸ, res ad amorem inducens, amatorium poculum, vis amoris.

Κατακάρα, in caput, ſecundum caput: ſic enim dicunt Attici, pro eo quod eſt ἐπὶ κεφαλήν.

* Κατακάρδιος πληγή. Herodian. lib. 6, παίσαντες πληγαῖς καταcαρδίαις ξίφεσιν, ὡς ἐπιφέροιντο ὑποκολπίοις.

Κατακάρπιον, ου, τὸ, fructus, Theophraſt.

Κατάκαρπος, ὁ, ἡ, diues, fructifer. κατάκαρπος ἐλαία, fructifera oliua, Pſalmo 51.

Κατακάρπωσις. cap. 6. Leuitici, καὶ ἀφελεῖ τὴν κατακάρπωσιν, ἣν ἂν καταναλώσῃ τὸ πῦρ, tollet cineres, quos vorans ignis excuſsit.

Κατακαρφῶ, demolior, corrumpo, ſicco.

Κατακάσα, libidinoſa: à κάσον, quod virile ſemen ſignificat. vnde κασίγνητος.

Κατακάσαι, αἱ, infelices, quæ ob flagitiũ domi manent, ignis ſupplicio dignæ.

Κατάκαυμα, deuſtio, aduſtio, ambuſtio. κατακαύματα, ambuſta, Gaza.

Κατάκαυσις, εως, ἡ, aduſtio, combuſtio.

Κατακαυχάομαι, glorior aduerſus. Paul. cap. 11. ad Roman. μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων, ne glorieris aduerſus ramos. εἰ κατακαυχᾶσαι, ſi glorieris, Ibidem.

Κατάκειμαι, iaceo, accumbo, diſcũbo. Plato 2. de Rep. ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι, ſuper lectos accumbere: vbi de epulis agitur. Ariſtoph. in Pluto, κοιμίως κατεκείμεθα, i. cubabamus, ſtrati iacebamus: vbi de ſomno agitur. Lucian. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ſi quis ſodaliũ morbo decumbat. Ex quo κατακείαται, iacent, poſita ſunt, ſidunt. Item κατάκειμαι, ſum repoſitus, aſſeruor. Heſiod. οὐδὲ τόγ' ἐν οἴκῳ κατακείμενον, ἀνέρα κήδει, &c. κατάκειμαι ἐν γῇ, in ſolo iaceo, Plato de Legibus.

Κατακείρω, detondeo, κατασαλίσκω, κατεδαπανῶ, Homer.

Κατακεκαυμένη, regio quædam eſt, quam poſſident Lydi & Myſii, exuſta arboribus, præter vitem. Illinc vinum affertur virtute præſtans, quod κατακεκαυμένιτης οἶνος dicitur. Quidam hinc iocoſè Bacchum πυριγενῆ vocant, Cælius lib. 4, cap. 14.

Κατακέκνισμαι, pruritu libidinis vexor.

Κατακελεῦω, κατακοσμεῖτο.

Κατακελευσμὸς, οῦ, ὁ, ſpecies cantus, quo in Pythicis ludis vti ſolebant, Polluci.

Κατακέλευσον, ſilentium impera.

Κατακελεύω, iubeo.

Κατακενόω, μ. ώσω, euacuo, effundo.

Κατακεντάννυμι, ſtimulo, pungo, Lucian.

Κατακεντέω, pungo, vulnero.

Κατακέντημα, ατος, τὸ, punctio & penetratio.

Κατακεράννυμι, confundo, permiſceo, diffundo.

Κατακεράσαι, temperare.

Κατακέρασις, εος, ἡ, temperatio, dilutio, mixtio.

Κατακεραυνόω, fulmine interficio.

Κατακερδαίνω, quæſtum facio, Xenoph.

Κατακερματίζω, μ. ίσω, π. ικα, diſſeco, in minutas partes diſtribuo, & redigo in nummos. Accuſ.

Κατακερτομέω, μ. ήσω, π. ηκα, illudo, nugor, conuitiis inſector. Accuſat.

Κατακερχνῶσαι, aſperum fieri.

Κατακηλέω, θέλγω, Heſych. permulceo, Cic. mitigo.

Κατακηλητικὸς, i. θεραπευτικὸς, leniendi vim habens.

Κατακηόμεν, κατακαύσομεν, Homer. κατακηέμεν, cremare, Idem, i. κατακαίειν.

Κατακηρόω, incero, cera oblino, cera obduco.

Κατακηρωμένος, ου, ὁ, & κατακεκηρωμένος, inceratus, cera circunlitus, Herodot.

Κατακίνησις, εως, ἡ, dimotio.

Κατακιρνάω, miſceo, tempero. Alexander Aphrod. ἡ ὑγρότης κατακίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν τοῦ μέλιτος, calorem mellis ingentem temperabat.

Κατακκίρνασθαι, ſimulare.

Κατακλάζω, μ. άσω, π. ακα, frango, diſtorqueo, Lucian. Actiu. Accuſatiuo.

Κατακλαδὴν, συλλήβδην, comprehenſim.

Κατακλαίω, deploro, lugeo.

Κατάκλασις, εως, ἡ, perfractio, Gaza.

Καταкλάω,

Καταπλάω,idem quod καταπλάζω.

Καταπλεὶς,ῖδος,ἡ,pars colli,iugulum,q.clauſura.Itē καταπλεῖδες etiam quæcunque iuncturæ,& fori tranſtra.

Καταπλειστὸς,οῦ,ὁ,clauſus,abſtruſus,occluſus.

Καταπλείω,μ.είσω,π.εικα, includo, contineo, aſtringo. Xenop. εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν καταπλείω,in rēp.me includo. καταπλείω ἐμαυτὸν εἰς ἔρυμα,Idē l.4.Pæd.Cyri, me intra munitionē occludo.Alex. Aphr.lib.2.Probl.καταπλείειν σώματι γηίνῳ, terreſtri corpore claudere. Lucian.in Cauc.τὴν δεξιὰν κατάπλειε καὶ προσήλου,i. aſtringe dextram & affige. κατέπλεισαν μακεδονίας περδίκκαν, à Macedonia intercluſerunt Perdiccam, Thucyd.1.ἀπέκλεισαν. αὐτὸν καταπλείσας εἰς τὸ οἴκημα, ipſum domi includens, Plutarch.in Publicola.εἰς ἀπορίαν δι᾽ ἐναντιολογίας καταπλείουσαν ἕξιν, artem quæ ex contradictione in ambiguitatem concludit, Idem in Pericle. καταπλείεται κατὰ σῶμα,includitur in corpore,Galenus 2.ad Glaucon. Ariſtoph.νεφ.ὅταν εἰς αὐτὰς ἄνεμος μετεωρισθεὶς καταπλεισθῇ, quum ventus in eis incluſus & detentus fuerit. καταπεπλεισμένος, obſeratus. Interdum etiam καταπλείειν,pro perorare accipitur.

Καταπλείζω,occludo,includo,obſero,Herodot.

Καταπληρονομεῖν, poſsidere. κατεκληρονόμησεν αὐτοῖς τὴν γῆν,ſorte diſtribuit eis terram, cap.13.Actor.Apoſtol.& cap.2.lib.1.Regum. κατεκληρονόμησεν αὐτὸν κύριος, Dominus eum hæredem fecit,cap.7.lib.2.Regum. καταπληρονομήσεις σοφίαν, hæreditabis ſapientiam, id eſt, hæreditariam habebis, cap.4. Eccleſiaſtici. καταπληρονομήσεις αὐτοῖς τὴν γῆν, tu terram eis ſorte diuides, cap.3. Deutero. θρόνον δόξης καταπληρονομῶν αὐτοῖς, ſolium gloriæ diſtribuēs eis,cap.2.lib.1.Regum. ὃν καταπληρώσηται ὁ κύριος,in quem ſortem Deus miſerit,cap.14.lib.1.Regum.

* Καταπληρῶσθαι,ſortiri, accipere, nanciſci, Plutar.in Pompeio.

Κατάπλησις,εως,ἡ,inuocatio.

Καταπλιθεὶς,diſcumbens. ἐπὶ στιβάδος καταπλιθεὶς, Xenophon lib.5.Pædiæ.

Καταπλινεὶς,έντος,inclinatus. Ariſtoph.νεφ.ἀλλὰ καταπλινεὶς δευρί.vbi Interpres,τὸ καταπλινεὶς,κοινόν:τὸ δὲ καταπλιθεὶς, ἀττικόν. vnde καταπλινήσομαι, apud eundem in Equitibus. Plato 2. de Rep. καταπλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυῤῥίναις,in thoris diſcumbentes.

Καταπλινὴς,decumbens in lecto,valetudinarius.

Καταπλίνοντες,οἱ, qui ſunt thori authores.

Καταπλίνομαι, & Καταπλίνω, decumbo, eo cubitum, accumbo,reclino,deprimo,accumbere facio,Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. καταπλίνεσθαι καὶ τι ᾄδειν ἐκέλευον, i. epulis accumbere. Ariſtoph.in Veſpis, καταπλινόμενοί τ᾽ ἐπὶ ταῖς κοίταις,iacentes in lectis. Idem ibidem,νύκτωρ καταπλίνειν αὐτὸν εἰς ἀσκληπιοῦ,collocare,ſedere iubere. Item pro vergere, Apollon.2. καταπέπλιται ἤπειρος δὲ κοίλη ὕπαιθα τάπη. Itē pro ſterni. Laſcar.in Epigram. πετάλοις καταπέπλιται αἰγινόμενοι. καταπλίνομαι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, mulceor alliciórque voluptate, Ariſtot.9.Animal. καταπλίνεται εἰς γόνατα, in genua inclinatur. καταπλίνεται πόλις εἰς κίνδυνον, &c. καταπλίνει ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον,puerum regio ſolio reclinat, Plutarch.in Lycurgo:ſic Ariſtoph. καταπλιθῆν, cubui in lecto,Bud.in Epiſt.& Ariſtoph.vnde συγκαταπλίνομαι,ſimul lectum adeo. καταπλιθῶμεν,diſcumbamus, c.16.l.1.Reg.

Κατάπλισις,diſcubitus,accubitus,aſſurrectio,loci ceſſio honoris gratia. Galen.lib.1.ad Glauc. καὶ τὰ ἀπὸ καταπλίσεώς τε καὶ τῆς ἀναπνοῆς γνωρίσματα,i.iudicaturæ quæ ducuntur à decubitu,ægrotantis ſcilicet.κατάπλισις ἡ περὶ τὰς εὐωχίας, Gaza de Seneƈt.accubatio epularis.

Κατάπλιτον,lectus,ſolium.

Καταπλύζω,μ.ύσω,π.υκα,demergo, obruo vndis, inundo,irrigo,γεμίζω ὕδατος. Actiu. Accuſ. καταπλύσουσιν αἱ ἀφθονία τὴν ἐμὴν δίαιταν, Xenoph. copia victum meum abundare facient.

Καταπλυθεὶς,ablutus.

Κατάπλυσις,εως,ἡ,καὶ Καταπλυσμὸς,οῦ,ὁ, diluuium, eluuium, laberium,terrarum inundatio Platoni.

Καταπλῶθες,accumulationes Parcarum,ſiue congeſta ſtamina Parcarum. καταπλῶθές τε βαρεῖαι, αἱ καταπλώθουσαι καὶ καταμερίζουσαι ἑκάστῳ τὸ εἱμαρμένον, Suidas ex Homero.

Καταπλώθη,ης,ἡ,fatum,εἱμαρμένη.

Καταπνάω,in tenues partes attero.

Καταπνήθομαι,μ.ήσομαι,π.ησμαι,patior titillationem.καταπνησθεὶς, καταξυσθεὶς εἰς ἰσχνὰ μέρη καὶ ἀναλωθεὶς, Ariſtop. Interpr.vnde καταπνησθεὶς,ſcalptus.

Καταπνῆσαι,τεμεῖν,μειῶσαι,Ariſtoph.Interpr.

Καταπνῆσις,περίκνησις.

* Καταπνιδάω,pungo,ſcarifico,καταξύω.

Καταπνίζω,titillo, vellico, ſcalpo. Ariſtoph.in Pluto, ἐγὼ δὲ καταπνίσομαι δειλάκρα.‖ pro lædo & ſuggillo,Iſocr.

Καταποιμάζω,ſopio,mulceo.

Καταποιμάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,dormio,Depon.

Καταποιμαστὴς,cubicularius.

Καταποιμάω,μ.ήσω,π.ηκα,ſopio.Accuſ.

Καταποιμίζω, μ.ίσω, π.ικα,ſopio,i. compono aliquos ad ſomnū capiendum,ſomnū cōcilio,miniſtro in thalamo.

Καταποινωνῶ,impertior,communico.Accuſ.AEſchin.

Καταποιρανέω,διατάττω,guberno,rego,ordino. Accuſ. Iliad.1, πόλεμον καταποιρανέουσι, de Pallade & Bellona loquens.& Odyſſ.α,ἰθάκην καταποιρανέουσι. & Odyſſ.ν,μέγαρον καταποιρανέουσιν,domi regnant & imperitant.

Καταπολλάω,glutino. καταπολουθέω,ſubſequor. Datiu.

Καταπολπίζειν, ſinus ſequi & circumire,in ſinū deflecti. καταπολπίσαι εἰς αἴγιναν,in ſinū AEginæ deflexiſſe, Thucy.

Καταπολυμβάω,aquis ingurgito me,vrinor,nato.

Καταπολυμβητὴς,οῦ,vrinator.

Καταπομψεύομαι,aſpero.

Καταπομιδὴ,perceptio,ἡ συγκομιδὴ, Thucyd.χαλεπωτέραν ἕξουσι τὴν καταπομιδὴν τῶν ὡραίων, comportationem fructuum.

Καταπομίζομαι,domum redeo.

Καταπομίζω,defero,deporto, domum reporto.

Κατάπομος,ου,ὁ,denſus.

* Καταπομψεύειν, ſcitè & cōcinnè dicere,πιθανῶς λέγειν, (Baſil.

Καταπόνα,deſtructio.

* Καταπονὰ,ἡ,differētia,diſsidiū,διαφορὰ, Euſtat. Ilia.γ.

Καταπονάω,ῶ,exacuo,exerceo,domo,Euripid.

Καταπονδυλίζω,pugno percutio. καταπονδυλίζειν & καταποδυλεῖν,pugnis obtundere & concidere,AEſchin.

Καταποντίζω, iaculis conficio vel confodio, perfodio ſagittis, διασφάττω δι᾽ ἀκοντίων.

Καταποπὶς,truncatus,plagis confectus.

Καταποπὴ,ῆς,ἡ, præciſio.

Κατάποπος,ου,ὁ καὶ ἡ,furioſus,inſanus. Item defeſſus, labore confectus, Plutarch. in Syl. Sic Diodorus καταπόπους appellat defeſſos pugnando, quibus ἀκέραιοι, integri & recentes ſubſtituuntur, Bud.Comm.

Καταπόπτω,μ.όψω,π.οφα,obtrunco,trucido,contundo, quū res aut homo minutatim diſcerpitur.vnde δύο μοίρας κατέκοψα,duas acies fudi.Herodot.pro nummū percutio accipit. Apud Theophraſtum arbores pręcido,& materiam eluxuriantem reſeco ſignificat.

* Καταπορία,τὰ,,meræ bilis excrementa,Hippocr.

Καταπορέσαι,ἐμφορῆσαι,ſatiare.

Καταπορῆ,τὰ,crebra.

Καταπορὴς,έος,ὁ,multus, redundans,ſatur,moleſtus,expletus,oppreſſus.καταπορὴς ἄμμος,arena craſſiſsima, Dioſcor.l.5.καταπορὴς ἡ ἕξις,merus habitus, Ariſtot.in Probl. καταπορὴς ξυνουσία,ſatura cōſuetudo, Plato. σανδαράχην τὴν καταπορῆ πυῤῥὰν, ſandaracham, quæ ad ſatietatē ruffeſcit, Dioſc.l.5.καταπορὴς εἰς μέλαν ἐμπεσὸν,plurima obfuſum nigredine,Plato in Timæo.χρῶμα δὲ ὅμοιον ῥόδῳ καταπορὲς,color roſeus in plenum, Theophr.l.4.hiſt.plant.

Καταπορμάσαι,ſcindere,comminuere.

* Καταπόῤῥης,in faciem,in malam.

Καταπόῤῥος οἰκία, dom⁹ altera parte preſsior anguſtiórque dicitur ab Ariſtotel. lib.1.OEconom. πρὸς ὑγιείαν καὶ πρὸς ὑγίειαν δεῖ εἶναι τὴν οἰκίαν εὔπνουν μὲν τοῦ θέρους,εὐήλιον δὲ

τῦ χειμῶνος· εἴη δ᾽ ἂν τοιαύτη κατάκορρος ὅσα καὶ μὴ ἰσοπαλής.

Κατακόρως, abundè ſatis, affatim, vſque ad ſatietatem. τῇ χρόᾳ κατακόρως πρασίζει, colore vſq; ad ſatietatem viret, Marcellus: colorem porri quàm ſimillimè reddit, Ruell. lib.5. Dioſc. cap.96.

Κατακοσμέω, compono, orno, apto, digero, conſtituo in ordinem, illuſtro, exorno. κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, colẽtes obſeruantéſque ſe inuicem, Plutar. in Romulo. κατεκοσμοῦντο πρὸς ἐκείνου γνώμην, ſe ad illius ſententiam accommodabant, Idem in Fabio.

Κατακόσμησις, ordo & digeſtio rerũ, & apta cõpoſitio.

Κατακούρα, nouaculæ ſectio.

Κατακοῦται, οἱ, vide Plutarc. in Problem.

Κατακούω, exaudio. Actiu. Accuſ. & Genit. κατακούω αὐλοῦντος, modulantem audio. ‖ Item obtẽpero, πείθω ὑπακούω.

Κατακράζω, reclamo, obſtrepo.

Κατάκρας, in totum, à ſummo, à capite, funditus. ἀντὶ τοῦ κατ᾽ κρατὸς, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκῆς ἡ ὀξύτης, ἄκρα πλεονασμῷ, Etym.

Κατάκρασις, ἡ, temperantia.

Κατακρατεῖν, obtinere in poteſtate, robore vincere & domare, ſuperare, obliterare. Genit. Philo de mundo, πάντων κατακρατεῖν, omnib[9] præualere. κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δυνάται, nequit principium deuincere, Theophr. li. 2, cap.19, de cauſ. plant. κατεκράτησε πολλῷ τῷ πόνῳ τῆς ἀρχῆς, multo cum periculo imperium retinuit.

Κατακρατέομαι, vincor, cohibeor. Philo de mundo, ὑφ᾽ οὗ καὶ κατακρατεῖται, à quo coercetur vt præualente.

Κατακράτος, pro viribus, omnino, vi, vehemẽter. κατακράτος εἷλε, vi expugnauit, Plato de Legib. κατακράτος φεύγειν, Xenoph. 4. Pæd.

Κατακρέμαστος, penſilis, Gaza.

Κατακρεουργῶ, lanii more concido, dilanio. κατεκρεουργήθη, dilaniatus eſt, Herodotus.

* Κατακρῆθεν, Heſiodo & Homero, κατ᾽ κεφαλῆς, à capite.

Κατακρημνᾶσθαι, dependere.

Κατακρήμνημι, pręcipito: vnde κατακρήμναμαι, pręcipitor pendeo. Ariſtoph. νεφ. κατακρημνάμεναι, πλήρεις ὄμβρου, præcipites, plenæ pluuia.

Κατακρημνίζω, μ. ίσω, π. ικα, præcipito, κατακρημνῶ. Actiu. Accuſatiuo iungitur.

Κατάκρης, κατάκρας.

Κατακρυβέω, deliteſco.

Κατακριδεύειν, contradicere, irridere: à cicadis.

Κατάκριμα, ατος, τὸ, damnatio, condemnatio. Nazanz. in Orat. de Chriſto, ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθὲν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος, vt naturã damnatam in ſe totam copulatam à damnationis vinculo liberet.

Κατακρίνομαι, damnor: interdum cum Accuſatiuo, vt κατακρίνομαι θάνατον, morte damnor, morte mulctor. Xenophon in Apologia Socratis per Imperſonale dixit, ἐὰν γὰρ νῦν κατακριθῇ μοι, &c. nam ſi nunc damner. τούτοις κατεκέκριτο θάνατος, lata erat in eos mortis ſententia. ἵνα μὴ πενίαν θεότητος κατακριθῶμεν, Nazanz. ne diuinitatis inopiam decernamus: ſic Interpretes. κατακριθεὶς ἐξορίαν, exilio mulctatus, Nazanz. θάνατον κατακριθεὶς, morte damnatus, Idem in Orat.

Κατακρίνω, μ. νῶ, π. ικα, damno, condemno. Accuſ. cum Genit. Iſocr. τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινε, morti omnes ex fato ſunt obnoxii.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio.

Κατάκριτος, ου, ὁ, condemnatus. κατάκριτος ἐπὶ θανάτῳ, rei capitalis damnatus, Gaza de Seneƈt.

Κατακροτέω, valde laudo, celebro, applaudo.

Κατακρουνίζω, defluo, caſito, καταρρέω. Actiuè & abſolutè ponitur. Galen. lib.13, καὶ οἷον κατακρουνίζοντες, in ſalientis modum fundentes. Verbum ἀπὸ τῶν κρουνῶν, i. à ſalientibus deductum, Bud. Com.

Κατάκρουσις, εως, ἡ, repreſſio, repreſſ[9] deſuper illat[9], Gaza.

Κατακρουστικὸς, vim habens reprimẽdi, Ariſtot. in Prob. ἔστι δὲ ὁ οὗτος κατακρουστικὸς, &c. videtur opponi τῷ ἐπιπολαστικῷ.

Κατακρούω, reprimo, diſcindo, defigo, adigo. ‖ Apud Platonem lib.8. de Legib. videtur accipi pro fallo.

Κατακρύπτω, occulto, tego. εἰς τὴν γῆν κατακρύπτειν, Xenoph. Ariſtot. de mundo, ὁ δὲ ὑπὸ γῆν κατακέκρυπται κατ᾽ τὸν νότιον κλίμα, alter verò infra terram conditus eſt ad tractum auſtralem.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio.

Κατακτάμεναι, i. κατακτεῖναι. κατακτάμεναι μενεαίνων, Iliad. γ, i. interficere volens.

Κατακτανέουσι, pro κατακτανοῦσι, occident, Futurum ſecundum verbi κτείνω.

Κατακτάομαι, acquiro, comparo, habeo, ἀναδέχομαι. Sophocles, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ, κράτος κατακτήσαιτο, i. homo quidem etiam nihili, cum diis victoriam ſibi comparare poſſit. Idem, εἰ μὴ νοῦν κατακτήσῃ τινὰ, niſi mentem, i. φρόνησιν, tibi aſciueris.

Κατακτὰς, qui interfecit, κατακτανών. Odyſſ. α, αἴ δ᾽ ἄρα κατακτὰς μαίνῃς, i. κατακτείνας. vide Κατέκτα.

Κατακτείνω, μ. τενῶ, π. ακα, & Imperatiuum, κατάκτα, interficio. Accuſ. & Genit.

Κατακτενισκόμην, pexis capillis.

Κατακτὸς, οῦ, ὁ, ruptilis, κλαστὸς, Ariſtoph. vnde δυσκάτακτος, Dioſc. lib.3, c.1, frangi pertinax, fractu contumax.

Κατακυβεύεσθαι, in alea conſumi & diſſipari: vt καταδαπανᾶσθαι, Lyſ. Item in ludo alea ſuperari, & facultatibus euerti, Euſtath. Bud. Com.

Κατακυβεύω, alea rem perdo.

Κατακυκλόω, circuncludo.

Κατακυλινδέω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Κατακυλίω, μ. ίσω, π. ικα, deuoluo. Accuſ. κατακυλισθῇ, deuoluatur. κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, ab equis deuoluti, qui ab equis deuoluti cecidiſſent, Xenoph. 5. Pæd.

Κατακύπτω, μ. ύψω, π. υφα, declino, inclino me deorſum, demergor, immergor, Bud. Comment.

Κατακυριεύω, μ. εύσω, π. ευκα, dominor, dominium exerceo aduerſus, occupo, ſubigo. Neutr. Genit. κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur eis, dominantur in eos, ſiue aduerſus eos, cap.20. Euang. Matth.

Κατακυρωθεὶς, damnatus.

Κατακωλύω, prohibeo, impedio, moror. κατακωλύεις ἄριστον, prandium remoraris, Ariſtoph.

Κατακωμᾷ, deridet.

Κατακωχὴ, ῆς, ἡ, detentio, inſtinctus, κατοχὴ, Suid.

Κατακώχιμος, ἀντὶ τοῦ ἁλωτὸς, Bud. Com. κατακώχιμοι πρὸς ὁμιλίαν, ad coitum proni, Ariſtot. 2. Politic. κατακώχιμοι ὑπὸ τῆς κινήσεώς εἰσι, Idem 8. Polit. Faber vertit, motu ſunt occupati: Aretinus, per motum deuoti & ſupplices fiũt. Idem Ethicor. lib.10, κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς ἦθος, quod facilè capitur amore virtutis. Argyrop. vertit, bona educatione factus iam idoneus ad obtemperandum. κατακώχιμαι βόες, vaccæ libidine incenſæ, Ariſtot. 6. Anim.

Καταλαγνεύω, effœmino.

Καταλαζονεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ſuperbio, iactito, mẽtior. Depon. abſ. Iſoc. περὶ ἀντιδόσεως, καταλαζονευόμενοι περὶ τοῦ πλήθους, vaniloquenter & inaniter iactari & gloriari.

Καταλαλέω, μ. ήσω, π. ηκα, detraho, deblatero, detrahẽdo euulgo. Quoties rebus iũgitur animatis, Genit. habet: vt καθήμενος κατ᾽ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις. Inanimatis additum conſtruitur cum Accuſ. vt μὴ καταλάλει τὸν γείτονα, Suid. Sed καταλαλεῖν ſignificat καταλγύνεσθαι, λυπεῖσθαι. ‖ καταλελαλημένος, loquacitate obrut[9], vt καταβεβομβημένος & κατεστωμυλημένος.

Καταλαλία, ας, ἡ, detractio, obtrectatio.

Κατάλαλος, ου, ὁ, detractor, obtrectator, oblocutor.

Καταλελεγμένος, celebratus.

Καταλαμβάνομαι, occupo, occupor, vinco & vincor celeritate. κατειλημμένος, adactus, Thucydid. κατειλημμένοις ἤθεσι, moribus impreſſis. κατειλημμένα νόμοις, legibus conſtituta. κατειλημμένος φυλλαρίοις, foliolis veſtitus, Dioſcorid. lib.4. καταλαμφθεὶς, deprehenſus. καταληψόμενος, ſuſcepturus, Herodot.

Καταλαμβάνω,

Καταλαμβάνω, anteuerto, aſſequor, detineo, occupo. καταλαβόντες ἱμᾶσι, loris ligãtes, Plut. in Numa. Item inuenio, apprehendo, circunuenio, accipio, deligo. καταλαμβάνει ἐξιόντας, offendit egredientes, Demoſt. καταλαμβάνω τὸ στρατόπεδον, locum caſtris deligo, Thucyd. καταλαμβάνουσι στρατόπεδον, deligunt caſtra, locum ponẽdis caſtris deligunt. Xenoph. in perſona Socrat. καὶ ἴσα ὅτι ὑπο̃ καταλαβεῖν με ὀρχούμενον; καταλαβόντες ὁρκίους, iuſiurandum accipiẽtes. καταλαβόντες πίστιν, dantes accipiẽtéſq; fidẽ, Herodo. καταλαμβάνουσα συμφορά, accepta calamitas, Idẽ. Plat. in Apol. ὡς ἐπειδὴ τοσοῦτον καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, vt me illis imperitiorem eſſe manifeſtò cõperturus. Itẽ complector, περιλαμβάνω. Theophr. de plant. 5, ὅτι δὲ σφίγξεως καταλαμβάνει τοὺς ὄζους, i. cõtegit, obducit. ἄκρα τῆς θερμότητι καταλαμβάνει, extrema attingit calore, Nazanz. Eſt etiam reũ perago: vt δίκαιον καταλαμβάνειν, Antiph. Itẽ opprimo, & affligo, inuado: & hoc in malã partẽ, vt de peſte, fame, morte, &c. κατέλαβέ με τὸ πρᾶγμα τοῦτο, mihi contigit, mihi accidit. κατειλήφει, oppreſſit, coegit, cũ Infinit. Herodot. κατέλαβε νόσος μιν νοσῆσαι τὰ αἰδοῖα, morb° eum corripuit, quo laborauit circa pudenda, Idem. καταλαμβάνω σε ὅρκοις, te iureiurando aſtringo, Thucyd. καταλαμβάνω κατ᾽ ἀνάγκην ὅρκοις, ad iuſiurandum adigo, Idẽ. καταλαμβάνω πάθος, opprimor. καταλαμβάνει με συμφορά, mihi incidit calamitas, Plato in Leg. καταλαμβάνει ἡμᾶς αἰσχύνη, Hermog. καταλαβόντα ἐσήμαινε, rem detulit, indicauit quæ contigerunt, Herodot. Et Imperſonaliter apud eundẽ: vt κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν, cõtigit vt liberis orbus diſcederet. ἐπὶ κατέλαβε ὑβείσαντα τάδε ἀποθανεῖν, ob hanc noxã vnum mori contigit, Herodot. κατέλαβε σφεας ἐκλιπεῖν τὴν χώρην, coacti ſunt vertere ſolum, Idem. καταλαμβάνει μιν φεύγοντα ἐς τὰ ἕλεα, cõtigit ei vt fugeret in paludes, Idem. καταλαμβάνει πάντας στρατεύεσθαι, contingit omnes militare, idem Herodot. Item aduenio. Herodian. ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι. Philo de mundo, αὔξησιν καταλαμβάνειν dixit, pro capere incrementum & augeri. καταλαβεῖν τὴν μάχην, pugnę adeſſe, Herodot.

Καταληπτέος, comprehendendus eſt. καταληπτέος ἐστὶ θανάτῳ, comprehendendus eſt ad necem, Herodot. ‖ Item καταλαμφθείς, έντος, ὁ, comprehenſus, pro καταληφθείς, apud eundem.

Καταλάμπω, μ. ψω, π. φα, illuſtro, illumino. Et καταλάμπομαι, præfulgeo, apud Alexand. Aphrod. ἐστὶ δ᾽ ὁρᾶν τῆς λεόντων καὶ τὴν κόμην καταλαμπομένην. Pro luceo cum Accuſ. Lucian. in Cauc. ἐχὴ τὸν ἥλιον κακοῦν καταλάμπειν αὐτόν, eis lucere. Et cum Genit. κατέλαμπον χάσματα χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ; Ariſtides. καταλάμπεσθαι τῷ φωτί, luce fulgere, Nazanzen.

Καταλγύνεσθαι, dolere, triſtari.

Καταλείφω, μ. ψω, π. φα, deleo, explano, contero, lituras induco. Actiu. Accuſ.

Καταλείπων, repurgans.

Καταλέγομαι, recenſeo, recognoſco, conſcribo, deligo, ἀπαριθμῶ, enumero, Xenoph. & Athen. Accuſ. Bud. in Epiſt. prior. vnde κατάλογος, enumeratio, recenſio. καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς, Xenoph. in militares numeros referri. κατελέγοντο, congeſti ſunt, enumerati ſunt. καταλεχθείς, dictus, commemoratus.

Καταλέγω, μ. ξω, π. χα, recenſeo, enumero. Xenoph. τοῖς πυνθανομένοις τοῦτο καταλέγειν, id interrogãtibus recenſere & enumerare. Ariſtophan. ὅσα νῦν κατέλεξας. Item deligo, conſcribo, centurióque, καταστῆσαι, Lyſ. Vnde καταλεγείς, conſcriptus, delectus. Eſt etiam allegere & aſcribere, delectum facere, referre. Plutarch. καταλεγομένους εἰς σύγκλητον ἀπελαύνειν ἐξέβαλεν. κατέλεγε τοὺς μαχεσομένους, militum habuit delectum, Idem in Camillo. Vnde κατάλογος, delectio, allectio: de quo Bud. Com. καταλέγειν εἰς τάξιν, Chryſoſt. Significat etiam ordine dico, & quaſi deduco, deputóque dicendo. Homer. Odyſſ. ο, τοῦδ᾽ εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, dic, recenſe, refer.

Καταλείβω, μ. ψω, π. φα, deſtillo, deliquo, reſoluo in humorem. vnde Paſſiuum καταλείβομαι. Heſiod. ἐκ πέτρης καταλείβεται, ex ſaxo deſtillat, defluit.

Κατάλειμμα, ατος, τό, reliquiæ. τὸ κατάλειμμα τοῦ λαοῦ, reliquus populus, cap. 13, lib. 1. Reg.

Καταλείπομαι, pro καταλείπω. Xenoph. 1. Cõment. τὰ δὲ μέγιστα τῶν ἐν τούτοις, ἔφη, τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι. καταλείπεται, reſtat, reliquum eſt. καταλείπεται ἔρημος θεοῦ, à Deo deſeritur, Plato de Leg. καταλείπεται ἀξιώματος δόξα, Thucyd. μνήμη καταλειφθήσεται, memoria relinquetur, Idem.

Καταλειπτέος, ὁ καὶ ἡ, derelictus.

Καταλείπω, μ. ψω, π. φα, relinquo, derelinquo, deſero, pro derelicto habeo, omitto, teſtamento relinquo, lego, καταλείπομαι, deſiſto. vnde καταλιπεῖν τὴν δίαιταν, κυρίαν, δίκην, pro deſerere vadimonium. Actiu. Accuſat. καταλείπω δόξαν, meam gloriam relinquo apud poſteritatem, Demoſthen. καταλείπω τὸν λόγον, finem dicendi facio, Iſocrat. in Euagora. καταλείπει τὴν φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς δωριστὶ Σωκράτης, Socrates Phrygiam harmoniã cum Dorica relinquit, ſupple ad iuuentutis diſciplinã, Ariſtot. 8. Politic. καταλέλοιπα, reliqui.

Καταλείφω, illino. κατάλειπτος μύρῳ, Ariſtoph.

Κατάλειψις, reliquiæ.

Καταλέουσι, maturefaciunt, indurant: vel calefaciunt, macerant, Herodot. ſed molam frangunt potius exponendum: ab ἀλέω.

Καταλεπτολογέω, μ. ήσω, extenuo, Ariſtoph.

Καταλεπτύνω, idem.

Καταλεύσεσθαι ἐς τὴν Μίλητον, in Miletum remeaturum eſſe, Herodot.

Καταλεύσιμος, ὁ, dignus qui lapidetur.

Καταλεύω, lapidibus obruo, lapido. κατέλευσα, lapidib° interemi, Thucyd. κατέλευσαν ἐμβάλλοντες, lapidarunt, Plat. in Epiſt. καταλεῦσαι, lapidibus obruere, lapidare. καταλευσθείς, lapidibus obrutus, Herodot.

Καταλέχομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, dormio, requieſco, dormitum eo. Odyſ. ξ, ἔνθ᾽ Ὀδυσεὺς κατέλεκτο, i. κατεκοιμήθη, pro κατελέλεκτο. & Odyſſ. ο, οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι, i. καθεύδειν.

Καταλέω, maturefacio.

Κατάληγμα. vide in dictione Γασμός.

Καταλήγοντα, τά, fines, confinia.

Καταλήγοντες, ſopientes, quieſcentes.

Καταλήγω, μ. ξω, π. χα, termino, deſino, ſum extremus, fine claudor, παύομαι. Neut. abſol.

Καταλῆξομαι, diſcerpo, diripio.

Καταληκτικὸν μέτρον, carmen, cui ad perfectionem ſyllaba deeſt, pendulum à Trapezuntio dicitur.

Κατάληξις, εως, ἡ, terminatio, finis, exitus, clauſula à Quintil. à Trapez. pendula clauſula dicitur, & apud Aldum de pedibus, depoſitio.

Καταληπτέον, occupandum eſt.

Καταληπτικός, occupans & anteuertẽs, Ariſtoph. καταληπτικὴ φαντασία, imaginatio apprehẽſiua, Epictet. καταληπτικὸν ἑαυτοῦ, ſeipſum comprehendens, Nazanz.

Καταληπτικῶς, cum fiducia & aſſeueratione.

Καταληπτός, ὁ, ἡ, cõprehenſibilis, cognitus, perceptus. καταληπτὴ σοφία, ſapientia comprehenſibilis, Philoſtrat. τῷ καταληπτῷ, Nazanz. καταληπτὸν θεόθεν πένθος, luctus diuinitus acceptus, Eurip.

Καταλήψιμος, ου, ὁ, damnatus.

Κατάληψις, εως, ἡ, deprehenſio, i. inuentio, γνῶσις, εὕρεσις, αἴσθησις, Ariſtoph. comprehenſio, Cicerone interpr. quæ propinqua eſt ſcientiæ, quæque fit quaſi digitis in pugnum contractis. De eo Bud Comment. Muſici etiam comprehenſionem, pulſationémque chordarum κατάληψιν appellant, quando concentum explorant. Ariſtoph. ψιθυρισμός, καὶ σφάλλειν, καὶ κρούειν, καὶ κατάληψιν. κατάληψις τελεία, perfecta cognitio, Nazanzen. in Orationibus. ὀρθὴν τῆς θεογνωσίας κατάληψιν, Idem. κατάληψις τῆς βασιλείας,

Iſocrat.adeptio regni. κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, inuaſio templi, Demoſt. κατάληψις τῶν μισῶν, nariū apprehēſio, Gal.li.1.ad Glauc. περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, καὶ ἄλλα ποικίλα, Lucia.de ſectis Philoſ.loquēs de ſtoica diſciplina. ἐν καταλήψει οὐκ ἔτι ἐφαίνετο, nuſquam adipiſcendi ſpes fuit. πρὸς τὴν γεωργιῶν κατάληψιν συγγεγράφονται, literis notant vt dominus agrum recipiat, Theophraſt.lib.2.de cauſis plant. Eſt etiam κατάληψις, morb⁹: aliqui congelationem vertunt, ſiue deprehenſionem cum ſenſuum priuatione.

Καταλιθάζω, μ.άσω, π.ακα, & Καταλιθοβολέω, & Καταλιθόω, lapido, lapidibus peto. καταλιθοῦν, lapidare, καταλεύειν, Hermog.

Καταλιμπάνω, relinquo. Actiu. Accuſat. Plato Epiſt.9, χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, improbis hominib⁹ locum dare, & cedere.

Καταλιπαίνω, impingo.

Καταλιπαρέω, ῶ, ſupplico, obſecro, Lucian.

Καταλίσκομαι, abſumor. καταλίσκομαι ὑπὸ τοῦ μαντείου, ab oraculo conuincor.

Καταλιτόω, μ.ώσω, demulceo, ἡδύντης πλησ..., Ariſtoph.

Κατάλιψ, media pars domus, vel nauis, vel inter colū-

Καταλλάγδην, mutuò, viciſſim, è cōuerſo. (nas.

Καταλλαγὴ, ῆς, ἡ, conciliatio, reconciliatio, pacificatio, commutatio. Ariſtot.2.OEcon. τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγὴν μιᾷ τραπέζῃ, vni menſæ nummorum permutationē addixerunt καταλλαγὴ πολέμου, pacificatio, Ariſtoph.

Καταλλακτικὸς, placidus, facilis, Ariſtot.

Καταλλάττομαι, muto, i.comparo, concilio: vt καταλλάξασθαι τὴν χάριν, Dinarcho. καταλλάττομαι χρυσίον ἐπὶ τῇ τραπέζαις, Demoſth. Ponitur & pro addico, vendóque, & à me alieno, Herodiano. Bud.Com. καταλλάττομαι τὸν βίον πρὸς κέρδος, vitam emolumēto perdo, Ariſtot.3.Ethic. καταλλάττομαι πρὸς σε, tecum recōcilior, Thuc. καταλλαγέτω ἀνδρὶ, viro reconcilietur, Soph.in Aiace. θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, vt diis reconcilietur, i. ἕνεκα τοῦ χόλου, vel ὑπὸ τοῦ χόλου καταλλαχθεῖσα σοι, tibi recōciliata, Eurip. καταλλαγῆναι, in priſtinam redire gratiā. καταλλαγεὶς, recōciliatus.

Καταλλάττω, μ.άξω, π.αχα, concilio ſeu reconcilio. Ponitur & pro ad concordiam & contubernium adduco, ὁμονοεῖν καταλλάττω. Actiu. Accuſ.iung. Ariſtot.2.OEcon. κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, eos inter ſe reconciliauit. ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ, vt inimicos ſuos ſibi recōciliet, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. καταλλάγητε τῷ Θεῷ, cum Deo in gratiam redite, Nazanz.in Orat.

Καταλλάσσετε, moleſtiis vos explicate, Herodot.

Καταλεύσιμος, ου, dignus qui lapidetur.

Καταλεύω, μ.εύσω, π.ευκα, lapido. Accuſ.

Καταλληλότερος, ου, ὁ, proportionabilior.

Κατάλληλον, quum vnum pro altero ponitur, mutuū, conueniens.

Κατάλληλος, mutuus, inuicē reſpōdens, aduerſus, ſubalternus Gazæ, ordinatus. κατάλληλον τοῖς φαρμάκοις ἔχει ποιότητα, medicamentis congruā habet qualitatē. κατάλληλοι, inter ſe reſpōdētes. ἔφησαν τοῖς νοσοῦσι κατάλληλοι, Chryſoſt. κατάλληλα, inter ſe coniuncta, κατάλληλα φάρμακα, cōgrua medicamenta, Marcell.idonea remedia, Ruellius.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, coordinatio, cohærentia, Bud.

Καταλλήλως, modò hoc, modò illud agendo vel addēdo, cōcinnē. Bud.in Epiſt.prior. αἱ καταλλήλως συνεκφωνοῦνται καὶ τὰ ὀνόματα, quæ congruenter vnà cū ſuis nominib⁹ enūtiantur, Nazanz.in Orat. Idē, ὅτι μὴ καταλλήλως ἔχων ἀκήκοεν, quòd ipſam vocū inter ſe cōgruentiā neglexit.

Καταλοάω, μ.άσω, π.ακα, frāgo, impingo. Actiu. Accuſ.

Καταλογάδην, πεζῶς, πεζῷ λόγῳ, proſaicē. Iſocrat. πολλὰ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων, &c. multa quæ proſa oratione ſunt conſcripta.

Καταλογέομαι, delectum habeo, numero.

Καταλογεὺς, έως, ὁ, hiſtoricus, qui deſcribit & recenſet nominatim.

Καταλογίζομαι, numero, recenſeo, computo. Xenoph. ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους, in numerū iniuſtorū aſcribere ingratos. καταλογίζομαι τοῦτο εἰς ἀρετὴν, i.hoc pono & aſcribo ad virtutē, AEſchin. καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, apud vos colloco beneficium, Demoſt. i. attribuo, impenſum fero, bene mereor de vobis.

Καταλογισμὸς, numerus, enumeratio, curſus.

Κατάλογος, ου, ὁ, enumeratio, recēſio, calendariū nominū, catalog⁹, delect⁹, formula, τάγμα, τάξις, cohors, legio. καταλόγους, Latini etiā numeros vocāt. vide καταλέγομαι, & Bud. in Annot.poſter. & in Epiſt. ἐκ καταλόγου, ex formula, ex delectu, Thuc. ἐν καταλόγῳ, ἐν τοῖς πίναξι, Ariſtop. κατάλογον πρὸς καταβάλλομαι, enumero. οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, emeriti, donati rude, qui ætate militari exceſſerunt, Demoſt.

Κατάλοιπος, reliqu⁹, reſidu⁹. καταλοίποι, quæ relicta ſunt, reliqua. Ariſtot.2. OEcon. τὰ κατάλοιπα ἔχειν ἀθῷα, reſiduum impunè habere.

Καταλούω, in balneas cōſumo, vt aquā profūdo. dicitur & καταλούομαι, pro eodē. Ariſtoph.νεφ. ὥσπερ τεθνεῶτος καταλούεις μου τὸν βίον, i. eluis, abſumis, prodigis.

Καταλοφύρομαι, gemo, doleo, illachrymor.

Καταλοχία, turma, cap.13. Paralip.

Καταλοχῆσαι, & καταλοχίζειν, & καταλοχίσαι, inſtruere aciē, in multitudinē & claſsē contribuere, in decurias diſtinguere. Itē συνιστάναι, i. factioſē cogere, συλλοχίζειν, συγκρινεῖν, διατάττειν, Bud.in Annot. καταλοχίζει παῖδας εἰς ἀγέλας, pueros in greges diſtribuit, Plutarch.in Lycurgo.

Καταλοχισμὸς, οῦ, ὁ, inſtructio aciei.

Κατάλοχος, cohors, Thucyd.

Καταλυγίζεσθαι, vinciri, torqueri.

Καταλυκουργίζω, Lycurgi leges cito & vſurpo contra aliquam rem. Genit. Bud.Com.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, refectio, diuerſoriū, habitatio, tabernaculū, cœnaculū, tricliniū, c.9.l.1.Reg. ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα, ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω; c.14. Euang. Marci, vbi eſt diuerſorium, vbi paſcha cū diſcipulis meis edā?

Καταλυμαίνομαι, noceo, incommodo, deſtruo, corrumpo, attero, perdo, Xenoph.in OEcon.

Καταλύομαι, μ.ύσομαι, π.υμαι, definio bellum in concilio, depono bellum, malis me explico, ἀναπαύομαι, remittor, deprimor, καταλύω, διαλύομαι. Pauſan.in Attic. καταλύονται δὲ ἐπὶ τούτοις τὸν πόλεμον. καταλελυμένοι τὸν πόλεμον, i. καταλελυκότες, Thucyd. Significat etiam euertor, παραλύομαι, Gregor. Item demigro. Herodian. poſuit pro morior. Bud.Com. καταλύομαί σοι, tecum tranſigo. καταλυσάμενοι τὰς ἔχθρας, in gratiam reuerſi. καταλελυμένος ἐκ βασιλείας, ab rege abdicatus, Herodot. καταλυθέντες τῆς ἀρχαίας, principatu deiecti, Idem.

Καταλυόμενον, quicquid iam non viget, ſed ceſſat: à καταλύω, i.euerto.

Καταλύσιμος, καταλυόμενος, ἀφανιζόμενος δυνάμενος, Sophoc. Interpres.

Κατάλυσις, ιος, ἡ, diſſolutio, euerſio, depulſio, ſublatio, ruina, pernities, interitus, finis. Xenoph. ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, ſub belli finem. Aliquando recōciliatio. Item diuerſorium, manſio. καταλύσεις τοῖς Ῥωμαίοις ἐπαγγέλλοντες σπουδῇ περιῄεσαν, ſtudioſē circumibant Romanos ad hoſpitia inuitantes, Plutarch. in Camillo: vbi Interpres, amicitiam Romanis pollicentes exponit. agitur autem ibidem de amicitia & hoſpitalitate.

Καταλυτήριον, ου, τὸ, κατάλυμα.

Καταλύτης, ου, ὁ, hoſpes, qui diuerſatur & hoſpitio ſuſcipitur: à καταλύω, i. hoſpitor. Sapient.8, ὡς μνεία καταλύτου μονοημέρου παρώδευσε, tanquam memoria hoſpitis diurni præteriit. κατάλυτης idem ſignificat.

Καταλυτὴς, diſſolutor, euerſor, deſtructor. ὁ τῆς πικρᾶς γεύσεως καταλυτὴς, qui acerbum guſtum in ſuauitatē vertit, Nazanz.in Orat.

Καταλύω, μ.ύσω, π.υκα, diſſoluo, deſiſtere facio, derogo, peſſundo, deſtruo, euerto. πολίων κατέλυσε κάρηνα, Homer.

καταλύω

καταλύειν τὸν δῆμον, euertere democratiam, Demoſthen. & καταλύσαι τὰς οὐσίας, euertere bonis, Lyſ. Eſt etiam maneo, commoror, habito, diuertor, id eſt, hoſpitor, καταγομαι, ἐπιξενοῦμαι. Laſcar. παρ᾽ ἀεὶ προσπίδας κατέλυον. Item deſino, vt πλεῖν καταλέλυκα, nauigare deſii, Demoſthen. & Xenop. ὥστε οὐ πρότερον παύονται πρὶν ἂν ἐπιλαθόντες τὴν ἀσκησιν καταλύσωσι. Cicero eodem modo dixit, Libenter me Hercule artem deſinerem. Sic καταλύειν τὸν λόγον, id eſt, finire ſermonem: & καταλύειν τὸν βίον, vitam finire, apud Xenoph. Bud. Comment. καταλύει τὸν πλοῦν, à progrediendo deſtituitur. καταλύω τὸν πόλεμον, Thucyd. bellum compono, bellum diſſoluo & dirimo. οὐ καταλύω τὸν πόλεμον, nõ deſino bellum gerere, Idem. καταλύω τὴν φρουράν, deſero cuſtodiam, Plato de Leg. καταλύω σφῶν ἵππους, eis equos ſoluo, eos excipio, accipio in hoſpitium, Homer. ὕβριν καταλύω, profligo inſolentiam, Demoſt. καταλύω εἰς πανδοχεῖον, in diuerſorium venio, in meritoriam tabernam diuerto, Plutarc. in Apophth. καταλύουσι πρὸς ἀθηναίους, id eſt, διαλλάττονται πρὸς ἀθηναίους, Thucyd. καταλύειν ἐν ἀσφαλείᾳ τὸν βίον, Nazan. vitam in ſecuritate tranſigere. καταλύειν, i. diuertere: propriè dicitur de iis qui curru vehũtur.

Καταμάθησις, diſciplina, eruditio, Hermog.

Καταμαίνω, furore contemno, contrà inſanio.

Καταμαλακίζομαι, remolleſco. τῷ ἄρα καταμαλακισθεὶς, tactu es emollitus, Nazanz.

Καταμαλακίζω, μ. ίσω, π. ικα, demollio, Accuſ.

Καταμαλάσσω, μ. άξω, π. αχα, mollio, demulceo, Accuſ.

Καταμαλθακισθεὶς, fractus animo, mollitie affectus, Plato in Epiſt.

Καταμαλθάσσω, idem, καταπραΰνω.

Καταμανθάνω, perdiſco, intelligo, odoror, κατανοῶ, animaduerto, perſpicio, perpendo, cognoſco, Accuſat. Plutarch. εἰ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω, &c. ſi fortè ex me intelligitis. τὴν σαυτοῦ φύσιν κατάμαθε, conſule naturam tuã, Epictetus. καταμαθόντες ἰσχύοντα, Xenophon. Cum participio alterius verbi, καταμαθὼν αὐτὸν οὔτε θύοντα τοῖς θεοῖς, &c. quum intelligeret eum neque diis ſacra offerre, &c. aliter Idem, ὦ γαθὲ, ἔφη, κατάμαθε ὅτι καὶ ὁ σὸς υἱὸς, &c.

Καταμαντεύεσθαι τὰ μέλλοντα, coniicere futura, Ariſtot. Rhetoric.

Καταμάομαι, accumulo, attraho, haurio.

Καταμαραίνομαι, & Καταμαραίνω, emarceſco, emarceſcere ſino, marceſcere facio, extinguo.

Καταμάρπτω, comprehendo, apprehendo, aſſequor, κατέχω, occupo, opprimo, deprehendo, Heſiod. καταμάρπτων φθόνῳ ἐνεῖχεν τὸν θεμιστοκλέα, liuore inſaniens Themiſtocli crimini dabat, Herodot.

Καταμαρτυρέω, teſtimonium dico in, diſſentio, cum Genit. Plutarc. in Romulo, & in Theſeo. καταμαρτυρῶ σου, premo te meo teſtimonio, & conuinco. καταμαρτυρῶ σου πρὸς ἐκεῖνον, pro illo aduerſus te teſtimonium dico. καταμαρτυρεῖ μου, aduerſus me teſtificatur, Demoſt. καταμαρτυροῦσί σου, aduerſus te teſtimonium dicunt, capite 26. Euang. Matthæi

Καταμαρτυροῦμαι, teſtimoniis conuincor & percellor.

Καταμαστεύω, inquiro.

Καταμάχομαι, depugno, pugnando ſupero, egregiè pugno, Bud. in Epiſt. poſter.

Καταμβλυνω, obtũdo, hebeto. καταμβλυνων χέρα, Soph.

Καταμβλύνω, μ. ύνω, π. υκα, obtundo, Act. Accuſ.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Καταμειδιᾶν, deridere, ludibrio habere.

Καταμειλίσσω, demulceo.

Καταμελετᾶσθαι, exercere, meditari, Plato de Legib.

Καταμελέω, μ. ήσω, π. ηκα, negligo, cõtẽno, relinquo, non curo, Accuſ. Abſol. Sophocl. κἂν ἐξήμαρξ᾽, εἰ καταμέλησ᾽ ἐγώ, ſi neglexiſſem. καταμελημένως, neglectim, Bud. in Epiſtolis poſter.

Καταμελὴς, έος, ὁ, ſaucius.

Καταμέμφομαι, μ. ἐμψομαι, π. εμμαι, damno, inſimulo, ſucenſeo, increpo. Actiu. Genit. & Accuſ. interdum. Xenophon, καταμέμφομαι ἐμαυτὸν, me accuſo.

Κατάμεμψις, εως, ἡ, querimonia, vituperatio, criminatio, accuſatio, ſuccenſio. κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν ἦν, ſibiipſi ſuccenſebant, Thucyd. κατάμεμψιν ἔχω, reprehendor, Idem Thucyd.

Καταμένω, μ. ενῶ, π. ενηκα, remaneo, præſtolor, perſiſto, ſubſideo, reſiſto, Neutr.

Καταμερίζω, μ. σω, π. κα, διαιρῶ, διανέμω, diuido, diſtribuo dimetior, diſpenſo, in fragmẽta diſſeco. Et καταμερίζομαι, partior, id eſt, legitimam partem recipio, Bud. Comm.

Καταμερὶς, ίδος, fragmentum.

Καταμερισμὸς, diuiſio, partitio.

Καταμέρος, membratim, ſigillatim, Dioſcor. libro 7. πρὸς ἄγωμεν δὲ καταμέρος, membratim procedamus.

Καταμετρέω, ῶ, dimetior, admetior.

Καταμέτρησις, εως, ἡ, dimenſio.

Καταμήκης, έος, ὁ καὶ ἡ, longus.

Καταμηλόω, τὴν μήλην καθίεμαι, lanam inficio, & melã in vulnus inſero, vel aliò explorandi gratia. Trãſlatè p inueſtigare ponitur.

Καταμήνιος, ὁ, menſtruus. & τὰ καταμήνια, menſtrua, mẽſes, curſus menſtrui, menſtruorum profluuiũ, quod mulieribus per ſingulos menſes ſolet accidere, Alexand. libro 2. Probl. ἡ φύσις διὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου διάπλασιν τὸ καταμήνιον συνάγει πᾶν ἐν τῇ μήτρᾳ, id eſt, totũ ſanguinẽ menſtruum in matricem colligit.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, menſtruoſus καταμηνιῶδες περίττωμα, menſtruum excrementum, Gaza.

Καταμηνύω, indico, id eſt, defero, & oſtendo, prodo, ſignifico. Eſt etiam exprobro, hoc eſt, obiicio culpam non verbis, ſed re & aliquo facto. Sic Plinius, Nam mala emptio ſemper ingrata, eò quòd exprobrare ſtultitiam domino videtur. Genit. iũgitur. καταμηνύουσι προδοσίαν, proditionem indicauit, Plutar. in Themiſt. & Bud. in Epiſt. poſter.

Καταμηνῖσαι, deiicere, ſternere.

Καταμιαίνομαι, defœdor, fœdor.

Καταμιαίνω, defœdo, conſpurco, maculo.

Καταμίγνυμι, μ. ίξω, π. ικα, &

Καταμιγνύω, immiſceo, inſero, Actiu. Accuſ. iungitur. Ariſtophan. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, aerem conſimilem miſcens, id eſt, cum aere. καταμιγνύντο τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινὰ ζῆλον, reb⁹ neceſſariis virtutum deſyderium admiſcebat, Plut. in Lycurgo.

Καταμιεῖν, deuorare.

Κατάμιθος, catamithus, puer meritorius: à μισθός.

Κατάμιξις, permixtio.

Καταμισθοδοτέω, largitione emo.

Καταμισθοφορῶ, in alendis militibus conſumo, expẽdo.

Καταμόνας, ſingulatim, ſingulariter, ſolitariè, per ſolitudinem, ſeorſum, ſine adminiculo. αὐτὸς ἦν ἐπὶ καταμόνας, ipſe ſolus erat ſeu ſolitarius, cap. 4. Euang. Marci.

Καταμονομαχέω, μ. ήσω, ſingulari certamine deuinco, ſupero, Accuſat. Plutarch. in Theſeo, κύκνον καταμονομαχήσας, Cygnum ſingulari vicit certamine, gladiatorum more ſuperauit.

Καταμουσοῦν, numeris & modis exornare, & venuſti⁹ reddere, Accuſat. Bud. Comment.

Καταμπέχω, cooperio.

Καταμύνσεις, εως, ἡ. Plutarchus in Camillo, ἀποστροφαὶ καὶ καταμύνσεις ξοάνων δειχνῦντες: vbi Lapus, oſtendentes ſtatuas ſe auertiſſe & expurgaſſe. Sed videris num legendum ſit καταμηνύσεις, id eſt, denuntiationes, vt intelligãt ſe auertendo ſtatuas quędam prędixiſſe & indicaſſe. vel fortè legendum καταμυθήσεις, id eſt, locutiones.

Καταμυθολογῶ σοι, tibi fabellas narro, Philoſtrat.

Καταμύσσομαι, conſaucio.

Καταμύσσω, μ. ύξω, π. υχα, lacero, ſaucio. Accuſ.

Καταμύω, μ. ύσω, π. υκα, inclinor, concido, claudor, con-

nitteo, ἐπινύω. Apollon. 2, κατήμυσαν δ' ἑξείων θυμὸν, id eſt, ἐσύγχασαν τοῖς λύπαις, κατεκλίνθησαν, ſunt preſſi doloribus.

Καταμφοτεροὶ, tibiarum genus.

Καταμωκάομαι, derideo, ſubſanno, Genit. vt καταμωκήσονταί σου, qui deridebit te, Arrian. καταμωκήσονταί σου, deridebit te, cap. 13. Eccleſiaſt.

Καταμωκώμενοι, ſubſannantes.

Καταμώσας, inquirens.

Καταναγκάζω, μ. άσω, π. ακα, cogo, ſubigo, extorqueo, vi perduco.

Καταναΐσκη, filicula, Iouis radius, herbæ genus amatoriæ, Plinius libro 27, capite 8, & apud Dioſcorid. libr. 4, capite 224.

Κατανάθεμα, ατος, τὸ, maledictum, cap. 22. Apocalypſis Ioannis.

Καταναθεματίζω, deteſtor, capite 26. Euangelii Matthæi.

Καταναισιμῶ, & Καταναλίσκω, conſumo, abſumo, accido, extenuo, Accuſat. Iſocrat. κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν, vitæ otium impende libenter literis percipiendis. τὸ φύσει φιληπικὸν ἐνθυμοῦν εἰς θηρία καταναλίσκοντες, ἀνθρώποις ὀφειλόμενοι, in feras inſumẽtes, Plutarch. in Pericle. vide Budæum in verbo Accido, in Epiſtolis. dicitur & δεπανώ, ὀκτευχέω.

Καταναλόω, conſumo, extenuo, oblino, circũcido, exhaurio, accido: ſicut Liuius, Quãquam acciſas res eorũ ſatis conſtabat. καταναλώσαντες τὰ χρήματα, qui pecunias conſumpſerunt, Xenophon Iſocrat. in Euagora, εἰς τὴν στρατιὰν πλεῖον ἢ πεντακισμύρια τάλαντα κατηνάλωσε, in exercitũ pluſquã quinquaginta milia talẽtorum abſumpſit.

Καταναξ ἄντες γῆν, comportantes terrã, iniicientes terram, retrocedentes, tergiuerſati.

Καταναρκάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum onero ſus, me torpore ſũ aliis moleſtus, Genit. Paul. in Epiſt. 2. ad Corinthios cap. 11, οὐδενὸς κατενάρκησα, nemini fui oneroſus. verbum dictum eſt ab otio & torpore: nam hi premunt & imminent aliis, vnde petunt aſſidué.

Καταναάσα, ſcortum, libidinoſa.

Καταναυμαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, expugno, nauali prælio debello, Actiu. Accuſat.

Κατανάω, habitare facio: vnde κατένασσε. Heſiod. κατένασσε πατὴρ εἰς πείρατα γαίης, deduxit in terræ fines extremos. Idem in Theog. γυναῖκας κατένασσε νησαίας, in locis Nemiæ fertilibus collocauit Ibidem, κατένασσε δ' ὑποχθονίην, collocauit ſub terra.

Καταναδρίζομαι, opp ugno.

Καταναδρολογίας ποιησάμενος, collationem faciens, à ſingulis viris exigens, cap. 12, lib. 2. Macchab.

Καταννεανιεύομαι, roboro, vigeo, iuueniliter glorior.

Κατανέμεσθαι, & κατανέμεσθαι, poſſidere & frui, κατέπεσε, in album referri, in numerum aliquorum centuriari, & in decurias diſtingui, Bud. Com.

Κατανέμομαι, habito.

Κατανέμω, μ. εμῶ, π. γκα, diſtribuo, partior, largior, præbeo, Actiu. Accuſat.

Κατανενευμένος, deuectus.

Κατάνυται, perficitur, καταναλίσκεται, Homer. Odyſſ.

Κατανεύομαι, deſcendo. κατανεύομενον κόλπον, Nonnus, de finibus deſcendens, id eſt, καταβαῖνον.

Κατανεύσομαι, annuam. Iliad. α, εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, id eſt, ἐπινεύσω. Plato 1. de Republ. ἀνένευσα, ἢ κατανεύσομαι ἢ ἀνανεύσομαι, annuam & abnuam.

Κατανεύω, μ. εύσω, π. κα, me inclino, annuo, Dat. Odyſſ. ὁ δ' αὐτῷ κατένευσεν, illi annuit ipſe. Item cum Accuſatiuo, Ianus Laſcar. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν κατένευσ' ὁ μέγας: vbi τὸν, pro ὃν capitur, ſubaudito ὅν: vt ſit, ipſe magnus Alexander, cum quem Alexandrum eſſe innuit & affirmauit, Epheſtiona videlicet, ἐπεδύετο, id eſt, defleuit. Item cum Dat. vt Iliad. β, ὡς ἄν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

Καταναύσας, aggerens, Herodot.

Κατανθρακίζω, μ. ίσω, π. ικα, comburo, Accuſ.

Κατανθρακόω, μ. ώσω, idem.

Κατανίπτης, aut eſt cognomen alicuius, aut eſt ſacrificium Athenis Mineruæ, quum peplum eius infrà ſordidatum aliquis abluit, Etym.

Κατανίσομαι, deſcendo. Apollon. 2, ἐξ ὀρέων κατανίσεται. vbi etiam κατανίσεται legitur.

Κατανίφω, ningo. Ariſtophan. ἢν καὶ χρυσῷ κατανίφῃ, etiam ſi nix per grumos craſſiore s caderet, vel etiam ſi grumi niuis craſſi caderẽt. κατένιψε χιόνι, Idem Ariſtoph. κατανιφεσθαι, niue obrui, perire.

Κατανίζω, diffundo, transfundo.

Κατανοέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſydero, intelligo, contẽplor, diſco, deprehendo, Accuſat. κατανοῶ ὄντας, eſſe intelligo, Thucydid. κατανοῶ ἀεὶ τοῦτον, Xenoph. 1. Pædiæ.

Κατανόημα, ατος, τὸ, conſyderatio, coniectura.

Κατανόησις, εως, ἡ, cognitio, attentio, animaduerſio, prudentia, diiudicandi ratio, Budæus in Epiſt. priorib. τοῦ ἀληθοῦς κατανόησις, veri cognitio, Nazanzen. ζητήσεως ἀκριβοῦς κατανόησις, Idem. κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, permulta ſui ingenii documenta præbet, Plutarchus in Romulo.

Κατανόομαι, abſumor.

Κατανομιστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, diuido, Accuſat.

Κατανομοθετῶ, i. legem pono, legem obrogo, Plato.

Κατανουθετῶ, inſtituo, moderor, tempero præceptis, Accuſat.

Καθαντάω, μ. ήσω, π. ηκα, occurro, incido, deſcendo, peruenio. κατήντησεν εἰς λύστραν, peruenit Lyſtram, capite 16. Actorum Apoſt. & cap. 18. ibidem deuenit exponitur: ſed cap. quarto libri ſecundi Macchab. εἰς ἑαυτὸν κατήντησε τὴν ἀρχιερωσύνην, in ſeipſum retorſit ſummũ ſacerdotium, id eſt, ſibi aſſumpſit.

Καταντής, εος, ὁ καὶ ἡ, procliuis, decliuis, pronus. καταντὴς opponitur ἀνάντης, id eſt, accliuis. καταντὴ ὁδὸν, Ariſtop. κάταντες, è regione poſitum, decliue.

Καταντιβολέω, μ. ήσω, π. ηκα, precor, Accuſat.

Καταντικρὺ, è contrario, è regione, parte obiecta, in aduerſum, à fronte, ex aduerſo, contrà. Ariſtot. de mundo, Genit. καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα, id eſt, è regione inter ſe obuerſa καταντικρὺ τῆς ὄψεως ἐστι, obuius eſt aſpectui.

Καταντίον, idem. καταντίον ὄμμα βαλόντες, in Epigram.

Καταντιπέρας, contrà, è regione, Genit.

Καταντίσιν, ex aduerſo.

Καταντλάω, & καταντλέω, exhaurio, perfundo, foueo cũ infuſione, perungo. καταντλῶ σου ταῦτα, Ariſtoph. id eſt, καταχέω, καταβρέχω. Alexander Aphrod. libro primo Problemat. τὸ θερμὸν ἔλαιον καταντλούμενον ὠφέλιμον, calidum oleum perfuſum prodeſt. vnde τὰ καταντλήματα, fomenta. Galenus, κατήντλουν ἐλαίῳ τὸν μηρὸν, fouebant oleo femur. καταντλεῖν θαλάσσῃ τὰ ἕλκη, aqua maris vlcera fouere, Dioſ. libro nono. καταντλήσας τὴν λιθάργυρον εἰς ἀγγεῖον, ſpumam argenti ex alto fundens in vas, Ruell. transferens, Marcellus libro quinto Dioſcorid. καταντλεῖται ὠφελίμως τοῖς χαλαρὰ ἄρθρα, id eſt, articulos diſſolutos fouet, Hermol. eo laxati artus vtiliter fouentur, Ruellius lib. 1. Dioſcoridis. καταντλούμενον, certam apud Græcos habet ſignificationem, quum liquore aliquo quippiam fouemus, vt notat Marcellus libro ſecundo Dioſcoridis. καταντλούμενον ὕδωρ, aqua qua fouetur pars, Galen. libro ſecundo ad Glauconem. οἴδημα καταντλούμενον καὶ τοῖς λιπαροῖς μαλαττόμενον τὸ ἐκλιπὲς τῆς φύσεως ἐκπληροῖ, tumor fotus pinguibúſque emollitus, quod genitali deeſt explet, Marcell. tumor pinguium fotu emollitus, &c. καταντλούμενον ἱμᾶσα ἄρθρα λελυμένα ἴστησι, Dioſcorid. libro primo, decocto fouemus articulos ſolutos, Hermolaus. καταντλήσεις, calens impoſitus, Barbarus & Marcellus libro tertio Dioſcoridis, capite vndecimo. καταντλεῖσθαι θερμῇ ἀμόργῃ τοῖς ποδαγρικοῖς ὠφελεῖ, id eſt, podagricos amurca calida foueri vtile eſt

tile eſt, Dioſcor. lib. 1. & 2.

Κατάντλημα, ατος, τὸ, fomentũ, quod cum infuſione fit, fotus, exhauſtio. καταντλήματα ποδάγραις ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων, &c. foliorum decocto podagras foueri vtiliſsimũ, Dioſcorid. libro primo, capite 137. ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσι, in liquidis & ſiccis fomentis, Dioſc. lib. 1.

Κατάντλησις, εως, ἡ, fomentum, aquæ calidæ fotus.

Καταντλούμενος, qui exhauritur, qui exprimitur.

Κατανύσσω, taceo, quieſco, doleo, pœnitet me, pungo, punio. κατανύγητε, compungimini. κατανυγήσῃ, ſtimuleris, cap. 12. Eccleſiaſtici. κατανυγήσομαι, ſtimulabor.

Κατανύξαι. vide νύσσω.

Κατάνυξις, εως, ἡ, compunctio, dolor: dicitur quum quis pungitur dolore mordeturque.

Κατανύσσω, μ. ύξω, π. υχα, compungo.

Κατανύω, μ. ύσω, π. υκα, expedio, Accuſat. κατανύειν ναυσί, nauis meat. κατανύειν τὴν πορείαν, agere iter, capite nono libri ſecundi Macchab. κατανύσαι δρόμον, curſum conficere, Herod. κατανύσας νηΐ, naue delatus eſt, Idem. φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν, Sophocl. vbi Laſcar. ait duplicem eſſe ſẽſũ, & ambiguum de induſtria, priorem ſic, peregerũt opus, i. iter, & ſunt diuerſati ſeu hoſpitati apud chariſſimam hoſpitem: alterum, executi ſunt contra eam, id eſt, eam peremerunt.

Κατανωτίζομαι, dorſo fero.

Κατάξαι, frangere, Eurip. κατάξῃ, frangat, κατάξεις, Idẽ. κατάξειν τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλὴν, Atticè.

Καταξαίνω, μ. ανῶ, π. γκα, lacero, excorio, Actiu. Accuſ. Chryſoſt. καὶ καταξαίνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ἅπαν, id eſt, cedens totum eius corpus.

Καταξανῶ, contero, punio. καταξανεῖν πόνοις, Euripid. πέτραις καταξανθείς, lapidatus, Sophocl.

Καταξηραίνω, exicco.

Κατάξηρος, ου, ὁ, aridus, peraridus, ſiccus, retorridus.

Καταξιόω, dignor, volo, dignum puto, dignum habeo, dignum reddo. ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφύγειν, vt liceat vobis effugere, vt digni reddamini qui poſsitis effugere. καταξιωθεὶς ἀτιμασθῆναι, dignus habitus contumelia affici, cap. 5. Actorum Apoſt.

Κατάξιος ἐμοῦ, pro mea dignitate, Sophocl.

Κάταξον, frange.

Κατάξυσμος, ὁ, ſcalptura.

Καταξύω, derodo, erado, aboleo.

Καταπαίζω, illudo.

Καταπαίω, flagello, mulcto, ferio.

Κατάπακτος, ου, ὁ, compactus.

Καταπαλαίω, μ. αίσω, π. κα, ſupero palæſtra, in lucta vinco, proſterno, oppugno, Accuſat. Tranſfertur etiam ad alia pro ſupero & vinco, Plato ſecundo de Republ. καί τοι ἔμοιγε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι, quæ hic dixit, me poſſunt vincere.

Καταπαλλόμενος, deſiliens.

Καταπάλτης, catapulta, telum.

Καταπανουργεύομαι, callidè ago.

Κατάπαξ, prorſus.

Καταπαρδεῖν, in Aoriſto 2. à καταπέρδω, oppedere, contẽnere. Cum Genit. Ariſtophan. in Pluto, τῆς πενίας καταπαρδεῖν, paupertati oppedere.

Κατάπασμα, ατος, τὸ, inſperſio.

Καταπάσσω, μ. άσω, π. ακα, inſpergo, ſpergo, Accuſat. Alexander Aphrodiſæus libro primo Problem. τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν, quercum ſulphure illinere. Ariſtoph. μεταξὺ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν, per mẽſam ſpargens cinerem exilem.

Καταπαστός, οῦ, ὁ, ex pluribus compoſitus, plenus, variꝰ. κατάπαστοι στεφάνοις, Ariſtopha. picturatus, accẽtu mutato.

Καταπατέω, μ. ήσω, π. ηκα, conculco, proculco, deprimo. καταπατεῖσθαι, abiectum eſſe.

Καταπάτημα, ατος, τὸ, conculcatio.

Κατάπαυμα, requies.

Καταπαύομαι, finio, deſino, Ariſtoph.

Καταπαύσιμος τῶν ἔργων ἡμέρα, dies operum quietem afferens, Nazanz. de die ſeptimo.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, requies, ſedes, collocatio. Item abdicatus, depoſitio.

Καταπαύω, μ. αύσω, π. αυκα, ſedo, cõpeſco, requiem præſto, ceſſare facio, abdico, ſubmoueo, euello, extiguo, priuo, eiicio, amoueo, tollo, Accuſ. καταπαύω τὴν μάχην, cano receptui, dirimo prælium, Plutarch. in Camillo. κατέπαυσε, requieuit, Paulus cap. 4. ad Hæbreos, Abſolutè. Ibidem tamen tranſitiuè, κατέπαυσεν ἐκείνους, illis requiem præſtitit. κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων, ab operibus requieuit, Ibidem. κατέπαυσε τῆς ἀρχῆς Μήδους, abrogauit imperio Medos. τῇ δὲ καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, Galenus libro primo ad Glauc. hîc finem huius diſceptationis faciam. καταπαύσεις τῷ σπόρῳ, ceſſabis ſerere, cap. 34. Exodi. ἐλινύειν κελεύοντες καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες, Plutar. in Numa, quieſcere, & ob operibus deſiſtere iubentes.

Καταπειθής, ές, obaudiens.

Καταπείθω, ἐπάγω, adhortor, induco, Dat. iungitur.

Καταπεινῶ ψυχήν, animam ieiunam, Ariſtot. 8. Polit.

Καταπειρασμός, experientia, tentatio.

Καταπειρατηρία, inſtrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant, βολίς.

Καταπειρατής, idem.

Καταπείρω, traiicio, palis affigo, Phalaris. καταπείρεσθαι διὰ μεθόδων τοὺς τόπους, difficultatem locorũ arte tentabat, ſic cap. 13, lib. 2. Macchab.

Καταπεπελματωμένα, pictaciis cõſuta. τὰ σανδάλια αὐτῶν παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, cap. 10. Ioſue: vbi Latinè, calceamenta perantiqua, & quæ ad indiciũ vetuſtatis pictaciis conſuta erant.

Καταπελτάζω, oppugno, incurſo, iaculor.

Καταπελταφέτης, catapultarum iaculator.

Καταπέλτης, ὁ, catapulta, & ſupplicii genus.

Καταπελτικός, οῦ, ὁ, miſſus ex catapulta. καταπελτικὸν βέλος, catapulta, catapultæ iaculum, Plutarch. in Apophth. Lacon.

Καταπέμπειν, demittere, ſubditis edicta mittere.

Καταπενθεῖν, lugere.

Καταπεπηγέναι, ſuffixas eſſe.

Καταπεπτωσμένος, iacens, Plato.

Καταπεπλασμένον, τὸ, cantus tibiarũ, quæ præcluſis, quibus clareſcunt foraminibus, recto modo exitu grauiorem ſpiritum reddunt, Quintil. lib. 1, cap. 19.

Καταπεπληγώς, καταπεπληχώς.

Καταπέπλαται, obſorduit, aut neglecta res eſt.

Καταπέπυθα, κατεῤῥύηκα, confuſus ſum.

Καταπεπόσθαι, deuorari.

Καταπεπτηώς, exterritꝰ, deciduus, prociduus, Heſiod. ἀχλὺς ἐπισχαλίη, λιμῷ καταπεπτηυῖα, id eſt, συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. λέγεται δὲ καὶ παρὰ τὸ πτήσσω, τὸ μετὰ φόβου κλίνομαι, καὶ παρὰ τὸ πτῶμι, τροπῇ τοῦ ω εἰς η, καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ.

Καταπέπτω, decoquo, deuoro, concoquo, digero.

Καταπεπτωκὼς ὑπὸ λιμοῦ, tabefactus fame.

Κατάπερ, provt, quemadmodum, vt, pro καθάπερ, Herodotus.

Καταπέρδω, oppedo, Genit. καταπέρδω σου, Ariſtoph. τῆς πενίας καταπαρδεῖν, Idem in Pluto. vide πέρδω.

Καταπερονῶντες, tranſfigentes.

*Καταπερπερεύομαι, τὸ χαριεντίζομαι, adulor: nam πέρπερος dicitur homo leuis, incõſtans, ὁ μετὰ βλακείας ἐπηρμένος, ὁ λάλος καὶ προπετὴς καὶ μηδὲν μετὰ λογισμοῦ ποιῶν.

Καταπετάμενος, deuolans, volatu delapſus.

Καταπετάννυμι, & καταπετάννυμι, μ. άσω, π. ακα, tego, Accuſat. Ariſtophan. in Pluto, κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, cooperuit eius caput puniceo panno. καταπεταννύναι τοῖς ἱστίοις, velis operire, Idem. vnde καταπετασθεὶς, extentus, Plutar. in Theſeo. ἱστίον καταπετασθὲν, extentum velum.

Καταπέτασμα, ατος, τὸ, velum, obtentum aliquod atque

obiectum, quod arceat aſpectum. Eraſmus capite ſexto ad Hebræos annotat hac dictione propriè ſignificari aliquid obtẽtum atque obductum, quod arceat conſpectum: ſic & Nazanz. in Orat.

Καταπέτρόω, μ. ώσω, π. ωκα, lapido. Accuſat.

Καταπέσσω, conturbo, deiicio, diſpenſo, concoquo, πεπαίνω, πραΰνω, καταδαπανῶ. vnde τὴν ὀργὴν καταπέσσειν, iram emollire, καταπραΰναι. & Iliad. α, χόλον καταπέψαι. pro eodẽ Cicero concoquere odium dicit: quod ideo factũ, quoniam cibus in ventriculo dum coquitur, conſumitur.

Καταπέφνω, occido, φονεύω, Accuſat. poeticum. Homer. Iliad. γ, μενέλαον ἀρηΐφιλον ξανθὸς κατέπεφνε.

Καταπήγνυμαι, gelo. Ariſtot. de hiſtor. Animal. l. 6, ὑπὸ ψύχους καταπηγνύμενα.

Καταπήγνυμι, μ. ήσω, π. υκα, & καταπηγνύω, defigo, Ariſtot. de hiſtor. Animal. l. 5, εἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν αὐλὸν, in terra figere cauliculum. καταπήξαντες, defigentes.

Καταπηδάω, μ. ήσω, π. ηκα, deſilio, Neutr.

Καταπιαλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, adultero, vitio, Accuſatiuo iungitur.

Καταπιαίνω, lædo.

Καταπίμελος, obeſus, obeſitate pinguis.

Καταπὶξ, palus in aquam defixus.

Καταπήσσειν, defigere.

Κατάπηχυς, quatuor cubitorum.

Καταπῆγες, αἱ, peſſuli.

Καταπιέζω, μ. ίσω, π. εκα, deprimo, opprimo, Accuſat.

Καταπίεσις, εως, ἡ, compreſſus.

Κατάπικρος, amarus.

Καταπίμελος, ου, ὁ, prępinguis, obeſus.

Καταπιμπλάσομαι, opplebo.

Καταπίμπρημι, μ. ήσω, π. ηκα, comburo. κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, faces tectis iniiciebant, Plutarch. in Camillo. καταπίμπρασθαι, comburi.

Καταπίνω, deglutio, abſorbeo, deuoro, λαφύσσω, Bud. in Comment. in Epiſt. pro ἰδίω, Ariſtophan. καταπιοῦνται, abſorbebunt, Plutar. in Alcibiade. καταπιεῖν, deuorare. καταπιὼν, qui deuorauit.

Καταπίπτω, decido, proſternor, diruor, relabor, recido, Neutrum Abſolutum. Ariſtophan, νεφ. ἀπ' ὄνου καταπεσὼν, ab aſino delapſus: prouerbialiter dicitur in eos, qui inconſultò quippiam agunt & imperitè. καταπίπτειν ἐπὶ τῆς γῆς, in terram cadere, Xenophon. καταπίπτομαι φροντίσι, ſuccumbo curis, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ.

Καταπιστεύω, committo, trado. καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, Phalar. in Epiſt. muſis eruditus.

Καταπιστόω, fidem facio, aut præſto.

Καταπίστωσις, fiduciæ eſt & ſecuritatis contractus, vt fit inter eos quibus incomperta eſt vtrinque fides alterius.

Καταπιττόω, ῶ, pice illino, Ariſtoph.

Καταπίττω, pico, pice punio, comburo.

Καταπίων, pinguis.

Καταπλαγία, ας, ἡ, conſternatio, metus immodicus.

Καταπλάκων, exterrens, aberrans.

Κατάπλασμα, ατος, τὸ, malagma, emplaſtrum, quod illinitur, Plutarc. κατάπλα(σμα γίνε)ται ἐμπλασθὲν, emplaſtri modo alligatur, Barbarus: illinitur, &c. Marcel. libro primo Dioſcorid.

Καταπλάσσεσθαι, emplaſtri modo imponere. καταπλάσσεται εἰς ἄρτους, panibus inſpergitur, Ruell. cruſtæ panis inſpergitur, Barbarus: compinſitur pani cibo gratiſsimo, Marcellus libro 3. Dioſcor, cap. 39.

Καταπλασὴ, ῆς, ἡ, medicamen, Herodot.

Καταπλαστὸς, οῦ, ὁ, maceratus in emplaſtrum, illititius. Ariſtophan. in Pluto, φάρμακον καταπλαστὸν ἐγχείρησε τείσειν.

Καταπλάττω, cataplaſmate curo & medeor, illino, impono. καταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ, limo obducto ſe loricat, Gaz. καταπλάττειν τῷ τ πυρίνῳ ἀλεύρῳ, imponere cataplaſma ex triticea farina, Galen ad Glauc. vnde κατάπλασμα, Ibidem mox. καταπλαττόμενα τ διδύμων, &c. illita teſtibus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 79.

Καταπλέκω, complico, necto, inſero. καταπλέκω τὸν βίον, peroro. οὐκ εὖ ζωὴν κατέπλεξε, non probè vita exceſſit, Herodot.

Κατάπλεος, ω, ὁ ἡ, ὁ, plenus, expletus.

Καταπλέω, naue deuehor, quaſi deorſum nauigo & ſecundo amne, in portum redeo, appello. καταπλέοντος ἀθήναζε πυροῦ, &c. frumenti quod Athenas nauigio vehitur, Theophraſt. libro quarto de cauſ. plant.

Κατάπλεως, Atticè, idem quod κατάπλεος, expletus. κατάπλεως φιλία, iuſta & plena amicitia, Budæus in Epiſtolis poſter.

Καταπληγμὸς, obiurgatio, capite viceſimo primo Eccleſiaſtici.

Καταπλήδην, confertim.

Καταπληκτικὸς, οῦ, ὁ, deterrens, horribilis. καταπληκτικὸς ὄψις, formidabilis aſpectus, Plutarch. in Lycurgo.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, ſtolid⁹, ſtupefactus, ſemper attonitus. ἄνδρα πολέμων ἐμπειρον ἐκ φύσεως δέ καὶ καταπλῆγα πολλὰς ἐκ τινος καταδίκης πρὸς τὸ δημόσιον αὐτῷ γεγενημένης, Plutar. in Fabio, vbi Guarin. virum bellicis rebus ſtrenuum, ſed multitudini inuiſum, & à negotiis publicis abhorrentẽ ex mulcta quadam ad ærarium ei indicta.

Κατάπληξις, εως, ἡ, ſtupor, cõfuſio ſeu diſsipatio, pauor. Ariſtoteles libro primo magnorum Moralium, κατάπληξις αὐτοῖς ἐνέπεσε εἰς τέλος μηδὲν ἔσεσθαι, &c. eos pauor perculit diffidentes vllum ſibi futurum exitum eſſe, Thucyd.

Καταπλήττομαι, admiror, ad ſtuporem vſque ſuſpicio. Accuſat. Philo de mundo, καταπλαγέντες τὴν ἑκατέρου τῶν ζῴων φύσιν, &c. καταπλήττομαι ἦτορ, id eſt, φοβοῦμαι. Homer. Iliad. β, κατεπλήγη φίλον ἦτορ, id eſt, animo eſt perculſus. κατεπλάγη, perculſus eſt, ἐδειλιάσθη, ἐφοβήθη. κατεπέπληκτο, perculſus erat. καταπλαγῆναι τὸ πόλεμον, bello perterreri, Thucyd. καταπλαγῆναι τοὺς πολεμίους, formidare hoſtes, capite octauo libri ſecundi Macchabæorũ. καταπλαγεὶς τῷ πλήθει, deterritus multitudine. καταπλαγεὶς τὴν δύναμιν, potentia territus, Thucydid. ὁ καταπεπληγμένος, attonitus, timore perculſus, Thucyd.

Καταπλήττω, μ. ήξω, π. ηχα, perterreo, iniicio timorem. κατέπληξε πάντας, Xenophon libro primo Pædiæ. καταπλήττουσι τοῦτο γέροντες, id ſenes extimeſcunt, Gaza de Senectute.

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexio.

Κατάπλοος, adnauigatio, portus ad quem applicamus, incurſus nauium, Bud. in Pandect.

Καταπλουτέω, &.

Καταπλουτίζω, dito, locupleto.

Καταπλόω, tendo, nauigo, deferor.

Καταπλύνω, expurgo, perluo, abluo. καταπλυθεὶς, ablutus: ſic legitur libro ſecundo capite tertio de cauſis plan. Theophr. καταπέπλυται, pro obſorduit, apud AEſchin.

Καταπλώσας, inuectus, Herodot. lib. 1.

Καταπνέω, μ. εύσω, π. ευκα, perflo, aſpiro & faueo, ſpiritum emitto. καταπνευσθῇ τῷ ἄῤῥενος ἡ πέρδιξ, perdix fœmina contra marem ſteterit aura ab eo flante, Ariſtot. lib. 6. Animalium.

Καταπνίγω, ſtringo, ac propemodum ſtrangulo. καταπνίγειν πῦρ, ignem opprimere & ſuffocare, Galen.

Καταπνιζόμενος, fumo perfuſus.

Καταπνίζω, μ. ίσω, π. ικα, fumigo.

Κατάπνιξις, obſeptio & ſtrangulatio.

Καταπόδας, cominus, per veſtigia, Thucycid. καταπόδας αἱρεῖν, per veſtigia inſequendo capere, veſtigiis conſequi, Xenoph. 8. Pædiæ.

Καταποθεὶς, abſorptus, cõſumptus. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ὑπὸ τῆς περιττοτέρας λύπης καταποθεὶς, abſorptus, inundatus: à verbo καταπίνω. Et ab eodem

Καταποθῇ, deglutiatur. καταποθήσεται, abſorbebitur, Ariſtophan.

Καταποικίλλω, diſtingo, vario, Hermog.

Κατεπολαύω, nimium & pluſquam par eſt fruor.

Καταπολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, debello, expugno, vinco, inſector. Actiu. Accuſat. καταπολεμῶ σε ἐγκλήματι, crimine te inſector, Thucyd.

Καταπολιτεύομαι, vrbibus extrudo, dominor, ſubigo, Demoſt. καταπολιτεύσατο τὴν πλεονεξίαν, è medio ſuſtulit plus habẽdi cupiditatẽ, Plut. in Lycurgo. καταπολιτευσάμενος τοὺς λυκουργείους νόμους, leges Lycurgi antiquauit, Idẽ ibidẽ. ὡς Γάλβαν τιμᾶν ἐδόκει καταπολιτευόμενος καὶ δημαγωγῶν τὸ στρατιωτικόν, quibus reb⁹ Galbã honorare videbatur, cum eo ſtudio & populari gratia in milites vteretur, Idẽ in Galba.

Καταπολλά, multis de cauſis, Thucyd.

Καταπολύ, multùm, effuſim. καταπολὺ ἧττον, multò inferior, Dioſcor. lib. 1.

Καταπονέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſupero, in lucta obtineo, opprimo, labore conficio, Actiu. Accuſ.

Κατάπονος, ου, ὁ, delaſſus, defeſſus, laborioſus.

Καταπονοῦμαι, labore conficior, langueo, fathiſco.

Καταπονούμενος, interdum pro exercitato.

Καταποντίζομαι, & Καταποντίζω, μ. ίσω, π. ικα, demergo in mare, præcipito, ſubmergo, inuoluo vndis marinis. καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης, demergatur in profundum maris, cap. 18. Euang. Matth.

Καταποντισμός, οῦ, ὁ, demerſio, præcipitatio.

Καταποντιστής, οῦ, ὁ, pirata, qui poſt prædam etiam in mare mergit.

Καταποντόω, καταποντίζω, demergo, Herodot.

Καταποντῶσαι, demerſiſſe, in mare demergere.

Καταπέρδω, oppedo è contrà. Neutr.

Καταπορεύομαι, redeo, deſcendo, tendo.

Καταπορνεύω, &

Καταπορνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſcortor. Neutr. καταπορνεύειν τὴν γεῦσιν, guſtum illecebroſis ſaporibus irrito, Nazanz. μὴ γεῦσιν καταπορνεύωμεν, Idem in Orat. β. guſtui ne lenocinemur. καταπορνεύει τὰ θήλεα τέκνα, filias adigo ad quæſtum corpore faciendum, Herodot.

Καταπορνοκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcortando exhaurio ſubſtantiam.

Καταπορσύνω, μ. υνῶ, π. ϰα, præbeo. καταπορσύνειν τοῖς πολεμίοις κακά, Xen. l. 1. Pæd. afferre ſeu ĩferre incõmoda hoſti.

Κατάποσις, ιος, deuoratio, gula, λαιμός, οἰσοφάγος, δέρη, vel δέρα, qua Eurip. in Oreſte vtitur. Gula autem pars colli anterior, per quam cibus atque potus admittitur, Dioſcor. li. 3. βδέλλας τὰς προσεχομένας τῇ καταπόσει, hirudines gulæ hærentes. & lib. 6. τὰ περὶ τὰ παρίσθμια καὶ τὴν κατάποσιν πόρους, faucium meatus, Ruell. tonſillarum deglutiendíque meatus, Marcell. ἐν τῇ καταπόσει, in deuorando.

Καταπόσον, ſæpius.

Καταπότης, guttur, gula.

Καταπότιον, τό, catapotium: à καταπίνω, i. abſorbeo, deglutio, medicamentum quod ſumitur deglutiendo. καταπότια, pillulæ Celſo, paſtilli Plinio. Theophr. lib. 9. ca. 8. hiſt. plant. de cicuta, καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον καὶ ῥᾳδίως ποιεῖ καταπότιον δοθέν, potui datũ, Gaza. δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον, Dioſcor. lib. 1. cæliacis catapotium eſt.

Καταπραγματεύεσθαι, de iis qui annonæ pretium intendentes, ex fame & penuria vulgi lucrum captant, & inde locupletantur, Bud. Com. καταπραγματεύομαι τῷ λιμῷ, cõtra famem prouideo, Nazanz. in Orationibus.

Καταπρανής, decliuis, καταφερής, pronus.

Καταπράττομαι, & Καταπράττω, μ. άξω, π. αχα, gero, i. facio, transfigo, perago, pertracto. Xenoph. ἐὰν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράξῃ, &c. niſi omnia cõfecerit. Itẽ vendo, καταπιπράσκω. Halicarn. lib. 6. καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, comparans ſecuritatem.

* Καταπράϋνσις, εως, ἡ, mitigatio.

Καταπραΰνω, mitigo, lenio, demulceo. Accuſat. Xenophon, ἐγχειρεῖ τὸν αὐτὸν καταπραΰνειν. Item compeſco. καταπραΰνει τῆς ὀργῆς αὐτόν, cum ab ira ad manſuetudinem & clementiam reuocauit, Plutarch. in Themiſt. καταπραϋνομένων τὸ πλῆθος τούτων ἀκροωμένων, i. quum hęc audirent, eorum ingenia demulcebantur, Idem in Lycurgo. καταπραϋνθήσομαι, placabor, Bud. in Epiſt. prior.

Καταπρημνος, κατάκλαστος.

Καταπρίζω, concremo. κατέπρησαν, incenderũt. καταπρῆσαι, incendere, incendiſſe. καταπρήσας, qui deuſſit, in Epigram. καταπρησθείς, incenſus, Bud. in Epiſt. poſt.

Καταπροΐξεαι, conſideras, Herodot.

Καταπρηνής, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, decliuis. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, Homer. manu prona feriens. Idem, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέσσι, &c.

Καταπρήθω, comburo.

Καταπρηνίζω, μ. ίξω, π. ιχα, præcipito.

Καταπρηνώσαο, præcipitaſti, peſſum dediſti, in Epigrã.

Καταπραΰνω, mitigo, demulceo, καταπραΰνω.

Καταπρίω, diſſeco.

Καταπροδίδωμι, prodo, dilapido, deſero. Lucia. in Cau. τὰ κοινὰ καταπροδίδωμι, remp. prodo, Bud. in Epiſt poſter. Thucyd. μή τι τῶν συμμάχων καταπροδιδῶμεν, i. deſtituamus (ope.

Καταπροδοῦναι, prodere.

Καταπροδοῦναι τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν, preuaricari. Bud. Com. καταπροΐεσθαι τὸ συμφέρον, pro nihilo ducere vtilitatem, Idem in Epiſt. poſter.

Καταπροΐξεσθαι, vel καταπροΐξεσθαι ſine diæreſi, & melius, vt ſcribit Phrynicus, contemnere, deſerere, impunè aliquid agere, impunè irridere, κατά τινος προσκαχλάζειν, σεσηρὸς τὸ δωρεὰν διαλοιδορεῖν, Ariſtophan. νεφ. οὔ τοι ἐμοῦ καταπροΐξεται, pro καταφρονήσει, non gratis me ludibrio habuerit. οὐ καταπροΐξεται, non impunè feret, Herodot. ὡς οὐ καταπροΐξονται ἀποστάντες εὖ εἰδώς, probè ſciens non præ contemptu fuiſſe rebellaturos, Herodot. καταπροΐξεσθαι, daturum eſſe veniam, Idem.

Καταπτάω, deuolo. καταπτάς, deuolans.

Καταπτήσομαι, deuolabo. Lucian. in Cauc. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ,

Καταπτήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, terreo, conſternor. Accuſat.

Καταπτοέω, μ. ήσω, terreo. Accuſ.

Καταπτήσομαι, tãgo, exprobro. Genit. καταπτήσομαι μαρτύρων, cito teſtes. καταπτήσομαι τοῦ δημαράτου, ad Demaretũ refero, ſeu Demaratum teſtem cito, Herodot. lib. 8.

Καταπτήσομαι, deorſum volo.

Κατάπτυστος, ὁ, deſpuendus, abominandus, ἀπόπτυστος. Pollux notat præter conſuetudinem ſermonis Græci in genere Fœm. dictam ab Anacreonte καταπτύστην.

Καταπτύω, deſpuo, contemno, reiicio. καταπτύω σου, te deſpuo, execror, A Eſchin. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας, deſpuo philoſophiam, Lucian.

Καταπτῇ, ῇς, ῇ, deuolauero. Lucian. πρὶν ἄν ἔστε ὁ ἀετὸς καταπτῇ, donec aquila deuolarit: à κατέπτην Aor. 2.

Κατάπτωμα, ατος, τό, & Κατάπτωσις, ruina, caſus, lapſus. Alexand. Aphr. li. 2. Probl. κατάπτωσιν ποιεῖ τὰ δυσώδη, quę malè olent, faciunt vt quis collabatur.

Καταπτώσσω, timeo, trepido. καταπτώσσων, ὑποδύνων, φεύγων, formidans, abdens ſe præ timore.

Καταπτώσσοντες, trepidantes.

Καταπτωχεύομαι, inops ſum.

Κατάπυγος, ου, ὁ, cinædus.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium abominandum libidinis, fœda voluptas, obſcœnitas. Ariſtoph. νεφ. τῆς αἰτιμάχου καταπυγοσύνης ἀναπλήσει. καταπυγοσύνην πολλάκις κυνῶπιδα, Plut. in Pericle, in verſu Cratini poetæ: vbi Lapus, petulantia pellicem impudentem.

Καταπυγῶ, libidinoſus ſum.

Καταπύγων, ωνος, ὁ, πόρνος, εὐρύπρωκτος, cinædus, draucus, obſcœnus: cui σώφρων opponitur apud Ariſtop. νεφ. ſcortũ. Et apud Atticos medius digitus, qui & καταπύγων appellatur. κατάπυγον μεγέθει, τῇ ποσότητι μέγα, Ariſtoph.

Καταπύθομαι, marceſco, putreſco.

Καταπυκνόω, μ. ώσω, π. ωκα, denſo, frequentẽ reddo, multiplico. Accuſ. καταπυκνῶν θαμὰ διηγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, vr-

bem refercîebat exemplorũ copia, Plutarch.in Lycur.

Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu.

Καταπυρπολεῖν, comburere, Phalaris.

Κατάπυῤῥος, rubeus, rufus, fuluus, fuluеſcens.

Καταπτύω, impleo, humecto.

Κατάρα, ας, ἡ, execratio, imprecatio. κατάραις ποιεῖσθαι, execrationibus aſtringere, Herodot.

Καταρράκτης, ου, ὁ, genus auis maritimæ. Item cataracta (quo nomine & Liuius vtitur) locus eſt abruptus, & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quàm fluit: vt νείλου καταρράκται, cataractes Nili apud Strabonẽ, lib. vltimo.‖ Hæc vox aliâs ſimplici, aliâs duplici ρ ſcribitur.

Καταρρᾶξαι, frangere, deiicere.

Καταράομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, maledico, execror, deuoueo, deteſtor, malè precor, imprecor. Nazanz.in Epiſt. Datiuo, Ariſtoph. νεφ. καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; an præceptori imprecaris? Aliquando & Accuſ. iungitur. καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους, hominibus maledicimus, Iacobi capite 3. μὴ καταράσῃ βασιλέα, regi ne maledixeris. καταρᾶσθαι πλὴν σαπῶν, Ariſtid. καταρωμένους ὑμᾶς, qui vos deuouẽt, Matthæi cap.5, & Eccleſiaſtici 10.

Καταρρέοντα, ὁ, præceps.

Κατάρατος, ου, ὁ, maledictus, execratus, ſceleſtus, deuotus, κατάρας ἄξιος.

Καταράσσω, μ. άξω, π. αχα, vel καταῤῥάσσω, percutio fortiter, collido, frango, rumpo. Herodot.3, καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ ἰδῶντος, Item erumpo, Demoſth. & Diodorus. Eſt etiam præcipito, cum impetu decido, καταῤῥήγνυμι. Ariſtot. de mundo, νέφη τε συνίσταται, καὶ ὄμβροι καταῤῥάσσουσι, χιόνες τε καὶ χαλάζαι. Item defluo, caſito. Galen. Method.8, καταράττει τοῦ ἀγγείου, pro ἀράττει (κατὰ τοῦ ἀγγείου. καταράσσεται) ταῖς χερσὶ, confricatur manibus, Dioſcor.lib.2. Bud.Comm.

Κατάρβηλος, chlæna talaris.

Καταργέω, μ. ήσω, π. ηκα, euacuo, ſoluo, antiquo, abrogo, irritum reddo, irritum facio, ἀργὸν ποιῶ, ceſſo in opere, inutili opere onero. Paul. Timoth. καταργήσαντος τὸν θάνατον. ad Hebr.cap.2. & Luc.13, ἵνα τί καὶ τὴν γῆν καταργεῖ; ad quid vel terram occupat? Sic relinquitur in textu. annotat tamen Eraſmus καταργεῖν ibidẽ ſignificare onerare, ſed inutili onere. κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου, à lege liberatus eſt, Paulus cap.7. Rom. κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ χριστοῦ, Idem cap. 5. ad Galat. vbi Eraſm. Chriſtus factus eſt vobis otioſus.

Κάταργμα, ατος, τὸ, initiatio, primitiæ: à κατάρχομαι, Euripid. luſtratio, ſed quæ ex primitiis fiat frugum, Plutarch. in Theſeo.

Καταργούμενα φάρμακα, medicamenta, quæ purgando ſunt. Marcell.lib.2. Dioſcorid.cap.1.

* Καταργούμενον, Chryſoſt. 2. Corinth.3, καταργουμένην δόξαν μωσέως interpretatus eſt παυομένην καὶ τέλος ἔχουσαν, vacantẽ, ceſſantẽ & ſuperuacaneã, vt ager vacans, Cæſari.

Καταργυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, deargento.

Καταργυρωμένος, argenteus, Herodot.

Κατάρδω, irrigo. Accuſ.

Καταρέζειν, peragere, manibus tractare, demulcere. vnde κατέρεξεν, Iliad. α.

Καταρέομαι, execror. Datiuo.

Καταρθρόω, articulo.

Καταριγηλὰ πέλονται, ὀδυ. ξ, i. horrenda ſunt.

Καταριθμέω, μ. ήσω, & καταριθμοῦμαι, in numerum coopto, enumero, recenſeo. ἕβδομον ἐν τοῖς σοφοῖς καταριθμοῦσι, ſeptimum inter ſapientes enumerant, Plutarch. in Solone. καταριθμοῦμαι πρὸς ὑμᾶς, recenſeo apud vos, AEſchines. καταριθμήσωμαι, commemorem, Nazanz. in Orat. εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα, Iſocr. ad Demonic.

Καταρκεῖ, ſufficit. καταρκέσει μοι, mihi ſatis erit, Eurip.

Καταρμόζων, adaptans, Herodot.

Καταροῦσι, arant, Ariſtoph.

* Καταῤῥαγεὶς, commiſſus. Hermog. de Inuent. tomo 2, ὑμεῖς γὰρ ἐστιῶντος τοῦ πολέμου καὶ καταῤῥαγείσης τῆς μάχης, ἄλλον μὲν οὐδένα στρατηγὸν ἔχειν ἐγνώκειμεν.

Καταῤῥαθυμέω, deſidioſus ſum, per incuriam perdo. vnde καταῤῥαθυμηθέντα, per incuriam perdita. καταῤῥαθυμεῖν, deſidere, torpeſcere, Xenoph.

Καταῤῥαίνω, aſpergo, Galen.lib.2. ad Glauc. καταῤῥαίνειν ὄξει δριμυτάτῳ, cap.7. lib.4. Regum.

Καταῤῥαγείσης μάχης, erumpente prælio, id eſt, conſerto, Hermog.

Καταῤῥάκτης, catarrhacta auis, Ariſtot. lib.2. Animal. & lib. 9, cap.12: & Leuitic.cap.11, νυκτικόρακα καὶ καταῤῥάκτην καὶ ἶβιν, bubonem & mergulum & ibin. hæ aues erant edi prohibitæ Iudæis, Ibidem.

Καταῤῥάπτω, conſuo, perſuo, inſero.

Κατάῤῥαφος, pannoſus.

* Καταῤῥαχθεὶς, ruptus. Herodian. ἀνασχεῖν τὴν ὁρμὴν μόνος καταῤῥαχθείσης τῆς ἐπ᾽ αὐτῷ ἰδῶντος. & apud eundem καταῤῥαχθεὶς χειμάῤῥους, alliſus torrẽs & violenter incũbens.

Καταῤῥαψῳδεῖν, nugari.

Καταῤῥέομαι ἱδρῶτι, ſudore perfundor. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι, lanceam cruore perfuſam, Plutarch. in Galb.

Καταῤῥεπὴς, in alteram partem vergens.

Καταῤῥέπω, deorſum vergo, Bud. in Epiſt. prior.

Καταῤῥέω, defluo, reſoluor, diſtillo, delabor. Neutrum abſol. καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, delabi in terrã, Xenoph. l.1. Pæd. καταῤῥέουσα τοῦ τραύματος, è vulnere defluens, Aphthon.

Καταῤῥήγνυμαι, decido, delabor, ruo, cum impetu fluo. ἄνεμος κατεῤῥήγνυτο, ventus cum fragore incidebat, Plutarch. in Fabio. καταῤῥήγνυται, infrà erumpit. κατεῤῥάγη πόλεμος, erupit bellum, Ariſtoph. καταῤῥήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν, ad terram diſciſſum labi. καταῤῥηγνυμένα, abrupta.

Καταῤῥήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, diſcindo, dirumpo. Lucian. ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, veſtis dirumpitur. Item cum impetu decidere facio, deiicio. κατέῤῥηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, hoſtes in vallum compulit, Plutarch. in Fabio. καταῤῥωγὴς, abruptus, ſalebroſus.

Κατάῤῥησις, ἡ, condemnatio.

Καταῤῥοιζεῖν, conſtrepere, inſonare. καταῤῥάττει κοιλίαν, ventrem laxat, aluum purgat, aluum turbat, l.2. Dioſc.

Καταῤῥητορεύομαι, eloquentiæ torrente rapior, vt liberum iudicium non habeam, Bud. Comm.

Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiæ demulceo & afficio, arte dicendi vinco, Bud. in Epiſt. poſter.

Καταῤῥιζόμενος, diſtillatione laborans, Dioſcor. lib.3.

Κατάῤῥιζος, terra cõditus, Gaza lib.1. hiſt. plant. Theophraſt. cap.10.

Καταῤῥιζοῦμαι, ago radices, figor radicibus.

Καταῤῥιζόω, fulcio.

Καταῤῥινέω, ῶ, limo, polio. vnde καταῤῥινημένος, i. ἐξεσμένος, limatus, Ariſtoph. βατραχ.

Καταῤῥιπτάζω, diſiicio.

Καταῤῥίπτω, μ. ίψω, π. ιφα, proiicio, Accuſ.

Καταῤῥοϊκὸς, qui diſtillationibus infeſtatur.

Καταῤῥοΐζομαι, diſtillationibus laboro. καταῤῥοϊζόμενος, narium diſtillationibus laborans, Marcell. diſtillatione vexatus, Ruell. lib.5. Dioſcorid.

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, languores, qui fiunt diſtillatione, Plato in Timæo.

Κατάῤῥοος, ου, ὁ, defluxus, catarrhus, diſtillatio, pituita, Hermol. in ſubiectas partes diſtillatio, Marcellus libro 1. Dioſcorid.

Κατάῤῥοπος, deorſum vergens, contrarium ἀνάῤῥοπος.

Κατάῤῥους, idem quod κατάῤῥοος. παρὰ τὸ κάτω ῥέειν τὸ δυσεντέριον, Etym.

Καταῤῥοφέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſorbillo, ſorbeo, digero.

Καταῤῥυεὶς, έντος, lapſus.

Καταῤῥυῇ, defluxerit.

Καταῤῥυήσεται, defluet.

Καταῤῥυθμέω, quadrare facio, concilio. καταῤῥυθμίσας, ἁπαρτίσας.

Καταῤῥυπαίνω, contamino, obſcuro, fœdo, Plato lib.11. de Legibus.

Καταῤῥυτος τόπος, locus in quem humor influit, id eſt, irriguus. καταῤῥυτος ποταμοῖς χώρα, regio fluuiis irrigua, Plutarch. in Camillo. Accipitur pro pleno & copioſo: ſicut affluens apud Latinos. καταῤῥυτος χιόνι Θρῄκη, Euripid. Thracia affluа niue.

Καταῤῥωδέω, timeo, in metum adducor. Accuſ.

Καταῤῥωδήκει, perterritus erat.

Καταῤῥωδηκώς, ſolicitus.

Καταῤῥωδήσας, metuens, formidans, perterritus.

Κάταρσις, εως, ἡ, appulſus, deſcenſus nauis. κάταρσις, ἀποβάθρα εἰς καταγωγὴν τόπος: à verbo καταίρω.

Καταρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, apto, præparo, appēdo, reſtituo, Accuſ. ἵνα καταρτήσω ἐς τοῦτο κεῖνα πάντα, vt omnia illa negotia tibi in integrum reſtituam, Herodot.

Κατάρτησις, εως, ἡ, aptatio.

Καταρτίζομαι, ſum integer. καταρτιζόμενος πρὸς τὴν προφητείαν, qui ad vaticinii munus adornatur, Nazanz. in Orat. κατηρτισμένοι, conferti, inſtructi. κατηρτισμένα ἐδέσματα, condita edulia, Ruell. condita elaboratáque edulia, Marcell. lib. 6. Dioſcorid.

Καταρτίζω, μ. ίσω, π. ικα, reficio, ſarcio, reconcinno, orno, inſtauro, appēdo, ſuſpendo. Sed varius eius eſt vſus. Eſt enim luxata mēbra in artus repono, Æginetæ. vnde καταρτισμός. Item commotum & perturbatum compono, quaſique mentem emotam luxatámq; in locū ſuum reſtituo, Plutarch. in Catone. Item ex multis vnum cōpono: vt τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, pro eduliis ex multis rebus concinnatis, Dioſcor. Vnde & pro ad concordiā & vnitatem reduco, καταλλάττω, Herod. in Terpſich. Et Paul. ad Gal. 6. ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον, vos qui ſpirituales eſtis, cōponite huiuſmodi hominē offenſum in ſpiritu clementiæ. Eſt etiā omnibus numeris par tibúſq; abſoluo, & abſolutè cōpono: vt Lucæ 6, κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quod tamen quidā ad animū referunt, & πᾶς pro ὅλος accipiunt: vt ſit, cōpoſitus autem totus erit, vt præceptor eius, Bud. Com.

Καταρτὴρ, ῆρος, malus nauis, Homer.

Κατάρτισις, integritas. παιδεία καὶ κατάρτισις, diſciplina & inſtitutio, Plutarch. in Themiſtocle.

Καταρτισμὸς, inſtauratio, inſtructio vertit Hieronym.

Καταρτιστὴρ, ῆρος, ὁ, qui conatur componere contentiones, moderator, corrector.

Καταρτύω, condo, diſpono. παρασκευάζω, adapto, Plato de Legib. καταρτύσωμεν, conſtituamus, paremus, Nazanz. in Orat.

Καταρυῆναι, defluere.

Καταρυθμίζω, diſpono.

Κατ᾽ ἀρχὰς, ab initio, Plutarch. in Solone. αὐτίκα κατ᾽ ἀρχὰς, iam inde ab initio, Herodotus. dicitur & τὸ κατ᾽ ἀρχὰς Demoſtheni.

Καταρχὴ, ῆς, ἡ, oblatio dæmonum, exordium.

Καταρχὴς, ἀσφαλὴς, τέλειος.

Κατ᾽ ἀρχῆς, ab initio.

Κατάρχομαι, μ. άρξομαι, π. ῆργμαι, initio, ſacrifico dæmonibus, victimam ferio, nuncupo vota. Plutarch. in Themiſtocle, ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καταθύσασθαι πάντας, iuſsit adoleſcentes primitias immolari. καταρχόμενοι αὐτὰ πρὸς βωμῷ, eum ante arā ſiſtunt, Herodot. Itē incipio, inchoo, auſpicor, aggredior. vnde κατάρξασθαι τῆς μάχης, prælium committere & incipere, Bud. Com. ὡς κατάρξομαι ξίφει, vt enſe initium capiam, id eſt, faciam præludium, Euripid. κατάρξομαι θανόντα δεσπότην γόοις, proſequar luctu mortuum herum. κατάρξασθαι, incipere. vnde προκαταρκτικὴ αἰτία, præcedens cauſa, quæ & προηγουμένη dicitur. Celſus vocat euidentem cauſam: recentiores medici primitiuā appellant κατάρξασθαι τῆς πράξεως, quæ rei author & hortatrix fuit, Plutarch. in Publicol. καταρχόμενον πῦρ, in Epigram.

Κατάρχω, laceſſo, i. prior aliquid facio, auſpicor, cœpi, prouoco, & author ſum, exemplum præbeo. κατάρχω πλημμελεῖν, prior lædo, Phalaris in Epiſtol. ἀλλὰ τύχῃ ἀγαθῇ κατάρχει τῶν λόγων, ſed quod bonū fauſtúmque ſit, Phædrus primas dicendi partes habeat, Plato. κατάρχω μάχης, auſpicor prælium, Euripides. κατάρχω τοῦ πολέμου, bellum incipio, Plutarch. in Theſeo. Bud. in Epiſtol. prior. καλοῦ τοῦ ἐπιτηδεύματος τοῖς καλοῖς κατῆρξα. & in Epiſt. poſter. ὥρμησαν μὲν αὐτοὶ κατάρξαι τῆς ναυμαχίας, incœperunt prælio nauali decernere. Ariſtoph. κατάρχω ταῦτα dicit, pro aggredior. κατῆρχε ποιῶν, cœpit facere, Xenoph. κατῆρχεν ἀναπηδᾶν ἐπὶ τοὺς ἵππους, incipiebat in equos proſilire, Idem lib. 1. Pæd. δῆλον ὅτι κατάρχειν με δεῖ τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, certū eſt quòd prior debeam illum inuitare, Idē. Athen. καὶ τὸ φιλόσοφος ἑαυτὸν τοῖς λοιποῖς κατῆρξα. Ariſtot. de mundo, ἐν χορῷ κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, in choro præſuli auſpicanti aut præcētori accinit omnis chorus. Accipitur etiam pro ἡγεμονεύειν, præeſſe, dominari, cum Genit. vt οὐ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου, Plato. κατάρξω ὑμῶν, vobis dominabor, cap. 12. lib. 3. Reg. & cap. 2. Ioel. Prophetæ. κατῆρξατο χερσὶν ἀδίκοις, iniquis manibus vti cœpit, cap. 4. l. 2. Macchab. Ariſtot. pro ἐξάρχειν vſus eſt. τὰ τὴν κένωσιν κατάρξαντα, partes vnde fit euacuatio, à quibus humor defluit, Galenus.

Κατάρχων, præſultor, præcentor, χορηγέτης.

Καταρχιὸς, terra vitibus apta.

Κατασαρκόω, μ. ώσω, π. ωκα, incarno, carnem facio.

Κατάσαρκος, ὁ, ὁ, corpulentus, obeſus.

Κατασάττοντες τὴν γῆν, terram aggerentes, condenſantes, Theophr. lib. 5, cap. 5. de cauſ. plant.

Κατασβέννυμι, & Κατασβεννύω, μ. κατασβέσω, extinguo, ſedo, cōpeſco. Accuſat. Ariſtoph. τοὺς λύχνους κατασβέσας. κατασβῆναι, extinctum eſſe.

Κατασείομαι, μ. σείσομαι, π. σεισμαι, decido.

Κατασείω, μ. σείσω, π. σεικα, concutio, vt haſtam quaſſo. κατασείουσι κατὰ τοῦ καρποῦ, decutiunt ſuper fructum, Gaza. Itē non voce, ſed manu ſilentium indico, vel aliud ſignifico, ſignum do. κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ, annuit manu populo, cap. 21. Act. Apoſt. Xenop. καὶ τὰ ἱμάτια κατέσειον. Et Act. 19, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα. Idem, κατασείσας δὲ τῇ χειρὶ σιγᾶν, quū innuiſſet illis mota manu vt tacerent, manu ſilentio indicto. Ita Perſius, -& calidæ feciſſe ſilentia turbæ Maieſtate manus.

Κατασέσηπα, emarcui, putrui, Medium perfectum à κατασήπω, Ariſtoph. in Pluto.

Κατασημαίνω, adnoto, noto, conſcribo.

Κατασημηνάσθαι, & κατασημαίνεσθαι, inſignire, i. aliquid imprimere, obſignare, Bud. in Epiſt. κατασεσημασμένος πίθος, dolium clauſum, obſignatum, Plutarch. in Camillo.

Κατασήπομαι, marceſco. Depon. abſol. Chryſoſt. τὰ κατασεσηπότα τῶν ἀνθῶν ἀποστῆναι, marceſcētes flores relinquere.

Κατασήπω, tabefacio, putrefacio, marceſcere facio.

Κατασιγάζω, ſilentium impero, Bud. Com. κατασιγάζω σε, facio vt obmuteſcas.

Κατασιγῶ, conticeſco.

Κατασίνεσθαι, lædere.

Κατασιτέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, edo, veſcor.

Κατασιωπάω, μ. ήσω, π. ηκα, κατασιγάζω, ſilere iubeo, ſilentium impono.

Κατασκάζω, procumbere facio, concido.

Κατασκάπτω, μ. άψω, π. αφα, effodio, euerto, diruo, ſolo adæquo, funditus euerto. Accuſ. κατέσκαψεν οἰκίας εἰς ἔδαφος πᾶσαν, domum totam funditus euertit, Plutarchus in Public. τὸ τεῖχος κατέσκαπτε, Ariſtoph. κατασκάψαντες τὴν Λεβάδεια, i. καταχώσαντες, Æſchin. κατασκαφῆναι τὰς πόλεις, dirui vrbes, Demoſth. & Ariſtoph. κατεσκαμμένος, dirutus.

Κατασκαριφάω, vellico, fodio, pungo.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, defoſsio, euerſio, excidium. τειχῶν κατασκαφαὶ, euerſiones murorum, Æſchines.

Κατασκαφὴς, defoſſus.

Κατασκάφιλος, qui amicis dedecori eſt, κατασχύνων τοὺς φίλους.

Κατασκεδάζω, μ. άσω, π. ακα, diſpergo, diſsipo, κατασκε-

ſιόνιμι,pro eodem, Alexand. Aphrod. Accuſ.

Κατασκελετεύομαι,attenuor.

Κατασκεπάζω,protego.

Κατασκέπτομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, ſpeculor, prouideo. Depon. Accuſ. ναῦν κατασκεψομένην τῶν πολεμίων ἀποστεῖλαι, nauē ad hoſtes ſpeculandos miſiſſe, Plutarch. in Solone.

Κατάσκηνος, εως, ἡ, habitatio. αὕτη ἡ κατάσκησις αὐτῶν καὶ ὁ καταλοχισμὸς αὐτῶν, hæc eſt habitatio eorum, & ſedium diſtributio.

Κατασκευαζείω, inſtituere affecto, Xenophon, Omiſſorum libro. 2.

Κατασκευάζομαι, inſtruo, exorno, armóque, κατασκευάζω: vt ἵππον φαλαῖς κατασκευάζεσθαι, Xenoph. Item cōpono, conficio, molior, extruo: vt, ὁ φειδίας κατασκευαζόμενος τὴν ἀθηνᾶν, Ariſtotel. de mundo. Propriè autem κατασκευάζειν τὴν ναῦν εἰκότα ἢ ἄλλο τι, artificis eſt: κατασκευάζεσθαι verò locatoris, qui opus impendiis ſuis faciundum locat. Eſt & perficio, abſoluo, ἀπεργάζομαι, ἀποτελέω. κατασκευαζόμενος τὴν βασιλείαν, regnum appetens, & occupare volens. Xenophon, κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, iacere in anima fundamentum. Capitur etiam pro comparo & acquiro. Idem, συμμάχους κατασκευάζοντες. κατεσκευασμένος κλῆρος, conſtituta ſors, Plato in Legib. κατεσκευασμένος οἰκέταις, inſtructus ſeruis, Idē. οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένη, ædificiis inſtructo, Lucian. in Anacharſi. πόλις ἅπασι κατεσκευασμένη, vrbs rebus omnibus inſtructa, Plutarchus in Camillo.

Κατασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, ædifico, extruo: vt, οἰκοδόμημα κατεσκεύασε, Pauſan. Item inſtruo, adorno: vt Latinis inſtruere domum, agrum, hortum, nauem rebus neceſſariis. Strabo, βασίλειον κατεσκεύασε, regiam inſtrumento regio adornauit. Plato 2. de Republ. συμπόσιον κατασκευάζειν, id eſt, conuiuium adornare. Item exorno, præparo, doceo, compono, conſtituo, Bud. in Commen. in Epiſt. καθίστημι: vnde συγκατασκευάζω Iſocrat. pro eodem. Item dirigo me ad, efficio, concinno, inſterno, munio, ex compoſito adorno, AEſchin. κατασκευάζω στέφανον, coronam efficio, Demoſth. κατασκευάζειν τὰς ὁδοὺς, vias moliri, exitum munire, Idem. εἰς πολλὴν διάνοιαν κατεσκεύασε τὸν λόγον, orationem multum ſententiæ habere effecit, Plutarch. in Lycurgo. Item probo, confirmo, aſtruo. κατασκευάζει μὲν δεινά τινα, Demoſth. aſtruit, probat. Plato Epiſtol. 7, νόμους κατασκευάσαι, leges condere & ferre. Idem Epiſtol. 11, πολιτείαν κατασκευάζειν, remp. conſtituere. Refertur aliquando ad fraudes & dolos, & ſignificat cōtechnor, cōtexo, Demoſt. μηχανᾶται καὶ κατασκευάζει ταῦτα, i. ſtruit, molitur. Virgil. -dolis inſtructus & arte Pelaſga. λόγον τὸ οἰκεῖον κατασκευάζοντος, oratione ſuam ſententiam aſtruente, Nazanz. in Orat. κατεσκευάσαντο αὐτοῖς ἐξουσίαν, ſibi facultates aſciuerūt, Demoſth.

Κατασκευάπτω, c. 25. Prouerb. Solomonis, οἱ δὲ φραγμοὶ τῶν λίθων αὐτοῦ κατασκάπτονται, maceria lapidum deſtruitur.

Κατασκεύασμα, ατος, τὸ, ædificium, apparatus, ſtructura, machina. Itē fraus, cōmentum, Demoſt. κατ' αἰσχ. Accipitur & in bonā partē. Ariſtot. ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην: quod ipſe alibi κατασκεύασμα dixit, & σόφισμα, hoc eſt, remedium excogitatum. τὰ μηχανικὰ κατασκευάσματα, machinales fabricæ, vt vertit Gaza, i. machinæ apud Alexand. Aphrod. συγκατασκευασμάτων ἐπιβολαί, rerum parandarū acceſsiones, Plutarchus in Pericle.

Κατασκευασμὸς, οῦ, ὁ, fraus, ſicut κατασκεύασμα, inſtitutū, inſtrumentum, res laborata, apparatus, Thucydid. vide apud Bayf. de re nauali.

Κατασκευαστὴς, opifex, vt mundi Deus molitor.

Κατασκευαστικὸς, ἡ, ὁ, præparans vel cōfirmans, Hermog.

Κατασκευαστὸς, οῦ, ὁ, fabrilis, conſtructus, fabricatus, adornatus. Ariſtot. 2. OEcon. κατασκευαστοὶ δ' ἄνδρες αὐτῷ ἐλθόντες ἐπηγγέλλοντο ὅσον εἰσοίσοι ἕκαστος, ad hoc comparati viri ſunt & polliciti.

Κατασκευὴ, ῆς, ἡ, ſtructura, opificium, compoſitio, Bud. in Epiſt. poſter. cōpages, principium, ſtabilitas, Dioſcorid. lib. 6. vtenſilia, Thucyd. πραγματικὴ ὕλη, res familiaris, diſpoſitio: à Trapezunt. ratio dicitur. vnde ἰσχυρότερον εἶδος τῆς διηγήσεως. Et trāſlatè pro artificioſa orationis compoſitione & ſtructura, Lyſ. & Baſil. πρόγραμμα δὲ ἡ τῶν ἀχιλλέως ὅπλων κατασκευὴ, deſcriptio armorum Achillis, Aphthon. Vnde etiam κατασκευὴ ποιεῖσθαι Athen. pro opificio & opere, Ciceroni molitio rei dicitur. Item κατασκευὴ τοῦ σώματος, conſtitutio corporis, Galeno: & κατασκευὴ τῆς ψυχῆς, pro cōſtitutione animi, Platoni. Philo de mūdo inquit, ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς λαχεῖν ἄνθρωπον, i. præſtanti atq; eximia hominē à Deo eſſe donatum cōſtitutione. & Ariſtot. δρῶντων μὲν πάντων οἰκείως τῇ φύσει τῇ κατασκευαῖς, &c. i. vnoquoq; conuenienter ſuæ conſtitutioni agente & naturæ. Itē ſupellex. Xenoph. ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος τάττει ἑαυτὸν πρὸς πᾶν τὸ ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ καὶ τῆς ἰδίας κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεων, bonus amicus ſe vicarium ſubſtituit ad id omne quod deeſt amico ſupplendū, in rebus & priuatis & cōmunibus. Eſt & probatio, adſtructio, exornatio, demōſtratio. Philo de mundo, ταύτῃ πρὸς κατασκευὴν λόγῳ χρῶνται, hac diſputatione vtuntur ad aſtruendā opinionē ſuam. Ab Hermog. ἡ αἰτία τῆς πραγματείας dicitur l. 1. de Inuent. αἰτία καὶ κατασκευὴ, principium & cauſa, Plutar. in Pericle. κατασκευὴ λόγων, legum latio ſiue poſitio. Plato Epiſt. 7, ἐπὶ πολιτείας δὲ καὶ νόμων κατασκευὴ τῆς δικαιοτάτων. ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευὴ, vitæ cultus & apparatus, Plutarch. in Pericl. ἡ περὶ τὴν λέξιν κατασκευὴ, Hermo. σκευῶν κατασκευὴν τετάχθαι, ſupellectilē digeſtā eſſe ſuis locis, Xen. in Oecon. κατασκευαὶ, Ariſtoteles l. 4. Ethic. c. 2. κατασκευαὶ ὅπλων, Demoſt. τῆς τοῦ βίου κατασκευαῖς, vitæ inſtitutis, Iſocr. in Euag. κατασκευὰς καὶ ἐπισκευὰς ἐκδιδόναι, locare ſarta tecta tuenda.

Κατασκηνόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, firmo tentoria.

Κατασκηνόω, μ. ώσω, π. ωκα, in tabernaculo maneo, requieſco, Matth. 13: nidifico, Marci 4: in tabernaculum ſeu tentorium recipio, Xenoph. Neutr. abſol. εἰς ἐνδεέσματα κατασκηνοῦν, in tabernaculis quibus aliquid deſit, habitare, Idem. εἰς τόπον χλόης κατεσκήνωσεν, in loco paſcuæ habitacula præbens, Nazanz. in Orat.

Κατασκήνωσις, εως, ἡ, obumbraculum, receptaculum, diuerſorium: pro nido capitur cap. 8. Matth. & c. 9. Lucæ.

Κατασκήπτω, μ. ψω, π. φα, immitto, καταπέμπω. Item emergo, cum impetu exorior, graſſor. κατασκήπτει τὸ νόσημα, morbus emergit, Dioſcor. lib. 9. κατασκήπτει νοῦν, mentem peruadit. κατασκήπτει εἰς τὴν πόλιν, in vrbem incumbit, Herodot. κατασκήπτει εἰς κιρσοὺς, in varices fertur, Galen. κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους, nuntios corripuit, Herodotus. Ariſtot. de mundo pro decumbo capit, inquiēs, ἕκαστον δὲ τούτων κατασκῆψαι εἰς τὴν γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται, horum quicquid in terram decubuerit, σκηπτὸς, i. fulmen dicitur. Alexand. Aphr. cum Datiuo, lib. 1. Problem. κατασκήπτειν τῷ ὀδόντι, in dentem decumbere. νέφος ἐδόκει ὀφθῆναι καὶ κατασκῆψαι εἰς τὰς τριήρεις, nebula viſa eſt recidere & in triremes deferri. Plutarch. in Themiſtocle. λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι, dicitur fulmine ſepulchrum attactum eſſe, Idem in Lycurgo.

Κατάσκηψις, incubitus, Gaza. vide Dioſcor. l. 7. πρὸ τῆς κατασκήψεως τῶν παθῶν, ante morborum conflictationem.

Κατασκιάζω, obumbro, adumbro. κατεσκίασε πάντα σαρκὶ ἄνωθεν, omnia carne deſuper operuit, Plato in Timęo. χερσὶ δ' ἐσκίασαν βελέεσσί τινας, telis obruerunt, Heſiod.

Κατασκίδναμαι, diſpergor.

Κατάσκιος, ου, ὁ, opacus, vmbroſus, inumbratus. δένδρεσι κατάσκιος, arboribus inumbratus, Herodot. λάχνῃ δέρμα κατάσκιον, Heſiod.

Κατασκοπέω, exploro.

Κατασκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, exploro, inſpicio, ſpeculor, intueor. κατασκοποῦμαι pro eodem. Xenoph. κατασκοπεῖται δὲ θαμὰ ἑαυτὴν, ſeipſam ſæpius reſpicit.

Κατασκοπὴ, ῆς, ἡ, ſpecula, ſpeculatio, exploratio.

Κατασκόπια,

Κατασκόπια, vel κατασκοπικὰ, τὰ, naues exploratorias & ſpeculatorias Cæſar & Liuius appellant.

Κατάσκοπος, ου, ὁ, explorator, ſpeculator, index.

Κατασκώπτω τοὺς συμπότας, inter conuiuas iocor.

Κατασμικρύνειν, diminuere.

Κατασμικρολογῶ, paruipendo, hoc eſt, σμικρὸν ἀπόλογον ποιοῦμαί τινος. Vel potius parcum & illiberalem iudico & exiſtimo. Accuſatiuo.

Κατασμικρύνω, deprimo, extermino, imminuo.

Κατάσμυρνος, myrrhatus, olens myrrham. Dioſcorid. lib. 1, cap. 26. κατάσμυρνος pro eodem, Ruell.

Κατασμύχω, comburo, corrumpo, diſcerpo, ἀναλίσκω. Iliad. ι, κατά τ' σμύξαι πυρὶ νῆας, i. κατακαῦσαι. & κατασμύχομαι, torqueor dolore, apud Phalarim in Epiſt.

• Κατασοβαρεύομαι, cum faſtu ſperno. Laert. in Diog. δεινὸς ἦν κατασοβαρεύσασθαι τῶν ἄλλων, &c.

Κατασοβῶ, perſequor, arceo.

Κατασοφίζομαι, & κατασοφίζω, decipio.

Καταςπάζω, demitto, detraho, deorſum duco.

Κατασπαθάω, ῶ, luxu conſumo, prodigo.

Κατασπαράττω, μ. άξω, π. αχα, dilanio. Accuſ.

Κατασπαστικὸς γάλακτος, lac euocans, Dioſcorid. lib. 2.

Κατασπαταλάω, ῶ, delicatè nutrior, affluo deliciis. κατασπαταλᾷν, deliciari. κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, in lecto elephantino delicatè cubans, Nazanz. in Orat.

Κατασπάω, demolior, detraho, diuello, diſſoluo. κατασπᾷ γάλα, lac elicit, lac abunde ſuppeditat, Interpr. Dioſcor. lib. 1. ἔμβρυα κατασπᾷ, partus expellit, extrahit, Dioſcorid. lib. 1. Item lib. 5. κατασπᾷν εἰς ὕπνον, ſomno opprimere, Lucian. κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρους, deducentes in mare naues actuarias, Herodot. κατεσπάσθη σημεῖα, ſigna ſunt reuulſa, Thucydid.

Κατασπείρω, ſpargo, ſemino, detraho, Sophocl. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις, dolores & moleſtias ferens, i. afferens. κατέσπειρε τοῦ χάρακος ἄφθονα τῶν πυρφόρων, flammas in vallum iactauit, Plutarch. in Camillo.

Κατασπένδω, imbuo, libo. κατασπείσειν, libaturum eſſe.

Κατασπέρχομαι, vrgeor.

Κατάσπερχον ἀκοῇ, auditu ferox.

Κατασπέρχω, feſtino, accelero, ſum ferox, ἐκπλήττω.

Κατασπεύδω, accelero, vrgeo, præcipito. κατασπεύδω τὸ πρᾶγμα, i. rem accelero, Æſchin. κατασπευσάτω σε, cap. 5. Daniel. vbi in codice Latino, Conturbet te.

Κατασπιλάζω, inquino.

Κατασπουδεῖν, impellere.

Κατασπουδάζω, ingenti ſtudio, & cum ambitione quadam aliquid facio. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, Nazanz. in Orat. filii ſategimus, de filio anxiè laborauimus. κατασπουδάσθαι, ſtudio laborare. κατεσπουδασμένος, rerum agendarum anxius, Valla.

Κατασπουδασμένως, bona fide, citra figmentum.

Κατασπουδῆν, de induſtria, ſerió.

Καταστάζω, μ. άξω, π. αχα, diſtillo, inſtillo. Lucian. νομίζετε καταστάξειν τὸν ἄκρατον πρὸς ἡμᾶς, i. putatis merum ad nos diſtillaturum.

Κατασταθεὶς, έντος, conſtitutus.

Κατασταθῆναι, conſtitutum eſſe.

Κατασταθήσομαι, conſtituar.

Κατάσταθμον, in rectum, iuxta perpendiculum.

Κατασταθμισμὸς, οῦ, ὁ, appenſio, Hermol. ſingulorum per ſua pondera adiectio, Marcell. apud Dioſcor. κατασταλτικὸς, cohibens, vim habens cohibendi, reprimens, ſiſtens. κατασταλτικὰ, pharmaca cohibentia, ſupprimentia, ἀνασταλτικὰ, Galeno: à καταστέλλω.

Καταστὰς, ſtans, Herodot. καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος, ſtans apud multitudinem. καταστὰς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, ſtans ante Athenienſes. καταστὰς ἐς ὄψιν, veniens in cóſpectum. καταστὰς εὖ, bene conſtitutus. καταστάντος ναυτικοῦ, re nautica potito. καταστάσης τῆς ἐκκλησίας, coacta concione, Thucydid. καταστάντες, οἱ, congreſsi. καταστάντες ἐμάχοντο, ſtatariam pugnam pugnabant, idem Thucyd. καταστάντες τὴν φύσιν θεῶν, naturam habentes deorum, Aphthon. καταστάντες ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐπολέμουν, pro muris ſtantes belligerabantur, Thuyed. καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, principes adeuntes. Herodot. καταστάντων πραγμάτων, rebus conſtitutis.

Καταστασιάζομαι, factionibus vincor, in ſeditionem deuenio, ſeditionibus premor, Plutarch. in Theſ. & Bud. in Epiſt. poſter. καταστασιάζειν περὶ γάμους, de nuptiis cócertare, Ariſtot. l. 5. Polit. c. 6. καταστασιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, factione victus à Themiſtocle, Plutarch. in Themiſt.

Καταστασιάζω, ſeditionem ſuſcito, Plutarch. in Themiſtocl. καταστασιάσας τὴν βουλὴν, concitata ſeditione, ſenatũ delere geſtiebat, Idem in Pericle. καταστασιάζειν, circunuenire, i. inuidia conflata & factione opprimere.

Κατάστασις, εως, ἡ, trãquillitas, ſtatus, conditio, ordo, cóſtitutio, ἦθος, inſtitutum, ratio, induſtria, ἡ ἔντευξις, ἡ προσφορὰ, concilium, concio, ſedes, Interpr. Thucyd. οἴκησις. Itẽ execratio, aliquando inſtauratio. λοιμικὴ κατάστασις, aeris ſtatus peſtilens, Alexand. Aphr. Lucian. ἐν ἀλκυόνι, θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, cælum mirum in modum ſerenatum eſt. κατάστασις νόμου, apud Sophocl. i. ἣν τάξιν ὁ νόμος ποιεῖ, legis conſtitutio & ſtabilitas. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio, Galen. ad Glauc. κατάστασις ἐπὶ τὴν γῆν, in terram caſus, Plato in Tim. κατάστασις πολιτείας, Idem in Leg. κατάστασις πόλεως, ciuitatis perturbatio, Herodot. l. 5. κατάστασις τῶν ἀγώνων, Interpr. Demoſt. ἐν ἀνθρώπου φύσει καὶ καταστάσει, in hominis natura & induſtria, Herodot.

Καταστάτης, diſpoſitor, inſtaurator.

Καταστατικὸς, initialis, εἰς κατάστασιν ἄγων, Hermog.

Κατάστεγα, τὰ, ſubtegulanea.

Καταστεγάζω, μ. άσω, intego, obtego, cooperio. καταστεγάσας, operiens.

Καταστέγασμα, ατος, τὸ, tectum, lacunar, Herodot.

Κατάστεγος, ὁ, conſopitus, conſtipatúſque, vndique tectus, opertus.

Καταστείχω, deſcendo, redeo. Nonnus, τηλεπόροιο κατεστείχοντι κελεύθου, longa via redeunti, &c.

Καταστέλλω, μ. ελῶ, π. αλκα, ad modeſtiã reuoco, & in officio contineo, Plutarch. Item ſupprimo tumentia vel excreſcentia, & reprimo. κατέχω, definio, cótraho, Dioſcorid. Actiu. Accuſ.

Καταστενάζω, μ. άξω, gemiſco.

Καταστένω, μ. ενῶ, π. ηκα, ingemo, ſuſpiro. Neutr. Genit. καταστένω σου, Euripid.

Καταστερίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtellis inſignio, in numerum ſtellarum refero. Proclus, τὰ κατηστερισμένα ζώδια, διαιρεῖται εἰς μέρη τρία, ſigna ſtellis inſignita. Idem, εἰς τὴν ἅρπην κατηστερίζονται, falcem conficiunt ſeu formantur in falcem. τὴν σφαῖραν καταστερισθῆναι, probè locari, aſtris inſigniri, Procl. in ſphæra. κατηστερισμένος, in aſtra relatus, Idem ibidem.

Κατάστερος, ου, ὁ, ſtellatus, ſydereus, ſtellarum fulgore coruſcans, Nazanz. in Orat. de cauda pauonis.

Καταστέφω, corono, exorno, ſertis redimio, Æſchines & Euripides.

Κατάστηθί μοι ἐκποδὼν, eminus abſis à me, Plutarchus in Apophtheg.

Κατάστημα, ατος, τὸ, habitus, ſtatus, amictus, progreſſus & motus corporis. hęc dictio non ſolùm ad veſtitum refertur, ſed ad omnem corporis habitum. κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, natiuus habitus, Dioſcorides lib. 6. κατάστημα ἱλαρὸν καὶ ἄλυπον τῆς ψυχῆς, hilaris & alacris animæ æquabilitas, Baſil. in Epiſtol. κατάστημα αἴθριον, ſerena cæli conſtitutio, Dioſcorid. lib. 1.

Καταστηματικὸς, οῦ, ὁ, placido ac placato animo.

Καταστῆναι, conſtitui, ſiſti, quieſcere.

Καταστῆρες, amuleta.

Καταστῆσαι καὶ ἀτρεμῆσαι, in otio & pace quieſcere, Plutarchus in Publicola.

Κατάστησον φύλακας, conſtitue cuſtodes, Ariſtoph. καταστησάμενος τῶν πραγμάτων, res conſtituens, Herodot.

Κατασίζω,confirmo,βεβαιῶ.Itē condemno,καταψηφίζω, punctis diſtingo,deleo.κατεστιγμένος,punctis diſtinctus.

Κατάστικτος,ὁ καὶ ἡ,interſtinctus,maculoſus, diſtinctus maculis.vnde & pro tunica ponitur, animalium figuris aut floribus intexta: belluata dici ſolet.ῥυθμὸν πολὺ τὸ κόσμιον ἔχοντας καὶ κατάστικτον,numeri multum decoris grauitatiſque habentes,Plutarch.in Lycurgo.

Κατασίλβω,reluceo.

Καταστολὴ,ῆς,ἡ,amictus,habitus.καταστολὴ περιβολῆς, Plutarch.in Pericle: vbi Lapus,habitus corporis.

Καταστομίζω,tacere facio.

Καταστόμιον,tibiæ pars quædam,τὸ ἐμβόλιον.

Καταστοναχέω,ſuſpiro,in Epigram.

Καταστορέω,μ.ήσω,π.κα,ſterno ædificia, ſeu habitacula extruo, Thucyd. κατεστόρεσεν ἀνωμαλίαν,amouit inæqualitatem,Plutarch.in Numa.

Καταστόρνυμι, complano.

Καταστοχάζεσθαι, &

Καταστοχεῖν,collineare,collimare, i. τὸν στοχασμὸν κατευθύνειν, hoc eſt,literarum viſualium contentionem ita regere,vt à ſcopo propoſito non aberremus, quum ſagittam arcu vel ſcorpione mittimus. Vulgò album figere dicunt.

Καταστυγὴ,amictus.

Καταστραγγίζω,facio diſtillare.

Καταστράπτω,fulgure vel ſplēdore obruo.κατέστραψε,fulgurauit,imperſonaliter,Plut.in Galba.καταστραπτόμενον ὄρος,mons fulgure coruſcans,Nazanz.in Orat.

* Καταστρατηγέω,μ.ήσω,π.κα,bellica aſtutia decipio, ſtratagemate ſupero.καταστρατηγηθεὶς,oppreſſ° peritia militari

Καταστρατοπεδεύω,μ.εύσω,caſtrametor,in caſtris dego.κατεστρατοπέδευσεν εἰς τὴν φοινίκην, in Phœnicen exercitum cōuertit,lib.2.Macchab.cap.4.

Καταστρεβλούμενος,ὁ,deprauatus.

Καταστρεβλόω,præſtringo.Accuſ.

Καταστρεβλωθεὶς,contortus.

Καταστρέφομαι, ſubigo, in poteſtatem redigo, euerto. Accuſatiuo. Demoſthen. κατέστραπτο, ſubacti fuerant. Herodot.καταστρέψασθαι,in poteſtatem redigere,ſubigere. Verbum eſt medium. καταστρεφόμενος τὴν βασιλέως χώραν, regis agrū occupās,Plut.in Peric.κατεστραμμένος,ſubact°. κατεστραμμένος πολλὴν γῆν,qui multū terrę ſubegit,Herod. κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγὴν,tributariā fecit prouinciā.κατεστρέψατο τὰς πόλεις,ciuitates in ditionē redegit,Plutar.in Romulo & in Peric.καταστρέψασθαι τὴν πελοπόννησον, Demoſt.

Καταστρέφω,μ.ψω,π.φα,finē īpono,do exitū & finē rei, & rē inclino cōuertóq; ad extremū,deſino: vt τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος,exacto anno,Plut.& Pauſ.κατέστρεψεν εἰς τοῦτο, hūc exitū habuit,Ceb.Theb.τὸν λοιπὸν βίον κατέστρεψεν ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ,reliquū vitæ exigit,i.finit.καταστρέψαντος νυμφιδίου,Nymphidio interempto,Plut.in Galba.Præterea cōuerto,inuerto,diruo,Bud.Com.Itē ſubiugo,in poteſtatē redigo.expugno,Thuc. ἀφανίζω,δουλόω,deſtruo,vexo.κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν,reuocauit orationē ad rēp. Liban.apud Dem. Itē morior: vt καταστρέφω τὸν βίον, finio vitā.κατέστρεψε τὸν βίον,mortuus eſt,Plut.in Theſeo.κατέστρεψεν αἷμα ταύρειον πιὼν,epoto ſanguine taurino mortem oppetiit,Idem in Themiſtocle. τέλλος ὑπὸ τῶν πολεμίων κατέστρεψε, Tellus ab hoſtibus cęſus fuit,Idem in Publicola.

Καταστρηνιάζω,& Καταστρηνιάω,μ.άσω,π.ακα,luxurior,delicior,laſciuio. Genit.καταστρηνιάσωσι τοῦ χριστοῦ,apud Apoſt.

Καταστροφὴ,ῆς,ἡ, ſubuerſio, expugnatio, deuaſtatio, interitus,mors,exitus rei.‖ Vnde ꝑ extrema parte fabulæ accipitur.vide in Chil.Eraſ.Bud in Epiſt.poſt.καταστροφὴ φυλλάδος,torus herbis confectus,lectiſternium,Eurip.

Κατάστρωμα,ατος,ſuperius pauimentum nauis,ſiue fori potius,i.tabulata nauium,quæ nautas ferunt & ſuſtinēt currētes:vulgò garides.Gaza in traductiōe Cic.de Sen. οἱ δὲ διὰ τῶν καταστρωμάτων τρέχουσι,alii per foros curſitant.

Καταστρώννυμι,& Καταστρωννύω,μ.ρώσω,π.ρωκα, ſterno, ꝓſterno,ſtragem edo. Actiuū,Accuſat. κατέστρωντο πάντες, omnium ſtrages facta eſt,proſtrati ſunt. Galen.ἀμπέλου ἕλιξι καὶ ῥόδοις κατεστρωμένοι τὸ ἔδαφος.

Κατάστρωσις,εως,ἡ,explicatio,explanatio.

Καταστύξαι,detrahere,colligere,odiſſe.

Κατάστυφελος,ὁ,ἡ,aridus. Heſiod.in Theog.εἶσι κατὰ στυφέλου διὰ χώρου,vadit per aridum locum.

Καταστωμυλάμενος,garrulus,Ariſtoph.

Κατασύρω,μ.υρῶ,π.υρκα, abduco, detraho, diſtraho, euerto. Philo de mūdo,ἅπαξ τῆς ὕδατος κατασύρει φύσιν,vniuerſę aquę naturā detractā ſecū inuehit. ὑφ' οὗ κατασύρεται πᾶν τὸ διδόμενον,per quod omne quod datur abſumitur,ſeu trahitur. εἰς βαβυλῶνα κατασυρέντες ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας,Naz.in Orat.

Κατασφάζω,interficio.κατασφάξατε,interficite.

Κατασφακτικὸς,φονικὸς,Bud.in Epiſt.poſt.

Κατασφαλίζομαι,confirmo,roboro.

Κατασφαλίζω,munio. lib.3.Macchab.τοὺς πόδας κατησφαλισμένοι πέδαις,pedicis compediti.

Κατασφάττω,μ.ξω,iugulo,macto,occido,Lucia.Accuſ.

Κατασφραγίζω,μ.ίσω,obſigno,ſignaculo claudo.

Κατασφύχονται,κατέχονται.

Κατασχάζω,ſcarifico,lancino,ſeco. κατασχάζειν medici dicūt,Attici autē κατατέμνειν,Phryn. κατασχάζειν βαθυτέροις ἀμυχαῖς τὰ ἐν κύκλῳ, circunſtātia loca profundiorib° ſcarificationib° cōfodiēda,profundi° ſcarificāda,Dioſc.l.7.

Κατασχαίρειν,inſultare.

Κατασχασμὸς,ſcarificatio , quando leui vulnere iniecto ſanguis mittitur,profundior ſectio,confoſſio.

Κατασχεδιάζω,μ.άσω,π.ακα,fingo. Accuſ.

Κατασχεθεὶς,coercitus.κατασχεθεὶς ἀνάγκῃ,neceſſitate coactus.

Κατασχέθω,teneo,inhibeo,Heſiod.

Κατάσχεσις,εως,ἡ,obtentio,detentio,poſſeſſio.

Κατασχετλιάζω,exaggero rem,indignè fero.

Κατάσχετος,ου,ὁ καὶ ἡ,detentiuus.

Κατασχέω,detineo,occupo,inhabito.

Κατασχηματίζομαι,ſimulor.κατεσχηματίζοντο ἴσον τες πρὸς τὸ καλὸν,formātur ad honeſtatē,Plut.in Lycur.κατεσχηματισμένα τὰ φύλλα,folia inciſuris diuiſa habens,Dioſc.lib.2.

Κατασχηματίζω,μ.ίσω,π.ικα,formo,cōformo. κατεσχημάτισεν ἑαυτὸν,veſtitum ſibi apparauit, Plut.in Romulo.

Κατασχίζω,diffringo,diſcindo,præcido.

Κατάσχισις,diuiſura.

Κατάσχισμα,infiſſio,diſtinctio.

Κατασχέομαι,tegor,velor,κατακαλύπτομαι. κατασχομένη, tectus.Homer.Iliad.γ.βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ,i. peplo operta κατακαλυψαμένη.

Κατάσχω,detineo,occupo.κατάσχοιμι,tenuerim°,occupem°,poſſideam°.ἢν κατάσχω,Sophoc.κατασχήσει,appellēt. ἐλλιμενίζωσι,πρὸς γῆν ἄγωσιν. κατασχόντες,i.προσορμίσαντες, appellētes ſeu appulſi.κατασχόντες τὰς νῆας ἐς τὴν χώραν,in locū applicantes ſeu appellentes nauigia, Herodot. κατασχόντες ἐς τὸν λιμένα,i.ἐλλιμενίσαντες,egreſſi in portum, Thucyd.

Κατασωρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,accumulo.

Κατασωτεύω,μ.εύσω,π.ευκα,conſumo,dilapido.

Κατασώχω,attero,contero.

Κατάταξις,decuriatio,& centuriatio.

Κατατάττω,enumero,inſcribo, in ordinē refero,colloco,deligo,καταλέγω,cōparo ſeu prępare,inſtruo. Xen.καταταξαι,ſtatuere:quod & κατεχάφειν dicitur,& κατατίθημι, Bud.Com.καταταξασθαι, eſt quod Iuriſconſulti vocāt pecuniā cōſtituere. καταταξασθαι τὸ ὀφείλημα,i.cōſtituere pecuniā.vide Bud.in Epiſt.in dictione Conſtituere. vnde conſtitutum,pro pecunia aſſignata. Significat etiā centuriari,& in album referri,κατατάττεσθαι,κατατίθεσθαι.

Κατατάχος,continuò,breui,raptim,trepidè,propere,feſtinanter,quàm celerrimè.

Καταταχῶ, præuenio. καταταχοῦμαι, celeritate vincor & opprimor.

Κατατέθηπα,admiror,timeo,obſtupeſco.

Κατατείνω,intendo,extendo,contendo,porrigor. κατατείνω τὸν δρόμον,contendo curſum, Syneſ. Sic Cæſar de

bello

bello Gall. 1, Maturat ab vrbe proficiſci, & quàm maximis itineribus in Galliam vlteriorem contendit. κατατείνων φεύγει, fugit contentus. κατατείνει εἰς τὴν λίμνην, ad paludem pertigit, porrigitur. κατατείνει εἰς θάλασσαν, ad mare protenditur. κατατείνει καὶ παρηγορεῖ τοὺς ἵππους, equos retinere annittitur & demulcet, Plut. in Public. κατατείνων καὶ προσβιάζων δὲ χαρίζοντα τὸν δῆμον ἐχειραγώγει τῷ συμφέροντι, i. coacto & inuito populo conſulebat vtilitati, Idem in Pericle. Item κατατείνειν, contendere, ſcilicet dicendo, διεξέρχεσθαι, latius diſſerere, explicare. Plato 2. de Repub. διὸ κατατείνας ἐρῶ, τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν, quare latius commemorabo. Item ſternere, deiicere, premere, atterere. κατατείναντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἔδαφος, eos ſolo ſternẽtes, Plut. in Public. Plato lib. 1. de Rep. αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι, libidines deferueſcũt. κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς πολιτείας, Athen. & ὑπὸ τῆς βασιλείας, Demoſthen. & κατατείνεσθαι πόνοις, Chryſoſtom. Bud. Com.

Κατατειχίζομαι τὰ τείχη, muros euerto. Xenop. in Agesilao, αἰσθόμενος τὸ χαρακτήρισμα εὐερῆ φυλακῆς, καὶ τἄλλα τὰ ἐρύματα λαμβάνει, καὶ τὰ τείχη κατατετείχισο, & muros euertit: vbi etiam legitur τὰ τείχη ἀπετετείχισο.

*Κατατειχογραφέω, in pariete pingo aut ſcribo, apud Strabonem lib. 14.

Κατατέλεια, τὰ, ſumptus, pecunia quæ in ordinem vel tribum pendenda eſt, conſeſſus magiſtratus.

Κατατέμνω, μ. τεμῶ, contũdo, cõcido, interficio. Accuſ. ἑαυτὸν κατατέμνειν, i. membrum aut partem ſui corporis ſecare, Xenoph. κατατεμεῖν πλείονας τομὰς τὸ σύμπαν πλῆθος, in partes plures multitudinẽ vniuerſam diſſecare, Plut. in Numa. κατατεμόντες, concidentes. κατατέτμηται, diſtinctꝰ eſt. κατατετμημένος, inciſus. κατετμήθη, interciſus eſt. κατατμηθεὶς, exciſus.

Κατατέτηκα, cõtabui, maceratus ſum. Ariſtop. in Plut. ὑπὸ τοῦ φθόνου κατατέτηκα. Medium eſt perfect. à κατατήκω. vnde κατατετηκὼς, tabefactus.

Κατατεχνολογεῖν, in artem redigere, artis præceptis alligare & aſtringere, ſub artis neceſſitatem redigere. Naz. in Orat. αἷς σὺ κατατεχνολογεῖς ἡμῖν τὸ θεῖον, ad quarum artificioſam rationem deitatem nobis exigis.

Κατατεχνικῶς, artificioſe. κατατεχνικῶς ᾄσας, qui ex arte cecinit, Plutarch. in Pericle.

Κατάτεχνος, ὁ, ἡ, artificioſus, induſtriꝰ. Callimachi epit. ab Athenienſibus, propter elegantiã & artis ſubtilitatẽ.

Κατατήκω, liquefacio, diffluo, conſumo, tabefacio.

Κατατίθεμαι, voce Paſſiua ſignificationem habet Actiuam, depono: vt κατατίθεσθαι τὴν ἀρχὴν, ſicut Latinis deponere magiſtratum, præfecturam: & depono onus, ſiue excutio: vt κατάθου θοἰμάτιον, i. ἀποφόρτιζε, apud Ariſtophan. Homer. Iliad. γ, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ, i. quæ quidem deponebant in terram. κατέθεντο τὸν πόλεμον, Demoſt. depoſuerunt. Aliquando eſt collocare gratiam, beneficium conferre: vt τὴν χάριν καταθέσθαι, vel εἰς τὸν ἄνθρωπον χάριν καταθήσεσθαι, Demoſt. Lucas Actor. 24, θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις, volens gratiam inire à Iudæis. κατάθοισθε χάριν, beneficium collocaueritis, Thucyd. κατέθεντο χάριν ἀθάνατον, immortali beneficio demeruerunt. Vnde κατατίθεσθαι τιμὴν vel σπουδὴν, eſt deferre honorem vel ſtudium in aliquo ornando. κατατίθεσθαι μαρτυρίας, deferre teſtimonium, Syneſ. κατατίθεμαι τὴν ζημίαν, mulctam ſoluo, Phalar. in Epiſt. κατέθεντο γράμματα, literas poſteritati tradiderũt, Demoſt. κατέθεντο τὰ αὐτῶν εἰς μνήμην ξυμβολὴν συγγράψαντες, opera à ſe cõpoſita mandarunt literarũ monumentis, Plato de Leg. κατατίθεσθαι εἰς γραφὴν τὰ συντάγματα, literis mandare cõmentaria. κατατίθεσθαι εἰς βιβλίον, in librũ redigi, Gaza. κατετέθη εἰς Τένεδον, in Tenedũ tranſmittitur. κατατεθειμένος συμμετρίας μετρίας, mediocri iactura depoſita. κατατίθεμαι ἐν ἀμελείᾳ, negligo. καταθέσθαι ἀΐδιον δόξαν, perpetuam gloriã parere, Thucyd. κατατίθεσθαι τὴν εὐεργεσίαν πρός τινα, beneficiũ collocare apud aliquẽ, demereri, Demoſt. κατατίθεσθαι κλέος βουλόμενος, cõparandę glorię cupidꝰ.

βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, i. volens ſtatũ rerũ ſuarum ſtabilire, Iſocr. in Euagora. καταθέσθαι εἰς νῆσον, in inſulam tranſcribere, Thucydides.

Κατατίθημι, pono, depono, amoueo. vide in Κατατίθεμαι. Thucyd. κατατίθημι κλέος μέγιστον, omnes gloria ſupergredior. δεῖπνον κατατεθεῖναι, cœnã ponere, Ariſtop. in Plut. κατατίθημι τὴν οὐσίαν, depono in medium, Idem. κατατίθημι τὰ ὅπλα, depono arma, Xenoph. εὖ κατέθηκε, bene depoſuit, diſpoſuit, Homer. κατάθες, depone, Demoſt. κατάθετε αὐτὸν, deponite eum, Plutarc. in Apopht. Pro reponere ponitur, & diſponere, ſiue ſingula ſuo loco cõdere, Xenoph. O Econ. Item pro beneficium aliquod in aliũ ponere: vt ταύτην σοὶ τὴν χάριν κατέθηκα, ſicut Plaut. Quid dona ceſſant mihi cõferre omnes gratulantes? κατατίθημι εὐεργεσίαν, confero beneficiũ, Baſil. in Epiſt. κατατεθεῖναι ἐς μέσον, in medium conſtitui. Ponitur aliquãdo pro ſoluere, numerare, exponere, διαπυρᾶν, αἰδίγεσθαι, rependere, i. καταβάλλειν, ἐκτίνειν, τελεῖν καὶ ἀποτίνειν: vt κατατίθημι τὸν μισθὸν, & τὴν τιμὴν καταθεὶς, Plato. Ariſtop. νεφ. μισθὸν δ' ὅντιν' ἂν πράττῃ μ' ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς, me tibi iurabo ſoluturum. κατατίθημι χρήματα, ſoluo & pendo, A Eſchines. κατατίθημι ἀργύριον, numero pecunias. In ea ſignificatione iungitur quoque cum Datiuo & Genit. de quo Bud. Lucian. de luctu pro indere, φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, obolum afferẽtes, in eius os indiderunt. κοινὸν κατατεθεῖναι, ꝓ cõmunicare. Plato 2. de Rep. ἔργον ἅπασι κοινὸν κατατιθέναι, opus omnibus impartiri, cũ omnibus cõmunicare. καταθεῖναι σπονδὰς, fœdera facere, Eurip. καταθεὶς πεῖραν, tentans, periculum faciens, Greg. in Epiſt.

Καταπλάω, conſpurco, commaculo, concaco. καταπλᾷ τῆς ἱερείας, Ariſtoph. vbi Interpr. ἤγουν ἀπελθὼν διάκειται περὶ τὰ τῆς ἱερέως ἀγάλματα. vide Τιλᾷν, & apud Varinum in verbo Καταπλᾷ.

Κατατίλλω, euello, Ariſtoph.

Κατατιναθεῖν, retinere.

Κατατιτρώσκω, proſterno, ſaucio, vulnero.

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior.

Κατατολμῶ, audeo, aggredior. Genit. Bud. Com.

Κατατομὴ, ῆς, ἡ, ſectio, conciſio, inciſura.

Κατατοξεύω, configo, ſagittis cõficio, perdo. Ariſtoph. νεφ. γνωμιδίοις κομψοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω, cum rationibus conficiam & opprimam. κατατοξευθήσομαι βολίσι, iaculo configar.

Κατατορέω, corruo.

Κατατραυματίζω, lacero, ſaucio.

Κατατρέπομαι, fundo fugo, profligo. Accuſ.

Κατατρέχω, diſcurro, decurro, incurſionem facio, incurſionibus vaſto: pergraſſor & percurro Latinè etiam dicitur. Quum de animato dicitur, Genitiuũ. ferè habet: ſed quum de inanimato, Accuſatiuũ. κατέδραμε τὴν Ἀκαρνανίαν, Acarnaniam incurſionibus infeſtauit, Plut. in Pericle. κατέδραμον τὴν χώραν, excurſionibus agrum depopulati ſunt, Idem in Romulo. ἀσθενέστεροι κατέδραμον, imbecilliores incurſionibus infeſtarunt, Nazanz.

Κατατρέω, μ. ήσω, π. ηκα, perforo. κατατετρημένος, in foramina dehiſcens, Dioſcor. lib. 5. κατατετρημένη ῥίζα, radix dehiſcens, flacceſcens, Idem lib. 2.

Κατάτρησις, ἡ, foramen, exeſio.

Κατατρίβω, tero, attero, conſumo, αἰδίγεσθαι. κατατρῖψαι τὴν ἡμέραν, diem eximere, cũctari. κατατρίβω χρόνους, Demoſt. Item exercere, defatigare, & frangere, & tædio afficere. Xenophon, οἶμαι αὐτοὺς κατατετρῖφθαι διαθρυλλουμένους ὑπὸ σοῦ. κατατρίψοιτο περὶ τὸν πόλεμον, bello vires attereret, Plutarch. in Fabio.

Κατατρίζω, ſtrido, in bello ranarum.

Κατατρίχιος, ὁ, tenuis, capillamentorum inſtar, λεπτός.

Κατάντον, κάταντες, accliue: πρόσαντες δὲ, τὸ ἐναντίον.

Καταντλάζω, μ. άσω, π. ακα, roto. Accuſ.

Κατατρυφάω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, delector, delicior, eluxurior in aliqua re. Genit. Greg. ὅπου καὶ αὐτὸς κατατρυφήσω τῶν λόγων,

vt ipſe quoque eluxuriante ſtylo vtar. κατατρύφησον τοῦ κυρίου, delectare in Domino, Pſalm.37. ſic & Nazanz. in Orat. ἵνα καὶ αὐτὸς κατατρυφήσω τῶ λόγω, vt verbis delicier, Mo ſellanus. κατατρύφησαι περὶ τὴν θάλασσαν, Ariſtid. Item derideo, inſulto, eludo. Idem, ἅπερ δὲ φαίνεται μέχρι κατατρυφῶσι τῆς τῶν μεμφομένων ἀηδίας, Bud.Com.

Κατατρυφὴ, libido, luxuria.

Κατατρύχω, μ. ύξω, π. υχα, cogo, domo, affligo, vexo, ſupprimo, καταδαπανῶ, abſumo, perdo. Accuſ. Odyſſ.ο, μή σε κατατρύχω, ne tibi moleſtiam exhibeam. κατατρυχόμενος πενίαις, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Κατατρώγω, comedo.

Κατατρώσω, vulnerabo. κατατρώσας, qui ſauciauit.

Κατατυχεῖν, aſſequi, ſortiri, ſucceſſum habere, Genit.

Κατατυχὼν, όντος, ὁ, voti compos.

Καταυαίνω, ſicco, ſplendidum reddo.

Καταυγάζομαι, video, aſpicio. li.1. Epigr. ζῶα καταυγασάμην, loué ſpectaui. τῷ φωτισμῷ τῆς γνώσεως καταυγάσθησαν, cognitionis fulgore illuſtrati ſunt, Nazanz. in Orat.

Καταυγάζω, illuſtro, illumino, φωτίζω. Nonnus, καταυγάζων φύσιν ἀνδρῶν. Pro luceo & reſplendeo, Idem cap.8.

Καταυγασμὸς, οῦ, ὁ, lucidatio.

Καταυλακίζω, ſulco.

Καταυλέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſono, i. modulor, ſonis muſicis delecto, cantu fiſtularum demulceo. Neutr. abſol. αἱ καταυλοῦσι τῶν παίδων, vocis modulatione velut tibicinio infantes demulcent, Plato de Leg. μὴ ἀκολὰς καταυλήσωμεν, ne aures oblectemus, Nazanz. in Orat.

Καταύλησις, exercitatio ſonandi. Theophraſt. καὶ καταυλήσεως βραχείας δεῖσθαι, non multæ inſpirationis indigere in auſpicando cantu: vel antequam in theatrum afferatur ludicræ & lenitoriæ exercitationis, de tibicinali calamo loquens. vide Bud.Com.

Καταυλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, caſtrametor, conſideo, Plutarch. in Publicola.

Κάταυλος, extenſus, apertus.

Καταυλοῦμαι, cantibus oblector.

Καταυστὴς, vrinator.

Καταυτόθι, ibi, hîc. Apoll.2.li.Arg. καταυτόθι δηωθῆναι.

Καταυχάομαι, glorior. κατακαυχᾶται κρίσεως, gloriatur aduerſus iudicium, cap.1. Epiſt. diui Iacobi.

Καταφαγεῖν, comedere, in 2. Aor. à κατέφαγον. Ariſtoph. in Pluto, δεῖπνον καταφαγεῖν καὶ κρέας.

*Καταφαγᾶς, ᾶ, ὁ, vorax, helluo.

Καταφάγομαι, deuorabo, Futuri temporis. κατάφαγε, deuora.

Καταφαίνομαι, videor, i. appareo, manifeſtus ſum. Ariſtot. de mundo, μικρὰ καταφαίνοιτο ἂν καὶ ἥλιος ἀξία, parua viderentur. ὅς ὄνομα αὐτῷ κατεφαίνε λαμπρότατον, qui ei nomen conciliauit clariſſimum, Aphthon.

Καταφαίνω, ad formam do, facio.

Καταφάναι, affirmare, κατειπεῖν.

Καταφάνεια, ας, ἡ, luciditas, perſpicuitas.

Καταφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, apertus, perſpicu⁹, πρόδηλος. καταφανὴς ἐγένετο, manifeſtus eſt, deprehẽſus eſt, AEſchin. τὸ καταφανὲς, quod conſtat, Plato 1. de Rep. ποιεῖν καταφανὲς ὅτι, &c. καταφανὲς ποιεῖσθαι, oſtendere, Xenop. καταφανῆ γέγονε, comperta ſunt, Plato de Leg.

Καταφαντὸν, affirmatum.

Καταφανῶς, manifeſtè, palám.

Καταφαρμακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, venenis inficio, excanto. Actiuum, Accuſ.

Καταφαρμάσσω λόγῳ, delinio oratione.

Κατάφασις, εως, ἡ, affirmatio, intentio, aſſertio.

Καταφάσκω, affirmo, Gaza lib.4.

Καταφατίζω, μ. ίσω, π. ικα, dico contra aliquem, proteſtor, polliceor, confiteor. ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴ τι παραβαίνει τῶν θεσμῶν ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς, in foro ad lapidem iuſiurandum addidit, ſi quid ex legibus tranſgreſſus fuerit, auream ſtatuam ſui æquali pondere in Delphis poſiturũ, Plut. in Solon.

Καταφατικὸς, ή, όν, affirmatiuus. καταφατικὸς λόγος, affirmãs oratio, Ariſtot. in prædicamen. aiens, Cicero.

Κατάφατος, ου, ὁ, recens.

Καταφέρεια, procliuitas.

Καταφερὴς, pronus, procliuis, deorſum meams.

Καταφέρομαι, deſcendo, delabor, deferor, ſomno corripior, obdormiſco. Act. Apoſt.20. ὅπως κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, altiore ſomno obdormiſcens. οἱ καταφερόμενοι, Dioſcor. lib.2, cap.25, & lib.3, ca.90, veternoſi, ſopiti, in ſomnum procidui, Ruellius. Pro delabor & decido. Gregor. καὶ κατενεχθῆναι εἰς θάνατον. Et Hippocr. εἰς τὸ πάθος κατηνέχθη, in morbum delapſus eſt. καταφέρομαι τῷ ἐχθρῷ, impetum in hoſtem facio. καταφέρεσθαι, ſidere, mergi, peſſum ire: vt Ariſtot. de Teſtudinibus, καταφέρεσθαι γάρ, inquit, πάλιν οὐ δύνανται. Item ruere: vt πόλεις κατενεχθεῖσαι, vrbes euerſæ, Greg. Significat etiam deferor & appello in portum, Bud. Comment. καταφερομένου τοῦ ἡλίου, occidente Sole, Gaza.

Καταφέρω, defero, deiicio, deturbo, deorſum traho: cui ἀναφέρω opponitur. καταφέρει αὐτῷ σκύφον, ſcyphum in eum iaculatur. καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, enſem in hoſtem infert, Plutarch. in Apophtheg. πλῆθος ἀμήχανον ἐτῶν ἐπὶ ταῖς γενεαλογίαις καταφέρουσι, in genealogias innumerabilem annorũ numerum mittunt. κατήνεγκε κατ' ἰωσὴφ ψόγον πονηρὸν πρὸς τὸν πατέρα, accuſarunt eum apud patrem crimine peſſimo, cap.37. Geneſ. Item allido, impingo, incutio. Lucian. ἐρρωμένας τὴν σφῦραν κατάφερε, fortiter malleo percutias. Eſt etiam ſopio. Alex. Probl.1, θεραπευόμενον δὲ καὶ εἰς ὕπνον αὐτὸ καταφέρει, Bud. Com.

Καταφθορὰ, ᾶς, ἡ, ſecuritas, quæ datur iureiurando.

Καταφεύγω, refugio, fuga me perfero, fugam intendo, exulo. Neutrum abſol. καταφεύγω πρὸς σε, ad te confugio, Plutarch. in Themiſtocle. καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς, ad vos cõfugio, Demoſt. καταφεύγω ἐπὶ λόφον, in collẽ fugio, Xen. κατέφυγον ἐπὶ τὸν καμίλλον, ad Camillum confugerunt, Plut. in Camillo. καταφυγὼν, confugiens.

Κατάφευξις, effugium.

Κατάφημι, affirmo, confirmo. Accuſ. καταφήσω, affirmabo. καταφῆσαι, affirmare.

Καταφημίζω, diuulgo.

Καταφήσας, ἀπορήσας, ἀνιάσας, triſtatus.

Καταφθαρήσομαι, peribo.

Καταφθείρω, corrumpo, conſumo, trucido, Iſocr.

Καταφθινύθω, diſpereo.

Καταφθίνω, marceſco, pereo, conſumo tabe. καταφθίμενος, mortuus.

Καταφθίσθαι, periiſſe.

Καταφθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, deſtructio, tergiuerſatio, Valla: maceratio, Stephanus Niger apud Platonem.

Καταφιλέω, μ. ήσω, π. ηκα, deoſculor, baſio, baſiũ do. Accuſ. Xenop. ὡς τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος, θαρρῶν δίδασκε τὸ φίλον τὰ θηρευτικά.

Καταφιλοσοφέω, per ſilentium vinco.

Καταφιλοσοφοῦμαι, patientia & moderatione vincor.

Καταφλάσαι, diſcindere, contundere.

Καταφλέγω, comburo, deuro, exuro. Accuſ.

Καταφλεξίπολις, in Epigr. ciuitatem inflammans.

Κατάφλεξις, combuſtio.

Καταφλεχθεὶς, flagrans.

Καταφλυαρέω, blatero, nugas effutio, mentior.

Κατάφοβος, ου, ὁ, formidoloſus.

Καταφοβοῦμαι, deterreor, reformido, Ariſtoph.

Καταφοιτάω, accedo.

Καταφοιτῶντες, deſcendentes, Herodot.

Καταφονεύω, trucido, interimo. καταφόνευσε, trucidauit.

Καταφορὰ, ᾶς, ἡ, impetus, delapſus, incurſus, delatio, alliſio vehemens, ὁρμὴ, Polyb. τὰς τῶν μαχαιρῶν καταφορὰς ἐκδέχεσθαι, gladiorũ impetus excipere, i. delationes, Plut. in Camillo. Item ſoporis vehementis impetus, grauis ſomnus,

ſomnus,torpor,degrauatio. *καταφορὰ ἰσχυρὰ κατὰ μηδὲν διαφέρουσα πάθους τοῦ ληθαργικοῦ λεγομένου ληθάργου*, Dioſcorid.lib.6.inexpugnabilis ſomni neceſsitas nihil à morbo, qui lethargus dicitur,differens. Eſt & ſua oratoribus *καταφορὰ*, hoc eſt inter accuſandum longior ſpiritus productio. Hermogen.lib.4.de inuent. *καταφορὰ δέ ἐστιν ἡ ἐν τῇ κατηγορίᾳ.*

Καταφορέω, dormio, deprehendo, intelligo, Gaza de Senectute.

Καταφορέω, deueho,defero.

Καταφορὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,pronus.

Καταφορικὸς,οῦ,ὁ,vehemens,impetuoſus,impetu incurrens. *καταφορικὸς λόγος*,i.*ὀξείστικὸς*,Hermog. Item ſomnolentus.vnde *καταφορικὸς ὕπνος*, ſomnus vehementius incubans.

Κατάφορος,ου,ὁ,pronus,manifeſtus,perſpicuus. *κατάφορος πρὸς δόξαν*,procliuis ad gloriam, Plutarc.in Themiſt. Galenus,*κατάφορον γίνεται σαφῶς*, id eſt, iudicatu pronum, ſiue planum & perſpicuum. Id tamen rectius *κατάφωρον* cum ω legeretur, Bud.

Καταφορτικὸς,ὁ,oneroſus,vehemens.

Καταφράγματα ναῦς ἔχουσα, id eſt, *παραπετάσματα ἔχουσα*, nauis loricata, Thucyd.

Καταφράζομαι,conſydero, animaduerto, *βουλεύομαι,νοῶ.* *παρ᾽ ἄλλοις* κατὰ. Heſiodus, *καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τὴν δὲ δίκην*,i. conſyderate.

Κατάφρακτος,ὁ,ὁ,cataphractus,equus opert⁹, & vndiq; munitus armis. *κατάφρακτοι νῆες*, cõſtratę naues dicuntur & tectæ: quib⁹ cõtrariæ ſunt quæ apertæ vocãtur,Bayf. *κατάφρακτα πλοῖα*,naues conſtratæ,& quæ *καταστρώματα* habebant:actuarias Liuius appellat. *κατάφρακτοι ψυχαί*,animæ obtenebratæ,neque præuidentes futura.

Καταφράττειν,contegere.

Καταφρονέω,μ.ήσω, π.ηκα,deſpicio, nihili pendo,Genit. Gaza lib.4. *καταφρονεῖ τῶν τῆς Σπάρτης νομίμων*,iura Spartæ contemnit, Plutar.in Apophth.Lacon. *τοῦ δημιουργοῦ καταφρονοῦμεν*, artificem ſpernimus,Idem in Pericle. *καταφρονήσας τῆς ὀλιγότητος τῶν νεῶν*, nauium paucitatem deſpiciens,Idem ibidem. *τῶν τοιούτων καταφρονοῦντες*,talia contẽnentes, Idem in Themiſtocle. *καταφρονεῖν*, eſt deſpicere & nihili facere, quod & in bonam partem accipi poſſit: veluti ſi quis pro Chriſto contemnat cruciatus aut mortem: ſed *καταφρονεῖν* dicitur, qui faſtu quodam ſibi videtur alio melior ac ſapientior. Ariſtophan. *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον*, ſcãdo per aerem,& pluris me noui eſſe quàm Solem: hæc ex Diuo Hieronymo in Epiſt.Pauli ad Titum.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, ſpernor, deſpectui habeor. Ariſtot. 2. OEcon. *ἵνα μὴ ὁ θεὸς καταφρονηθῇ*, &c. Lucian. *ἵνα καταφρονηθῇς*,neque vilipenderis.

Καταφρόνημα,ατος,τὸ,confidentia,fiducia.

Καταφρόνησις,contemptus,deſpectus,inſipientia, ſecuritas,temeritas,faſtus, *ὑπερφρόνησις* κατὰ inteſiuè acceptum.

Καταφρονητέον,deſpiciendum.

Καταφρονητὴς,οῦ,ὁ,contemptor,deſpector.

Καταφρονητικὸς,idem, Genit.Ariſtot.4.Ethic.

Καταφρονητικῶς,contemptiuè. *καταφρονητικῶς τῶν ἐλαττόνων*,contemptu viliorum ſeu inferiorum.

Καταφρόνητος,ου,ὁ,deſpectus,qui eſt contemptui.

Καταφροντίζω, expando in ſtudia literarum, *εἰς τὴν παιδείαν δαπανῶ*. Ariſtoph. *περὶ ἀπολώλεκ᾽, ἀλλὰ καταπεφρόντισται, εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα*, in diſciplinam inſumpſi.

Καταφρύγω,penitus vro,exicco,Accuſat.Ariſtophan. *περὶ καταφρύγει βαλλαντίδιον*,i.*κατεῖδε*,deurit.

Καταφρύσσω,idem.

Καταφυγγάνω,καταφεύγω,AEſchin.

Καταφυγὴ,ῆς,ἡ,perfugium,refugium,ſuffugiũ, Nazanzen.in Orat.& AEſchin.

Καταφύγιον, προσφύγιον,ſubſidium,*βοήθημα*.

Καταφυὲν,genitum.

Καταφυλαδὸν,per gentes,vel tribus.

Καταφυλάττω,obſeruo,Ariſtoph.

Καταφυσάω,afflo,efflo,effundo.

**Καταφυσῶ*,perſpuo,ſputum inſpiro. Ariſtot.lib.9.de hiſtor.Animal. *ἀλλὰ καταφυσῶσιν οἶνον γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιτουργοὶ ὅταν τοῦτο αἴθωνται.*

Καταφυτεύω,planto, tranſplanto.

Κατάφυτος,locus arboribus conſitus. *κατάφυτος ἀσφοδέλῳ*,conſitus aſphodelo, Lucian.de luctu.

Καταφωνῶ, reſonare facio, *ταράσσω*. *καταφωνοῦσι τὰ ἄλση*, per nemora vociferantes, Nazanz.in Orat.

Κατάφωρος,ου,ὁ,manifeſtarius,manifeſtus,clarus, deprehenſus,*ἐπαυτόφωρος*.

Καταφωρῶ,manifeſtariũ facio,in furto prodo, deprehendo,*ἐλέγχω*,caſtigo,ſic Valla:ſed viderit.

Καταφωτίζω,illumino, lumine penetro, Accuſat.Naz. & in Epigram.

Καταχαίρω,inſulto.

Καταχαλάζω,demitto.*κατεχάλασεν αὐτοὺς διὰ θυρίδος*,demiſit eos per funem de feneſtra,cap.2.Ioſuè.

Κατάχαλκος,æratus. *κατάχαλκος δράκων*,draco munitus, ſeptus,Euripid.

Καταχαλκόω,μ.ώσω,ære obduco.

Καταχαρίζομαι,gratificor,cõdono,largior,Budæus in Epiſt.poſter. *καταχαρίζονται ταῖς γυναιξὶ προδόται τῆς πατρίδος*,patriæ proditores mulieribus per gratiam concedit, Plutarchus in Publicola. Plato in Apolog. *οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστὴς ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια*. AEſchin. *ὁ προδιδοὺς ὑμᾶς ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καταχαρισάμενος*. Item *καταχαρίζεσθαι*,præuaricari gratioſè,ambitioſè tractare,eblandiri,effugere. Bud.in Pandect.

Καταχαριστικὸς,largitor,Bud.in Epiſt.prior.

Κατάχασμα,ατος,τὸ,hiatus, ſectio profundior, profunditas.

**Καταχασμὸς,οῦ,ὁ*,ſcarificatio:medicorum vocabulum.

Καταχασμώδη, hiantia, oſcitantia, Theophr.libr.4, cap.14.de cauſ.plant.

Καταχέζω,μ.έσω,elido ſtercus. Ariſtophan. *περὶ νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσε*,ſtellio cacauit. Ibidem, *ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους*,ſtellione ſum oblectatus, qui in Socratẽ ſtercus illiſit.

Καταχειροτονέω,diſſentio, contrà nitor, condemno. Etymolog.*καταχειροτονῶ σου*, te ſuffragiis populi cõdemno, AEſchines.

Καταχειροτονία,condemnatio, contrarium ſuffragium, *κατάγνωσις*,ſed quæ à populo iure fit. *καταχειροτονίαν ποιεῖσθαι*, Demoſthen.

Καταχεῖν, τὸ *καταχεῖν*.

Καταχεύομαι, effundo. Heſiodus, *λιγυρὴν καταχεύετ᾽ ἀοιδὴν*,i.cantum fundit & edit.

Καταχέω,profundo, infundo, offundo, Accuſat.Odyſ. ξ, *καί μοι ἐλεγχείην κατέχευας*,i. me grauiter increpuiſſes. *καταχέω λήθην*, Phalaris, oblitero, obliuione offundo. Ariſtoph.cum Accuſ.& Genit. *ἱππερόν μου κατέχει τῶν χρημάτων*,i. offudit equinum morbum meis fortunis. Idem in Pluto, *τὰ καταχύσματα ταυτὶ καταχέω σου*. *καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεος*,acinacem cruore perfundũt, Herodot. *κατέχευε*, effudit, Lucian. Et Iliad.β, *χαίρειν δεσπόσυνον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων*, pro abundè tribuit. *κατέχευαν χαμαί*, humi deiecerunt, Homer. *καταχεῖ τὸ ἔλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ*, Ariſtophan. *ἔλαιον κατάχει κατὰ τοῦ καρδαμώμου*, oleum in cardamomum infunde, Dioſcor.lib.1. *καταχεῖν ἔλαιον θερμὸν τοῦ φλεγμαίνοντος μέρους*, partem inflãmatam oleo calido perfundere, Galen.lib.2.ad Glaucon. *κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι*, perfunde inteſtinum melle, Ariſtoph. *καταχεῖν δόξας τῶν ἀνθρώπων*, opinionem de hominibus dare, ſeu ſpargere, Plato de Legibus. *καταχέοντες ἀλλήλων τὰ φύλλα*, follia alius in alium fũdentes, Lucian. *καταχεόμενοι κατὰ τῶν ἱματίων*, perfundentes veſtes, Plato de Legib.

Καταχὴ, irriſio.

Καταχήνη,ης,ἡ,hiatus,*κατάχηνος*. Ariſtophan. Eccleſ. *Ἀν*-

μυστικὰ ἡ γνώμη καὶ κατεχθῶν δὲ σε μυστέρων ἴσαμ.

Κατεχθλιῶσαι, frangi. κατεχθλιῶσαι τὴν ῥάχιν, ſpinam frangi & diſiungi, Gaza.

Κατέχθομαι, ſum pertriſtis, Datiuo.

Καταχθόνιος, ου, ὁ, infernalis, infernus, ſubterraneus, ζεὺς καταχθόνιος, ὁ πλούτος, Homer.

Κατάχθονος, pinguis.

Καταχλευάζω, irrideo.

Κατάχλυσις, ιος, ἡ, caligo, tenebrarum offuſio.

Καταχορδεύω, reſcindo, Herodot.

Καταχόρδευσις, ιος, ἡ, ſpecies cantus, quo in Pythiis ludis repræſentabatur Apollo iam ouans.

Καταχορηγέω, largior, ſuppeto, abſumo ſuppeditando, Genit.

Καταχόω, μ. ώσω, π. ωκα, obruo, exaggero, Accuſat.

Καταχραίνω ἀπὸ γάλακτος, in Epigram.

Καταχράομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, abutor, id eſt, re aliqua malè vtor, vel ſupra modum vtor. Lucian. de Luctu, τούτῳ συναγωνιστῇ καὶ χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, hoc ſocio & chorago dementiæ abutuntur. In bonam partem, Iſocrates ad Nicoclem: vnde apud Platonem Epiſtola 8, οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηται δωρεᾷ, dono non eſt rectè vſus. Eſt etiam malè accipere, verberibus vel morte afficere. Aeſchin. ἀλλὰ καταχρήσασθαί μοι εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶ. Lucia. in Prometheo Accuſ. iungit, τὴν ἐν μέσῳ δὲ ταύτην σχολὴν καλῶς ἔχει εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικήν, otium conſumere in diſceptatione ſophiſtica. καταχρῶμαι τούτῳ εἰς τοῦτο, hoc pro hoc vtor, Plato de Legib. καταχρῶνται πρὸς τροφήν, ſuum pabulo ſunt, Theophraſt. lib. 4, cap. 13. de cauſ. plant. ἀναγκαζομένοις, ὧν ἐκέκτηντο καὶ κατακέχρηντο, μέρος εἰσφέρειν τοσοῦτον, coactos partem tantam conferre eorum quę comparaſſent & poſſediſſent, Plutar. in Camillo. Accipitur & paſsiuè interdum, Bud. Comment.

Καταχρᾷ, ſatis eſt. ὅσοι καταχρᾷ, quod ſibi ſatis eſt, Herodot. lib. 1. καταχρήσει, ſatis erit, Idem.

Κατάχρεως, debito & vſuræ implicitus. ἐν σώματι καταχρέῳ ἁμαρτίας, in corpore ſubdito peccato, cap. 1. libri Sapientię, qui Salomoni inſcribitur. vnde κατάχρεα, ſiue κατάχρεια, bona dicuntur oppignorata, & obærata, ſpóſione & fideiuſsione affecta: & debitores ipſi ære alieno oppreſsi, κατάχρεῳ, & κατάχρεοι, & ὑπόχρεῳ, Bud. Comment.

Κατάχρησις, ιος, ἡ, abuſio, vſurpatio. Item quum nomen à primo ſuo & proprio ſignificato ad rem nomine proprio carentem tranſfertur, vt oculus vitis.

Καταχρηστικὸς, ου, ὁ, abuſiuus, & καταχρηστικῶς, Aduerb.

Καταχρίζω, illino.

Καταχριόμενος, ου, ὁ, illitus.

Κατάχρισις, illitus, inunctio, Alexand. Aphrod. libr. 2. Problem. θαψίας κατάχρισις, id eſt, thapſia illita, vt vertit Gaza.

Κατάχρισμα, vnguentum, Dioſcor. lib. 2.

Κατάχριστος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ illinitur.

Καταχρίω, perungo, illino. κατέχρισα τὸν μηρὸν ὅλον ἐν κύκλῳ, totum femur circunleui, Galen. lib. 2. ad Glauc. Idē ibidem, αὐτὰ δὲ τὰ ἑλκώδη κατέχρισε φαρμάκοις. apud eundē ponitur cum duobus Accuſat. niſi ſit erratum.

Κατάχρυσον ὑπόδημα, aureus calceus, Epictet.

Καταχρυσόω, inauro. καταχρυσοῦντες τὴν πόλιν, auro vrbem illuſtrantes, Plut. in Pericle. καταχρυσῶσαι, inaurare.

Καταχρῶσαι τὴν κόμην, tingere capillum, fucare. & φόβας καταχρῶσαι, capillos tractare ſeu pectere, in Epig. Laſcar.

Κατάχυμα, ατος, τὸ, aqua balnei, qua perfunduntur balneo exeuntes, iuris condimentum.

Κατάχυσις, ἡ, aer, infuſio, aſperſio, Cicero.

Καταχύσματα, τὰ, res ſiue bellaria, quæ effundebantur ſuper caput ſerui nuper empti, quum domum heri ingrediebatur, ſicut ſupra caput vxoris nuper nuptę, Ariſtop. in Pluto. φέρε νῦν ἰὼ εἴσω, κομίσω καταχύσματα, i. τραγήματα.

Καταχῶμαι, obrutus ſum. καταχωσθεὶς, obrutus, Ariſtid. καταχωσθεὶς τοῖς θυρεοῖς, clypeis obrutus, Plut. in Romulo.

K A

Καταχώννυμαι, obruor, i. nimium implicor.

Καταχωννύω, μ. ύσω, π. υκα, facio aggerem, occulo terra, Accuſatiuo.

Καταχωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, colloco, in loco ſtatuo & diſpono, ſemoueo.

Καταψαίρω, moueo, feſtino.

Καταψάλλομαι, tibiis cythariſq; perſono ac oblector.

Καταψάω, demulceo, palpo, defrico, Accuſat. Xenoph. in Apolog. Socrat. καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, εἶπε, demulcens eius caput, dixit. καταψῶσα τῆς παιδίου τὴν κεφαλὴν, caput puellæ demulcens, Herodot.

*Καταψεκάζω, irroro, aſpergo, Accuſ. Plut. in Alexan.

Καταψεύδομαι, mentior contrà, Genit. Plato 2. de Republ. μηδὲ πρωτέως καὶ θέτιδος καταψευδέσθω μηδεὶς, de Proteo & Thetide nullus falſa dicat. καταψεύδομαί σου, contra te mentior, Demoſthen. καταψεύσομαί σου προδοσίας, te proditionis inſimulabo, Phalar. κατηγορήσοι καὶ καταψεύσοιτο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, falſo accuſaret apud Athenienſes, Plutarc. in Themiſtoc. καταψεύδεσθαι ταῦτα δοκεῖ, hæc falſa videntur, Idem ibidem.

Καταψευδομαρτυρέω, falſum dico teſtimonium, cum Genit. Xenoph. in Apolog. Socrat. διδάσκειν τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπιορκοῦντας ψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falſum dicere teſtimonium.

Καταψευδομαρτυρησάμενος, ου, ὁ, qui adhibuit falſos teſtes.

Καταψευδομαρτυρέομαι, falſis teſtibus opprimor.

Καταψεύδω, falſò accuſo, ementior.

Καταψευσμὸς, mendacium.

Καταψεφεῖν, obſcurare: nam ψεφαὶ tenebras ſignificat.

Καταψηφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, contrà iudico, condemno, faciendum cenſeo, fero ſententiam. καταψηφίζομαι τὸ νόμου, ſuadeo legem ſeu cenſeo legem eſſe perferendam, Demoſthen. cui opponitur ἀποψηφίζομαι, id eſt, abrogo, λύω. καταψηφίζομαι αὐτοῦ θάνατον, eum morte mulcto, Xen. in Omiſſ. Idem in Apolog. Socrat. ἡ δίκη κατεψηφίσθη, ſententia lata eſt. Ibidem, ἐξ ὅτου γὰρ ἐγενόμην, κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως ὁ θάνατος, id eſt, ex quo natus ſum, morte ab ipſa natura damnatus ſum. cum Genit. Ibidem, ἐμοῦ καταψηφισάμενοι, me condemnātes. καταψηφιοῦταί σου λάθειν, Baſil. in Epiſt. κατεψηφισμένη σφῶν δίκη, aduerſus eos lata ſententia, Thucyd.

Καταψήχω, demulceo, adulor, leniter contrecto.

Καταψιλοῦν, tenuem vel glabrum reddere.

Καταψυκτικὸς, οῦ, refrigeratorius, vim habens refrigerandi.

Κατάψυκτος, ὁ, refrigeratus.

Κατάψυξις, ιος, ἡ, perfrictio, frigiditas, refrigeratio. vide Marcell. lib. 1. Dioſcor.

Καταψύχομαι, refrigeror, rigeo. καταψυχῆναι, refrigerari, καταψυγμένος, qui perfrixit, frigidus. καταψυγμένη καὶ παγέρῳ γλῶσσα, rigens & balbutiens lingua, Nazanz. in Orat.

Κατάψυχρος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algens, Dioſcor.

Καταψύχω, μ. ύξω, π. υχα, refrigero, ſicco, frigore conficio, Bud. in Epiſt. poſter, Actiu. Accuſat.

Καταψῶσαν, τὴν, demulcentem.

Κατέαγα, fractus ſum: ab ἄγω, med. Præterit. ἦγα, & per diſſolutionem ἔαγα. κατέαγε, fractus eſt, Lucian. κατέαγε τὴν κεφαλὴν, caput ſibi fregit, Ariſtoph. κατεαγῇη, frangerētur,

Κατεαγὼς, ότος, ὁ, & κατεαγυῖα, ἡ, Particip. fractus, ἐρρωγώς. Et interdū, fluxus, mollis, effœminatus, ſicut fractus Latinis. κατεαγὼς τὰ ὦτα, aures fractus, Philoſtrat. in Heroicis. τὸ κατεαγὸς, Ariſtophan. κατεαγότα ἀσύμπηκτα, fracta, ferruminationi repugnantia, oſſa fracta, Hermol. Dioſcor. libro primo.

Κατέαξα, pro κατῆξα, fregi, diffregi, Accuſat.

Κατεάξει, confringet, cap. 12. Euang. Matth.

Κατευνασμένος, ſopitus.

Κατέαται, conſtituti ſedent, Herod. pro κάθηνται.

Κατεάχθη, fractus, deiectus, vel poſitus eſt.

Κατέβη, deuenit.

Κατιδόντα,

Κατεϐήσετο, deſcédit, εἰσῆλθε, ingreſſus eſt. Ody.α, ἐς δὲ λιμένα κατεϐήσετο κοίλην. legitur & κατεϐήσατο in eodé verſu, Iliad.ζ.

Κατεϐλακευμένος, ſupinus, iners.

Κατεγγυᾶν, tradere: vt κατεγγυῶ τὴν κόρην, trado deſponſam. Item vadimonio vel ſponſione, vel ſatisdatione, obſtringere quempiam. Et apud Demoſth. κατεγγυᾶν τοὺς παῖδας, & τὴν ναῦν, eſt pueros & nauem pro credito pignorari, & manum prædibus bonis iniicere, quæ bona ſatis accepto habebat obnoxia, Bud. Comment.

Κατεγγυᾶσθαι, τὸ διεγγυᾶσθαι καὶ ἐγγυᾶσθαι.

Κατεγήρα, conſenuit. κατεγήρασαν, ἐγχρονίζουσιν.

Κατεγκονεῖν, feſtinare.

Κατεγνωκέναι, diſſolutum & infirmum eſſe, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πίπτειν.

Κατεγνωσμένος, ου, ὁ, damnatus, reprehenſus.

*Κατεγχλιδῶ, delitias facio, i. θρύπτομαι, faſtidioſè me indulgeo, Athen. lib. 13. Bud. Com.

Κατεδάρθαι, καταδαρθάνεσθαι.

Κατέδαρθον, pro κατεδάρθησαν, dormierunt, ὕπνωσαν, κατεκοιμήθησαν: à δαρθάνω. Plato ſingulari numero in Apologia, ἐν ᾗ κατέδαρθε, in qua dormiuit.

Κατεδαφίζω, ſubuerto, ſolo æquo.

Κατεδέδετο, diſſectus eſt, diuiſus eſt.

Κατεδίωκον, κατήλαυνον.

Κατέδεισα, timui.

Κατεδηδεσμένος, abſorptus, deuoratus.

Κατεδηδοκώς, qui deuorauit.

Κατεδηδοκέναι τὰ πατρῷα, patrimonium dilapidaſſe, decoxiſſe.

Κατέδομαι, edo, edam, comedam.

Κατέδουπον, ἐψόφησαν.

Κατέδραμον, incurſionibus infeſtaui, id eſt, ἐλῃσάμην, Bayſ. de nauibus.

Κατέδυ, occidit, depreſſus eſt, ſubmerſus eſt. Iliad.α, ἠέλιος κατέδυ.

Κατέδω, conſumo, deuoro, exedo, corrodo, cóficio. Odyſſ.ο, βίοτον κατέδουσι.

Κατέζευχθε ὑπ' ἀνάγκης, neceſſitate eſtis obſtricti.

Κατεαγώς, diffractus.

Κατεθάμβησε, obſtupuit.

Κατεθίζω, aſſuefacio, ex more facio, Polyb. in 4. καὶ πρὸς τούτοις θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισε.

Κατείβομαι, μ. είψομαι, π. ειμμαι, inſtillo, defluo, corrumpo. κατειϐόμενον στυγὸς ὕδωρ, aqua ſtygis ſubterlabens, Hom.

Κατεῖδον, vidi, perſpexi, conſpexi, AEſchin.

Κατείδωλος, ὁ καὶ ἡ, idololatriæ deditus. vt κατὰ ſubiectionem ſignificet. κατείδωλος πόλις, ſimulachrorum cultui dedita ciuitas, cap. 17. Act. Apoſt.

Κατειδὼς τὴν ὁδόν, Plato de Legib.

Κατεῖεν, Præter. med. ab εἶω, deſcédit ſeu deſcendebat. Heſiod. ψυχὴ δ' ἀΐδος δὲ κατῄειν, anima autem ad inferos deſcendebat.

Κατεικάζω, ſuſpicor, κατείκαζεν, interpretabatur.

Κατεικὴς, concedens, moriger, æquus.

Κατεῖλε, ſuſtulit, cepit.

Κατεῖλια, penetralia domus.

Κατειλεγμένος, numeratus: à καταλέγομαι.

Κατειλεῖσθαι, deuolui, volutari, condenſari.

Κατειλέω, implico, intorqueo, inuoluo, in arctum colligo. vnde & κατειλῶ, pro eodem.

Κατειληφὼς, receptus. κατειληφότες ἐς μέμφιν, quum ſe recepiſſent Memphin, Herodot.

Κατειλημμένος, ἀπὸ τοῦ κατειλῆφθαι, deprehenſus, interceptus. κατειλημμένος ὅρκῳ, iureiurando adactus. κατειλημμένος ψάμμῳ, ſabulo obſitus, Chryſoſtom. περὶ ἱερ.ς. & Iſocr. κατειλημμέναι σπονδαὶ, id eſt, ἰσχυραὶ, comprobata fœdera, Thucyd. κατειλημμένα τοῖς ἐθισμοῖς, in conſuetudinem recepta, Plutar. in Lycurgo.

Κατειλῆφθαι, συγκαταλαμβάνεσθαι.

Κατειλίσσω, obligo, inuoluo, prouoluo.

Κατειλίχατο, τοὺς κνήμας ῥάκεσι, panno crura erant induti, Herodot.

Κατείλοχε, recenſuit, κατέλεξε.

Κατειλυσπᾶσθαι, inſtar ſerpentium corpus trahere.

Κατειλωτισμένος, in ſeruitutem redactus.

Κατειμένος, indutus, Etym.

Κάτειμι, deſcendo, proficiſcor, redeo. Odyſſ.ο, εἰς ἄστυ κάτειμι· ἀλλ' ἴθι μὰ ἔργα, κάτειμι. Alexander Aphrodiſ. in Problem. κάτεισι πάλιν εἰς τὰ μέρη, in partes reuertitur. κάτεισιν εἰς ᾅδου, deſcendit ad inferos, Nazanz. in Orat. εἰ κατίοι, ſi rediret, Thucydid.

Κατεῖναι, demiſiſſe.

Κατειπεῖν, contego, occulto, Etym.

Κατειπεῖν, reprehendere, contradicere, occultè accuſare, deferre, occultum detegere. Xenophon, ἐάσεις με κατειπεῖν σοῦ πρὸς αὐτὸν ὅτι ἀγασθεὶς αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος εἶναι, permittes me tuum nomen ad ipſum deferre, quod &c. ſeu ſines me de te apud eum id deferre quod, &c. κατειπεῖν ἑτέρου, Gaza libr. 4. κατειπεῖν αὐτῶν, ſcribere aduerſus eos. κατεῖπαι, detuliſſe, Accuſat. Herodot. κατεῖπε πάντα, patefecit omnia, Plutar. in Public. Imperat. κάτειπε, Ariſtophan. ποῖον, ἀντιϐολῶ, κάτειπέ μοι, dic mihi, detege mihi, ne retice.

Κατεῖρξ, ſcutum, pelta.

Κατειργασμένη γῆ, terra culta & ſubacta.

Κατείργω, ſubigo, cópello, adigo: vt ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, Thucydid. Item impedio, veto, & arceo, vt ναῦν ἐκ θαλάσσης κατείργειν, liberum commeatum adimere, Pauſan. & apud eundem, φαλ εἰς κατείργειν, intra fines continere, exitumque adimere, Bud. Com.

Κατείρξεν, diſcidit, Accuſ. iungitur. κατείρξαν, reſciderunt, Herodot.

Κατειρηκώς, denuntians, Bud. in Epiſt. poſter.

Κατειρήσεταί σοι, tibi dicetur, tibi exponetur, Herod.

Κατείρυσε, deduxit. Odyſſ.ι, τὴν γε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν: à κατερύω.

Κατείρυσθαι, deduci. Ody.ξ, νῆα κατείρυσθαι, nauem trahi in mare ſeu portum, id eſt, deduci.

Κατείρω, calumnior, detraho.

Κατειρωνεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, cauillor, diſſimulo, per diſſimulationem deludo, Genit.

*Κατεῖχε, obtinebat.

Κατεκάη, concrematus eſt, deuſtus eſt.

Κατεκαύθη, deflagrauit.

Κατεκείατο, decubuerunt.

Κατεκοιμήθη, obdormiuit.

Κατέκαυσα, combuſsi.

Κατεκέκλιντο, κατεκεῖντο.

*Κατεκκλησία, ας, ἡ, congregatio vniuerſorum, & publica quædam concio.

Κατεκλάσθης, pro κατεκλείσθης, apud Theod.

Κατεκρύβη, abſconditus eſt.

Κατέκταθεν, occiſi ſunt, ſunt proſtrati. παρὰ τὸ κτείνω, καὶ κατέκτανον.

Κατέκτανε, ἀπέκτεινε, ἐφόνευσε, interfeci, Iliad.β, δείλαιμι καὶ αὐτὸς ὡς ἔμεν, ὅς ποτε δῖον ἐφ' θαλάσσῃ κατέκταν, pro κατέκτην in Aoriſto β, verbi κτῆμι: vnde καταπταί. vide ἔκτα apud Etym. Homer. Iliad.β. μάστιγα κατέκτα, pro ἀπέκτεινε.

Κατέλαϐεν, imperſonale, neceſſe fuit, neceſſitas coegit, Pauſan. Bud. Comment.

*Κατελάω, coire.

Κατελαύνω, depello. Exodi cap. 32, κατήλασε μέχρι λεπτόν, vitulum duxit in minuta. vbi tamen Latinè, vitulum cóbuſsit & contriuit vſque ad puluerem.

Κατελέγην, delectus ſum.

Κατελέγχω, redarguo, dedecoro.

Κατελεέω, μ. ήσω, π. ηκα, miſereor, Accuſ. Lucian, in Caucaſo, κατελεήσατέ με, miſeremini mei.

Κατελεῶν, ὁ, miſerans.

Κατέλεκτο, κατεκοιμήθη, dormiuit. vide κατελέχομαι.

Κατέλεξας, ἀντὶ τοῦ κείθηκας.

Κατέλευσαν, lapidibus obruerunt, Plutar. in Solone.

Κάτελθε, deſcēde. κατέλθοιεν, deſcēderēt, delapſi ſint. κατελθεῖν, reuerti, redire. κατελθών, reuerſus, remigrās, Thuc.

Κατέλῃς, occidas, Ionicé.

Κατέλιπε, reliquit.

Κατελίμπανε, relinquebat.

Κατελίσσομαι, circunuoluor.

Κατελόμενος, corripiens, Herodot.

Κατελπίζω, ſpero, ſpem concipio.

Κατέλω, eligo.

Κατελών, deponens.

Κατεναίρω, occido, in Epigram.

Κατέναντι, è regione, è diuerſo, cōtrà, ἐναντίον ſeu κατεναντίον, in conſpectu, ex aduerſo, Genit. cap. 12. Euang. Marci. κατέναντι ὀλυμπίων, ex aduerſo olympiorum, Lucian. κατέναντι κυρίου τραχηλιᾶν, aduerſus Dominum cornua attollere, Nazanz. in Orat.

Κατεναντίον, aduerſus, contra. lib. 2. Epigram. κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, deſcenderunt in certamen. Dionyſ. de Situ orbis dixit κατεναντία κεῖνται, è regione reſpondent. & Apollon. 2. Argon. κατ᾽ ἐναντίον ἄρκτου, ex aduerſo vrſæ. Idē ibidem, κατεναντία νήσου, è regione inſulæ. Cum Datiuo, Heſio. τίς κεν ἐκείνῳ ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι; quis contra illum tendere auſus eſſet?

Κατεναρίζω, occido. Sophocl. in Aiace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χερός, manu trucidatas.

Κατένασσα, κατῴκισα, deduxi, habitare feci. Heſio. Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης, demigrare fecit. à κατανάω, pro κατοικίζω.

Κατεναςσάμην, habitaui. Apollon. 2. Argon. ἐν δὲ κάμ κατενάσσατο.

Κατενδεής, indigens, qui caret, indigus, Bud.

Κατένεικα, pro κατήνεγκα, detulit, Apollon. 2. Argon.

Κατενεχθῆναι, appulſū eſſe, deferri, decidere, deſcēdere. κατενεχθήσεται τείχη, muri corruent, Nazā. in Orat. κατενεχθείς, depreſſus, delatus. κατενεχθεὶς εἰς ὕπνον, ſomno oppreſſus. κατενεχθέντες, id eſt, πρὸς τὴν γῆν ἐλθόντες.

Κατενεχυράζω, oppignoro, pignora capio.

Κατενήνοθε, obſidebat, Accuſat. Heſiod. in clypeo Herculis, πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, mult⁹ puluis humeros obſidebat, ſeu humeri erant puluere obſiti. vbi Intepres τὸ θέμα θέω τὸ τρέχω, καὶ μετὰ τῆς ἐπενθέσεως ἐνθέω, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἐνόθω, ὁ μέλλων ἐνόσω, ὁ παρακείμενος ἤνοχα, ὁ μέσος ἤνοθα, καὶ ἀττικῶς ἐνήνοθα, ας, ε, ἤγουν ἐπέτρεχε.

Κατενόπλιον, τὸ, genus modulationis, ad quam ſaltabant arma concutientes.

Κατεντευκτής, incidens, oblocutor. κατεντευκτήν σου ἔθου με, poſuiſti me contrarium tibi, cap. 7. Iob, in fine.

*Κατεντυγχάνω, contra aliquem verba apud aliū facio, Baſil. quod opponitur τὸ ὑπερεντυγχάνω πρός.

Κατενύγην, ſtimulatus ſum. κατενύγη, compunctus eſt. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, corde compuncti ſunt.

Κατενῶπα, in conſpectum.

Κατενώπιον τῆς δόξης, in conſpectu gloriæ.

Κατεξανίσταμαι, contrà reſurgo, inſulto per occaſionē, ſurgo, Genit. Laer. ὁ δὲ διαλεκτικὸς κατεξανίσταται τῶν κλεαίδους

Κατεξανιστάμενος, ου, imminens.

Κατεξετάζω, recognoſco, vt ἐξετάζω τὸ συμβόλαιον, in cōparationibus literarum dicitur in Pandect.

Κατεξουσιάζω, poteſtatem exerceo. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν, poteſtatē exercēt aduerſus illos, cap. 20. Euāg. Matt. vbi Eraſm. adnotat ſignificare, ius ſiue authoritatē exercēt.

Κατεξούσιος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt ſuæ poteſtatis & ſpontis.

Κατεπαγγέλλομαι, effuſē promitto, polliceor, Accuſat. Bud. in Epiſt. prior. Plutar. in Polit. præcept.

... Κατεπάγω, inuito, induco, infero.

Κατεπᾴδω, μ. ᾴσω, π. ᾆκα, incanto, conſolor, lenio, pſallendo fugo, γοητεύω, Plat. in Gorgia, Accuſat. Nazāzenus Genitiuo iungit.

*Κατεπαίρομαι, inſurgo, Nazanz. μὴ πάλιν κατεπαρθῇς ἐν ὁμολογούντων τὴν ἄγνοιαν, id eſt, ne rurſus in nos inſurgas, extollaris.

Κατεπάλμενος, inſiliens, pro καθαλλόμενος. Apoll. 2. Arg. νηὸς γὰρ πάσης κατεπάλμενον.

Κατεπάσατο, κατεκτήσατο.

Κατεπατήθη, conculcatus eſt.

Κατεπείγομαι, propero. κατεπειγομένας ἀλλήλων, inuicem ſe præuenientes: ſic Bilibald. ex Nazanz. Item ſtudioſus ſum, Polyb. in 5, ἐβουλόμην αὖ σε ἔφη καὶ λίαν αὐτὴ τῶν ἵππων κινεῖν ἄγειν καὶ σαμβύκας, τότε γὰρ ὁ νῦν βασιλεὺς κατεπείγεται.

Κατεπείγω, μ. είξω, π. ειχα, vrgeo, impello, ſtimulo, incito, premo, cogo, ſollicito, ango: & ſic cum Accuſat. conſtruitur: at pro feſtino, accelero, Abſolutum eſt. Xenop. τὸ κατεπεῖγον πράττειν, vrgens & neceſſarium negotium obire. Plato Epiſt. 7, κατεπείγουσιν ὑμᾶς αἱ τῆς στάσεως πολλαὶ διάφοραι, &c. vrgent vos. Idem ibidem, ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν, honoris eum amor ſtimulabat. ἐὰν κατεπείγῃ, ſi res vrgeat, Iſocrat. & Xen. κατεπεῖγον, negotium vrgens, ἔργα κατεπείγοντα, primo quoq; tēpore agēda, Plut. in Pericl.

Κατέπεφνε, occidi.

Κατέπεφνες, occidiſti, Sophocl.

Κατεπεφρόντικα, in philoſophos inſumpſi.

Κατέπιε, abſorbuit.

Κατεπίθυμος, concupiſcens.

Κατεπιορκεῖν, Demoſth. κατὰ κάνονος ὡς ὁ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, i. periurio cauſam iuſtam ſubuerſur⁹, vel potius iudicium obtenturus.

Κατεπόθην, ſum abſorptus, Philo de mundo. κατεπόθησαν, abſorpti ſunt.

Κατεπόνησαν, fabricauerunt.

Κατέπρησα, incendi.

Κατεπληχέναι, perterreri, πεφοβῆσθαι.

Κατεπληχός, κ, ό, latitans, pauidus.

Κατεργάζομαι, μ. άσομαι, π. είργασμαι, operor, cōficio, præparo, curo, exequor, efficio quod conſtitui, deſtruo, opprimo. Itē cōcoquo. Theop. lib. 4. de cauſ. de lupino. ἐὰν μὲν οὖν προλάβῃ τὴν ἐκ τῆς χώρας θερμότητα, δύναται κατεργασθῆναι καὶ ἀβλαστεῖν, i. putreſcere ad germinationē. Et conficio, id eſt, occido. Item ſupero, mihi ſubiicio. κατεργάζομαί μοι, mihi rem gero, Xenophon. κατεργάζομαι μελέτῃ διανοίᾳ, mentis ſtudeo indagationi, Plato in Timæo. κατεργάζεται τὴν ὑπομονήν, parit patientiam, Iacobus in Epiſt, cap. 1. κατεργάζεται εἰς τὰ ὀφθαλμικά, excolitur ad oculorum medicamenta, diſponitur, Dioſc. li. 1. κατεργάζεται κοπτόμενον, contuſum efficax redditur, Hermolaus: contuſum reſoluitur, Ruell. in vſū tūditur, Marcell. apud eundem lib. 1. κατέργασο πρὸ Κύρου τὸ ἔθνος, gens à Cyro ſubacta eſt, Herodot. κατείργασται θυσία, ſacrificium eſt perfectum, Eurip. κατεργάσθη τῶν ἀγώνων, certamina conſūmauit, Herodot. Xen. πρὸς καλοὺς κἀγαθοὺς οἱ θρόνους, προσφιλῶς χαίρων, μάλισ᾽ αὖ κατεργάσαιο. Idem, εἴ τινα βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, ſi voles vt quiſpiam te ad cœnam vocet, i. ποιῆσαι. ἐκ πείθειν καὶ κατεργάσασθαι τὸν ἄνθρωπον, Plut. in Fabio. vbi puto exponendum, hominem perſuaſionibus cōciliaſſe ſibi. κατεργαζόμεναι τὴν ὕλην τέχναι, artes materiam tractātes & exercentes, Plutar. in Pericle. cum duobus Accuſatiuis, Andoci. vt κατεργάζομαί σε ἀγαθόν. κατειργασμένος, exercitatus, Bud. in Epiſt. poſt. κατειργασμένος, cōfect⁹, profligatus, Herodot. κατεργασάμενοι τὴν ἡγεμονίαν, qui imperiū præripuerunt, Herodot.

Κατεργασία, confectio, opificium, cultura, opera hominis, agitatio, ſarritio, mollitio, fructuum cōcoctio. κατεργασία τῆς γῆς, cultus ſubactio. & κατεργασία τῆς τροφῆς, cōcoctio, πέψις, Bud. Com. dicitur & ἐργασία, Ariſtot. in 3. de part.

Κατεργαστέον, expugnandum eſt, enitendum.

Κατεργαστικός, vim habens conficiendi.

Κατέργαστος, ου, occultus, operoſus.

Κάτεργος, ὁ, cultus, id eſt, κατειργασμένος, δεδαμασμένος. vt κάτεργος

περιεργχώρα, exculta regio, Theophr.lib.5,ca.20.de cauſ. cui ἀγρὸς opponitur, Bud.Com. τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς, op' tabernaculi, cap.30. Exodi.

Κατεργὸς, antiquatus.

Κατέργω, vaſto, repello, Herodot.

Κατερεῖν, dicturum eſſe.

Κατερεθίζω, incito, Gaza de Seneƈt. non ſemel.

Κατερείδω, μ. είσω, ſuperimpono.

Κατερεῖξαι, contundere. ‖ κατερείκω Ariſtophan. ἐν σφηξὶ, de mola dixit.

Κατερείπω, demolior, labefacto, euerto. Accuſatiuo. ‖ Herodian. τὸ δὲ τεῖχος σεσηπὸς μὲν κατερηρίπτο, &c. Et κατερηρειμμένος apud Plutarch.

Κατέρεξε, demulſit, κατέψηξε, κατεψηλάφησεν. Iliad.α, χειρί τέ μιν κατέρεξεν: à καταρέζω: vnde fit καρρέζω.

Κατερεφὴς, ἐος, ὁ ἡ, munitus, tectus.

Κατερέφω, tego, κατασκιάζω. Ariſtoph. in Veſpis, ὡς εὖ κατηρέφεσθε, quàm bene opertæ eſtis, ὦ χελῶναι videlicet, i. ô teſtudines. Apollon. 2, κεραμὶς κατερέψεται ὄρχιον ἀνὴρ, &c. i. tegula teget.

Κατερέω, accuſo. Genit. κατερῶ σοῦ τῷ πάππῳ, deferam te auo, ſeu ad auum, Xenoph. & cum Accuſ. κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον, eos apud magum accuſabo. κατερῶ, dicam. Ariſtoph. νεφ. κατερῶ πρὸς γ' ὑμᾶς ἐλεύθερος τ' ἀληθῆ, dicã vobis verum. κατεροῦσι, ediſſerent, aperient, Idem.

Κατερητύω, comprimo. Accuſ.

Κατερράγη, diſciſſus eſt.

Κατέρραξας, ad pauimentum impegiſti. κατέρραξάς με, alliſiſti me, in Pſalmis Dauid.

Κατέρρει, defluebat.

Κατερρηγνύμενον, fragilis.

Κατερρινημένον, limatum, expolitum: à ῥίνω.

Κατερρυηκὼς, qui defluxit.

Κατέρρωγος, ἡ, rimoſus, Gaza.

Κατερρωγότες ἀσκοὶ, rupti vtres, cap.10. Ioſue.

Κατερρωμένος, conſtipatus, firmus factus.

Κατερυθραίνω, erubeo, tingo colore rubro.

Κατερύκω, inhibeo, detineo, prohibeo. Accuſat. Odyſ. α, ὅν ἰσσύμενον κατερύκει, qui abire parantem remoratur. Heſiod. κατὰ δεσμὸς ἐρύκει, vinculo coercet.

Κατερύω, καθέλκω, deduco. Odyſſ. ξ, νῆα κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν.

Κατέρχομαι, deſcendo, redeo vt exul, & poſtliminio accedo. Depon. ἧκω δ' ταῦτ' ἔστι τῷ κατέρχομαι, vt refert Gell. Aeſchin. pro κατάγομαι, ſuperuenio, deuenio.

Κατεσάπη, putridus intabuit.

Κατεσθίω, vel κατέδω, deuoro, abſumo, depaſcor. Ariſtoph. ἅπαντα κατήσθιεν, omnibus veſcebatur.

Κατεσκελετευμένος, ἡ, ὁ, attonitus, attenuatus.

Κατεσκευάζω, paro, gero, ædifico.

Κατεσκεύασμα, τὸ, ædificium.

Κατέσκληκα, morbo vel fame contabui, macrui.

Κατεσπουδασμένος, ου, ὁ, accuratus.

Κατεσπουδασμένως, feſtinató.

Κατεσπουδασμένον, ambitioſum, ingenti ſtudio factum, enixum & affectatum.

Κατέσσυτο, impulit.

Κατέσταθεν, pro κατεστάθησαν. Heſio. οἱ τότε Τιτήνεσσι κατέσταθεν ἐν δαῒ λυγρῇ, hi tunc Titanibus oppoſiti ſunt in prælio.

Κατεστάσι, conſtituti ſunt, Herodot.

Κατεστεμμένος, coronatus.

Κατεστεναγμένας χάριτας, dona cũ ſuſpirio data, Bud.Cõ.

Κατεστὼς, conſtitutus, verſatus. κατεστῶσαι φυλακαὶ, diſpoſitæ excubiæ. κατεστῶτες ἐν δείματι, metu attoniti.

Κατέστη, aſtitit, adfuit. κατέστη ὁ θόρυβος, reſedit tumultus. κατέστη ὑμῖν ἐπὶ τὸ ἄμεινον, nobis in melius recidit.

Κατέστην εἰς λόγους σοὶ, collocutus ſum tecum. κατέστην εἰς ἀπολογίαν, defenſionem dixi, Bud. Com.

Κατεστιγμένα, punctis diſtincta, ποικιλμένα.

Κατεστόρεσαν, ſtrauerunt.

Κατεστραμμένως, aduerſé.

Κατέστραπτο, i. διεβέβλητο.

Κατεστράφθησαν, proſtrati ſunt.

Κατεστράφατο, ſubacti ſunt, Herodot.

Κατεστρώθησαν, proſtrati ſunt, κατεστράφθησαν.

Κατέστυξαν, timuerunt, oderunt: ἀπὸ τοῦ στύγω.

Κατεσφραγίσθη, ἀπεκλείσθη.

Κατεσχεδιασμένος, antiquatus.

Κατέσχεθε, tenebat, Heſiod. in Theog.

Κατέσχεν, compeſcuit.

Κατέχομαι, i. κάτοχός εἰμι, verbũ peculiare iis eſt, qui tãquam alieno feruntur arbitrio: vt qui in dei alicuius redacti ſunt poteſtatem, qui illos pro ſua poteſtate moderatur poſſidétque, & agit quocunq; lubet. Dat. iũgitur, vt αὐτῷ θεῷ κατέχομαι, Luciano.

Κατεχόμενος, detentus, correptus.

Κατέσχον, obtinui.

Κατεπταμένων, τῶν, ὁ ἐπὶ τῶν κατεπταμένων, cap.4. lib.2. Reg. qui præeſt iis qui regi aſſiſtunt: ita in Latino.

Κατέτμηκε, incidit.

Κατέτος, quotannis, in ſingulos annos, annué. τὰ κατ' ἔτος, annua, Bud. in Epiſt. poſt.

Κάτευγμα, ατος, τὸ, imprecatio. ‖ Item res, vota, vel donũ votiuum, Sophoc.

Κατευδαιμονίζω, fortunatũ dico, & beatũ puto. Accuſ.

*Κατευημερεῖν, vt εὐημερεῖν, proſpere agere, authoritate pollere, cenſeri, Aeſchin. περὶ παραπρ. ὅτι τῆς πρεσβείας ἂν κατημερῶν ἐγὼ, κ' κατευημερηκὼς παρ' ὑμῖν, &c.

Κατευθικτεῖν, tangere.

Κατευθὺ, rectum.

Κατευθύνω, dirigo, adminiſtro, moderor. κατευθύνοι ἡμῶν τὰ κατὰ θεὸν διαβήματα, Nazanz. in Orat. κατευθύνειν τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον τέλος, ad finem optimum præſentia dirigere, Plutarch. in Camillo.

Κατευλογέω, prædico, extollo, commendo. Plutarch. in ἐρωτικῷ, κατευλογοῦσι πρὸς τοὺς πολλούς.

Κατευλογοῦντες, laudantes, prædicantes.

Κατευμαρίζειν, verbis aliquid leuare. ‖ κατευμαρίζω τὴν ὁδὸν, complano, κατευμαρίζω, Suid.

Κατευμεγεθεῖν, ſuperare, dominari. Genit.

Κατευνάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, accũbo, dormio, placor. Depon. abſol. Homer. Iliad. γ, ἐν φιλότητι κατευνασθέντε λεχέεσσι, i. κατεκοιμήθησαν, cubuerunt.

Κατευνάζω, ſopio, cõſopio, ſoporo, ſedo. li.3. Epig. μόχθων δ' ἀλλ' ἄλλης με κατεύνασε, i. meos labores nõ repreſſit.

Κατευναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius, Plutarch. in Othone, qui ſponſam ducit dormitum, qui delitias recenſet. Idem in Alexandro, πείθει δὲ κ' κατευναστὰς διαφθειρόμενος.

Κατευνάω, μ. ήσω, π. ηκα, facio dormire.

Κατευξάμενος, ὁ, qui peregit preces.

Κατεύξωνται, obdormierint, Herodot.

Κατευοδοῖ τὴν ὁδὸν, proſperat iter, proſperum iter facit, cap.18. Iudicum.

Κατευοδόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, proſperor. Depon. abſ. κατευοδώθη, proſperum factum.

Κατευορκήσαντες, οἱ, probi.

Κατευρωπιάω, dilator.

Κατευστοχέω, μ. ήσω, π. ηκα, bene conieǗo:

• Κατευκτικῶς, precabundé.

Κατευτρεπίζω, compono, Ariſtoph.

*Κατευτυχεῖ τὸ δὲ τοῦ πράγματος, mihi hæc res ſucceſſit, Areth. in Apocal.

Κατευφημέω, laudo, fauorẽ præſto. ‖ πολλὰ κατευφημοῦντες αὐτὸν, eo collaudato, Plutarch.

Κατευφημημένοι, οἱ, laudati.

Κατευχὴ, obſecratio, precatio. Plutarch. in Dione, μετὰ τὰς σπονδὰς, κ' τὰς νομιζομένας κατευχάς.

Κατεύχομαι, deprecor, imprecor, deuoueo, inſulto, preces ago. κατεύχομαί σοι τ' ἀγαθὸν, tibi bonum opto, Euripid. κατεύχομαι τὸν δεδρακότα, Sophoc. i. καταρῶμαι τὸν φονέα,

id eſt, deuoueo diris. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ἐμοὶ κἀμοὶ ϑανεῖν εὔχου, quum iſta imprecaris, &c. κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν, multa & grauia aduerſus eos imprecātes, Plutarch. in Numa. κατεύξασθαι, precibus interpellaſſe. κατευξάμενος ἀεὶ τοῖς πολεμίοις τοιαύτας φρένας διδόναι τὸν ἀρειμάνιον, Arimanium deum precatus, vt eam daret hoſtibus mentem, Plutarch. in Themiſt.

Κατευωχέομαι, epulor, veſcor, paſcor, populor.

Κατέφαγον, comedi, voraui, deuoraui, exedi. Odyſſ. ο, μήτι καθ' πάντα φάγωσι.

Κατέφησε, affirmauit.

Κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, corrupti mente.

Κατέφθιτο, periit.

Κατεφίλουν, oſculabantur.

Κατεφίστημι, inſurgo, aduerſum ſto. Lucas in Act. κατεφίστησαν τῷ παύλῳ.

Κατεφρονεῖν, intelligo, Gaza de Senect.

Κατέχει, effudit.

Κατέχευα, poeticè, pro κατέχεα. vide Καταχέω.

Κατεχθραίνω, odio proſequor.

Κατεχμάσας, occupans.

Κατέχομαι, pareo, me teneo, πρὸ ἐνδεὴς εἰμι, ϑεοφορέομαι, κατέχομαι, Bud. Com. κατεχόμενα, cōuenientia, Plato de Leg. κατεχόμενος, deprehenſus, ὑποφεύγων, Ibidem.

Κατεχόρδησεν, occidit.

Κατεχρῆ, ſatis erat.

Κατέχω, occupo, i. poſſideo, magnopere aliquid teneo, acquiro, ſuſtineo, κωλύω, cohibeo, inualeſco, implico curis, cuſtodio, amplector, incumbo, hoc eſt, ἐφιζάνω, ἐφίσταμαι, Theophr. de cauſ. 1. & 6. Actiu. Accuſ. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas dixit Cebes Theb. Plato 2. de Rep. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν, regimen occupaſſe. Idem in Epiſt. πόλεμος ὑμᾶς κατεῖχε, bellum vos diſtringebat, impediebat, remorabatur. Idem ibidem, κατέχει κίνδυνος σικελίαν, periculum tenet Siciliam, i. venit in periculum. κατέχω νῆας, applico naues. κατέχω τὰ πράγματα, rem conficio, rerum potior. εὖ καθέξει, bene habebit, bene ſuccedet, Sophocl. κατέχει φρουραῖς, occupat & tenet præſidiis, Demoſth. κατεῖχον τὴν στρατιὰν, cum exercitu præſto fuerunt. καταχεῖν πολὺν χρόνον, diu moratus. κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλὸν, tendebant ad litus, cap. 27. Act. Apoſt. κατέχει τῆς χώρας ἐς τὸν αἰγιαλὸν, tenuit orā terræ, Herodot. κατέχειν εἰς τὴν δῆλον, in Delum ſe contulit, Plutarch. in Theſeo. κατέχειν ἐς σαλαμῖνα, ad Salaminam appulſi ſunt. κατασχόντες ἐς χωρία, locis potiti, Herodot. κατεσχηκὼς λόγος, ſermo qui increbruit, aut inualuit, Thucydid.

Κατέχων, ϛοιχεῖον. κατέχων καιρός, præſens tēpus, Baſil.

Κατεψηφισμένος, qui damnauit, vel qui damnatus eſt.

Κατηβολή, morbi circuitus, pro καταβολή.

Κατηγγέλη, annuntiatus eſt.

Κατηγέμων, dux, Ionicè pro καθηγεμών. κατηγέμονες, productores.

Κατηγέομαι, ſum dux, deduco. Datiuo. κατηγέετό σφι ἐς τοῦτο, eò illos deducebat, perducebat. κατηγέοντο τοῖς πέρσαις ἐς τὴν σφετέρην, in ſuam regionem Perſas præibant, Herodot. κατηγέοντο ἐς χώρην, in agros adducebant, idem Herodot. κατηγέοντο μέχρις μάχης, prouehebantur vſque ad prælium. κατηγήσατο, dux fuit, duxit, admonuit. κατηγήσασθαι, exponere, Idem. κατηγεόμενος, ducens.

Κατηγορέομαι, accuſor, & aliquādo accuſo. κατηγορεῖται, prædicatur. κατηγορεῖσθαι καθ' ὑποκειμένου, de ſubiecto dici, & vt multi loquūtur, prædicari. dicitur & λέγεσθαι καθ' ὑποκειμένου pro eodem apud Ariſtot. quod ſuperioris eſt generis, vt Socrates eſt homo: homo eſt animal. Inuenitur etiam abſq; Præpoſitione. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. συστολῆς δὲ καὶ διαστολῆς σφυγμὸς κατηγορεῖται, i. ſub pulſus nomine contractio dilatatióque comprehenditur.

Κατηγορέω, ῶ, ήσω, κα. κα, accuſo, obiicio. Genitiuo. κατηγορῶ σου κλοπῆς, te furti criminor, Gaza lib. 4. Gramm. κατηγορεῖ τῶν πεπραγμένων, Demoſth. καὶ ὑπὸ φωνῆς τις αἰτιᾶ-πολλὴν δὲ κατηγορῶ σου ἀμαθίαν. & κατηγορῶ σου τοῦτο, Ariſtop. ſic & Demoſt. Item arguo, coarguo, defero, inſimulo, teſtificor, imprecatione inſto, in ius voco, prædico, i. palā commemoro, παρίστημι, iudico, λέγω, nomine & appellatione ſignifico, idque cum Accuſ. κατηγορῶ σε, de te obloquor, Plato in Epiſt. τὴν ἄλλων μωρίαν κατηγόρει, Xenoph. aliis exprobrabat ſtultitiam, ſeu alios accuſabat ſtultitiæ. Lucian. ὅρα μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορῇ τὴν ἀγεννῆ τινὰ τοῦ αὐτοῦ μικροψυχίαν, vide ne hæc eius redarguant illiberalitatem & detegant. τοῦτο κατηγοροῦσι ἀγησιλάου, hac in re accuſant Ageſilaum, Plutarch. in Lycurgo, & in Public. τῶν ἱερέων ὅμοια τοῦ φαβίου κατηγορούντων, ſacerdotibus conſimiliter Fabium accuſantibus, Idem in Camillo. δεινὰ κατηγόρηκε, Ariſtoph. κατηγορεῖ τὰς ἀδύνας, Demoſth. ἐδόκει τοῦ κόσμου κατηγορεῖν, Philo de mundo. Item præ me fero. Lucian. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, i. ineptiam multam præ ſe ferentes. Hoc verbum non capit incrementum. Plato in Apolog. Socrat. κατηγόρουν ἐμοῦ οὐδὲν ἀληθές, de nullo verò crimine me accuſabant. Idem ibidem, κατηγόρει πολλοὶ καὶ πολλὴν ἤδη χρόνον κατηγορηκότες. Ibidem cū Præpoſitione περὶ & Genit. περὶ μὲν οὖν ὧν οἱ πρῶτοί μου κατήγοροι κατηγόρουν, αὕτη ἔστω ἱκανὴ ἡ ἀπολογία, de quibus me accuſabant. κατηγορῶ σου περὶ τούτου, Demoſth. κατηγορῶ καθ' σοῦ, te accuſo, Xenoph. in Omiſſ. κατηγορῶ πρὸς σέ, tibi defero, apud te accuſo, in Theſeo Plutarch. πρὸς τὸν πατέρα βροῦτον, τῶν ἐξάγειν κατηγορεῖν, apud Brutum patrem filios accuſare, Idem in Publicola.

Κατηγορηθεὶν, reprehenſione non carens.

Κατηγόρημα, ατος, τὸ, probatio. quid ſit, vide apud Laer. in Zenone. κατηγορήματα, teſtificationes, quæ prædicantur, reprehenſiones, obiectiones, mandationes, Demoſt. κατηγορήματα quæ ſint, vide Gazā lib. 4. & apud Suidam.

Κατηγορημένα, τὰ, obiecta crimini. Plato in Apol. Socr. δίκαιός εἰμι ἀπολογήσασθαι πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, æquū eſt vt ad priora mihi obiecta crimina reſpondeā.

Κατηγορητέον αὐτοῦ, accuſandus ipſe eſt, Plutar. in Galb.

Κατηγορία, ας, ἡ, prædicamentum, accuſatio, crimen, reprehenſio, λοιδορία: eſt autem de hoſtibus qui affecerunt iniuria: αἰτία de amicis non functis officio, Thucyd. κατηγορία μου, mei delatio, Demoſth. γενομένης κατηγορίας, conſtituta accuſatione, quum accuſatio fieret, Plutarch. in Publicola. κατηγορίαν ἔχω, accuſor, reprehendor. κατηγορίαν ποιῶ, crimen obiicio. κατηγορίαι τῶν ἀμφισσέων, accuſationes Amphiſſenſium, i. aduerſus eos, AEſchines.

Κατηγορικὴ πρότασις, affirmatiua propoſitio.

Κατηγορικός, delator.

Κατήγορος, ου, ὁ καὶ ἡ, accuſator, actor, petitor. Plato in Epiſt. πέμψαντι μεμφὴς κατήγορον ἐπιστολήν, mitti te epiſtolā, quę deferat querimoniam.

Κατῄει, deſcendebat, Thucyd. κατῄειμεν, deſcendimus. κατῄεσαν, deſcendebant ſeu deſcenderunt, redierunt, Plutarchus in Camillo. ἐπὶ νῆα καλήϊσαν, Apollon. 2.

Κατηθλημένος, exercitatus.

Κατήκει, par eſt, pertinet. κατήκει σάμον, ad Samum pertinet, Herodot.

Κατῆκον, demiſerunt, Ionicé.

Κατήκοος, ὁ, ὁ, obediens, dicto audiens, morem gerens, auditor, auſcultator, obſequens. Plutarch. in Fabio, τὴν τοῦ φρονοῦντος κατήκοον πόλιν, ciuitatem conſilio prudentis obtemperantem. ἴσθι κατήκοος, in Epigram. ſis attentus, audi. κατήκοός σοί εἰμι, ſum tibi ſubiectus, Herodot.

Κατήκω, liquefacio.

Κατήκω, deuenio, habito, pertingo, Herodot. κατήκω ἐπὶ θάλασσαν, ad mare pertingo, Idem. ἐπὶ κατήκοντι πρήγματι, ob ſtatum rerum præſentium, idem Herodot. ἐπὶ κατήκοντι τούτῳ πρήγματι τάδε ποιητέα ἐστὶ, ad rem tranſigendam hoc agendū eſſe, Herodot. κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνην, in ſeruitutem redacti ſunt, Idem. κατῆκε ἐς πέλαγος, in pelagus demiſit, deiecit, Idem.

Κατηλέησεν, curare.

Κατηλιπε,

Κατηλίτης,ὁ,propitius, audibilis.

Κατῆλθον,reuerti,veni,redii, Thucydid.

Κατῆλιψ, πος,vel φος, ἡ,ſcala, tabulatum, trabs tectum ſuſtinens.vide Heſych.in hoc verbo.

Κατηλόγησε,neglexit,prætermiſit.

Κατηλόησαν,iugularunt.

Κατήλυθον,παρῆλθον,κατῆλθον,deſcendi.

Κάτηλυς,decliuis,deſcendens. Nonnus,ἄστυος ἀρχεπόλοιο κατήλυδα τέζαν ὁδεύων, in vrbem deſcendens. Idem cap.8, κατήλυδις ἐκ βερέθρου.

Κατηλυσίη,ας,ἡ,& Κατήλυσις,ιος,ἡ,deſcenſus,profectio.in Epigram.εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις.

Κατημαξευμένα,vulgaria,trita,conculcata.

Κατῆμαρ, quotidie.

Κατημελὴς,ὁ,obediens,obſecundans.

Κατήμενος,ſedens,conſidens. ἐκ μέσου κατήμενοι,è medio cedentes, Herodotus.

Κατηναλωκὼς, qui abſumpſit.

Κατηναρισμένα,occiſa,perdita,ſpoliata.

Κατήνεγκα ψῆφον, ſentẽtiam detuli, cap.26.Act.Apoſt. κατήνεγκε,demiſit,intulit, ademit,abſtulit.

Κατηνέμιος,ventis obnoxius.

Κατηνέχθη,delatus eſt,cecidit.κατηνέχθησαν πρὸς τὴν γῆν, terram tenuerunt.

Κατήορος,dependens,demiſſus. vt ἐπήορος, ſublimis. Apollon.2,λυσάμενοι πελάγεια κατήορα.Et lib.7.Epigramm. κατήορα βόστρυχα καύδης,pendentes & demiſſos crines.

Κατηπιάω,mitigo, placo,ſedo.

Κατηπιόωντο,mitigati ſunt,κατεπραΰνοντο.

Κατηραμένος, maledictus.

Κατηράσω,execratus es.

Κατηρειμμένος,lapſus,flexus.

Κατηρείφθην, euerſus ſum & dirutus.

Κατηρεμέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſedo. Accuſ.

Κατηρεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,tectus,altus,adumbratus, qui fronte eſt triſti,σκοτεινὸς,ater,βαρύ.vnde κατηρεφὲς κῦμα.Odyſſ. ε,i.ὑψηλὸν, ἐπεσκιασμένον καὶ κατακαλύψαν, &c. κατηρεφὲς ἄντρον, tectum antrum & abditum, antrum opacum, χθαμαλὸν, κατακεκαλυμμένον καὶ κατασκεπές:ſic Didymus.ἐν κατηρεφεῖ στέγῃ, i. σκοτεινῇ,βαρείᾳ. Sophoc.κατηρεφεῖς δόμοι, tectæ ædes, Eurip.

Κατήρης,ſublimis,pendẽs.κατήρης πίτυλος,remigio, Eurip.

Κατήρξατο,increpauit,caſtigauit.

Κατηρτισμένος,perfectus.

Κατήρυδες ἄμπελοι, vites vuis grauatę,& ſeſe demittẽtes

Κατηφαλισάμην,roborabam.

Κατήφεια, ας, ἡ, λύπη, triſtitia cum vultus demiſsione, vultuoſa triſtitia,i.pudor cum mœrore ἦν κατήφεια καὶ σιωπὴ τῶν ἄλλων,alios mœſtitia & ſilentium habebat, Plutar. in Publicola. Homerus Iliad.γ,δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ,i.αἰσχύνην,ὄνειδος. οἱ γὰρ αἰσχυνόμενοι κατηφεῖς εἰσι.

Κατηφέω, vel κατηφάω,μ.ήσω,π.ηκα, cado animo, triſtor, mœſto vultu & demiſſo cogito. Apollon.2.Argon. τὸν γε κατηφήσας προσέειπεν. | κατηφεῖν & κατηφιᾶν pro eodem Ariſtot.in 8.hiſt. Animal. κατηφεῖ δὲ ἀεὶ κἂν λυπῆται, loquẽs de equo lymphato.

Κατηφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſubtriſtis, præ verecundia ſupercilia & vultum demittens. | Plutarchus,οὐ μάλα κατηφὴς καὶ δεδακρυμένος.

Κατηφιάω,pro κατηφέω. Apol.1. Argon.κατηφιόωντι ἐοικὼς, triſtanti ſimilis.κατηφιάσας,factus ſubtriſtis,Plutarch.

Κατηφόνες,ignaui,morte digni.

Κατήφονος,ου,ὁ,morte dignus.

Κατηχέω,μ.ήσω,π.ηκα, audio, erudio, initior, voce erudio:ab ἠχεῖν,quod eſt ſonare voce.κατηχοῦσι μύθοις, Lucia. de Poetis.i.fabulis perſonant,ſeu fabulis initiant lectorẽ. Priſcis Theologis apud AEgyptios mos erat,vt myſteria voce tantùm veluti per manus poſteris relinquerent. Apud Chriſtianos, qui Baptiſmatis erant candidati, iis viua voce tradebantur fidei Chriſtianæ myſteria ſine ſcriptis: quod Paulus & Lucas κατηχεῖν vocant: nam apud alios legere non memini. vnde qui docebantur,catechumeni vocabantur:qui docebant,catechiſtę, quos Dionyſius ſuſceptores vocat,vulgò compatres dicuntur. tamen in Apoſt. Actis ſemel Lucas vſus eſt hoc verbo κατηχέω ſimpliciter pro auditum eſt. κατηχήθησαν περὶ σοῦ,audierunt de te,cap.21.Act.Apoſt.

Κατήχημα,ſonitus,Bud.in.Epiſt.poſter.

Κατηχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,reſonans.

Κατήχησις,ιος,ἡ,inſtructio,κατήχησις dicitur.

Κατηχητικὸς,οῦ,ὁ,inſtructiuus.

Κατηχητοὶ,qui inſtituuntur,qui initiantur,Areopag.

Κατηχημένος,& Κατηχούμενος,ὁ,διδασκόμενος, Participium eſt ab eo verbo vnde dicti ſunt catechumeni, ait Eraſm. in illud,κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ κυρίου,cap.19. Act.Apoſtol. inſtitutus in via Domini, de Apollo, qui vtcunque initiatus erat baptiſmo Ioannis. κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου, inſtitutus ex lege, i.eruditus ſiue initiatus, Paulus cap.2. ad Rom.quod videtur eſſe dictum à voce qua olim myſteria tradebantur,quæ nefas erat libris committere.vide Budæum in epiſt.ad Eraſm.quæ incipit, Dici nõ poteſt. Quòd οἱ κατηχούμενοι & οἱ ἀκροώμενοι ſint diuiſi,apparet ex canone 14.concilii Nicæni,& 13.canone cõcilii Neo cæſarienſis. De precibus eorum habetur canone 19.cõcilii Laodicenſis. περὶ τῶν κατηχουμένων habetur canone vltimo concilii Conſtantinopolitani.

Κατηχίζω,inſtituo,admoneo. Catechizare ab Eraſm. exponitur,cap.6.Pauli ad Galatas.

Κατηχιστὴς,οῦ,ὁ,ſuſceptor,vulgò compater.

Κάτθανεν,mortuus eſt, pro κατέθανεν. & καθθανεῖν, apud Sophocl.pro καταθανεῖν,mori.μὴ κατθάνῃ,ne moriatur.κάτθανε,obi,morere,in Epigram. κατθανῇ,morieris, Euripid. vnde κατθανουμένη, moritura,apud eundẽ, pro καταθανουμένη.

Κάτθεο,pro κατάθεο,ſeu κατάθου. ἐπικάτθεο,impone,Heſiod.item κατθεμένη,in Epigram. pro καταθεμένη. Itẽ κάτθεσαν pro κατέθεσαν,depoſuerũt. Odyſſ.ν,κὰδ δ' ἐς εὐρὺ ἰδόντες.

Κατίασι,deſcendunt,κατέρχονται:à κάτειμι. Sed καθιᾶσι, remittunt,χαλῶσι:à καθίημι.

Κατιδεῖν, perſpicere. & κατιδὼν, conſpiciens, intuens, conſpicatus, contemplatus, intuitus deorſum, qui perſpexit:à ſecundo Aoriſto κατεῖδον. Accuſat.iungitur.Ariſtoph. ἦν ἅπαντα τὴν δημοσίαν κατίδωσι. κάτιδε,deſpice,reſpice. κατίδῃ, perſpexerit.

Κατ' ἰδίαν,ſeorſum, peculiariter, priuatim. dicitur & καθ' ἰδίαν pro eodem.κατ' ἰδίαν ἀνέβη,ſolus conſcendit.κατ' ἰδίαν ζῆν, ſeorſum vel priuatim viuere, Plutar. in Lycur.

Κατίει,demittit.

Κατιεμένη,demiſſa.

Κατιέναι,reuerti,deſcendere.

Κατιέντες,demittentes, Herodot.

Κατιέναι,deſcendere.

Κατίζω,ſedeo,pono.ἱκάτισε,collocauit,Ionicé.

Κάτιμι,deſcendo. Alexand. Aphr.lib.2.Probl.μᾶλλον κλίμακα κατίομεν ἢ ἀνίομεν, per ſcalas facilius deſcẽdimus quã aſcendimus. κατίῃ,deſcenderit.

Κατιθύνω,dirigo,moderor,moduꝉor,in Epigram.

Κατικέτευσε,obſecrauit, Herodot.

Κατικτηρία,ſacrificium ob reditum.

Κατιλλαίνειν,& Κατιλλώπτειν,deſpicere,ſubſannare.

Κατιλύω,μ.ύσω,π.υκα, infeſto, limo obuoluo, Accuſat. κατιλυθεὶς,limo obductus, Xenoph.in OEcon.

Κάτινος,oleaſter.

Κατιὸν,adhuc.

Κατιόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι,ærugino.

Κατιόω,μ.ώσω,ęrugine vitio.

Κατίπταμαι,deuolo.

Κάτισον,colloca,ſtatue, Herodot.

Κατιστάναι,conſtituere, Ionicé. κατίστη ἐς πόλιας δημοκρατίας,in ciuitatibus ſtatum popularẽ cõſtituit, Herodot.

Κάιστε, ſcitis,Sophocl.

Κατίσχει pro κατίσχει & κατίσχῃ, Homer.i.κατίσχῃ.

Κατίχνος,ου,ὁ, qui tenui eſt valetudine.

Κατισχαίνω,exiccο,attenuo.

Κατισχναίνεται,ἐξηραίνεται,ἰσχνοῦται.

Κατισχάνω,coerceo, teneo,i,κατέχω. Accuſ. Hom.Il.β.

Κατισχναίνοντες,οἱ,lautitiis fruentes.

Κατισχύομαι,vincor,cedo violentiæ,repello.

Κατισχύω,roboro,præualeo,vinco,cõtendo,nitor. Genit.vel Accuſ. Budæus Comment. κατισχύσουσιν αὐτῆς, valebunt aduerſus eam,Matthæi cap.16. κατίσχυσον αὐτὸν,robora eum,cap.1.Deuteronom. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτὸν παρέστη, in fraude circunuenientium adfuit ei, cap.10. lib.Sapientiæ. & cap.22. Eſaiæ, μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με,ne contendatis vt me conſolemini.

Κατίσχω,detineo,ſiſto,κατέχω,coerceo,Gaza de Seneƈt. Accuſ. κατίσχειν δεῖ τὴν βοῶν σέλας,bouem fulgure ici,Herodot. κατίσχοιεν νῆες,ſubſiſterent naues, Thucyd. κατίσχουσι ἐς τὰς νήσους,inſulas tenent,i.appellunt, Idem.

Κατιτρώσκομαι,vulnero.

* Κατ' ἴχνος,κατὰ πόδας,è veſtigio.

Κατιωμένος, rubigine obſitus. κατιωμένοις ὕλαις, rubiginoſis, Dioſcorid.lib.4.

Κατιών,όντος,delabens,decurrens.κατιοῦσα, deſcendens, καταρρέουσα, Homer. κατιοῦσαι πολιαὶ,cani defluentes, Ariſtoph.κατιὼν οἴκαδε, Plato Epiſt.7, domum reuertens, rediens in patriam. κατιὼν μόνος ἐξ οἰκίας ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ καὶ πελέκεσι κατουλοῦν, ad cicatricẽ perducere ſolus deſcendens cum vniuerſis faſcibus & ſecuribus, Plutarch.in Publicola. ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει, vento in pelago ſpirante, Idem in Pericle. κατιόντες,reuertentes,redeuntes. κατιόντα ἀνθρώπῳ ὀνείδεα,contumeliæ homini factæ,Herodot.

Κατίωται,ærugine vitiatum eſt.

Κάτοδος,regreſſus,reditus,Ionicè,Herodot.

Κατοδυνάομαι,dolore conficior.

Κατοδυνάω, affligo.

Κατοδύρομαι,lugeo,deploro. Accuſ.Ianus Laſc.κατοδύρεται ἄρτυν,deflet Artum. κατοδυρθεὶς,defletus.

Κατοιδουμένη,ſordidum.

Κάτοιδα αὐτὴν τὴν ὁδὸν,noui,ſcio. Soph.οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.

Κατοικέομαι, habito, ſum accola. κατῴκητο,habitabat, Thucyd. κατοίκηνται ἐν τῇ δε χώρῃ, hanc regionẽ incolunt, Herodot. κατοικουμένοις, ſtationem habentibus, habitantibus,Idem. κατοικισάμενος εἰς αἴγιναν,Iſocr.

Κατοικήσια,τὰ, Nazanz.in Orat.vbi Bilibald.domeſticalia ſignificari videntur feſta,quæ celebrabantur ob loci alicuius inhabitationem.

Κατοικέω,μ.ήσω,π.κα, colloco, transfero in alias ſedes, habito,frequento.Neutrum.Accuſ.vel Datiuo cũ Prępoſitione ἐν.κατοικῶ ἐν δημοκρατίᾳ, Iſocrat. κατοικῶ παρά σοι, ſum tuus hoſpes, Thucydid. κατοικουμένη πόλις,ciuitas ſita, extruƈta, Plato de Legib. & κατοικούμεναι νῆσοι, Lucianus, inſulæ quæ habitantur.

Κατοίκησις,cognatio,domicilium,ſedes,regio,locus.

Κατοικητήριον,ου,τὸ,habitaculum,habitatio.

Κατοικία,habitatio,i.habitandi locus,vt domus,ędes, oppidulum,præfeƈtura,pagus. κατοικία πόλεως, deduƈtio coloniæ,ſeu colonia, Strabo lib.5. & Appian.in 4.ciuil. Nazanz.τὴν ἄνω κατοικίαν,vocat cælum.

Κατοικίδιος,ου,ὁ καὶ ἡ, villaris, domus incola, qui nunquã domo diſcedit. vnde ὄρνις κατοικίδιος,villaris gallina. Alexand. Aphr.lib.1. Probl. ὄρνις δὲ κατοικίδιος ᾠὸν τεκοῦσα τοῖς κάρφεσιν ἰσχυρῶς ὑποκαθαίρει περιπατοῦσα τὸ σώματος, villaris gallina edito ouo circũaƈta ſeſe purificat feſtucis & luſtrat. dicitur etiam auis chortalis à Columel.

Κατοικίζομαι, locum ad habitandum capio, Thucyd. κατοικίσθησαν ἐν αἰγύπτῳ, AEgyptũ incoluerunt, Herodot. οἱ κατοικιζόμενοι,qui in nouæ ciuitatis habitationem conueniunt. κατοικισμένος, habitans. κατοικισθεὶς ἐς τόπους,incolens loca, Thucyd. κατοικισθησόμενον,iri habitatum, Idem.

Κατοικίζω,μ.ίσω,π.κα, habitare facio, reduco domum vel in patriã, duco in nouas ſedes, transſcribo, coloniam deduco, ciuitatem inſtituo. κατοικίζω τὰς νήσους, colonias in inſulas deduco. κατοικίζω εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητὸν,in alia ſede colloco mortalem, Plato in Tim. ἐκ ῥώμης κατῴκισεν εἰς καμερίαν, Roma Cameriã habitatũ deduxit, Plutarch.in Romulo. Plato 2.de Rep.πόλιν κατοικίσαι εἰς τοιοῦτον τόπον, condere ciuitatem in tali loco, & habitabilem facere. Idẽ Epiſt.7,πόλεις τὰς ἐξηρημωμένας κατοικίζειν,i. reſtituere & reficere.κατοικίζειν τὸν πόλεμον,bellũ inducere.κατοικίζειν σικελίαν,Siciliam colonis implere, Plato Epiſt.8. Idẽ ibidẽ pro reducere colonos, τοὺς ὑπερορίους οἰκητὰς τῶν ἑλληνικῶν τόπων,εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας οἰκήσεις κατοικίζειν, ſuperiores colonos in antiquas & paternas ſedes reſtituere.

Κατοίκισις,reduƈtio domum,domicilium,in Pand.

Κατοικισμὸς,collocatio domicilii, Plato Epiſt.7. κατοικισμὸς τῆς πόλεως,ſitus vrbis,cõgregatio domorũ hominũ-(que.

Κατοικοδομεῖν,ædificare.

* Κατοικονομεῖν τὴν ἀεὶ ταῦτα χρείαν, Plutarch. tempora rerum agendarum partiri.

Κάτοικος, habitator, incola, Ariſtot.2. OEcon. οἱ δὲ ἱππεῖς καὶ οἱ κάτοικοι ἰδιῶται,&c.

Κατοικτείρω, miſereor. Neutr. Accuſ. κατοικτείρετο,ſuã conditionem miſerabatur,i.deplorabat, Herodot.

Κατοικτίζεσθαι,miſericordiam implorare.

Κατοίκτιρσις,ιος,ἡ, & Κατοίκτισις, miſericordia, cõmiſeratio, Xenoph.6. Pædiæ.

Κατοικτισάμενος,miſerans,Herodot.

Κατοιμώζω,lugeo.

Κατοινόομαι,vino obruor. κατῳνωμένος,inebriatus, vinolẽtus, Plato de Leg. ἰυτοίνωμῷ apud Ariſtot.in Ethic.

Κάτοινος,ου,ὁ,vinoſus. (identidẽ.

Κατοινύσιν,abſcondere.

Κατοίομαι,ſum arrogans,cap.2.Habacuc Prophetæ.

Κατοιόμενος,de ſe arroganter ſentiens,inſolens.

Κατοίσειν χρήματα, pecunias ſoluturum eſſe, allaturum eſſe, Plutarch.in Pericle.

Κάτοισθα,noſti, Soph.in Aiace. Attica 2. Perſona à τῷ

Κατοίχομαι,morior,decedo,Deponens. (τοιδα.

Κατοιχόμενοι,οἱ,manes,mortui.

Κατοιωνίζομαι,augurium capio, Phalar.

Κατοκνέω,torpeo,pigreſco,cunƈtor,vereor.Neutr.abſol. Iſocr.μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι,ne te pigeat viam longam cõficere. κατοκνέω περιϊδεῖν γῆν τεμνομένην, nõ patior terram vaſtari, Thucydid. μὴ κατοκνήσῃς μὴ ὁδοῦ μῆκος,μὴ πέλαγος θαλάσσης,μὴ πῦρ,ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος,nec propter viæ longitudinem, nec maris ſpatia, nec ignem cunƈteris,quin donum conſequaris, Nazanz.in Orat.

Κατ' ὀλίγον,ſenſim,paulatim,Lucian. κατ' ὀλίγον προϊόντες,paulum præeuntes, Thucyd. κατ' ὀλίγον ἄνθρωποι, vix homines,ſic Nazanz.in Orat.

* Κατολιγωρῶ,vt καταμελῶ,prorſus negligo,Polyb.

Κατολισθαίνω,delabor.

Κατολοφύρομαι, defleo. Depon, Accuſ. κατολοφύρομαί σου tuam ſortem deploro, Euripid.

Κατομβρέω,ῶ, humeƈto, madefacio. κατομβρηθεὶς, irrigatus,in Epigramm.

Κάτομβρος,humid', irriguus,in Epig.κάτομβρος ἀὴρ,aer

Κατομή,ῆς,ἡ, ſeƈtio. (humidus.

Κατόμνυμι,deiero, cũ iuramento affirmo, Euripid. κατόμνυσιν,deiera, Ariſtoph.κατομνύμενος,iurans, Herodot.

Κατόμοσις,εως,ἡ,adiuratio.

Κατονειδίζω,vitupero,exprobro.Accuſ.

Κατονομάζω,denomino,dico,nuncupo. Philo de mundo, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, &c.i.qui denominatur ab affeƈtib', &c. Phalar.in Epiſt. τί γὰρ διαφέρει τὰ καθιερωμένα τοῖς θεοῖς ὑφαιρεῖσθαι ἀποστερεῖν, ἢ τὰ κατονομασθέντα τοῖς θεοῖς, i.quid enim refert munera iam dicata, an tantùm deſtinata diis auferatis? Pro deſpondeo & deſtino, Polyb. lib.5,παρθένον εὔνουν, γυναῖκα τῷ βασιλεῖ κατονομασθεῖσαν.

Κατοξεῖα,peracuta,σφόδρα ὀξεῖα, Ariſtoph.

* Κάτοξυ,νόσημα τὸ μὲν,ὀξὺ ὡς φρενῖτις. τὸ δὲ κάτοξυ,ὡς ὑπόξυ

ξία, σωάζω, χόλεςα. τοῦτο καὶ ὀξύτονον καλοῦσι.

Κατοπίζω, ſequor, ponè ſequor, à tergo ſequor. Heſiodus, αἰδῶ δὲ τ' ἀναιδείην κατοπίζει: ſic enim quidam legunt. Alii, αἰδὼς δέ γ' ἀναιδείη κατοπίζει, i. ἀκολουθεῖ, à tergo ſequitur, i. poſthabetur.

Κατόπιν, pòſt, retro, à tergo, quaſi poſt faciem, Genit. Ariſtoph. ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ, poſt hominẽ cæcũ ſequitur. ἵδρυσε τὸ στρατόπεδον κατόπιν αὐτῶν, à tergo eorum ſua caſtra locauit, Plutarch. in Camillo. κατόπιν τῆς ἐρωτήσεως, poſt interrogationes, Nazan. in Orat. [κατόπιν ἑορτῆς, poſtridie, Idẽ εἰς χριστιανόν. ἐν τῷ κατόπιν ἐνιαυτῷ, in ſubſequenti anno, Chryſoſt. de officio Epiſcopi. ἐν τῷ κατόπιν χρόνῳ, Baſil. in Epiſt. vbi videtur ſignificare in præterito tẽpore. τὰ κατόπιν δάκρυα, lachrymæ pòſt futuræ, in Epig.

Κατόπισθε, & κατόπισθεν, pòſt, ponè, à tergo, Genitiuo. aliquãdo ſine caſu. Plato 2. de Rep. ἡμᾶς κατόπισθεν λείπεσθαι, in poſterum ſuperſtites manere.

Κάτοπτα, τὰ, conſpicua.

Κατοπτάω, exuro, cremo, torreo, inaſſo.

Κατοπτεύειν, aſpicere, oculis luſtrare, περιφυλάττειν, Suidas. ἐπειδὴ ἀδύνατον τὴν γῆν ἐκλιπόντα τὸν οὐράνιον τόπον κατοπτεῦσαι. Ariſtot. de mundo, τὸν οὐράνιον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι: ſic Alexand. Aphr. Sophocl. καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν τῶν κατοπτευθεὶς πέσῃς μορφῇ κυνὶ, i. viſus. κατοπτεύειν τὰ ἅγια, ſancta cõtemplari, Nazanz. in Orat.

Κατόπτης, ου, ὁ, ſpeculator, explorator, ſpectator, κατάσκοπος, Heſychius.

Κάτοπτον, manifeſtum, è conſpectu, è regione.

Κάτοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, decoctus, πάνυ ὀπτὸς, i. pertoſtus, Dioſcorides libro 1.

Κατοπτρίζω καὶ κατοπτρίζομαι, ad ſpeculũ me affingo & cõpono, in ſpeculo repræſento ac refero, 2. ad Cor. 3. in fi. Plutarc. κατοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἶριν, i. imaginẽ Iridis reddẽs.

Κατοπτρικὸς, οῦ, ὁ, perſpicax.

*Κατοπτρικὴ, pars optices, quæ reflexiones deprehẽdit.

Κατοπτρικῶς, contemplatiuè, ſpeculanter.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, ſpeculum, Ariſtoph. νφ.

Κατοράω, Ionicè pro καθοράω. κατορῶν, deſpiciens, proſpiciens, Herodot.

Κατοργᾶν, florere, vigere, ὑπερακμάζειν.

Κατοργιάζειν, orgiis initiare vel alligare. Datiuo & Accuſ. iung. κατοργιάζειν τοῖς θεοῖς τοὺς Ἕλληνας. κατοργιάζω τὴν ψυχὴν, ad ſacra ſuſcipiẽda mentẽ præparo. κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς, expiationibus vrbem ad myſteria religionémque inſtituens, Plutarchus in Solone. κατωργιασμένος, initiatus, conſecratus.

Κατορθόω, μ. ώσω, π. ωκα, cũ virtute ac laude aliquid facio, & ſuſcepti negotii cõpos euado, ex animi ſententia gero, ἀριστεύω, εὐτυχέω. huic opponitur σφάλλομαι, apud Ariſtoph. in Plut. διαμαρτάνω apud Xenop. apud Demoſt. ἀποτυγχάνω. Accu. κατορθοῦσι τοὺς πολέμους, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. κατόρθωσε τὸ θυσιαστήριον, inſtaurauit altare, c. 15. l. 2. Paralip. μεγάλα κατορθοῦν, Demoſt. κατορθοῦν τὸν κίνδυνον, certamen pro animi ſententia gerere. κατορθοῦν τὴν σωφροσύνην, i. partes omnes tẽperãtiæ implere. κατορθοῦν περὶ τὴν ἐργασίαν, in opere bene ſuccedere, Theophr. l. 4, c. 12. hiſt. pl. κατορθωκὼς τῆς ἐπαγγελίας, cõpos ſuæ petitionis, Bud. in Epiſtol. poſt. μὴ κατορθώσας, quẽ ſpes fruſtrata eſt. κατορθώσασα πόλις, felix ciuitas, Thucyd. κατορθοῦται ἡ πεῖρα, conatus rectè cedit, Idem. κατορθούμενα, proſperè cedentia.

Κατόρθωμα, ατος, τὸ, rectè factũ, Cic. 1. Offic. & pro Milone in fine, Fortes & ſapiẽtes viros nõ tã præmia ſequi ſolere rectè factorũ, quã ipſa rectè facta. Latini officium etiam vocant. Facinus item bellicum & memorabile. Plutarchus, ὡς μέγα κατόρθωμα ποιήσων. ἀνδραγάθημα rectius dici Phrynich. author eſt.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, correctio, recta effectio, Cicero lib. 3. de Finibus: profectus, Bud. in Epiſt.

Κατορθωτικὸς, οῦ, ὁ, ὁ μὴ ἁμαρτητικὸς, qui id quod ſuſcepit, pro animi ſententia efficere ſolet: cui opponitur Latinè offenſator. ὁ τῆς οἰκονομίας κατορθωτικὸς, qui adminiſtrandæ rei œconomicæ & familiaris peritus eſt, Bud. in Annot. in Epiſt. in verbo Frugi.

Κατόρρα, ara in via.

Κατορρωδέω, ῶ, trepido, metuo. Accuſ.

Κατορρωδήσας, αντος, ὁ, territus.

Κατορύττω, defodio, ſepelio, humi defodio, obruo. Accuſ. Xenoph. ἡ τὸν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων, i. ſepelire. Ariſtoph. in Pluto, κατώρυξέ με κάτω τῆς γῆς κάτω, me terra obruit. κατορύττω χρυσίον, obruo aurum, Hermog.

Κατορυχὴ, defoſsio, theſaurus.

Κατορχίτης οἶνος, ὃν ἔνιοι συκίτην καλοῦσι, catorchites vinũ, quod nonnulli ſycites, i. ficatum vocant, Dioſcor. lib. 5.

Κατορχοῦμαι, κατεγχαίρω, Heſych. ſaltationibus demulceo, tripudio, Gregor. Et paſsiuè κατορχούμενος, i. per ſaltatorum ſpectacula elatus, apud eundem, Bud. Comm.

Κατόσον, quantum, Herodot.

Κατότι, cur, idem Herodot.

Κατουδαῖος, ſubterraneus.

Κατουλὰς, άδος, ἡ, nox obſcura.

Κατουλόω, ad cicatricem perduco, Dioſcorid. lib. 5.

Κατουλωτικὸς, ad cicatricem perducens, Aegineta.

Κατουρῶ σου, te permingo, Ariſtophanes. κατουροῦντες, (mingentes.

Κατοφείλειν, debere, apud Demoſt.

Κατοφρυάομαι, tollo ſupercilium aduerſus, Genitiuo, Nazanzenus in Oratione.

Κατοφρυόω, ſuperbio, ſupercilium erigo. Genit. Bud. cum faſtu deſpicio, faſtidio. κατωφρυωμένος, in ſeueritatem vel faſtum faſtidiúmq; compoſitus, Nazanz. & κατωφρυωμένοις λόγοις dixit Lucian.

Κάτοχα, terebri pars, quæ manu tenetur, manubrium.

Κατοχὴ, ῆς, ἡ, detentio, retentio & poſſeſſio, in l. 1. ff. de acquirend. poſſ. Alexand. Aphr. in Probl. ἡ τοῦ πνεύματος κατοχὴ λύει τὸν λυγμὸν, ſingultum ſoluit ſpiritus retentio. Eſt etiã affectio animi τῶν ἐνθουσιώντων: à κατέχομαι. Itẽ morbus veternoſus: vigilantẽ ſoporẽ vocãt recẽtiores, Bud. Cõ.

Κατόχιμος, ου, ὁ, fanaticus, numine afflatus, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐξεστηκὼς, vel ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, θεοφορούμενος, detentiuus, qui poſſidetur, cap. 25. Leuitici.

Κάτοχος, ου, ὁ, detentiuus: item numine afflatus. vnde apud Plutarch. ἐκ θεοῦ κάτοχος, pro κατεχόμενος καὶ ἔνθεος: & κάτοχος μνημονικὸς, hoc eſt, eorum quę apprehendit, tenax, apud eundem. Bud ibidem. κάτοχος ἐκ θεοῦ γυνὴ, numine correpta mulier, Plutarch. in Romulo. ἐκ μουσῶν κάτοχος, Laſcar. muſarum ſtudio captus. ‖ Eſt & κάτοχος ſeu κατοχὴ, detentio occupatióq; aut mentis aut corporis ſenſu motúque priuati, in ea corporis figura permanente ægro, qua fuerit correptus, ſiue ſedeat, ſiue decumbat. κάτοχος κτῆσις καὶ βέβαιος, poſſeſſio firmata vſu, in vita Iſoc.

Κατόψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, apertus, patens, oculis ſubiectus. Apoll. 2. Arg. κατόψιοί εἰσι κάλχηθι. κατόψιος παλλάδος, è regione Palladis, Euripid.

Κατόψομαι, videbo, aſpiciã, perſpiciã. Accuſ. à καθορῶ. Plato 2. de Leg. τοῦτο ἐν κοινῷ κατόψει. κατόψεται, ſpectabit, Herodot. κατοψόμενος, exploraturus, inſpecturus.

*Κατοψοφαγεῖν, per luxũ cõſumere, voraciter pulmẽtaria edere, & pane abſtinere. vide Ὀψοφάγοι, apud Athen. κατοψοφαγοῦσι, obſoniis & exquiſitis ferculis reficiuntur.

Κάτσιμον, accliue.

Καττάδε, Doricè, quemadmodum, in hunc modum.

Κάττης, ου, feles.

Καττίτερος, ου, ὁ, ſtannum. vnde καττιτερινὸς, ſtanneus.

Καττύματα, τὰ, coria duriora, quę calceis muniẽdis ſubdũtur, ſoleæ, impoſturæ, ſutulæ, doli, τὰ ἄκρα δέρματα καὶ εἰς μικρὰ τετμημένα. Dioſc. lib. 2, ἀπὸ τῶν καττυμάτων παλαιὰ δέρματα, coria ex veteri calciamento, veteres ſoleæ.

Καττὺς, corii raſura.

Καττύω, conſarcino, aſſuo, ῥάπτω, Polyb. & metaphoricè συντίθημι, ſtruo, machinor.

*Κάττυμα, quod ſtruitur.

Κατυβείσας,qui profligauit. Datiuo. Herodot.

Κατύπερθε,vltrà,ſuprá. Genitiu. τὸ κατύπερθε,ſuperiora, tractus vlterior. κατύπερθε ὀλίγον,paulò ſuprá. κατύπερθε γενέσθαι,vincere,ſuperiores euadere.

Κατυπέρτερος,ſuperior, Herodot.

Κατυπνῶσαι,obdormiſſe,cepiſſe ſomnum. κατυπνωμένος, quieſcens,ſomnum capiens.

Κάτω,infrà, peſſum, deorſum, infernè,ad ima,ſubter. τὸ κάτω,ima pars & inferna. ὁ κάτω,ſubiectus. & οἱ κάτω,humiles plebeii,apud Nazanz. οἱ κάτω ἄρρενες, ſitus inferioris mares. οἱ κάτω παράλιοι, qui inferiora ſeu maritima colunt, Thucyd. ὅσα κάτω τι καὶ ἄνω κενοῦται,oris & alui excrementa, Galen.lib.1.ad Glauc.

Κατώβλεψ,qui capite eſt in terram demiſſo: ἀπὸ τοῦ βλέπω.| ὡς βουκλεψ περὶ τὸ κέκλαμμαι, Athen.

Κατώγειος,ὁ καὶ ἡ,ſubterraneus.

Κατώγαιον,ου,τὸ,diuerſorium,κατώγεον, Gaza.

Κατώδυνος,ου,ὁ καὶ ἡ,dolore affectus,triſtis. ψυχῇ κατώδυνος,qui eſt animo ægro. αὐτὴ κατώδυνος ψυχῇ, ipſa animo amaro,cap.1.lib.1.Reg. κατώδυνοι ψυχὴν αὐτῶν,animo cōcitati,cap.18. Iudicum.

Κάτωθεν,ab imo,inferius,i.ex inferiore loco. τὰ κάτωθεν & τὰ κάτω,pro eodem ponit Ariſtot.4.Animal.

Κατωθέω,deiicio,depello.

Κατωκάρα, Aduerbium, in caput, κατὰ κορυφὴν. κατωκάρα φυτὰ ὁ θεὸς εἰργάσατο, Philo de mundo, ſtirpes in caput merſas Deus fecit.

Κατῴκησεν,commigrauit.

Κατωμαδὸν, Aduerbium,in humeris. κατωμαδὸν φορέειν, ſuccollare. Apollon.2, ἰοδόκην τετάνυστο κατωμαδόν. vnde κατωμάδιος,qui humeris fertur, ab humero pendens, lib.4. Epigr. πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην.

Κατωμιστὴς,equus ſeſſorem ab humeris excutiens.

Κατωμοσάμην,iuraui, Herodot.

*Κάτωμος,in Hippiat.de aſino admiſſario, ἔστω δὲ μὴ κάτωμος συναμμένας τε ὑψηλοτέρας ἐχέτω καὶ ἴσας,demiſſis armis. Ibidem, θρᾶκας δὲ κάτωμοι,de equis loquens.

Κατώμοσις,iuſiurandum,idem Herodot.

Κατωμοτικὸς,οῦ,ὁ,adiuratiuus,iurando affirmans, Ariſtophanis Interpres.

Κατώμοτον,τὸ,iuramenti genus.

Κατωνάκη,ης,ἡ,& Κατωνάκης,ου,ὁ,veſtis ſeruilis & breuis, quę vltra genua nō pertingebat,& in inferiori parte limbū ſubſutum habebat pelliceum: vnde & nomen habet à κάτω & νάκος,quod diphtheram ſignificat.

Κατώνοντο,contempſerunt, Accuſ. Herodot.

Κατωνωμένος,vino obrutus.

Κατωπιάω,caput in terram demitto. κατωπιᾷν,frontem demittere, Ariſtot.lib.8. Anim.

Κατωπὸς,κατώβλεψ. & κατωποὶ ὀφθαλμοὶ, οἱ ἀμβλυώττοντες, Bu. Cō.|In Hippi. κατωπὸς γίνεται καὶ λελυπημένος,demiſſo capite.

*Κατώπτηρ,ῆρος,ὁ, inſtrumētum quod ſedi,hoc eſt,ano iniicitur. dicitur & ἑδροδιαστολεύς.

Κατώρα,aſpiciebat, Herodot.

Κατωραΐζομαι,glorior,ornor.

Κατωρετικὸς,qui aluum ciet: ſicut οὐρητικὸς, qui veſicam, Ariſtot.in Probl.ſectione 1.

Κατωρὴς,pronus,deorſum vergens.

Κατώρυχον,ου,τὸ,ὑπόγειον,infernum,quod ſub terram inuenitur: vnde ὑποκατώρυχα, vitiū propagines Theophr. vocat,cap.12.lib.5.de cauſis plant.

Κατώτατος,ου,ὁ,infim⁹,extremus. τὰ κατωτάτω,infima. κατωτάτω τελευτῶν, Philo de mundo.

Κατώτερος,ου,ὁ,inferior.

Κατωτέρωθεν,ex inferiori, Theoph.l.3,c.25.de cauſ.pl.

Κατωφαγᾶς,genus auis,lurco.

Κατωφελὴς,vtilis,commodus.

Κατωφερὴς,ὁ,ad ima tendens,pronus, procliuis. ἐπὶ τὸ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασίαν. κατωφερὴς ῥοπὴ,decliuitas.

Κατώφορος,ὁ κάτω φερόμενος,deorſum tendens, delapſus. Alex. Aphrod. τὸ γὰρ βαρὺ κατώφορον.

Κατωχεὺς,manubrium terebri.

Κατωχρήσασα παρειὰς,in Epigram. pallore contracto in genis,vel palleſacta genas.

Κατωχριάω,palleſco.

Καυάζω,μ.ξω, contero, frango. Heſiod. ὅτι κε νῆα καυάξαις,i.κατάξαις. & καυάξαι,συντρίψαι.

Καυαλέον,flos,exuſtum,aridum,calidum.

Καυαλὸς,morio,fatuus.

Καύαξ,larus auis,καύηξ. καύηξι,in Epigr.i.auibus eius (nominis.

Καυαρὸς,malus,improbus.

Καύηρ,ſeu καύαξ,i.λάρος.

Καυθήσομαι,vrar,comburar: à καίω. vnde κατακαυθήσομαι deurar, Ariſtoph. καυθεὶς,peruſtus, Plato de Leg.

Καυθμὸς,vredo.

Καυκάλιον,ου,τὸ,vas quod bocalium dicitur,à ſono quē edit dum aqua confertim egreditur aere exeunte, & contrà, Alexand. Aphrod. Problem.94,lib.1. καυκάλια, τὰ,caucalia, vaſa ſic dicta à ſtrepitu quem edūt quum implentur, Idem lib.2. Probl.8.

*Καυκιζόμενος,ου,ὁ,laſciuè ſaltans.

Καυκαλὶς,ἡ,pes gallinaceus,genus oleris, Theophr.lib. 7,cap.7.hiſt.plant. καυκαλὶς σμύρνα,myrrha caucalis,ſpecies myrrhæ, Dioſcor.lib.1.

Καυλεῖν,caulescere, Theophr.lib.1,cap.3.de cauſ.plāt. καυλοῦσι,caulem emittunt.

Καυλίας,ου,ὁ, ſuccum ſcaparium Gaza exponit, lib.6,c. 3.hiſt.plant. Theophr. caulias Plin.lib.18,cap.3,& Gaza lib.9,cap.1.hiſt.plant. Theophraſti.

Καυλικὸς,cauliculaceus. καυλικὴ παράφυσις, cauliculaceus appendix, Gaza lib.3,cap.9.hiſt.plant. Theophr.

Καυλίον,ου,τὸ,cauliculus,ſcapus,caulium herba, quam Dioſcorides καύκαλιν vocat, vulgò pedem galli. Hoc ſicut alga & muſco piſces quoſdam veſci refert Ariſtot. lib.8. Animal.cap.2.

Καυλίσκος,ου,ὁ,μικρὸς καυλός.

Καυλοειδὴς,caulis ſpeciem præbens.

Καυλὸς,οῦ,ὁ,ceruix veſicę,pars haſtę,q̄ terrę infigitur,haſta,caulis in olerib⁹. καυλὸς dicitur plāta,quòd ſupra terrā ſimplex aſſurgat, Theoph.l.1.hiſt.pl. quod in arbore στέλεχος,i.caudex dicitur. καυλὸς τῆς κράμβης, caulis braſſicæ, Ari.l.5. Anim. καυλοὶ κράμβης,in Epig. καυλὸς τῶν μύκητος,pedicul⁹ fūgi. καυλὸς σιλφίου, Ariſtop. Itē virga virilis. καυλὸς ὁ ἐν τῷ αἰδοίῳ,ceruix genitalis, Ariſt.l.3. Anim. Itē καυλὸς, caulis quo conſtat penna auis. Ariſtot.li.2. Anim. πτερὸν ἔχει καυλὸν ἅπαντα,pennæ omnes caule conſtant.

Καυλωδέστερος,qui caule eſt ampliore, Dioſcor.lib.2.

Καυλώδη δένδρα,arbores detortæ: ſic Gaza lib.3,cap.7, de cauſis plantarū Theophraſti.

Καυλωνία,iactantia.

Καῦμα,ατος,τὸ,calor,æſtus,ſolis feruor, Gaza. καύματι, aduſta, Barbarus: ambuſta,alii.

Καυμασία, pileus latus ad æſtum ſolis arcendum.

Καυματίζομαι,ęſtuo. ἐκαυματίσθη,exuſt⁹ eſt,ęſtu periit.

Καυματίζω,æſtu affligo,exuro. Accuſ.

Καυματώδης,εος,ὁ,æſtuoſus.

Καυνάκης,σισύρα,χλαῖνα,σισύρα, Ariſtoph.

Καυνάκιον,ου,τὸ,ſtramentum,ſtratum.

Καυνιάσαι,ſortiri.

Καυνὸς,malus,amarus.

Καῦνος,ſors,κλῆρος. vnde καυνίζω, Ariſtoph.

Καῦρος, ου, ὁ, mente ſurdus, ſtolidus, vel potius γαῦρος, quod ſuperbum ſignificat.

Καυρόω,μ.ώσω,π.ωκα,ſicco. Accuſ.

Καύσαλις,febris.

*Καυθμὸς,ὁ,vredo,arborum quarundam morbus.

Καυσία,ας,ἡ,καυμασία,velamentum capitis nauticum: p geſtamine regio, vide Athen. Cauſiam habeas ferrugineam dixit Plautus in Milite. καυσία Cardinalium eſt, vt tiara ſummi Pontificis, ait. Bud.in Epiſt.poſt.

Καύσιμος,ου,ὁ,combuſtiuus:vt καύσιμα ξύλα. καύσιμος ὕλη,i.materia ignis,i.lignum,Plato de Leg.

Καῦσις,εος,ἡ,combuſtio,ardor,coctura,cinis.item adolendi modus.

Καῦσος,ου,ὁ,dicitur & καύσων,ardor,febris ardens. καῦσος ϛομάχου,æſtus ſtomachi,ardor. καύσου ποιητικὸς,ſiticuloſus æſtuoſúſq;. καῦσοι,ardores febriũ. καῦσοι γίνονται πυρετοὶ,febres trãſeũt in ardores,Gaza in Prob.Ariſt.ſect.1,q.2.

*Καυσοῦσθαι,æſtuare,calore corripi.

Καυσούμενος,æſtuãs. καυσουμένῳ ϛομάχῳ βοηθεῖ,æſtuãti ſtomacho auxiliatur,Dioſc.li.1. καυσούμενα,ęſtuãtia,aduſta.

Καυστειρὸς,ᾶ,ὁ,ardens,pugnę epitheton. μάχης καυστειρῆς,i. δεινῆς,καυστικῆς,διαπύρου,Homer.

Καυστέον,vrendum eſt.

Καυστηριάζω,μ.άσω,π.ακα, cauterio inficio, notã inuro. Paul.ad Timoth. κεκαυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν.

Καυστικὸς,ῆ,ὁ,adurens,Celſus,ardens,cauſticus. καυστικὸς πόλεμος,Bud.in Epiſt.poſter. καυστικὰ,cauſtica,Ruellius: quæ adurere oporteat, Barbarus : ea quæ vrenda ſunt, Marcellus lib.1.Dioſcor.

Καῦσις,meſſis,ſpicarum vegetatio.

Καυστὸν,ου,τὸ,quod exuri poteſt.

Καυστὸς,ἡ,ὁ, cremabilis, qui exuri poteſt.

Καυσώδης,ardens,καυσώδης χώρα,æſtuoſa. καυσώδης πυρετὸς,Galen.ad Gl. τὸ καυσῶδες,æſtus,Bud.in Epiſt.poſt.

Καυσωδεῖς,æſtuans ſudans.

Καύσων,ωνος,ὁ,æſtus,ardor,febris æſtuans. Deſcendit à Participio, & τ in obliquis amittit,itaque ω ſeruat ob naturalem productionem.

Καυσώνιος νόμος,lex incendendi,Bud.in Epiſt.poſt.

Καυτηριασμένος,notatus cauterio,ſeu καυτηριασμένος.

Καυτήριον,cauteriũ, inſtrumẽtum quo putridæ carnes adurũtur,Gal.ad Gl.‖Eſt itẽ loc⁹ vbi inurũtur ſtigmata

Καυτικὸς,vim habens aduſtoriã, deurendi vim habẽs.

Καυτὸν,ſacrificium quoddam,focus.

*Καυχαλὶς,ίδος,ἡ,puſtula,φλύκταινα.

Καυχάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,glorior,exulto,iacto,gratulor. Depon. καυχῶμαι Μακεδόσι τὴν προθυμίαν ὑμῶν,veſtri animi promptitudinem iacto apud Macedones, Paul.ca. 9,Epiſt.2.ad Cor.vbi notat Eraſm.Sic,inquit,dixit glorior promptitudinem,&c.ſicut dicim⁹,gratulor tibi reditum in patriam. διὰ τὸ καυχᾶσθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ,quia iactaſſet ſe eius abuſum eſſe ætate, Ariſtot. lib.5. Polit. cap.10. καυχώμενος εἰς τὰ ἄμετρα,qui ſibi placet,veluti perceptis his quę nullo neque modo neque fine poſſunt includi:ſic Moſellanus apud Nazanz.in Orat.

Καύχημα,ατος,τὸ,gloria,gloriatio,exultatio. καύχημα ἔχει,habet quod glorietur.

Καυχηματίας,glorioſus,iactator.

Καύχησις,εος,ἡ, exultatio, gloriatio. ἔχω καύχησιν,habeo vnde glorier,quod glorier.

Καφά,λουτὴρ,apud Lacones.

Καφάζειν,ridere,cachinnari. καφάζω,καχάζω,γελῶ.

Καφίω,μ.ίσω,π.ικα,ſpiro.

Καφηρεὺς,έος,Caphereus,Eubœæ promontoriũ. Et appellatiuè,locus aſper,ſcopuloſus,difficilis deſcenſu: παρὰ τὸ κάφος,ἢ κατασπεύδειν αὐτὸν αἰτιάδοτος,Etym.

Κάφος,ſpiritus.vnde κῆπος,ὁ πεφυτευμένος τόπος.

*Καχάζω,Doricè,in cachinnos effundar.

Καχεκτέω,valetudinarius ſum.

Καχέκτης,ου,ὁ,ἢ Κάχεκτος,cachectes, Plin.l.28,c.9,tabidus,malè habitus,is cuius corpus macie conficitur. lib. 2.Dioſc.‖ p ſeditioſo apud Polyb.li.2.in fine, ἐφ᾽ ὧν αὐτοὺς καχέκτας ὄντας ἢ κακοτρόπους,i. turbulentos,& malæ mentis.

Καχεξία,ας,ἡ, malus corporis habitus alimenta corrũpens,Celſus.vide Marcell.lib.1.Dioſc.

Κακόμοιρος,infelix.‖proprię is dicitur,qui malum & inauſpicatũ diẽ ſortitus eſt:cui opponitur καλόμοιρος, in E-

*Καχλάσμα,ας,ἡ,deriſio,ὁ κατάγελως. (pigr.

Καχλάζω,ſtrepito,immodeſtè rideo: à fluctib⁹ ſũptũ. κοχλάζω ἀφρὸν,feruore ſpumã concito,Eurip. Apoll.2. Arg. κοχλάζοντος ἀνέπλυε κύματος ἄχνην,i. πλεῖον ἦχον ὑπὸ πολλοῦ ... τος:vbi etiam κογχλάζοντος legitur.

Καχλαίνω,turbo.

Κάχλαν, cachlan, quidam vocant herbam βούφθαλμον, Dioſcorid.lib.3.

*Κάχλασμα,ατος,τὸ,ebullitio,βράσμα,ζέσις,Euſtat.Il.ψ.

Κάχληξ,ηκος,ὁ, teſtudo, lapillus qui ab aqua agitatur. τὸν κάχληκα διαμώμενοι, Thucyd.lib.4:vbi Valla,effodientes ſabulum.vide Suid.

Κάχλος,ἢ καχλώνης,apud Comicos ridiculus,ſtupidus: à χαίνειν,quòd ſtultorum eſt ſemper ore hianti eſſe.

Καχρυδίας,ου,ὁ,panis ex hordeo.

Καχρύδιον,panicum, genus frugis,Ariſtotel.in Probl. ſect.20,quæſt.8.

Κάχρυς,υος,hordeum toſtum,& abuſiuè omnia toſta.item roriſmarini fructus ſeu ſemen : eſt etiam piceæ germinatio. dicitur & tritici quoddã genus. Ariſtoph.νεφ. vbi Interpr. τὰς κάχρυς,i.κριθὰς πεφρυγμένας.Item amentum, Gaza lib.3.hiſt.plant. Theophr.cap.7, pro quodam velut foliorum conceptu inter antecedentem obſtruſionẽ & ſequentem exortum. τὰς κάχρυς ἰδίας ἔχει,amẽta peculiaria gerit, Theophr. Marcellus lib.3. Dioſcor.annotat, κάχρυν in arboribus dici,quam à forma Plinius pilulam vocat.vnde καχρυοφόρα δένδρα, arbores cachryn ferentes: ſed addita vna litera, κάγχρυν, canchryn omne ſemen libanotidos. adiicit idem etiam Græcos vocare cãchryn & canchrydia,molita primùm,mox frixa hordea.

Καχρυφόρος,amẽtifer, Theophr.lib.3.hiſt.plant.cap.7.

Καχρυώδης κορμὸς,peciolus amentaceus,Ibidem ca.12.

*Καχύποπτος, ου, ὁ, ſuſpectus : propriè de quo eſt mala ſuſpicio. Plato in Phęd. φυλακαί τε καχυπόπτους φυλαττομένη διαπαντὸς,cui ſẽper cuſtodię opponũtur male ſuſpicãtes.

Καχυποπτεύειν,mali quippiam ſuſpicari. αὐτὸ τὸ κακὰ ὑποπτεύειν καί τε εἰς αὐτοὺς τεχνάσονται, Ariſtoph.

Κάψα,capſa:à κάπτειν.‖ & καψάκης, vel potius καμψάκης, à κάμπτω. pro vaſe olei.3. Reg.cap.17 . & καμψάκης ὕδατος,

Καψιδρώτιον,ου,τὸ,ſudariolum. (Ibid.

Κάψις,morſus. Gaza. παρὰ τὸ κάπτω,τὸ ἐσθίω.

Καψὸς,murus,paries. καψοὶ,οἱ τοῖχοι,Heſy.

Κάω,μ.καύσω,π.κέκαυκα,calefacio. Accuſ. κάειν πῦρ, ignẽ facere, Xenoph. καόμενος,ardens. Lucian. περὶ διψάδων,ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης,ex matre ardente.

Κε,vel Κεν,apud poetas, idem quod in proſa oratione ἄν. κε particula apud Ariſtoph.cum Subiunct.& cũ Optatiuo apud Homer. ρ ιδ.Iliad. καί κε τὸ βουλοίμην, i. ἢ δὲ τοῦτο ἤθελον. Et cum Futuro Indicatiui,apud eundem.

Κεάδης,filius vel nepos Ceæ,patronymicum,Etym.

Κεάζω,μ.άσω,π.ακα, diuido, ſcindo, frango. Odyſſ.ξ. κέασσε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ,ſcindito.

Κέαται,iacent,laborant.Accuſ.

Κεάνωθος, Theophr.li.4,cap.11, ὡσαύτως δὲ ἢ ἄκανθα κεάνωθος,eodem modo & ſpina,quæ appellatur κεάνωθος.

Κέαρ,& craſi κῆρ,εος,τὸ,cor,καρδία,animus.

Κέαρνον,ſecuris,ferramentum fabrile aut ſutorium.

Κέας,α,ὁ,nomen proprium,Etym.

Κεὰς,άδος,ὁ,locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios,vt Athenis in Barathrum.

Κέασμα,fractura.

Κέαται, Ionicè, pro κεῖνται, iacent. & κέατο,pro ἔκειντο. Heſiod. πολλοὶ μὲν κέατο.

Κεβλὴ,κεβλὰ,& κέβα,caput,calx. ἐκ τοῦ κεφαλὴ,Etym.

*Κεβληγόνος,ὁ ἢ ἡ,in capite ſemen gerens, papaueris epitheton,Nicander.

Κεβλήπυρις,genus auis,Ariſtoph.

Κέβλος,cynocephalus,cete.

Κεβριόνης,nomen auis,Ariſtoph.

Κέγχλας,auis quædam marina.

Κεγχραμίδες,τὰ,ficorum grana.

Κεγχραμὶς,fici & oliuarum acinus,granũ ficus, Theo-

phraſt.lib.5,cap.25,de cau.plant. ‖Sic Gaza de Seneſt.ex tantillo grano fici, ἐκ τηλικαύτης κεγχραμίδος vertit.

Κεγχραῖον,τὸ,mica,minutulum,quaſi dicas miliare.κέγχραιον μέγεθος,milii magnitudo,Dioſcor.lib.2.

Κεγχρίας,ου,ὁ,& Κεγχρίδιας,ου,ὁ,panis ex milio.κέγχρίας ἕρπης,miliaris herpes,de quo Galen.ad Glauc.

Κεγχρὶς,auis nomen.vide Suidam.

Κεγχρίνης,puls è milio,ſerpẽs,hydr⁹.παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸν κηρὸν τοῦ κέγχρου,ἢ διὰ τὸ ποικίλον εἶναι,ὡς κέγχρον,Etym.

Κέγχριτον ἄλευρον,milii farina,Dioſc.lib.5,cap.5.

Κεγχρὶς,ἡ,tinnunculus,genus auis, Ariſtoteles lib.6. Animal.cap.1.

Κεγχροειδὴς,milio ſimilis.

Κέγχρος,ου,ὁ,milium.Heſiod.τῆμος δὴ κέγχροισι,&c. Item cenchrus,genus ſerpentis, Dioſcor.lib.8. Pluribus hũc maculis variatam tingere aluum docet Lucanus, quæ quoniam milii ſeminibus ſimiles ſunt,quam frugẽ Græci κέγχρον vocant,nomen hoc ſerpenti fecerunt. Idem ſerpens dicitur κεγχρίδιον, cenchridium, voce diminutiua, lib.9.Dioſcor.‖Eſt item κέγχρος,ornamentum veſtis. Athe.κατάπαστα δὲ χρυσοῖς κέγχροις.οἱ δὲ κέγχροι νήματι πορφυρέῳ.

Κεδάζω,μ.άσω,π.ακα, ρ σκεδάζω, frãgo,diſſipo,diſpergo.Accuſ.Ody.ξ, θεὸς δ' ἐκέδασσεν ἀχαιούς,i.διεσκόρπισε,pro ἐσκέδασε. κεδασθεὶς,διαμερισθεὶς,σκορπισθεὶς, Hom. Κεδάω,idẽ.

Κέδματα,τὰ,diuturni dolores ĩ mẽbris aut genitalib⁹.

Κεδνὸς,ἡ,ὸν,curioſus,ſolicitus,prob⁹,ἀγαθὸς,inſignis, glorioſus,venerãdus,inclyt⁹,prudẽs,pretioſus,τίμιος,σεμνοφιλὴς,σεμνὸς,κηδεμονικὸς,συνετὸς:à κήδομαι,per ſyſtolen.Odyſſ.ξ,ὅτε πότε σε μήτηρ κεδνὴ οἴω ἀνακτος,i.ἐπιμελοῦς, vt exponit Didymus. Heſiod.παρὰ μητέρι κεδνῇ,i.ἀγαθῇ. Idẽ,παρθενικὴν δὲ γαμεῖν ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς,vt bonis moribus inſtituas. Soph.in Aiace,ἔπος κεδνὸν ἔχων ἀγγέλων πάρα, i. καλόν. κεδν' εἰδυῖα,i.συνετὰ,σεσοφισμένα,Homer.Odyſſ.

*Κεδρελάτη,ἡ,cedrus magna,è qua cedri pix manat.

Κεδρία,pix cedrina,liquor cedrinus,cedrina. Ab aliis etiam cedrium genere Neutr.vide Marcell.lib.1.Dioſc. Item κεδρία,cedria arbor, Theophr.l.1.hiſt.plant.cap.16.

Κεδρίδες,αἱ,cedrides,baccę cedri,fruct⁹ cedri,Dioſ.l.1.

Κεδρίν,ἡ,cedrinum vnguentum,Herodot.

Κέδρινος,η,ὁ,cedrin⁹.κέδρινος οἶνος,vinũ cedrinũ,i.liquore cedrino cõfectũ,Dioſc.l.5.dicitur & κεδρίτης οἶνος,Ibid.

Κέδριον,odoratum.

Κεδρὶς,ἡ,cedrus,cedrula,frutex puſillus, Theophr.lib. 1.hiſt,plant.

Κεδρόμηλα,τὰ,cedromela,i.citria mala,Ruellius: medica mala,Marcell.lib.6.Dioſcor.

Κέδροπα,legumina.

Κεδρόπολις,pars Thraciæ,

Κέδρος,ου,ἡ,cedrus arbor, cuius ardentis odor iucũdus eſt,Homer.Odyſſ.de hac:& vnde colligatur, Dioſc.lib. 1,& ibidem Marcell.interpres.

Κέδρος,εος,τὸ,cedri arboris fructus, Etym.

Κέδρωσις, dicitur ab aliquibus, quæ & ἄμπελος λευκή, Dioſcorides lib.4.

*Κεδρῶσαι,cedro condire,Strabo.

Κεδρωτὸς,ἡ,ὸ,ex cedro fabricatus.

Κέομαι,& ſynær.κεῖμαι,μ.κείσομαι, iaceo,cubo, decũbo, deponor,deiectus ſum,diruor:aliquando ſitus ſum & locatus.Odyſſ.ξ,ὅθι τοι γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο, domus & poſſeſſiones erant.Accipitur etiam pro pendere,ſeu dependere.Apollon.2.Arg.ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, ex hac fines & coronę certaminum dependent. Heſiod. ἀμφὶ δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο, i. περὶ αὐτὸν ἔκειτο κρεμάμενον. Item κεῖμαι,deſideo,ἀργῶς διατελῶ. Hom.Iliad.β, κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι,ſedebat otioſus. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ κλίνης ὄντων καὶ ἀργῶς διακειμένων. Plato de Rep.lib.1,ἔκειντο γὰρ δίφροί τινες αὐτόθι κύκλῳ, ſellæ quædam ibi diſpoſitæ erant. Pro collocor,Ibidem,οὐκ αν καλῶς σοι κείσεται ὅ,τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, non malè abs te collocatum fuerit beneficium quod nobis contuleris. Odyſſ.ξ,πολλὰ δ' ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο.Pro ἀπόκειμαι,Datiuo,Ariſtid. Itẽ ſum relictus, me contineo, ſum oppreſſus, ſum conditus, conſtituor. περὶ ἧς ἣν κεῖται διάνοιαν σαφηνίζει,quam habeat ſententiã declarat,Plut.in Solone. κεῖται ἀγὼν,propoſitum eſt certamen,Soph.in Aiace,κεῖσαι γὰρ ὅπλων ἐκκεῖτ' ἀγὼν πέρι. κεῖται σοι εὐεργεσία, &c. Thucyd. habetur tibi gratia domi noſtræ nunquam delenda. κεῖται καλῶς ἐν παράπλῳ ἰταλίας, Idem,Italiam verſus nauigantibus cõmodè ſita eſt. κεῖται εὖ περάπλου,Idem, opportunè ad traiectum in Italiam ſita eſt:vbi intelligitur ἡ νῆσος. κεῖται περὶ τούτου, Xenoph. κεῖνται νόμοι,leges latæ ſunt. κεῖνται μεγίστων ἀδικημάτων μαλακώτεραι ζημίαι,maximis ſceleribus mitiores fuerũt pœnæ cõſtitutæ, Thucyd. κείμην pro ἐκείμην,iacebam. κειμένων πεπλεὼς. ἔκειτο τὰ χρήματα παρ' αὐτοῦ, Iſocrat. κείσεται παρακείσεταί σοι, Ariſtoph. ποῦ κείσομαι,Idem,i.ἀθυμήσω. κεῖσθαι,repoſitum eſſe,Herodot. κεῖσθαι ἐάτω, ne moueat, ne tãgat, Plato de Leg. κεῖσθαι ἄλλα ὑφ' ἑτέρων,proſterni & deiici alia ab aliis, Idem ibidem. κείμενος λόγος, Ariſtoph. κείμενος περὶ τῷ ξίφει,incumbens gladio, Philoſtr.in Heroic.κείμενοι νόμοι,conditæ leges,leges latæ,τεθειμένοι. κείμενοι νόμοι ὑπὸ τῶν θεῶν, Xenoph. κείμενοι ὑπ' ἐκείνων, ab illis poſiti, Thucid.κειμένη ἐν γούνασι,in genua cubãs. αὐτῶν πόλις αὐτάρκη θέσει κειμένη,&c.eorũ vrbs ipſo ſitu appoſita ad ipſorum conſilium, Thucydid.i.θέσιν ἔχουσα ἐπιτηδείαν καὶ συμφέρουσαν. κείμενα ἐν γράμμασι,ſcripta, Plato.

Κέος,ω,Ceas,nomen proprium,Etym.

Κεῖα,incendi,vſſi,ἔκαυσα,adoleui.

Κείατο,ἔκειντο.Heſiod.κείατο τεθνειῶτες.

Κεῖθεν,illinc.Ilia.ν,κεῖθεν ἀπώσατο. Κεῖθι,illic,Odyſſ.ξ.

Κεῖμαι.vide κέομαι.

*Κείμενος,ου,ὁ,ſitus,inhærens.

Κειμηλιαρχεῖον,loc⁹ in quo res pretioſę,& in delitiis habitæ recõdũtur,in Cod.tit.de bon,author.iudi.poſſi.&

Κειμηλιάρχης,theſaurarius.

Κειμήλιον,ου,τὸ,munus,monimentũ:ſignificat id quod vulgò dicunt iocale, quod in pretio magno habetur. Nonnus,ὄφρα φυλάξῃ σώματος ἡμετέρου κειμήλιον. Odyſſ. ο,ἡ τίμιον ἐν μεγάροις κειμήλιον ἢ ἄλλο ὅ,ττι. τὰ κειμήλια, pro opibus & mobilibus pretioſis dicuntur: à κεῖμαι. κειμήλια,ὅσα ὄμηρος,τὰ κείμενα,ὅ ἐστι τὰ παρ' ἡμῖν ἄκινητα.

Κείνῃ,illo modo, Eurip.

Κεῖνος,pro ἐκεῖνος,η,ο,ille. Iliad.α,κάρτιστοι δὴ κεῖνοι.

Κεινὸς,pro κενὸς,ἡ,ὸ,vacuus. Hom.Ilia.γ,κεινὴ δὲ φυάλεια.

Κείνως,illo modo. Plato 2.de Rep.οὐ πω ῥᾴον ἢ κείνως.

Κεῖο,iaceres.

Κεῖον,vre.

Κεῖος,Cous,apud Stephanum in dictione Κῶς.

Κεῖρα,ας,ἡ,peſtis,infelicitas,generatio,ſtatura.

Κείρεσθαι,tonderi.κείρεσθαι κόμην, tondere, Homer. περιττὸν ἐπὶ περικάτων,κείρεσθαι ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, Phrynic. ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο, AEſchines, ciuitas luxit & detõſa eſt:quod per luctum fieri ſolebat. κεῖρε,tondere,in Imperatiuo. κειρέσθω σοι βότρυς, Nazanz.vindemietur tibi racemus. κειράμενος τὴν κεφαλὴν,qui caput raſit.

Κειρίαι,αἱ,inſtita,vĩcula ſepulchralia,ἐπιτάφιοι δεσμοί,faſciæ quibus ſepelitur defunctus, faſciæ ſepulchrales,ca. 11.Euãg.Ioan.de Lazaro reſuſcitato.κειρίαις τέτακα τὴν κλίνην μου,intexui funibus lectũ meũ,cap.7.Prou.Salom.

Κεῖρις,fauus,& auis quædam,halcyon,accipiter.

Κειροκόμης,ὁ,raſus,tonſus.

Κειρομένης χώρας,vaſtata regione.

Κειροπλάστης,ὁ περὶ κόμην. κομμωτὴς,i. qui in ornanda coma occupatur.

Κείρω,μ.κερῶ,ἀόρ.α,ἔκειρα,π.κέκαρκα, tondeo, meto, θερίζω, κόπτω, σφάζω, rado, detergo, depopulor, ſterno, deuoro, ſcindo, σφάττω,i. trucido. Sophoc.ἔκειρε πολύκερων φόνον κύκλῳ τὸ ὄρος,montem repurgo, tondeo, vaſto.

Κεῖσε, illuc. Odyſſ. ο,κεῖσέ με νοσήσαντα, me illuc profectum, pro ἐκεῖσε. Aliquãdo ſine motu,i.illic. Apollon.2. κεῖσε τέτυκται ἱερὸν,illic ſtructum eſt templum.

Κειστῦμαι, iacebo.

Κεισεδυλλαδμῴος, iners, piger.

Κείω, vro, accendo.

Κεώδης, odoratus.

Κείων, τος, ὁ, dormiturus. Odyſſ. ξ. βῆδ᾽ ἴμβαι κείων, i. κοιμηθησόμενος.

Κεκαδήσομαι, mox Futur. à κάδω, curabo. κεκαδησόμεθα, φροντιοῦμεν, λυπησόμεθα, κηδεμονίαν καὶ φροντίδα ποιησόμεθα. deducunt nonnulli à κεκαδίομαι.

Κεκαδήσω, priuabo, diſsipabo.

Κεκάδοντο, pro ἐχάδοντο: à χάζω, ceſſerunt, priuarunt.

Κεκαδὼν, priuans, curans, ſeparans, parcens.

Κεκαλυμμένος, contectus.

Κεκαμμένος, flexus.

Κέκαμον, pro ἔκαμον, laboraui, ἀόρ. β, poeticè. Hom. Iliad. α. ὅτε κε κάμω πολεμίζων, id eſt, ἐπειδὰν κακοπαθήσω πολεμῶν, vbi ſum defeſſus & fractus labore.

Κέκαρκα, Preter. à κείρω, totondi.

Κέκαρμαι, tonſus ſum, Eurip. κεκαρμένος, tōſus, ornatus.

Κεκαρωμένος, ebrius, qui honorib⁹ nimiis mente externatur ac ſtupet.

Κεκασμένος, inſtructus, κεκοσμημένος: à κάζω.

Κεκαυμένα, τὰ, ambuſta, ambuſtiones.

Κεκαυτηριασμένος, ὁ, inuſtus, notatus.

Κεκαφηὼς, ſpirans, ἐκπνέων: κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα, Heſic.

Κεκέρακα, miſcui, temperaui, cap. 9. Prouerb. Salom.

Κεκερασμένος, mixtus.

Κέκευθα, texi, tego, contineo, complector. Odyſſ. μή τι ἐνὶ φρεσὶ κεῦθε νόημα. κέκευθε.

Κεκεῶν, ῶνος, ὁ, potio ex variis compoſita, Odyſſ. κ, & Epigram. lib. 2.

*Κέκιλος, ὁ, gracilē habens vocem.

Κίκκαλος, acin⁹, vel nucleus pineæ nucis, granum Gnidium. malim κόκκαλος.

Κέκκουβος οἶνος, cecubum vinum, lib. 5. Dioſc. de vuis Italiæ. legitur & κέκουβος Ibidem.

Κεκλάγξω, latrabo.

Κεκλεμμένον, furto ſubreptum.

Κεκλασμένα μέλη, perfracta, mollia, languida membra.

Κεκλαύσεται, flebitur, imperſonaliter, Ariſtophan. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, i. fruſtrà à me flebitur.

Κεκλέαται, vocantur.

Κέκλετο, aduocauit, vocauit, Homer. Odyſſ.

Κεκλήγοντες, pro κεκληγότες, οἱ, clamantes, Odyſſ. ξ. οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον, i. latrantes.

Κεκληγῦα, clamans. Heſiod. ἐναύσματα κεκληγυῖης, &c.

Κεκληγὼς, ότος, ὁ, reſonans, clamans: à κλάγγω, ſeu à κλάζω Iliad. ε. ὦρτο δ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῦ κεκληγὼς, i. βοῶν, κράζων. Apoll. 2. κεκληγὼς πνοιῇσι, ſtridens flatibus: de vento.

Κεκληρωμένος, ὁ λαχὼν, ſorte electus.

Κέκληται, vocatus eſt.

Κέκλιμαι, inflexus ſum, inclinatus ſum.

Κεκλιμένος, ου, ὁ, ἀποκεκλεισμένος, clauſus.

Κέκλομαι, hortor, iubeo, κελεύω. Iliad. δ. πρώτοισι δὲ κέκλετ᾽ αὖθις, i. παρεκελεύσατο. Aliquādo inuoco, Apol. 2. Arg. Accuſat. κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα, Apollinem inuocantes.

Κέκλοφα, furatus ſum, Præterit. Atticum à κλέπτω. Ariſtoph. in Pluto, μηδὲ κέκλοφας, ἀλλ᾽ ἥρπακας. Lucian καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ignem ſurripuiſſe.

Κεκλοφὼς, furatus, Ariſtoph. Plut. εἶτα κεκλοφὼς τι δὴ ἐκεῖθεν ἥκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον, &c.

Κέκλυθι, pro κλῦθι, audi: κατ᾽ αἰολισμὸν ἀπὸ τὸ κλύω. Odyſſ. ξ. κέκλυθι νῦν δ᾽ εἶμαι, id eſt, ἄκουσον.

Κέκλυτε, pro κλῦτε, audite. Iliad. γ. κέκλυτέ μευ Τρῶες.

Κεκλῶ, voco, iubeo.

Κεκλωσμένον, fatatum.

Κέκμηκα, defeci, feſſus ſum, à κάμνω. κεκμηκὼς, defunct⁹. κεκμηκότες, deficiētes, defeſſi, defūcti, Ariſtot. l. 1. Ethicorum cap. 11. κεκμηκότων χοαὶ, inferiæ.

Κεκμῶτες, vita defuncti, Thucyd.

Κεκολοβωμένοι πόδες, muniti pedes.

*Κεκομμένα ἀμπέλια, cæſæ vites.

Κεκομισμένος, ὁ, ἐνεγκὼν καὶ ἐνεχθεὶς, pro importante & importato.

Κεκορημένος, κορεσθεὶς, ſatiatus. Ody. ξ. σίτου καὶ κρεῶν κεκορημένοι.

Κεκορυθμένος, ου, ὁ, armatus. ἐσσομένος, ἠκονημένος, acutus.

*Κεκορυμβωμένη κόμη, faſtigiata coma.

Κεκοτηότε, irati, ὀργισμένω: à κοτέω. Apollon. 2. Argon. κεκοτηότε δηειάασθην.

Κεκράανται, pro κέκρανται, τετέλεσται: à κραίνω, perficio, perago. Odyſſ. ο. χρυσῷ δ᾽ ἐπὶ χείλεα κεκράανται.

Κέκραγα, clamaui & clamo: medium Perfect. à κράζω. Lucian. τί κέκραγας; quid vociferaris? Ariſtophan. τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν, vehementer ſonat, immaniter clamat. Sophocl. cum Genit. & Accuſat. ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ᾽ ὑπέρφρονα, id eſt, ὑπὲρ ποίου ἀνδρὸς, pro quo viro tā ſuperbum extuliſti clamorem. vnde ἐκεκράγειν, & κεκραγὼς clamans. Ariſtophan. in Pluto, ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν ἐφόδρα. κέκραγε, pro clamat exponitur cap. 1. Euang. Ioann. μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγε. κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, clamat ad ſeruos, Ariſtophan.

Κέκραγμα, ατος, τὸ, καὶ κεκραγμὸς, ὁ, clamor.

Κεκράγω, clamo: à medio Præterito κέκραγα, cuius primum Indefinit. ἐκέκραξα.

Κέκραχθι, vociferare.

Κέκρακα, miſcui, temperaui.

Κεκράκτης, κ, ὁ, καὶ κεκράκτης, clamoſus, clamator.

Κεκραμμένος, temperatus, dilutus: à verbo κεράννυμι. Ariſtoph. in Pluto, οἴμοι κυλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, ô poculū pari vini & aquæ portione temperatum.

Κεκραμένως, concinnè.

Κεκρακὼς, ῶτος, qui miſcuit. vide apud Eraſm. in Prouerbio Deorum manus.

Κεκραξιδάμας, ὁ τῇ βοῇ δαμάζων, Ariſtoph.

Κεκράξομαι, clamabo. temporis eſt μετ᾽ ὀλίγον μέλλοντος, id eſt, paulò pòſt futuri. κεκράξονται πρὸς κύριον, clamabūt ad Dominum, cap. 19. Eſaiæ.

Κέκραται, temperie præditus eſt. κέκραται ψῆφος, Euripides.

Κεκριγότες, incertè loquentes: nam κριγμὸς, dentium ſtrepitus in morientibus dicitur.

Κεκριμένος, qui cauſam dixit, qui accuſatus fuit, elect⁹. μέση καὶ κεκριμένη ἡ ἡλικία, dicitur à Cebete Thebano integra ætas & iudicio firmata. κεκριμένον πρᾶγμα, res iudicata.

Κεκροπίδης, patronymicum à Cecrops.

Κεκρόδειλος, pro κροκόδειλος, κατ᾽ ἐνδιαλλαγήν, crocodilus.

Κεκρυμμένως, latēter, clàm, occultè.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, σουδάριον, reticulum, vitta, κεφαλοδέσμιον, flammeum, Bud. Comment. περὶ τὸ κρύπτεσθαι. Item ſecundus venter in cornigeris, lib. 3, capite 13. de partibus Animal. Ariſtot. & in Problem. de ventriculis ruminantium. Idem libro ſecundo Animal. ait reticulum ex argumento ſic dictum, ſinum annexum ventri prope gulæ ſeu ſtomachi commiſſuram. vide Gazam libro ſecundo ibidem, capite vltimo. κεκρύφαλοι πλεκτοὶ, implexa reticula, Ariſtot.

Κεκρύφαται, ſunt abſconditę. Heſiod. de Virgiliis: à verbo κρύπτω.

Κέκτημαι, poſsideo.

Κεκτημένος, ὁ, i. κύριος, domin⁹, vt qui poſsideat ſeruum, ὁ δεσπότης. Ariſtophan. δόξῃ δ᾽ μὴ δρᾷν ταῦτα πρὸ κεκτημένου. Et κεκτημένη, ης, ἡ, hera, domina, ἡ δέσποινα.

Κέκυφος, cortex.

Κεκυφότες εἰς γῆν, humi decumbentes.

Κέκω, curo, doleo.

Κεκωμῶσθαι, alto ſopore opprimi.

Κελαδεινὸς, ῦ, ὁ, clamoſus, tumultuoſus. Et κελαδεινὴ, Diana, vel quod Enceladum occiderit, vel ob venatorios

ſtrepitus, vel quòd lunæ mutationes aeris tumultus ſequatur, ventorumque tempeſtas.

Κελαδέω, μ. ήσω, π. ηκα, clamo, reſono, murmuro: propriè de aquarum ſtrepitu, Neutr. Abſol. ὕδατα κελαδοῦσι, dulciter canunt, Lucian.

Κελάδημα, ατος, τὸ, vox, ſonus, ſtrepitus, clamor, murmur, Ariſtophan. ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα.

Κέλαδος, ου, ὁ, ſtrepitus, clamor, θόρυβος, ταραχή. Homer. Iliad. ι, θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν, &c. κέλαδος μουσικὸς, cantus muſicus, lib. 1. Epigram. vnde τὸ ἐγκέλαδε.

Κελάδων, οντος, ὁ, reſonans, clamans. Ariſtophan. νεφ. καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον: Venti, maris & fluuii epithetum eſt.

Κελαιναὶ, locus inter Athenienſium & Bœotorum fines ſitus, & vrbs Phrygiæ.

Κελαινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ater vt nubes, niger, denigrans nubes. Iliad. κελαινεφεῖ κρονίωνι, &c. i. τῷ τὰς νεφέλας μελαίνοντι, ὀμβροποιῷ, pro Ioue apud Homer. Odyſſ. In Vocatiuo, κελαινεφὲς, apud eundem.

Κελαινιόων, nigricans.

Κελαινομήδης, ου, ὁ, obſcurus, doloſus,

Κελαινὸς, ἡ, ὁ, niger. κελαινὴ νὺξ, σκοτεινὴ, φοβερὰ, Homer. κελαινὸν κῦμα, μέλαν, ὅ ἐστι φρικτὸν, Idem. κελαινοῖς ξίφεσι, cruentis enſibus, Sophocl.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινοφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, niger, obſcurus, Ariſtoph.

Κελαινώπας θυμὸς, niger animus, i. non apertus & ſimplex, ſed occultus & ſubdolus. Sophocl. κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνὴρ, vbi κατὰ ſubauditur, vt ſit κατὰ θυμὸν, animo ſubdolo contumelioſus eſt, animo liuido.

Κελάρυζα, ης, ἡ, garrula, crocitãs. epithetum cornicis dicitur, & λακέρυζα.

Κελαρύζω, μ. ύσω, π. υκα, reſono: de aqua dicitur molliter ſcaturiente, & inter fluendũ ſibilante, κελαρύζει μετ' ἦχον ἐρέει, Homer. Interpr.

Κελαρυσμὸς, ſtrepitus.

Κελέβη, ης, ἡ, poculum ligneum, peluis. ἐφ' ἧς τὸ χέειν καὶ (λείβειν.

Κελεὶς, ἡ, ſecuris.

*Κελέοντες, αἱ, naues actuariæ, perticæ, AElian. Dionyſ.

Κελεὸς, ὁ, galgulus auis, quæ à lybio aue diſsidet. Ariſtot. l. 9. Animal. cap. 1. alibi dicitur ὁ κολιὸς, alibi ὁ κελεός.

Κελητίζω, equito.

Κέλευθον, inſtrumentum piſcibus capiendis aptum.

Κελεύη, κελέβη.

Κελευθίτης, ου, ὁ, viator.

Κελευθιόων, cupiens iter facere.

Κελευθοπόρος, ου, ὁ, idem quod κελευθίτης, in Epigram.

Κέλευθος, ου, ἡ, & Plural. τὰ κέλευθα, via: ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω. Homer. Iliad. α, ὁ δ' ἴθυνε κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Idem Iliad. γ, θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθους, i. τὰς ὁδούς. Sophocl. τὰν ἀφ' ἑσπέρου θεοῦ κέλευθον, &c. i. viam, vt ita dicam, orientalem. πλατεῖα κέλευθος, lata via, in Cario Bacchillidis, vt refert Plutarch. in Numa. μακραὶ κέλευθοι, Apollon. ὑγρὰ κέλευθα, Homer. viæ humidæ, id eſt, per mare & vndas. τὴν διὰ θαλάσσης ὁδὸν, id eſt, πλοῦν. ἄλλοι δὲ, inquit Interpr. τὴν διὰ τῆς ὁδὸν σημαίνει.

Κέλευθρον, ου, τὸ, idem.

Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur, Thucydid. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Xenoph. κελευόμενος, iuſſus, cui iubetur, Idem in Pædia Cyri. κελευόμενοι ᾄδειν, iuſſi canere: ſic in Lycurgo Plutar. τὸ κελευόμενον πράττειν, imperatum facere, Xenophon. κελευόμενα ποιεῖν, imperata facere, Demoſth. alibi τὰ προσταττόμενα ποιεῖν dicit.

Κελευσθεὶς, iuſſus, Xenoph.

Κέλευσις, exhortatio, iuſſus.

Κέλευσμα, ατος, τὸ, καὶ κελευσμὸς, hortamentum, exhortatio nautica. Cani autem remigibus celeuſma per ſymphoniacos ſeruos olim ſolitum erat, & per aſſam vocẽ, id eſt, ore prolatam, & (vt in Argon.) interdum per citharam, authore Pædiano: vnde & Martialis lib. 3, Quorum per vada tarda nauigantes Lentos figitis ad celeuma remos. Bud. in Annotat. dicitur & κέλευμα. διὰ κέλευσμα, mandatum, Euripid.

Κελευσμοσύνη, ἡ, præceptum, iuſſus, Herodot. lib. 1.

Κελεύση, vel κέλευσμα, currus mulorum.

Κελευστὴς, ου, ὁ, hortator, qui nautas moderatur. ἐπιστάτης τῆς νεὼς, gubernator, præfectus nauibus, σρατηγὸς καὶ κυβερνήτης. vide Bud. in primis Annotat. εἰς ναύτας καὶ κελευστὰς καὶ κυβερνήτας τῆς δυνάμεως ἀφικομένης, Plut. in Themiſt. vbi Lap. ad nautas, remiges, & gubernatores potentia tranſlata.

Κελευτιάω, μ. άσω, π. ακα, & Κελεύω, μ. εύσω, π.ευκα, iubeo, cenſeo vt hortator. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμὲ, iube ad me venire. τὸ κελευόμενον ἱκανὸς ποιεῖν, potens imperiũ capeſſere, Idem. Et ſuadeo, hortor, permitto, voce Actiu. Lyſ. καὶ ποιεῖν ἐκέλευεν ὅ, τι βούλομαι, ſinebat me aliud de ſe ſtatuere, Bud. Comment. Dat. Homer. Iliad. δ, κέλευε δ' ἕπεσθαι ἑοῖς ἡγεμόνεσι. Heſiod. per Accuſat. dixit μελετᾶν βίου, ὥς σε κελεύω: vbi ſubauditur μελετᾶν. Cum Datiuo, Idem, φυλάκεσσι κελεύων, i. milites adhortans. Plato cum Accuſat. & Infinit. in Epiſt. κελεύων σε τὰς πόλεις κατοικίζειν, iubens te ciuitates reſtituere. κελεύω σε ἀπάγειν, iubeo te deducere, id eſt, vt tu deducas, Thucyd. κελεύω σε διαλέγεσθαι. ſic Xenophon libro primo Pædiæ. κελεύω ποιῆσαι, Thucydid. Item κελεύω, facio poteſtatem, innuo, σημαίνω, προστάττω. nec dicitur de maioribus hoc verbum, Thucyd. Interp. τίς σε ἐκέλευσε; quis te iuſſit? Plutar. in Galba.

Κελευσμοσύνη, iuſſio.

Κέλης, ητος, ὁ, equus celes, qui ab vno ſeſſore agitatur & regitur, deſultor, Bud. in Pandect. Interp. Ariſtoph. in dictione κελητίζομαι, Gellius lib. 10. Celoces, vel vt Græci dicunt, κέλητες, pro eodem. κέληθ' ἵππον ἐλαύνων, Hom. i. τὸν ἄζυγα, τὸν χωρὶς τῶν ἁρμάτων ἐλαυνόμενον, i. equum deſultoriũ. ἤλαυνον κέλητας καὶ ἅρματα, agebant equos deſultorios & currus, Herodot. Hos centauri primùm commonſtrarunt, cùm anteà curribus vterentur. per tranſlationem κέλης pro nauigio actuario ponitur, quod vno remo non duobus agitur: vnde & κελήτιον, paruulus celox. vide Bayf.

Κέλητες, actuariæ naues, Bayf.

Κελητιάω, μ. άσω, & Κελητίζω, μ. ίσω, π. ικα, equito, vehor curru, rego equum deſultorium. Κελητίζοντες, dicuntur in equeſtri certamine currentes.

Κέλκος, ὁ, aper.

Κελλίον, ου, τὸ, cenſus domus.

Κελλὸς, obliquus.

Κέλλω, μ. κέλσω, τὸ προσεγγίζω, appello in portum, venio in terram. Apollon. τῇ ῥα ἐκέλσαν, eò appulerunt. ἔκελσε, appulit. & compoſitũ ἐπέκελσε, i. προσώρμισε τὴν ναῦν, Idẽ. κέλλω item, pro ταχέως τρέχω. vnde κέλης, ὁ δρομικὸς ἵππος, inquit Etym. κέλσαι, i. ὁρμίσαι, appuliſſe, propinquaſſe. ἐνθάδε κέλσαι ἀνδρῶν ἱερῶν θεόσυλον, huc appelli, i. προσορμισθῆναι, Apollon. κέλσαι ποτὶ τέρμα δύσαιον, Euripid.

Κέλμις, puer, lecythus, & vnus ex idæis dactylis.

Κέλομαι, iubeo, poet. Deponens. Odyſſ. ο, κέλονται ἀμφιπόλοις γήμασθαι, i. κελεύουσι.

Κελόνιον, inſtrumentum, quo hauritur aqua.

Κέλουρον, ου, τὸ, intonſa auis.

Κελὸς, niger. κελαινὸς, μέλας.

*Κέλσαι, appellere, Odyſſ. & Κέλσε, appuli, ad portum veni, aſſumpſi.

Κελτικὸς, Gallicus, Ariſtot. τὸν κασσίτερον τὸν κελτικὸν τήκεσθαι φασι τάχιον ἢ μόλιβδον.

Κελτοὶ, καὶ κέλται, Galli, à Celto Herculis filio. à Polyb. dicũtur Galli, qui erant in Italia: & γαλάται, illi qui Romam ceperunt. κέλτοι καὶ γαλάται ἱστορεῖς, Baſil.

Κελτώριοι καὶ σένονες, Celtorii ac Senones populi Galliæ, Plutar. in Camillo.

Κελύφανον, ου, τὸ, ſiliqua, cortex.*

Κελυφώδης, putaminoſus, Theop. l. 1, c. 7. de cauſ.

Κέλυφος, εος, τὸ, cortex exterior, putamen, teſta, caliculus, cruſta, Ariſtot. lib. 5. Animal. de cancrorum cruſta: operculum

operculum, Gaza de inſectis: tegmen, tegumentum. ἐν καλύφῳ ῥοιᾶς, in calice punici mali, Dioſcor. lib. 1. Hermol. & Ruell. in mali corio, Marcell. ibidem. κέλυφος τοῦ καρύου, cortex nucis, Dioſc. lib. 1. τὸ περὶ τῇ βαλάνῳ κέλυφος, caliculus glandis, Hermol. putamen glandis, Ruell. coriū glandis, Marcell. lib. 1. Dioſc. Accipitur etiam pro ſede oculi & loco. κέλυφος ἐξέχλυσαν, clauſerunt oculos, in Epigram. ὥσπερ κέλυφος, velut putamen canaliculatum, Ariſtoteles libro tertio Animal. ſic Gaza. καλύφη in genere Fœmin. legitur lib. 3. hiſt. plāt. Theop. c. 9. περὶ τῇ καλύφῃ, iuxta putamen. τὰ τῶν κυάμων καλύφη, fabarum putamina, Theop. lib. 5, c. 21. de cauſ. plā. καλύφη τῶν ὀλυνθῶν, Ariſtop. Interp. καλύφια τῶν καρκίνων, cancrorum cruſtæ, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Κέλω, iubeo.

Κέλωρ, ωρος, vox, eques, ſpado, filius. κέλωρ ἀγαμεμνόνειος, (i. ὑός.

Κέλως, vſtiuus.

Κεμὰς, άδος, ἡ, cerua, ἡ νέα ἔλαφος, hinnulus, quaſi χαμαὶ ἡ ἐπὶ χαμευνάδι ἐν τῷ σπηλαίῳ. Homer. Iliad. κ, ἢ χεμάδ' ἢ λαγωὸν ἐπείγετον: vbi Interp. χαμάδα, νεογνὸν ἔλαφον ἢ δορκάδα.

Κεμπὸς, leuis, agilis.

Κέμφας, ἡ, cerua: pro κέμμας.

*Κέμφος, ὁ, fulica auis, quæ & κέπφος, Gaza.

Κέμων, ὁ, vnoculus, μονόφθαλμος.

Κὲν, Coniunctio expletiua. vide κέ.

Κεναγγία, ας, ἡ, vaſorum inanitas: pro inedia accipitur.

Κεναυχεία, ας, ἡ, vaniloquium.

Κένανδρος, vir vanus & futilis.

Κενδρίνῳ ἐλαίῳ, iuniperino oleo, Ariſtot. l. 7. Anim. c. 2.

Κένδυλα, in Epig. inſtrumētū ad naues fabrefaciēdas.

Κενεαυχὴς, vana iactans. κενὰ καὶ μάταια καυχώμενος.

Κενέβεια, τὰ, morticina, carnes præmortuę: pro κακριμαῖα id eſt, θνησιμαῖα, Ariſtoph.

Κενεμβατέω, μ. ήσω, π. ηκα, per vacua vado, vana conor, Neutr. Abſol.

Κενεὸς, pro, κενὸς, ὴ, ὸ, vacuus, inanis, leuis, effœtus, friuolus. Odyſ. ο, οὐδέ σε φημὶ ἀφ' ἥναι κενεόν.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, λαγὼν, venter, pars quæ eſt inter latera, quaſi κενὸς ὀστέων, locus ſub pectore concauus & oſsibus carens: item capacitas & complexio, κόλπος. aliquādo capitur pro aere ſeu cælo: inane etiam dicitur Latinis. & χθόνιος κενεὼν, pro terra apud Nonnum. νείατον ἐς κενεῶνα, in imum vterum: ſic Valla, id eſt, vltimam & infimam partem ventris, vbi ſunt ilia, id eſt, locus oſſibus vacuus, vbi cingimur.

Κενήριον, ου, τὸ, vacuum monumentum, inane ſepulchrū, κενοτάφιον.

Κενινητῶν βασιλεὺς ἄκρων, Ceninenſium rex Acron, Plutarch. in Romulo. fuerunt autem Ceninenſes, Italiæ in agro Sabino populi, à Romulo deuicti, & in vrbem Romam tralati.

Κενοδοξεῖν, inani gloria duci, Nazanz. & Chryſoſtom. de officio Epiſcopi.

Κενοδοξία, ας, ἡ, inanis gloria. κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ.

Κενόδοξος, glorioſus, gloriæ auidus, inanem de ſe perſuaſionem habens.

*Κενολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, garrio, inaniter loquor.

Κενοπαθεῖν, inaniter affici, Baſil.

Κενὸς, ὴ, ὸ, vacuus, deſertus, vanus. κενὰς χεῖρας ἔχοντες, leuem inis gratiam. κενὸς ἤδη τοῖς ἐναντίοις πόλεμος ἦν, Ariſtid. κενὰ νοῦ, i. ἀσυνέτως κούφα, Sophocl. κενῆς λεαίνης σκύμνος, Idem Sophocl.

Κενοσπουδία, ας, ἡ, inane ſtudium, ματαιοπονία.

Κενόσπουδος, ὁ, curioſus, inanium rerum ſtudioſus. Cicero ad Atticum, Sed hęc fortaſſè κενόσπουδα ſunt, curioſitatis plena, quæ tamen breui ſciantur neceſſe eſt.

Κενοσπούδως, fruſtrà, Plutar. in Apophth.

Κενοσοφία, vana ſapientia.

Κενοτάφιον, imaginarium ſepulchrum, quale deſcribit Virgil. lib. 3. AEneid. Sueton. honorarium tumulum appellat. τὰ κενοτάφια, inania ſepulchra, lib. 1. Regum, cap. 19: vbi tamen ſtatua exponitur, Bud. in Pandect.

Κενοταφὸς, de indocto dicitur.

Κενότης, ητος, ἡ, vacuitas.

Κενοτομία, ας, ἡ, rerum innouatio, nouorum ſtudium.

Κενοῦχος, crumena, βαλάντιον.

*Κενοφροσύνη, pro inani & vana opinione, apud Plutarchum in Platonis quæſt.

Κενοφωνία, ας, ἡ, vocum inanitas, vaniloquium, ματαιολογία, Heſych. Nazanz. in Orat.

Κενόω, μ. ώσω, π. ωκα, inanio, euacuo, purgo, exhaurio, Accuſ. & Genit. Gaza libr. 4. Gram. κενοῦται, euaneſcit, vacuatur, Nazanz. ὅσα κάτω τε καὶ ἄνω κενοῦται, excrementa oris & alui, Galen. lib. 1. ad Glaucon.

Κέντα, ſtimula, iube, crea.

Κενταυρίδες, αἱ, genus ornamenti muliebris.

Κενταυρίδας. ὁ δ' ἵππος κτήσεται μᾶλλον, ἢ κενταυρίδα, ἢ χρυσοφόρον, Lucian.

Κενταυρικῶς, centauricè, immaniter, Eraſm. Chiliad.

Κενταύρειον, καὶ κενταυρὶς, ἡ, centaurium, fel terræ, Gaza libro 1. hiſt. plant. Theoph. pro herba amara apud eundē lib. 3, cap. 5. febrifuga exponitur lib. 4, cap. 6. hiſt. plant. Ibidem. vide etiam Dioſcor. lib. 3. κενταύρειον λεπτὸν, paruū centaurium, cuius vſus mirus eſt ad glutinandum, Galen. ad Glauconem.

Κενταυρικὸς, agreſtis.

Κένταυροι, latrones.

Κενταυρομαχία, ας, ἡ, pugna centaurorum, i. immanis.

Κένταυρος, centaurus nauis, apud Bayſ. ſignum cæleſte & nomen ſyderis, Proclo in Sphæra. Ariſtop. pro monſtro, i. ὑποκένταυρος, in Comment. in dictione κωμικὴν κενταύρειον γένος, centauricum genus, i. centauri.

Κεντέομαι, ſtimulor.

Κεντύω, μ. ύσω, pungo, Nazanz.

Κεντέω, vel κεντάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſtimulo, pūgo, Ariſtop. νεφ. τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται, oculos percuſſus, quaſi à crabronibus. Itē pro trucido, Sophocl. ἡμᾶς ἡ κακαῖς βαρεῖα του, ἢ σὺν δόλῳ κεντηθεὶς ἀπολέσθαι, id eſt, σφάξετε.

Κέντημα, damnum, punctum, punctio, compunctio.

Κεντρεία, ἡ, centeria, plantę genus, Theoph. lib. 9, cap. 1. hiſt. plant. vbi tamen κεντρεία impreſſum eſt.

Κεντητήριον, ου, τὸ, ſubula, Lucian. de coriario loquens.

Κεντητικὸς, ὴ, ὸ, pungens, aculeatus.

Κεντητὸς, ὴ, ὸ, punctis diſtinctus.

Κεντίζω, μ. ίσω, π. ικα, καὶ κεντέω, pungo.

Κεντῖναι, αἱ, centinæ, genus culicum ficariorum, quod otioſè viuit, Theoph. libro 2. hiſtor. plant. capite 9.

Κέντορες ἵππων, ἱππεῖς κεντοῦντες, ἱππικοί, Hom. Iliad.

Κεντοῦν, ſtimulis cedere, Herodot.

Κεντρηνεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, velox, tanquam ſtimulo percuſſus. equ° ſtimulo obediens, quaſi εἴκων καὶ πειθόμενος τοῖς κέντροις.

Κεντρίζω, pungo, in Epigram.

Κεντρίνης, animal quoddam cum aculeo.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, καὶ κεντρίνα, genus ſerpentis, dipſas.

Κεντρομυῤῥίνη, ἡ, ſylueſtris myrthus, Gaza lib. 3. hiſt. plā.

Κέντρον, ου, τὸ, ſtimulus, calcar, ſpiculum, aculeus. Ariſtoph. νεφ. φέρε μοι τὸ κέντρον, affer mihi ſtimulum. πρὸς κέντρα λακτίζειν, contra ſtimulum calces iactare, Eraſmus in Adagiis. κέντρον ζυγόνος, l. 2. Dioſ. ὁμηρόκεντρα, Homerici cētones.

Κεντρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, habeo ſtimulum.

Κεντρότυπος, ου, ὁ, nequam, vafer, ſtimulator.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, veſtis verſicoloribus pannis cōſuta. vnde pro vario & verſuto ponitur. Ariſtoph. νεφ. κέντρων, μιαρὸς, &c. i. φανερὸς κλέπτης, ἢ χαλεπὸς καὶ φρικτὸς ἢ λωβηρός. vide Interpr.

Κεντρωτοὶ κηφῆνες, οἱ, aculeati fuci. ſic dicuntur fuci apū mortuo duce, etiāſi aculeo careant, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Κέντωρ, ſtimulator, percuſſor, lib. 5. Epigram. τὸν λασιοτέρων κέντορες παρδαλίων. Item auriga li. 5. Epigram. τηῖοι

πων κέντορας ἀθλοφόρων. Itē mordax: vnde ἐλέγχειν κέντοισι μύθοις, apud Nōn. & κέντορες λόγχαι, apud eundē Gen. fœmin.

Κένωμα, ατος, τὸ, euacuatio, inanitas.

Κενὼν, κανεὼν, τὸ κανὸν, in Hippiat. λακπατηθεὶς ἵππος ὑφ' ἑτέρου ἵππου εἰς τὸ κανὸν: videtur poſitum ἀντὶ τοῦ κανεῶνος.

Κένωσις, εως, ἡ, vaniloquium, euacuatio, inanitas, detractio. κένωσις μυστηρίου, myſterii euacuatio, Nazāz. in Orat.

Κενωτικὸς, vim habens euacuandi. κενωτικὸν φάρμακον, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Κέομαι, pro κεῖμαι: vnde κέονται, pro κεῖνται, & κέοιτο, ὑπάρχει.

Κεπφωθεὶς, καταγελασθεὶς. vide Heſych.

Κέπφος, ου, ὁ, fulica, larus, auis leuis, quę facilè à vēto impellitur: & tranſlatè pro ſtulto ponitur. vide apud Ariſtoph. & Eraſm. in Adagiis.

Κέρα, ἡ, cera, herba quæ & braſſica ſylueſtris, Theoph. libro 9, cap. 15. hiſt. plant.

Κέρα, cornua, crines, arcus.

Κεραβάτης, locos excelſos, & vertices mōtium ſcādens.

Κεραελκὴς, cornibus tractus, Nonn.

Κεραία, ας, ἡ, apex, antenna, punctum, virgula minuta, pars in talis ſuperior. κεραία, cap. 5. Euang. Matth. pro re minima, & cap. 16. Lucæ. ἐκ τοῦ ἑτέρου πέρατος ὥσπερ κεραίαν ἔχων, ex altera extremitate exertus veluti corniculum gerens, Ruell. cornutus antennæ modo, Barbarus: velut apicem ſuſpendens, Marcell. lib. 3. Dioſc. κεραίας, antennæ, pro parte tali ſuperiori, Ariſtot. lib. 2. Anim. Gaza ibidem antennas vertit. κεραίας γραμμῆς, Plutarc. in Numa, apices lineæ: ſic Lapus.

Κεραΐζω, μέλλω, αω. ικα. ſcindo, trucido, populor, vaſto, diripio, φθείρω, κόπτω. Actiu. Accuſat. Homer. Iliad. β, πρῶτος κεράϊζε, i. κατὰ κράτος ἐκράϊζε καὶ αἵρει. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν τοῖς κέρασι μαχομένων ζώων.

Κεραίρω, & Κεραίρω, κερῶ, miſceo. Iliad. 9, ζωρότερον δὲ κέραιρε δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ.

Κεραΐτης, cornutus, comatus, & genus ſerpentis. εἶδος ὄφεως, καὶ ὁ κέρατα ἔχων, Varin.

Κεραΐτης, ἡ, fœnum Græcum.

Κεράμεια, figulina, Bud. in Pandect.

Κεραμεικὸς, οῦ, ὁ, Ceramicus, locus Athęnis, in quo ſepeliebantur, qui in bello perierant. erat & alter, in quo diuerſabantur meretrices. κεραμεικὴ κάμινος, figlina fornax, Dioſcor. lib. 5.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figulina, vas teſtaceū, amphora, hydria fictilis. Videtur autem ad myſterium facere ſi quis excutiat, quid ſibi velit hydria fictilis apud Eccleſiaſtē, recurrente vitta aurea. τὰ κεραμεῖα, figlinæ. ἔνθα τὰ ὀστρακινὰ σκεύη κατασκευάζεται.

Κεράμεος, & κεραμοῦς, figulinus, fictilis. vide Ammon. circunflectitur in vltima, vt Adiectiua metallica contracta, vt docet Gaza lib. 2. Gram. κεραμεοῦς λύχνος, fictilis lucerna, Lucian. ἐν κεραμέῳ πηγάνῳ, in fictili patina, Dioſc. lib. 5. κεραμέῳ κρατῆρι, fictili poculo, Idem lib. 2. Ibidem tamē κεραμεοῦ ἀγγείου, legitur accentu mutato. ἐς κεραμέους πίθους, in fictiles fidelias, Herodot. κεραμέα λοπὰς, fictile, fictilis olla, Dioſc. lib. 2. τὰς κεραμέας κύλικας, fictilia pocula, Theophraſt. l. 5, cap. 4. hiſt. plāt. κεραμεοῦν ἀγγεῖον, fictile vas, vas figlinum, Dioſc. l. 5. κεραμεοῦν ἅρμα, currus fictilis, Plutar. in Publ. κεραμεοῦν ποτήριον, fictile poculum.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus. Heſiod. καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει.

Κεραμεύω, fingo, facio fictilia. Item malè mereor de Republ. κατεργάζομαι.

Κεραμία, omnia fictilia.

Κεραμικὸς πηλὸς, figularis creta, Dioſcorid. lib. 5. κεραμικὴ μάστιξ, periphraſis oſtraciſmi. κεραμικὴ κύλιξ, fictilis calix, Herodot. κεραμικὰ σκεύη, vaſa figuli.

Κεράμιον, ου, τὸ, vas fictile, amphora, id eſt, menſura octo & quadraginta ſextariorum, authore Bud. de Aſſe. ἀμφορεὺς, ὅ ἐστι κεράμιον, Dioſcor. lib. 5. τὰ κεράμια, lagenæ & cūcta id genus figlina, Gaza in Problem. Ariſtot. ſect. 11. quæſt. 8. Ibidē fictilia, & apud Theoph. l. 5. c. 6. hiſt. plāt.

Κεράμιος, figularis, Theop. l. 2, cap. 13. de cauſ. plant. χύτρα κεραμία, vas fictile, Dioſ. lib. 2, c. 77. κεραμία χύτρα, fictile ventroſum, Idem lib. 5.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula, teſta, Plutar. in Apophth. Eſt itē genus terræ. κεραμὶς γῆ, Ficin. apud. Platon. vertit cretā.

Κέραμος, ου, ὁ, tegula. Ariſtophan. νεφ. καὶ τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις συντρίψομεν. τῷ κεράμῳ, i. διὰ τοῦ κεράμου, tegulis, Thucyd. ἐπὶ τῶν κεράμων διατρίβει, verſatur in tectis, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 19. λίθοις καὶ κεράμοις, lapidibus & tegulis, Thucyd. Item dolium, vrceus, fictile vas, hydria, Plato in Timęo. Et carcer, lingua Cypriorū. Eſt & Cariæ vrbis proprium.

Κεραννύζαι, κολυμβῆσαι, κυβιστῆσαι.

Κεράννυμι, μ. κράσω, vel κεράσω, π. κέκρακα, &

Κεραννύω, miſceo, tempero, confundo, diluo, adultero, applico. Odyſſ. 1, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν, pro ἐνέχεεν. ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας: εἰς κέρας γὰρ ἐνέχεοντες, ἔπινον, inquit Didymus, περὶ τοῦ εὐφρανθῆναι τὴν τῶν ποτηρίων χύσιν: vnde κεράσας, qui temperauit. κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino & melle temperās fontem, Plutar. in Numa. Iliad. δ, πυρὸν ἔθηκεν, ὅτ' ἂν περ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται, vino ſcilicet craterem impleuit. Apollon. libro 1. Arg. κερασσάμενοι δὲ λοιβὰς, id eſt, fundentes. pro attempero, Philo de mundo, τὴν δὲ φύσιν ἀπέριμα τοῖς φυτοῖς, κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperās facultatibus. Galen. de parua pila, ἡδονῇ καὶ τέρψει τὸν ἐν αὐτοῖς πόνον κερασάμενοι. κέκρανται, temperantur. κεκρᾶσθαι, temperari. Plato de Leg. κεκραμένος οἶνος, vinū dilutū, Dioſ. l. 4. οἶνος ὕδατι ψυχρῷ κεκραμένος, vinū frigida dilutum, Gal. ad Gl. φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος τὸ ἦθος, ingenio ad omnem virtutem accomodatus, Plut. in Numa. κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου, mixto vino mero: ſic cap. 14. Apocal. Ioann. vbi notat Eraſm. κεράννυσθαι dici quod infunditur in calicem bibituro, etiamſi non diluatur aqua, aut alio potus genere. κεραστὴς, ἡ μετοχὴ ἐκ τοῦ κεράννυμι, qui miſcet, qui miſcuit, commiſcens, κεράσας, κερασάμενος.

Κέρας, capillus, arcus, membrum pudendum.

Κεραοξόος, ου, ὁ, polliens cornua, faber arcuarius, ὁ κερατουργὸς, ὁ κερατογλύφος.

Κεραὸς, οῦ, ὁ, cornutus, κερατοφόρος, εὔκερως, κερασφόρος. Ili. γ, εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα. aliquando corneus: vnde κεραὸς βιὸς, arcus corneus, in Epigram.

Κεράρχης, ου, ὁ, alæ præfectus.

Κεραρχία, ας, ἡ, cornu præfectura, quæ triginta duobus imperauit.

Κέρας, ατος, τὸ, καὶ τὸ κέρας, καὶ τὰ κέρεα, Herod, καὶ κεραία, cornu ſignificat & poculum: antiqui enim cornibus bibebant. vnde ea forma facta pocula κέρατα dicuntur, & ῥυτά. vide Athen. quare Bacchum cornutum fingebant. Refertur quoque ad rem bellicam, Ariſtot. de mundo, ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας ἐκτρέχει. vnde εἰς κέρας καὶ ἐπὶ κέρως ἄγειν, cornua inſtruere. & ἐπὶ κέρως πορευόμενοι, cornu præpoſito procedentes. AElian. Accipitur & pro cornu vngulæ bouis, Ariſtot. l. 8. Anim. cap. 8. & 23. Dicitur item oſtiū, Thucyd. μηδίστου κέρας, i. vt interpretatur Varin. τὸ τοῦ νείλου στόμα. ſignificat prætereà comam, ἀπὸ τοῦ κείρω, tondeo. inde κουρά, tonſura. vnde Diomedes ad Paridem apud Homer. κέρ' ἀγλαὲ παρθενοπῖπα, coma comptiſsimè, & capite puellariter compto. & ὀρθόκερως φρίκη. apud Sophocl. quæ capillū ſurrigit. Iuuenalis ſatyra 13. Homer. ſecutus dixit, Et madido torquentem cornua cirro. ſic κέρας vocarūt nonnulli σταφυλῖνον ἄγριον, id eſt, erraticam paſtinacam à fibrata & capillata radice. Ariſtotel. lib. 3. Animal. accipit pro extremis vuluarum.

Κερασβόλος, ου, præfractus, intractabilis: à ſeminib⁹, quę priuſquàm in terram cadant, ſi in cornua bòum inciderint, duriora naſcuntur, Eraſm. Chiliad. κερασβόλον σπέρμα ἀτεράμον γίνεται, Theoph. lib. 4, cap. 14. de cauſ. plantarum, Semen quod cornu tetigerit, fit incoctile.

Κερασοὺς, τὸ δένδρον: κέρασος, ὁ καρπὸς, &

Κεράσια

Κεράσια, τὰ, ceraſa: de quibus Dioſc. lib. 1. vertunt tamen Interpretes ceraſia pro eodem. κερασίων κόμμι, ibidē vertunt ceraſorum gummi.

Κέρασμα, ατος, τὸ, mixtura, potio.

Κεράσσω, infundo.

Κεράστης, ου, ὁ, cornutus, ceraſta. Theophr. lib. 4, cap. 16. hiſt. plant. vermium qui ficorum proprii ſunt, alios ait ex ipſis naſci arboribus, alios parere, qui ceraſtæ vocantur, & omnes in ceraſtam figurari. Ceraſtes item genus eſt ſerpentis, Dioſc. lib. 8. & ibidem Marcell. de remediis aduerſus ictum ceraſtis, idem Dioſc. lib. 9.

Κερασφόρος, ου, ὁ, corniger, cornutus, ὁ κέρατα ἔχων.

Κεράχειλοι, labris incuruis.

Κέρατα, τὰ, Cornua, proprium loci nomen in finibus agri Megarēſis, vnde Xerxes claſſem deſpexiſſe dicitur, Plutarch. in Themiſtocle.

• Κερατaύλης, καὶ κεραύλης, cornicen, cornu canens.

Κερατεία, ἡ, ſiliquaſtrum.

Κερατηφόρος, corniger, cornutus, εὔκερως.

* Κερατίας, ου, ὁ, cometæ genus, cornu ſpeciem habens.

Κερατίζω, μ. ίσω, π. ικα, cornu ventilo, cornu peto.

Κερατίνη, buccina, 2. Reg. cap. 2.

Κερατινὸς, οῦ, ὁ, corneus, cornutus. & κερατινὰ, καὶ κερατίνη, ἡ, oratio ambigua. Sunt tamen qui κερατινὸν, ſyllogiſmum cornutum interpretantur. Laertius in Zenone, & Politianus in Miſcellan. ἐν κερατίνοις πλήκτροις, in corneis plectris, Plato de Legib.

Κεράτιον, ου, τὸ, ſiliqua, corniculum. Ceratiō ſiliquæ genus eſt Theophraſto, vt annotat lib. 4. Dioſcorid. Marcellus. Columella lib. 5, cap. 10, Siliqua Græca, quam quidam κεράτιον vocant & perſicum, ante brumam per autumnū ſeritur. cap. 16. Lucæ, de filio prodigo, Et cupiebat ventrem implere de ſiliquis, quibus porci veſcebantur, i. ἀπὸ τῶν κερατίων.

Κερατιστὴς, οῦ, ὁ, cornupeta.

Κερατῖτις, corniculatum papauer. recenſetur inter lethalia, Dioſc. lib. 6. κερατίτιδος μήκωνος, corniculati papaueris, cornuti papaueris: de quo lib. 4. Dioſc. vide ibidē Marcell. cur dicatur κερατῖτις.

Κερατογλύφος, qui cornu expolit excolítque.

Κερατοειδὴς, corneus, qui ſpecie eſt cornea, trāſlucidus, corniculat⁹. vnde ὑμὴν κερατοειδὴς, cornea mēbrana, Gal. lib. 2. ad Glauc. de ophthalmia.

Κερατουργὸς, ὁ κερατογλύφος, qui cornua expolit ad arcus conficiendos, vel huiuſmodi.

Κερατώδης, cornutus, cornu imitans.

Κερατὼν, βωμὸς ἐν Δήλῳ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένων εὐωνύμων ἁπάντων, Plut. in Theſ. Ceraton ara in Delo, ex cornibus concinnis & inter ſe congruentibus ſiniſtris omnibus conſtructa. Genit. eſt κερατῶνος.

Κερατωνία, ſiliqua arbor, aut ficus AEgyptia, de qua Dioſcorides lib. 1, cap. 159: vbi Marcellus docet, Latinos κεράτια vocare modò Græcas, modò dulces ſiliquas, ſubdens, fructum eſſe arboris, quam Paulus AEgineta κερατωνίαν vocat: de qua Plinius lib. 15. Addit Marcellus, κεράτιον in frugibus quoque & leguminibus aliquot lōgiores ſiliquas appellari, facto à cornu nomine. Quidam etiam Græcorum ξυλοκέρατα vocant.

Κεραυνάω, μ. ήσω, π. ηκα, fulmino. Accuſ.

Κεραύνια, τὰ, Ceraunia, montes Epiri.

Κεραυνίας, ου, ὁ, fulmine ictus.

Κεραύνιος, & κεραύνειος Ζεὺς, in Epigr. Iupiter fulminator dictus: ἀπὸ τῶν κεραυνῶν, vt ſcribit Ariſtot. de mūdo. κεραύνιον δέμας, fulmine ictūm corpus, Eurip. Item Adiectiuè, fulmineus. κεραύνιον πῦρ, ignis fulminis, Idem ἀστὴρ κεραύνιος, in Epigr. Item κεραύνιος, veſtis quædam.

Κεραυνοβλῆτες, quæ fulmen iaciunt, Theophraſt. lib. 3. hiſtor. plant. cap. 9.

Κεραυνοβολέω, fulmen iaculor, fulmen intorqueo.

Κεραυνοβολία, ας, ἡ, fulminum iactus,

Κεραυνοβόλος, fulminis iaculator, Lucian.

Κεραυνὸς, οῦ, ὁ, fulmen: παρὰ τὸ κεραΐζειν, & αὔειν, ἤγουν φθείρειν καὶ καίειν. Ariſtot. de mundo, τὸ δὲ ἀστράψαν αἴα πυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, i. at quod fulſerit accēſum, ſi ad terrā vſq; curſim illiſum ſit, fulmen dicitur. κεραυνὸς, πυρφόρον Διὸς βέλος. Ariſtoph. κεραυνῶν εἴδη, Idem.

Κεραυνοσκόπιον, alta machina in ſcena inſtar ſpeculæ, ex qua fulminum iactus exhibebant.

Κεραυνοφόρος, fulmen ferens.

Κεραυνόω, μ. ώσω, π. ωκα, fulmine percutio, ferio. Accuſ. vnde κεραυνωθεὶς, Heſiod. i. ictus fulmine.

Κεράω, & κεράομαι, miſceo, vinum infundo: ab antiquo vſu cornuum pro poculis. Odyſſ. α, κερῶντο τε αἴθοπα οἶνον. & Odyſſ. γ, κεράασθαι δὲ οἶνον, miſcete, fundite.

Κερβέριοι, Cimerii, imbecilles.

Κερβολῶ, conuitior, maledico, decipio.

Κερδαίνω, μ. ανῶ, καὶ κερδήσω, π. γκα, lucrifacio: cuius Paſſiuum lucrifio, quæſtum facio, ἐργάζομαι, χρηματίζομαι: παρὰ τὸ κέαρ ἰαίνειν, ὅ ἐστιν εὐφραίνειν. Neut. Xenoph. ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, à quouis lucrum accipere. dicitur & λαμβάνειν ἀπὸ παντός. Chryſoſtom. οὐκ ἠδίκηται, ἀλλὰ καὶ ἐκέρδανε. Præterito κεκέρδηκα vtitur Phalar. in Epiſt. κεκέρδηκα, commodum cepi, apud Liban. videtur deduci à κερδέω. ἐκερδήσαμεν, quæſtum fecerunt. ἵνα Χριστὸν κερδήσω, vt Chriſtum lucrifaciā, Paul. cap. 3. ad Philip. κερδαίνειν δῶρα, captare, parare. κερδαίνειν ἐργασίαν, operam lucrari, Bud in Epiſt. poſt. κερδῆσαι, lucrifacere, cap. 27. Act. Apoſt. κερδήσεσθαι μέλλων, quippiam lucrifacturus, Herodot.

Κερδαλέη, ης, ἡ, vulpes.

Κερδαλέος, ου, ὁ, aſtutus, callidus, fraudulentus. Odyſſ. α, παῖς κερδαλέος, puer verſutus. κερδαλέος λύκος, πανοῦργος. Item vtilis, Plat. l. 1. de Rep. ἐπωφελής, Thuc. ei opponitur ζημιώδης. κερδαλέη βουλὴ, Homer. κερδαλέος δόμος, in Epigram. domus opulenta.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quæſtuarius, auarus. Ilia. α, ἀναιδείην ἐπιειμένε κερδαλεόφρον, i. πανοῦργε τὸ φρόνημα, improbe & verſute, ἢ ἐπικερδῆ τὸν νοῦν ἔχων, τουτέστι κερδαίνειν φρονῶν.

Κερδαλέως, aſtuté.

Κερδαλῆ, vulpes. κερδαλέη, pellis vulpina. Nazanz. τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγχρώπτων.

Κέρδεια, τὰ, aſtutiæ vulpinæ.

Κερδεία, vafrities.

Κέρδιον, expediēs, ὠφέλιμον. Itē κέρδιον, vtilius, lucroſius, melius, βέλτιον κρεῖττον. Odyſſ. ξ, ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι.

Κέρδιστος, ου, ὁ, vtiliſſimus, aſtutiſſimus, prudētiſſimus, locupletiſſimus. Sophoc. in Aiace, πρὸς τὸ κέρδιστον βαλὼν τῆς γνώμης, conuerſus ad prudentiſſimum conſilium.

Κερδογαμεῖν, lucri cauſa vxorem ducere.

Κέρδον, herba lanaria.

Κέρδος, εος, τὸ, lucrum, vſus, ſtipendium, prouentus, aſtutia vulpina, aſt⁹, δόλος, πανουργία ἢ σύνεσις, vaframentū. κέρδος ποιεῖν, lucrū facere, Ariſt. in Pol. ἐν κέρδει ποιοῦμαι, lucrifacio

Κερδοσύνη, ης, ἡ, aſtutia, decipiens aſtutia, σύνεσις. Odyſſ. ξ, ἕζετο κερδοσύνῃ, de induſtria ſedebat.

Κερδύφιον, ου, τὸ, lucellum.

Κερδὼ, όος, ὁ, vulpes, forma diminut. à κερδαλῆ.

Κερδῷος, ὁ, ad verbū eſſet lucroſus, conciliator lucri, ſeu lucrifer, Mercurii epithet. apud Luciā. ὦ Ζεῦ τεράστιε καὶ Ἑρμῆ κερδῷε πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; verba ſunt Timonis theſaurum effodientis.

Κέρεα, exequiæ. forte legendū κτέρεα, vt infrà, Herod.

* Κέρθιος, ὁ, auis quædam Ariſtot. Gaza reddit certhiā.

Κέρκα, ἀκρίς.

* Κέρκαξ, κος, accipiter.

Κερκαφίδαι, dicūtur Rhodii, à Cercapho rege, in Epig.

• Κερκούρης, ὁ, machina ferrea, quæ de antenna ſuſpendebatur, cuius in nauali prælio vſus erat ad demergendas hoſtiles naues: alio nomine δελφίς. Euſtathius ex Pauſaniæ Lexico, Iliad. φ. Eſt & gubernaculum nauis, μικρὸν πηδάλιον.

Κερκίδες,αἱ,virgulta,Gaza.

Κερκίδιον,ου,τὸ, radiolus.

Κερκιδοποιϊκὴ, pectinaria ars,Ariſtot.lib.1.Polit.cap.5.

Κερκίζω,ω,ίσω,π.ικα,texo cum radio,Plato in Politic.

Κερκιδαλλὶς, erodius auis.

Κερκὶς,ἡ, alpina arbor ſimilis populo albæ, Theophr. lib.3.hiſt.plant. cap.14.

Κερκὶς,ίδος,ἡ,radius textorius,pecten,& os minus brachii,nos etiam radium dicimus. Item textura, Euripid. & pannus radio textus, ὕφασμα. ſic exponitur apud Homer. κερκίσι,ταῖς ἱστουργίαις, ἀπὸ μέρους. κερκίδες γὰρ συντιθέασι τὴν κρόκην τῷ στήμονι.

Κέρκος,accipiter aut gallus.

Κερκοπίθηκος,ου,ὁ,cercopithecus,ſimia caudata.

Κερκώπων ἀγορὰ,vide in Prouerbiis Eraſmi.

Κέρκος,ου,ὁ,vaſis genus,ſicuti eſt tripus,ianua ænea,annulus oſtii. Ponitur & pro cuiuſlibet animalis cauda. Ariſtot. loquens de ſue: item de equis, lib.6. Animal.c. 18. propriè de quadrupedibus,vt ὀρροπύγιον de auibus, Ariſtot.lib.4.de partibus Animal.c.13. παρὰ τὸ σκαίρειν καὶ ἕρπειν, hoc eſt,à ſaliendo obrependóque. Ariſtoph. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγῶ, Ecce(inquit)leporis caudā excipe. Quia verò mollior delicatiórque eſt animalis eius pilus,ſpongiæ loco vtebantur, purgandis præſertim,detergendíſque lippitudinibus. Inde fortaſsis natum eſt adagium in eum, qui nimis aſtutè ſubblanditur, vt nuncupetur cercus. vide Cęl.lib.16,cap.59. Gaza κέρκον ex Ariſtotele vertit caudam,& addit fœmininum articulum.

Κερκασώρου πόλεως meminit Herodot.lib.2.iuxta quam ſcinditur Nilus.

Κέρκουρος,εἶδος πλοίου καὶ ἰχθῦς, Heſych. Actuarium nauigiū ἐπάκτριον vocat Athen. Valla in Herodian. genus eſt nauigii breuioris, quaſi caudata nauis, & ſpecies piſcis.

Κερκοφόροι,quæ caudam habent.

Κερκυραῖοι,Corcyræi,populi inſulani.

Κερκώπη,ης,ἡ,cicadæ genus exiguæ & mutæ, Cæl.lib.9, cap.31. Athen. ζῶον ὅμοιον τέττιγι.

Κερκωπίζω,laſciuio,adulor, χλευάζω,μυκίζω, tranſlatione à brutis ducta caudam motitantibus,Cæl. lib.11,cap. 33. & Eraſmus Chil.

• Κέρκωσις,εως,ἡ,morbus muliebrium locorum, quum ſcilicet caro adnaſcens,totū pudendū implet,& ad exteriora inſtar caudæ(vnde etiā nomen habet)prominet.

Κέρκωψ,ωπος,aſtutus, caudatus, & ſimiarū genus. Cyclopes quoque Cercopes appellabantur. vide adagium, Cercopum cœtus. Bud.aulam ſeu aulæ comitatum venuſtè vocat κερκώπων ἀγοράν,in Epiſt. poſter.

Κέρμα,ατος,τὸ,ſtips,moneta,pecunia,λεπτότατόν τι: à verbo κείρω & τέμνω. κέρματα, fruſta minuta, minutiæ æris. Ariſtoph.in Pluto, τὸ σμικρὸν ἐπιδοὺς κέρμα τῇ γυναικί. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν,æs nummulariorū, cap.2. Euang. Ioann.

Κερματίζω, ω,ίσω,π.ικα, in minuta ſcindo, comminuo, diſcerpo,trucido. Item cudo monetam. Pro diuidere & partiri,Ariſtoph. Actiu. Accuſ.

Κερμάτιον,ου,τὸ,fruſtum,pecuniola.

Κερματιστὴς,οῦ,ὁ, nummularius, qui maiores nūmos pro minutulis commutat non ſine quæſtu.

Κερμασὶ τῆς Ἀττικῆς,ritu Attico. καὶ ἄλλα ἄττα τῆς Ἀττικῆς κερμασὶ,& alia quædam ritus Attici, Theophraſt.lib.5,cap. 3.hiſt.plant.

Κερμοδότης,ου,ὁ,nummularius,Nonnus.

Κέρνον, vas figulinum, ſacrificium Cybeles, σιπαλὶς, & κέρνα,ſecuris,foculus.

* Κερνοφόρον,ſaltationis genus,quod crateras manibus gerentes peragebant,Pollux.

Κεροβάτης,ου,ὁ,epitheton Panos, quòd cornua geſtare fingatur.

Κεροδέτα τόξα,arcus cornu vincti,Euripid.

Κερόεις,pro κερατόεις,cornutus,συμπλεκτικός. κερόεντα λαιτὸς, in Epigram. & ibidem κερόεις θεός.

* Κεροίαξ,τὸ κοινῶς κάλων, Suid. vide in dictione Οἴαξ. Lucian. καὶ θαυμάζοντες αὐτόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων ἀνιόντα ἐπὶ τῆς κεραίας ἀσφαλῶς διαθέοντα τῶν κεραιάκων ἀπειλημμένον, id eſt, τὸν ἄκρον τῆς κεραίας.

Κεροπλάστης,ου,ὁ,ornator comæ,λεπτουργός.

Κερουλκὸς,οῦ,ὁ, cornibus trahēs, & funis quidam nauticus,ὁ ὑπέρων.

Κερουτίας, iactator ſuperb⁹, quaſi elatis cornib⁹,γαυρίας.

Κερουτιάω,cornua erigo, τὴν κεφαλὴν ἀνατείνω, Ariſtoph.

Κερουχὶς,ίδος,ἡ,cornigera.

Κεροῦχος,ου,ὁ,cornutus,ceruchus.

Κερόωντο,miſcebant.

Κέρσε,incidit,Doricè: à κείρω. Heſiod. ἀπὸ δ' ἀμφοῖν χεῖρας τέμνοντε.

Κερτομέω,ω,ήσω,π.ηκα, conuitior, mordeo, dolo ludo, σκώπτω,ὑβρίζω,ἐρεθίζω,χλευάζω,ludificor,irrideo: à κέαρ & τέμνω, Homer. Iliad.β.

Κερτομία,ας,ἡ,probrum, conuitium,irriſio.

Κερτομίας,ου,ὁ, & Κερτόμιος,ου,ὁ,mordax, irritatiuus, ἐρεθιστικὸς,χλευαστικὸς,ὑβριστικὸς,ὀνειδιστικὸς,μεμπτικὸς,σκωπτικός. Iliad.α, κερτομίοισι ἐπέεσσιν, id eſt, τοῖς τὸ κέαρ ὥσπερ τὴν ψυχὴν τέμνουσι καὶ λυποῦσι λόγοις.

Κέρτομος,ου,ὁ,iocabundus, mordax, cauillatorius,ὁ κέαρ τέμνων,θυμοδακής. Heſio. κέρτομα βάζειν,cōuitia dicere. κέρτομος ἁρμονία,in Epig. κέρτομος χαρά, lętitia deriſoria, Actiu.

Κερχαλαὶ,aſperitas gutturis,καὶ ὁ ἐν τῷ πνεύμονι ψόφος.

Κερχάλεος,aſper,aridus,ſiticuloſus.

Κερχνόω,aſperum facio,ſculpo,cælo.

Κερχνὶς,ίδος,ἡ,auis genus,apud Ariſtoph.

Κέρχνωμα,ατος,τὸ,aſperitas,cælatura, κύκλωμα,χαλκωμὸς, ὁ περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμος,ποτήριον ἔπιχαλκον.

Κερχνωτὸς,οῦ, ſignis aſper, cælatus, tornatus, variegatus,πολύτυπος.

• Κερχόδεις,οἱ,abſque ν, Hippocrati dicuntur qui aſperā & obſcuram habent vocem, ex diuturno vitio natorum in pulmonibus crudorum tuberculorum: voce deducta à κερχεῖν, Galen.lib.3.de Articul.

Κίερον,miſcebant, Apoll. Rhod.

Κερωνία, ἡ, ſiliqua, quam ficum AEgyptiam vocant, Theophraſt.lib.1.hiſt.plant.cap.18.

Κέρωνται,κιρνῶσι,miſceant,Homer.

Κ' εἰς,pro καὶ εἰς.

Κέσκετο,iacebat.

Κεσκίον,ſtuppa.

Κεσσοχίτων,ὁ, legitur apud Orpheum in lib.de Gemm. in lapide proximo ante iaſpidem. fortè legendum eſt κισσοχίτων.

Κεστὸς,οῦ,ὁ, acu pictus, ceſtus, hoc eſt, cingulum Veneris, efficax ad illectamentum gratiarum, & amorū, quo illa dicitur Martem cōciliare. Eraſm.prouerb. Ceſtum habet Veneris. παφίης κεστὸν,in Epigram.

* Κέστρα,ἡ,piſcis qui & σφύραινα dicitur Athenæo.

Κέστρα,ας,ἡ,ſtimulus,ſiue ſtylus,telum,malleus, Cælius lib.14,cap.37. apud Ariſtophan. κέστρας Genitiuus eſt 1. declin.generis fœmin. vide Interpretem.

Κεστρεὺς,έως,ὁ,mugil, Ariſtotel. lib.2. Animal. dicitur & mugilis in recto, Gaza lib.4. Animal. dicitur etiā κέφαλος. eſt & κεστρία, piſcis, Ariſtoph. vide in prouerbio apud Eraſm. Ceſtreus ieiunat.

Κέστρινος, Larinus bos, Cæl.lib.3,cap.21. κεστρινοὶ βοῦς, Suidas in verbo Λαρινοί.

Κέστρον,vinculum,genus teli, Cæl.lib.14,cap.27. herba etiam eſt,de qua Dioſcorid.lib.4. vbi annotat Marcell. κέστρον primò ſignificare telum, quod Perſico bello inuētum fuit: deinde opus interpunctum acúve pictum: tertiò Veneris & fœminarum ornatum, quanuis priuatim hic ceſtus dicatur. Libri prętereà à varietate ſubiecti, ab aliquot Græcis hoc titulo inſcripti ſunt. Sic etiam Plinius aliquando ebur ceſtrum,i. picturatum dixit. poſtremò herbam ſignificat, quam Latini betonicā, quòd Ve-

tones

tones Hiſpaniæ populi eam inuenerint, teſte Plinio. κέστρον τὸ ψυχότροφον, betonica quam ceſtron pſychotrophon dicunt, ex qua conficitur κεστρίτης οἶνος, ceſtrites vinum, Dioſcor. lib. 5.

Κέστρος, aſperitas linguę, telum, prima ſeminum germinatio.

Κεστρωτὸν, lignum graue, acutum & præuſtum, ξύλον βαρὺ ἔχον τι κέντρον.

Κεύθω, vado, item tego. Homer. Iliad. γ. ἢ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον, i. οὐκ ἀπέκρυπτον, non celaſſent.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, latibulum, penetrale, ſeceſſus. Heſiod. γαίης ἐν κευθμῶνι. κευθμὼν, ait Interp. Homeri, κρυπτόμενος, ἀπόκρυφος τόπος, κοῖλος τόπος.

Κεύθομαι, vado.

Κεῦθος, εος, τὸ, profunditas, cauerna. Heſiod. in Theog. ὑπὸ κεύθεσι γαίης, in antris terræ.

Κεύθω, μ. σω, π. κα, occulto. vnde ἐπικεύθω. κέκευθα, abſcondi, texi, in Præt. medio. κέκευθε δόμον, in Epigr. κεύθω etiam reperitur pro κεύθομαι, i. κρύπτομαι. Sophocl. in Aiace, κρείσσων γὰρ ἅιδα κεύθων ὁ νοσῶν μάταν, i. ὁ τεθνηκὼς, ὁ κευθόμενος ἅιδῃ. & κέκευθε Paſſiuum, i. κρύπτεται, apud eundem.

Κεφαλαία, eſt intentus capitis dolor, iuxta Galenum in Definit. qui ſi in alteram capitis partem ſe inſinuarit, heterocrania & hemicrania dicitur.

* Κεφαλαὶ, αἱ, tribus Atticæ, cuius in Auibus meminit Ariſtophanes.

Κεφάλαιον, ου, τὸ, caput. ὅ, τι τὸ κεφάλαιον, quod eſt caput, Lucian. ὅ, τι τὸ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἥγαγες, quodnā caput ex inferis eduxiſti? Plutarch. in Pericle. Ariſtoph. πορ. pro fruſto rotundo, κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος, radiculæ rotundū, caulem ſeu ipſius partē in orbem ſectam, i. τὸ περὶ τοῖς φύλλοις χαυλῶδες, inquit Interpres. Transfertur autē variè, quemadmodū apud Latinos. Aliquādo enim ponitur ꝓ ſumma, atque vniuerſo, hoc eſt, pro eo quòd rem continet, vt κεφάλαιον τῶν εἰρημένων, ſumma ſupradictorū hæc eſt. & τὸ κεφάλαιον ὅλου τοῦ πράγματος, caput rei totius, Iſocr. vnde ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐπὶ κεφαλαίῳ, vel κεφαλαίῳ, ꝓ in ſumma. Plato in Epiſt. ὡς δ' ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, vt autem in genere dicam, vt in ſumma dicam. ἐν κεφαλαίῳ φράσω, Demoſth. βραχυτάτῳ ἐν κεφαλαίῳ τοῖς τε ξύμπασι καὶ καθ' ἕκαστον, omnibus & ſingulis in ſummam collectis, Thucyd. ἐπὶ δὲ κεφαλαίῳ, ſummatim, Nazanz. in Orat. ſic & Demoſth. κατὰ τὸ κεφάλαιον, ad ſummam, AEſchin. Item pro ſumma, i. ſorte vſurarum. Idem, ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν, quoad ſummam ſoluerunt & ſortem, i. τὸ ἀρχαῖον. ſic Græci vocant ſupputationem in ſummam ſubductā, τὸ σύμπαν, quod ex multis ſingulis colligitur, Bud. in Epiſt. Aliquando pro firmamēto & capite cauſæ ponitur, Greg. Aliquando pro capite & vertice rerum, apud eundē, de quo Bud. Com. Accipitur etiā aliquando pro parte diuiſa, quod vulgò capitulum vocant. Eſt etiam cōpendium, cardo, principiū, pars ſumma, pars præcipua, prouerbialiter, Lucian. τὰ κεφάλαια, loci, i. ſedes argumentorum, & ex quibus argumenta petenda ſunt. κεφάλαια τελικὰ, Hermog. τὰ κεφάλαια τῆς διαιρέσεως, Idē. κεφάλαια καὶ τὰ ζητήματα, idē Hermog. res de quibus dicturi ſumus, Quintil. lib. 3, c. 13, ἐπὶ κεφαλαίων, i. κεφαλαιωδῶς, Hermog. ἐν κεφαλαίοις ὑπομιμνήσκοντες, ſummatim in memoriam redigentes, Thucyd. ὡς ἐν κεφαλαίοις εἰπεῖν, vt ſummatim dicam, Ariſtot. lib. 5. Politicorum, cap. 10.

Κεφαλαιοῦσθαι, in ſummā ſubduci, & colligi. Ariſtot. de mūdo, τὸ δὲ τῶν πλανητῶν πλῆθος εἰς ἑπτὰ μέρη κεφαλαιούμενον, &c. errātium numerus ſeptenario collectus, &c. Et actiuè ꝓ in ſummam colligere. Plato, κεφαλαιωσώμεθα τοίνυν, ſummatim igitur definiamus, Bud. Comm.

Κεφαλαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, in ſummam quandā ſubduco & colligo, Bud. Item ſummatim dico, in pauca cōtraho, in ſummam contraho. κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν, i. ἐκ πολλοῦ ἀπαρχόμενοι, ἤγουν κεφαλαιωδῶς καὶ συντετμημένως λέγοντες, Thucydid. altius repetentes, Valla. Item κεφαλαιόω cum Accuſ. comminuo caput, Marci cap. 12.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſummarius, capitalis, κεφαλαιωδέστατον Phrynichus reiicit.

Κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, ſummatim diſſerere.

Κεφαλαίωμα, τὸ, κεφάλαιον, ſumma.

Κεφαλαλγέω, capite doleo.

Κεφαλαλγὸς, ὁ καὶ ἡ, caput tentans. κεφαλαλγεῖς οἶνοι πάντες οἱ οὐώδεις καὶ κιρροί. κεφαλαλγὴς, & τὸ κεφαλαλγὲς, idem, capiti dolorem inferens.

Κεφαλαλγία, Atticè prò κεφαλαργία, ας, ἡ, capitis dolor. de qua dictione vide Marcellum lib. 3. Dioſcorid. & Ariſtot. in Problem. ſect. 1. quæſt. 10. κεφαλαλγία, τῆς κεφαλῆς ἄλγημα, Galen. ad Glauconem.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, caput, vertex, ſumma pars, apex, ceruix, exordium, origo, ſtatura corporis. κεφαλὴ, τὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐργαστήριον, caput ſentiēdi organorum officina, Nazanzenus περὶ βαπτίσματ. κεφαλὴ αὐτὸς, id eſt, ἀνὴρ, Homerus. φίλη κεφαλὴ, idem Homer. κεφαλὴ κάλπης, vrnæ caput & pars ſuperior, Ariſtophanes. ἡ κεφαλὴ τῆς τάφρου, foſſæ faſtigium, ſtatio, Demoſthenes. τὸ κύτος τῶν πολυπόδων κεφαλὴ dicitur, i. alueus polypodum, Ariſtot. lib. 2. de partib. Animal. περὶ κεφαλῆς ξῖφος, Ariſtoph. τῆς κεφαλῆς περὶ πάσης, Idē. εἰς κεφαλὴν τρέπεται, Idem. κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 8. vnuſquiſque certum quid in ſingula capita taxatū ſoluit. ὦ χρυσῆ κεφαλὴ, ὦ μιαρὰ κεφαλὴ, Demoſth. κεφαλὴ etiam hominem ſignificat, itémque ſummam & concluſionem.

Κεφαληγερέτας, ὁ, dictus eſt Pericles à Cratino poeta, quòd eſſet capite oblongo, Plutarc. in Pericle.

Κεφαλῆται, οἱ, lapides angulares.

Κεφαλικὸς, οῦ, ὁ, capitalis. κεφαλικαὶ ἔχθραι, capitales inimicitiæ, Modeſt. cap. 6. lib. 27. Digeſtor. circa finem. Dioſcorid. lib. 3, cap. 55, μίγνυται καὶ ἀκόποις καὶ κεφαλικοῖς διαχρίσμασι, acopis & capitis medicaminibus admiſcetur. ἐμπλάστρα κεφαλικὰ, capitis emplaſtra. dubitat Marcellus ibidē an ſimpliciter capitis emplaſtra ſint capienda, an quæ contra cephaleam permanentem capitis dolorem. τὸ κεφαλικὸν καλούμενον φάρμακον, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Κεφαλίνη, dicitur in lingua ea pars, cui guſtus potentia ineſt.

Κεφάλιον, capitulum, lib. 2. Dioſcorid. ‖ verbum rhetoricū, Hermog. identidem, vt προτάσεις, λύσεις, ὑποφορὰς, &c.

Κεφαλὶς, ίδος, caput, capitulum, vaſculum, vt in plantis, idem Dioſcorid. lib. 3. ‖ κεφαλὶς item genus veſtis vel tegminis. Ariſtot. 2. Rhetor. εἰ γὰρ περίζωμα καὶ κεφαλὶς καὶ χιτὼν δύναται γενέσθαι, καὶ ὑποδήματα δύναται γενέσθαι. Suprà autē dixerat, εἰ γὰρ τὸ ὅλον δυνατὸν, καὶ τὰ μέρη ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Κεφαλισμὸς apud Ariſtot. in Topicis, in fine, dicitur ſimplicium numerorum vſque ad decem multiplicatiō. vulgò menſam Pythagoræ vocant.

Κεφαλοβαρὴς, capitatus, Gaza ex lib. 1. cap. 10. hiſt. plāt. quid ſit vide apud Ariſtot. de diuturnit. & breuit.

Κεφαλοδέσμιον, ου, & Κεφαλόδεσμος, ου, frontale, ἄμπυξ.

Κεφαλοειδὴς, capitis ſpeciem referens.

Κεφαλόθλασις, τὰ, capitis ruptiones, Theophraſt. libro 9, cap. 22. hiſt. plant.

* Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, phalangii genus, quod & κρανοκολάπτης, apud Nicandrum.

Κεφαλόμακτρον, ου, τὸ, ſudarium.

Κεφαλόρριζος, radicem habens capitatam.

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus piſcis, capito, Gaza Interpr. diuerſus à cephalino piſce, quem blapſiam vocant. de genere mugilum eſt, Ariſtot. lib. 5. Anim. cap. 11. hunc vocant etiā labeonem, i. χελώνα, Idē l. 8. Anim. c. 2. Cephalus item proprium viri, cui Aurora peperit Phaetōtem, vt ſcribit Heſiod. κέφαλον ἤρπασεν ἠώς, Euripid.

Κεφαλοτομεῖν, decollare: reiiciendum ait Phrynichus, & pro eo dicendum καρατομεῖν.

Κεφαλώδης, in caput extuberans. κεφαλῶδές τι, quiddā modo capitis.

Κεφαλωτὸς, capitatus, Ariſtot. in Prædicam.

Κέφυλος, ἴος, τὸ, κέλυφος.

Κέχανδα, ſum capax.

Κεχαρακωμένος, vallo munitus.

Κεχάρηκα, gauiſus ſum: à χαίρω. κεχαρηκότες, lætitia affe-ƈti, gauiſi, lætabundi, Herodot.

Κεχάρητο, gaudebat, ἔχαιρε. in Pluſquãperf. κεχαρήμην. Heſiod. κεχάρητο ὁ κύκνος ἀμύμων, lætus erat Cygnus incul (patus.

Κεχαρηὼς, ότος, gauiſus, Homer.

Κεχαρισμένος, iucundus, gratus. vnde κεχαρισμένως Ad-uerb. κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχειν, Iſocr. ad Nicocl. i. ita im-perare, vt ſis charus ipſis ſubditis & gratus. κεχαρισμένως εἰπεῖν, ad gratiam dicere, idem Iſocr. & Ariſtoph.

Κεχαριτωμένος, ὁ, gratioſus, quem gratuito animi fauo-re complectimur. Vnde Achilles ad Patrocl. ἐμῷ κεχαρι-σμένε θυμῷ.

Κεχαρμένος, gauiſus, ſe oblectans, Euripid.

Κεχάροιτο, lætaretur, gratularetur, Homer. Apollon. Rhod. pro valeat.

Κεχαρήσω, gauiſus ſum. Il. ν, κεχάροιτο δὲ πάντες ἀχαιοὶ, i. ἐχάρησε. Datiuo. Apoll. 2, συνεχολίῃ κεχάροιτο. Et in Optat. Homer. Iliad. α, πρῶτος μέγα κεχαρήσατο θυμῷ, pro χαρεῖν.

Κεχάλωμαι, vinctus ſum.

Κέχηνα, hiaui, hio, medium Perfectũ verbi χαίνω, i. χά-σκω. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν, Ariſtoph. ἐκεχήνεσαν πρὸς ἐμὲ, in me erant intenti, Idem. κεχήνη, pro κεχήνεια, in prima Perſona apud eundem. κεχήνη πρὸς σὲ, i. εἰς σὲ ἀποβλέπω, & προσδοκῶ, idem Ariſtophanes.

Κεχλωδὸς, τὸ, hiatus.

Κεχηνὼς, hians, hiſcens, os aperiẽs, ἀνεῳγὼς, apertus. πρὸς ταῦτα κεχηνὼς, hiante ore hæc reſpiciens, Ariſtoph. κεχη-νότες, hiantes, ſtulti.

Κεχμάζω, facio florere, floreo.

Κεχὴ, auis nomen, Interpres Ariſtoph. in ipſo tamen Ariſtoph. κεχηνὶς ſcribitur.

Κέχοδα, cacaui: à χέζω, Ariſtophanes, i. ἀποπάτημα. vnde ἐγκέχοδα.

Κεχολώατο, Ionicè pro ἐκεχόλωντο, i. ὀργίζοντο. κεχολώατο θύμῳ, ὀδ. ξ.

Κεχρημένος, ε, ὁ, mutuatus, indigens, δεόμενος. Heſiod. αἰ-δὼς δ' ἐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Cum Genit. Idem, σεῖο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται, tua opera egebit. βίου κεχρημέ-νος, victu egens, idem Heſiod.

Κεχρησμένος θάνατος, mors oraculo prædicta.

Κεχρὶς, ἡ, tinnunculus auis, Ariſtot. lib. 1. Animal. eius ouum rubrum eſt modo minii, Ibidem, cap. 2.

Κέχυμαι, mano, expaſſus ſum, ſum fuſus. Apollon. χύ-τος τύμβος, ſepulchrum ex fuſili humo aggeſtum eſt. Lu-cian. περὶ θυσιῶν, ἐρωτικὸς δὲ ὢν καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in Ve nerem profuſus.

Κεχωρίδαται, diſcrepant, ſeparati ſunt, Herodot. Ioni-cè, κεχωρίδαται τῶν ἄλλων, ab aliis diſcrepant.

Κεχῶσθαι, exaggerari, aggeri. κεχῶσθαι δίαιτα δοκεῖ ἱκανὴ, ſa-tis ſoli ad vſum videtur, Thucydid.

Κέω: vnde κεάζω, σχίζω.

Κέων, οντος, ὁ, dormiturus.

Κεάδας, barathrum, locus profundus apud Athenien-ſes, in quem coniici ſolebant noxii.

Κηώεις, redolens, odoratus.

Κέως, in Genit. κέω, ντέως, ἔω, Gaza lib. 2. Gram. ‖ Ceos inſula quam Latini Ceam vocant, vt Plin. κεῖος καὶ κεῖος καὶ κῷος, Ceus. Nã Coos, vnde Coi, alia eſt, prope Rhodum.

Κῆαι πῦρ, accendere ignem. ὀδ. ο, τὸ πῦρ κῆαι ἄνωγα, ei iuſ-ſit ignem accendere. vide κήω. κήαντο πῦρ, pro ἀνῆψαν, ac-cenderunt. Iliad. ι, ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο.

Κήας, αντος, comburens. καύσας, qui adoleuit & aſſauit.

Κῆβος, ὁ, Cebus, animal natura ancipite partim homi-nem partim quadrupedem imitans, vt etiam eſt ſimia & cynocephalus, Ariſtot. lib. 2. Animal.

Κηδάζω, purgo.

Κηδαίνω, curo, ſolicitus ſum.

Κήδας, luctus. ſignificat & tenebras, tenebroſum, σκο-τεινὸν, Etymol.

Κηδεία, ας, ἡ, funus, ſepultura, ἐκφορὰ, exequiæ, τὰ ἐπὶ τῶν νε-κρῶν πένθος. Apollo. 2, ἀμφὶ δὲ κηδείῃ τὴν κυος μίμνον, apud funus defuncti manebant. Item affinitas. Euripid. in Supplic. καὶ ἴσθι τῶν ξυνῆψα κηδείαν δόμοις. Xenoph. συνάγειν εἰς ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, affinitatem inter homines conciliare, Ariſtotel. lib. 5. Polit. cap. 5.

Κηδεὶος, ε, ὁ, adultus matrimonio, ſapientia plenus. Itẽ funeſtus, funeralis, Euripid.

Κηδεμονῆς, οἱ, curatores, qui proſpiciunt, Apoll. item κηδεμονεῖς, κηδεμόνες, affines, propinqui, Idem.

Κηδεμονία, ας, ἡ, diligentia, cura, officium, vt κηδεμονία πατρικὴ, paternum officium, paterna indulgentia. Et ſo-licitudo, Chryſoſt. πόσην κηδεμονίας ἡμῖν ἐξ οὐρανοῦ αἱ προσευ-χαὶ κομίσουσι, ſolicitudinem erga nos è cælo deportabunt preces. Item, affinitas.

Κηδεμονικὸς, οῦ, ὁ, intentus, accuratus, ſalutaris, qui cu-ram gerit, vt Deus huius orbis, Areopag.

Κηδεμὼν, όνος, ὁ, rector, moderator, patronus, affinis, be-neficus, ſtudioſus. Xenoph. αἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐφίλουν, illæ quidem vt procuratorẽ diligebant, i. προστάτην, negotio præfectum. κηδεμόνες, φροντισταὶ, ἐπεργάται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίας οἰκεῖοι ἢ συγγενεῖς.

Κήδεος, οῦ, ὁ, curandus, ſepultura dignus.

Κηδέω, deſtruo, euerto, labefacto. Accuſ.

Κηδεστὴς, οῦ, ὁ, affinis, ὁ κατ' ἐπιγαμίας συγγενὴς, πενθερὸς, ſo-cer: & aliquando γαμβρὸς, gener. Xenoph. ὅτι πρὸς δυνατοὶ ἐν τῇ πόλει κηδεσταὶ λαβόντι εἰ διὰ τούτους στερήσεται τῆς πόλεως. ‖ κηδεστὴς itẽ frater vxoris. Sic enim Demoſt. appellat ὀνή-τορα, cuius ἀδελφὸς ſororem duxerat vxorem. Alibi κηδεστὴν appellat fratrẽ, qui ſororẽ dat vxorem, & eũ qui accipit. Andocid. συνοικεῖ τῷ κηδεστῇ, ὃς ἔχει σου μόνην τὴν ἀδελφήν.

Κηδεσία, & Κήδευμα, ατος, τὸ, affinitas, Plato in Leg.

Κηδεύομαι, μ. εύσομαι, π. δεμαι, ſepelior, paſſiuè. κεκηδευ-μένος, funeratus. νεκρῶν κεκηδευμένων, ſepultorum mortuo-rum, Plutar. in Solone. & κηδευθεὶς, ſepulturæ mandatus.

Κηδευτὴς, cliens ac curator, Gaza in Probl. Ariſtotel. ſect. 19, quæſt. 49.

Κηδεύω, μ. εύσω, π. δευκα, funero, parento, iuſta facio, ἐν-ταφιάζω, φροντίζω, βοηθῶ, ἐπιστατῶ. φάβιον ἐκήδευσαν, Fabio fu-nus exhibuerunt, Plutarch. in Fabio. Significat etiã ma trimonio colloco, cõtraho affinitatẽ, ſum ſocer, Appia. in 5. ciuil. κηδεύσων τινὰ, affinitatem ſum contracturus. Eu-ripid. κηδεύειν, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 7, de Spartanis lo-quẽs, ἔξεστι ποιεῖν ὅ, τι ἂν θέλωσι τοῖς γνωρίμοις μᾶλλον, καὶ κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι, διὸ καὶ ἡ λοκρῶν πόλις ἀπώλετο ἐκ τῆς πρὸς διονύσιον κη-δείας, &c. Aretinus ſic, Magnam licentiam habet nobili-tas faciendi quodlibet, & cuiuſcunque voluerit curam habere, quæ cauſa fuit vt Locrorum ciuitas interierit propter Dionyſii affinitates. ‖ Item præſum magiſtra-tui, procuro, rego.

Κηδέω, triſtor, angor.

* Κήδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, funeralis, κηδεμὼν, apud AEſchil.

Κήδιστος, ου, ὁ, ἔνδοξος, cura dignus, φροντίδος ἄξιος, chariſſi-mus, ἀναγκαιότατος, familiariſſimus, οἰκειότατος, φροντι-κώτατος.

Κήδομαι, μ. δέσομαι, π. δημαι, curo, anxiè ſatago, φροντίζω, λυ-ποῦμαι, ἀνιῶμαι, ὀργίζομαι, Heſych. adiuuo, proſpicio, ma-gnifacio, triſtor. Deponens, Genitiuo. Iliad. α, κήδετο γὰρ δαναῶν, id eſt, ἐφρόντιζε. Ibidem, ἀχέων κηδομένη κῆρ, id eſt, λυ-πουμένη, mœrens. κήδομαι βασιλέως, de regis ſalute ſum ſo-licitus, Plutarchus in Themiſtocle. ſic & Iſocrat. Xeno-phon lib. 5. Pædiæ, εἰπὲ ἐμοῦ ἐκήδου, εὐθὺς ἂν ταῦτα με ἀπο-ρεῖν ἐφυλάξω, ὡς ἀξιώματος καὶ τιμῆς, ſi vllam mei rationem habuiſſes. Cum Genitiuo & Accuſat. Plato. 1. de Repu-blica. ἐοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, videris noſtri nullam habe-re rationem. Ariſtoph. εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων χρημάτων, ſi quid curas paternas fortunas. κηδόμενος αὐτοῦ, curator eius.

Κηδεσ

Κῆδος, εος, τὸ, cura, labor, moleſtia, λύπη, dolor, affinitas, cognatio ex nuptiis, coniugium, Etymol. In primo intellectu Homerus Odyſſ. ξ, ὅσσα πόσα κήδε' ἀνέτλης, quot ærumnas pertuliſti. & Iliad. α, πολύστονα κήδε' ἔθηκεν, id eſt, κακά. In altero, κῆδος σοι συνάψαι, tecum affinitatem contrahere, Euripid. Item funus, exequiæ, Plutarch. in Solone. κήδεα ναυτιλίης, funera. τὰ κήδη apud Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 2. vbi Argyrop. ſponſalia, Aretinus funera.

Κηδοσύνη, ης, ἡ, dolor.

Κηδόσυνος, ου, ὁ, diligens.

Κήδω, μ. ἥσω, π. ηκα, triſtifico, curo, torqueo, λυπῶ, ἀνιάω, κακόω, lædo, ango, grauo, moleſto, noceo. Actiu. Accuſat. Heſiod. ἀνίας κήδει, i. λυπεῖ.

Κηδωλὸς, οῦ, ὁ, anxius, curioſus.

Κηθάριον, alueolus, vrna in quam calculi coniiciebantur, πύελλιον, ὀξύβαφον, Ariſtophanes.

Κηθεῖν, auxiliari, concurrere.

Κήθιον, τὸ, idem quod κηθάριον, catinus, fritillus, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἢ χωρεῖν, τὸ χωρεῖν τοὺς ἀστραγάλους, Athen.

Κηθὸς, οῦ, ὁ, auxiliator.

Κηίων ἱστιατόριον, cœnaculum Ceorũ, in Delo, Herodot.

Κὴκ πυρὸς, pro καὶ ἐκ πυρὸς, in Epigram.

Κηκάζω, conuitior, ſubſanno: κηκάζω, idem.

Κηκὰς, οῦ, ὁ, conuitiator, vulpes. item malicioſus, prauus, maleficus, Etym.

Κηκὰς, ἡ, conuitium, maledicentia, Etym.

Κηκασμὸς, idem.

Κηκὴ, acies.

Κήκιε, fluebat, ſaltabat, ſudabat, deſcendebat, κατέῤῥει, ἀνεφέρετο, ἐκ τοῦ κίω, Etymolog. κήκιεν αἷμα, id eſt, ἀνεδίδοτο καὶ ἀνεπήδα, Apollon. Rhod.

Κηκὶς, ίδος, ἡ, galla, id eſt, fructus quercus. Dioſcor. lib. 1, κηκίς καρπός ἐστι δρυὸς, galla eſt fructus quercus. Idem eodem libro, cap. 147. non de glande, ſed alio fructu quodam. ſunt autem duo genera, vna dicitur ὀμφακίτης, quæ parua eſt, nodoſa, ponderoſa, nõ perforata: altera inoffenſæ rotunditatis, leuis, pertuſa.

Κηλαίνω, demulceo, ægroto.

Κηλαῖος, nocuus, cauſticus.

Κηλὰς, ἡ, nubes ſicca, dies hybernus, capra fronte calloſo ſigno notata, vulpes.

Κηλάστρα, ſcapha, vas paſtorale.

Κήλαστρον, τὸ, celaſtrus, arbor ſemper virens, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 15. κήλαστρος in genere fœminino reperitur lib. 3. hiſt. plant. cap. 6.

Κηλεῖος, nocuus, κηλαῖος.

Κήλεος, ου, ὁ, vim habens vrendi & abſumendi, calidus, clarus. Heſiod. in Theog. δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ, domitus ab igne edaci.

Κηλέτης, ου, deceptor, ſeductor.

Κηλευὴ, idem.

Κηλέω, μ. ήσω, π. ηκα, mulceo, delinio, blandè ſeduco, delectatione capio, perſuadeo, manſuefacio. Accuſat. pro carmine demulceo, Plato 2. Rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι.

Κήλη, ης, ἡ, cele, & hernia, tumor in variis partibus corporis. ſic dicitur quiuis humor in ſcroto, quẽ ramicem Latini vocant, vt notat Marcell. lib. 1. apud Dioſcorid.

* Κηληδόνες, apud Pindarum, vt σειρῆνες apud Homer. vide Athenæum.

Κηληθμὸς, οῦ, ὁ, oblectatio per quietem, voluptas.

Κήληθμος, ου, ὁ, & Κηλήτης, οῦ, ὁ, demulſor, delinitor.

Κήλημα, ατος, τὸ, error, ſeductio.

Κηλημὸς, οῦ, ὁ, lætitia, voluptas.

Κήλησις, εως, ἡ, mulcimentum. Didymus exponit κήλησις, ἡ δι' ᾠδῆς τέρψις καὶ ἡδονή.

Κηλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, oblectatiuus, θελκτήριος, allector & allectrix, Euripid.

Κηλήτης, ου, ὁ, hernioſus.

Κηλήτωρ, demulſor.

Κήληθρον, oblectamentum, ſolamen.

Κηλιδόω, μ. ώσω, maculo.

Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, ſordidatus.

Κήλιον, οῦ, τὸ, mentula.

Κηλὶς, ίδος, ἡ, macula, probrum, nota, ſqualor, vlcus, cicatrix, μολυσμός. hoc nomine, non σπίλος vtuntur Attici, ait Phrynich.

Κῆλον, ου, τὸ, lignum, telum, ſagitta. Iliad. α, ᾤχετο κῆλα θεοῖο, i. τὰ βέλη, tela.

Κηλόνειον, lignum ſurſum & deorſum vergens, ligneus cyathus, lignea vrna, Etymol. τὰ κηλόνεια, idem quod κηλώνιον, Baſilius in Epiſt.

Κηλόω, μ. ώσω, π. ωκα, cõburo, εὔχομαι θεῷ. Item decipio. ſubagito, noceo. Accuſ.

Κήλων, præceps in libidinem.

Κηλώνιον, ου, τὸ, celonium, i. ciconia, inſtrumentũ quo aqua hauritur è puteis. Herod. κηλωνίοισι ἀρδευόμενος, irrigatus ligneis machinis. vbi etiã κηλωνείοισι ſeu κηλωνηίοισι.

Κηλωτον, οῦ, τὸ, lupanar apud Lycophronem.

Κἠμὲ, καὶ ἐμὲ, in Epigramm.

Κημὸς οῦ, ὁ, camus, freni genus, q. lupatũ reticulatũ aut ex viminib⁹ textũ. vide in dictione φιμος. Itẽ cadus iudicialis, ſeu ciſta, ĩ quã calculos iudices mittebãt, Ariſtop.

Κῆμος, camus, herba, quæ & λεοντοπόδιον, Dioſcor. lib. 4. & Marcellus ibidem.

Κημῶσαι, concludere, conniuere, apud medicos τὸν ὀφθαλμὸν μύσαι.

Κἢν, etſi, pro καὶ ἢν, καὶ ἐάν. κἢν ἴδῃ, etſi vidit. Item κἢν, pro καὶ ἐν, in Epigramm.

Κῆνσος, ὁ, cẽſus, hanc vocẽ Latinã Matth. vſurpat c. 22.

Κήνωμα, inanitas corporis, vmbra, idolum.

Κῆξ, ηκος, auis marina ſimilis hirundini, fulica. Odyſſ. ο, εἰναλίη κήξ. vbi Didymus, ὄρνεον θαλάσσιον παραπλήσιον χελιδόνι. ἔνιοι δὲ τὸν λάρον αὐτὸν λέγουσιν, οἱ δὲ αἴθυιαν.

Κηπαία, cepæa, herba ſimilis portulacæ. Dioſcor. lib. 3. & ibidem Marcell.

Κηπαῖος, hortenſis, ſatiuus. σμίλαξ κηπαία, ſmilax hortenſis, Ruellius: hortenſiana, Barbarus.

Κηπεία, cultus horti. Plato in Legib. ὕδωρ θρέψιμον τὸ περὶ τὰς κηπείας, aqua nutriendis hortis maximè confert, ſeu hortorum ſatis.

Κηπευόμενα, ſata hortorum, hortenſia. | Theophr. in 7. εἰσὶ δὲ τρεῖς ἄριστοι πάντων τῶν κηπευομένων.

Κηπευτὸς, οῦ, ὁ, hortenſis, ſatiuus. f. g. κηπευτή.

Κηπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, in horto ſero, hortum excolo, Bud. in Epiſt. prior. Neutr. abſol.

Κἠπὶ, pro καὶ ἐπὶ. κἠπὶ νέμειον ζῆνα, ad Iouem Nemeum, in Epigrammat.

Κήπιον, ου, τὸ, κῆπος, hortulus, Thucyd. ſic Laſcar.

* Κηποκόμας, ου, ὁ, apud Comicos dicitur, qui cæſariem habet certo modo attonſam, Euſtath.

Κηπουρὸς, hortulanus.

Κῆπος, ου, ὁ, hortus, pomarium, Gaza de Seneƈt. κῆπος πολυδένδρεος, Hom. Odyſſ. Plato in Epiſt. τοῦτο πρὸς ἐμὲ ἐν τῷ κήπῳ ἔσω τῶν δένδρων αὐτὸς ἔφραζεν ἐντετυχηκέναι, i. in hortis. ἐν κήποις ὠκεανοῦ, Ariſtop. Et præterea tonſuræ & ornatus capitis capilliq; antiqua in Perſide ratio, vt notat Marcel. lib. 4. Dioſcor. | Tonſuræ, i. τῆς κουρᾶς, duo præcipua genera fuere, κῆπος & σκάφιον: quorum κῆπος orbem capillorum haberet, σκάφιον autem raſura eſſet ad viuũ. Eſt etiã ἐφέβαιον τῶν γυναικῶν, ventrale, ſeu velamentum pudendorum. vide Heſychium & Varinum.

Κηπουρικὸς, οῦ, ὁ, olitorius, res hortulani.

Κηπουρὸς, οῦ, ὁ, κηπωρὸς, olitor, hortulanus.

Κῆπλος, fulmen: malim σκῆπλος.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, oxyt. parca, mors. Ἰλ. ο, ἔκφυγε κῆρα, mortẽ vitauit. φόνον καὶ κῆρα, θανατηφόρον εἱμαρμένην, Homer. Interpr. κῆρες enim noxæ, fata, vitia, diræ calamitates ſeu peſtes. Theophr. l. 5, c. 14. de cauſ. pl. de morbis ſtirpium loquẽs, ὅλως δ' ἕκαστοι τῶν τόπων ἰδίας ἔχουσι κῆρας, i. omnino ſingula

loca ſua vitia habent, Gaza. κῆρες θανάτοιο, i. αἱ θανατηφόροι μοῖραι, Homer. Iliad. β.

Κῆρ, pro κέαρ, εαρος, τὸ, circunflexũ, cor, anima, ψυχὴ, pect°. φίλον κῆρ, i. ψυχὴ, idem Hom. περὶ κῆρι φιλεῖν, ex corde diligere. Odyſ. ο. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς, &c. quẽ ex animo diligebat. i. ψυχῇ. & Iliad. α. χωόμενος κῆρ, animo iratus.

Κηραίνω, μ. ανῶ, π. γκα, morior, curo, corrũpo, grauiter iraſcor, more moribundi nugor & effutio. Neutr. abſol.

*Κηραμύντης, ου, ὁ, apud Lycophr. videx & propulſator mortis: cõpoſita dict. ἀπὸ τοῦ κῆρας ἀμύνειν· ἤγουν ἐξείργειν, Euſtat.

Κηράνθεμον, flos cereus, cerago, Marcell. lib. 5. Dioſc.

Κηρεσίαι, faſciæ ſepulchrales, exequiæ.

Κηρέσιος, fatalis, calamitoſus.

Κηρεσσιφόρητος, ου, ὁ, à parca agitatus, fatis aductus.

Κηρία, τὰ, vlcera concreta in modum faui, quæ ceria dicuntur, Dioſcor. lib. 2.

Κηριάζω, μ. σω, fauifico, fauos extruo, Gaza cap. 10, li. 3. de gener. Anim. κηριάζειν, fauos conficere, Idem. κηριάζειν ἄρχομαι, fauos ordior.

Κηρίνη, flagellum quoddam.

Κήρινθον, cerinthus, flos quidam æſtiuus, Theophraſt. lib. 6, cap. 7. hiſt. plant.

Κήρινθος, ὁ, cerago ſeu cereus, mellificiũ. ſic dicitur quidam cibus apum, Ariſtot. l. 9. Anim. c. 40. Itẽ κήρινθος πόλις τῆς Εὐβοίας, Theophr. lib. 8, cap. 11. hiſt. plant.

Κήρινος, η, ὁ, cereus.

Κηριοειδής, cerei ſpeciem præferens.

Κηρίον, ου, τὸ, fauus, apũ domicilium & cellulæ, cãdela cerea, placẽta, μελιχρίς. Eſt etiã genus vlceris, à faui ſimilitudine. pro fauo Heſiod. in Theog. τιθεῖσι δὲ κηρία λευκά.

Κηριοποιός, ὁ & ἡ, fauos faciẽs. κηριοποιία, τὰ, fauos cõficiẽtia.

Κηριῶσθαι, terreri.

Κηρίπτω, fulcio.

Κηριτρεφής, ſorti obnoxi° & morti, θνητός. Heſio. ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφέων ἀνθρώπων, &c. à parca nutritorum, i. ſorti obnoxiorum, τῶν συντεθραμμένων μοίρᾳ ἢ τῷ θανάτῳ ..., i. τῶν θνητῶν, Heſiodi Interpres.

Κηρίφατος, fato decedens, morbo defunctus.

Κηριωθῆναι, vertigine capi.

Κηρογραφία, ας, ἡ, ceræ pictura.

Κηρόδετος, cerę alligatus, cũ cera cõiũctus. κηρόδετον μέλος.

Κηροδομέω, ex cera domos facio, Phocyl. de Apibus.

Κηροειδής, ceræ colorem ſeu ſpeciẽ referens. vide Marcell. lib. 1. Dioſc. ‖ κηροειδὲς σῶμα, Plato in Timæo.

Κηρόθι, ex animo κηρόφι. Odyſ. ο. φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον, ex animo me diligebat præter cæteros.

Κηρομαστής, ῦ, ὁ, παιδοτρίβης, ἀλείπτης, vnctor.

Κηροπαγής, έος, ὁ & ἡ, cera concretus, in Epigram.

Κηροπήγιον, ου, τὸ, candelabrum.

*Κηροπλαστεῖν, ceras fingere, de apibus, Diodor.

Κηροπλάστης, ου, ὁ, qui cera aliquid effigiat.

Κῦρος, ου, ὁ, fluuius Armeniæ.

Κηρός, ῦ, ὁ, cera, candela: adhibetur medicamentis, Gal. ad Glauc. κηρὸς τυῤῥηνικὸς, cera Tyrrhenica, Dioſc. lib. 2.

Κηροτρόφος, ὁ & ἡ, ceram alens, in Epigr.

Κηρουλκός, ad fatũ, i. mortẽ pertrahẽs, ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα.

Κηρόω: vnde κατακηρόω, cera circunlino ſeu inuoluo.

Κηρύβια, τὰ, reiectamẽta fabarũ, τὰ ἀπὸ ἐξέσματα τῶν κυάμων.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, edictum præconis voce factum, proclamatio, nuntius, μήνυμα, interdictum. ἀγωνιζομένῳ κήρυγμα ἢ στέφανος, decertantis denuntiatio victorię, & corona, Plut. in Solone. κήρυγμα ποιῶ, per caduceatorem edico, Ariſtot. 2. Oeco. κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, &c. per præconem edixit vt referret. Idem ibid. κήρυγμα ποιησάμενος, &c.

Κηρύκεια, ας, ἡ, & Κηρύκειον, ου, τὸ, legatio, nũtius, & premiũ quod datur præconi, aut quippiã nuntiãti, aut vendẽti, Bud. in An. ‖ κηρύκεια item vt ἱκετηρίας & στέμματα, inſignia ſunt legatorum, & velamenta ſupplicũ, Δεινάρχ. κτ. δημοσθ.

Κηρυκεῖον, τὸ, caduceus, ſignum cæleſte, Proclus.

*Κηρυκεύματα, præconia.

Κηρυκεύω, μ. εύσω, π. κα, officium præconis exerceo.

Κηρυκηΐαι, legationes, Herodot. lib. 7.

Κηρυκήϊον, κηρυκεῖον.

Κήρυλος, ου, ὁ, halcyonum maſculus, carylus auis.

Κῆρυξ, κος, ὁ, caduceator, fæcialis, præco, legatus, buccinator, longa vltima, Gaza lib. 3. Gram. κῆρυξ etiã dicitur ὁ ἡγεμὼν ὁδοῦ. κῆρυξ πυγμαχίης χόλος, in Epigr. i. index. κήρυξ ἐν πολέμῳ. ... Thuc. Interp. οἱ κήρυκες erant Athenis velut magiſtratus, AEſchi. vide Suid. in dictione Ε'υμολπίδαι. κήρυκας παρὰ τοῖς ἥρωσι διακονεῖν, Homer. ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν, per caduceatorem eiurans libertatem, Lucian. Item κῆρυξ, buccinæ ſpecies, ἀπὸ τοῦ γηρύειν, ἤτοι φωνεῖν. Item teſta, buccina, cõchę genus, intectoriũ. Ariſtot. lib. 4. Anim. Item genus auis marinæ, Suid.

Κηρύσσω, & κηρύττω, μ. ύξω, π. υχα, per præconẽ iubeo, pnuntio, Ciceroni in Verr. Non ipſa præconis voce excitus es, qui te ſeruorum centuriis illo honore affici pronũtiauit. Sophoc. πατρὸς ἔοικεν τὸν ἀχιλλείων ὅπλων ἀγῶνας ἀρίστεια κηρύξαι τότε, i. per præconem denuntiaſſe. ... κηρύσσω πατρί, nuntio patri alta voce, Ariſtoph. κηρύττω τὴν ἀποικίαν, deducẽdam coloniam edico, Thucyd. κηρυξάτω μηδένα ... τὴν ἀγορὰν, Xenoph. lib. 4. Pæd. præco edicat ne quis fori ius violet. κηρύττω τὰ ὄντα, auctionẽ bonorum facio, per præconem vendo. κηρύττειν ἀσφάλειαν, fidem publicam dare, publico edicto in fidẽ recipere. Xenop. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν ἢ παριόντι ἢ ἀπιόντι. vnde ἀποκηρύττω, AEſchin. & ἐπικηρύττω, præconio voco, Ariſtoph. Interpr. Itẽ κηρύττω, precibus & præconio collaudo, inuoco, imploro. κηρυσσόμενος, publicatus à pręcone. τίς ἐκηρύχθη τὴν πρώτην φυλακήν; quis præconio iuſſus eſt primam vigiliam vigilare?

Κηρώδης, fauaceus.

Κήρωμα, ατος, τὸ, tabula cerata, in quam antiqui ſcribebant. ‖ Eſt item vnguentum, quod fit ſubacta oleo cera, qua in palæſtris ad luctam vtebantur athletæ. Plin. pro loco vſurpauit, in quo certabatur.

*Κηρωματιστής, ἀλείπτης, παιδοτρίβης.

Κήρωσις, cera, Gaza.

Κηρωτὴ, medicamentum, i. φάρμακον cera temperatum, Gal. ad Glauc. κηρωτὴ κυπρίνη, Cypria cera: ſic Ruel. lib. 1, cap. 10, Dioſc. & Hermol. κηρωτὴ ῥοδίνη, Idem ibid. exponit roſaceum ceratum. κηρωτὴ οἰνανθίνη, cera œnãthes, Hermol. ceratum œnãthinum, Ruell. labruſcæ floribus confectum oleum cera ſubacta, Marcell. lib. 1. Dioſcor.

Κήρωτον, τὸ, cerotum, emplaſtri genus. Item neruus rectus & valens, Homer. Iliad. δ.

Κῆτα, nepita.

Κήτειον, ου, τὸ, herba quædam, recens cæpa.

*Κητήνη, ἡ, nauigium grande, vel à forma ceti, vel à magnitudine dictum.

Κήτιος, & Κητόεις, όεντος, ὁ, immenſus, μεγακήτης.

Κῆτος, εος, τὸ, cetus, i. balena. Homero etiam dicitur vitulus marinus. Item quoddam ſignum cæleſte Proclo.

Κητώδης, εος, ὁ & ἡ, magnus, cetarius, cetaceus, Gaza l. 8. Anim. c. 2. τὰ κητώδη, quæ cete appellantur, cetaria, Idẽ.

Κητώεσσα, Lacedęmonis epith. vel ob magnitudinẽ, vel quòd vicinũ mare plurima cete nutriat. κητώεσσα λακεδαίμων, Iliad. β, i. μεγάλη, ingẽs. ... τὸ κῆτος, ὃ ... ζῶον τῶν ἐνύδρων ζώων.

Κητῶος, ου, ὁ, cetaceus: deductũ à κῆτος, i. cet°. ἰχθὺς κητῶος, piſcis cetacei, Ruel. & Marc. piſcis cetarii, Bar. l. 3. Dioſ.

Κῆφα, Doricè, pro καὶ ἔφα, & dixit. κῆφ᾽ ἐλελιζάμενος, Laſcar. in Epigr. pro καὶ εἶπε.

Κηφεύς, έως, ὁ, cepheus, ſyderis nomen Proclo.

Κηφὴν, ῆνος, ὁ, fucus, i. veſpa ſterilis: caret aculeo, teſte Ariſtotele lib. 5. Anim. cap. 22.

Κηφήνιον, fucus paruulus, fauus fucorum, Ariſtot.

Κηφώδης, inflatus, ſedatus.

Κηφὸν, argentum.

Κῆχος, pro ποῦ, vbi.

Κοχχάω,fœnero.

Κνώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,redolens,fragrans,ἐώδης.

Κηώεις,όεντος,ὁ,vaporat⁹,odoratus. Od.ο,εἰς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,in thalamũ ſuaueolentẽ, τὸν τεθυμιαμένον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κῆαι,ὅ ἐστι καῦσαι τὰ θυμιάματα,inquit Homer. Interp.ἢ περὶ τὸ κεῖν τουτέστι κοιμᾶσθαι ἁρμόζοντα,aptũ dormitioni.

*Κία,ἡ,ebrietas.

*Κιαθίς,ἡ,meretrix,ebrioſa.

Κιανίς,ager Cii vrbis,terra proxima Cio,Etym.

Κιανὸς,Cianus,nomen gentile,Etym.

Κίβαλος,prædo,latro.

Κιβδήλευμα,ατος,τὸ,fucatio,adulteratio.

Κιβδηλεύω,μ.εύσω,π.ευκα,corrumpo,fuco, imposturam facio,adultero. κιβδηλεύω τὰ νομίσματα, nummos adulterinos conficio,Ariſtot.lib.9,Ethic.cap.3 ‖ κεκιβδηλευμένος,adulteratus nummus,Ariſtoph.βάτραχ. vide Interpr.

Κιβδηλία,ας,ἡ,inſynceritas,corruptela,impoſtura, fucus,adulteratio,Eraſm.Chiliad.

Κιβδηλιῶ,ὠχριῶ,& κιβδηλιάν,pallere vitio morbi.Ariſt. Probl.2,διὰ τί οἱ κιβδηλιῶντες ἢ ὑπὸ λιμοῦ τοὺς πόδας οἰδοῦσιν,&c.

Κίβδηλις,ιος,ἡ,rubigo in metallis,excrementa metallorum,quod σκωρίαν vocant.

Κιβδηλιῶντες,cibo vitioſo veſcentes, pallidi, Gaza in Problem.ſect.1,quæſt.5.

Κίβδηλος,ου,ὁ ϗ ἡ,adulteratus, incertus, emẽtitus, ſuberatus,adulterinus,propriè de nũmis,Plato de Rep.ὥσπερ ἂν εἰ συγκρίνοιμεν,κίβδηλα κτησόμεθα,quã ſi in ſpeciem nobis comparauerimus,i.ſub ſpecie honeſti adulteram.

Κίβδος,improbus,lutum.

Κίβιξ,κος,ὁ,auarus.

Κίβισις,arca,ſiue pera,capſa.Heſiod.in ſcuto Herc.ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε, circum eũ capſa diſcurrebat, i.κιβωτὸς πήρα,vbi pro theca capitis Gorgonis capitur.

Κίβος,τὸ,capſula,ſtultus,cibus.

Κίβερος,ου,ὁ,latro.

Κιβώριον ἢ κιβώτιον,τὸ ποιὸν φύσει τοῦ σκυφίον, Athen. Itẽ ciborium ſeu cibotiũ vocatur faba AEgyptia,teſte Dioſcor.lib.2,quaſi arculam interpreteris, quoniam madefacto luto condita demittatur. legitur & κιβώριον, lib.3, Dioſcor.pro planta.vide Stephan.in dictione Ἄκη.

Κιβώτιον,ſcrinium,ſcriniolum,arcula.

*Κιβωτοποιὸς,dicitur is qui arcas fabricatur.

Κιβωτὸς,arca,ciſta,capſa,armarium,Fœmin.genere apud Paulum cap.9. ad Hebræos, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam teſtamenti.& cap.3.Epiſt.1.Petri,τῆς κιβωτοῦ.λάβωμεν τὴν κιβωτὸν τοῦ θεοῦ ἡμῶν,cap.4.lib.1.Reg.vbi exponitur afferamus ad nos arcam fœderis Dei. & apud Dioſcor. lib.3,cap.26,περὶ τὰς πλευρὰς εἰς τὰς κιβωτούς,&c.

Κιγκλὶς,ίδος,ἡ,carcer,cancelli fori,quibus à iudice populus arcebatur,Cæl.lib.15,cap.10. τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἑλκύσαντες ϗ περιβαλόντες κιγκλίδα,θέαμα τοῖς βουλομένοις ἐθ' ἡμέραν παρέσχον,Plutarch.in Galba,cadauer tractum in medium, & cancellis circunſeptum, ſpectaculo volentibus interdiu præbuerunt. Ponitur & pro valua, ſera, ſiue clauis foramine.

Κιγκλισμὸς,tumultus.

Κίγκλος,ου,ὁ,cinglus auis, cuius cauda continuò mouetur, adeò infirma, vt ne nidum quidem ſibi parare poſſit, ſed in alieno pariat. Cincli auis meminit AElian.& Ariſtot. quanquam apud hunc κίγχλος legatur,per χ nõ per κ,& Gaza reddit Cinchlum.

*Κιγκλίζειν,τὸ κινεῖν τὴν ὀσφὺν,σαλεύειν,μοχλεύειν,commouere & obſtrepere.vide Chiliad.

Κιγκλὸς,οῦ,ὁ,mendicus,Eraſm.Chiliad.

Κιγχάνω,aſſequor,τυγχάνω.

Κιγχλισμὸς,οῦ,ὁ,cachinnus,immodeſtus riſus.

Κίγχλος.vide κίγκλος.

Κίδαρις,πῖλος βασιλικὸς,περίθεμα κεφαλῆς ἢ περσικὸν πῖλον.vide Heſyc.& Suid.qui multa de hoc ſcribit. Inſigne capitis regiũ apud Perſas,inquit Curti⁹, Plut.in Anto.

Κιδαφεύειν,decipere.

Κιδάφιος,vel κίδαφος,improbus,doloſus,vulpes.

Κίδναμαι,diffũdor,diſpergor,σκεδάννυμαι,σκορπίζομαι. Il. θ,ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν ἠώς,aurora ſpargebatur ſuper terram.

Κίδνη,hordeum toſtum.

Κιδνὸς,imbecillis.

Κιε,ibat vel iuit,παρεγένετο.Hom.Iliad.β.vide Κίω.

Κιες,οἱ,caries,& frugum vermes.

Κιθάρα, ας,ἡ, cithara, μουσικὸν ὄργανον. vide Ammonium. ‖ Eſt etiam κιθάρα.στῆθος ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum.in Hippiat.de equo hydrope affecto,αἵ τε κιθάραι παρ' ἑκάτερα τε νώτου ἐστραφέναι.

*Κιθαραοιδότατος,citharæ peritiſſimus.

Κιθαρίζομαι,τὸ ἀκροῶμαι κιθαριζόντων,Bud.Com.

Κιθαριζόμενον,quod cithara canitur.‖ κιθαριζόμενον ποίημα,ὡς ᾀδόμενον ϗ αὐλούμενον,Plutarch.περὶ μουσικῆς.

Κιθαρίζω,μ.ίσω,π.ικα,cithara cano,ludo cithara.

Κίθαρις,ιος,ἡ,cithara.Hom.Iliad.γ,οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις,i.ἡ κιθαρῳδία.Ammon.diſtinguit à κιθάρα.

Κιθάρισις,εως,ἡ,citharæ pulſatio,ſonus citharæ,Pla.de Leg.

Κιθαριστήρια,tibiæ quædam.

Κιθαριστὴς,οῦ,ὁ,citharista,citharœdus, Heſio.in Theog. primis breuibus.

Κιθαριστικὸς,idem,Plato 1.de Rep.

Κιθαρίστρια,ίδος,ἡ,citharistria:‖ & κιθαριστρία,ᾠδή,vt ψαλτρία.Athen.αὐλητρίδων,ψαλτριῶν,κιθαριστριῶν.

Κιθαριστύς,ύος,ἡ,ἡ κιθαρῳδία,ars cithara ludendi.Hom. Iliad.β,ϗ ἐκλέλαθον κιθαριστύν.

Κίθαρος.vide in dictione κίσος.

Κιθαρῳδότατος,Ariſtoph.citharœdus peritiſſimus.

Κίθαρος,fidicula piſcis.item pectus,latus,thorax.

Κιθαρῳδέω,ad citharam cano.

Κιθαρῳδία,ας,ἡ, citharœdia, carmen ad citharam modulatum,ſonus citharæ,vel cantus,Plato.

Κιθαρῳδικὸς,citharæ accommodus.

Κιθαρῳδὸς,οῦ,ὁ,citharœdus,Bud.in Pandect.vnde κιθαρῳδία,modulatio citharœdica.

Κίθαρις,κίθαρις.

Κίθρον τῆς θεσσαλίας,cithrum Theſſaliæ, Theoph.lib.5, cap 20.de cauſis plantar.

Κιθὼν,ῶνος,tunica,lorica,veſtis,paludamentum,ponitur ſub veſte,Herodot.

Κίκι,εως,τὸ,cici arbor, quæ & κρότων, Latinè verò ricinus: vnde fit oleum nomine κίκινον, cicinum, i. ricininũ, Dioſcor.lib.4.vide & ibidem Marcellũ. κίκι AEgyptii vocant ſillicypria,vnde vnguentum conficiũt,Herodot. Ficinus gummi exponit apud Platon.in Tim.

Κίκινον ἔλαιον,cicinũ oleũ è cici arbore fit,in AEgypto copioſa: vbi ſine igne & aqua ſale aſperſum exprimitur, cibis fœdum, luminibus lucernarum propter nimiã pinguitudinẽ ineptum & obſcurũ,Hermol.in Corollario. vide Dioſc.lib.1,cap.38.huius olei meminit Gal.ad Gl.

Κίκιννος,ου,ὁ,cicinus,capillus tortus,plexus & criſpatus, crinis cõptus,accuratus,i.breui,l.7.Epigr.& apud Ianũ Laſc.

Κίκυς,υος,ἡ,potentia.

Κικὶς,ἡ, galla: ſic dicitur aliquid quod quercui propriũ eſt,Theophr.lib.1.hiſt.plant. & lib.3,cap.6, pro eo quod germinationis tempore arbores reſudat. ſed κηκὶς apud Dioſcor.per η ſcribitur.

Κικκάβαι,αἱ,γλαῦκες,noctuæ,Ariſtoph.

Κικκαβᾶν,noctuarum vox.

Κικλήσκω,voco,καλῶ.Accuſ. Odyſ.ε,πρόσθε τις ἀνέρα κικλήσκεται. & Iliad.ζ,κίκλησκον δέ γέροντας,i.ἐκάλει.

Κικλησμὸς,οῦ,ὁ,riſus.

Κικυμώσσειν,cæcutire.

Κίκυς,ὁ,firmus,potens,vis.

Κικύω,accelero.

Κιλικίζειν,improbũ eſſe: à Cilicibus populis,de quibus etiam prouerb.extat,Cilix haud facilè verum dicit.

Κιλίκιος,ὁ,acerbus,hirſutus: vt κιλίκιοι τράγοι,hirci deſo

vellere & frequentibus pilis κιλίκιοι πῖλοι, Ariſtid. Hinc κιλίκια dicũtur, quæcũq; ex pilis cõfecta cõſtant, cilicia.

Κιλικισμὸς, ῦ, ὁ, cædes.

Κίλιξ μῦθος, ciliſſa fabula, Aphthonius.

Κίλλα, ſoror Hecubæ. ἔστι δὲ καὶ πολίχνιον τῆς τρῳάδος, i. oppidulum Troadis.

Κιλλακτὴρ, & κιλλακτὴς, Doricè, agaſo, κυνηγὸς, Eraſ. Chi.

Κιλλίβας, baſis menſæ, menſa tripes. κιλλίβαντες, τετράποδα τινα σκελάσματα, ἐφ᾽ ὧν ἐπετίθεσαν τὰς ἀσπίδας, inſtrumenta trium pedum, quibus in bello ſcuta imponebant fatigati, Cæl. lib. 5, cap. 15.

Κιλλικύριοι, vel καλλικύριοι, οἱ, exulum ſerui, qui quum agrõs colerent, mox in tantam multitudinem excreuerunt, vt dominos ſuos eiecerint, Idem lib. 13, cap. 48. vide ſuprà καλλικύριοι.

Κίλλιξ, vrna, bos alterum cornu contortum habens.

Κίλλος, Doricè, aſinus: hinc κιλλακτήρ.

Κιμβάζω, milito, στρατεύομαι.

Κιμβεύω, eo, iter facio.

*Κιμβωνία, fraudulentia.

Κιμβία, ας, ἡ, auaritia.

Κίμβιξ, veſpa, aluearia.

Κίμβικον, τὸ, parſimonia, apicula. Eraſmus Prouerb. Cumini ſector: vnde

Κίμβιξ, ικος, ὁ, nimis parcus, ſordidus, μικρολόγος ἀπὸ τῆ κυβδήλου χειλῶν, Cæl. lib. 8, cap. 46. Ariſtot. lib. 1. magnor. Moral. cap. 25, ἔστι δὲ τῆς αὐτῆς ἀνελευθερίας εἴδη πλείω, οἷον κίμβικές τινας προσαγορεύομεν, καὶ κυμινοπρίστας, καὶ αἰσχροκερδεῖς, καὶ μικρολόγους, ſunt autẽ auaritiæ plures ſpecies, vt quos vocamus nugiuendulos & cumini ſectores, necnon turpilucros, & paruiloquos, Georgius Valla. Item lib. 4. Ethicor. cap. 1: vbi Interpretes aridum interpretantur.

Κίμβροι, Cimbri, populi Europæ, qui hodie Dani vel potius Daci appellantur.

*Κιμμελὶς, ἡ, ſpecies glandiferæ arboris.

*Κιμμλισμὸς, breuis & continuus motus.

Κίμινδις. vide κύμινδις.

Κιμμερικὸς βόσπορος, Cimmerius Boſphorus.

*Κιμμερὶς, ἡ, Cybele mater deorum.

Κιμμέριοι, οἱ, populi. vide in Ciliad. Eraſmi.

Κιμωλία, ας, ἡ, alba creta, qua fullones vtuntur, ἡ λευκὴ γῆ, Suidas. κιμωλία γῆ, Cimolia terra, Dioſcorid. lib. 1, & 5, à Cimolo inſula dicta.

Κίμων, ωνος, ὁ, Cimon dux Atheniẽſis, Plut. in Theſeo.

Κινάβαριον χρῶμα, color rubricæ, Gaza ex Ariſtot.

Κινάβαρις, cinabaris herba, color coccin⁹. inferius ſcribitur per υ in prima ſyllaba, quod non placet.

Κινάβαρι, εος, τὸ, cinabary, coloris genus.

Κινάβευμα, ατος, τὸ, exẽplar ad quod imago effingitur.

Κινάβρα, cibus caninus, cinabra, graueolentia, hoc eſt, fœtor caprarum ſiue hircorum, odor ſub alis viroſus.

Κιναβρᾷς, hirciſſans, Luciano.

Κιναβράω, grauem odorem reddo, fœteo. Ariſtoph. in Pluto, βεβάπτισαι αἶγοῖν τι κιναβρῶντων μέλη.

Κινάβρωμα, purgamentum fœtens.

*Κιναβρὸν, olidus.

Κίναδος, vulpes, bellua aſtutiſſima, vafer. Ariſtoph. περίτριμμα, κρόταλον, κίναδος, τρῦμα, i. aſtutus vt vulpes: vbi Interpr. κίναδος, εἶδός τι θηρίου. καὶ δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τ᾽ ἀνθρώπου ἐστιν. οἱ δὲ πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. καὶ σοφοκλῆς, ὃ τὸ πάντες πλεῖον κίναδος ὀξέως μ᾽ ὅπου. καχύργος οὖν φησὶν, ὡς ἀλώπηξ. ποιὸς δὲ, κίναδος ζῶον μικρὸν τὸ αἰδοῖον εἰσωθοῦν καὶ ἐξωθοῦν.

*Κινάδυσμα, τὸ, fragor & ſtrepit⁹ multitudinis. κινάδυσμα οἰωνῶν, apud AEſchylum, motus ſtrepitúſque auium confertim volantium.

Κιναιδία, impudicitia. AEſchin. ἐν πᾶσι μὲν γὰρ ὢν ἐκαλεῖτο δι᾽ αἰσχρουργίαν τινα ἢ κιναιδίαν βάταλος. & κιναιδιζόμενος.

*Κιναίδιον, τὸ, motacilla auicula, à perpetua caudæ ſucculſatione dicta.

*Κιναιδολόγος, ῦ, ὁ, turpiloquus, κυνολόγος, αἰσχρόλογος.

Κίναιδος, ῦ, ὁ, cinœd⁹, qui turpiter obſcœ̃dat pœdicons ita accipit Interpres Ariſtoph. vnde ἡ κιναιδία eidem.

Κινάμωμον, ῦ, τὸ, cinamomum.

Κινάμωμος, ὁ, cinamomus auis in Arabia. τὸ κινάμωμον ὄρνεον, cinamomum auis, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 13. Gazæ tamen cinnamus auis dicta.

*Κιναίδρα, ἡ, vulpes.

*Κινάρα, ας, ἡ, cinara, carduus, qui in pappos abit.

Κινυρίζομαι, ploro, cum ſingultu moueo.

Κιναύρα, ας, ἡ, cinabra, i. hircorũ fœtor, frig⁹ matutinũ.

Κιναυρέω, fœteo, Neutr. abſol.

Κιναφεύω, decipio, πανουργεύομαι.

*Κίνδα, ἡ, meretrix, turpitudo.

Κινδαλισμὸς, ludi genus, Poll. lib. 9, & Cæl. l. 15, cap. 10.

Κινδαλοπαίκτης, ου, ὁ, qui ludit paxillo.

Κίνδαλος, ου, ὁ, paxillus. vnde κινδαλισμός.

Κίνδαξ, agilis, facilè mobilis.

Κινδάφη, vulpes.

*Κινδαψὸς, ῦ, muſici inſtrumẽti genus, ὄργανον κιθαρικόν.

Κινδυνεύεται, periculũ aditur, cũ periculo fit, Imperſon.

Κινδύνευμα, τὸ, periculum, facinus audax, Lucian.

Κινδυνευτέον, periclitandum eſt, Eurip.

Κινδυνευτὴς, ῦ, ὁ, pericula ſubiens, Thucyd.

Κινδυνευτικὸς, ῦ, ὁ, audax, q facilè ſubit periculũ, Ariſt.

Κινδυνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, periclitor, periculum ſubeo, periculum facio, in periculum & diſcrimen adducor. Cũ Infinitiuo, vt κινδυνεύω ἀπαλλαγῆναι, periculum adeo, vt liberer. κινδυνεύω διαφθαρῆναι, in periculum venio ne abſumar, Valla. κινδυνεύω ἐγκληθῆναι, periculum eſt ne reus fiam. κινδυνεύω εἰσελθεῖν, periculum facio intrandi, i. πειρῶμαι διὰ κινδύνου εἰσελθεῖν. κινδυνεύω παθεῖν, pati periclitor, Herodot. adeo periculum ne patiar, Valla. κινδυνεύω δεινὰ παθεῖν, ſum propemodum grauibus ærumnis obnoxius, Philelph. in Plutar. periclitor grauia pati, Raphael Regius in Apoph. Lacon. κινδυνεύω πεπονθέναι, ὅπερ ὁ ζῆθος πρὸς τὸν ἀμφίονα, videor mihi eodem modo affici, quo Zeth⁹ reſpectu Amphionis, ita Naz. in Orat. κινδυνεύω παραφρονεῖν, adeo periculum ne mente aballiener, Xenoph. κινδυνεύω στερηθῆναι τῆ παντὸς, adeo periculum ne omni parte priuer, Thucyd. ſic Bud. in Epiſt. prior. κινδυνεύει δὲ ὑπ᾽ ἐνδείας ἀπολέσθαι, in periculum venit ne pereat egeſtate. κινδυνεύει τὰ πρῶτα ἀποφέρεσθαι, Hermog. κινδυνεύει ἐλθεῖν, periclitatur ne veniat. τὸ γε λεχθὲν κινδυνεύει ἀληθὲς εἶναι, Ariſtides. κινδυνεύει, εἰ ἀφθονία σφίσι ἦ, πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἄγειν πραοτέρως τὰ νῦν φοβερὰ, i. haud ſcio an ea quæ nunc metuunt, ſi cibi copia ſuppetat, cum homine manſuetè agant, Gaza ex Ariſtot. κινδυνεύει θαρραλεώτερον εἶναι νέοτητος τὸ γῆρας, fit vt animoſior ſit ſenectus quàm adoleſcentia, Gaza de Seneſt. ſic & Ariſtid. κινδυνεύει συναγαγεῖν, videtur inſtituiſſe, Plato de Leg. κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι εἶναι γόητες, hi periculum faciũt ſe homines eſſe maleficos, Herodot. ἐκινδύνευσεν ὁ ὄθων ὑπὸ θανεῖν, parum defuit quin Otho perierit, Plutarch. in Galba. Idem in Othone, ὁ δὲ ἀναγκάσας βιαζόμενος αὐτοὺς ἐκινδύνευσε μικρὸν ἐλθόντας ἀπολεῖν αὐτὸν, quum autẽ Spurina eos vi cogeret, parum defuit, quin ab iis perderetur. Philelphus tamen ita exponit, quin à venientibus perderetur. ἐκινδύνευσεν ἡ ῥώμη καταχρᾶτος ἁλῶναι, vrbi periculum imminebat, ne in hoſtis veniret poteſtatem, Plutarch. in Publicola. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, propè fuit vt perderemur, de ſalute periclitati ſumus, AEſchin. κινδυνευέτω ἀναγώνιστος γίγνεσθαι, habeatur impotens ad certamen, Plato. κινδυνεύοντες ἀποβαλεῖν τὸ στρατόπεδον, in diſcrimen perdendorum caſtrorum venientes, AEſchin. Cum Genitiuo. κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς, imperio periclitor, Thucyd. Item cum Datiuo, vt κινδυνεύω τούτῳ τῷ πράγματι, hac re periclitor. κινδυνεύω τῇ πόλει, vrbe periclitor, Herodot. κινδυνεύοντες τῇ πόλει, ciuitatem in periculum vocantes. κινδυνεύω τῇ ψυχῇ, animæ periculum adeo. κινδυνεύω τοῖς ἑτοίμοις ἀεὶ διὰ τὰ ἀφανῆ, periclitor

periclitor his quæ certa ſunt propter incerta, Thucyd. Etcum Accuſat. κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτῆς δίαιταν, periclitãs ſeditione ſua culpa contracta, Nazanzen. in Orat. πολλὰ κακινδυνευκὼς, AEſchin. Abſol. poſitum, vt ἐκ ἐκινδύνευσεν, ἀλλ' ἔπαθε τὰ τῆς Ἑκάβης, non periculum tantùm ſubiit, ſed etiam quę Hecuba, eadem pertulit, Plutar. in Romulo. Et cum Præpoſitione, εἰς τὸ κατ' δύναμιν κινδυνεύουσιν, de viribus ſuis periclitentur, Nazanz. in Orat. κινδυνεύειν ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ, Lucian. κινδυνεύω ἐφ' ἑνὶ παιδὶ, in vno filio periclitor, Phalaris in Epiſt. Item cum Genit. & περὶ, Xenoph. κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου, vita periclitatur, Ariſtop. κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, capitis periculum adiens. κινδυνεύω περὶ πάντων, Demoſth. περὶ τῆς ἑαυτῶν κινδυνεύουσι, de proprio ſolo periclitantur, Iſocr. in Euagora. κινδυνεύω περὶ πολλῶν χρημάτων, Idẽ. κινδυνεύω περὶ τῶν μεγίστων, in maximarũ rerũ diſcrimen adducor, Thucy. & Xenop. κινδυνεῦσαι περὶ ἀναστάσεως, periclitatos fuiſſe proprium ſolum amittere, Plutar. in Numa. κινδυνεύω πρὸς τοὺς πολεμίους Xenop. κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, Demoſth. Item poſſum probare ex præcedẽtibus, id eſt, neceſſario ſequitur, vel concluditur, proximè & ferè facio. Eſt etiam τὸ ἐγγίζω, & videor, Syneſ. καὶ κινδυνεύουσι πεῖσαι τινας, iam propè in eo eſt, vt quoſdam in opinionem adduxerint. Xenop. κινδυνεύεις ἐπιδεῖξαι σὺ χρηστὸς εἶναι, videris oſtendere te virum bonum eſſe. Apud Platonem ferè legitur κινδυνεύει, pro φαίνεται, δοκεῖ. & in aliis etiam perſonis, vt 1. de Republ. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ, id videris ab Homero edoctus. Ibidẽ, κινδυνεύει τὸ ἱκέτας ἀπὸ τὸ ἀρχῆς εἶναι, αἰσχρὸν νενομίσθαι, videtur haberi turpe, ſeu habetur turpe. Idẽ in Apolog. κινδυνεύει γάρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο, ἀγαθὸν γεγονέναι. Et in Epiſt. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι &c. videor ignorare. vnde & κινδυνεύει imperſonaliter ponitur pro eo quod eſt, propemodum dixerim. Plato, κινδυνεύει ἡμῖν δεῖν, &c. id eſt, fortaſſè autem. Significat etiam reus ſum, in reatu ſum & ſordibus, cauſam dico. Quemadmodum Latinis quoque periculum reatus & ſordes dicũtur. Quin & κινδυνεύομαι dicitur vt κινδυνεύω, non tamen eadem ſignificatione. Demoſth. ἐν οἷς περὶ ὅλων τι κινδυνεύεται τῇ πόλει, quum ab aliquo periculũ impendet, quæ ad ſummam rerum pertinent. dicitur etiam quod cum periculo probatur aut ſuſcipitur, Thucyd. οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ἔτι κινδυνεύεται, ἔντι πλείουσι, quos manet in contrarium mutatio, quibus imminet mutationis periculum. κινδυνεύεται τὰ πράγματα, periculum adeunt, Demoſthen. κινδυνευθῆναι πιστευθῆναι, Thucyd. τὸ κινδυνευόμενον, creatum periculum, Lucian.

Κίνδυνος, ου, ὁ, periculum, dimicatio, alea. κίνδυνον ποιοῦμαι, periclitor, cum periculo aggredior. παρὰ τὸ κινεῖν εἰς ὀδύνην κίνδυνος λέγεται, Etym. Xenoph. ἐκ τούτων κίνδυνος τῆς προγεγονυίας χάριτος μειωθῆναι, periculum eſt ne prior gratia decreſcat. Ariſtoph. in Pluto, pro periculo & ſpe accepit. ἔνι γάρ τις ἐν κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, &c. ὅ, σοι παθεῖν κίνδυνος, quod ne patiaris periculum tibi imminet, Nazanzen in Orat. κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, periculũ ex capite imminere Imperatori, Plutarchus in Galba, id eſt, periculum capitis. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει, periculum affert ciuitati, Demoſthen. ῥίπτω κίνδυνον, iacio periculum, id eſt, experior, Eurip. εἰς κίνδυνον καθιστάναι, periculum creare, Demoſth. κίνδυνον ἐξιστάναι, vitare periculum, Idẽ. κινδύνους ποιεῖν, periculum ſubire, Idem Demoſt. κινδύνους προσλαμβάνειν, pericula ſuſcipere.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculoſus.

*Κινέω, ῶ. ήσω, ω. κα, prima longa, variè accipitur. moueo, molior. κινεῖν τὰ καθεστηκότα, res nouas moliri. animũ erigo, incitor. κινεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τοῖς καλοῖς, ad res honeſtas animũ intendit, Plut. in Pericle. κινεῖν μακρότερον, prolixius exequi, Idem in Numa. & κινεῖ καρδίαν, Euripid. κινεῖν γαστέρα. κινεῖν ἔξεστι τοῖς ἰατροῖς, mouere aluum licet medicis, id eſt, exhibere catharticum: vulgò medicinam laxatiuam dicunt. Item ſollicito, turbo, & abrogo quæ à maioribus tradita ſunt, Ariſtoteles in Politic. & Iſocrates. τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κινεῖ καὶ μετατίθησι τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα. κινεῖν, caſtra mouere, quod & καταλύειν dicitur, & ἀναζευγνύειν, i. egredi cum exercitu, id eſt, ἐξαίρειν, Polyb. identidem. & κινεῖν πόλεμον, bellum mouere, Demoſth. Pro ſubagitare & venerem pati, Ariſtophan. τὴν ἀδελφὴν ἐκίνει, id eſt, ἔφθειρε, ſtuprabat. vnde κίναιδος. Itẽ κινοῦμαι, κινεῖσθαι, Plato, motu incitor. ſic Cic. de Vniuer. Cæloq; ſoliuago & volubili & in orbem incitato complexus eſt. πρᾶγμα κεκίνηται, res, id eſt, certamẽ commotum eſt, Ariſtophan. ἐκινήθη, tremuit. τὰ δεινὰ κεκινήσεται, Idem. κινηθῆναι, loco moueri. κινήσονται, loco ſe mouebunt. κινήθη δ' ἀγορὴ, Homer. Iliad. β. κινούμενοι ἐπὶ τὰ σφέτερα αὐτῶν, de ſuis reb⁹ ſoliciti, Thucy. κεκινημένος, mẽte cõmotus, Gaza ex Ariſtotele in Problem. in poſter. parte. κεκινημένοι περὶ μαγγανείαν, ad incantationem prompti, Plato de Legib.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, & Κίνημα, ατος, τὸ, incitabulum, motus, id eſt, κινητισμὸς, Polyb. Ariſtot. de mundo, ὁλοσχερῶς ἀπὸ τοῦ κινήματος κεχωρισμένος, i. à motu incompoſito ſecretus.

Κινήματα, τὰ, vibramenta.

Κίνησις, εως, ἡ: mot⁹ quid ſit docet Ariſtot. l. 10. Metaph. commotio, iactatio. γίνεται κίνησις, agitetur. κίνησιν λαμβάνουσι, inſtituuntur, Gaza. ‖ κίνησις, vt μεταβολὴ, Ariſtot. in 4. Politic. τῆς πολιτειῶν κινήσεις. Ibidem μεταβολὰς poſteà dicit: & ſic ſæpe.

Κινητέος, mouendus, Ariſt. in Polit. βίᾳ κινητέος εἰς μάχην, ad pugnandum alliciendus, Plutar. in Fabio.

Κινητήριον, ου, τὸ, incitamentum.

Κινητὴς, οῦ, ὁ, motor.

Κινητικὸς, οῦ, ὁ, mobilis, motalis, Gazæ: cuius intereſt mouere, qui concitat, motiuus, Politian. in Probl. Alex. Aphrod. κινητικὸν σημεῖον, mouendi nota. ‖ τοὺς κινητικοὺς καὶ ταραχώδεις. Polyb. vocat turbulentos milites & ad ſeditionem pronos, lib. 2. in fine, & 3. in principio.

Κινητὸς, οῦ, ὁ, mobilis, mouendi obtinens facultatem.

*Κινύβον, τὸ, tinctorum baculus, quo pannum tingendum immergunt, apud Pollucem.

Κίνυφος, ου, ὁ, variegatus.

Κιννα, cinna, genus ἀγρώστεως, id eſt, graminis naſcentis in Cilicia, Dioſc. lib. 4, cap. 33.

Κιννάβαρι, τὸ, coloris rubri genus, de quo Dioſcor. lib. 5, cap. 101. vbi vide inter id & minium differentiam. & apud Marcel. Ibidem. Cinnabaris, gener. Fœmin. transfertur ab Interp. Ibidem.

Κινναβαρίζω, ſum cinnabaris colore, colore cinnabari imitor, Dioſc. lib. 5.

Κίνναβος, imago & exemplum, quod pictores ſibi proponunt.

Κίνναρα, ἡ, cinnara, herbæ genus, de qua Dioſc. l. 3, cap. 10. Cinnara dicitur altilis cardui omne gen⁹, quod ſiue in longum, ſquamatis corticibus intus nitentib⁹ tumet, ſiue calathi figura longioribus, & in exteriorem partem deſcendentibus iiſdem ſquamatis corticibus aperitur. Meminit vtriuſque huius cinaræ Columella, in carmine ſuo de horto.

Κινύρης, equus improbus.

Κίνσωρ, ωρος, Latinum nomen in Epigr. i. cenſor. ἀντικήνσωρ, procenſor, vt dicimus proconſul, Ibidem

Κίνυσμα, idolum.

Κινύζομαι, κλαίω, θρηνῶ, in Epigram.

Κίνυμι, moueo, agito, Actiu. Accuſat. Iliad. δ, πυκιναὶ κίνυντο φάλαγγες, pro ἐκινοῦντο. κινύμενος, i. κινούμενος, ἐπὶ πρᾶξιν ὁρμῶν, διεγειρόμενος.

Κινύρα, ας, ἡ, inſtrumẽtum muſicum, cithara, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Κινύρεσθαι, conqueri, cantillare. Ariſtophan. ἐν πῶς τί κινυρόμεσθ' ἄλλως; quid fruſtra lamentamur? ὀδυρόμεθα.

Κινυρόμεναι, θρηνῳδοῦσαι, κλαίουσαι, Apoll. Rhod.

Κινυρὸς, οῦ, ὁ, querulus, flebilis, funeſtus, primis breuibus. Nonnus, ἤσω ἴσω κινυρῷ μελάθρου.

Κιώπιον,ου,τὸ,ὄρνιον.

Κνώπετα, τά,quaſi ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα. καὶ κινωπετεῖ οἱ,reptilia, culices.

Κίοιμι, in Optat. Odyſſ.ο, ὄφρα λείψαντε κιοίτην, irent, ἀπέλθοιεν,abirent.

Κιξάλλης,ου,ὁ,fur,ἀλάζων.

Κίξιος,ὁ,cicada.

Κιον,pro ἴκιον,ἐπορεύοντο,iui,iuerunt,poetic.Ody.ο,ἅμα

Κιόνιος,columnaris.vide κίων. (τῷ δ' ἐλέη κίε.

Κιόνια.vide in dictione ἰόνια.

Κιονὶς,ίδος,ἡ, morbus in gutture, vua,gargar, tegumẽtum gutturis,Gaza lib.2.Problem.Aphrod.Ibidem exponitur ab eodem columela pro vitio gargaris. vide in verbo γαργαρεών.Greci etiam σταφυλὴν appellant.Dioſcor. lib.1,ῥεύματα περὶ τὰ οὖλα καὶ κιονίδος,fluxiones gingiuarũ &

Κιονόκρανον,τὸ,ſummitas,vel caput columnæ. (vuæ.

Κίος,ἡ,vrbs Myſiæ,à Chio duce dicta.vide Etymol.

Κιρκαία,ἡ,Circæa herba,quam & Διρκαίαν,Dircæã quidam vocant,Dioſc.lib.3.adnotat ibidem.Marcel.genere Neutro quoſdam vocare κίρκαιον,Circæum.

Κίρκη,Circe,Solis filia & Perſeidos,Heſio.in Theog.

Κίρκος,ου,ὁ,circus,genus accipitris. Odyſſ.ν,ἴρηξ κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν,Et Odyſ.ο,κίρκος ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος.κίρκος Gallicè dicitur vn buiſſart. hæc auis venatur mures ac omnium eſt velociſsima. Homer. in Batrachom. δείδια τὸν σοι ἴσον αἶαν κίρκον καὶ γαλέην.

Κιρκόω,ferreo annulo aut vinculo quopiam in orbem circũdo & aſtringo, AEſchyl. Prom.σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κιρνᾶσθαι verbo vtuntur Græci priuati in aqua:vt εὔκρατον, id eſt, quod aceto & aqua ſit mixtum & temperatum. ſic & ἄκρατον, vinum, & εὔκρατον: ſic & κρᾶμα, & alia multa,vt notat Marcell.lib.3.Dioſ.κιρνάμενος, qui miſcetur,Nazanz.in Orat. κιρνᾶσθαι ἴσον ἴσῳ, Athen.pares partes vini & aquæ miſcere.

Κιρνάω,ῶ,ήσω,τ.ηκα,miſceo, inficio, tempero, infundo vinum. Activ. Accuſat. κιρνᾷ κρατῆρα οἴνου, vinum crateri miſcet, Herodot.μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Homer.

Κίρνη,miſcebat. Odyſ.ξ,ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα

Κίρνων,miſcebant. (οἶνον.

Κίῤῥα,ας,ἡ,Cirrha vrbs.

Κιῤῥὰ, ᾶς,ἡ,ignea, ruffa.

Κιῤῥοειδὴς,rutileſcens. κιῤῥοειδὴς τῇ χροιᾷ, qui eſt colore rutilo,fuluo:vel,vt Barbarus,cereo,lib.3. Dioſcor.

Κιῤῥὸς,ὁ,giluus,Gell.i.medius inter album & nigrũ.κιῤῥὸς οἶνος,Dioſcor. lib.5, c.9.giluũ,Barbarus rubrũ vertit. vide Marcell.ibidem,quid ſit κιῤῥόν.

Κιρσοειδὴς,varicum modo tumens.

Κιρσοκήλη,varicoſus ramex.vide in dictione κήλη.

Κιρσὸς,ῦ,ὁ:& κίρσου, varix & tumor pedum, qui & κρίξος dicitur,dilatatio venarum circa tempora, aut ventris imam partem,nonnunquam circa teſtes. vocatur & ἰξία, Galen. lib.2. ad Glaucon. κιρσοὶ,varices,Dioſcor.lib.4. παύει κιρσῶν πόνους, ſedat varicum dolores.vnde κίρσιον,herba,de qua ibidem Marcell.

Κίεσος,ineptus ad venerem.

Κὶς,ιος,ὁ, vermis,qui in ligno & frumento naſcitur. vnde ἀκιώτατος ἰσοθεὺς, Heſiod. Theoph.lib.4, cap.16.de cauſ.plãt.οἱ μὲν πυροὶ καὶ αἱ κριθαὶ τοὺς κίας, triticũ & hordeũ curculionem gignunt.

Κίσηρις,καὶ κίσσηρις,pumex, prima breui,in Epigram.

Κισηρώδης, pumiceus, Theop. lib.3. hiſt.plant.cap.8.

Κισσα,ης,ἡ,vel κίττα,ciſſa dicitur mali genus, id eſt,faſtidium conſuetorum ciborum , & abſurdorum appetitus,morbus mulierum prægnantium,qui pica dicitur. cuius vitii cauſam vide Probl.74.Alexand.Aphrod.li. 2.vbi cur ita dicatur affertur ratio.βιβρώσκουσαι ὑπὸ γυναικῶν περὶ τὴν κίσσαν,Dioſcor.lib.1.fœminis à conceptu deficientibus,quum dicunt eas picari, manditur, Hermol. eſtur in malacia mulieribus, Ruelli⁹:comeditur in prægnantium faſtidiis,quod malũ Græci κίσσαν dicunt,Marcell.dicitur autem pica ab aue, quæ terræ glebas eſitat. aut quia varius & alienus eſt eius color, vt grauidarum mulierum appetitus.

Κισσάμπελος,genus herbæ,ſpecies helxines. vide Marcell.lib.4.Dioſcorid.

Κισσάνθεμος,ου,ὁ, herba, quam vocant rapum terræ, genus cyclamini herbæ, Dioſc.lib.2,c.1.

Κισσαρος,pro κισσὸς,hedera,Idem ibidem.

Κισσάω,ῶ.ήσω,τ.ηκα,deſydero,pico,guſto,improbè aliquid appeto,ἐπιθυμῶ,concipio,laſciuius concupiſco,Accuſat. vnde illud in Pſal.καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Κισσηρὶς,ίδος,ἡ,pumex,de quo Dioſcorid.lib.5. dicitur autẽ ita ob fiſtuloſas cõcauitates,quas habet. Cis enim vermis eſt,qui in tritico & hordeo cum referbuerũt naſcitur,cui natura eſt ſemina illa cuſpide potius quàm ore exiguis foraminib⁹ terebrare.κίσσηριν εἶ), pumicẽ eſſe Ariſtot.l.3.Ethic.c.1.ſic κίσσηρις apud Gazã,l.3. Gram.

Κισσηρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,pumicoſus.

Κισσοβαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,hederaceo colore tinctus.

Κισσινὸς,ῦ,ὁ,hederaceus.

Κίσσιον,hederula.

Κίσσιρις, genus auis, Suidæ.

Κισσοειδὴς,hederæ ſimilis,hederaceus,Dioſc.lib.2.

Κισσοκόμης,ου,ὁ,hedera redimitus, Homer.

Κισσὸς,οῦ,ὁ,hedera,Gaza l.5.Anim.Ariſtot.c.22,& l.9, cap.5.vbi ait ceruũ captum eſſe innata cornib⁹ hedera.

Κισσοστέφανος βάκχος,in Epigram.

Κισσοφόρος,hederam gerens,Dionyſ.

Κισσύβιον,ου,ὁ,ποιμενικὸν ἔκπωμα, vas paſtorale,quod & κισσιον dicitur:fortè ἀπὸ τοῦ κισσοῦ,hoc eſt,ab hedera,ex qua fiũt pocula, Hom.ὀδ.ξ,ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον.

Κισσώδης, hederaceus. vſurpatur etiam ꝓ eo qui ciſſa laborat,vt κισσώδεσιν ἀρήγει,Dioſc.lib.5,cap.14, prægnantium malaciæ prodeſt, Ruell. prægnantiũ in fœtura abſurdis ciborum appetitibus prodeſt,Marcell.

Κιστη,ης,ἡ,& κιστὶς,ίδος,ἡ,ciſta,arca,loculi, marſupium apud Nonn.κίστη in Epigram.pro ciſta ſcriptoria,vbi atramentum,cultellus & calami aſſeruantur,variis & multis foraminibus,i.cellulis propriis.

Κίστος,ου,ὁ,ciſtus,frutex eſt quẽ aliqui vocãt κίσθαρον, vel κίσσαρον.vide apud Dioſc.lib.1,c.127.eſt & fœmina in eo genere arbor,vt patet ibidem de altero genere ciſti, Idẽ Dioſcor.lib.eodem,cap.129.

*Κιστοφόροι, οἱ, numiſmatis genus , in quo imago cuiuſdam ciſtam ferentis procudebatur.

Κίταρις,ιος,ὁ,citaris,ornatus capitis. Demaratus Spartanus à Xerxe mun⁹ petiit,vt ſibi per Sardios regio more incedere liceret, citari capite redimito, Plut.in Themiſt.vbi Lapus tiara exponit.

Κιτίβαινα,τὰ,Citibæna,locus in Arabia,vbi thus prouenit, Theoph.lib.9,cap.4.hiſtor.plant.

Κίτρειον,ου,τὸ,citrus: cortex mali medici à Gaza redditur,apud Alexand. Aphrod. lib.1.Probl. τὸ κίτρειον ἔξωθεν προσαχθὲν καὶ θλασθὲν,τῷ χρώματι ἔνδοθεν ὄντι τὴν ἑαυτοῦ δίδωσι ποιότητα,malum citreum extrinſecus admotum & colliſum, humori qui intus continetur, ſuam præbet qualitatem & odorem.κίτρεια μῆλα,citria poma,in dictione μήδικα.

Κίττα,ης,ἡ,morbus prægnantium.vide κίσσα.

Κιττάβιζειν,picarum voce ſonare.

Κιττᾷν,& κισσᾷν,picare,id eſt,guttare,improbè aliquid appetere.τὸ ἐπιθυμεῖν ἀτόπων, Alex. Aphrod. Probl.74, l.2. ἡμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, nos autem qui pacem expetimus, Ariſtoph.in pace.

Κίτταρα, τὰ, nucamenta callo ſquamatim compactilia. vide κύτταρος,per υ:ſic enim ſcribendum eſt.

Κίταρις,diadema capitis:melius κίδαρις vel κίταρις,per ſimplex τ.

Κιττοφόρος, picam ferens in myſteriis Bacchi, videlicet quod infirmi facere ſolent. Hinc dictum inuenitur in hominem vilem,vt de AEſchine ait Demoſt.

Κιττοφορούμενος

Κιθοφορέμωντες, οἱ, libidines complectentes: à κιθοφορέω.

Κιτὼ, ſic dicitur genus quoddam caſiæ, Dioſcor.

Κιχάνω, offēdo, reperio. Odyſſ.α, τὸ δ' ἐκίχανε, i. κατέλαβε.

Κιχείω, aſſecutus fuero, deprehendero. Iliad.α, μή σε κιχείω, id eſt, καταλάβω.

Κιχέω, μ. ήσω, π. ηκα, iuenio, peruenio, accedo, cōſequor, Actiu. Accuſat. in Aor. 2. ἐκίχον. ἔκιχε, nactus eſt, κατέλαβε.

Κιχήμεναι, dixit Nonn. pro κιχεῖν, id eſt, deprehendere, cap. 12. Euang. Ioann.

Κιχήσομαι, reperiam, conſequar. Odyſſ.ξ, ὅπου ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι.

Κίχλα, ης, ἡ, ϗ κίχηλα, ας, Doricè, turdena, ſturnus, turdus auis, Ariſtoph. item piſcis.

Κίχλη, turdus piſcis, Ariſtot. lib. 2. Animal. pro aue, in Epigram.

Κιχλίζω, μ. ίσω, π. ικα, turdos aut coturnices edo, turdizo, coturniſſo, laſciuè rideo, ἀτάκτως γελῶ, cachinnor, Accipitur generaliter pro gulę indulgere & delicatè viuere, Neutr. Abſolut. Ariſtoph. νεφ. οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. vbi Interpr. κιχλίζειν ἀντὶ τοῦ λιπαρεῖς ὄρτυγας βόσκειν, κίχλας ἐσθίειν, ἢ ἀτάκτως γελᾶν ϗ ἀμέτρως.

Κιχλισμὸς, οῦ, ὁ, cachinnus, riſus mollis & impudicus. Ariſtophan. νεφ. ὄψων, πότων, κιχλισμῶν ἀποστερεῖσθαι.

Κιχόριον, intubum erraticum.

Κίχραμαι, vtendum accipio, vtendum rogo. ἐκιχράμεθα φωνῇ, voce vtebamur, in Epigram.

*Κιχρὰς, qui vtendum dedit.

Κιχράω, δανείζω, συμβάλλω, κιχρῶ αὐτὸν τῷ κυρίῳ, cum Domino commodo, lib. 1, cap. 1. Regum. ὁ οἰκτείρων ϗ κιχρῶν, qui miſeretur & commodat, Pſal. ριβ.

Κίχρημι: à κιχράω, commodo, vtendum do. κίχρημι τὰς χεῖρας τῷ πνεύματι, manus ſpiritui accōmodo, Nazanz. in Orat. de Bap.

Κίχω, in Aor. 2. Subiunct. modi. μέχρις ἂν μυχοὺς κίχωσι, τοῦ κήτους θεοῦ, donec ſint latebras ſortiti, donec adierint ſinus: vnde κιχὼν, aſſecutus, nactus. Odyſſ.ε, κιχὼν ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ, &c.

Κιχῶναι, αἱ, inter crura.

Κιχώρη, ἡ, intubum herba, Theoph. l. 7, cap. 7. hiſt. pl.

Κιχώριον, ſeu κιχόριον, ου, τὸ, cichorea, Gaza: intubum erraticum Barbar. exponit, lib. 3. Dioſc. τὰ κιχώρια, vniuerſum genus intuborum, Gaza.

Κίω, vado, accedo, πορεύομαι.

Κιὼν, όντος, vadēs. Iliad.α, ἀπάνευθε κιὼν, i. πορευθεὶς, παραγενόμενος: à verbo κίω, licet in vltima acuatur, vt docet Gaz. lib. 3. Gram.

Κίων, ονος, ὁ vel ἡ, ἰωνικῶς, columna. ὁ κίων ἀρσενικῶς παρὰ δὲ τοῖς ἴωσιν ἡ κίων θηλικῶς. ὀδ.α, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, &c. vnde αἴγλη κιονίη, apud Nonn. Heſiod. in gen. Maſcul. μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας. ſic etiam Ariſtoph. νεφ. κίων λίθος, id eſt, lapis, Gaza lib. 3. Gramm. Item κίων, excreſcens caro in faucibus vocem impediens, vua, columella, κιονίς.

Κλαγγάζειν, clangere: propriè de gruibus dicitur.

Κλαγγὴ, ῆς, ἡ, clangor, propriè gruum, latratus, Xenop. παρὰ τὸ κλάζω, Etym. pro grūnitu, Homer. Odyſſ.ξ, κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν, &c. Itē ἦχος, de ſono ſagittarum & arcus. Iliad.α, δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο. Item βοὴ, κραυγὴ, etiam de hominibus, vt Iliad.β, πανσυδίῃ σὺν κλαγγῇ.

Κλαγγηδὸν, reſonanter, μετὰ βοῆς, μετὰ κραυγῆς, cum clangore.

Κλάγγω, μ. άγξω, π. κέκλαγχα, ἀόρ.α. ἔκλαγξα, clango, clamo, reſono, Neut. Abſol. Apoll. 2, κλάγξας ὑψιπέτης, vociferatus. Hom. Ili.α, ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ, i. ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσαν.

Κλαγγώδης φωνὴ, vox ſtridula, qualis eſt gruū, Hippoc.

*Κλαδαρόμματος, ὁ, mobilis oculis, inſtabilęs habēs oculos.

Κλαδαρὸς, οῦ, ὁ, fragilis, vel potius vibratilis & ramalis. κλαδαραὶ χάμακες, ramales perticæ, in Epigram.

Κλαδέω, pampino, quatio, κλαδεῖν ἀμπέλους φασὶ, ἀλλὰ μὴ κλαδεύειν, ait Phrynich.

Κλάδεσι, pro κλάδοις, ramis.

Κλάδευσις, εως, ἡ, putatio.

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, ου, τὸ, falx putatoria. (Neutr. Accuſ.

Κλαδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, puto vites. περιτέμνω τὰς ἀμπέλους

Κλαδέω, quatio, moueo, conuicior, loquor.

Κλάδισκοι, ramalia.

Κλάδος, ου, ὁ, ramus, ſurculus, cauliculus. nam ἀκρέμων, ramus maior eſt, Gaza.

Κλαδώδης, εος, ὁ ϗ ἡ, ramoſus.

Κλαδὼν, ῶνος, ramus.

*Κλάδωνες, αἱ, bacchæ ātiquitus dictę, fortaſſis à thyrſorum geſtatione.

Κλάζω, μ. άσω, π. ακα, frango, flecto, curuo, reſono, clamo. De telis, arcu, gruibus, ſuibus, & aliis dicitur. Actiu. Accuſat. Heſiod. pro κλάγγω, Abſoluté. μεγάλα κλάζοντες μάχεσθαι, valde clangētes: vnde ἀνακλάζω. κλάζω μέλισμα, canto, in Epigram.

Κλαύσει, flebit, Demoſth. κλαιήσει, Idem alio loco.

Κλαίεσκε, plorabat.

Κλαῖθρον, ου, τὸ, operimentum, clauſtrum. κλεῖθρον, apud Pindarum Pythiis.

Κλαίω, μ. αύσω, π. αυκα, fleo, mœreo, deploro, Neut. Accuſat. Gaza l. 4. Gram. inter tranſitiua ponit. κλαίειν κεφαλὴν, plangere caput, Ariſtoph. κλαίων τίς αὐτῶν ἐμοῦ γε ἅψεται; quis ipſorum me tanget lugens? i. ſi quis me tangat, malè cum eo agetur, id eſt, vapulabit.

Κλᾶιον, lugebant, flebant.

Κλαμαρὸς, fluxus, infirmus.

Κλᾷξ, Doricè, clauis.

Κλαμπάζω, duro, longo tempore moror.

Κλαπεὶς, έντος, ſubſtractus furto: ab ἐκλάπην, Aor.β, Lucian. κλαπεὶς ὑπὸ τῆς ῥίας. κλαπέντες ἐπὶ τὸ εὐαγγέλιον, quadam vafricie ad Euangelium perducti, Nazanz. in Orat. κλαπὲν, furto ſubductum, Plato in Legib.

Κλαρεγχέω, lēniter dormio.

Κλάριον, monile.

Κλάριος ἀπόλλων, in Epigram.

Κλαρῶται. vide in dictione Εἵλωτες.

Κλάσαι, frangere, fregiſſe, Plut. in Romulo.

Κλασθεὶς. vide κλάω.

Κλαστοβῶλαξ, ακος, glebas terens, in Epigram.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio, Alexand. Aphrod. ἐπιτήδειον γίνεται πρὸς ῥῆξιν ϗ κλάσιν, Itē anfractus, reflexio, āputatio, Theophraſt. l. 3, c. 19. de cauſ. pl. κλάσις ἀμπέλων, vitiū āputatio.

Κλάσμα, ατος, τὸ, fragmentum, fruſtum, fragmen.

Κλασσᾷν, conculcare, clamare, ſubiicere, turbare, mouere, perdere.

Κλαστήριον, falx ad vites putandas.

Κλάστης, pampinator, vinitor.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus, vox flebilis, vredo: ſic dicitur quędam affectio arborum, Theoph. lib. 4, cap. 17. hiſt. plant.

Κλαυθμυρίζομαι, vagio, eiulor, puerorum eſt fletus

Κλαυθμυριζόμενοι, οἱ, plorantes.

Κλαυθμυρίζω, fleo. Alex. Aphr. l. 1. Probl. τὰ βρέφη μέλους ἀκούοντα κλαυθμυρίζοντα ἡσυχάζει, infātes modulos audiētes vagire deſinūt.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, eiulatus, Plut. in Lycurgo.

Κλαυθμὼν, ῶνος, locus flentium, cap. 2. Iudicum.

Κλαῦμα, ατος, τὸ, ploratus,

Κλαυμονὴ, ῆς, ἡ, fletus, Plato in Legib.

Κλαυσαυχενεύομαι, bleſas emitto voces. κλαυσαυχενεύεται ϗ τραυλίζει, blādas emittit voces, in Alcibiade Plutarch.

Κλαυσιᾷν, ἠχεῖν, ſonare vltró. Ariſtoph. in Plut. de ſtrepitu ianuæ, τὸ θύρετρον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ, vltrò clangit ſiue concrepat.

Κλαυσίγελως, flens ridendo, flens & ridēs ſimul, δακρυόεν γελάσασα, inquit Homer. Cælius lib. 8, cap. 15.

Κλαύσομαι. vide

Κλάω, μ. άσω, π. ακα, frāgo, infringo, luxo, flecto, curuo: vnde ἀνακλάω. Actiu. Accuſ. Nonn. ἄρτους ἔκλασε, panes fre-

git.κλασθεὶς, fractus. εἰς τοὐπίσω κλώμενος, repãdus, retrorſus, pandus. Dioſc.lib.3.ἐπὶ τὴν γῆν κλώμενα, in terram conuexa, Ruell.& Barbar. in terram reflexa, Marcel. κεκλασμένα ἐπὶ γῆν φέρει φύλλα, folia gerit ad terrã infracta: conuexa, Barbarus: fracta, Marcell.lib.3. Dioſc.cap.143.

Κλάω, μ. αύσω, καὶ κλαύσομαι, π. αυκα, pro κλαίω Atticè, fleo, οἰμώζω, lugeo, vapulo. Ariſtoph. Στ. ἀνύρ' ἐλθ', ἵνα κλάῃς. Στρ. ἀλλὰ δὴ κλαύσομαι; Ian. Laſc. κλαύσετε δυσμενεῖς, dabitis pœnas. Lucian. εἰ κλάειν δέησειας. Ariſtoph. κλαύσει πολλά.

Κλέα, pro κλέεα, κλέη, ἔνδοξα ἔργα, vide κλέος.

Κλεαινὸς, ὁ, ἡ, celebris, illuſtris.

Κλέζω, voco, ſono, loquor.

Κλεηδὼν, pro κληδὼν, fama, augurium. κληδόνι οὐδὲν χρεώμενος, admonitu vti nolens, Herodot.

Κλέηδος, κληδών.

Κλεῖ, ἐπαινεῖ, ὑμνεῖ.

Κλεῖα, & κλεῖα, pro κλέεα, res præclarè geſtæ. Heſio. κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων ὑμνήσει, laudes antiquorum.

Κλεῖδα, τὴν, clauem. κλεῖδα σύων βαθυχαίτων, in Epigr. pro vnco ſeu inſtrumento aut baculo incuruo, quo porci irretiuntur ferociores.

Κλειδὲς, & diminutiua voce Κλείδια, ſunt iuguli thynni piſcis, qui clides & clidia dicuntur. Plin.lib.9, cap.15. de thynnis, Hi mẽbratim cæſi, ceruice & abdomine commendantur atque clidio, &c.

Κλείδιον, ου, τὸ, clauicula, clauis & pars piſcis cetarii, Ath.

Κλειδοῦχος, ὁ, ἡ, clauiger. Κλείδωμα καὶ κλείδωσις, ſera.

Κλείζω, celebro.

Κλειθρία, ἡ, rima, Lucian. ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἱερὸν φῶς.

Κλεῖθρον, τὸ, clauſtrum, retentaculum, vectis.

Κλειμάζω, decipio, luctor.

Κλειμακτὴρ, gradus, ſcala.

Κλείμαξ, ἢ κλειματισμὸς, certamen quoddam.

Κλεινὸς, celebris: & κλεινὸς, ὁ, ἡ, idem, inclytus.

Κλεὶς, ειδὸς, ἡ κλεῖν, τὰς κλεῖς, clauis. ἀπὸ τοῦ κλείεσθαι, vt clauis à claudẽdo ducitur. Ab eo etiam dicitur in corpore ea pars, quæ diuidit pectus à ceruice, i. os latum in ſummo coſtarum, quod & κλείδιον dicitur: nonnulli clauiculam nominare non dubitarunt. & κλεῖδες, iuguli, compages colli cum trunco, ſeu ὑπὸ τὸν αὐχένα, prope iugulum, Ariſtot.lib.5. Ethic.cap.1. Refert Plutar. de Philippo in prælio læſo iugulo, i. τὴν κλεῖδα αὐτοῦ κατεαγέντος ἐν πολέμῳ, quum indies ab eo aliquid poſtularet medicus, à quo curabatur, Quin tu accipis quantum libet, quũ in tua poteſtate ſit clauis? τὴν κλεῖν κατεαγὼς, humero fract° exponitur, Gell.l.2. περὶ τὰς κλεῖδας, propter humeros, Ariſtot.l. 3. ſic Gaza. & paulò pòſt clauiculas vertit: alibi iugale.

Κλεισιὰς, άδος, ἡ, clauſura, pro valuis aut foribus. Plut. in Publ. ὅπως μὴ καταλαμβάνοιτο θρηνοῦσαις ταῖς κλεισιάσιν εἰς τὸ στενωπὸν, ne forib° in anguſtũ impulſis deprehẽderetur.

Κλείσιον, ſtabulum, σταθμὸς, Suid. à Plut. in Public. eodem modo accipitur, quo apud Heſych. κλεισίον.

Κλεῖσις, εως, ἡ, ſcena, clauſtrum. κλείσει λιμένων, Thucyd.

Κλεισμὸς, ὁ, ἡ, ſedes, gloria, θρόνος, Heſych.

Κλειστὸς λιμὴν, i. περιφραγμένος, portus clauſus, concluſus, Thucydid. & Ariſtid.

Κλειτόπωλος, circa equos inſignis. (Chil.

Κλειτοριάζειν, impudẽtius cõtrectare muliebria, Eraſ.

Κλειτὸς, ὁ, ἡ, glorioſus, ἔνδοξος. Homer. Iliad.α. κλειτὴν ἑκατόμβην, ſolenne ſacrificium.

Κλειτὺς, aquæ delapſus, τὸ τῶν ὑδάτων καταφερὲς. item eminentia montis.

Κλειὼ, όος, ἡ, clio, ὄνομα μιᾶς τῶν μουσῶν.

Κλείω, μ. είσω, π. εικα, laudo, ὑμνῶ, δοξάζω, memoro, dico, celebro, Actiu. Accuſ. κλείουσι τὰ ἱππόεια, laudare, Odyſ. α. τά τε κλείουσιν ἀοιδοὶ, id eſt, decantant. Item obſideo, obſero, præcludo, Demoſth. ἐν τῷ περὶ τῆς ✠ παρ. κεκλεισμένος, clauſus, Ariſtoph. κατεκλείσθησαν, concluſi ſunt, Thucyd.

Κλέμμα, ατος, τὸ, φώραμα, furtum, fraus, neque modò peculatum, & pecuniam interuerſam, ſed etiam obreptionem ſignificat & circunuẽtionem, ait Bud. Com. de hoc verbo vide Plat. de Republ.lib.3, qui differẽtiam ponit inter κλέπτειν & γοητεύειν.

Κλεμμάδην, furtim. Plato lib.12. Leg.

Κλέμμυς, ſella.

Κλεμμύω, prædico, declaro.

Κλέομαι, glorior, δοξάζομαι, celebror. Odyſſ.γ. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, &c.

*Κλεόμβροτος, ὁ, ἡ, delectans & illuſtrans mortales.

Κλέος, εος, τὸ, laus, gloria, fama, nominis ſplendor: vnde δυσκλεὴς, in Genit. δυσκλέους, Thucyd. Iliad.α. κλέος ἐσθλὸν ἄρηται, i. δόξαν. Iliad.ι. ᾖδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν, i. clara geſta, i. δόξας. περὶ τὸ κλέος, laudo, vel à κλύω, i. audio. Apoll.2. ἐκ κλέοσδ' ἐν χρ. κλέος ὃ πρὶν ἄκουον, i. ex fama, Luci. in Alcy κλέος μύθων παρέδοσαν πατέρες, i. famã. ἔχειν κλέος, gloriã habere, Ariſtop. γεφ. κλέος ἔχοντες τὰ περὶ τὰς ναῦς, clari gloria nautica. Thucy.

Κλεπτέλεγχος λίθος, lapis furem deprehendens ſeu coarguens, Dioſc.lib.5. de ætide lapide.

Κλέπτης, ου, ὁ, ἀπὸ τοῦ καλύπτειν, fur.

Κλεπτικὴ, ars furandi, Lucian.

Κλεπτικὸς, ὁ, ἡ, furax, Euripid.

Κλεπτίστατος, ὁ, ἡ, furaciſsimus, prudentiſsimus, callidiſsimus vel maximè taciturnus. Ariſtoph. in Pluto, πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.

Κλέπτομαι, mihi aliquid ſubripitur. vnde κλέπτης dicitur is quem aliquid fallit, i. qui dolum nõ animaduertit. ὥρας τὰς ἐγγύτητι κλεπτομένας ταύτην ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, Naz. in Orat. dum anni partes ipſa vicinitate fallẽtes, aliç aliarũ vice non aduertẽtibus nocte vt die obrepunt: ſic Moſel.

Κλέπτον, inſtar furis, pro κλεπτικόν. κλέπτον τὸ χρῆμα, id eſt, κλεπτικὸν, Ariſtoph.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, furtum.

Κλέπτειρα, ας, ἡ, fur. μὴ γίνεσθε κλέπτειρα δούλης ἡδονῆς, Nazanzen. in Orat. ſeruam voluptatem ne ſurripiatis.

Κλέπτω, μ. ψω, π. φα, occulo, occultè habeo ita vt non appareat, furor, fallo, aufero, σφάλλω, ὑφαιροῦμαι, λάθρᾳ ἐργάζομαι, ἀπατῶ, παραλογίζομαι: quaſi καλύπτω, tego: vnde pro obrepo & decipio ponitur, & falſis rationibus circunuenio, vt Iliad.α. μὴ δ' οὕτως κλέπτε νόῳ, ne me fallas, ne fallere te poſſe me ſperes, μὴ παραλογίζου τῇ διανοίᾳ, Heſiod. ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν. κλέπτει νόον, mentẽ fallit, in Epigram. Plato 1. de Rep. τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι καὶ βουλεύματα καὶ τὰς ἄλλας πράξεις, i. fallere & fruſtrari hoſtiũ conſilia & reliquas actiones, i. eludere. ‖ κλέπτειν, pro fallaciter interpretari, & veritatem ſententiæ occulere, apud Nazanz. in 2. περὶ υἱοῦ, τὰς δὲ περὶ τῶν θείων γραφῶν εἰσάγοντες τε καὶ αἰτιῶντες αἷς οἱ τοῦ γράμματος ἱερόσυλοι καὶ τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτοντες, τοὺς πολλοὺς σφετερίζονται, &c. κλέπτω interdum ſignificat λανθάνω, lateo. Soph. in Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, verba clãſerunt & falſò ſupponunt. Item μετ. κλοπῆς ἐργάζομαι. Idem ibidem, πόλλ' ἂν κακὰ λάθρα σὺ κλέψειας κακά, id eſt, κρυφίως σκευάσειας, clàm moliri poſsis multa mala & ſtruere. Transfertur & ad forũ, vt κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, eſt occulere & ſupprimere crimina, & aliorſum transferre, ἀποστρέφειν, Lyſ. & Xenoph. & κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, pro fallere aures iudicũ artificio dicendi, AEſchin. & κλέπτειν τὴν ὄψιν, fallere viſum. κλέπτειν τὰ κοινὰ, Demoſth. Præter. medium, κέκλοφα, furatus ſũ, Ariſtop. in Pluto, μὴ οὐ κέκλοφας ἀλλ' ἥρπακας; κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ θεοῦ τὸ σέβας, adorationem in ſeipſum à Deo clàm transferre, Nazanzen. in Orat. τοῖς ὀνόμασι κλέπτων, obrepens, i. fallens. κλέπτων ἢ βιαζόμενος, clàm agens, aut vi, Plato de Legib. τῷ σκότει κλαπεὶς, tenebris deceptus, Chryſ. περὶ ἱερω.

Κλέτας, τὸ, κλιτὺς, ἀκρωτήριον, deuexitas, ſeu deuexus, & altus locus, cacumen, rupes, l. 4. Epigr. ἔσχον ἐμοὶ δάφνης ἱερὸν κλέτας: vbi lauretum Ian. Laſcar. exponebat.

Κλεψιμαῖος, furtiuus, furto ſublatus.

Κλεψίνοος, mentem fallens: poeticum.

Κλεψιποτῶ, parcè poto, impono compotori, τὸ φειδομένως πίνω καὶ φενακίζω.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, clepſydra, à ſubducendo aquã dicta. vide Chil. Eraſ. ad clepſydram, & circa clepſydrã animus,

Κλεωνία ῥαφανὶς,cleonea radix, Theop.l.7,c.4.hiſt.pl.

Κλεωνία,cleonia herba,quæ & ἑλένιον, Dioſc.lib.1.

Κλήδην,vocatī,nominatim,κλητικῶς, κατ᾽ ὀνομαστικῶς, Varin.

Κληδονίζομαι,vaticinor,ariolor.

*Κληδονισμὸς, ου,ὁ, ominatio, vaticinii genus, Lucian. & κληδόνισμα,ἀπὸ τοῦ πονηροῦ καὶ δυσφήμου κληδονίσματι.

Κληδὸς,ſepes.

Κληδοῦχος,clauiger.κληδοῦχος θαλάμων,clauiculari* thalamorum,Euripid.

Κλήδων,ex nomine vocans.

Κληδὼν,όνος,ὁ,κλέος,δόξα,φήμη, Heſych. diuinatio,fama, ſors,μαντεία,ὀμφὴ,vocatio,appellatio.κάμιλλος ἱδρύσατο νεὼν φήμης καὶ κληδόνος, Camillus famæ tēplum extruxit, Plut. in Camil.κληδόνος ἕνεκα,ominis gratia,Herodot.κληδόνα τὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονος,cap.1.lib.2.Reg.vbi exponitur Latinè,armillam brachii.ἐπ᾽ ἀγαθαῖς κληδόσι,in Epigr.i.φήμαις.

Κληδονίζω,diuinaculos conſulo,4.Reg.

Κληδονισμὸς,ῦ,ὁ,vaticinii genus,augurium.

Κλήζω,μ.ήσω,π.ηκα,appello,nomino,claudo. Act. Accuſ.κλῄσειν,intercluſurum eſſe,Thucyd.

Κληθεὶς,inuitatus,Herodot.

Κλῆθρα, ας, & κλήθρη, ης,ἡ, nomen arboris,alnus,vectis, Gaza lib.1.hiſt.plant. Theophr.cap.7. κλήθρα legitur ibidem lib.3,cap.4.pro eodem.

Κλῆθρον,ου,τὸ,clauſtrum,ſeptum. πρὸς κλῆθρα, Eurip. ad clauſtra,ad ſeras.Soph.in OEdip.κλῆθρα γὰρ πυλῶν τάδε.

Κλῆθρος,κλήθρα.

• Κλεῖθρον, τὸ, clauicula iuxta iugulum,& operculū aſperæ arteriæ, Hippocr.

Κληὶς,ῖδος, ἡ, dicitur quicquid clauſam ianuam continet,tranſtrum,ζυγὸν,σέλμα,ſedes,coniunctura.Odyſ.ο,ἐπὶ κληῖσι καθίζον,in tranſtris. κληῖδες πόντου,in Epigram.clauſtra,anguſtiæ. κληῖδες τῆς κύπρου,claues Cypri,Herodot. lib.5,cap.173: ſic dicitur promontorium. illic ita vertit Valla. vnde & pro κλεὶς ponitur,hoc eſt, pro ceruice humeri,qua humerus iungitur ceruici: παρὰ τὸ κατακλείεσθαι ὑπ᾽ αὐτῆς τόν τε αὐχένα καὶ τὸν ὦμον,vt inquit Hom.Interp Il.ε.

Κληΐζω,μ.ίσω,π.ικα, voco,famā ſpargo. Xen.in 1.Pęd.οἱ δὲ παῖδες ὑπὸ φρενῶν κληΐζοντες.Item claudo. Actiu. Accuſ.

Κληϊστὸς,obſerat*, Thu.κληϊσταὶ σανίδες,fores clauſę, Ho.

Κλῆμα,ατος,τὸ, ſpecies vitis,vt ait Am.palmes,pāpin*: Gazę internodiū & faſciculus ſarmēti, l.5. Anim. Ariſt. κλήματα ἐπιβάλλειν, Theophr.ſubmittere palmites & flagella vitis,vt loquitur Columel. κλῆμα ἑκατοντάρχου,i.vitem centurionalem vocat Plutarc.quòd milites à Centurionibus vite olim cęderentur . vnde & Spartianus in Hadriano,vitem pro cēturionatu accepit.κλῆμα quibuſdam herba eſt,quæ & πολύγονον, Dioſcorides libro 4. Eſt & genus calciamenti.

Κλημακόεις,aſper,rectus,accliuis.

*Κλημακτὴρ,denarius.

Κλιματίας,ου,ὁ,terræ mot eſt ſpecies, in latum vibrātis,apud Heraclid.

Κλημάτινος,ſarmentitius. κληματίνη κονία,lixiuiū ex ſarmentis factum, Dioſc.lib.6.

Κλημάτιον, viticula, veluti ramulus in herbis, ſarmentulum, Theophr.lib.9,cap.12.hiſt.plant.

Κληματὶς,ίδος,ἡ,malleol*,ſarmentū. Itē clematis herba quā cētunculū vocāt,de qua Dioſc.l.4,& ibid. Marcell.

Κληματῖτις,quaſi ſarmentaria, ſpecies ariſtolochiæ radicis,de qua Dioſc.lib.4,& lib.3,cap.6. •

*Κληματῶ,porrigo materiē,ſubmitto,in materiē laxo. κληματουμένη ἄμπελος,vitis porrecta materia: ſic Gaza li.2, cap.13.de cauſ.pl. Theophr. ἐκληματοῦσθαι καὶ ἐξυλοῦσθαι, pāpinis & ſarmētis opacari & ſyluescere, Idē in 3. Theoph.

Κληματῶδες,ſarmentoſum, Dioſc.lib. 3: ſic Interpret.

*Κλήμης,εντος: ὡς ὑδάτης, χρύσης,εντος, μάνης.

Κληρικὸς: vnde συγκληρικὸς,conclericus,canon.18. conc. Calchedonenſis.cur dicātur κληρικοὶ Leuitę docet Suid.

Κληροδοσία,ας,ἡ, partium diſtributio, hæreditas.

Κληροδοτέω,μ.ήσω,π.ηκα,diuido per ſortem. Act. Accuſ.

*Κληροδότης,teſtator,in Pandectis.

Κληροθεσμοθετοῦσι, Theſmotetæ ſortitò creari ſolent.

Κληρονομικὸς,captans hæreditates.

Κληρονομέω,μ.ήσω,π.ηκα,hæredito,i. hęres ſum,ſortior, ſeu cōſequor hæreditatē. Genit.& Accuſ. Iſocr. τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν. ταύτης οὐκ ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ,hæc turpitudo ad me non pertinet, Demoſth. κληρονομοῦσι τῶν κινδύνων,ſuccedere periculis,i. pericula ſuſcipere, Ariſtides. κληρονομῶ τοῦδε καὶ τόδε, Phrynic. Paul.c.1.in Epiſt.ad Hebr.iūxit Accuſ. ὅσῳ διαφορώτερον παρ᾽ αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα,quantò excellentius præ illis ſortitus eſt nomē. ſic Petrus cap.3. Epiſt.primæ.

Κληρονομηθεὶς,hæres inſcriptus.

Κληρονομία,ας,ἡ,hæreditas,poſſeſſio, ſucceſſio hæreditatis. τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν λαμβάνει,nomen ſibi vendicat, Ariſtot.lib.7.Ethic.cap.13.

Κληρονόμος,ου,ὁ,hęres. κληρονόμον ἀπέδειξεν ἐπὶ πολλοῖς κτήμασι,amplarū fortunarum hæredē inſtituit, Plut.in Rom.

Κληρονομούμενον πνεῦμα, ſpiritus qui hæreditate obtingit, Nazanz.in Orat.de Spiritu ſancto.

Κλῆρος,ου,ὁ, ψηφοφορία,ſors, quæ eſt fortuitus alicuius rei euentus,conditio,fatum,munus,patrimonium,hæreditas,portio quæ ſorte obtigit. Hom. Odyſſ.ξ, οἶκόν τε κλῆρόν τε. Heſiod. ὄφρ᾽ ἄλλων ὠνῇ κλῆρον,vt aliorum hæreditatem emas & patrimonium ſeu rem. ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι,adire hæreditatem, Plato de Legib. κλῆρον λαμβάνειν, Ibidem mox. ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον, Idem ibidē, bona hæreditaria ſorte obtinens. Sophoc. in Aiace, pro ſorte,qua quis deligitur ad quippiam gerendum. ὁ δραπέτην τὸν κλῆρον,&c. κλήρων ἀγομένων,ductis ſortibus, Plutarch. κλῆρον τίθεσθε,ſortem ducite, Eurip. Interdū accipitur pro mēſura terrę,puta iugero,aut certè pro horto: ſicut Latini hæredium pro prædio intelligunt: propterea quod huiuſmodi res hęredem ſequatur. οἱ κατὰ κλῆρον διαιτηταὶ,ſunt arbitri, qui non electione litigantium, ſed ſortitò arbitrandi poteſtatem habebant: & ii erant annui magiſtratus. τοὺς ἀδυνάτους ἐγχειρῶν, Itē clerus. Baſil.in Epiſt.pro ordine ſacerdotum, Chryſoſt.in 2.homilia ad Philip. τῶν κλήρων κατακυριεύοντες,aduerſus cleros dominium exercentes. Item vermiculus infeſtās fauos apū, qui ab aliis pyrauſta dicitur, Ariſtot.lib.8.Anim. c.27. Idem lib.9,cap.40, κλῆροι de agris & huiuſmodi,quę per ſortem diuiduntur, Plato de Leg.i. portiones & partes.

Κληρὸς,ῦ,ὁ,ſorte datus,electus diaconus, Cyrill.

Κληρωτήριον,ου,τὸ,loc* vbi magiſtratus per ſortē creātur.

Κληροῦμαι,ſortior,hoc eſt,ſorte accipio,ſortitò aliquid facio,ſortes duco,ſorte eligor. Luci.cū Infini. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων,i. in mortuos imperiū ſortitò eum accepiſſe. vnde κληρούμενοι,competitores ambientes.& κεκληρωμένοι,ſorte electi, λαχόντες, Bud. Com.

Κληρουχεῖσθαι,idem.

Κληρουχέω,obtineo,in ſortem accipio,vt coloni & veterani, Appian.in 5.ciuilium, μόνοι δὲ ἤχθοντο ὅσοι τὰ τῶν ἐλαυνομένων σὺν πομπῇ χωρία ἐκεκληρουχήκεσαν.

Κληρουχία, ας, ἡ, gens aliquo ſorte habitatum miſſa, & tellus ei data, diuiſio quæ per ſortem fit. νεωτέρας τῆς κληρουχίας οὔσης, Plutarch.in Numa: vbi Interpres,quum ſortitio recens eſſet. ἀτλαντικοὶ πελάγους κληρουχίας ἀτίμους ἀπέλαυε, Ariſtides.

Κληρουχικὸς,ſorte datus. κληρουχικὴ γῆ,terra ſorte diſtributa. Ariſtop. νφ. Μα. γῆν ἀναμετρῆσαι. στ. πότερα κληρουχικήν.

Κληροῦχος , ου, ὁ καὶ ἡ, gubernator vrbis,& diſtribuens agros per ſortem coloniæ,quaſi colonus,i. ſortitus ad habitandum alicubi. Sophocl.in Aiace, αἰδοῖα δ᾽ ἡ μήτηρ παλαιῶν ἰτῶν κληροῦχον,i. μέτοχον, κληρονόμον, ὁμοῦ δὲ πολυετῆ, annoſam, κεκληρωμένην, κλῆρον ἰσχυκυῖαν. χιλίους ἔστειλεν εἰς χερρόνησον κληρούχους,mille viros miſit in Cherroneſum eius loci agrum ſibi diuiſuros, Plutarc.in Pericle.

Κληρόω,μ.ώσω,π.ωκα,ſortior,hoc eſt,ſorte lego,diuino,

Actiu. Accuſ. indicat D. Hieronymus verbum hoc partim à ſorte, partim ab hæreditate dici, quòd κλῆρος ambiguum ſit. κληρώσει τοὺς υἱοὺς, filiis hęreditatem dabit, cap. 17. Eſaiæ. ἐκληρώθην καὶ αἰχμαλωτίσθην δούλη, ſorte facta ſum ſerua, Euripid. κληρουμένων ἀνακτῶν? ſortientiū heros, Idē.

* Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus vbi magiſtratus per ſortem creantur.

Κληρωτὴς ταμιῶν τῶν μισθῶν, Bud. in Epiſt. ſortium diſtributor. κληρωταὶ ἀρχαὶ, ſortitò creati magiſtratus, ÆEſch. κληρωταὶ μὲν ἦσαν αἱ ἀρχαί, magiſtratus ſortitò capi ſolebāt, Plutarchus in Pericle.

Κληρωτὶ legitur cap. 21. Ioſue, id eſt, ſorte. ſic etiam apud Nazanz. in Orat. (μονος.

* Κληρωτὶς, ὁ κάδος, εἰς ὃν ἐνέβαλλον τὰς ψήφους. dicitur & κά-

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, qui ſorte factus eſt, ſorte electus. κληρωτοὶ οὐκ ἐξ αἱρετῶν, ſorte electi, non ex compromiſſo.

* Κλύζειν, lauare: dicitúrque propriè de poculis ac aliis vaſis: νίψαι, de facie ac manibus: πλύνειν, de veſtibus.

Κλησιάζω, congrego.

Κλησιαὶ, ianua ſcenæ.

Κλῆσις, εως, ἡ, inuitatio, cognomentū, appellatio, vocabulū, vocatio. τὴν κλῆσιν τοῦ κύρου ἤκουσε, Xenoph. audiuit ſe à Cyro vocari. Ariſtophan. νεφ. pro vocatione in ius, vbi μήνυσις exponitur ab Interprete, & ἡ ἐν ταῖς δίκαις εἰσαγωγή. κλήσεις τῶν δικῶν, in ius vocationes. κλήσεις τῶν δείπνων, ad cœnas inuitationes, Plutarch. in Pericle. τὰς κλήσεις λύειν, retinacula ſoluere, i. concluſiones, Thucyd.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, clyſter, Dioſcorid. lib. 6.

Κλητέος, ου, ὁ, vocandus. Plato 1. de Rep. Κρ. οὐδὲ δεῖ κλητέος ναύτης, neque nauta nominandus.

Κλητεύειν, καλεῖν εἰς δικαστήριον, μαρτυρεῖν, diē dicere, in ius vocare, denuntiare teſtimonium, vadari, vel anteſtari, vt Horatius dixit. Bud. in Annot. poſt. & Com. Accuſat. Demoſth. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφ. τίς οὖν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; quis vos in iudicium vocauit? Ariſtoph. νεφ. τῶν ἐμαυτοῦ γ' οὕνεκα χρημάτων ἕλκω σε κλητεύσοντα, te traho vt voces in ius: debitorem meum videlicet. κλητεύεσθαι τὴν δίκην, in iudicium vocari, Ariſtot. in Problem.

Κλητὴ, προσκλεία.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ. κλητῆρες λέγονται οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον τινάς, σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα, Interpres Ariſtoph. qui homines in ius vocat. Latini viatorē, apparitorem, & ſtatorem vocant. dicuntur etiam viatores, qui ſenatores è villa ad curiam accerſebant, Gaza de Seneċt. & Xenophon.

Κλητικὸς, οῦ, ὁ, vocatiuus. κλητικὴ πτῶσις, vocatiuus caſus. Et κλητικοὶ ὕμνοι, qui deorū haberent aduocationes, quibus opponebantur ἀποπεμπτικοί.

Κλητοριάζειν, κλειτοριάζειν. vide ſuprá.

Κλητορὶς, ίδος, ἡ, pudenda mulieris.

Κλητὸς, οῦ, ὁ, vocatus, accerſitus, exoptatus, celebris. οἱ κλητοὶ αὐτοῦ, ab eo inuitati.

Κλῆτος, multitudo, gloria.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, Demoſth. idem qui & κλητήρ.

Κλητώριον, gloria, menſa regia, pudendum muliebre, κλητορίς.

Κλῄω, aſtringo, Euripid. ἔκλῃον λιμένα, portum præcludebant, Thucydid.

Κλιβάδιον, genus herbæ, quæ & ἰλξίνη dicitur Dioſcoridi lib. 4. ſunt tamen qui legant καλβάδιον.

Κλιβανίτης, & κριβανίτης, panis in clibano coctus.

Κλιβανοειδὴς, in clibani ſpeciē conformatus. vide Marcellum lib. 1. Dioſcorid.

Κλίβανος, ου, ὁ, clibanus, furnus, & pectoris concauitas, per quam ſpiritus vltrò citróque commeat, Cæl. lib. 8, c. 38. melius dicitur κρίβανος à nomine κριθὴ, ait Phrynic.

Κλιθεὶς, diſcumbens, Herodot.

Κλίμα, ατος, τὸ, clima, regio, plaga, tractus, ſegmentum. nā ſegmenta dicuntur partes, & vt ita dicā, membra mūdi, in quæ vniuerſa terra digeritur, quæ noſtri circulos, Græci Parallelos & climata vocant. gradus exponitur lib. 2. Eſdræ, ἕως κλιμάτων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ πόλεως Δαβίδ, vſque ad gradus qui deſcendunt de ciuitate Dauid. pro menſura quadam Columel. lib. 5, cap. 1. κλίμα etiam ſcalæ. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. διὰ τί μᾶλλον κλίμα κατίεμεν ἢ ἀνίεμεν; cur per ſcalas facilius deſcendimus quàm aſcendimus?

Κλιμάζειν, & Κλιμακίζειν, peruertere, torquere, ſupplātare, à genere certaminis gymnici, quod κλιμακισμὸς dicitur.

* Κλιμακίδες, αἱ, graduli, Cæl. lib. 11, cap. 33. & κλιμακίδες γυναῖκες.

Κλιμάκιον, ου, τὸ, parua ſcala, vel lignū trāſuerſum ī ſcalis

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, altus, ſcalatus.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, gradus, cap. 21. Ezechielis. κλιμακτῆρες, οἱ, gradus ſcalæ. Climacteres qui ſint, vide Gell. lib. 3. οἱ τῆς κλίμακος βαθμοὶ, Heſych.

Κλιμακτηρικὸς, οῦ, ὁ, ſcalaris. κλιμακτηρικὸν ἔτος, climactericus annus, i. gradarius & ſcanſilis. de qua re abunde Hermol. lib. 7, cap. 49. in Plin. & Gell. lib. 15. Plinius iunior lib. 2. Epiſt. vlt. Habes, inquit, climactericum tempus: de quo vide illic Interpretem.

Κλίμαξ, ακος, ἡ, ſcala ſeu ſcalæ. item ἑλικτὴ, tortuoſæ genus. ἐν κλίμακι δεῖν, ligare in ſcalis. Ariſtoph. in Ranis, καὶ πῶς βασανίζω; deinde reſpōdet Xanthus, πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας. Item gradatio figura, quę & aſcenſus quibuſdam dicitur, Romanus Aquila.

Κλιμαχὶς, ſcala nauium.

Κλινάριος, ου, ὁ, & κλινάριον, τὸ, lectulus.

Κλίνη, ης, ἡ, lectus diſcubitorius & nocturnus, lectica, menſa. Plato in Sympoſ. ἀνεπαύετο οὖν ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ ἐν ᾗ περ ἐδείπνει.

Κλινήρης, ægrotus, lecto decumbens, κλινοπετὴς, Idem:

Κλινίδιον, ου, τὸ, lectulus, lectica.

Κλινικὸς, οῦ, ὁ, qui ægrotos viſitat, medicus: ἀπὸ τῆς κλίνης, id eſt, à lecto.

Κλινὶς, locus in curru in quo ſponſa ſedet, ἐπὶ τῆς ἁμάξης νυμφικὴ καθέδρα.

Κλίνομαι, ſuccumbo, do terga. κεκλιμένος, innixus, Datiuo. Homer. Iliad. γ, ἀσπίσι κεκλιμένοι, i. ταῖς ἀσπίσιν ἐπικείμενοι, in ſcuta incumbentes. Idem ibidem, ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα, ſe inclinauit & euaſit mortem. κεκλιμένος λίμνῃ, i. περικείμενος, γειτνιῶν, προσκεχωσμένος. Homerus, κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη, mari adiacet, i. προσκεχωσμένη.

Κλινοπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, affixus lecto, ægrotus, decumbens in lecto. κλινοπετεῖς, ἐπὶ δίφρου καθήμενοι.

Κλινοπηγία, ἡ, lectorum compactio.

Κλινοπόδιον, τὸ, clinopodion, genus fruticis, à ſimilitudine pedum lecti, Dioſcorid. lib. 3.

* Κλινοποιὸς, οῦ, ὁ, qui fabricatur ſpondas.

Κλινότροχος, ἡ, lecti rotaria: ſic exponitur à Gaza pro ſpecie aceris arboris, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 11.

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, cubile, lectica, currus clauſus, ſella.

Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus,

Κλίνω, μαινῶ, κέκλικα, inclino, demitto, diſcumbo, auerto. Accuſ. ἔκλιναν παρεμβολὰς ἀλλοτρίων, cap. 11. ad Hebr. auerterunt incurſiones exterorum, Eraſm. annotat autem ibidem, ἔκλιναν παρεμβολὰς, i. incurſiones ſiue impreſſiones in fugam verterūt & inclinarunt. ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐνώπια, admouerunt ad parietes, deflexerunt, Homer. ἔκλιναν τὰ πράγματα, declinarunt res, Ariſtid. κλίνοντος ἡλίου, ſole ſe inclinante, Apollon. κέκλικεν ἡ ἡμέρα, inclinatus eſt dies Lucæ cap. 24. Item κλίνω pro κατάγω, degrauo, deprimo, euerto, minuo, ἐλαττῶ. Sophocles in Aiace, ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, i. dies omnia humana proſternit & rurſum erigit.

Κλισία, ας, ἡ, locus accubitus, σκηνὴ, ſtatio, tabernaculum, κλίνη, caula & caſa ruſtica, & tētorium compactum. & κλίνη pro eodē. Plutarch. dixit κλισίην ἄγειν. Hom. Iliad. α, αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, pro εἰς τὴν σκηνὴν, in tentorium. vnde κλισίηθεν, ibidem, i. è ſcena, è ſtatione, ἀπὸ τῆς σκηνῆς.

Κλισιάδες,αἱ,fores duplices, valuæ, Cælius lib.13,cap. 54.repagula.Eraſm.in Adagiis.

Κλισίον,ου,τὸ,κλισία. Cæl.lib.13.porticus, veſtibulum, ſtabulum ouium & boum, πανδοχεῖον, ἡ βάσις ἐφ᾽ ἧς τίθεται ὁ θρόνος. vide Heſych. Dion ouile interpretatur. vide in dictione κλεισίον.

Κλίσις,ιος,ἡ,inclinatio, declinatio, vmbra, ſedes, nominatio, κλίσις ἄρθρων, accubitus articulorũ & artuum, Euripid. κλίσις ἡλίου, occaſus, Dionyſ.poeta. ἰθεῖα κλίσις, recta inclinatio, Dionyſ.de ſitu orbis. ἐπὶ δόρυ κλίσις, & ἐφ᾽ ἡνίαν, & ἐπ᾽ ἀσπίδα κλίσις, verba ſunt caſtrenſia, Bud. Com.

Κλισμὸς,οῦ,ὁ,ſedes, ſella, lecticę genus, torus vbi cibum capiebant. Odyſſ.ο, ἑζέσθην δὲ κατ᾽ κλισμούς τε θρόνους τε, in toris ſedebant.

Κλίτεα, colles, ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις, Apollon.

Κλιτικὸς,οῦ,ὁ, declinatiuus.

Κλιτὶς,ίδος,ἡ, decliuitas montis.

Κλίτον, porticus.

Κλιτύειον,ου,τὸ κλιντήριον.

Κλιτὸς,οῦ,ὁ, declinabilis, decliuis.

Κλίτος,εος,τὸ,angulus, pars obliqua, latus. κλίτος τὸ πρὸς νότον, plaga auſtralis. ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ νότου, c.7,l.3.Reg. καὶ τὸ ὕδωρ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ κλίτους τοῦ δεξίου, aqua deſcendebat in latus dextrum, cap.47.Ezech. κατὰ τὰ κλίτη τῆς αὐλῆς, per angulos atrii, cap.46.Ezech.& cap.25.Exod.pro eodem.

Κλιτὺς,ύος,ἡ, decliuitas montis, vallis, eminentia, promontorium, deuexitas.

Κλοιὸς,οῦ,ὁ, καὶ κλωὸς, τὸ κολλάριον κύνων, genus ſupplicii, & truncus ad quem aliquid alligatur, & ligamen ceruicis, κλοιὸς, παρὰ τὸ κλείειν. Itẽ pars nauis. Itẽ torques, Hieron.in cap.58. Eſaiæ: ſic cap.1.Prouerb. Solom. & cap.41.Geneſ. Eraſm. alibi trabs, alibi truncus. ξύλον dicitur apud Ariſtoph. Plutarch. pro collari canum capit. κλοιῷ τετραπήχει διαδεδεμένον, &c. Idem in Solone. vbi oſtendit Solonis legẽ fu iſſe, quæ canem mordacem capiſtro quatuor cubitorũ alligatum dedi iuſſit: ſic Lapus vertit. τοὺς ἱππικοὺς καὶ κυνηγετικοὺς ἐπιμελείᾳ συνηθείᾳ καὶ τροφῇ μᾶλλον, ἢ μάστιξι καὶ κλοιοῖς τὴν χαλεπότητα τῶν ζώων ἀφαιρεῖν, equeſtris venatoriæq; diſciplinæ peritos, cura magis & vſu & victu, quàm verberibus & catenis feritatem animalium adimere, Plutarch. in Fab. ἐπιθήσει κλοιὸν σιδηροῦν ἐπὶ τὸν τράχηλόν σου, ponet iugum ferreum ſuper ceruicem tuam. ὁ πατήρ σου ἐβάρυνε τὸν κλοιὸν ἡμῶν, pater tuus duriſſimum iugum impoſuit nobis, cap.12,lib.3.Regum.

* Κλοιῶσαι, cap.6.Prouerb. καὶ ἐγκλοίωσον ἐπὶ σῷ τραχήλῳ, i. pro collari appende ceruici tuæ, circunda gutturi tuo.

Κλοιωτὸς, vinculis comprehenſus.

Κλονέω,μ.ήσω,π.ηκα, moueo, κινέω, agito, quatio, turbo, ταράττω, corrumpo. κλονεῖται, ἠχεῖται. Accuſ.

Κλόνιον & Κλόνις,ιος,ἡ, ſpina dorſi.

Κλονόεις, tumultuoſus.

Κλόνος,ου,ὁ, turbatio, motus, pugna, violẽtia, quaſſatio, θόρυβος, ταραχὴ, tumultus, ſtrepitus. Heſiod. κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν, ciens bellum virorum. κλόνος ἐντοσθίδιος, in Epigramm. i. σεισμός.

Κλοπαῖος,α,ὁ, furtiuus, furto captus, Eurip. τὰ κλοπαῖα, quæ furto aguntur, quæ clàm aguntur, Plato de Leg.

* Κλοπεὺς,έος,ὁ, fur, apud Sophocl.

Κλοπεύω,μ.εύσω,π.ευκα, &

Κλοπέω,μ.ήσω,π.ηκα, furor. Accuſ.

Κλοπὴ,ῆς,ἡ, fraus, dolus, Chryſoſt. κλοπῆς δίκη, Plato de Leg. ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι, Sophoc. furtim ſe ſubducere, διὰ τῶν ποδῶν φυγεῖν κρυφίως. οὐδὲ κλοπαῖς ὑπεχόμενος, οὐδ᾽ ἐνοχαῖς, οὐδ᾽ ὅλως, i. furtis & noxiis ſolutus, Bud. in Annot. in Epiſt. in dictione Noxa. κλοπῶν ἔργα, furta, Plato de Leg.

Κλοπία,ας,ἡ, furtum, ablatio, κλέμμα.

Κλοπιμαῖος,α,ὁ,& Κλόπιμος, furtiuus. Phocylides, φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἀνδρῶν παραθήκην. Idem, ζῶς κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν, viuit ex furtiuis manibus.

* Κλόπιος, ſubdolus, vt ἐπίκλοπος, Homer. Odyſſ.ν.

Κλόπιοι μῦθοι, furtiui ſermones & callidi.

Κλοποφορέω, diripio, deprædor. ἐκλοποφόρησάς με, me expilaſti, mihi ſurripuiſti, cap.3. Geneſ.

Κλοτοπεύειν, decipere, παραλογίζεσθαι. Homer. ſemel tantùm vſus eſt Iliad.

Κλύβατις, herba, quę & helxine, Marc.l.4. Dioſc.c.231

* Κλυδασμὸς, æſtus. Strabo in 6, ἐνταῦθα δὲ χειμῶνες ἐξαίσιοι, καὶ κλυδασμοί, in hoc mari ſcilicet, &c.

Κλυδωνίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι, fluctuo, ταράττομαι, παραφέρομαι. Depon. abſol.

Κλύδων,ωνος,ὁ, fluctuatio, tẽpeſtas maris. Apoll.2. Arg, ἱεμένου φορέεσθαι ἴσω τοίχοιο κλύδωνος. apud Euripid. κλύδων ἔριδος, litis tumultus, & κλύδων πολεμίων, hoſtium impetus κλύδωνα καὶ μανίαν, Demoſt. tẽpeſtatẽ. κλύδων᾽ ἐρείπιον, Soph,

Κλυδώνιον,ου,τὸ, vnda, turbatio, æſtus vndarum. ἐν κλυδωνίῳ, in vndoſo mari, Thucydid.

Κλυζάζω, inundo. κλύζεσκον, inundabant.

Κλύζομαι, interrumpo.

Κλύζω,μ.ύσω,π.υκα, alluo, diluo, colluo, inundo, demergo, eluo & purgo. Accuſat. Euripid. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Idem εἰς ὦτα κλύζω dixit, pro purgo aures. Et lib.2. Epigramm, οὔτ᾽ ἔκλυσεν φείδων μ᾽ οὔθ᾽ ἥψατο, neque mihi clyſtera præbuit.

Κλύμενον,τὸ, clymenon herba, de qua Dioſcorid. lib.4. inuolucrum à Ruellio exponitur, & ab aliis etiam. Marcellus ibidem ait dici κλύμενον ab inuentore rege. Plin. Clymeni & Periclymeni miſcet hiſtoriam, quas tamen herbas Dioſcorides facit diuerſas.

Κλύμενος,ου,ὁ, cognomen Plutonis, ſic dicti, ὅτι πάντας προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, quod ad ſe accerſat omnes, vel ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος, quem audiunt omnes. ‖ Itẽ herba quædam volubilis, dicta Antimacho hedera.

Κλῦμι: à κλύω, audio, ἐπακούω. vnde κλῦθι, pro κλύε, ἐπάκουσον. Iliad.α, κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. & Iliad.ζ, κλῦτε φίλοι. dicitur & κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν, κέκλυθι.

Κλύσις, infuſio, clyſter.

Κλύσμα, clyſter, alluuio, inundatio, dilutio alui & ἔγκλυσμα, Lucian. κλύσματα, dilutiones. κλύσμασιν ἐπὶ ἰσχιαδικῶν μίγνυται, clyſteribus infunditur aduerſus coxendicũ dolores, Dioſcorid. lib.4.

Κλυσμὸς,οῦ,ὁ, purgatio, lotio. κλυσμοὶ ἰσχιαδικοὶ, iſchiadicorum clyſteres, clyſteres qui contra coxendicis dolores infunduntur, Dioſcorid. lib.3.

Κλυστὴρ,ῆρος,ὁ, clyſter, lauamen. fit clyſter ex melle, nitro & hydrelæo, inquit Alexander Aphrod. lib.1. Problem. quæſt.90.

Κλυστήριον, idem.

Κλυτοιμαγής, exaudiẽs luctũ. κλυτοιμαγεῖς, ἀκουστοὶ θρήνου.

Κλυτόμητις, inclytus conſilio, in Epigram.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus, in Epigram.

Κλυτόπαις,δος,ὁ καὶ ἡ, inclytus filiis, clarus liberis.

Κλυτόπωλος, inclytus equis, Plutonis cognomen, vel cuius aduentus facilè auditur ob mortuorum luctus.

Κλυτὸς,ου,ὁ καὶ ἡ, clarus, celebris, inclytus. Heſiod. πλάστι κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Et Homer. Iliad.β, κλυτὸς ἱπποδάμεια, i. κλυτή. Item vocalis, clamore & ſtrepitu turbulentus. Sophocl. in Aiace, αἰπόλια κλυτὰ appellat, διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνὰς, greges caprarum clamoſos & tumultuoſos. Homer. ὀδ.ο, λιμένα κλυτὸν, i. obſtreperum. & ὀδ.ε, ὅσα τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς ἀμφιτρίτη, genere fœm. Ibycus itẽ diluculum appellat κλυτὸν, quòd eo tempore κλύειν, hoc eſt, audire iam & loqui liceat.

Κλυτοτέχνης,ου,ὁ, artifex celebris, & Vulcani epitheton. Iliad.α, ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ᾽ ἀγορεύειν, id eſt, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν ἔνδοξος.

Κλυτότοξος,ου,ὁ, arte ſagittandi celebris.

Κλύω, audio, ſentio, auſculto. Genit. & Accuſ. Odyſſ. ξ, θεοῦ δέ τιν᾽ ἔκλυον αὐδὴν, Dei vocẽ perceperunt. βοὰν ἔκλυον, Eurip. i. ἤκουσα φωνῆς. Cum Datiuo Heſiod. in Theog. οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ κλύεν, illi autẽ filiam audiebãt. κλύω ἐκ σέθεν, ex

te audio, Euripid. κλύω σῶν αἰτίαν, Sophocl. Significat etiã obedio, morẽ gero. Idem, κλύειν τ' ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει, virum bonum magiſtratibus parere oportet.

Κλωβοὺς ἀμφιῤῥῶγας, i. caueas auiũ circũruptas, in Epig.

Κλωσμὸς, οῦ, ὁ, exibilatio, ſonus acutior palati ac guttu ris. κλωσμοῖ μάθου, belli motus, propriè ſonus oris, Lucia.

Κλώδωνες, αἱ, Macedonica lingua Menades dicebãtur.

Κλώζειν, ſonum quendam excitare in ore, qualis auditur in pronuntiatione verbi iſtius primæ ſyllabæ, explodere. vnde κλώζειν καὶ συρίττειν, apud Pollucẽ, pro eiicere è theatro ponitur, repudiare.

Κλῶθες, αἱ, Parcæ.

Κλωθὼ, όος, ἡ, Clotho, noctis filia, vna ex Parcis, quas latè deſcribit Heſiod. in Theog.

Κλώθω, μ. ώσω, π. κα, circunuoluo, neo, contorqueo. Actiu. Accuſ. κλώθω λίνον, neo linum. μίτον κλώθω, filum glomero ſeu circunuoluo, Lucian. κεκλωσμέναι εἰς Βοῦραν, idem fatum paſſæ quod Bura, in Epigramm. κεκλωσμένα αὐτῷ, ipſi deſtinata fato, Philoſtrat.

Κλωκυδακαθίζειν, in vtriſque pedibus ſedere.

Κλωμακόεις, όεντος, ὁ, aſper, cõfragoſus, ſalebroſus, montanus, præruptus, altus, ſcopuloſus, munitus. Homerus Iliad. β, καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, i. τραχεῖαν, ὀρεινὴν, ἢ ἀποκλίματα ἔχουσαν.

Κλώμαξ, κος, ἡ, aſperitas.

Κλώμενος, qui frangitur. κλώμενα, quibus rami deputantur, quæ ramis ſpoliantur, Theophraſt. lib. 1, cap. 17. de cauſ. plant.

Κλὼν, ωνὸς, ὁ, ramus, ſummitas rami, ſurculus, Gaza. κλὼν ἀπὸ τοῦ κλάδου poſuit Theophr. in principio lib. 2. de plant. φύονται τῶν δένδρων ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ αὐτομάτου, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνὸς, &c.

Κλώναξ, ακος, idem.

Κλωνάριον, ου, τὸ, diminutiuum, ramulus, ſurculus.

* Κλωνίζω, τὸ κλῶνας κόπτω, Suid.

Κλωνίον, τὸ, idem.

Κλωὸς, κλωιός.

Κλωπεύομαι, clàm, tacitéque facio aliquid, loquor, incedo, furor.

Κλωπεία, furtum, Plato de Leg. Fuit item ſaltationis ſpecies, cuius meminit Iubas Theatr. 4.

Κλωπεύω, & Κλωπετεύω, & Κλέπτω pro eodẽ, Xenoph. in Polit. Lacedæm. δῆλον δ' ὅτι τὸν μέλλοντα κλωπεύειν, καὶ νυκτὸς ἀγρυπνεῖν δεῖ, καὶ μεθημέραν ἀπατᾶν.

Κλωπικὸς, οῦ, ὁ, furtiuus.

Κλώσκω, neo, κλώθω.

Κλῶσμα ὑακίνθινον, vitta hyacinthina, cap. 15. Numer. παρὰ τὸ κλώθω.

Κλωσμὸς, οῦ, ὁ, vox gallinacea, ſtlopus.

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, filum, nexus, fuſus, νῆμα, λίνου περιστροφή, Pollux.

Κλωστὸς, οῦ, ὁ, connexus κλωστὸν κόκκινον, coccinum retortum, cap. 14. Leuitici.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur.

Κμέλεθρα, τὰ, trabes apud Pamphilum, Etym.

Κμητὸς, factus, elaboratus.

Κναδάλλω, prurio, κνήθομαι.

Κνάζω, iuuo.

Κνάθω, eo.

Κναίω, triſtifico.

Κνακίων, Pythia monuit Lycurgum vt rempub. inſtituens populum cogeret concionaturus, μεταξὺ βαβύκας τε καὶ κνακίωνος, inter Babycam & Cnacionem. τὴν δὲ βαβύκαν καὶ τὸν κνακίωνα νῦν οἰνοῦντα προσαγορεύουσι, id eſt, Babycam autem & Cnacionem nunc OEnuntem appellant. Ariſtoteles Cnacionem fluuium, Babycam verò pontem eſſe aſſerit, inter quæ conciones agebant, quum neque atria eſſent, neq; vllus alius apparatus, Plutarch. in Lycurgo.

Κνακὸς, ὁ, albus, rufus, ξανθὸς, πυῤῥὸς, cneci ſeminis colore. color eſt fuluus ad albiorem accedens. κνακὸν ὑπὸ πυγὰ τὸν τράγον, fuluum hircum, hirſutum, in Epigram.

Κνάκων, ωνος, ὁ, idem, capri nomen apud Theocrit.

Κνάμπτω, flecto, polio, carmino, lanio, γνάμπτω.

Κνάπτομαι, conficio, derado.

Κνάπτω, μ. άψω, π. αφα, flecto, lanio, replico, cogo linguã continere. Actiu. Accuſ.

Κνάφαλον, ου, τὸ, πίλη, floccus.

Κναφεῖον, ου, τὸ, vel γναφεῖον Atticè, fullonica, officina fullonis. κναφεῖον, idem, Herodot. ‖ Lucian. οὔτε τὸ γράμμα τοῦ κάπτα διηγωνίζετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ περὶ τῆς γναφάλων.

Κναφεὺς, vel γναφεὺς, έως, ὁ, ſuppeditatio, ſufficientia, fullo, παρὰ τὸ κνάπτω, Etym.

* Κναφευτικὴ, ars fullonica, Platoni in Politic. cui ſubiicit τὴν πλυντικὴν καὶ ἀκεστικὴν καὶ πᾶσαν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν καὶ κοσμητικήν.

Κναφεύω, vel γναφεύω, μ. εύσω, π. δ.υκα, fullonicam exerceo, Ariſtophanes in Pluto.

* Κναφικὸς, ὁ, ad fullonem ſpectans.

Κνάφος, cardo herba, carduus quo pectuntur & raduntur panni, inſtrumentum vndique ſtimulos habens, quo ſontes tortos occidunt.

Κνάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcalpo, incido, leniter frico, ſcabo, ſcarifico, attero, erado, effringo. Actiu. Accuſ.

Κνῆ, ῆς, ἡ, galerus.

Κνεφαῖος, obſcurus, inuiſibilis, veſpertinus, ſerotinus, ὀρθρινὸς, matutinus, nocturnus.

Κνέφαλον, τὸ, callus. ‖ Item tomentum, lana illa breuis & conciſa, quæ à fullone poliendo ex veſtibus detrahitur.

Κνέφας, ατος, τὸ, crepuſculum, tenebræ, ζόφος, τὸ τοῦ τῆς νυκτὸς σκότος, νύξ. Iliad. α, ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, i. ἡ νὺξ ἐπῆλθε. Idem in ὀδ. δύσετο τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε. κνέφας etiam capitur pro vltima noctis parte: vnde apud Xenoph. ἅμα κνέφα, id eſt, ſub diluculum.

Κνέφος, εος, τὸ, obſcuritas, vmbra, caligo, quaſi κενὸν φάους, Etymolog.

Κνέωρον, τὸ, caſia, genus ſuffruticis, planta quædam, & muliebre pudendum.

Κνέωρος, ου, ὁ, cneorus, fruticis genus, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant. cap. 16.

Κνῆ, pro ἔκνη, percuſsit: à κνῆμι.

Κνήθειν, mordere, vrere vt vrtica.

Κνίδη, ης, ἡ, vrtica.

Κνηθμὸς, οῦ, ὁ, pruritus.

Κνήθομαι, μ. ήσομαι, π. ησμαι, prurio, iraſcor, Gaza in Problem. Ariſtot. Depon. κνήθομαι τὴν ἀκοὴν, aures mihi pruriunt, titillor & prurio auditu.

Κνήθω, μ. ήσω, π. ηκα, ſcalpo, frico. Accuſ.

* Κνηκαῖος, ὁ, niger, epitheton aquilæ, apud Lycophron.

Κνηκίας, ου, ὁ, lupus.

Κνηκὶς, ίδος, ἡ, parua nebula, μελανία, & νεφὶς λεπτή. Item ceruus.

Κνῆκος, cnecus herba, vulgares cartamum vocant. Item croceus, albus, triticum. Eſt etiam genus ſuffruticis, lib. 6, cap. 1. hiſt. plant. & in gen. fœm. cap. 4.

* Κνῆμα, τος, τὸ, ramentum, ξύσμα, Hippocr.

Κνήματα, τὰ, raſuræ, & κνᾶσαι, radere.

Κνήμη, ης, ἡ, tibia, ſura, internodium, femur, crus. vnde ἀντικνήμιον. Ariſtot. ponit differentiam inter τοὺς μηροὺς, id eſt, femora & κνήμας, id eſt, tibias. nam κνήμη, id eſt, tibia tenet poſtremam longitudinem, in Probl. ſect. 5, quæſt. 24, γόνυ κνήμης ἔγγιον, Ariſtot. lib. 9. Ethic. ca. 8, genu ſura propius, Eraſmus. Item radius rotæ, παρὰ τὸ κινεῖσθαι. Item paluſtris. vide Etymol.

Κνημία, perditio.

Κνημιδοφόρος, ocreis armatus.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Homer. Iliad. γ, κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε. κνημοσείας κνημῖδας τοὺς περὶ τοὺς πόδας τὰ κνημίδα, ἢ τοὺς συμφύτους καὶ δασεῖς τόπους, τὰς ὄχθας, Dionyſ. de ſitu orb. τὰς κνημῖδας τῇ κεφαλῇ περιθεῖναι, ocreas applicare capiti. prouerbium eſt quo præpoſterè facta notãtur.

Κνημοπαχὴς

Κνημοπαχὴς, æquè craſſus ac ſura hominis, Gaza lib. 4. hiſt. plant. Theophr. ἐπαχύτερον δὲ ἡ κνημοπαχές.

Κνημὸς, οῦ, ὁ, collis, ſaltus, montium receſſus, locus inuius, denſus arbuſtis & aſper, radix montis, πρόβασις τῶν ὀρῶν, vt exponit Didymus Homeri Interpr. μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων κνημῶν.

Κνημιάω, deſtruo, obſtruo, obturo, frango, venio.

Κνησείω, prurio.

Κνησμὸς, οῦ, ὁ, prurigo, pruritus, fricandi motus, fricatio. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ ποιοῦν τὸν κνησμὸν φλέγμα, παχὺ καὶ ψυχρὸν, &c. pituita pruritum efficiens, &c. vbi arbitror per ι potius ſcribendum.

* Κνησμονὴ, in Hippiatr. περισπωμένων δὲ τῶν διουρητικῶν φαρμάκων ὄντων, ἐπιτείνατε τὸ πάθος κνησμονὴν ἔχοντες τοῦ πόρου, περὶ ἰσχουρίας loquens.

Κνησμώδη, τὰ, genus omne prurientium, Gaza.

Κνησιφόνος, ὁ, homicida, mactator.

Κνησιάω, κνησιάω, prurio, ardeo, depereo. hoc verbo vtitur Galen. & Alexand. Aphrod.

Κνησίδες, flamminulæ.

Κνῆστις, ιος, ἡ, gladius, quo coqui caſeum terunt.

* Κνῆστρον, τὸ, carduus, quo confricantur panni.

Κνήφη, κνησμός.

Κνιδάω, mordeo.

Κνίδιος vel κνίδιος κόκκος, Gnidium granum, vnde conficitur κνίδελαιον, Gnidium oleum, vt apud Hermolaum legitur: apud alios verò Cnidium oleum.

Κνίδη, vrtica, per ι, Gaza lib. 3. Gram. dicitur & ἀκαλήφη, Ariſtot. lib. 4. de partibus Animal. cap. 5.

Κνίδιον, ου, τὸ, atriplex herba, & Gnidium granum.

Κνίδοντες, κνίδη μαστιγοῦντες.

Κνίδωσις, κνήφη, pruritus qui excitatur vrinarum contactu, Hippocr.

* Κνίζομαι σοῦ, λέγεται, ὅταν τινὸς ἐρωτικῶς ἐχόμεθα.

Κνίζω, μ. ίσω, π. ικα, vellico, frico, pungo, ſcarifico, ango, τέμνω, κόπτω, carpo, pruritu afficio, mordeo, i. dolore afficio, & ſcrupulum iniicio. vnde κνίζειν τὴν ἐρῶσαν dicitur amica, quæ eum fingit ſe auerſari eum. Item indignationem & ſtomachum moueo. Actiu. Accuſ. ἔκνιζε Ξέρξην γνώμη, ſententia Xerxes eſt ſtomachatus. κνίζειν συνήθειαν, carpere morum, Nazanz. in Orat.

Κνῖκος, ου, ὁ, ſemen croci hortenſis, Theophr. l. 1. hiſt. pl. κνίκῳ σπέρματι ὅμοιον, ſimile cartamo, Ariſt. l. 5. Anim. c. 19.

Κνικώδη, quæ genere cnici comprehenduntur, quæ generis ſunt cnicei, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 18. cnicum autem pro planta quadam accipit.

Κνὶξ, culex.

Κνίπα, πτίλα.

Κνιπεία, ας, ἡ, parcitas, φειδωλία.

Κνιπεῖν, mouere, polire.

Κνίπες, οἱ, cnipes, vermiculi qui innaſcuntur folliculis vlmi, Theophr. lib. 2. hiſt. plant. cap. 9. culices lib. 4, cap. 17. Dioſcorid. lib. 1. vocat θηρία κωνωποειδῆ.

Κνιπολόγος, ὁ, culicilega auis, Ariſtot. lib. 8. Animal. c. 3.

Κνιπὸς, οῦ, ὁ, parcus, tenuiter viuens.

Κνιπότης, κνίδωσις, vellicatio. ſunt qui oculorum ariditatem interpretantur.

Κνισάλεος, pruriens.

Κνίσαρ, ὁ, nouacula.

Κνίσμα, ατος, τὸ, vellicatio, illecebræ, pruritus. vnde παρακνίζειν apud Chryſoſt. in 1. ad Corin. κνίσμα ἐρωτικὸν, dolor amatorius, Baſilio ad Libanium.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, prurigo, κνιπότης, ζηλοτυπία ἢ μάλος τι ἢ περὶ τὴν μίξιν βακχεία καὶ πόθος, Heſych. ἡ διαφορὰ περὶ ἑστίαν, i. diſſidium & iurgium, Alciphr. & Plutarch.

Κνισολοιχὸς, guloſus.

Κνίσσα, vel κνῖσα, ης, ἡ, nidor, vſtura carniũ, fumus ex ſacrificio, aruina, pinguedo. Homer. Iliad. α, κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν, i. ἡ ἀναφερομένη ἐκ τῶν θυμάτων ἀναθυμίασις. ἡ δὲ λέξις τέσσαρα σημαίνει, ὡς τὸ πορφυρέω δηλοῦν, αὐτὸ τὸ λῖπος, καὶ τὸ ἐπίπλοον, καὶ τὸ κρέας, καὶ τὴν ἀναθυμίασιν. Homer. Iliad. α, μηροὺς δ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν, i. τῷ ἐπίπλῳ, vt exponit Interpres, i. omento vel adipe, πιμελῇ ſeu λίπει, vt ibidem exponitur.

Κνίσσαι, perdere, moleſtare.

Κνισσήεσσι, κνίσσῃ.

Κνισσῶσαι, adurere.

Κνισσάω, nidore perfundo, Accuſ. κνισῶμεν ἀγυιὰς, ſacrificiorum nidore perfundamus, Ariſtoph. κνισσῶν βωμοὺς, aras adolere, ſeu per aras, Euripid. κνισᾷ περὶ τοὺς βωμοὺς, Lucian. κεκνισωμένος, nidorulentus, Gaza.

Κνισήεις, εντος, ὁ, plenus odore.

Κνισοθήρας, ὁ, apud Athen. guloſior, delicatior, nidoris appetentior: ab ὁ κνισός, vt annotat Euſtath.

Κνισόω, μ. ώσω, fumigo, in fumum redigo. Alexand. Aphrod. ὑφ᾽ ὕπνου ὁ ἰχθὺς κνισοῦται καὶ ἀφανίζεται, i. piſcis deuſtus fumigatur & euaneſcit: ſic Gaza vertit.

Κνισώδης, ὁ, pinguis, nidorulentus, Gaza, Ariſtot. lib. 4. Animal.

Κνίφας, vrtica, κνίδη, ἀκαλήφη.

Κνὶψ, πὸς, ὁ, culex, qui mulio dicitur, animalculũ exedens ligna. vide adagium Cnips in loco.

Κνὴ, & Κνεῖ, ſtrepitus axis rotæ, vel pedum.

Κνέφος, caligo, γνόφος.

Κνύζα, ſyncopa, p κόνυζα, ης, ἡ, plãtę genus arcẽs venerẽ.

Κνυζάω, vel κνύζω, μ. ύσω, π. υκα, κνυζᾶσθαι, gannire adulatoriè & queribundè. Ariſtoph. ἐν σφηξί, ποῦ τὰ παιδία, ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρα. καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε. verba ſunt patroni canem accuſatum defendentis, & tãdem vtentis deprecatione, liberóſque producẽtis, i. catulos. Philoſtr. de leone manſueto etiam dixit.

Κνυζηθμὸς, gannitus canis adulantis. λέγεται ποιά τις ἡ κυνῶν φωνὴ, Interpr. ibidem.

Κνύζημα, ατος, τὸ, vagitus, circulatorium dicterium.

Κνύζομαι, laboro, affligor aduerſis, vagio, ploro.

Κνυζὸς, nebuloſus, ventoſus, oculis dolens.

Κνυζόω, μ. ώσω, π. ωκα, deturpo. Accuſ.

Κνύθος, ου, ὁ, parua ſpina, ἄκανθα μικρά.

Κνῦμα, pruritus, ſtrepitus.

Κνύος, corruptio.

Κνύω, prurio, rado, ferio.

* Κνῶδα, caput papaueris.

Κνώδακες, follium vtres.

Κνώδαλον, ου, τὸ, fera tã terreſtris, quàm aquatica & aeria, belua. Heſiod. κνώδαλα ὅσσα τε πόντος βόσκει ἠδὲ θάλασσα, hanc feram coli ab AEgyptiis Nazanz. in Orat. tradit.

Κνώδαξ, cẽtrum, axis, gnomon, frenum, ferrum torni, organum fuſorium.

Κνώδων, τῶν κνώδοντος, ὁ, mucro, gladius, ſecuris, & omne in acutum deſinens. Sophocl. in Aiace, πῶς σ' ἀποσύσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, i. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, ἐδοῦσι γὰρ ἀπελθεῖν ἢ τὸ ὀξύτατον. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄκρου τὸ ξίφος δηλοῖ, inquit Interpres. ‖ Pollux κνώδοντας τοῦ προβολίου, aures ſeu anſas venabuli vocat ex Xenoph. κνώδοντας, dentalia vertit Philelphus ex eodem.

* Κνώδων, ὁ, mucro, gladius, ſecuris, & omne in acutum deſinens.

Κνώζει, clamat, βοᾷ.

* Κνωμᾶν, ſcalpere. κνώμενοι, ſcalpentes.

Κνῶπες, feræ terreſtres.

Κνῶσα, titillans.

Κνώσσω, μ. ώξω, π. ωχα, dormio, τὸ κοιμῶμαι, pigreſco, Neutrum abſolutum.

Κνὼψ, πὸς, ὁ, cæcus.

Κοᾶ, audit, perſuadetur.

Κοάλεμος, ὁ, ſtolidus, fatuus, inanis.

Κοὰξ, vox ranarum, Ariſtoph. βατραχ.

* Κόβαλον, ου, τὸ, aſſentatio, verſutia, πανούργημα.

Κοβαλεία, ἡ, θεραπευτικὴ μετ᾽ ἀπάτης παιδία, ſcurrilis vafritia & impoſtura ludicri ſpeciem habens, ex Interprete Ariſtophanis.

Κοβαλεύω, prædor, decipio, aliena paulatim pretio ad me conuerto.

Κοβαλίκευμα, aſſentatio. ‖ Ariſtop. in Equit. ἐν πανουργίαις καὶ θράσει καὶ κοβαλικεύμασι. vide Interpr.

Κόβαλος, ου, ὁ, dicax, loquax, ineptus, futilis, ineptè loquax, illiberalis, πανοῦργος, verſutus, ὁ βωμολόχος, qui luſu aſſimulato fallit. Ariſtoph. in Pluto, διαρραγείης ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος, &c. Ariſtot. de Anim. ὠτὸν ſcribit eſſe κόβαλον, & imitandi ſtudio teneri, atque ita ſaltantē capi. Plinius paraſiticum interpretatur: Theodor. blateronem, hallucinatorémque. ‖ τὸ κόβαλον σόφισμα, κλέμμα, Interpres Ariſtoph. Sunt qui prædonem aut ſicarium interpretentur, à genere gladii, quem κοπίδα vocant. κοβάλους præterea appellabant dæmones quoſdam Dionyſiacos, aſperos & immites.

Κόβζερος, ου, ὁ, riſum mouens, deriſor, conuitiator.

Κόγγρος, ὁ, conger.

Κόγχη, ης, ἡ, concha, oſtrea. vide adag. Concha dignus.

Κόγχος, ου, ὁ, idē, vaſculum ad implendū deplendúmq;. Ariſtot. lib. 4. Anim. & Dioſc. lib. 1, cap. 32. quo nomine & caua oculorum ſignificantur. Item calua capitis. Lycophr. τυπεὶς σκεπάρνῳ κόγχον εὐθέτῳ μέσον.

* Κογχίζω, & ἀποκογχίζω, concha deſpumo, vel eximo, depleo, Dioſcor.

Κογχύλη, ης, ἡ, κόγχη, purpura.

Κογχυλίας, ου, ὁ, conchylias, genus lapidis.

Κογχυλιευτὴς, οῦ, ὁ, conchyliarius, conchyta. ſic Plaut. in Rud. Saluete fures maritimi, conchytæ atque hamitæ.

Κογχύλιον, ου, τὸ, conchylium, conchula, purpura.

Κοδακλάομαι, otior, intus latito.

Κοδομεία, ας, ἡ, ſiccatio hordei in furno, aut alio quopiam vaſe.

* Κοδομεῖον, τὸ, frixorium, ſartago, in qua frigitur far, Pollux.

Κοδομεὺς, έως, ὁ, frictor, i. qui fruges frigit & torret.

Κοδομεύω, in furno ſicco, torreo.

Κοδράντης, ου, ὁ, quadrans.

* Κοδύμαλον, τὸ, malum ſtruthium, ſiue Cydonium.

Κοεῖν, pro νοεῖν, intelligere.

Κοθέω, intelligo, ſentio.

Κόθημα, τὸ, verenda.

Κόθορνος, ου, ὁ, cothurnus. vide in Chiliad. Eraſmi, Cothurno verſatilior.

Κοθοῦρες, vulpes.

Κόθουρος, ου, ὁ, epitheton fuci, quòd aculeum non exerat vt apes reliquæ. παρὰ τὸ κεύθειν τὴν οὐράν. ‖ Heſiod. in ἔργ. χαρίεντα κοθούροις εἴκελος ὀργήν.

Κοθωνὶς, ίδος, ὁ, edax.

Κοῖ, vox paruorum porcorum, Ariſtoph.

Κοιάομαι, dedico.

Κοιάζω, oppignoro.

* Κοίηλος, ου, animalculum fabis innaſcens.

Κοΐζειν, grunnire: à κοῖ, propriè ſuum.

* Κοίημα, τὸ, ſtirps, fœtus, φύτημα.

• Κοῖκας, palmularum ſpecies, & quaſi è foliis arboris contexti.

• Κοικύλλω, circunſpicio: à κύλον τὸ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, obuerſor circunquaque oculos circunferens. itē inuideo.

Κοιλαίνω, μ. ανῶ, π. γκα, cauo, cauum reddo, exētero, exinanio. Accuſ. μή ποτε κοιλήνῃς παφίῃ νόον, &c. ne cauaueris Veneri mentem, id eſt, ne dederis locum. Nam quæ cauantur cedunt locum.

Κοιλακεία, ας, ἡ, profunditas, concauitas, decliuitas.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, vallis, ſpelunca, ἡ βαθεῖα γῆ.

Κοιλέμβολον, modus quidam aciei vocatur, quum duplicis phalangis poſteriora cornua cōiuncta ſunt, ſed anteriora diſiuncta.

• Κοίλη, ἡ, arca Polluci, pars nauis Athenæo. πολλὰ δὲ καὶ ἵππεα κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ οἰκήματα ἦν, Syneſ. τοῦτο δ' ἀδελφὸς ἐστὶ τὸ κατὰ στόματος. μὴ γὰρ καταβαίνειν εἰς κοίλην ναῦν. & κοίλη ναῦς, venter nauis, concaua pars, Xenoph.

Κοιλία, ας, ἡ, venter, γαστὴρ, ventriculus, in quo cibus concoquitur, vterus: aluus eſt ſicci excrementi conceptaculum, Ariſtot. li. 4. de Anim. ἡ κοιλία ῥεῖ, alui eſt profluuiū, Idem lib. 8. Anim. cap. 21. ἡ κάτω κοιλία, imus vēter, aluus, ventriculus, Gaza in Problem. Ariſtot. ſect. 1, quęſt. 42. κοιλία ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω, ſuperior & inferior venter, Ariſtot. lib. 2, cap. 3. de part. Anim. κοιλία μεγάλη, venter maior, Idē lib. 2. Anim. κοιλία τῆς καρδίας, ſinus ventris, Ariſtop. κοιλίας τρεῖς ἔχει καρδία, cor triplicem ſinum continet, Ariſtot. lib. 1. Anim. τὸ στόμα τῆς κοιλίας, os ventriculi, Alex. Aphrod. Problem. vltim. lib. 1. Ariſtoph. in Pluto, pro omaſis, πεινῶν γε αὐτὸς ἐγχορδεύων πρὸς τὸ φρέαρ ταῖς κοιλίαις. Item κοιλία, domus lignea.

* Κοιλίαι γῆς, cuniculi ſubterranei.

Κοιλιακὸς, cœliacus, cui vēter eſt exulceratus, Hermol. apud Dioſc. κοιλιακοὶ, qui ex ventriculi infirmitate diutinis alui fluoribus vexantur, morbus in pyloro conſiſtit.

Κοιλιδιᾶν, caua oculorum parte intumeſcere.

* Κοιλιοδαίμων, Athenæ. γάστρων ἔφυ καὶ κοιλιοδαίμων, qui in gula & ventre ſummum bonum ponit.

Κοιλιόδουλος, ου, ὁ, ventri deditus.

Κοιλιολυσία, ας, ἡ, ſolutio ventris, Cic. ad Attic.

Κοιλιοπώλης, qui vendit ventres & omaſa, Ariſtoph.

• Κοιλιοφθαλμιᾶν, apud Alexandr. in problem. Gaza oculos ſubſidere vertit.

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, palpebra ſuperior.

Κοιλιώδης, ventris ſpeciem gerens.

Κοῖλος, ου, ὁ, concauus, βαθὺς, ſinuoſus, vacuus. κοῖλος & ὑψηλὸς oppoſita, Xenoph. κοῖλος ἄργυρος, viuum argentum, dicitur ab Ariſtot. 2. OEcon. pro vaſis argenteis. κοῖλον ἀργύρεον, celatum, Plutarc. ἐν κοίλῳ τοῦ λιμένος, Thuc. in receſſu cauo, apud concluſa portus: ſic Valla. κοῖλοι μῆνες, caui menſes, Gaza de menſibus. ἡ κοίλη φλέψ, caua vena, Alex. Aphr. l. 2. Probl. κοίλῃσι νηυσὶ, i. βαθείαις. τὸ κοῖλον, vola, cauum pedis. τὰ κοῖλα τῆς γῆς, depreſſa terrarū. πρὸς τὰ κοῖλα λέων ἀσθενὴς, parte iliū leo eſt infirmus, Ariſt. li. 9. Anim.

Κοιλοστομία, vel Κοιλιοστομία dicitur quū vox in ore, quaſi ſpecu obſcuratur, & veluti in receſſu auditur.

Κοιλοσυρία, ας, ἡ, pars Syriæ, quæ quòd ſita eſt inter duo flumina, Euphratē & Tygrim, Meſopotamia appellata (eſt.

Κοιλοσύρτος, ὁ, claudus.

Κοιλότερος, cauatior, Gaza.

Κοιλότης, ητος, ἡ, cauitas, κοίλωμα.

Κοιλοφθαλμία, ας, ἡ, oculorum concauitas, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl.

Κοιλοφθαλμιάω, oculis ſubſidentibus reddor, mihi ocu li excauantur.

Κοιλόφθαλμος, ου, ὁ, qui concauis eſt oculis, cuius in receſſu cauo oculi ſunt. Contrà ἐξόφθαλμος, qui oculis eſt prominentibus.

Κοιλόφυλλος, concauis foliis conſtans.

Κοίλωμα, ατος, τὸ, cauum, concauitas. item vlcus in ea oculi tunica, quæ cornea dicitur.

Κοιλῶπις, profunda, prudens. κοιλῶπιν ὀρειάδα πέτρην, in Epigramm.

Κοιλωπὸς, cauus, Eurip.

Κοιμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, dormio, obdormio, cubo, quieſco, Xenoph.

Κοιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſopio, dormio. Actiu. Accuſ.

Κοιμηθῆναι, ſopiri, cubare, dormire.

Κοίμησις, εως, ἡ, dormitio, obitus: ſic can. 23. concil. Anthiocheni, μετὰ κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου, poſt obitum quieſcentis, i. poſt obitum eius qui præceſſit.

Κοιμητήριον, ου, τὸ, cœmeterium. Athenæus vbi de cōuiuiis Cretēſium agit, Sunt, inquit, vbique in domibus duo loca conuiuiis celebrandis aſſignata, quorum alterum vocant ἀνδρεῖον: alterum, in quo hoſpites dormiunt, κοιμητήριον. ἀπὸ τοῦ κοιμάω, i. dormio.

Κοιμίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſedo, cōprimo, mulceo, ſopio. Act. Accuſ.

Accuſ. κοιμίζω de morte, Sophoc. pro θανατόω Eurip.

Κοιμιστὴς, ſopitor, in Epigram.

Κοῖμος, compoſitus, ornatus.

Κοιμῶ, dormi, in Epigram.

Κοινεῖν, cauponari, ſcortari, ſquinare. Κοινεῖον, lupanar.

Κοινῇ, communiter, ſimul, publicè, generaliter, in ſumma: & intelligitur γνώμῃ, teſte Interprete Thucydidis. τὰ κοινῇ λεγόμενα, quæ communi examine diſſeruntur, Ariſtot. 13. Animal. & Gaza ibidem. περί τε κοινῇ καὶ ἰδίαν ἔχθραν ἔχειν, Thucydid. odium publicè priuatímq; gerere. Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, vnà cum amicis. Huic opponitur ἰδίᾳ, id eſt, priuatim. Ariſtotel. κοινῇ ξυνέβημεν, inter nos conuenit. Cum Datiuo, Plato in Epiſt. οἶσθα ἐμὲ σοὶ κοινῇ πραγματευσάμενον ὀλίγα, ſcis me tecum pauca tractaſſe.

Κοινόβιον, cœnobium, contubernium, vitæ fortunarúmque communitas, Gel. lib. 1, cap. 9, de Pythagoricis.

Κοινοβοῦλοι, ſenatores.

*Κοινοφυὴς, ſic appellatur τὸ τῶν ἵππων καὶ ὄνων φῦσι, ὅτι ἐξ ἀλλήλων φύουσιν, vt aſinus ex equa, Plato in Politico. reliqua ἰδιοφυῆ dicuntur.

Κοινοδήμως, publicè, vulgò.

Κοινοδήμιον, τὸ, quod publicè omnium eſt.

‖Κοινοδρομεῖν, eſt currere, vel incitato curſu tãquã canes (ferri.

Κοινολέκτως, vulgariter, lingua communi.

Κοινολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, adulter, i. habens lectum cõmunem.

Κοινολογέομαι, confero ſermones, Cicero, & communico cum aliquo de re aliqua, confero, Ariſtotel. in Polit. Dat. & mox Accuſ. κοινολογησάμενος τοῖς σαμίοις, cũ Samiis publicè locutus. κοινολογεῖσθε πρὸς οὓς ἀλλήλους, inter vos in aurẽ dicite, Lucian. κοινολογούμενοι, inter ſe conferentes, &

*Κοινολογία, collocutio. Plutarch. ita appellat coniurationem Lentuli cum Allobrogibus. κοινολογία itẽ eſt dialectus, qua vulgò omnes vtuntur.

Κοινὸν, τὸ, cõmune, i. Reſpublica: ſicut Cicero in Verr. Quis tibi moleſt⁹ eſſet, aut quis appellare auderet, quũ videret ſtatuas ab negotiatoribus, ab aratoribus, à communi Siciliæ? τὸ κοινὸν, cõmune bonum, τὸ δημόσιον, reſp. bonum publ. κοινὸν πάντων, publica authoritas. ἐν τῷ κοινῷ τῆς πόλεως, in ærario ciuitatis, Ariſtot. in Politic. ἐν τῷ κοινῷ, ταμιείῳ δηλονότι, ſic Interpres Thucyd. in ærario. ἐς τὸ κοινὸν, in medium, in commune bonum. ‖ἐν κοινῷ ἐστὶ, in medio, in vtranq; partem opinabile. Iſocr. in Buſyr. νῦν δ' ἐν κοινῷ τῶν πραγμάτων ὄντων καὶ δέξασθαι δέον περὶ αὐτῶν, τίνα ἄν τις, &c. εἰς κοινὸν γνώμην ἀποφαίνεσθαι, Demoſth. ἐπὶ τὸ κοινὸν, in medium, Lucian. τὰ κοινὰ, quæ ad remp. pertinent, reſpublicæ, honores publici. τὰ κοινὰ τῶν βαβυλωνίων, magiſtratus Babyloniorum, Herodot. τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, reipub. Plato in Epiſt. 7, ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰέναι, ad rempub. adminiſtrandam accedere. τὰ κοινὰ πράττειν, res publicè adminiſtrare. μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ, negotia publica tractare, Demoſt. πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχεσθαι, ad res publicè adminiſtrãdas accedere, Idem. dicitur & προσιέναι τοῖς κοινοῖς. τὰ κοινὰ προδίδωμι, Lucian. in Cauc. τὰ κοινὰ νέμειν καὶ διδόναι, Demoſt. pecuniam publicã diſtribuere. τὰ κοινὰ κλέπτειν, i. pecuniam publicam, Idem. τῶν κοινῶν ἀπέχεσθαι, à pecunia publica abſtinere, idem Demoſth. πλουτεῖν ἀπὸ τῶν κοινῶν, ex publico ditari, apud Ariſtoph. in Pluto eſt depeculari.

*Κοινὸν γραμματεῖον, vocabatur publica tabula, in quã referebantur illi qui liberos profeſſi erant, aut inter tribules & cognatos aſciti.

Κοινόπλοος, ου, ὁ, ſimul nauigans. Sophoc. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν κλύεις, audis ſtrepitum noſtræ nauis editũ à nauigationis ſociis.

Κοινοποιοῦμαι, communico, communefacio. Datiuo & Accuſ. mediante πρὸς, Nazanz. in Orat.

Κοινόπους, οδος, ὁ, comes viæ, ſocius. κοινόπους παρουσία, i. aduentus conſors. τῶν ὁμοῦ ὁδοιπορούντων, Sophoc.

Κοινοπραγεῖν, communitati inſeruire.

*Κοινοπραγία, innouatio.

Κοινὸς, ἡ, ὸ, cõmunis, public⁹, qui eſt in medio, vulgaris expoſit⁹, liberalis. Iſoc. ad Demo. τοῖς φίλοις κοινὸς ἴσθι, i. expoſitus. κοινὸν καταστῆναι, in commune cõferre, Plato 2. de Rep. ἔργον ἅπασι κοινὸν καταστῆναι, i. cõmune omniũ facere. Itẽ κοινὸς, vſitatus, nõ exuperãs. Phocy. ἔστω κοινὰ πάθη, affectus modum ne ſuperent. κοινὸς λόγος, commune decretũ. κοινῷ λόγῳ, cõmuni ratione, Plato de Leg. κοινὸς τόπος, Hermog. κοινὸς, pro affini, Idẽ lib. 4. de Inuẽt. κοινὸν γάρ ἐστι τῇ μέθῃ τὸ ὀνειροπολεῖν, i. affine enim eſt ebrietati ſomniũ. κοινὸς, ſocius & particeps, φίλος. Sophoc. in Aiace, κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπηθῇς, ξυνὸς. κοινὸς τόπος, quo oratores vtũtur, Aphthon. κοινὸς πᾶσι, Eurip. & Xenoph. in OEcon. κοινὴν γεωργοῦσι, publicum ſolum colunt, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 6. κοινοὶ διδάσκαλοι, publici præceptores, Plato de Leg. λόγοι κοινοὶ τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι, leges communiter poſitæ de imperando parendóque, Idẽ ibid. μὴ οὐ κοινοὶ διαιτηταὶ, i. μὴ οὐ δίκαιοι, ἀλλ' ἢ προσφιλεῖς τὴν νίκην ποιοῦντες, non ex æquo ad iudicandũ veneritis, Thuc. κοινοὶ φίλοι ἀλλήλοις ὄντες, Demoſt. κοινὸν κατὰ πάσης οὐσίας ἐστὶ, commune eſt omni ſubſtantiæ. κοινὸν κατὰ πάντων ζώων ἐστὶ, commune eſt omnium animaliũ, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 17. ἀπὸ κοινοῦ, genus figuræ. οὐδὲν κοινὸν, nihil coniunctum, Demoſt. ὁ κοινὸς, magiſtratus, i. qui eũ gerit, in Epigr. Item κοινὸς pro Aduerbio ὁμοῦ, i. ſimul. κοινὰ ἐμοὶ τεθάψεται τεύχη, arma mecum ſepeliẽtur, Sophoc. Hebræi κοινὸν vocabant immundum, fœdatum & nefaſtum. vnde in Act. Apoſt. οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.

Κοινότοκος, omnibus expoſitus, accommodus.

Κοινότης, ητος, ἡ, cõmunitas, participatio, par ratio. κοινότης κατὰ πᾶσι, Nazanz. omnibus cõmunis ſocietas. ‖Eſtq; nomen figuræ ſententiarum, quum ab vno verbo omnes ſententiæ incipiunt, & in vno nouiſſimè acquieſcunt. Habet enim hoc ſchema coniunctionem quandam cum ἐπιβολῇ & ἐπιφορᾷ. exemplum pete à Rutilio Lupo.

Κοινότοκος, ου, ὁ, frater, i. communiter natus.

Κοινοῦμαι, communico, impertio. Plato de Leg. κοινοῦμαι πρὸς σε, conſilium tecum agito. λέχους σοι κοινουμένην, tecũ lecti participem, Eurip.

Κοινόφρων σοι, communiter ſentiens tecum, Idem.

Κοινοχρησία, cõmunis vſus, & publica vtilitas. OEcum. in Acta, οὐδεὶς ἐξιδιάζετό τι τῶν ἑαυτοῦ, ἀλλ' εἰς κοινοχρησίαν προετίθει.

Κοινόω, μ. ώσω, π. ωκα, cõmunico, cõmitto, cõmune reddo, Ariſtot. l. 2. Polit. κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς, Eurip. imperti nobis ſermonem. Ariſtoph. περιμενάτων, ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμὸν, maneant, vt cum ipſis cõmunicem quãpiam recuſam meam. κοινώσῃ λόγους, cõmunicabis ſermones, Eurip. συνεκοινώσαντο τὰ πράγματα τοῖς ἐκείνοις, ſibi cũ illis res eſſe cõmunes voluerũt, Thuc. τίνι κοινωσόμεθα τὰς ἡμετέρας ἀθυμίας; Chryſoſt. de off. Ep. cui cõmunicabim⁹ noſtras calamitates & ſolicitudines? Pro polluo & inquino: vt in Actis, ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου, ne communia feceris aut exiſtimaueris.

Κοινωθεὶς, copulatus, cõiunctus, mixtus. κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, cũ flauo colore permixtus, Pla. in Tim. σύμφυσις κοινωθεῖσα, cõmunis cõplexus, Theophr. l. 5, c. 3, de cau. pl.

Κοινὼν, ῶνος, ὁ, ſocius, familiaris.

Κοινωνοῦμαι τὸν στόλον, ſum particeps claſſis, Thucyd.

Κοινωνέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, κοινόω, cõmunico, ſũ particeps, habeo cõmerciũ: aliquando in bonã, aliquando in malã partem. Genit. & Dat. Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & potu vti cõmuniter, venire in partẽ, participẽ eſſe. Plato 1. de Rep. ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνεῖ, talis cũ tali cõſociatur. Idem lib. 2, πόνον ἐπὶ σίτου παρασκευῇ καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν, cũ aliis cõmunicare. Idem in Epiſt. εἰκότως σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, meritò tecũ nolui agere de reipub. gubernatione. κοινώνησον αἵματος, eſto particeps ſanguinis, Naz. in Orat. ὅσα τῆς ἰδέας ταύτης κεκοινώνηκα, Lucia. ἐκοινώνησε συμφορῶν, Iſoc. κοινωνῶ τάφων πατρῴων, patriorum ſepulchrorum ſum particeps, Lucian. κοινωνῶ τύχης, Euripid. ſum affinis fortunæ. κοινωνεῖν τῆς φιλίας, Demoſth. κεκοινωνηκότες τῶν πόνων, qui labores vnà ſubierunt, Plato. κοινωνεῖν τινὶ, conſueſcere cum aliquo, Idem Epiſt. 7. νοι

κοινωνεῖν αὐτῷ τοῦ βίου παντὸς,tota vita ſic cum eo conſueſcere. κοινωνεῖν ἀλλήλοις οὐκ ἐθέλουσι,conuenire nolunt, Plato in Leg. κοινωνῶ γυναικὶ, vxori coniungor, Idem de Legib. μηδὲν ὧ ζεῦ κοινωνήσαις τῇ τυραννίδι, Lucian. κοινωνῶ σοι τῆς ὁμολογίας,inter nos conuenit, Plato. κοινωνῶ σοι τοῦδε,hoc tecũ commune habeo, Idem. κοινωνῶ ξίφει, Eurip. κοινωνῶ σοι κοινωνίας, tecum habeo commercium, tecum aliquid gero, Plato in Legib. οὐδὲν κοινωνῶ σοι,nihil tecum habeo cõmune, Demoſth. τῇ τῷ τοῦ σώματος θερμότητι κοινωνήσαντα, i. applicata oris caliditati, Ficinus in Tim. Plat. κοινωνητέον πᾶσι τούτων,omnes horum debent eſſe participes.

Κοινώνημα,ατος,τὸ,commercium. Plato 1.de Rep. ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἤ τι ἄλλο;

Κοινωνία,ας,ἡ,communicatio,ſocietas,collatio,conſortium,συνουσία,συνόδος,commuuio: pro eleemoſyna & cõiugio. ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία dicitur ab Ariſtot. de mundo, i.cõmunio,quæ cũ hiſce intercedit. λόγου κοινωνία,rationis participatio, Nazã.in Orat. κοινωνία μοι πρὸς σε, Plato.

Κοινωνικὸς,ῦ,ὁ,ſocietatis & æquabilitatis cultor, κοινὸς, liberalis. κοινωνικώτερον ποιῶν,æqualius faciens, Phalaris. ‖κοινωνικοὶ, etiam Baſil.ſunt οἱ μὴ ἀναθεματιζόμενοι, non excommunicati.

Κοινωνὸς,ῦ,ὁ ϗ ἡ,particeps,ſocius,adiutor,amicus,familiaris,conſcius. Xenoph.de virtute agens, ἀγαθὴ δὲ φιλίας κοινωνὸς,conciliatrix. Idem pro conſorte, τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι, ciuiles honores inter ſe communicare. Plato in Epiſt. πᾶν δὲ περιεργαστέον παθεῖν, πρὶν ἀνοσίων αὐτοῖς ἔργων γίγνεσθαι κοινωνὸς, quàm ipſis impiorum ſcelerum ſocius fieret. κοινωνοὶ τοῦ πολέμου,qui bello interſunt,Plat. κοινωνοὶ πράξεως,conſortes operis,ſeu actionis,Idẽ de Leg. κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις τιμῶν, Xenoph.

Κοινῶς,pariliter,communiter,publicè,vno animo. τὰ κοινῶς συμβεβηκότα,communiter accidentia, Porphyrius.

Κοινωφελὴς,& Κοινωφέλιμος,omnibus vtilis,reipub.vtilis,ὁ πᾶσιν ὠφελῶν, Phauorin. & κοινωφελία.

Κόιξ,ικος,coix planta, vas farinarium ex arborum corticibus contextum,quod Dores κῶν vocant. Item genus fruticis, Theophr.lib.1.hiſt.plant.

*Κοιόλης,ὁ,ἱερεὺς,ſacerdos,augur.

Κοῖον,pignus.

Κοῖος, Aeolicè, pro ποῖος,qualis.itẽ prudens:à κοεῖν,i.νοεῖν.

Κοῖος, Cœus, filius Terræ & Cæli, Heſiod.in Theog. cui Phœbe peperit Latonam.vnde Λητὼ κοιογένεια,2.Arg. Apoll. ἡ ὑπὸ τοῦ κοίου φυτευθεῖσα,filia Cœi.

*Κοιόσομος φάλαγξ.vide in Appendice Lexici de vocabulis militar.

Κοιοφόρος,grauida.

Κοιρανέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,impero,διατάττω,βασιλεύω, dominor, adminiſtro rempubl. Neutr. Genit. & aliquando Datiuo.Apollon.2, ἦ πιν τότε κοιρανέοντα.

Κοιρανίη,dominium,imperium.

Κοίρανος,ου,ὁ,dominus. Sicut autem ab ἀθρεῖν dicitur ἄθρις,mons,mutatione α in ο,ſic à καιρὸς,κοίρανος,commutatione α in ο: & eſt ὁ ἐν τῷ καιρῷ ἄρχων,hoc eſt, qui opportunè imperat,& abſque ſuorum iniuria.

Κοισύρα,ας,ἡ,nomen proprium mulieris nobiliſſimæ.vnde κοισυρώδης,μέγα φρονεῖν, Ariſtoph.aliàs κοισυρόω.

Κοισυροῦσθαι,luxuriari,nimium ornari:à Cœſyra Athenienſi muliere huiuſmodi. vnde ἐγκοισυρόω,ambitioſè orno. Ariſtoph.in Nubib. σεμνὴν,τρυφῶσαν,ἐγκεκοισυρωμένην, id eſt, πεποικιλμένην.

Κοιτάζομαι,in lecto cubo.

Κοιτάζω,ῶ,άσω,π.ακα,colloco.

Κοιταῖος,ὁ εἰς τὴν κοίτην ἐρχόμενος,qui it cubitum, qui lectum petit. Demoſth. ἐν τῷ δεῖ τοῦ σφῶν τῇ χώρᾳ κοιταίων γίγνεσθαι,in agro cubare.

Κοίτη,ης,ἡ,cubile,luſtrum ferarum,concubitus,coitus, Naz. κοίτην ἔχουσα ἐξ ἑνὸς, ex vno concubitum habens,id eſt,connubium, Paulus cap.9.ad Roman. vbi Eraſmus, Porrò cubile habens verecundè dixit, pro eo quod eſt conceptit. Odyſſ.ξ, οἱ δὲ κοίτην ἰωνόντο,ibant cubitũ. Xenoph. κοίτῃ μαλακῇ τιμῶσι, ſede molli honorem deferre. ‖Significat etiam κοίτη, alueũ fluminis in Pandect. Græcis ſæpius.

Κοιτὶς,ου,τὸ,dormitorium.

Κοίτης,ὁ,ἡ κίστη ἀπλικὸς,arcula,qua muliebris mundus reconditur.Item cunæ: vt ἐν κοιτίδι βαβάζειν, in cunis vagire, Gaza de Senectute.

Κοῖτοι, Cœti, dicuntur quidam piſciculi fluuiatiles, ſub ſaxis quieſcentes, Ariſtoteles lib.4.Animalium, & Gaza ibidem cap.8.

Κοιτὼν,dormitorium Plinio, thalamus Vitruuio, cœtũ Varroni: & procœtõ pro antecubiculo, Cecil.in Epiſt.

Κοιτωνίσκος,ου,ὁ,lectulus,cubile.

Κοῖτος,ου,ὁ,ſomnus,ὕπνος,& cubile.Odyſſ.ζ, εἰς ὕπνον ἀναβῆ κοίτου τε μέδοντο. κοῖτον ποιοῦμαι,dormio, Herodot.

Κοιτὼν,ῶνος,ὁ,cubiculũ: melius dicitur προκοιτὼν, quàm κοιτὼν,ait Phynicus.

Κοιτωνὶς,ίδος,ἡ,lectulus.

Κοκκάλοι,οἱ,nuclei pinei,qui & στρόβιλοι apud Hippocr. ſunt qui coccum Cnidium intelligunt, Galen.

Κόκκαλος,nux pinea Hippocrati,ſed Galen.contendit antiquis parum vſitatam vocem: magis probat κῶνον, vel à recentioribus vſurpatam vocem στρόβιλον. Dioſc. Cnidium coccum diminutiuè vocat.

Κοκκὸς,οῦ,ὁ,progenitor,auus, Epigramat.lib.1. κοκκοὶ vocantur quercus, quòd priſcis mortalibus quercus nutrices extiterint.

*Κοκκύνοι,οἱ,crines compti ac curati.

Κόκκινος,ου,ὁ, coccinus: ‖ à grano tincturæ vocatus, & ipſo rubore clarus. κόκκινον, vermiculũ trãſtulit Hieron. κόκκινος χιτὼν, purpurea veſtis, Plut.in Fab. τὸ κόκκινον ἐνδύθητι,indue purpuram, Naz.in Orat. κοκκίνη χλαμὺς, coccina chlamys. κόκκινον ἔριον,coccina lana, Paulus cap.9.ad Hebr.à cocco,qui adhibetur tingendæ purpuræ.

*Κοκκινοβαφὴς,cocco tincta, Athen.&

Κοκκοποιὸν,cocco tinctum.

Κόκκος,ου,ὁ,coccus,quo tinguntur rubra,quòd lucẽ addat colori,vulgò granum vocant, Plin.lib.9,ca.41.vide Bayf. κόκκος κνίδιος,coccus Cnidius, Politian.in proœm. Alex.Aphrod.vbi Gaza granum Cnidiũ,& apud Theophraſt.lib.9,cap.12,granũ Cnidium. κόκκος βαφικὸς,coccum ſeu granum tinctorium. κόκκος non ſimpliciter granum ſignificat,ſed quod rotundum eſt, vt notat Marcel. lib.4.Dioſcor. κόκκοι τῆς ῥοιᾶς,acini punici mali.

Κόκκυ,celeriter, ἀντὶ τοῦ ταχύ.

Κοκκύαι,αἱ,auiæ,progenitrices,maiores, αἱ πρόγονοι.

Κόκκυγες,οἱ, caprifici groſſi dicuntur à Nicand. quòd iſtius groſſi cum cuculis ſimul verno tempore prodeãt.

Κοκκύζω,verbum fictitium ad gallos & cuculos,territo. Gaza in Ariſtot. hanc vocem gallinacei generis cucurrire vertit lib.9.Anim.vide in prouerb.Eraſm.Quũ Nibas coccyſauerit.

Κοκκύμηλον,ου,τὸ,prunum. item Armeniacum malum, bericoccum vocat Italia.

Κοκκύμηλος,ου,ἡ,prunus arbor,quæ & κοκκυμηλέα dicitur, Dioſcor.lib.1,cap.175.

Κόκκυξ,υγος,ὁ,cuculus auis,& piſcis vocalis apud Ariſtot.lib.4.Anim.De aue cuculo vide etiã Aelian.& Oppian.in Ixeutic.& Eraſ.in prouer.Coccyce aſtutior. Itẽ appendix illa oſſi ſacro adnata. vide Gal.li.de Oſſibus.

Κόκκυς,λόφος,collis.

Κόλα,venter, κοιλία.

Κολαβέω,ῶ,ήσω,buccellam deuoro, deglutio, abſumo. vnde ἐπικολάβουσιν,apud Ariſtoph.

Κόλαβοι,οἱ, Lyricorum poetarum genus, qui ἀπὸ τῶν κολάβων,quæ ſunt citharæ verticilla aptandis fidibus inſerta,ſic dicti fuere.

Κολαβὸν,οῦ,τὸ,truncum, quod ſummas ſui partes amiſit,curtum,diminutum.

Κόλαβος,

Κόλαζος, offula, paruum fruſtum.

Κολαβρίζω, reſilio, extendo, diſrumpo, deſpicio.

Κολαβρισμὸς, χλευασμὸς, ἐκπιασθεὶς, ἀπομαθεὶς, &c. vide Suidam.

Κολαβρισμὸς, ὁ, gen⁹ ſaltationis Thraciæ, arma Polluc.

Κόλαβρος, ὁ, ὁ, porcellus.

Κολάζομαι, pœnas luo, damno afficior. κολάζομαι τῆς ἀδικίας, iniuriæ do pœnas, Thucyd. pro κολάζω, Ariſtoph.

Κολάζω, μ. άσω, π. ακα, punio, animaduerto, vindico, erudio, ἐπιπλήττω, ſubigo. κολάζειν, propriè eſt, quod nimium eſt reprimere, frenare, & quaſi caſtrare: vt κολάζειν τὸ αἰδοῖον. Poll. & Actiu. Accuſatiuo. Xenophon, κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, omnibus malis eum afficio. Iſocrat. τὸν δὲ διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐκόλασε, pœnis affecit maximis. κολάζω πληγαῖς, cædo, Plato de Leg. κολάζειν τὰ δένδρα, Theop. in 1. de cauſ. caſtigare, Gaza. Soph. in Aiace, cũ duobus Accuſ. τὰ σήμ' ἂν τις κολάζε κείνους, id eſt, διὰ τῶν σημείων τῶν παίδων ἐκείνους. Item tempero: ſic medici dum per admiſtionem alterius rei aliquid redundans emendant, dicunt κολάσαι, hoc eſt, καθελεῖν & ταπεινῶσαι.

Κολαινίς, Mineruæ cognomen à quodam Coleno, qui templum ei cõſtruxit: aut διὰ τὸ τὸ ἄγαλμα αὐτῆς θῦσαι αὐτῇ κόλον, Suid. Eſt & auis nomen.

Κολακεία, nomen oppidi, quod Theſſali ſubuerterunt propter inuidioſum nomen, Bud.

Κολακεύομαι, adulationibus inducor & capior.

Κολακευτικὸς, aſſentandi peritus.

Κολακευτικῶς, adulatoriè, aſſentatoriè.

Κολακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aſſentor, adulor, obſequioſè colo, alicui me vendito, & cum obſeruo, θεραπεύω. Accuſat. Xenoph. κολακεύει αὐτὸν, ei obſequitur, blandimentis eum ſibi conciliat

Κολακεία, ας, ἡ, aſſentatio, adulatio, blanditiæ.

Κολακίδες γυναῖκες, aſſentatriculæ, Athen.

Κολακικὸς, ἡ, ὁ, blandus, Plato de Legib.

Κολακρέται, dicebantur qui pecuniæ præeſſent, quæ ad res diuinas erogabatur. Cuſtodiebant & hi pecuniam, quæ iudicibus contribuebatur, vt annotat Ariſtophan. grammaticus. Et omnino ciuilium pecuniarum quæſtores erant, Cæl. lib. 5, cap. 9.

Κόλαξ, ακος, ὁ, adulator: à κόλος, ὃ ἐστι ταπεινὸς, ἢ μὴ ὁλόκληρος, vel παρὰ τὸ κολλᾶσθαι, Cæl. lib. 11, cap. 33.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, genus inſtrumenti.

Κολάπτω, μ. άψω, π. αφα, tũdo, ſcalpo, excauo, lacero, incido, rado: vnde ἐκκολάπτω, erado, deleo. Actiu. Accuſ. Lucian. τὸ ἧπαρ κολάπτειν, iecur pertũdere. κεκόλαπται ἄνθρωπον, hominem continet inſculptum, Lucian. δρυοκολάπτης, picus Martius inde dictus.

Κόλαρις, ὁ, auis quam rapit αἰγώλιος, i. vlula, & aliæ aues vnguibus vncis, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Κόλασις, ιος, ἡ, propriè dicitur punitio quędam, hoc eſt, caſtigatio ac cohibitio quædam appetitionis, non autem vltio & vindicta, inquit Euſtat. Nicæn. lib. 1. de moribus. κόλασις σαμίων, de Samiis vltio, Thucyd. & κόλασις τῶν δένδρων, Theoph.

Κόλασμα, ατος, τὸ, animaduerſio, cruciatus: à κολάζω. ἥκιστα ὁ κόλασμα ἔδωκας, Xenoph.

Κολασμὸς, οῦ, ὁ, adulatio. Item reprehenſio, Plutar.

Κολαστέον, puniẽdum eſt. κολαστέον κακίας τοῦ γήρως, vitia ſenectutis compeſcenda ſunt, Gaza de Senect.

Κολαστήριον, τὸ, carcer, carnificina, locus vbi quis punitur, animaduerſio, Xen. ἃ ἐκεῖνος κολαστήριον ὥσπερ τοὺς παῖδας αὐθάδεις εἰδέναι ἱερὸν ᾠκοδόμησε, quæ caſtigationis cauſa coarguebat, &c. ἐξίσως τὰ τῶν κολαστηρίων αὐτοῖς, eadem ſunt eis ſupplicia, Chryſoſt. πῦρ τὸ ἱερὸν κολαστήριον, ignis afflictionis, Nazanz. in Orat.

Κολαστὴς, ἡ, ὁ, animaduerſor, tortor, vindex, Euripid.

Κολαφίζω, μ. ίσω, π. ικα, colaphis cædo, πὺξ παίω.

*Κολάφισμα, & Κόλαφος, colaphus: ἀπὸ τὸ κολοῦν τὰς ἀφὰς, Atticis eſt κόνδυλος.

Κολάω, μ. ήσω, π. ηκα, conglutino, Actiu. Accuſat.

Κολλυβιστὴς, ὁ, numularius, argentarius.

Κολεόπτερος, vagipẽnis, cuius pẽnis cruſta ſuperuenit, vt ſunt inſecta quædam. τὰ κολεόπτερα, quorum pennæ vagina continentur, vt ſunt ſcarabei, & huiuſmodi. vide κολεόπτερα.

Κολεὸς, ὁ, ὁ, vagina, capſula, cule⁹, teſticul⁹, locul⁹ enſis, Homer. Iliad. α, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, id eſt, ἐκ τῆς ξιφοθήκης. item galgulus auis, de qua Ariſtot. lib. 9. Anim. alibi dicitur κολιὸς. vide κολιός.

Κολεραὶ, αἱ, glabræ. κολεραὶ οἶες, oues breuẽ lanã habẽtes, oues glabrę, Ariſt. l. 8. Anim. c. 10. αἱ κολεραὶ οἶες δυσχειμερώτεραι τῶν δασειῶν. Gaza vertit, oues glabrę exutiores, ſũt frigoris patientiores quàm veſtitiores: ſed fortè ſic, Criſpę oues ſunt hirſutis frigoris patientiores.

Κολετράω, κολετρῶ, nates percutio aut ventrem, calcib⁹ impeto, Ariſtop. περὶ τοῦτον τὸν δῆμον κολετρῶντα ἀεὶ, id eſt, κατὰ κοίλου τύπτοντα, ὁ καὶ ταπεινοῦντα. ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας τυπτουσῶν, ὃ δὴ λέγουσι κολετρᾶν, ἀπὸ τὸ ἐξάλλεσθαι. σημαίνει τὸ κοιλίας ἢ τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα, κοῖλον γὰρ τὸ παχὺ ἔντερον, hæc Interpr. ibidem.

Κολία, ας, ἡ, inſtrumentũ ad fodiendum, genus choreæ.

Κολιάνδρον, pro κορίαννον, Ariſtoph.

Κολίας, ὁ, monedula piſcis. vide κολλία.

Κολιάω, contendo, ingratus ſum.

Κολικευόμενοι, morbo maioris inteſtini laborantes, Gaza in Problem. Alexand. ſed ſcribendum eſt κωλικευόμενοι, per ω.

Κόλιξ, εἶδος ἄρτου σφαιροειδοῦς: vnde κολλικοφάγος, Ariſtoph.

Κολιὸς, ὁ, galgulus, ſed κολοιὸς, per οι, monedula. auis galguli (vt Interpretes vocant) Ariſtot. & AElian. meminere. apud Ariſtot. tamẽ alibi κελεὸς, alibi κολεὸς legitur, vbi Gaza vertit galgulum.

Κόλλα, gluten, & fragmentum coriorum, ex quib⁹ excoquitur colla, pellis dorſi in boue, Heſych.

Κολλαβίζω, impingo, σφακελίζω, Ariſtoph.

Κόλλαβος, fidiũ ἐπιτόνια, id eſt, clauiculi in cithara, quibus intendũtur & remittuntur fides. Dicuntur item κολλοπες, à quorum ſimilitudine panes quidã dicti ſunt κόλλαβοι, teſte Suida. Alii ſpeciem placẽtæ quadrangulæ, aut minuti panis intelligunt. περὶ τὸ ἐκ τῶν μεγάλων κολλάβων, Cæl. lib. 16, cap. 46.

Κολλάω, μ. ήσω, adglutino, ferrumino, glutine munio, adiungo. κολλᾷ καὶ συνδεῖ, Plato de Legib. quaſi glutino quodam cõnectit & vincit. vnde κολλῶμαι, adhæreo. κολλήθητι τῷ ἅρματι, adiunge te currui, cap. 8. Act. Apoſt. κολλωμένοι τάφοις, his adhæreſcẽs. κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, ei quod bonum eſt adhærentes. ξυγκολλᾶσθαι, coaleſcere, Galen. vnde δυσκόλλητον καὶ ἀκόλλητον, apud eundem in lib. ad Glauc.

Κόλλη, ης, ἡ, κόλλα, gluten.

Κολλήεις, εντος, ὁ, conglutinatus, colligatus, Heſiod. ἅρματα κολλήεντα.

Κόλλησις, conglutinatiõ, Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος, vbi quærit quot modis vſus carminum eſſe poſſit in ſoluta oratione, ita inquit, κόλλησις μὲν ἐστιν, ὅταν ὁλόκληρον τὸ ἔπος ἀφαιρῶν κολλήσῃ τῷ λόγῳ, ὥστε συμφανεῖς δοκεῖν, cuius exẽplũ adducit ex AEſchine contra Timarchum.

Κολλήστας ἄρτους ὀνομάζουσι, colleſtes panes appellant AEgyptii, ait Herodot.

Κολλητὰς σανίδας, id eſt, τὰς θύρας, τὰς ἀλλαχοῦ κλισιάδας λέγει (ὅμηρος.

Κολλήτης, ου, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλητικὸς, glutinandi vi prædictus, tenax, κολλητικὰ φάρμακα, quæ coaleſcere faciunt & glutinant vulnera vel vlcera, Galen. ad Glauc.

Κολλητὸς, οῦ, ὁ, compactilis, Valla apud Herodot. ἀσύμπηκτος.

Κολλιαὶ, locus in Attica, vbi fictilia fiebant, tugurium.

Κόλλιξ, vel κόλιξ, κος, ſpecies panis rotundi, ſubcineriti⁹ panis. κόλλικες ἄρτοι οἱ καὶ κόλλαβοι λεγόμενοι, Athen. inteſti (na.

Κολλοπίζειν, intendere, καθιέναι.

Κολλουρα, quæ mutilatas caudas habent.

Κολλύειον, τὸ, collyrion, oculare medicamentum, quòd fluxum oculorum ſiſtat, quaſi τὸ κωλύον τὶ ῥέειν. & κολλύειον interdum pro peſſo accipitur, Dioſc. lib. 2. de Iride, πρόσθετα δὲ ὡς κολλύειον μετὰ μέλιτος ἐμβρυα κατασπᾷ.

Κόλλοψ, οπος, ſinus, gremium. melius dicitur κόλλοψ quã κόλλαβος, ait Phrynich. Item verticillum citharæ, quo fides intenditur, κόλλαβος. Propriè autem eo nomine duriſsimum id genus in boum ceruicibus corium ſignificatur, ex quo gluten fieri ſolet: vnde exoleti & calloſi pueri κόλλοπες dicebantur. Ariſtoph. οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι, quum AEſchyli duritiã oſtendere vellet, Bud. Com.

Κολλυβιστὴς, numulari⁹: ſed meli⁹ ἀργυραμοιβὸς, ait Phrynich. κολλυβιστικὰ σύμβολα, teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybiſticas, quaſi ad permutãdam pecuniam externam inſtitutas, Bud. Comment.

Κόλλυβος, ὁ, quod numulario datur pro commutanda pecunia. εἶδος λεπτοῦ νομίσματος, ait Interpr. Ariſtop. κολλύβων, φοινίκων, σταφυλίων, ἰσχάδων, hæc genera ſunt bellariorum, in Comment. Ariſtoph. in Pluto.

Κολλυρὶς, & Κολλυρίδες, αἱ, collyridæ, tortæ panis, 2. Reg. cap. 6, ἑκάστῃ διαμέρισον κολλυρίδα ἄρτου, &c. alibi pro pulte accipitur.

*Κολλυρίζειν, opus piſtorium facere. 2. Reg. c. 13, ἐλθέτω ἀδελφή μου Θάμαρ, καὶ κολλυρισάτω ἐν ὀφθαλμοῖς μου κολλυρίδας δύο, &c. Eſt item in ſartagine coquere.

Κολλυρίων, ὁ, collyrio, auis apud Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 33: à Gaza redditur collurio.

Κόλλυς, capillus verticis dicitur, quem relinquebãt indetonſum diis conſecrandum, Etym.

Κολλύχιον, cortex nucis.

Κολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glutinoſus, tenax.

Κολοβανθεῖ, florem ſeſsilem gerit, Gaza ex Theophraſto, lib. 8. hiſtor. plant.

Κολόβιον, tunica, χιτωνίσκος: cui ἱμάτιον ſuperamicitur. veſtis erat breuis ſine manicis, quaſi humero tenus exerta, quali vtebantur monachi & heremitæ, Beroal.

Κολοβανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, florem minutulum edens.

Κολοβόπους, οδος, ὁ, truncatus pedes.

Κολοβὸς, ἡ, ὁ, mutilus, vitiatus: quid ſit docet Ariſtot. 4. Metaphyſ. κολοβὸς χειρῶν, mancus, in Epigram. κολοβὸς γίνεται, deficit. vnde colobium tunicæ genus abſq; manicis. κολοβὸς τὴν βάλανον, curtus, i. recutitus, Strab. Item κολοβὸν, Interpr. Gaza ex 8. Anim. de oto duce coturnicum, blaterator & hallucinator, & planipes.

Κολοβόκερκος θυσία, victima cauda mutila, vt ὠτότμητος, Chryſoſt. ad Roman.

Κολοβόσταχυς, ὁ καὶ ἡ, breuem ferens ſpicam, Dioſc.

Κολοβόω, μ. ώσω, π. ωκα, decurto, mutilo, trunco, minuo, diminuo, caſtro. Actiu. Accuſ. iungitur. κεκολοβωμένοι πόδες, minuti pedes, Gaza.

*Κολοβώματα, τὰ, ὀνομάζεται τὰ κατὰ χεῖλος, ἢ πτερύγιον, ἢ οὖς ἐλλείποντα, inquit Galen. lib. 14. Sunt & κολοβώματα, auriũ morbi, quum aliqua earum pars deeſt. Cornel. Celſus vocat curta.

Κολοβωτὴς, ου, ὁ, decurtator, qui malè pronuntiat, quaſi ſyllabas extremas deglutiens.

Κολοβάζω, inordinatè comedo.

Κολοίφρυξ, lignum vel truncus, qui pugnantibus, vt diuellantur, interiicitur.

Κολοιόπτερα, κολεόπτερα.

Κολοιὸς, ὁ, ὁ, graculus, vel vt Gaza tranſfert, monedula auis, de qua Ariſtot. AElian. & Oppian. in Ixeut. Cęlius lib. 13, cap. 4, ἀπὸ τοῦ κολῴειν, id eſt, tumultuando, deriuatũ dicit. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται, Lucian. graculus alienis plumis ſuperbit. Aretinus cornicẽ interpretatur apud Ariſtot. in Ethicis.

Κολοιτία, ἡ, coloetia arbor, Gaza lib. 1. hiſt. plant.

Κολοιώδης, τὸ, graculeum, graculatim.

Κολοκασία, ας, ἡ, vel κολοκάσιον, radix fabæ AEgyptiæ. Fuit item apud Sycionem κολοκασίας παλλάδος templum.

Κολοκοιλία, inteſtina, omaſa: ſic Laſcar.

Κολόκυμα, τος, τὸ, κωφὸν κῦμα, Euſtath.

Κολοκύνθη, vel κολοκύντη, Atticè, ας, ἡ, cucurbita. Ariſtophan. νεφελαις κολοκύντας.

Κολοκυνθὶς, ίδος, ἡ, cucurbita agreſtis, quæ pituitam ducit, Alexand. Aphrod. in Præfat. lib. 1. Problem.

Κόλον, κοιλία, ἡ διχόθεν ῥομφαία. vide Athen. Plin. ile vocari dicit.

Κολόνη ἄθω, moles Athonis, id eſt, athos mons, Apoll.

Κολωνὸς, tumulus, collis. κολωνὸς fortè melius ſcribitur.

Κόλος, ου, ὁ, mutilus: vt κόλος βοῦς, bos cornibus mutilat⁹. Item cibus. vnde κόλαξ.

Κολοσσία, ſtatuæ vmbra, erectio in altum. κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, coloſsi magnitudine, Lucian.

Κολοσσικώτερα, grãdiora, coloſsi inſtar habẽtia. Vitru.

Κολοσσὸς, ὁ, coloſſus, ſtatua viſendæ magnitudinis. vide Adag. Coloſsi magnitudo.

Κολοσυρτὸς, ἡ, ὁ, tumultus, turba, & multitudo vaga, ἀναφορὰ ſtrepitus, ꝓpriè ſtipularum vel faſcium lignorum, dũ trahuntur excitato puluere, i. φρυγανισμὸς, φρύγανον, cremiũ, palea. Heliod. παμπόλλου κονιός τε καὶ ἀχυρώδους κολοσυρτοῦ. Ariſtoph. in Plut. χειλίων κολοσυρτὸν i. ſitum. συρφετὸν, κοπορτὸν, ἄχυρον.

Κολουθὶς, diminutus. legitur & κολουθὶς, id eſt, demutilatus apud Theoph.

Κολουμένος ἰσχύος, viribus diminutus, Theophr. lib. 2, c. 20. κακολουμένος νόσῳ, in Epigram.

Κολούομαι, diſturbo, deſtruo.

Κολούραια πέτρα, caua, gibboſa, flexibilis, Callimach.

Κολλούριον, ου, τὸ, mutilatum cauda. Itẽ panis genus & pharmaci, quod Latini collyrion vocant. Apocal. c. 3, καὶ κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς.

Κόλουρος, ὁ, ὁ, κολοβὸς τὴν οὐρὰν, imperfectus. Hinc coluri, circuli duo in Sphæra, ob imperfectam conuerſionem. hi ducuntur per polos mũdi: ſic dicti, διὰ τὸ μέρη τινὰ ἀθεώρητα αὐτῶν γίνεσθαι, id eſt, quòd partes aliquas in ſe minimè conſpectas habent. vide apud Proclum de Sphæra.

Κόλουσις, εως, ἡ, imminutio, mutilatio. κόλουσις τῶν σταχύων, ſpicarum amputatio, Ariſtot. lib. 5. Polit.

Κολούω, μ. ούσω, π. κα, tui bo, impedio, tumultuor, frango, arceo, ἀπὸ τοῦ ποιεῖν, Apollon. lib. 7. Item ἐλαττῶ, minuo. κολούειν ἀξίωμα, imminuere dignitatem, Plutar. in Polit. pręcept. Ariſtot. Politic. 2, τὴν ἐν αἰρέσει πλέον βουλεύεσθαι ὁ κόλουσιν καὶ φθείρειν. Plato in Apolog. τοὺς ἄλλους κολούειν, alios imminuere & lædere.

Κολόφρυα, τὰ, armenta, vt boues, muli apud Theophr. dicuntur. Callimachus reptilia ita dixit, Nicãd. Interpr.

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ, κορωνίς, κεφαλὴ, κορυφὴ, τέλος. Feſtus, Colophona dicunt, quum quid finitum ſignificatur, vertex. vnde κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, vltimam manum, & veluti faſtigium imponere, Plato Epiſt. 3, τὸν κολοφῶνα τοῖς ὑποσχέσεσιν ἅπασιν ἐπέθηκας καλλίστατον, colophonem tuis omnibus pollicitationibus egregium impoſuiſti. κολοφὼν γήρως ἐστὶ τὸ ἀξίωμα, apex ſenectutis eſt authoritas. Gaza de Senectute. κολοφὼν ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, Plato de Legib. apex ſit il latus & faſtigium. Item κολοφὼν, vrbs Lydiæ.

Κολοφωνία, ας, ἡ, picis genus.

Κολοχεὶς, ὁ χειραγὸς, μασθὸν αἰτημένη, τὸ κατὰ τὸ εἶδος μέρος, ἵνα δῷ ἐπὶ τοῦ μαστοῦ, Heſych.

Κόλπωμα, ſinuoſum loculamentum, ſinus.

Κόλπος, ου, ὁ, κόλλοψ, ſinus, & laxa vberis regio, quę lac cõtinet: & nomen vlceris quo cutis & caro ſumma laxa ſinuoſaq; redditur: dicitur etiam affectus, vbi cutis à ſubiectis partibus multum diducta eſt & ſoluta, Galen. l. 2. ad Glauc. κόλπος περιέχων, de terra, Thucyd. vnde βαθύκολπος, i. profundus. Itẽ κόλπος, pro reti, in Epigr. κόλποις ἐν θεόεις dixit Nonn. & ζαθέων ὑπὸ κόλπων, de cęlo ſeu aere. Idem κόλπος ἀρούρης, ſinus ſeu gremium terræ. Aliquando κόλπος θαλάσσης ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχόμενος, vt Iliad. β. Καὶ ὁ θεὸς κατὰ κόλπον ἔχουσα κόλποις ἁλὸς, Hom. τὰ κοιλώματα τῆς θαλάσσης. ἐς δὲ βαθὺ τοὺς

θαὼ τοὺς κόλπους ἀπέπτυσεν, in Epigrāmate, ſpuit ter in ſinum. Prouerbiū eſt, quādo denotam⁹ nos quippiā ne eueniat precari & auerſari. εἰς κόλπους πτύειν, Ariſtoph.

Κολπόω, μ. ώσω, ſinuo, curuo.

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſinuoſus.

Κόλπωμα, ατος, τὸ, veſtis ſinuoſa, Poll. qua in tragœdiis reges vtebantur.

Κόλπωσις, remigium, velificatio. κόλπωσις τ̃ πτερῶν, Herodian. velis, Politian.

Κόλυβα, frumentum coctum.

Κολυβιστὴς, ου̃, ὁ, numularius.

Κόλυβος, ου, ὁ, villa, caſa, ἀγροικία, i. ruſticitas. Item proiiciens ſe in caput. vnde ἀκόλυμβος, natandi inſcius.

Κόλυθρον, ου, τὸ, ficus matura, σῦκον πέπον, Athen. lib. 3.

Κολυμβὰς ἐλαία, olea conditanea, in muria innatans.

Κολυμβάω, vel κολυμβέω, μ. ήσω, π. ηκα, nato, νέω, νήχομαι, κυβιστῶ. Neut. Abſol. κολυμβᾶν καὶ νεῖν πεντὸν, ὅθεν κολυμβητής.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piſcina, lauachrum, natatorium.

Κολυμβητὴς, ου̃, ὁ, natator, vrinator.

Κολυμβὶς, ἡ, vrinatrix, Gaza: & auis quædam, anatis genus, quod & κόλυμβον apud Ariſtot.. Gaza vrinatricē vertit. Oppian. eandem, puto, κόλυμβον nominat.

Κόλυμβος, vrinator, ſeu vrinatrix auis, Ariſtoph. Item natatio. ἐς κόλυμβον, in Epigram. ad natationem.

Κόλυμβος, & Κολύμβων, numiſmatis genus.

Κολυτέα, ας, ἡ, colytea arboris genus, de qua Theophr. lib. 3. hiſtor. plant.

Κολύφανον, τὸ, cortex, putamen: pro καλύφανον.

Κολυφρὸς, ὁ, leuis, agilis, ἐλαφρός.

Κολχικὸν, ου̃, τὸ, herba venenata. Nicand. in Alexipharmacis & Dioſcorid.

Κολχικὸν λίνον, Colchicum linum: à Græcis dicitur Sardonicū, Herodot.

Κολοάω, μ. άσω, π. ακα, effutio, tumultuor, Neut. Abſol. Gell. lib. 1, cap. 15, loquitari interpretatur, & graculorū more ſtrepere. Iliad. β, ἀμετροεπὴς ἐκολώα, i. ἐθορύβει.

Κολώνη, ης, ἡ, ὄχθη, mons, collis, tumulus, ἄκρα, moles, columna, τύμβος. Homer. Iliad. β. vbi Interpr. κολώνη, τόπος εἰς ὕψος ἀνήκων ἤτοι κολουόμενος· ἔστι γὰρ γεώλοφος ὄχθη.

Κολωνίτης, ου, ὁ, mercenarius, colonus, Athenis duo erāt κολωνοὶ: alter ad quem confugerat OEdipus, qui etiam Hippus dicebatur: alter vero in foro, iuxta Euriſaceum, ad quem confluebant qui mercede operam ſuam aliis locarent: vnde κολωνῖται vocantur mercenarii & baiuli, Polluci.

Κολωνὸς, ου̃, ὁ, iugum, locus altus. Didymus Odyſſ. λ. meminit, & Appol. 1. Argon. ἐπ' ἠερόεντι κολωνῷ. Item ὄρος, tumulus, collis, maceria, Valla ex Herodoto. λόφοι κολωνοὶ, Ariſtid. ἐς τὸν κολωνὸν συνέλεξαν τ̀ ἐκκλησίαν. ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τ̃ ἀθηνῶν, ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα, Thucydid. lib. 8, concionem in locum editum conuocarunt, vbi tēplum Neptuni eſt ſitum, decem fermè extrà Athenas ſtadiis, Valla. διὰ τ̃ κολωνῶν, per edita. κολωνὸς λίθων, aceruus lapidum, Herodot. lib. 4.

Κολωὸς, ου, ὁ, turbatio, ſtrepitus, tumultus, θόρυβος, Iliad. α, ἐν δ' ἤδη κολωὸν ἐλαύνετον: à nomine κολοιὸς, quod graculum ſignificat: vel à verbo κλῶ, i. κλάζω, rumpo.

Κόμαιθος, ου, flauam habens cæſariem, ξανθόθριξ, apud Lycophr. auricomus.

Κόμαρος, ου, ὁ, arbutus & vnedo, vel mori genus. Plin. libro 16. vnde κομαροφάγος, Ariſtoph.

Κομάω, efferor, comam nutrio, Neutr. Abſol. κομῶντες τὰς κεφαλὰς, alentes comas, Herodot. Ariſtot. de mundo Datiuo iūxit, ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα παντοδαποῖς, terra omni genere veſtita ſtirpium, &c. Chryſoſt. ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα, foliis vernans. κομᾶν λιβάνῳ, thure vernare & abūdare, frōdere, virere, Dionyſ. de ſitu orbis. κομάω, item pro ſuperbio, Ariſtoph. πρ. τοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ, nō mihi placeo, non ſuperbio, οὐ σεμνύνομαι. ἐκόμησε ἐπὶ τυραννίδι, tyrannidem affectauit, Herodot.

Κομβακεύομαι, magnificè iacto & crepo, κόμποις λέγω.

Κομβοῦν, ornare, comere, κομᾶν.

Κόμβη, ἡ, Curetum mater.

Κόμβος, ου, ὁ, nodus. Item locus editus, ὑψηλὸς τόπος. Item γόμφιος ὀδοὺς, dens molaris.

Κόμβυμα, τὸ, καλλώπισμα, ornatus, veſtitus.

Κόμβωμα, idem.

Κομέω, nutrio, θεραπεύω, curo, orno, ἐπιμελοῦμαι. Apoll. 1. Arg. ὥ καί μιν μοῦνον κομέεσκε τοκῆες, alūt. Heſiod. καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. vnde κομέεσκεν, curabat, apud Hom. Odyſ. & γηροκομεῖν, ſenii curam habere. κομεῖτον, Iliad. θ, θεραπεύετον. Item κομάω, ſum comatus. κομόωσι, capillati ſunt.

Κόμη, ης, ἡ, coma, τρίχωσις ex eo dicta quòd ſit κόσμος, i. ornatus corporis: ‖ vt ſit propriè compta ceſaries: τρίχωμα verò neglectam ſignificat, Artemido. αἱ μεγάλαι καὶ ἀτημελεῖς τρίχες, ὡς μὴ δοκεῖν κόμην εἶναι, ἀλλὰ τρίχωμα. & folium arboris. Item herba, quæ alio nomine τραγοπώγων. κόμη τοῦ ἀψινθίου, coma abſinthii, Galen. ad Glauc. pro folio. κόμην ἔχειν, ἐλευθέριον ἦν, οὐ δοῦλον, Ariſtoph. Interp.

Κόμης, κόμητος, ὁ, τῶν λαῶν ἄρχων, Suid. princeps, dux.

Κομηστικὸς, vectorius.

Κομήτης, ου, ὁ, crinitus, comatus. Ariſtoph. ἦν μὲν ἴδωσι κομήτην. Item cometa. Ariſtotel. de mundo, ἐν τῇ πυρώδει καὶ ἀτάκτῳ οὐσίᾳ κομῆται λεγόμενοι στηρίζονται, καὶ σβέννυνται πολλάκις, i. crinitæ fixæ viſuntur & reſtinguntur ſæpius: ſic Bud. vertit. κομήτης λειμὼν, in tragœdia dicitur pratū læto gramine veſtitum, Euripid. in Hippolito.

Κομιδὴ, ῆς, ἡ, vectura, portatio, propriè frugum in ciuitatem, cura, commeatus, ‖ recuperatio debiti. κομιδὴ καὶ ἀνακομιδὴ, cōmeatus vltrò citróque, Syneſ. Homer. Ody. ξ, κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται, i. δεόμενοι ἐπιμελείας καὶ θεραπείας cibo & potu egentes, i. cōmeatu. κομιδὴ βαρέων σωμάτων, dicitur ab Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. portatio grauiū corporum, quę in humeros imponuntur. ἡ τοῦ καρποῦ κομιδὴ, fructus collectio, meſſis, Xenoph. τῇ κομιδῇ τῶν καρπῶν, &c. percipiendis fructibus, Gaza de Senect. ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ καθάπερ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ, lautè vixiſſe, ac ſi in ædibus patris fuiſſet, in Heroicis.

Κομιδῇ, valde, magnopere, diligenter, παντελῶς, omnino: vt κομιδῇ νέοι, admodum adoleſcentuli, Herodian. κομιδῇ μὲν οὖν, i. prorſus quidē, ſępe apud Platon. legitur pro πάνυ μὲν οὖν, ſiue παντάπασι μὲν οὖν: ſic etiam apud Ariſtoph.

Κομίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, habeo, capio, mutuor, recipio: vt κομίζεσθαι τὴν ἐπιστολὴν, apud Syneſ. recipere. κομίζεσθαι χάριν, beneficium viciſſim accipere, gratiam reportare, Demoſt. & κομιεῖσθαι τὰς χάριτας pro eodem. Item colligo, mihi ſatiſfit, recupero, adipiſcor. Et ad ſe recipere, domum deducere: vt κομίζεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν, i. ἀναιρεῖσθαι, Andoc. & Iſocr. & Homer. Odyſ. ξ, ἔνθα με θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσατο, i. ἐπιμελείας ἠξίωσε. Pro percipere, Heſiod. ἔργα κομίζεσθαι, i. κομίζειν, opera, i. fructus operum percipere & reportare domum. κομίζεσθαι καρπὸν ὑπό τινος, Xenoph. πάλιν κομίζεσθαι, pro recuperare dixit Ariſtot. lib. 1. OEcon. Item ſuſcipere, Iliad. ζ, κομίσσατο πεσόντα, pro ἀνείλοντο. Sophocl. in Aiace, ποίμνας τε πάσας εἰς δόμους κομίζεται. Item eo, me domum recipio, vt κομίζεσθαι ἐπ' οἴκου, Thucyd. ἐκομίζοντο πεζῇ, pedeſtre iter fecere. κομισθῆναι πλοῦν, curſum tendere. κομισθεὶς ἐς τὰς Ἀθήνας, quum ſe Athenas recepiſſet. κομίζεσθαι ἐκ Δελφῶν, à Delphis petere, Plato de Legib. ὀπίσω κομιζόμενος, rediens, reuertens, Herod.

Κομίζω, μ. ίσω, π. ικα, geſto, veho, ἄγω, habeo, capio, curo, αἴρω, tollo, perfero, reporto, recipio, duco, deduco, tranſporto, Accuſ. Odyſſ. ο, τὸν δ' ἐγὼ κομιῶ, hunc ducā, vel ἐπιμελείας ἀξιώσω, curabo, hic mihi curæ erit. κόμιζε, Hom. i. ἐν ἐπιμελείᾳ ἔχε, tracta, ſatage. Ariſtophan. πρ. κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιὸν, id eſt, recipies hunc. Apollon. lib. 1, ὄφρα κομίζῃ γηράσκοντα, &c. i. vt curet ſeneſcentem. Heſiod. ἐν πίσι δ' ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει, fert, ducit, vehit. Hom. Iliad. ζ, κόμισαν δ' ἄρ' ἑταῖροι, id eſt, ἦραν, ἐβάστασαν, tulerunt, acceperūt. Pro importare, Plato ſecundo de Republ. ἐξ ὧν

λας πόλεως αὐτῇ κομίσουσι,in eam importabunt.Item adduco ſeu accerſo. Sophocl. κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. Plato Epiſt.7, ἐὰν ἐγὼ δέωμαι δεῦρο ἀρχελείδαν κομίσαι δυνατὸς εἰς λόγους ἡμῖν περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῷ τῶν νῦν γεγονότων,huc eum ſi poſsim ſiſtere ad reſpondendum nobis de crimine ſibi obiecto. κομίζω πρὸς σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολὴν,fero tibi ad regem epiſtolam, Thucyd.κομίζω πάλιν,reporto,reduco,Idem. ἔξω κομίσατε, exite,Euripid.κομίσας ἐς σπάρτην,reuerſus Spartam, Herodot.Item κομίζω, effero mortuum, Sophocl.in Aiace ad finem tragœdiæ.

Κομιστὴ,cibus.

Κομιστῆρες,οἱ,baiuli,deductores,naues.

Κομιστὴς,curator,vector,geſtator,portator.

*Κομιστικὸς,οῦ,ad portandum aptus. & κομιστικὰ πλοῖα,ab Hiperide vocabantur illa nauigia, quibus tyranni præda ab hoſte capta ſpolia deportabant.

Κομίστρια,nutrix,curatrix,comptrix.

Κόμιστρον,ου,τὸ, præmium quod datur ferenti quippiam.

Κόμμα,ατος,τὸ,inciſio,percuſsio, pars, fragmentum in oratione.Cæſum(inquit Romanus Aquila)quod Græci appellant κόμμα,eſt pars orationis nondum ex duob* aut ex pluribus verbis quicquam abſoluti ſignificans: vt,Etſi vereor,iudices,ne turpe ſit. vide eundem.Accipitur & pro moneta,Ariſtoph. Plut.ἐπεὶ δ' ἐστὶ πονηροῦ κόμματος. Quin & κόμματα, aquarum emiſsaria & incilia,ad hoc inuenta & ſtructa,vt aquæ aut in campos aruales admitti poſſent, aut intra alueum contineri. Harpocr. ait κόμματα εἶναι μέρη τινὰ τῆς [illegible]λάμας,ἡ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ [illegible] γινομένων,ἢ τῶν αἰθρείκων.

Κομμαρεύω,venor,laboro.

Κομματικὸς,ου,ὁ,inciſiuus,circunciſus,& lenocinii plenus,ſeu ad lenocinium pertinens, Trapezunt. κομματικὰ σχήματα,diſſolutæ figuræ,Hermog.

Κομματικῶς,cæſim,Idem.

Κομμάτιον,ου, particula,quæ duos vel tres verſus complectitur, nõnunquam plures, ſectiuncula, pars comœdiæ,vt apud Ariſtoph.videre licet: hæc pars τῇ παραβάσει præponitur,vt ſit κομμάτιον προκήρυγμα τῆς παραβάσεως.

Κομμεῖν,ornare.

Κόμμι,τὸ,gummi:gumma dicitur Gazæ. τῷ κόμμι ἐπιχρίω,gummi illino,Herodot.

Κομμὸς,ὁ,lenocinium,περίεργος κόσμησις, ſuperuacaneus ornatus.eſt item pars Tragœdiç,Ariſtot.περὶ ποιητικῆς.

Κομμοῦσθαι,comptum eſſe,prçter decorum ornari,καλλωπίζεσθαι.

Κομμονατήριον,τὸ,epiſtola, quæ cum mandatis in regiones emittitur ab Imperatore.

Κόμμωσις,εως,gummitio,ἡ τοῦ σμήνους διάχρισις. Columella lib.vltimo,eſt velut excrementum purgamẽtúmq; cerç.

Κομμωτὴς,οῦ,ὁ,comptor,tonſor,Poll.

Κομμωτίζω, curioſius orno. καλλωπίζω. (in Gorg.

Κομμωτικὴ,ars fucãdi & lenocinii aptãdi,de qua Plat.

Κομμωτικὸν,illitum. Item medicinæ pars ea quæ cultui corporis tribuitur.

Κομμωτικῶς,comptè,Hermog.

Κομμώτρια,ας,ἡ,cõptrix. Pl.2.de Rep. δέονται ζωγράφων,κομμω-

Κομμώτριον,ου,τὸ,inſtrumentũ muliebre. (τριῶν κουρέων.

Κομοτροφεῖν,comã nutrire,de Gallia comata dixit Stra.

Κομπάζω,μ.άσω,π.ακα,magnificè iacto,glorior,tumidè & cum faſtu efferor, Accuſat. Neutr. Abſolut. Sophocl. in Aiace, μέγ' ἄν τι κομπάσειας,ἀσπίδ' εἰ λάβοις,magnopere tibi placeres. vnde ἀποκομπάζω. ἀπεκόμπασε βρέγχον, raucum ſonum edidit,in Epigr. & κεκομπασμένος,temerè iactatus.

Κομπασμὸς,& Κόμπασμα,τος,τὸ,iactãtia,oſtẽtatio,Ariſto

Κομπαστὴς, οῦ,ὁ,κομπαστὴς,iactator,mẽdax,Idẽ. (phan.

Κομπαστικῶς,iactabundè.

Κομπέω,μ.ήσω,π.ηκα,reſono,ſuperbio,Neutr. Abſolut. Ianus Laſcar. ὦ μέλεοι κομπεῖτε φρυάγμασι,ſuperbite fremitibus & faſtu. Soph.in Aiace,cũ Accuſ.τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον, tãtũ verbũ ſuperbè iactabat,i.ἐμεγαλοῤῥημόνει.κόμπει μάτην,Eurip.

Κομπηρὸς,οῦ,ὁ,ſuperbus.

Κομπολακέω, futilia glorior, λέγω κομπώδη, καινὰ ποιῶ ψό (φους.

Κομποῤῥήμων,iactabundus.

Κόμπος,ου,ὁ,ſtridor, ſonus,iactantia,faſtus. Sophocl.in Aiace,κόμπος πάρεστι,faſtus adeſt. Euripid.in Rheſo, κλύει καὶ κόμπους κωδωνοκρότους,id eſt,ſonitus.& lib.7. Epigram.μεγάλοις κοινῆς πότνα δίκη κόμπον ἀγλωσσίης, faſtum ſuperbię. ἑλληνικοῖς κόμποις καὶ πανηγύρεσι,Nazanz.pompis & ſolennitatibus Græcorum.

Κομπὸς,οῦ,ὁ,ſuperbus,inſolens:oxitonum Cyrillo.

Κομποῦμαι,iactanter aliquid dico. Thucyd.lib.6,ἐκομποῦνται,id eſt,κομπαστικῶς λέγουσι.

Κομποφακελοῤῥήμων, grauibus & duris verbis vtens. nã φάκελοι graues ſunt lignorum faſces.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus in verbis. τὸ κομπῶδες, iactantia. κομπωδέστερος,iactãtiuſculus, Valla.

Κομπωδῶς , magnificè.

Κομψεία,ας,ἡ,feſtiuitas,lepor,argutia,πιθανολογία, Ariſt.

Κόμψευμα,ſcitamentum,ſpecioſus ſermo,Lucian.

Κομψεύομαι, μ.εύσομαι, π.ευμαι, ſcitè & vrbanè cauillor, Pl.l.4.de Rep. Themiſt. pro elegãter fingere.οἱ πλάσται δὲ ὅτι μᾶλλον κομψεύονται ἐν τῷ ἔργῳ,id eſt, elegantius affingunt & ſolertius:adulor, veneror, Depon. Abſol.

Κομψευριπιδικῶς, verſutè, Ariſtoph.ἱππεῦ.

Κομψέω,μ.ήσω,π.ηκα,iocor,venuſtè dico vel ſeuerè,στωμύλλω, Neutr. Abſolut.

Κομψοπρεπὴς μοῦσα,dicitur ab Ariſtoph.νεφ.muſa feſtiua,lepida,compta,ſcita,venuſta.

Κομψὸς,οῦ,ὁ,ſcitus,elegãs,induſtri*, facundus,fict*,ſubornatus,verſutus. Plat.2.de Repub. κομψόν γε φαίνεται αὐτοῦ τῆς φύσεως,ipſius naturæ affectus videtur ingenuus. Ariſtoph.νεφ.εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ,i.ἀστεῖον,πιθανὸν,εὔχαρι,feſtiuum eſſe in congreſſu. apud Suid. enim & alios ſcriptores ſæpe legitur κομψὸς, non κόμψος: vnde τὸ κομψὸν, περίεργον,περίαλλον,πανοῦργον,ἀπατητικὸν,πιθανὸν,τεχνικόν. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ,i.tu es aſtutiis exercitatus,Euripid.

Κομψότερος,ου,ὁ,naſutior. βελτιώτερος,ἱλαρώτερος.

Κομψότης,ητος,ἡ,lepor,feſtiuitas, vrbanitas, elegantia, venuſtas,ſubtilitas,argutia,Plato Epiſt.10.

Κόμψως,vel κομψῶς,ſcitè,pulchrè,lepidè,Xen.

Κομῶ,nauo operã, curo, ἐπιμελοῦμαι,curam adhibeo.

Κομώτης,ου,ὁ,qui nutrit capillos.

Κομώτρια,ας,ἡ,perita nutriendorum capillorum.

Κοναβέω, μ.ήσω, π.ηκα,& Κοναβίζω, μ.ίσω ,π.ικα, reſono ſtrepo,ἠχῶ. Neut. Abſolut. Homer. Iliad.ς, σμερδαλέον κονάβησεν. Ibidem,σμερδαλέον κονάβιζε.

Κόναβος,ου,ὁ,ſtrepitus,plauſus,ἦχος,2.breui.

Κοναρὸς,pinguis,efficax.

Κονδῖτον,in Epigram. Laſcar. mihi retulit eſſe vinum in dolio,quod doliũ eſt in alio ãpliori dolio pleno aqua, & illic condito.

Κόνδυ,calix, Cimbrici poculi genus,Heſych.

Κονδύλη,ης,ἡ,tuber,οἴδημα,Interpr. Ariſtoph.

Κονδύλιον, operculum ſiue teſta conchylii, quod & ὄνυξ appellatur, Paulus AEgineta.

Κόνδυλος,ου,ὁ,tuberculum, ſiuç id quod extat,articul*, ſiue nodus digitorum,digitorum prominentia. Martiã. complicatis in condylos digitis vulnerabat. Sic Ariſtoteles lib.1. Anim.τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν κόνδυλον vocari, τὸ δ' ἄκαμπτον φάλαγγα,i.vbi contrahuntur, κονδύλους nominari: vbi verò directi ſunt, φάλαγγας: vnde & plagæ nomen ductum pro pugno, videlicet vn coup de poing,ſeu digiti inflexi percuſsio:vulgò talitrum dicũt.κονδύλους λαβεῖν, alapis cædi,Dem.κονδύλους ἐντρίψαι, Lucia.colaphos ducere, vel incutere. Eſt & oſtrei genus apud Paul. AEgin.

Κονδυλίζω, pugno verbero vel nodo digiti. Socrates inter loquendum agente id orationis vehementia ſæpe ſolebat κονδυλίζεσθαι, Laer.lib.2.vbi Interp. non bene vertit iactare digitos.

Κονδυλοῦσθαι,intumeſcere.

Κονδυλώδης, tuberoſus, præ ſe ferens formam in digitis articulorum, nodoſus.

Κονδύλωμα, excreſcentia carnis circa anum, & tubercula quædam in locis muliebribus ſanguinem fundentia: ſic dicta à ſimilitudine extremorum in quatuor digitis pugno clauſo nodorum.

Κονέω, μ. ήσω, π. ηκα, operor, ἐγκονέω. vnde γόνυ, ὅ ἐστι κόνυ τὸ ὄν: ὅ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ, inquit Interp. Apollon.

Κονήτης, miniſter.

Κονία, ας, ἡ, calx, cinis, puluis, lixiuium. κονία σακτὴ & διηθημένη, lixiuium liquidum & excolatum. Eadē ſignificatione dicitur κονία στακτή, teſte Paulo, lixiuiū è miſcella cinerū calcíſque cōparatum. κονία ſeu κονίη 2. ſyllabam nunc producit, Hom. Ilia. β, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη: nunc corripit, Ibid. πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, i. ἐν τῇ γῇ. Heſiod. πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσε. Item κονία, opus tectorium. interdum certamē, μάχη: à κονίζειν, i. certare, ſiue ſe comparare ad pugnandum.

Κονίαμα, tectorium opus, illimentum calcis.

Κονιάτης, ου, ὁ, incruſtator parietum, tector.

Κονιατός, ῦ, ὁ, calce illitus, calce læuigatus. ἐν τοῖς κονιατοῖς οἰκήμασι, in domicilijs opere tectorio læuigatis, Theoph. lib. 4. de cauſ. plant.

Κονιάω, μ. άσω, π. ακα, feſtino. itē pingo, calce illino, conſpergo, dealbo, opere tectorio induco. vnde in Act. Apoſtol. τοῖχος κεκονιαμένος, paries albario opere vel tectorio illitus. Et Matth. 23, τάφοι κεκονιαμένοι, ſepulchra albario illita. Act. Accuſ. Bud. in Annot. & Com. κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας, viuaria anguillarū extruunt, Ariſtot. l. 8. Anim.

Κονίδες, αἱ, lendes. vide κόνις in Ammon. & infrà.

Κονιέω, idem quod κονιάω.

Κόνιζα, ης, ἡ, pulicaria herba, vel pulicaris Theodoro, quòd pulices necat: vel cunilago Plinio.

Κονίζω, μ. ίσω, π. ικα, puluere fœdo, exerceo: de athletis, qui lucta ſe exercentes, puluerem excitabant. Actiu. Accuſatiuo. vnde apud Heſiodum, κεκονιμένος, puluerulentus. κεκονιμένος ἀλφειὸς ποταμὸς, puluerulentus propter calculos & arenam, in Epigram. apud Ariſtoph. κεκονιμένος: itidem in Epigr. κεκονιμένα ἀσπίς, puluerulenta parma, ὁ κονιορτὸς ἐνεκτίμων, Demoſt. κεκόνισο ὁ ποταμὸς, in Epigram. i. fluuius deſiccatus eſt vt puluerem admitteret.

Κονίοντες, κόνιν ἐγείροντες, Homer. Odyſſ. θ.

Κονίποδες, calceamentum lacerum, non cooperiens totum pedem, præterea anguſtum. Heſychius ſcribit κονίποδες, i. ὑποδήματα μικρά.

Κονιορτόποδες, agreſtes, operarii, κονίποδες.

Κονιορτός, οῦ, ὁ, puluis: παρὰ τὸ ὄρω, τὸ διεγείρω.

Κονιορτόω, puluerē iniicio, puluerē excito. κονιορτούμενος, puluere inſperſus, Naz. μηδ' αὐτὴ τιμῆς ἰδίας κονιορτώμεθα.

Κονιορτώδης, εος, ὁ & ἡ, puluerulentus.

Κονιόμενος, ου, ὁ, qui verſatur in ludo, vt ſcholaſticus.

Κονιόω, ῶ, puluerem excito.

Κονίποδες, apud Epidaurios plebei & vulgares dicebātur, vt pote qui in agris habitarent.

Κονίπους, γενὸς σφονδύλιον, Ariſtop. Itē pedibus κεκονιμένος, Plutarch. in Problem. (Accuſ.

Κονίπλω, μ. ψω, π. φα, excito puluerē, ipleo puluere, Act.

Κόνις, ιος, ἡ, paroxytonum, Cyrillus (ſuperius tamē κονίδες ſcribitur:) lens, lendis, Ammon. Cyrillus exponit lēdes aut furfures capitis.

Κονὶς, ίδος, ἡ, oxytonum, puluis, cinis, calx, & quiduis aliud, quo aſperitas læuigari poteſt, & obſtrui raritas. vnde ἀκόνιτος, non picatus. Lucian. de luctu, τὸ δὲ ὑπολειπόμενον ἡ κονίς, quod remanet cinis eſt, i. ἡ σποδός.

Κονισάλεος, puluerulentus.

Κονίσαλος, ου, ὁ, puluis, κονιορτός. Hom. Iliad. γ. circa initiū & aliâs, ε, ρ, χ, ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής, ſub pedibus excitabatur puluis procelloſus. Et cœnum ceromati mixtum, cui ſudor acceſſerit, vt author eſt Gal. Itē dæmonis nomen apud Athenienſes, Cæl. lib. 4, cap. 26.

Κονιστήριον, ου, τὸ, coniſterium. Vitruuio dicitur locus in Xyſtis ad luctandum, inungēdis gymnaſtis priuatim dicatus, Hermolaus in Corollario.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, puluere ſe volutans. κονιστικὸς ὄρνις, vt ἀλέκτωρ, φασιανός, apud Ariſtot. pulueratrix, quæ ſeſe in puluere volutat, Gaza.

Κονίστρα, arena, ſeu puluis, in quo exercemur palęſtra, area, Ariſtot. lib. 9. Anim. de nido perdicis.

Κόνιθρον, puluis, ſordes.

Κονίω, lino, vngo, puluerem excito, feſtino. Heſiodus, κονίοντες πεδίοιο, id eſt, τρέχοντες. ἐν γὰρ τῷ τρέχειν κόνις ἤγουν χῶμα ἐγείρεται, ὃ ὑπὸ τοῦ κονῶ τὸ ἐνεργῶ, inquit Interpr. κονίονται, puluere voluntantur.

Κόννα, cinis. Κοννεῖν, intelligere, ſcire.

Κόννις, erro, mendicus. Κόννος, barba.

Κόντος, ου, ὁ, contus, remus.

Κοντουβερνάλιος, ου, ὁ, contubernalis, commilito, συστρατιώτης, παρὰ λατίνοις.

Κοντοφόροι, οἱ. vide ὁπλῖται in Appēd. Lex. vocab. militar.

Κοντωτὰ, τὰ, genera quædam nauium dicta, quòd contis propellerentur, Bayf. ‖ Appian. in primo bello externo, pro minoribus nauigiis vtitur, quaſi actuaria.

Κόνυζα, ης, ἡ, βοτάνη τις. vide κόνιζα.

Κόξα, ης, ἡ, coxa, poples, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος.

Κοπάδες συκῶν, fici multifidę, Gaza l. 1, c. 5. de pl. Theop.

Κοπάζω, μ. άσω, π. ακα, ceſſo, requieſco. Neutr. ‖ pono: de vento, Matt. 14, καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος.

Κόπανον, piſtillum, ὕπερος. vnde τετρακοπάνιστος ἄρτος, panis ter piſtus, i. bene ſubactus.

Κοπάς, arbor inciſa.

Κοπεὶς, ἕντος, cæſus, contuſus, detruncatus: à κόπτω.

Κοπετὸς, ῦ, ὁ, planctus, luctus, eiulatus.

Κοπεύς, έος, τὸ, genus cæli.

Κοπὴ, ῆς, ἡ, contuſio, tritura, fractura.

Κοπιαρὸς, ῦ, ὁ, laborioſus. κοπιαρώτερος, laborioſior, Ariſtot. in Probl. ſect. 5.

Κοπιάζω, μ. άσω, π. ακα, & Κοπιάω, laboro, negotium faceſſo, in laſſitudinem duco, feſſus ſuccumbo. Neutr. abſol.

Κοπίζειν, ψεύδεσθαι, mentiri, Cæl. lib. 14, cap. 38.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, mucro, falx, bipēnis, gladii genus, Plutar. in inſtrumento culinario numerat. κόπις (ſcribit Suid.) λάλος, ῥήτωρ, acutus & verſutus, Eurip. de Vlyſſē. ‖ Plut. in Phocione, ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς πάρεστιν, verba ſunt Demoſt. de Phocione. Et κοπίδες, cœnæ Lacedæmoniorū, Athen. lib. 2, & 4, Cæl. lib. 14, cap. 58.

Κόπος, ου, ὁ, labor, moleſtia, laſſitudo ſponte veniens, defatigatio. κόποις ἁλίσκεσθαι, Galen. i. corripi defatigatione. Ariſtoph. in Pluto, τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, in labore verſari. ὁ πόνος ἐστὶ τοῦ κόπου αἴτιος, laſſeſcendi cauſam labor infert.

*Κοπόομαι, laſſeſco, fatigor, iactor. apud Dioſcor. κεκοπωμένοις, labore cōfractis, vel fatiſcentibus, vel cōtuſis.

Κοππατίας ἵππος, equus κ litera notatus. vide Ariſtop. Interpret. in Neb. & Cæl. lib. 4, cap. 31.

Κοπρέω, vel Κοπρεύω, ſtercoro, planto.

Κοπρία, ας, ἡ, ſtercus, ſterquilinium, πηλός. Chryſoſt. ἀλλὰ τὴν κοπρίαν καὶ οἰκίαν αὐτῷ καὶ πόλιν κατεστήσας, & ſterquilinium pro domo & vrbe vt ei eſſet, faciens.

Κοπρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtercoro. Neutr. Accuſ.

Κοπρικὸς, ῦ, ὁ, ſtercoreus.

Κόπριον, σκατῶν σκύβαλον. κόπρια σκύβαλα, fimum circuniicere, Nazanz. (quitur.

Κόπρειος ἀνὴρ, plebeius homo, κοπρεύς, qui fœda & vilia lo

Κόπρωσις, εως, ἡ, ſtercoratio, Κοπρισμὸς, ῦ, ὁ, idē.

Κοπρώδης, εος, ὁ & ἡ, ſtercoroſus. (Hippocr.

Κοπριῶνες, οἱ, ſcarabei, quòd ſtercoreas pilas ꝓuoluant.

Κοπρολόγοι ἄνδρες, viri ſordida loquentes, Ariſtoph.

Κόπρος, ου, ὁ & ἡ, fimus, σκύβαλον. Ariſt. τῇ ἰδίᾳ κόπρῳ, vo ſceris ſtercore. Itē excremētū quod ab eduliis in ipſis inteſtinis cōtinetur, mādra: propriè tamē equinus fimus. κόπρου ὠφέλεια, vtilitas ſtercorādi. κόπρον παρέχω, Gaza de Sen,

κόπρον ἀναθυμιᾶς, Interp. Ariſtop. vide prou. Apud ſimű.

Κοπροφορεῖν, inquinare, κόπρῳ πληροῦν. κοπροφορήσω, ſtercore (fœdabo.

Κοπρών, ῶνος, ὁ, ſterquiliniű, latrina.

* Κοπρώνης, pro homine extremæ ſortis ponitur à Chryſoſt. quaſi ſterquilinarius.

Κόπρωσις, εως, ἡ, ſtercoratio, Theophraſt.

Κοπτάριον, ου, τὸ, id quod contuſum eſt, ſicut herba iam contuſa. Item placentula. Dioſc. pro rombulis accipere (videtur.

Κοπτὰς, οῦ, placentæ genus.

Κόπτον σιδήρειον, ferramentum acutum.

Κοπτὸς, ἡ, πόλις, & locus, Schol. Theocrit. Idyl. 17.

Κόπτομαι, μελ. ψομαι, π. ομμαι, Depon. & Κόπτω, μ. ψω, π. οφα, cædo, percutio, pulſo, dirigo, obtundo, frango, dilanio, plango. κόπτει τὰ λιμναῖα, lacus petit. νόμισμα κόπτειν, Ariſtotel. 2. OEconom. cudere nummum. νόμισμα ἔκοψε καττιτέρου, ex ſtanno percuſſit nummum. Ariſtoph. κόπτω τὴν θύραν, pulſo ianuam. κόπτομαι, pro arieto. Ariſtot. de mundo, ἐνειλούμενον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοθίου βίας, ventus in terra cohibitus ac conuolutus arietat impetu vehementi. Pro plango pectus, Lucian. de ſacrific. προθύουσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. κοπτομένη κόνις, excitatus puluis. Heſiod. κόνις δ' ἀμφιδεδήει κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, puluis quem excitāt currus. Accipitur aliquando in ſignificatione impudica, quemadmodum Latinis præcidere. Ariſtophan. Ran. κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς, præciditur acclinatus. Martialis, Præcidi gaudes, præciſus Næuole ploras. Ammonius diſtinguit à ψοφεῖν.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operoſus, qui facilè fatigatur. ‖ Pro moleſto accipit Plutarch. in Platon. quæſtion.

Κοπωθέντες, οἱ, defatigati.

Κοραγεῖν, puellam abducere.

Κορακεύομαι, κοράττω, κοραίνω, nigrefacio, μελαίνω.

Κορακίας, ὁ, niger. Item graculus, ſpecies quædam monedularum, Ariſtot. 9. Animal.

Κοράκινος, ου, ὁ, coruinus.

Κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus piſcis. παρὰ τὸ κόραξ, τὸ μέλαν. Cœlius lib. 7, cap. 5. ‖ Athen. ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας κινεῖν ἀεὶ καὶ οὐδέποτε παύεσθαι. Gaza graculum vertit, & coruulum.

Κορακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, coruinam ſpeciem gerens.

Κορακώδης, ὁ καὶ ἡ, qui eſt coruini generis, coruinus.

Κοραλλίζω, corallium imitor, rubeſco.

Κοράλλιον, corallium. ὅτι τοῦ κείρεσθαι ἐν τῇ ἁλί. infrà ſcribitur per ω μέγα.

Κοράμβη, Atticè pro κράμβη, braſſica, quòd pupillas hebetet. παρὰ τὸ κόρας ἀμβλύνεσθαι.

Κόραξ, ακος, ὁ, coruus, κορώνη: à κόρον, nigrum: vel ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰς κόρας, ab aſſiduo pupillæ motu, Cæl. libro 7, cap. 5. Eſt etiam locus ſupplicii in Theſſalia, vnde Prouerbiű, εἰς κόρακας, ad coruos, de quo Eraſm. Chil. Ariſtoph. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; non abibis in perniciem? ἐς κόρακας ἐρρήσετε. Idem. βάλλ' ἐς κόρακας, Idem. ὀξέλω ἐς κόρακας, idem Ariſtoph. Item τὸ ῥόπτρον, quo fores pulſantur. κόραξ apud Appianum nominatur cum ferreis manibus inter inſtrumenta pugnæ naualis. Eſt etiam κόραξ ſydus, ſignű cæleſte, Proclo de Sphæra. De coruo aue vide Ariſtotel. libro 8. Animal. Ælian. & Oppian. Eſt & machina nautica cuius in naumachia vſus apud Polyb. qui apposìtè eam depingit.

Κοράξαι, ſuppliciter obſecrare.

Κοράσιον, ου, τὸ, puella.

Κορασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορατεῖν, obſtrepere, improbè & pertinaciter quippiã (flagitare.

* Κοραύλη, ης, ἡ, vlcus, ἕλκος.

* Κόραφος, ου, ὁ, auis quædam.

Κορδακίζειν, inconditè & laſciuè ſaltare.

Κορδακισμὸς, οῦ, ὁ, & Κόρδαξ, ακος, ὁ, genus ridiculæ ſaltationis ac ruſticæ in comœdiis, ad quam Terentius alluſit in Adelphis, Tu inter eas reſtim ductitans ſaltabis? i. κορδακισμὸν agens. Ariſtophan. οὐδ' εἵλκυσε τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδακ' εἵλκυσε, neque cordacé protraxit. Capitur &

κόρδαξ pro pede trochæo, Quintil. lib. 9.

Κορδισοί, οἱ, gens quędam Galatarum, apud Athen. lib. 6. meminit Eraſm. in prouerb. Canis in præſepi.

Κορδύλας, cordula.

Κορδύλη, ης, ἡ, παρὰ τὸν ὦμον δεσμός, ligula, claua, omne eminens & contortum, & genus viliſſimi piſciculi, Cæl. lib. 13, cap. 58. Interpr. Ariſtoph. annotat Cyprios κορδύλην appellare τὸ περιείλημμα τῆς κεφαλῆς, capitis inuolucrű. Item fœtus thynnorum qui in pelamidem abit, exactóque anno thynni nomen aſſumit: ſic Ariſtot.

Κόρδυλος, ου, ὁ, animalculum aquaticum, Gaza in Ariſtot. aliàs cordulam, aliàs cordulum vertit.

* Κόρδυς, υος, ὁ, aſtutus, fallax, propriè πανοῦργος, i. is qui omnibus in rebus verſatus eſt.

Κορεία, ſaturitas, pulchritudo, virginitas, Proſerpinæ ſacrificium.

* Κορεῖον, ου, τὸ, idem quod παρθενεῖον.

Κορεύω, puerum ſiue puellam educo, Euripid.

Κορέννυμι, μ. έσω, π. εκα, & κορεννύω, & κορέω, ſaturo, ſatio, expleo. vnde κακορεσσαμένου αἶγας, lib. 4. Epigram. cű Genit. & Heſiod. κακορημένος ἦτορ ἐδωδῆς. κεκορημένος ὕδατος, aqua ſaturatus, in Epigr. κεκορημένα ποίης, ſaturata herba, Apol.

Κορεσθεὶς, ὁ, ſaturatus, repletus. dicitur & κεκορημένος Hom.

Κορεύματα παρθένια λύειν, ſoluere virginitaté, Euripid.

Κορέω, ῶ, κοσμῶ, χαλλωπίζω, orno, purgo, verro. Actiuum. Accuſatiuo.

Κόρη, ης, ἡ, puella decenti forma conſpicua apud Moloſſorum gentem. vnde & Ades rex eorum filiam ſuam appellauit κόρην. Accipitur etiam pro virgine, vt annotauit Euſtath. vnde forma diminutiua fit κοράσιον. παῖς κόρη, puellula virgo, Demoſth. κόρη καὶ δέσποινα, virgo & domina, pro Minerua, Plato de Leg. Sic ité Proſerpina aliquando vocatur. Laert. in Pythagora. Timæus quoq; in 10. hiſtor. ait dixiſſe illum, quæ cum viris habitarent eas deorű nomine cenſeri κόρας & nymphas, & deinceps matres appellari. Lycophron hoc nomine vocat naues πρωτοπλόους, i. primùm in aquam conjectas. Item pupilla in oculo, i. humor oculi interior quo videmus, vbi imago quaſi in ſpeculo ſemper relucet. vnde Plutarch. ſcribit oratorem quendam dixiſſe de impudente, quòd in oculis haberet nõ κόρας, ſed πόρνας. Item impedimentum ſiſtens profluuium, & nummi ſpecies.

Κόρηθρον, ου, τὸ, ſcopæ: ἀπὸ τοῦ κορεῖν.

Κόρημα, idem, κόσμημα, σάρωμα, ſcopæ quibus verrimus, & id quod domum verrendo abiicitur. Ité vas, Polluci.

* Κόρθιλος, ου, ὁ, auis quædã, à nõnullis baſiliſcus dicitur.

Κορθύνω, accumulo, colligo. Heſiod. in Theog. ζεὺς δ' ἑοῦ οὐ κόρθυνεν ἑὸν μένος, vires ſuas collegit.

Κόρθυς, υος, cumulus, σωρός.

Κορθύω, accumulo, κορυφόω, eleuo, augeo. Hom. Il. ι, κῦμα κελαινὸν κορθύεται, attollitur, efferueſcit, κορυφοῦται, αὔξει.

Κοριάννισον, ου, τὸ, corianniſum, genus leguminis, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant.

Κορίαννον, ου, τὸ, annulus, qui in indice ferebatur, teſte Polluce lib. 2. ornatus muliebris. Et coriandrum herba, de qua Nicand. in Alexipharmacis, & Dioſcorid. Item κορίαννον, genus oleris hortenſis. Gaza coriannum vertit ex Theophraſto, apud quem aliquando κορίανον legitur, ſed ſæpius κορίαννον.

Κορίδιος, ου, ὁ, qui virgo ducit vxorem.

Κορίζομαι, blandior, blandè appellor. Ariſtophan. τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνειν ἐκορίζετο: ἀντὶ τοῦ ἐκολάκευεν.

* Κοριζόμεναι, αἱ, puellæ nubiles.

Κορινθαλὴς, laurus.

Κορίκιον, τὸ, res ad virginem ſpectans.

Κορικὸν, virginale.

Κορικῶς, muliebriter. puellarum more.

Κορινναῖοι, οἱ, qui ex clanculario concubitu nati ſunt.

Κορινθία ῥαφανὶς, radix Corinthia, Theophr. l. 7. de pl.

Κορινθιάζειν, & κορινθιάζεσθαι, ſcortari, lenonem agere, Corinthiari,

Corinthiari. vide in Chiliad. Eraſmi.

Κορινθιουργὴς, Corinthio opificio factum, Bud. Com.

Κορίσσω, puluerem concito. malim κονίω.

Κοροειδὴς, puellæ ſimilis.

* Κορέω, μ. ώσω, π. ωκα, exalto, impleo, ὑψόω. Eſt etiam ſuperbio, iacto, glorior, γαυριῶμαι.

Κόριον, ου, τὸ, & Κοράσιον, ου, τὸ, puellula. κόριον, κοράδιον & κοράσιον dicunt Attici, ait Phrynich. non autẽ κοράσιον. Item κόριον, coriandrum.

Κόρις, ή, cimex, vt Gaza vertit ex Ariſtot. vide κόρις.

Κορεφάδη, hæc dictio legitur in lib. Orphei de gẽmis.

* Κόρυψ, κος, ὁ, adoleſcentulus, νεανίσκος.

Κορώδης, puellaris.

Κόρκορα, ὄρνις ἀγραία.

Κόρκορος, olus agreſte & contemptum, piſcis quidam.

Κορκορυγεῖν ἡ γαστὴρ dicitur, i. latrare, ſtrepere, ἠχεῖν. vnde διακορκορυγεῖν, apud Ariſtoph.

Κορκορυγὴ, ῆς, ἡ, & Κορκορυγμὸς, οῦ, ὁ, inteſtinorũ latratus, & ſtrepitus, propriè de equis. vide διακορκορυγεῖν.

* Κορκόντης, αἰδοῖον ἀνδρῶν, genitale vel teſticulus virorũ.

• Κορμάζω, μ. άσω, π. ακα, ſcido, populor, τέμνω, & circũligo

Κορμὸς, οῦ, ὁ, truncus, ſtipes, caudex, codex: ἀπὸ τοῦ κεκορμῆσθαι, τὸ συντετμῆσθαι.

Κορνοπίων, cognomentum Herculis, à fugatis locuſtis.

* Κόρνος, ου, ὁ, aculeus, tormentum, κέντρον. Eſt etiam myrtus, μυρσίνη.

Κορνώπης, ου, ὁ, & Κόρνοψ, οπος, locuſta.

* Κορώνη, ης, ἡ, mucro teli, τὸ ἄκρον τοῦ τόξου.

Κόροιβος, ου, ὁ, Corœbus. Ponitur & pro ſtulto.

Κορίτης, ή, vulpes, ἀλώπηξ.

Κορίφορος, ου, ὁ, virginum corruptor.

Κοροκόσμιον, τὸ, virginum ornatus.

Κορωνόπους, ſilago, herbæ genus, Theophr. lib. 7. hiſtor. plant. κορωνόπους etiam dicitur.

Κοροπλάθος, ου, ὁ, vel κοροπλάθης, potius teſte Chriſtodulo, figulus, propriè pupparum, & huiuſmodi imaguncularum quorumcunque animalium, ὁ ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ ἢ ἑτέρας τοιαύτης ὕλης πλάττων κόρας ἢ κούρους. vſus eſt & inter alios hac voce Iſocrat. in Orat. περὶ τῆς ἀντιδόσεως.

Κόρος, ου, ὁ, filius, puer, iuuenis mas, nouellũ germen, ramus, ſatietas. ἄχρι κόρου, Demoſt. εἰς κόρον γελῶ, ad ſatietatẽ rideo, Lucian. Itẽ κόρος, menſuræ genus. 41. medimnũm teſte Ioſepho lib. 3. de Antiquit. in fine. vide Βάτος. πλέον τοῦ κόρου, plus ſatis, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. Idem dixit αὐτάρκη κόρον ποιεῖν, pro explere & ſaturare. Eſt etiam hominum multitudo.

Κορὸς, μέλας, χαλεπὸς, Heſiod. Interpres.

Κόρρη, ης, ἡ, caput cũ collo, gena, maxilla, γνάθος. vnde apud Lucian. κατὰ κόρρης πατάξαι, colaphum incutere. κατὰ κόρρης παίει, pugnum in genam impingit, in faciem percutit. ἐπὶ κόρρης πατάξαι, Phrynich. τοῖς ἐπὶ κόρρης ῥαπίσμασι, alapis.

* Κόρριον, μικρὸν κοράσιον.

(Nazanz.

Κόρση, ης, ἡ, tempus, κρόταφος, pars capitis, pro κό ρη. Interdum capillus, παρὰ τὸ κείρεσθαι. Interdum caput κεφαλή. Lucian. in Dionyſ. ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ, de Ioue Mineruam è capite parturiente loquens. ἰδὲ κόρσας χαίτην, in Epigrammat.

Κορσὸς, cognominatus eſt, qui barbam ſibi abraſit primus. Κόρσαι item, quidam qui erant in Ionicis ædium ſacrarum foribus.

Κόρσιον, ου, τὸ, corſium. ſic dicitur radix loti, Theophr. lib. 4. hiſt. plant.

* Κορσίπον, ου, τὸ, radix quædam, vel numiſma apud AEgyptios, κορσαῖον appellatum.

Κορσὸς, culum.

• Κορσοειδὴς, gemma colore eo qui eſt caniciei.

Κόρσοφος, libidinoſus, prolixa cæſarie.

Κορσὸς, κορμὸς, truncus, ſtipes.

Κορσοῦν, radere, tondere.

Κορσύρη, idem quod κράβαλον.

Κορσωτὴρ, ῆρος, ὁ, Κορσωτὴς, & Κορσεὺς, έως, ὁ, tonſor.

Κορσωτήριον, ου, τὸ, tonſtrina.

Κόρταφος, ὁ, tempus, pars capitis, pro κρόταφος.

Κόρτη, ἡ, apud Perſas prætexta virilis.

Κόρτος, ὁ, ricinus canes infeſtans, κρότων.

Κόρτυς, Arcadiæ ciuitas. vnde κορτυνίοι, Arcades.

Κορύβαντες, οἱ, Corybantes ſacerdotes Rheæ.

Κορυβαντιάω, μ. άσω, π. ακα, inſanio more Corybantum. de his Eraſm. Chil. Corybantiari, & κορυβαντιᾶν. Eſt etiã patentibus oculis dormire, vt lepores, & multi hominũ, Plinio lib. 11, cap. 37.

Κορυβαντίζω, Corybantum ſacris initio, Ariſtop. Plato in Phæd. ἀπαντήσας τῷ τὴν νόσον νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοὴν ἵνα ἔχοι συγκορυβαντιῶντα, cum quo inſaniat, i. immodicè oblectetur confabulando.

Κορυβαντισμὸς, luſtratio, purgatio.

Κορυδαλὸς, οῦ, ὁ, galerita, ſiue alauda, auicula in vertice criſtã habens in modum pauonis. Dicitur & κόρυδος & corydalus, Plutarch. quam vocem vt magis Atticã probat Thomas magiſter. Vide Eraſm. prouerb. Corydalis omnibus ineſſe criſtã oportet. legitur f. g. apud Ariſtot. l. 8. & 9. Animal. earum auiũ duo ſunt genera. κορυδαλίδων, aucupiũ Oppian. deſcribit. vide in Chil. Eraſm. Corydi inuenta, & Corydus etiam inter indoctos ſonat.

Κορύδυλις, ἡ, piſcis ſalſamentarius, quẽ cordillã appellant. Numenius in Halieuticis γλαυκὴν κορύδυλιν dixit.

Κόρυζα, ης, ἡ, humoris à capite fluxio, grauedo, pituita, mucus narium: quod malũ ab Hippocr. dicitur μύξα, vt μεστὸς κορύζης τὴν ῥῖνα, habens nares muco oppletas, Lucian. Ponitur aliquãdo pro ſuperbia, faſtu. Itẽ herba pulicaria.

Κορυζάω, μ. ήσω, π. ηκα, muco plenus ſum, grauedine infeſtor, conflictor. Neutr. abſol.

Κορυζέω, lacero, vanus fio.

Κορυθαΐξ, impetuoſus, violentus. ἀπὸ τῆς κόρυθος, καὶ τοῦ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ.

Κορυθαίολος, ὁ, ornatam habens galeam, Hom. Iliad. β. κορυθαίολος Ἕκτωρ, radiantibus armis circundatus, ὁ αἰόλλων καὶ κινῶν τὴν περικεφαλαίαν, ἐξ οὗ πολεμικὸς, Interpr. Hom. κορυθαίολος exponitur à Græcis non ſolũm variã habens galeã ſeu criſtã, ſed etiam ἀκίνητος, & ὁ κινῶν τὴν περικεφαλαίαν, quaſi in varias partes mobilis. κορυθαίολα νεῖκα, Ariſtoph.

Κόρυθρον, ſcopa. nam κορεῖν verrere eſt.

Κορυθῶ ἀπὸ τοῦ κόρυθος, κορυθώσω, κεκορύθωμαι, & per ſyncopen κεκόρυθμαι. & Participium κεκορυθμένος, Odyſſ. φ, in fine. vide Camertem.

Κωρυκὸς, pera, ſacculus, genus pilæ ex pelle factæ vẽtóque inflatæ, cuius apud Italos frequens eſt vſus, Latinè follis. Martialis, Folle decet pueros ludere, folle ſenes. Plautus pugillatorium follem vocat. vide infrà Κώρυκος.

* Κορυμβάσι, περὶ δρόμους, δι' ὧν συναπτῶνται γόργατος καὶ κακρύφαλος καὶ δισμοί.

Κορύμβηθρα, ας, ἡ, hedera.

Κορυμβίας κισσὸς, genus hederæ, apud Theophraſt.

Κόρυμβον, ου, τὸ, caſtellum nauis, ἀκροστόλιον. Euripid. in Iphig. in Aulide, κεῖ μοι ἐῶ χρύσεον δράκοντ' ἔχων ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα, i. τὰ ἄκρα καὶ ὁ κορυφαὶ νεῶν. Hom. Iliad. ι, στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, i. τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια, ἐφ' ὧν ἦν ἀγάλματα καὶ εἰκόνες τῶν θεῶν, inquit Interpr. ibidem. Et lib. 1. Epigr. ἐκ δὲ ἀφυμναίοισι χαρακτηρίζουσι κορύμβοις. Apol. 2. Arg. ἤμυσε δ' ἀφλάστοιο περιθρέψαν ἄκρα κόρυμβα, i. τὰ ἀκροστόλια ἐπιπλαγέντα συνθραυσθεῖσα αἱ κυάνεαι πέτραι, inquit Interpr. i. ampluſtra ſeu ampluſtria, i. ornamenta puppis, quæ non ad robur naui conciliandum apponuntur, ſed ad venuſtatem & gratiam. χαμφοῖο κορύμβα νεὸς, in Epigram.

Κόρυμβος, ου, ὁ, quoduis ſummũ, eminens, cacumen, ora. Herodot. οἷχετο φέροντες ἐπὶ ὕψος τὸν κόρυμβον. vide in Chil. Eraſ. Meos corymbos necto. Itẽ coma muliebris plexilis, κόρυμβος. vide Interpr. Thucyd. Itẽ coles aſparagi, & ramus ſiue racemus. κόρυμβος δάφνης, i. ramus, in Epig. κόρυμβοι κισσοῦ, racemi hederæ ſeu rami, Dionyſ. de ſitu orb. κό-

qq.

ρυμβοι συκῆς, i. κλῶνες, rami, coles, Nonnus. οἱ κόρυμβοι κιττοῦ, corymbi hederæ, apud Galen. ad Glauc. ex his fit oleum, cui vis ineſt repellendi humoris.

Κορύμβιον, monile. ſuperius etiam κορύμβιον pro ornatu muliebri exponitur.

Κορυνᾶ, ὑψηλά.

Κορύνη, ης, ἡ, claua, virga capitata, gladi*. Apoll. 2. Arg. ἰθὺς ἀναχόμενοι κορύνας, i. τὰ ῥόπαλα. Ponitur pro aſini veretro apud Nicand. apud Theophr. lib. 3. hiſt. plant. ἡ πρώτου βλάστου κορύνη dicitur primi germinis ſurculus ſeu peciolus & pediculus, quo fructus vel flos pendet.

* Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio, βλάστησις.

Κορυνήτης, ου, ὁ, & Κορυνηφόρος, ου, ὁ, clauiger, claua pugnãs. vide εἵλωτες. κορυνῆται & ξυλοφόροι, fuſtuarii & clauatores. Diodor. lib. 5. latro inſignis Corynetes, i. clauiger dicitur, vt Ouidius in 7. Metamorph.

* Κορυνθεύς, ἐως, ὁ, κόφινος, ſporta, calathus.

Κορυνιόεις, ramoſus, denſus. Heſiod. οἵη μὲν ἤματι αἰχμῆς ὀξείνοι κορυνιόεντα πέταλα, i. ῥαβδώδη καὶ δι' ἀκραστίας εὔογκα, i. ramoſos & denſos culmos. alii roſtratos culmos exponunt, i. capitatos & clauam referentes.

Κορυνώδης, ramoſus. vnde apud Theoph. in 6. de cauſ. plant. κορυνῶδες μικρὸν, i. petiolum, Gaza de corruda, ὁ δὲ ἀσπάραγος παρὰ τὰς ἀκάνθας. κορυνώδης κάχρυς, amentum ſurculoſum, Theophr. l. 3. hiſt. pl. Itẽ olens, fœtidus, ὀζώδης.

Κόρυξ, iuuenis.

Κορυπτόλος, vel κορυπτίλος, ου, ὁ, cornupeta.

Κορύπτω, vel κορύπτω, μ. ύψω, π. υφα, caput iacto ſaltando, cornupeto, κεραΐζω, arietor, cornib' ferio. Neutr. abſol.

* Κόρυμβος, ὁ, circuitus, θριγγὸς, στεφάνη, idem.

Κόρυς, υθος, ἡ, περικεφαλαία, galea. ἀπὸ τοῦ τὸ κάρα ῥύεσθαι.

Κόρις, εως, ὁ, cimex. ego malim κόρις vt ſuprà, ſdque fœminino genere. Ariſtoph. περὶ ἐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν αἱ κόρεις, me non ſinunt efferre cimices.

Κορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, armo, turbo, concito. Actiu. Accuſ. καθοπλίζω, κατασκευάζω. Hom. Iliad. β, βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων, i. adornãs. Et Iliad. δ, τοὶ δ' κορύσσοντο, armabantur. Capitur etiam κορύσσομαι pro ſurgo & ſequio. Apol. 2. Arg. κῦμα θαλάσσης βηχὸ δεῖον ὅτι νῆα κορύσσεται, i. furit aduerſus nauẽ. Heſiod. κορύσσεται κλόνον ἀνδρῶν, i. παρορμᾶται καὶ ἐρεθίζουσι τοὺς ἄνδρας εἰς πόλεμον. κορύσσεται, i. κορυφοῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται, μετεωρίζεται, i. attollitur. ὁ μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς κόρυθος.

Κορυστής, οῦ, ὁ, armatus, armatus bellator, galeatus, bonus miles, πολεμιστής, ὁπλίτης.

Κορύσται, οἱ, χορευτῶν, armati.

Κορυτὸς, plenus, redundans, ὑπέμεστος.

• Κορυφαία, ἡ, pars habenę ſummum equi caput cingẽs. Xeno. περὶ ἱππικῆς, πῶς δεῖ ✝ χαλινὸν, πῶς δὲ περὶ τὰ ὦτα ✝ κορυφαίαν.

Κορύφαινα, piſcis quidam.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, cuiuſq; ordinis caput & princeps, ἐξάρχων, vt in choreis præſultor ſeu præcẽtor erat, in vertice poſitus, ſummus. Ariſt. de mundo, καθάπερ ἐν χορῷ, κορυφαίου κατάρξαντος, συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορὸς, vt fit in choro, auſpicanti præſuli aut præcẽtori accinit totus chorus, &c. Ariſtophan. in Pluto, ἐκεῖ κορυφαῖος ἱππικῶς, θόρυ, i. primus. Ariſtot. l. 1. de mundo, χτ' γὰρ τὸ αἰωθεν ἐνδόσιμον ἀπὸ ✝ θεοῦ φερωνύμως κορυφαίου προσαγορευθέντος κινεῖται μὲ τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανὸς, i. ſydera & vniuerſum ipſum cælum eos ad numeros mouentur, quos Deus ſurſum quaſi auſpicando præcinendóq; emodulatur, quem à ſimilitudine ſanè cõgrua coryphæum mundi rectè appellaueris, quaſi præſultorem ipſum huiúſque chori magiſtrum. κορυφαῖοι, proceres, primores.

• Κορυφαῖον, pars retis, Pollux.

Κορυφαιότατος, excellentiſsimus ſeu eminentiſſimus.

Κορυφαὶ, άδος, ἡ, orarum contractio ad vmbilicum.

Κορυφὴ, ῆς, ἡ, vertex, i. ſumma pars capitis, quæ inter ſinciput & occiput interiacet. Transfertur ad montiũ cacumina & cæterarum rerũ extremitates, vt κορυφὴ τοῦ λόφου, Plutarch. idem quod κολοφὼν Gregorio. ἀκρωτήριον κορυφῆ, i, ἀκρώρεια. Homer. χτ' κορυφὴν ἰθύβαλλεν, ex iugo montis inuadere, Thucydid. κορυφῶν συζυγία, capitum cõiugatio, Gaza de Seneƈt. loquens de vitibus.

Κορυφόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, attollor, aſſurgo, tumeo, impleo ad ſummum ab ore. κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμὸς, numerus in vnum collectus, i. ſumma, in Epigram.

Κορύω, idem.

• Κορφῶς, ἐλαφρῶς, leuiter, agiliter, facilè.

Κόρχορος, vel κόρκορος, ου, ὁ, oleris genus viliſſimi, & agreſtis, Theophr. hiſt. plant. lib. 7. vide in Chil. Eraſ. Corchorus inter olera. κόρχορος ἐν λαχάνοις, de iis qui aliquo ſe honore dignos haberi volũt, quũ ſint putridi & ſordidi.

Κορῶ, exorno, κορέω.

Κόρων, improbus, cornibus rectis, καὶ τὸ ἐπηκυλωμένον τὸ ῥυγχός.

Κορωνάω, glorior, iacto.

Κορώνεος, genus ficus, Ariſtop. ταύτην καὶ κορώνεον λέγουσι, ait Suidas.

Κορώνη, ης, ἡ, auis, vel cornix, vel coruus, vel fulica, vel mergus. Hom. ὀδ. ε, αἱ δὲ κορῶναι ἴκελοι ἐπὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο. Idẽ ὀδ. ε, σκῶπές τ' ἴρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι, &c. quibus verbis conſtat auẽ eſſe marinã. Itẽ catena ſeu catenula oſtii, annulus oſtii quo pulſatur, vel ob figuram, vel ob garrulitatem ſic dictus, κρίκος, ῥόπτρον. Dicimus etiam κορώνην curuaturã in arcu, vbi figitur ex vtraque parte neruus, corona tenuis à quibuſdam dicitur: à Valla cuſpis. Vnde (inquit Euſtath.) bonũ rerum finem ſignificantes, χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι prouerbio dicere ſolemus. Significat etiam ſummã partem penis, quę glans Latinis dicitur. Item apex ligni inter vtrunq; bouem in aratro protenſi. Item quicquid eſt incuruum, & inflexũ illud quod in nauis puppi viſitur. vnde κορωνίδες naues. Homer. Theon in Aratum. Apollon. lib. 3. annulũ iugi ſignificare videtur. Item textilis coronæ genus, teſte Euſtathio. Sic etiam dicitur exortus ſiue proceſſus rotundus in vlna.

Κορωνιάω, ῶ, γαυριῶ, exulto: à κόρος, i. ſatietas: quòd quæ bene ſaginata ſunt animalia, exultent & geſtiant.

Κορωνιδεὺς, cornicis pullus.

Κορώνιος, inflexus, lunatus: vt βοῦς κορώνιος, bos lunatis cornibus, i. μηνοειδῆ ἔχων κέρατα, Cæl. lib. 8, cap. 41.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, diminutiuum à κορώνη, ſummitas ſeu apex alicius rei veluti montis aut ſtructuræ alicuius. Eſt & nota corniculatæ lunæ figuram exprimens in fine librorum pingi ſolita, vt Ariſtoph. ſcholia exponũt. Vnde prouerbiali ſchemate pro quocunque fine & vltima rei alicui impoſita manu ponitur. vide in Chil. Eraſmi Ad coronidem. Plutarc. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος περιέγραψεν, ab initio vſque ad coronidẽ circunſcripſit. Eſt & nauis epitheton. Hom. Iliad. α, σὺν νηυσὶ κορωνίσι, i. cum nauibus inflexas & ſinuoſas habentibus ſummitates, i. puppes, εὐκαμπηλοπρύμνοις. quanquã alii nigras intelligere malũt, ad differẽtiã earũ quę μιλτοπάρῃοι vocãtur, i. minio rubẽtes. roſtratas dixeris nõ malè. Ouid. l. 15 vocat naues coronatas, Torta coronatę ſoluũt retinacula naues.

* Κορωνισταί, οἱ, τὰς κορώνας ἀγείροντες, καὶ τὰ διδόμενα ὑπ' αὐτῶν κορωνίσματα.

Κορωνοβόλον ὄργανον, in Epigram. inſtrumentum ad cornices petendas, vt eſt funda.

Κορωνοποειδὲς, τὸ, cornicis pedi ſimile, quale ficus foliũ tradit Hippocrates.

Κορωνόπους, quaſi cornicis pes, herba quæ ſanguinaria à quibuſdã dicitur, ſelago exponitur apud Theophraſt.

Κορωνὸς, οῦ, ὁ, oxytonum, taurus dicitur ὀρθόκερως. Item elatus, iactabundus, ferox, facinoroſus, improbus. Cyrillus exponit angulum: paroxitonum autem, mõtis nomen eſſe dicit.

Κόσαβος, poculum: fortè idem quod κότταβος.

* Κοσάλαιον, paulum, τὸ βραχὺ, καὶ τὸ ὀλίγον.

• Κοσίλαφοι, οἱ, κόλαφοι.

Κόσβατος,

* Κόσβατοι, οἱ, ἐπὶ θυσιῶν τεταγμένοι, ad ſacrificia ordinati.

* Κόσκικοι, οἱ, κατοικίδιοι ὄρνιθες, aues domeſticæ.

Κοσκυλμάτιον, inutile & abiectũ coriũ, κατύματιον ἀχρεῖον.

Κοσκινηδὸν, Aduerbium, inſtar cribri. Lucianus in Timæo, οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, terræ quaſſationes cribri inſtar frequentes.

Κοσκινίζω, μ. ίσω, π. ικα, cribro. Neutr. Accuſ.

Κοσκινόμαντις, ιος, vates cribro diuinans.

Κόσκινον, ου, τὸ, vel κόσκινος, ὁ, cribrum. Plato. 2. de Rep. κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, cribro aquam ferre. κόσκινον, apud Pſellum eſt figura, quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quilibet numeri.

* Κοσκινοποιὸς, οῦ, ὁ, cribrorum fabricator.

* Κοσκινόδετος, ου, ὁ, ſcutum in modum cribri confectum.

Κοσκυλμάτια, τὰ, coriorum minuta præſegmina.

Κοσμάω, contendo, ingratus ſum, ſicut κολάω.

Κοσμέω, μ. ήσω, π. ηκα, orno, como, laudo, ordino, impero, rego. Actiu. Accuſat. Sophocl. σοὶ κατὰ τόνδε κοσμοῦσαι πλέον αἰγὰς ἵκοντο. vnde κεκοσμημένον τὸ σῶμα καθαρότητι, habẽs corpus munditia excultum; apud Xenoph. κοσμῶ εἰς μεῖζον, in maius effero ſeu extollo exornando, Thucyd. ‖ commodis afficio. Herodian. πλούτῳ τε ὑπερβάλλοντι ἐκόσμησε, τὴν αὐτοῖς ἐρυμένην χαριζόμενος τὰς οὐσίας.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum, Lucian.

Κόσμησις, ιος, ἡ, cultus, ornatus, Ariſtot.

* Κοσμηθέμενος, ου, ὁ, ſtans in acie, ordinãs, διαταξάμενος.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ordinator, moderator.

Κοσμητικὸς, ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ornator, princeps, dux, διατάκτωρ, ἡγεμὼν, quaſi multitudini ordinem præfigens, moderator. Iliad. α, δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμικὸς, οῦ, ὁ, mundanus. ‖ κοσμικοὶ & μονάζοντες opponuntur apud Chryſoſt.

Κόσμιον, τὸ, æquitas, dignitas, modeſtia, quod decet, honeſtas, honeſti cultus. κόσμια στρατηγικὰ, prætoria aut imperatoria inſignia, i. geſtamina, Plutarch.

Κόσμιος, ου, ὁ, ornatus, honeſtus, vrbanus, σώφρων, grauis, modeſtus, moderatus, temperatus, æquus. Plato lib. 1. de Rep. αἱ μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, i. ſi moderati ſint nec difficiles. Idem Epiſt. 7, δίαιτα ἡ καθ' ἡμέραν πρέπουσα ἡ κοσμία πράγματι, quotidianus victus modicus & temperatus, rei congruens

Κοσμιότης, ητος, ἡ, venuſtas, honeſtas, moderatio, decus, modeſtia, Ariſtoph. in Pluto.

Κοσμητικὸς τῶν ὑπαρχόντων, qui facultates ad vitæ ornatum poſsidet.

Κοσμίως, ritè, modeſtè, compoſitè, decenter.

Κόσμοι, οἱ, Coſmi, magiſtratus in Creta, quales Lacedęmone Ephori, Ariſtot. l. 2. Polit. & quales Romæ Tribuni plebis: vnde κοσμεῖν, pro gerere eum magiſtratum.

Κοσμοκόμην κτένα dixit in Epigram. Laſcar. id eſt, pectinem capillorum comptorem.

Κοσμοκράτωρ, ορος, ὁ, princeps mundi, Nazanz.

Κοσμολογία, ſermo vel ratio de mundo.

Κοσμοπλάστης, ου, ὁ, mundi fictor, Philo de mundo.

Κοσμοποιεῖν, mundum moliri, mundũ ordiri, & κοσμοποιὸς de Deo mundi opifice, dicũtur à Philone de mun.

Κοσμοποιΐα, mũdi creatio, liber Empedoclis, cuius meminit Ariſtot. ἐν τοῖς μετὰ τὰ φυσικά.

* Κοσμοπολίτης, Laert. in Diogene, ἐρωτηθεὶς πόθεν εἴη, κοσμοπολίτης, ἔφη.

Κόσμος, ου, ὁ, ornamentũ, ordo, ratio, inſtitutum, κατάστασις, ſtatus, modus: modeſtia ſeu moderatio interdũ dicitur. Item decus, dignitas. Plato in Epiſt. ἀμφοτέροις κόσμος ἔσται. Ariſtot. de mundo, τοιοῦτος μὲν ὁ κόσμος, vbi Bud. is erat apparatus, ea deſcriptæ collocationis ratio. Ibidẽ κόσμος πολιτείας dicitur ratio reipub. rectè atq; ordine conſtitutæ. Herod. κόσμον τὸν δὲ καταστησάμενος, hanc rationem inſtituit. κόσμῳ θέντες, in ordinem redigentes. κόσμῳ φέρειν modeſtè ferre. κόσμον οὐκ ἔφερε σοι κατηγορεῖν, nõ putabat ſibi decorũ accuſari, &c. ἐν κόσμῳ καὶ τάξει, Lucian. ἐν κόσμῳ οὐκέτι ἐωρᾶτο τὰ ὀστᾶ, non amplius oſſa cõpacta conſpiciebantur, Philoſt. in Heroic. ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν καθίσταντο, in ſuo quiſque loco cõſtiterunt, Thucyd. i. εἰς σύνταξιν. κατὰ κόσμον, pro cõmoditate, aptè, cõuenienter. Odyſſ. ξ, ἀλλὰ πάλιν οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι. εὖ κατὰ κόσμον, pulchrè & per ordinẽ, decẽter. Vnde & mundus, i. orbis, hoc nomine appellatur, à perfecta abſolutáq; elegantia, vt ſcribit Plin. Ariſt. de mundo, κόσμος ἐστὶ σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, i. mũdus eſt coagmentata cõpages ex cælo, &c. Ibidẽ, κόσμον ἐστὶ μόνως τὸ σύμπαν ὀνομάζοις ἄν, i. vniuerſum ipſum cõmodè κόσμον nominaueris, i. cõpagem rerum cõpoſitã concinnóq; ordine digeſtã. κόσμος καὶ οὐρανὸς pro eodem, Plato in Tim. Ammon. diſtinguit ab οἰκουμένῃ. Et κόσμος γυναικεῖος, Plato 2. de Rep. mundus muliebris, quo matrona (vt inquit Vlpian.) mũdior fit, i. comptior & ornatior. Eſt etiã magiſtrat⁹ apud Cretẽſes, qui Ephorus apud Lacedęmonios dicitur: à quo κοσμεῖν dicti ſunt, qui cum magiſtratum gerebant, Bud. Com. vide Κόσμοι.

Κόσος, Ionicè pro πόσος.

Κόσσαβος, vel κόσσαβος, maxilla. vide κόσσαβος.

Κόσσος, alapa.

Κόσσυφος, εἶδος ὀρνέου, Phauorinus & Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 19. vide κόσσυφος.

Κόσσυφος, ου, merula, in Epigram.

Κόστη, ης, ἡ, κριθὴ, hordeum.

Κόστος, ὁ, coſtus, genus aromatis, Theoph. l. 9. de plant.

Κοσύμβη, ης, ἡ, & Κόσυμβος, ου, ὁ, nodus capillorum, ſuccinctorium, veſtis fimbriata.

* Κοσυμβωτὸν, οῦ, τὸ, fimbriatum, κροσσωτόν.

Κοσύλυφος, βόθυνος, ὄχθος, ἀνάστημα γῆς, ἢ σπέρμα.

* Κόταρ, breuis, acutus.

Κότερα, Ionicè pro πότερα, vtrum.

Κοτεσσάμενος, iratus, μεμψάμενος.

Κοτέω, μ. ήσω, π. ηκα, iraſcor, ὀργίζομαι, ſum animo infenſo & hoſtili. Neutr. Datiuo. Heſiod. καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, figulus figulo eſt infeſtus. Et κοτέομαι pro eodẽ. Hom. Iliad. β, τῷ δ' ἄρ' ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο, ei ſuccenſebant. Heſiodus cum Infinitiuo, κοτέοντε μάχεσθαι, iraſcentes ad pugnandum.

Κοτήεις, ήεντος, ὁ, iracundus.

Κοττίω, inuideo, æmulor.

Κοτίλλω, cuello, τίλλω, & κοτίλλιον, membrum virile.

Κοτινὰς, άδος, ἡ, inſerta olea in oleaſtrum.

Κότινος, ου, ſecũda breui, oleaſter, oliua ſterilis, Ariſtot. 8. Animal. κότινος etiam acinus exponitur apud Theophraſtum hiſt. plant. lib. 2.

Κοτινοτράγος, κότινον ἐσθίων, oleaſtrum rodens.

Κοτὶς, ίδος, ἡ, occiput, cunabulũ, ira, inimicitiæ, neruus ceruicis, cerebellum.

Κότον, τὸ, vel Κότος, ου, ὁ, ira, excandeſcentia, ὀργή. propriè κότος dicitur ὀργὴ ἐπιτηροῦσα καιρὸν εἰς τιμωρίαν: à verbo κέω ſeu κεῖμαι, vt ſit ira repoſita. Hom. Ilia. α, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ.

Κοττάβιον, genus poculi, Ariſtot. in Rheto. vide Athen.

* Κοτταβία, ας, ἡ, quæ criſpis eſt capillis.

Κότταβος, ου, ὁ, genus eſt conuiualis ludicri ſeu luſus. vide Interpr. Ariſtoph. Cottabus à Plauto etiã dicitur ænea phiala quã in cõuiuio apponere ſolebãt vino plenã: deĩde in minora pocula ab alto trãsfundentes ſonũ edebãt, qui ſi eliſu maior ederetur, ab amaſiis diligi ſe augurabãtur, ex Athen. Ariſtoph. περὶ ἀποστερῶν παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, &c. vbi Interpr. κότταβος, ἐν συμποσίῳ παίγνιον. ἦν δὲ τοιοῦτον: ἐπειδὰν λάβωσι, καὶ τὸ λείψανον τοῦ πόματος ἐνέβαλλον, καὶ κτύπον μέγαν ἀπετέλουν ἐν τούτοις. Cic. Tuſc. quæſt. 1, Theramenes quum coniectus in carcerẽ triginta iuſſu Tyrannorum venenum vt ſitiens ebibiſſet, reliquum ſic è poculo eiecit vt id reſonaret: quo ſonitu reddito, Propino, inquit, hoc pulchro Critiæ. Græci enim in conui-

uiis ſolent nominare cui poculum tradituri ſint. Accipi poteſt quoque pro eo ipſo ſono. vnde

Κοτταβίζειν, verbum, pro huiuſmodi ſonum elido, οἶνον ποτῆρα ἀπορρίπτω, Heſychio. Et κοττάβισις, ipſe ludus. Et κοττάβια, præmia vincenti eo ludo data, quæ (vt Athen. ſcribit) fuerunt pyramuntes, hoc eſt, triticeæ placentulæ & ſeſaminæ. Et qui ita ludebant, μεθυσοκότταβοι appellabantur, vt eſt apud Ariſtophan. quòd iam vino madentes id agerent. vide Κόσσυφος & Κόσσαφος, & μεθυσοκότταβοι, in Chiliad. Eraſm. & Barbarum in Coroll.

*Κοτταμία, ας, ἡ, laterum coctio.

*Κοττοτροφεῖον, ου, τὸ, locus vbi aues dormiunt.

Κότταλοι, parua ficus.

*Κοττάριον, ου, τὸ, ἄκρον τῆς κεφαλῆς.

Κοττίω, verbero, lancea contigo.

Κοττίεσθαι, iraſci.

Κόττη, ης, ἡ, & κόττις, ίδος, caput. vnde κόττοι gallinacei dicti ſunt, ob criſtam, quam in capite ferunt. & σκαφίον, genus tonſuræ, quum ſinciput capillis veſtitur tantùm.

*Κοττίδισμα, crepitaculum, ſtrepitus.

*Κόττικοι, οἱ, galeç, αἱ περικεφαλαῖαι.

*Κοττοβολεῖν, eſt obſeruare auem quandam, vel captare.

Κοττύλιον, fungo ſimile quiddam naſcens.

Κόττυφος, ὁ, καὶ κόσσυφος, merula piſcis, & auis, apud Ariſtot. vertente Gaza. De aue merula vide etiam AElianũ & Oppianum de Aucupio.

Κοττῶ, celeriter.

Κοτύλη, ης, ἡ, omne cauum hoc nomine ſignificatur. vnde pro vaſis concaui genere ponitur: vt Odyſſ. ο, αἴκεν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ: vbi Didymus adnotat eſſe ἐκπώματος ἢ τοῦ ποτηρίου εἶδος, id eſt, poculum. Pro manuum item & pedum concauitate capitur, quam volam Latini vocant. Eſt etiam menſuræ genus, id eſt (vt Pollux ſcribit) τὸ τρίτον τῆς χοίνικος. Athenæus heminam quoque dici tradit. Et Fannius, At Cotylas, quas (ſi placeat) dixiſſe licebit Heminas, recipit geminas ſextariꝰ vnus. Cõtinet autem Cotyle cyatos ſex, alio nomine & τρύβλιον & ἡμίξεστον. Effertur etiam tam de humidis quàm aridis. δύο κοτύλας οἴνου, duas cotylas vini, Thucyd. lib. 4. Idem, κοτύλην ὕδατος καὶ δύο κοτύλας σίτου, aquæ ſingula acetabula, panis bina, Valla. Et Ariſtoph. ἀλφίτων χοίνικας δύο, κοτύλης δεούσας. Idem in Pluto, ἆρ᾽ οὐχὶ ἡ καπηλὶς ἡ ᾽κ τῶν γειτόνων, ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται, quæ me ſemper heminis lædit & detrimento afficit. AEſchylus κοτύλας cymbala appellat, quum ait, χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. κοτύλην accipit Simon in Synonym. pro pondere nouem vnciarum. Eum interim ludum ſignificat, in quo aliquis reductas in tergum manus coniungebat ſtringebátque, rurſus alter impoſitis in eas genibus tollebatur, ſuis manibus oculos geſtantis obtegens. Ad hunc igitur modum geſtatus, ἐν κοτύλῃ geſtari dicebatur, cuius meminit Eraſm. in Chiliad. Item ſinus, in quo caput femoris vertitur: imò quiuis ſinus oſſium altius deſcendens, qui alterius oſſis caput excepit, κοτύλη Medicis dicitur.

Κοτυλαῖον, ου, cotulæ menſura, poculum capiens heminam, Laertius.

Κοτυληδὼν, ἡ, coxa, pars qua femur verſatur, vel acetabulum, vt Gaza vertit ex Ariſtot. &

Κοτυληδόνες, αἱ, polypodũ capillamenta, acetabula, cirraméta. αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις τῶν πολυπόδων ἐπιφύσεις: ſic Euſtat. Iliad. χ. ora venarum in matricem peruenientiũ, Cel. lib. 7. cap. 53. Item κοτυληδὼν, herbæ genus, quod vmbilicum Veneris vocant Latini.

Κοτυλήρυτον, ου, multum. ὥστε κοτύλῃ ἀρύσασθαι, Heſychius. Euſtathius verò Iliad. χ. interpretatur, quantum quis vtraque manus vola haurire poteſt. ὁ αἴτης κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοτέραις χερσίν.

Κοτυλίζω, heminatim vendo.

Κοτυλίς, ίδος, vertebri in coxa cõcauitas & iis locis quę coxæ adiuncta ſunt.

*Κοτυλίσκιον, τὸ, χεῖλος ἐπικεκομμένον, Ariſtop. inquit Ath.

Κοτυλίσκος, ου, ὁ, poculi genus, quo in ſacris vtebantur, ποτήριον μόνωτον λουτηρίῳ ἐοικὸς, ſic Euſtathius Iliad. χ. | Inde κοτυλισμὸς, Athenæo.

*Κόπωμα, τὰ, rudera, σύξαλα.

Κοτύττια, τὰ, feſtum quoddam erat apud Siculos. vide Chiliad. Eraſmi, Rapina Cotytiis.

Κοτυτὼ, όος, Cotyto dea, turpitudinis præſes, quæ & κότυς dicta eſt, cuius ſacra mirè exagitauit Eupolis in Baptis comœdia, & meminit Iuuenalis Satyra 2.

Κοτώεις, iracundus.

Κοῦ, pro ποῦ, Ionicè. κοῦ δῆτα, vbinam.

*Κῦα, τὰ, ἐνέχυρα, pignora.

*Κύαμα, ατος, τὸ, μέλαν apud Lacones.

*Κουάω, & κουάζω, μ. άσω, π. αχα. alieno.

Κουβαρίδες, αἱ, Dioſcoridi vocantur, qui alio nomine ὀνίσκοι, multipedæ, ſiue aſelli, animalculum ſub aquarijs vaſis frequens.

*Κουβηλόδες, ου, ὁ, σμίλιε.

*Κουλεὸν, τὸ κολεόν.

Κύδουρος. vide κόδουρος.

Κουκιόφορον, τὸ, cuciofera, arboris genus, de qua Theophraſt. lib. 4. hiſt. plant.

Κουκούμιον, ου, τὸ, cucuma, vaſis genus.

Κολεόπτερα, τὰ, vaginipennia, quibus pennarum tutelæ cruſta ſuperuenit, vt ſcarabæis. Superius ſcribitur κολεόπτερα.

Κουλεὸς, οῦ, ὁ, vagina. Iliad. α, ἂψ δ᾽ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, id eſt, κολεόν. Et Iliad. γ, ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν, ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, id eſt, παρὰ τὴν τοῦ ξίφους θήκην: vbi κουλεὸν generis eſt neutri.

*Κουλιξός, ου, ὁ, pinus, ἡ πίτυς.

*Κουμάσιον, τὸ, τῶν ὀρνίθων οἴκημα.

*Κύνημα, κοκῶν ὁ κύων.

Κύνικλος, ὁ, cuniculus, Athenæus & AElian.

*Κουπῖον, κεμάρα, ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γινομένη.

Κουρὰ, ᾶς, ἡ, cæſaries, tonſura, crinium præſegmen. ἐπὶ τὴν κουρὰν, ad tondendum, Plutarch.

Κουράλια τῶν τρυφώντων πλουσίων, Lucian. Laſcaris putat legendum κολάκεια, de more Latino.

Κουραλίζειν, ad corallii vergere colorem.

Κουράλιον, τὸ, Corallium, apud Orpheum de gemmis. ſuprà ſcribitur κοράλλιον.

*Κουράνια, ἐκ μελίνης ἄλφιτα.

Κουρεὺς, inſcriptio, vel tabula in ſummo tecto, ὁ χαράκτης πίναξ καὶ ὀροφή.

*Κουρήτωρ, ορος, ὁ, educator, τροφεὺς, παιδοκράτωρ.

Κουρεῖα, Proſerpinalia.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonſtrina. Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων, &c.

Κουρειῶ, tonderi cupio.

Κουρητικὸν, ἡ, τὸ, genus dulcis moduli & carminis, à Curetibus dictum.

Κουρεὺς, έος, ὁ, καὶ κουρεύτης, ὁ, tonſor.

Κουρεύτρια, ας, ἡ, tonſtrix, Plutarch.

Κουρεύω, tondeo, Ariſtoph. Interpres.

Κουρίω, curo.

Κουρεῶτις, ἡ, cõuiuiũ, dies tertius feſti, quæ Apaturia dicũtur, quo pueros triẽnes quadriẽnéſue in claſſes tributim diuidebãt, eodéq; die pueri vt quiſq; ingenio pollebat, poemata canebãt, alter alterũ ſuperare cõtendentes, qui plura recitare poſſet. ἡ δ᾽ ἦ κουρεῶτις ἦμιν οὖσα ἐτύγχανεν ἀπατουρίων, celebrabatur ſolénis ille dies, in quo ad cantũ carminum pueri conuocabantur, Ficin. in Tim. Platonis.

Κούρη, ης, ἡ, pro κόρη, puella. Ilia. α. ἑλκομένης κούρην. Heſiod. in Theog. per metaplaſmum, ἡ δ᾽ ἔτεκ᾽ ἐννέα κούρας ὁμόφρονας. poteſt tamen legi κούρας, elidẽdo ε more antiquorũ. Item tonſura, ſeu raſura, quæ nouacula inſtituitur, Hipp.

*Κουρῆτες, οἱ, iuuenes validi.

Κούρητες, Salii, & ſacerdotes Cybeles Cretenſéſque.

erant autem vates & oraculorum interpretes. vnde prouerbialiter κουρήτων ςόμα, hoc eſt, θεσπιῳδὸν ςόμα. Curetum hymnus eſt apud Orpheum. κουρήτων ἐνόπλια παίγνια, Curetum armatorum ludi, Plato in Leg.

Κουρητισμὸς, οῦ, Saliorum ſacerdotum feſtum.

Κουρᾶν, abundare coma, & ſqualere.‖ & τὸ κουρᾶν δεῖσθαι, tonſoris manum poſcere. Nam vt in κομᾶν verbo intelligimus ornatum & elegantiam: ſic in κουρᾶν horrorem & deformitatem.

Κουρίας, ου, ὁ, horrido & prolixo capillitio. ὁ ἐπιεδὴν κεκομμένος τὰς τρίχας.

Κουριδία, ας, ἡ, quæ virgo nupſit & puella adhuc. κουριδίης ἀλόχου, i. παρθενικῆς γυναικὸς, Homer. κουριδίας γυναῖκας, legitimæ vxores, quæ virgines ducũtur, Herodot. lib. 1.

Κουρίδιος, ου, ὁ, qui virgo vxorem ducit. κουρίδιος πόσις ὁ ἐκ παρθενίας ἀνὴρ γεγαμηκὼς γυναῖκα. Homer. Odyſſ. ο, κουριδίοιο φίλοιο ἐπὶ μέμνηται, qui virgineam ętatem agens vxorem duxerit. Lucian. φασὶ γυναῖκά ποτε ὑπὸ αἰσχοῦ θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα ποθοῦντα ζητοῦσαν, &c. i. cui iuueni virgo nupſerat. Capitur multoties pro legitimo deſponſato, dotato apud Homer. Iliad. α, κουρίδιον λέχος, Ariſtoph.

Κουρίζεσθαι, nubere.

*Κουριζομένη, ης, ἡ, γαμουμένη, ὑμεναιουμένη.

Κουρίζω, adoleſco, ſum puer, ſum iuuenis, αἰατρέφω, cũ Accuſatiuo. Heſiod. in Theogon. ἄνδρας κουρίζουσι. Item ſuccido, trunco apud Theophraſt. κουριζομένη ἐλάτη, abies ſucciſa, τεμνομένη, ἀποκοπτομένη. κουριζομένη κυπάρισσος, cædua cupreſſus, Theophr. 2. hiſt. plant.

Κουρικὸς, οῦ, ὁ, tonſorius, vas ligneum.

Κούρικος, emporium, proparoxyt. Cyrill.

Κούριμον, κουράσιμον, κουρᾶς ποιητικὸν, i. efficax, idoneum ad tonſuram, hoc eſt, acutum, Eurip. in Oreſte.

Κούριμος, ὁ καὶ ἡ, tonſus, in Epigram.

Κουριξ, κατὰ κόμης, iuueniliter. ἑρύεις κουρὶξ, pro crinibus aliquem corripere, Euſtath. Odyſſ. χ.

*Κούριξαν, ἀπέκειραν.

Κούριον, ου, τὸ, lignum, & vrbs Cypri, Cyrill.

Κουρὶς, ίδος, ἡ, nouacula. (ſiæ.

Κοῦρμι, potus quidã ex hordeo ſimilis zytho, ſiue cerui

Κουροθάλεια δάφνη, ramis florens laurus: κόρος enim ramus eſt: vel quoniam Apollini ſacra ſit, qui κουροτρόφος dictus, ob vim Solis cuncta vegetantem.

Κοῦροι ἀνδριάντες, i. ſtatuæ, Odyſſ. η, Didymus.

Κουροπλάθος. vide ſuperius κοροπλάθος.

Κοῦρος, ου, ὁ, filius, puer, iuuenis. Odyſſ. ο, χαίρετον ὦ κοῦροι, ô adoleſcentes. Et Ilia. β, κοῦροι βοώντων, i. βοῶντες: vt παῖδες ἀχαιῶν, i. ἀχαιοὶ, περιφραστικῶς.

Κουροσύνη, ης, ἡ, infantia, pueritia, in Epigr.

Κουρόσυνα, ſacrificium pro tonſa cæſarie oblatum. τὰ κουρόσυνα, Nazanz. i. feſta, quæ celebrari ſolebant propter comæ primitias.

Κουρόσυνος θρὶξ, puerilis capillus, in Epigram.

Κουρότεροι, νεώτεροι, iuniores, iuuenes, adoleſcentes. Cõparatiuum pro Poſitiuo. Heſiod. κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μετ' ὁμήλικας ἐπλέτο.

Κουροτόκος, ἡ, puerpera, mater, Eurip.

Κουροτρόφος, ου, ὁ καὶ ἡ, nutriens filios, iuuenum nutrix. Heſiod. εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, i. τοὺς νέους αὔξουσα, ab eodem in Theog. dicitur. ἑκάτη κουροτρόφος.

*Κουρῶν, πρέπων, decens.

Κουρωτὴς, tonſor.

Κουστωδία, vox Latina Græcis vſurpata, Suid.

*Κούταλον, ου, τὸ, τῆς ὀπισθίων τοῦ βοὸς ἡ σάρξ ὑπὸ τὰ ἄρθρα.

*Κουτίδες, συγκλείδες.

*Κουτίδια, τὰ, retia, δίκτυα.

Κουφίζω, μ. ίσω, π. ικα, leuo, id eſt, leuem facio, erigo. Xenoph. ἴσως ἄν τι σε ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte leuare poſſimus. Ariſtot. de mundo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις, interitus rerum leuant ortus exuberantes. Heſiod. γαῖαν δ' ἀνέφελον ἐπὶ κουφίζουσιν ἀρούρης, id eſt, terram leuẽ & non lutoſam. κουφίζειν ἅλμα κενῶς dixit Sophocles, pro ſaliendo exire è galea. κουφισθεὶς τοῦ πάθους, leuatus malo, Ariſtot. in Problem.

*Κουφίζεσθαι, pro hilareſcere, & alacris eſſe, apud Thuc.

Κούφισις, εως, ἡ, & Κούφισμα, ατος, τὸ, καὶ Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, leuatio, leuamen.

Κουφολογία, nugacitas, leuitas.

Κουφόλογος, inanis, vanus, leuis.

Κοῦφος, ου, ὁ, leuis, expeditus. ‖Item remiſſus. Dioſcor. ἔστι κούφῳ πνεῖ κινῶν φλεψίας, leuiter mouens. Et κοῦφαι σικύαι, apud Medicos cucurbitulæ dicuntur, quæ ſine ſcarificatu cutim laxant relicto ferri vſu. ‖Et κούφη γῆ σοῦ τὴν καλύπτοι, prouerbiale precantis quietem mortuo, ex Suida: vt Iuuenalis, Dii maiorum vmbris tenuem & ſine pondere terram. Et κούφη ἐλπὶς, Thucydides. & κοῦφα ἀνθρακία, Dioſ. alibi μαλακὰ dicta, i. leuis vel lãguida pruna.

Κουφοσκελὴς, armiger, ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν.

Κουφότης, ητος, ἡ, leuitas.

Κούφως, celeriter, facilè. κούφως φέρειν, in Epigram.

Κόφινος, ου, ὁ, cophinus, corbis, calathus, quallus, ſporta: vt δώδεκα κοφίνους πλήρεις, Matth. 14. Item menſuræ genus, Polluci. ſecunda corripitur lib. 2. Epigr. πλὴν μὴ τοῦ κοφίνου, &c. Ariſtoph. ἐν ὄρνισι, καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπιπλὰς πλεῖν. Nonnus produxit, δώδεκα κοίλα κοφίνων.

Κοχλάδες, αἱ, lapides attriti perpetua in aquis volutatione, glareæ.

Κοχλάζω, μ. άσω, π. ακα, ebullio. Neutr. abſol.

Κόχλαι ἔνιαι, conchæ quædam, Ariſtot. 4. Anim.

Κοχλακώδη χωρία καὶ ὀρεινὰ φιλεῖ, Theophraſtus libro 9, cap. 10, confragoſa loca & montana amat. Gaza pro iis nihil reddit.

Κοχλία, ἡ, monedula piſcis, vt Gaza vertit apud Ariſtot. ſuperius ſcribitur κολίας.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare, menſuræ genus.

Κοχλίας, ου, ὁ. [λέγεται] πᾶς ὁ ἔχων ὀστρακον κυκλοτερές, Moſchop. limax, cochlea. κοχλίαι χερσαῖοι, cochleæ terreſtres, id eſt, limaces, Gaza. ‖Item ſchale cochlides, ſeu cochleæ potius, vt Vitruuius.

Κοχλίδιον, diminutiuum à κοχλίας.

Κοχλιοειδῶς, clauiculatiuè, aut cuniculatim, Plinio interprete.

Κοχλὶς, ἡ, cochlea, concha.

Κοχλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortilis, tortuoſus.

Κόχλος, ου, ὁ, teſta, cochlea, teſtudo, vmbilicus, concha tortilis & turbinata. Gaza in Ariſtot. vertit cochleam. κόχλους φυσῶν, concha inflata vocans, concha ſonans, Eurip. & pro purpura, in Epigr.

Κόχλω, gyro.

*Κόχος, ὁ δαψιλής. vnde κοχύειν.

Κοχὺ, abundanter, cum ſtrepitu.

*Κοχύειν, ἐκχέειν, exuberare.

Κοχύσκω, impetuoſè fluo. Theocrit. Idyl. β, ἱδρὼς δὲ κοχύσκει. vnde κόχος, impetuoſus fluxus.

Κοχώνη, ης, ἡ, pars infra pudenda, quæ coxis interiacet, iunctura coxendicis, vulgò vocant μεσοσκέλιον: locus eſt vbi coxendix cũ ſede coniungitur. vide Interp. Ariſtop. in Equit. Item omnis loc⁹ circa ſedem κοχώνη appellatur.

Κόψα, vrna, hydria.

*Κόψανα, θραυστικὸς, χαλκός.

Κόψιον, τὸ, ſmyrniũ, herba, quę vulgò leuiſticũ, Nicãd.

Κοψὶς, olla.

Κόψιμος, ἡ, genus arboris, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. Gaza pro ea nihil reponit.

Κόψιχος, auis genus, quam & κόσσυφον appellari, & merulam eſſe exponunt. κόψιχος per ψ legitur apud Euſtat.

Κόω, dormio. Neutr. abſolut. ſed κοῶ, ſcio, intelligo.

*Κράανον, πίλιον.

Κράας, τὸ, caput. Apol. l. 1, κράατος ἐξ ὑπάτοιο, &c. ex ſummo capite. Idem lib. 2, κράατα συναγείρων, capita colligẽtes.

Κράββατος, ου, ὁ, grabatus, lecti gen⁹, aut lecticæ potius:

παρὰ τὸ κρεμᾶν τοὺς βάσεις, à ſuſpendendo pedes, quòd ſic in lecticis portarentur, vt pedibus terram non contingerent. Perottus grabatum dictum putat à κάρα, caput, & βατὸν, peruium: quaſi καράβατον, Apud Latinos primam corripit, apud Græcos producit, & duplici ββ ſcribitur. Virgilius, Membra leuat ſenſim vili demiſſa grabato. Idem ſit in λάκκος, lacus: πτισάνη, ptiſana, & aliis multis. σκίμπους dicitur ab Atticis, non κράββατος, ait Phryn.

Κράγγη, ἡ, crango: aliàs cancrum vertit Gaza, aliàs crãginem. piſcis eſt de genere ſquillarum.

Κράγγινες, αἱ, crangines, Gaza lib. 4. Animal. legitur & κράγγινες: ſunt piſces de genere ſquillarum.

Κραγὼν, ἰκτίδιον ζῶον, καὶ εἶδος κρεῖδος.

Κράδος, κράδη, vel κράδη, ης, ἡ, ramus ficulnus, ſummum ficorum germen, quod plantari conſueuit. Nicander pro ipſo fico poſuit. Item hamus, vel pegma, ex quo aliquid ſuſpenditur. aliquando ea pegmatum ſpecies, quæ in ſcenis ad ficulneæ arboris imaginem produci ſolebant. Item ἀγκυλὶς, ἀφ᾽ ἧς οἱ ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξήρτηντο θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν ζωστῆρι ταινίαις κατειλημμένοι, author Zenodot. κράδας Theophraſtus accipit libr. 1. hiſtor. plantarum, pro eo quod extumeſcit in vlmo, quercu, & præcipuè platano: & libro 2. ait, ficum germen citare ex crada, ſicut punicam ex virga.

Κράδιον, ου, τὸ, fici arboris folium.

Κραδαίνω, & Κραδάω, libro, vibro, criſpo, quatio. γίνεται ἀπὸ τοῦ κάρα κραδάω, καὶ συγκοπῇ, Etym. Actiu. Accuſ. item κραδάω, cradatione infeſtor, Theophraſt.

Κραδαινόμενον, pro κραδαινόμενον.

Κραδιάω, quatio.

Κράδη, ης, ἡ, ramus ficulnus. Heſiod. ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ.

Κραδησίτης, veneficus, quòd ramis ficulnis petebatur.

Κραδία, pro καρδία, ας, ἡ, cor: ἀπὸ τοῦ κραδαίνεσθαι καὶ πάλλεσθαι, Didymus Iliad. α.

Κράδος, ου, ὁ, ramus, κλάδος, & præcipuè ficulnei. vnde κράδος, pro quodam morbo arborum, i. cradatio: ſic Gaza exponit lib. 4. hiſt. plantar. Theophr.

Κραδοφάγος, συκοφάγος, parœmiacè, ſordidus homo & ruſticus. vide in Chiliad. Eraſm.

Κράζω, μ. ἄξω, π. αχα, μέσος π. κέκραγα, ἀόρ. β. ἔκραγον, clamito, vociferor. Neutr. abſol.

Κραθεὶς, mixtus, temperatus: à verbo κεράω, ſiue κεραννύμι.

Κραθὲν, i. συμβὰν, Eurip. in Hippolyto.

Κραθήσομαι, temperabor, præditus ero. Plato in Epiſt. οὐδ᾽ οὕτως θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται, neque ita excellenti ingenio præditus erit.

Κραιαίνω, pro κραίνω, i. ἐκτελῶ, perago, exequor.

Κραίνω, μ. ανῶ, π. γκα, perficio, adſum, impleo, præſum, impero. Sophoc. in Aiace, ὃς κραίνει στρατοῦ, i. βασιλεύει, imperat exercitui, & regnat.

Κραιπαλάω, vel κραιπαλίω, μ. ήσω, π. κκα, crapulam ſentio, ebrior, exaturor. Neutr. abſol. Ariſtoph. κραιπαλῶντα ἐγχύμενοι τοῖς ἀρεβαντίοις. opponitur τῷ νήφειν.

Κραιπάλη, ης, ἡ, crapula, quando ex vinolentia caput tremit. Galenus in Aphoriſm. ſcribit omnem noxam ex vino factam, à Græcis κραιπάλην nominari: παρὰ τὸ κάρηνον, caput ſcilicet, καὶ πάλλεσθαι, concuti. Thomas magiſter putat, κραιπάλην propriè dici ebrietatem ex pridiano die ſeu heſterno: μέθην verò ex præſenti. ‖ Sic Plato in Sympoſ. κραιπαλῶντι ἐκ τῆς προτεραίας, grauedinem adhuc ſentiens ex potatione heſterna. Dicuntur item κραιπάλαι, medicamenta, quibus vini leuitas excitatur: ἀκραίπαλα, medicamenta ebrietatem prohibentia.

Κραιπαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, crapulor. Neutr.

Κραιπαλόκωμος, ὁ κατὰ μέθην ᾀδόμενος ὕμνος, ebrietatis laus. Item ebrioſus, Ariſtoph.

Κραιπνὰ, velociter.

Κραιπνὸς, ἡ, ὁ, velox, rapidus. Homer. ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστὰς, citis pedibus accurrens. vnde κραιπνῶς, velociter, & κραιπνὰ δινεῖσθαι, celeriter currere, in Epigr. Laſc. κραιπνόποδες, Apollon. Rhod.

Κραιπνόσυτος, ου, ὁ, velociter concitatus, celer, AEſchyl.

Κραιπνοφόρος, ου, ὁ, velox, citus, Idem.

Κραιπνῶς, properè, ταχέως, citò.

Κραῖρα, caput propriè erectum, cornu. vnde & ἑκατόγκραιρα & ἡμίκραιρα. ταύκραιρος & δίκραιρος, bicornis: ſic Laſcaris.

Κρακτικὸς, clamoſus.

Κρᾶμα, ατος, τὸ, temperatura, mixtura, maſſa, vinum aqua dilutum, vt plus aquæ ſit quàm vini. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. τὸ κίτριον ἔξωθεν προστεθὲν καὶ κλυσθὲν τῷ κράματι ἔνδοθεν ὄντι τὴν ἑαυτοῦ δίδωσι ποιότητα: vbi Gaza, Corticem mali Medici ſi admotum extrinſecus collidas, humor cõtentus qualitatem corticis recipit. Plutarchus in libello de connubialibus præceptis, ὥσπερ τὸ κρᾶμα καίτοι ὕδατος μετέχον πλείονος οἶνον καλοῦμεν, οὕτω, &c. Prò corpore concreto. Nazanzenus in natali Chriſti, τῷ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ καὶ κράματος. & alio loco, ὕπω δὲ ἦν κρᾶμα ἐξ ἀμφοτέρων ἀνθρωπος καὶ μίξις τῶν ἐναντίων, i. homo cõſtans ſenſu & intellectu.

Κράμβη, ης, ἡ, braſſica. Ariſtot. raphanum eo nomine vocari ſcribit. Attici καράμβη pro κράμβη dicunt, quoniã pupillam & viſum hebetet. vide in Chiliad. Eraſ. Crãbe bis poſita mors. κατακλίτη κράμβη, in Epigram.

Κραμβίδιον, ου, raphanus.

Κράμβος, Theophraſt. lib. 5, cap. 13, de cauſ. plant, τὰ δὲ τῶν καρπῶν νοσήματα, οἷον τῶν μὲν βοτρύων ὁ καλούμενος κράμβος, τῶν δὲ ὅμοιον τῷ ἐρυσίβῃ.

Κραμβότατος, καπνεστάτος, & κραμβοτάτη, aridiſſima. itẽ dulciſſima.

Κράνα, caput.

Κραναίνω, curo, cupio.

Κραναὸς, οὐ, ὁ, ſterilis, aſper, τραχὺς, montanus, altus. vnde κραναὴν Ἰθάκην, dicit Homerus Iliad. γ, id eſt, τραχεῖαν. κραναὰ πίτυς, in Epigramm. Eſt & κραναὴ, inſula Laconica. Iliad. γ, νήσῳ δ᾽ ἐν κραναῇ ἐμίγην: vbi legit Interpres, κρανάη παροξυτόνως, ἵνα κύριον ὄνομα ᾖ. οὕτω ἐκαλεῖτο ἡ ἀττικὴ ἀπὸ κραναοῦ τοῦ βασιλέως, ἢ διὰ τὸ τραχὺ καὶ λεπτόγεων.

Κραύζα, ας, ἡ, tornus.

Κράνεινος, ου, ὁ, corneus, i. ex cornu.

Κρανίω, perficio.

Κρανθεῖσα ψῆφος, Eurip. i. τελεσθεῖσα, victrix ſententia. vbi etiam legitur κρανθεῖσα.

Κρανία, ας, ἡ, cornus arbor, de qua Theophr. lib. 1. hiſt. plant. eadem κρανεία apud eundem dicitur.

Κρανίον, ου, τὸ, cranium, id eſt, caluaria, vel calua, ſedes cerebri etiam à Gaza vertitur. Item poculi genus, & ciuitatis nomen Cephaleniæ. Thucydides pluraliter dixit, καὶ κατοικίσαι αὐτοὺς ἐν κρανίοις τῆς κεφαλληνίας: quo loco Valla vertices falſò interpretatur. Cranium item erat gymnaſium ante Corinthum, Laertius lib. 3. κρανίον, prima breui & ſecunda longa, Nonnus. Item κρανίον, genus fruticis radicibus carẽtis, vt tubera & fungi, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant.

Κρανοκολάπτης, ου, ὁ, & κρανοκόλαπτον, τὸ, genus phalangii, beſtiolæ lucernis obuolutanti non diſſimile, apud Nicandrum in Theriacis.

Κρανὸν, ου, τὸ, legitur lib. 3, cap. 1, & 14. de cauſ. plantar. Theophr. i. corni fructus.

Κρανοποιὸς, οῦ, ὁ, artifex galearum, Ariſtoph.

Κρανοποιῶν, i. κρανὴ καὶ λόφους δινεύομενος, Idem.

Κράνος, εος, τὸ, galea. hoc vtitur Ariſtoteles. τὰ κράνεα, galeæ, Herodot.

Κράντειρα, ας, ἡ, princeps, perfectrix, in Epigram.

Κραντῆρες, οἱ, dentes genuini dicuntur, dentes poſtremi, qui & σωφρονιστῆρες, dentes maxillares.

Κραντήριος, imperans, perficiens.

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex, imperator, princeps: à κραίνω. οἱ κράντορες, duces, optimates.

Κράπαθος, metatheſi, pro Carpatho vrbe.

Κραυ

Κρα̃ς,ατος,τὸ,producta α litera. Odyſſ.ξ,ὑπὸ κρατὸς ἴδηκε, κρατὸς ἄκρου, Euripid. ἐπὶ κρατὸς λιμένος, in capite portus,id eſt,ἐπὶ τῆς ἀρχῆς,in aditu & veſtibulo,Eurip. σοῦ κρατὶ πισυνς, tuo capite dependes. κρατὶ δ' ἐπ' ἰρθίμω,ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς, Homer.ἀμφὶ κρατὶ,Ariſtoph.κρᾶτα λιποτεχία,caput ſine pilis, in Epigram. ὀρθὸν κρᾶτ' ἔστησαν ἵπποι, equi erexerunt caput, Euripid. Apoll.2.Argon.κρᾶτα παρακλίνας,caput infle ctens. ἐκκαλύψας κρᾶτα,detecto capite,Idem.

Κρᾶς,τὸ,id eſt,κρέας,caro.

Κρᾶσις,εως,natura,conditio,temperies,qualitas,conſtitutio,mixtio.Ariſtot.de mundo,τὰ εὖ ἔχοντα κράσεως νάματα, aquas vocat bene temperatas.. Ibidem, ἐκ φωνηέντων καὶ ἀφώνων γραμμάτων κρᾶσιν ποιησαμένη, &c. vocalium & mutarum cinnum efficiens, &c. σύμμετρος κρᾶσις, bona habitudo. Alexand. Aphrod. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία, ex æquabili corporis conſtitutione ſanitas exiſtit. κρᾶσις αἰτία, Ariſtot.1.cæli & ſitus conditio,cauſa eſt,Gaza. ἡ κρᾶσις ἡ τοῦ ἀέρος,aeris clementia,Hermog.κρᾶσις ἡ ἐκ τοῦ ἀέρος,aeris téperies,i.conditio & ſtatus cęli, Theoph.l.6.de cauſ.pl. confuſio etiam à Gaza vertitur. Alex.Aphr.lib.2.Problem. τὰ δὲ ὁμιλοῦντα ἑαυτοῖς,ὁμιλεῖ,τὰ μὲν κατὰ κρᾶσιν ὡς αἱ ποιότητες τῶν στοιχείων παντελῶς ἔχοντων τὰς πρώτας ποιότητας ἀφανιζομένας καὶ ἑτέρας γινομένας, δυναμένας δὲ πάλιν ὑπὸ φύσεως χωρισθῆναι, καὶ σωθῆναι, i. ex iis quæ iunguntur, alia per confuſionem cõiunguntur,vt elementa quũ coeunt, corpuſq; vnũ efficiunt,quanquam reſolui à natura reſtituiq; poſſint in ſtatum priſtinum.

Κράσπεδον,ου,τὸ,margo,ὁ πρὸς τοῖς ὅροις,τὸ κρεμάμενον εἰς πέδον κράσπεδον αἰγιαλοῦ,in Epigram. Item limbus,ora veſtimenti,fimbria,extremitas,veſtis fimbriata.

Κρατέω,vinco,impero.

Κρατήρεσσι,ου,τὸ,compago à quatuor lignis,vnde iumẽta pabulum depaſcuntur,apud Pollucem.

Κρασίζεσθαι,fœno ſemiudo paſci.

Κρᾶσις,εως,herba,ſemiaridum fœnum.

Κραταιόγονον,ου, herba folia habens ſimilia melampyro.

Κράταιγος,ὁ,cratægus,arboris genus,de qua Theophr. lib.3.hiſtor.plã. Κραταιγών,ῶνος,ἡ,cratægo,pro eodẽ,Ibidẽ.

Κραταιγύαλος,roborans membra, validos artus habẽs. θώρηκας κραταιγύαλοι.i.firmi,Iliad.τ.

Κρατευτήν,ου,τὸ,conſuetum ſcripturæ,aut picturæ firmamentum.

Κράταιος,ὁ,cratæus,genus herbæ, de qua Theoph.lib. 9.hiſtor.plant.

Κραταιὸς,οῦ,ὁ,fortis,validus,potens.Odyſſ.ο,ὑπὸ κραταιώ, in duali. Philo de mundo, ὁ δὲν τῶν ἐν ὕλαις κραταιότερον,ὥστε κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύειν, id eſt,ita validum. Et δεσμὸς κραταιότατος,vinculum validiſsimum,apud eundẽ. μοῖρα κραταιὰ, i. ἀπότομος,ἰσχυρά,violentum fatum,Homer.

Κραταιόω,μ.ώσω,π.ωκα, cõfirmo,conforto,corroboro. Accuſat.vnde κραταιοῦμαι,ſum fortis.

Κραταίπεδον,ου,τὸ,via lapidibus ſtrata,ſolum durum.

Κραταίπους,validos pedes habens.

Κραταίωμα,ατος,τὸ,firmamentum.

Κρατάνιον,poculi genus,apud Pollucem.

Κρατερὸς,pro καρτερὸς,ά,ὸν,fortis, patiens,validus,minax. Iliad.α,κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε,i.ἰσχυρὸν καὶ ἀπειλητικόν.σίδηρος κρατερώτατος,ferrum ſolidiſsimum dicitur ab Heſiod. in Theogonia.

Κρατερόφρων,ονος,ὁ,fortis,prudens,magnanimus,truculentus, durus. Heſiod. ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν, habebant ex adamante durum animum. Idem τέκετο κρατερόφρονα τέκνα,peperit violentos filios.

Κράτερμα,æris & ſtanni commixtio.

Κρατερῶνυξ,υχος,ὁ,fortis vnguibus,ἰσχυροὺς ὄνυχας ἔχων.

Κρατερῶς,ἰσχυρῶς,ἀποτόμως,præfractè,rigidè,Homer.

Κράτεσφι,τῇ κεφαλῇ,ἢ ταῖς κεφαλαῖς,Dionyſ.poeta.

Κρατευταὶ,αἱ,lapides quibus imponitur veru,cùm carnes aſſantur.

Κρατέω,μ.ήσω,π.ηκα,teneo, apprehẽdo, vinco,occupo, domo. Vis autem quædã ineſſe huic verbo videtur,conſtruiturque cum Genit. vt κρατεῖν τῶν θηρίων,in feras habere imperium,Sophocl.ἑαυτοῦ κρατῶν, liber,compos ſui,Plato. & apud Xenoph. τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως, id quod imperiũ tenet & principatum vrbis. & τῶν ἡδονῶν κρατεῖν, voluptatibus eſſe ſuperiorem,Idem.κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων,vincere hoſtes, & κρατεῖν τῆς γῆς, terram & agros ſub imperio tenere, apud eundem. Homer. Iliad.α,ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει, pro βασιλεύει,qui imperat & præeſt omnibus Græcis.πολὺ κρατῶ σου,lõgè te ſupero, Plato in Legib. κρατῶ τῶν πραγμάτων,rerum potior, Demoſt. κρατῶ τῶν ποδῶν, Ariſtot.in Problem. pedibus valeo. κρατῶ τῶν χειρῶν, manuum compos, Herodot. κρατῶ τῆς χώρας, potior regione, Xenoph. lib.5.Pædiæ.κρατῶ τῆς θαλάττης, mare teneo, Thucyd. κεκράτηκα τοῦ νέου, ad amorem ſui impulit iuuenem. κρατοῦντες τοῦ ποταμοῦ,fluuio potiti, Thucyd. τῶν πεζῶν κρατοῦντες,Demoſthen. Item cum Datiuo, vt κρατῶ τῷ πολέμῳ, bello ſuperior euado, Idem. κρατῶ ναυσὶ,claſſe ſupero,Idẽ Dem. κρατοῦσιν ὑμῖν τὴν βασιλείαν, vobis regnum occupant & adimunt, Herod. κρατοῦντες τοῖς προδιδοῦσι τῷ πλήθει,multitudine proditoribus prępollentes, Thucy. lib. 4. Interdum cũ Accuſ. vt μάχας κρατήσας οὐκ ὀλίγας, Xenop. πῶς ἂν οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον πολεμίους κρατῆσαι,qui ſperemus talem hoſtes eſſe victurum? κρατῶ τὴν μάχην, Demoſt.κρατῶ σου τὸν ἀγῶνα,certamine te vinco, Philoſtr. in Heroicis. κρατῶ τὴν ὑστεραίαν ἡμέραν, Demoſth. ὦ τὰ τῆς τύχης κρατῶν, Sophocl. ὦ ἡ τύχη δεξιῶς ἔχει, αὐτὸ τὸ τῆς ἀγαθῆς τύχης ἐπικρατοῦσης. ἐκράτησε φονίας,Demoſth. manum iniecit. κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς, prælio vincunt Sicanos. Thucyd. Interdum abſolutè, vt apud Sophoc. κρατεῖ φάτις,fama obtinet. τὰ τῶν μήδων κρατεῖ, Medus rerum potitur, Thucyd. κρατεῖ πρὸς δόξαν, principatum tenet ad gloriam conſequendam, Plato de Leg. Ponitur aliquãdo pro maneo,abſcõdo. Admonet Moſcopulus κρατεῖν pro ἀπέχω,conſtrui cum Accuſ. quũ autem ſignificat νικᾶν, Genit. & Accuſat. iungitur. Et in voce paſsiua κρατεῖσθαι δόξης, gloria ſuperari, Nazanzenus. κρατοῦμαι τοῦ τύπτειν,me à cædẽdo contineo, Ariſtot. 2. magnorũ Moral. κρατεῖσθαι τείχεσι,muris circundari, Idem 7. Politic. κρατοῦμαι πόθου, teneor deſyderio. κρατοῦμαι ὑπὸ τούτων,his ſuccumbo, his ſum inferior, his ſeruio, Xenoph. κρατοῦμαι ὑπὸ τῶν δακρύων, vincor lachrymis. Idem lib.5.Pęd. κρατούμενος καὶ ἴσος, perennis & perpetuus, Nazanz. κρατηθέντες τῷ πολέμῳ, bello victi, Demoſt. τὰ κατὰ πόλεμον κρατούμενα, quæ bello capiũtur, Ariſtot. 1. Polit. κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ſomno oppreſſus.

Κρατὴρ,ῆρος,ὁ, crater,τὸ σκεῦος τὸν οἶνον ἔχον,capula,vas vnde vinũ in paterã infũditur,vt Ili.ſ, οἶνον δ' ἐκ κρατήρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔχεον. & Ibidẽ. κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον,i.αὐτοὶ γενοῖς τὸν κρατῆρα τὸν οἶνον: à verbo κεράννυμι,i.miſceo. κρατῆρες item in monte AEtna dicuntur foramina, quibus ignis ciniſque euomitur. lib.3. Epig. de Empedocle, πῦρ ἀπὸ κρητῆρος ἔκπιες ἀθανάτων. vide Ariſtotel. de mundo. κρατὴρ, etiam dicitur in fonte ſalientis aquæ conceptaculum, vt Odyſſ.ν, ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι λάϊνοι. κρατὴρ præterea ſignũ eſt cæleſte, de quo Procl. in Sphæra.

Κρατηρίζειν,vinum infundere,libare.

Κρατήριον,ου,τὸ, parua cratera, apud Pollucem: ſic etiã docet vocari receptaculum illud fœni, quod ſolet ſupra præſepe ędificari.

*Κρᾶτις,ἡ,farrago. κρατὶς ἔγκυος, farrago frugibus grauida, Ariſtot. lib.8. Animal.

Κράτιστα,optimè. ταῦτα κράτιστα βουλεύσεσθε, hæc facientes præclariſsimè conſulueritis, Thucyd.

Κρατιστεύω,μ.εύσω,π.ευκα,ſum præſtantiſsimus & fortiſsimus. Neut. Abſol. Xenop. τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες,corpore & animo præſtantes. Philo de mundo, τῶν ἐν ἡμῖν τὸ κρατιστεῦον ὁ νοῦς,eorum quæ in nobis ſunt animus in primis bonitate cẽſetur & pręſtãtia,i. τὸ ἡγεμονικώτατον.

Κράτιστος,ου,ὁ,optimus, plurimum pollẽs, primatum obtinens, præſtantiſsimus, ἄριστος, Iſocrat. κράτιστον μὲν τὴν ἀκμὴν

τῆς καιροῦ τυγχάνειν,id eſt, potiſsimum eſt temporum punctum attingere. κράτιστον ἐστι, potiſsimum erit, Demoſth. τὰ κράτιστα, quæ præcipuè ſunt ex dignitate & vtilitate. τὰς κρατίστας ναῦς ἐς τὸν στόλον παρεσκευάζοντο, robuſtiſsimas quaſque naues ad claſſem inſtruxerunt.

Κρατίων,fortior.

Κρατοειδὴς,ῦ,imperioſus.

Κράτος,εος,τὸ,potentia,robur,vis,δύναμις,principatus, νίκη,imperium. Ariſtot. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμὼν, &c. dux apud quem ſumma eſt imperii. pro victoria,id eſt, νίκη, Heſio. τοῖσι δὲ Ζεὺς κράτος ὕμμι δίδωσι. Sophoc. θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ κράτος κατακτήσαιτο,homo etiam nihili victoriam cum diis ſibi comparare queat. κράτος τοῦ πολέμου καὶ τὴν νίκην, Demoſth. τὸ κράτος ἐστὶ τῶν πλειόνων,plures præualent, Thucy. κράτος τῶν ἀρσένων ἔστω γυναιξὶ, i. κρατήσουσι τῶν ἀρσένων, Euripid. ὧν ἦ τὸ κράτος τῆς γῆς, penes quos ſit regionis imperium. κράτος ἔχω,rerum potior.

Κρατὸς,capitis.vide κράς.

Κρατύνομαι,firmo. κρατύνομαι τὴν πίστιν, fidem habeo,fidem præſto. κρατύνομαι πόλιν,vrbe potior.

Κρατυντὴρ,victor.

Κρατυντικὸς,ὁ,firmans,confirmans.

Κρατύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,fortifico,munio,firmo,ἰσχυροποιῶ, Actiu. Accuſat.

Κρατὺς,fortis: à κράτος,ſicut à πλάτος πλατύς.

Κραυγάζομαι,vagio. Κραυγανόμενον παιδίον, Herodot. vagiens. (κὸς,clamoſus.

Κραυγάζω,μ.άσω,π.ακα,clamo,voco,Neutr.& *κραυγαστι-

Κραυγὴ,ῆς,ἡ, clamor, vociferatio. παρὰ τὸ κράζω,κέκραγα, μετασχηματισμῷ τοῦ υ, Etymol. κραυγὴν ποιεῖν,clamorem tollere, Xenophon.

Κραυγίας ἵππος, equ⁹, qui clamore & ſtrepitu terretur.

Κραυγὸς,ſiccus,picus Martius,auis.

Κραῦγος,idem.

Κραυρότης,ητος,ἡ,fragilitas.

Κραῦρα,ας,ἡ,ſtruma,morbus ſues præcipuè infeſtans.

Κραυρᾷ,ſtruma laborat, Ariſtot.lib.8. Animal.

Κραῦρος,ὁ, ſiccus, friabilis, rigidus Gazæ: aridus Ficino. κραῦρον contrarium γλίσχρον,id eſt,lentum, Ariſtot.lib. 2. de part. Anim. Itē ὁ κραῦρος,ſtruma, morbus boues tentans, Idem 8. Animal.

Κρέα,dicitur quicquid in anteriore tibiæ parte tenue & carnis eſt expers.

Κρεάγρα,ας,ἡ, coquinarium inſtrumentum curuum,ad extrahendam carnem, ... quod alio nomine ἁρπάγη,& λύκος dicitur teſte Polluce, lupus ſeu harpago, qua quæ in puteum ceciderunt,extrahuntur, Ariſtoph. κρεάγρα τριόδους, fuſcina tridens, cap. 2. lib. 1. Reg. & cap. 27. Exodi.

Κρεαγρὶς,ἡ,idem quod κρεάγρα,in Epigr.

Κρεάδιον,ου,τὸ,caruncula.

Κρεαίνω,deſino,finio.

Κρεανομία,ας,ἡ,carnis diſtributio, Lucian. in Prometh. & κρεανομεῖν,carnes diſtribuere, Ibidem.

Κρέας,ατος,& κρέαος,τὸ,caro. παρὰ τὸ κέαρ ὃ ἐστι τὴν ψυχὴν ὑφίστασθαι: ταύτῃ γὰρ κρέας ἐμψυχοῦται. vide Etym. κρέα per apocopē. ὁ δ᾽ ἄρα, Βοιωτοῖς κρέα διένεμε, carnes diuidebat, Plato de Rep. βόεια κρέα dixit per ſyneręſin. καὶ αὐτῷ ξυμφέρει τὰ βόεια κρέα, ei confert caro bubula. κρέα ὄνεια, caro aſinina, Galen. 2. Glauc. κρέα τρία,tria fruſta carnium, Xenoph. κρέα εἴκοσι, carnes viginti, i. fruſta carnis, Ariſtot. Genit. huius vocis ferè ſemper eſt κρέως, Atticé.

Κρεβάττιον,grabatum,lecti vel lecticę genus. παρὰ τὸ κρεμᾷν τὰς βάσεις, Etym.

Κρεγμὸς,pulſatio,ſonitus.

Κρεγμῷ, Aduerb. cum pulſu, Apoll.

Κρεοδόχος,ὁ καὶ ἡ,carnis capax, in Epigram. dicitur & κρεοδόκος, Ibidem.

Κρεῖον,ου,τὸ,ahenum, vas ad recondendas carnes. παρὰ τὸ κρέας, ſecundum aliquos placenta eſt, ex ſeuo animantis confecta. Euphorion eo nomine carnes intelligere maluit, vt ſcribunt Appion & Herodot. Pauſan. putat eſſe caniſtrum vel lancem, vel quid eiuſmodi, in quo concidatur caro. vide Etym.

Κρείουσα,βασιλεύουσα,imperatrix,regina, Etym.

Κρείσσων,melior,potentior. Iliad. α,κρείσσων γὰρ βασιλεύς,id eſt, ἐπικρατέστερος. παρὰ τὸ κρατύς. vide Etym. τῷ κρείσσονι λογισμῷ ἐς τὸ ἀπιστεῖν, qui ad diffidendum proniori eſt cogitatione.

Κρειττοθῆναι,dicitur vitis,quum ita affecta eſt,vt acini defluant,& remanentes paruuli conſtent, Theop.lib.4. hiſtor.plant. Item lib.5. de cauſ.pl. τοῦ δὲ ῥυάδα γίνεσθαι δύο αἰτίας, ἢ ὅταν ἐπινίφῃ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ἢ ὅταν κρειττωθῇ,i. rorationis vitis duæ cauſæ: aut enim quòd rores ſtatim poſt florem inſederint, aut quòd exuperantia fuerit: ſic Gaza. vnde κρείττωσις, Ibidem,id eſt,exuperantia,quã auocatur,dimoueturque vitis alimentum.

Κρείττων,ονος,melior,potentior,ſuperior,potior,vt κρείττους ὄντες ἢ ἁλῶναι,validiores quàm vt vincerentur,vel vinci poſſent. κρείττους τῆς παιδείας vocat Ariſtot. quos doctrina emendare non poteſt, quaſi validiores & ſuperiores doctrina. Et κρείττους χρημάτων, præſtantiores pecuniis,id eſt,liberaliores, Iſocrat. κρείττων λόγος,cui reſpondet ἥττων, Ariſtoph. i. δίκαιος καὶ ἄδικος, Bud. Comment.

Κρείω,pro κρέω,impero.

Κρείων,ὁ,princeps,βασιλεύς,ἄναξ. Ilia. α, εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων. & Iliad. β, κρείων Ἀγαπήνωρ, i. ἰσχυρὸς,κρατερός. Item διάκτορος, Didymus Odyſſ. λ.

Κρειῶν,pro κρεῶν,carnium. Odyſſ. ξ, σίτου καὶ κρειῶν κεκορη(μένοι.

Κρέκα,capillum,τρίχα,à recto κρέξ.

Κρέκαλος,θρυλλός.

Κρέκη,ἡ,ſonus odioſus Hippocrat.

Κρεκόδειλος,ἀπὸ τοῦ κροκόδειλος,ἐναλλαγῇ,Etym.

Κρέκω,μ.έξω,π.εχα,reſono, citharam pulſo,ἠχῶ,Neutr. Abſolut. κρέξασα νέον, in Epigram. de cicada.

Κρεμάζω, vel κρεμάω,ῶ,μ.άσω,π.ακα,pēdo, ſuſpendo,appendo, Actiu. Accuſat. Ariſtoph. in Ranis, μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σαυτὸν, te ſuſpendenti ex fune, &c. Item cum ſolo Genit. Ian. Laſcar. πάντ᾽ ἐκρέμασθη φωνῆς χηνείας, omnia pependerunt ex voce anſerina. Heſiod. ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι,ad fumum ſuſpendere.

Κρεμάθρα,ας,ἡ,vas penſile, quali ruſtici vtuntur ad exiccandum caſeum: generaliter quodcunque conceptaculum penſile ſignificat. Ariſtoph. τίς γὰρ οὗτος ὁ ἐπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ, i. ἐπὶ τοῦ ταρσοῦ, in calatho penſili. Theoph. τὰ δ᾽ εἴδη πέφυκεν ἀπὸ μιᾶς κρεμάθρας ἐξ ἄκρου, Bud. Comment.

Κρέμαμαι,pendeo,ſuſpenſus ſum.

Κρεμάννυμι,pendo,annecto,Gaza.

Κρεμαννύω,ſuſpendo.

Κρεμαστῆρες,οἱ,cremaſteres,id eſt,nerui,à quibus teſticuli pendent: teſtium appendices Gaza vertit,lib.2.Probl. Aphrod. ſic autem dicuntur ab eo,quòd ex illis genitales partes dependent, vt docet Columella cap. 26. lib.6.

Κρεμαστήριον,ου,τὸ,ſera.

Κρεμαστὸς,ῆ,ὸ,penſilis,ſuſpenſus.

Κρεμάστρα,ἡ,appendix, Theoph.lib.3.hiſt.plant.

Κρεμάω,κρεμάζω,ſuſpendo, Ariſtot.2.OEcon. ἐκρέμασε πάντας,omnes ſuſpendit, Ariſtoph.in Pluto, τὸν ὄρχιν κρεμάμενον τὸν λαρπίου.

Κρεμβαλιαστὺς,ύος,ὁ,qui complosis conchyliis oſſibúſque grato quodam ſono inter ſaltandum perſtrepit, Homer. in hymnis.

Κρεμβαλίζειν,crembalo,hoc eſt,muſico organo ſonare, conchyliis oſsibúſque colliſis inter ſaltãdum perſonare.

Κρέμβαλον,ου,τὸ,inſtrumentum muſicum, Athen.

Κρέμβολον,τὸ, radius in quo tramam agglomerant fœminæ,cui tramam inuoluere ſolent.

Κρεμόω,μ.ώσω,π.ωκα,ſuſpendo,Accuſat.

Κρεμνόω,idem.

Κρὲξ,κὸς,ἡ,capillus. Eſt & auis præacuti roſtri,inauſpicata nubentibus,ibidi ſimilis. eius meminit Ariſtot. Gaza Gręc

za Græcam vocem relinquit.

Κρεμτάω,ῶ,pendeo.

Κρεοκάκκαβος,apud Athenæum carnes, quæ minutim conciſſæ cum ſanguine & aruina dulci iure conditaneo concinnantur.

Κρεουργέω,ῶ.vide κρεουργῶ.

Κρεουργηδὸν,fruſtillatim, Herodot. κρεουργηδὸν διασπάσας, fruſtatim dilanians, Valla.

Κρεουργία,laniatio, cõciſio carnium. τὴν πάλαι κρεουργίαν,Nazã.

Κρεουργὸς,lanius.

Κρεουργῶ,excarnifico,dilanio,Bud.

Κρεσμὸς,ῦ,ὁ,pulſus citharæ.

Κρείσσων,ονος,pro κρείσσων, fortior. τὸ κρεῖσσον,ſatius,conducibilius. οἱ κρείσσονες,meliores.

Κρεῦλλιον,caruncula,Syneſ.

Κρέω,impero,regno.

Κρεωδαισία,ας,ἡ,carnium diuiſio.

Κρεωδαίτης,ου,ὁ,carnium diuiſor.

Κρεώδης,εως,ὁ ἡ,carnoſus. κρεώδης ἱερουργία, ἡ διὰ κρεῶν θυσία.

Κρεωδόχον ἀγγεῖον,κρεῖον.

Κρεωπώλης,ου,macellarius.

Κρεωπώλιον,ου,τὸ,macellum. videtur eſſe laniena, locus vbi carnes veneunt: nam macellum ad omnia eſculenta pertinet. Varro laniarium vocat lib.2.rei ruſt.cap.4.

Κρεωφαγεῖν,carnibus veſci,Gaza de menſibus.

Κρεωφάγος,ου,ὁ,carnedulus,carnibus victitans.

Κρήγυος,verus,bon⁹,placit⁹,idoneus.Plat.Alcibiad.α, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοι εἰσὶ τούτων, neque idonei doctores ſũt, hoc eſt,verè docere nequeunt. Iliad.α, οὔ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Tradunt autem Grammatici hanc dictionem componi ex κῆρ & ἡδὺ,κηρήδυον, & ſyncopa κρήδυον, mutatóque δ in γ,κρήγυον,quaſi τὸ τὴν ψυχὴν ἡδύνον, Etym.

Κρήδεμνον,ου,τὸ,vitta,corona,infula,velum,καλύπτρα.Odyſſ.α, ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, id eſt,vela ſeu velum,ὅτι τῆς κεφαλῆς ἐπίδεσμα:ſic Didymus.κρήδεμνον item τὸ πῶμα τοῦ πίθου μεταφορικῶς,operculum vaſis.Odyſ.γ,ὤϊξε ταμίη καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. Ponitur & ꝓ mœnibus etiam translatè,οἷον τὰ κρήδεμνον.Ody.ν,Τροίης λύεσθαι λιπαρὰ κρήδεμνα id eſt, τὰ τείχη. Heſiod. ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει , qui Thebes mœnia obtinet. κρήδεμνα τοῦ Ἰλίου, Ilii pergama, Philoſtr.

Κρηήνατε,perficite,ἐπιτελέσατε,in Odyſſ.

Κρήηνον, pro κρᾶνον: à κραίνω, perfice, ἐπιτέλεσον. Iliad.α, κρήηνον ἐέλδωρ.

Κρῆθεν,ex capite κατὰ κεφαλῆς. Heſiod.κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην δεινὴ κέιτο χεῖρας τε ἐπὶ ἧκε,à capite verò calyptrã tenebat. Idem in ſcuto Herc. τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ᾽ ἀπὸ κυανεάων,cuius à capite.

Κρήϊον,κρεῖον,κρεοθήκη.

Κρημνοβάτης,ου,ὁ,funambulus,σχοινοβάτης.

Κρήμνημι,& Κρημνίζω,μ.ίσω,π.ικα,præcipito,Accuſ.

Κρημνηγορέω,grandia loquor.

* Κρημνοβάτης,ῥαβδοβάτης, Heſych. Nazanz. τοῦτο μόνον τὸ καὶ ἐν θεάτροις χορεύων,κρημνοβάτης εἶπεν αὐτὸν κωμῳδούμενον.

Κρημνοκομπεῖν,gloriari, iactare ſe, magnificè de ſe prædicare.

Κρημνοποιὸς,ῦ,grãdiloquus,vt AEſchyl.apud Ariſtop. τὰ μεγάλας λέξεις ποιῶν.præceps,prærruptus,ſcaber.

Κρημνὸς,ῦ,ὁ,præcipitium, locus eminens. κατὰ κρημνῶν ὤσαν ἑαυτὸν, Hermog.κρημνοὶ,loca abrupta, rupes prærruptæ,tumuli,loci ardui. μινύων ἀπὸ κρημνῶν, Sophocl.i.τῶν χειλέων,inquit Interp.Item κρημνοὶ,labrum vlceris,& labrum pudẽdi mulieris, quod πτερύγωμα vocat Pollux.

Κρημνώδης,εος,ὁ ἡ,præceps,prærruptus.

Κρηναῖος,ου,ὁ, fontanus, vt κρηναῖον ὕδωρ, fontana aqua.

Κρήνη,ης,ἡ,fons. In poemate Epigonis pro vaſe aquario,ſicut apud Plautũ in Curcul. fons pro vaſe aquario capaciſſimo. παρὰ τὸ κρῶ,ἐκ τοῦ κρανέω τὸ ἐκχέω , Etymolog. Apud Plat.de Leg.dicitur κρήνη etiã de aqua pluuiali retenta & ſcatente.

Κρηνιάω,capite doleo,καρηβαρῶ.

Κρηνὶς,ίδος,ἡ,fonticulus, κρήνη περὶ τὰς κρηνῖδας,apud crenides, Theoph.lib.5.de cauſ.plan.aut locus eſt Thraciæ.

Κρηνοφυλακία,fontium cuſtodia atque tutela,ne videlicet obturentur aut inficiantur.

Κρηνῶν,apud Theop.l.7,c.14.hiſt.plãt.legitur:vbi Gaza viperarum exponit:vnde putem legendum ἰχιδνῶν.

Κρηπιδοπώλης,ὁ, calcearius,calceorum venditor, apud Syneſium.

Κρηπιδοφόρος, crepidat⁹,qui induitur crepidis,qui induitur calceis,Plutar.in Apophth.

Κρηπιδόω,crepidas induo.

Κρηπὶς,ῖδος,ἡ,crepida,calceus,ſedes,βάθρον,principium, baſis,fundamentum.vide Heſych. Xen.χρὴ πάντα ἄνδρα ἡγεῖσθαι τὴν ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα,fundamentum eſſe. παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ᾽ ἐλευθερίας,Athenienſium liberi manifeſta libertatis fundamẽta iecerũt,Pindari verba ſunt in Themiſt. Plut.ἕδραν καὶ κρηπῖδα τῆς πολιτείας,ſedem & fundamentum reipubl. Plutar.in Numa. τὸ ὕδωρ τοῦ Ἰορδάνου ἐπεστράφη δι᾽ ὅλης τῆς κρηπῖδος,aqua Iordanis reuerſa eſt in alueum ſuum,cap.4.Ioſue.

Κρὴς,ητὸς,ὁ, Cres,id eſt,Cretenſis.

Κρῆς,Doricè,pro κρέας,τὸ,caro,circunflexum,Cyrill.

Κρησέρα, operculum, amictus, tegmen quoddam capitis,ſacculus lineus & euolatio triticeæ farinæ. ſignificat & defluxum potionis ex multis herbis,vel melle & vino.

Κρήσιος,Cretenſis,Euripid.

Κρῆσσα,ης,ἡ,Creſſa,i.Cretenſis mulier.

Κρησφύγετον,τὸ,latebra,aſylum,perfugium, præſidium, διάδυσις. παρὰ τὸ τὴν νῆσον μόνον φεύγοντας κρείττω εἶναι Κρήτης. vide Etym.κρησφύγετόν τι ὑπάρχον εἶναι λέγων ὡς ἄμεινον εἴη,conſulens melius fore,ſi in ſeptentrionalia loca profugerẽt: ſic Valla ex Herod. pro ſubſidiaria defenſione, Lucian.

Κρηταιεῖς,Cretenſes,Apoll.Rhod.

Κρήτη,ης,ἡ, Creta. παρὰ τὸ δὲ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ αὐτὴν ἀέρα, Etymol.

Κρητὴρ,crater,guttus,κρατὴρ,Homer.

Κρητήριον,mixtio,infuſio.

Κρητίζειν,mentiri,Cretizare.vide Eraſm.Chiliad.

Κρητικὸν,veſtis quædam tenuis & breuis,& ſaltationis genus.

Κρητικὸς,ῦ,ὁ,Cretenſis,Creticus.Item pes quidem carminis,ὁ ἀμφίμακρος,Quintil.lib.9.cuius inuentio ad Cretas refertur.

Κρητικὸς ὀξυλογισμὸς. vide in appendice de vocabulis militaribus.

Κρητισμὸς,ῦ,mos Creticus. Verſutia,impoſtura, Plut. in Demy.ὁ δὲ κρὴς κρητισμῷ χρησάμενος,&c.

Κρητὸς,ῦ,ὁ,mons Cretæ.

Κρηφαγεῖν,carnes edere.

Κρῖ,pro κριθὴ, apud Homer. in Neut.genere ponitur, vt κρῖ λευκὸν,licet κριθὴ ſit Fœmin:niſi à κριμνὸν deflecti malumus.Eſt autem ἀποκοπὴ τὸ πάθος,inquit Interpr.

Κριβανίτης ἄρτος, clibanarius panis, in clibano coctus, panis teſtaceus,non furnaceus,qui ἰπνίτης.

Κρίβανος,ου,ὁ,clibanus,furnus,caminum,operculum fictile,ſub quo calefacto panes aut placentæ ſubiecto igne coquebantur.ſic melius,ait Phrynich.quàm κλίβανος.

Κριβανωτῶν ὁρμαθὸς,ſeries panum in clibano coctorum, Ariſtoph.in Pluto.

Κριγὴ,ῆς,ἡ,ſtridor.κρίγη δὲ,δαίμονες,ἀηδόνα.

Κριγμὸς,dentium ſtridor.

Κριδιον,diminutiuum à κριός.

Κριερὸς,ῦ,ὁ,terribilis.

Κρίζω,μ.ίσω,π.ικα,clamo,παρὰ τὸ κράζω, tibia cano acutiſsimè,ſtrido:& ſic eſt fictitium, Etym.

Κριθαίας,ου,ὁ,hordeago,genus hordei, Theophr.libro 8.hiſtor.plant.

Κριθὴ,ἡ,priori longa,libro ſecundo Epigram.hordeũ. παρὰ τὸ προκριθῆναι τῶν ἀκροδρύων , præferre hordeum glandibus. ἢ παρὰ τὸ κρίνεσθαι καὶ διαχωρίζεσθαι αὐτὴν ἐκ τῶν ἀχύρων

ὑπὸ τῶ ἀνέμων, Etym. antequàm enim cognoſcerēt & diiudicarent fruges, glande veſcebantur. κριθὰς παρέχειν τῷ κάπρῳ, apro hordeum apponere pabulo, Gaza. Item tuberculum in palpebra naſcens, hordeolum vulgò appellant, quòd oblongum ſit, ſimiléque grano hordei.

Κριθίδιον, idem quod μύρτον, caruncula in pudendo muliebri prominula, ab hordei ſimilitudine.

Κριθίας, ὁ, hordeatio, morbus equorum. Κριθιάσις, Ariſtot. 8. Animal.

Κριθινὸς, οῦ, ὁ, hordeaceus. κρίθινον ἄχυρον, palea hordei, libro 8. hiſt. plant. Theoph.

Κριθολόγοι, οἱ, magiſtrat⁹ apud Opūtios, qui ſacris & colligendis primitiis pręerāt, quaſi hordeolegi, à vetuſtiſſimo ſacrificiorum ritu, quo hordeo vti ſolebant, vt eſt apud Plut. in quæſt.

Κριθοτράγος, ὁ καὶ ἡ, καὶ

Κριθοφάγος, qui hordeo veſcitur, Ariſtoph. & κριθοφαγία, eſt pœna militaris apud Polyb.

Κριθοφόρος, ὁ καὶ ἡ, hordei ferax.

Κριθώδης, hordeaceus: vnde κριθώδης ἄρτος, Nonno.

Κρικόομαι, annulo traiectus ſum. Strabo 12. ὀπίζουσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ σώματος χαλκῷ

Κρίκε, ſtridebat. ἀόρ. β, παρὰ τὸ κρίζω, Etym. Factitium eſt ad imitationem currentis, ſiue ſtridentis.

Κρίκος, ου, ὁ, circul⁹, circus, annulus oſtii vel catenę, quales ſunt quibus ſphæra compingitur. & κορώνη, ῥόπτρον, Alexan. Aphrod. lib. 2. Probl. τὰ δὲ ὁμιλεῖ ἰσαυτοῖς κατ' ἀντοχὴν ἰσαυτῶν καὶ περιπλοκὴν ὡς κρίκος κρίκῳ, alia iunguntur per mutuā retētionem complexionémque, vt annulus annulo, &c. vbi Gaza vertit vt anſæ oſtiales. κρίκοι ἱστίων, velorū anſulæ, Herodot.

Κρικωτὸς, οῦ, ὁ, annulatus, vt lorica. vnde Ptolemæus κρικωτὸν vocat, quā alii annularem rationem, quę fortè non alia eſt, quàm quæ Latinè decuſſatio dicitur, Cæl. ibidē.

Κρίμα, ατος, τὸ, iudicium, retributio, calcul⁹ iudicis, lis, condemnatio: item ſermo Dei exquiſitus, Etym. εἰς κρίμα διπλοῦν ἔβην, ad duplex iudicium, Nonnus.

Κρίμνον, ου, τὸ, καὶ

Κρίμνος, ὁ, farina craſſiuſcula, furfures. οἷον ἀλεύρου. ὥσπερ κρίμνα λεαίνει, in farinæ ſpeciem molit, Ariſtot. 2. Animal. κρίμνα in Epigram. id eſt, panes hordeacei.

Κριμνώδης, craſſus. παχέων σύστασιν ἔχον. Hippocr. ὑπόστασις κριμνώδης, vrinæ ſubſidētia parti farinæ craſſiori ſimilis.

Κρίνα, τὰ, lilia, Herodòt. lib. 2.

Κρῖνε, elegit.

Κρίνεσι, pro κρίνοις, liliis. Ariſtoph. νε. κρίνεσι στεφάνους: vbi Interp. κρίνεσιν ὡς ἀπὸ τοῦ κρίνου κατὰ μεταπλασμόν.

Κρινόν, ου, τὸ, aridum, ſiccum: dicitur de paupere & mortuo. Eſt etiam genus ſaltationis.

Κρίνομαι, μ. οῦμαι, π. ιμαι. vocor ad iudicium, accuſor, iudicor. κρίνομαι ἐπ' ἀδικήματι, iniuriæ accuſor, Plut. in Apophtheg. Lacon. κρίνεσθαι κρίσιν θανάτου, Demoſth. cauſam dicere de morte. κριθῆναι αὐτὸν, de eo ſententiam pronuntiari, Xenophon. κριθεὶς ὑπὸ αὐτῶν, Thucydid. ab eis iudicatus, eorum ſubiens iudicium. Item pro interpretor, vt Iliad. ε, ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, pro ἔκρινεν, explicauit ſomnia. Itē diſcepto, Heſi. ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι, certabāt homines & dii inter ſe & cōtēdebāt. Ariſtop. τίνος ἡμῶν οὖν ἐκρινόμεθα, tū diſceptabamus. κρίνομαι δίκῃ, iudicio diſcepto, Thucydid. κρίνομαι περὶ τῆς ἀρετῆς, de virtute diſcepto. κρίνομαι πρὸς ἐκεῖνον, cum illo contēdo iudicio, Ariſtid. ὅτε γὰρ τοῖς Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις τὰ πράγματα ἐκρίνετο, &c. Idē. Itē decerno prelio, vt κρίνωνται ἄρηϊ, Hom. Ilia. β, id eſt, διακρίνεσθαι. Et κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, de ſumma rerum prælio decernere, Polybio. κρινόμενος, ου, accuſatus, cum quo agitur in iudicio. Et κρινόμενον τὸ, controuerſia, ſeu ſumma iudicii queſtio, & quod vulgò dicunt, de quo nunc queſtio eſt, id eſt, quod maximè iudicandum eſt, quod potiſsimum nunc in cauſa hac verſatur, iudicatio, id quò iudiciū referatur, Quintilian. libro tertio. vnde τὸ κεκριμένον, iudicatio Quintiliano: diſceptatio Ciceroni. Κεκριμένον πρᾶγμα, res iudicata, in Pandect. Eſt etiam κρίνομαι, idē quod ἐξετάζω, δοκιμάζω, καὶ βασανίζω, quæſtionē de aliquo habeo & exerceo. ἀσπίδα δ' ἔχον σὺν θεοῖς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ, in Epigram. clypeum ꝓbatum & exploratum. Ab hoc verbo τὸ κριθὲν, Demoſtheni dicitur res iudicata: & τὰ κριθέντα ἔστω κύρια, ſermo erat, quo ſe ad aliud maius iudicium prouocare nolle ſignificabant.

Κρίνον, ου, τὸ, lilium, flos: interdum cucurbitæ flos.

Κρῖνον, τὸ, ſpecies ſaltationis in pulpito ſcenáve chori, Euſtath. ex Athen.

Κρίνω, μ. ινῶ, π. κεκρικα, priori longa, accuſo, diem dico, defero, reum ago, iudico, damno. κρίνω τὴν ἡδονὴν, de voluptate iudico, iudicium fero de voluptate, Ariſtoteles libro 2. Ethicorum. κρίνω αὐτοὺς, iudicium de ipſis profero, Ariſtophanes. Xenophon, ὑπὸ καὶ Σωκράτην δικάσειν ἢν κρίνειν, id eſt, de Socrate iudicare. Plato de Republ. libro ſecundo, τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου κρῖναι ὀρθῶς, iudicium de ipſorū vita rectum facere. Hermogen. ἐπὶ τίσι με κρίνεις; de quib⁹ me accuſas? Plato in Apologia, ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, de me iudicare. Item diſcepto iudicio, declaro ſententiam, iudicio deligo, iudicium fero, iudicio tribuo, ſentio & diſcerno, ſciſco, νομίζω, arbitror, decerno, coniecto, diiudico, oſtendo, numero, excerno, ſecerno, διαχωρίζω, deligo, ἐξετάζω, internoſco, ἀνακρίνω, γνώσκω, definio, ſtatuo, determino, exiſtimo, cenſeo. Homer. Ilia. β, κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, id eſt, διάκρινε, diſtingue. Plato in Epiſt. δῆλα μὲν ἰκέτην ἐστὶ τοῖς τὸ ἐμὸν ἦθος δυναμένοις κρίνειν. λόγῳ κρίνω, verbis iudicium profero, Demoſthen. κρίνω τὰ πράγματα καὶ λογίζομαι, ſententiam profero, Idem. κρίνω πολεμίους, pro hoſtibus habeo, idem Demoſthen. κρίνει δίκαια, iura reddit. κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, pro oſtento hæc accipiunt, Ariſtot. κρίνουσι τὴν μάχην διὰ πάντων ἐξελθόντων, Ariſtid. κρῖναι ἀγῶνα, iudicium de certamine ferre, Ariſtophan. κρίνει τὴν περίττωσιν, excernit recrementum, Ariſtoteles in Problem. Odyſſ. ξ, ὁπότε κρίναιμι λόχονδε ἄνδρας ἀρίστους, quum ad inſidias viros fortes deligerem. & Iliad. α, ἐκ δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσι, pro ἐπελέξατο. Sophocl. μὴ κρῖνε μὴ ἐξέταζε, ne indages, ne inquiras. Heſiod. οἰωνοὺς κρίνειν, pro auſpicari poſuit, id eſt, οἰωνοὺς σκοπεῖν καὶ ἐρωτᾶν, conſulere aues. κρίνω item pro adiudico. Sophocles in Aiace, κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινὶ, &c. id eſt, κατὰ κρίσιν δοῦναι τινὶ νίκην ἀνδραγαθίας, id eſt, κρίνειν τίς ὁ κρατῶν ἐν τοῖς ἀριστείοις. ὁ κρίνας τὰς θεὰς, dearum arbiter, Euripid. Aliquando interpretor. κρίνω ὀνείρους, pando ſomnia & explico, Idem. κρίνω ἐν ὁμοίῳ, in æquo pono, Thucyd.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, &

Κρινωνιὰ, ᾶς, ἡ, ὁ λειμὼν τῶν κρίνων, lilietum, lilii planta.

Κριοδόχη, ης, ἡ, arietaria machina, Vitruuius.

Κριοκοπεῖν, arietib⁹ oppugnare & impetere, Polyb.

*Κριομαχία, arietatio, arietum pugna, Gell. Satyra erat Varronis.

Κριομύξους ἄνδρας, Cercidas poeta vocauit inſulſos & veruecum in patria (vt ille inquit) natos.

Κρίον, Κρεῖον.

Κριοπρόσωπος, arietina facie, arietino aſpectu.

Κριοπρόσωπος Ζεὺς, Iupiter arietino capite: colitur ab AEgyptiis, Lucian. περὶ θυσιῶν.

Κριὸς, οῦ, ὁ, aries, παρὰ τὸ κεκρίσθαι τὰ τείχη. Eſt etiā inſtrumentum bellicum ad demolitionem accomodum. vide Etym. De ariete pecude Ariſtot. & AElian. apud quem marini quoq; arietis mētio fit. vidētur & naues quędam κριοὶ dictę, quòd arietis haberēt inſigne, Bayf. κριὸς ἐρέβινθος, arietinū cicer, Theop. l. 8. hiſt. pl. à capitis arietini ſimilitudine

Κρεῖος, ου, ὁ, Crius, viri nomen.

Κριοφάγος, deus quidam gētilitius, cui arietes immolabantur.

Κρίπτω, μ. ίψω, π. ιφα, ſordido, Accuſat.

Κρίσιμος, decretorius. κρίσιμοι ἡμέραι, dies critici, quos Celſus criſimos vocatos ab antiquis dicit. κρίσιμος αἱμοῤῥαγία, Galen. ad Glauc.

Κρίσις,ιος,ἡ,iudicium, lis,controuerſia,ſententia, tam ciuilis quàm criminalis. κρίσις ὕπω γέγονε ἀμφισβητουμένων περὶ ὀνόματος, nondum terminata eſt de nomine controuerſia, Ariſtot.4.Polit. | κρίσιν προαγορεύειν, diem dicere, Plutarch.in Ageſilao. κρίσιν λαμβάνω ἱκανὴν,ſum contentus iudicio,Plato de Leg. κρίσιν ποιῶ, i. κρίνω, Ariſtoph. κρίσιν ποιεῖν ῥητόρων,iudicium de oratoribus facere, Dem. κρίσιν ταχεῖαν ἔχε,id eſt, ταχέως ἐπαύσατο,celeriter finitus eſt, Thucydid. εἰς κρίσιν προελθόντες,ad iudicium deducti. ἡ κατὰ τὴν κρίσιν αἵρεσις,creatio per ſuffragia, Ariſtot.2. Politicor. μετὰ κρίσιν,poſt decretorium diem, Gazæ: poſt iudicii tempus Politiano in Problem.Aphrod. αἱ κρίσεις τῶν νόσων συμβαίνουσι,in morbis dies decretorii eueniunt, Gaza l.5.Anim. Dicitur etiã κρίσις,quũ pugna decernitur. κρίσιν λαβεῖν, Dem.dimicaſſe,exitũ habere. κρατησεὶ δὲ τῶ μάχῃ κρίσιν ἐ λαβῦσα, Plutarc. Aliquãdo cõdemnatio,i. κατάκρισις,conſequentia.κρίσιν ποιοῦμαι περί τινος,quendã reum ago. κρίσιν τῶν ἀξίων ποιεῖσθαι, qui ſint idonei probare & diſcernere,Ariſt.lib.6.Polit. Et τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι, iudicia facere ſeu agere,Iſocr.ad Nicoclem.

Κρισμὸς,ῦ,ὁ,ſtridor dentium,κριγμός.

Κρισσὸς,ſciſſura, tuberculum in quercubus, per quod viſcus effluit, & in corpore humano extuberatio dura ac fœtida.

Κριτήριον,ου, τὸ, vis iudicandi,i.ſenſus & pars animi rerum æſtimatrix & arbitra, Plato & Plutar. Item forum, i.locus iudicii,i.vbi cauſæ cognoſcuntur.

Κριτὴς,ῦ,ὁ,iudex,arbitrator,æſtimator,patronus, fautor,Ariſtot.8.Polit.

Κριτικὸς,ῦ,ὁ,iudicialis,iudiciarius,iudicio valẽs.τὸ φάρμακα ὀδυζητεῖς τὰ μηδὲν ὀνίσοντα; τί κριτικὸν ἱδρῶτα ἴσως ποιοῦντος τῷ ὀξέσθαι; Nazanz.ἡ κριτικὴ,ars iudicandi, Quintil.li.5. Et κριτικοὶ,poematum iudices, ac cenſores aliorum operum olim dicti ſunt,quales Ariſtarchus& Ariſtophanes grammatici fuerunt:dicti ἀπὸ τῶν κριτῶν, i.iudicibus, qui muſicis agonibus,i.ſcenicis præerant.

Κριτὸς,ῦ,ὁ,ſecretus.

Κρούω,μ.σῶ,π.κα,petulo,pulſo,laſciuè ſalto: παρὰ τὸ κρυστοῦ, κρυτεύω,ἐν ἀποβολῇ, Etym. Neut.alias κρούειν nõ eſt, vt Archiloch.accepit, ὀπὶ θυμῶ,ἀλλ' ὀπὶ κεροτῦ τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου,ἐν ὀρχοῦντα ἐν κυμβαλίζω. recentiores exponunt pro ὀκνηρύω ἐ ὀπιθυμῶ, χειμάζω. κρούεις κατὰ πεδίου, per campos laſciuè curſitat,Nazanz.in Epiſt.

Κρόβαλος,indicium naturæ in pueris, pili, qui in loco obſcœno naſcuntur.

Κροβύζω,idem quod κρύζω,Etym.

Κρουὸς,morboſus,infirmus.

Κρόκη,τῆς,in Accuſ.i. ſubtegmen. Heſiod. pro κροκίδα ſeu κρόκην,id quod ſubducitur.

Κροκάλη,ης,ἡ,& κρόκαλος,ῦ,ὁ,ἐν κρόκαλον,τὸ,litus,calculus, lapis albicans,arena litoralis. lib.1.Epigr.παρὰ κροκάλησι θαλάσσης,apud litora,in litore.vnde ἀκροκόλος.

Κρόκη,ης,ἡ,trama.i.filũ,ſubtegmẽ.itẽ litus,arena.Et κρόκαι Ariſtot. calculi frequẽti motu in litore maris rotundati : Cicer.de Orat.2.vmbilicos appellat,Cęl.l.8,c.42.

Κροκίας,ας,ἡ,gemma:à croci dicta colore.

Κροκίδες,αἱ,flocci & pili in veſtibus. ἐν κροκίσιν πορφυρῶν,in purpureis ſubtegminibus,i.pannis,in Epigr.

Κροκιδίζειν,floccos & feſtucas ex veſtibus colligere. Ponitur pro adulari,quòd adulatores ſubblandiendo floccos piloſq; ex veſtibus legere ſoleant,Cæl.lib.11,cap.33.

Κροκιδισμὸς,ῦ,ὁ,collectio floccorũ, quod eſt aſſentatorum,vel etiam phreneticorum,Galeno authore.

Κροκίζω,μ.ίσω,π.ικα,neo,texo, croco illino, ad luteum vel croceum colorem vergo:tramare verbo vtitur Valla apud Herodot.Dioſc.l.4,c.65.Neutr.Accuſ.

Κρόκινον ἄνθος,flos croceus, Theoph.l.1.hiſt.plãt. κρόκινον μύρον,crocinum vnguentum,Dioſc lib.1,cap.65.

Κροκοβαφὴς,ἐος,ὁ ἐν ἡ,croco tinctus.

Κροκοδείλιον,herba nigra chamæleõti ſimilis,aut croco (dilo.

Κροκόδειλος,ου,ὁ,crocodilus,genus ſerpentis.παρὰ τὸ δεδιέναι τὰς κρόκας,ἤγουν αἰγιαλοὺς,μόνος ὁ περὶ τὴν γῆν δειλός: ἢ παρὰ τὸ τὸν κρόκον ἐν δειλός.φοβεῖται γὰρ αὐτόν.vide Etymolog. Ariſtotelem, AElianum,& Eraſmum in Chiliad. Crocodilus pro deo colebatur apud AEgyptios, vt ſcribit Ariſtot.2.OEcon.& Lucian.περὶ θυσιῶν.

Κροκοδειλίτης,quæſtio Sophiſtarum ludicra.

Κροκοείμων,ονος,ὁ,indutus croceis.

Κροκόεν,quod eſt coloris crocei, Theophr.li.9.hiſt.pl.

Κροκόμαγμα, τος, τὸ, fæx & recrementum olei crocini, quo crocum adulterant: fit ab expreſſis vnguenti crocini odoramentis, Dioſcor.lib.1.

Κρόκον,ου,τὸ, vel Κρόκος, ὁ, ſicut Latinis crocũ vel crocus. παρὰ τὸ θάλλειν ἐν κρύει, Callimachi Interpr. κρόκῳ libros inungi ſolitos ſcribit Lucian.

Κροκόπεπλος,ου,ὁ ἐν ἡ,croceam habens veſtem: Auroræ epith.in crepuſculo videlicet:paulò pòſt enim ſuperante die ῥοδοδάκτυλος propriè dicitur, Heſiod.in Theog.

Κρόκος,ὁ,idem quod κρόκον.item auena,genus frumẽtaceum, Theophr.8.hiſt.plant.

*Κροκὺς, Herodot.pro flocculo ponere videtur.

Κροκὺς,ύος,ſtuppa,& herbæ genus,tomentum.

Κροκύφαντος, quod per ſubtegmen texẽdo immittitur ſummitas galeæ, Etym.

Κροκώδης,εος,ὁ ἐν ἡ,crocum referens.

Κρόκωτον,ου,τὸ,trama.item genus veſtis, Ariſtoph.

Κροκωτὸς,ῦ,ὁ,croceus.dicebatur & crocota veſtis rotũda & fimbriata,diuitiorib' matronis in vſu. vnde κροκώτιον,i.crocotula,diminut. vide Bayf.& in Chil.Eraſ.Feli crocoton,& leonis exuuium ſuper crocoton.

Κροκωτοφόρος,ὁ,qui crocoto veſtitur.

Κρομιάζω,ocius accelero,appropero,adiũgo me citius

Κρόμβος,nodus vel articulus digiti,κόνδυλος,ζωπυρός.

Κρομμυογήτειον,τὸ,capigetium, Gaza lib.4.hiſtor.plantarum Theophraſti.

Κρόμμυον,ου,τὸ,cepa: παρὰ τὸ κόρας μύειν τῶν ἰδόντων. Bias apud Laertium libro primo, Aliætem flere iubet ac cepas comedere:quod prouerbialiter pro extremo contẽptu dicitur. κρομμύων γένος,ceparum genus, Ariſtot lib. 3.de gener. Animal.

Κρομμυοξυρεγμία,pro crudelitate ponitur, ſiue fœtido anhelitu ac ructu. compoſita dictio eſt ἀπὸ τῶν κρομμύων,ἐν τοῦ ὀξύτητος,ἐν τῆς ἐρυγῆς, Suid.

Κρόνια, τά, Saturnalia. item vetuſtate prærancida, & prorſus fatua: à Croniis,i. Saturnalibus, feſto peranti- quo.κρονιάδες ἡμέραι, Plutarch.in Cicerone.

Κρονίδης,ῦ,ὁ,Saturno genitus, Saturnius Iupiter,& κρονίδης βύθιος, Neptunus,in Epigram.

Κρονίη ἅλς, Adriaticum mare, quòd illic Saturnus habitauerit,Cæl.lib.7,cap.6.

Κρονικὸς,delirus,ætate deſi piens. Ariſtoph.in Pluto,ὦ κρονικοῖς γνώμαις ὄντως λημῶντε τὰς φρένας ἄμφω,i.ô mente capti,ô mentes excæcatas habentes.κρονικὸς ἀνὴρ, in Epigr.

Κρόνιος,ῦ,ὁ, Saturnius,priſcus. vnde apud Ariſtoph.in Nub.κρονίων ὄζειν,i. κρονικὸν τὸ ἀρχαῖον, reſipere, & retinere antiquam ſimplicitatem vel ſtultitiam. Vide prouerb. Saturniæ lemæ,apud Eraſ. κρόνιος μιῶ.vide ἐν τῷ τυμβογέρων. κρονίου παιδὸς δεῖμα, terror panicus,vanus, Eurip.

Κρονιππος, vehemẽter delirus, veterator, peruetus.ὁ μέγας κρόνος,i.μέγας λῆρος, vt τὸ ἵππος accipiatur κατ' ἐπίτασιν, Ariſtoph.πρὸς σὺ δὲ ὦ κρόνιππος,i.vetulus.

Κρονίων,antiquus homo.

Κρονόληρος,ὁ,κρονικὸς, Eraſm.Chil.

Κρόνος,ου,ὁ, Saturnus: παρὰ τὸ κρᾶν ἐν κυρᾶν ἔχειν τῶν φυσιολογημάτων. Ariſtot.de mundo, agens de Deo,inquit, κρόνου δὲ ἐν χρόνου λέγεται διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα, id eſt, Crono,i. Saturno: & Chrono,id eſt, tẽpore ortus eſſe dicitur,nimirum ab æuo ſempiterno ad alterum æuum pertinens. Interpres Heſiodi per κρόνον, intelligit τὸ ἀρχέγονον αὐτοῦ. Interdum κρόνος pro bardo & ſtupido,

propterea quòd Saturnus podagroſus ac ſenex à poetis fingitur, & temporum deus, quaſi χρόνος. ἀρχαῖα verò, i. priſca & antiqua, Græci nonnunquam ſtulta vocant, vt ſcribit Eraſm. in prouerbium Saturniæ lemæ. Ariſtoph. πῶς ἂν διδάξεις τοῦτον, κρόνος ὤν, i. ἀρχαῖος, μωρός.

Κροσός, idem quod κροσσωτός, Etym.

Κροσσόω, fimbriam circumpono, aſſuo, Etym.

Κρόσσα, ας, ἡ, pinnæ murorum, ſcala, gradus, fimbria & propugnaculũ, Etym. vnde πρόκροσσος, & naues πρόκροσσαι apud Herodot. quæ inuicẽ oppoſitæ ſtãt inſeris roſtris.

Κροσσοί, οῦ, ὁ, fimbria, κράσπεδον, θύσανος.

Κρόσσος, vas, in Epigram.

Κροσσωτός, οῦ, fimbriatus.

Κρόσσα, φυλακτήρια.

Κρόσρος, ὁ, & per γ, γρόσφος, cuſpis ferrea, qua extrema haſta præpilatur. aliàs σαυρωτήρ, σύραξ & οὐρίαχος, Euſtat. Il. ν.

Κροσωτός, idem quod κροσσωτός, Etym.

Κροταλίζομαι, plauſu excipior, plaudor, Bud. Com.

Κροταλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtrepo, plaudo, cõcutio, ritu effuſo excipio: παρὰ τὸ κροτεῖν. Neutr. abſol. Bud. ibidem.

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum, crotalum, quod eſt calamus ſciſſus, ex teſta, ligno, ære ita concinnatus, vt efficere ſonum queat, ſi quis verſet manibus. Ariſtoph. περιλέγειν γλῶσσαν τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη, αὐτὸ τὸ στομάτιον ὑπὸ φωνῆς διαρθρούμενον, κρόταλον, i. verſutus & ſonorus. Alii inſtrumentum muſicum intelligunt, quo in deorum ceremoniis vtebantur AEgyptii: à verbo κρούω, quod eſt, pulſo. Alii pro plauſtro reſonanti accipiunt. Quidam annulum ferreum interpretantur, qui ferreo quatiatur baculo, Cæl. lib. 10, cap. 44. & Bud. Com. δίσκῳ iuuenes mares exercebantur, puellæ crotalo, in Epigram.

Κρόταλος, qui lingua eſt expeditiore ac voce ſonanti atque exaudibili, homo loquax. Metaphora ſumpta ἐκ τοῦ κροτάλου, Cælius.

* Κροταρὶς in inſtrumentis fabri ferrarii annumeratur à Polluce.

Κροταφῖται μύες, muſculi temporales, Galen.

Κρόταφος, ου, ὁ, tempus, pars capitis. παρὰ τὸ τῆς κόρσης, ὃ ἐστι τῆς κεφαλῆς ἀπτέσθαι. vide Etym.

Κροτέω, μ. ήσω, π. ηκα, plaudo, plauſu comprobo vel excipio. Neutr. abſol.

Κρότημα, plauſus doloſus. ἐστὶ κρότημα αἱμυλώτατον ὁ Δυσσεὺς, &c. Vlyſſes eſt res aſtutiſsima, i. aſtu exercitatiſſim⁹, &, vt ſic dicam, tritiſſimus.

Κροτητός, οῦ, ὁ, collidens, plauſibilis, κρότον ποιῶν, plauſum edens.

Κροτοπαίγνια, τὰ, nominantur alicubi ab Auſonio quæ Latini, puto, crepundia & crepitacula vocant.

Κρότος, ου, ὁ, plauſus, applauſus, laus, bona fama. παρὰ τὸ κρούειν, Etym. Itẽ ſucceſſus, pulſus. κρότος χειρῶν, Ariſtop.

Κροτοῦμαι, plauſu excipior, κροταλίζομαι. κροτοῦ δόξιμος, plauſu dignus, Chryſoſt.

Κρότων, ωνος, ὁ, muſca canina, vel vermis muſcarum & boum, ricinus, genus inſecti. Item frutex, quẽm cicy AEgyptium aliqui appellãt, aliqui ſiſamidam agreſtem. Ex hoc fit oleum cicynum, Dioſcor. lib. 1, cap. 38. vbi Marcell. Interpr. ait Græcos κρότωνα, Romanos ricinum appellare. πεπείρους κρότωνας, i. ricinos maturos, pro fructu cicyos fruticis, Plin. lib. 15, cap. 7. Item pulmonum bronchia cartilaginea ſiue cartilagineæ concauitates in pulmone vocantur κρότωνες ab Hippocr. Orus dicit quoq; herbã eſſe. vide in Chil. Eraſm. Crotone ſalubrius. Item vrbis nomen, & nomen viri proprium ab Hercule interfecti. Etymol.

Κροτῶν, οῦντος, ὁ, plaudens.

Κροτώνη, crotona. vocant alii gongrũ. id vitii eſt quod innaſcitur in arboribus, præcipuè in olea, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant.

Κρούζω, τὸ κρούζω, ἀφαιρέσει τοῦ β, Etym.

Κροῦμα, ατος, τὸ, pulſatio, pulſus chordarum.

* Κρουματοποιὸς, ſic dicitur αὐλητὴς ab Athenæo.

Κρουματικὴ σοφία, ars pulſandi citharam, in Epigram.

Κρουνηδὸν, torrentis inſtar.

Κρούνισμα, τὸ, vortex, torrens. κρούνισμα μελισσαῖς, in Epigram. pulſus aquæ mellitus, i. ſcaturigo & vena.

Κρουνός, οῦ, ὁ, aquæductus, fons manu factus, canalis, alueus, meatus, σαλαγμὸς, ſcaturigo, &, vt Virgil. -rapidus mõtano flumine torrẽs. Ariſtoph. ἐπιρρεῖ τὸ κρουνοῦ ἄπας. Itẽ κρουνὸς, portus nomen in Thracia, de quo Põp. Mela.

Κρουνοχυτρολήραιος, nugax, inſenſatus, καὶ στωμύλος: compoſita dictione à κρουνὸς, χύτρα, & λῆρος, Eraſm. Chil.

Κρούομαι, inhibeo. vnde κρούεσθαι & κρούσασθαι πρύμναν, eſt inhibere nauem, nauim appellentem conuertere, ita vt puppis ad litus ſpectet, ne quũ poſtea ſoluturi ſunt, conuerſio opus habeat. Valla exponit, remos inhibere: aliàs, ceſſim ire. Veneti ziare dicunt, Bud. & Bayſius. κρούεσθαι τὴν ναῦν, Ariſtophan.

Κρουόμενα, inſtrumẽta muſica, quę neruis intendũtur.

Κρουσιδημῶ, voce plebẽ eludo, ac ſeduco. κρουσιδημεῖν, ἐξαπατᾶν τῇ βοῇ, ἢ τὸν δῆμον ἀπατᾶν καὶ παρακρουόμενος τὸν δῆμον.

Κρουσιμετρεῖν, diminutè mẽſurare, defraudare in mẽſura.

Κρουσιμέτρης, ου, ὁ, qui in menſura defraudat.

Κροῦσις, εως, ἡ, pulſatio. vide Nebul. Ariſtoph. ἡ δοκιμασία ἐστὶ τὰ ὄστρακα τῇ σκευῶν κρουόμενα δοκιμάζεται, Suid.

Κρουστικὸς, aures feriens acrimonia, & vehemẽtia dicendi, impulſu valens, vim pulſandi obtinens. κρουστικὸν καὶ στρατηγικὸν, Lucian. loquens de Demoſthenis facundia.

Κρούω, μ. ούσω, π. ουκα, pulſo, percutio, concutio, offendo, agito, cornibus peto proprié. Neutrum Accuſ. κρούω χεῖρας, plaudo manibus, Euripid. κρούειν τὴν θύραν non ſãtè rectè dicitur, quàm κόπτειν τὴν θύραν, Phrynich.

Κρύβδα, & κρύβδην, clàm, λάθρα. Demoſth. οὐ γὰρ κρύβδην ἐστὶν ὁ ψῆφος, λάθοι πρὸ δεινός.

Κρυβὶς, ίδος, abſconditus: ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, vel κρύβομαι.

Κρύβω, antiquè pro κρύπτω, abſcondo.

Κρύγγος, villus ex caprarum mento dependens. Latini aruncum vocant. τὸ ἄκρον τοῦ κρύγγου μιᾶς αἰγὸς λάβοιτο, ἐστὶ ἣ θρὶξ, &c. ſi quis capram vnam villo mento dependentem (quem aruncum vocant) apprehenderit, &c. Ariſtot. lib. 9. Animalium.

Κρύγυον, τὸ, verùm, melius, potius, τὸ ἀληθὲς, τὸ ἀγαθὸν, ait Interpres Homeri.

Κρυερὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lethalis, frigidus, horridus, odioſus, miſerabilis, difficilis. Odyſſ. δ. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Heſiod. ἄλλοτε δ' ἀθανάτοισιν ἄρης γηθεῖ κρυεροῖο, diræ cladis, vbi gen. eſt fœminini.

Κρύμμα, τος, τὸ, inuentum, εὕρημα, AEſchyl.

Κρυμαλέος, α, ὁ, gelidus, frigidus, Eratoſthenes de Zonis duabus extremis loquens.

Κρυμαίν, frigere.

Κρυμὸς, οῦ, ὁ, & κρυμνὸς, algor, frigus intenſum, gelu, glacies, rigor. ſic Bud. apud Philonem. ἐν κρυμῷ, in gelido.

Κρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frigidus. κρυμώδης, frigidũ. Itẽ κρυμώδης, febris quę pulmonib⁹ eryſipelate correptis oboritur.

Κρυόεις, όεντος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, rigidus, horribilis, horridus. Heſiod. ἐν πολέμῳ κρυόεντι. κρυόεσσα θάλασσα, Apollon.

Κρύος, εος, τὸ, frigus. παρὰ τὸ γηγενὲς τὸ ὕδωρ τὸν κρύον. Etym. Et κρυὸς, rigens, Adiectiuum. vide Gell. lib. 13, cap. vlt. & Eraſm. in prouerb. Caninum prandium.

Κρυπτάδιος, α, ὁ, occultus. λαθρίδιος, κρυφαῖος. Iliad. α, κρυπτάδια φρονέοντα, &c. & Iliad. ζ, κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι, id eſt, λαθριδία καὶ μυχικῆ.

Κρυπτάζω, cooperio.

Κρυπτεία, ας, ἡ, occultatio, officium occulta indagans.

Κρυπτεύομαι, inſidior.

Κρύπτη, ης, ἡ, crypta, locus abditus & cõcameratus. pro cryptoporticu videtur poſuiſſe Vitruuius, In ædibus, ait, cryptę, horrea, apothecæ. Iuuenalis pro ſubterranea cauerna fornicata, i. cloaca, vſurpauit, Et ſolitus mediæ cryptam penetrare ſuburræ.

Κρυπτὸς,οῦ,ὁ,occultus,abditus,tegendus. τὰ κρυπτὰ,occultamenta.

Κρύπτομαι,& Κρύπτω,μ.ψω,π.φα,abſcondo me, deliteſco,tego,arcanum teneo, diſsimulo. παρὰ τὸ κρύος,ὅθ᾽ κρύπτω. Actiu. Accuſ. Ariſtophan. οὔ σε κρύψω,non te celabo. κρύπτω γῆ,humo, Thucyd. κρύπτω ἐς καλύβην, abſcondo in gurguſtio, Idem. κρύπτω ἀπ᾽ αὐτῶ τοὺς λόγους,cap.3,lib.1.Regum, celo ipſum verba. πίθοις δύο κατὰ γῆς κρύψαι ὑπὸ τῷ νεὼ τοῦ κυρίνου, duo dolia ſub terra abſcondiſſe in tẽplo Quirini, Plutarch.in Camillo.

Κρυσταίνεται, glaciatur, refrigeſcit, cogitur, πήγνυται, apud Nicandrum.

Κρυστάλλινος,ου,ὁ, cryſtallinus.

Κρυσταλλοειδὴς,cryſtallo ſimilis. τὸ κρυσταλλοειδὲς ὑγρὸν,à cryſtallo cognominatus humor oculorum, Alexand. Aphr.

Κρύσταλλον,ου,τὸ,glacies. Ariſtot. in Problem.

Κρυσταλλόπηκτα φυσήματα, flatus congelantes, Euripid.

Κρύσταλλος,ου,ὁ, glacies, cryſtallus. τὸ διὰ τῆς κρύους συσταλόμενον ὕδωρ, Etymol. ὀδ.ξ. σταλάσσει περιπέπηγε κρύσταλλος,i.gelu. κρύσταλλος,i.λίθος, gen. fœm.in Epigram. & apud Dionyſ. de ſitu orbis,vbi inquit in mari Caſpio gigni.

Κρυσταλλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, glacialis.

Κρύφα,ſecretò,clàm,cum Genitiuo,κρύφα πινός.

Κρυφαῖος, α, ὁ, latens, occultus, clandeſtinus, clancularius. Sophocl. κρυφαίῳ φασγάνῳ πεπληγὼς.

Κρυφάλεια,galea,κράνος,apud poetas ſolùm in vſu.

Κρυφανδὸν,& Κρυφῆ,latenter,occultè.& κρυφηδὸν pro eodem, Homer.ὀδ.

Κρυφεὶς,έντος,tectus:à κρύπτομαι. Sophocl. ὑφ᾽ εἵματος κρυφεὶς,ſub amiculo tectus.

Κρυφίνους,κρυψίνους.

Κρύφιος,α,ὁ,occultus.

Κρυψίνοος,vel Κρυψίνους,ου,ὁ,diſsimulator, mentem ſuam doloſè celans,aſtutus.

Κρύψις,εος,occultatio,latebra,celatio.

Κρυψίχολος,qui irã celat & premit,iram diſsimulans.

Κρυώδης,εος,ὁ,algidus, horridus.

Κρῶ,pro κρούω per ſyncopen,inſtillo, infundo, Euſtat. Iliados ε.

Κρωβαλὸς,ὁ,idem quod κρώβυλος.

Κρώβιον,τὸ, falx.

Κρωβύλη,ἡ,retiolũ ſiue reticulũ,quo cõtegitur coma.

Κρώβυλος,ου,ὁ, cincinnus, aureus vel argenteus corymbus ex capillis pendens. κρώβυλος τριχῶν,cincinni, Interpr. Thucyd. κρώβυλος,inquit,ἐστὶν εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον. & eſt κρώβυλος virorum, mulierũ verò κόρυμβος,& puerorum σκόρπιος, Cæl.lib.28,c.5.& Thucyd.lib.1. Eſt etiam nomen proprium, Etym.

Κρωγμὸς,οῦ,ὁ,vociferatio, cornicatio. κρωγμὸς κολοιῶν,in Epigramm.

Κρώζω,garrio & pipio: παρὰ τὸ κρῶ. Ariſtoph.in Plut. οἶδ᾽ ὃ κρώζεις,ζητεῖς μεταλαβεῖν, ſcio quid crocites, vis particeps eſſe. κρώζουσιν αἱ κίσσαι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀηδὲς,&c. Lucian. Aliquando prædæ inhiare, Eraſm. prouerb. Domum quum facis.

Κρώμαξ,κος,ὁ,aceruus lapidum.

Κρῶμνα, Paphlagoniæ ciuitas, Etym. Item ditio Corinthiorum.

Κρωσσὸς,ὁ,hydria,vas aquarium.

Κρώπαος,ὁ, proprium nomen.

Κρόσσαι,τὰς,ſcalas, Herodot.lib.2.

Κρωσσίον,ου,τὸ,vrna.

Κρωσσὸς,οῦ,ὁ,hydria,vas quo aqua ſeruatur,vas vnguẽtarium, Plutarch. Cæl.lib.15, cap.6, & Bayfius de Vaſcul. apud Sophocl. crater, poculum: Lycophroni guttus, quo aqua funditur.

Κταμένος,interfectus, Heſiod.& Homer. βοὸς ἶφι κταμένοιο,i.αἰφνιδίως φονευθέντος,σφαγέντος.

Κτάω,occido,corrumpo.

Κτάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, acquiro, paro mihi & comparo, poſſideo. Depon. Accuſ. κτᾶσθαι συμφοράς, vexari calamitate, Plato de Leg. κτᾶσθαι ἔχθρας,odia ſuſcipere, Thucyd. ἃ ἐκτήθη, quæ parta ſunt, Idem. τιμὴν αὐτῷ καὶ τῆς ἀεὶ ζῶν κτώμενος,ſibi comparans honorem, Plato. χερὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν, vi opprimentes. τέχνῃ κτᾶσθαι, arte occupor, Plato in Legib. κεκτημένος μέγιστον τίμημα, qui eſt de ſummo cenſu, Idẽ de Leg. οἰκεῖον φόνον κεκτημένοι ἦλθον, admiſſa cæde ſeu commiſſa cæde domeſtica venerunt, Euripid. Plato in Epiſt. τὰς μεγίστας τιμὰς κεκτημένους παρ᾽ ἑκόντων τε ἀνθρώπων καὶ τῶν νόμων, honores ſummos reportantes à non inuitis hominibus & legibus.

Κτασία,cædes.

Κτέω,poſſideo.

Κτέανον,ου,τὸ,poſſeſſio, Pindaro. κτῆμα & κτῆσις.

Κτέαρ,ατος,τὸ,prædiũ,poſſeſſio. Odyſſ.ξ, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. & Odyſſ. ο, οὐ γὰρ ὄπισθεν οὔτιν᾽ ἐὼν κατέλιπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν,neminem meis fortunis cuſtodem reliqui.

Κτεατίζω,μ.ίσω,π.ικα,poſsideo,acquiro. Accuſ. Hom. Odyſſ.β, πολλὰ κτεατίσσας,multa poſſidens. Apollonius 2, φῦλα τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ, nationes Bithynorum cum ipſa regione ſubegit.

Κτείνας,interimens,occidens.

Κτείνω,μ.κτενῶ,π.ακα.& ἀόρ.β.ἔκτανον,occido. Accuſ.

Κτειντὸς,textus.

Κτεὶς,ενὸς,ὁ,pecten. Gaza vertit pectinem aut pectunculum:& pudendum, mare: παρὰ τὸ ἐκτείνειν καὶ ἐξαπλοῦσθαι, Etym. Et κτένες, quatuor dentes anteriores, pectunculi qui naribus iunguntur, Gaza apud Ariſtotel. Item pectunculi de genere concharum.

Κτενίζω,μ.ίσω,π.ικα, pecto. κτενιζόμενοι τὰς κόμας, comas pectentes.

Κτένιον,ου,τὸ,κτεὶς,pectunculus,pecten.

Κτένυμι,καὶ Κτενύω,& Κτένω,μ.ενῶ, macto, morte mulcto. AEolicè pro κτείνω, vt ἀργεννὸς pro ἀργεινὸς. Item morior,ſuccumbo, Euripid. in Tauris.

Κτῆρ,τὸ,poſſeſſio.

Κτῆρας,κτῆμα,res poſſeſſa.

Κτερίζω,& κτερεΐζω,μ.ίσω,καὶ ίξω,π.ικα,iuſta facio,parento,ſepelio. Neutr. Accuſ. Odyſſ.γ, ὄφρ᾽ ἐπίεσσιν θάπτῃ καὶ ἐπικτέρεα κτερείσειν. & Odyſſ. α, σῆμά τε οἱ χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι,i.ἐνταφιάσαι. Apollon. πικρὸν ἐκτερέιζεν ὅμιλος, id eſt, defuncto ferebat inferias.

Κτέρες,οἱ,mortui.

Κτέρισμα,ατος,τὸ, & Κτέρας,εος,τὸ, parentatio, funus,iuſta,quicquid in mortuorum honorem fit. Laſcar. τῶν δ᾽ ἔλαχον κτερέων,hîc ſortitus ſum parentalia.

Κτέω,occido.

Κτηδὼν,όνος, floſculus, qualis lanæ eſt, pecten ligneus, Gazæ l.5.de abiete & pino, venæ & diuiſiones in lignis pectinũ modo,hoc eſt,διαφύσεις, diſcriminationes. Plin. Eſt item venarum in materia tractus perpetuus, Theophraſt.l.5. & interualla quæ Græci κτηδόνες appellantur.

Κτῆλος,κτίλος.

Κτῆμα,ατος,τὸ,poſſeſsio,lucrũ,res,emolumentũ,facultates. Odyſſ.ξ,κτήματα δαρδάπτουσι, rem familiarem abſumunt. εἰς τὰ κτήματα πορεύεσθαι,hæreditatem adire. λαμβάνεσθαι τῶν κτημάτων, pignora capere. vide Ammon.in κτήματα & κτῆσις, Ariſtot.in Polit. κτῆμα,poſſeſſio eſt & res ipſa: κτῆσις,acquiſitio. κτήματα ἐκτὸς, externa corporis fulcimenta, Ficinus in Tim. Platon. Significantur quoque hoc nomine ἀνδράποδα, & αἰχμάλωτοι,hoc eſt, mancipia, homines in bello capti,& ſeruituti mãcipati,cuius relatiuũ eſt ὁ κεκτημένος,i.herus:& ἡ κεκτημένη,hera, Plutarcho.

Κτηματικὸς,opulentus,qui multas habet poſſeſſiones. & κτηματικὴ κώμη, villa, Gaza ex Cicer.

* Κτηματολογία ſic dicitur vt φυτολογία. Gaza, ἡ μὲν φυτικὴ φυτολογίαις καὶ κτηματολογίαις συντέτακται. poni poteſt pro titulis poſſeſsionum, quibus vtimur, quum dominium huius & illius loci dicimus.

Κτῆμι,interficio.vnde κτάμενος,interfectus.

Κτήνεα ἀχθοφόρα,animalia veterina,iuméta ſarcinaria.

Κτηνωδῶν,beſtialiter, pecudum more.

Κτηνιατροί, veterinarii,iumentorum veterinorum curatores & medici, qui iidem ſoleas equis affigunt, Budæus in Annot.poſter.

Κτῆνος,εος,τὸ,iumentum, pecus,quadrupes, quod mactatur aut immolatur: παρὰ τὸ κτεῖν,τὸ φονεύειν,Etym.

Κτηνοτροφίαι,αἱ,pecorum pabulum.

Κτηνοτρόφος,ου,ὁ,qui iumenta paſcit.

Κτηνώδης,inſtar pecorum,irrationalis,beſtialis.

Κτησείδιον,ου,τὸ,poſſeſsiuncula,curta ſupellex.

Κτησικλῆς,έος,ὁ,Cteſicles,gloriæ poſſeſſor,Lucian.

Κτήσιος,quęſtorius,Mercurii cognomen,vt quẽ lucripetis propitiũ fingerẽt,κερδῷος.Vocabatur & Iupiter κτήσιος,i.præſes poſſeſsionum & prædiorum, apud Hipperidem & Menand. referente Harpocratione, cuius ſtatuam iuxta ærarium ponebant.

Κτήσιππος,i.equorum poſſeſſor, Luciano.

Κτῆσις, εος,ἡ, poſſeſſio, patrimonium, cenſus, dominii comparatio poſsidendíque ius,peculium, οὐσία, res,prędium,hæreditas.Odyſſ.ξ, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, hoc eſt, κτέαρ. κτῆσις χρημάτων, Demoſth. τῇ κτήσει χρημάτων ποιούμενοι, cóficiendæ pecuniæ deditι, Thucyd. πρὸς κτῆσιν, ad poſsidendum. τὰς ὑπαρχούσας σοι τῶν ἀγαθῶν κτήσεις,bona quæ tibi iam parta ſunt,Ariſtot. in Rhet.

Κτήσων,ωνος, cteſon, poſſeſſor, Lucian.

Κτητικὸς, οῦ, ὁ, poſſeſsiuus, aſcititius. ἡ κτητικὴ, acquirendi diſciplina ſeu ratio, Ariſtot.1.Polit.

Κτητὸς,οῦ,ὁ,acquiſititius,ὠνητὸς,emptitius, comparabilis.Heſiod.γυναῖκα κτητὴν, οὐ γαμετὴν,i.ancillam. Iſocr. δόξῃ μὲν χρήματα κτητά.per famam pecunia parabilis eſt.

Κτήτωρ,ορος,ὁ,poſſeſſor, dominus.

Κτίδεος, ου, ὁ, nomen poſſeſsiuum ab ἰκτὶς, per aphæreſin, vel à κτίς.

Κτίζω,μ.ίσω,π.ικα, condo, creo,fabrico,muro. Actiu. Accuſ.κτίζω νῆσον,oppidum in inſula códo,Herodot. κτίζειν χώραν,Idẽ.ἐκτίζοντο τείχεσι,muris cingebãtur,Thucyd.

Κτίλος,ου,ὁ,aries,dux gregis apud Homer.à κίω,quoniã gregẽ ferè præcedat.Pro quocunq; cicure & manſueto animali capitur apud eundẽ,Iliad.γ,αὐτὸς δὲ κτίλος ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.vbi Interp.κτίλος πρᾶος καὶ χειροήθης κριὸς ἀφηγούμενος τῆς ποίμνης.εἴρηται δὲ κτίλος ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ θρέμματα, οἱονεὶ ἀκτίλος τις ὤν: παρὰ τὸ ἄγω,ἢ παρὰ τὸ κίω, τὸ πορεύομαι.

Κτιλοῦσθαι, eſt puellam demulcere, atque ita demum cóciliare,vt vxorem ducas. Accuſat. Hinc ἐκτιλωμένος apud Pauſ.qui cuipiam familiaris eſt factus.vide ἐκτιλοῦσθαι Herodot.ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν ἀμαζόνων, hoc eſt, vt Euſtath.Iliad.γ.exponit,εἰς τὰς γυναῖκας ἔσχον πειθόμενας.

Κτιζόμενος,conditus,habitatus.

Κτιννύω,occido: κτίννυμι etiam dicitur.

Κτὶς,ἰκτὶς, viuerra.

Κτίσις,εος,ἡ, fabricatio.

Κτίσμα,ατος,τὸ,κτιστὸν ποίημα,opus,ſtructura,ędificium, creatura,vt in Epiſt. D. Iacobi,εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, vt eſſemus primitiæ quædam creaturarum ſuarum.

Κτιστὴς,οῦ,ὁ,creator,conditor. ἐπὶ Μιλήτου κτισιν, in coloniam Mileti locandam,Herodot.

Κτιστὸς,creatus,conditus.

Κτίστης οἰκήτωρ,Oreſtes,Euripid.

Κτίσεις,αἱ,fibræ quæ ligna per longum percurrunt,αἱ ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, quas vulgariter ἶνας vocant. ſic Euſtath.ex Ariſtarch.Iliad.φ. ſcribitur & κτίδονες.

Κτονέω,occido.vnde ἀποκτονέω:de quo ſuo loco.

Κτόνος,cædes.

Κτυπέομαι,pro κτυπέω.Ariſtoph. in Pl. ἐκτυπεῖτο δ' ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασι,ſtrepebat autem calceus ſenũ numeroſis progreſsibus,i.plauſum ciebat.

Κτυπέω,μ.ήσω,π.ηκα, ſonum edo, ſono, obſtrepo, ἠχέω, βροντῶ.Homer.Iliad.η,Ζεὺς κτυπέων,tonans. Et in 2.Aoriſto,ἔκτυπον. Idẽ Iliad.θ,Ἴδηθεν μεγάλ' ἔκτυπε,i.ἐβρόντησε. κτυπῶ φόβον, metum incutio, Euripid. in Rheſo, πολλὴν κέλαδον ἐκτυπεῖ φόβου.

Κτύπημα,ατος,τὸ,ſtrepitus,plauſus,ψόφος.

Κτύπος,ου,ὁ,ſonus, ſonitus, fragor, ſtrepitus: παρὰ τὸ τύπτεσθαι,πληγασμῷ,Etym.

Κτῶ,compara,pro κτάου:à κτάομαι.

Κυάθειον,ου,τὸ,κύαθος.

Κυαθίζειν,poculis indulgere,Eraſm.Chiliad.

Κυαθίσκος μήλης,apud Galen.ſpecilli concauum,quod Cælius & Scribonius ſpecillum auerſum. Strabo,Auriſcalpo,inquit,auerſo,quã partẽ κυαθίσκον Gręci vocant.

Κύαθος,ου,ὁ,cyathus, cochleare: vncias duas capit. κύαθος exponitur ſextarius à Ruellio lib.1.Dioſcorid.vide in Chilad.Eraſmi,Cyathum non emam.

Κυαίνει,grauida eſt.

Κυαμευτὴς,οῦ,cóciliator,qui agit cũ fabis,ſortilegus.

Κυαμευτὸς,ὁ,fabis delectus.κυαμευτὸς ἄρχων,magiſtratus per fabas creatus, fabarius magiſtratus, Xenophon libro 1.ἀπομν.

Κυαμεύω,ſortior,κυάμῳ ψηφοφορῶ.

Κυαμιαῖος, ου, ὁ, fabali magnitudine. κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος κλῆροι,ſortes fabæ magnitudine,Lucian.

Κυαμίζειν,catullire,cyamiſſare. De puella dicitur,quę ætate iam maturior, virum appetere incipit. Nam κύαμοι(vt mox dicetur) etiam colei appellãtur, Cælius lib. 15,cap.24.

Κυάμινον ἄλευρον,lomentum fabaceum.

Κύαμοι, οἱ, Aſiatica lingua dicebantur Galen. teſte, aſelli,animalcula in hydriis nata,à fabæ ſimilitudine,qui alio nomine ὄνισκοι & ἴουλοι.

Κύαμος,ου,ὁ,faba.ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλὴ συνελέγετο,conciliũ ex conſuetudine cógregabatur, Thucyd. lib.8.de Rep. Athenienſ.τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς εἰπόντες, circunſteterunt intra curiam ſenatores, Idem. κυάμῳ λαχών, faba ſortitus. Significantur item hoc nomine teſticuli, quia ſint εἰς τὸ κύειν δεινοί,i. ferendo vtero validi. Aliquando item prima lactis πῆξις, id eſt, coagulatio, ſub circulo illo nigrante, pupillam ambiente. Itẽ colocaſia AEgyptiorum κύαμος vocatur.

Κυαμοτρὼξ,iudex qui victũ habet à ſuffragiis,in quib⁹ ferendis vtebantur κυάμοις. Sic κυάμους τρώγειν, pro δικάζειν.

Κυαμὼν,ῶνος,ὁ,fabetum, Theophr.lib.4.hiſt.plant.

Κυαναυγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, cæruleè ſplendẽs, nigredinis ſplendorem habens,ex nigrore ſplendeſcens. κυαναυγέσιν ὀφρύσι,Euripid.nigris ſuperciliis.

Κυανέαι, αἱ, ſaxa in mari Euxino, quæ & Latini cyaneas vocant.eadem ſunt ſymplegades.

Κυάνειος,idem quod κυάνεος, Etym.

Κυανέμβολοι τριήρεις, roſtris cæruleis triremes,vel mare ſecantes. eſt enim κυανὸν, ἁλὸς ὕδωρ. κυανεμβόλοις πρῴραις, Ariſtophanes.

Κυάνεος,cæruleus, fuſcus. Heſiod. κυάνεα χιτῶνα. vnde κυανοῦς per contractionem, vt ἀργύρεος ἀργυροῦς. κυάνεος αἴξ, Apoll.i.λαμπρός. κυανοῦν χρῶμα,cæruleus color,qui conflatur ex ſplẽdido & albo plurima nigredine addita, Plato in Timæo.κυάνεαι φάλαγγες,μέλαιναι,Homerus. κυανέῳ χρώματι παρὰ πλάσιαι ἢ πυκναί.κυάνεοι ἄνδρες, nigri viri,id eſt, AEthiopes, Heſiod.κυανέη νεφέλη, Homer. cærulea nubes & μελαίνη. Idem Iliad.α,κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε,nigris ſuperciliis annuit, id eſt, μελαίναις ὀφρύσι. κυανέας πέτρας συμπληγάδων, Euripides. κυανέαι συμπληγάδες. κυανέαις βοιωτίαις παρόμοιον φύλλον,folium adſimile Bœotorum cyathis, Gaza lib.3.hiſt.plant. Theophraſt.

Κυανέω, nigreſco. Heſiod.in ſcuto Herculis, βλεφάρων ἀπὸ κυανεόντων,ab oculis nigris.

Κυανοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, cæruleus, Ariſtot.5. de generatione Animalium.

Κυανόπεπλος,ου,ὁ καὶ ἡ, cæruleo peplo vtens. Λητὼ κυανόπεπλος

ἀπεχήσατο.

Κυανοπρώρειος,& Κυανόπρωρος ναῦς, Odyſſ.ξ,nauis nigra prora.

Κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ, nigras habẽs pennas canora cicada, Heſiod.κυανόπτερος ὄρνις, Euripides.

Κύανος cæruleus Gazæ, & aqua marina,auis quædam.

Κυανόφρυς,υος,ὁ ἡ ἡ,habens nigrum ſupercilium.

Κυανοχαίτης,ου,ὁ,habens crines nigros,vel cæruleos potius. Epitheton Neptuni. Lucian.περὶ θυσιῶν,pro Neptuno. Heſiod.τῇ δὲ μιῇ παρελέξατο κυανοχαίτης. Idem de equo Herculis Arione, μέγαν ἵππον ἀρείονα κυανοχαίτην,id eſt, nigris ſetis præditum.

Κυανόχροον,purpureo colore.

Κυανῶπις,ιδος, nigros habens oculos. Heſiodus, Ἀμφιτρίτην κυανῶπιν.

Κύαρ, foramen acus, & foramen manubrii molæ truſatilis. Item pars auris.

Κυαξάρης,nomen ducis Medorum, Etym.

Κυβαρσία,ας,ἡ,caput galli, galea.

Κυβάσαι,euertere.

Κύβδα,inclinatim,proné.

Κύβηβος,ὁ,Gallus, Cybeles ſacerdos,cinęd⁹,fanaticus.

Κυβεῖθρον,apum receptaculum, alueare.

Κυβεία,ας,ἡ, ludus aleæ, iactus talorum, taxillorum iactus. Xenoph. οἱ κυβεῖαι ἢ μάχαι ἢ ἄλλό τι εἴχετο τῆς φανερῶς ἀδίκων,&c. Item ἡ πανουργία,nequitia.

Κυβεῖον, locus in quo alea luditur.

Κύβηρος,impudens.

Κυβέλη,ης,ἡ,Cybele deorum mater,quæ & Rhea. Vnde eius ſacra dicebantur μητρῷα, & μητρίαζειν,eadem obire. Dicitur etiam hoc nomine aurium foramen, Cælius lib.10,cap.17.

Κύβελον,mons in Phrygia, vbi templum Cybeles.

Κυβερνάω,ῶ,ήσω,η.κα,guberno,de naui proprié. Actiuum, Accuſatiuo.

Κυβερνήσια,τὰ,gubernatoria,dies feſti in Attica, in honorem Nauſithei & Pheacis, nauis Theſei rectorum, Plutarch.in Theſeo.

Κυβέρνησις,ἡ,gubernatio,regimen,adminiſtratio,recta vitæ inſtitutio.

Κυβερνήτειρα,ας,ἡ,gubernatrix,in Epigram.

Κυβερνητικὸν ἔργον, munus gubernandi, Plutarchus in Solone.

Κυβερνητήρ,ῆρος,ὁ,& Κυβερνήτης,ου,ὁ,gubernator naualis, rector nauis: παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρευνᾶν, ἢ παρὰ αὐτὰ ἰθύνειν τὴν ναῦν,ἐν τῷ ..., εἰς β.κυκερνήτης γὰρ αἰολεῖς ἀναλόγως λέγουσι. Homer. Odyſſ.ξ,τοὺς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆται τ' ἴθυνον.à Platone lib.1.de Rep. κυβερνήτης, ναυτῶν ἄρχων, dicitur nautarum princeps & dominus. κυβερνήτης πλοίων, Idẽ de Leg. capitur & pro rectore reipubl.apud eundem.

Κυβερνητική,ῆς,ἡ, gubernatio, gubernatoris vel gubernãdi ars,gubernãdi facultas,ars gubernatoria, Idẽ ibid.

Κυβερνητικός,οῦ,ὁ,qui peritus eſt nauis gubernandæ.

Κυβερνισμός,οῦ,ὁ,gubernatio.

Κυβερνῶμαι,guberno,adminiſtro. Accuſ.apud Sopho. in Aiace. κυβερνώμενος τῆς διανοίας αὐτοῖς, quum vis intelligendi hæc aſtruit, Gaza ex Problem. Ariſtot.

Κυβευτήριον, τὸ, conſeſſus aleatorius, vbi alea luditur, Plutarchus.

Κυβευτής,οῦ,ὁ,aleator,taxillis luſitator.

Κυβευτικός,οῦ,ὁ,luſor alearum. Plato 2.de Republ. πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανὸς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων,id eſt, peritus talorum vel teſſerarum ſatis euadat.

Κυβεύω,ῶ,εύσω,κ.ευκα,ludo taxillis,iacio talos, Xenop. Ammon.diſtinguit à πεττεύειν.apud Euripid.in Rheſo alia ſignificat. οἱ κυβεύοντες εἰώθασι λέγειν,β.ἀ.γ.ι. Ariſtoph.

Κύβη,caput,Cæl.lib.10,cap.17.& Etym.

Κυβηβᾶν,ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν,κυβιστᾶν,in caput prouolui,Etymolog.

Κυβήβη,ης,ἡ,κυβέλη.Suid.παρὰ τὸ ἐμποιεῖν τοῖς μύσταις ἐνθουσιασμὸν, ἢ τὸ κυβηβᾶν ἢ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, Etym.

Κύβηβος,pronus,inclinatus,κατακύψας, Etym. Itẽ Bacchus,qui & σαβάζιος.

Κυβήλη,ἡ, mater deorum Cybele, & calciamentum apud Arcades.

Κύβηλις,ιος,ſecuris, bipennis.

Κυβηλίζω,ſecuri percutere.

Κυβηστίνδα,genus luſus puerilis, quod alio nomine ἡρυκτύλη etiam appellatur.

Κυβία,ludus teſſerarum, Ariſtot.in Rhetor. vbi puto legendum κυβεία,quia à κυβεύω.

Κυβικὸς ἀριθμὸς, numerus cubalis, Ariſtotel.in Probl. κυβικὸν σχῆμα,cubica figura, Plato in Timæo.

Κύβιον, ου, τὸ, pelamis conciſa particulatímque conſecta, vt loquitur Plinius

Κυβιστάω,ſalto caput demittendo, me deiicio, me iniicio,me immergo,in caput ſalto,in caput deferor deuoluórque: à κύβη,quod caput ſignificat. Xenophon,ὥστε κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστῶσι,hic in enſes ſe præcipitare poſsit. Idem in Sympoſ. ſaltatricem quandam puellam ſcribit εἰς τὰ ξίφη κυβιστᾶν, i. per pugiones in mucronẽ erectos in caput prouolui. Idẽ in OEcon.ἢ τὰ κυνίδια περιτρέχειν καὶ κυβιστᾶν, parui canes circuncurrere & flecti diſcunt, Volaterran. Capitur & pro vrinari & natare,κολυμβᾶν. Aliquando & pro taxillis ludere, Bud.in Annot.

Κυβίστησις,gurges aquarum,συστροφὴ,vertigo, reuolutio, vortex,cõtortio. Et gen⁹ ſaltationis,aut exercitii,quod κυβίστημα Luciano dicitur. Simile eſt ei,quod hodie à petauriſtis factitari videmus,quum corpore in ſpiram cõtracto in caput prouoluuntur, Bud.ibidem.

Κυβιστητικὴ,ſaltatio.

Κυβιστητήρ,ῆρος, ſaltator, qui in caput cõuolui manibus pedibúſque contractis didicit. Itẽ vrinator,hoc eſt,qui gurgites ſubit, Budæus ibidem. Item κυβιστητήρ pro præcipiti apud Nonnum.

Κυβιτίζω, cubito percutio.

Κύβιτον,ου, τὸ, cubitus. παρὰ τὸ κύψαι, Etym. nodus brachii, teſte Dioſcoride.

Κύβιτος,idem quod κύβιτον, Etym.

Κύβος,ου, ὁ, taxillus, talus, alea, teſſera, propriè teſſera quadrangula,qua vtimur in alueoli luſu: à κυβιστᾶν. Facillimè enim prouoluitur,ſemper velut in caput ſaliẽs, Cęl. lib.10,cap.17. & figura geometrica. Ariſtot. de mundo, ὥσπερ ἂν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν ἢ κύβον ἢ κῶνον ἢ κύλινδρον, i. teſſeram, i. figuram vndique quadratam. Eſt & ipſa monas quæ in teſſera extat: vnde illud Euripid. βέβληκ' ἀχιλλεὺς δύο κύβω ἢ τέσσαρα, duos vniones & quaternionẽ: tribus enim antiquitus in luſu vtebantur, non duobus talis. Item κύβος αὐτῷ ἡ κυλιότης ἢ διαχάρωσις τοὺς σκεύους. Item quadrantale numeri ſpecies. Ariſtot.in Problem.

Κυβοειδὴς,ſpeciem cubi præferens,quadratus.

Κύβωλον,ου,τὸ,cubitus.

Κυζηΐς,ίδος,crater magnus, Hippocrat.

Κύγχραμος, auis dux coturnicum apud Ariſtot.8. Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

Κυδάγχη,ἡ,conuitium,contentio.

Κυδάγχω,conuitior, λοιδορέω.

Κυδάζω,ῶ,άσω,κ.ακα, conuitior, territo, maledico, inceſſo conuitiis. Sophocl. in Aiace, κυδάζεται τοῖς πᾶσιν ἀχαιοῖς,id eſt, λοιδορεῖται ἢ ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων: à nomine κύδος,quod in maſculino genere ſignificat conuitium.

Κυδαίνω,ῶ,ανῶ,κ.γκα,illuſtro,glorifico; δοξάζω,τιμαίνω, colo,honoro,decoro,honorẽ defero. Actiu. Accuſ. Ὀδυσ. ξ,κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, honore afficiebat: υ. ſyll.longa.

Κυδάλιμος,ου,ὁ,glorioſus.ἔνδοξος,ἐπαινετὸς.ὀδ.ξ,υἱάσι κυδαλίμοισι, filiis inclytis.

Κύδαλον,ου,ὁ,& Κύδαρον,τὸ, Etym. & Κύδαρος, ου, ὁ,nauigii genus.

Κυδάω,& Κυδέω,turbo,conuitior.

Κυδιάω,ῶ,άσω,κ.ακα,glorior,veneror,admiror,extollo

Κύδιος,cura dignus,glorioſus.

Κυδήεις,έντος,glorioſus,in Epigram.

Κυδηθῆναι,glorificare.

Κυδιάνειρα, faciens viros claros, viros cohoneſtans. Homer. Iliad.α,εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν,id eſt, ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ἔχουσαν ἢ ποιοῦσαν. in Epigram. κυδιάνειρα πατρὶς, patria clara viris, ſeu viros celebres reddens, vt apud Homerum.

Κύδιμος,ου,ὁ,glorioſus,venerabilis,illuſtris,grauis. Heſiod. μάκη τέκε κύδιμον ἑρμῆν,i. φαίδιμον.

Κύδιον,melius,magis optandum,honorificentius.

Κύδιος,ὁ,clarus,honorificus,Eurip.

Κυδιάω,μ.άσω,π.ακα,exulto,glorior, efferor opinione mei. Neut. Dat. Heſiod. κυδιόων λαοῖσι,de populis gloriãs. Homer. Iliad.β,ἰθύνοντο νέεσθαι χαλκὸν,κυδιόων, ὅτι σφίσι μετέπρεπε,i. γαυριῶν τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ.

Κύδιστος,ου,ὁ,illuſtriſſimus,eximius,ἐνδοξότατος,κράτιστος. Homer. Iliad.α,ἀτρείδη κύδιστε, i. ἐνδοξότατε. & Iliad.δ,ὦρσε διὸς θυγάτηρ κυδίστη.

Κύδνος,cycnus.

Κυδνὸς,ου,ὁ,venerandus,celebris. Heſiod. in Theog. διὸς κυδνὰ παρακοιτις: à nomine κῦδος,i.gloria. Idem,κυδνὴ θεὸς, inclyta dea. Item κυδνὸς,Cydnus,flumen Ciliciæ.

Κυδοιδοπᾶν, cõfũdere. Ariſtop. ἀλλ᾽ ὀρθῶς ἀφ᾽ αὑτοῦ τε καὶ χύτρου κυδοιδοπᾶν, i. συνταράττειν: à nomine κυδοιμὸς,tumultus.

Κυδοιμέω,μ.ήσω,π.ηκα,turbo. Actiu. Accuſ.

Κυδοιμὸς,οῦ,ὁ,tumultus,vel bellum: ἀπὸ τοῦ κύειν τὸ δέος,ἢ δεῖμα. Heſiod. ἐν δ᾽ ἔρις,ἐν τε κυδοιμὸς,&c. i. θόρυβος ἀπὸ τοῦ κύειν τὰ αἵματα καὶ ταραχὰς,inquit Interpres.

Κυδωνᾶν,τὸ,ficus hyberna,Athen.lib.3.

Κῦδος,εος,τὸ,gloria,decus.

Κύδος,ου,ὁ,conuitium,obiurgatio, maledictum, ὕβρις. vnde κυδάζω.

Κυδότατος,glorioſiſſimus,decoratiſſimus,Etym.

Κυδότερος,glorioſior,Etym.

Κυδρὸς,οῦ,ὁ,venerabilis,honeſtus,bonus,pretioſus, ἔνδοξος,σεμνὸς,τίμιος,ἔντιμος. vnde Odyſſ.ο,κυδρὴ παράκοιτις,pudica vxor. vnde

Κυδρόω,honeſto,clarũ reddo. & κυδρῶμαι,ſuperbio. Laſcar. ὡς δῆμον ἰθύνει κυδριόωντα,ſuperbè gradientem regit.

Κύδων,ωνος,Cydon,vrbs in Creta.

Κυδωνιάω,ῶ, mali Cydonii modo me habeo, i. imitor & repræſento pomum Cydonium,in Epigr.

Κυδώνιος,Coronea. Theophraſt.lib.2.hiſt.plant. κυδώνιος μηλέα, cotonea malus. κυδώνιον μῆλον, cotoneum malum, Idem lib.4.hiſt.plant.

Κυέω,μ.ήσω,π.ηκα,& κύω,concipio, fero partum, vterũ fero,pario,in aluo geſto,gero vterum,ſum prægnãs,fœta ſum,ſum grauida,intumeſco. κύουσι τὰ ἄρρενα,quę mares ferunt, Ariſtot.7.Anim. Item oſculor,adoro. dicitur & κύειν ἀπὸ πλεονασμοῦ τὸ αὐτὸ φιλεῖν, vt annotat Euſtat. Iliad. ζ. vide φιλεῖν apud Ammoniũ,qui etiam diſtinguit inter κύειν & πίπτειν. vide etiam κύειν in Chil. Eraſmi.

Κύζομαι,μ.ύσομαι,π.υσμαι, iraſcor. Deponens, Datiuo iungitur.

Κυζυθμὸς,canum adblandientium immurmuratio.

Κυηθεὶς,conceptus,genitus.

Κύημα,ατος,τὸ,fœtus,germẽ,fœtura,partus, concept°. Ariſtot.lib.1. de generat. Anim. κυήματα ἔχουσι, geſtant vterum. κυήματα ἔχοντες,grauidæ,fœtus habentes.

Κύησις,εως,ἡ,prægnatio,part°,fœtus,fœtura, cõceptio, conceptus,geſtatio vteri,coitus,natiuitas. κυήσεως χρόνος, gerendi vteri tempus.

Κυητικὸς,οῦ,ὁ,genitalis.

Κύθεν,ἔκρυψεν,ἐκάλυψεν.

Κυθέρεια,ας,ἡ,Cytherea Venus: ἀπὸ τοῦ κεύθειν τοὺς ἔρωτας, Etym. vel vt Heſiod. ἀπὸ τῆς κυθήρων νήσου καὶ πόλεως, ὅτι προσέκυρσε κυθήροις,quòd in Cytherea appulit.

Κυθαιρὼν,ῶνος,ὁ,Cytheron,mons Baccho ſacer.

Κυθογενὴς,furtim,& ex adulterio natus.

Κυθέρη,ης,ἡ,καὶ κυθηρεία,Cytherea Venus,in Epigr.

Κυθμώδης,& κυθμώλης,& κυθνώδης,perditus,calamitoſus: à Cythmo inſula,quam vaſtauit Amphitryon.

Κυθνὸν,οῦ,τὸ,& κύθος,ὁ,ſemen,ſperma,ſemen genitale.

Κύθνος,vna ex inſulis Cycladibus.

Κύθομαι,occulor,abſcondor.

Κύθρα,ας,ἡ,γέλως σκωπτικὸς,riſus mordens. Item olla, teſta,pro χύτρα,Ionicè,teſte Euſtat. vt βάθρακος pro βάτραχος.

Κυθρίζω,μ.ίσω,π.ικα,σκώπτω,mordeo,irrideo.

Κύθροι,feſtum apud Athenienſes erat, in quo ſe inuicem irridebant,Etym.

Κυθώδης,fœtidus.

Κυθώνυμος,infauſtus,innominatus, cuius tacẽdum eſt nomen,infamis.

Κύϊξ,κος,ὁ,cyix,herba de genere bulborum, Theophr. lib.7,cap.13.hiſt.plant.

Κυΐσκομαι,& κυΐσκω, fero partum, concipio,gigno, fio prægnans,coeo,& coitu impleor.

Κυκαὶ,αἱ,cycæ,genus palmæ,de qua Theophraſt.lib.2. hiſtor.plantar.

Κυκάω, vel Κυκέω,μ.ήσω,π.ηκα,miſceo,confundo,agito, turbo,perturbo. Actiu. Accuſ. Cyrillus. Inferius etiam κυκηάω ſcribitur,& κυκητάω. κυκᾷ τὸν βόρβορον, Ariſtoph. Idem,ἅλμην κύκα, fac muriam. Et κυκῶμαι, κυκῶνται δία, Ariſtoph. vnde κυκώμενος,iactatus,turbatus. κυκώμενον τοῦτο πᾶσιν ἔπος,vulgatum inter omnes verbum: ſic Niger apud Plutarch. in opuſcul.

Κυκεία,ας,ἡ,confuſio,perturbatio.

Κυκειὼν,ῶνος,ὁ,κυκεών.

Κυκεὶς,ίδος,radix anguloſi iunci.

Κυκέω. vide κυκάω.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, potio ex multis herbis, vel ex melle & vino mixtura ad ſitim ſedandam, rerum confuſio inter ſe,cinnus. In Accuſ. κυκεῶνα,& per apocopen,κυκεῶ.

Κυκήθρα,ας,ἡ,συμφορὰ,ταραχὴ,i. calamitas,ſtrepit°. Item genere Neutro Ariſtoph. τὸ κύκηθρον.

Κύκημα,ατος,τὸ,confuſio,perturbatio.

Κυκησίτεφρος κονία,cinis,Ariſtoph.

Κυκητὴς,οῦ,ὁ, turbator. Epicurus Heraclitum appellabat κυκητὴν,merobibum, Laert.lib.10.

Κυκητάω,miſceo,turbo.

Κύκλα,ὄχοι, Odyſſ.18,& Theocrit. Idyl.32.

Κυκλάζω,gyro,circumeo.

Κυκλαίνω,idem,στρογγυλῶ.

Κυκλάμινον, rapum,ſiue vmbilicus terræ,malum terrę, herbæ genus, Theophr.lib.7,cap.9.hiſt.plant.

Κυκλάμινος,ὁ,tuber terræ, genus herbæ, de qua Theophraſt.lib.9.hiſt.plant.

Κυκλὰς,άδος,ἡ,cyclas,veſtis genus,vel limbus. item rotunda,orbiculata, Adiectiuè. Nonn. κυκλάδες ὧραι,horæ in orbem actæ.

Κυκλάω,vel Κυκλέω,μ.ήσω,π.ηκα,κυκλόω.

Κυκλέομαι, pro κυκλέω,στρέφω. Soph. in Aiace, ἴδεσθέ μ᾽ οἷον ἄρτι κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται, iactat me & verſat. κυκλήσομεν,i. vehemus, Homer. ἐφ᾽ ἁμαξῶν οἴσομεν. κῦκλα γὰρ ὄχοι.

Κύκλιον, poculum in quo fit mixtura, εἶδος ποτηρίου ἐξ εἰδῶν συγκείμενον.

Κυκλέω,verſo,duco rota, vel plauſtro veho, in orbem ago,στρέφω. at κυκλόω,circundo, περιλαμβάνω: ſic Sophoclis Schol. Accuſat.

Κυκλόθεν,in orbem,vndequaque. καὶ περιβλέψας κυκλόθεν τὸ πλῆθος, Euſtath. Iliad.λ,circulariter,in gyrum.

Κυκλικὸς, circularis,orbicularis. κυκλικὴ ἀσίδηρος περίοδος, Nazanz. κυκλικὸν σχῆμα,circulus,figura orbicularis.

Κυκλιοδιδάσκαλος,dithyrambicus poeta, διθυραμβοποιός.

Κύκλιος,ου,ὁ καὶ ἡ,circulatorius,in orbem actus. Ariſtoph. κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας,&c. κύκλιος χορὸς, Xen. in OEcon. κύκλια μέλη,τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα, Ariſtoph. Interpres, quæ eiuſdem ſunt argumenti: vt ſunt ὕμνοι,παιᾶνες,προσῳδίαι, Suid.

Κυκλίσκος, & κυκλισμὸς, orbiculus, trochiſcus, Suid.

Κυκλοβορεῖν, clamore inſectari, Ariſtoph.

Κυκλίγαλοι, auari, ſordidi.

Κυκλοδίωκτος, ὁ ϗ ἡ, in orbem actus, in Epigram. vtitur hac voce Galen. 5. Therap.

Κυκλόεις, εντος, ὁ, rotundus.

Κύκλιον, ου, τὸ, rota, orbis, circulus. τετράτης κύκλα σελήνης, dixit Dionyſ. ternum circuitum Lunæ tribus menſibus peractum. ponitur & pro ambitu murorum.

Κυκλοπαιδεία, ας, ἡ, diſciplina circularis.

Κύκλος, ου, ὁ, circus, globus, orbis, rota, gyrus, ambitus, & orbis, id eſt diſcus, circulus, oculus. Plato Epiſt. 7. κύκλος ἐςὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, i. quod ab extremis ad medium æqualiter diſtat. Homerus in Plurali dixit Ionice Iliad. ι. βάλε ἀμφὶ κύκλα, αὐτὰ τὰ κύκλους, ... κύκλος etiam ὑερὸς dicitur ab Ariſtoph. ... Eſt & κύκλος, circulus, figura dictionis apud Hermogenem. Pro globo. Ariſtot. de mundo, συνεχῶς δὲ ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν ὁ τῶν φαινομένων ἅμα ϗ χρόνου κύκλος. Aliquando pro eo quod tripodi ſuperimponitur. Et in noua Comœdia pro loco vbi vendebantur mancipia: ſic dicto, quòd in orbem & coronam circunſteterint vendentes, περὶ, ἐν κύκλῳ. κύκλους inquit Bayſ. apud Iulium Pollu. ſunt quos orbes & quadras dicim". & alibi, Quos enim diſcos vocant, Pollux cenſet eos κύκλους ἀργυροῦς, orbes argenteos, ἢ χρήματα ἀργυρᾶ ἢ πίνακας appellandos, lib. 6. Eſt & κύκλος Dialecticis, idem proponens & concludens, licet aliis verbis, circularis argumentatio, quæ in ſeipſam redit. Hippocr. etiam κύκλους vocauit locum ſub oculis, in mali rotundi ſpeciem extuberãtem. Apud Ariſtot. in Problem. κυκλος vertitur Gazæ, turbo, ſed κῶνος legẽdum puto. κύκλος δόλιος, δίκαιον, Homer. ... κύκλῳ τειχίζω, muro cingo. κύκλον ἔχω πάντες ... in ordinem diſponentes, Thucyd. ἐν κύκλῳ, in vniuerſum, nullo prætermiſſo, Lucia. Pro circuncirca & in orbem, Sophoc. αὐτὸν ἐν κύκλῳ ἀμφίστανται, cum vndique circunſteterunt. Ariſtoph. in Pluto, ... ἐν κύκλῳ.

Κυκλόσε, circunquaque.

Κυκλοτερὴς, έος, circularis, aduncus, rotundus, orbiculatus, vndique teres.

Κυκλόω, circulari. Xenoph. παιδ. 6, ... Id quod Cicero imitatus in Bruto, Videt(inquit) oſcitantem iudicem, colloquẽtem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, id eſt, caput in circulo conferentem, quod indicium eſt animũ orationi non aduertentis. Rem circunuenire, & in medio concludere. Idem, ἀλλ' ὅπως αὖ εἴδεῖεν οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν, at videant illi ne circunuenientes circunueniantur. Budæus Commentar. χερσὶν ἐκυκλώσαντο, circundederunt, Nonnus.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agitor, verſor, circumagor, rotor. Ariſtot. de mundo, τὰς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένας σφαίρας, globi qui in torno circumagitur. κυκλοφορούμενα, ea quæ circumaguntur, Cicero.

Κυκλοφορητικὸς, verſatilis.

Κυκλοφορῶ, verſo, circumago.

Κυκλόω, ῶ, ώσω, ωκα, circundo, vallo, circunuenio, circumeo, circunſiſto, in medio concludo, verſo, perluſtro, duco rota, plauſtro veho. Actiuum, Accuſatiuo. Sophoc. in Aiace βάσιν κυκλοῦν dixit, pro oberrare, circumire, περιφέρεσθαι. & lib. 7. Epigram. κυκλοῦν τόξα, arcum ſeu arcus tendere & curuare. Et κυκλοῦμαι pro eodem etiam cum Accuſatiuo. ἐκύκλουν αὐτοὺς ἐς μέσον, in medio illos concludebant.

Κύκλῳ, circum, in circuitu, in orbem, circulatim, amplexu, circiter, vndique, circuncirca, per ambitum, ambitu, τὸ κύκλῳ. Ariſtot. de mundo, ἄλως φαίνεται κύκλῳ παντὸς ἄστρου, area circum totum ſydus ſe exhibet. Ariſtoph. ... κύκλῳ τὴν ..., id eſt, circuncirca.

κύκλῳ τὸ στρατοπέδον, circũ caſtra, Xenop. κύκλῳ περιφέρομαι oberro, in orbem erro, longis ambagibus circumagor, Demoſthen. ἡ κύκλῳ περιφορὰ, Plato de Legib. ἡ κύκλῳ κίνησις, circularis mouendi ratio. τὰ κύκλῳ, quæ circunſtant, quæ eueniunt, quæ ſunt extrà, i. τὰ ἐκτὸς, Ariſtot. in Rhetor. τὰ κύκλῳ τῆς ἀττικῆς, Demoſth.

Κύκλωθεν, in ambitu, περιξ ...

Κύκλωμα, τος, τὸ, rotæ circumactio. κύκλωμα ἰξίονος, dixit Eurip. ... κίνησις exponit Euſtath. Iliad. ν.

Κύκλωπες, Siciliæ incolas vocatos fuiſſe ſcribit Heſio. quòd vnum oculũ orbicularem in fronte haberent: à κύκλος, & ὤψ, Etym. De iis Hom. Odyſ. li. 9. & Virgil. AEn. 3. vide in Chiliad. Eraſ. Cyclopica vita.

Κυκλώπεια πόλις, i. Mycenæ, Eurip. in Oreſte, Iphig. & Hercule furente. κυκλώπειοι τε μυκῆναι, in Epigram.

Κυκλώπιον, mons Lybiæ, Etym.

Κυκλωπίδες ἱστίαι, in Epigr.

Κυκλωπικῶς, ritu Cyclopum, inſtar Cyclopum, Ariſtotel. 10. Ethic. cap. vlt.

Κυκλώπιον, totum illud quod albicat in oculo, id albũ, quod ambit pupillam oculi, σφενδόνη. τὴν κόρην ϗ τὸ κυκλώπιον, pupillam & portionis albidæ ambitionem, Ariſtot. 4. Animal.

Κύκλωσις, εως, ἡ, circuitus. Et in re bellica eſt quum extenſis cornibus acies aduerſa in medio intercipitur, Xenoph. 4. ἑλλην. Bud. Com.

Κύκνειον, melos cygni.

Κύκνειος, ου, ὁ, cygneus, olorinus.

Κύκνος, ου, ὁ, olor, cygnus. Gaza in Ariſtotele vertit olorem. vide etiam AElianum & Oppianum in Ixeuticis, & in Chil. Eraſmi, Cygni canent tacentibus graculis, & Cygneum melos. Eſt etiam genus nauigii, quòd in prora cygnos habeat inſculptos, Etym.

Κύκνος, Cygnus, proprium viri, quem Hercules ſingulari certamine ſuperauit, Plutar. in Theſeo.

Κυκυνάω, turbo, territo, Etym. melius κυκάω, vt ſuprà.

Κύλα, caua ſub oculis pars.

Κυλίω, μ. ίσω, π. ικα, κυλινδοῦμαι.

Κυλιστὴς, ὁ, verſator.

Κύλισις, εως, ἡ, deuolutio, conturbatio, volutatio.

Κυλαβίνη, ης, ἡ, ſterilis braſſica.

Κυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, verſor, κυλινδοῦμαι.

Κυλικεῖον, τὸ, theca poculorum, ἡ δέχεται τὰ ποτήρια.

Κυλίκιον, ου, τὸ, paruus calix, poculum. εἰς κυλίκιον ἐνδύσητε ... τῷ κώτῳ πηλὸς, poculum limo intectum.

Κυλίχνη, ἡ, peluis, patina, catinus, Etym.

Κυλιχνίδες, pyxides, alii thura, alii vaſa figulina, Etym.

Κυλινδέω, μ. ήσω, π. ηκα, voluo. Actiuum. ... χαμαὶ κυλινδοῦνται, Lucian.

Κυλινδήθρα, ας, ἡ, locus in quo volutant ſe iumenta, κυλίστρα.

Κυλινδοῦμαι, verſor, aſſiduus ſum, volutor, Bud. Com.

Κυλινδροειδὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, cylindro ſimilis.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus, κυλίσκος λίθινος στρογγύλος ἰσχυρὰν βάσιν ἔχων ἐπίπεδον, inquit Apollonii Interpres. Plinius de Beryllis loquens, cylindros vocat, à figura, qua in proceritatem æqualiter orbiculatam à gemmariis effinguntur.

Κυλινδρόω, cylindro ſpiſſo ac coæquo.

Κυλινδρωτὸς, ου, ὁ ϗ ἡ, cylindratus, Gaza li. 8. hiſt. plant.

Κυλίνδω, voluo, περιφέρω. Act. Accuſ. Odyſſ. ι. ... κῦμα κυλίνδων. Ariſtoph. αὖ ... κυλινδούμενοι.

Κυλινα, ἡ, terra minimè frugifera.

Κύλιξ, ικος, ἡ, poculum, calix, ... κύλιξ, à rotunditate. ... Ariſtophan. in Pluto, ... κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, ô poculum pari temperatum portione vini & aquæ.

Κυλίομαι, τὸ κυλινδοῦμαι. κυλιόμενος, qui euoluitur.

Κύλισμα, ατος, τὸ, volutabrum, volutatio.

Κυλίστρα, vrbs Italiæ, quæ prius Parthax vocata erat.

διὰ τὸ τὴν ἐσχατίαν φανῆναι δράκοντά τινα ἐκφυσῆσαι, καὶ κυλινδῆναι εἰς αὐτόν, Etymol.

Κυλίστρα, ας, ἡ, locus in quo volutant ſe iumenta, ἡ κυλινδήθρα.

Κυλίχνη, ης, ἡ, catinus.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxidicula. κυλίχνιον ἐκπωμα, ὃ νῦν λέγεται τρυβλίον, Ariſtoph.

Κυλίω, μ. ίσω, π. ικα, deuoluo, voluto, verſo. vide Ἀνακυλίω. Actiu. Accuſ.

Κυλλαβαράβιον, ου, τὸ, & κυλλάβαρις, nomen gymnaſii apud Lacedæmonios.

Κυλλάδες, κύλα, oculorum ſinus.

Κυλλαίνω, iraſcor.

Κύλλαρος, ου, ὁ, Cyllarus, proprium nomen equi Caſtoris, velox: παρὰ τὸ κέλλειν, Etym.

Κυλλήνη, templum in Arcadia Mercurii & Apollinis, & ſub eo vrbs eiuſdem nominis Cyllene.

Κυλλήνιος, qui eſt ex Cyllene monte Arcadiæ, Etym. ὁ ἑρμῆς, Fauorin.

Κύλλοβος, ου, arida ficus.

Κυλλοποδίων, ὁ, mutilatus, mancus, epith. Vulcani.

Κυλλὸς, ή, όν, debilis, claudus, habẽs genitalia craſſa, mutilatus, mancus, varus, ῥαιβὸς, teſte Gal. l. 3, κατ' ἰσχίον.

Κυλοιδιάω, μ. άσω, π. ακα, &

Κυλοιδέω, oculis turgeſco. dictum quaſi κυλάδας οἰδῶ. Sunt enim κυλάδες, oculorũ ſinus. Theocr. κυλοιδιόωντες.

Κυλουτῆρα, ας, ἡ, locus vbi tẽplum eſt & fons, ex quo mulieres potant vt concipiant, & facilè pariant.

Κῦμα, ατος, τὸ, vnda, tempeſtas: ἀπὸ τὸ κυεῖν. κῦμα μόθου, belli æſtus, in Epigram. Interdum fœtus, germen, per craſin, pro κύημα, vt illud Eurip. γήμουσαν κύματος ποσειδωνος: vbi grauidam è Neptuno innuit. Plato pro riſu poſuit, quo loquentes interdum obruuntur, quum quippiam ridiculum eis excidit. ab hoc nomine Latini cymatilem, id eſt, cæruleum colorem nominant, Bayfius. Hic vndas imitatur, habet quoque nomen ab vndis. Interdum κῦμα pro aqua, aere & igni accipitur, ob eorum corporum ſubtilitatem & teneritudinem, Hermolaus ſecundo Plinii.

Κυμάγγη, ἡ, carcer, εἱρκτή.

Κυμαίθα, ας, ἡ, nomen capræ apud Theocrit. περὶ τὸ κέρας αἶγας ἔχειν, τοῦτ' ἐστι ξανθὰς, ἢ ἐγκύμονας.

Κυμαίνω, μ. ανῶ, π. γκα, redundo, fluctuo, ferueo, vndo, inundo, æſtuo: vt κυμαίνειν τὴν θάλατταν, Lucian. & Odyſſ. δ, ἀπὸ πόντου ἰδόντα κυμαίνοντα, id eſt, vndoſum & fluctuantem. Transfertur & ad alias res commotas & fluctuantes, Bud. Commentar. κυμαίνουσι τῇ πορείᾳ, vndant ingreſſu, Ariſtot. 5. Animal. Inuenitur & κυμαίνομαι pro codẽ, apud Xenoph.

Κύμανσις, εως, ἡ, fluctuatio.

Κυμὰς, άδος, fœta, grauida, ἔγκυος: ἀ κύω.

Κυματία, ας, ἡ, illuuies. κυμάτια δὲ, χεῖλη, ἐπιχειλή.

Κυματίας, ου, ὁ, vndoſus: vt κυματίας ποταμὸς, fluuius vndabundus, Herodot. κυματίας ὁ ποταμὸς ἐγένετο, concitatus eſt fluuius.

Κυματίη, tempeſtas, pro κυματία, Herodot.

Κυματίζομαι, vndis iactari & fluctuari.

Κυματίζειν, & κυματοῦν, idem quod κυμαίνειν, περιῤῥεῖν, fluctibus iactare.

Κυματοειδὴς, έος, ὁ, καὶ ἡ, vndabundus.

Κυματοπλὴξ, ῆγος, vndis pulſatus, in Epigr.

Κυματοφερτίδες, αἱ, conchæ.

Κυματωγὴ, ῆς, ἡ, procella, vnda, litus, ſummum litoris, quod vndis euerberatur, crepido litoris, crepido terræ.

Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluctuoſus. κυματωδέστεραι γῆι, i. litora fluctuoſiora, Ariſtot. in Probl.

Κυματωθεὶς, reſtagnans.

Κυμβάη, τὸ κύμβιον, pro poculo, Cæl. lib. 2, cap. 23.

Κυμβαλίζω, cymbala pulſo.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalũ. vide in Chiliad. Eraſ. Cymbalum mundi, & ἀκρότατα κύμβαλα.

Κυμβατευτὴς, auceps.

Κύμβαχος, ου, ὁ, ſupinus, curuus, pronus, in caput præceps, ὅτι κεφαλὴν κυβιστᾶν. Homer. Iliad. ε, ἔκπεσε δίφρου. κύμβαχος, in caput ſurrectis cruribus cecidit. Nam κύμβη caput dicitur. Accipitur & pro ſuprema parte galeæ, Cæl. lib. 2, cap. 23. Item occipitium, cutis, Etym.

Κυμβεῖον, genus poculi ſimile nauigio, Etym.

Κύμβη, ης, ἡ, cymba, teſta, caput, σκαφίδιον.

Κυμβηπάω, in caput præcipitor, deuoluor, Etym.

Κύμβιον, cymbium, poculi genus ſimile nauigio, quod κύμβην vocant. κῦφον ἔκπωμα, διὰ τὸ σκαφοειδὲς εἶ). Dionyſius Samius, Athenæo teſte, appellauit κύμβιον, idem quod Homerus κισσύβιον. Dicítque idem Athenæus lib. 2, parua & concaua pocula ita vocari. Ibidem Dorotheus dicit eſſe genus poculi profundi, quod nec fundum nec aures habeat rectas. Demoſthenes Midiam reprehendẽs carpit eum, quòd cymbio vteretur, poculo non ſatis caſtrenſi, ſed molli & fœmineo. Significat etiam vertebram ſeu cubum pedis bouini, Etym.

Κύμβον, ου, τὸ, acetabulum, quoniam cubi eſſet figura, quadrangula ſcilicet: dicitur & ὀξύβαφον καὶ κύμβιον, ὀξὶς καὶ ἐμβάφιον.

Κύμβος, ου, ὁ, fundus ollæ fictilis, κοῖλος, σκαφοειδὴς, κοῖλος μυχὸς, βυθὸς, καὶ κεραμέου πυθμήν. Eraſmus prouerbio, Cumini ſector.

Κύμη, vrbs Italiæ, Cuma. vide Etym.

Κύμινδις, ιος, ἡ, aquilam, ſiue accipitrem nocturnum interpretantur, quem & Plinius lib. 10. cymindin vocat. Homerus Iliad. α, χαλκίδα, quaſi nigram, καὶ χαλκίζουσαν τὴν χρόαν.

Κυμινοκίμβιξ, κος, præparcus, cumini ſector, κυμινοπρίστης, Euſtath. Odyſſ.

Κύμινον, ου, τὸ, cyminum.

Κυμινοπρίστης, ου, ὁ, venditor cumini, ſordidus. Eraſmus prouerb. Cumini ſector.

Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, compoſita dictio apud Ariſtophanem, pro ſordido.

Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, Gaza lib. 8. hiſt. plant. Theophraſti.

Κυμοδέγμων, ονος, vndas capiens. κυμοδέγμονος ἀκτῆς, litoris fluctus excipientis, Euripid.

Κυμοδόκη, ἡ, nympha Nereidum vna: à ſedandis fluctibus dicta.

Κυμοθόη, ἡ, marina nympha, quòd promoueat naues fluctus ſecantes.

Κυναβάρεως χρῶμα, rubricæ color. malim per ι in prima ſyllaba, vt ſuprá.

Κυνάγχη, ης, ἡ, angina, cynanche, dum in gutture interiores muſculi inflammationem patiuntur, hoc eſt, quũ hyeme veréque fluxio multa & viſcoſa ad iugulares defluxerit venas, plurimúmque hæ propter latitudinem traxerint ſpiritum, Cæl. lib. 2, cap. 33, & lib. 9, cap. 52. Itẽ collare canum, in Epigram.

Κυναγωγὸς, ὁ, canum ductor.

Κυνάδες, αἱ, Doricè, pro κουράδες, Theocrito. Athenæus lib. 10, κυνάδας dicit vocari à Lacedæmoniis ea, quibus manus vnà cum aqua purgantur, qualia erant ψώχματα & μαγδαλίαι.

Κυνάδης, ὁ, illiberalis, ſordidus.

Κυνάδον, Aduerb. caninè, canum ritu.

Κυνάδρα, fons, ex quo bibebant ſerui, qui manumittebantur.

Κυναιδὴς, ου, ὁ, valde impudens, durus.

Κυναῖος, idem.

Κυνακάνθη, ης, ἡ, ſentis canina, arbor, de qua Ariſtotel. lib. 5. Animal.

Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe & cane natus, Cæl. lib. 10, cap. 41, & Eraſmus Chiliad. Apud Ariſtophan. torquetur in quendam, caninam impudentiam cum

vulpina

vulpina vafritie qui coniunxerat.

Κυνάμυια, ας, ἡ, κυνόμυια, ἡ ἀναιδὴς, ipudens & temeraria.

Κυνάριον, ου, τὸ, catellus.

Κυνάρος, cynara herba aut cynoſbatus.

Κυνάς, άδος, rubus caninus. Dores κυνάδας puellas vocant, Cæl.lib.28, cap.1.

Κυνδάλη, ἡ, luſus puerilis, quo paxillos paxillis ĭpellunt atque proſternunt. vide Pollucem.

Κυνδαλισμὸς, ὁ, idem quod κυνδάλη.

Κυνδαλοπαῖκται, οἱ, paxilli, πασσάλοι.

Κύνδαλος, clauus.

Κυνέη, propriè canis aquatici pellis, ſicut παρδαλέη, pardalis pellis. Ex ea antiqui videntur effeciſſe capitis munimentum loco galeæ, aut galeă ea opperuiſſe: vnde pro galea quoq; paſsim accipitur. ὁ δὲ ξ, κυνέην εὔτυκτον ἐπὶ κρα-

Κυνέιος, robuſtus, εὔζωνος, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, χαλεπός. κύνειος θάνατος, Ariſtoph. Item κύνειος, caninus.

Κυνεκρύπτω, abſcondo, κρύπτω.

Κύνεος, ὁ, caninus, effrons, impudens, ἀναιδὴς ἄφρων. κύνεος νόος, caninus animus, id eſt, impudens, Heſiod.

Κυνέω, ῶ, ήσω, πεφίληκα, oſculor, oro, Accuſ.

Κυνῆ, ῆς, ἡ, biretum, galerus, galea, criſta, pileus Lacedæmoniorum. vide Bayf.

Κυνηγεσία, venatio, quę fit per canes. Galen. ὅσοι κυνηγεσίας ἢ τῆς ἄλλης θήρας ἐξεγένοντο. Dicitur & κυνηγέσιον ab Eurip.

Κυνηγέσιον, locus aptus venationi. τὰ κυνηγέσια, venationes. κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν, alendis canibus operam dare, Plato de Legibus.

Κυνηγέτης, ὁ, venator. Ariſtoteles de mundo, στρατηγοὶ πολέμου τε καὶ κυνηγεσίων, &c. i. duces cùm bellici tū venatores.

Κυνηγετέω, ῶ, ήσω, πεπόνηκα, venor. Neutr. Accuſ.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator.

Κυνηγετικὸς, ή, venatorius, venationis ſtudioſus.

Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix. κυνηγέτιδι αἰγανέῃ, venatorio telo, in Epigram.

Κυνηγέω, ῶ, ήσω, πεπόνηκα, venor. Accuſ. Plato Epiſt. 7, ἐμὲ δ' ὥσπερ ὄρνιν ἐθήρευε τὴν ἐμὴν παλινῳδίαν, i. capere conabatur.

Κυνηγία, ας, ἡ, venatio Sophocl. in Aiace, ἴδον τοῦ σοῦ θηρὸς εἰς ὁδὸν κυνηγίας.

Κυνήματα, τὰ, legitur in Problem. Ariſtot. pro catellis.

Κυνηγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, venator, venatrix.

Κυνηδὸν, caninè, more canum, Ariſtoph. τί δαὶ κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; in modum canis ſeu quaſi canis doctrinā excipiam & comedam?

Κυνθάνω, abſcondo, κατακρύπτω.

Κύνθιον, ου, τὸ, perſona aut laruæ lignea.

Κύνθος, ου, ὁ, mons Deli inſulæ: vnde Cynthio Apollini nomen. Et κυνθία πέτρα, pro eodem periphraſticè, Ariſtophan. πο.

Κυνίδαι, genus ſacrum Athenis, à Cyno vel Cynide ſic appellatum, Etym.

Κυνίδιον, ου, τὸ, catellus.

Κυνίζειν, cynicam exercere, cynicè viuere.

Κυνικέω, ῶ, ήσω, πεπ., canem irrito, Neutr. Accuſ.

Κυνικὸς, ή, ὸ, caninus, mordax, inuerecundus: vnde Cynici philoſophi dicti ſunt.

Κυνικὸς σπασμὸς, oris conuulſio & tortura, dicta fortè quòd rictum canis repræſentet.

Κυνίσεις, velitationes.

Κυνίσκη, ης, ἡ, catella, parua canis, apud Ariſtoph.

Κυνίσκοι, οἱ, piſces quidam.

Κυνίσκος, ου, ὁ, catulus.

Κυνισμὸς, ὁ, cyniſmus, ſecta Cynicorum. Cyniſmum dixere breuem ad virtutem viam, Laert. in Mened. lib. 6. idem repetit lib. 7. in Zenone.

Κυνίφαλος, ου, ὁ, fallax, impoſtor, ἀπατητικός.

Κυνοβλῶπες, impudentes, caninè intuentes.

Κυνόγλωσσα, plantago minor.

Κυνόγλωσσον, ου, τὸ, canis lingua herba, quòd caninā imitetur linguam.

Κυνοδέσμιον, ου, τὸ, vinculum præputii.

Κυνόδηκτα, τὰ, vocantur canū morſus, qui ſi rabidi fuerint, iam λυσσόδηκτα nominantur, inquit Manardus contra Marcell. Virgil.

Κυνόδηκτος, à cane morſus.

Κυνόδοντες, dētes canini acuminati. Plin. lib. 11, cap. 37. hi dentes planos ab acutis diſterminant. Ariſtotel. hos eoſdem cum γομφίοις poſuit. Interpretari igitur cum Cicerone poterimus non ſolùm caninos, ſed etiam genuinos & intimos.

Κυνοδρομεῖν, cum canibus currere, perueſtigare.

Κυνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, canino aſpectu: vnde κυνοειδέστερος, facie caninæ formæ ſimilior.

Κυνοθαρσὴς, impudens, ἀναιδής.

Κυνοκάρδαμον, naſturtium.

Κυνόκαυμα, τὸ, æſtus Caniculæ.

Κυνόκεντρον, herba quædam, q. caninus ſtimulus.

Κυνοκεφάλαιον, herba, quam nōnulli anemonē vocant.

Κυνοκέφαλοι, cynocephali, canicipites: ſic dicūtur quædam animalia, Herodot. lib. 4. item quidam homines Aphrici, Lucian.

Κυνοκέφαλος, ου, ὁ, caniceps, vt Gaza reddit ex Ariſtot. alibi tamen Græcam vocē relinquit. Cynocephali etiā meminit Aelian. colitur apud Aegyptios. dicitur autē & ἀνδρὸς κυνοκέφαλος, pro impudente apud Ariſtoph.

Κυνοκλόπος, fur canis: ſic dicitur Hercules, quòd Cerberum ſit furatus, Ariſtoph.

Κυνοκοπέω, percutiam, κυνείῳ δέρματι παίω, vel verberabo vt canem, Idem.

Κυνοκράμβη, ἡ, canina braſsica.

Κυνοκτόνον, ου, τὸ, aconitum, quo ſumpto canes necātur.

Κυνολόγος, ου, ὁ, obſcœnus, ſermone turpi.

Κυνόλυσσος, ὁ, ab Andrea medico hydrophobus dictus, quòd è rabie canina morbus ille concipiatur.

Κυνομαχεῖν, cum canibus pugnare.

Κυνόμυια, ας, ἡ, muſca canina, quæ & Latinè cynomyia dicitur. Ponitur pro valde impudente: à cane & muſca, vtroque impudente, compoſita dictione, Cæl. lib. 9, capite 52.

Κυνόμυια γαστὴρ, in Epigram. venter canina muſca, propter ſordiditatem, & quia hæ muſcę peruicaces ſunt, neque adeò faciles ad expellendum quales ſunt caballinæ, vel κυνόμυια γαστὴρ, id eſt, venter blandus & impudens, vt canis & muſca.

Κυνόμορον, τὸ, rubus canis, apud Rufum.

Κυνοπρόσωπος ἑρμῆς, canina facie, canino aſpectu Mercurius ab Aegyptiis colebatur, Lucian περὶ θυσιῶν.

Κυνοραισταὶ, muſcæ caninę, quæ ſanguinem ab animalibus exugunt. παρὰ τὸ ῥαίειν τοὺς κύνας. Gaza in Ariſtot. ricinum vertit: fœdum animal & canibus infeſtum. videtur autem non aliud quàm κρότων, quod rediuiuum exponit.

Κυνόροδον, τὸ, cynorodō, canina roſa, lilii genus hiacyntho ſimile, Theoph. lib. 4. hiſt. plāt.

Κυνόρχας, iactus aleatorii nomen.

Κυνόσαργες, εος, τὸ, βάραθρον, fundamentum, gymnaſium, & locus Athenis in quo nothi exercebantur: vnde εἰς κυνόσαργες, prouerbiali conuitio dicebatur, quemadmodum εἰς κόρακας, Eraſm. Chiliad. & Bud. in Annotat.

Κυνόσβατον, ου, τὸ, canirubus, genus rubi, Theoph. lib. tertio hiſtoriæ plātar. canina ſentis, ibidem libro 9. Columel. Earum ſint vaſtiſsimarum ſpinarum maximéque rubi & paliuri, & eius quam Græci vocāt κυνόσβατον, nos ſentem canis appellamus.

Κυνόσβατος, ου, ὁ, frutex quidam, caninus rubus.

Κυνόσουρα, vrſa minor, quaſi canis cauda. Huius primi obſeruatores Phœnices fuere, apud Arat.

Κυνόσσημα, τὸ, vel κυνὸς σῆμα, tumulus eſt Hecubæ, Euripides meminit & Plin.

Κυνοσπάδες, θηρευταὶ, venatores.

Κυνόσπερμα, nullius pretii.

Κυματία, procella, fluctus.
Κυνάγχη, ης, ἡ, pera, lorum quo canis ligatur.
Κυνοδαλμίζομαι, impudenter aſpicio.
Κύντατος, pro κυνότατος, ſyncopa, Eurip. in Suppli. & Apollon. lib. 4. Iliad. κ, ϑ, τί κύντατον ἐρδοι, id eſt, χαλεπώτατον. κύντατ' ἄλγη, Eurip. id eſt, σχέτλια, χαλεπώτατα.
Κύντερος, α, ον, peior, χείρων, impudétior, moleſtior. Iliad. θ, ἐπὶ οὔ τι κύντερον ἄλλο, id eſt, χαλεπώτερον, ἀναιδέστερον, Comparatiuum abuſiuum à κύων, & Superlat. κύντατος, de quo ſuprà.
Κυνώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, canis ſpeciem referens. κυνώδης ὄρεξις, caninus appetitus apud Medicos.
Κυνώπης, ου, ὁ, inuerecundus, qui canino eſt aſpectu. Homer. Iliad. α, ἀναιδείην ἐπιειμένε κυνῶπα, id eſt, ὦ ἀναιδέστατε, ὁ confidentiſsime & impudentiſsime.
Κυνῶπις, ιδος, ἡ, inuerecunda. Homer. Iliad. γ, δαέρ αὖτ' ἐμεῖο κυνώπιδος, id eſt, impudentis, ἀναιδεστάτης ὡς κύων.
Κυνώψ, ωπος, ὁ, canaria, genus herbæ, Theoph. lib. 7. hiſtor. plant. oculus caninus illic etiam exponitur.
Κὺξ, ſonus fictitius calculorum, Euſtath. Iliad. 9.
Κυόμενα παιδία, infantes qui vtero geruntur, Ariſtot.
Κύος, fœtus, κύημα.
Κυοφορία, ας, ἡ, fœtus editio, vteri geſtatio, γέννησις, Alexand. Aphrod. Probl. 68, lib. 2.
Κυήματα ζῴων ᾠά, oua quæ per coitū concepta geſtātur.
Κυούμενα, τά, qui in vtero parētis geruntur, Plat. de Leg.
Κυούμενον, τό, fœtus. ἄχρι τῆς κυουμένων ὑστέρα συμμύει, vteri ad partum vſque ſe comprimit, Ariſtot. lib. 4. de Generatione animal.
Κυοφορεῖν, ferre vterum, prægnātem eſſe, ἐγκυμονεῖν. ἡ κυοφοροῦσα, prægnans fœmina, grauida.
Κυοφοροῦμαι, in vtero geſtor.
Κυπαρίζω, milito.
Κύπαρα, fons Siciliæ Arethuſa.
Κυπαρίσσινος, ου, ὁ, cupreſsinus: legitur & per ττ ſcriptum apud Platonem.
Κυπαρίσσος, ου, ὁ, pueri nomen.
Κυπάρισσος, ου, ἡ, cupreſſus arbor: ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρεμόνας. vide in Chiliad. Eraſm. Cypariſſi fructus. ἰσοζυγίων κυπαρίσσων, in Epigram.
Κύπαρος, vas cauum & capax, pudendi glans, pinus aut piceæ germen. lege κύπελλον vt infrà.
Κύπασσος, pallium, lecti ſtragulum. Lycophron, κρύψει κυπάσσεις χερμάδων ἐπομβρίαι, teget eam operculum ſaxorū imbre, i. ſaxis obruetur.
Κύπασσις, ιος, ὁ, genus ornamenti muliebris, aut veſtis περίζωμα, ſupparum, cinctus.
Κύπειρον, ου, τό, & κύπειρος, ὁ, generis eſt Fœmin. Dioſcorid. cyperus herba, vulgò gladiolus: iuncum quadratum Hermolaus: iuncum anguloſum Marcellus exponit. naſcitur circa loca paluſtria.
Κύπελλον, ου, τό, poculum, cyathus, εἰς ὃ πλέος, ὃ δεῖ ἐν πίνειν χύματι, ἢ ἀπὸ τοῦ δεῖ τὰ ἐν κύπτειν: quaſi κύπτελον, vel χύπελλον, à χέω, & πλέος, id eſt, vinum. Hom. Iliad. α, δέξατο χειρὶ κύπελλον, id eſt, ἔκπωμα, ποτήριον, παρὰ τὸ κυλέτιτα κύπελλα, ait Interp. Hom. ποτήρια σφαιροειδῆ. Athenæus lib. 11, ἀπὸ τῆς κυφότητος, vel ἀπὸ τοῦ κυφοῦ. Cretenſes vas ſeu poculum tres habens anſas, Syracuſani κύπελλα vocabant maſſæ panisque in menſa relicta fruſta.
Κυπερίς, ίδος, radix anguloſi iunci. κυπερὶς τοῦ τριγώνου, vlmi folliculus, Gaza ex Theophr. lib. 2. hiſt. plant.
Κύπη, foramen.
Κυπρίζω, floreo.
Κυπρίζουσα, ης, ἡ, florens.
Κυπρῖνος, ὁ, Carinus piſcis fluuiatilis apud Ariſtotelē. aliàs etiam in Latina verſione Gazæ Cyprinus legitur non Carinus. vide ſuprà κυπρῖνος, Cyprinus. Carpionem vocant.
Κύπρινον, cyprinum Hermol. Marcell. liguſtrinum vnguentum: Ruell. cyprinum oleum explicat.
Κύπριος λόγος, cypria fabula, Aphthon.
Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus dicta, quaſi κύειν πάρις τις οὖσα, ἡ τὸ κύειν παρέχουσα, Fauor. τὸ ἐρωτικὸν πάθος, Interp. Apoll. Item pulchritudo.
Κυπρογένεια, ας, ἡ, &
Κυπρογενής, ἐος, ὁ, eadem, veluti in Cypro nata.
Κύπρον, ου, τό, & ἡμίκυπρον, genus menſuræ frumentariæ apud Alcæum.
Κύπρος, ἡ, cyprus.
Κύπρος, ὁ, arbor eſt AEgypti aſſimilis ei quā liguſtrū vocat Italia: quam quidam etiam liguſtro eandem eſſe contendere Plinii temporibus: ſic vt ferè Interpretes omnes eandem liguſtrū reddant, quum diuerſę ſint, vt rectè cenſet Maſſarius. Theophr. etiam κύπρος dicitur vnguentum ipſum quod & cyprinum dicitur, quod etiam liguſtrum appellatur.
Κυπτάζω, ω, άσω, τ. α, κύπτω, proſpicio, immineo, inſto, incumbo, πραγματεύομαι, διατρίβω. κυπτάζω περὶ τὰ σκῦλα, circa ſpolia occupor, circa ſpolia tempus tero, Plut. in Apophtheg. Lacon. Ariſtoph. τί κυπτάζεις, τί χρόνον τρίβεις; id eſt, quid ceſſas? quid tēpus teris? quid differs? Ammonius diſtinguit à κύπτειν.
Κυπτὸς, inclinatus, humiliatus, ſupplex, AEſchylus.
Κύπτω, ψω, φα, propendeo, ſum pronus, demitto oculos. ἐπικύπτουσα τῷ σώματι. κύπτω εἰς τὴν γῆν, humi vultū demitto, apud Herodot. pro eodem etiam κύπτω κάτω dicitur. κύπτων κάτω, deflectens oculos in terram, Ariſtop. vnde Particip. κεκυφώς, ότος, i. procumbens, flexus, incuruatus. Nonnus, κεκυφότα τυπτετο σῶμα, Petrus humeris curuatis affligebatur & premebatur. κεκυφότα κέρατα, cornua inflexa. κύπτω item pro caput erigo & exero capitur interdum, Strabo.
Κύρβαντες, dæmones ſunt circa Rheam, Etym.
Κυρβασία, ας, ἡ, caſsis, galea, tiara, criſtata caſsis, pilei genus in coni ſpeciem educti, Bayſ. de re Veſt.
Κύρβασις, idem.
Κυρβασταί, tabularum cuſtodes, in quibus leges Athenienſium ſcriptæ erant, Etym.
Κύρβεις, αἱ, tabulæ triangulæ, veluti teſtatur in 8. ὀνομασ. Pollux, vt ἄξονες quadræ, in quibus leges apud Athenienſes deſcribebantur, & variè delinquentium mulctæ, teſte Zenodoto. vnde quum inſigniter peruerſos indicare volumus, κύρβεις κακῶν dicimus. Ariſtoph. Schol. πρ. Apoll. lib. 4. Sunt autem ſic appellatæ, ἀπὸ τοῦ κεκορυφῶσθαι, quòd rectę ſtabant atque ſublimes, quò omnibus eſſent conſpicuæ. Lucian. ἄξονας appellat. Ariſtot. de mundo, νόμος ὁ μὲν ἰσοκλινὴς ὁ θεὸς, κρείττων ἢ ὁ ταῖς κύρβεσιν ἀναγεγραμμένων, Deus nobis lex eſt, in omnem partem illa quidem ad æquilibrium vergens, potior illis legibus & ſtabilior quæ in tabulis perſcriptæ ſunt. vide ἄξονες apud Ammonium, & Cyrbes malorum in Chiliad. Eraſm. Nominatiuus eius ſingularis eſt κύρβις, εως, ἢ ιος, Etym. ab Ariſtop. πρ. capitur pro leguleio ſeu legum perito. κύρβεις, κρόταλα, κύναδος, τρῖμμα, i. ἔμπειρος τῶν νόμων καὶ τῶν λόγων.
Κυρεία, ἡ κυρία.
Κυρέω, ω, κύρσω, & κυρήσω, ἐντυγχάνω, ſum, adipiſcor, incido, abſoluo, alliſo, propinquo. κυρῶ μένων, Odyſ. ἐγγὺς ὢν κυρεῖ, i. τυγχάνει ὤν, Euripid. κυρεῖ ἐνόντα, inſunt. Idem. εὖ κυρεῖ τάδε, hæc feliciter ſuccedunt, Sophoc. Heſiod. ἐρεμῶνι ἐν αἰθομένοισι κυρήσας, id eſt, ἐμπεσών, forte incidens, Sophocl. μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων, mane in tuis veſtigiis, id eſt, ſic vt te habes. Item alio loco, ὡς ἔχων κυρεῖ, i. ὡς διάκειται. κυρεῖν δ' ἐδύνατο pro διδόναι, & ἐδύνατο, Sophocl. vide Interpr. ἔκυρσα τάφου, aſſequutus ſum tumulum, in Epigram. ἔκυρσα δόμων, in domum incidit, Euripid. κυρήσω αἰτίαν ἐλέγχειν, crimen ſum refutaturus, Herod. κυρήσαις ἐσθλῶν, bona aſſequaris, Euripid. κυρῆσαι ταφῆς, ſepeliri. κυρήσας δίκας, qui pœnas dedit, Herodot. κυρήσας γνώμης, ſententia & mente fretus, Sophocl. κυρῶν ἀτιμίας πρὸς ὑμῶν, à vobis contemptus, Herodot.
Κύρα, Ceres apud Cnidios. παρὰ τὸ κυρίαν εἶναι τοῦ ζῆν, vt Orus.

Orus.

Κυρήβα,ης,ἡ, Ceres.

Κυρηβασία, pugna quæ fit cornibus, concurſus cornutorum animantium.

Κυρηβάτης,&

Κυρηβάω,μ. άσω,π. ακα, pugno.

Κυρήβια,τὰ, furfures, dilutum hordei aut tritici, acus, paleæ. Gaza floccos interpretatur apud Alex. Aphrod. ſic ſcribentem, ἡ ἤλεκτρος λεγομένη μόνα τὰ κυρήβια καὶ τὰ κάρφη πυρρακίζουσα, κολλωμένη τούτοις, id eſt, electrũ floccos feſtucáſq; ſibi ita coniungit, vt hęrentes poſsit attrahere. Politian. vertit folia arida. vide Plin. lib. 37.

Κυρήλος,ου,ὁ, halcyon maſculus.

Κύρημα,ατος,τὸ, ſors, quod caſu accidit lucrum.

Κυρία,ας,ἡ, hera, domina. Interdum dicitur is locus cõcionis Athenis, vbi creabantur magiſtratus: Latini comitia vocant. Item dies alicuius cauſa præſtitutus, dies legitimus & ſtatus dies vadimonii, & ius aliquod agẽdi: vnde dictum videtur κυρόω, velut ſuffragiis comprobo & ratum facio, Eraſm. in Pauli Epiſt. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν κυρίαν, occurrere ad vadimonii diem, Bud. in Pandect. τὴν κυρίαν ἐγγράψαι, diem vadimonii in acta referre. κυρίας ἐπιούσης, appetente die vadimonii. κυρία γνῶσις, rata iudicis cognitio. κυρίας ποιεῖ τὴν βουλὴν, populus ſenatui rem permittit, Demoſthenes. κυρίη ἡμέρη τῆς ὑποκρίσιος, dies reſponſioni præſtituta, Herodot. Interdum extra forum pro aliis diebus ſtatis ponitur, quemadmodum ſolennia & dies comitiorum Latinis, vt κυρία ἐκκλησία, cõcio qua magiſtratus examinarentur, & de agrorũ munitione aliiſq; id genus rebus ageretur. Eleganter ponitur quoq; à Syneſio ad Theophil. pro die fati & mortis vadimonii. Similiter κυρίαι δόξαι, propoſitiones dicuntur & axiomata rata & firma, cuiuſmodi erãt quędã Epicuri, Bud. Com. κυρίαι ἀρχαὶ, ſummæ poteſtates.

Κυριάζω, appello, ἀποκαλῶ.

Κυριακὸς,ῆ,ὸ, authenticus, dominicus, ἡ καινὴ κυριακὴ, nouus dominicus, dies ſcilicet qui poſt octauam paſchæ illucet. dicitur & ἐγκαίνια, encænia ſeu renoualia: de hoc Nazanzen.

Κυριβάζεσθαι, pugnare, conuiciari.

Κυριβασία,ας,ἡ, pugna: propriè quum bruta cornibus ſeſe mutuo laceſſunt: alii κυρηβασία.

Κυριβάτης,ου,ὁ, procax, maledicus.

Κυρίβια,τὰ, furfures, paleæ. vide κυρήβια.

Κυριεύω,μ. εύσω,π. ευκα, dominor, in poteſtate habeo. Neutr. Genit. Xenoph. πάντων κυριεύειν, omnia imperio tenere, ſummam tenere imperii.

Κυρίζειν, ἢ κυρίττειν, κέρασι μάχεσθαι, cornu verberare ſiue petere.

Κυριολεκτῶν, propriè & diſtinctè loquens.

Κυριολογεῖν, proprio nomine dicere. Iuſtinus Martyr, οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατὸν, id eſt, nullũ de Deo proprium nomen dici poteſt.

Κυριολογία,ας,ἡ, propria & ſana oratio, quam ipſa veritas & ſimplicitas exornant, de qua Quintil.

Κύριος,ου,ὁ, proprius, vt κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, ſuæ iam tutelę permiſſus. Item dominus, & qui aliquẽ habet in poteſtate, vt tutores aut curatores, qui κύριοι dicebãtur. Item ἔνδυνος, qui iuriſdictionem habet. Item authenticus, authoritate & poteſtate præditus. Cum Genit. vt κύριος τῆς πόλεως, in quo reipubl. ſumma authoritas conſiſtit. κύριος τῆς ἁλώσεως, ad ſaliendum accõmodatus, Gaza. κύριος τῆς εἰρήνης, penes quem eſt ius pacis. κύριος τῶν σφετέρων διατελεῖ, dominatur in ſuos, Gaza de Senectute. κύριος τῶν μεγίστων, rerum maximarũ habens poteſtatem, Plato de Republ. 2. τὸ δοκεῖν, τὴν ἀλήθειαν βιᾶται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ad felicitatem valentiſsimum. Soph. in Aiace, τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον, i. τοῖς δυνάσταις: vbi ſyllaba 1. producitur. Plato Epiſtola 7, τὸν ἡγεμόνα τούτων καὶ κύριον, id eſt, horũ ducem & authorem ſiue auſpicem. Ibidẽ, ἀξιῶ μὴ κύριος ἡγεῖσθαί σε πάντων εἶναι, velim ne me putes omnia apud Dionem poſſe. Κύριος εἰμί σου, omnia apud te poſſum tanquam dominus. Plato in Epiſt. κύριός εἰμι τούτου, hoc eſt muneris & curationis meæ. κύριός εἰμι τῆς καταλύσεως, reconciliationis penes me eſt poteſtas, Thucyd. κύριός εἰμι πωλεῖν, vendendi ius habeo, Valla ex Thucydid. κύριός εἰμι ἀπάγειν, mihi abducere licet. κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes quem ius erat mittendi, Idem. κύριος κρίνειν εἰμὶ, poſſum pro arbitrio conſulere, Ariſtot. in Polit. κύριος ὢν πράττειν ταῦτα, pro ſuo imperio hæc fecit, Thucydid. κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, ſuo arbitratu diſtribuatur, Plato de Legib. κύριος αἰεὶ ὑμῶν μὴ γνῶναι ἀφελέσθαι, Idem in Epiſt. tollere, niſi vobis permittentibus nequeat. κύριος περὶ πολέμου, authoritatem habens de bello, Ariſtot. 4. Politic. Et κύριος νόμος, lex rata & non abrogata, vt quæ vim & authoritatẽ obtineat. Κύριοι πάντων, omnium domini, Xenoph. κύριοι τῆς τῶν ἀρχόντων καταστάσεως, ſuffragia magiſtratuum habẽtes, Ariſtot. 2. Politic. Κύριον ποιεῖν τῶν χρημάτων, Demoſth. κύριον ποιῆσαι, dare poteſtatem alicui & authoritatem. κύριον ἦμαρ, dies præfixus, conditus, Euripid. κύριον μέρος, princeps pars, Galen. τὸ κύριον, principatus, authoritas. Κύριον quoque dicitur præcipuum & antiquiſsimum, id eſt, πλείστης ὁμιλίας ἄξιον. τὰ κύρια, ſummæ poteſtates, id eſt, qui ſunt in imperio, Demoſth. τὰ κύρια τῆς πόλεως, Idem. Et Ariſtot. pro iis, qui ſummam reipublicæ tenent. τὰ κύρια πράξεως, actionis principia. τὰ κύρια τοῦ λόγου, quæ ſunt maximè accõmodata ſeu propria orationi. Ariſtid in Panath. καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ κύρια τοῦ λόγου τρέψομαι. κύρια τοῦ ζῆν μόρια, partes viuendi principales, Ariſtot. 4. de Generatione Animal. κύρια ποιεῖν, Demoſt, rata efficere, dare poteſtatem & authoritatem, permittere. Sic etiam κύρια κριθέντα, dicebãtur quum ad aliud maius iudicium prouocare non licebat.

Κυρὸς,οῦ,ὁ, loc° in Macedonia, oxitonũ, Cyrill.

Κυρότης,ητος,ἡ, dominatio. Item dies in qua quæ ſtatuta fuerant, peraguntur.

Κυρέω, idem quod κυρόω.

Κύρις, Adonis, ſportula, funiculus.

Κυρίσσειν, idem quod κυρίζειν.

Κυρίσσων συλλογισμὸς, ſyllogiſmus cornutus, Plut.

Κυρῖται,τῶν, Quirites.

Κυρίττολος,ὁ, cornupeta.

Κυρίττω, cornupeto, arieto, capto, σκεπάζομαι, Budæus Commentar.

Κυρίως, propriè, per ſe, κατὰ τὸν κύριον λόγον, βεβαίως, validè & firmiter, cum poteſtate & authoritate.

Κυριώτατον,τὸ, potiſsimum. κυριώτατον δικαστήριον, iudiciũ potiſsimum, auguſtiſsimum: vnde τὰ κυριώτατα μόρια Galeno, pro principalibus membris, ſeu partib°, quæ etiam κύρια dicuntur. κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, ad mortẽ periculoſsimi morbi, Plato in Timæo.

Κυριώτερος, potior. κυριώτερος μῦθον λέγειν ἐμὸς, Euripid. meum eſt potius rem dicere, id eſt, mea intereſt, ad me pertinet.

Κυρκανάω, tumultuor, moueo, turbo, Etym.

Κυρκάνη, tumultus, turbatio, Idem.

Κυρκινάω, idem quod κυρκανάω, idem, Etym.

Κύρμα,ατος,τὸ, adeptio, inuentum, lucrum inſperatum, præda, ἐπίκυρμα, ἕρμαιον, ἐπίτευγμα. Homer. Iliad. ε, ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε: & Odyſ. ε, ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι, pro eſca.

Κύρνος,ου,ὁ, Corſica. ad hanc inſulam olim non cõcedebatur nauigantibus acceſſus propter cõtinuas pyratarũ prædationes: vnde in prouerbium abiit, κυρνία ἄτη.

Κύρομαι, idem quod κυρέω, Etym. κύρεται ἐσθλῷ, bonum ſortitur, conſequitur, Homer.

Κῦρος,εος,τὸ, authoritas, principatus, poteſtas, arbitriũ, ἀξίωμα, βεβαίωσις, dominium, vis, firmamentum, rata fides & probatio. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς διὰ λόγων ἐστί. ἡ δ᾽ οὖν ἴσως πολλῶν ὑπερέχει κῦρος ἡμέρα καλῶν, Sophocles,

id eſt, ἀρχὴν ἄρξει. Item caput & cardo alicuius rei, quod Plinius indicaturam appellat. Galenus in Therapeuſticis, ἐν τούτῳ γὰρ ἔστι κῦρος τῆς διδασκαλίας, id eſt, præcipuum munus & prquertendum, perfectio, Bud. in Commentariis.

Κῦρος, ου, ὁ, Cyrus, Sophocl. Schol. in Electra.

Κυρῦμαι, &

Κυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, authentico, ratum facio, ratum habeo, firmo, confirmo, κείζω, obtineo, vim & pódus addo, conſtituo, ſuffragiis cóprobo, decerno, Budęus in Commentariis. Accuſat. Significat autem hoc verbum non tam comprobare, quàm cum authoritate decernere, & legitimè rem tráſigere, vt demum ratum ſit quod actum fuerit. κυρώσειν ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα, ad hæc confirmandum præſtituo vobis tempus ad quatuor menſes, Herodot. κυρῶσαι τὴν ἀγάπην, id eſt, facere vt valeat charitas, facere vt pondus & authoritatem habeat. ὡς ἐκεκύρωτο ὁ γάμος Κλεισθένει, apud Cliſthenem nuptiæ ſunt celebratæ.

Κυρσανίους appellant Lacones adoleſcentulos & homines nihili: ἀπὸ τοῦ κύρσου, quod viliſsimi cuiuſdam oleris ſpecies eſt.

Κύρσας, incidens, περιτυχών.

Κύρσιον, podex, Hippocrat.

Κυρσείδες, αἱ, aluearia.

Κυρσοκήλη, ης, ἡ, varicoſus ramex, morbus teſtium, quũ venę vltra modũ explentur & glomerãtur. vide κιρσοκήλη.

Κυρταύχην, ενος, ὁ, incuruiceruus, Quintilianus.

Κύρτη, ἡ, cauea, naſſa, Herodot.

Κυρτίας, ου, ὁ, genus clypei.

Κυρτίδιον, ου, τὸ, quaſillus, ſportula, fiſcella, Interpretes Dioſcoridis.

Κυρτὶς, ίδος, fiſcella, quallus, cauea, ſporta.

Κυρτονόφλη, nomen proprium ſcorti, Etym.

Κύρτος, ου, ὁ, vas piſcatorium. τὸ ἄγγος κυρτῶδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται καὶ πέλαγον, lagena gibboſa.

Κυρτὸς, οῦ, ὁ, gibboſus, curuus, rotũdus, altus, ὑψηλὸς, μετέωρος, ὑπερκυρτής, i. flexuoſus, deuexus. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. διὰ τί ἔστι τῶν εἰκόνων τὰ μὲν ἔνδον εἰκοτῶς τῶν χρωμάτων τὰ κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν, id eſt, colorum alios cauo contineri, alios deuexo videmus. κυρτὴ φάλαγξ. vide in appédice Lexici, de vocab. militar. κυρτὸς χεῖλος, in Epig.

Κυρτόω, μ. ώσω, ωκα, attollo, inflecto, in deuexũ erigo. Accuſatiuo.

Κύρτωμα, τὸ, camera, locus teſtudinat⁹ & incuruus, quẽ Latini fornicem appellant. Itẽ tumor, tuberculũ, corp⁹ gibbũ, apud Hippoc. κύρτωμα τοῦ μεταφρένου, gibbus, Lucia.

Κύρτωσις, εως, ἡ, gibboſitas, curuitas, ſpinæ intorſio, Galen. lib. 3. de articulis, quę & κύφωσις.

Κύρω, κυρίω, ὑπάρχω. Apollon. 2. Argon. αἰθέρι κύρει, eſt in æthere, πελάζει, vt Interp. exponit. Significat etiã nanciſcor, cum Genitiuo. Euripid. in Medea, ὦ τέκνα φίλτατ' ὡς κακοῦ ἐκύρσατε: vnde κύρμα, præda. Cum Datiuo, Heſiod. πήματι κύρσαι, in damnum incidere.

Κύρωσις, idem quod κῦρος.

Κυρωτῆρες, principes.

Κυσαίζειν, congredi.

Κύσαρος, ου, ὁ, inteſtinum rectum.

Κύσθος, idem quod κύστη, Etymol. apud Comicum idem quod κυσός, podex, γυναικεῖον αἰδοῖον, Interpr. Ariſtoph.

Κυσοδεψία, ſcabies, prurigo.

Κυσολαμπὶς, noctiluca, cicindela.

Κυσολέσχης, ου, ὁ, turpiloquus, αἰσχρορρήμων, Euſtat. Iliad. 9. quem κυνοδολόγον nonnulli appellant.

Κύσον, da oſculum, oſculare. & κῦσε, oſculatus eſt. vide κύω.

Κυσοτίπτης, ſcortator, cinædus.

Κυσὸς, nates, muliebre pudendum.

Κύσσηρις, ἡ, pumex.

Κύστη, ης, ἡ, & κύστις, ιος, ἡ, μήτρα, venter vſque ad femora, vrinæ receptaculum, veſica, matula, patina, & locus ſiue corium, in quo quippiam includimus. οὐροδόχος κύστις, Alexander Aphrodiſęus libro primo Problem. veſica & κύστις χολοδόχος, bilis folliculus & tunica. Ariſtophan. νεφέλ. ἐνθάδ' αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσῶ, vt veſicam ſpiritu implet. κύστις χοιρεία, ſuilla veſica ſeu ſuina, Galen. ad Glauc.

Κυστίγξ, γος, ἡ, parua veſica.

Κύστιον, ου, τὸ, veſicaria herba, quæ & halycacabus.

Κύτα, ἡ, vrbs Colchidis, Etym.

Κύταια, Cytæa, vt ſcribit Lycophron in Alex. vrbs eſt Colchidis, veneficis mulieribus plena. Etym. dicit Scythiæ vrbem: vnde Cytæina carmina Propertio, Eleg. 1.

Κυταὶς, vrbs Europæ, non Scythiæ, Etymol.

Κύτινος, flos eſt, & pomi in punica principium.

Κύτινοι, flores mali punici. κύτινοι, ait Heſych. τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα: ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γενόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρὸν, id eſt, ne flores punicæ in crectum formati humorẽ ſuſcipiant, Gaza lib. 2. de cauſ. plant. Theoph. Galen. & Plin. cytinos vocant primum partum mali punici florere deſinentis. Celſus capitula mali punici.

Κυτινώδης τοιοῦτον ἔχει, tale caput gerit, Gaza libro 4. hiſtor. plant. Theoph.

Κύτισος, cytiſus herba. Theocrit. ἁ αἴξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει, capra cytiſum, lupus capellam ſequitur.

Κυτμίδες, αἱ, emplaſtri genus, Lucian.

Κύτος, εος, τὸ, latitudo, capacitas, ſinus, alueus, conceptaculum, vas profundum, fundum nauis. Sic etiã vocatur (vt ſcribit Pollux) os capitis vniuerſum: Latinè caluam & caluariam vocant. Ariſtoteles τριχωτὸν intelligit, id eſt quod capillis integitur. κεφαλῆς κύτος, caput, globus capitis, ſic Ficin. apud Platonem. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, occiput vacuum. κύτος ὃ περιέχει πᾶν τὸ σῶμα, alueus ſiue ſinus continens interiora. Eſt item tertia pars inſectorum & animalium ſanguine carẽtium: nam prima eſt pedes ſeu brachia, ſecunda caput, tertia κύτος. κύτος ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν αἰδοίων, καλεῖται θώραξ, id eſt, ea pars quę à collo ad pudenda vſque pertendit, thorax appellatur, Ariſtot. lib. 1. Anim. τὸ ἄνω κύτος, ſuperior moles, Gaza ex Ariſtot. κύτος τῆς ψυχῆς, tota anima, Plato in Tim. κύτος ἅπαν τῆς ψυχῆς, totus animus vertitur à Cicerone. κύτος νεὼς, in Epigr. Laſcar. expoſuit pro nauis quadam particula ventricoſa & lata, venter nauis dicitur. ἐν κύτει στρογγύλῳ, in ſinu orbiculato, Ariſtot. 5. Animal. de loco vbi pariunt aranei. ἐν πέπλοις κύτει, Euripid.

Κυτέω, corio tego.

Κύτρα, Doricè, pro χύτρα, olla.

Κύτταρος, ου, ὁ, ſublimior cæli pars. Aliquando κύτταροι, i. cauitates in fauis, & quibus incident glãdes, loculi, ſellę, cellulæ, folliculi, apum aut veſparum loculamẽta. ἐξέρχονται διακόψασαι, ᾧ περιείληπται ὁ κύτταρος, exeunt rupto quo continebantur folliculo, Ariſtot. 5. Anim. de apibus, crabronibus & veſpis. Et in piceis panni, ſeu panniculæ, aut nucamenta callo ſquammatim compactili. Theophraſt. in pinu, ſtrobilia primùm florentia hoc nomine appellat, Cæl. lib. 1, cap. 11. Superius per ι ſcribitur in prima ſyllaba: item κύτταρος. neutrum probo. κύτταρος ὁ πιτύϊνος, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. nucamentum illic exponitur. accipitur autem pro lanugine, quæ in picea arbore pro flore eſt. Panniculа exponitur à Ruellio libro 3. Dioſcoridis: à Barbaro & Marcello nucamentum, quo modo & Plinius.

Κυτώδης, εος, ὁ ἡ, alueo tumens.

Κυτώνιος, ου, ὁ, Cytoneus.

Κύτωρος, Cytorus, mons Paphlagoniæ buxifer, vt eſt Iliad. 2, & meminit Virgil. 2. Georgic.

Κῦφαι, αἱ, apud Ariſtot. genus ſquillæ, piſces de genere ſquillarũ. Gaza vertit gibbas. aliâs ſcribitur κυφαὶ pro (eodem.

Κυφαλέος, incuruus.

Κύφελλα, τὰ, nubes.

Κύφελλον, poculum: παρὰ τὸ κυφὸν τὸ βαθὺ, Etym.

Κῦφι, aromatum compoſitio apud AEgyptios.

Κυφὸς, ῆ, ὁ, gibboſus, incuruus, καμπύλος, κυρτὸς, διὰ γῆς ἐπικεκυρτωμένος, Apollonii Interpr.

Κύφος, ου, idem quod κύβος, Etym.

Κύφος, ῦ, ἡ, vas concauum exculptum, quod dicitur nauicula, Etym. Item vrbs Theſſaliæ. penanflexum, Cyrill.

Κύφων, ωνος, ὁ, genus ſupplicii, cataſta, lignum in quo vinciuntur nocentes. Ariſtoph. in Pluto, ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, id eſt numellæ, quæſtiones, cyphones. Ariſtoteles 5. Politic. δεδέσθαι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι: vbi Interpres, ligari ac ceruices annulo ferreo includi in ipſo foro. ‖ Accipitur pro furcifero, aut quouis malefico. Item camera, fornix, locus teſtudinatus, ſeu incuruus, Etym. παρὰ τὸ κύπτειν. Eſt & veſtis genus, præterea baculi genus incuruati. Item angina Pſello, κυνάγχη.

Κυφωνισμὸς, οῦ, ὁ, ſupplicium.

Κύφωσις, εως, ὁ, inflexio ſpinæ retrorſum cedens, quæ & ὀπισθοκύφωσις, Galen. de Artic.

Κυφότης, ητος, ἡ, concauum, conuexitas.

Κυψέλη, ης, ἡ, alueare, vaſis aut menſuræ ſpecies, ſex medimnos capiens, Cæl. lib. 9, cap. 53. Item pars aurium interior, aurium ſordes & excrementa, Aphrod. in Probl.

Κυψελίδαι, οἱ, Cypſelidæ, id eſt, à Cypſello oriundi, Herodot. lib. 6.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, ſordes aurium, quas aurium marmorata vocant Latini, alii cerumina, Cæl. ibidem.

Κυψέλλη, ης, ἡ, ciſta, Ariſtoph.

Κυψέλλιον, alueus, Ariſtot. 9. Anim.

Κυψελλὶς, ίδος, ἡ, ciſtella, Gaza ex Ariſtot. eodem libro.

Κύψελλος, ὁ, cypſellus, hirundinum ſpecies. Pſellus κυψελλίζων vocat. dicuntur & ἄποδες, Cæl. ibidem. Gaza apud Ariſtot. Græcam vocem relinquit.

Κυψελόβυστον, ου, τὸ, ſordibus coopertum.

Κύψελος, filius fuit Eetionis, ac rex Corinthiorum: ciuitate expugnata multiſque in exilium pulſis, ſic dictus ab alueo in quo latuerat.

Κύω, μ. ύσω, π. υκα, τὸ κυῶ, do baſiolū, oſculor, ſum prægnans, gero vterum. Ariſtoph. πρ. κῦσόν με καὶ τὴν χεῖρα δὸς, me oſculare. κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραί, columbæ ſe mutuò oſculantur, Ariſtot. 6. Animal. Odyſſ. ξ, καὶ κῦσε γαῖαν ἑλὼν, oſculatus ſum. κῦσε μιν δεξιτερὴν χεῖρα, eum eſt per dextram oſculata, Apollon. κῦσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν, Homerus. Heſiod. οὓς τίκτε κυσαμένη, quos peperit vbi cōcepiſſet. Idem, κυσαμένη δ' ὑπὸ ... θεὰ θεῷ ἐν φιλότητι, id eſt, grauida facta dea à deo in amore. Vnde cunabula & cunæ dicuntur.

Κυῶ, concipio & non pario. vnde κύησις.

Κύων, κυνὸς, ὁ καὶ ἡ, canis, canicula, ſignum cæleſte eſt, & ſtella in eius ore ſplendida, quæ æſtus incrementa ſecum afferre putatur. canis eodem quo totum ſignum nomine cenſetur, inquit Proclus in lib. de Sphera. ἐπὶ κυνὶ, caniculæ tempore, canicula oriente, Ariſtot. 8. Animal. ὑπὸ κύνα, ſub ortum canis ſyderis. Item κύων, canis marinus, mēbrum virile, inferior præputii pars cuti adnata. παρὰ τὸ κύω. Etym. Item morbus, furia, ſcintilla ferri attritu orta, iactus quidā teſſerarum, qui & Chius nominatur, Pro impudenti, vt etiam Latinis canis dicitur. Terent. in Eunucho, Ain' verò canis? Et apud Homerum pro graui contumelia in aduerſarium dicitur, velut in illo loco, ... De cane quadrupede vide Ariſtotelem, AElianum, & Oppianum de venatione. κύων λάκαινα, Sophoc. κυνὸς ὄμματ' ἔχων, id eſt, ... Homerus. ... Idem. κύνες ..., Ariſtoph. ..., in Epigram.

Κυῶν, οῦντος, prægnans.

Κυώτατος, præpotentiſſimus.

Κωάζω, impignoro.

Κῶας, ατος, τὸ, pellis ouina. Apollon. 1. Argo. χρύσειον μετὰ κῶας: à verbo κεῖμαι, vt docet Interp. Heſiodi.

Κώβαλος, verſutus, πανοῦργος. vſitatius per ο μικρὸν ſcribetur, vt ſuprá.

Κώβαξ, κος, cicada grandis.

Κωβάλη, acus: item coitus.

Κωβιὸς, ῦ, ὁ, gobius, vel gobio, genus piſcis, mutato κ in g.

Κωβίτης, ὁ, piſcis quidam ex apuarum genere, è prauis gobiis in arena naſcens. κωβίτις ἀφρὸς, ſpuma gobionaria, Ariſtot. 6. Anim.

Κωδάριον, ου, τὸ, diminutiuum eſt τοῦ κωδίον, Ariſtoph.

Κώδεια, ας, ἡ, caput papaueris. Vnde pro capite interdū apud poetas ponitur, à ſimilitudine papauerum. Significat & orbiculum. eſt etiam genus herbæ, Etym.

Κώδη, fructus papaueris, Etym.

Κωδία, ας, ἡ, pro capite fabæ, Theophraſtus libro 4. hiſtor. plantar.

Κώδιξ, κος, ὁ, codex, χάρτης, charta.

Κώδιον, ου, τὸ, pellis cum villis, ſtragulum laneum, villoſa pellis, Ruell. corium alii Interpret. apud Dioſcor. Ariſtophan. ὁ δὲ πλωτεῖ κώδια. Lectulis æſtate ψιάθους, hyeme κώδιον ſuperponebant, Laert. lib. 2. in Mened. Interpres pro κώδιον reddit veruecum pelles. De bulbis etiam dicitur. κώδιον τοῦ βολβοῦ, flos bulbi, Theophr. l. 6. hiſt. plant.

Κώδων, ωνος, ὁ, tintinnabulū, crepitaculum, tuba. Propriè ſignificat τὸ τῆς σάλπιγγος πλατύ. Sophocl. in Aiace, χαλκοστόμου κώδωνος ὡς τυρσηνικῆς: vbi gener. eſt Fœminini. vide Interpretem.

Κωδωνίζω, tinnio. item exploro, periculum facio: tractum ab equis, qui ſonitu tintinnabulorū explorari ſolebant, an generosè ſtrepitus bellicos ferre poſſent: vel à vaſis, quorum integritatem tinnitu probamus.

Κωδωνοφαλαροπῶλοι, οἱ, qui tintinnabula & nolas phaleris equorum adiiciunt, apud Ariſtoph. qui hoc verbo notat ducum imperatorúmque inſolentiam.

Κωδωνοφόροι, οἱ, tintinnabula geſtantes. Bud. in Annot. ferales præcones vocat, quales Pariſiis vicatim tintinnabulo atrati diſcurrunt, funúſque indicant.

Κώθων, ωνος, ὁ, inordinatus potus, ebrietas, poculum fictile, Laconicum & militare poculum, quod in pera geſtari poterat, Athen. lib. 11, & Eraſ. Chil. Vſus eſt & inter alios hac voce Xenoph. παιδ. Cyri lib. 1.

Κωθωνίζειν, & κωθωνίζεσθαι, indecorè laſciuire, cothonizare, ebrium eſſe, Eraſm. Chiliad. & Bud. Comm. κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις, amplis & fœcūdis calicibus haurientes, Ariſtot. in Probl.

Κωθωνισμὸς, ῦ, ὁ, liberalior potio & plenior.

Κῶον, pignus, veſtis.

Κωκάλια, τὰ, cocalia, ſpecies è teſta intectis. animalia cōmuni hoc nomine dicuntur, quæ teſta teguntur, vt cōchylia, limaces, Ariſtot. 4. de Animal.

Κωκύζω, μ. ύσω, π. υκα, lamentor, lugeo. Neutr. abſol.

Κώκυμα, ατος, τὸ, ploratus. Sophoc. in Aiace, ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπεστέναζε.

Κωκυτὸς, ῦ, ὁ, luctus, Cocytus, fluuius infernus.

Κωκύω, μ. ύσω, π. υκα, ploro, lugeo: verbum fictitium ad vocem galli. Neutr. abſol.

Κωλακρέτης, ου, ὁ, diſpēſator. Ariſtoph. οἱ κωλακρέται, quæſtores & cuſtodes iudicialis pecuniæ, & ſūptuū in deos.

Κωλέα, ἡ, faſciculus fœni, ἀγκυλὶς, perna.

Κώλειν, præmium propoſitum certantibus.

Κωλεὸς, ὁ, & apud Athen. genere Fœminino, perna, ſuffrago animalium, Euſtath. Iliad. τ.

Κωλῆ, ἡ, anterior pars victimæ, armus, pes anterior. pro pede aut tibia, Ariſtoph. πρ. τὴν ἀσπίδα τοῖς κώλοις προέχων, clypeum pedi prætendens. Item oleris ac edulii genus. Xenoph. de venatione, κωλῆν σαρκώδη, λαγόνας ὑγρὰς. κωλῆ pro pudendis apud Ariſtoph. in Neb.

Κωλῆν, ῆνος, ἡ, tibia hominum, perna. κωλῆνες, crurū oſſa, quibus femora & tibiæ conſtant, pernæ aut culinæ nomine, Gaza ex Ariſtot. lib. 3. Anim. Eſt etiam κωλῆν viri nomen proprium, Etym.

Κώλαξ,κος,ὁ,oſsis.

Κώληψ,πος,ὁ,talus,ἀςράγαλος, Nicand.

Κωλία,poples,ſura,coxa,κῶλον.

Κωλιάς,άδος,ἡ, Venus,à loco Atticæ vbi illa colebatur. Ariſtoph. περιλυπαῖος, λαφύξμου, κωλιάδος, γενετυλλίδος, &c. vide Interpr. eiuſdē,& apud Stephanum περὶ πόλεων. Eſt etiam fluuius Atticæ hoc nomine.

Κωλικαίνομαι,morbo maioris inteſtini laboro.

Κωλικὴ διάθεσις, colicus affectus, coli inteſtini morb⁹.

Κωλίφιον,ου,τὸ, panis quo vtebantur athletæ: ἀπὸ τοῦ κώλοις τὸ ἶφι,i.robore membrorum. vtitur Iuuenalis,Luctantur paucæ,comedunt coliphia paucæ.

Κῶλον,ου,τὸ,membrum,pes,tibia,os oſsis,coxa cum crure,& craſsioris inteſtini pars, aluus. Alexand. Aphrod. Problem.vlt.lib.1. τὸ δὲ πήγανον μόνον τὸ κῶλον, ruta laxum inteſtinum adiuuat, Gaza.κώλου τὸ μὲν διφυὲς,βραχίων, Ariſtot.de Animal. lib.1. Gaza vertit, mēbri ſuperioris bipartita compactio brachium ſiue vlna vocatur. κώλου διμερὲς ἄλλο,σκέλος,membri inferioris bipartita compactio, crus dicitur, Ibidem. μέτρα κώλων ἐν ῥυθμοῖς, Lucian. Et κῶλα,cadauera, veneres in talis, pars ſcilicet tali, manus & pedes. κῶλα dicūtur quæ nos crura & lacertos vocamus, ait Hermol. in Plin.lib.9. σκελέων ἄχρι κῶλα βάτου. in Epigramm.i.brachia. Item κῶλον, orationis pars duobus aut tribus inciſis conſtans,verſiculus. κῶλον,i.mēbrum, inquit Romanus Aquila, eſt pars orationis ex pluribus verbis abſolutè aliquid ſignificans, hoc modo, Etſi vereor,iudices, ne turpe ſit pro fortiſsimo viro dicere incipientem timere.

Κῶλος,ου,ὁ,culus,podex.

Κωλοτομέω,μ.ήσω.π.ηκα,membra incido.

Κώλυκον,ου,τὸ,ſacculus,arca,κώρυκος.

Κώλυμα,ατος,τὸ,impedimētum,interdictum. Chryſoſtom. πενία, ἐλεημοσύνης οὐ γίνεται κώλυμα. κώλυμα θεῶν ἦν, dii ſunt impedimento, Thucyd. κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι,impedimenta ne augeſcerent, Idem.

Κωλύμη,ης,ἡ, apud Herodianum, querela, inhibitio, impedimentum.

Κωλυσιδείπνος,ου,ὁ, quondam dictus fuit qui cunctantius ſeriúſque conuiuium rogatus accederet, quòd ſua mora impedimento eſſet,quo minus cœnaretur.

Κωλυσανέμας,ου,ὁ, vētorum cohibitor, venti flatum inhibēs,quo nomine dictus Empedocles,vt ſcribit Laert. Nam quum Agrigentini vento infeſtarentur vehementiore,illum auertiſſe Empedocles dicitur,circumpoſitis vrbi pellibus aſinorum innumeris.

Κωλυσιεργία, ας, ἡ, operis impedimentum & remora, apud Eudoxium.

Κώλυσις,εως,ἡ,impedimentum, obſtaculum, ἔρυμα, φράγμα,obex.

Κωλυτέον,prohibendum eſt.

Κωλυτήριον,τὸ,propugnaculum.

Κωλυτὴς,ου,ὁ,prohibitor,vindex,interceſſor,qui arcet, qui eſt impedimento.

Κωλυτικὸς,οῦ,ὁ,vim habens prohibendi. Alexander Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν ἀνίας, medicamentū prohibens ne quid officiat. κωλυτικὸν κινήσεως, Gal.1. ad Glauc. κωλυτικὸν αἴτιον, Trapezunt.

Κωλυτὸς,οῦ,ὁ, qui prohiberi poteſt, Epictet.

Κωλύω,μ.ύσω,π.υκα, prohibeo, impedio, reprimo, caſtigo,veto, infero triſtitiam, retardo, inhibeo, ſum impedimento,concludo,reuoco,arceo,depello,obſto,remoror,retorqueo,obſtrepo,intercedo. Actiu. Accuſ. ἐμὲ τί κωλύεις σεαυτὸν ἐμβαλεῖν, Ariſtop. Et cū Infinit. Plato, ἐμὲ κωλύει διαμυθολογῆσαι, &c. κωλύω βαδίζειν, Demoſt. κωλύω θανεῖν,veto ne moriatur, Eurip. κωλύω κεκτῆσθαι, Demoſt. κωλύω ζῆν, Thuc. κωλύω πωλεῖν Ariſtot. in Polit. κωλύω τυχεῖν, Demoſt. κωλύω χρῆσθαι, Xenoph. οὕτως οὐδὲν κωλύει ἔχειν ἐνίους,ita quoſdam ſe habere nihil vetat. κωλύω ὥστε μὴ περιαγαγεῖν,prohibeo ne nauē circumagat, Thucyd. Xenop. διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, propter hæc non poſſe agere. Lucian. τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις, egentibus dare non permittere, Genitiuo. Chryſoſt. φόβος κωλύει πονηρευμάτων,arcet à vitiis. κωλύω ἀπὸ σοῦ,abs te arceo, Xenophon. κωλύουσι ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν, Idem. vbi κωλύουσι ſcribitur. ὅτι γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς,οὔτε τοῦτο, Thucyd. vbi videtur ſignificare, neque illud cauetur fœderibus, &c. τί τὸ κωλῦον,&c. Demoſth.

Κωλωτὴ,ἡ, colota auis apud Ariſtotel. Gaza Græcam vocem relinquit.

Κωλώτης,ου,ὁ,& Κάλωτος,ου,ὁ,ſtellio,lacertæ genus.

Κωλῶτις, Venus,κωλιάς.

Κῶμα,ſyncopa, pro κοίμημα,ατος,τὸ,ſopor,dormitio,ὕπνος, ſomnus,veterni ſpecies. Apollon.2. Argon. ἀλλ' ἐχθρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος,i. ὑπὸ τοῦ λεπτῆς διὰ τῶν σκότωσιν καταφορᾶς,præ graui ſopore. Heſiod. κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει,i.malus veternus. Medici κῶμα interpretantur profundum ſomnum & diuturnum.

Κωμάζω,μ.άσω,π.ακα,ſum petulans. Neutr. abſol. Heſiod. νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, ad tibiam tripudiabant. ἐν ἰδίῳ κώμασι,in Epigram. Lucian. voce paſsiua dixit, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἱερόθεον τέκνον,i. comeſſationibus non indulgebis. Item pro accedo. Nonnus, εἰς δόμον αὐχένιος ἐκώμασεν ἠγεμόνος. αὕτη ἡ ἀλογία καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα εἰσεκώμασε, Chryſoſt. ἐκώμασας εἰς Ὄλυμπον,de Hercule,i.acceſsiſti, in Epigram. κωμάσας ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον, Hermog. ad ſeu prope carcerem accedens.

Κωμαίνω,μ.ανῶ,π.ακα,νυστάζω,dormiturio,appeto ſomnū, perturbor, & κωμαίνεσθαι αὐτὴ τοῦ κοιμᾶσθαι.

Κώμακον,τὸ,comacum, fructus quidam, quē vnguentis ſumptuoſis permiſcere ſolent, Theophr. l.9. hiſt. plant.

Κωμάζομαι,κωμάζω,μαγεύω,conuiuor,laſciuio.

Κωμάρχης, & Κώμαρχος, ου,ὁ, vicorum præfectus,qui vrbium imperio præeſt.

Κωμάσδω, Doricè pro κωμάζω, procatum eo. Theocrit. Idyl.3.

Κωμαστὴς,οῦ,ὁ,ebrius,incontinens,petulans,procus,laſciuus, qui nocturnis aut intempeſtiuis conuiuiis indulget,comeſſator. Epitheton Bacchi. Ariſtoph. περὶ κωμαστὴν Διόνυσον. Huic συμφερητὴν opponit Nazanz.

Κώμη,ης,ἡ,villa,caſtellum,oppidum,vicus,pagus,ἡ κωμητεία ἐν ἀνάπαυσις ζώων ἐν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀγρῶν, Etymol. Interpres Heſiodi, κώμη, inquit, οὐχ ἡ πόλις, ἀλλὰ ἡ μείζων ἀγροικία, ἤτοι τὸ μέγιστον χωρίον. κατὰ κώμας, vicatim, pagatim, (Plato.

Κωμηδὸν,vicatim.

Κώμηρος,ὁ, Iouis cognomētum, qui apud Halicarnaſſum hoc nomine colebatur.

Κωμήτης,ου,ὁ,vicinus,γείτων. κωμήτας vocabant eiuſdem pagi ſeu oppidi habitatores, ruſticos, villicos, paganos. Ariſtoph. περὶ τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόοις, &c. κωμῆται ξένοι.

Κωμῆτις,ιδος,ἡ, vicina. (Euripid.

Κωμικεύομαι,μ.σομαι,comicè loquor, Lucian.

Κωμικὸς,comicus.

Κώμιον,diminutiuum eſt à κώμη.

Κωμοπόλεις,ex κώμη & πόλις, vici maiores,quaſi æmuli oppidorum,oppidula ruſticana,quæ vel vici vel oppida videri poſſunt. Quidam municipia interpretantur.

Κῶμος,ου,ὁ, deus apud veteres habitus, comeſſationum nocturnarúmque ſaltationum præſes. Hinc κῶμον,iuuenilem procacitatem, & intemperantiæ feſtum vocauerunt. Euripid. in Supplic. pro impetuoſo aduentu. φεῦ κώμων ὁπηδόντων κῶμος λέλακε, idem Euripid. κῶμος ἱερός, Laſcar. i. nequitia, proteruia, conatus venereus. κῶμος ὁ τυτθαῖος,in Epigramm. infantia ſeu infantilis luſus, niſi fortè eſt cognomen. Ariſtoph. in Pluto, ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, videtur ad comeſſationem ire,i. ad conuiuium laſciuum & immoderatum. Menedemus cōſultanti Antigono an κῶμον adiret, hoc illi ſolùm renuntiari iuſsit, Memento regis te eſſe filiū, Laert. lib. 2. Interpr. vertit luxurioſum conuiuium. ἐὰν ἐπὶ κῶμον ἐλθῇς,μὴ ταχύνῃς, ſi ad vo

ad voluptariam vitam vocatus fueris, ne properes, Nazanz. κῶμον ἄγειν, ſaltationem agere, Dionyſ. de ſitu orb. Comum eleganter depingit Philoſtratus imagine tertia, περὶ εἰκόνων. Eſt etiam genus ſaltationis & carminis: item tibia & fiſtula, in comeſſationibus ac conuiuiis vſitata propter ebrietatem. Item tēpus à cœna vſque dum cubitum itur. Item quicunque locus veteribus diceba-tur, Etym. Hinc & comeſſor, & comeſſatio apud Latinos teſte M. Varrone. Vnde etiam κραιπαλόκωμος, vinolentorum hymnus, Ariſtoph. Ran. κῶμος ἑορτῆς Nonno dicitur feſti hilaritas & voluptas, in bonam partem.

Κωμύδριον, ἡ μικρὰ ἢ ὀλίγη πόα, vilis quædam herbula.

Κώμυθα, laurus ante fores poſita. Itē fœni faſciculus.

Κώμυθες, οἱ, comythes: ſic Gaza ex lib. 4. hiſtor. plant. Theophraſt. Sic dicuntur loca, vbi aceruata arundo implexáque mutuo radicū raptu ſit: quod fit locis ſtagnorum, vbi tellus pinguis lætáque eſt: atque ad hunc modum exponit illic Theophr.

Κώμυρος, ου, ὁ, Iupiter apud Halicarnaſſum hoc nomine colebatur.

Κώμυς, υθος, ἡ, δέσμη, faſciculus fœni. Item laurus, quæ boni ominis gratia ante fores locabatur.

Κωμῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, reprehendo, obiurgo, mordeo, ſugillo, σκώπτω, nominatim in comœdia perſtringo: cui opponitur τὸ σπουδάζειν apud Ariſtoph. in Pluto.

* Κωμῴδημα, & Κωμῳδήματα. Plato lib. 7. de Leg. accipit pro omni ludicra muſica & ridicula.

Κωμῳδία, ας, ἡ, comœdia, vt κωμῳδίαν διδάσκω, comœdiā edo, conſcribo & compono.

Κωμῳδιδασκαλία, ας, ἡ, comœdiarum editio.

Κωμῳδικά τινα, comica carmina, Ariſtoph.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, poeta comicus, comœdiarum ma-(giſter.

Κωμῳδοποιητής, οῦ, ὁ, comicus poeta, κωμῳδοποιός, Idem.

Κωμῳδοποιός, ου, ὁ, qui cauillis laceſſit aliquem, comicus poeta, comœdiarum ſcriptor. Plato in Apolog. Socrat. vide Ammon. in κωμῳδός.

Κωμῳδός, comicus, comœdus, hiſtrio.

Κωμῳδούμενος, comœdiis taxatus.

Κωμύδριον, ου, τὸ, viculus.

Κωνᾶν, circunuertere, pice inungere.

Κώνδρον, ου, τὸ, fruſtum. vſitatius dicetur χόνδρος.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta, venenum: παρὰ τὸ κωνᾶν. διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγγὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι, Etymolog. vide Nicand. in Alexiphar.

Κωνειάζεσθαι, lethale venenum bibere.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum.

Κωνίς, hydria, vrceolus.

Κωνοειδής, έος, ὁ, cono ſimilis, vt terra, turbinatus, nucis pineæ ſpeciem gerens: turbinalis vertit Politianus.

Κῶνος, ου, ὁ, conus galeæ, meta, turbo. τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστὶ, turbinis baſis in orbem ſe colligit, Ariſtot. in Probl. Idem de mundo, εἴ τις ἐξ ἀγγείου ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν, καὶ κύβον, καὶ κῶνον, καὶ κύλινδρον, &c. ſi quis ex eodē vaſe iaciat globum, teſſeram, turbinem, & columellam. κῶνος ἐστὶν ἡ ἔκπτωσις τῆς ὄψεως, aſpectuum procidētia, quæ turbine agitur, Ariſtot. in Probl. Item nux pinea, vel ipſa pinus, figura ex lato in acutum deſinens, Etym. κῶνος ἀπὸ πλατείας βάσεως εἰς ὀξὺ λήγων, Interpr. Dionyſ. poetæ. Aliquando placentæ genus ex vuis paſsis & amygdalis. Item κῶνος, illud tegmen quo fructus aliquarū arborum includuntur, quod ab eis abſolui & ſeparari poteſt, Theophr. hiſt. plant. lib. 1.

Κωνοφόρος, ου, ὁ, conifer, thyrſiger, quemadmodum conos & ſtrobilos in Bacchi ſacris mulieres geſtabant.

Κώνωσις, εως, ἡ, tectorium imum: ſic dicitur pauimenti incruſtatio in alueo apum, quādo eſt ab ipſis apibus illitum glutino & reſina collecta ex arboribus aut huiuſmodi, Ariſtot. 9. Animal.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, conopeū, velū ad arcendos culices. Horat. Inter que ſigna turpe militaria Sol aſpicit conopeū.

Κωνωπιών, ῶνος, ὁ, genus eſt inſtrumēti ad arcendos culices, in Epigramm.

Κωνωποειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, culicis gerens ſpeciē. κωνωποειδῆ θηρία, animalia culicea, Gaza ex 3. lib. hiſt. plant. Theophr.

Κώνωψ, ωπος, ὁ vel ἡ, culex vinarius, Ariſtot. 5. Animal.

Κόοι, οἱ, cauernæ, κοιλώματα, Strabo. vnde Iliad. α. θῆρας ὀρεσκῴοισιν.

Κῶον, ου, τὸ, pignus, veſtis.

Κῶας, εος, τὸ, pellis agnina, ſtragulum, & iactus teſſerarum, ſenarium valens numerum. μαλακοῖς ἐπὶ κώεσιν οἰῶν, in pellibus ouium, Apollon. lib. 1. Argon.

Κῷος, ου, ὁ, Cous, ex inſula Co. κῷος οἶνος, Coum vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 12.

Κώπα, καὶ κώπη, ὁ ἀπὸ τοῦ χάλκου κόσμος, monile.

Κωπαῖαι, αἱ, & Κῶπαι, αἱ, Bœotiæ vrbs.

Κωπαΐς, ίδος, ἡ, anguilla in Eubœa, vt in Sicilia πλῶται. Bœotii præcipuas τῶν κωπαΐδων diis immolabant victimarum ritu coronatas. Eſt etiā hoc nomine palus in Bœotia, in qua ingentes anguillæ naſcuntur.

Κωπέαι, αἱ, ligna vnde remi parātur, τὰ εἰς κώπην ξύλα ἐπιτήδεια.

Κωπεῖς, οἱ, remiges. (

Κωπήρης χείρ, manus remigans, Euripid.

Κωπητήρ, ἐρέτης.

Κωπῆες, οἱ, remi, Theophraſtus libro 4. hiſtor. plant. & libro 5.

Κώπη, ης, ἡ, anſa, manubrium remi & gladii. Homer. Iliad. α. ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα, i. τῇ λαβίδι τοῦ ξίφους. τὰς κώπας καθεῖναι, remos demittere, Thucyd. Item molæ quaſi manubrium Luciano, quod tanquam remus agitatur in gyrū. Vnde in Aſino ait, ὑποζεύγνυσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλου.

Κωπήεις, ήεντος, ὁ, capulatus, anſatus, nigricanti manubrio, ferratus, nigras anſas habens, Etym.

Κωπηλάται, remigantes.

Κωπηλατέω, μ. ήσω, π. ηκα, remigo. Neutr. abſol. Lucian. de Ver. Narr. ἱστίοις ἐκωπηλάτουν.

Κωπηλάτης, ου, ὁ, remex, ἐρέτης.

Κωπήρει πλοίῳ, nauigiū, quod remis agitur, actuarium, Bayſ. de re Nauali. κωπήρει πλοίῳ, id eſt, nauigio quod remis agatur, Thucyd.

Κωπητήρ, ῆρος, ὁ, ſcalmus remi.

Κώπια, τὰ, oſſa anguſtiora coſtarum.

Κώπιον, ου, τὸ, paruus remus, Ariſtoph.

Κῶπος, ου, ὁ, μεθ' ὧν ὅρμος μιᾶς μὲν, monile.

Κωπώδεις, οἱ, garruli.

Κωπητεῖα, τὰ, locus in naui iuxta remiges, vbi remi aſſeruantur, Pollux.

Κώρα, iniuria.

Κωράλλιον, ου, τὸ, coralium, κουράλιον, κουράλλιον.

Κωράλισκος, τὸ, adoleſcentulus.

Κωρύκιος κρόκος, coricium crocum.

Κῶρος, pro κοῦρος, ου, ὁ, puer.

Κωρυκαῖος, ου, ὁ, Corycæus, explorator. vide Eraſm. prouerb. Corycæus auſcultauit.

Κωρυκαῖος, qui eſt ex Corycio, Etym.

Κωρύκιον, ου, τὸ, crumenula. eſt etiam locus Lyciæ, & antrum, & promontoriū Siciliæ, Etym. Cebes Theb. ἐπιτηδεῖ, παντοχοῦ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ κωρύκιον αὐτὸν ἔχοντι: vbi tamen κωρύκιον legitur.

Κώρυκος, ου, ὁ, pera, caniſtrum, & mōs Pamphyliç. Suprà ſcribitur κόρυκον. vide in Chil. Eraſm. Coryco reluctari.

Κῶς, ῶ, ἡ, Cos inſula. Legitur autem variè, κόως, κόων, κόω, κόος, κῶς: & in Accuſ. τὴν κῶ Atticè fine ν, vt ſcribit Gaza lib. 2. Grammat. Et apud Corinthios ergaſtulum quoddam vbi fures & fugitiui includebantur, Etym.

Κῶστος, ου, ὁ, coſtus.

Κωτίλλας, ος, ἡ, hirundo, ἡ χελιδών, διὰ τὸ λάλον εἶναι.

Κωτίλλω, μ. ιλῶ, π. ιλκα, multa loquor, garrio, πολυλογῶ, ἄλλως ἀπατῶ, κολακεύω. Heſiod. εἰ ἔργοις, μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω, αἱμύλα κωτίλλουσα.

Κωτίλος, loquax, garrulus, λάλος, ἀπατηλός, libr. 3. Epigram. ποθέω δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, i. blandi amores.

Κωφάομαι,obmuteſco,ſurdeſco. Depon.abſol.
Κωφεύειν,pro κουφεύειν,eleuare,quieſcere.
Κωφεῖν,decipere,lædere,impedire,mutilare.
Κωφὴν,ῆνος,ὁ,Cophen fluuius.
Κωφίας,ſerpentis genus, alio nomine τυφλίας.
Κωφὸς,οῦ,ὁ, βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν, id eſt, cui auditus eſt vitiatus, hoc eſt,mutus. κωφὸς καὶ ἄλαλος, Nazanz. Alex. Aphrod.libr.1.Problem.διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ, καὶ ἄλαλοι, &c. cur qui ſurdi ab ortu natura ſunt,iidem & muti viuant,&c. quæſt. 138. εἴ πη τα τύχοι φέρων κωφὰ τῶν τοιούτων, ſi quis ad hæc ſit ſurdus, Plato de Leg. Item languidus,inualidus,ſtolidus, ſtupidus, ἄτοπος, abſurdus, hebes. Sophocl.in Aiace, ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφὸς,id eſt,κατὰ πάντα ἀναίσθητος. κωφὰ ἔπη,i.ψυχρὰ,Idem. Homerus κῦμα κωφὸν appellat, id eſt, nullum ſtrepitum edens & quietum.
Κωφότης,ητος,ἡ,ſurditas,ſtupor. Demoſt.ei opponit ὀξεῖαν αἴσθησιν.
Κώφωσις,εος,ἡ, ſurditas.
Κωχεύω,μ.εύσω,π.δικα,coco,μετακινέω,ἐχῶ.

Λ', particula per ſe nihil ſignificãs, ſed in compoſitione dictionibus vehementiam affert.
Λᾶ, λεῶ, vrbis Peloponneſi aſpero loco ſitæ nomen, apud Lycophronem: vnde nomen ſumpſere λαπέρσαι, Dioſcuri.
Λᾶας,τοῦ λάαος,& λᾶος, per craſin,vel ὁ λᾶας, τοῦ λάου,τῷ λάῳ, τὸν λᾶον, vt tradit Conſtant. Laſcar.lapis. Homer. Iliad.δ. priorem producit, poſteriorem corripiens,λᾶας ἀναιδὴς,&c.id eſt,λίθος βαρὺς.Gaza lib.2.Grammat.Doricè inflectit λᾶας τοῦ λάα Homer. Iliad. β,λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε, in lapidem vertit. λᾶας ὁ τυμβίτης, in Epigram. τοὺς λάας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, pondera textrices telis adnectunt, Ariſtot lib.1.de Animal generat. Eſt etiam proprium nomen viri, & fluuii, & vrbis.vide Etymolog.
• Λαβὰ,σταγών.
• Λαβαὶ,ἀντιλήψεις.
• Λαβάβυρ,λαχαίνειν.
Λάβδα,nomen literæ apud Græcos,quę aliâs λάμβδα, vide in Chil.Eraſm. Labda mihi videris.
Λαβδακισμὸς, οῦ,ὁ,orationis vitium, qua L crebrò repetitur, vt ſolet luna luce lucere, Capell.lib.5.
Λαβδοειδὴς ῥαφὴ,ſutura capitis poſterior,literæ Λ figuram exprimens, Galen.
Λάβε, cape. ἀπεχὼν acuitur, κοινῶς penacuitur.Iliad.α, περίζεο καὶ λάβε γούνων,i.κράτησον,tene genua,ſeu per genua.
Λάβεσκε,ſumebat,ſumpſit,pro ἔλαβε.
Λαβὴ,ῆς,ἡ,anſa,captio, prehenſio, manubrium, capulus,cauſa,occaſio,μέμψις,accuſatio. λαβὴν παρέχειν,anſam præbere, Ariſtoph. Idem ἐν πο. παρέδωκεν λαβὴν ὑπέρβολος, occaſionem præbuit & anſam. ἡ λαβὴν ἀποδίδωσι, anſam præbet, Plato de Legibus.
• Λάβη,ης,ἡ,excuſatio,paroxytonum, Cyrillus.
Λαβίδιον,forcipicula.
Λαβινιᾶται,οἱ,Laurentes populi.
Λάβιον,τὸ,manubrium:diminut.à λαβή.
• Λάβυρος,ου,ὁ, fouea,βόθυνος.
Λαβὶς,fibula,anſa,capulus,manubrium,κώπη,ἡ λαβὶς τοῦ ξίφους,inquit Homeri Interpres.
Λαβραγόρης,ου,ὁ,præſumptuoſè loquens, intempeſtiuiter loquens,rabula.
• Λαβραγορεῖν,σφοδρῶς δημηγορεῖν.
Λαβράζω,procax & temerarius ſum. Item panda voce clamito,vociferor, apud Nicand.
Λάβραξ,ακος,ὁ,lupus piſcis,labrax,quo & Plautus vtitur. Colum.hunc varium videtur appellaſſe:quum enim duo luporũ genera cõmemoraſſet, alios lanatos,alios varios appellauit.hinc factum vt nonnulli eundẽ piſcẽ putent eſſe λάβρακα, quem vulgus varidum appellat. Vide

in Chil.Eraſmi,Labrax Mileſius.
• Λαβρεία,ας,ἡ,τοῦ λόγου ἔκλειψις.
Λαβρεύομαι, μ.εύσομαι, π.ευμαι, præſumptuoſè, aut turbatè,aut immodeſtè,& arrogãter loquor,Depon.abſol.
Λάβρυς, ἡ, Lydorũ lingua ſecuris dicitur. Vnde apud Cares Iouis λαβραδέως ſtatua eſt manu ſecurim tenens.
Λαβραγορεῖ, λαβρεύομαι.
Λαβρωνία,ἡ,poculum Perſicum, παρὰ τὴν ἐν τῷ πίνειν λαβρότητα, Euſtath.Iliad.ω.
Λαβροποτῶ,abunde bibo,in Epigram.
• Λαβρὸς,οῦ,ὁ,abundans.oxytonum,Cyril.
Λάβρος,ου,ὁ,immediocris,vehemens, rapidus, incontinens,θρασὺς,σφοδρὸς,inſaniẽs, vorax,auidus,Etym. λάβρος ὄμβρος,imber vehemens,imber atrox. Apol.Rhod.lib.1. Arg.πολλαχοῦ ἱερητοῖς λάβρον ὕδωρ,impetuoſam aquã. Homer.Odyſſ.ο,ὦρσεν ἰεὶς λάβρον,i.σφοδρόν. λάβρον στόμα apud Sophocl.i.θρασὺ,σφοδρόν.
Λαβρόσσυτος,ου,ὁ,impetu ruens,curſu concitus.
Λαβροστομία,loquacitas,ἡ ἀδιάκριτος λαλιά.
Λαβροσύνη,procacitas.
• Λαβρότατος, σφοδρότατος.
Λαβροφαγοῦντες,οἱ,edaces,voraces.
• Λαβρύσσω,timeo,δειλαίνω.
Λαβρώνιον,& λαβρώνιος,poculi ſpecies.
Λάβρως,incontinenter,voraciter,Gaza 8.Animal.
Λαβύρινθος,ου,ὁ,παρὰ τὸ μὴ θύραν λαβεῖν,Suid.ἐτυμολογεῖ. Labyrinthus mõs eſt in Creta habẽs antrũ ſinuoſum, difficile ingreſſu,& reditu difficili⁹.vide Etym.& Chil.Eraſ.
Λαβυρινθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,tortuoſus,flexuoſus,λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio labyrinthica,i. intricata, Lucian.τὸ λαβυρινθῶδες, tortuoſum in anfractũ,Gaza ex Ariſtot.2.de Animal.
• Λαγαρίω,ſpumo,ἀφρίζω.
Λάγανα,τὰ,lagana,placentæ.
Λαγαρίζομαι,ἐσθίω τὰ λάγανα,ἤγουν τὰ εὔθραυστα καὶ ἁπλᾶ πνα
Λαγαρίζω,fodio latera manibus,cubitu pungo ilia.Itẽ mulgeo animal paſcens ſiue veſcẽs, τὸ ὑποβάλλοντα θηλάζω.
Λάγαροι, verſus in medio breuem ſyllabam pro longa habentes,qui & σφηκώδεις.
Λαγαρὸς,οῦ,ὁ,vacuus,gracilis,extenuatus. λαγαροὺς ποιεῖ τοὺς πίνοντας, qui bibũt graciles,ventre adducto effici, Theophraſt.lib. 9.hiſtor.plant.
Λαγαρεύομαι,tenuor,gracileſco, contrahor. λαγαρευόμενος ποταμὸς,fluuius ſubſidens lacunæ in modum, quod ſolet fieri dum gelu remittitur,in Epigram.
• Λαγάσαι, ἀφεῖναι.
• Λαγβατὸν,ἀνατετραμμένον.
• Λάγγα,ἡ τῷ ξοῷ διδομένη μοῖρα.
Λαγγάζω,pigreſco.
• Λαγγανόμενος,φειδόμενος,σχετλιαζόμενος.
Λαγγεύω,fugio,ἀποδιδράσκω.
Λαγγὼν, mercator.
• Λαγεινὰ,λευκά.
Λαγεῖον,τὸ,locus Alexandriæ,vbi equorum certamina eduntur: à Lago quopiam dictum.
• Λαγειρὸς,σμῖλαξ.
Λαγέτης,dux populi.
• Λαγχὶς,haſta, δόρυ.
Λάγυνος,ου,ὁ,lagena, Gen.fœm.legitur.in Epigram.
Λαγνεύεσθαι, congelaſcere.
Λαγνὸς,libidinoſus.
Λάγια,& λαγίδες,αἱ,catuli leporũ. Λαγίδια,τὰ,idem.
Λαγίναρχος,vino præfectus.
• Λάγκαι,ἐοίκαι,ſimilis erat.
Λάγνα,τὰ,extrema oris matricis,Hipp.
Λαγνεία,ας,ἡ, libido immodica, veneris vſus immodicus,ſcortatio,ſalacitas Xenoph. λαγνείᾳ δουλεύειν, immodicæ libidini ſeruire. τῇ λαγνείᾳ ὑπερβάλλει, admodum genitali ſemine abundat, Ariſtot.in Problem.
Λάγνευμα,ατος,τὸ,ſemen.

Λάγνος, ου, ὁ, & λάγνειος, vel λάγνος, ου, ὁ, mollis, effœminatus libidinoſus, ſalax, laſciuus, ad procreandum abundans ſemine, λίαν γόνιμος, quod in mulieribus dicitur μαχλάς. λάγνος, ſunt qui pudendum fœmineum interpretentur.

* Λαγοθήρας, ἀπτοδείδος.

* Λαγόνες, χάσματα γῆς.

* Λαγορεῖν, ἐκκλησιάζειν.

Λάγος, ου, ὁ, Lagus Ptolemæi pater, Alexandrinus Aegypti rex, paroxyt. Nam oxytonon λαγὸς leporem ſignificat, Cyrill. in qua tamen ſignificatione apud idoneos authores per ω tantùm λαγὼς & λαγωὸς ſcribitur.

Λαγὸς, οῦ, ὁ, lepus. hâc enim inflexioné inueniri quoque ait Euſtat. & λαγωός, ῶ. Heſiod. etiá λαγὸς in Accuſ. poſuit Doricè, τοὶ δ' ἀκύποδας λαγὸς ᾕρευν, lepores captabant.

* Λαχὸν ἢ λαχὶς, κράββατον, Heſych.

Λάγυνον, τὸ, menſura cõtinens heminas ſiue cotylas 12.

Λάγυνος, mollis, effœminatus: à nomine γυνὴ, Gaza libro 3. Gram. & corripit ſecundam ſyllabam. Apud Pollucem eſt τὸ λάγυνος, ους, idem quod λάγυνον.

Λαγχάνω, μ. λήξομαι: ἐλήληχα, ἀόρ. β. ἔλαχον: à λήχω, π. μέσος, λέλογχα, ſortior, adipiſcor, ſum compos, obtineo: vt, λαγχάνει βουλεύειν ὁ Ἀπολλόδωρος, i. deſignatur ſenator, & in curiam cooptatur, Demoſt. Et λαγχάνειν δίκην, pro ſortiri iudicium, dictare iudicium, vel etiam ſubſcribere apud eundé, appellare, Bud. τὰς δίκας ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων λαγχάνειν, &c. Iſocr. ἔλαχεν αὐτῷ τὴν δίκην, idé Iſocr. λελάχασι, id eſt, ἀξιοῦσι, Phauorin. Item per ſortem accipio. ἐδ. ξ. πολλὰ δὲ ὅπποσα λάγχανον, i. κληρούμενος ἐλάγχανε. Iungitur etiá Genit. Apollonides l. 1. Epigr. μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον. & Laſcar. τῆς δ' ἔλαχον κτερέων, hic ſortitus ſum iuſta & parentalia. Philo de mundo, ἐξαιρέτου δὲ τῆς κατασκευῆς ἔλαχεν ἄνθρωπος, i. eximia cõſtitutione homo donatus eſt. λαγχάνω τιμῆς, honore afficior, Plato de Leg. Ariſtot. de mundo cum Accuſ. ὃν αἰῶνα τόνδε καὶ σφαῖραν ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε. Sophocl. γέρας λαχεῖν, premium ſortiri, i. conſequi, i. τυχεῖν. λελόγχασι γέρας, τῆς τιμῆς κατηξιωμένοι, Homer. λαχόντες τεσσαρες, Demoſth. λαχεῖν ἐν τόπῳ, Idem. κλήρῳ λαχὼν, ſorte aſſecutus, Xenoph. τῷ κυάμῳ λαχεῖν, i. κληρωθῆναι τοῦτον τὴν ἀρχὴν, Ariſtoph. Sortes autem à iudicibus ducebantur, & quæ prima dica ex vrna exierat, prima agebatur: à quo more deductum eſt verbum, Bud. in Annot. & Comm. Ammonius diſtinguit à κληροῦσθαι.

λαγῷα, τὰ, carnes leporinæ, deliciæ. λαγῷα κρέα, pulpamentum. λαγῷα τέτταρα, Ariſtoph. ἐν πᾶσι λαγῴοις, i. ἐν κρέασι λαγῴοις, i. ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς: pro ἐν τρυφῇ, Idem.

Λαγωβόλον, ου, τὸ, pedum, λαγωβολεῖον, quo lepores capiũtur, πλωτὰ λαγωβόλα, in Epigram.

Λαγώδιον, lepuſculus, Ariſtoph.

Λαγὼν, όνος, ὁ, ile, latus, vterus, lũbus, ſciſſura vel hiatus terræ, profundum. λαγόνες χθονίαι, Nonn. i. κόλποι & κενώνες, ſinus.

Λαγώνεια, λαγῷα, λαγοῦ κρέα.

Λαγονόπονος, ου, ὁ, iliorum dolor.

Λαγῷος, leporinus, Etym.

Λαγωὸς, οῦ, ὁ, erinaceus, lepus terreſtris, & marin⁹. Ex λα cõpoſitũ intentiua particula, & ὦς ὠτός. Itẽ λαγωὸς, ſydus.

Λαγώπους, pes leporinus, nomen herbæ.

Λαγὼς, ῶ, ὁ, λαγωός. Xenoph. θηρατέος ἐν κατὰ πόδας, ὥσπερ ὁ λαγώς. Accuſ. facit τὸν λαγὼ Atticè, vt ſcribit Gaza libro 2. Grammaticæ.

Λαγωσφαγία, ας, ἡ, cædes leporis, in Epigram.

Λαγώφθαλμος, ὁ, apud medicos dicitur cui palpebræ oculorum in ſomno non coeunt, ſed apertis oculis dormire videtur inſtar leporis.

Λαγωφόνος ἀετὸς, aquila leporaria, Ariſtot.

Λάδανον, pinguedo, quæ exit ex herba ladone, & adhæret velleribus caprarum, quod detrahentes in vſum medicinæ ſeruant. λάδανον, inquit Herodot. lib. 3. Arabes vocant, quod Græci λήδανον.

Λάδας, ceruus, hinnulus.

Λαδωγήνης, Veneris cognomentum, quòd ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit.

* Λάζεσθαι γράμμα, τίθεμαι.

Λᾶδος, τὸ, chlamys, Doricè pro λῆδος.

Λαδρειὼν, μεγάλως ῥέων, valde fluẽs: πλεονασμῷ τοῦ δ, Etym.

Λάδων, ladon, fruticis genus, & Arcadiæ fluuius.

Λάε, ſtrepuit, inſonuit, ἐψόφησεν.

Λάειν, videre.

* Λαεπιπάκτης, ου, ὁ, λιθοξόος.

Λαέρτης, ου, Laertes Vlyſsis pater, prima longa. λαέρτου σπέρμα, Sophocl. λαέρτεω υἱὸς, Homer.

Λαερτιάδης, filius vel nepos Laertii, Etym. λαερτιάδης ὀδυσσεὺς, Homer.

Λαέρτιος, idem quod Laertes, Etym. ὁ τοῦ λαερτίου παῖς, Laertis filius Vlyſſes, Sophocl.

Λᾶες, lapides. vnde λάεσσι, λίθοις, ſaxis, ὀδ. ξ.

* Λαζίνης, χαραδριὸς, καλλαρίας, ἰχθύς.

Λάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι. Depon. ἀποχωρέω, μεταστρέφομαι, ἀντιλαμβάνομαι, conuerto, emendo, capio, teneo. Hom. Iliad. β. ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, terram mordeant, τοῖς ὀδοῦσι τὴν γῆν δάκοιεν. τὸ δὲ γαῖαν, ἀντὶ τοῦ γαίας, inquit Interpres. λάζετο μῦθον, loquebatur, Homer.

Λάζυμαι, capio, ſumo, teneo.

Λάζω, laſciuio nimia pabuli vbertate, ὑβρίζω.

Λαζὼν, arrogans.

* Λαήμεναι, φθέγγεσθαι.

* Λάηται, βούληται.

Λάθα pro λήθη, Doricè, i. obliuio.

* Λαθάιδον, λάθρα.

Λαθαργὸς, οῦ, ὁ, vermis quidam & canis latenter mordens, ramentum corii, pellis, membrana, ὑμήν.

Λαθητικὸς, οῦ, ὁ, qui latet, qui celat alios, Ariſtot.

* Λαθίβης, ου, ὁ, ſenex, quaſi iuuentæ immemor, vel propter obliuionis vitium illi ætati peculiare.

Λαθιπόρος, ὁ, tardè accedẽs, reditũ ſuum procraſtinãs, ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν.

Λαθητικὸς, οῦ, latens.

Λαθίφρων, ονος, ὁ, inſenſatus, obliuioſus, amens.

Λαθικηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, faciens obliuiſci curas.

Λάθιον, fons circa OEtẽn: ſic dict⁹, quòd fecerit Herculem obliuiſci calamitatum humanarum, vbi ex eo bibiſſet, Etymolog.

Λαθίπονος, ου, ὁ, abſcondens laborem, recreatus à dolore, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, è dolore recreatus, ſedatus, dolorẽ tegens, Sophocl. in Aiace.

Λαθιφθόγγος, ου, ὁ, faciens obliuiſci vocẽ. Heſiod. θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες, mortis vocem auferẽtis datores.

Λαθιφροσύνη, Apollõn. lib. 4.

Λάθομαι pro λήθομαι, Ionicè, in Epigr. λάθεται, immemor eſt, Sophocl. λάθοι ἂν μανεὶς, pedetẽtim captus fuerit.

Λάθος, obliuio, negligentia.

Λαθοσύνη, ης, ἡ, idem.

Λάθρα ſeu λάθρη, furtim, clàm & furto, κρυφίως, ἠρέμα, κρύβδην, clanculum, occultè. Genitiuo iungitur. Euripides in Androm. λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξιθών. ὁ λάθρα, καθ' ἑαυτὸν φερόμενος.

Λαθραῖος, ου, ὁ, occultus, clandeſtinus.

Λαθραίως, λάθρα.

Λαθρηδὸν, λαθραίως.

Λαθρίγαμος, ου, ὁ, ſpurius, illegitimo coitu natus.

Λαθρίδιος, occultus, poeticum.

Λαθριδίως, clanculum, in Epigram.

Λάθριος, ου, ὁ, clandeſtinus. λάθριος ἑρπηστὴς, in Epigram. λαθρίοισι τενάγεσι, in vadis occultis, Ibidem.

Λαθροδάκναι κόρεις, i. clàm mordẽtes cimices, in Epigr.

Λαθρεῖν, lædere.

Λάθυρον, ου, τὸ, &

Λάθυρος, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis, Theophraſt. lib. 8. hiſt. plant.

Λάθων, οντος, parxoyt. nomen fluuii. Cyrill. oxytonum autem, Participium eſt ab ἔλαθον, verbi λανθάνω.

Λαῖα, inſtrumētum quo vtuntur mulieres in ſtamine texendo, Ariſtot.lib.5.de generat.Animal. λαῖαι, id eſt, læ dicuntur, quas textrices appendunt, quum ſtamina intendunt. Gaza lenæ vertit.

Λάϊγγες, lapilli, calculi fluuiatiles, ſcrupi, glareæ.

Λάϊγξ, lapillus, Etym.

Λαιδάριον, τὸ, lacerna, penula, veſtis æſtiua.

Λαίδιος, ſiniſter.

Λαιδρὸς, ὁ, ὁ, impetuoſus, temerarius, ſiniſter, velox, impudens, rapax, Nicand.ſchol.

Λαιθαργος, canis latenter mordens.

Λαιθυρίζω, irrideo. χλευάζω.

Λαικάζω, decipio. Item ſcortor.

Λαικαστής, ὁ, ſcortum maſculum, cinædus.

Λαικάστρια, ἡ, meretrix: ab indecoro ornatu: nam λα intendit, & κάζειν ornare eſt.

Λαῖλαψ, απος, ἡ, turbo venti, vertex, imber cum turbine, procella, nimbus. Ariſtot.de mundo, λαῖλαψ δὲ ἐστὶ πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, id eſt, vertex & turbo ventus eſt violentus, & qui inferne ſurſum verſus repente cõuoluitur. Ariſtot. vſus eſt genere fœm. λαίλαπι τῇ ἀχέι. Lucian.

Λαῖμα, τὸ, αἷμα, ὀρμημα, ſacra victima.

Λαιμάζω, & λαιμάω, λαιμάσσω, intemperanter comedo.

Λαιμαργία, ας, ἡ, ingluuies, voracitas. λαιμαργία, ἡ περὶ τὴν ὀψιν, vorandi auiditas. λαιμαργία τῶν ἡδονῶν, Plato de Legib.

Λαίμαργος, ου, ὁ, helluo, gluto, famelicus, decoctor, voʀax & guloſus. λαίμαργος λύκος, in Epigram.

Λαιμοτόμος κεφαλαί, capita amputata ceruice reſecta, Eurip. λαιμοτόμα ξίφη, in Epigram.

Λαιμοδακής, ὁ, ὁ καὶ ἡ, fauces mordens, in Epigram.

Λαιμοπέδη, ης, ἡ, collare canis, millus Latine dicitur. Item λαιμοπέδη, pedica, ſeu laqueus, quo aues capiuntur, in Epigram.

Λαιμὸς, οῦ, ὁ, guttur, iugulus, gula, ingluuies. vnde læma, vorago, lacuna. λαιμὸς τεμὼν, iugulum incidens. λαιμὸς κύτους, pro vaſe amplo & capaci, in Epigram.

Λαιμοτομέω, iugulo, iugulum diſcindo, macto. Apol.2, λαιμοτόμηκαν μῆλα, pecudes immolarunt. Eurip.in Hecuba, qui ſibi gulam præſecuit.

Λαιμώσσω, aufugio.

Λαῖνα, læna, veſtis, i.ſagum villoſum, Strab.lib.5.

Λαΐνεος, lapideus, lib.4.Epigr. ſic apud Nonnum, λαϊνέοις, lapideis vaſis. & pro lapidibus.

Λαιὸς, ſiniſter, durus, terra frumento conſita.

Λάϊνος, ου, ὁ, lapideus, λίθινος. Homerus Iliad. ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, lapideam tunicam induiſſes, id eſt, lapidatus eſſes.

Λᾶας, ᾶος, ὁ, lapillus, petra. Odyſſ.a. gene. fœmin. inquit Interp.

Λαιὸν, ſeges, pro λήϊον. item falx meſſoria.

Λαιὸς, ά, όν, ſiniſter, læuus. Λάϊος, ου, ὁ, Laius.

Λαιοτομεῖν, ſegetes demetere: à λαιὸν pro λήϊον.

Λαῖς, caper laſciuus, Etym.

Λάϊς, ιος, & per craſim λᾶς, ᾶος, lapis.

Λαισήϊον, ου, & λαισήϊον, τὸ, ſcutum oblongum, clypei genus ad modum ianuæ factū. alii exponunt breue ſcutum crudo corio obductum, Euſtat. Iliad. parmula, telum. Interpres Homeri, i. parmæ, peltæ, minores clypeoli.

Λαίσποδες, ὁ καὶ ἡ, cinædus, meretrix.

Λαισπαλισμος, laſciuus, petulans.

Λαισποδίας, qui ad venerea procliuis eſt: & nomē ducis Athenienſis. Aliquando pro eo, qui altero pede eſt putrido, claudus. Ariſtoph. Auibus, λαισποδίας δὲ τὴν φύσιν.

Λαίσχη, vel λαίσχος, dedecus.

Λαισὸς, moleſtus.

Λαίσφιον, ventilabrum.

Λαιστρυγόνες, οἱ, Læſtrygones, populi Siciliæ immanes.

Λαῖτμα, ατος, τὸ, vnda, profunditas, hiatus & fluctus maris, & ipſum mare. Nam quum vniuerſum diſtributum eſſet in partes duas, terram & mare, vocabatur θάλασσα. Solis autem poetis vſitata vox eſt, Etym. λαῖτμα, Homer. i. βάθος ἢ διάστημα.

Λαιφάσσω, palpo, contrecto.

Λαῖφος, ους, τὸ, & λαῖφις, ιδος, ἡ, & λαῖφος, εος, τὸ, veſtis ex licio, tegmen, velum, veſtis pannoſa & turpis, Homer.

Λαιφυρός, ὁ, imbecillis, infirmus.

Λαικάζειν, fellare, Eraſmus in prouerbio, Lesbiari: ſed puto legendum λαικάζειν.

Λαιψηρά, pro αἰψηρά, celeriter.

Λαιψηρόδρομος, volucer, rapidus, Eurip.

Λαιψηροκέλευθος, rapidus, celer, oblique means. Heſiod.

Λαιψηρός, ά, όν, celer, leuis.

Λακάρη, ης, ἡ, lacara arbor, Theophr.3.hiſt.plant.

Λακεια, nomen vrbis.

Λακεῖν ἀγγελίας, nuntios retulit, Eurip.

Λακεδαίμων, ἡ, Lacedæmon, vrbs ipſa dicitur, vel qui eſt ex ea oriundus, Etym.

Λακέρυζα, ας, ἡ, latrans, garrula. Heſiod. ſtridula, pro κελαρύζα.

Λακερύζειν, nugari, conuitiari.

Λακερύζω, nugor, inclamo, Etym.

Λακέω. increpo, clamo, cano, ludo fiſtula, Eurip.

Λακίζω, lacero, lancino.

Λακίζω, rumpo, ſcindo, ῥήγνυμι, σχίζω.

Λακινία, nomen vrbis, Etym.

Λακίνιον, mons Crotonis: à Lacinio heroe, Etym.

Λακὶς, ίδος, ἡ, detrimenta veſtis, & ipſa veſtis lacera detritaque, Ariſtophan. in Nebul. τὰ λακίδες φορεῖν, Etym. Item reſegmina panni, & carbaſorum fragmina λακίδες dicuntur. Item ſimpliciter ruptura, ſciſſura. λακὶς χθονὸς, terræ hiatus.

Λάκισμα, ατος, τὸ, ruptura, ſciſſura, σχισμή.

Λακκίζω, fodio.

Λακκοπλουτος, ου, ὁ, pro ex foſſa locupletato, Plutarch. Eraſmus Chiliad.

Λακκόπρωκτος, cinædus, καταπύγων, Ariſtop. qui eſt lato & profundo podice, εὐρύπρωκτος.

Λάκκος, ου, ὁ, foſſa, cuniculus, puteus canali ſimilis, vbi vinum fit, lacus, viuarium, ciſterna, fouea. pro tranſenna Interpres Plutarc. Politic.

Λακκόσχεον, ου, τὸ, ſcrotum, ſinus teſticulorum.

Λάκος, ſonitus.

Λακκοσχέας, ου, ὁ, apud Atticos is dicebatur, cui ſemper laxus eſt teſticulorum ſacculus.

Λακπατεῖν, calcibus petere, conculcare, euertere.

Λακτίζω, μ. ίσω, calcitro, calcibus percutio, calcibus cædo, calces incutio, calcibus repulſo, calco, iacto calces: vt πρὸς κέντρα λακτίζειν, cædere calcibus. Alexād. Aphrod. lib. 2. Probl. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς τοῖς ποσίν, quæ iugulantur animalia, aſſidue calcitrant. Ariſtoph. Lucian. calcibus infeſtatum in ventrem ab aduerſariis.

Λάκτης, ſtimulus, ſcutica, & cochleare, tudicula apud Nicand.

Λακτιστὴς, calcitro, Xenoph.

Λάκχεσμα, vinū, quod ab expreſſis racemis colligitur.

Λάκω, reſono, clamo, cano, do oraculum, vt Phœbus. Heſiodus, δαιμονίη, τί λέληκας; miſera, quid ſtrepis? i. βοᾷς, clamas. Ariſtophanes, i. φρονεῖς.

Λάκων,

Λάκων, ὁ, paroxytonon, Lacon, gentile nomen. oxytonon autem à Cyrillo exponitur fortitor, quo ſenſu per χ potius ſcribitur.

Λακωνίδες, αἱ, Lacenæ, in Epigram.

Λακωνίζω, μ. ισω, π. ικα, fauco parti Laconum, Laconicè loquor, breuitati ſtudeo, Neutr. Abſolut.

Λακωνικαί, ſoleæ Laconicæ, calceamenta virilia, apud Ariſtophan. in Theſmoph.

Λακωνική, ἡ, Laconica, genus plantę, Theophr. lib. 3. de cauſis plant.

Λακωνικὸς κάλαμος, arundo Laconica, Idē l. 4. hiſt. plāt.

Λακωνικῶς, Laconicè, breuiter.

Λακωνισμὸς, ου, ὁ, Laconiſmus, breuiloquentia, amicitia in Lacones. vide in Chiliad. Eraſm.

Λακωνιστής, οῦ, ὁ, qui partes Lacedæmoniorum ſequitur.

Λάλαγες, virides ranæ circa paludes, vel auiū genus.

Λαλαγέω, μ. ήσω, π. ηκα, φωνέω, vocem edo, Neut. Dat.

Λαλαγὴ, ῆς, ἡ, vox.

Λαλαγήτης, nugator.

Λαλάγων ἰσυπάδιον, in Epigram. pro λαλαγῶν.

Λάλαξ, pro λαλαγὴ, ſonus, tumultus.

Λαλέω, μ. ήσω, π. ηκα, loquor. Sæpe in malam partem accipitur, vt ſit temerè & inconſideratè, citráq; delectum aliquem verba effutire: cui opponitur διαλέγομαι & λέγω. Vnde celebratum illud Eupolidis apud Gellium, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, id eſt, ad garriēdum præcipuus & optimus: verùm ad loquēdum nemo minus idoneus. Apud Latinos ſimilis differentia eſt inter loquacem & facundum, aut dicere & loqui. vide Ammoniū in λαλεῖν. & in διαλέγεσθαι. λάλε σύριγγα, in Epigram. λαλήμενος, enunciatus, Nazanz.

Λάληθρος, garrulus. λάληθρον θῆλυ γένος, in Epigr. garrulum genus fœmininum.

Λάλημα, ατος, τὸ, ſermo, loquacitas. Euripid.

Λαλητέος, predicandus, vel etiam fortiſsimè vocalis, in Epigram.

Λαλητικὸς, ή, ὸ, garrulus, Ariſtophan.

Λαλητρίδες, loquaces, in Epigr.

Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, loquela, φήμη, garrulitas, loquacitas, loquentia, vt apud Saluſtium, Satis loquentiæ, ſapientię parum. Item genus declamationum, quod totum ad voluptatem & delectandos auditores cōparatum eſt: Græci λαλιαὶ vel λαλιὰς vocauerunt.

Λάλιος, ου, ὁ, garrulus, loquax. λαλίην σύριγγα, amicam facundam, in Epigram.

Λαλις, poeticè, pro λάλος, εὔγλωττος.

Λαλίστατος, loquaciſsimus.

Λαλίστερος, verborum vber, loquacior, Gaza.

Λάλλη, pro λάλη, ſonus, lapill⁹ litoralis, qui à mari agitatur cum ſtrepitu, glarea.

Λαλόεις, εντος, ὁ, λαλόεσσα, loquax.

Λάλος, ου, ὁ καὶ ἡ, loquax, πολύλογος, diſertus, vocalis, garrulus. λάλος ἠχὼ dicitur lib. 1. Epigr. & λάλος σύριγξ, ibidem, genere Fœmin. λάλον γῆρας, in Epigram.

Λαμβάνομαι, adipiſcor, reperio, āplector, cōmodato accipio, enumero, explico, inijcio manus, excipio, intercipio, comprehendo, intelligo, in poteſtatem redigo, aufero, vrgeo, occupo, Genit. vt ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, ſi otium nactus fuero. ὅτου λάβηται, quicquid nactus ſit, Gaza de Senectute. Plato de Republ. ὁ τοῦ λαβόμενος τοῦ ἱματίου, quū veſtē prehendiſſet. λάβεσθε κώπης, capeſſite remos, Eurip. λαβέσθαι φίλων, amicos comparare, Phalaris. Aliquādo ἀντιλαμβάνω, teneo, vt τοῦ ἱεροῦ λαμβάνομαι, aram teneo, aræ adhæreo, Andocil. Aliquādo, reprehendo, increpo. Plato libro 1. de Legibus, περὶ ὧν ἂν σου λάβοιτ' ἄν τις. Lucian. poſuit cum Accuſ. λαμβάνεταί με (inquit) ἐκ τῶν λέξεων. Accipitur etiam pro conuincor, ſicut Latinè teneor. Plaut. Manifeſtè miſer teneor, id eſt, λαμβάνομαι, Bud. Comm. λαμβάνεται ταύτης, ait Interpr. Thucyd. ἐλαμβάνεται ὀπλίτης. λαμβάνεσθαι περικεφάλαια, caput tentari, Gaza. ἐξ αἰγ-

κος εἰλημμένος, Plato. μὴ λαμφθῇ, ne deprehendatur. λαμφθῆναι, comprehenſum eſſe, Herod. λαμφθεὶς, ſumptus. λαφθεὶς ὑπὸ ἀνάγκης, coactus, Plato de Legib.

Λαμβάνω, μ. λήψομαι, π. εἴληφα, ἀόρ. β. ἔλαβον, capio, deprehendo, accipio, afficio, oratione detineo. Et accipio, id eſt, patior: ſicut Latinè dicimus, magnū cepi dolorē, & cepit me dolor, εἴληφε. Hom. Ili. α. Ἀτρείωνα δ' ἵκετο χόλος λάβε, i. ὀργὴ κατέλαβε, ira Atridē ſubiit. λαμβάνει με ἀπορία, mihi inceſsit dubiū. Plato in Epiſt. ἄλλαι σε ἀπορίαι λήψονται, alię tibi dubitationes oborientur. ad verbum, te capient alię difficultates. λαμβάνει με ἄχος, Xen. λαμβάνει με δέος, metus me capit, Plato de Legib. λαμβάνει με θάρσος, me ſubit audacia, Thucyd. ἔλαβέ με πόθος, Herod. λήθη λαμβάνει, obliuio capit, Thucyd. ὕψος λαμβάνει, euadit ſublimis. Significat etiam αἱρῶ καὶ ἁλίσκω, καὶ ἐλέγχω, καὶ καταγινώσκω, conuinco, damno, ſicut teneo apud Latinos. Eſt etiam verbū Dialecticorum, ſignificans ſupponere & ponere, & quaſi ſuo iure ſumere, hoc eſt, tanquam firmum, vel per ſe probatū ſumere. Actiu. Accuſat. λαμβάνειν πίστιν ἢ πίστεις, ſumere argumentum. λαμβάνει πίστιν, creditur, Demoſth. λαμβάνειν τὴν ἀξίωσιν, fiduciam præſumere, Thucyd. λαμβάνω τὴν εὔνοιαν, beneuolentiam contraho, idem Thucyd. λαμβάνω ἔργον, rem aggredior, Xenop. λαμβάνω οἴκαδε δωρεάς, Demoſt. λαμβάνω τὸ δίκαιον, iuſtitiam metior. λαμβάνω πειθὼ καὶ βίαν, ſuadeo & cogo, Plato de Legib. λαμβάνω τὰς ὠφελείας, capto vtilitates, Idem in Epiſt. λαμβάνειν τὴν αἰτίαν, anſam capere, Lucian. inſimulari & authorem haberi, Thucyd. & Plato de Leg. λαμβάνειν δίκην, ſumere pœnas, Demoſth. λαμβάνειν δόξαν, gloriam comparare, Aphthon. λαμβάνειν τὴν ἐπιστήμην, percipere diſciplinam. Plato 2. de Republ. ἐπιστήμην λαβὼν ἀπίχεται αὐτῆς, ſcientia imbutus. λαμβάνειν τὸ ἐπίφθονον, inuidiam ſuſcipere, Thucyd. λαμβάνειν γυναῖκα, ducere vxorem, Iſocrat. λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, regnum accipere, Xenop. λαμβάνειν πόλεις, capere vrbes, Demoſt. λαμβάνειν ἀτάκτους τοὺς πολεμίους, adoriri hoſtes inordinatos, Xenoph. 1. Pædiæ. λαμβάνειν τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους, deprehēdere hoſtes in huiuſmodi peccatis, Idē. λήψει λήκυθον ὀβολοῦ, emes obolo lecythū, Ariſtop. Cū Genit. & ἐξ vel ἀπὸ, Xenop. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τῆς οἰκίας, nihil percipimus neque ex terra neque ab ædibus. Item ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν, à ſycophantis accipere, id eſt, κερδαίνειν. Cum Genit. ſine præpoſitione, Homer. Iliad γ. κόρυθος λάβε, per galeam accepit. ποδῶν ἔλαβε, id eſt, κατεῖχε, Idem. λαμβάνειν τῆς δραχμῆς, Ariſtophan. λαμβάνειν τοῦ φόρου, Idem. Pro conſequor cum Accuſ. & Dat. Plato in Epiſtol. ταύτην δ' αὖ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει τε καὶ τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι, hanc potentiā Hermias mihi videtur & ingenio & arte cum experientia coniunctā eſſe aſſecutus. λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, admittere in animos, Xenophon. λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας, Plato de Legib. Imperatiuum habet λάβε paroxyt. communiter, Atticè verò, λαβὲ, oxyt. Ammon. diſtīguit λαβεῖν à verbo δέξασθαι.

Λαμία, ας, ἡ, lamia, mulieris nomen, Belli & Lybyæ filiæ, cuius Horat. in arte poet. mētionē facit: & vrbis nomen, à Lamio Herculis ita appellatę: & feræ gen⁹, quod habeat magnum guttur. λαιμὸς enim id eſt. nunc autem ſcribitur λάμια accētu in antepenultim, Ety. λαμία Ariſtoteli piſcis eſt è cartilagineis, Gaza Græcam vocem relinquit.

Λάμια, τὰ, teſtes, ὄρχεις, apud Ariſtophan.

Λάμος, Leſtrigonum vrbs.

Λαμπαδαρχίαι καὶ χορηγίαι, Ariſtoteles quinto Politicorum. vbi ait hæc eſſe munera reipublicæ magni quidem ſumptus, ſed inutilia. exponunt Aretinus & Faber, facularum & chororum atque ludorum exhibitio.

Λαμπαδηδρομίας, & λαμπαδοῦχος ἀγὼν, Ariſtoph.

Λαμπαδηφόρος, ὁ καὶ ἡ, ferens lampada.

Λαμπαδίζειν, iacere lampada.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, parua lampas, vulnerum deligatio, τὰ

ἱππεῦσι. Plato 1. de Rep. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις, ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, i. faculas geſtantes.

Λαμπαδουχεῖν, ferre faces, quod in Prometheis, Vulcanicis, & Panathenaicis ſolebant.

Λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, i. lucē ſuſcipiēs, Eurip.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, fax, funale, candelabrum, lumen funale, ſplendor. Et λαμπάδες, tormentorum genus, Cyrillo. In aere etiam velut faces apparere ſolent, quæ λαμπάδες vocantur, vt ſcribit Ariſtot. de mundo.

Λαμπαγία, ας, ἡ, ludicrum.

Λαμπετάω, λάμπω, ſplendeo. Neut. abſol. vnde fit λαμπετόω poſt factam contractionem. Homer. Iliad. α, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, i. ſplendenti.

Λαμπετίη, ης, ἡ, Lampetie, Solis filia, quæ Solis armenta pauit, vt ſcribitur Odyſ. 12.

Λάμπη, craſſior ſpuma vino innatans.

Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, ſplendor, ſcintilla.

Λαμπήνη, ης, ἡ, currus regius, lectica.

Λαμπίας, ου, ὁ, pro Sole & lumine.

Λαμπόδιον, belleborum nigrum: rectius ſcribitur μελαμπόδιον.

Λάμπομαι, illuſtror & illuminor, fulgeo, ardeo, accendor. Heſiod. τεύχεσι λαμπομένοιο. λάμπομαι πυρὶ, ardeo igne, ſeu fulgeo, Ariſtoph.

Λαμπουρὰ, ᾶς, ἡ, vulpis genus albicante cauda.

Λαμπουρὶς, ίδος, ἡ, nitedula, cicindela, vulpes apud Lycophronem, τῆς πανδολόφρο λαμπουρίδος.

Λάμπουρος, ου, ὁ, lampurus, canis eſt nomen apud Theocritum in Daphnide & Menalca, ex ratione albicantis caudæ, vt ſcribit Interpres: vel à peruigili cura & ſolerti cuſtodia, παρὰ τὸ λάειν, ὁρᾶν: vel quoniam vulpi ſit aſſimilis, quam λάμπουρον vocant.

Λάμπρα, ας, ἡ, paroxytonum, vrbis nomen, Cyrillo: oxytonum verò, Fœmininum eſt à λαμπρός.

Λαμπρείμων, ονος, ὁ, ſplendidè indutus.

Λαμπρεσίμων, lucernam ferens.

Λαμπροπυρσόμορφος, Angeli epitheton, coruſco aſpectu fulgurantis, Nazanzeno.

Λαμπρὸς, ὰ, ὸν, clarus, ingenuus, nobilis, emicans, περιφανὴς, conſpicuus, luculentus, ἐξαίσιος καὶ μέγας, nitidus ac lautus, lautus & ſplendidus, i. elegans, & μεγαλοπρεπής. Item vehemēs, alacer, i. πλήρης φρονήματος, σφοδρὸς, ὑψηλὸς, Syneſ. Demoſth. ſępe pro ſplendido, largo & magnifico vtitur, ὡς ἄν ᾖ ἐν τούτοις λαμπρὸς καὶ φιλότιμος. πρᾶγμα λαμπρὸν, idē Demoſthen.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, lux, dignitas.

Λαμπροφορεία, ας, ἡ, geſtatio luminum. Nazanz. λαμπροφορεία καὶ φωταγωγία, ſplendoris & luminum celebritas.

Λαμπροφόρος, ου, ὁ, qui lucernam gerit, λυχνοφόρος, λαμπρείμων, ſplendida ferens.

Λαμπροφωνία, ας, ἡ, vocalitas.

Λαμπρόφωνος, ου, ὁ, qui voce eſt ſplendida ac ſonanti.

Λαμπρόψυχος, μεγαλόψυχος.

Λαμπρύνομαι, ſplendidè & liberaliter viuo, lætor, χαυνοῦμαι καὶ νικῶ, magnificentiam oſtento, magnificè geſtio, celebror, ſplendorem quæro. λαμπρυνθῆναι, illuſtrari, Nazanzenus.

Λαμπρύνω, μ. υνῶ, illuſtro, ſplendorem affero, nobilito, clarum reddo. Actiuum, Accuſat. λελάμπρυνται κόρας, oculos habet illuſtratos.

Λαμπρῶς, apertè, φανερῶς, ἀναμφισβήτως, clarè, ſplēdidè, oppiparè, περιφανῶς, ſupramodum, ἐξαισίως.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax, λύχνος, pharus, vnde datur ſignum nauigantibus, candelabrum, lucerna, lux, lignum aridū. Sophocl. ἱστᾶσι λαμπτῆρας ἐπ᾽ ἄνθρ.

Λαμπτηρὸς, ſpumoſus.

Λαμπυρίζω, ſplendeſco.

Λαμπυρὶς, nitedula, cicindela, ſiue noctiluca vulpes. cicindelæ meminit AElianus. Aliquando pennas habet, aliquando non, Ariſtot. 1. de partib. Anim.

Λάμυρος, loqu. x, εὔλαλος, facetus, terribilis, καταπληκτικὸς, ἀστράπαιος, πορνικός.

Λάμπω, μ. λάμψω, π. λέλαμφα, coruſco, ſplendeo, & ferueo, Sophocles in OEdipo tyranno. Aliquando Actiuè, pro illuſtro & illumino. Plato Epiſtola ſeptima, διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψασα δόξα, coruſcans ſententia & illuſtris. Ariſtoteles de mundo, ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος διακαιόμενος, agitatione illuſtratus. Ibidem Neutrum facit, πνευθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν ἀστραπὴ λέγεται, i. ſpiritus coruſcus. Cum Datiuo Ariſtoph. λάμπων πυρὶ χειμῶνος, igni fulgens. ὑπὲρ χιόνα λάμψαντες, niue fulgentiores, Nazanzenus.

Λαμυρία, ας, ἡ, audacia, præſumptio, facetia, temeritas, loquacitas. Plutarch. in libello de amico dignoſcendo ab adulatore, ἐμφαίνεται φαίνονται λαμυρίας καὶ θρασύτητος. Significat nōnunquam κατάπληξιν καὶ ἡδύτητα: itē καθαρότητα, hoc eſt, purum, lympidum & impermiſtum: ſic Thucydidi dicitur λαμυρὰ πηγή, i. καθαρὰ καὶ ἡδεῖα.

Λαμυρίζειν, purum eſſe ac ſplendidum.

Λαμυρὸς, ὰ, ὸν, loquax, audax, facetus, iucundum ſtuporem inducens, καθαρὸς, λαμπρός. λαμυρὰ φθέγματα, Eurip. λαμυρῶν στομάτων, oris dulcis, Laſcaris.

Λάμψακος, nomen vrbis: ὅτι τῆς Λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, ὅπου ἂν αὐτοῖς λάμψῃ, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι, Etym.

Λαμψάνη, apium.

Λάμψις, εως, ἡ, ſplendor. Nazanzen. ὁδεύσωμεν πρὸς τὴν λάμψιν θεοῦ, &c.

Λάμων, ὁ, luſcus.

Λανθάνειμον ὥραν, clementiam temporis vertit Gaza ex Simonide, apud Ariſtotelem 5. Animalium. λανθάνιμον ὥραν καλέουσι.

Λᾶν, videre, aut lapidem.

Λανθάνομαι, μ. λήσομαι, π. λέλησμαι, ἀόρ. β. μέσ. ἐλαθόμην, obliuiſcor. Deponens, Genit. λανθάνομαι ἀλκῆς dicitur ab Homero Iliad. ξ, id eſt, robur meum langueſcit: vt contrà, μνήσασθαι ἀλκῆς, eſt fortiter agere. λήσομαι pro λήσω. Lucia. de Sacrif. ἔκοψε τὴν αἰγυπτίην ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενος τοὺς πολεμίους. λέλησαι μεταξὺ ἄλλος, immemor & oblitus mutaſti, i. diuerſus es quàm antea, Eurip.

Λανθανόντως, latenter.

Λανθάνω, μ. λήσω, π. λέληθα, ἀόρ. β. ἔλαθον, lateo, fallor, & imprudens aliquid facio, vel imprudēti mihi aliquid accidit. Plato, λήσεται διαφθαρέντες, imprudenter peribitis. Xenop. μὴ δι᾽ ἄγνοιαν λάθω τι παρανομήσας, ne quid per ignorantiam imprudens præter leges committam. λανθάνω ἐμαυτὸν, fallor, erro, hallucinor. Idem Xen. τοῦτο εἰδὼς λέληθα ἐμαυτὸν, id ſcio me putans ignorare. Ariſtop. πόθεν δ᾽ ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος; vnde inſciens æs alienū conflaſti? i. ἐκ ἔγνως ὑπόχρεως γενόμενος: ſic enim Idē etiā loquitur. Xen. λανθάνει σέ τι δενδροκοπῶντες, te latet quoddā arbores ſecare & populari, &c. λανθάνω ἐμαυτὸν ἐπιορκῶν τὰ πολλὰ, Idē. λανθάνω ἐξαμαρτάνων: quod idē dicitur οὐκ αἰσθάνομαι ἐξαμαρτάνων. λανθάνω προσιὼν, nō ſentiēs accedo, Idē. λανθάνει με ὅτι, &c. Idem. λανθάνεις ποιοῦσα, Soph. τοῦτό με λανθάνει, Demoſt. λανθάνει τὸ ἐκεῖνον, ille non ſentit. λανθάνει γινόμενον, fit imprudenter, Ariſtot. 5. Polit. λανθάνει πράττων, occultè facit, nō ſentitur facere, Hermog. λανθάνομεν αὐτὸν ἢ τεχνάζοντες, ἢ ἐπιχειροῦντες, ἢ βουλευόμενοι, neque ſtruentes dolos, neque aggredientes, neque conſultantes eum fallimus, Lucian. λανθάνομεν δὲ τὴν ἀΐδιον οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς, &c. non rectè aſſignamus æternæ ſubſtantiæ, &c. Plato in Timæo. λανθάνειν θεὸν ἢ δυνατὸν, Idem in Republ. Ariſtophan. in Pluto, τῶν τιτθίων ἐφάπτεταί σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμὲ, id eſt, tuas mammas contrectat, latere me ſe putans. λέληθας δουλεύων, id eſt, οὐκ αἰσθάνῃ δουλεύων, Idem. λέληθε τυγχάνων, habere eſt ignoratus, idem Ariſtophan. λήσομεν συνεσταλμένα θοιμάτια, non ſentient nos veſtimenta eſſe ſuccinctas, Idem. ἔλαθον ἐξαπατηθεὶς, imprudens ſum deceptus, Demoſtenes. ἔλαθον ὑμᾶς ἀποδράντες, clam nobis fugerunt, Xenophon. ἔλαθες προκατασκευάσας, clàm antea ſtruxiſti,

ſtruxiſti, Idem. ἔλαθε λέγων τὰ αὐτά, eadem dicentem auditor non ſenſit, Hermogenes. ἔλαθεν ἐμὲ διεφθαρμένος, me inſciente corruptus eſt, Demoſtenes. λαθεῖν τὸ μέλλον βουλόμενος, volens futurum eſſe obſcurum, Idem. λαθὼν τὴν φυλακὴν, fallens cuſtodes, Thucyd. λαθόντες τὴν ἀπόβασιν, i. λαθραίαν ποιοῦντες, idem Thucyd.

Λαιὸς, prudens.

Λὰξ, Aduerbium, cum calcibus, λακτικῶς, calcitrãdo, vel pede porrecto, τῷ ἄκρῳ ποδί. Odyſſ. ο, νευείδ᾽ ὦ ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν λὰξ ποδὶ κινήσας, id eſt, δακτύλῳ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς, ἢ τῷ πλάτει τοῦ ποδὸς νύξας. & Iliad. ζ, ἀτρείδης δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος, id eſt, innixa planta pectori interempti hoſtis, haſtam extraxit. & Iliad. ι, ὁ λὰξ προσβὰς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος ἐσπάσατο, impreſſo pede in pectus iacentis. Apollon. 2. Argon. τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο θεῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας πλῆξε, id eſt, iniecto pede in eum. Idem ibidem, ἐπ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἐρειπὼς λὰξ ἐπέβη, in oculos inſiliit, iactatis calcibus in oculos inuolauit.

Λαξευτήριον, ου, τὸ, aſcia, cælum, lapidarium ferramentũ.

Λαξευτὴς, lapicida, quem & λίθων ἐργάτην vocat Lucia.

Λαξευτὸς, οῦ, ὁ, exciſus, exculptus.

Λαξεύω, τὸ ξέω, incido, ſculpo, polio, reſeco: propriè lapides cædo.

Λάξις, diuiſio. λάξιν δευτέρην ἔχοντες βουδῖνοι ὑπεροικέουσι τούτους, ſupra hos habitant, quæ ſecunda portio eſt, Budini, Herodot. lib. 4. Item ſepis conſtructio, Etym.

Λαοδίκη, filia Agamemnonis & Clytemneſtræ, Homeri Interpres.

Λαοδογματικῶς, Aduerb. ex vulgi opinione.

Λαομεδοντιάδης, i. λαομέδοντος παῖς, Homer.

Λαοξόος, lapicida, architectus.

Λάος, εος, τὸ, lapis. Cyrillus Maſculinũ facit tertiæ declinationis, neſcio quàm rectè.

Λαὸς, οῦ, ὁ, plebs, populus, ὄχλος: à nomine λάας, id eſt, lapis. Nam iactu lapidum feru[nt] Deucalionem & Pyrrham vxorem homines procrea[ſſe], vt ſcribit Virgilius, inquiens, Vnde homines nati durum genus. λᾶες etiam Plurali numero λίθοι, i. lapides dicuntur. λαὸς ἀϋτῆς, Homer. quidam exponunt tumultus.

Λαοσσόος, ου, ὁ, populos ſeruans: ἀπὸ τοῦ λαὸς, καὶ σεύω ἢ σόω, τὸ ὁρμῶ, perſecutor, viros ad bellum incitãs, Etym. epithet. Amphiarai, Odyſſ. ο.

Λαοτρόφος, qui populum alit, paroxytonum: λαότροφος verò proparoxyt. Paſſiuam habet ſignificationem, hoc eſt, qui à populo nutritur.

Λαοτύπος, ου, ὁ, lapicida, in Epigramm. λαοτύποις σμίλαις, Ibidem.

Λαοφόρος, ου, ἡ, via, qua it populus, via publica, via vel porta celebris, λεωφόρος, via regia, vel militaris, prætoria, aut conſularis.

Λαπάζω, euacuo, perdo. vnde ἀλαπάζω πλεονασμῷ τοῦ α.

Λαπάθιον, ου, τὸ, herba lapathium: à λαπάζω, vel λάπτω, ventrem enim euacuat.

Λάπαθον, ου, τὸ, & Λάπαθος, ου, ὁ, lapathum, rumex, oleris genus: ἀπὸ τοῦ λαπάζω, quòd vacuet ventrem. Item foſſa ad capiendas feras, Etym.

Λάπαξις, εως, ἡ, ventris ſalubris euacuatio, Ariſtot.

Λαπάρα, ας, ἡ, ile, abdomen, venter: à laxitate dictus. Item morbus eam partem infeſtans, quæ inter thoracis & iliorum oſſa ſubſidit, teſte Galeno. περὶ λαπάρην, iuxta ilia, Herodot.

Λαπάρας, inanitus, libidinoſus.

Λαπαρὸς, οῦ, latus, tenuis. Item ventris inanitate aduſtus. λαπαροὶ ἂν ἀλγῇ, ei latera ſubſidunt, & ilia præſtringuntur, Ariſtot. 8. Anim. λαπαροὶ γίνονται, ventre ſalubriter euacuantur, Idem in Problem.

Λαπάσσονται, λαπαροὶ γίνονται, idem Ariſtot. ibidem.

Λαπαχθῆναι, euacuari.

Λαπέρσαι, οἱ, Caſtor & Pollux, Lycophr. dicuntur, quòd Lan vrbem aſperam exciderunt.

Λαπιδάρχης, habens magnos teſticulos.

Λαπίζειν, magnificè & arroganter ſe gerere.

Λαπίθης, ὁ, Lapitha. Theſſalici heroes erant Lapithæ Centauris inimici. λαπίθης etiam per iocum dicitur glorioſus homo, iactator, αὐχηματίας: παρὰ τὸ τοὺς λαοὺς εἰς ὅπη ἄγειν καὶ ἐπιστροφὴν, ὡς πείθειν τινὰ φίλαυτολογούμενος, Euſtathius Iliad. α.

Λαπιστὴς, mendax, temerarius, nugator, negligens, voluptuoſus, laſciuus, procax.

Λάπτω, μ. ψω, π. φα, lambo, canis in morẽ poto, euacuo: παρὰ τὸ λίαν ἅπτω, Etym. Neutr. Accuſ.

Λάπω, λαπάζω, deuoro, ſorbeo.

Λαρινεύομαι, ſaginor.

Λαρινὸς, dulcis, tener, μεγάλος, & piſcis quidam. Et λαρινοὶ σύες καὶ βόες, apud Athen. ſaginati porci & boues, vel à loco, vel à paſtore quopiam ſic dicti.

Λαρισοποιοὶ, creatores Lariſſeorũ, Ariſtot. li. 3. Polit.

Λάρκος, ου, ὁ, vas vimineum, quo carbones feruntur, cophinus, φορμὸς, κόφινος. vnde λαρκίδιον diminutiu. Ariſtop.

Λάρναξ, κος, ἡ, vrna, arca, capſa, capulus, ſcrinium. dicitur & de naue.

Λάρος, ου, ὁ, larus, marina auis, à cuius ſtupiditate homines laros appellamus. Comici aliquando pro furaciſſimo vſurpant. Nam auis eſt voracis naturæ rapaciſſque. Sunt qui fulicam eo nomine accipiant. Ariſtophanes νεφ. κλέονα τὸν λάρον δῶρον ἑλόντες καὶ κλοπῆς, &c. vbi Cleonem larum vocat, quòd furtis & rapinis inhiaret, Eraſmus Chiliad. vbi vide prouerbia aliquot à laro ſumpta. Meminit eius & Oppianus in Ixeuticis. λάρος ὁ λευκὸς, gauia alba, Gaza ex Ariſtot. lib. 8. Anim.

Λαρὸς, οῦ, ὁ, dulcis: item tener, Etym. ἡδὺς, lautus. Odyſ. ξ, ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. λαρὸν μέθυ, Apol. Rhod.

Λαρτιάδης, Laertiades, Vlyſſes, in Epigram.

Λάρτιος, Laertius. λαρτίου παῖ, ô fili Laertis.

Λαρυγγίζω, μ. ίσω, π. ικα, loquor gula præcluſa, dilato vocem. λάρυγγα διαρρήγνυμι, gulam præcludo. dicitur de eo qui curioſius loquitur. Neutr. abſol. Ariſtoph. λαρυγγιῶ καὶ νικῶν παρέξω, i. voce & clamore ſuperabo. Item εὐήχως λέγω, teſtè Chriſtodulo.

Λαρυγγισμὸς, οῦ, crocitatio.

Λάρυγξ, γος, ὁ, guttur, colli pars prior, ſiue illius loci, qui inter pectus & faciem eſt. Ariſtotel, lib. 1. de Anim. αὐχὴν δὲ τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος, καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος λάρυγξ, τὸ δὲ ὀπίσθιον στόμαχος. Galenus dicit eſſe ſummam partem arteriæ, quæ nobis deglutientibus liquidò cernitur, quæ in tantum ſublata ſurſum currit, quantum gula deorſum trahitur. Item gula, fauces, frumen, reſpirationis inſtrumentum, & animæ canalis. vide Φάρυγξ.

Λαρύζω, clamo.

Λαρώτερος, i. ἡδύτερος, aut ἥδιον.

Λᾶς, ᾶ, ὁ, per conciſionem à λᾶας, lapis. & λᾶς τοῦ λᾶος, inquit Gaza lib. 2. Grã. Eſt etiã nomen fluuii & ciuitatis.

Λάσανον, ου, τὸ, matella. vide Schol. Soph. in Aiace, ad finẽ. vaſculũ ad euacuandum ventrẽ, χύτρινος, in Epigram.

Λασανοφόρος, ου, ὁ, qui domino matulã ſubiicit, quiſq; foricis ſeu excrementis purgandis præeſt. Horat. ad verbũ dixit, Te pueri laſanum portantes, œnophorúmque.

Λάσθαι, & Λασθαίνειν, illudere, contemnere, conuiciari.

Λασθένεια, ἡ, proprium mulieris apud Laertium, vatis & diſcipulæ Platonis.

Λασιαύχην, ένος, ὁ, hirtam & villoſam habens ceruicem, Homer. in Hymnis, & Ariſtoph.

Λάσθη, χλεύη, ὀλιγωρία, inſultatio, inſolentia, Herodot.

Λασίτος, imprudens, obliuioſus.

Λασιόκωφος, ου, ὁ, ſurdus, κωφὸς, hirſutas aures habens.

Λασιόμαλον, lanugine obductum quadam: de pomo.

Λάσιος, ὁ καὶ ἡ, hirſutus, ſetoſus, hiſpidus, dẽſus, prudẽs. Lucian. ἡ γῆ ὕλαις ἀγριωτέραις λάσιος, tellus ſyluis agreſtibus horrẽs & hirſuta. Hom. Il. α, πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, i. πυκνὸν,

φωνητόν. λαιὸν ὄχθην, in Epigram. λαοῖσιν εἴδεσθαι, id eſt, δῆλον ἦν φωνῇ τοῖς, Homer.

Λαπουργία, textura.

Λαςῶνες, arbuſta, loca denſa: Latinè teſqua.

Λασκάζω, nugor, adulor, rumpo.

Λάσκειν, loqui, dicere, increpare, conuitiis inceſſere, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν.

Λαςαυροκάκκαβον, edulium quoddam operoſius ac lautius, apud Chryſip.

Λάςαυρος, ου, ὁ, laſtaurus, ſalax, inſigniter mentulatus: à λα, & ταῦρος, quæ pudendorum pars eſt.

Λάσιον, τὸ, genus arboris, Theoph. lib. 1. hiſt. plant. Gazæ, celaſtrus.

Λατύα, ἡ, gladiolus, mucro, culter, qui maiori gladio adiungitur.

Λάταξ, γος, gutta ſiue ſtillicidium maiuſculum. Item λάταξ, animal eſt quadrupes, à mari victum quærens, ſed aerem non humorem recipiens, vt crocodilus, Ariſtot. 8. Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

Λάπωμος, genus veſtimenti, Etym.

Λατιαρίῳ Διὶ, Latiali Ioui.

Λατινὶς μοῦσα, Latina muſa, in Epigram.

Λατινιςὶ, Latiné. λατινιςὶ γεγραμμένα, Latinè ſcripta, Budæus in Epiſtolis.

Λατῖνος, Latinus, Vlyſſis filius, & Circes, Heſiod.

Λατομέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, lapides incido, lapidem ſcindo & expolio.

Λατομία, ας, ἡ, lapicidina, vel vt Plaut. ꝓtulit, lapidicina, loc⁹ cęſis lapidib⁹ exect⁹, metallū ſaxoriū, ſaxifodina. ſic etiam appellari poſſunt omnia hypogea, quæ in ſaxo inciſa ſunt. λατομίαι etiam carcer Syracuſanus. Plato Epiſtola 2, εὖ ἐκ τῶν λατομιῶν τῦ ἐποίησας ἄρας, id eſt, bene feciſti, qui ex latumiis ſiue latomiis captiuum eduxeris, Philoxenum videlicet. Erat & carcer Romæ ſic dict⁹, cuius meminit Liuius.

Λατόμιον, ου, τὸ, latomium, lapicidina.

Λάτομος, ου, ὁ, idem quod λατύπος.

Λατράζειν, barbarizare.

Λατρεία, ας, ἡ, ſeruitus, obſequium, cultus diuinus, religio, ſacrificium, idem quod δουλεία, teſte Valla. Sophocles in Aiace, οἵας λατρείας ἀνθ᾽ ὅσου ζῆλον τρέφει, i. οἵας δουλείας. λατρεία ἀξίως, ſeruitus indigna, Lucian.

Λάτρευμα, ατος, τὸ, cultus, miniſterium, in Epigram.

Λατρεῖς, Apollo & Neptunus, à ſeruitio Laomedonti in extruendis muris impenſo.

Λατρευτὴς, οῦ, ὁ, cultor.

Λατρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, colo, ſeruio, δουλεύω, Dat. iūgitur. Phocylid. καιρῷ λατρεύειν, tempori ſeruire. (ϐεῖν.

Λάτρις, ου, ὁ, ſeruus, μισθῷ δουλεύων, ἢ παρὰ τὸ λα, καὶ ῥεῖν τὸ φέ-

Λάτρις, ιος, ἡ, famula, ſerua. Ariſtot. in Polit. Itē Genere Maſculin. i. ſeruus, in Epigram.

Λάτρον, τὸ, merces.

Λατύπαι, lateres quadro & ſaxa, Lycophrō accipit ꝓ muros è ſaxis extruere.

Λατύπη, ἡ, quod à lapidib⁹ marmorarii abradunt. friatos lapides quidam vertunt.

Λατύπος, lapicida, latomus, ſcalptor, λιθοτόμος, λαοξόος, λιθοξόος.

Λατύσσω, turbo, verbero, calcitro, nato.

Λατοῦς, nomen fluuii, quod Latona apud eum pepererit, Etym.

Λαυκανίη, ας, ἡ, guttur, arteria: poetica dictio: ἀπὸ τοῦ λῶ, τὸ ἀπολαύω.

Λαύξω, obtineo, conuiuor, delecto.

Λαύρα, ας, ἡ, vicus latus, lata via & publica. Laſcar. λαύρης ἧστο παρὲξ σκοπιάζων, ſecus viam ſedebat obſeruans. παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αὖραν. & angiportus, anguſtum, impurum, ſterquilinium: & generaliter ſordentia omnia loca.

Λαύρειον, τὸ, Atticè, locus metalla habens.

Λαῦρος, ου, ὁ, latus, μέγας, πολὺς, vt λαῦρος πυλίδης, Herod.

Λαυροστομεῖν, plus ſatis loqui & pleno ore, magna crepare, blatterare, apud A Eſchyl. μηδ᾽ ἄγαν λαυροστόμει.

Λαυρῶς, laté, abunde.

Λαυςὴρ, moleſtus.

Λαύτια, ſunt munera & xenia, quæ legatis exterarum gentium dono mittuntur.

Λαυφθάζω, feſtino.

Λαυφθάσσω, λαύρως ἐσθίω, deuoro.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, prodigalitas, ciborū & epularum ſumptuoſitas, epularum lautitia, edacitas. Ariſtoph. δαπάνας λαφυγμοῦ, &c. i. τῆς περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, τουτέστιν ἀσωτίας, heluationis. Interdū inſatiabilis voracitas, & de canibus & ſuibus dici ſolet, inanitio, διαφόρησις.

Λάφυξ, ὁ, morſus.

Λαφύκτης, ου, ὁ, heluo, ὁ ὅτι μάλιστα ἀναλίσκων πολλὰ, Euſtath. (Iliad. φ.

Λαφυραγωγία, præda.

Λαφυραγωγῶ, ſpolio, prædor, deprædor, diripio.

Λάφυρον, ου, τὸ, ſpolia, exuuiæ, præda de viuente hoſte: παρὰ τὸ λαπάζειν, σκῦλα autem mortuorū ſunt: ſed cōfunduntur. Sophocl. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ στέψω λαφύροις, aureis te ſpoliis coronabo.

Λαφυροπώλης, ου, ὁ, vēditor prædæ & ſpoliorum, ſiue captiuorum, Xenoph.

Λαφυροπώλιον, ου, τὸ, forum vendendæ prædæ.

Λαφυροπωλῶ, auctionor, addico, & ſub haſta vēdo.

Λαφύσσω, μ. ύξω, π. υχα, lanio, deuoro, abſorbeo, effundo, heluor Cicero dixit, τὸ ῥοφῶ.

Λαφύστιος, heluo, guloſus, λαιμαργὸς, gurges: & Dionyſii cognomen à Bœotiæ monte Laphyſtio, Etym. dicitur & λαφύστιος ζεὺς, Interpr. Apoll. Rhod. lib. 2.

Λαχαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, fodio, σκάπτω, Neutr. Accuſat.

Λάχανα, quod è vimine connexum currui ad ſedendū imponitur.

Λαχανάριον, τὸ, oluſculum.

Λαχανεύεσθαι, idoneum eſſe eſui olerum modo.

Λαχανία, ας, ἡ, locus oleribus conſitus.

Λαχανίζεσθαι, olus legere. vide Lachaniſſare. in Chiliad. Eraſmi.

Λαχανικὸς, οῦ, ὁ, ad olera pertinens. τὰ λαχανικὰ, olera.

Λαχανισμὸς, οῦ, olerum collectio, λαχάνων συνάθροισις, Thucydid.

Λάχανον, ου, τὸ, olus ἐκ τοῦ λαχαίνω, ἢ λάχεια. καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, id eſt, olera vocamus quæ nobis vſui cibario ſunt, Theoph. lib. 7. hiſt. plant. λάχανα ἄγρια, olera agreſtia, Ariſtoph. in in Pluto.

Λαχανοπωλεῖον, ου, τὸ, locus vbi olera venduntur.

Λαχανοπώλης, ου, ὁ, venditor olerum.

Λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. oleraceus, olerum modo ſatiuus. τὰ λαχανώδη, olera.

Λάχεια, ας, ἡ, γῆ βραχεῖα, terra breuis, ad fodiendum facilis, & bene effoſſa. Eſt etiam nomen inſulæ, Etym.

Λαχεῖν, conſequi, ſortiri, accuſare. λαχεῖν δίκην τινὶ τῆς κακηγορίας, actionem iniuriarum intendere. λαχεῖν ἐν οἰκίου δίκην, agere locati actionem. vide λαγχάνω.

Λάχεσις, εως, ἡ, Lacheſis parca, Noctis filia, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. ſors Latinè: quæ ideo vitæ præeſt, quoniam ſorte obtingit, quemadmodū quis viuere poſſit, vt ſcribit Placiades. Ariſtot. de mundo, κατὰ δὲ τὸ μέλλον λάχεσις τέτακται. εἰς πάντα γὰρ ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις, id eſt, Lacheſis futuris deſtinata eſt: omnium enim quæ ſecūdum naturam ſunt, ſors ſua quodque manet: ἀπὸ τοῦ λαγχάνω, ὡς ἐπικληρώσαι τοῖς μὲν ἀγαθὸν, τοῖς δὲ ἐναντίον.

Λάχη, ſors.

Λαχμὸς, οῦ, ὁ, denſitas pilorum, ſors, κλῆρος: à verbo λαγχάνω. Antimachus dicit calcitrationem equorum, Etymologicon.

Λαχναῖος, οῦ, ὁ, piloſus, in Epigram.

Λάχνη, ης, ἡ, lana, lanugo, villus, capillus, capillamētum, hirſuties, ſetæ: ἐκ τοῦ λα, & χνοῦ. Homer. Iliad. β, ψεδνὴ δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη.

Λαχνήεις

Λαχνήεις, εντος, ὁ, lanoſus, villoſus, capilloſus. Hom. Ilia. β, φῆρας ὀρεσκῴοισι λαχνήεντας, i. δασεῖς, hirſutos, ſetigeros.

Λάχνος, idem.

Λαχμὸς, idem quod λαχμός, ſic Seleucus, Etym.

Λάχος, ου, τὸ, &

Λάχος, εος, τὸ, ſors. Cyrillus maſculinum facit.

Λαχών, όντος, ſortis compos, ſortitus, ſortis particeps. ſorte aſſequutus.

Λάχυς, quaſi.

Λαψάνη, ης, ἡ, napium, oleris ſpecies, lapſana, cyma ſylueſtris, vt ait Plin. vide Chili. Eraſ. Lapſana viuere.

Λάω, volo, vis, video. Odyſſ. τ. vide Comment.

Λαώδης, εος, ὁ, ἡ, popularis.

Λέα, lapis qui in velis nauium ſuſpenſus erat, Etymologicon.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna: à maſculino λέων, οντος: vide in Chil. Eraſmi, Leæna non ſtat ſuper machæra.

Λεαίνομαι, læuigor.

Λεαίνω, μ. ανῶ, π. ληκα, deleo, detergo, extenuo, molo, conficio, frango, tero, detero, extero, polio, læuigo, mitigo, concido, comminuo, complano, ſubigo, vaſto. In Infinit. ἀόρ. α, λεᾶναι, longa 2. vt docet Gaza, lib. 3. Grammat. Actiu. Accuſat. λεαίνει ὥσπερ χρίμνα, in farinæ ſpeciem molit, Ariſtot. lib. 2. Anim.

Λεαντικὸς, deliniens, læuigandi vi præditus. λεαντικὸς οἶνος, læue vinum, Ariſtot. in Problem.

Λέβερνα, ων, πλοῖα πολεμικά, nauigia bellica, τριήρεις, triremes.

Λεβηρὶς, ίδος, ἡ, ſerpentis exuuium, leberis. Plin. nunc ſenium, nunc ſenectutem appellat: vide in Chiliad. Eraſmi, Leberide cæcior; nudior, ſcabroſior. Sunt qui inanem concham exponunt. alii etiam fabæ ſiliquam corticemve. Item cuniculus apud Strabonem, vel potius depilis cuniculi fœtus. propriè λεβηρὶς ſignificat membranam externam, qua fœtus vaccarum obtegitur. Dicitur & pellis illa ſicca, quam ſerpentes, cicadæ, & ſi quod aliud animantis genus exuunt, quoties ſibi iuuentam renouant. ea pellis dicitur & ſyphar.

Λεβηρὸς, ὁ, humidus, ὑγρὸς, Hippocrat.

Λέβης, ητος, ὁ, lebes, olla, cacabus: Cælius lib. 28. capite 1. apud Homer. Odyſſ. etiam malluuium ad lauandas manus comparatum. Lebetes dabantur viris fortibus, vt tripodes: vt Odyſſ. ϛ, δώομεν αὐτῷ τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα: pro peluc in qua manus abluuntur. Ibidem, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι.

Λεβήτιον, ου, τὸ, peluis.

Λεβητοχύτρα, ας, ἡ, cacabus, in quo calefit aqua.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archiloco dictæ ſalaces & venereæ, quaſi lecti appetentes.

Λεγαίνειν, mutatione literæ, pro λεχαίνειν, τοῦ λέχους ἐπιθυμεῖν.

Λεγατεύειν, legare.

Λεγεὼν, ῶνος, legio, στῖφος τὸ ἐκλεκτόν.

Λεγνὶς, ίδος, ἡ, fimbria quæ aſſuitur extremæ veſtis oræ: & λέγνα, τὰ, indumentorum extremitates, à quibus per tranſlationem ita vocauit Hippocrates, extremitates oris vuluæ.

Λέγνος, ὁ, panis nec denſus, nec ſolidus.

Λεγνώδης, εος, ἡ, variegatus, verſicolor.

Λέγομαι, eligo. Homer. Iliad. β, ἄνδρας δὲ λέξασθαι, id eſt, ἐκλέξασθαι. Item diſſerere. Ibidem, μηκέτι νῦν δηθ' αὖθι λεγώμεθα, id eſt, διαλεγώμεθα, ἢ συνηθροιζώμεθα. Item pro annumeror, recenſeor inter. Homer. Iliad. ν, μετὰ πρώτοισι λέχθην, id eſt, κατηριθμήθην, συγκατεθέμην. περὶ ἄλλων λέγεται καθ' ἑτέρου, de alio dicitur, Ariſtoteli libro περὶ ἑρμηνείας. λέγεται, cum Infinit. & Accuſat. Xenoph. λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι, fama eſt Alcibiadem cum Pericle ſermonem contuliſſe. Idem aliter, Νικίας λέγεται ὅτι αἴτιος εἰς τὴν γυναῖκα φιλοτιμῶν τελευτήσαι. τὸ λεγόμενον, quod dici ſolet, quod prouerbio dicitur. Plato lib. 2. de Republ. τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη, frater adeſto viro, vt habet prouerbium, quod dicitur, vt eſt in prouerbio, vt dicitur. Aliquando pro φημὶ, vel, vt in genere dicam, vt ita dicam. ἀμφὶ τοῦ λεγομένου ἐς τὸ μέσον, de oratione habenda in medium, Herodot.

Λέγω, μ. λέξω, π. λέχα, dico, oratoriè loquor, ago, recito, recenſeo, refero, expono, narro, nomino, pronuntio, commemoro, concionor, δημηγορεῖν. Eſt etiam diſcerno, diiudico, cognoſco, cenſeo. vnde λόγος, id eſt, λογισμὸς, ratio. Item iubeo, doceo. Aliquando profiteor, fateor. Item metior, æſtimo, expendo, μετρῶ. Item curam habeo: cui ἀλέγω opponitur. Item colligo, συλλέγω. Actiu. Accuſ. λέγειν λόγους, verba facere, dicere, Demoſth. λέγειν λόγους, pro eodem, Ariſtophan. λέγειν τὸ αὐτὸ, idem loqui, id eſt, conſentire, Paulus ad Corinthios capite primo Epiſtolæ ſecundæ. λέγειν τὸν ἐπιτάφιον, habere orationem funebrem, Ariſtot. in Rhetoricis. Iungitur item Datiuo & Accuſatiuo. Xenoph. ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, iſtud mihi dicis. Plato libro 2. de Republica. μύθους λέγειν τοῖς παισὶ, id eſt, narrare. Item Genitiuo cum περὶ, Xenoph. περὶ ἐμοῦ λέγειν, de me loqui. λέγω περὶ σοῦ, loquor de te, Demoſthen. Xenophon, ταῦτα ἐξέστω μοι λέγειν περὶ σοῦ πρὸς οὓς ἂν βούλῃ φίλους ποιήσασθαι, illis dicere, vel ad illos dicere quos tibi velis reddere amicos. Item cum duobus Accuſatiuis, πῶς τ' εἰμι λέγουσιν ἀποστερητήν, ſi hiſce me appellent nominibus. λέγω σε κακὰ πολλὰ, id eſt, ὀνομάζω & voco, Ariſtophan. Item cum Accuſatiuo ſolo. Plato primo de Republica, περὶ τῶν βαλαντιοτόμων λέγω, loquor de crumenariis. Cum Infinitiuo, λέγω κλαίειν, iubeo te flere. Cum Aduerbio, λέγω καλῶς ζῶντας, viuentes laudo, de viuis bene loquor, Plutarch. in Apophtheg. εὖ λέγω, rectè dico, Demoſth. εὖ λέγωσι, de te bene dico, Euripid. εὖ λέγειν, pro εὐλογεῖν, & ἐπαινεῖν, cum Accuſatiuo, Demoſt. Item εὖ λέγειν, id eſt, καλῶς ῥητορεύειν, bene diſſerere, Euripid. λέγω κακῶς, maledictis vtor. λέγω κακῶς σε, de te male loquor, tibi detraho, in Epigram. λέγει κακῶς πάντας, omnes maledictis onerat, de omnibus male loquitur, maledicit omnibus, Plutarchus in Apophtheg. Cum Præpoſitione, λέγουσι κατὰ ταῦτα ἐκείνοις, cum illis conſentiunt. λέγω πρὸς σὲ, tibi dico Xenoph. Apud Demoſthenem, λέγε, pro recita & lege. λέγειν ὀνόματι, pro nominare, nomen alicuius edere & dicere. Plato in Apologia, διαφέρει οὐδὲν τοῦτον ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν, nihil mihi opus eſt nominare. Item λέγω, voco, σὲ λέγω, te appello, Euripid. Ariſtophan. in Plut. σοὶ τοι λέγω. λέγω δὴ, ὦ πονηρέ, hoc eſt dicere, vt Cicero etiam loquitur. Ariſtot. de mundo, ὅπερ ὑπολαπτέον & περὶ τῆς μείζονος πόλεως, λέγω δὲ, τοῦδε τοῦ κόσμου, idem de vrbe quoque maiori, de hoc inquam mundo, exiſtimandum eſt.

Λεθλὰς, ἡ, eminentia calcanei.

Λεθρέομαι, curo, volo.

Λεηλασία, ας, ἡ, direptio, præda, excurſio militaris, captiuitas, populatio, pugna. Apollon. 2. Argon. ἐμνώοντο μῆλα τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίας ἐκόμισσαν, ex præda Amyci, id eſt, ex pecudibus quas victo Amyco rapuerant.

Λεηλατέω, μ. ήσω, π. ηκα, vehementer populor, depopulor, prædor, impetum facio in hoſtes, lædo: à λεία, pro λεὼς, & ἄτη, noceo, quaſi λαοληατέω, ληστεύω, αἰχμαλωτίζω. Neutrum Accuſatiuo iungitur. λεηλατεῖν τὴν μηδικὴν, Xenophon.

Λεία, ας, ἡ, præda, ſpolium, commeatus: vnde ἀδηλωσία ἀγλαίη. Sophocles in Aiace, λείας dicit pecudes, id eſt, τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα, ἃ ἐκ ληστείας. λείαν ἄγειν, agere prædam, Xenophon. λείαν ποιεῖται, prædas abigit, Thucydid. λείας ἀπελαύνειν, prædas agere.

Λειάδες, prata, loci humidi.

Λειαίνω, μ. ανῶ, π. ηκα, læuo, mitigo, polio, mollio, læuigo rado, explano, complano, tero, ſubigo, molo, pinſo, Act. Accuſat.

Λείανδρος, Leander, viri proprium, in Epigram.

Λείαξ, idem quod λεῖος, Etym.

Λείβω, μ. λείψω, π. λειφα, libo, ſtillo, fundo, rigo, Actiuum.

Accuſat.vnde λεῖβας pro σπένδας. Odyſſ.ο, ὄφρα λείβοντε κύπελλα. λείβω δάκρυα, apud Euripid. pro fleo. δάκρυα λείβων, fundens lachrymas, Homer. Heſiod. Datiu.& Accuſat. Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον, Ioui libare nigrum vinum. Idem, ἀφρὸς δ' ἀεὶ ῥυόμενος χόνδρου λείβεται, id eſt, fluit.

Λείβηθρον, ου, τό, aquæductus, irrigatio. Eſt & mons Macedoniæ, apud Lycophr. Et Λειβήθριοι populi, apud quos vixiſſe Orpheus legitur. Euſtath. Iliad.φ.

Λειεντερέω, laboro læuore ſiue fluxu inteſtinorum.

Λειεντερία, ας, ἡ, lienteria, morbus, quū inteſtina læuore fluunt, celerrima tranſmiſsio ac tota ſimul ciborū, quū ſcilicet tales excernuntur, quales ingeſti ſunt, inteſtinorum læuor ſeu læuitas. vide λειεντερία.

Λεἰζομαι, conſcindo, tero, communiter λειῶμαι.

Λεἰζομαι, prædor, in Epigram.

Λεῖκνον, ornamentum Bacchicum, ventilabrum, caniſtrum, λίκνον. λεῖκνα, καθὰ ἐφ' οἷς τὰ λίκνα ἐπιτιθεῖσιν, Varin.

Λεῖμα, limax.

Λείμαξ, ακος, hortulus, λειμών, locus arboribus conſit⁹, pratum, Euripid.

Λειμάς, άδος, irriguus & pinguis locus, ποτιστὸς καὶ πίων ὁ τόπος.

Λεῖμμα, ατος, τό, reſiduum, ſpatium, defectus, reliquiæ. Item hemitonium minus in ſymphonia vocatur à Platone λεῖμμα.

Λειμόδωρον, τό, limodorum genus herbę, quæ τὸ ὄσπριον. fœnum Græcum interimit ei adnaſcens, Theophraſtus lib.5.de cauſ.plant.

Λειμών, ῶνος, ὁ, pratum, σύμφυτος καὶ ὑγρὸς τόπος, locus conſitus & humidus: ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβμων, Ety. λειμὼν, ὁ ὑδατώδης καὶ σύμφυτος τόπος: ἀπὸ τοῦ λείβω, ἀφ' οὗ καὶ λιβάς. Aliquādo ponitur pro mari, Heſych. Eſt & locus teſte Strabone, trans Tmolum, verſus Auſtrū, vbi delubrum Cayſtri Pentheſileę filii, & Aſii herois Lydorū regis monſtratur, iuxtáque fluens Cayſtrus fluuius.

Λειμωνία, ας, ἡ, prati viriditas & ornamentum, ἡ ἐν τοῖς λειμῶσι χλόη, beta ſylueſtris, Theop. hiſt. plant. libro ſexto. Gaza pratenſis vertit.

Λειμωνιάς νύμφη, Nympha pratenſis. Apollon. 2. Arg. ἥ τε δὴ ὡς νύμφη λειμωνιάς.

Λειμώνιον, herba: vulgus betam ſylueſtrem vocat.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratenſis.

Λειμωνὶς πόα, pratēſis herba, Dionyſ.de de ſitu orbis.

Λειμωνοειδής, έος, prati ſimilis.

Λειόβατος, locus planus, & piſcis genus, lęuiraia, Ariſtot.2.Anim.

Λειογένειος, tenui & molli barba, lęues malas habens.

Λειοκάρηνος, ου, ὁ, caluus, glaber.

Λειόκαυλος, ὁ καὶ ἡ, lęuicaulis, lęuem caulem habens, braſſica lęuis: cui contraria οὐλόφυλλος.

Λειοκύμων θάλασσα, pacatum mare, ſtratum, Lucian.

Λεῖον, τό, læuor, puluis, Ariſtot.lib.4.Anim.

Λειοντῆ, pro λεοντῆ, in Epigram.

Λειοντοπάλας, ου, ὁ, qui luctatur cum leone, Idem.

Λειόποδες, οἱ, quibus cōcauū vel conuexū pedis deperditum eſt. Latini plancos vocant.

Λεῖος, ου, ὁ, planus, læuis vel politus, facilis, contritus, expeditus, parabilis, explanatus, tranquillus, nitidus, glaber, æquabilis. λεῖος πετράων, cautibus liber. λεῖος opponitur βραχύς. λεῖον ἡσυχῇ, in Epigram. λεῖον πνεῦμα καὶ εὐδιεινόν, Ariſtoph. i. lęuis & placidus ventus. λεῖα καὶ ὑφαντά, res villoſæ ſeu lęues, & textiles. λείω τῷ θείῳ ἐπιπασθέντι, ſulphuris inſperſo puluiſculo.

Λειόστρακος, teſta lęui tectus. τὰ λειόστρακα, lęues teſtæ.

Λειόστρεα, τά, oſtrea non ſcabra, ſed læuia.

Λειότης, ητος, ἡ, lęuitas, læuor.

Λειοτριβοῦντες, in farinam terentes.

Λειοτριχεῖν, lęui pilo præditum eſſe. λειοτριχεῖν ποιεῖ, pilū expolit.

Λειουργῶ, polio, orno.

Λείουσι, pro λέουσι, leonibus.

Λειόφλοιος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt lęui cortice. τὰ λειόφλοια, quibus eſt lęuis cortex.

Λειόφυλλος, qui eſt lęui folio.

Λειόω, lęuio, mollio, mitigo, contero, in læuorem redigo: friare Latinè dicitur.

Λειπάζεσθαι, reſiduum eſſe.

Λειπανδρεῖν, virorum penuria laborare.

Λειπανδρία, virorum penuria.

Λειποβοτεῖ, caret pabulo.

Λειπογνώμονες, de equis multùm annoſis, quorum anni dentium ratione mitti in digitos amplius non poſſunt, qui & ἀγνώμονες dicuntur Iulio Polluci: a d ētibus quos duali numero γνώμων vocant.

Λειποδερής, έος, ὁ καὶ ἡ, tenuis, pauper, Pythagor.

Λειπόδερμος, ου, ὁ, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri.

Λειποψυχεῖν, animo deficere, imbecillem eſſe.

Λειποθυμέω, μ. ήσω, π. κα, animo deficio, λειποψυχῶ, exanimor, Neutr. Abſolut.

Λειποθυμία, ας, ἡ, defectio animi. Alexand. Aphr. l.2. Probl. ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτῶνται λειποθυμίας, acetum & pulegium animum deficientem reficiunt.

Λειπόσαρκος, macilentus, minimè carnoſus.

Λείπομαι, λείψομαι, λέλειμμαι, deficio, inferior ſum, ἀπολείπομαι, εἴκω, cedo, ἡττῶμαι, defatigatus deficio, ſum impar, non ſum par, deſum, abſum. Depon. Genit. λείπομαι τοῦ αἰῶνος, æternitate deficio. Xenoph. οὐδενὸς λείπεται, nulli cedit. μηδὲν λείπομαί σου, te non ſum inferior, Plato de Legibus. λείπομαί σου γνώμῃ, conſilio me ſuperas, Euripid. λείπομαι βασιλῆος, regēm deſero, Herodot. λείπεται τῆς διανοίας, à mente deficit. Ariſtot.6.Ethic. εἰς δύναμιν ὑμετέραν λειπόμενος τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς, i. ferior fuit veſtro imperio, quātum dic⁹ iaci poteſt, Ariſtid. ἐν τούτῳ λείπομαι, ſum inferior in hoc, Xenoph. λειπόμενα τῇ χρείᾳ, in Epigram. λειπομένους τοσοῦτον, Thucyd. λείπομαι τοσοῦτον, Idem. λειπομένοις οὐδενὸς ἐν ... , in rebus prudenter agendis nemini ſecūdus, Thucyd. λειφθῆναι σὺ δὲ μὴ ... τῆς ναυμαχίας, nullius cladis pugnæ naualis particeps fuiſſes, Herodot. ſic Valla. λείπομαι λόγου, ἀπὸ τοῦ ἀκούω, Sophocl. λελειμμένος λόγου, qui nihil audiuit, ad cuius aurēs ſermo non peruenit, à ſermone remotus, apud Sophocl. apud quē etiam pro vincor accipitur. ... λελειμμένοι, ... Pro ſupereſſe, & reliquū eſſe. Plato Epiſt.8. ... ἐλείπετ' ... , tū ſi periiſſent, neq; nunc loqui de iis liceret, neque ſpes vlla ſupereſſet.

Λειπομαία, arbor, quæ ſuperioribus mutilata, à radice germinat.

Λειπεῖν, τὸ ἐλλεῖπον ... , defectum ſupplere, Galen. lib.1. ad Glauc.

Λεῖψον, idem quod λεῖκνον, caniſtrum, ventilabrum, Etym.

Λειπονεύτης, ου, ὁ, deſerens ſocios nautas.

Λειπόναυς, ου, ὁ, deſertor nauis.

Λειποστρατία, ας, ἡ, deſertio expeditionis, Herodot.

Λειποστράτιον, ου, τό, deſertio exercitus ſeu militiæ.

Λειποστράτης, qui militiam recuſat.

Λειποταξίω, μ. ήσω, π. κα, exercitum deſero, Neut. Abſolut. vide Vlpianum. Olynthiaca 3. Demoſth. λειποταξίου, ſtationem ſuam ordinémve deſerere, Bud. vertit.

Λειποταξία, deſertio loci in acie, Demoſth.

Λειποτάκτης, ου, ὁ, &

Λειποτάξιος, ου, ὁ, &

Λειποτάξιος, ου, ὁ, deſertor aciei. λειποταξίου γραφή, dica ei vt deſertori dicta eſt, poſtulatus eſt defectionis. λειποταξίου γραφή, deſertæ militiæ delatio, ſeu deſerti ordinis, Demoſth.

Λειποψυχεῖν, deficere animo, animam agere, mori, linquēte animo collabi, ignauum eſſe.

Λειποψυχία, ας, ἡ, defectio animi, exanimatio.

Λειπυρία, ſpecies febris ſimilis epialo, quum interna viſcera

viſcera,calor,in extremis verò frigus ſentitur.

Λείπω,μ.ψω,π.λοιπα,linquo.Accuſat. λείπω τὸν δασμὸν, tributum ſoluere deſigno, Xenophon. λείπω μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν,id eſt,parum à fœminea ſpecie diſto. λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ,abs te interficior, Plato in Leg. λείπω item deſum,deficio.Ariſtoph.in Pluto, ἵν' ἐάν μοι λείπωσιν αἱ δίκαι. λείπει τοσοῦτον ἄγονος εἶ, tantùm deeſt vt ſit ſterilis. λείπει κατὰ μέγεθος, minutus eſt. λείπει παντὸς, ab hoc longiſſimè abeſt,tota via aberrat, Plato de Legib. τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ,id eſt, ἐλειποψύχησε, Homer. τὸν γε λιπόντα προαιρεῖσθαι,in demortui locum eligant alium, Plato de Leg. λήξαντος ἀνέμου,ventus,qui deſiit & ceſſauit, Apollon.

Λειοθρίαι,αἱ,canes macræ,quæ pilos reiecerunt.

Λειριόεις,όεντος,ὁ, floridus, dulcis, ſuauis, deſyderatus, concupitus. λειριόεσσαν ὄπα,φωνὴν ἡδεῖαν,id eſt, ἐπιθυμητὴν, Homerus.

Λείριον,ου,τὸ,flos,lilium,narciſſus.

Λείριος,Apollo,pro ſuaui, Apoll.lib.4.

Λειριόφθαλμος,ου,ὁ,mitis,manſueto aſpectu.

Λειρὸς,ᾶ,ὁ,tenuis,pallidus.

Λειρώδη ὀσμὴν ἔχει, redolet lirium, Theophraſtus in hiſtoria plantar.

Λείως,facilè,moleſtè,vehementer,perfectè, pulchré.

Λειστὸς,οῦ,ὁ,prædabilis,ληϊστός.

Λείτειρα,ἡ,hæc ſacerdos.

Λεῖτον,δημόσιον, Demoſth.Interpres.

Λειτὸς,conuitiator.

Λειτουργέω,μ.ήσω,π.ηκα, miniſtro, publicum munus obeo. Neutrum, Datiuo. Xenoph. τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν,in reipublicæ commoda ſumptum facere. λειτουργεῖ ἑνὶ τ' ἀναγκαῖα,vni miniſtrat neceſſaria, Ariſtot.3. Politicor. λειτουργοῦντες ταῖς οὐσίαις, qui magna habentes patrimonia,publica ſuſtinent onera,Idem 4.Polit. λειτουργῶ λειτουργίας, Demoſthenes. λειτουργεῖν τὰς δαπανηρὰς λειτουργίας, ſubire munera magni ſumptus, Ariſtotel.5. Politic.λειτουργεῖ περὶ τὰς ἀρχὰς,gerendis occupatur magiſtratibus,Idem ibidem. λειτουργεῖ πρὸς τεκνοποιίαν,operã dat liberis procreandis, Idem 7.Polit. λειτουργούμενα τὰ κατὰ τὸν βίον,vitæ munera.

Λείτουργημα,dicit Theophil.in Inſtit ciuil. pro λειτουργία.

Λειτουργία,ας,ἡ,ſeruitium,ſubminiſtratio,famulus,adminiſtratio,miniſterium,officium,munus quoduis publicum. λειτουργίας λειτουργεῖν,munera obire,publicis fũgi officiis, Demoſthen. λειτουργίαν recentiores Græci appellant, quam vulgò miſſam vocant. λειτουργίαι τῶν θεῶν, deorum cultus, Ariſtot.

Λειτουργὸς,οῦ,ὁ,publicus operator,ſeu miniſter,ſacrorũ miniſter. Sunt qui per η ſcribant ληιτουργὸς,quaſi ὁ τὰ λήϊτα ἔργα ἔχων: λήϊτα nanq; dicũtur τὰ δημόσια,hoc eſt,publica.

Λειφαιμοι, οἱ, decolores & pallidi, quaſi ſanguine carentes.

Λειφαιμεῖν,ſanguine priuari, Ariſtot.in Problem.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ, lichen, impetigo, cutis aſperitas,muſcoſa herba roſcidis petris innaſcens. Alexand.Aphrodiſ.lib.2.Problemat.λειχῆνες καὶ λεῦκαι,vbi Gaza impetigines vertit ſolúm.Aliqui mentagrã eius ſpeciem faciunt. eius meminit Dioſcorid.

Λειχηνιάω,ῶ,impetigine laboro. Theophr.5.de cauſis plant.λειχηνιᾶν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει,accidit oleæ impetigo.

Λείχω,μ.λείξω,π.λειχα,lingo,μύζω. Actiu. Accuſ.

Λειψανδρία,virorum defectus.

Λείψανον,ου,τὸ,reliquum,reliqua,περίλυμα,κατάλειμμα. τὰ λείψανα vtitur Herodian.pro reliquiis diuorum.

Λειψυδρία,ας,ἡ,defectus aquæ,humoris defectio.

Λειψύδριον,locus Atticę, Etym. vide in Chiliad. Eraſ. In Lipſydrio pugnas.

Λειῶ,læuigo,διακόπτω.apud Medicos ſignificat τὸ τῶν εἰδῶν τι εἰς λεπτὰ τρίψαι.

Λειώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,planus,læuis. Eſt etiam nomen proprium, Etym.

Λέκιθμα, ατος, τὸ, lomentum, propriè quod eſt tritum ſignificat.

Λείων, pro λέων, Datiuus λείουσι, id eſt, leonibus,pro λέουσι, Homero.

Λείωσις,εος,ἡ,euacuatio,reſolutio.

Λεκάνη, ης, ἡ, peluis, patina & catinus: παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν,καὶ τὸ χαίνω. Ariſtophanes νεφ. διακονοῦ, τουτὶ καὶ δὴ χαίρω τὸ χαλκὸν,δότε μοι λεκάνην, date mihi peluim, ἵνα τὴν χολὴν ἐμέσω δηλονότι. χολὴ γάρ μοι ἐπιπολάζει διὰ τὰ αὐτοῦ ῥήματα, inquit Interpres.

Λεκάνιον,ου,τὸ,diminutiuum,parua peluis, patella, delicatior bolus,lanx referta cibis.

Λεκανὶς,ίδος,ἡ,λεκάνη.

Λέκιθος,luteum oui,vitellus, flauum. αἱ λέκιθοι,vitelli ouorum, Galen.ad Glauc. τὰ δίδυμα τῶν ᾠῶν δύο ἔχει λεκίθους,ὧν τὰ μὲν διείργει τῷ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι,τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴν διάφυσιν: τὰ δὲ οὐκ ἔχει τὴν διάφυσιν, id eſt, oua gemella binis conſtant vitellis, qui ne inuicem confundãtur,facit nonnullis prætenue quoddam ſeptum albuminis medium:alia ſunt ſine diſcrimine medio, Ariſtotel. 6.Animal. Item guttum olearium,ſiue ampulla, capſacem Latini vocant. λέκυθος καλλίστη, Ariſtot.4. Ethicor. vrceus pulcherrimus,capſula.eius verba ſic habẽt,σφαῖρα μὲν γὰρ,ἢ λέκυθος ἡ καλλίστη,ἔχει μεγαλοπρέπειαν παιδικοῦ δώρου,&c. Galen.pro léte cui detracta ſunt putamina apud Hipp. interpretatur.Item putamen,piſa.

Λεκιθοπώλης,ου,venditor leguminum,qui pulmenta leguminibus elixa conditáque vendit, Cyrill.paroxyt.

Λεκιθόπωλις,εος,ἡ, venditrix leguminum vel ouorum, quæ pulmentaria è lomento condita venditat, ᾠόπωλις ἢ ὀσπριόπωλις.

Λεκιθώδης χολὴ,vitellina bilis, Alexand. Aphrod. lib. 1.Problemat. λεκιθώδης γίνεται,in ſpeciem vertitur albuminis, Theophr.lib.4.hiſt.plant.

Λεκὶς,patina,paropſis,chlæna.

Λεκτέον,dicendum, Aduerb.poſitionis. & λεκτέος,dicẽdus, Nomen poſitiuum apud Platonem lib.2.de Rep.

Λεκτικὸς,ῆ,ὸ,eloquens.

Λέκτο,pro ἐλέλεκτο,recenſuerat. λέκτο ἀριθμὸν, recenſuit numerum, Homer.i. ἠρίθμησεν. Item à λέχομαι,pro ἐκαθεύδησεν,ἐκοιμᾶτο,apud Eundem.

Λέκτον,Ideæ promontorium.

Λεκτὸς,ῆ,ὸ,dicendus,dictus. Item ſelectus,ἐκλεκτὸς, σημειός.

Λέκτειος,qui lecto accipit aliquem. λεκτεία γραμματικὴ, in Epigram.i.ſuſceptrix,i. quæ ſuſcipit etiam lecto, velut hoſpita.Pro copulatione ipſa & coniunctione in lecto & nuptiis,Ibidem.

Λέκτρον,ου,τὸ,lectus,thalamus.λέγω γὰρ κοιμῶμαι. λέκτρον κοίτης, Eurip. καλλιγάμοις λέκτροις,in Epigram.

Λελαβέσθαι,ἐπιλαβέσθαι,κρατῆσαι,cepiſſe, Homer. λελάβηκε,occupauit,cepit, Herodot.

Λελαθέσθαι,pro λαθέσθαι,obliuiſci. Apol.2.Arg. ἀγλωσσίης λελαθέσθαι. Heſiod.ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα.

Λέλακα,obſtrepo,ſono.vide λάσκω.λέλακας, inſonas,inſtrepis,βοᾷς,loqueris ſeu dixiſti,reboaſti, pro εἴρηκας, Euri.

Λελάσμεθα,obliti ſumus.

Λελασμένος,oblitus, Homer.

Λελάχω,ſortitus fuero. & λελάχοιμι in Optat. 2. Aor. pro λάχοιμι,poeticé.

Λέληθα,latui,Medium perfectum à λανθάνω. & Pluſquamperfectum ἐλελήθειν. Ariſtoph.cum Accuſ. τουτὶ μ' ἐλελήθει,id me latuerat.

Λεληθότως,ſenſim,latenter.

Λέληκα,ἀντὶ τοῦ λελάληκα,locutus ſum, Etym.

Λέληκε,clangit, Ariſtot.9.Anim.de aquila.

Λεληκὼς,ὁ,lippiens.

Λελημμένος,captus,cogitans,ὡς τινι τὸ λῆμμα ἔχων.

Λελῆσθαι,oblitum eſſe, Etym.

Λελῆσθαι,prædatum eſſe, Idem.

Λελίζω,verto,torqueo,quatio. Act. Accuſ. iungitur

Λελιημένος,ου,ὁ,ardẽs,incitatus,cupiens,animatus. προθυμούμενος,ἐσπουδακώς. Iliad.δ,ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος.Cum Genitiuo Apollon.1.Argon. λελιημένοι ἱκνέοντο, pro ἱεμένοι:à λιλαίομαι.

Λελογισμένως,prudenter,Euripid. ἐπὶ τὸν χρυσὸν λελογισμένως ἐλαύνουσι,ad legendum aurum tendunt,Herodot.

Λέλογχα,ſortitus ſum: à λαγχάνω, vel potius λήχω, Heſiod. τιμὴν ἔχει ἣ δὲ λέλογχε μοῖραν.

Λελογχωμένος,ου,ferratus,haſtatus.

Λέλοιπα,deſtitui,vel defeci,Homer.ἰλ.ξ,νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπε,defecerunt & deſunt. Actiuè, Idem Iliad.α,τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε,ſecturã reliquit,i.κατέλειψε: Medium perfectum à λείπω.

Λελουμένος,lotus.

Λελυθρωμένος,cruentatus.

Λελυκωμένος,à lupo deuoratus.

Λελυμασμένος.vide Λυμαίνομαι.

Λεμβάδιον,nauicula velociſsima,Bayf.de re Nauali.

Λέμβαρχοι, in lembo nauigantes.

Λέμβος,ου,ὁ,lembus,paruum nauigium,λεπτὸν πλοῖον.

Λεμβώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſpeciem lembi præbens.

Λέμμα,τὸ,cortex,tunica,pro vagina Gaza de Seneƈt.

Λέμνα,lemna,plãtę genus in lacu Orchomenio, Theophraſt.hiſtor. plant.lib.4.

Λέμφος,vanus,ſtultus,ἀπόπληκτος.Item mucoſus,coriza morbus. vide Λέμβος in Ammon.

Λέντιον,ſacrum cingulum,ἱερατικὸν περίζωμα, quo vtitur Ioan.Euang.cap.13.vbi Eraſm. mirum,inquit,vnde hęc vox Latinorum demanarit ad Iudæos aut Græcos,Etymol. deducit παρὰ τὸ λεαίνει ὅ ἐστι λεαίνετον. Nazanz.λεντίῳ διαζώννυται,linteo præcingitur.

Λεξείδιον,dictiuncula, Etym.

Λεξικὸν,οῦ,τὸ,vocabularium,dictionarius.

Λέξις,εως,ἡ,dictio,verbum, vocabulum, cõpoſitio, ſermo,ſententia,elocutio,oratio, λόγος. αὐταῖς λέξεσι γράφειν, iiſdem verbis ſcribere,ſeu ad verbum.λέξις ἀττικὴ,Attica dictionum locutio,oratio,iunctura,Atticæ orationis elegantia, character & filum dicẽdi & ſtylus. λέξις πεζὴ,oratio ſoluta,Hermog.λέξεις δριμεῖαι καὶ πλατεῖαι,Idem. λέξεως σχήματα, figuræ verborum, vel dictionis, vel elocutionis, vel ſermonis,vel orationis,Quintil.lib.9.λέξει μετατιθέναι,verbis variare,Ariſtot.in Rhetor.κατὰ λέξιν,in verbis, Plato de Leg.τὰ περὶ τὴν λέξιν ἐμποιοῦντα φαντασίαν dicuntur ea quæ in verbis ſpectantur, Ariſtot.

Λεξικὸς, dictionarii ſcriptor, ſic Suidas dicitur Gazæ de Menſibus.

Λεξοῦντι,Doricè,dicent.

Λεσχεῖον,ſacellum.

Λεόντειος,& λεοντεαῖος,leontinus,ad leonem pertinens. λεοντεία βία,vis leonis,in Epigram.

Λεοντέη,& Λεοντῆ,ῆς,ἡ,pellis leonis.

Λεοντιδεῖς,οἱ,leonum catuli.

Λεοντοκέφαλοι, leonicipites, id eſt, leonino capite homines,Lucian.

Λεοντοκόμος,cui negotium datum eſt curandi leonis.

Λεοντομιγεῖς,canes è leonum & canũ coitu prognati.

Λεοντοπόδιον,mineruium,ſiue palladium herba.

Λεοντοφόνον,animal quoddã in Syria leonẽ interficiẽs.

Λεοντοφόνος,ὁ καὶ ἡ,leonicida, in Epigram.

Λεοντοφόρος,ὁ,qui fert leonem.

Λεοντόχλαινος, pelle leonis pro tegmine vtens, in Epigramm.λεοντόχλαινος ἡρακλῆς.

Λεοντώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,leoninus, Ariſtot.8.Polit.

Λέπαδνα,τὰ, coria lata circa pectus equorũ, capiſtra, collaria, ζυγόδεσμοι. Iliad.ε,ἐν δ' λέπαδνα καλ' ἔβαλε χρύσεια, i. τὰ περὶ τὰ στήθη τῶν ἵππων τοὺς ἱμάντας.

Λεπαῖος,ὁ,promontorio aptus.λεπαίας χθονὸς,Euripides, terræ promontorii. νάπας λεπαίας,id eſt, ſaltus promontoriorum,Idem.

Λέπαργος,ου,ὁ,taurus albi pili.Item aſinus apud Nicandrum:παρὰ τὴν λαγόνα ἔχειν λευκήν.

Λέπας,τὸ, promontorium, ὄρος τὸ τραχύτατον καὶ ἀπόσπασμα ὄρους,Cyrill.paroxyt.λέπας δρυάδων λάσιον,in Epigram.

Λεπὰς,άδος,ἡ,genus oſtrei vel piſcis:lopas à Plauto dicitur, à Gaza patella vertitur. Ariſtophan. in Pluto, τὸ γραΐδιον, ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται, anicula tanquã concha adoleſcenti adhæret. Interpr.memorat oſtrei genus eſſe,quod petris adhæreat, adeò vt difficulter auelli queat:in qua ſignificatione vſurpatur etiam ab Hippocrate. λεπὰς ἀγρία,ἣν καλοῦσι θαλάττιον οὖς,patella fera quam vocant aurem marinam,Ariſtot.4.Animal.

Λεπαστὴ,ῆς,ἡ,poculi genus maioris: aliquãdo calix, dolium, Ariſtophanes.

Λέπυρον,piſcatorium vas.

Λεπίω,λέπω,percutio.

Λεπίδιον,ου,τὸ,herba lepidion,χελιδόνιον.

Λεπιδοειδῆ προσκολλήματα, καὶ ῥαφαὶ λεπιδοειδεῖς, ſuturæ & compages oſsium caluariæ,quæ vtrinque ad aures adiacent ſquamatim commiſſæ,Galen.

Λεπιδωτὸς,οῦ,ὁ,ſquamatus,ſquamis conſutus. Eſt & λεπιδωτὸς genus piſcis apud Herodot.lib. 2. ſquamoſus à Valla exponitur.λεπιδωτὸν δέρμα, pellis ſquamoſa.

Λεπίζω,μ.ίσω,π.ικα,decortico,detraho pellem,cortice diſpolio,purgo. Neutr.Accuſ.

Λεπὶς,ίδος,ἡ, lana,ſquama, lamina, vt exponit Donatus:vnde lepidus,& morbi genus,quem Latini porriginem vocant.Item λεπὶς,putamen,de nuce,in Epigram.

Λέπισμα,ατος,τὸ,cortex,ſiliqua. λεπίσματα ῥοιᾶς,malicorium ſeu malicoria,Galen.ad Glauc.

Λεπιστὴς,mendax.

Λέπος,εος,τὸ,tunica,liber,Alexand.Aphr.καρποὶ καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δέρμασιν ἠσφαλίσαντο,i.tunicis,vt vertit Gaza.

Λέπρα,ας,ἡ,lepra, quæ & ψώρα Græcis dicitur, ea verò quam hodie lepram dicimus, Græcis eſt elephantiaſis: varium enim cutis colorem ſicut in elephante facit, partim album,partim nigriorẽ:propriè ſi manifeſtas ſquamas facit ſatiſque profunda ſit.

Λεπρὰς,άδος,ἡ,aſpera,alta,alba.

Λεπρικὰ,τὰ,medicamenta leprarum, quæ cõtra lepras conficiuntur, Dioſcorid.lib.1.

Λεπριῶ, ſcaber ſum.idem Dioſcor.ibidem. λεπριῶντας ὄνυχας dixit.

Λεπρόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι, lepram patior.

Λεπρὸς,οῦ,ὁ,leproſus.ἐκ τοῦ λέπω,τὸ ἐκδέρω.Itẽ aſperitas quædam ſuper vngues naſcens,hanc Plin.ſcabrũ vocat.

Λεπρύνομαι, ſcaber fio, τραχύνομαι, vel albeſco, λευκαίνομαι apud Nicand.

Λεπρώδης,ſcaber.

Λεπτακινὸς,minutulus,in Epigram.

Λεπταλέος,tenuis,gracilis,ſubtilis.lib.2.Argon.Apol. θέτο φᾶρος λεπταλέον.

Λέπτη,ἡ,paroxyt.vrbs Leptæ: oxytonum verò,fœmininum eſt à λεπτός.

* Λεπτόκεια, λεπτῆς ἐργασίας πεποιηθέντα.

Λεπτὶς,ίδος,ἡ,hordei genus ab exilitate nomẽ adeptũ.

Λεπτόβλαστος,ὁ καὶ ἡ, tenuia germina edens.

Λεπτόγαιος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſterilis,non pinguis,parum ferax.λεπτόγεως τόπος, locus tenuis & macilẽtus,macroſus, Theophraſt.lib.2.hiſt.plant. ſic & Plin.libro 15,cap.19.λεπτόγεως πατρὶς,patria tenuis agri ſeu humi,Lucian.

Λεπτόγεων,τὸ,ſterilitas ſegetis, Thucyd.

Λεπτογνώμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,ſubtilis,acer,argutus.

Λεπτοδέρματος,ὁ καὶ ἡ,cutem habens tenuem.

Λεπτοδερμία,ας,ἡ,tenuitas corticis.

Λεπτόδερμοι,οἱ,quibus cutis tenuiſsima eſt.

Λεπτόφυλλον,ου,τὸ,tenuia habens folia, Nicander.

Λεπτόϊνος,ου,neruoſus,vel potiꝰ qui habet tenues fibras

Λεπτοκάρυα,τὰ ποντικὰ κάρυα,auellanæ, Dioſcorid.

Λεπτόκαρφος,habens ramos tenues.

Λεπτοκαρ-

Λεπτοκατακεκομμένος, η, ὁ, minutatim conciſus.

Λεπτολεσχής, καὶ λεπτολόγους vocat Ariſtoph. philoſophos de minutulis quibuſdam rebus diſputantes.

Λεπτολεσχίαι, ſubtilia nugamenta: à λεπτὸς, & λέσχη, nugæ.

Λεπτολογεῖν, de rebus tenuibus diſceptare, & friuola tractare. Ariſtoph. νεφ. λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, argutari iã cupit & ſubtiliter diſſerere.

Λεπτολογήματα, & λεπτολογίαι, ſubtiles de minimis reb° diſputationes.

Λεπτολόγος, argutus, Ariſtoph.

Λεπτομερὴς, ἐος, ſubtilis, tenuis, tenuitate particularum præditus, exilis. vnde λεπτομέρεια, ſubtilitas, tenuitas, exilitas, partium tenuitas. Et λεπτομερῶς, Eraſm. Chil.

Λεπτόμητις, prudens conſilium, calliditas.

Λεπτόμιτος, ſubtiliter textus, tenuis, filo tenui præditus, in Epigram. λεπτόμιτον φᾶρος, Euripides.

Λεπτὸν, τὸ, bucca, minutia, minutiſsimum monetæ genus, cuiuſmodi teruntium. Porrò ſeptem λεπτὰ cõficiebant æreolum, hoc eſt, χαλκοῦν. Lucæ cap. 21. βάλλουσαν ἐκεῖ λεπτὰ δύο, illuc mittentem duos minutos aſſes. Chryſoſtomus, φιλόπτωχος καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, &c. τουτέστιν ἐκ δύο μόνον ὀβολῶν, vt ipſemet exponit.

Λεπτοποιῶ, extenuo.

* Λεπτόπους, οδος, ὁ, qui habet exiles pedes.

Λεπτὸς, ἡ, ὁ, tenuis, minutus, ſubtilis, macer. κατὰ λεπτὰ, fruſtulatim. λεπτὸς κατ' οὐσίαν χυμὸς, tenuis materia, Alexand. Aphrod. λεπτὸς νοῦς, mens ſubtilis & arguta, Eurip. λεπτὴ γνώμη, exacta intelligẽtia & ſubtilis, Gal. ad Glauc. λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος, dixit Ariſtid. de iis qui paruã & imbecillem ſpem de re quapiam futura conceperũt. Et Liban. λεπτὸν pro expugnatu difficile & quod non facilẽ habet acceſſum. λεπτὸν νόημα dicitur conſilium & ſententia implicatior, nec multis expoſita & obuia.

Λεπτοσκελὴς, crura gracilia habens.

Λεπτοσύνη, ης, ἡ, gracilitas, in Epigram.

Λεπτοσχιδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, habens tenues inciſuras.

Λεπτότης, ητος, ἡ, tenuitas, exilitas, gracilitas, attenuatio, macies, ſubtilitas, argutia.

Λεπτόθριξ, χος, cui pili ſunt tenuiores, qui pilo eſt tenui. τὰ λεπτότριχα, quæ ſunt tenuiori pilo.

Λεπτοτριχώτερος, pili tenuioris.

Λεπτουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſculpo, in ſculptura & cælatura ſubtiliore & minutiore operor, ſubtiliter operor. Plato poſuit pro ſubtiliter partiri & diſtinguere, ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές. Neutr. abſol. Bud. Com.

Λεπτουργία, opus teſſellarium & vermiculatũ, & opus inteſtinum elegantis artificii, Bud. ibidem.

Λεπτουργὸς, huiuſmodi artifex.

Λεπτόφλοιος, ὁ καὶ ἡ, qui tenui eſt cortice.

Λεπτοφυὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui natura eſt tenui, tenuis & gracilis, Nonnus.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. λεπτόφυλλος δάφνη, laurus tenui folio, Gaza in Probl. Ariſt. ſect. 1, quæſt. 58.

Λεπτόφωνος, gracilem & tenuem vocẽ habens, cui vox eſt exilis.

Λεπτόχειλος, cui labrum tenue eſt.

Λεπτόχυλος, ὁ καὶ ἡ, ſucco tenuis.

Λέπτυνις apud Lycophronem, anima, mors, fatum, Pluto, Proſerpina. διὰ τὸ λεπτύνειν τὰ σώματα τῶν ἀποθανόντων, Etymolog.

Λεπτύνομαι, graciſeſco, Gaza. λελεπτυσμένος, attenuatus. λεπτυνθεὶς, extenuatus.

Λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio, Galen.

Λεπτυντικὸς, ἡ, ὁ, extenuatiuus.

Λεπτύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, attenuo, comminuo, extenuo, ſubtile reddo, ἰσχναίνω. Actiu. Accuſ.

* Λεπτυξὶς, ἀπὸ τοῦ λέπους καὶ τῆς χαρίτης.

Λεπτυσμὸς, imminutio, & quum aliquid de phalangis numero demitur.

Λεπύχαρα, dicũtur fructus extrinſecus tecti cortice.

Λεπυριάζειν, ſquamatus eſt, Gaza lib. 4. hiſt. pl. Theophraſt. ἐκ λεπυρίων, ex putaminibus, Ariſtot. 5. Animal.

Λεπυριώδης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, multis tunicis conſtans. τὰ λεπυριώδη, putamina, cellæ putamineæ.

Λεπυρίζειν, deglubere, glumas excutere, excorticare.

Λέπυρον, ου, τὸ, teſta, putamẽ oui, aut mali punici cortex.

Λεπυρὸς, οῦ, ὁ, teſtaceus, putamini oui incluſus fœtus. λεπυρὴ φυλλάς Nicandro dicitur. λεπυρῇσι σάχυι, Idem in Theriac. τὸν λεπυριζόμενον.

Λεπυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſquamis cõſtans, ſquamatus, ſquamoſus, Theophraſt. lib. 9. hiſt. plant. qui eſt tunica multiplici, Idem lib. 1. hiſt. plant.

Λέπω, μ. ψω, π. λεφα, decortico, delibro. Iliad. α. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε, i. περιελέπισεν, ὃ ἐστιν ἔγλυψε.

Λέρνη, ἡ, Lerna, locus in Argiuorum ac Mycençorum agro cõmunis, quem igni Hercules expurgauit. Zenodotus inquit eſſe fontẽ in Argiuorũ agro, prope quem Hercules cõfecit hydram, ac interanea victimarũ quum in eodem abluerentur ac purgarentur, factum eſt vt aqua corrũperetur ſtercore & ſordibus earũ rerum quæ mundabantur: vnde etiam natum prouerb. λέρνη κακῶν.

Λεσβία οἰκοδομὴ, Bud. in Pand.

Λεσβιὰς, ſcortum, λαικάστρια, fellatrix.

Λεσβιάζειν, & λεσβίζειν, Leſbios imitari: item polluere, conſpurcare, fellare. Sumptum à moribus Leſbiorum, Eraſmus Chiliad.

Λεσσὶς, paruum ſcutum.

Λέσσις, magna, aquatica.

Λεσχαίνω, de nugis diſſero, nugor.

Λεσχηνὸς, interpres, congerro.

Λέσχαι, ſcholæ, ſolia, ad otiandũ ædificia facta, Etym.

Λέσχη, ης, ἡ, loquela, confabulatio, garrulatio Vallæ: nugæ, conuentus, locus communis, æraria fabrica, cœnaculum publicum apud Bœotos. quidam dicunt lignum ſiccum, & genus cantilenę: quidam loca calida & æſtiua, Etym. Heſiod. ἐπ' ἀλέα λέσχην, i. τὸν δημόσιον τόπον, ἐν ᾧ διέτριβον οἱ πτωχοὶ καὶ διελέγοντο ἀλλήλοις.

Λεσχηνεία, contumelia, calumnia.

Λεσχηνεύειν, vide ἀδολεσχεῖν.

Λεσχηνόριος, ου, ὁ, Apollinis cognomentum apud Cornutum, propter confabulandi interdiu hominum ſtudium: congerronem dixeris.

Λεσχηνίτης, ου, calumniator, κακὸς, δεινὸς, inſanus, edax.

Λεσχηνῶνται, οἱ, Ionicè dicuntur violenti & contumelioſi, Laert. lib. 2. in Anaximene.

* Λεσχηνεῖν, χλευάζειν, ὁμιλεῖν.

* Λετμὸς, αἰνδρώσεις τὸ σῶμα ἀμυείας φασὶ λεπτωτέρου ἀφειδῶς πῶσαι κατὰ τὸ ἰσχίον.

Λευγαλέος, η, ὁ, pernicioſus, triſtis, anxius, grauis, difficilis, humidus: à nomine λοιγὸς, i. ὄλεθρος. vnde λευγαλέος θάνατος, Il. ο, hoc eſt, ὀλέθριος, χαλεπός. vnde λευγαλέως Aduerbium, grauiter, acerbẽ. Apollon. 2. Arg. λευγαλέως ἐφόβησαν. Item imbecillis apud Homerum, Odyſſ. β, λευγαλέοι ἐσόμεσθα, hoc eſt, ἀσθενεῖς. ſic Euſtath.

* Λεύγα, μέρος τι γάλακτος.

Λευΐτης, ὁ, διάκονος καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ Λευί.

Λευκαῖναι, αἱ, caſtaneæ nuces, ſic dictæ à loco Idæ montis, quem λευκὰς plurali numero appellat Galen. libro de Euchymia.

Λευκαίνομαι, albeſco, candeſco.

Λευκάκανθα, ης, ἡ, ſpina alba, ſpina candida, Theophr. lib. 6. hiſt. plant.

Λευκαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, dealbo, candidum facio, album reddo. Accuſ. λευκαίνομαι τὴν τρίχα, caneſco.

Λευκανθὴς, ἐος, ὁ, canus, vt albus flos, qui eſt flore candido. λευκανθὲς κάρα, i. caput canum, Sophocl.

Λευκανθίζω, albico, λαμπῶ.

Λευκανία, ας, ἡ, gula, guttur, ſtomachus. lib. 2. Epigram. καὶ περὶ λευκανίην βεβλημένα λαρυγγίαν, circa gulam. Apollon. 2. Arg. οὐδέ πη ἔτλη, μὴ καὶ λευκανίην δὲ φερομένης, niſi ad gulam

tt.

-ccedés,i.nauſeans.vbi Interp.λευκαίνω οἱ μὲ τὸ ἀπηρτημένον τῆ γαργαρεῶνος ἀπὸ δυσχερῶν ἀμείας δὲ τὸν λαιμὸν κὴ τὸν βρόγχον. Itē Lucania regio, dicta ſic quòd albicet.

Λευκανιόθεν,ex imo gutture.

Λευκανοί,Lucani populi.

Λευκαρίων,pro Deucalione dicitur,Etym.

Λευκὰς χαίτη, alba coma & cana, Nonn. & λευκὰς φωνή, vox candida,i. clara & aperta,apud eundem.

Λευκασμὸς,οῦ,ὁ,candor.

Λευκάσπις, argyraſpis, λευκῇ ἀσπίδι χρώμενος, albo ſcuto vtens.

Λευκαῖον,ου,τὸ,viola matronalis,Theoph.l.4.hiſt.plant.

• Λευκερινεὸς,οῦ,ὁ,ſpecies fici arboris.

Λευκερῳδιος, alba ardeola, auis de qua Ariſtoteles lib. 8.Animalium.

Λεύκη,ης,ἡ, populus arbor platano ſimilis, vt ſcribit Interpr. Ariſtoph. λεύκην ἐξαμελεινοῦσθαι,i.candidam populum mutari in nigram docet Theophr. lib.2.de cauſ.pl. Item morbi,ſiue vitiliginis genus,apud Herodot. albugo à Gaza redditur,alba vitiligo,quæ ab humore pituitoſo fit:nam eſt & nigra,quæ ab atra bile. λεύκη & λέπρη, laborãtes vrbē non adeunt apud Perſas,Herodot.lib.1.

Λευκὴ,ῆς,ἡ, alba. eſt etiam inſulæ nomen in Ponto, Etymolog.

Λευκηπατίας,ου,ὁ,formidoloſus,Eraſm.Chil.

Λευκήρετμος, ὁ κὴ ἡ, albiremis, candidos remos habens,

Λεύκιμμα,tabula ex gypſo facta,Etym. (Euripid.

Λεύκινος,ου,ὁ,populeus. Ruellius vertit populinus,lib. 1. Dioſcorid. vnde στέφανος λεύκινος, Ariſtotel.2. OEcon.i. corona populea ſeu populina.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piſcis è mugilum genere, paulò tamen candidior & minus capitatus,apud Galen.

Λευκίτης,albus,apud Theocrit.

Λευκοβραχίων, pulchra brachia habens. καὶ μέγας καλὴ, λευκοβραχίων.

Λευκογραφέομαι,qui depingit albo colore.

Λευκογραφὶς,genus lapidis.

Λευκοθέα,Matuta dea vertitur à Plutarch.in vita Camilli. Leucothea dicta, quòd quum circa Megaridem per campum quendam albicantem curreret, in furorem inciderit, adeò vt ſe in mare iniiceret. alio nomine etiã Ino dicitur, Etym. Leucotheæ hymnus eſt apud Orph.

Λευκοθέαι, Nereides à Myrſino appellantur,Etym.

Λευκόθριξ,τριχος,cui albi ſunt pili.

Λευκόϊον,ου,τὸ, alba viola,i.λευκὸν ἴον.

Λευκόκαρπος, ὁ κὴ ἡ,qui eſt fructu candido.

Λευκόκαυλος,qui eſt caule albo.

Λευκόκρας,ὁ,albus capite,canus.

Λευκόλινον, album linum, Herodot.

Λευκὸν, τὸ, candidum ſiue albugo oculi,i.ea pars oculi quæ nigrum circundat, Gaza ex Ariſtot.de Animal. λευκὰ ὑποφαίνοντες,albida oculorum leuiter pandentes,Idem lib.4.Animal. τὸ λευκὸν ὠοῦ,oui album, Galen.libro 1.ad Glauc.λευκὸν τῆ ὠοῦ,albumē,Gaza.τὰ λευκὰ,Ariſtot.ſic vocat quæ fœminis admodum puellis eueniunt, ſicut mēſtrua in pubertate,lib.7.Animal.cap.1.

Λευκόλοφος,ὁ κὴ ἡ,album conum habēs ſeu criſtam. λευκολόφους τρυφάλειαι, Ariſtoph.

Λευκοπάρειος,ου,ὁ,qui albis genis eſt.

Λευκοπάρυφος,ου,ὁ,cãdidis veſtibus indutus. Vnde extat prouerb.ἔξωθεν λευκοπάρυφός ἐστι,τὰ δ᾽ ἔνδον ὁλοπόρφυρος,in cũ qui veſtib⁹ quidē frugi vtatur,nec vllo maioris impēdii fuco inebriatis,animi verò luxu diffluat, Cęl.l.9,cap.7.

• Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, Ariſtoph.

Λευκόπυγος,ου,ὁ,mollis denotatur & effœminatus,quaſi candidis natibus, imbellis, deliciis fractus, timidus. Huic opponitur μελάμπυγος,virilis.

* Λευκοπύγη,τῆς αἰπόλιδος φυλῆς δῆμος.

Λευκόπωλος,ου,ὁ κὴ ἡ,clarus:epithet. Solis, quòd duobus equis albis vehatur: itē diei. Sophocl.in Aiace,ἐξήσω δ᾽ ἂν λευκόπωλος ἡμέρα φλέγειν.

Λευκόπυρος,ὁ κὴ ἡ, poma ſeu fructus albos ferēs,in Epigram.

Λευκόροδον,ου,τὸ,alba roſa.

Λευκὸς,οῦ,albus,candidus, albicans, canus. λευκὴν ἡμέραν διάγειν,eſt hilariter & iucundè diem tranſigere: veluti Sillius dixit, -albóſque dies horáſque ſerenas. αἱ λευκαὶ, cani,in Epigram. λευκὸν ἔαρ,album ver,propter flores,vel propter lætitiam,Interpr. Heſiodi. λευκῷ ὕδατι, Hom.de fonte. Item λευκὸς,leucus,i.ardeola,auis proprium, Philoſtr.in Heroic. auis ex ardeolarũ genere apud Ariſtot. vel potius epitheton tantùm iungendum cum ἐρῳδιὸς, quam & compoſito nomine λευκερῳδιὸν vocat.

Λευκόστικτος,ὁ κὴ ἡ, albis notis diſtinctus. λευκοστίκτῳ τετρὰ βάμοσι πώλους,equos albis notis diuariantes, Euripid.

Λευκότης,ητος,ἡ,albedo,candor.

Λευκοῦσθαι,actiuè accipitur,de quo Bud. Com.

Λευκόφαιος, ὁ, fuſcus, i. color mixtus ex albo & nigro. vtuntur & Latini hac voce, Thyle.de Col.

Λευκοφανὴς,έος,aſpectu candidus,albus.

Λευκοφλεγματίας,ὁ, hydrops,qui & anaſarca,qui totius corporis ſuperficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.

Λεύκοφρυς ἀγορὴ,cana fori facies,Herodot.

Λευκοχίτων,ωνος,habēs tunicam albam. Homerus,λευκοχίτωνα.

Λευκόχροια,candicantia.

Λευκόχροος,ὁ,albus,corpore nitidus.

Λευκόω,ῶ,μ.ώσω,dealbo,albifico,Cyrill.

Λευκτρικὸς,ου,ὁ,Leuctricus, Leuctrenſis.

Λευκώλενος,ου, ὁ κὴ ἡ, habens albas vlnas. Epitheton Iunonis, propter aeris perſpicuitatem. Iliad.α,λευκώλενος ἥρη,i.λευκοβραχίων,κὴ ἐπὶ μέγεθος,καλὴ,λευκοβραχίων.

Λεύκωμα,ατος,τὸ,albugo,album oui. Accipitur etiam pro λελευκωμένου γράμματείου,i.tabula albo colore inducta, ſicut album Latinè, Bud. Comm. ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, perſcribens in albo, Demoſth. ἐν τοῖς λευκώμασι,in albedinibus iis quæ leucomata dicunt, Politian. in Problem. Alexand. Aphrod.

Λεύκωμον,& Λεύκωσις,idem quod λεύκωμα.

Λευκωπὸς,ου,ὁ,albus aſpectus.

Λευκῶπις,ιδος,ἡ,habens oculos albos.

Λευκωσία, vna Sirenum.

Λευμωνία, loquacitas, facetiæ, iucunditas, conſternatio.Item puritas.vnde λευμωνὲν ὕδωρ vel λαμωνόν.

Λεῦραι,inuenire.

Λευρὸς,οῦ,ὁ,latus,planus, tenuis, perfectus, cauus, humilis,λεῖος,ὁμαλὸς,μὴ τραχὺς,πλατύς.

Λεύσιμος,funeſtus,exitialis. Euripid.in Heracl. κὴ λεύσιμον ἄρας.in Oreſte,λευσίμῳ πετρώματι.

Λεύσσω,μ.σω,video,aſpicio. Iliad. λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, id eſt,βλέπετε,ὁρᾶτε.

Λευστὴρ,ῆρος,ὁ, dignus qui lapidetur, apud Lycophronem,lapidator, Herodot.

Λευστὸς,viſibilis,lapidatus.

Λευχαῖον, Leuchæum,nauale Corinthiorum.

Λευχείμων,ονος,ὁ,albis indutus,albatus, vt apud Horat. Ille repotia, natales,alióſve dierum Feſtos albatus celebret,Bud.in Annot.

Λευχειμονέω,μ.ήσω,π.ηκα, albis induor, λευκὸν ἀμπίσχομαι. Neutr.abſol.λευχειμονοῦσαι, niueis induta veſtibus.

Λεύχεται,dormit.

Λευχλευάζειν,nugari. malim λεχλευάζειν.

Λευχεπατίας,ου,ὁ, timidus, quòd metuentibus hepar albeſcere credatur.

Λεύω,μ.σω,π.ευκα,lapido,λιθάζω,lapidatione obruo. ſic vertit Bud.apud Philonem.

Λεχάειν,lectum,hoc eſt concubitum appetere.

Λεχεποίης,ου,ὁ,herboſus,herbas producens, vnde ſiunt tori. Iliad.δ,ἰδὲ πτελεὸν λεχεποίην. λεχεποίη,ripæ gramineæ, Herodotus.

Λέχεται

Λέχομαι, μ. λέξομαι, π. λέλεγμαι, cubo. Depon. abſol.

Λέχος, εος, τὸ, lectus, coniugium, Homer. Iliad. γ, ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λεχέεσσι, i. cubilibus, κοίταις.

Λέχριος, ου, ὁ, obliquus.

Λέχρις, ex obliquo, obliquè, πλαγίως.

Λεχὼ, όος, ἡ, puerpera.

Λέχω, μ. λέξω, π. λέλεχα, facio dormire, Neutr.

Λεχῶν, fruticoſum, herboſum.

Λεχωΐδες ὧραι, horæ ſeu tempora partus, Nonnus. & λεχωῒς γυνὴ, puerpera, idem Nonnus.

Λεχώϊος, ου, ὁ, puerperio condecens. Apollon. 2, λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται, his parant balnea luſtrica.

Λεωβάτης, via.

Λεωκόρειον, templum Athenis filiarum Leo, Etym.

Λεωκόρητος, λεωλέθριος, ἢ λεωκόρητος, παντελῶς ἐξολοθρευόμενος

Λεώλης, perditus.

Λεῷμι, perfecero, τέλοιμι.

Λέων, οντος, ὁ, leo: παρὰ τὸ λάω τὸ βλέπω, ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ ζῶον. vnde ἡ λέαινα, hæc leæna. De leone quadrupede fera vide Ariſtot. & Oppianum in 3. & 4. libro de venatione. Eſt & leo marinus apud AElianum. Et leo ſerpens Nicand. in Theriac. vide ſuperius Λέαινα.

Λεοντηδὸν, terribiliter, leonis inſtar.

Λεωπέτρα, & Λεωπετρία, planum ſaxum.

Λεωργὸς, οῦ, ὁ, Promethei epitheton apud AEſchylum, ferociſsimus, nihil non audens, πάντολμος, qui pro populo moritur, qui populo operis occaſionē ſubminiſtrat, vt Prometheus tradito igni mortalibus. Xenop. καὶ τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον, id eſt, confidentiſſimum & audaciſſimum.

Λεὼς, ὼ, ὁ, Atticè, populus, turba. Sophocl. ἐνάλιος λεὼς, inſulanus populus.

Λέως, vel λεῶς, aphæreſi pro τελέως, abſolutè, perfectè.

● Λεωσφαιρίδες, λεπτόπτεροι, καὶ θυμαιώδεις, ἐπὶ τῶν χλωρῶν καὶ λεπτῶν.

Λεωφόρος, ου, ὁ, λαοφόρος, via publica, Philo de mundo: vbi à Budæo vertitur vehicularis via. Proſtitutā fœminam λεωφόρον dixit Anacreon.

Λῆ, vult.

Ληάζω, λέαν ἀποδέζω.

Λήβολια, ας, ἡ, forica, publicum ſterquilinium, δημοσία, κοπρία.

Ληβόλος, pro λιθοβόλος, lapides iaciens, vel dignus qui lapidetur.

Λήβω, λαμβάνω: ſed eſt obſoletum.

Λήγω, quieſco, deſino, ceſſo, Alexand. Aphrod. ἐν μείζοσι λήγουσι, in maioribus finem faciunt. Cum Genit. Homer. Iliad. α, λῆγ' ἔριδος, modū impone cōtentioni, deſiſte cōtentione. Iſocr. λήγειν τῶν πόνων, finire labores. λήγω τῆς ἀμαθείας, Plato de Leg. λήγω τῶν κακῶν, deſino in malis verſari, Idem in Epiſt. λήγει ἐπὶ πορθμίδα, Dionyſ. de ſitu orb. ἐν σοὶ μὲν λήξω, Homer. μήποτέ σοι λήξειεν αὐτὴ ἡ μεταμέλεια, nunquam tibi deſinat pœnitentia. Xenoph. lib. 5. Pæd. i. nunquam deſinat te pœnitere. λήγω cū Participio alterius verbi. Plato in Epiſt. ἀναγκαῖον δ' εἶναι πάντας τὰς πόλεις εἰς τυραννίδας τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν, nunquam deſinere mutari. λήγω ποιῶν, Plato in Legibus.

Λήδανον, ου, τὸ, ledanum. ſic dicitur quædam ſpecies aromatis Arabiæ, Herodot. lib. 3.

Ληδάριον, & Λήδιον, tunicula vilis, æſtiua, vetus, Etym. obſoleta & detrita plagula. Euſtath. Iliad. σ, λήδιον ἔνδυμα, indumentum tenue ac laxum.

Ληδεῖν, feſſum eſſe.

Λῆδον, τὸ, ladanum fruticis genus, apud Dioſcorid.

Λήζομαι pro ληΐζομαι, in Epigram.

Λήθαιος, obliuioſus, vel obliuionem inducens.

Ληθαίω, obliuiſci facio, λαθεῖν ποιῶ.

Ληθαργικὸς, οῦ, ὁ, veternoſus.

Λήθαργος, ου, ὁ, morbus eſt, quē Latini veternū appellāt, inexpugnabilis penè ſomni neceſſitas, vt ſcribit Celſ. l. 3, cap. 20. Dictum ἀπὸ τῆς λήθης, hoc eſt obliuione: nam eo morbo accidit obliuio omniū rerū, à pituita poſteriores vētriculos cerebri occupāte, in quib' eſt memoria: hoc enim vitio memoriæ ſedes torpet. Lethargus, veternus, affectus apud medicos phrenitidi cōtrarius. Itē languidi ac torpeſcentes ac ſegnes vocantur λήθαργοι, teſte Zenodoto.

Ληθεδανὸν, obliuionē pariens. ληθεδανὸν φάρμακον, pharmacum obliuionem inducens, Lucian.

Ληθεδὼν, όνος, ἡ, obliuio, in Epigram.

Λήθη, ης, ἡ, obliuio, lethe. Lucian. de luctu, καὶ ποτὸν μνήμης πολέμιον, λήθη γοῦν διὰ τοῦτο ὠνόμασται, potio memoriæ hoſtis: vnde & lethe dicta.

Λήθιος, clancularius.

Λήθομαι, obliuiſcor. Genit. Homer. Iliad. α, θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων, i. οὐκ ἐπιλάθετο.

Λῆθος, ητος, ἡ, obliuio.

* Ληθύδριον, τὸ εἰς λήθην ἄγον φάρμακον.

Λήθω, μ. λήσω, π. λέληθα, lateo, λανθάνω. Accuſ. Heſiod. οὐδ' ὁ λήθει, neque eum latet. Homer. Iliad. α, οὐδέ σε λήθω.

Ληϊάνειρα, iniiciens viris mulierum amorem: ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι τοὺς ἄνδρας.

Ληϊὰς, ἡ, bello capta, δοριάλωτος.

Ληϊβότειρα, ας, ἡ, ſegetem paſcens.

Ληϊβότειρος, ου, ὁ, ſegetes depaſcens.

Ληϊβότης, aper.

Ληϊδάριον, ληδάριον, θερίστριον ἢ ἀτελὲς ἱμάτιον θερινὸν, Ariſtoph.

Ληΐδιαι χεῖρες, captiuæ manus, in Epigr.

Ληΐδιον, λήδιον.

Ληΐζομαι, μ. ίσομαι, π. λέλησμαι, prędor, expilo, vaſto ſegetes, poſſideo, latrocinor Vallæ: intercipio, interuerto, abigo prædas, diripio, ex præda cōparo, in prædā ago. Heſiod. οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, id eſt, κτᾶται, ſibi comparat & habet.

Ληΐζω, latrociniis infeſto, Thucyd.

Ληΐη, ης, ἡ, præda, Herodot. ἀπὸ ληΐης ζῶσι, viuunt ex rapto. ληΐην θέσθαι, diripere. ληΐην ποιεύμενος τῷ στρατῷ, prædas agēs exercitu, Herod. lib. 1, κατὰ ληΐην ἐκπλώοντες, prædandi gratia nauigantes.

Λήϊον, ου, τὸ, ſeges, fruges, campus ſegetum, σποφόρος χωρίον. λήϊον τοῦ σίτου, herba tritici, Ariſtot. 9. Animal. περὶ λήϊον, in aruis colendis.

Λῆϊος, ου, mutilus, vilis.

Ληῒς, ΐδος, ἡ, præda, poſſeſſio ex præda. Odyſſ. ξ, καί σφιν ζωὸς ληΐδα δῶν, hoc eſt, λῆϊαν. ληῒς etiam pro captiua accipitur. Item pro quadrupedibus, vt ſunt oues. Heſiodus in Theog. σὺν Ἑρμῇ ληΐδ' ἀέξειν, i. pecus augere. vbi Interpres, ληΐδα τὰ τετράποδα λέγει, ἀπὸ τοῦ τὰ λήϊα κατανέμεσθαι.

Ληϊστὴρ, ῆρος, ὁ, latro.

Ληϊστὴς, prædator, iumentorum abactor, Etym.

Ληϊστὸς, bello captus, cum prædis abactus. ληϊστοὶ βόες, boues prædabiles, i. quos vi capere licet.

Ληΐστωρ, ορος, prædo, λῃστής. Odyſſ. ε, ληΐστορες ἄνδρες. Et ληϊστεῖ μύθῳ dixit Nonnus, pro furtiuo ſermone. ληϊστεῖ χαλκῷ, i. prædatitia pecunia, in Epigram.

Ληΐτις, ιδος, ἡ, epitheton Mineruæ, quia prædæ præeſt.

Ληΐτις, bello capta mulier, captiua, prædatrix.

Λήϊτον, locus publicus vbi magiſtratus conueniunt, Etym. λήϊτον καλέουσι τὸ πρυτανεῖον οἱ ἀχαιοὶ, leitū Achæi vocant, prytaneum, i. curiam, Herodot. lib. 7.

Λήϊτος, ου, ὁ, populus.

* Ληϊτουργοὶ, δημιουργοὶ, δημιουργοί.

* Λήϊον, σπορόεσσαν, ἀλούργον, χωρίον.

Ληκᾶν, & ληκεῖν, clamare, plaudere, percutere, latrare.

* Ληκυθιάδες, ἐνόπτα ποιά.

Ληκυθίζω, puſilla voce vtor.

Ληκύθιον, ου, τὸ, parua lecythus, parua ampulla. Eſt & carminis genus trochaicum, heptemimeres, quod & ἀειμίδιον dicitur alio nomine.

Ληκυθισμὸς, cantillatio, frigillatio.

Ληκυθιστὴς, οῦ, ὁ, qui exilem habet vocem.

* Ληκυθοποιὸς,ῦ,ὁ,vaſis olearii fictor.

Λήκυθος,ου,ὁ,vas olearium, & in quo vnguenta reconduntur,quod & Latinè lecythus dicitur,penult.correp. Ariſtoph.in Pluto,τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστὸν,αἱ δὲ λήκυθοι μύρου γέμουσι,i.ſeriæ oleariæ. Cic. videtur li.1.ad Attic. copiam dicendi vniformẽ, pigmẽta oratoria, & myrothecium, ληκύθους appellaſſe, alludens fortè ad illud Ariſtoph. ληκύθιον ἀπώλεσεν. λήκυθον ἔχουσι περὶ τοῖς γνάθοις. Ariſtop. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ,i.ὡς ἐλειψεν ἡ πειθώμεσθα, Idẽ,& eius Interpr. vide Bayſ.& prouerb.apud Eraſm. Nõ eſt oleũ in lecytho, Lecytho pinguior, Lecythũ habet in malis.

Ληκυθίζειν,altius clamare,ac ſtrepitum edere.

Λῆμα,ατος,τὸ,ſuperbia,dogma,conſilium, conſtantia, fiducia,animi præſtantia,ſtrenuitas,faſtus. Ariſtophan. πφ.λῆμα μὲν πάρεστι πολὺ,i.animi præſtantia & generoſitas. Pro animo & ira.Euripid. in calce Oreſtis,& principio Medeæ. Vide in Chiliad.Eraſmi, Lemathurium. Ammon.diſtinguit à λῆμμα. λῆμα ἔχω,ſum animo præſtanti, Ariſtoph. λήματος πλέος,ſolertiæ plenus, Herodot.

Λημαπάω,ſum excelſo & ſublimi animo & intrepido, ſuperbio.

Λημάτια,τὰ,ſententiæ,conſilia.

Λημαπιᾶν,eſſe generoſum,μέγα φρονεῖν, Ariſtoph.

Λημαπίας,ου,ὁ,arrogans,ſuperbus.

Λημάω,lippio,cæcutio lippitudine. Neutr. abſolutũ. Ariſtoph.πφ.λημᾷς κολοκύνταις,lippis cucurbitis, i. λήμας ἔχεις ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μεγάλας ὡς κολοκύντας. Idem in Pluto, ὦ χρυσίου γλίσχροι γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω, i. ô mente capti, ô mentes excæcatas habentes.

Λήμη,ης,ἡ,lema,lippitudo,humor in oculis concretus, vnde lippitudo naſcitur: παρὰ τὸ λάω,βλέπω,ὅ ἐστι μή. Vide in Chiliad. Eraſmi, Saturniæ Lemæ. λήμη τὸ πηγὴς δάκρυον, Ariſtoph.

Λῆμμα,τὸ, quæſtus, captura, captio, emolumentum, merces,lucrum,ſalarium. λῆμμα καὶ δωροδόκημα, Demoſt. acceptum munus & merces. Item aſſumptio, ſumptio ſcientifica,& quæ in ratiocinationibus aſſumitur, ſiue per ſe,ſiue in ſubiectis pronuntiationibus, ſumptio Cicer. de diuinat.2, Sed demus tibi iſtas duas ſumptiones, ea quæ lemmata appellant Dialectici:ſed nos Latinè loqui malumus. Item diæta ſiue demenſum,Olynth.3. Demoſt.ad calcem. Item proloquium,poſtulatum, Ariſtot. Eſt & ſpecies λήμματος,teſte Gal.cui fides cõparatur per experientiæ lumen aliquod.

Λημμάτιον,idem.

Λημνιάδες ὠδῖνες,in Epigram.

Λήμνιον κακὸν,dicitur de maximo malo, quòd mulieres Athenienſes viros in Lemno occidiſſent. qua de re conſule Zenodot. λήμνια ἔργα, Lemnia facinora,i.deterrima, Herodotus.

Λήμνιον βλέπειν,acre obtueri & micantibus oculis, Euſtath. Iliad.α.

Λημνίσκος,ὁ,linamentum ad μοτοῦ ſimilitudinem oblonga facie faſtigiatum,apud AEginet.

Λῆμνος,inſula Thraciæ propinqua, Vulcano ſacra: ſic etiam vrbs in ea dicitur, Etym.

Λῆμος,animus.

* Λημῶντες,καὶ γλημῶντες,lippi.

Λῆναι, Nymphæ torcularium, vt Naiades fontium, in Epigram.

Λήναια,τὰ, Bacchi ſacra apud Athenienſes, in quibus concertabant poetæ ludicris carminibus ad riſum comparatis, Ariſtoph. Interpres.

Ληναῖος,quod ad torcular pertinet, Etym.

Ληναῖος, Lenæus, cognomẽ Bacchi. & ληναιον,feſtũ ei⁹. Lenæi hymn⁹ eſt apud Orpheũ. ληναῖος βάκχος,in Epigr. ὁ ἐπὶ ληναίῳ ἀγὼν, Ariſtoph. ἐπὶ ληναίῳ πομπὴ, Demoſt.

Ληναιὼν, Ianuarius dicitur, vt ſcribit Ioannes Grammaticus, quòd Dionyſio Lenæo à torcularibus dicto, feſtus dies eo menſe ageretur.

Ληνὶς,ίδος,pars nauis, quæ malum continet, apud Polluc. quæ & ἱστοδόκη & ληνὸς, apud Athen.

Ληνὶς,ίδος,ἡ,mulier Baccha. καὶ ληνὶς,ἡ μέθη, temulentia.

Ληνοβάτης,ου,ὁ,vinitor.

Ληνὸς,οῦ,ὁ,torcular, torcularium prælum lacus. vnde Lenæus Bacchus: παρὰ τὸ λεαίνειν τὰ λήνεα. Vide Pollucẽ & Theocritum Idyl.ζ. Item locus concauus in curru, in quo reponebantur ab aurigis ſcuticæ, teſte AElio Dionyſ. qui & χώνη dicitur:& mali nautici conceptaculum, quod & ληνίς.

Λῆνος,εος,τὸ,lana apud AEſchylum. Eumenides, λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον.

Ληξιαρχικὸν, liber erat, in quem puerorum nomina referebantur, qui iam tutelæ ſuæ facti erant: διὰ τὸ τοὺς υἱοὺς εἰς λῆξιν αὐτῶν ἄρχειν.

Ληξιπύρετος,ου,ἡ, lexipyretus potius quàm lexipyreta, medicinæ, quæ febres fugant. vide Hermol. in Plin.

Λῆξις,εως,ἡ,quies, terminatio, ſors, ſeu hæreditas, portio, quæ ſorte obtigit, κλῆρος. λῆξις δαιμόνων,ſedes dæmonum, Plato de Leg.1.loca quæ ſortiti ſunt dæmones.

Λῆν,idem quod λῆν,τυγχάνω, Etym.

Ληπτέον,capiendum eſt, ſumendum eſt, capeſſendũ eſt, aggrediendũ eſt, conſiderandũ eſt. Xenoph.ἔργον ληπτέον, opus inchoandum eſt & incipiendum: à λαμβάνω.

Ληπτέος,capiendus, petendus, ſumendus.

Ληπτὸς,capiens.

Ληπτικὸς,οῦ,ὁ,ad capiendum procliuis.

Ληπτὸς,captus, perceptus, ſenſilis, perceptibilis. τὰ ληπτὰ καὶ τὰ ἄληπτα, in Epigram.

Ληρέω,μ. ήσω,π. ηκα, nugor, tricor, nihil dico, garrio: propriè nefariè loquor ex ebrietate, vel ſenectutis ac ætatis vitio inepta multa effutio, blatero, mentior, tempus tero. φλυαρέω autem nimium & ſtultè loquor, deſipio, Etymol. ληρεῖς ἔχων, Atticè, pro nugaris. Ariſtoph. πφ. καὶ πάλαι, τί ληρεῖς; λῆρον ληρεῖ dicitur apud eundem Ariſtoph.in Pluto, vt dicitur μανίαν μαίνομαι, φυγὴν φεύγω, ὕβριν ὑβρίζω.

Λήρημα,nugamentum, Nazanz.

Λῆρος,ου,ὁ,nugæ, tricæ, commentum, deliratio, res friuola & nihili. Ariſtoph.in Pluto, λῆρος ὁ γὰρ παύσομαι,&c. Idem ibidem, λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, rebus friuolis coronans victores. à Terentio Pluraliter pro eodem dicitur Fabulæ. λῆρος τῷ δοκεῖ τὸ νόμισμα, futile quiddam numus eſſe videtur, Ariſtot. Polit. λήρων κάλαμον, in Epigr. Laſcaris cenſet legendum λῆρον.

Ληρῶδες,nugatorium.

Ληρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,delirus, nugator.

Ληρωδὲς,delira fabula.

Λῆς,vis: vt αἰ λῆς,ſi vis, Ariſtoph, Doricè.

Λῆσις,voluntas, electio.

Λησμοσύνη,obliuio, Heſiod. in Theog.

Λήσομαι, obliuiſcar. οὐδέ ποτε λησόμενον, i. λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον, Sophoc.

Λησταρχὸς,οῦ, ὁ, & λήσταρχος, ſicariorum ſiue latronum princeps.

Ληστεία,ας,ἡ,latrocinium.

Ληστεύομαι,agito latrocinia.

Ληστεύω,μ. εύσω,π. ευκα, latrocinor, populor, latrocinio deſpolio. Neutr. abſol.

Ληστὴς,οῦ,ὁ,latro, prædo, ſicarius, populator, graſſator. ληστὴς τῶν πραγμάτων, AEſchin.

Ληστικὸν,οῦ,τὸ,manus piratarum, latrocinium. Thucyd. τὸ,τὸ ληστικὸν,ὡς εἰκὸς,καθῄρει.

Ληστικὸς βίος,vita prædatoria, Ariſtot.1.Politic.

Ληστικώτερον,magis prædonum more, Thucyd.

Λῆστις,εος,ἡ,obliuio.

Ληστοκτόνος,ου,prædonis interfector, in Epigr.

Ληστὸς,οῦ,ὁ,prædabilis.

Ληστρικῶς,i.λῃστῶς, Interpr. Thucyd.

Λῃστρικοὶ,οἱ,prædones, Ariſtot.5.Polit.

Λῃστικὸν πλοῖον, piraticum nauigium, vt λῃστρίς.

Λῃστικὸν, τὸ, latrones, prædonum multitudo.

Λῃστικῶς, prædatiuè, furtiuè.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatrix. λῃστρίδες νῆες, naues prædatoriæ ſiue piraticæ.

Λήσω, latebo: Futurum verbi λανθάνω.

Λήτειρα, ἡ, ſacerdos.

Λητογενὴς Ἀπόλλων, in Epigram.

Λητοΐδης, ου, ὁ, Latonæ filius, Apollo, Ibidem.

Λήϊτον, publicum.

Λητουργεῖν, obire munus publicum.

Λητουργὸς, οῦ, ὁ. vide λειτουργός.

Λητὼ, όος, ἡ, Latona, ὅθεν κυανόπεπλος γὰρ καλεῖται ἡ θεὸς, filia Cœi & Phœbes, Heſiod. in Theog. hæc à Ioue compreſſa peperit Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν.

Λητωὶς κούρη, Diana Latonæ filia, in Epigr.

Λητῷος, Latous, Apollo, Ibidem.

Λήγω, μ. λήξω, π. λῆχα, deſino. Neutr. Genitiuo. ἔληξε τοῦ θυμοῦ, ſtomachari deſiit.

Λῆψις, εως, ἡ, captura, occupatio, χείρωσις, accipiendi actus, acceptio, acceſſio, expugnatio. τῶν ῥᾳδία ἡ λῆψις ταχεῖα, ab his facilè aufertur, ab his facilè capiunt, Ariſtot. in Rhetoric. πρὸς λῆψιν, ad capiendum, Plato libr. 1. de Republ. ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λῆψις βλαβερὰ γίνεται, id eſt, redditio & receptio. εἰσφοραὶ & λήψεις opponuntur inter ſeſe, apud eundem, Ibidem.

Λήψομαι, capiam. vide λαμβάνω.

Λιάζω, μ. άσω, π. ακα, ſeparo, χωρίζω, dirimo, λύω, ἐκκλίνω, ἐκφεύγω, fugio, declino, erro, euito. Act. Accuſ. Il. ἱπποι ἀψ ὄχεσφι λιασθέντες, ſeparatus. Idē Od. δ. λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, id eſt, diſceſſit in ventos & diſparuit. Et Odyſſ. ε. ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, i. egreſſus ex fluuio. Euripid. ἀπὸ δὲ ψυχὴν σ' ἐλιάσθη. Laſcar. ψυχὴν τῶν λίασ' ἐκ μελέων, animā ex ſuis membris ſeparauit.

Λιάμαδοι, caprarii paſtores: παρὰ τὸ λίαν ἀμαδεῖς εἶναι, Etymolog.

Λίαν, nimis, valde, admodum, λίην: priore communi, longa, Odyſſ. ξ. ἐν γὰρ ἐχωσάμενο λίην, i. πάνυ. & breui, Ody. γ. ἐπεὶ λίην λυγρά. λίαν ἐκ περισσοῦ, ſupra modum.

Λιαρὸς, οῦ, ὁ, callidus, temperatus, ſuauis. Odyſſ. ε. οὖρον δὲ προίηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε, id eſt, χλιαρὸν ἢ πρᾶον, placidum. Et Appollon. 2. λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλλιπεν αὔρη, aura leuis & liquida.

Λιάσθη. Odyſſ. δ. ἐχωρίσθη, Didym. vide λιάζω.

Λίβα, pro λιβάδα. λίβα τὴν δὴ μελόντης, in Epigr.

Λιβάδιον, herboſus locus.

Λιβάζω, ſtillo, defluo, perdo, σκεδάω.

Λιβανικὸς, οῦ, ὁ, thureus.

Λιβανῖτις, ἡ, proprium deæ cuiuſdam apud Lucianum.

Λιβανομάντις, εως, ὁ, qui ex iis quæ diis adolentur futura coniectat. dicitur & ἐμπυρόμαντις, Euſtat. Iliad. ω.

Λίβανος, ου, ὁ, thus, arbor thuris, Libanus mōs Arabiæ. differt à λιβανωτός.

Λιβανώδης, εος ὁ καὶ ἡ, odoratus.

Λιβανῶτις, ἡ, thurea, roſmarinus, Gaza ex Theophraſt. hiſtor. plantar. lib. 9.

Λιβάνωτον, τὸ, thus, Herodot. lib. 3.

Λιβανωτὸς, ου, ὁ, ὁ τοῦ λιβάνου καρπός. pro arbore Theoph. lib. 4. hiſt. plantar.

Λιβανωτοφόρος, ου, ὁ, thurifer.

Λιβὰς, άδος, ἡ, ſtillatio, gutta, fōs, latex, aqua, ſcaturigo, locus amœnus & humidus, ſtagnum, Gaza l. 2. hiſt. plāt.

Λιβδύομαι, immergor, Etym.

Λιβδύειν, ſeparare.

Λίβες, Africi venti.

Λίβηθρον, τὸ, incilis foſſa, aquæductus apud AEliū Dionyſ. receptius tamen eſt per ει, λείβηθρον.

Λιβερὸς, humidus.

Λιβόνοτος ἄνεμος, ὁ μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου πνέων, inquit Ariſtot. de mundo, i. Libonotus ventus, inter Africum & Auſtrum ſpirans. alii λιβοφοίνικα vocant, inquit idem Ariſtot. ſpirat autem inter meridiem & hybernum occidentem, inquit Plin. lib. 2, cap. 22.

Λίβος, gutta, lachryma, diſtillatio oculorum.

Λιβοφοίνιξ, nomen venti, qui & λιβόνοτος dicitur, vt ſcribit Ariſtot. de mundo. vide ἐν τῷ λιβόνοτος.

Λιβρὸς, οῦ, ὁ, obſcurus, caliginoſus, humectus.

Λίβυες, ſerpentes quidam, Nicand.

Λιβύη, ης, ἡ, Libya Africa, hydria nigra ſepulchro impoſita.

Λιβύηθεν, ex Libya.

Λιβυκὸς, Libycus, Africus, Punicus.

Λιβυὸς, ὁ, libyus auis, quæ à galgulo odio diſſidet, Ariſtot. lib. 9. Anim. lædus à Gaza pro eodem.

Λιβυρνίδες, αἱ, naues liburnæ, piraticæ, & velociſſimæ, roſtris æreis.

Λίβυς, υος, Libys, homo ex Libya, Pœnus, Afer. dicitur etiam tibia à Poetis. λίβυς λωτὸς, λίβυς αὐλὸς, tibia Libyca. λιβυκὴ σάλπιγξ, Eurip. Item λίβυς pro vento, in Epigram.

Λίβυσσα, ης, ἡ, Libyſſa, mulier Africana.

Λιβύσσης γαῖα, Libyca regio, in Epigram.

Λίγα, ſtridulè, tenuiter, ſuauiter, ὀξέως, vehemēter. Homer. pro λιγέα, vt ὦκα pro ὠκέα per ſyncopen.

Λιγαίνω, μ. ανῶ, ſtrideo, delecto, prędico, ὀξέως φωνῶ, cano canto, deſcribo, in Epigram. ludo, de cithara, Apollon.

Λίγγω, μ. ίγξω, π. λιγχα, ſtrideo, reſono. Neutrum verbū fictum à ſono.

Λιγδὸς, cos, lixiuium.

Λιγδύω, ſonum reddo feriendo ſuperficiem.

Λίγδην, in ſuperficie, ſtrictim.

Λίγδος, ὁ, fornax, lixiuium, vnguen, ἄλειφα, χοάνη, monetæ informatura, Euſtath. Iliad. φ. apud Nicandr. pro pila ſeu mortario accipitur.

Λιγεινὸς, ὁ, canorus, in Epigram. λιγεῖα φόρμιγξ, Homer. i. λιγύφωνος, cithara dulciſona.

Λιγέως, acutè, dulciter, celeriter, vehementer. Iliad. ς. ἀγόρευε πᾶσι μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, i. ἡδέως, ὀξέως, argutè.

Λιγοπαλὲς, τὸ, imbecillum, pro ὀλιγοπαλὲς, ἀσθενές.

Λιγύθροος, ὁ καὶ ἡ, dulciloquus, in Epigram.

Λιγυρὸς, flexibilis, mobilis, Etym.

Λιγνυόεις, fuliginoſus, αἰθαλώδης, καπνώδης. Apoll. 2. Arg. ὅπωσδὲ λιγνυόεντα καπνοῦ τυφόμενον, &c.

Λιγνὺς, ύος, ἡ, fumus, fumi emiſſio. Nicand. pro flamma accipit. ppriè fuligo Latinè dicitur. Apoll. 2. καὶ λαιγῆ λιγνύϊ καὶ κατὰ τοῦ κύματος βαρὺ ὁ τ' ἀλδήσκει, i. τῇ αἰθάλῃ.

Λιγνυώδης, fuliginoſus. vnde λιγνυώδη περιττώματα, Alex. Aphr. i. fauillacea excrementa vt Gaza vertit: Politian. ſingultifica excrementa.

Λίγξε, ſonuit, fictitia vox à ſono ſagittæ aerē diuerberantis. λίγξε βιὸς, νεῦρον δὲ μέγ' ἴαχεν ἀμφίαχοι, Hom. Iliad.

Λίγος, ὁ, ſtridulus.

Λιγυηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, λιγύφθογγος, canorus, ſuauiloquēs, argutus. in Epigr. λιγυηχὴς κιθάρη.

Λιγύθροος ἠχὴ, Dionyſ. de ſitu orbis.

Λιγύμοχθος, luciniæ epithet. quòd cantu laboret.

Λιγύμυθος, dulciloquus, λιγύφθογγος, Ariſtoph.

Λιγυπνείω, i. ἡδέως ἠχῶ πολὺ, Homer.

Λιγυρίζω, canto.

Λιγύριον, ου, τὸ, ligurius lapis.

Λιγυρόθροος, ſtridulus, Dionyſ. de ſitu orbis.

Λιγυρὸς, ᾶ, ὁ, ſtridulus, acut⁹ in voce, ſuauis, ὀξύφωνος, ſtridens, vocalis, argutus. Heſiod. ἔνθα μὲν τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπιβῆσαι ἀοιδῆς. ab hoc deducitur verbum Latinum ligurio, vt ſcribit Donat. in Eunuch. Terent. qui λιγυρὸν ſuaue exponit. λιγυρὰν φωνὴν ἔχει, valet vocis amœnitate, Ariſt. 9. Anim. πτισμοῦ λιγυρῆσι, i. ἡδέαις, ἢ ὀξείαις, σφοδραῖς, Homer. λιγυρὰ ἄχεα βοᾷ, λιγυρὰς καὶ ὀξέας βοᾷ, Eurip.

Λιγυρῶς, ſuauiter, concinnè.

Λίγυς, υος, ὁ, Ligur, paroxyt. Cyrill.

Λιγὺς, ύος, ὁ, ſtridulus, canorus, argutus, facundus,

ἠδὺς, λιγυρὸς ὀξὺ, ταχὺς, priore breui. Fœmininum eius, λιγεῖα. λιγὺς ἀγορητὴς, ἡδὺς, ὁ συμβουλεύειν σεμνὸς. λιγὺς οὖρος, Homer. & ἐπιλιγὺς οὖρος, ſtridulus ventus.

Λιγύφθογγος, ὁ καὶ ἡ, λιγύφωνος, i. ἡδύφωνος, ὀξύφωνος, ſtridulæ vel ſuauis vocis, vocalis. Hom. Iliad. β, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε κηρύσσειν.

Λιγύφωνος, canorus, habens vocem ſtridulam, argutus. Heſiod. ἰσοειδὲς λιγύφωνοι.

Λιέω, capio.

Λίζω, ludo, ſtillo, ζίζω.

Λίην, admodum. λίην ἄφθονος, plurimus ſané. vide λίαν.

Λιθάζω, μ. άσω, π. ακα, lapido, lapidem iacto. Accuſ. vnde apud Chryſoſt. ὑπὸ ἰουδαίων λιθαζόμενος, lapidibus petitus. λιθάσθητι, ſuſtine lapidari.

Λίθαξ, κος, ὁ, lapillus, λιθίδιον. Item τραχὺς τόπος, locus aſper & petricoſus, Nicand. λίθαξ πέτρη, Hom. i. λιθώδης.

Λιθάργυρος, ſpuma argenti, Dioſcorid. lib. 1, & Galen. ad Glauconem.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus, Theophr. lib. 3. hiſt. plāt. Atticè λιθίδιον dici, non λιθάριον ſcribit Phrynic.

Λιθὰς, άδος, ἡ, lapis. Odyſſ. ξ, σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη πυκνῇσιν λιθάδεσσι.

Λιθεία, ſumptuoſitas.

Λιθεῦσθαι, lapideſcere.

Λίθειος, ου, ὁ, lapideus, λίθινος. Homer. ἔνθ' ἐνὶ λίθεοι κρητῆρες, &c.

Λιθιακὰ, τὰ, opus de lapidibus ſcriptum. Vide in vita Dionyſ. deſcriptoris orbis.

Λιθίασις, εως, ἡ, morbus calcularis in renibus aut veſica. Sic etiam vocantur, quum in palpebris gignuntur albicantia quædam & aſpera lapidis modo, oculúmque perpungentia.

Λιθιάω, calculo laboro. Alexand. Aphrod. Problem. 45. lib. 2, & Probl. 50, αἱ θήλειαι βραδέως λιθιῶσι τὴν κύστιν, fœminæ calculum ſua in veſica lentè concipiunt.

Λιθίζειν, lapidis qualitatem potius quàm gemmæ referre, Plin. lib. 7, cap. 37. Sic λιθίζων dicitur carbunculus languidius liuidiúſque lucens.

Λίθινος, ου, ὁ, lapideus, è lapide factus, ex lapidibus.

Λιθὶς, ίδος, ἡ, lapillus, λιθίδιον.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, ictu lapidis factus: vt li. 1. Epigram. παιοὶ λιθοβλήτου παίγνιον ἀτυχίης, de nuce arbore. λιθοβλήτων κεκρυφάλων, Ibidem.

Λιθοβολέω, μ. ήσω, π. ηκα, lapido, lapides iacio. Accuſ.

Λιθοβόλος, ου, ὁ, iaciens lapides. λιθοβόλοι, Thucyd. qui de manu lapides iaciunt, Valla.

Λιθογλυφὴς, in lapide inſculptus.

Λιθογλύφος, ου, ὁ, ſculptor lapidarius.

Λιθοδένδρον, τὸ, corallium.

Λιθοδερκὰς γέργυς, in Epigram.

Λιθόδερμος, habens corium lapideum & ſolidum.

Λιθοδόμος, ου, ὁ, architectus, faber lapidarius, qui domū extruit ex lapidibus.

Λιθοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lapidis ſpeciem gerens.

Λιθοθλάω, lapide frango.

Λιθοκάρδιος, ου, ὁ, qui eſt ſaxeo corde.

Λιθοκόλλα, gluten, quo marmora & lapides vniuntur.

Λιθοκόλλητος, ου, ὁ, gemmis vel lapillis diſtinctus ac picturatus. vnde οἱ λιθοκόλλητοι στέφανοι, apud Chryſoſt. i. è gēmis contextæ coronæ.

Λιθόλευστος, ου, ὁ, lapidatus. Sophoc. in Aiace, πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρη, i. λιθόβλητον φόνον, i. cædem lapidum iactu factam, ſeu quæ fiat.

Λιθολεύω, μ. εύσω, π. ευκα, lapido. Accuſ.

Λιθολόγημα, ατος, τὸ, ſtrues lapidum, ædificium.

Λιθολόγος, lapides colligens, architectus, qui ex lapidibus aliquid extruit, οἰκοδόμος. Thucydides, ἔχοντες λιθολόγους καὶ τέκτονας.

Λιθομόται, qui ad populum concionabantur: ἐπὶ τοῦ λίθου ὀμνύντες.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, τὸ, bipennis, inſtrumentum ſcalpendorum lapidum.

Λιθοξόος, ου, ὁ, lapicida, ſtatuari°, λατύπος, λατόμος, λιθουργός.

Λιθοποιὸς, calculum gignens. vnde λιθοποιὸς χυμὸς, humor vnde gignuntur calculi, Alex. Aphrod.

Λιθόρρινοι, οἱ, piſces ὀστρακόδερμοι, teſta obtecti, quaſi ſaxeo tergore muniti, apud Empedoclem.

Λίθος, ου, ὁ, lapis, ſaxum, pumex: vel λίθος, ἡ, gemma, politus lapis, marmor. Capitur & pro anchora, quoniam ante repertum eius vſum naues graui ſaxo firmabant. Accipitur etiam pro calculo luſorio. Moſcop. admonet maſculini generis eſſe, quum ſimpliciter lapidem ſignificat: fœminini verò, quum vel lapidem pretioſum, vel expolitum. Odyſſ. τ, ξεστὴ λίθος. Ariſtop. νεφέλ. de vitro, τὴν λίθον ταύτην ἑόρακας τὴν καλὴν τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι, lapidem pellucidum, vnde ignem accendunt. ὥσπερ ἡ λίθος καὶ τὸ ἤλεκτρον, vt magnes lapis atque ſuccinū, Theophraſt. lib. 9, cap. 18. hiſtor. plant. ἁ λίθος ἁ μικρὰ, pro ſepulchro, in Epigr. πάντα λίθον κινεῖ, Ibidem. ὄντες λίθοι, de hominibus inertibus, Ariſtoph. Exponitur etiam λίθος apud Ariſtoph. τὸ βῆμα, & τὸ δικαστήριον τὸ ἐν πυκνί. Item λίθος, calculus, morbus veſicæ, Ariſtot. 3. Anim.

Λιθόσπερμον, ου, τὸ, herba in cacuminibus iuxta folia lapillos quoſdam duritia lapidea in barbulis quibuſdam præferens, quaſi lapideum ſemen.

Λιθοσόος, & λιθοσσόος, lapidator, qui lapides iacit. Nonnus, λιθοσσόον ἱεμὸν ἱάπτων, &c. à verbo σεύω.

Λιθόστρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidibus ſtratus: à λίθος & στρωννύω.

Λιθοτομία, ας, ἡ, lapicidina. Eſt etiam carceris & cuſtodiæ nomen apud Syracuſanos, cuius meminit Thucyd. vnde arbitror prouerbium natum, εἰς λιθοτομίας.

Λιθοτόμος, λιθοξόος, Cyrill. paroxyton. Et chirurgus calculum veſicæ excindens.

Λιθότομος, inciſus à lapide. proparoxyt. Cyrill.

Λιθοτεχνικὴ, ars lapides excolentium elaborantiúmq; ad operum ornamenta.

Λιθουλκεῖται, τὸ σῦρον ἐπὶ τῆς βάσεως τὸ ἀνάθημα.

Λιθουλκοὶ, vectiarii.

Λιθουργήσει, in lapidem vertet.

Λιθουργικὴ, ars incidendorum lapidum. ad eos qui in metallis cædunt pertinere videtur.

Λιθουργὸς, ὁ, λιθοξόος, lapidarius, tector, qui legit lapides, Valla ex Thucydide, lapidum ſcalptor, lapidum afformator effigiatórque. Et λιθουργὸν, lapidarium ferramentum, apud Thucyd.

Λιθοῦσθαι, in lapidem indureſcere & lapidem fieri. Budæus Comment.

Λιθοφορέω, lapides fero, lego lapides.

Λιθόω, μ. ώσω, π. ωκα, lapideſco, lapidem genero. Neutrum abſolutum.

Λιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lapidoſus, glareoſus, lapideus. vnde λιθώδης νηὸς, apud Nonnum.

Λίκνον, vas teſtaceum.

Λίκνυξ, tinnitus aurium, mirmitio, minimus & exiliſſimus auiculæ ſonus, ἡ λιγυρὰ φωνὴ τῶν ὀρνίθων, Ariſtoph.

Λικμάω, μ. ήσω, π. ηκα, ventilo, cribro, ventilabro purgo, ἀλοῶ, trituro, comminuo, lingo, Xenoph.

Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, ventilator.

Λικμητήριον, ου, τὸ, &

Λικμητρὶς, ίδος, ἡ, ventilabrum.

Λικμητὸς, οῦ, ὁ, λικμητὴρ, διασκορπισμός.

Λικμίζω, ventilo, ἀλοῶ.

Λίκμος, ου, ὁ, ventilabrum, vannus.

Λικνοφόρος, vānum ferens, caniſtrifer, vt olim ad ſacra Bacchi ferebatur ab hominibus infimæ ſortis. vnde etiā dictum eſt de homine abiecto.

Λικνίτης, Bacchi epitheton: ab incunabulis puerorum quæ λίκνα dicuntur.

Λικνοειδὴς, ſordidus.

Λίκνον, ου, τὸ, cuna, vannus, cribrum, ciſta panaria.

Λικνοφόρος,

Λικνοφόρον, pro λικμοφόρον, apud Demoſth.

Λικριφὶς, vel λικριφις, obliquè, εἰς πλάγιον.

Λικροὶ, οἱ, rami cornuum ceruorum.

Λικτὸς, οῦ, qui glomerari poteſt.

Λικύθιον, βῖσα ἐλαίου.

Λιλαίομαι, cupio, appeto, deſydero, capto, Deponens, Genitiu. Aliquando cum Infinit. Odyſſ.ε, ὠερὶ ἄσυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, id eſt, ἐπιθυμῶ: vnde λιλαιόμενος. Idem Homer. Iliad.γ. Cum Genit. ὀλοοῖο λελαιόμενοι πολέμοιο.

Λιλύβαιον, ου, τὸ, Lilybæum.

Λιλῶ, inuideo, cupio, feſtino.

Λιμαγχεῖν, fame necare, famem imperare: vt Medici ęgrotis faciunt.

Λιμαγχονεῖν, idem: quaſi dicas, angina inediæ ſuffocare. Budæus Com.

Λιμακώδης, humidus, herbidus.

Λιμβὸς, ὁ, vel λιμβὸς, guloſus, inſatiabilis.

Λιμβρὸς, οῦ, ὁ, nox, caligo.

Λιμενάρχαι, οἱ, qui locis maritimis præſunt, vnde traiectus eſt ad exteras nationes. λιμενοφύλακες, i. portus cuſtodes, Ariſtot. Bud. in Annotat.

Λιμεναρχία, munus portuũ curãdorum, λιμενοφυλακία.

Λιμενόχος ἄκρη, promontorium eſt in ponto, portum habens. Apollon. Rhod. lib. 2, γάμψαν ἀμαζονίδων ἑξεῖης λιμενόχοιο ἄκρην. hoc promõtorium ἡράκλειος ἄκρα dicitur.

Λιμενίζω, ſum in portu.

Λιμενίτης, ου, ὁ, &

Λιμενοσκόπος, ου, portuum cuſtodiæ præfectus, qui pręeſt portibus, portunus, epithetõ Priapi. ὁ ὁρμοσκόπος, in Epigram. λιμενίτιν φυκίδα, Ibidem.

Λιμὴν, ένος, ὁ, portus, litus, ſinus maris, λιμὴν πάνορμος, Homer. Odyſſ.

Λιμήνια, quæ ad portum aut pratum attinent, Etym.

Λιμηρὸς, λιμώδης, in Epigr. λιμηρὴ ἐργασία, id eſt, λιμώδης, Ibidem.

Λιμναῖα, ας, ἡ, ſtagnum, mare, Oceanus.

Λιμνὰ, pro λιμναία, Theocrit. in Pharmac.

Λιμνάζω, μ. άσω, π. ακα, ſtagno, Neutr. Abſol.

Λιμναῖος, ου, ὁ, lacuſtris, aquatilis, paluſtris.

Λιμνακίδες, αἱ, deæ aquarum.

Λίμνη, palus, ſtagnum, lacuna, παρὰ τὸ λίαν καὶ δόλου μένειν. dicitur & de mari, & Oceano. Eſt & gymnaſiũ in Trœzena, Euripid. in Hyppol.

Λιμνῆτις, ιδος, ἡ, ſtagnea.

Λιμνοθάλατται, lacus, aut ſtagna marina, ſalſa ſtagna. ἐν ταῖς λιμνοθαλάτταις, in maritimis lacub⁹, Ariſtot. 8. Anim. in ſtagnis marinis.

Λιμνόστρεα, oſtreæ, Idem lib. 4. Anim. de cõcharum varietate: vbi tamen legitur λιμόστρεα. & aliàs λιμόστεα. λιμνόστρεα τῶν ὀστρακοδέρμων, oſtrea, Idem libro 3. de Gener. Anim.

Λιμνοκαθάρ, ὁ, lacunas purgans.

Λιμνοῦσθαι, in paludem vel lacum abire & exundare, vel in paludem redundare, Bud. Comment. ἐλιμνώθη τὸ πεδίον, campus in lacum redundauit, Gaza ex Theoph. lib. 5. hiſt. plant. λιμνωθεὶς, exundans. λελιμνωμένον πεδίον, aqua ſtagnante repletus campus, Idem libro quinto de cauſis plantarum.

Λιμνοφυὴς δόναξ, in Epigram.

Λιμνόχαρις, ſtagno gaudens, ſiue palude: ranæ epithetum apud Homer.

Λιμνῶδες, τὸ, reſtagnatio.

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſtagnans, lacum ſimulans.

Λιμοδωριεῖς, οἱ, qui fame vrgente aliquò demigrant: à Dorenſibus qui è Peloponneſo fugerant annonæ inopia, ſumpta vox eſt, Eraſm. Chiliad.

Λιμοδωριέω, fame compulſus aliquò demigro.

Λιμοκίμβιξ, κος, ὁ, ſordidus, & cumini ſector, Euſtath. vt κυμινοκίμβιξ.

Λιμοκτονέω, μ. ήσω, π. ηκα, fame neco, Actiu. Accuſat.

Λιμοκτονία, fames pernicialis. Alexand. Aphr. libro 1. Problemat. διὰ τῶν ὑγιαινόντων ἐν λιμοκτονίᾳ χρῆται τῷ φλέγματι ἡ φύσις πρὸς τροφὴν, per eſuritionem pituita pro alimento natura vtitur. Item victus ratio, quæ in ſolis potibus fit.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, Atticè, vel ἡ Doricè, fames, eſuries. ſordidũ & præparcum, λιμὸν quoque dici annotat Euſtath. in ὀδ.

Λιμοφόροι δῆμοι, famem afferentes, in Epigram.

Λιμόψωρος, malus corporis habitus ob famem.

Λιμπάνω, relinquo, Actiu. Accuſat.

Λιμφεύειν, decipere.

Λιμφὸς, ſycophanta, parcus.

Λιμώττω, μ. ώξω, π. ωχα, eſurio, Neutr. Abſolut. Lucian. ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Λῖν, leonem.

Λιναῖος, ου, ὁ, ex lino factus.

Λινάριον, τὸ, filum, funiculus.

Λίνδος, ου, aromatis genus apud Athenæum, & oppidum in Rhodo inſula. Et proprium nomen filii Cercaphi & Lyſippes, vt teſtatur Euſtath. Iliad.β.

Λίνεος, λινοῦς, lineus. Nonn. καὶ λινέῳ πεπύκαστο καλύμματι. vnde λινᾶ τὰ ἱμάτια, linea indumenta. apud Alex. Aphr. lib. 1. Probl. λινοῦς χιτῶνας, tunicas lineas, Thucyd.

Λινεργὴς ἱστὸς, tela linea, Dionyſ. de ſitu orbis.

Λινεύς, έος, ὁ, mugil piſcis.

Λινίω, intermitto.

Λινίσκος, funiculus.

Λινόδεσμος, ου, ὁ, vinculum lineum. λινοδέσμῳ σχεδίᾳ, Ariſtid. de rate Xerxis ſuper Boſphorum.

Λινόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, illigatus, funiculo vinctus, lino ſeu lineo filo vinctus. Ariſtophan. λινοδέτοις χαλινοῖς, pro retinaculis nauis, Euripid.

Λινόζωστις, ἡ, Mercurialis herba.

Λινοθώρηξ, κος, ὁ, lineo thorace indutus. Homer. Iliad.β. de Aiace, ὀλίγος μὲν ἔην, λινοθώρηξ, i. λινοῦν θώρακα ἔχων.

Λινοκαλαμὶς, linum agreſte.

Λινοπῶλαι οἱ, retia & lina vendentes.

Λινοκλώστου ἠλακάτης, in Epigram.

Λινόπεπλον, lineum, Euripid.

Λίνον, ου, τὸ, linum, lineum filum, carbaſum, nauis velũ, lana: priori breui. lib. 1. Epigram. ἀλλὰ λίνῳ τρίχαν αἱμονίῃ δῆσατε, id eſt, filo. & lib. 1. Argon. Apollon. κεῖθι δ' αὐτῷ λίνα χεῦον, id eſt, vela nauis. Homer. Iliad. ε, ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου, id eſt, δικτύου, retis. πλεκτὰ λίνα, in Epigram. ꝓ retibus auium: vnde ἄλινος θήρα, venatio ſine retibus capta, in Epigram. λίνον pro linteo, in quo dormitur, Hom. λεπτὸν ἱμάτιον interpretatur Didymus. λίνου σπέρμα κεκομμένον, lini ſemen pinſitum, Thucyd. lib. 4.

Λίνοος, ὁ, λίνεος.

Λινόπλεκτα θήρεα, feræ retibus implicitæ, aut intra caſſes obſeptæ.

Λινοπλόκος, piſcator retia plicans.

Λινοπόροις αὔραις, veliuolis ventis, Euripid.

Λινόπτης, ὁ, qui eſt à retibus, qui retia cuſtodit, & aues incidentes obſeruat.

Λίνος, ου, ὁ, cantilenæ genus, proprium ruſticorum: itẽ funis. Eſt & hoc nomine Linus, qui Herculem muſicã docuit, apud Theocrit. & alius Linus, qui ex vetuſtiſsimis poetis vnus numeratur. Item λῖνοι, lineæ ſeu lineolæ, id eſt, ſtellæ quædam à piſcium caudę partibus ſitæ: de quibus Proclus in libello de Sphæra

Λινόσπαρτος, ὁ, linigeniſta, Theoph. lib. 1. hiſt. plant.

Λινόσπερμον, lini ſemen, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. λινόσπερμον ξηρὸν μὲν τῇ φαντασίᾳ καὶ τῷ φαινομένῳ, ὑγρὸν δὲ τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀληθείᾳ, id eſt, lini ſemen quum ſiccam præ ſe ferat ſpeciem, humidam potentiam ſortitur.

Λινοστασία, ας, ἡ, ꝓ laqueo, in Epigram. quòd fixus ſtet.

Λινοστατεῖσθαι, illaqueari, in caſſes incidere. de amante extulit Plato.

Λινουργοὶ, auiculæ, in Oppiani Ixeuticis.

Λινοχλαίνης, ὁ λίνον χλαίνας ἔχων, Dionyſ. de ſitu orbis.

tt. iiii.

Λίξ, latus, obliquus, lapis.

Λίπα, pro λιπαρῷ, pingue oleum. Indeclinabile poetis. Heſi. καὶ λίπ' ἐλαίῳ χρισαμένη, pro λιπαρῷ, κατ' ἀποκοπήν. quanquam Ioannes Gramm. λίπα ἐλαίῳ exponit τοῦ ἐξ ἐλαίας. λίπ' ἠλείψαντο, oleo ſe vnxerũt, Thucyd. λίπα ἀλειψάμενος, qui corpus oleo perunxit, Theophr. lib. 9. hiſt. plant.

Λιπαίνω, μ. ανῶ, π. κα, impinguo, λιπαρὸν ποιῶ, ζυμῶ ἢ χλαίειν ποιῶ, irrigo, Accuſat. Eurip. in Hecuba. Item pro corrumpo & corrodo apud medicos vſurpatur.

Λιπάρα, inſulæ nomen, paroxyt. nam oxyt. Fœminin. eſt: à λιπαρός.

Λιπαραὶ, lenia emplaſtra Celſo dicta. Alii pinguia malunt: ſic dicta, quòd adipum, pinguedinum, oleorúmque mixtura conſtent.

Λιπαρέω, μ. ήσω, π. ηκα, obſecro, poſtulo mihi cõdonari, ſupplex inuoco, obteſtor, oro, exoro, ſupplico, adulor, ꝑmotus ſũ, perſeuero, ἐδέω, inſto, aſſiduus ſum: παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι. Accuſat. Xenophon cum Infinit. in Apolog. Socrat. τὸ δὲ μὴ ἀποθανεῖν οὐκ ᾤετο λιπαρητέον εἶναι, mortem non putabat ſibi deprecandam. λιπαρεῖς μανθάνειν, ſcire vis, Idem in OEcon. μὴ δὲ λιπάρει τῇ πόσει, neque indulgeas nimiæ potationi, Herodot.

Λιπαρέως, affatim.

Λιπαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnus, accuratus, diligens, ſupplex. λιπαρέστερον, aſsiduum magis. λιπαρέστερον τοῖς βιβλίοις ἐγκύψαντε, &c. Bud. in Epiſt.

Λιπαρία, ας, ἡ, aſsiduitas, conſtantia, tolerantia, fortitudo, pinguitudo, Interpr. Dioſcor.

Λιπαρίη, ης, ἡ, pertinacia, ſtrenuitas. λιπαρίῃ ἀντέχομεν, ſtrenuè reſiſtimus, Herod.

Λιπαρόγεων, pinguem terram habens.

Λιπαρόζωνος, ὁ ἀριπρεπέστατος, epithetum ſolis, Euripides in Phœniſſis.

Λιπαροκρήδεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens pulchras vittas in capite.

Λιπαρὸν, τὸ, pingue.

Λιπαρὸς, ά, όν, vnctus, opim⁹, pinguis, πίων, εὐθαλὴς, ferax: cui contrarium eſt λυπρός. Item maturus, formoſus, plenus, ſplendidus, lautus, nitidus, opulentus, πλούσιος, ἁπαλὸς, καλὸς, ἡδύς. Odyſſ. ο, λιπαροὶ κεφαλὰς, delibuta vnguento capita habentes, id eſt, ἠλειμμένοι. Ariſtoph. νεφ. Atticã vocat λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, terrã pinguem & opimam. λιπαρὸς χυλὸς, ſapor pinguis. λιπαρὴ ἄρουρα, tellus pinguis, Apollõnio Rhodio. λιπαρὸν γῆρας, lauta ſenectus, Dionyſius de Situ orbis. etenim ſenes vita lautiori tractari ſolent.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, axungia, pinguitudo, Gaza lib. 2. de cauſ. plant. Theophr.

Λιπαρῶς, abundanter, aſsiduè, diligẽter. λιπαρῶς γηράσκειν, eſt beatè ac delitioſè conſeneſcere, nulla premi egeſtate.

Λιπάσμος, ου, ὁ, inunctio.

Λιπαυγὴς, έος, ὁ, obſcurus, caliginoſus, cæcus, luminẽ defectus, in Epigram.

Λιπάω, μ. ήσω, π. ηκα. λιπᾷ τὸ δένδρον ὅταν βλαστάνῃ, arbor quum germinat, ſquamas corticum ſpargit, Gaza lib. 3. hiſt. plant. Theoph. ὥρα δὲ περὶ τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε διὰ τὸ λιπᾷν, ad materiam cædendam tempus tunc potiſsimũ intelligitur propter ãplitudinẽ corticis, Gaza ex Theophraſto.

Λίπε, reliquit, ἔλιπε, κατέλιπε.

Λιπελαίῳ, apocopa, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, pingui oleo. vide λίπα.

Λιφέρνητις, ιδος, ἡ, egena, inops, vt quæ φρυγίων, ĩ. virgultis quoq; careat aut abiectior ſit. Maſc. λιπερνήτης, egenus, πενιχρὸς, pauper, vel vt Ariſtoxenus, piſcator marinus.

Λιπεσάνωρ, id eſt, deſerens maritum, adultera, Euripid. Schol. in Oreſte.

Λιπήμερος, qui ſtatuto die non præſto fuit.

Λιπόβιοι, mortui, νεκροί.

Λιποβλέφαρος κύκλος, orbis, cui deſunt palpebræ, ſeu cui deeſt oculus, Nonn.

Λιπόγυιος, ου, ὁ, pedibus defectus, mancus, in Epigram.

Λιπογνώμων, λειπογνώμων.

Λιποδερμὸς, affectus eſt pelliculæ tegẽtis glandẽ adeò vt diſtrahi iam amplius non poſſit.

Λιποδρανοῦσαι, animi defectione laborantes: de mulieribus dictum.

Λιπόζυγος, ſolitarius.

Λιπόμην, ſum relictus. ὀδ. ο, λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.

Λιπομήτωρ, ορος, ὁ, qui matrem reliquit, in Epigram.

Λιπόναυς, nauis deſertor.

Λιπονηρὸς, eximiè malus: λι enim auget.

Λιπόρρινος, ου, ὁ καὶ ἡ, pelle carens, vel vuidam & lubricã habens pellem: Salamandrę epithetum apud Nicandrũ.

Λίπος, εος, τὸ, pinguedo, pinguitudo, vnguen: adeps à Gaza vertitur.

Λιποσαρκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, macilentus. λιποσαρκὴς παρειά, in Epigrammate.

Λιπόσκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebras relinquens, clarus, Nonn.

Λιποστεφάνων φύλλων, in Epigram.

Λιποστρατία, ας, ἡ, &

Λιποστράτιον, ου, τὸ, deſertio militiæ: vnde quis mulctabatur iudicio. τὸ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι, deſertorem eſſe militię, Interpr. Thucyd.

Λιποτάκτης, ου, ὁ, &

Λιπόταξ, ακτος, deſertor aciei, tranſfuga.

Λιποτριχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, depilis, ſine pilis, in Epigram.

Λιποφεγγὴς, έος, cæcus.

Λιπόφθογγος, mutus.

Λιποψυχέω, ῶ, efflo animam, relĩquo animam, morior, animo concido, in Epigram.

Λιπόωντα κεκρύφαλον, reticulum nitidum & ſplendidum, Ibidẽ.

Λιπόωντα πήγματα, Ibidem.

Λίπτω, cupio, amplector.

Λιπώδης, pinguis. τὸ λιπῶδες, pĩguitudo, quam humor copioſus & exiguus calor gignunt, vt ſcribit Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem.

Λίρινον, τὸ, oleum ex lilio.

Λιριόεις, ſuauis, odoratus, ſplendidus.

Λίριον, flos: Narciſſus propriè Atticis.

Λίρος, ου, ὁ, &

Λιρόφθαλμος, impudens, θρασύς.

Λῖς, ιος, ὁ, leo. Heliod. ἤδη γὰρ σφιν ἵκετο μέγας λῖς, ἀμφὶ δὲ τό(ωον.

Λῖς, λιτὸς, pannus lineus, ſubtilis, λεπτὸν περιβόλαιον, ſtragulum tenue.

Λίσαι, ora, ἱκέτευσον. Iliad. α, Δία λίσαι, Ioui ſupplica.

Λισσέσκομαι, ſupplico.

Λίσπος, ὁ, attritus, & vſu depolitus diminutúſque. Sic etiam dicitur cui nates ſunt graciles, ac tumore prorſus vacãt: cuiuſmodi ſunt aues. Ἀστράγαλοι λίσποι dicũtur, qui in medio pertuſi ſunt: & γλῶσσα λίσπη eadẽ ratione, ἐκτεθρυμμένη, καὶ ὀλισθηρά, lubrica.

Λισπόπυγοι, à comicis appellantur Athenienſes, quòd quum magna ex parte nautici eſſent, ob ſedendi aſſiduitatem, depyges reddebantur.

Λισσὰς πέτρα, ἡ. λεία καὶ ὁμαλὴ, Euripid. Et λισσάδες πέτραι, petræ arduæ ſeu politę, Apollon. 2. πέτραι λισσάδες ἐρρίζωνται, ἡ. ὑψηλαὶ καὶ ἀνάντεις.

Λίσσομαι, μ. λίσομαι, ſupplico, ἱκετεύω, δέομαι, precor, obſecro. Ody. ο, λίσσομ' ὑπὲρ θυέων, precor per ſacra ſeu victimas aut libamenta. Apollon. 2. Argon. ἐπὶ θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκειν, id eſt, ἐπικαλεῖσθαι, inuocare in auxilium. λίσσομαι ὑμέας ταῦτα, vbi ſubauditur εἰς, Homer. Odyſ. Et Iliad. α, ἐλίσσετο πάντας ἀχαιοὺς, id eſt, ἱκέτευσε καὶ παρεκάλει. Ibidem cũ Infinit. νῦν δέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο ἀέθειν.

Λισσὸς, læuis, planus: quaſi λίαν ἴσος. Interdum aſper, altus, accliuis, præruptus. Apollon. 2. Argon. λισσῇ ἐπιειμένη ... id eſt, ὁμαλῇ ἢ ὑψηλῇ. Homer. Odyſſ. γ, λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη, id eſt, λεία καὶ ὁμαλή,

Λίσσω, λίσσομαι.

Λιστὸς, ῦ, ὁ, ſupplicabilis, exorabilis.

Λιστραίνω, &

Λιστρεύω, purgo, fodio, polio, explano, Neutr. Accuſat.

Λίστρον, ου, ὁ, ventilabrum, πτύον σιδηροδεσμένον, vt exponit Euſtath. Iliad. φ. Nicand. Interp. exponit ξυστῆρα, id eſt, nouaculam.

Λιστρὶς, idem quod λίστρον, Etymol.

Λιστρωτὸς, lapidibus ſtratus, planus, & veluti raſus, læuigatúſque: à λιστρὶς, quod nouaculam notat, Nicand.

Λισφοὶ, αἱ, coxendices.

Λισφόω, minuo, attenuo.

Λίσχος, ου, ὁ, parcus.

Λιτὰ, pro λιτῶς, in Epigram.

Λιτάζομαι, adhortor, ſaluto, voueo, ſupplico.

Λιτανεία, ας, ἡ, ſupplicatio, litania.

Λιτανεύω, μ. εύσω, π. ευκα, rogo, ſupplico, Actiu. Accuſ. Heſiodus, φίλους λιτάνευε τοκῆας μῆτιν συμφράσσασθαι, orabat parentes, vt ſibi conſilium darent.

Λιταργίζω, curro, feſtino, ſalto, συντόμως βαίνω.

Λιταργισμὸς, ſaltatio, σκίρτημα.

Λίταργος, velox.

Λιτεῦσαι, ſupplicatum eſſe οὐ τοῦ λόγου τοῦ ἐνεστῶτος παρηγμένον, ἀλλὰ τοῦ χαρακτῆρος, Etym.

Λιτὴ, ῆς, ἡ, ſupplicatio, preces, & Macedoniæ vrbs. Litæ apud Homer. deæ ſunt.

Λιτήσιος αὐχὴν, ſupplex ceruix, Nonn.

Λιτὶς, ιος, ἡ, θύρα, ianua, oſtium, Interpr. Ariſtoph.

Λιτὶ, τῷ, ſubtili ſtragulo.

Λιτὶς, ἡ, ſquama æris.

Λιτόβορος, tenuiter nutritus.

Λιτοδίαιτον, τὸ, tenuitas victus.

Λίτομαι, λίσσομαι, ἱκετεύω. Odyſſ. ξ, Δία κρονίωνα λιτοίμην.

Λίτον, ου, τὸ, pannus, operimentum tenue, vile tegumē lineum, ὕφασμά τι λεπτὸν, ἢ τυχὸν λινοῦν, Euſtath. τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος, veſtis tenuitas, veſtis vilitas, Plut, in Apophth.

Λιτοξοϊκὸς, ad radendos lapides aptus.

Λιτὸς, ῦ, ὁ, ſimplex, frugi, tenuis, leuis, humilis, exiguus, λιτὰ δῶρα, parua dona. Phocylid. ξεινίζειν τεχέως λιτοῖσι τραπέζαις, modicis menſis. ἀντὶ τάφου λιτοῖο, in Epigr.

Λιτότης, ητος, ἡ, ſimplicitas, frugalitas, tenuitas, lenitas. Cicero Epiſt. lib. 7, Lex ſumptuaria quæ videtur λιτότητα attuliſſe. λιτότης etiam figura dicitur, quum rem magnam modeſtiæ cauſa verbis extenuamus.

Λιτουργεῖν, τὸ κακὰ λέγειν, Didymo authore, maledicere, Cyrill. & Ammon. diſtinguens à λειτουργεῖν per ει in 1. ſyllaba.

Λιτουργοὶ δημοσίων, miniſtri publici.

Λιτουργὸς, improbus.

Λίβρα, ας, ἡ, libra, obolus, numiſmatis genus apud Siculos. Iulius Pollux teſtatur λίτρα vocem eſſe à vetuſtis ſcriptoribus Græcis vſurpatam, vt probabilius ſit Latinos eam vocē à Græcis ſumpſiſſe mutuò mutata litera, quā contrá. λίτραν τῆς ζωῆς, modicum temporis, in Epigram.

Λιτρὶς, vrna.

Λίτρον, Atticè, pro νίτρον, ου, τὸ, nitrum, Ariſtophan.

Λιτῶ, cupio.

* Λιτυέρσης, ου, ὁ, cātionis genus apud Phrygios, propriū foſſorum & agricolarum. vide Adag.

* Λίτυον, ἡ βακτηρία.

* Λιτίερα, ας, ἡ, κυρίνη.

* Λιτῶς, ἀφελῶς, ἁπλῶς, ἢ ἀσφαλῶς.

Λιφαιμῶ, ſanguinem mitto, deficio corpore, exanguis fio, palleſco. vide λιφαιμεῖν.

* Λιφερνοῦντες, οἱ, in loco arboribus conſito amicè degentes.

Λιχάζω, λίπτω, ἵπτω, βάλλω.

Λιχανὸς, οῦ, ὁ, digitus index, παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. nam inter hunc & pollicem magnus hiatus, magnumque interuallum eſt. Eſt autem hic digitorum ordo, μικρὸς, παράμεσος, μέσος, λιχανὸς, ἀντίχειρ.

Λίχανος, ου, ἡ, lichanus, quædam chorda muſica, Ariſtoteles in Problem.

Λίχας, α, ὁ, Lichas viri nomen. Item ſi pollicem explices & indicem, λίχας nominatur menſus is, ὑπότημος

Λιχὴν, aut λιχήνις, morbus, qui quòd à mento prius oriebatur, mentagra à Latinis dici cœptus eſt: deinde à ſimilitudine cutis, elephantiaſis.

Λιχμάζω, μ. άσω, π. ακα, lambo apud Heſiod. λίχμαζον δ' ἄρα τοίγε.

Λιχμάω, & Λιχμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, lābo, ligurio, Actiu. Accuſat.

Λιχμηρὴς, έος, exerens linguam.

Λιχνεία, ας, ἡ, guloſitas, edacitas, liguritio, ganea.

Λιχνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, glutio, λιμβεύομαι, παρὰ τὸ λίαν χαίνειν, Neutr. Accuſat.

Λιχνοκαΐα, lucernarum accenſio.

Λίχνος, & Λιχνὸς, ῦ, ὁ, guloſus, heluo, cruda vorans, προτένθης, cupediis deditus, auidus, variis rebus ſe immiſcēs, γαστρὸς ἀκρατὴς, apud Xenoph. Plato libro 1. de Republ. οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι. λιχνοῖσιν ὄμμασι, in Epigram. τὴν ὄρεξιν λιχνοτέροις, appetitu auidioribus, Nazanzen. τὸ λιχνὸν, cupedia.

Λιχριφὶς, obliquè.

Λὶψ, βὸς, ventus, aduerſus Vulturnum flās, qui Latinè Africus dicitur, Gell. lib. 2, cap. 22. Ariſtot. de mundo, τῷ ζεφύρῳ λὶψ αἴτιος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, id eſt, Africus ex fauoniis ſpirat ab occaſu brumali. ſignificat etiam pugnam & guttam, Etym.

Λιψύδριον, ου, τὸ, regio ſiticuloſa, vel inaquoſa montis, Atticæ, χωρίον ὑπὲρ Πάρνηθος ἄνυδρον.

Λιωργὸς, οῦ, ὁ, κακοῦργος.

* Λόβαι, αἱ, χεῖρες.

Λόβιον, pars gibba hepatis.

Λόβοι, οἱ, faſeoli, ita dicūtur teſte Galen. lib. de alimentis, quòd eorum ſiliqua ſola ſit edendo.

Λοβὸς, infima auricula, fibra aurium: vnde ellobia: ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν: eam enim prehēdimus, quum admonemus. Dicitur etiā eodem nomine pars auris ſuperior, & ſumma omnia, λοβοὶ poſſunt dici, vt in iecore λοβοὶ, partes inferiores aut ſuperiores, & fibræ quibus pulmo cordi circundatus eſt. λοβὸς ἥπατος, Nazanz. Dicitur item ciceris aut fabæ vas & ſiliqua. Item omnis folliculus in quo cōtinetur ſemen, λοβὸς dicitur: atq; adeò vaſculum, in quo ſemen reponunt agricolæ, & quo includuntur fructus. συνάπτονται πρὸς τὸν λοβὸν, ſiliquæ copulantur.

Λοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſiliquaceus.

Λογάδες, οἱ, delecti ciues, prudētes, proceres, primores, cohortes, copię. λογάδες ἀφ' ἑκάστων, i. ἐκλελεγμένοι, inter ſuos electi, Thucyd. λογάδας ἔχων τριακοσίους, delectum trecentorū habens. λογάδα στρατιὰν, delectū exercituū, in Epigr. Nicand. oculi ſignificātur λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, albugo oculi, qua ſignificatione & λογχάδες ſcriptum inuenitur.

Λογάδην, Aduerb. electè, collectim. λογάδην φέροντες λίθους, collectos paſſim lapides ferentes, id eſt, ἐπιλέκτους. λίθων λογάδην πεποιημένος, ſaxis paſſim lectis conſtructus, Thucyd. & Idem lib. 6, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις, electis ſaxis ac lignis.

Λογάρια, τὰ, ſermocinationes, verbula, oratiunculæ.

Λογγάζω, μ. άσω, tardo, moror, inuideo.

Λογγάνα, λογγῶνες, ſaxa, de quibus naues retinaculis ligatæ ſtant.

Λογγεύω, tingo.

Λόγγη, ης, ἡ, τάφος.

Λογγὼν, ſaxum in portu, Etymol. lapis palúſve de quo nauis funes religantur.

Λογγῶνες, ſaxa in portu, quibus naues alligantur.

Λογεῖον, ου, τὸ, locus vbi conueniunt conſulentes, pulpitum, vbi recitantur comœdiæ, theatri locus. Eſt etiam

genus crateris, Etym.

Λογέμπορος, Sophiſtæ epitheton.

Λογιεὺς, ίος, ὁ λογογράφος.

Λογία, ας, ἡ, conuentus, collatio, collectio, collecta, eleemoſyna, quam Paulus ἀλογίας etiam vocat ad Corinth. 1, cap. 16. περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους: nouum apud Apoſtolum verbum, à colligendo ſiue legendo dictum. Appa ret enim metaphoram ſumpſiſſe à fœtibus arborum aut terræ, quæ legi dicuntur: vnde & legumina.

Λογιατροί, οἱ, vocabantur apud veteres ſophiſtæ, qui cũ artem medicam profiterentur, huiuſce opera non attingebant, quaſi verbis tenus medici.

Λογίδιον, oratiuncula, ὑπόθεσις, argumentum, Ariſtop. à λόγος.

Λογιεὺς, έως, ὁ, rhetor.

Λογίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, computo, ſupputo, conſydero, exiſtimo, arbitror, reputo, expẽdo, imputo, acceptũ fero, recenſeo, taxo, rationem deduco atque conſulo, rationem ineo, ſubduco rationem, intelligo, agito, valeo ratione, enumero, coniecto, penſum habeo, cogito, διαλογίζομαι, ἐνθυμοῦμαι, ἀριθμῶ, ἀνατίθημι, φροντίζω. Ariſtoteles 2. OEconom. αὐτοῖς ἐκ τῆς πεπραμένης μέλλει λογιεῖσθαι, ipſi vt magno empta imputaturus eſt. Ariſtoph. in Pluto, καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκεῖς, ἢν τοὺς τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα, id eſt, talis, vt quum expoſueris tres minas, impenſas referas duodecim. λογισθέντα εἰς ἀργύριον, argento æſtimata, in rationem argenti. ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, imputatum eſt ei ad iuſtitiam, Eraſm. cap. 4. ad Romanos. λογίζομαι γυναικί, Herodot. λογίζομαι τοὺς χρόνους, Demoſt. λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς, vobiſcum perpendite, Idem. λελογισμένοι οἱ τοιοίδ' βροτοῖς ὀρθῶς διάξειν τὸν βίον γνώμης μέτα, Euripid. huiuſmodi quidem ratio mortalibus rectè inſtituta eſt, vt bene vitam cum ſapientia tranſigant. τὸ λελογισμένον παρεὶς, rationem dimittens, Idem.

Λογίζω, idem.

Λογικὸς, ή, όν, rationalis, qui ratione quadam & methodo quippiã facit. λογικὸς μῦθος, rationalis fabula, Aphthõ. verbalis, poſita in dictis, Quintilian. λογικὴ στάσις, rationalis ſtatus, de quo apud Hermog. λογικὰ ζῶα, homines.

Λογικῶς, verbis, ratione, diſſerendi modo.

Λόγιμος, inſignis, eximius. οἱ λόγιμοι, proceres, λογίμη πόλις, inſignis vrbs. τὸ λόγιμον, λόγου ἄξιον, ἐλλόγιμον, Herodot. libro primo. (m°.

Λογιμώτατος, præſtantiſsimus, ſelectiſsimus, honeſtiſſi

Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, deorum reſponſum, vaticiniũ, rumor, φήτευμα, conſilium, ſupputatio, ratio, iudicium; recordatio, λογεῖον, elogium, reſponſum oratione ſoluta: ſed χρησμὸς carmine. λόγιά ἐστι, ait Interp. Thucyd. τὰ περὶ τοῦ θεοῦ λεγόμενα καταλογάδην, χρησμοὶ δὲ οἵτινες λέγονται ἐμμέτρως ἐκ θεῶν λεγόντων. θεῖα λόγια, diuina oracula, ſacræ literæ, Nazanz.

Λόγιος, ου, ὁ, eloquens, prudens, doctus, verboſus. λόγιος apud antiquos dicebatur, qui in vnaquaque natione patria inſtituta interpretari & eloqui poterat, id eſt, hiſtoriç & antiquitatis peritus, & in ea re fæcundus. poſtea omnes diſerti ſic appellari cœperũt. λόγιος, Mercurius ob id dicitur, quaſi ſtudiorum eloquentiæque præſes, hoc eſt, ὁ λόγου ἔφορος. λόγιος etiam fatidic° dicitur & vates, ſeu vaticiniorum interpres.

Λογιότης, ἡ, eloquentia, ἡ δύναμις τῆς φράσεως.

Λογισμὸς, ου, ὁ, conſideratio, cogitatio, intellectus: vnde λογισμὸς κοινὸς, ſẽſus cõmunis. λογισμὸν ἑαυτῷ διδόναι, ſecum rem æſtimare, ſecum ratiocinari, ſeſe reſpicere. λογισμὸν ἀποφαίνομαι, rationem explico, rationes refero. διὰ λογισμοῦ γίγνεσθαι, ratione fieri, Ariſtot. in Rhetor.

Λογιστέον, ratiocinandum eſt, cogitandum eſt, conſyderandum eſt.

Λογιστεύω, enumero, expendo, σκέπτω.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus in quo exercitus receſetur, & ſtipendia militiæ numerantur.

Λογιστὴς, ου, ὁ, cõputator, curator, æſtimator, expenſor. λογισταὶ etiam erãt magiſtratus Athenis, i. ratiocinatores vide Etymol.

Λογιστικὸς, ή, ὁ, ratiocinator, rationalis, cõputabilis Plinio: diſertus, ſupputãdi peritus. ἡ λογιστικὴ, ars ſupputãdi, quæ calculatoria dicitur. λογιστικὴ ὄρεξις, Ariſtot. in Rhetor. τὸ λογιστικὸν, pars animæ, quæ ratio dicitur, in qua con ſiſtit vis conſultandi, rationémque ſubducẽdi.

* Λογίστρια, ὁ λογοθέτεια.

Λογογραφέω, μ. ήσω, π. ηκα, libros condo, ſcribo hiſtoriã, vel aliud quippiam, Neutr. abſol. vel Accuſ.

Λογογραφία, ας, ἡ, ſcriptio orationum, liber, tractatus, oratio ſoluta, Hermog.

Λογογράφος, eſt orator, & qui oratione proſa ſcribit, qui ſcribit orationem ſolutam, hiſtoricus, Thucyd. de Herodot. Accipitur nonnunquã in malam partem, atq; ad vituperium pertinet. Demoſth. λογογράφους τοίνυν καὶ ὑβριστὰς ἀποκαλῶν καὶ τοιαῦτα ὑβρίζων. Et AEſchin. de Demoſt. loquens, τῷ λογογράφῳ τῷδε καὶ σκύθῃ. Ammonius diſtinguit à λογοποιός.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, ſophiſta, qui venuſtatem verborum non ſenſuum acumen inſectatur, vel qui dolum celat ſermonis ornatu, vt exponit Seruius Virgil. Interpr.

Λογόδειπνον, ου, τὸ, cœna verbis magis quã cibis cõdita.

Λογοδιαία, altercatio, verborum contentio, Athen.

* Λογοδιδάσκαλος, ου, ὁ, dicendi magiſter.

Λογοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, orationi ſimilis, ſermonem referẽs, futilis. λογοειδὴς ἡ συνθήκη, Hermog.

Λογοειδία, vitium dicitur in poemate, quando nihil in ſe doctrinæ ſolidæ habet, aut cultus, ſplendorıſve, ſed nugax eſt & futile. Nam λόγοι pro dictis ridiculis contemnendíſque interdum capitur etiam apud Terent. & Ciceronem.

Λογολεσχεῖν, nugari.

Λογολέσχης, ου, ὁ, verboſus, in Epigram.

Λογομανῶ, vehementer literis incumbo.

Λογομαχεῖν, pugnare verbis, contendere.

Λογομαχία, ας, ἡ, pugna verborum, loquax contentio.

* Λογομύθιον, ου, τὸ, oratio fabuloſæ narratiunculæ.

Λογοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, verba facio, verba fero in vulgus, μυθολογῶ, fabulor, hiſtoriam ſeu fabulas ſcribo, orationem habeo, confingo, mentior. Neutr. abſol. Plato 2. de Republ. καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων αἰσθαστέον λογοποιεῖν, cogendíſque poetæ vt ad hæc fabulas ſuas dirigant.

Λογοποιία, ας, ἡ, maledictum, multiloquium temerariũ.

Λογοποιὸς, οῦ, ὁ, λογογράφος, ſermonum ſcriptor, fabularũ ſcriptor. λογοποιὸς dictus eſt Iſocrat. quòd orationes aliis ſcriberet, non quas ipſe oraret. Item falſa ſcribens, ὁ ψευδῆ συντιθείς. vide λογογράφος in Ammonio.

Λογοπράτης, apud Nazanz. Iudç epithetũ, quòd Verbum, id eſt Chriſtum vendiderit.

Λόγος, ου, ὁ, multiplicis eſt ſignificationis. Aliquando enim eſt ſermo, ſententia, oratio: vt λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, funebres orationes habuerunt, Lucian. λόγον διδόναι, verba facere. & λόγον λαμβάνειν, aures ac cõmodare, Syneſ. Significat & λόγον λαμβάνειν, rationem exigere & repoſcere, apud Demoſthen. Apud Xenoph. ἑλλην. ς, λόγον διδόναι, eſt cauſam orandi locum dare: vel apud Demoſth. κατὰ τιμοκρ. dicendi cauſam poteſtatem facere & dare. vnde λόγου τυχεῖν ii dicuntur, quibus dicẽdi poteſtas facta eſt, apud Eundem. Apud Platonem verò in Protag. ſignificat vices dare loquendi & percunctandi, & viciſsim reſpondere percunctanti. Sed λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Demoſthen. ὑπὲρ στεφ. Andoc. περὶ μυσ. Et Plut. in Catone, eſt rem ſecum æſtimare & perpendere, vel ratiocinari & coniectura colligere. διδόναι τὸν λόγον, pro reddere rationem, Ariſtoteles ſecundo OEconomicor. ἕως ἂν τὸν λόγον αὐτοῦ δῷ, Ariſtophanes in Pluto, καὶ μὴν περὶ τούτων σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον, vobis dare rationem ſeu reddere

ratiocinari

ratiocinari apud vos, vobiſcum colloqui & diſcutere, reſpōdere, cauſam dicere: verba ſunt τῆς πενίας. λόγον ἐμαυτῷ δίδωμι, mecum rationes ineo. λόγον ἐδίδου ἑωυτῷ περὶ τῆς ὄψιος, viſum intra ſe retractabat, Herodot. λόγους ἐμεωυτῷ ἐδίδουν, apud memetipſum ſum ratiocinatus, Idē. λόγον σφίσι δόντες, inter ſe reputantes, ſecum reputantes, inter ſe collocuti, idem Herodot. Interdum tamen ſignificatio fraudis eſt, & vanitatis: vt λόγος ταῦτα, Demoſth. i. verba iſthæc ſunt, vt Terent. vel, Verba ſunt atque ineptiæ, vt Cicer. Plato Epiſt. 7, μὴ δόξαιμί ποτε ἐμαυτῷ λόγος μόνον εἶναί τις, ne viderer ad res agēdas prorſus ineptus. Vnde etiam λόγους λέγειν, pro inaniter verba fundere, verba loquaciter facere, Demoſth. & λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus diſſipare, Plato. Huc pertinet quum pro ſermone fabuloſo, ſeu fabula accipitur, vt Euſtath. tradit. vnde AEſop. ille λογοποιὸς, i. μυθογράφος dicitur. Aliquando pro ratione, i. cura & reſpectu & occaſione ponitur: vt λόγον ἔχειν, rationem habere. Plato in Apolog. τίνα ἄλλον λόγον ἔχουσιν ἀλλ' ἢ δίκαιον, quam niſi iuſtam habēt rationem. Ibidem, τάχ' ἂν λόγον ἔχοιεν βοηθοῦντες, non mirum fortaſſe ſit ſi opem ferant. Ibidem, εἶχεν ἄν τινα λόγον, mirum non eſſet. λόγον ἔχω πρὸς γῆν, rationem habeo cū terra, Gaza de Senect. λόγον τοῦ πατρὸς ἔχειν, rationem patris habere, Ariſtot. 1. Ethic. ὑπολογίζεσθαι, & ὑπόλογον ποιεῖσθαι pro eodem, rebus cōſulere, proſpicere, res conſiderare, de rebus cogitare, videre, conſtituere. λόγον ἔχειν interdū eſt proportionem habere, hoc eſt, inſtar eſſe, & ἀνάλογον εἶναι apud Syneſ. Interdum pro à ratione non abhorrere. Plato 2. de Rep. ἔχει γάρ, ἔφη, λόγον. λόγον ἔχει, conſentaneū eſt rationi, Demoſthen. λόγον οὐδαμοῦ ἔχει ταῦτα, i. ἀπολογίαν, hæc ſunt reiicienda, Plato de Legib. λόγον τοῦτο ἄξιόν ἐστιν ἔχειν, hoc eſt memorabile. λόγον ἔχουσι, Idem ibidē. κατὰ λόγον, ex ſermone, ex formula, vt par eſt, ſecundum proportionem, ex proportione, ordine, non ab re, prout ratio poſtulat, meritò, ex ratione, πρὸς μέρος, pro rata parte, pro ratione, i. modo & forma: vt ἔξω λόγου, ab re, extra propoſitum. Lucia. κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολάζεσθαι, pro ſceleris modo puniri. Plato Epiſt. 7, ἦλθον κατὰ λόγον ἐν δίκῃ, veni probabili ratione atque iure ipſo adductꝰ. κατὰ λόγον, ſeruata proprietate, Idem de Leg. Sic etiam λόγου κρεῖττον, pro eo quod maius eſt omni ratione, aut quod nulla ratio comprehendere poteſt. λόγου μείζων, fide maior. λόγου μείζω, relatu maiora. Vel pro ratione, i. cauſa: vt λόγον ὑπέχειν, rationem reddere, & λόγον διδόναι, cauſam dicere, ἀπολογεῖσθαι, κρίνεσθαι, εὐθύνεσθαι, Andocyd. Xenophon & Demoſthen. λόγον ὑφέξοντα ὧν εὖ ἢ κακῶς ἐθησαύρισεν, rationem redditurum de iis quæ vel bene vel malè theſaurizauit, Nazanz. Huc pertinet quod quū κατὰ πρῶτον λόγον dicūt, primaria ratione & cauſa ſignificant, ſiue per ſe, κυρίως: & κατὰ δεύτερον λόγον, ſecundariā & per accidens, loco ſecūdo, i. τάξιν, Hermog. Sic quum ponitur pro ratione ſubſtantiæ, i. finitione, Ariſtotel. Item pro re. Plato 2. de Repub. ἱκανῶς οἴει ἡμῖν εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου, de re dictum eſſe. ἡ κατὰ τὸν λόγον φύσις, natura ratiocinaria, Gaza. Aliquādo pro opinione, fama & exiſtimatione hominum: vt λόγος ἔχει, fama eſt. Philo de mundo, ψυχῶν τε ἄλλων εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς, animarum alias corpora ſubire mortalia ferunt. λόγον ἔχει ῥᾳστώνη, facilitatis ratio cōſtat, Plato de Legib. Idem ibidem, λόγον ἔχει ἀναπείσας, vt fama fert, perſuaſit. Sæpius tamen ſine verbo. Gregor. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, vt mea eſt opinio. οὐδεὶς λόγος τούτου, in nullo numero habetur. Ariſtoph. περὶ ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος, nulla de me eſt opinio, i. negligor. Aliquando ponitur pro diſceptatione ſeu diſputatione & argumentatione. Theophraſt. πλείων γὰρ ὁ λόγος, &c. Idem, ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον. λόγος ἐστί μοι πρὸς σέ, tecum contendo, Demoſt. Aliquādo pro libro: vt κατὰ τὸν ἕβδομον λόγον, lib. 7. Galen. λόγος ὁ ὁρισμὸς, i. definitio, Porphyr. Item λόγος, apologus. οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον, i. ἀπόλογον ſeu ſermonem canis. εἰς ἀργυρίου λόγον νόμισμα σιδηροῦν κόπτειν dixit Ariſtot. 2. OEconom. argenti loco nummum ferreum cudere. & lib. 1. OEcon. ἐν φαρμάκου λόγῳ ἡ τροφή, medicamenti loco cibus eſt. λόγος item pretium ſignificat. Sophoc. ἐγὼ οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν, ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται, nullo pretio emerim hominem qui vana ſpe fouetur. Item conditionem denotat. Plato Epiſt. 7, ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, his conditionibus me venturum promiſi. Item λόγος dicitur Filius Dei, & virtus, vt ſcribit Cyprianus. ratio item, & ſapientia eius & gloria. λόγος ἀργὸς, inertiæ ratio. λόγος δίκαιος, iuſtitiæ ratio. δίκαιος ὁ λόγος, rectè dicta, Ariſtophan. λόγος ἥττων καὶ κρείττων, cauſa inferior & potentior, ſeu ſuperior, Idem. κρείττων λόγος, inquit Interpres, i. δίκαιος. ἥττων δὲ λόγος, i. ἄδικος. λόγος χρημάτων, pecuniarum ſuppeditatio, Thucydid. λόγος ἐστί μοι, ſtudium eſt mihi, Demoſthen. λόγος μοι οὐκ ἔστι, non eſt mihi conſilium, Idem. λόγος ἥξει παρὰ σοῦ, id eſt, dices, idem Demoſthen. λόγος λέγεται, ratio redditur. τοῦ λόγου παράδειγμα, Thucydid. i. huius rei indicium. λόγου ἄξιος, Plato de Legib. θεωρήσατ' αὐτὸν, μὴ ὁποτέρου τοῦ λόγου, ἀλλ' ὁποτέρου τοῦ βίου ἐστὶν, perpendite non vtrius verbi, id eſt, non vtrius partis verbo ſit, ſed vita & moribus. λόγου τινὸς ἀξιῶ, momenti alicuius puto, Eurip. λόγου δεῖ, verbis opus eſt, dicere oportet, Demoſthen. λόγου ἔχομαι, non temerè, ſed prudenter ago, Phalaris in Epiſt. λόγου μεταλαβεῖν, ſententiæ eſſe participem, Plutarch. in Galba. λόγου χάριν, verbi gratia. διὰ τοῦ λόγου, ratione dictāte. ἐκ λόγου κρίσις γίνεται, id eſt, verbo, Demoſth. ἐξ ἑνὸς λόγου, pro ἁπλῶς, in ſumma. Ariſtoph. in Pluto, ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Dicitur & ἑνὶ λόγῳ. λόγῳ κοινῷ, publico cōſenſu, communi conſilio. λόγῳ κοινῷ χρησάμενοι, communi vſi cōſilio. λόγῳ πλείονι καθαιροῦνται τῆς αὐξήσεως, plus enim eis adimitur, quàm additur, Ariſtot. λόγῳ δεινὸν ἀκοῦσαι, res dictu quoque horribilis. διδόναι τῷ λόγῳ, memoriæ prodere, ſcribere, Gregor. τῷ λόγῳ εἰπεῖν, oratione complecti, Demoſthen. ὡς εἰπεῖν λόγῳ, propè dixerim. λόγῳ δὲ εἰπεῖν θαυμαστότερος, dictu tamen admirabilior. λόγῳ ᾔδεα, auditu cognoueram. λόγῳ μνᾶσθαι, verbo ſolùm coniugium petere, verbo tenus, Herodot. λόγῳ πυνθανόμενος, fando cognoſcens. ἐν λόγῳ συμμάχων λέγονται, numero ſociorum cenſentur. ἐν λόγῳ τέρατος τιθέασι, pro oſtento capiunt. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, & ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ ποιεῖσθαι, flocci facere. παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, καταφρονεῖν. ὡς ἐν πλείονι λόγῳ δηλῶσαι, vt pluribus verbis demonſtrem. ἐν λόγῳ ψήφων πλῆθος θέσθαι, numerum inire, Euripid. καὶ ἑνὶ δὴ λόγῳ, vt breuiter dicatur. ἐν ὁμήρων λόγῳ, obſidum loco. ἐπὶ λόγῳ τούτῳ, ad hoc ipſum. λόγον αἰτοῦμαι, accipio conditionem, Demoſt. λόγον δέχομαι, Idem. λόγον ἀπαιτοῦμαι ὑπὲρ ὧν, &c. Chryſoſt. λόγον δοῦναι εἰς ὄχλον, dicere apud vulgus, Eurip. λόγον ἐκφέρω, fero ſententiam. λόγον ἐμβάλλειν, inſtituere ſermonem, Xenoph. λόγον ἔχειν, parcere, apud Aphthonium: ſic Interp. λόγον πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ ζητοῦντες, rerum geſtarum rationem à ductore exigentes, Demoſth. λόγον λέγειν, Idem. λόγον ποιεῖν, dicendi poteſtatem facere, diſſerere, idem Demoſth. λόγον τούτων ποιοῦμαι, hos in exiſtimatione habeo. τὸν ἥττω λόγον κρείττονα ποιεῖν, cauſam inferiorem, dicēdo efficere ſuperiorem, Bud. in Pandect. λόγον ποιεῖσθαι θεῶν, deorum rationem habere, Aphthon. λόγον τοῦ δικαίου ποιούμενοι, rationem iuſtitiæ habentes, Demoſt. λόγον οὐδένα ποιούμενος, nihil penſi habens. εἰς λόγον ἀρετῆς, ratione virtūtis, Idem. εἰς λόγον ἀρετῆς νικᾷ, virtutis ratione vincit, Ariſtid. εἰς λόγον περὶ τῶν πραγμάτων καθιστάναι, ad dicendum accedere, Demoſth. ὁ κατὰ λόγον, iuſtus, Thucydid. παρὰ λόγον, παρὰ δόξαν, Interp. Thucydid. παρὰ λόγον ἐπιγενόμενος, expectatione longior, id eſt, παρὰ προσδοκίαν συμβαίνων. Thucydides, ὑπὲρ λόγον, vltra modum, ſuprà quàm dici poſſit. Aliquando λόγοι ſunt ſtudia literarum & diſciplinæ liberales, Syneſius, ναὶ μὰ τοὺς λόγους. οἱ ἔξωθεν λόγοι, ſtudia externa & diſciplinæ quæ ſeculares appellātur. Xen. ἐν τοῖς νόμοις ἔγραψε, λόγων τέχνην μὴ διδάσκειν, ne literas doceret, aut dicēdi faculta

tem & arté. Et Ariſtot. τοὺς ἐν λόγοις ὄντας, philoſophos appellat, & doctrinarum ſtudioſos. λόγοι καθολικοὶ καὶ ἴδιοι, Hermog. λόγοι, vt fabulæ & ſomnium, pro re futili & inani & nihili, Eraſm. λόγοι μυθικοί, Quintil. λόγοι τῆς μοναρχίας, rationes, Plato in Epiſtol. πολιτικοὶ λόγοι, ciuiles cauſæ, Ariſtot. in Rhetor. λόγων χάριν, Demoſt. λόγων ἅπτομαι, ad conſilium me confero, Thucyd. λόγον δὲ δοῦναι ὑπέχειν, cauſam dicere de orationibus & cõcionibus, Demoſthen. διὰ λόγων ἀφικέσθαι ἑαυτῷ, i. διαλέγεσθαι ἑαυτῷ, Euripid. λόγοις ἐπυθόμεσθα, auditu didicimus. λόγοις κοινοῖς χρώμενοι, commune habẽtes colloquium. ἐν λόγοις εἶναι, hominum ſermone celebrari, apud Ariſtot. λόγους πολλοὺς ἔχει τὸ πρᾶγμα, res multa verba habet, i. eſt capax & admittit, i. poſſunt de ea dici multa, Euripid. λόγους γιγνομένους, ſermones factos, i. verba fieri, Demoſth. λόγους διδόναι, rationes afferre, Plato in Epiſt. πρὸς δὲ τούτοις, ἔτι σαφεστέροις τούτων εἰς ἔλεγχον λόγοις ἐγὼ δεικνύοιμ' ἄν, &c. ad hæc etiã alia dicerem ſuperioribus clariora probarémque, &c. λόγους εἰπεῖν, verba facere, Demoſth. λόγους ποιεῖσθαι περὶ πολιτείας, de rep. conſultare. λόγους ποιεῖν, & λόγους ποιεῖσθαι, verba facere, orationem habere, Demoſth. Ariſtot. 2. OEcon. dixit λόγους ἐποιήσατο πρὸς τὴν ἑτέραν στάσιν, apud alteram factionem verba facit. λόγους πρὸς αὐτὸν ποιούμενος, eum alloquens. λόγους προσφέρω σοι, tecum habeo ſermones, Thucyd. εἰς λόγους ἰέναι, ad colloquium venire, Xenoph. ἐς λόγους ἦλθον τοῖς ἱκέταις, cũ ſupplicibus venerunt in colloquium, Thucyd. & ἐς λόγον ἐλθεῖν, Ariſtoph. pro eodem.. ἐς λόγους Καμβύσῃ ἐλθεῖν, in collocutionem Cambyſis venire, Herodotus. λόγος ἀργὸς, inertiæ ratio, vel ignaua ratio: ita enim appellant philoſophi genus argumenti, quod neceſsitatem nullam cur ita eſſet, afferret.

* Λογοτύπος, ου, ὁ, argumentationis dialecticæ forma.

* Λογυόεν, ου, τὸ, vitrum, ὕαλος.

* Λόχαι, αἱ, fruitiones, ἀπολαύσεις.

Λογχαῖος, haſtatus.

Λογχὰς, albugo, albũ in oculis, Etym. ſcribitur & λογάς.

Λόγχη, ης, ἡ, lancea, ferrum haſtæ, & quies, pars.

Λογχήρεσιν ἀσπισταῖσιν, ſcutatis, Euripid.

Λογχήτης, ου, ὁ, ſatelles.

Λογχῖτις, lanceola herba.

* Λόγχια, τὰ παιδία θεῶν.

Λογχόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, tẽdo in acutũ, Depon. abſol.

Λογχοφόρος, οῦ, ὁ, lanceam ferens, δορυφόρος.

Λογχωτὸς, οῦ, ὁ, longus vt haſta. λογχωτὸν δίθυρσον, in Epigrammate.

Λόεσθαι, pro λούεσθαι, Heſiod. vide λόομαι.

Λοεσσάμενος, lotus. οὔτι λοεσσαμένη τέρενα χρόα, &c. λοεσσαμένη, lota ſeu lauans, Heſiod.

Λοέσας, qui lauit, in Epigram.

Λοέσσεται, lauatur, Ibidem.

Λοετρὸν, ου, τὸ, lauacrum, balneum.

Λοετροχόοι τρίποδες dicebantur in quib* calefiebat aqua, qui & αἴθωνες ἐμπυριβῆται dicuntur, Euſtath. Iliad. 9. vide in Τρίπους, Athenæus lib. Dipnoſoph. 2.

Λοετροχόος, ου, ὁ, balneator, tripus.

Λοέω, μ. ήσω, π. ηκα, lauo, Actiu. Accuſat. pro λούω poeticè, reſoluta diphthongo.

Λοίαξ, fœnum aridum.

Λοιβᾶσθαι, libare.

Λοιβάσιον, vas oleo dicatum, & quod oleum in ſe continet, Bud. Comm.

Λοιβεῖον, ου, τὸ, vas ad ſacrificandũ, vas è quo diis oleum libabant, vt σπονδεῖον, ex quo merum.

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libamen, libatio, θυσία: à λείβω. λοιβὴ οἴνου, vini libatio, Plato de Leg. λοιβαὶ, δι' εὐχῶν θυσίαι.

Λοιγαῖα ἐσθὴς, veſtis lugubris apud Lycophr.

Λοίγιος, ου, ὁ, peſtifer, mortem ferens. Iliad. α, ἦ δὴ λοίγια ἔργα, i. ὀλέθρια. à Nonno λοίγιος ὥρη, dicitur hora funeſta.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, exitium, pernicies. Homer. Iliad. ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνειν, i. ὄλεθρον. vnde βροτολοιγὸς ἄρης.

Λοιδορέομαι, conuitior, conuitium dico. Datiuo. Philoſtr. λοιδορούμαι σοι, tibi conuitior, Lucian. τί μοι λοιδορεῖς quid me oneras maledictis? Capitur etiam paſſiuè pro malè audio, conuitio afficior, apud Iſocr. εὕροι δ' ἄν τις αὐτοὺς ἐν μὲν ταῖς πρὸς ἀλλήλους συνουσίαις λοιδοροῦντας καὶ λοιδορουμένους, i. maledicentes & malè audientes. Ariſtophan. περὶ τοὐνόματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα, de nomine hæc inter nos conuitia ingerebamus, ita contendebamus. Plato in Epiſt. 7, ὑπὸ πολλῶν γὰρ τῆς τότε πολιτείας λοιδορουμένης, &c. quũ enim tum reſpub. improbaretur à multis.

Λοιδορέω, μ. ήσω, π. ηκα, conuitior, mordeo, increpo. Accuſ. Ariſtophan. νεφ. λοιδοροῦσί με, probris me inſectantur. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ὄξινον, Idem.

Λοιδόρημα, ατος, τὸ, conuitium.

Λοιδορημάτιον, ου, conuitiolum.

Λοιδορία, ας, ἡ, conuitium, iurgium, ſales conuitioſi, irriſio, dicacitas. Demoſth. περὶ στρ. τῶν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως.

Λοιδορίας ἔχοντα ὑπομνήματα, libelli diffamatorii, Herm.

Λοιδορισμὸς, οῦ, ὁ, obiurgatio. reiicit hanc vocem Thomas Magiſter, & λοιδορίας probat.

Λοίδορος, ου, ὁ, conuitiator, maledicus.

Λοιδοροῦμαι, τὸ λοιδορέω. vide Λοιδορέομαι.

* Λοίθον, ου, τὸ, fames, λιμός.

* Λοίκορ, ορος, ὁ κέγχρος, ſerpentis genus, milium.

Λοιμεύομαι, corrumpo, noceo, contagione inficio.

Λοίμη, pernicies.

Λοιμικὸς, οῦ, ὁ, peſtilens. vnde λοιμικὴ ἀπόῤῥοια, peſtilens effluentia, Alexand. Aphrod.

Λοιμὸς, οῦ, ὁ, peſtis, contagium, corruptio, ἀέρος θάνατος, aeris mors, vt Philo definit lib. de mundo. Significat etiam virum peſtiferum & ſceleratum, Ariſtid. λοιμοὶ καὶ φθόροι πόλεως.

Λοιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, peſtilens, peſtifer.

Λοιμώξαντες, peſte laborantes.

Λοιμώττειν, ſæuire peſtilentia, laborare peſtilentia.

Λοιπάδες, reliquatores, Bud. in Annot. poſter.

Λοίπαδος, ου, veli pars, Polluci.

Λοιπάζεσθαι, reliquari.

Λοιπὴ, ſepulchrum.

Λοιπὸν, igitur, deinceps, poſtea, præterea. pro itaque Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ὁ στόμαχος προσδέχεται τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ, καὶ λοιπὸν αὐτὴ τὸν στόμαχον θλίβει, &c. Chryſoſtom. πρὸς αὐτοὺς ἀνέβη λοιπὸν ταῖς νεφέλαις ὁ πυρσὸς, &c.

Λοιπὸς, οῦ, ὁ, reliquus, reſiduus. οἱ λοιποὶ, cæteri. λοιποὶ ἦσαν, Thucydid. i. ὑγιεῖς, ἀβλαβεῖς. τὸ λοιπὸν, quod ſupereſt. τοῦ λοιποῦ, poſthac, deinceps, poſtmodum, in poſterũ. τοῦ λοιποῦ διαιτᾶτο, reliquum vitæ degit. εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου, Demoſthenes.

Λοισθεὺς, έως, & Λοίσθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, poſtremus, vltimus. libr. 3. Epigram. λοίσθια δὴ τάδε. Nonnus, λοίσθιος ἔρχεται ὥρη. vnde λοίσθιον, ad poſtremum, apud Sophocl. λοίσθιον ἄλλων, ad vltimum, Apollon.. τὰ λοίσθια πνεῖν, i. ducere extremum ſpiritum, Plato in Phædone.

Λοῖσθος, ου, idem. Heſiod. in Theog. λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν, poſtremam vxorem fecit.

Λοίσθων, libidinoſus, incontinens.

Λοισθώνη, ἡ, audacia, confidentia.

* Λοιτεύειν, ſepelire, θάπτειν.

Λόκαλος, auis, ciconia, Ariſtot. lib. 2. Animal.

* Λόκμη, ης, ἡ, chlamys, veſtis militaris, Heſych.

Λοκρὸς, οῦ, ὁ, placidus, mollis, apud Dionyſium.

* Λόμβοι, οἱ, denudati, ἀποκολυμμένοι.

* Λόνδις, ιος, ὁ, ſceleſtus, βωμολόχος, Heſych.

Λοξεύω, μ. εύσω, π. ευκα, obliquo. Actiu. Accuſ.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollo, propter obliqua & tortuoſa reſpõſa, quæ reddebant huius vates. παρὰ τὸ λοξὴν ἔχειν τὴν ἰὰν, ὅ ἐστι φωνήν. ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ, Etym. Vide Macrobium lib. 1, cap. 17, in Somnium Scipionis. & Euripid. Schol. in Oreſte.

Λίξις pro λοξότης, legitur apud Ocellum.

Λοξοβάμων, & Λοξοβάτης, ου, ὁ, obliquè iens.

Λοξοπετῶν, tranſuerſus fertur.

Λοξὸς, οῦ, ὁ, obliquus. Ariſtotel. de mundo, ἡ ταπροβάνη πέραν ἰνδῶν λοξὴ πρὸς τὴν οἰκουμένην, i. Taprobane poſitu ad terrarum orbem inflexo. vnde λοξὸς κύκλος ὁ ζωδιακὸς λεγόμενος, circulus obliquus, quoniam diſpeſcit circulos parallelos, vt ſcribit Proclus in tractatu de Sphæra. λοξὴ φάλαγξ. vide in Appẽdice Lexici de vocabulis militarib⁹.

Λοξότροχος, ιδος, ἡ, obliquè currens, per ambages obſcurè verba voluens. de Caſſandra dictum in Epigram.

Λοξόω, ῶ, μ. ώσω, obliquo, Proclus in Sphæra.

Λοπάδιον, ου, τὸ, ollula, patella, Ariſtoph. in Pluto.

Λοπαδοφυσητὴς, οῦ, ὁ, helluo, ὀψοφάγος.

Λοπὰς, άδος, ἡ, olla, patina, orca. λοπὰς & χύτρα videntur vaſa diuerſa. Ariſtoph. Pluto, ἐξὶς δὲ πᾶσα ἡ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῆ γέγονε: vt ſit λοπὰς patina: λοπάδιον, patella, & χύτρα, olla. Item ſartago & vrna, ἡ σορὸς, loculus, apud Comicum. Item λοπὰς, pro quodam vitio arboris oleæ, de quo Theophr. lib. 4. hiſt. plant. Idem lib. 5, τῇ δὲ συκῇ ἡ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας, ὃ καλοῦσι λοπὰς, τοῦτο δ' οὐ μάλιστα ἐκ τῶν ῥιζῶν ἢ μικρὸν ἐπιπόνως διὰ τὴν πολυϋδρίαν.

Λοπάω, vel Λοπάζω, decortico, cortice turgeſco, cortice turgido ſum, Theophraſt. lib. 4. hiſt. plant. Vnde λοπῶντα vel λοπῶντα φυτὰ, apud eundem.

Λόπιμα, vel Λόπιμα, τὰ, & Λόπιμον, Gal. caſtaneæ: à cortice denſiore ſic appellatæ.

Λοπητὸς, turgor corticis, vel potius tempus illud anni, quum cortices arborum turgeſcunt, & exemptiles fiũt, Bud. Comm.

Λοπία, ας, ἡ, corticis turgor, quum humor eſt ſub cortice, Theophraſt. lib. 5. hiſt. plant.

Λοπὶς, λοπὶς, ſquama, Ariſtoph.

Λόπισμα, τὸ, cortex, putamen, λέπυρον.

Λοπὸς, ῦ, ὁ, folium, id eſt, cartilago, tela ſubtilis, cortex, tunica cepæ ſubtilior, Odyſſ. 19.

Λορδοὶ, οἱ, cernui, obſtipi, incuruati, λορδούμενοι, repandi & inflexi.

Λορδόω, λορδαίνω, ſinuo, luxo, inflecto.

Λόρδωσις, εως, ἡ, vertebrarum luxatio, quæ fit aut ob caſum, aut ob ictum, aut tumorem præter naturam. Item ſpinæ inflexio prorſum cõcedens, quæ opponitur τῇ κυφώσει, Galen. lib. 3. de articulis.

Λοῖσθος ὥρα, vltima hora ſeu tempus, Nonnus.

Λοταξ, αγος, cannam inflans, ludens in arundine.

Λωτὸς, οῦ, ὁ, canna, arundo. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει.

Λούκα, ας, ἡ, polenta, φύραμα ἐξ ἀλφίτων ὡς χαῦκωνες.

Λοῦμαι, pro λούομαι dicunt Attici, vt notat Phrynich. vnde ἐλοῦμεν apud Ariſtoph. pro ἐλούομεν, & λόμενος pro λουόμενος. λοῦσθαι θερμῷ, calda lauari, pro λούεσθαι. λοῦται pro λούεται, apud Xenoph. & λοῦνται pro λούονται, apud Herodot.

Λουνὸς, ſplendidus.

Λούομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, lauor. λοῦσθαι ἐν τῷ πηλῷ, luto volutari. Alexand. Aphrod. οἱ πυκνὰ λουόμενοι, qui crebrò balneo vtuntur. Ariſtoph. πρ. οὐδ' εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος, id eſt, ſe loturus. Phrynichus adnotat Atticos dicere λοῦμαι pro λούομαι.

Λουσον, luſſum, quiddam in abiete naſcens, Theophr. hiſt. plant. lib. 3.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, peluis, labrum: à quo λουτήριον diminutiuum. Athen. lib. 11. &

Λουτηρίδιον, labellum.

Λουτρὼν, locus balnearum, Etym.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, balneum, lauacrum. Lucian. λούσαντες αὐτοὺς ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, tanquam non ſit lauacrum idoneum, &c. λουτρὸν παλιγγενεσίας dicitur baptiſma Nazanzen. λουτρὰ ψυχρὰ & θερμὰ, Ariſtoph. τὰς ἐπὶ τούτοις λουτρῶν φυλακὰς περὶ, &c. Plato de Legib. Item λουτρὸν, lotio, lotura, χύτρας, χοή. λουτρὸν item τὸ ἀπόλυμα ἢ ῥύπος, Ariſtoph.

Λουτροχόος, ου, ὁ, λουτροχόος, balneator.

Λούω, μ. ύσω, π. κα, lauo. Actiu. Accuſat. iungitur. Lucian. λούσαντες αὐτοὺς, eos lauantes. ἐλοῦμεν pro ἐλούομεν per ſyncopen, Ariſtophanes: apud quem etiam λούμενος pro λουόμενος. λούειν τὸν κάμνοντα, laborantem morbo lauare, Galen. 1. ad Glaucon. λούω propriè dicitur de corpore, νίπτω de manibus, & πλύνω de pannis.

Λοφάδια, ſupra collum, κατὰ τοῦ αὐχένος.

Λόφαλοι, οἱ, ſplendida ſcuta & parua, quæ affigi galeis (ſolent.

Λοφαμύσκος, ὁ, colliculus, γεώλοφος.

Λοφᾶν, id eſt, λόφους πολλοὺς ἔχειν, Ariſtot.

Λοφεῖον, ου, τὸ, vas, theca criſtæ, quæ eſt in galea, & ſpeculi, loculamentum, loculus. Ariſtoph. πρ. αὐτὴν καθεῖρξαι μ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον ὥσπερ κάτοπτρον.

Λοφεύω, μ. εύσω, π. κα, ſorbeo, ceſſo.

Λοφάω, μ. ήσω, π. κα, quieſco, deſino, reſideo. Neut. vide (λωφάω.

Λόφη, ης, ἡ, ſummitas.

Λοφιὰ, ἡ, ſeta, iuba equorum & mulorum, crines qui è galea prominent, ceruix. Interdum dorſum ſeu dorſi eminentia. Heſiod. de apro, ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν, id eſt, in dorſo. ἐκ τῆς λοφιᾶς ἐκτίλλει, Gaza ex Ariſtot. 8. Animalium vertit, è dorſo ſetas euellit. Item cacumen montis.

Λοφίας, collum, ceruix.

Λοφίζω, τὸ λοφιῶ, exalto, λόφους ἢ ὕψος ποιῶ.

Λοφιὴ, colliculus, collis, pro λοφιὰ, ceruix, Ariſtoph. de leone: vertex. item dorſum ſeu dorſi eminentia, in Epigram. λοφιὴν ἔχων ἵππου, iubam habens equinã, Herodot.

Λοφιήν, νῶτον, τένοντα, αὐχένα.

Λόφιον, galea & repoſitorium. Item fungi qui circa vites naſcuntur.

Λοφίον, colliculus.

Λοφὶς, ίδος, ἡ, galeæ repoſitorium.

* Λοφνία ἡ ἐκ φλοιοῦ λαμπὰς, λύχνος, Athen. &

Λοφνὶς, ίδος, ἡ, fax eſt ex ſolo ligno, aut ex cortice vitis, Etymol. teda, luculenta fax, Lycophr. Interpres, quaſi λίαν φαίνουσα. Inde diminutiuum λοφνίδιον, facula, & λοφνίδες, faces, tedæ.

Λοφόεις, εντος, aſper, montanus, tumuloſus, Nonnus.

Λοφοποιὸς, οῦ, ὁ, artifex criſtarum galeæ.

Λοφοπωλεῖν, criſtas vendere, annuere.

Λόφος, ου, ὁ, tumulus, collis, apex, criſta, galerus, collum, vertex capitis, faſtigium. Pro apice & criſta galeæ, Apollon. 2. τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπετο πήληξ. Homerus Iliad. γ, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε, id eſt, τὸ περιττὸν τῆς περικεφαλαίας ἀνάστημα, κόσμου ἢ καταπλήξεως χάριν, inquit Interpres. vnde λευκόλοφος τρυφάλεια. ῥήματα ὑψηλὰ ἢ λόφους ἔχοντα, i. ὑψηλὰ ἢ ὑπέρογκα, Ariſtoph.

Λόφουρα, τὰ, iumenta, quæ caudam & iubam habent teſte Euſtath. Iliad. ψ, veterina iumenta, vt Gaza reddit ex Ariſtot. de Animal, ruminantia animalia, idem Gaza ex Theophraſt. lib. 3. de cauſ. plant.

Λοφούρεια, τὰ, idem Gaza ex 2. Animal.

Λοφυδρὸς, miſer.

Λοφυρὸς, inſignis, præclarus, elatus, inſolens.

Λόφωσις, εως, ἡ, criſta, Ariſtoph.

Λοχαγέται, prætores ſeu ductores turmarum, Euripid

Λοχαγέω, ῶ, turmæ ſum præfectus, inſidiis ſtruendis ſum præfectus, Xenoph.

Λοχαγία, ας, ἡ, præfectura cohortis, Ariſtot. 6. Polit.

Λοχαγὸς, præfectus agminis, tribunus plebis. Xenoph. in 8. Pædiæ, ὡς γὰρ τὰ πολλὰ δεκάδαρχοι μὲν δεκαδῶν ἐπιμελοῦνται: λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων: χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν: μυρίαρχοι δὲ χιλιάρχων. Ariſtoteles de mundo, καθίσταται δὲ ἰδίως ὁ μὲν λοχαγὸς εἰς λόχον, ὁ δὲ ταξίαρχος εἰς τάξιν, ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, tum manipuli ductor ad manipulum, centurio excurrit ad centuriam, &c. primipilum quidam vertunt. ταξίαρχος ἢ λοχαγὸς, Chryſoſt.

Λοχαγωγὸς, οῦ, ὁ, manipularis, manipuli ductor vel turmæ. vide Ἐνωμότης in appendice Lexici.

Λοχαγία,ας,ἡ,turmę vel inſidiarum præfectura.

Λοχαίαν ποιεῖ,fœtificat, Theophraſt.lib.3.de cauſ.plã-tarum,de agricultura.

Λοχαῖα σχῖνος, lentiſcus denſa atque edita, ſic vt vel locatas ſub ea inſidias occulere queat,apud Aratũ Theon. ὑπὸ τῇ λοχῶσαι.

Λοχαῖοι δίφροι,ſellę,quibus in partu mulieres vtuntur.

Λοχαῖος,decumbens, lautius viuens.

Λοχαίους ποιεῖ,fœtificat . ſic legitur apud Theophr.lib. 3.de cauſ.plant.

Λοχάομαι, inſidiis peto. Accuſ. Odyſſ.δ, αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι. Apollon. 2, ἐδμαλίω τινὶ ἤερος ἠερελίως ἐλοχήσατο, ex inſidiis cepit. λοχώμενοι,captantes,Idem.

Λοχάω, μ.ήσω, π.ηκα, & λοχῶ,τὸ ἐνεδρεύω, inſidior, deliteſco. Accuſat.pro inſidiis appeto,ὑπ' ἐκείνοις ἔφη λόφοις τινὰ στρατιᾶς πέρθην λοχῶσι ὑμᾶς. Sic Alcyphr. ἐλλοχώμενος τοσούτοις κακοῖς νεῖλος ἀποτεθνείωται. λελοχημένος, intus latens, Phalaris.

Λοχεία,ας,ἡ,curatio partus, puerperium, dolores partus,fœtura.lib.4.Epigram.ἤγεμοι δυσλοχέας παιδὸς λοχείην.Et λοχεία Diana, parturientium fautrix: facilior enim pleniluniis eſt partus.

Λοχεῖα, τὰ, purgamenta vocat Ariſtotel. quibus equæ vacant in partu. Euripides in Iphigen.in Taur. pro loco natali accipit, φέρει νιν ἀπὸ δυσεξόδου ἐναλίας λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσα,id eſt, τὴν Δῆλον.

Λόχευμα,γέννημα, Euripid.in Phæniſſ.Schol.

Λοχεύω,& Λοχεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι,enitor,pario,fœtifico. λοχεύει ἡ γυνή. Phocylides vſurpat paſſiuè, τέκε δ' ἔμπαλιν,ὡς ἐλοχεύθης, vt genitus es.

Λοχέω,λοχάω.

Λοχηγετέω λόχου,&c.ſum tribunus cohortis, Herodot.

Λοχηγέω,præſum,λοχαγέω,inſidiis ſtruendis ſum præfect⁹ turmę ſũ pręfectus. λοχήσας πρὸ τῆς πόλεως,locans inſidias ante vrbem. ἐλόχησαν ταῖς γυναῖκας, vxoribus tetenderunt, Herodot.

Λοχησαμένη,inſidiata.

Λόχησις,inſidiæ.

Λοχία,ἡ,obſtetrix,Lucina: vnde λοχία ἄρτεμις,apud Euripid. Ponitur & pro inſidiis.

Λόχια,τὰ,purgamenta poſt partum, Gaza ex Ariſtot. eorum videlicet quę in locis muliebrib⁹ relicta ſunt,libro 1. Epigram. ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάριν, i. partuum gratia. λοχίων καθαρωτάτη, purgamentis maximè vacans, Ariſtot.6.Anim. Inuenitur etiam Adiectiuum,vt apud Nonnum,λοχίῳ περιτέμνετε φῶτα σιδήρῳ,ferro quo à partu præputium circunciditur. Item ἦμαρ λοχίον apud eundem, dies natalis.

Λοχάδες,αἱ,ſyluæ, quòd inſidiis collocãdis aptiſsima loca ſaltus ſint.

Λοχίζω,μ.ίσω,π.ικα,pono inſidias, Valla.λοχίζω τὴν ὁδὸν, Thucydid.λοχισθεὶς,exceptus inſidiis.

Λοχισμὸς,ου,ὁ,inſidiæ.

Λοχίτης,ου,ὁ,manipularis,inſidiator.

Λοχμαία μοῦσα,muſa ſylueſtris,Ariſtoph.

Λοχμὴ,ῆς,ἡ,denſitas arborum,ceſpes,ſylua,lucus.

Λόχμιος,denſus,δασὺς,ſyluius,ſylueſtris.

Λοχμὸς,obliquus.

• Λοχμοῦσθαι,& ἀπολοχμοῦσθαι,idem quod ὑλομανεῖν,id eſt ſylueſcere. Theoph.in 6.de roſa, ἐπιτεμνομένη δὲ βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος,ἐωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται.

Λοχμώδης,dumoſus,δασὺς,fruteticius Gazæ.

Λόχος,ου,ὁ,inſidiæ,ἐνέδρα, agmen, cohors, manipulus, centuria,claſsis. vnde λόχον δὲ ἄνδρας ἀρίστους κρίνειν. Odyſſ. ξ,viros fortes ad inſidias legere. Ibidem, ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, inſtructũ ad inſidias agmen ducebamus. & Iliad.α,λόχονδ' ἰέναι, ad faciẽdum inſidias ire. Heſiod. in Theogonia,ἐκ λοχεοῖο dixit, pro ἐκ λόχου,ex inſidiis,ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ,&c. Thucydid.lib.5,ἐν ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες εἰσὶ τέσσαρες,&c: vbi Valla, ſingula agmina ex quinis conſtant centuriis.Interpres,ἡ πεντηκοστὺς συνίσταται ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ. ὁ δὲ λόχος τούτων τετραπλασίων,γίνεται ἀνδρῶν πεντακοσίων καὶ δωδεκάδεκα. ἡ δὲ πεντηκοστὺς ἑκκαίδεκα ἔχει τοὺς ἐνωμοτάρχας. ὁ δὲ λόχος ἑξηκοντατέσσαρες: hæc ille. λόχον,λοβὸν,καὶ πύλας, in iecore ponit Plato in Timæo, vbi χολὴν Ficinus legit: nam bilem exponit.

Λόχος,ου,ἡ,puerpera.

Λῶος, ὁ, apud Macedonas is menſis,qui apud Athenienſes μαιμακτηριὼν, Hebræis Sedebath,teſte Ioſepho.

Λοχῶμαι,inſidiis petor, & in inſidiis locatus ſum, hoc eſt,λοχίζομαι,conditus ſum & lateo.

Λύα,ας,ἡ,ſeditio,bellum,diſſenſio.

Λυάζω,nugor,garrio,ſeditiones moueo.

Λυαῖος, prima breui, Lyæus Bacchus, in Epigramm. quòd λύαν,id eſt, ſeditionẽ pariat. ἢ παρὰ τὴν λύσιν τοῦ ῥάμματος,ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τοὺς οἴνῳ τοὺς μεθυσκομένους, Etym.

Λυάομαι,ſeditiones moueo.

Λυβάζω,conuitior.

Λυβίστρα,ἡ,Venus.

Λυγαῖος,ου,ὁ,tenebroſus,obſcurus ob denſitatem viminum.Item horrendus,φοβερός:prima longa. Apollon.lib. 1,λυγαίοις νεφέεσσιν.& lib.2,νὺχθ' ὑπὸ λυγαίην,id eſt, σκοτεινήν: nam λύγη ἡ σκοτία,inquit Homeri Interpres in Iliade. vel ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ,καὶ γὰρ ἐκεῖνο μέλαν,inquit Interpr. Apol.

Λύγα,& Λυγαίως,obſcurè.vide Schol. Apoll.lib.α.

Λυγγούριον,ου,τὸ,lyncurium,vrina lyncis,& gemma quę ex vrina lyncis naſcitur.

Λύγδη,populus alba.

Λύγδην,Aduerbium,ſimul.

Λύγδος,ὁ,calculus litoralis, glarea. Alii marmoris genus eſſe volunt,vnde λύγδινος,in Epigram.

Λύγη,ἡ,obſcuritas,nox.

Λυγίζω,μ.ίσω,π.ικα,verto, moueo, flecto, vincio, contorqueo. Quod & de luctãtibus dicitur, Budæus Comment. ἐλυγίσθησαν κατὰ τροχῶν, rotis verſati ſunt, Phalaris in Epiſtolis.

Λύγινος, vimineus.

Λύγισμα,ατος,τὸ,ſtridula vox,αἰσχρὰ φωνὴ, βδελυρὸν ᾆσμα, ἀνάκλασις τῶν μελῶν,ὑπόκαμψις,luxatio,cõtortio,volubilitas

Λυγισμὸς,οῦ,ὁ,tenebroſus. Eſt & plãtę nomẽ,quæ quia contorta eſt frequentibus nodis, fit vt pro inuolucro quoque accipiatur. Item pro membrorum luxatione intorſionéque apud Dioſcorid. & pro nexu. καὶ λαβὴ τῶν παλαιόντων, quibus luctatores inter ſe cõprehenſantes vinciuntur. Poteſt dici eluſio luctæ,quæ flexu corporis fit, eluctatio. Ariſtophanes in Ranis metaphoricè vſus eſt, οἳ δ',inquit, ἀκροώμενοι τῶν αἰπολικῶν,καὶ λυγισμῶν, καὶ φρενοτυπουμένων,id eſt,cantuum turpium auditores. Interpres ex Didymo τοὺς συνδέσμους τῶν λόγων intelligit Bud.Com. Euſtath.innuit turpiculum eſſe in ſaltatione inhoneſta corporis flexum,quum inquit,καὶ οἱ κωμῳδούμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί.

Λυγιστικὰ,τὰ,vtilia, id eſt, quæcunque ſic eleuata ſunt, vt commodè flecti poſſint, cuiuſmodi ſunt vimina,i.λύγοι,quæ & ἱμαντώδη dicuntur. ‖λυγιστικὸς,epitheton eſt ſaltoris vt ἀκαμπὴς Polluci.

Λυγκαίνω, gemo,ſingultio condolens,ebullio.

Λυγκεὺς,ὁ,ὀξυδερκὴς,& animantis ſpecies.

Λυγκικὸς,ῦ,ὁ,lynceus.λυγκικὸν βλέπων, Homer.in pugna Ranarum & murium.

Λυγμὸς, ου, ὁ, ſingultus, vt Gaza vertit ex Ariſtotele, motio quædam ſtomachi conuulſionẽ ciens,λυγμὸν ποιεῖ, Alexand.Aphrod.

Λὺγξ,γγος,idem.λὺγξ κενὴ, Thucydid.inanis ſingultus. Alexander Aphrod.lib.1. Problem. καὶ ποιοῦσι τὸ λεγόμενον λύγγα,ſingultum efficiunt.

Λὺγξ,κὸς,ὁ,lynx fera. Vide Ariſtot. & Oppian. lib.2. de venatione.λύγκες βαλιαὶ,lynces maculoſi, Euripid.

Λυγόδεσμα,ας,ἡ, Dianæ cognomen, quòd in virgultorũ denſitate comperta memoretur, quæ λύγοι vocantur.

Λύγος, vimen, vitex, ſalix Amerina, quæ & ἄγνος, teſte Euſtath. ſignificat etiam tenebras, Etym.

Λυγοτευχὴς κύρτος, pro cauea pſittaci, in Epigram.

Λυγόω, flecto, inflecto, vincio. καὶ δυάσι ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα, in Epigram.

Λυγρὸς, ἡ, ὁ, perhumid⁹, quaſi λίαν ὑγρὸς. γῆρας λυγρὸν, i. λίαν ὑγρὸν, Hom. itē grauis, χαλεπὸς, moleſt⁹, miſerabilis, pernicioſus. vide Heſych. lugubris: vnde λυγρὸς ὄλεθρος, Ody. ζ. luctuoſus interitus.

Λυγρῶς, χαλεπῶς, vehementer.

Λυγὺς ὀξύφωνος: vnde λυγεῖα φωνὴ, & λυγυρὸν μέλος.

Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flexibilis, lentus.

Λυδιάζειν, intemperanter laſciuire: à Lydis extremè libidinoſis, Eraſm. Prouerb. Lydus cauponatur.

Λυδίζω, partes Lydorum ſequor.

Λύδιος, Lydius: à Lydia regione. λύδιος ἁρμονία, Lydia harmonia. Lucian. huius proprium τὸ βακχικόν. λυδία λίθος, dicitur lapis quo aurum probam⁹. λύδιον ἅρμα, vocamus velocem currum.

Λυδιστὶ, Lydicé. ἡ λυδιστὶ ἁρμονία, Lydia harmonia, Ariſtot. lib. 8. Politic.

Λυδὸς, ὁ, Lydus priori longa, in Epigram.

Λύει, pro λυσιτελεῖ, vtile eſt, Euripid. in Medea & Alceſtide. & λύει τέλη, pro eodem, Schol. Sophocl. in tyranno OEdipo.

Λυεντερία, ας, ἡ, diſſolutio inteſtinorum. vide λειεντερία.

Λύζω, ſingultio, ſingulto. Neut. Abſol. λύζειν ὑπὸ ἄρτου, inquit Alex. Aphr. i. ex pane ſingultire, vt Gaza vertit.

Λύη, λύα, περὶ τὸ λύειν τὴν ὁμόνοιαν: vide λύα.

Λύθεν, ſoluti ſunt.

Λυθίραμβος, ὁ, apud Pindarū vocatur Bacchus, quòd Iupiter illum aſſuerit fœmori, ac mox eo in lucem proditur o inclamauerit, λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, i. ſolue ſuturam, ſolue ſuturam. vide ſuprà διθύραμβος.

Λύθρον, ου, τὸ, cruor, puluis mixtus ſanguine & ſudore, tabes, immundicies, puluerulenta ſanies.

Λύθρος, idem quod λύθρον, Etym.

Λυθρόω, ῶ. ώσω, π. ωκα, cruento, Accuſat.

Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus, ſanguinolentus. λυθρώδης χεῖρας, ſanguinolentus manus, in Epigram.

Λυκάβας, αντος, ὁ, annus. Odyſſ. ξ. τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται, &c. ἀπὸ τοῦ λυγαίως βαίνειν, ὅ ἐστι σκοτεινῶς προβαίνειν· λελυθότως γὰρ ὁ χρόνος διέρχεται, inquit Didym. vel quòd ſeriatim dies eius co hæreant, inſtar luporum, qui quum flumen tranant, proximus quiſque præcedentis caudā mordicus tenet, Macrob. lib. 1, ca. 17. ἑξήκοντα λυκάβαντες ὧραι, ſexaginta anni, in Epigram.

Λυκαῖα, τὰ, Lupercalia.

Λύκαινα, ης, ἡ, lupa.

Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, parua lupa, in Epigram.

Λυκαῖος, Iupiter, à Lycaone Pelaſgi filio primùm cognominat⁹ eſt, illíq; Lycęa primus inſtituit: qui cùm ad Lycæi Iouis arā puerū immolaſſet, & ſparſiſſet cruorē, in lupum creditur deformatus, Cælius lib. 9, cap. 3. Eſt etiam λυκαῖον montis nomen, ad ſiniſtram Cereris templi, qui & Olymp⁹, & ἱερὰ κορυφὴ, id eſt, ſacer vertex, ab Iouis inibi educatione dictus eſt. Illic fons ἅγνω appellatus. de quo vide Cælium lib. 13, cap. 17. λυκαῖος ἀπόλλων, Pauſan.

Λυκαμβιάδες, θυγατέρες λυκάμβου, filiæ Lycābi, in Epigr.

Λυκάμβης, magiſtratus, Heſych.

Λυκανθρωπία, ας, ἡ, melancholica eſt affectio, ſiue inſaniæ genus: quo qui afficiūtur λυκάνθρωποι dicūtur. Eorum præpallet facies, καὶ ὄμματα αὐχμηρὰ, hoc eſt, oculis areſcentibus, præcipuè verò lingua. Sunt pręterea διψώδεις, ſitibūdi, tibiis ex impactione crebra ἀνιάτοις, i. citra medelā vlceroſis. Hi & λυκαῖοι appellātur, Cęl. li. 14, c. 45.

Λυκὰς, άδος, ἡ, canis nomen, quem Simonides ſuo epigrammate nobilitauit.

Λυκαυγὴς, τὸ, crepuſculum, quod νύκτα ἀμφιλύκην vocat Homerus. Lucian. οὐ δ' ἡμέρα πω λαμπρὰ, ἀλλὰ ἔτι ὑπόφαυσις τὸ λυκαυγὲς ἦν τῆς ἕω.

Λυκάων, Arcadiæ rex, Titanis ac terræ filius, à Ioue in lupum conuerſus. vide in λυκανθρωπία.

Λυκέα, & Λυκαῖον, τὸ, pellis lupina. λύκου δέρμα.

Λύκειον, ου, τὸ, Lyceum gymnaſium Athenis, in quo docebat Ariſtoteles, authore Stephano.

Λυκεῖος, lupinus, terribilis.

Λύκειος ἀπόλλων λέγεται, ἢ διὰ τὸ ἐν λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ λύκον αὐτῷ ἱερὸν εἶναι, ἢ ὅτι ἀπέκτεινε, διὰ τὸ λυκέους ποιεῖν τὰς νύκτας ὑποχωρούσας.

Λύκη, ης, ἡ, prima lux quæ præcedit ortum ſolis, apud priſcos Græcos. λυκόφως hodie vocatur: vnde putat Macrob. λύκους lupos dictos, quòd hæ feræ antelucanum tempus ad rapienda pecora, poſt famem nocturnam maximè obſeruant.

Λυκηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucem generans, vel in Lycia genitus. Apollinis epith. Macrob. lib. 1, cap. 17. Hom. Ilia. δ.

Λυκηθμὸς, luporum vlulatus.

Λυκήλατος, anguilla.

Λυκία, ας, ἡ, Lycia.

Λυκιακὸς ὄλυμπος, Lyciæ Olympus.

Λυκιδεῖς, catuli luporum.

Λυκίη, ης, ἡ, pellis lupina.

Λυκιθίζειν, pro elucubrare poſuit Strabo, lib. 13. μηδὲν φιλοσοφεῖν πραγματικῶν, ἀλλὰ θέσεις λυκιθίζειν, themata & argumenta fictitia elaborare.

Λύκιον, vrbs Theſſaliæ, à lupo qui vrbem ingreſſus in ſaxum fuit cōuerſus, denominata. λύκιον, lycium: legitur apud Dioſcor. lib. 1, cap. 18. pro planta.

Λύκιος, ου, ὁ, Lycius, gentile, & cognomentum Apollinis: ſicut λυκηγενὴς, Cæl. lib. 29, cap. 20. Sophocl in Elect.

Λυκιουργεῖν, τὰ λυκιουργῆ ποιεῖν, Bud. Com.

Λυκιουργὴς, Lycio opificio factum, Bud. ibidem

Λύκις, Lycis, poeta comicus, Ariſtop. qui & apud eūdem λύκειος dicitur.

Λυκὶς, ίδος, ἡ, lupa, Plutar. in Solone.

Λυκίσκος ὁ, trochlea ſurculis carens, ſolum foramen habens.

Λυκοβατίας, ſylua in qua lupi morantur.

Λυκόβρωτος, ου, ὁ, à lupo morſus, Plutar. λυκόβρωτα πρόβατα, oues quas lupus comederit, Gaza.

Λυκοειδὲς, έος, τὸ, dolor fauces infeſtans.

Λυκοειδὴς, διαλαμπὴς, matutinus.

Λυκοεργὴς, έος, ὁ, conficiens lupos. λυκοεργέας προβόλους, veruta ad lupos conficiendos, Herodot.

Λυκοθαρσὴς, magnanimus, in Epigram.

Λυκοκτόνος, ου, ὁ, lupum occidens ac perimens, Sophoc. in Electra. & Ariſtop. in Auibus. Nam huiuſcemodi βαρύτονα Actiuam habent ſignificationem, vt tradidit Moſcopulus, vt πατροκτόνος: ſed προπαροξύτονα Paſſiuorum habent vim, vt λυκόκτονος, à lupo interemptus, ξιφόκτονος, gladio occiſus: ξιφοκτόνος vero occidens alium gladio. λυκοκτόνος item, Apollinis cognomentum, cui lupos immolabant. λυκοκτόνος θεὸς, id eſt, ἀπόλλων, Sophocl.

Λυκόοργος, ου, ὁ, Lycoorgus, pro Lycurgus dixit Hom.

Λυκοπάνθηρος, ου, ὁ, animal ex pardo & lupo.

Λυκόποδες, οἱ, tyrannorum ſatellites, vegeto corpore, & animo præſigni iuuenes: ſic dicti, quia pedes lupino circuntegerent corio, aut quia in clypeis lupi inſigne geſtarent.

Λυκοῤῥαίστης, ου, ὁ, luporum occiſor. λυκοῤῥαίσται κύνες, in Epigr.

Λύκος, lupus: vnde deducitur, κ in p mutato. De lupis quadrupedib⁹ vide Ariſtot. Ælian. & Oppia. l. 3. de venatione. πόλιοι λύκοι, Apoll. Rhod. Aliquando pro lupato ponitur, quod eſt freni genus aſperrimum: à lupinorum dentiū ſimilitudine appellatū, quos eſſe inæquales conſtat. Eſt & lupus, auis apud Ariſtot. ex monedularū genere. Et lupus ex inſectis aranei ſpecies. Aliquando pro inſtrumento coquinario, quod alio nomine (Polluce & Pauſania authoribus) harpage & creagria quoque appellari ſolet. Cælius libro decimo quinto, capite 2.

& lib.16, cap.27. Eſt quoque proprium fluuii in Phœnice, apud Strabon. λύκοις, flores herbæ Iridis dici inuenio, quòd labiorum lupi ſpeciem reddat.

Λυκοσπάδες, equi dicuntur à freni genere, quod λύκον diximus appellari, & lupatum Latinis. Cæl. lib.11, ca.58. Sunt qui & λυκοσπάδας veſpas ſiue apes interpretétur, apud Nicand. σφῆκας τυθῳμένοι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.

Λυκοῦργος, pro λυκόεργος, ου, ὁ, Lycurgus. vnde λυκούργειος τύχη, Lycurgi fortuna, in Epigram.

Λυκοφιλία, ſimultas, lupina amicitia. Plato Epiſt.3, ταῦτα μὲν τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν διὰ σὲ ἀπειργάσατο, hæc ſimultatem inter nos & diſſidium pepererunt.

Λυκόφιλος, ου, ὁ, ſuſpectus & latens: ſi rectè legitur apud Menand. λυκόφιλοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγαὶ, i. ſuſpecta quidem fœdera ſunt. vnde λυκοφιλίως, i. ὑπόπτως, ὑπούλως.

Λυκόφρων, alta ſapiens. Eſt & poetæ nomen Chalcidẽſis, cuius extat Alexandra poema, Platonis (quod aiunt) numeris obſcurius.

Λυκόφωνας λεγομένους ὑπεβάλλοντο καὶ κατεμίγνυσαν τοῖς στιβάσι, eos qui Lycophones appellantur ſubiiciebant miſcebántque toris, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. ait enim æſtate dormire ſolitos in στιβάσι Lacedæmonios iuuenes: in hyeme autem miſcere στιβάσι, i. toris aut herbis, quos Lycophonas dicunt.

Λυκόφως, pro ſummo diluculo ponitur, quòd lupi color cinereus eſt, nec nigredinem præferens intenſiorem, vt ait Euſtath. vide in Ἀμφιλύκη & Λύκη.

Λυκόχροος βαφὴ, color griſeus cinereúſve, cuiuſmodi lupinus eſt, Euſtath. Iliad. κ.

Λυκόω, μ. ώσω, π. ωκα, deſtruo, corrumpo. Actiu. Accuſ.

Λύκτιος, Lyctius, gẽtile. λύκτιος ἰοδόκη, pharetra Lyctia, in Epigramm.

Λύκτος, ου, ὁ, Lyctus, vrbs Cretæ.

Λυκτὸς, intolerabilis.

Λυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lupo ſimilis. λυκῶδες τὸ χρῶμα, lupi colorem referens.

Λυκωρεία, vrbs Delphidis, in qua colitur Apollo: à Lycoro conditore denominata, Etym.

Λυκωρείη κιθάρη, in Epigram.

Λυκωρεὺς, έως, ὁ, Apollo Lycoreus: à loco in Delphis, Ibidem.

Λῦμα, ατος, τὸ, ſordes, purgamentum, illuuies. Iliad. α, οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον, i. τὰ καθάρσια, τὰ ῥυπάσματα. Sophoc. λύμαθ' ἁγνίους, i. τὸν μολυσμὸν καθάρας.

Λυμάζω, idem quod λυμαίνω, Etym.

Λυμαίνομαι, μ. ανοῦμαι, vaſto, lædo, labefacto, afflicto, corrumpo, vitio, ἐνυβρίζω, ligurio vertit Gaza. Depon. Accuſatiuo iungitur. Iſocrat. συμμάχους λυμαινόμεθα, id eſt, ſociorum opibus detrahimus. Chryſoſt. ὁ διάβολος οὐδὲν αὐτὸν ἐλυμήνατο, nihil ei nocuit. καὶ τ' ἄλλα πάντα λυμαίνεσθαι & omni denique contumelia affici. Item Datiuo. Demoſthen. τοῖς ὅλοις ἐλυμήνατο, ſummam rerum profligauit & corrupit. Ariſtoph. νεφ. σὲ τὸν φύσει λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις, adoleſcentulos corrumpentem & inficientem. λυμαίνομαι νεκρῷ, Herodot. in mortuum ſæuio, mortuo inſulto. vnde λελυμασμένοι ἀντὶ τοῦ λελωβημένοι καὶ διαφθαρέντες, qui labefactauit, Xenoph. & Demoſthen. Aliquando ἀντὶ τοῦ διεφθαρμένος, vt λελυμασμένη ἐκκλησία, apud Gregor. vide Bud. in Com.

Λυμαίνω, idem quod λυμαίνομαι, noceo. Xenoph. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, cœnarum & conuiuiorum euerſor, decoctor, qui ex ruderibus eſculenta depurgat, Etym.

Λυμάχη, iniuria, dolor.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, φθορεὺς, corruptor.

Λύμη, ης, ἡ, pernicies, βλάβη, ὄλεθρος, κακοπάθεια, ærumna, corruptela, corruptio, immundities, detrimentum, nocumentum, calamitas, iniuria: παρὰ τὸ λύειν. Apollon. 2. Argon. ῥύσασθαι δυσάμμορον ἀνέρα λύμης. Chryſoſtom. ἵνα δὲ μὴ τοιαύτας λύμας ὑπὸ τῆς ἐπιβουλῆς τούτων τῶν ἐπηρεαζομένων ὑπο- μένοντας. αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœdè indignéque affect^o. ἐπὶ λύμῃ, ignominiæ cauſa. ἐπὶ λύμῃ ξυρῶσαι, in contumeliam deraſiſſe, Herodot.

Λύμην, redimerer.

Λυμήνεται, abſumatur, Herodot.

Λυμνὸς, οῦ, ὁ, nudus.

Λύμπη, ης, ἡ, labor.

Λὺξ, κὸς, lux.

Λύομαι, ſoluo, libero, redimo, ſeruo & recipio. Xen. κυνηγ. de heroibus loquens, ὥστε ἐν τῇ Ἑλλάδι εἴ τινα συμφορὰ ἐγίγνετο ἢ πόλει ἢ βασιλεῖ, ἐλύοντο αὐτοὺς, ſeruabant, & à calamitate recipiebant. Homerus Iliad. α, λυσόμενός τε θύγατρα, filiámque redempturus, λυτρωσόμενος. Item è vita excedo, morior, apud Sophoclem.

Λυπάω, metaphoricè Lucian. ait quoſdam nominare Oratorẽ quendã in concionibus tumultus excitãtem.

Λυπέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, triſtor, moleſtia afficior. Depon. Dat. λυποῦμαι ἐλάττω, de paucioribus triſtor, i. minus triſtor, Plato de Legib.

Λυπέω, μ. ήσω, π. ηκα, triſtitiam infero, moleſtia afficio, Actiu. Accuſ. Interdum etiam cum duobus Accuſat. vt λυπῶ σε πολλὰ, multis doloribus te afficio, Xenoph. lib.2. ὑπομν. primam producit Heſiod. λῦσε δ' ἐπὶ λύπης.

Λύπη, ης, ἡ, contractio animi atque ægritudo, Cicero. quaſi λύσις, hoc eſt ſolutio hominis, teſte Chryſippo. ὃ παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τὸν ὦπας, ἢ λυόπη τις οὖσα, Etym. λοίη, dolor, mœſtitia, pernities.

Λυπηρόριον, ου, τὸ, lupinum, genus leguminis, ſic dictum, quòd ſit amarum. vnde Virgil. –triſtiſque lupini Suſtuleris fragiles calamos.

Λυπηρὸς, οῦ, ὁ, triſtis, ἄθυμος, grauis, anxius, infeſtus, miſer, ὀλοφυρτὸς, inuidioſus, acerbus, moleſtus: cui opponitur τερπνός. τὸ λυπηρὸν, triſtitia, Thucyd.

Λυπηρῶς, cum dolore. λυπηρῶς βιωσόμεθα, anxiè viuamus, Xenoph. 5. Pæd.

Λυπητικὸς, qui triſtatur.

Λυποθυμία, ας, ἡ, exanimatio, animæ deliquium.

Λυπρόγαιος, ω, ὁ, terra ſterilis.

Λυπρὸς, οῦ, ὁ, ſterilis, mœſtus, infirmus, exilis, ψιλὸς, nudus & aridus locus, Hippocrati: opponitur λιπαρός. λυπρὰ γῆ, ager tenuis & parum fœcundus, Philo. λυπρὰ χθὼν, tenue ſolum, Gaza. λυπρὰ δένδρα, arbores, quæ triſti ieiunáque conſtant natura.

Λυπρότης, ητος, ἡ, macies.

Λύρα, ας, ἡ, lyra, quaſi λύτρον: vt quæ Apollini tanquam recompenſatio pro bobus à Mercurio ſit data, antea χέλυς appellata. Item λύρα, ſydus cæleſte: item clara etiã ſtella, quę iuxta Lyram poſita eſt, totius ſigni nomine λύρα dicitur, inquit Proclus. Item λύρα, piſcis, qui ſonum vocalem emittere putatur, Ariſtot. 4. Anim.

Λυραοιδὸς, ὁ καὶ ἡ, lyricen, in Epigr. κιθαρῳδός.

Λυρικὸς, οῦ, ὁ, lyricus, melicus.

Λυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, lyra cano, cano ad lyram. Neutr. abſolutum.

Λυρίον, ου, τὸ, lyrula, parua lyra. vnde ὑπολύριος.

Λυρίτης, ου, animal quoddã quod in quercubus generatur.

Λυρογηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lyra gaudens, Epithetum Apollinis in Epigram.

Λυρόεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, λυρόεσσα, lyricus, lyrica.

Λυροεργὸς, ου, ὁ, lyræ inuentor.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, id eſt, λυρογηθής. λυροθελγέα κοίρανα, in Epigram.

Λυροκτύπος θύρσος, Ibidem.

Λυροκτυπία, ſonus lyræ, in Epigram.

Λυροκτύπος, citharœdus, Nonnus.

Λυροποιὸς, οῦ, ὁ, lyræ opifex.

Λυρῳδία, lyræ cantus.

Λυρῳδὸς, οῦ, ὁ, lyricen. vide κίθαρις in Ammon.

Λυσσώμενος, inſaniens. λυσσώμενος ῥοδώπιος, Rhodopis amore inſaniens, Herodot.

Λυσσία, ας, ἡ, inſania.

Λυσίανιος, curas & triſtitiam ſoluens. Ariſtoph. πολλὰς ἀνίας τοῦ θεοῦ μεγάλας ἔχειν, i. ὁ λύων τὰς ἀνίας καὶ λύπας.

Λυσία, furor, impetus, luxatio membrorum, interuallū quo inter ſe diiuncti ſunt articuli.

Λυσίας, ου, ὁ, Lyſias, viri nomen: paroxit. & oxyt. Per ἀδὲ inflexum, nomen eſt mulieris, Cyrill.

Λυσιγάμους ἀμβολίας, in Epigram.

Λυσίθριξ, ικος, ἡ, ſoluta capillos.

Λυσίζωνος, ου, ἡ, epitheton Dianæ, quòd parientibus zonam ſoluat.

Λυσίζωνος, ὁ, corrupta, vt quæ virgineam zonam ſoluit.

Λυσιμέλεια, ας, ἡ, portus Syracuſarum.

Λυσιμελής, έος, ὁ καὶ ἡ, membra ſoluens. Somni epitheton eſt, quòd μελεδῶνας, i. curas ſoluat.

Λυσιμερίμνοις βάκχοις, in Epigram. ὁ λύων τὰς μερίμνας.

Λύσιμος, ſolubilis, λυσιμότητα exemptilis, Plato de Leg.

Λυσίνομος, legis tranſgreſſor, Nonnus.

Λύσιος, ου, ὁ, ſolubilis, Bacchi cognomen, quaſi liberatoris, quòd curas ſoluat, apud Cornutum ἐκ τοῦ τὰς μερίμνας διαλύειν, legitur λύσιος male, reclamante ratione. Pauſanias ad fabulam refert, quia Thebani captiuos ope Bacchi obtruncatis Thracibus in libertatem ſe vendicarunt. Lyſii hymnus erat apud Orpheum. Item luſtrationum preces, expiator. Plato 2. de Rep. αἱ λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ ἰ λύσιοι θεοί.

Λυσιπνίω, timeo.

Λυσίπονος, ὁ καὶ ἡ, ſoluens labores. λυσίπονος μῦθος, oratio ſolutrix doloris ſeu laboris, Nonnus.

* Λύσις, κεφάλαιον eſt Hermog. tomo α. ὑπὲρ τὸ διαλύειν τὸ ἔγκλημα, actoris exceptionem rei eludentis. firmamentum vocat Cicero in Partition. i. rationis ſeu exceptionis propoſitæ labefactationem.

Λύσις, εως, ἡ, ſolutio, abrogatio, effugium, finis, expiatio. vnde νόσων λύσεις, Alexand. Aphrod. luſtratio. Plato 2. de Repub. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, id eſt, ſcelerū expiationes. λύσις πυρετοῦ ἀρχῆς, prima ſolutio febris, i. primæ acceſſionis febris finis, Galen. lib. 1. ad Glauco. ἀπαιτοῦσι τὴν περὶ τῶν λύσιν τοῦ πυρετοῦ λύσεων αὐτίκα. &c. id eſt, παῦσιν. λύσις ζημίας, damni reparatio, Nazanz. λύσεις συγγενικῶν, Demoſth. λύσεις τῆς ξυγγενείας, ſolitæ fieri abdicationes, i. diſſolutiones generis. Alii exponunt expiationes, lib. 2. Politic. Ariſtot.

Λυσιτέλεια, ας, ἡ, vtilitas.

Λυσιτελέω, ῶ, ήσω, προσμ. profum, συμφέρω, ſum commodus, lucrum affero. Neutrum, Datiuo. Xenoph. μᾶλλον λυσιτελεῖν. λυσιτελεῖ γηράσκειν, ſeneſcere bonum eſt, ſeneſcere conducit, Plutarch. in Apophtheg. τὸ λυσιτελοῦν, commodum, Demoſt. τὰ ἀπὸ τῆς εἰρήνης λυσιτελοῦντα, pacis commoda, Idem.

Λυσιτελής, ὁ καὶ ἡ, vtilis, frugifer, χρήσιμος.

Λυσιτελούντως, commodè, Xenoph. in OEcon.

Λυσιῳδὸς ᾠδὴ, apud Athenæū ſic dicitur, vt μαγῳδός, ἱλαρῳδός, & alia apud ipſum Athen. in genere ſcenico vel theatrico.

Λυσκάζω, fugio.

Λύσσα, furor, λύττα.

Λύσσα, rabies, furor: παρὰ τὴν λύσιν τῆς λογικῆς, Etymol. vnde λυσσαλέον apud Nonnum, i. λυσσώδης. vide μανία apud Ammonium. Atticè λύττα, [vermiculus ſub lingua canū Plinio lib. 29. cap. 5.

Λυσσαλέος, έα, ἡ, rabida, in Epigram. Theocrit. pro fera horrenda, in Dioſcuris.

Λυσσάω, rabie percellor, inſanio. Phocylid. πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι φρεσὶν ἀτηρὰ μέμηνότες.

Λύσσημα, rabies, furor, Eurip. in Oreſte.

Λυσσητῆρες, rabidus, μανιώδης, λυσσώδης, in Epigram.

* Λυσσόδηκτος, vt θηριόδηκτος, à rabido cane morſus. Dioſcorid. λυσσοδήκτοις ἀρμοῖ ἐπὶ ταῖς πληγαῖς.

Λυσσομανὴς κακῶς, Ibidem.

Λυσσῶμαι, μ. ήσομαι, inſanio, rabie percellor. Phocyl. μὴ μοιχείαν, ἡ ψυχὴν φρεσὶ λυσσῶσαν, mente ne ſis rabida.

Λυσσῶσαν, pro λυσσῶσαν, in Epigram.

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rabioſus. vnde λυσσώδης νόσος Sopho.

Λύσσημα, τὸ, & λύσσημα, Gaza in Ariſtot. lib. 3. Anim. τὸ λύσσημα τῶν τριχῶν, vertit æquamentum vel diſcrimen capillorum, i. vertex.

Λυτά, τὰ, iuſtitia, i. iuris intermiſsiones, in Epigram. dicuntur eadem λύσεια.

Λυτέον, ſoluendum eſt, ſoluere oportet: à λύω.

Λυτήρ, liberator. Nonnus, φρεσὶ θεοῖς λυτῆρα λαοῖς.

Λυτήριον, expiatio, καθάρσιον, porcell⁹, cuius mactati ſanguine manus abluuntur eius pro quo expiatio fit. τὰ λυτήρια, expiatoria ſacra, apud Sophoc.

Λυτήριος, ὁ, ſolutorius, ſolutor. vnde λυτήριος δαίμων, i. liberator, apud Eurip. λυτήριος ἀχέων, Sophoc.

* Λυτήρσιος, ᾠδὴ ὀρχημάτων, Athenæo, & λυτιέρσης, cantilena erat meſſorum, teſte Apollodoro, vel vt Theodoretus videtur velle, carmen quod Rheæ accinebatur peculiare, vt Pythio Apollini Pæan, vt Cereri Iulius, & Dianæ Hypepus.

Λυτικός, ἡ, ὁ, qui vim habet reſoluendi ſeu diſcutiendi. λυτικὸν φάρμακον, remedium.

Λυτικῶς, ſolutoriè.

Λυτός, ἡ, ὁ, ſolubilis, ſolutus, liquabilis.

Λύτρον, ου, τὸ, pretium redempti captiui, ἄποινα, ὅπλα quod poſtremum tamen magis poeticum eſt. ἐν λύτρω πτερὰ ἔχει, ei pennatum tutelæ cruſta ſuperuenit, Gaza ex Ariſtotele. vnde ἀέλυτρα, quibus pennæ nulla cruſta teguntur. λύτρα τὰ δὲ ἐκλ θείας ἀπὸ αἰχμαλώτων διεξῆκε. λύτρα δέκατα, decima redemptionis, Herodot. ὥς μοι ὅσιος εἴη λύτρα μοι αὐτὶ τῆς κρίσεως, Lucian, vt ſit mihi merces & pretium liberationis pro re iudicata. ἄποινα δέχου, eius eſt, qui captiui pretium accipit, apud Strabon.

Λύτρος, ἡ, ὁ, λαοῖς τόπος, locus altus.

Λυτρόω, ῶ, ώσω, & λυτροῦμαι, redimo. Act. Accuſ. vt βουλόμενος λυτρώσασθαι τὴν θυγατέρα, volens filiam redimere.

Λυτρώσιμος, ὁ, receſſus, ἀφεδρών.

Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio.

Λυτρωτέον, redimere oportet.

Λυτρωτής, οῦ, ὁ, redemptor.

Λύττα, apud Ariſtot. idem quod λύσσα.

Λυττάω, rabio, rabie laboro, rabie teneor, rabie afficior, ſum furioſus. vnde λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης, lib. 1. de Republ. Plat.

Λυττάω, multa loquor.

Λυγμός, ſingultio.

Λυσιφόρος, ὁ, ſolutor, qui diſſoluit, in Epigr.

Λυγκούριον, & λυγκίον, gemma quædam pellucida.

* Λυχνάπτης, &

Λυχνεῖα, ας, ἡ, &

Λυχνεῖον, vbi accenditur lychnus, λυχνοῦχος Heſychio.

Λυχνεύω, ...

Λυχνίς, ὁ τῷ λύχνῳ τόπος. vide λυχνοῦχος in Ammon.

* Λυχνεύειν, prælucere. Accuſatiuo. Areth. in Apocaly. λυχνεύων τοῖς εἰσερχομένοις.

Λυχναία φλὸξ, lucernæ flamma, Alex. Aphrod.

Λυχνίον, ου, τὸ, candelabrum.

Λυχνίς, ιδος, lucernula. item flos quidā æſtiuus, Theophr. lib. 6. hiſt. plant. item lapillus, quem Iuno in capite geſtat in ſacra ciuitate, Lucian.

Λυχνίτης, ου, ὁ, lychnites gemma.

Λυχνόβιοι, οἱ, dicebantur ii, qui præpoſteram vitam agerent, noctu quod interdiu fieri ſolet facientes, quaſi lucernarios dicas, Eraſ. in Chiliad.

Λυχνοκαεῖς μῦς, in Epigram.

Λυχνοκαΐη, ης, Herodot. in 2, &

Λυχνοκαΐα, vbi accēditur lychnus. accēſio lucernarū: ſic dicitur feſtum quoddam apud Ægyptios, Herodot.

Λυχνοποιός, ὁ, confector lucernarum, Ariſtoph.

Λυχνοπώλης, ου, ὁ, venditor lucernarum, Idem.

Λύχνος, ου, ὁ, lucerna, lychnus: παρὰ τὸ λύειν τὸ νύχος, ἤγουν σκότος. Ariſtoph. ἅπτε παῖ λύχνον, accende puer lucernam. λύχνος φωτὸς, lychnus luminis, Gaza lib. 3. Grammat. περὶ λυχνῶν ἁφὰς, circa lucernarum incenſionem, i. ſub crepuſculum, Herodot. lib. 2.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lampas, fabula, aut qui portat lucernam. vide Ammonium in λυχνοῦχος, λυχνίον.

Λυχνοφόρος, prælucens, lucernam præferens.

Λυχνίσματα, dicuntur à Medicis ἰδόντα, ait Interpres Ariſtophanis.

Λύω, μ. λύσω, π. λέλυκα, variè accipitur: aliquãdo crimen diluo, hoc eſt, ἀπολογοῦμαι. Actiu. Accuſ. λύειν ἔγκλημα, diluere crimẽ, Thucyd. & λύσαι τὰς ἁμαρτίας, diluere errata ſeu crimina, ἀπολογεῖσθαι, Ariſtoph. καὶ λύει τὰς ἱερὰς ἀμφοτέρας, lib. 1. Epigram. | Pro ſeruare & recipere à periculo & calamitate. λύω σε κακότητος, libero te miſeria, Homer. Odyſſ. λύειν τινὶ τὴν ἀπορίαν, alicuius inopiam ſubleuare. Lucian. [illegible] χρημάτων ἀνδρὶ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, paupertatẽ leuauit. λύω νείκους πατέρα, Eurip. patrem iurgio abſoluo. λύω τὸν νόμον, abrogo legem, Demoſt. λύειν τὴν εἰρήνην, Idem. λύειν τὰς ἐπιστολὰς, ſoluere epiſtolas, Thucydid. λύειν σημεῖα τὰ γράμματα, reſignare literas, Euripid. λύε τὰς ἀποθήκας, aperi horrea, Nazanzen. λύειν γλυκεῖ τοὺς κυκλίσκους, paſſo paſtillos macerare, i. diluere, Galen. ad Glaucon. dicitur & Ibidem per ἐκλύειν. Homer. Iliad. α, λῦσαν δ' ἀγορὴν, i. dimiſerunt. Idem ibidem, παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην. i. reddite, λύτρα δεξάμενοι [illegible]. Sic lib. 1. Epigram. [illegible] λύετε ταῦτα. λύεται ἡ ἀγορὰ, ſenatus dimittitur, Xenoph. in OEconom. λύντο δὲ γυῖα, ſoluta ſunt membra, Homer. λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων, diſſidere inter ſe, Xenoph. 1. Pædiæ. λύσασθαι αἰχμαλώτους, Demoſt. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, magna pecunia redemptus eſt. λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, vinculis ſolutum eſſe, Herodot. λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς, vir viro permutatus, Thucydid. | λῦσαι, ſoluere, i. ἀνάγεσθαι, è litore enauigare. Syneſ. λύσαντες ἐκ [illegible], &c. λύω priorem corripit, vt docet Gaza lib. 3. Gramm. Nõnus tamen produxit, inquiens, [illegible] καὶ χέρματα. λύω item pro λεπτύνω. Sophocles, [illegible] τέλος λύει, ἀντὶ τοῦ λεπτύνει.

Λυωδης, τὸ, ruptorium.

Λῶ, volo, ἐθέλω, video, βλέπω, fruor, ἀπολαύω. λῶ pro θέλω, ἔνδειξις [illegible], Apollon. Gramm.

Λωβάω, μ. ήσω, & λωβάομαι, & λωβεύω, μ. εύσω, cõtumelia afficio, ψευδίζομαι, χλευάζω, Heſych. cauillor, ludibrio habeo, ludificor, mutilo, deformo. Homer. Iliad. α, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, nũc vltimam iniuriam inferres, ὑστάτην ἄν τὴν ὕβριν εἰργάσω. ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀεικέστην, deformiſſima ſe mutilatione afficit, Herodot. Accipitur etiam Paſsiuè pro oblædor & vitior, contumelioſè improbor, i. λωβάζομαι: quo vſus eſt Hippiat. Et λελωβημένος, deprauatus, truncatus, Bud. Comment. Galen. οἱ ἐκ τῶν παλαιστρῶν ἅπαντα λελώβηνται, omnibus partibus ſunt mutilati palæſtritæ.

Λώβη, ης, ἡ, αἰσχύνη, contumelia, nocumentum, iactura, ὕβρις, mutilatio, vitium, ὄνειδος. Homer. Iliad. γ, κέ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι. Heſiod. in Theogon. πατρός γε κακὴν τισαίμεθα λώβην, patris iniuriam vlciſcamur, i. quam pater intulit. Sophoc. [illegible] λώβαις, iniuriis afficiat acerbis. τῇ τῶν ἄλλων λώβῃ, aliorum pernicie, Plato in Legib. λώβην ἀπὸ μητρὸς ἀμύνειν, à matre iniuriam propulſare, Apollon. Rhod. Item λώβη, cruciatus, ſupplicium, Phalaris in Epiſt. λώβην μοι ἀποδοῦναι, Homer. i. ὕβριν. Valla pro iniuria, pro ignominia ſupplicium dare. λώβην τίσειεν, iniuriæ pœnas luerit, Apollon. Rhod. | Pro blaſphemia apud ſacros Scriptores ſubinde accipitur. Theodor. in 2. Eccleſiaſt. τὴν ἀρείου λώβην, vocat Arii errorem, quaſi contumeliam in Chriſtum.

Λωβήεις, εντος, damnoſus.

Λωβητὴρ, ῆρος, ὁ, καὶ λωβήτωρ, ορος, ὁ, conuitiator, contumelioſus, iniurioſus, ὑβριστὴς: vt Iliad. β, ὃς τὸν λωβητῆρα [illegible] ἀγοράων, i. ὑβριστήν. Aliquando accipitur pro flagitioſo & perdito: vt Iliad. ω, [illegible] λωβητῆρες ἐλέγχεες.

Λωβητὴς, ὁ, ἡ, idem. λωβηταὶ τέχνης, artis mutilatores, ſubuerſores, Ariſtoph.

Λωβητὸς, ἡ, ὁ, læſus, ὑβρισμένος, contumeliis obnoxius, iniuria affectus, ὁ λώβην ἔχων. Sophoc. λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν.

Λωβὸς, morbus, vitium, mutilatus.

* Λωγάλιον, ου, τὸ, τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον χάλασμα.

* Λωγάνιος, ου, ὁ, ἀστράγαλος, ὁ πόριος.

* Λωγὰς, πόρνη.

* Λώγανον, ου, ὁ, flagellum ex pelle taurina cõfectum.

* Λωγὴ, ης, ἡ, καλάμη καὶ συναγωγὴ σίτου, i. ſtipula & frumenti congregatio.

* Λωγάρυγας, χύτρον.

Λώϊον, ονος, τὸ, λῷον, melius. Ilia. α, ὃ πολὺ λώϊον ἐστί. Plato Epiſt. 7, μιμεῖσθαι συμβουλεύω δίωνα ὑμῖν τοὺς φίλους, καὶ τὴν τῆς ζωῆς [illegible] δίαιταν ἔτι λώϊον, imitari Dionem, cuiuſque ſobrium victum magis ac magis complecti.

Λῷος, ου, ὁ, Iunius menſis apud Macedones, teſte Galeno lib. 1. Epidem. vt in cuius initio ſolſtitium æſtiuum dicat eſſe.

* Λωϊσμὸς, χῶμα, ὁ [illegible], agger, terræ cumulus.

Λώϊστος, optimus.

Λωΐτερος, λῷος.

* Λωτίων, ος, ὁ, [illegible].

Λωΐων, ονος, ὁ, melior.

Λῶμα, ατος, τὸ, margo, limes, fimbria ex byſſo, purpura & coccino, κράσπεδον, ora veſtimenti.

Λωμάτιον, ου, τὸ, veſtimentum. λωμάτια μήλινα, in Epigr. veſtimenta melina, i. lutea.

Λῶον, ἀντὶ τοῦ θέλουσι, βούλονται.

Λῷος, ὁ, menſis, qui apud Athenienſes βοηδρομιὼν appellatur.

Λωπίδιον, ου, τὸ, vaſculum.

Λωπὰς, άδος, ἡ, vas, crumena, veſtis.

Λωπύειν, mentiri.

Λώπη, ης, ἡ, genus veſtis, ἱμάτιον, ἔνδυμα, amictus, amiculum. Odyſſ. ν, δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην. Apollon. lib. 2. Argon. δίπτυχα λώπην, i. χλανίδα ἢ διφθέραν, inquit Interpres.

Λωπίζω, exuo, denudo.

Λώπιον, veſtis vilis.

Λωποδυτεῖν τινα, ſpoliare aliquem, Ariſtoph.

Λωποδυσία, ας, ἡ, expoliatio, furtum.

Λωποδυσίου δίκη, Hermogen.

Λωποδυτέω, μ. ήσω, π. ηκα, furor, ſpolio, exuo, prædor, Cæl. lib. 22, cap. 17, Demoſt. Philipp. 3. Ariſtoph. Λωποδυτῶ. λωποδυτῶν τὴν Ἑλλάδα, deprædans, Hermog.

Λωποδύτης, ὁ, ſpoliator, fur veſtium, ſuppilator, viarum ac in vrbe vicorum obſeſſor, Graſſatorẽ Latini vocant. Accipitur ſimpliciter pro fure.

Λῶπος, ου, ὁ, indumentum.

Λώπτω, ſalto.

Λωρὸν, πικρὸν, amarum.

Λῶρος, ἱμὰς, lorum.

Λωρυμιὸν, intimè, profundiſsimè.

Λῶσα, volens.

Λῶστος, ου, ὁ, optimus, βέλτιστος, φίλτατος: παρὰ τὸ λῶ, θέλω, Etym. Negat Moſcop. in Eclogis, λῶστον ſignificare φίλον.

Λώταξ, ὁ, latro, λιπὸς, voluptuoſus, vnguẽtis delibutus, qui turpiter vitam agit.

Λωτέω, μ. ήσω, π. ηκα, loto abundo. Neutr. Iliad. μ, αἴθων.

Λωτία, è loto ſertum.

Λωτίζειν, flores decerpere, perdere, ἀποθερίζειν, ἀπολλύειν. vnde ἀπολωτίζειν, tollere de medio, diſtrahere, Eurip.

Λώτινα ξύλα, ligna lotea, Gaza ex lib. 5. hiſtor. plantar. Theophraſti, & lib. 4. λώτινον ξύλον, materies celtis, idẽ Gaza. | λωτίνας αὐλοὺς, vocauit quidam fiſtulas tibiáſve, quaſi fictas è Libyco ligno loto luſcinias.

Λῶτος,

Λῶτος, ου, ὁ, penanflex. proprium nomen viri, Cyrill.

Λωτὸς, οῦ, ὁ, lotus, herba, trifolium, vt exponit Simon Genuenſis. Hom. Iliad. β, λωτὸν ἐρεπτόμενοι, loto veſcētes: vbi Interp. λωτὸς, εἶδος βοτάνης, Gaza vertit fabam Græcam, lib. 4. hiſt. plant. Theoph. herba eſt grata bobus, in Epigram. λωτὸν, AEgyptios vocare lilia ſcribit Herodotus. Erat etiam λωτὸς, fiſtula, tibia, αὐλός: quod genus eſt epithalamium, vt in Epigram. λωτοὶ ἤχευν, καὶ θάλαμοι ἐπαταγοῦντο θύραι, id eſt, inſonabant loti & thalamorum perſtrepebant ianuæ, Euripid. in Hercule furente. Sunt tamen qui priorem ſyllabam corripiant, vt λωτοῦ χάριν πνεύματι μελάντω, Euripid ſunt verba in Phœniſ. & eſſe calamiſcum interpretentur. vnde dicuntur lotages, qui lotū exercent, Cælius lib. 5, cap. 25. Eſt & nomen arboris, à cui* fructu dicti ſunt lotophagi.

Λωτοφάγοι, οἱ, populi, qui ex loto arbore victitāt. Apud hos Vlyſsis ſocii, deguſtata loto herba redire ad nauem noluerunt, niſi verberibus adacti, Homer. Ody. lib. 9, vide in Chiliad. Lotum guſtauit.

Λωβῆς, ου, τὸ, ἀλειμμα δίκαιον, vnctio apud Lacones.

Λωφάω, vel λωφέω, μ. ήσω, π. κα, ceſſo, recreor, onere leuor. Propriè de bobus, à quorum ceruice deponitur onera: λόφος enim ceruicem ſignificat. Sophocl. in Aiace, ἐλώφησε φόνου, cædi finem impoſuit. ἐπαύσατο τοῦ ἀπὸ τῶν ἐπιζυγίων, ὅθεν καὶ τὸ λόφον φέρειν, inquit Interpr. Thucydid. lib. 9. ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφηκότων, ab ingenti morbo ac bello paululum quiddam laxamēti accepimus. λωφᾷ τὸ νόσημα, ſedatur morbus, ceſſat morbus, Plato de Leg. Apollon. 2. Argon. τοίοις οἱ ἐλώφεον ἀνδρὲς μύθοις, talibus verbis alleuabantur: vbi διὰ ſubaudiendum. λωφῶντας μέρει πολλὰ τῆς τοιαύτης συμφορᾶς, minus in ſimili vitio peccare, Plato de Legib.

Λωφήιον, ſedatiuum, ἢ τὸ παυστικόν. vnde λωφήια ἱερά, ſacra quæ fiunt pro quiete impetranda, apud Apoll. Rhod. ſacra pacatoria.

Λώφησις, quies, ceſſatio, κατάπαυσις. λώφησις τοῦ πολέμου, laxamentum belli. Thucyd.

Λωφία, idem.

Λωψ, chlamys.

Λώων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præſtantior, λωΐων. λῶστος, ſuperl. in Epig. τὸ λῷον, vtile, melius, ſatius. Sophocl. in Aiace, οὐ γὰρ ἔχω λῷον φράσαι, nihil quā hoc ſic vobis poſſum melius dicere. ἄμεινον καὶ λῷον, Plato de Legib.

Μὰ, iurādi Aduerb. quum per iuſiurandum aliquid negatur: iungitúrque Accuſ. Xenoph. μὰ Δία, οὐ δῆτα ἔγωγε, per Iouem, nequaquam inquit: non profectò, inquit. Plato 1. de Rep. μὰ Δί' οὐκ, ἔφη, ἀλλ' εὖ οἶδα, vbi ſubauditur οἶμαι, i. non certè puto, ſed certò ſcio. Ariſtoph. in Plut. μὰ Δί' ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, &c. μὰ τὸν Ἡρακλέα μὰ ... Ariſtoph. μὰ τὸν Δία, ἔφη ὁ Κῦρος ὦ Σάκα, Xenop. lib. 1. Pædix, non me hercle, inquit Cyrus: ſic Interpr. οὐ μὰ τὸν Δία, non per Iouem. vbi negatio ex vſu quodam ſuperflue, Interpr. Thucyd. μὰ Δία, in affirmatione. Xenoph. lib. 1. ... vel ſubaudienda hæc ſunt, μὰ Δία οὐ δοκῶ, ἀλλ' εὖ οἶδα. Additur illud interdum, ναὶ: vt ναὶ μὰ Δία, quod eſt affirmantis. de quo vide ſuo loco. Interdū ſubauditur. Theoc. ... Sæpe etiam μὰ τὸν ſolum inuenitur, intelligendo Δία. Bud. Comment. Aliquādo capitur affirmatiuè ſubaudito ναὶ extrinſecus. Ariſtoph. ... vbi τὸ ναὶ ... ſubauditur.

*Μὰ, τὰ, oues, πρόβατα, apud Phryges.

*Μαδδὸς, ου, ὁ, ſtultus, μωρὸς, Laconibus.

Μαγαδεύω, & Μαγαδίζω, magado. Ariſtot in Probl. ſect. 19, quæſt. 17. quærit, Cur ſola diapaſon conſonātia cantetur. Deinde ſubdit, μαγαδίζουσι γὰρ ταύτην, ἄλλην δ' οὐδεμίαν, hanc enim magdare, nec vllā aliam conſueuerunt: ſic Gaza. Conſtat autem τὸ μαγαδίζειν ex contrariis vocibus, Ibid. ſect. eadem, quæſt. 41. vide Magadari in Chiliad. Eraſmi.

Μαγάδιον, aſſer, qui recipit chordas lyrę, μάγας. Lucian. de Mercurio citharam compingente, καὶ μαγάδιον ἐνθείς, Bud. in Annotat.

Μαγαδίζειν, pſallere.

Μαγαδὶς, pſalticum inſtrumentum. malim μάγαδις. vide Athen. vel Eraſm. in prouerbio Magadari.

Μάγγανον, ου, τὸ, machina. Significat etiam μάγγανον, ferrū, quod ſeram traiicit, Suid.

Μέγαρον, ου, ſacellum, humile ædificium, in quod myſtica ſacra reponebantur. Sic AElius Dionyſ. dici. & non μάγαρον teſtatur.

Μαγὰς, άδος, ἡ, magas, inſtrumentum muſicum quadrata tabula conſtans, leuiter conuexa, intentis in ea citharæ fidibus. dicitur etiam ea pars lyrę, in quam plectrum illiditur, id eſt, vbi percuſſio fit cordarum manu dextra: iugum verò dicitur, vbi ſiniſtra manu chordæ premuntur. vnde Gregor. per metaphoram, τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ὑπὸ στήθους μαγάδα; Quis eſt qui cicadæ magadem in pectuſculo dedit? Bud in Annotat. Alii μαγάδις in Nominat. dicunt, & idem inſtrumentum eſſe volunt cum pactide, ſiue pyctide, quod organum dichordon eſt. Apollodorus pſalterium vocat, Cælius, lib. 5, cap. 23. Euſtath. Iliad. σ, μάγαδις, ſiue παλαιομάγαδις αὐλός τις, erat acutum ſimul & grauem edens ſonum.

Μαγγάνα, ης, ἡ, vas vinarium ligneum.

Μαγγανεία, ἡ, μαγεία, μαγγάνευμα, impoſtura, γοητεία, incantatio, veneficium, Nazanz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, id eſt, inſtructiones.

Μαγγάνευμα, impoſtura, magicus cātus. excogitamentum, Nazanz. ... τὰ μαγειρικὰ μαγγανεύματα, καὶ κομμώματα, coquorum inſtructiones. Plutar. de Cleopatra loquens, pro lenociniis poſuit, καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν μαγγανεύμασι, καὶ φίλτροις ἐλπίδας ...

Μαγγανεύω, μ. εύσω, π. ευκα, incanto, licco, licitórve. Act. Accuſat. Ariſtophan. in Plut. pro incanto, ... μαγγανεύουσι, μολύνουσί τι ...

Μάγγανον, τὸ, inopinatum, vinarium vas ligneum. Item machinamentum, præſtigiæ, γοήτευμα, dolus, rete.

Μαγγανιτὴς, οῦ, ὁ, mangonizator, qui varia inter ſe miſcet & confundit ad faciendam impoſturā. aliter μαγγανευτής.

Μαγδαλιὰ, ᾶς, ἡ, purgamentum manuum, furfur, canin* cibus, pingue, ἀπομαγδαλιά, Ariſtoph. vide in Chiliad. Eraſm. Magdali canem alens.

Μαγεία, ας, ἡ, incantatio, præſtigiatura, γοητεία, Cælius libro 5, cap, 42. Plato in Alcibiade docet quid ſit: ἔστι δὲ θεῶν θεραπεία.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, coquina, culina, ὀπτανεῖον, ἰπνός. μαγειρεῖον non dicunt Attici, ſed ὀπτανεῖον, Phrynich. ait.

Μαγειρεύειν, mactare, quòd coci occidant coquēdas pecudes, διαιρεῖν, carnes diuidere.

Μαγειρικὸς, οῦ, ὁ, coquinarius. τέχνη μαγειρική, ἡ τοῖς ὄψοις ἀποδιδοῦσα τὰ ἡδύσματα, inquit Plato lib. 1. de Repub. ars coquinaria, quæ obſoniis præbet condimenta. μαγειρικὴ χρεία, vſus cibarius, Gaza.

Μάγειρος, ου, ὁ, cocus, ſtructor. ἀπὸ τοῦ μάσσειν, vel ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μίσγειν, Etym. ζῶα διαμερίζοντες μάγειροι διαπωλοῦσι, ſint qui carnes coctas vendant, Plato in Leg.

Μαγεύτης, captans, faſcinans.

Μάγευμα, ατος, τὸ, magica ars.

Μαγεὺς, purgans, abſtergens.

Μαγεύω, μ. εύσω, π. ευκα, magicam exerceo, capto deos,

γεγητύω, ἤγεμονεύω ἐπαὶ. Neutr. Abſolut.

Μαγάδιον, ſeu μαγαδίζειν, eſt magade inſtrumento muſico vti.

Μαγικὸς, magicus. ἡ μαγικὴ, ars magica, Lucian.

Μαγειρίδος, κ, coquinarii inſtrumenti genus, vel menſa tripus. Cælius lib. 5, cap. 45. Quas, inquit, imponimus, vt collibuit, & tollimus menſas, nunc μαγίδας appellant. Eſt quoque hoc nomine panis ſeu offæ genus. Vſurpatur à Plinio lib. 33. cap. 11. & à Paulo Iuriſconſulto: ſed ita, vt eo nomine tabulerium accipiat Interpr. aut ſchacherium, Bud. in Annotat. μαγὶς apud Suid. [illegible] exponitur in dictione κάρπαδος. μαγίδα, τὸ μάγμα ἢ φύραμα, ἢ καὶ χειρόμακτρι μαγδαλίαν, apud Hipp. Gall.

Μάγμα, ατος, τὸ, vnguentorum maſſula atque paſtilli, & quicquid ſupereſt craſſum ex materia aliqua expreſſa. Celſus recrementum: vnguentorum fæces Plinius interpretatur. μάγματα vocantur à medicis. vnde κροκόμαγμα, apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 26.

Μαγεὺς, abſtergens, purgans, καθαίρων.

Μαγνεύειν, commiſcere.

Μάγνης, teſſerarum quidā iactus. Item μάγνης, magnes, lapis. Alexan. Aphrod. libr. 2. Probl. ἕλκεται ὑπὸ μάγνητος σίδηρος, à magnete ferrum trahitur.

Μαγνῆτις, magnes lapis, qui & ſideritis & Herculeus. μαγνῆτις· λίθος ἡ ἕλκουσα τὸν σίδηρον, Etym. Alex. Aphrod. in Præf. Probl. λίθος ὁ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον, [illegible] ὁ λίθος, lapis qui magnes dicitur, ſolum ferrum attrahit, eiuſque ramētis iuuatur. vide in Chiliad. Eraſm. Magnetis more.

Μάγος, ὁ καὶ ἡ, diuinorum interp. & cultor, reconditiſſima quæque diuinorum operum exactiſsimè ſpeculans, proménsq; illa in actū ſcientiæ anguſtioris profunditate, Cælius lib. 5, cap. 42.

Μαγοφόνια, τά, magophoniæ, id eſt, magorum cædes. ſic dicitur apud Perſas dies ſolennis, in quo Magi fratres duo interfecti ſunt a ſeptem Perſis, Herodot. lib. 3.

Μαγύδαρις, ὁ, magydaris, ſilphii ſuccus, pro genere plātæ, Theophr. lib. 1. hiſtoriæ plant.

Μαγῳδία, mollis ſaltatio.

Μαγῳδὸς, ὁ, mimi genus, in quo magica & pharmacorum facultates proferebantur. & μαγῳδία apud Athen.

Μαδιγένειος, ου, ὁ, imberbis.

Μαδαρὸς, ὡ, ὁ, caluus. μαδαροὶ γίγνονται, præmadent & marcent, Ariſtot. 4. Animal.

Μαδάρωσις, εως, ἡ, morbus oculorum, quum ex palpebris defluunt pili.

Μαδάω, ſum caluus, caluefco, glabreſco, ſum glaber, ſum depilis ſiue depilatus, Neutr. Abſol.

Μάδδα, μάζα, Megarenſibus.

Μάδευμα, & μάδευμα, ατος, τὸ, eſca, σιτίον.

Μαδέλκον, ου, bdellium.

Μαδίζω, glabrum reddo & vello, Bud. Comm. μαδίζουσι τὰς τρίχας [illegible].

Μάδισις τῶν ῥιζῶν, glabratio radicū, Theoph. li. 5, de cauſ. plant. quæ fit διὰ τὴν πολυϋδρίαν, i. propter nimietatē aquæ.

Μαδιστήριον, volſella. Aegineta τριχολαβίδα, ἢ τριχολάβιον vocat.

Μαδος, τὸ [illegible], crinis vnguentum.

Μαδὸς, ὡ, ὁ, λεῖος, glaber, Theophr. lib. 5. de cauſ. plant.

Μαδρύω, punio.

Μαδώνιστος, ὁ, recaluaſter, caluus totus. μαδῶντα, id eſt, φαλακρὸν, τρίχας οὐκ ἔχοντα, Ariſtoph. Interpr.

Μαδωναΐς, ἡ. Madonais, à Bœotis ſic dicitur herba, quæ & Nymphæa appellatur, Theoph. lib. 9. hiſt. plant.

μάζα, maza. [illegible] Heſych. polenta, ſimilis pulti cibus erat loco pulmētarii. Athenęus dicit eſſe panem offa madefactum, ſeu libum, ſeu placentam: à verbo μάσσω. μᾶζα καὶ ἄρτος, Xenoph. Gaza maſſam hordeaceam vertit. vt ἄρτον triticeam. Ariſtoph. Interpr. μάζας, ψαφαρὸν ἄρτον, i. rigidum panem exponit. Nonnulli nauticum panem, vulgò bis coctum intelligunt. Alii vero ponunt inter edulia delicatiora: vnde [illegible], Adagio in eos dicebatur, qui diffluerent deliciis. vide Chil.

Μάζαν, debitari, mazas piuſere.

Μάζεα, τὰ, pudenda virilia.

Μάζισκος, οι, ὁ, parua placenta. ἄρτον πυραμοῦντα, Ariſtop.

Μαζονόμιον, & μαζονόμος, ου, τὸ, tabula lignea coquinaria, ſiue lanx prægrandis, qua cibi feruntur in conuiuia, vt innuit Horat. quum ait. Mazonomo pueri magno diſcerpta ferētes Membra gruis. caniſtrum, Etym. vide in Chil. Eraſm. Mazonomum captio.

Μαζὸς, οὐ, ὁ, papilla, mamma, mamilla, propriè viri. Homer. Iliad. δ. [illegible] vide Schol. Hom. Iliad. ε, de muliere Herodot.

Μάθαλις, poculum aut menſura quædam.

Μάθυια, maxillæ.

Μάθημα, ατος, τὸ, diſciplina, documentum, præceptum, doctrina, eruditio, præceptio, ars, ars diſciplinaris, inſtitutio, cognitio, monumentum. μαθήματα ποιητῶν, poetarū monumēta, Plato de Leg. [illegible], i. loci. Hermog. [illegible] Plato Epiſt. 7. ἰδόντες ὅσα μαθήματα ἔστι, videntes quā multa ſint diſcenda.

Μαθηματικὸς, diſciplinis vacans, doctus, diſcendi cupidus, ingenioſus, mathematicus.

Μάθησις, ἡ, diſciplina, doctrina. [illegible] dixit Ariſtot. de mundo, pro craſsiori minerua dicere. μαθήσεως ὀξύτης, acumen ingenii, Plato de Legib. ἡ μάθησις τῶν γραμμάτων, literarum cognitio, Ariſtot. 8. Politic. [illegible] auſculto, Thucyd. ad diſco, Ariſtot. [illegible] verba educuntur, Gaza.

Μαθητεύω, diſcam. vide μανθάνω.

Μαθητεία, ἡ, diſciplina, doctrina.

Μαθητέον, diſcere oportet. à μανθάνω.

Μαθητεύω, μαθητεύσω, & [illegible], doceo, Actiu. Accuſat. Quū verò Abſol. ponitur, ſignificat diſcipulum eſſe: vt cap. 27. Euang. Matt. [illegible], diſcipulus fuit Iēſu.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, diſcipulus.

Μαθητιάω, diſcituriō, (vt ita dicam), cupio diſcere. Ariſtoph. [illegible]

Μαθητὸς, ὡ, ὁ, qui per diſciplinam cognoſci poteſt, qui diſci poteſt, qui diſciplina acquiri poteſt, ſub diſciplinā cadēs.

Μαθήτρια, ας, ἡ, diſcipula.

Μαθητρὶς, vt αὐλητρὶς, non μαθήτρια, probatur à Thoma Magiſtro.

Μαθεύω, quæro, ζητῶ.

Μαθὼν, οντος, i, diſcens, edoctus, gnarus, agnoſcens.

Μαῖα, ας, ἡ, Atlantis filia, Mercurii parens. μαῖα ab Heſiodo dicitur. Hoc itē nomine amita, ſiue patris matriſque mater intelligitur. Item nutrix & obſtetrix, id eſt, ea quæ medelæ cauſa parientibus aſsiſtit, quæque vmbilicum præcidit, quam ὀμφαλητόμον etiam nuncupant. Eſt & [illegible], i. honeſta aduerſ ætate grandiorem allocutio, vtpote qua honoris cauſa vtebantur natu maiores ad nutricem, vel mulieres alioqui natu maiores.

Μαῖαι, αἱ, maximum genus cancrorum, apud Ariſtot. Gaza Maiam reddit.

Μαιάνδρος, vertex, gyrus.

Μαιάδος, pro μαίας. Ody. ξ, [illegible], &c.

Μαιευτικὸς, ὁ, nutritius.

Μαιεία, obſtetricatus, μαίευσις.

Μαιεύω, & Μαιεύομαι, obſtetricor, quæro, inquiro, Deponens. μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις, Diana eſt obſtetrix, Lucian. μαιεύεσθαι pro abortum conciliare dixit Philoſtrat. [illegible], terror quilibet ſatis eſſe poteſt abigendo fœtui.

Μαίωσις, obſtetrix, & eius officium.

Μαιώτεια, ας, ἡ, μαιωτική.

Μαιμάω, eheu, οἴμοι.

Μαιμάω

Μαιδόλης,ου,ὁ,inſanus.

Μαιμάζω,ſalio,conſumo,ſtrepo,fluctuo,cupio.

Μαιμακτηριὼν, ῶνος,ὁ, Ianuarius à Suida dicitur: à Gaza Septembris,lib.5.Animal. Ariſtot.ex Demoſth.intelligitur menſis hybernus fuiſſe: vel ſecundùm alios Auguſtus,ἀπὸ τοῦ μαιμάκτου διός.

Μαιμάκτης,ου,ὁ,furore percitus.

Μαιμᾶν,ruere.

Μαίμαξ,μαιμάκτης.

Μαιμάσσω,μ. άσω,π. αχα, pinſo, abſtergo, ſupero,ſum promptus.

Μαιμάω,cupio,deſydero.μαιμάοντες ἄνδρες, inſtincti furiis,Herodot.

Μαιμώσσα,inſana,vehementer incita,ſanguinis auida, quaſi αἱμώσσα, τοῦ μ πλεονάζοντος,μαιμώσσης,Genit.Sophocles in Aiace,ἐπίχει χεῖρα μαιμώσσαν φόνου.

Μαιμώμενος,ὁρμώμενος,ζητῶν.

Μαιμώσσω,quæro, Nicand. Theophr. ὄρνεα μαιμώσσοντα ἐπιτήδεια.

Μαιμώων,ſe mouens,ὁρμῶν,κινούμενος. Apoll.1.Argon.ὣς ὅγε μαιμώων.

Μαιμώωσα,properans.Iliad.ι, αἰχμὴ δ' ἔσσυτο μαιμώωσα. i. ἐσσυμένως, ὀξέως ὁρμῶσα, ἡ τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα. ἢ ἔστιν αἱμώωσα καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μ,μαιμώωσα, inquit Interpres. Inuenitur cum Genit.pro auida, 2.Argon. Apoll. ἐλαχίστου μαιμώωσαι ἐδητύος,cupidæ cibi,ἐπιθυμοῦσαι.

Μαινάς,άδος,ἡ, Mænas.

Μαινίδιον,τὸ,halecula, Ariſtot.6.Animal.

Μαίνη,ης,ἡ,in Epigram.& Μαινίς,ίδος,ἡ,mena piſcis, halec,vel halecula, Theodor.Interp.Perſ.Menáq; quòd prima nondum defecerit orca.

Μαινόλιος βάκχος,furens Bacchus,in Epigram.

Μαίνομαι,μ.μανοῦμαι,vel μανήσομαι,inſanio,ferocio,deſipio. μαίνομαι τῇ τόλμῃ, inſana ſum audacior, Xenoph.1.Pædiæ.πλεῖν ἢ μαίνομαι, i. μᾶλλον, &c. pluſquàm inſanio,i. quàm depereo & concupiſco: vnde γυναικομανής. μαίνεται θυμῷ,Hom.μὴ μαίνου,ne inſanias, pro μὴ μανείης, Ariſtop. μαινόμενος, veſanus. Interdum idem quòd μαινομένας διὰ τὴν μέθην, de Bacchο Homer. μαινομένη ἄμπελος, vitis inſana, Theophr.lib.1.de cauſ.plant.μάλιστα μαινομένη,in Epigr. μαινόμενα καλύμματα, inſana connubia, Plato de Legib. Accipitur aliquando in bonam partem,vt ſit, præ gaudio inſanio.Sophocles in Aiace dixit,γελᾷ δὲ τοῖς μαινομένοις ἄχεσι,id eſt, τοῖς διὰ τὴν μανίαν συμβεβηκόσι, quæ propter furorem contigerunt.

Μαίομαι,inquiro,ἐρευνῶ,ζητῶ,,quæro,ἐπιζητῶ.Odyſſ.ξ, ἐφαίνετο κάρδιον εἶη μαίεσθαι. Item cupio,Apoll.2.μαιομένοισι κῶας ἄγειν.

Μαιονίδης ὅμηρος,in Epigram.

Μαιόομαι,μ.ώσομαι, obſtetricor, ad pariẽdum adiuuo, lib.1.Epigram.ἠμπλακεν ἀφὲς ἤρκτει μαιωσάσθαι γαστέρας ἡμετέρας. Item lib.eodem,ὑμέας ἀφειμένη μαιώσατο,τόλμα δ' ἔτικτε.

Μαιούμεναι,αἱ,obſtetricantes.

Μαῖρα,canicula,ſummus æſtus,luna.

Μαίρω,luceo.

Μαίσων,coquina,vorax.

Μαιῶτις,ιδος,ἡ, Mæotis,palus eſt.

Μαίωτρα,obſtetricationis præmia.

Μάκαιρα,ας,ἡ,beata,fortunata,dea,Ariſtoph.ὦ τ' ἐφίστω μάκαιρα πάσχουσ' ἔχεις οἶκον.

Μάκαρος,beatus,Etym.

Μάκαρ,ρος,ὁ καὶ ἡ,beatus.Iliad.γ.ὦ μάκαρ ἀτρείδη,&c.Item πλούσιος,i.diues,apud Heſiod.ἀνὴρ πυργρόος τίκτεται μακάρων δὲ φύσις. Item μάκαρες,dii appellantur,εἰ μὴ παθόντες τὸ κακόν.

Μακαρία,ας,ἡ,beata:& per ἀφημισμὸν,pernicies. Ariſtophan.ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκ ποδῶν. Fingunt & apud inferos locum eſſe hoc nomine,de quo Eraſm. Prouerb.In beatam.Eſt & hoc nomine Herculis filia,quæ pro ſalute ciuium ſeipſam mactãdam obtulit,obſeſsis ab Euriſthæo Athenienſibus.

Μακαρίζω,μ.ίσω,π.ικα, beatifico,beatum iudico,gratulor,beatum me iacto. Actiu.Accuſat.μακαρίζω χελώνας τοῦ δέρματος,Ariſtophan.

Μακάριος,ου,ὁ,beatus.σὺ ὁ μὲν κακεῖ, τουτέστι φθονεῖ ἐπαινούμενος.Lucian. πολύ σου βελτίων καὶ μακαριώτερος, te multò præſtantior & felicior.Ariſtot.7.Ethic.τὴν δ' εὐδαιμονίαν οἱ πολλοὶ μεθ' ἡδονῆς εἶναί φασι:διὸ καὶ τὸν μακάριον ὠνομάκασιν ἀπὸ τοῦ χαίρειν,felicitatem plurimi cum voluptate eſſe dicunt:vnde & beatum à gaudendo nominarunt. ὦ μακάριε τῆς τύχης, Ariſtophan: vnde μακαρίως,feliciter,apud eundem.

Μακαριότης,ητος,ἡ,beatitudo felicitas,Chryſoſt. Plato in Epiſt. βίος ἀμήχανος μακαριότητι, vita beatiſsima,vita felicitatis admirandæ.

Μακαρίς,ἡ,beata,locus apud inferos.

Μακαρισμὸς,οῦ,ὁ, beatitudo, beatificatio. vide ζῆλος in Ammonio.

Μακαριστὸν,τὸ,beatitudo,diuinitas.

Μακαριστὸς πρὸς πάντων, apud Herodot. qui beatus ab omnibus prædicandus eſt.Xenoph.lib.2.ἄπομαι. τὴν μακαριστοτάτην δ' εὐδαιμονίαν κεκτῆσθαι, maximè prædicandam felicitatem poſsidere.

Μακαρίτης,& μακαρῖτις,in Fœmin.genere dici ſolet,cũ nominamus defunctos vita,quaſi beatos: vt nũc felicis memoriæ dicimus. Lucian.de luctu,ἵασιν ἀναπαύσασθαι περὶ τοῦ μακαρίτου δαίμονος.Ariſtop.in Pluto,μακαρίτην βίον,beatam vitam dixit,id eſt,μακάριον βίον.ὡς μακαρίτην,ὦ δάματερ τὸν βίον αὐτῷ κατέλεξας.

Μάκαρος,ου,ὁ,felix.

Μάκαρς,idem,Etymolog.

Μακάρτατος,ου, ὁ, beatiſsimus. & μακάρτερος felicior,apud Nonnum.

Μακαρτὸς,ὁ,felix,beatus,opulentus,in Epigram.

Μακεδνὸς,οῦ,ὁ,excelſus,eminens.

Μακεδονίζω,faueo Macedonibus.

Μακεδονικὸν φάρμακον, medicamentum Macedonicum. vnum eſt τῶν λυπουμένων,Galen.lib.2.ad Glauc.

Μάκελλα,ης,ἡ, ligo,nis. παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ ἐστι κινεῖν καὶ τέμνειν μετὰ βίας.ἡ γὰρ δίκελλα δίχα διακέλλει.Heſiod.ſecundam ſyllabam corripit,δμωὸς ἔχων μακέλλην. μακέλλῃ διὸς,Ariſtoph.

Μάκελλον,ου,τὸ,macellum.Diuus Paulus cap.10.prioris ad Corinthios,τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον,&c.

Μακέλλω,moueo.

Μάκερ,ερος,cortex Indicus,qui Macis in officinis vocatur.

Μακιόκρανος,epithetum vpupæ:à capitis criſta.

Μακίστηρ,ὁ,telum,βέλος.

Μάκιστος,longiſsimus,μέγιστος, Sophocl.Schol.

Μακκοάν,delirare:proprium ſenum.

Μακκοάω,decipio,ſimulo me non audire,ἀγνοεῖν. Ariſtophan.in Equit.τὸ τοῦ δήμου ἀνθρώπου μακκοᾷ:à Macco quodam eius ingenii muliere. ἢ παρὰ τὸ μὴ κοεῖν, Etymol.

Μάκορ,ορος,ligo,inſtrumentum ruſticum.

Μακούνιον,τὸ, retis genus, quod turdis tenditur, quod & περίλη à quibuſdam dicitur.

Μάκρα,ἡ,labrum ſiue lauachrum oblõgius, apud Galenum,& apud Artemidorum panarius alueolus,ſiue arca,vt annotat Cornarius: niſi fortè μάκτρα contra fidem exemplaris legendum ſit.

Μακρὰ,τὰ,putei aut laci profundi, Homer.

Μακρὰ, Aduerb. ſignificat μεγάλως. Vide Etym. μακρὰ κλάειν, μακρὰ οἰμώζειν,μακρὰ χαίρειν,μακρὰ κωκύειν, Ariſtoph.

Μακραδρομώτατοι,οἱ,qui longiſsimè currunt.

Μακραίων,ωνος,ὁ,πολυχρόνιος,diuturnus,longæuus.

Μακρὰν,longè,diu,procul.Lucian. ἀφίξεται σοι φίλος οὐκ εἰς μακράν,breui veniet.οὐκ ἐς μακράν, breui, Ariſtop. μακρὰν ἀποικῶ, longè habito, Plato de Legib. μὴ μακρὰν ἀπέλθῃς, Ariſtophan.μακρὰν ἂν ἔλθοιμι,longum iter facerem, Plato de Legib.ἡ μακρὰν ἐλθόντας τινὰς, longè quopiam euntes, Idem in Epiſtol.ὁ μακρὰν ἀποδεῖν δεῖ,Ariſtophan. Iſocrat. μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶν,longè diſtantes amore proſequun-

tur. μακρὰ χαίρειν, dicebant longum gaudere, prouerbij vice, de iis rebus quibus nuntiũ remittebant. μακρὰ χαίρειν φράσας, Lucian,

Μακραύχενος, ν, cui eſt collum prælongum.

Μακραίων, ωνος, ὁ, longæuus, diuturnus.

Μακρέτιμος, idem.

Μακρηγορέω, μ. ήσω, π. ηκα, prolixa vtor oratione. Neutr. Abſol. Philo de mundo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός; quid opus eſt verboſius diſputare de igne?

Μακρὶς, Eubœa inſula.

Μακρόβιος, ου, ὁ ἡ, ἡ, longeuus, viuax.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, longæuitas, vitæ longitudo.

Μακροβιότερος, viuacior, apud Ariſtot.

Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi digiti.

Μακρόθεν, procul, à longè, eminus.

Μακροθυμέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum patiens & longanimis, ſum leni animo. Neutr. abſolut.

Μακροθυμία, ας, ἡ, longanimitas, tolerantia.

Μακρόθυμος, ου, ὁ, longanimus, magnanimus.

Μακροκατάληκτος, ὁ ἡ, ἡ, dictio in longam deſinens.

Μακρόκαυλος, habens longos caules.

Μακρόκερκος, cui cauda eſt porrecta.

Μακρόκολλα, τὰ, maiores & longiores chartæ, quas Catul. regias vocat: quę eodẽ modo πρωτόκολλα nominãtur.

Μακροκωλία, ας, ἡ, longitudo colorum, Hermog.

Μακρόμηλος, ν, longimembris.

Μακρόλοβος, ου, ὁ ἡ, ἡ, ſiliqua longa incluſus.

Μακρολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, multa loquor, Neutr. abſol.

Μακρολογία, ἡ, ſermo nimium prolixus.

Μακρολόγος, multiloquus, impendio loquax.

Μάκρον, promontorium Siciliæ.

Μακρὸν, procul, μακρά.

Μακρονοσία, ας, ἡ, longitudo morbi.

Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam deſinere.

Μακροπαρώνιος, ου, ὁ, longè contumelioſiſsimus.

Μακρόπτερος, ου, longas alas habens.

Μακροπώγων, ωνος, ὁ, cui eſt promiſſa barba.

Μακρορριζία, ας, ἡ, longitudo radicum.

Μακρόρριζος, ὁ ἡ, longas radices habens.

Μακρὸς, ά, ὸν, longus, altus, porrectus, ſerus, lõginquus, βαθὺς, id eſt, profundus, Iliad. φ. μακρὸς βίος, Sophocles, id eſt, ἡ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινομένη ζωή. μακρὰ ψυχή. ἡ διὰ μακρᾶς, non ſerò, non ſeriùs, Phalaris in Epiſtol. ἐς μακρὴν, in longum, diu, Herodot. dicitur & εἰς μακρὸν, pro eodem. μακραὶ ναῦς, αἱ τεσσαρες, Ariſtoph. μακρὸν πλοῖον, longa nauis, Iſocrat. μακρὰ δένδρα, id eſt, βαθέα, quemadmodum φρέατα μακρὰ nominat Homer. Philoſtrat. in Heroicis. μακρῶν γόων, Sophocl. id eſt, μεγάλων ἢ πολυχρονίων, Ariſtophan. ἐπὶ μακρὸν, longè, Xenophon. ἐπὶ μακρότατον, longiſsimè, Thucydid. ἐς τὰ μακρότατα, i. ἐπὶ πλεῖστον. τὸ μακρότατον, ad ſummum. ὅσον μακρότατον δυνατός εἰμι, quã lõgiſsimè poſſum, Herodot.

Μακροσκελὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, qui cruribus eſt longis. μακροσκελεῖς, οἱ, lõgipedes, quibus crura ſunt prolixa ſeu prę lõga.

Μακροστέλεχος, ὁ ἡ, ἡ, qui eſt caudice longo.

Μακρότερον, vlterius, diuturnius, ſuprà, Plato.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo.

Μακροτομεῖν, longè amputare, μέρη ἀμπελουργεῖν: ἀ τόμεω. μακροτομεῖν ἄμπελον, vitem reſecare ad longum palmitem, Gaza ex libro tertio de cauſis plantarum Theophraſti. ἐν τῷ μακροτομεῖν, in longitudine reciſionis.

Μακρότομος ἄμπελος, vitis in lõgo palmite amputanda.

Μακροτράχηλοι ἵπποι, Iliad. ψ, id eſt, magni, à parte, Didymus.

Μακροφυὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, prælongus, ſua natura longus.

Μακροφλυαρίτης, ου, ὁ, prolixus nugator.

Μακρόφυλλος, ὁ ἡ, ἡ, folijs longus.

Μακρόχειρ, ειρος, ὁ, longimanus.

Μακροχρόνιος, ου, ὁ, diuturnus, longæuus.

Μακρυνω, μ. υνῶ, π. κα, elongo, Actiu. Accuſ.

Μακρῷ, multó. μακρῷ ἀμείνων, longè melior, Plato de Legib. μακρῷ ἀρίστη, longe optima. μακρῷ τάχιστα, longè celerrimum, Idem ibidem.

Μακρῶς, longè, ſeró.

Μακτὴρ, mactra, diphthera, ſaltationis genus.

Μάκτης, qui mazas pinſit.

Μάκτρα, ας, ἡ, mactra, vas in quo pinſitur farina, arca panaria, colum ſeu mortarium, Nicand.

Μακύνω, magnifico, rectifico, elongo.

Μακών, vociferans, in longitudinem extenſus.

Μάλα, ας, ἡ, μάλη.

Μάλα, Aduerb. valde, λίαν, πάνυ, multúm. μάλ' αὖθις, ἢ δή, ſanè, Ariſtophan. μάλα γε, ſanè quidem, Idem. μάλα δή γε, ſed valde quidem, imò verò, Idem Ariſtophan. ἦ μάλα, profectò, Homer. Iliad. γ. ἦ μάλα τοῦτό γ' ἴσος γνωμεῖς τις ἐοικώς, id eſt, ὄντως δή. ἦ μάλα δὴ, ὄντως δὴ, Apollon. καὶ μάλα, pro καὶ, Ariſtophan. μάλα σφόδρα, valde vehementer, id eſt, magnoperé. apud Platonem. μάλα τοι, ſanè quidem, concedentis cum affirmatione, vt καὶ μάλα & πάνυ γε. Xenoph. μάλα τοι, φᾶναι τὸν ἀειλίαν, &c. vtique, prius quidem. οὐ μάλα, non ferè.

Μαλάγας, ſaccus, vter.

Μάλαγμα, ατος, τὸ, malagma, fomentum.

Μαλάκια, τὰ, appellantur piſces, qui ſpinam non habent, vt polypus, ſepia, vrtica. hi etiam & ſanguine & inteſtinis carent.

Μαλακία, ας, ἡ, ἀπὸ τοῦ μάλακος, Plinio eſt mollities quædam prægnantium & defectio, quum languentes modò hoc, modò illud appetunt: adeò vt terram quoque vorare appetant, nonnullæ carbones etiam extinctos, aut cimoliam, que res κίσσα appellatur. διὰ τὸ ποικίλον τῆ ζώου τῆ κίσσης, id eſt, ex auis varietate traxit. Eſt & in ſtomacho μαλακία, hoc eſt, debilitas, lãguor, ignauia, animi mollities, μαλακίαν ἐπίμηνον οἱ λαχανικοί, Nazanzen. Apud Cæſarem libro tertiò belli gallici, μαλακία maris dicitur, pro tranquillitate, ac velut mollitie, Cæl. lib. 3, cap. 15.

Μαλάκια, τὰ, mollia, animalia quædam natandi perita, Ariſtot. 1. Animal. vide μαλάκεια.

Μαλακιᾶν, mollem eſſe, & mollicie laborare.

Μαλακίας, ὁ, μαλακός.

Μαλακιῶσι, frigoris cauſa dolentes & contracti.

Μαλακίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, molleſco, emollior, ſum ignauus. Propriè eſt mulierum prægnantium. Interdum de viris, πονηρῶς aut κακῶς ἔχω, ἀσθενῶ, ægroto. Deponens, Datiuo, vt μὴ ἐάσῃ μαλακισθῶμεν ἀπαλῇ καὶ ἀκρίτῳ, Gregor. Aliquando Accuſat. cum Præpoſitione πρὸς, Xenoph. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ad mortem fuit inſtrenuus. μαλακισθεὶς, qui ignauiter egit.

Μαλάκιον, muliebris ornatus.

Μαλακίον, molliculus, Ariſtoph.

Μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, torpeſcentes naribus.

Μαλακογνώμων, ονος, ὁ ἡ, ἡ, mitis corde, placabilis, Æſchylo.

Μαλακόδερμος, qui cute molli obducitur, molli cute incluſus, molli putamine conſtans, cute molli intectus. μαλακόδερμα, ῷα, quæ molli cute integuntur, vt in piſcibus.

Μαλακοκρανεὺς, έος, ὁ, molliceps auis, Ariſtoteles nono Animalium.

Μαλακοπύρηνος, ου, ὁ, molli ligno aut nucleo. μαλακοπύρηνος καρπὸς, fructus cum ligno intus molli, id eſt, cum nucleo, qui eſt molli nucleo.

Μαλακὸς, ά, ὸν, mollis, placidus, mitis, tardus, indulgẽs, tactui cedens. ei opponitur σκληρὸς, Xenoph. μαλακὸς ὁ ἄδικος περὶ τὰ ῥᾴθυμα, mollis circa deſidiam, Ariſtot. in Rhetoricis. μαλακὸς οἶνος, molle delinienſque vinum, Gaza ex Problem. Ariſtot. μαλακὸς χιτὼν, i. ἁπαλὸς, τρυφερὸς, Hom. μαλακῶς ὕπνῳ, i. ἀσφαλεῖ, ἡδεῖ, Idẽ. μαλακὸν ἐνδιδόναι, remittere apud Herod. ἐν μαλακῷ, ſanũ, apud Quintil. nihil aliud ſignificat, quã in carnis mollitie & raritate ſummã intelligi mẽtis perſpicaciã: quoniã ita affectis facile quicquid eſt redundantis copiæ digeritur: fatuos verò ac rudes

παχυδέρμους, quaſi craſſipelles Græci vocant, Cæl.lib.3, cap.15. μαλακὸν φῶς τὸ ποιεῖν, Xenoph. μαλακαῖς χερσὶν ἀνατρίβειν, mollibus manibus fricare, Galen. τὸ μαλακὸν τοῦ ἀμυγδάλου, nucleus amygdali, Ariſtot.9.Animal.

Μάλακος, ὁ, accẽtu in antepenultima, nomen hiſtorici apud Athenæum.

Μαλακόστρακα, quæ cruſtis tenuibus operiuntur, cruſta intecta. μαλακόστρακα ζῶα, animalia quib⁹ cruſta pro tegmine habetur, vt omne genus cancrorum, Gaza ex Ariſtot. cruſtata & cruſtacea idem vertit.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo, indulgentia.

Μαλακόφλοιος, cortice molli veſtitus.

Μαλακτικὸς, οῦ, ὁ, mollificatiuus, emolliens. τὰ μαλακτικὰ φάρμακα, Galen.ad Glauc.

Μαλακτὸς, οῦ, ὁ, emollibilis.

Μαλακύνομαι, μ. ὕνομαι, π. υμμαι, molliorem me præbeo, emollior. Depon.abſol.

Μαλακύνω, emollio, Galen.ad Glauc.

Μαλάκυνσις, εως, ἡ, emollitio.

Μαλακύνω, μ. ύνω, π. υγκα, mollio. Actiu. Accuſ.

Μαλακῶς ἔχειν, incommoda eſſe valetudine, ægrotare, μαλακίζεσθαι.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, mollificator.

Μαλάξαι, vel μαλάξαι, mitigare, mulcere.

Μάλαξις, εως, ἡ, mollitudo.

Μάλαινος, collum, ceruix.

Μαλάττομαι, miteſco.

Μαλάττω, μ. άξω, π. αχα, mollio, ſubigo, χαυνόω, ἀπαλύνω, καὶ μαλακτόω, εὐμαλθόω. Actiu. Accuſ. iung.

Μαλάχη, ης, ἡ, malua. Heſiod. οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ, &c.

Μαλάκια, τὰ, aquatilia quæcunque oſſibus carent, & ſanguine inteſtiniſque: vt ſepia, polypus. Quidam cum ει ſcribunt μαλάκεια, & μαλάκια.

Μάλεια, ας, ἡ, Malea promontorium Laconiæ, quod & ſine diphthongo ſcribitur: nã anceps tam eſt apud Græcos quàm Latinos.

Μαλεῖν, augere, creſcere.

Μαλερὸς, οῦ, ὁ, pernicioſus, vſtiuus, ſæuus, feruidus, acutus, ſiccus, acris. μαλερὸν πῦρ, Apollon. Item imbecillis, corruptibilis, εὔφθαρτος, μαραντικὸς τῶν ἁπαλῶν σωμάτων, durus, σκληρὸς, Euſtath. Iliad. π.

Μάλη, ης, ἡ, ala, axilla, μασχάλη. Vnde prouerb. ὑπὸ μάλης, Sub alis, in adulatores, de quo Eraſm. Chil. Exiſtimat Thomas magiſter huius vocis rectum caſum nõ eſſe in vſu, ſed ſolùm patrium, vt ὑπὸ μάλης ἔχων πῦρ τὰς ἀσπίδας, apud Syneſium lib. de prouidentia.

Μαλθακευνία, ας, ἡ, lectorum mollities.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollities.

Μαλθακίζομαι, otio langueo, dedo me deſidiæ, Plato in Epiſtol. δεῖν ἐμὲ πλουτεῖν, καὶ μὴ μαλθακίζεσθαι.

Μαλθακίζω, μ. ίσω, π. ικα, mollio. Accuſ.

Μαλθακόχαρις χάριτι, molli gratiæ, in Epigram.

Μαλθακιστὶ & μαλθακιστέα, molliter agendũ & ſegniter, Ariſtoph. πρ. οὐ μαλθακιστέ' ἀλλὰ ἀνεγκλητέα.

Μαλθακὸς, οῦ, ὁ, mollis, delicatus, languidus. τὸ τῆς γῆς μαλθακὸν, humus ſubacta, Gaza de Seneɛt.

Μάλθαξις, εως, ἡ, remollitio, fomentum, Hippocrat.

Μαλθάσσω, mollio, lenio.

Μάλθη, ης, ἡ, cera mollita, qua vtuntur ad tabularum ferruminationem.

Μαλθώδης, emollitus, cereus.

Μάλθων, ὁ, muliebris, diſſolutus, & tyranni proprium.

Μαλιασμὸς, aſinorum morbus, κόρυζα, καὶ ῥεῦμα ἀεὶ τῶν μυκτήρων.

Μαλιναθάλλη, ἡ, planta in AEgypto naſcens, Theoph. lib.4.hiſt.plant.

Μάλιστα, maximè, ſuper omnia, maiorem in modum. Thucyd. pro exactè poſuit. μάλιστα πάντων, maximè, Ariſtoph. affirmantis eſt. μάλιστα πάντων ἀνθρώπων, ſupra omnes homines, Demoſth. μάλιστα τῶν ζώων, omnium præcipuè animalium. μάλιστ' αὖ τοῦ στρατεύματος ἐπελθόντος, ad ſummam ibi peruentum eſſet perniciem. Thucydid. μάλιστα ἥρθρωται, quoad fieri poteſt, conſiſtit, Ariſtotel. in Problem. πολλῷ μάλιστα, multò maximè, vt Cicero pro L.Manil. Multo maxima parte dignitatis atq; imperii caruit. μάλιστα μακρῷ, lõgè plurimũ. Additur etiã nominibus numeralibus pro ferè, circiter, quodãmodo, vt plurimum, Thucyd. lib.2. διεῖχον δὲ ἀπ' ἀλλήλων σταδίους μάλιστα ἑπτὰ τῆς θαλάσσης, id eſt, ſeptem ferè ſtadia, Interpres Græc. καθ' ἀκρίβειαν exponit, ἀκριβῶς. μάλιστα τετραμμένον, tertia fermè pars, Thucy. Ariſtot. de mundo, μῆκος δὲ περὶ ἑπτακισμυρίους μάλιστα σταδίους, i. longitudo ad ſeptuaginta ſtadiorum milia: ſic vertit Budæus. Ponitur interdum affirmatiuè in reſponſione. Xenoph. ἆρα οὖν, ἔφη, τεχνῖται εἰσὶν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι. μάλιστά γε, ἔφη, maximè, inquit Ariſtoph. Καρ. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ. Δικ. μάλιστα. μάλιστα pro μᾶλλον. Ariſtophan. νεφ. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν, i. magis vel potius quàm. τὰ μάλιστα, potiſsimum, maximé. τὰ μάλιστα ἐλθεῖν εἰς ἔχθραν, maximas contraxiſſe inimicitias. τὰ μάλιστα, ὑπερβαλλόντως, Thucyd. τὰ μάλιστα ἡρμοσμένος, decentiſsimè coagmẽtatus, maxima ex parte digeſtus. οὐ μέντοι τὰ μάλιστα, non tamen vniuerſaliter, Ariſtot. in Problem. ἐν τοῖς μάλιστα, in primis, Thucyd. Interpres exponit, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις. ἐς τὰ μάλιστα, maxima ex parte. εἰς τὰ μάλιστα πλούσιος, Demoſthen. ἐς τὰ μάλιστα χειμασθεὶς, acerrima tempeſtate iactatus, Thucyd. καὶ μάλιστα, Plat. de Legib. καὶ vacat. κἂν τι μάλιστα, atque adeò, Ariſtophan. ὅτι μάλιστα, perfectè, ἀκριβῶς. ὅσῳ μάλιστα, ὡς μάλιστα, quàm maximè fieri poteſt, Thucyd. μάλιστα δὲ, fermè, præcipuè, quàm plurimum. μάλιστα δὲ, id eſt, ὑπερβαλλόντως, præcipuè, mirum in modum. μάλιστα ἐκ πάντων, ex omnibus maximè, Thucydid. μάλιστα ἢ, magis quàm, Ariſtoph. μόνον μάλιστα, ἢ μᾶλλον ζώων ἄνθρωπος, ſolus potiſsimũ animaliũ homo, Ariſtot.1.de Anim. μάλιστα πάντως, omnino quidem. Plato in Apolog. μὴ οὖν ἀξιοῦτέ με τοιαῦτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς πράττειν, μάλιστα πάντως, γε διὰ μέντοι καὶ ἀσέβειας φεύγοντα ὑπὸ μελίτου.

Μαλκιᾶν, μαλκιεῖν, frigore contrahi & torpore.

Μάλκη, ης, ἡ, contractio ex frigore, manuum pedúmq; è frigore tumor & inflatio, quem pernionem dicimus. ſic Theon in Aratum. Item ſtupor, νάρκη. Nicand. etiam pro frigore ſimpliciter vtitur, ψῦχος, torpor ex nimio frigore, Nicand. Com.

Μάλκιος, ια, ὁ, frigid⁹, imbecillis, mollis, ἀσθενὴς, ψυχρότατος.

Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, Ariſtoph. quod notat ei⁹ Interp.

Μᾶλλον, magis. Interdum apponitur Comparatiuo. Iſæus, πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, multò promptius. Philo de mundo, ἀμείνον ἔσεσθαι μᾶλλον, melius fore: vbi μᾶλλον παρέλκει. & apud Platonem in Apol. καίτοι, τί μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι. Sic etiam apud Poetas reperire licet. AEſchylus, χελῶν τεθνάναι κάλλιον αὖ μᾶλλον ἢ σπουδάσαι. Et Ariſtoph. τὸ δ' αὖ γένοιτο μᾶλλον ὀλβιώτερον. Verùm apud Oratores non eſt ita ferendum. abſurdũ enĩ Cõparatiuo addere aliũ Cõparatiuũ, aut Superlatiuo alium Superlatiuũ, vt teſtatur Thomas Magiſter. τὸ μᾶλλον, pluris ratio. ἐκ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, ex maiore & minore. τῷ μᾶλλον ἢ ἧττον διαφέρει, pluris minoríſve modo differt, pluris aut minoris ratione, intẽſione & remiſſione. οὐδὲν μᾶλλον ἐρᾷ, nõ cõtinuò amat, i. nõ ideò, Ariſtot.9.Ethic. μᾶλλον τοῦ δέοντος, Xenop. πολὺ μᾶλλον, Plato de Leg. μᾶλλον πάντων, Demoſth. κατὰ τὸ μᾶλλον, ratione quantitatis intenſioris. μᾶλλον βούλομαι τοῦτο αὐτὸ ἐκείνου, Thucydid. id malo, quàm illud. μᾶλλον aliquando nõ eſt συγκριτικὸς, ἀλλὰ διασαφητικὸς, Interpr. Thucydid. Accipitur etiam pro vel potius, Bud. Com.

Μᾶλλον δὲ, imò verò, quin potius. Philo de mundo, εἰκὸς γὰρ, μᾶλλον δ' ἀναγκαῖον, &c. eſt enim veriſimile atq; adeò neceſſarium. Ariſtoph. in Pluto, ὁ δεσπότης πέπονθε γὰρ ὑπὸ τῆς τύχης ταῦτα, μᾶλλον δ' ὁ πλοῦτος αὐτός.

Μαλλονηδὲ μοῦ, imó.

Μαλλονὴ,magis, μᾶλλον.

Μαλλὸς,vellus,lana,coma demiſſa.vnde εὔμαλλος & τετράμαλλος.

Μαλλοφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ,laniger, Cereris cognomen in Megaride, quod ab iis videtur impoſitum, qui mortalium primi oues connutrire cœperint: nam μαλλὸν Græci lanam dicunt,Cæl.lib.13,cap.31.

Μαλλωτὴ,lanata pellis. Græci Idam μαλλωτὴν vocarũt, veluti πολυπρόβατον,id eſt,ouibus abundantem.

Μαλλωτὸς,οῦ,ὁ,villoſus,lanatus.

Μαλλοπάρηος,ὁ καὶ ἡ, teneras habens & molliculas genas, apud Theocritum.

Μαλὸς,οῦ,ὁ, tener, ἁπαλὸς & exitioſus, ἀφανιστικὸς, idem quod ἀμαλὸς,vnde ἀμαλδύνω, Euſtath. Iliad.η.& ἄρνα μαλὴν per duas ſyllabas in Odyſſ. legunt quidam, non ἄρν' ἀμαλὴν,Euſtath.ibidem.

Μαλουρὸς, caudam albam habens.

Μαμάκουθαι, Mamacuthæ, vide μαμμάκουθος, & prouerb. Chil. Eraſm. Stultior Melitide.

Μαμμάκουθος, proprium cuiuſdã nomen,ſola illuſtris fatuitate. Vnde apud Ariſtoph. κεχηνότες μαμμάκουθοι dicuntur, id eſt, hiantes mammacuthi. Hinc factum opinor, vt homines id genus quandoque mammalucos dicamus,Cæl.lib.9,cap.29,Alii proprium fabulæ volunt, quam Platonis putant eſſe.

Μαμμᾶ,balbutientium puerorum vox. Ariſtophan. μαμμᾶν δ' αὖ αἰτήσαντα ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον.

Μάμμη,ης,ἡ, μάμμα,auia.

Μαμμία,ας,ἡ, auia, mater. & μάμμιον diminutiuè, aut blandientis modo.

Μαμμόθρεπτος,ου,ὁ,nutritius,à nutrice educatus.

Μαμῶ,cupio,προθυμοῦμαι.

Μὰν,quidem. Odyſſ.λ, ἠμὰν, ἢ μὴν,Homer. οὐ μὴν οὖν, eidem μὲν μὰν,i. μὲν μὴν δὴ, Homer.

Μανάκις,rarò,σπανίως.

Μάνδακες,ἡ,ſemen ſilphii teſte Polluce lib.6.

Μανδαλωτὸν,οῦ,τὸ,ſuauium laſciuius,labella cum labellis,vt inquit Plaut.

Μάνδρα,ας,ἡ, ſpelunca, cubile, ſtabulum, αὔλιον, caula, αὐλὴ, σταθμὸς, Itẽ domus ſiue locus in quo torcularia ſunt, & vuæ exprimuntur.

Μανδραγόρας,è genere liquamentorũ eſt,vel ſuccorum, quæ AEgineta libro 5. ὀπίσματα vocat, vel potiùs herba quædam,à qua ſuccus exprimitur. Vitibus adnaſci ſolet, & eſt fructus ὑπνωτικὸς,quaſi ſomni conciliator. vis enim eius eſt ψυκτικὴ, i. frigefaciens: & frigiditate fit ſomnus, Cæl.lib.9,cap.49. vide in Chil. Eraſm. Mandragoram bibe. μανδραγόρας πεπωκόσι, Demoſth.

Μάνδρευμα,τὸ,caula.

Μανδύη, ης,ἡ, penulæ genus, quod loricæ loco ſolebat eſſe. μανδύη (ſcribit Pollux) ὅμοιόν τι τῷ χλανιδίῳ φαινόλῃ. Vulgò τὴν μανίκαν, Bayfius.

Μανεὶς,mente captus,ad inſaniam redactus,furens.

Μανέρως,ὁ,gen⁹ agreſtis cãtionis,dictæ à Manero quodã AEgyptio,eius carminis & agricolationis repertore.

Μανηκόκκητος,η,libidinoſa fœmina,coi[t]us appetentior, ἡ περὶ μίξεις μεμανῖα: à κόκκος, quod hic impubium ſignificat Euſtath. Iliad.ι.

Μανῆναι,inſaniuiſſe,furioſum fuiſſe.

Μάνης,apud veteres fuit ſeruile nomen, à furore inclinatum, vnde ad æneam ſtatuam trãſlatum vocabulum eſt,quam cottaborum luſui adhibebant, Cæl.lib.13,cap.54. Ariſtoph. μεγαίνητος ὁ μάνης, i. ἀναίσθητος καὶ μανικὸς, vt mox exponitur. μάνης, πρόσωπον λυχνίου, Interpr. Ariſtoph. Item vaſis genus, & in cottabo pars extenſior ac prominula, Hermolaus Barbarus. Eſt quoque μάνης teſſerarii iactus nomen apud Euſeb. in aleatoribus.

Μανήσομαι,inſaniam.

Μανθάνω, μ. μαθήσομαι, π. μεμάθηκα, ἀόρ.β. ἔμαθον, diſco, intelligo, doceor, interpretor, ſentio, imbuor, cõperio, deprehendo, percipio, cognoſco. Actiu. Accuſ. μάθε δή μου ὧ παῖ καὶ τάδε, ἔφη, τὰ μέγιστα, diſce ex me hæc, Xenophon lib.1. Pædiæ. Ariſtoph. νεφ. cum Accuſ. & Genit. pretii, ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, diſco ex aliis, Plato. μανθάνειν περὶ τῶν ῥυθμῶν, Ariſtoph. μανθάνω ἱππεύειν, Xenoph. μανθάνετ') θεῖναι, i. σκοπεῖτε, ponite, Ariſtoph. μανθάνω ᾄδειν, diſco canere, Ariſtot. 8. Polit.

Μανία,furor,inſania,quæ eſt ægritudo animi: vt quũ mens tranquillitate & conſtantia vacua eſt: propterea quòd in perturbato animo, ſicut in corpore ſanitas eſſe non poſsit. Cic. Tuſc.3. Vide Ammon. qui diſtinguit à λύσσα & οἶστρος.

Μανιάκης,ου,ὁ, torques.

Μανιὰς,inſana. vnde apud Sophocl. in Aiace, μανιάσι νόσοις, i. μανίαις, furiales morbi.

Μανικὰ,τὰ, apud Phryges magna & inſignia admirandáque facta dicebantur, à Mane quodam rege ſuo incredibilis virtutis & potentiæ viro.

Μανικὸς,οῦ,ὁ, inſanus, furioſus, inſanire faciens, furibundus. μανικὸν νόσημα, inſanus morbus. Interdum diuinus ac numine afflatus. Ariſtid. Oratione in Iouem, ὥστε μανικὸν φθέγξασθαι τὸν λόγον.

Μανικῶς,furioſè, Plato νόμ. ι.

Μανίφυλλον,foliis tenuibus.

Μανιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,furioſus,veſanus,inſanienti ſimilis. Item deſipiens ac ſtultus. Thucydid. lib.4. καὶ ἡ μανιώδης οὖσα ἡ ὑπόσχεσις ἀπέβη. Nonnus, ἱδρῶσι μανιώδεες ἄρρενι θυμῷ.

Μάννα,manna, Chaldæa vox, מן Hebræis. μάννα etiam genere fœmin. legitur apud Dioſcorid. lib.1. μάννα λιβάνου, manna thuris, pollen thuris. Plinius concuſſu eliſas thuris micas dicit: vnde & ὑπόσεισμα interpretatur, Galen. lib.2. de Articul. & Therapeut. lib.1.

Μάννος,ου,ὁ, genus ornamenti collaris, quod & μανιάκης dicitur. vnde μαννοφόρος, qui eo vtitur, περιβραχίονια habens.

Μανόδμιος,tenui ſtamine contextus.

Μανόκαρπος,ſolutum fructum generans.

Μανὸς,οῦ,ὁ,rarus,ſolutus,laxior,tener, lentus, fungoſus, fluxus. σπορὰ μανὴ, rara ſatio. μανὴ φυτεία, conſitio amplo diſtincta interuallo, Gaza lib.1. de cauſ. plant. μανὴ σὰρξ, ſoluta caro, i. χαύνη, [Ga]len. ad. Glauc. τὸ μανὸν, μαλακὸν καὶ δυνάμενον εἰς αὑτὸ σ[...], Ariſtot. in Problem. Gaza vertit, quod rarũ eſt, [...] eſt, & tale vt in ſe coire poſſit. μανὸν Ariſtotel. op[...] πυκνῷ. item Theophraſt. μανὸν καὶ μαλακὸν σπέρμα, [r]arum & molle, Idem libro 4. de cauſ. plant. Ibid[...] ſequitur τὸ μὲν μανὸν καὶ μαλακόν: τὸ δὲ πυκνὸν καὶ σκληρ[...]

Μανοσπορέω,ῶ, rarum ſemen ſpargo.

Μανόσπορος, qui rarenter ſeminatur, i. non denſè.

Μανότατα,τὰ,incertiſsima.

Μανότης,ου,inſanus.

Μανότης,ητος,ἡ,raritas corporis,laxitas,lentitas.

Μανούμενος,rareſcens.

Μανοῦσθαι,inſaneſcere (vt ſic dicam) inſanum fieri, Budæus Comment.

Μανόφυλλος,ου,raris foliis.

Μανόω,ῶ,ſolutum reddo, extenuo, rarefacio.

Μαντεία,ας,ἡ,diuinatio, oraculum, prædictum. μαντείᾳ χρῆσθαι, diuinatione vti, Plato νόμ.γ. μαντείᾳ σποδῷ, Sophocles. vbi μαντείᾳ adiectiuè, i. cineri vaticinali, μαντικῇ.

Μαντεῖον,ου,τὸ, locus vaticinandi, vaticiniũ, oraculum. μαντείῳ χρήσασθαι, Iſocrat.

Μάντευμα,ατος,τὸ,diuinatio,vaticiniũ,prædictio,præſagium, Plato in Epiſt.

Μαντεύομαι,μ. εύσομαι,π. ευμαι. χρησμῳδῶ, præſagio, vaticinor, θεοπροπέω, oraculum conſulo vel edo, χρᾶν & χρᾶσθαι, edere oraculum & oraculum petere. Cum Datiuo de homine vate. ὀδ. ο, μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι, vaticinabatur. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλοξα, dubia omnibus reddit oracula. Lucian. ἐμαντεύθη σφι, eis eſt redditum oraculum.

μαντεύεται θεὸς τοῖς ἐρωτῶσι, hanc locutioné carpit Lucian. Cum Accuſ. Plato 1. de Rep. ἀληθέστατα, ἔφη, μαντεύῃ, veriſſima auguraris. Idem in Epiſt. φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι, bonum omen vaticinor. Idem in Apologia, ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι, hoc ex Deo ſciſcitari auſus eſt. Idem pro diuino ibidem, ταῦτα μὲν ὑμῖν μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι. Idem in Epiſtol. αἱ γὰρ βέλτιστοι ψυχαὶ μαντεύονται ταῦτα οὕτως ἔχειν. Id. ὁ μαντεύομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, dicam vt dii mentem inſtigant meam. Xenoph. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, i. conſulentibus deos.

Μαντικὰ λουτρὰ, balnea vaticinii, Philoſtrat.

Μαντευτὴς, οῦ, ὁ, vates, augur, aruſpex.

Μαντευτικὸς, vates, arte diuinandi præditus.

Μαντεῖον, ου, τὸ, oraculum, vaticinium, Herodot.

Μαντήϊος Ἀπόλλων, id eſt, fatidicus Apollo, Apollonius 2. Argonaut.

Μάντης, ου, ὁ, vel μάντις, vates, augur, ſortilegus, Hippoc.

Μαντία, μαντεία.

Μαντικὴ, ῆς, ἡ, diuinatio, præſcientia futuri, præſenſio & ſcientia rerum futurarum, Cicero: cuius partes ſunt tres, vt ſcribit Homer. Interpres in Iliad. α, οἰωνοσκοπία, ἀστρολογία, καὶ ἡ διὰ τῶν ὀνείρων μαντεία.

Μαντικὸς, οῦ, ὁ, fatidicus, diuinus. τέχνη μαντικὴ, Ariſtid. μαντικὸν τὸ μὲν καλεῖ, Nazanzenus. μαντικοῦ νομίμου ἐπιστήμη, iuris augurandi ſcientia, Gaza de Senectute. ὕδατα μαντικὰ, Ariſtides.

Μαντιπόλος, ου, vates, in Epigram. ‖ μάντις, Suid.

Μάντις, εος, ἡ, locuſtæ genus eſt, quæ in ſtipulis enaſcitur, virens colore, corpore prælongo, pedibus item prælongis, quos & aſſiduè agitat. Vnde Theocritus Idyl. κ, præmacram ac pertenuem ſignificauit puellam, inquiēs, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. ἔχεις πάλαι, ἃν ἐπεθύμεις. μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία. Noxii hoc animantium genus moleſtique aſpectus eſt. vnde adagium, Mantis te vidit: in eos dicitur quibus faſcinator oculus mali quippiam obiecit. Nicander braſsicam, quæ ſacra ſit, μάντιν appellauit. Item μάντις pro μάντης. Homer. Iliad. α, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, ἢ καὶ ὀνειροπόλον, &c. Eſt itaque μάντις οἰωνιστὴς, id eſt, augur, aruſpex. Hinc etiam illud, μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς. μάντις ὢν τῶν ἐπ' οἰωνοῖς, augur, Gaza de Senectute. μάντιν ὀπωπὼς, in Epigramm. μάντις ἄκρων καὶ μάντις ἀΐδιος, Ibidem.

Μαντιχώρα, ας, ἡ, fera eſt de qua Ariſtot. 2 Animal.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, ἡ μαντικὴ, μαντεία, Iliad. α. ἣν διὰ μαντοσύνην.

Μαντῷδης φωνὴ, fatidica vox, lib. 5. Epigram. & Nonn.

Μανύω, indico, declaro, expono. Communiter μηνύω per η. μανύω, Euripid.

Μανώδης, ους, laxus, rarus.

Μάνωσις, raritas, ſolutio.

Μανώτερον, rarius, Hermogenes.

Μαπέειν, capere. Heſiod. ἱέμεναι μαπέειν. vbi Interpr. μαπέειν δύο τρόπους ἄκουσον ἀπὸ τοῦ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, μάρψω, καὶ συστολῇ τοῦ ρ, μαπεῖν, καὶ μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν.

Μαρασμὸς, tabes.

Μαράγνα, genus ſupplicii, Euripid.

Μάραγοι, loci prærupti.

Μάραθον, ου, τὸ, marathrum, fœniculum: vim habet calculi frangendi, vt docet Aphrod. lib. 1. Problem.

Μαραθὼν, ῶνος, Marathon, locus Atticæ. μαραθῶνι in Datiuo abſolutè dixit Ariſtid. τὴν μαραθῶνι μάχην μιμουμένη, quod & Idē alio loco facit aduerbialiter, vt ὀλυμπίασι.

Μαραθωνομάχας ἄνδρας vocat Ariſtoph. νφ. eos qui in Marathone loco Atticæ, Darii fuderunt exercitum.

Μάρη, αἱ, manus, χεῖρες. vnde ἄμαρις, τὸ ἄχειρες.

Μάραγνα, virga, flagellum.

Μαραίνομαι, μ. ἀνοῦμαι, π. ασμαι, marceſco, flacceſco, tabeſco. Ariſtot. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένων, quibus cor circa præcordia marceſcit & exoleſcit. Idē de igni qui extinguitur ſine vi, in 3. de cœlo, τὸ πῦρ ἐὰν μήτις κινῇ, μαραίνεται, i. ignis, niſi quis eum moueat, marceſcit. Homer. φλὸξ ἐμαράνθη, i. flamma conſidit & vaneſcit, reſedit, exoleſcit. Paſsiuū. Bud. Com. μαραίνεσθαι, i. emarceſcere. etiam de vento ponente & ceſſante accepit Ariſtot. in Problem.

Μαραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, tabefacio, areſacio, obſcuro. Ariſtot. τὸ γῆρας μαραίνει τὸ θερμόν. Iſocrat. κάλλος μὲν ἢ χρόνος ἀνάλωσεν ἢ νόσος ἐμάρανε, i. pulchritudinem vel tempus conſumpſit, vel morbus marcidam reddidit. Sophocl. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει, i. ἀφανίζει.

Μαραίπους, cui pedes marcuerunt.

Μάρανσις, & Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, marcor, flacciditas, tabes, defectio. Eo nomine ſenium in homine ſignificari ſcribit Galen. nimirum quum caloris ſit tabes, id quod in ſtirpibus eſt αὔανσις, Budæus Com.

Μαρασμώδης, tabidus, & ſpecies febris: de qua vide ſuprà in Ἑκτικά. ‖ Gal. ἑκτικὸς καὶ μαρασμώδης πυρετὸς, qui paulatim exeſt corpus aridum, quum συντηκτικὸς liquefaciat τὸ καταπίμελον.

Μαράσσω, ſplendeo. hinc σμάραγδος, ſmaragdus.

Μαραυγεῖν, perſtringi lumina.

Μαργαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, ago nimiū feſtinanter, inſanio, μαίνομαι, ἐνθουσιῶ, ἀκρατῶς ὁρμῶ. Iliad. ε, μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι, procaciter in deos agere.

* Μάργαρον, vnio, Pauſan. in Arcad. &

Μάργαρα, τὰ, margaritæ, in Epigram.

Μαργαρίτης, ου, ὁ, margarita, vnio. vide AElian. ‖ veteres Neut. gen. margaritum. Vlpian. in l. gratuitā, ff. præſcrip. verbis. & Hiero. in Epiſt. ſæpius Beſſario maſculino genere margaritos legit.

Μαργὰς, vinculum.

Μαργάω, τὸ μαργαίνω.

Μάργη, iniuria, ſtultitia, furor.

Μαργῆς, & Μάργης, ου, ὁ, μάργος.

Μαργίτης, ου, ὁ, ſtolidus, nebulo. AEſchin. obiicit Demoſthen. quòd μαργίτην τὸν ἀλέξανδρον vocauit, quem locum exponens Suid. deducit à Margite quodam inſigni fatuo, qui vltra quinque numerare non poſſet: & quum virginem duceret, eam non auſus eſt attingere, ne illa matri eius rem indicaret.

Μάργος, ὁ καὶ ἡ, edax, ignauus, veſanus, ſtolidus. Itē petulans, proteruus. Plato in Alcib. 2, ἀλλὰ μάργοι τε καὶ δεινοί, &c. pro difficili & moroſo poſuiſſe videtur Ariſtot. de ſignis ſalacium loquens, λιπαρὸν ὄμμα καὶ μάργον.

Μαργοσύνη, ης, ἡ, ingluuies, procacitas libidinoſa, Nazā.

Μαργότης, ητος, ἡ, laſciuia, ingluuies, μανία, πορνεία, Plato in Timæo.

Μαργόω, ῶσω, i. μαίνομαι, inſanio. ἵππω μαργώσαι φρένας, Euripides.

Μάρη, manus.

Μάρις, ὁ, ſeu μάρις, menſuræ genus ſex cotylarum capacis, Cæl. lib. 14, cap. 16.

Μαρίλη, ης, ἡ, cinis, fauilla, languidus ignis. Item puluis carbonum tenuiſsimus. vnde illud, Faber fumo oppletus & marila, Cæl. ibidem.

Μαριλῶνες, οἱ, carbones.

Μαριλοπότης, ου, ὁ, qui cinerē bibit. Vulcani epitheton, & fabrorum, qui fauillam ſæpe hauriunt.

Μαρῖνοι, οἱ, marini, piſces, de quib⁹ Ariſtot. 6. Animal.

Μάρις, εως, ὁ, maris, menſura eſt ſex heminas continēs, Ariſtot. 8. Animal.

Μαρμαίρω, μ. αρῶ, π. αρκα, rutilo, reſplendeo. Neutr. abſol. λάμπω. Homer. ὄμματα μαρμαίροντα.

Μαρμάρεος, ου, ὁ, marmoreus, ſplendidus. Iliad. γ, δίσκον μαρμάρεον, i. λαμπρὸν, λευκόν.

Μαρμαρίτης, ου, ὁ, marmoreus.

Μαρμάριον, τὸ, nomen ſcorti apud Laertium in 8.

Μάρμαρον, ου, τὸ, luciditas marmoris, rubia tinctū. Chryſoſt. de precatione μάρμαρα, i. marmora dixit pluraliter, χρυσὸς καὶ πολυτίμητοι λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τοὺς οἴκους τῶν βασιλέων.

Μάρμαρος, ου, ὁ, marmor.

Μαρμαρυγὴ, ῆς, ἡ, ſplendor, αὐγὴ, fulgor, coruſcatio, lu-

cis ſplendor incertus & diſcurrens. ὁ δὲ ἀκαιφαλαιῶν καὶ τῆς ἀσπίδων μαρμαρυγή, Chryſoſt. μαρμαρυγὰς ὁρᾶν φαντάζονται, Galenus ad Glauconem, fulgores. Plato pro paſsione vſus eſt in Timæo.

Μάρναμαι, μ. μαχέσομαι, pugno: à negatiua particula μὴ, & ἀρῶ, i. διαλλάττω, quod eſt cóciliο: οὐ γὰρ διαλλαγαῖς γὰρ οἱ παλαιοὶ ἄρνας ἔθυον. Depon. Datiuo. Homer. Iliad. γ. μάρναμενον Μενελάῳ, i. μαχόμενον, cum Menelao dimicantem.

Μάρπτα, ης, ἡ, manus.

Μαρπήσσα, ης, ἡ, halcyone, & proprium nomen à re inditum, quòd eius mater omnia planctu commiſcuerit, halcyonis inſtar, Euſtath. Iliad. ζ.

Μάρπτομαι, capio. Phocylid. τοπάζεις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως, manum ne corripias.

Μάρπτω, μ. μάρψω, π. μέμαρφα, idem. Actiu. Accuſ. vnde μαρψίπους, corripiens, συλλαβών, Heſiod.

Μαρῥὸν, inſtrumentũ ferreum, ἐργαλεῖον σιδηροῦν, Varin.

Μαρσύας, ου, ὁ, Marſya.

Μαρσύπιον, ου, τὸ, & Μάρσιπος, ου, ὁ, marſupium, ſacculus, crumena.

Μάρτυρ, υρος, ὁ καὶ ἡ, teſtis. μάρτυρα ἐπάγομαι, teſtem profero, Plato νόμ. ζ. μάρτυρα φύσιν παρέχομαι, teſtem profero naturam, Idem νόμ. η. τὴν μάρτυρα, in Epigram. μάρτυρες παρέσονται, teſtes producuntur, Xenoph. μὴ παρόντων μαρτύρων, ſemotis arbitris, Ariſtop. μάρτυρας ποιοῦμαι θεούς, deos teſtor. Thucydid. μάρτυρας ποιεῖσθαι, teſtes facere, Demoſth. id eſt, facere certiores.

Μαρτυρέομαι, teſtor, teſtimonio comprobo. Lucian. ὁ δ' Ἀθηναῖος σίζει τὴν ἀθηνᾶν. μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ ὀνόματι, neceſsitudinẽ nomine ſignificat. μαρτυρήσεσθαί μοι, Xenoph. μαρτυρηθεὶς οὐδὲν ἄλλο, Nazan. nullo alio teſtimonio ſuffultus. μαρτυροῦ ὑπὸ πολλῶν, multi de te teſtãtur, Phalaris in Epiſt. μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, accipiens teſtimonium à Spiritu, Nazanz. μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, quæ comprobatur teſtimonio legis, Paul. c. 3. ad Rom.

Μαρτυρέω, μ. ήσω, π. ηκα, teſtor, teſtimonio ſum, teſtimonium impertio, Cicer. Datiuo. μαρτυρῶ σοι, pro te teſtimonium dico, i. in tuam gratiam, Demoſth. μαρτυρῶ σοι τοὺς λόγους ἀληθεῖς εἶναι, Idem. μαρτυρῶ τούτοις, hæc teſtor, Plutarch. Plato 1. de Rep. αὐτῷ μαρτυρεῖς, ei teſtis es, ei teſtimonium reddis. Xenoph. lib. 1. ὥσπερ μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λέγων. & paulò pòſt, κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις, his aſſentior. Et cum Præpoſit. μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ, Lucian. μαρτυρίω ἐν πρήγματι τῷ ἐμῷ, è rebus meis ſum teſtimonio, Herodot. μαρτυρῶ κατὰ τοῦ θεοῦ, de Deo teſtor, Paulus cap. 15. prioris ad Corinth. Itẽ cum Accuſ. Philo de mũdo, ἀεισοτέ... ταῦτα μαρτυρεῖ ἀεὶ πλάτωνος. μαρτυρῶ τι ψευδὲς, falſum dico teſtimonium, Plato de Leg. δοκεῖς ὀρθὰ μαρτυρεῖν, vera dicere videris, Sophocl. μαρτυρεῖν ὁ, ποιῶν, nihil non teſtificari, Demoſth. μαρτυρήσας τὴν ὁμολογίαν, qui teſtatam reliquit profeſsionem, Paul. cap. 6. ad Timoth. ‖ Accipitur etiam pro ſignifico, declaro, ἐμφαίνω. Significat etiam μαρτυρεῖν, cruciatu in martyrio affici, Baſil. μαρτυρεῖν ℘ μαρτύρεσθαι, vocare in ius, Ariſtop.

Μαρτύρημα, ατος, τὸ, teſtificatio, Euripid.

Μαρτυρία, ας, ἡ, teſtatio, teſtimonium, elogium, ſignificatio Baſilio ſæpius. Dicitur propriè de præſentibus: ἐκ μαρτυρία de abſentibus. Vide apud Ammon. μαρτυρίας χάριν, denuntiare teſtimonium, & μαρτυρίας συλλέγεσθαι, Demoſthen. ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίας, proferre teſtimonium. μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι, abſtinere à vocationibus in iudiciũ, Ariſtophanes.

Μαρτύριον, ου, τὸ, argumentum, teſtimonium, elogium, teſtificatio. Xenoph. τούτοις μαρτυρίοις χρώμενοι, &c. μαρτύριον pro loco vbi ſunt martyris alicuius reliquiæ, in Canone 6. concilii Calchedonenſis.

Μαρτύρομαι, teſtor, teſtem adduco, conteſtor. Plato 2. de Repub. οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, alii quòd dii precibus hominum & munerib⁹ flectantur, Homerum teſtem citant. Ariſtophanes in Plut. ὁρᾷς ἃ ποιεῖς, ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, iſta teſtificor, teſtor. μαρτύρομαι αὐτὸ τοῦ μάρτυρας καλῶ. μαρτύρομαί σε, te in teſtimonium voco, Philoſtr. μαρτύρεσθαι τοὺς θεοὺς, teſtes deos inuocare, Ariſtid. μαρτύρομαι τῷ ἀνθρώπῳ, conteſtor hominem, Eraſm. cap. 5. Epiſt. Pauli ad Galatas.

Μάρτυρες, ων, ὁ, poeticè pro μάρτυρ. δοτ. ξ. μάρτυρσι ἀμφοτέροισι θεοῖ, Ionicè, id eſt, μάρτυρες.

Μάρτυς, υος, ὁ, idẽ. Nonn. μάρτυς ἐπάρκιος. Plato in Epiſt. τούτων δὴ καὶ σὺ μάρτυς. Idem Epiſt. 7, πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται τἀναντία λέγειν. Ariſtoph. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς, ſum tibi huius rei teſtis. Qui autem in ius quempiam trahebat, teſtẽ ſecum ducebat. Ariſtoph. in Plut. σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος διαῤῥαγείης, i. μετὰ τοῦ κλήτορος, cũ viatore ſeu apparitore. μάρτυς ὁ οἰκόθεν, Lucian. ‖ μάρτυς θεὸς, modus iurandi frequens Syneſio, q. Deus ſit mihi teſtis.

Μαρυανδυνὸι, οἱ, ſatellites, qui regum latera ſtipant, Euſtath. Iliad. π.

Μαρύεται, nexum eſt, πέπλεκται. Communiter μασύεται.

Μαρυκάομαι, ῶμαι, rumino, μηρυκάζω. μαρυκᾶται, ruminat. Communiter μηρυκᾶται.

Μάρων, ωνος, ὁ, Maro rex Thraciæ.

Μαρώνεια, ας, ἡ, vrbs Thraciæ.

Μάσαι, AEolicè, pro relegare, deſtinare.

Μασάομαι, mando, i. edo. Plinius commanduco dixit. Legitur ad hunc modum per vnicum σ apud Theophr. lib. 4. hiſt. plant. μασώμενοι ἢ ἐκβάλλουσι καὶ τοῦτο μάσημα, &c. & Ariſtot. lib. 4. de partib. Animal. μασησάμενος, qui ſuccum expreſsit, idem Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant. μάσασθαι, Ariſtophanes.

Μάσημα, ατος, τὸ, manſum, manducamentum, Gaza ex Theophr. hiſt. plant. lib. 4. ‖ καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπίνουσι· τὸ δὲ μάσημα ἐκβάλλουσι, expuunt ſucco deuorato. Cicero hoc manſum vocat, Atq; omnia minima manſa, vt aiunt, nutrices infantibus pueris in os inſerunt, in 2. de Orat.

Μάσησις, manducatio, Baſilio.

Μάσθλης, η, ὁ, lorum maceratũ & emollitum, coriũ, puniceũ calceamentũ, habena. Itẽ verbero, ardelio, homo futilis· παρὰ τὸ ἱμάσσω, vel μάσσω τὸ μαλάσσω. Ariſtophan. μάσθλης, εἴρων, γλισχρὸς, ἀλάζων, i. ἱμάς, πολυστρόφος, ἔκλυτος, ἀληθινὸς καὶ διαβατικός, vt exponit Interpres.

Μασθὸς, οῦ, ὁ, idem quod μαζός. Quanquam ſint qui vtroque modo differentiæ cauſa ſcribant, vt alterum ſit viri, alterum mulieris. Dicitur autem μασθὸς, teſte Suida, ἀπὸ τοῦ θηλάζειν: μαζὸς verò, διὰ τὸ μεστὸς εἶναι γάλακτος.

Μάσιλα, ligo, δίκελλα.

Μάσπετον, ου, τὸ, maſpetũ, folium laſerpitii, Theoph. l. 6. hiſt. plant. μάσπετα, prima ſilphii folia, vel caulis liquor.

Μάσσαι, quærere, purgare, commiſcere.

Μασσάομαι, mando, is. Ariſtoph. in Pluto, λαβών τιν' ἄρτον, καὶ κρέας μασώμενος, id eſt, capiẽs panem aliquem, & carnem mandens & edens.

Μάσσειν, AEolicè, ligna vineire, ligare, Euſtath.

Μάσσησις, εως, ἡ, manducatio.

Μασσητῆρες, οἱ, muſculi oris, qui dum cibus manditur, (mouentur.

Μᾶσσον, τὸ, longius, maius.

Μάσσω, vel μάττω, μ. άξω, π. αχα, pinſo, abſtergo, premo, mollio, ſubigo, conſpergo, πολλὰ ἰδίᾳ. Actiu. Accuſ.

Μάσσων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longior, maior, amplior. Xenoph. εἰ μὴ πολὺ μάσσων ὁδὸς εἴη.

Μάσταξ, ακος, ἡ, eſca, os oris. Interdum genus locuſtæ quod bruchum vocant.

Μασταρύζω, labra contraho, συνάγω τὰ χείλη: à lactentib⁹ pueris ductum, qui mammam trahentes ore labia contrahunt.

Μαστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, inquiro, affecto, peto, requiro, ζητῶ, opto, ἐπιποθῶ. Actiu. Accuſ.

* Μαστευτὴς, inquiſitor, Xenoph.

Μαστὴρ, quæſitor. (rod.

Μάστι, ℘ μάστιγι per apocopen. ‖ μαστιγίας, flagellator, He-

Μαστιγίας, ου, ὁ, maſtigia, verbero, ‖ μαστιγοφόρος, Athen. qui vibicibus

bicibus inſcriptus eſt.

Μαστιγιάω, flagello indigeo.

Μαστιγονόμος, ου, ὁ, deſignator, βραβευτὴς, ῥαβδοῦχος, &

Μαστιγοφόρος, flagellifer, lictor, qui agonothetas in ſacris certaminibus comitabatur ad ſubmouendam turbam, & cohibendas ſeditiones.

Μαστιγόω, μ. ώσω, π. ωκα, pulſo, cædo, ſtimulo, caſtigo. Actiu. Accuſ. Heſiod. πλευράς τε καὶ ὤμους εὖρυ μαστιγόων. μαστιγοῦμαι τὸ δέρμα, mea cutis cæditur, dixit Xenoph. libro 2. ὑπομ. ſic Plato 2. de Rep. μαστιγώσεται dixit pro cædetur, Paſsiuè. μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους, numero æqualia verbera patiatur, Plato νόμ. ϛ. Ibidem, μαστιγωθεὶς ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασταῖς, cæſus prout iudicibus viſum fuerit.

Μαστιγώσιμος, verberibus dignus, μαστίγων ἄξιος, Lucian.

Μαστιγωτέος, verberandus, Ariſtoph.

Μαστίζω, μ. ίξω, π. ιχα, μαστιγόω.

Μάστιξ, γος, ἡ, flagellum, verbera, vibex. μάστιξι ξαινόμενοι, qui ſcuticis cæduntur, Plutarch. in Apophth. ‖ pro plaga accipitur Marci 5, ἰᾶται ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, de muliere ſanguinis profluuio affecta.

Μάστις, ἡ, poeticè, idem, Odyſſ. ο.

Μαστίχη, ης, ἡ, maſtiche, reſina lentiſci. μαστίχη καὶ ἀλόη, maſtiche & aloe, Alexand. Aphrod. in Probl. proœm. Idem Probl. 106, lib. 1, μαστίχη καὶ ῥύπτει καὶ διαφορεῖ καὶ τονοῖ, maſtiche & abſtergit & digerit & firmat.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum maſtichinum, quod fit è maſtiche, Dioſcorid. lib. 1.

Μαστίω, pro μαστίζω, poeticè.

Μαστοειδῆ, τὰ, mammillantes carniculæ, Gaza 4. Anim.

Μαστοί, οἱ, terrarum ſupercilia, durities.

Μάστορες, οἱ, magiſtratus erat de rebus publicis inquirendis. Latini quæſitores vocant.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, mamilla, propriè mulierum. Gaza in Ariſtot. vertit mammam. vide μαζός. Significat item montis cacumen, & poculi genus, Athen. lib. 11.

Μαστρύλλειον, ου, τὸ, locus vbi verſantur lenones, proſtibulum. vide Ματρύλλειον.

Μαστροπεία, ας, ἡ, lenocinium.

Μαστροπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, lenocinor, perduco, i. ſtupro concilio. Appian. in 2. ciuil. de Cæſare vxorē accipiente Piſonis filiam, & ſuam deſpondēte Pompeio, quum quinquennium ei prorogatum eſt, βοῶντες κάτωνος διαμαστροπεύεσθαι γάμοις τὴν ἡγεμονίαν, i. imperium Cæſari nuptiarum lenocinio dari.

Μαστροπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, ſeductor, lena, quaſi quæ vocē maternam mentitur ſuauibus verbis: ἡ μητέρος ὄπα σφετεριζομένη ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, q. ματεροπὸς, Euſtath. Iliad. γ.

Μαστροφὸς, οῦ, ὁ, idem, Heſych.

Μαστὺς, inquiſitio, ζήτησις, Apollon. Rhod.

Μασυντὴς, paraſitus.

Μασχάλη, ης, ἡ, ala, axilla, armi. Transfertur quoque ad herbas, hoc eſt, cauū illum inter caulē & ramulos anfractum, vnde ſinuatim noua proles egreditur, quem Latini ſimiliter alas vel ſinus appellant, Ruellio authore. Dicitur etiā hoc nomine pars nauis, ὅπου καὶ ἀρτέμων. Sic Vergil. - & velorum pandimus alas. Sunt qui pro grue, hoc eſt, machina deponendis in naues ſarcinis eximendiſq; apta, interpretantur. vide in Chil. Eraſ. μασχάλην tollere.

Μασχαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, lorum ad alligandum equos currui. apud Strab. μασχαλιστὴς pro eodem legitur.

Μασχαλίζω, in ſinu, vel ſub axillis gero.

Μασχαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis, per alas ſuſpendo.

Μασχάλιον, ſportula, caniſtrum è palmæ virgulis contextum.

Μασχαλὶς, ίδος, ἡ, μασχαλιστήρ. Itē μασχαλὶς, ala, axilla. etiam de arboribus, Theophr. 3. hiſt. plant.

Μασχάλισμα, τὸ, obtruncatio extremarum partium corporis, quæ à latronibus fieri ſolet, ne cognoſcatur iugulati cadauer.

Ματάζω, μ. άσω, π. ακα, ſtultè facio, ματαιοφρονῶ. Neutr.

Ματαιάζω, ineptio. Accuſat. Lucianus de luctu, ταῦτα πάντα ματαιάζοντα.

Ματαιᾶν, morari, διατρίβειν, χρονίζειν.

Ματαΐζω, μ. ίσω, π. ικα, vana iacto.

Ματαιολογία, ας, ἡ, vaniloquium, de rebus nihili curioſa diſceptatio.

Ματαιολόγος, vaniloquus, ſtultè loquens.

Ματαιολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui friuolas res inueſtigat & conſulit, vel parcus & qui ex appenſione lucrum colligit, veluti menſuram lingens, & ὁ περὶ τὰ μικρὰ σπάμηνος καὶ πανοῦργος, Euſtath. Iliad. ι.

Ματαιόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, fruſtror.

Ματαιοπονεῖν, fruſtra conari & nihil perficere, Ariſtop.

Ματαιοπονία, inanis labor, inanis dolor, ‖ Artemid. de philoſophis argutis & ſophiſticis.

Μάταιος, ου, ὁ καὶ ἡ, inanis, ineptus, vanus, demens, ſtultus, & quē expectatio fruſtratur. ‖ ὁ περὶ μηδὲν χρήσιμος, Chryſoſt. in Epiſt. ad Epheſ. Idem, τοξοτῶν ἐμπειρίαν μάταιον ἀποφαίνει, ſagittariorum artem eludit & fruſtratur. Sophocl. κλύειν ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου, virū futilē audire.

Ματαιοσπουδία, inane ſtudium.

Ματαιοτεχνία, eſt inanis & ſuperuacua artis imitatio.

Ματαιοτέχναι, οἱ, inanium artium ſtudioſi.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas.

Ματαιόφρων, qui inepta & abſurda ſapit, Damaſc.

Ματαιόφρονες, vanæ mentis homines.

Ματαΐζειν, deſipere, μωραίνειν, ματαΐζειν.

Ματαίως λέγειν, fruſtra verba facere, Plato in Epiſt.

Μάταν, pro μάτην, Doricè. Sophocl. νοῦν μάταν, id eſt, ἀδιεραμύτως.

Ματᾶν, torpeſcere, ἀμυντίζειν. Item aberrare à ſcopo, Euſtath. Iliad. ι.

Μάταξις, ου, ſertum quod emarcuit.

Ματεῖσθαι, & Ματεύεσθαι, inquirere, Hipp.

Ματεύω, μ. εύσω, π. ευκα, μαστεύω, quæro. Item nihil ago, fruſtra laboro, vanus ſum, Euripid.

Ματέω, μ. ήσω, π. ηκα, ἁμαρτάνω, inſanio, inefficax ſum. Item aberro à ſcopo, non collimo, teſte Euſtath. Iliad. ε.

Μάτην, fruſtra, gratis, ab re, ſine cauſa. μάτην ἐστὶ πόνος, inanis eſt labor, Plato de Leg.

Ματὴρ, inquiſitor.

Ματηρεύω, vanè viuo, inquiro.

Ματία, ας, ἡ, ſtoliditas, vanitas, ματαιότης, φρενοβλάβεια, Apollonius.

Ματίζω, quæro.

Ματὶς, vanitas. Item ſocordia, ματαιοφροσύνη.

Ματιολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui parcè comedit, aut qui è minimis rebus ſeu menſuris captat lucrum. ἀπὸ τοῦ μάτιον & λείχω, quod eſt lambo, Cæl. lib. 14, cap. 21.

Μάτιον, ου, τὸ, menſuræ genus, & id quod minimum eſt, Cæl. ibidem. Item mica, exiguum fruſtulamentum.

Μάτιος, fruſtra deliberans, parcus, deceptor.

Μάτος, τὸ, inquiſitio.

Ματρόξενος, ſpurius.

Μάτρωσις, ἡ, Doricè, ἡ μαστοὺς ὅπα ἔχουσα, & pleonaſmo μάστρωσις, Euſtath. Iliad. σ.

Ματρύλλα, ας, ἡ, lena, μαστροπὸς, Euſtath.

Ματρυλλεῖον, locum eſſe aiunt in quo verſantes vetulæ comeſſaturas aut ſe mutuò inebriaturas ſuſcipiunt.

Ματρύλλιον, proſtibulum.

Μάτρως, ωος, ὁ, pro μήτρως, frater matris. Pindarus μάτρωας vocat parentes matris, ſic Euſtath. Bœot.

Ματτάβιω, circunſpicio, grauiter fero, mœreo.

Μάτταβος, ου, ὁ, ſtultus.

Ματτύη, ης, ἡ, cibi genus delicatiſsimi, vltimum ferculum & lautiſsimum. πᾶν τὸ πολυτελὲς ἔδεσμα, id eſt, omnia pretioſa edulia ſignificari hoc nomine ſcribit Athen. libro 14.

Ματτυάζειν, τὸ παρασκευάζειν αὐτὴν, εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε

λάχανον, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε μύττωτον, opiparè & ſuauiter viuere, Eraſ. Chiliad.

Μάττω, & μάττομαι, pinſo, ſubigo, τὴν ἐκ τῶν ἀλφίτων μᾶζαν κατασκευάζω, Athen. ibidem. Plato lib. 2. de Rep. θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας καὶ ἄρτους, i. in mazā conformantes. Ariſtoph. νεφ. τίς ἦν ἐν ᾗ μακτίσιν ἐμάττομεν τἄλφιτα, in qua farinas ſubigebamus. μάττειν, apud eundem, etiam ſignificat comedere & vorare. Euſtat. Iliad. δ, etiā pro fermentare & ſubigere panes exponit.

Μαυλίας, id eſt, μαχαίρας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, οἱ ὁμαυλίαι, Interpres Thucyd.

Μαυλὶς, ίδος, ἡ, gladius. Ther. μαυλίδι χαλκείῃ.

Μαυρὸς, οῦ, ὁ, ſtultus, obſcurus, imbecillis.

Μαυρούσιοι, Numidæ.

Μαυρόω, ῶ. ώσω, π. ωκα. ἀφανίζω, extermino, perdo, obſcuro, deleo. Act. Accuſ. Heſiod. ῥεῖα τέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, i. ipſū dii facilè diſperdunt, i. ἀμαυροῦσι.

Μαυσώλειον, ου, τὸ, mauſoleum.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, gladius, enſis, quo cæſim feriunt in pugna, Polyb. quod etiam ξίφος vocat. Xenoph. ἑαυτὸν εἰς μαχαίρας κυβιστήσει, ſe in enſes deiiciat. Hom. Iliad. λ, ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, i. τὸ παρὰ τὸ ξίφος μικρὸν μαχαίριον, i. cultellum. μάχαιρα δελφικὴ, Delphicus gladius, Ariſtot. 1. Polit. μάχαιρα pro Perſico gladio, Xenoph. idem etiam dicitur κοπίς. μαχαίρᾳ capilli tonduntur, Ariſtophan. μάχαιρα κουρικὴ, nouacula Plut. in Dione. μάχαιραν σπᾷ, gladiū diſtringit, Idem in Apophtheg.

Μαχαιρίσκιον, ου, gladiolus.

Μαχαιρίδιον, ου, τὸ, idem quod μαχαιρὶς, apud Lucian.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus, ſicula Plauto, diminutiuum à ſica.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, nouacula, culter tonſorius, qui & μαχαιρὶς ὀξυβελὴς dictus ab Hipp. vide μάχαιρα in Ammon. Lucia. de inſtrumentis tonſorum, ὄψει πως μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον ἔχοντας.

*Μαχαιρομαχεῖν, ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μαχαίραις, Polyb. de exercitatione tyronum loquens.

Μαχαιροποιοὶ, gladiarii & telorū artifices, Bud. in Ann.

Μαχαιροπώλιον, officina gladiatoria.

Μαχαιροφόρος, ου, ὁ, enſifer, gladio cinctus.

Μαχαιρωτὸς πρίων, ſerra, quæ polit & læuigat melius quàm ὀδοντωτὸς, quæ in incidēdo altiora crenularum veſtigia relinquit, apud Galen. eſt vtraque dictio.

Μαχαίω, pugnam deſydero.

Μαχάων, ονος, ὁ, Machaon Aeſculapii filius.

Μαχείω, μαχαίω, verbum deſyderatiuum in είω.

Μαχέοιτο, pro μάχοιτο, pugnet, Iliad. α. & μαχέοιντο Ibidem, pugnent.

Μαχετέον, pugnandum, Plutarch. μαχετέον legitur apud Platon. διαμαχετέον παντὶ τρόπῳ.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, certamen dimicatio, conflictio. Plato Epiſt. 7, πᾶσα μάχη περὶ τούτων. μάχης δὲ γενομένης καρτερᾶς, acri prælio commiſſo. ἐκ μάχης ἐξέπεσον, prælio & armis eiecti ſunt. διὰ μάχης ἰέναι, in certamen venire. Plato νόμ. δ, accepit μάχην pro vi ſeu minis. μάχην ποιεῖσθαι, pugnas facere, Xenoph.

Μαχήμων, ονος, ὁ, pugnans, pugnator, pugnax.

Μαχησμὸς, οῦ, ὁ, pro pugna legitur, in pugna felium & murium.

Μαχέσομαι, pugnabo, Iliad. α. vnde μαχησάμενος, ibidem.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, pugil, pugnator, bellator.

Μαχητικὸς, οῦ, ὁ, pugnax. μαχητικὸς περὶ κέρδους, qui pugnat de lucro, ſeu pro lucro, Ariſtot. in Rhet. μαχητικαὶ παιδιαὶ, ludi pugnæ, Idem ibidem.

Μάχιμος, ου, ὁ, bellator, bellicoſus, pugnax, bellax, bellicus, militaris. μάχιμος, lib. Epigram. generis Fœmin. ſed etiam μαχίμη legitur alio loco libri eiuſdem. μάχιμοι μυριάδες, myriades bellatorum, τὸ μάχιμον, res militaris, acies. τὸ μάχιμον τῆς πόλεως, ciuitatis pars, quæ militiæ ſtudet, Plato in Legib.

Μαχλὰς, άδος, ἡ, meretrix. μαχλάδι χαίτῃ dixit Nonnus, i. molli coma ſeu capillo. μαχλάδι ἐλπίδι, ſpe molli & blāda, vt Laſc. expoſuit. Luciano non μαχλὰς, ſed μάχλη dicitur, ὑπὸ μάχλης γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος.

Μαχλάω, ſcortor.

Μάχλης, ου, ὁ, μάχλος.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, meretrix.

Μάχλος, ου, ὁ, πόρνος, laſciuus, adulter, intemperans, ἄσωτος, libidinoſus, λάγνος. ἐς ἄνδρας μάχλος, virorum appetens. Gener. Fœminini in Epigram.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, laſciuia, adulterium, impudicitia.

Μαχλότατος, libinoſiſſimus. Heſiodus, τῆμος μαχλόταται δὲ γυναῖκες, &c.

Μάχομαι, μ. μαχοῦμαι, μαχέσομαι, & μαχήσομαι, καὶ ἐμαχεσάμην, μεμάχημαι, pugno, prælio contendo, ἀγωνίζομαι. Depon. Datiuo. μάχομαι τοῖς πολεμίοις, pugno aduerſus, Demoſthen. μάχομαί σοι περὶ κράτιστον, Ariſtoph. σοὶ πάντες μαχόμεσθα, Homer. i. διὰ σέ. μάχομαι περί σου, Ariſtophan. pugno pro te. Homer. Iliad. β, κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται. & Iliad. γ, αἰχμῇσιν μαχέσονται περὶ σεῖο, haſtis pro te dimicabunt. μαχοῦμαι, pugnabo. Plato Epiſt. 7, πολλοῖς μάρτυσι μαχεῖται, cum multis teſtibus pugnabit, i. ei res erit cum. & Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ περὶ τούτου οὐ μαχοῦμαί σοι, de hac tecum non contendam. Xenophon, ᾔσθου ἐμὲ μαχόμενον τῳ περὶ σκιᾶς, comperiſti me de vmbra cum aliquo pugnantem. μάχεσθαι ἀμφ' ἑλένῃ dixit Homer. Iliad. γ, pugnare pro Helena. Plato 1. de Repub. περὶ αὐτὰ μάχεσθαι dixit, pro contra ea pugnare: & μάχεσθαι ὑπὲρ τοῦ δικαίου, pro iuſto pugnare. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας, pugnare pro regione, Xenophon. ς. Pædiæ. μεμαχημένος, expugnatus, Thucyd.

Μαχόμενον, contrarium, inconſequens.

Μὰψ, fruſtrá, Iliad. β, πολλά τ' ἤδη μάψ.

Μαψαῦραι, venti leues. Heſiod. in Theog. αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, alii venti mari inſpirant.

Μαψίδιον, ου, τὸ, vanum, immodicum, acerbum.

Μαψιδίως, incaſſum, μάτην. Odyſſ. ξ, μαψιδίως ψεύδονται.

Μαψιλάκας, ὁ, qui fruſtra nugas effutit.

Μαψιλάκτης, ου, ὁ καὶ ἡ, futilis, garrulus. πεφυλάχθαι γλῶσσαν μαψιλάκταν, Plutarc. ex poeta quopiam citat.

Μαψίφωνος, idem.

Μὲ, me.

Μεγάδης, filius vel nepos Megæ, Etym.

Μέγα, valde, vehementer, magnoperè, multúm. Iliad. α, ὃς μέγα πάντων ἀργείων κρατέει, i. μεγάλως. μέγ' ἀμείνων, lōgè melior, multò melior, in Epigr. & Homer. μέγ' ἀμείνονες, i. κατὰ πολὺ κρείσσονες. μέγ' ἄριστος, i. μεγάλως ἄριστος, idem Hom. μέγα σφόδρα, Ariſtoph. vt πάνυ σφόδρα.

Μέγα, Adiectiuum. vide in μέγας.

Μεγαβύζιος, magnificus: à Megabyzo Perſarum duce.

Μεγάβυζος, ὁ, Megabyzus, Herodot.

Μεγάδικος, ου, ὁ, qui in magnis iniuriatur.

Μεγαθαρσὴς, έος, magnanimus. Heſio. μεγαθαρσέι παιδὶ, &c

Μεγάλοι ποταμοὶ, magni fluuii, Herodot.

Μέγαθος, εος, τὸ, vaſtitas, magnitudo. μέγαθος λάμποντα λίθον lapis maiorem in modum ſplendens, Herodot.

Μεγάθυμος, ὁ καὶ ἡ, magnanimus. Odyſſ. ο, υἱὸν ὀδυσσῆος μεγαθύμου, i. γενναίου, μεγαλοψύχου.

Μέγαιρα, ας, ἡ, Megæra, vna ex tribus Furiis.

Μεγαίρω, odi, inuideo, æmulor, priuo. ἐμέγηρέ μοι τόκον, partū mihi inuidit, Apoll. Rhod. ἐμέγηρε λίνα, in Epigr. μεγαιρόμενα ἄστρα, Ibidem.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, ingens, magna ceta habens, aut magnus ſimpliciter.

Μεγάλα, valde. Odyſſ. ξ, μεγάλα στενάχοντες φοίτων, &c. κατὰ μεγάλα, abundé.

*Μεγαλαδικητικὸς, vehementer iniurius, Ariſtot. in 2. Rhet. μικραδικητικὸς, apud eundem.

Μεγάλανδροι, viri magni, aut fortes.

Μεγαλαρχὰς

Μεγαλαυχὴς, robuſtus.

*Μεγάλαρτος, ὁς μεγαλόμαζος, Athen.

Μεγαλαυχέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, & μεγαλαυχοῦμαι, iacto, glorior, exulto, extollor. Neutr. abſol. Bud. Com.

Μεγαλαυχία, ας, ἡ, iactantia, oſtentatio, excitatio.

Μεγάλαυχος, ου, ὁ ἡ, iactator, magnanimus.

Μεγαλαυχούμενος, audacia tumidus.

Μεγαλεῖον, τὸ, magnificentia. Eſt etiam vnguentum à Megalo Siculo primùm inuentum, apud Ariſtoph. vt Orus annotat: aut vt alii, à magnitudine virium & gloria dictum, quod ex oleo balanino, balſamo, calamo, iuncóq; odorato fiebat, teſte Plinio.

Μεγαλεῖος, α, ὁ, magnus, venerandus. Xenoph. οἰκόσμηται τὰ χρήματα ἐπὶ μεγαλειοτέροις ῥήμασι.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, maieſtas, magnificentia.

Μεγαλείως, magnificé.

Μεγαλέμπορος, magnarum rerum negotiator: ἔμπορος γὰρ ὁ πραγματευτής.

Μεγαλεπίβολος, qui quod ſuſcipit quanlibet magnum ad exitum perſequitur, Bud. Com.

Μεγάλη, Adiectiuum. vide μέγας.

Μεγαληγορέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, extollo, amplifico. magna iacto. Neutr. abſol. Accuſat. Herodian. in 3. ἐπήνει τε τὴν συγκλήτου καὶ τοῦ δήμου, τάς τε πράξεις μεγαληγορῶν, &c.

Μεγαληγορία, ας, ἡ, μεγαλαυχία, magniloquentia, iactatio ſeu iactantia, arrogantia.

Μεγαλήγορος, iactabundus, vocalis, Lucian.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, magnanimus, ſuperbus, Iliad. β, i. φρονῶν, μεγαλόψυχος.

Μεγαλίζομαι, ίσομαι, ſum elatus, ſuperbio, ſublimiter loquor.

Μεγαλινὸν, vnguentum ob præſtantiam id nominis adeptum.

Μεγάλλειον, vnguenti genus à Megallo Siculo inuentum, apud Ariſtoph. vt Orus annotat.

Μεγαλόβυζοι, ſacerdotes Epheſiæ Dianæ, Strab.

Μεγαλογνωμοσύνη, ης, ἡ, celſitudo animi & liberalitas.

Μεγαλογνώμων, ονος, ὁ, magno animo & excelſo. ‖ μεγαλογνώμονες ἀγχίνοι dicuntur, qui ingenioſi & prudentes ſunt, Xenoph. in fine OEcon.

Μεγαλόδοι vocāt vias publicas, quas Latini prætorias & conſulares appellabant. vocātur militares & regiæ.

Μεγαλοδυναμοῦμαι, potentia præſto, Epictet.

*Μεγαλοδωρεὰ, largitio, Herodia. Lucian. φιλοτιμίας δὲ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, &

Μεγαλοδωρία, munificentia.

Μεγαλόδωρον, ſplendidum & magnificum munus, apud Herodian.

Μεγαλόδωρος, ου, ὁ, qui magna donat, liberalis.

Μεγαλόθυμος, animoſus, θυμοειδής. Plato 2. de Rep. πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν;

Μεγάλοιτος, ου, ὁ ἡ, valde infelix, Theocrit. in Pharmac.

Μεγαλόκαρπος, ὁ ἡ, magnitudine fructus inſignis.

Μεγαλόκαυλος, ὁ ἡ, grandicaulis.

Μεγαλοκοίλιος, ὁ ἡ, qui ventre eſt amplo, ſeu vētriculo.

Μεγαλοκύμων, ονος, ὁ ἡ, ingentes fluctus excitans.

Μεγαλομερὴς, έος, ὁ ἡ, partibus magnis conſtans. ‖ μεγαλομερῆ dicuntur, quæ partibus maioribus conſtant & cōcreta ſunt, vt terra: contrà, μικρομερῆ, quæ minimis, vt ignis, Ariſtotel. 1. Metaphyſic. μεγαλομερέστερος, maiuſculis partibus conſtans, Gaza.

Μεγαλόμισθος, ὁ ἡ, magna conductus mercede, Lucia. Athen. de ſcorto, ἑταίρα μεγαλόμισθος.

Μεγαλοκέφαλοι, οἱ, capitones.

Μεγαλοκίνδυνος, magna pericula ſubiens.

Μεγαλόκωλος, ſine craſſioribus cruribus, prælongis membris.

Μεγαλομήτωρ, auia.

Μεγαλομυκητὴς, ου, ὁ, magnum rudens, aſini epithet.

Μεγαλόνοια, ας, ἡ, ſuperbia, ὑπερηφανία Syneſ. prudentia, μεγαλοφροσύνη, Lucian. ‖ Baſil. μεγαλόνοιαν καὶ μεγαλοψυχίαν, pro magnifico animo & ingenti dixit.

Μεγαλόνουν, τὸ, magnitudo animi.

Μεγαλόνους, animo magnifico præditus, & mentis præſtantia, μεγαλοφυὴς, Bud. Com.

*Μεγαλοπολίτης, ὡς μικροπολίτης, Pollux.

Μεγαλοπόνηρος, vt μικροπόνηρος, qui confidentiore ſunt malitia ſic vocantur ab Ariſtot. ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι, Ariſtot. lib. 4. Politicor. Aretinus vertit, contumelioſi & delinquentes in rebus magnis.

Μεγαλόπους, qui eſt pede magno.

Μεγαλοπραγμοσύνη, ἡ, magnificentia.

Μεγαλοπράγμων, ονος, ὁ, factioſus. ‖ Plutarc. in Demetrio, μεγαλοπραγμοσύνας βασιλέων.

Μεγαλοπρέπεια, ας, ἡ, μεγαλοπραγμοσύνη, maieſtas, dignitas

Μεγαλοπρεπέστατα, ambitioſiſſimé.

Μεγαλοπρεπὴς, έος, ὁ ἡ, magnificus, magnifici apparatus, clarus.

Μεγαλοπρεπῶς, munificè, magnificé.

Μεγαλορρημονέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, magna loquor, iacto, μεγαληγορῶ. Neutr. abſol.

Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magniloquentia.

Μεγαλορρήμων, ὁ ἡ, magniloquus.

Μεγαλορρῶνται, oſtentantes ſeſe. Vtitur hoc vocabulo Lucianus de diis loquens, quòd faſtu quodam viuant. Dictum ἀπὸ τοῦ μεγάλου καὶ ῥώσεως, quòd omnia magna loquantur, & nihil plebeium.

Μεγαλοσύνη, ης, ἡ, maieſtas, μεγαλοψυχία.

Μεγαλόσπλαγχνος, magnanimus, Eurip.

Μεγαλόσταχυς, υος, ὁ, qui ſpicam grandem effundit.

Μεγαλόσχημος, ὁ ἡ, qui figura ampla conſtat aut perficitur, Theophr. lib. 2. de cauſis plant.

*Μεγαλόσωμος, prælongus, ingenti corpore.

Μεγαλότεχνος, præſtans in magnitudine artificii vel artis, Bud. Com.

Μεγαλότολμος, immani audacia prædit', magna audēs.

*Μεγαλουργὸς, magnificus, Plutarch. in Cæſare.

Μεγαλουργὲς, τὸ, grandium rerum conatus.

Μεγαλουργία, ας, ἡ, magnificentia, excellentia.

Μεγαλόφλεβος, ὁ ἡ, qui amplioribus eſt venis.

Μεγαλοφρονέομαι, & μεγαλοφρονέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, ſuperbio, glorior. Neutr. Datiuo.

Μεγαλοφρονὴς, έος, ὁ ἡ, ſuperbus.

Μεγαλοφρόνως, magnificè, largiter.

Μεγαλοφροσύνη, ης, ἡ, animi magnitudo, arrogantia.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ ἡ, magna ſapiens, magnanimus, magnificus. hac dictione vtitur Iſocr.

Μεγαλοφυὴς, ὁ, μεγαλόνους.

Μεγαλόφυλλος, amplo folio conſtans.

Μεγαλοφωνία, ας, ἡ, magnitudo & excellentia vocis.

Μεγαλόφωνος, ὁ ἡ, qui magnam habet vocem, magniuocus. τὸ μεγαλόφωνον, magniuocum.

Μεγαλοψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, animi magnitudo: quæ etiam μεγαλόνοια, καὶ μεγαλοφυΐα dicitur. ‖ Pro liberalitate Nazanzenus, τὴν εἰς τοὺς ἐλεεινοὺς μεγαλοψυχίαν: alibi μικροψυχίαν pro auaritia ponere videtur, quum ait, ὑφ' ἧς τὴν ἐν τῇ χειροτονίᾳ μικροψυχίαν, &c.

Μεγαλόψυχος, ου, ὁ, magnanimus.

Μεγαλόψυχος ἔχω, magno & arrecto ſũ animo. Demoſt.

Μεγαλύνομαι, glorior, efferor, ſuperbio.

Μεγαλύνω, ῶ, υνῶ, π. υγκα, magnifico, magnum facio, magnum dico, εἰς μεῖζον αἴρω, exaggero, amplifico, maius ac maius facio. Actiu. Accuſat. Xenoph. μεγαλύνειν ἑαυτὸν, ſeſe efferre.

Μεγαλώνυμος, magni nominis. ‖ μεγαλόδοξος, amplus. Ariſtophanes, καὶ μεγαλώνυμον ὑμέτερον πατρ' αἰθέρα, verba ſunt nubium.

Μεγάλως, magnoperè, vehementer, egregié.

Μεγαλωστὶ, magnificè: pro μεγάλως, τι particula redūdante. Apoll. 2, τέρχον μεγαλωστί. μεγαλωστὶ περὶ πλευρὰ, magnam

cladem accepit, Herodot.

Μεγάμυκος, altè mugiens, aſinus.

Μεγαλήτης, ου, ὁ, magnus.

Μεγάνωρ, epithet. diuitiarũ, apud Pindar. μεγάνορος ἔξοχα πλούτου, quòd faſtum & animum addat.

Μεγάρα, ας, ἡ, Creontis filia, Herculis vxor.

Μεγάραδε, ad Megaram.

Μεγαρίζω, fameſco, magna loquor, lingua Megarica vtor, Ariſtophan.

Μεγαρικὸς, Megaricus, Megarenſis, exponitur apud Ariſtoph. πονηρὸς, πανοῦργος.

Μεγαροῖ, Aduerb. Megaré.

Μέγαρον, τὸ, propriè domus ampla, palatium: ſed impropriè quæcunque domus, i. οἶκος, conclaue, cœnaculum, ædes etiam ſacra Herodoto: παρὰ τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν: τὰ γὰρ μεγάλα φθονοῦνται, Etym. vide Athen. lib. 5, & Cæl. lib. 27, cap. 24. Homerus fermè pro heroica domo. Athen. maiores, inquit, domus heroum Homerus μέγαρα vocat, & δώματα, & κλισίας: nos vero ξενῶνας & ἀνδρῶνας. Heſiodi Interpr. μέγαρον, inquit, κυρίως λέγεται ὁ πλούσιος καὶ ὁ ἐπίφθονος οἶκος. Accipitur & pro ſtabulo in libro Epigrammat. & eſt poeticum, cuius Plurali etiam pro Sing. vtitur Homer.

Μέγας, proprium nomen.

Μέγας, τοῦ μεγάλου, τὸν μέγαν, ὦ μέγας, ὁ, magnus. σύγκειται ἐκ τοῦ μὴ στερητικοῦ, καὶ τοῦ γῆ, ἵνα ᾖ μήγας, ὁ μὴ περὶ γῆν ὤν, ἀλλ' ὑπερβαίνων τὴν γῆν, Latinè ſublimis. μέγας αἴρεται, Thucydid. μέγας δάκτυλος, pollex, qui dicitur etiam ἀντίχειρ. σπλὴν μέγας ἐστὶ, lien intumuit, Galen. ad Glaucon. libr. 1. μέγας χειμὼν, atrox tempeſtas. μέγας εἰς χρήματα, prædiues. Plato de Legib. Sophocles cum Accuſatiuo, μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς, bos magnis lateribus præditus. μέγαν ὄνυχα, magnum vnguem. μεγάλε, ô magne, Sophocles. ἡ μεγάλη, magna. μεγάλη βουλὴ, ſummum conſilium, Gaza interprete. μεγάλαις κωθωνίζεσθαι ἢ προπίνειν, præbibere largiter, & magnis poculis certare. Attica eſt βραχυλογία, Bud Comm. τὸ μέγα, μεγάλη, magnum, longum, arduum, res magna, magni momenti. μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος, magna enim res eſt maris imperium, Thucydid. ἐπὶ μέγα, vehemẽter, magna ex parte, Idem. ἐπὶ μέγα ἰσχύος ἦλθεν, ad magnam potentiam peruenit, idem Thucydid. μέγα δύνασθαι, magni eſſe momenti, Xenoph. μέγα ποιοῦμαι καταλιπεῖν, magnifacio quod relinquam, Idem lib. 5. Pædiæ. μέγα φθέγγομαι, Demoſt. μέγα πνεῖν & φρονεῖν, vide in Chil. Eraſ. μέγα φέρει, magni refert, πολὺ διαφέρει, Bud. Com.

Μεγαθενὴς, valde potens, magnanimus, Apoll. vbi ſciẽdum quæ ex σθένος & γένος componuntur, ſi ſunt propria nomina, barytona eſſe: aliàs oxytona.

Μεγαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, i. μεγάλαυχος, in Epigram.

Μεγαφρονέω, ῶ, ſeu μεγαφρονῶ, inſoleſco, inſolens ſum, mihi placeo, efferor, animos tollo, iacto, ſuperbio, magnificè de me ſentio.

Μεγάφρων, valde ſtultus, ἢ μεγαλόφρων.

Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo, proceritas, amplitudo, longitudo, celſitudo, vaſtitas, laxitas, vehementia, potentia, ſtatura, menſura, quantitas, moles. Plato Epiſt. 7, χειμῶνος ἐξαίσιον καὶ ἀπερισκέπτον μέγεθος, vis tempeſtatis maxima. μέγεθος τοῦ λόγου, Hermogen. τηλικοῦτος τὸ μέγεθος, Lucian. μέγεθος ἔχει, eſt amplus.

Μεγεθύνομαι, increſco.

Μεγεθύνω, amplifico, elongo, Alexand. Aphrod. libr. 1. Problemat.

Μεγήνορος ὁ δαίμων, inuida fortuna, Liban. in Declamat.

Μεγήρατος, ου, ὁ, multum amabilis, delectabilis, elatus, pretioſus. Heſiod. in Theogonia, μεγήρατα τέκνα θεάων, id eſt, deę filiæ peramabiles: vbi ſunt qui μεγήριτα legunt, id eſt, cum quibus nemo auſit contendere, πρὸς ἃ οὐδεὶς ἐρίσαι.

Μεγήρης, idem.

Μεγιστᾶνες, οἱ primates, megiſtanes: quo & Suetonius vtitur in Caligula & Cæſare.

M E

Μέγιστος, ου, ὁ, maximus, ampliſſimus. τῇ ἡλικίᾳ μέγιστον, Bud. in Epiſt. τὸ μέγιστον, in primis, Plato in Epiſtol. καὶ τό γε μέγιστον, præcipuè tamen, prorſus, in primis, & quod caput eſt. μέγιστον ἐχθίστη, maximè inimica, Euripid. μέγιστον διαφέρω, plurimùm differo, Plato de Legibus. μέγιστον δύναται, potentia plurimùm valet, Thucyd. μέγιστον πάντων φθέγγεσθαι, vocem emittere altiſſimam ſeu maximam. εἰς μέγιστα, maximè, Plato νόμ. ι.

Μέδεα, τὰ μάζεα, μήδεα.

Μεδέω, μέδω, rego, curo. Genitiuo, poeticum. Homer. cum Aduerb. dixit Iliad. γ, Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, pro τῆς Ἴδης βασιλεύων, ἢ ἐξ Ἴδης, ὥς τινες.

Μεδήσομαι, Homer. i. φροντίσω, ποιήσομαι, φροντίσω, mihi curæ erit: à μεδέομαι.

Μέδιμνος, ου, ὁ, menſura eſt (ſcribit Suid.) aridorum, vt tritici vel hordei, capiens quinos modios Sicula menſura, vel ſenos Attica aut Romana, Bud. de Aſſe lib. 5. Scribit Interpres Ariſtoph. μέδιμνον capere χοίνικας μη. μέδιμνος μακεδονικὸς, modius Macedoniæ, Ariſtot. lib. 8. Animal. Admonet Thomas Magiſter, hanc vocem ab Atticis παροξυτόνως efferri, μεδίμνος.

Μέδομαι, φροντίζω, curam gero. Homer. Iliad. β, πολέμοιο μεδέσθω. μέδομαι κοίτου, quietem capio, Idem.

Μέδουσα, ης, ἡ, Meduſa filia Phorci & Cetus, vna ex trib° Gorgonibus, Heſiod. in Theog.

Μέδω, impero, curo. Genit.

Μέδων, οντος, ὁ, rex, imperator. Iliad. β, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, i. οἱ πρόβουλοι.

Μέζεα, τὰ, genitalia, pudenda, Ionicé: ὅτι μέσα εἶσι τοῦ ἀνθρώπου κείμενα ὄντα, Etymol. Heſiod. ἱρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἴδοντο, id ὑπὸ τὰ αἰδοῖα.

Μεζόνως, pro μειζόνως, magis, pluribus, vehementius.

Μέζων, pro μείζων, maior, grandior, amplior. τὸ μέζον, amplius. τὰ μέζω, maiora.

Μεθαρμόζω, μ. όσω, π. οκα, conglutino permutando, id eſt, tranſponendo adapto, committo, concinno, compono, i. ἐπανορθῶ. Eſt etiam id quod Latinis conſtituo dicitur, i. ἐπανορθοῦμαι. Laſcaris, ὅπως μεθαρμόσω πραγμάτων ἀεὶ κόσμον ἀσφαλῆς, &c. Philo de mundo, μεθαρμοσάμενος τὴν ψευδῆ δόξαν εἰς ἀλήθειαν, id eſt, vanitatem opinionis vertens in veritatem.

Μεθαρμόττομαι, accommodor.

Μεθείω, dimittam, negligam. Homer. Iliad. γ, μὴ χωσαμένη σε μεθείω, ne te deſeram.

Μεθεκτέον σοὶ χρημάτων, pecuniæ particeps eſſe debes, (Thucyd,

Μεθεκτὸς, communicabilis.

Μεθέλεσκε, accipiebat.

Μεθέλκω, traduco, diſtraho, retraho, traho. Philo, μεθέλκουσι τὴν ὕδρην ἐς τὸ νωθρόν. μεθέλκοντες τὴν ἐκ δημίαν.

Μεθέμεν, p μεθεῖναι, i. remittere. Iliad. α, Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, i. συγχωρῆσαι. ψυχὴν μεθέμεν, animã efflare, pro μεθεῖναι.

Μέθεξις, ιος, ἡ, participatio, κοινωνία.

Μεθέορτος ἑορτὴ, feſtiuitas feſtiuitatis comes, poſt ſolẽnitatem ſolennitas, Nazanz.

Μεθέπομαι, aſſequor. Datiuo.

Μεθέπω, quæro, διώκω, ἀκολουθῶ, ſector, ſequor, ἕπομαι, μετέρχομαι, ζητῶ, exerceo, diſpono, guberno. Accuſ. poeticè, Nonnus, γνώτης μεθέπει παμμήτορα κόσμου ζωὴν, i. ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, vt loquitur Euangeliſta. idẽ Nonnus, μείζονα μαρτυρίην μεθέπω, i. ἔχω. Ian. Laſcar. pro διώκω, οὕτος ἐγὼ μεθέπων μαψιδίως πονέω. Phocyl. γεωπονίην μεθέπειν, agriculturã tractare & exercere.

Μεθερμηνεύομαι, interpretor, Gaza de Menſib. Actiué.

Μεθερμηνεύω, traduco, transfero, interpretor: vt μεθερμηνευθέντα κατὰ λέξιν, ad verbum tranſlata, Plutarch.

Μεθέστηκε, μεταβέβληται. μεθέστηκε τῶν τρόπων, de moribus demigrauit, mores immutauit, Ariſtoph. in Pluto. Idẽ ibidem ſine caſu, πολὺ μεθέστηκε πάνυ, multùm ab ingenio demigrauit, mutatus eſt.

Μεθεστῶτες, οἱ, qui demigrarunt è vita.

 M E

Μεθετέον,dimittendum eſt.

Μέθη,ης,ἡ,ebrietas,temulentia,vinolentia,potus.vide κραιπάλη,in Ammonio.Plutar.περὶ ἀδολεσχίας,οἰνώσεως καὶ μέθης διαφορὰν ταύτην εἴρηκεν,οἰνώσεως μὲν ἄνεσιν,μέθης δὲ φλυαρίαν, in vinoſitate quidem exhilarationem & relaxationem, inebrietate verò futilem & importunam loquacitatem poſuit.καλῶς ἔχοντες μέθης,bene poti temulentíque.

Μεθῆκα,proieci.vide in μεθίημι.

Μεθήκω,traduco,tranſeo,accedo,interuenio, μετέρχομαι,Ariſtophan.

Μεθηλικιοῦμαι,tranſeo ab vna parte in aliam, & μεθηλικίωσις, vt ſecundum & tertium ſeptennium,apud Baſil. μεθηλικίωσις ἐπὶ τὴν ἑβδομάδα δευτέραν τῆς ἡβῆς,&c.

Μεθημερινὸς,οῦ,ὁ,diurnus,vt μεθημεριναὶ κυβεῖαι,Plut.

Μεθημοσύνη,ης,ἡ,negligentia.

Μεθήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, remittens, parcēs alteri,negligens, Homer.Iliad.β,ἀλλὰ μεθήμων,id eſt,ἀμελής.

Μεθήσω,dimittam: à μεθίημι.

Μεθίεμαι,Genit.iungitur,ꝓ dimitto.Ariſtoph.μεθίεσθαι τοῦ μου προσώπου.

Μεθίημι,μ.ήσω,π.ηκα, negligo, prætermitto,concedo: vnde μεθιᾶσι,promouent, emittunt, deſerunt,pro ἀφιᾶσι, καὶ συγχωροῦσι.μεθίασι vero τὸ διώκουσι καὶ ζητοῦσι,id eſt,vlciſcūtur,veſtigant,indagant.μεθίημι,ἀφίημι, ἐνεργητικῶς αἰτιατικῇ,παθητικῶς δὲ γενικῇ.μεθίημι τοῦ θρόνου,Ariſtop.μήποτε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, id eſt, μὴ ἀμελεῖτε,ne detrectetis. μεθιέμεν πολέμοιο,id eſt,ἀμελεῖν,Homer.μεθιέναι,deſerere, Gaza. μεθιέναι τοῦ ποδὸς,dimittere pedem, Philoſtrat.ſic Niger.μεθίης,id eſt,μεθητικῶς καὶ ἀμελῶς διάκεισαι, Homer.non vis vti fortitudine,negligens es, ceſſas, otiaris. Cum Accuſ. vt μεθίησι βλάστον, emittit germen, Theoph.lib.5.de cauſis plant. Sophocl.in Aiace, χεροῖν μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, è manib⁹ dimiſi,id eſt,ἀφῆκα. μεθιεὶς ῥεύματα, fluere aquas permittens, Plato νομ.η,μεθεὶς, tranſmittēs. Cum infinit. Xenoph.οὔτε διὰ τὸν ὕπνον μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν,nō omittunt quæ agenda ſunt,agere,non prætermittunt agendi occaſionem. μεθῆκά σε θανεῖν,in Epigram. id eſt,non permiſi te mori.μεθῆκα θεῖν,currere dimiſi.μεθήσειν, relicturū eſſe. μεθεῖτε,pro μεθίετε, Ariſtoph.Sophocl.in Aiace dicit,εἰρεσίας ναὶ μεθεῖναι,naui remigia permittere, id eſt,diſcedere. μὴ μεθεῖσθε μηδενὶ, nemini relinquatis, Ariſtoph. οὐκ ἂν μεθείμην,haudquaquam dimittam, Eurip.μεθειμένος, prætermiſſus,μεθεὶς,qui omiſit,omittens. μεθεῖσα τὸ ὕδωρ, quæ humorem emiſit.

Μεθίστημι,μ.μεταστήσω,π.ηκα,tranſmuto, luxo,vt crurib⁹ luxatis fit,loco moueo aliquem,ablego,transfero,diſcedo.ἄγαλμα μεθίστημι φόνου,à cæde ſtatuam arceo,prohibeo, Euripid. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem, Ariſtoph. μετέστησα,tranſiui. μετέστησαν εἰς δουλείαν,in ſeruitutem migrarunt,in ſeruitutem reciderunt, Plutarchus in Apophthegmat. Laconicorum. μετέστησαν πρὸς τὸ χρεὼν, deceſſerunt,fato ſunt defuncti, Plutarc.μετέστημεν φόβου,deſtitimus timere. μετέσταις ἄν, mutareris, mutares ſententiam,Herodot. Plato in Epiſt.τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστῆσαι.Ibidem pro eodem,βασιλείαν ἀντὶ τυραννίδος μεταστῆσαι dixit.μεταστῆναι,defeciſſe,trāſiiſſe ad.Chryſoſtom.ἐπὶ τὸν διάβολον μεταστῆναι,ad diabolum deficere.Idē πρὸς τὴν ὑπερορίαν μεταστῆσαι,in exilium mittere, patria expellere.μεταστήσονται,moueantur.Sophocl.ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου χάλκας μεταστάς, digreſſus à corona & conſeſſu principum. Plato in Epiſt. ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι, ex mendaci ſermone ad veracem te traducito. μεταστῆναι ἀπὸ σφῶν, à ſe ſeceſsiſſe, Thucyd. μεθιστάναι, auocare,dimouere.μεταστησώμεθα, demigrauerimus. μεταστῆναι βίου,vita excedere,Euripid.μεταστῆναι τοῦ βίου,Chryſoſt. μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας,mitti extra fines patriæ,è regione demigrare.Plato Epiſt.7,μετέστηκε,retro abiit. Herodot.μεθεστηκότα κατὰ τόπον,quæ locum permutarunt, Ariſtot. 4. de generat.μεταστὰς,qui demigrauit,defunct⁹,ſemot⁹, ſepoſit⁹,trāſlatus,rebellis, Thucy.μεθεστηκυῖα,quę rebellauit.μεθεστῶτα τοὺς τόπους, nō ſuis poſita locis, Ariſtot. libro 4.de Gener.Anim.vnde μεθίσταμαι,à natura diſcedo,trāſeo ad, migro,tranſmigro & ſecedo, & procul ab hominum frequentia recedo. μεθίστασο λύπης, depone mœrorem,Euripid.ἑτέροισι μεθίστατο,ἐν τοῖς ἑτέροις ἵστατο, Homer. intererat, interuerſabatur.μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, de loco ad locum tranſire,migrare, Plato de Legibus. Idem 2.de Repub. αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ μεθίστασθαι,ipſum à ſe immutari & transfigurari. Galen.de parua pila,εἰς τὸ πλάγιον μεθίστασθαι,in obliquū ſe mouere. Ibidem, ἀνασώζειν τὸ μεθιστάμενον, rem amiſſam recuperare.μεθιστάμενος,mutans locū,cedēs locū, Lucian.

Μεθὸ,poſtquàm.

Μεθοδεία,ας,ἡ,inſidię,aſſultus,adortus. Eſt μεθοδεία,ſi quis ex inſidiis adort⁹ aggreditur alium. Diuus Hieronym. verſutias vertit.

Μεθοδεύω,μ.εύσω,π.ευκα, decipio,machinor,aſtutè ago, pertranſeo,aliquem ex inſidiis adorior. Item artificioſè tracto,præcepta trado.Nicomach.lib.1.Arithm.μεθοδεύειν ἐπιστήμην,dicit pro ſcientiam tractare,& præceptis proſequi.Et ὁ μεθοδεύων,artifex.

Μεθοδηγέω, ῶ, aliter doceo & miniſtro viam, aliter viā demonſtro, quàm quis iturus eſt,in Epigram.

Μεθοδικὸς, qui rationem artis, & diſcendi compendia ſequitur. ἡ μεθοδικὰ, ratio loquendi, Quintilian. libro 1, capite 15.

Μεθόδιον,viaticum.

Μέθοδος, ου,ἡ,via, id eſt,docēdarum rerum ratio,ars, vel breue dicendi compendium, Quintil. Interpr.q.breuis via:οἰκονομία,διοίκησις,pręceptum. De tribus methodis,definitiua, compoſitiua, & reſolutiua, vide Galen. ab initio artis paruæ.μέθοδος ἡ καθόλου, ratio quæ in vniuerſum docet,Gaza. μέθοδος ἡ περὶ φύσιν, ratio tractandæ naturæ. φαρμάκων μέθοδος συνθέσεως,medicamenta componendi ratio, Galen.ad Glauc.Item μέθοδος,fictio,ludificatio,illuſio:ſic in Canone Concilii Ancyrani.

Μεθομιλέω,vna verſor, Dat.Homer.Iliad.α,τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον,id eſt,συναναστρεφόμην.

Μεθορίζω,participo.

Μεθόριος,ου,ὁ καὶ ἡ,conterminus,cōfinis,medius,dirimēs. μεθόριος τόπος,confinis locus.Philo de mundo, ἀὴρ τὸν μεθόριον ὕδατος καὶ πυρὸς κληρωσάμενος τόπον, aer,aquę igníſq; confinem locum ſortitus.Idem ibidem, ἡ μεθόριος ἐπεκλύσθη,cōfinis terra mari ſubmerſa eſt. τὸ μεθόριον,finis, confinium, interliminiū.μεθόριον σινθῶν καὶ παιόνων,quod Sinthos Pæonáſque committit. Thucyd. ἐς τὰ μεθόρια, ad fines,Idem, ἐν μεθορίοις,in confiniis, Valla ex Thucyd.

Μεθορμίζομαι,muto, transfreto, muto portum, μετέρχομαι,μετάγομαι,moueo caſtra.

Μεθορμίζω, muto portum. Item tranſmitto, muto à, auoco.Genit.& Accuſ.

Μέθος,ὁ,commentum,ars.

Μέθυ,τὸ,vinum: ἀπὸ τοῦ μεθιέναι καὶ ἀμελεῖν τοὺς πίνοντας. ὀλέξ,ἡ μὲν ἡδυδὺ,ἡ δὲ μέθυ γλυκὺ,&c.

Μεθυμναῖος,Bacchus.

Μεθύομαι,μ.ύσομαι,π.υσμαι,&

Μεθύσκομαι,ebrior,ebrius ſum. Lucian. ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ,inebriaberis.

Μεθυπλὴξ.ebrius,in Epigram.

Μεθυποδέομαι,induo,calceo,Ariſtoph.

Μεθύση,ebria,pro μεθύουσα,Atticè.vide μέθυσος.

Μεθύσκω, inebrio. Plato tranſlatè poſuit,καὶ ταῖς ἡδοναῖς αὖ μεθύσκοντα, id eſt, inebriantia voluptate. Bud Comment.‖vnde ἐκμεθύσκω,humore impleo & obruo,apud Theophr.lib.5.de cauſ.plant.

Μέθυσμα,ατος,τὸ,ebrietas.

Μεθυσοκότταβοι. vide in Chiliad. Eraſm.

Μέθυσος,ου,ὁ καὶ ἡ,ebrius,temulentus, μεθύων. Ariſtoph. πρεσβυτέραν μεθύσην,dixit vinolētam anum.μέθυσος γυνὴ καὶ μεθύση,μεθυστικὸς ἀνὴρ, Phrynich. Libanius in Declamatione loquacis mulieris ſemel vſus eſt hac voce,ſed genere Fœ

minino, inquiens, ἐκ τῶν ἡ γυνή μοι μέθυσος. Maſculino genere magis in vſu eſt μεθύων.

Μεθυστικὸς, vinoſus, vinolentus. Philo, ἰδέα δὲ αὐτὸν μεθυστικὸν ἀσύνετον ἑορτῇ. & Plato.

Μεθυσφαλεῖς ὑμέναιοι, nuptiæ vino defectæ, ſeu quibus vinum defuit. μεθυσφαλὴς ἔχος, in Epigram.

Μεθυτρόφος, ὁ & ἡ, alens vinum, Ibidem.

Μεθύω, μ. ύσω, π. υκα, inebrio: ſicut μεθύσκω. Accipitur & pro ebrius ſum. Nonn. cum Accuſ. iunxit, cap. 12. Ioann. Euang. ἐμέθυσεν ὅλον δόμον ἔνδοθι ὀδμή, totam domum inebriauit, id eſt, imbuit & impleuit. οἴνω ἑαυτὴν μεθύσασα, Lucian. Dicitur autem μεθύειν, quòd ebrii fierent μετὰ τὸ θύειν, id eſt poſt ſacrificium, Athen. lib. 2. Nam ſe inuitare largius rei diuinæ cauſa fas credebatur, Cæl. lib. 7, capite 2. Transfertur nonnunquam ad alias res, nec ſolùm de vino ac potu dicitur. μεθύω τὸ φίλημα, ſum ebrius propter oſculum, in Epigram. Abſolut. dixit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τῶν ἄγαν μεθυόντων ἔνιοι διπλᾶ βλέπουσι, id eſt, ebriorum nonnulli geminas res cernunt, Plato 2. de Republ. τὸν ἅπαντα χρόνον διάγειν μεθύοντας, omne tempus tradu centes in ebrietate.

Μειαγωγέω, pondero, pendo, munera fero, poſteriores partes habeo, Ariſtoph. & Syneſ.

Μειδάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſubrideo. Ilia. α, μείδησέ τε θεὰ, id eſt, ἐμειδίασεν, ἐγέλασε.

Μείδημα, ατος, τὸ, riſus. Heſi. in Theog. ὄαρους, μειδήματα.

Μειδίαμα, ατος, τὸ, riſus.

Μειδίας, nomen viri proprium, Etym.

Μειδιάζω, μ. άσω, π. ακα, &

Μειδιάω, rideo, ſubrideo, placidè rideo, arrideo, Neutrum abſolut.

Μείδυλος, pater Bacchilidæ, Etym.

Μειέκτημα, ατος, τὸ, partes inferiores, deterior conditio.

Μειεκτῶ, poſteriores partes fero.

Μειζόνως, magnificentius, magis, amplius, plenius. Plato in Epiſtolis, ἀνθρωπίνης τε καὶ ἀληθινῆς ἐπιμελεῖσθαι σοφίας μειζόνως ἢ δεῖ, pluſquàm oporteat. μειζόνως ἡμῖν αὐτῆς ἀκουσόμεθα αὐτὸν τὸν λόγον, audiamus quàm diligentiſsimè, Idem Plato. νόμ. ζ. τῇ γνώμῃ μειζόνως, maiori animo, Thucyd. μειζόνως λαμβάνω, id eſt, μεγαλύνω, pluris quàm pro qualitate exiſtimo.

Μείζων, ονος, ὁ & ἡ, maior, grandior, capacior. μείζων γίνεται, amplificatur. Et Neutr. μεῖζον, maius, Genit. vt μεῖζον λόγου ἔργον, facinus maius quàm vt verbis explicari queat. Ariſtid. Panathen. μεῖζον φόβου πρᾶγμα vocauit rem ſupra modum terrorem ac metum incutientem, quum inquit, καὶ ἦν τι πάλαι μὲν ἔπος ᾀδόμενον καὶ ὑπέροψις καὶ φόβου μεῖζον. Dicimus etiã πρόσωπον φόβου μεῖζον, vultum, in quo metus indicia non facilè licet deprehendere, i. ἄφοβον καὶ μὴ ὑποπτον φόβῳ. Aliquando Aduerb. pro magis & valde. μεῖζον ἰσχύω, Demoſt. μεῖζον ἂν δύναιο, plus poſsis, Ariſtoph.

Μείλαξ, ακος, pratum, paradiſus.

Μείλας, pro μέλας, poeticum.

Μειλεῖν, placere.

Μείλιγμα, ατος, τὸ, laceratio, donarium, munus, dos, placamen, Etym.

Μειλικτήριον, ου, τὸ, placatio.

Μειλικτήριος, ου, ὁ, blandus, ἀδημονητικός.

Μείλικτος, ου, ὁ, idem, ſuauis.

Μείλικτρα, Apollon. 4. μειλικτήρια.

Μειλινόεις, όεντος, ὁ, melinus color ſubflauiſicans, μήλινος, Nicand.

Μειλινὴν ἡδονὴν, gratam voluptatem, Euripid.

Μείλινος, ου, ὁ, fraxineus. ἀπὸ τοῦ μέλιος, πλεονασμῷ, Etymol. melinus color ſeu pallidus, χλωρός: cuiuſmodi eſt mellis.

Μείλιον, ου, τὸ, munus demulcens, dotale, παίγνια, Apoll. Schol. lib. 3. & Homer. Odyſ. β.

Μείλισμα, mulcimentum, placamentum, Plin. Plutarc. in Pompeio, παρ᾽ αὐτὸν ὀργῆς μείλισμα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα κατὰ (γίνεσ.

Μειλίσσομαι, μ. ίξομαι, π. σμαι, &

Μειλίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, palpo, adulor, demulceo, παρ᾽ λόγων λόγοις καὶ μείλιχα, placo, παραιτοῦμαι, πείθω, blandis verbis oro. Accuſat. Homer. Odyſ. γ, μηδέ τί μ᾽ αἰδόμενος μειλίσσεο.

Μειλιχία, ας, ἡ, affabilitas, manſuetudo, benignitas. Apollon. 2, μειλιχίῃ πειρησόμεθ᾽ αὐτοῦ.

Μειλίχιος, ου, ὁ, & Μείλιχος, ου, ὁ & ἡ, ſuauis, tranquillus, mitis. Ζεὺς μειλίχιος, Iupiter Milichius, cui Athenienſes, non victima, non cæde, neque ſanguine, ſed frugibus terræ ſacra faciebant. μειλίχιος μῦθος, pacatoria oratio, Homer. μειλιχίῃ κώμοις, in Epigram. μειλιχίῳ opponitur στερεός, Hermogen. Heſiod. ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα, id eſt, placida verba. Idem, θεὸν ὣς ἱλάσκονται αἰδοῖ μειλιχίῃ, id eſt, veneratione humana. Idem genere Fœmin. αὐτὸ μείλιχον dicit. Eſt & μείλιχος nomen vrbis.

Μειλιχίως, placidè, comiter.

Μειλιχόμητις, ὁ & ἡ, manſueti ingenii & ſuauis.

Μεῖνος, quidam ſcribunt pro μῖνος, Etym.

Μεῖον, ονος, τὸ, minus. & Aduerb. Galen. de parua pila, λοιπὸν ἔχουσι τῶν ὁμηρικῶν λιτῶν οὐδὲν μεῖον, nihilo minus quàm preces Homericæ. μεῖον ἔχειν, Xenoph. minus habere, deteriori eſſe conditione, cedere. μεῖον ἀπέχειν, minus diſtare, Idem. Item μεῖον, herbæ nomen apud Dioſc.

Μειονέκτημα, ατος, τὸ, &

Μειονεξία, ας, ἡ, diminutio, defraudatio, μειέκτημα, contemptus, mala tractatio, iniuria, Xenoph.

Μειονεκτέω, μ. ήσω, π. ηκα, minus habeo. μειονεκτῶ opponitur τῷ πλεονεκτῶ.

Μειότερος, minor. Apollon. 2. Argon. ἀσχέτους ἦεν μειότερος, id eſt, ἐλάσσων.

Μειουρίζειν, minoribus terminis finire.

Μείουροι, οἱ, & μειουρίζοντες, dicuntur mutili & quaſi truncati: ſic vt pulſus ſecundus paulò ſit minor primo, tertius identidem ſecũdo, pari ratione quartus tertio, & ſic deinceps Galen lib. de pulſibus.

Μειόφρων, mente diminutus, leuis, ſtultus.

Μειόω, μ. ώσω, π. ωκα, minuo, ἐλαττόω. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo, Xenoph. μειοῦσθαι, minus habere, è ſtatu & gradu deſcendere. οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, pro μειονεκτεῖν, ſe non putabat deteriori eſſe conditione, quàm qui magna immolant.

Μειρακιεύομαι, & Μειρακιεύομαι, adoleſco, pueriliter ago, adoleſcentis more laſciuio & exulto, Bud. Comm.

Μειρακύλλιον, ου, τὸ, &

Μειράκιον, ου, τὸ, adoleſcentulus. Ariſtoph. νεφ. διὰ σὲ δ᾽ οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, i. nullus adoleſcẽtum ſcholam vult adire. vbi ad rem reſpicit poeta, non ad nomẽ quod Neutri generis eſt. νεανίας, dicitur iuuenis, & eſt ætate maior quàm μειράκιον, Philoſtrat. in Heroicis,

Μειρακιοῦμαι, μειρακιεύομαι.

Μειρακίσκη, ης, ἡ, adoleſcentula.

Μειρακίσκος, ου, ὁ, adoleſcẽtulus. vide Ammon. Thomas Magiſter hanc vocem non probat, ſed μειράκιον potius.

Μειρακιώδης, εος, ὁ & ἡ, iuuenilis, puerilis.

Μεῖραξ, ακος, ὁ & ἡ, adoleſcens, & puella, Luciano. ab εἴρω (vt quidam tradunt) quaſi εἴραξ, vt ſit puer qui iam loqui poſsit. Rariſsimus huius vſus eſt in Maſculino genere: Ariſtoph. in Pluto in genere Fœminino, ἄπιθι χαίρειν συλλαβὼν τὴν μείρακα.

Μείρομαι, diuido, ſortior, & cupio: ἀπὸ τοῦ ἱμείρομαι. Etymologicon.

Μείρω, μ. ερῶ, π. μέμορκα, ἀόρ. α. ἔμειρα, & ἔμμορα, diuido.

Μεὶς, τοῦ μηνὸς, ὁ, AEolicè, & Doricè pro μὴν, menſis. Heſiod. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος. Sic etiam apud Homerum ſcribitur.

Μεῖστον, τὸ, minimum.

Μείωμα, ατος, τὸ, μείωσις.

Μείων, minor, paucior, paroxyt.

Μειῶν, minuens: à μειόω.

Μείωσις, εως, ἡ, diminutio, imminutio, extenuatio, diſceſſio, abſceſsio: his modis dicitur à Cicerone.

Μειωτικὸς,

Μειωτικὸς, vim habens diminuendi.

Μιαρὸς, ὠπος, ὁ, luſcioſus: rectius per υ, μύωψ.

Μελάγγειον, ου, τὸ, vel μελάγγειος, Herodot. nigrum ſolum, pulla terra.

Μελάγγαιος, ὁ καὶ ἡ, niger, pullus. μελάγγαιος χθὼν, ſolum nigrum.

Μελαγκόρυφος, ὁ, auis, de qua Ariſtot. lib. 8. Anim. Gaza atricapillam vertit: eadem dicitur συκαλὶς, id eſt, ficedula: ſed diuerſo anni tẽpore, propter coloris mutationem, Idem Ariſtot. lib. 9. de Animal.

Μελαγκρανὶς, atrifer iuncus, genus iunci, Theophraſt. lib. 4. hiſt. plan. vbi pro eodẽ legitur etiã μελαγκρανινός.

Μελαγχαίτης, qui nigro eſt capillitio. Heſiod. μελαγχαίτησι μίμαντα. μελαγχαίτης ποσειδῶν, in Epigram.

Μελάγχειμα, τὸ, luſtra ferarũ, loca quæ hyeme ob concauitatem niue non teguntur.

Μελαγχείμων, profundus, cauus. μελαγχείμων πέδον γαίας, id eſt, inferi, Euripid.

Μελαγχίτων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, pullatus, mœſt⁹. ſic tropicè μελαγχίτων φρὴν, apud AEſchyl. dicitur animus mœſtus, & velut atratus.

Μελάγχλαινοι, pullati, atra veſte induti, Theocrit. in Bionis Epithaphio.

Μελάγχλωρος, ου, ὁ, pallidus & niger, qui eſt colore inter nigrum & viridem mixto.

Μελαγχολάω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, inſanio, atra bile laboro, ſtomachor, Neutr. Abſolut. Ariſtoph. in Pluto, μελαγχολᾷς ὤνθρωπε, nigra bile laboras, ô homo

Μελαγχολία, ας, ἡ, atra bilis, furor, inſania: cuius affectio nis ſpecies quędam apud Medicos hypochondriaca nominatur.

Μελαγχολικὸς, ή, ὁ, qui atra bile abũdat. ὁ λεγόμενος μελαγχολικὸς χυμὸς, humor ſiue ſuccus qui melancholicus dicitur. Alexand. Aphrod. Problemat. 92. lib. 1. μελαγχολικὸν σύμπτωμα, Galen. l. 2. ad Glauc. ex eo fit cancer in mammis mulierum. τὰ μελαγχολικὰ, Gaza vertit atræ bilis vitia, Galen. lib. 1. ad Glauc. ἣν τε φύσιν διδόασιν οὐδεν τοῦ τοσούτου τοῖς μελαγχολικωτέρα.

Μελαγχρὸς, ater colore. ὑπὸ τοῦ μελαγχροῦς συνεχόμενα. μελαγχρὸς μειράκιον, Menander. (Lucian.

Μελάγχροος, μελάγχρους, qui ſunt atro colore, cute nigra,

Μελαγχρινὴς, καὶ Μελαγχρώς, ῶτος, nigri coloris, Euripid. in Oreſte μελαγχρῶτας ἀμφιδύς.

Μέλαθρον, ου, τὸ, atrium, palatium. τὸ βασίλειον, οἶκος, ſiue οἰκία, συνεκδοχικῶς. Propriè trabs in medio tecti fumo denigrata: ὑπὸ τὸ μελαίνεσθαι ὑπὸ τ καπνοῦ. quidã accipiũt ꝑ tecto.

Μελαθρίδιος, καὶ μελαθρωτὸς, procurator, præfectus domus, cuſtos, οἰκονομικὸς.

Μέλαινα, ης, ἡ, nigra, tenebroſa, profunda, Etym. Morbum qui ex atra bile prouenit μέλαιναν ſimpliciter Medici dicunt. vide μέλας.

Μελαναετὸς, aquila pulla, aquila fulua, Gaza.

Μελαίνομαι, nigreſco, Depon.

Μελαίνω, nigrum reddo, denigro, Accuſat.

Μέλεος, ου, ὁ, miſer, vanus, μάταιος.

Μέλαις, idem quod μέλας, Etym.

Μελαμβαθὴς ζόφος ὁμίχλη, atra caligo, Nonn.

Μελαμβαθὴς, nigrum ex profunditate, Apollon. lib. 4.

Μελαμβαφὴς, τὸ, quod nigrum ex tinctura eſt.

Μελάμβιος, obſcuræ vitæ.

Μελάμβωλος, terra nigris glebis, pinguis, fertilis.

Μελαμπέταλος, ὁ, nigris foliis prȩditus.

Μελαμπόδιον, ου, τὸ, melampodium, herba: nigrum eſt elleborum ab inuentore, & qui primò ſuccidit, Theophr. lib. 9. hiſt. plant.

Μελάμπυγος, cui niger eſt podex, ἀνδρεῖος. Cognomen Herculis, vt minimè effœminati, aut mollis: nam talem λευκόπυγον nominant.

Μελάμπυρον, τὸ, nigrum triticum, quod inter reiiculamenta recenſetur à Galen. lib. de alimentis. melãpyrum in Siculis frumentis naſcitur, vt alibi loliũ: eſt tamen innoxium, Theophr. lib. 6. hiſt. plant.

Μελάμφυλλος κισσὸς, Dionyſ. de Situ orbis.

Μέλαν, ανος, τὸ, nigrum id quod pupillam ambit, atramentum. vide in dictione μέλας.

Μελαναιγὶς, ίδος, ἡ, atro nimbo horrens, præ turbulẽtia & horrore nigricans, apud Plutar.

Μελαναυγεῖ κρομῷ, atro cruori, Euripid. i. μετὰ μέλανας ὄψιν ἔχοντι.

Μελάνδετον, denſum, longum, nigrum habens capulum ferro ligatum. Heſiod. in ſcuto Herculis, μελάνδετον ἄορ ἔχοντο, id eſt, τὸ μέλαιναν θήκην ἔχον, habens nigram vaginam: vel τὸ μέλαιναν ἔχον λαβὴν, habens nigrum manubrium.

Μελανδόχοι χύται, atramentarium, in Epigram.

Μελάνδρυα, τὰ, pulpamẽta thynnorum cõditanea, quernis ſcandulis aſſulíſve ſimilia, vt ait Plin. lib. 9. cap. 15.

Μελάνδρυον, τὸ, nigrum roboris, id eſt, medulla quercus. Theophr. lib. 1. hiſt. plant. & lib. 5.

Μελανεῖ, i. μελανίζει ἢ μελαίνεται, nigreſcit, Homer.

Μελανειμονέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, induo nigram veſtem. Neut. Abſolut. (dutus.

Μελανείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pullatus, veſtibus lugubribus in-

Μελανειχείμων, ονος, nigras veſtes geſtans, Ariſtop.

Μελανήνια, fuſca, in Epigram.

Μελανθὴ, atriuiſa.

Μελανθέλαιον, melanthelęum, quod dicitur & μελάνθινον ἔλαιον, melanthinum oleum.

Μελανθὲς αἷμα, Sophocl.

Μελάνθιον, ου, τὸ, papauer nigrum, μελάσπερμα, vulgò git.

Μελάνθιος, ου, ὁ, Melanthius, viri nomen.

Μέλανθος, ου, ὁ, Neptunus. παρὰ τὸ μέλαν καὶ τὸ ἄνθος τὸ λευκὸν, vt πλάνητες ex contrariis compoſita ſignificationibus, Euſtath. Iliad. τ.

Μελανία, ας, ἡ, nigredo, nigritia, nigrities, nigror.

Μελανίζω, nigrico.

Μελάνιον, ου, viola nigra, Theophr. lib. 6. hiſt. plant.

Μελανόγραμμος, melanurus: à linearum nigredine, quibus interſtinguitur.

Μελανοδοχεῖον, ου, τὸ, atramentarium.

Μελανόθριξ, τριχος, qui pilis eſt nigris.

Μελανοκάρδιος, ὁ, ruſticus homo & crudelis: ſic μελανοκάρδιον πέτραν, dixit Ariſtophan. aſperam.

Μελανοκόμης, habens capillitium nigrum.

Μελανόμματος, ὁ καὶ ἡ, nigris oculis.

Μελανόπτερος νὺξ, Ariſtophan.

Μελανοπτερύγων μάτηρ ὀνείρων, gignens atris ſomnia pennis, Euripid.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigritia, nigredo, Galen. ad Glauc.

Μελανουρίδες, in Epigram. piſces, qui & μελανουροι, id eſt, oculatæ, vt vertit Gaza.

Μελάνουρος, nigram habens caudam.

Μελάνουρος, ſerpentis genus in Lybia & Arabia præcipuè naſcens, & eſt vipera magnitudine minor, ad inferẽdam perniciem celerior multò. Quos mordicus apprehenderit, ſiti inardeſcunt. Cauda lineis duabus nigriſq; diſtinguitur (vnde & nomẽ accepit quaſi nigræ caudæ) corpore albicante reliquo. Appellatur quoq; δίψας, πρηστὴρ, χαύσων, καυσὸς, Cælius lib. 14, capite 63. Eſt etiam hoc nomine piſcis, quem caudatrum vocant, qui atramentũ fert in cauda, quod effundere ſolet vbi captãdus eſt. Latini ſæpiam appellant: oculatam Gaza vertit ex Ariſtotelis lib. 8. Anim. Hinc illud Pythagoricum, μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων.

Μελανόφθαλμος, habẽs nigros capillos.

Μελανόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, nigri aut denſi ſupercilii.

Μελανοχροὴς, οῦ, ὁ, nigricolor.

Μελανόχρως, ωτος, ὁ, habens nigrum corpus.

Μελάντατος, ου, ὁ, nigerrimus.

Μελάντερος, ου, ὁ, nigrior.

Μελαντηρία, atramentum ſutorium, Lucian.

Μελάνυδρος,ου,ὁ ἡ,ἡ,habens aquam nigrã & profundam

Μελάνωσις,εως,ἡ,denigratio,macula,Nazanz.

Μέλας,τῦ μέλανος,ὁ,niger,ater,pullus,fuſcus, nigricans, atro colore,qui eſt pullo colore:item cæcus,Etymolog. μέλας πόντος,Apollon. μέλανες χυμοὶ,atra bilis,Galen.lib.1. ad Glauc. μέλαινα χολὴ,atra bilis,quæ duplex eſt:propriè dicta & impropriè, de qua Alexand. Aphrod. Problem. 92.lib.1. Homer. Iliad. α, τῆ μέλαιναν dicit,id eſt,βαθεῖαν ἢ πίσσῃ κεχρισμένην, id eſt,profundam, vel pice illitam. μελαινάων ὀδυνάων,id eſt,εἰς βάθος διικνουμένων,δεινῶν,Homer. ſic μελαίνῃ σποδῷ, in Epigram. Euricii. μέλαν ὕδωρ,Odyſſ.υ, de aqua fontis. τὸ μέλαν, nigrum: ſic dicitur ea pars oculi quæ ambit pupillam. τὸ μέλαν δρυὸς, Odyſſ.ξ,vbi Didym. ὅτι δῆλος ἡ τὴν ἐντεριώνην,τὸ ἰσχυρότατον τῆς δρυός.μελάνδρυον γὰρ λέγεται διὰ τὴν χροιὰν ἢ τὸν φλοιὸν τῆς δρυός.

Μέλασμα,ατος,τὸ,&

Μελασμὸς,οῦ,ὁ,denigratio,liuor,atror, atramentum,in Epigram.

Μελάγχιμα ſυχάμια, & μέλεα, pro nigris apud Euſtath. Iliad.χ.& apud Æſchyl. φάρεα μελάγχιμα,pullæ veſtes.

Μέλδομαι,liqueſio.

Μέλδω,propriè membra exero & abſumo talis. παρὰ τὸ μέλη ἔδειν,Etymol. Item elixo,macero,corrumpo,liqueſacio,coquo,Neutr. Accuſat.

Μέλε,pro μέλεε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε,ἀττικῶς. Ariſtophan. ἀλλ' ὦ μέλ' ὀξύλιπες,&c.ô miſer. μέλε θυμὸν χαμπτῆσιν, Apollon.

Μέλε διὰ φροντίδος ἦν,curæ erat,Homer.

Μελεαγρίδες, meleagrides,aues,quarum oua ſunt velut pũctis diſtincta,Ariſtotel.6.Animal. Gallinas Mauras quidam vocant. Gaza Græcam vocem relinquit.

Μελεδαίνω,curo.

Μελέδημα,ατος,τὸ, cura,ærumna,μέριμνα. παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν.Odyſſ.ξ, πατέρος χαλεπὸν μελεδήματα παιδὸς ἔγειρε, curæ patris, & cogitationes de patre.

Μελεδήμων,ὁ,curator,qui exercet,in Epigram.

Μελεδὼν,ῶνος,ὁ,&

Μελεδώνη,ης,ἡ,cura. μελέδημα. μελεδῶναι, αἱ τὰ μέλη ἔδουσαι φροντίδες.

Μελεδωνὸς,ῦ,ὁ, procurator,φροντιστὴς,ἐπίτροπος,ἐπιμελητὴς, curator, qui curam gerit. Superius ſcribitur μελεδῶνος, quod non placet. apud Herodot. legitur genere Fœminino, μελεδωνοὶ ἀπὸ δὲ δέχεται τῆς τροφῆς, curam educationis ſuſcipiunt.

Μέλει,curæ eſt. vt μέλει μοι τούτου,vel μέλει μοι περὶ τούτου, vel μέλει μοι τοῦτο. Plato 1.de Republ. τῇ ποιμενικῇ ἡ δήπου ἄλλου τοῦ μέλει ἢ ἐφ' ᾧ τέτακται,ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ, arti paſtorali neutiquam aliud curę eſt,quàm vt illi ad quod comparata eſt,vtilitatem afferat. Ariſtoph. περὶ ὀλίγου γάρ μοι μέλει,curæ non magnæ mihi eſt, αὐτὸ τοῦ, ἡ δὲ ὀλίγοι φροντίζω. μέλει μοι πολλὰ, multa curis me diſtinent, Euripid. τί δέ σοι μέλει, quid ad te? Epictet. Plato in Apolog. ὃ δέ σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις. Idem ibidem, ἐμοὶ μὲν θανάτου μέλει οὐδ' ὁτιοῦν:τοῦ δὲ μηδὲν ἄδικον ἐργάζεσθαι τοῦτο πᾶν μέλει, nihil omnino mortem curo:illud verò prorſus curo, ne quid iniuſtè faciam. Ariſtophan. in Pluto,cum Genit. & Dat. τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς, Xenop. οὐδὲν μέλει μοι τῶν σκωμμάτων,nihil moror dicteria. ἑορτῇ μέλουσι πάντες,omnes vacant choreis & feſtis,Plato νόμ.α. μέλει μοι περὶ τούτου, Iſocrat. μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, Demoſten. μέλει cum Datiuo & Infinit. Sophocl. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι,nunc cogito tripudiare. μέλει μοι ἀκούειν, audire mihi curæ eſt. μελήσει, erit ſolicitudini & curæ. ἐν φροντίδι γίνονται,Homer. μελήσουσί μοι ἵπποι,δι' ἐπιμελείας ἔσονται, Idem. οὐδ' ἂν μελήσει γενέσθαι ἀγαθὸς,Ariſtot.2.Ethic. nunquam euadet bonus,nunquàm curabit eſſe bonus. μέλειν,curæ eſſe. τὸ μέλειν,cura.

Μελίϊνος,fraxineus,Theophr.lib.5.hiſt.plant.

Μελείρην,ενος,ὁ, qui iam grandior pueris præeſt, atque leges præſcribit.vide εἴρην.

Μελεϊστὶ,membratim,κατὰ μέλος,Apollon.

Μελέομαι,pro ἐπιμελέομαι, curam gero, Genit. & Dat. Sophocl. ἀρωγὸς εἰς ἐγὼ μέλω τάφου μελαθεὶς τῷδε, i. ἐπιμεληθεὶς τάφου σοῦ ἢ χάριν.

Μέλεον,incaſſum.

Μέλεος,ου,ὁ,tardus,otioſus, vanus,infelix,miſer,miſerandus. Heſiod. ἐν ἰδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο θνητοῖς ἀνθρώποισι.

Μελεόφρων,ονος,ὁ ἡ,ἡ,miſera cogitans,Eurip.

Μέλεται,curæ eſt,pro μέλει. vide in μέλομαι.

Μελετάω,ῶ,μ.ήσω,π.ηκα,meditor(vnde & Latinis id verbum deducitur vt docet Seruius)excogito, exerceo, Actiu. Accuſat. μελετᾶν τὰς τάξεις, exercere ordines, Xenophon. μελέτω ὑμῖν κράτος, Homer. περὶ πλείστου μελετῶ δόξαν ἀρετῆς,maximo ſtudio virtutis gloriam amplector, Thucyd. Heſiod. cum Genit. iunxit, μελετᾶς βίου,vitæ ſeu victus rationes habes, φροντίζεις. ἔργου μελετῶν,operi intentus,Idem.

Μελέτω περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων λέγειν,curę tibi ſit de rebus honeſtis loqui. Cum Infinit. Xenoph. in Apologia Socrat. ὁ δοκῶ σοι ἀπολογεῖσθαι μελετῶν διαβεβιωκέναι,cogitans quemadmodum vitam traduxerim. μελετῶ διακεῖσθαι,ſtudeo habere me. μεμελετημέναι τέχναι, artes quibus animi exculti ſunt, Xenoph.

Μελέτη,ης,ἡ, meditatio, exercitatio, cura, declamatio, actio,aſsiduitas. ἡ δι' ὀλίγου μελέτη, tyrocinium, Thucyd. ἐκ μελέτης,de induſtria. μελέταις ποιούμενοι,ſe exercẽtes, Idẽ.

Μελέτημα,ατος,τὸ,meditatio,φρόντισμα.

Μελετηρὸς,ῦ,ὁ,meditatiuus.

Μελετὸς,ὁ,tardus.

Μελετητήριον,ου,locus exercitationis,γυμνάσιον.

Μελετητικὸς,ῦ,ὁ,declamatorius,meditatiuus.

Μελέτω,curæ ſit,Iſocrat. μελέτω σοι τοῦ πλήθους,curæ tibi ſit multitudo.

Μελετῶν,exercitii domus,μελετητήριον.

Μελέτωρ,procurator,φροντιστὴς,Sophocl.

Μέλη,ης,ἡ,poculi figulini ſpecies.

Μέλη,τὰ,membra,carnes,vaſa,carmina.

Μεληδὸν,Aduerb. membratim,μελεϊστί.

Μεληδὼν,cantus,cura,meditatio.

Μεληθείς. vide μελέομαι.

Μέλημα,ατος,τὸ,&

Μέλησις,ιος,ἡ,cura,cunctatio,φρόντισμα.

Μελησμὸς,ου,ὁ,idem.

Μελητέον,curandũ eſt. Plato 2.de Repub. ἡμῖν ὁ μελητέον τοῦ λανθάνειν,nobis curandum non eſt vt lateamus.

Μέλι,ιτος,τὸ,mel.

Μελία,ας,ἡ,fraxin*,haſta,μελίϊνον δόρυ, apud poetas. Homer. Iliad.ζ, ὀρεχθεῖσι μελίησι.

Μελίαι νύμφαι,Meliæ nymphæ, filiæ terræ ex guttis genitalis Cæli,Heſiod. in Theogon. νύμφας δ' ἃς μελίας καλέουσι,&c. διὰ τὸ αἷμα τοῖς δένδρεσι φύεσθαι, ἢ διὰ τὸ ἐν ὄρεσι δένδρον φέρειν ἀναφρίεσθαι. dicuntur & μελιάδες.

Μελίας σῖτος,mel frugum, Theophr. lib.7.hiſt. plantar.

Μελίβρομος αὐλὸς,in Epigram.

Μελίγειον, potio ex ſolo melle cõfecta,cum aqua & herba quadam iniecta, Etym.

Μελίγηρυς,υος,ὁ ἡ,ἡ,vocalis, ſuauiter canẽs. μελίγηρυν μαθὸν κάλλιστον ἔστιν ὀνομάζει, Ennius Marcum Cethegum vocat ſuadæ medullam, quaſi diceres dulciloquium. Vide Politianum in Miſcell.cap.91.

Μελιγουνὶς, ſic Lipara inſula vocatur, Eſt & vna filiarum Veneris hoc nomine.

Μελίσμα,arborum fructus.

Μελίγιον,τὸ,Scythicus potus,ſolo melle & aqua,adiecta herba quapiam. ſcribitur & μελίγειον.

Μελίβλεπος,dulcis aſpectu.

Μελίγλωσσος,ὁ ἡ,ἡ,mellitus,Ariſtoph.

Μελίδιον,τὸ,fauus.

Μελίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,&

Μελίζω,μελίσω,πεμελικα,cano, mellitum facio, ϖεφύτω, πιεριγεῖ, trunco, κατακόπτω. Accuſat. pro modulor & cano, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ἡ ψυχὴ τῷ μέλους ἀκούουσα ϖερὶ τῶν μελιζόντων, &c.

Μελίζωρον, melicratum, ſeu mulſum vocat Nicand.

Μελία, lancea, apes.

Μελιηδής, ἰος, melleus, dulcis, iucundus. vnde μελιηδὴς οἶνος, apud Homer.

Μελιβρεπτος, i. melodia & carmine nutritus, in Epigr.

Μελίθρους κύκνος, canorus cygnus, Ibidem.

Μελικέρτης, Melicerta, deus maris, Ibidem.

Μελικηρίς, apud Ariſtotel. à Gaza redditur fauago purpurarum concharum.

Μελικηρὶς, ίδος, ἡ, fauus. item tuberculum mellis craſſitudine in cubitis & genibus, vel etiam aliis partibus: dictum à melle & cera. Apud Medicos capitis hulcus, ex quo mellis perſimilis humor, ſiue ſanies quædam ſtrigmentitiæ craſſitudinis emanat.

Μελικὸς πίνδαρος, Pindarus ſuauiſſimus, Plutarch.

Μελίκρατον, ου, τὸ, mulſum, aqua mulſa, mel mulſum: his modis vertunt Interpretes Dioſcoridis: ab Hermolao meliceris etiam transfertur.

Μελικταινα, ἡ, praſſiũ herba, quæ & μελίφυλλον Nicãd.

Μελικτὴς, οῦ, ὁ, cantor, poeta.

Μελίλωτον, ου, τὸ, melilotum arbor, ſertula campana, ſerta campanica Hermolao dicitur.

Μελίμηλον, ου, τὸ, gen⁹ mali, à dulcedine mellis, γλυκύμηλον

Μελίνη, ης, ἡ, panicũ, leguminis genus ſimile milio. Valla vertit piſum apud Herodot.

Μέλινος, η, ὁ, luteus. item μέλινος, panicũ, genus leguminis, Theophr. lib. 8. hiſt. plant. vbi etiam ἔλυμος dicitur.

Μελίπηκτον, υ, placenta ex melle. τὰ μελίπηκτα Interpres Plutarch. in Apophth. exponit, liba melle confecta.

Μελίπνοος, ου, ὁ ἡ ἡ, ſuauiter ſpirans.

Μελιποιῶ, mellifico.

Μελίρρυτος, ου, ὁ, mellifluus. vnde μελίρρυτος ἄρτος, i. manna apud Nonnum.

Μέλισμα, cantus, ᾆσμα, carmen.

Μελισμάτιον, ου, τὸ, in Epigram. cantiuncula.

Μελισμὸς, membrorum diuiſio: à μελίζω.

Μέλισσα, ης, ἡ, apes: ϖαρὰ τὸ μέλειν: οἰκονομικὸν γὰρ ζῶον ἢ ἐπιμελὲς, Etym. Ponitur aliquando pro obulo. De apibus vide Ariſtot. & AElian.

Μελισσαῖος, cognomen Iouis.

Μελίσσεια, τὰ, aluearia.

Μελίσσιον, apum examen, fauus.

Μελίσσειος, ου, ὁ, melleus.

Μελισσεὺς, ἐος, ὁ, apiarius, i. qui apum curam habet.

Μελισσήεις, εντος, locus Heliconis, à Meliſſeo rege dict⁹, apud Nicand.

Μελισσόβοτος, ου, ὁ ἡ ἡ, ab apibus depaſtus, Nonnus.

Μελισσοβότος, paſtor apum.

Μελισσοκόμος, apiarius, qui curandis apibus præeſt.

Μελισσοσόος τις, in Epigr. i. apiarius, cuſtos apum.

Μελισσόφυλλον, apiaſtrum herba.

Μελίσσω, μελίζω.

Μελισσὼν, ῶνος, ὁ, apiarium.

Μελισταγὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, mellifluus, mel ſtillans, in Epigram. μελισταγὲς χρωίσμα, pulſus aquæ mellitus, Ibidem. & κηρίον μελισταγὲς, Ibidem.

Μελιστὶ, membratim.

Μελιταῖος, α, ὁ, Melitæus: à Melite inſula, vt μελιταῖον κυνίδιον, Melitenſis catellus, Ariſtot. lib. 9. Anim. de catellis qui in deliciis & ad luſum habẽtur: & μελιταῖα ὀθόνια, Melitæa lintea. de quo Eraſ. Chiliad.

Μελίτεια, ας, ἡ, herba, quã alii μελίταιναν, alii μελισσόφυλλον vocant.

*Μελιτεῦξ, οπος, ὁ, χλάμυς, Heſych.

Μελίτη, δῆμος τῆς ἀττικῆς, Ariſtoph.

Μελιτηρὸν, ſuaue, iucundum.

Μελιτηρὸς χυλὸς, ſuccus melligenus: ſic Gaza lib. 3. hiſt plant. Theophr.

Μελιτηρὸς, ᾶ, ὁ, μελιτώδης.

Μελιτίνη, ἡ, paroxyt. melitina mulier: oxytonum autem, gentile nomen eſt, Cyrill.

Μελίτιον, υ, τὸ, melliculũ, fauus, potus Scythicus cũ melle, aqua, & herba quadam coctus.

Μελιτίτης, ου, ὁ, melitites gemma.

Μελιτόεσσα, ἡ, libamen è melle confectum. μελιτόεσσα ἐπιμήνια, è melle confecta menſtrua libamina, Herodot.

*Μελιτὸν, οῦ, τὸ, placenta, vel muſtum purum, κηρίον, ἢ τὸ ἑφθὸν γλεῦκος, Heſych.

Μελιτοπώλης, ου, ὁ, venditor mellis, Ariſtoph.

Μελιτουργεῖον, ου, τὸ, locus vbi fit mel.

Μελιτουργία, ας, ἡ, mellificatio, Ariſtot. in Politic.

Μελιτοῦττα, ης, ἡ, placẽtæ genus melle conditæ, offa mellita. Ariſtoph. ἐν τῇ χειρὶ τὼ δὺο μοι μελιτούττα.

Μελιτόω, ῶ, ώσω, πεμελίτωκα, mellitum facio, εὖ μελιτοῦν, probè mellant, Gaza ex Theophraſti hiſtor. plantar. lib. 6. μεμελιτωμένος, mellitus.

Μελιττεῖον, ου, τὸ, apiarium, mellarium.

Μέλιττα, pro μέλισσα, apis.

Μελίττιον, υ, τὸ, apicula, fauus apum.

Μελιττοκτυπεῖν, ſtrepitũ facere pulſando ne aduolẽt apes.

Μελιττουργέω, ῶ, mellifico.

Μελιττουργὸς, οῦ, ὁ, paſtor apum, apum curator.

Μελιττοῦται πυρῶν, Theophraſt. lib. 9. hiſtor. plant. Gaza vertit, varium genus frugum. & Ibidem, μελιττούτας τετιμώτως ἀντιμεβάλλειν μισθὸν, placentas veluti mercedem quandam exoluere. Interpr. Ariſtoph. μελιττοῦτας πόπανον exponit. vide μελιτοῦττα.

Μελιτώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, melleus, dulcis. τὰ μελιτώδη τῶν ζώων, apes, & reliqua generis eiuſdem.

Μελιτὼν, ῶνος, ὁ, locus vbi aſſeruatur mel, cellã mellaria.

Μελίτωμα, ατος, τὸ, placenta mellita, confectio ex melle: dulciarium dicunt Latini. Homer. ἡ χρυσὸν μελίτωμα.

*Μελίφθογγοι, οἱ, qui voce ſunt mellita & dulci, Heſiod.

Μελίφυρτος, ὁ ἡ ἡ, melle mixtus, in Epigr.

Μελίφρων, ονος, ὁ, dulcia ſapiẽs, mel reſipiens, mellitus, mitis. vnde μελίφρων οἶνος, Homer. i. γλυκὺς ἢ ἡδύς.

Μελίφυλλον, herba, quæ alio nomine μελισσόφυλλον aut ϖεζάνιον dicitur.

Μελίχλωρος, inſtar mellis flauus, epithet. Iouis, Etym.

Μειλιχὸς, οῦ, ὁ, amœnus.

Μελιχρὸν, vinum cum melle mixtum.

Μελιχροῦ συμμαχῶν, mellitus Sophocles dicitur, lib. 3. Epigrammat.

Μελίχρους, flauus colore, Philoſtrat. in Heroic.

*Μέλλιον, ου, τὸ, fons, ſcaturigo. item puerilia delectamenta,

Μελλίβιος, homo rudis, nihil intelligẽns, ſemimortuus.

Μέλλει, apparet, videtur, permanet.

*Μελλείρενες, οἱ, apud Lacedæmonios vocantur pueri grandiſſimi, poſt pueritiã autem annis duobus, εἴρενες.

*Μέλλημα, cunctatio, procraſtinatio, mora, prolatio. AEſchyl. ἰδὲ τὰ τῶν ἐλλιπῶν ἀπαιδευμάτων μελλήματα.

Μέλλησις, cunctatio, νωθρότης, tarditas, dilatio, negligentia, ϖεριοδεία, ἀναβολή. μέλλησις βραχεῖα, breue momentum. μέλλησις ϖρὸς τὸ βέλτιον, tarditas ad melius, Nazanz.

Μελλησμὸς, μέλλησις, cunctatio, διατριβὴ, mora.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, piger, tardus, ceſſator.

Μελλητιᾶν, cunctari, μέλλειν.

Μελλόγαμβρος, μελλονύμφιος. (ſturus.

Μελλόγαμος, ου, ὁ ἡ ἡ, virgo nuptura, aut ſpõſus vxorẽ ducturus.

Μελλοθάνατος, decrepitus, capularis, morti proximus.

Μελλονικιῶ, tardare, differre, protelare, procraſtinare: à Nicia quodam Nicerati filio, Eraſ. Chiliad.

Μελλονύμφη, ης, ἡ, futura ſponſa, deſponſata virgo, μελλόνυμφος.

Μελλονύμφιος, ου, ὁ, ἢ μέλλων γαμεῖν ἢ μελλόγαμος, ἢ

Μελλόνυμφος, ου, ὁ, futurus ſponſus, qui nondum duxit vxorem, mox ducturus, Cælius libro 15, cap. 24. & Bud. in Annot. poſter.

* Μελλόπταρμος, ου, ὁ, vel Μελλέπταρμος dicitur qui iamiam ſternutaturus eſt, Ariſtot. in Problem. ſect. 31, καί τοι κρύπτεται τοῦ μελανός τι, καὶ τοῖς ἄνω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλόπταρμος.

Μέλλω, debeo, futurus ſum, tardo, cunctor, in animo habeo, propono, ἔοικα, deſtino, duro, differo, expecto, inſto, volo, impendeo, intendo, ſum cupidus. Cum Infinit. vt μέλλω ἀδικεῖν, ſum illaturus iniuriam, Thucyd. μέλλω ἀναγαγεῖν, Ariſtoph. μέλλω δυνήσεσθαι κολάσαι, Demoſt. poſſum punire. Plato 1. de Rep. μέλλει ἐοικέναι τοῖς τοιούτοις, futurus eſt talibus ſimilis. μέλλω εἰσφέρειν, differo conferre, i. βραδύνω, Demoſth. μέλλω κινδυνεύσειν, in animo habeo periculum tentare, Thucyd. μέλλω κινεῖν, differo mouere, Ariſtoph. μέλλω εὖ πράξειν, Demoſt. μέλλω πέμπειν, ſum miſſurus, Thucyd. μέλλω πολεμήσειν, Idem. μέλλω ῥήγνυσθαι, ſum eruptioni proximus. μέλλω τιμωρεῖν, i. ἀναβάλλομαι, idẽ Thucyd. i. differo ire vltum, ſic Valla. μέλλεις διαπτύεσθαι, ſtudet eſſe aſpernabilis, Chryſoſt. μέλλεις ἰδέσθαι, videre potuiſti, Homer. μέλλεις κτανεῖν, Euripid. paras necare, deſtinas interficere. ἐγχείρει ὅ, τι μέλλεις προσδιδάσκειν, i. quod docturus es, ſeu docere deſtinas. περὶ ὧν μέλλει σοι συνοίσειν, de his quæ tibi ſunt profutura, Iſocr. μέλλει φίλον εἶναι, Hom. μέλλεις μὴ ἐκ ἔχειν, i. βραδύνεις, Sophocl. μέλλουσιν ἀλγεινοῖς προκάμνειν, ærumnis antequam veniant, defatigari, Thucydid. οἱ δ' ἐκείνῃ μέλλουσι κακῶς πάσχειν, nam horũ iam differtur iniuria, Idem, i. hi iam ſunt in malis. Xenoph. αἰσχρόν τι ἔμελλε ἐργάσασθαι, futurum erat vt turpe quippiam in ſe admitteret. ἔμελλες ἐξανύσειν, futurũ erat vt expleres, Sophocl. οὐκ ἂν μελλήσει φείσασθαι σώφρονι, nunquã ſibi temperabit, Plato in Epiſtol. μέλλετε ταῦτα, hæc prorogatis, Demoſth. μὴ μέλλετε πρὸς τὴν χάριν, ad gratiam ſuſcipiendam cunctari nolite, Nazanz. μὴ μέλλετε ποιεῖσθαι τιμωρίαν, Thucyd. nolite cunctari. μέλλετε ἀκούειν, i. videmini hæc audiſſe. Gaudet enim hoc verbum collocari cum Infinitiuo præſentis aut futuri, non autem præteriti, niſi poſtponatur ἄν, vt μέλλω ποιεῖν ἢ ποιήσειν, non autem μέλλω ποιῆσαι: ſed μέλλω ποιῆσαι ἄν. Plato tamen in Socratis Apologia dixit, οὐδ' εἰ πολλάκις μέλλω τεθνεάναι, ſed hanc lectionẽ Thomas Magiſter ſuſpicatur mendoſam, ac adiiciendum ἄν, vt legatur πολλάκις ἂν μέλλω τεθνεάναι. Pro βραδύνω, Ariſtophan. οὐ μέλλειν χρῆ σ' ἀλλ' ἀνύτειν. μέλλεται ταῦτα, hæc ſunt futuri tẽporis, Thucydid.

Μέλλων, οντος, ὁ, futurus, venturus. περὶ τῶν μελλόντων, de euentu. Et μέλλοντες, deſignati magiſtratus, Bud. in Annot. poſter. Plato 2. de Rep. ſic locutus eſt, ἀγαπητέον τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι, expetendum eſt ei qui beatus eſt futurus. ὁ μέλλων, ſubitus & præſentaneus, Thucyd. μέλλων ἄρξειν, ad magiſtratũ deſignatus. μετὰ τὸν μέλλοντα μῆνα, poſt inſequentẽ menſem, Idẽ. μελλούσης μάχης ἔσεσθαι, quum in eo res eſſet, vt pugna iam foret committenda. τὸ μέλλον, futurum, tarditas, cunctatio. τὸ μέλλον ἔσεσθαι, euentus rerum. τὸ μέλλον τοῦ πολέμου, i. μέλλων πόλεμος, Idem. μέλλον συνειδὼς, rei agendæ cõſcius. τὰ ἔπειτα μέλλοντα, futura, Idem.

Μελοκοπία, ας, ἡ, membrorũ amputatio, ſectio carnium, quum membra per fruſta conciduntur.

Μέλομαι, curo, ἐπιμελοῦμαι. Cum Genit. Apollon. lib. α. Euripid. in Tauris, præficior, deſtinor. μέλομαι ἀγγελίας καὶ σιγῆς, Apollon. Rhod. μέλεταί μοι θρησκεία ἐς τὸ ἱερὸν, ſacrorum curam habeo, Lucian. μέλεταί σοι μύρα, in Epigr. μελήσεται, curæ erit. Iliad. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, i. δι' ἐπιμελείας γενήσεται, mihi curæ futura ſunt. μήτι μέλεσθε λύκου, nolite eſſe de lupo anxii, lib. 4. Epigram. Apollon. lib. 1. Argon. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω σοί τ' αὐτῷ καὶ πᾶσι. Cum Accuſ. & Præpoſitione, Idem lib. 2. ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλονται, in curam operum ferreorum incumbunt, μοχθοῦσι, φροντίδα ποιοῦνται. Heſiod. in Theog. ᾗσιν ἀοιδὴ μέμβλεται, quibus cãtus curæ eſt: per duplex λλ, quanquam etiam per vnum ſcribi poteſt: nam liquida vim habet duplicis conſonãtis: vnde & μέλος apud Homerum priori longa effertur. μεμελημένος χάριν ἀνάσσει, in Epigram. μεληθεὶς τύμβου τοῦδε, huius tumulum curans, i. ἐπιμεληθείς.

Μέλον, Participium verbi μέλει. Plato in Apolog. οἶσθα μέλον γέ σοι, noſti quàm curæ ſit tibi. οὐδὲν ἀπ' ἐμοῦ μέλον, quum nulli ſim curæ, Ariſtoph.

Μελοποιέω, ῶ, carmina modulor & pango, Idem.

Μελοποιητὴς, οῦ, ὁ, μελοποιὸς, in Epigram.

Μελοποιΐα, ας, ἡ, cantatio, melodia, modulatio.

Μελοποιὸς, οῦ, ὁ, modulandi ſcientiam exercens, lyricus poeta.

Μέλος, εος, τὸ, cantus, carmen, cãtilena, modulatio. Plato 2. de Rep. οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὢν, ἀεὶ δήπου ἀποδοτέον ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ, ἐάν τε ἐν μέλεσιν, ἐάν τε ἐν τραγῳδίᾳ. apud Quintilian. μέλος, canore ac ſonis conſtat & flexu vocis: ῥυθμὸς modulatione. μελοδεσποτικὸν μέλος, Ariſtophan. μέλος γοερὸν, luctus, Euripid. ἐν μέλει ποιοῦσα, carmini mandans. παρὰ μέλος, importunè, parum aptè, perperam, inconcinnè, Ariſtot. Ethic. 4. τὰ μέλη, moduli numeríque, carmina lyrica, Plinius iunior. μέλος item membrum.

Μελουρὶς, ἡ, locuſta frumentum rodens, ἡ σιτοφάγος ἀκρίς.

Μέλπηθρον, ου, τὸ, ludus, voluptas.

Μέλπομαι, canto. μέλπεσθαι Ἄρηϊ, Hom. iubilare in Marte.

Μελπομένη, ης, ἡ, Melpomene, vna ex nouem Muſis.

Μελπόμενος, cognomen Dionyſii.

Μέλπω, μ. έλψω, π. έλφα, canto, celebro, ὑμνῶ, cano, modulor. Actiu. Accuſ. Iliad. α, μέλποντες ἑκάεργον.

Μελπῳδὸς, cantor.

Μελύδριον, ου, τὸ, cantiuncula: diminutiuum à μέλος, Ariſtophanes.

Μέλω, μ. ήσω, π. μέμηλα, curo, curam habeo, anxius ſum, prouideo: vnde μέλει μοι τῶν πραγμάτων, curæ mihi ſunt res. Vide μέλει.

Μελῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, dulcè cano, μετ' ᾠδῆς ὑμνῶ. Neut. abſol. μελῳδεῖται, cantilenam patitur.

Μελῳδία, cantus dulcis, ſiue melleus, melodia.

Μελῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, modulator, muſicus, cantor lyricus. Lucian. in Alcyone, ὦ ὄρνι θρηνῶν μελῳδὲ, ô auis lamentationum cantatrix.

Μέμαα, ἀπὸ τοῦ μάω, vel ἀπὸ τοῦ μάω, propenſus fui, promptus ſum vel furens, ſum animatus, geſtio, flagro cupiditate. μέματε, vobis præſens eſt animus, προθυμεῖσθε, Hom.

Μεμάασιν, cupierunt, προθυμοῦνται.

* Μεμάθητε, φιλόσοφε.

Μεμαίκυλον, ου, τὸ, videtur eſſe fructus arbuti, Gaza de menſibus.

Μεμακυῖα, mugiẽs, vociferans. pro μεμηκυῖα. μήκη autem eſt vox caprarum.

Μεμάομαι, promptus ſum.

Μεμάποιεν, corripuiſſent. Heſiod. ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν. in Aoriſto ſecundo verbi μάρπτω, ἔμαρπον, deinde abiecto ρ, ἔμαπον, & ἐπεκτάσει τοῦ μ, μέμαπον. ſunt tamen qui apud Heſiodum legunt, ὃν δὲ πρῶτον μάρποιεν.

Μέμαρπον, Ionicè pro ἔμαρπον in ſecũdo Aoriſto à μάρπτω. Heſiod. οἳ πρέσβεις ἐσαν γήραος τε μέμαρπον, ſenectutem attigerant.

Μεμαρπὼς, qui corripuit. Heſiod. ὅτε χερσὶ μεμαρπὼς, &c.

Μέμασαν, i. προεθυμοῦντο, cupiebant. Iliad. β, μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, volebant prælium committere.

Μεμαυῖα, ας, ἡ, prompta, deliberata, cupiens.

Μεμαὼς, ότος, per ο. Homer. Iliad. β, θωρήσσοντο μεμαότες ἐγχείῃσιν, i. haſtis prompti, προθυμούμενοι.

Μεμαὼς, cupiens, cogitans, in animo habẽs. In Genit. μεμαῶτος per ω. poeticè, vt tradunt Gaza & Conſtantinus. Homer. Iliad. γ, ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν, &c. Apol. tamen lib. 2, κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας, &c. vbi tamen in codice manu ſcripto legitur κριοῦ μεμαῶτας, i. προθύμως. μεμαῶτα νέεσθαι, reuerti conantem, Homer.

Μεμβλάσθαι, πεπεδῆσθαι, vincire.

Μέμβλομαι, ſum curæ, τὸ φροντίδι εἰμί: à verbo μέλω. Apollon. 2. Argon. οἷσιν μέμβλεσθε κιόντες, quibus curæ eſtis.

Μέμβλω, π. κα, curo, adſum, aſsideo alicui rei cum cura & diligentia.

Μέμβλωκα, pro μεμόλωκα συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, καὶ ἔτρεπε τὸ ο εἰς ω: tranſiuit, ἐφέρετο.

Μεμαίκυλον, τὸ, κόμαρον, arbutus, vnedo. malim μιμαίκυλον, vt in ora.

Μεμέληκα, curæ fuit. Plato in Apolog. ὁ δ' ἔστι σοι μεμέληκε.

Μεμεληκὼς, ότος, quod curæ fuit. Xenoph. in Apolog. Socrat. τοῦτο γὰρ ἴσασιν ἐμοὶ μεμεληκὸς, hoc mihi curæ fuiſſe norunt.

Μεμελημένος, gratus, qui curæ eſt, lib. 3. Epigram. Datiuo, ὃς ποσὶν χάρισιν μεμελημένη. Capitur etiam actiuè, vt lib. 1. Epigram. οἱ δ' ἔτι ἀμφ' αὐτὸν μεμελημένοι, ἀλλὰ φέροντες, anxii & ſoliciti.

Μεμελημένως, diligenter, elaboratè.

Μεμερισμένως, partialiter, Ariſtid.

Μέμηκε, clamat, mugit, μέμυκε.

Μεμαίκυλον, τὸ, fructus arbuti, Galen. non vno in loco.

Μέμηλα, curæ ſum. Vnde μέμηλε, curę eſt. & μεμήλει, curæ erat. poet. Il. 6. καὶ τόσσα μέμηλε, ſunt curę, διὰ φροντίδος εἰσί.

Μεμηλὼς, ότος, ὁ, ἀντὶ τοῦ μεμεληκὼς καὶ φροντίζων, curans, περιφροντικὸς. Iliad. ε. μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Aliquãdo μεμηλὼς, qui curæ eſt, gratus, διὰ φροντίδος ὤν. Heſiod. δειλῶς δὲ μεμηλότα ἔργα γένοιντο, i. τὰ διὰ φροντίδος ὄντα, de quib⁹ cura eſt.

Μέμηνα, inſaniui: vnde μεμηνὼς, inſanus, furens. μέμηνε δ' ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ πλεῖν, diuinus ardor quiſpiam tenet Græcorum exercitum vt nauiget, Euripid.

Μεμηνιμένως, animo commoto, indignabundè. Plato, ἀπεκρίνω μεμηνιμένως, ferociter reſpõdiſti: à verbo μηνίζω.

Μεμηχανημένος λόγος, oratio artifici ſolertia compoſita ad fallendum: à μηχανάομαι, Bud. Com.

Μεμιασμένον, fœdatum, Homer. & Hipp.

Μεμιγμένος, permixtus, promiſcuus.

Μεμιγμένως, confuſè, mixtim.

Μεμιμημένος, imitatione factus & effictus. Bud. Com.

Μεμνάσθω, ἀντὶ τοῦ μεμνήσθω, Doricè apud Pindarum.

Μεμνέῳτο, ἀντὶ τοῦ μεμνῷτο, promptus fuiſſet, apud Homer. Etymol.

Μέμνημαι, μ. ήσομαι. vel μέμνημι, ἔς. ἤσω, memini, reminiſcor. Vnde μέμνητο pro ἐμέμνητο, meminerat. μεμνῷτο verò, maneret. Genit. παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, commemorant res geſtas antiquorum, Xenoph. Et aliquando Accuſat. Idem, ὅσ' ἄν τινες λέγωσι, ὅσα ἐγὼ μέμνημαι, quantum ego memini. μέμνημαί σε λέγοντα, Demoſth. μέμνημαι καὶ τοῦτό σου λέγοντος, memini te dicere, Xenoph. lib. 1. Pæd. μέμνημαί σοι χάριν, Demoſth. i. ἔχω. μέμνημαι ἀκούσας ποτέ σου, Xenoph. memini ex te aliquando hos audire. μέμνημαι ἰδὼν, Euripid. μέμνημαι ἰδὼν τὸν λούκιον, memini videre Lucium, Gaza de Senect. μέμνησθε, memoria tenetis. ἐς ὃ ἐμέμνηντο, quãtum vnquam meminerant. ἐμνήσθην περὶ τούτων, Demoſth. ἐμνήσθην περὶ νεῶν, nauium memini, Thucydid. μέμνησο, memento, Plutarch. in Apophth. μέμνησο ὅπως σωμάτισας αὐτὸν, cura vt eum acuas, Ariſtoph. τὸ μὴ μέμνη, ſi memineris, Plutarch. μέμνησθε τοὺς πυρὰ σὺ ἐπιμελεῖσθαι σεαυτῷ ὅπως ὑγιαίνῃς, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, meméto quonam pacto curare poſsis vt valeas. μεμνῄμην, meminiſſem, in Optat. Ariſtoph. in Plut. ἵνα τοῦτον ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου, vt meã veſtẽ geſtans, eſſet mei memor, ἀντὶ τοῦ μεμνῷτο, ſecundum analogiam. μεμνῷτο, ἀντὶ τοῦ μεμνέῳτο, apud Cratem, Etym. μεμνῷτο, ἀντὶ τοῦ μεμνέῳτο, apud Xenoph. Etym. μεμνώμεθα, Odyſſ. ξ. κήδεα παιδὸς μεμνώμεθα, i. μνησθῶμεν, memoremus, recordemur. μεμνώμεθα, cum Genit. meminerimus, Sophocl. Præter vulgarem ſignificationem pro curam gero etiam ſumitur. Sic Vlyſſes ad Troiam ſoluturus Penelopę mandat, μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς, curam adhibere, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, Euſtath. Iliad. 9. vide & in Μνάομαι. Vnde μεμνημένος. Plato Epiſtol. 7. μεμνημένος τὴν τε αὐτοῦ καὶ ἐμὴν συνουσίαν, ὡς ἐλπιστῶς ἐξειργάσατο εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθεῖν ἀρίστου τοῦ καλλίστου βίου, id eſt, memoria tenens quàm facilè noſtra ſe cõſuetudo ad vitæ honeſtiſsimæ cupiditatem traduxiſſet, i. μεμνημένος ὡς ἐλπιστῶς ἡ αὐτοῦ καὶ ἐμὴ συνουσία ἐξειργάσατο, &c. μεμνημένοι αὐτὸν, ὅτι αὐτοὺς ἐδέξατο, memoria tenentes eum ſe recepiſſe, Thucydid.

Μέμνονες, οἱ, auẽs ſunt apud AElianum & Oppianum (de aucupio.

Μίμνω, maneo, duro, τὸ καρτερῶ.

Μέμνων, ονος. Memnon rex AEthiopum, filius Auroræ & Tithoni, Heſiod. in Theogon.

Μεμοίραμαι, ſum ſortitus, Genit. Phalar. in Epiſt.

Μεμολυσμένος, refrigeratus, induratus, lapideus.

Μέμονα, cupio, promptus ſum, προθυμοῦμαι, βούλομαι. Odyſſ. α. μητέρ' ἐμὴν γαμέειν μέμονε. μέμονε φρὴν δίδυμα, animus hæſitat. μέμονε δόρατα, haſtæ manent ſeu promptæ ſunt, Euripid. ſic Laſcar. Eraſm. firment exponit.

Μεμονωμένος, pro μόνος γεγενημένος, apud Herodot.

Μεμονὼς, cupiens, promptus.

Μεμορημένον, factum, paratum.

Μεμόρηται, pro μεμοίραται, ſorte aut fato euenit, Apollon. lib. 1. Μέμορται, idem.

Μεμύκουσι, reſonat.

Μεμπτὸς, & Μεμπτὸς, ἡ, ὁ, lamentabilis, improbãdus, accuſandus, malus. μεμπτὸς πρὸς ἡμᾶς, nobis infeſtus.

Μέμυκε, ſonuit, i. ſonat, concidit. medium Præteritum à μυκάω. quando verò ſignificat clauſum eſt, vel conſtrictum eſt, vel glutinatum eſt, vel abditum eſt, tunc à μύω. Heſiodus, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη, id eſt, frigore contrahitur vel mugit.

Μεμύρικεν, conuoluit, à lanis quæ nentur.

Μεμφιβολεῖν, conqueri, accuſare.

Μέμφομαι, μ. μέμψομαι, π. ημαι, cõqueror, accuſo, indignor, obiicio, vitio verto. Depon. Datiuo & Accuſ. μέμφομαί σοι, de te queror, Demoſt. μέμφομαί σοι μέμψιν δικαίαν, de te iuſtã querimoniam habeo. Ariſtoph. in Pluto, τὴν δὲ λέξιν μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, &c. μέμφομαί τινα πρὸς τοὺς φίλους, Xenoph. in OEcon. accuſo ſeu conqueror de quopiam apud amicos. Lucian. in Cauc. εἰ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωπίαν, &c. Plato 2. de Rep. οὐδὲν ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι, hæc meritò reprobanda ſunt. Idem in Apol. τοῦτο ἂν τοῖς ἄξιον μέμφεσθαι, hoc de ipſis conquerendum eſt. Cum Genit. Thucyd. ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperauit. τιμῆς ἐμέμφθη, honori inuidit, Euripid. μεμφθεὶς, ſuccenſens.

Μέμψω, prehendo, capio, Etym. (cenſens.

Μεμφαλὰ, accuſatio, conqueſtio.

Μεμψιμοιρέω, μ. ήσω, conqueror. Lucian. μεμψιμοιροῦσιν ὅτι μὴ παρέλαβον πρὸς τὴν θυσίαν.

Μεμψιμοιρία, ἡ, querela, conqueſtio Ciceroni.

Μεμψίμοιρος, ὁ, ὁ, querulus. Propriè de eo, qui putat ſe deteriorem partem accepiſſe.

Μέμψις, εως, ἡ, accuſatio, conqueſtio, querela, expoſtulatio, crimen.

Μεμωρωμένα, carentia ſenſu, Hippocrat.

Μὲν, quidem, ſequente δὲ, i. autẽ. Xenoph. ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, πατρὸς δὲ ἐμοῦ ἐπισταμένου. Interdũ ſequente αὖτις pro δὲ. vide αὖτις. Interdũ etiam ſequente ἔπειτα, i. nõ item Ariſtot. de mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πρέπειν, ἐμὴν τῇ γε ὑπάρχειν apud Heſiodum in eadem ſententia bis legitur.

Μὲν γὰρ, enim. Xenoph. πολὺ μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμοῦσιν ἐστι. μὲν γὰρ Thucydidi aliquando dicitur. vbi ὁ μὲν οὖν δὴ φησὶ περιττὸς, ait Interpres. μὲν γὰρ δήπου, Xenoph.

Μὲν δὴ, certè quidem, igitur, itaque, quidem, vtique, μὲν δὴ ſequente δὲ, Demoſth. μὲν δήπου, Xenoph. in Apol. Socr. καίτοι ἐπιστάμεθα μὲν δήπου τίνες εἰσὶ νέων διαφθοραὶ, quãquam profectò quæ ſint iuuenum corruptelæ, nouimus.

Μὲν οὖν, porro quidem, ſanè quidem, ſed, at, atqui, imò verò. Ariſtoph. in Pluto, ἀνόητε τοῦ οὖν δεῖ τι πλουτεῖν ἐμὲ πρότερον. Συκ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις, &c. Xenoph. ἔπειτα, ἔφη, οἱ πρός σε τούτων ὑμῖν ἐπίσταται ποιεῖν; πάντα μὲν οὖν, ἔφη. Item pro quidem. Idem, χαλεπὸν μὲν οὖν ἐστὶ τοὺς οἰκείους πρὸς τὰ κατειλημμένους, ἀδύνατον δὲ τοιούτους τρέφειν, &c. Plato

1.de Rep. ἆ τοῦτο τούτου ἕρχον θήσομεν; θήσομεν μὲν οὖν. ponem* vtique? ponemus verò. ἐγὼ μὲν οὖν, ego verò. οἱ μὲν οὖν ἀγύμνασοι, atqui inexercitati, Demoſt. εἰ μὲν οὖν, atenim, ſi, cæterùm ſi, quòd ſi. πάνυ μὲν οὖν, ita prorſus, proculdubio. τὸ μὲν οὖν, quanquam, &c. Thucydid.

Μενοῦνγε, atqui, quinimo, verè.

Μέντοι, nempe, in interrogatione. Plato, τὸ μέντοι ἀρετὴν αὐτῶν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; nempe horum alterum virtutem, alterum vitium vocas? Ponitur etiam in affirmatione pro quidè, ſanè, vtique. Idem Epiſtol. 7, εἰδέναι μέντοι χρὴ, &c. ſcire nimirum oportet. Sophocles, σὺ μέντοι ταῖς ἀλιταλαῖς ... δεδοίκαμεν.

Μέν ῥα, ὡς δή.

Μέν τε, pro μὲν. Homer.

Μέν τι, vtique, in Epigram.

Μέν τοι γε, πλὴν διὰ τοῦτο, ἢ ὅμως.

Μὲν τοίνυν, quidem certè, profectò, Demoſth.

Μεναίνω, & Μενεαίνω, iraſcor, ὀργίζομαι, ἐπιθυμοῦμαι, σπουδάζω, geſtio, promptus ſum, cupio, cogito. Iliad. γ, κατακτάμεναι μενεαίνων. Heſiod. cum Genit. μάχης ἄμοτον μενεαίνων, i. ἐπιθυμῶν, pugnæ auidus.

Μενανδρος, ὁ, qui virum expectat, in Epigram.

Μένδης, hircus AEgyptiis, Etym. hoc nomine & Pan vocatur apud AEgyptios.

Μενδήσιον, ου, τὸ, vnguenti genus AEgypto peculiare: dictum à capro qui ea AEgypti parte, vbi primùm repertum eſt vnguentum iſtud, coli ſolitus eſt.

Μενδήσιος τράγος, Mendeſius hircus.

Μενεδήϊος, bellicoſus, belli patiens. Apoll. 2. Arg. μενεδήϊον ἠρώων ἔξοχον ἄλλων, &c. i. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. δήϊος γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη, Interpres eiuſdem.

Μενεχάρμης, bellicoſus, durans in prælio.

Μενέλαος, ἀπὸ τοῦ μένειν λαὸν, ſυνκοπῇ ἢ κράσει, Etymol.

Μενεπτόλεμος, ου, ὁ, belli patiens, bellicoſus, nihil metuẽs tumultus, bellax, γενναῖος, ὑπομενετικὸς ἐν τῷ πολέμῳ, promptus in bello, Homer. Iliad. β.

Μενετέον, manendũ. Aduerb. poſitionis. Plato de Rep. l. 1, ἴσως μενετέον ἐστὶ, videtur manendũ eſſe: à verbo μένω.

Μενετὸς, expectans, expectandus. ὁ μενετὸς, qui differri nequit. Thucyd. τὰ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. μενετοὶ θεοὶ, Ariſtoph. i. ἀναβλητικοὶ καὶ ἐκδέχονται τιμωρούμενοι. ἄλλως μενετοὶ θεοὶ. ἐν ἀναπαύλῃ, ὅθεν μένουσι καὶ δίδωσι, ἐκδέξασθαι τοι, ſic Interpres. ὑπομενετικοὶ item, ὁ ἐν ἀθέοις μένειν.

Μενεχάρμης, καὶ Μενέχαρμος, ου, ὁ, promptus in bello.

Μενέφρων, αἱ, curæ, φροντίδες, quaſi μενοθῆρες, quòd vires & neruos omnes corporis pariter & animi depaſcant.

* Μενθηρεῖν, curabo. Σικελοί.

Μενθήρη, cura, εἴρηται μέρος, ὅτι ἐστὶ τῆς ψυχῆς θεραπεύειν, Etym.

Μενὶ, pro μὲν, Ariſtophanes.

Μειλιχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, placabilis, animo gratus, demulcens animum, ὁ μένει τρυφὸς ὢν, τῇ ψυχῇ ἀρεστὸς ſeu ἀρέσκων, προσηνὴς, ἀγαθὸς. Homer. Iliad. α, ἐν δ' ἄρα τίθει μενοεικέα δαῖτα, i. τὸ μένει εἴκουσαν, δαψιλῆ, αὐταρκῆ, lautum conuiuium. μενοεικὴς ἄνης, Idem. βάλανον μενοεικέα, Homer. glandem gratam ſeu dulcem. μενοεικέα δῶρα, Apoll. Rhod.

Μενοινάω καὶ Μενοινέω, opto, geſtio, deſtino, in animo habeo, cupio efficere, propono, paro, curo, ἐπιθυμοῦμαι. ſtatuo, tento facere: poeticum. Sophocl. τί ποτε μενοινᾷ; quid vult, quid cupit? Heſiod. cum Infinitiuo iunxit.

Μενοινὴ, ſententia, cura, cupiditas, ἐπιθυμία, βουλὴ, acies animi & vis animus. (Iliad. α.

Μενοιτιάδης, Menœtiades, Patroclus, id eſt, Μενοιτίου υἱὸς,

Μένος, εος, τὸ, vis, robur, animi potentia, animus, anima, bellum, ardor, furor, ὀργὴ, ira, ſtimulus. Odyſſ. ξ, ἑπόμενοι μένεϊ σφῷ, animo ſuo & viribus obſequentes. Et Iliad. α, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, id eſt, θυμοῦ, i. excandeſcentia implebantur. Ibidem, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, id eſt, τὴν ὀργὴν. Sophocl. μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος, ne vim tentes infeſtam. Idem, σύεγγυς αἷμα φονοῦν μέλαν μένος, id eſt, μέλαν αἷμα μετ' ἰσχύος ἀναπέμπουσα ἱερὸν μένος ἀλκαῖον, Homerus Odyſſ. μένος αἰθῶν, Idem. μένος δὲ μιν, Apollonius. μένος πυρὸς, vis ignis, Homer. ὁρῶ μένεα πνείοντας, video animos ſpirantem, i. θάρσος, μένεα πνείοντες, Homer. i. μετὰ τῆς δυνάμεως ἢ ὀργῆς. (Co. α.

* Μενοῦ, τοιγαροῦν. Μέντον, nempe. Μέντοι, πρὸς δὴ, Bud.

Μέντ' ἂν, ex μέντοι & ἂν componitur, ſignificatque atqui. vide apud Bud. in Com. μάλιστα μέντ' ἄν, at ſi ... id agitari eſſet, Demoſth. Significat etiam quidem ... Sophocl. γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου, quiduis certè fiat, &c.

Μέντοι, nihilo minus, quidem, tamen, quanquam, porrò, certè, atqui. Xenoph. οἱ μέντοι ἀγαθοὶ οἰκονόμοι τὰ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ δόξῃ ἀρέσκειν, ποτε φασὶ δεῖν ἐπιεικῶς, porrò autẽ boni œconomi, &c. Plato lib. 1. de Repub. ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον, libentiſsimè verò ab eo profugi. Item μέντοι, ſanè, verò: & aſſentientis eſt, quemadmodum illa Latinis, Xenoph. δέοι σε μέντοι, ἔφην ἐγὼ, te verò, inquam, oportebit. Sic Terentius, Heus laudas qui heros fallunt, CHR. in loco ego verò. Interdum ornatus cauſa magis, quàm ſignificationis ponitur, vel explendæ orationis gratia. Idẽ in Sympoſ. τὸ δὲ, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἀνεχέσθω μέντοι, patiatur verò ipſe quidẽ, inquit Socrates. Eſt & aduerſatiua coniunctio, vt verùm. Xenoph. τοῦτο μέντοι εἰδώς. Ariſtot. μὴ μέντοι, nõ tamen. Cic. Ea ſunt omnia nõ à natura, verùm à magiſtro. Ponitur etiã pro δὲ, præcedente μὲν. Xenoph. ἀπὸ μὲν τῆς καταλύσεως τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀποδημίας, νῦν μέντοι αὐτὸ δεῦρ' ἦλθον, nunc autem ex hoc loco prodii & veni. Aliquando ponitur pro αὖθις, viceuerſa & rurſus. Ariſtoph. ... μηδὲν, μὴ μέντοι μὴ ... quanquam & pro etiam intelligi poteſt. Ponitur aliquando in interrogatione. Ariſtoph. ... τί μέντοι πρῶτον ἦν; ſed quid primum erat? Ibidem mox, τί ἦν ἐν ᾧ μάττομεν μέντοι τ' ἄλφιτα, i. in qua quidem farinã ſubigim*. Dicitur etiã μέντοιγε, καὶ μέντοιγε, apud Lucian. nimirum, tamen, atqui, idcirco. Hæc coniunctio neque negat, neque reiicit quod dictum eſt, ſed quod certius eſt, infert. μέντοι καὶ, & tum.

* Μεντοῦτος, ου, ὁ, veſtis militaris.

Μένω, μ. μενῶ, π. κα, ἀόρ. α. ἔμεινα, maneo, duro, expecto. μένει σε δίκη, pœna te manet, Phalar. μένειν τι, ſuſtinere quippiã, Demoſth. μένειν τοῖς τούτων δόγμασι, eorum in opinionibus perſiſtere, Ariſtot. 2. Polit. Plato Epiſt. 10, μένε ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤθεσι καὶ μένε, mane & perſeuera in iſtis moribus. μένειν ἐπὶ τούτοις, his acquieſcere, Demoſt. Aliquãdo ἐπιθυμοῦμαι, cupio. vnde μέμονα pro eodem in medio Perfect. Pro ſuſtineo. Heſiod. μένεαι τε χειμῶνα, tempeſtatem ferentes.

Μέομαι, μ. μέσομαι, π. μαι, delibero, conſulo.

Μεραρχία, exercitus, duo millia virorũ & quadraginta octo continens, τέλος. Dux eorũm μεράρχης dicitur.

* Μερβίζω, μ. ίσω, π. ικα, affatim comedo.

Μερδω, video, oculos vndequaque obuerto, obtueor.

Μερίς, ας, ἡ, tribus pars ex triginta compacta.

Μερδείᾳ, priuata, ἀμερδεῖα.

* Μερίδες, fercula ſunt quæ vnicuique apponuntur in conuiuio ſigillatim, vt in cõuiuio ἐράνου, quod Athen. deſcribit. dicũtur & μοῖραι, vt ipſe ait, poſt quas ſequuntur ἐπιφορήματα, i. ſecundæ menſæ. δαῖτες etiam dicuntur. vide Δαῖς. Plutarch. in Ageſil. ἅμα δὲ αὐτῆς ἰδεῖν δαιτυμόνα καὶ διέπεμψε μερίδας τοῖς φίλοις, &c.

Μερίζομαι, partior, i. virilẽ partem vel legitimã recipio, particeps fio, diſgrego, diſcerno, diſſeco, tero, digero. Genit. μερίζομαι τοῦ ἀδικήματος, ſum particeps eius quod per iniuriam ablatum eſt, Ariſtot. 5. Ethic. μερίζομαι τὰς ταῖς μελίτταις ἐν τῷ αὐτῷ σμήνει καὶ κηρία, cum apibus negotium conficiendi faui in eodem alueo partior, Ariſtot. 9. Anim. μερίζομαι cum Accuſ. mihi vendico. Plato Epiſt. 9, ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὑτῷ μόνον γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι, non ſolùm nobis nati ſumus, ſed ortus noſtri partem patria, partem parentes vendicant, partem amici. μεριζομένων τὴν

φροντίδα,

φωτισμὸν, Nazanz. de lumine participans.

Μερίζω, μερίσω, &c. diuido in partes. Actiu. Accuſ.

Μεριστὸς, οῦ, ὁ, particularis.

Μερικῶς, particulariter.

Μέριμνα, ης, ἡ, ærūna, cura, meditatio. Solicitudinē pro prima eſſe dicit Valla, nō ærumnā, quòd ærumna grauior ... παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, ὡς μέρος τι, ... Etym.

Μεριμνάω, μεριμνῶ, &c. curo, anxiè & ſolicitè cogito, ſollicitus ſum, ſolicitudinem gero. Xenoph. lib. 1. ... περὶ τῆς τῶν ὅλων φύσεως μεριμνᾶν, in curam incumbere naturę rerum omnium, i. contemplari.

Μεριμνηθεὶς, ... excogitatus, in Epigram.   (Medea.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, cogitator, contemplator, Euripides in ... μεριμνοσόφισται, anxii contemplatores.

Μερὶς, ίδος, ἡ, particula, κληρονομία, portiūcula, pars, participatio: item factio. μερὶς ἢ πλεονεξία, Demoſth. magnæ partes & ſuperior conditio. μερίδα εἰς σωτηρίας ὑπάρχειν, loco eſſe ſalutis, Idem.

Μερισμὸς, οῦ, ὁ, partitio, diſtributio. Schema eſt, inquit P. Rutil. Lupus, quod ſingulas res ſeparatim diſponendo, & ſuum cuique proprium tribuendo, magnam efficere vtilitatem & illuſtrem conſueuit. Lycurg. Cuius omnes corporis partes ad nequitiam ſunt aptiſsimæ: oculi ad petulantē laſciuiā, manus ad rapinā, venter ad auiditatem.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, partitor.

Μεριστὸς, οῦ, ὁ, partibilis, ſeparabilis, diuiduus.

Μερίτης, particeps.

Μερκιδῖνος, ου, ὁ, intercalatio.

Μερμαίρω, curo, iraſcor.

Μερμηρίζω, μερμηρίξω, &c. ſolicitè cogito, delibero, conſulo. Vergilius exprimere voluit in eo, animū nunc huc, nunc diuidit illuc. Neutr. abſol.

Μέρμερος, ου, ὁ, curioſus, ſolicitus, anxiè percontator, & exquiſit⁹ interrogator. Heſiod. μέρμερα ἔργα γυναικῶν, &c. i. χαλεπὰ, grauia & moleſta. μέρμερον ἔθνος, Dionyſ. de ſitu orbis, i. τὸ μεριμνᾶς πολλὰς τοῖς ἐναντίοις παρέχον, τὸ πολεμικόν, gens ſtrenua. μέρμερον κακὸν, malum de quo oportet eſſe ſolicitum, Euripides.

Μέρμνα, cura, angor, conſilium, ſolicitudo. Itē ſomnus leuis, qui ſub auroram occupat hominem, ὁ εἰς ὕπνον καταφερὴς περὶ τὴν ἕω. λέγεται δὲ μέρμνα ἢ φροντίς, Interpr. Ariſtoph. ‖ vnde ὑπομερμνηρίζω apud eundem, ἀπὸ τοῦ κατενύσθη.

Μερμηρίζω, τὸ μερμηρίζω: à μερίζω prima ſyllaba duplicata, & ε in η conuerſo. μεριμνῶ, ἐνθυμοῦμαι, cogito, βουλεύομαι. ... μερμήριξεν ἀμφίφαλος ... mēte verſauit. & Iliad. β, μερμήριξε κατὰ φρένα ὡς ἀχιλῆα τιμήσει, i. animū in partes varias verſauit, &c. μερμήριξε διάνδιχα ἢ ἵππους στρέψαι, &c. vbi intelligitur, ἢ φεύγειν, ἢ ἵππους στρέψαι: aut στρέψαι ſignificat in fugam vertere & coniicere: & melius, i. an verteret in fugam, an ex aduerſo dimicaret.

* Μερμήνακοι, οἱ, πολεμικοί.

Μερμνάω, curo.

Μέρμις, ιθος, ὁ, funiculus, filum: παρὰ τὸ μέρος, ἵμας, ἢ μέρμις παραγωγοῦ τινος, Etymolog.

Μέρμνος τέτραξ, accipitris genus.

Μερόπεια πήματα, humana damna, in Epigram.

Μεροπὶς, ἡ, inſula poſtea Cos dicta.

* Μέρος, εος, τὸ, pars, viciſsitudo, vices. Euripides in Supplic. Item principiū, Gregor. ... μέρος ... δόξης. Sic Vergil. Pars mihi pacis erit, dextrā tetigiſſe tyrāni. Multiplicis autē vſus eſt hæc dictio, vt μέρος ἐπὶ, pro vnus eſt è numero. τοὐμὸν μέρος, pro virili mea parte. τὸ σὸν μέρος, quantū in te eſt, Eurip. i. τὸ ἐπὶ σοι, pro parte virili, quod etiā τὸ μέρος dicitur. τὸ ἐκείνου μέρος, quantū in eo fuit, Demoſth. τὸ μὲν ταύτης μέρος, quantū ad hanc pertinet, Iſocr. μηδὲ ἐς παιγνίην τὸ μέρος ἑωυτοῦ ἀνιέναι, nec vllā partem ad luſum ſibi indulgere, Herodot. τὸ γ' αὐτῶν μέρος, &c. quantum in ipſis eſt, vel fuit, Chryſoſt. μέρος οὐ μικρὸν τὴν ὁρμὴν ἀνεῖναι, non parum eſt impetum retorſiſſe, Gaza. τὸ μέρος πόλιν βλάπτει, aliqua ex parte ciuitatem lædit, Thucyd. μέρος τι, quadam ex parte, Idem. μέρος τι μισοῦμαι, magna ex parte ſum inuiſus. τὸ πέμπτον μέρος τῆς ψήφου λαμβάνειν, quintum quenque calculum ferre. ἀνὰ μέρος, per viciſsitudinem, viciſsim, diuiſim. ἀπὸ μέρους, ex parte, id eſt, aliquantulum, Paul. cap. 15. ad Romanos. ἐκ μέρους, viciſsim, Gabrias in Fab. μέρει γὰρ τινι στρατιωτῶν ἐξῄειμεν, Demoſth. in expeditionem exibimus parte militum, ſiue partim militum. ἐν μέρει, viciſsim, alternis vicibus. ἐν τῷ μέρει ἀναπαύοντες, per vices quieſcētes, Thucyd. Item ἐν μέρει, numero & loco, in quibuſdam. ἐν μέρει τιμῆς, Demoſth. ἐν μέρει φαρμάκου, loco medelæ, Theophr. ἐν διδασκάλου μέρει, vice præceptoris ſeu loco, Ariſtid. ἐν ἀρχῆς μέρει, Idem. ἐν μέρει κατηγορίας ποιεῖσθαι, loco criminis ducere. ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, nihili fieri, Demoſth. Accipitur etiam ἐν μέρει, pro ſigillatim & deinceps, κατὰ μέρος: vt, ἐπεδείκνυεν αὐτοῖς ἐν μέρει, Ariſtoph. i. ſigillatim. Lucian. διδόντας λόγους ἢ διεξιόντας ἐν τῷ μέρει εἰπεῖν, ſigillatim & deinceps cōmemorare. Aliter Plato Polit. 1, εἰ ἐν ἀρετῆς ἢ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν, ſi iniuriam, partem eſſe virtutis putas. ἡ ἐν μέρει τῆς ἀρετῆς δικαιοσύνη, iuſtitia quæ eſt pars virtutis, Ariſto. lib. 5. Ethic. Et Demoſth. οὐ τίθημι ἐν ἀδικήματος μέρει, non ſceleris loco duco. Sic Cicer. Philip. 11, Mors in beneficii parte numeretur. ὁ ἐν μέρει λόγος, particularis oratio, Ariſtid. τὰ ἐν μέρει, vel τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, ſingularia, τὰ καθ' ἕκαστον, Philoni. Sic Cic. ad Attic. Singulares ſunt boni viri, i. τῶν καθ' ἕκαστόν τινες. τὸ ἐπ' αὐτὸν ἧκον μέρος, quod ad eū attinet. τὰ ἐπὶ μέρους, ſpecialia, ſeu particularia & ſingularia. Ariſtot. de mundo, ὅπου ἔτυχε τῶν ἐπὶ μέρους κατὰ μέρος, ſingulatim, ſigillatim, particulatim, per vices, viciſsim, ad tēpus. κατὰ μέρος ἕκαστος, ſigillatim vnuſquiſque, Nazan. κατὰ μέρος διηρημένος, i. diſtributus inciſè mēbratímve, vt loquitur Cic. Plato Epiſt. 7, κατὰ τὸ σὸν μέρος ἐγὼ κατελιπὼν συγκαλοῦσα ἐνθάδε πάρειμι, quantū in te fuit. quod etiam hoc modo ibidem effertur, φιλοσοφία προδέδοται μετ' ἐμοῦ μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονε, quantū in te fuit, prodita eſt mecū abs te philoſophia. κατὰ τὸ πολὺ μέρος, magna ex parte, Plato in Tim. ὁ κατὰ μέρος, particularis. οἱ κατὰ μέρος, ſinguli. τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, ſingulas operationes, Galen. ad Glauc. παρὰ μέρος, partim, alternis, Theophr. ἡ παρὰ μέρος βλάστησις, alternata germinatio, Gaza. πρὸς μέρος, pro rata parte. Ariſtot. 2. OEcon. ... μέρος διδόναι, i. κατὰ λόγον, pro proportione.

Μέροψ, οπος, hominū epitheton, quòd habeant vocem diuiſam. i. quòd hic alia, ille alia lingua loquatur: vel diuiſam, id eſt, articulatam, quod ſoli homini datū eſt inter animātia: à μερίζω, & ὄψ, Etym. Sunt qui θνητοὺς ſignificare dicant, Cæl. lib. 2, cap. 32. μερόπων ἀνθρώπων, in Epigram. ἀρχαίων μερόπων, priſcorum hominum, Ibidem. ἐν μερόπεσσι, inter homines, Ibidem. φασὶ μερόπων ἀνθρώπων. Homer. Iliad. α, μεμερισμένην τὴν φωνὴν ἐχόντων, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἄλλων ζώων, ὁ ἐστι μεριζομένην εἰς συλλαβὰς, ἢ ἔναρθρον ἐχόντων τὴν ὄπα, τουτέστι τὴν φωνήν. vel à diuiſione vocis, quæ poſt Chalones turrim facta proditur. Coi Meropes dicuntur à Merope Triope filio, & Meropis inſula, quæ poſtea Cos appellata eſt. Laert. in Thalete Mileſio, lib. 1, μέροπας gentile facit in carmine quodam. Μέροψ item auis apibus inimica, apud Ariſtot. lib. 9. de Animal. apiariā quidā vocant ſiue ripariā: à Gaza vertitur apiaſter.

* Μερύομαι, τὸ χείριον συνάγω.

* Μερύτης, ὁ, impudens.

Μέσα, pudenda Siculi & Tarentini vocant, Etym.

Μεσάβοιον, τὸ, & poeticè μέσαβον, Pollux dicit eſſe lorū quo boues iugo alligantur.

Μέσαβον, τὸ, lignū inter boues iunctos mediū, ἡ τοῦ ζυγοῦ γλυφή. Vnde verbum μεσαβοῦν, boues iungere. μέσαβον, λῶρον τὸ παρὰ τῷ ζυγῷ ᾧ προσδεῖται ὁ ἱστοβοεύς, Heſiodi Interpr. μέσαβα, lora quibus iugum ad temonem alligatur, vel iugi crenæ, vbi loris ceruices boum colligantur.

Μεσάγκυλα, τὰ, amentata iacula. Inſtrumenta autem erant, quibus Perſæ vtebantur eo loco, quo Macedones iaculis. [μεσάγκυλα δόρατα, Arrianus in 6.

* Μεσαιπόλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſemicanus, ſeneſcens, ad mediam perueniens caniciem. lib. 7. Epigram. αὐχένα σου κλίνω κύφει μεσαιπόλιος.

Μεσαίτατος, ου, ὁ, maximè medius. ἐν μεσαιτάτῃ τῆς αὐλῆς, in aulæ meditullio. Ariſtot. de mundo, κατὰ τὸ μεσαίτατον τοῦ κόσμου συνερηρεισμένη γῆ συνέστηκε, in medio maximè mundi terra conſtitit.

Μεσαίχμιον, ου, τὸ, μεταίχμιον, omne inter aliquid mediũ, pars media haſtæ, & ſpatium inter duos exercitus.

Μεσαμβρία, meridies, Herodot.

Μεσαπίον, panis.

Μεσαραῖον, τὸ, membrana à venis, arteriis, neruíſque cõtexta, per cuius vaſa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimẽtum è ventriculo in hepar diſtribuitur.

Μέσαραιον, vnum inteſtinorum Græci vocant, quod & μεσεντέριον aliàs dicitur. Omnes enim venas quæ ad ipſum ex hepate feruntur, vnà cum adiacentibus arteriis circunquaque ambit & complectitur.

Μεσασσάτιος, μέσος, medius, Dionyſ. de Situ orbis.

Μέσατος, ου, ὁ, poeticè, medius, & μεσσάτιος etiam poeticũ

Μεσαύλιον, ſcribit Suidas propriè ſignificare medianam ianuam, vel etiam in aulæ meditullio locum: ſic Cælius interpretatur. Apud Homerum ſeruus quidam eſt Odyſſ. 14, σῖτον δ᾽ οἶσεν ἔνειμε μεσαύλιος. Mediaſtinum forte huiuſmodi Latinè rectè dixeris, quæ dictio pro viliſſimis quibuſcunque mancipiis ponitur: cuiuſmodi ſunt hodie in principũ domibus lignarii & bacularii: qui in medio ſemper & propatulo ad omnium nutus excubãt, Cælius libro 13, cap. 50. Eſt & κρεμμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον.

Μέσαυλος, ου, ianua media inter duas aulas: vt AElius Dionyſ. quam & μέταυλον vocat. Attici verò medium ingreſſum inter gynæceum & andronem μέσαυλον appellant. Homero eſt tuguriolum & caula. θύρας μεσαύλους, Euripides.

Μεσαύχενες, media ceruice ligati.

Μεσεγγυάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, fideiuſſionem capio, apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel cõtendo, Bud. Com. τὸ μεσεγγυηθὲν, apud ſequeſtrem depoſitum, Plato de Legib.

Μεσέγγυημα, depoſitũ apud ſequeſtrem. Pro ſponſione mercedis & pretio δυσεγδοχίας AEſchyl. & pro pacta mercede occulta.

Μεσέγγυος, ου, ὁ, mediator, interuentor, ſequeſter.

Μεσεντέριον, inteſtinorum genus eſt, quo lactes inuoluuntur, ne contactu ſpinæ duro lædantur. Iulius Pollux pelliculam ſcribit eſſe ex venarum neruorúmque complexu, renibus & ventri proximam, alimentum in hepar emittentem. Gaza pro lactibus accepit apud Ariſtotel. in 4. de Partibus. ‖Cicero de natura Deorum 108. medium inteſtinum appellat pro meſenterio: quod ſi verũ eſt, Gaza malè lactes vertit, quæ tria inteſtina tenuia ſignificant. Quanquam Gaza rectè defendi poteſt, falſúſque Cicero potius. Dicitur autem μεσεντέριον, quod in medio inteſtinorum ſit collocatum: item & μέσαραιον, de quo iam antea. Latinè medianam dixeris.

Μεσεύω, μεσόω, & μεσάω, ambigo, ad vtrunque medius ſum, i. vtriuſque particeps. Ariſtot. Politic. 7, τὸ δὲ τῶν ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, inter Aſiam & Europam medium eſt. μεσοῖ τὸ δρᾶμα, id eſt, μέσον ἐστὶ, Ariſtop. μεσοῦν ἥλιος, Sol medium cælum tenens. μεσοῦν τὴν ἀρχὴν, i. μεταξὺ ἀρχῆς, AEſchin. μεσοῦντος δείπνου, media cœna iam peracta. μεσοῦντες τῆς πορείας, in medio viæ exiſtentes, Ariſtid. μεσοῦσα ἡμέρα, meridies, Herodot.

Μέση, ης, ἡ, media, medietas.

Μεσηγαῖος, ου, ὁ, mediterraneus.

Μεσηγὺ, inter. Genit. Iliad. α, κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ αἰτωλῶν. cui alterum σ etiam additur, μεσσηγὺ apud Nonnum.

Μεσηγὺς, Aduerb. χρονικὸν, interim, in medio, & μεσσηγὺς. Genit. Hom. Od. ο, μεσσηγὺ νεὸς καὶ αὐτοῦ, inter nauẽ & ipſum.

Μεσήεις, έεντος, ὁ, mediocris, medius.

Μεσῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt in ætate media. ‖ μεσήλικας ὀδόντας, οἱ κυνόδοντες, Artemid. ὀνειρ.

Μεσημβρία, ας, ἡ, meridies, medium diei.

Μεσημβριάζω, & μεσημβρίζω, meridio ſeu meridior: dicitur & μεσημβριάω, vt lib. 4. Epigram. ἐν θαλίαις ἁβρῶν ἔστ᾽ ἐν μεσημβριόωντα φυλάσσει. Apollon. 2. pro meridiem ago, μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.

Μεσημβρινὸς, οῦ, ὁ, meridianus: pro μεσημερινός. μεσημβρινοὶ κύκλοι, circuli ſunt in ſphera apud Proclum.

Μεσημέριος, idem.

Μεσήπειρος, ὁ καὶ ἡ, mediterraneus, Dionyſ. de Situ orbis

Μεσιδιέω, ſum mediator, nulli parti fero præſidium.

*Μέσης, nomen venti, in 2. Meteorol. Ariſtot. 189.

Μεσιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, interuenio, vt Iuriſconſulti loquuntur.

Μεσίτιος, medius. μεσίτιος ἄρχων, princeps qui ad neutrã partem magis inclinatur, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 6.

Μεσιτρέπω, conſiſto, vel incedo in medio.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator, μεσάζων, ſequeſter, interceſſor, internuntius. ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης, Nazanz. vbi puto γραφῆς intelligi, vel διαθήκης. ‖auſpex dici poteſt. Vlpian. Iuriſconſultus interuentorem vocat, Sed ſi filius fideiuſſor vel quaſi interuentor acceptus ſit, &c. Eſt enim interuenire, fideiubere, vt & intercedere vtitur Lamprid.

Μέσιτος, ου, ὁ, idem.

Μέσκος, pellis.

Μέσμα, vrbs à Locris condita, cuiuſmodi nominis eſt & fluuius præterlabens: ſic Orus, Etym.

Μεσοβασίλεια, ας, ἡ, &

Μεσοβασίλειον, ου, τὸ, interregnum, Plutarc. in Pompeio.

Μεσόγαια, ἡ, mediterranea regio, Thucyd. ἐς τὴν μεσογαίαν, ad mediterraneum locum, Herodot.

Μεσογάστωρ, qui eſt in media parte nauis, vel medio ventris cinctus, vt ſit expeditior ad obeunda nautica miniſteria.

Μεσόγεια, ἡ, μεσόγαια.

Μεσόγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, mediterraneus. Philo de mundo, μεσόγεια μέρη καταπέποθε, partes mediterraneę ſũt abſorptę.

Μεσογονάτιον, & μεσογόνιον, ου, τὸ, internodium τῶν καλάμων, Theophr. lib. 4. hiſtor. plant.

Μεσόγραφος, ου, ſemiſcriptus.

Μεσοδίκης, ου, ὁ, diſceptator, qui alteram partem præponderãtem ad æquilibrium aut æquitatem reducit ac reuocat.

Μεσόδικος, iudex: quoniam qui medium conſequi potuerunt, ii ius ſuum obtinere videntur, Bud. in Annot.

Μεσόδμη, ης, ἡ, columna in medio poſita, foramen cui malus inſeritur. Odyſſ. β, ἱστὸν δ᾽ εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες, id eſt, ὅπου, δι᾽ ἧς ὁ ἱστὸς ἐνείρεται. παρὰ τὸ ἐν μέσῳ τῆς νηὸς δεδομῆσθαι. Item ingens trabs quæ ab vno pariete in alterum traiicitur, teſte Galeno: vel trabs ſeparans domum in duas partes.

* Μεσόδομα, γυνὴ, apud Lacones.

Μεσοζεῦγμα, figura à Grammaticis ita appellata, quum in medio clauſularum verbum aliquod poſitum, & præcedentia nectit & ſequentia.

*Μεσοκάτοι, μέτοικοι, ἢ τοὺς λαγόνας οἰκοῦντες, Heſych.

Μεσόκρανον, ου, τὸ, vertex capitis, & μεσοκράνιον, Orpheo.

*Μεσοκύνιον, ſuffrago & talus, pedis cum tibia cõpago, in Hippiat. διακόπτειν τὰ μεσοκύνια. Opponuntur ſuffragines genibus anteriorum pedum, quia auerſæ ſunt: ſub & in anterioribus pedibus, hoc eſt, ſub talis. Ibidẽ, διακόπτειν δεῖ τὰς ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις μεσοκυνίοις φλέβας, καὶ ἐᾶν ἀπορρυῆναι τὸ ἱκανόν.

Μεσόκωλον, ου, τὸ, Hippocr. Epidem. lib. 6. μεσεντέριον vocat, quòd craſſa inteſtina, quæ κῶλα vocantur, ſeparet.

Μεσολαβέω, μ. ήσω, π. ηκα, intercipio, ſepio & circũdo, anteuerto. μεσολαβηθεὶς ὑπὸ τῆς πεπρωμένης, in medio fortunæ curſu fato pręreptus, Diod. Sicul. Accuſ. OEcu. in Acta.

Μεσολάβιον,

*Μεσολάβιον, inſtrumētum meſolauium apud Vitruu. niſi ſit erratum pro aſtrolabio.

Μεσόλευκος,ου,ὁ,albo diſtinctus.

Μεσομήριον,quod coſtas interiacet.

Μεσομφάλιον,ου,τὸ,vmbilicus clypei.

Μεσόμφαλοι,οἱ,genus quoddam placentarum.

Μεσόμφαλος,ου,ὁ,res poſita in medio.

Μέσον,τὸ,mediocritas,decorum,modus.τοῦ μέσου τυγχάνειν,tenere modum,Cicero.vide Schol.Eurip.in Alceſt. μεταξὺ μέσου,idem Eurip.in Oreſte.

Μεσοναῦται dicũtur in nauibus, qui domi mediaſtini: qui in medio ac propatulo ad nutus omnes excubant: de quibus Vlpian.in leg.1,§.qui ſunt,ff.nau.caup.ſtabu. ſicut in aulis μεσαύλιοι.

Μεσόνεοι,οἱ,remiges,qui in media naui ſunt.

Μεσονύκτιον,ου,τὸ,nox intēpeſta, noctis medium. μεσονύκτιον poetæ dicunt,non oratores,ait Phrynic. μεσονυκτίων ἐκλείψεων,defectuum qui noctis medio incipiunt.

Μεσοπαγὴς,vſque ad medium terræ infixum.

Μεσόπαλτος,vibratum vſque ad medietatem.

Μεσοπερσικὰ,τὰ, calceamenta muliebria ad Perſicorum calceorum formam(vt videtur)accedentia.

Μεσοπόλιος,ὁ,ὁ,ſemicanus,ſenectuti vicinus.

*Μεσόπορον,μέσον ὀδοῦν,Heſych.

*Μεσοποταμία,vt διποταμία,ſpatium inter duo flumina.Strabo de Hiſpania loquens,ὁ δ' αὖ τὰς πρὸς νότον ἐπιτρέφει,τὴν μεσοποταμίαν ἀφορίζων,&c.

Μεσόπυνοι,qui media poſſident.

Μεσοπύργιον,ου, murus interiectus inter turres. Eſt item locus in muris:vbi vigiliæ & excubiæ fiunt. Syneſ. ἐγὼ δὲ ἐν μεσοπυργίῳ τετραγμένος ὑπομαχῶ.

Μεσοπυρεῖν,eſſe in media maturitate, Dioſcorid.

Μεσορὴ,proprium menſis apud AEgyptios,in Epigr.

*Μεσόρυμβος,ου,ὁ,clauus,δεσμὸς,διὰ τοῖς ἰατροῖς.

Μέσος,ου,ὁ,medius, interiacens, modicus, mediocris. Lucian.ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν,neutrum ſe & ancipitem ſeruabat, id eſt, neutri plus altero auxiliabatur. μέσος πολίτης,mediæ inter ciues conditionis,id eſt, ὑπὸ διαφανὴς,ὑπὸ ἄδοξος, Thucydid. μέσοι τῶν πολιτῶν,ciues qui nō ſunt in partibus,qui neutras partes fouent.Idem. μέσος δικαστὴς,id eſt,μεσίτης & διαιτητὴς,idem Thucydid. μέσος μεγέθους & ταπεινότητος, medius inter magnitudinem & humilitatem,Nazanzen. μέσοι ἄνθρωποι, homines mediocres,Plato de Legib. οἱ τοῦ μέσου βίου ἄνθρωποι, Luciano dicuntur qui ſunt inter homines mediæ conditionis. μέσαι νύκτες, media nox,nox dimidiata,Gaza. Dicimus autem μέσον,διὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν,quòd eius partes æquales ſint. ἢ παρὰ τὸ μεσαῖον,κατὰ συγκοπὴν,Etymol. μέσον ἡμέρας,meridies, Xenoph. μέσον οὐδὲν ἐστι,nihil eſt remedii, AEſchin. μέσον τούτων, inter hæc medium. μέσον ἀμφοῖν, medium tenens inter vtrunque. μέσον ἔχω, ſum medius inter, id eſt, medium teneo,Plato de Legib. μέσον τέμνειν, medium tenere.vide in verbo τέμνω. Significat quoque μέσον, interuallum,diſcrimen. Chryſoſtom.πολλὸν τὸ μέσον, multum diſcrimen ſeu interuallum. πολὺ τὸ μέσον,multum intereſt,Euripid. Quid ſit in ſyllogiſmis τὸ μέσον, & μέσος ὅρος,vide in Prior.Ariſtot. διὰ μέσου,interea,medii interuentu.ἐν τῷ διὰ μέσου χρόνῳ,eo interim tēpore. τὸ διὰ μέσου πολὺ,multa mediocritas,Ariſtot.4.Politic. τὸ τούτων διὰ μέσου,horum medium,vel inter hæc, Plato de Legib. ἐκ μέσου,à multitudine,i.à populo,Eurip. ἐκ μέσου αἴρειν,de medio tollere,Demoſt. ἐκ τοῦ μέσου ἐχωρίσαντο, è medio ceſſerant,Herodot. ἐκ τῶν μέσου καθήμενοι ἐμήδιζον,in medio ſedentes cum Medis ſentiebant,Idem. ὀκτὼ ἔτη καὶ ἥμισυ ἐκ μέσου,octo anni & dimidiatus,Thucyd. ἐν μέσῳ,in propatulo,in promptu,Xenoph. ἐν μέσῳ ποιεῖν, in medio claudere,Thucyd. ἐν ὀλίγῳ τῷ μέσῳ,in paruum medium,i.ſpatio,Ariſtid. εἰς μέσον ἥκει,ad punctum venit,i.tempeſtiuè, ad articulum temporis,Eurip. εἰς τὸ μέσον φορεῖν,in mediũ afferre,Plato in Epiſt. μέσον φορτίου βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου, medium ſe inter grauem & leuem athletam agit, Philoſtrat.in Heroicis.

Μεσοσυλλαβέω,intercipio.Alexand.Aphrod.ὑπὸ τῆς μεταστρέψεως τοῦ λίθου μεσοσυλλαβουμένου ἀέρος,&c.

Μεσοσχιδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,in medio fiſſus,in Epigram.

Μεσότης,ητος,ἡ,medietas,mediocritas,medium, Cicer. qui μεσότητας δύο vertit ex Platone,bina media.

Μεσότοιχον,τὸ, interſtitium parietum,& paries ipſe intermedius,Athen.

*Μεσοτύλαιον,ου,τὸ,teſticulus,αἰδοῖον,genitale.

Μεσοῦντος δείπνου,media cœna iam peracta.

Μεσουρανέω,ῶ,ſum in medio cælo. μεσουρανοῦντος τοῦ ἡλίου, Sole medium cælum tenente.

Μεσουράνιον,ου,τὸ,medium cæli,cæli vmbilicus,Gaza.

Μεσουρίαι,αἱ,funes,quibus ſubducitur velum.

Μεσούριον,paruus limes, terminus medius, Dionyſ.de Situ orbis,pro μεσόριον.

*Μεσοφερῆσαι,μεσολαβεῖν,Heſych.

Μεσόφρυον,ου,τὸ,mediũ ſuperciliorum: propriè ſpaciũ eſt inter ſupercilia:à quibuſdam glabella vocatur.

Μεσόχθονες,οἱ,mediterranei.

Μεσόω,τὸ μεσῶ.Eurip.in Medea,ζηλοῖς ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.

Μεσπίλη,ης,ἡ,meſpilus arbor, Theophr.lib.3.de plant.

Μέσπιλον,ου,τὸ,meſpilum fructus,Idem lib.2.

Μεσπιλώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,meſpilaceus.

*Μέσσηνα,ης,ἡ,Luna apud Scythas.

Μεσσάτος,pro μέσατος,medius,intermedius.

Μεσσηγὺς,τὸ μεσηγὺ,in medio. μεσσηγὺ αἰθάλων,in Epigr.

Μεσσήρης σείριος,Syrius medius,Eurip.

Μεσσηλικὸς,mediæ ætatis.

Μεσσόθεν,& Μεσσόθι,inter,in medio.μεσσόθι νηὸς,vſque ad medium nauis,Apollon.2.Argon.

*Μεσσόπλουτον,τὸ σκεύασμα σκώληκας τίκτον,i.obſonium vermes producens vel generans,Heſych.

*Μεσσόρης,ὁ μέσος ὠκεανὸς καὶ ὁ ἱερὸς τόπος.

Μέσσος geminato σσ,pro μέσος, medius. Heſiod. μέσσον δὲ μαλίσσας,&c.

Μεσσότομοι κάλαμοι,calami in medio ſciſſi,in Epigr.

Μεσσοφανὴς,in medio apparens,Nonnus.

*Μεσσοφόρος,ου,ὁ,qui ſe interponit certamini,ὁ μεσοτύνων κατὰ τὸν ἀγῶνα,Heſych.

*Μέσαξ,κος,ὁ καὶ ἡ,μεμαστιγωμένος δοῦλος,Heſych.

Μεστὸς,ὁ,ὁ,plenus,refertus.

Μεστόω,ῶ,ώσω,ω,ώσω,impleo. Genit.

Μέσφα,donec,vſque ad. Cum Genit. Homer. Iliad θ, μέσφ' ἠοῦς,pro μέχρι τῆς ἡμέρας. Item cum verbo Indicatiui modi. Apollon.2, ἠγερέθοντο, μέσφ' αὐτὴς δόρποιο κορεσσάμενοι κατέλεξαν.

Μεσωδικὰ μέλη,Ariſtoph.

Μεσωρὴ,nomen menſis cuiuſdam AEgyptii. Lucia.ἐκβάντος δὲ εἰς μῆνα μεσωρῆ.

Μέσως,mediocriter,i.μετρίως,tenuiter, Eurip. μέσως ἔχοντες ἀρετῆς καὶ κακίας,i.ἡμιμόχθηροι,Nazanz.

Μέτα,pro μέτεστι,cōtingit,participatio eſt.μέτα μοι λόγου, Euripid. τούτοισι δὲ οὐ μέτα,Herodot.lib.1,his non eſt cōmunis. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα;Eurip.i.quid rei aut negotii cum Helena eſt tuæ virgini?

Μετὰ,præpoſitio eſt,quę conſtructa cum Genit.ſignificat cum. μετὰ τῶν νόμων ἥμαρτε,non ſaluis legibus peccauit, Thucyd. μετὰ ὅπλων,in armis,Idem. μετὰ τὴν αἰτήσεως τῆς συμμαχίας,ad poſcendã ſocietatẽ,Idẽ. μετὰ τῶν γυμνάζεσθαι,ad ſe exercendũ.Et poeticè pro ἐπί.Od.ξ,ὁ δ' ἴεν μετὰ πατρὸς ἀκουὴν,i.de patre ſciſcitaturus iuit.Inuenitur & cũ Dat. pro ἐν.Od.ξ, μετὰ Κρήτεσσι τετίμενον,i. inter Cretẽſes. Heſiod.ἔχοι μετὰ χερσὶ φίλῃσι. Ilia.γ,ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε,i.ἐν. μετὰ σφίσι, pro cũ ipſis,μετ' αὐτῶν. Apol.2.φιλότητα θέντο μετὰ σφίσι,fecerũt cũ ipſis amicitiam. τοῖσι ἰωνίοισι μέτα,cũ Ionibus,Herodot.l.1. μετὰ τοῖσι ἵκηται, ad illa accedat, Homer.Odyſſ. Item pro

διὰ, per, vt Iliad.α, μετ' χερσὶν ἐρύοντο φῶτες, i. διὰ τ' ἑαυτῶ χειρῶν. μετ' cum Accuſatiuo pro εἰς. Homer. Iliad.β, ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, i. me litibus implicat, me conijcit in iurgia. Item πρὸς, ad: vt Iliad.γ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους. μετ' νῆα, ad nauem, Apoll. Rhod. μετ' νῆας ἐλαύνειν, Homer. i. ἐπὶ τὰς ναῦς. μετ' δαῖτα, i. ἐπὶ τὴν δαῖτα, ad conuiuium, Iliad.α. Item pro ἐν: vt Iliad.β, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε πᾶσι μετ' πληθὺν, i. ἐν τῷ πλήθει. Thucyd. μετ' χεῖρας ἔχειν, habere inter manus, ἐν χείρεσι. μετὰ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν ἡγεμόνα ἀναγορεύσαντες, quum ducem terra maríque declaraſſent, Plutar. in Apophtheg. μετ' pro contra & aduerſus. Heſiod. in ſcuto Herculis, ἥ τι μετ' ἀθανάτοις μάκαρας τοὶ ὄλυμπον ἔχουσιν ἤλιτεν ἀμφιεσάμενος, peccauit in deos, i. εἰς τοὺς θεούς. Item per, vt apud Lucian. μετ' τὸν βίον, per vitam. μεθ' ἡμέραν, interdiu, Ariſtoph. in Pluto. ἀπολοῦμαι μεθ' ἡμέραν, exuar per diem, exuar luce ſiue luci, idque Atticé. Aliàs ſignificat poſtridie. μετ' χρόνον, poſtea, Apoll. Rhod. μετ' τοῦτο, ex eo die. Capitur etiam Aduerbialiter pro μετ' ταῦτα, Iliad.α, μετ' δ' ἰὸν ἧκα. τὰ μετ' ταῦτα, poſthac, poſtea, Plato de Legib.

Μετάβα, pro μετάβηθι, tranſi: à μεταβαίνω.

Μεταβαίνω, tranſeo, digredior, deflecto, emigro. Neut. Accuſatiuo. Galen. lib.1. ad Glauc. νυνὶ δὲ μεταβῶμεν ἐπὶ τὸν περὶ τῶν λοιπῶν ἐκλύσεων λόγον.

Μεταβάλλομαι, vacillo, permutor, mutatione vtor. Pro μεταβάλλω, Xenophon lib.1. ὑπομν. οἱ τὰ ἱμάτια μεταβαλλόμενοι, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται, qui veſtimenta mutant. Ariſtotel.2. OEconomic. καπήλους τοὺς μεταβαλλομένους τι, caupones & inſtitores, apud quos quippiam commutari poſſit. μεταβαλλόμενος οἶνον πωλῶν, Plato in Legib. in vino vendendo cauponariam exercens. μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ, in foro permutantes, Xenophon de mercatoribus. Item tranſeo, id eſt, ſum tranſfuga. Plutarch. in Apophtheg. ὁ τ' Θρακῶν βασιλεὺς ἀπὸ αὐτοῦ μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Præterea μετανοῶ καὶ μεταβουλεύομαι. Xenoph. ἑλλην. 2, ὡς δέ τι αἰτιῷτο, ἀξιοῦν μεταβάλλεσθαι. Eſt etiam tranſeo, & degenero de vna ſpecie in aliam, Galen. μεταβάλλομαι τοὺς τρόπους, Ariſtoph.

Μεταβάλλω, euario, me conuerto, tranſeo, inuerto, tranſfero, diſcedo, deſciſco, muto, & mutor: vt ταύτας ἀεὶ δεῖ μεταβάλλειν, Ariſtotel. de Partib. & διαφέρει ὡς μεταβάλλει τοὺς πίνοντας, id eſt, mutat, apud eundem in Problem. Idem Politicor.5, ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις, id eſt, mutata eſt. Pro concoquo, Alexand. Aphrod. in præfatione libri 1. Problemat. ῥᾷον τὴν τροφὴν μεταβάλλει, cibum concoquit, Gaza. Significat etiam migro, id eſt, ἐκ τοπίζω, ſedem muto. Ariſtotel. de Hiſt.8, μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῆς σκυθικῆς εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς αἰγύπτου. μεταβάλλω τὰ νῶτα, terga verto, do terga, τρέπω τὰ νῶτα πρὸς τοὺς πολεμίους, Homer. μεταβάλλω τὴν γῆν, aro terram, Xenophon in OEconomic. μεταβάλλει ἐξ ἱέρακος, fit ex accipitre, Ariſtotel.6. Animal. μεταβάλλουσιν ἐν ᾧ ἂν ὦσι πρὸς τὰς χροιάς. id eſt, colorem contrahunt contrarium parti in qua efficiuntur, idem Ariſtotel. in Problem. μεταβάλλειν μεταβολάς, mutari, Plato νόμ.α. μεταβάλλειν τοὺς τρόπους, mutare mores, Ariſtoph.

Μετάβασις, ιος, ἡ, tranſitus, ſedis ſeu loci mutatio, variatio. Eſt & figura orationis, quæ fit duobus modis. vide P. Rutilium Lupum initio libri 2. De priori genere, vide etiam in μετάστασις.

Μεταβατικὸς, ῦ, ὁ, tranſitiuus. Philo de mundo, τὰ μεταβατικῇ κινήσει χρώμενα φυτὰ, φαμὲν ἡμεῖς ζῶα εἶ, ſtirpes quæ motu tráſitiuo vtuntur, animantes eſſe dicimus: ſic Bud. vnde τὰ μεταβατικῶς κινεῖσθαι Ibidem dicuntur, i. quæ tranſitu moueri, & motu (vt ita dicam) locali vti queunt.

Μετάβηθι, vade, tranſi.

Μεταβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, transfero. Actiu. Accuſ.

Μεταβλαστάνω, germen muto.

Μεταβλητικὴ, ῆς, ἡ, ars ſeu ratio rerum contrahendarum permutatio venditióque, Ariſtot.1. Politic.

Μεταβλητικὸς, ὁ, mutabilis, commutabilis, Theophraſt. 6. de cauſis. τὸ δ' ἁλμυρὸν ἀπαθὲς καὶ ἀμετάβλητον. Item qui mutationem facit. Ariſtot. μετ' τὸ φυσικὸν, καὶ τὸ μεταβλητικὸν τῦ μεταβλητοῦ. μεταβλητικὰ ζῶα, animalia ſede mutabili & vaga degentia, Gaza.

Μεταβοτρύω, tranſplanto, μεταφυτεύω.

Μεταβολεὺς, ὁ κατ' κοτύλην πωλῶν, propola, κάπηλος.

Μεταβολὴ, ῆς, ἡ, mutatio, ſeu migratio de ſede in ſedem, commutatio, permutatio, viciſſitudo, innouatio: ἡ κατ' τόπον μεταβολὴ, loci mutatio dicitur à Cicerone, & loci cômutatio. μεταβολὴ ἐν τῷ βίῳ ἐναντία, diuerſa vitæ conditio. Vſurpatur etiam de conuerſione aciei. μεταβολὴ ἐμπεσοῦσα, facta mutatio, Thucydid. μεταβολῆς γενομένης, ſtatu mutato. αἱ μεταβολαὶ τῆς πολιτείας, quæ & ἐπιστάσεις dicuntur. μεταβολὴ etiam dicitur παραφέρασις, vt eſt τόπου ποιητοῦ μεταβολὴ τοῦ κατ' ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου.

Μεταβολικὸς, ῦ, ὁ, mutabilis.

Μετάβολος, negotiator, qui merces mercibus cômutat, μεταπωλητὴς, propola. Chriſtodulo magis probatur μεταβολεύς.

Μέταβος, filius Alibantis, Etym.

Μεταβουλεύεσθαι, mutare conſilium aut ſententiam.

Μετάβουλος, ταχύβουλος, credulus, leuis, Ariſtoph.

*Μετάγερος, ου, ὁ, æquus & modeſtus interpres, Heſyc.

Μεταγγέλλομαι, promitto. Genitiuo vel Accuſ.

Μετάγγελος, nuntius: Præpoſitio abundat.

Μεταγγίζειν, elutriare, hoc eſt, de vaſe in vas transferre. μεταγγίζειν εἰς ἕτερον ἀγγεῖον, decapulare, deplere, Dioſcorid. lib.1, cap.62. μεταγγίζων, decapulans, diffundens.

Μεταγγισμὸς, ῦ, ὁ, elutriatio, vini de vaſe in vas effuſio.

Μεταγειτνιὼν, ῶνος, ὁ, ſecundus menſis Athenienſium, Latinis Maius: imò Iulius teſte Harpocratione: nã in hoc menſe Apollini Meganimo ſacrificium exhibebãt. Gaza etiam Iulium vertit lib.5. Anim. Ariſtot. cap.17.

Μεταγενέστερος, ου, ὁ, iunior, poſterior, ἐσόμενος, poſthumus, ὀψίγονος.

Μεταγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, poſterior.

Μεταγεγονὼς, ου, τὸ, aliter factum.

Μεταγινώσκω, pœnitentia ducor, muto ſententiam, reſipiſco. μεταγινώσκω τὰ προδεδογμένα, decretorum me pœnitet, Thucyd. μεταγνώσομαι τάδε, hanc mentem pœnitens muto, Eurip. μεταγνῶναι, pœnitere, Xenoph. Sophoc. in Aiace, ἐξ ἀέλπτων αἴας μετεγνώσθη θυμὸν ἀτρειδαις μεγάλων τε νεικέων, ex inſperatis magníſque iurgiis Aiax animũ mutauit in Atridarum gratiam, i. de ſententia deductus eſt, μετεπείσθη, μετεβλήθη τ' ψυχήν. μεταγνόντες, reſipiſcentes.

Μετάγκεια, ας, ἡ, vallis.

Μετάγνοια, ας, ἡ, pœnitentia.

Μετάγνωσις, idem, μεταμέλεια.

Μεταγραφεὺς, exſcriptor, deſcriptor, corrector.

Μεταγραφὴ, exemplum libri & deſcriptio, τὸ ἀντίγραφον.

Μεταγράφω, corrigo, muto ſcribendo id quod ſcriptũ erat. Xenoph. ἑλλην.6, ἐκέλευον μεταγράφειν αὐτὴν θηβαίους συνωμοκότας. Sic etiam μεταγράφω τὸν νόμον, Dinarch. abrogo, refigo. Item tranſcribo, deſcribo, exſcribo: vulgò copiare vocant. Pauſan. τοὺς μιλτιάδου καὶ θεμιστοκλέους εἰκόνας εἰς ῥωμαῖον ἄνδρα καὶ θρᾷκα μετέγραψεν. Sic Virgilius, Et tua Dardaniis tranſcribi ſceptra colonis, i. μεταπεμφθῆναι. Et tranſcribere nomina, Liuius: de quo Bud. in Annotat. Demoſth. καὶ τοὺς ἄρχοντας μεταγράφειν. Iſæus, καὶ τ' αἰτίαν τ' τῦ τεθνεῶτος διαθήκης μεταγραφείσης, contrarium teſtamento vero ſcribi. Eſt etiam τὸ ἀπογράφω, exſcribo, deſcribo. Sicut Cic. ad Attic. Librum ad te mittã, ſi deſcripſerint librarii, Bud. Comment. Thucydid. τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν, epiſtolas legerunt ex Aſſyriis literis traductas, i. μεθερμηνεύσαντες.

Μετάγω, traduco, deduco, remoueo, perſequor, tranſmuto, transfero, vindico. Actiu. Accuſ.

Μεταγωγὴ, tranſitus.

Μεταδαίομαι, conuiuor, particeps ſum.

Μεταδὲ, dehinc, vbi, pòſt, poſtquàm, mox, interea.

Μεταδεδογμένος, ου, ὁ, qui eſt mutata opinione & conſilio

lio.μεταδεδογμένου μοι,mihi ſententiam reuocanti.

°Μετανόησις,εως,ἡ,μετάνοια,pœnitentia.

°Μετανοία,ας,ἡ,idem.

Μεταδήμιος,in populo,præſens. μεταδήμιος εἶναι,Dionyſius de Situ orbis.μεταδήμιον κακόν,Homer. Odyſſ.ι.ἐνδήμιον τῇ πόλει,publicum malum.

Μεταδιαιτάω,μ.ήσω,π.ηκα, tranſmuto viuendi modum, muto ſolum.

Μεταδιδάσκω,dediſcens priora,noua diſco.

Μεταδίδωμι,μ.δώσω,π.δωκα, diſtribuo, impertior,permitto,Genit.vt μεταδίδωμι τῆς πολιτείας,dono ciuitate. Adiũgitur & Genitiuo Datiuus hoc modo,χρὴ τῶ βάρεος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, moleſtia cum amicis communicanda eſt, Xenoph. μεταδίδωμι τῶ κινδύνων τοῖς πολλοῖς, pericula multis impertio,Thucyd.μεταδίδωμί σοι τῆς ἀρχῆς, tibi magiſtratum impertior,Ariſtot.4.Polit. οὐδ' ὁπουοῦν σοι μεταδίδωμι τῆς προσόπτης,Demoſt. Plato,Epiſt.7.addit Accuſat.εἰδέναι χρὴ πάντα τινὰ ἄνδρα ᾧ καὶ βραχὺ δόξης ὀρθῆς μετέδωκε θεία τις τύχη,id eſt, cui vel paulum rectę opinionis ſors quædam diuina ſit largita.μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα,quinque talentis Eurybiadem impertit,Herodot.libro 8.μεταδιδόασι δωρεάς,gratias impertiunt,Lucian.

Μεταδιωκτέον,perſequendum eſt.

Μεταδίωκτος,ου,ὁ, qui retrahitur.μεταδίωκτος ἤλυθεν ἦκε,retractus venit.

Μεταδιώκω,μ.ώξω,π.ωχα,inſequor,impertio,quæro,aſſequor,perſequor,ſector.Accuſat. μεταδιώκω τὴν τιμωρίαν,perſequor vltione,Plato de Legib.

Μεταδοκεῖ,capti pœnitet conſilii,Demoſth.μεταδοκεῖν, eſt quum mutatur conſilium.Idem προσλέγει.καὶ μηδ' ἂν μεταδόξῃ,ſi pœnituerit capti conſilii.μή σφι μεταδόξῃ, ne illis voluntas immutaretur,Herodot.μετέδοξε,conſilium mutaui.μετέδοξέ σοι ταῦτα βελτίω εἶναι,mutato conſilio hæc tibi viſa præſtantiora,Lucian.

Μεταδοξάζω,opinionem muto,Bud.Comment.

Μεταδόξας,qui mutauit conſilium.

Μεταδόρπιος,cœnatus,à cœna.

Μεταδορπίσματα,τὰ,menſæ ſecundæ.

Μετάδοσις,εως,ἡ,collatio, participatio.μετάδοσις καὶ φιλανθρωπία,Nazanz.μετάδοσις τῶν καρπῶν,communicatio fructuũ, Ariſtid.τῶν δεομένων μετάδοσις, egentium opitulatio,Naz. μετάδοσιν ποιεῖσθαι,permutationem facere, Ariſtoteles in Politicis.

Μεταδοτικὸς,ῆ,ὁ, contagioſus,communicatiuus,particeps.vide ἀναδοτικὸς apud Ammon.

Μετάδουπος,intermedius. Heſiod.αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, &c.id eſt,αἱ ἐν τῷ μεταξὺ πίπτουσαι ἡμέραι.

Μεταδρομάδην,curſim,currendo,Apollon.lib.1.

Μεταδρομὴ,ῆς,ἡ,diſcurſio,tranſcurſus,incurſio.

Μετάδρομος,ου,ὁ,curſor,animaduerſor,vltor,τιμωρός.

Μεταζευγνύω,tranſiungo.

Μετάθεσις,εως,ἡ,trãſpoſitio:vt κραδία pro καρδία,tranſlatio,varietas,mutatio.Metatheſis eſt(inquit Iul.Rufin.) quum quod ante dictum eſt poſtponitur, & quod pòſt dictũ eſt anteponitur:vt,Eripis vt perdas, perdis vt eripias.Hæc figura videtur & ἀντιμεταβολὴ aliàs dici.μετάθεσις αἰτίας,tranſlatio cauſæ facti,quam vulgò colorem nominant,inquit Donat. enarrans illud Terent. in Phor. Poſtquàm ad iudices ventum eſt, non potuit cogitata proloqui:ita eum timidum obſtupefecit pudor.

Μεταθέω,tranſcurro,curſu inſequor.

Μεταΐσσω,impetuoſe,ὁρμητικῶς. Apollon.2.Argon.μεταΐσσω,ὁρμητικῶς,incitatè.

Μεταΐζειν,conſidere.

Μεταΐξας,inſecutus,ὁρμήξας,feſtinans,μεταδιώξας,Heſyc. & Phauor.

Μεταίρω,μ.αρῶ,π.ῆρκα,transfero,Accuſat.

Μεταιτέω,μ.ήσω, π.ηκα, repeto,poſco,appello debitorẽ. μεταιτέω τῆς βασιλείας,regnum affecto,Herodot.

Μεταίτης,ου,ὁ,mendicus.

Μεταίτιος,ου,cauſa ſimilis cum alio,particeps,princeps, author.μεταίτιός εἰμι φόνου,damni culpa eſt penes me.ὁ μεταίτιος,expers.

Μεταίφνιος,repentinus.

Μεταίχμιον,ου,τὸ,cãpus inter vtraſq; acies:& ſimpliciter inter quodcũq; duo aliqua mediũ. μεταίχμιον ἀπολιπόντες, relicta inter duas acies intercapedine. μεταίχμιον τὴν γῆν ἐκτημένοι,poſsidẽtes terrã inter diuerſas acies poſitam, Herodot.ἐν μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσοφούντων,qui neq; ſunt idiotæ,neque philoſophi,Lucian.

Μετακαθίζω,transfero.

Μετακαλέω,μ.έσω,π.ηκα,accerſo. Actiu. Ariſtop.in Pluto,μετακάλει τὸν ἱερέα,ſacerdotem ad ſe vocabat.μετακληθεὶς, accerſitus.

Μετακάρπιον, ου, τὸ, pars manus à iunctura vſque ad digitorum fiſſuram.

Μετακέκλημαι,transferor.

Μετακέρας,aqua temperata,aut tepida.

Μετακεράσας,qui tranſfudit. μετακεράσας ἐκ τοῦ κυρηδίου τὸ ἐκπιεσθὲν ἄρωμα εἰς τὸν λουτῆρα,Dioſcorid.lib.1.Hermolaus vertit,odores expreſſos è ſportula in labellum trãſferens:Ruell.transfundens:Plinius diffundens.

Μετακέρασις,lactea commiſtio.

Μετακίαθε,tranſierat.

Μετακιάθω,inſequor,accedo.

Μετακινέω,μ.ήσω, π.ηκα, labefacio, tranſmoueo,dimoueo,moueo,tranſpono,Actiu. Accuſ.

Μετακαλέω, mutato nomine appello. Apoll. ſecundo Arg.τροπάδας δὲ μετεκλείουσ' ἄνθρωποι,&c. tranſnominant.

Μετακινητὸς,mutabilis,qui immutari poteſt.

Μετακλαίομαι, defleo, Euripid. μετακλαύσονται πολλὰ,deplorabunt multa,Nazanz.

Μετάκλησις,εως,ἡ,accerſio per alium.

Μετάκλισις,inclinatio,reflexio.

Μετακλίνω,μ.ινῶ,π.ικα,declino.

Μετακοίνωνος,parti ceps.

Μετακομίζω,μ.ίσω,π.ικα,traiicio,transfero,Actiu.Accuſatiuo.

Μετακοσμέω,μ.ήσω,π.ηκα, tranſmuto ornatum. Accipitur pro mutare & nouare, trãsformaréque ſimpliciter. Lucian. εἴ τι ἀδίκως ἐγὼ μετεκόσμησα καὶ πιθηκίσας τὰ αἰεὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Μετακτίζω,μ.ίσω,π.ικα,transformo,Actiu.

Μετακυλινδῶ,inflecto.

Μετακύμιον,fluctuum interuallum.

Μετακύμιος ἄτης,transfuſor calamitatis, quaſi tranſfundator, Euripid. μετακύμιος ἀδίνος,id eſt, placidus,Idem in Alceſt.

°Μετακύανον,φοινικόν,Heſych.

Μεταλαγχάνω,tardo, ſerò ad muneris functionem accedo,ὕστερον λαμβάνω,cum Accuſ.Cum Genit.autem ſignificat μετέχειν. Plato de Legib.μεταλαχὼν αἰσχύνης, id eſt,μετασχών. Philo de mundo,ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν, adipiſci vitam interitus neſciam.

Μεταλαμβάνω,muto,induo, poſt alium ſumo,accipio. Accuſatiuo. μεταλαμβάνω τὸν πόλεμον ἀντ' ἐκείνης, bellum ſumo, Thucyd. ὅθεν τοὔνομα μετείληφεν,vnde & nomen accepit,Theophr. lib.7. hiſt. plant. Plato in Apologia,ὁ μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, non aſſequutus quintam partem ſuffragiorũ. οὗτος οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε,Iſocrat.μεταλαβεῖν ἱμάτια,aſſumere veſtimenta, Xenoph.μεταλαμβάνοντες τὰ ἐπιτηδεύματα ἐς τὸ ὅμοιον, in eadem ſtudia incumbunt, Thucyd.μεταλαμβάνω ἀντιπαραβουλεύω,i. ἀντιβουλεύω,Idem. Item participo,particeps ſum,cum Genit.τούτου μετείληφε,hoc eſt,conſecutus,Nazanz. Ariſtot. de mundo,τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν,i.opitulationem ſentire. Lucian.εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι,de eo ſumpſerit. Nazanz.μεταληπτέον αὐτῷ φυτῶν,arborib[9] ei eſt vtendum. μεταλαμβάνομαι τούτου ὀνόματος, id nomen mihi vendico, Herodot. Capitur etiã pro repello apud Hermog. vnde

ἀντίληψις,repulſio. μεταλαμβανόντων τῶν μετοπωρινῶν, autumnalibus prorogatis, Gaza lib. 6.hiſt.plant.

Μεταλδήσκω,produco,Apollon.

Μεταλεύω,traduco.

Μεταλήγω,deſino,Apollon.

Μεταληπτικὸς,participium ſumens,particeps, Nazanz.

Μεταληπτὸς,ſui participium præſtãs.

Μετάληψις,εως,ἡ,trãſmutatio,tranſlatio,id eſt, quæſtio actionis,lis præſcriptionis etiam à Quintil.dicitur, exceptio, tranſlatiua cauſæ conſtitutio, præſcriptio: quæ ſic ab Hermogene finitur,μετάληψίς ἐστιν ὅταν ἡ ζήτησις ᾖ περὶ τοῦ εἰ δεῖ τὸν ἀγῶνα εἰσελθεῖν, i.ſi actio eſt intendenda. Figura μετάληψις, ab eo quod ſequitur id quod præcedit, à poſteriorib⁹ ad priora, inquit Donat. vt quum Dico pro Credo ponitur: non enim dicimus niſi quod credimus. Terent. in Andria, Quaſi tu dicas id factum conſilio meo. μετάληψις etiam repulſio dicitur ab Hermog.in l. de ſtatibus,quæ ἀντίληψις ſemper contraria eſt, i.abſolutioni. vnde μεταλαμβάνω apud eundẽ ꝓ repello capitur. τὸ γὰρ κατὰ χρόνον μεταλαμβάνει, καὶ τὸ μὲν πρᾶγμα συγχωρεῖ, τὸ δὲ περὶ τὸ πρᾶγμα κρίνει, i. tẽpore ad rem accuſandam & repellendam vtitur,ſeu tempus mutuatur,& accipit tẽporis circunſtantiam.

Μεταλλαγὴ,mutatio,commutatio.

Μετάλλαξις,idem.

Μεταλλάττω,μ.ξω,π.χα,tranſmuto,Iſocrat. πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν,multos amicos mutare. Idem,νεανικῶς μετήλλαξε τὸν βίον, vitam cum morte commutauit. ὁ μεταλλάξας, qui vitam cum morte commutauit. μεταλλαχέναι τὸν βίον,vitam cum morte commutaſſe, Plutarchus in Opuſcul.Item diſcedo,μεταβαίνω ἀπό τινος εἰς τι. ἑτέρας μεταλλάξαι χώρας,è ſedibus migrare. Dicitur etiã μεταλλάττειν abſolutè: vbi τὸν βίον ſubaudiendum. vnde μεταλλαχὼς, defunctus. Apud Platonem eſt inuerſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facio, vt quum alter alterius fungitur officio,& alter alterius præmia occupat: quæ enim ſic fiunt,μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur, Bud.Com.

Μεταλλάω,ſcrutor,inquiro,ἐπιζητῶ,πολυπραγμονῶ, multis rebus me immiſceo,Etym. Actiu. Accuſat. Odyſſ.ξ, φιλέει καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ.

Μεταλλεία,ας,ἡ, ſcrutatio metalli, fodina metallica,cuniculus,ductus ſubterraneus,occultus canalis.

Μετάλλειον,vnguentum metallicum, à Metallo Siculo inuentore nuncupatum,Etym.

Μεταλλεὺς, metallorum ſcrutator, qui circa metalla & fodinas verſatur. Lyſias,οἱ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζονται.

Μεταλλευτικὴ,ἡ,ratio metallica, Ariſtot.1.Polit. (τόμ.π.

Μεταλλευτικὸν κτῆμα,res metallica,ſeu res æraria, Plato

Μεταλλεύω, quæro, effodio, inquiro fodiendo, cauo, μεταμορφῶ,ἐρευνῶ,πολυπραγμονῶ, transfiguro. μεταλλευόμενα ἐκ γῆς,terræ metalla,Ariſtot.in Polit.

Μεταλλικὸς,οῦ,ὁ,metallicus.

Μέταλλον,ου,τὸ,metallum, vena, foſsio æris. μέταλλον ἁλὸς,ſalis metallum,id eſt,effoſsio, Herodot. μέταλλα τῶν ἀργυρείων,argenti fodinæ, Valla. μέταλλα χρυσᾶ,auri venæ.

Μεταλλουργὸς, οῦ,ὁ, qui in terræ viſceribus metalla ſcrutatur, Theophylact.

Μεταλμένος,ἐφαλλόμενος,inſiliens,& aggreſſus, Homer.

Μεταμάζιον, quod medium eſt inter vtraſque mãmas, Etym. μεταμάζιον στῆθος, Homer. i.μεταξὺ τῶν μαζῶν.

Μεταμανθάνω, oblita in memoriam reduco, transfero, me ad aliud diſcendum,muto ſententiam,inſtitutum. Ariſtoph.in Plut.ἀλλ' αὖ μεταμάθοις,id eſt, καταλείψας τοῦτο ἕτερον μάθοις.

Μεταμείβω,muto,tranſmuto,μεταλλάσσω, Actiu.Accuſ.

Μεταμέλει,pœnitet,Lucian.μετέμελεν αὐτῷ τῆς ὁδοῦ,cũ viæ pœnitebat. Ariſtoph. πρ.cum Datiuo ſolo, vbi videtur perſonale,οἶμαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν,hæc tibi puto pœnitentiam allatura. Plato in Apolog. οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕ-τως ἀπολογησαμένῳ,nõ me pœnitet huiuſce defẽſionis. μετέμελε τῷ ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον, pœnituit Ariſtonem dicti. μετέμελε τοῖς ἡμαρτηκόσι, Iſocrat. μεταμέλουσι τοῦ γήρως, ſenectutis eum ſuæ pœnitet, Gaza. μεταμελήσει τῷ καμβύσῃ, Cambyſes facti erit pœnitens, Herodot. οὐ γάρ σοι μεταμελήσει, non te pœnitebit. μήποτε μεταμελήσῃ σοι,&c. Plato in Epiſt. τῷ δ' ἐκ αὖ ὑμῶν μεταμελήσει, Iſocrat.

Μεταμέλεια,ας,ἡ,pœnitẽtia,mutatũ conſilium,μετάνοια, Dicitur propriè quum ſocordes in re peragẽda ſerò incipimus eſſe attenti, iam admoniti noſtris malis. μεταμέλεια dicitur à cura in melius mutandi. μεταμελείας ἐλαχίστας λαμβάνω,minimè pœnitenda committo, Thucyd.

Μεταμελέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, & Μεταμελέω,μ.ήσω, & Μεταμέλομαι,pœnitẽtia ducor, Depon.Genit.cum Datiuo. μεταμέλει μοι τοῦ δὲ τοῦ πράγματος, pœnitet me huius rei. & μετέμελέ μοι τῶνδε, horum me pœnitebat. μεταμέλειν πεπονθότας δεῖ,eos qui cladem acceperunt pœnitere eſt. μεταμελοῦμαι περὶ τῶν βελτιόνων, me pœnitet meliorũ, Phalar. in Epiſt. μετεμέλοντο οὐκ ἀναστάντες, eos pœnitebat quòd non diſceſsiſſent, Thucy. μεταμελούμενος ἐπὶ τῇ πορίσει χρημάτων Phalar.in Epiſt. εἰς τὸ μεταμελησόμενον προελθεῖν, in pœnitentiam proſerpere, Xenoph.

Μεταμελητικὸς,οῦ, quem pœnitet,ad pœnitendũ facilis.

Μεταμέλον,abſolutè,quum pœniteret. Iſocrat. τῶν αἰχμαλωτισθέντων αὐτοῖς μεταμέλον.

Μετάμελος,pœnitens,& pœnitentia, Thucyd.

Μεταμέμβλεμαι,μεταμέλομαι,pœnitudine ducor.

Μεταμήθεια,pœnitentia,μεταμέλεια.

*Μετάμιξις,εως,ἡ,μετὰ τροπὴν, Varin.

Μεταμίξ,mixtim.

Μεταμορφόω,μ.ώσω,π.ωκα,transformo, Actiu.Accuſat. vide μεταβάλλεσθαι,in Ammon.

Μεταμόρφωσις,εως,tranſformatio.

Μεταμπίσχομαι,tranſmuto habitum.

Μεταμφιάζομαι,veſtes muto. μεταμφιάσομαι πορφυρίδα, habitu permutato purpuram induam, Lucian. μεταμφιάσαι,mutato veſtes.

Μεταμφιζουσι,promouent.

Μεταμείβω,commuto.

Μεταμώλιος,ου,ὁ καὶ ἡ, ventoſus, vanus, irritus, μάταιος. τὸ μεταμώλιον exponitur apud Apoll. Rhod. τὸ μεταμελείας ἄξιον. Homer. Ody:β,μή μοι μεταμώλια πάντα γένηται,id eſt, μάταια,μὴ ὄντα.

Μεταμώνιος,ὁ καὶ ἡ,vanus,nullius frugis.

Μεταναγιγνώσκομαι, Sophocl.in Aiace.

Μετανάστης,ου,ὁ,incola. Heſiod.in Theog. πάντας δ' ἠμάτα πάντα ἑοὺς μεταναιέτας εἶδ:vbi vltima Doricè corripitur: nam Dores Accuſatiuos in ας omnes corripiunt.

Μεταναστάσιον ὕδωρ, aqua quæ de loco in locum tranſfertur, Nonnus.

Μετανάστασις,εως,ἡ,migratio,remigratio. μεταναστάσεις ποιοῦνται,ſolum vertunt,migrant, Lucian.

Μετανάστατος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui demigrat, Ocellus de vniuerſo.

Μεταναστεύω,& μεταναστεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι,tranſmigro,exilii cauſa ſolum verto, Bud.in Annot.poſter.

Μετανάστης,ου,ὁ,exul,pulſus patria, peregrinus, inquilinus,profugus,vagus,φυγὰς,μέτοικος, Iliad.τ. ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.

Μετανάστιος,idem quod μετανάστης, Nonn.

Μετανάστρια,ας,ἡ,vaga,profuga,in Epigram. σκοπέλων μετανάστρια πέρδιξ,perdix quę migras à ſcopulis & permutas id eſt,demigatrix.

Μεταναίσσομαι,tranſeo.

Μετανίσσω,exulo,pulſus ſum patria,Etym.

Μεταντλίζω,refundo in aliud vas.

Μετανίσσομαι,tranſeo.

Μετάνιπτρον, τὸ, poculum quod lotis manibus affertur.

Μετανίσεται,vadit, Apollon.Rhod.

Μετανίστημι,à ſedibus pello,ſolicito. μετανίστανται ἐπ' ἐκείνους,ad illos confugerunt.

Μετανίσταμαι

Μεταβίσαμαι,tranſeo ad,expellor, Thucyd.

Μετανοέω, μ. ήσω, π. ηκα, pœnitentiam ago, reſipiſco,ad mentem redeo. Neutr.abſolut.Significat aliquãdo muto ſententiam & retracto, me colligo, conuertor, & diuerſum ab eo quod prius exiſtimabam ſentio. Xenoph. ſtatim in principio lib. 1. παιδείας, quum dixiſſet facilius homini imperium habere in quoduis beluarum genus, quã in ipſos homines, ſubiungit,de Cyri præſtantia loquens, ἐκ τούτου δὴ ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, μὴ οὔτε τῶν ἀδυνάτων,οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ᾖ, τὸ ἀνθρώπων ἄρχειν, ἤν τις ἐπισταμένως τοῦτο πράττῃ.

Μετάνοια,ας,ἡ, pœnitentia, inconſtantia,reſipiſcentia, quum poſt factum ſapimus. μετάνοια ὀψίγονος, Nonn. Metanœa ſchema eſt (inquit P. Rutil. Lupus lib. 1.) quum ipſe ſe qui loquitur reprehendit, & id quod prius dixit ſententia poſteriori commutat.

Μέταξα,ης,ἡ, ſericum.

Μεταξὺ,inter,ἀνὰ μέσον,in medio,deinceps,interim,ſubinde,interim dum,interdum. Genit. vt μεταξὺ δὲ λέγοντος interdicendum. μεταξὺ λόγων, interim dũ loquimur. τὰ μεταξὺ τῶν ἰχθύων, media, Gaza. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνεταί τι, fit amborum medium, Plato νόμ. 3. Et cum Nominat. μεταξὺ λουόμενος,interea dum lauaretur. Aliquando cum Accuſat. μεταξὺ ὀπτώμενα, inter aſſandum. Et ſine caſu. Homer. Ili. α, πολλὰ μεταξὺ ἔρεσ, &c. φίλος ἢ ἐχθρὸς, ἢ μεταξὺ, amicus,vel inimicus,vel neuter, Ariſtot. in Rhetor. ὁ μεταξὺ, interiectus,mediocris. ὁ μεταξὺ χρόνος, Demoſth. τὸ μεταξὺ,intercapedo,diſcrimen, quod interiacet, interpoſitum. τὰ μεταξὺ,intermedia,interiecta,media, Idem.

Μεταξυλογία,ας,ἡ, oratio quæ leuiter & quaſi aliud agẽdo habetur.

Μεταξωτὸν,τὸ, ſericum communi lingua vocant Græci, quod & σηρικὸν,& σῆρα & μέταξαν, Itali ſetam, quæ à vermiculis netur ſcilicet.

Μεταπαιδεύω, doceo, Lucian. apud quem etiam pro dedoceo legitur.

Μεταπαύεσθαι, quieſcere, alternis quieſcere.

Μεταπαυσωλὴ, quies, reſpiratio.

Μεταπείθειν, diſſuadere, deducere, dimouere à ſententia, in cõtrariã ſententiã abducere, diſſuaſione à ſententia auertere. Itẽ perſuadere, in ſententiam ſuã adducere.

Μεταπείθεσθαι, dimoueri, deduci à ſententia. μεταπείσεται, adducetur, Ariſtoph.

Μεταπεισθῆναι,ου,τὸ, mutatio ſententiæ.

Μεταπειρῶμαι, vario, muto, Ariſtoph.

Μετάπειστος, mutationi perſuaſionis ſubiectus, diſſuadendus.

Μεταπέμπομαι,μ. ψομαι, π. μμαι, acceſſo, curo ad me vocandũ, euoco, mãdo vt aduehatur. Ariſtot. 2. Oeconomicorum. μεταπέμψασθαι ἐκ τῆς Ἑλλάδος σκάφη. Plato in Apol. οἱ τριάκοντα με μεταπεμψάμενοι με εἰς τὴν θόλον, &c. μεταπέμπομαι,ſum accerſitus, Apollon.

Μεταπεμπτέος, accerſendus.

Μετάπεμπτος,ου,ὁ, accerſitus, accitus, reuocatus. Ianus Laſcar. μετάπεμπτον σύμμαχον ἰέναι.

Μεταπέμπω,μ. ψω, π. μφα, accerſo, aduoco, accomodato accipio, reuoco, afferri iubeo, Actiu. Accuſat.

Μετάπεμψις,εως,ἡ, vocatio, aduocatio, μεταπομπή. Plato Epiſt. 7, ἐδεῖτο ἡμῶν τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν, nos orabat, ne nuntium remitteremus vocanti, ne vocationem prætermitteremus.

Μεταπηδάω, muto, Bud. Comment.

Μεταπηδάω,μ. ήσω, π. ηκα, tranſilio. Galen. εἰς τὰ πλάγια μεταπηδᾷν, in obliquum ſalire. Chryſoſt. de precatione, ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μεταπηδήσει, à turpiori vita reſiliit ad pietatem.

Μεταπίπτω, tranſeo, & degenero de vna ſpecie in aliam, hoc eſt, μεταβάλλομαι apud Galen. μεταπίπτει. Chryſoſt. εἰς ὄξος μεταπεσεῖν, in vappam tranſire & conuerti. Item tranſeo ad aliam vitæ conditionem. Antiph. ἐλπὶς ἐκ τῶν χειρῶν ... μεταπεσεῖν πολλάκις συμβαίνει. Item mutor. μεταπίπτειν εἰς ἀμφότερα, in vtranque partem mutari, Demoſth. τῶν πάλαι ... εἰς πατέρα καὶ υἱὸν μεταπίπτοντος. Nazanz. cum Spiritu in Patrem & Filium refundatur. Plato, εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ſi tres ſententiæ ex damnatoriis in abſolutorias mutatæ eſſent, i. ſi aliter cecidiſſet. Procl. τὰ μεγέθη μεταπίπτει κατὰ τὰ κλίματα, pro ratione climatum magnitudines euariant. Itẽ ſpe excido. Aeſchin. εἰ δὲ μιᾷ μόνον ψήφῳ μετέπεσεν, id eſt, ἀφήμαρτεν. Apud Iſocrat. in Euagora, pro mutari in meliorem voluntatem & laudabiliorem. & apud eundem, πρὸς φίλον. in deteriorem partem mutari, id eſt, labi, dilabi, & euerti affligiq;. Plato Epiſt. 7, χρόνῳ δὲ πολλῷ μετέπεσε τὰ τῶν τριάκοντα τε καὶ πᾶσα ἡ τότε πολιτεία, ſed non multò pòſt ſecuta eſt triginta principum euerſio, totáque reſpublica mutata eſt.

Μετάπιστις, fide interpoſita.

Μεταπλασμὸς, figura, quum vltima dictionis ſyllaba in eodem caſu mutatur. vt ἀλκὶ, pro ἀλκῇ. Vocatur & in genere metaplaſmus, quum quouis modo aliquid in dictione mutatur poetica licẽtia prę̄ter communem vſum.

Μεταπλάττω, tranſmuto, traſformo, trãsfiguro. μεταπλάττειν, pro eodem, μεταπλάττειν ποιήσαι, apud Lucia. ἐν ἀλκυόνι.

Μεταπλασθέντες,οἱ, ex hominibus dii facti.

Μεταποιέομαι,μ. ήσομαι, π. ημαι, vẽdico, curo, ſtudeo, Genit. μεταποιοῦμαι τοῦ σώζεσθαι, ſaluti conſulo, Phalaris in Epiſtolis. Et Accuſat. Nazanzen. μεταποιοῦμαι τὴν γέννησιν, priorem generationem immuto. χριστὸν ἐνεδυσάμην, χριστὸν μεταπεποίημαι τῷ βαπτίσματι, Chriſtum indui, Chriſtum baptiſmate acquiſiui, Idem. ἀφ' ἧς ἡμέρας μεταποιῶ, πάντες εἶχαν οἱ παλαιοὶ χαρακτῆρες, &c. idem Nazanz.

Μεταποιέω,μ. ήσω, π. ηκα, trãſmuto, corrigo, trãſmoueo, vario, commuto, Actiu. Accuſat.

Μεταποίησις,εως,ἡ, mutatio in melius. συνθήκης μεταποίησις, fœderis commutatio, Nazanz.

Μεταποιητὴς,οῦ,ὁ, tranſlator, tranſmutator.

Μεταπομπὴ,ῆς,ἡ, vocatio, μετάπεμψις. Plato Epiſt. 7, ... πρεσβείας μεταπομπῆς.

Μεταπόντιον, Italiæ vrbs: à quodam Metaponto ſic nũcupata, Etym.

*Μεταπορθύσαι, ἐπελθεῖν, μετελθεῖν, Varin.

Μεταπορισμὸς,ἡ, commutatio ſtatus pororum, ſiue corporis meatuum, quod μετασχηματισμὸν τῶν πόρων dixit Plutarchus.

Μεταπράσεις,αἱ, demolitiones ædium & quaſi refectiones. Strabo lib. 5. ſic interpretatur, καὶ γὰρ αἱ μεταπράσεις, ἑκούσιοί τινες συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἕτερα ἐξ ἑτέρων, id eſt, voluntaria eſt deiectio ædificiorum, dum pro libito ea diruuntur, & in aliam faciem cõmutata reædificantur. Horatius vim verbi expreſſit, Diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis.

Μεταπρέπω, διαπρέπω, ἐκπρέπω, excello, διαλάμπω, Iliad. ζ, βόεσσι μεταπρέπει, inter boues excellit, Apollon. 2. πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι εἶδός τ' ἠδὲ βίην, præſtabat omnibus iuuenibus forma & virtute, id eſt, διέπρεπε ἐνδοξότατος ἦν. Heſiod. μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι, præſtat ipſis congregatis & præcellit. Idem πᾶσι μεταπρέπει ἰδμοσύνῃσι, omnes ſuperat ſcientia.

*Μεταπροσεγκλίζω, curam gero, conuerto, attentum reddo, ἐπιστρέφω, Heſych.

Μεταπτάμενος, tranſuolans, in Epigr.

Μετάπτωσις, varietas, mutatio in vtranque partem, interuentus, euentus, & degeneratio, mutatióque à ſpecie in ſpeciem, Galeno.

Μεταπύργιον,ου,τὸ, ſpatium inter turres, Vallæ interturrium. τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον λέγεται, qua in ſignificatione ſæpe licet reperire apud Thucyd.

Μεταρίθμιος,ὁ, numeratus, adſcriptus, Apoll.

Μεταρρέω,μ. εύσω, π. ευκα, meo. τὸ μεταπίπτω, Neut. Abſol.

Μεταρρίπτω, perturbo.

Μεταῤῥυθμίζω,retraho,traduco,transformo,Ariſtot. 10.Ethicor.

Μεταῤῥυθμίζω,μ.ίσω,π.ικα,adapto.Actiu.

Μεταῤῥύθμισις,εως,ἡ,adaptatio.

Μέταρσιν δέχεται,transferri poteſt, Gaza ex Theophr.

Μεταρσιολεσχεῖν,de rebus futilibus & nihili anxiè diſquirere,veluti de fumi vmbra,apud Ariſtophan.

Μεταρσιολεσχία,ας,ἡ, loquela,ſublime genus diſputandi.

Μετάρσιος,ὁ,ἡ,sublimis. Philo de mundo,πρὸς τὴν μετάρσιον χώραν, &c. ad ſublimem regionem. Ocellus,τὸ μετάρσιον vocat quod eſt inter cælum & terram, his verbis, λέγω δὲ μέσον τῶ κόσμου,χωρίον, ὅπερ,τὸ μεταξὺ τούτων,ὃ δὴ μετάρσιον καὶ ἀέριον ὀνομάζεται. μετάρσιαι νῆες, exteriores naues, Herodotus.

Μεταρσιωθεὶς,ὁ,ſublimatus,in aerem elatus. μεταρσιωθὴν φέρεσθαι,in ſublime ferri,Herodot.

Μετασκευάζομαι,habitũ muto,vitæ genus muto,in alias ſedes migro, & quaſi vaſa tranſfero, vt qui ſedes mutãt, Budæus Commentar. πρὸς τὸ ἄνω μετασκευαζόμενοι, Nazanz. ad ſuperiorem tranſmutati modum,ſic Interpres.

Μετασκευάζω,μ.άσω,π.κα, tranſmuto, mutando formo. Actiu. Accuſ. τὴν πόλιν εἰς τὰς πρόσθεν αὐτῶν μετασκευασάμενοι, Ariſtid.

Μετασπώμενος,perſequens,inſectans,attrahens.

Μ ...,ἐπιδραμὼν,accurrens,Odyſſ.ξ,ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν,&c.inſecutus,καταλαβών.

Μεταστάσαι,αἱ,mediæ.

Μετάστασις,εως,ἡ,trãſmutatio,trãſit⁹,digreſsio,migratio diſceſs⁹,deceſſus,ſtat⁹,mutatio. μετάστασις ἐκ στάσεως, ex ſeditione ſecutus ſtatus, Thucyd,μετάστασις ῥάων,facilior cõditio. μετάστασιν αἰσχυνόμενος, verecundiæ ſibi adſcribens ab opinione diſcedere. Lucia.ἡ ἐκ βίου μετάστασις, è vita migratio. Plato pro ſedis mutatione, Epiſt.7, δίωνα δὲ ἤξειν δὴ αἰτιᾶσθαι μὴ φυγὴν ἀυτῷ γεγονέναι τότε,μετάστασιν δὲ,non exiliũ ſibi cõtigiſſe, ſed relegationem. tamen etiam pro exilio capitur.μετάστασιν εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτῷ γίγνεσθαι διὰ βίου, in vicina ciuitate per totam vitam exulare, Plato νόμ.θ. Metaſtaſin(inquit Roman. Aquila) quidam inter figuras nominant, quum rem à nobis aliò tranſmouemus in aliqua parte orationis: non ita vt ibi cauſam conſtituamus:alioqui iam non figura erit,ſed ſpecies quædam ei⁹ ſtatus,quẽ qualitatis aut ex accidẽti appellant,ſecũdum Hermagoram. Metaſtaſis eſt vel metabaſis,inquit Iulius Ruf. quum à perſona ad perſonam tranſitum facimus, ratione aliqua vel affectu. Hæc figura dicitur variatio, aut tranſitus. vide in Μετάβασις ſuprà.

Μεταστατέον,migrandum eſt.

Μεταστατικὴ,ἡ ἀντίθεσις,Hermog. deriuatio criminis ſeu remotio.

Μεταστείχω,adeo,Accuſat. Euripid.μεταστείχομαι.

Μεταστέλλομαι,μ.ελοῦμαι,π.αλμαι,acceſſo, tranſmitto, deporto,Accuſat.Lucian.de Luctu,ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταστειλώμεθα.vt à vobis cibaria mutuemur.Idem ibidem, μεταστελλόμενοί τινα ...,i. accerſendum curantes.

Μεταστένω,μ.ενῶ,π.ηκα,ſuſpiro. μετέστενον ἄτην, Home.erroris me pœnitebat,μετεμελόμην.

Μετάστηθι,traduc teipſum.vide μεθίστημι.

Μεταστῆσον,ου,τὸ,interſtitium.

Μεταστοιχεῖ,in ordine:ἐπὶ στοῖχον,καὶ τάξιν τινά.

Μεταστοιχειῶ,transformo,reformo.

Μεταστοναχίζομαι,me pœnitet. Heſiod. ἦ που πολλὰ μεταστοναχίζετ' ὀπίσσω λὴν ἄτην ἀχέων, certè multum ingemiſcebat poſtea.

Μεταστρατοπεδεύομαι. μ.εύσομαι, π.ευμαι, caſtrametor, caſtra pono,Depon.abſol.

Μεταστρατοπεδεύω,caſtra muto, Plutarc.in Apophtheg. Laconum.

Μεταστρέφομαι,ἐντρέπω,identidem reſpecto,me conuerto. Plato lib.1.de Republica. ἐγὼ μεταστραφεὶς καὶ ἑώρων, id eſt,conuerſus ſum,id eſt,retro aſpexi.μεταστραφῆναι,cõuerſum fuiſſe,μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας,ἔφη, Xenoph. lib.2. Pædiæ,conuerſus ad manipulares dixit.

Μεταστρεφθεὶς,dans terga, Homer.

Μεταστρέφω,μ.έψω,π.αφα,conuerto, muto, auerto, μεταβάλλω,reuerto,voluo,inuerto,verſo,circũago. Actiu.Accuſat.μεταστρέψω νόον,Apollon.ſententiam muto.

Μεταστροφὴ,ῆς,ἡ,conuerſio,in Epigram.

Μετασύγκρισις,ἡ, Celius euocationem humorum vocat. methodicæ ſectæ Medicorum dictio, qua excluſionem, repulſumq́ue ex alto materiei indicabant.

Μετασυγκριτικὸν φάρμακον, pharmacum quod ex alto euocat humores, extrahit,atq; aliò trãsfert:cuius vim Dioſcorid.declarat inquiens,ὅπου δεῖ τι ἐκ βάθους ἑλκύσαι,ἢ μετασυγκρῖναι.

Μετασχεῖν,apprehendere,participem eſſe, Genit.

Μετασχηματίζω, transfiguro, in aliam figuram traduco, transformo, immuto,perſonã transfero in,per figuram transfero.

Μετασχηματισμὸς,οῦ,ὁ,transfiguratio,μετασχηματισμὸς,μετασχηματισμὸς,vt σπῖς,ἴδος,pro ὄψ,ἐπός.

Μετατάττομαι,μ.άξομαι,π.αγμαι,&

Μετατάττω,ordinem muto,tranſcribo,μεταγράφω,Bud. in Annotat.μετατάττομαι πρὸς αὐτούς, ad eos deficio, ad eos tranſeo.

Μεταταῦτα, poſtea,deinceps,μετὰ ταῦτα.τὰ μεταταῦτα,De moſthen.μεταταῦτα ὡς,poſtea quàm.

Μετατίθεμαι,&

Μετατίθημι,μ.ήσω,π.εικα, tranſpono, muto ſententiam & retracto,reuoco,μεταγνῶ.μεταβουλεύομαι. Xenophon,ἀλλὰ μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἴ τι ἔξεστι. Plato de Republica libro primo,ἀλλὰ μεταθώμεθα,id eſt, ſententiam mutemus, & corrigamus. Et muto, transfero, commuto, vnum pro altero pono vel dico. Demoſthen.ξενίας καὶ φιλίας τῇ μιαρίᾳ μετατιθέμενος τὰ ὀνόματα.μετατίθημι πρὸς ... τὰ ὀνόματα,pro inuentorum varietate mutãs nomina, Aphthon. μετατεθεὶς,tranſmutatus, defunctus, qui migrauit. Item transfero ab vno ad alium, vt μεταθεῖναι τὴν βασιλείαν.

Μετατρέπομαι,μ.ψομαι,π.αμμαι,ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, rationem habeo, reſpicio, curo, aduerto, ἐπιστρέφομαι,φροντίζω. Genit. Homer. Iliad.α, οὐ σὺ μετατρέπῃ,οὐδ' ἀλεγίζεις. Itẽ me conuerto,Ibidem,Πηλείων δ' Ἀχιλεὺς μετὰ δ' ἐτράπετ' αὐτίκ' ἰὼν,id eſt,ſe conuertit,ἐπεστράφη.

Μετατρέφομαι,alor inter, Datiuo .Apollon.2, κουρίζων μετέτρεφεν' ἰδμοσι. μετετράφη αἰτωλοῖς,inter AEtolos educatus eſt , Idem Apollon.

Μετατροπὴ,cura,animaduertentia.

Μετάτροπος,mutabilis,mobilis,verſatilis, qui transferri aliò poteſt, vt libro tertio Epigram. αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῖο ἔβη,id eſt, rediens & redux. Ariſtophan. in Pace, μετάτροπος αὖθις,ἀντὶ τῶ ἐγκρατής,μεταβληθεῖσα.& μετάτροποι ἦθος apud Nonnum,& ἤθη μετάτροπα,mores verſatiles,& ſedes mobilis. Heſiod.in Theog. ἀγρόμενοι μετάτροπα ἔργα τελοῦσιν,id eſt,res in integrum reſtituunt.ἔτι σοι μετάτροπα ταῦτ' ... ἔργον,Euripid.hæ res ſunt tibi adhuc integræ.

Μετάτυπωσις,ἡ, dicitur apud veteres, quando diuerſa nomina pro compoſito capiũtur, vt apud Theocritum, δρυὸς ἄχερ,pro ἀχερόδρυα. Et Sophocl.dixit,τέλη λύει φερομένῳ,pro λυσιτελεῖ.vocatur & alio nomine διάλυσις.

Μεταυδάω,verba facio, Homer.Odyſſ.α,τοῖσι δὲ ἀθανάτοισι μετηύδα,pro ἐν αὐτοῖς εἶπε. Et Odyſſ.η,φαιήκεσσι μετηύδα,inter Phæaces loquebatur. Apollonius ſecundo,τοῖον ἔπος παίεσσι μετηύδα. Idem aliter ibidem, αὐτὰρ ὃ τὸν γε ἐπιμειλιχίοισι ... μετηύδα.

Μεταυτίκα,mox.

Μέταυλος,locus ſordidior,pro volucribus & Gallinis. Item medianum oſtium inter binas aulas, teſte AElio Dionyſ.quod & μέσαυλος.

Μεταύριον,perendie.

Μεταφρένια,τὰ,interſcapilia.

Μεταφέρω,μ.μετοίσω,π.μετενήνοχα,trãsfero,diuerto,traduco,

duco. μετιώνϲκειν ποιῶμαι, vſus eſt verbo tranſlatitio. Acti. Accuſ. μετιώνϲκειν εἰπὼν, quodam in diuerticulo dixit. μεταφέρων εἴπῃ, per metaphoram dixerit.

Μεταφημι, interloquor. μετέφη τοῖσδι, i. ἐν αὐτοῖς εἶπεν, ἰδὲ μετέφη, Homer. Iliad.

Μεταφορά, ᾶς, ἡ, tráſlatio, tropus, quo rem aliquã nõ ꝓprio, ſed alieno vocabulo propter ſimilitudinẽ vocam⁹.

*Μεταφόρητος, tráſlatitius, tráſlatilis Hermol. Ariſtot. in 4. περὶ ἀρχῶν, vel Phyſicæ auſcultat. διὰ γὰρ τὸ ἀλγεῖν τόπος μεταφέροντες.

Μεταφράζομαι, pòſt delibero. Iliad. α. ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, de his in poſterum conſultabimus, περὶ τούτων καὶ ἐν ὑστέρῳ βουλευσόμεθα.

Μεταφράζω, μ. άσω, π. ακα, interpretor, transfero, peruerto ſententiam. Actiu. Bud. Com. μεταφράζειν εἰς τὴν τῶν ῥωμαίων φωνὴν, in linguam Latinam vertere.

Μετάφρασις, tranſlatio, interpretatio.

Μετάφρενον, ου, τὸ, dorſum, ſcapula. Eſt autem pars illa à collo ad cinctum protenſa: aut verius, quod à tergo præcordiis obiectum eſt: nam in auerſa corporis parte hic ſitus eſt τῶν φρενῶν, quæ quidem hepati iuxta Homer. adhærent. ὁ μεταξὺ τῶν ὤμων τόπος. Idem Iliad. ε. αὐχένα, δὲ μετάφρενον, ἠδὲ καὶ ὤμω τοῖξε. vide in dictione φρὴν.

Μεταφύομαι, transformor, Plato in Tim.

Μεταφυτεία, ας, ἡ, tranſplantatio, ſedis mutatio.

Μεταφυτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, tranſplanto. Neutr. Accuſ. μεταφυτεύω χώραν.

Μεταφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, vociferor, alloquor. Apoll. 2. Argo. καὶ ἱεμένοισι μετεφώνεεν ἀκουέμεν. & lib. eodem cũ Datiuo, μετεφώνει ἱεμένοισιν, inter eos cupientes audire narrabat. Idem lib. 1. τοῖον ἔπος μετεφώνει, tale verbum dicebat.

Μεταχειρίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, impello, amoueo, immuto, interuerto, tracto. Vnde pro adminiſtro ponitur, aggredior, & rego, gero. Plutarch. καὶ δεῖ γε ἐλθεῖν σε νῦν ἀδελφὸν μεταχειρίζῃ τὰς ἐξ ἀρχῆς περὶ βασιλέα ἐπιθυμίας. & Xenoph. ὅσοι τὸ σῶμα ὅπως βούλονται μεταχειρίζονται, i. moderatur ſuo arbitrio. μεταχειρίσασθαι μεγίστας ἀρχὰς, ſummis magiſtratibus eſt functus, Plato in Tim. Itẽ pro manibus tracto, in manus ſumo, manu attrecto, vulnus tracto, manu medicor, Lyſ. Plato μεταχειρίζεσθαι τὸν ἀδικοῦντα dixit, pro in eum animaduertere. μεταχειρίζεσθαι τὸ σῶμα, verbum eſt funebre, Iſæo. Actiu. Accuſ. vel Datiuo, Bud. Com.

Μεταχειρίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem, tracto, οἰκονομῶ.

Μεταχείριος, qui inter manus tractatur & tenetur. μεταχείριον ὕδωρ, aqua quæ adminiſtratur, Nonnus.

*Μεταχειρισμὸς videtur etiam accipi pro retractatione & emendatione ſui errati, apud OEcumen. in Acta.

Μεταχείρισις, εως, ἡ, tractio, aggreſſio.

Μεταχθόνιος χιτὼν, terreſtris tunica, Nonnus.

Μετάχοιρα, ή, ſues ſerotini, ſerò naſcentes.

Μετάχοιρον, metachœrum. vocatur hoc nomine fœtus ſuis, qui ſit in vtero læſus. Gaza porcellũ interpretatur cap. 6. lib. 2. de gen. Anim. Ariſtot. μετάχοιρα ἐν ὑσὶ, porci deprauati in genere ſuum, quos poſthumos vocat Gaza apud Ariſtot lib. 5. Anim.

Μεταχρόνιος, ſerus, diuturnus, poſt tempus aliquod vadens. Apoll. 2. Arg. ἀϊσσουσιν ἄλλυδις ἄλλῃ... μεταχρονίη πτερύγεσσι. vbi etiam μεταχθονίη legitur, i. μετέωρος, inquit Interp. Ibidem, ὑψοῦ δὲ μεταχρονίη πεφόρητο. vbi etiam μεταχθονίη legit Interpr. pro ſublimi. Heſiod. de Harpyis, ὠκείῃς πτερύγεσσι, μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, ἀντὶ τοῦ ὑψηλαὶ, ὑπὸ πτερύγων καὶ τὸν ἀέρα, ὑψηλαὶ χρόνον ἔπτοντο.

Μεταχρωματίζειν, transfigurare, aliter colorare.

Μεταχωρέω, ῶ, ſecedo, tranſeo in alias partes, digredior, vagor, aliò tranſeo, μεθίσταμαι, abſcedo, Thucyd.

Μεταχώρησις, ſeceſſio.

Μεταψαίρων, transferens.

*Μεταψαλάσσειν, μετατιθέναι, Heſych.

*Μεταψέφω, μεταβουλεύομαι, Varin.

*Μεταψηφίζω, quod vni decretum eſt in alium transfero: vt quũ prouincia ab vno imperatore ad alium transfertur, Bud. Com.

Μετεγγράφω, inſcribo.

Μετέγνων, pœnitentia ductus ſum. μετεγνωκὼς, pœnitentia ductus, pœnitens: à μεταγινώσκω.

Μετέδοξε, conſilium mutatum eſt. vide in μεταδοκεῖ.

Μετεῖπον, inter aliquos dixit, Odyſſ. ξ. τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, inter eos locutus eſt, ἐν αὐτοῖς εἶπε.

Μετείληφα, accepi, ſum particeps: à μεταλαμβάνω.

Μέτειμι, aggredior, accedo, aduenio, ἐρευνάζω, inquiro, ἀνακρίνω. Lucian. in Cauc. ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, iam ad ignem venio ſeu tranſeo, i. ad crimen de igne. Ariſtoph. πφ. cum Accuſat. ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτὸν, adeo ſeu adibo eum: ſignificat enim vtrunque. Idem ibidem, ὅθεν δ' ἀπέλιπόν με τοῦ λόγου, μέτειμι, eo ſermonis, vnde me auo caſti, redeo. μέτει πάλιν, Sophocl. accedes rurſus. Aliquandò μέτειμι, idem quod vlciſcor: vt μέτειμι ἀδελφοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδίκως φόνευ ἢ δίκῃ.

Μέτειμι, interſum, συνεῖμι. Iliad. δ. συνεστήξειν μετεῖναι, i. συναριθμεῖσθαι, annumerari. & Iliad. ι. ἐν αὖ ζυγοῖς ποτὶ μέσον, i. ἐν ὁποτέροις εἶη, inter vtros verſetur. Et Iliad. γ. οἷς δ' ὁ γέρων μετῆεν, interſit, ἐν οἷς ὁ γέρων παρῇ, pro μετῇ. μέτεστι μοι, ad me pertinebat, Herodotus. μετῆν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμίας, eis nullum ius aſſequendi magiſtratus erat, Ariſtotel. 2. Politicor. μετὸν αὐτοῖς κτᾶσθαι, Sophoc. i. μετουσία. Cum Genitiuo Euripid. in Medea, ἢ χρὴ μετεῖναι τῶν δὲ τῶν βουλευμάτων. μετεῖναί μοι τῆς ἀρχῆς, mihi eſſe participationem imperii. τὸ ἴσον μετεῖναι πᾶσι ἀνθρώποις πόλεσι, participare omnibus ciuitatibus, Thucydid. μετὸν τῆς χώρας Αἰολεῦσι, ius eſt AEolibus in regionem. μετὸν σφι, ad ipſos pertinens. Thucydid. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, Epidamno tanquam ad eos nihil pertinente. μετὸν οὐδὲν τούτων θεοῖς ἐροῦμεν, nullius deos horum dicemus participes, Plato νόμ.

Μετεὶς τὴν γνώμην, repudians ſentẽtiam, Herodot. μετεὶς τὴν στρατιὴν, intermittens expeditionem, Idem. μετεὶς τὴν τυραννίδα, immutans tyrannidem, Idẽ. μετεὶς περσίδα γλῶσσαν, Perſica lingua vtens, Idem. μετέντας ἡμέας μουναρχίην, nos deiectores monarchiæ, idem Herodot.

Μετεισδύω εἰς ἄλλο, aliò tranſeo.

Μετείω, idem quod μέτειμι, aggredior, accedo, inquiro.

Μετεκβαίνω, tranſcendo, migro. μετεκβαίνεσκε ἐκ τοῦ ἅρματος ἐς ἁρμάμαξαν, tranſcendebat è curru in eſſedum, Herodot. μετεκβὰς, tranſcendens.

Μετεκβιβάζω, in aliud impono, tranſpono, Thucydid.

Μετεκδίδωμι, recipio.

Μετεκδύομαι, exuo. μετεκδύσασθαι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, Plutarc.

Μετέκιον, adti. vide ἴκιον.

Μετεμβαίνω, conſcendo. Plutarc. μετεμβὰς εἰς μονήρη...

*Μετεμφυτεύω, μεταφυτεύω, Heſych.

Μετέμφυτος, ὁ καὶ ἡ, inſitus, in Epigram.

Μετεμψυχόω, ῶ, animam traduco.

Μετεμψύχωσις, animæ ex alio in aliud corpus tranſmigratio, quam aſſerit Pythagoras.

*Μετενεγκεῖν, μεταφορεῖν, transferre.

Μετενεχθεὶς, translatus.

Μετενσωμάτωσις, εως, ἡ, in diuerſas corporum ſpecies migratio: de qua Plato lib. 10. de Legi.

Μετεξαιρέω, transfero ſubinde.

Μετεξέτεροι, quidam, nonnulli. Herodianus, οἱ δὲ μετεξέτεροι αὐτῶν, οἱ μὲν πρὸς κύβους, οἱ δὲ πρὸς ὕπνον ἐτράποντο. μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi dii, Herodot. μετεξέτεραι, nonnullæ, Idẽ.

Μετέπειτα, poſtea, μετὰ ταῦτα. Odyſſ. ξ. ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα. Plato Epiſt. 8. τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατεχρήσατο, poſtea dono tyrannis abuſa eſt. ἐς τὸ μετέπειτα, in futurum.

Μετέπεσε, decidit: à μεταπίπτω.

Μετερᾶς, αντος, τὸ, elutrians.

Μέτερος, pro μέτριος, AEolicè, moderatus, Etym.

*Μετέρρευσε, μεθηρμοσμένη, μετεσχηματισμένη, Varin.

Μετέρχομαι, prætereo, tento, appeto, quæro, conſequi ſtudeo, capeſſo, ſector, tracto, lego, narro, acceſſo, accedo, adduco, traduco, ſupplicium de aliquo ſumo, animaduerto in aliquem. Depon. Accuſ. Aphthonius, τὰ ἁμαρτήματα τῶν παίδων μετέρχονται, puerorum peccata vindicant, puniunt. δίκας μετέρχονται, Ariſtid. i. διώκουσι. μετελθεῖν τίσιας Ὀροίτεα, Herodot. Orœtem vltio excepit, vindicta perſecuta eſt Orœtem. μετελθεῖν κόμπους, reprimas faſtum, vlciſcaris. μετελθεῖν γάμους ἐκείνης ὑβρισθέντας, Euripid. ſumere vindictam de, &c. τοῦ χρυσοῦ τὸν ἱερὸν μετέρχομαι, in Epigr. μετελθεῖν αὐτοῦ, ſunt puniendi, Lucian. μετελθὼν, inuadens, reprimens, vltus: aliquando luſtrans & obediens, Hom. μετελθεῖν τὴν ἐλευθερίαν, libertatem tueri, i. ἀνασώζεσθαι, Thucydid. μετελθεῖν τὰ ἐγκλήματα, obiecta refellere, Idem. πάλιν μετελεύσομαι, i. πρὸς πάλιν ἀπελεύσομαι, Homerus. μετελεύσομαι ἄλλους, adibo ad alios, Lucian. μουσέων δῶρα μετέρχεο, ad dona muſarum te transfer, in Epigram. μετελθὼν δεῖ τὰ κουφότερα, Alcidamas, i. accedens & tranſiens. μέτελθε, quære. Laſcar. οἱ δ' ἀφνειοῖσιν μέτελθε κράτη, μετελθεῖν δέρας, quæſierunt pellem, Euripid. μετῆλθόν σε, te acceſſiui, Idē. μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθῆ εἰπεῖν, ego te adiens obſecro vt verum dicas, Herodot. μετέρχεαί με λιτῇσιν εἰπεῖν, &c. precibus mecum agis vt dicam. μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, à rebus ad viros deductus ſeu tranſiens, Lucianus.

Μετέσχον, aſſecutus ſum.

Μετέσομαι, intereo. ἴσος πᾶσιν μετέσσομαι, ἅμα τοῖς ἴσοισιν ἔσομαι, Homer. Iliad. Idem ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ero inter. Et Iliad. βρὺ γὰρ πανταχοῦ μετέσσεται, intercedet. à μέτειμι.

Μέτεστι, impersonaliter ab eodē, adeſt, eſt mihi copia vel ius, vel participatio. μέτεστί μοι τοῦδε ἢ τῆσδε. μέτεστι τούτῳ χρημάτων καὶ ἱερῶν, hic omnia iura ciuitatis habet, Demoſth. Iſocrat. ἐκείνων τοῖς φαύλοις μέτεστι, pro οἱ φαῦλοι μετέχουσι. Idē cum Nominatiuo, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι, virtutis nulla eſt cōmunicatio cum improbis, Plato in Apolog. Socrat. τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεστι, talium ſum ignarus, à talibus ſum alienus. Ariſtoph. in Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου, quotquot ſunt probitatis participes. μέτεστί μοι πατρίδος, ſum patriæ particeps, Idem. τί μετεστί μοι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων; quid mihi commune eſt cum Alexandri connubiis? Euripid. μέτεστί μοι πλεῖον τῆς χώρας, plus regionis poſsideo. μέτεστί σοι ἐν ἀνθρώποις λόγου, dignus es cuius ratio habeatur inter homines, Euripid. οὐ μέτεστί σοι τούτου, hoc poſsidere non potes, Hermog. εἰ δ' ἐπὶ κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι, Euripid. te tua de filia ſi quid mouent oracula, ſi tua intereſt, ſi ad te pertinent, ſi te attingunt. μέτεστι αὐτῷ τῆς δειλίας, ignauiæ eſt particeps, Plato νόμ. 1. μέτεστιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος, Euripid. eſtis participes eorū quæ facta ſunt & conſortes. εἰ μετῆν τιμῆς τούτῳ, ſi hic eſſet particeps honoris.

Μετεύχομαι, opto, Euripid.

Μετέφην, dicebam inter. Cum Datiuo, Homer. Iliad. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη, i. ἐν αὐτοῖς εἶπεν ἐν μέσῳ γενόμενος.

Μετέχω, cum aliquo habeo, particeps ſum, participo. Neutr. Genit. μετέχω σοφίας, aliquid habeo ipſiſsitatis. μετέχω τῶν δικαίων, iuſta mihi accommodantur. μετέχω τῶν ἀμφοτέρων, vtriuſque conſortium habeo, Thucyd. μετέχειν τῆς ζωῆς, præditum vita eſſe, & beneficio vitæ vti. μετέχων τοῦ θεοῦ, aliquid diuini habens. μετέχειν φόνου, cædis eſſe participem, Herodot. Additur etiam Datiuus. Plato in Epiſt. ἵνα δὴ μετέχοι τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς, vt factorum particeps cum ipſis eſſet. μετέχω σοι τούτου, huius rei ſum tecum particeps, in Epiſt. Philip. apud Demoſth. Cum Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, ὅπως ἂν μετέχῃ τοῦδε τοῦ πλείονος μέρος, vt partem capiat. Ibidem, οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί, nō enim mecum in partem verberum æqualem veniebas. μετέχω τὸ μέρος, ſum particeps, Demoſthen. μετέχειν μοῖραν poſsidere partem, Herodot. μετέχοντες μοίρας τιμῶν, honorum participes, Idem. μετέχω πλεῖον, Plato νόμ. 6. μετέχειν τῶν κοινωνεῖν τοῖς μετέχουσι, cōmunicari his qui ſunt participes, Porphyrius.

Μετέωρον, τὸ, faſtigium.

Μετεωρίζομαι, πέτομαι, volito, ſublimis efferor, me effero, ſum ſuſpenſus. μετεωρίζομαι σῶμα, Alexand. Aphr. dicitur pro vultu ſublimi ſuſpenſóque corpore incedo. μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, in altum euectus, Thucyd.

Μετεωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, eleuo, attollo, in ſublime traho, iacto. Ponitur interdum abſolute, ἀντὶ τοῦ μετέωρος φέρομαι, & ſublime peto, Bud. Com. μετεωρισθεῖσα εἰς πέλαγος, in altum ſublata, Philoſtrat. Eſt item μετεωρίζειν, ad defectionem excitare, ſeu ad ſpem rerum nouarum, Polyb. in 5. πολλοὺς ἐμετεώριζε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων.

Μετεωρισμὸς, οῦ, ὁ, ſublimitas, ſummitas.

Μετεωροθῆραι ex accipitrum ſunt genere, qui prædam in ſublimi petunt, Bud. Com. Ariſtot. 9. Animal. μετεωροθήρας εἷς ἱέραξ, vnus accipiter ex ſublimipetis.

Μετεωροκοπεῖν, latiori parte remi fruſtra aquā percutere.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus ſublimibus & cæleſtibus nugatur, philoſophus faſtu præditus, & verborum inſolentia vtens Luciano, Bud. Com.

Μετεωρολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſydero, commentor & ſcribo de ſublimibus. Neutr. abſol.

Μετεωρολογία, ας, ἡ, ſermo de rebus ſublimibus. olim in bonam partem accipiebatur, vt ἀδολεσχία, licet poſtea in loquacitatis & vanitatis ſignificationem venerit.

Μετεωρολογικὸς, οῦ, in rebus ſublimibus curioſus.

Μετεωροπολῶ, cæleſtia contemplor.

Μετεωρόπορος, vt ἀεροπόρος Baſil. μάτην λογισμοῖς ἔχει μετεωροπόρους, elatos vel inania ſectantes.

Μετέωρος, ὁ καὶ ἡ, ſublimis, elatus, tumidus, ſuſpenſus, erectus animo, i. nondum fixo, ſed ex euentu conſulturus, penſilis Gazæ. ἀπὸ τῆς αἰώρας, vel vtrunque ἀπὸ τοῦ ἀείρω, quod eſt eleuo, ſuſpendo: ad multa refertur. μετέωροι enim aliquando ſunt, qui in alto nauigant, vt μετέωρος πλεῖν, Syneſ. pro litora non legere, ſed in altum prouehi, vt Cicero: aut velis in altum datis, vt Liuius. μετέωρος ναῦς ὁρμοῦσα, nauis aliquantum procul à litore ad anchoras ſtans, Thucyd. μετέωροι νῆες, naues altum tenentes, altum capeſſentes. μετέωροι ὥρμουν, i. ἐπ' ἀγκυρῶν, in anchoris excubabant, Thucyd. Hinc tranſlatione ſumpta Plutarch. de Græcia cōmota & perturbata, ἡ δ' ὅλη, inquit, Ἑλλὰς ἦν ἐπ' ἄκρας, ἦν μετέωρος ὅλη. Aliquando idem quod Latinis incertum, ſuſpenſum. Demoſth. ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων. Vnde μετέωρος δίκη, cuius iudicium adhuc eſt ſuſpenſum, lis pendens. Hermog. μετεώρου τῆς δίκης οὔσης, antequā cauſa ageretur. μετέωρος ἀρχή, Herodian. dicitur quum imperium adhuc controuerſum eſt, & in nullo reſidet. & μετέωρα πράγματα, quæ in expectatione ſunt, Demoſth. Ariſtoph. νεφ. ἀὴρ ὃς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον, aer qui contines & vehis terram penſilem. Aliquando pro erecto & intento. Lucian. οὐ γὰρ ἐφ' ἱκανὸν τὸ στρατόπεδον εἶναι χάριν ἦ ἄγνωστα πάντα. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, è loco ſuperiore, Thucyd. μετέωρα τῆς πόλεως, vrbis ſuperiora. Aliquando ἐπιπόλαιον ſignificat, Theophr. aliquando leuis. item ſerus, poſt tempus, non in tempore adueniens, μεταχρόνιος, Etym. μετέωρα etiam ſunt, quæ fiunt circa locum aſtris vicinū, de quo Ariſtotelis μετεωρολογικά, Bud. Com. μετέωρος etiam dicitur defectionem circumſpectans apud Polybium.

Μετεωροσκοπική, ars eſt aſtrologiæ, quæ eleuationum differentias aſtrorúmq; exquirit diſtantias, necnō multa variáq; ad aſtrologiæ inſpectionē tendētia perdocet.

Μετεωρόσκοπος, ου, ὁ, ſtolidus, qui ſublimia reſpicit, curioſus, & ſublimium rerum contemplatione, inutiliſq; rebus agendis.

Μετεωροσοφιστὴς, res cæleſtes ſpeculans, philoſophus, Ariſtophanes νεφ.

Μετεωροφέναξ, ὁ, qui argutiis ſiue de rebus ſublimibus diſputando fucum faciunt, & auditores fallunt, Ariſtoph. νεφ. φενακίζειν enim eſt impoſturam facere.

Μετίζ,

Μετῄει, deſcendebat. μετῄει πηγὴν, adiit fontem, προσῄει πρὸς πηγὴν, Nonnus.

Μετῆκε, præteriit.

Μεταλλαχὼν, defunctus: à μεταλλάττω.

Μέτηλυς, υδος, migrator, transfuga, peregrinus, aduena. Aliquãdo pro oriundo, vt μετήλυδες αἰγύπτιοι, oriundi ex AEgypto. μέτοικοι apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Μετίαν, mediam, μετουσίαν.

Μετιωνίμιος πῶλος, equus velox, in Epigram.

Μετήορος, υ, ὁ, pro μετέωρος, poeticé. μετήορα δήνεα φωτῶν, cõſilia virorũ ſublimia & varia, velut per mare volitãtia

Μετιδεῖν, contemnere, deſpicere.

Μετίεμαι, adeo, aggredior, μέτειμι, &

Μετίεμι, καὶ μετίω, ambio, peto honoré, perſequor, exerceo, expono, abiicio, Accuſ. μέτιμεν τὴν γυναῖκα, mulierem petimus, volumus, expetimus. μετίει βλαστὸν, ſobolem remittit, Herodot. μετίει φόρον, tributum remittit, Idem. μετίεις ποταμὸν, perfert in fluuium, idem Herodot. μετιέναι καὶ θεωρεῖν ἐκ τῶν δένδρων, &c. ex arborum genere petere & contemplari, ſcilicet rationes, Theophr. libr. 2. de cauſ. plant. μετιέναι τὴν σοφίαν, capeſſere doctrinam, perſequi. μετιέναι ταῦτα εἴωθα, hæc perſequi ſoleo, Gaza de Seneꝗ. μετιέναι, reum agere, iudicium dictare, ἐπεξέρχεσθαι, Plato de Leg. lib. 12. μέτιασί σε, in te animaduertent, Lucian. μετιέναι ἀρχὴν, deponere dominatum, Herodot. μετιέασι τοῦ χρησμωδοῦ τὸ παράπαν, oraculum miſſum omnino fecerunt, Herodot. μετιέναι τοὺς θερμοὺς τόπους, loca poſcere frigida, vertit Gaza: in locos calidos demigrare, Politian. μετιὼν, vadens, ἰὼν. Apollon. 2, φαέθων ἄψος μετιών. Phalar. μετιὼν τὸν γάμον, vxorem ambiens. Item μετιὼν, percutrens, legens, ſectans. Bud. in Epiſt. prior. ἄξιος δὲ δὴ τῆς βοηθείας ἐκεῖ τυγχάνει εἶναί μοι δοκεῖ, ὁ ἐνθένδε τὴν παιδείαν μέχρι τῆς ῥώμης μετιών. μετιὼν τὸ δὲ, qui id ſequitur, Gaza de Seneꝗ. μετιόντες, qui adierunt. μετιόντες ἕκαστον, ſingulos ſolicitantes, id eſt, ἀναπειθόμενοι. μετιόντες ἐκ σηστοῦ τὰ ἐπιτήδεια, res neceſſarias ex Seſto aduehentes, Xenoph. 2. Omiſſ. μετιόντας ἀτίσει, petentibus non dabit, petentes accipient repulſam, Apollon. μετιόντες τιμωρίαις τοὺς ἀδικοῦντας, i. vlciſcentes iniurios, Thucyd. i. vltione perſequentes.

* Μετιπῆλαι, baculi ab vtraque parte currus exiſtẽtes, αἱ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἅρματος ῥάβδοι, Heſych.

Μετοικεσία, ας, ἡ, tranſmigratio, αἰχμαλωσία.

Μετοικέσιον, ου, τὸ, idem.

Μετοικέω, μ. ήσω, π. ηκα, demigro, tranſmigro, nõ habeo ius ciuitatis, i. non ſum capax munerum, Iſocrat. in Panegyr. Μετοικοῦντες etiã dicuntur qui patria pulſi, aut aliàs migrantes, aliò ſe contulerunt, Pauſan. Sed Alicar. de Lyſia, ἐγεννήθη δὲ ἀθήνησι, inquit, μετοικοῦντι τῷ πατρὶ, id eſt, patre incola Athenarum, Bud. Com.

Μετοίκησις, εως, ἡ, migratio in aliam vrbem, incolatus. Plato, μεταβολή τις τυγχάνει οὖσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον, migratio eſt animi ex hoc loco in alium. vbi agitur de morte.

Μετοικία, ας, ἡ, colonia, migratio, inquilinatus.

Μετοικίζομαι, aliò me habitatum confero, Iſocr. μετοικίζεσθαι, τὸ μετασκευάζειν, μετοικεῖν. Lucian. τὸν χρόνον καὶ ῥίας ἐς τὴν γῆν ἀπὸ πεδίου μετῳκισμένον, id eſt, in terram trãſlatum ſeu deductum, Chryſoſtomus. πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετῳκίσθης, in exilium abiiſti.

Μετοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, demigrare iubeo, habitationẽ mutare cogo, Accuſat. Ariſtot. 2. OEcon. μετῴκισεν αὐτοὺς, eos migrare iuſsit.

Μετοίκιον, ου, τὸ, tributum incolatus. Laertius in Xenocrat. & μετοικία, incolatus. De tempore eius & de incolis vide Platonem in fine lib. 8. de Leg. Item ſumma duodecim drachmarum, quam quotannis ſoluere cogebantur inquilini, authore Harpocratione. Iſæus ſcribit viros quidem duodecim drachmas conferre conſueuiſſe, mulieres autem ſex. id qui nõ contuliſſent, adducebantur ad ciues, conuictique venum ibant, Cæl. lib. 9, cap. 34. μετοίκιον καταβάλλω, ſoluo inquilinatum, Lucian. μετοίκιον τελεῖν, incolendi vectigal ſoluere, Plato in Leg.

Μετοικισμὸς, οῦ, habitatio apud exteras gentes.

*Μετοικοδομεῖν, mutare ædificium, Plutarch. μετοικοδομεῖν τὴν πομπικὴν οἰκίαν, &c.

Μετοίχομαι, accedo: item ſecedo.

Μέτοικος, ου, ὁ, inquilinus, nouus habitator. Vide ἰσοτελὴς apud Ammonium & μέτοικος. μέτοικος dicitur Hercules à Lucian. i. παρέγγραπτος, ſic enim de eo & aliis in deorum numerum cooptatis. αἱ τῶν μετοίκων λειτουργίαι καὶ αἱ πολιτικαὶ, id eſt, inquilinorum functiones & ciuium, Demoſth. ‖ Metœci in l. certa. C. de iure fiſ. lib. x. ſunt qui iuſſu principum in aliam ciuitatem transferuntur.

* Μετοίχομαι, accedo.

Μετοιωνίσασθαι, auertere malum augurium, felicioribꝰ auſpiciis denuo tentare.

Μετοκλάζω, μ. άσω, π. ακα, claudico, γονατίζω, ἢ μεταχωρεῖν παρὰ τὸ ἐγκλάζειν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα. Neut. Abſol.

Μετὸν, τὸ ἐξὸν, quum liceat, προσῆκον. μετὸν οὐδὲν αὐτῷ, ἔχουσι οὐδεμίας μετουσίας οὔσης αὐτῷ.

Μετονομάζειν, tranſmutare nomen, denominare. μετονομάζεται τὸ ἐναντίον ὄνομα, contrario nomine appellatur.

Μετόπιν, à tergo, poſtea, in poſterum.

Μετόπισθε, μετόπισθεν, retrò, pòſt, μετὰ ταῦτα, ἐκ δευτέρου, εἰς τὰ ἐναντία μέρη, ex altera parte, ponè, à tergo, ἐξόπισθεν, ἐξ ὑστέρου, in poſterum. Heſiod. μετόπισθε λέλειπται. Idem, μετόπισθεν ἀμείνων.

Μετοπωρινὸς, ῆ, ὁ, autumnalis. Heſiod. μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν dixit per autumnũ pluere, autumnalẽ pluuiam emittere.

Μετόπωρον, ου, τὸ, autumnus, & tempus φθινόπωρον, vltima pars autumni, quia tum deſinunt fructus.

Μετορμίζομαι ἐς γῆν ἄλλην, in aliam terram transfreto, concedo in aliam terram, Herodot.

Μετόρχιον, ου, τὸ, ſpatiũ inter plantatas arbores, quarum ordo ὄρχος dicitur. quidam vertunt interordinium.

Μετουσία, ἡ, κοινωνία, conſortium, communicatio, participatio, materia: vnde τὰ μετουσιαστικὰ ὀνόματα, nomina materialia, id eſt, quæ materiam ſignificant, & totum, vt λίθινος, ξύλινος, ὀστέϊνος, σάρκινος: ταῦτα δὲ ἀπὸ μόνων τῶν ὁμοιομερῶν σχηματίζεται: λίθος γὰρ καὶ ξύλον καὶ ὀστοῦν καὶ σὰρξ τῶν ὁμοιομερῶν, inquit Gaza lib. 2. Gram.

Μετοψεῖ, circunſpicio, aſpicio.

Μετοχετεύω, transfero, μετακομίζω, deflecto, detorqueo, quod Cicero in Philippicis & Verrinis deriuare dixit, Et partem aliquã in Aſiam & Syriam deriuare curæ & cogitationis tuæ. Itẽ, Quod potuit aliò reſponſionem ſuam deriuauit. μετοχετευόμενος, deriuatus.

Μετοχὴ, ῆς, ἡ, participium, participatio, ſors, cõſortium, communicatio, μετουσία, communio.

Μετοχικὸς, οῦ, ὁ, participialis.

Μετοχλίζω, μ. ίσω, in Epigram. emoueo, tranſmoueo.

Μέτοχος, ου, ὁ, particeps, ſocius, affinis, conſors, κοινὸς, Phauorinus.

Μετρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι. τὸ μέτρῳ λαμβάνω, menſuram recipio, dimetior, menſuram ago. μετροῦνται τιμὰς τοῖς χρήμασι, honorem pecuniæ metiuntur, Ariſtotel. 9. Ethic. Item ad menſum accipio, appendendum & admetiendum peto, vtendum accipio, Cicero vertit primo Officiorum. Vnde illud Heſiodi, εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δὲ ἀποδοῦναι. Eſt etiam vocabulum militare, pro σιτομετρίας, Plutarchus. Inde illud Gregor. οὐ γὰρ μετρεῖται παρὰ θεοῦ θεὸς, non enim Filius ad certum modum à Patre accepit, cui ſcilicet Filius æqualis eſt. Item μετρεῖσθαι pro expendere. Sophocles in Aiace, μετρούμενον ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', i. ζητοῦντα, ἀριθμοῦντα, ἀκολουθοῦντα, στοχαζόμενον, Bud. Com. Ammon. diſtinguit ab ἵστασθαι.

Μετρέω, μ. ήσω, π. ηκα, metior, i. norma dirigo, vel regula pondero & definio, vt σιτομετροῦντες, hoc eſt, admetientes annonarium frumentũ facere ſolebãt. Tranſlatè ponitur ꝓ æſtimare, expẽdere, vt τῇ χειρὶ μετρεῖ τὴν δύναμιν, De-

moſth. Inde etiam μετρεῖν τὴν ἴσην, pro vices rependere, & paria vel beneficia, vel maleficia facere, δανείζειν, vtendum dare, Heſiod. Aliquando pro moderari. Item pro nauigare, θαλασσεύειν, Apoll. 2, ἡ μὲν δὴν πόντον τ' ἐμέτρεον, non amplius mare tranſmittebant.

Μέτρημα, τὸ, σιτομέτριον, menſura. ‖ Pro frumento quod datur militibus, Polyb. τοῖς δὲ λοιποῖς τὸ μέτρημα κριθὰς δοὺς αὐτὴ πυρῶν.

Μέτρησις, ιος, ἡ, menſio Ciceroni, modus, dimenſio.

Μετρητὴς, ῆς, metreta, Ariſtot. 2. OEcon. ἀπηγόρευσε τῶν ὑγρῶν μηδὲν μεῖζον ἔλαττον εἶναι ἢ μετρητὴν, vetuit ne liquidorum menſura vlla minor eſſet quàm metreta. Gaza amphoram vertit lib. 8. Animal. cap. 9.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, metator.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, menſurabilis, menſura concluſus.

Μετριάζω, μ. άσω, π. αχα, modeſtè fero, verecundè de me loquor, Chryſoſt. medium & mediocre ſequor. μετριάζειν περὶ λύπας, modicè ægreſcere, Plato de Rep. Cũ Datiuo mediocrẽ eſſe, Ariſtot. 5. Politic. ἀλλὰ μάλιστα ἡδοναῖς μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, modicè frui voluptatib᷑. μετριάζειν ἡ ἀδυνατεῖν Menãder accepit, ait Phryn. antiqui verò pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν. οἱ περὶ τὸν υἱὸν μετριάζοντες, qui de Filio, Dei ſcilicet modeſtè ſentiunt, Nazanz.

Μετρικὴ, ῆς, ἡ, ars metrica, metiendi ars.

Μετρικὸς, οῦ, ὁ, metricus, rationis metricæ peritus.

Μετριοπάθεια, ας, ἡ, moderata perturbatio, modica affectio, mediocritas affectuum. Virtus eſt à dogmate Peripatetico inducta.

Μετριοπαθεῖν, condolere, modicè affici, Bud. Com.

Μετριοπαθὴς, ὁ, qui modicè perturbatur.

Μετριοπότης, ου, ſobrius. Xenoph. in Apolog. Socr. cui opponitur οἰνόφλυξ: & Μετριόποτος, συμπότης, Pollux.

Μέτριος, ου, ὁ & ἡ, modeſtus, mediocris, ciuilis, i. moderatus, ἐπιεικής. Plato Epiſt. vltima, τὰ δ' ἄλλα μέτριος καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ μέτριός μοι δοκεῖ εἶναι Δίων, in aliis in te & verbo & facto æquus mihi eſſe Dion videtur. μέτριος καὶ φιλάνθρωπος, humanus, Demoſt. μέτριον παρέχειν ἑαυτὸν, ſe ſummittere, idẽ Demoſt. μέτριος οἶκος, mediocris domus, Idẽ. μέτριοι καὶ δημοτικοὶ, mediocres ſeu parui & populares, Idẽ. οἱ μέτριοι τὰ ἤθη vocãtur homines qui cõmodis ſunt moribus. μέτριοί τινες, aliquot pauci, Xenoph. μέτριοι λόγοι, iuſti ſermones, ſeu iuſta & humana verba, Demoſt. μετρία ἰδεῖς, Thucyd. μέτριον ἔχω, modũ teneo, ſum moderatus, Plato νόμ. ε. τὸ μέτριον ἄγειν, mediocritatẽ colere ſeu tueri, Idẽ in Leg. μηδὲν μέτριον ποιεῖν, Demoſt. ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantũ in præſentia ſatis ſit, Gal. ad Glauc. τὰ μέτρια, honeſta. μετρίων δεῖξ. Xenoph. ἐπὶ μετρίως τινῶ, me non moderatè gero, Thucydid.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio, mediocritas, modeſtia, ἀπραγμοσύνη, ἐπιείκεια, congrua menſura.

Μετριοφρονέω, modeſtus ſum, modicè efferor.

Μετρίως, modeſtè & ſapiẽter, mediocriter, Cic. aliquatenus, ἱκανῶς. Plato 1. de Rep. οἱ λέγοντες τὸ ἀεὶ διαφερομένη, σπουδάσονται ἀγάζοντες, περὶ τὸ φρονεῖν μετρίως ἀπολαύουσι, i. quod ſatis ſit. Idẽ in Epiſt. pro humanè, δεξιοῖς τοῖς μετρίως χρησάμενος αὐτοῖς καὶ δωρησάμενος. ipſis benignè vſus, & donis proſecutus. λίαν ἀμυδρῶς καὶ μετρίως, ſubobſcurè & ambiguè, Naz. μετρίως σοι χρῶμαι, erga te me gero honeſtè, Plato in Leg. μετρίως ἔχει ἡλικίας, ſum ætate ſatis matura, Idẽ in Epiſt.

Μέτρον, ου, τὸ, modus, dimenſio, menſura, carmen: παρὰ τὸ μέτρον τὸ μεῖζον. Metrũ etiã à Quintil. dicitur l. 1, c. 5. differt autẽ metrum à rythmo, quòd ryhmus circa ſonum verſetur, metrum etiã abſque cantu ſi proferatur, ſuam retinet proprietatẽ. Ariſtoph. πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν. ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπῶν, Xenoph. ἄνευ μέτρου, ſoluta oratione, Plato in Leg. οὐδὲν ἔχει περὶ ἐπιθυμίας ταῦτα, hæc modũ adhibent, idem Plato νόμ. ε.

Μετρονόμοι, οἱ, magiſtratus Athenis quindecim virorũ, qui menſurarum & ponderum æquitatẽ curabant, quorum decem in Pyręo, quindecim in ciuitate.

*Μίζων, μεῖζον, Heſych.

Μετωνυμάζω, μ. άσω, π. ακα, tranſnomino. Actiu. Accuſ.

Μετωνυμία, ας, ἡ, trãſnominatio, nominis pro nomine poſitio, quæ & hypallage, Quintil. lib. 8, cap. 6. tropus, quum inuentor pro re inuenta ponitur: vt, Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Μετωπηδὸν, frontatim, in frontem, præ oculis, Etym. μετωπηδὸν ἐπλεον, naues dirigebãt, i. κατ' ἀντίαν ἔπλεον: τὸ γὰρ μέτωπον τῆς νεὼς ἡ πρῷρά ἐστι, frõtes, i. proras præbebãt hoſtib᷑, Thucyd. μετωπηδὸν ἵστανται, in frontẽ dirigentes, Herod.

Μετωπίας, ου, ὁ, cui frons magna eſt & lata.

Μετώπιον, ου, τὸ, vnguẽti genus AEgyptii, quod ex oleo & amaris nucibus cõcinnabant ſecundum hiſtoriam: & lignum ex quo fit Galbanum. Eſt quoque idem quod

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, tis, hoc eſt, ſpatium illud quod interiacet oculis, vt Gaza interpretatur. ἐστὶ ἐνταῦθα μετὰ τὰ ὄμματα, τουτέστιν ὑπέρ τῶν ὦπας ὄν, Etym. μέτωπα ἀνίσπασε, i. συνέστειλε τὰς ὀφρῦς, Ariſtoph. Trãſfertur quoque, vt ἐπὶ μετώπου ἰέναι, de agmine exporrecta fronte procedente. vide φάλαγγος μῆκος in Appendice de vocabulis militaribus. ἐν μετώπῳ παρετάξαντο ὡς ἐς ναυμαχίαν. Xenoph. 2. Omiſſ. Sic quũ accipitur pro contignationibus lignorum & aſſerum.

* Μετωπὶς, ἡ, ἰατρικὸς ἐπίδεσμος, faſcia medicinalis.

Μετωποσκόπος, qui hominis ingeniũ diiudicat ex fronte, indéque futura auguratur.

* Μεύω, μ. σω, π. κα, dormio, κοιμάομαι.

Μεχεὶρ, proprium menſis AEgyptiorum, in Epig.

Μέχρι, vſque, vſque ad. Genit. vt μέχρι βωμῶν φίλος εἶναι. Ariſtot. de mundo, ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, abuſq; finibus imperii aduſque Suſa. μέχρι ζωῆς, διὰ βίου, quoad viuã. μέχρι τῆς ζωῆς ἐκείνου, quãdiu ille viuit, quoad moriatur, Phalar. ὀψὲ καλοῦ μέχρι, Plato de Leg. μέχρι πλοῦ ἦλθεν, Thucyd. ante confectam nauigationem. Aliquãdo addunt πρὸς, vt μέχρι πρὸς τὸν εὐφραίνειν.

Μέχρι ἐνταῦθα, hactenus, hucuſque.

Μέχρι χθὲς, heri primùm, Demoſt. μέχρι χθὲς καὶ πρώην, paulò antea, nuper, Idem.

Μέχρις ἕως, vſque dum, μέχρι' ἕως.

Μέχρι νῦν, hactenus, adhuc. μέχρι νυνὶ, Demoſth.

Μέχρι οὗ, donec, vſquequo.

Μέχρι οὗ ἂν, quoad, quouſque. μέχρι οὗ πρώην ἠπιστέατο, hactenus ignorarunt niſi nuper, Herodot.

Μέχρι παντὸς, ſine modo, ſine præfinitione temporis, τὸ διὰ παντὸς, ſemper, per omnia.

Μέχρι πολλοῦ, diu: aliquando refertur ad tempus, aliquando ad loci diſtantiam.

Μέχρι πόῤῥω, diu. Μέχρι πόσου, quandiu. Μέχρι που, quouſque. Μέχρι πρώην, nuper.

Μέχρι τινὸς, quandiu, Nazanz. μέχρι τινὸς, quodamtenus, aliquatenus, aliquandiu, quouſq; vſque ad aliquẽ terminum.

Μέχρι τοῦ, aliquo vſque. μέχρι τοῦ ἐπαναλαβεῖν, Demoſth. μέχρι τοῦ λέγειν, verbis tenus. μέχρι τῆς δεῦρο, in hunc diem. μέχρι τοῦδε, eatenus, hactenus. μέχρι τούτου, hac tantùm cõditione, hactenus, Thucyd. μέχρι τούτου ἴδωμεν μένωμεν, id donec cernamus, manebimus, Herodot. μέχρι δὲ τούτου, interea.

Μέχρις pro μέχρι, donec, quoaduſque. μέχρις ἂν ἕως, vt ἄχρις οὗ ἂν, & ſine ἂν, vt ἄχρις, Athen. quoad. μέχρις ἦν, donec eram, quoad. μέχρις ἦν ἀπαλλαγῆς τῶν τοῦ βίου κακῶν. μέχρις ἐνταῦθα, huc vſq;, hactenus, Plato. μέχρις ἐμεῦ, ad meã vſq; ætatem, Herodot. μέχρις οὗ πεμφθῶσι, donec mittãtur, Thucyd. μέχρις οὗ ἀγορᾶς διαλύσεως, eouſque dum tempus eſt à foro diſcedendi, Herodot. μέχρις οὗ ἐκ τοῦ πύργου, Idem. μέχρις οὗ ἐδέοντο, tantiſper quoad indigebãt, idẽ Herodot. μέχρις οὗ μυχοὺς χίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, Sophoc. quoad in ſinus peruenerint inferni dei. μέχρις ὅτου πλήρους ἀγορᾶς, vſque dũ refertum eſt forũ, Herodot. Cebes Theb. cũ Infinit. καὶ τοῖς ἐὰν συνδιατρίβῃ ἐὰν μὴ ὕστερον καὶ ἐνδιατρίψαντα. μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν, donec in mores & animi habitũ ea verterit, &

Μὴ, ne. Aduerbium eſt ἀπαγορευτικὸν, id eſt, prohibẽdi. Quum rem præſentem ſignificat, iungitur Imperatiuo: nam quum aliis modis verborum, tempus vel præteritum vel futurum vel indefinitũ ſignificat. μὴ τίς φησιν ἐσὴ σκοπεῖτε, videte non qualem ſe dicit, AEſchin. Cũ Optatiuo, ἐφίεσθαι τοῦτο μὴ γένοιτο, Demoſth. μὴ ποιήσαιτε, abſit vt faciatis, Idem. Cum Subiunctiuo etiam conſtruitur: vt, μὴ μόλῃς, non redibis, Euripid. ὡς ἂν μὴ ἀγνοῇς, ne ignores, vt nõ ignores, Nazanz. μὴ κατοκνήσῃς ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος, ne cunctéris conſequi donum, quin conſequaris, &c. μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ, ne nimis amarũ & acerbũ dicere liceat: vel abſit vt liceat dicere quicquam acerbius, Demoſth. vbi Bud. φοβοῦμαι ſubaudit. οὐδὲν δεινὸν μὴ πάθητε, Demoſt. nihil graue patiemini. οὐδὲ μὴ ἴδῃ, non videbit, Sophocl. οὐ φοβῶ μὴ διώκῃ τὴν χειρῶν κινδυνεύσῃς, Nazanz. Pauſan. μὴ ὁ χρόνος λυμήνηται, ne ſitus ea vitiet. Xenoph. μὴ τύχῃ τοῦ πεπληκότος, ne ſauciet, ἵνα μὴ, quemadmodum Vt Latinis. Terent. At vide, vt ſatis modò contemplata ſis, id eſt, caue ne non ſatis. Et interdum cum Indicatiuo præſentis aut præteriti pro Optatiuo vel Subiunctiuo. Demoſth. δέδοικα μὴ λελήθαμεν, vereor ne non intelligamus. Plato, ἀλλ᾽ ὅρα, μὴ παίζων ἔλεγε, ſed vide, ne non ſeriò dixerit. Demoſth. μὴ δὲ ὄναρ ἤλπισαι, i. οὐδέ. σκοπεῖν μή ποτ᾽ οὐ συμφέρῃ, cõſiderare ne non proſit, Ariſtot. μὴ εἴπῃ δέδοικα, timeo ne dixerit, Homer. οὐ μὴ ἐρεῖς, ne dixeris, Euripid. Iungitur & Infinitiuo, ſic, μὴ δυνήσεσθαι ἀπιστῶ, diffido poſſe, Demoſt. μὴ πέμπειν ψηφίζομαι, cenſeo non eſſe mittendum, Idem. μὴ πεποιηκέναι ἀρνοῦμαι, nego me facere, idem Demoſt. τί μέλλομεν μὴ ποιεῖν; quid cunctamur facere, i. ne faciamus? Euripid. μὴ ὕστεροι ἀκολουθῆσαι δοκεῖν τῇ γνώμῃ, vt eorum ſequentes ſententiam non videamini illis inferiores, Thucyd. εἴργει μὴ περαιοῦσθαι, vetat ne claſſe traiiciam, Eurip. τὸ πρᾶγμα δ᾽ ἔσχε εἰς Τυνδάρεω πατρὶ δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, hæſitabat Tyndareus pater, vtrúmne daret, an non, Idem. μὴ διαφθεῖραι διεκώλυσε, ne interimeret, prohibuit, Thucyd. οὔτε θάλαττα διείργει τὸ μὴ εἶναι πολίτην, Ariſtid. neque mare prohibet quominus ſit ciuis. μὴ ψαῦσαι λέχους ἀπαρνηθείς, qui negauit ſe polluiſſe lectum, Euripid. οὐκ ἀγαπᾷ μὴ ἐξ ἄλλους εἶναι, Ariſtid. non eſt cõtentus, niſi, &c. μὴ πειρᾶσθαι ἀπαυδῶ, veto venire, id eſt, ne veniat, Idem. μὴ περαιοῦσθαι τὸν βάρβαρον, ne barbarus tranſiret. οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτῶν, dixit Xenoph. in Apologia Socrat. i. non poſſum nõ eius meminiſſe. Et οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non poſſum nõ laudare, ſeu quin laudem, Ibidem. μὴ παρακρουσθέντων ὑμῶν, ſi vos non circumuenti fuiſſetis, Demoſt. μὴ ἴδῃ, niſi eat, Euripid. μὴ aliquando vacat ex vſu loquendi, vt ἀπαγορεύουσι μὴ ποιεῖν, ait Interpr. Thucyd. Interdum ſine aliquo modo. Dinarch. μὴ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μή. δεινὸν ἢ αἰσχρὸν, i. οὐδαμῶς. μὴ κακὸς τοξότης, bonus ſagittarius, Plato. τὸ μὴ δύσκολον, animi facilitas, Idem νόμιζε, ζητεῖν βούλονται αὐτὸν, μηδὲ τὸ πέρι τοῦ λόγου, ἀλλ᾽ ὁπότερον τοῦ βίου δεῖν, AEſchin. contra Cteſiph. μὴ poſt σκοπῶ, i. num ſeu nunquid. Xenoph. σκοπῶ μὴ ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδόσθαι, conſidero num iuuet vendere. Sic Plato lib. 1. de Repub. στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι, verſant eius animum, & angunt num veri ſint, i. veri ſint nécne. Μὴ cũ futuro Indicatiui poſt verbum δεῖ. Plato Epiſtol. 7, πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος τῶν ὄντων σπουδαίων πέρι, πολλοῦ δεῖ μὴ γράψας ποτὲ ἐν ἀνθρώποις εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν καταβαλεῖ, multum abeſt vt vir grauis de iis quæ ſeria ſunt ſcribẽs hominibus, ſe ſimul & ſua ſcripta inuidiæ & ambiguitati ſubiiciat. Accipitur etiã pro niſi, εἰ μὴ, ὅτι μή. Ariſtot. OEcon. 1, ὡς ἀδύνατον, μὴ ἐπιμελείᾳ δεσποτῶν ἐπιμελεῖς εἶναι τοὺς ἐπιτρόπους, quaſi fieri non poſſit, vt diligentes ſint vicarii niſi diligentia dominorum. Idẽ, καὶ τοῦτο πεπόνθεν οὐκ ἀνδρὸς μὴ μεθύοντος ἢ παίζοντος. Greg. πῶς γὰρ ἂν καὶ ὑπῆρχε τόδε ἢ συνέστη, μὴ θεοῦ τὰ πάντα καὶ οὐσιώσαντος καὶ συνέχοντος. Sophoc. in Aiace, οὐκ ἂν τάδ᾽ ἔστη τῇδε, μὴ θεῶν μέτα, i. εἰ μὴ μετὰ τῶν θεῶν, hæc in eũ ſtatum nõ veniſſent, niſi diis volentibus. Item pro non, Demoſth. ἐπειδή με μὴ πείθουσι, quum mihi nõ perſuaderent. Itẽ pro μόνον. Ariſtot. Polit. 4, μὴ γὰρ ἴσως ἀδύνατον ᾖ, neſcio enim an impoſsibile ſit. vbi Interpres habet, impoſsibile eſt enim. Aliquando ἐρωτήσεως eſt, i. interrogationis, & nũquid ſignificat, & an. Plato in Apolog. μὴ αὐτὸν οἴει φροντίσαι θανάτου; num putas hunc curã geſsiſſe mortis? Vnde ἀλλὰ μή; μὴ τίς; nunquis? Sic Cicero, Tamen ne arbitraris id te poſſe obtinere? Ex his ſignificationibus ii qui ſequuntur, manant loquendi modi.

Μὴ γὰρ δὴ, non enim certé.

Μὴ γὰρ ὅτι, non ſolùm enim.

Μὴ γένοιτο, abſit, Deus auertat.

Μηδ᾽ ἂν εἷς, οὐδεὶς ἄν.

Μηδ᾽ ἂν εἴη γένοιτο, nullo pacto.

Μὴ δῆτα, abſit vt facias, caue facias, nequaquam: prohibentis eſt.

Μηδαμοῦ, nõ aliquo modo, nihil penitus, nullo pacto

Μηδ᾽ ὁπωσοῦν, μηδείς.

Μὴ καὶ, necdum, Apollon. lib. γ.

Μὴ μέντοι, non tamen.

Μὴ μὴ, ne non. εἰ φοβοῖτο μὴ ὁ ἐρώμενος καλὸς κἀγαθὸς μὴ γένοιτο, Xenoph. lib. 1. ἀπομν.

Μὴ ὅπως ἐπιοῦσι προκαταλαμβάνειν, i. ὅπως μὴ ἐπιοῦσι, ne quãdo irruat, occupat, Thucydid.

Μὴ ὅτι, pro eo quod Latini dicũt, ne dicam, vel, vt interim ſileam, nedum, non ſolùm, non modò non. Xenophon lib. 1. ἀπομν. τήν γε ἱμάτιον οὐδενὶ ἂν μὴ ὅτι προῖκα δοίης, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβών, i. veſtem non modò gratis cuiquam dares, ſed ne minoris quidem quàm valet, venderes. Plato in Apolog. οἶμαι ἂν μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα εὐαριθμήτους ἂν εὑρεῖν αὐτὸν ταύτας, i. non ſolùm priuatum hominem, ſed regem ipſum magnum, &c. τὴν γλῶτταν δεῖ ὑπολαβεῖν ὥσπερ ἕν μόριον τῶν ἐξωτερικῶν εἶναι μὴ ὅτι ἐν τῷ σώματι συνεστάναι, linguam perinde ac partem aliquam exteriorem putandum eſt, quanquam ore operiatur, Ariſtot. lib. 5. de generat. Animal.

Μὴ ὅπως, & Μὴ ὅτι δὴ, idem.

Μὴ οὐ, & μὴ οὐκ, & Μηχὶ, vel diuiſim μὴ οὐχὶ, & μὴ οὐ, nõ, quo minus, negatiuè: & id Atticè, vna negatione pro duab° negationibus. τὸ μὴ οὐ βοηθεῖν, &c. non defendere, Plato de Leg. 9, οὐκ ἐδικαίου μὴ οὐ ἐκείνους ἐξανδραποδίσασθαι, è ſua dignitate non exiſtimabat non diripere illos, Herodot μὴ τούτου χαίρομεν, id eſt, μὴ οὐκ ἂν σοι, &c. ne non proſit, ne minus. Plutarch. μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν, nec enim pollutum, purum cõtingere fas ſit. οὐκ εἰκὸς εἶναι Ἀθηναίοις, μὴ οὐ δοῦναι δίκην, &c. haud decorum eſt Athenienſes non dare pœnas, Herodot. lib. 7, μὴ οὐ βέβαιοι ὦτε δεδίαμεν, Thucyd. ne non firmi ſitis extimeſcimus, ne parum firmi ſitis veremur. ὁρᾶτε μὴ οὐκ ἀποδέξωνται, videte ne non probent, Idem. μὴ οὐχ ἱκανοὶ ὦσι, ne nõ ſatis eſſent, idẽ Thucyd. ἆρ᾽ οὖν ἡ δύνατον ψυχὴν τηλικαύτην μὴ οὐ γῆρας ἡδὺ ἀπεργάζεσθαι; poteratne tantus animus non iucundam habere ſenectutem? Gaza de Seneꝗ. Ariſtot. lib. 9. Ethic. τὸ σωφρόνως ζῆν μὴ οὐχ ἡδὺ τοῖς πολλοῖς ἄλλως τε νέοις, modeſtè viuere pleriſque hominum, & iuuenibus præſertim, non eſt iucundũ. μὴ οὐ παραλύσαι οὐ βέβαιοι ἔχοντες, quominus ante finem erogent, non potentes recuſare, Thucyd. οὐδεμίαν ὑμέων ἔχω ἐλπίδα, μὴ οὐ δώσειν ὑμέας δίκην τῷ βασιλεῖ τῆς ἀποστάσιος, nullam veſtri ſpem habeo, quominus pœnas regi rebellionis detis, Herodot. οὔτε σφέας κατέχειν δυνήσεται ὥστε μὴ οὐ διασκεδασθῆναι τὸ στράτευμα, neque ipſos cohibere poterit quominus copiæ dilabãtur, Idẽ. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, quominus eã, vt nõ, ne, Ariſtoph. οὐ γάρ ἐστι ἔλλησι οὐδεμία ἐκδυσις, μὴ οὐκ εἶναι σοὺς δούλους, neq; vlla poſſunt ratione ſubterfugere Græci, quominus tui ſint ſerui, Herodot. μὴ οὐκ ἀπαλλάξεται, οὐδεμίαν ἐστὶ μηχανή, nullo machinamẽto effugere vales, quominus morte pereas, Idem. Interdum ſignificat quin, vel niſi, cum Participio iunctum, vt μὴ οὐχὶ πείσειεν αὐτὸς ἑαυτῷ, niſi prius, Luciano. Sic aliquando Cicero, vt non pro quin, ponere ſolet: quale eſt illud pro Pompeio, Ruere illa non poſſunt, vt hæc non eodem labefactata motu concidant. Demoſthenes χρῆ πιμωρεῖται, οὐδεὶς πώ-

ποτὶ μὴ οὐ καλῶς ἔχειν αὐτοῖσιν ἀυτοὺς, νόμους ſupple, nullus vnquam ex contrario contendit leges non rectè eſſe cōſtitutas. οὐκ ἂν συμπέσῃ λέοντι μὴ οὐ πολυχρονίῳ ὄντι, non accideret leoni, niſi qui longo tempore vixerit, Ariſtotel.9. Animal. οὐκ ἂν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων, nemo vnquam quid optimum ſit ex multis elegerit, niſi omnia prius fuerit expertus. προσδοκία οὐδεμία οὐδ' εἰ διανοοῦντο, μὴ οὐκ ἂν προαισθέσθαι, niſi ſi inſidietur quin præſentiatur expectatio eſt, ſeu ne non præſentiatur, Thucydid. μὴ οὐκ ἔχων, niſi haberem, Sophoc. ἀδύνατα ἦν, μὴ οὐ βλάπτειν, fieri non poterat quin, &c. Thucyd. lib.8. αὐτοὺς οὐ νὺξ εἴργει μὴ οὐ καταγύσαι τὸν προκείμενον δρόμον, eos neque nox diſtinet, quin propoſitum ſibi curſum conficiant, Herodot. μὴ οὐκ ἀποδοῦναι οὐ καρτερῶ, non fero quin reddatur, Philoſtrat. μὴ οὐκ ἔτι παρέχεσθαι αὐτοὺς οὐ πειθόμενον, non tātum habens fidei, quin crederet etiā turbari poſſe, Thucydid. οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λίμον ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει, Lucia. nulla ratione fieri poteſt, quin ſitim ſequatur fames. οὐδεμίαν μηχανὴν ἔφη εἶναι μὴ οὐ σφι ἐκεῖνον ἀποδιδόναι τι, dixit nulla ratione fieri poſſe, quin aliquid illis ſit ſuggeſtū, Herodot. Ariſtot.2.magnor.Moral. οὐδ' ἀμφισβητῶ μὴ οὐ δεῖν σε μᾶλλον ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι, non dubito quin à me plus amari debeas. μὴ οὐκ ἀποθανεῖν διέφυγε, non declinauit quin occideretur, Philoſtrat. οὐ λήξω θρήνων, μὴ οὐ πᾶσι προφωνεῖν, id eſt, non reprimam lamenta, quin omnibus proloquar, Sophocl. οὐκ ἀμφιβάλλω τὸ μὴ οὐκ ὀλίγου χρόνου ἁλώσεσθαι τὸ Ἴλιον, non dubito quin Troia breui ſit peritura, Gaza de Senectute. Interdum & cum Indicatiuo pro nequaquam, minimè: vt μὴ γὰρ οὐ μάταιον τὴν πρὸς αὐτὸν αὐτοὺς ἔχει φιλίαν ἔρωτος, &c. minimè temerarium eſt, Ariſtotel. 2. Politicor. Et pro non etiam cum Infinitiuo & Coniunctione καί: vt μὴ οὐ καὶ πάσχειν. Plato in Epiſtolis, τὸ δὲ οὐδαμῶς ῥᾴδιον πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλλους μὴ οὐ καὶ πάσχειν αὐτὸν πολλὰ ἕτερα, non eſt facilè quempiam multa aliis mala inferre, quin & ipſe multa patiatur alia. Idem in Apologia μὴ οὐ poſuit cum Subiunctiuo, ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτ' ᾖ χαλεπόν, ſed id difficile non eſt. vide tamen num ſit legendum οὐ μὴ τοῦτ' ᾖ. Sophocles cum Infinitiuo & verbo μέλλω, τί δῆτα μέλλει, μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; quid tandem differt quò minus propius accedat? Et cum verbo ἀρκῶ, ὡς οὐκ ἀρκέσαι τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν, i. vt prohibere non poſſet, quin lapidibus diſcerptus totus interiret. μὴ οὐ, an non? τί μὴ οὐ; Sophoc. cur non, quid ni? μὴ οὐδὲ aliquando ſignificat etiam, Latinorum more.

Μή τι, ne forté. Plato, μή τι ἐμποδισθείη, ne quo modo impediretur.

Μήποτε, ne quando, ne fortè, ne. Item nunquam. Demoſth. καὶ οὐδεὶς μήποτε ἴδοι, i. οὐδεὶς οὐδέποτε. μήποτε ἴδοιμι μακάριον ἐγώ, Chryſoſtom. item numquando, Interrogantis. Theophr. ἀλλὰ μήποτε οὐ τοῦτο ᾖ τὸ αἴτιον; an non potius non hæc cauſa eſt? Et addubitantis ſiue addubitanter decernentis. Idem, μήποτε ἄγαν εὐήθες ᾖ, haud ſcio an ſtultum ſit. Athenæus, μήποτε δὲ δεῖ χάρειν, fortaſſe ſcribendum eſt. Item, μήποτε δὲ κἂν τῷ πλούτῳ, ac neſcio an in Pluto, &c. Plato in Epiſt. τὸ μὴ σκοπεῖν μὴ ἀποστῆναι μήποτε ἄμεινον ἂν γίγνοιτο περὶ πᾶσαν τὴν πολιτείαν, i. inquiſitione non deſiſtere vtrum melius quippiam eueniret reipublicæ.

Μή που, necubi, ne forté. Heſiod. μήπου τι κακὸν δαιτὶ τίθησι. (ποτου.

Μήπω, nondum.

Μήπωγε, ne forté.

Μήπως, ne, vt non, ne forté. μήπως cum Indicatiuo, Apollon. Rhod. Item cum Optatiuo.

Μήπωτι, ne quid.

Μήτε, neque, ne. Item aut, Politiano interprete in Herodia. quod fit quando bis ponitur in oratione. μήτε geminatè inter Infinitiuum & Participium, Thucyd. μήτε & μηδὲ coniuncta, Plato. νόμ. ια.

Μήτι, ne quid, nunquid, nedum, non ſolúm. μήτι γε καὶ νυνὶ γε, &c. non nunc quidem. μήτε αὐτός, non ipſe, nullus. ᾧ μήτινι ἔργῳ παρῆν, cuicunque operi non aderat.

Μήτιγε, quanto magis, nedum.

Μή τι γε δὴ, &

Μή τι δὴ, nedum, non ſolùm non, Hermogen. ἐγὼ μὲν καὶ γέρας ὑπελάμβανον ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις λήψεσθαι, μήτιγε δὴ κρίσεις ὑπομένειν, id eſt, pro rebus à me geſtis præmium potius ſperabam quàm iudicia: vel, prēmium ſperabam, tātum abeſt vt me cauſam dicturum expectarem.

Μήτοι, καὶ μήτοιγε, ſunt ἀπαγορευτικὰ καὶ ἀποτρεπτικὰ, id eſt, deprecantis & abominantis, ſicut de μὴ & μήποτε dictum eſt. Xenophon, μὰ δί', ἔφη, μήτοιγε, minimè verò, inquit, minimè inquam. vbi μὰ δία per ſe quidem negat, ſed μήτοιγε conduplicatio eſt. Significat etiam nequaquam, ſaltē: & certè quidem nequaquam. Plato Reipub.3. εἰ δ' οὖν θεούς, μήτοι τόν γε μέγιστον τῶν θεῶν, &c. quòd ſi deos hoc modo lamentantes facturus eſt, ne ſaltem deorum maximū. εἰ δὲ μή, μήτοιγε νομίζειν πολεμίους, ſin ſecus, ſaltem non habere hoſtium loco, &c. Ariſtoteles. μήτοιγε ὧν ἀλλήλων, ne mutuò quidē inter ſe, Herodot. μήτοιγ' ἀθρόας τιμὰς δόντας, ἀφαιρεῖσθαι πάλιν δεῖ ἀθρόας, &c. nec profectò quos ſimul dederim⁹ honores, ſimul auferre decet, Ariſtot.5. Polit. Accipitur & pro nedum. Plato Epiſt. 4. ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστὰς ὑπὸ τῶν παίδων παρορμωμένους, μήτι δὴ ὑπό γε τῶν φίλων, à pueris certatores inſtimulari video, nedum ab amicis, i. non ſolùm ab amicis, ſed à pueris etiam.

Μηδαμᾶ, pro μηδαμῇ, neutiquam, minimé. Herodot. μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων, nullorum hominum. Legitur & in quodam Epigrammate apud Lucianum, μηδαμᾶ, vltima breui.

Μηδαμῆ, nuſquam, & nequaquam, abſit.

Μηδαμινός, ἡ, ὁ, inhonoratus, vilis, nihili, ἄτιμος.

Μηδαμόθεν, nulla ex parte, Demoſth.

Μηδαμός, nemo, nullus: ἀπὸ τοῦ μὴ, καὶ ὁ δαμὸς τοῦ τις.

Μηδαμόσε, nullatenus.

Μηδαμοῦ, nuſquam, in nullo loco, nullo numero, Xen. μηδαμοῦ συμμαχεῖ, Thucyd. non eſt ſocialis.

Μηδαμῶς, nequaquam, abſit, nullo modo.

•Μηδαπή, ῆς, ἡ, propria terra, γῆ ἰδία, Heſych.

Μηδὲ δι' ἕν, id eſt, διὰ μηδέν, Hermogenes. εἰ μὴ διαπεράσεις αὐτὰ μηδ' ἀμελῶς λέγοις, niſi pertranſieris hæc, ac negligenter dixeris, Philoſtratus in Heroicis. μηδὲ εἷς, ne vnus quidem, Demoſth.

Μηδείν, pro μηδέν, Ariſtoph. ὑγιὲς μηδείν.

•Μηδέν, μὴ εἶναι.

Μήδειος, ου, Medus, filius Iaſonis & Medeæ, Heſiodus in Theogon.

Μηδείς, nullus, οὐδείς. ὅπως μηδεὶς λήψεται διακελεύομαι, Ariſtot. in Rhet. μηδένα ὄντινα, Hermog. Aliquādo ſic dicitur nullius pretii homo. Sophoc. οὐ γὰρ ἀξιοῖ τοὺς μηδένας. μηδὲν ἄξιον πάθῃς, nihil ignominioſum patiaris, Nazanzen. μηδὲν ταῦτα τίθημι, nihili hæc facio, παρ' οὐδὲν τίθημι.

Μηδέν, apud Sophoc. in Aiace cum articulo τοῦ Genit. caſus, οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ, tu qui nihili homo es, pro eo qui nihil eſt intereeſſiſti, i. pro mortuo. Apud eundē, τὸ μηδὲν ὄντες, i. ἀφανεῖς ὄντες, perditi.

Μηδὲν ἄλλο, pro tantùm, duntaxat.

•Μηδὲν ἀναβαλλόμενος, i. nihil quod facto opus eſt differens, Homericum præceptum.

Μηδὲν ἧττον, nihilominus. Iſocr. ἄρχε σεαυτοῦ μηδὲν ἧττον ἢ καὶ τῶν ἄλλων, tibi ipſi non minus atque aliis impera.

Μηδὲν μᾶλλον, nihilo magis, Plat. in Leg. & μηδέν τι μᾶλλον pro eodem. Sophocl. πεπαυμένος μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν ἀφραίνεται, nihilo magis.

Μηδὲν ὅτι, nihil niſi.

Μηδέποτε, nunquam.

Μηδέπω, nondum.

Μηδεπώποτε, nunquam.

Μηδέ τινες, nec vlli.

Μηδένου, non alicuius.

Μήδεα, τὰ, genitalia, pudenda, μέζεα, μέζεα.

Μήδεια, ας, ἡ, Medea filia Αἰήτου καὶ Ἰδυίας, Heſio. in Theo.

Μηδίας,

Μηδένες,homines nullius momenti.

Μηδετέρως,neutram in partem.

Μηδέπω,nequaquam,Demoſth.

Μηδία,ας,ἡ,Media.

Μηδίζω,μ.ίσω,π.ικα,lingua Medica loquor,Medis fa-(ueo.

Μηδικὰ,τὰ,geſta in bello Medico.

Μηδικὴ,ἡ,herba Medica primo exortu trifolio ſimilis, Ariſtot.8.Anim.quā Strabo lib.11.impinguandis equis conferre teſtatur. paroxyt.Cyrill.

Μηδικὴ,Medorum regio.oxyt.Cyrill.

Μήδιον,ου,τὸ,herba foliis ſimilis Iridi.

Μήδιος,ου,ὁ,mollis.

Μηδισμὸς,ῦ,ὁ,Mediſmus,quando cum Medis ſentitur. μηδισμὸν τῶν αἰγινητῶν ὀνειδίζων, AEginetis exprobrans quòd cum Medis ſentirent. Et μηδισμὸς,proditio,metaphoricῶs.

Μηδόλως,μηδ᾽ ὅλως,nullo modo.

Μήδομαι,curo,operor,volo,βουλεύομαι,ἐργάζομαι,cogito,meditor,molior,machinor,ſtruo. Odyſſ.ξ,ἐμοὶ δὲ κακὰ μήδετο μητίετα Ζεύς,excogitauit. Heſiod.ἐμήσατο κήδεα λυγρὰ,adinuenit mala triſtia.

Μῆδος,ου,ὁ,Medus.

Μῆδος,εος,τὸ,cura,conſilium,deliberatio. Heſiodus, μήδεα εἰδὼς,i.βουλεύματα,σκέψεις. Homer.Iliad.β,ἐν πνεῖ δὴ βουλαῖς τε φρονέοντο μήδεα τ᾽ ἀνδρῶν. Item μήδεα,τὰ αἰδοῖα. Heſiod.in Theogon.φίλου δ᾽ ἀπὸ μήδεα παιδὸς ἐσσυμένως ἤμησε,patris genitalia execuit,ſeu teſticulos.

Μηδοτιοῦν,nihil quicquam,nihil omnino.

Μηδοφόνος,ου,ὁ καὶ ἡ, qui Medos interfecit, in Epigram.

Μέδω,ſuadeo.

Μηθὲν,pro μηδὲν,in Tauris Eurip.

Μήθομαι,& μήθω,diſco.

*Μηθυμναῖος,ου,ὁ,Bacchus,ὁ διόνυσος,Heſych.

*Μηθὼν,πόλις,Varin.

*Μῆκα,τὰ,cornua,κέρατα.

Μηκάζω,balo,μηκῶμαι,Nicand.

Μηκὰς,άδος,ἡ,mugiens: propriè de capris. pro capella in Epigram.

Μηκασμὸς,ῦ,ὁ,caprarum balatus.

Μηκάω,balo,caprizo.Neut,abſol.μηκᾶσθαι διὰ τοῦ η,ἐπὶ τῶν αἰγῶν λέγεται. μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ.

Μηκεδανὸς,longus,μακρός.

Μηκὸς,τὸ,diuturnitas.

Μηκέτι,non amplius,non item,ne poſthac.

Μηκὴ,ης,ἡ,vox caprarum,ſicut βληχὴ ouium.

Μηκὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,prolixus.

Μήκιστος,ου,ὁ καὶ ἡ,lōgiſſimus,grauiſſimus.μήκιστον ἀπελαύνω,longiſſimè ſummoueo, Xenoph. τί τι μοι μήκιστα γένηται,Homer.Odyſſ.

Μηκοποιῶ,produco in longū.μηκοποιήσας,qui produxit.

Μῆκος,εος,τὸ,prolixitas,longitudo,proceritas,altitudo, ſpatium,tractus. μῆκος τῆς ἀρχῆς,à principio interuallum & ſpatium,Plato de Legib. μῆκος φάλαγγος, vide in appendice de vocabul. militarib. ἐξ ὄψεως μήκους καταθυρεῖν, ex longo proſpectu ſternere,Xenoph.

Μηκύνω,μ.υνῶ,π.υγκα, traho, produco, augeo, ἐκτείνω. Act. Accuſ.μηκύνεται,it in longum. μηκυνέων pro μηκυνῶν, Herodot.1.producturus.

Μήκων,ωνος,ὁ,papauer: παρὰ τὸ μῆκος, Etymolog. ἡ μήκων,εἶδος βοτάνης,ἧς ὁ μὲν ὀπὸς θανάσιμος,ὡς λέγεται, τὸ δὲ σπέρμα γλυκύτατον: δύναται δὲ πάντας ἀπαλλάττειν μεγαλόπην μέλιτι, Thucydid. lib. 4, & eius interpres Valla vertit papauer. μήκων ἀγρία,ſylueſtre papauer, Dioſcorides libro 1, cap.186. μήκων ἀφρώδης, ſpumeum papauer, vocatur ab aliquibus frutex qui & πέπλος,Idem lib.4, cap.264. μήκων ῥοιὰς, papauer erraticum, quod ῥοιάδα vocant, quòd protinus ei folia decidant,Idem libro 4,cap.64. μήκωνος πόσις, hauſtus papaueris. Quòd periculoſus autem ſit nimius papaueris ſuccus,vide lib.4.Dioſcoridis cap. 65. περὶ μήκωνος ὀποῦ, de papaueris liquore quod opium vocant,Idem libro 6,cap.18: vbi de eius vi & remediis. τὰ τῆς μήκωνος κωδία,papaueris capita: vim habent própulſandi humoris, Galenus ad Glauconem. Item μήκων, excrementitium quiddam membrana contentum, Ariſtoteles 4.Animalium. Eſt autem,vt ibidem ait Ariſtot, velut excrementum & materia vacans in teſtaceis animalium.

Μήκωνες,οἱ,papaueres, piſces gregales, Ariſtot.9.Ani.

Μηκώνη,inſula ſic dicta, quòd ibi primū papaueris fructum Ceres inuenerit,Etym.

Μηκωνικὸς,papaueraceus. μηκωνικὰ σπέρματα,ſemina papaueris.

Μηκώνιον,τὸ,meconium,lactuca caprina. Dicitur & τιθύμαλλος,i.lactaria, Theophr.lib.9.hiſtor.plantar.ſuccus expreſſus ex papauere: Gaza vertit papauerculū. Apud Ariſtot.lib.7. Anim. ſignificat excrementum quod primum à pueris emittitur.

Μηκωνὶς,ίδος,ἡ,apud Plin. & Galen. atræ lactucæ & amaræ genus,à lactis ſoporiferi copia.

Μηλάνθη,ης,ἡ, maliflora, galerita, ζῶον μεῖζον σφηκὸς ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς μηλέας φυόμενον, ὃ ἀρχομένου αἴθους προσπτάμενον,Euſtath.Iliad.4.

Μηλάτης,paſtor. Μήλατον,ouis.

Μηλάτων,τῶν,pecorum: Genitiuus à μῆλα, τος, teſte Euſtath.μηλάτων ἀπάργματα,primitiæ pecorum.

Μηλέα,ας,ἡ,malus arbor,pomus.μηλέα περσικὴ,maloperſica,arbor de qua Theophr.lib.8.de cauſ.plant.

*Μηλεατορέω,μ.ήσω,π.ηκα,concionor,δημηγορέω, Heſyc.

Μήλειος,ου,ὁ,& μήλιος,ouinus,ouillus.

Μήλη,ης,ἡ, ſpecium ſeu ſpecillum, inſtrumentum medicum,quo loca affecta pertentamus: à vulgo Medicorū Tenta & Spatula vocatur.

Μηλιάδες,Meliades Nymphæ.

Μήλειαι,aſtragali.

Μηλιανθμὸς,ῦ,ὁ,caula,apud Lycophron.παρὰ τὸ μῆλον καὶ ἰαύειν,dormire,cubare,Etym.dicitur & μηλιαθμός.

Μηλιὰς,άδος,ἡ,cruda chalcitis è Melo deportata,aut alumen,apud Hippocr.

Μηλίζειν,colore luteo eſſe,ſiue malum referente,Plin. liuidum interpretatur.

Μηλινοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,luteus,melini ſpeciē gerens, Theophraſt.lib.7.hiſt.plant.

Μήλινον ἔλαιον,melinum oleum, oleum ex malis videlicet cotoneis: à quibus color etiam dicitur μήλινος. μήλινον ἄνθος, melinus flos, Theophr.lib.9.hiſt.plant. μήλινον ἀπαίρειν,in Epigr. μήλινα λωμάτια,Ibidem.

Μήλινος,melinus,flauo colore,luteus.

Μήλιος,ου,ὁ,Melius,qui eſt ex inſula quæ μῆλος dicitur, vna ex Cycladibus.ab Ariſtophane νεφ.dicitur σωκράτης μήλιος,id eſt,ἀσεβὴς,impius. Fuit enim Athenienſis, ſed diſcipulus Diagoræ Melii, vt ſcribit Interpres eiuſdem Ariſtophanis. Melii autem impietatis & contempti diuini cultus inſimulabantur propter Diagorā Melium, qui ἄθεος eſt habitus.

Μήλις,ίδος,ἡ, pomus, coloris genus, medicum inſtrumētum.Item malida,quidam morbus aſinorum,de quo Ariſtot.8.Anim.

Μηλόβιος,nomē proprium,atque vnus ex triginta,qui Athenis tyrannidem exercuerunt.

Μηλόβοιος, Nymphæ nomen eſt,ab ouibus paſcendis.

Μηλοβολεῖν,malis petere,ad amorem illicere. Nam malum Veneri ſacrum eſt. μηλοβολεῖν, δελεάζειν εἰς ἀφροδίσια, Apollon.Rhod.

Μηλοβοτέω,pecudes paſco.

Μηλοβοτὴρ,ῆρος,ὁ,paſtor pecudum,opilio.

Μηλοβότης,ου,ὁ,idem,in Epigram.

Μηλόβοτον,ου,τὸ,terra quam oues paſcunt,i.deſerta, ſolitudo.

Μηλόβοτος,ου,ὁ καὶ ἡ,vaſtus, deſertus. Herodot. μηλόβοτον καὶ ἐρήμην χώραν καταλείπει.

Μηλοειδὴς,έος,flauus,ξανθὸς,pomaceo colore præditus.

Μήλοθρον,coloris infectio. vide μήλωθρον per ω in medio,quod magis probo.

Μηλολόνθη,ἡ,galleruca,inſectum eſt pēnatum,ſcarabeo ſimile,χρυσοκάνθαρος. Ariſtoph.νεφ.λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην,&c.ἐν τῷ χάφοισιν οἱ ἀκριβίστεροι.

Μῆλον,ου,ouis,pecus,θρέμμα,quadrupes omne. Hom. Odyſſ.ξ.de capris,ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖζα τριφίων αἰγῶν,ὅστις φαίνεται ἄριστος.Item pomū & fructus, propriè mali arboris,malum,& omnis arbor apud Homerum. Eſt autem Veneri μῆλον,i.malum,ſacrum. Ariſtoph.νεφ.μήλῳ βληθεὶς,malo petitus. μῆλα ἄγρια,agreſtia mala, Theophraſt.lib.2. de cauſ.plant. Apud Medicos locus ſub oculis modicè in rotundi pomi ſpeciem extuberans,μῆλον quoque dicitur, i. mala, gena, Galen. ad Glauconem. Alexand. Aphrod.in Problem.μῆλα,i.malæ, quas genas vocant. Hippocrates κύκλους vocauit. Itē μῆλα de mammis puellæ,Ariſtoph,

Μηλόνθη,ἡ,galleruca,quæ & μηλαίνθη,& Atticè μηλόνθος & tetraſyllabicè μηλολόνθη,Euſtath.Iliad.ψ.

Μηλονόη,ἡ,dea quędā,cuius hymnus extat apud Orph.

Μηλονομεὺς,paſtor,caprarius,opilio.Item gen⁹ bruchi, apud Maximum Tyrium.

Μήλοπα καρπὸν,frumentum,eo quòd pomacei ſic coloris & flauum,dixit quidam veterum poetarum.

Μηλοπάρειος,pomicolor, Theocrit.in Bacchis.

Μηλοπλακοῦς,οῦντος,placenta è malis cydoniis.

Μηλοσόη,ἡ,via per quā agſitur pecudes,apud Rhodios

Μηλόσπορος ἀκτὴ,Eurip.litus pomis conſitum.

Μηλοσώος,ὁ καὶ ἡ,ouium ſeruator ſeu ſeruatrix.

Μηλοσφαγία,ouis victima.

Μηλωτὴ,ῆς,ἡ,melota,i.pellis ouina,aut cuiuſuis quadrupedis.melius per ω in medio,vt infrà.

Μηλοτρόφος,ὁ καὶ ἡ,laniger.μηλοτρόφος ποιμὴν,paſtor, ouium nutritor,i.opilio,Nonnus.

Μηλοσφαγέω,μ.ήσω,π.ηκα,iugulo oues.

Μηλοφάγος,agnina carne ſeu ouina veſcens.

Μηλοφόροι numerabantur inter ſatellites regis Perſarum,ſic dicti quòd malum præferrent in haſtis.

Μηλοφόρος,ου, Ceres.

Μηλοφύλαξ,ακος,ὁ,opilio,in Epigram.

Μηλόω, medico inſtrumento tento, coniecto incerta. μηλῶσαι,ſpecillo demiſſo explorare vulnus.Itē lanas tinctiles in cortina tingere atque deprimere.

Μήλωθρον,ου,τὸ,tinctura purpuræ.Suprà per ο in medio ſcribitur.Item melothrum,genus ſuffruticis, Theophr. lib.6.hiſt.plant.

Μήλωθρος,ὁ, melothrus herba, de qua idem Theophr. lib.3.hiſt.plant.

Μήλων, Hercules hoc nomine erat apud Melitenſes, quē pomis ſolis abſque victimarum oblatione placabāt.

Μηλωτὴ,ouina aut caprina pellis: ſuperius per ο in medio ſcribitur,quod non probo.vide διφθέρα,in Ammon.

Μηλωτὴς,paſtor,νομεύς.

Μηλωτὶς,ίδος,καὶ μηλωτρὶς,auricularium,ſpecillum,auriſcalpium.

∘Μημωτὰ,vituperabilia,ψεκτὰ,Heſych.

Μὴν,tamen,verò,quidem. Xenoph.ὅλως μὴν τὸ ὑπαίτιον εἶναι τινι,οὐ πάνυ ὑφίσταμαι, prorſus tamen me obnoxium cuiquam eſſe non admodum ſuſtineo. In interrogatione quid verò,quid ni,quid igitur? Plato lib.1.de Rep,ἀλλὰ τί μήν; quid ergo? Idem citra interrogationē, Epiſt.7,ἀξιῶ μὴν,ἔφην,μὴ κινεῖν σ' ἀπὸ θαυμάστου ἐμὲ,velim tamen, &c. οὐδὲ μὴν,nec verò.

Μὴν,μηνὸς,ὁ,menſis.dicitur & μὰν Doricè,& μεὶς AEolicè in recto. μηνὸς ἀρτεμισίου τετάρτῃ φθίνοντος,menſis Artemiſii quarto ante finem die, Thucyd.l.5. μηνὸς ἕκτῃ φθίνοντος,ſexto ante finem die,Idē ibidem. ἥλιος ἐκλιπὴς τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν,καὶ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἱσταμένου ἔσεισε,idem Thucyd. circa nouilunium Sol ex parte defecit,eodémque menſe extitit terræ motus: ſic Valla.

∘Μήνα,τὸ μέσον τοῦ ξύλου,ὅπερ καρδία καὶ ἐντεριώνη.

Μηναγύρτης,qui plebem quotidie conuocat, & mēdacia componit. vide μηβαγύρτης,& μητραγύρτης.

Μηνάνθος,ου,ἡ,menſiflora, Gaza ex Theoph.l.4.de plāt.

∘Μῆνας,dies,ἡμέρας, Varin.

Μήνη,ης,ἡ, Luna.item pro μηνίσκος, Ariſtoph.

Μηνιαῖος,menſtruus. vnde ἡ μηνιαία κάθαρσις, purgatio menſtrua, Alexan. Aphrod.

Μηνιάω,iraſcor, Apollon.2. Argon.

Μηνιγγοφύλαξ,κος,inſtrumentū chirurgicum apud Galen.lib.κατ' ἰητρεῖον.

Μήνιγμα,ira,μῆνις.

Μήνιγξ,γγος,ἡ,inuolucrum cerebri, membrana ſeu pellicula ambiens cerebrum,neruis & arteriis plena, Piam matrem vocant hodie. Alex. Aphr.l.1.Probl.ἐκπυρεῖ τὰς μήνιγγας τοῦ ἐγκεφάλου,cerebri membranas inflammat. μῆνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον,membrana cuſtos cerebri, Ariſtot. 3.Anim.Item ſubſidentia vini in dolio priuſquā effloreſcat atque ebulliat. Eſt & Aphricę inſula haud procul à Syrtibus,quam Lotophagorum inſulam putāt, apud Strabon.& Ptolem.Euſtath.Iliad.β.

Μηνίζω,μ.ίσω,π.ικα,ſuccenſeo, iraſcor, μηνίω. Datiuo. μηνίσαι ἀεροδρόμῳ,iraſci, Herodot.

Μηνιθμὸς,οῦ,ὁ,ira.

Μήνιμα,ατος,τὸ,ira diuina,indignatio. Ariſtot.2.OEcon.μήτι μήνιμα παρὰ τῆς θεοῦ γένηται,ne dea indignaretur.

Μῆνις,ιδος,ἡ,iracundia,ira permanens & diuturna, inuidia,bilis Latinè. Hom.μῆνιν ἄειδε θεά. Phocyl.ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις,ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις. μῆνιν περιτίθημί σοι, tibi pœnam irrogo.

Μηνίσκοι,vmbellæ, quæ in ſtatuarum capitibus ſolent poni,ne ab auibus conſpurcentur,mēbranæ tenues,monilia & ornamenta in collo foliata,ferramenta temonis. Item μηνίσκοι,αἱ αὐγαὶ,ſplendores,ſpecies Lunatæ, ſpecies Lunæ nondum completæ, Ariſtot.in Probl.

Μηνίω,μ.ίσω,π.ικα,μηνίζω,iraſcor,ſuccenſeo,ad irā concitor. Dat. Ilia.α,ἀβείδης δ' ἐπιτρέψειε μηνίειν,ἀπ ὀργίζετο.Ibid. μήνι' ἀχαιοῖσιν,iraſcere Græcis. Itē longa ι,idē Hom. Ilia. β,ὄφρ' ἀχιλεὺς μηνίειν,ὃ γὰρ πολυφόρτηρος ἦεν.Item duco, plico velum nauis. Item edo,mando,is,it, Hippocr.

Μηνοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,Lunatus, Lunæ ſimilis, inſtar Lunæ falcatus,in cornua flexus,curuus. μηνοειδὴς σελήνη, Luna dicitur triduana,quando etiamnum exilia cornua oſtētat: ſemiplena διχότομος nuncupatur: ἀμφίκυρτος quando ad διχότομον accedit conuexitas,ac pluſquā media circuli pars illuminatur: plena,πανσέληνος & διχόμηνος vocatur. vbi rurſus decreſcit,ad ἀμφίκυρτον redit: ſecūdo loco διχότομον,tertio ad μηνοειδῆ: deinceps quando à Solaribus offuſcata euaneſcit,ἀφανισμὸς vocitatur: poſtremò συνοδικὴ,quum in coitu eſt,eodémq; in ſigno eaſdem cum Sole regiones occupat. μηνοειδὴς,τὸ σεληνοειδής. μηνοειδὴς τῶν νεῶν, lunata claſſis, Herodot.lib.8.

Μηνῖς,μῆνις.

Μήνυμα,ατος,τὸ,ſignum,indicium: hoc Philo vtitur.

Μήνυσις,ἡ,ſignificatio.

Μηνυτὴς,οῦ,ὁ,delator,nūtiator,īdex.μηνυτὴς γίνεται,defert indiciū, Thuc.colebatur hoc nomine Hercules Athenis

Μήνυτρον,ου,τὸ,& μήνυτρον,præmiū indicii, aut ipſum indicium, Bud.in Annot.

Μηνύτωρ,ορος,ὁ,index,nuntius,delator,nuntiator.

Μηνύω,μ.ύσω,π.υκα,ſignifico,patefacio, indico, teſtor. Plato 2.de Rep.οἳ ταῦθ' οὕτως ἔχειν μηνύουσι, qui hæc ita ſe habere teſtantur. Datiuo.

∘Μηονίκτης,ὁ ἐλάττων,minor.

Μηονία, Lydia, Homer.Iliad.γ.

Μηονὶς,ίδος,ἡ,mulier ex Meonia. (τὸν ἦρξε.

Μηόττγε,nedū, Laert.ἀεὶ ὢν μηόττγε φιλοσόφων ἀλλὰ καὶ ἄλλος ἀ-

Μήπω,ne adhuc, ſeu nōdū. Ariſt.νεφ.μήπωγε,μήπωγε,ἀλλ' ἀναμεινάντων,nondū, ſed expectent. vbi μήπω ꝓhibētis eſt.

Μήρεαθαι,

Μήρυεσθαι,filare.

Μηριαῖος,ου,ὁ,femoralis. τὰ μηριαῖα ὀστᾶ,i. μηρία,μηροί.

Μηρὶξ,ſpina quæ adhæret villis ouium.

*Μερθμος, ου,ὁ,δίκτυς, trigona,libellus,vel laqueus.

Μήρινθος,corruptè,pro

Μήρινθος,ου,ἡ,funis,laqueus,fidicula. Ariſtot.de mundo,μίαν μήρινθον ἐπισπωμένοι, fidiculam vnam trahentes. Alexand. Aphrod. ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ,per funiculum torporem inuehit, ſeu per lineam aut virgam. Item funiculus piſcatorius,in Epigram.

Μηρίον,ου,τὸ,idem quod μηρός.

Μηριόνης,Moli filius,Etym.

*Μήρισμα,ατος,τὸ,fractio,aut lanæ conuulſio, Heſich.

Μηρὸν,τὸ,apud Homerum,pro μηρός. μηρὰ δὲ κήαντες,Odyſ.γ, coxas adolentes. μηρ᾽ ἔταμον,Homer. i. μηρία. μηρ᾽ ἐτάμοντο,coxas ſecuerunt,Apollon.

Μηρὸς,οῦ,ὁ,crus, inguen,coxa, femur. Homer.Iliad.α, μηροὺς δ᾽ ἐξέταμον, id eſt, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ,oſſa femorum. μηρὸν προσβαλέσθαι, Ariſtophan. τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντες, Idem. βουβῶσί τε καὶ μηροῖς προσπλάσσομεν, inguinibus & femoribus applicabimus, Galen. lib.1.ad Glaucon. ἐν τοῖς μηροῖς, in feminibus,Gaza. μηρὸς,item Indiæ mons Libero patri ſacer, teſte Euſtath.in Bœot. & τόπος ἀμπέλου, & τὸ τῆς κλάμας ξύλον.

Μηροτομεῖν,femur cædere.

Μηροτυπὴς,έος,τὸ, femur cedens & offendens. μηροτυπὲς κέντρον,ſtimulus quo femora percutiuntur,in Epigram.

Μηρυκάζειν,& Μηρυκίζειν,& μηρυκᾶσθαι,ruminare.

Μηρυκισμὸς,οῦ,ὁ,ruminatio,Nazanz.

Μηρύκω,ex profundo haurio ſeu traho, & in minutas partes ſcindo,Etym.

Μήρυμα,ατος,τὸ,cumulus,ramentum,filum penſi ſeu lanæ carptus.

Μήρυξ,κος, ruminalis piſcis, à ruminando dictus, Ariſtot.9.Animal.

Μηρύομαι,& Μηρύω,μ.ύσω,π.υκα,deduco filum,filo,texo, relego,colligo, ἀνατρίζω,ordino, τὰ ἱστία συνάγω, glomero, Suid. ſicut νέω καὶ νήθω,quia nẽdo fila adglomerãt, Lucia.

Μήσασθαι,facere,deliberare. μήσομαι,moliar,faciam, μηχανήσομαι. κακὰ μήσατ᾽ Ἀχαιούς,id eſt, ἠργάσατο.

Μήστωρ,ορος,vel ωρος,ὁ,bellicoſus, μητιέτης. θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,id eſt, τοῖς θεοῖς ἐν τῷ βουλεύεσθαι ὅμοιος. μήστωρα φόβοιο, meditator & iniector terroris.

Μήτηρα,mater prudens.

Μητέρος,ου,ὁ,maternus,in Epigram.

Μήτηρ,έρος,καὶ μητρὸς,ἡ, mater. In Vocatiuo, ὦ μῆτερ. μητὴρ σεμνὰ,i. ῥέα, Ariſtophan. μητρὸς θεῶν,matris deorum,hymn⁹ eſt apud Orpheum ὁ μητρὸς ἀδελφεὸς τοῖσι παισὶ ἀριστοδήμου, auunculus filiorum Ariſtodemi,Herodot. ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς,auunculus, Xenoph. τῇ μητρὶ καὶ τῇ κόρῃ ἑορτὴν ἀθηναῖοι ἄγουσι,ſolennia Cereri & Proſerpinæ Athenienſes celebrant, Herodot.

Μητιάω,μ.άσω,conſulo,delibero, βουλεύομαι, conſulto. Accuſat. pro eodem in voce paſsiua μητιῶμαι. Apollon. 2. ἡμῖν ἐν φρεσὶ μητιάασθαι. καὶ μητιόωντες, Homer.

Μητιέτης,ου,ὁ,βουλευτικὸς, cõſiliarius,prudẽs,conſultor, ſapiens. Dicitur quoque apud poetas μητίετα cum accentu in antepenultima,pro μητιέτης. quoniam autem Accuſatiuo μητίετα κατὰ μεταπλασμὸν facto pro μητιέτην ſimilis eſt,eius accentum habet. Odyſſ.ξ, κακὰ μήδετο μητίετα Ζεὺς, &c. κανὼν γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι πᾶσαι πτώσεις συνεμπίπτουσαι ἑτέρᾳ πτώσει, τὸν αὐτὸν τόνον ἀναδέχονται,inquit Etym.

Μητίζομαι,μ.ίσομαι,molior,excogito,conſilium capio, βουλεύομαι, μηχανῶμαι. Homer. Iliad.γ, μέσσῳ δ᾽ ἀμφοτέροιν μητίσομαι ἔνθα λυγρά.

Μήτιμα,& Μῆτις,ιος,ἡ, conſilium,hortatus,prudentia, intelligentia,ſapientia. μῆτις Didymo exponitur, σύνεσις βουλὴ, γνώμη, τέχνη, δόλος, ἀπάτη, ἦθος. vnde ἀγκυλομήτης.

Μητιόεις,εντος,ὁ,conſiliarius,conſultus,conſilii author. Heſiod. διὸς πατρὸς μητιόεντος.

Μητιόεντα φάρμακα,venena præſentia, ſcita medicamenta, κατὰ τὴν θεραπευτικὴν τέχνην ἐσκευασμένα, vt inquit Plutarc. quæ malorum omnium inducebant obliuionem, quale Nepenthes apud Homerum,Bud.in Annot.poſter.

Μήτις,i. μηδεὶς,nemo. Homer.Iliad.ζ, μήτις σφιν ἀπειλησάτω. μήτις ὄψεται,nullus videbit,Sophocl.

Μητίσασθαι,ἐργάζεσθαι, molitum eſſe & machinatum. μητίσομαι,βουλεύσομαι,μηχανήσομαι.

Μητίω,μητιάω.

Μήτοιγε,nedum. Hermog.de Inuent. ἀλλ᾽ ἄλλον τινὰ τῶν τυχόντων ἰδιώτην οὐ μήτοιγε δημοσθένη. vide in Μή.

Μῆτος,μῆτις.

Μήτρα,ας,ἡ,vulua,vterus,matrix. μήτρα τοῦ δένδρου, medulla arboris, Gaza ex Theophr.libr.5. ab aliis cor arboris dicitur: matricem quoque ſæpius Idem vertit. illud eſt, quod in medio eſt arboris, Theophr.lib.4.de cauſ.plãt. ἡ κριθὴ,καὶ ὁ πυρὸς,καὶ ὅσα μήτραν ἁπαλὴν ἐλάττους καὶ ἀσθενεστέρους φέρει τοὺς στάχυς,Gaza vertit, Et reliqua quę ſpica ſũt puſilla,infirmaque. Sunt & μῆτραι,in veſparum genere veluti duces: apud Ariſtot. Gaza matrices vertit.

Μητραγύρτης,ου,ὁ, qui Phrygiæ deæ ſacris initiatus eſt. hic ſtipem cogebat matri deorum tympana geſtãs: quales hodie cæcos videmus veſtibulatim tympana pulſantes,& canentes,Bud.Comment. Superius ſcribitur μηναγύρτης. vide in Chiliad. Eraſmi, Mithragyrtes. Dicitur aliquando diuiſim μητρὸς ἀγύρτης, hoc eſt, matris deorum Cybelis ſacerdos ſiue præſtigiator.

Μητραγυρτῶ,hoc pacto ſtipem cogo.

Μητράδελφοι,οἱ,vterini.

Μητράδελφος,auunculus ex matre,matris frater.

Μητραλοίας, ου, ὁ, matrem necans, ſeu verberans, ὁ τύπτων τὴν μητέρα αὐτοῦ.

Μητρεγχύτης, ου, ὁ, ſpecillum infundendo in vterum liquori commodum.

Μήτρη,tegmen,& tanquam inuolucrum quoddam,vocaturque alio nomine ἐπενδυμίς.

Μητρίάζειν,Idææ deæ ſacra peragere.

Μητρικὸς,οῦ,ὁ,maternus.

Μητριώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nouercalis.

Μητροδίδακτος,ου,à matre erudit⁹: epith. Ariſtippi iunioris.

Μητρόθεν,ex parte matris,à matre,Herodot.

Μητροκασιγνήτη,ης,ἡ,matertera.

Μητροκτονέω,μ.ήσω,π.ηκα,matrem occido,Neutrum,Abſolutum.

Μητροκτόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,matricida.

Μητροκωμία, ſic inter vicos eſt, vt metropolis inter vrbes,à ſuiſque colonis agnoſcitur.

Μητρομήτωρ,έρος,ἡ,auia, μεγαλομήτηρ.

Μητροπάτωρ,ορος,ὁ,auus maternus.

Μητρόπολις, ἡ, metropolis,matrix vrbs, ex qua coloniæ deductæ. dicitur autem ἀπὸ τῆς μήτρας καὶ πόλις,non autem à menſura, vti Gratian. & Iſidor. interpretantur. vide in Chiliad. Eraſmi.

Μητροπολίτης,ου,ὁ,metropolitanus, qui prouinciæ alicui præeſt,alióſque ſubiectos habet Epiſcopos.

Μητροφθόρος,ου,ὁ,qui matrem violat.

*Μητρυιοθόρος,ου,ὁ,qui propriã nouercam interfecit.

Μητροφόνος,ου,ὁ καὶ ἡ,matricida. Euripid.

Μητροφόντης,ου,ὁ,matricida,idem Euripid.

Μητρυιὰ,ᾶς,ἡ,nouerca.

Μητρυιὸς,ου,ὁ,vitricus.

Μητρώας,ου,ὁ,auunculus.

Μητρῷον, ου, τὸ, apud Athenienſes Phrygiæ deæ ſacrum.

Μητρῷος,ου,ὁ,maternus. τὰ μητρῷα,materna.

Μήτρως,ω,ὁ,auunculus maternus. & μήτρωος,ωος, Homer. Iliad.ζ, παιδὸς ἑὸν φίλον μήτρωα κατέκτα, id eſt, μητρὸς ἀδελφόν. μήτρωας ἐκ ἀδελφοὺς, ἀλλὰ γονέας μητρὸς dixit Pindarus. Euſtath. Iliad.π. annotat recentiores μήτρωα vocare, οὐ τὸν ἀπὸ μητρὸς θεῖον, ἀλλὰ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον.

Μηχανάομαι, μ.ήσομαι, π.ημαι, excogito, molior, ἐπινοῶ,

inuenio. Item cieo & moueo. μηχανάομαι περὶ ἀγαθὰ πάντα, omni ratione de illis bene mereri ſtudeo, Hero. ἐμηχανήσατο τάδε πρὸς ταῦτα, aduerſus hęc hāc ratione ĩuenit, Idē. Od. γ. ἀτάσθαλα μηχανόωντο, iniqua moliūtur. Ponitur cū particula ὅπως ſequēte Subiūct. Xenop. ὅπως ταῦτα γένηται τοῖς φίλοις οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος, vt hęc obtingāt amicis, non laſſeſcis conādo. Idē, ἐπιχειρεῖς μηχανᾶσθαι ὅπως σοι ὡς βέλτιστος ᾖ. vbi etiā pro ᾖ legitur ἔσῃ, in codice manu ſcripto. Pla. in Apolo. cū Indicat. οὐ δεῖ τοῦτο μηχανᾶσθαι ὅπως ἀποφύξεται πᾶν ποιῶν θάνατον, moliri vt mortem effugiat. μηχανᾶσθαι χρήματα, Xenop. in OEconom. parare. μηχανᾶσθαι ἐλευθερίαν, libertatē moliri, Idē. μηχανᾶσθαι κολάσμασι σωφρονοῦντας, reddere temperantes, Idem Xenoph. οὐκέτι ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι ἐπ' Αἰγινήτῃσι, non amplius differendum putauerunt, quin omnia in AEginetas excogitarent, He rodot. μεμηχάνηται, inuentus eſt, adhibitus eſt, ſolerti ingenio adhibitus eſt. μεμηχανημένος, arte compoſitus.

Μηχανάω, μ. ήσω, καὶ μηχανέω, idē quod μηχανῶμαι. Sophocles in Aiace, καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς, id eſt, moliri & excogitare.

Μηχανόωντο, excogitantes, Herodot.

Μηχανὴ, ῆς, ἡ, conatus, machinatio, ars, excogitatio. vide Chiliad. Eraſmi, Deus ex machina, & Machinas poſt bellum. τίς μηχανή; quid cauſæ eſt? qui fieri poteſt? Plato 2. de Republ. τίς μηχανὴ δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν, ᾧ τις δύναμις ὑπάρχει, &c. qui fieri poteſt, vt quis velit iuſtitiam ho nori habere? vel, quis eſt qui velit, vel quid cauſæ eſt, cur quis velit? εἴ τις ἐστὶ μηχανὴ, ſi quid comminiſci poteſt, Bud. οὐδεμία μηχανή μη, nullo pacto fieri poteſt, nihil cauſæ eſt. μηχανὴ οὐδεμία ἐστὶ τὸ μὴ ἐκεῖνον ἐπιβουλεύειν ἐμοί, Herodot. nulla cauſa eſt quin ille mihi inſidietur: vel, nulla tergiuerſatio eſt, quin, &c. μηχανῇ πάσῃ, omni ope. ἰσχὺς κατὰ δύναμιν ξυμμαχοῦσα, Plato νόμ. 1. Heſiod. de Cyclop. ἰσχὺς δ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις, molitiones operum erant, id eſt, valebant peritia ad opera facienda.

Μηχάνημα, ατος, τὸ, commentum, artificium, molitio, ratio, machina. Chryſoſt. μηχανήματα τῷ τείχει προσῆγον, muro tormenta admouebant.

Μηχανητέον μηχανὴν πᾶσαν, omni conandum ratione. Plato νόμ. ζ. vbi ſequitur ὅπως ἄν, cum Subiunct.

Μηχανικὸς, οῦ, ὁ, opifex eorum operū, quę ingenio ſimul & manu fiunt, ſolers, ingenioſus, μηχανητικός. μηχανικὸν ἔργον dicit Alexand. Aphrod. i. opus artificioſum. μηχανικὰ ὄργανα, inſtrumenta ingenioſè fabrefacta.

Μηχανοποιὸς, οῦ, ὁ, machinarum faber.

Μηχανορραφία, fraudis excogitatio.

Μηχανορράφος, ου, ὁ, machinator, fraudum conſutor, Euripid. in Androm. ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν.

*Μηχάνωμα, ατος, τὸ, cingulū, ſubligar, διάζωμα, Heſych.

Μηχανουργὸς, οῦ, ὁ, faber, in Epigram.

Μῆχαρ, τος, τὸ, conamen, ὄφελος, μηχάνημα, apud Lycoph.

Μῆχος, εος, τὸ, μηχανή, conſilium, machinamentum, remedium, ἐπίνοια, τρόπος, Euſtath. ait eſſe indeclinabile. Didymus Iliad. ϐ. οὐδέ τι μῆχος, id eſt, ἀμήχανον. Et Ody. ξ. οὐδέ τι μῆχος ἦν ἀλέασθαι, neque poteſtas fuit recuſandi, id eſt, μηχάνημα, τέχνασμα.

Μία, ᾶς, ἡ, vna, poſterio. breui. Odyſ. ξ. μία δ' οὐκ ἔστι ἰσχύς ... πρὸς μιᾷ ἐπὶ δίκης, pridie ante litem cōteſtatam, Ariſtoph. μιᾶς ἑάλω, vnius amore captus eſt, Herodot. μιᾷ ψήφῳ, vna & eadem ſententia. Xenoph. 1. Comment. ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμους ἐννέα στρατηγοὺς μιᾷ ψήφῳ ἀποκτεῖναι, id eſt, communi iudicio & vno omnium. μιᾷ δὶς ἐφεξῆς βέβληκε, idem Xenop. eodē die, vel eadem manu, bis deinceps. μίαν διηγώνισται, id eſt, ἅπαξ, Ariſtoph. vbi ſubaudi δίκην. μίαν ναυμαχήσαντες, Idem: ſubaudi μάχην, vel ναυμαχίαν. ἐς μίαν βουλεύειν, dixit Homer. Iliad. ϐ. pro εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν καὶ συμβουλίαν. κατ' ἐμὴν μίαν, ſubaudi γνώμην, Ariſtophan. κατὰ μίαν, ſigillatim. κατὰ μίαν ἰοῦσαν, Herodot. κατὰ μίαν οἰκίαν, per ſingulas familias, Plato νόμ. ζ. ταῖς κατὰ μίαν πόλεσι, ſingulis vrbibus, Ariſtid. κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, Thucyd. naues ſingulas in ſeriem diſponentes. Interpr. exponit, μίαν ἔχοντες ὄπισθεν τῆς μιᾶς. κατὰ μίαν παραπλέοντες, nauem naui ſequēte nauigantes, Idem. παρὰ μίαν κινεῖσθαι, vno die intermiſſo moueri, Alexand. Aphr. παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus, Galen.

Μιαίνω, μ. ανῶ, π. ἴγκα, fœdo, polluo, Actiu. Accuſat. μεμιασμένος αὐτῷ, ab ipſo prophanatus, Thucyd. Item χραίνω, βάπτω, tingo, inficio.

Μιαιφονέω, μ. ήσω, π. ηκα, cędeme contamino.

Μιαιφονία, ας, ἡ, homicidium, cædes.

Μιαιφόνος, ου, ὁ, homicida, cruentus, crudelis ac ſanguinarius. id eſt, μιαινόμενος φόνοις. μιαιφονώτερος, magis mortifer.

Μίασμα, ατος, τὸ, βάμμα, tinctura.

Μιαρία, iniquitas, ſcelus: hanc dictionem Phrynichus reiicit.

Μιαρὸς, οῦ, ὁ, ſceleſtus, fœdatus, nocens, impurus. Dictū volūt quaſi dignum qui ab omnibus ſolus relinquatur, à nomine μία, μιαρός, vt à σκιὰ σκιαρός, vel à verbo μιαίνω, fœdo.

Μιαί, & Μίασμα, ατος, τὸ, immundities, piaculum, ſcel⁹, ἄγος, impiamentum apud Cyprianum.

Μιασμὸς, οῦ, ὁ, idem, ἐξάλειψις.

Μιάστωρ, ορος, ὁ, fœdus, impurus, malus dæmon, genius ſiniſter. ἄρης μιάστωρ, in Epigram. percuſſor, homicida. αὐθέντης μιάστωρ, Euripid. ſceleſtus interfector, qui ſe cæde prophanauit.

Μίαχος, impietas, impuritas, piaculum.

Μιαχὸς, purus, καθαρός, Heſych.

Μίγα, ſimul.

Μιγάζω, μ. άσω, π. ακα, miſceo, Actiu. Accuſat.

Μιγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, aliis mixtus, mūdanus, ſecularis. Euripid. in Andro. πολλὴ δ' ἐπ' ἀλλήλοισι μιγάδες. Nonnus, δυσμενέων μιγάδας στίχας, &c.

Μίγδα, mixtim, φύρδην.

Μίγδαλοι, οἱ, mixti.

Μίγδην, ſimul, vnà, mixtim, promiſcué.

Μιγδηνίζω, contumelia afficio.

Μιγέωσι pro μιγῶσι, Iliad. ϐ.

Μιγήμεναι, pro μιγῆναι, miſceri, coire, rē habere: vtrūque ab ἐμίγην, Aoriſto ſecundo. Item congredi, conuenire, colloqui, conſueſcere, Datiuo. Odyſſ. σ. χείνας μνηστῆρσι μιγείην, cum procis colloqui poſsim.

Μίγην, pro ἐμίγην, mixtus ſum. Heſiod. γυναικὶ δ' ἀνὴρ καὶ φιλότητι μίγη, cum vxore rem habuit, ſeu cum muliere.

Μίγμα, ατος, τὸ, coitus, miſtio, mixtura, miſcella.

Μίγνυμι, μ. ίξω, π. ιχα, &

Μιγνύω, miſceo, confundo. Actiu. Accuſat. pro conſero, Apollon. 2. Argon. χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, manus cōſeruit. Idem ibidem, ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam commiſerunt. In Aoriſto ſecundo, ἐμίγην. μιγνύσθαι, rem habere: ſed propriè vir mulieri μιγνύσθαι dicitur, non mulier viro, Lucian. vnde μιχθεὶς, venerem paſſus. μιγῆναι λέκτρα, id eſt, κατὰ λέκτρα, in Epigram. μεμιγμένος σὺ κακοῖς, malis implicitus, Sophocl. μιχθὲν τῷ ὕδωρ, cū aqua confuſum, Ariſtot. in Polit.

Μίδας, iactus vocabulum in ludo teſſerarum fortunatiſsimi, & vermiculus qui fabis innaſcitur, Theophr. libro 4. de cauſ. plant.

Μίδου κάλαμοι, calami Midæ, in Epigram.

Μιείω, comedo.

*Μιέω, idem quod βάπτω, χυτόω, μολύνω, Heſych.

Μιηφόνος, ὁ, cruentus, ſanguine imbutus: à μιαίνω, tingo & φόνος, cruor, apud Archilocum.

Μιθαικος, ὁ, celer, ταχύς.

Μιθραγύρτης. vide in Chiliad. Eraſm. & ſuperius μητραγύρτης.

Μίθρας, ου, ὁ, ſol apud Perſas, cuius ſimulachrum leonis rictum præferebat cum tiara, manu vtraq; bubula premente cornua. Hinc μιθριακὰ ſacra appellantur, quæ in antro obiiſſe moris erat, educto ex eo cornibus boue, quem

Digitized by Google

quē mox vt ſoli victimā per hymnorū modulatos cōcētus immolarent, Cælius libro 13, cap. 17. μίθρου κόλαπις ἰνδικας,&c. Nazanzen.

Μίκα,oleris genus.

*Μίκας,μικρολόγος.

Μικκὸς,pro μικρὸς,exiguus, Theocrit. ἴδ' ὡς ἔζη,μικκὸν ἄκουσον.

Μικκύλος,ὁ, puſillus. μικκύλα χερύδρια, paruulæ manus, in Epigram. Cupidinis tenellas manus dixit Moſchus in Buccolicis.

Μίκλη,ης,ἡ,capra.

Μικραίτιος,de minutis rebus conquerens, querulus.

Μικραδικητικὸς,ῦ,ὁ,qui in paruis iniuriatur.

Μικρόβιος,ὁ,qui breuis eſt vitæ.

Μικροδοσία,ας,ἡ,donatio exigua, Polyb.

*Μικροθυμέω,μ.ήσω,π.κα,ſum puſillo animo, añimo deſtituor, ἀθυμέω.

Μικροθυμία,ἡ,languidus animus.

Μικρόθυμος,ου,ὁ,puſillanimus, μικρόψυχος.

Μικροκέφαλος,ὁ ἡ ἡ,qui paruo eſt capite.

Μικροκαρπία,ας,ἡ,exiguitas fructus.

Μικρόκαρπος, fructum minutum generans.

Μικροκοίλιος,qui eſt paruo ventriculo.

*Μικρολη-ψία,ας,ἡ,perceptio exigua.

Μικρολογέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, de re puſilla verba facio, anguſtiis verborum me coarcto, Ruf. ex Nazanz. μικρολογεῖται περὶ τὸν ἦχον, circa vocis ſonum abiectè ſentire, Nazanz. μὴ μικρολόγου περὶ τὰ μεγάλα, de magnis ne humiliter loquaris, Idem. Eſt etiam ῥ γλισχρεύομαι, id eſt, ſordidè & præparcè rationem ineo, vel tribuo. Plutarch. in Probl. ἵνα μὴ κάπ μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, ne vltrà præparcè agas & ſordidè cum diis: parcens ſcilicet thuri in ſacrificãdo. Dicitur & σμικρολογοῦμαι pro eodem, addito σ. Bud. Commētar. vide μικρολογεῖν in Chiliad. Eraſmi.

Μικρολογητέον,ſordidè ac parcè erit agendum.

Μικρολογία,ας,ἡ, diligētia & anxia cura circa minutula.

Μικρολογίζομαι,μ.ίσομαι,τὸ μικρολογοῦμαι.

Μικρολόγος,ου,ὁ,φειδωλὸς,nugiuendus, anguſtus in ſentētia. ὦ μικρολόγε περὶ τὰ μέγιστα, Nazanz. in Orat.

Μικρόλυπος,ου,ὁ,pronus ad triſtitiam.

Μικρομέρεια,ας,ἡ,partium tenuitas.

Μικρομερὴς,ἑος,ὁ ἡ ἡ,partibus minutis conſtans.

*Μικρόμματος,ου,ὁ,paruis oculis præditus, quos calidos & acres eſſe putant.

Μικροπολῖται,οἱ,qui ſunt ex oppidulo, vrbium minorū ciues, Ariſtophan.

Μικροπόνηρος, qui in paruis improbus eſt. opponitur τῷ μεγαλοπονήρῳ.

Μικροπρέπεια,ας,ἡ,puſillanimitas, vilitas.

Μικροπρεπὴς,ἑος,ὁ ἡ ἡ, abiecti animi, illiberalis, Phalar. in Epiſt.

Μικρόρραξ,αγος,ὁ,habens acinos paruos.

*Μικρόρρις,ινος,ὁ,quaſi paruo naſo dicas.

Μικρὸς,ᾶ,ὁ,paruus, humilis, breuis, anguſtus: cuius cōparatiuum eſt μικρότερος, & Superlat. μικρότατος. Lucian. δεῖξόν τι ἡ ἐν τὸ μικρότατον. ὁ μικρότατος, abiectiſsimus, Demoſthen. τὸ μικρὸν φυλάττειν, quod paulatim repit cauere. μικρὰ φρονεῖν, humilē eſſe, & ſubmiſſè ſe gerere: cui opponitur μέγα φρονεῖν, μικρὰ ξιφίδια, ſicę, Ioſepho Interp. τὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑπερέχοντα, id eſt, vt puto, quæ paulùm à terra eminent, Ariſtid. μικρὸν τῆς διαιρέσεως, paulò à diſtinctione, Ariſtotel. μικρὸν ὅσον διαφέρειν, parum admodum differre. μικρὸν ἐλάττω, Demoſthen. μικρὸν ἀμελῶ τοῦ θείου, Xenoph. μικρὸν ἀνέχομαι, pauliſper tolero. μικρὸν διαλέγομαι, voce ſubmiſſa loquor, Gaza. μικρὸν ὕστερον, paulò póſt. ἢ μικρὸν, vel circiter. μικρῷ πλείους, paulò plures, Demoſthen. μικρῷ πρότερον, paulò antè, Idem. διὰ μικρὸν, i. διὰ βραχέος, Thucydid. εἰς μικρὸν, minutatim, in anguſtum. ἐς μικρὸν ἀνάπαυσαι, quieſce parūper, Lucian. ἐπὶ μικρὸν, pauco tempore. ἐπὶ μικρὸν γίνεται, parum diſtat, Ariſtot. 4. Ethic. κατὰ μικρὸν, paulatim, particulatim. περὶ μικρὸν, τὸ πάνυ μικρὸν, perparum, Iſocrat. ἐ γὰρ περὶ μικρὸν, ἐποίησαν, non enim perparum profecerunt. Idem, χρὴ δ' ὦ περὶ μικρὸν ἡγεῖσθαι, non hoc floccipendere oportet & paruum eſſe ducere, Bud. Commēt. Ammon. ὀλίγον diſtinguit à μικρόν.

Μικροσπέρματος,ὁ ἡ ἡ,ſemen paruum ferens.

Μικροστάχυες,paruam ſpicam habentes.

Μικρόστομος,υ, qui eſt anguſti oris, cui eſt paruum os.

Μικρόσφυκτος,υ,ὁ, & μικρόσφυκτος, cui venę tenuiter mouētur, debilis.

Μικρότερος,minor, id eſt, μείων. Ariſtot. de mundo, εἰ καὶ μικρότερον,&c. vide μικρός.

Μικρότης,ητος,ἡ,paruitas.

Μικροτραπέζους, Antiphanes vocabat eos, qui in deliciarum chaos ſeſe demiſiſſent, nimiùm ſcilicet in epularum apparatu curioſi.

Μικρότριχος,ὁ ἡ ἡ,exiguis pilis intectus.

Μικροῦ,ferè. μικροῦ δεῖ, parum abeſt, fermè.

Μικροφροσύνη,ης,ἡ,puſillanimitas.

Μικρόφυλλος,ὁ ἡ ἡ,qui foliis conſtat minutis.

Μικροφωνία,exilitas vocis.

Μικρόφωνος,ὁ ἡ ἡ,qui paruam habet vocem.

* Μικροψυχέω,ῶ,animo deficio.

Μικροψυχία,ας,ἡ, puſillanimitas, vel animi demiſsio & abiectio, illiberalitas.

Μικρόψυχος,υ,ὁ,puſillanimis, illiberalis, Demoſthenes. μικρόψυχος μήτηρ, puſillanimis mater, Nazanz.

Μικτέον,miſcendum eſt.

Μικτὸς,οῦ,ὁ,mixtus, temperatus. μικτὰ τοῖς ἀγωνισταῖς κρέας, Ariſtid. μικτὸν δ' ἐξ αἵματος ἡ ξανθῆς χολῆς τὸ ῥεῦμα, Galen. ad Glaucon. lib. 2.

Μίλαξ,& σμίλαξ,κος,ὁ,genus hederę, qua poetę coronabantur. Ex ſmilace fiunt tori, Plato 2. de Republ. κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακί τε ἡ μυρρίναις, in toris ex ſmilace & myrto confectis diſcumbentes. Ariſtophan. νεφ. μίλακος ὄζων, ſmilacem reſipiens.

Μιλήσιος,Mileti vrbis incola, ciuis, Etym. μιλήσια στρώματα, Ariſtoph.

Μιλησιουργὴς,Mileſico opificio factum.

Μίλητος, nomen vrbis, à Mileto Apollinis filio ſic dictum, Etym. Item ἡ μίλητος, taxus, Theophraſt. libro quarto hiſtor. plant. (mile.

Μιλιάριον, ου, vas ad calefaciendum aquam, vel quid ſi-

Μίλιγμα,quod ſupereſt mēſæ, reliquiæ, vel farina qua manus abſtergebant propter pinguedinem, Etym.

Μίλιον,ου,τὸ,milium, i. ſpatium continens octo ſtadia, miliare, & lapis, Theoph. in Inſtit. ciuil.

Μιλίτιος,ὁ,melliteus.

Μιλλὸς,ῦ,ὁ,mollis, tardus.

Μίλος,ἡ,taxus arbor, de qua Theoph. lib. 3. hiſt. plant.

Μιλτηλιφὴς,miniatus, minio fucatus, μιλτοπάρῃος.

Μιλτόθυρις χοῖνος,funis rubricatus, quo foris lignum illinitur, quo fores tingi ſolent, in Epigram.

Μιλτόομαι, μ.ῦμαι, minio inficior. μεμιλτωμένος, miniatus, Ariſtophan.

Μιλτοπάρῃος,ου,ὁ ἡ ἡ,minio fucatus. Hom. Iliad. β, τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι, hoc eſt, naues rubricatis proris, i. μίλτῳ τὰς πρώρας βεβαμμέναι.

Μιλτόχροος,ὁ,ruber, ἐρυθρὸς, Euſtath. Iliad. χ.

Μίλτος,υ,ὁ,rubrica, color ruber fucatori⁹, apud Dioſ. μίλτος σινωπικὴ, minium, Interprete Plinio. μίλτος quoque dicitur rubigo, quæ ſegetem conficit, teſte Pauſan. & Euſtathio, in Bœot.

Μιλτόω,tingo, minio inficio, lauo.

Μιλτώδης,εος,ὁ ἡ ἡ,ruber minio.

Μιλτωρυχία,ας,ἡ,locus vbi minium effoditur.

Μίλφωσις,εως,ἡ,defluuium palpebrarum. μίλφαι idem dicitur. (num, vnedo.

Μιμαίκυλον, arbuti fructus ſeu pomum, ſorbum, pru-

Μιμαλλόνες, αἱ, apud Macedones Bacchæ vocantur.

Μιμαλῶνες, mulieres bellatrices apud Macedonas. παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας, Etym.

Μίμαρτις, vrbs & regio Thraciæ, Idem.

Μιμαρις, & Μιμάρκυς, & Μιμαρκις, condimentum, edulium ſeu farcimē quoddam ex inteſtinis & ſanguine leporino confectum, pulmentum, pulpamentum, Pollux libro ſexto.

Μίμας, mons Thraciæ apud Ammonium, Etym.

*Μίμαστα, τά, olera agreſtia, Varin.

Μιμαυλεῖν, ſimulare, imitari tibiarum cantum.

Μιμέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, imitor quouis modo, vel geſtu corporis, vel verborū figura pingo, in exemplū aſſumo, ſector. Actiuè & Paſsiuè accipitur. Ariſtoph. cum duobus Accuſat. τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ, gallos in omnibus imitaris. μιμοῦμαι ἐπὶ τὸ σεμνὸν, honeſtatem imitor, Plato νόμ. α. μεμιμημένος, ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι, imitatione factus & effictus apud Plat. & Lucian. & ἀπομεμιμημένος, ab exemplari effictus formatúſque. Athen. κατὰ δὲ τὴν ὀρχήστραν εἶχε πίλον, ἐκ τῶν κατὰ ἀρκαδικὴν ἀπομεμιμημένον ὑλοξύλου.

Μιμεία, ας, ἡ, μιμητικὴ τέχνη καὶ ἡ μίμησις.

Μιμηλάζω, imitor.

Μιμηλὸν, ad exemplar factum.

Μιμηλὸς, imitator, æmulus, vt μιμηλὴ τέχνη, apud Lucia. μιμηλαὶ εἰκόνες, effigiatam imaginem, expreſſam ſtatuam, Plutar. in Apophtheg.

Μίμημα, ατος, τὸ, ſimulachrum, effigies, ſimilitudo, indicium, mos, ritus.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio, & figura Rhetor. vt apud Terent. in Andr. Népe hoc ſic eſſe opinor dictură patrem, Ducas volo hodie vxoré: tu, Ducā, inquies. Item æmulatio, ſimulatio, imago. κατὰ σὴν μίμησιν, te imitando, Ariſtoph. μιμήσεις πονηρὰς μιμεῖται τοὺς πολεμίους, improbis imitationibus hoſtes imitatur, Plato de Legib.

Μιμητέον, imitari decet. Xenoph. ἆρ' οὖν τὰ ἔξω τῆς τέχνης μιμητέον τοὺς ἀγαθοὺς αὐλητάς; non in his quę extra arté ſunt imitari bonos tibicines neceſſe eſt?

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator, effictor. Xenoph. μιμητὰς ἑαυτῶν ἀπεργάζεται. Plato 2. de Republ. μιμητὰς pictores vocat & poetas.

Μιμητικὸς, οῦ, ὁ, ad imitandum aptus, imitandi peritus. μιμητικὴ τέχνη, ars imitatrix, Plato de Legib. μιμητικοὶ διθύραμβοι, dithyrambi qui ſimulantur, Gaza.

Μιμητικώτατος, imitantiſsimus.

Μιμητὸς, οῦ, ὁ, imitabilis.

Μιμηχμὸς, οῦ, ὁ, hinnitus.

Μιμνάζω, μ. άσω, π. ακα, maneo. Iliad. β. μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, remanere apud naues.

Μίμνησις, reminiſcentia.

Μιμνήσκομαι, recordor, μέμνημαι. Odyſſ. ο. τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται, huius hoſpes recordatur. μιμνήσκεσθαι νόστου, ad reditum ſpectare, in Odyſſ.

Μιμνήσκω, μ. ήσω, π. ηκα, commemoro, memoriæ affigo, in memoriam reuoco, Genit. & Accuſat. Odyſſ. ξ. μηδέ με τούτων μίμνησκε, mentionem facias. μιμνήσκου, ſis memor, in Epigram.

Μίμνω, maneo, expecto, Neutr. Abſolut.

Μιμογράφος, ου, ὁ, poeta qui mimos ſcribit, Laertius.

Μῖμοι, vocantur verſus ſcenici, & ipſi qui μίμους ſcribunt, & hiſtriones qui pronuntiant.

Μιμολόγος, ὁ καὶ ἡ, hiſtrio, ſcurra. ἠχὼ μιμολόγος, in Epigr.

*Μιμοστιβία, ας, ἡ, nauis, qua homines in mare progrediuntur. vel per mare incedunt.

. Μιν, ipſum, ipſam. Indeclinabile pronomé eſt. αὐτὸν μιν, ſeipſum, Homer. Item generis Neutri apud eundem, pro αὐτὸ, & pro αὐτοῦ, apud Apollon.

Μίνα, ficus paruæ.

Μίνδαξ, odoramenti genus.

*Μινδελόνασ, ἀριθμοὶ, καὶ ἡ περὶ τὰ ἱεράτια σύνταξις: Καβιλώνιοι.

Μίνθη, ης, ἡ, mentha, ἡδύοσμον, herbę nomen, & Nymphę Cocyti filiæ. Hęc herba grati odoris eſt, ſed ante coitum mulieri appoſita inhibet conceptionem: ideò Oppiani Interpres χαλκῶν βοτάνην appellauit.

Μίνθος, ſtercus humanum, ſiue flos ille in ſterquiliniis enaſcens, quo mirè afficiuntur hirci. Alii caprarum recrimenta hoc nomine ſignificari volunt, quibus frigentium hircorum nares, paſtores illinunt: & ita commoto ſternutamento curant. εἰς μίνθην τὸ σισύμβριον μεταβάλλει, in mintham tranſit ſiſymbrium: ſic legitur libro ſecundo, capite 21. de cauſ. plant. Theophr.

Μινθόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſtercoro, ſtercore perfundo. Ariſtophan. μινθώσομαι δ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα, ſtercore linem nares, perinde ac hirci.

Μίνιον, vnguentum quoddam.

Μινσώριον, ου, τὸ, vas, aut tabella pictoria, in Epigram.

*Μινυανθὲς, έος, τὸ, herba quædam nomine trifolium.

Μινύειος ὀρχόμενος dicitur ab Homero Iliad. β. Orchomenos vrbs in qua Minyas regnauit.

Μινύθω, minuo, ἐλαττῶ, μειοῦμαι, abſumor, deficio, tabeſco, Apollon. μινυθεῖ γὰρ ὁ μικρὸς. Aliquādo Paſsiuè, Heſiod. μινύθουσι δὲ οἶκοι, minuuntur familiæ & decreſcunt.

Μίνυνθα, paululum. ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ad paulum temporis: cui opponitur πολλὸν ἐπὶ χρόνον, id eſt, diu. Odyſſ. ο. καὶ δ' ἐθέλω δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα.

*Μινυνθαδία, ας, ἡ, ἡ στάλιξ, ἀπὸ τοῦ μινύθειν.

Μινυνθάδιος, ου, breuis temporis, id eſt, parum durans, μικρόβιος, ὀλιγοχρόνιος. Ilia. α. ἔτικτές με μινυνθάδιον. Et μινυνθάδιος νόσος, apud Apollon. breuis morbus & repentinus. vide in Chiliad. Eraſm. Prouerb. Vita mortalium breuis, & præmatura mors.

Μινυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, diſcanto, muſicor, parua voce cano, vibriſſo, clango, murmuro, ſum querulus. Plato lib. 2. de Republic. μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς. Item doleo, vagio metaphoricé. Neutr. Abſolut.

Μινύρισμα, ατος, τὸ, ſibilus.

Μινύρομαι, &

Μινυρέομαι, fleo, ploro, imploro, θρηνῶ, lamentor, clara voce loquor, cano, in Epigram. vide μινυρίζειν, apud Ammonium.

Μινυρὸς, οῦ, ὁ, querulus, puſilla & gracili voce cātillans. Item μινυροὶ, pipiones, & fœtus auium reliquarum.

Μινύθροις μεγάλοις, magnis ꝑ indicio præmiis propoſitis, Thucyd. Interpres legit μηνύτροις, & exponit δώροις ἐπὶ μηνύσει.

Μινυώριος, ὁ καὶ ἡ, breuis tēporis, μινυνθάδιος, fluxus, citò periturus, inutilis, indignus longa vita. μινυώριον ὕδωρ, Nōn. aqua parum durans. μινυώρια τέκνα, in Epigram.

Μινύωρα, paululum.

Μινωὶς, ίδος. vnde μινωὶς κρήτη, Creta Minois, quòd in ea regnarit Minos.

Μίνως, τοῦ μίνωος, & μίνω, Atticè, Minos.

Μιξέλληνες, οἱ, qui altero parente Græci ſunt, quemadmodum Hibridæ apud Romanos.

Μιξίαμβος, ου, ὁ, conuiuiator.

Μίξις, εως, ἡ, miſtio, temperamentum, coitus.

Μιξοβάρβαρος, ου, ſemibarbarus, mixtus barbaris.

Μιξοδίη, triuium. & apud Homerum locus inter Scyllam & Charybdim, Apollon. lib. 4.

Μίξοδος, via quæ à ſe in alteram viam declinat.

Μιξόθηρ, ſemiferus. μιξόθηρ ἄνθρωπος, in Epigrammate, de Mino tauro.

Μιξόθριξ, τριχος, ſemicanus.

Μιξογαμία, ας, ἡ, coitus, μίξις, πλησιασμὸς: ab οἴφειν, id eſt, congredi.

Μιξολυδιστὶ, mixta Lydia harmonia. ἡ μιξολυδιστὶ καλουμένη ἁρμονία, harmonia quæ dicitur mixolydia, Ariſtoteles 8. Politicor.

Μιξοπάρθενος, partim virgo.

*Μιξοπόλιος, ου, ὁ, caneſcens.

Μιξόφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui ſupercilia habet coniuncta.

Μιξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucori ſimilis.

Μίος, μίου, μίῳ, μίον: vnus. vnde μία, vna.

• Μίρκα, ας, ἡ, florida, vel floribus variegata.

Μίσμα, ſordidus, improbus.

Μίρρον, τὸ, gula.

* Μίρτουλον, ου, τὸ, odium, piaculum, immundities.

Μισαγαθία, ας, ἡ, odium circa bonos.

Μισαλληλία, ας, ἡ, odium mutuum.

Μισάλληλοι, inter ſe odibiles.

Μισανθρωπεῖν, inhumanum eſſe, homines odiſſe.

Μισανθρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, odium hominum.

Μισάνθρωπος, ου, ὁ, inhumanus, qualis Timon Luciano.

Μισγάγκεια, ας, ἡ, vel μισαγκία, conuallis, locus in valle cauus, in quem vtrinque è montibus deferuntur aquæ, ac veluti miſcentur, qui & τὸ ἄγκος à Xenoph. videtur appellari, quum ait, ἐφείπετο δὲ ἀεὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς στρατεύματος εἰς τὰς χώρας τὰς ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Compitum etiã Gaza vertit apud Alex. Aphr. lib. 1. Problem. quæſt. 46.

Μισγηνεύω, coeo. Neutr. abſol.

Μισγοδεία, vbi plures viç conueniũt, ac veluti ſe miſcẽt.

Μίσγομαι, miſceor, coeo: de re venerea ſẽper apud Homer. ſicut Virgil. Mixta deo mulier. Cũ Datiuo, vt μίσγομαι γυναικὶ, rei vxoriæ operam do. Odyſ. ο, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ, qui clàm rem habebat. Et Iliad. β, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι. Heſiod. γαίῃ μισγόμενος.

Μισγονόμος, vbi publica paſcua ſunt.

Μίσγω, miſceo, intermiſceo, confundo. Actiu. Accuſ. Homer. Iliad. γ, κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον, i. ἀνεμίγνυον εἰς τὸν κρατῆρα, in craterem miſcebant, ſeu in craterem infundebant.

Μισέλλην, odiens Græcos.

Μισέω, μ. ήσω, π. ηκα, odi, odio proſequor, horreo. Actiu. Accuſ. vt μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, pro κατὰ τῆς ἀναιδείας. μισοῦμαι ὑπὸ σοῦ, ſum tibi inuiſus, Thucyd.

Μίση, ἡ, dea quædam, cuius hymnus apud Orpheum.

Μισηθεὶς, inuiſus.

Μισηνὸς, οῦ, ὁ, Miſenus portus Neapolis.

Μισητία, & μισητεία, ας, ἡ, coitus. Ariſtoph. in Pluto, οὐχ ἕνεκεν μισητίας, non cauſa libidinis, ſcortationis, πορνείας. αἰσχρᾶς μισγητίας, παρὰ τὸ μίσγεσθαι, inquit Interpres.

Μισητίας, ου, ὁ, ſalax, καταφερής.

Μισήτη, ης, ἡ, libidinoſa, quaſi μισγήτη. Cratinus, μισῆται δὲ γυναῖκες.

Μισητὴ, odibilis. oxyton. Cyrill.

Μισητίζω, odi.

Μισητὸς, οῦ, ὁ, odioſus, odio dign⁹. ei opponitur ἀγαπητός.

Μίσητρον, cauſa odii.

* Μισθαποδοσία, ας, ἡ, præmium, ſeu mercedis perſolutio, in Epiſtola ad Hebræos.

Μισθαρνέω, μ. ήσω, π. ηκα, mereo, quæſtum facio.

Μισθαρνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mercenarius, mercede conductus.

Μισθαρνητικὴ, ars mercenaria, i. μισθωτική, Plat. 1. de Rep.

Μισθαρνία, ας, ἡ, opera mercenaria & quçſtuaria, locatio operç ſuæ, mercedis acceptio, ἡ ἐπὶ μισθῷ γινομένη ἐργασία. fit enim hæc vox ab ἄρνυμαι, hoc eſt, κομίζομαι καὶ λαμβάνω. Pro arte quadam lucri faciendi capitur ab Ariſtotele libr. 1. Politicorum.

Μίσθαρνος, ου, ὁ, μισθαρνής.

Μισθαρχίδης, ου, ὁ, qui in magiſtratu mercedem accipit: neque enim carebant ſtipendiis magiſtratus.

Μίσθιος, ου, ὁ, μισθαρνὴς, μισθωτός. lib. 1. Epigr. μίσθια νήματα, pro telis & pannis, quæ mercedis cauſa texuntur. & ποιμὴν μίσθιος, mercenarius paſtor.

Μισθοδοσία, ας, ἡ, mercedis ſeu ſtipendii ſolutio.

Μισθοδοτέω, μ. ήσω, π. ηκα, do mercedem. Accuſ.

Μισθοδότης, ου, ὁ, dator mercedis, quæſtor.

Μισθοδοτοῦμαι, μισθοφορέω, mercedem fero.

Μισθόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, mercede conduco.

Μισθὸς, οῦ, ὁ, merces, ſtipendium, præmium. Ammonius diſtinguit à μίσθωμα. μισθοῦ ἄγω τοὺς πλείστους, plurimos mercede conductos ago, Thucydid. μισθοῦ λέγειν, Demoſth. ſubauditur ἕνεκα. μισθοῦ γράφειν, Idem. μισθὸν δραχμὴν λαμβάνειν, &c. vbi περὶ intelligitur, id eſt, περὶ μισθὸν, idem Demoſthen. μισθὸν φέρειν, mercedem accipere, Thucyd. μισθοὺς προστάττουσί σοι, &c. ſumptus tibi imperant, Xenoph.

Μισθοφορὰ, ᾶς, ἡ, ſtipendium, ſtatuta ſtipendiorum pecunia, quæ conductis militibus ſoluitur, Ariſtoteles 5. Politicorum. μισθοφορὰ ἀΐδιος, perpetuum ſtipendium, Thucydid.

Μισθοφορέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſtipendia mereo, quæſtum facio. Neutrum abſolutum. μισθοφορῶ παρά σοι, ſub te mereo. οὐ μισθοφορητέον τοὺς στρατευομένους, merces militantibus danda non eſt, Thucyd.

Μισθοφορία, ας, ἡ, μισθοφορά.

Μισθοφορικὸς, οῦ, ὁ, mercenarius. τὸ μισθοφορικὸν, mercede conductus exercitus,

Μισθοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, conductus mercede, mercenarius miles, famulus. Plato in Epiſt. παρὰ τοὺς μισθοφόρους διεβλήθην, apud milites mihi conflata eſt inuidia. τοὺς ξένους μισθοφόρους, Demoſt. milites mercede cõductos. μισθοφόρους μαχλάδας, mercenarias meretrices, in Epigr. μισθοφορὰ κατέστησε τὰ δικαστήρια, ſalaria iudicibus conſtituit, Ariſtoteles in Politic.

Μισθόω, μ. ώσω, π. ωκα, opus vel fundum loco, i. do faciẽdum mercede conſtituta, ἐπὶ μισθῷ. Demoſt. ἐμίσθωσε πασίων μὲν τράπεζαν τούτῳ, menſam huic Paſion locauit. μισθῶ τῆς τεσσαράκοντα, Idem. μισθῶ πλείονος, pluris loco, plus mercedis poſco, Plut. in Apoph. ἑαυτὸν ἐμίσθωσεν εἰς αἴγυπτον χαβρίᾳ, Demoſth. μισθώσαντες τὸν νηὸν τριηκοσίων ταλάντων, qui templum trecentis talentis conſtruendum locarunt, Herodot. ἐπὶ ταῦτα ἔτοι μισθώσαντες ἑαυτοὺς, ad hæc perficiẽda. Sic μισθοῦμαι ἔργον, conduco opus faciendum, vt redemptores operum ſolent, Demoſth. ἢ ὀπώρας ἐπρίατο, ἢ θέρος μισθοῖτο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimeret, aut meſſem demetendã cõduceret, Bud. in Annot. μισθωσάμενος ὀλίγου, paruo conducens, Ariſtot. 1. Polit. μεμισθωμένοι, mercede aut pretio cõducti, Plato de Legib.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces, & propriè ſcorti.

Μίσθωσις, ἡ, cõductio, mercede conductio, redemptura, ſpecies contractus. μίσθωσις, locatio: ἐκμίσθωσις autem, conductio.

Μισθωτικὸς, οῦ, ὁ, mercenarius. vnde ἡ μισθωτικὴ, ars mercenaria.

Μισθωτὸς, οῦ, ὁ, mercenarius, mercede conductus. Plato 2. de Rep. διακόνων οἳ πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες κέκληνται, ὡς ἐγᾦμαι, μισθωτοί.

Μισθώτριαι, mulieres mercenariæ, baiulæ.

Μίσκει, incipit.

Μίσκελος, ſordidus, parcus, ob id quod fruſta & fragmenta colligeret.

Μίσκοι, fruſta & reiectamẽta, quæ ſub menſam cadunt.

Μισοβάρβαρος, ὁ καὶ ἡ, oſor barbarorum.

Μισογύναιος, &

Μισογυνὴς, έος, καὶ

Μισογύνης, ου, ὁ, oſor mulierum, auerſus à nuptiis.

Μισογύνεια, ας, ἡ, odium mulierum.

Μισόδημος, ου, ὁ, hoſtis plebis, populo inuiſus.

Μισόδικος, ὁ ἀπράγμων, καὶ φιλήσυχος, qui negotia faceſſere aliis non ſolet, ſibíque exhiberi metuit.

Μισόκαλος, oſor honeſti.

Μισολάμαχος, bellũ exoſus, apud Ariſtop. à Lamacho.

Μισολογία, odium literarum.

Μισόλογος, ου, ὁ, oſor rationis, ἀμαθής.

Μισολογῶ, τὸ ἀμαθαίνω, καὶ ἀνοηταίνω.

Μισόνοθος, ὁ καὶ ἡ, qui odit nothos, in Epigram.

Μισόξενος, inhoſpitalis.

Μισόπαις, αιδος, ὁ, oſor liberorum.

Μισόπολις, ιος, ὁ, ciuitatis oſor.

Μισοπονεῖν, non contendere, nec eniti, nec ſtudere.

Μισοπονηρεῖν, malos deteſtari.

Μισοπονηρία, ας, ἡ, ſceleratorum odium.

Μισοπόνηρος, qui malos auerſatur, oſor malorum.

Μισοπορπακιστὴς, belli oſor: à πόρπαξ, quod annulum aut

lorum ſignificat quo ſcutum tenetur.

Μισοπράγμων, qui negotiis curandis abſtinet.

* Μισοπώγων,ωνος,ὁ,oſor barbæ, quo nomine inſcripſit Iulian. Apoſtata ϲπουδαστικὸν ſuũ aduerſus Antiochenos.

Μῖσος,εος,τὸ, odium, auerſatio. Quum verò penultimam breuem habet,& acuitur, ſignificat ſcelus, impuritatem. μύσος παυσανίου, Pauſaniæ odium, i. aduerſum eum, Thucyd. μῖσος ἔχω πρὸς πάντων, omnium odio laboro, Lucian. μῖσος ἔχω πρὸς σοῦ, me odiſti, laboro tuo odio, Plato νόμ.γ. τῷ πλεονεκτικῷ τῆς γνώμης δι' ἀδικίας οὐ συνίησι μῖσος ἔχει, i. τοῖς πλεονεκτικοῖς μισεῖται κατὰ γνώμης προαίρεσιν, καὶ ἶσος ἔχει τοῖς ἀδικίαις μᾶλλον γὰρ περὶ ἡμᾶς, Thucydides & eius Interpres.

Μισόσοφος, philoſophiæ oſor.

Μισοτεκνία,ας,ἡ, filiorum odium.

Μισοτύραννος,ὁ καὶ ἡ, odio habens tyrannos.

Μισόφιλος, amicis inimicus.

Μισόχρηστος,ὁ καὶ ἡ, inuiſus bonis, hoſtis bonorum.

Μισόχριστος,ου,ὁ, oſor Chriſti, Nazanz.

Μισύλη,ης,ἡ, menſuræ genus, quod etiam μύστρος, teſte Euſtath. Iliad. ω.

Μισυλλέω,ῶ,ήσω, τ.κκ, iure & pulmentario veſcor, μισύλλη. Neutr. Accuſ.

Μισύλλη, panis excauatus pro iure hauriendo.

Μίσυλλον, fruſtum panis canibus obiectum.

Μιστύλλω,μ.υλῶ, minutatim ſeco, κατακερματίζω. Accuſ. Hom. Iliad. α. μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, i. εἰς μικρὰ διέκοψαν.

Μιτοὶ, qui dimidiato corpore nigri, dimidiato verò albi ſunt.

Μίτρα, redimiculum, vitta, pileus, lanarum glomus.

Μίσχος,ου,ὁ, pediculus quo pyrum aut pomum in arbore ſuſtinetur, Theophr. in hiſt. plant. lib. I. & quo foliũ dependet. τὰ φυτὰ καὶ οἱ μίσχοι, Idem lib. 5. de cauſ. plant. Gaza exponit plantæ ac ſurculi. Rurſum Theophr. libr. 3. de cauſ. plant. Θετταλοὶ δ' ἰσχυροτέρῳ τῇ δικέλλης ὀργανίζουσιν, ὃ καλοῦσι μίσχον, ὃ μᾶλλον εἰς βάθος κατιὸν πλείω γῆν ἀναστρέφει καὶ κατατίθεται, i. Theſſali validiori quàm ſit bidens ferramento vtuntur (quod credo id eſſe quod paſtinam vocant agricolæ Itali) quod miſchon vocitant: hoc enim altius deſcendens plus terræ inuertit.

Μισώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, odibilis.

Μιτάζω, eiulo, ſtrideo, μινυρίζω.

Μιτορραφής,έος,ὁ καὶ ἡ, filo ſutus, in Epigram.

Μίτος,ου,ὁ, filum, licium. vnde prouerb. ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι. Philoſt. etiam fides citharæ μίτους dixit.

Μίτρα,ας,ἡ, mitra, balteus, zona, cingulum, diadema capitis aureum, corona, ornatus capillorum, faſcia muliebris, qua caput obligatur. Pro corona Epiſcopi Ianus Laſcar. μίτρην ἐπισκόποιο περὶ κρατὶ θήκατο, &c. Sunt qui dicãt μίτρας eſſe ex faſciis, horariiſque concinnatas corollas. Dicitur autem à μίτον, quod filum ſignificat. Apollon. Rhod. lib. I. Argon. ἐν γὰρ μούνῳ μίτρην περὶ γονατ' ἔλυσας καὶ ὕστατον. Vnde μίτρα incorrupta dicitur, vbi conſtat adhuc pudicitia virginitáſque. μίτραν enim ſeu ζώνην ſoluere narrantur primùm parientes, eámque dicare Dianæ. Capitur etiam μίτρα pro genere armaturæ, i. lamina ferrea. Iliad. δ. μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἕρκος ἀκόντων. vbi Interpres, μίτρης. ζώνης. μίτρα δὲ ἐλέγετο τὸ ἐσώτατον τῶν λεγόμενον ἔλυμα ἐρεοῦν, χαλκῷ ἔξωθεν περιειλημμένον, χαλκῆ λεπὶς ἦν ζώννυται περὶ τὸν χιτῶνα χάριν πλείονος ἀσφαλείας.

Μίτρη, ἡ, operculum ſiue inuolucrum, quod alio nomine ἐπιδιδυμὶς. Eſt autem varicoſa moles teſtibus in ſummo adiacens.

Μιτρηφόρος,ὁ καὶ ἡ, mitram ferens.

Μιτροχίτων,ωνος,ὁ, delicatus, mitris præcinctus. Sybaritarum cognomen, ab accolis μιτροχίτωνες dicebantur propter nimiã mollitiẽ. Hom. ἀμιτροχίτωνας diſcĩctos appellat.

Μιτρόω,ῶ,ώσω, & μιτροῦμαι,ώσομαι, circundo, cingo. Accuſ. & Dat. Nonnus.

Μιτύλος,η,ον, mutilus, carens cornibus.

Μίτυς, τοῦτο δὲ ἐστι μέλαν κηρῶδες ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, cõmoſis, excrementum quoddam ceræ, vt Gaza vertit ex Ariſtot. quaſi fæx & purgamentum ceræ, quæ & κόμμωσις dicitur.

Μιτωσαμένη φθόγγον, in Epigram. orſa vocem, texens ſonum, Euripid. de locuſta.

Μιχαχία, ſono.

Μνᾶ,ᾶς, mna, ſiue mina, centum drachmæ. Plato in Apolog. ἴσως δ' ἂν δυναίμην ἐκτῖσαι ὑμῖν που μνᾶν ἀργυρίου, fortaſſe vobis numerare poſsim argenti minam. Hermol. annotat μνᾶν, λίτραν, & ὁλκὴν, pro eodẽ accipi Gręcis, quẽadmodum Latinis minã, libram & pondo, quod tamen non vſquequaque verum eſſe ait Bud. Plinius lib. 21. ait μνᾶν pendere drachmas Atticas centum, Herodotus μνέας Ionicè dixit pro μνᾶς.

Μνάε, pete vxorem.

Μναιαῖος, minæ pondus habens: ſic Xenophon λίθους μναιαίους dixit.

Μνάς,αδος, capra, quæ mulgetur.

Μναιαῖος,α,ον, ad minæ pretium euadens. τὸ μναιαῖον, quod eſt pretii vnius minæ.

* Μναμοσύνζειν, obſeruare, vel reminiſci alicuius.

Μνάμων,ονος, qui ſacrificiorum admonet. Erant etiam μνάμονες (Plutarcho authore) ſympoſiorum præfecti in Sicilia, quos Latini modiperatores vocãt, quòd bibẽdi modũ aliis imperarent. Vide in Chil. Eraſ. Et ſimpliciter memor & curioſus, ἐπιμελητής. Sic illud, μισῶ μνάμονα συμπόταν, negant quidam intelligi debere de eo, qui memor ſit pridiani delicti in ſympoſio commiſsi, ſed de nimiũ curioſo imperioſóq;: vt notet τὸ ἄγαν ἐπιμελὲς τοῦ συμποσίου. μισοῦμεν γὰρ τὸν ἐν τοιούτοις ἐπιμελούμενον καὶ ἐπιτιμῶντα.

Μνάομαι,μνῶμαι,μνήσομαι,π.κμαι, reminiſcor, cõmemoro, celebro, & idem quod μνηστεύω, vxorem poſco. καὶ ἰδίᾳ ἄλλοισι δίεσιν μνᾶσθαι μνᾶσθαι ἄκοιτιν, Hom. I. μνηστεύειν. μνᾶσθαι γάμον, nuptias petere, Lucian. μνήσομαι ἀμφὶ Διόνυσον, faciã Bacchi mentionẽ, Hom. in hymno Bacchi. μνήσασθαι περὶ παιδὸς, filii mentionem facere, Herod. μνησικακέω, ἀπομνημονεύω, Idem. μνησθήσομαι, habebo mentionẽ, Valla ex Thucyd. μνάσθητι πόσων ἐπιλύπτεις, Nazanz. ἐὰν μνησθῶ πρὶν ὀνόματι, Demoſth. μνησθῶμεν ἀλκῆς, fortiter agere: cuius contrarium, μεθιέναι ἀλκῆς, Hom. μνησθῆναι περὶ αὐτῆς, Plato νόμ. ε. huius rei mentionẽ facere. μνησθῆναι πρὸς ἀσυνήθη, mentionem facere, Xenophon. vnde μνησθείς, memoriam faciens, & memor factus.

Μνᾶρος,οῦ,ὁ, mollis, dulcis.

Μνάσιον,ου,τὸ, ſic dicitur quædam planta naſcens apud Nilum fluuium, Theophr. lib. 4. de plant.

Μνασεῖς, menſuræ genus continens duos modios.

Μνάω,μνήσω,καὶ Μνέω, reminiſci facio, ſuggero. Homer. Iliad. κ. τῶν νῦν μὲν μνήσουσα παρέζεο, i. τούτων αὐτὸν ἀπομνήσουσα, horum ipſum admonens.

Μνέα,μνᾶ, mina. vide μνᾶ. μνέας εἴκοσι, viginti mnas, Herodotus.

Μνεία,ας,ἡ, memoria, mẽtio. μνείαν ἔχειν, memorem eſſe. Ariſtoph. μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere, Ariſtotel. in Polit. rationem habere, Demoſth. Vide μνημεῖα, & μνήμη apud Ammonium.

Μνεύις, bos Oſiridi ſacer, quem in Heliopoli alebant AEgyptii.

Μνεώμενος pro μνώμενος, Herod. lib. I. μνεώμενος ἀρχῆς, affectans imperium.

Μνῆμα,ατος,τὸ, monumentum, i. recordatio.

Μνημεῖον,ου,τὸ, memoriale, monumentum.

Μνήμη,ης, memoria, commemoratio, monumentum. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter dicere & cõmemorare, quod Cicero à memoria exponere dixit. μνήμης ἀποβολή, memoriæ iactura, quod genus mali vocatur ληθαργικὴ, alio nomine. μνῆμαι ἐν μέλεσι, per carmina decantationes & laudationes, Ariſtot. in Rhetor.

Μνημεία,ἡ, memoria.

Μνημεῖον,

Μνημεῖον, μνημεῖον, Ionicè, idem.

Μνημόνευμα, ατος, τὸ, ad memoriam aptatio.

* Μνημονευόμενοι, οἱ, ἀῤῥαβωνιζόμενοι, i. arrabone confirmati, Heſych.

Μνημονευτέον, meminiſſe decet.

Μνημονευτὸς, οῦ, ὁ, memorabilis, Ariſtotel. τὰ μνημονευτὰ, quorum memoria replicari poteſt.

Μνημονεύω, μ. εύσω, π. ευκα, memoriam facio, memoriæ prodo, celebro: item in memoriam reducor, memini, μέμνημαι. Neut. Genit. Plutarch. in Themiſt. οὗ καὶ πλάτων μνημονεύει, cuius Plato meminit. θεοῦ μνημονεύσωμεν, Dei memores ſimus, Nazanz. μνημονεύειν τῆς ἀφέσεως, meminiſſe dimiſsionis, Plutarch. in Othone. μνημονεύω σοι χάριτος, ſum memor tui beneficii, Phalar. in Epiſt. Accuſ. Iſocr. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βουλεύσῃ, ſi tecum reputes præterita. Xenoph. ſine caſu, μνημονεύειν ἃ ἂν μάθωσι, quæ didicerint figere memoriæ. μνημονεύω ὅτι, Demoſt. μνημονευόμενος, fando cognitus, Valla.

Μνημονικὸν, τὸ, memoriæ vis & dexteritas.

Μνημονικὸς, οῦ, ὁ, qui valet memoria, meminiſſe aptus, Ariſtoph. νεφ. εἰ μνημονικὸς ἦ.

Μνημονικῶς, Aduerbiũ, memoria. μνημονικῶς πλεῖστ᾽ ἔχω, multa memini, Gaza de Seneɛ.

Μνημοσύνη, ης, ἡ, memoria. Dicitur etiam Mnemoſyne Muſarum mater, ſecundum Heſiod. patre Ioue, quòd ad procinctum in literaria palæſtra tendentẽ, oportet νοητικὸν eſſe & μνημονικὸν, i. intelligendi & retinendi poteſtate præditum. Iupiter autem τὸ νοητικὸν credebatur contribuere, & Mnemoſyne μνημονικόν.

Μνημόσυνον, ου, τὸ, memoria dignum, memoriale, pignus, aut ſimile quippiam relictum apud amicum, quod illum noſtri commonefaciat, monumentum. Marci 14. καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς. μνημόσυνα apud Ariſtoph. exponitur τὰ τῶν λογιζομένων κεφάλαια. ἔπεα λιπέσθαι μνημόσυνα, dicta memoratu digna. μνημόσυνα καταλιπέσθαι, ſui memoriam relinquere.

Μνημύω, triſtis incedo & demiſſo vultu.

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, memor, valens memoria, munere fungens in tabulas publicas referendi quæ opus eſt memoriæ mandari.

Μνησαίατο, pro ὑπομνήσειαν, memorarint.

Μνήσαντο, meminerunt.

Μνησίθεος, ου, ὁ, pius, εὐσεβής.

Μνησικακέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum memor malorum, reminiſcor iniuriæ, poſt inimicitiam mala recordor. Vide in Chiliad. Eraſm. Ariſtoph. νεφ. μήδ᾽ αὐτοῖς τῷ πατρὶ μηδὲν, μήδ᾽ ἰαπετὸν καλέσαντα μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, &c. iniuria afficere ætatem. vbi ponitur cum Accuſ. Plato cum Datiuo, Epiſt. 7, πρὶν ἂν οἱ κρατήσαντες, μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων καὶ σφαγαῖς μνησικακοῦντες παύσωνται), priuſquam victores, &c. οὐ μνησικακῶ σοι, tibi ignoſco, Thucyd. Bud. in Epiſt. οὐ μνησικακῶ σοι τῶν παρεληλυθότων, Ariſtoph. in Pluto, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φυλλεῖα κατέλαβες, malorũ preteritorum ne memineris.

Μνησικακία, ας, ἡ, iniuriarũ memoria.

Μνησίκακος, οῦ, ὁ, memor iniuriarum, illati mali tenax, iniuriæ refricator, Ariſtot.

Μνησιχάρη, voluptas.

Μνηστεία, ας, ἡ, memoria, deſponſatio, μνήμη καὶ ἐπαγγελία τῶν μελλόντων γάμων, ἐκ τῶν νόμων.

Μνηστεύομαι, & Μνηστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, deſpondeo, trado ſponſam. Itẽ procum ago, vxorẽ poſco. Euripid. ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, tuæ filiæ connubium expetiui. μνηστεύω γάμον, ineo matrimonium, Plato νόμ. ς, τῷ καὶ ἀξιωθέντι θεῶν γάμον ἐμνήστευον, Apollon. 2. Arg. μνηστεύω γάμους, concilio nuptias. verba ſunt Clytemneſtræ de nuptiis filiæ loquẽtis, Euripid. μνηστευόμενος αὐτῇ γάμον: hanc locutionem carpit Lucian. πάλαι τὰς τοιαύτας φιλίας ἐμνήστευον, Bud. in Epiſt. pridem huiuſmodi amicitias ambiebã, affectabam. Quanquam (vt quidã tradunt) ille qui alteri ſtipulatur, μνηστεύεσθαι paſsiua voce propriè dicatur, quod tamen (inquit Bud.) confirmare nolim. Itẽ ambio, magiſtratũ appeto. Syneſ. μνηστευόμενος τὴν ἀρχήν. Item concilio, comparo, vt κέρδος μνηστεύειν, apud eundem. Itẽ reminiſcor, Bud. Com.

Μνηστὴ, ῆς, ἡ, ſponſa, in Pandect. μεμνηστευμένη, vxor petita, legitima. μνηστῆς ἀλόχοιο, i. ταῖς ἐκ μνηστείας γεγαμημέναις, Homer. deſponſatis nuptis.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, procus, candidatus. Itẽ memor. Nonn. εὐλαπίνης μνηστὴρ, memor conuiuii.

Μνηστήρια δῶρα, munera quæ dantur à procis puellis, dona procalia, in Epigram.

Μνηστηροφονία, ας, ἡ, cædes procorum.

Μνηστὴς, οῦ, ὁ, idem quod μνηστὴρ, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύν.

Μνῆστις, ιος, ἡ, memoria, μνεία, Sophoc. ἀλλ᾽ ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, tene memoriam mei.

Μνηστὸς, οῦ, ὁ, nuptus, deſponſatus.

Μνήστρια, ας, ἡ, pronuba.

Μνῆστρον, ου, τὸ, arrhabo futurarum nuptiarum.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, poſtulatio in vxorem, procatio, Homer.

Μνήστωρ, procus, ſponſus, & qui nuptiarũ arrhabonem dedit. Item prudens, peritus.

Μνήσω, futurum verbi μιμνήσκω. Odyſſ. ξ. ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.

Μνῆτρα, nuptiarum dona.

Μνιαρὸς, muſcoſus. Oppianus lib 2, καὶ γὰρ τὶς μνιαροῖσιν ὑπὸ πλαταμῶσι νέμονται.

Μνιόεις, idem, σύμφυτος.

Μνίον, & additione α, ἄμνιον, ου, τὸ, muſc*, alga, βρύον, φῦκος.

Μνία, comedo.

* Μνοία, ας, ἡ, ſupplicatio, ἱκετεία, Heſych. κατὰ δουλεία, apud Cretas, Athen. 92.

* Μνοῖος, ου, ὁ, mollis, μαλακός.

* Μνοῶες, crura, femora, αἱ μηροί.

Μνοῦς, pilus, tenuiſsima pluma, lana tenerrima cũ qua naſcuntur agni.

* Μνῶα, ας, ἡ, ſeruitus, δουλεία.

Μνωῖται. vide Εἵλωτες.

Μνώομαι, poeticè pro μνάομαι, reminiſcor, μνημονεύω. Genit. Apollon. 2, ὅτε τι σίτου μνώοντο. οὔτε ποτοῖο. ἐμνώοντο ὕπνου, ſomni meminerunt, i. dormiebant, idem Apoll. ὁ πολέμου δυσηχέος ἐμνώοντο, i. τὴν μνείαν ἐποιοῦντο, Homer. Iliad. β. Et in Imperat. μνώεο apud eundẽ, i. memẽto. Itẽ affecto. Odyſſ. ο. κήδεσιν μνωόμενοι τερπώμεθα, malorum cõmemoratione delectemur, i. μιμνησκόμενοι. ‖ μνώμενος, ὁ, qui ſibi vxorem petit, procus. μνηστῆρ. μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, petentes vxorẽ, ambientes, Homer. de procis Penelope.

* Μογγὸς, in Hippiat. de aſino admiſſario, ἵνα ᾖ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

Μογερὸς, οῦ, ὁ, laborioſus, ἐπίπονος, ærumnoſus.

Μογέω, καὶ Μογίω, μ. ήσω, π. ηκα, laboro, patior, tolero. Odyſſ. ξ. ὅσσα θυμῷ ἰότητι μόγησα, i. paſſus ſum & tuli. Et Iliad. α. ᾧ ἔπι πόλλ᾽ ἐμόγησα, i. ἐκοπίασα, ἐταλαιπώρησα. μογῶ πλευρᾶς, latera mihi dolent, Euripides.

Μογηρὸς, μογερός.

Μογιλαλία, ας, ἡ, hæſitantia in verbis, affectu aliquo impediente.

Μογιλάλος, ου, ὁ, balbus, impeditæ linguæ, bardus.

Μόγις, vix, ægrè, difficile eſſe, Plato 1. de Rep. συνηγόρων ἐνταῦθα καὶ μάλα μόγις.

Μόγος, ου, ὁ, labor, afflictio.

Μογοστοκέω, in partu laboro.

Μογοστόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſuſcipiens laborem in pariendo. vnde μογοστόκος εἰλείθυια, Lucina obſtetrix. ἡ μογοῦσα καὶ πονουμένη περὶ τοὺς τόκους. Et apud Nonnum μογοστόκος ἠὼς, aurora ſeu dies in partu laorioſa.

* Μόδα, τα, ſtragula, στρώματα.

Μόδιος, ου, ὁ, modius, χέλιον μόδιον, Dinarch. κατὰ δημαδ.

Μόδυγχον, διοτέλειον.

Μόθαξ, ſeruulus, qui cum filiis coæqualibus enutritur. μόθακες qui ſint, vide Athenæum.

Μοθητῶν, Nazanz, τῷ βίῳ τούτων μοθητῶν, puto exponen-

dum,vitæ præſentium laborum.

Μοθέω,deteſtor,calumnior,odi, Heſych. legit μισῶ.

Μόθος,ου,ὁ,labor,bellũ, πόλεμος, cõflictus,certamen,tumultus,pugna. Heſiod. πεπτεῶτα κατὰ μόθον,cæſum in bello.

Μοθούρα,ας,ἡ,capulus, & manubrium remorum.

Μόθων,terrificus,terribilis,turbator, φορτικὸς,δοῦλος,ἀπαλὸς,moleſtus,vilis,& nullo in honore habitus. Ariſtophan. in Pluto, διαρραγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. vide ibidem Interpr. Item genus ſalationis cuiuſdam turpis & parum liberalis. ſic etiam vocant Lacedæmonii vernam,ſeruum domi natum.

Μοθωνία,ας,ἡ,ſuperbia.

Μοθωνικὸς,ſuperbus. Plutarch. in vita Pericl. ὁ δὲ ποιητὴς Ἴων μοθωνικήν φησι τὴν ὁμιλίαν καὶ ὑπότυφον εἶναι τοῦ Περικλέους.

Μοιδίζειν, in aliqua lingua perperam loqui : à Mœdorum lingua ſumptum,quæ impura eſt & corrupta. Lego μηδίζειν per η,vt ſuprá.

Μοιμυᾶν,& Μοιμύλλειν, labra inuicẽ cõiungere,ſugere.

Μοιὸς,triſtis,demiſſo vultu incedens.

Μοῖρα,ας,ἡ,parca,ſors,fatum,mors,pars,membrũ, tractus,decens,officium,authoritas,decretũ ſeu prouidentia,cuius τύχη miniſtra eſt, Macrob. 5. Satur. Homer. Odyſſ. ξ, οὐδέ τί που παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔνισπες,i.prẹter decorum. ὅπερ ἐστὶ τὸ πρέπον, vt κατὰ μοῖραν, pro κατὰ τὸ πρέπον,κατὰ κόσμον. Iliad. α. πάντα γέρων κατὰ μοῖραν ἔειπες,i.rite atque ordine, probè,& rectè. dicitur & per κατ' αἶσαν,pro officio. μοῖρα θεία,diuina prouidẽtia, Xenoph. τὰ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω,πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν,&c. θείᾳ μοίρᾳ γεννηθεὶς, diuinæ ſortis fauore natus, Plat. in Epiſt. μοῖρα φιλόσοφος,ſors philoſophica, Ibidem. μοῖρα θανάτου, Euripid. μοῖρα θεῶν, fatum deorum. ἀγαθῇ μοίρᾳ πρᾶξαι,&c. bona & felici ſorte, Plato in Epiſt. ἐν πατρίδος μοίρᾳ κατέστη,fuit loco patriæ, Ariſtid. ἐν παιδιᾶς μοίρᾳ,ludi loco,per iocum, Plato νόμ. β. ἐν πολεμίου μοίρᾳ, vt,ſeu inſtar hoſtis, Demoſth. ἰδία ἑκάστου μοῖρα, virilis pars, Antip. ἡ γὰρ πόλις νικᾶται διὰ τὴν ἰδίαν ἑκάστου μοῖραν φυλαττομένων, pro virili vnoquoque ciuium operam in commune nauante. ἐν μοίρᾳ τίθεται, &c. i.loco & vice, Hermog. ἐν οὐδεμιῇ μοίρῃ μεγάλῃ ἦγον,nec vllius ſanè momenti ducebant, Herodot. μοῖραν ἀνίσχουσιν, Apoll. Rhod. μοῖραν κτερέων ἀφελεῖν,ſortiri parentalia, Idem. ἔχει μοῖραν καὶ τόδε,hoc etiã habet locũ,i.conuenit etiam hoc, Euripid. μοῖραι ὄλβιαι,felicia fata, Ariſtoph. ‖ μοῖρα etiã eſt cohors ſeu decuria. Strab. τέτταρες μοῖραι ἀνδρῶν,& acies ſeu numerus militũ, AEſchin. Ἰφικράτει δὲ δωρεὰν ἔδοσαν ὅτι μοῖραν τῶν Λακεδαιμονίων ἀπέκτεινε,i.manipul⁹. vnde δημοιρία,διλοχία. Ariſtot. de mundo tradit nihil aliud quàm Deum λέγεσθαι τὴν μοῖραν ἀπὸ τοῦ μερισμοῦ,i.ſortem à rerum partitione. vide plura ibidem de tribus Parcis. Sunt autem μοῖραι θέμιδος καὶ διὸς παῖδες,vt ſcribit Heſiod. in Theog.

• Μοῖος,ου,ὁ,triſtis,tetricus,auſterus, σκυθρωπός.

Μοιραγέτης, fatorum ductor.

* Μοιραῖος. Alciph. ἀλλ' ὦ μοιραῖοι θεοὶ,καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μοιράομαι,ſum fatatus,ſortior,λαγχάνω. Philo de mundo,ὅσα ψυχῆς μεμοίραται,quę animã ſortita ſunt,quibus animæ participibus eſſe contigit. Gaza in Catone maiore Ciceronis, ἀσθενοῦς ὑγιείας μεμοίραται, tenui fuit valetudine. μεμοιραμένος,fatatus.

Μοιράω,fato,diuido, diſtribuo, Lucianus. μοιρᾶσαι τὰ κρέα,carnes diſtribuere.

Μοιρηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fortunatus, diuino quodam fato præditus,ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγενημένος, Homer. Iliad. γ.

Μοιρία,ας,ἡ,pars.

Μοιρίδιος,ου,& τὸ μοιρίδιον,fatum,fato debitum,& futurum,in fatis exiſtens. μοιρίδιον χρέος,fatale debitum, Plutarchus. μοιριδίῳ θανάτῳ,letho fatali, Idem. μοιριδίη μελέτη, in Epigram.

* Μοιρολόγχοι,οἱ, communia diuidentes & ſeparantes.

Μοιροδοκέω,particeps ſum.

Μοιρολογχεῖν,diuidere,partiri.

Μοιρὼ,οῦς,ἡ, lyrica quædam mulier, quæ hymnum in laudem Neptuni conſcripſit, Euſtath.

Μοιχάγρια,τὰ,adulterii deprehenſio, pœna deprehenſi in adulterio, Odyſſ. θ.

Μοιχάζω, mœchor,fornicor. Genit.

Μοιχαλὶς,ίδος,ἡ,adultera.

Μοιχάομαι,μοιχάζω,μοιχεύω,μοιχάω. μοιχῶντα τὴν θάλατταν, Xenoph. Omiſſ. l. 1, id eſt,vt puto,mare adulterinum,& non ſibi proprium occupans.

Μοιχεία,ας,ἡ, adulterium. λέγεται μὲν καὶ ἡ περὶ παρθένον καὶ χήραν φθορά: κυρίως δὲ ἡ τῆς ὑπάνδρου. φθορὰ δὲ ἡ τῆς παρθένου καὶ χήρας. ἐκ τῶν νόμων.

Μοιχευθεῖσα,ἡ,adulterata.

Μοιχεύτρια,ας,ἡ,μοιχαλίς.

Μοιχεύω,ω. εύσω,π. δ. κα, mœchor, Horat. adulterio vitio,ſtupro virginem, apud Lucian. de Danae. Quintil. lib. 7. Actiu. Accuſat. Plato 2. de Republ. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσας,quum eius vxori ſtuprum intuliſſet.

Μοιχίδιος,ὁ,ſpurius,adulterinus filius. μοιχίδιός εἰμι ἐξ ἑταίρας σοι γενόμενος, Lucian.

Μοιχικὸς,οῦ,ὁ,adulterinus. Phocylid. μοιχικὰ λέκτρα.

Μοίχιος,idem quod μοιχικὸς,in Epigram.

Μοιχὸς, οῦ, ὁ, adulter, mœchus. Eſt & μοιχὸς,indecora prorſus ac cinædica tondendi ratio, qua infamatur in Comœdiis poeta Cratinus.

Μοιχοτύπη, ſcortum.

Μολγὸς,οῦ,ὁ,tardus,cæcus,pauper,μοχθηρὸς,vter ex bubulo corio. Comici item μόλγους & ἀμόλγους vocant depeculatores,à mulgendo,i. ἀμέλγειν.

Μολέω,eo, proficiſcor, venio, redeo, accedo, moueo, curro. πάλιν μολῶ,reuertor, Euripides.

Μολιβοβαρὴς,plumbigrauis,in Epigram.

Μολιβδέος,οῦς,plumbeus, Lucian.

Μόλιβδος,ὁ,plumbum, legitur pro μόλυβδος, Ariſtoph. itémque apud Thucydid. in manu ſcriptis codicibus,& aliis paſsim. Generis etiam fœminini,in Epigram.

Μολιβδοχρὸς, ῶτος, color plumbeus, luridus, qui & πελιδνὸς apud Galen. in arte med. lib. 12.

• Μολίβδωμα,plumbatura & conceptaculum,plumbo vel plumbatura conſtans. Athen. κατεσκεύασε διὰ μολιβδώματος καὶ σανίδων κλειστῶν ἰχθυοτροφεῖον.

Μόλιβος,plumbum,idem quod μόλιβδος, Etym.

Μόλις,vix,μόγις,βραδέως,tandem,vix tandem. μόλις πως, cum quadam difficultate, Xenoph. μόλις ἐπαίρεται τὰ βλέφαρα, Galen. 1. ad Glaucon.

Μολίσκω,τὸ βαδίζω, Didym. in Odyſſ. δ. ‖ παρὰ τὸ μολῶ, ὡς γαμῶ γαμίσκω,στερῶ,στερίσκω.

Μολίων,ονος,ὁ,pugnator,graſſator,latro,veredarius.

Μολοβρὸς,οῦ,ὁ, deuorator, paraſitus, inſatiabilis. Item ægrè auctilis,humilis,pumilus,ταπεινὸς, Nicand.

Μολόθουρος,ὁ,herba perpetuò virens. Sunt qui aſphodelum interpretantur apud Nicandrum.

Μολουρὸς,impudens, triſtis, λυπηρὸς, ἀηδής. vide μαλουρός.

Μόλος,μόθος,labor,pugna,fremitus.

Μολοττὸς,moloſſus,genus pedis, Quintil. lib. 9.

Μολουρίδες,ſpicarum nodi,ſiue geniculæ.

Μολουρὶς,ίδος,ἡ,haſta mutilata,veretrum. Itẽ ægrè reddens lotium. Item animal quoddam locuſtæ ſimile, Nicand. frumentũ depopulans, qui fortaſſe gurgulio Virgilio dicitur.

Μόλουροι, οἱ, apud Nicand. in Theriacis inter ſerpentes nominantur,ſed nõ deſcribuntur : dicti videntur ab eo quòd cauda ingrediantur.

Μολσύχιον,τὸ,armilla, ornamentum muliebre.

Μολόχη, ης,ἡ, pro μαλάχη,i. malua. qua dictione vtitur Columell. in carmine, Et moloche prono ſequitur quæ vertice ſolem.

Μολπάζω,celebro,canto,decanto. τῇ φωνῇ μολπάζων, Ariſtophan.

Μολπὴ,ῆς,ἡ,cãtus, hymnus. Homer. Iliad. α, μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο. Item ludus,luſus. Didymus in Odyſſ. exponit

ὁ μετ'

ἡ μετ' ᾠδῆς παιδιά.

Μελπισὴς, cantor, in Epigram.

Μολύβδαινα, ας, ἡ, μολυβδὶς, metallum quoddam, vena argenti plumbíque communis, Beroal. & plumbum quod reti appenditur, Pollux in instrumentis piſcatoriis enumerat. Gaza in Ariſtot. vertit galenam, hoc eſt, plumbaginem, & ſcribitur illic per ι in antepenultima. ἡ μολύβδαινα μιγνυμένη ὕδατι ἢ ἐλαίῳ ἐξ ὀλίγου τὸ πολλοῦ ὄγκον ποιεῖ, καὶ ἐξ ὑγροῦ ψυχρὸν, καὶ ἐκ μέλανος λευκὸν, i. galena etiam aquæ mixta aut oleo, amplũ è paruo erigit faſtum, ſpiſſum ex liquido, & albũ è nigro, Ariſtot. 2. de generat. Animal. i. vena plumbi, plumbago. Dioſc. l. 1, c. 25. docet crocũ adulterari argenti ſpuma & plumbagine. Apud Lucian. in Anacharſ. μολυβδίνας legitur pro plũbeis maſſulis ſiue plumbeis pilis, quæ etiã halteres dicuntur, quibus vtraq; manu ſe librabant, vt certius aſsilirent, qui halmate, i. ſaltu certabant. Vide Bud. in Annot. in Pandect.

Μολύβδινος, η, ὁ, plumbeus.

Μολυβδὶς, ίδος, ἡ, lamina plumbea, & pondus ſeptem librarũ, quod alii μολίβις dicunt teſte Heſych. | libramentũ, ſeu glans aut maſſa plumbea quæ à funda mittitur, Plutarchus.

* Μολυβδίτης, molybditis, ſpuma plumbi dicitur.

Μόλυβδος, ου, ὁ, plumbũ, per υ, vt Gaza præcipit.

Μόλυβδος κεκαυμένος, Celſus plumbũ cõbuſtum appellat. μολύβδου σκωρία, idem, plumbi recrementum vel excrementum: πεπλυμένος verò, illotum, vt ſtannum.

Μολυβδουργὸς, plumbarius.

Μολύβδωσις, ἡ, plumbatura, ferruminatio, & quæcunque coniunctura plumbo facta.

Μολύζα, ἡ, coma allii cum capite ſolo, Hipp.

Μολυνὴ, pars illa corporis, quæ ſe perpetuò coinquinat, podex.

Μόλυνσις, εως, ἡ, leuis quædam coctio ac propemodum cruditas quædam. Ariſtot. Meteor. 4. ſtatuit hanc elixationi contrariam, non tamen cuiuis, ſed ei quæ eſt concoctio indefiniti humoris in elixando corpore, propter defectum caloris in humore complectente verſantis: inquit enim, μόλυνσις δὲ ἀπεψία μὲν, ἐναντία δὲ ἑψήσει: εἴη δ' ἂν ἐναντία ἡ πρώτη λεχθεῖσα ἀπεψία τῇ ἐν τῷ σώματι ἀορίστου, δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τῷ ὑγρῷ τῷ πέριξ θερμότητος. Item μόλυνσις, inquinatio, Theophr. de cauſ. plãt. l. 4. vbi Gaza moroſitas exponit.

Μολύνω, μ. υνῶ, π. υνκα, conſpurco, Sueton. Actiu. Accuſ. μολύνειν τὸ στόμα, fellare ſeu irrumare.

Μολουρὶς, ίδος, ἡ, locuſta.

Μολυρὸς, tardus, ingratus, moleſtus, iniucundus.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, inquinatio, lues, μίασμα, Heſyc.

Μολύω, ſurculos demeto & excindo.

Μόλω, μολέω, accedo, Euripid.

Μολὼν, όντος, profectus, Participium indefiniti ſecundi ἔμολον. Sophocl. ποῦ μολὼν μένω; quò receptus manebo? id eſt, ποῦ ἐλθὼν περιμένω;

Μόλων, ωνος, ὁ, proprium viri, qui breuitate ſtaturæ anſam prouerbio dedit, Eraſ. Chil.

Μομφὴ, ῆς, ἡ, querela, querimonia. Plat. in Epiſt. πέμπετε μομφῆς κατήγορον ἐπιστολὴν, mittite epiſtolam quæ deferat querimoniam. μομφὴν ἔχει, i. μέμφεται, ὀνειδίζει, Ariſtoph.

Μοναδικὸν, ου, τὸ, ſingulare.

Μοναδικὸς, οῦ, vnicus, ſingularis, ſolitarius. μοναδικὸς ἀριθμὸς, abſolutus numerus, ſeu vnicus, Ariſtot. 5. Ethic. μοναδικὴ φύσις, natura ſolitaria, ſuæ poteſtatis, ſui iuris.

Μοναδὸν, ſolitariè.

Μονάζω, μ. άσω, π. ακα, ſolus dego. Neutr. abſol.

Μονάζοντες, monachi appellantur, peculiari habitu ſeſe diſtinguentes.

Μοναλκὴς, excellens, robuſtus.

Μονάμπυξ, iubatus. μονάμπυκας πώλους, i. κέλητας, Eurip.

Μονανδρεῖν, vni viro cohabitare. ἐκ ἔδοξεν αἰγυπτίοις αἱ γυναῖκες τὸ παλαιὸν μονανδρεῖν.

Μόναπος, monapus, beſtia quæ à Pæonibus etiam bonaſus dicitur, Ariſtot. 9. Animal.

Μοναρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſolus impero. Genit. μοναρχέονται, ab vno regitur, Ariſtot. in Polit.

Μονάρχης, ου, ὁ, princeps, monarcha, tyrannus. μόναρχος etiam dicitur à Platone Epiſt. 3.

Μοναρχία, ας, ἡ, principatus, monarchia. Sueton. interpretatur arbitriũ orbis, Eutrop. ſummã rerũ poteſtatẽ.

Μοναρχικὸς, ad vnius pertinens principatum. μοναρχικὴ πολιτεία, vnius poteſtas, Plato de Leg. τὸ μοναρχικὸν, quod peculiare eſt eius imperii cui vnus præeſt. | μοναρχικὸς etiã fauens monarchiæ. Appian. in 5. Ciuil. ἐγὼ δὲ φιλίας ἠξίωμαι μοναρχικῆς.

Μόναρχος, ου, ὁ, monarcha apud AEſchylum pro μονάρχης, qui ſolus magiſtratum adminiſtrat, qui poteſtatem habet abſolutam, qui ſolus regit, rex, Ariſtot. Polit.

Μονὰς, άδος, ἡ, vnitas, monas, vnio teſſerarũ iactus, qui & ὄνος, i. aſinus, & cubus dicitur.

Μοναστήριον, ου, τὸ, ſolitudo, monaſterium.

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, monaſta, ſolitarius, monachus.

Μοναστικὸς, οῦ, ὁ, ſolitarius.

* Μονάστρια γυνὴ, vt ἀσκήτρια, in Pandect. Græc.

Μοναυλία, ας, ἡ, vita ſolitaria, cœlibatus, Plato de Leg.

Μόναυλος, ου, ὁ, genus tibiæ quam inuenerũt AEgyptii, quaſi ſingularis tibiis, quæ vnicum & ſimplicem (vt opinor) reddebat cõcentum: cui opponitur πολυαυλὸς ab Euſtath. Iliad. φ. Μοναυλεῖν, Plutarch. in Cæſare.

Μοναχῆ, vnicè.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, monachus, ſolitarius: | παρὰ τοῦ μόνου ἐπὶ συνοικήσεως, q. μονάχος, ὁ παρὰ τὸ μόνον ἀχὸς ἔχειν, Etym. ſic interpretatum eſt 16. q. 1.

Μοναχοῦ, ſolummodò.

Μοναχῶς, ſimpliciter, vno modo, ſingulariter, vno ac ſimplici more, ſingulari ac ſimplici modo.

* Μονέντερον, τὸ, in Hippiat. συμβαίνει δὲ τοῦτο τῷ μεγάλῳ ἐντέρῳ ὁ λέγεται μονέντερον. A libi. γίνεται δὲ τὸ πάθος περὶ τὸ μονέντερον, ὁ καλεῖται κῶλον διὰ τὸ μὴ συνδιέξι τοῖς ἄλλοις ἐντέροις κατ' ἀμφότερα, ἀλλὰ κυκλοῦσθαι καθ' ἑαυτόν.

Μονὴ, ῆς, ἡ, manſio, mora, immoratio. πολλὴν μονὴν ποιούμενος, moram faciens, Thucyd.

Μόνη, ης, ἡ, ſola occaſio. paroxyt.

Μονημέριον, ου, τὸ, ſpectaculum vnius diei, Epigram.

* Μονήμερος, apud Gal. idem quod ἐφήμερος, diurnarius.

Μονηρεβίον, vita ſolitaria, monachiſmus.

Μονήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſolus, ſolitarius. μονήρης ναῦς. vide Bayſ. μονήρης βίος, ſolitaria vita, Chryſoſt.

Μονίας, ſobrius, νήφων: nã ebrios λυτίεσις vocabant.

Μονικὸς, οῦ, ὁ, & Μόνιμος, ου, ὁ, ſtabilis, firmus & adhærens, fixus. μόνιμοι λόγοι καὶ ἀμετάπτωτοι, rationes immobiles neque refutabiles, Bud. Com. μόνιμα τὰ ζῶα, animalia quæ vitã ſtabilẽ viuunt. Ariſtot. 4. Animal. ait in his nõ eſſe diſcrimẽ ſex⁹. Gaza vertit, ſede ſtabili degẽtia animalia.

Μονιὸς, οῦ, ὁ, porcus ſylueſtris, qui ſingularis Latinè dicitur, Cæl. lib. 2, cap. 30. Cyrillus aſinum interpretatur. Sic etiam dicitur torques.

Μόνιππος, vno equo certans, κελητίζων μονίπποις, Plato νόμ. 8, id eſt, ſolis equis, Xenoph. 6. Pædiæ.

Μονοβαίας, fur, quòd ſolus & clanculum eat.

Μονογενὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, vnigenitus, vnicus, genere ſimplex.

Μονογνώμονες, οἱ, conſentientes, ab vna dependentes ſententia.

Μονόγραμμος, ου, ὁ, quaſi deliniatus tantùm, non additis reliquis, quæ iuſtã picturam abſoluunt. Dicitur de macilento & extenuato deformíque: vt apud Cic. dii monogrammi ab Epicuro dicuntur, Cæl. lib. 5, cap. 19.

Μονοειδὴς, ίος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt facie vniformi, æqualis, ſolus, vniformis, ſimplex, vniuſmodi. ſic Terent. & Cic. τὸ μονοειδὲς, vniforme. Ita Rhetores appellabant genus dicendi ſtatim ſatietatẽ pariẽs, quũ nunquã vel in magnis rebus aſſurgeret, vel in humilib⁹ demitteretur, quaſi dixeris vnius aſpect⁹ & formæ ſemper apparẽtẽ orationẽ.

Μονοείμων, vnica veſte vtens.

Μονόζυγος,ου,ὁ, qui vnum & ſimplicem venarum curſum habet: ſic Theophr. lib. 5. de cauſis plantar. vocat arbores μονοζόους & διζόους & τετραζόους, hoc eſt, ſimplices, bipartitas, & quadripartitas, quibus ſcilicet in vtranque partem medullæ vel ſimplices vel bini venarum curſus naturæ contrariæ perpendunt.

Μονοζυγής,έος, vniiugus. μονοζυγὲς σανδάλιον, in Epigr. ſingulare calceamentum.

Μονόζωνοι, excellentes bello, & qui cingulo eximio à cæteris differunt, Suid. ‖ Iob 29. in fine, ὡς βασιλεὺς ἐν μονοζώνοις, & lib. 4. Reg. c. 13. Hieron. latrunculos vbique.

Μονόθυρος,ου, vniforis, vniualuus. μονόθυρον Ariſtotel. vocat quoddam genus concharum. lib. 4. Animal. vnifore & vniualue Gaza vertit.

Μονόκαμπτοι, omnes pedũ digiti, hoc eſt, flexi vnius, οἱ κάτω δάκτυλοι, digiti pedum qui vnico inflexu adducuntur, Gaza ex Ariſtot.

Μονόκαυλος, qui eſt caule ſimplici, vnicaulis.

Μονοκέρατα,τά, cornu ſingulari armenta, Ariſtot. 3. de partib. Animal.

Μονόκερως,ωτος, vnicornis, animal de quo Ælian.

Μονόκοιλος,ου, vnum habẽs ventrem, Gaza ex Ariſtot.

Μονοκόνδυλος, ου, ὁ, qui vno nodo inflectitur, vt pollex, Ariſtot. lib. 1. Anim.

Μονοκότυλος,ὁ, ſimplicem acetabulorũ ordinem habẽs, qui ſimplici inſpergitur acetabulo, ſimplicis acetabuli ordinem tantùm capiens.

Μονόκρηπις, vno calceamento indutus: Mercurii epitheton, qui calceum alterum Perſeo ad Gorgonas deuolanti dedit.

Μονόκροτοι νῆες, naues vniremes, Xenoph. in Omiſſ.

Μονόκωλος,ου,ὁ, vnimembris, vno artu porrectus, Gaza ex Theophr. μονόκωλος στεῖος, Aquila Roman.

Μονολεχὴς,ῆς,ἡ, matrona vno contenta.

Μονολήμματοι συλλογισμοί, ſyllogiſmi, qui vna propoſitione conſtant, Alexand. in Topic.

Μονόλιθος, ex vno lapide conſtans.

Μονόλοπα,τά, ſimplici cortice productæ arbores.

Μονόλοπος φλοιὸς, cortex ſimplici tunica, Gaza.

Μονόλοπος,τὸν, vnius pellis, vnius veſtis, vel qui ſolidam habet pellem.

Μονομαχεῖν, ſingulari certamine pugnare, gladiaturam exercere, Herodia de Commodo. Datiuo. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. μονομαχεῖ ἡ φύσις μετὰ τοῦ νοσήματος, pugnat cum morbo natura.

Μονομαχία,ας,ἡ, duellum, ſingulare certamen duorum.

Μονόμαχος,ου,ὁ, gladiator.

Μονομερὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, vnius partis, vnicus.

*Μονομερῶς, in Pandect. 6, ſpecialiter, i. nõ in vniuerſũ.

Μονομίτος, genus veſtis, quaſi vnilicium, ralla à Plauto vocatum.

Μονόμματος, vniformis, ſimplex, vnoculus, in Epigr.

Μόνον. ſolùm, tantummodo, μὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ, nõ ſolùm, ſed etiam. Xenoph. μὴ μόνον τὸ καλλιόμενον ἱκανὸν ὄντα ποιεῖν, ἀλλὰ δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι. μόνον εἰ μὴ ποιήσειαν, ſi modò non fecerint, Iſocrat. μὴ μόνον, &c. πεῖσαι τῷ χρόνῳ δὲ ἅμα, &c. non ſolùm, ſed etiam, Plato νόμ. ε. μὴ μόνον, &c. πλέον δὲ, non ſolùm, ſed magis etiam, Idem ibidem. μὴ μόνον χάριεν, &c. ἀλλὰ δὲ, &c. Idem νόμ. ζ. οὐ μόνον, ἀλλὰ ὡς καὶ, &c. Thucydid. ἢν μόνον γε μένῃ ἡ φιλομαθίη σπουδή, modò maneat ſtudium, Gaza de Seneƈt. μόνον οὐκ ἀποθνήσκω σπουδῇ, penè in ſtudio morior, Idem ibidem.

Μονονοὐ. μόνον οὐ, &

Μονονουχὶ, quaſi, propè, fermè, modò nõ, propemodũ, tãtùm non. Lucia. ἅπαντι τὴν χάριν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει.

Μονόξοος ἐλάτη, abies ſimplex: ſic dicitur quæ vnum duntaxat venarũ habet curſum, Theoph. libr. 5. hiſt. plantar.

Μονόξυλον,ου,τὸ, monoxylon, i. nauigium ex ligno integro, alueus. vide in Bayf. monoxylæ lintres.

Μονοούσιον, τὸ μὴ ἔχον ἕτερον τι τῆς αὐτῆς οὐσίας ὅμοιον, quod ſolũ eſt in ſuo genere, & nihil ſuæ ſubſtantiæ ſimile habet: vt Sol, Luna, cælum.

Μονοπάθεια,ας,ἡ, morbus vnius. ‖ μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, quum vnus tantum oculus dolet, Alex. in Problem.

Μονόπαις λόγος, filius vnigenitus, Eurip.

*Μονοπάτιον, iter, in Pandeƈt. 6. differt τῆς πλατείας ὁδοῦ.

Μονοπέδιλος,ου,ὁ, vnico calceo indutus.

Μονοπῆραι λύκοι, lupi inertes & vnipetæ, Ariſtot. 8. An.

Μονόπηχος, ſimplici veſte indutus & vnica, i. μονοχίτων.

Μονοπόδιον,τὸ, apud Plinium, menſa quæ vno tantùm pede ſuſtinetur.

Μονοπραγματίω,ῶ, vnicam rem traƈto, Ariſtot. 4. Polit

Μονοπρόσωπος ἀντωνυμία, Pronomen demõſtratiuum, vt ἐκεῖνος: ſic diƈtum, quòd prima perſona careat.

Μονοπροσώπως, ſub vna perſona.

Μονοπωλῶ, ſolus vendo, Strab. vnde

Μονοπωλία, & μονοπώλιον, huiuſmodi vẽditio, Budæus Comm. μονοπωλίαν αὐτῷ κατασκευάζει, ſibi ſoli venditionem comparat, Ariſtot. 1. Politic. μονοπωλίαν τῶν ὠνίων ποιεῖν, ſibi venditionem reſeruare, Idem in Politic. Eſt etiam μονοπώλιον, apud Hyperidem circus æditiórve locus, in quo venum exponebantur mancipia, quem & βάπτζαι noua Comœdia nominat.

Μονόραξ, auulſus.

Μονόρριζος, ſimplicem habens radicem, vnica radice firmatus, vniſtirps, vnica radice fixus.

*Μονόρχεις ὄνοι, in Hippiat. altero teſticulo mutili.

Μόνος,η,ο, ſolus, deſtitutus, vnicus, ſingularis, ſimplex, nõ mixt⁹. Sophoc. σοῦ δίχα γοῦ μόνος ὧν ὀρφανισθῶν μὴ εἶναι, abs te deſertus, abs te ſeparatus, κεχωρισμένος, te orbatus. μόνος τῶν ἄλλων, i. ἀπὸ τῶν ἄλλων, Interp. Heſiodi. μόνος τῶν ὄντων ἀνθρώπων, Demoſt. ex hominibus vnus.

Μονοσιτέω,ῶ, ήσω,α. κα, ſemel comedo in die. Neut. abſolut. Bud. Com. ‖ μονοσιτεῖν dici poteſt vt ἀσιτεῖν, pro eo quod νηστεύειν dicitur ieiunare.

Μονοσιτία, quum ſemel in die comedimus, Galen.

Μονοσκήπτρος, ſolus ferens ſceptrum, monarcha.

Μονοστελεχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, qui eſt ſimplici caudice. μονοστελεχῆ, quæ habent à radice caudicem vnum.

Μονόστεον, oſſe continuus, oſſe continuo.

Μονόστιχον,τὸ, ſimplex verſus, in Epigr.

Μονοστόλος, ſolus miſſus, deſertus & ſolus, Sophocl.

*Μονόστομος, vt μονόστομος ἀξίνη, ἡ ἡμιπέλεκυς, non anceps, non bipennis.

Μονόστεος αὐχὴν, collum oſſe perpetuo rigens, Ariſtot. 4. de part. Anim. οἱ δὲ λύκοι καὶ λέοντες μονόστεον τὸν αὐχένα ἔχουσι.

Μονόστροφος ἄμαξα, id eſt, plauſtrum ſimplicis verticis, Theophraſt. lib. 5.

Μονοσύλλαβος,ὁ. vide in Chiliad. Eraſm.

Μονότεκνος, vnius filii, vnipara, Euripides in Hercule furente.

Μονότοκος,ὁ, vniparus, vniprolis, Gaza.

Μονοτόκος,ου,ἡ, vnipara.

Μονοτονία,ας,ἡ, peruicacia. μονοτονία, vna quædam ſpiritus ac ſoni intentio, ait Quintil. lib. 11. de varietate pronuntiationis loquens: quam vitandam eſſe ait.

Μονοτόνος,ου,ὁ, peruicax.

Μονότροπος,ου,ὁ, vniuſmodi, ſimplex, candidus, πάσης τῆς καὶ μεταχειρίσματος χειὸς. Opponitur τῷ ποικίλῳ, Baſil. in Hexaem.

*Μονοτροφῶ, Strab. 67, ψυχρολουτοῦντας καὶ μονοτροφοῦντας καθαρείως καὶ λιτῶς, de Luſitanis loquens.

Μονόφαλος, ſtella lucida in corde leonis apud Aſtronomos.

Μονοχία,ας, cœlibatus.

Μονοφαγία,ας,ἡ, viƈtus ex vna re.

Μονοφαγίστος, qui ſolus veſcitur, Ariſtoph.

Μονόφαγοι, apud Athenæum dicebantur, quòd ſeorſum ferè veteres pranderent, more diuerſo à Romanis, qui ſimul cũ amicis decumbebãt. vnde cœna ab eis diƈta, διὰ τὴν

τὴν κοινωνίαν, Cæl.lib.14,cap.57,& Eraſm.in Chiliad.

Μονόφαντος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſolus apparens.

Μονόφθαλμος,ου,ὁ,luſcus. ἑτερόφθαλμος,vnoculus: potius dicitur ἑτερόφθαλμος,ait Phrynic.

Μονόφθογγος,ὁ καὶ ἡ,vniſonus. vnde μονόφθογγος συλλαβὴ,ſyllaba quæ vnicam vocalē habet. cui opponitur δίφθογγος.

Μονοφόρβος,ου,ſolus paſcens.

Μονοφυὲς,τὸ,vnigenitum.

Μονοφυὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,ſimplex,non geminus,vnius naturæ. ἀσχιδὲς,ἀβλαστὲς, Theophr.

Μονόφυλλος,vnico folio conſtans.

Μονόχειρ,vnimanus. dicit Liu. Aretii puerū natū vnimanū.

Μονόχηλα σφυρὰ,Eurip,de equis.

Μονόχθηρος,firmus,improbus.

Μονοχιτῶ,habeo vnam tantummodo tunicam.

Μονοχίτων,ωνος,ὁ καὶ ἡ,cum vno tātùm veſtimento, i. cum interula,Philoſtrat. Bayſ.exponit tunicatum, vel ſola tunica amictum.

Μονόχροος,vnicolor,vnius coloris. τὸ μονόχρουν,vnicolor, contractim pro μονόχροον,vt pro μονόχροος,μονόχρους. μονόχρωμος,pro eodem,Ariſtot.& Dioſcor.

Μονοχρώματος,ου,ὁ,vnius coloris. & μονοχρώματα,ſingulis coloribus depicta.

Μονοψάδης,priuatus.

Μονόω,μ. ώσω,π. ωκα,deſero,deſtituo. μεμονῶσθαι,deſtitutum eſſe,derelictum eſſe. μεμονωμένος, apud Plat. de Leg. ſolus,deſtitutus. μεμονωμένοι,ab aliis ſeiuncti,ſociis deſtituti,diſcluſi.

Μονῳδεῖν,lugere,carmen flebile canere.

Μονῳδία,ας,ἡ,monodia,nænia,carmen funebre, ſolitarius cantus, non adhibita tibia vel lyra. Et eſt propriè quando vnus aliquis ab ſcena cantū profert,& non chorus ſimul,Cæl.lib.4,cap.4. μονῳδίαις exponitur apud Ariſtoph. γυμνάσμασι μονῳδικοῖς.

Μονῳδοὶ,vocantur poetæ,qui ſub vna tantùm perſona argumentum explicant, hoc eſt, μονοπροσώπως ἀφηγοῦνται. Et poema huiuſmodi dicitur μονῳδικὸν,cuiuſmodi in Alexandra concinnauit Lycophron.

Μονωθεὶς,έντος,ὁ,ſol⁹ derelict⁹. μονωθεὶς ἀέρος,ab aere deſtitutus, Plato in Timæo. μονωθεὶς τῶν συμμάχων, Herodot. μονωθεὶς ἀπὸ πατρὸς,à patre ſemotus. μονωθεῖσα,ἡ,vacans.

Μονωνία,ας,ἡ,ſuperbia.

Μονῶνυξ, ſimplex,vnicum vnguem habēs. μονώνυχες πόδες,ſolidi pedes,Ariſtot.2.de Anim.

Μόνως,ſolùm,Aduerb. Xen. οὕτως γὰρ μόνως ὁ τοιοῦτος σωθείη.

Μόνωσις,ἡ,ſingularitas,vnitas,ſimplicitas,ſolitudo.

Μονώτης,ſolitarius,& ὁ μονώτην βίον ζῶν,vitam in ſolitudine agens. μονώτης βίος,ſolitaria vita. μονῶτις φωνὴ,vox ſolitaria,Ariſtot.9.Anim.

Μονωτὶ,clàm,ſolitariè.

Μόνωτος,ου,ὁ καὶ ἡ,vniauris.

Μόρα,ἡ,tribus,vel decuria,vel quid ſimile,apud Lacedęmonios: παρὰ τὸ μείρω,de parte turbarum. Eſt autem acies ex quingentis aut ſeptingentis,aut triginta viris, apud Demoſt.pro cohorte ſeu legione ponitur. Xenop. in 4. ἑλλην. in Lacedæmoniorum republica dicit vnamquanque ex ciuilibus partibus,i. ἑκάστην τῶν πολιτικῶν μορῶν continere vnū πολέμαρχον,hoc eſt,belli ducē, quatuor λοχαγοὺς,ſiue manipulares ac turmæ ductores,octo πεντηκοστῆρας, i. quinquaginta virorū turmas, ἐνωμοτάρχας ſedecim. At teſtatur etiā Ariſtot. Lacedęmonios μόρα quaſi μοίρας appellaſſe,ac totam gentem in μόρα ſiue μοίρας diſtributā.

Μοργὰ,ᾶς, ἡ, menſum terræ ita apud agricolas vocabatur, μόργιον,πλέθρον,iugerum.

Μοργία,intemperantia,guloſitas.

Μόργος,ſepes,vehiculorum ſepimentum,quibus paleę deuehuntur. Item coriacea armatura.

Μοργνύω,μ. μόρξω,abſtergo.

Μοργύλλω,procraſtino,diem diffindo.

Μορέα,ας,ἡ,ἡ συκαμινέα, Dioſcor. morus arbor.

Μορέω,laboro,abrado,tumulo,Etym.

Μόρημα,cumulus,ramentum,Idem.

Μορία,ας,ἡ,oliua, olea. omnem oliuā quidam ſic dicūt. quidam verò tantùm Mineruæ ſacras. Ariſtoph. νεφ. εἰς ἀκαδημίαν κατιὼν,ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις. Vide apud Suidam. μορία item legitur in Epigr. pro ſtultitia.

Μόριμος,ου,ἡ,fatalis, μόρσιμος.

Μόριον,ου,τὸ,particula,membrum,pudenda,momentū, pars,diſtinctio. ἐν βραχεῖ μορίῳ, in breui momento. μόρια δικαίου,partes iuris, Hermog.

Μόριος,partialis,inſatiabilis. μορίης γῆς,in Epig. vbi fortè μόριος pro μόριμος legitur.

Μορὶς,ὁ,vates,particeps,partiarius. itē ἡ μορὶς,pars,Herodot.

Μορμολύκειον,ου,τὸ,larua,perſona,terriculum,ſpectrum. eſt etiam factitia vox. Item caprorum facies,Etym. Item Tragicorum & mimorum perſonæ,quas Dorienſes γόργια vocāt. μορμολυκία legitur apud Philoſt. genere Fœminino,niſi ſit menda.

Μορμολυκεῖον,in antepenultima circūflexum, idē quod μορμολύκειον,Etym.

Μορμολύττομαι,μ. ύξομαι,π. υγμαι,terreo. μορμολυττομένους τὸν θάνατον,mortem formidantes atque extimeſcentes,apud Platonem in Axiocho.

Μορμορωπὰ ῥήματα,terrifica,Ariſtoph.

Μόρμος,moleſtus,terribilis.

Μορμύλος. vide μόρμυρος,mormyra Plin. dicitur, vt Gaza vertit apud Ariſtot. AElianus μορμύλον vocat.

Μορμυρὴ,murmur aquarum.

Μορμυρίζω,μορμύρω,fremo.

Μόρμυρος,ου,mormur,piſcis marinus.

Μορμύρω,murmuro,obſtrepo: παρὰ τὸ μύρω. verbū fictū à fluuiorū ſtrepitu. Neu. abſol. inferi⁹ μυρμύρω ſcribitur.

Μορμυρωπὸς,οῦ,ὁ,Solis epitheton, vbi ex defectu ſubobſcurus eſt,aut ſanguineus.

Μορμὼ,όος,ἡ,mulier facie monſtroſa,& penè ferina, lamia,ſtrix. vnde & pro larua ponitur,vt eſt in vita AEſopi. Ariſtoph. volens horribilitatem vocis & feritatem oſtēdere, μορμὼ τοῦ θράσους extulit,quaſi dixiſſet, ὢ τοῦ θράσους, ò audaciam,vt annotat Euſtath. Iliad. φ.

Μορμὼν, ῶνος, larua, & perſonarum terriculamentum. Xenoph. Cōm. l. 4. οἱ μέντοι λακεδαιμόνιοι ὑποχωροῦντες ἐπολέμουν ὡς οἱ σύμμαχοι φέβοιντο τοὺς πελταστὰς,ὥσπερ μορμόνας παιδάρια.

Μορσιδικῆσαι,ἀντὶ τοῦ μόρους μεταλαβεῖν, Antiphonti teſte Harpocrate.

Μορόεις,όεντος,laboratus, μετὰ πολλοῦ καμάτου πεποιημένος. Itē lethalis, κακοποιὸς,ὁ μόρον ἄγων,apud Nicandr.

Μόρον,ου,τὸ,morum,fructus,Euſtath. Iliad. ξ. μόρον Cypriorum lingua τὸ ὀξὺ. i. acutum ſignificare ſcribit.

Μοροπονεῖν,angi,vehementer laborare.

Μοροπονοῦν,τὸ,malè affectum.

Μόρος,ου,ὁ,labor,cruciatus,morbus, μοῖρα, ſors, interitus,mors,cædes,fatum, τύχη. θηρὸς μόρον,interitus feræ,i. quem fera infert. ὑπὲρ μόρον,præter fatum, ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον,in Odyſſ. Xenoph. in Ageſilao, ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀντιπαρέταττε, λακεδαιμονίων μὲν ἔχων μόραν καὶ ἥμισυ,&c. i. τάγμα: vbi Phileph. interpres vertit, habens Lacedæmoniorū tribum vnam & ſemis.

Μόροττον,è corticibus quippiam textum,quo ſe mutuò in Cerealibus percutiebant,ſportula.

Μόροχθος,ου,galaxia lapis.

Μόρσιμον,ου,τὸ,fatū,neceſſitas ineuitabilis, fatale, εἱμαρμένον,πεπρωμένον: ἀπὸ τῆς μοίρας. Iliad. ε, μόρσιμον ἦεν,&c.

Μόρσιμος,ου,ὁ,fortunatus,fatatus,fatalis. Item propriū poetæ tragici,Ariſtoph.

Μορτὸς,mortalis,niger,fuſcus.

Μορύξαι,contaminare,polluere,fœdare, μολύνεσθαι.

Μόρυχος,ου,ὁ,Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos,quòd in vindemia eius facies muſto & virentibus ficis oblini conſueuit,Eraſ. prouerb. Morycho ſtultior.

Μορφάζω,nuto,annuo: καὶ ὑπομορφάζω,Baſil.

Μορφασμὸς,ῦ,ὁ, genus ſaltationis,qua repræſentabātur diuerſorum animalium geſtus.

*Μορφεὺς, Morpheus, Somni filius. Ouid.in 11. Metamorph.quem ſimulatorem vocat, Excitat artificē ſimulatorémque figuræ Morphea.

Μορφὴ,ῆς,ἡ, forma,ſpecies,τύπος,ὄψις,εἶδος.

Μορφίζω, formam mentior, & concilio arte formam.

Μορφνὸς,ῦ,niger, obſcurus: ... vel rapax,ὁ συλληπτικὸς ... Item lethifer. Vnde & pro tertio aquilarum genere ponitur, quas Homerus ... vocat, vt ait Plinius lib.10, cap.3. ... Huius aquilæ meminit Ariſtot.de nat. Animal.lib.9, μορφνὸς ἀετὸς, morphna aquila: à macula pennæ, quaſi Næuiam dixeris, inquit interpres Gaza. Heſiod. de ſcuto Herculis, ... vbi Interpres, μορφνὸς, ὁ ἀετός. ... Homer.Iliad.ω, ...

*Μορφοσκοπεῖ, apud Athen. ... i.inſpiciendam faciem præbet,& cum eo de pulcritudine contendit.

Μορφόω,ῶ,ώσω,π.ωκα, formo, delineo, figuram reddo, formam immuto. Actiu. Accuſ. ὁ τῇ αὐτῇ πίστει μεμορφωμένος, qui eadem fide eſt informatus, Nazanz.

Μορφωῦν,orno.

Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram & pedicas habentis.

Μόρφωμα,τὸ,figura, figuratio, formatio.

Μόρφωσις,εως,ἡ, formatio, inſtituendi formandíque ratio,forma.

Μόσαι,dii Babylonii, quibus menſe Maio in Epheſo victimæ cædebantur.

Μόσυν,υνος,ὁ,turris,domus lignea, ſedile ligneum, tribunal & ſuggeſtum ligneum, ξύλινον τεῖχος, vnde μοσύνοικοι ἔθνος ποντικόν. Apollon.2, ... Item μόσυν, pro ſede lignea. Idem libro eodem, ...

Μοσυνεῖν, de turribus pugnare.

Μοσύνοικοι,οἱ: vide μόσυν.

Μοσχάριον,ου,ὁ,vitulus,μόσχευμα.

Μοσχῆ,ῆς,ἡ,pellis vitulina.

Μοσχεῖον, plantarum vel tenuium olerum,ſeu etiam plātarum inſitiones,Etym.

Μόσχειος,ου, vitulinus,bubulus.

Μοσχεύματα,τὰ,ſtolones, plantæ teneræ, & nouelli rami,malleoli vitium, viuiradices,i.τὰ εἰς φυτείαν κατορυσσόμενα κλήματα,propagines.

Μοσχεύω,ω,εύσω,π.ευκα,emitto ſtolones, viuiradices efficio. ... viuiradices facere ex ſermentis. Theophr.in 3.de cauſis. Idem de palma loquens, ... i. virgas enim tenerrimas Babylonios viuiradices efficere aiunt, adultáſque transferre. τὸ μεμοσχευμένον, viuiradix.

Μοσχηδὸν, Aduerbium, vituli in morem.

Μοσχίας,ὁ,aries triennis, τελειὸς κριὸς, Euſtath.

Μοσχίδιον,ficus tenera & primùm enata, ſtolo, turio, aſparagus. (nus.

Μοσχικὸς,laſciuus, ſaltatorius, σκιρτητικὸς, exiliés, vituli-

Μοσχίον,τὸ, ſtolo, & vitulus nouellus, vaſculum ſemen ceparum continens.

*Μοσχοποιεῖν dicti ſunt ἰουδαῖοι in deſerto, Act.Apoſt.7, καὶ ἐμοσχοποίησαν, vitulum fecerunt conflatilem.

Μόσχος,υ,ὁ καὶ ἡ, ſtolo, viuiradix, nouella ſtirps, fruticatio inutilis. vnde & pampinatio inuenta eſt, inquit Plinius. μόσχος φύλλων, pediculus foliorum. Item vitulus, iuuenca, bos. Pro puero legitur apud Eurip. μόσχος μονότεκνος, i.μόνος, apud Orph. Interp. Heſiodi. Itē calendæ mēſis, ſiue νουμηνία.

Μοσχύομαι, nutrior, Etym.

*Μοτάριον, diminutiuum ἀπὸ τοῦ μοτοῦ, in Hippiat. pro linamēto ponitur: & apud AEgin. ... de palpebris inſubulatis & inuſtis loquens.

Μοτόω,ῶ,ώσω,π.ωκα, medeor, curo vulnus vt citò claudatur. Neutrum.

Μοτὶς,ῖδος,ἡ, peniculus vulnerarius, idē qui μοτός. Q. Calaber, ... μοτὸν, &c.

Μοτοφόνος,ὁ,raram habens barbam.

Μοτὸς, πλατὺς, linamentum eſt ſeu linteum concerptum quod in vlcera inditur. Legitur quoque in Plurali τὰ μοτὰ pro eodem, quæ & ... appellant Medici, à genitalis humani forma, & στρεπτὰ, ξυστὰ, ἐλλυχνιωτὰ, à torquēdo, radendo, ac lucernarum funiculis. vide Iſagogen Galeno adſcriptam. μοτὸς quintuplex eſt: στρεπτὸς, tortilis: ξυστὸς, raſilis, quòd deraſa linteolorum materia formaretur: πλατὺς, concerptilis, à concerptu vellicatúque materiæ: ἐλλυχνιωτὸς, quòd ex ellychnio cōflaretur: & ..., quòd ad ſpeciem veretri ſiue mentulæ faſtigiaretur.

Μότωσις, idem quod μοτὸς.

Μοτέω, vulnero, turbo.

Μότθος, diſſolutus, mollis.

Μοτῶσαι, immiſſo peniculo linamentóve curare.

Μοῦ, mei.

Μουῖαι, vermes, qui in carne putrida gignuntur.

Μουκηρόβατος,ὁ, apud Lacones dicebatur qui amygdala frangit. μουκήρους enim illi amygdala vocitabāt, refert ex Pamphilo Athenæus.

Μουλίζω, labiis compreſſis iram oſtendo.

Μουνάξ, tamen, & ſeparatim, vnicè, Odyſſ. θ, λ.

Μουνάρχος, Herodot. pro μόναρχος, princeps vnicus, monarcha. μουνάρχοι γυμναστῶν, Eurip.

Μουνὰς, ſolitariè, καταμόνας.

Μουνογενὴς,ὁ καὶ ἡ, vnic⁹, vnigenitus. Heſio. μουνογενὴς ... παῖς.

Μουνόγληνος, vnoculus, in Epigram.

Μουνολέων, ſolus leo, ſolitarius leo, in Epigr.

Μουνολεχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, ſolicubans, in Epigr. μουνόλιθος, ex ſolido marmore, ex vno lapide.

Μουνερέτης, ſolus remex, in Epigr.

Μοῦνος,ου,ὁ, ſolus, pro μόνος.

Μουνόω,ῶ,ώσω, pro μονόω, deſero. μούνωσε, ad vnitatem redegit, Odyſſ.π. οἱ μὲν δὴ ἐμουνωσάντο, ſingulis ſingulos calculos habebant, ſoli erāt. μουνωθεὶς σου, te priuatus, Eurip. μουνωθεὶς τῶν ἄλλων, digreſſis aliis ſolus.

Μουνυχία,ας,ἡ, Luna, & Munychia portus Athenienſis & templum Dianæ apud Laert.lib.1.in Epimenide.

Μουνυχιὼν,ῶνος,ὁ, Ianuarius, mēſis vernus. Rectius Gaza Martium eſſe vult, vt in quo vernum ſit æquinoctiū, authorum teſtimonio. Et Harpocr. decimum apud Athenienſes menſem hoc nomine dicit appellari.

Μοῦσα,ης,ἡ, Muſa, cantus. Orph. in hymnis, μύσας per cōciſionem, quaſi μυούσας dici putat, vt nihil ſint niſi μέλος ἁρμονικόν. Alii quaſi ὁμοούσας, quòd vno nexu diſciplinæ omnes teneantur, atque ita fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Alii παρὰ τὸ μαίομαι, τὸ ζητῶ, ... Euſeb. autē ... dictā eſſe tradidit, quòd διδάσκειν ſignificat ..., Cæl.lib.11, ca.10, & Bud. Com.

Μουσαγέτης,ῦ,ὁ, Sol vocatur ab Orpheo, quòd omniū orbiū temperet harmoniam, vt annotat Domitius Chald.

Μουσόληπτος,ὁ,ὁ, à Muſis raptus.

Μούσαξ, rabula, qui clamore nutritur.

Μουσεῖον,ου,τὸ, muſæum, loc⁹ muſis & ſtudiis cōſecratus, in quo de diſciplinis honeſtis agitur. Philoſtratus in vita Thyanei μουσεῖον vocat, vbi Muſæ colebantur & reſpōſa reddebant, quod & Pollux affirmat. Steph. eſſe tradit apud

apud Olympum in Macedonia ex authoritate Polybii. μουσεῖα χελιδόνων, muſæa chelidonum, Ariſtoph.

Μουσεῖος, muſicus. μουσεῖος κέλαδος, cantus muſicus, in Epigram.

Μουσηγέτης ἀπόλλων, Plato νόμ. β. meminit Pauſan.

Μουσηγετῶ, citharam pulſans.

Μουσίζω, μ. ίσω, π. ικα, cantu contendo, Neutr. Dat.

Μουσικεύεσθαι, τὸ μουσουργεῖν.

Μουσικὴ, dicebatur à priſcis humanitas literarum, in qua ingenuos homines docebant otium conterere, animúmque recreare. Recẽtiores verò ad numerorum modulationem hoc vocabulum tranſtulerunt: quia muſica velut ludus animi à curis vexati eſt requies. ex quo factũ eſt, vt μουσικὴ οὐ μόνον τὴν παιδείαν. ἀλλὰ καὶ τὴν παιδιὰν ſignificet, Bud. Comment. modulandi ratio à Gaza vertitur. Plato 2. de Republ. in priori intellectu, ἔστι δέ που παιδεία ἡ μὲν ἐπὶ σώμασι, γυμναστική: ἐπὶ δὲ ψυχῇ, μουσική· vbi mox ſequitur, μουσικῆς δ' εἰπὼν τίθης λόγους, ἢ οὐ; ἔγωγε. μουσικὴ ἐν ἀσπίδι, dexteritas & concinnitas in clypeo, Eurip. μουσικὴν ἀναβάλλομαι, cano, cantilenam reſumo, Aphthon.

Μουσικὸς, οῦ, ὁ, cantor, muſicus. μουσικὸς ἀγὼν, id eſt, σκηνικὸς μουσικοὶ ἀγῶνες, Plato νόμ. ν. ludi muſici. Ariſtoph. in Plut. ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς. ‖ Item decens, commodus ad vitam, Plato lib. 5. de Legib. μουσικοτάτη οὖσα καὶ ἀρίστη, ἡ μὴ ἐνδεὴς τῶν αἰσχρῶν, mediocris ſenſus.

Μουσικῶς, decenter, eleganter, Plato.

Μουσικώτατα, doctiſsimè, Ariſtophan.

Μουσοδρόμοις πόδεσ, in Epigram.

Μουσοκλεπτίδης, qui carmina muſica, aut melica canebant. ea fere lugubria erant.

Μουσοκόλακος, ου, muſica illecebra.

Μουσομανὴς τέττιξ, in Epigram.

Μουσόμαντις, iactabundus, κομπώδης.

Μουσομανῶ, inſanio per muſas, vel ſtudio muſarũ, cantu inſanio.

Μουσοπάταγος, ὁ, recitator clamoſus, vel perſonare omnia faciẽs. Cicero ad Quintum Fratr. Non me Hercule, quiſpiam μουσοπάταγος libentius ſua recentia poemata legit. Sunt qui vertãt verſificatorem obſtreperũ.

Μουσοποιέω, decanto, Ariſtoph. νεφ. ποιῶντες μουσοποιοῦσιν, de his carmina componunt, has canunt.

Μουσοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, poematis conditor, ſeu cõditrix: ſic Sappho dicitur, Herod. μουσοποιὸς μέριμνα, Euripid.

Μουσοπόλος, ου, ὁ, poeta. μουσοπόλοι γράμματα, in Epigram. μουσοπόλοις χερσὶ, Ibidem.

Μουσουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, muſicus, i. cantor. Xenoph. μουσουργοὺς γυναῖκας vocat cantrices, pſaltrias.

Μουσουργεῖν, modulari, muſica arte componere, Accuſat. Bud. Com.

Μουστάκια, τὰ, muſtace dicere videtur Athen. in catalogo placentarum.

Μουσῶν, pro ἡμῖν ἐστὶν, Atticè.

Μουσοῦσθαι, à Muſis erudiri.

Μόσυνες, cocis præfecti, τεχνῖται.

Μουσόω, numeris & modis exornare, venuſtius reddere. μεμούσωται, ſonitum edit aut edidit, concentu reſonat, Philoſtrat.

Μοχθέω, μ. ήσω, π. ηκα, laboro, affligor aduerſis, in ærũnis ago, κακοπαθῶ. Xenoph. cum Accuſ. ἄλλα πάντα μοχθήσουσι, alia omnia incommoda patientur. Ariſtoph. πολλὰ μοχθήσαντες. Idem pro efficio, ταῦτα οἱ θεράποντες μοχθήσουσι. μοχθῶ τὸν πόνον, Euripid.

Μόχθημα, ατος, τὸ, labor, Idem.

Μοχθηρία, ας, ἡ, nequitia, improbitas, vitium, prauitas. Ariſtophan. ὀνόματι περιπίπτουσι τὴν μοχθηρίαν. & κατὰ μοχθηρίαν ζῆν, Ariſtot. dicitur ex vitio viuere. ἡ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμία ἡ αἴτιος τῆς ἀρχῆς, Suid.

Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, flagitioſus, nefarius. μοχθηρὸς χυμὸς, vitioſus humor, Galen. lib. 1. ad Glauc. μοχθηρὸς βίος, vita ærũnoſa, Sophocl. μοχθηρὸς τοὺς τρόπους, moribus improbis præditus. Ariſtop. in Pluto, τοὺς τρόπους τις ὢν μοχθηρὸς ἦν. ‖ Gell. μοχθηροὶ καὶ φορτικοὶ, ait improbos & importunos dici, quos Latini ſtolidos vocant, non tam ſtultos & excordes, quàm tetros, moleſtos & illepidos.

Μόχθηρος, ου, ὁ, agricola, laborioſus, ἐπίπονος, πόνηρος. Ariſtophan. in Pluto, τὸν πλοῦτον ὦ μόχθηρε σὺ, ἔχω, ipſum Plutũ, ô ærumnoſe tu, habeo.

Μοχθηροτέρως ἔχειν, deterius ſe habere. Plato 1. de Rep. πάγκοιν οἰκεῖα δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχει.

Μοχθίζω, poeticè, pro μοχθῶ, laboro. Homer. Iliad. β, ἕλκεϊ μοχθίζοντα, id eſt, κάμνοντα, πονοῦντα, vulnere afflictum.

Μοχθισμὸς, οῦ, ὁ, labor.

Μοχθηρικῶς, laborioſe.

Μόχθος, ου, ὁ, labor, fatigatio, ærumna, συμφορὰ, calamitas. ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, in labore & moleſtia, Paulus 2. ad Corinth. cap. 11. Eraſm. Annot. μόχθον eſſe laborem cum difficultate coniunctũ: quaſi diceres conatum aut molitionem.

Μοχλεία, commotio cum vecte, obfirmatio.

Μοχλευτὴς, ὁ, motor, concuſſor, molitor, machinator. Epithetum Neptuni, qui non ſolùm terram, ſed mare etiam motitare dicitur. Ariſtoph. νεφ. γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Ibidem, ὦ καινῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, i. nouarum rerum molitor & machinator.

Μοχλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, &

Μοχλέω, μ. ήσω, π. ηκα, moueo, cum ſera moueo, obfirmo vecte ſiue repagulo, vectibus ago & molior, σαλεύω. Actiu. Accuſat. Chryſoſtom. de officio Epiſ. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρὰ, καὶ ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία.

Μ[illegible] ας, ἡ, tralatio oſsis in locum ſuum, ſiue ex eo quod [illegible]ter naturã, in id quod ex natura, vectis, Cælius libro 11, cap. 29.

Μόχλιον, ου, τὸ, &

Μοχλὸς, οῦ, ὁ, & in plurali, μοχλὰ, τὰ, vectis, quo vtũtur plerunque parietũ perfoſſores, repagulum, contus, pal°.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω.

Μῶ, facere, & μῶ, fortitus eſt. vide in Chiliad. Eraſm.

Μυάγρα, ας, ἡ, muſcipula, decipula ad capiendos mures, in Epigram.

Μύαγρος, ου, ὁ, muſcarum deus. apud Nicand. genus ſerpentis eſt.

Μυάκανθος, ου, ἡ, ſpina murilis, Theophraſt. libro ſexto hiſtor. plant.

Μύαξ, ακος, mytilus, conchæ ſpecies, murex. Dioſcorid. ἀπόλα μύακι τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, tollito concha innatans oleum: ſic Interpr. vel cochleari. εἰς μύακας λιπαρίαν ἀναλαμβάνουσι, Dioſcorid. lib. 1. Hermol. vertit, pinguitudinẽ in cornua colligunt: Ruell. conchis excipiunt: conchulas etiam Marcellus exponit.

Μυᾶν, conniuere, irridere, τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν.

Μυγάλη, ης, ἡ, mus araneus. Valla ex Herodot. Eraſm. muſtellam vertit. Vide AElian. & Nicand. ‖ Animal eſt tenuiſsimum, à mure & muſtella dictum, quòd vtrique ſimile ſit.

Μόγις, vix, pro μόλις.

Μύγμα, ramentum, laceratio. μύγματα ἐνέχων, id eſt, κατεξεσμένα, Euripid.

Μυγμὸς, οῦ, ἡ, ſonus narium, irriſioni plerũque dicatus, reprehenſio. Vnde qui citra reprehenſionis morſum agit, ἀμώμητον detracto γ dicitur.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, ſtridor muris, Ariſtot. 9. Anim. ἄλλεται καὶ μυγμὸς, id eſt, quatit, proſilit, ictúmque & ſtrepitum mouet, Gaza.

Μυδαίνω, putrefacio, ſtillo.

Μυδαλέος, ου, ὁ, humidus, κάθυγρος, ἔνυγρος, madidus, διάβροχος, fœdus & teter. Apoll. 2. Argon. καὶ δ' ἔτι μυδαλέην ὀδμὴν χέον, id eſt, μυσαρὰν, tetrum odorem fundebãt & putidum. Heſiod. χεῦε τε μυδαλέον δεῖν, &c. Idem, δάκρυσι μυδαλέη, lachrymis liqueſcens.

Μυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, diſtillo, humecto, putreſco, labefa

cio,tabefacio,tabeſco,fœteo,inflor,tumeo,tumore putrifico afficior.

Μύδες,teſtudines lutariæ,ſiue mures aquatiles.

Μύδησις,diſtillatio, putrefactio.Item inflatio. μύδησις τῶν βλεφάρων. Alibi,χρόνιμοις περὶ μυδῶντα βλέφαρα. Eſt etiã palpebrarum affectio tumentium & manantiũ aſsiduè.

Μύδιον,ου,τὸ,quercus,ſpecies roboris,Theophraſt.lib. 3.hiſtor.plant.

Μύδος,mutus.

Μυδρίασις,ιος,ἡ,vitium oculorum, vbi pupilla iuſto latior efficitur,colore nihil prſum mutato.quo fit,vt viſa minora appareant quàm ſint:cuius cauſa eſt περιττωματικὴ ὑγρότης,id eſt, redundans humectatio, Cælius libro (7,cap.5.

Μυδροκτύπος,faber ærarius.

Μύδρος,ου,ὁ,ferrum ignitum, gleba ſeu globus candẽs, lapis,maſſa candefacta.aurum ſic dicitur apud Lycoph. μύδρος etiam dicitur Sol à philoſophis, vt ſcribit Lucia. vnde ἀμυδρὸς,Etym. Anaxagoras dixerat ſolẽ eſſe ignitum,ſeu candentem mydron. Interp.reddit laminã non rectè apud Laert.lib.2.

Μυδρὼν,genus putridi vlceris.

Μυελόεις,όεντος,ὁ,medulla plenus.

Μυελὸς,οῦ,ὁ,medulla. Ponitur pro cerebro,quod Sophocl.λευκὸν μυελὸν appellauit. Item pro alimento,cibo, Odyſſ.β.ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.

Μυελόω,μ.ώσω,π.ωκα,medulla impleo,Neutr.Accuſ.

Μυελώδης ὑγρότης,humor in ſpeciem medullæ.

Μυέομαι,doceor in ſacris,diſco, Ariſtop.in Pluto,τῶν ἐκεῖ μυηθεὶς ἐν αὐτῷ τοῖς μεγάλοις; vtrum in eo magnis myſteriis initiatus es? ὄργια μεμύηται,ſacris initiatus eſt, Herodot. Nazanz.τὴν ἐκεῖσε μυηθῆτε φωταγωγίαν,luminarium ſolennitate, quæ illic agitur, initiemini. οἱ μεμυημένοι,initiati, Ariſtophan.μυηθεὶς,initiatus.

Μυέω,μ.ήσω,π.ηκα,doceo, honeſta bonáq; doctrina inſtituo.vnde muſa,Euſeb.lib.2,c.2.de præparat.Euang. Actiu.Accuſat.

Μυζέω,vel μύζω,muſſo,ſugo, labiis occluſis narib⁹ vocem reddo.Ariſtophan. Theſ.τί μύζεις; quid muſsitas? vnde ἐκμυζῶ,exugo. μύζει καὶ τρίζει ἀφιεῖσα, mutit ac ſtridet, Ariſtot.4.Animal, μύζων καὶ σπῶν, mutiens & anhelans,Idem 8.Animal.de Delphino.

Μύζων,ὁ, mugo, piſcis de genere mugilum, idem Ariſtot. 5.Anim

Μύησις,ιος,ἡ,purgatio,initiatio,μυσταγωγία,myſterium, Etymolog.

*Μυθάριον,fabella.

Μύθευμα,fabula,figmentum.

Μυθεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι, fabulor, inquio. Depon. Abſolut.ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντο, inter ſe loquebantur, Apollon.Rhod.ἐμυθεύθη ἐπ᾽ ἐμοὶ, ob me fabulatum eſt, Lucian.

Μυθεύω, fingo. Alexand.Aphrod.lib.1.Problem.δαίμονα τὴν ἠχὼ μυθεύουσιν εἶναι,deam Echo eſſe fabulantur. Lucian.παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος,fabula ficta eſt.

Μυθέω,μ.ήσω,π.ηκα,loquor. Actiu. Accuſat. Odyſſ.ξ, ἀληθέα μυθήσασθαι. Sophocl.τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἐν ᾅδου τοῖς κάτω μυ- (θήσομαι.

Μυθήσατο,dixit.

Μυθητὴρ,ſeditioſus,στασιαστής.

Μυθητὴς,οῦ,ὁ,orator,ſuſurro,στασιαστής, Euſtath. Odyſſ.

Μυθίζομαι,dico,Nonnus.

Μυθίας,ὁ,ſeditioſus,turbator,Etym.

Μυθικὸς,οῦ,ὁ,fabuloſus.λόγοι μυθικοὶ,Quintilian.περὶ τῶν μυθικῶν,Hermog.

Μυθιστορία,fabuloſa hiſtoria.‖ Spartian. citat teſtimonium ex mythiſtoriis. Sueton.taxat Tiberium,vt hiſtoriæ fabularis nimis cupidum.

Μυθόγραφος,fabularum ſcriptor.

Μυθολογεύω,μ.εύσω,loquor, in Epigram. Phocylid.μέζεα δὲ φαγέειν καὶ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.

Μυθολογέω,μ.ήσω,π.ηκα, dico, narro,ſub fabulamentis diſſero,fabulor,fictè loquor, Accuſat. Iſocrat. τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε, fabulis expreſſit heroum certamina.Plato Epiſt.7,ἃ καὶ ἄλλοις μυθολογοῦντες,&c.quæ aliis enarrantes,&c.

Μυθολόγημα,ατος,τὸ,&

Μυθολογία,ας,ἡ,ratiocinatio fabularum,confabulatio, colloquium.vide Plat.2.de Republ.

Μυθολογικὸς,οῦ,ὁ, qui valet comminiſcendis fabulis, Plato.

Μυθολόγος, fabulæ ſectator,fabulator. ᾠδὰς μυθολόγους, cantus fabuloſos,Plato de Legib.

Μυθολογοῦμαι,ſum in fabula.

Μυθοπλάστης,ου,ὁ,fabularum fictor & author.

Μυθοποιία,fabulæ fictio.

Μυθοποιὸς,οῦ,ὁ,fabulator, Lucian. & Plato 2.de Rep.

Μῦθος,ου,ὁ,fabula, verbum,diſputatio,ἀπολόγος,λόγος,apologatio Fabio. Nam qui ſoluta oratione ſcripſerũt, potius λόγους,quàm μύθους appellauerunt. vnde & AEſopum ipſum λογοποιὸν. & Plato in Phedone nunc μῦθον, nunc λόγον vſurpauit. Nec mirum,ſi μῦθος ſignificationẽ λόγου aliquando obtineat, quum veteres μυθεῖσθαι dicerẽt pro λέγειν,hoc eſt,narrare.Item μῦθος, ſeditio, στάσις apud Homerum. Odyſſ.φ. vnde Anacreon μυθιητὰς, factioſos homines appellat,teſte Euſtath. Ibidem. Ammonius μῦθον diſtinguit ab hiſtoria. μῦθον etiam pro ſermone vero Plato accipit νόμ.ς. μῦθον μυθοῦμαι,id eſt, λέγω, Homer. τὸ τοῦ μύθου,vt eſt in Prouerb.Nazanz.μύθοις αἰθαλίδου,id eſt,quæ dicuntur de AEthalide,Apollon.Rhod.

Μυθοτόκος κραδίη,cor verborum facundum,Nonn.

Μυθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,fabuloſus,Iſocrat. τῶν λόγων ζητεῖν τοὺς μυθωδεστάτους, ſermones quærere fabuloſiſsimos. τὸ μυθῶδες,fabuloſitas.

Μυῖα,ας,ἡ, muſca, vt Gaza vertit ex Ariſtot. vide AElianum de muſcis.

Μυῖα χαλκῆ, luſus genus, quo pueri obductis oculis, protentiſque manibus, tantiſper obambulant,dum aliquem prehendant. dicitur & μυῖνδα.

Μυίαγρος,&

Μυιοθήρας,ὁ,muſcas capiens.

Μυῖνδα,luſus genus: de quo in μυῖα χαλκῆ.

Μυιοκέφαλον,τὸ, vitium in oculi tunica,quæ ῥαγοειδὴς dicitur,idque minutum,ac muſcæ capiti perſimile.

Μυιοσόβη,ἡ, muſcarium è ſetis ad arcendas muſcas comparatum.

Μυιοσόβος,ου,ὁ,muſcarius ad muſcas pellendas,in Epig. vide in Chiliad.Eraſ.μυιοσόβου ἀτιμώτερον,Ibidem.

Μυίπους,ἡ,pes gallinaceus.

Μυὼν,muſculus, lacertus, craſſum & carnoſum crurũ & lacertorum, à neruis conſtricta pars, pulpa cruris, ſura,Etym.vide infrà μύων. torus propriè Latinis dicitur.

Μύωψ,ὁ,Gaza in Ariſtot.vertit tabanum.meminit & Nicander,vide μύωψ,per υ ſimplex.

Μυκάλη,nomen vrbis,Etym.

Μυκαλησσὸς,Mycaleſus,nomẽ vrbis ſic dictæ, quòd ibi mugierit bos precedens Cadmum ad ędificationẽ Thebarum,iuxta oraculum Apollinis,Etym.

Μυκάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι, mugio, reboo, rudo, rugio. aſinorum, & camelorum,& boum eſt,& tonitruum. Ariſtophan.νεφ. βροντῆς μυκωμένης, & reliqua. vnde ἐρίμυκος,bouis epitheton. vide φωνὴν apud Ammon.

Μύκης,ητος,ὁ, theca gladii, vagina enſis, præcluſio, μύκης, Hippocrati.

Μυκὴ, Apollon.Schol.lib.4,id eſt,ἦχος,& μύκησις,boatus,mugitus.

Μυκηθμὸς,ου,ὁ,&

Μύκημα,ατος,τὸ,mugitus,mugimentum,Gazæ.

Μυκῆναι,αἱ,Mycenæ,vrbs Peloponneſi,in qua regnauit Agamemnõ. Dicitur autem à μύκης,quòd ibi à Perſeo ſint conditæ Mercurii præcepto, vbi excidit enſis manubrium,Etym.

Μύκηρος

Μύκηρος, ου, amygdala Laconum lingua, apud Athen. ſcribitur & μύκηρος.

Μύκης, ου, ὁ, &

Μύκης, ητος, ὁ, fung⁹ qui è terra erumpit. de fungis vide Nicand. in Alexiph. Item lucernarum fungus, qui circa μύξαν concreſcit, teſte Euſtath. Bœot. pro ſcintilla, Etymologicon. Item pileus & clauus qui in olea excreſcit, apud Theophr. qui & ἧλος, & puluinus coriaceus. Item mentula, & manubrium gladii. ὁ μύκης τοῦ κουλεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει, vagina gladii excidit, Herodot.

Μύκησις, εως, ἡ, mugitus.

‖ Μύκητες, aliqui interpretati ſunt ſcintillas: quidã verò ſignificare volunt vermiculos volucres appetentes ignis: vnde apud Ariſtophan. in Veſpis, dicit Senex, Inceſſi lucernam, ὑπὸ τῶν μυκήτων, eſſeque hoc ſignum futuræ pluuiæ.

Μυκητίας, ου, ὁ, ſonorus, obſtreperus. vnde Ariſtotel. de mundo, μυκητίαι σεισμοί, dicti terræmotus, qui terrã cum mugitu quatiunt.

Μυκητὸς, ἡ, ὁ, mugibilis.

Μύχλος, ου, ceruix, & conduplicatio in ceruice & collo aſinorum. Ita dicitur etiam procus propter guloſitatem, & pronum eſſe ad libidinem. Eſt & proprium nomen tibicinis apud Lycophronem, Etymologicon. Dicitur ita etiam mulier ad libidinẽ præceps, à tibicine quodam ob effœminatam mollitiem inſigni.

Μύομαι, aperior

Μυκὸς, mutus. improbus, ſuperbus.

Μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, naſus, nares, meatus odorãdi, promuſcis, Gaza apud Ariſtotelem libro ſexto Animalium. vide ῥὶς in Ammonio, ἐστὶ γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος, bipartito diſtinctus tramite eſt naſus. Galenus libro primo ad Glauconem. εἴ τ' ἐξ ἀριστερῶν μυκτήρων, εἴτ' ἐκ δεξιῶν ῥυέσῃ τὸ αἷμα, χαλεπὸν ἐ-δι... μυκτῆρες ὀσφραντήριοι, Interpr. Ariſtophan. τοὺς μυκτῆρας ἐμπλασθέντες, Galen. ad Glauconem, nares obſtruere. κατὰ τοὺς μυκτῆρας φλεβῶν εἴη τις ἐρρωγυῖα, &c. in naribus rupta ſit vena. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνέουσι, naribus ſpirare, Ariſtot. 1, Animalium.

Μυκτηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſubſanno, naſo ſuſpendo, irrideo: quòd naſus olim ſubdolæ irriſioni dicatus eſſet. Actiu. Accuſat.

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, ſubſannatio.

Μυκτηρόθεν, è naribus, in Epigram.

Μύκω, τὸ μυκάομαι. Item apertus & patulus ſum, Ety-

Μύκων, ωνος, aceruus palearum, & pars auris. Item muco piſcis, de quo Ariſtoteles ſexto Animal.

Μυλαβὶς, & μυλακρὶς, ίδος, ὁ, animal quod in mola naſcitur farina veſcens, magnitudine cicadæ.

Μύλακρα, claui molares, qui tanquam dentes molam vertendo ſubigunt. Item dentes gemini & intimi, id eſt, γόμφιοι.

Μυλάντειοι θεοὶ, dii molarum præſides. qui & ἐπιμύλιοι.

Μύλαξ, κος, ὁ, molaris, i. lapis magnus, Iliad. μ.

Μυλὰς, ſcortũ. Inferius per duplex λ ſcribitur. Eſt & hoc nomine Telchinum vnus, qui molarium deorum fanum conſtruxit primus.

Μυλεία, idem quod μύλαξ.

Μύλειν, τὸ μύζειν.

Μύλη, ης, ἡ, mola (vt Gaza vertit in Ariſtot.) ſed inferior: nam ſuperior ὄνος dicitur: dens molaris. Item ἐπιγονατὶς, patella quæ genu operit. Item tumor induratus aliquando in vuluæ oſtiolo, aliquando in vniuerſo prominens vtero.

Μυλήκορον, ſcopa, Etym.

Μυλήφατος, ὁ, ὁ, molitus, mola fractus ‖ ὑπὸ μύλου ἠρασισμένης μυλήφατον ἄλφιτον.

Μυλία, τὸ μύλαξ.

Μυλίας λίθος, molaris lapis.

Μυλιάω, dentes concutio præ frigore, frendeo, ſtrido dentibus. Heſiod. λυγρὸν μυλιόωντες ἀνὰ δρύα, grauiter dentibus infrendentes, &c. i. τοὺς ὀδόντας συμκρούοντες.

Μυλίτης, ου, ὁ, molaris. μυλίτης λίθος, molaris lapis. quis eius vſus & vnde dictus, Galen. ad Glauc.

*Μυλῖται, molares dẽtes appellant, quibus extenuatur cibus & quaſi molitur: qui & μύλαι vocantur. Latiores videlicet dentes, quos Plin. duplices vocat.

Μυλιτικὸς, molaris.

Μυλωθρὶς, ίδος, ἡ, fœmina quæ molit.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, meretrix. ſuperius per ſimplex λ ſcribitur.

Μύλλον, τὸ, incuruum, obliquum, intortum, καμπύλον, σκολιὸν, κυλλόν.

Μύλλος, placentæ genus apud Syracuſios ex ſeſamo & melle ſubactæ. Eſt etiam nomen piſcis, quem Oppianus plaſtacum & platacum appellat, ſi ſit maiuſculus, cùm puſillus, gnothidia: à Græcis vulgò mylocopion vocatur, mollus. Eſt etiam proprium viri, Cyrillo.

Μυλλὸς, οῦ, ὁ, oxytonon, ſtrabo. Item de eo dicitur, qui quum audit, audire tamen diſsimulat. vide in Chiliad. Eraſ. Eſt & proprium nomen actoris vetuſti, qui prim⁹ miniatis perſonis vſus fuiſſe putatur.

Μύλλω, πλησιάζω, appropinquo, applico, molo, ἀλήθω, ἐλαύνω: coeo apud Theocritum. quo modo & permolere Latinis ſumitur, & ſubigere.

Μυλοειδὴς, έος, ὁ & ἡ, rotundus, στρογγύλος, ὁ παχύς.

Μυλωθρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, in piſtrino agens mulier.

Μυλωθρὸς, ὁ, molitor, qui piſtrino præeſt.

Μύλοι, οἱ, dentes molares, quos & γομφίους vocamus, cibum comminuentes.

Μυλόκλαστος, ὁ ὑπὸ μύλης κατεαγμένος, Homer. i. molitus.

Μυλοκόρος, ου, ὁ, qui molam purgat & cuſtodit.

Μύλον, ου, τὸ, molendinum, piſtrinum.

Μύλος, ου, ὁ, μύλη, mola, paroxyt. Item pugnus, ἴδμων apud Lycophr. μῦλος verò, dens molaris, γόμφιος, Artemid.

Μυλόσαρξ, mola matricis, informis caro, quã vtero geſtant, quæ ſe grauidas ſuſpicantur.

Μυλωθρικὸν, ου, τὸ, &

Μύλων, ωνος, ὁ, piſtrinum, Cælius libro 3. capite 4. Gabrias, τοῦτον μύλων ἔμνησε τῆς ἀταξίας, hunc piſtrinum admonuit & memorem fecit inſolentiæ.

Μυλωθρὸς, piſtrinum poſsidens, molitor.

Μυλωθρῶν ᾠδὴ, cãtio ſeruorum qui molam truſatilem agebant, aut molitorum, quæ & ἐπιμύλιος, Euſtath.

Μῦμαρ, dedecus, vituperium, metus.

Μυμβρίζω, irrideo, γελοιάζω, ridiculè loquor aut facio.

Μύμα, & τὰ Μύματα, obſonii genus pretioſi, ex cruore & carne, coniectis inſuper aliis condimentis pluribus. vide Athenæum.

Μυμέω, μ. ήσω, π. ηκα, reprehendo. Actiuum, Accuſatiuo iungitur.

Μυμὸν, reprehenſibilis.

Μυνάμενος, ὁ, cauſam prętexẽs, operiẽs, expectabũdus.

Μυνδὸς, οῦ, ὁ, mutus, numine afflatus. Eſt & ciuitas Aſię & piſcis quidam.

Μυνὴ, vel Μύνη, prætextus, excuſatio, πρόφασις, mora, AEolica mutatione τοῦ ο in υ. ‖ apud Homer. Odyſſ. φ. ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, ne per varios prætextus protrahatis longius certamen.

Μύξα, ης, ἡ, humor ex naribus fluẽs, mucor, pituita, mucus. Heſiodus, τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, cuius è narib⁹ mucus fluebat. Scribit Pollux Athen. idẽ eſſe κόρυζαν apud Hippocrat. quod μύξα. Item μύξαι nares, apud Sophocl. vnde lucerna δίμυξος, & πολύμυξος ab ellychniorũ numero dicta eſt. Eſt & muc⁹ ſiue ſanies, cuiuſmodi in oſtreis & ex teſtudinibus viſitur: ſic μύξαν κοχλίου dixit Galenus & Oppianus, μύξαν γλαγόεσσαν, lacteum mucum. vide Euſtath. Iliad. δ.

Μυξαίθρια, dicitur Hippocrat. hyems in qua quandoque pluuiæ, quandoque ſerenitas apparet.

Μύξεις, lugebis.

Μυξία, murium latebra.

Μυξῖνος, ου, ὁ, genus minuti mugilis, ſiue capitonis piſcis, Euſtath. Iliad. ν. & Athen.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucori ſimilis, pituitaceus, Gazæ. mucoſus: cui opponitur emunctus.

Μυξωτὴρ, ῆρος, ὁ, μυκτήρ. διὰ τῶν μυξωτήρων, per nares, Herodotus κατὰ μυξωτήρων διαχεόμενον, naribus ſublitũ, Hermolaus apud Dioſcoridem libro primo. Dicitur & μυξωτὴρ, Galeno.

Μυογαλῆ, mus araneus.

Μυοειδὴς, σὰρξ τῆς γλώσσης, caro linguæ mollis ac muſculoſa, & inſtar ſpongiæ, Ariſtot. in Problem.

Μυοδόχος, ου, murium receptaculum, apud Nicand.

Μυοδρίτης, lapidis genus pretioſi, εἶδος λίθου ἀτελοῦς, Phauor.

Μυοθὴρ ὄφις, ſerpens qui mures venatur.

Μυόθηραι, venatores murium, Ariſtoteles 9. hiſtoriæ Animalium.

Μυοχόδων, ου, ὁ, muſcerda, muris ſtercus.

Μυοκτόνον, ου, τὸ, aconitum, quòd guſtãtes eam herbam mures enecet, apud Nicand.

Μύοξος, ου, ὁ, bufo. de mioxis vide AElianum, & Oppianum.

Μυοπάζω, manu viam tento.

Μυοπάρων, ωνος, ὁ, myoparo, nauigii genus. vide μυωπάρων, per ω in antepenultima, quod magis placet.

Μυόρτυχος, ου, muris auricula, herba, ab aliis μυὸς ὦτα, vel μυοτὸς ἄλλως appellata.

Μῦος, εος, τὸ, ſcelus.

Μυοσόβη, muſcas abigens: flabellum quo muſcæ abigũtur, epitheton longæ barbæ atq; aptę ad muſcas abigendas, Ammon. Epigrammat. libro ſecundo.

Μυουρίζειν, inferius anguſtum eſſe, vt eſt muris cauda. Dionyſ. de Situ orbis, id eſt, λεπτότατον εἶναι κατὰ τὸ ἄκρον. μυούρους γὰρ ἔλεγον τοὺς τῷ λεπτότητι μυὸς οὐρὰν ἐμφερείζοντας, ἤγουν τοὺς εἰς τὸ ἄκρον στενοὺς ὄντας τόπους.

Μύουρον, & μυουρίζοντες, dicuntur Galen. in definit. pulſus quidam, apud medicos tranſlato nomine de figurarũ ratione, quæ in acutum deſinunt.

Μύουρον στόμα, os ſubinde in acutius cõpreſſum & coarctatum, os in arctum ſe colligens, Ariſtot. 3. de partibus.

Μύουρος, ου, ὁ, mutilus, curtus: dicitur etiam verſus poſtremo pede claudicans, Cælius libro 2, capite 37. vide μείουρος.

Μυόφονον, ου, τὸ, herba muralis, ſiue muricida, Theophr. libro ſexto hiſtor. plant. vbi ſcribitur tamen μυόφωνον, vt apud Heſych.

Μυόχοδον, τὸ, muſcerda.

Μυόχοδος, inutilis, nullius rei æſtimatione dignus. μυόχοδος apud Theoph. lib. 5. hiſtor. plant. videtur capi pro genere vermis: vbi tamen Gaza nihil reponit.

Μύρα, myrrha, μύῤῥα, Ionicè.

Μύραινα, ης, ἡ, murena piſcis, & torques mulierum, quæ etiam Latinis murenulæ dicuntur. Murenę etiam piſcis meminit Nicand. & AElian. μύραινα ταρτησία, murena Tarteſia, quæ vt ait Gellius lib. 7, capite 16. de cibis eſt lautiſsima.

Μυρεψεία, ας, ἡ, pigmentorum vſus.

Μυρεψικὴ τέχνη, ars vnguentaria.

Μυρεψικὸς, & Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, vnguentarius, vnguenta & odoramenta cõficiens, pigmentarius: vnde μυρεψικὸς κάλαμος, fleo, apud Hippocr.

Μυρέω, fluo, ſtillo, lugeo.

Μύρια, τὰ, & in Maſculino μύριοι, decem millia: paroxy. autem infinita, vel infinitas ſignificat, Ammõ. & Cyril. τάλαντα μύρια, decem millia talentorum, Herodot. πεντακισχίλια καὶ μύρια, quindecim millia. μύριοι λακεδαιμονίων, decem millia Lacedæmoniorum. ἑξακισχίλιοι καὶ μύριοι ἵπποι, ſexdecim millia equarũ. μυρίων ἐτῶν, intra decem millia. ἐν μυρίοισι ἔτεσι, in decem annorum millib⁹. ὑπὲρ μυρίους ψιλοὺς, leuis armaturæ milites ſupra decem millia, Thucydid. Item μύρια, muſculi, ſeu exigui mures, apud Plutarchum in Sympoſiacis.

Μυριάγωγος ναῦς, dicebatur nauis decies milleagens, & μυριοφόρος, quaſi decies mille portans. μυριάγωγος ὁλκὰς, Chryſoſtom.

Μυριάκις, decies millies. Ariſtophan. νεφ. ἀκήκοας μυριάκις ἀλλ' ἐγὼ βούλομαι.

Μυρίανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, continens decem millia hominum. πόλις μυρίανδρος, vrbs decem milliũ virorum, Ariſtotel. in Politic. Plato Epiſtola 7. μυριάνδρῳ πόλει πεντήκοντα ἱκανοὶ τοιοῦτοι, tales quinquaginta ciuitati ſufficiunt, quæ à decem virorum millibus habitatur.

Μυριάρχης, ου, ὁ, & Μυρίαρχος, qui præeſt decem millibus.

Μυριὰς, άδος, ἡ, numerus continens decem millia, numeroſa multitudo, innumera multitudo. πέντε μυριάδες, quinquaginta millia. δύο μυριάδες, centum millia. μυριάδες διηκόσιαι, vicies centena millia, Herodot. μυριάδες τριηκόσιαι, ter decies centum millia, Valla ex Herodot. μυριάδες τετρακόσιαι, quadragies cent ena millia. μυριάδες ὀκτὼ, octoginta millia. μυριάδες δυώδεκα, cẽtum viginti millia. μυριάδες ἑκκαίδεκα, cẽtum ac ſexaginta millia. μυριάδες εἴκοσι, ducenta millia. μυριάδες πέντε καὶ εἴκοσι, ducenta quadraginta millia. μυριάδες ἑβδομήκοντα, ſeptuaginta millia. μυριάδες ἑκατὸν, decies centena millia. μυριάδες ἑβδομήκοντα ἑκατὸν, decies ſepties centena millia, Herodot.

Μυριοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, decem millia hominum ferens. μυριοφόρος ναῦς, vide Bayf.

Μυριέλικτος, infinitis modis conuolutus, verſutus, multis voluminibus intortus: ſerpentis epitheton.

Μυριέτης βίος, vt χιλιέτης, Ariſtoteles libro ſecundo de generatione Animalium, decies millies annis vita ſeruata, ſeu decies mille annis, vita annoſa.

Μυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, vnguento imbuo, odoramentis vngo. Ariſtophan. in Pluto. μύροισι μυρίσαι στακτοῖς, vnguentis vngere ſtillaticiis. μεμυρισμένος, vnguentis delibutus, vnctus, Herodot.

Μυρικαῖς, mutus.

Μυρίκη, ης, ἡ, myrica, tamarix, Gazæ, libro tertio hiſtoriæ plantarum Cæl. lib. 4, cap. 29.

Μυρίκινος, ου, ὁ, myricinus.

Μυρικῶδες φύλλον, folium tamaricis, Gaza.

Μυρίνη, ης, ἡ, myrtus.

Μυρίνα, vrbs Lemni, Etymologicon. & vrbecula Troadis, dicta à Myrinna Amazone ibi defuncta, in cuius honorem condita fuit vrbs, Euſtath. Iliad. β.

Μύρινος, myrinus piſcis: vertit Gaza ex Ariſtot. libro octauo Animalium.

Μυριόδους ἐλέφας, in Epigram. id eſt, multos ſeu egregios habens dentes.

*Μυριόλεκτον, millies dictũ, nimis inculcatum: vtitur ſępius Areopag. in Epiſt. & apud Xenoph. ἱππικ. ε, dicitur aliquid eſſe τῶν μυριολέκτων, i. millies dictorum.

Μυριόναυς, infinitis nauibus conſtans. μυριόναυν ἄρη, in Epigrammate, id eſt, Martem ſeu bellum infinitarum nauium.

Μυριοπλάσιος, ου, ὁ, infinitè multiplicatus. μυριοπλάσια κακὰ, mala millies plura, Ariſtot. 7. Ethicorum. μυριοπλάσια ἡμῶν, infinito plura quàm nos, Xenoph.

Μυριοπλοκὴς κοσμὸς, varius & multiplex cultus, Euripides.

Μυριόπους, οδος, mille habens pedes.

Μυρίος, ου, ὁ καὶ ἡ, multiplex, πολὺ, infinitus. Plato Epiſtola ſeptima, μυρίος ὁ λόγος περὶ ἑκάστου τῶν πειρῶν ὡς ἀσαφὲς, id eſt, multis modis probari poteſt, &c. Odyſſ. ο, ὀνείατα μυρί' ἔχοντες, innumeras epulas habentes. & μάλα μυρίος, ἤπου ὅτες μάλα μυρίοι. Differunt autem μύριοι & μυρίοι. nam μύριοι, de finito numero, id eſt, decies mille: μυρίοι, de infinito, i. πολλοὶ, ſeu πάμπολλοι. Et vt apud Græcos μυρία, ita apud Latinos ſexcenta dicere vſitatũ eſt, inquit Donat.

Plato

Plato in Apologia, ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμὶ, verſor in extrema paupertate. Idem Epiſt. 7, σικελίαν πένθεσι κατέβαλον μυρίοις, incredibili luctui Siciliam ſubiiciens. μυρίον διαφέρει, mirum in modum præſtat, Plato de Legib. μυρίῳ διαφέρειν, longiſſimo interuallo præcedere, Idem νόμ. ε. μυρίῳ κάλλιον, multo pulchrius, Idem Plato in Timæo. πολλάκις μυρίοι, infiniti, quamplurimi, Idem νόμ. ζ. μυρίαι σοφίαι, Ariſtoph. μυρίας σπουδῆς, Lucianus. μυρία ἄλλα, ἀνεῖπεν αὐτὶ τῶ πολλά. μυρία ὅσα, permulta, Lucian. μυρία χρήματα, res innumeræ, Gaza de Seneċt.

Μυριοστὴ, ῆς, ἡ, numerus continens decem milia.

Μυριοστημόριον, ου, decies millena pars, Ariſt.

Μυριοστὸς, ῦ, ὁ, milleſimus, ex decem millibus vnus, decies milleſimus, Xenoph. μυριοστὸν ἔτος, anni cēties centum, Argyropil. ex lib. Ariſtot. περὶ οὐρανίας. vel ad annos denos millenos, anno decies milleſimo ab hoc tempore.

Μυριότευχοι, οἱ, multi armati, Eurip.

Μυριότης, ητος, infinitas, infinita multitudo. Phocylid. σμίνθισσι μυριότητα χατ' αἴθρα καρμονομοῦσα, i. ex cera domos infinitas ſtruens.

Μυριοφόρος ναῦς, id eſt μεγάλη, δυναμένη δέχεσθαι μυρίων φορτίων, nauis decem millium ſarcinarum, oneraria nauis & prægrandis, Philo.

Μυριόφορτος, infiniti ponderis, infinita ferens pondera. μυριόφορτος ναῦς, oneraria nauis, in Epigram.

Μυριόφυλλον, ου, τὸ, herba millefolium, ſeu Veneris ſupercilium.

Μυριόφωνος δῆμος, in Epigram.

Μυριπνοίς, οῦντος, ὁ ἡ ἡ, vnguento ſpirans.

*Μυρισμὸς, vnguētorum inſperſio. Athen. εἰς τὸν μυρισμὸν ἡ τοὺς στεφάνους ἱκανὸν τὸ καλούμενον ἀργύρειον.

Μυριστικὸς, ῆ, ὁ, odorus.

Μυριώνυμος, infinitis nominibus appellat*. epith. Iſidis vel Lunę, Plutarc. quaſi innumeris inſignita nominib*.

Μύρκος, mutus.

Μυρμηδὼν, agmen formicarum.

*Μυρμηκάνθρωπος, comœdiæ nomen apud Athen.

Μυρμηκία, ας, ἡ, pro cauernula formicaria, Plutarc. verruca ſiue tumor in vultu, qui Feſto coſſus dicitur: cutis excreſcentia calloſa, quæ latiore baſi fit, ac quodammodo ſeſſilis eſt, intérque ſcalpendum & fricationem, mordentis formicæ ſenſum efficit: verrucas formicātes, Plin. verendorum formicationibus verrucíſque medetur. Item ſchola & συμφοίτησις, hoc eſt conuenticulum.

Μυρμηκιάω, verrucis laboro.

Μυρμήκιον, τὸ, myrmecium, genus phalangii in Theriacis Nicandri.

Μυρμηκίτης, ου, ὁ, lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.

Μυρμηκολέων, leo formicarius, paruum animal, Iob. ca. 4. inſidiatur formicis.

Μυρμηκώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, formicinus.

Μύρμηξ, ηκος, ἡ, formica. μύρμηκες γυιοτόροι, i. πυκτικοὶ ἱμάντες, lora ceſtuum, i. ceſtus ipſos manibus alligatos & diſpoſitos.

Μύρμοι, οἱ, μύρμηκες.

Μυρμύρω, turbo, ſtrepitum edo. dicitur de fluminibus vehementer currentibus. malim μορμύρω, vt ſupra.

Μυροβάλανος, ου, glans vnguentaria, quæ & βάλανος μυρεψική. μυροβάλανοι, AEgyptiæ palmulę, facto nomine ex vnguento & glande. Plinius myrobalanum glandem appellauit.

Μυροθήκη, ης, ἡ, ἀλάβαστρος, pigmentorum officina.

Μυροθήκιον, τὸ, pigmentarium.

Μύρομαι, lugeo, θρηνῶ, ὀδύρομαι, fleo, lachrymor, gemo, fluo. Depon. abſolutum. Apollon. 2. Argo. ἰσχὺ ἄχρι μύρεται, i. ἐκρεῖ, effluit.

Μυρμος, ου, ὁ, timor.

Μύρον, ου, τὸ, pigmentum, vnguentum. Plato 2. de Repub. ἄλλα δὲ ἡ μύρα ἡ θυμιάματα. Legitur & in Maſculino pro eodem. ἔνια τῶν μύρων, nonnulla pigmenta, Ariſtot. in Problem. μύρα τὰ διὰ ναρδοστάχυος καὶ λαζόμενα, &c. Gal. ad Glaucon. loquens de his quæ malis applicantur. Capitur etiam μύρον apud Ariſtoph. αὐτὶ τῶ μυροπωλεῖον. μύρον pro fletu Heſiod. poſuit in clypeo Herculis, παρειῶν ἄπο δάκρυα θαλερὰ καταρρεῖ... μύρον, i. lachrymis luctum. alii vnguentum exponunt.

Μυρόπνους, vnguentum ſpirans, in Epigram.

Μυροπώλης, vnguentarius, circa vnguenta occupatus.

Μυροπώλιδες, αἱ, vnguentariæ, Ariſtoph.

Μυροπώλης, & μυροπώλος, ου, ὁ, vnguētorum vēditor, pigmentarius, Gaza interprete, ſeplaſiarius.

Μύρος, muræna piſcis mas, murus, Gazæ. Idem σμύρος dicitur.

Μυρόω, ῶ, vngo, Ariſtoph.

Μύῤῥα, ας, ἡ, myrrha.

Μυῤῥίνη, vel μυρσίνη, ης, ἡ, myrtus. Ariſtoph. νεφ. μυῤῥίνην λαβόντα τῶν αἰσχύλου λέξαι τί μοι. Plato 2. de Rep. κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε ἡ μυῤῥίναις, diſcumbentes in toris ex ſmilace & myrto cōfectis. μυῤῥίναις ἐστεφανοῦντο οἱ ἄρχοντες. vnde μυῤῥινῶν, ἀρχῆς ἀπολαύω, Ariſtoph. & Interpr. Item potus quidam artificialis.

Μυῤῥίνος, ου, ὁ, myrtus, Theophr. lib. 1. hiſt. plant.

Μυῤῥινὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum, Ariſtoph.

Μυῤῥὶς, myrrha vel myrrhis, herba quam quidam conilen vocant.

Μυρσινέλαιον, myrſinelæum, i. myrteum oleum, hoc eſt, μυρσίνινον ἔλαιον, Dioſcorid. lib. 1.

Μυρσίνη, idem quod μυῤῥίνη, myrtus. in Genitiuo plurali legitur apud Galen. ad Glauc.

*Μυρσινοειδὴς, ſimilis folio myrti. Galen. lib. 13. ἀεὶ δὲ καλλίοσι μυρσινοειδὲς ἐκτέμνειν τῶ σώματος.

Μύρσος, genus vaſis ex viminibus contextum, cophinus auritus.

Μύρτα, bacca myrti.

Μύρτανον, propugnaculum fuit in Thracia ita appellatum.

Μυρτία, &

Μυρτίδανον, ſiue μυρτὶς, concretum quiddam eſt, & adhærens in myrto, ἡ πέπερι apud Hippocr.

Μυρτίνη, ης, oleæ genus, & apud Nicandrum arboris pyri genus.

Μυρτίτης τιθύμαλλος, myrtaria lactaria, genus herbæ, de qua Theoph. lib. 9. hiſt. plant. ὁ μυρτίτης θάμνος ἐπιγειόκαυλος, myrtaria, frutex terrenus, Idem lib. 4. de cauſ. plant.

Μύρτον, ου, τὸ, pars pudendi membri muliebris, hoc eſt, caro ſubſultans, quæ interiacet rimę, teſte Polluce. Item τὸ μύρτον, fructus myrti, Ariſtot. in Problem.

Μύρτος, ου, ἡ, myrtus arbor. vide in Chiliad. Eraſ. myrteam coronam ambit.

Μυρτοχειλὶς, ίδος, ἡ, μύρτον.

Μύρω, ſtillo, fluo.

Μυρῳδεῖν, lugubre canere.

*Μυρῳδία, vnguentorum redolentia.

Μύρωμα, ατος, τὸ, vnguentum, Ariſtoph.

Μύρων, ωνος, paroxyt. proprium viri: ſed μυρῶν, ῶντος, redolens: circunflectitur, Cyrill.

Μῦς, υὸς, ὁ, mus, & muſculus in corpore. vide Alexand. Aphrod. Probl. 52, lib. 2. Eſt autem mus terreſtris & aquatilis, vt Gaza reddit in Ariſtot. ſed pro aquatili ἐμὺς & ἁμὺς ſcribitur. Alibi idem Gaza in Ariſtot. mytilum interpretatur è teſta intectis. vide AElian. de terreſtrib* & alibi de marinis. Quos Ariſtot. vocat μῦας ἀρουραίους, Gaza vertit ſorices. μῦς ὁ ποντικὸς, mus ponticus, Ariſtot. 8. Anim. μῦς corripitur in obliquis in priori. μυῶν tamē in bello ranarū legitur priori lōga: vbi etiam priori breui (reperitur.

Μυσαι, conniuere, inquinare.

Μυσάλμας, ου, famelicus & vorax.

Μυσαρὸν, abominabile, impurum.

Μύσαν, occluſi ſunt.

*Μυσαρία, deteſtabilitas, fœditas, Aretha.

Μυσαρὸς, ᾶ, ὁ, abominabilis, ſceleſtus, ſceleratus, impurus, ſordidus.

Μυσάττομαι, μ. άξομαι, π. αγμαι, abominor, deteſtor, aſpernor, faſtidio, afficio, exhorreo, ἀποστυγάζομαι, βδελύττομαι.

Μυσαχθὴς, abominabilis, deteſtandus, Etym.

Μυσάχνη, ης, ἡ, ſcortum impurum, à vilitatate marinæ algæ, Euſtath.

Μυσαχρὸς, ᾶ, ὁ, impurus, ſpurcus, odioſus.

Μυσία, vrbis & regionis nomen, Etym.

Μυσιᾶν, reſpirare.

Μυσιχρῶς, durè & ſiccè. vide in Chilia. Eraſmi. apud Cratinum pro ſiccè & quaſi hiabundè aliquid facere, hoc eſt, oſcitanter.

Μύσις, εως, ἡ, præcluſio, ſuffocatio, propriè genitalium muliebrium, occluſio, contractio, compreſsio.

Μυσκέλενδρον, τὸ, μυόχοδον. Legitur & μυσκέλευθρον pro eodem.

Μυσκιλὸς, pedibus obtortis.

Μύσκος, paruus mus, muſculus.

Μύσος, εος, τὸ, ſcelus, abominatio. Item ſceleratus. Ianus Laſcar. μύσους δ' ἀπόσχοις μηδὲν, ſcelerato nihil parcas. ‖ pro ſacrificio dæmonico, Theodoret. in 3. Eccleſiaſt. hiſtor. ſæpius vtitur.

Μυσὸς τήλεφος, Telephus Myſus, Ariſtophanes. nam rex fuit Myſiæ.

Μύσπαλα, muſcipula.

Μυσπολεῖν, clàm indagare, in cauernam ſubire, inſtar curſus muris leuē eſſe, καταδύεσθαι, ὡς μῦς φεύγων, Ariſtoph.

Μύσσαν, concluſi ſunt. μύσαν.

Μύσσω, comminuo, in fruſtra ſeco.

Μυσταγωγέω, μ. ήσω, π. ηκα, duco ad ſacra, initio, myſteria doceo, myſteria produco, ſacra doceo. Actiu. Accuſ. τοιοῦτον μυσταγωγοῦσιν ἄλλους, Nazanz.

Μυσταγωγητὸς, inſtructus orationibus.

Μυσταγωγία, ας, ἡ, diſciplina ſacrorũ, initiatio in ſacris. initia videtur Cic. appellaſſe de Leg. quum inquit. Nam mihi quũ multa eximia diuináq; videntur Athenæ tuæ peperiſſe, atque in vitã hominũ attuliſſe: tum nihil melius illis myſteriis, quibus ex agreſti vita exculti, ad humanitatem mitigati ſumus, initiáque, vt appellantur, ita reuera principia vitæ cognouimus. τὰ τῆς μυσταγωγίας ῥήματα, Nazanz. initiationis verba: ſic Interpres.

Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ, princeps ſacrorum. μυσταγωγὸς δὲ τοιούτων, Nazan. i. prædicator. πονηροὶ πονηρῶν δαιμόνων καὶ πλάσται καὶ μυσταγωγοὶ καὶ μύσται, idem Nazanz. mali malorum dæmonum fictores & ſacerdotes & cultores: ſic Bilibaldus.

Μυσάλμης, ὁ, ſordidus, auarus, quaſi victitãs è diuiſione ſalſamentorum.

Μύσταξ, ακος, ὁ, labrum, barba menti. illic enim deſtillat naſus, quem μυκτῆρα vocant.

Μυστηΐδες τελεταί, in Epigram.

Μυστήριον, ου, τὸ, arcanum, myſterium, ſub quo arcani aliquid latet, quódque non perficitur, niſi occulta aliqua ſacrorum ratione, res arcana occultáque, quæque nefas eſt vulgò efferre, res arcana & paucis cognita, neque cõmunicanda, niſi initiatis. Erant autem myſteria duplicia apud Eleuſinem terræ Atticæ, magna ſcilicet, Cereri ſacra: & parua, Proſerpinę: in quibus quæ agebantur, ſacerdotes ſummo ſilentio occultabant. De hoc Cæl. l. 9, cap. 9. Dicta autem volũt, quòd ea δεῖ μύσαντας τηρεῖν ἔνδον, hoc eſt, occludere oportet intus, intus cuſtodire, nec cuiquam profano explicare. vel ἀπὸ τοῦ μυεῖν τὸ στόμα, hoc eſt, os obſignare. vide in Chiliad. Eraſmi, Ante myſteria diſcedere: & Aſinus myſteria portans. Plutarch. ait in opuſc. ſomnum eſſe myſterium mortis.

Μύστης, ου, ὁ, ſacra diſcens, myſteriorum peritus, diſcipulus, initiatus ſacris alicuius numinis, θεραπευτὴς, adorator, cultor. Et συμμύσται, qui iiſdem ſacris ſunt initiati, Cæl. lib. 9, cap. 9, μύστης λύχνος, in Epigram.

Μυστίκητος, ου, ὁ, muſculus piſcis, de quo Ariſtoteles lib, 3. Animalium.

Μυστικὸς, ᾶ, ὁ, myſticus, arcanus.

Μυστιλᾶσθαι, ſorbere ex cauato pane, καταῤῥοφεῖν. Ariſtophan. in Pluto, ὦ πλεῖστα θησείοις μεμυστιλημένοι, ô qui plurimum polentæ in diebus Theſeo dicatis, eſitaſtis.

Μυστίλη, ης, ἡ, panis cauus quo ius ſorbetur, panis qui canibus obiicitur. Latini, teſte Pompeio, canicas vocãt huiuſmodi panes, Cæl. lib. 9, cap. 9.

Μυστιπολεύειν, celebrare. Accuſ. apud Nonnum.

Μυστιπόλος, ſacerdos & adorator apud Nonnum. Aliquando adiectiuè apud eundẽ pro ſacro & myſtico. vnde μυστιπόλος ἱερεῦσα, feſtus dies.

Μύστις, myſtica, myſteriorum perita. vnde μύστις μολπὴ, lib. 5. Epigram. myſticum carmen. μύστιδες, conſciæ myſterii, cultrices. Nazanz. μύστιδες οἰκονομίας, Interpr. vertit miniſtras domeſticæ conuerſationis: ſed viderit.

Μύστρον, vel μύστρον, ου, τὸ, cauum: ſumptum à marino mure, qui vbi libido occœperit, μύεται καὶ συγκλείεται, i. oblitteſcit occluditúrque. μύστρα quoque cyathos Ruellius interpretatur: myſtra Marcell. Cæl. lib. 9, cap. 9.

Μυστοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſacra aut eccleſiaſticos recipit. Ariſtoph. νεφ. μυστοδόκος δόμος, i. μυστικὸς, ἱερὸς, τοὺς μύστας δεχόμενος, domus myſtarum ſuſceptrix.

Μυστοπόλος, ου, ὁ, in ſacris verſans, ſacrificus, ſacerdos, doctor, magiſter. μυστοπόλοι ἀπόλλων, in Epigram. μυστοπόλῳ φόρμιγγι, Ibidem.

Μυστοφόρος, ferens myſteria.

Μύστρα. vide in dictione, Μύστρον.

Μύστρος, ὁ, myſtrum, menſuræ certæ modus. Athen. ὁ δὲ ἦττον μύστρον χυμοῦ. hinc diminutiuum μύστριον, Euſtath Iliad. ω. vide Interpr. Nicand. Athen. lib. 3. ad calcem, & lib. 4. Poll. lib. 6, cap. 12.

Μύσφονον, muſcipula.

Μύσχλας, ὁ, mola.

Μύσχον, pudenda.

Μύτης, mutus, impendio taciturnus, ineptus ad venerem, in venerem ſolutior: & piſcis fœmina, quæ ſine mare compare non natat neque paſcitur, Heſych.

Μυτιλίζω, punio.

Μύτις, ιδος, ἡ, locus eſt armatus eſt à tergo, naſus in marinis piſcibus. Ariſtot. de ſæpia loquens, ait eam ἐν τῇ μύτιδι habere τὸν θολὸν, hoc eſt, genitale ſemen. μύτιν hanc poſtea idem vocat μυκτῆρα, addítque nõ abſurdè τὴν μήκωνα μύτιν vocari poſſe. Item papauer turbinum è conchyliorum genere, quod quaſi ſuperflua materies retrimentúmque habetur, Ariſtot.

Μύτις, ἡ, id eſt quod in mollibus piſcibus viſcerum loco habetur. Non ſunt enim eis viſcera, vt Ariſtot. ait libro 4. Animal. ea autem ſub ore eſt & per eam gula tendit, ait Idem eodem in loco.

Μυτιλάζειν, gemere, dolere.

Μυτίς, ſæpiæ atramentũ, quod in ore continens quũ vult, excernit. malim μύτις.

Μυττωτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, concido edulium.

Μυττωτὸν, τὸ, reliquiæ, & genus edulii ex alliis & variis condimentis concinnatum, caſeo, oleo, ouo, porro. Dictum quaſi μυσωτὸν, παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, contemptum videlicet eſculentum. Galen. interpretatur ὑπότριμμα σκορόδων ἢ κρομμύων. Schol. Ariſtoph. in Equit. Cæl. l. 3, cap. 30.

Μυττωτὸς, allium. Theophraſt, lib. 7. hiſt. plant. de genere alliorum, σκόροδον τὸ κύπριον καλούμενον οὐχ ἑψοῦσιν, ἀλλὰ σφόδρα εἰς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται, &c, Cyprium allium vocatum non decoquunt, ſed in myttotis vtuntur: ſic Gaza. Plin. lib. 19, cap. 6. pulmenta exponit, de allio Cyprio.

Μυχαίτατος, & μυχαίτατος, pro μυχάτατος, intimus, penitiſsimus, intus ſemotus, ἐσώτατος, ἐνδότατος, ἐνδομυχος, intus latens, Ariſtot. de mundo, τοῦ πόντου τὸ μυχαίτατον, μαιώτις καλεῖται.

Μύχατος, intimus, penitiſsimus. Apollon. 1. Argon. μυχάτῳ ἐνὶ κεύθετο μεγάρῳ, i. ἐν οἰκίᾳ, in penetralibus domus. Phocyl.

cyl. μυχάτοις φεύγειν ζητοῦσι τις οἴκοις. ἐν μυχάτῳ σπλάγχνον, in Epig.

Μυχὸ, μυχός.

Μυχθίζω, ſubſanno, χλευάζω, μυκτηρίζω, ſuſpiro, ingemiſco. hinc ἀναμυχθίζω, apud AEſchyl.

Μυχθισμὸς, ſubſannatio, ſuſpirium, mugitus..

Μυχαῖος, ου, ὁ, abditus, ex penetralibus. vnde μυχαῖος στεναγμὸς, ὁ ἐκ βάθους ἀναπεμπόμενος. καὶ ἅπαν τοιοῦτον μυχαῖον ἐπωνύμως λέγοιτο.

Μύχιος, abditus, intimus, arcanus. Apollon. 2, πνοιῇσιν μυχίῃσι, flatibus occultis. Ariſtotel. de mundo, πνεῦμα εἰς μυχίους σύριγγας γῆς παρέξωσθεν, &c. ſpiritus qui aberrans ſe inſinuarit in abſtruſos quoſdã terræ atq; cæcos meatus.

Μυχλὸς, otioſus, libidinoſus, mollis. Aſinum admiſſarium ita vocant Phocidenſes.

Μυχμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus per nares.

Μυχὸς, οῦ, ὁ, receſſus, locus abditus, conclaue, penetrale, θεμέλιον, i. fundamentum: pro ſinu vbique apud Strabonem. Euripid. in Hecuba. μυχὸς ἄντρου, antri receſſus, Homer. Odyſſ. ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος, è longinqua portus parte, Thucyd. ἐν μυχῷ τοῦ λιμένος, apud profunda portus, idem Thucydid. ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους, in imo nauigii, Lucian. μυχῷ δόμου, conclaui, Homer. Odyſſ. πάντας τοὺς γῆς τοὺς μυχοὺς, &c. Ariſtides.

Μύχων, ωνος, palearum aceruus, lingua Dorica.

Μύω, μ. ύσω, π. υκα, claudo, occulto, nicto, palpebras oculorúmque folliculos claudo. Actiu. Accuſat. aliud eſt μύω à μυέω: vide ſuprá. σόματι μύει τὸ ἄπειστα χείλον, Alexãd. Aphrod. Idem lib. 1. Problem. τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, alterum oculum comprimimus. μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, homines oculis conniuent, Politian. ἔμυσας κανθοὺς, oculos clauſiſti, in Epigram. χεῖλος ἔμυσε, os ſe clauſit, Ibidem. μύσας δὴ πένθει, omiſsis luctibus, Ibidem. μέμυκε, obmutuit, ore ſcilicet compreſſo, Ibidem. contrahitur, cõſtringitur, clauditur, Heſiod. vel mugit, ſtrepitat, vnde μεμυκὼς, cõpreſſus, qui coiit. μεμυκὼς τῷ σόματι, qui ore compreſſo eſt, Ariſtotel. in Problem. μεμυκότα κόλπον ἀνοίγει, in Epigram. μεμυκότες ἀῆται, venti ſilẽtes, Ibidem.

Μυώδης, muſculoſus, toroſus, lacertoſus, ἰσχνὸς καὶ μυώδης τὸ σῶμα, Galen.

Μυῶδες θώρακα, pectus conſtans muſculis, Aprod. in Problem. lib. 2.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, pulpa brachiorum & coxarum, ſura, γαστροκνημία, muſculus, καὶ ἐρώδης τόπος.

Μυωνία, ας, ἡ, mulier prodigioſæ libidinis apud AElian. à muriũ ſalacitate immodica, quæ dicitur μῦς, Cæl. lib, 8, cap. 8.

Μυωξία, μυωπία, muris cauerna. Homer. βατραχ. Item oratio contumelioſa, Cæl. ibidem.

Μυωπάζω, μ. άσω, π. ακα, manu tento: Metaphora ducta à muribus, qui parietem aut tabulam, aut ſi quid aliud obuium fuerit, ſequi ſolent, donec cauum nacti fuerint. μυωπάζειν (inquit Ariſtotel.) λέγονται οἱ ἐκ φύσεως τὰ μὲν ἐγγὺς βλέποντες, τὰ δὲ ἐξ ἀποστάσεως οὐχ ὁρῶντες. ‖ pro cæcutio vel oculos aperire non poſſum accipit Areopag.

Μυοπάρων, myoparo, genus nauigii. vide Bayf. Superius per ο in antepenult. ſcribitur.

Μυῶπις ὁρᾷν, conniuendo videre, Aphrod. in Probl.

Μυωπία, ας, ἡ, cauerna murium. μυωπίας ὕες ἀνορύττουσι, murium latibula ſues effodiunt, Ariſtot. 6. Animal.

Μυωπίας, ου, ὁ, luſcioſus. vide Μύωψ.

Μυωπίασις, εως, ἡ, affectus oculorum, quum remota nõ cernimus, luſcioſitas, atque oculorum vitium, quo fit vt minuta non niſi propius admota videamus: remota verò quantumuis magna non videantur.

Μυωπίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, inſanio, furo, ἄκρους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγω. Depon. abſol.

Μυωπίζω, luſcioſus ſum, ſtimulo, διεγείρω, πτερνίζω. ‖ μυωπίζειν τὸν ἵππον, Xenoph. calcaribus vrgere.

* Μυωπὸς. Xenoph. de canibus loquens, αἱ δὲ μυωποὶ καὶ χαροποὶ χείρονα ὄμματα ἔχουσι.

Μυωπὸς, genus veſtis certæ Armeniis peculiaris, teſte Polluce, quaſi ſoricina vel murina veſtis: & herba, quæ vocatur auricula muris.

Μύωψ, ωπος, ὁ, idem quod οἶστρος, inſecti genus eſt, quo maximè boues infeſtantur, aſilus, tabanus. Plato in Apolog. ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπός τινος, excitari ab aſilo quopiã. Significat etiam flagellum equi, calcar: minimum digitum ita quoque dici inuenio, qui & ὠτίτης. μύωπες autem dicuntur, qui limis ac veluti ſecluſis oculis aſpiciunt: cui contrarium ſenibus accidit. de quibus Alexand. Aphrod. Probl. 74. lib. 1. Aut (vt alii) qui interdiu exiliter vident, & veſperi iuſtâ aciem habent. Sic dicti à conniuentibus oculis. Latini luſcioſos, luſcitioſos & nuſcitioſos vocant, Bud. in Annot. Vnde μυωπάζειν verbum, contractis ita palpebris videre, conniuendo videre, vt Gaza exponit. Vide ſuo loco.

Μῶ, quæro. vnde μῶσο, quære.

Μωδέω, loquor, cano.

Μώδιξ, flamma, puſtula.

Μώδυξ, imperitus, ἀπαίδευτος.

Μωδύω, euaneo, θάλπω, deſipio.

Μώθων, ωνος, ὁ, genus ſaltationis ſeruilis, ac tumultuoſæ. Lacedæmonii vernas, hoc eſt, ſeruos domi natos μώθωνας appellant, aut eos qui ingenuorum filios inſtituũt, Cæl. lib. 14, cap. 32. Vide Μόθων ſuperius, & in Chil. Eraſmi, Mothonem à remo aufer.

Μῶκα, τὰ, labia, oſſa genuum.

Μωκάομαι, τὸ μυκάομαι, à nomine μῶκος.

Μωκέω, accuſo.

Μωκία, ας, ἡ, irriſio, irridendi ſtudium, conuitium. Vide Cæl. lib. 17, cap. 34.

Μωκιᾶσθαι, irridere, quo etiam Galli & Angli vtuntur in lingua vernacula.

Μωκίζω, adulor, κερκωπίζω.

Μῶκος, ſubſannator, cauillator, irriſor, ſtultus.

Μωκὸς, idem quod μῶκος, Etym.

Μώλαξ, vini genus quod in ſanciendis fœderibus libabant: fortè ἀπὸ τοῦ μώλου, hoc eſt bello, dictum.

Μωλέω, pugno.

Μωλοτάφιος, tumultus, bellum, pugna.

Μῶλος, ου, ὁ, pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus coniungendis. Item ſtrages in bellis, pugna diuturna, πόλεμος, παρὰ τὸ μὴ λύεσθαι. vel μῶλος, μολισμὸς ὁ ἐν τῷ πολέμῳ καὶ πόνος. Homer. Iliad. β. θάνατόν τε φυγεῖν, καὶ μῶλον ἄρηος, i. κατακαύσασθαι. μῶλον νυκτὸς παῦσε facit Heſiod. in Theog. cuius Interpr. μῶλον dictum ſcribit πόλεμον τὸν μὴ ὅλους ποιοῦντα τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ κολοβούς. Item μῶλος, ædificium quoddã in fluctibus extructum ad vſum nautarum, portus manufactus, in Epigramm.

Μῶλυ, υος, τὸ, moly herba: παρὰ τὸ μωλύειν τὰς νόσους, i. à mitigandis ſedandiſque morbis. Eã Mercurius Vlyſsi tradidit in remedium carminum Circes. Odyſſ. κ, μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ, quod interpretans Ouid. ait, Moly vocãt ſuperi, nigra radice tenetur. vide Etym. & Didymum ibidem. μῶλυ ὄρειον, moly montanum, Dioſcor. l. 3, c. 52.

Μώλυζα, ἡ, allii caput apud Pſellum medicum. legitur & μόλυζα apud Hippocr.

Μωλυνω, hebeto, veto, Etym.

Μῶλυς, imperitus, inquinatus, diſſolutus, hebes.

Μωλύτερος, hebetior, imbecillior, adhuc florẽ habens, Etymolog.

Μωλύω, ἀφανίζω, lenio, impedio, paulatim extabeſco.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, flagellum ex boue, cicatrix, verberum vuln⁹, vibex, vibex plagæ. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα προσπτυσσόμενα, i. verberũ vulneribus ac vibicibus admotæ pelles prohibent ne vlcera conſiſtant, Ariſtot. in Problem.

Μωλωπικὸς, cicatricoſus, κατάστικτος.

Μωμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, vitupero, reprehendo, ſubſanno. Homer. Iliad. γ, στρωφῶσι δὲ ὀπίσω πάντες μωμήσονται, i. ψέξουσι, μέμψονται.

Μῶμαρ, ὁ, μῶμος, ſtultus. Item dedecus, & pugna.

Μωμεύω, rideo, irrideo. Heſiod. μωμεύειν ἀΐδηλα, clàm reprehendere.

Μώμημα, ατος, τὸ, ſubſannatio.

Μωμήματα, τὰ, ſegmenta, ramenta.

Μωμητὸς, οῦ, ὁ, vituperabilis.

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium, quæ gingiuæ aſsidet.

Μῶμος, ου, ὁ, vituperatio, nota, reprehenſio, deus conuitiis omnia reprehendens. μῶμος σύγγος, in Epigram.

Μωμοσκόπος, curioſè obſeruans reprehendenda.

Μῶν, an, num, ἆρα. Ariſtoph. νεφ. σω. μῶν ἡρωΐναί τινές εἰσιν; Σω. ἥκιστα, ſúnt ne heroinæ? So. minimé. Sophocl. οἴμοι, τί φῄς; μῶν ὀλώλαμεν; periimúſne? Ariſtoph. μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; nónne tu quoque derides? Eſt autem μωμητικῶς ἀποφαντικόν: & ponitur pro μὴ οὐδ, κατὰ κρᾶσιν. Suid. συνδεσμὸν eſſe ſcribit ἐπιζητητικόν: τὸ γὰρ (inquit) μῶν, ζητεῖ. Vnde μῶν μὴ, pro nónne, apud Platonem lib. 1. de Republ. ἐὰν ἐπὶ ἐπιχειρῇ τις ἀδικίᾳ, μῶν μὴ ἀπολεῖ;

Μῶν οὐ, nónne, i. ἆρα οὐ, num, vtrum non, an non, nunquid. μῶν οὐ ἀνακαλύψω βλέφαρον; Euripid. id eſt, num tollam lumina? Ariſtoph. in Pluto, μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; an non furatus es, ſed rapuiſti? μῶν οὐ πέποιθας; an non credis? Euripid. Plato in Epiſt. τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ; μῶν οὐχ ὅπερ ἐποίουν; μῶν καὶ αὖ φέρεις; nunquid rurſus non affers? Ariſtophanes.

Μωνία, contemptus, deſpectus.

Μώνιον, vanum, inutile.

Μώνυξ, υχος, ὁ, pro μονόνυξ, habens vngulam ſolidã, ſeu vnicam habens vngulam. ἰλ. ε, μώνυχας ἵππους ζεῦξον, pro μονόνυχας, πρὸς σύγκρισιν τῶν βοῶν, τῶν προβάτων καὶ τῶν λοιπῶν τῶν χηλὰς ἐχόντων.

Μώνυχον, ου, τὸ, ſolipes, vt Gaza vertit in Ariſtotele. μωνύχοις ἅρμασιν, Euripid.

Μωπύω, conqueror.

Μωραίνω, μ. ανῶ, παρανοέω, deſipio, ſtultè ago. Neutr. abſol. ἐμωράνθησαν, ſtulti facti ſunt, infatuati ſunt, Paulus c. 1. ad Romanos. ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ſi verò ſal infatuatus fuerit: ſic Eraſmus cap. 5. Matthæi adnotat etiam poſſe verti, ſi inſipidus factus fuerit, aut certè, vt placet Vallæ, ſi deſipuerit. Martialis, betas quòd inſipidæ ſint, fatuas vocat. μεμωρωμένος, ſtupidus, Ariſtot. 9. Animal.

Μωρία, ſtultitia, ſtoliditas. μωρίη πολλὴ λέγειν, admodum ſtultum eſt dicere, Herodot. lib. 1.

Μώριον, herba quædam, qua ad amatoria medicamenta vtuntur.

Μωρολογεῖν, inſulſè blaterare, garrire, inepta loqui. ἐμωρολογεῖς ὦ Διονύσιε, Plutarch.

Μωρολογία, ας, ἡ, inepta loquacitas, ſtultitia.

Μωρολόγιον, ου, τὸ, idem.

Μῶρον, ου, τὸ, morum.

Μωρὸς, οῦ, ὁ, & Atticè μῶρος, ου, fatuus, ſtupeſcens, hianti ore, qui & μαμμάκουθος nuncupatur. Vnde & morari prima producta, pro inſanire apud Tranquillum. Ariſtop. ὦ μῶρε καὶ κρονίων ὄζων καὶ βεκκεσέληνε. τί μῶρος εἶ, Euripid. ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί, radices guſtu fatuo, Ruellius & Barbar. ſapore inſipido, Marcell. lib. 4. Dioſcor. Item μῶρος, proprium nomen, in Epigram.

Μωρόσοφος, ου, ὁ, ſtultè ſapiens.

Μωρότης, ητος, ἡ, fatuitas.

Μώρωσις, εως, ἡ, fatuitas, vitium propriè eſt memoriæ & mentis. Nam ſi ſolius memoriæ iactura fit, iam ληθαργικὴ dicitur: ſi mentis ſolùm παραφονία: ſi vtriuſque, μώρωσις.

Μωρωθεὶς, ſtultus, demens, alienatus mente.

Μωσῆς τοῦ μωσοῦ, & ὁ μωϋσῆς τοῦ μωϋσοῦ, & ὁ μωσεὺς τοῦ μωσέως Atticè, & ὁ μωϋσεὺς τοῦ μωϋσέως apud ſacram Scripturam declinatur Moyſes: à μωῦ AEgyptia, ſeu potius Chaldæa voce.

Μῶσθαι, τὸ λανθάνειν, negotioſius eſſe, inquirere. Vnde μοῦσαι appellatæ ſunt.

Ναϐλαί, citthariſta, peritus ludẽdi cithara, Cæl. lib. 5, cap. 23.

Νάϐλα, & Νάϐλιον, ου, τὸ, nablũ, inſtrumentum muſicum, pſalteriũ, Nabel corrupto vocabulo.

Νάγμα, ατος, τὸ, pilus, villus.

Ναετὴρ, ῆρος, ὁ, habitator, in Epigramm.

Ναέτης, poetic. prima breui, incola, habitator, ciuis, & ναετὴρ pro eodem, i. οἰκήτωρ.

Ναέτωρ, fluens.

Νάθυμος, ſaxũ latẽs in mari, & herba marina, vt alga.

Ναί, Aduerbium affirmantis & concedentis, vt ſunt Ita & Etiam Latinè. Cebes Theb. πότερον οὖν καὶ αἱ δόξαι; ναί, ἔφη: etiam, inquit. per ναὶ δία ibidem reſpondetur. Interdum ſeruit antypophoris, vt ναὶ δία. Demoſt. ναί, φησιν, at enim, inquit. Ponitur & pro nempe, vel vtique. Gregor. ὡς ἐπὶ κεναῖς ναὶ μάταις. Homer. Iliad. α, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες. ναὶ καὶ ἐθνῶν, imò & gentium, certè & gentium, nimirum & gentium. ναὶ τὸν φίλιον, i. ναὶ τὸν φίλιον δία, Ariſtoph. ναὶ τὰν κόραν, pro ναὶ τὴν κόρην, Doricè, i. per Proſerpinam. Ariſtoph. νεφ. Σω. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι. Στρ. ὅτιη τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, imò rogo te per deos. Idem ibidem, Φει. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους. Στρ. ναί, ναί, imò, imò. ναὶ ναὶ φίλος, in Epigram. ναὶ δή, profectò, certè quidem, Homer. ναὶ μὰ affirmat. ναὶ μὰ δία, certè, ſanè quidẽ. Xenoph. ναὶ μὰ δία, ἔφη, i. ita prorſus, imò verò, & meritò certé. Iliad. α, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, i. ναὶ τοῦτο τὸ σκῆπτρον: vbi μὰ τὸ ἀρνητικὸν ἤγουν ἀπομοτικὸν μόριον κατὰ ἀττικὸν ἔθος πλεονάζει.

Ναϊάδες, & ναΐδες ſiue νηΐδες, Nymphæ fontium, & ipſi fontes.

Ναΐδιον, ſacellum, ædicula, i. ædis ſacræ appendix.

Ναιετάασκε, habitabat. Odyſſ. ο, ἣ ἐνὶ ναιετάασκε, in qua habitabat.

Ναιετάω, habito, κατοικῶ. Actiu. Accuſat. & aliquando Datiuo. Homer. Iliad. γ, ἣ οἱ λακεδαίμονι ναιετάοντι ἠγεῖ οἶκα, id eſt, ἐν λακεδαίμονι. inuenitur etiam paſsiuè, vt Iliad. ζ, πόλιν κελίκην εὖ ναιετάουσαν, id eſt, οἰκουμένην, ναιομένην: vbi ναιετάωσαν etiam legitur Doricè, id eſt, vrbem pulcherrimam ædificiis, & populis frequentiſsimam. Et Iliad. β, πόλεις ναιεταώσας.

Ναΐτης, habitator nouus, aduena, Etym.

Ναιθρὸς, hinnulus.

Ναικισσήρες, οἱ, ſimulatores, qui aſſentiri videntur, nec tamen aſſentiuntur.

Ναικισσορεύειν. vide in Chiliad. Eraſmi.

Ναικισσορεύοντες, qui appoſitè obiecta eludunt, & extenuant factum.

Ναιμὴν, inſuper, verè, ſanè.

Ναίομαι, οἰκοῦμαι, Homerus Iliad. γ, πολίων εὖ ναιομενάων, quæ bene habitantur.

Νάϊος στρατὸς, claſsis, Euripid. ναΐα ἀπήνη. i. ναῦς.

Ναῖρον, ου, τὸ, nærum, genus odoramenti, vnde fiunt vnguenta, Theophr. 9. hiſt. plant.

Ναίχι, certé.

Ναίω, habito. Odyſſ. ο, οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτῆς, i. ᾤκει ſeu κατῴκει. Idem cum Accuſ. δώματα ναίων. ναίω κατὰ πόλιν, Hom. Pro color & habitor. Idem Iliad. β, νῆσοι αἳ ναίονται, quæ habitantur. Sophocles, σὺ δ' ἐνθάδ' ἐπὶ ναίεις ἀλίμενος, i. ναίῃ, Actiuum pro Paſsiuo, habitaris.

Νάκη, ας, ἡ, pellis caprina. Odyſſ. ξ, αἰ δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς, id eſt, δέρμα αἰγὸς δασύμαλλον.

Νᾶκος, εος, τὸ, idem. Pro vellere & pelle arietis, Herodot. pro pelle ouis, Lucianus.

Νᾶμα, ατος, τὸ, latex, vnda, riuus aquæ, deriuatio. Ariſtotel. de mundo, τὰ ὑγρὰ καλεῖ ποταμοὺς καὶ νάματα καὶ θαλάσσας εἰθίσμεθα, id eſt, ſcaturigines. Plinius irrigua aquarũ dicit. νᾶμα τῶν λόγων, verborum fluxus, Plato in Timæo. τόποι τὰ νάματα ἔχοντες, loca rigua. νάματα τὰ ἐκ δίοσ ἰόντα, aquæ

quæ à Ioue prodeũtes, id eſt, aquæ pluuiæ, Plato in Legib. In Epigram. de vino & melle dicitur νᾶμα.

Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua icaturiens, Gaza lib. 2. hiſt. plan. ναματιαῖα ὕδατα, aquæ manantes.

Ναματώδης χώρα, locus aquoſus, Gaza ex Ariſtot.

Νάννακος, ὁ, rex antiquiſsimus. vide in Chil.

Ναννάεις, pulcher, mollis.

Νανοφυὴς, ἐος, pumilio, homuncio exiguæ ſtaturæ.

Νᾶνος, ου, ὁ, vel duplici ν, Νάννος, nanus, pumilio. Gellius libro 19, cap. 13, & Cæl. lib. 2, cap. 38, ſimia, non creſcens: παρὰ τὸ να, negotium, & αὔω, augeo, Etym. Ariſtot. 4. de partib. Animal. ait nani ſeu pumilionis naturam eſſe, vt pars ſuperior magna ſit, inferior parua.

Νανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumilionis formam habens.

Νάξαι, ſacrificare.

Ναξιουργὴς, naxio opificio factus. ναξιουργὴς κράβαττος, Ariſtophanes.

Νάξιος, Bacchi cognomeñ.

Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico, Nazanz.

Ναοποιὸς, οῦ, ὁ, templi extructor, ὁ ποιῶν τοὺς ναούς, templi cuſtos, Trapezunt. Interprete.

Ναὸς, οῦ, ὁ, templũ. Lucian. in Cauc. θυσίας καὶ ναοὺς καὶ πανηγύρεις, &c. ναὸς deorum eſt, σηκὸς verò heroum, Ammon. Dicitur autem ναὸς à ναίω, habito. Κλεινίας δέ φησι τὸν ναὸν ποτὲ εἰρῆσθαι ὠνομασμένον διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. vnde fit νεὼς Atticum.

Ναὸς pro νηὸς, nauis. Sophocl. in Aiace, ἐμοὶ δὲ γε ναὸς κοινώνησιν ὁμιλίαν, &c.

Ναοφύλακες, quibus tutela & ſarta tecta ædium ſacrarum commiſſa ſunt, æditui, Ariſtot. 6. Polit.

Νάπη, ης, ἡ, & Νάπος, εος, τὸ, ſaltus, locus ſyluoſus, viretũ, mons, cliuus, ἄγκεα, receſſus intra montes, vbi flores optime proueniunt. vnde Napeæ, herbarum & florum deæ. νάπαισι κορυφαῖσί τε, Ariſtophan. Apollon. 2, κατακλίνεται ὑπωρείη δὲ κοιλαινομένη νάπη, id eſt, vallis: & dicitur νάπη quaſi νάφη, à νη priuatiua particula, & φάος, ἀφ᾽ ἧς νάφη. Sophocl. in Aiace, ποτὲ δ᾽ ἐπὶ ταύρων λόγος ἔθηκε νάπαις, id eſt, τοῖς κοιλώμασι τοῦ ὄρους. Napas nemoroſa loca intelligimus, inquit diuus Hieronymus in caput 36. Ezechiel. Plutar. in Numa, νάπας σκιερὰς dixit, i. lucos opacos. νάπος ὑλοκόμον, Euripid. νιφόβολον νάπος, rupes niuib[9] tecta, Eraſmus ex Soph. vertit.

Νάπαιτος, ου, ὁ, ſtultus.

Νᾶπυ, τὸ, ſinapium. νᾶπυ dicendum, non σίναπυ, ait Phrynichus. νάπυος in Genit. legitur apud Theophraſt. lib. 1. hiſt. plantarum.

Ναρδίζω, nardum redoleo, ac æmulor.

Νάρδος, nardus, & oleum nardinum. νάρδου στάχυς, nardi ſpica: vim habet ciendæ vrinæ, Galen. ad Glaucon. genus eſt herbæ. Idem ibidem meminit νάρδων ἀμφοτέρων, ἰνδικῆς τε καὶ κελτικῆς.

Ναρδόσταχυς, id eſt, νάρδου στάχυς, ſpica nardi, Galeno ad Glauconem.

Ναρθηκία, ἡ, ferulago.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium, theca in qua medicamenta reponuntur. Cicero de Finib. Medicamenta illa tanquam de narthecio promant.

Ναρθηκοφόρος, ου, ὁ, ferulam ferens, Cæl. lib. 4, cap. 13.

Ναρθηκώδης, ferulaceus.

Νάρθηξ, κος, ὁ, ferula, thyrſus, virgula, & medicum inſtrumentum ex ferula propriè fabrefactum, Etym. Heſiodus, ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in caua ferula qua Prometheus ignem ſurripuit à ſole. νάρθηκας ἐλεφαντίνους, eburnæ ferulæ. Lucian. ait medicos his vti, & accipit pro inſtrumento. Item νάρθηξ, inſula quædam iuxta Samon.

Ναρκάω, obtorpeſco. Alexand. Aphr. οἱ ἀκούοντες τρίζοντος ἢ ῥινουμένου σιδήρου, τοὺς ὀδόντας ναρκῶσι, qui ſentiunt ferri aut limæ ſtridorem, dentibus obtorpeſcunt.

Ναρκάω, μ. ήσω, π. ηκα, negligo, torpeſco, obſtupefacio, facio torpere. Actiu, Accuſ.

Νάρκη, ης, ἡ, torpedo, torpor, diſſolutio membrorum, ſtupor, & torpedo piſcis. Alexand. Aphrod. in præfat. libro. 1. Problem. ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, torpedo marinus piſcis torporem per funiculum corpori inuehit. conſopio etiam exponitur à Gaza.

Νάρκημα, ατος, τὸ, vel

Νάρκησις, εος, ἡ, torpor, ſtupor, apud Galen.

Ναρκίσσινον ἔλαιον, narciſsinum oleum, ex narciſsi flore fit, Dioſcorid, lib. 1.

Ναρκισσίτης λίθος, narciſsites lapis, de quo Dionyſ. de Situ orbis.

Νάρκισσος, ου, ὁ, Narciſſus, pueri nomen.

Νάρκισσος, ου, ἡ, narciſſus flos: ab aliis dicitur λείριον, Theophraſt. lib. 6. hiſt. plant.

Νάρκος, ου, ὁ, torpedo piſcis, νάρκη.

Ναρκόω, μ. ώσω, torpore afficio, torpeſcere facio, Alexand. Aphrod. Accuſ. ναρκοῦντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν, Galen. Vide in Νάρκη.

Ναρκώδης, εος, ὁ, ſtupidus, ſegnis.

Νάρκωσις, εως, ἡ, idem quod νάρκη.

Ναρὸν, humidum, liquidum. & ναρὸς, cuſtos.

Νάρταλος, genus vaſis apud Ariſtoph.

Νάρτη, ης, ἡ, narta, genus plantæ odoratæ, vnde fiunt vnguenta, Theophr. 9. de plant. genus aromatis.

Νάρω, abſcondo, quæro, mulgeo.

Νάσθη, habitauit: vt πατὴρ ἐμὸς ἄργει νάσθη.

Νασμώδης, humidus.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, imber, latex, diluuium, ῥεῦμα, fluor, aqua, Euripid. in Hecuba.

Νάσσα, habitaui, καὶ ὡμάλισα, Heſych. id eſt, adæquaui, æquabiliter aliquid feci: à νάω pro ναίω.

Νάσσατο, habitauit, & κατῴκησε, Heſiod. Schol. tranſtulit in alias ſedes: à νάομαι, τὸ ναίομαι. νάσσασθαι ἔμελλον, erãt habitaturi, Apollon. 2. Argon.

Νάσσω, μ. νάσω, adæquo, premo. ἀμφορεῖς νενασμένοι, amphoræ aggregatæ, Ariſtoph.

Ναστὴς, habitator.

Ναστὸς, οῦ, ὁ, ſolidus, durus, concretus & plenus, denſus, πυκνὸς, πλήρης, μεστός. vnde apud Dioſcoridem ναστὸς κάλαμος, calamus naſtos nomine, ex quo fiunt ſagittæ, id eſt, toto internodio ſolidus. Philo item κόσμον, id eſt, mundum eſſe dicit πλήρη καὶ ναστὸν καὶ τῶν ὄντων βαρύτατον. ναστὸς etiã dicitur panis melle & vuis paſsis, & aliis aromatis confectus. Sunt tamen qui recentem & calentem panem intelligant, dictumque volunt, quia denſior ſit, conſtipatiórque, nil prorſum leuitatis habens aut inanitatis: ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἢ τύμμεσθαι. Ariſtophanes in Pluto, ἧκε γάρ σοι ναστὸς πεπεμμένος, veniebat enim tibi panis mellitus. ſic etiã dicitur quilibet panis & placentæ genus. Lycophr. quoque ναστὸν ſimpliciter panem vocat. Eſt & hoc nomine vrbs Thraciæ.

Νάστος, genus arundinis ex qua ſagitta fieri ſolet.

Ναυαγέω, μ. ήσω, π. ηκα, naufragor, nauem frango. Conſtruitur cum Accuſ. & interdũ abſolutè. ἵνα μὴ τὸ χάρισμα ναυαγήσωμεν, ne gratiã naufragio perdamus, Nazanz. Idé, ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας σωτηρίας, in pauco faciens ſalutis naufragium. νεναυαγήκασι, naufragium fecerunt, Herodot.

Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium, nauis amiſsio. vide Ammonium. ναυάγια in neutro genere dicitur, ait Interpr. Thucydid. quando quippiam nauis amiſſum eſt, vt gubernaculum vel quid tale: ναυαγία verò in fœminino dicitur omnis amiſsio nauis.

Ναυάγιον, ου, τὸ, pars nauis fractæ, naufragium, fragmenta nauis, Thucyd. item eidem pro rebus ſubuerſis. ναυάγιον εἴργασμαι, ſum author naufragii, Lucian. apud Sophoclem exponitur πτῶμα, de certamine equorum.

Ναυαγὸς, οῦ, ὁ, naufragus.

Ναύαιθος, Italiæ fluuius, ab incenſis in eo nauibus nomen ſortitus, Etym.

Ναυαρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, naui ſeu claſsi præſum. Genit. aut Datiuo.

Ναυαρχία,ας,ἡ,præfectura claſſis. Ariſtot.6.Politicor. naualis potentia,ſumma rei naualis, Thucydid. Hic magiſtrat⁹ erat ferè regiæ poteſtatis apud Lacedæmonios, Ariſtot.lib.2.Politic.

Ναυαρχὶς, ίδος,ἡ, nauis prætoria, vel in qua prætor eſt. σρατηγὶς aliquando Diodoro,vulgò capitanea,Bayf.

Ναυαρχῖται,ῶν,claſſium duces.

Ναύαρχος, ου, ὁ, nauarchus,præfectus vel claſſis ductor, κυβερνήτης,dux claſſis.

Ναυάτης,ου,ὁ,νίος ἐπιβάτης,nauta. Lycophr.τὴν δὲ ναυάτῃ πρόσεισι παρχύσοισιν.

Ναυβάτης,ου,ὁ, nauta,qui naue vehitur, nauticus. Sophoc in Aiace,ὦ φίλοι ναυβάται,&c.

Ναυηγία,ναυάγιον,dicitur & Ionibus ναυηγίη,id eſt, naufragium.

Ναυηγὸς,οῦ,ὁ,ναυαγός. ναυηγὸς μόρος, in Epigram. ναυηγὸς ναῦς,Ibidem. ναυηγοὶ ἄνεμοι, naufragi venti, Ibidem. & ναυηγὸς φιλίης,Ibidem.

Ναυηγῶ,τὸ ναυαγῶ,Bud.Comment.

Ναυκραρίαι,vocabantur Athenis,qui belli tẽpore duos equites & vnam nauem ſuis ſumptibus dare ad finem vſque belli,nomine reipublicæ debebant:erántque numero centum viginti.

Ναύκραροι, quæſtores Athenis,qui publicam pecuniam exigebant:& ναυκραρικὸν,ærarium publicum.apud Ammonium in voce ναύκληροι legitur ναύκραροι.

Ναύκλαροι,vel ναύκραροι dicebantur Athenis,qui in diariis eorum ſcribebant nomina, qui Reipubl. quippiam debebant,& populum quum opus eſſet,ad leges accipiendas congregabant: & ναυκράρους, antiquitus vocabant τοὺς ἄρχοντας. Ariſtot. in Athenienſium republ. referente Harpocr.κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις,δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραριῶν ἐποίησαν. vide Ariſtoph.Interpr.& in Δήμαρχος.

Ναυκληρέω,nauem guberno.

Ναυκληρεία,ἡ,nauium gubernatio. Plutarchus,ναυκληρείας πειρασάμενος, nauis gubernationem ſortitus. Xenop. ἡγούμενοι καλῶς προχωρεῖν ἑαυτοῖς ναυκληρείαν,ſe in nauigatione magnos progreſſus facere arbitrantes. Nam ναυκληρεία nauigatio,pars mercaturæ eſt apud Ariſtot.lib.1.Polit. In Neutro genere Eurip.in Rheſo.

Ναυκληρικὰ,τὰ,res nauales,Plato νόμ.8.

Ναυκλήριον,ου,τὸ,nauis gubernatio.Plutarc.in Apoph. ναυκλήρια πολλὰ ἔχων.

Ναύκληρος,ου,ὁ,nauclerus,nauis gubernator,quem patronum appellamus. Nauicularius & nauiculator dicitur à Cicerone. Xenoph.εἰ σε βουλόμενος φίλον ποιῆσαι ναυκλήρῳ, ψευδόμενος ἐπαινοίην φάσκων ἀγαθὸν εἶναι κυβερνήτην, &c. Item paterfamilias,teſte Polluce lib.1. & ναυκλήρους dici τοὺς μισθωτὰς τῶν συνοικιῶν annotat Ammon.

Ναυκραρικὰ,vel ναυκρατικὰ,τὰ,res tribuum. vide Harpocratem,& vocem ναύκληρος.

Ναύκραροι.vide ναύκραροι.

Ναυκράτης, ους, ὁ καὶ ἡ, qui potitur claſſe, qui mari potitur. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης,claſſe mare occupãtes, Herod.

Ναυκράτις,ἡ,mercatus erat in AEgypto.

Ναυκρατῶ, nauali pugna vinco,mari ſupero.

Ναυκράτωρ,ορος,ὁ, gubernator nauis, qui claſſe pollet, mari potitus,mare tenens.

Ναῦλα,ας,ἡ,genus muſici inſtrumenti,quod idem eſſe cum pſalterio quidam tradunt:&ſi Quintil.& Cicer.de Aruſp. Reſp.aliter ſentire videãtur. Sophoc.ὁ ναῦλα κινύραισι,ὁ λύρα φίλα, Cæl.lib.5,cap.23.

Ναυλίον,huius diminutiuum,naulium,apud Ouid.li. 3.de Arte, Diſce etiam duplici genialia naulia palma Vertere:conueniunt dulcibus illa modis.

Ναῦλον,ου,τὸ, naulum, portorium, viaticum, vectura, paruum numiſma in os mortuorum inditum,Etym. Legitur etiam in Maſculino genere pro eodem,ναῦλος. Ariſtoph.ἀπόδος τὸν ναῦλον.

Ναῦλος,ὁ,portitor,πορθμεύς.

Ναυλοχέω,μ.ήσω,π.ηκα,maneo in portu, inſidior cũ nauibus,excubo,ſtationem habeo.

Ναύλοχον,ου,τὸ,nauale,portus nauium.

Ναύλοχος,ου,ὁ καὶ ἡ,naues continens,ναυτικός. ναύλοχοι λιμένες. ναύλοχοι πτύχαι,Euripid. i. ναυτικαί. ναύλοχος ἕδρα, ſtatio nauium,Sophoc.in Aiace, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας,i. ναυτικὰς,nauium ſtationes,i.τὸ ναύσταθμον,ἔνθα αἱ νῆες ἵσανται κατὰ λόχον,τουτέστι κατὰ τάξιν,inquit Interpres.

Ναυματάδα,aprica,Arian.lib.8.

Ναυμαχέω,μ.ήσω,π.ηκα,pugnam naualem cõmitto,claſſe pugno. Neut.Dat.vt ναυμαχεῖν κορινθίοις,nauib⁹ pugnare cum Corinthiis, Thucyd.ναυμαχῶ πρός σε,Idem.

Ναυμάχης,ου,ὁ,claſſe decertans,Chryſoſt.

Ναυμαχησείω,cupio nauali prælio decertare.

Ναυμαχία,ας,ἡ,nauale prelium.ναυμαχίαν ἀπεποιησάμεθα κορινθίοις:vbi κατὰ ſubauditur, Thucyd. ναυμαχίαν ποιοῦμαι,naualı prælio decerno,Idem.

Ναυμάχιον, pœna in eum qui naualem militiam refugiſſet.

Ναύμαχος,ου,ὁ καὶ ἡ,aptus nauali prælio. Et ναύμαχα δόρατα,haſtæ longæ,ſpicula nautica,Herodot.

Ναύπακτος,vrbis nomen,Etym.

Ναυπηγέομαι,οῦμαι,naues cõpingo,Thucyd. ναυπηγούμενος,nauem compingens,Herodot.

Ναυπηγέω,μ.ήσω,π.ηκα,nauem fabrico. Neutr.abſol.

Ναυπηγήσιμος,ου,ὁ,aptus fabricandis nauibus. ναυπηγήσιμος ὕλη,naualis materia. ναυπηγήσιμος πόλις,quæ cõmoda habet ad nauium ædificia.

Ναυπηγία,nauium ædificatio, Ariſtot. 2. OEconom. ναυπηγίας παρασκευάζεται,ad compingendas naues ſe accingit,Thucydid.

Ναυπηγικὴ,ars fabricandi naues.

Ναυπήγιον,locus ſeu officina vbi naues extruuntur. ἐν ναυπηγίῳ,Ariſtoph.

Ναυπηγὸς,οῦ,ὁ,fabricator nauium, naupegus, aut naupagus Chalcidio & Vallæ:nauium artifex.

Ναυπλία,ἡ,ager terræ Argiuæ.

Ναυρίζειν,irridere,καταμωκᾶσθαι.

Ναῦς,ἡ ναῦς vel νηῦς,τὴν ναῦν,τῆς ναῦς,nauis:aliâs νῆες.vide νῆες in Ammon, ναῦς εὔσελμος,nauis habens bonas tabulas. νεῶν μακρῶν,longuarum nauium, Thucydid. Valla vertit, Liburnicas. Phrynicus ait dici Pluraliter αἱ νῆες,non αἱ ναῦς:& τὰς ναῦς,non τὰς νῆας.

Ναυσιάω,nauſeo.

Ναυσίβιος,ου,ὁ,in naui vitam degens,Aleiph.

Ναυσίθοος,ου, Nauſithaus, filius Vlyſſis & Calypſus, Heliod.in Theogon.

Ναυσικάα,ας,ἡ,Nauſicaa Alcinoi filia.

Ναυσίκλυτος,ου,ὁ,nauibus inclytus,poetic.Odyſ.ὁ.φαίηκες ναυσίκλυτοι ἄνδρες,i.κατὰ τὰς ναῦς ἔνδοξοι.

Ναυσίνοος,ὁ,Nauſino⁹,filius Vlyſſis & Calypſus nymphæ,Heſiod.

Ναυσίπορος,ὁ,nauigabilis,nauibus meabilis.

Ναυσιπόρος,nauigans. ναυσιπόρος πλάτας,id eſt, claſſem, Euripides.

Ναυσιώσεις,Hipp.lib.de facturis, euacuationes & eruptiones humorum: ſumpto à nauſea,qua ad vomẽdum proritamur,vocabulo, quando venæ oneratæ nimium, exponunt à ſe ſanguinem,ac veluti euomũt:ναυσίαν enim τὴν ναυτίαν vocant Iones.

Ναυσθλόομαι, nauem conducere, Item nauem conſcendere. Lycophron ἐκναυσθλώσει τὸ dixit,pro nauigio exponetur.

Ναυσθλώσων,Eurip.laturus,geſtaturus.

Ναύσταθμος,ου,ὁ,nauale,turma nauium, nauium ſtatio. Lucianus,ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν,&c.ſe ſupra ſtationem cõſtituens. Apud Thucyd.legitur genere Neutro,τὸ ναύσταθμον pro eodem. Item claſſis, & Africæ promontorium,& caſtrum.

Ναυτὴρ, magnus, terribilis, habitator.

Ναυσολέω, naui duco, ναυτίλλομαι, rego, guberno, nauigo, eo cum claſſe, καὶ τοῦτ' ἐναυσολεῖ τὸ πλοῖον, Ariſtophan. ναυσολήσεις τὴν πόλιν, gubernabis ciuitatem, Eurip.

Ναυσολία, ἡ, πλοῦς.

Ναυσολιῶ, nauigo.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta. ναύτης δρόμος, in Epigr.

Ναυτία, ας, ἡ, & ναυτίασις, nauſea, irritus ad vomitiones conatus dicitur: quia nauigantibus præſertim in mari nauſea oboriri ſoleat.

Ναυτιάω, μ. άσω, π. ακα, nauſeo, vomere conor.

Ναυτικὸς, ῦ, ὁ, nauticus, claſſiarius, naualis. τὸ ναυτικὸν, claſſis, nauales copiæ, res naualis. ναυτικοῦ καταστάντος, poſito re nautica, Thucydid. ναυτικῶς ἀποβὰς, è naui deſcẽſus. ναυτικῶν ἄπειροι, rei nauticæ inexperti. τὰ ναυτικὰ, res nauticæ, Idem. ναυτικοῖς ἐξηρτύετο, rei nauticę incumbebat, idem Thucydid. Item ναυτικὸς, piſcis de genere polyporum. transfertur à Gaza pompitius, ſiue ouum polypi, Ariſtot. 4. Anim. ναυτικὸς πολύπους, nauta polypus, Idem lib. 9. Anim.

Ναυτιλία, ας, ἡ, nauigatio, id eſt, ars nauigandi, &c. Lucian. de luctu, μισθὸν ναυτιλίας vocat naulum, id eſt, mercedem pro vectura in naui, ſeu pro traiectu. ναυτιλίῃσι χρέονται, nauicularìam exercent, Valla ex Herodoto. ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιθέσθαι, nauigationibus incubuiſſe, idem Herodot.

Ναυτίλλομαι, μ. οῦμαι, π. ιλμαι, nauigo, πλέω, pernauigo, enauigo. Depon. abſolutum. Odyſſ. ξ, θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, i. πλεῖν.

Ναυτίλος, ου, ὁ, ſecunda breui ſyllaba, & eſt diminutiuũ: nauta, & piſcis qui nautilus dicitur, quòd nauis ſpeciem præferat. ναυτίλῳ πλάτῃ, Eurip. apud Ariſtoph.

Ναυτιώδης, faſtidioſus, nauſeã faciens, nauſeam commouens,

Ναυτοδίκαι, οἱ, magiſtratus qui naucleroruṁ litigia cõponebant apud Athenienſes.

Ναυφθορία, ας, ἡ, nauis corruptio, naufragium.

Ναῦφιν, nauibus. Odyſ. ξ, ἀπὸ δὲ ναῦφιν ἐπιβῶμεν νέεσθαι. i. παρὰ τῶν νεῶν, à nauibus. & Iliad. β, ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν, i. ἀπὸ τῶν νεῶν, quum è nauibus ſe mouerent.

Ναυφάρακτος, ὁ & ἡ, nauticus, claſſe inſtructus. ναυφάρακτον στράτευμα, Euripides, nauticus exercitus, claſſis inſtructa ad bellum.

Ναύω, ſupplico, fluo.

Νάρθαξ, ας, ἡ, piſcis genus aut plantæ.

Νάφθας, ου, ὁ, naphtha, bituminis genus apud Perſas, ad quod è longinquo etiam flamma tranſit, Dioſcorid. lib. 1, cap. 99.

Νάω, fluo. Neutr. abſol. πηγαὶ διαυγέστεραι νάουσι, Nazanz. ſcaturiunt, fluunt. νᾶν σκῶρ, ſtercus innatans, Ariſtoph.

Νάω, pro ναίω, habito. vnde apud Heſio. νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος, i. κατῴκησε.

Νὴ particula, non niſi in compoſitione dictionum ponitur, priuationem ſignificans.

Νέα, nouale, noualis ager, qui alternis annis ſeritur. Item iuuenilis ætas, iuuẽtus. ἐκ νέας, à iuuentute. τῇ νέᾳ μηνὸς, primo die menſis, Plato νόμ. κ. αὖθις ἐκ νέας, denuò.

Νεαγενὴς, ἐος, ὁ & ἡ, nuper genitus, Eurip.

Νεάζω, iuueneſco, ſum iuuenis, robuſtus & vegetus. iuuenor vertit Eraſm. Neutr. abſol. vnde ἀνανεάζω tranſitiuum. νεάζων, μειρακιευόμενος.

Νεαιρα, extrema pars ventris, ſumen, abdomen: παρὰ τὸ νέον τὸ προσέσθαι εἰς αὐτὴν τὰ ἐσθιόμενα, Etym.

Νεακὴς, &

Νεακόνητος, ου, ὁ, nuper acutus, Sophoc. Sch. in Electra.

Νεαλὴς, έος, ὁ & ἡ, nouus in omni officio, vel ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς: tranſlatione à piſcibus ſumpta. vide νεαρὸν in Amm.

Νεαλὶς, ίδος, ἡ, piſcis, propriè nuper capt⁹, vel qui ad aliquod opus nuper apponitur, nouus nuntius.

Νεάλωτος, recens captus.

Νέανδρος, nomen viri proprium, Etym.

Νεανία, ſuperbia.

Νεανιεύω, & Νεανιάζω, & Νεανιεύομαι, Bud. Comm. & Νεανιεύω, μ. εύσω, π. ευκα, & Νεανίζω, μ. σω, π. κα, & Νεανίω, ſum iuuenis, vel iuuenor (vt Horat. dixit) iuuentutem tranſigo. Aliquando pro incõſyderatè aliquid & iactãter more iuuenum facio, ἀσελγῶ. Aliquando terram innouo. Aliquando floreo, vigeo, vt ſi orationem floridã & phaleratam νεανίζειν dixeris, & id genus. Eraſ. prouerb. Iuuenari. νεανιεύειν, μειρακιευόμενος. νεανιεύομαι εἰς τοὺς πολίτας, Iſocrat. νεανιεύεται, νέον ἔργα πράττει, ἢ χαυνοῦται, ἢ μεγαλοφρονεῖ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ἢ τολμᾷ. ἐνεανιεύσατο προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων, iuueniliter ac temerè auſus eſt bellaciſſimum barbarorum prouocare. Pluth. in Numa. νεανιεύομαι in paſſiua etiam ſignificatione apud Demoſt,

Νεανίας, ου, ὁ, adoleſcens, audax, qui ſtrenuo eſt ſpiritu & acri, validus, robuſtus. ἀνὴρ νεανίας, vir acer, Xenoph. 2. Pæd. νεανίας λόγους, Euripid. ſermones temerarios, iuueniles & acres.

Νεανίευμα, ατος, τὸ, iactantia, ſtrenuitas: interdum ſtrenuũ facinus, audax facinus. ὁ ἀνδρισμὸς κόμπασμα καὶ νεανίευμα.

Νεανικὸς, οῦ, ὁ, temerarius, inconſyderatus, quòd ea ætas ſtultis affectibus duci ſolet. Item ferox, fortis, recens, νεανικὸς κολοφῶν, finis glorioſiſſimus, Plato in Epiſtolis. νεανικὸς πόρος, Ariſtot. lib. 1. Animal. inſignis meatus, validus. νεανικὸς φόβος, vehemens metus, Euripid. νεανικὴ βροντὴ, magnum tonitruum, Ariſtotel. 8. Animal. νεανικὴ διαφορὰ, permagna diſſectio. νεανικὴ ἐπιθυμία, ingẽs cupiditas, Idem 7. Ethicor. νεανικὴ κίνησις, validus motus. νεανικὴ ῥοπὴ, magnus impetus, Theophraſt. lib. 1. de cauſis plantar. τὸ νεανικὸν, ſtrenuum, res ſtrenua. νεανικὸν κρέας, caro recens & tenera, ſeu robuſti & validi animalis, Ariſtoph. in Pluto, δεῖν καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικόν. αὐτὴ τὸ μέγα καὶ δυνάμενον χρῆσθαι νεανικόν. νεανικὸν νόσημα, dirum vitiũ, Ariſtoteles. νεανικὸν φρόνημα, Demoſthenes, animus ſtrenuus & generoſus.

Νεανικῶς, iuueniliter, ſtrenuè, validè: id quod Latinè quoque imitantur. Ouid. Metamorphoſ. 10, Iecit ab obliquo nitidum iuueniliter aurum.

Νεανικώτερος, aduleſcentior. νεανικώτερα ἀγαθὰ, bona luculentiora & maiora, Plato 2. de Rep.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, puella, iuuencula, puellaris, iuuenilis. ὦ νεᾶνι, ô iuuencula, Eurip.

Νεανίσκευμα, ατος, τὸ, ſuperbia, incontinentia.

Νεανισκεύομαι, iuueneſco, adoleſco, Xenoph.

Νεανίσκος, ου, ὁ, adoleſcentulus, pupillus, iuuenis.

Νεανόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, iuueneſco, pubeſco. Deponens abſolutum.

Νέασις, εως, ἡ, nouellatio, Gaza lib. 3. de cauſis plantar. Theophraſti: ſed legendum puto νέωσις.

Νέαξ, ακος, ὁ, iuuenis.

Νεαοιδὸς, ὁ & ἡ, recens ſeu nouus poeta, in Epigr.

Νεαρὸς, ῦ, ὁ, nouus, recẽs, iuuenilis, iuueni ſimilis, μικρός. Iliad. β, παῖδες νεαροὶ, filii parui. νεαροὶ καὶ πρόθυμοι, recreati & alacres, Nazanz. νεαρὸν ἀοιδὸν, in Epigr.

Νεαρώτεροι, nouitii, recentiores.

Νέας, naues. Odyſſ. ξ, νέας ἀμφιελίσσας ἦσαν, i. ναῦς.

Νέασις, ἡ, noualis ager. vide νεατὴ.

Νέαται, habitantur, pro ναίονται, ſitæ ſunt. vide Etym.

Νεάτη, & νήτη, ης, ἡ, chorda acuti ſoni.

Νεατὴ, noualis. Varr. ager qui intermittitur, nec quotannis reſeritur: à nouando noualis dicitur. Noualis (inquit Paulus Iurecõſ. in cap. 30. tit. de verb. ſigni.) eſt terra proſciſſa, quæ anno ceſſat, quam Græci νεατὴν vocãt. Pandectæ Græcę vocant νέασιν: nã ita habent, νεατὴ γῆ ἐστιν ἡ ἀροτριωμένη, ἢ ἐπὶ ἐνιαυτὸν ἀργήσασα, ἣν οἱ γεωργοὶ νέασιν καλοῦσιν.

Νέατος, ου, ὁ, nouiſſimus, i. vltimus, poſtremus. νέατος δὲ ἡ γῆ νεωστὶ ἠργασμένη, terra recens aratro proſciſſa, & ad ſementem exculta, νεὸς, νέωμα. Latinè dicitur noualis vel

nouale, veruactum, & aliquando ſeges. Xenoph. καὶ γὰρ νεατὸς, καὶ σπόρος, καὶ φυτεία, καὶ νομή. Bud. annotat in Comment. quum tempus arandi ſignificat, ὀξυτονεῖσθαι ſolere: quum autem ſegetes & terram aratam, βαρυτονεῖσθαι: quod tamen confunditur interdum in exemplaribus, vt ſit vnum ἐκ τῶν διπλολογουμένων.

Νεάω, habito item nouo, hoc eſt, noualia facio: nouel lo Gaza exponit. Actiu. Accuſ. ἐν τῷ νεᾶν ἡ κατεργασία κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὥρας, &c. cura noualium vtroque tempore ſuſcipienda, Theophr. lib. 3. de cauſis plant.

Νεβρείων αὐλῶν, in Epigram. tibiarum quę ex tibiis hinnulorum fiunt.

Νεβρίας, genus piſcis. Ariſtot. 6. Animal. ὁ γαλεὸς νεβρίας, muſtellus nebrias, piſcis qui & canicula dicitur.

Νεβρίδες, αἱ, nebrides, pellæ ceruinæ, quales Bacchus geſtaſſe fertur. vnde νεβρίδα φορεῖν dicitur eleganter, qui timidior eſt, aut vinolentus.

Νεβριδόπεπλος βάκχος, in Epigramm. Bacchus hinnulorum pelle indutus: nam bacchantes pellibus hinnulorum vtebantur.

Νεβρίζω, pelle ceruina cingo.

Νεβρὸς, ῦ, ὁ vel ἡ, hinulus, τὸ ἴζυγον ἐλάφων: παρὰ τὸ νεωσὶ βορᾶν ἐνδέχεσθαι, i. alimentum admittere. Vnde Anacreon νεβρὸν vocat, νεοθηλέα γαλαθηνὸν, i. nuper lactentem.

Νεβροφόνος ἀετὸς, hinnularia aquila vocatur à Plinio. Ariſtot. 9. Anim.

Νεβροφόνος, hinnulos occidens.

Νεβροχαρὴς ἀπόλλων, in Epigram.

Νεβρώδης βάκχος, Ibidem: ſic dictus, quòd bacchantes pellibus hinnulorum vterentur.

Νέδα, ας, ἡ, fluuius, cuius fontes ſcaturiunt ex Lycæo monte: & vrbs Archadiæ, ſiue Peloponeſi, Strabo.

Νεδουσία, ἡ, Mineruæ cognomen, à Nedone fluuio & loco Laconiæ.

Νέες, naues. Iliad. β, πεντήκοντα νέες κίον.

Νεέω, nato.

Νέηαι, pro νέῃ, Ionicè, eas, πορεύσῃ, ἐπανέλθῃς.

Νεηγάτεον. vide νηγάτεον infrà.

Νεηγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper genitus, νεωσὶ τεχθεὶς, νήπιος.

Νεήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, &

Νεηκονὴς, nuper acutus. Sophoc. in Aiace, σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονὴς σφαγεὺς, enſis cote ferri edace recens acutus.

Νεηκόρος, æditiuus. in Epigram. pro νεωκόρος: nam κορῶ mundo & curo ſignificat.

Νεηλάτης, gubernator nauis.

Νεήλατος, ὁ, nouiter factus. Et νεήλατα, nuper ſubactæ & conſperſæ farinæ: ſubaudiẽdum enim τὰ ἄλφιτα. Item placentæ & eſculenta ex melle & farina facta. Demoſth. contra AEſchin. μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ νεήλατα. Dicuntur enim quaſi τὰ νεωσὶ ἀληλεσμένα, i. iã recens molita, ſiue in mola trita, quibus in melle ſubactis, & vuas paſſas & virides ciceres addebant commiſcebántque, ac ſacra operantibus diſtribuebãtur: vocabatur enim hæc commiſtio à nonnullis ἀμβροσία, ab aliis μαγεία.

Νεηλιφὴς οἰκία, domus nuper illitæ, Ariſtotel. in Problem. vbi tamen ſcribitur νεαλιφής.

Νέηλυς, υδος, ὁ, nuper adueniens, νεωσὶ ἐλθὼν, νεωσὶ ἐληλυθώς: παρὰ τὸ νέον ἐληλυθέναι, Etym.

Νεηνίας, Ionicè, pro νεανίας, adoleſcens, iuuenis. Odyſſ. ξ, ἀνδρὶ δὲ ... νεηνίῃ, i. νεωτέρῳ.

Νεηνίσκος, pro νεανίσκος, iuuenis.

Νεῖα, ligna fabricandis nauibus apta: ſed νεία, draconis luſtrum.

Νεῖαι, radices.

Νειαίρη, ἡ, κύστις, inteſtinum craſſum, pars extrema ventris, venter inferior. νειαίρῃ ἐν γαστρὶ, i. κατωτάτῃ, Homerus, λέγει δὲ τὸ ἔσχατον μέρος τῆς γαστρός.

Νειαρὸς, ὰ, ὸν, & Νείατος, vltimus, poſtremus, infimus, ὕστατος. Odyſſ. ο, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.

Νεικέω, & Νεικείω, &

Νεικέω, ῶ, ἔσω, ῶ. κα, contendo, obiurgo, λοιδορῶ, altercor, caſtigo, reprehendo, κακολογῶ, ὀνειδίζω. Accuſ. Heſio. γονῆα νεικείῃ, parentem obiurget. Homer. Iliad. α, ὄφρα μὴ αὖτε νεικείῃσι πατὴρ, i. κακολογῇ, ὀνειδίζῃ. & Iliad. β, τοὺς γὰρ νεικείεσκε, hos increpabat. Idem ibidem, ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ, Agamemnonem increpabat. Et Iliad. δ, τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ.

Νεικεστὴρ, conuitiator. Heſiod. μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα, neque bonorum obiurgatorem maledicũ, i. obtrectatorē.

Νείκη, ης, ἡ, & Νεῖκος, εος, τὸ, rixa, iurgium, concertatio, pugnandi ardor: παρὰ τὸ τοὺς νέους νικᾶν: τοῖς νέοις γὰρ ἀκμάζει, Etym. ἀλλ' ἐπεὶ ἐς νεῖκος φέρεται, in Ionas non eſt ſæuitum, Herodot.

Νειλαίη μοῦσα, muſa Nilotica, in Epigr.

Νεῖλος, ου, ὁ, Nilus, AEgypti fluuius. Seruius dictũ exiſtimat quaſi νέον ἰλὺν, i. nouum trahentem lutum, quo oblimet, hoc eſt, limo oppleat AEgyptum. ἢ ὅτι νέιλος: νέος γὰρ κατ' ἔτος γίνεται, Etym.

Νειλῶα ταρίχη, Niliaca ſalſamenta, Lucian.

Νειλώτιδες πυραμίδες, in Epigram.

Νῆμα, ατος, τὸ, filum.

Νεῖν, natare: propriè de hominibus.

Νειόθεν, ab imo. Hom. Iliad. κ, νειόθεν ἐκ κραδίης στονάχιζε. νειόθεν ἐκ ... i. ἐκ τῆς γῆς, ἢ τῆς ῥίζης, Apollon.

Νειόθι, in imo, ſub, infernè, altè & profundè. Heſio. in Theog. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμόν. νειόθι γαίης, ſub terra ſeu terram, Apoll. νειόθι πίστης, Idem.

Νέον, nuper, νεωσὶ, modò, Schol. Apoll. l. 1. Item nouũ.

Νειοποιέω, ῶ, ήσω, ῶ. κα, nouam tellurem facio, veruactũ facio. Neutr. abſol. Xenoph. OEcon. ἐπειδὰν δὲ ἔλθωσιν εἰς ἀγρὸν, ὥστε μοι φυτεύοντας τυγχάνουσι, ὥστε νειοποιοῦντας, ὥστε σπείροντας, ὥστε καρπὸν προσκομίζοντας.

Νειὸς, ᾶ, ἡ, noualė, ager qui alternis annis non colitur. Heſiod. νειὸς ἀλεξιαρή, &c. Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. ſcribit, τὰ χέδροπα μὴ καρπίζεσθαι τὴν γῆν, ἀλλὰ νειὸν ποιεῖν, i. legumina vim terræ non cõſumere, &c. μὴ ποιεῖν νειὸν καρπὸν, noualibus ineptum eſſe pro ſua edacitate: ſic Gaza ex Theophr. lib. 8. hiſt. plant.

Νειότατος, infimus.

Νειοτομεύς, noualicida, in Epigr.

Νειρὸς, vehemens, extremus, cauus. & νειρὰ, venter imus.

Νεισόμενος, ου, ὁ, rediturus.

Νείσομαι, venio, eo. Heſiod. ὅτε νηυσὶ νείσονται, iter faciũt in nauibus. legitur & per vnicum σ. Apoll. 1, νείσετο πίστρα: vbi νεισετο quoque ſcribitur. νείσεο, i. vade. Idem. νείσεαι, iter facis, in Epigr. νεῖσθε, ite, Eurip. Odyſſ. ο, βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, &c. redire in noſtra, i. in patriam.

Νεῖται, redit. Odyſſ. ξ, ὡς νεῖται ὁ Ὀδυσσεὺς, &c. hoc eſt, ἔρχεται, ἐλεύσεται: ſic Didymus.

Νείφω, νίφω, ningo, βρέχω, ſpargo. Nonnus, ἀεργηλῇ δὲ ἀνέρι ὄμβρον αὔλακι νείφων.

Νείωθι, ex imo.

Νεκὰς, άδος, ἡ, aceruus cadauerum. ἐκ νεκάδων ἐξέλυσε, Lucian. extulit ex mortuis.

Νεκραγωγεῖν, mortuos ducere, & de Mercurio dicitur. Sic Virgil. -hac animas ille euocat orco.

Νεκρικὸς, funebris. τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.

Νεκροδέγμων, ονος, ὁ, infernus, quòd manes mortuorũ excipiat, apud AEſchyl.

Νεκροκορίνθια, Corinthiorum defuncti. Sic in hiſtoria vocabantur vaſa fictilia, quæ Corintho euerſa Romam impleuere', quòd ex recluſis ſepulchris eam excerpſiſſẽt prædam, Cæl. lib. 11, cap. 60.

Νεκροπέρνας, ὁ, mortuos pretio vendens: ſic à Lycophr. vocatur Achilles, qui Hectorem mortuum magno auri pondere Troianis vendiderit: à πέρνημι.

Νεκροπομπὸς, dux manium. epitheton Mercurii, qui animabus ad inferos ducendis præeſt.

Νεκρὸς, ὰ, ὸ, vel νεκρὸν, τὸ, mortuus, cadauer: ὅταν τι στερηθῇ, καὶ χωρὶς ἡ ψυχή. Defũctus dicitur Plinio, Quã tandẽ portionem

nem defunctus eius obtineat? id eſt, cadauer. Ciceroni, ſepultura, Illam inſepultam ſepulturam. In ſacris literis mortuale, & morticinium transfertur, Cælius lib. 11, capite 60. νεκρῶ ζωή, vide in Chiliad. Eraſmi. οἱ νεκροὶ, cæſorũ corpora, cæſi, defuncti, cæſorum cadauera. οἱ ἄνω νεκροὶ, Ariſtophan.

Νεκροστολῶ, mortuos deduco.

Νεκροσυλία, ας, ἡ, prædatio mortuorum, graſſatio ſicariorum.

Νεκροφόρος, ου, ὁ, capulus, feretrum, libitinarius, pollinctor, Bud. in Annotat.

Νεκρόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, mortifico, Activ. Accuſat. νεκροῦνται, cadauerantur vertit Politian. νενεκρωμένος, emortuus.

Νεκρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortifer. vnde νεκρώδης ἐπιφέρειν, faciẽ cadauerosam præ ſe ferre.

Νέκρωσις, εως, ἡ, interemptio, interitus, extinctio, interfectio. νέκρωσις τῆς μήτρας, vulua emortua. νέκρωσις γίγνεται, emoritur, euaneſcit, Galen. ad Glauc.

Νέκταρ, αρος, τὸ, nectar, potus deorum, τὸ τῶν θεῶν πόμα. Homer. Iliad. α, οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ, ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων: à νη particula quæ priuationem ſignificat, & κτείνω, interficio. νέκταρ ἐρυθρὸν, Idem. Erat item vini nomen in Lydiæ Olympo ex fauis permixtis, & floribus odoratis concinnati. vide in Chiliad Eraſm. Nectaris flos.

* Νεκτάρας, ατος, τὸ, μάστιξ, flagellum.

Νεκτάρειος, Etym. & Νεκτάρεος, ου, ὁ, nectareus, diuinus, immortalis. Homer. Iliad. γ, χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐπίαξε λαβοῦσα, id eſt, θείου.

Νεκταρίζω, ῶ, ίσω, π. ικα, ἱλαρεύω.

Νεκύδαλος, genus inſecti, inualida, Theodoro Gazæ.

Νεκυηγὸς, οῦ, ὁ, mortuorum & vmbrarum ductor ſeu traiector. Charontis Epitheton, Epigr. lib. 3. νεκυοστόλος.

Νεκύσια, ας, ἡ, funus, res mortui, mortuorum feſtum.

Νεκυομαντεία, vaticinium, quod fit euocatis mortuis.

Νεκυομαντεῖον, ου, τὸ, mortuorum oraculum, Herodot. libro quinto.

Νεκυοσσόος ὥρη, hora mortuos ſuſcitans, Nonn. νεκυοσσόος χερσὸς etiam ab eodem dicitur.

Νεκυοστόλος, ὁ, qui mortuos tranſmittit. Charontis epitheton apud Lucian. Item νεκροδόκος κλιντὴρ, feretrum ad ornandum defunctum ſeu efferendum, in Epigram. νεκυοστόλος πορθμεὺς, portitor mortuorum, Ibidem.

Νέκυς, υος, ὁ, mortuus, defunctus, cadauer, νεκρὸς ὁ ἐκ τῶν νεκρῶν κινητικῆς καὶ κίνης ἡ δυνάμεις. Pro cadauere, Apollon. 2. ἀλαπάδνον νέκυν κτερίζειν ὁμιλος. σὸν δὲ νέκυς, tuum cadauer, in Epigram. τοῦ φωρὸς τὸν νέκυν, furis cadauer, Herodot.

Νεκύσια, τὰ, funeralia.

*Νεκυώτατος, η, ὁ, vltimus & recentiſsimus, νεώτατος, ἐσχατώτατος.

Νεμέα, locus in Argo. vel χώρα τῆς Ἤλιδος, ab Heſiod. in Theog. dicitur νεμέη.

Νεμέθω, paſco, depaſcor, καταπατέω, νέμω, Nicand. νεμέθονται, paſcunt, in Epigram.

Νεμεαῖον, mons Peloponneſi.

Νεμεαῖος, qui eſt ex Nemæa: vnde νεμεαῖος λέων, Heſiodus in Theogon.

Νέμειος χλαῖνα, in Epigram. de veſte Herculis.

Νεμεσάομαι, μέμφομαι, ἐλέγχω, ſuccenſeo, reprehẽdo. Datiuo. Odyſſ. ο, νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, &c. Item Accuſat. Odyſſ. ξ, ὅς τι μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, id eſt, odit, vlciſcitur.

Νεμεσάω, ῶ, ήσω, π. ηκα, ſuccenſeo, vitio verto, iuſtè accuſo, inuideo, timeo, reuereor. Neutr. Dat. νεμεσᾷ δὲ τὸ ἐμποδὼν ἵστασθαι τοῖς παραπλεύσασι κατὰ γνώμην, καὶ τὸ μιμεῖσθαι. Heſiod. τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, id eſt, μέμφονται, indignãtur. νεμεσσᾶταί μοι, i. μέμφῃ, Homer. μὴ νεμεσώντι μοι τῆς συνέσεως, ne mihi ob comparationem ſuccẽſeatis, Lucian. Et cũ Accuſ. Heſiod. θεός τοι καὶ τι νεμεσᾷ, hæc odit, αἰτιᾶται.

Νεμέσεια, τὰ, feſta dicebantur, quibus vita functis iuſta fiebant, Cælius lib. 6, cap. 41.

Νεμεσήμων μῦθος, i. increpatio, mordax oratio & expoſtulans, Nonn. & νεμεσήμων φωνὴ, vox obiurgatrix. & νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus. & ἀλιτροσύνη νεμεσήμων, peccatum imputandum & vindicandum, apud eundem.

Νεμεσητικὸς, qui facilè indignatur, lamentabilis. Differt tamen à φθονερῷ, teſte Ariſtotele, Topic. 2. quod ὁ μὲν φθονερὸς ἐπὶ ταῖς τῶν ἀγαθῶν εὐπραγίαις λυπεῖται: νεμεσητικὸς δὲ ἐπὶ ταῖς τῶν κακῶν εὐπραγίαις.

Νεμέσητον, res indigna: vnde νεμέσητα παθεῖν, numinis iram perpeti.

Νεμεσητὸς, οῦ, ὁ, reprehendendus, inuidioſus, odibilis, μέμψεως ἄξιος, culpandus. Homer. Iliad. ζ, ἐκ εἶμι, νεμεσητὸν δίκαν εἰκ. ὁ νεμεσητὸν, non indignum putãdum, in Epigram.

Νεμεσίζομαι, μέμφομαι, Homer. Iliad. β, ſuccenſeo.

Νεμεσίζω, ῶ, ίσω, π. ικα, τὸ νεμεσάω.

Νέμεσις, εως, ἡ, accuſatio, inuidia, indignatio ex improborũ proſperiore ſucceſſu, i. ἐπὶ τοῖς ἀναξίοις εὐπραγοῦσι. inquit Ariſtot. qui eam mediam eſſe ait inter inuidiã & ἐπιχαιρεκακίαν. Sunt qui à diſtributione bonorum, malorúmque dictam eſſe volunt: vnde Ariſtot. de mundo, ὀνομάζουσι δὲ τὴν νέμεσιν ἐκ ἄλλου λέγεσθαι ἢ τὸν θεὸν ἀπὸ τῆς ἑκάστου διανεμήσεως, id eſt, nemeſim, quaſi poteſtatem diuinam, eius quod viſum eſt, cuique diſtributricem. ἡ νέμεσις, non indignũ eſt, Quintil. ſic exponit lib. 8, cap. 4. Hom. Iliad. γ, οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν, i. μέμψις, reprehenſio. Fingitur ab Heſiodo in Theog. ἡ νέμεσις νυκτὸς θυγάτηρ. τίκτε δὲ καὶ νέμεσιν πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι νὺξ ὀλοή. ἐτέων νέμεσις, in Epigram. annorum inuidia, quòd anni inuideant.

Νεμίω, ῶ, ίσω, π. ικα, τὸ νέμω.

Νέμος, εος, τὸ, nemus, χεῖον νομὴν ἔχον. Iliad. λ, ἐν νέμεϊ σκιερῷ. Sophocl. νέμος ἐπάκτιον, nemus litorale, i. ἄλσος τὸ παράλιον. Item oculorum cauitas.

Νέμομαι, paſcor, depaſcor, pabulor, vt pecus depaſcitur, Xenop. vt vlcus ſerpens, Dioſcorid. νέμεται τόπους, in locis pabulatur, Gaza. νεμόμενον τὸ πῦρ ἐσχάτας, vaſtans extrema ignis. νεμόμενα ἕλκη, vlcera putria & paſcentia, Theophraſt. hiſtor. plant. lib. 9. Item fruor, & victito, vt νέμεται δὲ ὕλην καὶ λίμνας, &c. id eſt, viuit, paſcitur, καρποῦται, Ariſtoteles de hiſtoria 9. νέμομαι πρόσω, porrò graſſor. νεμόμενα ταῦτα, hæc viuendi conſuetudines, Thucydides. Item incolo, habito, teneo, occupo, præſto in, obeo, exerceo. νέμομαι τὴν γῆν, terram ſeu agrum colo, Thucydid. νέμονται τὰς δύο μοίρας, duas partes colunt, idem. νέμεται ἔθος, conſuetudinem ſeruat, Idem Thucyd. νέμεται τὸ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, præſtatur in Græcos, i. fit, Herodot. Ponitur & in Pandect. pro poſsidere: vnde νομὴ, poſſeſsio, κάτοχος. Homer. Iliad. β, οἱ δ' Ἱρὴν ἐνέμοντο, qui Hiriam habitabant, i. κατῴκουν, εἶχον. Quod Cicero imitari volens, Depaſci (inquit) veterem poſſeſſionẽ Academiæ ab hoc acuto homine non ſinemus. νέμεται ταῦτα ὑπὸ βαρβάρων, hæc à barbaris poſſidentur, Herodot. Significat & diſtribuo, adminiſtro, partior: vt νέμεσθαι τὴν πατρῴαν οὐσίαν, partiri hæreditatem. ἔργα νέμοντο, opera diſtribuebant, colebant. νεμηθήσονται δύο μέρη, duę fiant partes, Plato νέμω, ει. τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντες, res priuatas æqualiter diſtribuẽtes, Thucyd. Ianus Laſcar. p. νέμω, i. tribuo, accipit. νέμεσθαι τὴν Βαβυλῶνα οἱ ἔδωκε ἀτελέα, Babylonem immunẽ ei tradidit in peculiarem portionem, Herodot. νέμομαι etiam paſsiuè inuenitur, vt Ilia. β. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, i. igni abſumeretur, ἐσθίοιτο. νέμεται ἡ χώρα, regio paſcua exhibet, Philoſtrat. νέμομαι ἀπὸ τοῦ ἅρματος, à curru paſcor. νέμονται τὸν Ἄθων πόλεις, apud Athon vrbes incoluntur, ſitæ ſunt apud Athon, Herodot. νεμόμενοι, τὴν νομὴν καὶ τὸ κέρδος ἔχειν, Interpr. Thucydid. νεμομένας, equæ & pecora exponitur apud Herodot.

Νέμω, ῶ, νεμῶ, π. νενέμηκα, diſtribuo, diuido, tribuo, reddo, vt Odyſ. ο, καὶ νέμε μοίρας. & Iliad. ζ, νέμεαι ἀπίσοις, id eſt, διδόασιν, ἔνειμαν. νεμόμενα δίκαια, iure à iudice reddita iuſta, Ariſtoteles Ethicorum 5. Homer. καὶ οἰκί' ἔνειμαν, tecta ſeu

domum dederunt. νέμειν αἵρεσιν, Sophocl. i. optionem dare. τοὺς φίλους τιμὰς νέμειν, in honore amicos habere, ἀποδοῦναι, amicos colere, idem Sophocl. νέμειν πάντα ἐκ γῆς γιγνόμενα δώδεκα μέρη, quæ ex agro naſcuntur, in partes 12. diuidere, Plato de Legib. σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος, tibi meas tranſcribo partes, Euripid. νέμαντες πυρὶ, igni tradentes, Herodot. lib. 6. Eſt etiam tribuo, id eſt, ſum ſtudioſus alicuius rei, honorem habeo, Ariſtot. Problem. νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας αὐτῷ. οὐ νέμω θεὸν, Sophoc. αὐτὶ σοῦ, ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μείζω σε. νέμω σε δεσπότιν, heræ loco te habeo, Idem. νέμω τὸ ἴσον, æquitatem colo, Thucyd. τὰ ἴσα νέμων, paria adeptus, parem adeptus ſtatum, Idem. νέμω τὸ χωρίον, vtor agro pro paſcuo, vt ὄρη ἐς ἀγαθὰ νέμειν, Xenoph. in montibus greges paſcere. νέμω νέκρον, depaſcor cadauer, Herodot. ἑστίας ἀκίνητον νέμει, Ariſtid. Et νέμω, paſco pecus, Lucian. καὶ νέμει τὴν δάμαλιν. Eſt etiam τὸ διοικῶ, adminiſtro, gero: vnde Herodian. τὴν σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, pro ſenatu dixit. Eſt etiã rego, moderor, dirigo. Etymol. κράτει νέμων, regens ſub ditione, Sophocl. νέμειν χέρνιβας, lauachrorum participem facere, Idem. Pro imputo & aſsigno, idem Sophocl. τὴν δ' οὐκ ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει, id eſt, in eum hanc culpã confert. Item habeo, Sophocl. ὡς τὰ σὰ κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς, id eſt, ἵνα ἔχοιμι, vt mihi vendicem. Idem, φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον ἀργείων νέμω, i. ἔχω, colo. νέμω σοὶ χάριν, bene de te mereor, apud eũdem. νέμειν θάνατον, morte plectere, Plato νόμ. θ. νέμω εἰς πάσας ἑορτὰς, &c. Idem νόμ. ζ. νέμω πρὸς μέρος, Idem plato νόμ. ια.

Νένακτο, implebatur.

Νενεκρωμένος, mortuus.

Νενημένος, & Νενησμένος, ὁ, accumulatus, plenus.

*Νένιηλος, cæcus, ſtupidus, ſtolidus, ſtultus.

Νεννάζω, maledico.

Νέννος, poeticè, auus maternus, Cæl. lib. 8, cap. 43. Euſtath. in Iliad. θεῖον, ἤγουν τὸν τοῦ πατρὸς ἀδελφὸν interpretatur.

Νενομισμένα, τὰ, inſtituta.

Νεοαρδὴς, έος, ὁ, nuper irrigatus, potans, Etymol.

Νεόβδαλτος, ου, ὁ, recens coagulatus aut mulctus.

Νεόβλαστος, qui nuper prouenit,

Νεόβορος, ου, ὁ, nuper primò comeſtus.

Νεοβόρος, recens paſtus.

Νεοβορὸς, ῶτος, ὁ, modò paſtus, qui non ita dudum cibũ ſumpſit, Hippocrat.

Νεόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui recens vxorem duxit, Xenoph. λέκτρων νεογάμων, Euripid.

Νεογενὴς, έος, ὁ, βρέφος, tenellus, recens natus, Plato de Legibus.

Νεογιλὴς, έος, τὸ, & Νεογιλὸς, οῦ, ὁ, infans, iuuenis, recens, nuper natus, Lucianus, μικρὸς καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος. *νεογιλὴς, & νεογιλαῖον, quanuis vſurpata ab Iſço, reiicit tamen Pollux. Odyſſ. μ, σκύλακος νεογιλῆς. Et in Suida legitur factum νεογιλὸν, mutatione ν in λ, ab νεογνὸν: & ſignificare νεογένητον.

Νεόγλαυκος, qui recens viſum recuperauit.

Νεογνὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, nuper genitus. τὸ νεογνὸν, paruul⁹, Lucia.

Νεογαμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nouus maritus.

Νεοδαμώδης, εος, ὁ, nuper in ciuitatẽ aſcriptus, ex captiuis libertate donatus, libertinus apud Lacedæmonios, vt ii, qui ex helotibus manumiſsi erant.

Νεόδαρθος, i. νεωστὶ ἐκδαρθεὶς, in Ody. recens direptus. νεόδαρθα δέρματα, pelles recẽter detractæ, Ariſtot. in Probl.

Νεόδαρος βύρσα, corium bouis recens, Theop. 9. de plãt.

Νεόδμητες γάμοι, nuper celebratæ nuptiæ, Euripid.

Νεόδμητος, iuuenis, nuper domit⁹. νεόδμητος κόρη, id eſt, νεοδάμαστος.

Νεόδρεπτος, ου, ὁ, nuper decerptus.

Νεοειδὴς, έος, ὁ, σκληρὸς, qui facilè iuuenis videtur, quum ſit annoſior.

Νεοεργὴς, nuper factus.

Νεόζυγες, Apollon. lib. 4, recens nuptæ.

Νεόζυγος, ὁ καὶ ἡ, recens copulatus, recens nupta, Eurip.

Νεοθανὴς, nuper mortuus.

Νεοθαλὴς, & Νεοθηλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper vireſcẽs, vernus. Heſiod. στεφάνους νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης. νεοθηλεῖ αἰσχύνῃ, pudore recens oborto, Euripid. νεοθηλεῖ μόσχῳ, vitulo recenter genito, in Epigram. νεοθηλέες παρθενικαὶ, virgines adoleſcẽtulæ, Dionyſ. de Situ orbis.

Νεοθηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recenter acutus. νεοθηγεῖ χαλκῷ, recens acuto gladio, in Epigr. νεοθηγὴς, recẽs exacuatus gladius, intelligitur ferè ξίφος, Apollon. lib. γ.

Νεοθλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens expreſſus, apud Heraclid.

Νεοθνὴς, recenter interfectus, Plato de Legib.

Νεόθρεπτος τυρὸς, nuper coagulatus caſeus.

Νεόθρεπτος, ου, recenter auctus, qui nuper erupit.

Νεόθυτος, ου, nuper immolatus.

Νεοίη, ἡ, ſtultitia, iuuenilis mens.

Νεοκατάστατος, ου, nouus colonus, νεωστὶ οἰκήσας.

Νεοκατάχριστος, recenter illitus.

Νεόκαυστος, ὁ καὶ ἡ, nuper combuſtus, recens vſtus.

Νεοκηδὴς θυμὸς, animus recenti dolore ſaucius, Heſiod. in Theogon.

Νεοκλείδης, ου, ὁ, filius Neoclis Athenienſis. Fuerunt autem duo Neocles: alter pater Themiſtoclis, alter pater Epicuri.

Νεόκλωστος, ου, ὁ, recens contextus, Theocr. in Herc.

Νεοκμητὶ, & νεόκμητον, recenter.

Νεόκμητος, νεωστὶ κατεσκευασμένος, recens fabricatus. νεόκμητος νεκρὸς, defunctus, nuper mortuus, Euripid.

Νεωκόρος, ædituus.

Νεόκτιστος, ου, ὁ, nuper factus, νεόκτιστος οἰκία, nuper condita domus, Lucian.

Νεολαία, ας, ἡ, conuentus iuuenum, conuentum. νεολαία γυναικῶν, Euripid.

Νεόλεκτος, miles nuper delectus.

Νεολκέω, nauem ſubduco.

Νεολκία, nauale.

Νεόλλουτος, recens lotus, Homer. in hymnis

Νέομαι, vado, iter facio, redeo. Odyſſ. ξ, οὐδὲ νέεσθαι ὀπίσσω. Item nato: vnde νεόμενος, natans, Hippocr.

Νεομηνία, ας, ἡ, noua luna, prima dies lunæ vel menſis. Nam Græci menſes non à Calendis, ſicut Romani, ſed à lunæ initio auſpicãtur. ἀνὰ πάσας νεομηνίας, per ſingulas calendas, Herodot.

Νεόμηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper terſus.

Νέον, nuper, ἄρτι, recens, proximè, νεωστὶ, primùm, modò, tunc primùm, paulò antè. ſignificat etiam νῦν, nunc. νέον ἤματος, i. ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἡμέρας. Schol. Apollon. li. 2, νέον ἠελίου δυομένου, ſole recens occidente, i. poſtquã ſol occidit ſtatim, Apoll. Item τὸ νέον, nouale, Gaza ex Ariſtot. lib. 6. Anim.

Νεόνυμφος γυνὴ, vxor, noua ſponſa, Nazanz.

Νεοπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens compactus, modò fabricatus. Dicitur etiam νεοπηγὴς, vt lib. 3. Epig. νεοπηγέος ἔνδοθι ῥύμης.

*Νεοπαθὲς, τὸ, res noua, hactenus inaudita.

Νεοπειθὴς, recens perſuaſus, Nonn.

Νεοπενθὴς, recens lugẽs, in iuuẽtute labores perferens.

Νεοπηγὴς, έος. vide νεοπαγής.

Νεόπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper fabricatus, compactus. Hom. οὐδὲ τυρὸς νεόπηκτος, neque caſeus recens.

Νεοπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recenter contextus.

Νεόπλουτος, ου, ὁ, nuper ditatus, repente diues factus.

Νεόπλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuper lotus.

Νεόπλυτος, ὁ καὶ ἡ, recens ablutus, Herodot.

Νεοπολίτης, ου, ὁ, nuper ciuitate donatus.

Νεοπρεπὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, ſumptuoſus, iuuenili decore inſignis, Plato de Legib.

Νεόπριστος, nuper ſectus, Odyſſ. θ.

Νεόπτραι, filii, aut filiæ.

Νεοργὴς, recens factus.

Νεόρραντος, ου, ὁ, nuper aſperſus. Soph. in Aiace, τῷ νεορράντῳ ξίφει.

Νεόρρυτος, ου, ὁ, nuper fuſus.

Νέορτος, iuuenis, nou⁹. τί δ' ἐστὶ νέορτον, quid noui, Soph.

Νέος

Νέος,ου,ὁ,nouus,iuuenis, recens editus,paroxitonum: etiam Adiectiuè,παρὰ τὸ νέεσθαι, Etym. Propriè reſpõdet ſenio, & competit iis quæ ſentiunt ætatem: καινὸς verò opponitur vetuſtati. νέα ζόη, pueriles victus, Sophocles. νέος τὴν ἡλικίαν, iuuenis, Demoſthen. ὁ ἄγαν νέος, valde adoleſcens, Xenoph. νέος κομιδῆ, admodum paruus, Demoſth. νέαι ταῖς ψυχαῖς, rudi, nouellâque memoria. νέων ὄντων τῶν παίδων, in tenera ætate, Plato. ἐκ τῆς νέου, à pueritia, ab ineunte ætate, ab adoleſcentia. ἐκ νέων παίδων, à teneris annis, Plato νόμ. θ. νέος καὶ παλαιὸς opponuntur, Xenop. νέος, pro ſtulto, vt νήπιος, Euripid. aliquando pro ἁπαλὸς, τρυφερὸς, apud eundem. τὸ νέον πᾶν, omnes pueri, Plato νόμ. β.

Νεὸς,ὁ,ἡ, nouale, campus. Cyrill. oxyt. vide νέατος. Xen. [illegible] τῆς ἀρόσεως νεὸν δεῖ ὑπεξεργάζεσθαι. ὁ αὐτὸς ἀγαθὸν τῆς ἀρόσεως τὴν νεὸν ἀνεργάζεσθαι. καὶ νεοὺς οἴονταί τινες βελτίους τῷ πάχνῃ ποιεῖν, noualia meliores ſcere pruina exiſtimãt, Theophraſt. lib. 5. de cauſ. plant.

Νεὸς, νεὼς, νεῶς, i. nauis, Odyſſ. α, ἐπ' ἐμεῖο νεὸς, &c.

Νεόσμηκτος,ου,ὁ, nuper terſus.

Νεώσοικος,ου,ὁ, nauale, vbi fiunt naues.

Νεοσπαργάνος, nuper faſciis puerilibus inuolutus.

Νεοσσιὰ,ας,ἡ, nidus.

Νεοσσὸς,οῦ,ὁ, pullus auium, fœtus auis. [illegible] ὁ δὲ βλέπων, ἢ σαίνεται ἤγουν κινεῖται. Item νεοσσὸς, Xenoph. pro apicula.

Νεοσσοτροφεῖον,ου,τὸ, auiarium, Columella lib. 8, cap. 15.

Νεοσύστατος δῆμος, recens inſtitutus populus.

Νεοσμήλυξ, nuper lachrymatus.

Νεόστροφος,ου,ὁ, nuper tortus, vanus.

Νεοσύλλεκτος,ου,ὁ, nuper collectus.

Νεοσύστατοι, dicuntur à Ioſepho, qui recẽs profeſſi erãt ſectam Phariſæorum.

Νεοσφαγὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, nuper iugulatus, Sophocl. νεοσφαγῆ τὸν [illegible], nuper editam cædem.

Νεοσφαγὸς,οῦ,ὁ,& Νεόσφακτος,ου, recens occiſus. νεόσφακτον αἷμα, ſanguis quaſi recens occiſi animalis, Gaza.

Νεοτελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, nuper factus.

Νεοτελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, nuper abſolutus.

Νεοτερισμὸς, innouatio.

Νεοτεροποιεῖν, innouare.

Νεότευκτος,& Νεοτευχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, nuper fabricatus. νεοτευκτὸς [illegible], Iliad. ε. δίφρος [illegible] νεοτευχέες.

Νεότης, iuuentus, adoleſcentia, pubes. νεότητα φυγὼν, vitans iuuentutem.

Νεοτήσιος ὥρα, iuuenilis pulchritudo, Phocyl.

Νεότμητος,ου,ὁ, nuper cæſus, ſiue ſectus, recens tritus. νεότμητοι κρηπῖδες, Lucian.

Νεοτρεφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, recens nutritus, in Epigram.

Νεοτριβὴς, recens tritus, Phocylid. [illegible] νεοτριβὲς ἄχθος ἔχεσιν.

*Νεοτροφῶ, in iuuẽtute alo: trãſlatio eſt ab animalibus.

Νεούτατα,τὰ, recentia vulnera.

Νεούτατος,ου,ὁ, nuper vulneratus, Etym.

Νεοττεία,ας,ἡ, pullatio, excluſio pullorum, ἐκλέπισις. Lucian. ἐν ᾧ τῷ τότου νεοττείᾳ καὶ τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει, i. quo tempore nidulatur, & ouis incubat ſuis.

Νεοττεύσις,εως,ἡ, nidificatio, nidus.

Νεοττεύω,μ. εύσω,π. ευκα, nidifico, nidulor, facio cunabula: Gaza, fœtifico. Neutr. Abſolut.

Νεοττιὰ,ας,ἡ, nidus, ἡ νεοσσιὰ.

Νεοττίον,ου,τὸ, paruus pullus, Ariſtot. lib. 9. Animalium pullus auium, Ariſtophan.

Νεοττὶς,ίδος, gallina, iuuenca, puella. νεοττίδες ἀλεκτορίδων καὶ χηνῶν, aliquæ gallinarum & anſerum iuuencæ, Ariſtot. 6. de Animal. pullaſtræ, Gaza.

Νεοττὸν,τὸ, vitellus, teſta oui.

Νεοττὸς, Atticè pro νεοσσὸς, pullus auiũ, fœtus. νεοττὸς ἄριστος, Ariſtophan. de Gallo.

Νεοττοτροφέω,μ. ήσω, alo pullos. Ariſtop. μεταφορικῶς dixit in Nubibus, [illegible] τὴν ἡλικίαν ὑφ' ὧν ἐνεοττοτρόφηθης, pro ἐτράφης, quæ te educauit.

Νεουργὸς,οῦ,ὁ καὶ ἡ, nuper factus.

Νεούτατος, recens vulneratus.

Νεόφατος,ου,ὁ, nuper mortuus.

*Νεόφθιτος,ὁ καὶ ἡ, nuper defunctus, & iam primũ vitiata virgo.

Νεοφθόρητος,ὁ, nuper corruptus.

Νεόφυτον,ου,τὸ, nouella planta.

Νεόφυτος, quaſi nuper inſitus: à νέος, nuper, & φύω, planto. accipitur pro eo qui nuper ad fidem acceſſit.

Νεοχάρακτος,ου,ὁ καὶ ἡ, nuper ſculptus, nuper impreſſus. Sophocl. ἔχει πινακίου νεοχάρακτα, id eſt, νεωστὶ χαραχθεῖσα.

Νεοχμεῖν, innouare, interpolare.

Νεοχμίζω, res nouas molior.

Νεοχμὸν, nouatio, commotio.

Νεοχμὸς,οῦ,ὁ, recẽs, integer, indefeſſus, inexpertus, νεοχμὸν, id eſt, παράδοξον, Ariſtophan. νεοχμὸν ποιήσομαι, aliquid innouo. εἴς τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα, ad rem nouam paramur, Euripid. vbi adiectiuum eſt. Item ὁ νεοχμὸς ſubſtantiuum, nouitas, innouatio. Herodot.

Νεοχμόω, innouo, deſigno, res nouas molior. Accuſat. Ariſtot. de mundo, θεὸς κατονομάζεται τοῖς πάθεσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ, id eſt, ab iis affectibus denominatur, quorum ſpecimen edere ſolet. νεοχμοῦν & νεοχμώσειν, noua moliri, Herodot.

Νεοχμῶς, recenter, nouè, Phrynich. in Epiſt.

Νεοχμωσις,εως,ἡ, ſtudium rerum nouandarum, rei nouæ deſignatio. Ariſtot. de mundo, πάντα καὶ αἱ παράδοξοι νεοχμώσεις ἀποτελοῦνται, id eſt, ex hoc miracula rerum exiſtunt.

Νεόω,μ. ώσω,π. ωκα, nouo: vt νεοῦν τὴν γῆν, nouale facere, aut veruactum, nouare terram. Ariſtophan. νεοῦν τὴν βῶλον [illegible], noualia facere. ἐνεώσαμεν ἑαυτοῖς θεῖα νεώματα, Nazanz. diuina nobis noualia nouauimus.

Νέποδες, οδος, Euſtath. in Odyſſ. annotat νέποδα, lingua quadam τὰ ἀπόγονα, hoc eſt, ſobolem, τέκνα ſignificare. νέποδες, pedibus carentes, paruos pedes habentes. Odyſ. δ. φῶκαι νέποδες, id eſt, αἱ διὰ τὸ νήχεσθαι τὴν πορείαν ποιούμεναι, ἢ ἄποδες. pro piſcibus, lib. 1. Epigram. [illegible] νεπόδων, &c. id eſt, ἰχθύων. Laſcar. pro nepotibus, [illegible]

Νέπος, nomen montis ſicci & non irrigui, Etym.

Νέρθε,& Νέρθεν, ſubter, infrà, pro ἔνερθεν. Phocyl. χθὼν νέρθεν ἔσω. νέρθε κατὰ χθονὸς, Apoll. νέρθεν ὑπερμάζουσαι, deorſum, Idem. τὰ νέρθε, profunda nauium, Euripid.

Νερθέριος,ου,ὁ, infernus, νερθέριος κευθμὼν, in Epigr. pro latibulo inferorum.

Νέρτατα, vltima, ἔσχατα.

Νέρτερος, inferior, imus, καταχθόνιος, profundus, quaſi ἐνέρτερος, i. ὑπὸ τῇ ἔρᾳ ὤν. vnde & pro inferis ponitur. νέρτεροι θεοὶ, Euripid. νέρτερον ὕδωρ, inferna aqua, Nonn.

Νέσσος,ου,ὁ, Neſſus, Centauri nomen.

Νεστόρειος, neſtoreus, ὁ τῷ νέστορι, Homer.

Νεστόρειον,ου,τὸ,& Νέστορις,ἡ, poculi genus, Athen. lib. 11.

Νετάζω, habito.

Νεῦμα,ατος,τὸ, nutus, aſſenſus, voluntas. νεύματι χρῶμαι, Thucyd. annuo. ἀφανῶς νεύω.

Νεῦμαι, eo, vado, redeo, pro νέομαι, Apollon. lib. 4.

Νευρὰ,ᾶς,ἡ, τὸ νεῦρον, fides. Alex. Aphr. l. 2. Probl. [illegible] ὁ ἦχος ταχυτέρα νευρὰ ἄλλον φθόγγον ἀποτελεῖ, &c. Item neruus quo arcus intenditur.

Νευρῆφιν, pro νευρῆ, neruo. ἐκ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου.

Νευρεία χορδὴ, fidicula.

Νευρεῖον, fidicula, chordula, in Epigram.

Νεύριος, legitur apud Ariſtot. l. 6. Anim. pro νέβριος. νέβριοι γαλεοὶ, pro νέβριοι γαλεοὶ, nebrii à hinnulo dicti muſtelli, piſces ſunt. dicuntur aliàs caniculæ, i. τὰ σκύλια.

Νευρὶς,ίδος,ἡ, τὸ νεῦρον.

Νευρίτης, deſcribitur inter gemmas apud Orpheum.

Νευρόβατος,ου,ὁ, neruis ſe mouens, in funib⁹ ambulans.

Νευρόσπαστα,ἡ, neruicaulia herba, quæ neruoſos habet caules, fœniculum.

Νευρόκαυλος,ὁ καὶ ἡ,neruicaulis.

Νευρολάλος χορδὴ,fides neruiloqua, in Epigram.

Νευρομήτρα,ας,ἡ,pars corporis circa lumbos.‖ quidam περομήτρα legendum cenſent.

Νεῦρον,ου,τὸ,neruus, & neruus in arcu, funis. νεῦρον ἰοῦ, neruus ſagittæ, id eſt, ἐν ᾧ δέδεται τὸ σίδηρον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κάλαμον, Homer.Interpr. vnde νεῦρα ἔχειν,pro validũ & robuſtum eſſe,neruos habere. Penis quoque νεῦρον vocatur apud Ariſtoph.auibus: & ita Iuuenal.eum neruũ appellat. Capitur & metaphoricè pro robore.ſic νεῦρα τῆς πολιτείας τὰ χρήματα dixit Dem.vt Cic.neruos reipub.vectigalia.

Νευρορραφέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,ſuo cum neruis.

Νευρόρραφος,ου,ὁ,neruis conſutus.

Νευρορράφος,ὁ καὶ ἡ,qui conſuit neruis,ſutor, Ariſtot.

Νευρῶς,pro νεύρως,legitur apud eundem lib.9.Anim.

Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, ſagitta neruo intenſo emiſſa, apud Sophocl.

Νευρόσπαστα,imagunculæ,quæ neruis quibuſdam & fidiculis occultis mouentur, perinde ac ſi viuerent, Ariſtot.de mundo.

Νευροσπαστέω,huiuſcemodi preſtigiatores & circulatores. Ariſtot.de mundo,ὁμοίως δὲ καὶ οἱ νευροσπάσται μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι ποιοῦσι καὶ αὐχένα κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζῴου καὶ ὦμον καὶ ὀφθαλμὸν ἔστι δ' ὅτε πάντα τὰ μέρη μετά τινος εὐρυθμίας,i.vt illi præſtigiatores faciunt,νευροσπάστας ob id appellant, ꝗ imagunculas animatas eſſe fidiculis ductitandis ementiuntur: qui quum funiculum ipſi aut neruum adduxerunt, cieri ceruicem & manum quaſi animantis ſimulachri,humerúmque itidem & oculum faciunt. interdum etiam omnia membra, idque quadam cum venuſtate, atque æquabilitate motus.

Νευρόπακτος,neruis compactus.

Νευροτενής,έος,ὁ καὶ ἡ, neruis extenſus. νευροτενεῖς παγίδας, laqueos neruis contentos & intenſos,in Epigram.

Νευρότρωτος,qui læſos habet neruos,neruicus.

Νευρῶ,τὸ νευρόω,vires & neruos addo.

Νευρώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,neruoſus,neruo conſtans.

Νεῦσις,εως,ἡ,nutus,inclinatio, aſſenſus. ἡ πρὸς θεὸν νεῦσις,inclinatione ad Deum, Nazanzenus. Alexander Aphrod. lib.1. Probl.βάρος καὶ τὴν νεῦσιν ἔχειν dixit ꝓ in terram ſuo pondere & nutu ferri.

Νευστάζω,μ.άσω,π.ακα,nuto.quatio,nutu admoneo.

Νευστικὸς,ἡ,ὁ,natatilis,natãs. Itẽ cernuus,pronus,deorſum vergens. Philo de mundo,τὸ πῦρ συνέλκον γῆν ὑπὸ τῆς τε εἰς αὐτὴν νευστικοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, ignis terram in altũ ſecum rapiens,à terreno degrauante deorſum vergere cogitur,i.nutu eius.

Νευστὴρ,natator.

Νεύω,μ.εύσω,π.ευκα, annuo, pronus ſum, κλίνομαι,inclinor,ora defigo ſolo,& oculis nuto,σκύζομαι,mico. Homer. Iliad.γ.ἐκεῖνος δὲ λόφος κατὰ ὄπισθεν ἔνευεν. Cum Dat.lib.3.Epigram.αἰγιαλῷ δὲ ἔνευσεν,& cum Infinit.lib.1.ibid.ἀλλὰ σαβίνῳ χαριστήριον πῆξαι πολλαῖς ἔνευσε πρόφρονι,ãnuit,id eſt,ſubmonuit. Alex.Aphr. νεύειν πρὸς τοῖς ῥήμασι dixit lib. 1.Probl. ſe ad verba trãſferre, verbis eſſe intentum ſeu ad verba. Idem νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω dixit,deorſum inclinare. Idem ibidem, τὸ ἔμφυτον θερμὸν νεύει πρὸς τὸ δέρμα σὺν τῇ φύσει, calor natiuus ad cutem effunditur.Idẽ,πρὸς τὴν γῆν νεύει,ad terram vergit. νεύω ἐπὶ χθονὸς, terram reſpicio,ſeu deorſum. Apollon.2.καὶ δὲ κάτω νεύοντες ἐπὶ χθονὸς.γνύξ κατὰ κάτω,deorſum procũbunt,Ariſtot.in Problem. νεύω item promitto. Apoll.2.νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῷ δωσέμεναι, pollicitus eſt ſe illi daturum,&c..νεύειν εἰς,pertinere ad. Ariſtot.de mundo, τὰ περὶ τὰς μοίρας,εἰς τοῦτο νεύει,quę de Parcis traduntur,huc ſpectant.ἂν τὸ μὲν εἰς ὀργὴν νεύῃ,τὸ δ' εἰς ἔλεον, lib.4.Epigram. ἐκεῖσε νεύει καὶ ἐστραμμένος ἐστὶ,&c. eò ſpectat, & conuerſus eſt, Alexand. Aphrod.

Νεφέλη,ης,ἡ,τὸ νέφος,νεφέλαι,nubes,& nomen comœdiæ, Ariſtoph. Eſt & νεφέλη, retis genus tenue quod auibus obtenditur capiundis. λεπτόμιτον νεφέλην,in Epigram. Et mors tropicè,Soph.in Trach.

Νεφεληγερέτης,ου,ὁ,nubes congregans:ab ὁ γείρω compoſitum, & νεφέλη, vel nubes excitans: ab ἐγείρω. Eſt autem Iouis epitheton,cuius Vocat.νεφεληγερέτα ſæpe pro Nominat.νεφεληγερέτης vſurpatur à poetis:vt νεφεληγερέτα Ζεύς, nubium coactor,Hom.frequens.

Νεφελοειδὴς,nubis in modum,Nonn.

Νεφέλιον,nubecula, vlcus oculorum, albugo tenuis in ſumma oculi parte.νεφέλιον etiam dicitur τὸ κατὰ μέσον τῶν οὔρων ἱστάμενον,nubecula,id eſt,id quod in vrinæ medio,nubeculæ ſpecie conſiſtit,de quo Alex. Aphr. Probl.20.l.2.

Νεφελογενὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,nubigena.

Νεφελοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,nubilus,nebulis obſcurus.

Νέφος,εος,τὸ,nubilum, nubes, coactus aer,à νὴ priuandi particula,& φάος:eſt enim conſtipatior aeris pars. ἢ παρὰ τὸ νείφειν,τὸ βρέχειν. Ariſtot.de mundo,γίνονται ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως ὀμίχλαι καὶ δρόσοι καὶ πάχνης ἰδέαι,νέφη τε καὶ ὄμβροι,i. nubes & imbres. Idem ibidem, νέφος δ' ἐστὶ πάχος ἀτμῶδες συνεστραμμένον,γόνιμον ὕδατος,i.nubes eſt craſſamentũ exhalationum cõuolutum,vim habens aquę gignendę. Ariſtop.νεφ. ἀποσεισάμεναι νέφος ὀμβρίων,excutientes nubem imbriferam ſeu pluuiam. Item rete venatorium,Eurip. ꝓ πλῆθος,in Phœniſſ. Et Hom.Iliad.ρ,alibíq;. Virgil.lib.7. ad calcẽ, nimbum peditum & nubem cygnorum dixit. Apollon.lib.4.,& Iuſtin.lib.29.

Νεφρίδιος δημὸς,pingue circa renes,ὁ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς.

Νεφριτικὸς,ἡ,ὁ,qui renum vitio laborat.

Νεφρῖτις νόσος,ἡ,nephritis,dolor renum. διὰ νόσον νεφρῖτιν ἐγκαταμένειν ἀδύνατος,ad permanendum inualidus,è renib⁹ laborans, Thucyd.

Νεφροειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,renum ſpeciem referens.

Νεφρὸς,ἡ,ὁ,ren,vt Gaza vertit ex Ariſtot. à νείφειν,quòd mingere & pluere ſignificat.

Νεφώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,nebuloſus. (pro νέω,nuo.

Νέω,μ.νεύσω,π.νευκα,neo,nato,abluo,vado. Et νέω,μ.νήσω,

Νεόβορτος,& νεάβροτος,ὁ,nuper conſumptus.

Νεωκορέω,μ.ήσω,π.ηκα,adminiſtro ſeu tracto res ſacras.

Νεωκόρος,ου,ὁ,ædituus, qui res ſacras tractat atque cuſtodit,ornátque:à ναὸς,templum,& κορέω,purgo ſiue verro. Item nauta purgandæ nauis curam habens, in Epigr.

Νεωλκέω,μ.ήσω, π.ηκα, nauẽ traho,nauem ſubduco:ſic Gaza lib.5.hiſtor.plant. Neutr.abſolut.

Νεωλκία,ας,ἡ,attractio nauis vẽto deficiẽte,remigatio.

Νέωμα,ατος,το,nouale. vide νέατος.

Νεωμένη,veruactum,nouale ſeu nouālis, ager, Heſiod. θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει.

Νεῶν,nauium,id eſt,ναῶν:à Nominat.ναῦς. οἱ ἀπὸ τῶν νεῶν, claſsiarii,claſsici.

Νεὼν,ῶνος,ὁ,nouale. Item litus in quo ſtant naues, Ionicè, teſte AElio Dionyſ.

Νεώνητος,ου,ὁ,nuper emptus, nouitius,quaſi nuper emptum mancipium:à νέον,nuper,& ὠνέομαι,emo.

Νεωποιὸς,ἡ,ὁ, faber naues conſtruens.

Νεωπὸς,iuuenis,nuper videns.

Νεωρεῖν,templum cuſtodire,aut naues.

Νεωρὴς,ἡ,ὁ καὶ ἡ,nouellus,Sophoc.in Elect.i.nouiter appenſus,νεωστὶ ἠρτημένος. (re nauali.

Νεώριον,ου,τὸ,nauale,i.vbi fabricantur naues,Bayf.de

Νεωρυχὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,recenter effoſſus,Nicand.

Νεὼς,ὼ,ὁ,templum,oraculum, Lucian.in Cauc. ἀπάλλαττε καὶ σὺ νεὼς ἰδεῖν ἀπὸ τύχου δεῖ. Ariſtoph.in Plut.ἐξηγάγον οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ. Idem ibidem mox,ἐγχάνοντε τὸν εἰς τὸν νεὼν, in templum ſe condidit. Atticum autem eſt pro ναός. Omnia enim nomina in αος,lingua communi deſinentia,lingua Attica in εως, per ω deſinunt, vt ἀρχέλαος,ἀρχέλεως,ναὸς,νεώς.

Νεὼς,ἐπὶ γενικῆς,τῆς νηός,i.nauis. νεὼς ἔπι,in naue, Eurip.

Νέωσις,εως,ἡ,repaſtinatio, Gaza de Senect. loquens de vitium cultu.

Νεώσοικοι,οἱ, porticus ſunt ad mare ædificatæ, ad ſubductio

ductionem nauium, & tecta nauium, ſtationes, naualia, Herodot. apud Harpocr. ϑεσπεσίων legitur, νεώσοικοι.

Νεωστὶ, nuper, pauloantè. οἱ νεωστὶ, qui nuper fuerunt, Eurip. τοῖς νεωστὶ βρεφουμένοις, teneris pueris, Plato νόμ. ζ.

Νέωτα, addito εἰς. εἰς νέωτα, in proximum annum ſignificat, in futurum. Ariſtoteles 2. OEconomicor. ἐς νέωτα ἀποδώσειν, &c. id eſt, conſequenti anno. εἰς νέωτα πέμψειν, in futurum annum miſſurum eſſe. ἡ εἰς νέωτα κριθὴ, futurum hordeum, Theophraſt. lib. 3. hiſtor. plant. τὰ μὲν αὐτοετὲς, τὰ δὲ εἰς νέωτα φύεται, partim anno primo, partim ſecundo naſcitur, Idem lib. 7. hiſtor. plantar. τὰ δὲ νῦν, τὰ δ' εἰς νέωτα, alia hoc anno, alia poſtero, idem Theophraſtus lib. 9. hiſtor. plantarum. Interdum ponitur pro nuper.

Νεώτατος, vltimus, natu minimus.

Νεωτερίζω, μ. ίσω, π. ικα, noua facio, deſigno, & nouas res facio, χειροτομῶ, καινουργῶ. Verbum actiuum. μηδὲν νεωτερίζω, nihil noui tento, Plato in Epiſtolis. νεωτερίζειν οὐδὲν, nihil tentare noui, Thucydid. νεωτερίσαι τὴν πολιτείαν, Idem. νεωτερίζω ἔργῳ, reipſa nouum aliquid tento. Lucian. νεωτερίσαις τὰ ἀεὶ περὶ ἀνθρώπους. Plato Epiſtola 7, σὲ δὲ νεωτερίζειν μηδὲν περὶ τῆς ἀεὶ ἐκείνων, te nihil tẽtare noui, &c. Halicarn. lib. 5, μή τις ἐτέρα νεωτερισθῇ πρᾶξις.

Νεωτερικὸς, iuuenilis, ſtultus, ratione carens, quòd ea ætas ſtultis affectibus ſæpius ducatur.

Νεωτερισμὸς, οῦ, ὁ, νεωτεροποιΐα, renouatio rei, deſignatio, ſtudium nouarum rerum, ſeditio.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, qui rebus nouandis ſtudet, πολυπράγμων, factioſus.

Νεότης, τὸ, nouitas, inſolentia: item iuuentus pueri.

Νεωτεροποιΐα, ας, ἡ, ad res nouandas animus, Thucyd.

Νεωτεροποιὸς, ὁ, ὁ, nouarum rerum ſtudioſus, Idem.

Νεωτεροποιῶ, τὸ χειροτοιῶ ἢ νεωτερίζω.

Νεώτερος, iunior, recentior, minor natu. Xenophon, νεώτεροι τριάκοντα ἐτῶν, iuniores annis triginta. Plato Epiſt. 7, μηδὲν ποιεῖν νεώτερον, noui nihil facere. νεώτερον μηδὲν ποιεῖν περὶ τῆς, &c. Thucydid. νεώτερόν τι ποιεῖν εἰς αὐτὸν, Idem. νεωτέρων πραγμάτων συνωμοσία, de rebus nouandis coniuratio, idem Thucydid. νεώτερα βουλεύειν περὶ σέ, cõtra te rebus nouis ſtudere, Herodotus. νεώτερα πρήσσειν πρήγματα, res nouas moliri, Idem. νεώτερα φρονεῖν pro eodem, Phalaris. Aliquando νεώτερος contemptum potius ſignificat, quàm ætatem, νέος.

Νεωτέρως, nouiter, nouè. νεωτέρως λέγειν, noua quadam ratione dicere, Plato νόμ. ι.

Νεωφύλαξ, ακος, æditus, i. qui ædes tuetur ac ſeruat.

Νεόχμιον, terra nuper arata.

Νεοχμόω, μ. ώσω, π. ωκα, noua facio. Neutr. abſol.

Νὴ, priuatiua eſt particula, & aliquando intenſiua. Eſt quoque Aduerbium iurandi: vt νὴ Δία, etiam, mediusfidius, quod affirmantis eſt & annuentis. Cebes Theban. νεώτερον οὖν ἢ ἤδη ἀκηκόατε; νὴ Δία, ἤδη. Et quemadmodum in negationibus dicimus μὰ Δία, ita in affirmationibus νὴ Δία. Aliquãdo accommodatur anthypophoris, ita vt reſponſioni congruat. Demoſt. ἀεὶ εὐτυχ. νὴ Δί' εὐδαίμονα γε, & quidem etiam fortunatum, vel vtique. Xenoph. in reſponſione, οὐκ οἶδα, ὅτι, &c. deinde ſequitur, νὴ Δία, ἔφη, certè, inquit, i. noui equidem. Plato in Apologia, μὴ ἀξιοῦτέ με τοιαῦτα δεῖν πρὸς ὑμᾶς ποιεῖν, μάλιστα πάντων, νὴ Δία μέντοι καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου, & quidem reum etiam delatum à Melito, præſertim verò quum impietatis à Melito accuſer. νὴ Δία παθοῦ, in Imperatiuo, Ariſtop. νὴ Δία καὶ σύ γε ὑγίαινε, tu quoque vale, Idem. Aliquando ironiæ ſeruit, ſicut credo, nempe, ſcilicet, Latinis. Demoſthen. περὶ στεφ. μεταπεμψάμενοι νὴ Δία, &c. Et πρὸς Λεπτ. ὅτι νὴ Δία ἴσως ποτε. νὴ Δί' ἀλλὰ, at, at enim, at Hercule. Ariſtoph. νεφέλ. κρατύλως νὴ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδα, at hercule noui. Et apud Iſæum ſine ἀλλὰ pro eodem, ἴσως γὰρ νὴ Δία πάρεργον, at fortaſſe nihil ad rẽ pertinebat. Dicitur & ἀλλὰ νὴ Δία, Dem. in interrogatione. νὴ Δία γὰρ, at eni, Idẽ in Antypophora.

καὶ νὴ Δία, atque adeò, Lucian. εἶτ' ὦ μῆτερ, καὶ νὴ Δί' ὦ πάτερ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίεσι. νὴ καὶ ὑμεῖς γε, vos quoque ſaluete, Idem. νὴ τὸν ἀγρυπνον ἐν αἰθέρι, idẽ Lucian. νὴ τὴν Ἥραν, Xenoph. per Iunonem: verba ſunt Socratis. νὴ τὼ θεώ, per gemellos: iuſiurandum fœminarum proprium: ſic enim eas iurare ait Phrynic. νὴ τοὺς θεοὺς, imò per deos. Plato Epiſt. 7, ναὶ, ἔφη, ἐγὼ ὅτι τι σμικρὸν ὅτι μέγα ὡμολόγησα. νὴ τοὺς θεοὺς, μὴν δ' ἐγὼ, μήγε ταῦτα μὴ ποιεῖν: affirmantis & confirmantis ſuperiora.

Νῆα, τὴν, nauem, Homer. & νῆας & νέας in Plurali. Iliad. α, θοὰς ἐπὶ νῆας, i. ταὶ ναῦς.

Νήαιθος, ου, ὁ, fluuius Crotonienſis: à nauibus incenſis ſic dictus.

Νηγάτεος, ου, ὁ ἢ ἡ, pulcher, nouus, nuper factus: quaſi νεήγατος, i. νεωστὶ κατεσκευασμένος ἢ γεγενημένος: à verbo γέγομαι. Iliad. β, ἔνδυνε χιτῶνα καλὸν, νηγάτεον.

Νήδυμα, dulciter.

Νήδυμος, ου, ὁ, ἢ ἡ, & Νήδυμος, dulcis, ſuauis, ἡδύς: vnde deducitur. alii à nomine νηδὺς deriuãt, quod vẽtrẽ ſignificat: quę pars quia in nobis profũda eſt, pro alto & profundo capiũt. alii à νὴ priuat. particula, & δύω, ſubeo, quẽ ſubire nequeas, aut vnde vix emergere & expergiſci poſſis. vel à νη particula intendẽte ſignificationem, vt ſit qui penitus ſubierit hominem & intrauerit. Homer. Iliad. β, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. & νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς, idem Homerus, νήγρετον εὕδειν, Idem: vbi ὕπνον ſubaudi: vt ſit ἀνέγερτον, βαθὺν, ὃ δ' ἐξ ὕπνου βαρέως, i. profundum, tantùm vt ab eo excitari quis non facilè queat. νήδυμος ἐρρύη, in Epigram. νήδυμον ὕδωρ, aqua ſuauis, Nonnus.

Νηδύια, inteſtina, τὰ ἐντόσθια. Apollon. 2. Argo. νηδύιον ἄψαυστος ὑπὸ ζωστῆρα δόρυ χαλκόν.

Νηδύπους, diſcalceatus.

Νηδὺς, ύος, ἡ, venter, vterus. Heſiod. νηδύος ἐκ ἱερῆς μητρὸς, ex ſacro vtero matris. νηδὺς ἀχόρτων, Euripid. ſ[νηδὺν] autem aiunt Etymologi factam ὑπὸ τοῦ ναίειν τὰ σιτία, quòd in hanc cibus congeratur: ſicut ναῦν, in quam merces. Nam propriè hoc nomen eſt τῆς κάτω κοιλίας. Hippocrat. περὶ ἱερῶν, ὑδάτων καὶ τόπων, αἱ τε κοιλίαι ὑγρόταται πασέων καὶ λίων αἱ κάτω: ὑπὸ γὰρ ὄντα νηδὺν ἀναξηραίνεσθαι ἐν τοιαύτῃ χώρῃ, καὶ φύσιν, καὶ ὥρης κατασχεῖν.

Νηέω, μ. ήσω, π. ηκα, congrego, σωρεύω. Dicitur etiam νέω. Act. Accuſ. Odyſſ. ο, πῦρ εὖ νηῆσαι, rogum ſtruere, ξύλα συμφῦσαι, ἐντιθέναι τῷ πυρὶ ποιῆσαι, inquit Didymus.

Νήθω, μ. ήσω, π. ηκα, neo Neutr. Accuſ.

* Νήϊα, τὰ, rudentes, funes nautici.

Νηΐθ, Neith, lingua AEgyptiaca, id eſt, Minerua, Plato in Timæo.

Νήϊον, ου, τὸ, Neium, mons Atticæ, ſeu (vt alii) Ithacæ. vnde νηΐδες nymphæ dicuntur. Item lignum ad nauiũ conſtructionem accommodum. Homer. Iliad. γ, νήϊον ἐκτάμνησιν, id eſt, ξύλον πρὸς ναῦν κατασκευὴν ἐπιτήδειον. Apud Apollon. Argonaut. ea pars quæ radit æquor: ſic Virgil. 11. naualia ligna vocat.

Νήϊος, α, naualis, i. aptus nauibus, ναυπηγήσιμος. Heſiod. νήϊά τε ξύλα, &c. & νηΐα τέχνη, ars naualis, Sophoc. in Aia. ἐν τῆς νηίας ἀρχαίαν τέχνας, Doricè, pro νηΐας, i. ναυτικῆς. νήϊον ἀφλάστοιο, Apoll. Rhod. νηΐς ὁλκαίοιο. vide ὁλκαῖον. νήϊα δοῦρα, i. ναυπηγήσιμα ξύλα, Idem.

Νῆϊς, ιδος, ὁ, inſcius, timidus, infirmus: à priuatiua particula νὴ, & εἴδω, εἴσω.

Νηΐς, ίδος, ἡ, Nais: παρὰ τὸ νάω, τὸ ῥέω.

Νήϊσος, infimus, extremus, naualis.

Νηΐτης, naualis. νηΐτῃ στρατῷ ἐπιθεῖν, claſſe adoriri, claſſiario exercitu, Thucyd. νηΐτην δὲ στρατὸν hic vocat, quod alibi τὸ ναυτικὸν, hoc eſt claſſem, quaſi dicas, naualẽ exercitũ.

Νηϊτικὸς νόμος, mos nautarum.

Νηΐτος, naualis.

Νηκερδὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, inutilis, incõmodus, non ferẽs lucrũ. Odyſſ. ξ, ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, i. ἀσύμφορον, ἀκερδές.

Νήκερος,ου,ὁ καὶ ἡ,cornibus carens.

Νήκεστος, incurabilis. vnde νήκεστον ἀάσθη apud Heſiod.i. οὐκ ἰάτως ἐβλάβη,læſus ita vt ſeruari non poſsit.

Νηκουστέω,μ.ήσω,π.κα,obaudio,nõ audio,negligo. Neutrum abſolutum.

Νηκτὴς,οῦ,ὁ,natator,in Epigram.

Νηκτικὸς,natatilis.

Νηκτὸς,οῦ,ὁ,natatilis,natans,& natrix,Gaza.

Νηλεγὴς,miſer,ἀθρήνητος,φροντιστὴς,θρηνητὴς,ĩplacabilis.

Νηλεὴς,έος,in Accuſ. νηλέα,α longo, ſæuus, immiſericors,implacabilis. dicitur & νηλειὴς. vnde νηλειῶς,i.σκληρῶς,crudeliter:à νὴ & ἔλεος. Homer.Iliad.γ,τάμε νηλέϊ χαλκῷ,incidit immiti ferro,i. ἀνηλεῖ,σκληρῷ. νηλέϊ δεσμῷ, arcto nodo,Homer.i.σφοδρῷ. νηλέα μῦθον,in Epigram. νηλέα γένεθλα, Sophocl. i.τὰ μὴ τυχόντα ἐλέους.

Νηλεία,ἡ,vnedo arbor, Theophr.

Νηλεόποινος,ου,ὁ καὶ ἡ,crudelis.

Νήλειος,ου,ὁ καὶ ἡ,& Νήλης,εος,ſæuus,ἀνοίκτος.

Νήλιστος,ου,ὁ,inuiſibilis,immortalis.

Νηλήϊος υἱὸς, Neleius filius,i. Neſtor. (leſiõs.

Νηληῒς,ίδος,ἡ, ſacrificiũ quod fiebat Dianæ apud Mi-

Νήλιπος, incalceatus, qui nudis pedibus incedit,Lycophr.& qui vnicam tunicam indutus eſt,Etym.

Νηλίπους,ὁ,idem.

Νηλιτὴς,έος,ὁ,peccator: παρὰ τὸ νὴ ἐπιτατικὸν,καὶ τὸ ἀλιτεῖν τὸ ἁμαρτάνειν. ὀδ.τ,οἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι,καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσι. Aliquando,innoxius, non peccans,ἀναμάρτητος: παρὰ τὸ μὴ ἀλιτεῖν, Etymolog.

Νηλῖτις,ιδος, ſimiliter pro non peccante ponitur.

Νηλιφὴς,έος,& ἀνηλιφὴς, nauis pice non peruncta.

Νήλωπος,ὁ,veſte carens: à λῶπος,i.amictus.

Νῆμα,ατος,τὸ,filum tela textum: ἀπὸ τοῦ νήθω. vnde σηρικὰ νήματα,ſerici panni ſeu telæ, Chryſoſtomus. Item νῆμα, aquæ latex.

Νηματώδης,aptus duci inſtar lanæ aut lini.

Νημερτὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,verus,vera,inerrabilis, ἀληθὴς,ἀψευδὴς,poeticum: à νὴ & ἁμαρτάνω. Homer.Iliad.α,νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο,i.ἀληθὲς,verum vel verè. νημερτὲς pro ἀληθῶς, Apoll.lib.1.& νημερτέως,ὀδ.ε. νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω.

Νηνεμία,ἡ, tranquillitas ventorum. (nam vt γαλήνη de mare,ita de aere propriè dicitur νηνεμία) venti ſilentium, cælum tranquillum. Attici νηνεμίας abſolutè vtuntur pro νηνεμίας οὔσης.

Νήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ,vento carens,tranquillus. Iliad.θ,ἐλάμπετο νήνεμος αἰθὴρ,i.χωρὶς ἀνέμου.

Νηνεμώδεσμον,ſerenum,tranquillum.

Νηνέω,μ.ήσω,π.κα,congrego. Actiu. Accuſ.

Νηνιάζω,lugeo,loquor.

Νῆξις,εος,ἡ,natatio. Homer.νήξει τερπόμενος.

Νηξίποδες,οἱ,νήποδες.

Νηοκόροι,æditui,popæ,victimarii,in Epigram.

Νηοπόλος,ædituus,ſacerdos,poeticum.

Νηοχαρεῖν,nauigare,in Epigram.

Νηὸς,οῦ,ὁ,templum,ædes,delubrum, ſacellum,ναός.

Νηοσόος,ου,ὁ καὶ ἡ, & νηοσσόος, nauis ſeruator,nauium tutator,& tutatrix,vt ἄρτεμις,i. Diana,& ἀπόλλων,apud Apol.

Νηοφύλαξ,custos nauis.

Νηπίκτης,impexus.

Νηπίλη,nequit,ἀδυνατεῖ,apud Hippocrat.

Νηπενθὲς,έος,τὸ,herba,cuius ſuccus vino immiſtus,triſtitiam diſcutit, vt Galenus tradit: ac malorũ omnium obliuionem inducit,hoc eſt,τὸ λήθην ποιεῖν,vt Theophr. inquit. Quidam eandem cum bugloſſa volunt eſſe. Dicitur autem à νὴ priuat. & πένθος,quaſi ἄλυπον, Cęl.lib.10, cap.43.& Bud.in Annot. poſter.

Νηπενθέως,ſine luctu. νηπενθέως ἀνέτλη, citra luctum ſuſtinuit, Plutarch.

Νηπενθὴς,non triſtis,ſine triſtitia, magnus,& magnoperè triſtis,& recens triſtitia affectus. νηπενθὴς ἀπόλλων,in Epigram. id eſt,luctu priuans & hilaris. νηπενθὲς φάρμακον, Theophr.lib.9.hiſt.plant. νηπενθὲς λωτὸν,Homer.

Νηπιάας, pro νηπίας,infãtias. νηπιάας ὀχέειν,ὀδ.α. ſtolidũ eſſe

Νηπιάζω,puerum ago, paruulus ſum,puer ſum.

Νηπίαρος,ου,ὁ,puerilis,infans.

Νηπίαχος,i.νήπιος,paruus,infans. Iliad.β,παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε νηπιάχοις. Pohcyl. νηπιάχοις ἁπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως, infantibus tenellis ne corripias manum violenter. ἐκ νηπιάχου,ἐκ βρέφεος,ἐκ παιδὸς,in Epigram.

Νηπιαχεύω,ſtultè ago,νηπιάζω.

Νηπιάχων,ætate paruus, Apollon. Rhod.

Νηπιέη,ης,ἡ,infantia.

Νηπίεος,ου,ὁ,ſtolidus.

Νήπιον,ου,παιδίον,puſio,infans. ‖ quum primùm nati ſumus,τὸ νήπιον nominatur.

Νήπιος,ου,ὁ,quando ad ætatem refertur, paruulũ & infantem ſignificat, qui adhuc fari nequit: à νὴ priuatiua particula,& ἔπος. vnde Homero νήπια τέκνα,i. τὰ ἐν βραχυτάτῃ ἡλικίᾳ ὄντα,μικρά. Quando verò ad animũ,ſignificat ſtultum atque ætatis vitio imprudentem,ἄφρονα,ἀνόητον,καὶ ἀπερίσκεπτον, Ariſtoph. μηδὲν εἴπῃς νήπιον, nihil dixeris ſtultum. νήπια ἤδη, Hermog. νήπια εἰδὼς, Apoll. Rhod. νήπιος φέρειν,ineptus ad ferendum. νήπιος,i.paruulus etiam de herbis dixit Theophraſt.lib.8.hiſt.plant. τὸ νήπιον,infans,infantia, Nazanz. ἀπὸ νηπίου,ab incunabulis.

Νηποινὰ,& Νηποινὶ, Aduerb. impunè ſignificantia. Xenoph. πολλαὶ τῶν πόλεων μόνους τοὺς μοιχοὺς νομίζουσι νηποινὶ ἀποκτείνειν. δηλονότι διὰ ταῦτα,ὅτι λυμαντῆρας αὐτοὺς νομίζουσι τῆς τῶν γυναικῶν φιλίας πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶναι. νήποινον pro eodem, Hom. ὀδ.ξ,οἳ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες.

Νήποινος,ου,ὁ,impunis. νήποινοι ὄλοισθε, Homer. ὀδ.

Νηπτικὸς,ſobrietatem faciens.

Νηπυθὴς,indeſinens,ἄπαυστος,quaſi ſine fundo.

Νηπυτία,infantia, Apoll.lib.4.

Νηπύτιος,ου,ὁ,ſtolidus: παρὰ τὸ νὴ,καὶ πνυτὸς,συνετὸς,vel ἐπεκτάσει,ἀντὶ τοῦ νήπιος. Ariſtoph. νηπύτιος γὰρ ἔτι,i.infans & ſtultus,ἄφρων. huic opponitur apud eundem ὁ πείθων.

Νηρηΐδες,αἱ,poeticè νηρεΐδες, Nereides nymphæ. Filiæ ſunt Nerei, Eurspid. Vide Ammon.

Νηρεὺς,έος,ὁ,Nereus,deus marinus: παρὰ τὸ νὴ καὶ ῥεῖν, οἱονεὶ πολύχυμος θεὸς,filius Ponti, vt ſcribit Heſiod.in Theog. νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο πόντος, &c. eius vxor δωρὶς dicitur. νηρέως θυγατέρες,vide Νηρεΐδες, in Ammon. Nerei hymnus eſt apud Orpheum.

Νηρᾶς,ᾶδος,ἀντὶ τοῦ νηρηΐς, Etym.

Νήριθμος,ου,ὁ,innumerabilis,innumerus,infinitus. νὴ enim hoc loco negandi vim habet.

Νήριον,herba, aliqui vocant rododaphnen. item conchula ſeu naticulus piſcis.

Νηρὶς,cauum ſaxum.

Νηρίτης,οῦ,ὁ,nerites,conchæ genus natatilis,quã naticẽ Gaza vertit,vt ſit natex,icis. Eius meminit & AElian.

Νήριτος,ου,ὁ,magnus,multus,innumerabilis. Heſiodus, βοᾷ τότε νήριτος ὕλη,immenſa & frondoſa ſylua, ἄπειρος,μεγάλη,πρὸς ἣν οὐδεὶς φιλονεικήσειε διὰ τὸ πλῆθος. Eſt etiam montis nomen Ithacæ, Neritus.

Νηρὸς,recens,humilis,cauus,humidus. vide Ναρός. νηρὸν ὕδωρ non dicitur,ſed πρόσφατον,ait Phrynichus.

Νῆσαι,pro νηῆσαι,cumulare,ſtruxiſſe,aggeſsiſſe.

Νησιάρχης,ου,præfectus inſulæ.

Νησιὰς,άδος,ἡ,inſula, exigua inſula apud Heracl.

Νησίδιον,ου,τὸ,& Νησὶς,ῖδος,ἡ,inſula parua.

Νῆσις,accumulatio,filum.

Νησιωτέων ἀντὶ νησιωτῶν, Ionicè. Herodot. κατ' ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, per initia inſulanarum maximè locupletabantur.

Νησιωτικὸς,οῦ,ὁ,inſulanus. νησιωτικὸς δόμος, Euripid.

Νησιῶτις,ιδος,inſulana.

Νήσομαι,implebor.

Νῆσος,ου,ἡ,inſula: παρὰ τὸ νῶ, κολυμβῶ, & in Futuro νήσω, Etym. νῆσος ἁλιστεφὴς, Muſæus. νῆσος εἰναλία, Idem.

Νῆσσα,ας,ἡ,anas,vt Gaza vertit in Ariſtot.apud quem legitur νῆττα. vide etiam Ælian.de aucupio. Et propriũ nomen: & parua inſula, νησίδιον.

Νησσάριον, ὑποκοριστικῶς, anaticula.

Νηστεία,ας,ἡ, ieiunium. νηστείας ὄζει, ieiunam graueolentiam olet, Ariſtot.in Problem. νηστείαν ἄσκει, ieiuniũ exerce, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Νηστεύω,μ.εύσω,π.ευκα, ieiuno, cibum non guſto. Neut. abſol.& aliquando Accuſ.

Νῆστις,ιος,ὁ καὶ ἡ, ieiunus.

Νήσιμος ἡμέρα, dies ieiunii.

Νῆστις,ιος,ἡ, ieiunium, & inteſtinum pyloro annexum, ieiunum dictum, quoniam minus implicitũ nunquam quod accipit, continet, ſed ad inferiora protinus tranſmittit. Latini hilam & hiram vocant. Gaza in Ariſtot. vertit inteſtinum ieiunum. Item ieiunus, ἄπαστος, ἄκμηνος: tria enim iſta idem ſignificare teſtatur. νῆστις βορᾶς, i. ieiunus. Euſtath. Iliad. τ. addit & deam quandam apud Siculos hoc nomine extare.

Νησύδριον,ου,τὸ, parua inſula.

Νησιώτης,ου,ὁ, inſulanus.

Νήτη,ης,ἡ, fidis acuti ſonus, lyræ chorda: dicta à muſicis παρὰ τὸ ἀντιδιαστολὴν τῆς ὑπάτης καὶ μέσης. Vide Schol. Soph. (in Aiace.

Νήτην, fruſtra.

Νῆτις, imperfectus.

Νῆτος,ου,ὁ, poſtremus, multus, accumulatus.

Νητικὸς,ίος,ὁ καὶ ἡ, verus, vera.

Νητικῶς, verè.

Νῆττα, anas: παρὰ τὸ νήχεσθαι.

Νῆττον, plenum.

Νηττοφόνος ἀετὸς, aquila anataria, quæ & planca & morphna & næuia dicitur, Ariſtot. 9. Animal.

Νηῦς, pro ναῦς, nauis, & νηυσὶ, nauibus. Iliad. α, εἶχε δ᾽ ἴθμον ἐν νηυσὶ κορωνίσι, pro ἐν ταῖς ναυσί. μέλαινα νηῦς, i. pice oblita, Didym. ſic Iliad. β, in orat. Neſtoris. Vide Νῆες apud Ammonium. νηῦς ἐξαιρέτου, nauis peruehet, Herodot.

Νήϋτμος,ου,ὁ καὶ ἡ, vocis ſeu ſpiritus expers. Heſiodus in Theog. κεῖται νήϋτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν: à nomine ἀϋτμή.

Νεφάλιος, vel νηφάλιος,ου,ὁ, ſobrius, prudens, vigilans.

Νηφαλιεύειν. vide in Chiliad. Eraſmi.

Νηφάλια,τὰ, feſta quæ ſine vino celebrãtur. & ligna νηφάλια, quæ non ſunt de vite, fico, aut moro, Eraſm. Chil.

Νηφαλίζειν, aqua ſacrificare.

Νηφάλιος,ου,ὁ, ſobrius. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διεγερτικὸν, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Νηφαλιότης,ητος,ἡ, & νηφαλισμὸς, ſobrietas. ἀγρυπνία, νηφότης, Apollon. Schol. lib. 2.

Νηφαντικὸς,οῦ,ὁ, ſobrium faciens.

Νήφω,μ.νήψω,π.νενηφα, φρονέω, caſtus dego, modeſtus & ſobrius ſum. Accipitur pro vigilo, & diligẽs ſum, expergiſcor. Neutr. abſol. τῷ νήφειν opponit Nazanz. μεθύειν.

Νήφων, ſobrius: pro abſtemio in Epigram.

Νήχομαι,μ.νήξομαι,π.νένηγμαι, nato. Depon. abſol. νήχω pro eodẽ dixit Heſiod. νήχοιεν ἄκρον ὕδωρ, nabãt in ſumma aqua.

Νηχοτάλαντα, loca & vrbes iuxta mare.

Νήχυτος, multifluus, πολύχυτος, à νη intenſiua particula, Apollon. lib. 4.

Νῆψις,εως,ἡ, ſobrietas, νηφαλισμός.

Νέω, νήσω, congrego, conſtruo, extruo. Ariſtop. περ. ἀμφορεῖς νενησμένοι, amphoræ congregatæ.

Νηῶν, nauium, Homerus.

Νίβα, niuem, fontem.

Νιβάδες, capræ in iugis montium.

Νίβας,ὁ, nomen vici in Theſſalonica. Vide in Chiliad. Eraſm. Niba coccyſſante.

Νίβατισμος, genus ſaltationis barbaricæ.

Νίγλαρος,ὁ, apud Ariſtophan. exponitur κροῦμα καὶ μέλος μουσικὸν παρὰ τὸ κελαδεῖν. νίγλαρου, genus muſici modulaminis, Cæl. lib. 3, cap. 11.

Νίζω,μ.νίσω,π.νικα, lauo, tergo, frango, onero, detraho, Actiu. Accuſ. vnde ἀπονίζω, abluo, eluo, lauo, purgo, ἀπονίπτω, ἀποπλύνω.

Νικηφόρον, victoriæ præmium, νικητήριον.

Νικήτορες,οἱ, victores, νικητῆρες, præſtantiſsimi in acie.

Νικάω,μ.ήσω,π.νικα, vinco, fero palmã, ſuperior diſcedo, primas fero, & vinco iudicio, cũ Genit. & Accuſ. Demoſth. καὶ ἐνίκησε τὸ κλῆρον τοὺς ἀμφισβητοῦντας αὐτῷ πάντας, & vicit iudicio hæreditatẽ ab omnibus qui cum ipſa ambigere inſtiterunt. νικᾶν ὀλύμπια, Thucyd. νικᾶν ναυμαχίαν, Demoſt. πάντα νικήσω λόγον, paucis abſoluam, Euripid. πάντα δ᾽ ἐνίκα, αὐτὸ σὺ ἐν παντὶ ἀγωνίσματι, Homer. ἴσθμια καὶ πυθοῖ διοφῶν ὁ φίλωνος ἐνίκα ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην, in Iſthmiis & Pythiis Diophon filius Philonis vincebat ſaltu, pedũ celeritate, diſco, iaculo, lucta, i. πένταθλος ἦν, erat quinquertio. ἐνίκων ἀμφότεροι, i. τὴν πεζομαχίαν καὶ ναυμαχίαν, Thucyd. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας, Xenoph. ἐνίκησα δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγένομην, Thucyd. i. ἐνίκησα πάντα πρῶτα, καὶ δεύτερα, τότε τέταρτα, ait Interpr. eiuſdem. Aliquãdo conſtruitur cum duobus Accuſ. Dinarch. κατ᾽ δημ. τιμωθεὶς τὴν ἐν κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς λακεδαιμονίους. ἄνδρας ἐνίκα. πυγμὴν ἐνίκα νικοφῶν ὀλύμπια, quũ Nicophon vinceret pugillatu in Olympiis certaminib⁹, in Epigram. Plato in Apolog. cum Datiuo, ἵππῳ, ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν ὀλυμπιάσι, vicit equo, aut bigis, aut quadrigis in ludis Olympicis. νικᾶν νίκην, victoriam obtinere. Plato, ταῦτα τότε ἐνίκησε λεγόμενα, καὶ μάλα ἄτοπον τε καὶ αἰσχρὰ νίκη τοῖς τῆς νίκης αἰτίοις, infami & pudenda victoria eius authoribus. νικῶνται μάχῃ τοὺς, &c. Thucyd. Ariſtoph. περ. paſsiuo dedit Accuſ. cum Genit. τί δεῖτ᾽ ἐμοῦ, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ, pro ἦν εἰς τοῦτο νικηθῇς ὑπ᾽ ἐμοῦ. Cum Genit. ſolo: vt, νικῶμαί σου, Sophocl. vincor abs te. Idem in Aiace, φίλων γάρ οἱ τοιοίδε νικῶνται φίλοι, amicis cedũt. ἐνικώμην κραυγῇ ὑπὸ, clamore vincebar, Eurip. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος, vincis quidẽ amicis cedens, Sophocl. μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, i. ne vincaris à malo, Paul. cap. 12. ad Rom. Et cum Datiuo. νικᾶσθαι τῇ ἡδονῇ, Alexand. Aphrod. cedere voluptati & ſuccumbere. νικηθέντες μάχαις, prælijs victi, Thucyd.

Νικαστήριον, præmium victoriæ.

Νίκη,ης,ἡ, victoria, filia στυγὸς καὶ πάλλαντος, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. παρὰ τὸ μὴ εἴκειν, id eſt, à non cedendo. νίκη πέλει, Ariſtoph.

Νίκη ἄθηνᾶ, ſtatua erat Athenis in honorem Palladis erecta, dextra manu tenens malum punicum, ſiniſtra verò robur & imperium oſtentans.

Νικηκώτατον,ου, artificium conſequendi victorias.

Νίκημα,τὸ,i. ἡ νίκη. Cebes, ὡς καλὸν τὸ νίκημα.

Νικητήριον,ου,τὸ, victoria, præmiũ victoriæ, feſtum pro victoria, ἐπινίκια, Bud. in Annot. ἄθλα νικητήρια, præmia, Plato νόμ. η. νικητήρια ἔπεμψεν ἀπὸ σαμνιτῶν, de Samnitibus triumphauit, Gaza de Seneȼt. νικητήρια προειπεῖν, indicere præmia victoriæ, Xenoph. νικητήρια φέρει, victoriæ præmia fert, Plato νόμ. ζ.

Νικητὴς,οῦ,ὁ, victor.

Νικητικὸς,ῆ,ὁ, & Νικηφόρος,ου,ὁ καὶ ἡ, victorioſus, victor. νικηφόρος ἀρετῇ, virtute excellens, Plato νόμ. α.

Νικίας, proprium viri nomen, Etym.

Νικομηδὶς,ἡ, genus nauis apud Bayſ.

Νῖκος,ου,τὸ, victoria.

Νίκων,ωνος,ὁ, machina maxima. Ioſeph. lib. 2, τὸν νίκωνα τοῦ τείχους ἐκδιδόντος: αὐτοὶ γὰρ τοῦτο ἰουδαῖοι τὴν μεγίστην ἑλέπολιν ῥωμαίων ἑλέπολιν, ἀπὸ τὸ πάντα νικᾶν. Eſt etiã nomen viri proprium, Etymol.

Νίμμα,τὸ, lauachrum.

Νιν, ipſum. nec habet alios caſus hoc Pronomen, & ponitur pro maſculino, fœminino, & neutro: & pro αὐτὴ apud Sophocl. & pro αὐτοὺς apud Euripid.

Νίπτομαι, eo. Depon. abſol.

Νιπτὴρ,ῆρος,ὁ, peluis.

Νίπτω,μ.νίψω,π.νιφα, lauo, alluo, abluo. Actiu. Accuſ. νίπτομαι. Deponens pro eodem, Homer. ὀδ. α.

Νιρεὺς, έος, ὁ, Nireus, pulcherrimus omniũ qui ad Troiam nauigarunt præter Achillem.

Νίρμος, & Νίρνος, pediculus.

Νίεγς, magnus. (lib.3.

Νισαῖοι ἵπποι, Niſæi equi, celebrati in Media, Herodo.

Νίσου πλόκαμος, Niſi capillus, purpureus erat, Lucian. de Sacrif. ad finem.

Νίσσα, vel Νίσα, ἡ, Niſſa vrbs.

Νίσσομαι, eo, verſor, vertor, incedo, πορεύομαι. Apollon. 2 Argon. τρίμα δ' ἄψα νισσομένοιο.

Νίσσω, vel νίσσομαι, eo, στρέφομαι.

Νίσυρος, inſula vna Cycladum. Strabo eam in ora Cariæ locat, quæ & πορφυρίς, à copia muricum dicitur.

Νιτάριον & βάττον in Pluto Ariſtoph. voces ſunt feſtiuæ, blandæ & amatoriæ. ſunt qui putẽt hæc nomina eſſe plantarum: alii propria nomina diminutiua.

Νίτρον, ου, τὸ, nitrum παρὰ τὸ νίζειν, Etym. vel potius à loco nomẽ habet. Naſcitur enim in oppido vel regione AEgypti Nitria, & ferè in vniuerſis locis Germaniæ.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitroſus, nitrum ſapiens.

Νίφα, ἀντὶ τῦ νιφάδα. Heſiod. ἀλδήσκων νίφα λευκὴν, id eſt, niuem ſeu imbrem niualem.

Νίφαργος, ου, ὁ, candidus inſtar niuis, νιφάδι λελευκασμένος.

Νιφὰς, άδος, ἡ & Νιφετὸς, ῦ, ὁ, niuis vehemẽs defluxus, imber niualis, nix cõfertim deſcendens. χιόνεαι νιφάδες, in Epigr. i. ἀπόῤῥοιαι χιόνος, niuales imbres. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, Chryſoſt. νιφὰς ἱεραί. Odyſſ. δ, ὁ νιφετὸς, οὔτ' ἄρ χείμων πολὺς, &c. i. χιὼν, nix ſeu imber niuis. Ariſtot. de mundo, σφοδρὰ ἡ χιὼν καὶ ἀθρόα καταφερομένη νιφετὸς ὀνόμασται, i. nix impetu & confertim decidens, νιφετὸς appellatur. Homer. Iliad. γ, καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι. νιφετῷ πάντα κρύπτει ἡ γῆ, vbique in ea terra ningit.

Νιφοβλήτης, ου, ὁ καὶ ἡ, niuoſus, niuib' tectus, in Epigr.

Νιφοβλῆτες, niue obrutæ, vel cõſperſæ: epithet. maximorũ montiũ. νιφοβλῆτες ἄλπεις, alpes niue petitę, in Epig.

Νιφόβολος, ὁ καὶ ἡ, niuibus petitus, Euripid. νιφόβολον πεδίον, niue obrutum, Plutarch. in Sertor.

Νιφόεις, όεντος, ὁ, niualis, niuoſus, altus, candidus: vt, νιφόεσσα ἰλίνη pro niuea, apud Ionem Comicum. Heſiod. ἐν Ὀλύμπῳ νιφόεντι, in Olympo niuoſo.

Νιφόομαι, niue obruor. νιφόμενος, niue cõſperſus. Xenop. καὶ τῶ ὑποζύγια ὅσα νιφόμενα ἀπώλετο. Virg. -vẽtos perpeſſus & imbres. Vnde κατανιφόμενα ὄρη, montes niuoſi, vt Silius dixit. κατανιφομένοις ὄρεσιν, obrutis niue montibus.

Νιφοστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, niue calcatus, niuoſus. Sophocl. νιφοστιβεῖς χειμῶνες, ſtipatæ niuibus hyemes.

Νίφω, μέλλ. ψω, π. ιφα, ningo. Neutr. abſol.

Νοερὸς, ῦ, ὁ, intelligens, liber, rationis capax. νοεραὶ δυνάμεις, & νοεραὶ φύσεις apud Areopag. & Nazanz. naturæ intellectuales dicuntur, quæ videlicet ſunt intelligentiæ abſtractæ, vt ſunt Angeli. Abſtracta autẽ & ſeparata dicuntur, quæ non ſunt materiæ immixta, formæ ſcilicet à materia ſeiũctæ, & figuræ mathematicæ, vt docet Themiſt. de Anim. 3. Ariſtot. τὰ ἐξ ἀφαιρέσεως vocat, & χωριστά.

Νόες, idẽ quod νοεραὶ φύσεις, Bud. de contẽpt. rer. fort.

Νοέω, vel νοῶ, μ. ήσω, π. ηκα, cogito, ſentio, animaduerto, τῇ διανοίᾳ δέχομαι, intelligo, conſydero, animo agito, in animo habeo, βούλομαι, ἐνθυμοῦμαι, φρονῶ, ἀναλογίζομαι, cõſulo, inſpicio, noſco, imaginor, deprehendo, συνίημι, ὁρῶ, video, meditor. νοῶ σοι κακὸν, tibi malè conſultũ cupio. παρόντα τὰ νοῶν ἐλήλυθας, Herodot. ſuccedẽt ea quorũ gratia veniſti. Hom. δ. ο. ὁ δὲ ἐνόησε, i. nouit, ſenſit. Xenoph. λέγει σοι ἡ μήτηρ ὅτι δὲ κακὸν νοεῖ, &c. Ariſtoph. νοεῖ δὲ τί; quid verò intendit? quid ſibi vult? Pro ſapio. Phocylid. οὐ γὰρ δὴ νοῦν ἔχουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.

Νόημα, τος, τὸ, intellectus, cogitatio, cõſilium, ſenſus animi, vel ſenſus: vt Cic. quòd exprimere dicendo ſenſa poſſumus. διανόημα, ἐνθύμημα, διάνοια, γνώμη, voluntas, animi conceptus. τὰ πρῶτα νοήματα, primæ notiones, Themiſt. ſignificat etiam ſententiam. Alicar. de Iſocrat. ἐπειδὴ τὸ καὶ λέξιν περιλαμβάνει τὰ νοήματα ποιεῖται. νόημα quid ſit, Bud. in Pandect. & Quintil. lib. 8, cap. 5.

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, intelligẽs, doctus, ſapiens, mentis cõpos, συνετὸς, prudens. Odyſſ. β, οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι.

Νόησις, εως, ἡ, intelligentia, intellectus.

Νοητικὸς, οῦ, ὁ, rationalis. νοητικὴ ψυχὴ, intellectualis anima, Ariſtot. 2. de gener. Anim. τὸ νοητικὸν, vis intelligẽdi.

Νοητὸς, οῦ, ὁ, intelligibilis, Bud. ſub intelligentiam cadens, Cic. mente perceptibilis. τὰ νοητὰ, quæ animo cernuntur & ratione intelliguntur, Cic. Interpr.

Νοθεία, ας, ἡ, degeneratio. ἐνόχλη νοθεία διὰ τὴν μητέρα, matre haud legitima prognatus eſt, Plutarch. in Themiſt.

Νόθεια, τὰ, τὰ διδόμενα τοῖς νόθοις, Suid. res quæ dantur illegitimè natis à parente, Bud. in Annot. cõcedebatur enim vt ad mille drachmas vſq; liceret maioribus ac parentibus in nothos conferre, Harpocrat.

Νοθεύομαι, μ. εύσομαι, π. μαι, degenero, ſum adulterinus, ſum alienus á.

Νοθεύω, μ. εύσω, π. ευκα, abalieno, decipio, adultero, corrumpo, adulor, adulterinus ſum. Actiu. Accuſ.

Νοθογένητος, ὁ καὶ ἡ, nothus quicunque, ſiue ſcorto ſiue ſerua natus.

Νοθοκαλλοσύνη, adulterina forma, in Epigram.

Νοθοῦ, terret, exaſperat, monet.

Νόθος, ου, ὁ, nothus, ſpurius, degener, illegitimus. Latinũ nomẽ nõ habet, inquit Fab. in 3. νόθος υἱὸς, i. ὁ μὴ ἐκ νομίμης γυναικὸς γεγενημένος, ἀλλ' ἐκ παλλακίδος, Hom. Iliad. ζ. Huic opponitur γνήσιος, Bud. in Annot. νόθος ὁ πρὸς μητρὸς, ex nõ iuſta matre natus, Plutarch. in Themiſt. Idem in Pericl. δοκεῖ δὲ Περικλῆς ἐκ τῆς Ἀσπασίας νόθον τεκνῶσαι, videtur Pericles ex Aſpaſia nothum ſuſcepiſſe. ¶ νόθος λογισμὸς, ſpuria ratio vel adulterina, Plato in Tim. νόθοι τῆς ἀρχῆς, Ariſtid. νόθον σάρκα ὀστρέου, in Epigram, i. alienam carnem oſtrei, cui ſcilicet non aſſueuerat mus.

Νωθρεύω, langueo, ſegniter ago.

Νόθως, adulterinè, nothè.

Νοΐ, menti, Paulus cap. 7. ad Rom.

Νοΐδιον, ſententiola, Ariſtoph. non νοΐδιον, Phrynich.

Νοΐμωλεῖν, labra coniungere.

*Νομάδιον, in Pandect. Græc. & νομάδια δάση, ſyluæ paſcuæ, niſi ſit νομαδεῖον.

*Νομάδες, pecuarii, ſeu rei pecuariæ dediti: non ipſos armentarios ſignificat aut bubulcos, ſed negotiatores & eos qui operas bubulcorum redimunt, & agricultura victitant: vt Cic. in Verr. Hinc etiã νομάδες, populi Scythiæ, gens vaga, à pabulis mutãdis dicta. Plin. lib. 5, cap. 3. quæ plauſtris inuecta pabula paſsim ſequitur, Solin.

Νομαδικὸς, paſcuis viuẽs. νομαδικὸς βίος, paſtoralis vita, Idem. ¶ νομαδικὰ ζῶα, quæ neceſſe habẽt pabulari, vt apes.

Νομαδόστοχοι, à paſcuis redeuntes, οἷς ἐσπέρια ἱερεῖα.

Νόμαια, τὰ, leges, ritus, mores, inſtituta. Cyrill. νόμαιον proparoxyt. interpretatur legitimum: penanflexum autem paſcuale. νομαίης χιμαίρης, in Epigr. capellæ paſcentis.

Νομαίνημα, cœtus virorum paſtoritius.

Νομάρχης, ου, ὁ, regionis princeps, prouinciæ præſes aut præfectus, legumlator. Ariſtot. 2. OEcon. ἐλαίους εὖρεν αὐτῷ δὲ τοὺς νομάρχας, ἀρέσκειν μέλλοντων τῶν νομαρχῶν αὐτῷ αἰδεσθέντες, καλέσας αὐτοὺς εἰς τὰ βασίλεια, ἔφη εἰ ἅπαντας, quum ſenſiſſet præfectos ſingularum terræ AEgypti partium à ſe defecturos, &c.

Νομαρχίαι, αἱ, νομαὶ, præfecturæ.

Νομὰς, άδος, ἡ, in paſcuis degens inter armenta. δάμαλις νομὰς, c. 27. lib. 1. Reg. vbi exponitur vitulus paſcualis. Et lib. 2. Dioſc. cap. 101. βοὸς νομάδος, bouis armentarii, Ruell. in paſcuis & armento agentis, Marcel. νομάδες πελειαὶ, gregales columbæ.

Νομᾶς, ᾶ, ὁ, Numa.

Νομευτικὸς, οῦ, paſtoralis.

Νομεὺς, έως, ὁ, paſtor, legũ conditor, tributor ſeu diſtributor. ¶ Syneſ. μόνος ὁ θεὸς ἀγαθὸς ἐστι νομεύς. In Pandect. νομεὺς poſſeſſorem

poſſeſſorem ſignificat.

Νεμέω,μ.ύσω,π.ᾶκα,paſco. Accuſ.l.1. Epigram.μῆλα νομεύειν,oues paſcere.σοφίας κέντρα νομεύων,ſapientiæ ſtimulos alens.

Νομὴ,ῆς,ἡ, cõſuetudo: itẽ diſtributio,pars, ſtipẽdium, præda, annona & congiarium,Herodiano: poſſeſsio,in Pand.κάρ ποιεῖς. νομὴ τῆ ἱππέων κατ' ἴλας,equitum diſtributio in vlamos,Plutarch.in Lycur.Itẽ pabulum,res pecuaria,paſtus,cibarium. Homer. βατράχ.ἀμφίβιον ... νομὴν βατράχοισι κρείων,i.ambiguum paſtum & pabulum. νομὴν ποιοῦνται,paſcuntur. Item νομὴ,præfecturæ prouinciarum,regiunculæ,Plin. Item vlcera ſerpentia,quæ depaſcunt,Hermol.quæ paſcẽdo ſerpunt,Marcell.Interp. ∫morbus inteſtinorũ,Dioſc. δυσεντερικοῖς τὸ ὅσα κατὰ νομὴν ἴσχουσαν.alibi,πρὸς νομὰς τῶν ἐν αἰδοίοις,i.ad genitaliũ nomas. Plin. lib. 27, Nomas ſiſtit,omniaque quæ ſerpunt, aut difficil em cicatricem habent.

Νόμισμα,δικαίωμα.

Νομήτωρ,ορος, Numitor frater AEmilii,rex Albanorum in Italia,Plutarch.in Romulo.

Νομιδικὰ,τὰ, altilia.

Νομίζομαι, Paſsiuè, exiſtimor,hoc eſt,clara opinione & æſtimatione præditus ſum, cenſeor,videor,δοκῶ,σπουδάζομαι,εὐδοκιμῶ,gratia polleo.Plat.in Gorgia.ὁ δὲ νομίζεται εἶναι δίκαιος.νομίζεται οὐδὲν ἧττον,cæteri iure nõ inferiori, Herod.ἃ πολλὰ ἐν ... νομισθῆναι τύχη, qualia multa cõtingunt, Thucyd.νομισθεὶς νόμῳ,lege ſtatutũ,lege ſancitũ,lege conſtitutũ. Aliquãdo νομίζεται,vel νενόμισται,ꝓ ſolẽne eſt,legitimũ eſt,moris eſt, in more poſitũ eſt. Xenoph.παρ' ὑμῖν νομίζεται καλὸν εἶναι,&c.habetur honeſtũ. Alex.Aphr. τοῦτο νομίζεται εἶναι ... γέλασιν, hoc videtur ridiculũ. Lucian. de luctu,ὀξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, perpendentes quale numiſma ſit legitimũ. Ariſtoph.νεφ. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται,nudos ingredi moris eſt. Ibidẽ,σωφροσύνη νενόμισται, modeſtia ſancta habebatur, colebatur, in vſu habebatur. Idẽ in Pluto,ἄγειν τὴν ... ὡς νομίζεται,vt fieri aſſolet. νομίζεται εἶναι,ſolet eſſe,c.16. Act. Apoſt. νενόμισται ταῦτα, legib⁹ cõparatum eſt.ταῦτα μὲν σφι νενόμισται,hęc ab illis in mores ſunt recepta. Vnde νομιζόμενον,ſolenne, decens,legitimũ, rituale,iuſtũ,in ius receptũ, approbatũ, lege ſancitũ. Et νομιζόμενα,ſiue νενομισμένα, quæ Cic.iuſta exequiarum vocat: vt τὰ νομιζόμενα ποιεῖν,iuſta mortuis facere & parentari,i.τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἐφελκόμενα: & τῶν νομιζομένων τυχεῖν,funerari. τὰ νομιζόμενα ποιῆσαι,AEſchin.pro eodẽ. Dicitur & de aliis rebus. Ariſtoph.in Pluto,τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις,iuſta horũ accipis. vbi de ſtercorib⁹ agitur,i.τὰ δίκαια,quæ ritus poſtulat,i.decentẽ & legitimam ac ritualem portionẽ. τὰ νομιζόμενα ἀποπληρῶσαι,i.iuſta implere: & τὰ νομιζόμενα ἀποτελεῖν, Xenoph.i. τὰ δίκαια, vt paulò pòſt ſequitur. τὰ νομιζόμενα πρὸς τοὺς θεοὺς,diuini cultus. τὰ νομιζόμενα ποιεῖν πρὸς τοὺς θεοὺς, Ariſtot. in Polit. iuſta diis facere.ξένια νομιζόμενα,i.vt Liuius,iuſta hoſpitalia. Dicuntur autem & ξένια ... vel ..., Bud. in Epiſt. Iſocr.ἐν οἷς οὔτε παράδοξον,οὔτε ἄπιστον, οὔτε ἔξω τῶν νομιζομένων οὐδὲν ἐστὶ,in quibus neque nouum aliquid, neq; incredibile,neque quod abhorreat ab hominũ opinione eſt, Plato 1.de Rep.κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγειν,vt aſſolet dicere, ꝓ more.τοῖς νομιζομένοις ἁγνίζουσι,de more ritéque expiant. Plut. in Theſeo.τοῖς νομιζομένοις αὐτῶν χρησόμεθα, quæ de his ſentimus,dicemus,Herodot. τὰ νενομισμένα,i. τὰ νόμιμα, τὰ δίκαια,recepta. τὰ νενομισμένα θύειν τοῖς θεοῖς, legitima diis ſacra perſoluere, Plutarch.in Numa.

Νομιζόμενος, ν,habitus qui eſt ex legibus, vſitatus. νομιζόμενος νόμος, Xenoph.lex quæ in vſu habetur.∫νομιζόμενον τὸ κατὰ τοὺς νόμους ἐφελκόμενον, quod aſſolet, pro legitimo & licito, Pauſan. Ariſtotel.νομιζομένας λύσεις vocat decentes & legitimas expiationes:& τὰ νομιζόμενα,ritualia. τὰ νομιζόμενα φέρειν,iuſta facere ſeu inferias ferre, Demoſth.

Νομίζω,μ.ίσω,π.ικα,puto,ὑπολαμβάνω,ſentio,exiſtimo, δοξάζω. Xenoph.διὰ τί ... ταῦτα νομίζων, hæc eſſe ita duco. νομίζει πάντας εἶναι, Demoſth. νομίζουσι οὐδὲν εἶναι,i.ſues pro nihilo putãt,Herodot. Item conſueſco, legitima facio, legem impono,dico, ritum aliquem inſtituo. Itẽ μανθάνω,intelligo,interpretor.οἱ τὰ θεῖα μὴ νομίζοντες,qui de diis non rectè ſentiunt,Plutarch.in Pericle.νομίζοντες τ' αὐτὸ idem ſentientes. Herodot.νομίζουσι ἀρχὴν, Thucyd.imperiũ cõſtituunt, Herodian.ὡς νομίζουσι ῥωμαῖοι,vt Romanis mos eſt. Ariſtoph.νεφ.νομιοῦμεν δ' ἐν ταῦτα κἀν μυστηρίοις,i.in vſum recipere.νομίζοντες τὴν φωνὴν,linguam vſurpantes. Xenoph.νομίζει θεούς. Itẽ cum Infinit. Idẽ ... καὶ ... νόμιζε εἶναι.Idem,νόμιζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος εἶναι, tibi perſuade te miſeriæ eſſe præceptorem.∫νομίζεται licet, ſolitum eſt,vel legitimum, Syneſ.

Νομικὴ,ἡ,ars legum,iuris prudentia,in Epigram.

Νομικὸν,ν,legale genus, Quintil.Interprete.

Νομικὸς,ὁ, legiſperit⁹.νομικώτατος ἀνὴρ,Plat.in Minoe. liberalis. Itẽ legitimus,legalis. νομικὴ στάσις, legalis ſtatus, Hermog.νομικὸν δίκαιον,ius legitimũ. νομικὸν ζήτημα, Idem.

Νόμιμος,ν,ὁ καὶ ἡ,conſuetus,fieri ſolitus,legitimus,ex patriæ legibus conſuetus,iuſtus,ἔννομος,qui ſecundũ legem facit,qui iuſtè facit,iuſtitiæ cultor.νόμιμος ἐκκλησία apud Athenienſes legitima concio dicebatur & fixa & ſtata, quæ ter in menſe habebatur. Contrà σύγκλητος ἐκκλησία,i. cõuocata & indicta, quæ repentè noua aliqua de cauſa fiebat. Et δημοθοινία νόμιμος, epulum legitimũ & celebre, Ariſtot. de mundo.πόλις νόμιμος, ciuitas legũ obſeruans, Iſocr.ad Nicocl.νόμιμα ἡλικία,in Epigr.νόμιμον & δίκαιον idẽ eſſe Socr.dicebat. Xenoph. τὴν ἅμα ... ἀπὸ στρατιᾶς ... νόμιμόν ἐστι ... νόμιμον μαντικὸν, ſcientia augurãdi, Gaza. vnde νομίμου μαντικοῦ ἐπιστήμη,iuris augurãdi ſcientia. τὸ νόμιμον, i.τὸ ἔγγραφον δίκαιον, Interpr. Demoſthenis. ius ſcriptum,Budæus in Pand.νόμιμα ἄγραφα,mores, Demoſth. τὰ νόμιμα,iura,leges,iuſtitia,mores,inſtituta. νομίμων ἐξηγηταὶ,iureconſulti, Gaza de Senectute. τὰ τυραννικὰ νόμιμα apud Platonem,tyrannicæ leges. τὰ νόμιμα ποιεῖν,ſtare inſtitutis,exequi legitima, Xenoph. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα,iura aduerſus hoſtes tenẽda, Idem l.1.Pæd. τῶν νομίμων εἴργεσθαι,arceri à locis publicis & ſacris,Plato de Leg. ∫δίκη νομιμωτέρα,iudicium aliquanto æquius, Thucyd.

Νομίμως,legitimè,meritò,iure, Thucyd.

Νόμιος,ν,ὁ, iuſtus, paſtoralis, & Apollinis epitheton. Vide Apol.Schol.lib.2.& 4.quare Apollo ita dictus,& Theocr.in Heracl.νόμιον ἐμπνείουσι μέλος,Nazanz.in Orat. paſtoralem cantũ inſpirãt.νομία κορύνα,claua paſtoralis.

Νόμισις,exiſtimatio.νόμισις εἰς τὸ θεῖον,i. τὰ νενομισμένα, τὰ οἰόμενα περὶ τοὺς θεούς.

Νόμισμα,ατος,τὸ, numiſma, nummus, moneta, ſignata pecunia. Plato 2.de Rep. ἀγορὰ δὲ ἡμῖν καὶ νόμισμα τῆ ἀλλαγῆς ἕνεκα ... γενήσεται. Aliquando cõſuetudinem ſignificat. Ariſtoph.νεφ.πρῶτον γὰρ θεοὶ ὑμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. vbi Interpr.νόμισμα δύο σημαίνει,τό τε νόμιμον ἔθος,καὶ τὸ κόμμα τῆ ... χαλκοῦ ἢ χρυσοῦ.νόμισμα βασιλέως,l.2.Eſdr.vbi Latinè edictum regis.

Νομιστέον, exiſtimandum eſt.

Νομιστεύω, iuſtè & legimè adminiſtro. νομιστευόμενος, νόμιμος διακονούμενος.

Νομοδιδάκτης,ν,ὁ,legem docens.

Νομοδιδάσκαλος,legis doctor.

Νομοθεσία,ας,ἡ,legiſlatio, legis conſtitutio, facultas legum ferendarum.

Νομοθετέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſancio, ordino,lege ſancio,fero legem,lege caueo,lege iubeo. Actiu. Accuſat. νόμον νομοθετῶ,legem pono, vt ξενοκτονεῖν τοὺς ξένους, Demoſt. νομοθετῶ νόμους, etiam AEſchin. dicitur & νόμους τίθημι, pro eodem. νομοθετεῖ τὸ αὐτεξούσιον, lege refrenat liberam voluntatem, Nazanz.in Orat. νόμος νομοθετεῖ, lex præcipit. νομοθετεῖ κατ' αὐτῶν, eos legi ſubiicit, Ariſtot. lib.3. Polit. Iſocr.cum Datiuo, νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις, leges imponere regnis,gerendi imperii rationem præſcribere.

Νομοθέτημα,ατος,τὸ, inſtitutio, lex, ſanctio legis, ſtatutum,decretũ,legũ cõſtitutio,edictũ, Theophil.in Inſtit.

Νομοθέτης, ου, ὁ, legiſlator, legũ poſitor. ‖ νομοθέται iurati ſedebant quum lex aliqua ferebatur. vide Demoſt. κατὰ τιμοκρ. νομοθέτας παρακλήτους, Andoc. vbi multa περὶ νομοθεσίας.

*Νομοθέτησις νόμων, pro νομοθεσία vtitur Plat. de Legib.

Νομοθετικὸς, legum ferendarum peritus, legum poſitioni conueniens, legum lator. νομοθετικὴ, diſciplina leges condendi, facultas legum ferendarum. νομοθετικὸν ἐστι, ad legis conditorem ſpectat.

Νομοθετοῦμαι, legem accipio, Plato de Leg. ὁ νομοθετούμενος, legi ſubiectus, Ibidem. νομοθέτηται ὑπ' αὐτῶν, apud eos ita legibus comparatum eſt. νενομοθέτηται διαθήκη, ſancitũ eſt teſtamentum, Paul. cap. 8. ad Roman.

Νομοΐστωρ, legiſperitus.

*Νομομαθὴς: ſic Chryſoſt. ſæpius Paulũ appellat, quia legem didicerat ſub Gamaliele.

Νομοποιὸς, νομοθέτης.

Νόμος, ου, ὁ, lex, inſtitutum, diſciplina, ius, hominum moribus recepta cõſuetudo, ſanctio, θεσμός: ἀπὸ τοῦ νέμειν, quòd vnicuique ſuũ tribuat: quaſi διανομὴ, vt ex Plat. apparet in Minoe. νόμου εἰσφορὰ, legis promulgatio. νόμου διάγνωσις, & νομοθέτου, Interp. Demoſt. νόμος πολεμικὸς, militaris diſciplina. νόμος συμβολαιωτικὸς, Plato de Leg. νόμος quid & quotuplex, Ariſtot. in Rhet. Sophoc. pro moribus, αὐτόνομος νόμοις παῖδες πολλῶν μεγάλων, i. ἤθεσι. Pro conſuetudine, Ariſtop. in Pluto, φέρε νυν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα ταυτὶ καταχέω σου. νόμος ἐστὶ φιλεῖν, conſuetudo eſt oſculãdi, Xen. κατὰ νόμον, è more, ex lege, vt lex iubet. In carmine ac cantilena νόμος qualitatem vocis ac moderationẽ ſignificat, qua vel acutiore vel remiſſiore vtimur. Cuius rationem eſſe tradũt, quòd veteres priuſq̃ literas ſcirẽt, leges cãtarẽt, ne eas obliuioni mãdarẽt. vnde Terpãdri νόμος, Cæl. l. 5, c. 27, & Etym. νόμος, ὁ εἰς θεὸν ὕμνος μέλος, modulata cãtilena, Ariſtop. Interp. ſic numeros Latini dicũt & modos. νόμος ἡδὺς, cãtilena iucũda, Ariſtop. Itẽ νόμος, numiſma Doricè, vnde num⁹ Latinis. Itẽ certa terræ portio, prouincia, gẽs, tribus, domiciliũ, tributũ, ager: ſic etiã paſcuũ ſiue pratum rectè vocatur: à νέμω. ἐν χλοερῷ νόμῳ, cõfertis manibus, Herodo. νόμοι ἀγραφοι, i. τὰ ἤθη, Thuc. νόμοι καθεστῶτες, latę leges. νόμοι κείμενοι pro eodẽ. ἐκ τῶν νόμων, legũ pręſcriptis. Demoſt. τῶν νόμων ἡ ὠμότης, acerbitas, Thuc. κατὰ τοὺς ἑαυτῶν νόμους, ſuis legibus & inſtitutis, Idẽ. νόμος πολλὰ περιέχων dicitur lex Satyria Iureconſ. i. teſte Feſto Pomp. lex multis aliis cõſerta legibus: à ſatyra cibi genere ex variis rebus condito.

Νομὸς, οῦ, idem quod νομὴ, paſcuum. Hom. Iliad. β, ἐπὶ νομῷ μεγάλῳ, i. ἐν τῇ βοσκῇ: à verbo νέμομαι. νομὸν ἔχειν, dixit Ariſtop. in auibus, pro paſtum habere. Heſiod. ἐπέων δ' ἐστὶ πολὺς νομὸς, verborũ copia, πλῆθος. Ariſt. de mũdo, εἰς τὰ ἐπίγεια ἤδη καὶ νομοὺς διεξέρπουσι, i. in paſcua. Item νομὸς, præfectura, Idem 2. OEcon. διαπλέοντος αὐτῷ τὸν νομὸν οὗ ἐστι θεὸς ὁ κροκόδειλος, &c. dum naui per eam veheretur, pręfecturam in quo pro deo colitur crocodilus, &c. vnde νομάρχης. νομὸς βοῶν λάσιος, Apollon. Rhod.

Νομοφύλακες, οἱ, legum præſides & cuſtodes, qui etiã hominum facta obſeruabant, & ad leges reuocabãt. Vide Harpocr. οἱ ἕνδεκα appellantur à Demoſt. κατὰ τιμοκρ. magiſtratus alius eſt à Theſmothetis. vide Suid. Erant hi numero 12. Athenis, quales ferè Triumuiri Romæ, Bud. in Annot. Plato Epiſt. 8, vult in Republ. eſſe 35. his verbis, πολέμου δὲ καὶ εἰρήνης ἄρχοντας, νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν πεντήκοντα καὶ πέντε.

Νομοφυλακία, ας, ἡ, legum morúmque regimen & tutela, legum obſeruatio, Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8.

Νομοφυλάκιον, τὸ, tutela legum, iuris cuſtodia. Item locus vbi vndecim νομοφύλακες iudicabant.

Νομῶδες ἕλκος, vlcus depaſcens, vlcus quod à depaſcẽdo nomodes vocant, Alexand. Aphrod. νομώδη ἕλκη, depaſcentia vlcera, Galen. ad Glauc.

Νομῳδὸς, οῦ, legum interpres, Strab.

Νόναι καπρατῖναι, nonæ Capratinæ: ſic dictus eſt dies quo Romulus vita exceſſit ad Capræ ſeu Capreæ paludem, Plutar. in Romulo, & in Camillo. νόναις ἰουλίαις ἠφανίσθη, nonis Iulijs diſparuit, Idem in Romulo. τοῦτο δὲ συμβῆναι τῆς νῦν ἰουλίας, τότε δὲ κυιντιλίας νόναις, idem Plut. in Camillo: ſic enim ſcribitur, i. hoc autem f[illegible]am eſſe nonis nunc Iuliis, tunc Quintilibus.

Νοοβλαβὴς, ἐος, cuius mens læſa eſt.

Νοοθέντες, οἱ, animati.

Νόος, ου, ὁ, & per contractionem νοῦς, ὁ νοῦς, mens, intellectus, ſenſus, cogitatio, conſilium, animus, prudentia, διάνοια, ἐνθύμημα, κρίσις, λογισμός. σὺν νόῳ ποιῶ, conſultè facio. νόῳ λαβὼν, conſyderans, reputans, qui in mentem admiſit. vnde νόον οἶσει, ſapiet: vt in hemiſtichio prouerbiali, ἁλιεὺς πληγεὶς νόον οἴσει, Piſcator percuſſus ſapiet. κατὰ νόον, ex animi ſententia. κατὰ νόον ποιῶ, voto ſatisfacio.

Νοοσφαλὲς ὄμμα, oculus mente captus.

Νοούμενα, mentis conceptus. νοήματα quæ ſint, Sulpit. Victor de Rhet.

Νορύσσειν, fodere.

Νοσαχέρος, valetudinarius, Gaza: languens, Ariſtot. 3. de partib. valetudini obnoxius, Idem 3. Polit.

Νόσαξ, κος, ὁ, Dioſc. l. 2, c. 53, pullul⁹, i. iunior gallinace⁹.

Νοσερὸς, ὰ, ὸν, morboſus, inſalubris, valetudinarius.

Νοσέω, ῶ, νοσῶ, ήσω, κα, ægroto, morbo corripior, vitio laboro, κακῶς ἔχω, affligor, Eurip. verbũ ἀντιπαθητικὸν, Gaz. vide ἀρρωστεῖν in Amm. νοσῶ τοὺς νεφρούς, renib⁹ laboro, Ariſt. 3. de part. Anim. hoc verbũ apud Gręcos ſæpi⁹ ad animũ refertur, ‖ vt νοσεῖν ſit deſipere, ac inſano ſtudio flagrare, Plat. in Phæd. Demoſt. pro inteſtinis diſcordiis laborare. Itẽ errare, Chryſo. in 1. ad Cor. 15, ἄξιον δὲ ἀκοῦσαι τί ἐν ταύτῃ λέγουσιν, οἱ τὰ μανιχαίων νοσοῦντες. vnde & νόσος pro hæreſi.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, languor, ἀσθένεια. νοσήλεια verò, φάρμακα, τὰ θεραπευτικά.

Νοσηλεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ægroto, νοσῶ ἐν ἰατρείῳ. Depo. abſ. Appia. οὐδ' ὀλίγας τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύετο, ęgrotabat.

Νοσηλεύω, ægrotos curo.

Νόσημα, ατος, vitium, morbus. Plat. Epiſt. 8, εἰς τὸ τῶν πρόσθεν νόσημα ἐμπίπτειν, in morbum maiorum incidere.

Νοσηματικὸς, ὴ, ὸν, valetudinari⁹, noxius, morbid⁹, Plut.

*Νοσημάτιον, ου, τὸ, paruus morbus: Ariſtot. inter valetudinarios numerat.

*Νοσηματώδης, morbidus, ab ægrotatione manãs, valetudinarius.

*Νοσηματώδως ἔχειν, Ariſtot. lib. 7. Ethic.

Νοσηρὸς, ὰ, ὸν, νοσηρὸς. νοσηρὰ χωρία, loca inſalubria, Xenop.

Νοσιὰ, ᾶς, ἡ, nidus, manſiuncula.

Νοσίζω, ægrotare facio: cuius contrarium ὑγιάζω. ‖ dicitur & νοσάζω Gal. αἴτιον νοσάζον, cauſa morbi, quod & νοσῶδες dicitur.

Νόσιμος, ου, ὁ, ægrotus.

Νοσογνωμονικὴν, Plat. quintã medicinę ſpeciẽ faciebat, quæ ex celeri morborum diſcretione ſuccurrit ægris, Laert. in Platone.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægrotantes curantur, infirmarium vulgò dicitur.

Νοσοκομέω, infirmos curo.

*Νοσοκομοῦμαι τὸ σῶμα. Syneſ. τὸ νοσοκομούμενον ἔτι σῶμα πρὸς τοὺς πόνους ἐκβιασάμενος, i. adhuc infirmum.

Νοσοκομία, aduerſa valetudo, vel potius curatio aduerſæ valetudinis.

Νοσοκόμος, ου, ὁ, Noſocomii præfectus & curator.

Νοσοποιὸς, ὸ, ὁ καὶ ἡ, morboſus, vitioſus, morbidus, morbũ afferens. vnde νοσοποιὸς αἰτία, Alex. Aphr. i. morbi cauſa. & νοσοποιὸς χυμὸς, vitioſus humor.

Νοσοποιῶ, morbum committo, morbos contraho. νοσοποιεῖν, morbos excitare. Cebes Theb. ἐκβάλλει πάντα τὰ νοσοποιοῦντα, omnes morbi cauſas.

Νόσος, ου, ἡ, morbus, ægrotatio, langor, vitium. ἄλλο δὲ ἐστι τὸ νόσον ἔχειν τῷ αὐτῷ ἀσθένειαν: ...δὲ ἐστι διάθεσις σώματος ἐμποδίου. νόσος δὲ ὀλεθρία ἐστὶν ἢ ἰσχυρῷ ... λυμαινομένη, ἐκ τῶν νόμων. νόσος μεγάλη, & νόσος ἱερὰ, comitialis morbus, Gaza lib. 9, cap. 12. hiſtor. plantar. νοσοτροφία, ἀρρωστεῖν

ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ νηῷ, genera auium quæ genitæ fuiſſent in templo, Herodot. lib. 1. νεοσσευόμενα tamen legitur. ‖ Aliquando pro peſte, Thucyd. νόσον φθείρεσθαι.

*Νοσοτροφία, ας, ἡ, dicitur, quum quis morbum curando corpore producit. Plato 3. de Rep. longa ægrotatio. Idē lib. 6. ἡ δὲ τοῦ σώματος νοσοτροφία ἀπειργοῦσα αὐτὸν τῶν πολιτικῶν, κατέχει, &c.

Νοσόω, ſeditionem moueo.

Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, fœtifico, φωλεύω, nidulor. vide φωλεὸς in Ammon.

Νόσσιον, ου, τὸ, pullus auium. στρουθίον εὗρεν ἑαυτῷ οἰκίαν, καὶ τρυγὼν νοσσιὰν ἑαυτῇ, οὗ θήσει τὰ νόσσια ἑαυτῆς, Pſal. Dauid. 83. paſſer inuenit ſibi domum, & turtur nidum, vbi ponat pullos ſuos.

Νοσσὶς, in Epigr. puella αἰπυδυμὶς appellatur, quaſi pulla: à pullis auium ducta ſignificatione.

Νοσσοτροφεῖς, in Epigr. pullos alis.

Νοστέω, ῶ, ήσω, κ. ηκα, redeo, eo, tendo. Neut. abſol. νοστῆσαι, ἐπανελθεῖν. νοστήσας, ἀποστρέψας, ἐπανελθών, Hom. Odyſſ. δ. δῶμα ἀμφιφορῆα οἶκον με νοστήσαντα, illuc profectum. Idem ibid. οἴκαδε νοστήσει, domum reuertetur. Pro errare & circunferri, Plato Epiſtol. 7, ὑπὸ γῆς νοστῆσαι πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν παντάπασι, ſub terra paſſim turpiter miſereq; omnino circunferri.

Νόστιμον, τὸ, dulcedo: ꝑpriè ea quā animo magis quàm palato ſentimus. Translata eſt vox ab his qui ex longa nauigatione militiâve & exilio in patriā reuerſi, omnia ibi grata ac dulcia inueniunt: νόστος enim reditum ſignificat. ſic νόστιμον βρῶμα, dulciariorum genus quoddam apud Euſtath. legitur. νόστιμα σπέρματα, ſuauia ſemina: ſic Gaza lib. 4. de cauſ. plant. Theophr. δοκεῖ δὲ μεγάλα συμβάλλεσθαι καὶ ὁ σκάλισμος τὸ νοστιμώτερον ποιεῖν τὸ σπέρμα, ſaritio multū ad ſeminis ſuauitatem conferre videtur: ſic Gaza ibidē.

Νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rediens, redux, ſuauis. Odyſſ. δ, νόστιμός ἐστι σὸς παῖς, reuertitur tuus filius. & νόστιμον ἦμαρ, Odyſſ. α, dies reditus, ἡ τῆς ἀνακομιδῆς ἡμέρα, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος: ſic νόστιμος ἀοιδή, lib. 3. Epigr. at δόμος νόστιμος Eurip. dicitur, in quam quis redit: ita enim inquit in Alceſtide, ἀλλ' ἐντυχοίης, νόστιμον δ' ἔλθοις δόμον, i. vtinam domum redeas.

Νοστιμώτατον, τὸ, maturiſſimum, florentiſſimum, in quo potiſſima ſalus atque ſpes ſita eſt. Lucian. de luctu, τὸ ἐμὸν γὰρ δεῖ τὴν καθαιρομένων καὶ αὐτοῖς ἐστι, ὡς τὸ ἐμὸν νοστιμώτατον τῆς παρασκευῆς αὐτοῖς παραλαβὼν, αὖθις εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, i. id quod ex apparatu potiſſimùm ad nos redire debuerat.

Νόστος, ου, ὁ, reditus, via, ἡ εἰς οἶκον ἀποστροφὴ, acceſſus, ἄφιξις, ἀνακομιδὴ, ἡ οἴκαδε ἐπάνοδος. νόστον οὐ σωθήσεται, Euripid. ſaluus domum non eſt rediturus. Item νόστος, ſuauitas, dulcedo, iucunditas, ἡδύτης: διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ ἀμφιφορέως νόστου, Etym.

Νόσφι, vel νόσφιν, Aduerb. ſeorſum, ſine, eminus à cæteris, ἄτερ, Interpr. Heſiodi. Genitiuo. νόσφιν δεσποίνης, abſq; hera. Odyſſ. ξ, νόσφι δόμου, de domo, extra domum, Nōn. νόσφι βεβήκει, Hom. Odyſſ. ſeorſum ibat, i. receſſit, diſparuit, ſeceſſit. νόσφιν ἰὼν, Homer. i. ἀπὼν, abſens, ἡ ἀπεὼν. Odyſſ. ξ. ἐείσατο νόσφιν ἰόντος, Apoll. i. νόσφι δὲ τοῦδε εἴδους, &c. adhæc, χωρὶς τούτων.

Νοσφίδιος, furtiuus, clancularius.

Νοσφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, recedo, auerſor, priuor, interuerto, furor, ſuffuror, rapio, priuo. pro ἀφίημι, dimitto, Apollonius Rhod. νοσφίζομαί σε, Sophocles, id eſt, ἀλλότριόν σε τοῦ ἐκ δικαίου ποιοῦμαι, ἢ ἀπὸ σοῦ ἀποχωρίζομαι ἢ ἀποστεροῦμαι καὶ οὐ συγχωροῦμαί σοι, &c. Interp. νοσφίζομαι ἀπὸ τῆς τιμῆς, i. ſepono de pretio. Eraſm. cap. 5. Act. Apoſt. ita exponit, adnotās ſignificare ſeponere & auellere. vulgaris Interp. fraudare de pretio, quod nec Eraſm. diſplicet. νοσφισάμενος χρυσώματα, aurea vaſa furatus, cap. 4. lib. 2. Macchab. νοσφισαμένη, alienans, priuans, Homer. Odyſſ. Et Iliad. β, ψευδὲς κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, i. χωριζοίμεθα, abalienaremur, alieniores eſſemus, magis repudiaremur.

Νοσφίζω, μ. ίσω, π. ικα, alieno, ſeparo, defraudo, ἀφαιρέω, στερέω, χωρίζω, Homer. & Dionyſ. de Situ orb. eſt aliquid decerpere ac furtim detrahere, quum totam rem non auſis tollere. Act. Accuſ. & Genit. Apoll. 2, ἐνόσφισαν μ' Ἡρακλῆος, ab Hercule me ſepararunt. νοσφίσας με ἀκοίτου, Eurip.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, fraudatio, ſeparatio.

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, morbos pariens, inſalubris, grauis, νοσηματικός. νοσώδης ὕλη, ægrotandi materia, Gaza.

Νοτερὸς, ᾶ, ὁ, humidus, δίυγρος. νοτερὸς χειμὼν, Thucydid. i. imber: ſic Valla. Interpr. Græcus, νοτερὸς, δίυγρος καὶ ὑετὸν ἔχων, ἔστι γὰρ καὶ ὑγρὸς μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ κρυώδης, καὶ χιονώδης.

Νοτία, ας, ἡ, humiditas, pluuia, imber. Hom. νοτίησι, δρόσοις.

Νοτίζομαι, humector, madeſio. νοτίζεται, humectetur. νενοτισμένος, humefactus. νενοτισμένη, apud Ariſtot. terra humefacta, quæ & humecta dicitur.

Νοτίζω, auſtrale facio, madefacio, humecto. vnde κατανοτίζω, Eurip.

Νοτερὸς, οῦ, ὁ, &

Νότιος, Auſtrum præ ſe ferens, Auſtralis. vnde ἥλιος νότιος, Ariſtot. de mundo, i. Sol Auſtrinus, ſiue ad Auſtrum ſpectans. νοτία θάλασσα, mare Auſtrale, i. rubrum, Herodo. Sic Suetonius, Auſtrinis tempeſtatibus tentabatur grauedine, de Othone loquens. Item humidus, pluuioſus, marinus. νότιος ἱδρὼς, humidus ſudor: cui αὐαλέος ἱδρὼς opponitur.

Νοτὶς, ίδος, ἡ, humiditas, vapor qui differt à ſudore, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Νοτιάδες, βροχαί, Apollon. Rhod.

Νοτιώδης, εος, humectus, vuidus, Alexand. Aphrod.

Νοτιῶν, vaporem ſentiens.

Νοτόθεν, ab Auſtro.

Νότος, Notus ſeu Auſter. Interdum generaliter capitur pro omni vento meridionali. Qui inter hunc & Eurum ſiue Vulturnum ſpirat, dicitur λευκόνοτος: qui autem flat altrinſecus inter λίβα, i. inter Africum & Auſtrum: hunc alii λιβόνοτον, quaſi Africauſtrum vocant, alii λιβοφοίνικα, Libophœnicen, vt refert Ariſtot. lib. de mundo. Vide Gellium lib. 2. & in dictione εὖρος ſuprá. ‖ καὶ προσορμισάμενοι τὰ πρὸς νότον τῆς πόλεως, ad partem Auſtralem, Thucydid.

Νουβυστικὸν, mente plenum, τοῦ πολλοῦ γεμιζόμενον, Ariſtoph. Interpr. à verbo βύω. βύουσι γὰρ τὸ πληροῦσι.

Νουβυστικῶς, prudenter, γνωστικῶς, συνετῶς.

Νουθεσία, ας, ἡ, admonitio, ἔλεγχος, inſtitutio, παίδευσις, correctio, commonitio & obiurgatio: inde dicta, quòd in animū alicuius ponas & ingeras quid factū oporteat.

Νουθετέω, μ. ήσω, π. ηκα, admoneo, παιδεύω, inſtituo, caſtigo, verbis increpo, ἐπιπλήττω, Æſchin. Actiu. Dat. & Accuſ. Sophoc. τοιαῦτ' ἄναλβεν αὐδ' ἐνουθέτει, talibus virū ſtultum monebat. νουθετεῖν πληγαῖς, verberibus cædere, Plat. in Leg. ‖ Accuſat. binis iungitur ſæpius apud Lucia. παραγενοῦ ἤδη ταῦτά σε νουθετήσουσι.

Νουθέτημα, ατος, τὸ, admonitio, increpatio, caſtigatio.

Νουθέτησις, εος, ἡ, idem.

Νουθετικὸς, οῦ, ὁ, admonitorius. νουθετικοὶ λόγοι, exhortationes, Plato de Leg.

Νουθετούμενος, reprehenſus.

Νουθέτων, conſulens.

Νουμηνία, ας, ἡ, neomenia, nouiluniū, calēdæ, prim⁹ dies mēſis. vide νεομηνία. ἐπῆλθεν ἡ νουμηνία τοῦ πρώτου μηνὸς ἣν καλάνδας ἰανουαρίας καλοῦσι, aduenit noua Luna primi menſis, quas calendas Ianuarias vocāt, Plut. in Galba. νουμηνία ſacra erat Apollini, Ariſtoph. Interp. νουμηνία κατὰ σελήνην, calendæ lunares, i. interluniū: ſic Valla lib. 2. νουμηνίαι ῥωμαϊκαὶ πρὸς τὰς ἑλληνικὰς οὐδὲν ἔχουσιν ὁμολογούμενον, i. Romanorū calēdæ nulla re cū Græcis conueniunt, Plut. in Rom.

Νουμήνιος, trychilus, auis quædam attageni ſimilis.

Νουνεχὴς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, prudens, mentis compos, cordatus: ab eo quod eſt, νοῦν ἔχειν, cordatum eſſe, ſapere.

* Νουνέχοντες, cordati, idem quod ἀρχεσμῶντες, &

Νουνεχόντως, prudenter, conſyderatè, Iſocr. pro eodem dicitur ἐχόντως νοῦν, Demoſth.

Νουνίχω, ſapio.

Νουνεχῶς,prudenter,cordatè,πεφροντισμένως.

Νοῦς,ὁ,mens,ſenſus,ratio,intellectus,intelligentia, ingenium,aſtutia,animæ pars,quæ vniuerſa entia contemplatur. νοῦς,i.mens,à Paulo cap.14.1.Epiſt. ad Corinth. dicitur affectus ſeu ſenſus animi:πνεῦμα,i.ſpiritus,pro voce linguæ. νοῦς,i.intellectus, verſatur etiam circa principia ſcientiarum,Ariſtot.lib.6.Ethicor. σῶμα, ψυχὴ, νοῦς, corpus,anima,mens, partes hominis, Nazanz. in Orat. τίς ὁ νοῦς, quæ ſententia,quis ſenſus,quod conſilium,Ariſtoph. νοῦν οἶδα, noui animum & voluntatem. νοῦν ἔχω τὸν αὐτὸν,ſum eiuſdem animi, Idem. τίνα νοῦν ἔχων, quid animi habens,quid conſilii,idem Ariſtoph. τοῦτον τὸν νοῦν ἔχοντες,hoc modo affecti. τὸν νοῦν σοι ἔχω,tibi mentem aduerto. νοῦν ἔχω πρὸς τὰς ναῦς, animum intendo aduerſus naues, Thucydid. Significat etiam νοῦν ἔχειν,prudentē eſſe,conſultum eſſe,mentis compotem eſſe. Vnde νοῦν ἔχειν ſoluta compoſitione, pro νουνεχεῖν: ſicut Latinè animi magnitudinem pro magnanimitate dicimus. νοῦν κεκτημένος,i.νοῦν ἔχων, Plato de Legib.mentis compos,qui ſapit. νοῦν ἔχοντες,prudentia præditi, Demoſth. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας, Ariſtoph.νουνεχεῖν poteſt dici vnico accentu, authore Budæo. ἐν νῷ ἔχειν,parare,in animo habere,Plato 1.de Republ. ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, abire cogitas. Idem Epiſt.7, ἐπὶ δὲ μακρότερος περὶ αὐτῶν ἐν νῷ μοι γέγονεν εἰπεῖν, in mentem mihi venit dicere. εἰς νοῦν βάλλομαι τὸ ἔργον, opus molior, aggredior, Plutarch.in Theſeo. κατὰ νοῦν,pro animi ſententia,vt deſyderamus,κατὰ γνώμην. κατὰ νοῦν ἐστι,ex animi ſententia eſt. κατὰ νοῦν ἐστί μοι,opto, mihi probatur, Plato de Legib. Idem 2.de Republ.ἐμοὶ δὲ οὔπω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἑκατέρου, de neutro probatio mihi adhuc placuit. πράξας κατὰ νοῦν, rem pro animi ſententia gerens. κατὰ τὸν αὐτῶν νοῦν,pro ſua prudentia. ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ νοῦ γίνεται εὔνους. καὶ ἀπὸ τῆς ἐν, ἔννους, ὁ φρόνιμος ἢ ὁ ἔχων νοῦν. καὶ ἀπὸ τοῦ α, ἄνους, ἢ ὁ ἀνόητος, ἢ ὁ μὴ δόλως ἔχων νοῦν. ἀπὸ δὲ τῆς πρό, πρόνους ἄγρυπνον, ἀφ' οὗ προνόησις συγκριτικὸν, ὁ μᾶλλον προνοούμενος, ἢ ὁ προνοητικώτερος.

Νουσαλέος,moribundus,valetudinarius,Nonnus.

Νοσηχθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,morbo grauatus,æger,Oppian.

Νοῦσος, Ionicè,pro νόσος,morbus: vt νουσοκόμος pro νοσοκόμος. Iliad.α,νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε. νοῦσος θεοῦ, morbus à Deo profectus.

Νουσοφόρος,morbifer,in Epigr.

Νοχαλὸς,iners,futilis.melius νωχαλὴς,vt infrá.

Νὺ & νυν,i.δὴ,dictio & adiectio ſyllabica, coniunctio expletiua,enclitica.Odyſſ.ξ,ἤδη νυ τῆδ' ἐπὶ πόντον ὀδύρομαι, & Odyſſ.ο,μή νύ τι κτῆμα φέρηται, ne qua res auferatur. Heſiod.ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων. Homer.Iliad.γ,καί νύ κεν εἴρυσσεν, &c.ὅς νυ poeticè,pro ὅσγε.

Νυγεὶς,έντος,punctus,percuſſus.

Νυγματώδης,feriens,Gaza.

Νυγμὴ,nota.

Νυγμὸς,οῦ,ὁ,punctura,ſtimulus.

Νυθὸς,mutus,tenebroſus.

Νυκταλὸς,ſomnolentus,noctem amans.

Νυκτάλωπαξ,ακος,ὁ,luſcioſitas,oculorum morbus,Ariſtot,lib.5,cap.1.de gener.Anim.

Νυκταλωπία, nocturna cæcitudo: hoc malo affecti per diem videre nō poſſunt, per noctem poſſunt, Dioſc.li.2.

Νυκτάλωψ,ωπος,ὁ,luſcioſus,qui interdiu clarius cernit, aduentante verò nocte oculis eſt hebetioribus: παρὰ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἀλᾶσθαι, ὅ ἐστι πλανᾶσθαι. à Feſto & Hermolao dicitur nuſcitioſus.vide annot.Marcelli lib.2.Dioſcor.& Bud. in Annot.in Pandect. Plin.libr.8,cap.50, Caprinum iecur veſcentibus reſtituit veſpertinam aciem his quos nyctalopas vocant,i.luſcioſos.

Νύκτερος,ου,nucamenta vertit Theodor.in Theophr. etſi potius principia & quaſi vaſcula quædam nucum dicenda fuerint. Significat etiam fauorū foramina, & nidos veſparum, etiam pinorum picearum, ceu præcurrentes & flores præformantes nuces.legendum κύτταρος, vt ſuprá.

Νυκτεγερσία,nocturna expergefactio.

Νυκτελέω,noctu perficio,aut celebro.

Νυκτέλιος,ου,ὁ,Nyctelius,i.Bacchus,quoniam ſacra eius nocte celebrantur.

Νυκτερεία,nocturna venatio.

Νυκτερευτὴς, θηρευτὴς δηλονότι, pro nocturno venatore, Plato de Legib.

Νυκτερευτικὸς,οῦ,ὁ,nocturnus,pernoctans.

Νυκτερεύω,μ.εύσω,π.ευκα,pernocto. Neutr.abſol. νυκτερεύειν,noctem ſeu noctes ducere & agere, Xenoph.

Νυκτερινὸς,οῦ,ὁ,nocturnus, obſcurus noctis inſtar, nocte exorſus,apud Plutarch.οἶνος νυκτερινὸς, vinum craſſi*, ac proinde non pellucidū. νυκτερινὰ φαντάσματα,laruę nocturnæ, terrificationes imaginum nocturnæ, lemures, teſte Nonno Marcello. φυλακὴ νυκτερινὴ, cuſtodia nocturna.

Νυκτερὶς,ίδος,ἡ,noctua, Politiano, veſpertilio, vt Gaza vertit in Ariſtot. quòd noctu volet dicta. paruum animal eſt & muribus ſimile,non tam voce & cantu reſonans,quàm ſtridore:quod quum videatur volitare lucifugum eſt,& Solem videre non patitur, inquit Hieron. in caput 2.Eſaiæ.huius eſus fuit prohibitus Iudæis, ca. 11. Leuit.videt hæc volucris noctu non interdiu: cuius cauſam vide apud Alexand.Aphrod.in Problem. lib.1. Item piſcis genus:cui inde nomen, quòd interdiu quietem agat,noctu graſſans ſatiendi ventris ſtudio,vt docet ἁλιευτικῶν β.Oppian.quam ob cauſam ἡμερευκοίτης quoque nomen inuenit. Sic etiam dicebatur χαιρεφῶν ὑπὸ τῆς νυκτερίδος, Interpr.Ariſtoph.

Νυκτερόβια,τὰ,quæ nocte vagantur, vt veſpertilio, Ariſtot.de Anim.lib.1.

Νυκτερὸς,οῦ,ὁ,nocturnus.

*Νυκτηγορέω,μ.ήσω,π.ηκα, noctu aliquid nuntio: propriè de cuſtodibus dicitur. φύλακας νυκτηγορεῖν, in Rheſo Euripidis.

Νυκτίβιος,qui noctu æquè ac interdiu agit.

Νυκτικόραξ,κος,ὁ,coruus nocturnus,bubo. Gaza in Ariſtot. vertit cicumam, & rectè.huius auis eſus prohibitus erat Iudæis,cap.11.Leuit.

Νυκτιλόχοι,latrones nocturni,inſidiatores,fures.

Νυκτιμήνη,ἡ,noctua.

Νυκτίνομος,auis quę noctu paſcitur & vagatur,vt vlula.

Νύκτιος,nocturnus,in Epigr.

Νυκτιπόλος,noctiuagus latro.

Νυκτιφανὴς, nocturnus, nocti ſimilis, noctu lucens, Nonnus.

Νυκτοχαρεῖν,lucubrare.

Νυκτοχαρία,lucubratio,& opus elucubratum.

Νυκτομαχεῖν,de nocte pugnare. ἐνυκτομάχησε τῶν γαλατῶν, noctu aduerſus Gallos pugnauit, Plutarch.in Camillo.

Νυκτομαχία,nocturna pugna,vel quæ punctim nō cæſim fit, Thucyd.& Philoſtr.in Heroic.

Νυκτοπορεῖν,per noctem iter facere,Xenoph.5.Pæd.

Νυκτοπορέω,μ.ήσω,π.ηκα,nocte eo,Neutr.

Νυκτοπορεία,ας,ἡ,nocturnum iter.

Νυκτὸς,Aduerbialiter,noctu.

Νυκτοφυλακέω,μ.ήσω,π.ηκα,nocte aſſeruo. Neut.abſol.

Νυκτοφυλακήσεις,excubiæ.

Νύκτωρ, Aduerb.nocte,noctu, de nocte, νυκτὸς, ἐν νυκτί. cui opponitur μεθ' ἡμέραν,id eſt,interdiu. ὁ νύκτωρ,nocturnus,in Epigr.

Νυχάζω,pungo.

Νύμφα,pro νύμφη,poſteriori breui.Homer.Iliad.γ,δῶρ' ἴδη νύμφα εἴλη.

Νυμφαγωγεῖν, ducere ſponſam, nuptias conciliare, auſpicem eſſe nuptiarum, nuptias conglutinare & coagmentare,Bud.Com.

Νυμφαγωγὸς,οῦ,ὁ,dux ſponſæ, qui domo paterna nouā nuptam deducit,ὁ μεταπεμψάμενος καὶ μνώμενος τὴν νύμφην. Appellatur

pellatur & hoc nomine ἡ θεραπαινίς, hoc eſt, matrimonii contrahendi amica interpres & conglutinatrix, auſpex, pronuba, Bud. Ibidem.

Νύμφαι, αἱ, nymphæ: ſic dicuntur apes, crabrones, veſpæ, quando incipiunt formari, Ariſtot. 5. Animal.

Νυμφαία, ἡ, nymphæa, herba ſic dicta quòd loca aquoſa amet, Dioſc. lib. 3. Theoph. eã inter radices dulces numerat. Eſt & altera nymphæa, cuius flos dicitur βλέφαρα, ea etiam dicitur νυμφών, ῶνος, Dioſcor. ibidem. νυμφία πτέρις, nymphæa filix dicitur ab aliquibus, quæ & θηλυπτέρις, Dioſcor. lib. 4.

Νυμφαῖος, ὁ & ἡ, ſponſus.

Νυμφεῦσαι, quæ nupſit. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta, Euripid.

Νύμφευμα, connubium, γάμος, Sophocl.

Νύμφευσις, deſponſatio.

Νυμφεύομαι, nubo.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, auſpex nuptiarum, adminiſtratrix eorum quæ ad nuptias pertinent.

Νυμφεύω, μ. σω, π. κα, deſponſo, vxorem accipio, & ſponſam viro colloco, id eſt, do nuptum. Neutr. Accuſ. νυμφεύει παῖδας ὡραίας καὶ ὀργώσας παρθένους, deſpõſat maturas & virorum appetentes virgines, Plut. in Numa. Ἀχιλλεῖ νυμφεύουσα παῖδα, Achilli dans nuptum filiam, Euripid. ἀσύμφορα νυμφεύσας, id eſt, nuptias inutiles & incommodas feciſti, inauſpicatò vxorem accepiſti, Idem Iſocrat. κύκλον ζυγὲ ἀνυμέναιον λέκτρ᾽ ἐνύμφευσε. νύμφευε, vxorem accipe, celebra nuptias, Euripid.

Νυμφεῖον, nympharum ſacrum, aut templum.

Νύμφη, ης, ἡ, ſponſa, ἡ τῷ ἐξ γαμετή, Theoph. de nupt. Dicitur autem ὅτι νέα φαίνεται, τουτέστι νέον φαινομένη. αὕτη γὰρ πρώτως διαλανθανομένη, νῦν φαίνεται, vt inquit Euſtath. Ariſtop. in Pluto, ὅταν τὰς νύμφας ἀγάγησθε, quum ſponſam aut puellam in vxorem duxeritis. apud Homer. in Odyſ. nutrix ſuam alumnam vocat νύμφη. Item νύμφη, nurus. ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινεές, nurus eius vxor phinees, cap. 4. lib. 1. Regum. ſic cap. 12. Euang. Lucæ, πενθερὰ ἐπὶ νύμφην, ſocrus aduerſus nurum. pro nuru etiam legitur cap. 11. Geneſ. νύμφαι, puellæ, Apollon. Rhod. Item δαιμόνιά τινα μεσαζόμενα καὶ κωματικὰ: à priſcis nymphæ dictæ ſunt: quo vocabulo ſignificantur vires inſitæ terræ & ſtirpibus, & natura inditæ riguis & fluentis, per quas fructuum nouorum eduntur & promũtur ſcaturigines nouo vere: quẽadmodum & fructus nuptarum ſuo vere editur, quum lanugo & pubes erũpit & efflorеſcit. vnde in nympharum numero cenſentur αἱ Ναΐδες, καὶ Ἁμαδρυάδες, καὶ Ὀρειάδες, καὶ Λειμωνιάδες, quæ etiam dictæ ſunt Liberi patris nutrices, de quo Cælius lib. 1, cap. 27. & Bud. Comment. Νύμφη etiam eſt in inferiori labio concauitas. Eſt etiam lingua Samiorum ſubſultans caruncula, quæ rimæ interiacet in membro pudendo fœminarum. Significat quoque calicem roſarum paululum ſe aperientem, & formicam alatam, ſiue vermem in apum fauis. Nympharum hymnus eſt apud Orph. vide ſuprà in κόρη.

Νυμφογενής, nympharum nupta.

Νύμφια, τά, ſponſalia.

Νυμφίδες, calceamenta ſunt muliebria, & ſponſalia.

Νυμφίδιος θάλαμος, ſpõſalis thalamus, in Epigram.

Νυμφίδιος σαβῖνος, Nymphidius Sabinus, Plut. in Gal.

Νυμφικός, ἡ, ὸν, ſponſalis. νυμφικαὶ μοῦσαι, ſponſales muſæ, Plato de Legib. τὰ νυμφικά, res ſponſales, idem Plato.

Νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus, Nazanz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος.

Νυμφίον, thalamus.

Νυμφίος, ου, ὁ, ſponſus, paroxyt. Cyrill.

Νύμφιος, ſponſalis, & domus ſponſi. Etym. νυμφίαις παρθένοις, Euripid. puellis nubentibus, id eſt, nubilibus.

Νυμφοκομεῖν, Euripid. id eſt, νύμφην κοσμεῖν, Interpres eiuſdem.

Νυμφοκόμος, ὁ, ὁ & ἡ, pronuba, nuptam adornans, comes nymphæ ſponſæ, ἡ νυμφεύτρια.

Νυμφόληπτος, ου, ὁ, lymphatus, fanaticus, quaſi nympharum ſpiritu correptus.

Νυμφοπόνος, pronuba.

Νυμφοστόλος, ὁ, νυμφαγωγός, quaſi auſpex: idem propè qui παράνυμφος, & νυμφευτὴς & πάροχος. Hoc vocabulo etiam nuptiarũ inſtructor, exornatórq; aut exornatrix ſignificatur. ſicut νυμφαγωγὸς quoque de vtroque genere dici ſolet, Bud. Comment.

Νυμφοστολῶ, nuptam deduco, ſponſam orno.

Νυμφών, ῶνος, ὁ, ſponſus, thalamus ſponſalis. Eraſm. 9. Euang. Matt. nuptiale cubiculum, thalamus: ſed in quo propriè ſponſus & ſponſa verſantur.

Νῦν, nunc, ſanè, modò, in præſentia, ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἄρτι, ἀρτίως, noſtra memoria, nuper, ἐστι δὲ ἐπίρρημα χρόνου δηλωτικόν, Homer. Interpr. Iliad. β. Coniungitur autem cum omnibus tẽporibus, excepto pluſquamperfecto. τὸ δὲ νῦν εἶναι, in præſentia, Thucydid. τὸ δὲ νῦν εἶναι, quantum ad præſentem attinet cognitionem, Gal. lib. 1. ad Glauc. τὸ νῦν ἰέναι περιών, in præſentia abi, cap. 24. Act. Apoſt. νῦν, pro primo loco, Plut. in Fabio. νῦν μὲν ἔφη τοὺς ἡγεμόνας αἰτιᾶσθαι, &c. primũ quidem inquit ſe duces accuſare: poſt quæ verba ſequitur, ὕστερον δ' ἐκεῖνον αἰτιᾶσθαι, &c. ſecundo loco illum accuſare. Pro tunc Ibidem, ὡς πάλαι μὲν ἑώρα χαλεπὸν αὐτοῖς, νῦν δὲ ἀδύνατον κρατεῖν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων Ἰταλίας, vt iam diu perſpexiſſet difficile ipſis eſſe, tum autem impoſſibile, præſentibus copiis Italia potiri. νῦν, ſine ſignificatione temporis apud Demoſth. ἀπὸ τοῦ νῦν, id eſt, poſthac, de cętero, ſic Curtius. Diuus Ambroſius, ex hoc tempore. μέχρι τοῦ νῦν, vſque ad pręſens temp⁹, ad hoc vſque tempus. ἐν τῷ νῦν, in præſentia, Plato de Legib. τὰ νῦν, præſentia, Thucyd. νῦν ἄρτι, nunc primùm, nũc demum, nunc iam. Plato, νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι. νῦν δὴ ἀκολουθίαν denotat, Æſch. νῦν δὴ, paulò antè, Plato de Leg. vbi δὴ παραπληρωματικὸν eſt. νῦν δὴ, nunc, Apoll. Rhod. νῦν, pro δὴ inclinatiua dictio, Ariſtoph. vide eius Interpr. νῦν μὲν νῦν πῖε, hactenus de Nilo.

Νυνὶ, Atticè, nunc, Ariſtoph. πλ. τὸ μέρος νυνὶ μὴ λάβῃς, hoc nunc ne ceperis. οἱ νυνὶ, qui nunc ſunt pręſentes.

Νύξ, νυκτός, ἡ, nox: vt νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempeſta νυκτὸς ἤδη πολὺ προϊούσης, multa iam nocte. τῆς νυκτὸς ἐξεῖρπε, Ariſtoph. ἐκ νυκτός, noctu, Xenop. νυκτί, nocte ſeu noctu, Odyſſ. ο. νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, id eſt, ἐν νυκτὶ, per noctẽ. νύκτα κοιμηθῆναι, noctem dormire. Idem Odyſſ. ζ, νύκτα μὲν αἰεν. Alexand. Aphrod. Probl. 69, lib. 1. νύκτα ὁμοῦ, dixit pro νύκτωρ. στρέφει τὴν νύχθ᾽ ὅλην, te verſas per totam noctem. μέσαι νύκτες, nox media, noctis medium. νυκτὸς μέσης, media nocte. ἐν μέσῃ νυκτὶ, in media nocte, Xenoph. νὺξ etiam aliquando mortem ſignificat.

Νυός, οῦ, ἡ, nurus, ſponſa, νύμφη. Homer. Iliad. γ, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων.

Νύσσω, pungo, polio. Νύττω, idem.

Νύσα. vide νύσσα.

Νυσαῖον, campus Thraciæ, Etym.

Νυσήϊος, Bacchi cognomen, à monte Nyſe deductum, Etym.

Νυσὸς, lingua Syracuſiorum, claudus, Nonn. l. 9. Dionyſiacorum, νυσὸς γὰρ γλώσσῃ Συρηκοσίῃ χωλὸς ἀκούει.

Νύσσα, ης, ἡ, ἄφεσις, καμπτήρ, βαλβίς, repagulum, carceres vnde curſores mouentur: à νύσσω, quoniam equi calcaribus vrgentur. κάμπτει τὸν πολλὸν ἀεὶ τῆς νύσσης, Nazan. in Orat. quę inſcribitur εἰς τὰ ἅγια φῶτα, i. σπεῦδε, συνελθεῖν ἐπὶ τὸ στεφάνιον. Item, meta, à νεύω, inclino, eò quòd quum metam attigerint, inclinentur & flectãtur. Item orbita ſeu linea: vnde apud Nonn. ἡ μεσάτη νύσσα pro linea meridiana.

Νύσσα, mons Thraciæ, & oppidũ Bœotiæ, & vrbs felicis Arabiæ.

Νύσσω, νύττω, ferio, percutio.

Νυσταγμός, οῦ, ὁ, dormitatio.

Νυστάζω, μ. άξω, π. ακα, dormito, nicto in ſomnolentia, vt ſolent dormiturientes. Hippocr. eſt ſλιάζειν. Grammatici deducũt ἀπὸ τοῦ νεύειν, quia caput tũ moueatur, Neutr. Abſolut.

Νυσταλέος, ου, ὁ, ſomnolentus.

Νυσταλογερόντειον, vbi ſenes dormitant, Etym.

Νυσταλωττειν, dormitare.

Νύττω, μ. ύξω, π. υχα, pungo, vello, ſtimulo, percutio, σπαράττω, lancino, vulnero, incito, iacio, Actiu. Accuſat. Ody. ξ, ἀγκῶνι νύξας, cubito tangens, Ariſtoph. νεφ. ἢ γνωμίδιον γνώμην νύξασα, ratiuncula rationẽ lancinans & refellẽs. Idem in Pluto, νύττουσι ἢ φλῶσι τ' ἀπληστίαν, id eſt, fodiũt, peruellũt, mouent, exſtimulant, Galen. lib. 1. ad Glauc. τὸ δὲ ῥῖγος δὴ νυττομένου τοῦ χρωτός, &c.

Νύχα, noctu.

Νυχεύω, pernocto, noctem ago, occulto.

Νυχθήμερον, Aduerb. nocte dieq; vt in 2. Epiſt. ad Corinth. cap. 11. νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, noctẽ ac diem in profundo egi. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. τὸ νυχθήμερον μηκύνεται τῆς τεσσάρων ὡρῶν τὴν χρᾶσιν, &c.

Νυχία, pernoctatio.

Νύχιος, ὁ, nocturnus, pernox, νυκτερινός, Heſiod.

Νυχοβόρος, ου, ὁ, nocte vorans: muris epitheton apud Nicandrum.

Νύχος, nox, tenebræ.

Νὼ, apocopa τοῦ νῶι: pro νῶϊ: quanquam nonnullis νῷ ſcribitur. Nominat. eſt dualis numeri, pronominis ἐγώ, cui Genit. & Dat. νῷν, pro νῶϊν. Ponitur quoque νὼ (vt tradit Suid) pro αὐτόν, apud Ariſtoph. βλέψαι ποιήσω νὼ, i. αὐτόν, vel δεῖ ἡμᾶς ποιῆσαι αὐτὸν βλέψαι.

Νῶ, accumulo, fluo, nato, neo.

Νωγαλέον, ſplendidum.

Νώγαλα, τά, triſyllabicè, & Νωγαλεύματα, τά, oppipara fercula, & dapes apud Athenæum lib. 2.

Νωγαλίζω, delicior, oppiparè victito.

Νωδογέρων, οντος, ὁ, ſenex, edentulus, ὀδόντας μὴ ἔχων, audi- [illegible] & ſermone carens.

Νωδός, ἡ, ὁ, idem: à νω, vel νη priuatiua particula, & ὀδούς. Pherecrates vocat ἀνόδοντα, qui eſt, Ariſtoteli, ἀραιοὺς ὀδόντας ἔχων, id eſt, raris dentibus. νωδὸς verò, qui dentes amiſit. Itaque infantes neque νωδοί, neque edentuli ſunt, ſed ſenes, vt illa apud Ariſtop. anus, quæ ἕνα γόμφιον μόνον ἔχει.

Νωδυνία, ας, ἡ, indolentia, doloris leuatio. Theocrit. κατ' ἄρα πάντων νωδυνίας καθίζουσι μελῶν.

Νώδυνος, ω, α, doloris expers, ſine nomine.

Νωθεία, ας, & Νωθρία, ας, ἡ, ſegnities.

Νωθής, έος, ὁ ἢ ἡ, νωθρός, tardus, hebes, languidus, ſegnis. Lucian. κουφίς ἢ τὰ γόνατα νωθής, genua habens lenta, id eſt veternoſus: à νη priuatiua, & θεῖν, quod eſt currere. νωθὲς ὁδός, prolixum iter. νωθεῖ ὕδωρ, in Epigram. Ammõ. diſtinguit νωθέστερος à νωχελέστερος.

Νωθητος, idem.

Νώθουρος, ὁ, comicum vocabulum, quo ſignificatur tardus in venerem & languidus.

Νωθρεύω, &

Νωθριάω, μ. άσω, π. ακα, torpeo, ſegnis ſum.

Νωθραξ, via longa.

Νωθροκάρδιος, excors, tardus ingenio.

Νωθρὸν, τό, languor.

Νωθρὸς, ά, όν, ſegnis, imbellis, tardus, piger, ſiue ad agendum, ſiue ad iter, ἄλογος. vide Marcell. Interpr. Dioſc. Apud medicos ad capitis malum grauémque & profundiorem ſomnum contracta eſt eius vocis ſignificatio. eſt que νωθρότης, quartũ inexpugnabilis ſomni genus, quod ex humida materia fit.

Νωθρότης, ητος, ſegnities, veternum. vide Marcell. lib. 4. Dioſco. in dictione λήθαργος. vide & eundem l. 1. Dioſc.

Νῶι, poeticè, nos duo, vel nos duos. & νῶϊν, i. noſtrûm duorum, vel nobis duobus. In ſoluta oratione νὼ, & νῷν, νῷν tamen apud. Plat. in Epiſt. reperitur, ὁμολογεῖσθαι νῷν, inter nos conuenit.

Νωΐτερος, α, ὁ, noſter: poſſeſsiuum, ab νῶϊ duali numero.

Νωκαρ, inuidia, cogitatio improba, ſegnities: à priuat. νω, & σκαίρω, ſalto, Etym.

Νωκαρ, ερος, exanimis, ἀψυχοποιὸς, νεκρωτικὸς, ex priuatione κήρος, hoc eſt, ψυχῆς. Euſtath. Iliad. ε, citra doloris ſenſum enecans, τὸ χωρὶς ἀλγημάτων ἀναιρεῖν, exponit Nicand. Interpr. Idem & caron, & grauem ſoporem interpretatur, quaſi τὸ νοῦ κάρωσις.

Νωλεμὲς, & Νωλεμέως, indeſinenter, fortiter, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀπαύστως, συνεχῶς: à νω priuatiua particula, & λείπω, quaſi νωλεπέως. Iliad. δ, κίνυντο φάλαγγες νωλεμέως. Apollon. 2. Argon. νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, aſsiduè aures pulſabat. Item pro βιαίως, violentè, Idem ibidem. νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, id eſt, violento impetu & concurſu ſe collidentes, Ibidem. νωλεμὲς ἐρρίζωσθαι, &c. altè radices iecerũt.

Νωλεμὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, indeſinens, fortiter conſiſtens.

Νῶμα, cogitatio, ſententia, ἐνθύμημα.

Νώματα, pecora, notæ pecorum.

Νωμάω, μ. ήσω, π. ηκα, vibro, moueo, κινῶ. Iliad. γ. σκῆπτρον ἀστεμφὲς ἐνώμα. & Iliad. κ, γοῦνατ' ἐνώμα φυγέμεναι, id eſt, ἐκίνει πρὸς τὸ φυγεῖν, mouebat ad fugiendum. Item diuido, διανέμω, διαδίδωμι. Idem Iliad. α, νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν. Item pro ἰνδαλῶ & σκοπῶ, conſidero. Item pro verſor, lib. 1. Epigram. νόος ἐν αἰθέρι νωμᾶ.

Νώμησις, εως, ἡ, conſyderatio, motus.

Νῶν, pro νῶϊν. vide νῶϊ.

Νωνυμία, obſcuritas nominis, ἀδοξία.

Νώνυμος, ὁ ἢ ἡ, obſcurus, ignobilis, ἄδοξος, ἀνώνυμος. Homer. Odyſſ. λ, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὀλεῖται νώνυμον, i. ἄδοξον. ὡς κε αὐτὸς ἄφρων εἴη. dicitur & νώνυμνος. Apoll. 2. πολέος δὲ νόσοι νώνυμνοι ἔασι. Heſiod. νώνυμνοι, θάνατος δὲ, &c. longa 2. vbi ſciendum quod ὄνομα in compoſitione primum ο vertit in ω, alterũ in υ. Hinc cõpoſitum ex priuatiuo α, & conſonãte ν propter hiatũ inſerta, ἀνώνυμος, & cõtractè νώνυμος.

Νώρεμος, magnus, multus, poſtremus, latus, depreſſus, imbecillis.

Νωρίω, efficaciter ago.

Νῶροψ, οπος, ὁ ἢ ἡ, ſpẽdidus, κατὰ τὸ ἀστράπτειν τὰς ὄψεις, ſic dictum. Homer. Iliad. β, νώροπα χαλκὸν vocauit, id eſt, λαμπρόν. ſplẽdor enim ferri & armorum, viſum ſolet offuſcare. vel νώροψ, ὁ ἀμαυρῶν τοὺς ὦπας, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς.

Νῶσαι, τὸ νοῆσαι λαβεῖν.

Νώσατο, pro νόησατο, intellexit. Apoll. lib. 4. & Phauor.

* Νώσης, ιος, ὁ, mendicus, vagabundus.

Νωσίχηλος, negligens.

Νωτῆς, muli aut aſini clitellarii.

Νωταῖος, ου, ad dorſum pertinens, vt νωταῖος μυελὸς, dorſi medulla, Alex. Aph. νωταία ἄκανθα, dorſi ſpina, Ariſtot.

Νωτίζω, μ. ίσω, π. ικα, tergiuerſor, obuerto tergũ, retrocedo, operio ſeu tego. Euripid in Phœniſſ. pro ἀναστρέφειν, Neutr. Abſolut.

Νώτιος μυελὸς, id eſt, νωταῖος, dorſi medulla apud Alex. Aphrod. lib. 2. Problem.

Νῶτον, ου, τὸ, dorſum, terga, ſcapula. κατὰ νῶτον φοβεῖ, à tergo terret, Thucy. vnde νῶτα δοῦναι, ſicuti Latini terga dare, pro fugere. τὰ νῶτα ἐπιστρέφω, do terga, Lucian. νῶτα πέλοπος, id eſt, dorſum Pelopis, Apoll. Rhod. νῶτα βοὸς, terga bouis, Homer Odyſſ. ξ, νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρε, νωταίοις μέρεσι, de tergo ſuis. νῶτον, pro ſuperficie maris, in Epigram. νῶτα θαλάσσης, Homer.

Νωτοπλὴξ, ῆγος, verbero, maſtigia.

Νῶτος, ου, ὁ, humerus, armus. οἱ νῶτοι αὐτῶν συνετρίβησαν, ceruices eius fractæ ſunt, cap. 4. lib. 1. Regum. ἐπὶ τῶν νώτων ἦρον, humeris portabant. οἱ νῶτοι τῶν τροχῶν, modioli rotarum, cap. 7. lib. 3. Regum.

Νωτοφόρος, humeris portans. τὸ νωτοφόρον, iumentũ tergo ferens.

Νωφαῖον, obſcurum.

Νωχαλέστερος, languidior. vide νωθέστερος, in Ammonio.

Νωχαλὴς,

Νωχελὴς, έος, ὁ ϗ ἡ, tardus, imbecillis, ignauus: à νω priuatiua particula, & χέλλω, i. ταχέως βέχω.

Νωχελίζω, tardo, tergiuerſor, βραδύνω.

Νωχελία, ας, ἡ, ἀδύνια, tarditas, imbecillitas.

Νῶχμα, opprobrium.

Νὼψ, ωπος, luſcioſus, imbecillum habens viſum.

Ξ ῦ, τὸ στοιχεῖον, ὅθεν τὸ ξένα δεῖν εἰς τοῦ ξενίζειν τῆς ἄλλων παρ' ὅτι ἄλλως, ὅτι ὥσπερ ξένον ἐστιν ὑπὸ ἀδίκου, ὁ τύπου ἦχος, Phauor.

Ξαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, διαλύω, μαστίζω, percutio, pulſo, cædo, tondeo, lacero, diſcerpo, diuido, texo, neo, Actiu. Accuſat. ἤνια ξαίνει ὡς ἀεργὰ σὺν ταῖς γυναιξί, Lucia. ξαίνειν μετὰ γυναικῶν, inter mulieres penſa diuidens, Ariſtot. 5. Polit. cap. 10. de Sardanapalo. ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα, corpora virgis cęciderũt Plut. in Public. ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλαῖς, multis verberib° dorſum afficit, Demoſth. ξαίνειν εἰς πῦρ, ignem diſſecare, ignem diuerberare, Eraſm. in Prouer. ξαίνομαι μάστιξι, virgis cædor, ſcuticis vapulo, Nazanz. in Orat. vnde ξαινόμενος, cæſus, percuſſus.

Ξαίδαρος, boui ſimile animal, quod iuxta Atlanticum mare naſcitur.

Ξανθὴ, ἡ, paroxyt. nomen mulieris, Cyril. ξανθόχολοι, iracũdi, Homer. Interpr. in dictione ξανθή.

Ξανθίαι, οἱ, ſerui Comicorum: à flauis, quibus ferè ſunt præditi, capillis, qui & πυῤῥίαι, Euſtath. Iliad. γ.

Ξανθίζομαι, flaueſco.

Ξανθίζω, μ. ίσω, π. ικα, rufum facio, flauum reddo, πυῤῥόω, ποιῶ, Ariſtoph. ξανθίζουσα θρὶξ, flauus capillus, c. 13. Leuit.

Ξανδικὰ, τὰ, feſtum apud Macedones Xantico menſe agitari ſolitum, pro luſtratione exercitus,

Ξανθικὴ τέχνη, ars pectendi, diſcriminandíque lanas, Pollux.

Ξανθικὸς, ῦ, ὁ, Aprilis apud Macedones, menſis, qui Hebræis Niſan, & AEgyptiis Pharmuthi.

Ξάνθιον, ου, τὸ, lappa.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, flauor, in Epigram.

Ξανθόγεως, ὁ ϗ ἡ, habens terram fuluam.

Ξανθόθριξ, ιχος, habens crinem flauum.

Ξανθοκόμητος, flauicomus: epitheton Bacchi.

Ξανθοκόμος, idem.

Ξανθὸς, ῦ, ὁ, flauus, rufus, luteus. Homer. Iliad. β. ξανθὸς Μενέλαος, id eſt, καλὸς ἢ πυῤῥόκομος. ξανθὴ Δημήτηρ, flaua Ceres Homer. ξανθὴ κόμη, καλὴ, πυῤῥά, Idem. ξανθὴ χολὴ, bilis flaua: Ariſtot. lib. 2, cap. 3. de partib. Anim.

Ξάνθος, ῦ, ὁ, fluuius Troiæ, quòd oues reddat flauas, vt ſcribit Ariſtot. de hiſtor. 3. alio nomine Scamander.

Ξανθοῦται, flaueſcit, rufeſcit.

Ξάνιον, pecten, κτένιον.

Ξανῶ, laboro, fatigor è labore lanificii, κοπιῶ.

Ξεναπάτης, hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor, Euripid.

Ξείνη, hoſpita.

Ξεινήϊον, υ, τὸ, munus hoſpiti datum. Iliad. ζ, ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλὰ. id eſt, ξένια. Capitur etiam Adiect. vt ξεινήϊον ὕδωρ apud Nonn. aqua externa. & δῶρα ξεινήϊα, apud Hom.

Ξείνια, τὰ, conuiuium, hoſpitium, congiarium, hoſpitalia munera. Odyſſ. ξ, ϗ ξείνια δῶκα, δεῖ ξείνια καλὰ, hoſpitio inuito, Herodot.

Ξεινίζω, μ. ίσω, π. ικα, hoſpitio excipio, ξενοδοχῶ, munificè excipio. Actiu. Homer. Iliad. ζ, πὼς δ' ἐγὼ ξείνισσα, ὁ ξεινώσαντο ἀλλήλοις, mutuo hoſpitio iuncti erant.

Ξεινίη, hoſpitii neceſſitudo, hoſpitium, Herodot. ξεινίην διαλύσασθαι, ius hoſpitii diſſoluere. ξεινίην τῷ βασιλῆϊ συνεθήκατο, iniuit fœdus cum rege.

Ξεινικὸς, externus, hoſpitalis.

Ξεῖνος, hoſpes, amicus. ξεῖνος ζεὺ, poeticè pro ξένος.

Ξεινοδοχίω ἀνθρώπους, ſũ hoſpitalis in homines, Herod.

Ξεινοδόκος, ου, ὁ, hoſpes qui accipit, Odyſſ. ο, ἀνδρὸς ξεινοδόκου μιμνήσκεται.

Ξεινοκτονέω, neco hoſpitem.

Ξεῖνος, ου, ὁ, pro ξένος, hoſpes qui recipit, & qui recipitur. Item peregrinus, inuſitatus, nouus, admirandus, in Epigram. πολέμιος, Homero. Ponitur & pro mercenario apud eundem. ξείνη, ἀλλοδαπὴ γῆ, in Epigram. aliena & hoſpita patria ſeu terra.

Ξεινοσύνη, hoſpitium ſeu ius hoſpitii, Homer.

Ξεναγία, ας, ἡ, genus eſt ordinis militaris, de quo AElianus, Duæ, inquit centuriæ manipulum reddunt decuriarum 16, hominum 256, cui manipularis præeſt. Sunt qui hoc genus ordinis 256. xenagiam à mercenario milite vocent, eiúſq; principem, vagum. vide in Appendice Lexici de vocab. militar. in σύνταγμα, & in ξεναγία, vbi numerus xenagiæ definitur milites quingẽti & duodecim: aliâs bis tantum.

Ξεναγὸς, & ξεναγωγὸς, ῦ, ὁ, dicitur qui extraneis militibus imperat mercede conductis, manipularis. ξεναγοὶ, peregrinorum principes & duces, οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες. vide ξένος. Xenagogi ſunt qui peregrinos conducunt ad loca vrbium viſenda, quales ſunt Venetiis. vide Bud. in Annotat. in Epiſt.

Ξεναγοῦμαι, hoſpes abducor, ſeu ducor.

Ξεναγῶ, excipio hoſpites, prehenſa manu duco. ξενάγησόν με, me hoſpitem ſuſcipe, Lucian.

Ξενηλίζω, congrego, militem peregrinum colligo.

Ξενηλόγος, qui peregrinum exercitum cogit.

Ξεναπάτη, ης, ἡ, deceptio hoſpitis, à Plat. Epiſt. 7. ξεναπάτη dicitur.

Ξενεύω, peregrinus & ignarus ſum.

Ξενὴ ὁδὸς, xena via: ſic dicitur via quædam in Creta, ad Pergamiam, Plut. in Lycurgo.

Ξενηλασία, ας, ἡ, expulſio hoſpitum, expulſio peregrinorũ, ſiue exactio. ſolebãt autẽ id facere Lacedæmonii, autore Thucyd. ξενηλασίας ποιεῖν, peregrinos expellere. vſu vrbis peregrinis interdicere. Refertur tamen & ad cæterarum rerum eiectionem, vt ξενηλασία τεχνῶν περιττῶν, expulſio artium ſuperfluarum. ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, artes ex vrbe eiecit, Plut. in Lycurg. & ξενηλασίας μαθημάτων ἐποιοῦντο, diſciplinas expellebant, non admittebant, apud eundem. ξενηλασίαν ἁπάντων ἐποιήσατο, omnia eiecit, omnia exegit, idẽ Plutarc. in Apophth. Lacon.

Ξενηλατεῖν, abigere externos & eiicere, vt alienos abigere, Plutar. in 8. Sympoſ. τὴν γὰρ ἀνδρῶν τοῖς αὐτοῖς ξυγγενίας ἱστορεῖ ὥσπερ ἐν ἀκροπόλει, οὐ ξενηλατοῦντι. de Symbolo Pythagorico loquens, quod erat τὰς χελιδόνας οἰκίᾳ μὴ δέχεσθαι.

Ξενία, ας, ἡ, hoſpitalitas, hoſpitii conſuetudo, φιλία, familiaritas, amicitia externorum. οἱ ξενίας διωκόμενοι ſeu φεύγοντες, rei peregrinitatis, i. qui ob id rei poſtulati ſunt, quòd ſe pro ciuibus geſſerint, iuráque ciuilia vſurparint, quũ eſſent peregrini, Bud. in Annotat. in Epiſt. ξενίας ἁλίσκεσθαι, in aliena terra obire, Lucian.

Ξενίζω, μ. ίσω, π. ικα, hoſpitio ſuſcipio, lautè accipio, ἑστιῶ. vnde ξενισθέντες, lautè excepti. Xenoph. 5. Pædiæ, ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς ὁ χρόνος. ξενίζω σε ποτῷ, potu te excipio, Philoſtrat. in Heroicis. Sed hoc aliquando transfertur, vt ξενίζει τοῖς λόγοις, quaſi peregrina fercula nobis apponit, id eſt, ξένα τινὰ πρὸς ἡμᾶς φθέγγεται. ξενίζειν τῷ λόγῳ, peregrina dicendi forma vti: vnde ἀπηξενίζειν τῷ λόγῳ, Bud. in Epiſt. prior. Item numero. vnde ξενίζεσθαι, id eſt, τὰ ξένα δέχεσθαι ϗ λαμβάνειν. Item peregrina voce aut moribus vtor, rei nouitate ſtupefacio, peregrináque inſtituo, id eſt, τὰ ξένα φερω, ἢ φθέγγομαι, hoc eſt, τὸ ξένῃ χρῶμαι φωνῇ ἢ ξενικοῖς ἐπιτηδεύμασι. Lucia. ὅπως δ' ἂν ξενίζωμι, quò magis noua & peregrina inauditáque inſtituerem. Sic in Actis cap. 17, ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. πολλαῖς ϗ ξενιζούσαις συμφοραῖς, multis & nouis aduerſitatibus, cap. 9. lib. 2. Macchab. Alexand. Aphr. ἡ συνήθεια μὴ ξενίζει τὴν ψυχὴν μετὰ τὸ φύσεως, id eſt, per conſuetudinem anima apud

naturam peregrina non habetur. vnde ξενίζομαι, Paſsiuè ſum alienus, rei nouitate turbor. Idem, ξενιζώμεθα ἡμεῖς ὅταν, i. rei nouitate turbamur, vt minus cernere ex æquo valeamus. Idem Alex. τῇ ἀμέτρῳ μεταβολῇ ξενίζεται ἡ φύσις, ab immodica mutatione abhorret natura. Porrò Græcis ξενίζεσθαι dicuntur, quibus aliquid nouum aut abſurdũ videtur. μὴ ξενίζεσθε, ne miremini, vertit Eraſ. 1. Petri c. 4. ne cõmoueamini perinde vt re noua & inſolita. vnde τὸ ξενιζόμενον, peregrinum, inſolens. Item ξενίζεται παρὰ σίμωνι, diuerſatur apud Simonem, cap. 10. Actor. Apoſt.

Ξενικὸν, οῦ, τὸ, hoſpitium. Item externorum militum exercitus, Demoſthen. & Ariſtophan. vbi ἴδιον ſubauditur, μισθοφορικὸν στράτευμα. Item ξενικὸν, priſcum: & nomen veneni apud Ariſtot. de mirabilibus narrationibus.

Ξενικὸς, ἡ, ὸν, externus, peregrinus, remotus, mercenari⁹. ξενικὸς βίος, vita peregrina, id eſt, contemplatiua, & à rep. remota. Ariſtot. vitam philoſophorum appellat in Politicis ξενικὴν, quòd quaſi peregrini ac hoſpites in rebuſp. atque adeò in mũdo verſentur. ξενικὴ βοήθεια, lõginquum auxilium, Idem Ariſtot. ibidem. ξενικὴν συμβουλὴν συμβουλεύειν, conſilium vt hoſpitalitas poſtulat dare, Plato. ξενικὰ ἁμαρτήματα, in peregrinos commiſſa peccata, Idem Plato de Legib. ξενικὰ ὁμολόγματα, in peregrinos officia.

Ξένιον, ου, τὸ, xenium, dona hoſpitibus dari ſolita. vnde ξενίων τυχὼν, hoſpitio ſuſceptus. Accipitur & pro quocunque munere.

Ξένιος, ου, ὁ, hoſpitalis. ξένιος Ζεὺς, Iupiter hoſpitalis, Iouis epitheton. Homer. Odyſſ. ξ. Διὸς δ' ὀπίζετο μῆνιν ξενίου, ὅς μάλιστα νεμεσσᾷ τε κακὰ ἔργα. Vergil. Iupiter, hoſpitib⁹ nam te dare iura loquuntur. Bud. in Annotat. vnde Homer. ξενίη τράπεζα, menſa hoſpitalis.

Ξενισθεὶς, muneratus, donatus muneribus, Xenoph.

Ξένισις, εως, ἡ, cõuiualitas, φιλοφρόνησις, hoſpitij exceptio.

Ξενισμὸς, ου, ὁ, hoſpitis ſuſceptio, hoſpitalitas ac benignitas in cõuiuio. Item nouitas cibi, pabuli mutatio. ξενισμὸς τῶν ὑδάτων, mutatio aquarum, Dioſcor. lib. 2. c. 185.

Ξενιτεία, abſentia patriæ, Lucian. Pro hoſpitio, cap. 18. libri Sapientiæ.

Ξενιτεύομαι. & Ξενιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, extra patriam maneo, peregrè diuerſor more hoſpitum. ξενίω. Philo de mũdo. ξένον τινὰ ξενιτεύειν, quodãmodo peregrè eſſe more hoſpitum, diuerſaríque videri. Item μισθοφορεῖν, ſtipẽdio mereo, Neutr. Abſolut.

Ξενοδοχεῖον, ου, τὸ, xenodochium, locus vbi hoſpites recipiuntur. per κ & per χ ſcribi poteſt.

Ξενοδοκέω, vel ξενοδοχέω, μ. ήσω, π. ηκα, recipio hoſpites, ξενῶ, hoſpitor, Actiuè. Item teſtor.

Ξενοδόκοι, hoſpites hoſpitio ſuſcipiens, teſtis, apud Simonidem & Pind. Etym. ξενοδόκος οἶκος, Bud. in Epiſt.

Ξενοδοχεῖν, ξενίζειν, Euripid.

Ξενοδοχία, hoſpitum ſuſceptio.

Ξενοδόχος, ου, ὁ, caupo.

Ξενοκτονία, ας, ἡ, occiſio hoſpitum.

Ξενοκτόνος, ου, ὁ, occiſor hoſpitum.

Ξενοκτονῶ, hoſpites macto.

Ξενοκυστάτη, alienæ veſicæ error.

Ξενολασία, hoſpitum expulſio, ξενηλασία.

Ξενολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, colligo externos milites.

Ξενολογία, ας, militum mercenariorum collectio. Ariſtot. 2. OEconom. ἀποστέλλειν ἐπὶ ξενολογίαν, ad milites cogendos mittere.

Ξενολόγιον, ου, τὸ, xenicum.

Ξενολόγος, ου, ὁ, conductor aut collector externorum (militum.

Ξενομανεῖν, rebus exoticis ſupra modum gaudere, ξενομανεῖς γυνὴ, ἡ ξένους ὑπερβαλλόντως ἀσπαζομένη.

Ξενομανία, ας, ἡ, rerum exoticarum amor inſanus, externorum admiratio, Bud. de Aſſe.

Ξενοπαθέω, μ. ήσω, π. ηκα, peſſundo hoſpitem: vnde ξενοπαθοῦντες dicũtur qui tacent, & ſtupidi fiũt ad ingreſſum externorum, qui non tam liberaliter agunt cum cæteris ac ſuis. Neutr. Abſol. ξενοπαθοῦμεν, hoſpites nobis eſſe videmur. τὸ μὴ ξενοπαθεῖν, nihil quod abhorreat ab honeſtate facere, Chryſoſtom. πρὸς ἡμᾶς.

Ξένος, ου, ὁ, hoſpes qui recipit & recipitur, alienus, nouus, abſurdus, mirus. κωμῳδεῖ ὁ ξένος ὁ φίλος ὅτι αἱ ποιοῦντες ἐν τῷ παιδί ὑπὸ ξένοις ἐλθόντα. Ariſtoph. pro eo qui ſuſcipit. ξένος Ἀλεξάνδρου, hoſpes Alexandri, i. externus amicus, Demoſthen. ξένους ἀναβιβάζειν, externos proferre in iudiciũ, AEſchin. ξένα τοῖς νέοις πάντα δεῖ ποιεῖν τὰ φαῦλα, oportet omnia turpia procul remouere, Ariſtot. 7. Polit. ξένοι etiam dicuntur milites externi, conductitíjque. ξένους ἰδίως καλοῦσι τοὺς μισθοφόρους: vnde ξεναγοὶ οἱ τῶν μισθοφόρων ἄρχοντες, Interp. Thucydid. Herodot. ſcribit ξένους à Laconibus peculiariter barbaros intelligi.

Ξενοτροφεῖν, alere hoſpites, aduenas alere, externis ſtipendia dare, mercede conducere milites, Demoſt. ξενοτροφοῦντι χρήμασι, in mercenariis militibus alendis ſumptum facientes, Thucyd.

Ξενοτρόφος, ου, ὁ, hoſpitum nutritor.

Ξενοῦσθαι, peregrè agere, peregrinari. Significat etiam hoſpitio coniungi, hoſpitio ſuſcipi.

Ξενοφονεῖν, interficere hoſpites, Euripid.

Ξενοφόνος, ου, ὁ, ξενοκτόνος, hoſpitẽ ſeu hoſpites interficiẽs. Plato, ξενοφόνων ἀνδρῶν μισούντες τόλμας.

Ξενόω, hoſpitio accipio, ξενίζω.

Ξενύλλιον, ου, peregrinellus, Plutar.

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, hoſpitium, κατάλυμα, locus hoſpitum, cœnaculum. Itẽ noſocomiũ, in quo valetudinarij curãtur: paroxyt. verò proprium eſt viri, Cyrill.

Ξένως, peregrinè. Plato in Apologia Socrat. ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως, preregrinus & hoſpes ſum in hac dicendi ratione, hoc in loco dicendi ſum inſolens.

Ξεραῦ, euomere.

Ξέρξης, τοῦ ξέρξη, in Accuſ. τὸ ξέρξην, Xerxes rex Perſarũ. Significat etiã idem quod ἀρήϊος, i. bellator, Herod. l. 6.

Ξερὸς, ά, ὸ, ſiccus, pro ξηρός. ξερὸν, τὸ ξηρὸν, τὴν γῆν χέρσον, in Epigram. ποτὶ ξερὸν ἤπειρον. Homer. Odyſſ. ποτὶ ξερὸν ἤπειρον, ἐκ τῆς λίμνης δὲ τὸ παράδοξον ἀκτῆς.

Ξέσις, ἡ, ſculptura, cælatura.

Ξέσμα, ατος, τὸ, ramentum, ſcobs, ſtrigmentum.

Ξεσμὸς, ου, ὁ, genus inſtrumenti quo raditur.

Ξεσταὶ, ſextarios.

Ξέστης, ſextarius. ξέστην ἀργυροῦν, cyathum argenteũ, Hermolaus, ſextarium argenteum, Ruell. lib. 2. Dioſcor.

Ξεστὸς, ὴ, ὸν, politus, raſilis, læuis, excultus, expolitus, καλῶς ἐξεσμένος. Homer. Odyſſ. ο, ξεστὴν ἐπὶ τράπεζαν. ξεστὸς, ligneus vrceus à quibuſdam exponitur. βαπτισμοὺς ξεστῶν καὶ ποτηρίων, ablutiones vrceorum & poculorum.

Ξεστουργία, ας, ἡ, ars poliendi lapides.

Ξέσμα, ου, τὸ, raſura.

Ξέσμα, τὸ, pons.

Ξέω, μ. ξέσω, π. ξεκα, polio, frico, rado, pungo, percutio, ſculpo, apud Honer. Odyſ. pro aptare ligna & dolare, in Epigram. pro conſtruere, fabrefacere. ὀνόματα ἀκριβῶς συνεξεσμένα, nomina exactè expolita, Alcid.

Ξηβιοτικοὶ, terreſtres.

Ξηλὸς, truncus, ſtipes.

Ξηρὰ, ἡ, arida, Subſtant. hoc eſt, ſicca terra: ſicut ὑγρὰ, pro mari, vt πολλὴν ἐφ' ὑγρὴν, ſic Hebraico more terra dicitur arida, vti notat Eraſm. cap. 13. Euang. Matt.

Ξηραίνομαι, μ. ανοῦμαι, π. αμμαι, areo, ſicceo, ſicceſco, induror, Depon. Abſolut. χθὲς ἐξηραίνου θάλλουσα τῇ αἱμορροΐᾳ, Nazanz. in Orat. eris cras arida, fluxu ſcatens ſanguinis.

Ξηραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, ſicco, Actiu. Accuſ. vnde ἀναξηραίνω, reſicco, apud Nazanz.

Ξηραλοιφέω, μ. ήσω, π. ηκα, vngo, inſicco, ἄνευ λουτροῦ ἀλείφω, Dem. κατὰ τιμάρχου. Actiu. Accuſ. Solon νόμον, i. legẽ ſcripſit διαγορεύοντα, δοῦλον μὴ ξηραλοιφεῖν, iubentem ſeruum non in ſicco vngere ſe, Plut. in eius vita.

Ξηραλοιφία, obunctio citra lauationem facta.

Ξηρομπίλωτος

Ξηρεμπέλινος, ὁ, color eſt vitibus areſactis ſimillimus. Vſurpant hanc vocẽ Latini: certum enim genus vitis adulto iam autumno pampinis rubet velut cruentatis, Thyleſ. de coloribus.

Ξηρενθισμὸς, legitur in quibuſdã codicibus, lib. 2. Dioſcor. cap. 104. vbi Ruell. ſicca eruptio: alii verò legunt ὀξυανθισμὸς, i. cerago vel rhitace.

Ξηραντέον, ſiccandum.

Ξηραντικὸς, ſiccans, vim habens ſiccandi, deſiccando idoneus.

Ξηρᾶσθαι, pro ſiccatum eſſe legitur cap. 13. lib. 2. de cau. plant. Theophraſti.

Ξηρασία, ἡ, ſiccitas, areſactio, ariditas, αὐχμός.

Ξήρια, τὰ, emplaſtra arida.

Ξήρεγγος, fluuius perennis.

Ξηροβιωτικὸς, terreſtris.

Ξηρόκαρπος, ſiccum fructum pariens.

Ξηροκέφαλος, qui capite eſt ſicciori, Alex. Aphrod.

Ξηροκόλλα, aurifabrorum gluten, ferruminatura.

Ξηραίνω, ſicco.

Ξηρὸς, ᾶ, ὁ, aridus, mãcus, durus, ſiticuloſus. vnde ξηρὸς ἱδρὼς, aridus ſudor, qui non balnei prouenit vi, ſed exercitatione aut labore. Nazanz. in orat. περὶ τῶ βασιλίσματος, ποδῶν τινα δι' ἀνύδρων τόπων ἢ ξηρῶν θείας ἐπίρροις. μέτρα ξηρῶν, menſuræ rerum ſiccarum, Plato de Leg.

Ξηρότης, ητος, ἡ, ariditas, ſiccitas.

Ξηροτριβία, ἡ, ſicca fricatio, Gaza in Probl. Ariſtot.

Ξηροφαγεῖν, arida epulari, ſicca ſeu ſiccantia edere, cibis aridioribus vti, comedere quæ vim habent ſiccandi.

Ξηροφθαλμία, ας, ἡ, arida lippitudo C. Celſo: quum in oculorum angulis aſperitates & prurigines, & veluti vlcera fiũt, pruritus oculorũ ſine reumate, à ſiccitate dicta.

Ξίμβαι, αἱ, mala punica prægrandia.

Ξιρὶς, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἀρωματικοῦ, Suid. & Theophr. lib. 9, cap. 9. hiſt. pl. ſpecies plantæ aromaticæ, iris ſylueſtris.

Ξιφήρ, &

Ξιφήρης, εος, ὁ ἢ ἡ, enſifer, gladium ferens, ὁ παρὰ χεῖρα ἔχων τὸ ξίφος, manu tenẽs pugionem, & ſtrigendi expectans occaſionem, ſicarius: à ξίφος & αἴρω, Bud. Com.

Ξιφηφόρος, ὁ, ſtipator eſt, & cometa. vide in Πωγωνίας.

Ξιφηφορῶ, ſtipo, enſem fero.

Ξιφίας, ὁ, piſcis marinus. Gaza gladium interpretatur: Strabo galeotam appellat: meminit eius & AElian. Eſt & cometæ genus in mucronem faſtigiati apud Plin. qui ξιφηφόρος à Theone dicitur.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, gladiolus, pugio.

Ξιφίζω, protenta manu ſaltito.

Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus herba, ſiue genitalis: de qua Dioſcor. lib. 4. à figura gladii.

Ξίφισμα, & Ξιφισμὸς, οῦ, ὁ, ſaltatio quędã cum enſibus.

Ξιφιστὺς, ύος, pugna gladiatoria, μαχαιρομαχία.

Ξιφοειδὲς, τὸ, os pectoris, quod alio nomine χόνδρος dicitur, mucronata cartilago à Medicis redditur.

Ξιφοειδὴς, enſis in effigiem exiens.

Ξιφοθήκη, ης, ἡ, vagina enſis.

Ξιφοκτονέω, occido gladio.

Ξιφόκτονος, ου, ὁ, enſe necatus: ſed ξιφοκτόνος, enſe necans. Sophoc. in Aiace χέρας ξιφοκτόνους dixit, i. τὰς διὰ ξίφους φόνον εἰργασμένας, manus ſanguinarias.

Ξίφος, εος, τὸ, enſis, gladius minus latus, & ad ictus punctim inferendos magis idoneus. μάχαιρα verò & κοπὶς, latior enſis ad plagam cæſim faciendam opportunus, Xenoph. de re equeſtri. Item ξίφος, gladiolus, pars quædam ſolida in lolligine, Ariſtot. 4. de partib. Animal. & 2. Pugio herba, quæ & φάσγανον, i. enſis dicitur, Theophraſt. lib. 2. hiſt. plant.

Ξιφουλκία, diſtrictio gladii, enſis euaginatio. Plutarc. in Camillo, προῆλθον μέχρι ξιφουλκίας ἑκάτεροι, vtrique gladios ſtringere cœperunt.

Ξιφουλκὸς, οῦ, ὁ, qui gladium exerit.

Ξιφουργὸς, artifex enſium.

Ξόανον, ου, τὸ, ſtatua, ſignum, ac propriè quæ heroibus erigitur ſtatua, quemadmodum quæ diis εἴδωλον, quæ regibus ἀνδριάς. ξόανα, ſimulachra breuia, quæ portabantur in lecticis, inquit Seruius Virgilii Interpres, qui etiã ſic ſcribit, Ligneum ſimulachrum Latinè delubrum à libro, id eſt raſo ligno factũ, quod Græcè ξόανον dicitur. Vide Ammon.

*Ξοανοποιΐα, ſimulachrorum effectio, Strabo de diis loquens ἀνθρωπομόρφοις.

Ξουθὸς, οῦ, ὁ, flauus, mollis, tener, humidus, translucidus, formoſus, tenuis, celer, acutus, varius, λεπτὸς, ταχυεργὸς, ἀγρευτὴς, ξανθὸς, χλωρὸς, πυκνὸς, ὀξὺς, ταχὺς, ἀνθηρὸς, διαυγής. ξουθαὶ ἀλκυόνες, in Epigram. ξουθαὶ μέλισσαι, Ibidem. ξουθὰ μαινομένα, vide Suid. ξουθὰ λαλεῦντα, argutè, delicatè loquentem, in Epigr. vide Heſych.

Ξοῦθος, viri nomen.

Ξυάλη, ξυήλη.

Ξυγγένεια, cognatio.

Ξυγγίνεται, conuenit.

Ξυγγεωργὸς, οῦ, ſocius in agricolatione, Ariſtopha. in Pluto.

Ξυγγνώμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, concors.

Ξύγκλυδες, commilitones, auxiliarii, Etym.

Ξυήλη, ης, ἡ, dolabrũ, lima, genus gladii Laconici, quod quidam ξυίνην cum ν ſcribunt.

Ξυηρὸς, οῦ, læuigatus.

Ξυλαλόη, Xylaloe, quaſi aloes lignum dicitur, quod & ἀγάλλοχον dicitur. vide ſuprà.

Ξυλάριον, vel ξυλήφιον, τὸ, ſurculus, paruum lignum, dentifricium, Marcellus: cremium Hermolaus libro 1. Dioſcoridis: vbi de inſtrumento agit ad purgandos dentes à cibo congruo.

Ξυλεία, ας, ἡ, lignatio, lignorũ collectio, materia, ligna. vide apud Bayſ. de re nauali.

Ξυλεύομαι, ῦ. εύσομαι, π. ευμαι, ligna incido, vel colligo. Deponens abſol.

Ξυλεὺς, lignator, Pauſani.

Ξυληβόρος, ου, ὁ, & ξυλοβόρος, lignum erodens vermis.

Ξυληγεῖν, ligna ferre & conuehere, baiulare, Pol. ſignificat nonnunquam quælibet onera portare.

Ξυληγὸς, οῦ, ὁ, lignarius baiulus, qui fert ligna.

Ξυλήφιον, ου, τὸ, aſſula, tabula, tabella. infrà ſcribitur per υ in antepenultima.

Ξυλίζομαι, ῦ. ίσομαι, π. ισμαι, ligna incido, vel congrego. Deponens abſol.

Ξυλικὸς, ligneus, è materia, è ligno fabricatus.

Ξυλίνη γέφυρα, ſublitius pons.

Ξύλινος, ου, ὁ, ligneus, fructus arborum. ξύλινον πῦρ, ignis qui à ligno præſtatur, Gaza.

Ξυλισμὸς, οῦ, ὁ, lignatio.

Ξυλίτης, piſcis quidam.

Ξυλλαμβάνω, hoſtiliter arripio, corripio, Accuſ. auxilior, opẽ fero. Dat. Iſocr. ad Demonic. ὁρῶ δὲ τὴν τύχην ἡμῖν ξυλλαμβάνουσαν, καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον.

Ξυλλεκτὸν, collectum.

Ξυλλήβδην, pro συλλήβδην, ſimul, Atticé.

Ξυλοβάλσαμον, ου, τὸ, xylobalſamũ, i. arbor balſamum gignens, ſurculi balſami, Hermol.

Ξυλοδετική, remigatio, gubernatio, compactio nauiũ.

Ξυλοειδὴς, τὸ ξυλῶδες.

Ξυλοθήκη, locus in naui, vt ὑδροθήκη.

Ξυλοκιννάμωμον, xylocinnamomum, id eſt, lignum cinnamomi, Dioſcorid. lib. 1.

Ξυλόκολλα, glutinum. vide κόλλα.

Ξυλοκοπεῖν, fuſtibus cædere.

Ξυλοκοπία, ας, ἡ, cæſio fuſtis.

Ξυλόκοπος, ου, ὁ, cæſor lignorum, lignipeta, Gaza.

Ξυλοχύμβη, ἡ, ſcommate dicitur mulier, in qua nec renidet forma, nec reſpondet corporis magnitudo, Euſtath. Iliad. ε.

Ξυλομανεῖν, ſylueſcere: de vitibus & arboribus dicitur, quando propter ramorū foliorúmque copiā luxuriant.

Ξύλον, τὸ, lignum, baculus, materia, fuſtis, tigillum, ſtipes, ſurculus, compedes ὄζ᾽ ἄξιον ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, Ariſtophan. Eraſm. in prouerb. de pulchro ligno. ξύλα τέμνειν, ligna ſecare, Thucyd. πρῖον ξύλον, i. σκευάρια, βάθρον. ἐπὶ ξύλου καθεύδει ὁ ἀλεκτρυών, Ariſtoph. ἡρακλῆς δέρμα καὶ ξύλον ἔχων, pellem & clauam habens, Plutarch. in Lycurg. συστρέφουσι κινοῦντες ξύλῳ, inſpiſſant rude lignea miſcentes, Dioſcor. lib. 3, cap. 9. rudicula, Barbarus. Item ξύλον, vinculū quo pedes includebantur vel collum, collare, κλοιὸς, ποδοστράβη, genus tormenti & quæſtionis aut carceris. Ariſtophan. προσδήσατε φιμώσαντε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, iſtius collum conſtrinxeritis ligno, i. lignea pedica. ἐν ξύλῳ ἔδησαν, ſoleis ligneis illigarunt, Herodotus. Eſt etiam ξύλον menſuræ nomen, teſte Horo, vt refert Hermolaus in Plinii librum 8.

Ξυλουργέω, fabrilem artem exerceo.

Ξυλουργικὰ, τὰ, lignaria opera.

Ξυλουργὸς, ξυλοτόμος, ὑλουργός.

Ξυλοῦσθαι, lignum fieri, in lignum mutari, tranſire in lignum, apud Herodot.

Ξυλοφάγος, coſſus, vermis obeſus, è lignorum carie enaſcens, materiam erodens. Plinius teredinem vocat.

Ξυλοφθόρος, ου, ὁ, ξυλοφάγος: à corrumpendis lignis ſic dictus. Gaza in Ariſtot. ligniperdū interpretari poſſe ait.

Ξυλοφορία, portatio ligni.

Ξυλοφόριος, ου, ὁ, dies feſtus Iudæorum.

Ξυλοφόρος, lignifer, qui portat ligna, calo. ſignificat etiam fuſtuarium.

Ξυλόφρακτος, ου, ὁ, lignis compactus.

Ξύλοχος, ου, ὁ, locus arboribus conſitus, ὑλώδης. eclipſis autē eſt, pro ξύλινος ὕλη. Hom. Odyſſ. ἐν ξυλόχῳ, &c. id eſt, συνδένδρῳ τόπῳ κοίτῃ θηρῶν, in luſtro.

Ξυλόω, cap. 2. lib. 2. Paralip. οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις. vbi Latinè, domum texit tabulis abiegnis.

Ξυλύφιον, ſuprà Ξυλήφιον, per η in antepenult.

Ξυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ligno proximus, ligneus, ligno conſtans, ſurculoſus, aridus.

Ξύλωσις, εως, ἡ, contignatio, Cæl. lib. 13, cap. 48. ξύλωσις τῶν οἰκιῶν, ligna ædificiorum, lignea ſtructura, peculiaris dictio Thucyd.

Ξυμβάλλει, concidit, inuadit.

Ξυμβασείω, affecto conuentionem.

Ξύμβασις, εως, ἡ, pactum. vnde ξύμβασιν ποιησάμενοι, pacificati. Thucyd. ξύμβασιν προὐθυμήθη, compoſitionis cupidus erat.

Ξυμβατηρικὸς λόγος, & Ξυμβατικὸς, pactionis & conuentionis ſermo.

Ξύμβλητο, congreſſus eſt. Odyſſ. κ, ξύμβλητο.

Ξύμβολος, omen, auſpicium.

Ξυμβουλευτικὸς, οῦ, ὁ, conſultandus.

Ξύμη, pruritus.

* Ξυμμελὴς, έος, τὸ, conſonum.

Ξύμπας, σύμπας

* Ξυμπίπτω, συμβαίνω.

Ξυμποδίσας, συνδήσας τοὺς πόδας, Ariſtoph.

Ξυμπροθυμέομαι σοι, ſtudeo tibi.

Ξυμφέρομαι, aſſentior.

Ξύμφημι, aſtipulor, aſſentior. vide Σύμφημι.

Ξυμφορὰ, ᾶς, ἡ, calamitas, euentus, in bonam aut in malam partem.

* Ξύμφορον, ου, τὸ, conducibile, vt Plaut. Sophocl. OEdip. Colon. θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον, haud commoda eſt res iracundia in malis.

Ξυμφυγάδες, vnà exules.

Ξύμφυτον, naturæ coniunctum, Cic.

Ξυν pro συν Attici dicunt. Vnde innumeræ dictiones, quæ lingua communi cum συν componuntur apud Athenienſes per ξυν proferuntur: vt ξύνοικος, σύνοικος, &c.

Ξυνάγκεια vel ξυνάγκεια, locus cauus, conuallis.

Ξυνάορος, vxor, ἡ συμβιοῦσα.

Ξυναίμων, συναίμων, cōſanguineus, frater. Soph. τὸν τοῦ μανέντος ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, fratrem furioſi vocantes.

Ξυναίτια, τὰ, adiuuantia cauſarum.

Ξυναίτιος, ου, ὁ, conſcius.

Ξυναλίζεσθαι, congregari, & ſimul edere, Etym.

Ξυνάορος, vxor, nupta, frater, ſoror, maritus.

Ξυνάρασθαι, coniungere, componere. 　　　ſchin.

Ξυναχθάω, cōpatior, miſereor tui. τί οὐ ξυναχθαλᾷ; AE-

Ξυναυλία, ἡ, quando bini tibicines idē canunt, vel vbi cithara & tibia idem inſonant. Vide Ariſtoph. Equit.

Ξυνάωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, coniunx, collactanea, ξυνάορος.

Ξυνεείκοσι, ſimul viginti. Odyſſ. ξ, αὐτὸς ξυνεείκοσι φωτῶν ἵζ᾽ ἀγρὸς τοσοῦτον, i. ὁμοῦ εἴκοσι.

Ξυνέηκε, intellexit, συνέβαλε. Atticum eſt pro συνίηκε, συνῆκε, ab ἥκω. Iliad. α, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, cōmiſit & coniecit in certamen, συνέμιξε. & Iliad. β, ξυνέηκε θεᾶς ὄπα, vocé deæ intellexit.

Ξυνέθεντο, pacti fuerant.

Ξυνεσταθμοί, οἱ, coacernati.

Ξυνίες, intellige, audi. Iliad. β, νῦν δ᾽ ἐμέθεν ξυνίες ὦκα, pro συνίες, ἄκουσον, i. τοῦτο τὸ παρ᾽ ἐμοῦ λεγόμενόν σοι νόησον, hoc ex me audi & intellige.

Ξυνεσις, εος, ἡ, confluēns fluuiorum, apud Hom. Odyſſ. κ, ξυνέφεσις, Strabo συμβολὴν dixit.

Ξυνεστηκὼς, ὁ, conſtans, compactus. Hipp. excrementa alui compactiora, non liquida ξυνεστηκότα dixit.

Ξυνίετο, intellexit, Homer. Odyſſ.

Ξυνετὸς, intelligens, pro συνετὸς, & ξυνετῶς, intelligēter.

Ξυνετρέχον, ſimul currebant, in Epigr. prima breui.

Ξυνέχεται ἐν ἀγῶνι τὰ πράγματα, verſantur ī diſcrimine res

Ξυνῇ, communiter, κοινῶς, priori longa, Apoll. 2.

Ξυνήβιος, conuictor, coætaneus.

Ξυνήιος, ου, ὁ, ξυνὸς, communis. Iliad. α, οὐδέ τί που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά, i. κοινὰ χρήματα ἀποκείμενα.

Ξυνῆκα, intellexi, ſenſi, Sophocl. in Aiace.

Ξυνήκοος, condiſcipulus, coauditor.

* Ξυνῆλθον εἰς λόγους, cōuenerūt ad colloquiū, Thucyd.

Ξυνήλυσις, ιος, ἡ, coitio, congreſſus.

Ξυνήων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ἀντὶ τοῦ ξυνὸς dixit Nonnus. Heſiodus pro ſocio, κακῶν ξυνήονας ἔργων, participes operum.

Ξυνθάκος, ὁ, eadem in ſede conſidens.

* Ξυνθήματα, σημεῖα, veſtigia.

Ξυνίεσαν, conuenerant, Thucyd.

Ξυνίζω, τὸ ξενίζω.

Ξυνίημι, μέλλω, ἀόρ. ἧκα & ξυνίηκα, intelligo, συνίημι.

Ξυνίεον, ἤκουον, ἐπείθοντο, intelligebāt, aſſentiebantur. Genit. iungitur, Homer. Iliad. α.

Ξυνίσθι, ſimul ſis. Plato lib. 1. de Legibus, ἀλλὰ τοῖς δέ γε τοῖς νέοις ξυνίσθι, id eſt, cum his iuuenibus conſueſce.

Ξυνίσταμαι, efficio, Cic.

* Ξυνίστωρ, ὁ, conſcius, συμπράκτωρ.

* Ξυνίω, audio, Homer.

* Ξυνιὼν, όντος, conueniens, ſimul veniens, in vnū cum aliis veniens, Plato lib. 1. de Rep.

Ξυνίωσι pro συνίωσι. Apollon. 2, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες, quando concurrunt acies.

Ξυνέφελος, ου, nubilus.

Ξυνοικίαι, αἱ, domus contiguæ.

Ξυνομαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, conſanguineus apud AEſchyl.

Ξυνὸς, οῦ, ὁ, communis, indiſcretuss. ξυνὸν δόρυ, adiutrix haſta & ſocia periculi.

Ξυνοχὴ, ῆς, ἡ, anguſtia viarum, locus anguſtus. ξυνοχὴν ἁλὸς Apollon. Argon. vocauit fretum, i. anguſtias maris, ſiue os vbi arctatur.

Ξυνόω, ῶ, ώσω, coniungo, conſocio, communico, reddo. Nonnus, καθαρὰν πεπνυμένος ἔπος ξυνώσε φέριστος, i. reddidit & reſpondit. Idem, τόδε πάντες ἐπὶ ξυνώσατε μύθῳ, hoc vna & eadem ſententia dixiſtis. Et ξυνῶμαι. idem Nonnus,

nus, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατε φατλιώ. Idem, υἱὸν ἢ πατέρα μίαν ξυνώσατε τιμήν, eodē honore Patrem & Filium afficite. Idem, εἰδέ με πιστοτάτοις φιλίοις ξυνώσατε θεσμῷ, pro ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, ſi me amatis.

Ξυνωχία, ας, ἡ, ſocietas.

Ξυνωμόται, οἱ, coniurati, qui ſacramento mutuam fidem obſtrinxere.

Ξυνόμνυντες, ſimul iurate, fidem inuicem ac mutuò date, Ariſtoph.

Ξυνωριστεύειν, biga vehi.

Ξυνωρὶς, ίδος, ἡ, & συνωρὶς, ἀπὸ τοῦ ὁρίον (vt quidam putāt) compoſitum eſt: ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀείρω τὸ συναείρω: vel παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, & ſignificat bigas, tam equeſtres quàm mulares: δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ πλῆρες ἅρμα, ἀλλ' ἐκ δυοῖν μόνων ἵππων συνεστός. vide Συνωρὶς, vnde ξυνωριστεύομαι, ago bigas. Greg. ξυνωρίδα par amicorum appellat, hoc eſt, ζεῦγος φιλικόν. Syneſ. τὴν ξυνωρίδα τῶν ἀδελφῶν, concordiam amicorū dixit.

Ξυνωνὸς, οῦ, communis.

Ξυόεις, politus.

Ξυρέω, & Ξυράω, μ. ήσω, π. ηκα, & Ξυρέω, μ. ήσω, π. κα, tōdeo, rado, erado. Actiu. Accuſ. vnde ἐξυρημένος, tonſus. Lucian. Plato lib. 1. de Rep. ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον, i. leonem aggredi radere. Sophocl. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, radit enim hoc ad cutem vſque. ξυρᾶσθαι, radi, Paulus, cap. 11. 1. Epiſt. ad Corinth.

Ξυρήσιμος, ου, raſilis, radi aptus, Euſtath. Iliad. γ.

Ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, pubeſcens, aptus qui radatur, κουρεῖον, AElius Dionyſ. apud Euſtath. Iliad. γ. ξυρήκης κουρὰ, tonſura nouacularis, Euripid.

Ξυρηκὸς, raſilis, Euripid. in Alceſtide.

Ξύρησις, ἡ, detonſio, raſura. ξύρησις ὠφέλιμος ἐπὶ ὀφθαλμίας, id eſt, in lippitudine caput tondere ad cutem iuuat, Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem.

Ξυρίας, ου, ὁ, qui ad cutem tonſus eſt.

Ξυρίον, ου, τὸ, nouacula.

Ξυρὶς, herba gladiolus, vel iris agreſtis, Dioſc. lib. 4.

Ξυροδόχη, ης, ἡ, & Ξυροθήκη, ης, ἡ, theca nouacularum.

Ξυρὸς, οῦ, ὁ, nouacula: παρὰ τὸ ξύειν ῥᾷον. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, in Epigram. & apud Eraſm. in prouerb. In acie nouaculæ, &c. id eſt, ἵσταται ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, id eſt, μιᾷ μάχῃ μόγις ἐξαρκεῖν δύναται.

Ξυστὸς, raſus, corraſus, in ramenta redactus.

Ξύστιλος, xyſilus, Sophron in Mimis. ſic appellant ſemē aridū & pruriginoſum: παρὰ τὸ ξύειν, Eraſ. in Prouer.

Ξύσμα, ατος, τὸ, & Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, raſura, ramentum, ſcobs, ſtrigmentum. ξυσμάτων, in Epigram. id eſt, raſurarum, & liturarum quæ fiunt dum ſcripta corriguntur. * ξύσμα etiā Ariſtot. in 1. de Anima, vocat ἀτόμους Democriti, τὰ ἐν τῷ ἀέρι τὰ καλούμενα ξύσματα, &c. & in Problem. ξύσματα etiam dicuntur literæ & characteres.

Ξυσματῶδες, τὸ, ſtrigmentum, ramentum, Dioſcorid. lib. 4. vbi Marcellus docet intelligenda ſtrigmenta ſeu ramenta, i. exigua adipis & carnium fruſtula, quæ vi medicamenti ex ſpartio confecti deraſa ab inteſtinis pelluntur, qualia in lignorum raſura ferramentis ramenta deraduntur.

Ξυστάδες ἄμπελοι, vites confertæ, denſæ, vel non ordine plantatæ.

Ξυσταδὸν μάχη, ſtataria pugna.

Ξυστὰς, palæſtrita, Ariſtoph.

Ξύστασιν πᾶσαν, ſeriem omnem, Chalcidio Interpr.

Ξύστης, ρος, ὁ, ξυρὸς. vide Suidam in dictione ἱμερόφωνος.

Author libri qui Galeno adſcribitur, titulo ἰατρὸς, partes aurium breuiter ita nominauit, Quæ pandūtur, inquit, πτερυγώματα, quaſi pinnæ appellantur: quæ verò reflectuntur, & cū extremo ambitu intorquentur, κυρτοειδῆ, i. gibboſæ partes, intra quas veluti dimidiatus orbis extat, quē ξυστῆρα dixere, & interius cauū, κόγχον, in medio foramen teres, πόρος ἀκουστικὸς eſt, i. meatus vocis.

* Ξυστὴρ, & Ξυστήριον, ſcalptorium, AEgin. καὶ τὰς σεσηπυίας τῶν ὀδόντων λεπίδας τῷ καλουμένῳ σμίλης ἢ ξυστηρίῳ, ἢ τῷ ῥινείῳ διαχαράττομεν.

Ξυστικοὶ, οἱ, qui xyſto, i. haſtili, vel ſpiculo ludunt, qui in xyſto exercentur, Cæl. lib. 11, cap. 52.

Ξυστὶς, ίδος, & Atticè ξύστις, ξύστιδος, ἡ, veſtis ſubtilis aurigantium in certamine, itémque athletarum: à ξύω, quòd puluerem radat. Quidam dicūt eſſe talarem mulierum: alii tragicum indumentum. ea veſte equites vtebantur. Ariſtoph. νεφ. ὅταν σύ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, ξυστίδ' ἔχων, trabeam habens. Ea etiam tragici reges vtebantur, vt notat Interpr. Eſt etiam δρόμος, curſus.

Ξυστοβόλος, ου, ὁ, haſta iaculans. ξυστοβόλος βάκχος, in Epigr.

Ξυστὸν, οῦ, τὸ, haſta, ἀκόντιον, iaculum. ξυστὸς δὲ, arena athletarū, porticus ampla latitudine, in qua per hyberna tempora athletæ exercentur, teſte Vitruuio, Cæl. lib. 11, cap. 52. Ponitur & adiectiuè pro raſilis, raſus, politus, ornatus, terius. eſt etiam tunica muliebris, & tragicum veſtimentum, Etymolog.

Ξυστοφόρος, ου, ὁ, ſpiculator. vide Ὁπλῖται in appendice de vocabulis militaribus.

Ξύστρα, ας, ἡ, lecythus, ſtrigil. vide Polluc.

Ξυστρὶς, ἡ, στλεγγὶς, Heſych. in dictione Στλεγγίς. dicitur & στλεγγίς.

Ξυστρολήκυθος, idem.

Ξύστρον λίστρος, plana ferrea, ad euerrēdū & cōplanandū.

Ξύω, μ. ύσω, π. υκα, rado, erado, polio, dolo, attero, ſcalpo, depecto, lacero. Actiu. Accu. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleo raſus, Gaza lib. 9. hiſt. plant. Theophraſt.

Ο Quum δασεῖαν, i. aſpirationē ſolam habuerit, articulus præpoſitiuus eſt nominatiui caſus, generis maſculini, numeri ſingularis, qui aliquando pro poſtpoſitiuo ὃς ponitur. Item ὁ pro οὗτος, & τὸ pro τοῦτον. Homer. Iliad. β, ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρῃ, ipſe enim clàm cum ea dormiuit. De vi τοῦ ὁ articuli, Gaza lib. 4. Gram. Hanc autem vim habet quā Latini vtcunque reddunt adiecto Pronomine ille, vt de certo quodam & inſigni, non de quouis accipiamus: velut quū Ariſtot. in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat. Cæterùm quum vnicum illud ac ſummum bonū intelligi vult, addit articulum τὸ ἀγαθόν. Itē καλὸν appellant Philoſophi, quod quouis modo ſit pulchrum: ſed τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrū ſiue honeſtum quod à virtute proficiſcitur. Item πᾶν appellant quod quocunque modo totum eſt: verùm abſolutū illud vniuerſum, quod verè complectitur omnia, non ſimpliciter πᾶν, ſed τὸ πᾶν appellant. Itidem in diuinis literis, quū deos vocant amicos Dei, nō apponitur articulus: ſed tantùm θεοί ἐστε, hoc eſt, dii eſtis. At quoties ſignificatur verus ille & ſolus Deus, ſemper additur articulus, ὁ θεός. Et quoties ſe vult Chriſtus intelligi, Filium hominis appellat: ſed vtrique nomini ſuo præpoſito articulo, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ. Ac planè tantum habet momenti hoc loco prætermiſſus aut additus articulus: vt Chryſoſtomus & Cyrill. hoc potiſsimum argumento reiiciant hereſim quorundā, qui negabant Chriſtum illud eſſe Verbū, quod ab initio fuerat in Patre: ſed illud aliud fuiſſe quoddā, Verbū interius Patri, vnde natum ſit alterū Verbum, quod eſſet Chriſtus. ὁ articulus ī propoſitione apud Dialect. inſtar ſigni vniuerſalis eſt, Proclus. ὁ etiam interdum eſt explicantis, vt Matth. ca. 19. οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ θεὸς, nullus eſt bonus niſi vnus, nempe Deus. ἀλέξανδρος ὁ φιλίππου πατὴρ, Thucyd. ὁ φιλίππου ἀλεξάνδρου: vbi ὁ υἱὸς ſubintelligitur. ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος, figura eſt, i. σχῆμα κατ' ἀποστροφήν, Hermog. ὁ δέ τις, &c. aliquis. Plato de Leg. vbi articulus additur indefinito. ὁ αὐτὸς, Idē. Dat. τοῖς αὐτοῖς Ἀθηναίοις φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίζω, i. eos amicos inimicóſq; duco, quos Athenienſes, Thucyd. ὁ αὐτὸς, eiuſdem generis, ſic Gaza: aliquādo ſui generis. Articulus ὁ cū Vocat. Ariſtoph. ὦ δρᾶκες, ἔτι δῦνες, &c. ὁ παῖς

φερ,ι.τοῦ ἄπου. & ὁ ξαρδίας, Idē. Aliquando etiā & ὁ δὲ diuiſionibus ponitur: ὁ μὲ,&c. ὁ δὲ,&c. hic quidē,&c. ille verò, &c. ſic apud Ariſt. in Probl. ſect. 1. quæſt. 40. ὁ μὲ refert vl timū,& alibi ſæpius: vbi ὁ μὲ refertur ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. Apud Plutarch. tamen videtur aliter accipiendū in Solone. λύκον δὲ τῷ κομίσαντι πέντε δραχμὰς ἔδωκε, λυκίδα δὲ μίαν: τὸ μὲν βοὸς ἦν, τὸ δὲ προβάτου τιμὴ, qui lupum attuliſſet, quinq; drachmas iuſsit accipere, qui lupam, vnam: hoc pecudis, illud bouis eſſe pretiū. Idem tamen in Solon. τὸ μὲ αὐτὸν ἐν τῷ σιτεῖσθαι πολλάκις, ἐὰν δὲ ᾧ καθήκει μὴ βούληται, κολάζει: τὸ μὲ ἡγούμενος πλεονεξίαν, τὸ δ' ὑπεροψίαν τῶν κοινῶν, nō enim eundem permittit cibari ſæpius: ſi is autē cui forte obueniat, recuſaſſet, plectitur: quòd illud plus æquo appetentis, hoc rempubl. cōtemnentis putet. Item in Solone manifeſtè ὁ μὲ ad remotius, & ὁ δὲ ad proximius. Itidē & in Publicolæ vita. Ibidē tamen è diuerſo. ὁ μὲ,&c. ὁ δὲ,&c. Hom. Iliad. ζ, vbi ὁ μὲ, i. ille, ὁ δὲ, i. hic, vt adnotat Interpr. οἱ μὲ, οἱ δὲ, Gaza lib. 4. & de proleps. ὁ etiam articulus quū præponitur Aduerbiis in quouis caſu & numero pro nomine epitheto accipitur, vt ὁ πάλαι, i. παλαιὸς, priſcus. τὰ πάλαι, priſci. ſic ὁ πέλας, propinquus, ὁ πάνυ, inſignis. ὁ ἄνω, ſupernus, Gaza lib. 2. Gram.

Ὃ, denſo ſpiritu & graui accentu, relatiuū, quod, quę res, quā rem. ὃ δὲ δεινότατόν ἐστιν ἁπάντων. ὁ ζεὺς γὰρ, &c. Ariſtophan. ὃ vel ὃ ἑαυτῶν ἀπολείποντες, Thucyd. ῥᾳδίως τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, &c. idem mox dixit, νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, i. colētes agros ſinguli ſuos. τοὺς ἑαυτοῦ πόλεις ἐγκαταλείποντες ἐκ ἐξίασιν, à patria ſua nō exibunt. Ibidem mox, ἐπὶ ὁμόρους τοὺς ἀστυγείτονας ἑκάστοις. Idem, ἐπὶ ἀστυγείτονας τοὺς αὐτῶν ἑκάστοις: vbi etiam legitur, τοὺς αὐτῶν. Item ὅ, quòd coniunctio, propterea, ὡς, ὅτι, διότι, Thucyd. Vnde καθ' ὃ non modò, καθ' ὅσον, ſed etiā, ſecundum quod, & cuius cauſa, vel ob quod ſignificat. ἐφ' ὃ pro ἐφ' ᾧ, & ἐπὶ τῷ. παρ' ὃ, pro παρ' ὅσον, quoniam, propter quod, quocirca. Significat etiam contraquàm, Cic. extraquàm dixit. Dicitur & præterquàm quòd: vt ἀσεβὴς μὲ ὁ λαγὼς κατὰ φύσιν, ἀποκτείνει δὲ ὁ αὐτὸς παρ' ὃ πέφυκε, i. ἔξω ᾗ πέφυκε. Eſt enim præterquā quòd, niſi quòd, niſi quatenus, & cum eo quòd, licet diuerſa ſignificet. τὰ ποῖα ἔργα, Xenoph. quæ opera. ἐν οἷς pro ἐν τούτοις, Thucyd. ὃ aliquādo in interrogatione ponitur, vt Ilia. α, πρῶτον τὸ μῦθον ἐνίσπες ὃ poſt ἐστί, Iſocr. τοῦτον γίνεται τὸ ὅπερ. Articulus additur numeralib⁹, τοῖς τρισὶ δακτύλοις, Xenoph. τὰ δέκα ἔτη, Thucy. ἀθλητὸν προτιάζειν τοῖς ἀνδράσι, Ariſtop. Interpr. Item ὃ pro ὃς, qui: ὁδὶ ξ, ἀπορῶν, ὃ οἱ βίοτος μάλισα κέκειται, &c. & Iliad. α, ὃ πάλαι τὸν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστί. Pro αὐτὸς, ipſe. ὁδ. ξ. αὐτὰρ ὃ ἐπελευθέρως, Xenoph. lib. 4. Pæd. καὶ τὸν ἀποκρίναντα λέγεται, i. αὐτόν. Et pro αὐτὸ, id vel ipſum. Homer. Iliad. β, αὐτὰρ ὃ αὖτε πίλνατο δὴ κ' ἀτρεῖ, i. αὐτὸ τὸ σκῆπτρον.

Ὄα, ſorbus arbor, & diphthera, quæ aliâs οἴα dicitur.

Ὄα, τα, ſorba fructus, vel οὖα.

* Ὀαγκλαῖος, ὁ ἐν ἀγκάλῃ διάγων.

* Ὀάνες, αἱ, inſidiæ, ἐνέδραι.

Ὄαξος, regiuncula Cretæ alta, Etym.

* Ὀάοι, οἱ, ſoli, μόνοι.

* Ὀάριων, ωνος, Orion, apud Pindarum, pro ὠρίων.

Ὅδε, τῆδε, τόδε, &c. hic, demonſtratiué. ſic ὅδε. & declinātur δε & γε non mutatis, quemadmodū apud Latinos magiſter equitum, magiſtri equitum, &c.

Ὅ δὴ λέγεται, quod dici ſolet.

Ὅδή ποτε οὖ, alicubi.

Ὅ δὴ φασι, quod aiunt.

Οἱ μὴ δόξει τοῖς θεοῖς, quod dii auertant, quòd ominari nolint.

Ὄαρ, αρος, vxor. ἀπὸ τῆς ἐμίας, ἀπὸ δὲ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ, Etym.

Ὀαρίζω, ω, ίσω, κα, κα. loquor, propriè cum mulieribus, muliebriter garrio. Iliad. ζ, ὅθι ἡ ὀάριζε γυναικὶ, cum vxore verba faciebat. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι τῷ γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. Neutrum abſol. Nonnus ἀπυζομένοις δὲ μαθηταῖς ἱλαοῖς ὀάριζε, pro ὡμίλει, diſcipulos alloquebatur.

Ὀαρισμὸς, ε, ὁ, καὶ ὀαριστὺς, ὕος, ἡ, διάλογος, confabulatio, cōuerſatio, colloquium, nugatoria narratio. Heſiod. αἱμυλίοις τε λόγοις χρυσέοις τ' ὀαρισμοῖς, i. ὁμιλίαις μετὰ γυναικῶν.

Ὀαρισμὸς, μάχη.

Ὀαριστὴς, οῦ, ὁ, familiaris, diſcipulus, collocutor, συνομιλητὴς ἐν λόγοις. ὀαριστὴς Διὸς dictus eſt Minos ab Homero, vt refert Plutarch. in Theſeo, i. Iouis diſcipulus & neceſſarius, vt Lapus ibidem interpretatur.

Ὄαρος, idem.

Ὀαριστὺς, ύος, ὁ, ὁμιλία, conſuetudo, colloquium, confabulatio. ‖ Apud Homer. Iliad. ρ, ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, ἀντὶ τοῦ ἡ δὲ ὁμιλία, hoc bello commercium tale eſt.

Ὄαρ, ν, ἡ, fœmina. Iliad. ι, ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, i. γυναικῶν. ὄαρος item ſermo, ὁμιλία, confabulatio, Plato in Minoe. & lib. 4. Epigram. τὰ πινυτὰ ποιήσεις ἡδίστων ὀάρων, colloquiis. Item pro dictis & ſcriptis. Ianus Laſcar. αὐαγινοὺς ἰλλαὶ μόνοις ὅσ' ἔμελλε γράμματα. πάντας ὁμῶς τ' αὐστηρὶν ὀάρους.

Ὀβδην, Aduerbium, Etym. ἐπίρρημά ἐστι μεσότητος, ἀπὸ τοῦ ὄμματι, Phauor.

Ὀβελιαία ῥαφὴ, ſutura capitis media inter coronalem labdoidem, ſagittalis à quibuſdam dicta.

Ὀβελίας ἄρτος, panis veru aſſatus, ὁ ἐπὶ ὀβελοῖς ὀπτώμενος. vel vt alii, qui pretio oboli emebatur, annotat Euſtath. Iliad. ν.

Ὀβελίζω, μ. ίσω, π. ικα, oblitero, verubus configo, transfigo, ac quaſi iugulo ac damno. Cic. Epiſt. lib. 9, Niſi forte ſcire vis, me inter Niciam noſtrū & Vidium iudicem eſſe. Profert alter (vt opinor) duobus verſiculis expenſum Niciæ: alter Ariſtarchus hos ὀβελίζει. Expungere Latini dicunt, hoc eſt, eximere, tollere, aut tollendum & delendum deſignare, Eraſm. Chiliad.

Ὀβελισκολύχνιον, inſtrumentum fabrile ex veru & lucerna compoſitum, cuius meminit Ariſtot. de part. Anim. 4. Idem lib. 4. Polit. cap. 15. ait in paruis ciuitatibus propter hominum paucitatem neceſſe eſſe facere τὰ ὀβελισκολύχνια. vbi Aretinus, quaſi vt magiſtratus ſint velut luminaria obeliſcis impoſita. Et Faber, quaſi lychnia candelabris impoſita. Vide Eraſm. in prouerb. Delphicus gladius. ‖ Pro lucerna obeliſco præfixa ponit Ariſtotel. qualis eſt qua prælucere ſolēt viatorib⁹ nocturnis. meminit ὀβελισκολύχνου Athen. ſimileq; vult eſſe ξυλολυχνοῦχῳ.

Ὀβελίσκος, diminutiua forma ab ὀβελὸς, obeliſcus, veruculum, vt apud Plin. l. 33, cap. 6. Omnis autem fit excocta ſua materia, ex ſuperiori catino defluens in inferiorem, & ex eo ſublata veruculis ferreis, atque in ipſa flamma cōuoluta veruculo, vt ſit modici ponderis. Vide Bayf. & in Chiliad. Eraſm. Obeliſco dignus. κύμβας ὀβελίσκων, Ariſtoph. 1. veru.

Ὀβελισμὸς, menſio, μέτρησις.

Ὀβελὸς & ὀδελὸς, apud Homerum (quod ex Euſtath. cōſtat manifeſtè) pro eodem accipi videntur, & eſſe inſtrumentum coquinarium, quod in ſummo ſit exacuminatum, & ſagittæ modo, quæ βέλος dicitur, inferre plagam valeat. Sunt qui ſubulas interpretentur, alii veru, vt apud Homer. Odyſſ. ξ, μίστυλλόν τ' ἄρα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, hoc eſt, verubus traiecit & affixit ad torrendum. Phocion tradit ὀβελὸν inde nuncupatum, quod vetus Athenienſium nummus obeliſci imaginem præferret. nam ὀβολὸς, genus numiſmatis eſt minimi, ſicut as Latinis. Eſt etiam ὀβελὸς, virgula rectè iacens inſtar veru, ſignificans dictionem redundare, & genus gladii figura veru. Item columna lapidea. Herodot. lib. 2, ἀνέθηκε ὀβελοὺς δύο λιθίνους, Cæl. lib. 6, cap. 2. Ammon. diſtinguit ὀβελὸς & ὀδελὸς.

Ὀβολαῖαι θρυαλλίδες, Ariſtot. lib. 3. Animal. vbi Gaza ibidem obolæ formagines vertit.

* Ὀβολιμαῖος, obolaris. Euſtath. ὑπὸ Βολὸν φησὶ τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ, ī vſuras ſextātes oppigneratū eſt.

Ὀβολιστικὴ, ῆς, ἡ, ars fœneratoria, Ariſtot. Polit. lib. 1.

Ὀβολὸς, οῦ, ὁ, obolus, genus minuti nummi: nam ſex obolos drachma continet. Chryſoſtom. λεπτὰ δύο, i. duo minuta

minuta ſiue minutos aſſes ὀβολὼ δύο exponit, in homilia Neminem niſi à ſeipſo lædi. ὀβολὼ δύο μισθὸς δικαστικὸς, Ariſtoph. aliquando dabatur τριώβολον, ὀβολοὶ δύο, oboli duo, partes duæ ſextini denarii, Barbar. lib. 2. Dioſcor. cap. 167. de pepone. Ariſtoph. ἐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ᾽ ὀβολὸν ἂν οὐδενί, vbi quid minutum ſignificat. ὀβολὸς ναυτιλίας, naulum, in Epigramm. & Ariſtoph. vbi videtur ſignificare nummum ſatis magnum. πολλοὺς τ᾽ ὀβολούς, idem Ariſtop. Vide in Chiliad. Eraſm. Obolo dignus: &, Obolis quatuor non emam. Vide etiam in dictione Μνᾶ.

Ὀβολοστατεῖν, fœnerari, vſuras colligere.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, nummularius. Ariſtoph. νεφ. ἐκ κλαίειν τοὺς ὀβολοστάτας.

Ὀβολοστατική, ἡ, nummularia ratio, Ariſtot. lib. 1, cap. 7. in Politic. pro ea arte qua nummularii quæſtum ex fœnore ſibi parant.

Ὄβρια, & Ὀβρίκαλα, τά, catuli hiſtricum & ſimilium.

Ὀβρίκαλα, τά, leunculi, leonum catuli, apud Æſchyl. ſed validi & ſpecioſi. dicuntur & ὄβρια. Sunt qui luporũ catulos eodẽ ſub nomine cõprehendi putãt, Euſtath.

Ὄβριζον, ὄβρυζον.

Ὀβριμόγυιος, ὁ, validus, immanis. Ceti epitheton apud Oppianum.

Ὀβριμοεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, grauia operans. μεγάλων ἔργων ἐπιτήδειος, Interpr. Homeri: potens, Heſiod.

Ὀβριμόθυμος, magnanimus, Idem in Theog.

Ὀβριμοπάτρη, ου, ὁ καὶ ἡ, fortem patrem habens. Palladis epitheton, quòd patrem habuerit Iouem. ὀβριμοπάτρη, ὄμβριμον καὶ ἰσχυρὸν πατέρα ἔχουσα, Homer. γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, Heſiodus.

Ὄβριμος, ου, ὁ, potens, βριμὸς. Eſt enim βρι intenſiua particula: fortis, generoſus, minax, Etymol. ὄβριμον ὕδωρ, Homer. Iliad. ι, πολύχοον ἢ ἰσχυρόν. vel ὄβριμος pro ὄμβριμος, ablato μ. Heſiod. σκληρὸν δ᾽ ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον, i. fortiter.

Ὀβριμοτράχηλος, ceruicem grauans.

Ὄβρυζον, ου, τό, obryzum. Sic enim & Latinè dicitur, & eſt aurum quod in coctione non minuitur, purum putum, ἄπεφθον χρυσίον: aut quod multipliciter excoctũ, purgatiſsimũ iam ſit: qua ratione & Suetonio puſtulatum argentũ dicitur. Dictũ (teſte Hieron.) quaſi ophiryſũ: nam ex Ophir inſula laudatiſsimũ aurum euehebatur.

Ὀγάστωρ, ὁμογάστωρ, Ὀγδοαῖος, octo dierũ. ὀγδοαῖος παῖς, Plut.

Ὀγδοάς, άδος, ἡ, numerus octonarius, ogdoas. Plutarch. in Theſeo, ὀγδοὰς δὲ κύβος ἀπ᾽ ἀρτίου πρῶτος. Hunc numerũ celebrandum cenſuit Simon hæreticus, Nazanz. in Orat. de hoc etiam Lucian. de Pythagora loquens.

Ὄγδοατος, ου, ὁ, octauus. Heſiod. ὀγδοάτη τ᾽ ἐνάτη τε, &c.

Ὄγδοος, ου, ὁ, idẽ. ὄγδοος μὴν, October, Plutarch. in Numa.

Ὀγδόη ἢ ὀγδόα, ait Vrban. ἡμέρα, dies octaua ſacra Mercurio, Ariſtophanis Interpres. ὄγδοον ἔτος, octauus annus, Thucydid.

Ὀγδοηκοντούτης, ου, octogenarius.

Ὀγδοηκοντατρεῖς, octoginta tres.

Ὀγδοηκοντούτης, idem quod ὀγδοηκοντούτης.

Ὀγδοηκοστὸς, octogeſimus, Thucyd.

Ὀγδώκοντα, octoginta, pro ὀγδοήκοντα, Iliad. β.

Ὅγε, ille, ἄρθρ. vide in Ὅδε.

Ὀγεωργός, ου, ὁ, agricola. ὁ videtur tantũ articul⁹ hic eſſe.

Ὄγκαι, vicus Bœotiæ. vnde Oncæa Minerua dicitur à templo, quod ibi Cadmus condidit in honorem eius, vt ſcribit Lycophr. Interpr.

Ὄγκιον, ου, τό, ὄγκιον, pharetra, ἡ τῶν ὄγκων θήκη.

Ὀγκάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, rudo, clamo. Depon. abſol.

Ὀγκηθμός, οῦ, ὁ, ruditus.

Ὀγκηρὸς, tumidus, faſtuoſus vel faſtoſus, vt Martialis. & Comparat. ὀγκηρότερος, maiore apparatu & comitatu inſtructus, Xenop. in 3 ἀλλὰ τῆς βασιλείας ὀγκηρότερον διάγειν.

Ὀγκητὴς, qui rudit, ruditor, in Epigram.

Ὄγκινον, aduncum.

Ὄγκιον, pharetra, vel aliud vas in quo quid reponitur, Etym. ſportula reponendo ferro, vt apud Homer. Vlyſſis ſecuribus deſtinata, aut alicui alteri rei, Pollux libro 10. σιδηροθήκην ἢ βελοθήκην eſſe annotat Euſtath. Iliad. δ.

Ὀγκὶς, ὄγκος.

Ὀγκιστός, οῦ, ὁ, aſinus.

Ὀγκοῖ τὰς φλέβας, tumefacit.

Ὀγκολογῆσαι, cum faſtu dicere.

Ὄγκος, ου, ὁ, aceruus, maſſa. ea eſt moles quæ in ſenſuum contactum incurrit, ſecundum Lucretiũ. tangere enim & tangi, niſi corpus, nulla poteſt res. Eſt item faſtus, tumor, ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. *Dicitur quoque amplitudo, decus, ornamentum, ἀξίωμα, ὑπεροχή, dignitas, grauitas orationis. Item aculei pinnula extrema, cuſpis, ἀκὶς, ſpiculũ & angulus. Iliad. δ, πάλιν ἄψ ὀξέες ὄγκοι, i. γωνίαι καὶ ἐξοχαὶ τῆς ἀκίδος τοῦ βέλους, vnci ſeu vncini. Ariſtotel. de mundo, grandinis corpuſcula maiora vocat ὄγκους μείζους, i. maiuſculos grumos grandinis. δύναμις καὶ ὄγκος, potentia opéſq; nimiæ, Plutarch. in Rom. ὁ δημοσθένους ὄγκος, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ. i. ſublimitas. ὄγκον μέγαν ἔχθρας ἐντίκτειν, magnas parere inimicitias, Plato in Leg. ὄγκον αἴρειν, tollere animos, ſeſe efferre. Sophocl. in Aiace, μηδ᾽ ὄγκον ἄρῃς μηδένα.

Ὀγκούμενος, extumens.

Ὀγκοῦσθαι, intumeſcere, turgeſcere. ὀγκοῦται, molem capit amplam. ὀγκούμεθα, i. τυφούμεθα, Euripid. ὠγκωμένος ἐπὶ γένει, ob genus elatus, Xenoph.

Ὀγκόω, μ. ώσω, π. ωκα, amplifico, tumefacio, εἰς ὕψος αἴρω, diſtendo, effero. ὀγκοῖ, tumefacit, menſuram auget. videtur etiam dici ὀγκέω: vnde διογκεῖ, diſtendit, Hermog.

Ὀγκύλλεσθαι, intumeſcere, ceruicem intendere, iactare, ſuperbire. Vide Suidam.

Ὄγκυλος, faſtuoſus, iactator.

Ὀγκωδέστερος, ὁ, latior corpore.

Ὀγκώδης, εος, ὁ, tumidus, latus, ſinuoſus, obeſus. ὀγκῶδες σχῆμα, tumida & elata perſona.

Ὄγκωσις, εος, ἡ, tumor.

*Ὀγκωσόμεθα, ſuperbimus, contemnimus, ac inſolenter iactantérque nos gerimus, Ariſtoph. in Ranis.

Ὀγκωτὸς, οῦ, ὁ, intumefactus, eleuatus. ὀγκωτοῦ τάφου, in Epigramm.

Ὀγμεύω, ordine meto. vide Com. Sophocl. in Philoct.

Ὄγμιος, Hercules.

Ὄγμος, ου, ordo ſulcorum & meſſorum quum ſegetem ſecant. propriè dicitur rectus aratri ductus & ſulcus, & in quincuncem digeſtio plantarũ, Euſtath. Iliad. σ. apud Nicand. ſimpliciter pro via capitur. ὄγμος ὀδόντων, in Epig.

Ὀγχηστὸς, οῦ, ὁ, oncheſtus, nemus ſacrum Neptuno. vnde Homerus, ὀγχηστόν θ᾽ ἱερὸν ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄλσος. Eſt & vrbs Bœotiæ.

Ὄγχνη, pyrum: παρὰ τὸ ἄγχειν, hoc eſt, ſuffocando. nam acerbitate ſua vehementer aſtringunt pyra ſylueſtria. ὄγχναι, ἀχράδες ἢ ἄπια, in Epigramm. Græco.

Ὀδαῖον, viaticum, τὸ εἰς ἐκδημίαν ἐφόδιον. Aliquando venale, πράσιμον, καὶ ὤνιον. ὀδ. ο, ἐπείγετε δ᾽ ὦνον ὀδαίων, id eſt, σπουδάζετε περὶ τὸν ἀγορασμὸν τῶν φορτίων, celeriter viaticum comparate.

Ὀδαῖος, iniucundus, malus.

Ὀδακτάζω, τὸ δάκνειν, Apollon. lib. 4.

Ὀδάξ, mordicus, ἀπὸ τοῖς ὀδοῦσι, Etym. ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, ἐνδακόντες τὰ χείλη, Homer. ὀδ. ὀδὰξ ἕλον.

Ὀδάξασθαι, fricari, ſcalpi.

Ὀδαξεῖν, corrodere, δακνεῖν.

Ὀδαξῆσθαι, erodi, Marcell. lib. 6. Dioſcor. cap. 1.

Ὀδαξᾶν τὰ ἐντὸς δοκεῖ, inteſtina pruriginem ſentire videntur, Dioſcor. lib. 6, cap. 3.

Ὀδαξισμὸς, οῦ, ὁ, gingiuarũ pruritus, dentium ſtridor, ὀδαξισμὸς οὔλων, gingiuarum pruritus, Dioſcorid. lib. 2. cap. 83. Vide in dictione Ὀδοντίασις.

*Ὀδαξιστικὸς, mordax vel acutus. ὀδαξιστικὸς χυμὸς, Poll.

Ὅδε, hic, ἄρθρ. Ammonius diſtinguit ab ὁδί. ὅδε νόμος, hęc lex, abſque articulo, Plato de Legibus. ὅδε ταῦ, iſta, id eſt,

tua mens, Euripid. ἐγὼ, αὐτὸ τοῦ ἐγὼ, Sophocles. ὅδ' ἐγὼ αὐτὸς ἐγὼ, Suidas.

Ὁδεία, profectio, iter.

Ὀδελὸς, οῦ, ὁ, obolus, Doricè apud Nicandr.

Ὁδέομαι, & Ὁδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, iter facio, eo. Neutr. abſol. γαίαν ὁδεύειν, iter facere per terram dixit Nonnus. ὁδευτέον τὰς ὁδοὺς, &c. Nazanz. in Orat.

Ὁδευτὴς, ὁδίτης.

Ὁδέω, vendo.

• Ὃ δὴ λέγεται, quod dici ſolet, Nazanzen. & ὃ δή φησιν ὁ ψαλμὸς, vt inquit Pſalmiſta, idem Nazãz. & ὃ δὴ, vbique pro quod. ὃ δή φασι, quod aiunt.

Ὁδηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, deduco, i. dux ſum itineris, viam commonſtro. Neutr. Accuſ. Phocyl. τυφλὸν ὁδήγει, cęcum dirige. ὁδηγήσῃ με, mihi dux viæ fuerit, cap. 8. Act. Apoſt. φῶς τὸ ὁδηγῆσαν τὸν ἰσραὴλ, Nazanz. in Orat.

Ὁδηγία, ας, ἡ, deductio, ducatus, facilitas, præmunitio, occaſio.

Ὁδηγὸς, οῦ, ὁ, dux, i. dux viæ: propriè is ſic dicitur qui monſtrat viam: nam στρατηγὸς aliud eſt.

Ὀδαγμὸς, pruritus.

Ὁδὶ, apud Ariſtoph. hic, οὗτος. & τοδὶ, τοῦτο, hoc.

Ὀδία, Proſerpina.

Ὁδίγε, hic, Ariſtoph.

Ὁδιονος, dux viæ, gubernator.

Ὅδιος, nomen viri proprium, Etym.

Ὅδιος, fauſtus, auſpicatus ad iter.

Ὀδίσκω, intumeſco.

Ὁδίτης, ου, ὁ, viator, ſecunda longa, in Epigr.

Ὀδμὴ, ἡ, odor, ἀπόρροια· παρὰ τὸ ὄζω. ὀδμὴ dicitur Ionicè, & ὀσμὴ Atticè. πικρὸν ὀδμὴν, Hom. Ody. & ὀλοώτατος ὀδμή.

Ὀδμήεις, πολύοσμος, εὔοσμος, odorifer.

• Ὀδμώδης, odoratus. Theophraſtus, τὰ δ' ἔγχυλα καὶ ὀδμώδη καὶ παχύτερα δέχεται, Euſtath.

Ὁδοδοκέω, vias obſeruo, obſideo. pro ὁδοσκοπεῖν.

Ὁδοδόκος, ου, ὁ, latro, id eſt, viarum obſeſſor, hodœdocus, vt ait Feſtus Pomp.

Ὁδοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, viam facio ſeu munio. Neutrum Datiuo.

Ὁδοιπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, ὁδεύω, iter habeo, iter conficio, incedo, tendo. πεζὸς ὁδοιπορέω, pedibus eo, Gaza de Senectute, ὁδοιπορεῖ ἐπὶ τὴν νέκρωσιν, tendit ad interemptionem, Galen. lib. 2. ad Glauc. ἄκρον ὁδοιπορεῖν, ſummis inſiſtere pedibus ſeu digitis, Sophocl.

Ὁδοιπορία, ας, ἡ, iter, via, compendium.

Ὁδοιπορικὸν, οῦ, τὸ, hodœporicum, id eſt, liber aliquod iter deſcribens.

Ὁδοιπορικὸς, ὁ, itinerarius, vt ὁδοιπορικὴ ἐσθὴς, veſtis itineraria, Bayf. ὁδοιπορικὸς κράββατος, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὁδοιπόριον, ου, τὸ, conuiuium quod datur pro itinere confecto. τὸ διὰ τὸν πλοῦν δεῖπνον ἢ ἀμοιβή. Odyſſ. ο, ἄνωθεν δέ κεν ὕμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.

Ὁδοιπόρος, viator, ὁδίτης.

Ὁδίτης, viæ dux.

• Ὀδοντάγρα, ας, ἡ, forcipula dẽtibus euellẽdis, AEgin.

Ὀδονταλγεῖν, dolore dentium affici.

Ὀδονταλγία, ας, ἡ, dolor dentium.

Ὀδοντάξισις, εω, ὁ, ὀδοντάγρα.

Ὀδοντιάζειν, ὀδοντοφυεῖν.

Ὀδοντίασις, εως, ἡ, dentitio, ὀδοντίασις, ſiue vt Paul. AEgin. ait, ὀδοντοφυΐα, dentitio eſt prorumpentibus iam dẽtibus: ſed ὀδαξισμὸς, impetus eſt & pruritus feſtinantium ad eruptionem dentium. hæc Marcell. lib. 2. Dioſc. cap. 20.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, modus quidã canendi tibiis, ὅ τι ἡ γλῶττα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα.

Ὀδοντομάχαι, dentibus pugnantes: aprorum epithet.

Ὀδοντοτρίμματα, τὰ, dentifricia.

Ὀδοντοφόρος, dentifer, in Epigr.

Ὀδοντοφυεῖν, dentire, dẽtes emittere, Ariſtot. 7. Anim.

Ὀδοντοφυὴς ἐὼν, dentes producens.

Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dolor quem infantes percipiunt dentientes.

Ὀδοντωτὸν, dentatum, Poll. vt ſerra. & ὀδοντωτὰ ζῶα.

Ὀδοντωτὸς πρίων, ſerra, quæ ſcabritiem aſperitatémque maiorẽ excitat, q̃ μαχαίροντος læuigationi aptior, Galen.

Ὁδοποιεῖν, viam ſternere, Bud. Com. ὁδοποιοῦσι τῷ ἰσραὴλ, viam facientes Iſrael, Nazanz. in Orat.

Ὁδοποίησις, εως, ἡ, viæ præparatio.

Ὁδοποιητικὸς, οῦ, ὁ, viam muniens ratione ad aliquid efficiendũ: vnde Ariſtot. in lib. de Morib. vocat ἕξιν ὁδοποιητικὴν μετὰ λόγου, habitum animi ratione viam munientem.

Ὁδοποιὸς, οῦ, ὁ, faciens viam, qui viam munit exercitui: vnde προοδοποιὸς, viator. Eſt & nomen magiſtratus apud Athenienſes, qui ὁδοποιοὶ, id eſt, viarum ſtratores ſeu curatores erant, AEſchin.

Ὁδὸς, οῦ, ἡ, via, iter, expeditio, ſpatium. Eraſm. in Chil. ὁδὸς σκληρὰ, ardua & ſalebroſa via, δύσβατος καὶ πετρώδης, & quam Thucydides ἀπόκροτον vocat. ὁδοῦ πάρεργον, ex itinere, obiter, Cicero ad Attic. nã ὁδοῦ πάρεργον volo te ſcire, i. vt interim à propoſito digrediar, nolim te hoc ignorare quod ſequitur. ᾗς ὁδοῦ, Thucydid. qua via. Ariſtophanes, τῆς σκολιᾶς ὁδοῦ. Idem, δισσὰς ὁδοὺς, rationem contẽtioſam & pugnacem. τῇ ὁδῷ πορεύομαι, via iter facio, Thucydid. id eſt, per viam. ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐνεργεῖ γίνεται, curſum ſuum agit & exercet, Plutarch. in Lycurgo. τὴν ὁδὸν ποιοῦμαι, viam facio, Xenoph. 2. ἀπομν. εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, ſi viam qua ad me venitur ingreſſus ſis. τὴν ὁδὸν τέμνειν, viam ſternere, & ea auferre quæ ſunt ad eam impedimento, Thucydid. ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε, vias rectas fecit, muniuit, Idem. ταῖς ὀρειναῖς ὁδοῖς ἄγειν στρατιὰν, montoſis itineribus ducere exercitum, Xenophon. πρὸ ὁδοῦ ἐνυπάρχει, promptus habetur. πρὸ ὁδοῦ ἔσται, in promptu erit, Ariſtot. lib. 1. de generat. Animal. ἐν ὁδῷ ἐστὶ, in opere, vita ac fide. ἐν ὁδῷ καταλαβὼν, Demoſth. κατ' ἀρχαίους. pro ἐν λόγῳ καὶ ἀνίσῳ. καθ' ὁδὸν, rectè atque ordine. Eſt etiam ὁδὸς θυρέτρον, καὶ ὁδὸς ἣν βαδίζουσι. vide Ariſtot. Rhet. vbi de ambiguis nominibus loquitur. ὁδὸς pro vitæ inſtituto ſæpe reperitur in Act. Apoſt. ὁδὸς in Maſcul. genere, Hom. Odyſſ. π, τοῖον ὁδόν. ὁδοὶ πολέμου πολλαὶ, Thucyd. 1. πρεσβευτοί.

Ὁδοστρωσία, ας, ἡ, munus ſternendæ viæ, in Pand. Græc.

Ὁδούρος, εος, ὁ, viarum inſidiator, latro. ὁδουροὺς, τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦντας.

Ὁδουρὸς, idem, viam præparans. Interpr. Pindari vult in frequentiore vſu eſſe quàm ſuperius.

Ὀδοὺς, όντος, ὁ, dens: quaſi ἐδοὺς ab ἔδω. ſicut à λέγω λόγος. In vocatiuo ὦ ὀδοὺς ſolùm, vt docet Gaza, ἵνα μὴ συμπίπτῃ τῷ ὀδοῦ. Et AEolicè ἔδοντες per ε pro ὀδόντες dicunt. ὀδόντας συγκροτεῖν, dentes collidere. vide Συγκροτεῖν. ὀδόντες γόμφιοι, Gaza in Ariſtot. vertit dẽtes maxillares. ὀδοὺς vocatur etiam ab Hippocrate ſecundus ſpinæ ſpondylus, quem πυρηνοειδῆ quoque appellant Medici. ὀδόντες dicuntur à Nicandro cochlearia piſtillúmve, quibus comminuitur in pila quippiam.

Ὁδοῦσθαι, pręcedere, vel primum eſſe, καθ' ὁδὸν προελθεῖν.

Ὁδοῦται, via oſtenditur, Herodot.

Ὁδοφύλακες, cuſtodes viarum.

Ὁδόω, μ. ώσω, duco, præeo, AEſchyl.

Ὀδύσσομαι, μ. ύσομαι, iraſcor, ſuccenſeo. Heſiod. πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ βριάρεῳ, pater Briareo ſuccenſuit in animo.

Ὀδυνάομαι, & Ὀδυνάω, dolore crucior, contriſtor, iraſcor, doleo. Neutrum abſolut. ὀδυνᾷ videtur capi Actiuè apud Galen. ad Glauc. ὀδυνῶνται, dolent, cruciantur. ὠδυνήθην, dolui. ἃ ὠδυνήθην, quæ mihi dolorem intulerunt, Ariſtoph.

Ὀδύνη, ης, ἡ, dolor, λύπη, πόνος, afflictio. ἀλγηδὼν, ἄλγος, dolor acutus, cruciatus. ὀδύναι κατὰ γαστέρα, tormina, Gaza li. 9. cap. 12. hiſt. plant. Theophr. ὀδύνημα, idem.

Ὀδυνηρὰ, τὰ, doloris efficientia, λυπηρά.

Ὀδυνηρὸς, οῦ, ὁ, doloroſus, ἐπίπονος, χαλεπὸς, moleſtus, acer,

cer,grauis,acerbus,dolorificus. Nazanz.γλυκεῖς οἱ ἧλοι κἂν οἱ λίαν ὀδυνηροὶ,dulces claui,etſi perquam dolorifici, in oratione εἰς τὸ ἅγιον πάσχα. ὀδυνηρὸς βίος,vita acerba,Ariſtop.

Ὀδυνήφατος,ου,ὁ,pellens dolorem,mitigatorius.Iliad.ε, πάσσεν ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,i.τὰ τὰς ὀδύνας κατα παύοντα καὶ φθείροντα καὶ ἀφανίζοντα: παρὰ τὸ φάσαι,τὸ φονεῦσαι καὶ διαφθεῖραι.

Ὀδυνολύων,οντος, echeneis ſeu remora piſcis quibuſdã appellatur,à vi qua grauidis in partu opitulari putatur.

Ὀδυνάομαι,& Ὀδυνάω,idem quod ὀδυνάομαι,ὀδυνάω,ἀλγῶ, dolore afficio.

Ὀδύρεο,luge.

Ὀδυρμα,ατος,τὸ,lamentum,Eurip.

Ὀδυρμὸς,ὁ,luctus,lamentatio,fletus,querela.

Ὀδύρομαι,μ.οῦμαι,π.υρμαι,lugeo,lamentor,doleo,θρηνῶ, κλαίω, Depon. Accuſ.& Genitiuo. Halicarn.lib,8, ἀνδρὸς τὴν τύχην ὠδύροντο, viri fortunam deflebant. ὀδύρεσθαι τὴν ἐσομένην,Iſocrat. ὀδυρομένη νόστον,reditum deplorans,cum lamentatione expectans, Homerus Odyſſ.τ.de Penelope. ὀδύρομαι ἄνακτος,dominum ſuſpiro. Odyſſ.ξ,ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων ἧμαι: vbi ἕνεκα ſubaudiendum. ὀδύρομαι ἰδέσθαι. Ibidem,οὐδέ νυ τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι,i.ὥστε ἰδεῖν, deſydero vt videam.

Ὀδυρτικὸς,querulus.‖Ariſtot.de Senibus, ὀδυρτικοί εἰσι καὶ οὐκ εὐτράπελοι οὐδὲ φιλογέλωτες.ἐναντίον γὰρ τὸ ὀδυρτικὸν τῷ φιλογέλωτι.

Ὀδυρτικώτερος,flebilius,luctuoſius.

Ὀδύσσατο,ὠργίσθη,ἐχολώθη,Homer.ab ὀδύσσομαι,odio habeo,ſuccẽſeo:vel ab ὀδύρομαι,i.ὀργίζομαι,vehementer iraſcor in,&c.

Ὀδυσσάμενος,lugens,iratus, odio habẽs. ὀδυσσαμένοιο,ὀργισθέντος,Homer.

Ὀδύσσεια,ας,ἡ, Odyſſea, Homeri opus de Vlyſſis erroribus:deriuata dictione ab ὀδυσσεύς.

Ὀδύσσειος,ου,ὁ,Vlyſſeus,πανοῦργος.

Ὀδυσσεὺς,ἑως,ὁ,Vlyſſes.

Ὀδωδα,Præteritum perfect.Attic.ab ὄζω,olui.

Ὀδώδει,ἐπνεῖτο,ἀνεδίδοτο,ὦζεν,Homer.Odyſſ.diffundebatur,ſpirabat,de bono & iucũdo odore,Dion.de ſit.orb.

Ὀδωδέναι,ſpirare,redolere,τῶν ἀνθέων τὸ ὀδωδέναι,Gaza, florum eſt redolere,ſpirare odorem. δυσωδία ὀδωδέναι τὸ σῶμα,os grauiter olere,Dioſcor.lib.6,cap.32.

Ὀδωδὴ,ὀσμὴ,dolor.

Ὀδωδὸς,ότος,ὄζων,olens,olfaciens.

Ὀδὼν,dens.

Ὄϊς,pelles ouinæ:inferius Οἶαι.

Ὄζαι,pelles onagrorum,Suid.

Ὄζαινα,ας,ἡ,ozæna,piſcis ex genere polyporum. Item graueolentia.

Ὄζαιναι,αἱ,ozænæ,genus morbi,Dioſcorid.lib.1, cap. 67,vlcera narium profunda & putrida, è quibus fœtor redditur.Nã à graueolentia ſic appellata videntur.vide Marcellum lib.1. Dioſcor.

Ὀζαινικὰ,olfactoria videntur eſſe apud Dioſcor. Idem lib.4,cap.230,ποιεῖ δὲ πρὸς τὰς ὀζαινικὰς, facit ad narium ozænas, Marcellus: ad graueolentiam vlcerum efficax eſt, Ruellius.

Ὄζη, ozen Græci fœtorem oris vocãt, Celſ.l.3,c.11.

Ὀζόλαι, Ozolæ,ſocii Aiacis Telamonii:ab ὄζω, quaſi mali odoris, quoniam iuxta paludem habitarunt malè olentem.vide Seru. Æneid.3.

Ὀζολις,ἡ,ozole,polypi ſpecies,vt Gaza vertit in Ariſtotele:ſicut ὄζαινα,bolitæna.

Ὄζος,ου,ὁ:vnde πένθοζος & πεντόζος,Theophraſt.ramus,& nodus,ſeu torus è quo ramus prorumpit, præſertim in arboribus & virgultis maioribus: nam in minoribus & annuis plantis,vt arundine & graminis radice, geniculũ vocamus. Vide Marcellum lib.1. Dioſcorid. Homerus Iliad.ε,ὅπποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσεν,id eſt,κλάδους. Apud eundem,ὄζος ἄρηος,ramus Martis,i.ſtirps & progenies, ἀπόγονος ἀρειμάνιος. ὄζος pro claua etiam legitur in lib.2. Epigrammat.

Ὀζόστομος,cui os fœtet,in Epigr.

Ὄζυγες,οἱ,ἀμφίζυγες.

Ὀζώδης,olens,fœtidus.

Ὄζω,& Ὄσδω Doricè,μ.ὀζέσω vel ὀζήσω, Ariſtoph. ab ὀζῶ circunflexo,μετ.πρ.ὦζηκα.ὤδωδα,& Atticè ὀδωδα, odorem reddo, odore prodo. In bonam autem & in malam partem accipitur, vt apud Latinos oleo. Genit.vel Accuſ. Ariſtoph.ὄζων τρυγὸς,fęcem olens. Idem ἀρχαιότητος ὄζων,antiquitatem olens. Ibidem,ἀμάλακος ὄζων. & in lib.ἐπιγραμμ. πάντων ὄζει,idem olet. Ariſtoph.in Pluto,ὄζει τι τῆς χρόας ἐφάπτει ἡδύ μου,mei coloris ſeu cutis ſuauitatem fragrat. τὰ μὲν χλωρὰ πόῤῥωθεν ὄζει,Theophr.l.6,c.23.de cauſ. plãt. ἀεὶ τῶν ἴων,i.violę quidem virides à longè redolent,i.ſuauiter olent & fragrant. ὄζων κακὸν τῶν μαγειρῶν,Ariſtoph. βύρσης κάκιστον ὄζων,corii teterrimum odorem reddens, Idem. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς, caput meum redolet vnguẽtum,idem Ariſtoph. ὄζουσα γῆς,terram olens, Dioſc. lib.4,cap.272.ſic Ariſtoph.

Ὀζώδης,ramoſus,nodatus.

Ὄη,ἡ,ſorbus arbor,interprete Theodoro.

Ὅθεν,quare,quocirca: & hoc infinitè:nam interrogatiuè πόθεν dicimus. Accipitur & pro vnde, i.ἐξ οὗ, ex quo loco,vel à quo loco. Ariſtot.ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται ὅθεν ἄν τι τοῦ πράγματος κινηθείη πρῶτον. Homer.Iliad.β,ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος,vnde genus mularum,i.vbi mulę primùm ſunt excogitatæ.Sic Terentius, Addebat è prædonibus vnde eam emerat,ſe audiſſe abreptam è Sunio, ὅθεν ἀΐδιον μισθοφορὰν ὑπάρχειν, vnde perpetuum ſuppeteret ſtipendium. ὅθεν ὑπεξέθεντο,vbi clàm expoſuerant, Thuc.

Ὅθεν δὴ,itaque,ex quo. ὅθεν δὴ,κἂν ἐκ κακοῦ πλεῖον δεῖ, oportet vndecunque etiam ex malo acquirere, cap. 15. libri Sapientiæ.

Ὅθεν δήποτε,ex qua parte.

Ὁθενοῦν,vndecunque. Hermogenes de Statibus, ὅθεν εἴρηται,εἴτε ἀπὸ τοῦ στοχάζεσθαι τοὺς ἀγωνιζομένους, εἴτε ὁθενοῦν, ἰτέον εὐθὺ τῆς ζητεῖν πειρῶμαι,i.an alicunde aliunde.

Ὅθενπερ,vnde.

Ὀθέω,ἄγω,φροντίζω,curo.

Ὄθη,ης,ἡ,cura.

Ὄθμιον,ὑστερόν.

Ὅθι,vbi,ἔνθα,ὅπου,infinitè:ſicut πόθι interrogatiuè. Odyſſ.ξ,ὅθι σφισι ἔρχετο χοίρων.capitur & pro quo, Ibidem, δουλίχιον δ᾽ ἰέναι ὅθι μοι φίλον. & ὅθιπερ pro eodem.Ibidem, ὅθιπερ σύες εὕδον.

Ὀθνεῖος,ου,ὁ,ξένος,externus,alienus,alienigena:quaſi ἔθνους,καθ᾽ ὑφαίρεσιν. Plato in Epiſt.πολιτείας ἐπιμελεῖς πόλεων ἔχουσι τὴν κατασκευὴν πως ἐπιμελῶν ἀνδρῶν,ὅτι ἄλλων δύναθεν ὀθνείων,ὅτ᾽ ἀλλαφῶν,id eſt, alienorum. ὀθνείησι γυναιξὶ, Apollon. Rhod.

Ὀθόνια,ας,ἡ,linteolum.

Ὄθομαι,curo,φροντίζω,ἐπιστρέφομαι,ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, turbor,moueor. Homer. Iliad.α,σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,οὐδ᾽ ὄθομαι κοτέοντος,i.neque laboro.

Ὀθόνη,ης,ἡ,velum nauticum,ἱστίον. Lucian.ὁ ἄνεμος ἐμπίπλησι τὴν ὀθόνην.Item linteum,plagula,pãnus,velamen omne & amiculum ſubtile,ſiue laneum fuerit,ſiue lineũ: quãquam Pollux ſcribat magis ex lana quàm ex lino fuiſſe. vnde ὀθόνια lintea dicuntur,vt apud Ioann. Euang.19,καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων,i.(vt Matth.ſcribit)σινδόνι καθαρᾷ. Homer.Iliad.γ,ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,nitidis tecta linteis,ὑφάσμασι λινοῖς. Lucian.pro amictu,ὡραῖον μειράκιον τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, pulcher adoleſcens lineo amictu nitido indutus.

Ὀθόνιον,ου,τὸ,obligamentum lineum ad obliganda vulnera,ἐπίδεσμον exponit Pollux. Item linteum, quo medicamentum excipitur, apud Ægin. pannuleum Varro. Pro faſcia Gal.ad Glauc.pro linteolo ibidẽ. Significat & laciniam Gazæ lib.7,cap.3.hiſt.plant. Theophraſti.

Ὀθόννα,ης,ἡ,othonna,herbæ genus. Sunt qui lapidem in Thebaide AEgypti eſſe dicant: ſunt qui ſuccum herbę vel herbarum per ſe vel permixtum, Dioſc.li.2,c.216.

Ὀθονοποιὸς,οῦ,ὁ, lintearius. ὀθονοποιοὶ,linteones, Ruellius: lintearii, Marcell.lib.5. Dioſc.cap.144.

Ὀθωνία,ſuccus herbæ chelidoniæ: apud Dioſcoridem ſcribitur ὀθόννα.

Ὅ,τ' οὕνεκα dicitur à Sophocle in Aiace, ἐκ φθαλμῶν, pro quoniam. ἐπεὶ κατηέσθη (?) ... τῇ συγκεκλεισμένῃ ... propterea quòd graui incommodo conflictatus eſt.

Ὀθούνεκα,quandoquidem,in Epigr.

Ὀθρέω,ago,ἄγω. (τεῖχος.

Ὄθριξ,ὄθριχος,quaſi ὁμόθριξ,eiuſdē capilli exiſtēs. vide ὁ-

Ὀθρεον,conſentiens,ὁμόφωνον: nam θροεῖν,loqui eſt.

Ὀθρυάδης,ου,ὁ,Othryades,nomen viri.

Ὀθρυόεις,aſper,ſyluoſus,denſus,præruptus.

Ὄθρυς,υος,ὁ,Othrys,mons Theſſaliæ.

Ὄθω,κινῶ,τὸ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι,Suid.

Ὦθῶς,ταχέως,ſtatim,citò.

Οἲ,Aduerb.hei. Sophocl.in Aiace,οἴ ἐγὼ,φίλοι, i.hei mihi,amici. οἲ ἐγὼ μελέα,ô me miſeram,Eurip.i.φοιν. οἲ ἐμὲ δειλὴν,ô me miſeram,in Epigr.

Οἱ,ſpiritu denſo,hi,articulariter poſitum.

Οἱ ἀμφὶ, & οἱ περὶ,cum Accuſatiuo, ſignificant rem ſingularem & vnam. vt οἱ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, Plato. οἱ περὶ τὸν Δημοσθένην, Demoſthenes.

Οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους,literati,Bud.Com.

Οἱ ἀπὸ ξένης,peregrini.

Οἳ ἵ,qui eum.

Οἱ ἐγγὺς,propinqui,parentes.

Οἱ ἐν αἵματι,conſanguinei.

Οἱ ἐν τέλει,proceres,principes.

Οἱ ἐν ὥρᾳ,qui in vigore ætatis ſunt conſtituti.

Οἱ ἔξω,externi vocantur ſcriptores,non Chriſtiani.

Οἱ ἐπιμέρους,partim,i.viritim.

Οἱ ἐπὶ οἰωνοῖς ἱερέων,auſpices,augures.

Οἱ κατὰ συζυγίαν μετεωρισμοὶ,partitiones coniugatæ.

Οἱ καθ' ἡμᾶς,familiares,contemporanei.

Οἱ περὶ αὐτὸν,cognati: quaſi dicas,qui ad illū pertinent.

Οἱ περὶ αὐτὸν,amici eius.

Οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ,Rhetores.

Οἱ πέριξ,circunſtantes.

Οἱ πρὸς αἵματος,οἱ ἐν αἵματι.

Οἱ ὑπὸ χεῖρα,ſubditi. τοῖς ὑπὸ χεῖρα,ſubditis.

Οἷ,ſibi,Datiuo ſingulari ab οὗ,ἕ. Xenoph. νομίσας ἀποστροφὴν οἱ τὸν Κρίτωνος οἶκον,μάλα φιλεῖ τὸν αὐτὸν, ratus domum Critonis ſibi eſſe perfugium,i. ἑαυτῷ,ſibiipſi. Idem lib. 1.Pædiæ,ἐφοβεῖτο μὴ οἱ πάππος ἀποθάνῃ, timebat ne ſibi auus moreretur. Plato Epiſt.7, οὐκ οἰόμενός οἱ καλῶς ἔχειν, non putans ſibi eſſe honeſtum. Item οἱ pro αὐτῷ, Hom. Iliad.α,λῦν οἱ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων.

Οἳ,ſpiritu denſo & accentu graui,qui.

Οἷ,circunflexè,vbi,infinitè poſitum: vt in Pſalm. οἷ οὐκ ἦν φόβος. Et pro quò,cum Genitiuo: vt οἷ τῆς κακῶν μεταχειρίσεως ... quò gentium? οἷ δὴ,Idem. Bud.in Epiſtol.ad Longolium, οἶδα γὰρ οἷ κινδύνου καθέστηκα, ſcio quò periculi ſum redactus,in quod periculum. οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, Demoſt. οἷ καταχθήσονται,ad quā partē appellent,quò applicabunt,Thuc. οἷ βλέπειν,quò reſpicere,Plato de Leg.

Οἷα,tanquam,ὡς,vt,velut,qualiter, vtpote, nimirum. οἷα πάντας αἰσθάνεσθαι,vt omnes percipiant,Hermog. πολλοῖς ἦν ἐν λόγοις,οἷα χρεὼ τι διδάξασθαι, multis agebat verbis, prout magnoperè expediebat,Herodot.

Οἶαι,vici.Apollon.2.Arg. πόρδοντο γὰρ ἠθάδ' ἀλωαὶ,ὁ δ' οἶαι: vbi Interpres,οἶαι δὲ,αἱ κῶμαι,διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι.

Οἷάπερ,qualem.

Οἴαγρος,ου,ὁ,OEagrus vir,ſiue fluuius,Orphei pater, vt ipſe in Arg.teſtatur,ὀφιοῦ κελλείοντε τε καὶ οἰάγρου φίλε κοῦρε.

Οἷα δὴ,taquā,ſic,quaſi. οἷα δὴ ξένος,vtpote extern⁹,Luc.

Οἴακες,gubernacula,Cic. Theodor.in 2. Eccl.hiſt. σύμφωνον γὰρ αὐτοῖς ἦν τῆς αὐτοκράτορος ἐκκλησίας κατέχειν τοὺς οἴακας.

Οἰακίζω,μ.ίσω,π.ικα,gubernaculum nauis rego, clypeū guberno. Neutr.abſol. Hom. οἱ δ' ἐπὶ ἰσάσθην ἀσπίσι χείλεσι τελαμῶσι σκεπτήσιν οἰακίζοντες. Item inſtituo,formo.

Οἰακιστὴς,gubernator.

Οἰάκισμα, gubernamentum. Laert. ἀκριβῆς οἰάκισμα περὶ σάρθμιον βίου.

Οἰακοστρόφος,ὁ,qui gubernaculum euertit, AEſchyl. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος; quis fatum mutare queat?

Οἷάπερ,quemadmodum, Thucyd.

Οἴαξ,κος,gubernaculū,temo,clauus nauis, & annulus vehiculi iugum continens. τὸ ἄκρον τῆς πηδαλίου, καὶ τὸ πῆν δὲ οἴαξ καὶ πηδάλιον καλεῖται, inquit Pollux. vnde fit κεροίαξ, i.extrema temonis & cornua.

Οἴαξις,Cretæ regiuncula alta, Etym.

Οἷάτε,tanquam: vt Odyſſ.ξ, οἷάτε φ οἴκῳ ἄναξ εὔθυμος ἰδόντων. Heſio.in Theog. οἷάτε μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισι, pro adeò. οἷάτε δημότης, vt qui eſſet priuatus.

Οἰάτειον κρέας,ouilla caro.

Οἰατὴς,cometes,ſtella crinita. οἶαι γὰρ αἱ κόμαι.

Οἴβαλος,ου,ὁ, OEbalus Tyndari pater. vnde OEbalidæ,Caſtor & Pollux.

Οἰγνύω,μ.ύξω,π.ῳγα,&

Οἴγω,poeticè pro ἀνοίγω,aperio. Act. Accuſ. Heſiod. πιθάκι δ' οἴγε πίθον,aperi dolium. οἶξα ſ pro ἀνοίξαι, Homer.

Οἶδα,ας,noui,animaduerti, ἐπίσταμαι: nam etſi vox Præteriti ſit,tamen pro præſenti etiam vtimur. οἶδα ὁ κρώζεις, Ariſtoph. ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος,ſiquis alius,Bud.in Epiſt. priorib. οἶδα γὰρ τὰ παρ' ὑμῶν εἰς πεῖραν τὰ σὰ ... θαυμαστὸν ὅσον ... διαζῶντα,Idem ibidem. οἶδα τὰ σὰ, res tuas compertas habeo,Xenoph.lib.1.Pæd. οἶδά σε αἱ ... ſcio te futurum fuiſſe, Thucyd. οἶδα ἐμαυτὸν ... ὄντα, Xenoph. οἶδα μαθόντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας,Idem lib.1.Pæd. Homer. Odyſſ.ο,ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε, eſt tibi beneuolus, tibi bene vult. οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,idem Homer. ibidem. Xenoph. οἶδά ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, cū memini aliquādo ex Critone audire. Idē,οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν ποτὲ διαλεχθέντα, cū memini cum Diodoro ſic diſputaſſe. οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων,ſcio me beatum euaſiſſe, Demoſthen. οἶδα πολλὰ γεγονότα, Plato in Epiſtol. οἶδ' ἐξαπατώμενος, Ariſtoph. ſcio me decipi. οἶδα ἀκούων ὅτι, Demoſthen. ἀκριβῶς οἶδα,Idem. εὖ οἶδα,habeo certum. εὖ οἶδ' ὅτι plerūque τὸ παρέλκον eſt, Bud. Comment. Plato in Apologia,ἀντὶ τούτου ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων; pro hoc capiam eorum aliquid quæ mala eſſe certò ſcio? οὐδὲν οἶδα,nihil pro certò ſcio,nihil habeo compertum. Plato,ἡμεῖς πολλὰ ἀκούοντες οὐδὲν ἴσμεν. οἶδ' ὅπως,ſcio qua parte. οὐκ ἴσμεν ὅπως,&c. Thucydid. οἶδα περὶ ταῦτα, Plato in Leg. οἶσθας,noſti, Xenoph. εἰδομεν,nouimus,in Epigr. οἴδατε, noſtis,Ibidem. οἴδασι,ſciunt,Ariſtoph.

Οἰδάω,μ.ήσω,tumeo,ὀγκῶ, iraſcor, θρασύνω, ſuperbio, concito,feruefacio,κυμαίνω,extubero, fundatus ſum, αὐξάνω,ψύχω. ἅ τε οἱ οἰδαινόντων ἔτι τῶν πραγμάτων, vtique rebus nondum ſatis fundatis, Herodot.

Οἰδαλέος,turgidus,tumidus,humidus,ὑγρός.

Οἶδε,pro οὗτοι,hi. Odyſſ.ξ, οἶδε δέ πη ἴσασι.

Οἰδέω,μ.ήσω,π.ηκα, τὸ οἰδαίνω. φλέγμα χρόα, tumidum corpus habebat, Homer. Odyſſ.

Οἴδημα,ατος,τὸ, tumor eſt laxior & mollis doloréque vacans. Latini etiam œdema vocant. Galenus dicit Hippocratem omnes tumores qui contra naturam fiunt, vocare οἰδήματα. Dioſcorid.lib.3,cap.93. de Melanthio, id eſt,nigella,αἴρει δὲ καὶ φακὸν, καὶ λέπρας,καὶ οἰδήματα παλαιὰ,καὶ σκληρίας,&c. delet lentigines,lepras,tumores veteres,&c. Vide ibidem Marcell. οἴδημα,item æſtus, κῦμα,feruor.

Οἰδηματώδης ὄγκος Galen.ad Glauc.eſt οἴδημα.

Οἴδησις,tumor,inflatio,tumefactio.

Οἰδιπόδης,ου, OEdipodes, idem qui & οἰδίπους dictus eſt,& οἰδίπους,id eſt, OEdipus. Dicitur autem OEdipus

ἀπὸ τοῦ οἰδεῖν τοὺς πόδας, id eſt, à tumore pedum, Euripide authore & Seneca, qui ſic ſcribit, Forata ferro geſſeras veſtigia, Tumore nactus nomen à vitio pedum. Huius vocis Accuſatiuum Chriſtodulus vult οἰδίπουν, non οἰδίποδα, queadmodum & ὀξύπουν & ἀμίπουν & αἰπίπουν, quantumuis dicamus πόδα, non πουν. κατ' οἰδίπουν, OEdipi ætate, Herodoto.

Οἰδίπος, οδος, OEdipus, in Epigram.

Οἰδισκόμενον, τὸ, quod intumuit, inflatum, Galen.

Οἰδίσκω, tumefacio. οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens ſpiritus: ſic vertit Gaza in Problem. Alexand. Aphrod.

Οἶδμα, ατος, τὸ, tumor, vnda intumeſcens, æſtus, κῦμα, pro οἴδημα, per ſyncopen. Heſiod. πόντος ἀπείριτος, οἴδματι θύων, æſtu feruens.

Οἶδνον, τὸ, tuber, id eſt, genus fungi, Theophr. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 2. οὔδνα, τὰ οἰδήματα τὰ περὶ τῆς γῆς, terræ tumores, tubera, quæ & ὕδνα dicuntur.

Οἰδυσα, τὰ, funes.

Οἴεαι, pro οἴῃ, per dialyſin, exiſtimas.

Οἰέανος, vnicam veſtem habens, Apollon. Rhod.

Οἴες, oues, πρόβατα. Οἴεσσι, ouibus.

Οἰέτης, εος, ὁ καὶ ἡ, ætate par, æqualis, ἰσιτής, ὁμῆλιξ: ab οἶος, id eſt, vnus & ſolus: vel ex ὁμοῦ, vt ὅθριξ, ὁμόθριξ. vide rationem accentus apud Etymologicum. deducunt nonnulli non ab οἶος, ſed ab ἔτος. Homer. ἀτειχέας οἰέτεας, &c. in genere Fœmin. i. ἰσοέτεις ὁμήλικας, quaſi ὁμοέτεις,

Οἰζύω, ὀϊζύω.

Οἰζυρὸς, οῦ, ὁ, ærumnoſus, miſer, δύστηνος, ἄθλιος, ταλαίπωρος, χαλεπὸς, difficilis, penultima longa. Heſiod. οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ. Homer. Iliad. γ, παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. ὀϊζυραὶ νύκτες, Homer. Odyſſ.

Οἰζυρώτατος, τεταλαιπωρημένος, κατεπιπονημένος, Hom. ἰλ.

Οἰζὺς, ύος, ἡ, filia noctis, vt ſcribit Heſiod. in Theog. ærumna, mendicitas, miſeria, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, μόχθος. Odyſſ. ξ, οἰζὺν ἐμὴν ἐγὼ μόγησα. Heſiod. παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος.

Οἰζύω, μ. ύσω, π. υκα, in ærumna ſum, Neutr. Abſolut. Homer. Iliad. γ, ἀεὶ κεῖνον ὀϊζυε, id eſt, κακοπάθει, ταλαιπώρει.

Οἴη, vna, ſola.

Οἴη, populus, Atticè. vnde οἴηθεν.

Οἴη, ἡ, ſorbus, Theophr. lib. 3. hiſtor. plant. cap. 11, ſed alibi ὄα & οὔα dicitur.

Οἰήσεσθαι, exiſtimare, putare: ab οἴεσθαι, Xenop. πῶς ἂν οἰησόμεθα τὸν τοιοῦτον ἡμᾶς σώσειν; qui ſperemus talem nos ſeruaturum eſſe? à verbo οἴομαι. vnde οἰηθεὶς, Particip. ratus, arbitratus. οἰήθητι, puta, in Imperat. Plato in Apolog. Socratis, οἰήθητι δεῖν πρὸς ἐκείνους πρῶτόν με ἀπολογήσασθαι.

Οἰήϊον, ου, τὸ, gubernaculum.

Οἴηκες, οἱ, annuli quidam ferrei, qui iugum currus ſuſtinent, aut per quos frena mulos regentia immittūtur. apud Homer. Iliad. ω, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός, quod quidem ineptè reddidit, bene ceruicibus aptum. Item gubernacula, Euſtath. Iliad. ω.

Οἰηκίζω, τὸ οἰακίζω, adapto, Accuſat. Herodot. l. 1.

Οἴημα, elatio, arrogantia, τῦφος, Plutarch.

Οἰηματίας, ου, ὁ, ἰτυφωμένος, ſuperbus, & inſolens.

Οἴησις, εος, ἡ, opinio, ſententia, ſenſus, exiſtimatio, apud Platonem. Item ἔπαρσις, & animi elatio, apud Dionyſ. & ſtulta arrogánſque exiſtimatio ſui, οἴημα, Bud. Com.

Οἰητέον, cenſendum eſt, νομιστέον, Ariſtot. in Polit.

Οἰητὴς, οἰέτης.

Οἶαι, ouinæ pelles, οἴαι, ſuprà.

Οἴκα, & Atticè, ἔοικα, ceſſi, ſimilis ſum, videor: ab εἴκω. οἶκε, videtur. οἶκε αὐτὴ ἡ γνώμη τῇ γε ἄλλῃ, eius ſententia cum altera quadá congruit, Herodot. οἴκασι ποιῆσαι, feciſſe videntur, Idem.

Οἴκαδε, Aduerb. ad domū, ἐπ' οἶκον, εἰς τὸν οἶκον, εἰς τὰ οἰκεῖα, ad ꝓpria. pro quo Dores οἴκαδις dicunt, & οἴκοιτε, poetæ. vide Gazá l. 4. & Amm. οἴκαδε λαμβάνω, Demoſt. τὰ οἴκαδε ποθῶ, res domeſticas deſydero, Xenoph.

Οἴκαθεν, domo, de domo, Bud. in Epiſt. poſter.

Οἰκαδὸς, οἰκειακὸς, οἰκεῖος.

Οἰκάδειον, pars domus poſt gynęcium.

Οἰκεία, ἡ, patria, ſolum patrium, Ariſtot. in Polit.

Οἰκεῖα, τὰ, horrea, Theophr. lib. 4. cap. 15. de cauſ. plāt. ὅταν σῖτος εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ, quum frumentum in horreis repoſitum ſit.

Οἰκειακὸς, οἰκεῖος. Οἰκεῖλαι, domo eiici.

Οἰκεῖον, τὸ, accōmodum ad naturam, conueniens, quod cuique proprium & præcipuum eſt. vide οἰκεῖος.

Οἰκειοπραγεῖν, priuatam rem agere, non publicam: opponitur τῷ πολυπραγμονεῖν. οἰκειοπραγεῖν apud Platonem, dicitur qui ſua tantum curat.

Οἰκεῖος, α, ὁ, domeſticus, familiaris: cui opponitur ἀλλότριος & ἐχθρός. οἰκεῖος πατρὸς, patris familiaris, Gaz. οἰκεῖος σπουδῆς, tractandis rebus ſeriis appoſitus: ſic Plutarc. οἰκεῖος σοφίας, doctus philoſophus. Plato in Apolog. οἱ οἰκεῖοι αὐτῶν, eorum conſanguinei. στρατιώτας οἰκείους, milites propinquitate coniunctos, Demoſth. i. ciues. οἰκεῖοι τῶν ἔξω, propinqui eorum qui foris eſſent, Thucyd. Plato lib. 1. de Republ. οἰκεῖα τε τοῦ κρείττονός τε καὶ ἄρχοντος βλάβη, detrimentū parentis & ſeruientis proprium eſt. οἰκεῖα τῶν καλῶς βασιλευόντων ἐστὶ, propria ſunt bene regnantium, Iſocrat. οἰκείῳ μέτρῳ, ſuo modulo. βίου πρὸς ἡσυχίαν καὶ ἀπραγμοσύνην οἰκεῖον καὶ ἀθόρυβον, placidæ vitæ quieteque ſtudioſum ac minimè turbulētum, Plutar. in Public. ἵνα πρὸς τὸν οἰκεῖον ζῆλον πᾶν τὸ ἐπιγινόμενον ἐπισπάσασθαι δυνηθῶσι, Chryſoſt. de orando Deum, i. quò omnem poſteritatem ad ſui prouocare poſſent æmulationem. Ariſtot de mūdo, γίνεται τὰ οἰκεῖα, fiunt quæ commoda ſunt & conueniunt. Idem ibidem, συμπεραίνουσα καὶ κλώθουσα ἑκάστῳ τὰ οἰκεῖα, netu cuiq; cōficiens quod ſuum eſt. οἰκεῖα ποιῶ, communico & impertio, Xenoph. οἰκεῖα παρέχειν. Idem, τὰ μὲν ἑαυτῶν ἀγαθὰ τοῖς φίλοις οἰκεῖα παρέχειν, ſua bona cum amicis communia facere.

Οἰκειότερον φιλίας, quod amicitia dignius eſt.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, conſortium & familiaritas, affinitas, cognatio, amicitia, ὑπῆρχεν αὐτῷ πρὸς βρούτον οἰκειότης, ei cū Bruto neceſsitudo erat, Plutar. in Public.

Οἰκειόω, & Οἰκειόω, μ. ώσω, π. ωκα, domeſticū & familiarem facio, concilio. Herodian. pro authorare & ſibi obæratum reddere, ære dato obligare, ſæpe vtitur. Actiu. Accuſat. τὴν ἀφροσύνην ἡμῶν οἰκειούμενος, inſipientiam noſtram ſibi vendicans, Nazanz. in Orat. β, de Filio Dei Chriſto. Plato, ἀκούειν τῶν περὶ φιλοσοφίας λόγων οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίγνεσθαι, id eſt, vti familiariter. οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας οὗτος, hoc ei conciliauit ciues, Plut. in Othone. οἰκειούμενος πρὸς πάντας, pronus in omnes ad amicitiam, Dioſcor. lib. 1. in Præfat. οἰκειούμενοι ταῖς πρώταις ἀκοαῖς, capti primo auditu & deliniti, Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 17.

Οἰκείωμα, quod accommodatum eſt, q. accommodamētum. Strabo, τοιοῦτον ἔχειν οἰκείωμα πρὸς τὴν ἔμπλουν, &c. ſic natura accommodam eſſe & vtilem.

Οἰκείως, propriè, amicè, φιλικῶς, coniunctè, familiariter, meritò, aptè, cōueniēter. οἰκείως ὑποδέχεσθαι, beneuolētia proſequi, beneuolè excipere, Demoſth. οἰκείως ἔχειν, familiariter eſſe affectum. οἰκείως ἔχειν πρὸς ἅπαντας, cunctis ſe familiarem præbere & obuium. οἰκείως εἶχον οἱ λακεδαιμόνιοι πρὸς αὐτὸν, erat cum eo Lacedæmoniis neceſsitudo & amicitia, Plutar. in Pericle. πάνυ οἰκείως, non temerè, Xenoph. in OEconom. Iungitur ferè οἰκείως Datiuo. Ariſtot. de mundo, δρῶντα πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς, omnib⁹ cōueniēter ſuę cōſtitutioni agētibus. vnde οἰκειότερον ἔχειν. Xenop. φιλικώτερόν τι καὶ οἰκειότερον ἀλλήλους ἕξετε, inter vos coniunctius amabitis.

Οἰκείωσις, familiaritas, οἰκείωσις ἡ ἐξ ἀρετῆς, Nazanz. οἰκείωσιν τῶν δὲ ποιοῦνται, hæc ſibi vendicant, Thucyd.

Οἰκεομένη, loca hominibus habitata, orbis terrarum.

Οἰκετικὸς, ἡ, οἰκεῖος. Οἰκετεία, ας, ἡ, familia.

Οἰκετεύομαι, cohabito.

Οἰκέτης, ου, ὁ, famulus tā bonus q̃ malus, quiuis domeſticus, ſeruus, δοῦλος, ὁ θεράπων. οἰκέται, ſeruitia. vide Amm.

θεράποντες, δοῦλοι, & οἰκέται.

Οἰκετία, ας, ἡ, familia, Epictet.

Οἰκετικὸς, domeſticus, verna, contubernalis, ſeruulus.

Οἰκεὺς, έος, ὁ, οἰκέτης, δοῦλος, ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν, οἰκεῖος. Hom. Odyſſ. βιότοιο μάλιστα κήδετο οἰκήων.

Οἰκέω, ῶ. ήσω, ῶκηκα, & οἰκείω, poeticè, habito, incolo, mãſionem habeo, manſito. Actiu. Accuſat. οἰκεῖν ἐν πολίταις χρηστοῖς, habitare cum probis ciuibus, Plato in Apolog. οἱ χωρὶς οἰκοῦντες, Demoſt. peregrini, inquilini. ἐν πόλεσι καλῶς οἰκούσαις, Plato de Legib. Pro διοικεῖν, Xenop. in OEconom. εὖ οἰκεῖν οἶκον, bene rem familiarem adminiſtrare, bene domum gubernare, Plut. in Apophth. οἰκεῖται πόλις ἄριστα, optimè ciuitas degit, Thucyd. οἰκεῖσθαι νόμοις, legib⁹ regi, Demoſth. ἡ ὀρθῶς οἰκουμένη πόλις, Plato lib. 2. de Rep. bene inſtituta ciuitas.

Οἰκεῖόμενος χώρη τε, valde frequentans, frequentem reddens, Herodot.

Οἰκήϊος, domeſticus, priuatus, οἰκήιοι, domeſtici. τὰ οἰκήϊα, res domeſticæ, Heſiod. οἰκήϊα θέσθαι, domeſtica facere, id eſt, domi recõdere.

Οἴκημα, ατος, τὸ, domicilium, caſa, dom⁹, ædicula, tectũ, dięta, & carcer ab Athenienſibus ex inſtitutione Solonis, id eſt, δεσμωτήριον, Plutar in Solon. τὸ τῶν ἀρχόντων οἴκημα, ſedes magiſtratuum, Demoſthen. ἐν οἰκήματι ὄρνιθας τρέφει, in cortibus altiles habet aues, Herodot.

Οἰκημάτιον, ου, τὸ, cubiculum.

Οἰκημένη, ſita.

Οἰκήσιμος, habitabilis.

Οἴκησις, domus, οἶκος, domicilium, habitatio, manſio, commoratio, ſedes, contubernium, ædes. Plato Epiſt. 7. οὐκ ἔτι μετεπέμψατό με εἰς τὴν οἴκησιν πάλιν, in ædes ſuas nõ iã me inuitauit. Itẽ familia, gens, cognatio. Et οἰκήσεις, penates.

Οἴκηται πόλις, ſita eſt vrbs.

Οἰκητήριον, ου, τὸ, habitatio, ſedes, domus. οἰκητήριον τῶν δυνάμεων, ſedis virium, Alex. Aphrod. (nus.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, οἰκήτωρ, habitator, deductor coloniæ, colo-

Οἰκητικὸς, domicilium ſibi parãs, Gaza. τὰ οἰκητικὰ, quæ domicilia ſibi faciunt.

Οἰκητήρια, vaſa domeſtica & vtenſilia.

Οἰκητὸς, habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator, incola, colonus, Sophocl.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, domus priuata, domicilium, caſa, villa, lares, penates, gens, genus, familia. Xenoph. οἰκίαν διατρέφει, familiam paſcit, domum nutrit. ἐκ πεσὼν τῆς οἰκίας, patria pulſus. Item nidus, domicilium auium. οἰκίαι καὶ τὰ ἱερὰ, ædes tam priuatæ, quàm ſacræ & diuinæ, Thucyd. ἐπὶ τὰς οἰκίας, Ariſtoph.

Οἰκιακὸς, οῦ, ὁ, qui in domo eſt, οἰκεῖος, domeſticus.

Οἰκίδιον, domuncula, οἰκίσκος. Ariſtophan. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τοὐκίδιον, id eſt, τὸ οἰκίδιον.

Οἰκίδιος, domeſticus, priuatus.

Οἰκίζω, ῶ. ίσω, ῷκικα, habito, habitare facio, ſum author coloniæ, coloniam deduco, in ſedem reſtituo. ᾤκισται, ſitũ eſt, ſedem habet. Actiu. Accuſat. Ammon. diſtinguit à συνοικίζειν. οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα, in alias ædes loco, frequento ciuibus. Euripid. & Demoſthen. οἰκίσαι πόλιν, vrbẽ condere, Ariſtot. 2. OEconom. ᾠκισμένη πόλις ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος, à Xenophõte cõdita habitatáq; ciuitas, Plut. in Sol.

Οἰκικὸς, domeſtic⁹: ſic Canone vlt. Concilii Antioch.

Οἰκίον, ου, τὸ, domus. Odyſſ. ξ, καὶ οἰκί' ἔθεντο, tecta dederunt, i. οἴκημα, οἶκον, inquit Didymus. οἰκί' ἔθεντο, τὴν οἴκησιν ἐποιήσαντο, Homer. Iliad. β.

Οἰκισθέντες, qui ſedes collocarunt.

Οἰκίσκη, area ædificii futuri.

Οἰκίσκος, ου, ὁ, cellula, cubiculum, domuncula: propriè auium cauea. ἐμβάλλουσι δὲ οἱ ἀγρευταὶ τοῦ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, οἰκίσκον, inquit Harpocrat.

Οἰκισμὸς, οῦ, ὁ, ædificatio, habitatio, cõſtitutio ciuitatis.

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, qui habitare facit, deductor coloniæ, deducendæ coloniæ author, conditor ciuitatis & inſtitutor.

Plato 2. de Republ. οὐχ ἡμῖν ποιητέα ἐν τῷ παρόντι, ἀλλ' οἰκισταῖς πόλεως. οἰκισταὶ πόλεων, Iſocrat.

Οἰκισφιν, οἴκτιστον, ἐλεεινὸν, vel οἶκον, Heſych.

Οἰκιῶ, condam, Lucian.

Οἰκογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, domi noſtræ natus, οἰκογενὴς δοῦλος ὁ μὴ ἀγοραστός. οἰκογενεῖς, vernæ, vernaculi. οἰκογενεῖς ἀλεκτορίδες cortales gallinæ, Ariſtot. in principio lib. 6. Anim.

Οἰκοδέσποινα, ης, ἡ, matrona.

Οἰκοδεσποτεῖν, familiam regere, domui præeſſe.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, pater familias ſeu familiæ dominus, Apud Genetliacos genituræ dominus, quem præſidem domicilii vocant. οἰκίας δεσπότης potius dicitur, Phrynic.

‖Οἰκοδεσποτικὸς, & οἰκοδεσποτικὸν, rei familiari conueniens, Cicero ad Atticum, homini frugi congruens. οἰκοδεσποτικά, patrisfamilias officia.

Οἰκοδομέω, ῶ. ήσω, ῴκοδόμηκα, ędifico, extruo, reficio. ἰξευτὴς τοὺς καλάμους οἰκοδομεῖ, auceps calamos adornat, Nazanz. εἰς τὴν χωρίων κυκλικήν. οἰκοδομέομαι autem, loco ſeu mando ædificandum. Xenoph. τὸν καλῶς οἰκίαν οἰκοδομησάμενον, &c. quod tamen cõfundunt ſcriptores. AEſchin enim περὶ παραπρ. ita ſcripſit, καινὰς οἰκίας ᾠκοδομήσαμεν. Plato 2. de Repub. σῖτόν τε ποιοῦντες καὶ οἶνον καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα, καὶ οἰκοδομησάμενοι οἰκίας, i. domos extruentes. οἰκοδομήσασθαι οἰκίαν, &c. Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. ἐν ᾠκοδομημένοι λίθοι, Thucyd. ſaxa coagmentata. i. συνῳκοδομημένοι. τὰ ἄριστα ᾠκοδομημένα τοῦ σώματος, partes corporis optimè conditæ, Ariſtot. in Probl.

Οἰκοδομὴ, ῆς, ἡ, & Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ, ædificium, extructio. οἰκοδομήματα: aliquando, parietes, turres & clauſtra, Plato de Legib. pro ſubſtructionibus & munitionibus. οἰκοδομὴ non dicitur, ſed rectius οἰκοδόμημα, Phrynich.

Οἰκοδόμησις, extructio, ædificatio, domus.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, Platoni lib. 1. de Rep. i. architectura architectonice.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ſtructura, ædificatio, ædes.

Οἰκοδομικὴ, ῆς, ἡ, ars extruendarum ædium, architectura, & οἰκοδομικὴ ὕλη, materia ædibus idonea, Gaza.

Οἰκοδομικὸς, οῦ, ὁ, architectus.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ſtructor, domorum ædificator. Chriſtodulus hanc vocẽ reiicit, dicendúmq; potius, οἴκων ἐργάτην ἢ τέκτονα aſſerit.

Οἴκοθεν, Aduerb. de loco, domo, de domo in domum. Soph. οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον, domo adducere Achiuis ſocium, ἀπὸ τοῦ οἴκου.

Οἴκοθι, Aduerb. loci & de loco, domi & à domo.

Οἰκόθρεπτος, canis domeſticus.

Οἴκοι, domi, ἐν τῷ οἴκῳ. τὰ οἴκοι, res domeſticæ. Plato 2. de Repub. δεῖ δὴ τὰ οἴκοι ἑαυτοῖς ποιεῖν ἱκανὰ, rem familiarem quæ ſatis ſit, ſibi parare decet.

Οἰκομανία, inſanus ędificandi amor, Bud. in Epiſt.

Οἶκονδε, Aduerb. ad locũ, domũ, εἰς τὸν οἶκον, Hom. Iliad.

Οἰκονομέω, ῶ. ήσω, ῴκονόμηκα, curam habeo rei domeſticæ, rego, inſtituo, μεταχειρίζω, tracto, Actiu. Accuſat. ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν, Ariſtot. de mundo, i. lex regit omnia ad rempub. pertinentia. τὸ μὲν ἐκ τῆς ἐκδικήσεων ὄνομα οἰκονομεῖ τὸν φόβον, Nazanz. in Orat. vltionum nomẽ metũ ꝓcurãt, i. indicat. οἰκονομήσων τὴν περὶ τούτων διάταξιν, de iis ordinaturus, cap. 3, lib. 2. Macchab.

Οἰκονομία, ας, ἡ, diſtributio ſeu diſpenſatio domeſtica, cura rei domeſticæ, prudentia domeſtica, Cic. Plato in Apol. ἀμελήσας χρηματισμοῦ καὶ οἰκονομίας, rem familiarem non curans. ὁ τῆς οἰκονομίας κατορθωτικὸς, i. homo frugi, reſq; œconomicæ adminiſtrãdæ peritus. vide Bud. in dictione Frugi. in Epiſt. οἰκονομία τῶν χρημάτων, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. Item diligẽtia, apparatus, inſtitutum, παρασκευὴ, ἀναγκαίας οἰκονομίας ἐποιοῦντο διὰ τῶν συγγενῶν, per cognatos res neceſſarias tranſigebant, Plutar. in Lycurg. Dicitur & reipubl. adminiſtratio. Et in qualitate orationis, diſpoſitio, ordo, elocutio, pronũtiatio appellatur. vide Quintilian. lib. 1, cap. 14. & lib. 3. cum de partib⁹ Rhetor. agit. ταῖς κατὰ μέρος οἰκονομίαις ἐμφρόνως συνεσχῆσθαι, ſingulis argumẽtis incre

tis incredibili artificio te accõmodaſti: ſic Aretin.apud Phalarim.

Οἰκονομικὸς,οῦ,ὁ,gubernator.

Οἰκονομικὰ, liber œconomicus, qui eſt de re familiari, Gaza de Seneſt.

Οἰκονομικὴ ἀρχὴ,& οἰκονομικὴ appellatur ab Ariſtot.poteſtas illa, qua vir vxori, liberis & omni familiæ præeſt, facultas rei familiaris.

Οἰκονομικὸν,quod pro rei domeſticæ vtilitate fit.

Οἰκονομικὸς,ἡ,ὁ,gubernandæ familię peritus.Et οἰκονομικὴ,facultas tuendæ rei familiaris. Item οἰκονομικὸν,ad rem pertinens familiarem. οἰκονομικὸν δίκαιον, Bud.in Pandeſt. ζῶα φίλεργα καὶ οἰκονομικὰ, animalia quorum induſtria domeſticum vſum præbeat,Nazanz.in Orat.α.

Οἰκονομικώτερος, ad rem familiarem aptior, Xenoph.

Οἰκονόμος,ε,ὁ,ab οἶκος,& νέμω,diſpenſo:diſpẽſator rei familiaris,villicus.Item quæſtor ærarii, cap.vlt. Pauli Epiſt.ad Roman.Eraſm. ὁ τῆς σῆς ψυχῆς οἰκονόμος, Nazanz.animæ tuæ diſpenſator. οἰκονόμοι τῶ μυστηρίου,idem Nazanz.

Οἰκόπεδον,ε,τὸ, locus circa domum, οἰκίδιον,οἰκίσκη,ędificium,area ædificii futuri,vel ſolum domus dirutæ.Euſt. Iliad.δ, quod & ἐρείπιον, cuiuſmodi ferè apud Cat.rudetum vocatum.φύεται περὶ τὰ οἰκόπεδα καὶ ἐρείπια,Dioſcor.lib. 3,cap.119.naſcuntur propter ædificia & ruderata loca, Ruell.in ruderibus & ædificiis collapſis,Barbarus:circa areas domorum & inter rudera,Marcell.

Οἰκοπορεῖα,τὰ,vaſa domeſtica.

Οἶκος,ε,ὁ,domus,familia,facultates,cenſus. τῶ οἴκου λελειμμένω,domi relicta.ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, domum ſe receperunt, Thucyd.οἱ ἐν οἴκῳ οἰκέται,domeſtici famuli,Xenoph.lib.1.Pædiæ. αἱ κατ' οἶκον,domeſticæ,Thucyd.κατ' οἶκον,domeſticatim,vt ita dicam,per ſingulas domos.dicitur etiam κατ' οἴκους.ἔχω κατ' οἴκους,domi me contineo.οἶκος νεὼς,Ariſtoph.Interp.ſtatio nauis.

Οἰκόσιτος,ου,ὁ, qui alitur domi, qui ſuo victu agit, qui ex ſuo viuit.opponitur τῷ παρασίτῳ. Dicitur etiã qui citra vllam mercedem ciuitati operam præſtat.

Οἰκότα,probabilia,haud abſurda,æqua,Herodot.

Οἰκοτραφὴς,verna,domi nutritus,οἰκογενής.

Οἰκοτρίβαιον,ου,τὸ,& Οἰκοτρίβης,& Οἰκότριβος,ου,ὁ,& Οἰκότριψ,de eo qui natus eſt ſeruis parentibus,ipſe etiam ſeruus,ὁ ἀπὸ γονέων δοῦλος. Vel verna potius,i.ſeruus domi natus,οἰκογενής,famulus,ancilla.ἐν παισὶν οἰκοτρίβων,in filiis ancillarum,Plut.in Solone.Item frequentator domus,vel magiſter ingenuorum liberorũ,qui & μόθων, de quo ſuprà dicebatur.vide Ammon.& Eraſ.Chiliad.

Οἰκοδούλειον,τὸ ἐκ δούλου δοῦλον,ſeruus natus è ſeruo.

Οἰκουμένη,ης,ἡ, orbis terrarum, orbis habitatus, terrã habitabilis,loca culta. Ariſtot.de mundo, τὴν οἰκουμένην i.orbem terræ, inſulam eſſe mari Atlantico circũfuſam demonſtrat.

Οἰκουμενικῶς,Aduerb.per vniuerſum orbem.

Οἰκουμενικὸς,generalis,vniuerſalis. οἰκουμενικὴ σύνοδος,ex habitabili orbe conuocatum concilium.

Οἰκουρέω,ῶ,μ.ήσω,π.ηκα,domi me contineo,ſto,diſpẽſo res domeſticas.ἕβδομον γὰρ ἐκεῖνον οἰκούρουν μῆνα πολιορκοῦντες, ſeptimum enim illum menſem in obſidione agebãt, Plut. in Camillo.οἰκουρεῖν ἐν ἄστει,idem in Pericle.

Οἰκούρημα,miniſterium,Euripid.

Οἰκουρία,ας,ἡ, domus cuſtodia, cellularium officium, ignauia.

Οἰκούρια,τὰ, res ioculares & ludicræ, quas pueris matres donare ſolent: crepundia dicũt Latini. apud Soph. præmia quæ pro rei familiaris cuſtodia ſoluũtur. οἱ ὑπὲρ τῆς οἰκουρίας μισθοὶ,Euſtath.Iliad.ι. merces quæ promiſcondis datur.

Οἰκουρικὴ ἡδυπάθεια,domeſtica voluptas,Bud.in Epiſt.

Οἰκουρικὸν,τὸ,domus tuendæ ſedulitas,Lucian.

Οἰκουρὸς,ῶ,ὁ,qui rem curat domeſticam,qui aſsiduus eſt domi,quaſi dicas domi cuſtos, quales Paulus matronas vult eſſe.Item domeſticus,cicur,cicuritius. Philelph.in Apophth.Plutar.Ponitur & pro ignauo,qui domi perpetuò deſidere gaudeat. διαιτᾶσθαι δίαιταν οἰκουρὸν καὶ ἀργὸν, ſub tecto & otioſè viuere,Plut.in Pericle.

Οἰκοφθορεῖν,abſumere,perdere rem familiarem.

Οἰκοφθορήθησαν,rem domeſticã abſumpſerunt,Herod.

Οἰκοφθορημένος,domo carens.

Οἰκοφθορία,calamitas,rei domeſticæ iactura.

Οἰκοφθόρος,ου,ὁ,domus euerſor,pernicies domorum,adulter.

Οἰκοφυλακέω,ῶ,μ.ήσω,π.ηκα,domũ cuſtodio,Neut.abſol.

Οἰκοφύλαξ,ὁ καὶ ἡ,cuſtos domus,in Epigram.

Οἰκτίρμα,τὸ,ἔλεος,miſeratio.

Οἰκτίζομαι, ſum miſerabilis,ſum miſer, Xenoph.

Οἰκτείρω,μ.ερῶ,π.αρκα,miſereor,ἐλεῶ, ἐλεαίρω,lugeo.cũ Infinit.Sophocl. in Aiace, οἰκτείρω δέ νιν χήραν λιπεῖν παρ' ἐχθροῖς, παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν,id eſt,vereor eam viduã derelinquere.οἰκτείρω σε τῆς νόσου, Bud. in Epiſt.poſt.& Gaza lib.4. Xenoph.lib.1.Pædiæ, τὸ μὲν πάθος ᾤκτειρεν αὐτὸν, eius caſum miſeratus. οἰκτείρω σε δὲ τῆς πενίας,Idem.

Οἰκτεῖς,οἱ,pectines.

Οἰκτένες,pectunculi.

Οἰκτίζομαι,miſereor,Accuſat. Thucyd. οἰκτίζεται ἄνδρα mortem miſeratur,Euripid.

Οἰκτίζω,οἰκτείρω,miſereor,Accuſat.& Genit.Ariſtot. de mundo,πολλὰ μὲν ἀπουδῆς διαζευγνύντας ἡμῖν ἐνὸς τόπου φύσιν οἰκτίσαιεν ἄν τις τῆς μικροψυχίας:vbi ἕνεκα ſubaudiendum.

Οἰκτικὰ ῥήματα,commiſeratiua verba,Gaza.

Οἰκτισμὸς,οῦ,ὁ,miſeratio.

Οἰκτίρμων,ονος,ὁ, miſericors, lib.3. Epigr. ἰδὼν οἰκτίρμονι θυμῷ,animo benigno & pio.

Οἰκτισμὸς,ὁ,miſeratio. vide οἶκτος,in Ammon.

Οἴκτιστα, Aduerb.miſerrimè.

Οἴκτιστος,ου,ὁ,multum miſerabilis. Apollon.2,οἴκτιστος ἰλάσσεται ὀδύρεται. Lucian.οἴκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις,ſpectaculũ Scythis omnibus maximè miſerabile & deplorandũ.

Οἰκτίστως,miſerabili cruciatu,Phalar.in Epiſt.

Οἶκτος,ου,ὁ,miſericordia,commiſeratio,clementia,θρῆνος,miſeratio,eiulatus,οἶκτον ἔχειν,apud Soph.i.ἐλεεῖν,miſericordiam habere,i.miſereri. Pro eiulatione,Idẽ Soph. οἴκτῳ τῷ δὲ συγκεκραμένῳ,i.τῷ ὀλολυγμῷ.

Οἰκτρότερος,miſerabilior,Herodot.

Οἰκτρολογία,ας,ἡ,oratio ad miſericordiã commouendã.

Οἰκτρὸς,ὰ,ὸ,miſerabilis,miſerãdus,ἐλεεινὸς,miſericordia dignus,Plato de Legib.

Οἰκτρότατος,miſerrimus.

Οἰκτροχοεῖν, miſerabilia verba fũdere, vt rei deprecãtes.

Οἰκτροχοοῦντες,οἱ,plorantes,quaſi miſerias fundentes,οἰκτρὰ χέοντες,Ariſtoph.

Οἰκὼς,ſimilis,Datiu.Herodot.οἰκὼς μάλιστα τὸ εἶδος,corporis habitu quàm ſimillimus.

Οἰκωφέλεια,ας,ἡ, domeſtica vtilitas & priuata.& οἰκωφελίη. Odyſſ.ξ,οὐδ' οἰκωφελίη ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα,i. οἰκουρία,οἰκονομία,rei familiaris cura.

Οἰκωφελὴς,ἑος,ὁ καὶ ἡ,domeſticus.

Οἶμα,ατος,τὸ,impetus:ſyncopa eſt pro οἴμημα. οἰμᾶν enim ſignificat impetum facere. οἴματι,ὁρμήματι, Interp. Homer.

Οἶμαι,ſyncopa,ab οἴομαι,μ.οἰήσομαι,π.ᾠημαι, puto,ni fallor,arbitror,ſuſpicor.εἰ ᾤμην,ſi putarem, Thucyd. Interdum ironicum eſt.Dem.ἀλλ' οἶμαι βελτίους ὑπὲ μου, at credo iſti præſtantiores ſe quàm ipſe me præbui. Interdum περιττὸν,& ponitur pro vtique,nimirum,Demoſth.καὶ τὰ τοιαῦτα ζηλοῦντα δεῖν οἶμαι καὶ λαμπρεστάτην μὲν ἂν αὐτὸν δικαίως οἶμαι δίκην δοῦναι, ingentes pœnas eſſe meritum arbitror, Idem.Sic οἶμαι apud Platonem:& credo apud Ciceronem, Bud.Comment.

Οἰμάω,μ.ήσω,π.ηκα,concito,impetum facio.

Οἴμη,ης,ἡ,cantilena,ἡ ᾠδή.vnde προοίμιον,τὸ περὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ κύκλος.

Οἴμοι, hei, hei mihi. & interdū ponitur ſine caſu: interdū cū Nominat. aut Genit. Soph. οἴμοι γέλωτος, heu riſum. Ariſtoph. οἴμοι τῶν κακῶν, ô mala. Idē πρ. οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου, heu me miſerū. Idē, οἴμοι τάλας, hei mihi miſero, Bud. Com. Aliquando lætantis eſt, neq; ſolùm ἐπὶ λύπης, ſed etiam ἐπὶ ἀφροσύνης ponitur, vt apud eūdem in Nubibus, οἴμ' ὡς ἥδομαι, hei mihi quàm lętor. Et οἴμοι σοφίας ἧς ἱμείρεις. dicitur etiam nonnunquam ὤμοι ꝓ eodē.

Οἰμοπτῆρες, inertes, vnipetæ.

Οἶμος, ου, ὁ, via & virga. παρὰ τὸ οἴχεσθαι ὁ ἐπιτρέχει εἰς ὁδόν, Etymol. Heſiod. genere Maſcul. vſus eſt inquiens, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Genere Fœminino Alphæus Mytylen. lib. 1. Epigram. ὑγρὰ δ' οἶμος ἐπ' ἐς ἄβατος: ſic Nonnus & Gregor. Nazanzen. prior ſyllaba διφθόγγῳ, vt præcipit Chryſoloras, & Gaza lib. 3. Grammat. & Laſcar. vnde fit προοίμιον.

Οἰμωγή, ῆς, ἡ, gemitus, vlulatus, fletus, στεναγμός, ὀλοφυρμός, Homer.

Οἰμώζω, μ. ώξω, π. ωχα, ploro, lugeo, ingemo, στενάζω, βοῶ, κωκύω, κλάω, θρηνῶ. Homer. Iliad. γ, ᾤμωξεν δ' ᾤμωξεν, id eſt, ἐστέναξε. Sophocl. cum Accuſat. ἴσως τοὶ κεῖνον ἐν πόντῳ μή ποτε θανόντ' αἰ οἰμώξειαν, mortuum fuerint lamentati. Eſt etiam pœnas luo ſeu pendo, mulctor, ſupplicio afficior, me pœnitet facti. Apud Ariſtophan. οἰμώξει, id eſt, nō impunè feres. Diogen. Διογένης τοῖς κακολογοῦσιν ἔλεγεν οἰμώζειν: quod malè precantis eſt, ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖσθαι, Budæus Commentar.

Οἰμωκτί, cum luctu.

Οἰμωκτόν, miſerandum, triſte, Ariſtophan.

Οἰμώξομαι, plectar. οἰμώξεται, Ariſtop. id eſt, τιμωρηθήσεται ὀφείλει, ſic Interpr.

Οἰμώσσω, οἰμώζω.

Οἶν, pro οἶν, ouem. in genere Maſcul. Ariſtoph.

Οἶνα, pampini, vitis folia.

Οἰνάγρα, ἡ, œnagra herba, quæ & οἰνοθήρα, Dioſcorid. libro 4, cap. 208. vbi tamen in quibuſdam codicibus legitur ὄναγρα.

Οἰνάνθη, ης, ἡ, labruſcæ fructus quum floret, flos vitis, Dioſcorid. lib. 5, cap. 3, & lib. 1, cap. 57. οἰνάνθην τὴν ἐκ σταφυλῆς, labruſcæ vitis florem. οἰνάνθη ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, Ariſtoph. & eius Interp. οἰνάνθη λέγεται ὁ τῆς ἀγρίας ἀμπέλου καρπός, ὅταν ἀνθῇ, id eſt, œnāthe vocatur vitis ſylueſtris fructus quum floret, Dioſcorid. lib. 5, cap. 6. vide ibidem annotationem Marcell. οἰνάνθης βότρυχα, racemuli labruſcæ florentis. vide Ariſtot. lib. 5. Animal. capite 18. ſic Gaza. ἐν αὐταῖς ταῖς οἰνάνθαις, quum vua floret, Idem lib. 3, capite 19. de cauſ. plant. Theophr. Item œnanthe auis ſic dicta, acſi vitiflorem dixeris, Gaza ex Ariſtot. libro nono Animal. cap. 49. Eſt etiam οἰνάνθη, genus herbæ ſiue floris, Dioſcorid. lib. 3, cap. 135. & Theophr. lib. 6, cap. 7. hiſtor. plant.

Οἰνάνθινος οἶνος, œnanthinum vinum, quod fit ex labruſca. vide lib. 5. Dioſcor. cap. 25. οἰνάνθινη κηρωτή, cera œnanthes, Hermol. ceratum œnanthinum, Ruell. labruſcæ floribus confectum oleum ſubacta cera, Marcellus. libr. 1. Dioſcorid. cap. 149. οἰνάνθινον ἔλαιον. œnanthinum oleum habet vim roborandi, Galen. ad Glauc. οἰνάνθινον μύρον, œnanthinum vnguentum fit ex labruſca, teſte Dioſcoride. lib. 1, cap. 57. vide etiam Hermol. in Coroll.

Οἰναρίζειν, pampinos detrahere vitibus, quod fieri ſolet matureſcentibus vuis, ἀμπελουργεῖν.

Οἰνάριον, ου, τό, villum, diminutiuum ab οἶνος.

Οἰναρίς, palmes, κλῆμα, κληματίς. οἰναρίδες, pampini vitium.

Οἴναρον, ου, τό, pampinus. Xenoph. OEconom. ἄμπελος ἀφειμένη τὰ οἴναρα, ὅταν ἔχῃ τι δένδρον πλησίον, διδάσκει ἱστάναι αὑτήν. ἄμπελος διατηρεῖ τὸν καρπὸν ἄνευ οἰνάρων, vitis ſine foliis fructum ſeruat, Theoph. lib. 5, cap. 3. de cauſ. plāt. οἰνάρου φύλλον, folium vitis, Idem libro 9, cap. 14. hiſtoriæ plantarum.

Οἰναρέα, ἡ, vnedo: ſic Gaza pro arbore: idem Theophr. lib. 1. hiſtor. cap. 15.

Οἰνάς, άδος, ἡ, vinago auis, columba ſylueſtris, aut corui genus. Item vitibus conſitus locus.

Οἰνοβαρής, ebrius.

Οἰνάω, ſolitarius ſum, οἰνίζω, μονήρης εἰμί.

Οἰνέλαιον, ου, τό, vinum oleo mixtum.

Οἴνη, ης, ἡ, vitis apud antiquos: apud iuniores ἄμπελος dicitur, & iactus teſſerarum. Heſiod. τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν, id eſt, vites amputa. Idem, οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, alii vites vindemiabant. Ammon. diſtinguit ab οἰνάνθη.

Οἰνηΐς, vna eſt ex decem tribubus Athenienſiū, Suid.

Οἰνηρά, τά, pampini, vitis frondes.

Οἰνηρός, οῦ, ὁ, vinarius, vinoſus, Gaza. οἰνηρὸς ὑγρότης, vini humor. οἰνηρὰ μέτρα, vini menſuræ.

Οἰνήρυσις, ἡ, poculum aut vas vinarium, vnde vinū hauritur, cotula, hemina, ἡ τοῦ οἴνου κοτύλη ᾗ ἀρύεται, Ariſtoph. Interpr.

Οἰνιστήρια, ας, ἡ, lagena vinaria μέγα ποτήριον (inquit Athenęus) quod Athenis iam pubeſcentes, priuſquam τὸν μαλλόν, i. demiſsiorem præciderent comam, vini plenum in Herculis templum importabant, & prolibantes potum conuenientibus exhibebant, Cęl. lib. 7, cap. 32.

Οἴαξ, οἴακος, clauus, temo.

Οἰνίζειν, vinū redolere, apud Dioſco. μυάζειν.

Οἰνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, vinum emo, Depon. abſol.

Οἴνιον, οἰνία.

Οἰνοβαρέω, temulentus ſum.

Οἰνοβαρής, έος, ὁ καὶ ἡ, ebrius. Iliad. α, οἰνοβαρὲς κυνὸς ὄμματ' ἔχων, ô vino grauis, μέθυσος, οἰνῳ βεβαρημένε.

Οἰνόζωνος, ου, ὁ, ſolus, expeditus.

Οἰνοθήρας, τοῦ οἰνοθήρα, œnothera herba, de qua Theop. lib. 9, cap. 21. hiſtor. plant.

Οἰνογάργαλος, temulentus, vino gaudens.

Οἰνόληπτος, ου, idem.

Οἰνόμελι, ιτος, τό, mulſum, Dioſcor. lib. 5, cap. 17. & 18. Ibidem Marcell. Iuſtinian. lib. 2, Inſtit. tit. 1.

Οἶνον, οἴναρον.

Οἰνόπεδον, τό, viniferum ſolum, οἰνόφυτον πέδον, ἀμπελόφυτον χωρίον, ager vitibus conſitus. ἀλωὴς οἰνοπέδοιο, Homer. Odyſſ. ἀμπελοφύτου γῆς, οἰνοφόρου, Interpr.

Οἰνοπέπαντοι, οἱ, βότρυες.

Οἰνόπεπτος, vinoſus, niger, vini colore.

Οἰνοπίπης, vinolentus, temulentus: à πιπίζειν, ſugere. Ariſtophan. τοὺς οἰνοπίπας, τοὺς φιλοπότας, τοὺς λάλους. Quo loco quidam codices οἰνοπίνδας habent, pro οἰνοπίπας.

Οἰνοπίων, ονος, ὁ, filius Theſei & Ariadnes, Plut.

Οἰνοπλάνητος, vino errans, Euripid.

Οἰνοπληθὴς νῆσος, inſula vini fertilis, Odyſſ. ο.

Οἰνοποιός, vini factor.

Οἰνοποσία, ας, ἡ, potatio vini. οἰνοποσία μετὰ κράματος, temperati aqua vini potio.

Οἰνοποτάζω, μ. άσω, π. ακα, vinum bibo, pręebeo bibendū, conuiuor, Neutr. abſolut.

Οἰνοποτεῖν, vinum potare.

Οἰνοπότης, ου, ὁ, vini potor, bibaculus.

Οἰνόπται, οἱ, exploratores & inſpectatores cœnarū, qui modum imperabant, ne quis in ſympoſio, aut plus ſatis biberet, aut parum ab aliis: ſed æqualiter biberēt conuiuæ. vocati ſunt etiam ὀφθαλμοί, i. oculi, teſte Athen. Eraſm. Chil.

Οἰνοπωλεῖν, vendere vinum.

Οἰνοπώλης, caupo.

Οἰνοπώλιον, locus vbi vinum venale eſt, caupona.

Οἶνος, ου, ὁ, vinum. Dictum ἀπὸ τῆς ὀνήσεως, i. emolumento, iuxta illud Homeri, ὀνήσεαι αἴκε πίνῃσθα, iuuamen ſenties, ſi biberis. Vel διὰ τὸ οἰήσεως τὸν νοῦν ἐμπιπλᾶν, quod exiſtimatione ac opinionum vanitate mentem oppleat. vel ἀπὸ τῆς οἴνης, quam veteres vitem appellabant. οἶνον ἀγοράζω, οἶνον ὠνοῦμαι, vinum mercor. capitur etiam οἶνος pro potu ex hordeo confecto, Herodot.

Οἰνοπαλεύσαντες, οἱ, qui vinum adminiſtrarunt.

Οἰνόσπονδοι θυσίαι, ſacra, in quibus vinum immolatur. His opponuntur νηφάλια.

Οἰνοῦττα, ης, ἡ, placenta vino ſubacta & melle, panis vino intinctus, Ariſtoph. in Pluto: vbi Interpres, ὕτως τὴν ἐν οἴνῳ πεφυραμένην μάζαν: τινὲς δὲ οἰνοῦττας, εἶδος πλακοῦντος μετ' οἴνου καὶ μέλιτος γινόμενος. Eſt etiam herba quædam, qua guſtata, corui inebriantur.

Οἰνοφορὴς, vinoſus.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, ήσω, inebrior. οἰνοφλυγεῖ, comeſſationibus vacat, luxuriæ & conuiuiis, cap. 21. Deut. οἰνοφλυγήσας, qui vino ſe inebriauit, ebrioſus, Gaza.

Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, vinoſitas, ebrietas.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ebrius, vinoſus. Hoc vtitur Xenoph. παρὰ τὸ φλύειν, ὁρμὴν πρός τι ἔχειν, Etym.

Οἰνοφόρον, ου, τὸ, idem quod οἰνόχοημα.

Οἰνοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinifer.

Οἰνόφυτον, τὸ, vinetum.

Οἰνόχημα, ατος, τὸ, omne vas vinarium.

Οἰνοχοεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pro οἰνοχοέω. Il. δ, ἑλκόμεθα οἰνοχοεύειν.

Οἰνοχοέω, μ. ήσω, π. ηκα, vinum fundo, potum miniſtro. Homer. Iliad. γ. Accuſatiuo iunxit, νέκταρ ἐῳνοχόει. πολλὴν καὶ ἄκρατον ἐλευθερίαν τοῖς πολίταις οἰνοχοῶν, multam & immoderatam ciuibus parans libertatem, Plutarc. in Pericle. Abſolutè Odyſſ. α, ᾠνοχόει δ' ἡβὸς Μενελάου, i. ἐνέχει, ἐνίφρα. Ipſi autem conuiuæ οἰνοχοεῖσθαι dicuntur, i. vinum accipere à miniſtris, Bud. Com.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, cyathus, trulla. Heſio. μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὕπερθεν, i. κύαθον ἢ ἔκπωμα. οἰνοχόας καὶ φιάλας, trullas & phyalas, Thucydid.

Οἰνοχόος, ου, ὁ, pocillator: ab οἶνος & χέω, fundo.

Οἰνοχόωτις καὶ ἐρυθραὶ, ceruleæ & rubræ: ſic Gaza lib. 9, cap. 13. hiſt. plant. Theophr.

Οἶνοψ, οπος, ὁ, niger, vini colore. οἴνοψ βοῦς, bos niger, Homer. οἴνοπι βάκχῳ, in Epigr. Heſiod. ἐπὶ οἴνοπι πόντῳ, i. obſcuro. & Homer. Iliad. α, ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, i. μέλανα.

Οἰνόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, ebrio, vino impleo, in vinum muto. vnde οἰνωθὲν ὕδωρ, aqua in vinũ verſa, Nõn. Act. Accuſ.

Οἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vinoſus, vinacea. Alex. Aphrod. αὐτὸ τὸ οἰνῶδες καὶ θρέψιμον, i. pars illa vinacea & alimento idonea, &c. i. vinoſus ſuccus.

Οἰνωθέντες, inebriati, Gal. lib. 1. ad Glauc.

Οἰνωμένοι, vino temulenti, ebrii, vinolenti.

Οἰνὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria.

Οἰνώνη, ης, OEnone, mulier à Paride dilecta, Ouid.

Οἰνωπὸν, τὸ, fuluum, Gaza lib. 3. hiſt. plant. cap. 17. οἰνωπότερος, fuluior, Idem ibidem cap. 16.

Οἰνωπὸς δράκων, Eurip. i. nigricans.

Οἰνωπὸς βότρυς, nigricans racemus. οἰνωπὸν βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος, lib. 3. Epigr.

Οἴνωσις, vinoſitas, ebrietas. vide differentiam inter οἴνωσιν & μέθην lib. 5. Dioſcorid. in Marcelli Comment. & in ipſo Dioſcor. lib. 5, cap. 13.

Οἴνωτρος, palus, pedamentum vitis.

Οἷο, ſui, proprii, pro οὗ. οἷο ἕκητι, cuius gratia, Apollon. Rhod.

Οἰόβιος, ſolitarius, μονόβιος.

Οἰοβώτης, oberrans ſeorſum: propriè de pecudibus oberrantibus, & ſeorſum ab aliis paſcẽtibus: ab οἶος & βοῦς. Sophoc. in Aiace, νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας φίλοις μέγα πένθος εὕρηται, i. τῆς φρενὸς ἀποπλανηθείς: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων βοσκημάτων καὶ μόνων βοσκομένων.

Οἰόγαμος, in Epigram. qui ſolas habet nuptias, i. qui ſolam habet vxorem aut virum.

Οἰόζωνος, vnica veſte indutus, μονόζωνος, μόνος.

Οἰόθεν, ſingulariter, ſolitariè, ſeorſum. Apoll. li. 2. Arg. ὅσσον τοὺς οἰόθεν οἶος.

Οἰόθι, ſeorſum, ſingulariter. Apoll. 2, ἀφάασσε δ' οἰόθι λαιῶ, i. μόνη ἐφάπτεται, ſola contingit, ſeu ſolùm ipſa.

Οἴομαι, & κράσει οἶμαι, οἴει, οἴεται, μ. οἰήσομαι, π. ᾤημαι, ἀόρ. α. ᾠήθην, & in Imperfect. ᾤμην, apud Ariſtop. πρ. puto, videor, ὑπολαμβάνω, νομίζω, προσδοκῶ, opinor, cenſeo, ſum conſcius. Pro ἐλπίζω Demoſtheni, cum Futuro ſecunda producta. Odyſſ. ξ, πάζον ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι, puto. Apoll. 2, μαντοσύνας φρεσὶν οἰσάμενος τελέεσθαι, arbitratus. Cum Aoriſto Infinitiui. οἴονται σφίσι τὸ αὐτὸ ποιήσειν, Thucydid. exiſtimant ſe idem facturos. οἰόμενος τεθνήξεσθαι, opinor me moriturum, Bud. in Epiſt. prior. ὑπό τι οἰόμενος, inopinatus. ᾤοντο, putabantur, exiſtimabantur, Xenoph. Accipitur etiam pro ſuſpicio, & ſuſpectum habeo, ὑπονοῶ, ſuſpicor. Odyſſ. ξ, τὴν ἔπομαι ὅτι πὸς οἰόμενος καὶ ἀΐσσει.

Οἰομένως, putatiuè: ſic Hieronym. in cap. 53. Eſaiæ.

Οἶον, ſolùm, μόνον, Heſiod. in Theog. χάσματα οἶον.

Οἷον, qualiter, ſicut, velut, tãquam, quaſi, videlicet. Aduerbium autem eſt explicandi & declarandi. οἷον δὴ λέγω, exempli gratia dico, Plato de Legib. vbi plena oratione vtitur, λέγω δὲ τὸν τοιόνδε, οἷον, &c. Plutarch. in Numa, τὴν καλουμένην ῥηγίαν οἷόν τι βασίλειον οἴκημα, regiam, quæ dicitur, hoc eſt, regium domicilium. παραχρῆμα, οἷον εἰκὸς, ἡσθέντες τῇ βουλῇ διηλλάγησαν, ſtatim vt æquum eſt, læti in gratiam cum ſenatu redierunt, Plutarch. in Camillo. Plato in Apologia, μηδεμία αἴσθησις ἔστιν, ἀλλ' οἷον ὕπνος, ſed tanquam ſomnus. καθ' ὕπνον οἷόν που, &c. velut per ſomnum, Idem de Legib. οἷον δέκα σταδίους, fermè decem ſtadia, Thucydid. οἷον σπόγγου, inſtar ſpongiæ, Plato in Timæo. οἷον ἀθλιώτατον, in modum hominis egentiſſimi, Ariſtoph. ſic Budæus. Pro quippe, Odyſſ. ξ, ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ ſτήθεσσιν ἄπιστος, οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον, quippe te non adduxi, tametſi iuratus. Heſiod. in ſcuto Herculis, οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτόν, &c. vbi Interpres ὥσπερ exponit. i. quemadmodum. Interdum Aduerbium eſt admirandi. οἷον ἄκουσε, Homer. vbi audiuit. vel οἷον αὖ τι παράδοξον, i. adeò rem præter expectationem audiuit. Nonnunquam commiſerationis, vt οἷον ἔπαθον. Sophoc. οἷον ὑβρίσθην, quo ludibrio affectus ſum.

Οἷόν τε, poſſibile eſt, δυνατόν. οἷόν τε κωλῦσαι, poteſt fieri vt extinguamus, Thucyd. οἷόν τε εὑρίσκειν, licet inuenire, Lucian. οἷόν τε εἰπεῖν, ſi fas eſt dicere, ſi licet dicere. οἷόν ἐστι, licet. πλησιάζοντας τοῖς ἀνθρώποις τοὺς θεοὺς οἷόν τ' αὐτοῖς τοῖς ποιηταῖς ἐστὶ ποιῆσαι, ipſis poetis deorum cum hominibus congreſſus fingere licet, Iſocrat. in Euagora. οἷόν τε ἔσται, facile erit. Et οἷόν τε cum negatione, vt οὐχ οἷόν τε ἦν, Ariſtot. non liceret, negatum eſt. Iſocrat. τῆς δόξης οὐχ οἷόν τε ἀλλ' ἢ τοὺς διενεγκόντας κτήσασθαι, gloriã non poſſunt niſi viri præcellẽtes ſibi comparare. οὐχ οἷόν τε ἐστὶν ἡμῖν διατελέσειν, Ariſtop.

Οἱονεὶ, quodammodo, quaſi, tanquam, vt, velut, ceu.

Οἰήσεις, exiſtimabis, videbitur tibi.

Οἰονόμος, in ſolitudine paſcens.

Οἰοπέδιλος, ου, ὁ, habens vnum calceum.

Οἰοπολεῖν, per ſolitudinem habitare, in Epigr.

Οἰοπόλος, ου, ὁ, deſertus, ſolitarius, quòd in huiuſmodi locis verſentur oues, ſtatio pecudum, paſcuis aptus: ab οἶς & πολέω.

Οἰὸς, ouis, in Genitiuo à Nominatiuo οἶς. vide οἶς.

Οἶος, ου, ὁ, ſolus, μόνος.

Οἷος, α, ον, qualis, quãtus, qui, talis. vari⁹ huius dictionis vſus eſt. Xenoph. τοὺς μὲν προσθίους ὀδόντας πᾶσι ζώοις, οἵους τέμνειν εἶναι, eſſe tales vt ſecare poſſint. Plat. in Apol. τυγχάνω ὢν τοιοῦτος, οἷος ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῇ πόλει δεδόσθαι, qui ciuitati à Deo ſũ datus. Idem, καὶ οἵοι μὴ ἀδικεῖν, tales qui iniuriam ferre nolint. Idẽ, καὶ οἷα χαλεπώτατα καὶ βαρύτατα, vt quę acerbiſſimę. Syneſ. οἷα δὴ τὰ θαλάττης, vt ſunt res maritimæ diſcriminis plenę. οἷος ἀργαλεώτατος, difficillim⁹, Ariſtoph. οἷος κράτιστος ἐγένετο, in virũ bonũ euaſit, Ariſtot. 9. Ethi. c. 3. βίος οἷος ἁβρότατος, vita quã delicatiſſima, Lucia. οἷον δὴ θαυμάζομεν εἶναι, Hom. Il. qualem eſſe arbitramur, quaſi dicat, potentem. οἷος ἐμπειρος, talis vt ſit peritus. οἵας ἀμοιβῆς ἐκ Ἰάσονος κυρεῖ, Eurip. talem remunerationem fert ab Iaſone. οἷος εἰμι τὴν ποίησιν, qualis ſum in poeſi, Ariſtoph. οἷός ποτ' ἐστὶ, quicunq; ſit, qualiſcunque ſit. οἵας δεσποτῶν πιότητος ἀμέτοχοι, cuiuſ-

cunque qualitatis expers, Dioſc.l.5, c.20. οἷόν ἐστι, i. ποῖον εἶπας. οἷον μῦθον εἶπες, vt verbis oſtendiſti, Homer. Odyſſ. id eſt, ita locutus es. vbi potius admiratiuè. ἐν οἵῳ ἔστε, quẽadmodum. οἷος in caſu antecedentis. Lucian. εἴ τινι ἐντετύχηκας συνήθει, οἵῳ μή τι λυπεῖσθαι, &c. ſi Stoici conſuetudine vſus es, qui neque moleſtia afficiatur, &c. Cum Infinit. Bud. in Epiſt. priorib. τοιοῦτος, οἷος εἰδέναι, talis vt norit, vt noſcat. οὐχ οἷος ποιεῖν, &c. non talis vt efficiat, Ariſtot. lib. 3. Polit. cap. 6. οἷος εὐποιεῖν, talis vt beneficia cõferat. Vide Gazã l. 4. Gram. ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τι ψεύδεσθαι, viri neutiquã vanæ fidei. ταῦτα μὲν οἷα ἀπιστεῖσθαι, hæc ſunt talia vt fide careant. μὴ οἷόν τε ποτέρῳ μεταχειρίσαι, τοιοῦτον τὸ πρᾶγμα, exiſtimate rem eam eſſe, quam non debeat adoleſcens tentare, Thucydid. εἰ ἄρ᾽ ἐστί τι τοιοῦτον γένος, οἷον αὐτὸ ἄρρενος γεννᾶν, ſi tale genus eſt, quod ſine mare progeneret, Ariſtotel. lib. 3. de generatione. οἷος ἴσχειν τρίχας, ad gignẽdum pilũ idoneus, Idem lib. 3. de Animal. οἷος κατέχειν, qui poſsit cohibere. οἷος κρατεῖν οὐ κρατεῖσθαι, aptus vincere, non vinci, idem Ariſtot. in Problem. οἷος ὀρέγεσθαι, Demoſth. & Xenop. τοιοῦτος, &c. οἷος μὴ γνώσεσθαι, i. vt non cognoſcatur, AEſchin. οἷος pro quis. Plato in Apologia, φημὶ γὰρ εἰ με ἀποκτενεῖτε, τιμωρίαν ὑμῖν ἥξειν εὐθὺς μετὰ τὸν ἐμὸν θάνατον πολὺ χαλεπωτέραν ἢ οἵαν ἐμὲ ἀπεκτόνατε, dico ſupplicium vobis venturum multò grauius quàm quo me affeceritis. Lucian. in Anacharſi, οἷον ἴσασιν οἷα μὲν περὶ ὅσων, οἷα δὲ περὶ γαστέρα ἢ περὶ γάμων δοκεῖ ἡμῖν. οἷόν ποτε φάρμακον, quodcunque venenum, Dioſcor. lib. 6, cap. 1, quodlibet venenum. ἐν οἵῳ ἐστὲ ἐστε, in qua ſitis conditione videtis, Xenoph. lib. 3. Pædiæ. οἷα πεποίηκας; quid feciſti? Idem, ἐποίησαν οἱ ἱερέες οἷόν τι, ſacerdotes tale quid fecerãt, Herodot. οἷα ἔρξας, tale eſt quod fecerũt, Homer. in bello Ranarum. οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν, Euripid. facimus non quæ ſint riſu digna. Lucianus περὶ θυσιῶν aliter, ἀλλὰ ποιοῦσιν ἀγανακτεῖν..., οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται, eiulantem ſe tali feſto non interfuturam. Accipitur etiam ἀντὶ τοῦ ἕτοιμος, pronus, paratus, promptus, ſtrenuus. Ariſtophan. πρ. οἷος ἐμοὶ τρίφεται τοιόσδ᾽ ἐν δώμασι παῖς, i. promptus, ſtrenuus. Xenoph. ἀπομ. 3, ἐμοὶ μὲν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν. Homer. Odyſſ. ξ, ὁ δ᾽ ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ᾽ ἐνὶ θυμῷ, οἷος κεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, i. tam paratus erat: vel qualis erat ad, &c. Aliquando pro κωλύον. Demoſth. οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκούειν αὐτοῦ τοῦ νόμου, nihil enim vetat, quominus audiatur lex ipſa. οὐδὲν οἷον ὅμως τὸ μέλλον ἀσφαλῶς προσδοκᾶν, i. nihil tamen vetat quominus futurũ conſtanter expectemus, Bud. in Epiſt. quadam ad Mainum, i. οὐδὲν κωλύει. Sic apud Gregor. οὐδὲν δ᾽ οἷον καὶ ὄνομά τι προσθεῖναι, nihil vetat quominus addamus. Ariſtoph. οὐδὲν οἷον ἐστ᾽ ἀκούειν τῶν ἐπῶν. Plato in Gorg. οὐδὲν οἷόν τε, αὐτὸν ἰέναι..., ὦ σώκρατες. Poteſt etiam ſignificare βέλτιον, vt in ſuperiori exemplo Demoſth. nihil melius quàm verba legis audire. Item pro ὅμοιος, Xenoph. οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἴδιον ἐστὶ χαρίζεσθαι οἵῳ σοι ἀνδρί, i. tali viro qualis es. Idem, ὑμεῖς δὲ ἴσχυσθε τοῖς οἵοις τε ὑμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν πολιτείαν ἐστὶ δημοκρατίας. Itẽ δυνατὸν, i. poſsibile, maximè apud poetas. Vtũtur etiã pro ἄλλος. Gaza in Cic. οἷος μὲν γὰρ λόγος αὐτοῦ. Plato lib. 1. de Rep. in interrogatione, οἷον ἐμβαλὼν λόγον, ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι; quo ſermone iniecto abire paras? & lib. 2, τὸ ποῖον λέγεις; οἷον ἔξω τι δεῖ αὐτοῖς ἰσχύειν ἐστὶ, &c. οἷος etiam pro magno. Heſiodus in ſcuto Hercul. cum articulo, ἡ οἵη προλιποῦσα δόμους, &c. i. ἡ ὁποία καὶ ἡ μεγάλη.

Οἷός τε, & Οἷός τι, idem, potens, poſsibilis. item procliuis, paratus, promptus. οἷός τ᾽ εἰμί, mihi datur facultas, poſſum, Thucyd. οὐχ οἷός τε ἐστὶν ἔχειν, &c. Demoſth. οἵῳ τε ὄντι λογίζεσθαι, potenti conijcere, Herodot. οἷά τε ἐστὶ ἀποτῖσαι ὑμῖν ταῦτα χαρίεν, ſunt hæc vobis ad præſtandum facilia, Idem, οὐκ οἷά τε ἐστι τούτῳ συμβάλλειν ἄλλον, cum hoc non licet alium comparare, Idem. τούτῳ οὐκ οἷά τε ἐστὶ ἐρίζειν ἄλλον, cum hoc nemo contendere poſsit, Idem. οὐκ οἷά τε ἐστὶ πλέειν, non licet nauigare, idem Herodot. οὐ γὰρ οἷά τε ἦν, fieri non poterat. Aliquando cum Accuſ. Plato, σμικρὰ δ᾽ οἷος τ᾽ ἦν, parum poteram. οὐχ οἷά τε ἀνακουφίσαι, nequit erigere, Sophocl. οἷος τε γίνομαι, poſſum. Cum Indicatiuo. Iſocrat. vbi τε particula expletiua eſt, vt in ὥστε. οἷος τ᾽ ἐγενόμην, potui, Herodot. ὡς οἷόν τε, pro virili parte, Demoſt. καὶ δ᾽ ὅσον οἷόν τε μετρίως καὶ εὐλαβῶς χρῆσθαι τοῖς ἄλλοις κελεύσιν, Galen. lib. 1. ad Glauc. quàm modeſtiſsimè & cautiſsimè fieri poteſt, vtendum eſt, &c.

Οἰὸς & Οἶν, tribus Atticæ. vnde οἶνηθεν, è tribu illa, vt Σὸ ... Euſtath. Iliad. λ.

Οἴου, puta, crede.

Οἰοφάγος, oues deuorans, aut occidens.

Οἰοχίτων, ωνος, ὁ, vnica veſte indutus. δίχα ἱματίου, ἢ μονοχίτων, ἢ πρὸς τὰ τοῦ χιτῶν, Heſych. Homer. Odyſſ. ξ, ἀλλά μ᾽ ὑπερ... οἰοχίτωνα ἔμμεν, i. ſolam tunicam indutum.

Οἰόω, μ. ώσω, π. ωκα, deſolo, ſolum facio, ἐρημόω, miſſum facio, relinquo, ἰσιμόω. Actiu. Accuſ.

Οἴρα, οἴτινες, Homer. Iliad.

Οἶφι, quo, Ariſtoph.

Οἰνηρεῖν, miſcere vinum, infundere.

Οἴπατον, ου, τό, excrementum ouis.

Οἶς, diſſyllabum, τοῦ οἰὸς, ouis. Apud poetas & Atticos per ſynæreſin, οἶς οἰὸς declinatur, vt apud Theocrit. φαινείου οἰὸς ἀώτω. Et apud Homerũ Odyſſ. ο, μειλανθίοντα παρ᾽ οἴεσσι. In Accuſat. οἶν. Xenoph. τὴν οἶν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν, ouem domino dixiſſe. Heſiod. ἠ μῆλ᾽ οἰέων πέκειν, oues tõdere, in Accuſ. plurali: more autem Attico, οἶες οἷς & οἵας οἶς, contrahuntur, vt docet Gaza lib. 2. Gram. ἄγριοι οἶς, oues agreſtes, Xenoph. οἷς θύουσι, oues immolant. οἷς μονοσυλλάβως putat Thomas Mag. ad fœmininum genus dũtaxat pertinere. De ouino pecore vide AElian. qui & marinæ ouis mentionem facit. Oppian. lib. 2. de venat. oues flauas deſcribit. οἶς in genere maſculino pro ariete, Ariſtot. lib. 4, cap. 3. de generat. Animal.

Οἶσα, τά, retinacula nauium, funes nautici. pro quo Ionicè οἴσσα dixit Lycophr. vt annotat Iſac.

Οἴεσθαι, in Epigram. opinari, cenſere.

Οἴσατο, ὑπενόησεν, Homer. Odyſſ.

Οἶσε, φέρε, affer, Ariſtoph.

Οἴσει, feret, κομίσει, Homer.

Οἶσθα, ἀντὶ τοῦ οἶδας, ἀπὸ τοῦ οἴδημι, ſcis, noſti, ἐπίστασαι, γινώσκεις.

Οἰσθεὶς, ἀναπειθεὶς, reſciſcens: à verbo οἴσομαι.

Οἰσθήσομαι, ferar, Ariſtot. in Problem.

Οἰσύα, ας, ἡ, ſalix, ſycomorus.

Οἶσμα, elatio: ſic vertitur à Gaza.

Οἰσύκαρπος, ὁ, Euſtath. interpretatur ἀγνόκαρπον, ſalicis fructus: ab οἶσος, quæ & λύγος & ἄγνος dicitur.

Οἰσόμενος, feram, Thucyd. ferar, Xenoph. in OEcon.

Οἶσον, fer, præbe, Phalar. in Epiſt.

Οἰσοφάγος, ου, ὁ, gula, ſtomachus. Ariſtot. de Animal. ἐπὶ τοῦτο δὲ τοῦ αὐχένος, ὅτι οἰσοφάγος κεκλιμένος ἐστὶν ἔχων τὴν ἐπιπολαίαν ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενότητος, &c. Idem de partib. Animal. ὁ δὲ οἰσοφάγος ἐστὶ δι᾽ οὗ ἡ τροφὴ πορεύεται εἰς τὴν κοιλίαν, ὥστ᾽ ὅσα μὴ ἔχει αὐχένα, οὐδ᾽ οἰσοφάγον ἔχουσιν ἐπιδήλως. Gaza vertit gulam vbique, licet aliquot locis Ariſtot. à gula videatur diſtinguere.

Οἰσύπης, ου, ὁ, ſordes lanarum & vngularum, œſypus, vngula ouis, Etym. Οἴσπη, idem.

Οἰσπεῖον, ου, τό, genus monilis.

Οἰσπώτη, vngula ouis, ſordes lanæ & vngulæ, Etym.

Οἰσάμενος, ſuſpicatus. Odyſſ. ο, οἰσάμενος κατὰ θυμόν, &c.

Οἴσατο, exiſtimauit.

Οἰστέον, ferendum eſt.

Οἰστέος, ferendus, Euripid.

Οἴστευμα, τό, ſagitta, & ſagittæ ictus.

Οἰστευτήρ, ſagittarius, poet.

Οἰστεύω, μ. εύσω, π.ευκα, ſagitta peto, τοξεύω. Actiu. Apol. Rhod. lib. 1. Argon. ὀϊστεύειν πτωῶν μέγας.

Οἰστὸς, οῦ, ὁ, ſagitta, iaculum, βέλος, ἰός. Iliad. α, ἔκλαγξαν δ᾽ ἄρ᾽ ὀϊστοί. οἰστὸς πυρφόρος, igniferum miſsile, Thucyd. Itẽ οἰστὸς, ſagitta, ſydus, de quo Proclus.

Οἰστρήεις, furioſus, Nonnus.

Οἰστρ,

Οἰςὸς, tolerabilis, εὐκλωςος, ferendus, tolerandus.

Οἰςράω, aſilo agitur, idem quod οἰςρέω: διὰ τὸ οἰςρᾶν, propter infeſti aſili ſtimulũ, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 15.

Οἰςρέω, μ. ήσω, π. ηκα, inſanio, concitor, inſtimulor, Euripid. in Iphig. in Aulide, μανίλαος οὐδ᾽ ὑπ᾽ ἑλλάδ᾽ οἰςρήσας μένος, furens. Capitur etiam actiué. vnde οἰςρηθεὶς, incitatus. Nonnus, εἰς θεὸν οἰςρηθέντες, ad Deum ſeu erga Deum inſtimulati.

Οἰςρηλατέομαι, μ. ήσομαι, ſtimulor, ſtimulis agitor. μανίαις τοῖν οἰςρηλατεῖται ὁ κακοδαίμων, laruis ipſe infelix atque intemperiis, inſaniſſque agitatur, Bud. in Epiſt.

Οἰςρηλατούμενος, furibundus.

Οἰςρηλατῶ, inſanio. (ſtimulus.

Οἴςρημα, ατος, τὸ, & Οἴςρησις, εως, ἡ, punctum, ſtimulatio,

Οἰςροβολέω, μ. ήσω, ſtimulo, in Epigram.

Οἶςρον, τὸ, vermiculus ſub pinna.

Οἰςροπλὴξ, ῆγος, vel οἰςροπλῆγος, ὁ, inſanus, œſtro concitatus, œſtro agitatus.

Οἶςρος, ου, ὁ, ſtimulus, aſilus, œſtrus. inſecti genus eſt horriſono ſtrepitu, vulgò tabanum appellant. Vnde Poetæ diuino correpti furore, œſtro conciti dicuntur, Eraſm. Chiliad. Vide Ammonium in voce Μανία. Virgilius in Georg. AElian. & Nicand. Eſt & aquatilis οἶςρος vermiculus ſub pinna thynni & gladii piſcium. apud Ariſtot. Gaza vertit aſilum. οἶςρον δὲ μανικὸν ὑπομένειν, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Οἰςροφάγος, βέρυχος, vel βρέχος.

Οἰςρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rabidus, incitatiuus, ſtimulans. Plato Timæo, οἷ ζῶον αὐτὸ πῆκοον τοῦ λόγου, δι᾽ ἐπιθυμίας οἰςρώδεις ἰπιχειρεῖ κρατεῖν. οἰςρώδεις φέρονται, graui ſtimulo agitati feruntur, Gaza.

Οἰσύα, vimen, ſalix, vitex, ἄγνος, ſalix amerina.

Οἰσύϊνος, η, ὁ, vimineus, ſalignus, Valla lib. 4. Thucyd.

Οἰσυοπλόκος, ου, ὁ, qui vimina contexit, Polluci crates.

Οἰσυουργὸς, ου, ὁ, idem apud Eupol. Poll.

Οἰσυπηρὸς, ſordidus, ſuccidus: de lana ſordida dicitur. vnde ἔριον οἰσυπηρὸν, Ariſtoph.

Οἰσύπη, ης, ἡ, & Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, & Οἴσυπος, lana ſuccida & ſordida, iam primum ab ouibus detonſa. Item collecta pinguedo in lana ſuccida. οἴσυπος λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος, œſyp° dicitur ſuccidarum lanarũ pinguitudo: ſic Ruell. Barbarus ſordidarũ lanarum, &c. Plin. ſudor pecudum lanis adhærens, lib. 29, cap. 2. οἰσύπη legitur lib. 3. Gram. Gazæ.

Οἰσὺς, ύος, ὁ, οἰσύα.

Οἰσυπὶς, ίδος, ſordes lanarum, Hipp.

Οἶχος, palmes vuas ferens generoſas & ſuaues, Etym.

Οἰσχοφορία, vitis palmes circum ſe habens vuas, Etym.

Οἴσω, feram, χωρήσω, ἄξω.

Οἰταῖος, ου, OEtæus, poſſeſſiuum à monte OEta.

Οἴτη, ης, ἡ, OEta mons Theſſaliæ.

Οἶτος, ου, ὁ, pernicies, mors, fletus, luctus, θρῆνος, paſſio, malorũ ſors, calamitas, συμφορὰ, μοῖρα, μόρος, θάνατος.

Οἰτόσυρος, OEtoſyrus: ſic dicitur Apollo à Scythis, Herodotus lib. 4.

Οἰφάω, & οἰφέω, οἰφῶ, ago virum. Eſt etiam οἰφεῖν, coire, τὸ συνουσιάζειν. Vnde illud Theocriti, εὔγ᾽ ἄνθρωπε φιλοῖφα, age homo libidinoſe.

Οἰφόλις, ιος, ὁ καὶ ἡ, caſtus, continens.

Οἰχαλίηθεν, Aduerb. de OEchalia.

Οἰχαλιεὺς, έος, ὁ, OEchalienſis.

Οἰχαλὶς, ίδος, ἡ, OEchalia, vrbs Bœotiæ, in qua Euritus regnauit.

Οἰχμὴ, famula.

Οἰχνέω, peruenio, vado, prodeo. Neutr. abſol. ᾤχνεσκον, ἐπορεύοντο, προσῄεσαν, prodibant, Homer.

Οἰχνέω, μ. ήσω, π. ηκα, recedo, ago vitam, duco vitam, eo, ago, verſor. Sophocl. in Aiace, τηλωπὸς οἰχνεῖ δυσμενῶν θύρας ἔχων, i. πορεύεται, ἀναςρέφεται, viuit, agit, verſatur. ἐκδημίαν, peregrè viuit, διὰ τοῖς ἐκ θυρῶν οἰχνεῖν, prodire foras, foris agere. vnde διοιχνεῖν, Homer. in hymno Panos.

Οἴχονται, abierunt, Euripid.

Οἴχωκα, perii.

Οἴχομαι, μ. οἰχήσομαι, π. ᾤχημαι, abeo, diſcedo, proficiſcor, eo, contendo, abſum, ſum peregrè, παραγίνομαι, πορεύομαι, obeo, luſtro. ᾤχετο εἰς Θράκην, in Thraciam profectus eſt, Demoſthen. ᾤχετο ἐπὶ τὸν ἀρμένιον ἄγγελος, ad Armenium nuntius iuit, Xenoph. lib. 3. Pædiæ. ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, adibam Deum, Ariſtophan. Homerus Iliad. α, ᾠχόμεθ᾽ ἐς θήβην, iuimus. Idem ibidem, ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο. & ἐπῴχετο, ruebant. Et Odyſſ. ω, εἰς λακεδαίμονα πολλὰ ἀέθλων ᾤχετο πρὸς τὸν ἑρμογένην, ſe cōtulit ad Hermogenem. Additur ei Participium interdum. Demoſthen. ᾤχετο πρεσβεύων, legatus iuit, Plato in Apologia, ᾠχόμην ἀπιὼν οἴκαδε, domum redii. ᾤχετ᾽ ἄγων, Demoſthen. abducebant. οἴχομαι λαβὼν αὐτὴν, abripio eam & diſcedo. Euripid. οἴχου λαβὼν αὐτὴν, ea erepta abiiſti. ᾠχόμην φέρων, ferebam, ibam laturus, Idem Homer. Iliad. ὥς μ᾽ ὄφελ᾽ οἴχεσθαι θύελλα προφέρουσα, vtinam me tempeſtas procul auferens abiiſſet. οἴχομαι φεύγων, me proripio, fuga me proripio. οἴχεται τρέπων, conuerſus eſt, Sophocl. οἴχεται ἀπιὼν, diſceſſit, Gaza de Senect. ᾤχοντο ἀπιόντες, abierunt. ᾤχοντο ἀπαλλασσόμενοι, dilapſi abierunt. οἴχεται προϊὼν, prodiit, Demoſth. ᾤχετ᾽ ἐξαναστὰς, ſurrexit & abiit, Plutarch. in Publicola. οἰχόμενος, προδοθεὶς, Thucyd. Significat item οἴχομαι, pereo, ſum præteritus. Herodianus, οἴχεταί σοι ὁ δῆμος ῥωμαίων, actum eſt de populo Romano. Et ἀποίχεται, mortuus eſt. ὑπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι, pereo, Euripid. οἴχεται γὰρ ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ ἐφθάρηκε καὶ τέθνηκε. & οἴχεται pro euaneſcit vſurpauit Cicero Attico ſcribens. οἰχόμενος βίος, vita præterita. Bud. in Epiſtol. πόνων τῶν οἰχομένων καὶ τῶν εἰσιόντων, Idem ibidem, laborum præteritorum & futurorum.

Οἰχόμενος, ὁ, mortuus. Od. ξ, ὃς δέ ποθεν πόθος αἴνυται οἰχομένοιο. aliquando abſens, ἀπών. Ibidem, ἄχνυται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος. Plato 2. de Republ. διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἰχομένου, de eo loqui tanquam qui non adeſſet.

Οἰχός, οῦ, ὁ, palmes racemos habens. alii legunt οἰχός.

Οἴχωκα, perii. Sophocl. in Aiace, οἴχωκ᾽, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

Οἰχώκει, abiit. Herodot. οἰχώκεε ἐς αἴγυπτον, ſe proripuit in AEgyptum. ὁ μὲν δὴ κῆρυξ οἰχώκεε ἀγγελέων ταῦτα δαρείῳ, caduceator quidem iuit hæc Dario nuntiaturus, Idem. οἰχώκεε φέρων, abſtulit, Idem. ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων, obrutum abripuit, idem Herod. οἰχωκυῖαι, quæ abierunt.

Οἴω, puto, exiſtimo, ſuſpicor, οἴομαι, ὑπολαμβάνω, νοῶ, Etymol. poeticum eſt. Actiu. Accuſat. Odyſſ. α, ἀλλὰ τάδ᾽ οὐκ οἴω, hæc non arbitror futura. Et longa ſecunda. Iliad. α, παλιμπλαγχθέντας οἴω ἂψ ἀπονοστήσειν. & breui, Ibidem, τῷ σ᾽ οἴω κατανεῦσαι. Heſiod. in ſcuto Herc. ἀλλά μιν οἴω φεύξεσθ, ſed eum opinor fugiturum eſſe. Item προσδέχομαι.

Οἴω, μόνω, in duali.

Οἰωὴ, ῆς, ἡ, impetus.

Οἰῶν, προβάτων, ouium. Odyſſ. ξ, πόσαι πώεα οἰῶν, πόσα συῶν συβόσια, &c.

Οἰωνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, augurium vel omen accipio & interpretor. Depon. Accuſat. οἰωνισάμενός τι σύμπτωμα, qui in triſte augurium incidit, Ariſtot. lib. 5. Politicorum, cap. 4.

Οἰωνικὴ, ῆς, ἡ, augurum diſciplina.

Οἰώνισμα, ατος, τὸ, & Οἰωνισμὸς, οῦ, ὁ, augurium, diuinatio. δεξιὸν οἰώνισμα, fauſtum omen.

Οἰωνιστήριον, ου, τὸ, augurium, diuinatio, Xenoph. in Apolog. Socrat. & locus augurandi.

Οἰωνιςὴς, οῦ, ὁ, augur, οἰωνοσκόπος, ὁ δι᾽ ὀρνίθων μαντευόμενος.

Οἰωνιστικὴ, ῆς, ἡ, οἰωνοσκοπική.

Οἰωνιστικὸς, ὁ, οἰωνοσκοπικὸς, auguralis, Gaza.

Οἰωνόβρωτος, auibus diripiendus, auibus deuoratus.

Οἰωνοθέτης, ου, ὁ, augur, vates, hariolus, aruſpex, Sophoc.

Οἰωνομαντεία, ἡ, οἰωνοσκοπική.

Οἰωνομάντις, ὁ, οἰωνοσκόπος.

Ee.

Οἰωνοπόλος, poetic, auſpex, vates, augur. Iliad. α, οἰωνοπόλος ὄχ᾽ ἄριστος, i. ὀρνεοσκόπος, μάντιων.

Οἰωνὸς, οῦ, ὁ, auis, omen, auſpicium, augurium. vnde Iliad. μ, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Plato Epiſtol. 7, νῦν δὲ δὴ ὀφειλώμεθα χάριν οἰωνοῦ, nunc autem bona ominemur felicis auſpicii gratia. οἰωνῶν εἰδώς. Homer. Odyſſ. id eſt, ὀρνεοσκοπίας ἔμπειρος, ὁ οἰωνιστὴς ὤν. μάντις ἀπὸ τῶν οἰωνῶν, augur, Gaza de Senectute. τῆς οἰωνῶν μαντείας, meminit Heſiodi Interpres. Sic etiam auis & ales pro augurio apud Latinos. Propriè autem οἰωνοὶ γῦπες, id eſt, vultures, καὶ κόρακες, id eſt, corui dicuntur, & carniuoræ aues: ab οἶος, ſolus, & ὤν, quòd ſoli ſine concubitu ex aere concipiant. Iliad. α, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, οἰωνοῖσί τε πᾶσι, i. τοῖς σαρκοφάγοις ὄρνισι. οἰωνοῖς καὶ θηρσὶν ἑλώριον, i. auibus ac feris expoſiti ſumus, Plutar. in Romulo. Empedocles phyſicus, θῆρές τ᾽ οἰωνοί τε καὶ ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, id eſt, feræ & volucres & piſces humoris alumni. οἰωνοὶ, id eſt, aues, Sophocles de ciconiis.

Οἰωνοσκοπεῖον, auſpicii locus.

Οἰωνοσκοπέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, auguror. Deponẽs. Ac-

Οἰωνοσκοπία, ας, ἡ, augurium.　　(cuſatiuo.

Οἰωνοσκοπικὴ, ἡ, ars argurandi, auguratio.

Οἰωνοσκοπικὸς, οῦ, ὁ, auguralis.

Οἰωνοσκόπος, ου, ὁ, augur, Gaza de Senect.

Οἵως, qualiter. Sophocles, ὦ δύσμορ᾽ αἰαῖ, οἷος ὤν, οἵως ἔχεις; quo pacto te habes?

Οἰωτὸς, lanea veſtis.

Ὀκέλλω, μ. ελῶ, π. ηλκα, applico, allido, frango, appello nauem, appello ad litus, προσπελάζω, προσορμίζω. Hinc ἐξοκέλλω, vt εἰς τοσοῦτον ἐξώκειλε μανίας, eò dementiæ deuenit ſeu prouectus eſt, apud Herodianum. Et προσοκέλλω idem quod ὀκέλλω. ὤκελλον τὰς νέας, inhibebant remos, ceſſimque ibant, Herodot.

Ὀκκα, Doricè pro ὁπηνίκα, quando.

Ὀκλαδία, ας, ἡ, ὄκλασις.

Ὀκλαδίαν, τὸ ὀκλάζειν.

Ὀκλαδίας, ſella, σελλίον.

Ὀκλαδὸν. ὀκλάξ.

Ὀκλάζω, μ. άσω, π. ακα, flecto genua ad terram, deficio, impar ſum, labaſco, procumbo, χαμεύω, εἰς τὸ γόνυ κάμπτομαι, διπλάζω, ὑπενδύω, λαγγάζω. Abſol. vt libro 7. Epigram. ὤκλασεν ἵππος. ὀκλάζοντα πόδα ἔχει, &c. habet pedem te mouentem, id eſt, pedem flectentem te, incedit ſeu graditur, Item in Epigrammat. Aliquando tranſitiuè, vt μή που τὸν λογισμὸν ὀκλάσῃς, necubi cogitatione labaris, Nazanz. in Orat. Et libro 4. Epigramm. αὐχένα θὴρ ὑπὸ χερσὶ δαμασσάμενος κρατεραῖς ὤκλασεν εἰς ὄπισω. ὀκλακὸς ἔχει τὰ γόνατα, flexa habens genua, cap. 8. lib. 4. Regum.

Ὀκλὰξ, geniculatim, ἔχει τὰ γόνατα, ἔχουσα γαμψούς.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, fractus, claudus, fractus & collapſus currus, ὁ δίφρος ὁ συγκεκλασμένος. Ariſtoph. Equitib. ἔχε τῷ τούτῳ τὸν ὀκλαδίαν.

Ὄκλασις, εως, ἡ, geniculatio.

Ὄκλασμα, ατος, τὸ, genus ſaltationis Perſicæ, quod in Theſmophoriis exerceri conſueuit.

Ὀκλάσουσα, ingeniculans.

Ὀκλασὶ, genu flexo, vt ranæ quum ſaltant.

Ὀκνέω, & ὀκνείω, μ. ήσω, π. ηκα, pigreſco, ſum tardus, ῥαθυμῶ, δειλιῶ. In hũc ſignificatum Tacitus vtitur verbo Pigere, Inſita (inquit) mortalibus natura properè ſequi quæ piget inchoare: de militibus loquens duces ſeditionis quærentibus: differendo extraho, negligo, δέδοικα, φοβοῦμαι. Cum Infinitiuo, vt ὀκνῶ λέγειν, omitto dicere, pudet dicere. Lucian. μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, ne graueris dicere. ὀκνῶ γὰρ εἰπεῖν, vereor enim dicere, audacter loqui mihi religio eſt, Nazanz. in Orat. ὀκνῶ ὀνομάσαι, nolo dicere, me piget, Demoſth. ὀκνῶ ἄρξαι, Xenoph. me piget incipere, dubito incipere. ὀκνῶ γράφειν, vereor ſcribere, Ariſtot. in Rhetor. ὀκνεῖς ἰδεῖν, times ne videas, Sophocles. ὀκνῶ διελθεῖν, grauor venire, pigritor pertranſire: ſic exponit Eraſmus in adnotatione quadam in cap. 9. Act. Apoſtol. οὐκ ὤκνησε χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, impigrè ſe ad demerendos multitudinis animos contulit, Plutarch. in Pericle. ὀκνῶ κατηγορεῖν, dubito deferre, non audeo, Idem. οὐκ ὤκνησε κατηγορεῖν φιλίων, A Eſchin. ὀκνῶ ὀφθῆναι, Demoſt. ὀκνῶ περὶ σοῦ, tibi timeo, Xenoph.

Ὀκνεία, ἡ, pigritia.

Ὀκνηρὸς, οῦ, ὁ, ὀκνὸς, piger, cunctator, & timidè aut grauatim aliquid aggrediens, grauis, δειλὸς. ὀκνηρότερον ἐποίει, Xenoph. lib. 1. Pædiæ, remiſsius adibat & religioſius. ὀκνηρῶς διάκεισθαι, Demoſthenes.

Ὀκνητέον, deſiſtendum eſt, timendum, dubitandũ, Plato de Legibus.

Ὄκνια, ας, ἡ, pigritia, timor, negligentia.

Ὄκνος, ου, ὁ, ocnus, piger, timidus, contumax, propriè qui grauatim aliquid facit: opponitur τῷ θρασεῖ, ac ita penacuitur apud Cyrillum.

Ὀκνὸς, οῦ, ὁ, cunctatio, ignauia, ſegnities, ῥαθυμία, tardatio, dubitatio, φόβος, timor, oxyt. Cyrill. ſed penacuitur etiã in hac ſignificatione apud Phauor. & alios. Thuc. ἡ ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Sophocl. in Aiace, οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ, id eſt, φόβῳ, non conſternarer metu. Ibidẽ, μέγαν ὄκνον ἔχω, id eſt, δειλίαν. ὀκνὸς item ardea, auis aſteria ſeu ſtellaris, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 18.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piger, ſegnis.

Ὀκόθεν, vnde.

Ὀκοῖος, i. ποῖος, qualis, ſicut ὄκως pro ὅπως, Ionicé.

Ὀκόσα, quot. ὁπόσα.

Ὀκόσος, Ionicè pro ὁπόσος, quantus.

Ὀκότε, quoties, cum Optatiuo.

Ὀκου, vbi, poſtquam.

Ὀκρία, petra, ſaxum, Etym.

Ὀκριάζω, aſperor, τραχύνομαι.

Ὀκρίβας, αντος, ὁ, pulpitum: παρὰ τὸ ἄκρον καὶ βαίνειν, Etym. Vide Heſychium & Suidam.

Ὄκρις, aſperitas, extantia magna, eminentia oblonga.

Ὀκρυόεις, όεντος, ὁ, aſper, moleſtus, difficilis. ὀκρυόεντι λίθῳ, in Epigramm. i. τραχεῖ. aſpero, rigido. ὀκρυόεσσα, τραχεῖα καὶ φρικτή, Homer. Iliad. horribilis & aſpera. Vide Interp.

Ὀκριόωντο, ἰβλαχύνοντο, ὠργίζοντο, litigabãt, aſperè cõgreſſi

Ὀκρυόω, aſpero, aſperum reddo, Etym.　　(ſunt.

Ὀκτάβλωμον, octo buccellarum, octo turundarũ. Heſiod. ἄρτον δειπνήσας τετράτρυφον ὀκτάβλωμον, &c.

Ὀκτάεδρον, octonorum ſeſſuum corporis.

Ὀκταγεμείδος, octemini.

Ὀκταέτις, nata octo annos.

Ὀκταήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, octaui diei, vt περιτομὴ ὀκταήμερος, circunciſio quæ fit octauo die, Paul. in Epiſt. ad Philip.

Ὀκτάκις, octies.

Ὀκτακισχίλιοι ἀσπὶς, octo milia ſcutatorum, Herodot.

Ὀκτακισχίλιοι, octo millia, octies mille, Xenoph.

Ὀκτάκνημος, ου, ὁ, habens octo radios: rotæ epitheton.

Ὀκτακόσιοι, octingenti, Thucyd.

Ὀκταμηνιαῖος, ὁ, octimeſtris, octauo mẽſe editus. ὀκταμηνιαῖα βρέφη, infantes, qui octauo menſe in lucem ſunt editi, Alexand. Aphrod.

Ὀκτάμηνος, octo menſes natus, octimeſtris.

Ὀκτάπηχυς, octo cubitorum.

Ὀκταπλάσιος, octuplus. ὀκταπλάσιον, πολλῷ πλείονα, Ariſtophanis Interpres.

Ὀκτάποδες, οἱ, apud Scythas dicti ſunt, qui duos boues, & vnum currum poſsiderent. οἱ πολλοὶ καὶ δημοτικοί, τοῦτο δὲ ἐστὶ δύο βοῶν δεσπότην εἶναι καὶ ἁμάξης μιᾶς, Lucian.

Ὀκτάπους, ου, ὁ, octipedalis, cancer fluuiatilis, Nicand.

Ὀκτάπους, οδος, octipes, polypi epitheton, poſito numero finito pro incerto.

Ὀκτάζυγον, octoiuges equi.

Ὀκτάστυλος, ὁ, habens octo columnas.

Ὀκτέω, fero, habito.

Ὀκτήρης, ἡ, octiremis nauis. ὀκτήρης apud Bayſ. de re nauali.

uali, octo ordinum naues.

Ὀκτὼ, octo. ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, octonarius numerus.

Ὀκτώβριος, ου, ὁ, October. εἰδοῖς ὀκτωβρίαις, Idibus Octobris, Plutarch. in Romulo.

Ὀκτωκαίδεκα, decem & octo, duodeuiginti.

Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, octodecim cubitorum.

Ὀκτωκαιδέκατος, octodecimus.

Ὀκτωκαιδεκέτης, natus annos octodecim.

Ὀκτώπηχυ, τὸ ὀκτάπηχυ.

Ὀκτώπους, ὁ, octipes, ſcorpius.

Ὀκχέω, exhaurio, exantlo, ſubeo, Pind.

Ὀκχὴ, fulcimentum, quies, ſubſtentaculum.

Ὄκχος, ου, ὁ, vehiculũ, ὄχημα. Pindar. καλλιθύρῳ τ' ἐν χεδαρᾷ βάσομεν ὄκχον.

Ὄκως, pro ὅπως, vt, Ionicé.

Ὀκωχεύω, contineo, habeo.

Ὀλαεῖ, ἐοικχλεῖ, καὶ ὀλαθεῖ ὁμοίως.

Ὀλαμεὺς, ſeminum collector, Etym.

Ὀλαστὴς, σπερμολόγος, ſemina colligens, Etym.

Ὀλάχειον, ου, τὸ, caniſtrũ in quo molæ ſalſæ reponebantur, quaſi οὐλὰς ἔχον.

Ὀλβάχειον, τὸ, idem Syracuſiorum lingua, qui pleonaſmo τοῦ β frequenter vtuntur.

Ὀλβιάζω, μ. άσω, π. ακα, beo, beatifico. Actiu. Accuſ.

Ὀλβίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, beatus ſum. Depon.

Ὀλβίζω, μ. ίσω, π. ικα, ὀλβιάζω, beatum prædico.

Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, fortunatus, εὐδαίμων, Iliad. γ.

Ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων, in Epigram. felicitatem adferens.

Ὄλβιος, ου, ὁ, felix, ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων: quaſi ὀλόβιος, μακάριος, diues, locuples, εὐτυχὴς, Homer. Vide Ὄλβιος & Πλούσιος in Ammon.

Ὀλβοδότειρα, ἡ, in Epigramm. diuitiarum datrix.

Ὀλβοδότης, præbens diuitias, ὀλβιοδότης.

Ὄλβος, ου, ὁ, beatitudo, cenſus, opes, εὐδαιμονία, πλοῦτος, εὐτυχία. κυρίως ἡ φρόνησις, ὅθεν ἄνολβος, id eſt, ἀνόητος, amens. Ab Homero ὄλβος & πλοῦτος coniunguntur, Odyſſ. ξ, θεὸς ὣς τίετο δήμῳ ὄλβῳ τε πλούτῳ τε καὶ υἱάσι.

Ὀλβοφόρος, diuitias & opes ferens, Euripides.

Ὄλεθε, periit.

Ὀλέθριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pernicioſus, grauis, contagioſus, οὐλόμενος, funeſtus, λοιμός. Plato Epiſtol. 7, ὀλέθριος πάντως ἡ πεῖρα, peſtiferum eſt id aggredi. τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης.

Ὄλεθρος, ὁ, ſtrages, cædes, iactura, clades, βαθύς, pro peſtifero, Demoſthen.

Ὀλειὸς, pernicioſus, Etym.

Ὀλεῖται, peribit, Homer. Iliad. β.

Ὀλέκομαι, perdo, pereo. ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, i. peribãt, ἀπώλοντο, Iliad. α.

Ὄλεκον, perierunt, perdebant.

Ὀλέκρανον, cubitus, ſiue ipſum os cubiti, gibber. melius per ω in prima ſyllaba, vt infrá.

Ὀλέκω, perdo, φονεύω, ἀφανίζω, deſtruo. vnde ὄλεκεν pro ἐπήρευσε, Odyſſ. ξ, δεινῶς με ὀλέκεις, cap. 10. Iob, grauiter me diſcrucias.

Ὀλερὸν, fœtidum, turbatum, maleolens, nigrum, à ſæpiarum atramento.

Ὀλέσθαι, periiſſe, perire. ὀλέσθαι κενταύροις, interfectum fuiſſe à Centauris.

Ὀλεσίβωλος, ὁ καὶ ἡ, glebiperda.

Ὀλεσίκρανον, ὀλέκρανον.

Ὀλέτειρα, ας, ἡ, perditrix, pernicioſa.

Ὀλετὴρ, occiſor, perditor.

Ὄλετο, periit, pro ὤλετο, Homer.

Ὀλέω, μ. έσω, perdo, deleo, amitto. Iliad. α, τάχα αὖ σε τε θυμὸν ὀλέσσῃ, i. ἀπολέσῃ. ὀλέσσας, ἀπολέσας. ὀλέσαι νόστον, reditum perdere & amittere, Apoll. Rhod.

Ὀλὴ, ῆς, ἡ, hordeum ſale mixtum. ὀλαὶ αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι κριθαὶ, Ariſtoph. Interpr.

Ὀλιβερὸς, lubricus. ſuperius λιβερὸς exponitur humidꝰ.

Ὀλίγα, paululum, nonnihil, raró.

Ὀλιγαιμία, ſanguinis inopia.

Ο Λ

Ὀλίγαιμος, cui parum eſt ſanguinis, exanguis.

Ὀλιγάκις, paucies, rarò, parcè.

Ὀλιγανθρωπία, ας, ἡ, hominum penuria, infrequentia hominum. Xenophon, ὀλιγανθρωπία γὰρ ἐν τῷ ἄστει γέγονε, in vrbe rari ſunt homines.

Ὀλιγανδρεῖν, hominum penuria laborare. opponitur τῷ εὐανδρεῖν, Budæus Comment. ὀλιγανδροῦσα βουλὴ, ſenatus viris imminutus, id eſt, ſenatus patrum paucorum, Plutarch. in Pubicola.

Ὀλιγαριστία, ας, ἡ, prandium præparcum.

Ὀλιγαρκὶς, ἡ, ὀλιγαρκία.

Ὀλιγαρκὴς, έος, ὁ, frugalis, frugi, parcus, quaſi paucis cõtentus, ab ἀρκῶ.

Ὀλιγαρκία, ας, ἡ, frugalitas.

Ὀλιγαρτία, ας, ἡ, penuria cibi.

Ὀλιγαρχεῖν, paucorum potentiam tenere. ὀλιγαρχοῦντες, pauci præpotentes.

Ὀλιγαρχέομαι, dego ſub ſtatu paucorum, ſum ſub ſtatu paucorum. ὀλιγαρχεῖσθαι, imperio paucorum regi & parere. ὀλιγαρχεῖται πόλις, à potentibus vrbs regitur. ὀλιγαρχούμενοι, qui imperio paucorum degũt, ſub dominatu paucorum degentes, Thucyd.

Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, oligarchia, paucorum regimen. ὀλιγαρχία τουτέστιν ἀριστοκρατία, Interpr. Thucydid. nobilitas, Aeſchin. & Demoſthen.

Ὀλιγαρχικὸς, paucorum potentiæ deditus, Budæus in Pandect. ad paucorum potentiam pertinens, Demoſth. κατὰ δημοκρατ. ὀλιγαρχικοί, pauci potentes, ad paucorum poteſtatem declinantes, optimates. ὀλιγαρχικὴ συνωμοσία, cõiuratio ſtatus paucorum, Thucydid. ὀλιγαρχικὸν, quod eſt proprium eius imperii, cui pauci præſunt.

Ὀλιγαρχικὸς, οῦ, ὁ, ad oligarchiæ naturam ſpectans.

Ὀλιγαύλαξ, κος, ἡ, exigua regio, quaſi paucos ſulcos habens.

Ὀλιγαχόθεν, aliquantulũ, alicũde, Herodot.

Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis.

Ὀλιγόω, μ. ώσω, π. ωκα, diminuo. Actiu.

Ὀλιγηπελέω, μ. ήσω, π. ηκα, ad paruum redactus ſum, animo deficio, ὀλιγοψυχῶ. Neutr. abſol.

Ὀλιγηπελίη, ὀλιγοθυμία, Homer. Odyſſ. animi defectus.

Ὀλιγηρεσία, tenuis, inops, πτωχά.

Ὀλίγιστος, minimus, pauciſſimus, parciſſimus. Plato Epiſtol. 7, ἐπὶ πολιτείας εἶσι καὶ νόμων κατασκευὴν τῶν δικαιοτάτων, οὔτι δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν γενομένην, ad rempubl. accedit & legum lationem iuſtiſſimarum, nõ per paucorum exilia & neces. Idem ibidem, ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε δι' ὀλιγίστων, idem etiam Dionem aliquantum feſellit. Idem 2. de Republica, ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι. Heſiodus, δαπάνη τ' ὀλιγίστη, ſumptus pauciſſimus. Iſocr. τὰς ἀμφισβητήσεις ὡς ὀλιγίστας ποιήσουσι. ὀλίγιστον διάστημα, interuallum quàm minimum, Ariſtot. in Problem.

Ὀλιγίστως, parcè ſeu parciſsimé.

Ὀλισμὸς, tactus, ductus.

Ὀλιγόαιμος, qui ſanguine eſt pauco, Alexand. Aphr.

Ὀλιγόβιος, breui viuens tempore, breui durabilis.

Ὀλιγογνώμων, negligens.

Ὀλιγογόνατος, paucis conſtans geniculis.

Ὀλιγόγονος, ὁ καὶ ἡ, parum fœtuoſus. τὰ ὀλιγόγονα, quæ parcius generant.

Ὀλιγοδεὴς, έος, ὁ, paucis egens.

Ὀλιγοδεία, paucarum rerum indigentia.

Ὀλιγοδίαιτος, ου, ὁ, modico contentus victu.

Ὀλιγοδρανέω, μ. ήσω, π. ηκα, langueo. dicitur propriè de animam agentibus, & vix iam ſpiritum trahentibus. Homer. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης Πατρόκλεις ἱππεῦ. & Idem alibi de Hectore expirante.

Ὀλιγοδρανία, languor, in Epigram.

Ὀλιγοδρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ὀλιγοδρανὸς, ου, ὁ, parum potens.

Ὀλιγοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paucorum annorum puer.

Ὀλιγοετία, ας, ἡ, paucitas annorum.

Ὀλιγόθερμος, parum caloris habens.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

 Ο Λ

Ὀλιγόκαρπος, paucifer, paruum ferens fructum.

Ὀλιγομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indoctus.

Ὀλιγόμισθος, ὁ, parum ſtipendii habens. Plato Epiſt.7. μισθοφόρους τοὺς πρεσβυτέρους ἐπεχείρησεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, veteranis militibus ſtipendia minuere tentauit.

Ὀλίγον, parum, aliquantum, nonnihil, minimum. φεύγοντες, ὀλίγον συνεισέπεσον τοὺς πολεμίους εἰς πόλιν, in fugã conuerſi, parum abfuit quin inſequentem hoſtem vnà in vrbem ſuſciperent, Plutarch. in Publicola. ὀλίγον λυπηθεὶς, ad breue tempus afflictus, Petrus cap.1. Epiſtolæ primæ, parumper afflictus. Ibidem cap.5, ὀλίγον συμφύεται, propè cohæreſcit. ὀλίγον ὅσον, paulum admodum, aliquantulum, Lucianus. ὀλίγον ἧττον, pro ὀλίγῳ, paulò minus. Odyſſ.ο, ὀλίγον δή τί μ' ἧσσον ἔτιμα. ὀλίγον πρὸ τῶν μηδικῶν, paulò ante res Medicas, Thucydid. ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulò antè, Plato Epiſt.7. ὅπερ εἴπομεν ὀλίγον ἔμπροσθεν. ὀλίγον ὕστερον, paulò pòſt, Ariſtoph.

Ὀλιγόπαις, αιδος, cui pauci ſunt filii, Plato de Leg.

Ὀλιγοπλέω, ὀλιγοπλοέω.

Ὀλιγοπλοΐα, imminutio, imbecillitas.

Ὀλιγόπιστος, parum fidẽs, qui eſt puſillæ fidei, ſeu cui parum fidendum, Actiuè & Paſſiuè: in ſacris tamen literis frequentius Actiuè accipitur. ὀλιγόπιστος μήτηρ, modicæ fidei mater, Nazanz.

Ὀλιγοποτέω, parum potus deſydero, parum bibo.

Ὀλιγόποτος, parum bibens.

Ὀλιγόπτερα, quibus parcior penna eſt.

Ὀλιγόπυρος, parum habẽs tritici, Theophr.l.4, cap.12. de cauſis plantar.

Ὀλίγος, ου, ὁ, paucus, anguſtus, arctus, infrequens. ὀλίγος pro μικρὸς, vt ſit ποσότης ἀντὶ πηλικότητος, Homer. Iliad.β. ὀλίγος καὶ ἐπιδευὴς, ſtatura exilis, Euſtath. Iliad.σ. ὀλίγος λίθος, Apollon. Rhod. id eſt, paruus, μικρὸς. ὀλίγη φωνὴ, ſubmiſſa vox. Odyſſ.ξ, φθῆ ξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ, &c. ὀλίγου χρόνου, breui. ὀλίγῳ πλεῦνες, compluſculi, Herodot. ὀλίγῳ πλείους, Thucydid. ὀλίγῳ ἐς χιλίους, circiter mille, Idem. ὀλίγῳ πρότερον, paulò antè. ὀλίγῳ ὕστερον, paulò póſt. ὀλίγον χρόνον, pauliſper, Thuc. δι' ὀλίγου, ſubaudi χρόνου, ad breue tempus, breui momento, ταχέως, διὰ ταχέως καὶ αὐτὸ τὸ προσδοκᾶσθαι, per exiguum tractum, ex propinquo, ἐξαίφνης, repentè, paulò póſt, μετ' ὀλίγον. δι' ὀλίγου, ſupple λόγου, breuiter, Idem. ἐξ ὀλίγου, ſupple καιροῦ, ex breui ſpatio, ex leui momento, è propinquo, ἐγγύθεν, propè, ἐξαίφνης. ἐν ὀλίγῳ, in arcto, in anguſto, paulo momento, ſtatim. ἐν ὀλίγῳ πείθεις με χριστιανὸν γενέσθαι. vide in dictione Πείθω. ἐπ' ὀλίγον, leuiter, mediocriter, modicé: ei opponitur τὸ ἐπὶ πολύ. ἐπ' ὀλίγον κατεχομένη, id eſt, ἀναγκαζομένη ὀλιγαρχεῖσθαι ἢ ἐπ' ὀλίγον πειθομένη καὶ ἀκροωμένη, ἐς ὀλίγον, ad exiguum tractum, in arctum. ἐς ὀλίγον ἀφίκετο νικηθῆναι, parum abfuit quin vinceretur, Thucydid. κατ' ὀλίγον, paulatim, leuiter, modicè, particulatim, ſenſim. Ariſtotel. de mundo, κατ' ὀλίγον σφίγγει τὴν οἰκουμένην, paulatim aſtringit orbem terrarum. κατ' ὀλίγον μάχεται, in exiguo dimicatur. καθ' ὀλίγον κινδυνεύειν, cum paucis periclitari, Thucydid. κατ' ὀλίγον ἄνθρωποι, vix homines, Nazanz. κατὰ τὸ ὀλίγον, exiguo momento. κατ' ὀλίγους, membratim, particulatim. παρ' ὀλίγον ἦλθε, parum abeſſe. opponitur τῷ παρὰ πολύ. περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, contemptui habere. πρὸς ὀλίγον τοῦ σπηλαίου ὑπερκύψαι, pauliſper caput erigere, & eminere è ſpecu. πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, contra mare aliquantulum. οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν, non ſine multis obteſtationibus, Thucyd. ſic Valla, & ſanè, vt patet ex ſenſu. δι' ὀλίγων ἔγραψα, paucis ſcripſi, 1. Petri 1. λέγεται Λιβύης ἀνθύπατος γενόμενος σὺν ὀλίγοις ἐπαινεθῆναι, fertur Libyę Proconſul cum paucis laudatus fuiſſe, Plutarc. in Galba. Philelphus inter paucos exponit. οἱ ὀλίγοι, potentes, optimates, Thucyd. 1. ὀλιγαρχούμενοι: ſic Interp. Gręcus. Valla verò, pauci præpotentes. Apud eundem lib.3, ξυναφίσταται τοῖς ὀλίγοις ὁ δῆμος, cũ paucis, i. optimatibus. ἐς ὀλίγους τὰ ἐν πόλει κατέστησαν, ad paucorum ſtatum redegerunt rempublicam, Idem.

Ὀλιγοσιτεῖν, exiguo paſtu eſſe contentum.

Ὀλιγοσιτία, ἡ, cibi parcitas, tenuitas, & continentia in victu, & *Ὀλιγόσιτος, ου, ὁ, qui modico cibo vtitur.

Ὀλιγόσπερμος, parum ſeminis emittens.

Ὀλιγόστιχος, paucos verſus continens.

Ὀλίγοστον, ου, τὸ, paruum admodum.

Ὀλιγοστὸς, οῦ, ὁ, pauciſſimus, perpaucus, vnus è paucis: vt πολλοστὸς, vnus ex multis. ὁ Βάῤῥων ὀλιγοστὸς ἀφιππεύων, Varro cum pauciſſimis equo eſt abductus, Plutarch. in Fabio.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas, inopia.

Ὀλιγοτοκία, parcus partus.

Ὀλιγοτόκος, rarò & paucos fœtus pariens.

Ὀλιγοτοκῶν, ὁ, parciſſimè generans.

Ὀλιγότριχος, ὁ, qui paucis integitur pilis.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo contentus eſt.

Ὀλίγου, ferè, penè, propemodum. Odyſſ.ξ, ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο. ὀλίγου εἷλον, parum abfuit quin cœperint, Thucyd. Vnde ὀλίγου, καὶ ὀλίγου δεῖν, pro ferè, propè, parum abeſſe. ὀλίγου δέω εἰπεῖν, AEſchines. ὀλίγου δέω λέγειν, Demoſth. πάντας ὀλίγου δεῖν ἠλευθέρωσε Λατίνους, omnes ferè Latinos in libertatem vendicarunt, Plutarch in Romulo, & in Solone. πεσεῖν ὀλίγου δεήσας, qui parum abfuit à cadendo, Idem in Romulo.

Ὀλιγοφιλία, ἡ, amicorum inopia.

Ὀλιγοφόρος οἶνος, vinum quod non multæ aquæ ferendę eſt, quod aqueum vocant.

Ὀλιγόφρων, ὁ, puſillanimis, μικρόψυχος. τὸ ὀλιγόφρον, ſine cura, oſcitabundum. epithet. ebrietatis apud Plutarch.

Ὀλιγόφυλλος, paucis aut raris foliis conſtans.

Ὀλιγόχοος, & ὀλιγόχους, minus fertilis. ὀλιγόχους πυρὸς, triticum parcè fertile, Theoph. lib.4, cap.9. de cauſ. plant.

Ὀλιγοχορδία, paucitas fidium.

Ὀλιγοχούστερος πρὸς τὴν γονὴν, minus copioſus genituræ.

Ὀλιγοχρόνιος, ου ὁ, qui eſt exigui temporis. Vnde ὀλιγοχρόνιον μανίαν vocauerunt Medici & Phyſici inſaniam vatum & poetarum ἐνθουσιασμῷ ſimilem, quæ leui de cauſa exorta ſtatim euaneſcit: cui quidem obnoxii, phanatici à Iureconſultis appellantur.

Ὀλιγοψυχεῖν, animo eſſe puſillo. ὀλιγοψύχειν, ἡ μικροψυχία.

Ὀλιγόψυχος, impatiens, puſillanimis.

Ὀλιγόω, μ. ώσω, π. ωκα, diminuo, breuio. Actiu. Accuſ.

Ὀλιγωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, paruipendo, omitto, negligo, ἀμελῶ, ἀφροντίζω, ῥαθυμέω, ſecurus ago: cui opponitur φυλάττομαι, contemno, abalienor. ἀπὸ τοῦ ὠρεῖν, curare, vel quaſi ὀλίγην τὴν ὤραν ἔχειν: ὤρα enim cura dicitur. Actiu. Genit. Xenoph. τῶν φίλων ὀλιγωρεῖν, amicos habere neglectui. ὀλιγωροῦμαι ὑπό σου, Bud. in Epiſt. poſterior.

Ὀλιγωρητέος, ου, ὁ, contemnendus.

Ὀλιγωρία, ας, ἡ, negligẽtia, contemptus, ludibrium, abalienatio, contumelia, faſtus, licentia. Demoſth. τῶν ἰατρῶν ὀλιγωρία, medicorum culpa. ὀλιγωρία τῶν θείων καὶ περιφρόνησις, rerum diuinarum contemptus & deſpectus, Plutarc. in Camillo. ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιοῦμαι, contemno.

Ὀλίγωρος, ου, ὁ, negligens, incurioſus, ἀμελὴς, μικρόψυχος, moroſus.

Ὀλιγωρότατος τοῦ πρέποντος, contemptor honeſtatis.

Ὀλιγώρως, negligenter, nullo diſcrimine. ὀλιγώρως ἔχω, cõtemno. ὀλιγώρως ἔχειν τούτων, Demoſt. ὀλιγώρως βουλεύεσθαι, i. ἀμελῶς, Idem. ὀλιγώρως εἶχον, negligentes erant, Xenop.

Ὀλιζοῦται, μειοῦται.

Ὀλίζων, exiguus, vilis, ὀλίγος, ἀτιμαλής.

Ὀλίζων, ωνος, oppidum Theſſaliæ, quæ & Melibœa, Euſtath. & Strabo.

*Ὀλίθερμος, ου, paucum calorem habens.

Ὀλικὸς, οῦ, ὁ, vniuerſalis.

Ὀλυμπονικὸς, victoriatus.

Ὄλμοι, manipulorum vincula.

Ὀλίος, ὀλίγος: ſic Tarentini, Etym.

Ὀλίσατρον, ου, τὸ, oliſatrum, petroſelinum.

Ὄλισβος, αἰδοῖον δερμάτινον, pudẽdum coriaceũ, Ariſtop.

Ὀλισθαίνω,

Ὀλισθαίνω,μ.ήσω,π.ηκα,&

Ὀλισθαίνω,μ.ήσω,π.ηκα,&

Ὀλισθέω,labor,cado,labaſco,defluo. Aoriſto 2,ὤλισθον, lapſus ſum, Laſcar. in Epigram. Neutr. abſol. ὀλισθανούσης γλώττης, labente lingua, Plutarch. in Publicola. ὀλισθόντος μητρὸς,matre editus,in Epigram. ὀλισθῆσαι ὀλέθρῳ, in perniciem incidere,apud Nonnum.

Ὀλισθήεσσα φύσις,lubrica natura,in Epigr.

Ὀλίσθημα,ατος,τὸ,lapſus,ruina.

Ὀλισθηρὸς,οῦ,ὁ,lubricus,inconſtans. ὀλισθηρὰ γλῶττα,labilis & detrita lingua.

Ὄλισθος,ου,ὁ,lubricus lapſus,lubricitas: παρὰ τὸ ὅλως θεῖν, ἢ ἵζειν. Lucian. τὴν ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης.

*Ὀλισθρήεις,εντος,ὁ,labens.

Ὀλισθὼν,lapſus,σφαλεὶς,Ariſtoph. τόδε ὀλισθὼν,in Epigr.

Ὀλκάδιον,ου,nauicula oneraria.

*Ὀλκαία,ας,ἡ,cauda,propriè leonis: παρὰ τὸ ἕλκεσθαι.

Ὀλκεῖον,peluis,crater. Bayf. ſcribit ὀλκεῖον & λουτήριον eſſe id quod vulgò τασίν appellant, id eſt, vas in quo pocula lauantur. ſic etiam dicitur πηδάλιον,temo nauis. Apollon. Rhod. lib. 1, ὑπορέξατο χερσὶ πήδου ὀλκηίοιο, &c. & Odyſſ. ξ, ξεστὸν ἐφ᾽ ὀλκεῖον καταβὰς, per temonem deſcendens: vbi etiam legitur ξεστὸν ἐφόλκαιον.

Ὀλκάζω,traho,χαλιναγωγῶ.

Ὀλκὰς,άδος,ἡ,nauis oneraria, nauis onuſta mercibus, nauigium,ναῦς στρογγύλη, ἡ ἐμπορικὴ ναῦς. Dicitur & φορτὶς Thucydidi. ὀλκὰς ἀναγομένη,quæ oram ſoluit, Idem lib 3. Ab ἕλκω, quòd trahi debeat, aut quòd grauis & ponderoſa ſit. Nam hoc quoque ſignificat ἕλκω: vt ἕλκει τρία τάλαντα,appendet tribus talentis. Accipitur etiam ſimpliciter pro quacunque naui, Bayf. Germani adhuc retinent vocabulum,hulke.

*Ὄλκαιον,τὸ,genus vaſis vnguentarii, Bayf. ex Athen.

Ὀλκεῖς,qui retia attrahunt.

Ὀλκέω,traho nauem onerariam.

Ὀλκὴ,ἡ,attractio,tractus,ſequacitas,ἐπαγωγὴ, Plato in Timæo: & Philo de mundo, τὴν πρὸς τὸ ὂν διανοίας ὀλκὴν ἀμήχανον ἰδεῖν,mẽtis ſequacitatem erga id quod eſt, videre non datur,&c. ἡ ὀλκὴ τῆς νοτίδος, attractio humoris, Theophraſt. lib. 5, cap. 5. de cauſis. τίς ἡ φύσεως ὀλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις, quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio, Nazanz. in Orat. Item menſura,pondus: vt ὀλκὴ τοῦ δακτυλίου, Lucian. in Demonacte. τὴν ὀλκὴν δι τάλαντα, põderis duorum talentorum, Idem. ὀλκὴ ὀβολῶν ε, quinque obolorum pondus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 248. μνᾶ ὀλκὴ αἰγιναία, mna AEginenſis ponderis, Philelph. in Apoph. Lacon. Plutarchi: mna pondere AEginetico, Raphael Rhegius ibidem. ὀλκὴ τριωβόλου, Dioſc. Quanquam apud eundem frequenter pro drachma reperiatur. ἡ ὀλκὴ, denarius ab Hermol. exponitur, lib. 1. Dioſc. c. 63: à Ruell. & Marcel. drachma. Simon Genuenſis ſcribit ὀλκὴν pondus eſſe trium ſcrupulorum. Item conuerſio, reuolutio, vſurpatio. Plato in Cratylo, γλίσχρα δὴ ἡ ὀλκὴ τῆς ὁμοιότητος.

Ὀλκήιον,carina nauis: item lignum naui affixum, quo ea protrahitur. vide Apoll. Schol. lib. 4.

Ὀλκιμος,ponderoſus, Dioſc. lib. 2, cap. 104.

Ὄλκιον,ου,τὸ,vas æreum,peluis,ὀλκεῖον,μέγας κρατὴρ, λουτὴρ, Heſychius.

Ὀλκὸν,οῦ,τὸ,allium.

Ὀλκὸς,& ἑλιγμὸς,οῦ,ὁ, aquæductus,& machina qua naues trahuntur. Ponitur & pro araneo, ſicut λύκος, teſte Dioſc. lib. 2, cap. 67. Item ὀλκὸς, τὸ ἐπίσυρμα, hoc eſt, veſtigium corporis totius, tractim ſeſe agentis, & (vt ita dicam) repentis. Eſt etiam via, tractus, Etym. ἐν ὀλκῷ ποταμοῦ, in tractu fluminis, Nazãz. in Orat. ὀλκὸς dicitur ꝑpriè τὸ τῶν δρακόντων σύρμα, Suid. vnde Lucian. τοῦ ὄφεος τὸ σύρμα ἀμαλδύνοντες τοῦ ὀλκοῦ. Item tractus & diſcurſus ſtellæ per æthera, & ſulcus apud Apoll, ὀλκοὶ ὀργανά εἰσιν οἷς αἱ νῆες ἕλκονται, Interpr. Thucydidis Valla phalangas, & recté. ὀλκοὶ ναυστάθμων, Eurip. tractus naualium. ὀλκοὶ τῶν νεῶν, veſtigia nauium, Herodot.

Ὄλλυμαι κακὸν οἶτον, mala morte pereo. Homer. Iliad. γ, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄλῃαι.

Ὄλλυμι,μ.ὀλῶ,π.ωλεκα,& Ὀλλύω,& Ὄλλω, pereo, perdo, φονεύω.

Ὀλμειὸς,οῦ,ὁ,fluuius ex Helicone deſcendens.

Ὄλμεις,orbicularis lapis, ad quem legumina cæduntur, & alia quædam.

Ὀλμίσκοι,οἱ,concauitates dentium molarium, veluti mortariola.

Ὀλμοποιοὶ,mortariorum artifices, Ariſtot. 3. Politic. capite primo.

Ὄλμος,ου,ὁ,pila culinaria, id eſt, mortarium, ἴγδη: παρὰ τὸ ὀλλύειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα. Heſiod. ὄλμον μὲν τριπόδην τάμνειν. Item pars humani corporis, quæ & thorax vocatur, à collo ad pudenda, κορμὸς σώματος. Inuenitur pro tripode Apollinis, aut pro vate. hinc ἴπολμος cognomentum Apollinis. Interpres Ariſtophanis ita ſcribit, ἡ πυθία ἐπὶ τρίποδος καθημένη χρησμῳδεῖ: καλεῖται δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ κάθηται, ὄλμος. vide in Chiliad. Eraſmi, ὄλμος ἄπολμος, & Holmus erit mihi cubile. Ammonius diſtinguit ab ὅρμος. Apud Athenæum eſt poculi genus inſtar cornu formatum, ποτήριον (inquit) κεράτιον ἔχον εἰργασμένον, ὕψος ὡς πυγονιαῖον.

Ὀλογραφεῖν,integras dictiones ſcribere, Bud. Com.

Ὀλοεργὸς,maleficus,κακοῦργος.

Ὀλοίγερος. vide ὀλόγερος.

Ὀλοθούρια,τὰ,vertibula,calli, tubera. Ariſtot. li. 4. Anim. cap. 5. ait hæc parum à ſpongiis differre.

Ὀλόθρευσις,exterminatio.

Ὀλοθρευτὴς,οῦ,ὁ,exterminator.

Ὀλοθρεύω,μ.εύσω.π.ευκα,extermino, perimo, perdo, Actiu. Accuſatiuo.

Ὀλοίατο,pereant, Sophocl.

Ὀλοίτροχος,ου,ὁ,obliquus,στρογγύλος. ἀπὸ ὅλος τροχοειδὴς, Etymol. Item graue ſaxum Vallæ apud Herodot. lib. 5. Vide Heſych. in dictione ὀλοίτροχος. ὀλοιτρόχους ἀπίεσαν, i. ſaxa molaria deuoluebant, Herodot. lib. 8.

Ὀλόκαπτος,ου,ὁ,penitus contuſus.

Ὀλοκάρπωμα θυσίας, cap. 3. Sapiẽ. Salom. holocauſti hoſtia: ſic enim Latinè redditur. & c. 45, Eccleſiaſtici, θυσίαι αὐτοῦ ὁλοκαρπωθήσονται, ſacrificia eius conſummabuntur.

Ὀλοκάρπωσις,holocauſtum, cap. 41. Eſaiæ.

Ὁλόκαυστον, victima, quaſi ὅλον καυστὸν, i. totum combuſtum: nam olim in ſacrificiis deorum exta aræ ſuperimpoſita flammis adolebant.

Ὁλοκαυτέω,μ.ώσω,π.ωκα,ſacrifico.

Ὁλοκαύτωμα,ατος,τὸ,& Ὁλοκαύτωσις,ιος,ἡ, idẽ quod ὁλόκαυστον, quod genus ſacrificii à cõſummatione CHALIL appellant Hebræi. Victimæ autem & hoſtiæ, quarũ pars offertur altari, pars ſacerdotibus traditur, Hierony. in cap. 56. Eſaiæ. vtroque modo vertitur ab Eraſm. cap. 10. Pauli ad Hebr. θυόμεθα ὁλοκαυτώματα λογικὰ, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσματος.

Ὁλοκληρία,ας,ἡ,integritas hereditatis, & integritas, cui debilitas opponitur, ſanitas, cap. 1. Eſaiæ.

Ὁλοκλήειος,ου,ὁ,& Ὁλόκληρος,ου,ὁ,integer, i. omnibus ſuis partibus conſtans, incolumis, αὐτοτελὴς, in Epig. Accipitur autem & in bonam & in malam partem. εἰς ὁλόκληρον, in ſolidum.

Ὀλόκυρον, olocyrum vocatur in Ponto herba, quæ & χαμαιπίτυς dicitur, Dioſc. lib. 3, cap. 57.

Ὀλοκονίτης,herba quædam, ſylueſtre olus.

Ὀλολυγὴ,& Ὀλολυγμὸς,οῦ,ὁ,eiulatus muliebris, vociferatio. Iliad. ζ, αἱ δ᾽ ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον. ὀλολυγὴ, ἡ τῶν γυναικῶν εὐχὴ, Euſta. ibi. ſupplicia muliebria dixit Saluſt.

Ὀλολυγόνες,genus eiulatus quem emittunt maris ranę, quum fœminas ad coitum vocant, quem etiam ololygines Latini vocant.

Ὀλολυγὼν, όνος, auis ſolitariæ genus apud Aratum:

quam Cicero acredulam vocauit.

Ὀλολύζω, μ. ύξω, π. υχα, cum clamore ploro, plaudo, eiulo, clamito, μετὰ κραυγῆς εὔχομαι. Neutrum abſolutum. ὀλόλυξεν, ὀλοφυρτικὸν ἐφθέγξατο, Odyſſ. Pro locutus eſt, Nōn.

Ὀλομελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnibus ſuis partibus conſtans. ὀλομελῆ βρώματα, fercula integrorum animalium, Athen.

Ὄλον, nigrum ſeu atramentum ſæpiæ piſcis.

Ὄλονθος, ὁ, cum ſpiritu tenui, ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς, Euſtathius Iliad. ψ.

Ὄλονθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſcatens fimo. vnde ὄλονθον γνάθον, os maledicum cōuitiatoris & ſpurcum dixit quidam, quaſi ὄλιον ἔνθον, ἤτοι γέμουσαν πικρίας.

Ὄλοντο, perierunt, ἀπώλοντο, Homer. Iliad.

[Ὀλοοίτροχος, ου, ὁ, rotūdus inſtar rotę, pernicioſus in currendo, ſaxi epitheton, Iliad. ν.

*Ὀλοιτρόχους, triſyll. pro ſaxis molarib⁹ ponit Herodot.

Ὀλοὸς, οῦ, ὁ, pernicioſus, ὀλέθριος, κακὸς: vnde οὖλος & ὀλοοὶ αὖται, Homer. Odyſſ. ξ. & ὀλοώτατος ὀδμὴ, Odyſ. δ. τεῖρε γὰρ αἰνῶς φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμὴ, i. odor teterrim⁹. & apud Apollon. Rhod. ὀλοὸν πῦρ, ignis edax. Homer. ὀλοοῦ πολέμοιο, i. belli exitioſi. Heſiod. νὺξ ὀλοή. ὀλοὸν γῆρας, grauis ſenectus, Apoll. Rhod.

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ, pernicioſa ſciens, pernicioſus, exitioſus, ὀλέθριος, κακοτεχνὸς, Homer. Iliad. β.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus,

Ὁλόπτερος, totipennis. [τὰ ὁλόπτερα dicuntur, quæ alas continuas habent, i. non plumis conſtantes, vt muſcæ & apes.

Ὀλόπτω, excorio, euello.

Ὁλόῤῥιζει, radicitus.

Ὁλόῤῥιζος ἀνασπᾶται, radicitus auellitur. ὁλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται, omnino eradicabuntur, cap. 15. Prouerb.

Ὅλος, ου, ὁ, totus, cunctus, integer, ſolidus. ὅλοι ὁλόχρυσοι, Lucian. Idem, ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερος, metallo ſolido & puro. Sophocles, ὕπαρχος ἄλλων δῦρ' ἐπῆλθες, οὐχ ὅλων στρατηγὸς, id eſt, οὐ πάντων. A nomine ὅλος ſolus dicitur, inquit Donatus: vt ab ὕς, ſus, & ab ἕξ, ſex. ἡ ὅλη ἀδικία dicitur à Platone lib. 1. de Republ. ſumma iniuſtitia, id eſt, τελεία. τὸ ὅλον, vniuerſum, vniuerſitas, res omnis ſeu tota, ſumma. ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, vt in vniuerſum dicam, Plato de Legib. ὅλον ἀδικεῖ, omnino iniquus eſt, Idem ibidem. τῷ ὅλῳ, omnino, Xenoph. τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ, prorſus & in vniuerſum, Plato de Legib. ἐν ὅλῳ quid ſit, explicatur apud Ariſtotelem ante ſyllogiſmos. καὶ τὸ ὅλον, denique, Xenoph. τὸ δ' ὅλον, idem. τὰ ὅλα, Plutarch. in Pericle de Anaxagora philoſopho, τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην, οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν, &c. rerum principia non in fortuna ac neceſſitate, ſed in mente pura locauit, &c. Idem τὰ ὅλα vocat rerum ſummam in Fabio. τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναῤῥίψων κύβον, de ſumma rerum aleam iacturus, Demoſthen. ὅλα πράγματα, integræ res, ſumma rerum, Idem. ὅλων τῶν τειχῶν αἱρέσεις, vniuerſorum murorum euerſio, Idē. δι' ὅλων, prorſus. Ariſtot. de mun. ἡ δι' ὅλων παθητὴ, i. omnino patibilis

Ὀλὸς, οῦ, ὁ, atramentum ſæpiæ. oxyton. Cyrillo. malim θολὸς, vt ſuprá.

[Ὀλόστεος, duriſſimus, & Ὀλόστεον, holoſteon herba, de qua Dioſcor. lib. 4, cap. 12. à contrario dicta, quū tenera & permollis ſit, ac omni prorſus duritia carēs, vt notat ibidem Marcellus. Legitur tamen in Græco Dioſc. ib idem ὀλόστεον: apud Plin. verò holoſteon.

Ὀλοσυκάλαμος, ineptus in ſonādo tibia: ſcomma in indoctum tibicinem, teſte Euſtat. Iliad. σ.

Ὀλοσφύρατον, Plin. lib. 33, cap. 4, ſtatuam auro ſolidam Græcis vocari ſcribit.

Ὀλοσχερέστατα, Aduerbium, Bud. in Epiſt. prior.

Ὀλοσχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, integer, plenus, totus. conſummatus. ὀλοσχερὴς κίνδυνος, Polyb. in 3. de ſumma belli dimicatio. vnde ὀλοσχερέστεραι μοῖραι Philoni, id eſt, ampliores partes. & τὰ ὀλοσχερέστερα φυτὰ, id eſt, præcipuæ ſtirpes. ἀσπάλαθον ὀλοσχερέστερον κόπτεται, aſpalathum otioſè & paulò hebetius contuſum, Barbarus: integrè tuſum, Marcel. plenius tuſum, Ruellius, Dioſcoridis lib. 2, cap. 94. ὀλοσχερέστερα κεκομμένα, contuſa: ſed non ad ſcobis modum, Hermolaus: integrè tuſa, Marcellus: exactius tuſa, Ruellius lib. 2. Dioſcoridis, cap. 94. εἰς ὀλοσχερέστατα μέρη θλάσας, &c. particulatim frāgens, Ruell. in minutiſſimas partes concidens, Marcel. lib. 5. Dioſcor. cap. 84.

Ὀλοσχερῶς, planè, ad extremum, Bud. in Epiſt. poſter. ὀλοσχερῶς συνθλάσας, penitus contundens, Marcellus: pleniuſculè confringens, Ruellius lib. 5. Dioſcoridis, cap. 74. ὀλοσχερῶς κεκομμένον, contuſum, ſed non ad ſcobem, Barbarus: integrè tuſum, Marcellus: planè contuſum, Ruell. Dioſcor. lib. 2, cap. 94.

*Ὀλόσχιστος, ſimplex, vel ſolidus Platoni in Politico.

Ὄλοσχοι, οἱ, ceruices pomorum è quibus pendent. Nicāder gēmas καὶ ἐξαρτήσεις malorū punicorū ὀλόσχους vocauit.

Ὀλόσχοινος, ου, ὁ, mariſcus, genus iunci apud Theophr. lib. 4, cap. 13, hiſt. plantar. de quo Dioſcorid. lib. 4, cap. 52: vbi genere Fœmin. enuntiatur, ſicut & σχοῖνος, Ibidē. Vſurpatur prouerbialiter de duro & procaci ſermone, quo velut os alicui percellimus: quanquam Lexicographi, vt Eraſ. ſcribit in Chil. ὀλοίσχοινον habeāt pro ὀλόσχοινον.

Ὀλοτελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, totus, integer, perfectus.

Ὁλότης, τος, integritas.

Ὀλοτρεύω, vaſto, c. 2. Hiere. ſed fortè legendū ὀλεθρεύω.

Ὀλοίτροχος, ου, ὁ, curribilis, lapis rotundus.

Ὀλοῦμαι, peribo. Iliad. β, κλέος ὕποτ' ὀλεῖται.

Ὀλόφειν, vellere, zizaniam extirpare, Atticé.

Ὀλοφυγδὼν, όνος, ἡ, puſtula, inflatio cutis, ἡ φλυκτίδες φλύκταιν: ſunt qui interpretantur tuberculum in naſo enatū.

Ὀλοφυδνὸς, ῆ, όν, luct⁹, luctuoſ⁹, lugubris, οἰκτρὸς, θρηνώδης.

Ὀλοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, confuſius exortus, confuſus, Gaza.

Ὀλοφυκτίδες, morbi genus, φλυκτίδαι, puſtulę quæ ſubitò erumpunt.

Ὀλόφυλος, integer, ὁλόκληρος.

Ὀλοφυρθεὶς τοῖς κακοῖς, calamitatis tędio affectus, Thuc.

Ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, luctus, eiulatus: propriè queſtus cum crinium euulſione. παίδων ὀλοφυρμοὶ, Syneſ.

Ὀλοφύρομαι, μ. οῦμαι, lugeo, defleo, queror, lamentor, deploro, eiulo, οἰκτείρω, ἐλεῶ, θρηνῶ, λυποῦμαι. Depon. abſol. Phalaris Accuſ. iungit, Genitiuo Homer.

Ὀλόφυρσις, fletus, deploratio, miſeratio, Thucyd.

Ὀλοφυρτικὸς, ὁ, lamentatorius.

Ὀλόφυτον, ου, ſinapi Perſicum.

Ὀλοφώια, τὰ, aſtutiæ, artes, peſtifera pernicies, moleſta conſultatio, ὀλέθρια ἢ ἀπόκρυφα, ἢ δόλια, Homer. Odyſſ. δεινὰ, Apollon. Rhod.

Ὀλοφώιος, ὁ, verſutus, pernicioſus

Ὀλόχροος, toticolor, Gaza lib. 5, cap. 6. de gen. Anim.

Ὀλοψύχως, toto animo. ὀλοψύχως μετανοοῦσι, Cyrill.

Ὀλοώτατος ὀδμὴ, teterrimus odor, Homer. Odyſſ. Vide in Ὀλοός.

Ὄλπη, ης, ἡ, lecythus, id eſt, vas olearium, λήκυθος, ampulla, in Epigramm.

Ὄλπια, montes diuidentes Italiam & Celticā, Etym.

Ὄλπις, ιος, ὁ, idem. Eſt & proprium piſcatoris apud Theocritum Idyl. 3. pro λέπις, ὁ ἁλιεὺς ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων. ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ι, ἐλπὶς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ὄλπις, Corinth.

Ὀλύκω, perdo, occido, obſideo.

Ὀλύμπια, τὰ, Olympia certamina, quæ quinto quoque anno celebrabantur in honorem Iouis: ita tamen vt ſingulis Olympiadibus quaternos annos tribuamus, teſtibus Euſebio, Solino, Suida. ὀλύμπια ποιεῖν, Demoſt. ludos Olympicos proponere ſeu facere. ὀλύμπια ἀνελόμενος τεθρίππῳ στεφανοῦται, Olympicam palmam quadriiugo certamine reportauit. ὀλύμπια μεγάλα, Olympia magna, Lucian. ὀλύμπια τὰ ἐν πελοποννήσῳ, Thucyd. Accipitur ſæpe aduerbialiter pro in Olympiis.

Ὀλυμπία, in Elide locus, Etym.

Ὀλυμπίαζε παρεῖναι,ad Olympiam adeſſe, Thuc.ὁ ὀλυμπίαζι,i.ὁ ὀλυμπιακὸς,Idem.

Ὀλυμπιακὸς,ῆ,ὸ,olympiacus. Sunt qui hãc vocem non recipiant, vt à bonis authoribus vſurpatam: ſed ὀλυμπικὸς τετρασυλλάβως agnoſcunt.ὀλυμπιακὸς ἀγὼν,Ariſtophan. Olympicum certamen.

Ὀλυμπίας ἄνεμος,Olympias ventus,qui & ἀργέστης,id eſt, Corus,vt ſcribit in lib.de mundo, Ariſtot.hic ventus in Græcia flat ab occaſu, Theoph.lib.5, cap.16.de cauſ.pl.

Ὀλυμπιάς,άδος,ἡ,olympias,quinquennium,luſtrũ.ὀλυμπιάδα ἀνελέσθαι,Olympiadem obtinere,i.Olympiacam victoriam,Herodot.ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, qui olympiacam victoriam reportauit,Idem.Itẽ Olympias,i.cæleſtis dea, Sophocl. τις ὀλυμπιάδων θεῶν,i.τῶν οὐρανίων.ῥείας ὀλυμπιάδος, Rheę olympiados,in Epigram.μοῦσαι ὀλυμπιάδες,Ibidem.

Ὀλυμπιάσι,Aduerb.ad Olympia,in Olympiis. Plato in Apolog.ἵππῳ νενίκηκεν ὀλυμπιάσιν,equo vicit in ludis olympicis.τῶν ὀλυμπιάσι χρημάτων, Thucyd.pecuniæ Olympiacæ,i.τῶν ἐν ὀλυμπίᾳ χρημάτων, vt dicitur apud eundem.

Ὀλυμπικὸς, Olympicus, in Epigram.

Ὀλυμπιονίκης,ου,ὁ, victor in Olympiis,qui Olympia vicit, Valla apud Thucy.i.Olympiæ victor,Bud.in Pand. & Cicero pro A.Flacco.

Ὀλύμπιος,ου,ὁ,cæleſtis,admirandus.Homer.Ilia.α,ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχοντες. Aliquando ὀλύμπιος,i. ζεὺς,ὁ τὸν ὄλυμπον οἰκῶν,Idem Homer.Odyſſ.ὀλύμπιοι θεοὶ,i.οἱ πτηνές,Idẽ Homer.ὀλύμπιος σφιχλᾶς,Ariſtoph.θεοὶ ὀλύμπιοι,Idem.

Ὀλυμπόνδε,ad cælum.

Ὄλυμπος,ου,ὁ, Olympus, mons Theſſaliæ, & pro cælo ponitur,quaſi ὁλολαμπὴς,i.totus lucens,inquit Ariſtot. de mundo,& Hom.Interpr.

Ὀλυνθάζειν,caprificare, Gaza apud Theophr.lib.2.hiſtor.plant.cap.9.transfertur etiam quadam ſimilitudine ad palmam arborem.

Ὄλυνθος, ου, ficus domeſtica immatura, caprificus: ſic Valla apud Herodot. & Gaza lib.1.hiſtor.plant. Theophraſt.cap.23.primitiua ficus, Hermol.caprifici groſſus, Marcell.lib.1.Dioſcor. ὅλως δὲ πολυειδὲς τὸ τῶν συκῶν ἐστιν: αἱ μὲν γὰρ ὀλυνθοφόροι μόνον, σῦκα δὲ οὐ φέρουσιν, οἷον αἱ τοὺς λευκοὺς ὀλύνθους φέρουσαι τοὺς ἐδωδίμους: ἕτεραι δὲ φέρουσι καὶ σῦκα καὶ ὀλύνθους μέλανας καὶ ἀβρώτους ἢ καὶ ἐδωδίμους, φέρουσι δὲ τὸν ὄλυνθον ὄπισθεν τοῦ φύλλου, Theophr.libr. 5,cap.1. de cauſ.pl.i. omnino genus ficorum multiforme eſt & varium. Aliæ nanq; caprificus tantùm ferunt,ficus autem nullas,ceu illę quę caprificus candidas cibo idoneas ferunt. Aliæ tam ficus quã caprificus nigras, vel inguſtabiles, vel cibo idoneas pariunt,à tergo folii caprificum ab aduerſo folio generant.ὀλύνθους ἡ συκῆ βάλλει, groſſos abiicit ficus, c.6.Apocalyp. Ioan.ὄλυνθοι tam in fico quã caprifico, groſſi ſunt nondum matureſcentes, inquit Marcell. carpens Barbarum primitiuas ficus interpretantem:quum eæ ſint quæ in maturitate alias præueniãt: ὄλυνθος enim tam fici quã caprifici immaturũ adhuc pomum ſignificat. Eſt & nomen vrbis in Thracia,à qua Demoſth.orationes tres Olynthiacæ inſcribuntur.

Ὀλυνθοφορεῖν,caprificare, Theophr.lib.3.hiſtor.plant. capite 8.

Ὀλυνθοφόροι,id eſt,ferentes caprificus.

Ὄλυνος,ramentum,purgamentum.

Ὄλυρα,ας,ἡ,κριθὴ,εἶδος κριθώδους καρποῦ,legumen nigrum eruo minus,quod hodieque apud maritimos Lyciæ maioris nomen ſeruat. Siligo,Interp. Theodoro:nonnulli à ſiligine ſeparant, vt notat Marcell. Interpr. Dioſcor. libr. 2. Valla nunc auenam, nunc far interpretatur.Herodot. ἀρτοφαγέουσι δὲ ἐκ τῶν ὀλυρέων ποιεῦντες ἄρτους. Idem alibi ſcribit panem olyra confici,appellaríque ζειάς: ἀπὸ ὀλυρέων,è farre,Idem Herodot. lib.2.

Ὀλώδης,turbidus,niger.

Ὀλώϊος,pernicioſus. Heſiod.τῆς γὰρ ὀλώϊόν ἐστι γένος.

Ὄλωλα,perii: Atticum medium perfectum ab ὄλω.Sophocl.μὴ δ᾽ ὀλώλαμεν;Idem,οἴχοιχ᾽ ὄλωλα, διαπεπόρθημαι.Idẽ πρὸς τοῦδ᾽ ὄλωλε θανασίμῳ πτώματι, ab hoc necatus eſt lethali caſu.

Ὀλώλεκα,perdidi: Præterit. Atticum ab ὀλέω.

Ὀλωλὼς,perditus,Sophocl.

Ὅλως,omnino,omnibus modis, in ſũma, ſemel,vno verbo,ἑνὶ λόγῳ,vno nomine,denique. Plato de Legibus, ὅλως δ᾽ εἰπεῖν,in vniuerſum autem,omnino autem. Xenophon. ὅλως μὲν τὸ ὑπτιώτερον [illegible] περιέσομαι,prorſum tamen,&c.καὶ ὅλως,denique, Lucian. περὶ θυσιῶν.

Ὁμαδεύω,congrego.

Ὁμαδέω,μ.ήσω,clamo,tumultuor,fremo. Odyſſ.α,μνηστῆρες δ᾽ ὁμάδησαν. Apollon. οἱ δ᾽ ὁμάδησαν θαμβαλέοις ἐπέεσσι pro ὁμοῦ ἀνεφώνησαν.ὅμαδος δὲ παρὰ τὸ ὁμοῦ ᾄδειν,ὁμόαυδός τις ὤν,inquit Interpres.

Ὁμαδὸν,ſummatim.

Ὅμαδος,ου,ὁ,α.breui,conuentus, cœtus, πλῆθος,congregatio,turba,exercitus,θόρυβος,tumultus,motus,ſtrepit⁹, vox ex multis,quaſi ὁμαυδὸς:vel ab ὁμοῦ & ᾄδω. Plat. 2.de Republ.βίβλων ὅμαδον παρέχονται,librorum aceruum proferunt,id eſt,πλῆθος.

Ὅμαιμος,ου,ὁ καὶ ἡ,&

Ὁμαίμων,ονος,ὁ καὶ ἡ,ἀδελφὸς,frater,ſoror,eiuſdem ſanguinis,conſanguineus,συγγενὴς,conſanguinitate & affinitate coniunctus.

Ὁμαιμοσύνη, fraternitas, conſanguinitas. in Epigram.

Ὁμαιχμία,ας,ἡ,συμμαχία, cõfœderatio,ſocietas,mutuũque auxilium in conflictu, concordia bellandi, Thucy. ὁμαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τὸν πέρσην,belli ſocietatem aduerſus Perſam contraho,Herodot.

Ὅμαιχμοι,οἱ,confœderati,commilitones.

Ὁμαλῆ, Aduerb.ſimul,ὁμοῦ.

Ὁμαλὴς, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, par, æquabilis. Theophr.lib.3.hiſtor.plan.cap.4.& lib.3,cap.28.de cauſis plant.εἰς ὁμαλὲς πίπτοντα,in planũ lapſa, Ariſtot.in Problem.ὁμαλεῖς νεφροὶ,renes æquabiles, Idem lib.3.de partibus Animalium.

Ὁμαλίζω,μ.ίσω,π.ικα,explano, demulceo, æquabiliter aliquid facio,vel fio & ꝓcedo, æqualiter amplior,æquè digero,coæquo,portionibus æquis digero,lęuigo,expolio,καταψῶ, ſeruo æqualitatem, ſum æquabilis, æquum momentum & æquum numerum facio : quod adæquo Latinè dicitur. Actiu. Accuſat. Bud.Com.

Ὁμαλὸς,ῆ,ὸ,plan⁹,lęuis, ęqualis,par,ęquabilis,enodis, indecliuis.ἡ ὑδρεία ὁμαλὴ,irrigatio æquabilis,Plat. in Timæo.ὁμαλὴ δίαιτα, æqualitas ciuilis: cui opponitur πλεονεξία, Bud.Comment.

Ὁμαλότης,ητος,ἡ,planicies, æqualitas, adæquatio. ὁμαλότητα τῶν κτήσεων,καὶ ἴσων Ariſtot.vocat,quod Cic.bonorum æquationem, Bud.Comment.

Ὁμαλύνω,μ.υνῶ,π.υγκα, explano,polio, adæquo, ad æqualitatem redigo, Actiu. Accuſat.

Ὁμαλύνων,æquans ſolo.

Ὁμαλῶς,æquabiliter,ſedatè, ἠρεμαίως.ὁμαλῶς λέγουσι, vno ore dicunt, Plut.in Solone.

Ὁμαρὶς,ſimul.

Ὄμορξον,abſterge.

Ὁμαρτέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſequor,ἀκολουθέω: vnde ἐφομαρτέω ſum comes,ſequor. Neutrum Datiuo iungitur. Heſiod. ὁμαρτήσουσι δ᾽ ὄμβροι.

Ὁμαρτῆ, ſimul, collectim,vnũ poſt alium, ἅμα καὶ κατὰ τοῦτο, eodem tempore.

Ὁμὰς,άδος,ἡ,vniuerſitas.

Ὁμάσπις,ιδος,commilito,in Epigram.

Ὅμαυλος,ου,ὁ,concinnus,conſonãs,cohabitans,ὁμόθρους, ὁμόφωνος, Sophocles.

Ὀμβρέω,μ.ήσω,π.ηκα,pluo:παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν,πλεονασμῷ τοῦ β. Neutr. Accuſat. & interdum abſolutè.ἄρτους ὀμβρήσει,panis pluet, Nazanz.in Orat.εἰς τὸ ἅγιον πάσχα.

Ὄμβρημα,ατος,τὸ,imber.

Ὀμβρηρὸς, pluuius. Heſio. χείματος ὥρῃ δινεύει ὀμβρηρῷ: vbi etiam ὀμβρηρῷ legitur.

Ὀμβρία, ὄμβρημα, Theophr. lib. 4, cap. 6. de cauſ. plant. ὑπ' ὀμβρίας φύεσθαι, frequentia imbrium prouenire.

Ὀμβρίαι, & Ὀμβρίκια, τὰ, catuli ferarum.

Ὀμβρίζω, ὀμβρέω, ὑετίζω, in Epigram.

Ὀμβριμοεργὸς, οῦ, ὁ, grauificus, qui res magnas peragit.

Ὀμβριμοπάτρης, ου, ὁ, habens patrem potentem.

Ὀμβριμος, ου, ὁ, grauis, impetuoſus. Heſiod. δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, id eſt, χαλεπὸν καὶ φοβερὸν, ἰσχυρόν. Homer. Iliad. ſ, ὄμβριμον ἔγχος, telum validum & graue.

Ὄμβριος, ου, ὁ, pluuialis, pluuius: vnde ὄμβριον νέφος, Ariſtophan. ὄμβριον ὕδωρ, cæleſtis aqua.

Ὀμβροβλυτῶν, pluuiam fundens.

Ὄμβρος, ου, ὁ, imber μεγάς ὑετὸς, βροχή: παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν. Ariſtot. de mundo, ὄμβρος δὲ γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυσμένου. διαφορὰς δ' ἴσχει τοσάσδε, ὅσας καὶ ὁ τοῦ νέφους θλῖψις. ἠπία μὲν γὰρ οὖσα, μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει: σφοδρὰ δὲ, ἀδροτέρας. καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετὸν, ὄμβρου μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα, id eſt, imber fit expreſſione nubis magnoperè addenſatæ, tot habens differentias quotuplex eſt nubis compreſſio: quippe quæ remiſſa ſi fuerit, molles ſtirias diſpergat: ſin vehemens, pleniores. hocque appellamus ὑετὸν, id eſt, pluuiam, imbris contorta ſtillicidia, cũ maiuſcula ipſa, tum verò iugi tenore caſitantia.

Ὀμβροφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluuialis, imbrifer. ὀμβροφόροι πόλαι, Ariſtop. vbi Interp. ὄμβρου χύσεως, ὀμβρίας πληρωθεῖσαι.

Ὀμβρώδης, imbre dilutus.

Ὀμειρόμενοι, affectu propenſi, cupientes.

Ὀμεῖσθαι, iuraturum eſſe.

Ὀμεῖται, iurabit.

Ὀμέστιος, cohabitans, contubernalis, Plato lib. 6. Epigram. εἰμὶ δὲ τοῖς νύμφαισιν ὁμέστιος.

Ὀμευνέτης, ου, ὁ, concubinus.

Ὀμευνέτις, ιδος, ἡ, concubina. Sophocl. ἄλλη τὴν ὁμευνέτιν ἔλαβε, id eſt, τὴν σύζυγον.

Ὀμῇ, iurabis, Nazanz.

Ὀμὴ, ſimilis.

Ὀμηγερὲς, ſimul, confertim, Aduerb. Etym.

Ὀμηγερὴς, & ὁμηγυρὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, ſimul congregans. Iliad. α, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, id eſt, ὁμοῦ συναθροισμένοι καὶ συνηγμένοι.

Ὀμηγυρίζω, congrego.

Ὀμήγυρις, εως, ἡ, cœtus, ſocietas, concilium, Etym.

Ὀμηγερέως, ſimul, aut ſimiliter dicens.

Ὀμήθης, familiaris, amicus, gentilis, συνήθης, Apollon. 2, ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.

Ὀμηλαδὸν, cum multitudine.

Ὀμηλικία, ας, ἡ, æqualiũ cœtus, coæuitas, ætatis æqualitas. Homer. Iliad. γ, ὁμηλικίην ἐρατεινήν, in oratione Helenæ, id eſt, τὰς ἑταίρους μου ὁμήλικας, æquales meas.

Ὀμῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, coætaneus, ætate par, æqualis, ὁ τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Odyſſ. ο. ὁμήλικες εἰμέν.

Ὀμηλυσίης, ſimul veniens, comes, Nonn.

Ὀμηρεία, ας, ἡ, vadimonium. ἐς ὁμηρείαν τὸν μισθὸν, mercedẽ obſidem, Thucyd.

Ὀμηρεῖον, rapſodię. ὁμηρείων ἐπέων εἵνεκα, Homericorum verſuum cauſa.

Ὀμήρευμα, ατος, τὸ, pignus, obſes. μεγάλοις ὁμηρεύμασιν ἐνδεδεμένους, magnis obſidib⁹ deuinctos, Plut. in Romulo,

Ὀμηρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum obſes. Neutr. Item concino. συμφωνῶ, Heſiod. in Theogon. φωνῇ ὁμηρεῦσαι, voce concordantes.

Ὀμηρέω, idem. & lingua Achæorum vetuſta, comitor, vt Theopompus adnotat.

Ὀμηρίδης, ου, ὁ, Homeri imitator, & eius dogma ſequẽs.

Ὀμηρίζω, τὸ ῥαψῳδῶ, Homericis verſibus celebro vel deſcribo. Bud. Comment. Ὀμηρικὸς, ὁ, Homericus.

Ὀμηριστὴς, ὁ ῥαψῳδὸς, & qui Homeri verſus ſubinde in ore habet.

Ὀμηρόκεντρα, Homeri centones, in Epigr.

Ὀμηροκέντρωνες, οἱ, Homerocentrones, genus carminis ex Homericorum verſuum fragmentis.

Ὀμηρομάστιξ, γος, ὁ, Homeromaſtix, i. Homeri flagellũ. cognomentum eſt Zoili cuiuſdam.

Ὅμηρον, ου, τὸ, obſes, pignus.

Ὅμηρος, ου, continis, vades, obſes. Dicitur autem ὅμηρος παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν, Thucyd. ὁμηρεῖν, inquit Theopomp. Harpocrate referente dici à Græcis ἀκολουθεῖν, hoc eſt, ſequi. indéque factum, vt τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ὁμήρους vocarent, quod ſcilicet in obſides dati ſequerentur. ὁμήρους ἐγχειρίζοντες, id eſt, dantes obſides, Plut. in Rom. Itẽm ὅμηρος, cæcus: vnde & Homerus queãdmodum de ſe ipſo ſcribit, τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίῳ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ. ὅμηρος μαστίδας χέρσοις ἰχθυβόλον ἴδων, in Epigr.

Ὀμιλῶ, minor, poeticum eſt.

Ὀμιλαδὸν, ſimul, turmatim, cateruatim, lib. 1. Argon. Apollon. πάντες ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο.

Ὀμιλέω, ῶ, ήσω, ηκα, verſor, ago cum, concionor, conuiuo, συγγίνομαι, διατρίβω, σύνειμι, congredior, ſermonẽ cõfero, conſuetudinem habeo cum aliquo, ἀναστρέφομαι ſeu συναναστρέφομαι. ὁμιλεῖν πρὸς ἡδονὴν, ad voluptatem confabulari, Plato in Epiſtolis. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσι, Iſocrat. ad gratiam confabulantur. Idem οὕτως ὁμίλει τῶν πόλεων πρὸς τὰς ἥττους, id eſt, ſic cum inferioribus ciuitatibus commercium agita. ὁμιλῶ πρός σε, tecum ago, Thucydid. ὁμιλεῖν πρὸς αὐτοὺς, cum eis verſari, Ariſtot. lib. 2. Polit. Iſocrat. ὁμιλεῖν δὲ καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ἀνθρώποις δυνάσθαι, i. & in rebus gerendis & cum hominibus verſari poſſe. ὀνείρασιν ὁμιλῶ dicit Chryſoſt. id eſt, res mihi eſt cũ ſomniis. ἐκτὸς ὁμιλεῖν, pro ſemotum agere apud Sophoc. ὁμιλεῖν item ſermonẽ ad populũ facere. Sic Can. 1. Concil. Ancyr. Dicitur & de re venerea, εἰς γάμους ἔρχομαι, apud Soph. ſicut cõgredior, & cõſuetudinẽ habeo apud Latinos. Lucia. ἐγὼ δὲ ὥραν τῶν γυναικῶν μόνας χαλεπὰς οἶδα, ὁπόσαι ἐμοὶ ὡμιλήκασιν ἤδη, quæ conſueuerint mecum. δευτέροις ὁμιλῆσαι γάμοις, ad ſecundas nuptias conuolare, ſecundò nubere, Chryſoſt. Aliquando pro propinquo, accedo, συμβάλλω, μάχομαι. Odyſſ. δ, μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν ὀδυσσεύς. Significat etiam apud Hermogen. περιτυχεῖν τὸν νοῦν. ὁμιλῆσαι ὀλέθρῳ apud Nonn. pro incidere in mortem & mori. Item cõtingo ſeu tango. Alexand. Aphrod. καὶ ὁμιλεῖ τῷ σώματι αὐτῆς ὁμιλοῦσαι τῇ φρυγίᾳ, attigerunt Phrygiam, Herodot. θεὸς διὰ μέσου νοὸς ὁμιλήσας σαρκί, Deus qui mente, velut nexu interuenientc carni ſe alligauit, Nazanzen. in Orat. de Chriſto. τὴν περιοδὸν τοῖς ἄλλοις ὁμιλοῦσαν, &c. Ariſtid. i. περιστρεφομένην.

Ὀμιλαδὸν, cateruatim, turmatim, gregatim. Heſiod. τῶν καὶ ὁμιλαδὸν ἔρχεσθαι.

Ὀμίλημα, officium. Plato de Legib. id eſt, διατάγματα.

Ὀμιλητὴς, οῦ, ὁ, diſcipulus, contubernalis, Xenoph.

Ὀμιλητικὸς, ὴ, ὁ, ſociabilis, affabilis, comis in cõgreſſu, κοινωνὸς, κοινωνικὸς, ad conſuetudinem facilis ac aptus. Philoſtrat. in vita Apoll. νόμον τοῦτον οἱ ὁμιλητικοὶ ἡγοῦντο καὶ ἐπίμιον αὐτοῖς ὡς ἐκ Διὸς ἥκοντα.

Ὀμιλία, ας, ἡ, colloquium, commercium, cõfabulatio, cœtus, comitatus, contactus. ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τινὸς, venire in colloquium cum aliquo, Chryſoſtom. αἱ ἀπὸ τῶν φίλων ὁμιλίαι, amicorum ſermones dicuntur Alexan. Aphrod. Dicitur & de re venerea, ſicut apud nos conſuetudo, coitus venereus, συνουσία. ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας ὁμιλία, cum marib⁹ cõcubitus, Ariſtot. in Polit. dicitur & ἡ τῶν ἀρρένων ὁμιλία, & ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας συνουσία, ibidem, Lucian. ἀδοιαν αὐτῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας τὴν περὶ ὑπηνήμιον παῖδα ἐμφαίνει τὸν φασσόν. Item commercium linguæ, doctrina. Xenop. λαμβάνειν τῆς ὁμιλίας μισθὸν, mercedem doctrinæ accipere. ὁμιλία φαρμάκων, applicatio medicamenti, Galen. ad Glauc. πολιτεία καὶ ὁμιλία, publica priuatáque vita, Thucy. ſic Valla.

Ὀμίλικες, æquales, coætanei, familiares.

Ὅμιλος, ου, ὁ, vulgus, cœtus, multitudo, turma, turba: παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Odyſſ. α, ἰδὲ λαὸς κεκασμένος ὅμιλον, id eſt, ἄθροισμα καὶ πλῆθος, θόρυβον, ἀπὸ τῆς ἐπικαλουμένης ἐν ὄχλῳ ὁμιλίας

λίας. ὁ πολὺς ὅμιλος τῶν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλοσόφων, id eſt, Stoicorum philoſophorũ multitudo, inquit Philo de mundo.

Ὀμιχεῖν, meiere. Heſiod. ὀρθὸς ὀμιχεῖν, i. ὀρεῖν.

Ὀμιχθεὶς, ὁ, mictus.

Ὀμίχλη, ἡ, nebula, σκότος. Ariſtot. de mundo, ἔστι δ' ὁμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, id eſt, Nebula eſt expiratio quædam roſida aquæ nequaquam genitrix, vt aere craſſior, ita nube rarior, &c. huic opponitur αἰθρία, id eſt, ſerenitas. Homer. Iliad. α, Ionicè dixit, ἠΰτ' ὀμίχλη pro ἠΰθ' ὀμίχλη, id eſt, ὁ παχὺς σκότος καὶ ὑδρὸς ἀὴρ, ſeu ὁ παχὺς καὶ ὑδρότατος ἀήρ.

Ὀμιχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginoſus, nebuloſus.

Ὄμιχμα, ατος, τὸ, vrinæ reſperſio. ὀμίχματα, οὐρήματα, Phauor.

Ὄμμα, ατος, τὸ, oculus: ab ὄπτω. ἐν πολέμῳ τῶν ὀμμάτων θάτερον ἀποβαλὼν, in prelio altero orbat⁹ oculo, Plut. in Publ. Item os, frons, aſpectus, ſpectaculum. Sophocl. καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω, &c. quale ſpectaculũ præbebo patri. Idẽ, ὦ δυσθέατον ὄμμα, id eſt, θέαμα. ὄμμα αἰθέρος, Ariſtophan. id eſt, ὁ ἥλιος. vide Interpr.

Ὀμματίδιον, ου, τὸ, ocellus. ‖ & ὀμμάτιον, idem.

Ὀμματόω, oculatum reddere & vigilem.

Ὄμνυ, iura, deiera, Euripid. pro ὄμνυθι.

Ὄμνυμι, μ. όσω, π. οκα, &

Ὀμνύω, do fidem, iuro, iuſiurandum præſto, deiero, iureiurando affirmo. Cum Accuſat. ὀμνύειν τὸν πάτριον ὅρκον, iureiurando ſe aſtringere patrio more, Plut. in Pericle. κοινὸν ὤμνυεν ὅρκον ἡ βουλὴ τοὺς σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, cõmuni iureiurando ſenatus ſe aſtrinxit leges Solonis ratas habiturum, Idem in Solone. ὄμνυμι ὅρκους, Plato de Legib. ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὀμῇ, iurabis per nomen eius. cap. 6. Deuteronom. ὤμοσαν ὑπὲρ τοῦ οὐιτελλίου, iurarũt pro Vitellio, Plutarch. in Othone. ὀμνύειν εἰς τὸν οὐιτέλλιον, in Vitellium iurare. id eſt, in eius verba, id eſt, ſe Vitellio iureiurando adſtringere, Idem ibidem. ὀμνύω κατὰ τοῦ μείζονος, iuro per maiorem, Paulus cap. 6. ad Hebræos. vnde κατὰ παίδων ὀμνύναι, in capita liberorum iurare: id quod fiebat tacto eius capite, in quem iurabãt: ita ſe ſacrare caput eius diis inferis, deuouereque ſignificantes, ſi peieraret. ὄμνυμι πρός σε. Odyſſ. ξ, ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτὸν ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ, νῆα κατείρυσθαι. Homer. Iliad. α, ὀμοῦμαι dixit in Futuro, ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, pro ὀμόσω. Sic Ariſtoph. νεφ. ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς, deos iurabo me tibi ſoluturum. Idem ibidẽ cum Datiuo, τῷ γὰρ ὄμνυτ', ἢ σιδαρέοις; quo iuratis, an ferreis? nummis videlicet, id eſt, per ferreos nummos. ὀμνύμι σοι τοὺς θεούς, iuro tibi per deos, Xenoph. lib. 5. Pædiæ. Dicitur etiam ὄμνυμι νὴ τὸν δία, iuro per Iouem. Idem Ariſtophan. νεφ. ὤμοσας νὴ τὸν δία. ὀμνύντες, iurantes.

Ὀμοαιχμία, ſocietas & auxilium in pugna, ὁμομαχία.

Ὁμοάριθμος, eiuſdem numeri.

Ὁμοβλαστὴς, ſimul germinans.

Ὁμόβορος, ὁμοφάγος.

Ὁμοβώμιος, ὁ, eiuſdem aræ, eiuſdem cultus: de diis effertur communem habentibus aram.

Ὁμογάλακτας, id eſt, collactaneos. Ariſt. lib. 1, c. 5. Polit. ait vocari ab aliquibus qui κώμην, i. pagum incolunt.

Ὁμογάλακτος, ου, ὁ, collactaneus, ἀδελφός.

Ὁμόγαμβροι, οἱ, generi inter ſe, hoc eſt, qui duas ſorores (duxerunt.

Ὁμογάστριος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, vterinus, i. eadem matre natus, Iliad. φ.

Ὁμογένεια, ἡ, cognatio.

Ὁμογενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cõſanguineus, eiuſdem generis, congenitus, συγγενής. Galen. ὁμογενῆ vocat febrem, quę alio nomine dicitur συνεχής. τὰ ὁμογενῆ, congenera, Gaza l. 2, c. 9. de cauſ. plãt. Theoph. genere ſociata. ὁμογενῆ μόρια, partes corporis ſimilares & ſimpliciores, Galen.

Ὁμογενῶς, eiuſdem generis.

Ὁμόγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, eadem lingua vtens. ‖ τῶν ἰδίων ἄρξειν αὐτοῦ ὁμογλώσσων ὄντων, ὡς ἀλλήλοις. Xenoph. παιδ. α.

Ὁμογλωττέω, ſum eiuſdem linguæ, Bud. in Epiſt.

Ὁμόγνιος, ὁ καὶ ἡ, frater, & ſoror, ἀδελφὸς, & ἀδελφή, Lib. 5. Epig. φαίδου δ' ἱερόφαντος ὁμόγνιος ἵστατο κούρη αἴγιμις, i. ſoror. Itẽ pro συγγενής. Plato, θεοὺς ὁμογνίους dicit pro penatibus lib. de Legib. ὁμόγνιος ζεὺς, Iupiter gẽtilitius: quaſi ὁ τὰ τοῦ γένους ἱερὰ ἔχων δίκαια. Sic autẽ eum inuocabant gẽtiles, i. cognati.

Ὁμογνωμονέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſentio, eadẽ ſentio, cõcordiam facio, ſum conſentaneus, accedo, adducor in eandem ſententiam. Xenoph. Et conſtruitur cum Datiuo. vt ὁμογνωμονῶ σοι τοῦτο, αὐτὸ τῷ συνέσεως πείθομαί σοι περὶ τρόπου. Et ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, eſt ſibi conſtare, vt vir conſtans, & philoſophus ſibi conſtans: cui opponitur τῷ ἑαυτῷ διαφέρεσθαι, Bud. Comment.

Ὁμογνώμων, conſentiens, ὁμόφρων, eiuſdẽ ſententiæ, cõſpirãs, συμπεπεισμένος. Datiuo. AEſchin. ὁμογνώμονας ποιεῖν, Xenoph. in eandem ſententiam adducere.

Ὁμόγονα, τὰ, quæ ſunt eiuſdem generis.

Ὁμόγονος, germanus, frater: ſic Ficin. apud Platonem de Legib. ſed gentilem potius ſignificat.

Ὁμογράμματος, eandem literam ſortitus, eiuſdẽ literæ.

Ὁμάδελφος, frater. nam δελφὺς vterum ſonat: vnde & ἀδελφοί.

Ὁμοδέμνιος, ὁ καὶ ἡ, coniunx.

Ὁμοδημεῖν, popularem eſſe, ſe vnum de cœtu eiuſũ haberi ſtudere.

Ὁμόδημος, ὁ, ἡ, popularis, gentilis.

Ὁμοδίαιτος, ὁ, ὁ, cõtubernalis, eiuſdem victus. ὁμοδίαιτος ἅπασι, dicitur Lucian. is qui communi cum aliis viuẽdi ratione vtitur.

Ὁμοδοξεῖν, eiuſdem eſſe opinionis.

Ὁμοδοξία, ας, ἡ, ἰσοτιμία, eadem opinio, Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 6. coopinatio, Aretin. & Fab.

Ὁμόδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem opinionis. ὡς ἂν καί τις αὐτῆς δόξης, ἰσότιμος, qui pari eſt gloria præditus, Naz. in Orat.

Ὁμόδειπνος, ſimul cœnans, conuictor, Nonn.

Ὁμόδουλος, ὁ, ὁ, conſeruus: ἁπλῶν, ὁ σύνδουλος, Phauor.

Ὁμοδρομῶ, concurro, competo, Plut. περὶ μουσικῆς.

Ὁμοεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gentilis, id eſt, eiuſdem generis, popularis, δημότης, eiuſdem nationis particeps. δοῦλοι ὁμοεθνεῖς, eiuſdem nationis ſerui.

Ὁμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem ſpeciei, vniformis.

Ὁμοερκὴς, έος, ὁ, qui iiſdem parietibus detinetur.

Ὁμόζηλος, concors. ὁμοζήλῳ ὁμονοίῃ, communi conſenſu, concordi animo, Nonn.

Ὁμοζυγέω, ſimul cum alio iugum duco.

Ὁμοζυγὴς, & Ὁμόζυγος, ου, ἡ, coniunx, compar, ſub eodem iugo aſſuetus, ὁμοδέμνιος.

*Ὁμοζυγία, ας, ἡ, verborum coniugatio à Cic. vocatur.

Ὁμόζυξ, alter equus in iugo, ſimilis & eiuſdem notæ. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ coniunctæ, Nonn.

Ὁμόηθες, ὁ, ὁμοίτροπος, eiuſdẽ ingenii, qui eſt iiſdem moribus, conterraneus.

Ὁμόθεν, ſimul ex propinquo. Dat. Sophocl. οἷς ὁμόθεν εἶ, quibus es propinqua, &c. τὸν ὁμόθεν πεφυκότα, fratrem eodem patre prognatum, Euripid.

Ὁμόθεος, ſimul Deus, etiam Deus, Nazanz. in Orat. vbi tamen Bilibal. Deo æqualis.

Ὁμόθροος αὐδή, vox concors & communis, Nonn.

Ὁμοθυμαδὸν, vnanimiter, communi omnium conſenſu, ex ſimili loco, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου, Interpr. Heſiod.

Ὁμόθυμος, ὁ, ὁ, vnanimis.

Ὁμοιάζει, conuenit, ſimilis eſt.

Ὁμοίιος, omnibus æquè moleſtus & grauis. Ilia. δ, ὅτε περ καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ, i. πᾶσι χαλεπὸν, vtrique par pernicioſum. Et γῆρας ὁμοίιον, lib. eodem, ὁμοίως πᾶσι χαλεπόν. Et ὁμοίιος πόλεμος, Iliad. ι. Et ὁμοίιος θάνατος, Odyſſ. γ, i. ὁμοίως ἐπὶ πάντας κατὰ φύσιν ἐρχόμενος. Ponitur & pro ὅμοιος, Heſiod. οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος.

Ὁμοιόαρκτος, ſimiliter incipiens, Interpr. Herm.

Ὁμοιόβιος, & Ὁμοιοβίοτος, ſimilis in victu, eiuſdẽ victus.

Ὁμοιοβλαστεῖν, germinis ratione conuenire.

Ὁμοιογένεια, ἡ, genitura.

Ὁμογενής, cognatus, eiuſdem generis.

Ὁμοκαρπεῖν, fructus ratione conuenire.

Ὁμοκριθος, hordei gerens ſpeciē, hordeo ſimilis.

Ὁμοιομέρεια, ἡ, æqualitas particularum.

Ὁμοιομέρειαι, ſimilaritates. Iuſtin. ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας, ἀναξαγόρας ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας ἔφη, i. ſimilares particulas rerum principia eſſe dicebat.

Ὁμοιομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilaris, cuius pars eandem rationem atque idem nomē cum toto obtinet, partibus ſimilibus conſtans, vt λίθος, ξύλον, ὀστοῦν, σάρξ. τὰ ὁμοιομερῆ, partes ſimilares, partes ſimili ſtrue compactæ, Gaza.l.2. Gram. τὰ ὁμοιομερῆ & αἰσθητὰ στοιχεῖα, elementa ſenſibilia, & ἁπλᾶ μόρια, & ἀσυνθετα pro eodem poſuit Galen.

Ὅμοιον, τὸ, tantundem. ὅμοιον ἡμῖν ἐστι, perinde nobis erit, Herodot. & ὁμοῖα pro ὁμοίως. ὅμοια τοῖς πολλοῖς, Lucian. perinde vt vulgus, quemadmodum vulgus. Thucyd. χρημάτων δυνάμει ὄντες ὅμοια τοῖς πλουσιωτάτοις, diuites, vt qui ditiſsimi. ὅμοιον ὡς, perinde atque.

Ὁμοιον, τὸ, Homœon (inquit Rufin.) figura fit, quum ex partibus aliqua ſimilitudo colligitur. Virgil. Sic oculos, ſic ille manus, ſic ora ferebat. Fit etiam in actu. Idem, Nō aliter quàm ſi immiſſis ruat hoſtibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros. vide Quintil. lib. 9, cap. 3.

Ὁμοιοπάθεια, conſimilis affectus. figura eſt vel virtus oratoria, à ſimilitudine affectuum ducta: vt, fuit & tibi talis Anchiſes genitor. Macrob. lib. 4, cap. 6.

Ὁμοιοπαθεῖν, ſimiliter affici, συμπάσχειν, cōſentientē eſſe.

Ὁμοιοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimiliter affectus, qui iiſdem cum aliquo tenetur ſtudiis. ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν ἦν, erat ſimiliter obnoxius vt nos. ὁμοιοπαθῆ τοῖς καρποῖς, quæ ſimili fructuum ratione afficiuntur, Theophr. lib. 1, cap. 6. de cauſ. plant.

Ὁμοιοπροσωπεῖν, ſum eiuſdem perſonæ.

Ὁμοιόπτερος, volatu proximus. τὰ ὁμοιόπτερα, volatilibus ſimilia.

Ὁμοιόπτωτον, homœoptoton, ſimiliter cadens. figura eſt quando multi caſus ſimiliter deſinunt: ab ὅμοιος, & πτῶσις. Hoc in duobus verbis (inquit Rutil. Lupus) eundem habet caſum, aut eandem nouiſsimam ſyllabam: vt, In rebus aduerſis cui præſto eſt conſilium, non poteſt deeſſe auxilium. vide Quintil. lib. 9, cap. 3.

Ὁμοιόπυρος, tritico ſimilis, Theop. l. 4, c. 6. de cauſ. pl.

Ὅμοιος, ου, ὁ, ſimilis, par, ſimilitudinē præ ſe ferēs, reſpōdens, ἐναλίγκιος, ἴσος. Dat. ὅμοιος τούτῳ, huius ſimilis, Demoſthen. ὅμοια ἢ παραπλήσια τούτοις, ſimilia an proxima his, Idem. ὅμοια τοῖς ὁμοίοις, ſimilibus officiis, Thuc. Attici ὁμοῖος dicūt penult. circūflexa: vt illud Homer. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. τῆς ὁμοίας μετέχειν πολιτείας, Thucyd. ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, & ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquali cōditione, æquis conditionibus. τὴν ὁμοίαν οὐκ ἀπέδοσαν, non reddiderunt vicem. Dicimus autē, ὅμοιος τὴν ὄψιν, vel ὅμοιος τῇ ὄψει. ὅμοιος ἦν ἔχοντι, habere videbatur. Soph. cum Accuſ. ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος, cætera autem ſimilis, id eſt, κατὰ τὰ ἄλλα. Idem. ἡμετέρης ἡμῖν, ὀργὴν δ' ὁμοῖος. Aliquando ὁμοῖος accipitur ἀντὶ τοῦ ἡπίου, καὶ συμφέροντος. Sophocl. ἢ παῖδ' ὁμοῖα τᾶς ἀνὴρ αὐτῷ ποιεῖ, i. ſibi conuenientia facit, id eſt, inſeruit ſuis commodis. ὁμοῖος εἰς φύσιν, moribus ſiue natura ſimilis. Homer. Batrach. τὸν εἰς φύσιν οὐδὲν ὁμοῖον. ὁμοῖος εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους, in iiſdem periculis mihi conſto. Thucyd. ὅμοιον & ἀνόμοιον ſunt qualitatis, ἴσον & ἄνισον ſunt quantitatis, Ariſtot. in Prædicamētis. vtraque tamē ſūt ad aliquid, Idem Ibidem. ἐκ τοῦ ὁμοίου, ex loci æqualitate, ſimili modo, reddendo vices. & ἐκ τοῦ ἴσου dicitur, Thucydid. lib. 3. ἐν τῷ ὁμοίῳ, ſimili ratione, ex æquo, Thucy. ἐν τῷ ὁμοίῳ καθεστήκει, perinde erat, Idem. ἀπὸ τῆς ὁμοίας, ſimili ratione, Idem Thucyd.

Ὁμοιόσημος, ο, ὁ, eiuſdem ſignificationis.

Ὁμοιόσκευος, eodem cultu vtens & habitu.

Ὁμοιόστομος, ου, ὁ, phalanx, à ſimilitudine oris ſeu frōtis nominata, quam ſimilicipitem vocat Gaza in AElian.

Ὁμοιοσύντακτος, ſimilis & eiuſdem conſtructionis.

Ὁμοιοσχημονῶ, eundem habitū ſeruo. ὁμοιοσχημονεῖ μὲν τὰ μέρη σώματος, noſtri corporis partes ſuum ſeruant poſitum, Gaza.

Ὁμοιοσχήμων, ονος, eiuſdem figuræ, conformis, forma ſimilis. ὁμοιοσχήμονες προτάσεις, propoſitiones eiuſdē formæ, id eſt, ambæ negatiuæ, vel ambæ affirmatiuæ, ꝓpoſitiones vniformes. ὁμοιοσχήμονα, vniformia, Ariſtot. in Probl.

Ὁμοιοτάττεσθαι, ſimiliter ordinari, eodem vel ſimili ordine ſtrui.

Ὁμοιοτάττω, coordino, conſtruo, ſimiliter ordino.

Ὁμοιοταχὴς, eadem prçditus velocitate: vnde ὁμοιοταχῶς Ariſtot. de mundo, id eſt, æquè celeriter, cum Datiuo.

Ὁμοιοτέλευτον, τὸ, homœoteleuton, ſimiliter finiens, Quintilian. lib. 4, cap. 2. figura quædam, quando multæ dictiones diuerſorum caſuum ſimiliter finiunt: fit enim in quibuſque dictionibus: homœoptoton verò in caſibus tantùm ſimilibus, Rom. Aquila. vide plura in Publio Rutilio.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, ſimilitudo. ὁμοιότητα ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, dicuntur finitima, Ariſtot. de mundo, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθέντα, ab earum rerum ſimilitudine appellatæ.

Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, ſimilitudo morum.

Ὁμοιότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, moribus ſimilis, conſilio, ac beneuolētia par. Philo de mūdo, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα, & quæcunque ſunt alia eiuſmodi, & alia id genus. ὁμοιότροπα τῆς ἐπιμελείας ἄλλα, alia quæ ſimilem curam deſyderant, Ariſt. lib. 6. Polit, cap. 8. ὁμοιότροπα διαιτᾶσθαι, iiſdem moribus viuere, Thucyd.

Ὁμοιοτρόπως, ſimiliter, conſimili modo.

Ὁμοιοῦμαι, ęmulor, ſum ſimilis, Thucyd. Dat. & Accuſ. mediante εἰς.

Ὁμοιοφόρος, ſimilifer.

Ὁμοιόω, ῶ, ώσω, ωκα, aſsimilo, ſimilem reddo, ſpeciem refero. Actiu. Accuſat. ἄγριον πήγανον ὁμοιοῦται τῷ ἡμέρῳ, ſylueſtris ruta ſatiuæ ſimilis eſt, Dioſcor. lib. 3, cap. 52.

Ὁμοιωτής, par.

Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, ſimilitudo, imitatio, expreſsio, ſpecies, μίμημα.

Ὁμοιωματικὸν ὄνομα, ſimilitudinarium nomē, i. ſimilitudinem ſignificans, Gaza lib. 4.

Ὁμοίως, itidem, peræquè, ſic, perinde, ratione ſimili, indifferenter, ad eum modum, ſimili modo, ſine crimine, nullo delectu. ὁμοίως τοῖς μάλιστα, vt qui maximè, Budæus Comment. ὁμοίως ἔχουσιν αὐτὰ ὥσπερ τοῖς τετράποσι, nec ſecus quàm in quadrupedum genere hæc habent, Ariſtot. lib. quarto Animalium. εἰ χ' ὁμοίως δὲ καὶ συναλλάξας καὶ διαλυόμενος ἐγκαλέσει, id eſt, ſi non vt commutauit, diſſolutio fit, incuſabit, Idem libro octauo Ethicor. capite 13. ſic Argyropilus.

Ὁμοίωσις, εως, ἡ, idem quod ὁμοίωμα: figura eſt, qua per ſimilitudinem res præſtantur: cuius ſpecies ſunt παράδειγμα & parabolæ, Rufin.

Ὁμόκαπνοι, οἱ, vocabantur ab Epimenide, referente Ariſtot. Politicorum primo, contubernales, quòd ad eundem fumum degant. ‖ quo tamen loco maluntalii ὁμοκάπους legere, quaſi ex eodem præſepi ſimul viuentes, apud eundem Ariſtot. 1. Polit.

Ὁμοκλάω, vel ὁμοκλέω, μ. ήσω, π. ηκα, nomine compellando increpo, fortiter & minaciter clamo, ἐπιτιμητικῶς βοῶ, ἀπειλῶ μεθ' ὕβρεως, minor, ſimul voco, gemo, ſimul abeo, Neutrum, Datiuo.

Ὁμοκλὴ, ῆς, ἡ, vociferatio, immanis clamor, hortamen, minæ, ἀπειλὴ, comminatio. Homerus Iliad. ζ, κρατερὴ δ' ἔχε ἔμμεν ἀνδρὸς ὁμοκλῇ. cū ſpiritu tenui ſcribitur apud Heſiodū in ſcuto Herculis, τοῖσι δ' ὑπ' ὀμοκλῆς, ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. vide Prouerbium, Vitandæ potentum offenſæ.

Ὁμοκλῇ, vno clamore.

Ὁμοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, minator, iuſſor importunus.

Ὁμοκλήσης,

Ὁμοκλινὲς, ſimul accumbentes, Nonnus.

Ὁμόλεκτοι, οἱ, maritus & vxor, qui eodē lecto vtuntur.

Ὁμολοιγὸς, turpis, impudens.

Ὁμολογοῦμαι, μ. ήσομαι, π. ηκα, confiteor, conuenio, ſum certus. Xenoph. ὁμολογοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι, haud dubiè concedo bonum eſſe. Plato in Epiſtol. ὡμολογήθη νῶϊν, τὴν οἰκίαν μὲν οἴκαδ' ἐμὲ, &c. inter nos conuenit, vt domum quidem remearem. ὁμολογεῖσθαι, συμβάλλεσθαι, conferre & commodum eſſe, Ariſtot. in Rhetor. Item receptum eſſe communi conſenſu. ὁμολογεῖται ταῦτα, hæc ſunt recepta, Xenoph. ὁμολογοῦνται χρόνοι, tempora conſtant. Et ὁμολογεῖται, conſentaneum eſt, conuenit, opinione omnium ſatis conſtat. ὁμολογεῖται μὲν ὅτι θυγατρὸς ἦν ἀξιόχου, Plutarch. in Pericle, conſenſu omnium patet filiam fuiſſe Axiochi, omnes fatentur, &c. ὁμολογεῖται ὑπ' ἀθηναίων, fatentur Athenienſes. ὁμολογεῖται παρὰ πάντων, inter omnes cōuenit.

Ὁμολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, confiteor, ſpondeo, id eſt, rogāti promitto & author fio, aſſentior, συγχωρῶ, ſententiæ accedo, ὑπισχνέομαι, polliceor, aio, συντίθεμαι, συμβαίνω. Cū Datiuo & Accuſatiuo. ὁμολογῶ ἐμοὶ, mihi mecum conuenit. Ariſtophan. in Pluto, ὁμολογῶ σοι, aſſentior tibi. ὁμολογεῖν ὀνόματι αὐτοῦ, confiteri nomini eius, cap. 13. ad Hebræos. Adnotat Eraſmus in caput primum Euangelii Ioannis, promiſcuè Euangeliſtas vti confiteor illum, & confiteor in illo: de qua re pluribus verbis diſputat Valla. ὡμολόγησαν ἀθηναίοις, ad Athenienſes deditionem fecerunt. ὁμολογῶ σοι ταῦτα, Xenophon. σοὶ οὔτε τι σμικρὸν, οὔτε μέγα ὡμολόγησα, nihil tibi promiſi neque paruum neque magnum, Plato Epiſtola 7. ὁμολόγησε φόνον, in Epigram. ὁμολογεῖν μισθὸν, paciſci mercedem. Plato 2. de Republ. ὁμολογεῖν θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, aſſentiri Thraſymacho. Idem Paſſiuè dicit 1. de Republ. ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς, σωμάτων εἶναι ἄρχων, &c. medicus, vt cōceſſum eſt, corporum eſt dominus. Idem Epiſtola 7. cū futuro Infinitiui, ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, his me conditionibus venturum eſſe ſpopondi. ὁμολογῶ σοι καταλύσειν, i. recipio me tibi compoſiturum, Thucydid. ὡμολόγησε τὴν εἰσόδον ἕξειν, Demoſthen. ὡμολογήκει γὰρ αὐτοῖς, ἄνδρα μὲν ἀνδρὶ λύεσθαι, conuenerat enim inter eos, vt vir pro viro redderetur, Plutarch. in Fabio. ὁμολογεῖ τῆς εὐχῆς ἐπιλαθέσθαι, profitetur ſe voti obliuionem cepiſſe, Idem in Camillo. ὁμολογῶ κακῶς θεῖναι, Demoſthenes. ὁμολογῶ οἰκοδομεῖν, fateor me ædificare, Idem. ὁμολογοῦμεν, inter nos conuenit, Plato in Legib. cui opponitur διαφερόμεθα. ὁμολογῶ πρός τι, tecum paciſcor, tibi promitto. Plato, παρῆσθα χθὲς οἷς περὶ ἡρακλείδου διονύσιος ὡμολόγει πρὸς ἐμὲ καὶ σὲ, adfuiſti his quæ Dionyſius heri de Heraclide ſe facturū nobis eſt pollicitus. ὁ μὲν τῷ βαρβάρῳ ὁμολογῶν, AEſchin. i. συντιθέμενος.

Ὁμολογηθεὶς, promiſſus. ὁμολογηθεὶς λόγος, ordo inſtitutus, Plato de Legib.

Ὁμολόγημα, Plat. eſt quod inter differentes conuenit.

Ὁμολογητέον, fatendum eſt. ὁμολογητέον ἐμοὶ, me mecum conuenire oportet.

Ὁμολογία, ας, ἡ, confeſſio, pactum, aſſenſus, conuenientia, conditio, certitudo, σύμβασις, ἱκανὸν θέλημα, profeſſio, συνθήκη, ſtipulatio, contracta ſocietas. τῆς ὁμολογίας σοι κοινωνῶ, inter nos conuenit, Plato de Legib. ὁμολογίᾳ ἀναγκάζω, dedere cogo, recipio in deditionem, Thucyd. ὁμολογίᾳ προσχωρεῖν, in fidem ſe dare, ſe dedere, Idem. ὁμολογίᾳ προσαναγκάσασθαι, pactis in conditionem cogere, idem Thucydides. ὁμολογίῃ χρῆσθαι, tranſigere, Herodotus. ὁμολογίῃ χρησόμεθα, id eſt, deditionem faciemus. ὁμολογίῃ ἐχρήσαντο πρὸς αὐτὸν, cum eo depacti ſunt, Idem. ὁμολογίαν ποιοῦμαι, fœdus ineo, id eſt, σύμβασιν. ὁμολογίαν ποιοῦμαι πρὸς ἐκείνους, cum illis paciſcor, Thucydid. καθ' ὁμολογίαν θυσίαν προσφέρειν, oblationem offert vota ſoluens, ſeu votum. ἐς ὁμολογίην καλεούμενος, ad deditionem exhortans, Herodotus.

Ὁμόλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſentaneus, conſentiens. Galen. μίαν ὁμόλογον κρᾶσιν ἔχειν, vnam conſentientem temperiem habent: proportionalem vocat vulgus Medicorum.

Ὁμολογούμενος, rationi conſentaneus, euidens, exploratus. Datiuo. Iſocrates, ζῆτε νόμοις χρῆσθαι τοῖς ὁμολογουμένοις, inter ſe conſentientes. τὸ ὁμολογούμενον, certum, indubitatum, confeſſum, legitimum. Huic opponitur ἀμφισβητούμενον. ὁμολογούμενα τοῖς ἄλλοις ἔργοις, id eſt, conſentiens, Iſocrates. ὁμολογούμενον τοῖς προειρημένοις, eis quæ dicta ſunt conſentaneum. ὁμολογούμενον αὑτῷ, ſecum conſentiens, ſecum conueniens, conſtans, Plato de Legib. τὰ ὁμολογούμενα ὑφ' ἁπάντων, certa πιστά. τὰ ὁμολογούμενα πράγματα, Hermogen. Interpres, res quę probatione nō indigent, Ariſtot. in Rhetor.

Ὁμολογουμένως, haud dubiè, ſine controuerſia, planè, perſpicuè, profectò. ὁμολογουμένως ἦν σοφίας ἐραστὴς, ſapientiæ apprimè ſtudioſus. Plutar. in Solone. Cum Datiuo. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις, i. dictis reſpondendo, ratione verbis congruente, Xenoph. μὴ ὁμολογουμένως αὐτοῖς, alio atque alio iudicio, diuerſo iudicio, Plato de Legib.

Ὁμολόγως, concorditer, conuenienter, vel congruenter: vt ὁμολόγως τῷ ζῆν, congruenter vel conuenienter naturæ viuere, Cicero. ὁμολόγως ἀγαπήσω αὐτοὺς, manifeſtè diligam eos, cap. vltimo Oſeæ, id eſt, perſpicuè & apertè, vel abſque vlla dubitatione, inquit ibidem Hieronym. ὁμολόγως ἔχων, conſentaneus.

Ὁμολος, ου, pacificus, concors, A Eolica lingua.

Ὁμολωΐδες, portæ Thebarū, ab Homoloide filia Niobes dictæ ſunt.

Ὁμολώϊος, ου, Iouis cognomentum apud Thebanos, à pacis concordiæque ſtudio.

Ὁμομαστιγίας, ου, ὁ, conſeruus, iiſdē verberibus ſubiect⁹. ὁμομαστιγίας ζεύς, Ariſtoph. Interpr. i. conuerbero.

Ὁμομήτρειος, ου, ὁ & ἡ

Ὁμομήτωρ, ορος, eadem matre natus, è matre germanus. ἀδελφὸς ὁμομήτρειος, frater ex matre, Plato de Leg. ὁμομητρεία ἀδελφὴ, apud Ariſtoph. πρ. germana ſoror.

Ὁμὸν, in eodem, ſimile, vnà.

Ὁμόνεκρος, paris conditionis cum mortuis.

Ὁμονήδιος, vterinus frater.

Ὁμονοέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſentio, συμβαίνω. Neutrum Datiuo.

Ὁμονοητικὸς, ου, ὁ, concors, conſentaneus, Ariſtoteli in Politicis.

Ὁμόνοια, ας, ἡ, cōcordia, cōſenſus. ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν πολλοῖς, Xenoph. inijcere concordiam multis, afferre. ὁμόνοια etiā Concordia dea, cui in Tyniade inſula templū extruxerunt Argonautæ, vt ſcribit Apoll. lib. 2.

Ὁμόνομοι, iiſdem paſcuis vtens.

Ὁμόνους, οος, ὁ, concors, conſentaneus: ab ὁμὸς & νοῦς.

Ὁμονοῦσι, pacatæ, concordes.

Ὁμοούσιος, ου, conſubſtantialis, eiuſdem eſſentiæ: ab ὁμὸς & οὐσία. de hoc multa apud Nazan. in Orat.

Ὁμόπαγοι, οἱ, qui ſunt eiuſdem pagi.

Ὁμοπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimul patiens.

Ὁμοπεδῶ, cōſentio, aſſentior, obtempero, Bud. Com.

Ὁμόπαις, αιδος, ὁ, gemellus.

Ὁμοπατρίας, ου, & Ὁμοπάτρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ, eodem patre genitus, non vterinus: Latini germanum vocant.

Ὁμοπλεκὴς, ſimul nexus, connexus. lib. 5. Epigram. τὰς δ' διαὶ χεῖρας ὁμοπλεκέας.

Ὁμόπλεκτος, colligatus, complicatus, Nonnus. dicitur & ὁμόπλοκος ab eodem.

Ὁμόπλοια, ἡ, ſocietas nauigandi.

Ὁμόπλους, ὁ καὶ ἡ, ſocius nauigationis, in Epigr. Græc.

Ὁμόπολις, qui eſt eiuſdem vrbis. dicitur & ὁμόπολις.

Ὁμόπτερος, eiuſdem coloris atque ętatis, quaſi dicas earundem pennarum, ſimiliter pennatus.

Ὁμοπτώτως, eiuſdem caſus.

Ὁμορβεῖν, iter facere, ſequi.

*Ὅμοργμα, ατος, τὸ, macula. Syneſ. de fullonica loquẽs, quam comparat pœnis mortuorum, διὰ πόνων δ' αὖ ὀδυνῶν ἐκπλύνεσθαι οἷον κηλῖδας ἀρχαίας καὶ προστετηκότα ὁμόργματα.

Ὁμόργνυμι, μ. ξω, π. οχα, abſtergo. Actiu. Accuſ. Apoll. 2. Argon. δάκρυ δ' ὁμοργνύμεναι, detergentes lachrymam.

Ὁμορέω, μ. ήσω, π. ηκα, conterminus ſum. Neutr. Datiuo iungitur. ὁμορεῖν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium, Plutarch. in Publicola.

*Ὁμορρειθρὸς, qui ex eodem riuo ducit aquam, quaſi riualis, in Pandect. Græcis.

Ὁμορίτης ἄρτος, panis è frumento diſſecto factus.

Ὅμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, confinis, ſibiipſi particeps, finitimus, in finibus ſitus: ab ὁμοῦ & ὅρος. Gener. fœm. Demoſth. vbi γῆ intelligitur. cum Genitiuo, Xenoph.

|Ὁμορόφιος, contubernalis, tecti eiuſdem cohabitator. Antiph. ἵνα μὴ ὁμορόφιος ᾖ τῷ αὐθέντῃ.

Ὁμόρροθος, concors, Nonnus.

Ὁμορροή, confluuium.

Ὁμορροθέω, ſimul remigo, auxilior, idem ſentio, τὸ αὐτὸ φρονῶ, Ariſtoph. Interpr.

Ὁμόρροια, confluxus, congregatio.

Ὁμὸς, οῦ, ὁ, ſimilis, ὅμοιος, ὁ αὐτός. Heſiod. καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε, i. κοινὸν, lectum communem conſcendebat. Idem, οὐδ' ὁμὰ φρονέοντες, i. οὐχ ὁμοφρονοῦντες, non idem ſentientes.

Ὁμόσε, ſimul, propè, contrà, eodem loco, εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ἢ ἐξ ἐναντίας, σφοδρῶς, θρασέως. & metaphoricè ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, pro ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, καὶ μὴ στρέφεσθαι μηδὲ φεύγειν. ὁμόσε τοῖς ἐχθροῖς ἰέναι, aduerſus hoſtes ire, Thucyd. ὁμόσε τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, in hoſtes tẽdere, Xenoph. lib. 2. Pædiæ. ὁμόσε γίγνομαι, occurro, tendo contrà, Idem lib. 1. Pæd. ὁμόσε φέρεσθαι, aggredi, manum conſerere, graſſari in aliquem. ὁμόσε ἱέμενοι, Demoſth. ex aduerſo. ὁμόσε φήμῃ βαδίζοντες, Plutarch. in Theſeo, famæ obuiam euntes: ſic ibidem Lapus. Bud. in Epiſt. priorib. ὁμόσε χωρήσω ὑμῖν, i. pedem conferam vobiſcum. ὁμόσε χωρεῖν ταῖς ἀρνήσεσι καὶ ταῖς ὁμολογίαις, i. pedem conferre cum negationibus & confeſsionibus, obuiam ire, contrà tendere.

Ὁμοσθενὴς, æquè validus.

Ὁμοσιπύοι, Carondas apud Ariſtotel. ita eos vocat qui ſimul victitant, quaſi ex vna arca panaria.

Ὁμοσιτέω, ſimul veſcor, Herodot.

Ὁμόσιτος, ου, ὁ, cõuictor, ſimul educat⁹, qui vnà veſcitur.

Ὁμόσκευος, ου, qui eodem genere armorũ vtitur, Thuc.

Ὁμοσκηνία, ας, ἡ, contubernium, συσκηνία, Xenoph.

Ὁμοσκηνῶ, contubernalis ſum in militia.

Ὁμόσπονδος, ου, ὁ, amicus, ſodalis, eiuſdem ſacri & fœderis, fœderatus libaminum conſors.

Ὁμόσπορος, ου, ὁ, ſimul ſeminatus & natus.

Ὁμόστεγοι, οἱ, eodem contubernio aut tecto vtentes.

Ὁμοστιχάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul procedo. Neutr. abſol.

Ὁμοστιχέω, comitor, vnà eo. Nonn. ὁμαρτήσουσιν ὁμοστιχόωντ.

Ὁμόστοιχος, comes. Plutarch. μανίᾳ γὰρ ὁμόστοιχος ἐστὶν ἡ ὀργή.

Ὁμόστολος, ſimul miſſus, comes. Apollon. 2. ὁμόστολον ὕμμιν ἕπεσθαι, vos comitari ſeu deducere. Nonnus, ὁμόστολος ἑσμὸς ὁδεύων, agmen vnà iter faciẽs. & ὁμόστολον οἶμον ὁδεύειν, vnà iter conferre.

Ὁμόστοργος, concors in amore, Nonnus.

Ὁμόσπορος, comes itineris, frater.

Ὁμόσχημον, indiſcretus atque vniformis.

Ὁμοταγεῖς, οἱ ἐν τῷ αὐτῷ τάγματι ὄντες ὁμοταγῶν, eorum qui ſunt eiuſdem ordinis, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine.

Ὁμοταχῶς, parili celeritate.

Ὁμοτελεῖς, οἱ, qui idem tributum pendunt.

Ὁμοτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, conterminus. Nonn. ὁμοτέρμονες ἄνδρες ἐρήμου, vicini deſerto. eo etiã Plato vtitur de Legib.

Ὁμότεχνος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem artis opifex, vt pictori pictor. ὁμότεχνοι, qui ſunt eiuſdem artificii ſeu opificii: ſicut pictori pictor eſt ὁμότεχνος.

Ὁμοτεχνῶ, eiuſdem artis profeſſor ſum. | Hippocrat. οὔτε γὰρ οἱ πάσχοντες ἐξομολογέειν ἐθέλουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνέοντες μαρτυρεῖν, nec ſanati ægroti id fateri volũt, nec alii medici.

Ὁμοτικὰ ἐπιρρήματα, Aduerbia iurandi.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas, æqualis maieſtas, par dignitas. ὁμοτιμία τῆς ἀξίας, par gradus dignitatis, Nazanz. in Orat.

Ὁμότιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquè honoratus, eiuſdem cõditionis, cõpar, æqualis. ὁμότιμος ὢν τῆς στρατηγίας, imperii ſocius, Plutarch. ὁμότιμον δύναμιν ἔχουσι, ex æquo potentiam habent. οἱ ὁμότιμοι, qui ab honoris æqualitate homotimi vocantur. ſic Philelph. apud Xenoph. ſic dicuntur à Plutarcho in Numa ſenatores, vbi Lapus patres exponit. ὁμότιμα τὴν ἀσέβειαν, impietate æqualia, Nazanz. in Orat.

Ὁμοτίμως, eodem modo, æqualiter, Idem ibidem.

Ὁμότιτθος, ὁ, qui eadem vſus eſt cum altero nutrice.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem.

Ὁμότονοι, οἱ, febres in eodẽ vigore perſeuerantes, quæ & ἀκμαστικαί, Galen. lib. 1. de febribus.

Ὁμότονον, ου, τὸ, ſonus æquabilis, habens tractum quendam lentæ pronuntiationis, de acuto & graui cõpoſitæ.

Ὁμοτόνως, eodem cum vigore.

Ὁμοτράπεζος, ὁ, menſæ conſors, conuictor.

Ὁμότριχος, eiuſdem pili, eiuſdem coloris.

Ὁμότροπος, ου, ὁ καὶ ἡ, conſentaneus, iiſdem præditus moribus. ὁμότροπα ἤθεα, adſimiles mores.

Ὁμότροφος, ſimul educatus. dicitur etiam ὁμοτροφὸς in Epigram. Laſcar. ſodalis, conuictor.

Ὁμοῦ, ſimul, σὺν, vnà cum, ſimul cum, pariter. Datiuo, Odyſſ. ο, τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, cum ea, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Aliquãdo κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ καιρὸν, κατὰ τὸ αὐτὸ, vt Iliad. α, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Aliquando ἐγγὺς, propè. Ariſtoph. in Equitib. αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. vbi Interp. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ὁμοῦ γίγνεσθαι, conuenire, Xenophon.

Ὁμοῦμαι, iurabo, ὀμόσω, Homer. Iliad. α. & Ariſtoph. vbi tamen aſpiratur, & paulò pòſt, ὁμεῖ, iurabis.

Ὁμοΰπνοι, domeſtici, familiares ac cõtubernales, quaſi vnà ſomnum capientes. Ita enim eos appellat Charondas apud Ariſtot. Polit. lib. 1.

Ὁμοϋπόστατος, idem quod ὁμοούσιος.

Ὁμουρέω, ſum conterminus, Datiuo.

Ὁμούριος, & Ὅμουρος, ὁ καὶ ἡ, finitimus, conterminus.

Ὁμοούσιος, ου, ὁ, eiuſdẽ eſsẽtiæ. τὸ ὁμοούσιον, vnitas ſubſtãtię.

Ὁμοουσιότης, ητος, ἡ, conſubſtãtialitas, ſubſtantiæ vnitas, Nazanz. in Orat.

Ὁμοῦ τι, fermè, ſimul.

Ὁμόφθογγος, conſonus.

Ὁμόφλοια, τὰ, quibus eſt eadem corticis natura.

Ὁμόφοιτος, comes, Nonnus.

Ὁμόφοιτος, contubernalis.

Ὁμοφραδὴς, conſentiens, Nonnus.

Ὁμοφράδμων, ονος, concors, vnanimis, Plato in Epiſt.

Ὁμοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα. ὁμονοέω, eiuſdem ſum ſentẽtiæ, cõcors ſum ſeu efficior, conſentio, cõſpiro. Neutr. Dat.

Ὁμοφρονέων πόλεμος, bellũ quod concorditer geritur.

Ὁμοφροσύνη, ης, ἡ, concordia, amor legitimus, φιλία γυναικός.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdẽ animi & ſententiæ, concors.

Ὁμοφυὴς, έος, ὁ, ſimul natus, qui ſimplici corpore prouenit ſimul, eiuſdem naturæ.

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas, Nazanzenus in Orat. de Patre & Filio.

Ὁμόφυλος, ὁ καὶ ἡ, eiuſdem generis ſeu tribus, cõtribulis, qui eiuſdẽ eſt ordinis, indigena, eiuſdẽ ſexus. Ariſtot. de mundo, τὸ ἄρρεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ, καὶ οὐχ ἑκάτερον πρὸς τὸ ὁμόφυλον. ὁμόφυλοι ὄρνιθες, eiuſdem generis aues, Xenoph. ὁμόφυλος Ζεὺς, gentilitius Iupiter, contribulis Iupiter, Plato in Legib.

Ὁμοφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, concordo in verbis. Neut. abſol. | Thucydidi autem lib. 4. ſunt Μεσσήνιοι ὁμόφωνοι τοῖς Λακεδαιμονίοις,

ὁμοφωνίους, i. qui vterētur ſimili vocis & ſermonis ſono.

Ὁμοφωνία, vnitas cantus, vniuocatio.

Ὁμόφωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, concors, eiuſdem linguæ, linguæ eiuſdem commercio vtens, conſonus. ἐκ ὁμόφωνα σφισι, lingua inter ſe diſſona, Herod. cui opponitur ἀντίφωνος.

Ὁμοχέται, οἱ συμμετέχοντες τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν. τοὺς ὁμοχέτας δαίμονας ἐπικαλέσαι, Thucyd. lib. 4. i. inuocat loci præſides dæmones: ſic Valla.

Ὁμοχοινικοί, accipitur pro iis qui eidē aſsident menſæ.

Ὁμοχροία, coloris ſimilitudo, Xenophon.

Ὁμοχρονέω, idem tempus habeo.

Ὁμόχρονος, coætaneus, æqualis.

Ὁμόχροος, ου, ὁ καὶ ἡ, concolor.

Ὁμόχρους, idem quod ὁμόχροος.

Ὁμόψηφος, ὁ, adnumeratus in dicenda ſententia, ſeu een ſendi locum obtinens cum aliis, Herodot. eiuſdem ſententiæ. ἰσόψηφος verò par, apud Thucyd.

Ὁμόψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vnanimis, concors.

Ὁμοψύχως, vnanimiter.

Ὄμνυμι. ὄσω, ω. ωκα, iuro, iurando comprobo, iureiurando ratum habeo, iureiurando me obſtringo, me iureiurando obnoxium reddo. Neutr. Accuſ. Iſocr. ἕνεκα χρημάτων μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, pecuniæ cauſa nullum deum iuraueris. ὤμοσαν πρὸς τοὺς ἐκείνους τάδε, hæc apud illos iurando comprobarūt, Thucydid. ὀμόσαι ὅρκους ἀλλήλοις, inter ſe coniurare, Idem. ὀμόσαι αὐτοῖς ὅρκους, iureiurando ſuam illis fidem dediſſe, iuſiurandum eis præſtare, idem Thucydid. ὀμόσαι κατ' οὐδενός, per nullum iurare, cap. 6. ad Hebræos.

Ὀμπνιος, frumentarius, cerealis.

Ὀμπνιόχειρ, diues.

Ὄμπνη, frumentum melle maceratum, alimonia. Nicand. pro fauo poſuit: Lycophr. ſimpliciter pro frumento. ὄμπναι, fruges melle maceratæ.

Ὀμπνηρόν, τό, altile nutritionē procurans, nutritorium.

Ὀμπνία, Ceres, θρέμμα, non ab ὀμφαλός, qui eſt vmbilicus, ſed ab ὄμπναι, quæ ſunt triticum melle rigatum. Vnde Callimach. ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καιόμεθ' ὄμπνας.

Ὀμπνία χείρ, pro ὀμπνιόχειρ, i. πλούσιος, Phauor.

Ὀμπνιακαὶ χάριτες, cereales gratiæ, lib. 4. Epigram.

Ὄμπνιος, ου, ὁ, magnus, multus, grandis, auctus, nutritiuus. vnde Ceres ὀμπνία dicta. Vide Eraſ. in Chil. ὄμπνιον σπέρμα, ſemē cereale apud Nonn. ὀμπνία νεφέλη, pro magna & auctiore nube. τὸ ὄμπνιον, ſucculentum, θρέψιμον, εὐχυλόν.

Ὄμπνη, Cereales fructus, vt qui ſpirandi cauſa ſint: ἀπὸ τοῦ πνεῖν.

Ὀμύκις, ιδος, ἡ, vagina.

Ὀμφαὶ τρίποδος, ſortes tripodis.

Ὄμφακες dicuntur omnium plantarum acerbi adhuc fructus.

Ὀμφάκη, ex acerbis vuis melligo, Ruell. acerbæ vuæ ſuccus, quē omphacium dicunt, Marcell. Dioſcor. lib. 3, cap. 9. vbi tamen in quibuſdā codicibus legitur ὄμφαξ.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, crudus, acerbus. ὀμφακίας νεκροὺς ἄγεις, acerba morte defunctos agis, Lucian.

Ὀμφακίζω, ſum acerbus, in acerbum vergo, tollo omphacas, rem vilem furor. Vide in Chiliad. Eraſm. Siculus omphacizat.

Ὀμφάκιον, omphacium, ſuccus eſt acerbæ vuæ needum matureſcentis, Dioſcorid. lib. 5, cap. 7. Lucian. vſurpauit pro σκληρόν, ὠμόν, acerbum.

Ὀμφάκιον ἔλαιον, oleum quod ex oleis immaturis fit, oleum ex immaturis oliuis expreſſum.

Ὀμφακίς, ίδος, ἡ, fructus aliquis ex quercu.

Ὀμφακίτης οἶνος, omphacites vinum quaſi acerbum: fit ſiccata ſoleari vua paulò ante maturitatē decerpta, Dioſcorid. lib. 5, cap. 14.

Ὀμφακίτις κηκίς, galla omphacitis. vide in dictione κηκίς.

Ὀμφακόμελι, omphacomeli, genus cōfectionis ex melle & vuis acerbis, Dioſcor. lib. 5, cap. 33.

Ὀμφακοφόροι, οἱ, acerbos acinos & immaturos habentes, in Epigramm.

Ὀμφακώδης, omphaceus, acerbus, Gaza lib. 3. hiſtoriæ plant. Theophraſt.

Ὀμφάλη, ἡ, Omphale regina Lydiæ, Plutar. in Theſ.

Ὀμφαλοτομία, vmbilici ſectio.

Ὀμφαλοτόμος, obſtetrix.

Ὀμφάλιον, ου, τό, clypei vmbilicus, vmbo, in Epigram.

Ὀμφαλιστήρ, ῆρος, ὁ, ferrum quo vmbilici præſecantur.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, vmbilicatus, rotundus, vt ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης, id eſt, ὀμφαλοὺς ἐχούσης, ἀμφιφορεῖς, Homerus. Apud Nicandrū ἄρκτος, ſiue vrſa, ὀμφαλόεσσα vocatur, vel quòd in vmbilico poli Borealis ſit cōſtituta, vel quòd fœcunda ſit & nutritia: ab ὀμφαλός. Nam cuncta animantia quę vmbilicum habent, per vmbilicum augentur. Sunt qui ὀμφαλόεσσαν Creticam exponant, à Cretæ loco quodam ὀμφαλός appellato.

Ὀμφαλόκαρπον vocant quidam herbam quæ & ἀπαρίνη dicitur, quaſi vmbilicatū ſemen, Dioſc. lib. 3, cap. 104.

Ὀμφαλός, οῦ, ὁ, vmbilicus: παρὰ τὸ ὀμπνεῖν, ὅ ἐστιν αὐξάνειν: δι' αὐτοῦ γὰρ τὸ ἔμβρυον αὐξάνει καὶ τρέφει). Ariſtot. accipit pro poris & meatibus in partu & generatione piſcium. Appellat ita etiam imum fici. Nam in pomis, pyris, ſorbis, meſpilis, quod in ſummo vmbilici modo deſcendit, ὀμφαλὸν Græcè vocauerunt, quem & πυθμένα, hoc eſt, fundum, appellauerunt. Idem Ariſtot. in libro de mundo, περιβάλλει τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις, οἱ μέσοι κείμενοι κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδεσιν, ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψαλίδος καὶ ἀκίνητον, immundū cum illis lapidibus componit, qui in operibus fornicatis, forficis in modum diſpanſi cōformatis, ſtructura ſeſe interſecante, vmbilici vocantur, &c. Eſt item ὀμφαλὸς ſiue ὀμφάλιον, Cretę locus. vnde Callimach. τόσσι δαῖμον ἀπ' ὀμφαλός. Ab eo loco ὀμφαλίτης gentile nomen eſt. Item Theſſalię quoque quidam locus ὀμφαλὸς eſt. Vtimur eadem voce in re militari. Nam phalangis partes κέρατα, id eſt, cornua vocantur: ſed ſiniſtrum cornu οὐρὰ ſiue pes dicitur: dextrum verò caput: quæ autem longitudo ſecatur, oris & τοῦ ὀμφαλοῦ nomine intelligitur, Cæl. libro 8, cap. 42. ὀμφαλὸς γῆς, id eſt, τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης, Euripid. id eſt, Delphi. ὀμφαλὸς θαλάσσης, Homer. Odyſſ. id eſt, τὸ μεσαίτατον. vide Interpretem. ὀμφαλὸς χρυσοῦς, aureus vmbilicus, pro ornatu libri, Lucianus. nam ὀμφαλοὶ dicuntur ornamenta & claui quidam libris addi ſoliti. Item αἱ ἐν τῷ ζυγῷ τρῦπαι, iugi foramina de quibus religantur habenæ, vt exponit Euſtath. Iliad. ω.

Ὀμφαλοτομία, ἡ, vmbilici exciſio ſeu ſectio.

Ὀμφαλοτόμος, ου, ὁ, obſtetrix quæ vmbilicum infantibus præcidit.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vmbilicaris, vt ita dicam, ad vmbilicum pertinens. ὀμφαλώδης σύμφυσις, vmbilici annexus, vmbilicaris nexus, Gaza.

Ὀμφαλωτός, ή, ό, vmbilicatus.

Ὄμφαξ, κος, ἡ, vua acerba & immatura: ἀπὸ τοῦ ὠμὰς φαγεῖν. τοῦτο τὸ αὐστηρόν, τὸ ὀξώδες, hoc eſt, quicquid acerbum eſt, vel aceſcit: nec de vuis tantùm, ſed etiam oliuis & lauri baccis dicitur, omnibúſque crudis fructibus. hinc ὀμφάκινον ἔλαιον, quod & ὠμοτριβὲς dicitur. ὄμφαξ, id eſt, vua acerba, non ſolùm refrigerat, ſed etiam adſtringit, inquit Galen. ad Glaucon.

Ὀμφή, ῆς, ἡ, κληδών, ſors, diuina vox, quaſi τὸ ὂν φαίνουσα, i. veritatem declarans. φωνή, φήμη, ὁμιλία, μαντεία, χρησμός, vaticinium, ſomniorum viſio. Iliad. β. θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή, id eſt, vox diuina. Nonnus ὑποκάρδιον ὀμφὴν dixit pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις, εντος, vocalis, diuinus, fatidicus, Nonn.

Ὀμφωύειν, augere, honeſtare.

Ὀμωθῆναι, pro ὁμοιωθῆναι, conuenire, aſsimulare.

Ὁμώλακες, οἱ, vicini, propinqui, confines, conſortes.

nam ὦλαξ Doricum eſt pro αὖλαξ. Apollon.2. Argon. βώζησκε δ' ἐπὶ τοῖσιν ὁμώλακας, i. ὁμοιεγει.

Ὀμώμοκα, iuraui, præteritum Atticum. Plato in Apolog. ὀμώμοκε δικάσειν κατὰ τοὺς νόμους, iurauit ſe ſecundum leges iudicaturum.

Ὀμωμοκὼς, ότος, ὁ, iuratus, qui iurauit, AEſchin.

Ὀμωνυμία, ας, ἡ, cognominatio, i. eiuſdem nominis appellatio, æquiuocatio, quũ nomine vno diuerſæ res vocantur, Politianus.

Ὀμώνυμος, ου, cognominis, i. eiuſdẽ nominis exiſtens, nomine conueniens, æquiuocus, eandem appellationẽ ſortitus. Vnde homonymũ Latinè dicimus nomen multa ſignificans. Item ὁμώνυμος, id eſt, σύμφυλος, gentilis, gentilitius. Cicer. Reſponde mihi nunc tu Verres, quem eſſe hunc tuum penè gentilem Verrutium putes. σαλαμῖνα κατέσχεν ὁμώνυμον τῆς πρότερον αὐτῷ πατρίδος οὔσης, Salaminẽ condidit, eíque antiquæ ſuæ patriæ nomen indidit, Iſocr. in Euagora. πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ θεοῦ βαδίζειν, ad Dei gentilem accedere, Plutarch. in Themiſt. συμφύλοις καὶ ὁμωνύμοις, Bud. in Epiſt. priorib. τὰ ὁμώνυμα, commune nomen habentia. ὁμώνυμα quæ ſint, docet Ariſtot. cap. 1. Prædicament. id eſt, æquiuoca, idem nomen ſortita, ita vt æquiuoca ſint. ὁμώνυμα ἀπὸ τύχης, quæ eodem nomine fortuitò nuncupantur, Argyropil. apud Ariſtot. libr. 1. Ethic. cap. 6. vbi Faber, i. quib⁹ temerè & fortuna quadam idẽ nomen obtigit, & quæ æquiuoca nuncupatione cenſentur.

Ὀμωνύμως, æquiuoca nominis communione, Gaza libro 1. de partib. Animal. Ariſtot. æquiuocè.

Ὀμώροφος οἴκησις, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὀμωρόφιος, ου, ὁ, domeſticus, ſub eodem tecto commorans, contubernalis, σίτησις τῆς αὐτῆς κοινωνῶν.

Ὅμως, tamen, vtcunque, nihilominus. Vnde ὅμως δ' οὖν, & ὅμως μέντοι, ὅμως μὲν οὖν, vel ὅμως μὴν pro eodem ferè accipiuntur, i. tamen, attamen, ac certè. ὅμως καὶ, tametſi. ὅμως μὴν, cæterùm tamen. ἀλλ' ὅμως, atqui, Gaza lib. 4.

Ὁμῶς, ſimul, ſimiliter, equè, perinde ac, ἴσως, ὁμοίως. Datiuo. Iliad. ξ, ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι γίγνεται. Pro ſimul, Odyſ. ο, νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν. Pro æquè ſine caſu, Iliad. α, ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα.

Ὀμωχέται θεοὶ, dii eiuſdem templi atque tecti.

Ὤν, ὄντος, τὸ, ens, exiſtẽs, id quod eſt, manẽs, extans, cõſiſtens, res, verum. μὴ ὄν, expers omnis eſſentiæ. Xenoph. λευκοτέρα τοῦ ὄντος, albior quàm reuera ſit vel eſſet. dicitur & ab eodẽ τῆς φύσεως λευκοτέρα, quàm pro natura ſua candidior. Aliquando accipitur ὂν abſolutè in recto, Gaza lib. 4. pro ὄντος, quũ liceat, ſicut ἐξὸν. ἄδηλον ὂν, quũ ſit incertum & ignotum apud Greg. Nazanz. ὡς οὐκ ἐξὸν σοὶ ὂν ὅτι ἂν βούλῃ περὶ ἐμοῦ λέγειν, quaſi verò in te non ſit ſitũ, aut non tibi liceat, &c. ὡσπερ ἄμεινον ὂν τῷ θεῷ, quaſi melius ſit Deo, &c. Nazanzen. in Orat. ἀδυνάτου ὄντος ἄλλῳ τῷ σημῆναι, quod non poſſet aliud ſignum dari, Thucyd. ὄντι interdum eſt Datiui caſus, interdũ ſunt duæ dictiones. ὄντι & τῷ ὄντι vſurpatur ſæpe à Platone pro certè, reuera.

Ὃν, quem, ſuum, τὸν ἑαυτοῦ, αὐτὸν, τὸν poeticè. ὅνπερ, quem, quencunque. ὁντινοῦν pro ὅντινα οὖν, Demoſth. παρ' ὁντινοῦν, Plutarch. in Galba, ἦν φιλαργυρίου μὲν ἐσχάτως καὶ παρ' ὁντινοῦν ἥττων, erat in primis argẽticupidus. ὁντινοῦν χρόνον, quantũlibet temporis.

Ὃν τρόπον, quomodo.

Ὀνάγρα, ἡ, onagra herba.

Ὀναγρόβατα, τὰ, paſcendis aſinis apta.

Ὀναγὸς, οῦ, ὁ, aſinarius.

Ὄναγρος, ου, ὁ, onager, i. aſinus ſylueſtris. Vide AElian. & Oppian. 3. de venat. Item machina bellica diruẽdis muris oppugnationíque vrbium accommoda.

Ὄναιον, potius, melius.

Ὄναρ, nomen ἄκλιτον, vt docet Gaza, inſomniũ: quod autem in ſomnis apparet, dicitur ἐνύπνιον. Hom. Iliad. α, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι, i. ὁ ὄνειρος καὶ ἡ δι' ὀνείρου ἀποκάλυψις. εἶδον ὄναρ, Ariſtoph. κατ' ὄναρ, per ſomnium, in ſomnis, Matth. cap. 1. ὄναρ ἐλευθερίας, vmbra libertatis, Plutarch. in Theſeo. οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβου, ne timoris quidem vmbram nouit, in Epigram.

Ὄναρ, Aduerb. in ſomnis, per quietem, καθ' ὕπνους. Plato 2. de Rep. τῷ δὲ λέγεται καθεύδοντι μεσημβρίας τὴν μητέρα τῶν θεῶν ὄναρ φανεῖσαν εἰπεῖν, ei autẽ fertur dormienti deorum matrem per quietem viſam dixiſſe, Plutarchus in Themiſt. ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα συνέταξε θεραπείαν, dea per quietem ſe offerens curationem ordinauit, Idem in Pericle. οὐδ' ὄναρ ἀκήκοα, ne ſomniando quidem audiui, Lucian. vide Eraſm. in Adag.

Ὀνάριον, τὸ, aſellus.

Ὀνάσει, iuuabit.

Ὄνασθαι, frui, i. ἀπολαύειν, ὠφεληθῆναι: vt ὄναιο σὺ ταύτης πολυμαθείας, macte eſto iſta eruditione. ſic apud Gell. l. 14. cap. 6. & Bud. in Epiſt. prior. οὕτως ὄναιο τῶν φιλοπονημάτων. Ariſtoph. in Pluto, ὄναιο μέν γ' εἴ τις ἀπολούσειέ σε, tibi quidem proſit ſi quis te eluerit. ὄναιο τέκνου, in Epigram. 1. τύχης. Aliquando non approbantis eſt, ſed abominantis, vt Latinis fruere, tibi habe.

Ὀνατικὸς, οῦ, ὁ, viſualis, pro ὀπτικός.

Ὀνάω, iuuo. vnde ὄνημι, μ. ὀνήσω. Odyſ. ξ, πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, id eſt, vtilitatem capiemus.

Ὀνέα, aſini pellis.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, vtilitas, emolumentum, cibus (cibo enim reficiuntur corporis vires) auxilium, donum. Odyſ. ξ, οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, ad epulas. pro vtilitate, Odyſ. ο, ἄλλα καὶ ὄνειαρ δεσπόσυνοι τελέθουσιν.

Ὀνειδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, contumelioſus, vituperabilis, exprobrabilis, Homer. Iliad. α, ὅτε μ' ἐρίδηνεν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, i. ἐριστικοῖς λόγοις, ὀνειδιστικοῖς, ὑβριστικοῖς.

Ὀνειδίζω, μ. ίσω, π. ικα, impropero, conuitiando exprobro, increpo, ὑβρίζω. Plato in Apolog. cũ Datiuo, οἱ βουλόμενοι ὑμῖν ὀνειδίζειν, vos probro afficere. Ibidem, ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Ibidem cum Accuſ. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, ſingulos increpans. ὀνειδίζω φόνον, Demoſth. Homer. Iliad. α, ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, i. ὕβρισον, fac conuitia verbis, i. dic. Xenoph. αὐτῷ ὀνειδίζει ὡς ὑπὸ κρίτωνος ὠφελούμενος κολακεύει αὐτόν, ei vt probrum obiicit, quòd, &c. vbi etiam κολακεύει legitur per ε. ὠνείδιζε τοῖς Ἀθηναίοις, in Athenienſes inuectus eſt, Plutarch. in Solone. Iſocr. ad Demonicũ, μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς, nemini calamitatem exprobres. Heſiod. μὴ πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ' ὀνειδίζειν.

Ὀνειδιστὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, improperabilis, vituperabilis, ὀνειδιστὸς per eclipſin τοῦ ἐπιτεινόν.

Ὀνείδισμα, τὸ, contumelia, probrum.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, ignominia.

Ὀνειδιστὴς εὐεργετημάτων, exprobrator beneficiorum.

Ὀνειδιστικὸς, οῦ, ὁ, cõtumelioſus. ὀνειδιστικὰ εἴρηκα, Hermog.

Ὀνειδιστος, ου, ὁ, probroſus.

Ὄνειδος, εος, τὸ, improperium, exprobratio, ὕβρις, ἀδοξία, probrum, dedecus. Eſt etiam laus & gloria, apud Euripid. eſt enim inter medias dictiones, Etym.

Ὀνεῖον, ſtabulum aſinorũ: ſed ὄνειον Corinthi mons eſt.

Ὄνειος, ου, ὁ, aſininus. Ariſtot. vnde ὄνειον κρέας, caro aſinina, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Ὀνείρατα, ſomnia, ἐνύπνια, apud Platonem de Leg. res inanes & nihili. & ὀνειράτων apud Herodian. & ὀνείρασιν apud Apollon. 2. Argon. Chryſoſt. ποίοις προσδοκᾷς ὀνείρασιν ὁμιλήσειν, μὴ τυχήσεσθαι σαυτὸν προσδοκᾷς, cũ qualib⁹ inſomniis putas rem tibi fore? &c. ἐν ὀνείρασι, Sophocl.

Ὀνειρογόνος, ου, ὁ, fluxus ſeminis in ſomnis.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, & Ὀνειροκριτικὸς, ὁ, interpres ſomniorum, coniector.

Ὀνειροκριτικοὶ, ſunt libri conſcripti de arte ſomnia interpretandi.

Ὄνειρος, ου, τὸ, ſomnium. vide ὕπαρ in Ammonio.

Ὀνειρόπληκτος, ſomnio territus, ſomniorũ interpres.

Ὀνειροπολέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſomnio, in ſomnis video, & agito,

agito, vana ſpe ducor. Ariſtophan. καὶ ὀνειροπολεῖ δ' ἵππους, ſomniátque equos, i. κατ' τοῖς ὀνείροις ἵππους ὁρᾷ. vide in ὀνειρώττω.

Ὀνειροπόλος, ου, ὁ, coniector, qui ab aliis viſa coniectãter diſcutit, velut Penelopes ſomnia Vlyſſes. Iliad. α, μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὀνειροπόλον, i. τὸν δι' ὀνείρων μαντευόμενον. Eſt etiã qui ipſe ſomniat, ac prædicat inde, ſicut Agamemnon Iliad. ε, ὁ ὀνειροκρίτης, ὁ περὶ ὀνειράτων κρίσιν ἀναστρεφόμενος.

Ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnus, etiam ſomnium, authore Macrobio. Odyſſ. ξ, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. & Iliad. β, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, pro ſomno.

Ὀνειρόφρων, ſomniorum prudens, Euripid.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, ſomnium turbulentum, potiſsimum cum venerea imaginatione, Dioſcor. lib. 2, cap. 169.

Ὀνείρωξις, εως, ἡ, ſomnium, ἡ τῶν ὀνειράτων δεῖξις.

Ὀνειρώττω, μ. ώξω, π. ωχα, ſomnio. ὀνειρώττειν ſimpliciter ſomniare ſignificat: medici tamen eam vocem cõtraxerunt ad ea inſomnia quæ coniunctas ſibi veneris & libidinis imagines habẽt, vocántq; ὀνειρωγμοὺς, libidinis in ſomno imaginationes. Hæc ex Marcello, lib. 2. Dioſcor. & lib. 3, cap. 148. Interpr. Ariſtoph. ita diſtinguit ab ὀνειροπολῶ, vt ὀνειρώττειν ſit genituram per inſomnia emittere, id quod accidere ſolet iis qui amoribus vacant: ὀνειροπολεῖν verò ſit viſum in ſomnis videre, atque ſomniare. Neutr. abſol.

(Ὄνος, μηχανή ἐστι περιαγωγῆς, ἣν οἱ χρώμενοι ὀνίσκον λέγουσι). ἄλλως, ὀνίσκος ἐστὶ μηχανὴ ἐφ' ἄκρου τῆς ἀγγείου πηγνυμένη, ἀφ' ἧς περιβάλλοντες βρόχους τοὺς σταυροὺς ῥᾳδίως ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνίεσαν. ἔστι γὰρ ἡ μηχανὴ αὕτη τοιοῦτον βιαιοτάτη, ὥστε καὶ σανίδα βαρεῖαν ὑπὸ δύο ἀνδρῶν ὑπόνοις ἕλκεσθαι, &c. vide Interpr. Thucydid.

Ὀνεύω, moueo, περιάγω, circumago, more aſini molam truſatilem agentis, Hippocr. extendo medicis quibuſdam inſtrumentis, quæ vocantur ὄνοι καὶ ὀνίσκοι.

Ὀνηγάτης, ὀνηλάτης.

Ὀνήϊστον, vtile, commodũ, ὠφελιμώτατον. Apol. 2. Argon. ὀνήϊστον πέλοιτο.

Ὀνηλάτης, ου, ὁ, agaſo, aſinarius.

Ὀνίνημι, μ. ὀνήσω, π. ὤνηκα, iuuo, vtilitatem affero, ἀπολαύω, ὠφελῶ. Vnde ὄνησο, fruere. & ὀνήσει, iuuaberis, potieris potius quàm frueris, teſte Valla. ὀνήσεαί μου, tibi ero vtilis, ὠφεληθήσῃ, Laſcaris. Plato in Apologia, ὀνήσεσθε ἀκούοντες, fructum capietis, ſi audieritis.

Ὀνήσῃ, vtilitatem percipies, Plato in Epiſt.

Ὀνησιδώρα, ἡ, benefica: terræ epitheton.

Ὀνήσιμος, ου, ὁ, vtilis, ὠφέλιμος. Sophocl. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.

Ὄνησις, εως, ἡ, iuuamen, remedium, lenimen, ὠφέλεια, vtilitas. τίς δ' ὄνησις; quid intereſt?

Ὀνησιφόρος, vtilis.

Ὀνησιφόρως, ad iuuandum, Aduerb.

Ὀνησόμεθα, dii nobis aderunt, Euripid.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, ſpecies origani.

Ὀνητὸς, vituperabilis. Item vtilis, profuturus.

Ὀνήτωρ, vtilitatem capiens.

Ὀνθυλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, deturpo, honeſto, Actiuum. Accuſat.

Ὄνθος, ου, ὁ, fimus propriè boum, βόλβιτον.

Ὀνία, τὰ, βρώματα.

Ὀνιαία, & Ὀνίδες, vel ὀνίδια, fimus aſini vel equi, Ariſtotel. lib. 5. Animal. cap. 19.

Ὀνίδιον, aſellus.

Ὀνικὸς, οῦ, ὁ, aſinarius, i. aſininus.

Ὀνίνημι, iuuo. Actiu. Accuſ. Heſiod. τοὺς πραχθέντας ὁδ' ὀνίνησι. Lucian. τί με ὁ κουκουτὸς ὑμῶν ὀνίνησι; quid mihi prodeſt? Galen. ad Glauc. λουτρὰ δὲ θερμὰ μεγάλως ὀνίνησι, iuuãt Vnde ὀνίναμαι paſsiuum. Plato 2. de Rep. οἱ δ' ὀνίναντο κολαζόμενοι. ὀνίνανται, iuuantur, Ariſtot. in Problem.

Ὀνίσκοι, οἱ, vermes qui adnaſcuntur quercui marinæ, Theophr. lib. 4, cap. 7. hiſt. plant. vbi Gaza millepedæ.

Ὄνιος, vtilis.

Ὀνίσκος, ὁ, aſellus, Latinis multipeda, Marcello à cutis duritia cutio vocatur, Gaza aſellũ vertit. animalculum multipes, quod ſub hydriis naſcitur, alio nomine & ἰούλος dictum. Eſt & piſcis aſellus quẽ merlucium Itali vocant & Galli. ὄνοι καὶ ὀνίσκοι etiam dicuntur οἱ ἄξονες, quos ſucculas architecti nominant: apud Hippocr. & Galen. funes canabei aut ſtupei. ὀνίσκος item ſerra fabrilis.

Ὄνισμα, τὸ, augurium.

Ὀνῖτις, ιδος, onitis genus origani, Dioſcorid. lib. 3, cap. 33. vbi ὀνῖτις, ſed à Plinio onitis dicitur.

Ὀνοβατεῖν, aſinos admittere.

Ὀνοβάτις, ἡ, mulier in adulterio deprehenſa, apud Cumanos in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnib⁹ proponebatur, indéque aſino impoſita per ciuitatẽ vehebatur. ea infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. ab eo tempore lapidem tanquam impurum & deteſtabilẽ vitabant, Eraſm. Chiliad.

Ὀνόβοσις, ἡ, idem.

Ὀνοβρυχὶς, ίδος, ἡ, onobrychis genus plantæ, Dioſcorid. lib. 3, cap. 170.

Ὀνόγυρος, herba quæ aliàs ἀνάγυρος. Nicand. interpretatur eandem cum chamæpyti.

Ὀνοκένταυροι, οἱ, dæmonum genus tenebroſum, καὶ κόβαλοι, apud Aquilam.

Ὀνοκένταυρος, ὁ, onocẽtaurus animal. vide AElian. Porrò onocentauri nomen ex aſinis & centauris compoſitum videtur. Hieronymo ſignificare videtur eos, qui ex parte aliquid humanũ ſapiunt, & rurſum voluptatibus & cœno turpitudinis abducuntur ad vitia.

Ὀνοκίχλης, ὁ, turdaria herba, Theophr. l. 7, c. 10. plant.

Ὀνόκλεια, ἡ: ſic dicitur ab aliquibus herba quæ & ἄγχουσα, Dioſcorid. lib. 4, cap. 24.

Ὀνόκωλος, ἡ, empuſa dicitur, cui aſininos pedes effinxere quidam.

Ὄνομα, τος, τὸ, nomen, fama, decus, δόξα, laus, verbũ, vt opponatur rei, i. πράγματι, AEſchin. Vide eius definitionẽ apud Ariſtot. de Interpret. Pro memoria & fama vti videtur Philoſtrat. lib. 3, ὑφ' ὧν ὕστερον πολλοὶ καὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων εἰς ὄνομα ἤχθησαν, ſempiternam nominis memoriam conſecuti fuere. ὄνομα λέγεσθαι, nomine vocari, Plato de Leg. ὄνομα τὸ ἐναντίον μετωνόμασται, contrario nomine appellatur, Thucyd. ὄνομα δεῖ τῷ φέροντι φιλοκλέων, Ariſtoph. ὀνόματι, nominatim, Demoſth. κατ' ὄνομα, idem, AEſchin. ὀνόματα καὶ ῥήματα, Hermog. ὀνόματα καλὰ, i. λέξεις εὐπρεπεῖς, nominũ ambitus, ſpecioſa verba. ὀνόματα ἐπέθεντο τοῖς παισὶ τῷ δεκάτῃ, Ariſtoph. περὶ ὀνομάτων κινδύνους προσλαβὼν, pericula verbo ſuſcipiens, Thucyd. i. verbo tenus. ὀνομάτων ὄχλος, &c. nominũ turba, cap. 1. Act. Apoſtol. vbi Eraſm. Porrò nominũ dixit, quòd nominatim homines cẽſeri debeant, quoties exquiritur numerus. ἐκ τῶν ὀνομάτων συγκείμενος δημοσθένης, i. ἐκ τῶν λόγων. αὐτοῖς ὀνόμασι γεγραμμένος νόμος, lex ipſis nominibus ſcripta, Plutarch. in Solone, id eſt quod dicunt, ad verbum. ὀνόμασι κλέπτειν, verbis decipere. ὀνόμασιν εὖ λέγεις, verbo tenus bene loqueris, Eurip.

Ὀνομάζομαι, nominor.

Ὀνομαζόμενον, nominatum.

Ὀνομάζω, μ. άσω, π. ακα, nomino, nomine appello, ἑρμηνεύω, φράζω, eloquor, recenſeo. Actiu. Accuſ. ὀνομάζειν ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, inuocare nomen Ieſu, cap. 19. act. Apoſt.

Ὀνοματοθετέω, nomina fingo.

Ὄνομαι, ὀνόω, vitupero, accuſo.

Ὀνομαίνω, μ. ανῶ, ακα, nominatim recenſeo, voco. Heſiod. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα πανδώρην.

Ὀνομακλήδην, nominatim, ἐξ ὀνόματος, Homer. Odyſſ.

Ὀνομακλήτωρ, ορος, ὁ, nomenclator, dictum quòd nominatim vocet conuiuas ad diſcumbendum: quem appellat Athen. lib. 2. ταξίαρχον τῶν δείπνων.

Ὀνομακλυτὸς, nomine inclytus, celebris.

Ὀνομασία, nominatio, appellatio, nominum ratio.

Ὀνομαστήρια, τὰ, feſtum ab inſtituto nomine, vel quo

nomen alicui inſtitutum: ſic Nazanz. in Orat. pro ſolennitate quæ agitur ob nominum impoſitionē, vt γαμήλια propter nuptias, & γενέθλια ob natiuitatem.

Ὀνομαστὶ, nominatim, nomine, Thuc. ὀνομαστὶ λέγων, nominatim referendo, vocās nomine. ὀνομαστὶ προσαγορεύειν, Xenoph. lib. 5. Pæd. ὀνομαστὶ τὸν υἱὸν ἑκάτερον προσειπὼν, nomine vtrunque filium appellans, Plut. in Publicola.

Ὀνομαστικὸς, ἡ, ὁ, nominatiuus. ὀνομαστικὴ λέξις, Hermog.

Ὀνομαστὸς, ἡ, ὁ, clarus, i. nominatus, illuſtris, nobilis, celebris. Plato de Rep. ὅτ' αὖ αὐτὸς σπέρμιος ἂν ὀνομαστὸς ἐγένετο. Heſiod. in Theog. θεῖος παῖδας μεγάλους καὶ ὀβρίμους, οὐκ ὀνομαστοὺς, non nominandi, i. ἀρρητοὶ & diri.

Ὀνοματογραφία, nomenclatura, nominum ſcriptura.

Ὀνοματοθέτης, verborum innouator, nominúmque aucupio gaudens.

Ὀνοματοθῆραι, verborum aucupes, qui nomina noua fingunt, apud Athen. quos & ὀνοματοποιοὺς vocat.

Ὀνοματολόγος, ου, ὁ, ὀνομακλήτωρ.

Ὀνοματοποιεῖν, conſtruere vocabula, facere nomina.

Ὀνοματοποιΐα, ἡ, nominatio, nominis fictio: ita vt pronuntiatione & voce ſua rem quam ſignificat imitetur, vt tinnitus æris.

Ὀνοματουργὸς, ου, ὁ, nominum artifex, Demoſthenes Cratylo.

Ὀνόμορδος, ὁ, helxine herba, & conchylii genus.

Ὄνοις, vide in dictione Ὄνομα.

Ὀνοπόλη, ἡ, empuſa, ſpectrum ab Hecate immitti ſolitum, varias induens ſpecies, Etym.

Ὀνόπυξος, ἡ, buxus aſinina, buxus aſininus à Gaza exponitur.

Ὄνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aſinus & aſina: παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ χρησίμην ὄνησιν, Etym. vnde ὄνειος, aſininus. ὄνος ἄγων μυστήρια, Ariſtoph. vide apud Eraſmū, Aſinus portans myſteria. ἀπ' ὄνου καταπεσὼν, ab Aſino delapſus, Ariſtoph. ὄνου ὦτα, aſini aures, Idem. ὄνος ἰνδικὸς, aſinus Indicus, Ariſtot. lib. 3. de partib. Animal. ὄνος ἄγριος, aſinus agreſtis, Herodot. lib. 7. οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι, Xenoph. i. onagri, ſyluestres aſini. Itē ὄνος, lapis molaris, vel mola inferior retinens frumentū: ἐπιδίζην γὰρ τὸ κινεῖν καὶ πελάζειν. Xenoph. in 1. ἀναβάσεως Cyri, οἱ δὲ ἐνικοῦντες ὄνους ἀλέτας ὀρύσσοντες. vnde μύλος ὀνικὸς, mola aſinaria. Interdum vermiculi nomen, Latinè millepeda, aut centipeda. Naſcitur id animalis ſub vaſis aquariis, teſte Dioſcoride. Item ὄνος, aſinus, genus locuſtæ longis cruribus, lib. 2. Dioſcor. cap. 17. Item primus numerus in teſſeris dicebatur ὄνος, qui & μονὰς, & interdum cubus dicebatur. Apud Ariſtot. nomen eſt etiam piſcis, Gaza vertit aſellum, quem & βάκχον vocant. Et vaſis genus apud Ariſtoph. σκεῦός τι, quod & teſtatur Euſtathius. Idem meminit aſini Indici. De Aſinis vulgaribus, vide AElian. & Ariſtot. de aſello piſce AElian. quoque ſcribit. Item ὄνοι, i. aſini, ſtellæ duæ vocantur iuxta φάτνην, i. præſepe collocatæ, non longè à cancro, Proclus.

Ὀνόσκελοι, οἱ, dæmones ſunt, in aquoſa & arida corporibus areſcentibus frequentantes, & aſininis cruribus. Hi ſeſe mares plurimùm exhibent, interdum quoque leonē & canem induere videntur, Cæl. lib. 1, cap. 27.

Ὄνοσμα, ατος, onoſma, genus herbæ quæ & ὀσμαὶ & φλονῖτις & ὀνωνὶς dicitur, Dioſco. lib. 3. cap. 147.

Ὀνοστὸς, ἡ, ὁ, lamentabilis, vilis, reiiciendus, μεμπτὸς.

Ὀνοτάζω, μ. άσω, π. ακα, μέμφομαι, impropero, afficio iniuria, ὀνειδίζω, ὑβρίζω, ἐφυβρίζω, περιϋβρίζω, ἀτιμάζω, Interpr. Heſiodi.

Ὀνοτὸς, ἡ, ὀνοστὸς, pauper.

Ὀνοφορβὸς, οῦ, ὁ, aſinarius.

Ὀνοχειλὲς, herba, ſpecies anchuſæ, quam etiam vocant ἀλκιβιάδιον, Dioſcor. lib. 4, cap. 25.

Ὀνόχειλος, labrum aſini, nomen herbæ.

Ὀνοκοίτης, Chriſtus, Dei Filius & Dominus noſter, infando titulo à religionis noſtrę hoſtibus dicebatur, quē ſceleſtiore etiam picturæ genere deformare, ac velut in pergula prætereuntibus auſi ſunt aſininis auribus oſtētare, pede altero inungulatū, ac togata ſpecie, cum libro in manibus.

Ὀνόω, μώσω, π. ωκα, inquino, vitupero, damno, redarguo, reprehendo, μέμφομαι, lamentor.

Ὄντα, τὰ, ἐνεστῶτα, inſtantia, res quæ ſunt vel fiunt, quæ ſuperſunt, vera, ὑπάρχοντα, τὰ ἐν οὐσίᾳ κτήματα, fortunæ, facultates. Xenoph. τὰ ὄντα σώζειν, rem ſuam tueri & bona. ἄλλο οὐδὲν ὄντων οὐδὲ ἕν, nulla res alia, Plato 1. de Repub. ἐν τοῖς οὖσι μηδὲν ἄπειρον, in rerum natura nihil eſt infinitū, inquit Ariſtot. ἀληθῶς ὄντα, vera, Plato de Legib. τὰ μὴ ὄντα vel οὐκ ὄντα, ea quæ nulla ſunt, res quæ nullæ ſunt: vt μὴ ὄντες, qui nulli ſunt. Sic Cicero pro qui non ſunt. οὐκ ὄντες, i. τεθνηκότες.

Ὄντως, ſanè, verò, planè, omnino, vtique: meritò etiam vertitur à Budæo. Ariſtoph. ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς, i. verè. ὄντως ὄντες, veri, Plato de Legib.

Ὄνυμα, ατος, τὸ, nomen, pro ὄνομα, ο in υ mutato, more AEolico. vnde ἱερώνυμος, & eiuſmodi.

Ὀνυμαίνω, τὸ ὀνομαίνω.

Ὄνυξ, χος, ὁ, vnguis: παρὰ τὸ νύσσω, νύξω. δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad vnguem exigere. Plutarch. ἡ ἀκριβὴς καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη συζήτησις. ἐξ ὀνύχων καθιερούσθω τῷ πνεύματι, à teneris vnguiculis conſecretur Spiritui, Nazanz. in Orat. ὄνυξ vnguis etiam in roſa dicitur, pars candida folii floris, Dioſcor. lib. 1, cap. 130, & 131. ὄνυχες σκορόδων, ſegmenta alliorum, Idem. Interdum teſta eſt conchylii in paludibus Indiæ, à læuore vnguis quem imitatur, nominatus. ὄνυξ δέ ἐστι πῶμα κοχυλίου, onyx operculum eſt conchylii, cap. 10 lib. 2. Dioſcorid. Item onyx, gemma (alabaſtritem vulgò vocant) eò quòd humano vngui ſit ſimilis. vide in dictione Ἀλαβαστρίτης. ὄνυχες ὄνου, vngues aſini, idem Dioſcor. lib. 2. cap. 43. ὄνυχες σιδηροῖ, vngues ferrei, Idem li. 1, ca. 18, i. ferramenta, quæ humani vnguis figura connexa ſint acie. ὄνυχας σιδηροῦς ἔχοντες, vngues habentes ferreos, pro inſtrumentis, Theoph. li. 4. hiſt. plant. c. 2. ὄνυξι ξυλίνοισι τὰ ὅπλα στρέφουσι, machinamentis ligneis armamēta contorquentes, Herodot.

Ὀνυρίζομαι, lugeo, ὀδύρομαι: fortè μινυρίζομαι legendum.

Ὀνυχίζω, præcido vngues. Item notare vngue, quum memoriæ conſulimus. Accipitur & pro rem exactè & ad vnguem expendere. ὀνυχίζειν & ἐξονυχίζειν, pro ἀκριβολογεῖσθαι, Phrynic. ὀνυχίζειν ῥόδα, roſis vngues detrahere. Dioſcor. lib. 1, cap. 54, παρὰ ὀνυχίζων προσβαλεῖ ῥόδα, recentes roſas detractis vnguib⁹ adiice. vide Marcell. ibidē. Vngues autē in roſis Dioſc. & Plin. vocant imas foliorū floris eius partes colore candido, quibus in capite ſuo hærēt & pendēt: ideo in medicina damnatas, quòd nulla Solis coctura coloratæ odoratæque inutili humore abundant.

Ὀνύχινον μύρον, onychinum vnguentum, Dioſcorides lib. 1, cap. 66: vbi Marcellus onychinum ab onyche, in teſtaceo genere piſce, cuius adeps pro oleo in vſu fuit, quod Plinius indicat lib. 22, cap. 6: pœnis vuluæ mederi teſtatus.

Ὀνύχιον, ου, τὸ, vnguiculus. ὀνύχιον item, oychinus lapis, cap. 28. Exodi.

Ὀνυχῖτις καδμεία, onychitis Cadmia, i. alabaſtritis, vt exponit Marcell. lib. 5. Dioſcor.

Ὀνυχοειδὴς, ſpeciem vnguium referens.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſininus.

Ὀνωνὶς, ἡ, ononis, genus ſuffruticis, Theophraſt. lib. 6, cap. 1. hiſtor. plantar. herba aculeata, ſpinoſa, nomen habens ab vtilitate quam adfert aſinis eſu. hæc etiam dicitur ἀνωνὶς, teſte Dioſcor. lib. 3, cap. 21. pro eadē herba, vt ibidem adnotat Marcell.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, genus lapathi: dicitur ἀνάξυρις, Dioſcor. lib. 2, ca. 143. Dicitur & ὀξαλὶς, vinum quod acorem contraxit. Item & fæx aceſcens, vt notat Marcellus lib. 2. Dioſcoridis.

Ὀξάλμη, ἡ, acida muria, Ruell. acetū ſalſum, Hermol. oxalme

oxalme, Marcell. lib. 1. Dioſcorid. cap. 145. à Plinio ſalſum acetum, & quandoque oxalme.

Ὀξέα, ας, ἡ, cuſpis haſtæ, & haſta, & varix. ὀξέας ἔχοντες, varicoſi, Ariſtot. lib. 3. Anim.

Ὀξέα, & ὀξεῖα, pro ὀξέως, acutè. Heſiod. ὀξέα καὶ λιγέως ἰάχουσιν. Idem, ὀξεῖα χρέμισαν, ſtridulum hinnitum reddiderunt. ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta.

Ὀξείδιον, acetum, diminutiuum ab ὄξος.

Ὀξεῖος, ὁ, acidulus.

Ὀξεῖς, οἱ, properi.

Ὀξέως, repentè, celeriter, cōfeſtim, eueſtigio, acumine ipſo, σπουδαίως. Chryſoſt. εἰς φυγὴν ὀξέως ἐτράπη, i. citò. ὀξέως τι λέγειν, Thucyd. 3.

Ὀξέαι, ſunt nauigia quædam velociora.

Ὀξίζω, in acetum degenero, aceſco. AEtius lib. 5, c. 14, ὀξίζουσα σταφυλὴ, acerba vua. ὀξίζων οἶνος, vinū quod acuit.

Ὀξίνα, ἡ, inſtrumentum ruſticum ferreis confixum clauis, vectis quæ à bubus trahitur ad occandas glebas.

Ὀξίνης, ου, ὁ, vappa, vinum acidum. Chryſoſt. οἴνου μὲν ἄριστος βλάβεται τὸ περιτραπῆναι καὶ εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Item ὀξίνης, auſterus, crudus: pro acri & iracundo, Ariſtoph. Interpr.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, vas acetarium, acetabulum, quod & ὀξύβαφον, & κύμβιον. Eſt & ollæ genus, vt videtur, acuminatum. Cyrill. oxyton. Ariſtophanis Interp. ὀξίδας modò ὀξύβαφα, modò κεράμια μικρὰ, vel εἶδος λοπάδος interpretatur in Nebul. Et ipſe poeta in Pluto inquit, ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον. Eſt & menſuræ genus, quod & acetabulum, cotyla.

Ὀξορεγμία, acida eructatio, Hipp.

Ὄξος, εος, τὸ, vinum aceſcens, acetum, quod linguam ſecet & pungat. Cyrenæi dicunt voluptatem, & alii dulcedinem ſeu dulcorem: ſic Orus. Alexand. Aphrod. Problemat. 106. lib. 1. ſcribit aceto vires ineſſe contrarias, inquiens, ὄξος δὲ θερμαίνει καὶ ψύχει, acetum calefacit & refrigerat: cuius rei rationem vide ibidem.

Ὀξὺ, τὸ, mucro, pars quæ exit in acutū, cacumē, pinna, acumen, vigor & acies. dicitúrque propriè de enſe vel oculis, cuius contrarium eſt ἀμβλύ. Verùm vbi de ſapore dicitur, tū cōtrariū habet γλυκύ. Quū autē de voce vel ſono, eius contrariū eſt βαρύ. τὸ ὀξὺ δεῖ μὲν φωνῆς ἔχει ἐναντίον τὸ βαρὺ, δεῖ δ' ὄψεως τὸ βραδὺ, δεῖ δ' ἐνθυμήσεως καὶ ξίφους τὸ ἀμβλὺ, δεῖ δὲ χυμοῦ τὸ γλυκύ. Significatur nōnunquā hac voce ὀξὺ, quicquid celeri motu trāſit, & ſubito efficacíq; ſēſu ſentitur, ſumpta ſcilicet trāſlatione à gladiis aut mucrone. Sic Pindar. niuem acutam dixit, hoc eſt, intēſiſſimo gelu ſuo in corpus humanum penetrabilem. Qua ratione etiam Hipp. κοιλίην ὀξέαν vocauit, hoc eſt, præcipitanter celerriméque elabentem. Quinetiam acetum ipſum dixit ὀξὺ, quòd acore ſuo altius euidentiúſque in deguſtantiū ſenſum penetret.

Ὀξὺ, Aduerbium, acutè, vel acutum, & citó. Homer. Iliad. γ, ὀξὺ νόησε, id eſt, ὀξέως καὶ ταχέως. ὀξὺ ἀκούω, acutè audio, Plato de Legib. ὀξὺ ᾄδων, Ariſtophan. ὀξὺ βλέπειν, acutè cernere.

* Ὀξυάκανθα, acuta ſpina, arbor ſylueſtri pyro ſimilis ſpinoſa, quæ ab aliis πύρινα, ab aliis πυξάκανθα: de qua vide latius apud Dioſcorid. lib. 15, cap. 123. Sunt & qui κυνόσβατον appellent ὀξυάκανθαν, vt Idem refert libro eodem, cap. 124.

Ὀξύβαφον, ου, τὸ, acetarium, acetabulum: de qua dictione Marcellus lib. 4. Dioſcoridis, & Plinius lib. 21, cap. 34. ὀξύβαφον, τρύβλιον. ὀξύβαφον tamen minus eſt quàm τρύβλιον, Ariſtophanis Interpres. Propriè ita dictum fuit vaſculum infundendo aceto, in quod intingerent cibum ſumentes, paratum. vnde & ἐμβάφιον dicitur, teſte Nicandri Schol. Deinde menſura quæ ſeſquicyathum caperet. vide κύμβιον. ὀξυβάφου πλῆθος, acetabuli menſura, Dioſcorid. lib. 2, cap. 189: ſic Interpretes, & lib. 4, c. 64.

Ὀξύβαφος, cotylæ quarta pars eſt, continens 24. drachmas, i. quadrantale, Bud. de Aſſe 5.

Ὀξυβελεῖς, ſagittæ acuta cuſpide.

Ὀξυβελὴς, celeriter iaculans, aut celeriter iaculo percuſſus. ὀξυβελὴς, ὅστις ὁ ταχέως βάλλων, ἢ ὁ ταχέως βαλλόμενος, Etymol.

Ὀξυβολῶ, ſtatim & acutè audio.

Ὀξύγαρον, ου, τὸ, ſalſamentum, acetum cum garo, id eſt, liquamen piſcis.

Ὀξύγγιον, ου, τὸ, axungia, adeps. σὺν ὀξυγγίῳ, cum axūgia, cum adipe, Dioſc. lib. 2, cap. 101: ſic Ruell. & Marcellus: Barbarus tamen cum poſca exponit. Idem quoque lib. 3, cap. 104. cum fęce aceti interpretatur.

* Ὀξύγνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur id quod infra labra in maxilla inferiore eminet, Pollux.

Ὀξύγλυκις, τὸ, dilutum ſeu decoctum prædulcium, Hippocr. cuius parandi hic mos erat, Fauum exprimentes, mel ipſum in purum lebetem aqua lympida plenum immittunt: deinde decoctum donec abundè ſuum laticem faui depoſuiſſe in aquam videntur, ſeponunt, vſuíque reſeruant, quo deinde æſtiuis horis potus loco ſitim extingunt.

Ὀξύγλυκυ. vide in Chiliad. Eraſmi.

Ὀξυγράφος, ου, ὁ, velociter ſcribens.

Ὀξυγώνιος, acuto conſtans angulo.

Ὀξυδερκία, ίας, τὸ, acies oculorum.

Ὀξυδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutè videns, oculis claritatem cōferens, aciem excitans. ὀξυδερκὲς κολλύριον, collyria claritatē oculis conferentia. Dioſcor. lib. 2, cap. 196.

Ὀξυδερκία, ἡ, claritas oculorum.

Ὀξυδερκικὸν, pharmacum quo acuitur viſus.

Ὀξυδέρκιον, ου, τὸ, idem.

Ὀξυδορκέω, ῶ, ήσω, π. κα, acutè video. Neutr. abſol.

Ὀξύθριξος, ου, acutos capillos habens, Nonnus.

Ὀξυήκοον, ου, τὸ, auditus acumen.

Ὀξυήχης, χου, ὁ καὶ ἡ, qui ſono eſt acuto, Alex. Aphr.

Ὀξύθηκτος, valde acutus. ὀξυθήκτοις φασγάνοις, Eurip.

Ὀξυθυμεῖν, iracundum eſſe, Idem.

Ὀξυθυμηθεὶς, iratus, Ariſtoph.

Ὀξυθυμία, ας, ἡ, excandeſcentia, iracūdia: quod vitium opponitur μακροθυμίᾳ.

Ὀξυθύμια, τὰ, apud Hiperidem, quædam expiationes, quas domibus luſtratis in triuia ferebant. Alii ligna interpretantur, quibus ſtrangularentur aliqui: dicta ab ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι.

Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, &

Ὀξύθυμος, ὁ, ἡ, iratus, impatiens, animo præceps.

Ὀξύϊερος, ου, ὁ, acernus.

Ὀξυκάνθος, acuta ſpina, arbor ſemper virens, Theoph. lib. 1, cap. 15. hiſt. plant. ὀξυάκανθος etiam dicitur lib. 3, cap. 4: vbi tamen legitur ὀξυάκανθα.

Ὀξυκάρδιος, magnanimus, Ariſtoph.

Ὀξυκάρηνος, habens altum caput, Dionyſ. de Situ orb.

Ὀξύκεδρος, acuta cedrus, arbor, lib. 3. hiſt. pl. Theophr.

* Ὀξυκέφαλος, ου, ὁ, capite faſtigiato.

Ὀξυκίνητος, qui celeriter mouetur. ὀξυκίνητος γίγνεται, exacerbatur, Lucian.

Ὀξύκοος, acris auditu, auditu valens.

Ὀξύκρατον, ου, τὸ, acetomel, ſeu melacetū, vinum quod aceto & aqua temperatum eſt, poſca vertitur ab Interpretibus Dioſcoridis.

Ὀξυλαβεῖν, ſtatim & celeriter capeſſere negotium.

Ὀξυλαβὴς, ὲος, velociter capiēs, continuò aggrediens. ὀξυλαβὴς αὐτὸς, Ariſtoteles lib. 9. Animal. cap. 34, aquila auidè capiens.

Ὀξυλάλος, acutè loquens, Ariſtoph.

Ὀξυλάπαθον, oxylapathum, genus eſt lapathi ſeu rumicis, Dioſcor. lib. 2, cap. 143.

Ὀξύμελι, acetoſum mulſum, acetum mulſum, Idem lib. 2, cap. 77.

Ὀξυμέριμνον, τὸ, obſcurum, acuta contemplatione inuentum, acutè excogitatum. Ariſtoph.

Ὀξυμυρσίνη, myrt⁹ ſylueſtris,baccis rubētibus,& breuitate à myrto ſatiua diſtans, Dioſcorid.lib.4,cap.237. quidam ruſcum vocant.plura apud Plin.

Ὀξύμωρον,ſententia eſt ex periculo petita: hoc eſt, ita acutè & affectatè enunciata, vt fatua videatur: vt apud Virgilium,Num capti potuere capi? Cicero,Si tacent, ſatis dicunt. Horatius 1. Epiſtol. Strenua nos exercet inertia. Virgil.-ſequitúrque ſequentem.

Ὀξύμωρος,fatuè acutus,ſtultus, Bud.in Epiſt.priorib. vnde ὀξυμώρως,pro nimis celeriter.

Ὀξίνης,acidum vinum, in vappámque deprauatū. ἐν ὀξίνῃ,in vino aceſcente,in acido vino, Theophraſt.lib.9, cap.12.hiſtor.plantar.

Ὀξύνομαι,&

Ὀξύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,acuo,ἀκονάω,faſtigio,irrito,coaceſco. Actiuum Accuſatiuo. ὀξύνεται παλαιωθεὶς,vetuſtate coaceſcit,Gaza de Senectute. ὀξύνεται, aceſcit, Galen.lib.1.ad Glaucon.

Ὀξυόεις,εντος,idem quod ὀξύς: ὑπὸ ὀξείας εἴδεος Κύπρου κεκαλυμμένος,Homer.Iliad.

Ὀξύοπος,ου,ὁ,valens acie oculorum.

Ὀξυπαθῶς,magno affectu.

Ὀξυπέλαθος,ου,ὁ,genus rumicis ab acutis foliis. Fortè legendum eſt ὀξυλάπαθος,de quo Plin.lib.20,cap.21.

Ὀξύπεινος,ου,ὁ, famelicus, percitus acuta fame, famis impatiens.Cicero ad Attic.lib.2,Sum in curioſitate ὀξύπεινος,i.in deſyderio moræ impatiens. Et Cratinus apud Athenæum lib.2,τέρπομαι γυμνοὺς ὁρῶν τοὺς ὀξυπείνους, καὶ περὶ τῆς ὥρας ἀεὶ πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας, libenter nudos cōſpicor famelicos iſtos,priuſquā tēpus eſt,qui ſcire cūcta volūt.

Ὀξυπικρὸς,amarum,ὀξύπικρον.

Ὀξύπορα,τὰ,dicebantur quòd aceto condita ad intinctus ſeruarentur.τοῖς ὀξυπόροις καὶ πεπτικοῖς δυνάμεσι,oxyporis & concoquentibus medicamentis, Dioſcor.lib.3,ca.58:ſic eius Interpretes.vide Colum.lib.12,cap.57.

Ὀξύπορος,qui citò tranſit.

Ὀξύπρῳρος,acutam habens proram,ὀξυκέρατος.

Ὀξύπυκνοι,οἱ,dicuntur toni, qui ſpiſſi vltima loca poſſident, Capel.lib.9.

Ὀξυρεγμία,ας,ἡ,ὀξυρεγμία.

Ὀξυρεγμίαι,acidum ructo. Dioſcor.ὀξυρεγμιῶσι δίδοται, datur acida ructantibus,de herba betonica loquens,initio tertii libri.

Ὀξυρόδινον,oxyrodinon,&c. Galen.ad Glauc. vbi puto legendum ὀξυρρόδινον geminato ρρ. genus eſt olei roſacei aceto diluti.

Ὀξύρρυγχος,ου,ὁ,oxyrrhinchus, piſcis AEgypto familiaris: ſic dictus ab acuto roſtro, AElian.apud Strab.l.17.

Ὀξύρρινες,οἱ,naſo acuto,Hippocr.in 2.ἐπιδημ.

Ὀξύρροπος,ου,ὁ,repentè & leuiter repens,propenſus. ἡ ὀξύρροπος κίνησις τῆς σελήνης,celer motus Lunę,Alex.Aphr. lib.2.Probl, ὀξύρροποι τῆς τύχης μεταβολαὶ,quàm celerrimę fortunæ mutationes.

Ὀξὺς,έος,ὁ,acutus,promptus,acidus,acerb⁹,qui & pernix dicitur. Liuius,Leuium corporum homines,& multa exercitatione pernicium. ὀξὺ φέρε,Homer.Iliad. ὀξὺς εἰς ὀργὴν, Lucian.ad iram procliuis. ὀξὺς ἐπὶ πάντα, ad omnia vehemens,Plato de Legib. ὀξὺς περὶ αἴσθησιν, ſenſu acer, Plutarch.in Camillo. ὀξεῖς ἐπιτελέσαι, ad perficiendum veloces, Thucydid. κατὰ τὸ ὀξὺ, mucronato turbine, Gaza.

Ὀξύστομος, acutè canens. ὀξυστόμους ἐμπίδας, culices cum acutis roſtris,dixit Ariſtoph.ὄρνισι.

Ὀξύσχοινος, ου,ὁ, iuncus marinus, vel iuncus manualis, iuncus acutus,Dioſcor.lib.4,cap.52.

Ὀξύτατος,ὁ,anceps.ὀξυτάτη ὁδὸς,anceps via.

Ὀξυτενὴς,acuminatus,in Epigr.

Ὀξύτης,ητος,ἡ,acrimonia, celeritas, velocitas, claritas, acumen,impetus,acerbitas,δριμύτης,acor,quem frigoris humoríſque copia gignit, vt ſcribit Alexand. Aphrod. Probl.70.lib.2.

Ὀξυτόκιον,vel

Ὀξυτόκον,ου,τὸ,partum accelerans, quod partum accelerat,Dioſcor,lib.2,cap.197,& lib.3,cap.37.

Ὀξύτονος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſtridulus.ὀξυτόνων γόων,Sophocl. Item dictio quæ habet accentum in vltima ſyllaba.

Ὀξύτορος ἧλος,clauus acutè & acriter fixus, Nonn.

Ὀξύφυλλος,acutis foliis conſtans.

Ὀξυφωνία,acumen vocis,linguæ volubilitas, vocis acuitas, Politianus.

Ὀξύφωνος,cui vox eſt acuta,acutitonus,Gaza.

*Ὀξυφωνότερος,ὁ,cui vox acutior.

Ὀξύχειρ,manibus aduncis & celer.

Ὀξυχειρία,ας,celeritas conficiendi in aliqua re.

Ὀξυχολία,repentina ira,bilis efferueſcatio.

Ὀξύχολος,ſummæ bilis,iracundus,celer ad iram.

Ὀξυωπεῖν,ὀξέως βλέπειν,acutè cernere.

Ὀξυωπέστατος,ὁ,qui clariſſimè videt, clariſſimè cernēs. αἰετὸς ὀξυωπέστατος,aquila acutiſſimi viſus, Lucian. Icaromenipp.

Ὀξυωπὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,viſum acuens, viſus aciem excitans, aut acutè cernens,acuti viſus. Alexand.Aphrod.libr.1. Problem.οἱ ὑδροποτοῦντες ὀξυωπέστεροι, qui aquam bibunt acutius vident.

Ὀξυωπία,videndi acumen,oculorum acumen.

Ὀξυωπὸς,qui acutum habet viſum,ὀξυωπής.

Ὀξώδης,acetoſus,acidus. Alexand.Aphrod.εἰ φλέγμα ὀξὺ εἴη,τῶν ὀξωδῶν ὀρέγονται, ſi pituita acida ſit, ſapores acidos appetunt.

Ὀξωλὶς,genus lapathi herbæ ſiue rumicis,ab aciditate nomine accepto.

Ὄυ, pro οὐ, poeticé. Iliad. β, οὗ κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,cuius laus nunquam peribit.

Ὀϊκούλας,ouicula,cognomen Fabii, Plut.in Fabio.

Ὄπα,vocem,φωνὴν,Homer.

Ὄπα,pro vbi,in Epigram. ὅπα δοκῇ,quomodo videatur, Doricè, Thucyd.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, aſſectator, conſors, adiutor, ſeruus. ὀπαδῶν ἔρημος βασιλεὺς, rex ſtipatorum ope deſtitutus, Plutarch.in Romulo.

Ὀπάζομαι,eligo,& cum impetu deferor, Etym.

Ὀπάζω,μ.άσω,π.ακα,præbeo,do,παρέχω,δίδωμι. Odyſſ. ἐσθλὰ τόσ' ὀπάσσαι,i.χαρίσασθαι,δοῦναι. Et καταπείγω,κατόπιν διώκω,inſequor: vt χαλεπὸν δέ τε γῆρας ὀπάζει, Iliad.θ. ‖ ὀπάζειν etiā eſt veſtigare oculis, vt videtur Iliad.ε, ἀλλ' ὅτι δὴ ὀπίζεται πολλὸν γαῖ' ὅμιλον ὀπάζων.

Ὀπαῖον,ου,τὸ,operculum ollæ,foramen,& qua fumus è furno aut camino exit,faſtigium. Plutarch.in Pericle, τὸ δ' ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτόρου Ξενοκλῆς ἐκορύφωσε: vbi Lapus, adyto faſtigium impoſuit Xenocles.

Ὀπαίω,illuſtris,clarus, potens admodum, ſummus ille. articulus enim additus Aduerbio,eleganter efficit vt pro nomine exponatur.

Ὤπασε,ἔδωκε,tribuit.

Ὀπαδὸς,à tergo ligatus.

Ὀπάτρος,ου,ὁ,eodem patre natus,quaſi ὁμοπάτωρ.

Ὀπάων,ονος,ὁ,miniſter,aſſectator,ὁ θεράπων,ἀκόλουθος, Euripides.

Ὅπερ,quod,& ὅσπερ. Odyſſ.ξ,ἦτοι φρεσὶν ᾗσιν ὅσπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον. Et ὅπερ pro ὅσπερ,qui. Heſiod.ἠδὲ σίδηρος ὅσπερ κρατερώτατός ἐστι.

Ὅπερ οὖν,ὅπερ.ὅπερ οὖν καὶ ἔπαθεν,Plato.

Ὀπίω,circunſpicio,video.

Ὀπίονες,ſerui,ſeruitia,Herodot.

Ὅπη,& ὅππη poeticè,vbi,quò. Accipitur & pro ὅπως. Odyſſ. ξ, πέμψει δ' ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει, quò ire iubet. Plato 2.de Republ.τάχ' ἂν κατίδοιμεν ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται,vbi ciuitatibus innaſcuntur. Item pro quomodo.Ibidem, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι ὅπη τ' ἀληθὲς ἔχει. Idē in Apolog.ὑμῶν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, ὅπῃ μέλλει ἐμοί

ἐμοί τε ἀρέσκει ἦ καὶ ὑμῖν,prout mihi & vobis conducturũ eſt. Idem in Epiſt.ὅπῃ βούλει δέχεσθαι,ταύτῃ δέχου,i.in quam par tem vis accipere,in eam accipe.

Ὅπῃ ἄν,quacunque,& quomodocunque,vt,quemadmodum.Item quocunque. Plato in Apologia,ὅπῃ ἂν ἄλλοσε λέγοντες ἐμὲ ἀπεργάσονται οἱ νέοι,quocunque me contulero.

Ὅπῃ οὖν,Idem Plato 2.de Repubſ. δοκεῖ ἄν τίς σοι ἱκανὸν αὐτὸν χείρω ποιεῖν ὁπῃοῦν, id eſt, quoquo pacto ſe deteriorē efficere.

Ὅπῃ παρείκοι,αἰτὶ τῶ ἰσχυρίζεσθαι,ὅπῃ ἐνδέχεται, p re nata,quacunque occaſione,Bud.ibidem.

Ὅπῃ ποτέ,& Ὁπηδήποτε,quouis modo,quomodocunque,Bud.Comment.ὅπῃ ποτὲ γέγονε,quomodocunque factum eſt,Plato Epiſt.7.

Ὀπή,ῆς,ἡ,cauerna, vox: foramen quidam dictum volunt, quod per illũ tranſeat viſus. acuitur autem ſine aſpiratione. Eſt & Veſpertilio,ἡ νυκτερίς.

Ὀπηδέω,Etym.καὶ Ὀπηδέω,μ.ήσω,π.ηκα, ſequor,comitor,ἕπομαι,ἀκολουθῶ. Heſiod,τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ,hos etiam ſuus honos aſſectatur. Iliad.ι,αἰχμηταὶ γάρ μοι ὀπηδεῖ τέκα, adſunt.dicitur & ὀπηδεύω,pro eodem apud Nonn. cum Datiuo. Heſiod.μετ' ἄνδρασι λιμὸς ὀπηδεῖ,viros ſequitur.

Ὀπηδός,οῦ,ὁ,ſequens,ancilla,ſeruus.

Ὁπηλικοσοῦν,quantuſcunque,Bud.Comment.

Ὁπηνίκα,quando,quandoquidem,quum.

Ὀπήτιον,ου,τὸ,ſubula.

Ὁπηοῦν,vtcunque,vndecunque. Plato in Apologia, ταῦτα γὰρ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὔτε χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὁπηοῦν τι,vos hæc facere nõ decet qui alicuius authoritatis eſſe videmini:ſic Ficinus. (ποι.

Ὀπίας,caſeus qui coit coagulo,ὁ τῷ ὀπῷ τῆς συκῆς πηγνύμενος

Ὀπιδνός,malus,terribilis,horribilis,φοβερός,πονηρός.Apollon.2.Argon.[illegible] ὀπιδνοῦ

Ὀπίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,ἐπιστρέφομαι,φυλάττομαι,αἰδοῦμαι, vereor,pudeſio,curo,obſeruo.Odyſſ.ξ,Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν,&c.vbi cum Accuſ.coniungitur.Cum Genit.autem lib.2.Argon.Apollon.ἀλλ' οὔτ' ἄν τι ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ,nihil Iouem curabat aut verebatur.

Ὀπίζω,μ.ίσω,π.ικα,idem.Actiu.Accuſat.vnde ἀποπίζω. ὀπίζω item liquo, liquorem eximo inciſo caule aut radice.ὀπίζεται θριδακίνη,lactuca liquatur: ſic Gaza lib.7.hiſtor.plant.Theoph.cap.6.

Ὄπιθεν,Doricè pro ὄπισθεν,retro.Iliad.α,[illegible] ὄπιθεν.ὄπιθεν κομόωντες,Hom.Iliad.β, id eſt, τὰ ὀπίσω μέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες ἄνδρας χάριν.

Ὄπικος,ὁ,ſordidus. Eudoxus Italiæ gentem quandam vocari tradit,à linguarum colluuione dictam.

Ὀπιμαντεῖον,ου,voce datum reſponſum.

Ὄπιον,opium, ponitur inter venenata à Dioſdor. lib. 3,cap.169.τοῖς ὄπιον πεπωκόσι,&c.& l.8,cap.15.inter remedia collocatur aduerſ⁹ venena. δι' ὀπίου φάρμακον,ex opio medicamen,Galen.ad Glauc.

Ὀπιομήκωνος,opiũ papaueris,Ruell.papaueris lachryma,Barbar.lib.1.Dioſcor.cap.vltimo.

Ὀπίονες,apud Plutar.ſunt, qui nuntiorum & ſpeculatorum funguntur muniis.

Ὀπίπας,impoſtor.

Ὀπιπευτήρ,ῆρος,ſpectator,2.ſyllaba longa,Nonn.

Ὀπιπεύω,μ.εύσω,π.ευκα,& Ὀπιπτεύω,aſpicio,obſeruo, κατὰ ἀγορὰς [illegible].Iliad.δ,ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας,id eſt,ἐπιτηρεῖς,σκοπεῖς: vnde παρθενοπίπης, qui virginũ pudicitiæ inſidiatur.

Ὄπις,ιδος,ἡ,cura,conſyderatio,vox.ὄπιν οὐδεμίαν ἔχειν,nihil penſi habēs.Item,ἡ ὄπισθεν ἐπακολουθοῦσα τίσις,diuina vltio.ἡ εἰς τὸ μέλλον τῶν θεῶν ἐπιστροφή. Iliad.π, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Heſiod.οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες,&c.Homer.Odyſſ.ξ, οὐκ ὄπιδα φρονέοντες,&c.ὄπιν ἀποδοῦναί τινι, vltionem alicui rependere,id eſt,animaduertere in aliquem.Heſiod.in Theog. ἀλλά γ'

οὐ τοι ἄλλοι γε τόλμη ὄπιν,ὅς τις ἁμάρτῃ. ὄπις item ira,Etym.

Ὄπισθεν,retrò,ponè,ex aduerſo,retrorſum,pòſt,poſterius,κατόπιν,μετὰ ταῦτα,ἐν τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ, in poſterum. Odyſſ.ξ,αὐτὰρ ὄπισθεν μαχήσεσθ' ἀμφὶ γυναικί,id eſt,εἰς τὸ μάλλον.Aliquando,à tergo,à cauda,à puppi. Idem Odyſſ.ο, οὖρον ὄπισθεν ἵει,&c.εἰς τοὔπισθεν,à tergo,ponè,Ariſtoph. Cum Genit.Plato de Repub.lib.1,καί μου ὄπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου,id eſt,ponè me,& à meo tergo. ἔμπροσθέν τε καὶ ὄπισθεν,antè & pòſt,Galenus. τὸ ὄπισθεν ἐπὶ τῶν μελλόντων,τὸ ἔμπροσθεν ἐπὶ τῶν παρεληλυθότων.vide Interpr. Heſiodi.ὁ ὄπισθεν,poſterior.οἱ ὄπισθεν,id eſt,οἱ λελειμμένοι,poſtremi. Sophocl.καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν,id eſt, τοὺς νικηθέντας,victos.τὰ ὄπισθεν,quę à tergo ſunt,Xenoph. τά τ' ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν.

Ὀπισθέναρ,pars exterior palmæ.

Ὀπίσθιος,α,ον,poſterior,auerſus,poſticus:vnde ὀπίσθιον τάγμα,extrema acies:& ὀπίσθια,præterita,cauda.

Ὀπίσθιος ἱστάμενος τῆς πύλης, poſt portam poſitus, cap.4. lib.1.Regum.

Ὀπισθοβάμων,ονος,ὁ,retrogradus vt cancer.

Ὀπισθόγραφος,à tergo ſcriptus.Plin.lib.3,Epiſt.5.

Ὀπισθόδομος,ου,ὁ,locus Athenis in arce poſt templũ Mineruæ,vbi ærarium publicum erat. eſt etiã extrema,ſeu poſtrema pars cuiuſque domus.Ariſtoph.in Pluto,τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ, deæ Mineruæ templi extremam partem ſeruans,id eſt, penetrale & ſacrarium, ærarium. Lucianus ait Herodotum in Olympiis frequenti panegyri acceſſiſſe ἐς τὸν ὀπισθόδομον, vt palàm hiſtoriam ſuam recitaret.

Ὀπισθοκάρπον,auerſiferum,id eſt,ferens fructum ex aduerſo folio,ſiue à tergo folii, Theoph.l.5,c.2. hiſt.plant.

Ὀπισθοκέλευθος, pediſequus, comes, à tergo iter faciēs, Nonnus.

Ὀπισθόκεντρος,cui aculeus in aluo eſt.ὀπισθόκεντρα, quæ in poſteriori parte corporis aculeo armantur.

Ὀπισθόκομοι,οἱ,qui crines ad tergum flexos habent.

Ὀπισθόκομοι μάχιμοι, homines poſteriori parte comati, Nonnus.

Ὀπισθοκρηπῖδες,αἱ,genus calceamentorum muliebrium.

Ὀπισθόκυφωσις,ἡ,ſpinæ flexus retrorſum cedētibus ſpõdylis ſiue verticillis conſtans.vocatur & κύρτωσις,Galen. 3.de artic.

Ὀπισθονόμος,præpoſterè paſcens,ſiue receſſu. ὀπισθονόμοι βοῦς,retrò paſcentes boues,boues receſſu paſcētes,Interpres Melæ ex Herodot.

Ὀπισθόπους, retrogradus. aliquando pediſequus, comes,ſectator,qui à tergo ſequitur,aſſecla.

Ὀπισθόπους ὁμήγυρις, turba pediſequa,i.comes,Euripid.

Ὀπισθόπους δίκη,iudicium aut pœna,quæ crimen ſtatim poſtridie ſequitur.

Ὀπισθόρρυμα,retrofugum.

Ὀπισθοσφενδόνη,ης,ἡ,ornamentum quoddam capitis muliebre.

Ὀπισθοτονικός,οῦ,ὁ, cui ceruix in humeros incuruata & reiecta eſt.ὀπισθοτονικοί, rigentes in ſcapulas: ſic Marcell.l. 3.Dioſcor. cap.18. ῥίζα ἐν ὀπισθοτονικοῖς βοηθεῖ πινομένη, radix ad remedia opiſthotoni bibitur,Ruell.& Barbar,

Ὀπισθοτονικῶς σπώμενος,inflexibiliter conuulſus,Hermolaus apud Dioſcor. lib.1, cap. 72. cui ceruix in ſcapulas deiecta eſt,& retrorſum contracta,Ruell.

Ὀπισθότονος,ου,ὁ,affectio, quum ceruix ita diriguit,vt flecti non poſſit,i.quum caput ad ſcapulas cõtrahitur. opponitur emproſthotono.ὀπισθότονος αἰτίας,cap.32.Deuteronom.ὀπισθότονος δεσμός,vinculum quo quis poſt tergum conſtringitur,Nonn.

Ὀπισθουρητικός, qui ex aduerſo mingit,ſeu qui retrò vrinam mittit.ὀπισθουρητικά,τά,ex aduerſo mingētia,Gaza.

Ὀπισθοφανῶς,retrorſum,aduerſum.

Ὀπισθοφυλακέω,μ.ήσω,π.ηκα,retrò cuſtodio,ſum cuſtos poſtremi agminis,Actiu.Accuſat.

Ὀπισθοφυλακία,ας,ἡ,poſterior cuſtodia.

Ὀπισθοφύλαξ,ακος,ὁ,cuſtos poſterior,vel poſticę.ὀπισθοφύλακας,qui in prælijs terga tutantur.

Ὄπισμα,ατος,τὸ,coactus ſuccus,Ruell.liquor,Marcell. lib.3.Dioſcor.cap.25.

Ὀπισμὸς,ſuccatio,Gaza lib.9,cap.8.hiſt,plant.Theophraſti.lactiſuccatio,ibidem.

Ὀπίσσω,poet.idem quod ὀπίσω.vide infrà.

Ὀπίστατος,ου,ὁ,ὀπίσθιος,poſtremus,vltimus.

Ὀπίστερος,poſterior,ſequens à tergo,Nonnus.

Ὀπισθόγραφον,τὸ,à tergo annotatum.

Ὀπισθόγραφος,ὁ,aduerſarius,i.libellus rationarius, quo obiter memoriæ conſulimus.

Ὀπίσω,retrò,à tergo,rurſus,viceuerſa,poſthac,pòſt, poſteà,μετ̓ ταῦτα,εἰς τὸ μέλλον,in poſterum,poſtmodò,ἐν ὑστέρῳ,ἐν τῷ μετ̓ ταῦτα χρόνῳ,εἰς τὸν μετ̓ ταῦτα χρόνον.ἀναστρέφειν ὀπίσω,redire,reuerti.ὀπίσω τοῦ σατανᾶ ἐξετράπησαν,deflexerunt ſecuti ſatanam,Paulus cap.5.ad Timoth.Epiſt.1 οἱ ὀπίσω σαρκὸς,ſequẽtes carnem,Petrus Apoſt.cap.2,Epiſt.2.ὀπίσω αὐτοῦ,poſthæc,cap.9.Eccleſiaſtis. Pro poſtea,Odyſ.ξ, πολλὰ δ̓ ὀπίσω λάζυντο.πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν,vltrò citróque perrepere,Ariſtot.de mundo.Phocylid.ὀπίσω δ̓ οὐ τελέθει),id eſt,póſt.Iliad.α.οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,i.antè & pòſt,i.ὡς οἶδε τὰ προεληλυθότα καὶ μέλλοντα.

Ὅπλα,τὰ.vide ὅπλον.

Ὁπλάρια,τὰ,arma,diminutiuè.

Ὁπλὴ,ῆς,ἡ, vngula omnium brutorum,ſolida vngula. De boue Heſiod.ἐμβάλλων βοὸς ὁπλὴν,&c.de porcis,Ariſtoph.de equo,Xenoph.de vngula agni,Naz.in Orat.

Ὅπλισις,inſtructio,armatura.τῇ ὁπλίσει ἐλαφρὸς,leuiter armatus.

Ὁπλαὶ,αἱ,mandræ,vbi pecorum initur numerus,quaſi ſecundum vngulas apud Locrenſes.

Ὁπλίζω,μέλλω,γ̓ ἀσω,armo,paro,ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, Actiu.Accuſat.iungitur.

Ὅπλισις,εως,ἡ,& ὁπλισμὸς,οῦ,ὁ,armatura.

Ὅπλισμα,gradus,βῆμα,funis nauticus,apparatus bellicus,Euripid.

Ὁπλιστεύω,armo exercitus,arma fero.

Ὁπλιστὴς,οῦ,ὁ,armatus.

Ὁπλιταγωγὸς ναῦς,ἡ,nauis quæ armatos fert milites.

Ὁπλῖται ἐσκυλευμένοι,milites ſpoliatitij.

Ὁπλιτεύω,rem militarem exerceo,armatus incedo.ὁπλιτεύουσι,ſunt milites,ſunt armati,Thucyd.Itẽ ὁπλιτεύω, præſum armatis,τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχω,Idem.

Ὁπλίτης,ου,ὁ,πληθυντικῶς,miles armatus vel leuis armaturæ, qui pedes militat,armiger,vt eſt apud Sueton. non pro eo qui alterius arma gerit,ſed qui ipſe armatus eſt.cataphractus ab Eraſm. vertitur apud Chryſoſt.de precat. ὡς τοξότας καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππεῖς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἔχειν.βαρὺς ὁπλίτης,grauis armaturæ ſtatariúſq; miles,Plut.in Fabio.Item ὁπλίτης,qui in naui ad remum non ſedet, qui in claſſe armatus militat,Chryſoſt.πεζοὶ ἵπποι.Ariſtot.lib.4. Polit.cap.13.opponit equitibus pedites grauis armaturæ.vide ὁπλῖται in appendice de Vocab.milit.vbi omnes militum & armatorum differentiæ exponuntur.

Ὁπλιτίδες,αἱ,ſtatuæ fœminarum armatæ.

Ὁπλιτικὸς,bellicus.ὁπλιτικὸς δρόμος,Plato in Epiſt.ὁπλιτικὴ τέχνη,armorum ars,ars armis vtendi.Idem libro 2.de Republ.pro arte,qua miles graui armatura inſtructus pugnat.ὁπλιτικῆς ἤ τινος ἄλλης μάχης δεῖ χρῆ τὸν πόλεμον ἱκανὸς εἶναι ἀγωνιστὴς.τὸ ὁπλιτικὸν,armatum agmen,peditatus.τὸ ὁπλιτικὸν ἑλλήνων,Græci armati.ὁπλιτικοῦ βέλτιστον, optima pars copiarum.

Ὁπλιτοδρομεῖν, eorum eſt, qui armati curſu certabant.

Ὁπλιτοπάλης,ου,ὁ,ſiue ὁπλιτοπάλας apud AEſchyl.qui armatus luctatur.

Ὁπλοθήκη,ης,ἡ,armamentarium.

Ὁπλομαι,ὁπλίζομαι.

Ὁπλομανία,inſanum ſtudium armorum.

Ὁπλομανῶ,inſano armorum ſtudio teneor.

Ὁπλομαχῶ,armatus pugno,Plut.in Camillo. ὁπλομαχεῖν,armis depugnare. (tamenti.

Ὁπλομαχία,ας,ἡ,dimicatio armis. eſt & genus exerci-

Ὁπλομάχος,ου,ὁ,bellator armatus,qui armis militaribus & ſcuto depugnat,vt apud Martialem Hoplomachus nunc es,fueras ophthalmicus olim.

Ὅπλον,ου,τὸ,ſcutum,telum,pelta,armatura,ἀσπὶς,πανοπλία.ὅπλον πρὸς ἀντιστῆναι μέγα, ad reſiſtendum aduerſum affectum maximè conuenit, inquit Alexand.Aph.lib.1. Problem.ὅπλα,τὰ,arma.ὅπλα καταθεὶς εἰς τὸ μέσον.ponẽs ſeu deponens arma in medium, Xenoph. ἐφ̓ ὅπλοις ἦσαν,ſub armis erant,Thucyd.ἐφ̓ ὅπλοις ἐσκηνώσαν,apud arma permanere,i.παῤ ὅπλοις, i. in loco ſolito vbi armati excubabãt, Idem. ὅπλον pro fune nautico,Apollon.Rhod.& Hom. Odyſſ.ξ,ὅπλα ἐϋστρεφέι σχοίνῳ κατέδησαν,i.σχοινίῳ.Idem Ody.α, πάντα δ̓ ἐν αὐτῇ ὅπλ̓ ἐτίθει,i.τὰ σκεύη τῆς νεὸς,nauis armamenta. Idem Odyſſ.γ,ὅπλα χαλκήϊα vocat fabrilia inſtrumenta: ex ſtupa vel canabe, imo cuiuſuis opificij inſtrumenta, ὅπλα dici teſtis eſt Euſtath.Iliad.δ.

Ὁπλοποιΐα,armorum compoſitio.

Ὁπλόσμιος Ζεὺς, Iupiter hoploſmius, Ariſtotel.lib.3.de part.Animal.cap.10.

Ὁπλότερος,ου,ὁ,iunior,poſterior,νέος,νεώτερος,μεταγενέστερος,recentior. κτίσμασιν ὁπλοτέροις,&c.ſtructura recentiori & noua.Item μάχιμος,pugnax, ad pugnam aptus,ὅπλα φέρειν δυνάμενος,Euſtath.Ilia.δ. Et Superlat.ὁπλότατος,ἡ. δ̓,γένος ὁπλοτάτη θυγάτηρ,i.νεωτάτη.

Ὁπλοφορῶ, cingo latus, & in modum ſatellitis ſtipo. Accuſat.ὁπλοφορεῖν,arma geſtare,Xenoph.

Ὀπιδνὸς,reuerendus,cura dignus.

Ὀπιδνοτάτη,ſanctiſſima,maximè verenda.

Ὀποβάλσαμον,opobalſamum,i.liquor balſami, Dioſc. lib.1,cap.18.laſer à Gaza exponitur lib.4,c.6.hiſtor.pl. (Theoph.

Ὁπόδας,ἢν,quotquot.

Ὁποδαπὸς,ἡ,ὁ,cuias,Indefinit.nam Interrog.ποδαπός.

Ὁποδαπόν αἶ,& ὁποδαποσοῦν,cuiaſcunque,Bud.Com.

Ὁπόθεν,vnde,Xenoph.& ὁππόθεν,Odyſſ.ξ.

Ὁπόθεν δήποτε,vndecunque,quoquo modo.

Ὅποι,quò,vbi,hîc. Lucia.de Luctu,ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ πρὸς τὸ μέλλον ἐπισκέψοντες,vbicunque ille auſpicetur.Ibidem,ὅποι κεχώρηκεν,οὐκ εἰδὼς,quo ſe contulerit ignorans.Ariſtophan.παρὰ ὅποι χρῄζεις,vade quò velis,Sophocl.εἶμι κἀγὼ κεῖσ̓ ὅποι περ ἂν δύνω,eo quò poſſim.ῥίψατε τὸν νεκρὸν,ὅποι βούλεσθε,proijcite cadauer quò vultis,Plut.in Public.ὅποι ἂν ἐλαύνῃ,quocunque proficiſcitur,Herodot.ὅποι προσωτάτω,quàm longiſsimè,Euripid.

Ὁποῖα,vt,qualiter,ὡς,ὥσπερ,in Epigram.

Ὁποιδήποτε,qualitercunque. Plato Epiſt.7,ἔπειθον ὁπῃδήποτ̓ ἐδυνάμην,Διονύσιον ἀφεῖναί με,quacunq; potui ratione Dionyſio vt me dimitteret perſuaſi.

Ὁποῖόν τι,aliquod,quiddam.

Ὁποῖος,ου,ὁ,qualis infinitè, eiuſmodi,qui,quiuis,ὁποῖον,quid.ὁποῖα φιλεῖ,quę aſſolẽt.ὁποῖ̓ ἄττα,qualia,cuiuſmodi. καὶ ὁποῖα ἦ,qualiacunq; ſint,Xenoph.in OEcon.ὁποῖος, interrogatiuè.ὁδ̓ ξ,ὁπποίης δ̓ ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο;qua naui vectus es?ſic etiam Ariſtoph.

Ὁποιοσδὴ,qualiſcunque,Bud.in Epiſt.prioribus.ὁποιωδήποτε καλῷ ἐντυχόντες,qualecunque honeſtum offendentes.

Ὁποιοσοῦν,qualiſcunque.ὁποιανοῦν,quancunq;,qualecunque. ὁποιανοῦν πόλιν, quancunque vrbem, quanlibet, quanuis.ὁποιασοῦν ἄλλης,quaſcunque alterius.

Ὁποῖός τις,accipitur interrogatiuè pro ποῖός τις, quum ſit relatiuum.

Ὁποιοσοῦν,qualiſcunque.

Ὁποκινάμωμον,cinamomum,Gaza.

Ὁποπάναξ, liquor herbæ panacis, Dioſcor. lib.3, c.55.

Ὀπολεῖν,renauigare.

Ὀπὸς,οῦ,ὁ,ſuccus,coagulum,liquor, humecta vis ramis agglutinans folia: vnde producitur opara, lachryma arborum

borum, lacteus in ficu humor, τὸ δ' ἀνθηρὸν δάκρυον, τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς,id eſt, coagulum vel ſuccus fici aut piceæ: nam tali ſucco lac coagulatur, & κατ' ἐξοχὴν, ſilphii liquor. Differũt ὀπὸς & χυλὸς. nã ὀπὸς,liquor ſiue lac quod manat inciſo: χυλὸς autem ſuccus & humor expreſſus,vt ex herbis contuſis & contritis. Ariſtoph.in Plut. ἴφλα ὦ τὸ θυεῖα συμπαραμιγνύων ὀπὸν ἢ χύτρον,i.opium. ἥττων δ' ἐνεργεῖ χυλοῦ ὁ ὀπὸς, inefficacior lacte ſuccus habetur, Ruell: quod manat inciſo eo minus pollet effectu quàm quod expreſſo colligitur, Barb. minus efficax liquore ſuccus, Marc. vbi tamẽ puto vertẽdũ fuiſſe minꝰ efficax ſucco liquor, vt patet ex annotat.eiuſdem,qui ὀπὸν liquorẽ ſignificare indicat,& χυλὸν,ſuccum, Dioſcor,lib.3, cap.92. ὀποῦ καρπὸν vocat Hippocrat. ſilphii ſemen,quod & folium ſingulariter,& magydaris quibuſdam vocatur. ὀπὸς κυρηναϊκὸς,i.laſerpitium ſeu ſilphium. vide annotationem Marcelli lib.3. Dioſc. ὀπὸς μήκωνος,opium.

Ὁπόσα,pro ἅ.

Ὁποσάκις,quoties.

Ὁποσακισοῦν,quoties libeat.

Ὁποσαπλάσιος,quotuplex.

Ὁποσαπλασιοσοῦν,quantunuis multiplex.

Ὁποσαχῆ,multipliciter.

Ὁπόσα πλεῖστα,quanta maxima. ὁπόσα δεῖ,quantũ valet.

Ὁπόσα ἄν,quotlibet,quotcunque.

Ὁπόσον βραχὺς,quàm breuis.

Ὁποσοσοῦν, vbicunque, quocunque, quantuncunque.

Ὁπόσος,ου,ὁ,quot,quotus,quantus, Indefinitè,& ὁππόσος. νῆσον ὁπόσην εἶπον ἀποτέλεσα,inſulam quantam dixi cõficit,Philoſtrat.in Heroicis. ἐφ' ἐξουσίας ὁπόσας ἐβούλοντο ἐσθίειν,&c. Demoſth. ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτῶν,Bud. in Epiſt.poſt.neſcio quot dies à cibo abſtinere,aliquot dies. Odyſſ.ξ, ἢ ὁππόσα κεῖθ' ἀΐτλας. Gaza de Senect. τοσοῦτον βρώσεως ἢ πόσεως προσακτέον,ὁπόσα τὴν ἰσχὺν ἀναλαμβάνειν ἢ μὴ συμπιέζειν,tantum cibi & potionis ſumendum eſt,vt reficiantur vires,non opprimantur.

Ὁποσοσοῦν, quotuſlibet, quotuſcunq;. ὁποσοσοῦν,quãtalibet. ὁποσοσοῦν χρόνον,quantunuis temporis. τὸ ὁποσοσοῦν, quantũcunq;,quantuluncũque. ὁποσοσοῦν βάρος,quantalibet grauitas, Ariſtot.

Ὁποσοσδήποτε,& Ὁποσοσοῦν,quantuſcunque.

Ὁπόσος,ὁ,quotus, Indefinit.nam πόσος Interrog. ὁπόσος τυγχάνει τὸν ἀριθμὸν, quotquot numero ſint, Ariſtot.lib.2. Polit.capite 1.vide πόσος.

Ὁποστοσδήποτε, & Ὁποστοσοῦν, quotuſlibet, quotuſcũq; ὁποστοσοῦν εἴη,quotuſcunque fuerit.

Ὁπόταν,quoniam,quando,quãdocunque,Bud.Com.

Ὁπότε,quum,quando,poſteaquàm. εἰς ὁπότε ἴσως,i.quo tempore, AEſchin. Cum Optat. Thucy. ὁπότε ἔλθοι,quoties adiret.

Ὁπότε γοῦν,vbi ergo,itaque quum.

Ὁποτεοῦν,quandocunque.

Ὁπότερα,pro ὁποτέρως,vtro modo. Ariſtophan. περὶ ἡμερῶν, ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχει,τοῖς ἱματίοις χρῆ τὸ σῶμ' ἀμφιεννύναι κατ' ἐφημερίδα.

Ὁπότερον, vtrum, Infinitè: nam Interrogatiuè πότερον dicimus. καθ' ὁπότερον,pro vtrunuis.

Ὁπότερος, α, vter, vterlibet, alteruter, quis, quilibet, de pluribus etiam quàm duobus, Naz.in Orat. Heſiod. τῶν δ' ἄλλων ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. οὐκ ὁπότερον τύχῃ non vtrunlibet acciderit. οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε, nihil eſt quod æquè fieri ac non fieri poſſit. ἀφέψημα ὁποτέρου,decoctum vtriuſque, Ruell. alterutrius, Marcell. ὁποτέρωσε ποτὶ ἄρα χρῇ, Plato de Legib. vtram in partem declinaret, vtro modo.

Ὁποτεροσδήποτε,& Ὁποτεροσοῦν,vteruis,vterlibet,alteruter. ὁποτεροσοῦν ὑμῶν, veſtrũm vteruis, Gaza de Senectute. ὁποτερουοῦν,alterutrius. ὁποτερωσοῦν,vtro ſeu alterutro modo. ὁποτερωσοῦν,vtrunque: quaſi dicas vtruncunque. ὁποτερωσοῦν τῶν μερῶν,vtrauis partium. ἐφ' ὁποτερωσοῦν ῥέπειν,in vtranlibet partem curſum intendere.

Ὁποτέρωθεν,vnde: ἀπὸ ποίου μέρους.

Ὁποτέρως,vtro modo, Infinitè. Plat.in Epiſt. δεῖ ἐξελίξαι σαφῶς ὁποτέρως ποτὲ ἄρα ἔχει,vtro ſe modo habuerit. ὁποτέρως ἴσως, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, incertum vtri magis in periculo futuri, Thucy. Et aliquando Interrogatiuè. Plat. lib.1.de Republ. ὁποτέρως οὖν σοι ἀρέσκει; vtro modo tibi placet? ἢ οὖν ποτέρως αἱρῇ;

Ὁποτέρωσε,vtrò,in vtram partem,dubitatiuè.

Ὅπου,vbi,quandoquidem,quò. Ariſtotel.de mundo, πάντα κινεῖ ὅπου βούλεται, omnia quò vult mouet. ὅλως ἄπιστον τοῦτο, ὅπου ἢ μεσήνιοι κἄν που χρήσασθαι δοκοῦσι, &c. omnino id incredibile,cum Meſſenii iactantia vti putentur,&c. Plut.in Romulo. ὅπου,in repetita interrogatione. Ariſtoph. ἐφ' ὁ λακεδαίμων τί ἐστιν,M. ὅπου ἐστιν αὐτῇ. Item ὅπου, quando,cum Indicat. Plutarc.in Othone. ὅπου μὲν, ὅπου δὲ, Idem in Camillo. ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἐκφερομένην,ὅπου μὲν εἰς δεισιδαιμονίαν, ὅπου δὲ εἰς ὀλιγωρίαν, &c. id eſt, humanam imbecillitatem quæ efferri ſolet quandoque ad ſuperſtitionem, quandoque ad contemptum. ὅπου οὖν, vbique, Xnoph.

Ὅπου ἄν,vbicunque,quocunque,quandocunque. Xenoph. βαδίζοντα ὅπου ἂν βούλωμαι, euntem quocunque velim. ὅπου ἂν τύχῃ τοῦ σώματος, qualibet corporis parte, Ariſtot. ὅπου κἂν,nam,etſi,quandoquidem,etiam ſi, Plutarc. περὶ ἀδολεσχίας.

Ὅπουγε,quandoquidem,id eſt,vtpote cùm, Lucian. ὅπουγε εἰ ἢ τὸ πῦρ τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατακέκαυσε εἰς τὴν γῆν,&c.

Ὁπουδὴ,& Ὁπουδήποτε,& Ὁπουδὴ ἄν,& Ὁπουποτὲ,vbicũque εἰς ὁπουδὴ,ſicubi.

Ὁπουποτεγῆς,vbicunque gentium.

Ὀποῦς,Opus ciuitas in Locris.declinatur apud Latinos forma Græca,huius Opuntis, à Nominat. ὀπόεις, ὀπόεντος,& ſyncreſi ὀποῦς, ὀποῦντος.

Ὅππη,& Ὅππως,pro ὅπη & ὅπως,poet.vide ὅπη.

Ὁππόσε,quocunq;,vt πόσε, Aduerb.ad locum. Odyſ.ξ, ᾗ ἔστ' ἄλλον ἔπειτ' οὐδὲ ἀντιάσω χρήσομαι,ὁππόσ' ἐπέλθω,quocunque iuero. vbi tamen etiam ὁππόσε legi poteſt.

Ὅπποτε, AEolicè,pro ὅμματα.

Ὁππότε,pro ὁπότε,ὅτε,quãdo, ὁππότε,donec, dum,quũ, ὁππόταν,cum Subiunct. Laicar. ὁππότ' ἂν ἐξάρξῃ βλέμμα βάλλει τ' ἐμοί. ὁππότε μὴ,&c.quando non, pro ſi non, Apoll. Rhodius.

*Ὀπτά,τὰ,viſa,& ἄοπτα,nõ viſa. Hinc illa fallaciola Laſi expoſita ab Athen.lib.8. ἰχθὺν ὠμὸν ὀπτὸν εἶ,quum enim hoc omnes mirarentur, neq; reperirẽt quo pacto crudũ eſſe,idemque aſſum poſſet: ſic probare ingreſſus fuit, ὃ εἶπεν ἀκοῦσαι, τοῦτο δεῖ ἀκούειν,ἢ ὃ δεῖ νοῆσαι,τοῦτο δεῖ νοεῖν. ὁμοίως οὖν ἢ ὃ δεῖ ἰδεῖν,τοῦτο δεῖ ὀπτὸν. ὡς ἐπεὶ δεῖ τὸν ἰχθὺν ἰδεῖν, ὀπτὸν αὐτὸν εἶ. Eſt autẽ ambiguitas in vocabulo ὀπτὸν,quod & oculis ſubiectum,& aſſum ſignificat.

Ὀπταλέος,ου,ὁ,aſſatus,aſſus, ὀπτὸς, Homer.Iliad.

Ὀπτανεῖον, ου, τὸ,locus vbi carnes aſſantur, culina,quaſi dicas toſtorium.

Ὀπτανίον,idem, Etym.

Ὀπτασία,aſpectus, ἐπίβλεψις.

Ὀπτάνιον,idem quod ὀπτανεῖον, Atticè, Etym.

Ὀπτανὸς,aſſus, Gaza ex Ariſtot. Problem.

Ὀπτάνω,conſpicio,video, ἐμφανίζω. Actiu. Accuſatiuo iungitur. Paſſiuum ὀπτάνομαι, conſpicior, c.1. Actorum Apoſt.& cap.8.lib.3. Regum.

*Ὀπτανόμενος,verſans in conſpectum.

Ὀπτάνιον,ου,τὸ,idem quod ὀπτανεῖον.

Ὀπτασία,ας,ἡ,viſio,aſpectus,conſpectus.

Ὀπτάω,ῶ,ήσω,ησα,aſſo,coquo,torreo,adoleo. Actiuum, Accuſat. Homer. Odyſſ.ξ, ὤπτησέν τ' ἄρα πάντα. Ariſtoph, ὤπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσι, torrebam conſanguineis ventrem. Xenoph. in OEconomicis. τὴν γῆν στρέφειν ὡς ἂν ὠμὰ αὐτῆς ὀπτῷτο, vt cruda coquatur à Sole.

Ὀπτεῖον,videndum eſt.

Ὀπτίω, μ. τίσω, π. ἴδεα, video, Actiu.

Ὀπτηθεὶς, coctus, toſtus.

Ὀπτηκὸς, ὁ, vim habēs torrendi.

Ὀπτηθεὶς ἄρτος, coctus panis, Galen. ad Glauc.

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, ſpeculator, ſpectator, Odyſſ. ξ. ὀπτῆρας ἢ χῦ ποιμνὰς ἄγρευμα νέεσθαι: poeticum eſt, κατάσκοπος verò Oratorum, inquit Thomas Magiſter. Xenoph. tamē ita loqui auſus eſt, πεμψάντων ὀπτῆρας ἂν πράττοιμεν, ἢ φρασῆρας ἂν ἱερωτῶμεν.

Ὀπτήρια, τὰ, ſimpliciter apud Callimachum, munera præmiáve, quæ in ſpectaculum impenduntur, τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα. Pollux libro ſecundo interpretatur munera ſponſæ à ſponſo donata, vbi in conſpectum prodierit primùm, qualia & ἀνακαλυπτήρια.

Ὀπτᾶσαι, decoquere.

Ὄπτησις, εως, ἡ, aſſatura, aſſatio, decoctio, vſtio.

Ὀπτητέον, torrendum eſt.

*Ὀπτικὴ, & Ὀπτικαὶ πραγματεῖαι, doctrina quædā & exquiſitio cauſarum & rationum viſus.

Ὀπτικὸς, ὁ, viſiuus, perſpectiuus, ſpeculatiuus, perſpicax: vnde ἡ ὀπτικὴ δύναμις, conſpiciendi vis. Et ὀπτικὴ γεωμετρία, id eſt, perſpectiua Geometria, id eſt, quæ ad oculos pertinet: nam quæ ad aures, dicitur κανονική, Gellius lib. decimo ſexto, capite decimo octauo. τὸ ὀπτικὸν πνεῦμα, Alexander Aphrodiſæus. ſpiritus vidēdi, ſpiritus vi præditus videndi, conſpectiuus, conſpectorius ſpiritus, ſpiritus cui cernendi munus eſt accōmodatum, vel vſui viſus accomodatus ſpiritus, Gaza. ὀπτικὰ, τὰ, nerui ſubminiſtrantes viſiuum ſpiritum oculis. ἐν τοῖς ὀπτικοῖς, in opticis, id eſt, in aſpectuum rationibus, Ariſtoteles in Problemat.

Ὀπτιλέτις, nomē templi Mineruæ apud Sparthos: τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ Λάκωνες καλοῦσιν ὀπτίλους, Lacones oculos dicunt optilos: vnde dicta eſt ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, optiletis Minerua, cui fanum Lycurgus extruxit, quòd luſcus redditus eſſet ab Aleandro adoleſcēte, Plutarch. in Lycurgo, in Apophth. Lacon.

Ὀπτομαι, μ. ὄψομαι, μ. ὦμμαι, video, & videor, pareo, Depon. Accuſat.

Ὀπτόμενος, igni commiſſus, qui aſſatur. Alexander Aphrod. in Probl. ὀπτωμένων σωμάτων, Lucian. crematis corporibus: ſic Interp. ſed videris.

Ὀπτὸς, ἡ, ὁ, aſſus, aſſatus, inaſſatus, coctilis, coctus, toſt°, retoſtus, ὀπτὸς παρὰ ἡλίου, ſole coctus, Xenoph. ὀπτὴ πλίνθος, coctus later, Ariſtides. Sic & Herodot. Item ὀπτὸς, viſibilis.

Ὀπτῶ, μ. ὄψω, π. ὦφα, idem quod ὄπτομαι, video: quanquam ſit inuſitatum.

Ὀπύομαι, eiuſdem ſanguinis ſum, proſtituo. Deponens abſolut. ὀπύεται ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς, virum ad venerem admittit, Plutar. in Solone. ὀπυόμεναι, venerem patiuntur, Ariſtot. libro ſeptimo Ethicorum, capite quinto. Interdum Accuſat. iungitur.

Ὀπύω, μ. ύσω, π. υκα, ὁμιλέω, γαμέω, coeo. παρὰ τὸ ὀπίζειν ἵνα, ὃ ἐστιν ἐπιστρέφεσθαι τεκνοποιΐας. Actiu. Accuſat. Odyſſ. ζ, αἱ ἐπιεικὲς ὀπυίειν ἐστὶν ἑτέρῳ. Heſiod. in Theogon. δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, dedit filiam ſeu vxorem, vt vxorem duceret. Idem. σὺ γὰρ ὀπυίεις παῖδα, eius enim filiam vxorem habes.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſuccoſus, lacteus, ſucco lacteo ſimilis, lacte refertus. ὀπώδης ὁ ὑγρότης, lacteus ſuccus, Theophraſtus lib. 6, cap. 7. de cauſ. plant.

Ὄπιον, papaueris lachryma ſiue ſuccus.

Ὄπωπα, vidi, conſpexi, proſpicio, proſpexi. Eſt autem μέσ. παρακ. Atticè ab ὄπτω, pro ὤπα. Apollon. 2, αὐτὸς ὄπωπα, id eſt, ἐθεασάμην. Homer. Iliad. ζ, λαὸν ὄπωπα, id eſt, ἑώρακα.

Ὀπωπεῖ, proſpicit, vidit.

Ὀπώπει, &

Ὀπώπειν, viderat. Theocrit. ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπειν.

Ὀπωπή, ῆς, ἡ, aſpectus, viſus, ὅρασις, πρόσοψις, κόρη, pupilla, θεωρία, θέα, ὄψις, vultus, oculus. Odyſſ. γ, κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. vbi Didymus, ὅπως τῆς θέας ἐπέτυχες τοῦ ὄντος, ἢ φωνῆς περὶ τὴν ὅπα. ſed prior expoſitio melior. Apollon. libro ſecundo Argon. δρύφη δ' οἱ βλέφαρον, γυμνὰ δ' ὑπαλείπετ' ὀπωπῇ, id eſt, ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χάρις, inquit Interpres. Et lib. 5. Epigram. φαίνετο γὰρ ἠρεμάδες ὄμμα ὀπωπαί, id eſt, oculi cæci erant.

Ὀπωπότες, cognoſcentes, Accuſ.

Ὀπώρα, ας, ἡ, poma, hoc eſt, omnes mollioris corticis fructus. Nam quæ exterius durum & lignoſum aliquid habent, propriè ἀκρόδρυα appellantur. ὀπώρας appellatione poma inter æſtatem & autumnum prou ſententia omnia intelliguntur, vt notat Marcell. lib. 3. Dioſcor. Plato de Legibus, fructus autumni. Idem de vuis & huiuſ modi. ὀπώρα καὶ ἀκρόδρυα, poma & nuces, Ariſtoteles libro octauo Animalium, capite 28. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, in autumnali fructuum maturitate, Theophraſt. libro ſexto, capite ſexto de cauſis plantarum. Item ὀπώρα, autumnus, παρὰ τὸ ὄψ καὶ ὥρα, quaſi conſpectus temporis, Etymologicon. ἐν ἀρχῇ ὀπώρας, ineunte autumno, Gaza. ὀπώρας τέμνεται, autumno ſecatur, Theophraſt. libro nono, capite vltimo hiſtoriæ plantarum. ὑπὸ νέας ὀπώρας, id eſt, æſtate, Gaza ex AEſchylo apud Ariſtotelem libro nono Animalium, capite quadrageſimo nono. ὑπὲρ τὴν ὀπώραν, pro eodem, Ibidem. περὶ τὴν ὀπώραν, ineunte autumno, Idem Ariſtot. lib. 9. Animal.

Ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus. Ariſtoteles libro de mundo, αἵτε καρπὸν ὀπώρας ἡδὺν, ἀλλως δὲ δυσθησαύριστον φέρουσιν ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, id eſt, quæ autumni tempore fructum ſuauem fundunt, ſed conditu difficilem, &c. ὀπώρας ὥρα, tempore fructuum, Ariſtoteles libro nono Animalium. Item ὀπώρα, poma, genus pomorum, perceptio fructuum, ſecunda menſa, Nonn. τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον. Odyſſ. ξ, ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην.

Ὀπωριεῖ, fructus colliget, Philoſtrat. in Heroicis.

Ὀπωριοῦντες, decerpentes, Accuſat. Herodot.

Ὀπωριάω, & Ὀπωρίζομαι, &

Ὀπωρίζω, fruct° decerpo, colligo, emo. Plut. in Pericl. τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, agrorū tollens ſepes, vt ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Eſt etiam pomis veſci, & vſu pomorū nauſeam contrahere. ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, quum per vſum pomorum nauſea infeſtatur, Gaza ex Ariſtot. libro nono Animalium.

Ὀπωρινὸς, autumnalis. Heſiod. ὀπωρινὸς ὄμβρος. ὀπωρινὸς ἀστὴρ, Homer. Iliad. ε. oriens inter æſtatem & autumnum. ὀπωρινοῦ κυνὸς καύματι, in Epigram. æſtiui canis æſtus.

Ὀπωρισμὸς, arborum fructus.

Ὀπωροφορεῖν, ferre poma, ſiue producere.

Ὀπωροφυλάκιον, τὸ, tugurium, pomorum cuſtodia. [caſula τοῦ ὀπωροφύλακος.

Ὀπωροφύλαξ, pomariorum cuſtos, Gaza.

Ὀπωρώνης, & Ὀπωρώνης, ὁ, qui poma vendit emítque.

Ὅπως, interdum διαπορηματικῶς καὶ αὐθυποτάκτως, ponitur pro quomodo, hoc eſt, pro πῶς, ὡς, ὥσπερ, ſic, vt, prout, ἵνα, quemadmodum. Et conſtruitur cum Indicat. vt ὅπως ἐθέλεις ἔρξον, fac vt vis, Homer. Iliad. Et Odyſſ. ξ, ἵλαθι ὅπως μοι ἔχῃ θέλω. λέξον ὅπως διανοῇ, dic quemadmodū cenſes, Xenophon. ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ περὶ ἣν κεῖται διάνοιαν συμφωνίζει, quo pacto ſingula ſe habent, quáque habent ſententiam, exponit, Plutarc. in Solone. τὴν ἀρχὴν ὅπως ἔσχεν, οὐ ῥᾴδιον γνῶναι, ab initio quomodo res ſe habuerit, non facile eſt noſſe, Idem in Pericle. οἶδα ὅπως ἦν θαρραλέος, ſcis quàm eram, &c. Lucian. ὅπως ἐγένετο, vbi ſeu poſtquā natus eſt, Ariſtoph. ὅπως ἐφάνην, vt videreris, Idem. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ, omnino neceſſe eſt, Euripid. & Ariſtophan. ſic Sophocles. Cum Futuro Indicat. Plutarc. in Numa, ἓν μὲν φυλάξοντες μόνον, ὅπως ἐξήκοντα καὶ τριακοσίαις ἡμέραις τὸν ἐνιαυτὸν ἕξουσι, i. vnū quidē obſeruātes ſolū, vt dies trecentos & ſexaginta ānus cōtineret. αὐτῷ μελήσειν ἔφη, ὅπως ἀεὶ διὰ τὸ παρὸν ἴσως τὸ φυτευθὲν, ſibi curę fore dixit vt cōtinuò quod naſcitur

ſcitur, è medio tollatur, Idem in Lycurgo. ὅπως ἴσως, pro ὅπως γένηται, Homer. Iliad. ὅπως κρύψεις, &c. φράζου, Sophocl. ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πολεμίους, σκοπεῖ, quomodo hoſtes vlciſcatur, conſiderat, Plutarch. in Camillo. δέδοικα ὅπως γένωμαι, vereor vt ne fiam, Ariſtophan. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι, Idem, id eſt, οὐδαμῶς, nullo modo. οὐκ ἔστιν ὅπως χαίρων, Demoſth. Plato 2. de Republ. οὔτε αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω, ἔχω, neque poſſum non ſuccurrere. οὐχ ἔσθ' ὅπως ἀρέσκει, &c. Bud in Epiſt. priorib. οὐκ ἔστιν ὅπως ἰάσονται, Demoſthen. Cum Optatiuo Plato in Apologia, ὅπως δὲ οὐ ... ἀγνοοῦμεν ... ὅπως ἀποδοίμην, vt venderem, Ariſtoph. ὅπως γένοιτο νύξ, vbi nox adeſſet, Herodot. ὅπως ἔκειτο, vt iaceres, Sophocl. Cũ Subiũctiuo, vt ὅπως ἀκούσῃς ἥκεις, venis vt audias, Xenophon. Plato 2. de Republ. οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ, ἔχω, neq; ſcio quomodo ſuccurrã. εἰ πάντες οὐκ ἔχουσιν ὅπως τοῖς πολεμίοις ἀμιλλήσωνται, Nazanz. in Orat. Homer. Odyſſ. ξ, ὄφρ' ἐπακούσῃ ὅπως νοστήσῃ, quomodo ſit reuerſurus. διασώζουσι τὰς νήσους, ὅπως ἐκφύγῃ μηδεὶς τῶν πολεμίων, inſulas præſidio adſeruãt, ne quis hoſtium effugiat, Plutarc. in Themiſtocle. Interdum cum Infinitiuo iungitur. Sophocl. in Aiace, οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν, fieri non poteſt quin hæc ita ſe habeant. Ponitur etiam in repetita interrogatione. Ariſtoph. ... πῶς μὴ ... ὅπως; Interdũ præcipientis eſt, καὶ παραγγελματικόν, aut denuntiantis, aut exhortantis: ſicut caue Latinè, & vide ne, Bud. Ὅπως pro ὅτι, quòd, cum Indicatiuo, Xenoph. ἴσμεν ὅπως, Thucydid. pro ἴσμεν ὅτι, Interpres. Pro tanquam, velut: vt ... ὅπως, Apoll. Rhod. λέων ὅπως, vt leo, Eurip.

Ὅπως μὴ, cum futuro Indicatiui modi. Plato 1. de Republ. εἰπεῖν τί φῂς εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς ὅτι τὸ δέον ἐστί. &c. dic quid ſit iuſtum, & vide ne mihi dicas eſſe decens: vbi ὅρα ſubaudiendum, vel σκόπει, vel aliud ſimile verbũ: eſt enim ἐλλειπτικόν. Idem ibidẽ, εἰ ... ὅπως μοι ... μὴ ἐρεῖς, &c. Xenoph. εἰ δέοι σε παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νέων, τὸν μὲν ὅπως ἱκανὸς ἔσται ἄρχειν, τὸν δ' ὅπως μηδ' ἀντιποιήσεται ἀρχῆς, πῶς ἂν ἑκάτερον παιδεύοις; Ariſtoph. ... ὅπως μὴ θύσετε, ne me tanquam Athamãtẽ immoletis. Ibidem cum Subiunctiuo, niſi eſt erratũ, ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξῃς μηδένα, vide ne quem hoc doceas. Ibidem ſine μὴ cum Indicatiuo, ὅπως δ' ἐκείνους τοὺς λόγους μαθήσεται, vide autem vt illos ſermones diſcat.

Ὅπωσπερ, quo modo, Sophocl.

Ὅπως, tanquam, Euripid.

Ὅπως ἂν, & Ὅπως ἔτυχε, & Ὅπως δὴ, & Ὅπως δήποτε, & Ὅπως δηποτοῦν, & Ὅπως ποτὲ, & Ὅπωσοῦν, & Ὅπωσδηοῦν, quomodocunque, vtcunque, quocunque modo, temerè, ſine iudicio, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσποτοῦν, τυχόντως, quoquomodo, quouis modo, quolibet modo, quacunque ex cauſa. Attica autem ſunt, de quibus Bud. Commẽt. & hic in ſeq. ὅπως ἂν συμπέσῃ τοῦ λόγου, Ariſtid. prout inciderit in ſermonem. ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ, &c. vt quum venerint tempora, vel vtcunque venerint tempora. duplici modo exponit Eraſm. cap. 3. Actor. Apoſt. ὅπως ἂν ... σκοπεῖς, &c. Libanius in Epiſt. ὅπως ἂν χαίρω, &c. Bud. in Epiſtol. priorib. ... ὅπως ἂν ἐν καιρῷ συμποσίωνται, ſponſa moliente, quò tempeſtiuè conuenirent, Plutarc. in Lycurgo. ὅπως ἂν τὰ τοῦ λόγου μέρη τὸν λόγον ἀποτελῇ, λεκτέον, dicendum quonam modo orationis partes orationem perficiant, Gaza lib. 4. Gram. ὅπως ἂν εἰδῇ, vt ſciat, Ariſtophan. Idem in Nubib. ... ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενὶ, vt nemini ſatisfaciam de vſuris. Pro quomodo, Idem ibidem, ὅπως ἂν ... ὅπως ἂν δύνωνται, quomodocunque, Demoſten. ὅπως δήποτε ... vtcunque veterno obdormiſcentes, cap. 25. lib. 2. Dioſcor. ὅπως οὖν, quonam modo. Xenoph. lib. 1. ἀπομν. σκοπῶν ὅπως οὖν κόσμος ἔχει. ὅπως οὖν γίνεται, Chryſoſtom. ... ὅπως γὰρ οὖν, pro ὁπωσοῦν, Iſocrates. οὐδ' ὁπωσοῦν, neutiquam. οὐδ' ὁπωστιοῦν, nullo modo, ne tantulum quidem. Plato 2. de Republ. οὐδ' ὁπωστιοῦν παρήσομεν, nullo modo permittemus. Xenophon, ἐγὼ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν, ſapientem autem nullo modo.

Ὀράζω, τὸ ὀργάζω, excito, Accuſ. Gaza in Probl. Ariſt.

Ὀραθεὶς, viſus, Nazanz. in Orat. (ſect. 2.

Ὀραθῇ, conſpiciatur.

Ὅραμα, ατος, τὸ, aſpectus. Xenoph. ὅραμα δι' ὀφθαλμῶν, ὡς ἄκουσμα δι' ὤτων, ſpectaculum, τὸ θέαμα.

Ὀράομαι, pro ὁράω. Odyſſ. ο, ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο, pro ἴδοιτο. ὁρᾶσθαι, ὁρᾶν, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ, Homer. Iliad. ὁρᾶτο, ὁρᾶ, ἔβλεπε, ἑώρα, Idem ibidem. ὁρῶμαι pro δοκῶ, Ariſtophan. ὁρῶμαι ἀρχόμενος, videor incipere, Xenoph. ὀφθῶσιν ἐλθόντες, veniſſe viſi ſunt, Thucydid.

Ὄρεγος & σωμαχὴ, partes phalãgis in æqualia diuiſæ. Latini vocant os & vmbilicum.

Ὅρασις, εως, ἡ, viſio, aſpectus, ὄψις.

Ὁρατὴς, οῦ, ὁ, ſpectator.

Ὁρατικὸς, ὁ, vim cernendi habens. Τὸ ὁρατικὸν, in Hippiat. ... τὸν ὀφθαλμὸν ... τὸ ὁρατικὸν κατέχοντα διὰ τὸ χωρίσιον. pupillæ locum, ſedem viſus. Plinius viſibile vocat. Actiuè.

Ὁρατὸς, οῦ, quod ſub cernendi ſenſum cadit. Cicero aſpectabilis in lib. de Vniuer. ſub aſpectum cadens, quod cerni vel videri poteſt, oculis ſubiectus. Xenoph. ὁρᾶν τὰ ὁρατά. Philo de mundo, ὡς ὄμμασιν ὁρατὸς, hic oculis conſpicuus. τὰ ὁρατὰ, res conſpectui obuiæ.

Ὁράω, ῶ, ὄψομαι, ὁ. ἑώρακα, & in Præterito imperfect. ἑώρων, video, aſpicio, ... ſpero. pro caueo in ſacris literis, & reſpicio, id eſt, fauco. Actiu. Accuſat. ὁρῶ τι ἐνθάδε, Demoſthen. ὁρῶ τι τοιοῦτο, Ariſtotel. ὁρῶ τὸ παίειν, intendo ad feriendum, Xenoph. ἑώρων ἀλλήλους ὁμοίως τρεφομένους, Idem lib. 2. Pædiæ, videbant ſe pariter ali. Cum Infinitiuo Xenoph. lib. 2. ἀπομν. ὁρῶ ἔγωγε τοὺς πολλοὺς τῶν φίλων ὀλίγον ἔχοντας τὸ πλῆθος κατ᾽ ἀξίαν ... καὶ ἐν τοῖς φίλοις ἐπιθυμοῦσι, ... ἀποδιδόναι. Iungitur interdum Participio verbi alterius. Idem ibidem, ὁρᾶν ἔφη πολλοὺς τοῦ ... μᾶλλον ἐπιμελουμένους ἢ φίλων κτήσεως, ſe multos videre dicebat cuiuſuis rei alius magis curã gerere, quàm amicos comparandi. ὁρῶ συμβαίνον, Ariſtot. in Politicis. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me errare, Euripid. Item cum Participio verbi imperſonalis. Xenoph. ὁρῶ καὶ σοὶ τούτων δέον, tibi quoque his opus fore video. Item abſque Participio. Idem, εἰδὼς ἀλλήλους ἑώρων, mutuo fruebantur aſpectu. & cum Præpoſitione. ὁρῶ εἰς γῆν, Xenophon. ὁρῶ πρὸς ἄλλους, oculos ad alios conuerto, Idem. πρὸς ... ὁρῶ, propero nauigare, ſpecto ad nauigandum, Eurip. ὁρῶ πρὸς πλεονεκτήματα, Thucyd. ſpectat ad, i. ... ὁρᾶτε ὅπως, &c. Idem. ὁρᾶν ὅπως μὴ ... Demoſt.

Ὀργάζω, cœnum manibus mollio & ſubigo, cõmiſceo, τὸ πηλὸν ταῖς χερσὶ φυρῶ, Bud. Com.

Ὀργαίνω, α. ανῶ, facio iraſci, turbo. ὀργαίνεις, i. παρέξεις καὶ εἰς ὀργὴν ἐκβαλεῖς, εἰς ὀργὴν κινήσεις, inquit Interp. Sopho.

Ὀργάνη, Mineruæ epith. quòd operum præſes ſit, ὀργάνη.

Ὀργανικὸς, ἡ, ὁ, inſtrumentalis. vnde ὀργανικὰ μέρη, ſiue μόρια, officiales ſeu inſtrumentales partes, partes officiariis inſtrumentis deputatæ, Gaza lib. 2. de part. Anim.

Ὄργανον, ου, τὸ, organum, inſtrumentum, ferramentũ, telum, σκεῦος. Pro inſtrumento muſico Eurip. pro torculari Dioſc. lib. 4. ca. 247. Ariſtot. ſic Dialecticã vocat, quòd totius philoſophiæ inſtrumentum & veluti manus ſit. Alex. Aphr. li. 2. Probl. ὄργανον τοῦ φρονοῦντος ſedem animi vocat cerebrũ. ὄργανον ἁπάντων κακῶν dicitur Vlyſſes apud Aiac. ... τῶν κακῶν, ... ὄργανα, de partib[9] corporis inſtrumẽtalibus, Gale. ad Gl. ὄργανα χρόνου vocat ſydera Pl. in Tim. ὄργανα τῆς ἰατρ. Xenop.

Ὀργὰς, άδος, ἡ, terra aliqua culta, fertilis: & terra inculta, terra ſacra alicui deo, vt lucus & ſaltus dicitur, Etymol. ἀποτεμεῖν ... τὴν ἱερὰν ὀργάδα, ſacrũ lucũ cecidiſſe, Plut. in Peric. Itẽ locus mõtanus & ſyluoſus, nemus, collis. p

agro arabili, in Epigram. itẽ ꝓ vinea ſeu arbuſto, ibidẽ.

Ὀργάσασθαι, commiſcere, contemperare, Hippocr.

Ὀργάω, μ. άσω, π. ακα, appeto, meapte ſponte cieor, concupiſco, moueor, turgeo, ſum ad libidinem propenſus, ἐπιθυμητικῶς ἔχω, matureſco, geſtio, incitor ac libidine turgeo, incendor libidine, Gaza. ὀργᾷ πρὸς ὁμιλίαν, ſtimulatur ad venerem, Ariſtot. lib. 3. Animal. ὀργᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν, libidine incitatur, turget ad coitum. ὀργᾷ ὀχεύεσθαι, per libidinem turget ac prurit ad coitum, Gaza ex Ariſtot. ὀργῶσα πρὸς σύλληψιν, quæ ſtimulatur ad conceptum. ὀργᾷ τίκτειν, ad pariendum turget & incenditur, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 8. ὀργῶσι βότρυες, turgeſcunt racemi. ὀργῶσα γῆ, turgeſcens terra, Theophr. lib. 4. cap. 10. de cauſ. plant. i. ſemen recipere quaſi geſtiens. Itẽ ὀργῶ, floreo, vigeo, itẽ macero, ſubigo, cõcito. ὀργῶν τὸ εἶδος vigẽs ſpecie.

Ὀργεῶνες, οἱ, qui iiſdem ſacris initiati ſunt, θύται, ſacerdotes.

Ὀργή, ῆς, ἡ, ira, iracundia, indignatio, vindicta, ardor, impetus, motus, ſeueritas. Vide Μῆνις. Ariſtot. ὀργή ἐστιν ὄρεξις μετὰ λύπης τιμωρίας φαινομένης, διὰ φαινομένην ὀλιγωρίαν τῶν εἰς αὐτὸν τινὰ μὴ προσηκόντως, ira eſt apparentis vltionis appetitus cum dolore propter apparentem immerito, vel in ſuos contemptum. ἡ παρ' ὑμῶν ὀργή, veſtra indignatio, id eſt, veſtra ſeueritas, Demoſth. ὀργὴ ἐμοὶ παρ' ὑμῶν, mihi iraſcimini, Idem. ὀργῆς τυγχάνειν, Idem. ὀργῇ φέρω, indignè fero, Thucyd. ὀργῇ ἀπέστελλον, indignatione miſerunt, Idem. ὀργῆς ἐκπεσόντες, ira incitati, Idem lib. eodem. ὀργῇ ἐχόμενος, ira percitus, Herodot. lib. 1. τὴν ὀργὴν ἔχω σοί τι, tibi iraſcor, Demoſth. ὀργὴν κινεῖν, ſtomachum mouere, Idem. ὀργὴν ποιεῖσθαι, indignari. ὀργήν σοι ποιοῦμαι, in te indignationem præ me fero, Thucyd. ὀργῇ χρησάμενος, ira percitus, permotus indignatione, Herodot. ὀργὴν τάττω, pœnas conſtituo, Demoſt. δι' ὀργῆς ἔχω, ſuccenſeo. Accuſ. δι' ὀργῆς ἔχω σε, tibi ſuccenſeo. δι' ὀργῆς εἶχεν αὐτόν, erat ei infenſus, Plutarch. in Themiſt. ἐν ὀργῇ ἔχω. Vide Ἔχω. ἐν ὀργῇ ποιοῦμαί σε, Demoſthen. Ponitur & pro appetitu coeundi, παρὰ τὸ ὀρέγω τὸ ἐπιθυμῶ, Etym. Sophocl. in Aiace pro moribus, ὅστις ἀνθρώποις ὀργαῖς ἔμπεδος, i. ὁρμαῖς, τρόποις, ἤθεσι. Ibidem, ἐμφερὴς ἐμοί, ὀργὴν δ' ὅμοιος.

Ὄργια, τά, Orgia ſacra Bacchi, myſteria μυστήρια, ceremoniæ: de ſacris Adonidis. ὄργια Μουσῶν, Ariſtoph. ὄργια πόθων, orgia amorum, id eſt, ſacra, in Epigram.

Ὀργιάζομαι, conſecror, ſiue vt ſuum Actiuum, rem diuinam facio, Bud. Comm.

Ὀργιάζω, μ. άσω, π. ακα, orgia celebro, ſacra ceremoniáſque inſtituo: vt ὀργιάζω τὴν τελετήν, ceremonias perago. ὀργιάζω τὸν θεόν, ſacrificiis placo Deum. ὀργιάζω τὴν ψυχήν, ad ſacra animam præparo ſuſcipienda, ad ſacrorum cultum expio & idoneam reddo, vt notat Bud. Apoll. 2. Argon. ...

Ὀργιασμοί, οἱ, ceremoniæ.

Ὀργιαστής, οῦ, ὁ, celebrator orgiorum feſtorum.

Ὀργιαστικός, ad iram concitans: ſic Aretinus apud Ariſtot. lib. 8. Polit. cap. 6. animos concitans. ὀργιαστικὴ μέλη, καὶ ὀργιαστικὴν ἁρμονίαν vocat Ariſtot. quæ ἐνθουσιασμὸν ἐμβάλλει τῇ ψυχῇ, καὶ ἢ πλείστην τὴν παθητικὴν δύναμιν, & affectus ciet in animo, Bud. Comm.

Ὀργίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, iraſcor, iram exerceo, μικροψυχῶ, irritor. Depon. Datiuo. τί μοι ὀργίζῃ; quid mihi ſuccenſes? Xenoph. lib. 5. Pædiæ. ὀργῆς σῆς δὲ μοι, pace modò liceat tua, tua pace dicã, Euripid. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων, propter ea quæ facta eſſent, iratus, Iſocr. in Euag.

Ὀργίζω, irrito. ὀργίσας, qui ad iram prouocauit, Ariſtotel. lib. 5. Ethic. cap. 6.

Ὀργίλος, ου, ὁ, iracundus, indignabundus, 2. breui.

Ὀργιλότης, ος, ἡ, idem quod ὀργή, iracundia.

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia.

Ὀργίλως ἔχω, commoueor, Demoſth. πρὸς στρατόν.

Ὀργιλώτερος, iratior, Ariſtot. lib. 2. Ethic. cap. 7.

Ὀργιστέον, iraſcendum. ὀργιστέον πᾶσι, omnes iraſci oportet, Demoſthenes.

Ὀργιστικός, procliuis ad iram, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὀργυιά, ᾶς, ἡ, vlna, menſura ſenûm pedum, Herodot. & quaternorum cubitorum paſſus, Valla Interprete. à Gaza nunc paſſus, nunc quatuor cubitorũ menſura. Dioſcorid. lib. 4. δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος, i. decem vlnas altus, vt exponit Ruell. Marcell. interpretatur altitudinẽ quantum protenſa hominis vtrinque brachia ab altero ſummo medio digito ad alterum traiecta per pectus longitudine patent. Xenoph. lib. 2. ... Ariſtot. lib. 4. Animal. cap. 5. vbi Gaza, naſcitur in alto gurgite. κατ' ὀργυιὰς τὸ βάθος ἐκτίκτει, trium paſſuum altitudine pariunt, Idem lib. 6.

Ὀργυιαῖος, α, ο, magnitudine vnius vlnæ, vel trium cubitorum. ὀργυιαῖα κέρα, cornua patula, de cornibus bouis, in Epigramm.

Ὀργύζω, extimulor. Horus Apoll. capit. vlt. ὅταν ὀργύζῃ πρὸς σύλληψιν ἡ γυνή.

Ὀργυιόω, μ. ώσω, π. ωκα, vlnas extendo. Neutr.

Ὀργώνη, concupiſcentia.

Ὀρέγεσθαι, ἐκτιταμένους.

Ὄρεγμα, ſanguis, gradus, extenſio, porrectio. διὰ ὀρέγματος τὸ μέγεθος, propter laxiorem gradus glomerationem, Ariſtot. lib. 9. Animal. de camelis.

Ὀρεγμός, ὁ, faba freſa, ὁ διακεκομμένος κύαμος: ab ὀρέχθω, Euſtath. Iliad. ψ. ſcribitur & ἐρεγμός. (ρας ὀρεγνύς.

Ὀρέγνυμι, extendo. Actiu. Accuſat. Homer. Iliad. α χεῖρ.

Ὀρέγομαι, μ. ξομαι, π. ογμαι, affecto, ſum addictus ſeu deditus, expeto, appeto, ἐπιθυμῶ: & ad ſenſum refertur. Depon. Apollo. 2. Argon. τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν, i. ὀρέξει ἴλαθι, καὶ οἱ θυμοὶ ἰῆψαντο, animus eſt incitatus præ lætitia. Item pro κομίζομαι, λαμβάνω, apprehendo. Idem ibidem, δούρατος ὠρέξατο πλαγίου, i. ἐλάβετο. ὀρέξασθαι, τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. vnde ὀρεκταὶ μελίαι, longæ haſtæ. Interdum iaculari, ἀκοντίζειν, pugnare, vibrare. Homer. Iliad. δ, ἔγχει ὀρεξάσθω, haſtam contorqueat, ... id eſt, contendat haſta & petat. Et Iliad. ζ, ὣς εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ, pro ἐξέτεινε τὰς χεῖρας ἢ ἰλάζετο, id eſt, appetiit ſuum filiũ, & extenſis manibus accipere voluit. Apoll. 2. cum Datiuo & Genit. ὀρέξατο δ' αὖ ἔλλοπι ... , i. telum intorſit in aprum fuga ſe recipientem in paludem. vbi tamen αἰγανέην ſcribitur.

Ὀρέγω, μ. ξω, π. χα, porrigo, prębeo, πορέχω, manu percutio, κινῶ, ſicut ὀρέγνυμι, ἐκτείνω. ὀρ. ο, πύρνον ὀρέξαι, panem porrigere. Lucian. in Cauc. ὄρεγε τὴν δεξιάν, extende dexteram. τὰς χεῖρας ὀρέγων ἐκεῖσε, manus illò tendens, Plutarchus in Camillo.

Ὀρέει, inſpicit, ſpectat, Ionicé.

Ὄρειος χώρα, montana regio, montuoſus ager, & ὀρειάδες Μοῦσαι. lib. 5. Epigram. Oreades muſæ, id eſt, in monte agentes. ὀρειάδα πίτυν, Ibidem.

Ὀρείαυλος, montes inhabitans.

Ὀρειβατέω, μ. ῶν, π. κα, montes ſcando. Neutr. abſol.

Ὀρειβάτης, ου, ὁ, montes ſcandens.

Ὀρείγανον. vide Ὀρίγανον infrá.

Ὀρειδρόμος, ὁ καὶ ἡ, montiuagus, Euripid.

Ὀρεικὸν ζεῦγος, mulorum iugum. Syneſ. Epiſt. ... ζεῦγος ἀναβιβασθὲν τὸ ὀρεικόν.

Ὀρειμαλίδες, αἱ, mala montana, poma montana. vide in dictione Ἀγχιμαλα.

Ὀρεινόμος αἴξ, capra in montibus paſcens.

Ὀρεινός, οῦ, ὁ, καὶ Ὄρειος, montanus, ſylueſtris, cliuoſus, in montibus errans. Opponitur ei ὁμαλός. ὀρεινὴ ὁδός, iter montanum, Xenoph. ἐν τῇ ὀρεινῇ, in locis montanis, Gaza libr. 5. Animal. Item ὀρεινός, auis proprium, Ariſtotel. lib. 8. Animal. cap. 3. monticola, Gaza.

Ὀρειτρεφής,

Ὀρεοκόμος, qui mulorum curam habet.

Ὀρεσινόμος ταῦρος, taurum montiuagum in paſcendo, in Epigram. ὀρεσινόμων θηρῶν, Ibidem.

Ὀρείου διὸς, apud Demoſthen. Iouis terminalis, Iouis termini: vbi ſcribitur in nonnullis codicibus, ὁρίου διὸς.

Ὀρεινὴ, ου, ἡ, regio montana.

Ὀρεσιχαρὴς, qui montibus gaudet, in Epigram.

Ὀρεσιπελαργὸς ἀετὸς, aquila nomine montana, ciconia, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 33.

Ὀρειπτελέα, ἡ, montulmus, genus vlmi, Theophr. libro 3. hiſtor. plant.

Ὀρείτης, ου, ὁ, καὶ Ὀρείτης, montanus, agreſtis.

Ὀρειτεία Hipp. eſt labor ille quē in montibus ſubeūt.

Ὀρεκτύποι, i. montes pulſantes, qui è montibus in vrbem quiduis inuehunt, vt ſaxa, ligna.

Ὀρείχαλκος, ου, τὸ, orichalcum. ſcribitur & per ι: nam corripitur apud Horatium in arte poetica. Heſiod. producit ſecundam in clypeo Herc. κνημῖδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ, &c. vbi Interpres, ὀρείχαλκος τὸ λευκὸν χάλκωμα: ἐν ὄρεσι γὰρ εὑρίσκεται. ἄλλοι δέ φασιν ὀρείχαλκον εἶναι ὕλην τινὰ μεταλλικὴν χαλκοῦ τιμιωτέραν.

Ὀρεκτιάω, μ. άσω, π. ηκα, concupiſco.

Ὀρεκτὴ μελία, lancea, longa haſta. Iliad. β, ὀρεκτῇσιν μελίῃσι, i. τοῖς ἐκ χειρῶν δόρασιν, εἰς ὀρέξιν δίων ἔχουσιν συνισάμενοι καὶ ἐκτείνοντες αὐτὰ, οὐχ ὡς ἀκροβολίσαι: ὀρέξασθαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι.

Ὀρέκτης, ου, ὁ, cominus pugnās, ἀγχέμαχος, Euſtat. Bœot.

Ὀρεκτικὸς, ή, ὁ, appetitiuus, concupiſcibilis. ὀρεκτικὸς οἶνος, vinum appetentiam ciborum inuitans, Dioſcorid. lib. 5, cap. 13. ὀρεκτικὰ αἴτια vocatur à Conſulto Fortun. impulſiua cauſa. τὸ ὀρεκτικὸν, animæ vis appetendi, Ariſtotel. lib. 1. Ethic. cap. 13.

Ὀρεκτὸς, ή, ὁ, extenſus, longus, porrigendus, amabilis. ἔσχατον ὀρεκτὸν ἔχων, extremi voti cōpos, Nazanz. in Orat.

Ὀρεκτὺς, extendens.

Ὄρεξις, εως, ἡ, cibi appetentia propriè dicitur orexis, quomodo & Iuuenalis vſurpat, pro vehementi edendi auiditate, rabidam facturus orexim. Cic. in Tuſcul. libido, inquit, effrenata appetentia. Item affectatio, deſyderiū, cupiditas, ἐπιθυμία, habitus partis animæ irrationalis, Ariſtot lib. 7. Polit. cap. 15. ὄρεξις quid, Simplicius Interpres Epicteti.

Ὀρεξάμενος, η, ὁ, tangens, percutiens.

Ὀρεοκόμος, ου, ὁ, qui montium curam habet, aut mulorum, mulio, vt ἱπποκόμος, Bud. Com.

Ὀρέοντο ὥρμων, Homerus.

Ὀρεοπολῶ, in montibus diuagor, Lucian.

Ὀρεοσέλινον, τὸ, oreoſelinum, apium montanum, Dioſcor. l. 3, cap. 76. montapiū, Gaza lib. 7, cap. 6. hiſt. plant.

Ὀρεοτύπος, ruſticus à Gaza exponitur lib. 3. hiſt. plant. Theophr. cap. 12. ἔτι δὲ σάτυρος καὶ κομίσαι τοὺς ὀρεοτύπους ἀνευθὲν ἄμφω, &c. inquit Satyrus ambas ſine flore ruſticos ſibi attuliſſe. καὶ οὕτως πυκνὴν εἶναι τὴν ὕλην, ὥστε τοὺς ὀρεοτύπους μὴ δύνασθαι διιέναι μὴ ὁδοποιουμένους, i. atque adeò ſpiſſum exortum factitari interdum, vt niſi facta ſemita, nullus tranſitus ſit, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 6. Sic Gaza de arborum maſcularum & fœminarum fructu.

Ὀρεσταύλοιο μελάθρου, domus in montibus ſitæ, Nonn.

Ὀρεσιβάτης, ου, ὁ, iens per montes.

Ὀρεσίτροφα, quæ aluntur & paſcūtur in montib⁹, Nōn.

Ὀρεσίτροφος, ου, ὁ, nutritus in mōtib⁹, de leone Homerico. Eſt & vnus è canibus Actæonis apud Ouidium.

Ὀρεσινέω, verſor in montibus.

Ὀρέσκιος βάκχος, in Epigramm. quòd vites obumbrent colles, vmbris montium gaudens.

Ὀρεσκῷος, ου, ὁ, montanus, habitans cauernas montium, pro ὀρεσίκοιτος. καὶ μὲν γὰρ τὸ κοιμώμενος. Homer. Iliad. α, θηρσὶν ὀρεσκῴοισιν, i. τοῖς ἐν ὄρεσι διαιτωμένοις.

Ὀρεσιαύλος ἠχὼ, in Epigram. quæ habitat in mōtibus.

Ὀρεσινόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, montanus, in monte paſcens. Heſiod. αἰγὸς ὀρεσινόμου.

Ὀρέσκιος, ου, ὁ, monticola, ὀρεινὸς, montigena, Euripid.

Ὀρέστης, ου, ὁ, Oreſtes. dicitur etiam ὀρέστας, qui in montibus verſatur. vide Interpretem Homeri.

Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, montana nympha, montium cultrix. ἐν ὄρεσι τὴν ἑστίαν ἔχουσα, ὀρεστιὰς, ἡ ἐν ὄρεσι διατρίβουσα. Homer. Iliad.

Ὀρέστιον dicitur ab aliquibus herba, quæ & πεντάφυλλον, Dioſcorid. lib. 5, cap. 58.

Ὀρεσφιν, Aduerb. in montibus.

Ὀρεὺς, mulus: παρὰ τὸ ὄρος, quòd in montibus operari magis idoneum animal ſit quàm cætera, Etym.

Ὀρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cuſtodio.

Ὀρέχθω, concupiſco, ἐπιθυμῶ, incitor, commoueor, ὁρμῶ. Apoll. 2. Argon. καί οἱ ὀρέχθει θυμὸς ἐελδομένῳ συνίειν ἐξ αἵματος καὶ ἐκ ...., cupiebat. Item ſuſpiro, reſono, gemo, immugio, Ariſtoph. πῶς οὐ δεῖ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν, i. commoueri, ſίνειν, gemere, ſuſpirare. Et lib. 2. Arg. Apoll. ἀλλ᾽ ἔχε ἀμφιλύξας πολὺν γόον, ὥστε ὀρεχθεῖ, i. ſίνει.

Ὀρέω, attollo, incito. vnde ὀρέομαι, i. ὁρμῶ. Iliad. β, ὀρέοντο, ibant.

Ὀρεωκόμος, ου, ὁ, mulio.

Ὀρέων, cernens, videns, intuens.

Ὀρεωπώλης, ου, ὁ, mulorum venditor.

Ὄρη χρυσᾶ, montes aurei, Lucian.

Ὁρῆαι, ὁρᾶς, βλέπεις. ὁ. ἢ. ξ, τὰ χρὴ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῆαι, cum circunflexo in penult. ἐκ τοῦ ὁρᾶσθαι, abiecto σ, & mutato α in η. alii ſcribunt ὄρηαι, ab ὄρημαι pro ὁρῶ.

Ὀρθάνης, quiſpiam ex diis illis impuris qui ſubſunt Ὀρῆς pro ὁρᾷς, in Epigram.　　(Priapo.

Ὄρηχος, ſepes, Heliod.

Ὀρθάγης, externus, hoſpes, ξένος apud Lycophr. dialecto quadam.

* Ὀρθαγορίσκος, Lucian. συὸς ἐγγάστριον vocat Athen. παρὰ ἄλλου, δύναι δὲ ὀρθαγορίσκους τοὺς γαλαθηνοὺς, i. χοιρίδια μικρὰ ex Heſych. dicti ὅτι φασὶ τὸν ὄρθρον παραφωνοῦσι, Athen. 32.

Ὀρθιάζω, diem feſtum celebro.

Ὀρθόω, concitatum eſſe.

Ὀρθιόω, erigo, excito.

Ὀρθῆ, Demoſth. pro ὀρθῶς, vel intelligitur ὁδῷ.

Ὀρθία, lex erat Palladis, argumentū bellicū cōtinens.

* Ὀρθία, Dianæ cognomentum, à loco Arcadiæ.

Ὀρθιάζω, μ. άσω, erigo, in Epigram. ὀρθιάζειν, arrigere, vaticinari.

Ὀρθίαξ, κος, pars inferior mali nautici, vt carcheſium, ſuprema, Pollux lib. 10.

Ὀρθίας, velum nauis, Phauor.

Ὀρθιοκωπεῖν, qui erecti magno cum labore remigant.

Ὄρθιος, ου, ὁ καὶ ἡ, rectus, altus, accliuis, ἀνάντης, arduus, arrectus, rigidus. Lactant. Deus propterea hominem rigidū figurauit, vt ſciamus ad cæleſtia & ſuperna nos prouocari. Nonn. ὀρθίος εἰμι πορείη, ſum ardua via. Vnde ὀρθία phalanx dicebatur, quæ procederet in cornu, profunditatē habens latitudine maiorē. ὀρθίαι τάφροι, rectæ foueæ, Theophr. l. 3, c. 7. de cauſ. plant. τὰ ὀρθία, quæ recta ſunt.

Ὄρθιος νόμος, ὁ, carmen orthium, quod Arion canebat, quum à Delphino exciperetur, de quo Herodot. lib. 1. & Gell. lib. 16, cap. 19. Sic fortè dictum, quòd huius carminis numeri intenſi ferebātur & ſonori. Siquidem ὄρθιος ſonorus interpretatur nonnunquā, & claſsicus cantus. Plutarch. νόμον τὸν πυθικὸν appellat.

Ὀρθοβατέω, rectà incedo, in Epigram.

Ὀρθοβόη, ης, ἡ, epitheton hirundinis: quaſi ὀρθροβόη: ab ὄρθρος, diluculum, & βοὴ, quòd matutino maximè tempore canat, & ſecundum poetarum fabulas filium Ityn deploret. Heſiod. τὴν δὲ μετ᾽ ὀρθοβόη πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν, &c. vbi à nonnullis ſcribitur ὀρθροβόη.

Ὀρθογραφέω, μ. ήσω, π. ηκα, rectè ſcribo. Actiu.

Ὀρθογραφία, ας, ἡ, recta ſcriptura. Ortographia (ſcribit Bud.) eſt quum iam non planū opus, imáque operis veſtigia imaginamur, ſed ſubrectum & frontem attollens, quaſi erecti operis, aduerſíque deſcriptio.

Gg.

Ὀρθογώνιος, ου, ὁ, rectus angulus, Euclid.

* Ὀρθοδοξαστικῶς, recta opinione, non aberrante, Ammon. Ariſtot. Interpr. ... ὀρθοδοξαστικῶς εἰδέναι τοῦτο ... ὑστερον ἀποδεικτικῶς.

Ὀρθοδοξέω, ῶ, ήσω, κα, recte opinor & ſentio. Neutr. abſolutum.

Ὀρθοδοξία, ας, ἡ, recta opinio.

Ὀρθόδοξος, ου, ὁ, orthodoxus, i. rectæ opinionis.

Ὀρθοδρομεῖν, recte currere, rectis lineis currere, Xenop.

Ὀρθόδωρον, ου, τὸ, palmus menſura, quantum complectitur extenſa manus à iunctura ad ſummum digitum.

Ὀρθοέπεια, emendata locutio, & cũ ſuauitate vocum explanatio, Quintil. lib. 1.

Ὀρθοεπῶ, recte & propriè loquor, ὀρθολογῶ.

Ὀρθοθύρα, ianua ouilis, & idem quod ὀρσοθύρα, ſic Crates, Etymolog.

Ὀρθόκραιρος, καὶ ἀκανθώδης καρπὸς, fructus præhorridus & aculeatus, Theophr. lib. 3. plant. cap. 18.

Ὀρθόκερως, ω, ὁ, cornibus erectis, & erigens pilos: de Sophocl. autem Pollux ὀρθόκερων φρίκην, interpretatur ὀρθότριχα: horrore enim eriguntur crines.

Ὀρθόκραιρος, ου, ὁ, habens rectũ caput, vel erectas antennas: à κρᾶτος, vel καραία. metaphora à bobus, Etym.

* Ὀρθόκωλον, ου, τὸ, medicis eſt membrum ita deprauatum, vt flecti nequeat, quod in digitis ſæpe accidit, Galen. Comm. 3, εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ὀρθολογῶ, recte & propriè loquor.

Ὀρθόομαι, ούμαι, τ. ωμαι, recte facio.

Ὀρθομηκεῖν, ſeipſum erigere, vt altior videatur.

Ὀρθοπλὴξ ἵππος, equus rectus & calcibus petens.

Ὀρθόπνοια, ας, ἡ, eſt morbi genus, quod medici noſtri orthoniam corrupto vocabulo dicunt, difficilis ſcilicet anhelitus, quum quis ſpirare non poſſit, niſi recta ceruice ſpiritus trahatur.

Ὀρθοπνοϊκὸς, οῦ, ὁ, non niſi recta ceruice ſpirans.

Ὀρθοποδέω, ῶ, ήσω, κα, recte ambulo, recte incedo. Paulus ad Galat. ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ὀρθόπολις, erigens & ſeruans ciuitatem.

Ὀρθοπραγεῖν, recte agere, Aretinus apud Ariſtotel. lib. 2. Polit. cap. 8. i. recte habere, εὐπραγεῖν.

Ὀρθόπτερον, magnis ſiue altis humeris, aut pinnis.

Ὀρθοπύγιον, idem quod ὀρροπύγιον.

Ὀρθὸς, ή, ὸν, rectus, arrectus, erectus vt ſolet qui timet, ſubrectus, ſtãs, extãs, eminẽs, porrectus, integer, incolumis, elegans, ὑγιής. ὀρθοῦται, in pedes erigitur. ὀρθὸς εἰς ὁδὸν, rectus per viam. Sophocl. ... ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύσῃ, i. κατ' εὐθεῖαν, ὀρθογωνίου τὸ ὀρθὸν ζητοῦντι, angulũ rectum inquirit. Ariſtot. lib. 1. Ethic. cap. 7. ὀρθοὶ, erecti, ſuſpenſi animis. Hæc eſt enim figura perculſorum. τὸ ὀρθὸν, in altũ erectum & ſurſum ſpectans. τὸ ἱστάμενον καὶ ἄνω βλέπον καὶ μὴ συγκεκυφὸς, ἢ κλινόν. εὐθὺ verò dicitur rectum tã de eo quod in altum recte vergit, quàm de eo quod in longũ porrectim extenditur, i. τὸ μὴ ἐγκεκλιμένον μηδὲ ἔχον τινὰ ... αὖ τὸ ἱστάμενον ἢ, αὖτε κείμενον, Manuel Moſcopul. Ammon. diſtinguit ὀρθὸν ab εὐθύ. κατ' ὀρθὸν πλεῖν, rectum tenere curſum. εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, & ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι. vide Ἀναφορὰ in Append. de vocab. milit. Significat aliquãdo verum: vnde quod Plato dixit ὀρθότερον δεῖ λέγειν, Cic. vertit dictu verius & melius. Et apud Sophoc. ... ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν, i. ἀληθῆ. ὀρθῷ λόγῳ, re vera. ὀρθὸν τοῦτο, hæc ratio, hic ſtatus, Plato de Leg.

Ὄρθος, ου, ὁ, Orthus: ſic dictus eſt canis Geryonis, filius Echnæ & Typhæi, Heſiod. in Theog.

Ὀρθόσιος Ζεὺς, ſtator Iuppiter: malim per ω in 2. ſyllaba

* Ὀρθοστάδη, pemmatis genus.

Ὀρθοστάδην, ſtando in erectum.

Ὀρθόστασις, ἡ, affectio, vbi ſurrecti ſtamus, neruis poſterioribus contractis.

Ὀρθότερον, ου, τὸ, melius.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo, recta regula vel ratio, elegantia. ὀρθότης λογισμῶν, Nazanz. & Baſil. in Epiſt. ὀρθότης βίου.

Ὀρθότιτθος, ἡ, virgo quæ mammas habet rectas, non pendulas.

Ὀρθοτομέω, ῶ, ήσω, κα, recte ſeco, recte tracto, Paul. ad Timoth. ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, dirigit vias, cap. 11. Prouerb. Salom.

Ὀρθοτονεῖν, rectum accentum vel tonum dare.

Ὀρθότριχες, οἱ, habentes erectos crines.

Ὀρθοτριχία, ἡ, erectio capillorum.

Ὀρθουμένη πόλις, ciuitas fortunata & recte conſtituta, Thucydides.

Ὀρθούμενον, τὸ, proſperitas, i. εὐπραγία, Idem.

Ὀρθοῦσθαι, recte ſuccedere, Herodot. ὀρθοῦμαι πλεῖστα, plerũque ſum voti cõpos. αὐτοῖς ὀρθοῦται πλεῖστα, plerunq; feliciter ei ſuccedit. Thucyd. ἐὰν μὴ ὀρθωθῇ, ſi non recte cedet.

Ὀρθόφρων, magnanimus.

Ὀρθοφυῆ, τὰ, recta, ſuperiora appetentia.

Ὀρθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in altum creſcens, aſſurgens in rectitudinem, procerus, erectus.

Ὀρθοφυΐα, ἡ, proceritas, rectitudo, explanatio, Plato.

Ὀρθοφυῆται, rectus aſſurgat.

Ὀρθόω, ῶ, ώσω, κα, dirigo, erigo, attollo, ſuſtento, in ſtatum & dignitatem erigo. Actiu. Accuſ. ὀρθώσεις σεαυτὸν, tibi proſpicies.

Ὀρθραγόρισκοι, porculi ſubrumi, i. qui adhuc ſub mammis habentur: ἀπὸ τὸ ὄρθρου καὶ ἀγοράζεσθαι, quòd matutinis omnibus venales circunferebantur.

Ὀρθρεύομαι, vel Ὀρθρεύω, & Ὀρθρίζω, ω, ίσω, κα, de mane ſurgo, diluculo aliquid ago, vigilo. Neutr. abſol. verbum frequens ſcriptoribus eccleſiaſticis, quo exprimũt vocem Hebræam SICHEM, quæ manè ſurrexit ſignificat, & SICHAR, manè vigilauit. ὤρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ, Lucæ 21. i. diluculo ventitabat ad eum, vt in templo audiret eum. Latini eodem verbo diluculari dicũt. ὀρθρίζουσι τὸ πρωΐ, manè ſurgunt, c. 1. Reg. Lucian. Gallo, ὡς ἔχεις ὀρθρεύσιμος, καὶ ... τὰ πολλὰ τῶν ἔργων.

Ὄρθρινος, & Ὄρθριος, ου, ὁ, matutin⁹, matutino ſurgẽs, antelucanus. vnde ὄρθριος νόμος, carmen antelucanum, Ariſtoph. ἀνεὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον. niſi quis legere malit ὄρθιον νόμον, de quo paulò antè. ὀρθρινὰ δῶρα, in Epigr. dona matutina. ὄρθριον ᾄδειν, Ariſtoph. de gallinaceo, matutinum cantum edere. ὄρθριοι ἐπὶ τὰς ὁδοὺς ἐπορεύοντο, diuerſo itinere matutini perrexerunt, Thucyd. ὄρθριαι γενόμεναι ἐπὶ τὸ μνημεῖον, quæ diluculo peruenerunt ad monumentum, Lucæ cap. 24.

Ὀρθροβόη χελιδὼν, hirũdo matutino quiritans, Heſiod.

* Ὀρθόκρανος τύμβος, ſepulchri buſtum eminens, Sophocl. in Antigono.

Ὄρθρον, ου, τὸ, & Ὄρθρος, ου, ὁ, diluculum, crepuſculum matutinum, ὅτι εἰς ἔργα κινεῖ ὀρθροῖ, Etym. τὸν ὄρθρον συνάγειν, ingemiſcere per diluculum, Ariſtoph. τὸ μὲν ὄρθρον, ſub matutinũ quidem. ἅμα δὲ ὄρθρῳ, ſub exortũ auroræ. περὶ ὄρθρον, circa aurorã, Thucyd. ὄρθρον. Ammon diſtinguit à πρωΐ.

Ὀρθῶς, ἀληθῶς, δικαίως, iure, meritò, ſcitè, bene, δικαίως, ἀκριβῶς. Ariſtoph. οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐζήτουν ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα. ὀρθῶς ἔχει τοιαῦτα μέμφεσθαι, recte talia reprehenduntur. Plato 2. de Rep. ὀρθῶς ὑμῖν δεῖ, Demoſth. ὀρθῶς ἦν, eſt approbantis rei euentum, meritò, vt par erat. οὐ ποιοῦν, idem. οὐκ ὀρθῶς, iniuria, Thucydid.

Ὀρθωσία, ας, ἡ, Diana, ab Orthoſio monte Arcadiæ: ἢ παρὰ τὸ ὀρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων, Etym. ὀρθωσία ἄρτεμις, Herodot. l. 4. vbi Valla, erecta Diana. ὀρθωσία item eleuatio.

Ὀρθώσιος. vide ſuperius Ὀρθόσιος.

Ὄρθωσις, rectitudo, Hermog.

Ὄρια, τὰ, dicuntur fines ſtellarum apud Aſtrologos, ac propriè partes ſignorũ quę ſtellis ſingulis diuidũtur.

Ὀριαχὸς, in montibus cubans.

Ὀρικτυπὸς, per montes reſonans.

Ὀριγανίζω, origanum reſipio.

Ὀριγανίτης οἶνος, origanites vinum, i. ex origano confectum,

ctum, Dioſcor.lib.5,cap.53.

Ὀρίγανον, ου, τὸ, vel Ὀρίγανος, ὁ καὶ ἡ, origanum. ὀρίγανον βλέπειν dixit Ariſtoph. in Ranis, pro toruis oculis intueri. Sumptum à planta eiuſdẽ nominis,quæ intuẽtibus torua & inamabilis videtur. Dictum autem videtur origanum,quòd montibus gaudeat: nam γάνος ſignificat gaudium: vel quòd viſum illuſtret & acuat: παρὰ τὸ ὁρᾶν καὶ γανοῦν τὸ λαμπρύνειν. Vel à ῥιζῶ fit ῥίγανον,& redundante ο, ὀρίγανον,κατ' ἀντίφρασιν: natura enim calidũ eſt, Etym. Aliàs per ει ſcribitur in antepen. vide Chil.Eraſm.Origanum tueri,&,Salſamentum putre amat origanũ. Dioſcorid. lib.3,cap.56.indicat quoſdam ἀγρίαν origanum vocare τὸ πάνακες, quoſdam verò κονίλην,i.cunilam. Plin.pluribus locis cum origano conizam confundit, quod nõ placet Marcello Interpr.Dioſcor.lib.3,cap.207.& 208.

Ὀρέγομαι,deſydero,concupiſco. Item pugno:ab ὀρέγω,moueo. Heſiod. ἐλάτης ἀντίχειρες νεικείοντο,i.certabant.

Ὀρειδρομία,curſus per montes,in Epigram.

Ὁρίζομαι,finio,definio,hoc eſt, definitionem rei do,& rem circunſcribo. Eſt etiam finem ſtatuo. Plato,ἄρ' οὖν καὶ ἡ ἐν μοναρχίᾳ πᾶσα ὁρίζεται ἀγαθόν. Item ſtatuo, æſtimo. Dinar. ὡρισάμην ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον. Idem,καὶ θάνατον ὥρισαν. Et metior,æſtimo,cenſeo. Plato in Gorg. καὶ καλῶς γε τοῦ ὁρίζεσθαι σώφρονας,ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Sic Ariſtot. Ethic.2, διὸ καὶ ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας. Latinis definio idem eſt. Cic.pro Marc. Hic tu modum vitæ tuæ,nõ ſalute reipub. ſed æquitate animi definies? Idẽ pro Sext. Qui imperium P. R. orbis terrarũ terminis definiſſet. Sic ὁρίζεσθαι δίκαιον,ius ſtatuere, Demoſt. ὁρίζω etiam eſt ἀποφαίνεσθαι,hoc eſt,definire,ſtatuere,ἀπαγγέλλειν,indicare, hoc eſt, indicatiuo modo loqui. ὅθεν ὁριστικὰ verba dicta. Pro diſtinguo, Plato 2.de Rep. γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ ὁριζόμενον τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον, cognitione & ignoratione diſcernens domeſticum ab externo. ὡρισμένη ἡμέρα,dies præſtitutus,ſtatutus.

* Ὁριζόμενον,τὸ,id quod definitur.

Ὁρίζω,μ. ίσω,π. ικα, ſimiliter ſicut ὁρίζομαι, pro definire ponitur. Itẽ pro terminare & circunſcribere: extremum enim & finis magnitudinem ὁρίζειν dicitur,hoc eſt,τὸ πέρας αὐτῆς ποιεῖν. Ariſtot. Probl. καὶ γράφει κύκλον τῷ ὁρίζοντι,i.finitore & circunſcriptore ductu. Vnde circulus finitor in ſphæra ὁρίζων dicitur, quia hemiſphærii terminus eſt. de quo Proclus in ſphæra, ὁρίζων δ' ἐστὶ κύκλος ὁ διορίζων ἡμῖν τό τε φανερὸν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου,&c. Eſt etiã confinium facio,& diſtermino,dirimo,diſcerno. Ariſtot.de Part.3,ὁρίζουσι δ' ἐνταῦθα οἱ κυνόδοντες: de dentibus primoribus & molaribus loquẽs. ὁρίζων τὴν Ἀσίαν τῆς Λιβύης, diſterminans Aſiam ab Africa, Herodot. ὁρίζειν τὴν χώραν, Demoſth.metaph. ὡρισμένος, præſcriptus eſt & certus. ὁριζόμενοι τῷ κόλπῳ,qui ſunt intra fines ſinus. ὁρίζω ἀπὸ γῆς, Euripid. ἀφορίζω,abduco. Item metior, æſtimo,cenſeo, Ariſtot. Polit.6. ὀλιγαρχία καὶ γένει, καὶ πλούτῳ, καὶ παιδείᾳ ὁρίζεται, id eſt, cenſetur,æſtimatur,Bud.ibidem.

Ὁρκάνη,carcer,ſepes,rete,σαγήνη.

Ὀρικὸν ζεῦγος,iugũ mulare. eſt enim deriuatum nomen παρὰ τὸ ὀρεύς,quo vocabulo ἡμίονος ſignificatur.

Ὀρικνᾶσθαι,erigere ſe in ſummos pedum digitos.

Ὁρικὸς, finitiuus, ὁριστικός. vnde ὁρικὴ στάσις, ſtatus finitiuus.& ὁρικὰ,τὰ,definitioni attributa.

Ὀριμαλίδες,αἱ, montana pecora,quæ in montibus paſcunt apud Dores: alii ὀρειμαλίδας ſcribunt. Aſclepiades per ει.

Ὀρίνδης ἄρτος, panis è ſemine quodam ſeſami magnitudine confectus, aut vt alii,ex oriza, apud AEthiopes, Pollux.

Ὀρίνω,μ. ινῶ,π. ρικα,concito,commoueo,turbo. Actiu. Accuſ. Ὀδ. ξ, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,i. ἐκίνησας,ἐτάραξας.

Ὅριον,ου,τὸ,terminus,finis,confinium,horreum. ἀναβαίνειν καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια,ad fines, Xenoph.lib.1.Pæd.

Ὅριος,ου,ὁ,proſper.

Ὅριος,terminalis Iupiter. τὸν ὅριον Δία,&c.terminalem deum, Plutarch.in Numa.

Ὄριπες,αἱ, teredines montanæ, quas è niue generari ſcribit Strabo.

Ὀριπλανὴς,έος,montiuagus, Nonnus.

Ὁρίσματα,Euripid. termini,ὁροθέσια τῆς γῆς,Interpr.

Ὁρισμὸς,οῦ,ὁ,præfixus terminus,definita ſedes,ſeparatio,diſtinctio,definitio:ab ὁρίζω,pro diſcerno: diſcernit enim definitio vnum genus,& vnam formam ab aliis,& exactior eſt quàm τύπος, i. forma, aut ὑπογραφὴ, i. deſcriptio,Gell.lib.1,cap.25. ὁρισμὸς fit(inquit Iul.Rufin.)quũ definimus aliquam rem noſtræ cauſæ ad vtilitatem, neque tamen contra communem opinionem. vnde & pro certo modo,regula,& quaſi præſcripto capitur.

Ὁριστὴς,οῦ,ὁ, finitor, præſcriptor, conſtitutor iuris & arbiter conditionum.

Ὁριστικὸς,ή,όν,definitiuus, indicatiuus, pronuntiatiuus dicitur à Donato. ὁριστικὸς λόγος,definitio, ratio finitrix. ὁριστικὴ ἔγκλισις,fatendi modus à Quintil.

Ὀριτρεφὴς,έος,in monte nutritus,ὁ ἐν ὄρει τεθραμμένος, Apollon.2.Argon. Ὀρίτροφος,idem.

Ὀρίτροφος,ου,ὁ,nutriens montes.

Ὀριχάομαι,appeto,cupio.

Ὀρκάνη,ης,ἡ,ſepes,carcer.

Ὀρκέω,deſtruo. vnde πολιορκητὴς, vrbium euerſor.

Ὄρκη,ης,ἡ,vas olearium, aut vinarium, capſa pigmentorum muliebrium.

Ὁρκίζω,μ. ίσω,π. ικα, caueo ab aliquo iureiurando, ad iuſiurandum adigo,iureiurando aſtringo. Cum duob' Accuſ.vt Marci 5,ὁρκίζω σε τὸν Θεόν.vbi exponitur, adiuro te per Deum. Sic Orpheus,οὐρανὸν ὁρκίζω σε,per cælum abs te iuſiurandum exigam. Ὁρκίλλω,idem.

Ὅρκιοι θεοὶ,dii qui iuriiurãdo interſunt, Valla ex Thucyd.dii qui iurantur.

Ὅρκιον,ου,τὸ,fœdus,iuſiurandum,ὅρκος. ὅρκια δοῦναι apud Apoll.2.Arg.iurare. ὅρκια ταμεῖν, fœdus ſancire. Ionum eſt,frequẽs apud Herodot.& Homer. ὅρκιον ποιῆσαι. διὰ τὸ ἐν τομαῖς ἱερῶν θυσιῶν, Euſtath.Iliad.γ. ὅρκιον ἐπὶ τούτοισι ἐποίησαν,cum his percuſſerunt fœdus. ὅρκια τάμνοντες, fœdera ferientes,Herodot. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Homer. ὅρκια ποιοῦνται πρὸς ὀκτέους,fœdera cum illis ineunt,Herodot. Interdum τὰ ὅρκια λέγεται τὰ πρὸς τοὺς ὅρκους, quæ pertinẽt ad fœdus feriendum,vt Iliad.γ,θεῶν φέρον ὅρκια πιστά. γινομένων τῶν ὁρκίων ὁμολογιῶν, firmatis iureiurando fœderibus,Plutarchus in Lycurgo.

Ὁρκισμὸς,iuſiurandum.

Ὁρκωμοτεῖν,iurare in fœderibus ſanciendis.

Ὅρκος,ου,ὁ,iuſiurandũ,ſacramentũ. Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ εἴργειν τοὺς παραβαίνοντας: coercetur enim quiſque intra id quod iurauit. Vel παρὰ τὸ ὅρος: ὁρίζονται γάρ τι ὁμολογητικῶς οἱ ὀμνύοντες. Dicimus autẽ ὅρκους διδόναι καὶ λαμβάνειν, ſicut πίστιν διδόναι καὶ λαμβάνειν, Bud. Com. ὅρκον δότω μοι,mihi iuret,Eurip. ὅρκους ἀποδίδωμι, ea quæ iuraui, perſoluo,Matth.5. οὐ θεῶν ὅρκῳ λέγω, Phrynich.& Xenoph. per deos iuro. ὅρκους σοι δίδωμι,iureiurãdo tibi fidẽ do, Thucyd. ὅρκον τὸν ὑπὲρ τῆς πόλεως ὀμωμοκότες δικαστεῖ, Demoſth. ὅρκοις καταλαβὼν τὰ τέλη,i. ὀμόσαι ποιήσας,iureiurãdo adſtringens magiſtratus, Thucydid. ὅρκοι ἐγένοντο,Demoſth. ὅρκοις ἐπὶ τούτοισι ἐπῆλθον,in eam rem iuſiurandum interpoſuerunt, Herodot. ὅρκοι καὶ συμμαχία, Thucydid. ὅρκοι μοιρέων,id eſt, ipſa fata, in Epigramm.

Ὅρκος, filius ἔριδος, Heſiod. Eſt & Arriano Bithyniæ fluuius, qui periurum vorticibus inuolutũ rapere credebatur.

Ὁρκόω,μ. ώσω,π. ωκα,voco ad iuſiurandũ, iuſiurandum exigo,ſeu iureiurando ab aliquo caueo. Actiu. Accuſat. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὅρκους, &c. ad maximum iuſiurandum adegerunt milites, Thucydid. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι τὴν βουλὴν, ſtatuit cæſis hoſtiis iureiurando ſenatum adſtringere, Plutarchus in Publicola.

ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις, cum magno iureiurando fidem interponentes, Thucyd. vbi Interpr. εἰς ὅρκους ἐμβαλόντες.

Ὀρκῦνες, οἱ, piſces quidam apud Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit. Ælian. etiam meminit, apud quem legitur ὄρκυνος, ὁ, niſi fallor.

Ὀρκύνιον, ὄρος τῆς λέσβου ὄρδυνον καλούμενον, Orcyniũ mōs Lesbi, cui nomen Ordyno, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plāt. cap. 10.

Ὀρκωμόσια, τά, ſacrificia in quibus feriebātur fœdera.

Ὀρκωμοσία, ἡ, & Ὀρκωμόσιον, iuſiurandum, & locus iuxta Theſei delubrum in Attica, à iureiurando dictus, quòd ibidem fœdus ictum ſit à Theſeo cum Amazonibus, Plutarch. in Theſeo.

Ὀρκωμότης, iureiurando aſtrictus.

Ὀρκωμοτῶ, ſanctè iuro, iuro in ſanciendis fœderibus, apud Lucian.

Ὀρκωτής, οῦ, ὁ, qui præeſt obſtrictioni iuriſiurandi, ὁ ὁρκίζων. Xenoph. lib. 5. de omiſſis, ἐξεπέμφθησαν ὀρκωταὶ καὶ ἐξάλειπτον τὰ μέγιστα τέλη ἐν ἑκάστῃ πόλει ὁρκῶσαι.

Ὀρκωτός, οῦ, ὁ, iuratus.

Ὀρμαθίζω, abhamo, in modum catheng connecto.

Ὀρμαθός, οῦ, ὁ, στίχος, ordo, δεσμή, omne inſtar trichæ, cathena. κριβανιτῶν ὁρμαθός, ſeries panum, Ariſtoph. in Pl. ὁρμαθοὶ μελῶν, idem Ariſtoph. ordines carminum.

Ὀρμάθω, tendo, eo, Eurip.

Ὀρμαίνω, μ. ανῶ, concito, in animo verſo, pēdo, cogito, reuoluo, geſtio, cupio, aueo, ἐνθυμοῦμαι, λογίζομαι, διανοοῦμαι, βουλεύομαι, προθυμοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, ἐγείρω, incito, impello. Actiuum Accuſatiuo. ὁρμαίνω πλόον, διανοοῦμαι περὶ πλοῦ, Hom. Odyſſ. Idem Iliad. κ, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα, i. διαλογιζόμενον, μεριμνῶντα, in animo agitantem. Idem ibidem, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, mouentes & molientes.

Ὀρμαία, ας, ἡ, ὁρχαία, χρεμάθρα.

Ὀρμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, τὸ ὁρμῶ, paro, incitor, promptus ſum, aggredior, ortum traho, mano, impetum ſumo. ὁρμῶμαι χαρίζεσθαι, ſum propenſus ad gratiam, propero gratificari. Xenophon, ὅλος ὥρμημαι ὥστε φιλῶν αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, totus elaboraui vt eos amans ab iiſdem redamarer. Plato de Repub. 9, καὶ ἐλάχιστον δεῖ ὅλον ὁρμᾶσθαι. Gregorius, ὅθεν ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος, quod dicere inſtituimus in hac oratione. ὡρμήθη λέγεσθαι ὁ λόγος, oratio inſtituta eſt. ὁρμηθεὶς ποταμός, incitatus fluuius, præcipitatus, Plato de Leg. ὁρμηθεῖσα βλάστη, germen citatum, Idem ibidem. Iſocrates, ὡρμημένος διελθεῖν, qui dicere conſtituiſſet. ὡρμημένος φάγειν, quum eſſet eſurus. Xenoph. ἐδέσθω θεῶν ὁρμᾶσθαι ἀεί, auſpicari. ἀπ' οὐδενὸς οὐδαμόθεν ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, nullo ſubnixus neceſſario ad fidem argumento, Plutarch. in Numa. Item prodeo, eo, ſeu ire incipio, progredior & ineo: vt πρὸς ἄστυ ὡρμᾶσθαι, Plato. ἐπειδὴ εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, quum primùm pubeſceret, vt Cicero vertit. ὁρμᾶσθαι εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι περὶ ἀρετῆς, Xenoph. lib. 2. Pædiæ, incitari ad virtutis certamē. ὡρμήσαντο ἐπ' ἀγκυρῶν, Ariſtides. ὡρμίσθαι περὶ τὸν Θύμβριν, Tyberis faucibus appulſos eſſe, Plutarch. in Romulo. μηδαμόθεν ὁρμηθῆναι, non alicunde exiſtere, Nazanzen. in Orat. ὁρμωμένοις εἰς ὁδόν, iter ingredientes. ὁρμημένοι συνάγειν τὴν δύναμιν, properātibus congregare copias, Plutarch. in Themiſtocle. ὁρμώμενος ἀπ' ἐλασσόνων, à minoribus facultatibus procedens. οὐκ ἀπὸ τοσῆσδε ὁρμώμενοι, Thucydid. non cum tanto apparatu progredientes. ἐκεῖθεν ὁρμώμενον, quod inde fluit. ὁρμηθεὶς ἐξελθεῖν, Homer. Od. ὁρμηθεὶς ἔπλει, è ſtatione ſoluit. ὁρμηθέντες, emiſſi, ſoluentes, qui mouerunt, Herodot.

Ὀρμάω, μ. ήσω, π. ηκα. in animum induco, ſtatuo: vt ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τι τῶν ἄλλων πραγμάτων, qui animum appulerunt, Xenophon. & ἐπὶ ὃ ἕκαστος ὥρμηκε, quod quiſque inſtituit & capeſſit, Plato. ὁρμῶ ἐπὶ ταῦτα, Idem in Epiſtolis, animum ad hæc intendo, ad hæc animum applico. ὥρμηκα προεστάναι τῆς πόλεως, in animo habeo ciuitati præeſſe, Xenophon. ὁρμᾷ παίειν, incipit cædere, Plutarch. in Solone. ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cœpit interficiendi ſui. Sic ὁρμᾶν & ἐξορμᾶν dicitur equus à Xenophonte, quum ad curſum cietur: & de animatis ferè dicitur. Item erumpo, prodeo, cum Infinitiuo. παρορμῶ, προθυμῶ, impeto, vrgeo, impetum do, impetum facio, irruo, compellor in, χωρῶ. ὁρμᾶν εἰς ἀποστάσεις, in abſceſſus exire & euadere, Galen. lib. 1. ad Glaucon. διὰ μέσον ὁρμήσασα μαχομένων ἔφυγε, per medios pugnantes effugit, Plutarch. in Publicola. εἰς φυγὴν ὁρμῶ, fugam capeſſo, Xenoph. ὥρμησαν ἐς φυγήν, in fugam ſe proripuerunt. ὁρμᾶν κατὰ τοῦτο, eò progredi, Plato Epiſtola ſecunda. ὁρμᾶν ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον, Iſocrates in Panegyrico. ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς, tendunt in eos, Thucydid. ἐπὶ τύραννον ὥρμησαν τοῖς ἵπποις, equis citatis in tyrannum concurrerunt, Plutarch. ἐπὶ σφᾶς ὁρμῶσι, pro ὁρμῶσιν, id eſt, in ſe mutuò irruunt, Heſiod. ὁρμᾶν ἐπὶ τὴν κεφαλήν, Galen. lib. 1. ad Gl. ὥρμησαν ἐπὶ τὴν πρᾶξιν, Æſchines. ὁρμᾷ πρὸς τὸ βέλτιστον ἡ φύσις, natura ſpectat id quod optimum ſit, Theophraſt. lib. 1, cap. 19. de cauſis plant. ὁρμῆσαι πρὸς σύγκλητον μὴ δοκεῖν αὐτῷ θεμιτὸν εἶναι: ſic Plutarch. in Numa, ad ſenatum retuliſſe non videri ſibi fas eſſe, &c. ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam ſe contulit, Plutarch. in Solone. ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον, bellum mouere, Demoſthen. ὥρμησαν πρὸς πόλεμον, bellum ſuſceperunt, Plutarchus in Solone. ὁρμάω στράτευμα, moueo copias, Herodot. ὁρμῶ πεζῇ, pedē incito, i. me confero, Ariſtoph.

Ὀρμιά, ᾶς, ἡ, funiculus cōtextus ex ſetis equinis, quo piſcatores vtuntur.

Ὀρμινώδης, εος, ſurculaceus, Nicandr. vel ὁρμενικὸν πρὸς ὕψος, auctilis, αὐξητικός.

Ὀρμώμενος, Participium, ἐγειρόμενος, incitus: ab ὄρω, ὄρνω, αἰολικῶς. vide Phauorinum.

Ὄρμενος, ου, ὁ, aſparagus ſylueſtris, & cuiuſcunque oleris circulus. Item prototomus caulis, coliculus braſſicæ, Euſtath. Iliad. φ: additque ex vetuſti authoris fide (eſt autem is Iulius Pollux lib. 1, & 6.) quod è ſpinis extruditur ſurculaceum, ἀσπαράγιον, in braſſica ὄρμενον dici: vnde ἐξορμενίζειν. Et ὄρμενα, τῶν λαχάνων αἱ αὖξαι, Phrynicus, plantarum germina nondum in folia explicata. Eſt quoque vrbis nomen proprium Theſſaliæ.

Ὀρμέομαι, proficiſcor. Herodotus, ὁρμέομαι στρατεύεσθαι, ineo expeditionem. ὡρμέατο, profecti ſunt. ὡρμέατο ἐς ὁδόν, viam ingreſſi ſunt. ὡρμέατο πλέειν, animati erant ad nauigandum, Herodot. ὁρμέοντο ἐς πόντον, intra mare proceſſerunt. ὁρμεόμενος, incitatus, idem.

Ὀρμευτής, piſcator.

Ὁρμέω, ſtationem habeo, ſto in ſtatione, ſto ad anchoras, in ſtatione ago. ἐν ὅρμῳ καὶ λιμένι εἰμί, in portum me recipio, ſum in portu. Thucydides, οἱ ὥρμουν ἐν τῷ λιμένι. Demoſthenes, καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. Dicitur etiam ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω. ὥρμεον τριήρεις, ſtationem habebant, Herodot. ὥρμεον πρὸς γῆν, ad terram ſtationem habuere, Idem. ὁρμεῖν ἐπὶ δυοῖν, duabus niti anchoris in portu, Eraſmus in Adagio Anchora domus: ſic Ariſtides.

Ὁρμή, ῆς, ἡ, alacritas, impetus, id eſt, ſubitus acriſque affectus, libido, vis quædam animæ, qua ad agendum impellimur, πρώτη ψυχῆς κίνησις, inquit Philo de mundo, id eſt, primus animi motus & impulſus. Cicero ferè appetitionem interpretatur, & appetitum, affectum, affectionem. ὁρμὴ τοῦ βαπτίσματος, baptiſmi deſyderium, Nazanz. in Orat. αὐτὴν τὴν ὁρμὴν ἀντὶ μεγάλου τιμήματος δέχεται ὁ θεός, idem Naz. ibid. animi deſyderium pro magno pretio ducit Deus. ὁρμὴ πρὸς ἡδονήν. ὁρμὴν ἔχει, turget, Gaza. ὁρμὴ τῶν ἀφροδισίων, graueolētia libidinis, Ariſt. l. 6. Ani. ὁρμὴ καὶ ὄρεξις, conatus & appetit⁹, Epictet. vbi dicitur eſſe in hominis poteſtate. πρῶται τῆς νεότητος ὁρμαί, prima iuuentutis ſtudia, Plutarch. in Themiſtocle. ὁρμὴν ἔσχον ἀντιτάξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολύ, aggreſſi ſunt natando magnos fluctus ſuperare, Idem in Publicol. τῇ δὲ τῆς ὁρμῆς ὑπερβολῇ ἄλλας παίσας ad-

ad hunc motum animo erecta eſt. ἐμεῦ ποτιδέγμενοι ὁρμῆς, expectans vt ego incipiam & mouear, Homer. ἔγχεος ὁρμή, haſtæ iactus, Idem.

Ὅρμημα, ατος, τὸ, impetus, conatus, cogitatio, fluxus, ductus, ὁρμή, ὅρμημα, μερίμνημα, cura, anxietas. Homer. Iliad. β. τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματα, i. ἐνθυμήματα, deſyderia & curas, μεριμνήματα.

Ὁρμητήριον, ſedes belli, arx, & velut propugnaculũ belli ſuſcepti, receptacula vel agger, Cicer. Philipp. 10. Significat etiam incitamentum, & ſuſtentabulum, vt ſunt ἀναγκαῖα ῥυμοὶ τῶν ἵππων, apud Xenoph. Bud. Com.

Ὁρμητικὸς, qui incitatur. ὁρμητικὸς πρὸς τὸ ἔργον, excitus propenſúſque ad negotiũ. ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, venerem accẽdens, Dioſcor. lib. 2, ca. 71. ὁρμητικὸς πρὸς συνουσιασμὸν, propenſus ad libidinem, qui libidine incitatur, appetens libidinis.

Ὁρμητικῶς, impetu, ſubitò.

Ὁρμιὰ, ᾶς, ἡ, linea piſcatoria ſetis equinis contexta.

Ὁρμίζομαι, ducor, ingredior, ſubeo portum, ſtationem habeo. ὁρμίζομαι ἐς λιμένα, ingredior portum, Thucydid. ὡρμίσατο, ſtabiliuit velut in portu, in Epigr.

Ὁρμίζω, μ. ισω, π. ικα, duco nauem in portum, me in ſtationibus loco, inuado, appello. Neutrum Accuſatiuo. ὁρμίζω ναῦν εἰς λιμένα, Chryſoſt. ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης. ἐν ἀσφαλείᾳ ὁρμισαμένης εἰς λιμένας, in Epigramm. ὁρμίζω ἐς ποταμὸν, fluuium ſubeo, Thucydid. ὁρμίζω πλοῖον ἔξω τῶν χωμάτων, retraho nauem extra ſtationem, Idem. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν, anchoris ſtabilientes.

Ὁρμιεβόλος, piſcator, in Epigram.

Ὅρμινον, horminum, Ruellius: horminium Marcell. genus herbæ de qua Dioſcorid. lib. 3, cap. 145. Marcel. adnotat ibidem cap. 211. Theophraſtum frugum generi adnumerare horminon, & Plinium lib. 8, cap. 10, & 7. Idem lib. 22, ca. vltimo, duorum generum horminium fecit: alterum nigro ſemine, alterum cãdido, contrà quàm Dioſcor. qui φαιὸν dixit, i. fuſcum & nigreſcens. ὅρμινον ἥμερον, herba geminalis.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, diminutiuum, paruum monile, ὁ περιτραχήλιος κόσμος.

Ὁρμίσκοι, οἱ, monilia.

Ὅρμος, ου, ὁ, portꝰ artificialis, ſtatio: & monile circa collum, ὁ περιτραχήλιος κόσμος. Odyſſ. ο, χρύσεον ὅρμον ἔχων. παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω, ὅ τι εἴρεται συμπλέκον. Etym. vide Lucian. εἰς ἐρῶντας. Item Cyrillum & Ammon. in ὅρμος.

Ὁρμοὶ, οἱ, corrigia calceorum. ὁρμοὶ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων.

Ὀρναπετίζω, ὄρνις, Ariſtoph.

Ὀρνεάτης, ὁ, Priapi epitheton ab Orneis Peloponneſi ciuitate.

Ὄρνεον, ου, τὸ, auis: παρὰ τὸ ὀρέσθαι. ὀρνέων, auium, Lucian.

Ὀρνεόπωλαι, αἱ, auiculæ, Ariſtoph.

Ὀρνεοσκοπεῖν, augurari.

Ὀρνεοσκόπος, ου, ὁ, augur, ὀρνιθοσκόπος.

Ὄρνη, nox. ὄρνη καὶ σκοτεινός.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, ὀρνιθευτὴς, auceps.

Ὄρνιθες, aues cortales.

Ὀρνιθάριον, ου, τὸ, auicula.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, genus ludi, in quo pueri verberabantur, augurium. πολλοὺς ἐφήβους ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ὀρνιθείας ἐωράκαμεν ἀποθνῄσκοντας ταῖς πληγαῖς, Plutarch. in Lycurgo. i. multos ephebos in ara augurum cæſos verberibus mori vidimus: ſic Lapus Interpr.

Ὀρνίθειοι κρέας, auium caro.

Ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus, Dioſc. lib. 2, cap. 89.

Ὀρνίθειαι, αἱ, gallinæ, Theophr. lib. 2, ca. 15. de cauſ. plãt.

Ὀρνιθεύομαι, auguror.

Ὀρνιθευτὰς, οῦ, ὁ, ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνιθιακὰ, opus de volucribus. vide in vita Dionyſii, de Situ orbis.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, hyems quæ præ frigore aues necat. ὀρνιθίαι ἄνεμοι, Ariſtoph. Interpres. Eſt & ventus eiuſdem nominis. Ariſtot. de mundo, οἱ δὲ ὀρνιθίαι καλούμενοι, ἐαρινοί τινες ὄντες ἀπαρκτίαι εἰσὶν τῷ γένει, i. ὀρνιθίαι, quaſi auiarii venti, quidam dicti ſunt ex Aquilonio genere, verno tempore inualeſcentes.

Ὀρνίθιον, auicula, pullus gallinaceus.

Ὀρνίθειος, volucrinus. τὰ ὀρνίθεια τῶν κρεμαμένων, Ariſtophan. κρέα τ' ὀρνίθεια κιχλῶν, turdorum carnes volucrinas, Idem in Nubibus.

Ὀρνιθόγαλον, ου, τὸ, ornithogalum, genus herbæ, Dioſc. lib. 2, cap. 177. vide annot. Marcelli.

Ὀρνιθοθηρία, ας, ἡ, aucupium, Gaza de Senectute.

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, auceps.

Ὀρνιθοθηρεῖν, aucupor.

Ὀρνιθοκόμος, ου, ὁ, auicularum inſtitutor.

Ὀρνιθοκρίτης, augur, augurii peritus: παρὰ τὸ κρίνειν, τὸ ευκρίνειν, Etymol.

Ὀρνιθομανὴς, amans aues, Bud. Com.

Ὀρνιθομανία, auium teneor amore, Ariſtoph.

Ὀρνιθοτροφεῖον, ου, τὸ, ὀρνιθὼν.

Ὀρνιθοπώλης, pullus aut pipio auis.

Ὀρνιθοπέδη, ης, ἡ, laqueus aucuparius qui auibus tenditur, in Epigram.

Ὀρνιθοσκόπος, ὁ, auſpex. vide ὀρνιθευτὴς in Amm.

Ὀρνιθοτροφεία, auium nutritio, ratio cortalis, Colum. li. 8, cap. 2, i. auium cortalium.

Ὀρνιθοφάγοι, aues petens, aues comedens.

Ὀρνιθοφόνος, idem quod ὀρνιθοθήρας.

Ὀρνιθώδεις κοιλίαι, modo auium ventriculi.

Ὀρνιθώδης, εος, ὁ, magis ſpeciem auis habens. ὀρνιθῶδες τὸ τῶν ἰχθύων ἔχει τὸ σελάχιον, habet genus cartilagineũ ea ſpecie vuluas, qua aues, Gaza ex Ariſtot.

Ὀρνιθὼν, ῶνος, ὁ, auiarium, cortalium ſtabulum, officina cortalium, Colum. lib. 8, cap. 3, & Gell. lib. 2, cap. 20.

Ὄρνιξ, χος, Doricè. & ὄρνις, ιθος, ὁ & ἡ, auis, gallina, ales, Odyſſ. ο, τῷ δ' ἐπὶ δεξιὸς ἔπτατο ὄρνις, dexter ales. Apollon. 2, τοὺς δ' ὄρνιθας ἀΐσσειν. Et in genere Fœmin. ibidem, ταὶ δ' αὖ ὄρνιθας συμφράσσας, &c. ὄρνις poſteriorem producit, vt Gaza tradit lib. 2. Gramm. ὄρνις pro accipitre, Heſiod. ὄρνις Διὸς pro aquila, in Epigram. ὄρνις ἁλκυὼν, de Alcyone, Apoll. Rhod. ὄρνις κατοικίδιος, villaris gallina dicitur ab Alexand. Aphrod. i. auis cortalis. θαλάττιος ὄρνις, Lucian. marina auis. ὄρνιθες ἥμεροι, aues cortales. ὀρνίθων θρέμματα, altiles aues, Plat. de Leg. galli: ſic enim arbitror. ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι, ab auibus augurium captãtes, Plut. in Camil. εἰς τοὺς ὄρνιθας, Demoſt. ad auiũ pugnas ſpectandas admiſſus. De auibus in genere multa diſſerit Ariſtot. de gallina vide Aelian. Eſt & ὄρνις nomé ſyderis apud Procl. de Sphæra. ὄρνις pro augurio, omine & oraculo, Ariſtoph. ἔχουσιν τὸν ὄρνιν καὶ τοὺς ὄρνεις τοῦ θεοῦ, i. τὸ μάντευμα, τὸν οἰωνόν. ὄρνιθι αἰσίῳ, felici aue, i. μαντείῳ, Sophoc. ὄρνιθα τόνδ' αἰνοῦντες ὁρμώμεθα, Eurip. auguria iſta boni cõſulimꝰ. Itẽ quicquid fortuitò euenit ὄρνις aliquãdo dicitur.

Ὀρνὸς, obſcurus.

Ὄρνυμαι, ὀρνύμαι, διεγείρομαι, ſurgo, concitor, commoueor, eo, tendo, propero. Homer. Iliad. γ, ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἄναξ, i. ἀνέστη, διηγέρθη. Item irruo. Heſio. ὀρνυμένου ἄνακτος, rege inſurgente.

Ὄρνυμι, & ὀρνύω, incito, promoueo. vnde ὄρνυμαι, ſurgere facio, excito, διεγείρω. Act. Accuſ. iũg. ὄρσον, ὀρνίζομαι, Homer. Iliad. infer gradum, hortare vt maturet.

Ὀροβάγχη, ἡ, orobanche herba, quæ ſtrangulat & enecat, de qua Dioſc. lib. 2, cap. 175.

Ὀρεάδες, epitheton ferarum, vt ceruorum. Item nymphæ montanæ, quæ & ὀρειάδες.

Ὀροβάκχοι, οἱ, cytini, mali punici flores, Nicand.

Ὀροβιαῖα καταπότια, pilulæ erui magnitudine, Dioſc. lib. 4, cap. 245.

Ὀρόβινον, ου, eruina farina erui.

Ὄροβος, ου, ὁ, orobus, genus hordei, eruũ: de quo Dioſc.

lib.2,cap.133, & Ariſtotel. lib.3. Animal. herba eſt qua lac augetur vt cytiſo, Theophr.lib.2.hiſt.plant.cap.5.

Ὄρεγνοι, αἱ ἄκραι, αἱ ἀρχαὶ τῶν ὀρῶν, cacumina, Dionyſ. de Situ orbis.

Ὀρέγμα, αἴτημα, ὄρεξις, Etym.

Ὀρέσκωμον, ου, ὁ, ramus, ſurculus, [illegible]

Ὀρεσιδωμάδες, nymphæ Oreades: ἀπὸ τοῦ δέμειν, quòd in montibus ſcilicet exornantur.

Ὀρεδίη, timor: malim ὀρρωδία.

Ὀροθεσία, ας, ἡ, terminus, deſignatio terminorum. ſed ὀροθέσιον potius Maſcul. quàm Fœm. gen. reperitur.

Ὀροθέτης, finitor.

Ὀροθύνω, concito, turbo, ταράττω, κυκάω, vrgeo, confidentiam inijcio, [illegible], excio ſeu excito. Homer. Iliad. κ, τὸν δ' ὀρόθυνε, Actiu. Accuſ.

Ὀρειτύπος, ου, ὁ, [illegible]

Ὀρειτύπος, in montibus ligna ſcindens: τύπος enim truncus eſt.

Ὀρέονται, Odyſſ. ξ, [illegible], hoc eſt, [illegible], inſequuntur & cuſtodiunt & obſeruant, [illegible]

Ὄριον, ου, τὸ, prælum, vas agricolarum.

Ὀρόντης, ου, ὁ, Orontes fluuius, per mediam Antiochiã fluens.

Ὤροντο, impellebantur.

Ὀροπέδιον, το, colliculus, tumulus apud Strab.

Ὄρος, εος, τὸ, mons: paroxytonum ſine aſpiratione. & pudendus locus ſecundum nates, qui & ταῦρος dicitur. Euſtath. ὄρος, id eſt, montis partes ſunt πόδες, id eſt, ima pars & radix: ἀκρώρεια, id eſt, montis cacumen: [illegible], qua voce deſcendentia iam montium latera indicantur: hæc Marcellus lib.3. Dioſcor. cap.157. vide Suid. in dictione ἀκρώρεια. [illegible] ὄρος, Ariſtoph.

Ὅρος, ου, ὁ, terminus, meta, limes, definita linea. ὅρος τοῦ γάμου, tempus nuptiarum. Plato de Legib. Item ὅρος, finis, id eſt, finitio, vt inquit Quintilian. ὅρος βίαιος, violenta definitio, Hermogen. Item [illegible] Ariſtotel. Politicor.7, [illegible] ὅρον. ὅρος σύντομος, compendium. Iuſtin. Martyr, [illegible] ὅρον, [illegible], id eſt, ſuæ philoſophiæ compendium faciẽs, ſuam philoſophiam ad compendium conferens, & breui tractatu complectens, &c. ὅρος καὶ ἀνθορισμὸς, Hermog. Accipitur etiam pro modo & regula, & quaſi præſcripto, quo actiones temperantur, Galen. Methodic.12. & 14. eſt etiam index rei obnoxiæ & oppignoratæ, de quo Bud. Commentar. [illegible], id eſt, regulam, Ariſtides. ὅρους τῶν ὠνίων τιθέναι, pretia rebus venalibus imponere, Plato in Legib. Item ruſticum inſtrumentum, quod funiculum appellãt. Item pro extremo ambiẽnte ponitur, & pro cælo, Bud. Com.

Ὀρὸς, οῦ, ὁ, lignum quo calcatam vuam premunt, lignũ in prælo quo oleum exprimitur, teſte Polluc. lib.7.

Ὀρὸς, pro ὀῤῥὸς, ſerum lactis, oxyton. ſine aſpiratione.

Ὀροσάγγαι, οἱ, oroſangũæ; ita vocantur lingua Perſica, qui ſunt de rege bene meriti, Herodot. lib.8.

Ὀροσέλινον, ου, τὸ, montapium.

Ὀροσπίζος, montifrigilla auis, frigilla montana.

Ὀρούειν, irruo.

Ὄρουμα, impetus, ſaltus.

Ὀρούω, σω, κα, [illegible], ruo, cõmoueo, impetum facio, proſilio. Hom. Iliad. β, [illegible] Heſiod. [illegible], inter ſe mutuò irruerunt.

Ὀροφάω, τὸ ὀροφόω, tego, fabrile eſt. Actiu. Accuſ.

Ὀροφὴ, ῆς, ἡ, & Ὄροφον, ου, τὸ, & Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, conuexum tecti, culmen, ſummitas tectorum, contignatio. Ariſtoph. [illegible]. Item ὄροφος, arundo aquatica tectis ſtruendis apta. Ammon. diſtinguit ὄροφον καὶ τέγος.

Ὀροφοφόρον, ου, animal teſtam gerens.

Ὀροφίτης, ου, in tectis verſans.

Ὀροφοῦμαι, tegor. Ioſephus, [illegible], domus culmem habens quadratis trabibus.

Ὀροφόω, ῶ, ώσω, κα, concamero, coaſſo, tego. Neutr. (Accuſ.

Ὀρόφωμα, ατος, τὸ, tectum, τέγος.

Ὀρόφωσις, laquearium.

Ὀρόων, pro ὁρῶν, videns.

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, ramus, haſta, ſtimulus, βλάστημα. & Ὄρπηξ, ventus vehemens.

Ὀρπηκίδιον, vocabatur inſtrumentum ferreum, quo cædunt elephantos.

Ὄρρα, pro ὄφρα. Apoll.2. [illegible], templum quod quidem ſtruxerunt.

Ὀρροδεῖν, in coxendices & nates cadere.

Ὀρρὸν, idem quod ὀῤῥός.

Ὀρροπίσσα, apud Paulum, picis ſerum, quod idem πισσέλαιον quoque vocat.

Ὀῤῥοπύγιον, orropygium, cauda pennis condita, propriè volucrum, vltima pars ſpinæ vbi ſpondyli deſinunt, ὀῤῥοπύγιον, vltima in animalibus renum pars, quæ ſedẽ ſu[illegible] perueniens, anum ex ſuperiore parte integit, in auibus manifeſtior quàm in homine. Non habet hæc pars Latinam appellationem: cuius in Epigrammate ſuo meminit Martialis, dicens, Et anatis habẽs orrhopygium matre. Ariſtot. lib.2. Anim. de auibus loquens, [illegible], inquit, [illegible], ὀῤῥοπύγιον δὲ, i. vt Gaza explicat, cauda tali, qualis data quadrupedibus eſt, volucres carent. Ariſtophanes in Nubib. de culicibus, [illegible] ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον, an per orrhopygiũ. κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ἐκτέμνονται οἱ ὄρνιθες, gallinacei caſtrantur parte nouiſſima ſuæ alui, Ariſtot. lib.9. Anim.

Ὀῤῥὸς, ου, ὁ, i. [illegible]. vide infrà.

Ὀῤῥὸς, οῦ, ὁ, ſerum lactis, i. lac dilutum, ſeu [illegible], Ariſtot. lib.3. Anim. γάλακτος ὀῤῥὸς, Gal. lib.2. ad Glauc. ἰχὼρ ὁ μὲν αἵματος ὀῤῥὸς, cruor qui ſanguinis reſiduũ & defluxus eſt, Ficinus in Timæo Platonis.

Ὀῤῥοῦσθαι, ſereſcere, Ariſtot. à Dioſc. [illegible] dicitur.

Ὀῤῥώδης, ſeroſus. τὸ ὀῤῥῶδες, ſuccus ſeroſus, Theophr. lib.5. de cauſis plant. ὀῤῥῶδες γάλα, lac ſeroſum, Idem.

Ὀῤῥωδία, ας, ἡ, timor, trepidatio, pauor, metus, horror. ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω, horreo, Thucyd.

Ὀῤῥωδῶ, timeo, trepido, horrore perſtringor, metuo, vereor, φοβοῦμαι. Inde ſumptum, quòd quando quadrupedibus terrorem incutimus ſeu metum, contrahere ſolẽt eam partem caudæ, inter femora reducẽdo. vide Ἀῤῥωδῶ apud Ammon. Cum Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] ὀῤῥωδῶ πάνυ. ὀῤῥωδεῖν τὸν θάνατον, horreſcere mortem, Plut. in Lycurgo. Item in Camillo, ὠῤῥώδουν τὸν πόλεμον, à bello abhorrebant, bellum reformidabant. Et cum περί. ὀῤῥωδῶ περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι, meo ipſi[*] corpori timeo, Thuc.

Ὄρσο, ſurge: à verbo ὄρω, Futurum ὀρῶ, & Doricè ὀρσῶ, quod Æolicè trãsfertur in tẽpus præſens, & declinatur vſque ad Imperfectum ſolum. vnde ὀρσοῦμαι, [illegible], [illegible]. vnde ὄρσευ & ὄρσεο Ionicè in Imperatiuo. Hom. Iliad. δ, ὄρσευ λαοσσόε [illegible], i. ἀνάστηθι, διέγειρε.

Ὄρσεο, Idem Iliad. Actiuè, contende, feras te.

Ὀρσιπέτης, altè volans.

Ὀρσίππιος βοὴ, clamor, quo contendentes ad curſum incitantur.

Ὀρσοδάκνη, ἡ, animalculum quoddam, Ariſtoteli quod Gaza ſcribit interpretari poſſe mordellam.

Ὀρσοθύρα, ας, ἡ, ianua qua ad locum ſuperiorem aſcenditur, ianua alta, valua: [illegible] τὸ ὄρνυμαι, Etym.

Ὀρσολόπος. vide Etym.

*Ὀρσώδρα, ἡ, fiſtula, aut canalis in altum eductus, vnde aqua altrinſecus cadat, Euſtath. Odyſſ. χ.

Ὀρτάλ

Ὄρσω, pro ἐγερῶ, Doricè, excitabo. vnde Il. δ. φύλοπιν αἰνὴν ὄρσωμεν, Ionicè, in Subiunct. pro ἐγείρωμεν. Apollon. 2. παιήονα ὄρσατε φωνήν, ſonitum excitate. Phocylid. χόλον ὄρσῃς, indignationem moueas.

Ὀρτάζω, celebro feſtum. ὀρτάζουσι, feriati ſunt. ὀρτάζων, ferians.

Ὀρταλίζω, ſubmouere in altum, ac veluti volaturire, vt auiculæ primùm volare incipientes.

Ὀρταλιχος, pullus auium implumis: πάλιχοι, οἱ μήπω πετεσθαι δυνάμενοι, καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες, καὶ νεοσσοί, Phauor.

Ὀρτή, ῆς, ἡ, pro ἑορτή, feſtum, dies ſolennis, feſti ceremonia ſolénia, Herodot.

Ὄρτιον, ου, arduum.

Ὀρτυγία, ας, ἡ, Ortygia inſula, vna Cycladum, quæ poſteà Delus dicta eſt.

Ὀρτυγοκοπέω, ῶ, κόψω, ludum exerceo cędendarum coturnicum, Neutr.

Ὀρτυγοκόπος, ου, ὁ, ludus in quo percutiebatur coturnix, Suid.

*Ὀρτυγομανία, ας, ἡ, inſanus amor coturnicum.

Ὀρτυγομήτρα, ας, ἡ, ortygometra, id eſt, matrix coturnicum. Gaza ſimpliciter matricem interpretatur libro 8. Animal. Ariſtot. cap. 12. λυγοῖ ὀρτυγομήτρα, Ariſtoph. in Auibus.

Ὀρτυγοθήρας, coturnicum auceps, Ariſtot. in Problem.

Ὄρτυξ, ὄρτυγος, ὁ, coturnix. Xenoph. ὡς τὸ ὄρτυγα ἔχων ὑπὸ τῷ ἱματίῳ ... ἀφῆκεν τὸν ὄρτυγα, coturnicem quā habebat ſub pallio, inconſyderatè dimiſiſſe. Plutar. in Alcibiade. ὀρτυξ 2. breui, in Epigram. ὄρτυξ, coturnix etiam pro herba quadam. vide in dictione ...

Ὀρυγαί, vlulatus.

Ὀρυγάνω, eructo, vomo.

Ὀρυκτή, foſſus fuerat.

Ὄρυγμα, ατος, τό, foſſio, foſſa, meatus, lacuna. Et proprium Athenis ergaſtulum dicatum puniendis ſontib⁹ & facinoroſis, Harpocrat. ὀρύγματα ὑπόγεια, cuniculi.

Ὀρυγμαδός, ἡ, ὁ, ...

Ὀρυμαγδός, οῦ, ὁ, fremitus, impetus, tumultus: propriè in montibus, dum ligna ſcinduntur.

Ὄρυξ, vide ὀρύξ.

Ὄρυξ, oryces, animalia Aphricæ, Herodot. lib. 4.

Ὄρυζα, ης, ἡ, oryza, genus frumenti quod vulgò riſum vocant, de quo Dioſc. lib. 2. cap. 130.

Ὀρυκτέον, fodiendum eſt.

Ὀρυκτήρ, ῆρος, foſſor, Philo de mundo.

Ὀρυκτός, ἡ, όν, foſſus, foſſilis, depreſſus, ductus. τάφρος ὀρυκτή, foſſa ducta, Homer.

Ὀρυξ, ὀρύγος, foſſorium, ὄρυγες, teſtudines ad fodiendum comparatæ. Vitru. lib. 10. ... ἀξίνας, id eſt, ingentes bipennes, Herodot. Item ὄρυξ, animal capræ ſimile, vnicorne & biſulcum, Ariſtot. 2. Animal. Gaza Græcam vocem relinquit. Meminerunt eius Ælian. & Oppia. 2. de venat. Iuuenal. Et Getulus oryx. genus eſt feræ naſcentis in eremo, inter munda animalia inquit Hieronym. in cap. 51. Eſaiæ. eius fit mentio cap. 14. Deuteron. ἔλαφον καὶ δορκάδα καὶ βούβαλον καὶ τραγέλαφον, καὶ πύγαργον καὶ ὄρυγα καὶ καμηλοπάρδαλιν.

Ὀρυμαδός, ὁ, ὁ, pro ὀρυμαγδός. Homer. Iliad. β. πολὺς δ' ὀρυμαδὸς ὀρώρει.

Ὀρύω, cumulo.

Ὀρύσσω, freudo, latro.

Ὀρύσσω, ξω, τάξω, fodio, exæquo, obruo, duco foſſam, euello, effodio. par magis eſſe ſcribere ὀρύζω Gaza docet lib. 3. Gram. Actiu. Accuſ. ὀρύσσω τάφρον, duco foſſam. ὀρύσσω τὸ φυτόν, demitto plantam & depono, Xenop. in OEconom. γαίᾳ ὀρύξας dixit Soph. in Aiace, pro κατὰ τῆς γαίας, terra obruens.

Ὀρύχατο, cædebantur, mactabantur.

Ὄρυξις, foſſio.

Ὀρφανίζω, ὀρφανίζω, orphanum educo, Eurip.

Ὀρφανία, ας, ἡ, orbitas, ſterilitas, Aſchin. 2. breui, in Epigram. Baſil. in Epiſt. pro priuatione matris: pro defunctorum deſyderio & iactura, Plato de Legib.

Ὀρφανίζομαι, ίσομαι, ισμαι, orbatus ſum. τῶν φίλων ὀρφανισθεῖσα, amicis orbata, Gorgias Leontinus.

Ὀρφανίζω, ίσω, ισα, curo. Actiu. Accuſat. Item orbo cum Genit. ὡς ζωῆς ὠρφάνισας, vita orbaſti, in Epigr. πνεύματος ὠρφάνισε, ſpiritu priuauit.

Ὀρφανικός, orphanus, 2. breui apud Nonn. ὀρφανικός οἶκος, domus in qua ſunt filii orphani, Ariſtot. lib. 2. OEconom. ὀρφανικῶν παίδων in Epigram. ὀρφανικῶν ἐπιμελεῖσθαι, curam ſuſcipere pupillorum, Ariſtot. lib. 2. Politic. cap. 6.

Ὀρφανικὰ συμβόλαια, pacta quæ ad pupillos pertinent, Plato de Legib.

Ὀρφανιστής, οῦ, ὁ, curator aut tutor pupillorum, ἐπίτροπος. Sophocl. ...

Ὀρφανός, οῦ, ὁ, orphanus, pupillus, orbus parentibus, ac deſtitutus auxilio aliorum. Sophocl. οἰκτειρέ νιν ... τῆς ὀρφανῆς λιπών. Heſiod. ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, lædit orphanos pueros. ὀρφανὸς τέκνων, liberis orbus, Plutar. in Opuſcul. In Fœmin. genere. ὀρφανὴ πόλις, orphana vrbs, Idem in Romulo. ὀρφανὰς τῶν πραγμάτων σχέσεις, relationes rebus ſuis orbatas, Nazanz. in Orat. ὀρφανὸς βίος, Plato de Legib. ὀρφανὸς δόμος, Euripid. ὀρφανοὶ παῖδες, orphani pueri.

Ὀρφανοτροφεῖον, τό, domus aut locus alendis pupillis deputatus.

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, pupillorum nutritor.

Ὀρφικοὶ ὕμνοι, hymni Orphici, Plato de Leg.

Ὀρφεοτελεσταί, initiandi authores nuncupati ſunt, quiſque felicitatem certiſsimam pollicebantur poſt obitum.

Ὀρφικός, orphicus. vnde τὰ ὀρφικά, orphica carmina. ὀρφικοὶ βίοι λεγόμενοι, orphicæ vitæ, ſeu orphica vita.

Ὀρφνινός, legitur apud Plat. in Timæo, de colorib⁹. Eſt autem color moreus & luteolus, vt Ficin. ibidem exponit, quando rubro, albo, nigro cōfuſis, nigredo ſuperat.

Ὄρφνη, ης, ἡ, caligo, obſcuritas, nox, poeticum. Ariſtophan. in Ranis, ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα, id eſt, tenebræ noctis, οἰκτρά. dicitur & ὀρφναία, Euripid. in Supplicibus, ἱππεύουσι δι' ὀρφναίας, noctu ſeu per noctem. Apollon. 2. Argon. ὀρφναίη πίλναται.

Ὀρφναῖος, αία, αῖον, & Ὀρφνινός, ή, όν, & Ὀρφνήεις, εσσα, εν, & Ὀρφνός, & Ὀρφνώδης, εος, niger, obſcurus, κυανοῦς, furuus color.

Ὀρφνότης, ὀρφνότητος, ἡ, ...

Ὀρφώς, ὁ, cernua piſcis, Ariſtot. lib. 5. Animal. cap. 10. & lib. 8. cap. 2. dicitur & ὀρφώς, Atticè, Interp. Ariſtoph.

Ὄρχαμος, ου, ὁ, dux populi, ἡγεμών, princeps, ἄρχων ... ὄρχαμε λαῶν. Odyſſ. ξ. ... ὄρχαμοι ἀνδρῶν.

Ὄρχας, ſeptum, ſepes, genus oleæ.

Ὄρχατος, ου, ὁ, ὄρχος, κῆπος, locus arborib⁹ aut vitibus cōſitus, vinetum, & ordo, ὄρχος δι' ὃ ... , Etym.

Ὄρχεα, ſacculus teſticulorum.

Ὀρχηδόν, iuueniliter, ... aut viritim.

Ὄρχεις, καὶ ὀρχίδια, teſtes, teſticuli, Gaza. dicuntur etiam δίδυμοι, vt annotat Marcell. lib. 5. Dioſc. c. 183. vide ὄρχις.

Ὀρχέομαι, οῦμαι, ήσομαι, tripudio, ſalto, geſticulor, quē admodū in choreis. Dicitur etiam ἀπὸ τῶν ὄρχων, id eſt, vinearum ordinibus, in quibus inter vindemiam primitias Baccho offerentes choreas agebant. vel παρὰ τὸ ... Depon. abſolut. Ariſtoph. in Pluto ... ad numerum ſaltare, Xenoph.

Ὀρχηδόν, ὀρχηδόν, viritim, Herodot.

Ὄρχησις, ὁ, ἡ, ſaltatio, tripudium. Heſiod. παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ.

Ὄρχημα, ατος, τό, idem.

Ὄρχις, ιος, ὁ, teſtis. Ariſtophan. ... καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι, & teſtes extrahunt. Idem in Pluto, τῶν ὄρχεων κρημνῶν, ex te-

ſticulis ſuſpendam. ὄρχεις πεφυσημένοι, teſtes inflati, in dictione πολύμα παλλά. ὄρχεις ἀλεκτρυόνων, id eſt, teſticulos gallorum, Galenus docet dandos febricitātibus. Item ὄρχις teſticulus, genus herbæ, Theophr. lib. 9, cap. 19. hiſt. plā.

Ὄρχησις, εως, ἡ, ſaltatio, chorea. Chryſ. παρακαλ. ὀρχήσεως (μαθεῖν.

Ὀρχησμὸς, οῦ, ἡ ὄρχησις.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, ſaltator, ſaltandi magiſter, gaudēs de parta victoria. Item ſator plantarum ordine conſitarū, Ety.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὸν, ſaltatorius. vnde ὀρχηστικὴ, ars ſaltandi, Plato de Legib. (Comm.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, ὁ, præceptor ducendæ choreæ. Bud.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, orcheſtra, locus in ſcena in quo ſcenici artifices ſuas actiones exhibebant, paleſtra, ſaltatorium. Et propriè eſt chori, ſicut ſcena hiſtrionum, teſte Polluce. eſt etiam locus in Theatro, vbi ſenatores habebant ſua ſubſellia. Hinc Iuuenal. pro ipſo ſenatu vtitur, Plato in Apolog. Socr. τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία ἔξεστιν ἐνίοτε δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις.

Ὀρχηστρία, ας, ἡ, & Ὀρχηστρὶς, ίδος, ſaltatrix, ſaltādi magiſtra, Plato de Legib. & Ariſtoph. ἡ δ' εἰς ὀρχηστρίδας εἰσιοῦσα.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, ars ſaltandi, ſaltus, ſaltatio.

Ὀρχίδιον, ου, τὸ, teſticulus: diminutiuum ab ὄρχις, Dioſc. lib. 3, cap. 142.

Ὀρχίλος, ὁ, orchilus auis, quæ noctuæ inimica eſt, Ariſtot. lib. 9, cap. 1. de Animal.

Ὀρχιπαιδίζειν, ludere & otiari cum pueris.

Ὀρχίπεδον, ου, τὸ, idem quod ὄρχιον, teſtis ſeu teſticulus. Ariſtoph. in Pluto, ὁ δ' ἀμφοτέραις ἐκλινε δρᾶξ αὐτὸν, λαβὼν τῶν ὀρχιπέδων, capiens per teſticulos.

Ὄρχις, ιος, teſtis, i. teſticulus, Ariſtot. 1. de Animal. & Gaza ibidem.

Ὄρχις, εως, herba teſtes hominis expreſſos in radice oſtendens, quam teſticulum canis nuncupant, Dioſc. lib. 3, cap. 141. eſt & altera herba nomine ὄρχις, quam σεραπιάδα vocant alii. Ibidem cap. 142. & Marcell. ibidem 210.

Ὀρχόμενον, ſeptum.

Ὄρχος, ου, ὁ, ὁ ὄρχατος, ordo plantarum, arborum palmes, ramus, & ſulcus, fouea in qua inſeruntur plantæ. παρὰ τὸ ὀρύσσεσθαι ὄρχους τε, Etym. Gaza in verſione de Senect. καὶ τὰ ἀμπέλινα ταῦτα ἐμοί εἰσιν οἱ ὄρχοι, mei ſunt ordines. ὄρχος, apud Heſiod. dicitur pergula & ordo vitium, ἰφέρτων βότρυας ἐς ἄλων, ubi tamen ſcribitur ὄρχατον cum acuto in priori. Interpres πλάδων exponit & χαμαιπετοῦς ὀρχάτου, ordinatim, Theophr. lib. 4, cap. 5. hiſt. plant.

Ὀρχοτομεῖν, eſt τοὺς ὄρχεις ἐκτέμνειν, i. teſticulos excidere, caſtrare. Alex. Aphrod. in Problem. ὀρχοτομηθέντες καὶ θλαδίαι, ſunt caſtrati aut colliſi.

Ὄρω, ὀρῶ, & Doricè ὀράω, τὸ ἀείρω, & Atticè ὄρνυμι, accumulo, eleuo, moueo, attollo, inueho, infero, cōcito, ὦρσε ἐπὶ ἀγορήν, &c. Homer. Odyſ.

Ὄρωαν, montis eminentia, ὅτι ὡς λόφος ἐν ὄρει.

Ὀρῷεν, viderent.

Ὀρῷμι, videam.

Ὀρώμενος, qui ſubiicitur oculis, oculis patens.

Ὀρωμὸς, colorum mixtio.

Ὀρώρεα, concitatus ſum, motus ſum, veni, rui, Atticum Perfect. ab ὄρω. Apollon. 2. Argon. ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει χείριον, dies diei ſuccedebat grauior. Homer. Iliad. ζ, πόλεμος δ' ἄστυ ὄρωρε, pro διεγήγερται. Ibidem, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, id eſt, ἐγήγερται, excitabatur, ἠγείρετο.

Ὀρωρέχαται, porrecti ſunt, extenſi: ab ὀρέγω, quod in Preterito Paſſ. facit ὤρεκται, & Ionicè ὠρέχαται, & rurſus Atticè ὀρωρέχαται.

Ὀρώρηται, moueatur, κινῆται, Homer.

Ὀρωσφάδιον, foſſus.

Ὀρώρυχα, fodi, Atticum Perfect. ab ὀρύσσω.

Ὀρᾶται, apparet.

Ὃς, ἣ, ὃ, qui, ſuus, ἑαυτοῦ, ἣ, αὐτοῦ, is, poeticum. Odyſſ. α, ὅς εἰ χάρματα, &c. vbi producitur ſequente vocali. Pro τὶς & ὅστις, Infinitè. ἐν δὲ ἀκουσάμενοι, indicat quis eſſet, Thucyd. ἐν ἀφεθήσεται λίθος, ὃς οὐ καταλυθήσεται, non relinquetur lapis qui non diruatur, cap. 21. Euang. Lucæ. Plato 2. de Rep. ἐνδείξομαί σοι, ὃν δὴ τρόπον βούλομαι σοῦ ἀκούειν, i. τίνα δὴ τρόπον, quemadmodum velim ex te audire. Idem, Epiſt. 7, τοῦ ἐκείνου βουλήσεις περὶ αὐτοῦ δεσποτεύειν, αἷς δ' ἄν, ἀκολουθεῖν παρ' ἑκάστοις φαίνεσθαι, i. τινὰς δὲ ὧν. τοῦ ἐκείνου, τῶν, &c. Pl. de Leg. de illis, quos. Ὃς, qui, relatiuè aliquando ponitur in caſu antecedentis, nulla verbi ratione habita. Iſocr. ad Nicoc. εἶναι καὶ μὴ περὶ ἁπάντων, ἀλλὰ περὶ ὧν ἂν σὺ κρατιστεύσῃς οὐ μέλλω ποιεῖσθαι, certa de reb⁹ nō quibuſlibet, ſed de his quæ tibi victoriſint profuturę, i. περὶ ἐκείνων ἃ ἂν μέλλῃ, &c. vbi Genit. eſt pro Nominat. Ὃς pro τὶς, quis Interrogatiuè. Iuſtin. Martyr, ἐν τῷ περὶ ὧν ἐνδεδυσάμενοι ὧν αἴτια ἢ ἐφεστηκὼς τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ἀναστάσει ἰδεῖν ὃν δεῖ, ὡς ἀλλ' ἂν δύναιτο περιέχειν ὁμοίως, ἀλλὰ δὴ τῆς ἐναντίας ἀποφαινόμενοι δόξης, καὶ ἀδύνατον συμφέρειν, id eſt, quamobrem? δι' ὅ; Pro ἐκεῖνος, Xenoph. ἐγὼ δ' ὅς, &c. Plato lib. 1. de Repub. ἀλλὰ περιμενοῦμεν, ἦ δ' ὃς ὁ Γλαύκων, at expectabimus, reſpondit ipſe Glauco. vbi ὃς pronomen eſt primitiuum tertiæ perſonæ, Gaza libr. 3. Ὃς, proprius, in prima perſona. Homer. Odyſſ. Pro σφέτερος, Apollon. Rhod. ὃν μέγαρον, i. σφέτερον, καὶ τὸν ἑαυτῆς μνηστῆρα, ὃν πόσιν, ſuum maritum. Idem. Aliquando redundat, Ariſtop. Interp. Ὃς, articulus poſtpoſitiuus interdū ponitur in diſtributione hoc modo, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, id eſt, aliud centena, aliud autem ſexagena, aliud autem tricena.

Ὃς ἂν, pro ὅστις ἂν, Demoſt.

Ὃς βούλει, quiuis.

Ὅσγε, idem quod ὅς.

Ὃς καὶ ὃς, hic aut ille, Herodot.

Ὅσα, quantum, quatenus, vt. Pro ὅσον apud Atticos, qui Pluralibus vti gaudent pro Singularibus. ὅσα ἐβούλοντο, quantum volebant, arbitratu ſuo. Xenoph. τί οὖν ἔφη, ὅσα ἀρέσκοι σοι ταῦτα; quin igitur ſciſcitaris, an hæc illi conditio placeat: Idem, ὅσα δὲ ταῦτα μὴ ἀγαθὰ ἄκοντι ᾿Αγησιλάῳ, hæc non inuito Ageſilao fiebant. Gaza ὅσα videtur viuſ paſſe pro ὅσον, Bud. Comment. ὅσα ἐδύνατο μάλιστα, προεξεφύλαξεν, omnibus ſe præmuniit quàm potuit maximè. ὅσα διασκοπεῖν, quatenus ſpeculādum. ὅσα γε κατὰ γῆν, quatenus ad terram pertinet, Thucyd. Cum Infinit. Ariſtoph. ὅσα γ' ἐμαυτῷ στρέψαι δίκας, i. vt mihi ipſi poſſim iura & cauſas intorquere. ὅσα καὶ φιλεῖν, Lucian. ὅσα δ' ἐμοὶ εἰδέναι, ὅσα γε εἰκάσαι τὸν Σύρον εἰδέναι, quatenus Syrum me ſcire par eſt, Idem. Item apud Theophr. lib. 4. cap. 18. de cauſ. plant. ὅσα δὲ καὶ πειρῶνται γε διαιρεῖν, ὅσα τοῦ γένους καὶ ἀγρῶν, quam rem protius generū agrorumque ratione conantur diſcernere. Thucyd. lib. 4. ἐν λόγῳ δὲ τὴν νῆσον ἐφύλασσον μὴ διαβαίνοντες, A thenienſes verò inſulam cuſtodire, non in eā tamen deſcendentes. ὅσα μέν γε ἐμοὶ φαίνεταί μοι, &c. mihi videtur, quatenus mihi videri poteſt qui nondum ſum eius vſus conſuetudine. Plato in Epiſt. ταύτην δὲ αὖ τὴν δύναμιν ἐφόδιον μοι φαίνεται, ὅσα μετὰ ξυμβολῆς, ἡ παρὰ δὲ ἡμετέρας ἐμπειρίας.

Ὅσα, admiratiuè. ἀντὶ τοῦ πολλὰ, Ariſtoph. Interp. μυρία ὅσα, permulta, Lucian.

Ὅσα ἂν, quæcunque.

Ὅσαι ὧραι, ſingulis horis.

Ὅσαι νύκτες, ſingulis noctibus.

Ὁσάκις, & Ὁσάκι, quoties, ποσάκις.

Ὁσαύτως, iſto modo, intantum, vt.

Ὁσαπλάσιος, quantuplus.

Ὅσας, apud Ariſtoph. Indefinitè in Plut. ὁ ῥυτιδῶν ἔχων ὅσας, καὶ τοὺς σφονδύλους ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων σεσαγμένας, id eſt, ὃ quā multas rugas habet, &c. ὅσας περὶ τὸν, ſub. πληγὰς, quot verbera inflixerit, Plato de Legib.

Ὅσα γε ἦν δυνατὸν, quàm maximè fieri potuit, Plato in Timæo.

Ὁσαχοῦ, vbicunque, quotieſcunque, Ariſtid.

Ὁσαχῶς, quoties, quocūque modo, quotmodis, quotcunque

cunque modis, quotupliciter, Indefinité.

Ὅσδω, Doricè, pro ὄζω.

Ὁσέτης, ου, quotannis.

Ὅση δύναμις, pro viribus.

Ὁσημέραι, quotidie, ſemper. Ariſtop. in Plut. καὶ μὴν πρό γ' ὁσημέραι τὰ πρὸ θεῷ ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζε. Dicitur nonnunquam disiunctè, ὅσαι ἡμέραι. ὅσαι ἡμέραι προσδεχόμενοι, ꝓ pediem expectantes, Thucyd. ὅσαι ἡμέραι ἐπηρτημένον θάνατον δεδιὼς, mortem omnibus horis impendentem timens, Gaza de Senect.

Ὅσια, τὰ, iuſta, parentalia, exequiæ.

Ὁσία, ας, ἡ, ſanctitas, pietas, iuſtitia, θέμις, fas, id eſt, numen metuendum & reuerendum, pro eo quod eſt fas, Ariſtoph. in Pluto, κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τῷ πράγματος, id eſt, ὅπον ἐστὶ τῷ πράγματι, οἷς ὁσία θύειν ἐστὶ, quibus fas eſt immolare. πλὴν ὅσον αὐτῆς ὁσίη ἐστὶ λέγειν, niſi quatenus ſanctum eſt de illa dicere, Herodot.

Ὁσίας ἕνεκα, defunctoriè, quæſito prætextu, parcè, delibantis more.

Ὅσιον, (ſcribit Bud. Com.) eſt τὸ βέβηλον καὶ ὃ ἔξεστι προσάπτεσθαι τῷ τυχόντι, profanũ, publicum: cuiuſmodi ſunt quę in hominum commercio ſunt. vnde illud Antiphontis, ἀμύνειν ὑπὲρ τῷ ἱερῷ καὶ ὁσίου, ſuppetias ire pro ſacris & profanis, vel (vt Latini) pro aris & focis. Et Demoſth. μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν, hic omnia iura ciuitatis habet. Plato 1. de Republ. τυραννὶς τἀλλότρια ξυλλήβδην ἀφαιρεῖται καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, tyrannis omnia ſimul diripit, ſacra & profana, priuata & publica. Idem in Apologia, ἃ μήτε ἡγοῦμαι καλὰ εἶναι, μήτε δίκαια, μήτε ὅσια, neque ſancta. ὅσια ποιῶ, Tucyd. ſanctè facio. οὐ θέμις οὐδ' ὅσιον, Sophocl. & Euripid. ὅσιον καὶ δίκαιον quoque Græci ſic dicunt, vt Latini ius & fas. Plut. in Demetr. τοῦτο δὲ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιον, καὶ πρὸς ἀνθρώπους δίκαιον. Xenop. τοῦτο δικαίου καὶ τὸ ὁσίου καὶ τῷ ἄλλου τῷ δικαίου. ὅσιόν ἐστι, religioſum eſt, licet, fas eſt. Plato 2. de Republ. δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ᾖ παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ ἀπαγορεύειν, vereor ne ſit impium aut nefas. Ibidem, οὐδ' ἐστὶ τοῦτο ὅσιον. Idem Epiſt. 7, πατέρα δὲ ἢ μητέρα οὐχ ὅσιον ἡγοῦμαι προσβιάζεσθαι, &c. nefas puto parẽtibus vim adhibere. Phocylid. οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἄποινον. nefas. ὅσια quæ, Plato de Leg. τὰ περὶ τοὺς θνήσκοντας ὅσια, iuſta quæ mortuis ſoluutur, Plut. in Numa.

Ὅσιος, α, ὁ καὶ ἡ, honeſtus, licitus, pius, purus, ἁγνὸς, caſtus, reuerens Dei, καθαρὸς, innocens, nullo ſcelere contaminatus, & qui ob cædem perpetratam impias manus habere non cenſebatur: quaſi ἄζοσος: ab ἄζομαι, τὸ σέβομαι. Plato 2. de Republ. ἀφθονώτερα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ τοῖς ὁσίοις, ἅ φασι θεοὺς διδόναι, id eſt, viris ſanctis. ὅσιος τρόπος, honeſti mores, apud eundem, Epiſt. 8. ὁσία ψῆφος, à Demoſthen. dicitur ꝓ iuſta & ſancta ſentẽtia. & τελεστικὴ ὁσία, pro die feſto, à Nõno. & κέρδη ὅσια, honeſti quæſtus, lib. 4. Epigr.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, pietas, ſanctitas.

Ὁσιόω, ῶ, ώσω, expio, ſanctifico. ὁσιώσω σε τῇ γῇ, terra piè te tego, Philoſtr. in Heroicis.

Ὄσιρις, ιος, ὁ, Oſiris deus, qui & Bacchus dicitur, Herodot. lib. 2.

Ὁσίως, ſanctè. Plat. de Repub. δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διάγειν. ὁσίως θύειν, καλλιερεῖν, litare, Aeſchin.

Ὁσιωτὴρ, ὁ, qui Delphis hoſtiam immolat.

Ὀσμὰς, άδος, oſmas, herba quæ & ononis, & onoſina, & φιλοῦσα dicitur, Dioſcor. lib. 3, cap. 147.

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor, olfact⁹, halitus, Atticè: ſed ὀδμὴ, Ionũ eſt. ὀσμὴν ἔχει, olet grauiter.

Ὀσμησάμενοι, in Epigram. qui olfecerunt, qui ſenſerũt Genit.

Ὀσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ὀσμή.

Ὀσμυλία, ας, ἡ, piſcis ozæna, qui iuxta caput fiſtulam habet tetrum odorem exhalantem.

Ὀσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odoratus, odorem pleniſsimè reddens, odorus, odorem gerens, odore præditus.

Ὅσοι, qui, Iſocrat.

Ὁσομηνεῖ, ſingulis menſibus.

Ὅσοι δὴ, quotlibet. ὅσοι γε δὴ, Demoſthen.

Ὅσοι τὸν ἀριθμὸν, totidem.

Ὅσον, quantum, quoad, quaſi, quatenus, vt, aliquantũ, quàm, tantùm, ὅσον εἴκοσι, ad viginti, Thucydid. ὅσον δισχίλιοι, ad duo millia, Lucian. ὅσον ὥρα, ſpatio horæ, in Epig. ὅσον πηχυαῖον, cubiti inſtar, Herodot. ὅσον ἐπὶ πῆχυν, longitudine cubitali. ὅσον παρασάγγην ἀπεῖχον, Xenop. circiter paraſangam diſtabant. ὅσον παραδείγματος χάριν, veluti exempli gratia, Ariſtot. in Rhetor. vbi ὅσον vacat. Eſt autem multiplicis vſus ὅσον, quemadmodum Bud. Comment. tradit. vt παρ' ὅσον, ſicut παρὰ μικρὸν, fermè, parum abeſt quin. Item quatenus, quod, & καθ' ὅσον, & ἐφ' ὅσον, ſiue ἐφ' ὅσα Atticè dicitur. ὅσον ἧκε ἐπ' ἐμέ, quatenus ad me pertinebat. ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in eo fuit. Demoſt. ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς, Hermog. εἰς ὅσον, quantum, quantopere, quãdiu, vt εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, quàm maximè facere poſſum. ἐς ὅσον, quatenus, quoad. ἐς ὅσον βούλομαι, vſque dum volo, id eſt, quandiu, Thucydid. ἐς ὅσον ἡ ἐπιστήμη αὐτὸν ἔχοι, quatenus peritia ſuppeteret, Idem. ἐξ ὅσου χρόνου, τὸ ἐξ οὗ χρόνου. καθ' ὅσον, tãtiſper dũ, quovſq;. ἀμήχανον ὅσον, valde difficile, perquã difficile, Ariſtot. Et θαυμαστὸν ὅσον, mirum quantum, pro maximé. θαυμαστὸν ὅσον διαφέρει, differt mirum in modum, Idem Plato Epiſtola 7, ὡς θαυμαστὸν ὅσον διονύσιος ἐπιδέδωκε, εἰς πρὸς φιλοσοφίαν. ὑπερφυὲς ὅσον, quã plurimum, quàm maximum. Ariſtophan. in Pluto, ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, turba perquàm immenſa, id eſt, quanta maxima: ſic vſurpat Cicero eam figuram loquẽdi θαυμάσιον ἡλίκον, mirũ quantum, pro maximè, quod & à Græcis traximus, Liuius lib. 1, Mirum quãtum illi viro hæc nuntianti fides fuerit. ὅσον ἀπέραντον, quàm longum, Ariſtophan. ὅσον δυνατὸν, Thucydid. ὅσον cum Infinitiuo. Ariſtophan. νεφ. ὦ τᾶν, ἐκ τῶν ἀπολέσεις, στρ. οὐχ' ὅσον γέ μ' εἰδέναι, id eſt, ὡς νομίζω, non quantum ego ſcire queo, Plutarchus in Lycurgo, γερόντων τοῖς βασιλεῦσι προσγενομένων, ὅσον πρὸς δημοκρατίαν ἀντιβῆναι, ſenatoribus aſſiſtentibus regibus, vt Democratiæ repugnaretur. ὅσον φαίνεσθαι, &c. Ariſtid. ὅσον γέροντας μόνον ἐς τὴν λακωνικὴν ἀπελθεῖν, eatenus peragrare, quatenus ipſi tenerent, Thucyd. ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, ἐδίωκον αὐτοὺς, Plutarchus in Lycurgo. hoſtes perſequebantur, quoad omnino victoria eorum fuga eſſet confirmata. ἐφθάσε τοσοῦτον ὅσον πάχης τὰ ἀνέγνωκέναι tantiſper proceſsit dum Paches legeret, Thucyd. ὅσον ἐπιψαύουσι, quatenus attingant, in Epigram. Apollon. 2. Argon. cum Indicat. in eodem intellectu, ἀλλά μιν ἢ κατέπεφνεν ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μοῦνον νηδύϊ ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός, vbi Interpr. ὅσον ἐπὶ δέρματι, μάχρις ὅσον, αἰτὶ τοῦ ὀλίγον. δι' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας ἦλθεν ὁ σίδηρος ὑπ' αὐτὸν τὸν κατὰ τὴν ζώνην τόπον, ὥστε τῶν ἐντοσθίων μὴ ψαῦσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ δέρματι μόνον. ὅσον ὅσον, ſic geminatur apud Paulum, cap. 10. ad Hebr. ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει, id eſt, adhuc enim perpuſillum temporis qui venturus eſt veniet. vide annotat. Eraſmi. ὀλίγον ὅσον, aliquantum, Lucian. ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ, id eſt, luti paululum ſeu quàm minimum. οὐδ' ὅσον & οὐδ' ὅσσον, ne minimum quidem, Apollon. 2. Argon. οὐδ' ὅσον βαιὸν, ne puſillum quidem, in Epigram. ἐκ ὅσον, nedum, Budæus in Epiſt. poſter.

Ὅσον αὐτίκα, quàm primùm, mox, iamiam, & de Futuro dicitur, Bud. in Epiſt. poſter. id eſt, αὐτίκα δή. dicitur & pro eodem ὅσον οὔπω, & ὅσον οὐδέπω, ibidem.

Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, quantum in vno homine fuit. ὅσον κατ' ἐμὲ, quantum in me eſt, quoad fieri poſsit à me.

Ὅσον μὴ, niſi quod non, Sophocl. in Tyranno. ὅσον μὴ ἀδικεῖσθαι, Thucyd.

Ὅσον οὐ, fermè, circiter, μετ' ὀλίγον, Interpr. Thucydid. ἀγγέλλεται αὐτοῖς ταῖς ἐκ πελοποννήσου ναῦς ὅσον οὐ παρεῖναι, Thucydid. ὅσον οὐ, ſeu ἐκ ὅσον ſignificat non τὸ βεβαίως, ſed τὸ ἐγγὺς apud Thucydid. ὅσον οὐ παρόντι πολέμῳ, bello tantùm non præſenti, Thucydid. ὅσον οὐ παρεληλύθει, tantùm non acceſſerat, Idem. ὅσον ἐκ ἀφέστασι, tantùm non defecerat, I-

dem. ὅσον οὐκ ἐπιπλεῖν, tantùm non nauigare, Idem Thucydid. vbi Interpr. ὅσον, inquit ἀντὶ τοῦ σχεδὸν ὡς τὸ μεταπεσεῖν. ὅσον οὐ ξυνιόντες, tantùm non concurrentes, id eſt, propemodum, Idem. οὐχ ὅσον τοῦ πολέμου τὸ λοιπὸν ἐνθυμηθῆναι, ἀλλ', &c. Ariſtid. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον ὅτι καὶ φίλας ἄμεινον τὸ ... οὐχ ὅσον λανθάνειν, Idem. οὐχ ὅσον οὐκ ἠμύνοντο, id eſt, οὐ μόνον οὐκ, non ſolùm non propellebāt, Thucydid. & eius Interpr.

Ὅσον οὐδέπω, τὸ ὅσον αὐτίκα, propemodum, mox, illico, paulò póſt. ὅσον δὲ οὐδέπω παρεῖναι, Thucydid. tantúmque nondum adeſſe, i. iamiam adeſſe.

Ὅσον οὐκ ἤδη, iamiam.

Ὅσον οὔπω, fermè, circiter, tantùm non. ὅσον οὔπω πάρεισι, tantùm non adſunt, Thucydid. ὅσον οὔπω ... αὐτοῦ θεασάμενος, Plutarchus in Romulo, id eſt, cùm vidiſſet Remum iam ferè gratulatione illius excipi.

Ὅσον τάχιστα, quàm maximé. τὸ ταχὺ, κατ' ὀλίγον.

Ὅσον ἄριστα, quàm fortiſsimè, Apollon. lib. 2, & Idyl. α, Theocrit.

Ὅσον τάχος, & ὅτι τάχος, quàm celerrimè, quàm citiſsimè, quàm primùm. ὅσον τάχιστα.

Ὅσον τι, inſtar. ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους, circiter centum ſtadia, Herodot. ὅσον τε διπήχεα ξύλα, ligna magnitudine bicubitali, Idem.

Ὅσον φιλοτίμως, quàm copioſé.

Ὅσον χρόνον, quandiu. ὅσον χρόνον ἐστὶ, quandiu eſt.

Ὅσος, ου, ὁ, quantus, quicunque. & pro τηλικοῦτος, id eſt, tantus, Euripid. in Hippolyto. ὅσος & τοσοῦτος faciunt ὑποστροφὴν figuram, id eſt, redditionem, Hermogen. ὅσος, pro vili, Apollon. 2. ... id eſt, ... Interrogationi etiā adhibetur. Chryſoſtom. ὅσης σοφίας ... αὐτούς; quanta ſapientia eos repleti? θαυμαστὸς ὅσος, id eſt, admirandus, Lucian. θαυμαστὸν ὅσον ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεως, &c. ὀλίγοι ὅσοι, admodum pauci. ὅσον, cum Superlatiuo, & τοσοῦτον, cum Comparatiuo, Demoſthen. cum Superlatiuo vtrunque, Idem. μάλιστα ὅσον, quā maximé. ἐν ὅσῳ, dum, quandiu. ἐν ὅσῳ δὲ οὐ πάλιν ἦλθον, dum redirent, Thucydid. ἐν ὅσῳ παρῆσαν, vſque dum aduenerunt, Idem. ἐν ὅσῳ ἦρξε, quandiu imperauit, dum, quo tempore. παρεδήλου αὐτοῖς τοσοῦτον ὅσον ... μὴ μικρὸν φρονεῖν, id eſt, tantū illis indicauit, quātum ſi attēdiſſent, ſuos animos non mediocriter appellerent, Plutar. in Romulo. μυρία ὅσα, permulta. Item ὅσα αὐτὰ τινὰ inuenitur.

Ὀσπίζας, montifrigilla auis, Ariſtot. libro octauo Animal. cap. 3.

Ὅσπερ, ὅ, relatiuum.

Ὄσπριον, ου, τὸ, legumen: à ἄσπριον, pro σπόριον, metatheſi literarum.

Ὀσπριῶται, ſunt qui comparandis leguminibus creati ſunt.

Ὀσπριωνία, munus ipſum.

Ὄσσα, ης, ἡ, fama, vox, φωνή, θεία φήμη δὲ κληδών, θεία ὀμφή, μαντεία. Iliad. β. ἐν δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, inter eos fama accendebatur. Heſiod. in Theog. ἐννύχιαι στεῖχον περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι, nocturnæ ibant pulchram vocem mittentes. Eſt item Oſſa mons Theſſaliæ.

Ὀσσάκις, quoties, in Epigram.

Ὀσσάτιον ὅσον, quantum, quatenus, Apollon. Rhod.

Ὀσσάτιος, quantus.

Ὄσσε, oculi. duali autem numero dicitur pro ὄσσω, à Nominatiuo Neutro τὸ ὄσσον. Aliis Maſculinum eſſe magis ꝓbatur. & deriuatur à verbo ὄσσω. Ilia. α, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. id eſt, ὄμματα, ὀφθαλμοί. Ibidem, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. Inuenitur ὄσσος in tertia declinatione apud Orpheum, θνητοῖς θνηταὶ κόραι ἐστὶν ἐν ὄσσοις, pupillæ mortales ſunt in oculis mortalibus. Heſiod. in ſcuto Herculis, ὄμματα ... ὄσσοισι πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς.

Ὄσσις, vaticinatio.

Ὀσσόμαι, vaticinor, auguror.

Ὀσσητὴρ, adiutor.

Ὀσσίχος, quantulus.

Ὄσσομαι, aſpicio, ὁρῶ, περιβλέπω, circunſpicio, auguror, prædico. Iliad. α. χάλκαντα ... ὀσσόμενος ..., Heſiod. κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, animo mala videbat.

Ὅσσον, poeticè, pro ὅσον cum Superlatiuo. Homer. Ilia. α, ὄφρ' ἐῢ εἰδῶ, ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, i. quantū ſim abiecta dea. ὅσον ἀτιμοτάτη ...

Ὄσσω, A Eolicè, pro ὄπτω, video, circunſpicio.

Ὀστάγρα, ας, ἡ, inſtrumentum chirurgicum ad fracturas cranei.

Ὀστακὸς, canceri ſpecies: aliàs ἀστακός.

Ὀστάριον, ου, τὸ, oſsiculum.

Ὀσταφὶς, idem eſt quod ἀσταφὶς, & σταφὶς, Etym.

Ὀστε, pro ὅστις, apud Homer. perſæpe.

Ὀστέϊνος, ου, ὁ, ὀστινος, oſſeus.

Ὀστεοκόπος, laſsitudo ad oſſa vſque penetrans quaſi oſſearia. Galen. vlceroſam laſsitudinem exponit apud Hippocrat.

Ὀστέον, ου, τὸ, os, oſsis.

Ὀστεόφιν, idem, poeticé. Odyſſ. ξ, ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύεσθαι, pellem ab oſſibus trahere, & oſſa viſceribus nudare.

Ὀστινος, ου, ὁ, oſſeus.

Ὄστιος, Oſtius, qui Lucius Oſtius prim[*] parricida, Plutarch. in Romulo.

Ὅστις, quicunque, quiuis, quilibet, quis, quiſnam. Sic οὔτις ὅστις, & ὁστισοῦν. Declinatur autem ὅστις, οὗτινος, ᾧτινι, &c. Plutarch. in Lycurgo, τῷ δὲ ἐρώτημά τι συνέβαλε, προβλήματος ... ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι, huic quæſtionem quampiam proponebat, accurata reſponſione indigentem, vt, quis ſit optimus inter viros, id eſt, quiſnam. Plato primo de Republ. οὐ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅντινα τρόπον χρὴ ζῆν, id eſt, ſed quomodo viuere oporteat. ὅστις ἐστὶ, quiſquis eſt, Ariſtophan. πρ. ὅστις, inquit Thomas Mag. ... ὅστις ποτε, ἀμφιβόλον λόγον. ... ὅστις ποτε ... ὅστις ποτ' ἐστὶ, vndecunque is ſit, Herodot. ἐάν τις οὖν, ſi quis, Plato de Legib. πᾶς ὁστισοῦν, vnuſquiſque, quiuis, quilibet, Gaza. libro 4.

Ὅστισπερ, quicunque, Ariſtoph.

Ὄσχιγγες, faces, ſcintillæ: vt illud, ὄσχιγγες ... Item capilli Callimacho. Nicand. cirri lolliginum & & ſæpiarum, quos & βοστρύχους dicunt.

Ὀστοθήκη, ης, ἡ, oſsium theca.

Ὀστοκόπος, ου, ὁ, oſsium dolor ex laſsitudine.

Ὀστομαχία, nomen ludi, quem Auſon. poeta deſcribit.

Ὀστοῦν, ὁ, τὸ, os oſſis. τὰ ὀστᾶ, oſſa.

Ὀστρακεὺς, figulus, in Epigram.

Ὀστρακίζω, relego.

Ὀστρακίνδα, genus ludi, quem multis verbis apud Pollucem deſcriptum vide, & apud Eraſm. prouerbio, Teſtulæ tranſmutatio.

Ὀστράκινος, η, ὁ, teſtaceus, fictilis. vnde τὰ ὀστράκινα ἀγγεῖα, Alexand. Aphrod. i. vaſa fictilia.

Ὀστράκιον, fictile, Gaza.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, exilium quindecennale, aut decennale, ab ὄστρακον dictum, ſiue teſtula, per quam ſuffragia ferebant, quoties audacis aut pernicioſi ciuis potentiam formidabant: cuius inferendi ritum vide apud Alexan. ab Alex. Genial. lib. 3, cap. 20. & Bud. in Annotat. Ariſt. 3. Politic. cap. 9. vnde ὀστρακίζειν verbum de eiectis, extorribus, exulibúſque. & ὀστρακισμένος, extorris, in exiliū miſſus. Thucydid. in 6, μοχθηρὸν ἄνθρωπον ὠστρακισμένον. & lib. 2, ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος, καὶ ἔχων δίαιταν ἐν Ἄργει, quoquidem exemplo confirmatur quod iam dictum eſt, damnatos Argiuam exulatum iuiſſe.

Ὀστρακῖτις καδμεία, dicta quòd teſtacea ſit facie, Dioſc. lib. 5, cap. 76.

Ὀστρακόδερμος, qui ſiliceo tegumine operitur, ſilicea teſta opertus. ὀστρακόδερμοι, piſces habētes cutem teſtaceam. quæ

quæ ſilicea teſta concluſa muniuntur. ὀστρακόδερμα ὠά, oua quę putamine continẽtur teſtaceo, Gaza & Politian.

Ὄστρακον, ου, τὸ, teſta, teſtula, fictile tegumentum, putamen, cortex, κέραμος. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. ἐφίενται ὀστράκων, appetunt lateres: ſic Gaza vertit. ὀστράκου μεταπεσόντος, teſtula transmutata, Lucianus, & Eraſm. in Adagiis. περὶ τοῦ ὀστράκου πρὸς τὸν Θουκυδίδην καταστὰς εἰς ἀγῶνα καὶ διακινδυνεύσας, ἐκεῖνον ἐξέβαλε, Plutarch. in Pericle. quum de decennali exilio cum Thucydide in certamen & periculum veniſſet, illum eiecit. ὄστρακον ἐπιφέρειν ἑνὶ τῶν πολιτῶν, &c. oſtracum vni ex ciuib⁹ inferre, i. parare exilium ei, Idem in Alcibiade.

Ὀστρακοφορία, ας, dies oſtraciſmi faciendi.

Ὀστρακόω, in modum teſtæ induro.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, teſtaceus, qui imitatur teſtam,

Ὄστρεα, τὰ, oſtrea. οἱ ἐν ὀστρείοις, conchis inditi, Gaza.

Ὀστρεοχαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pictus oſtro.

Ὄστρεος, ου, ὁ, purpureus.

Ὀστρεώδης, teſta firmiori tectus.

Ὄστρεον, ου, τὸ, oſtreum, conchylium, murex. Gaza in Ariſtotele Græcam vocem relinquit. vide AElian. & Chiliad. Eraſmi, Oſtrei in morem. Galen. ex Ariſtotelis authoritate diſtinguit ὄστρειον per ει diphthongum, & ὄστρεον per ε: dicitque prius per ει genus eſſe ad omnia teſtacea: poſterius verò per ε ſpeciem vnam eſſe, cui apud nos reſpondet concha. Athenęus aliter paulò ſentire viſus eſt, qui veteres per ει proferre ſolitos affirmat, ſolum Platonem per ε: ſed magis & libentius Galenum probamus. vide Gell. lib. 7, cap. 16.

Ὄστρος, piſcis & color.

Ὀστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oſtreus, concharius.

Ὄστειον, æſtiua habitatio.

Ὀστρίτης, ὁ, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὄστρον, quod ex cõcharum marinarum teſtis eximitur, oſtrum eſt vocitatum, inquit Vitruu. lib. 7.

Ὀστρύς, oſtryis, arboris proprium, Theophr. dicitur & oſtrya. lib. 3. hiſt. plant. cap. 4, arbor eſt ſterilis, de qua Idem etiam lib. 5, cap. 15. de cauſ. plant.

Ὀστωδέστερος, ου, oſſatior.

Ὀστώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oſſeus, oſſe abundans, oſſulẽtus, Gaz.

Ὄσυρις, ιδος, oſyris herba, Dioſc. lib. 4, cap. 233.

Ὀσφραίνομαι, odoror, ſẽtio odorẽ, olfacio. Genit. Xen. τινῶν ὀσφραινόμενος, &c. Alex. Aphr. Paſſiuè dixit l. 2. Prob. ὀσφραινόμενα δύνανται ῥωννύειν, odore ſuo firmare poſſunt. Ariſtoph. ὀσφραίνεταί τι, pro δεῖ τῆς ὀσφρήσεως ἔχειν. Infinitiuus ὀσφρέσθαι apud Atticos vſitatius quàm ὀσφραίνεσθαι.

Ὀσφρανθεὶς, qui olfecit, odoratus.

Ὀσφρανθῆναι, olfacere.

Ὀσφραντικὸν, τὸ, facultas odorandi.

Ὀσφραντικὸς, οῦ, ὁ, odoratiuus, olfactor, valens olfactu. τοῖς ὀσφραντικοῖς ἀνακτᾶσθαι, olfactoriis odoribus recreare, Galen. ad Glauc.

Ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, odorabilis, olfactu excitans.

Ὀσφρασία, odor, cap. vltimo Oſeæ.

Ὀσφρήσεται, Ariſtoph. ſentiet.

Ὄσφρησις, εος, ἡ, odoratus, olfactus. Et ὀσφρήσεις pro naribus accipiuntur, ſicut ἀκοαὶ pro auribus.

Ὀσφραντά, odores, Galen. ad Glauc.

Ὀσφρητικὸν, idem quod ὀσφραντικόν. vnde ἡ ὀσφρητικὴ δύναμις, olfaciendi potentia qua ſunt canes præditi, Alex. Aphrod. Problem. 60. lib. 2.

Ὀσφρόμενος, pro ὀσφραινόμενος, ὀσμὴν ἀναπιμπλάμενος. ἐπὶ ἐνεστῶτος λέγεται καὶ ἐπὶ μέσου, ἀντὶ τοῦ ὀσφρησάμενος. Nec ſolùm ὀσφρῶ, verùm etiam ὀσφρέω, ὀσφρῶ, cuius indefinitum mediũ ὀσφρόμην, καὶ ὀσφρόμενος.

Ὀσφὺς, ύος, ὁ, lumbus, ile, coxa, nates. Gaza in Ariſtot. lumbos vertit, ſicut & ψοιάς. Eſt enim propriè in homine poſterior media renum pars, quam ait Galenus eſſe in deſcriptione humani dorſi, quo loco cinguntur homines. ὀσφὺς, lumbi in genere Fœminino, Ariſtot. lib. 3. Anim. ἐκ τῆς ὀσφύος, de lumbis, Paulus cap. 7. ad Hebr. Circunflectitur ὀσφῦς authore Gaza lib. 4. Gram.

Ὀσχέα, ἡ, receptaculum teſtium quod ſcrotum vocamus, Ariſtot. lib. 5. de Anim.

Ὄσχεον, ου, τὸ, vel ὀσχεὸς, οῦ, ὁ, ſcrotum, marſupium. Itẽ palmes vuis onuſtus, quod & ὄσχη, ης, ἡ, dicitur.

Ὄσχεον, ου, τὸ, extuberantia flexuoſa circa os vuluæ, qua parte hernias omnes fieri dicunt.

Ὀσχοφόρια, τὰ, feſtum ab ramorum, quæ ὄσχα vocant, latione ſic dictum: & ὀσχοφόροι, duo iuuenes erant diuitiis nobilitatéque eximii, Suid.

Ὅταν, quando, quum. Veteres diſiũctim hanc vocem efferebant. Conſtruitur autem cum Indicatiuo & cum Optatiuo modo. cum Subiunctiuo Gaza lib. 4. ὅταν λέγῃ, quum dicet, Demoſth. ὅταν pro quoniam. Ariſtot. de mundo, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ μὲν τάχιστον ᾖ τῶν ὄντων, λέγω δὲ τὸ πυρῶδες, i. præſertim quum ignita natura omnium naturarum ſit celerrima.

Ὅτε, quando, dum, quoad, aliâs, aliquando, quando geminatur, i. nunc, quo tempore, poſtquàm, ἐπότε, ἐπειδὴ, quandoquidem & quoniam. nonnunquam enim ſolum tempus ſignificat, nonnunquam tempus & cauſam, Ariſtophanis Interpres. ὅτε ἦν, quando erat, AEſchines. ἦν ὅτε καὶ ἐχειροῦτο, &c. quandoque & ſubigebat, Plutarch. in Pericle. ὅτε δὲ ἀλᾶσθαι αὐτὸν, quando ipſe erraret, Thucydid. ὅτε μὴ στρατευόμενοι τύχοιεν χοροῖς πάντα χρόνον ἐπιχωρίαζον, Plutarch. in Lycurgo, niſi quũ militiæ vacarent, chori ſemper agebantur. ὅτε pro ὅταν, cum Subiunctiuo. Odyſſ. ξ, ὅτε ἐπικρατέωσιν ἄνακτες. ὅτε dixerunt veteres pro ποτέ. vnde apud Sophoc. in Aiace, καὶ δόξης μὲν τὸ ὅτε δισσὰς ἀστεροειδὰς αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, ὅτ᾽ ἄλλοτ᾽ ἄλλον, pro ἄλλοτε δὲ ἄλλον: vel ὅτε duę ſunt dictiones, pro καὶ αὐτός. Et pro ὅστις, qui. Odyſ. ξ, ἐπιπλεῖσθαι ἴσχει ὀλίσκον ἀνδρῶν δυσμενέων ὅ τέ μοι εἴξειε πόληα. Et ὅτε pro ὅτι, vt ὅτε pro ὅστις, apud poetas.

Ὅτε μὲν, aliâs ὅτε μὲν, ὅτε δὲ, &c. nunc quidẽ, nunc verò.

Ὅτε οὖν, quandoquidem.

Ὅτε περ, quando. & ὅτε τε pro eodem, Homer.

Ὅτευ, & ὅττευ, pro ὅτου, cuiuſcunque. ὅτευ θηρίου, cuius feræ, Herodot. παρ᾽ ὅτευ, à quo. ὅτευ δὲ εἵνεκα, qua cauſa, Idẽ.

Ὅτεῳ, cuicunque, cuipiam, Herodot. ὅτεῳ τρόπῳ, quacũque ratione. παρ᾽ ὁτέοις, apud quos. ἐν ὁτέοισι, in quibus.

Ὅ, τι, quid aliquid, τὶ, quodcunque. Plato in Apolog. ἐρωτᾷ τις ὅ, τι ποιῶν καὶ ὅ, τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει, interrogat aliquis quid faciens & quid docens Socrates adoleſcentes corrumpit. ὅ, τι ἔτυχεν, quiduis. ὅ, τι προσείχετο πηλοῦ τῷ κοντῷ, quod luti cõto adhæreſcebat, Herodot. ὅ, τι in ſecunda interrogatione, Ariſtoph.

Ὅ, τι ἂν, quodcunque. ὅ, τι ἂν πράξῃς, quicquid agas.

Ὅτι, quia, quoniam, propterea quòd, quamobrem. Ammonius diſtinguit à διότι. ὅτι δύναιτο, &c. ῥᾷδιον καταμαθεῖν, Iſocrates. Et cum Indicatiuo mox, ὅτι ὁ δίκαιος ἐστιν, οἶδα. Xenophon, εἶπέ που ὁ Σωκράτης ὅτι θαυμαστόν τι δοκεῖ εἶναι, &c. τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; quid conſpiratum eſt à vobis? cur conſpiraſtis? cap. 5. Actor. Apoſtol. ὅτι συμφέρει ἄδηλον, incertum an conferat. ὅτι interdum ponitur περισσῶς, vt in εὖ οἶδ᾽ ὅτι. Plato in Apologia, ἀντὶ τούτου ἕλωμαί τι ὧν εὖ οἶδ᾽ ὅτι κακῶν ὄντων, quæ certò mala eſſe ſcio. In trãſferendo nonnunquam omittenda eſt: nam ex idiomate Gręci ſermonis apponitur aliquoties affirmandi cauſa. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, in breuiſſimo tempore, Thucyd. ὅτι ἐπ᾽ ἐλάχιστον, pro minimo, Idem. Ponitur quoque elegãter cum Superlatiuo, ſicut quàm apud Latinos: vt ὅτι πορρωτάτω, quàm longiſſimẽ. ὅτι μάλιστα, q̃ maximè, Bud. Com. ὅτι μάλιστ᾽ ἐλήλυθας λέγειν ἐχρῆν, Ariſtoph. in Pluto, quare veniſti dicere oportet. Plat. Epiſt. 7, ὅτι μέγιστα πολλούς, &c. quàm plurimos. ὅτι πλεῖστος, quàm plurimus, Thucyd. ὅτι πλεῖστον δύνασαι, quàm maximè potes, Ariſtop. ὡς ὅτι πλεῖστον, quàm plurimùm, diu. ὅτι τάχος, & ὅτι τάχιστα, quàm celerrimè, quàm citiſſimè, quàm primũ, ὡς τάχος. Plat. Epiſt. 7, ἄγγελον ἐλθεῖν ὅτι τάχος, nuntium venire quàm citiſſimé.

Ὅτι ἀλλὰ at verò.

Ὅτι γὰρ μὴ, niſi enim, Ariſtid.

Ὅτι δήποτι, quoquomodo. ὅτι δήποτι ἄλλος, quicunque alius ſit.

Ὅτι δὴ, pro quamobrem, Plato lib.1. de Republ. ὅτι δὴ μάλιστα; cur iſtud tandem?

Ὅτι ἐπειδὴ, quin.

Ὅτι, & ὁτιὴ, quia, quòd, Ariſtophan. οὐ γὰρ μὰ δί' ἀλλ' ὅτι λίθοις αὐτοὺς βόσκουσι σοφισαί. ὁτιὴ; καὶ περὶ τῶν θεῶν, &c. Idem.

Ὅτι μὴ, niſi, extraquam, præterquam, excepto hoc: & in propria ſignificatione, pro quòd non. Philo de mundo, ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὐδὲν ἐστὶν ὅτι μὴ τύχη που κενὸν, extra mundum nihil eſt niſi fortè vacuum.

Ὁτιοῦν, quodcunque, quoduis, quodlibet, quantuluncunque, quantumlibet. ὁτιοῦν ἄλλο, quiduis aliud. Xenophon, μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντες, nullius ſenſus atque mentis homines. οὐδ' ὁτιοῦν, nihil prorſus, Ariſtoph. Plut. διαφέρειν οὐδ' ὁτιοῦν, ne tantillum quidem differre.

Ὅτι περ, quód.

Ὅτι τί δὴ, quamobrem. Ariſtoph. in Pluto, χ. παύσατε, εἰ βούλεσθε, ταῦτ' αὖ. κ. ὅτι τί δή; quare?

Ὅτι τοι, quoniam, Plato 1. de Republ.

Ὅτι μέντοι, quòd verò, quòd autem, itaque quód.

Ὅτις poeticè pro ὅστις, quicunque. Odyſſ. ι, οὐδ' ὅτις ἀγχιστεύεις ἔλθῃ. & Iliad. γ, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. ὅτινα pro ἅτινα, Apoll. 2, περὶ ὅτινα πρόμοις ... Interpr. Sophocl. ſcribit τὸ ὅτινα κοινὸν ... alioquin.

Ὠτὶς, ίδος, apud Xenoph. eadem auis quæ Ariſtoteli ὠτὸς dicitur.

Ὀτλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, & Ὀτλέω, μ. ήσω, π. ηκα, laboro, ſum miſer, ſuſtineo. Lib. 7. Epigramm. ἐσόμενοι ὀτλεύσοντες ἀσινέων, i. ὑπομενοῦντες, ſubituri & toleraturi. Apollon. 2, ... κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι, pro ὑπομένουσι, ἀεὶ τῷ ... ταλαιπωροῦσι.

Ὀτλήμων, miſer, laborioſus.

Ὀτλήσας, παθὼν, Aratus.

Ὄτλος, ου, ὁ, labor, calamitas.

Ὀτοβέω, θορυβέω, tumultuor.

Ὄτοβος, ου, ὁ, ſtrepitus, κτύπος, ἦχος, ὅμαδος. Heſiod. ὄτοβον δ' ἀλλήλοις ὀρόρει.

Ὅτοισι, pro οἷς τισι. Homerus, οἱ μὲν ὅτοισι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίζει.

Ὁτουοῦν, quodcunque.

Ὀτοτύζειν, lugere, clamare.

Ὅτου, pro οὗ Atticè, cuius. & ὅτῳ, cui. in Genitiuo plurali, ὅτων, quorũ. fit autẽ ex articulis præpoſitiuo & ſubiunctiuo, Gaza lib. 2. Gramm. ἀφ' ὅτου, à quo. ἐξ ὅτου ἤδη ἐστίν, id eſt, ὅπως, Demoſt. ἕως ὅτου εἶ ἐν ὁδῷ, dũ es in via, Matth. cap. 5. ἕως ὅτου σκάψω, donec fodero, Lucæ 3. μέχρι ὅτου πληθούσης τῆς ἀγορῆς, vſque dum refertum eſt forũ, Herodot.

Ὅτου δήποτε ἕνεκα, cuiuſcunque gratia.

Ὁτουοῦν, accipitur pro ὁτιοῦν. Plato 1. de Repub. ... οὗ τοῦτο αὖ ἔργον ... καὶ ἄλλου ὁτουοῦν ἔργον, ὃ ἂν ἢ μόνῳ ἢ κάλλιστα ... ἀπεργάζηται, i. alius cuiuſcunque.

Ὅτου χάριν, τίνος ἕνεκεν, quapropter, cuius rei gratia.

Ὄτρα, ἡ, gallinacea cauda.

Ὀτραλέως, diligenter, celeriter, σπουδαίως, ταχέως.

Ὀτρηρὸς, ſedulus, diligens, impiger, ταχὺς, φρενήρης, ὀξὺς, σπουδαῖος. ... τὸ ὀτρύνω, Homer. Iliad. α, ὀτρηρὸς θεράποντε.

Ὀτρίχας, ſimiles pilis, pro ὁμοιότριχας, ſeu ὁμότριχας, Homer. Iliad. β.

Ὀτρυγοφάγος, panẽ comedens: eſt enim τρύγη, frumentũ.

Ὀτρυντὴρ, ῆρος, ὁ, caduceator, præco, σαλπικτὴρ, iuſſor, incitator.

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, exhortatio, ſtimulatio.

Ὀτρύνω, hortor, iubeo, excito, ἐπείγω, cieo, κελεύω, impero, & apparo, præparo, Etymol. ὀτρύνω φέρειν, Euripid. ὀδ. ξ, ὄτρυνα νέεσθαι, iuſſi ire. Idem ὀδ. ο, ... μὲν ἐς πόλιν ὄτρυνε καὶ πέμπε νέεσθαι, dimitte in vrbem, iube ire. Infinit. pro Imperat. Ariſtot. de mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἀπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα, id eſt, quum ab vna vi impultrice cieatur omnia, &c.

Ὅτε, quando, poet. ὀδ. ξ, ὅτε μιν εὗρε μετὰ πρόνοιαν δάμασσας.

Ὀτεία, horror. ὀνείατα, ſomnia inania.

Ὅτεο, cuiuſcunque, ὅτου.

Ὀττεύομαι, in religionem verto, aſpernor, auguror. ὀττευθέν, vaticinata, οἰωνιζόμενος.

Ὅττι, quod, geminato τ. cauſa metri. Eſtque propriũ Dorienſium geminatis σ, τ, ττ vti. Homer. ὀδ. ξ, ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις δοῖεν ζωή, &c.

Ὅττικεν, quodcunque.

Ὄττοβος, ὄτοβος. Sophocl. οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄττοβον, neque dulcem tibiarum ſonum, i. ἦχον, ὅμαδον.

Ὀττόομαι, ὀττύζομαι, χελιδονίζομαι.

Ὀττοτοῖ, hei, eiú, heu heu, Lucian.

Ὅττω pro ὅτῳ Atticè. vide Ὅτου.

Ὅτῳ μὴ ἀχθομένῳ εἴη, ſi quis non grauaretur.

Ὅτῳ οὖν, & ὅτῳ δήποτε, cuilibet, cuicũque, pro ᾧτινιοῦν. Plato 1. de Rep. ἄρ' ἂν ἡγοῖο ... εἴτε πόλει τινί, εἴτε γῇ, εἴτε στρατοπέδῳ, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν, &c. id eſt, ſiue alii cuipiam. ἐν ὁτῳοῦν, quaque in re. ὅτῳ δήποτε συνῴκισεν τὴν ἑτέραν, AEſchin. alteram cõnubio coniunxit cuius homini, quaſi dicat, non eſt mihi curæ cui, &c.

Ὅτῳ ποτὲ, quonam pacto.

Ὅτων pro ὧν. vide Ὅτου. ὅτων εἶεν, Ariſtid.

Οὗ, cuius, alicuius, ſui. οὗ παιδὸς, ſui filii. οὗ ἕθεν, i. ἑαυτοῦ, Phauor. & Apollon. lib. 1, οὗ ἕνεκα finem ſignificat, hoc eſt actum, vt docet Ariſtot. Legitur & οὗ pro vbi infinitè poſitum: ſicut de ᾧ dictum eſt, hoc eſt, ὅπου. Ariſtoph. νεφ. οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, vbi cultus arcanorum ſacrorum. Ariſtot. 2. OEcon. ... οὗ μὲν χρυσίον, οὗ δ' ἀργύριον, οὗ δὲ χαλκὸς, οὗ δὲ οὐδὲν ... i. ὅπου, vbi: Interpr. tamen Bernardinus Donatus, alibi, exponit. οὗ γῆς εἴη, vbi terrarum eſſet, Thucydid. οὗ γῆς ... quo loci euanuit. Euripid. οὗ κακῶν, quo malorũ, Lucian. Toxari. Οὐ, vel οὐκ ἐξωτέρως, in clauſulis & repetitione, non. οὐ (inquit Heſych.) ἐπίρρημα ἀρνητικὸν κατὰ τὸ ... οὐ δικαίως ἀπολογίας, AEſchin. οὐ οἱ, non ei, Homer. οὐ cum Indicat. Gaza lib. 4. Gramm. οὔ φασι, negant, nõ admittunt. οὐ χάριν μὲν ταῦτα τοῖς ἔργοις δὲ οὐ ποιεῖ, i. non ſcribit quin faciat, Demoſt. οὐ δύναται μὴ τίκτειν, non poteſt non parere, in Epigram. οὐ negandi Aduerb. caret accentu, niſi quum ponitur in fine ſententiæ, vel per ἀναστροφὴν poſtponitur, vt apud Sophocl. in Aiace, ... γὰρ οὐ ... ἐπεὶ ... φανεῖν, pro οὐ ... γάρ. Aliquando ponitur cum interrogatione, vt non apud Latinos. aliquando interrogatio eſt negatiua, cui ſubintelligitur affirmatio. οὐ δ' ἐνδείαν χρημάτων ... ἔξεις οὐ ... AEſchi. q. d. non. οὐ παραμενεῖς; non perſiſtes? Ariſtoph. οὐ cum aliis multis negationibus. Plato in Apolog. οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται, οὔτε ὑμῖν οὔτε ἄλλῳ οὐδενὶ πλήθει γνησίως ἐναντιούμενος, nemo enim diu ſaluus eſſe poteſt, ſi aut vobis, aut alteri cuipiam populo legitimè aduerſetur. Interdum pro μὴ in prohibitione. vide μὴ. οὐ ... Thucyd. lib. 3, ... μᾶλλον ἢ οὐ ... αἰτίους. vbi negatio vacat. Multi autem ſunt hinc loquendi modi, de quibus etiam Bud. Comm.

Οὐ γὰρ, non enim, modus loquendi quũ innuimus nos non velle contradicere. οὐ γὰρ in interrogatione, nonne? an non? Xenoph. οὐ γὰρ πάνυ σοι καταδηλον ὅτι παρὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ, οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσι; Aliquãdo indignantis, quaſi, quid maſi? Lucian. οὐ γὰρ ... Interdum geminatur in oratione, vel potius ἐπαλλήλως ponitur. Plato in Phæd. οὐδὲ γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει, οὐδὲ γὰρ ἄν που τις διαμάρτοι. Sic quoque Cic. de Orat. 1, Neque enim hæc ita dico, vt ars aliquid limare non poſsit: neque enim quæ bona ſunt, meliora fieri poſſe doctrina, Bud. Com.

Οὐ γὰρ ἀλλὰ, & verùm, enimuero, πάνυ γὰρ, καὶ γάρ. Ariſtoph. νεφ. οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος tellus enim vi attrahit, &c.

Οὐ γὰρ ἄν,

Οὐ γὰρ ἄν, pro eodem. Herodot. ὦ παῖ Καμβύσεω, οὐ γὰρ θεοὶ ἐπορέοντο· οὐ γὰρ ἂν ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπίκευ, nam niſi ita eſſet, nunquam ad tantũ faſtigium euaſiſſes. οὐ γὰρ ἂν εἴποιμι, ne dicã.

Οὐ γὰρ οὕτως, non enim hoc modo, neque enim tantummodo.

Οὐ γὰρ οὖν, non certè, in reſponſione.

Οὐ δῆτα, nequaquam.

Οὐ διὰ μακροῦ, non de tempore modò dicitur, ſed & de ſpatio.

Οὐ κατὰ κόσμον, inhoneſtè, ſeruiliter.

Οὐ μὰ negat, abundátque μά.

Οὐ μὰ Δία, non hercle, minimé.

Οὐ μάν, οὐ μὴν, non tamen, Homer.

Οὐ μὲν δή, minimè verò, minimè, veruntamen.

Οὐ μὲν οὖν, non, Nazanz. in Orat. οὐ μὲν οὖν ἄλλος, haudquaquam alius, Lucian.

Οὐ μέν πως, οὐδαμῶς μέν, Homer. Iliad.

Οὐ μέντοι, non.

Οὐ μέν τοι ἀλλά, ἀντὶ τοῦ οὐ μὴν ἀλλά. οὐ μέν τοι ἀλλὰ καὶ, &c. neque ob id modò, verumetiam. ſic Valla lib. 5. Thucyd.

Οὐ μή, nequaquam, & ponitur vel cum Indicatiuo, vel Subiunctiuo. Plato cum Subiunct. lib. 1. de Rep. ἀλλ' οὐ μὴ οἷός τ' ἦς, i. non potes. Idem lib. 2, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μὴ γένηται, non erit. Ariſtoph. πρὸς θεῶν μὴ σκώψῃς, ne irrideas. Ibidem, οὐ μὴ ληρήσεις, noli nugari: vbi eſt prohibentis. Cum Indicatiuo, Plato in Apolog. οὐ μὴ παύσωμαι φιλοσοφῶν, finem non faciam philoſophandi. Idem cum Subiunct. in Epiſt. τῆς ἀληθείας ὄντως οὐ μήποτε τύχῃ, veritatẽ nunquã aſſequetur. οὐ μὴ μνησθῶ, non meminero. οὐ μὴ μόλω, neutiquam veniã, Euripid. καὶ οὐ μὴ γνῷς, & neſcias, Apocal. 3. οὐ μὴ καταισχυνθῇ, non pudefiat. 1. Petri 2. cap. οὐ μή τι κακὸν ἀναβλάστῃ, nihil mali germinabit, Herodot. οὐ μὴ προσοίσομαι, Ariſtoph. cum Indicat. οὐ μὴ ἀπολέσει τὸν μισθὸν αὐτοῦ, i. nequaquam perditurus eſt mercedẽ ſuam, Marci 9. οὐ μή ποτε, nunquã, Gaza, i. οὐδαμῶς. οὐ μή ποτέ τις ἐς τὴν γῆν ἔλθῃ, nunquam quiſpiam terram inuaderet, Thucydid. lib. 5.

Οὐ μὴν, at non, non item, non etiam, haud dum, quanquam quin, non tamen. οὐ μὴν εἰκός, haud tamen veriſimile eſt, Plutarch. in Theſeo. οὐ μὴν τοῦτό γε τῷ Λυκούργῳ κεφάλαιον ἦν, neque tamen hoc præcipuum inſtitutũ fuerat Lycurgo, &c. Idẽ in Lycurgo. οὐ μὴν τοῖς ἀνίσοις ὑπάρχει ἀνάλογον, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 1. Aretinus, diſparibus, tamen non exiſtit proportio. Faber verò inquit οὐ μὴν eſſe aduerſatiuam particulam melius quàm negatiuam. Item Ariſtot. lib. 4. Ethic. cap. 3, ὁ δὲ χαῦνος πρὸς ἑαυτὸν μὲν ὑπερέχει, ἀλλ' οὐ μὴν τόν γε μεγαλόψυχον. vbi Argiropylus, Lentus autem reſpectu quidem ſui exuperat, non tamen ipſum magnanimũ. Aretinus, ad ſeipſum excedit, nõ tamen ad magnanimũ. Sed lib. 10. Ethic. cap. 2. manifeſtè pro nõ tamen. οὐ μὴν ἐμίσησε, non tamen odit, Plutarch. in Solone. οὐ μὴν ἐπήρθη, non tamen ſe extulit, Idẽ in Numa. Ariſtot. de mundo, τῇ μὲν θείᾳ δυνάμει πρέποντα λέγειν, οὐ μὴν τῇ γε οὐσίᾳ κατὰ τὰς ἀληθείας, ſententiæ fundamẽta iacere, diuinæ quid potentiæ congruentis, non item naturæ. Plato 2. de Rep. οὐ μὴν αὐτοῖς γε ποιητέον μύθους, non tamen ab ipſis fabulæ ſunt fingendæ.

Οὐ μὴν ἀλλά, enimuero, quinetiam, attamen, atqui.

Οὐ μὴν ἀλλά γε, idem.

Οὐ μὴν ἀλλ' ἔστω, verùm eſto, ſed ſit ſané.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, cæterùm, non ſolùm, ſed etiam, quinetiã, Gaza de Senect. καὶ συνάγει διαφερόντως τε περὶ τὰ πλευρά, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, & cùm omnes corporis partes contrahit, tum vel maximè coſtas cogere atq; adducere poteſt, Ariſtot. lib. 2. Animal. ſic Gaza.

Οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, verùm melius, Ariſtot.

Οὐ μὴν ἀλλ' οὐ, cæterum non, Ariſtot. l. 3. Animal. οὐ μὴν ἀλλ' οὐκ ἄλογον ἔνια σπέρματα τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν, cæterùm eſſe nonnulla arborum ſemina, quæ perire celerius poſsint, non temerè dixeris, Theophr. l. 4. de cauſ. plant.

Οὐ μὴν δὲ, οὐδαμῶς δέ, Heſych.

Οὐ μὴν δὲ καὶ, &c. non item etiam, Bud. in Epiſt.

Οὐ μὴν καί, ſed non, Porphyrius.

Οὐ μὴν οὐδέ, & οὐ μήν τι, nõ tamen, verũtamen nõ, neq; verò. Xen. οὐ μὴν οὐδ' ἱεροῖς χρηματίζουσι γε τοὺς συνόντας ἐποίει. οὐ μὴν οὐδὲ ἦν ἀσφαλὴς χώρα τῇ πόλει, at neque latum ſolum vrbi fuerat, Plutarch. in Numa. οὐ μὴν οὐδ' ὑπαρχόντων τούτων ἁπάντων ἤδη πόλις, nec tamen ſi iſta adſint omnia, ciuitas erit, Ariſtotel. lib. 3. Polit. cap. 6. οὐ μὴν οὐδὲ ἂν κατασχεῖν μοι δοκεῖ, neque verò videtur vnquam retenturus fuiſſe, &c. οὐ μὴν οὐδὲ ἐς τὴν ἄλλην εὐβουλίαν, ne in alia quidẽ ſolertia, Thucyd. ſic Valla. οὐ μὴν οὐδὲ θάτερον ἀδύνατον, cæterùm alterum quoque fieri poteſt, Theophraſt. lib. 4, cap. 6. de cauſ. plant.

Οὐ μήν πω, haud dum tamen.

Οὐ μόνον δέ, ſic vtuntur Græci, vt Latini nõ ſolùm, videlicet pro neque ſolúm. Cicero, Deinde Hortenſium conſulem, non ſolùm, ſed etiam Metellum.

Οὐ μόνον οὐχ, non ſolùm non, Demoſthen. οὐ μόνον οὐχ ἅμα, Idem.

Οὐ πάνυ, σπανίως, raro, apud Hippocrat. ſignificare annotat Galen. lib. 2, Aphoriſmo 19.

Οὐ μετὰ πολλοῦ, non multò póſt.

Οὐ τῷ τυχόντι, non vili, non gregario, eximio.

Οὐ χαλεπῶς, haud magno negotio, non grauatim.

Οὐ ὦγαθε abſit hoc quæſo, ne ita interpreteris.

Οὔα, ας, ἡ, ſorbus arbor, Theophr. lib. 3. hiſtor. plantar. dicitur & ὄα & οἴη.

Οὖα, τά, ſorba.

Οὐαί, væ, fortè ab Hebræa voce HOI, quæ idẽ ſignificat.

Οὖας, ατος, τό, auris, παρὰ τὸ αὔω, τὸ φωνῶ, fit αὖας, & mutato α in ο, οὖας. οὔασι, auribus, Nonnus, & in Epigram.

Οὐάτιος, ου, ὁ, extremus. τέρμασιν ὑπ' οὐατίοις, ſub imis calcibus, Orpheus.

Οὐατόεις, εντος, ὁ, auritus. θηλυατόεσσα, in Epigram.

Οὐβιδηγα, ας, ἡ, dea præſes funerum, vt Libitina.

Οὐβέρωνα ποταμὸν, Plutarchus Rubiconem vertit in Apophtheg.

Οὐβρῶστις, fames, pro βούβρωστις.

Οὐ γὰρ ἰὼ μὰ τὴν γῆν, Theocrito.

Οὐγκία, ας, ἡ, vncia.

Οὐδαῖος, α, ον, humilis, terrenus, terreſtris, liminaris, ἐπίγειος, χθόνιος, καταχθόνιος. vnde οὐδαῖος Κρονίδης apud Dionyſ. περὶ οἰκουμένης, ἤγουν ὁ Πλούτων. & πίδαξ οὐδαία terreſtris fons apud Nonnum.

Οὔδαλα, friuola.

Οὐδαμᾶ, nunquam, nequaquam.

Οὐδαμῇ, nullatenus, nuſquam, nullo modo. οὐδαμῇ ἄλλῃ, nuſquam alibi. Plato 1. de Rep. τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ, hoc nullo modo concedo. In οὐδαμῇ οὐδαμῶς verò, altera negatio redundat. nam idẽ ſignificat quod οὐδαμῇ: & opponitur huic πάντῃ πάντως. Philo de mundo, δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς περιλαμβανομένας, alias poteſtates nullo prorſus pacto ſenſu perceptas.

Οὐδαμινέστερον, nihilominus.

Οὐδαμινός, οῦ, ὁ, contemptus, nullius pretii, εὐτελής, ἀτελής, οὐδενὸς λόγου ἄξιος, Heſych. Chryſoſtom. ὁ θεὸς ἀντὶ μικρῶν καὶ οὐδαμινῶν βασιλείας χαρίζεται, i. Deus pro exiguis nihiliſque rebus regnum largitur.

Οὐδαμόθεν, ex nulla parte, non aliunde, ex nullo loco, à nullo. Xenoph. οὐδαμόθεν δανείζεσθαι ἔστιν ἀργύριον, à nemine mutuam ſumere pecuniam datur. οὐδαμόθι γῆς, nuſquã gentium.

Οὐδαμόθεν ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν, non aliunde quàm ex eo.

Οὐδαμοί, nulli. πρὸς οὐδαμῶν, à nullis.

Οὐδαμόσε, & Οὐδαμοῦ, nuſquam. γῆς οὐδαμοῦ, Ariſtid.

Οὐδαμῶς, nullatenus, nequaquam. οὐδαμῶς ἀλλ' ἔτι καὶ πρότερον, pro οὐ μὴν ἀλλά, Plato de Leg.

Οὖδας, ατος, τό, ſolũ, terra, pauimentum, γῆ, ἢ τὸ ἔδαφος.

Οὐδέ, neque. In hac cõiunctione ſæpe tacita quædam vis eſt: vt οὐδὲ φοβῇ σύ γε τὸν θεόν, tu ne Deum quidem times,

cap.23.Lucæ.

Οὐδ' ἂν, ne ſiquidem.

Οὐδ' ἂν εἷς, pro οὐδεὶς ἄν. Ariſtoph.in Pluto, οὐδ' ἂν εἷς ἔτι θύσειεν.

Οὐδ' ἂν ὁπωσοῦν, nullo pacto.

Οὐδὲ δὴ apud Bud.in Epiſt.prior.i.ac neque etiam.

Οὐδ' εἷς, pro οὐδείς. οὐδ' ἔστιν οὐδεὶς,&c. nullus eſt, Plutarchus in Lycurgo.

Οὐδ' ἔτι που, nuſquam amplius.

Οὐδὲ μὴ pro vnica negatione cum Subiunctiuo. Sophocl.in Aiace, ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας, ſed neq; nunc te præſentem videbit. Plato Epiſt.7. οὔκουν ἔστιν γε περὶ αὐτῶν ἐμὸν σύγγραμμα, οὐδὲ μὴ ποτε γένηται, neque vnquã erit.

Οὐδ' ὀλίγου δεῖ, non parum intereſt, Bud.Com.

Οὐδ' ὅπως τι οὖν, nullo pacto, nullo modo, prorſus.

Οὐδ' ὅσον, οὐκ ἐλάχιστον, neque minimum, i.nihil, Schol. Apollon.libr.2. οὐδ' ὅσον, ne tantillum quidem. δεικτικῶς ponitur, in Epigram.

Οὐδ' ὁπωσοῦν ὑγιὲς, nihil ſani, nihil recti, nihil boni.

Οὐδ' οὐ μὴ γένηται, neque fiat, Matth. 24. vt ſit abominantis. quanquam ſolent Euangeliſtæ huiuſmodi verbis abuti pro futuro, i.neque fiet.

Οὐδ' οὕτω κακῶς, ne ſic quidem malè, prouerbium. Vide Bud.in Annot.in Epiſt.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, multum abeſt, nequaquã, Demoſtheni: idem enim eſt ac ſi negationẽ abſtuleris, vt pro Cteſiphonte, οὐ δή γ' ἐπήλθον ἐγὼ τοῖς λογισμοῖς Φιλίππου, πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς, à nullo.

Οὐδεὶν pro οὐδέν, Ariſtoph.in Pluto, οὐκ ἀλλ' οὐδείν.

Οὖδας, ſolo, terræ, caret Nominatiuo.

Οὐδεὶς, nullus, nullius pretii, Demoſth. ὡς οὐδεὶς νέος, ſi quis alius iuuenis, Plato in Epiſtol. ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, Ariſtophan.pro ſi quis alius.

Οὐδεὶς λόγος τούτου, hic nulla opinione præditus eſt, nullo numero habetur.

Οὐδεὶς πώποτε, nemo vnquam.

Οὐδεὶς ὅστις, nullus. οὐδεὶς ὅστις οὐ συνεπένευε, nemo nõ annuebat, Lucian.

Οὐδεὶς ὁστισοῦν, idem.

Οὐδὲ μὲν οὖν, non quidem.

Οὐδαμῇ, nulla in parte, Genit.

Οὐδὲ μὴν, ſed nec, neque verò, nec tamen, nec verò.

Οὐδεμία αἰτία, incerta cauſa, Gaza.

Οὐδεμία μηχανὴ μὴ, nullo pacto fieri poteſt quin. Latinè dicitur, nihil cauſæ eſt quin, Bud.Com.

Οὐδὲν, ενὸς, τὸ, nullum, nihil. Accipitur pro οὐ, ſicut nihil Latinè. οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσῃ, nihil vobis nocebit, Lucæ cap.10. ἰατρὸς οὐδὲν ἴαμα, nulla medicina. οὐδὲν ὅτι οὐ σωίζει, id eſt, πᾶν σωίζει, Thucydid. οὐδὲν ὀλίγον εἰς οὐδὲν ταλαιπωρήσαντες, nulla in re tenuiter afflicti, Thucydid.i. ἐν παντὶ πράγματι μεγάλως ταλαιπωρήσαντες. οὐδέν εἰμι, nihil ſum, prouerbialiter, Eraſmus in Prouerb. οὐδὲν δεῖ ἐν τῷ ῥυθμῷ, Ariſtophan.i. οὐδὲν οὐδ' ἐν τῷ ῥυθμῷ. οὐδ' ἔστιν ὅτι, nec vnquam, Gaza ex Cic.de Senect. οὐδ' ἔστιν ὅτι χωρὶς τόκου ἀποδίδωσι, nunquam ſine fœnore reddit. οὐδὲν ὅτι, οὐ,&c. nihil non, Thucydid. & οὐδὲν ὅτι μὴ, nullum non. εἰς οὐδὲν γίνεται, ad nihilum redigitur, cap.5. Act. Apoſtol. παρ' οὐδὲν τίθεμαι, nihili facio, μηδὲν τίθεμαι. παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι, quod Cicero dixit, Propius nihil factum eſt, quàm vt ille occideretur. περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, pro nihilo ducebãt. περὶ οὐδὲν, ſine cauſa. περὶ οὐδὲν ἀληθὲς ἢ αἴτιον, Sophocl. οὐδὲν geminatum vbi tamen negat, Nazanz.in Orat.

Οὐδὲν ἂν ἔφασαν, i. οὐκ ἄν, i. negarunt. οὐδὲν ἂν cum Subiunct. Ariſtoph.& cum Optat. Idem.

Οὐδὲν διαφέρει, nihil refert.

Οὐδὲν ἔργον, nullius vſus, nihil opus.

Οὐδὲν ἧττον ἀλλ' ἢ, tantùm non, propemodum.

Οὐδὲν ἔλαττον, &

Οὐδὲν ἧττον, nihilominus, Xenoph.

Οὐδὲν μᾶλλον, pro non vel nequaquam vſurpant Attici. Thucydid.lib.2. αἵ τε ἐσβολαὶ εἰς τὴν ἀττικὴν πλεονεκτοῦσι οὐδὲν μᾶλλον πρὸς Ἀθηναίους ἀπιστεῖν, pro οὐκ ἀπιστεῖν. οὐδὲν μᾶλλον μεταβάλλουσιν οὐδέ ποτε, ἢ,&c. nihilo magis mutãtur, quàm,&c. Ariſtot.lib.5.Polit.cap.17.

Οὐδὲν ὁπωσοῦν, nihil.

Οὐδὲν οὐδαμοῦ, nihil quicquam.

Οὐδὲν ὄφελος, nullus eſt vſus, nihil prodeſt. οὐδὲν ἔτι μοι πρᾶγμα πρὸς τοῦτο, hoc iam nihil ad me pertinet. Verba ſunt quibus ſignificabant ſe nolle iam pacto vel contractu teneri.

Οὐδὲν πρᾶγμα, nihil eſt incommodi & moleſti.

Οὐδέν τι μᾶλλον, non magis, nihilo magis, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ἀπλῶς.

Οὐδέν τι χαλεπὸν πρᾶγμα τῆς διδύμοις, Xenoph. rẽ haudquaquam difficilem flagitas.

Οὐδὲν ὢν pro οὐδαμινὸς, δυσγενής. Sophocl. οὐδὲν ὤν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ, quum nihil ſis, pro eo qui nihil eſt, interceſſiſti, i.pro mortuo.

Οὐδένεια, interitus, ἀπανθρωπία, vilitas.

Οὐδένες, nulli. Plato Epiſtol.7. οὐδένες πώποτε μόνοι μαθόντες,&c. Item οὐδένες, nihili homines, contempti, qui & μηδένες dicuntur à Sophocl. βαρβάρους τοὺς οὐδένας, barbaros nullius pretii, perditos, Euripid.

Οὐδενόσωρος, nullius pretii, nihil profuturum, Iliad.8. ab ὠρεῖν, curare. vnde ὀλιγωρεῖν, negligere. οὐδενόσωρα, quæ ne vno quidem horæ momento durabant: ſic Valla. οὐδενόσωρα, id eſt, οὐδεμιᾶς ὥρας καὶ φροντίδος ἄξια: ἀπὸ τῆς ὤρας. ὤρα γὰρ ἡ φροντίς: ſic Interpres Homeri.

Οὐδενόω, ad nihilum redigo.

Οὐδέπω, nihil dum.

Οὐδέπως, penè nihil.

Οὐδέν, neque, οὐδέ.

Οὐδέπω, nondum, Apollon.Rhod.

Οὐδέ νιν, neque illum.

Οὐδέ τι, nullo modo, Homer.Iliad.

Οὐδὲ πολλοῦ δεῖ apud Demoſthen. περὶ στεφάν. ſignificat multum abeſt, nequaquam, vt πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

Οὐδέποτε, nunquàm. ὡς οὐδέποτε, vt ãntea nunquam. Xenoph. οὐδέποτε, citra diſcrimen temporis, Gaza libro 4. Grammat. οὐδέποτε, nunquam poſthac, in futurũ, Laert. affirmando poſuit.

Οὐδέπω καὶ τήμερον, ne hactenus quidem, Bud.in Epiſt. prioribus.

Οὐδεπώποτε, neutiquam, idem quod οὐδέποτε. Hoc tamen differunt, quòd οὐδέποτε iungitur tribus temporibus: οὐδεπώποτε verò ſoli Præterito. Thom.Mag.& Gaza. οὐδεπώποτε, nunquam antea, apud Demoſth. ſæpius.

Οὐδέτερος, ου, ὁ, & οὐδέτερος, neuter. οὐδέτερα, neutrum. Plato 2.de Republ. ἐστι φέρεσθαι τι καὶ ἀγαθὸν ὁ δίκαιος, ὁ δὲ δίκαιος, οὐδέτερα, id eſt, iuſtus neutrum eſt. Idem lib. 2. ὡς ἢ ἀμφότερα ἢ οὐδέτερα πιστέον, quibus vel de vtroque vel de neutro credendum.

Οὐδετέρωθεν, neutra ex parte, Galenus lib.2.ad Glauc.

Οὐδετέρως, neutro modo.

Οὐδέπω, nunquam. Hom. Iliad.α. ἐσθλὸν δ' οὐδέπω τι εἶπας ἔπος, id eſt, οὐδέποτε. Capitur item pro οὐδέ. Ibidem, οὐδέπω ἴδμεν ξυνήια κείμενα πολλά.

Οὐδὸς, ὁ, pauimentum, ſolum, terra.

Οὐδοποιῶ, non dicitur, Phrynich.

Οὐδήπου, nunquid, ἆρα γε, num fortè, num tandem in interrogatione, Budæus & Xenophon. οὐδήπου καὶ σὺ εἶ τῶν τοιούτων οἱ χρηματισταὶ νομίζουσι χρήματα ἢ ἀδελφόν. Plato pro neutiquam lib. 1. de Republ. οὐδήπου ἄλλου τοῦ μέλει ἢ τῇ ποιμενικῇ, arti paſtorali nihil vtique aliud curæ eſt.

Οὐδῆτα, nequaquam, minimè: negantis eſt in reſponſione, Xenoph.

Οὐδίζω: vnde κατουδίζω, i.humi allido, Plutarch.

Οὐδὲ τινὸς, pro οὐτιδανὸς, nullius pretii.

Οὐδαμῶς, haudquaquam.

Οὐδ' ὅσον,

Οὐχ ὅσιον, impium, nefarium, vt οὐχ ὅσια, ἀνόσια, apud Demoſth. τοῖς οὐδαμῶς ποιεῖ, μᾶλλον δ' οὐχ ὅσια.

Οὐδὸς, οῦ, τὸ, limen, pauimentum, ſolum. οὔδει, ἰδαφῷ, τῇ γῇ. Apollon. 2. οὔδει πέσε, cecidit in terram.

Οὐδὸς, οῦ, ὁ, limen, βαθμὸς, βατὴρ, φλιά. Iliad. 8, ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς, id eſt, εἴσοδος. Homer. Odyſſ. ο, ἀκριβεστέρως dixit, ἐπ' ἵκετο γήραος οὐδῷ, pro εἰς τὸ γῆρας. Idem ibidem, ἐν κατέλιπεν ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in ſenectutis limine. Plato 1. de Republ. ἐνταῦθα εἰ τῆς ἡλικίας, ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί. vbi Socrates cũ Cephalo admodũ ſene colloquitur. Phocylides, μέχρι γήραος οὐδοῦ, id eſt, γήραος ἀρχῆς, vt eſt apud eundem. περὶ τὸν οὐδὸν γήρως, circa ſenectutis limen, Lucian. Vide in Prouerb. Limen ſenectæ, apud Eraſmum. τὸν οὐδὸν ὑπερβαίνειν, ſupergredi pauimentum, Plutarchus in Romulo. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, Homer. Odyſſ. id eſt, limen ſuperauit & eſt egreſſus.

Οὐδόπωσοῦν, nequaquã, nihil prorſus, ὃ δὴ τὸ ποιῶλον. ἐξαίρετον ἔχει οὐδόπωσοῦν, nihil excellens habet, Dioſcorid. πρὸς οὐδ' ὁτιοῦν, ad nullum, Demoſth. Item οὐδόπωσοῦν, nequaquam, nullo modo, aduerbialiter, Idem.

Οὐδρία, hydria, Atticæ metretæ dimidium.

Οὐδωτὶς pro ὑδωτὶς, Quintil. lib. 1, cap. 6.

Οὖθαρ, ατος, τὸ, vber, ſumen, aruina, pinguedo ſoli, mãma. Vnde tranſlatè οὖθαρ ἀρούρας, quaſi vbertas telluris, ager feracitate inſignis, ἡ εὔκαρπος γῆ. id quod reſpexiſſe videtur Virgil. quum inquit, Terra antiqua, potens armis, atque vbere glebæ. ὕθαρ etiam dicitur, vt notat Apollonii Interpres.

Οὐθέτερος, neuter.

Οὐθεὶς, Α Eolicè pro οὐδεὶς, nullus. Ariſtot. 1. OEcon. οὐθεὶς ἐπιμελεῖται ὁμοίως τῶν ἀλλοτρίων ἢ τῶν οἰκείων, nemo perinde aliena vt ſua curat. οὐθενὶ, nulli, Idem in Politic. οὐθεὶς non dicitur ab Atticis, ſed οὐδεὶς, Phrynich.

Οὐθὲν, nihil, Phalaris in Epiſtol. & Gaza. Aliquando prouerbialiter dicitur, Eraſm. in Adag.

Οὐθένεια, ας, ἡ, vanitas, ἡ ἀσθένεια, imbecillitas: & adiectiuè, μαλακία, εὐτελής.

Οὐθὲν, non tamen, non omnino, nequaquam, Apollonius Rhod. & Homerus, id eſt, οὐδαμῶς. Alii οὐ δὴν, disiunctim.

Οἰγγον, vingum. ſic AEgyptii quandam plantam vocant teſte Theophr. lib. 1. hiſtor. plantar. cap. 2. & lib. 4. c. 6. de cauſ. plant. οὔϊγγον legitur ibidẽ & οὔϊγον pro eodẽ.

Οὐίκος πούπλιος, Vicus Publius Romæ fanũ dicebatur, vbi Publicolæ domus ſtructa eſt, Plutarch. in Public.

Οὐϊνδίκτα, id eſt, παντελὴς ἀπαλλαγή, Idem ibidem. vindicta, id eſt, manumiſsio, à Vindicio manumiſſo à Valerio Publicola.

Οὐκ pro οὐκ, Sophocl. οὐ κ τῆς βαρβάρου μολὼν χθονός.

Οὐκ non, idem eſt quod οὐ; ſed κ addimus in contextu orationis ſequente vocali, quæ ſi aſpiratur, vertit κ in χ. Accipitur & pro nonne? annon? ſicut de οὐ dictum eſt. οὐ pro μὴ in prohibitione. Iſocr. ad Nicocl. νόμιζε τελείως ἐσθλῷ μονάρχῳ εἶναι ἀπάντων αὐτῶν φόβον ἀρχειν, ἀλλ', &c. οὐκ ἀν δικάσεις, pro μὴ δικάσῃς, Ariſtoph. οὐκ αὖ φθονεῖς, &c. in interrogatione, Idem.

Οὐκ ἄδηλον, non eſt dubium.

Οὐκ ἀμῶς, nullo modo.

Οὐκ αὖ δὴ οὐδαμῶς ἂν, nequaquam.

Οὐκ ἂν ποτε ᾤμην, non arbitrabar, Xenoph.

Οὐκ ἄν τι, minimè, οὐκ ἂν δή.

Οὐκ ἀξιῶ, indignum cenſeo, Bud. Com.

Οὐκ ἄρα, Plato in Legibus. vbi tamen οὐκ ἄρα in Aldino, in ſcriptis autem manu οὐκ ἄρα. ſignificat tamen an nõ in vltimo loco. Beſſario autem legit ibidem οὐκ ἄρα, id eſt, nonne.

Οὐκ εἰς μακρὰν, non multò pòſt.

Οὐκ ἔστιν ὅτῳ, in nullo.

Οὐκ ἔσθ' ὅπου, nullibi, nuſpiam.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως, vel οὐκ ἔστιν ὅπως, nequaquam, nullo modo. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύγ' αὐτὸς ὑγιαίνεις, nullo modo ſanus es. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ, fieri non poteſt quin ſis. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα, non eſt quin habeatis meas pecunias, certè vos habetis pecuniam meam. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τιμήσει λάβῃ) πρᾶγμα, &c. non eſt quin percipiat, omnino percipiet. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἂν ἀμαθίας ὄφλωμι, Budæus in Epiſtol. priorib. vbi duæ negationes adfirmant. οὐκ ἔσθ' ὅπως ἠναντιώθη ἄν μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον, εἰ μή τι ἔμελλον ἐγὼ ἀγαθὸν πράξειν, Plato in Apolog. haud dubiè mihi obſtitiſſet illud aſſuetũ ſignum, niſi quid boni fuiſſem facturus.

Οὐκ ἔστιν ὅστις κωλύσει, non eſt qui prohibeat, Thucyd. οὐκ ἔστιν οἵτινες, nulli.

Οὐκ ἔσθ' ὅτε, nunquam.

Οὐκ ἔστιν ὅτι, nihil.

Οὐκ ἔτι, non item, non iam, nõ amplius, nondum, non adhuc, nihil prætérea, non tamen, non quoque, nequaquam. οὐκέτι οὐ μὴ εὑρήσῃς, nec amplius inuenies, cap. 18. Apocal. ἢ οὐκέτι, nec vlterius. οὐκέτι, citra diſcrimen temporum ponitur, Gaza lib. 4. Gram.

Οὐκ ἔφασκε ποιήσειν, negauit ſe facturum.

Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, neſcio quo modo ſuccurram, Plato 2. de Republ.

Οὐχ ἥκιστα, non minimè, non in poſtremis, præcipuè, maximè, tum verò. Herodot. καὶ ἄλλων ἢ οὐχ ἥκιστα Ἀχελώου, cùm aliorum, tum verò Acheloi.

Οὐκ ἦν βουλομένῳ μοι ταῦτα, conditio hæc non mihi placebat.

Οὐκ οἴμαι, Thucyd. lib. 6, καὶ εἰ μή τι αὐτῶν ἀληθὲς εἶη, ὡς ἐγὼ οὐκ οἴμαι, i. quòd ſi nihil horum verum fuerit, prout ego ſuſpicor, Valla & rectè: nam ὡς ἐγὼ οὐκ οἴμαι, ſub. ἀληθὲς εἶναι.

Οὐκαλέγων, οντος, nomen Troiani, Iliad. γ.

Οὐκὶ pro οὐχὶ, haudquaquam, Homer. Iliad. β. εἰ ἢ οὐκὶ, pro ἢ οὐδαμῶς.

Οὐκοῦν, circunflexum, igitur, quin, quin igitur, atqui, nimirum, proinde. Sophocles in Aiace, οὐκοῦν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. Plato 2. de Republ. eam particulam ſubiicit hypophoræ, ἀλλὰ δὴ θεοὶ οὐ λανθάνειν δυνατόν; οὐκοῦν εἰ μὲν μὴ εἰσιν, οὐδὲν ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν. οὐκοῦν καλῶς, rectè quidem, Idem de Legibus. Significat etiam profectò & enimuero. Sæpe interrogatiuè accipitur, & ſignificat nẽpe vel ſcilicet. Plato, οὐκοῦν ἀγαθὸς ὅ γε θεὸς τῷ ὄντι, ἢ λεκτέον οὕτω; nempe Deus reuera bonus eſt, ſicq; nobis fatendum? nonne Deus, &c. οὐκοῦν χρήσιμά γε ἄλφιτα; nonne farina vtilis eſt? Xenoph.

Οὔκουν penacutum, non, verùm non, minimè verò, nequaquam, non igitur. οὔκουν ἀδικοῦμεν γε ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἄλλων, Demoſthenes.

Οὐλαὶ, αἱ, apud Atticos crines, farinæ, molæ, hordea. vel vt alii ſcribunt, ὀλαὶ, vnde οὐλοχύται.

Οὔλακκος, ου, ὁ, ſaccus, crumena.

Οὐλαμηφόρος, perniciem inferens, vel οὐλαμόν, i. cohortem militarem ducens, apud Lycophr.

Οὐλαμὸς, οῦ, ὁ, cohors, acies quadraginta virorum, caterua, conferta vis & robur exercitus. Euſtath. Iliad. υ, ἀπὸ τῆς συρμικῆς εἰλύσεως. Nicander etiam de apum examine dictionem protulit. Plutar. φασὶ τὸν οὐλαμὸν εἶναι ἱερὸν πεντήκοντα πλῆθος ἐν τετραγώνῳ σχήματι τεταγμένον.

Οὐλαξ, ἡ, pera.

Οὐλαφηφορέω, νεκροφορέω: ab οὔλαφος, i. νεκρὸς, mortuus.

Οὖλε, ſanus ſis, ὑγίαινε, vt in illo verſu, οὖλέ τε ἢ μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Οὐλεῖν, valere, ſanum eſſe.

Οὐλὴ, ῆς, ἡ, cicatrix, tuber, vlcus, vomica, Politianus in Probl. Aphrod. vnde ἐπουλωτικὸν φάρμακον, quod cicatricem obducit, Galen. lib. 2. ad Glauc. τὰς οὐλὰς ἐξαλείφομεν, cicatrices delemus, Nazanz. in Orat. οὐλαὶ τῶν ὀφθαλμῶν. vide Ἀδικήματα. οὐλὴ φυσικὴ, næuus. οὐλεῖν ab Ionibus dicitur ὑγιαίνειν, inquit Ioannes Gramm. vnde etiam vulnera ſanata οὐλὰς vocamus. Idem habet Ammon. adducens exemplum ex Homero, quo nititur oſtendere οὐλὴν de

inflictis & ſanatis pridem vulneribus dici: ὠτειλὴν verò, de recentibus & adhuc hiantibus, παρὰ τὸ οὐτάζω.

Οὔλαιον, ου, τὸ, cædes, exitium.

Οὔλιος, ου, ὁ, ſalutifer, & Apollo Mileſiorũ lingua: ſic dictus, quaſi Pæanicus & integros faciens. Significat etiã pernicioſum, peſtiferum. Heſiod. in ſcuto Herculis, αὐτὸς ἐνωμφρόνεος οὔλιος ἄρης, exitioſus. Sophocl. in Aiace, οὐλίῳ σὺν πάθει, i. ὀλεθρίῳ.

Οὐλοδέτης, ου, ὁ, meſſor, manipulos ligans.

Οὐλόδετον, ου, τὸ, funiculus è ſpicis demeſſis contortus, quo frumenti manipulos colligant: dicitur & ἀμάλλιον, Euſtath. Iliad. σ.

Οὐλοθυσία, ſacrificium perfectum.

Οὐλόθυμος, σχέτλιος, δυσόθυμος, miſer, noxius.

Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, & Οὐλοκάρηνος, ου, ὁ, & Οὐλοκάρηνος, & Οὐλοκόμος, qui criſpis eſt capillis.

Οὐλομελία, ἡ, ſic Hippocrat. vocat τὴν ὁλόκληρον φύσιν τῆς ἐκ τῶν ἀδένων φύσεως.

Οὐλόμενος, ου, ὁ, pernicioſus, dignus interitu, cauſa perniciei, οὐλόν ἤτοι ὀλέθριον μένος ἔχων, ὀλέθριος. Odyſſ. ρ, ἐπεὶ οὐλομένη γαστὴρ κακὰ κήδε' ἔχουσιν ἀνέρες. Apollon. lib. 1. Arg. οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆνις. ἀντὶ τοῦ τῆς δεινῆς, ἢ κατὰ συμβαίνοντος, ὀλέθρου ποιητικῆς, nocẽtis. οὐλόμενον γῆρας, dicit Heſio.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiua extima: nam intima ἔσουλον dicitur à mollitie & teneritate. οὖλον γὰρ ἁπαλόν. οὖλα, τὰ, gingiuæ, maxillæ. ἐκ τῶν οὔλων καὶ μυκτήρων, ex gingiuis & naribus, Ariſtotel. lib. 3. de partib. Animal. cap. 5. τοῖς οὔλοις προσπέφυκε, gingiuis adhæret, Idem in Problem. ἐν τοῖς οὔλοις ὀδόντας, dentes in gingiuis, Alex. Aphr. in Probl.

Οὐλοὸς, pernicioſus, nocens, ὀλοὸς, Apoll. 2. Arg.

Οὖλος, ου, ὁ, pernicioſus. Iliad. β, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, οὖλος ἄρης, i. ὀλέθριος, Homerus. Item mitis, integer, ſanus, pretioſus. Item criſpus, tortuoſus, & capillorum denſitas. Cælius quoque ſcribit lib. 3, cap. 11, οὔλους manipulos ex compluribus congeſtos, & fructus ipſos, ac hymnos in Cererem concinnatos.

Οὖλος, pro ὅλος, totus, Ionicé. gaudẽt enim προσθέσει Iones, teſte Ioanne Grammatico.

Οὐλότατον τρίχωμα, criſpiſſimum capillitium, crines criſpiſſimi, Herodot. lib. 7.

Οὐλότης, ητος, ἡ, μαλακότης, ſalubritas: item criſpitudo, Gaza lib. 5, cap. 3. de Gener. Anim.

Οὐλοπθεῖν, conſpergere molas ad victimam.

Οὐλότριχες, qui criſpo ſunt capillo. Alexand. Aphrod. in Probl. οἱ οὐλότριχες ὡς ξηροτέρας ἔχουσι θᾶττον φαλακροῦνται, &c.

Οὐλοτριχώτερος, criſpiore pilo, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Οὐλοῦσθαι, cicatricem obducere, Ariſtot. in Probl.

Οὐλόφυλλος, qui eſt folio criſpo. οὐλόφυλλος ῥάφανος, criſpa braſſica.

Οὐλοχεῖον, vas in quod molæ iniiciuntur ad deorum primitias.

Οὐλοχύτης, ου, ὁ, mola, i. hordeum ſale conſperſum ad ſacrificandum: ab ὀλὴ, hordeum, & χέω. Homer. Iliad. α, οὐλοχύτας ἀνέλοντο, i. οὐλάς. εἰσὶ δὲ κριθαὶ μετὰ ἁλῶν μεμιγμέναι, ἃς ἐπέχεον τοῖς ἱερουργουμένοις ζώοις πρὸ τοῦ θύεσθαι. Alii τὰ κανᾶ, id eſt, caniſtra interpretantur, in quibus mola poſita eſſet.

Οὐλόω, duco cicatricem.

Οὔλυμπος, poeticè, pro ὄλυμπος. Iliad. α, οὔλυμπόν δὲ βεβήκει, in cælum iuit.

Οὔλω, ὑγιαίνω, rectè valeo. vnde Apollo οὔλιος.

Οὔλων, delitians.

*Οὐ μὰ, negationi ſeruit, apud Demoſthenem, ἀλλ' οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας.

Οὐκοῦν, προσπαραζευκτικὸς, cũ negatione habet implicitam aliam Cõiunctionem, ſicut οὔκουν, & ſignificat atqui, nequaquam, οὐδαμῶς, minimè, imò verò non. Ariſtophanes in Pluto, μὰ Δί' οὔκουν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός, id eſt, nihil certè veſtrûm vllius ſanum eſt, id eſt, nemo veſtrûm ſe rectè gerit. Lucianus, οὔκουν ἄλλος, profectò ipſe eſt, non alius. Demoſthenes, οὔκουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ, atqui tum nulli alii dicendi locus vacuus erat: vel nulli certè tum dicendi locum non præripiebat. Sic Pauſanias, οὔκουν ταύτῃ γε ἀφανισθῆναι, pro συμβῆναι & δηλοῖ, Bud. Comment.

Οὐκ ὄντως, non.

Οὐ μακρὰν, non longè, vel diu.

Οὐμὸς, pro ὁ ἐμὸς, meus. Laſcaris, οὐμὸν δὲ θρῆνος, &c. Et Plato in Epiſt. οὐμὸς λόγος, mea ratio, meus ſermo.

Οὖν, ergo, igitur, certè, quidem, vtique, ſanè, tandem. Plut. in Galba, χαλεπῶς μὲν καὶ μόλις, ἔπεισε δ' οὖν τοὺς στρατιώτας αὐτοκράτορα τὸν Γάλβαν εἰπεῖν, vix & difficulter, tandem tamen militibus perſuaſit, vt Galbam dicerent imperatorem. ἰδίως ἂν οὖν αὐτῶν πυθοίμην, Iſocrates. Sæpe verò abundat, explétque orationem, præſertim apud poetas: vt Odyſſ. ξ, οὐδέ τις οὖν μοι, &c.

Οὕνεκα, propter, διότι, ideò quòd, οὗ ἕνεκα, ὅτι, quare, ἐπειδὴ, & aſpiratur Gazæ lib. 3. Ariſtoph. cum Genitiuo, γνώμης οὕνεκα, prudentiæ cauſa. Aliquando quoniam ſignificat, vt Odyſſ. ο, οὕνεκά μ' αὐτὸς θρέψα. Dicitur & οὕνεκεν, pro eodem.

Οὔνομα, pro ὄνομα, in Epigr.

Οὐνομάζω, appello, recenſeo.

Οὐνομαστὸς, nobilis, celebris.

Οὖον, τὸ, ſorbum, genus fructus, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. cap. 3.

Οὗπερ, vbi. Ariſtophanes, τὸν πλοῦτον οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος, ἱδρυσόμεσθα.

Οὖπις, Dianæ epitheton, παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτήν, Etymol.

Οὐπίτριπτος, dignus qui conteratur ac perdatur. Ariſtophanes. pro ὁ ἐπίτριπτος, hoc eſt, ἄξιος ἐπιτρίψεως καὶ ἀπωλείας.

Οὔποθι, nuſquam, Aduerbium in loco.

Οὔποτε, nunquam, οὐδέποτε.

*Οὐ πρὸ πολλοῦ, haud ita pridem, Lucian.

Οὔπω, nõdũ, de præterito & præſẽti, Gaza li. 4. οὔπω δύνασαι, nõ potes, Ariſtoph. Pl. οὔπω χρόνος πολὺς ἐξ οὗ ἐδέρκετο, nõ diu eſt ex quo videbat, Eurip. Itẽ pro nunquã, οὐδαμῶς. Hom. Iliad. γ, οὔπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. ὡς οὔπω πρότερον, vt nunquam aliâs, Thucyd.

Οὔπως, nullo modo.

Οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda, membrum virile. vnde πόθουρος & μύζουρος & κόθουρος fucus dicitur: vbi οὐρὰ aculeum in cauda occultum notat. De auibus οὐρὰ nõ dicitur, ſed ὀρροπύγιον. vide Gazam lib. 2. Anim. cap. 12. Dicitur & in re militari pars phalangis, quam Latini ſiniſtrum cornu vocãt, vide in Ὀμφαλός. Significat etiam poſtremam exercitus partem, teſte Euſtath. quæ & οὐραγία, vti στόμα prima acies hoſtili impreſſioni obiecta Homero dicitur. aliis quoque μέτωπον, vt nobis frons. ἐπ' οὐρᾶς & ἀπ' οὐρᾶς, vide Μεταβολὴ in Append. de voca. militar. ὁ κατ' οὐρὰν, qui eſt à tergo, Xenoph. Item οὐρὰ, puppis.

Οὖρα, Pluraliter pro ὅρος, fines. Apoll. 2, ἐκ δ' ἄγοντο οὖρα, &c. Item τὰ οὖρα dicuntur ὁρμήματα, impulſus.

Οὐραγέω, ῶ, ήσω, φυλάττω, duco extremã partẽ exercit⁹, cuſtodio, ὑστερίζω. Neutr. abſolut. huic opponitur προάγειν, πρωτοπορεῖν, apud Polyb.

Οὐραγία, ας, ἡ, extrema pars agminis.

Οὐραῖος, extremus.

Οὐραγὸς, οῦ, ὁ, extremi agminis ductor, qui ſiniſtrũ cornu ducit. οὐραγοὶ, ſubſidiarii duces, Xen. vide Ἔκτακτοι, & Ἐπιστάτης & Λοχαγωγὸς, in Append. de voc. milit. Itẽ οὐραγός, cauda. κεφάλια λεπτὰ, κοῦφα οὐραγοὺς ἔχοντα ὡς τρίχας, Dioſc. lib. 4, ca. 275. de epithymo, i. flore thymni: vbi Ruell. capitula tenuia & leuia, in quibus fibræ vt capillamenta: Marcell. verò, caudas capillorum modo habentia.

Οὖραι, αἱ, partes ſuperciliorum quæ ad tempora protẽduntur: vt κεφαλαὶ τῶν ὀφρύων, quæ nares attingunt, Poll.

Οὐραῖον, ου, τὸ, οὐρά.

Οὐραῖος,

Οὐραῖος,ου,ὁ,poſtremus:ab οὐρὰ cum accentu circunflexo,vt τελευταῖος,Ariſtophanis Interpr. Apollon.2.Argon. ἄκρα δ' ἐπιψαύουσ' οὐραῖα περὶ τείχεα πελειάδος,i. τὰ τῆς οὐρᾶς,pennas caudæ. Et οὐραῖα μέρη τῶν ἰχθύων,à Proclo partes piſciũ extremæ dicuntur.

Οὐραῖος,media pars remi,cuius prima pars ἐγχειρίδιον,i. manubrium:vltima verò πτερὸν ſiue ταρσοὶ κώπης,qua ſcilicet remus quodammodo in palmam deſinit,Iul. Poll.

Οὐράνη,ης,ἡ,matula. Et οὐρῆθραι,loci qui ex renibus vrinam emittunt,foramen penis.

Οὐρανία,ας,ἡ,Vrania,vna ex Muſis,dicta quaſi τὰ ἄνω ὁρῶσα.Venerem οὐρανίαν omnium primi coluere Aſſyrii, deinde Paphii,Phœnices,Citherii.Et Athenis Vraniæ Veneri templum fuiſſe ſurrectum ſcribit Pauſanias.Eſt & ludi genus,in quo pilam in altum iacere ſolebant. vnde & verbum οὐρανιάζειν.

Οὐρανίαφι,pro οὐρανία.

Οὐρανίδης,ου,ὁ,cælicola,cæleſtis,Deus,Apoll.2. Argo.

Οὐρανίζετο,πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνήκετο,ad cælum perueniebat.

Οὐράνιος,ου,ὁ ἡ,ἡ,cæleſtis,magnus,excelſus. ζεὺς οὐράνιος,Iupiter cæleſtis,Iouis epitheton. Ariſtoteles libro de mundo,οὐράνιος πανταχία:ſic Chryſoſtomus de orando. οὐρανίαν ἄτην φλέγειν dicit Sophocles in Aiace,id eſt,τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν,ἤγουν μεγίστην ἢ μεγάλην,cæleſtem cladem accendere,id eſt,ingentem. οὐράνιον ὅσον αὐτὸ βοᾷ,ἀντὶ τοῦ πολὺ ἢ μεγάλως ἰδέα,Ariſtoph. pro vehementer & grauiter. τὰ οὐράνια,imbres,Gaza lib.4,cap.16. hiſtor. plant. Theophraſti.

Οὐρανίσκος,ου,ὁ,palatum. Capitur pro lacunari tabernaculi regii,i.auguſtali. Dicitur etiam οὐρανίσκος Plutarcho,regium tentorium. οὐρανίσκος etiam dicitur à nonnullis corona auſtralis,vt ſcribit Proclus in libello de mundo:acſi à cælo diminutiuum declines.

Οὐρανίων,ωνος,ὁ,cælicola. Iliad.α,θεοὶ οὐρανίωνες,i.οἱ ἐν οὐρανῷ κατοικοῦντες οὐρανιώνων,τιτάνων,Homer.qui ab Vrano, i.cælo geniti ſunt.

Οὐρανοβάμων,in cælo gradiens.

Οὐρανογνώμων,cæleſtium rerum peritus.

Οὐρανόθεν,cælitus,οὐρανόθεν.

Οὐρανόθι,in cælo.Homer.Ilia.γ,κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,i.πρὸ τοῦ οὐρανοῦ,i.ἐν τῷ ἀέρι.

Οὐρανομήκης,εος,ὁ ἡ,ἡ,vſque ad cælum ſublimis,prælongus,magnus. Ariſtophan.τὸ οὐρανομήκη ῥήξατε χαμαὶ φωνήν,in oblongam vocem erumpite. Ibidem,καλὸς οὐρανόμηκες ἐς ὄρνιθας ἔχεις.

Οὐρανοπετής,έος,ὁ,delapſus è cælo. οὐρανοπετοῦς δαίμονος, Plutarch.ex Empedocle.

Οὐρανὸς,cælum,quaſi ὁρανὸς,vt ait D. Ambroſius in Hexaemero:ab ὁρᾶν,quòd ſit viſui peruium,& minimè denſum,vt eſt aqua & terra. Ariſtoteles de mundo,τοῦ κόσμου τὸ ἀνώτατον,θεοῦ οἰκητήριον,οὐρανὸς ὠνόμασται. Philo in libro de mundo ab ὅρος deducit,inquiens,τὸν δὲ αἰθέριον ἐν κύκλῳ τόπον ὁ κοσμοπλάστης ἀχώρευτο,τῶν ἐντὸς ὅρον τε ἢ φυλακτήριον αὐτὸν τιθείς,ἀφ' οὗ ἢ οὐρανὸς ὠνομάσθαι δοκεῖ. Et Ariſtoteles de mundo,οὐρανὸν ἡμεῖς καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ ὅρος εἶναι τῶν ἄνω, cælum ab origine vocis dicimus,quaſi terminum extimum ſupremorum corporum. οὐρανὸς & κόσμος pro eodem,Plato in Timæo. Perſæ regia tabernacula οὐρανοὺς vocant. οὐρανὸς etiam ab Heſiodo Saturni pater dicitur, i. Cælius,vt quidam vertunt. οὐρανοῦ hymnus extat apud Orpheum.

Οὐρανόσε,in cælum.

Οὐρανοσκόπος,piſcis quidam,apud Athen.

Οὐρανοφαής,altiſſimè reſplendens.

Οὐρανοφοιτεῖν,verſari in cælo.

Οὐρανόφρων,ονος,ὁ,pius,religioſus,Cyrill.

Οὐρανοφύτευτος,ου,ὁ,è cælo natus.

Οὐρανοχρώματα,τὰ,cæleſti colore tincta.

Οὐραξ,ὁ,vrax,auis ex tetrigum genere.vragem auẽ vocant Athenieſes,quę dicitur τέτραξ alio nomine,Ariſtot.

Οὐραχὸς,dicitur illud quod ex venis duabus totidémque arteriis & vno neruo ſimul in χορίῳ ſiue muliebribus locis quandam quaſi caudam conficit. Verùm quomodo id fiat vt accuratius cognoſcas,vide quæ in χορίῳ annotauimus,& annotationem Marcelli lib.3.Dioſcorid. cap.218.

Οὐρείη δαίμων,dea montana,Apoll.Rhod.

Οὐρείῳ πνεύματι,ſecundo flatu,Lucian.

Οὐρεσίοικος,montanus,in Epigram.

Οὐρεσίφοιτος,ου,ὁ,in montibus verſans.

Οὐρεύς,έος,ὁ,mulus,iumentum: pro ὀρεὺς,interpoſito υ,ἀπὸ τοῦ ὄρους ἢ παρὰ τὸ οὐρὰν χωλὴν ἔχειν.Homer.Iliad.α,οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο.

Οὐρέω,ῶ,ήσω,κ.ηκα,mingo,vrinam facio,vrinam reddo,facio felicem.Neutr.Accuſ.

Οὐρίων,ventorum,Herodot.lib.1.

Οὐρὴ,cauda,Herodot.

Οὐρήθρα,ας,ἡ,& Οὐρήθρα,ας,ἡ,οὐρῆθραι. & ἐπουρήθρα apud Polluc.in Hippiat.τὴν οὐρήθραν δὲ ἀνατετραμμένην ἔχει. alibi αἰδοῖον dixit,ἢ ὡς ἐνεστῶς περιχαλᾷ τὸ αἰδοῖον.οὐρήθρα Ariſtot. foramen quo ſemen & vrina exeunt. Ponitur & οὐρήθρα pro ceruice.

Οὔρησις,vrina.οὔρησιν κινεῖ,vrinam ciet,Dioſc.lib.1.

Οὐρησείων,vrinam redditurus.Ariſtoph.

Οὐρητὴρ,ῆρος,ceruix veſicæ,canalis vrinæ,Ariſtotel.in Problemat. (boro.

Οὐρητιάω,micturio,οὐρῆσαι βούλομαι,ſtillicidio vrinæ la-

Οὐρητικὸς,ὁ,ciens vrinam. οὐρητικὸς πόρος,fiſtula vrinaria,Dioſcor.lib.2,cap.35. τὰ οὐρητικὰ,quæ vim habent vrinæ ciendæ,Galen.lib.2.ad Glaucon.dicũtur & διουρητικά. οὐρητικὸν πέπερι,piper vrinam ciens,Ariſtoteles in Problem. Item οὐρητικὸς,qui vrinam profundit,qui frequenter mingit. οὐρητικὸς λίαν,qui ſupra modum mingit,Idem lib.3.de part.Anim.

Οὐρητρὶς,ίδος,ἡ,ἀμίς,ἀμίς.

Οὐρία,ας,ἡ,ſecundus ventus.Nazanz.in Orat.ἕως ἐξ οὐρίας πλεῖς,φοβήθητι τὸ ναυάγιον,dum vento ſecundo nauigas, time naufragium.

Οὐρίαχος,ου,ὁ,σαυρωτὴς,ferrum inflexum in alteram partem haſtæ,pars haſtæ ſpiculo oppoſita,Cæl.lib.11,cap. 52,& lib.21,cap.18. Homer.Iliad.ν.& π,ferrum præcuſpidatum,quod in extrema parte haſtæ præfigitur,quaſi ἐξ οὗ ὀρούει ἰωχή,ſi quis eo pungatur.vocatur & σαυρωτὴρ, & πρόσορος,Euſtat.Ilia.9.vide Suid.in dictione Σαυρωτήρ.

Οὐριεῖν,ſecundo vento ferri. AEſchyl. τὸν ἀεὶ τὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν πνοῇ.

Οὐρίζω,apparo,appropinquo,cõterminus ſum:vt οὐρίζει πρὸς τὴν ἀσίαν εὐρώπη.Itẽ ſecũdo vẽto nauigo,ſicut οὐριῶ.

Οὐρεσίτροφος,in montibus nutritus.

Οὔριον ᾠὸν,ouum irritum,quod vrinum vocant,Gaza lib.6. Anim.c.4 de ouis columbacei generis,in quibus id quod irritum eſt & infœcundum,vrinum dicitur.

Οὐριοδρομεῖν,vento ferente & obſecundante nauigare, Suida authore. Alii οὐριοδρομεῖν pro eodem ponunt.hinc οὐριοδρόμος ναῦς,dicitur nauis quæ ſecundo vento & aura proſpera fertur.

Οὔριον ᾠὸν:vnde ἐξουρεῖσθαι τὰ ᾠὰ,i.ὅσεια,oua vrina:ſic Gaza,quum inania aut deprauata ſunt.

Οὖρον,cuſtodia,carcer,ſignum.

Οὔριος,ου,ὁ ἡ,ἡ,ſecundus,ἐπίφορος.ὀρθῶς γὰρ ἔχει περιττόματος τῆς. οὐρία φρενὸς,ἡ τοῦ ἀνέμου φορά,Ariſtophan. οὔριος ἄνεμος, ὁ ἀπὸ οὐρᾶς τῆς νηὸς πνέων. ἦν γὰρ ἐπὶ τοὺς ἀθηναίους ὁ ἄνεμος οὔριος, erat enim ventus in Athenienſes ſecundus,Thucydid. οὔριος δρόμος,apud Sophocl.felix curſus & proſper,πλέος οὔριος. οὔρια,res proſperæ.Idem in Aiace,ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν,εἰς βυθὸν πεσεῖν,i.ἐκ τῶν ἐλπιδῶν.

Οὖρισμα,terminus,fines.

Οὐροδόχη,ης,ἡ,οὐρέτρα.

Οὐροδόχος κύστις,Alex.Aphrod.veſica,vrinæ receptaculum,vrinarius folliculus.

 O Y

Οὖρον,ου,τὸ,vrina,Ariſtot.lib.6.Anim. διὰ τὸ οὖρον συντήκονται,tabeſcunt per vrinæ profluuiũ, Ariſtot.l.1.de generat.Animal. τῶν οὔρων,vrinarum,Alex.Aphrod.Prob. 2,lib.2.de ſignis vrinæ. Item οὖρον,impetus,ὅρμημα, Euſtath.Iliad.κ.

Οὐροπύγιον, orropygium, cauda auis. vnde μικροουροπύγιοι aues dicuntur,i.caudæ puſillæ gerulæ, Ariſtot.lib.2. Anim.vbi ait aues non habere οὐρὰν ſed οὐροπύγιον, i.caudã non talem, qualis data eſt quadrupedibus, ſed caudam pennis conditam, Gaza. Item οὐροπύγιον,cauda ſæpiæ apud Ariſtot.vide ὀῤῥοπύγιον.

Οὐρὸς,ὁ,nauale,ſtatio nauium,foſſa per quam nauis in mare deducitur. Homer.Iliad.β,οὐρούς τ᾽ ἐξεκάθαιρον, i.τὰ ῥεύματα ὀρύγματα δι᾽ ὧν αἱ νῆες καθέλκονται εἰς τὴν θάλασσαν ἢ τὰς ἀντλίας.

Οὖρος,ου,ὁ,pro ὅρος,terminus. Et licet ὅρος aſpiretur,οὖρος tamen aſpirationem perdit. Similiter omnia quæ à vocali aſpirata incipiunt,ſi υ aſſumunt,abiiciunt aſpirationem. ἐν οὔροισι, in finibus, Valla apud Herodot.lib.3. Item mons,moles. Accipitur etiam pro vento qui οὐρὰν, i.puppim ſequitur:vt Odyſſ.ο,πέμψει δέ τοι οὖρον ὄπισθεν, i. ſecundum ventum,i.ἴκμενον οὖρον. Apollon.2, ζεφύροιο μάλα οὖρος ἄητο, i. flatus Zephyri: vbi tamen ζέφυρος legitur in codice manu ſcripto. ἕως ἂν ἐς οὖρον καταστῶσι,quoad proſperum ventum ſint nacti, Xenoph.lib.2.Omiſſ. Item pro cuſtode,rege,conſeruatore.Significat etiam locum in quem ſubducuntur naues,Etym.

Οὖρος, εος, τὸ, vrina,excrementũ potus humani vel alterius,lotium:ſed melius οὖρον,vt ſuprá.

Οὐροτάλτ, Vrotalt: ita dicitur Dionyſius de° ab AEgyptiis,Herodot.

Οὐρώω,ω.ήσω,π.ηκα,inuado.Plutarc.πρὸς σὲ οὐρώσει.

Οὖρα τὰ,veſtimenta quædam quæ trahantur.

Οὖς,ὠτὸς,τὸ, auris. Dicitur & οὖας poeticè. εἰς οὖς λέγειν, in aurem dicere, Eraſmus in Adagiis. Quid ſit auris, Ariſtot.1.de Animal.& Gaza. Item οὖς, oſtrei genus altile,teſte Euſtath.

Οὖσα, Plurali. Ionicè, pro ὦσα: ab ὤω,τὸ κομίζω,funes nautici,σχοινία, Etym.

Οὖσα,ης,ἡ,exiſtens,quæ eſt,quæ viuit, ſalua & incolumis, i. σωζομένη. Participium Fœmininum præſentis à verbo εἰμί. ἡ μὴ οὖσα,vide in Η΄. οὖσα πόλις, ſtans ciuitas,i. non euerſa, Demoſthen. ἡ οὖσα ἀρχὴ, principatus verus, Plato de Legib. οὐκ οὖσα,Sophocles,i.falſa.pro nulla Demoſthenes & Budæus. τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν, iudiciũ reſortiri. δίκας οὐκ οὔσας quum dicunt, iuſtitium ſignificant,Bud.Com.

Οὐσία,ας,ἡ,eſſentia,Quintiliano interprete, vel Flauio potius. M. Tullius vertit naturam & materiam, idque non ſemel. Cauſam certè non habuit Quintilianus cur aliud nos verbum non habere quàm eſſentiam diceret. τῆς οὐσίας αἱρετικοὶ κίνδυνοι,pericula quæ quadam eſſentia deliguntur,Ariſtot.lib.1. magnorum Moraliũ, cap.21. vbi Faber exponit quodammodo & mediocritate. οὐσίαι πρῶται καὶ δεύτεραι quæ, Ariſtotel.in Logicis. οὐσία πνευματώδης,ſubſtantia ſeu materia flatuoſa, Galen. lib.2.ad Glaucon. οὐσία & ὕπαρξις quid differant, apparet ex Philone de mundo, ὁ πρότερον τὴν γένεσιν αἰτίαν ὁ μαθὼν ἢ σαφεστέρας λαβεῖν φαντασίας, οὐχὶ τῆς οὐσίας, τοῦτο γὰρ ἀμήχανον, ἀλλὰ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ καὶ τῆς προνοίας: vbi vertitur à Budæo,οὐσία,eſſentia:ὕπαρξις verò, ſubſtantia:vt ſit οὐσία natura. Item οὐσία ἄτακτος ab eodem Philone dicitur ibidem,mundi materia incondita & rudis,indigeſtáque moles. Item οὐσία, vis & ratio. Ariſtotel.de mundo, πνεῦμα λέγεται ὅτι ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, i. vis vitalis per omnem mundum pertinens, ſeu ratio quædam pertinens per omnem rerum naturam, vt loquitur Cicero de natura deorum περὶ οὐσίας καὶ ὑποστάσεως,vide Nazanz.in Orationibus. Item οὐσία,bona mobilia,patrimonium, peculium, opes, vt τὰ ὄντα & τὰ ὑπάρχοντα. τὴν οὐσίαν προσαυξάνειν, Xenoph. τὴν τοῦ νομίσματος οὐσίαν σώζειν,cõſeruare rem pecuniariam, Ariſtot.in Pontic. [illegible] τὴν οὐσίαν,dare commentarium ſeu indicem bonorum, quod inuentarium appellant,id quod fiebat ἐν ταῖς ἀντιδόσεσιν. Nam ἀντιδιδόναι τὴν οὐσίαν, erat ad fortunarum permutationem prouocare. τῆς οὐσίας ῥύσις dicebatur facultatum fuſio. κατὰ τὴν οὐσίαν διδόναι, pro facultatibus largiri. οἱ τὰς οὐσίας κεκτημένοι, i. εὔποροι, Demoſthenes. οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες, Idem. οὐσιῶδες,τὸ, pars eſſentialis, Gazę:eſſentiæ ratio, Politiano.

Οὐσιωδῶς,ſubſtantialiter,eſſentialiter.

Οὖσον,funis nauticus apud Lycophr.Etym.

Οὐσπιγγοὶ,οἱ,genus cantilenæ.

Οὖτα,pro οὔτασε,vulnerauit. Homerus Iliad.δ, οὖτα δὲ δουρὶ παρ᾽ ὀμφαλόν.

Οὐτάζω,ω.άσω,π.ακα,cominus vulnero.Act.Accuſ.Heſiod.μηρὸν οὔτασ᾽ ἐπικρατέως,femur fortiter percuſſit.

Οὐτάμεναι,vulnerare,τρῶσαι,& οὐτάμεν ab οὔτημι. Heſio. ἔνθ᾽ οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ.

Οὐτάμενος,ου,ὁ,vulneratus. Apollon.2.Argon. ἕλκεα τ᾽ ἀνδρῶν οὐταμένων ἀκέοντο.

Οὐτάσκω,&

Οὐτάω,idem quod οὐτάζω,percutio.Act.Accuſ.

Οὔτε,neque. Lucian.in Alcyone,οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν,οὔτ᾽ οὖν τὰ σμικρὰ,&c.neq; magna potentes perſpicere,neque verò parua. οὔτε τῷ γήρᾳ διακωλύονται, nulla ſenectute impediuntur,Gaza de Senectute. οὔτε μὴ πέσῃ,neque cadet,cap.7.Apocalyp.Ioan. οὔτε μὴ εὕρῃ,neque inueniet,Nazanz.

Οὔτε δὴ,ne quidem. Plato Epiſt.7,οὔτε δὴ ἐπαγγέλλεσθαι δυνατοὶ γίγνονται,ne profiteri quidem poſſunt.

Οὔτε μὴν,τὸ οὐδὲ μήν.

Οὔτερος,pro ὁ ἕτερος,Herodot.

Οὔτετι,οὐδαμῶς,Hom.Odyſſ.

Οὔτεῳ,neque alicui.

Οὔτησις,εως,ἡ,vulneratio.

Οὐτήτειρα,vulneratrix.

Οὔτι,nihil,non,nequaquam,οὐδαμῶς καὶ κατ᾽ οὐδέν. Odyſſ. ο,οὔτι ἀνὴρ θεοῖς ἐπλετο δεξιὸς ὄρνις.

Οὔτιγε,nedum,i.non ſolúm.

Οὐτιδανὸς,ὁ,ὁ,vilis,nullius pretii homo,οὐδενὸς λόγου ἄξιος ἀσθενὴς,poetic.Iliad ἀπιδανοῖσιν ἀνάσσεις.

Οὐτίδες, αἱ, auiculæ quædam, & ὠτίδες dicuntur, teſte Galeno de Alim.

Οὔτιπου,an fortè,num fortè,ἆρα, num tandem, Budæ. Ponitur & pro οὐδαμῶς,non,nequaquam.

Οὔτι που,pro num fortè,vel an forté. Plato 2.de Rep.οὔτι που οἴει,ἔφη,ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου,an putas ſatis dictum eſſe? Pro nondum. Sophoc. θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔτι που θέλω,

Οὔτις,ὁ,non quis,nullus. Iliad.α,οὔτις χεῖρας ἐποίσει,i.οὐδείς. Eſt etiam gen. Fœm.apud Homer. Item genus captioſæ concluſionis, de qua Chryſippus librum compoſuit.

Οὐτινοσοῦν,cuiuſcunque.

Οὐτιτάσκω,τὸ οὐτάσκω.

Οὔτοι,non,nequaquam,neutiquam,minimè,οὔτι. Xen. οὔτοι,ἔφη, ὑφορῶ τὸ διαμάχεσθαι. οὔτοι μάντεις,προφῆται δὲ, nõ vates,ſed prophetæ, Plato in Timæo.

Οὐτοίνυν,neque verò,at nec. Xenoph. οὐτοίνυν μόνον ἤρκεσε τῷ θεῷ τοῦ σώματος ἐπιμεληθῆναι,&c.vide Τοίνυν.

Οὗτος, τούτου,& οὗτοσι Atticè, hic. Et eſt Pronomen demonſtratiuũ,declinatúrque ſine articulo cum omnibus Pronominib⁹. Poſt οὗτος vel ὅδε articulus poni ſolet. AEſchin. εἰς τήνδε τὴν ἡμέραν. Aliquando Pronomẽ poſtponitur nomini,ſic,χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. οὗτος νόμος, abſque articulo, Plato in Leg.ſic & ὅδε νόμος, Ibid. διὰ τούτοις βιβλίοις, Ariſtot.in Rhet. αὕτη πενία, Xen.in OEco. Refertur aliquando ad ſecundam perſonam,exponitúrque per iſte. οὗτος pro ὦ οὗτος,heus tu,in Vocat.Ariſtop. ἴθ᾽ οὗτος ἀνάβοησον αὐτόν μοι μέγα, i. age tu,inclama eũ mihi magna voce. Idem in Nebul. οὗτος καθεύδεις; dormis? vel heus

tu dormis? Sophoc. in Aiace, οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ, id eſt, ὦ σύ, ô tu vel heus tu, Idem ibidem. ὦ οὗτος Αἶας, δεύτερόν σε προσκαλῶ, ô tu Aiax. Ibidem, οὗτος, σὲ φωνῶ, heus tu, te appello. Lucia. μέχρι μὲν τίνος ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα, id eſt, quouſque queſo flemus? ὡ τος αὐτὶ τοῦ ἐγώ, Atticè, Ariſtoph. Interpr. ποῦ οὗτος, ipſe intelligo, Lucian. οὗτος αὐτός, Xenoph. ταύτην αὐτὴν ἀπαιτήσω, &c.

Οὕτω, ſic, hoc modo, eatenus, tã, ita, adeò, vſqueadeò, à Genit. τούτου. Indicatiuo gaudet, Gaza lib. 4. Et ſine σ ſcribi ſolet conſonante ſequente: οὕτως verò cum σ, vocali ſequente. οὕτως ἔχει dicunt Græci teſte Donato, quod Latini, ita res eſt. & οὕτως ἔχει τὰ πράγματα, ea vis eſt ac natura rerum. οὐδεὶς ἡμῶν ἐστὶν οὕτω δύσκολος τὴν φύσιν, ὅστις οὐκ ἀφέξεται, id eſt, quin abeat, &c. A Eſchin. οὕτως οὐδαμῶς ἀτυχὴς, &c. ἀεί, &c. Plato de Legib. ita infeliciter, vt, &c. οὕτω χρόνιος, tandiu. οὕτως ὄναιο, bene precantis eſt, vt apud Latinos macte virtute. Eſt etiam οὕτω iurantis, & fidem facientis, vel admirantis: vt, Ita me dii ament. Elegãter aſſumit has particulas τοι vel δήπου. Libanius, οὕτω δὴ κάλλους ἔχων. οὕτω χρὴ τὸν αὐτὸν ἔχοντα, dixit Plato in Apolog. per figuram quæ dicitur ἐκ τοῦ παραλλήλου.

Οὕτω που, idem quod οὕτω.

Οὑτωσί, pro οὕτω, Atticè, addito ι.

Οὑτωσί πως, pro eodem, ſic.

Οὕτω πῶ θρασύς, tam audax, vſqueadeò audax.

Οὔ φημι, dico non, nego, non admitto, Bud. Comment. Ariſtophan. πρ. οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δέ φημι, negat iuuenes oportere exercere.

Οὐχ, non, de quo in οὐκ.

Οὐχ ἑκών, inuitus, nolens.

Οὐχ ἥκιστα, id eſt, μάλιστα, maximè, non minimè, non in poſtremis, vel præcipuè, non mediocriter, & pro tum verò, Thucydid. cum Genit. Dion apud Platonem in Epiſtola, πρὸ γὰρ τῆς μοναρχίας λόγοις οὐχ ἥκιστ' αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεῖδε[illegible], τῶν περὶ τὴν σὴν διατριβὴν ὄντων, id eſt, non minus inuẽturum quàm qui ſunt tui familiares, qui tecum conſueſcunt. οὐχ ἥκιστα δέ, maximè verò, & in primis.

Οὐχ ἧσσον, nihilò minus, eò magis, Thucydid.

Οὐχ οἷον, non ſolùm.

Οὐχ οἷόν τε, fieri non poteſt, impoſsibile eſt.

Οὐχ οἷός τ' εἰμι, non poſſum.

Οὐχ ὅπως, non ſolùm, non modò, non modò non, non ſolùm non. οὐχ ὅπως χαλεπὸν γῆρας ἐστὶ καὶ ἀργόν, ἀλλὰ καὶ πολύεργον, id eſt, ſenectus non modò languida atque iners non eſt, verùm etiam operoſa, Gaza de Senect. οὐχ ὅπως τι χαλεπὸν, ἀλλὰ καὶ ἡδὺ τὸ γῆρας ἐστί, nec ſolùm non moleſta, ſed etiam iucunda eſt ſenectus, Idem ibidem. ὧν τὸ γῆρας οὐχ ὅπως ἐστὶν ἐνδεὲς, ἀλλὰ καὶ ἐπιδιδόναι εἰς ταῦτα πέφυκε, quibus non modò non orbari, ſed etiam augeri ſenectus ſolet, Idem ibidem. Item οὐχ ὅπως, nedum. Idem in Prometheo, οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικοῦτο ἐφ' αὑτοῖς ἀγανακτήσειν, neque memorem Iouem poſtridie futurũ rebar, nedũ tã grauiter hęc laturũ. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδὼς, ἠγνόουν ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνοίμην ἄν, tantùm abeſt vt abnegem hanc dictionem apophrada vt etiã vererer, ſi ignorarẽ, Lucia. οὐχ ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μὴ ἀσπάζεσθαι χρὴ τὸν μὴ τυχόντα γνώμης, eum qui in conſulendo inferior fuit multo dedecore, nedum ſupplicio proſe qui debemus, Thucyd. οὐχ ὅπως etiam οὐχ ἵνα. legitur & οὐχ ὅπως, coniunctim.

Οὐχ ὁρᾷς, particula eſt περίσσουσα καὶ εἰρωνική. Latini credo & ſcilicet dicunt. Demoſt. ἀγαθῇ δέ (οὐχ ὁρᾷς) τύχῃ συμβεβιωκώς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς, egregiam verò tute, credo, fortunam adeptus, meam fortunam vt calamitoſam accuſas, Bud. Com.

Οὐχ ὅσον, nedum. Ariſtid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολον ἐστὶ τοῦ πρέχειν ἀρχῆς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. οὐχ ὅσον λανθάνειν, magnum id eſt indicium huius ciuitatis præſtantiæ, inde iam ab initio, nedum eam obſcuro nomine non fuiſſe. οὐχ ὅσον οὐκ ἀμυνάμενοι, non ſolùm non propulſarunt, Thucydid. & Ariſtot. lib. 8. Polit. οὐχ ὅσον ἐπὶ πλέον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἡδονήν: vbi Aretin⁹, non ad exceſſum quidẽ, ſed ad delectationẽ.

Οὐχ ὅτι [illegible] Xenop. οὐχ ὅτι μόνος ὁ κρίνων ἡσυχίαν εἶχεν ἀλλὰ [illegible] ſolus ipſe quieſcebat, ſed amici etiam eius. Theophraſtus, οὐχ ὅτι αἴρει ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐναυξήσειεν ἐποίησε. Item non ſolùm non. Athen. οὐχ ὅτι ὑμῖν τινὰ προσ[illegible] ἐλπίζοντες, ἀλλ' οὐδ' ἀλλήλοις, id eſt, οὐχ ὅπως. Ariſtot. libr. 7. Polit. cap. 11. οὐχ ὅτι τείχη μόνον περιβλητέον, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐπιμελητέον, non muris modò cingendum eſt, ſed horum etiã cura habenda, &c. Sic & Theophr. lib. 4. cap. 5. hiſtor. plant. οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, Thucydid. non modò quæ in Europa. vbi Interpr. Græcus, οὐχ ὅτι αὐτὶ τοῦ μόνον γε. οὐχ ὅτι χείρω ποιήσει εἰς μέγεθος ἡ ἀρετὴ ἰοῦσα, ἀλλὰ βελτίω, virtus ſublimis euadens non deteriorem efficiet, ſed meliorem, Ariſtot. lib. 2. Magnor. Moral. οὐχ ὅτι λαβεῖν ταῦτα παρὰ τῶν πρεσβυτέρων ἠξίωσα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔπειτα παραδοῦναι, me non accipere tantummodo à maioribus, ſed etiam poſteris prodeſſe, Gaza de Senect. Significat etiam, non quod, cum Indicatiuo iunctum.

Οὐχ ὅτι μή, non quin. Lucian. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν ἡγοῦμαι, nõ quin honeſtum eſſe cenſeam.

Οὐχ [illegible], nonne hic.

Οὐχ ὡς, αὐτὶ τοῦ οὐχ ὅπως, nedum. οὐχ ὡς ἔδει, non vt oportebat, Demoſth.

Οὐχ ἥκιστα. vide οὐχ ἥκιστα.

Οὐχί, non, nequaquam.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor. χρεώστης. Sophoc. οὐδὲν ἀρκεῖν σοί μ' ὀφειλέτην ἔτι, nihil amplius præſtare debeo.

Ὀφειλέτις, obnoxia, deuincta beneficio, Euripid.

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, &

Ὀφείλημα, ατος, τὸ, debitum, χρέος.

Ὀφείλομαι, ſum deuinctus & obnoxius. ὀφείλεται κατθανεῖν, oportet mori, Euripid. ὀφειλόμενοι ταῖς εἰκόνας, cui debentur imagines, in Epigram.

Ὀφείλω, μελλῶ, ἀόρ. β. ὤφελον, debeo, ſum debitor, ſum obnoxius, reus ſum. ὀφείλω σοι χάριν, Demoſthen. id eſt, [illegible] με χάριν ὁμολογεῖν. Xenophon in Apolog. Socrat. ἐμοὶ πολλοὺς ὁμολογεῖν χάριτας ὀφείλειν, multos confiteri ſe mihi debere, ſe beneficiis à me deuinctos eſſe. ὀφείλω τὴν εὐεργεσίαν, Thucydid. beneficium debeo. ὀφείλω σοι βλάβην, ſum tuæ iniuriæ obnoxius, Euripid. ὀφείλεις μοι κακόν, debes mihi malum, id eſt, tu es mihi obnoxius vt mihi des pœnas: ſic προσοφείλει apud Euripid. τὴν ζημίαν ὀφείλω, ſum mulctatus, Plutarch. in Camillo. ὀφείλω δοῦναι δίκην, Demoſthen. ὀφείλει γενέσθαι, oportet fieri, Paulus capite 7. Epiſtol. ad Corinth. ὀφείλει καταστραφῆναι, debet euerti, oportet eum euerti, euertendus eſt, Demoſthen. ὀφείλετε ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν, vtinam è mundo exiſſetis. Sic Eraſm. cap. 5. primæ Epiſt. Pauli ad Corinth. νῦν ὤφελεν πονέεσθαι, Homer. id eſt, ὀφείλει, ὤφελε, &c. ſic Interpr. deberet ſeu debebat. vide Interpr. Euripid. αἴθ' ὤφελον μεῖναι, Homer. Odyſſ. vtinam manſiſſent: ſic Græcus Interpres. τὰ χρήματα δηλονότι. ὀφειλέτω τῷ δημοσίῳ τοσοῦτον ἕτερον, perſoluat ærario, Plato de Legibus. οἱ ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ dicebantur οἱ ἐπίτιμοι, qui ignominioſi erant, quoad iudicatum feciſſent. His ærarii apud Romanos ſimiles erant. τῶν ὀφειλόντων χρέα, Plutarch. in Camill. debitorum, ære alieno obnoxiorum.

Ὄφελον, Ionicè, pro ὤφελον, vtinam. Iungitur ferè ſemper Optat. modo, aut tempori Præterito, & nonnũquã Infinit. præſertim quum pro ἐδεῖ ἐμελλεν ponitur, Thomas Magiſt. ὄφελον ἰδεῖν, debui videre, Herodot. μὴ ὄφελον νικᾶν, vtinam non viciſſem. Odyſſ. ξ. ὡς ὄφελον θανέειν, vtinam interiiſſem. ὡς ὄφελον εἶναι, vtinam eſſem. Homer. Odyſſ. vbi Didym. ὄφελον exponit. αἴθ' ὄφελες, & ὡς ὄφελες, & αἴθ' ὄφελες, cum ſignificatione optationis etiã perſonæ ſecundæ indicationem habet. Homer. Iliad. α. αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, id eſt, vtinam ſederes, &c. αἴθ' ὄφελες ἄγονος, in Epigram. Iliad. γ. αἴθ' ὀφε-

λεν ἄγαμός τ᾽ ἔμεναι, ἄγαμός τ᾽ ἀπολέσθαι, vtinam natus non fuiſſes, & fuiſſes improlis. In tertia ibidem, ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν, vtinam mihi mors placuiſſet. Ariſtop. ὡς ὄφελ᾽ ἡ προμνήστρι᾽ ἀπολέσθαι κακῶς, vtinam ma... pronuba.

Ὀφελέω, pro ὠφελῶ, adiuuo, conſero...

Ὀφέλλω, augeo, αὔξω, adiuuo, proſum: vnde ἐξοφέλλω, adaugeo. ὀφέλλειεν πόνον, Homer. Odyſſ. id eſt, αὐξήσειε, auxerit, augeret. Odyſſ. ξ, οἶκος ὀφέλλετο, cumulabatur & amplificabatur. Pro bene mereor. Apollon. 2, ἐπεὶ ἄξιοι ἀμείνονες ἀνδρες ὀφέλλειν, id eſt, εὐεργετεῖν. Pro ἐγείρω. Heſiod. δὲ εἰν ὀφέλλει, pugnam concitat. Idem μὴ δ᾽ ὕβριν ὀφέλλε. id eſt, ἐπίτεινε, foue, auge. Item pro debeo. Homer. Iliad. α, πολλὰ δέ μοι ὤφελλες ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι, pro ὤφειλε, debebat conferre ὀφέλλεται, debetur, Homer. Odyſſ. id eſt, ὀφείλεται, χρεωστεῖται. Item ὀφέλλω, calumnior, διαβάλλω.

Ὄφελμα, augmentum, κάλλωπισμα, σύνεσμα.

Ὄφελος, εος, τό, vtilitas, emolumētum, pretium, vſus fructus, χρεία, ὠφέλεια: nomen indeclinabile vt docet Gaza. Plato in Apolog. ἀνὴρ, ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστι, vir parui etiam pretii. Ibidem, οὔτε ὑμῖν, οὔτε ἐμαυτῷ ἔμελλον μηδὲν ὄφελος εἶναι, non etiam neque vobis, neque mihiipſi quicquam vtilitatis allaturus, Ariſtophan. in Plut. τί δῆτ᾽ ἂν εἴης ὄφελος ὑμῖν ἐνθάδ᾽ ὤν; cui vſui & vtilitati h... ſis, eſſe queas? οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος, Lucia. ὄφελος etiam dicitur faſtigium & culmen.

Ὀφέλσιμον, τό, vtile, proficuum, Orph.

Ὀφέλτης, ου, Eubœæ mons, apud Lycophr.

Ὀφελτρεύω, orno, colo, κοσμῶ, Lycophr.

Ὄφελτρον, ornatus, καλλώπισμα.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, ophthalmia, oculorum morbus. Ophthalmiam Pollux negat propriè aliquod oculorum eſſe vitium, ſed in eo verbo ſignificari tradit cauitatem oculorum ex corporis ægritudine. Celſus & alii appellant lippitudinem. Galen. Therap. ad Glauc. lib. 2. dicit eſſe inflammationem eius membranæ quæ corneæ inhæret. Ariſtophan. in Pluto pro cęcitate, ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, id eſt, τῆς πηρώσεως.

Ὀφθαλμιάω, ῶ, άσω, κα, ακα, oculorum imbecillitatem patior, lippitudinem ſentio, oculorum lippitudinibus afficior, oculorum malis laboro, lippio, ſum lippus, oculis doleo. ἀπὸ ῥευμάτων ὀφθαλμιῶν, Bud. in Epiſt. prior. Item adnicto mulieri & nictatiunculis liceor eius amorē, vel ægris oculis mulierem aſpicio. Cicero oculos adiicio dixit, ὀφθαλμιῶν ἐπιβάλλω. Item inuideo, φθονῶ, Neut. abſol.

Ὀφθαλμίδιον, ocellus, Ariſtoph.

Ὀφθαλμικά, τά, medicamenta quæ oculis adhibentur, Dioſcor. lib. 1, cap. 106.

Ὀφθαλμικαὶ περιχρίσεις, oculorum circūlitiones, Dioſc. libr. 1. cap. 131. ſunt autem non magis ad mali cuiuſpiam in oculi curationem & remedium præparatæ, quàm ad expolitionem & nitorem eius partis. Idem ferè quod & καλλιβλέφαρα: hæc Marcell.

Ὀφθαλμικαὶ φλεγμοναί, oculorum inflāmationes, Dioſcor. lib. 1, cap. 11. vide Ibidem Marcell. & cap. 13.

Ὀφθαλμικός, ἡ, ὁ, ocularis, oculorum medicus.

Ὀφθαλμοβολῶ, τὸ ὀφθαλμιῶ.

Ὀφθαλμοβόρος, ου, ὁ, oculos appetens.

Ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, ſeruitus ad oculum, oculare ſeruitium, ſeruitium quod fit ad oculos.

Ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, oculus, ὄμμα, ὄψις, καὶ τεκμήριον, Sophocl. ὁ βασιλέως ὀφθαλμός, Ariſtophan ὀφθαλμὸς ſeu ὄμμα αἰθέρος, id eſt, ἥλιος, Idem. ὀφθαλμῶν, id eſt oculorum vitia deſcribit Galen. in definitionibus. quem vide. σταφύλωμα vide infrá. vide & alias affectiones in dictione Λεύκωμα. ὀφθαλμῶν προπτώσεις, procidentes oculi. vide annot. Marcelli, lib. 3. Dioſcor. cap. 211. ὀφθαλμῶν ῥεύματα. vide in dictione Ῥεύματα. αἱ ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλαί, oculorum cicatrices, Idem lib. 1, cap. 23. vide ibidem Marcell. ὀφθαλμῶν ταραξις, oculorum perturbatio. vide lib. 4 Dioſcor. cap. 251. annotationem Marcelli. ὀφθαλμὸς interdum dici-

tur prima fontis ſcaturigo, Nazanz. in Orat. Item gemma de vitibus, Gaza de Seneċt. & lib. 1 hiſt. plant. Theophraſt. cap. 13. ὀφθαλμοὶ dicuntur etiam triremium foramina, per quæ remi traiiciuntur. Erant quoque ὀφθαλμοί, præfecti compotationum, qui cœnantibus lychnos & ellychnia ſuggerebant, modiperatores à quibuſdam dicti. vide Οἰνόπται.

Ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν, oculis cernere, Chryſoſt. ...

Ὀφθαλμώδης, oculi gerens ſpeciem.

Ὀφθείς, qui apparuit, conſpectus.

Ὀφθῶσι, cernentur.

Ὀφθῇ, viſus ſit, illuxerit.

Ὀφθῆναι, videri, conſpici, conſpectum eſſe.

Ὀφθήσομαι, conſpiciar. ὀφθήσεται, apparebit.

Ὀφιακά, τά, commentaria de ſerpentibus ſcripta.

Ὀφίασις, εος, ἡ, mutatio natiui coloris in capillis in verſicolorem, & ſerpentum modo varium. vide in dictione Ἀλωπεκία.

Ὀφιογενής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſerpentigena.

Ὀφιδιάω, vaco, otior, conuerſor, habito.

Ὀφίδιον, ου, ſerpens paruus, ſerpens puſillus.

Ὀφίτης, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὀφιογενεῖς, οἱ, gens Propontidis apud Strab. quæ familiaritate quadam cum anguibus lethiferis ſerpentum morſibus præſentem opem afferebat.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, à ſerpente morſus, ab angue ictus, ὁ ὑπὸ ὄφεως δηχθείς.

Ὀφιοειδής, angui ſimilis.

Ὀφιοκτόνη, ophioctenæ, genus ſcolopendræ dictæ ab enecandis anguibus. Hæc venenoſa eſt, de qua Dioſcor. lib. 8, cap. 2.

Ὀφιομάχος, ου, ὁ, lacerta, & locuſtæ ſpecies non alata capite 11. Leuit. dicitur ὀφιομάχης. videtur id animal eſſe quadrupes & volatile. vide in dictione Ἀττάκης.

Ὀφιοσκόροδον, τό, allium anguinum & ſylueſtre, Dioſc. lib. 2, cap. 187.

Ὀφιοστάφυλον, à quibuſdam dicitur ἄμπελος λευκή, gen. ſtirpis ſylueſtris, quaſi anguina vua, Dioſc. lib. 4, c. 280. in ſepibus vitigeneo folio & acinoſo fructu naſcitur. in quibus angues plerunque latent.

Ὀφιοῦχος, ου, ſydus eſt cæleſte apud Proclum de Sphæra, dictum quòd ſerpentem teneat. Anguifer appellatur à Columella lib. 11, cap. 2, Vndecimo Kalendas Iulii anguifer, qui à Græcis dicitur ὀφιοῦχος, manè occidit. Ab aliis ſerpentinarius & ſerpentarius dicitur, à nonnullis ophiulcus quaſi ſerpentem trahens.

Ὄφις, εος, ὁ, ſerpens: ab ὄπτω, video: cernit enim acutè, dormítque apertis oculis. anguis Latinè dicitur, cap. 19. lib. 2. Dioſc. & ibidem Interp. Eſt & morbus capitis dictus à ſimilitudine ſerpentis. Item ornamētum quoddā Cæl. Eſt etiam nomen ſyderis, apud Procl. de Sphæra, De ſerpente vide Ariſtot. (ſic enim ὄφιν apud eum vertit Gaza & alibi ὄφιν θαλάττιον ſerpentē marinā) & AElian.

Ὀφίτης, ου, ὁ, ophites marmor ſerpentinis maculis aſſimile. ὀφίτης λίθος, ophites lapis, cuius genus multiplex, Dioſcor. lib. 5, cap. 154.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſerpentinus, ſerpentis faciem referens, ſerpentis ſpeciem referens.

Ὀφλάνω, & Ὀφλέω, ῶ, ήσω, κα, ὤφληκα, debeo, æs alienū cōflo. ὀφλήσω αἰσχύνην, Dem. me debet pudere. ὀφλεῖν τὸν γέλωτα, rideri, ridiculū eſſe. καὶ μὴ γέλωτ᾽ ὀφλόντες, nec deridebe-ris. Ariſtop. ... Idem ibidē, δίκην αὐτῶν ὀφλεῖν, futur. rei iudicatæ debitor. ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, iuſtè damnatus. δίκην ἀργίας ὠφληκώς, otii multæ obnoxius, Plutar. in Lycurgo. ταῖς δίκαις ὠφληκώς, AEſchin. κατηγορούμενος, damnatus. ὀφλήσει τὴν ἐπιβουλίαν, Iſocrat. vbi videtur ſignificare condemnabitur. ὀφλεῖν ζημίαν, mulctari, damnum pati, facere iacturam, Demoſth. & Euripid. ὀφληκέναι ... τάλαντα, &c. Demoſthen. damnatum eſſe talentis. ὀφλεῖν τὰ χρήματα, Idem.

Ὄφλημα

Ὄφλημα, ατος, τὸ, & Ὄφλησις, εος, ἡ, debitum, æs alienum, propriè quod ærario debetur: ſed χρέος de priuato debito dici ſolet.

Ὀφλισκάνω, μ. ὀφλήσω, π. ὤφληκα, & Ὀφλίσκω, & Ὄφλω, idem quod ὀφλέω. Et refertur plerunque ad forum. vnde ὀφλισκάνειν & ὀφλεῖν δίκην, damnari, mulctam pati. Plut. in Camillo, μετὰ ταῦτα ὦφλε τὴν δίκην ἐρήμην τίμημα μυρίων καὶ πεντακισχιλίων ἀσσαρίων ἔχουσαν, abſens damnatus eſt quindecim millibus aſſiū. Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ᾽ ὑμῶν θανάτου δίκην ὀφλών, οὗτοι δὲ ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες μοχθηρίαν, diſcedo rei capitalis à vobis damnatus: iſti à veritate ita damnati vt improbitati ſint obnoxii. ἐδεῖτο τῶν φίλων μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀδίκως ἐπ᾽ αἰτίαις πονηραῖς ὀφλόντα, orabat amicos ne ſe deſererent falſò accuſatum, Plutarc. in Camill. ὀφλισκάνω τὴν αἰτίαν, Demoſt. i. μωρός εἰμι. ὀφλῶ βλάβην, ſum obnoxius iniuriæ, Euripid. ὀφλῶ τὴν βραδυτῆτα, Bud. in Epiſt. prior. Idem ibidem, καὶ ἀμαθίας ὀφλήσω. ὀφλισκάνω γέλωτα, me ridendum exhibeo, ſum ridiculus, Lucian. ὄφλω σοι τὴν γνῶσιν, Demoſt. iudicio ſum tibi aſtrictus. ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν, Euripid. id eſt, damnor. ὀφλισκάνω μέμψιν, merui eſſe reus, Euripid. in Medea, τούτοις μεγίστην μωρίας ὀφλισκάνειν, i. hos multæ inſaniæ eſſe obnoxios. ὀφλόντες quoque & κατάδικοι, & ἐζημιωμένοι, & ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, ſunt quos Latini ærarios vocant.

Ὄφνις, vomer, aratrum.

Ὄφρα, vt, donec, dum, ἕως, μέχρις ὅτι, cui τόφρα reſpōdet, cum Indicat. Odyſſ. ξ. ὄφρ᾽ ἐμ᾽ ἄγε πρητὴν ... ὄφρ᾽ ἱκώμεθα φοινίκην, &c. id eſt, quoad venimus. ὄφρα λοχήσομαι, i. ἵνα, Hom. ὄφρ᾽ ἡμῖν ἐπαρρὸν ἱλάσσεται, Idem Iliad. i. ὅπως ἐξικνούμενος, &c. ὄφρα ταρχύσαιο, vt ſepelires, Apollon. Rhod. ὄφρ᾽ ἂν χάλις μένῃς, i. μέχρις ἂν. Iliad. ξ. ὄφρα δύνῃ, quoad poſſis, Pythagoras. ὄφρα, pro ἵνα, interdum cum Subiūctiuo. interdum cum Optatiuo ponitur. Odyſſ. ξ, ὄφρ᾽ ἐπακούσῃ ὅπως νόστου, vt audiat quomodo ſit rediturus. ὄφρα ἴδῃς, ὅπως ἴδῃς, Homer. Iliad.

Ὄφρ᾽ ἂν, dum, donec.

Ὄφρακα, ἵνα ἄν, Homer.

Ὄφρα ποτὶ, vſque ad. Apollon. 2, ὄφρ᾽ αὐτοῖο ποτὶ στόμα θερμώδοντος.

Ὀφρύα, τὰ, loca editiora, ſepes.

Ὀφρυάζω, ſuperciliis nuto.

Ὀφρυόεσσα ψάμμος, ſuperciliū ſoli ſabuloſum, Herodot. l. 4.

Ὀφρυκνηστος, ſuperciliis pruriens, pudibundus, quod erubeſcentibus pruriant quodammodo ſupercilia.

Ὀφρυόεις, εντος, ὁ, altus, ſuperbus, in alto ſitus. ὀφρυόεσσα πόλις, in Epigram de AEſchyl.

Ὀφρύομαι, erigo ſupercilia, tumeo.

Ὀφρύς, ύος, ἡ, ſupercilium. παρὰ τὸ ὄπτω, καὶ ῥύω τὸ φυλάσσω. Homer. Iliad. α, κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, id eſt, ὑψηλὰ καὶ ὑπερήφανα, Ariſtop. & Interpres. τὰς ὀφρῦς συνάγειν, Ariſtophan. ἐν. contrahere ſupercilia. ὀφρῦς συνῆγον, ſupercilia contrahebant, Idem in Pluto. τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶ, Ariſtoph. συνεσπάσατο τὰς ὀφρῦς ἀνάστασις, ſupercilia contraxit, Demoſth. τὰς ὀφρῦς συγκεχύσθαι, ſupercilia confuſa eſſe, Plut. in Publ. Aliquādo faſtus aut grauitas ſuperba, Epictet. Itē tumulus, i. collis, Plut. in Numa, ὀφρὺς γεώδης ἐπὶ ... τείνουσα πόρρω, collis terraceus porrò ſe extendens. Pro labro ſeu ripa fluuii. Apoll. 1. Argon. ἐπ᾽ ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο, in ſuperciliis litoris. ὀφρὺς τοῦ ὄρους, ſupercilium montis, cap. 4. Euang. Marci.

Ὄχα, egregiè, præcipuè: pro ἔξοχα abiecta Prępoſitione, ſicut αἶψα pro κατ᾽ αἶψα. ὄχ᾽ ἄριστος, Iliad. α, lōgè optimus, multò præſtantiſsimus, ἔξοχα ἄριστος.

Ὀχανὸν, οῦ, ἡ, & Ὄχανον, ου, τὸ, annulus clypei, anſa qua tenetur ſcutum. Plut. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι᾽ ὀχάνου μὴ διὰ πόρπακος. παρὰ τὸ ἔχω τὸ κρατῶ, Etym.

Ὀχεῖσθαι, vehi, ſalire.

Ὀχεσφιν, ὀχήμασιν, ἅρμασι.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus, venereus coitus. περὶ τὰς ὀχείας, initus tempore. ὀχείας ἡ δέχεται, conceptus eſt incontinens, Ariſtot. de aſina, lib. 2. de generat. Animal. cap. 6. ἡ ὀχεία ... ἄνω συσπᾶται, ſcrotum ſurſum contrahitur, Ariſtot. in Problem.

Ὀχεῖα, τὰ, admiſſarii. ὀχεῖα τὰ πρῶτα μεταβάλλει, primos admiſſarios mutat, Ariſtot. lib. 1. de generat. Animal. τὰ ὀχεῖα ἐκ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαιροῦσι, equos admiſſarios à fœminis non ſubmouent, Idem lib. 6. Animal. cap 18.

Ὄχειον, ου, τὸ, currus, vehiculum, & locus ad coitū aptus, Etymolog.

Ὀχεύς, equus admiſſarius, vel aſinus, vel aries, qui ad admiſſuram educatur. ὑπὸ τοῖς κρατίστοις τῶν ὀχείων κύνας ἢ ἵππους βιβάζουσι, canes aut equas optimis illius generis animalibus ſupponunt, id eſt, admittunt, Plut. in Lycurgo.

Ὀχέομαι, vehor. vnde ὀχεῖσθαι διὰ τῆς ἀγορᾶς τοὺς πομπούς, &c. in tranſuectione quæ per forum fieri ſolet equo vehi, Bud. in Pandect. dicitur quum probantur equites & per forum equo vehuntur. Latinè tranſuehi dicitur. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis vehi, Xenoph. ἐπὶ τίνος ὀχουμένη ἡ γῆ, cui innititur terra, Nazanzen. in Orat. Et tranſlatè ὀχεῖσθαι ἐπ᾽ ἐλπίδι, pro ſpe euehi, attolli. ὀχοῦμαι δὲ τῆς ἐλπίδος, Plato de Legib. euehor ſpe.

Ὄχεσφι, in curribus, in vehiculis, Iliad. δ. ε. & θ.

Ὀχέτευμα, ἡ, adaquatio, Gaza: deriuatio, Idem lib. 3. cap. 9. de cauſ. plant. Theophraſti. ὀχέτευμά τι ἐστί, riuuli cuiuſdam deductio eſt, Theophr. lib. 5, cap. 6. de cauſis plant.

Ὀχέτευμα, meatus, Gaza.

Ὀχετεύω, μ. εύσω, π. ευκα, duco riuos, ἐξάγω, ἀπαλλάω, transfero, deduco, deriuo, facio alienum.

Ὀχετηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, per riuum irrigo.

Ὀχετηγία, ας, ἡ, irrigatio.

Ὀχετηγός, οῦ, ὁ, irrigator, deductor. Nonn. genere Fœmin. ἔρχεται ὕδρη ἀνέμοιο ὀχετηγός.

Ὀχετλον, plauſtrum, obex.

Ὀχετοί, οἱ, elices, ſulci aquarii, aquarū duct' & canales, riuuli. ὀχετοὺς Valla fiſtulas aquæductus vertit, & rectè.

Ὀχετοχάνιον, tubi caput, vbi aqua effunditur.

Ὀχετός, οῦ, ὁ, cloaca, fiſtula, canalis, alueolus, Gaza.

Ὄχευμα, τὸ, coitus, genitura.

Ὀχεύομαι, coeo, patior venerem, de fœmina: & ὀχεύω de mare. ὀχευομένη, quę patitur venerem.

Ὀχεύς, έος, ὁ, lorum galeæ. Homer. Iliad. γ, ὀχεὺς τέτατο ὑπὸ φαλάρης, & reliqua, id eſt, ὁ συνέχων καὶ συσφίγγων τὴν περικεφαλαίαν ἱμάς. Itē repagulum, retinaculum, ſera, vectis. Item ſcrotum, id eſt, pellis quæ circundat teſtes.

Ὀχευτής, ἡ, futibilis. ὀχευτὴ ἵππος, equa quæ admiſſurā experta eſt, matrix equa: ſic Marcell. ex Palladio & aliis, Dioſcorid. lib. 2, cap. 100.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ, fututor, ſcortator.

Ὀχευτικός, ἡ, ὁ, luxurioſus, coitui deditus, ſalax.

Ὀχεύω, μ. εύσω, π. ευκα, coeo, ineo: ſed propriè brutorum animantium eſt: nam hominum potius ἀφροδισιάζειν, inquit Moſcop. Actiu. Accuſat. ὀχεύει τὴν θήλειαν, cum fœmina rem habet, Ariſtot. lib. 5. Anim. Idem tamen ibidē iunxit Datiuo, οἱ κριοὶ ταῖς πρεσβυτέραις ὀχεύουσι, arietes fœminas vetuſtiores ineunt.

Ὀχέω, μ. ήσω, π. ηκα, veho curru, ſenſim moueo, φέρω, βαστάζω, ὑπομένω, ſuſtineo. Alexand. Aphr. διαστρέφει τὰ ὀχοῦντα μόρια, partes quæ ſuſtinent diſtorquet. Plut. non tantū de curru dixit, ſed de equo, quod Paſs. etiā ὀχεῖσθαι dicitur.

Ὀχέων, ἁρμάτων, Homer. Iliad.

Ὀχή, ῆς, ἡ, cibus, ἡ τροφή. vnde εὐωχία, & ἀνοχή, Heſiod.

Ὀχῆες ζωστῆρος, οἱ συνέχοντες τὸν ζωστῆρα ἱμάντες, Home. Iliad. ſic Interpr.

Ὄχημα, ατος, τὸ, vehiculum. εἰς ὄχημα κανθάρου βάς, vectus eſt à ſcarabeo, Ariſtophan. ἁρμάτων ὀχήματα, in Epigram. vectabula curruum. ἐν ταῖς ὀχημάτων ἀμοιβαῖς, &c. in vehiculorum viciſsitudinibus, Plutar. in Galba.

Ὄχησις, εος, ἡ, vectio.

Ὀχθέω, μ. ήσω, π. ηκα, grauiter fero, doleo, ſuſpiro, iraſcor, ingemo, στενάζω, ἀγανακτῶ, δυσπαθῶ. Odyſſ. ο, τὸν δὲ μέγ᾽

ὀχθέων περιτρέφει, i. indignabundus.

Ὄχθη, ης, ἡ, ripa, locus præruptus ripæ: nam planus πεδινὸν dicitur. Sic in maris litore locus altior ἀκτὴ, ſed planior αἰγιαλός. ὄχθη tamen à poetis pro litore etiam poni ſolet. Apollon. 2. Arg. ὑψόθι δ' ὄχθης, &c. ſuper litus, pro ripa fluuii, Homer. Iliad. γ, παρ' ὄχθας συγγαρίου, i. περὶ τὰ χείλη. τῇ πέραν ὄχθῃ περιέμιξε, ad alterâ fluminis partem tranauit, &c. Plut. in Public. de Coclite Horatio.

Ὀχθηροχώροι, in Epigram. altus locus.

Ὄχθησις, turba, tumultus.

Ὀχθίζω, ὀχθέω.

Ὄχθοι, οἱ, apud medicos vocantur extuberationes, verrucæ, tumores. Nam ὄχθοι ſunt quæ ſuprà fluminum alueos ſurgunt ripæ, & petrarum aſperiores eminentiæ. hæc Marcell. lib. 2. Dioſc.

Ὄχθοιβος, ου, ὁ, limbus, veſtis muliebris.

Ὄχθος, ου, ὁ, onus, tumulus, prominēs collis, locus inuius & aſper. κόπος: vnde δυσχθεῖν. πέτραις ὄχθος, Eurip. ſaxeᵘ tumulus. ὄχθος ἄρειος, areopagus, collis Martius, Idem.

Ὄχθοιβος, Atticè, idēm quod ὄχθοιβος, Etym.

Ὀχθώδης, εος, ὁ & ἡ, tumens, verrucoſus, oras pertumidas habens. ὀχθώδης ἔκφυσις, virgultum verrucoſum, Ruellius: nodoſum prominens & tumens, Hermol. lib. 1. Dioſcor. cap. 107.

Ὀχλαγώγιον, vocatur in Pandect. Græcis, conuentus multorum ciuium ad conſtituendos ac confirmandos bonos mores ciuitatis, & declarandam alicuius improbitatem, quem vel inuidia vel ignominia dignum iudicant, hoc eſt, πολλῶν τινῶν σύνοδος, ὅτε πολλοὶ φωναὶ παρὰ τοῖς ἀγαθοῖς τῆς πόλεως ἔσονται εἰς αὐτὸν συμβάλωσιν, εἰς φθόνον καὶ ἀτιμίαν τινὰ, καὶ τὸ ἀπὸ τούτου γίνεται ὀχλαγώγιον ὅτε τις ἐπιλέξηται ...

Ὀχλαγωγὸς, qui plebem ſolicitat, ἀγύρτης.

Ὀχλαγωγῶ, plebem duco & oblecto, factioſæ turbæ ducem me præbeo & ſolicito.

Ὀχλάζω, μ. άσω, π. ακα, laboro, pigreſco.

Ὀχλίομαι, τὸ ὀχέομαι, vt ὀχλεῖται ἐφ' ἵππου, vehitur equo.

Ὀχλεύς, vectis, vinculum currus.

Ὀχλέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbo, vexo, iniuria afficio, negotium faceſſo, Actiu. Accuſ. Item frequento. Ceb. Theb. ὁδὸς οὐ πολλοῖς ὀχλεῖται, via non à multis frequentatur.

Ὀχληρὸς, ὰ, ὸν, turbulentus, turbatiuus, moleſtus, infeſtus, grauis, obſtreperus, λυπηρὸς, Ariſtop. τὸ ὀχληρὸν, moleſtia.

Ὀχληρώδης, εος, ὁ, moleſtus.

Ὄχλησις, ἡ, turbatio, ſtrepitus, moleſtia.

Ὀχλίζω, μ. ίσω, π. ικα, moueo, κινῶ, μοχλεύω, Actiu, Acc.

Ὀχλικὰ, turbatiuè.

Ὀχλικὸς, ὴ, ὸν, turbulētus, moleſtus. Itē popularis. ὀχλικὴ καὶ δημοτικὴ τοῦ πλήθους διάταξις, popularis & grata multitudini ordinatio, Plut. in Numa.

Ὀχλοσία, ſupplicatio, congregatio.

Ὀχλοκοπία, ας, ἡ, ſeditio, δημοκοπία.

Ὀχλοκοπῶ, δημοκοπῶ, Bud. Comment.

Ὀχλοκρατοῦνται, dicuntur qui impetu plebeio regūtur, non legitima democratia, Bud. Comm.

Ὀχλομανὴς, ὁ, turbis inſaniens.

Ὀχλοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, turbam congrego.

Ὄχλος, ου, ὁ, turba, caterua, copiæ, populus, multitudo ἄχθος, moleſtia, tumultus. Ammon. diſtinguit à πλῆθος, ὄχλον inquiens propriè eſt ὁ ὀχλήσας. δ' ὄχλον ἔσται, moleſtum erit, Thucyd. ὄχλον παρέξεις, moleſtiam exhibebis, Eurip.

Ὀχλοτερπὴς, έος, ὁ & ἡ, turbam delectans.

Ὀχλοῦμαι, moleſtiam ſuſcipio, moleſtè fero.

Ὀχλώδεις, οἱ, vomicæ pectoris, abſceſſus humorū è pectore.

Ὀχλώδης, ὀχληρὸν, turba, difficultas.

Ὀχλώδης, εος, ὁ & ἡ, turbulentus.

Ὄχμα, ατος, τὸ, fibulamentum.

Ὀχμάζω, μ. άσω, π. ακα, porto, incumbo, contineo, foueo, κατέχω, βαστάζω, freno equum, ſub currū duco, in pugna vinco & ſcindo, Etym.

Ὀχμὸς, fibula, Etym.

Ὄχνη, ης, ἡ, pyrus agreſtis, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν: nā acerbitate ſua penè ſuffocant. Apud Theoph. lib. 2. hiſt. pl. c. 7. ἄπιος & ὄχνη ſimul iungūtur, à Gaza tamē ſolū pyrus exponitur.

Ὄχανα ἀσπίδων, amenta clypeorum, ſcutorum habenæ. Herodot. li. 1. inquit habenas clypeorum fuiſſe Carum inuentum. vide & apud Lucian. in Anacharſide. Vmbones clypeorum & galearum criſtas Carēs inueneru̅t, inquit Interp. Thucy. vide apud Steph. in verbo Καρ.

Ὄχος, ου, ὁ, vehiculum, plauſtrū, ἅρμα, rheda, biga, currᵘ, iactamen vehiculi, ὄχημα. ὄχος ἁρμάτων, Euripid. ὄχοι ἱππότας, equitatus curulis, Idem. ὄχοι νηῶν, λιμένες, Hom. ὀδ. ſtationes Item ὄχος, retinaculum, rota, funis.

Ὀχύνω, deſtillo, defluo.

Ὀχυρὸς, ὰ, ὸν, tutus, munitus, fortis. ὀχυρὸν τεῖχος, murus & magnus & ſublimis, Philelphus. ἀπὸ ὀχυροῦ, ex tuto, Thucydid. ἐχυρὸς & ὀχυρὸς, pro eodem apud Xen. i. ἔρυμα.

Ὀχυρότης, ητος, ἡ, munitio.

Ὀχυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, munio, in tuto colloco. Actiu. Accuſ. ὀχυροῦμαι, pro eodē apud Xen. ὀχυρόω item, facio, κινέω.

Ὀχύρωμα, ατος, τὸ, faſtigium, munitio, munimentum.

Ὀχυρῶς, ἀσφαλῶς, Eurip.

Ὀχυρώτατος, tutiſſimus, Thucyd.

Ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, φωνὴ. ὀδ. ξ, ἐσθὴς ἐλάβησε δ' ὀλίγῃ ὀπὶ, &c. voce ſubmiſſa. ‖ Eſt etiam viſus, aſpectus, facies: hinc ἄνοψ, expers viſus.

Ὀψάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, obſonor, i. facio obſonium, Depon. abſolut.

Ὀψάριον, ου, τὸ, obſoniolum. δύο ὀψάρια apud Ioann. cap. 6. Euang. pro duobus piſciculis. ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια, habet quinque panes hordeaceos, & duos piſces. Adnotat ibidem Eraſm. apud Terent. in Adelph. piſces obſonium vocari. vide in dictione ὄψον.

Ὀψαρότης, ου, ὁ, ſerò arans, Heſiod. ὀψαρότης.

Ὀψαρτυσία, ας, ἡ, ars condiendi cibaria.

Ὀψαρτύτης, coquus, condus.

Ὀψαρτυτικὸν, liber de re culinaria, & ars ipſa ὀψαρτυτική.

Ὀψὲ, ſerò, veſperi, poſt tempus tempeſtiuum aut aſſuetum, μόλις πολὺ βραδέως, vix tandem, μόλις ἀνομαι ἐν τέλει, tardè. ad vltimum, ad extremū. Et cōſtruitur cū Genit. vt ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente. ὀψὲ τῆς ἡμέρας, inclinante die, ſub ſerum diei. ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἦν, ſerum diei erat, Thucyd. i. ὀψὲ σαββάτων, veſpere ſabbati. ὀψὲ τῶν βασιλείας χρόνων, poſt regis tempora, Plut. in Numa. ὀψὲ τῶν Τρωικῶν, lōgè poſt Troiani belli initium, Philoſtrat. τῆς ὥρας ἤδη γενομένης ὀψὲ, ad ſerum horæ iam ſtatæ vētum erat, Demoſt. ſic Bud. deinde ſequitur, ἤδη δὲ ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους, &c. Interpr. Dem. ἐς ὀψὲ, die iam adueſperaſcente, Thucyd. ἐς ὀψὲ μάχη ἐπαύσατο, ſub veſperum pugna ceſſauit, Idē. vbi Interpr. ἐς ὀψὲ, ἤγουν ἑσπέρας, σημαίνουσι τοῦ δείλη ἑσπέρας μέχρι τὸ ὀψέ: μέχρι ὀψὲ, ad veſperum vſque, Idem Thucydid. In compoſitione ε in ι mutat. Ammon. diſtinguit ab ἑσπέρα in ὀψὲ & in ἑσπέρα.

Ὀψία, ας, ἡ, veſper, tarditas.

Ὀψείω, videre cupio, video, ἐφετικὸν ῥῆμα.

Ὀψέποτε, tandem, μόλις ποτέ.

Ὀψίζω, μ. ίσω, π. ικα, retardor, tardus ſum.

Ὀψὲ, ſerum, veſpera, veſpertinum tempus, Etym.

Ὀψιαίτατα, tardiſſimè, admodum ſerò.

Ὀψιαίτερον, tardius, ſerius.

Ὀψιανθὴς, ſerò florens.

Ὀψιβλαστὰ, plantæ quæ tardè & ſerò germinant. (no.

Ὀψιβλαστέω, ſerò germino, ὀψιβλαστεῖ, germine eſt ſerotino.

Ὀψιβλαστὴς, germine ſerotinus, ſerò proueniens: contrarium πρωϊβλαστὴς apud Theoph.

Ὀψιβλαστότερος, germen ſerius proferens.

Ὀψίγαμος, ὁ, tardus maritus. & Ὀψιγαμίου δίκη, apud Lacedæmonios, vt ἀγαμίου apud Poll.

Ὀψιγενὴς, έος, ὁ & ἡ, tardè genitus.

Ὀψίγονον

Ὀψιγόνια,ας,ἡ,poſteritas.

Ὀψίγονον,ου,τὸ,idem.

Ὀψίγονος,ου,ὁ, tardè genitus, μεταφυέστερος. Athenodorus Sando ſcripſit Mutium Scæuolam dictum etiã fuiſſe ὀψίγονον, vt refert Plutarc. in Public. ὀψιγόνων, τῶν βραδέως ἢ μὴ ταῦτα ἰδομένων, τῶν ὕστερον φρονούντων.

Ὀψίζομαι, ὁ, tardiuſculi.

Ὀψίζομαι, &

Ὀψίζω, ſub veſperum facio, ſerò facio, hoc eſt, non tēpeſtiuè, ſub veſperum venio. cap.17. lib.1. Reg. καὶ ἐγγίζει ὀρθρίζων καὶ ὀψίζων, procedebat manè & veſpere.

Ὀψικαρπεῖν, ſerò fructum reddere.

Ὀψικαρπία, ἡ, ſera fructificatio, Gaza.

Ὀψίκαρπος,ου,ὁ, de arbore ſerotini fructus, Plutarch.

Ὀψικέλευθος ὁδίτης, ſerus viator, ſerò veniens, Nonn.

Ὀψιμαθεῖν, ſerò diſcere. opponitur τῷ παιδομαθεῖν.

Ὀψιμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ſerò diſcere cœpit. ὀψιμαθὴς γέρων, &c. Xenoph.

Ὀψιμαθία, ſera diſciplina, ſera eruditio, tardidiſcētia exponitur apud Gell. lib.11, cap.7.

Ὀψιμόρος, ſerò moriens & lentè, Nonn.

Ὄψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſerotinus, βραδυχρόνιος, ſerus, vt vertit Cicero Homericũ illud Iliad. β, ὄψιμον ὀψιτέλεστον ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, ſera & tarda nimis, ſed fama & laude perenni.

Ὀψίνοος, ſerò ſapiens. vide in Chiliad Eraſmi. ὀψίνοος μετάνοια, Nonnus.

Ὄψιος,ου, ſerotinus, veſpertinus. ὄψιος dicendum non ὀψινός, Phrynicus.

Ὀψιότης, longa prorogatio, tarditas.

Ὄψις, εως, ἡ, oculus, viſus, aſpectus, vis conſpiciendi, ὄμμα, ſpectaculum, τὸ θέαμα καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις, καὶ τὸ πρόσωπον, facies, forma, pulchritudo, ἰδέα, imago, φάντασμα, εἶδος, color, χροιά. ὄψεις τῶν ἀρχόντων, magiſtratuum oculi, Plato in Legib. ‖ ὄψει λαβόντες, oculis conſpicati, Demoſthenes: quod Polybius λαμβάνειν περὶ ὀφθαλμῶν, ponētes ob oculos dixit. ὄψις ἱστορίας, clara hiſtoriæ lux, Plutar. in Theſeo. ὄψεως ἕνεκα, in ſpeciē dicitur Latinè, vide Bud. in dictione In ſpeciem, in Comment. in Epiſtol. καὶ τοῖς ὄψεσι λεγόμενος, ex argumento dictus, Ariſtotel. lib.2. Animal. ἐν ὄψει, in conſpectu, AEſopus. τὴν ὄψιν σιμὸς, roſtro reſimo. Gaza.

Ὄψις, iuxta Poſſidonium, idem quod ὄψις, Etym.

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, tarditas.

Ὀψισπορα, frumenta quæ ſerò ſerenda ſunt.

Ὀψισπορεῖν, ſerò frumenta ſerere.

Ὀψίσπορος, qui ſerò ſeritur.

Ὀψιτέλεστος, ὁ καὶ ἡ, tardè factus, retardus, ſerotinus, ὀψὲ καὶ βραδέως τελειωθησόμενος. vide in dictione Ὄψιμος.

Ὀψίτοκος, ου, ὁ, idem.

Ὀψίτομος ἄμπελος, vitis quæ ſerò putatur.

Ὀψιφανὴς, ſerò & tandem apparens.

Ὀψοδαίδαλος, ου, ὁ, popinator, artifex vel ſtructor opſoniorum. ὀψοδαίδαλοι, i. ferculorum diſtinctores.

Ὀψοδεία, ας, ἡ, opſonii egeſtas.

Ὀψολογία, ας, ἡ, de re culinaria ſermo.

Ὀψολόγος, artis culinariæ popinariæque ſcriptor.

Ὄψομαι, videbo, viſam: ab ὄπτω.

Ὀψόμενος, ſpectaturus.

Ὄψον, ου, τὸ, opſonium, eduliũ quod additur pani, præſertim coctum, βρῶμα, ἥδυσμα, epulæ, cōdimentũ, Gaza l.4. de par. Anim. Ariſt. c.11, ὥσπερ ἐσθίειν τὸ ἰχθύδιον, προσόψημα, προσφάγιον: ab ὀψὲ, hoc eſt, ſerò: vel quòd veſperi tantũ iis veſcerentur, non manè: vel quòd ſerò tandē voluptatis gratia in viſum venerint, quum antiquitus frugaliter & ſimpliciter viuerent. Xenop. ὅτι τοιοῦτος παρεσκευασμένος εἴη ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι, vt panis cupiditas ei eſſet pro opſonio. Cap. vlt. Euang. Ioan. pro piſce accipitur: ab ὀπτῶ, quod eſt aſſo. Plato 2. de Rep. alia etiam eo nomine cōprehendit, ἐπελαθόμην ὅτι καὶ ὄψον ἕξουσιν, ἅλας τε δηλονότι καὶ ἐλάας καὶ τυρὸν καὶ βολβοὺς καὶ λάχανα.

Ὀψονόμος, ου, ὁ, magiſtratus qui legem annonæ præbet.

Ὀψοποιέω, μ. ήσω, obſonium paro.

Ὀψοποιΐα, ἡ, pulpamenti factitatio.

Ὀψοποιϊκὰ ὄργανα, inſtrumenta coquinaria, Xenoph.

Ὀψοποιϊκὴ, ars coquinaria, ars ſtruendarũ epularũ, Ariſtot. l.1. Polit. cap.4, & lib.7. Eth. c.11. ἔστι δὲ καὶ ἡ ὀψοποιϊκὴ, δοκεῖ μὲν εἶναι τέχνη, Plato in Gorgia.

Ὀψοποιὸς, οῦ, ὁ, opſoniorũ inſtructor, coquus. Xen. καὶ ἵνα μὴ ἡδέως φάγῃς, ὀψοποιοὺς μηχανωμένη, &c. Plato 2. de Rep. δεήσει ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων, opus erit conditoribus inſtructoribúſque conuiuii: ſic Cicero.

Ὀψοπονέομαι, edulium conficio, opſonium præparo.

Ὀψοπόνος, coquus, in Epigr.

Ὀψοπώλιον, ου, τὸ, locus vbi opſonia venduntur.

Ὀψόπωλις, ιος, ἡ, venditrix opſoniorum.

Ὄψος, ου, ὁ, flagitioſus, μοχθηρὸς, Heſych.

Ὀψοφαγέω, μ. ήσω, π. ηκα, opſonium comedo. Neutr. abſ. Ariſtoph. πρὸς οὐδ' ὀψοφαγεῖ οὐδὲ κιχλίζει, opſonium appetere, ſeu opſonio veſci.

Ὀψοφαγία, ας, ἡ, edacitas, cupedia.

Ὀψοφάγος, ου, ὁ, opſonator, helluo, λαίμαργος, ὀψαρίων, edax, gulo, Athen.

Ὀψὼν, ῶνος, ὁ, cella penuaria, ſportula pro coemēdis geſtandíſque opſoniis.

Ὀψωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, opſonia emo, opſono, Neutr. abſ. vnde ὀψωνεῖν, προσοψωνεῖν, Ariſtoph.

Ὀψώνης, ου, ὁ, opſonator.

Ὀψωνία, ας, ἡ, Plut. in Lycurgo, εἰς ὀψωνίαν μικρόν τι νομίσματος φέρει, puſillum quiddam affert opſonii gratia.

Ὀψωνιάζω, nutrio. Halic. lib.9, ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζομένους χρημάτων, ex alienis alendos pecuniis.

Ὀψωνιασμὸς, οῦ, ὁ, cibarium. ‖ Eſt item ſtipendiũ militare Polyb. in fine lib.5, λύσαντες τὰ συντάγματα καὶ τοὺς ἐκ τῶν στρατοπέδων ὀψωνιασμῶν καταγγελίας.

Ὀψώνιον, ου, τὸ, ὄψον, annona, idē quod σιτηρέσιον. Itē ſtipendiũ, lucrũ, κέρδος, χάρισμα. ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν, contenti eſtote ſtipendiis veſtris, cap.3. Lucæ. Hoc verbo Terēt. vſus eſt pro cibis lautioribus, quanquam Plaut. quoq; ſemel atque iterum vſus eſt pro ſtipendio ſiue authoramento militari. ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος, authoramenta peccati mors, Eraſm. in cap.6. Pauli ad Rom.

Ὀψώδης, ου, ὁ, ſcabioſus.

Ὀάρων, τῶν, mulierum, ὀαρων.

Π

Πᾶ, Doricè, pro πῆ, qua, quò, vbi.

Πᾶα, ἀπὸ τοῦ πάσω, ſecundum Herodian. Etym.

Πάγαι, αἱ, retia, παγίδες.

Παγαλία, τὰ, dies feſtus erat montanorum & agreſtium, quo per vrbem vehiculis ferri crimi noſum erat.

Παγανὸς, οῦ, ὁ, paganus, idiota.

Παγασαῖος, epitheton Apollinis à loco Theſſaliæ Pagaſo. Heſiod. in Aſpide.

Παγγέλοιον, omnino ridiculum, Lucian.

Παγγενέτης, ου, ὁ, pater omnium, Nonnus.

Παγγενῆ, generaliter, generatim, per omnia genera.

Παγκλάδια, feſtum apud Rhodios, quando vineæ putantur celebrari ſolitum.

Παγκλαυσία, ας, ἡ, clamores.

Παγγώνιος, ὁ, lapis, ab angulorum multitudine.

Παγεὶς, ἕντος, fixus, innix9, cōcretus, coagmētatus: à πήγνυμι. παγεὶς ὅρκος, pactũ iuſiurandum, initũ fœdus, Eurip.

Παγελὸς, ὁ, pedis talus.

Παγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu, rupes, ſcopulus.

Παγετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, concretus, gelidus, glacialis. Ariſtotel. de mundo, ἀὴρ ζοφώδης ὢν καὶ παγετώδης τὴν φύσιν, aer ſuopte ingenio caligine & gelu permiſtus ſeu concretus.

Πάγη, rete, laqueus, παγίδα, naſſa, caſsis. τῇ πάγῃ ἐνίσχεσθαι, laqueo irretiri, Herodot. αἱ πάγαι, tendiculæ quibus aues capiuntur, Xenoph. πάγας ἐργάσασθαι, laqueos fabrefeciſſe, Herodot. aliàs πάγη, locus altus.

Παγῆναι, concretum eſſe. πάγη, ἐν πάγῃ, ἐπῆλθε, Homer. παγῇ, concreſcat, concreuerit. πηγνύομαι, figar, conſtituar.

Παγλαιδός, οῦ, ὁ, puluis ex itinere aut curſu.

Παγετὶς πολιὰ, barba cana, Gaza lib. 7, cap. 7. hiſtoriæ plant. Theophr.

Παγιδεύω, illaqueo, cap. 22. Matth. cum Accuſ. & cap. 27. lib. 1. Regum.

Πάγιος, α, ο, ſolidus, firmus, fixus. πάγιος λόγος, certa ratio infixa, Nazan. in Orat. γῆ παγία, terra ſolida, fixa, Idē.

Παγιότης, ητος, ἡ, ſoliditas.

Παγιόω, firmo, ſtabilio.

Παγίς, ίδος, ἡ, laqueus quo feram capimus aut auē: ὥσπερ τὸ πτηνόν. Item retinaculum, in Epigr. pedica, Ariſtoph.

Παγίως, ſolidè, firmiter: hoc Philo vtitur.

Παγιώτερον, ſolidius.

Παγιώτεροι, ſolidior, ſtabilior, firmior. παγιώτεροι πρὸς τὸ καλόν, in bono ſtabiliores, Nazanz.

Πάγκακιστος, & Πάγκακος, omnino malus. Plato Epiſt. 8, δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα, πάγκακον, ἔμμετρος δὲ οὖσα παναγαθόν.

Παγκάκως, improbiſsimè, Euripid. παγκακίστ, Idem.

Πάγκαλος, η, ὁ καὶ ἡ, perbonus, perpulcher. à Philone de mūdo παγκάλη ὑπηρεσία dicitur honeſtiſsima muneris functio. Ariſtoph. in Pluto, καὶ πάγ γε χεῖρας παγκάλους ἔχει μ'ἔρα, i. perpulchras manus.

Παγκάλως, perbene, perpulchré. παγκάλως ἔχει, Demoſthen. παγκάλως λέγεις, Plato de Rep.

Παγκαρπία, πανσπερμία, omnis generis fruct⁹ aut ſemina

Πάγκαρπος, ο, ὁ, ex omni fructu, Sophocl.

Παγκάλιστον, Bud. in Pandect.

Πάγκλαυστος, ο, ὁ, ſemper lugens, lamentabilis.

Παγκληρία, Euripid. in Supplic. in prologo, id eſt, hæreditas. παγκληρίας, &c. i. totius hæreditatis.

Πάγκοινος, ου, ὁ, omnibus communis, Sophocl. in Electra, de inferno.

Παγκρατής, omnipotens: epitheton ſomni apud Soph. παγκρατὴς ὕπνος λύει πεδήσας, &c. χθόνιος παγκρατὴς, Idem.

Παγκρατιάζειν, pancratium exercere, pancratio vti. Lucian. δεῖ γυμνασίων παγκρατιάζειν, inquit, τὸ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην, i. ferire viciſsim concertatione arrectaria, hoc eſt, vt quidā interpretantur, quū alter cū altero luctatur erectis digitis pedum citra corporis totius cōgreſſum.

Παγκρατιαστής, athleta, luctator. Plato 1. de Rep. πολυδάμας ἡμῶν κρείττων ὁ παγκρατιαστής, &c.

Παγκρατικῶς. vide in Chil. Eraſm. Pancraticè valere.

Παγκράτιον, ου, τὸ, ludus gymnicus, ex eo dictus (vt ſeribit Bud. in Annot.) quòd aduocatis omnibus corporis viribus, omniúmque neruorum contentione tranſigeretur. Alii παγκράτιον interpretantur πένταθλον, vt quod quinquertio conſtet, nempe pugillatu, curſu, ſaltu, diſco & lucta. Propert. Pulueruléntáque ad extremas dat fœmina metas, Et patitur duro vulnera pancratio. Plato de Leg. παγκράτιον ἀσκοῦντες ἢ πυγμὴν ἢ πάλην, qui in pugili certamine aut lucta, aut vtroque ſe exercuit: ſic Ficinus. Vnde παγκρατιαστὴς, qui manibus pedibúſque, quaſi omni ope, omnibúſque (vt dicitur) vngulis connixi certabāt, i. τοῖς χερσὶ καὶ ποσὶ συγκρουσάμενοι, vt ſcribit Suid. quanuis paulò aliter Hermol. Et παγκρατιάζειν de iis qui in eo certamine exercentur. Item pancratium genus herbæ, de qua Dioſcorid. lib. 2. cap. 206.

Πάγκρεας, pancreum, quaſi tota caro, glādulóſum corpus eſt, vaſa meſenterii diuaricata fulciens, ac ſpatium intra lienem, ventriculum ac iecur vacuum in dorſo explet. Vide Ariſtot. lib. 3. Animal.

Πάγκρυφος, omnino occultus.

* Πάγος. Lycophron, αἰγαίωνος ἀγρίου πάγος, ſalē dixit, quaſi luſtrale Neptuni concrementum.

Πάγος, ου, ὁ, collis, pagus, locus eminens, ſcopulus, ὄχθος, rupes, ſaxum. Homer. Odyſſ. ι, ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε. & paulò pòſt, ἐκτοσθεν μέγα γὰρ πάγοι ἐξίσι, i. αἱ προεξοχαὶ, ἢ ἐξοχαὶ πέτραι, ἢ αἱ ὑψηλαὶ ἀνεχούσαι πέτραι, inquit Didymus. πάγος ἄρειος, vicus Martius. vide in dictione Ἄρειος. ἄρειος πάγος, areopagus, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 10. ἐν ἀρείοις πάγοις, i. ὄχθοις, in collibus Martiis, Euripid. πάγος item dicitur cruſta gelata, concreta glacies, gelu, gelicidium. Ariſtotel. de mundo. γίνεται δὲ πᾶν γένος ἐξ ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πάγου ἰδέαι, oritur gelu omne genus ex humida exhalatione, ſeu congelationum genera: à verbo πήγνυμαι. παγετὸς etiam dicitur. πάγος κρυσταλλ, glacies, in Epigram. vnde ἐπίπαγος, in ſuperficie concretio. πάγος ἐγχύμ, gelicidium, Gaza lib. 5, cap. 11. Theophr. de cauſ. plant.

Πάγος, ους, τό, Ariſtot. in Problem. ἐν πάγει, i. in gelu & glacie. In genere maſculino alibi pro eodem.

Πάγουρος, ου, ὁ, pagurus, cancri genus, Ariſtotel. lib. 4. Animal. περὶ τοὺς ποταμοὺς συλλαμβάνεται ἐν τοῖς πάγοις, quod in altioribus fluminum locis verſetur, ripiſque præruptis. Meminerunt eius AEhanus & Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit.

Παγχάλεπος, perdifficilis.

Πάγχαλκος, ο, ὁ, æreus. πάγχαλκος γένυς, ſecuris ærea, i. ferrea, Sophocles.

Πάγχρηστος, η, ὁ, perbenignus, vtilis, prorſus vtilis. Xenoph. ποῖον ἄλλο κτῆμα οὕτω πάγχρηστον, quæ poſſeſsio alia ita commoda.

Παγχρύσεος, ὁλόχρυσος. Homer. Iliad. β, τῶν ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Heſiod. παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Πάγχρυσος, ο, ὁ καὶ ἡ, totus ex auro. Ariſtoph. περὶ πάγχρυσον ἔχεις οἶκον. πάγχρυσον δέπας, Euripid.

Πάγχυ, omnino, funditus, παντελῶς. ὅς..., πάγχυ λιλαίεαι αὐθι ὀλέσθαι.

Παγώδης, rigidus.

Παγῶν, πηγῶν.

Πάδος, ὄνομα ποταμοῦ τοῦ παρ' ἕλλησιν ἠριδανοῦ ὀνομαζομένου Suidas.

Πάδος, ἡ, padus arbor aut frutex, Theophraſt. libro 4. hiſtor. plantarum.

Παθαίνομαι, affectus commoueo, indignor, afficior.

Πάθη, ἡ, affectus, Plato in Timęo. vbi Ficinus pro cōcentu exponit de muſica. item clades, calamitas, πάθος, mors. Item πράξεις. Sophocl. in Aiace, καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν, ἐν ἴσχι λήσεται πάθας, i. τὰς πράξεις, quæ illic facta ſint & acciderint.

Πάθημα, ατος, τὸ, πάθος, affectus, paſsio, afflictio, offenſio: vnde ἐπάγειν τὰ παθήματα, infligere damna, Chryſoſt. παθήματα πειρατῶν, &c. latrocinia, Plato de Leg. Cruciatus omnis & morbus etiam corporis πάθημα dici poteſt, Galen. ad Glauc. Item motus animi, vt αἰσθήσεις βιαίων παθημάτων, ſenſus vehementiore motu excitatus, Cic. Interpr. παθήματα τῆς ψυχῆς, i. νοήματα, conceptus & notiones rerum, Ariſtot. in Log. & παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ, mens, ſenſus, vel ſenſa animi. & δηλοῦν τὰ παθήματα τῇ φωνῇ ἢ τῷ λόγῳ, exprimere dicendo ſenſa.

Παθητικὴ, ἡ, affecta, ποιότης δεῖν. vide Phauor.

Παθητικὸς, οῦ, ὁ, qui affectibus detinetur aut ducitur, in affectus impellens, paſsibilis, Gaza lib. 1, cap. 4. de cauſ. plant. Theophr. affectibus obnoxius, Ariſtot. in Polit. qui pati debeat, paſſurus: ſic Eraſm. cap. 26. Act. Apoſt. vnde παθητικῶς, paſsiue. παθητικὰ διαφορὰ, affectionū differentia. παθητικὰ ἐπιθυμία, cauta quę eſt cum aliquo motu aut affectu, Sulpitius Victor. παθητικὴ ποιότης, vide Ariſtotel. in Prædicamen. qualitatis. τὸ παθητικὸν, patiēs, vim habens accipiendi & patiendi.

Παθητὸς, οῦ, ὁ, paſsibilis, patibilis. vide Fabrum Stapulenſem apud Ariſtot. in Prædic.

Παθογνωμονικὸν σημεῖον, ſignum quod vnà cum morbo inuadit, nec ab eo ſeparari poteſt, vt in pleuritide difficultas anhelitus, & febris, &c.

Παθολογικὰ,

Παθολογικὴ, ῆς, ἡ, vocatur ea medicinæ pars quæ συμπτώματα, & cauſas inquirit, quæ & αἰτιολογικὴ.

Παθοποιΐα, commotio affectuum, ſchema quo vel odium vel iracundiam vel miſericordiam cõmouemus, inquit Iul. Rufinianus.

Πάθος, εος, τὸ, paſsio, moleſtia, affectio, noxa qua quid afficitur, clades, interitus, deſyderium, plaga, afflictio, διάθεσις, ærumna, languor, affectus perturbatus: nã ἦθος affectus eſt mitis, res, accidens, τὸ συμβεβηκὸς σύμπτωμα, id quod accidit. Ariſtot. de mundo, ἀπεικάσαι τὸ πάθος τοῦτο ὃ χαλεπὸν εἰώθαμεν σεισμὸν, vbi Bud. naturæ facinus vertit. Idẽ ibidem, διὸ καὶ πολυώνυμος λέγεται κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμοῖ, i. ab iis vtique ſuis omnibus affectibus denominatus, quorũ ſpecimen ipſe edere ſolet. Plato pro calamitate 2. de Rep. τὰ δὲ δὴ τοῦ κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος, &c. Saturni opera & quæ à filio mala paſſus eſt, i. quibus eſt affectus. Soph. in Aiace, πᾶν τὸ κυβερνήτου πάθος αὐτοῖς οὐ θαυμαστὸν εἰ πάθοι, ſed neque mirum ſit, ſi idem ipſi, quod gubernatori fortaſsis acciderit. τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, quod paludi accidit, Plutarc. in Camill. πάθος quid Ariſtot. in Prædic. qualitatis. Pandectæ Græcæ ita diſtinguunt à νόσῳ, vt νόσον dicant imbecillitatem corporis ad certum tempus: πάθος verò continuum & longum corporis impedimentum, hoc eſt, διηνεκὲς σώματος ἐμπόδιον. Priſci tamen Græci, teſte Gal. motus omnes, etiã eos qui naturaliter ſe habent, niſi actiui ſint, πάθη, i. paſsiones nominabant. πάθη, affectus, à philoſophis vitia. Quintil. lib. 11, cap. 1. πάθη, i. perturbationes, quas ſi κακοζήλως in paſsiones vertamus, verbum magis quàm ſenſum verbi expreſſerimus, inquit Hieron. in c. 1. Ioel. Prophetæ. Gell. lib. 1, cap. vlt. Latini philoſophi affect⁹ vel affectiones, Græci πάθη appellant motus animi. πάθος ἀκόλαστον, libido, Gaza de Senect. πάθος ἀνθρώπινον, humanæ vitæ fragilitatis infirmitas. πάθος δαιμόνιον, diuinus furor, Plutarch. in Rom. πάθος πεπονθότες, qui cladem accepere, Herodot. τὸ κωλικὸν πάθος, cruciatus coli, id eſt, inteſtini craſsioris, Galen. ad Glaucon.

Πάθω in Aoriſto 2. modi Cõiunctiui: à verbo πάσχω. Ariſtoph. τί πάθω τλήμων; quid faciam infelix? quid mihi fiet? quò me vertam? πάθωμεν, patiamur.

Παθὼν, læſus, ſupplicio affectus, qui iniuriam accepit. παθὼν κακῶς, iniuria laceſsitus.

Παῖ, pro πῆ, quo. Eſt etiam vocatiuus à παῖς. Ariſtoph. ὦ δ' ἔστιν ὦ παῖ;

Παιὰν, ᾶνος, ὁ, pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis & Dianę, quod canebatur vt peſtis ſedaretur: à παίω, quaſi παυὰν. dicitur etiam παιήων. ἥκει μοι θανάτου παιὰν ἐλθεῖν, Euripid. vbi ſignificat ἄκος, i. remedium. Item pro cantu ad mala amolienda, Interpr. Sophocl. de cãtilena etiam quæ fit diis inferis, Euripid. τὸν ἐν μολπαῖς ἀΐδου ὑμνεῖ δ' ἄχαρι παιᾶνα. ἐπινίκιον παιᾶνα ἐξάρχων, incipiens victoriæ pæana, Plutarc. in Rom. Idẽ in Lycurg. ἐξῆρχεν ἠρέμα τοῦ παιᾶνος, exordiebatur ſenſim procedẽtẽ pæana: de pæane qui canitur ante cõgreſſum bellicum, παιᾶνε & διδύμους, Interpr. Aphth. παιᾶνες δύο εἰσὶν, ὁ μὲν ἄλλος, ὅτι ἤρχετο, ὁς ἦν περὶ τὰ μάχης ἐγένετο: ἦν, ὅτι ὕστερος, ὅτι ἐνίκων. δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ παλαιοί, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τοῦ ἄρεως, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τοῦ ἀπόλλωνος, pæanes duos cantabant Græci, ante bellũ quidem Marti: poſt bellũ verò Apollini, παιᾶνας ᾄδειν, Demoſth.

Παιανιεὺς, ἕως, tribus quædam Athenienſis.

Παιανίζω, μ. ίσω, π. ικα, pæana cano, Thucyd. lib. 4. de principio pugnæ. item εὐφραίνομαι, Neutr. abſol.

Παιανισμὸς, οῦ, plauſus, pæanis modulatio.

Παῖγμα, ατος, τὸ, & Παιγνία, ας, ἡ, & Παιγνιὰ, ἡ, & Παίγνιον, ου, τὸ, luſus, ludibrium, & propriè delectamenta puerilia, vt quando ludunt imaginibus, ἀθυρμά.

Παιγνίμων, ονος, ὁ, iocoſus, τοῖς παιγνίοις ἐπιτήδειος, ludicer.

Παιγνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ioco plenus, ludicrus, παιγνίμων. vnde παιγνιωδῶς, ioco.

Παίγνιον, παιδάριον, deliciæ, puellulus, Plutar. in Anton.

Παιδαγωγεῖον, τὸ, ſchola, ludus literarius. Item locus in domicilio, vbi pueri ſeruíque commorantur, diribitorium, Cæl. lib. 4, cap. 6.

Παιδαγωγέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, ſequor pueros, i. ſum pædagogus. Plato 3. de Rep. Item moderor, rego. Item conſtituo, formo, doceo, Nazanz. Accuſ. παιδαγωγήσω σ' ἐγὼ, te erudiam ego. Alexand. Aphr. ἡ κρᾶσις τῶν στοιχείων παιδαγωγεῖται εἰ ἡ κρᾶσις σώζεται, i. ſi bona temperies eſt, rectam eſſe quæ ipſam tuetur ac moderatur elementorum cõmixtionem neceſſe eſt.

Παιδαγωγία, ας, ἡ, diſciplina, adhortatio, ductus. παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, inſtitutio ad rem diuinam, Plutarch. (in Numa.

Παιδαγωγικὴ, ῆς, ἡ, miniſtra.

Παιδαγωγικῶς, Aduerbium, imperioſè, more pædagogorum, Nazanz.

Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, cuſtos & inſtitutor pueri, pædagogus, παιδευτὴς, magiſter, vt vertit Donat.

Παιδάριον, & Παιδάριον, ου, τὸ, puellul⁹, μειράκιον, puellula.

Παιδαριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puerilis, ſtolidus, ἀσύνετος, ἄτοπος, ridiculus, perleuis, Ariſtot. in Polit.

Παιδεία, ας, ἡ, diſciplina, caſtigatio, eruditio, ſapientia, educatio, ratio inſtituendi, quæ & Latinè dicitur humanitas, quòd qui literas expetunt, ſunt vel maximè humani. Ariſtot. l. 1. de parr. Anim. ait duos eſſe modos contemplandi & docendi: nobiliorem eſſe ἐπιστήμην, i. ſcientiam: alterum ignobiliorem, παιδείαν, i. peritiam. παιδεία non ſolùm ad animi tutionem, ſed corporis etiã. Plato 2. de Rep. ἔστι δέ που παιδεία, ἡ μὲν ἐπὶ σώματι, γυμναστική· ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ, μουσική. Idem Epiſt. 6, τὴν παιδείας τῆς σπουδῆς ἀδελφὴν eſſe ſcribit. παιδεία τῶν φυτῶν, plantarum eruditio, Theophr. l. 3, cap. 9. de cauſ. plantar. παιδείας ἅπτεσθαι, literarum ſtudia capeſſere. παιδείᾳ χρώμενος, in ætate pueril conſtitutus: ſic Ficin. apud Platonem.

Παίδειον μάθημα, puerilis diſciplina, Plato in Epiſtol. παιδείων οἰκοδομημάτων, puerilium ædificiorum, Idem. παιδείων τιμῶν ἄτιμος, Idem, honores qui diſciplina præditis dantur non conſequens: ſic Ficinus, & rectè.

Παιδεραστεῖν, pueros adamare. Lucian. ῥᾷα παιδεραστεῖν καὶ ζηλοτυπεῖν, &c.

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum, φιλόπαις.

Παιδεραστία, ας, ἡ, laſciuus amor in pueros.

Παιδέρως, ωτος, pæderos, genus ſpinæ, Dioſcorid. lib. 4, cap. 74. παιδέρωτα vocant nonnulli herbam quæ ἄκανθα dicitur, quaſi dicas puerorum amorem, quod fortaſſe à pueris ametur, vt notat Marcel. in Dioſcorid.

Παίδευμα, ατος, τὸ, diſciplina & ludicræ actiones, rudimentum, caſtigatio, eruditio.

Παίδευσις, inſtitutio, docendi munus vel educandi, educatio, magiſterium. παίδευσις ἑλληνικὴ, diſciplina Græca, Plutarch. in Lycurgo. ὑπὸ παιδεύσεως, i. ex quo à puero fuerat imbutus. Xenoph. διώκει πρόδικος τὴν ὑφ' ἀρετῆς ἡρακλέους παίδευσιν, perſequitur Herculis inſtitutionẽ virtute magiſtra. Ammon. diſtinguit à παιδεία.

Παιδευτέον, erudiendum eſt.

Παιδευτέος, inſtituendus.

Παιδευτήριον, ου, τὸ, locus ſeu diuerſorium doctrinæ.

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, præceptor, doctor, eruditor. anceps nomen, commune tam ei qui inſtituit pueros quàm ei qui caſtigat & corrigit errantes.

Παιδευτικὴ, ἡ, παιδευτικὴν ἐργάζομαι, incumbo diſciplinis, Bud. in Epiſt. priorib.

Παιδευτικὸν, τὸ, eruditio.

Παιδευτικῶς, eruditè, doctè, ſeruata doctrina.

Παιδευτὸς, οῦ, ὁ, doctus, humanus, eruditus.

Παιδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, emendo, corripio, inſtituo. hoc verbum ſignificat veluti cautum & prudentem reddo, caſtigo, quòd plagis & obiurgatione nonnunquã opus ſit. Actiu. Accuſ. iũgitur. ἀείμνηστον παιδείαν αὐτοὺς ἐπαίδευσε perpetuo documento eos docuit, AEſchin. παιδεύω σε στρατηγεῖν, peritiam rei militaris tibi trado: ſic Xenoph. l.

1.Pædiæ, ἄρχειν παιδεύειν & εἰς τὸ ἄρχειν παιδεύειν apud eundem lib.2.ἀπομν.i. erudire ad imperandum. & παιδεύω εἰς τέχνην, idem Xenoph. artẽ erudio, inſtruo ad artem: ſic Quintil. παιδεύω σε ἐν θηρίοις, doceo te aduerſus feras, ſeu in feris ipſis, Xenoph. παιδεύομαι παιδείαν, educatione inſtituor, Plato de Leg. οἱ εἰς τὴν βασιλικὴν τέχνην παιδευόμενοι, &c. Xenoph. τὸν υἱὸν δεῖ βύρσας παιδεύειν, filium imbuere arte coria concinnandi, idem Xenoph. in Apolog. Socrat. πεπαιδεῦσθαι, peritiam habere, Idem. πεπαιδευμένος, peritus, experientia præditus, vt differat ab εἰδὼς, i. ſciens. Ariſtotel. libro 3. Politic. cap. 7. πεπαιδευμένος περὶ τὸ, &c. Xenophon.

Παιδεῖος, ὁ καὶ ἡ, puerilis.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, παίγνιον, luſus, iocúſve, ἄθυρμα, luſio, ſolatium, voluptas, aliquando nugæ. σπουδὴ καὶ παιδιὰ, grauitas & iocus, Plutarch. χορῶν παιδιὰ, chori ludus, Plato de Leg. μετὰ παιδιᾶς, facetè, ſalſè, & vrbanè. ταῦτα γέλωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦντο, hæc ridicula & iocoſa habuerunt, id eſt, riſu ac ioco proſecuti ſunt, Plutarch. in Camill. Lucian. περὶ ᾠδὰς καὶ παιδιὰς ἐσχολακότα. Plato 2. de Rep. παιδιᾶς ἡδονὰς ludicras voluptates dicit.

Παιδία, ας, ἡ, infantia, paroxytonon, Plato de Leg.

Παιδία, τὰ, pueri, infantes.

Παιδικὰ, τὰ, puer adamatus, amaſius, concubinus, puſio: quod tamen aliquando honeſtum vocabulum eſt, iucundiſsima quæque ſignificans, quas Latini delicias vocant & amores. Syneſ. καὶ μὰ τοὺς λόγους, τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ παιδικὰ, per literarum ſtudia, tuas meáſque delicias. Pro amaſio Xenoph. libro 2, ἀπομν. σπουδάζομενος ὑπὸ παιδικοῖς ὡραίων, μάλιστ' ἂν εὐφρανθείης. Idem in OEconom. pro re venerea, id eſt, τὰ ἀφροδίσια. vide Suidam, & Ariſtotel. lib. 5. Politicorum, cap. 10.

Παιδικὸς, puerilis, παιδαριώδης, ἱλαρὸς, ad puerum pertinens. vnde παιδικὸν ἱμάτιον, prætexta. Itẽ pulcher & amaſius. ſic Apollo dictus eſt, quòd eo adoleſcente Admetus rex frueretur, dum eius boues paſceret. παιδικὸς αὐλὸς, fiſtula pueri, ſcilicet per quam vox educitur, Ariſtot. lib. 7. Animal. παιδικὴ ἡλικία, pueritia. παιδικαὶ ἀγωνίαι, ludicræ exercitationes, Ariſtot. lib. 8. Politic. cap. 3. παιδικὸν ἄθλημα, certamen puerorum, Plato in Leg. τὰ παιδικὰ vocat Ariſtides concertationem Mineruæ & Neptuni de vrbe Athenienſium. παιδικὰ πράγματα, Xenoph. in OEconomicis.

Παιδικῶς, iocoſè, pueriliter, puerili modo.

* Παιδιόθεν, ab infantia, à puero, à prima pueritia, Marci capite 9.

Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, qui nutricẽ adhuc habet, à qua curetur, filiolus, puella, filiola. ἐκ παιδίου, à puero paruulo, vel à puſillo puero, vt loquitur Plautus. εὐθὺς τοῦτο ἐκ παιδίου ἐπαίδευε, à teneris annis, Xenoph. lib. 1. Pædiæ. παιδίω ἱπποκενταύρω διδύμω, gemelli hippocentauri paruuli, Lucianus. παιδίον νόσος, morbus comitialis, quòd in puerili ætate frequenter accidat. Interdum tamen hoc diminutiuum vſurpatur pro grandi puero.

Παιδισκάριον, ου, τὸ, ancillula, puella, τὸ κοράσιον, ἀπὸ τῆς ἡλικίας.

Παιδίσκη, ης, ἡ, nomen anceps eſt. refertur enim vel ad ætatem, & adoleſcẽtulam ſiue puellam ſignificat: vel ad fortunam, & ſeruam ancillam deſignat. Ammonius diſtinguit à παῖς, παιδισκάριον, & θεράπαινα, per naris, Phrynic.

Παιδιώδης, ad iocum propenſus.

Παιδίσκος, &

Παιδνὸς, οῦ, ὁ, adoleſcens, qui ætatem pueritiæ exceſsit. Atticis ἀντίπαις dicitur. Item puerilis adiectiuè. παιδνὰ χεῖρας, id eſt, νέας, in Epigram.

Παιδογονία, ας, ἡ, generatio filiorum, filiorum procreatio, Plato de Leg.

Παιδογόνος, generator, prolificus, Euripid. & Phocyl.

παιδογόνον ὕδωρ, aqua prolem largiens.

Παιδόθεν, à pueris, ab ineunte ætate, Lucian.

Παιδοκομεῖν, in Epigr. curam filiorum ſuſcipere.

Παιδοκόμος, ὁ παιδοτρόφος.

Παιδοκτονία, infantium cædes, Bud. in Epiſt.

Παιδοκτόνος, ὁ καὶ ἡ, interfector liberorum, in Epigram.

Παιδολέτειρα μήδεια, Ibidem.

Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, puerorũ corruptor & occiſor, perditor filiorum, παιδοφθόρος, Euripides. in calce Medeæ & Rheſo. Dicitur fœmin. genere παιδολέτειρα.

Παιδολογία, puerorum delectus, vt ἀνδρολογία virorum.

Παιδομαθὴς, έος, ὁ, qui à pueris didicit aliquam artem. Quare (inquit Fabius) qui in ſua quiſque arte optimè facit, παιδομαθὴς dicitur. vnde verbum παιδομαθεῖν formari poteſt.

Παιδομανὴς, ὁ, qui puerorum amore inſanit.

Παιδονόμαι, qui educandis inſtituendíſque pueris operã impendũt, vt artes & ciuiles & bellicas edoceãtur.

Παιδονομία, puerorum diſciplina, Ariſtotel. lib. 6. Polit. cap. 8.

Παιδονόμος, puerorum inſtitutor, paſtor & rector, pædonomus. Ariſtot. lib. 4. Polit. cap. 15. vbi Aretinus, puerorum curator.

Παιδοπίπης, ου, ὁ, pædico, puerorum obſeruator.

Παιδοποιέομαι, & Παιδοποιέω, filios procreo, gigno & ſuſcipio, filiis procreandis operam do. Xenoph. ὁ τῶν γε ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις. dicitur & τεκνοποιῶ & τεκνοποιοῦμαι, Lucian. οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, i. nullis ſuſceptis liberis.

Παιδοποιητὴς, prolis procreator.

Παιδοποιητικὴ, ἡ, παιδοποιητικὴν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis gignendis, Bud. in Epiſt. prior.

Παιδοποιΐα, procreatio ſuſceptióque liberorum, facultas generandi.

Παιδοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, procreans liberos, Plutarch. in Rom.

Παιδοπόρος φύσις, vulua per quam eduntur fœtus, in Epigramm.

Παιδοσπορέω, μ. ήσω, π. ηκα, παιδοποιέω.

Παιδοτέκνωσις, εως, ἡ, liberorum procreatio.

Παιδοτόκος, puerpera, Nonnus.

Παιδοτόκος βίος, vita pueros pariens & producens, id eſt, matrimonialis vita.

Παιδοτριβέω, inſtituo pueros, παιδεύω, erudio & exhortor. Chryſoſt. περὶ προσευχῆς, παιδοτριβοῦσα πρὸς ἀρετὴν, ad virtutem erudiens.

Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, præceptor puerorum in exercitatione corporis, pædotriba, magiſter palæſtræ. Alex. Aphrod. libr. 1. Probl. οἱ ἀθληταὶ μέλλοντες παλαίειν ἐλαίῳ περιμαλάσσονται ὑπὸ τῶν παιδοτριβῶν. Itẽ doctor, ludimagiſter.

Παιδοτριβία, ας, ἡ, ars exercendi iuuentutem.

Παιδοτριβικὴ, ars exercẽdi pueros, & maximè exercitationib9 corporis, vt ſit ſpecies gymnaſtices: transfertur tamen ad ludum literariũ: hæc Faber. Ariſtot. 8. Polit. cap. 3, παραδοτέον τοὺς παῖδας γυμναστικῇ, καὶ παιδοτριβικῇ: τούτων γὰρ ἡ μὲν ποιάν τινα τὴν ἕξιν τοῦ σώματος, ἡ δὲ τὰ ἔργα. vbi Aretinus, tradendi ſunt adoleſcentes gymnaſticæ & literarũ ludo: nam horum alterum quidem qualem aliquam facit habitudinem corporis, alterum opera. Faber verò, Adoleſcentes gymnaſticæ tradendi ad bonam corporis, Grammaticæ ad bonam operum executionem.

Παιδοτριβικῶς, palæſtricè, Ariſtoph.

Παιδοτρίβιον, τὸ, ſchola.

Παιδότριψ, ιβος, ὁ παιδοτρίβης.

Παιδοτροφεῖν, pueros alere.

Παιδοτροφία, educatio puerorum, Plato de Leg. cultus puerorum, Xenoph. in OEcon.

Παιδουργία, ας, procreatio liberorum, Plato de Leg.

Παιδοῦσα, ας, ἡ, prægnans, Callimach.

Παιδοφθορεία, ας, ἡ, puerorum ſtuprum.

Παιδοφθόρος, cinædus, puerorum corruptor, occiſor.

Παιδόφιλος,

Παιδόφιλος, ὁ, ἡ, puerorum amans.

Παιδοφονία, liberorum occiſio, filiorum cædes. παιδοφονία ἱερῶν, Nazanz. in Orat.

Παιδοφόνος, Euripid.

Παιδιὰ, τὸ, iocus.

Παιδιώδης, ὁ, ἡ, iocoſus.

Παίδιον, τὸ, cum accentu in priori: à παῖς.

Παίζω, μ. ξω, π. χα, ludo, iocor, animi cauſa ago, illudo, irrideo, per ludum fingo: cui opponitur σπουδάζω. vnde διαπαίζω. Item iraſcor. Neutr. abſol. παίζω facit in Futuro & παίσω, idque Atticé: vnde παῖσαι, ludere. Ariſtoph. in Pluto, βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; vis mecum tandem ludere? vbi mox ſubditur Accuſatiuus παιδιάν, id eſt, ludum, vt ſit παίζω παιδιάν. παίζειν παιδιάς, in ludis verſari, Plato de Legib. παίζω παλαισίν, Epictetus, palæſtra ludo, ago palæſtritam. θεωμαι γὰρ δὴ τὴν τῶν παιζόντων τῆς ἀλόσεως, Nazanzen. παίζων καλαμόφθογγα, ſonis calamo editis ludens, Ariſtophan. παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, ſcommatis atque iocis occurrentes laceſſunt, Plutarch. in Camillo. παίζειν καθ᾽ ἑαυτοῦ, ſibi illudere, Nazanz. in Orat. παίζειν σπουδῇ, ſerio iocari, Xenoph. ὁ παίζων, ioculator. παιζόμενος νόμος, ludibrio habita lex. & τοῦτο δὴ τὸ παιζόμενον, ac iuxta id quod ioco dici ſolet.

Παιῆονι μύθῳ, Nonnus, i. ſalutari & propitio.

Παιηονίη χείρ, manus medica, in Epigram.

Παιηονὶς σοφίη, in Epigram. παιώνια βουλῶ, Ibidem.

Παιηοσύνη, ης, ἡ, medicatio, ἰατρεία.

Παιήσομαι, feriam, percutiam. Ariſtophan. νεφ. τοιαύταις ἀφροδίταις παιήσομαι.

Παιῆον, & Παιὰν, hymnus in honorem Apollinis, ᾠδὴ ἐπῳδός. vide παιάν.

Παιήων, proprium medici deorum, Homerus Odyſſ. ὁ τῶν θεῶν ἰατρός.

Παίκτης, ου, ὁ, luſor, in Epigram.

Παῖλλος. vide Etymolog.

Παιόλημα, motus, ſeductio, fraus.

Παιόν, tutum, firmum.

Παιονίοις λόγου φαρμάκοις, medicis orationis remediis, Plutarch. in Opuſcul.

Παιονία, ας, ἡ, herba Pæonia, Latinis caſta: item Macedoniæ regio.

Παιονικὰ μέτρα, Interpr. Ariſtoph.

Παίπαλα, τὰ δύσβατα, Idem.

Παιπαλᾶν, σκοπεῖν, ἐρευνᾶν, circunſpicere, ſcrutari.

Παιπάλη, ης, ἡ, τὸ λεπτομερὲς ἄλευρον, flos farinæ, pollen. vnde πολυπαίπαλος, aſtutus, Ariſtophan. νεφ. λέγειν φύσεως τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. vbi pro ſubtili accipitur. λεπτὸν dicitur ab Interprete Ariſtophan. μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, &c. Dioſcorid. libro 3, cap. 74. cum polenta vertunt Interpretes Plinium ſequuti: ibidem tamen Marcellus docet παιπάλην ſignificare quod in farina eſt tenuiſsimum, vt ſit μετὰ παιπάλης ἀλφίτου, cum tenuiſsimo farinæ polline. παιπάλη etiam dicitur ἡ χιών, id eſt, nix minutatim cadés.

Παιπάλημα, inquit Suid. ὁ πανοῦργος καὶ ποικίλος ἐν κακίᾳ, ἢ παμπόνηρος σὺν ἀγχινοίᾳ, aſtut', qui vbiq; elabitur verſutia, ὁ πολλὰς ἐνδύσεις καὶ διόδους ἔχων. Lucian. accipit pro perditiſsimo & ſpurciſsimo inquiens, ὦ παιπάλημα καὶ κίναιδος, &c. Bud. Com. & Eraſm. prouerbio Cercopum cœtus. Demoſthenes vocauit Aeſchinem παιπάλημα, veluti hominem acrimonia & ſubtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala, quibus aliis noceret, ſibi prodeſſet. ſumpta ſcilicet translatione à παιπάλη, quæ vox propriè ſignificat id quod in farina tenuiſsimũ eſt. παιπάλημα λόγων, verborum ſubtilitas & argutia: de Polycrate Athenienſi, qui ſic dicitur, id eſt, argutiſsimus, Ariſtophanis Interpres. Eſt etiam παιπάλημα, inæqualitas ſummorum montium, Etymolog.

Παιπάλλω, concutio, σείω, exploro, indago.

Παιπαλόεις, όεντος, ὁ, aſper, τραχὺς, puluerulentus, ſaxoſus, ſublimis. Odyſſ. λ. ἐν πορθμῷ ἰθάκης τε σάμοιό τε παιπαλοέσσης, id eſt, τραχείας.

Παιπασία, inanis gloria.

Παῖς, δὸς, ὁ καὶ ἡ, & Πάϊς, πάϊδος diæreſi, puer, id eſt, famulus omnis, cuius opera vtimur, ſiue in itinere faciendo, ſiue aliis in rebus. hæc vox teſte Eraſmo cap. 14. Euang. Matthæi complectitur & ſeruos & ancillas & liberos, omnes denique domeſticos, præter patrem & matremfamilias. Ariſtoph. νεφ. ἅπτε παῖ λύχνον, accende puer lucernam. Item puer, vel puella, impubis, filius, pupillus, infans. Philoſtratus in Heroicis oſtendit παῖδα minorem eſſe μειρακίου, & ſic ad ætatem refertur. Lucian. περὶ δυοῖν, ἀναπλάττουσι φυτάλιον μὲν τὸν Δία, παῖδα δ᾽ εἰς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, id eſt, iuuenem ſeu adoleſcentem. Aliquando nomen eſt beneuolentiæ, Sophocles. παῖ κόρη, Demoſth. Ianus Laſcaris παῖν dixit in Accuſat. in Epigram. οἷα παῖν μακάρων, vt filium deorum. παῖδα, θυγατέρα, Homer. Iliad. παίδοιν in duali, Euripid. παῖδες, impuberes, Valla. παῖδες τῶν παίδων, poſteri. παῖδες ἰατρῶν, id eſt, medici, Lucian. ῥητόρων παῖδες, oratorum nati, Budæus in Pand. παῖδες μουσικῶν, id eſt, muſici, Hermogen. δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Ariſtoph. οἱ παντελῶς παῖδες, infantes. ἐκ παίδων, à pueris, à primis annis, à pueritia, ex pueris, abuſque pueris: ſic Philelphus. Xenoph. ἐπειδὴ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο. ἐκ παίδων ἐξελθεῖν, excedere ex pueris, idem Xenoph. ἐκ νέων παίδων, à teneris annis, Plato de Leg. κατὰ παίδων ἐπομνύναι, id eſt, in capita liberorum iurare: quod fiebat tacto eius capite in quẽ iurabant, ita ſe ſacrare caput eius diis inferis, deuouereque ſignificantes, ſi peierarent. παισὶ, pueris. τοὺς παῖδας ποιεῖσθαι, filios procreare, Plato 2. de Rep.

* Παισχίσμα, ατος, τὸ, quod circunquaque ſciſſum eſt. περίκομμα: à παίω.

Παισὶν, τοῖς, ſententiis, Interpres Ioſephi, lib. 2.

Παῖσμα, ἡ τῶν ποδῶν βάσις.

Παισὸς, vrbis nomen, Etym.

Παιφάσσω, illuſtro, manifeſto. Item volito, feſtino, impetum facio, oculos quoq; vouerſum circũduco: à φῶ fit φάω, duplicato principio παφάω, & παιφάσσω per pleonaſmum τοῦ ι, vt πῶ, παίνω, πιπαίνω, me oſtento. ἐνθουσιῶ, ὁρμῶ. Homerus Iliad. β. σὺν τῇ παιφάσσουσα δίεσσυτο λαὸν, id eſt, ἐνθουσιωδῶς ὁρμῶσα.

Παίω, μ. αίσω, π. αικα, ferio, pulſo, τύπτω, cædo, perſtringo. Xenophon libro 1. Pædiæ, εὖ δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, &c. παῖσον, percute, Euripides. παίσας, qui percuſſit. παίων κεφαλὴν τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀπώλλυε, plectẽs eos capite qui in eum incidebant, illos perdebat, Plutarch. in Theſeo. Ariſtophan. νεφ. κλέων᾽ ἔπαισ᾽ ἐς τὴν γαστέρα, Cleonem percuſsi in ventrem. Idem in Auib. λαμπαδοῦχος παίει ῥοπάλῳ με τὸ νῶτον, p κατὰ τὸ νῶτον, claua me per humeros percutit. παίειν ἀπ᾽ οἰκίας, apud eundem, id eſt, feriendo abigere. παίειν item quiduis expeditè facere. Idem ἁχαρ. ἐς τάχος παίει. vbi Interpres, παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ἐποιοῦ συντόμως ποιεῖν. Item ſubagito. Idẽ in Pace, αὖται δ᾽ ἐποιεῖα᾽ εἶν ἐκ ὑμεῖς ποτὲ ἐπαίομεν, ſubigebamus. Item comedo, ἐσθίω. Idem ἁχαρ. παίειν ἐφ᾽ ἄλλ τὰς μάζας, i. ἐσθίειν μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ἄρτον.

Παιών, ῶνος, ὁ, Apollo. oxytonum. Cyrill. pro medico, Ariſtophan. in Pluto, ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών, &c. Aeſculapium medicum propitium nactus. Item clamor, Plato Epiſtol. 7. ἱερεύοντο δὲ διὰ θεὸς τὰ τείχη, παιῶνά τινα ἀναβοῶντες βάρβαρον καὶ πολεμικὸν, clamorem quendam barbarum & bellicum attollentes.

Παίων, ονος, ὁ, paroxytonum, pæon metri genus, pes quatuor ſyllabarum, Quintilianus libro nono, capite 4. Item proprium viri. Item aliquis ex Pannonia, Herodiano.

Παιωνία, ἡ, caſta herba, quam & γλυκυσίδην, id eſt, dulciſidam vocat Theophraſtus libro 9, capite 9. hiſtoriæ plantarum. Vide Dioſcoridem libr. 3, capit. 157. & Marcellũ ibidem. Sic etiam dicitur feſtum Apollini ſacrum.

Παιωνίζω, pæaniſſo, as, carmen pæana cano in fine pugnæ, habita victoria. Dicitur etiam ante victoriam in

congreſſu, apud Thucyd. laudo, carmine celebro, quod fiebat principio operum, & in victoriis, Etym. vnde συμπαιωνίζειν, Demoſth. παιωνίζειν, ὕμνον παιᾶνα ᾄδειν, Ariſtophanis Interpres.

Παιώνιος, ου, ὁ, medicabilis. χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος, in Epigr. i. aurum medetur amori, ſeu eſt amoris remediũ. παιωνία χεὶρ, manus medicatrix, Cæl. lib. 14, cap. 59. παιωνίαις χερσὶν, Ariſtoph.

Παιωνισμὸς, ὁ, modulatio pæanis, Thucyd.

Πάκος, Theophr. ait in Syria naſci χαλβάνην, i. chalbanem, ἐκ τοῦ πάκου καλουμένης, i. ex paco dicto. ſic Gaza lib. 9, c. 7. hiſt. plant. vbi tamen ἐκ τοῦ πάκους legitur.

Πακτὴ, ἡ, in Epigram. coagulum.

Πακτὸς, οῦ, ὁ, compactus, obſeratus, occluſus.

Πακτοῦν, compingere, κλείειν, claudere, ἀσφαλίζεσθαι, infibulare. pro diſtẽdere & cõpactius reddere, Ariſtoph. Interp.

Πακτωλὸς, οῦ, ὁ, Pactol°, fluuius Lydiæ.

Πάκτων, ωνος, ὁ, nauigii genus è vitilibus virgultíſq; cõtextũ, quod vel corio obtegitur, vel bitumine illinitur, vt ne aquam admittat. Strab. ὁ δὲ πάκτων διὰ σχεδιῶν πηκτὸς σκαφίον, ex nauigiis fluuiatilibus erat, quæ facilè ſoluebantur, vt expeditè magis tranſportari poſſent diſſoluta, iterúmque vbi vſus eſſet compacta. Idem l. 17, διέβαινον δὲ εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος. vide Bayf. de Re nauali.

Πακτῶσαι, Atticè, obſerare, peſſulo aut obice obfirmare fores.

Παλάθη, ης, ἡ, maſſa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæſæ permaneant, calcant atque compingunt, Hieron. cap. 1. Oſeæ. vide eundem in cap. 6. Ezech. παλάθη, ἡ τῶν σύκων ἐπάλληλος θέσις, καὶ μάζιον, inquit Heſych. παλάθη σύκων, maſſa ficuum, cap. 39. Eſaiæ. παλάθη item pro offa, Gaza lib. 4. hiſt. plant. Theophr. cap. 3: vbi ait ex prunis nucleo dẽpto contuſis fieri παλάθας, i. offas.

Πάλαι, diu, aliquando, olim, quondam, antea, pridem, πρὸ πολλοῦ, ἐκ πολλοῦ χρόνου, diu antea, Xenoph. πάλαι περιμένει, iampridem expectat, Lucian. πάλαι, iterum, Thucyd. Pro dudum ſeu iandudum, Ariſtoph. in Pluto, τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι, ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί. vide apud Interpretem. πάλαι ἀποβλέπουσι, Lucian. iandudum inſpiciunt. ſic Demoſth. ὥσπερ εἰ πάλαι, quaſi iam. πάλαι cum Præterito, Gaza l. 4. ὁ πάλαι, ſuperior. τὸ πάλαι, quõdam, Thucyd. ἐκ τοῦ πάλαι, iam inde à priſcis temporib°. πάλαι, πρόπαλαι, τρίπαλαι, & alia compoſita, Ariſtoph. Nõ dicitur ἀπόπαλαι, nec ἔκπαλαι, vt inquit Phryn. Attici πάλαι & ποτὲ ſæpe ex abundantia & ſimpliciter ponunt, nõ ꝓprio ſignificato. πάλαι ποτὲ, olim, quondam, Ariſtophan. οὐ πάλαι, dudum, nuper, AEſchines.

Παλαιάσχω, iandudum.

Παλαιγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſenex, annoſus, vetuſtus. Ariſtoph. χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενές. Legitur & παλαιγενὲς in Vocat. apud eundem.

Παλαιγόνος, ὁ, antiquus, grandis natu.

Παλαιγόνος, ου, ὁ, idem.

Παλαιεὺς, έος, ὁ, nomen à loco.

Παλαιέω, μ. ήσω, π. ηκα, veteraſco. Neutr. abſol.

Παλαιμάτωρ, ορος, ἡ, antiqua parens, i. mater, Eurip.

Παλαίμων, ονος, ὁ, deus marinus, filius Leucotheæ, qui prius Melicerta, à Latinis Portumnus dictus.

Παλαιογόνων κακοτήτων, in Epigram.

Παλαιοθέτης, παλαιοπρέπων, ἀρχαϊκός.

Παλαιόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, veteraſco, ſeneſco, ſum vetuſtus, inueteror. Depon. abſol.

Παλαιόπλουτος, ὁ, iam inde à priſcis tẽporibus locuples, diues. Thucyd. παλαιόπλουτοι γὰρ ἦσαν τὸ χωρίον.

Παλαιὸς, οῦ, ὁ, vetus, ſenex, priſcus, diuturnus, priſtin°, ἀρχαῖος, putris, rancidus, σαθρὸς, Sophocli: prima longa in Epigram. οἰκία παλαιὰ, vetus domus, Plutarch. in Galba. ἡ παλαιὰ χάρις, apud Sophocl. priſtina gratia. Xenoph. τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, antiquorum res geſtas cõmemorant. Sophocl. in Aiace, παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος ἰδαῖα μίμνω. ὁ παλαιᾶς καὶ νέας μεσίτης, Naz. in Orat. vbi Bilib. veterũ & nouorum mediator. fortaſſe intelligitur γραφῆς, vel διαθήκης. παλαιᾶς καὶ ἀρχαίας, Suid. παλαιᾷ ἡμέρᾳ σε προσεννέπω, ſaluto te poſt longum tempus, Eurip. παλαιὰς ναῦς, vetuſtas naues. τὸ παλαιὸν, antiquum. τὸ παλαιότερον καὶ ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων εἴωθε λέγεσθαι: τὸ δὲ πρεσβύτερον ἐπὶ μόνων τῶν ἐμψύχων, inquit Ammonius. παλαιὰ σώματα, Sophocl. παλαιὰ λεχθέντα, ſuperius explicata. ἀπὸ παλαιοῦ, à vetuſtate, Thucydid. ἐκ παλαιοῦ, olim, iam olim, ex vetere inſtituto, ab antiquo, Xenoph. intelligitur χρόνου.

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetuſtas.

Παλαιούμενος, ου, vetuſtate confectus.

Παλαιουργούμενος, veteramentarius.

Παλαιόω, inuetero, antiquo, τὸ παλαιόω.

Πάλαισμα, ατος, τὸ, lucta, luctatio, certamen, ἔργον, στρατήγημα, techna, ars, ſeu artificium, fraus, præſtigiæ, σόφισμα, κατασκεύασμα. Xenophon, λέγεις δεινὸν πάλαισμα, machinationem callidam memoras. Sic propriè dicitur artificiũ lucta vincendi aduerſarium, vn tour de lucte. Pro arte adiudicium ſupplantandum & euincendum, Hermog.

Παλαισμοσύνη, ης, ἡ, palæſtræ ludus.

Παλαιστιαῖος, ὁ, quadrantalis.

Παλαιστὴ, ῆς, ἡ, menſura quatuor digitorum, palmus minor: nam maior duodecim erat digitorum. Vide in Δοχμὴ, & Δάκτυλος. Gaza in Ariſtotel. libr. 8. Animal. vertit dodrantem. Vide Budæum in Pandect. Hieronym. in caput 40. Ezechielis, cubitorum ſex & palmi, qui rectius Græcè dicitur παλαιστὴ, & eſt ſexta pars cubiti. Alioqui palmus σπιθαμὴ ſonat, quam nonnulli pro diſtinctione palmam. porrò παλαιστὴν palmum appellare conſueuerunt, hæc ille. Phrynicus παλαστὴ ait dicendum.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, aduerſarius in lucta, ἀνταγωνιστής. Vnde παλαιστέον & παλαιστέος. τὰς χεῖρας παλαισόντα περιμένεις, luctaturum expectas, Lucianus. παλαισέμεναι, Homer. Odyſſ.

Παλαιστιαῖος, qui eſt magnitudine palmi, qui eſt quatuor digitorum, qui eſt dodrantali menſura, qui manu comprehendi poteſt, Gaza lib. 4, cap. 7. Theophr. hiſt. plant. παλαιστιαῖος καυλὸς, caulis palmi magnitudine, Dioſcorid. lib. 4, cap. 240.

Παλαιστικὸς, οῦ, ὁ, luctę ſtudioſus, luctator. παλαιστικὸς dicẽdum non παλαιστρικὸς, Phrynic.

Παλαιστίνη, ης, ἡ, Palæſtina, pars Syrię. vide in dictione Ἀλλόφυλος.

Παλαιστὶς, ίδος, παλαιστή. Pollux lib. 2, τῶν δὲ μέτρων ἐστὶ μὲν καὶ δάκτυλος, δοχμὴ δὲ συγκλεισθέντες οἱ τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δακτυλοδόχμη, τὸ δ' αὐτὸ παλαιστὴς θηλυκῶς, καὶ παλαιστὴς ἀρσενικῶς, id eſt, In menſuris etiam digitus eſt, dochme autem coniuncti ſimul cohærentéſque quatuor digiti dicuntur: dactylodochme itidem appellatur. Idem & palæſtis genere Fœminino, & palæſtes Maſculino. Eam menſuram Vitruuius libro tertio palmum vocat, quæ menſura alia eſt quàm σπιθαμὴ, id eſt, dodrans, id eſt, quantum à ſummo pollice ad extremum minimum digitum patet extenſa humana manus: hæc ex Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Παλαιστὸν, οῦ, idem. Exodi cap. 25, ποιήσεις στεφάνην παλαιστοῦ κύκλῳ, facies coronam quatuor digitis per circuitum.

Παλαιστρεῖον, ου, τὸ, locus vbi palæſtra exercetur.

Παλαίστρα, ας, ἡ, palæſtra, lucta, πάλη, ludus. Dioſcor. lib. 1, cap. 35, pro loco conſtituto ad ludos & corporis exercitationem. De hac dictione Budæus in annotatio. in Pandect. Item proprium mulieris apud Lucianum in Aſino.

Παλαιστρικὸς, παλαιστικὸς, qui lucta valet, Ariſtot. in Prædic. παλαιστρικὸς quis ſit, Quintil. lib. 1, c. 19. παλαιστρικοὶ, luctatores. παλαιστρικὴ ἐπιστήμη, Ariſtot. in Prædicam.

Παλαιστρίτης, Quintilian. lib. 9, cap. 9.

Παλαίτατος, ὁ, παλαιὸς, Thucyd. vbi alii παλαιότατος. παλαιτάτη, Idem. vbi etiã alii παλαιοτάτη legunt. ἐκ παλαιτάτου,

iam

iam inde ex vltima ætate, idem Thucyd. παλαιτατοι, qui ſunt ætate prouectiſſima, Eurip.

Παλαίτερον, iampridem, antea.

Παλαίτερος, prior, ſeu antiquior: vt παλαίτερος πότμος, apud Nonn. παλαιτέρων, antiquorum, Eurip. & in Epig.

Παλαίτυρος, ου, ἡ, antiqua Tyrus, vrbs quam Alexander expugnauit, & ex inſula continentem reddidit.

Παλαίφατος, ου, ὁ, diu prædictus, & diu finitus, fatidic⁹, antiquus. δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr. παλαίφατα θέσφατα, i. antiqua oracula, Homer. Odyſſ. ι. Eſt etiam παλαίφατος, viri nomen proprium, qui multa volumina τῶν ἀπίστων i. incredibilium ſcripſit: à quo libelli, quibus fabellis inuoluta memorantur, quæq; fidē non capiunt, Palæphatia papyrus prouerb. dici poſſunt. Virgil. Palæphati papyrum ſimpliciter pro libris eius authoris accepiſſe videtur, quum ait, Docta Palæphatia teſtatur voce papyrus. Cæl. lib. 16, cap. 62. Palæphati hiſtorici mentionem facit Suetonius.

Παλαίχθων δῆμος, i. αὐτόχθων, AEſchin.

Παλαίω, μ. αίσω, π. αικα, luctor, palæſtra certo. Neut. Datiuo iung. Gaza l. 4. πενίᾳ παλαίειν ἐσχάτῃ, Chryſoſt. inopia cōflictari, cum paupertate luctari extrema. παλαίσαντες ζημίαις, Xenoph. in OEcon. damnis multati. τὰ παλαίσματα, luctæ conatus, & labores qui inter luctandum fiunt.

Παλαιωθεὶς, inueteratus.

Παλαιωθήσονται, inueteraſcent.

Παλέω, ρος, ὁ, ſtultus.

Παλαμίζω, iniuria ſeu contumelia afficio, illudo.

Παλαμῖνος, bellicoſus, πολεμιστήριος.

Παλαμισμὸς, iniuria, contumelia, illuſio, Etym.

Παλαμάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, &

Παλαμάω, aſtutum quid ago, & generaliter pro facio, διὰ τῆς παλάμης γεωργίας ἐργάζομαι, artificiosè facio, elaboro, molior. Ariſtoph. νῦν τί σου ἀρχὴ τήλεφος ἐπαλαμήσατο, i. excogitauit, molitus eſt.

Παλάμη, ης, ἡ, machinatio, palma manus, & manus ipſa. Iliad. α, ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, i. ἐν ταῖς χερσί. παλάμας πλέκειν παντοίας, Ariſtoph. i. μηχανάς.

Παλαμήδης, ου, ὁ, primæ declinationis, vt tradit Gaza lib. 2. Gramm. Palamedes.

Παλάμηφιν, pro παλάμῃ, τῇ χειρὶ, ἐκ τῆς χειρός. Homerus Iliad. γ, ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, i. τῇ χειρὶ αὐτοῦ. & in Genitiuo ibid. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, i. ἐκ τῆς χειρός.

Παλαμὶς, ίδος, ἡ, limaria piſcis, Ariſtot.

Παλαμναίομαι, compono fraudes, παλαμάομαι.

Παλαμναῖος, ου, ὁ, maledictus, perſecutor, homicida, aſtutus, ἀλάστωρ, malus genius, Eurip. ſceleſtus & impurus, μιαρός. Sophoc. de AEgyſto percuſſore Agamemnonis, ὁ χεῖρας χερσὶ φόνῳ ἐργασάμενος. vnde Syneſ. τὸν παλαμναῖον τῆς χώρας dixit, hoc eſt, peſtem & perniciem regionis: & παλαμναίους τίνας ἀρὰς, diras vltimſque exempli imprecationes. παλαμναίας ἱκεσίας, ſupplicationes ob cædem cōmiſſam. Eſt etiam vltor homicidarum, Iouis epith. à Bud. ζεὺς παλαμναῖος, Iupiter ſanguinarius vertitur apud Ariſt. de mundo. παλαμναῖος δαίμων, abominabilis dæmon, Plutarc. in Othone: ſic Philelph. ἐπαρᾶσθαι τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς. & ἀρὰς δεινὰς καὶ φρικώδεις ἐπαρᾶσθαι, i. diras imprecari, vt notat Bud. in Com. in Epiſt.

Πάλαι, ταὶ, Strabo vocat auri maſſulas nō maiores ſelibra. Plin. lib. 33, cap. 5. Expuitur æris pala quædam, hoc eſt quod Græci pſegma appellant.

Παλάσσω, inquino, ſubigo, μολύνω, maculo, polluo, fœdo. Actiuum Accuſatiuo. Heſiod. αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος, i. pudenda ſemine genitali fœdatus. πεπάλακτο, Homer. Iliad. ι, κληρωθέντες. vide Varinum.

Παλατινὸς περίπατος, palatina deambulatio, Bud.

Παλάτιον, vide Παλάτιον.

Παλάχη, ſors, genus, ἀρχὴ, λῆξις.

Παλαχόθεν, antiquitus.

Παλάθειν, θηράθειν, Ariſtoph. Interpr.

Παλεύτρια, ας, columba exoculata ab aucupibus in reti poſita, quæ ſubſultans cæteras columbas allicit: ἀπὸ τοῦ παλεύειν, ſeducere, in laqueū allicere. Eraſ. prouer. Sedens columba. παλεύτριαι Gazę apud Ariſtot. dicūtur allectrices columbæ & aues, quæ in retibus ſeruantur ad aliarū aucupiū lætius. αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη αἱ πεπηρωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς, Ariſt. l. 9. Anim. c. 7, viuunt columbæ ad annum octauum, ſcilicet quæ excæcatæ allectrices aluntur. vide etiam Suid. & Heſych.

Πάλη, ης, ἡ, lucta, luctatio: ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι τὸ σῶμα. Plato de Legib. docet gymnaſticæ artis duo eſſe genera, ſaltationem & luctam.

Πάλη, pollen. μετὰ πάλης ἀλφίτου, cum polenta, Hermol. cum polline polentæ, Ruell. Dioſcorid. lib. 1, cap. 156, & lib. 2, cap. 174.

Παληγόνες, gigantes: ἀντὶ τοῦ παλαιγόνες, Etym.

Παλήλια, τὰ, Palilia, βουκολικὴ ἑορτὴ, i. paſtoralis celebritas fuit, quam ante Romam conditam agitabant per eū diem, qui poſtea dies vrbis natalis cœpit celebrari, Plutarch. in Romulo.

Παλημάτιον, pollen.

Πάληξ, iniuria. inferius πάλαξ ſcribitur.

Παλήσειε, διαφθείρει. εἰ παλήσειε, ſi periiſſet, ita Heſych. ſi abſceſſiſſet Valla explicat apud Herodot.

Πάλθος, arcus, funda.

Πάλι, pro πάλιν, in Epigr.

Παλίβλαστος, regerminatus.

Παλίβολος, ου, ὁ, ἄστατος, ἀμετάβολος, inſtabilis.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, regeneratio, ſecūdus ortus, qui fit in ſacroſācto lauacro. Philo de mūdo, ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, i. denuo mundus naſci nō poteſt. λουτρὸν παλιγγενεσίας dicitur τὸ βάπτισμα, Nazanz. in Orat.

Παλιγγενὴς, renaſcens, Nonn.

Παλιγναμπτος, ου, ὁ, recuruus.

Παλιγκάπηλος, ου, ὁ, inſtitor, propola, i. reuenditor, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν.

Παλίγκλαστος, curuus, σκολιὸς, ἀνακλαστὸς, δύστροπος.

Παλίγκοτος, ου, ὁ, iracundus, vindex, horribilis, tetricus, ἐναντίος, grauis, infeſtus, φοβερὸς, στυγνός.

Παλιγκότως, malè, iracundè. παλιγκότως συνεφέρετο, malè contingebat, Herodot.

Παλίγκυρτος, vas piſcatorium.

Παλιγκώα, ἡ, error, πλάνη.

Παλίγλωσσος, ου, ὁ, maledicus, obtrectabilis.

Παλίδρομος, ου, ὁ, reciprocus.

Παλίζειν, σφαιρίζειν, pila ludere.

Παλίλια, τὰ, Palilia feſta, certamen in honorem Pales ſeu (vt aliis placet) Panos, Alex. Genial. lib. 2, cap. 22.

Παλιλλογέω, μ. ήσω, ingemino verba atque itero, repeto, recolligo quod iam dictum eſt.

Παλίλλυτος, reſolutus, dirutus, reſciſſus, Nonnus.

Παλιλογία, ας, ἡ, duplicatio. Palilogia eſt, inquit Rufin. quum verbum quod in prima ſententia eſt vltimum, in ſequente primum fit. Latinè dicitur regreſſio: vt Addit ſe ſociam, timidíſque ſuperuenit AEgle, AEgle Naiadum pulcherrima. Latinè dicitur iteratio. vide plura de vſu huius figuræ apud Aquilam.

Παλίλογος, ου, ὁ, iterum collectus. παλιντάχετος & παλίλογος. Homer. Iliad. α, παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, i. παλισύλλεκτα, recollecta.

Παλιμβάκχειος, ου, ὁ, palimbacchius, idem qui & antibacchius, pedis genus, ex prima & ſecunda longis, & vltima breui conſtans, Interpres Hermogenis, & Quintilianus lib. 9, cap. 4.

Παλιμβαλὴς, ſupinus.

Παλίμβιος, ου, ὁ, rediuiuus, quaſi ὁ ἐξ ἀναβιώσεως, vel ἐξ ἀναβάσεως.

Παλίμβλαστος, ου, ὁ, reſtibilis, ſeges quę regerminat, quaſi cuius fœcunditas in annum ſequente[illegible] reſtat.

Παλιμβολία, ας, ἡ, dolus, deceptio, inconſtās ſententia,

μεταύοια,pœnitentia.

Παλιμβολος,ου,ὁ,mutabilis,παλίμβολος,verſutus,Etymol.& Cæl.lib.5,cap.41,& Eraſm.prouerbio, Cercopũ cœtus. παλίμβολος ϰ παλίντροπος γνώμη,Interpr.Ariſtop.

Παλιμμέλεια,ας,ἡ,error qui per incuriam & incogitãtiam admittitur.

Παλιμπαγκάδην,tergiuerſando.

Παλίμπαιδες,iterum pueri:de ſenibus dicitur.vide Eraſm.prouerbio,Bis pueri ſenes.

Παλιμπετές,retrorſum,retrocedendo,in contrarium, ἐξ ὑποστροφῆς,εἰς τοὐπίσω, identidem,crebrò,Aduerbialiter:à πάλιν & πετεῖν, quod eſt cadere. Apollon.2, αὐτὸν ἐκεῖσε φερέσθαι παλιμπετὲς ἀΐσσοντα,id eſt,eodem ſæpius ruentem, iterum atque iterum.

Παλιμπετὴς,έος,qui ſecum ipſe pugnat, qui ſibi aduerſatur mutato conſilio aliquando eodem recidens.

Παλιμπηγὸν,τὸ,veteramentũ quod ſuppingitur denuó.

Παλιμπισσα,ης,ἡ,ſpiſſa pix,reſina bis cocta. Plin.li.24, cap.7.vide Dioſc.lib.1,cap.98.

Παλιμπλαγχθεὶς, iterum diſpalatus, iterum oberrans. Iliad.α.pro εἰς τοὐπίσω πλανηθεὶς,ὀπισόρμητος γινόμενος: ſic Interpres Didymus.

Παλιμποις,οδος,ὁ,ingrediés,ingreſſus,retrogradus, reuertens,in Epigram.

Παλιμπρατος,ου,ὁ,veterator,qui diuturna ac multiplici & ſæpe commutata ſeruitute aſtutus & vafer euaſit,perfidus & inconſtans.

Παλιμφημος,ου,ὁ,infamis,prauè viuens,aduerſus.

Παλιμφυὴς,renaſcens,rediuiuus. Nõnus,παλιμφυὲς ἔμπεδον ὕδωρ.

Παλίμψηστος,tabella deletilis, qua calculatores vtũtur, charta deletitia,palimpſeſtum.Cicer.lib.7.Epiſt.famil. in epiſt.Accepi à te,&c.in palimpſeſto, i. in iterum raſa ſua tabula,ſiue chartula,ſiue membrana.

Παλίμψυχος,ου,ὁ,rediuiuus,παλίμβιος.

Πάλιν,iterum,retrò,ex contrario,ex aduerſo, retrorſum,ὕστερον.poſthac,εἰς τὸ ἐναντίον,ἐμπαλιν ἐκ δευτέρου,rurſum, à tergo,viciſſim. ι.longa in Epigr. Homer. Iliad.γ, ὄσσε πάλιν κλίνασα,i.εἰς τοὐπίσω, retrorſum flectens oculos. Ariſtoph.εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς,&c. Pro viciſſim Idem ibidem,ἀναγκάσω δίκαιόν ἐστι,νὴ δία,τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ,πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Sciendum quòd in compoſitione augmentum ſignificat: extra compoſitionem verò interdũ contrarietatem,quaſi dicat è diuerſo. πάλιν σὺ πόθεν,&c. contrà tu vnde,&c.Nazanz. ὁ δὲ πάλιν ἐρεῖς, i. ὁ δὲ τὰ ἐναντία σοι ἐρεῖ, Homer. Interdum non ſignificat iterationẽ, ſed ordinem:vt πάλιν ἠκούσατε,rurſum audiſtis, cap.5. Euang. Matth.nam anceps eſt rurſus apud Latinos, iterũ verò non item. πάλιν ϰ πρόσω dicit Eurip. pro ἄνω ϰ κάτω,Eraſm.in Adagiis.Cui ſimillimum eſt apud Terent. rurſum prorſum.vide ibidem. πάλιν αὖ, Bud. in Epiſt. prior. πάλιν αὖθις, & πάλιν αὖτις,Odyſſ.ξ. τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἴκανον,&c.ἐκ τῶν παραλλήλου,rurſum:ſic Ariſtoph.τὸν ἰσόμενον τυφλὸν πάλιν αὖθις. Nã pro codé dicitur αὖτις & αὖθις.

Παλινάγρετος,ου,ὁ,mutabilis,irritus,reuocabilis,falſus. Homer.Iliad.α,ὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν,&c.ἀντὶ τοῦ παλινσύλλεκτον,εἰς τοὐπίσω ληπτέον. οὐδ' ὑ ψευδὲς ἢ μεταμελητὸν, ἢ μεταβλητόν.

Παλιναίρετος,ου,ὁ,reparatus,non integer. Harpocrates ſcribit πάλιν αἱρετός: dicitúrque is qui muneribus corruptus,& ipſos defendẽdos ſuſcipit,quos antea calumniatus eſt:aut qui in manifeſta calumnia deprehenſus mulctatur,nec ad dicendum admittitur, priuſquam impoſitam illi mulctam exoluerit. Item eos qui initio per ſuffragia reiecti eſſent, ac poſtea per eadem probati vocabant πάλιν αἱρετούς.Plato in Timæo,παλιναίρετα γὰρ πάντα γενόμενα ϰ διεφθαρμένα,&c.vbi Ficinus, Omnia enim rurſus genita & corrupta,&c. Suidas ſic habet, παλιναίρετα τὰ ἐπισεσημασμένα δὲ ἀ[illegible]γραφα,ὐ κατὰ δὲ οὐδ' ὑγιῆ,quomodo apud Platonem quoque accipiendum eſt.

Παλιναυξὴς,έος,ὁ ϰ ἡ,recreſcens. παλιναυξὴς τιμὴ,Nonn. recreſcens honor. παλιναυξέος ἐκ σκοπιῆς,in Epig. ex rupe renaſcente.ab αὔξω.nam ſunt qui ſaxa dicant creſcere.

Παλιναυτόμολος, ου, ὁ, Xenophõti dicitur is qui quum ad hoſtes transfugiſſet, ab iiſdem iterum deficiens, aduerſæ parti ſe adiungit.

Παλινδικεῖν,controuerſiam iudicatam referre,Bud.

Παλινδικία,iterum ſui defendendi poteſtas, & redintegratio actionis.vnde reſtituere actiones iis quorum petitiones damnatæ ſunt,& pro nihilo habitæ à iudicib⁹, eſt παλινδικίαν διδόναι,vel διαδικασίαν ἀποκαταστῆσαι, Bud.ibi.

Παλίνδικος,ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος.

Παλινδίνητος,reuolutus,aſſiduus,rediens,recurrens,apud Nonnum.& παλινδίνητος θάλασσα,mare reciprocum, lib.1.Epigram.

Παλινδίνια,vortex.

Παλινδορία,corium,pellis,ſolea quæ veteribus calceis ſuppingitur.

Παλινδρομέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,recurro,remeo,recido. Neutrum abſol. παλινδρομοῦσι τὰ νεῦρα,mirifico opere naturæ recurrentes nerui, Galen.lib.4.τόπων πεπονθότων.

Παλινδρομία,recurſus.

Παλίνδρομος,ου,ὁ,reciprocus,recurrens.παλίνδρομος ἄπιθι,quam veniſti viam remetiens recurre.

Παλίνζωος,rediuiuus,Nonnus.

Παλινοδία,iter reciprocum,ἐναντία ὁδός.παλινῳδία verò, ἐναντία ᾠδή,Suidas.

Παλινόπιος,auerſus à Sole.

Παλινόρμενος,ου,ὁ,&

Παλινορσος,ου,ὁ,&

Παλίνορσος,ου,ὁ,reuerſus,recurrens,reciprocus,εἰς τοὐπίσω λυπεῖς,εἰς τοὐπίσω ὁρμώμενος,retrofug⁹,retrogradus,redux, Apoll.Rhod. Pro priſtino, Nonn. ab ὄρσω ὄρσω Doricè in Futuro,i.moueo,concito. παλίνορσος item loco ſuo motus,luxatus,Ariſtoph.

Παλινοστέω,reuertor.

Παλινόστιμος,reuerſus,redux,Nonn.

Παλίνοσος,reuertens,reciprocus. παλίνοσος πορεία,reciproca via, Idem. παλίνοσος τοκετὸς,regeneratio,partus iteratus, Nonnus. παλινόσοισι κυπέλλοις, reciprocantibus poculis,Idem.

Παλινοῦρος,ου,ὁ,Palinurus,A Eneæ gubernator,& nomẽ ab re fictum,à πάλιν,iterum,& οὖρος,vrina: igitur Palinurus,bis mingens:ad quod facetè alludẽs Martialis,ridet Paulinum his verbis, Minxiſti Pauline ſemel currente carina,Meiere vis iterum,iam Palinurus eris,i.vocaberе bis meiens: non autem eris Palinurus, i. cades è naui vt Palinurus. Verùm quia Martialis ſic accepturos pleroſq; nouerat,ſic poſuit,vt multos hoc cauillo falleret.

Παλίνσκιος,ου,ὁ,vmbrifer,obſcurus,σύσκιος,tenebroſus, σκοτεινὸς & ζοφερὸς,opacus,à Sole non illuſtratus. Siquidem πάλιν in compoſitione habet interdum epitaſin, i. intenſionem & vehementiam.

Παλίντιτα,τὰ,quæ viciſſim debent puniri, ὧν ἡ τίσις πάλιν γίνεται,ἀντίτιτα.Homer.Odyſſ.παλίντιτα ἔργα,i.ὧν ἐξ ἴσου ἡ τιμωρία γίγνεται.

Παλιντοκία,ας,ἡ, fœnoris iam perſoluti à creditoribus repetitio,quemadmodum Megarenſes,qui tyranno eiecto plebiſcito cauerunt,vt à fœneratoribus vſuræ,quas perſoluiſſent prius,repeterentur,Cæl.lib.5,cap.9.

Παλίντονος,ου,ὁ,reflexus.τόξα παλίντονα,i.εἰς τοὐπίσω ἐλκόμενα ϰ τεινόμενα,Homeri Interpr.

Παλίντορα,extenſa retrorſum.

Παλιντράπελος,reflexus,contrarius.

Παλίντροπος,ου,ὁ,redux,prauus,inuerſus, anceps, ὀπισθόρμητος,verſutus.

Παλινῳδεῖν, id eſt, diuerſum ab iis quæ prius dixeris dicere,atque in contrarium vertere ſententiam. Recantare vulgò dicitur.

Παλινῳδία,ας,ἡ,quaſi dicas recãtatio:à πάλιν & ᾠδὴ, Eraſm.

raſm. Chiliad. dicendi mutatio, cantus ſuperiori contrarius, Plato in Epiſt.& apud Pindarum.

Παλίουρος, ου, ὁ, paliurus, herba ſpinoſa & aſpera. arbor item in Aphrica ſuauem odorem ferens, quo vina commendantur, cuiúſque ſucco loco vini vtuntur Troglodytæ. Item genus fruticis, Theoph.lib.1. hiſt.plant. cap.6. Columella lib.10, Terga rubi ſpiníſque fera, paliuron acutis. De hoc frutice vide apud Dioſcor.lib.1, cap.122. vide etiam Marcel.

Παλιμπάλαγμα, τὸ, mõtium inæqualitas & aſperitas. Trãſlatè dicitur de homine verſuto & vario, maleficóque: de aſpero item, & inæquali vitæ ratione agente.

Παλιρρόθιον, ου, retrofluens, refluens, fluctus Subſtantiué. τὸ εἰς τοὐπίσω ἐφορμωμενον.

Παλίρροια, ας, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ, cõfluuium, Gaza.

Παλίσσυτος, ου, ὁ, retractus.

Παλίσκιος, ου, ὁ, vmbroſus, ex alio vmbram trahens, Etym. ἐν παλισκίῳ, in abdito obſcuróque loco, Plut.in Numa. παλίσκιοι τόποι, opaca loca. ἐν παλισκίοις καὶ νηνέμοις καὶ ἐφύδροις, in vmbroſis & à vento ſilentibus & dilutis locis, Theophraſt.lib.1. hiſt.pl.cap.12.

Παλισσυτῶ, & Παλισσυτέω, reuoluitur.

Παλίσσυτος, ου, ὁ, retrouerſus, ὀπισθόρμητος, retrogradus, παλινόρμητος, retrogrediens, recedens.

Παλίφημος, παλίμφημος.

Παλίψαφος, ου, ὁ, lituris egens.

Παλίωξις, εως, ἡ, inſecutio: & propriè quum ii qui fugerant, eos qui fugarãt atq; vicerant, verſa Martis alea inſectantur. ἡ ἐκ μεταβολῆς φυγὴ μὲν τῶν διωκόντων, καταδρομὴ δὲ τῶν νικωμένων, Euſtath. Iliad.ω. Heſiod. de ſcuto Herculis, ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο, id eſt, ibi autem propulſatio & retrò fugatio erat ficta. vide προΐωξις.

Παλλάδιον, ſtatua Palladis, de qua Herodian. παλλάδιον Palladion pro loco in vrbe Atheniẽſi, Plut.in Theſeo. Et Palladia, ſigna ſiue imagines quæ nonnunquam è cælo in terram decidunt, Etym. Item ſimulachra Mineruę, quæ in proris triremium ponebantur, Ariſtoph. Interp.

Παλλακεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ſcortor. Depon.abſol. τὰς παλλακευομένας, pellices, Plut.in Themiſt. τῷ φαβίῳ παλλακεύεται, Fabio eſt amica, Idem, in Fabio. Item in concubinatum accipio. Accuſat. Herodot.

Παλλακὴ, ῆς, ἡ, & Παλλακίς, ίδος, pallace & pallaca, id eſt, concubina: vnde pellex authore Gell.lib.4, c.3. quanquã ſint qui inter pallacã & pellicẽ hoc intereſſe putẽt, quòd pallaca ſit quæ cum cœlibe conſueuerit: pellex verò cum eo qui vxorem habet. apud Dores puellam ſignificat, Etym. Odyſſ.ξ, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ παλλακίς, id eſt, concubina. Ariſtoph. ἔχω τι παλλακεύω, i. συνευκίσω μετ' σοῦ.

Παλλάκιον, μειράκιον, adoleſcentulus.

Παλλακὸς, οῦ, ὁ, amaſius, ἐρώμενος.

Παλλαντὶς, Tritonis palus.

Παλλαντιάς, epitheton Palladis, in Epigram.

Παλλαντίδαι, αἱ, Pallantidæ, quædam familia ſic dicta in Græcia, Plut.in Theſeo, qui ibidem refert Pallantis filios fuiſſe.

Παλλάτιον, τὸ, palatium: ſic exponitur in Romulo Plutarchi de Romæ palatio. In Publicola, παλάτιον ſcribitur per vnicum λ, ac etiam παλάτιν, ſine ν, pro eodem καὶ γέρας ἔσχεν ἐπὶ τοῖς θριάμβοις, οἰκίαν αὐτῷ ψηφίσασθαι δημοσίοις ἀναλώμασιν ἐν τοῖς παλατίοις, poſt triumphos ei in virtutis honorem domus publico ſumptu apud palatium ædificata eſt. Item in Camillo, περιελθόντες τὸ παλάτιον, circumeuntes palat ium.

Παλλὰξ, κος, idem quod παλλακίς.

Παλλὰς, άδος, ἡ, Pallas, Mineruæ epitheton. ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, id eſt, à vibranda haſta, quoniam belli dea eſt, vel quia Pallantem gigantem interemit, vt ſcribit Ioannes Heſiodi Commentator in ἔργοις. Iliad.α, ἔστω πάλλαδ' ἀθηναίαν, λέγεται παλλὰς, ἡ ἀθηνᾶ ἐπιθετικῶς ἤτοι ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ κραδαίνειν τὸ δόρυ (πολεμικὴ γὰρ ἡ θεός) ἢ ὅτι πάλλαντα ἕνα τῶν γιγάντων ἀπέκτεινεν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀναπαλθῆναι αὐτὴν ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς, ἢ διὰ τὸ παλλομένην τὴν καρδίαν τοῦ Διονύσου προσκομίσαι τῷ Διΐ, inquit ibidem Interp. παλλὰς ἀθάνα, Eurip. παλλάδα περσέπολιν, Ariſtoph.

Πάλλας, αντος, ὁ, Pallas, nomen gigantis, filii κρείου καὶ Εὐρυβίας, Heſiod in Theog.

Παλάσσω, μ. άξω, π. αχα. μολύνω, fœdo, irrigo, perfundo, turbo: vt illud παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, pro fœdabatur.

Πάλλευκος, omnino albus, Nonn. πάλλευκον, πάνυ λευκὸν, λίαν λευκὸν, Euripid in Hecuba, id eſt, ὠμόν, ſæuum, immite, πάλλευκον δέρην, Interpr. vertit albam ceruicem.

Παλλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, moueo, decipio, fallo, in laqueũ illicio. Actiu. Accuſat. Plut. ὁ κόλαξ ἐπιέναι ὑπάγεται καὶ παλλεύει μιμούμενος οὐχ ὁμοίως ἅπαντας.

Πάλληξ, ηκος, adoleſcens.

Πάλλομαι, titubo, ſalio, tremo, πάλλεσθαι, τρέμειν, ſortiri, Valla apud Herodotum, & rectè.

Πάλλω, μ. αλῶ, vibro, moueo, ſalio, verto, κραδαίνω, κινῶ, σείω, Actiu. Accuſat. vnde παλματίαι σεισμοὶ, dicti ab Ariſt. de mundo, terræ motus vibratores.

Παλμικὴ, augurium è corporis ſaltibus, vt ſi dexter oculus ſaliat.

Παλμὸς, οῦ, ὁ, tremor, vt in febre fit, ſubſultatio, palpitatio, Nazanz. in Orat. de radio ſolis in aqua reflexo. Fiũt in corde validiſſimi tremores, Græcè παλμοὶ dicti, Marcell. palpitationes vertit.

*Παλμοσκόπος, ου, ὁ, qui de cõmotione aut trepidatione membrorum vaticinatur, vt quum oculus ſalit.

Παλμυδς, vel πάλμυς, rex, pater.

Παλμώτης, deus AEgyptiorum.

Πλάνη, fraus, error.

Πάλος, ου, ὁ, ſors, κλῆρος. priori breui. Apoll.1. Argon. κληΐδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο, ſortiti ſunt. πάλῳ λαχὼν, ſortitus, ſorte delectus, Herodot.lib.4. vnde παλαχθεὶ, ſortimini. πάλος etiam pro vibratione & concuſsione, Euripid. βρέφος τε τύμβου σοῦ προσουδίσας πάλῳ, id eſt, eum vibrando ſolo illiſiſti.

Παλτάεια, ſiligo, ſimila, σεμίδαλις, Suid.

Παλτὸν, ου, τὸ, iaculum ſeu telum Medis peculiare, pilũ, tragula, ἀπὸ τοῦ πάλλειν, id eſt, à vibrando, Cælius lib.12, capite 5. παλτόν μοι ἔδωκας, tragulam mihi dediſti. παλτὰ δύο, duas tragulas, Xenoph.

Παλύμπους τύχη, regrediens fortuna.

Παλύνω, μ. υνῶ, miſceo, humecto, aſpergo, vt Appion quaſi πάλω: vel albefacio, λευκαίνω, καταπάσσω, propriè de farina: nam παλὴ & παιπάλη pollinem ſignificant, Etymol. Homer. Odyſſ.ξ, ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε: vbi Interpres διέβρεχε exponit, id eſt, aſpergebat. Idem ibidem, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ, id eſt, aſpergens mola: vel ἀναπλάσας καὶ μαζοποιήσας, vt Didymus.

Πάμβαξ, & παμβακὶς, lana goſſipina, ſiue xylina, etiam Barbaris bombax & cotum.

Παμβασιλεία, omnimoda regia poteſtas, Ariſtot.lib. 3. Politicorum, capite vndecimo. regia poteſtas pleniſſima, Ibidem capite 12.

Παμβασιλεὺς, dominus, omnium rex: & παμβασίλεια, omnium regina, Ariſtoph. νεφ.

Παμβατόδης, τὸ ἐρεχθεῖδος δῆμος.

Παμβότανον τοῦ ἀγροῦ, herba agri, cap.5. Iob.

Παμβῶτις, ἡ, cuncta nutriens: Fortunæ ac ſpei epith.

Πάμμα, ατος, τὸ, poſſeſſio: à πάομαι, geminato μ, cauſa euphoniæ metri.

Παμμάκαρ, vndecunque felix.

Πάμμαχος, ου, ὁ, in omni certaminum genere exercitatus, qui omnia genera pugnæ obit. Et παμμάχιον, pancratium.

Πάμματα, admodum.

Παμμέγεθες, λίαν μέγα. παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι, immodicè cachinnari. παμμέγεθες φθέγγεσθαι, immani voce intonare.

Παμμεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, permagnus, prægrandis, Xenoph.

Παμμέγιστος, maximus.

Παμμεδέων, οντος, omnium rector, omnipotens. & παμμεδέουσα in Fœmin. genere, Nonn.

Παμμέλιστον, μέλεσι γλυκερῆς παμμέλιστον ὕμνοις, lib. 3. Macchab. hymnis cuiuſuis carminis.

Πάμμικτον, ου, liber Epigrammatum.

Παμμήκης, prolixus, Plato de Legib.

Πάμμηνος, diuturnus, πολυχρόνιος καὶ διηνεκὴς, Sophocl. in Electra.

Παμμήστωρ, ορος, ὁ, omnium peritus artifex.

Παμμήτωρ, ορος, ὁ, omniparens. Nonn. παμμήτορα κόσμου ζωὴν, &c.

Παμμίαρος, fœdiſsimus, ſceleſtiſſimus, teterrimus, Pollux.

Παμμιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mixtus, confuſaneus.

Πάμμικρος, ου, perpuſillus.

Παμπάλαιος, peruetuſtus.

Πάμπαν, omnino, planè, παντελῶς, πάνυ, vltima breui, Apoll. Rhod. Ody. ξ, πάμπαν ἀναίνεαι, omnino inficiaris.

Πάμπαν λεπτὸς, admodum tenuis. πάμπαν μικρὸς, admodum paruus, Gaza. πάμπαν νέος, nuper natus, admodum puer.

Παμπήδην, & Παμπήδιον, πάμπαν, omnino, funditus: poeticum. Sophoc. ἀλλά νιν ἐπιπλεχεῖ φαρει καλύψω παμπήδιον, id eſt, παντελῶς, ἀπὸ τοῦ πᾶν πᾶν, πάμπαν, καὶ ἀπὸ τούτου παμπήδιον γίνεται.

Παμπησία, ἡ πᾶσα κτῆσις, vniuerſa poſſeſſio, Ariſtoph.

Παμπληθεὶ, Aduerbium eſt, quod additum verbo ſignificat id agi per vniuerſam multitudinem. παμπληθεὶ ἀνέκραξαν λέγοντες, &c. exclamauit vniuerſa turba dicens, &c. cap. 23 Euang. Lucæ.

Παμπληθὲς, plenè, pleniſsimè, quamplurimùm, Demosthen. apud Suid. tamen πάμπληθες.

Παμπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde mult*, permultus, quàm plurimus. παμπληθὴς χρόνος, plurimum tempus, Demoſthen.

Παμπληθεῖ ῥεῦμα, Nazanz. παμπληθέσιν ὀνόμασι, quàmpluribus nominibus, Idem in Orat.

Παμπλούσιος, ου, ὁ, valde opulentus, Plato de Legib.

Παμποίκιλος, varius, multiplex, multicolor, πολύτροπος, verſutus, Odyſſ. ο. ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, id eſt, verſicolores, depicti.

Πάμπολυ, multùm, plurimùm. Plato, πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, præſtas ipſis, Idem. πάμπολυ κυριώτεροι κριταὶ, iudices longè maioris authoritatis.

Πάμπολυς, multus, omnino multus, varius. πάμπολυς χρόνος, permultum tempus, Galen. libro primo ad Glauconem. δεήσει βοσκημάτων παμπόλλων. Plato ſecundo de Republ, opus erit compluribus pecoribus πάμπολυ πλῆθος, Lucian. πάμπολυ χρῆμα, Xenoph.

Παμπόνηρος, ου, ὁ, perditus, omnino malus, ſceleſtiſſim*, peruerſiſſimus.

Πάμποτε, ſemper.

Πάμπρωτος, omnium primus. Homer. Iliad. η. & πάμπρωτον, & πάμπρωτα, in primis, præcipuè, potiſsimùm:

Πάμπυλον, fluctuoſum. (Aduerb.

Παμύλια, τὰ, ſacrificia Oſyridis in AEgypto, quibus ſimulachrum Priapi adhibebatur.

Παμφάγος, ου, ὁ, omniuorus, vorax. Epitheton ignis. Item nomen canis apud Ouid. à πᾶν, omne, & φάγος, vorator. Alcman quoque poeta ſibi hoc nominis tribuit. Sũt & Pamphagi gens, qui ommibus veſcuntur rebus, ex re nomen habẽtes, quorũ mẽtionem facit Solinus. παμφάγα, quæ omnia attingunt, quæ omnis generis cibis vtuntur, omniuora, Gaza. Euripid. autẽ in Medea, eſt πῦρ παμφάγον, omnia deuorans

Παμφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnia illuſtrãs, omnibus lucens. Ariſtot. de mundo, ποιεῖται δὲ διττὰς πορείας ὁ παμφαὴς ἥλιος, i. Sol ſuo lumine cuncta quoquouerſus colluſtrans, dupli ci itinere graditur. παμφαὴς ἀκτὶς, Euripid. παμφαὴς ἀστὴρ, Ariſtophan.

Παμφαίνω, ſplendeo. παμφαίνει, παντοχοῦ φαίνει, Homer. Iliad. In totum luceat vel vndique. Heſiod. πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται, primũ lucens oritur, omnino fulgens.

Παμφαλάω, attonitus, & tanquam numine afflatus omnia circunſpicio, περιβλέπομαι, oculos in omnes partes torqueo. Apollon. 2. Arg. πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὀπῇ, id eſt, vt exponit Interpr. πολλὰ περιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ περιβλέπειν. quo verbo vſi ſunt Hipponax & Anacreon. Dictum ἀπὸ τοῦ ἀλλάσσειν ὧδε κἀκεῖσε τὰ φάη.

Παμφαλύζω, tremo præ frigore, pro βαμβαλύζω.

Παμφανόωντα, πάνυ λάμποντα, Homer ἥλιον παμφανόωντα, id eſt, πάνυ φαίνοντα, Didym.

Παμφανόωσα, omnino ſplendens, Homer. Iliad. β. παμφανόωσα κύπρις, in Epigramat. tota apparens Venus, tota ſplendens.

Παμφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, luculentus.

Πάμφη, prorſus.

Πάμφιλος, ου, ὁ, quaſi dicas omnibus amicus.

Πάμφλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnia comburens, Sophocl.

Πάμφορος, ου, ὁ, omnium ferax, fertilis, fœcundus. Xenophon, παμφορώτατον κτῆμα ὁ καλεῖται φίλος, &c. ἐν ἁμάξῃ παμφόρῳ, in Epigram.

Πάμφυλον ἔθνος, permixta gens. παμφύλων θνεῶν, cuiuſuis generis, Ariſtoph.

Πάμφυρτος, ου, ὁ, multus.

Πάμφωνος, in Epigram.

Παμψηφεὶ, Aduerb. omnium calculis ac iudicio.

Πάμψυχος, Amphiarai epitheton, ſiue quod omnibus apud inferos animabus imperet, ſiue quòd vitam ſuam totam, & ſemper ſeruet, hoc eſt, immortalis ſit. vide Interpr. Sophocl. in Electra.

Πᾶν, τὸ παντὸς, τὸ, omne, totum, quidlibet, nihil non, res tota, omnia. Sophocl. φύντα μὲν τ' αὖ πᾶν, δεινῶς τεχνωμένου, οὐδέποτε πᾶν κοινὸν ἔφαγον, nunquam edi quicquam commune, capite decimo Actorum Apoſt. πᾶν εἴτι κρεῖττον, quicquid excellit, Aphthonius. τὸ πᾶν τοῦ πολέμου, totum belli momentum, Herodot. Item vniuerſalis oratio, ſumma rerum, quiduis. πᾶν autem vocant quod quocunque modo totum eſt: verùm abſolutum illud vniuerſum, quod verè complectitur omnia, non ſimpliciter πᾶν, ſed τὸ πᾶν appellant. τὸ πᾶν, prorſum, in totũ, in ſumma, vt ſummatim dicam. Ariſtot. de mundo, ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, τὰ συγκεφάλαιον, &c. id eſt, atq; vt in vniuerſum dicam, &c. & vt ſemel omnia complectar. τὸ πᾶν διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας, Xenophon lib. primo Pædiæ, omnino præſtat in omni negotio alacritas animi deiectioni. ὡς πᾶν διάφορον, prorſus aduerſarius, Thucydid. παντὶ καὶ ὅλῳ, prorſus & in vniuerſum. Refertur item ad tempus. Lucian. de Vulcano loquens, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, in fumo perpetuò viuentem. ἤματα πεῖα πάντα, Apollon. Rhod. πᾶν ὅ, τι, ὅ, τι οὖν, quiduis, quodcunque, omne quod. πᾶν ὅ, τι ἄλλο, quicquid aliud. τὸ πᾶν ἔχοντες, omnem facultatem obtinẽtes. τοῦ παντὸς ἄξιος, id eſt, re quauis dignus: cui opponitur ὀλίγου ἄξιος. παντὸς μᾶλλον apud Lucian. quouis magis, id eſt, vt nihil ſuprà, omnium maximé. παντὶ τρόπῳ, quoquo modo. ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ παντὸς, cælitus. μέχρι παντὸς, ad ſummũ vſque, Plutarchus in Numa. ἐκ παντὶ, omni ex parte, ἐν παντὶ τῆς ἀθυμίας ἦσαν, prorſus exanimati erant, Thucy. ἐπὶ παντὶ, penitus, Aphthon. εἰς πᾶν μοχθηρίας, Demoſthen. εἰς πάντα ἄκοντες, omnino nolentes, Plato de Legib. ἐπὶ τὸ πᾶν, in vniuerſum. κατὰ πᾶν, omnino. Galen. libro primo ad Glauconem. ἡ τε γὰρ τῶν ἀρτηριῶν κίνησις ἐν τῷ δὲ κατὰ πᾶν ἐξομοιοῦται τῇ τῶν ὑγιαινόντων.

Πὰν, πανὸς, ὁ, Pan, deus paſtorum libidinoſus: incubus Latinè dicitur. Hymn* in eum apud Orph. ſcriptus eſt πᾶν χορευτὸν, Sophoc. μελισσοσόος πὰν, in Epigram. πανὸς ὀργαὶ, Eurip. Item Pan vir philoſophus, qui cauſam Echus primus indagauit: vnde & locus fabulæ datus, quòd E-

cho

cho deam adamarit, vt ſcribit Alex. Aphr. lib. 1. Probl.

Παναβρὸς, omnibus modis mollis euiratúſque.

Πανάγαθος, optimus, Plato Epiſt. 8.

Παναγαία, ἡ, epith. Dianæ. vide in Chiliad. Eraſ.

Παναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus, ſanctus.

Πανάγιος, ου, ὁ, ſanctiſsimus.

Παναγὶς, ίδος, ἡ, dies ſacra.

Παναγιστία, puritas, παναγία.

Πανάγνος, ου, ὁ καὶ ἡ, caſtus omnino, caſtiſſimus.

Πανάγριος, præferox, Phocylid. τινὲς δ' ὑπερήνορες, ἄλλοι σκυλάκων παναγρίοις, canes immanes.

Πανάγρον, ου, τὸ, retis epitheton, dictum quod omnia capiat, à παν & ἄγρα. Sic πάνθηρον, à πᾶν & θήρα, pro eodem. λίνου πανάγρου, id eſt, δικτύου τοῦ πάντα ἀγρεύοντος: ſic Homer. Interpr. quidã exponũt ꝓ πᾶν ἀγείροντος ἢ πανταχόθεν ἀγειρομένου, quòd vndique contrahatur ad comprehendendum.

Πανάγρυπνος μερίμνη, in Epigram.

Παναεργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inefficax, incoctus, crudus, ἀδίηγαντος, apud Nicand.

Παναθήναια, τὰ, quinquatria, Mineruæ feſta: vnde Panathenaicus liber ab Iſocrate ſcriptus. Huiuſmodi feſtis peplum Mineruæ ferebatur, & ſingulis luſtris fieri ſolebant. vide Alexand. Genial. lib. 5, cap. 8. & lib. 6, cap. 19. & Cæl. lib. 6, cap. 49. Eraſm. in Prouerb. Poſt Panathenæa. παναθήναια, feſtum cõmune Athenis, quod Theſeus inſtituit, vt vult Plutar. in Theſeo. In hoc die feſto licentioſius epulabantur, vt in Theſeis Ariſtophan. παναθήναια περιπεφευγότας, Harpocrati. Pollux & Ariſtophan. Interpr. erant enim duplicia Athenienſibus feſta, quorũ alia ſingulo quoq; ãno, alia verò ſaltẽ 5. ãno peragebãtur, quę & magna vocabãtur. Iſocr. in Panat. μικρῶν καὶ περὶ τῶν μεγάλων παναθηναίων. vide apud Eraſm. in Prouerbio, Curſu lampada trado.

Παναθηναϊκὸν, τὸ, nomen vnguenti apud Plin.

Παναθηναϊκὸς λόγος, Panathenaica oratio, cur dicta ſit vide apud Iſoc. παναθηναϊκὴ πομπὴ, Thucy.

Πανάθλιος, impendio miſer, Sophocl. in Philoct. παναθλία, miſera, Euripid.

Παναιγλήεις, omnino lucidus, Ibidem.

Παναίγυλος, ου, ὁ, malus, πασκακοῦργος.

Παναίθος, ου, ὁ, clarus, ſplendidus.

Πανάιολος, ου, ὁ, varius, παμποίκιλος, omnino varius. Heſi. αἰόλος εἶλε πανάιολον, id eſt, παμποίκιλον.

Παναιπόλος, ου, ὁ, epitheton Panos, quaſi ſemper omnia vertens, vel quaſi prorſus caprarius.

Παναίρετος, eximius, præcipuus.

Παναισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnino turpis, penitus deformis.

Παναισχέστ τέρψιν, in Epigram.

Παναιτώλιον, vniuerſum AEtoliæ concilium, Budæus in Pandect.

Πανάκεια, panacea herba, quæ & πάνακες dicitur ipſo nomine, vt ait Plin. omnium morborum remedia promittens, dicta à πᾶν, & ἄκος. Lucan. Et panacea potens, & Theſſala centaurea. Panacea dicitur quòd mitiget vitia, & plurimis ſcateat remediis: eadem dicitur centaureum magnum, Dioſcor. lib. 3, cap. 8. Eſt & πανάκεια, proprium filiæ AEſculapii apud Ariſtoph. in Pluto.

Πάνακες, τὸ, liguſticum genus aromatis, Theoph. lib. 9, cap. 7. hiſtor. plant. πάνακες ἡράκλειον, panaces heracleum, dictum quòd ab Hercule ſit inuẽtum, authore Plin. vide Marcell. lib. 3. Dioſcor. dicitur & πάνακες ἡρακλεώτικον, ibidem, cap. 58. πάνακες φλεγυήϊον, quod idem & Aſclepion dicitur, Marcell. ibidem. & capite 56. Dioſcor. lib. 3.

Πάνακες ἀσκληπιεῖον, panace AEſculapieum, genus herbæ, Theophr. lib. 9, cap. 9. hiſt. plant. panaces herba, Plinius lib. 25, cap. 4. Huius herbę liquor ſeu ſuccus dicitur ὀποπάναξ.

Πανάκη, in Epigr. medicina eſt & filia AEſculapii.

Πανάκη, τὰ, panaces herbæ, Theoph. lib. 9, cap. 12.

Πανακήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnino incorruptus, immortalis: poeticum.

Πανακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſalutaris. Strabr. lib. 6, ῥεῖ δ' ἐξ αὐτῆς ποτάμιον πανακὲς πρὸς τὰ τῶν θρεμμάτων νόσους.

Πανακίτης οἶνος, panacites vinum, i. ex panace herba cõfectum, Dioſcor. lib. 5, cap. 64.

Πανάκτειον κονίλην, omnia ſanantem cunilam, Nicand.

Παναλάστωρ, genius malus, vltrix conſcientia.

Παναληθὴς, έος, omnino verus. vnde γαῖα παναληθὴς, pro cælo, in Epigram.

Παναλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnipotens, fortis, robuſtus.

Πανάμερος, ου, ὁ, per totum diem.

Πανάμωμος, ου, ὁ, prorſus inculpabilis, ἄμεμπτος.

Πανάνυτον, τὸ, penitus poſſibile.

Πανάξ, ακος, πανάκεια, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Πανοίδιμος, ὁ καὶ ἡ, celeberrimus.

Πανάολος, ου, ὁ, varius.

Πανάπαλος, totus tener, πάναβρος, ἁπαλὸς, Homer. Ody.

Παναπημπλής μῦμος, in Epigram. (1. longa.

Πανάπημον, ονος, ὁ καὶ ἡ, innocens, innoxius prorſus. Heſiod. εἰναὶ πανάπημον ἀνθρώποισι, & c. ἀγαθὸς ἐπὶ πάντα.

Πανάποτμος, valde infelix, miſerrimus.

Πανάπυστος, ου, planè imperitus, ἀνήκοος, non exaudibilis.

Πανάργυρον, totum argenteum.

Πανάρειστος, ου, optimus, quã optimus. Heſiod. ὦ πέπον μὲν πανάρειστος, & c.

Παναρκὴς, magnus, potens, vbiq; ſufficiẽs, epith. Solis.

Παναρμόνιος, valde concinnus, ſuaui harmonia cõſtans.

Πανασίνεστατος, integer, ἰσχυρότατος. fortè pro πανασινέστατος.

Πανασπία, ας, ἡ, caritas annonæ.

Πανασινὴς, integer, omnino illæſus.

Παναστεφὴς, certiſſimus. in Epigram.

Παναυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vndecunque ſplendens.

Παναφήλιξ, ικος, Iliad. χ. puer orbatus conſortio ſuorũ æqualium, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν πάντων ἀπηλλαγμένος παῖς, vel ὁ πάντη ἀφήλιξ, quaſi cui ad id quod ſui iuris non eſt, accedit orbitatis malum, Euſtath. ibidem.

Πανάφυκτος, ineuitabilis, in Epigr.

Παναχαιοὶ, omnes Græci. Odyſſ. ξ. παναχαιῶν ἀριστῆες, Homer. Iliad. ι. totius Græciæ fortiſſimi viri, id eſt, πάντων τῶν ἑλλήνων.

Πανάωρος, ου, ὁ, pauci temporis, citò & ante diem moriturus, intempeſtiuus, πάντων ἀωρότατος (inquit Heſych.) καὶ ἄμοιρος, vel πάντη ἄωρος. παρὰ τὸ ὥραν τὸν καιρὸν. vel vt Suid. παρὰ τὸ ὥρας.

Πανάωρον, τὸ, abiectum, nullius omnino momenti. AEſchin. Prometh. καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ πανάωρον ἥμας, neglectum.

Παμβασιλεία, ἡ, regnum numeris omnibus dominationis abſolutum, quale erat tẽpore Vlpiani Romanorum principum.

Πανδαισία, ας, ἡ, omnium ciborum genere paratũ conuiuiũ. Dictũ vel quòd publicè collata cuiuſque portione celebraretur: vel quòd omnes ſenſus voluptate afficeret, & in ea nihil deſideraretur: δαὶς enim conuiuium eſt, Cælius lib. 5, cap. 31. πανδαισίη τελέη, omnis munificẽtia, Herodot.

Πανδακέτης, ου, ὁ, mordax, quaſi omnia mordens.

* Πανδάκρυτον βιοτὰν, vitam quæ tota in lachrymis degeretur, dixit Sophoc.

Πάνδειλος, omnino miſer.

Πανδαμάτωρ, vel πανταμάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, omnia domans, omnidomans: à πᾶν, & δαμάζω. Epith. ſomni. Homer, Odyſſ. 9, πανδαμάτωρ ὕπνος. & Iliad. ω. in limine. De fulmine Lucian. in Tim.

Πανδέρκος, omnia faciens propter lucrum & auaritiã: ſic Orus, Etym.

Πανδεια. vide πάνδια.

Πανδείλος, ου, ὁ, miſerrimus.

Πανδεινος, ου, ὁ, prorſus ſiue omnibus modis grauis, vehemens. Nam πᾶν cum multis dictionibus pulcherrimè cõponitur, vt πάσκακος, omnino malus, πανάρειστος, omnibꝰ mo

dis optimus, παντέλειος, πάνσοφος, πάγκαλος. πάνδεινον, grauiſſimum, Demoſth. πάνδεινα πεπονθέναι, Lucian.

Πανδέκται, αἱ, libri ſeu volumina nihil non cõtinentia, ex quibus poſsis, quod velis, velut è cornu copiæ depromere. Vnde Pandectæ legum, quæ omne ius complectũtur: à πᾶν omne, & δέχομαι, capio. Pandecta etiam in ſingulari teſte Perotto præfationem Plinii enarrante, ἀπὸ τοῦ πάντα δέχεσθαι, quod omnia habeat, quaſi omne rerum atque doctrinarum contineat genus. Inſcripſit hoc nomine opus ſuum Tyro Tullius, vt Gell. refert lib. 13. cap. 9. tanquam omne rerum atque doctrinarum genus continens. ἐν τῷ πανδέκτῃ, ſic Theoph. in Inſtit. ciuil.

Πανδελέτιος, ου, ὁ, moleſtus, importunus: à Pãdeleto nobili Sycophanta, & homine contentioſo, qui nihil non peruertere auſus fuit in deſcribendis ſuffragiorum decretis. vnde magis mihi probatur ſcriptura Ariſtoph. in qua πανδελέτιος licet videre, i. πανοῦργος ἢ ἄπιμος, δύσποτος, κακός. Euripid. more ſuo mordet Ariſtoph. quòd Telephum tanquam mendicum introduxerit, dicẽs illũ ἐκ τῶν ἰδίων γνώμας τρώγειν πανδελετείους, hoc eſt, ἄρτους κεχηνέσιος ἢ ἐξ ἐμοῦ τρώγειν, Eraſm. Chiliad.

Πανδέξιος, ὁ, omnibus modis dexter.

Πανδερκής, έος, ὁ ἢ ἡ, omnia intuens. πανδερκὴς χρόνος, tempus omnia videns, Laſcar. in Epigr.

Πανδεχής, omnia accipiens, omnibus patens, omnium capax, Plato in Timæo.

Πανδηλος, ου, ὁ, manifeſtus.

Πανδήμαρ, toto die, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Apollon. 2. Arg. ξεινίᾳ δ' ἄμα τε θυοὶ πανδήμαρ ἐπεῖχον.

Πανδημεί, paſſim, vulgò, publicitus, ab vniuerſo populo, populatim, cateruatim, vniuerſim, id eſt, ἢ γέροντες καὶ νέοι, Interpres Thucydi. cum omni manu. dicitur & πανδημεί, omni frequentia. πανδημεὶ κρατηθέντες, vniuerſi ſuperati, Plut. in Apophth. πάντες πανδημεὶ οἱ ἐν τῇ πόλει, Thucydid. omnes prorſus qui in vrbe erant.

Πανδημία, ας, ἡ, populus vniuerſus in vnum redactus.

Πανδήμιος, ὁ ἢ ἡ, lictor. ζημιώτης, carnifex, publicus, vniuerſalis, κοινὸς, πάνδημος. vnde lib. 1. Epigr. πανδήμιος ἄγρη, vniuerſalis piſcatio. & ἦμαρ πανδήμιον, dies publicus & feſtus, apud Nonn.

Πανδημον, publicè.

Πάνδημος, ου, ὁ ἢ ἡ, public*, κοινὸς, cõmunis, vniuerſalis, vulgaris, plebei*. vnde ἀγὼν πάνδημος apud Eurip. & πάνδημος μύλη, apud Apollon. mola publica. Sophoc. in Aiace, ὁρμᾶστε πανδάμοις ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, pro πανδήμοις Doricè, id eſt, κοιναῖς, ταῖς παντὸς τοῦ δήμου. Idẽ ibidem, χώεσθαι, μὴ φεισθαι πανδήμου στρατοῦ, id eſt, παντὸς στρατοῦ. πάνδημοι νόσοι, apud AEginetam dicũtur morbi qui in plures ſimul graſſantur, ex cauſa publica prouenientes, puta cibi aut potus prauitate. θεὸς πανδήμου, Lucian. vbi dei aut deæ nomen eſt. Suid. refert πάνδημον ἀφροδίτην dictam eſſe. vide apud eũdem. Colebatur enim illa in veteri foro, quò omnis populus conueniebat.

Πάνδια, τὰ, feſta quędã apud Athenien. poſt Dionyſia. Celebrabãtur autẽ in honorem Iouis, vel vt alii tradũt, in honorem Lunę. πάνδια γὰρ σελήνη, vel in honorem Pandionis, cui tribus cognominis erat. vide Etym.

Πανδίκως, iuſtè omnino, Euripid.

Πανδιονίς, Pandionis filia, in Epigr. Prochne. in Vocatiuo πανδιονὶ. πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν, Heſiod. 1. Pãdionis cõcitatur hirundo. in quam Pandionis regis Athenarũ filia conuerſa fertur. de qua Ouid. lib. 6. Metamorph.

Πανδιονίς, vna ex decem tribubus Athen. vide Suid. & argumen. orationis Demoſt. pro corona.

Πανδοκεῖον, ου, τὸ, hoſpitium. vide πανδοχεῖον.

Πανδοκεύομαι, hoſpitio excipio. Halicar. lib. 9. πλὴν ὅσα μέρη πανδοκεύσαντι.

Πανδοκεύς, caupo, ὁ τὰ πάντα παρέχων.

Πανδοκεύτρια, ας, ἡ, mulier tabernaria, caupona. Et Ariſtoph. Ran. pro ipſo diuerſorio vſurpauit.

Πανδοκεύω, cauponor, καπηλεύω, quæſtum facio in taberna meritoria, Plut. in Themiſt. πανδοκεύω ἐς τὸ οἴκημα τοὺς πρώτους ἢ λοιπὸν, id eſt, in domicilium primos quoſque in conuiuium accipio, Herodot.

Πανδόκος αὐλὴ, capaciſsima aula, Nonn.

Παίδουλος, in Epigram.

Πανδοῦρα, & Πανδουρὶς, ίδος, genus muſici inſtrumenti, & culter coquinarius.

Πανδουριστής, & Πανδοῦρος, qui eo inſtrumento vtitur,

Πανδοξ. hoſpes, ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν.　　　(Cæl. l. 5, c. 23

Πανδοχεῖον, ου, τὸ, vel πανδοκεῖον, hoſpitium, diuerſorium, ſtabulum. Epictet. dictum quòd quoſlibet capiat.

Πανδοχεύς, έως, ὁ, ſtabularius, caupo, hoſpes meritorius, cap. 10. Euang. Lucæ.

• Πανδοχής, ἡ, vocata eſt Luna à Platone, quòd totius generationis ſuſceptrix eſſet.

Πάνδοχος, idem. dicitur & πάνδοκος.

Πανδοσία quid ſit, Proclus Interpr. Heſiod. docet.

Πανδυσίη, occaſus, in Epigr.

Πανδώρα, puellæ nomen apud Heſiod. vt cui omnes dii deæque ſuas quiſque dotes adiunxiſſent. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα πανδώρην ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν. Apud Ariſtoph. pro terra accipitur, quòd omnia ad vitam neceſſaria nobis ſuppeditet.

Πανδώρη, eadem, Etym.

Πανείκελος, omnino ſimilis, in Epigram.

Πανεῖον, ου, τὸ, lupercal.

Πανελλάδιος, ὁ ἢ ἡ, in Epigr.

Πανέλληνες, ἀπὸ τοῦ πάντας οἱ ἕλληνας, Græci ex omni ciuitate permixti, Hom. Iliad. β, ἤσχεια δ' ἐκέκαστο πανέλληνας. Nõ omnes Græci vocabantur πανέλληνες, ſed Theſſali tantũ qui Achilli parebant. Sic tamen dicũtur Gẽtiles à Nõn. & Heſiod. hoc nomine omnes ſeptẽtrionales intelligit. πανελλήνων. in Epigram.

Πανελλήνιος, ου, ὁ, omnium Græcorum præſes.

Πάνεμος, ου, ὁ, menſis apud Corinth. quem Athenienſes βοηδρομιῶνα appellant. Rufinus Iulium interpretatur.

Πάνεμος μὴν, à Bœotiis Panemus mẽſis dicitur, qui & μεταγειτνιὼν, Plut. in Camillo.

Πανέξαλλον, omnino alienum.

Πανεπίσκοπ, in Epigram.

• Πανεπίσκοπος, in prologo operũ Dionyſii, qui omnia oculis luſtrat, vt Deus.

Πανεστίους ἀθήναζε μετοικιζόμενος, cum tota domo diiſq; penatibus Athenas migrans, Plut. in Solone.

Πανετήτυμος, omnino verus, Nonn.

Πανευδαίμων, feliciſſimus, valde felix, Lucian.

Πανέφθος, omnino coctus, liquefactus. Heſiod. χαλκὸς ἐπὶ γυντοῖς πανέφθου χεοντέσσιν. vide Phauor.

Πανέψος, bene coctus, diſſolutus, liquidus.

Πανηγυρία, ας, ἡ, conuentus, Herodot.

Πανηγυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, nundinor, celebro ludos, & feſtos dies ago, laudo. τῇ λαμπρᾷ τῶν φώτων ἡμέρᾳ πανηγυρίσαντες, & Nazanz. in Orat. ſplendidiſsimi luminarium diei feſtum peragentes: ſic Bilib. Πανηγυριζέσθω τὸ δῶρον, Idem ibidem, laudetur donum, non lugeatur.

Πανηγυρικὸν, οῦ, τὸ, tertium dicendi genus, quod Latini demonſtratiuum vocant, laudatorium.

Πανηγυρικὸς, οῦ, ὁ, laudatiuus, popularis, plauſibilis, ἐγκωμιαστικὸς, ἐπιδεικτικὸς, λαμπρὸς, φαιδρὸς, ſplendidus, ambitioſus, demonſtratiuus, Hermog. ναῦν μακρὰν κόσμῳ πανηγυρικῷ κατακοσμήσαντες, longam nauem celebri ornatu comparantes, Plut. in Camillo. πανηγυρικὴ θέα, ſpectaculum celebre, Idem Plut. in Romul. πανηγυρικὴ ἰδέα, dicitur apud Demoſt. πανηγυρικὰ θεάματα, res plauſibiles, theatrales, Plutarc. Item promiſcuus. vide Plut. Sym. 4. corpus cõpoſitum, vt noſtra ſunt, παμμιγὲς ἢ πανηγυρικὸν appellat, quòd ex multis & diuerſis conflatum ſit & mixtum.

Πανηγυρικῶς, magnificè, ſplendidè, ambitioſè. πόλις πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς κατεσκευασμένη, vrbs ad vitam degendam magnificè ſtructa, Plutarchus in Camillo,

μὴ

μὴ πανηγυρικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς ἑορτάζωμεν, Nazanz.in Orat.

Πανήγυρις, εως, ἡ, nundinæ, ludi publici, publicus conuẽtus, celebritas à Cic. laus, feſtum, dies feſtus, frequentia, ſolennitas, dies feſti ludorũ, vt ſunt Olympici ludi, necnon & ſimiles, vt inquit Interp. Thuc. quales 5. quoque anno Athenis celebrari ſolitos ſcribit Herodo. l. 6. Cic. mercatum interpretatur Thuſc. 1. Pytagoram autem reſpondiſſe, Similem ſibi videri vitam hominum, ac mercatum eum, qui haberetur maximo ludorũ apparatu totius Græciæ celebritate. δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, Nazan. in orat. εἰς τ̃ βαπ. miſerum eſt mercatum prætergreſſum eſſe, & poſtea negotiationem requirere. Hinc πανηγυρικοὶ λόγοι, i. panegyricæ orationes, quæ in huiuſmodi conuentibus haberẽtur, idque plerunque de vtilitatibus Græciæ: à πᾶν & ἀγείρω. Significat etiam locum in quem hæc celebritas cõuenit. vide in Chil. Eraſ. Panegyris malorum.

Πανηγυρισμὸς, celebritas, δοξοκοπία, oſtentatio, Plut.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, panegyriſta, qui ſolennes ludos celebrat, concionator, celebrator, Nazanz. in Orat.

Πανηγυρτὴς, οῦ, ὁ, nundinator.

*Πανήλιος ἡμέρα, ſerena & illuſtris dies, AElian.

Πανῆμαρ, toto die, Homer.

Πανημέριον, diurnum.

Πανημέριος, ου, ὁ, diurnus, hoc eſt ſpatio totius diei, ἐφημέριος: vt παννύχιος, pernox. Et ad perſonam relatum, πανημέριοι ſunt, qui manent cũm aliquo totos dies, quíſque aſſiduò adſunt indiuidui comites. Herodot. lib. 1, οἱ πανημέριοι συνῆσαν αὐτῷ. Homer. Odyſſ. γ, οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν, per totum diem agitabãt iugum, id eſt, διὰ πάσης ἡμέρας, vel δι' ὅλης ἡμέρας. τῆς δὲ πανημερίην, nauem per totum diem, Apollon.

Πανήμερον, πανημέριον. πανήμερον πλέοντες, totum diem nauigantes, Herodot.

Πανήμερος, perdius, Apoll. Rhod. & Ariſtoph.

Πανήπορος, ου, ὁ, inops.

Πανήρατος, του, ὁ καὶ ἡ, gratioſus, omnibus placens, πανφίλος, παμμέγιστος.

Πανάρμος, per omnia congruens.

Πανθάω, patior.

Πάνθεια, ας, ἡ, Panthea vxor Habradatæ Suſii ductoris ſub Cyro maiore, caſtiſſima & viri amantiſſima, vt ſcribit Xenoph. in Pædia Cyri, & D. Hieronymus in quadam epiſtola meminit.

Πανθελγὴς, έος, omnibus gratus & iucundus. πανθελγὴς φωνὴ, Nonnus.

Πανθέλκτειρα ἡμερὶς, vitis omnium recreatrix, in Epig.

Πάνθειον, ου, τὸ, Pantheon, templum Romæ, in quo omnes dii colebantur, quod Bonifacius Pontifex maximus quartus à Gregorio, dono accipiens à Phoca Cæſare, in templum omnium ſanctorum conuertit: dictum à πᾶν & θεός.

Πανθὴρ, ῆρος, ὁ, Panthera, pantheræ Latini dicunt: nam perſæpe ex Accuſatiuo Græco fit Nominatiuus Latinus. Horatius in ſermonibus, Diuerſum confuſa genus panthera camelo. Sciendum huiuſmodi nomina mutare genus. Panther enim Maſculinum eſt, panthera Fœmininum: ſimiliter hic crater, hæc cratera. Gaza in Ariſtotele vertit lupum ceruarium. meminit & AElian. & Oppian. obiter tantúm.

*Πάνθηρον legitur apud Suidam, ſed minimè interpretatum: fortaſſe illud eſt quod panthera Vlpianus vocat Titulo de Action. empti l. emptorem in fine: niſi ſit πανθηρία. vide Alciat. lib. 1. Parerg. cap. 42.

Πάνθηρον, retis genus, ex eo nomen habẽs, quòd omnes feras concludat. Nam θήρα, venatum ſignificat & aucupium. Sic πάναγρον pro eodem. πάνθηρον δίκτυον, Ariſtop. i. παντοδαπῶν θηρίων δικτύον, vt notat Interp.

Πανθοινεὶ, Aduerbium, ſolẽni epulo, per totam cœnã, per omne conuiuium.

Πανθοινέω, epulor.

Πανθοίνη, ης, &

Πανθοινία, ας, ἡ, epulum, ſolenne conuiuium.

Πανόπτης, omnia vidẽs, πανδίαστος, omnia perturbans & commiſcens, de plebe præ nimia libertate inſolenti.

Πανθρύλλητον, τὸ, omnia euulgans.

Πανθυμαδὸν, toto animo.

Πάνθυτα, venerãda, perquàm ſacranda, omnibus ſacris proſequenda. Sophoc. πάνθυτα θέσμι' ἐξελύσατο, i. πάντιμα.

Πανίας, purus, candidus.

Πανικὴ, ῆς, ἡ, repentina turbatio, nouus rumor: à πᾶν dicta. Pan enim Latinè incubus dicitur: incubi autem nocturna ſunt phantaſmata, mortalibus incutientia terrorem. vnde &

Πανικὸν οῦ, τὸ, quicquid cum ſtupore contingit: à Pane deo, qui tales terrores ſubitò animis immittere credebatur, Politian. Miſcellan. cap. 28, & Eraſm. prouerbio, Panicus caſus.

Πανικὸς φόβος, Panicus terror exercitũ Xerxis inuaſit, Herodot. lib. 7. ‖ Liuius lymphaticum appellare videtur l. 10, victorẽ equitatũ velut lymphaticus pauor diſſipat.

Πανίλαρος, omnino hilaris & lætus. Nonnus, πανίλαρον ὄμμα τιταίνων, &c.

Πανίμερος, gratiſſimus, in Epigr.

Πανίον, purum, album, eiuſdem coloris, furibundum.

*Πανίσκος diminutiuum eſt ἀπὸ τοῦ πανὸς, aſſecla Panis, quem Virgil. Arcadiæ deum vocat. Πανίσκοι, paniſci à Bud. pro perſonis theatricis à Pane dictis.

Πανιώνιον, ου, τὸ, fanum Apollinis in Ionia.

Πανιώνιον συνέδριον, conuentus duodecim oppidorum Ioniæ, commune Ioniæ concilium, Herodotus. vide Budæum in Pandectis.

Πανκαρπία μελιτοῦττα, varium genus frugum, Gaza lib. 9, cap. 9. hiſt. plant. Theophr.

Παννόας, attonitus, garrulus.

Παννυχίζω, pernocto, peruigilo. Ariſtoph. πρὸ ἐμοῦ δ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, totã noctem pernoctare.

Παννύχιος, ου, pernox, per totam noctem agens ſeu vigilans, vel etiam dormiens. Hom. Ilia. β, ἀλλ' οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Idem, εὗδον παννύχιοι, dormiebant per totã noctem, δι' ὅλης τῆς νυκτός. παννύχιος καίεται τὸ ἐλλύχνιον, ellychnium tota nocte ardet.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, peruigiliũ, vigilia nocturna, pernoctatio, ſacrũ nocturnum, quo vigiliç indicuntur. Plat. 1. de Rep. παννυχίδα ποιήσουσι, peruigiliũ agẽt. Chryſoſt. περὶ ἱερω. δεῖ, inquit, καὶ ἐκφορὰς καὶ παννυχίδων ἀπείργειν τὴν παρθένον.

Παννυχισμὸς, ὁ, nocturnæ vigiliæ.

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, excubitor.

Πάννυχος, ου, ὁ, nocturnus, per totam noctẽ, παννύχιος, per ſolidam noctem. Odyſſ. ξ, ἡ δ' ἄρα ζεῦ πάννυχος, i. διὰ πάσης νυκτός. πάννυχος στάσις, Nazanz. in Orat. Sophoc. in Aiace, τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, i. ita noctes ac dies gemebas, i. καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἡμέραν.

Πανολεθρία, ας, ἡ, ſtrages, pernicies. inferius ſcribitur per ρ ſimplex, & rectẽ

Πανόδυρτος, ου, ὁ, ſemper querulus, omnino lamentabilis, omnino lugendus, in Epigr. πανόδυρτος ἀηδὼν, Sophoc. omnino luctuoſa luſcinia. πανόδυρτος βοὴ, vox prorſus lamentabilis, lib. 3. Macchab.

Πανοικεὶ, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, cum tota familia, πανοικί.

Πανοικεσία, ἡ, tota domus. Thucyd. πανοικεσίᾳ ἐξοικισθέντες καὶ οἰκήσαντες, cum omni familia agentes.

Πανοικησία, ας, ἡ, familia, perpetua habitatio. ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος πανοικησίᾳ ἐξαλεῖψαι, ex omni prorſus Græcia delere, Thucyd.

Πανοικὶ, Aduerb. cum tota domo, nullo relicto. Lucas in Actis, πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ θεῷ. Et πανοικὶ ἀπολέσθαι dicũtur, qui funditus pereunt, veluti quum peſtilentia nullum in familia reliquum facit.

Πανοικίη, idem. τὴν γὰρ πανοικίην αὐτῷ γυναικὶ συνέπεσε, quẽ

oportebat cum familia & vxore me comitari, Herodot. πανοικίῃ μετοικίσας, cum cum omni re familiari adeptus eſt, Idem.

Πανοικὸς, οῦ, πανοικεσία: vt πανοικὸς ἀπολλύεται, cum tota domo abſorptus eſt.

Πανόλβιος, valde beatus, beatiſsimus, παμμακάριστος.

Πανολεθρία, ας, ἡ, internecio, & eiuſmodi pernicies, vt nihil omnino reliqui fiat. Eraſm. Chiliad. Vide inferius per ω, in ſecunda ſyllaba.

Πανόλεθρος, ου, ὁ, perditus.

Πανομοῖος, perſimilis, poeticum. πανομοῖον, in Epigram.

Πανομφαῖος, ου, Iouis epitheton, quia ab omni lingua colatur: à πᾶν & ὀμφὴ, vox: vel quòd omnium voces audiat. Iliad. θ, ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοὶ, i. Sacra Panomphæo Danai de more litabant Læta Ioui. Ouidius Metamorph. Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata tonãti. licet Panopæo vitio codicum ſcribatur: nam ſi Panopæo legas, o medium produci nullo modo poteſt. itaque indubitatò Panomphæo legendum eſt.

Πανόπαια, ἡ, hirundo, χελιδὼν, Euſtath.

Πανοπεὺ, vrbs Phocidis, quæ & πανόπη, Idem.

Πανοπηῒς αἴγλη, Panopeis AEgle, Idem ibidem.

Πάνοπλα ὁπλίζοντα, armantia, Euripid. in Phæniſ.

Πανοπλία, ας, ἡ, vniuerſitas armorum, Ambroſio interprete. Hieronym. vertit vniuerſa arma. Hoc enim nomine intelligitur quicquid ad armandum in pugnam militem pertinet, i. παντευχία. πανοπλίαν λαβεῖν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ, Iſocrat. μετὰ τῆς πανοπλίας ἐπὶ τοὺς πατρῴους οἴκους ἀποπέμπουσι τοὺς παῖδας, Ariſtid. de pueris Athenienſium.

Πάνοπλος, omnino armatus, Euripid.

* Πάνοπος, nomen fontis Attici, Ariſt.

Πανόπτης, vel πανόπτης, ου, ὁ, oculatus, qui omnia oculis luſtrare poteſt, vndique apparens, omnibus conſpicuus. πανόπτην ἄγειν, Ariſtid. Sic etiam dicta eſt κράτητος comœdia, Interpr. Ariſtoph.

Πανορμεὶ, omni impetu, totis viribus.

Πάνορμος, ſtatio, λιμὴν ἀσφαλὴς, εἰς ὃν διὰ τοῦτο πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ ἀνέμῳ ὁρμίζεται. πάνορμοι λιμένες, portus omnibus nauibus excipiendis apti, i. σκέπην ἔχοντες παντὸς ἀνέμου, Homer. ὀδ. ν: ſic Didymus.

Πανὸς, vel φανὸς, οῦ, ὁ, fax, lampas. vide λυχνοῦχος apud Ammonium.

Πανουλεὺς, cuncta perdens.

Πανούργευμα, τος, τὸ, πανούργημα, aſtutia, c. 1. Eccleſiaſtic.

Πανουργεύομαι, & Πανουργέω, μ. ήσω, π. κα, κεκουργηκώς, doloſè ago, callidè ago, ſum aſtutus. Ariſtoph. in Pluto, βλέμμ' ἔστιν αὐτῷ δηλόν τι πεπανουργηκότι, vultus eſt illi ſimilis qui aliquid ſceleris admiſit. Ibidem, διὸ ἐκεῖ στρεβλούμενος εἰπὼν ἃ πεπανούργηκας.

Πανούργημα, τος, τὸ, calliditas, κακοτεχνία, ἀπάτημα, σόφισμα, ſcelus, Sophocl.

Πανουργία, ας, ἡ, fraus, vafricia ſubdola, δεινότης οὐκ ἐπαινετὴ, i. ſolertia minimè commendabilis, Interpr. Ariſtotel. flagitium, malitia, Plato de Leg. Vide Bud. in Com. Ariſtoph. pro crimine & ſcelere. πανουργία apud Iſocr. eſſe videtur ſolertia ſolicita & omnia tentans. vnde

Πανοῦργος, ου, ὁ, πάνσοφος, propriè eũ ſignificat qui omnibus in reb⁹ verſat⁹ eſt: à πᾶν & ἔργον, quaſi ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων. Verùm quia huiuſmodi callidi eſſe ſolẽt, factũ eſt, vt accipiatur Atticis ſcriptoribus pro callido & fraudulento, verſipelli, hoc eſt, ὁ ἐν καιροῖς νοήμασιν ἀμφίβολος, ardelio, maleficus: ei opponitur ἁπλοϊκὸς καὶ ἰδιώτης καὶ εὔκολος. prima breui, Ariſtoph. Generis fœm. Euripid. ὀχληρὰ καὶ πανοῦργος βωμολοχία, turbulenta & malitioſa ſcurrilitas Plutarch. in Pericle. Item πανοῦργος, ſolers, prudens, c. 3. Prouerb. Salomon. & cap. 12.

Πανούργως, vafrè, aſtutè, doloſè, verſutè, callidè.

Πανόψιον, ου, τὸ, ante oculos omnium inſigne, ſplendidum, vltimum, magnum. Iliad. φ, πανόψιον ἔγχος, ſplendida & fulgens haſta.

Πανπρασία, ας, ἡ, & ἀγορασία, auctio ſub præcone.

Πανσαγία, ας, ἡ, πανοπλία, apparatus armorum, quũ quis omnibus armis inſtruitur. Dicta vox à σάκος (aliàs σάγος) vt pars pro toto accipiatur.

Πανσέληνος, ου, ἡ, pleniluniũ, i. luna plena & Soli aduerſa. Plin. lib. 9, cap. 33. exponit luna in orbem circumacta, lunæ complementum. τὴν αὔριον πανσέληνον, &c. κατὰ τὴν αὔριον τὴν λαμπρὰν ἡμέραν, Sophocl. ſic in Comment. manuſcripto. περὶ τὴν πανσέληνον, quum luna plena eſt, Plutarc. in Public. πανσέληνον σχῆμα dicitur quum luna omnino plena apparet, quo tempore calida eſt & ſicca quodam modo, Alexand. Aphr. lib. 1. Problem. quæſt. 66.

Πανσθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omnipotens.

Πάνσκοπος, πᾶν, in Epigram. πάνσκοπον ὄμμα δίκης, Ibidem.

Πάνσμικρος, omnino paruus.

Πάνσοφος, omnifaria ſapientia cumulatus, ſapientiſſimus, Dei epitheton apud Philon. de mundo.

Πανσπερμία, παγκαρπία, omnifaria ſeminum mixtio, Ariſtot. lib. 4, c. 3. de gener. Animal. ſementis fomes, Ficinus ex Timæo Platonis.

Πανστρατὶ, & Πανστρατιᾷ, & Πανστρατιῇ, cum toto exercitu, cum omnibus copiis, μετὰ παντὸς στρατεύματος, σὺν ὅλῳ τῷ στρατοπέδῳ.

Πανσυδὶ, & Πανσυδίῃ, & Πανσυδὶν, & Πασσυδὶ, omnino, prorſus, cum omni multitudine, cum toto exercitu, πανστρατὶ, Thucyd. πανσυδὶ διέφθαρται, omnino prorſumque interiit.

Πάνσυρτος, ου, ὁ, valde trahens, ὁ πάντα σύρων.

Πανταίδυον, ἡ, legitur li. 6, cap. 4. hiſt. plant. Theophr. pro quodam genere ſuffruticis. Gaza tamen nihil Latinè reponit.

Πάνταθλος, qui in quouis genere luctæ peritus eſt, & πένταθλος.

Πανταισία, ας, ἡ, omnium eduliorum copia.

Παντάλγυτος, ὁ καὶ ἡ, miſer, Euripid.

Παντάλαινα, παναθλία, idem Euripid.

Πανταμάτωρ, ορος, omnium domitor, poeticum.

Παντάπασι, ex toto, vſquequaque, διὰ πάντα, paſsim, omnino, admodum, καθάπαξ, δι᾽ ὅλου: prorſus etiam in reſponſione, Plato Epiſt. 7, κἀγὼ, παντάπασιν, ἔφην. Cum Superlat. πρᾶξιν παντάπασι χαλεπωτάτην, &c. omnino difficilem, Idem in Leg.

Παντάπηχυς, quinque cubitorum.

Παντάρκης, έος, ὁ καὶ ἡ, cunctos iuuans, omnib⁹ ſufficiens.

Παντάρχας, omnium dominus, Ariſtoph.

Παντάσκιος, ου, ὁ, nuſquam vmbroſus, ὁ πάντοθεν σκιὰν μὴ ἔχων, apricus.

Παντᾶχῆ, vbique, vbiuis, πάντα τόπον. πανταχῆ τόπων, paſſim, quoquouerſum, vndique, cum verbo φέρω. πάντως πανταχῆ, quoquouerſus, paſſim. Plato Epiſt. 7, ὑπὸ γῆς πορείαν ἄτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ, ſub terra paſſim turpiter omnino atque miſerè oberrare, quoquouerſus circunferri.

Πανταχόθεν, vndique, vbique, πάντοθεν, κύκλοθεν.

Πανταχοῖ, & Πανταχόσε, quocunque, in omnes partes, quoquouerſum, πανταχοῦ. Cum Genit. Alexand. Aphr. in præfat. lib. 1. Problem. ἑαυτὴν ἀποκαθαίρει πανταχόσε τοῦ σώματος, ſe vndique purificat. πανταχόσε τοῦ σώματος φέρεται, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Πανταχοῦ, vbique, vbiuis, quouis, εἰς ὅλον τὸ στράτευμα, Homer. Et conſtruitur cum Genitiuo, vt πανταχοῦ γῆς, vbique gentium. Chryſoſt. πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, vbique terrarum. πανταχοῦ ὤν, vulgaris.

Παντέλειος, integer, ὁλόκληρος.

Παντελῆς, παντελῶς.

Παντελέως, abſolutè, prorſus, planè, ex toto.

Παντελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus, integer, Plato in Axioch. μέγα καὶ παντελὲς εἰς ἀρετῆς ἐστὶ λόγον, Ariſtid. εἰς τὸ παντελὲς δύναται, ad plenum poteſt, cap. 7. ad Hebræos. εἰς τὸ παντελὲς μὴ δυναμένη ἀνακύψαι, omnino caput erigere non potens,

Lucæ.13. πάντων τῶν παντελοῦς ἁμαρτωλούς, Nazanz. in Orat.

Παντελῶς, omnino, planè.

Παντεπίσκοπον dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, Nazan. in Orat. 6.

Παντευχία, ας, ἡ, armatura, πανοπλία.

Πάντη, penitus, vbique, vndique, omni ex parte, paſſim. Vlpian. in Pand. οὔτε πάντη, οὔτε πάντη, οὔτε παρὰ πάντων. Ariſtot. de mundo, πάντη πέρατα τῶμ..., omnem in partem finitum. Lucianus, πάντη ... λεύσσει, vndique circunſpiciunt. πάντη τῷ σώματος αἰπαυ..., i. ... τὸ ὅλον σῶμα, Galen. ad Glaucon. reuellere & retrahere in vniuerſum corpus. ἐπὶ πάντη ἀγωνιστέον, Plato de Leg. ... πάντη τοῖς ... φύσιν ἰωκότων, Galen. lib. 1. ad Glaucon. πάντη κύκλῳ, circumundique, quauis parte, qualibet parte, Ariſtot. πάντῃ πάντως, quoquouerſus, vſquequaque. Plato in Epiſt. πάντη φερόμενα ὁρῶντα πάντη πάντως, hæc ferri in præceps videntem. πάντης πάντων μετιόν, Bud. in Epiſt.

Πάντια, τά, dies feſtus Athenis, Demoſth.

Παντικάπαιον, τό, vrbs Scythiæ. Vide in Chiliad. Eraſm. in Panticapæum.

Παντίμων γέρας, Sophocl.

Παντίτης, ἰκέσιν, παντί.... Philo de mundo, ἐν πᾶσιν παντί... δῆλον. Herodot. Polyb. δῆλον δὲ ἐκ τούτων παντί.... Bud. Comment.

Παντλήμων, ονος, ὁ, ἡ, miſerrimus, Euripid.

Παντοδαής, έος, ὁ, ἡ, omniſcius. vt παντοδαὴς δημιόκριτος, apud Laertium.

Παντοδαπός, ἡ, ὁ, varius, valde multiplex, συμμικτής, vndique mixtus, pro παντοῖος, Plato de Leg. παντοδαπὸν γίνεται, aliud atque aliud fit, in omnes ſe formas transformat, Ariſtoph. παντοδαπὰ ζῷα, animalia omnis generis, ſeu animalia omne genus, vt Varro loquitur. & παντοδαπὰ πράγματα, res omnis modi. παντοδαπὰ νοήματα, Ariſtoph. παντοδαπῶς ἐν ὥραις, διδασκαλ..., παντὶ καιρῷ διαπαντός, omni tempore.

Παντοδαπῶς, modis omnibus, ſeu omni modo.

Παντοδύναμος, omnis potentiæ. παντοδύναμον πνεῦμα, nihil nõ potens ſpiritus, nihil non valẽs, Nazan. Orat. 8.

Πάντοθεν, Aduerb. de loco, vndique, vndequaque, ἐξ ἑκάστου τόπου. Odyſſ. ξ. θεὸς γὰρ ἐχαγὰ πάντοθεν ἐστί.

Πάντοσε, Aduerb. in loco: omnibus locis, πανταχοῦ.

Παντοῖος, α, ο, peruarius, omnifarius, Vallæ: quicũque, numeroſus, multiplex, vniuerſus, multifarius. παντοῖοι ἐγένοντο, δεόμενοι ἐκεῖνον λῦσαι τὸν πόρον, omnino inſtitere precati Iones pontem interſcindere. Homerus Iliad. γ, εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα, &c. i. παντοδαπούς, genera omnia fraudis. παντοῖα σιτία, omnis cibaria generis.

Παντοίως, quomodocũque, omnino, vniuerſis copiis.

Πανδοχεῖον, diuerſorium, taberna meritoria, Plutarch. in Apophtheg. πανδόκος οἶκος, Nonnus.

Πανδοκεύς, caupo, diuerſorii magiſter apud Platonem de Leg. & πανδοκεύω ibidẽ, diuerſorio accipio: vnde πανδοκεύσεις, cauponatio ſeu diuerſoriũ, vt exponit Ficinus.

Παντοκαπήλεια, ας, ἡ, venditrix multarum rerum, mulier tabernaria, caupona.

Πανδοκία, diuerſorium, Plato de Leg.

Παντοκράτωρ, omnipotens, vnius ac ſummi Dei epitheton, Nazanz. in Orat. 8. & Areopag. & παντοκρατορικός & παντοκρατορικὴ ὕδρα ἢ ῥίζα apud eundem.

Παντολάβος, ου, qui quicquid affertur, accipit, Bud. in Epiſt. παντολάβοι, ab omnibus petentes & accipientes, οἱ παρὰ τῶν προσεχόντων λαμβάνοντες καὶ αἰτοῦντες.

Παντολέτωρ, ορος, ὁ, omnia perdẽs, & exitium adferens, omnium corruptor, in Epigram.

Παντολιγοχρόνιος, vitæ breuiſſimæ, παντελῶς ὀλιγοχρόνιος.

Παντόλμος, ου, ὁ, audaciſſimus, omnia audens, Euripid.

Παντομιγής, vndique mixtum, πολυειδής.

Παντόμιμος, ου, ὁ, hiſtrio, Bud. in Pandect. & Quintil. lib. 6, cap. 4.

Παντόπασιν, omnino.

Παντόπτης, omnia videns.

Παντοπώλιον, ου, τό, nundinæ.

Πάντοσε, vndique, quoquouerſus, paſſim, in omnes partes. Iliad. γ, ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην, id eſt, πανταχόθεν ἴσην, κυκλοτερῆ κατὰ πάντα γωνίας, κύκλου φαίνοντος ἀρχὴν ἢ εὐρεθῆ.

Παντοῖαι δ' αἱ ἀτάσθαλαι, Euripides. ſortes Dei variæ, omnis generis.

Πάντοτε, ſemper, ἑκάστοτε, διαπαντός. Matth. 26, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. πάντοτε ζῶν, ſemper viuens, in Epiſt. ad Heb. πάντοτε non dicitur, ſed ἑκάστοτε & διαπαντός, Phrynichus.

Παντοτελής, τό, ex opere facto corpus aliquod perfectũ, inquit Paulus Iureconſult. tit. de verb. ſignificat. cap. 5. omni ex parte abſolutum.

Παντότολμος, Greg. Nazanz. in tragœdia Chriſti patientis, id eſt, πάντολμος.

Παντότροφος, ου, ὁ, & Παντροφος, ὁ καὶ ἡ, ſemper nutriens, omnium altor.

Πανουργός, vafer, improbus, audax. accipitur & in bonam partem, & ad Deum vniuerſi opificem refertur, teſte Euſtath. Iliad. ζ. Sophocl. in Aiace, ἐστὶ πανοῦργος ... τὰς κατὰ ſubaudi, hoc eſt, ἀνδρὶ πάντα ... καὶ μηδὲν ... λομένῳ, πανούργῳ καὶ αἰανδεῖ, veteratori.

Παντώεσσα νῆσος, pro inſula quæ ... dicitur.

Πάντως, idem quod ἁπλῶς, omnino, continuò, prorſus, omnibus modis, Gaza. Aduerbium confirmandi, Lucæ c. 4, πάντως ἐρεῖτέ μοι, &c. omnino dicetis mihi. Lucian. πάντα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀπὸ διάκειν ἀπαντας, velis nolis. οὐ πάντως ἔχει τὸ αἷμα οὐδὲ σάρξ, non vtcunque ſe habet ſanguis eſt aut caro, Ariſtot. lib. 1. de part. Animal. Dorienſes dicunt παντῶς, quibus proprium eſt circunflectere, quæ alioqui communiter graui accentu efferuntur.

Πάνυ, valde, prorſus, planè, admodum, præcipuè, Thucydides. priore breui Ariſtophanes. Cum Superlatiuo Plato 2. de Republ. μὴ πάνυ ἀξιολογώτατοι, parum dignus ſocietate. Idem in Apolog. ἔπειτα μόλις πάνυ ἐδεῖ ζητεῖν αὐτοῦ ἐβαπτίμην, vix tandem. πότερον ἕνα τὸν ἄριστον δεῖ ἄρχειν ἢ πάντας, vtrum vni viro optimo ſit danda poteſtas, an multis, Ariſtot. lib. 3. Polit. πάνυ aliquãdo affirmandi Aduerb. id eſt, maximé. πάνυ μανθάνω, Ariſtoph. prorſus intelligo. πάνυ χαλεπῶς, Idem. verba ſunt renuentis. πάνυ etiam certè, Ariſtoph. in Plut. ... πάνυ. πάνυ σφόδρα, Plato in Apolog. πάνυ σφόδρα ταῦτα λέγω, hæc omnino dico, & vehementer quidem. ὁ πάνυ, illuſtris, clarus, potens admodum, Lucian. in Icaromen. ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ Διὸς ἥκω τιμωρήσων, i. ab ipſo illo ſummo Ioue. τὸ πάνυ, penitus, nimirum. τὸ πάνυ γέλοιον, Ariſtoph. πάνυ τι & πάνυ τοι, frequẽter, fermè, magnoperè. πάνυ τι ποθεῖ τὴν ἡδονήν, ſummoperè deſyderat voluptatem, Gaza de Seneƈt. πάνυ γε, & πάνυ μὲν οὖν, apud Xenoph. Platonẽ & cæteros, concedentis ſunt cũ affirmatione, prorſus quidem, maximè, imò, ſanè quidẽ, καὶ μάλα, ita prorſus. οὐ πάνυ, & οὐ πάνυ γε, nõ admodum. Xenoph. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστι, &c. Idem, οὐ πάνυ φιλονικῶ, non admodũ ſuſtineo. Ariſtoph. ... οὐδὲ ... πάνυ φημὶ δίκην, id eſt, omnino.

Πανυπέροχος, excellens, egregius.

Πανυπέρτατος, longè præſtantiſſimus, altiſſimus. eſtq; propriè epitheton cæli. vnde Ariſtot. de mundo τὸν οὐρανὸν appellat πανυπέρτατον, i. longè ſummum. Quare non rectè Apuleius, qui immenſum vertit.

Πανύφασμα, ... vitta, faſcia crines retinens.

Πανύστατος, η, ο, vltimus, poſtremus. vnde Aduerb. πανύστατον, ad poſtremũ. Sophocl. ... προσεννέπω πανύστατον. ἔστι δὲ ... ... τὸ προστίθεσθαι τοῖς ... ἰσότης ... ὕστατον πανύστατον, ἄριστον, πανάριστον.

Παννυχίζω, ω, ιω, ιεκα, excubo, pernocto. Neutr. abſol. ſuprà ſcribitur per ν, vt & ſeq.

Πανύχιος, α, ο, per totam noctem.

Παννυχίς, ίδος, ἡ, feſtum Dianæ quoddam quaſi peruigilium, vigilia nocturna, pernoctatio. παννυχίδες, αἱ, excubiæ nocturnæ, ludi nocturni, vt apparet ex Platone.

Πάννυχος, η, ο, nocturnus, per totam noctem.

Πανωλεθρία,ας,ἡ,internecio,pernicies,vt nihil omnino ſit reliquum. Ponitur & aduerbialiter, funditus, perditè, ad internecionem. vide ſuprà per ο in 2.ſyllaba. πανωλεθρίᾳ δὴ τὸ λεγόμενον,&c. Thucyd. ad finē lib.7. funditus, vt dicitur, Valla ad internecionem. πανωλεθρίᾳ διέφθειραν, Ariſtid. πανωλεθρίαν ἀπολλύμενοι, funditus euerſi.

Πανώλεθρος,ου,ὁ,& Πανώλης,εος,ὁ καὶ ἡ,pernicioſus, oppreſſus omnino. Sophocl. καὶ σφᾶς κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν,i. penitus perditos. πανώλεθρος πόλεμος, Bud. in Epiſt. πανώλεθρον γένος, perditum genus, Ariſtoph. πανώλεθρον κακὸν, exitiale malum. vnde πανωλέθρως Aduerb. πανωλέθρως ἐξαπόλλυται, prorſus emoritur.

Πανωλία,ας,ἡ,pernicies.

Πανωπήιος, perſpicua, in Epigram.

Πὰξ, calceamenti genus.

Παξαμάδιον,ου,τὸ, paxemadium,i. panis bis coctus. vox eſt Romana. Παξαμὰς,άδος,ἡ,idem.

Πάομαι,μ. πάσομαι,π. πέπαμαι, acquiro, ditatus ſum.

Παὸς,οῦ,ὁ, affinis, amicus, cognatus, ὁ ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖος, Nicand. pro πηός.

Παπαῖ, papæ, βαβαὶ, Plato de Leg.

Παπαῖος, Papæus: ſic Iupiter dicitur à Scythis, Herodot. libro 4.

Παπαπαπαὶ, vox dolentis, Lucian.

Παπίας, πατὴρ, Ariſtoph.

Παππίδιον,& Παππίδιον, paruus pater, Idem.

Πάππα, vox qua filii ad patres vtuntur reuerētiæ cauſa, vox puerorum patribus blandientium. Vide Ἄππα.

Παππάζω,μ. άσω,π. ακα, inuoco auum vt infantes, patrem nomino, pappa dico ſeu voco,i. patrem, Ariſtoph. Neutr. abſol. παππάζουσι πάντα φαεινοῦν, πατέρα καλοῦσι, blandiuntur patri, Homer.

Παππαπαὶ, & Παππαπαπαὶ, vox eſt tumultuantis alui, imitatio crepitus ventris, Ariſtoph νεφ.

Πάππας,ὁ, pappa, pater. Scythæ & Bithyni Iouē πάππαν vocant, Cæl. lib.6, cap.43. in Genit. πάππα in Epigr.

Παππασμὸς, patris ab infante appellatio.

Παππάω, palpito, contrecto.

Παππίζω,μ. ισω,π. ικα,τὸ παππάζω, Cæl. lib.6, cap.43.

Πάπποι, vt ſcribit Feſtus Pompeius, ſunt flores carduorum. ſic & Aratus in Phænomenis. ſunt qui αἰθάλω vocent,i. lanuginem ſeu paniculam, Dioſcor. lib.3, cap. 133. Vide ibidem Marcellum.

Πάππος,ου,ὁ, auus ſiue paternus ſiue maternus. vnde πρὸς μητρὸς πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, auus maternus, Aeſchin. πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, auus paternus. πάππου πατὴρ, proauus, Plato in Leg. δύο πάπποι, ἢ τρεῖς ἢ πλείους, auus, proauus, tritauus atque plures ex maioribus, Ariſtot. l.3. Polit. cap. 1. Item πάππος, barba inferiori labro adnaſcens: nam ſuperior μύσταξ dicitur.

Παπποσπέρματα, quæ pappo lanugine ſemen habent obductum, Theophr. lib.7, cap.3. hiſt. plant.

Παππώδη σπέρματα, lanuginoſa ſemina, Theophr. lib. 6, cap.4. hiſt. plant. de carduis.

* Παππωνυμικὸν, vt patronymicon, ἀλκαΐδης, ὁ ἡρακλῆς παππωνυμικῶς dicitur.

Παππῷος,ου,ὁ, auitus, Demoſth. vide Trapezuntium in tertiam Philippicā Ciceronis. παππῷα, τὰ, auita.

Παπταίνω,μ. ανῶ, aſpicio, ſpecto, intueor, περιβλέπω, idētidem reſpecto, obſeruo, ἰχνεύω, quæro, veſtigo. Actiu. παπταίνων ἐς ἅπαντας, omnes intuens, Lucian. παπταίνω πρὸς τὸν ἰσθμὸν, ad Iſthmum ſpecto, Plutarch. in Themiſtocle. παπταίνειν, περιβλέπειν, παπταίνουσ' ὄμματα πάντοσε pro eodem, Muſæus. παπταίνειν μεθ' ὁμήλικας dixit Heſiod. ſpectare & cōuertere oculos ad æquales. Itē παπταίνειν, τὸ γνώμην βλέπειν.

Πάπυρος,ου,ἡ, papyrus. Alexan. Aphr. in Probl. lib.1. ὑγρανθεῖσα ἡ πάπυρος ἐπιδιαστέλλει τοὺς μῦς ἐγείρει, papyrus humecta muſculos diducit & excitat. πάπυρος primis breuibus in Epigram. De papyro Dioſcor. lib.1, cap.116. Hermolaus tamen neutro genere vertit papyrum ibidem.

Πὰρ, apocopa poetica pro παρά. Cum Genit. & Datiuo, vt πὰρ Διὸς, Homer. Iliad. β. & πὰρ Διΐ, πὰρ' αὐτῷ δὲ. Idē cum Accuſatiuo in ὀλ. πὰρ μενέλαον ἔχετο, ad Menelaum iuit. πὰρ ποταμὸν, Idem Iliad. β.

Πάρα pro πάρεστι, adeſt, adſunt. Heſiodus cum Datiuo, πάρα δ' ἔργα βοτοῖσι, id eſt, adſunt. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, i. πάρεισι γάρ μοι, Homer. Iliad. Et cum Infinit. Sophocl. αἰάζειν πάρεστι pro πάρεστι, id eſt, datur, licet, promptum eſt. Item pro πάρεισι, Ariſtophanes.

Παρὰ, Præpoſitio cū tribus caſibus conſtruitur. Cum Genitiuo enim idem quod πρὸς, à, ab, ex: ſignificátque exitum à perſona, vt βοήθειά μου παρὰ κυρίου, auxiliū meum à Domino: παρὰ τοῦ νόμου κελεύεται, à lege iubetur. Sic etiā παρ' ἐμοῦ, à me, Lucian. ... παρ' ἐμοῦ ἐκλαβεῖν τὰ τάλαντα ἀπονίναι. Cicero, Sed etiam dicere ſe à me ſoluere: pro, de mea pecunia. παρὰ τοῦ τραπεζίτου λαμβάνειν, à trapezita ſoluere, Bud. in Annot. in Epiſt. αἱ παρ' ἐκείνων δεήσεις, illorum preces, Iſocrat. οἱ παρ' αὐτοῦ, qui ad illum attinēt, qui ex ipſius ſunt familia ſeu cognatione, Marci 3. τὰ παρ' αὐτοῦ, quæ ad ipſum attinent, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης. παρ' αὐτῶν τὸν ἄρχοντα γίνεσθαι, ex eorum corpore principem creari, Plutarch. in Numa. ὁ παρὰ τούτων εὔνοια, horū gratia, Xenoph. αἱ παρὰ θεῶν τιμωρίαι, Iſocr. οἶδεν πάρα, pro παρὰ σοὶ, apud Platon. 2. de Rep. παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων τοῦ ἀδίκου παρεσκευάσθαι τὸν βίον, &c. apud deos & homines vitam eſſe iniuſto inſtitutam. Item ſupra, vt πολλοὺς παρὰ πάντα θεολόγων τυγχάνει. Cū Datiuo ſignificat prope ſeu iuxta, refertúrque ad loca & perſonas, vt παρ' ἐμοὶ διατρίβει, apud me verſatur. παρὰ τῷ κυρίῳ ἔλεος, apud Dominum miſericordia. Ariſtoteles tamen ad Eudemum παρὰ τοῦ θεοῦ dixit, pro à Deo. παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, intra ſe habere. παρὰ τῇ συνηθείᾳ τῆς γραφῆς, Nazanzenus in Orat. pro more & obſeruatione Scripturæ. παρ' ἀλλήλοις, ἐγγὺς ἀλλήλων, Homer. Iliad. παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις ἀποθανεῖν, in bellis ciuilibus interire, Plutarch. in Othon. Cū Accuſatiuo ponitur pro ad, & ſignificat motum ad rem ac perſonam. παρὰ σὲ ἦλθον, ad te veni. παρὰ σὲ ἔρχομαι, Xenophon, ad te venio. Plato de Republ. παρὰ σὲ ᾔειμεν, ad te ibamus. Idem ibidem, δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, huc ad nos ſæpius accede. παρὰ τοὺς πόδας ἐτίθουν, ad pedes ponebant, i. iuxta pedes, cap.4. Act. Apoſt. παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀπέβλεψε, ad piſces reſpexit, Ariſtoph. πληγὴν παρὰ πληγὴν, alternis verberibus, Idem. Item circa. Demoſth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, circa omne tempus. Et Xenoph. παρὰ τὴν ἐκείνου ἀρχὴν, interim dū ille præeſt. παρὰ τὴν μῆνιν, dum iratus eſſet, Philoſtrat. in Heroic. παρὰ μῆνα τρίτον καταμήνια τοῖς πλείσταις φυτεύει, vno interpoſito menſe pluri mis menſtrua mouētur, Ariſtot. lib.7. Anim. Itē prope, vt παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν, iuxta foſſam. παρ' αὐτὸν, ἐγγὺς αὐτοῦ, Homer. Iliad. Item cauſam, cur quid fiat, demonſtrat, vt παρὰ τὸ εὖ ζῆν τὸ κλέος, gloria eſt, eo quòd bene viuatur. παρὰ τὸ μὴ γινώσκειν, quòd non cognoſcas, Nazanzen. in Orat. παρὰ τὸ προειδέναι κεκώλυται, quòd præſenſerint, prohibitus eſt, Demoſt. παρὰ τὸ νικᾶν, i. διὰ τὴν νίκην. Plato in Apolog. τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι, ὥστε, &c. adeò periculum contempſit, ne turpe quippiā in ſe admitteret, vt, &c. Itē præter, vt παρὰ τὸν νόμον, præter legem: παρὰ τὴν γνώμην, præter ſententiam, præter opinionem: παρὰ τὸ πρέπον, præter decorum. Plato, παρὰ ταῦτα, præter hæc, extra hæc. παρὰ μοῖραν, τὸ παρὰ πρέπον. ὁ παρὰ γνώμην καμίλλου διαγωνισάμενος, qui præter Camilli ſententiā certauit. παρὰ πάσας τὰς ναῦς λαμβάνουσι, παρ' ὅσας διέφθειραν, Ariſtid. omnes naues accipiunt, præterquam quas deſtruxerunt. Item vltra & trans. ὁ ἀλ. ὁ παρ' ἥλιον. παρὰ τὸν ποταμὸν ... ἐπορεύετο τὴν ἀναχώρησιν, trās fluuiū fugiebāt, Plut. in Camil. παρὰ τὸν ἀνίωνα ποταμὸν χώραν ἀπένειμε, agrū diſtribuit trans Anionem, Idem in Public. Item à vel ab. Plato, ἀλλ' ἡγοῦμαι πάντος μᾶλλον εἶναι παρὰ τούτου σωτηρίας, exiſtimo ab hoc in primis ſalutem eſſe. οἱ παρ' Εὔανδρον ἀρκάδες, Arcades Euandri comites,

mites, Plutarch. in Rom. παρὰ τὰ στρυφνὰ ὁ οἶνος φαίνεται γλυκύτερος, ab acerbis vinum dulcius ſentitur, Ariſtotel. in Probl. παρ' ἀγγέλους ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι, infra Angelos diminuiſti eum puſillum quiddam, ad Heb. 2. Itē præ, ſeu præut. Philo de mundo, τὰς παρ' ὑπηκόους ἀρχόντων διαφορᾶς ἔνδειξις, domini præſtantiæ præ ſubditis demonſtratio. παρὰ τοῦτον μηδὲν φαίνεται, ad hunc nihil videtur, i. præ hoc, & comparatione huius. παρὰ μωϋσῆν ἠξίωται πλείονος δόξης, maiori gloria quàm Moyſes dignus habitus eſt, cap. 3. ad Hebr. ὁ δικαιοῦται παρὰ τὴν μεγαλαυχον φαρισαῖον, Nazan. in Orat. παρὰ ταύτας κρείττοσι θυσίαις καθαρίζεται, potioribus quàm hæ ſint, victimis mūdatur, c. 9. ad Hebr. Item pro. Philo de mundo, παρὰ δὲ τὰ μεγέθη τῶν ἀπορρηγνυμένων θραυμάτων οἵ τε οἶκοι μείζους αἵ τε καταφοραὶ γίγνονται βιαιότεραι, i. pro fragmentorū magnitudine, tum corpuſcula maiora, tū lapſus violentiores fiunt. Ariſt. de mundo, παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μήκη, i. interuallorum longitudine differentiam efficiente. vel, pro eo quanta eſt diſtantiarū longitudo & ſpatium. Item Apud, Contra, Aduerſus, Penes, Per, Inter, Propter, Ob, Sub, Supra, Intra, Extra, Poſt, πλησίον, Niſi, Ex, In, &c. παρὰ τοὺς ἀγῶνας, in controuerſiis. παρὰ δὲ ἅπαν τὸ τάξις ἄνδρες τετρακόσιοι, i. in longū fronte protenſa erant viri quadringenti, Thucydid. παρὰ σμικρὰ κεχώρηκε, in exigua reciderunt, Herodot. παρὰ τὰ γράμματα σκοπεῖν, ex literis conſiderare. εἴ τις ἄλλος τρόπος ἐστὶ παρὰ τούτους, ſi quis alius modus extra hos ſit, Theophraſt. lib. 6, cap. 1. de cauſ. plantar. παρὰ νόμον χαρίζομαι, gratiam alicuius antefero legi. παρὰ νόμους καταστῆναι, cōtra latas leges. Apud Platonem lib. 1. de Rep. λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν, orationem orationi opponere & contendere. παρὰ σφᾶς ἐκπλεῖν, aduerſus ſe nauigare, Thucydid. παρὰ γυναιξὶν δὲ αὐταῖς, ἄνδρες αὖ αἱ γυναῖκες ἐκείνων φανεῖεν, Plato de Legib. vbi Ficinus, ſed apud ipſas mulieres, mulieres illorum viri videantur, i. inter ipſas mulieres. παρὰ βασιλεῖ, Thucyd. παρὰ τοῖς ἀθηναίοις ἐκκλησιάζουσι, Athenis concionantur, Aphthon. παρὰ τὴν ὁδὸν, per viam, in via. Lucianus, ἵνα μὴ ῥίψῃ ὕδωρ παρὰ τὴν ὁδόν. παρὰ ἅπαν τὸ στράτευμα, per omnem exercitum, i. διὰ τοῦ στρατεύματος, Thucyd. παρ' ὅλην ἀποδημίαν, per, Demoſth. & Bud. παρὰ βάσιν ἑκάστην γίνεται, fit per ſingulos gradus, Ariſtot. in Probl. ſect. 5. παρὰ πᾶν τὸ πρὸς θάλασσαν ὁρᾷ, quacunq; parte ad mare ſpectat, Thucyd. παρὰ δεῖπνον αὐλεῖ, inter cœnandū tibia canit, Plutar. in Galba. παρὰ τὰς ἑστιάσεις παραλαμβάνεται, inter epulandum aſſumitur, Dioſc. cap. 6, lib. 1. παρὰ τὰς ἐπάλξεις ἑστῶτας, inter propugnandū ſtantes, Plutarch. in Othone. παρὰ τὴν μάχην κρείττους, Ariſtid. in pugna præſtantiores. παρὰ τοῦτο ἐκ ἦλθε, i. διὰ τοῦτο, Æſchi. παρὰ τὴν ἐμπειρίαν ἐλπίδας ἔχουσιν οἱ θαλάττιοι, nautæ propter experientiam ſpem euadendi retinent, Ariſtot. lib. 3. Ethic. c. 6. ἔνια παρὰ τὴν ἑαυτῶν ἰδιότητα ἐν χειμῶνι ἀνθεῖ τε καὶ φύλλα φέρει, Dioſc. lib. 1. in præfat. quædam propria vi hyeme florent & folia pariunt, i. propter. ἐπιδιδοῦσα αὐτὴ παρ' αὑτήν, Ariſtid. i. vt exiſtimo, augeſcens ipſa ſibimet comparata. παρὰ χρόνον ἔλλειψις, ob tempus defectio, Ariſtot. lib. 1, c. 3. Moral. ad Nicomach. παρὰ τὸ ἐνδεῶς πάσχειν, penuria laborare, Bud. in Epiſt. παρὰ πτελέην ἐλαίης, ſub olea, Hom. ὀδ. παρὰ τὸ περιττὸν πλεονεκτεῖν, ſupra modum cōuitiis inceſſere, Demoſt. Vide Gazam lib. 4. Gramm. de hac præpoſitione. Compoſita aut minuit, vt παράσημος ῥήτωρ, malæ monetæ, i. adulterinus orator. Aut propè ſeu iuxtà ſignificat, vt παρακολουθεῖν, propè ſequi, ſubſequi, aſsiduum eſſe. Aliquando in iunctis verbis falſum quiddā & præpoſterū indicat. Interdū etiam in cōpoſitione vacat, Ariſtoph. Interpr. Ab ea Præpoſitione manant & aliæ innumerabiles formulæ dicendi, de quibus apud Bud. Com. & hic etiam abūdè ſatis, idque ordine alphabetico, vt,

Παρ' ἀξίαν πράττειν, i. indignam pati fortunæ iniuriam id eſt, præter conditiones, dignitatem & meritum, Bud. in Epiſt. priorib.

Παρὰ τὴν ἀπουσίαν, per abſentiā, propter abſentiam, ex abſentia, Liban. in argum. Demoſth.

Παρ' αὐτὸν, ſtatim, ocyus, e veſtigio, Apoll. lib. 2. & 3.

Παρ' αὐτὰ τὰ ἀδικήματα, protinus admiſsis delictis, recēti adhuc ſecus admiſſorum memoria, 1. παρ' αὐτὰ, Demoſth. Iuriſperiti dicunt adhuc flagrantibus delictis.

Παρὰ τὸ βέλτιστον μετεποίησε τὴν γνώμην, ſententiam in deterius vertit, Plutarch. in Lycurgo.

Παρ' ὅλον τὸν βίον, per totam vitam, à toto tempore vitæ.

Παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγεῖ, Aphthon. miſeram ducit ſenectutem.

Παρὰ γράμμα, dempta litera, in Epigram.

Παρὰ τὸ δεινὸν γενόμενος, ereptus periculo. Plutarchus in Themiſtocle. παρὰ τὰ δεινὰ καὶ τοὺς πολέμους, &c. id eſt, inter pericula, &c. παρὰ τὰ δεινὰ προέχειν, qui promptè pericula ſubeunt.

Παρὰ δύο, quarto quoque die.

Παρὰ τὸ ἔθος, ex more. πλὴν παρὰ τὸ ἔθος ὁ νόμος ἰσχὺν οὐδεμίαν ἔχει πρὸς τὸ πείθεσθαι, vim nullam habet lex vt perſuadeatur, niſi ex conſuetudine, Ariſtot. lib. 2, cap. 6.

Παρὰ τὴν εἰρήνην, pacis tempore.

Παρὰ τὴν εἴσοδον, i. κατὰ, ſecus, iuxtà, Ariſtoph.

Παρ' ἑκάτερα, vtrinque, Philo.

Παρ' ἐλάχιστον, propemodum, Demoſth. παρ' ἐλάχιστον ἦλθε σαμίων ἡ πόλις, ἀφελέσθαι τι. θαλάσσης τὸ κράτος ἀθηναίους, parum abfuit quin Samiorum ciuitas, Athenienſibus maris imperium eriperet, Plutarch. in Pericle.

Παρ' ἕνα, vno minus. Item ad vnum. Ariſtides, τάχιστ' ἂν αὐτοὺς συμπεφραγμένους ἀθρόα παρ' ἕνα ληφθῆναι, confeſtim ipſos conuolutos ad vnum captum iri, &c.

Παρ' ἓν, propter vnum, vnius cauſa, Demoſth. & Budæus. ἐν παρ' ἓν ποιεῖν τοῦτο, viciſsim id facere, Plutarch. in Opuſculis.

Παρ' ἐνιαυτὸν, i. ſingulis annis, alternatim, alternis annis

Παρ' ἔτος, idem. παρ' ὅλον ἔτος ὀφθαλμιᾶν, toto anno lippitudinem pati, Dioſcor. lib. 1, cap. 153.

Παρ' ἡμέραν, ſingulis diebus, alternatim. παρ' ἡμέραν ἄρχειν, alternis diebus imperare, Plut. in Fabio. παρ' ἡμέραν τρίτην, tertio quoque die, Bud. in Epiſt. Sophocl. in Aiace, τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει, προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν, i. τῇ ἡμέρᾳ τῇ προσθεῖσα τὸ ζῆν δυνατὸν, i. τὸ ζῆν προσθεῖσα πεῖσαι, i. diei præterito ſe vel vitam adiiciens.

Παρὰ τὸν καιρὸν, in præſens, Demoſth. & Bud. παρὰ καιροὺς, ex temporum obſeruatione, Dioſcorides libro 1. in præfatione.

Παρὰ τὸν κίνδυνον παίζει, in periculo iocatur. παρὰ τοὺς κινδύνους ὑπὸ τῶν ἔργων διδαχθέντες, in ipſis periculis per opera edocti, Plutarch, in Themiſtocle.

Παρὰ μέλος, ineptè, Eraſmus Chiliad. παρὰ μέλος ᾄδει, in canendo numeros contemnit, diſſonat in canendo, Plutarch. in Themiſtocle.

Παρὰ μέρος, viciſsim, alternis. παρὰ μέρος ἄρχειν ἀξιοῖ, plus æqua parte ſibi imperii arrogat, Plutarch. in Fabio.

Παρὰ μίαν, vna minus. Item παρὰ μίαν, alternis diebus: ἐλλειπτικῶς intelligitur ἡμέραν. παρὰ μίαν κινεῖται ὁ τεταρταῖος πυρετὸς, inquit Alexand. Aphrod. id eſt, vno die prętermiſſo mouetur.

Παρὰ μικρὸν, paululum. παρὰ μικρὸν συμβέβηκε, propemodum contigit, Gaza lib. 4. Gram.

Παρ' ὃ, quamobrem.

Παρὰ τὴν ὁδοιπορείαν, obiter.

Παρ' ὀλίγον. vide Παρολίγον.

Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι, nihili facere. Lucian. παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην, benefactorē deſpicis. παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι τὰ γαλατῶν, pro nihilo ducere res Gallorū. Plutar. in Galb. παρ' οὐδὲν ἧττον τῶν ἡττηθέντων τοὺς κρατήσαντας δυστυχεῖν, nihilo minus victis victores damnum accipere, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Παρὰ πάντα, ſupra omnia, Demoſthen. Item in omnibus. Plato in Epiſtol. 7, ὁ τοιοῦτος ζῇ, πράττων μὲν ἐν ἄλλοις πολλοῖς αὖ πράξεσι, παρὰ πάντα δὲ ἀεὶ φιλοσοφίας ἐχόμενος, &c. in

omnibus autem ſapientiæ ſtudio intentus & deditus.

Παρὰ τοῖς ποσὶ, ad pedes, propè. παρὰ πόδας, è veſtigio, Bud. in Epiſtol. priorib. Item proximè, ἰσχυρότατα. Syneſ. in Epiſt. ἀλλὰ καὶ παρὰ πόδας ἀποδίδως τὴν χάριν, ocyſſimè, confeſtim.

Παρὰ πολὺ, vel παραπολὺ, coniunctim, contrarium habet vſum. Aliquando enim idem quod κατὰ πολὺ ſignificat apud Pauſaniam, Thucydidem, & Plutarch. vt παραπολὺ μὲν τῶν δικαίων χείρονες, παραπολὺ δὲ τῶν λακεδαιμονίων ἀμείνονες φανέντες. Gregorius, παραπολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, valde immutato ordine. Plato in Apologia, οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολὺ, non enim putabam parum, ſed multum abfore, quominus damnantium atque abſoluentium calculi adæquarent, &c. Interdum è contrario τὸ ἐπίλαττον ſignificat, ita vt παρὰ hic minuat, vt apud eundem Gregorium, εἰ δὲ πόῤῥω, καὶ παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, i. ſin longè à meritis tuis dicendo abfuimus, & minus quàm pro ſpe noſtra ſucceſſit oratio, Thomas Magiſter.

Παρὰ τὸ χαίρειν, temerè, & impudenter.

Παρὰ τοὺς συμβούλους, à conſulibus.

Παρὰ τὴν συμμετρίαν, ſupra modum.

Παρὰ τί, propter quid, vnde, quam ob rem.

Παρὰ τὸ, iuxta illud. Quid ſit μὴ παρὰ τοῦτο, vide in Priorib. Ariſtot. παρὰ ταῦτ' ἐστὶν, in his poſitum eſt.

Παρὰ φύσιν, contra naturam, ſupra ſexum. παρὰ φύσιν συναγόμενον μάχεται κατὰ φύσιν αὐτὸ αὐτῷ εἰς τἀναντίον ἀποδοῦν, Plato in Timæo, quod præter naturam coactum eſt, ſecundum naturam renititur, ſéque reuocat in contrarium.

Παρὰ τὴν χρείαν. vide Χρεία. παρὰ τὰς χρείας, quum operæ eſt pretium, Demoſth.

Παρ' ὥραν, intempeſtiuè.

Παραβαίνω, μ. βήσω, π. βέβηκα, prætereo, præcedo, iuxtà eo, tranſeo, transfero, infringo, violo. Ariſtot. 2. OEcono. παρέβη τρεῖς ἡμέραι, i. dies tres præteriit. παραβαίνει τοὺς νόμους, Demoſthenes. παραβαίνεται, violatur. παραβεβάσθαι Paſſiuè, præuaricatum eſſe, irritum factum eſſe, violatum eſſe, Thucyd. παραβεβασμένος, apud Demoſth. παραβαθείς, violatus.

Παράβακχος, ου, ὁ, furore correptus, debacchans.

Παραβαλίταιρος, ου, ὁ, qui ſodali amicóve imponit, familiarium impoſtor, Euſtath.

Παραβάλλομαι, μ. οῦμαι, π. παραβέβλημαι, comparor. παραβληθῆναι, comparari. Datiuo. Item audacia præcipiti periculum adeo, periclitor, κινδυνεύω. Thucydid. πολλοὶ ὄντες, καὶ πλείω παραβαλλόμενοι, qui maioris diſpendii aleam ſubibant. στρατηγοὺς τοὺς ἐν τῷ παραβάλλεσθαι χρωμένους τύχῃ λαμπρᾷ, duces adeundis periculis claros, Plutarc. in Pericle. Homer. Iliad. 9. cum Accuſatiuo dixit, αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, diſcrimini intrepidè ſe obiiciens. παραβαλλόμεθα ἴδιον τὸν κίνδυνον τῶν σωμάτων, priuato corporum periculo exponimur, Thucydides. Apud Ariſtophan. Ran. pro accedere ponitur. χαρώνειον δεῖ τὸ πλοῖον. χάρ. ὦ ὅτ' παραβαλοῦ, accede, vel (vt Interpres inquit) ὅρμισον τῇ γῇ τὴν ναῦν, hoc eſt, appelle nauem. Item pono, appono. Plato 2. de Repub. ἄρτους δεῖ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι, ſuper calamum quendam collocantes. Item παραβάλλομαι, εἰσφέρω, aggero, comporto, periculum alicui creo. οὐδὲν παραβαλέσθαι σοφίης πέρι, nihil ad ſapientiam pertinens proferre, Herodot. παρεβάλλοντο λίθους, lapides aggerebant, Thucyd. Et aliquando cum Præpoſitione πρὸς. Xenoph. πρὸς ποῖον κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθὸς οὐκ ἂν πολλῷ κρείττων φανείη; cũ qua alia poſſeſſione amicus ſi conferatur, &c. Accipitur etiã παραβάλλεσθαι pro ἐξαπατῆσαι, i. decipere & circũuenire, Thucyd. vnde παραβολεύω. παραβεβλημένος, obiectus, παρωθούμενος. Datiuo. Ariſtoph. παραβεβλημένοι ταῖς ἐλπίσι πλεῖστον, i. φέβλημα αὐταῖς καὶ ἔρυμα ἔχοντες, i. plurimum ſpei permittẽtes, Thucyd. παραβεβλημένοι λίθοι ἦσαν, lapides comportati iacebant, i. παρεῤῥιμμένοι πρὸς οἰκοδομίαν, Idem.

Παραβάλλω, μ. αλῶ, π. παραβέβληκα, aſſimilo, confero, comparo, συγκρίνω, ὁμοιῶ: vt κώνωπα ἐλέφαντι παραβάλλειν, id eſt, culicem elephanti conferre, Libanius: ſic Ariſtotel. de mundo, παραβάλλειν τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις λίθοις, &c. πρὸς ἕκαστον αὐτῶν παραβάλλω τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου, cum eorum quolibet Euagoræ geſta confero, Iſocrates. παραβάλλειν πρὸς ἄλλους, conferre cum aliis, Ariſtoteles in Rhetoricis.

Item admoueo, appono, adiicio, iniicio, coniicio, propono, παρατίθημι. τὰ φορβεῖα παραβάλλειν, Plutarch. & ταῖς ἀμπέλοις παραβάλλειν κόπρον, id eſt, fimum miſcere, vt Plinius dixit.

Tranſmitto, appello, applico, traiicio: vt ναῦς παραβάλλειν εἰς ἰωνίαν, Thucydides: appellere naues, Cæſ. παρέβαλε τριήρεις δέκα ἰθὺ σκιάθου, rectà in Sciathum decem naues admiſit, Herodotus.

Obiicio: vt παραβάλλειν τοῖς θρέμμασι, Plutarc. & παραβάλλειν χιλὸν τῷ κτήνει, apponere pabulum, Athen. & παραβάλλειν τὴν ἀμβροσίαν, Plato. Sic etiam obiicere feris, pro edendum obiicere, apud Latinos.

Committo, permitto, indulgeo, & condono aliquid, & vtendum offero: vt mulier παραβάλλει ἑαυτὴν ἀνδρὶ ἀγνῶτι dicitur apud Suidam, quæ quæſtus gratia ſeſe homini indulget ignoto. παρέβαλε αὐτοῖς παῖδας τὴν ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι, pueros eis commiſit lingua Græca imbuendos. παραβάλλοντες μόνοι τοῖς εὖ πολίμων χαρίεσιν πόλιν, Ariſtides.

Accedo, incido, διαβαίνω, appropinquo: vt κλεωνύμου παραβάλλοντος εἰς θήβας, Plutarch. in Demoſthene. & παραβάλλειν εἰς ἡδονάς, id eſt, applicare ſe ad voluptates, Ariſtotel. Ethicor. 7. & Polit. 7.

Flecto, torqueo, detorqueo: vt παραβάλλειν τοὺς ὀφθαλμούς, oculos intorquere, limis oculis toruíſque aſpicere, Athenæus. & Ariſtophanes Nub. ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλει, oculos intorquet. Sic παραβάλλειν τὴν κεφαλήν, Plato, quemadmodum ii ſolent facere, qui aurem alteri admouent ad auſcultandum. ἐμοῖς λόγοις παράβαλλε σὸν οὖς, meis verbis inclina aurem tuam, cap. 5. Prouerb. Salom. Et παραβάλλειν τὸ πλευρὸν τῷ πάλιν, in latus conuertere, Xenoph. de lepore fugiente, & à canibus oppreſſo.

Adambulo. Plutarc. in Cat. καὶ πολλάκις ἰχθύων παρέβαλλεν ὁ κάτων. Plato de Rep. 8, ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι, quoties congrediuntur inuicem principes ac ſubditi. Quo in loco παραβάλλειν ſignificat ex æquo & ſocialiter ingredi vel equitare, non comitum numero locóque, Bud. Comment.

Eſt etiã παραβάλλειν, in mediũ afferre. Alex. Aphr. λύσεις ἀθρόας τούτων παραβάλλουσι, id genus quæſtionũ ſolutionibus mandare contendunt: ſic vertit Gaza.

Παράβασις, εως, ἡ, tranſgreſſio, præuaricatio, peieratio, diuerticulum, digreſſio, error, παράβασιν χρῶμαι, prodeo in medium, Ariſtoph. ¶ Et apud Poetas παραβασίαι. Heſiod. in Theog. de Parcis, αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιβασίας ἐφέπουσι, quæ peccata animaduertũt hominũq; deúmque. Itẽ παράβασις in Comœdiis dicebatur, quũ chorus ad populũ cõuerſus, aliquid extra fabulæ argumentũ loquebatur. Quia autem hæc plerũq; à poetis exponebatur verſibus anapæſticis, ideò & ἀνάπαιστος illa dicebatur. Eſt autem παράβασις τελεία, quæ habebat verſuum quaſdam cæſuras, eiúſque partis nomen erat κομμάτιον.

Παραβάτης, ου, ὁ, tranſgreſſor, ſocius in curru, dominus currus, genus militum, miles in curru pugnans, auriga. vide Parerg. Alcia. vnde παραβάτις gen. Fœm. Apol. Rh.

Παραβία, ας, ἡ, genus potionis ex milio & conyza, Cæl. lib. 4, cap. 26.

Παραβιάζομαι, &

Παραβιάζω, cogo, adigo. Luc. in Act. cap. 16, παρεβιάσατο ἡμᾶς, nos coegit. Item violo.

Παραβλάπτω, obledo. Chryſ. τί καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων παραβλάπτεσθαι

ἀν φέρει; quid hominum generi nocet?

Παραβλαστάνω,iuxtà germino,de latere germino,repullulo. παραβλαστάνει,ab imis plātigerum eſſe.vide Βλαστάνω.

Παραβλαστήματα,τὰ,lateralia germina.

Παραβλάστησις,lateralis germinatio,ſoboles.

Παραβλαστικὸς,plantiger,brachiatus, vim ab imis germinandi obtinens,Gaza lib.1.hiſt.plant. Theophr.

Παραβλέπω,malè video,cæcutio, negligenter aſpicio, fallor in viſu,hoc eſt,μὴ ἀτενίζω, deſpicio, in lat° aſpicio. ὑποβλέπω,limis aſpicio per indignationem. Ariſtoph. Veſp. τὸ πρὶν ἐπὶ τῷ στρατιῷ παραβλέψασα ἐπίσω, altero oculo toruè aſpiciens,Bud.Comment.

Παράβλεψις,εως,ἡ,aſpectio,hallucinatio.

*Παράβλεμμα,idem,

Παραβλήδην,deceptiuè,ſimulatè & doloſè,perperam, obliquè.Homer.Iliad.δ,κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων,ſubdolè verba faciens: vbi Interpres,παραβλήδην, παραβολάδην,ἀνταποκριτικῶς ἢ παραβλητῶς τὴν ἀρχὴν τῷ λόγου ποιησάμενος ἀποτεινόμενος. Item per comparationem aut ſimilitudinem,ἐξ ἀντιβολῆς ἢ ἀποκρίσεως. Apollon.1.Argon.αὐτὰρ ὁ τοῖσι παραβλήδην ὀαρίζων,id eſt,viciſſim & ſecundo loco,altrinſecus. & lib.2,ὡς τώγ᾽ ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον,id eſt,alternis. Nonnus,ποικίλοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων,i.per parabolam.

Παράβλημα,equorum pabulum,Homero. παραβλήματα παραβάλλειν, Xenoph.lib.2.Omiſſorum.

Παραβλητικὸς,adiectitius,comparabilis.

Παράβλητος,ου,ὁ,idem.

Παραβλύζω,παραβάλλω,ἀποπτύω,ſcaturio.

Παραβλώψ,ωπος,ὁ καὶ ἡ,&

Παραβλὼψ,ῶπος,ὁ καὶ ἡ,ſtrabus,ſtraba. διάφορος τοὺς ὀφθαλμοὺς, παρορῶν,διεστραμμένας ἔχων τὰς ὄψεις. Homer.Iliad. ι,παραβλῶπές τ᾽ ὀφθαλμὼ,de limis loquēs. παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ,oculi ſtrabi,Lucian.de Therſite.

Παραβοήθεια,adiutorium,auxilium,Plato de Leg.

Παραβοηθέω,ῶ,ήσω,τ. ηκα,adiuuo,ſuppetias fero ſeu do,Thucyd.Actiuum Accuſ.& Datiuo. παραβοηθῶν τοῖς ἐπὶ λόφου,ſubſidiū ferens iis,qui tumulū occuparāt,Plut.

Παραβολάδην,ἀνταποκριτικῶς,Homer.Iliad. Apoll.Rhod. pro ἐξ ἀποκρίσεως.

*Παραβολεῖν,extra vallum tentoria habere.

Παραβολὴ,ῆς,ἡ,parabola,comparatio,collatio,i. rerum diſſimilium comparatio, inquit Donatus. Similitudo exponitur ab Eraſmo cap.9.ad Hebræos, & cap. 13, Euang. Matth. Quintilianus, Parabola,inquit, quam Cicero vocat collationem, longius res quæ comparantur repetere ſolet. Ammonius diſtinguit à παράδειγμα. Hanc fieri de rebus inanimatis vult Thomas Magiſter. Venerabilis Beda dicit rerum genere diſſimilium fieri παραβολήν.

Παραβολικὸς,οῦ,ὁ,collatiuus,comparatiuus. παραβολικὰ προβλήματα,Gaza lib.4.

Παραβόλιον,ου,non rectè dicitur,Phrynic.

Παράβολος,ου,ὁ,ſtolidus, incautus, qui non tenet modum,audax. Plutarch.de Cæſare,τῷ τολμηματι τὰ παράβολα καὶ μεγάλα πράττειν ἐφ᾽ ὧν. οὐδενὶ λογισμῷ πρᾶγμάτων ἀπόρων καὶ παραβόλων ὀρέγεται,nulla ratione ad res dubias & incertas rapitur,Plutarch.in Themiſtocle. Idem in Fabio,χεῖρα πλάκας αὐτὸς ὢν ἐν τῷ παραβόλῳ καὶ ἰταμῷ, vir manu ſtrenuus & promptus impetu & audacia. φαρμάκῳ παραβόλῳ μὲν,ἀφανεῖ δὲ χρησάμενος,τὴν στάσιν ἔλυσε, Idem in Publicola:vbi Lapus,occulto quidem,ſed valido veneno vſus, ſeditionem ſedauit. ſed viderit. παράβολος θρασύτης,proterua audacia,Idem in Numa. Plinius in Epiſtolis,Sunt enim mirabilia,quæ maximè inſpectata, maximè periculoſa, vt quæ Græci magis exponunt παράβολα. Dicitur & in bonam partem Polybio,τῷ γὰρ(inquit) παράβολον καὶ καλὸν ἔργον. Cicero proiectum & proiectam audaciam dixit, pro Cluentio, Quorum eminet audacia,atque proiecta eſt. παράβολον πρᾶγμα,

apud Iſocrat.pro bello ponitur,auſo ſcilicet diſcriminis pleno. Significat etiam ὁ νόθος, adulterinum, non germanum. Ariſtoph. Veſp. πονηρὸς σὺ πόῤῥω τίχνης καὶ παράβολος,Bud.Comment. παραβολώτερον ἀγωνίζεσθαι τοῖς ἐπιθυμίαις χρημάτων ἐπιζητῶν, dum voluptatum gratia largius cupit acquirere, ſe verſutius periculis audentiúſque obiicit,Plutarc.in Galba:ſic Philelphus.

Παραβόλως,è regione, temerariè, ῥιψοκινδύνως, magna cum audacia.vide apud Bayſ.de re nauali. παραβόλως καταφρονῶν ἢ ὑπόπτως διακεῖσθαι,Interpr.Thucyd.

Παράβορρος,qui tranſuerſo Aquilone perflatur.

Παραβουλεύομαι,perperam conſulo. Paul.ad Epheſ. παραβουλευσάμενος τῇ ψυχῇ,non habeo rationem vitæ.

Παραβοῶσι,acclamant.

Παραβραβεύω,μ.εύσω,π.ευκα,determino,brauium intercipio,debito præmio fraudo. Actiu. Accuſ.

Παραβραχὺ,paulominus,propemodum.

Παραβύομαι,ingredior. παραβυσθεὶς εἰς οὐρανὸν, in cælum ingreſſus,Lucian.

Παράβυσμα,complementum.

Παράβυστον,lectus paruus,qui ſub maiori poni ſolet.

Παράβυστος,ου,ὁ, abſconditus. ſic etiam dicitur locus quidam ἐν τῷ δικαστηρίῳ,Interpr.Ariſtophanis. Vnde forum Athenis in obſcuro vrbis loco ſitum, in quo minimæ quæque lites agebantur,parabyſtum dicebatur,Cælius lib,15,cap.9.

Παραβύω,μ.ύσω,π.υκα,imbuo, intendo, iuxta aliquem reclino. Act. Accuſ. Lucian. χρῆναί τι παραβύειν,atque illud inſere,inculca,adiice.

Παραβώμιοι ἱερεῖς,ſacerdotes ſic dicti,Lucian.

Παραβώμιος ἀκτὴ,litus apud quem eſt ara,Sophocl.

Παραγάγεις,παρηγορήσεις,conſoleris.

Παραγγελία,ας,ἡ,annuntiatio,relatio,interdictum,edictum,ambitio honoris,brigue. Bud. in Epiſt. poſterioribpetitio magiſtratus, ambitus & preces amicorum pro reis cauſam dicentibus, Demoſth. περὶ τῆς παραγγ. quam conſuetudinem ſatis expreſſit AEſchin. contra Creſip. quum inquit,τὴν μὲν παραβολὴν ὁρᾶτε καὶ τὴν παράταξιν ὅσοι γεγόνασι,καὶ τὰς κατ᾽ ἀγορὰν δεήσεις αἷς κέχρηνταί τινες. Dicitur & δεήσεις ab Demoſth.& παράκλησις.

Παραγγέλλω,μ.γγελῶ,π.γγελκα,admoneo,hortor.Plato Epiſtola 7,παρήγγελλεν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς οἰκείοις καὶ φίλοις,παρασκευάζεσθαι τιμωρεῖσθαι Διονύσιον, me cohortabatur & meos, vt accingeremur ad ſumendum de Dionyſio ſupplicium, id eſt,παραγγέλλει. Item inuito:vt παραγγέλλειν εἰς τὰ δεῖπνα, Lucian. Item condico,conſtituo. Plato in Phædro, παραγγείλαντες οὖν ἀλλήλοις ἐκαθίσαμεν παρελθόντες εἰς τὸ εἰσιέναι,καὶ ἑκούσιον. Item acceſſo amicos,apud Lyſiam. παρήγγειλε συνελθεῖν πάντα τὸν λαὸν πρὸς κύριον εἰς μασσηφά,conuocauit Samuel populum ad Dominum in Maſphat, cap.10.lib.1. Regum. Item ſupplico,precor,Demoſth.de reo,i.δέομαι.vnde παραγγελία, pro prece amicorum. Ex quo & pro ambire magiſtratum,& ἀξιοῦσθαι ponitur. Qui enim cādidati erant,denuntiabant amicis,& eos accerſebant ἐπὶ τοῦ συναρχαιρεσιάζειν:vt παραγγέλλειν τὴν ὑπατείαν, παραγγέλλειν ἀγορανομίαν, Plutarch. ὑπατείαν ἔδωκε,μετιέναι καὶ παραγγέλλειν τοῖς βουλομένοις,petendi conſulatus poteſtatem fecit volentibus,Idem in Publicola. Item mando, indico, præcipio,iubeo,edico,impero,refero, annuntio. συμβουλεύω. στεφανοῦσθαι παρήγγελλε πᾶσι,omnibus mandabat vt coronarentur,Plutarch. in Lycurgo. παραγγέλλειν στρατιὰν, indicere exercitum, indicere bellum, AEſchin. παρηγγέλλετο πλοῦς τοῖς κυβερνήταις,imperabatur nauigatio gubernatoribus,Plut.in Them. παραγγελλόμενα ποιεῖν.Itē,παραγγέλλω,denūtio,ἀπαγγέλλω,veto,interdico, Xeno. Act.c.5,οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν,μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; nōne conceptis verbis interdiximus vobis ne doceretis in hoc nomine? Et Demoſth. ἐπειδὰν ὁ στρατηγὸς παρήγγειλεν ἀπάγεσθαι, id eſt, edicto præcepit. In Pandectis quoque Græcis, mulier prægnans poſt diuortium

παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ dicitur, quum marito denuntiat ſe prægnantem eſſe ex eo: contrà maritus ἀντιπαραγγέλλειν dicitur, quod eſt quaſi obnuntiare, vel nuntium remittere prægnanti, i. non velle agnoſcere ex ſe prægnantem eſſe. παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, virilem togam ſumo, ad ætaté virilem perueni, Bud.Com.

Παράγγελμα, ατος, τὸ, interdictum, edictum, admonitio, ſicut παραγγελία Demoſtheni. παράγγελμα ἔχω μὴ χωρίσασθαι, apud eundem. Apud Iſocr. περὶ ἀντιδ. accipitur pro præcepto & hortamento conſilióque, καὶ τῷ μέλλοντος (inquit) χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν, Bud.ibidem.

Παραγγελματικῶς, admonitoriè, adhortatiué.

Παράγγελσις, εως, ἡ, mandatum, præceptum, interdictũ. vnde ἀπὸ παραγγέλσεως aliquid fieri in caſtris vel in acie eſt, quum claſſico non edicitur, ſed per manus imperiũ traditur & accipitur. Xenoph. ἀναβ. 4, πανταχοῦ τε ἀναστάντες ἀπὸ παραγγέλσεως πορευόμενοι, Bud.ibidem.

Παραγγεννηθέντα, τὰ, præternata.

Παραγεύω, deguſto. παρέγευε τοῦ φρονήματος, quædam elationis animi deguſtare faciebat, Plutarch. in Lycurg.

Παραγέρωμα, τὸ, delirus, ſilicernium.

Παραγηράω, μ. άσω, π. ακα, deliro per ſenectutem, ſenio conficior. Neutr. abſolut.

Παραγίνομαι, ſiue παραγίγνομαι, adſum, faueo, πάρειμι, προστυγχάνω, auxilior, patrocinium ſuſcipio. Cum Datiuo. AEſchin. ἐκκλησίᾳ παραγίνεται, concioni intereſt. Plato de Republ. Σοφοκλεῖ ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, Sophocli interrogato à quodam adfui, i. adfui quum interrogaretur. Idem lib. 2, παραγενόμενος δικαιοσύνῃ κακηγορουμένῃ, me præſente iuſtitia vituperata eſt. παρεγένοντο νοσοῦντι, ægrotanti adfuerunt, Thucydid. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. χολὴ παραγίνεται μαζῷ, in mammam decumbit. Item παραγίνομαι, reuertor, redeo, venio, aduenio, prodeo, accedo. παραγίνεσθαι φίλῳ, accedere ad amicum, Xenoph. παραγίνομαι πρὸς ἀγῶνα, AEſchin. παραγέγονα, acceſſi. παραγενομένη σοφία, parta ſapiẽtia, Plut. in Solon.

Παραγινώσκομαι, decipior.

Παραγινώσκω, perperam & iniquè ſtatuo & iudico, altrinſecus lego. Accuſatiuo. AEſchines, τοὺς νόμους τῷ ψηφίσματι παραγνῶναι, i. ἀναγνῶναι παρὰ & πρὸς τῷ ψηφίσματι, i. conferre & recognoſcere, aut etiam inuicem oſtendere & adlegere, & inter ſe legere. Xenoph. lib. 1. ἀπομν. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς, i. παρὰ τὸ δίκαιον γνῶναι. Item perperam prælego & recito. Iſocr. παραγινώσκοντες ὡς δυνατὸν κάκιστα τοῖς ἑαυτῶν. παραναγνῶναι, recitaſſe, Gaza de Senectute. Cum Genitiuo etiam iungitur. Philoſtratus, παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου, i. παρὰ τὸ γνῶναι τὸ δίκαιον γινώσκοντες, ſiue πλεονεκτούμενοι, iniquè ſtatuẽtes.

Παραγὶς, ίδος, ἡ, dies ſacra.

Παραγκωνίζομαι, cubito appoſito arceo, importunè ꝓpello. Lucian. παραγκωνίζων ὥσπερ ἐκείνης τὰ ὅπλα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος. Vnde & pro repudiare, ſiue διωθεῖσθαι & διακρίνεσθαι ponitur: cubito enim ſolemus oblata reiicere, quum pudet accipere. Bud.Com.

Παραγωγὸν, ου, τὸ, deriuatio.

Παράγομαι, prætereo, tranſeo. παράγομαι τοῦ ἀκούειν, Thucydid. ſeducor, ἀπατῶμαι. παραγόμην τῷ φόβῳ, metuebam, Sophocles. παραγόμενος δάκτυλος, contractus digitus: ſic apud Platonem legitur. παραχθεῖσαι περὶ ἀλλήλας, ſe inuicem perturbantes, Thucydid.

Παραγόρευσις, negatio, ἄρνησις.

Παράγραμμα, τὸ, quod vltra ſolitum vel iuſtum additur & inſcribitur, Bud.Com. agnominatio per cõmutationem literarum: inſcriptio in Epiſt. familiar. Ciceronis.

Παραγραμματίζω, vocum & literarum ſimilium exaggeratione inceſſo: vt illud Timonis dictum, ὅς ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. παραγραμματίσαι, Ariſtophanis Interpres in dictione Ἀμμωνία, ſcripturam peruertit aut mutauit.

Παραγραμματισμὸς, vitium peruerſè literas pronuntiãtium: vt ſi ἀντὶ τοῦ κόρακος, κόλακος quiſpiam dicat. hoc etiã παράγραμμα vocant, Bud.Comm.

Παράγραπτος, peregrinus, alienus, adulteratus.

Παραγράφεσθαι, excipere, pręſcribere, id eſt, exceptione ſubmouere petitionem. Interdum accuſationem trãſcribere & transferre: vt γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, Demoſth. de quo Bud.Com. Nonnus ῥᾳθυμεῖν, i. ſpernere & reiicere, ὅς με παραγράψαιτο, &c.

Παραγραφὴ, ῆς, ἡ, exceptio, præſcriptio, effugium litis. Item compoſitio, illecebra, ratio alliciendi, πρόσχημα. Eſt etiam annotatio in margine, & ſcholium, annotationis ſignum in margine aſcriptum. Iſocrates, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi, vel paragraphæ Iuriſconſultorum. Dicitur quoque eo nomine tropus poetis, quum præcedente completo ad alia fit tranſitus: vt ὡς οἱ μὲν τὰ πίνοντα καὶ στρατόν. & μέχρι παραγραφῆς ἀντὶ τοῦ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου. παραγραφὴν ἀγωνίζεσθαι, Iſocrates. παραγραφὴν ποιεῖσθαι, accipere accuſationem. παραγραφαὶ, i. pręſcriptiones, quæ & exceptiones dicũtur, quæ actiones ſubmouent, ob ídque etiam dictæ præſcriptiones.

Παραγραφικὸς ἀγὼν, eſt litis conteſtatio ſuper translatione & ſuper exceptione, quam Cicero translatiuam cauſæ conſtitutionem vocat. παραγραφικὸς λόγος Iſocratis eſt. παραγραφικὸν κεφάλαιον, Hermogenes, præſcriptiuum caput. παραγραφικὴ, recuſatio: ſic Trapezuntius ex eodem Hermogene.

Παράγραφος, ου, ὁ, paragraphus: dicitur linea in longum protenſa, vox protrita Iuriſconſultis noſtris. παράγραφος in comœdia quid, Ariſtoph. Interpr.

Παραγράφω, μ. ψω, π. φα, annoto in margine, deſcribo, iuxta ſcribo, alludo ad, adſcribo, ſubſcribo: ſic Galenus ad Glau. Itẽ exceptione ſummoueo & præſcribo, circũſcribo: vt παραγράφομαι Syneſ. Eſt etiã perperam ſcribo, Demoſt. περὶ στεφ. Et vt γράφειν νόμον dicũt, legẽ & rogationem ferre & promulgare, hoc eſt, εἰσφέρειν: ſic παραγράφειν τὸ ἀντεισφέρειν, hoc eſt, legi iam latæ & rogatæ aliam legem obrogare & opponere, Bud.Com. παραγράφεσθαι puto ſignificare excipere apud Iſocr. vt ſit verbũ iuris, occupare accuſationem aduerſarii. παραγεγραμμένος, ὁ μὴ κατὰ νόμον τοῖς πολίταις τεταγμένος, δημοποίητος τις.

Παραγυμνόω, enudo, denudo, explico, aperio, manifeſto, proloquor, ſeduco. παραγυμνούμενον, reuelatum, Nazanz. in Orat. β.

Παράγω, trãnſeo, prætereo. Matth. 20. δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδὸν, ἀκούσαντες ὅτι ὁ Ἰησοῦς παράγει, ἔκραξαν. παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου, Paulus cap. 7. Epiſt. primæ ad Corinthios: vbi Eraſ. Præterit habitus mundi. Idẽ hoc annotat Faber Stapul. & decipit interpretatur, quòd ipſa vox παράγειν ſonare videatur ita, quaſi ſeducere, ſiue à via abducere. Verùm huius verbi compoſita ſæpe & neutralia vſurpãtur, vt ὑπάγω, & magis quadrat ad Pauli ſententiam, & ita exponunt Græca ſcholia παράγει, παρέρχεται. τούτους ἐξέπεμψε καὶ παρῆκεν ὁ Τάτιος, hos Tatius miſſos fecit ac liberauit, in Romul. Plutarchi. Item contrahere, tranſmittere, transferre, peruertere & tranſuerſum agere, παρὰ φύσιν ἄγειν. vnde παράγειν τὴν διάνοιαν τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, Antiph. Ex quo & pro ſuſpenſum tenere, ἀπατᾶν, i. decipere, ſubdola perſuaſione obrepere, & perducere quò quis velit ponitur: vt παράγειν ἀναπείθοντας, Plat. de Rep. 2. τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεὰν μὴ κομιζομένους, ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπὶς παρῆγεν, ὡς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον, ἀλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκε, ἀποδώσοντος, Plut. in Galba: vbi Philel. milites verò qui largitionẽ nõ accipiebãt, ab initio ſpes decipiebat, vt quãuis nõ tãtum, at quantũ Nero dederat, is eſſet redditurus: i. ſuſpenſos & pendentes tenebat & traducebat. Quod tamen & in bonam partem accipitur, vt παράγειν ἐπὶ τὰς ἀμείνους ἐλπίδας, ad meliorem ſpem deducere, Plutarchus. & apud Platonem 2. de Republ. νόμῳ δὲ βίᾳ παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμὴν, lege per vim auertitur ad tuendã ęqualitatẽ.

Item

Item adduco, induco ſeu introduco, ꝓduco, vt παράγειν εἰς μέσον, Plato de Legibus quarto. & παράγειν εἰς τὸν δῆμον, Lyſ. ſicut producere teſtes Latinis. παράγω ἔσω, intro duco. παράγει χρόνον, id eſt, producit tempus, cunctatur, Plut. in Fabio.

Παράγειν item προτείνειν, producere, id eſt, in medium adducere, publicéque oſtendere, Bud. in Annotat. in Epiſt. & Xenoph. Item in eſſe producere. Lucian. in Caucaſo. τοὺς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν, homines in vitam introducere, ſeu in rerum naturam adducere & formare. παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit, idem Lucian. παράγειν, pro ἀπάγειν, legitur apud Xenoph. Item deducere, deriuare: vnde παράγωγα ὀνόματα, & παραγώγως. παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquã foſſis deriuare in planiciem, Plutarc. in Camillo. παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἄνθρωπον, vbi ad partum, vſque mulierem deduxiſſet, Idem in Lycurgo. Item orno aliquem honoribus, & augeo, vt παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, id eſt, promouere, Chryſoſt. Refertur etiam aliquando ad rem militarem, & ſignificat porrò agere, ſiue promouere ordines ab altitudine in longitudinem, id eſt, ἀπὸ τῶν ϛίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ, quod fit ad porrigendam frontem, & circunueniendos hoſtes. Xenop. παρήγγειλε τὸν ὕστερον λόχον παράγειν. Idem, ἐκ τούτου παρῆγον οἱ δωδεκάλοχοι εἰς μέτωπον, Bud.

Παραγωγὴ, ῆς, ἡ, adductio, conciliatio, deductio, ambages, tranſgreſſio: vnde τὰ παραγόμενα, quæ declinantur, & deriuantur, Quintil. lib. 8, cap. 6. Plato 2. de Republ. οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπ᾽ ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὅμηρον μαρτύρονται, id eſt, quod dii ab hominibus flectãtur, Homerum teſtem citant. Plut in Fab. οὐ σοφίσματα οὐδὲ παραγωγὰς, nec ambages, nec captiones. Item peruerſio, id eſt, παρατύπωμα, vt in Hippiat. γινώσκειν οὖν σε θέλω, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐκβολὴ, ἀλλὰ παραγωγὴ, id eſt, non eſſe ceruicem luxatam, ſed peruerſam. Item deceptio, impoſtura, captio, Demoſth. Item productio & traductio ordinũ ab altitudine aciei, id eſt, ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μῆκος. Gaza deductionem tranſtulit ex AEliano. vide in Appendice de Vocabul. militar. Grammatici quoque paragogam vocant quũ aliquid adiicitur fini dictionis. Tryphon proſchematiſmum appellat, vt dicier, pro dici.

Παράγωγος, deductiuus, deriuatiuus, vt ὀνόματα παράγωγα, nomina deriuatiua.

Παραγώγως, deductiuè, deriuatiué.

Παραγωνίζω. in angulum deprimor, Theoph. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 16. in angulos deſino, Bud. Comm.

Παραδακρύω, adfleo. παραδακρύω σοι, Lucian.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, exemplum, ſimilitudo, ſpecimen, modus, ſignum, argumentum, exemplar, indicium. vide Gell. lib. 6, cap. 14. μνημεῖον καὶ παράδειγμα, Demoſth. παράδειγμα ποιήσετε, vt ſit aliis exemplo facite, Idem Demoſt. παράδειγμα δίδωμι, propono exemplum. Pro exemplari forma, Plato de Legib. παράδειγμα & ἐπαγωγὴ quomodo differant, Ariſtot. in Rhetor. vide παραβολὴ apud Amm. Dicitur autẽ propriè de animatis, παραβολὴ verò de inanimatis. Eſt itẽ παράδειγμα, enarratio exẽpli hortãtis vel deterrẽtis, teſte Beda. Huius triformem rationem adnotauit Iul. Ruf. Nam παράδειγμα aut perſonas tantùm exhibet ſine ſermone, aut ſermonẽ ſine perſonis, aut ſimul vtrunque. vide Quintil. lib. 5, c. 10. & lib. 9, cap. 2. παράδειγμα quomodo exponendum ſit apud Galen. vide eundem ad Glauconem,

Παραδειγματίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, &

Παραδειγματίζω, trado exemplum, in exemplum verto. λάβε πάντας ἀρχηγοὺς τοῦ λαοῦ καὶ παραδειγμάτισον αὐτοὺς τῷ κυρίῳ, tolle cunctos principes populi, & ſuſpende eos in patibulis: ſic enim Latinè, cap. 25. Numer. Item vitupero, infamo, palàm traduco. In malam partem ſonat hoc verbum, teſte Eraſm. in 1. caput Matth. In Epiſt. Pauli ad Hebr. exponitur pro oſtentui habeo. Nazanz. in Orat. ἀντὶ τοῦ βασανίσματος, δεῖξῃς ὅτι τὴν ἁμαρτίαν ὄντως μεμίσηκας, παραδειγματίσας αὐτὴν καὶ θριαμβεύσας ὡς ἀξίαν ὕβρεως, oſtendas te odio peccatum habuiſſe, illud tanquam contumelia dignum traducendo, & de eo triumphando.

Παραδειγματικὸς, Hermogen. oſtentatiuus, ductus ab exemplis. παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, ratiocinatio exemplaris, ex quo vnum vel vniuerſale colligens reiicitur à Dialecticis. παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, Interp. Hermogen.

Παραδειγματισμὸς, exemplum, traductio, ignominioſa pœna.

Παραδειγματώδης, εος, exemplaris.

Παραδεικνύω, μ. είξω, π. ειχα, manifeſtum facio, indico, in Epigram. Neutr. Abſolut.

Παραδειπνεῖν, incommodè cœnare, vel miſere viuere more pauperum.

Παράδεισος, ου, ὁ, paradiſus, Apocalyp. 2. Item hortus apud Xenoph. viridariũ, pomariũ, & ſeptum ferarum, viuarium. Vox deflexa, ni fallor, ab Hebræo PARDES. quæ hortum ſignificat. εὐδενδρος παράδεισος, Nonn. à δεύω, δεύσω, id eſt, βρέχω. vide Interpr. Heſiodi, & Varinum, in dictione λειμών. Marcell. lib. 3. Dioſcorid. adnotat Græcis παραδείσους dici vrbanos & elegantiores hortos. vide Gellium lib. 2, cap. 20. De paradiſo terreſtri, Nazanz.

Παραδέχομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, ſuſcipio, admitto, aſſumo, recipio, approbo, non abiicio, αἱρέομαι, ἐπιβάλλομαι incœpto. Demoſth. μείζω δὲ τῶν ὑπ᾽ ἐκείνων πεπραγμένων οὐδένες ἄλλοι παραδέξασθαι δεδύνηνται. Plato 2. de Republ. ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, Vulcanũ à patre deiectũ cælo, in ciuitatẽ nõ eſſe admittendũ. Chryſoſt. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονὰς, in animum admittere fœdas voluptates. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, vt medicina recipiatur, Nazanz. in Orat. δ. Plato in Epiſt. τοιοῦτοι οἱ παραδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτὴν, tales viri eam exceperunt. Item accipio à maioribus, & fama referente accipio. παραλαμβάνω, Plato de Legib. 4, φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς.

Παραδηλόω, indico, ſubindico, repræſento.

Παραδιαιτᾶσθαι, conuerſari & alii conuiuere.

Παραδιακονεῖν, adminiſtrare, Ariſtoph.

Παραδιαστολὴ, ῆς, ἡ, dilatatio. Paradiaſtole, ſchema (inquit Rutilius Lupus) plures aut duas res quæ videntur vnam vim habere, diſiungit, & quantum diſtent docet, ſuam cuique propriam ſubiungendo: vt illud Hyperidis, Non enim probas te pro aſtuto ſapientem intelligi, pro confidente fortem, pro illiberali diligentem rei familiaris, &c. vide Rufinum. παραδιαστολὴ transfertur Latinè ſeiunctio, ſeparatio, diuiſio: diſtinctio à Quintiliano dicitur lib. 9, cap. 3.

Παραδιατριβαὶ, αἱ, ſcholæ & diſputationes infrugiferę. μάταιαι σχολαί. παρὰ enim hic vitiat dictionem. Vtitur eo Paulus 1. ad Timoth. 6.

Παραδίδωμι, trado, præbeo, committo, dedo, mancipo ἐγχειρίζω, cõcedo, indulgeo, permitto, ꝓdo, expono, παρέχω, Ariſtop. doceo, in argumen. παρεμφατ. β. Actiu. Accuſ. παραδίδωμι τὴν ἐπιστολὴν, reddo epiſtolam, Bud. in Epiſtolis. dicitur & ἀποδίδωμι, ἐπιδίδωμι. παραδιδόασι τὸ ἀνάλογον, abſoluunt ꝓportionem, Gaza apud Theophr. lib. 1, cap. 12. de cauſis plant. παραδεδώκεισαν, tradiderant, capite 15. Euang. Matth. παραδεδωκὼς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ, animam exponens pro nomine Ieſu, cap. 15. Actorum Apoſt. παραδεδομένος ἡλίῳ, ſoli expoſitus, Theophraſtus lib. 2, cap. 9. de cauſis plant. Chryſoſtom. νόσῳ παρεδόθης χαλεπῇ, in grauem morbum incidiſti. ὅταν παραδῷ ὁ καρπὸς, quum productus fuerit fructus, cap. 4. Euangelii Marci. παραδέδοται εἰς ὑμᾶς, Demoſth. παραδοὺς, tradens, παραδεδομένος μῦθος, Plato in Epiſt. fabula tradita.

Παραδιεζευγμένον ἀξίωμα, vitioſè diſtinctum proloquium, Gell. lib. 16, c. 8.

Παραδιήγησις, εος, ἡ, adnarratio, Quintil. lib. 9, cap. 2.

Παραδικία, iniquitas.

Παραδικῶ, malè adminiſtro, vſurpo.

Παρα δοξιμοῦ, εἰς δόξαν ὑψηλαίνω.

Παραδοξάζω, μ. άσω, π. ακα, exhonoro, id eſt, non honoro, cap. 10. Eccleſiaſtici. παραδοξάσει κύριος τὰς πληγάς σου, cap. 28. Deuter. vbi in Latino, augebit Dominus plagas tuas. Item pro illuſtro & mirabile facio, c. 3, lib. 2. Macchab. οἱ δ' οὖν κύριον εὐλόγουν τὸν παραδοξάζοντα τὸν ἑαυτοῦ τόπον, alii autem Dominum benedicebant, qui locum ſuum illuſtraret.

Παραδοξολογεῖν, Hermogen.

Παραδοξολογία, noua aut inaudita oratio, ſeu locutio. εἰς παραδοξολογίαν τοῖς ἐσομένοις ἔφυμεν, nati in hoc ſumus vt poſteri de nobis miranda loquantur, AEſchin.

Παραδοξολόγος, qui admirabilia & paradoxa dicere videtur, &

Παραδοξοποιὸς, qui ſuprà aliorum opinionem aliquid facere videtur. Hiſce duobus nominibus iactabundus Galen. dicit ſe appellatum à ſuis æmulis & laudatorib*.

Παράδοξος, ου, ὁ, κὴ ἡ, admirabilis, præter opinionem hominum cōſtitutus, nouus, inſolens, nec opinatus, ἄπιστος, ἀπροσδόκητος, ἀνέλπιστος. παράδοξον, inopinatum, Quintilianus libr. 9, cap. 2. παράδοξα, admirabilia, quæq́; ſunt præter opinionem. vnde παράδοξα Stoicorum, de quibus libellus eſt Ciceronis. Paradoxon Lucian. numerat inter ſchemata orationis, quum aliquid præter expectationē auditoris profertur.

Παραδόξως, mirum in modum, præter hominum opinionem, AEſchin.

Παραδοσείω, cupio tradere. παραδοσείοντες, ἐφιέμενοι παραδοῦναι, cupientes dare, Thucyd.

Παράδοσις, εως, ἡ, conſtitutio, inſtitutum, ritus, præceptio, traditus, traditio, vt παραβαίνειν τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων, Matth. 15. Item mancipatio, deditio, tractatus, proditio. παράδοσιν τούτων ποιεῖν, id eſt, de his prodere & diſſerere. παράδοσιν ποιεῖσθαι, præcipere, tradere & docere, Porphyrius.

Παραδοτέος, tradendus. παραδοτέα αὐτοὺς τοῖς Ἀθηναίοις οὐκ ἐστὶ, haud digni ſunt quos Athenieſibus prodamus, Thucydid.

Παραδοχὴ, ſuſceptio, receptaculū. vide in εἰσβολὴ, apud Suidam.

Παραδραθεῖν, concumbere, παρακοιμηθῆναι.

Παραδραμεῖν, ſuperare curſu, prætercurrere. μοὶ μηχὸς παραδράμῃ, ne adulter curſu præueniat. παραδράμωμεν, prętercurramus. Cum Accuſat. Nazanz. in Orat. παραδραμὼν, qui præteriit, qui aberrauit, qui deerrauit, qui ſuperauit.

Παραδράω, adminiſtro. Odyſſ. ο, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

Παραδρομὴ, tranſcurſus. ἐν παραδρομῇ, curſim. Ariſtot. 7. Politic. in fine. παραδρομὴ, curſus, in Pandect. Gr. μετὰ τὴν τῆς θυγατρὸς παραδρομὴν.

Παραδρομίδες, hypæthræ deambulationes, xyſtia appellant, ambulationes, Bud. in Pandect.

Παράδρομος, ου, ὁ, ambulatio.

Παραδυνάμιν, ſupra vires, Thucyd.

Παραδυναστεύω, τὸ συνάρχω, ſimul regno. παραδυναστεύειν, ſecundam habere poteſtatem.

Παραδύνω, & Παραδύομαι, & Παραδύω, ingredior, obrepo, ſubeo, mergo, fallo introeundo & me inſinuando, Bud. Comment. παραδέδυκε, irrepſit ſubdolè, AEſch. ἐπὶ τὴν διαδοχὴν παρεδύετο τῆς ἡγεμονίας, ad imperii ſucceſſionem inducebatur, Plut. in Galba. παρέδυν, obrepſi, Ariſtophan.

Παράδυσις, εως, ἡ, aditus, irrepſio.

Παραείδειν, prope aliquem canere.

Παραζεύγνυμι, adiungo, coniungo, admiſceo, annecto. Accuſat. & Dat. παραζεύγνυε τῷ θεῷ τὸ σέβασμιον, Deo attribuens cultum, Nazanz.

Παραζεύξας, admiſcens.

Παραζηλόω, μ. ώσω, π. ωκα, ad æmulationem prouoco, inuidia ac dolore irrito, πυράζω, παρακνίζω, inuidentia quadam & zelotypia extimulo. παρεζήλωσαν με ἐπ' οὐ θεῷ, irritauerunt me in eo qui non eſt deus, prouocauerunt, Deuteron. cap. 32. μὴ παραζήλου ἐν τοῖς πονηρευομένοις, noli æmulari in malignantibus, Pſal. 37.

Παραζῆν, diminutè viuere.

*Παράζυξ, Ariſtot. pro ſupernumerario & ſuperuacaneo poni videtur, lib. 2. Polit. cap. 4. vt qui ſuperaddantur multitudini, veluti ignobiles & adiuncti.

Παραζώνη, baltheus, cap. 18, lib. 2. Regum.

Παραζώνιον, ου, τὸ, enſis quo præcingimur, cingulum cū enſe, in vita Traiani. alii dicunt gladii genus eſſe quod ad zonam accingebatur.

Παραζώννυμι, μ. ώσω, π. ωκα, cingo, Actiu. Accuſat.

Παραζωστρὶς, paruus gladius, pugio.

Παραθαλασσίδιον, maritimum, Thucyd.

Παραθαλάσσιος, ου, ὁ, maritimus. παραθαλάσσιον, ora maritima.

Παραθάλπω, calfacio. παραθερμαίνω, demulceo.

Παραθαῤῥύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, hortor, adhortor, exhortor, bene ſperare iubeo, excito, bono eſſe animo iubeo, παραθαρσύνω, Bud. in Epiſt. παραθαῤῥύνων ὅπως ἀμβλύνη τῆς μανίας, excitans vt illius inſaniæ occurrat, Plutarchus in Fabio.

Παραθαρσύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, dehortor, Actiu. Accuſ.

Παραθεάομαι, altrinſecus ſpectando confero. Plato in Epiſt. αὐτὰ παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων, ea cōparans cum illis quæ ab aliis traduntur.

Παραθεῖναι, commendare ſeruādum, veluti quum depoſitum committimus.

Παράθεμα, additamentum, παράθεσις.

Παραθερμαίνω, obcalefacio. οἶνος παραθερμαίνων τὴν ψυχὴν.

Παράθερμος, calidus, audax, indecorè faciens.

Παράθες, appone.

Παράθεσις, εος, ἡ, σύγκρισις, inuicem comparatio. ſignificat etiam appoſitionem, σύνταξιν, quæ à compoſitione differt. Item ferculum apud Athen. ex Polyb. κὴ τοὺς διακόνους δὲ τοὺς τὰς παραθέσεις φέροντας, &c. de conuiuio Antiochi loquens. παράθεμα, inſertio.

Παραθέω, accurro, aſſequor, id eſt, non lōgè relinquor & cominus ſequor: vnde συμπαραθέω, Demoſt. curſitando aſſector. παραθέων, accurrens, aſſultans.

Παραθεωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, obiter conſydero, deſpicio. Item contendo, compàro, ad obſeruationē alterius examino. Actiu. Accuſat. Lucian. ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ παραθεωρεῖτέ με. παραθεωρῶ σε Μίλωνι, Idem Lucian. cum Milone te conferendo ſpecto.

Παραθήγω, exacuo, παροξύνω, ἀκονῶ, παρατεθηγμένος, ἠκονημένος, παροξυνθείς.

Παραθήκη, ης, ἡ, pign*, depoſitū. Phocy. φυλάττειν μὲν δεῖ τὴν παραθήκην, αὐτὰ τὸν παραθήκην ὑμῖν τὰ ἔπη, τάδε τίθημι, hęc vobis verba depoſito trado, Herodot. Pro re recondita, cap. 3, lib. 2. Macchab. παραθήκας εἶναι χηρῶν τε κὴ ὀρφανῶν, depoſita eſſe ad victualia viduarum & orphanorum. παραθήκη non dicitur, ſed παρακαταθήκη, Phrynich. vide καταθήκη.

Παράθηξις, incitatio, prouocatio.

Παραθῆναι, ἐμβάλλειν.

Παραθίγω, attingo. παραθίγω σοι τὴν ἀρετὴν, virtute te attingo.

Παραθραύω, miſer ſum, & viribus fractus.

Παραθρέξας, qui prætercurrit, in Epigram.

Παραθριγγίζω, ſæpio, Gaza.

Παραθρίζω, pro παρατείλω, Apollon. 2. Argon. παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα, amputarunt, ἀπέκοψαν.

Παραὶ, poetic. pro παρὰ. vt παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Homer Iliad. β, παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, iuxta Bœbeida paludē.

Παραιβασία, ας, ἡ, tranſgreſſio. Heſiod. in Theogonia, de Parcis. παραιβασίας ἐφέπουσι, quæ tranſgreſſiones obſeruant.

Παραιβάτης,

Παραιβάτης. vide παραβάτης.

*Παραιγιαλίτης, litoralis, Athen. κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος τοῖς παραιγιαλίταις καρκίνοις.

Παραίθημα, τος, vola.

Παραιθύσσω, agito, moueo, mico. Apollon, 2, παραιθύξας πτερύγεσσι, id eſt, πολὺ ποιήσας τῇ τῶν πτερύγων βίᾳ.

Παραίνεσις, εως, ἡ, admonitio, adhortatio, præceptũ, conſilium, παράκλησις, παρέγκλησις, cohortatio contradictionem non recipiens: quoniam fit iis de rebus quæ in cõtrouerſiam non cadunt, ſed apud omnes in cõfeſſo ſunt, quum συμβουλὴ plerunque dubium ſecum afferat, nũ res quæ ſuadetur omnino conducat aut vtilis ſit. Vide συμβουλὴ, in Ammon. Iſocrat. παραίνεσιν γεγράφαμεν μέλλοντες σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι, id eſt, exhortationem ad vitam capeſſendam. ὠφέλιμος ἡ παραίνεσις, vtilis admonitio, Nazanz. παραίνεσιν ἀσκήσας, ſapientiæ præcepta complexus, Aphth.

Παραινέτης, ου, ὁ, admonitor, adhortator.

Παραινετικὸς, ῦ, ὁ, admonitorius, παραινετικὸς λόγος, id eſt, oratio admonitrix ad bonos mores.

Παραινέω, admoneo, ad bonos mores propriè, conſulo, do conſilium, ſuadeo. παραμυθοῦμαι, συμπαραινῶ, συμβουλεύω. Actiu. Accuſat. Iungitur & Datiuo, vt παραινῶ σοι, tibi conſulo, tibi iubeo ſeu denuntio. παρῄνει τοῖς Ἀθηναίοις, Athenienſes adhortabatur, Thucyd. Plato Epiſtola 7, ἐθέλοντι πείθεσθαι καὶ τἄλλα ἤδη παραινεῖν, volẽti parenti alia quoque iam ſuadere. Aliquando cum Infinit. Ariſtophan. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν. παραινῶν τοῖς ῥωμαίοις ὁρᾶν, in Romanos adhortans prouidendum, Plutarch. in Public. παραινοῦντες ἀντέχεσθαι τῆς εἰρήνης, ſuadentes paci ſtudendum. παραινέσας, παραινέσας, παραλογισάμενος, profatus. παραινούμενα, quæ ſuaſa ſunt, quæ quis ſuaſit.

Παραινίττομαι, innuo, Accuſat.

Παραινουμένη σωτηρία, parta ſalus, perfecta ſalus.

Παραίνυσθαι, priuare, auferre.

Παραίρημα, τος, deliratio.

Παραίτομαι, recuſo.

Παραίρεσις, ademptio, παρέκτασις, παραφαίρεσις.

Παραίρωμα, ατος, τὸ, reſtis, reciſio, Budæus in Epiſtolis poſterioribus. παραιρώματα ποιοῦντες ἐκ τῶν ἱματίων, reſtes ex veſtibus facientes, Thucyd. ita Valla. Græcus verò Interpres, ὡς αὖ ὁ ἔλεγε, τελαμῶνάς τινας ἀποσχίζοντες τῶν ἱματίων, ὥσπερ ζώνας ἐποίουν καὶ πλέκοντες αὐτὰ καὶ ποιοῦντες, ὥσπερ σχοινία.

Παραιροῦμαι, adimo, παραιρέω, aufero, interuerto, fraudo. Paſſiua voce tantùm dicitur, & interdum cum vno, interdum cum duobus Accuſatiuis conſtruitur. παραιρεῖται τροφὴν, alimentum aufert, Plutarch. in Solone. παραιρεῖσθαι τοὺς χρόνους, id eſt, ἀναιρεῖν, Demoſthen. παραιρουμένοι τὰ ὅπλα, Idem pro ἀφαιρούμενοι. Interdum etiam cum Genit. & Accuſat. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παραιρεῖσθαι, ab eo volens diſcipulos auertere.

Παραισθάνομαι, percipio, certior fio, Xenophon cum Genitiuo.

Παραίσιμον, illicitum, indecorum.

*Παραίσιος, dirus, infauſtus, ἀπευκτὸς, χαλεπὸς, &

Παραίσιον, ου, τὸ, ſiniſtrũ, aduerſum, indecẽs, moleſtum, Etym. παραίσια σήματα, σημεῖα, ἐναντία, παρεκτὸς τοῦ αἰσίου, ὅ ἐστιν ἄγαν χαλεπά, Homer. Iliad.

Παραΐσσω, prætereo, παρεκτρέχω, me raptim proripio, ꝓrumpo. Iliad. θ, ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, id eſt, παρῆλθε, παρέδραμε. Nonnus, ὅς κε παραΐξειε θύρην, qui per oſtium irrepſerit. Apollon. 2. Argon. ζεφύροιο παραΐσσοντος ἀέλλας, id eſt, παρεπέτοντο ταχέως ὥσπερ τῶν πνοῶν ζεφύρου, anteuertebant & ſuperabant procellas.

Παραιτέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, excipio, excuſo, caueo, deuito, abdico, inficior. παραιτοῦμαί σε τοῦ πατρὸς, apud patrem te excuſo, Philoſtrat. in Heroicis. παραιτοῦμαι τοῦ λόγου, à ſermone abdico, Idem ibidem. παραιτεῖται τοὺς πότους συνήθεις, repudiat aſſueta conuiuia, Plutar. in Themiſtocl, id eſt, abhorret à conuiuiis, &c. {vxorem repudio, Plutarch. de Cæſare, πομπηΐαν δὲ τὴν γυναῖκα κακῶς ἀκούσασαν ἐπὶ κλωδίῳ, παραιτησάμενος, &c. παραιτοῦμαι μετακαλεῖσθαι, recuſo, nec volo reuocari. Gaza de Senect. παρῃτεῖτο κάμιλλος ἐπὶ χιλιαρχίαν καλούμενος, Camillus ad Tribunitiã poteſtatẽ vocatus, renuit, Plut. in Camill. παραιτήσομαι λέγειν, ſuperſedebo dicere, Porphyr. κελευομένους ᾄδειν, παραιτεῖσθαι, iuſſos canere noluiſſe, Plutarchus in Lycurgo. μὴ φέροντα τὸ σκῶμμα ὀξὺ παραιτεῖσθαι, qui non ferret ſcomma, inhibebat, Idem ibidem. Itẽ mitigo, placo, αἰτέομαι, rogo, veniam peto. παραιτοῦμαι τὴν ὀργὴν, iram placare nitor, Plutarchus in Romulo. παραιτεῖσθαι μνησικακοῦντος ὀργὴν, iram iniuriarum memoris exorare, Idem in Themiſt. παραιτεῖται ἀμβλυωπίας, hebetudines oculorum diſcutit, Ruell. aciem oculorum perpurgat, Barbarus lib. 1. Dioſc. cap. vltimo. παραιτεῖται τὸν θησέα, Theſeum ſibi reſtitui contendit, Plutarch. in Theſeo. παραιτέομαι τὸν βασιλέα, à rege veniam impetro, Herodot. παραιτησάμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω, Plato de Legib. magiſtratuum cum bona venia peregrè ꝓficiſcatur. παραιτούμενος τὴν πόλιν, veniam orans ciuitati, Plutarc. in Pericle. παραιτούμενος ἀφεῖναι, liberandum patruelem impetrans. Idem in Theſeo. παραιτησάμενος τὸν φθόνον, Ariſtid. Idem, πλείω τῶν ἀναγκαίων παραιτούμενος. Plato in Apolog. cum duobus Accuſ. ὑμᾶς δὲ ὅπερ κατ᾽ ἀρχὰς ὑμᾶς παρῃτησάμην, μέμνησθέ μοι μὴ θορυβεῖν, quod vos oraui. παραιτοῦμαι τόδε σε, illud abs te peto, Euripid. παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, Menander. συγγνώμην τὸν θεὸν παραιτεῖσθαι αὐτῷ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, veniam ſibi eorũ quæ dixiſſet vt daret, Deũ obſecrabat, Herodot. τοὺς θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, Xenophon, à diis veniam expoſces. Cum Genitiuo & Infinitiuo. παραιτοῦμαί σου ἀφεῖναι, &c. Eurip. peto abs te & rogo te. παρῃτήσατο τὸ μὴ ἀνήκεστα παθεῖν αὐτὸν, δεηθεὶς τοῦ πατρὸς, à patre precib⁹ impetrauit, ne crudeliſſimum ipſe ſubiret ſupplicium, Plutar. in Romulo. Lucian. παραιτησάμενος τὸν αἰακὸν τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, i. precatum AEacum vt ſibi liceat è ſpecu caput proferre.

Παραιτέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, Actiu.

Παραίτησις, εως, ἡ, excuſatio, petitio veniæ, deprecatio, expulſio. vide Quintil. lib. 7, cap. 5. μηδὲ μία τῆς μονῆς παραίτησις ἔτι τούτῳ παρ᾽ ἀρχόντων γιγνέσθω, Plato libro 11. de Legib. nec vlla ipſi vlterius manendi facultas à magiſtratibus concedatur. πρὸς θεῶν τιμὴν ἢ παραίτησιν, ad deorum honorem aut poſtulandam veniam, Plutarc. in Numa.

Παραιτητὴς, interceſſor, deprecator. Cicero, Miſit filium non ſolùm ſui deprecatorẽ, ſed accuſatorẽ mei.

Παραιτητὸς, facilè placabilis, Plato de Legib.

Παραίτιος, ὁ, author. Phalar. in Epiſt. πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. παραίτιος τῶν ἀγαθῶν, author bonorũ, cap. 11, l. 2. (Macchab.

Παραιτόνιον, ου, τὸ, plaga, regio.

Παραιτυπιανὸς οἶνος, paratypianum vinum: ſic dictum à Dioſcor. libro 5, capite 11. vbi ſunt qui legant ταραντῖνος.

Παραιφάμενος, ου, ὁ, admonens, admonendo dicens. Apollon. 2. Argon. τοῖα παρειπάμενος κατέρυκε.

Παραιφασία, exhortatio, præceptum. Apollon. 2. Arg. ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθαι, id eſt, ὑποθήκαις, παραινέσεσι.

Παραίφασις, εως, ἡ, admonitio. Iliad. λ, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.

Παραιφάσσω, extendo, commoueo, vibro, ſalto.

Παραιφόλκημα, ατος, τὸ, adductio.

Παραιωρεόμενος, ου, ὁ, ſuſpenſus, Herod. Polym. ἰσχνεῦσα παρὰ τὸν λοξὸν μηρὸν, παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης.

*Παραιώρημα, reſtis, laqueus ad ſtrãgulandum, Thuc.

Παραιωρῆσαι, luxare, ἐκχωρῆσαι ἄρθρον.

Παρακαθέζομαι, aſsideo. Dat. Ariſtoph. in Pluto, τῷ πλούτῳ παρεκαθίζετο.

Παρακαθελκτικὸν δέλεαρ, Bud. in Epiſt. prior. illecebra.

Παρακαθήκως, præter ius, contrà quàm decet.

Παρακάθημαι, admoueor, aſſideo. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκωλύετο.

Παρακαθίζομαι, & Παρακαθίζω, μ. ίσω, π. ικα, iuxta colloco, aſſidere facio, ſedeo, aſſideo. Dicitur & παρακαθίζω

σω,pro eodem.

Παραδίημι,vtrinque dimitto, à latere dimitto,vtroq; latere dimitto,Gaza.

Παρακαθίστημι, iuxta colloco, atque cuſtodē appono, vt παρακαταστήσας τινὰ τῇ οἰκίᾳ φυλάττειν, apud Demoſth. & apud Lucian. τὸν αὐτὸν αὐτῷ παρακαταστήσας, τὸ ὑπὲρ ἑαυτῶν κολάζοντα, id eſt, ei apponens. παρακατέστησε φυλακὴν, adhibuit cuſtodiam,Demoſth. Aliquando ponitur ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας ἢ παρακειμένως καθίστημι, quaſi altrinſecus colloco. παρακαθίστημι πολιτείαν,Iſocr.ſic & Plutarch.

Παρακαίεται,incenſus aſtat.

Παράκαιρος,& Παράκαιρος,ὁ,ἡ,intempeſtiuus, ex toto importunus,Gaza libr. ſecundo,capite tertio de cauſis plantarum Theophr. Item indecens,iniuſtus.Heſiodus,παράκαιρα ῥέζων,id eſt,τὰ ἄδικα,τὰ ἄκαιρα.

Παρακαίρως,intempeſtiuè. Iſocrat. τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα.

Παρακαλέομαι,μ.ἔσομαι,π.ημαι,conſolor, Paſſiuè,accipio conſolationem,ſolatio fruor.Item vocor, παρεκλήθη πρὸς ἑταίραν,à ſcorto exoratus eſt, Gaza de Seneḉt. παρακαλείσθω, inuocatus ſit. vnde παρακεκλημένοι μάρτυρες,ſunt teſtes rogati, quibus οἱ παρατυχόντες opponuntur,id eſt, fortuitò oblati. παρεκλήθη ὁ κύριος ἐπὶ τῇ κακίᾳ, miſertus eſt Dominus ſuper afflictione, libro primo Regum, capite 24. Habet quoque ſignificationem actiuam, admoneo,hortor,inuito,prouoco,&c.

Παρακαλέω,μ.έσω,π.κα,conſolor,hortor,excito: vnde εἰς τὸ παρακαλεῖν, Xenoph. pro in diuerſum hortari. Plato Epiſtola octaua, παρακαλεῖν ἐπὶ ταύτας τὰς πράξεις πάντας, omnes ad has res cohortari. Cum Infinitiuo, Xenophon, ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα ἀνακηρύσσειν, alios cohortor ad præmia conſeruationis denuntiandum. παρακαλεῖ τὴν κοινωνίαν δέχεσθαι τοὺς σαβίνους, ad affinitatem ſuſcipiēdam adhortatur Sabinos, Plutarc.in Romulo. παρακαλῶ σε νομίζειν,&c. admonitū te velim vt exiſtimes,&c. Ruell. hortor te contemplari, Marcell.lib 1. Dioſcor. in præfat. Item obſecro,oro,poſco. Gregor. τοῦτο δὲ παρακαλούμεθα, δι᾽ ὃ μεθ᾽ ὑμῶν χεῖρας παρακαλεῖ με δίκαια,iuſta me rogat,Plutarch.in Apophth. παρακαλεῖν ὄχλον,Plato de Legib. precari,preces adhibere,Chryſoſt. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν, pro magno ductore Imperatorem interpellare: ſic cap.12. Pauli ad Romanos in Eraſmi tranſlatione, qui tamen ibidem annotat ſignificare hortor, ſiue adhortor,pro aduoco & accio. Item conſulo,peto conſilium,aduoco,id eſt, aduocatum accerſo,& imploro. παρακαλεῖν δικαστάς, AEſchin. παρακαλῶ θεὸν, id eſt,inuoco, παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα, Euripid. ad lachrymas me impellis. Iſocrat. cum ἐπὶ præpoſitione. ἐπὶ λόγον μόνον παρακαλοῦσι,id eſt,ad dicendum exhortantur. παρακαλῶ σε ἐπὶ δεῖπνον, Xenop.in OEconom. inuito. παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπὶ προσευχὴν, ad precandum vos prouoco, Chryſoſtom. παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, cum ad imperium inuitant, Plutarc.in Galba. παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad ſuſcipiendum imperium, Idem in Numa. παρακαλῶ ἐπὶ θήραν, inuito ad venandum, Xenoph.lib.4. Pæd. Plato Epiſtola 7, ἐμὲ παρεκάλουν εὐθὺς, ὡς ἐπὶ προσήκοντα πράγματα, inuitabant me ad rempublicam capeſſendam, quaſi ad me pertinentem. Cum ὅπως,& Subiunct. Idem, ἰατροὺς παρακαλῶ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ, ne moriatur, medicos accerſo. Item pro alio precator interuenio, vt aduocatus & patronus. vnde παράκλητος. Eſt etiam prouoco: vnde συμπαρακαλῶ, Plato in Epiſt. Pro ἕλκω, traho in malum, Euripid. Pro ἐκκαλῶ, euoco, vt παρακαλεῖν εἰς συμμαχίαν, Syneſ. & AEſchin. οἱ δὲ ἥκοντες πρέσβεις ἀπεδήμουν παρακαλοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὸν Φίλιππον. παρακαλεῖν εἰς συμβουλὴν, vel παρακαλεῖν συμβούλους, adhibere in cōſilium. παρακαλοῦντες αἰσχύνην, euocantes teſtem verecundiæ, Thucyd. vbi etiā παρακαλοῦντας.

Παρακάλυμμα,ατος,τὸ, velamen, velamentum, prætextus, diſſimulatio, Plutar.in Public.

Παρακαλύπτομαι,& Παρακαλύπτω,μ.ψω,π.φα, abſcondo, cooperio, diſſimulo, velo. Item ſicut ἐγκαλύπτομαι, oculos meos contego, ne videam quippiam horribile aut auerſandum, Bud. Comment.

Παρακανθίζω, aculeis horreo.

Παρακαπηλεύω, adultero, falſò ſigno.

Παρακαταβάλλειν, ſacramento contendere, ſponſione certare. Qui de hæreditate controuerſa contendunt, παρακαταβάλλειν dicuntur, & ἀμφισβητεῖν, authore Harpocrate.

Παρακαταβολὴ, ῆς, ἡ, depoſitum, fideiuſſio. actionis genus, vbi tam actor, quàm reus apud acta decimam partē æſtimationis litis deponebant, multam ſcilicet futuram temerè litigantis. Neque modò ſpōſionis iudicium, ſed etiam ipſa pecunia depoſita hoc nomine ſignificatur, i. τὰ πρυτανεῖα. Latinè ſponſio dicitur, Bud. in Annot. & Comment.

Παρακαταθήκη,ης,ἡ, depoſitum, ſpōſio, cōmiſſio, quod cuipiā eſt commiſſum, pignus, fiducia, fidei cōmiſſum, ſpecies contractus, Ariſtot. l.5. Ethic. c. 2. φύλαξον μοι παρακαταθήκην, &c. Nazā. παρακαταθήκην λαβὼν τὴν Ἑλένην τηρεῖν, apud ſe depoſitā Helenā adſeruauit, AEſch. μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας, Iſocr.

Παρακαταθήσω, in Epigram.

Παρακατάκειμαι, aſſideo, accūbo. Dat. παρακατάκειμαί σοι, prope te diſcumbo. Xenoph.

Παρακατακλίνω, adhibeo, admoueo, inclino, iuxtà colloco, quod & παρακλίνω dicitur.

Παρακατακλίνομαι, concumbo.

Παρακαταλογὴ,ἡ, immutatio. παρακαταλογὴ ἐν ταῖς ᾠδαῖς, i. immutatio & varietas in cantando, Ariſtot. in Probl.

Παρακαταπήγνυμι, defigo, affigo.

Παρακαταρτύομαι,μ.ύσομαι,π.υμαι, ex multis vnū facio, (cōpono.

Παρακατάσχεσις, depoſitum, παρακαταβολή.

Παρακατατίθεμαι, depono cuſtodiendū, i. cōmendo, Dat. & Accuſ. iunctum, Plato de Rep 1, Apoll. 2. Arg. παρακάτθετο νύμφαις, Nymphis cōmendauit: παρακατατίθεσθαι τῇ Ἀθηνᾷ, vrbem Mineruæ cōmendare, Plut. in Themiſt. παρακαταθέμενος, qui depoſuit. παρακατατιθέμενοι τὰ σώματα, i. exponentes corpora & proferētes, de Athletis, AEſchin. Significat & dare quippiam fiducia contracta, fiduciarium do, depono tanquam apud ſequeſtrem. De hoc Bud. in Annot. παρακατατίθεσθαι παῖδας καὶ γυναῖκας εἰς Τροιζῆνα, Ariſtid. Item credo. Xenoph. τῷ ἑαυτοῦ σῶμα τῷ ἵππῳ, ὁ δεσπότης παρακατατίθεται, quaſi fidei committit, creditq; Sic AEſch. κατὰ Κτησιφ. pro fortunæ cōmittere, Bud. Com.

Παρακατατίθημι, commendo, depono, ſeruandū cōmitto, Lucian. & Bud. in Epiſt.

Παρακαταχράομαι, abutor. παρακαταχρῆται, abutitur.

Παρακατεχτικός, tenax.

Παρακατέχω, contineo, comprimo, cohibeo. Idē quod κατέχω, niſi quòd intendere videtur ſignificationē, retineo, χειροτεύω: vnde παρακατέχειν τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν, retinere vſum fructuum. Et παρακατέχειν τῇ μνήμῃ, memoria tenere & complecti.

Παρακατοικίζω, Iſocr. Dat. & Accuſ. παρακατοικίζω τὴν πόλιν, in propinquam ciuitatem colloco, Iſocrat. φρουρὰν τὸ μὴ νεωτερίζειν τι, παρακατοικίζων τοῖς συμμάχοις, ſocios colonis additis præſidio, ab innouandis rebus prohibens, Plutar. in Pericle.

Παρακατορύττω, iuxta fodio.

Παρακαττύω, interſuo. Ariſtoph. in Pluto, ἡμῖν δ᾽ ἔχουσα στιβάδα παρεκάττυε, id eſt, ἀντιτίθει, torum ſibi parabat.

Παρακαυλίζει, caules habet laterales.

Παράκειμαι, adiaceo, adhæreo, ſum appoſitus, Dat. παράκειται πάχος κοιλίᾳ, aluo pituita coit, hæret, Dioſ. lib. 5. cap. 28. Et in Epigram. pro cubo, iuxtà cubo.

Παρακείμενα, fercula. Item quæ propinqua ſunt.

Παρακείμενος, tempus preteritum. adiacet enim ac prope eſt præſenti. vide in ἀόριστος.

Παρακεκινδυνευμένος, arduus, ὑψηλὸς, ex periculo petit. & τὸ παρακεκινδυνευμένον, altū, blaſphemū, inſuetum, Suid.

Παρακελευσμένος, ſua ſponte incitatus, Ariſtot. in Rhetorica ad Alexandrum.

Παρακεκομμένος, delirus, inſanus, μεμηνὼς (inquit Suidas) ἐξεστηκὼς, παράφρων. Item improbus, prauus, falſus. Lucian. κίβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα. vnde & de numiſmate perperã cuſo dicitur. Ex quo ad quaſuis res fucatas trãsfertur, quę ſimilitudine impoſturã faciunt, Suid.

Παρακεκριμένος πεζὸς, diſpoſitus peditatus, Herodot.

Παρακεκρίαται, inſaniebant.

Παρακελεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ſuadeo, excito, hortor. Datiuo. παρακελευσαμένη τοῖς ἄλλοις, quæ alias hortata eſt, Plutarch. in Publicola. ita & Iſocrates in Euagora ad finem. Plato in Apologia, ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι, vos adhortandi finem non faciam. Item cum Accuſatiuo ibidem, ταῦτα παρακελεύομαι, ad hæc hortabar. Capitur etiam paſſiuè. Idem Epiſt. 7, ταῦτα μὲν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ὑμῶν, hæc dicebantur & ſuadebantur à nobis. Apud eundem Epiſt. 7. cum Datiuo & Accuſatiuo, ὁ δὲ καὶ νῦν ἐμοὶ λόγος πᾶσι παρακελεύεται, ad quod mea oratio cunctos cohortatur. τοιαῦτα σοι παρακελεύομαι huiuſmodi verbis te animo, Thucydid. παρακελεύεται τοῖς στρατιώταις τάδε, his milites ſuos adhortatus eſt, Idem. παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, ſeipſos mutuò adhortantes. παρεκεκέλευστο, præceptum erat.

Παρακέλευσις, εως, ἡ, adhortatio, admonitio, conſolatio, prouocatio, παρακέλευσις ἐκ παρακελεύσεως, dato ſigno, Thuc.

Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, admonitio, adhortatio, exhortatio. Plato in Epiſt. τὰ μὲν δὴ παρακελεύσματα ταῦτα, hę quidem cohortationes erant.

Παρακελευσμὸς, οῦ, ὁ, idem. Thucyd. ἐθυμίας τι πάσῃ χρώμενοι καὶ παρακελευσμῷ.

Παρακέλευστος αὐτῷ, ab ipſo corrogatus, Thucydid. i. παρακεκλημένος.

Παρακελευστικὸς, adhortatiuus.

Παρακελεύω, hortor. παρακελεύω σε, hortor te, i. ἐγκελεύομαι, inquit Interpr. Thucyd.

Παρακελητίζω, adequito, vel ſupero potius.

Παρακέντησις, εως, ἡ, curatio quæ fit manu chirurgi, quũ morbus aliter curari nequit: iungitur prius locus, deinde acus vel hamulus infigitur.

Παρακερδαίνω, perperã lucror, vel amplius inſto, & pręter alios lucror, lucro deputo. παρακερδαίνειν, quæſtũ facere, Nazanzenus.

Παρακινδυνεύομαι, mihi imminet periculum, Paſſiuè. παρακινδυνευόμενον, quod periculoſè ſuſcipitur.

Παρακινδύνευσις, periculũ, diſcrimen. παρακινδύνευσιν ποιῶ ἀπαλλαγῆναι, diſcrimen adeo vt eximar, vt liberer, Thuc.

Παρακινδυνεύω, cum periculo attento. Dicitur de re tentata cuius euentus & exitus eſt cum periculo coniũctus, Budæus in Epiſtol. priorib. Sic Cicero pro Quint. Omnia circunſpexit Quintius, omnia periclitatus eſt, Bud. Comment. Item pro fortiter periclitari. Plato Epiſt. 7. de Socrate, πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν πρὶν ἀδικίων αὐτοῖς ἔργων κοινωνὸς, omnia pati potius conſtituit, quàm ſcelerum illis ſocius eſſe.

Παρακινέω, μ. ήσω, π. ηκα, permuto, transfero. Item inuerto, peruerto, vt παρακινοῦντες δύο λόγια, Dionyſ. Itẽ labefacto. Gregorius κατὰ νῦν δὲ τὸ π. ... παρακινεῖν. Item prouoco, permoueo, irrito. Item indecorè & inſtabiliter moueor. Ariſtophanes βατρ. ἰδοὺ, σκόπει νῦν με παρακινοῦντ' ἴδῃς, en tibi me animaduerte num inter verbera indecorè tibi moueri videbor. Vnde & pro adblandior ponitur, adulor, hoc eſt, caudam moueo alicui adblandiendo. Item ὀπσοῦ μαι τι καθεστηκότος, aliquid ſecus in me admitto, aut de me conſulo. Vnde παρακεκινηκότες, in furorem verſi & furibundi, ἐξεστηκότες. Theophraſt. 6. de cauſis Paſſiue vſus eſt, de vino quod ſub ſydere turbido motu vitiatur, καὶ μάλιστ' ὅταν θαλάττης, ὁ δὲ ... παρακεκινημένον, Bud. Comment.

Παρακινητικῶς, pro ἐξεστηκότως. παρακινητικῶς ἔχειν, deſipit, Plutarch. in Solone.

Παρακιρνάω, admiſceo.

Παρακλείω, μ. είσω, includo.

Παρακλέπτω, ſuffuror. Nazanz. in Orat. ἐστι ἃ καὶ ὑμῖν ... παρακλέψαντες, in nonnullis voluptatibus veſtris morem gerentes, Bilib. tu tamen vide.

Παρακληθεῖσα, ἡ, exorata.

Παράκληρος, ου, ὁ, ſimul ſeruiens, ſeruus aſcriptitius.

Παράκλησις, εως, ἡ, exhortatio, obteſtatio, monitio, rogatus, παραμυθία, Phalaris in Epiſtol. παρακλήσεις, ſuggeſtio, ſupplicatio, ἀξίωσις, conſolatio. Chryſoſtom. de officio Epiſc. πολλὴν μοι παρέσχες τὴν παράκλησιν. Iſocrates, οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες, &c. id eſt, non hortationem excogitantes. ἐν παρακλήσει, in euocatu, in eo quod euocatus eſt, Thucydides. Accipitur nonnunquam, licet rarius, pro rogatione, aduocatione, ac deprecatione aduocati & corrogati vt adſint iudicio vel concioni. Bud. in Annotationib. poſterior. ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου νυνὶ δὲ αὐτοὺς ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν καὶ χωρὶς παρακλήσεως τῆς ἐμῆς, orabam vt vos ad me audiendum beneuolos habere poſſim, quod ipſum hoc tempore vos facturos exiſtimo, vel nulla mea interpoſita deprecatione.

Παρακλητέον, rogandum, inuocandum eſt.

Παρακλητέος, aduocandus, inuocandus.

Παράκλητος, ου, ὁ, inuitatus.

Παρακλητικὸν, ὸ, adhortatiuum, conciliatorium.

Παράκλητος, ου, ὁ, aduocat⁹, patron⁹, fautor, interceſſor, cõſolator. vnde ἀπαράκλητος. Sic etiã Spiritus ſanctus, ὡς πάντων τῶν παρακλήσεων δεόμενος. Ioan. Euãg. c. 14. ὁ δὲ παράκλητος τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ὑμᾶς διδάξει πάντα. Chriſtus etiã ibidem παράκλητος dicitur. καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν.

Παρακλήτωρ, ορος, idẽ, conſolator, deprecator, aduocatus. vide apud Franciſcum Philelph. in Epiſt.

Παρακλείω, excludo.

Παρακλιδὸν, declinando, ſedendo, deflexim, παρακεκλιμένος. Apoll. 2. ἰσὺν ἐφορ χαλάσαντο παρακλιδὸν. Itẽ diſſimulãter: vt Odyſ. δ, ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδόν.

Παρακλίντορας, in Epigr. acclinatos.

Παρακλίνω, μ. ινῶ, π. ικα, auerto, παραδίδω, ſubmitto, inclino, deflecto. Apoll. 2. Arg. κάρητα παρακλίνας, i. inclinãs & caput auertens. Ariſtop. in Pace, τί παρακλίνεις; quid deflectis? Ariſtot. in Rhet. pro incito accipit. Itẽ pro diuertor. Aliquando pro παραστήκω apud Ariſtop. παρακέκλιται pro ὄγκειται apud Diony. de Situ orb. i. adiacet. & apud Apoll. cum Datiuo, lib. 2. Arg.

Παρακλίτης, aſſeſſor, qui vnà diſcumbit, Xenoph.

Παρακλύω, παρακούω, non pareo, in Epigr. Gemt.

Παρακμάζω, μ. άσω, π. ακα, ſeneſco, vigore decreſco, marceſco ætate, Bud. in Epiſt. poſterior. iacere, ἀπανθεῖν, frigere, i. non vigere. Idem in dictione Iacere, in Epiſt. τὴν ἡλικίαν παρακμάσαι, ætate ſeneſcere, Nazanz. in Orat. florem ætatis amittere, Chryſoſt. παρακμάζοντος κινδύνου, inclinato decedentéque periculo, Dioſc. lib. 6, cap. 4. παρακμάζοντα μύρτα, q̃ maturiſſimæ baccæ myrti: ſic Marcell. l. 5. Dioſc. c. 27. παρηκμακὼς, qui cõſenuit, emeritus, Bud. in Epiſt. poſt. παρηκμακὼς φθινόπωρος, i. præceps autumnus, Idem in Annot. in Epiſt. in dictione Præceps.

Παράκμασις, effœtatio, ἡ παρακμή.

Παρακμαστικὸν, languidum, remiſſum. vnde παρακμαστικὸς πυρετὸς, de febri quæ ſenſim leuior fit & languidior. cui opponitur ἡ παρακμαστικὴ ἡλικία, ætas iam vergens & inclinata Galeno.

Παρακμὴ, ῆς, ἡ, languor & remiſſio vigoris. Apud Gal. remiſſionem febris ſignificat. Et παροξυσμῶν παρακμαί, ſunt acceſſionum remiſſiones, vel declinationes, vt Medici loquuntur. παρακμὴ τῆς δυνάμεως, Bud. in Epiſt. poſter. decrementum facultatis. Eſt etiã ſenilis ætas, quãdo iam robur conſeneſcit.

Παρακνήμιον, ου, τὸ, alterum os cruris in iumentis, quaſi additum tibiæ.

Παρακνίζω, irrito, vellico, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Παρακοΐζειν, deſipere.

Παρακοὴ, ῆς, ἡ, inobedientia. interdum pro auditione. Plato Epiſt. 7, πολλὰ γὰρ αὐτὸς καὶ τὰ μέγιστα εἰδέναι προσποιεῖται διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς, propter ea quæ ab aliis audierat.

Παρακοίμησις, εως, excubiæ.

Παρακοιμητὴς, οῦ, ὁ, excubator.

Παρακοιμῶμαι, excubo.

Παράκοιτης, ου, ὁ, coniunx, vir, ἀνὴρ, i. maritus, poeticum.

Παράκοιτις, ιος, ἡ, coniunx, vxor, γυνὴ, γαμετή, poetic. Heſiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι, cũ vxore pudica cõcubuit.

Παρακοίτις, ἡ, concubina.

Παρακολλάω, adglutino.

Παρακόλλημα, conglutinatio.

Παρακολουθέω, ῶ, aſſector, adſum, è veſtigio ſequor, comitatum præſto & ſequor, arbiter ſum & ſpectator, παρέπομαι. Lucian. in Alcyone, ἡ γὰρ ἡλικία πᾶσι πᾶσιν ἀπειρος ἀνθρώποις πάντων καὶ ἀμήχανος ἐξ ἀρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀεὶ κατὰ φύσιν, homines naturaliter comitatur. 1. ad Timoth. 4. τῇ διδασκαλίᾳ παρηκολούθηκας. vbi Eraſm. doctrinam vſque ſecutus es, adnotans nõ hic accipi aſſecutus es eo ſignificatu, quo Rhetores accipiũt. aſtipulatur Græca ſcholia, quæ ſic exponunt, doctrinæ es alumnus, in doctrina es educatus & ab adoleſcentia verſatus. vide Budæum in Epiſt. de hoc verbo. Lucian. in Anacharſi, ᾗ δὲ παρακολουθοῦσα τοῖς τοῖς δόξα τ ... ἄξια τοῖς νενικηκόσι: ὥσπερ δὲ καὶ παρακολουθεῖν ἀναφέρεσθαι, quoddã etiam redeuntes fuiſſe conſecutos. παρακολουθεῖν pro παρὰ πόδας ἀκολουθεῖν, Bud. in Epiſt. prior. ἀπῄει κοσμίως οἴκαδε, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου, abibat modeſtè domum, ſequente homine, Plutarch. in Pericle. παρακολουθοῦντος καιροῦ, quum tẽpus vocat, Epictetus. τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, perſonæ attributa, Hermog. παρακολουθοῦντα σημεῖα ἑκάστῳ τῶν φαρμάκων, comites ſingulorum venenorum notæ, ſingulis venenis accidẽtes notæ, Dioſcor. lib. 6, cap. 1. Idẽ ibidem, ἀδύνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἑνὶ παρακολουθῆσαι, fieri enim non poteſt, vt quæ contingere ſolita ſint, vnum venenum ſequantur, Ruellius: impoſsibile enim vni alicui veneno omnia accidere, Marcellus. παρηκολουθηκὼς πᾶσι, in prologo Lucæ Euangelii, aſſectator omnino aſſiduus, Bud. qui cuncta perueſtigauit, Eraſmus: qui ibidem adnotat non eſſe vertendum aſſecutus, quemadmodum capiunt Latini, quibus is dicitur omnia aſſecutus, qui nulla in re fruſtratus ſit, quod Græci vocant τυχεῖν. Sed παρακολουθεῖν eſt aſſectari & adeſſe & ſubſequi potius quàm aſſequi. Vt enim aſsidere dicitur literæ, qui nuſquã diſcedit à litera: ita παρακολουθεῖν dicitur, qui te aſſectatur velut indiuiduus comes. Vtitur & Paul. in ſuis Epiſt. in eundẽ fermè ſenſum. Itẽ animaduerſione & intelligentia aſſequor dicẽtem. Aeſchin. ὑμεῖς τὰ ῥηθησόμενα ἀκούετε, καὶ συνίετε τοῦ νοῦ, καὶ παρακολουθεῖν δύνασθε, Bud. Com. vnde παρακολουθοῦντες pro ἀμαθεῖς & παῖδες.

Παρακολούθησις, εως, ἡ, ſequela, Gell. lib. 6, cap. 1.

Παρακομιδὴ, ῆς, ἡ, aduentus tranſmiſsio, portatio, vectio, ſubuectio, aduectio.

Παρακομίζομαι, aduenio, me recipio, præteruehor, aſſumo. Accuſ. Aeſchin. παρακομίζομαι ὑμῖν λεγόντος ἐξ ... περὶ ... παρακομίζοντας τὴν Ἰταλίαν, appellunt, Thucyd. 1. παρακομίζοντες. παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα, arma capere. τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, οὐ Καίσαρι παρακομίζεσθαι, arma aduerſus Cæſarem non pro Cæſare capere, Plutarch. in Othone: ſic Philelphus.

Παρακομίζω, affero, impello, porto, importo, excipio, reduco: ita accipit Chryſoſt.

Παρακονάω, acuo, Gaza lib. 5. c. 6. hiſt. plant. Theophr.

Παρακοπὴ, ῆς, ἡ, diminutio, amentia, lapſus, Gaza: delirium Marcell. inſania Ruellius: mentis corruptio Barbar. lib. 4. Dioſcorid. cap. 69. ὁ γέλως παρακοπή τις ἐστὶ, riſus lapſus quidam & fraudatio eſt, Ariſtot. in Probl.

Παρακοπτικὸς, & Παράκοπος, ὁ, ἡ, mentis inops, φρενητικός.

Παρακόπτω, μ. ψω, τ. ομαι, furo, inſanio, deliro, deſipio, παραφρονῶ, μαίνομαι. Item fraudo, damno afficio, ζημιόω. Ariſtop. νῦν δ' ἐγὼ γενναῖος παρακόπτων δικαστικῶ, Bud. Com. Item adultero.

Παρακορέω, verro, orno, παρασαλεύω, Phrynichus. Vide Κορῶ.

Παράκρουσις, ſeductio.

Παράκουσμα, ατος, τὸ, diſciplina. Plato Epiſt. 7, ἄλλοι παρακούσματα τινὲς τῶν μεγίστων τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, alii qui plurima in philoſophia audierant. ἡ παρακουσμάτων ἱστορία, ab aliis accepta traditio, narratio ab aliis auditu accepta, Dioſc. lib. 1, in Præfatione.

Παρακούω, μ. σω, τ. ομαι, obiter audio, negligenter audio, non parco, κατὰ παρέργον τῶν λεγομένων, παρίημι, ὡς ἂν μὴ ἀκούω. Genit. παρακούω ὑμῶν, vos prætereo, tanquam non audierim, Lucian. Idem in Anachar. τοιαῦτα γάρ φασιν οἱ τῶν παρακουόντων τι παρὰ δασκάλων. οὐδὲ παρακούσειν αὐτῷ, dicto ei ſunt audientes, l. 1. Eſdræ. παρακούσῃ αὐτῶν, eos non audierit, Matth. 18. ἐὰν δὲ ἄνθρωπος ἀκούειν μὲν τὰ λέγον, παρακούει δὲ, Ariſtot. lib. 7. Ethic. cap. 6. ita aliqua ex parte & non perfectè rationem videtur audire, Argyrop. Lucian. in Cauc. παρακούων τοῦ ἐπιτάγματος, dicto non audiens. παρακούω interdum pro ἀκούω, audio. Herodot. παρακούσω τὸ ἐκείνου τὴν τέχνην, audio de illius artificio. Plato Epiſt. 7, οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ ... παρακούοντα ἄξιον λόγων περὶ πραγμάτων, ... μεγάλων ἀκούειν, audientem de rebus magnis ſermones. vnde παράκουσμα, diſciplina & doctrina. παρήκουσα, audiui, in Epigram.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmor.

Παρακρεμάω, μ. άσω, τ. αμαι, ſuſpendo. Actiu.

Παράκρημνος, ου, ὁ, præceps.

Παρακρίνω, quaſi παρὰ τάξιν, iuxtà loco, ex aduerſo inſtruo aciem, atque ita propè vt αἱ ... fieri poſſet. Plutarch. in Anton. τοῖς δὲ πεζοῖς παρακεκριμένους, λόγων κρείττων ἡ τάξις ἐφαίνετο τῶν ἐναντίων, Bud. Com.

Παρακροκίζειν τῇ χροιᾷ, colorem croci imitari, Dioſcor. lib. 5, cap. 137.

Παρακροτέω, μ. ήσω, τ. ηκα, adhortor, dehortor, incendo, παραθαρσύνω, παροξύνω, παρορμῶ. Lucian. ὁ δὲ παρακροτεῖ τε ... ὥσπερ ... ὡς μὴ πέλαν ... &c. applaudit, ſeu plauſu ad humerum facto exhortatur. παρακροτοῦντος, inquit Suid. id eſt, παραθαρσύνοντος, παροξύνοντος.

Παράκρουσις, circunuentio, deceptio, fraus, error, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 3. ſuppreſsio, Gaza in Probl. Ariſtot. ſect. 3. quæſt. 12. ἡ μὴ ... ἐξαπάτη, Ariſtoph. Interpr. παράκρουσις τῶν παρανόμων, iniquum contra leges.

Παρακρουστικὸν πάθος, delirium, affectio in delirium impellens, Galen. ad Glauc.

Παράκρουστος, ὁ, ὁ, ſtultus, μωρός.

Παρακρούω, μ. σω, τ. κα, ebrius vacillo. Item ſeduco. ἐξαπατῶ, obrepo, impoſturam facio & κλέπτω, fraudo, fallo. Sic παρακρούομαι voce paſsiua pro eodem. Ariſtot. 2. OEcon. οὐ παρεκρούοντο αὐτόν, non circunueniebant eum. Vnde παρακρούεσθαι τοὺς δικαστάς, eſt obrepere iudicibus, & per impoſturam aut calumniam, iudicium vincere. Tranſlatio eſt ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, vt in alteram partem vergat: ſiue à luctatoribus, qui non fortiter neque vi, ſed fraude, & ſupplantando vincunt, ποδὶ ἢ χειρὶ παρακρούοντες. παρακρούεσθαι τὸν δῆμον, populum ſeducere, Ariſtot. lib. 4. Polit. cap. 13. παρακρουσάμενος τὸν Διοκλέα, qui Dioclem fraude decepit, Plutarch. in Theſeo. παρακρουόμενος, obrepens, fallens, circunueniens, Demoſth. & Interpr. Ariſtophan. παρακρουσάμενος πολίτας, ciues decipiens, Plutarch. in Solone, & Demoſth. Inuenitur interdum cum duobus Accuſ. Sciẽdum tamen quòd παρακέκρουσται cum σ pro ἐξηπάτηται: παρακέκρουται verò ſine σ, pro ἐξηπάτηται paſsiuè ponitur. Significat etiam deprecari, & à ſe ſummouere.

ſummouere. Vnde παρακρούεσθαι τοὺς μάρτυρας, refutare, & refellere teſtes, hoc eſt, παρεγγράφεσθαι καὶ διελέγχειν, hoc eſt, reiicere & repudiare, vt διακρούεσθαι, Bud. Com. παρακρούοντα τοὺς λόγους, Iſocr. παρακρουσθῆναι, falli, circunueniri, decipi. παρακρουσθεὶς, deceptus, Demoſthenes. Item παρακρούω, explico, Lucian. de velis nauis. itē ſupprimo, Gaza. παρακρούει τὸ ἐπιπολῆς θερμὸν, ſuperficialem calorem ſupprimit, Ariſtot. in Probl. ſect. 3. quæſt. 12.

Παρακταῖος, litoralis, in Epigram.

Παρακτάομαι, aſciſco. παρακτᾶσθαι propè poſſidere, Theophilus lib. 2. Inſtit.

Παράκτης, venator, qui canes venaticos ducit, ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων.

Παρακτίδιον κῦμα, litoreus fluctus, in Epigram.

Παρακτικὸς, qui vim habet ſubſtātias creādi, Bud. Cō.

Παράκτιος, ου, ὁ, litoreus, litoralis. παραθαλάσσιος, litori propinquus. Sophocl. εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους λειμῶνας, i. in litoralia prata.

Παρακτῶσαι, introducere, Herodot.

Παρακυάζω: vide in dictione Κυαίζω.

Παρακύπτω, tranſcurſim aſpicio, proſpicio per cancellos, quaſique limis oculis. παρακύπτω εἰς νόμον, proſpicio in legē, Iacobi 1. παρακύπτειν εἰς τὰ ἅγια ἁγίων, in ſancta ſanctorū proſpicere, Nazan. in Orat. παρακύπτειν ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Demoſt. & Bud. εἰς θεοῦ μυστήρια παρακύπτοντες, Dei ſecreta rimantes, Nazanzen. in Orat. Idem ibidem, εἴσω παρακύπτοντες, intrò inſpicientes, penetrantes.

Παράκυψις, proſpectus dicitur, vbi quis obliquato capite per feneſtras proſpicit. Vnde prouerbium, ἐξ ὄνου παρακύψεως, de aſino, qui quum ab agaſone neglectim ageretur, in tranſitu caput in tabernam vel in officinam inſeruit, & vaſa euertit.

Παρακωχὴ, retentio, dilatio.

Παραλαλεῖν, nugari, obloqui.

Παραλαμβάνω, μ. παραλήψομαι, π. παρείληφα, aſſumo, ſuſcipio, vt ſucceſſor facit, qui prouinciam accipit, Demoſthen. ſic & Gaza ex Cicerone. Itē deprehendo, promoueo, capio, amplector, ἀναλαμβάνω, ſuſcipio curandum, Galen. l. 2. ad Glauc. Item à maioribus accipio, & quaſi per manus traditum accipio, vt parentes liberis, Plato 1. de Rep. & Ariſtid. in Panath. Item in ſocium abduco, adiungo vel admitto, non reiicio, recipio, ἐκδέχομαι καὶ διαδέχομαι, id quod Latini excipio dicūt. Baſil. καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθημερινὰς φροντίδας παραλαμβάνουσι. Sic Liu. Nec tranquillior nox diem tam fœdè actam excepit, i. ſubſecuta eſt. Cic. in Caton. Sed memoriam illius viri omnes excipient anni conſequentes, Bud. Com. παραλαμβάνειν πρὸς τὴν θυσίαν, adhibeo in ſacrificium & accipio. Lucian. ἀτιμίας μεμψιμοιρούσης ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν. τὸ κεφάλαιον ὅλου τοῦ πράγματος παραλαμβάνειν, apud Iſocrat. ad Nicoclē, i. caput totius rei cōſtituere. παραλαμβάνειν τοὺς συμβούλους, adhibere in conſiliū. Pro φίλους λαμβάνω, Thucyd. & ita Interpres Græcus, ὁ μὲν ἐκεῖνος ὡς μηδένα παραλαμβάνει, ὁ δὲ αὐτὸς ὡς κοινωνὸν τῆς ἱστορίας λαμβάνει. παραλαμβάνω ἐμαυτὸν, me colligo. παραληφθήσομαι, aſſumar.

Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula quæ multùm lucet in oculo, vel reſplendens cicatrix in nigro oculorum.

Παραλανθάνω, lateo. require Λανθάνω.

Παραλέγομαι, nauigo, præternauigo, præterlego, i. παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ κατὰ τὴν γῆν πλέω. Lucas in Actis, παραλεγόμενοι τὴν Κρήτην, præterlegentes Cretam. Sic Virgil. & crebris legimus freta concita terris.*

Παραλέγω, μ. ξω, π. χα, inhoneſtè aliquid lucror.

Παραλείπω, μ. ψω, π. ειφα, omitto, dimitto, relinquo, παρίημι. Actiu. Accuſ. παραλέλειπται, omiſſum eſt, Schol. Sophocl. in Phil.

Παραλείφειν, illinere, Ariſtoph.

Παράλειψις, εως, ἡ, omiſsio, prætermiſsio, præteritio, occupatio in Rhet. ad Heren. dicitur. παράλειψις, figura dicitur in qua velut ex abundanti enumerantur adiecta, vt apud Terent. in Phorm. tu cōiicito cætera, Quid ego ex hac inopia nūc capiam, & quid tu ex iſtac copia.

Παραλέγομαι, μ. λέξομαι, π. λέγμαι, accumbo. Depon. abſol. Datiuo. Homer. Iliad. ζ, Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο, concubuit cum Laodamia. Idē Iliad. β, ὁ δ' οἱ παρελέξατο λάθρη, ipſe cū ea clàm concubuit, παρακοιμηθεὶς, παρεκαθεύδησε.

Παραλήγομαι, & Παραλήγω, deſino, in penultimam deſino. παραλήγει καὶ στρέφει τὰ δένδρα ὁ βορέας, arbores Aquilo contorquet & vertit, Theophr. lib. 5, cap. 2. hiſt. plant.

Παραληπτέον, complectendum eſt, admittendum eſt.

Παραληρέω, μ. ήσω, π. ηκα, deliro. ἀφρόνως τι ποιῶ. Neutrum abſolutum.

Παράληψις, veneratio, præteritio, occupatio.

Παραλία, ας, ἡ, regio maritima. αἱ τῆς παραλίας πόλεις, oræ vrbes, vrbes maritimæ, Plutarch. in Pericle. ſcribitur & παρραλία propter metrum.

Παραλιθάζω, lapideſco, Gaza lib. 3. de plant. cap. 9.

Παραλιμπάνω, μ. ανῶ, prætermitto. Actiu.

Παράλιον, ſpecies tithymali, vel braſsicula marina.

Παράλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, maritimus, litoreus. παράλιος αἰγιαλὸς, Euripid. παράλιος κατοικήσει, ad mare habitabit, cap. 49. Geneſeos. Philo de mundo, οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι μοῖραι κατεποθησαν, id eſt, maritimæ partes, hoc eſt, oræ maritimæ. Sophocl. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γένοιτο, auibus marinis eſca erit. παραλίαν γῆν, maritimam oram, Thucyd. παραλία πεύκη, maritima pinus. Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 10. pro ſpecie pini.

Παράλιος τιθύμαλος, paralius tithymalus, id eſt, maritimus, qui & tithymalis dicitur, genus herbæ lactariæ, Dioſc. lib. 4, cap. 255. & cap. 257. παράλιον etiam vocant aliqui herbam quæ & πέπλιον dicitur, Idem libro 4, capite 262.

Παραλιτέω, offendo. παρήλιτες τοὺς θεοὺς, Apol. Rhod. deos offendiſti.

Παραλίτης, qui in Paralo ſacra naue erat. ſcribitur per ει in penult. apud Pollucem lib. 8.

Παραλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, ἀλλοίωσις, immutatio, collatio, comparatio, differentia, diuerſitas, varietas, diſcrimen. Plato pro hallucinatione & aberratione vſus eſt, Bud. Comm.

Παράλλαγμα, idem quod παραλλαγή. παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, viciſsitudo inæqualitatis, Plutarch. in Numa.

Παραλλὰξ, viciſsim, alternis, permutatis vicibus. Sophocl. ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα, id eſt, βαδίζει κατὰ τὴν διαδοχήν. Vnde παραλλὰξ κεῖσθαι, eſt in ſerie rerum alternantem varietatem eſſe: quod etiam ἐναλλὰξ dicitur, ὅταν ἐφεξῆς ἑτερογενῆ πρὸς ἄλληλα κέηται, Bud. Com.

Παράλλαξις, ἡ, παραλλαγὴ, exorbitatio, permutatio, viciſsitudo. Item differentia apud Platonem in Politic. Bud. Com.

Παράλλακτος, ου, ὁ, mutabilis.

Παραλλάττω, μ. άξω, π. αχα, actiu. poſitū, permutatim vario, alternis, hoc & illo modo facio. fabri in ſecandis lignis παραλλάττειν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας Theophraſto dicuntur, quum dentes ſerræ alternos variant, id eſt, alternis hinc & illinc prominentes faciunt. vnde & pro alternare ponitur, id eſt, nūc hoc, nunc illud animo agitare. vnde Iſocrat. in Euag. δόξης παραλλαττούσης, pro varia & alternante de homine opinione. Eſt item παραλλάττειν, diſcrepare, διαφέρειν, differre, variare, nunc hoc, nunc illo modo cedere, Theophraſtus. Et παραλλάττει, refert, id eſt, differentiam facit, & ad rem pertinet. Vnde ἀπαράλλακτος, non differens, per omnia ſimilis. Significat etiam præterire, id eſt, διαλλάττειν, ἀμείβειν. Xenoph. ἑλλην. ε, ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν, ἐξανίστανται οἱ μετὰ Χαβρίου, quum primi inſidias præteriiſſent, milites qui cū Chabria in inſidiis latebant, inſurrexere. Item παιδ. 1, ὅσοι δὲ παραλλάξαντες ἔφθασαν, id eſt, qui è tranſuerſo occurrentibus anteuerterunt. Sic Herodotus, ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico ſpatio ab occurſu aberra-

uerunt: vel qui parum abfuit, quin mutuò obuiam fierent. Huc pertinet quod eſt apud Platonem, οὐ παραλλάττουσι τῆς αἰσθήσεως τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciſcuntur. Cebes Theb. τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, id eſt, prætereunt, præuertunt, anteuertunt: verbum ἀντιπεριφραστικόν, Gaza. παραλλάττει τὰς ὥρας, tempora permutat, Theophraſt. lib.1, cap.12. de cauſ. plant. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, illum locum declinat, Plutarch. in Themiſtocle, id eſt, auertit ſe ab eo & mutat. Idem in Camillo, παραλλάττων ἀεὶ τοὺς ἐγρηγορότας τῷ θορύβῳ τεκμαιρόμενος, vigiles fugiens, ex tumultu coniecturam capiens. παρήλλαξεν εἰς μοναρχίαν, &c. in monarchiam demutauit, Plutarch. in Romulo. ἴδιός τις καὶ παρηλλαγμένος τρόπος, proprius quidã & alienus mos. τὸ παρηλλαγμένον, peregrinũ, inuſitatum & inauditum, Bud. Com.

* Παράλληλα, aduerbialiter, viciſsim & alternis, quaſi ἀμοιβαίως. Iſocrat. περὶ μὲν τῶν πραχθέντων παράλληλα, καὶ τῶν κινδύνων ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, hæc igitur habuimus quæ de rebus vtrorunque geſtis belliſq; ſuſceptis diceremus, cõparando facta & geſta ab vtriſque. Cicero coràm componere & coràm comparare dixit in Oratore.

Παραλλήλια, τά, Latini virgas, hiſtorici ſoles vocãt, authore Seneca. Verùm exemplaria habent παρήλια. Locus eſt Nat. queſt. lib.1, cap.11.

Παραλληλίζω, μ. ίσω, π. ικα, inuicem comparo atque è regione colloco.

Παραλληλισμός, ὁ, ſchema quando in oratione voces idem ſignificantes aut eædem coniunguntur per compoſitionem, vel ordine ſequuntur, quod Grammatici dicũt fieri ἐκ ταυτότητος, vel ἐξ ὁμοιότητος συντίθεσθαί τι καὶ παρατίθεσθαι. Ex identitate (vt ita loquar) quando eadem voce & ſenſu componuntur, vt πάμπαν: vel adiunguntur ordine, vt πάλαι πάλαι apud Comicos. Ex ſimilitudine, quando diuerſæ prolatione dictiones, ſignificato tamen ſimiles, vel componuntur, vt χαμᾶθεν, à χαμαὶ & πέδον: vel adiunguntur ordine, vt λίαν πάνυ, & τυχὸν ἴσως. hæc Euſtath. Iliad. δ.

Παραλληλόγραμμα, τά, ex aduerſo poſitæ lineæ à geometricis appellantur παράλληλοι. ſpatium quod lineis παραλλήλοις continetur, vt ait Boetius. παραλληλόγραμμον χωρίον Straboni. & παραλληλόγραμμος πίναξ, tabula oblonga forma, Ptolem.

Παράλληλον, figura poetica, quum duæ dictiones ſynonymæ pariter ponuntur, vt βάσκ' ἴθι, Homer. ἐκ παραλλήλου, figura dicitur, quum quæ eandem habent poteſtatem, ſimul ponuntur, vt πάνυ σφόδρα apud Ariſtophanem. & τυχὸν ἴσως. Quintilianus vocat verborum idem ſignificantium congregationem, lib.9, cap.3. ἐκ τοῦ παραλλήλου, τουτέστιν ἐκ διπλασιασμοῦ, Hermog.

Παράλληλος, ου, ὁ, mutuus, inter ſe compoſitus atque è regione collocatus, æquè diſtãs. παραλλήλους σωροὺς καὶ ὁμαλούς, aceruos ſimiles & æquales, Plutarchus in Lycurgo. παραλλήλους τοίχους, Thucydid. parietes è regione inter ſe. παράλληλα ἄνθη, flores paribus inter ſe ſpatiis ſurgentes, Dioſcorid. lib.1, cap.2. παραλλήλοις ἐξετάζειν, eſt quod Cicero dicere ſolet, contendere. Soluitur aliquando dictio compoſita, & per Accuſatiuum, quem poſcit ipſa Præpoſitio proferri ſolet, vt παρ' ἀλλήλους, παρ' ἀλλήλας, παρ' ἄλληλα. Plinius lib.6, cap.33, Plura ſunt autem hæc ſegmenta mundi, quæ noſtri circulos, Græci parallelos appellauere. ſunt autem παράλληλοι κύκλοι, circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Vocãt Aſtronomi & Mathematici παράλληλα in ſphæra, lineas rectã paribúſque inter ſe ſpatiis in altũ ſurgentes. Vel lineæ ſunt in continuum protractæ æquali ſpatio inter ſe diſtantes. παραλλήλους γραμμάς, diſcurrentes lineas, Ruellius: lineas inter ſe æquales, Marcellus lib.5. Dioſcorid. cap.147.

Παραλλήλως, Aduerbium. Ariſtot. de mundo, καλοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ δία καὶ ζῆνα, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν, Vocant autem (inquit de Deo) καὶ δία καὶ ζῆνα, coràm compoſitis nominibus, alti inſecúſque ſitis: quaſi dicas, δι' ὃν ζῶμεν. Si enim è regione quaſi ἐν τῇ συστοιχίᾳ hæ duæ voces componantur, erit δια ζῆνα, quaſi δι' ὃν ζῆν ἔξεστι, Bud. Comm.

Παραλογή, ῆς, ἡ, deceptio.

Παραλογία oppoſita eſt analogiæ.

Παραλογίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, decipio falſis rationibus, falſa argumentatione vtor, illudo, ἐξαπατῶ, φενακίζω. Accuſatiuo iungitur. Lucian. in Prometheo, τὸν δία παραλογίσασθαι, Iouẽ circunueniſſe. Oratio παραλελογισμένη, id eſt, turbata, quæ malè collecta eſt, Bud. in Epiſt. poſt.

Παραλογισμός, οῦ, ὁ, deceptio per falſas ratiocinationes, fallax concluſio & captioſa, ἀπάτη, κρίσεις, paralogiſmus & peruerſa ratiocinatio, Gaza in Probl. ſect. quæſt.8.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, deceptor, ἀπατεών.

Παραλογιστικός, οῦ, ὁ, cauillatorius. παραλογιστικὸν, apparentem habens rationem. παραλογιστικὰ ἐρωτήματα, fallaces & captioſæ interrogationes.

Παράλογος, maſculini generis, vt ὑπόλογος. & dicitur id quod præter opinionem & repentè accidit, inopinatus, abſurdus. Thucydid. τοῦ δὲ πολέμου τὸν παράλογον, ὅσος ἐστί, πρὶν ἐν αὐτῷ γενέσθαι, προδιάγνωτε. παράλογος εὐτυχία, ſubitus ſucceſſus, Plutarch. in Romulo. παράλογος αὐτοῖς μέγας ἦν, longe ſecus atque opinati erant, euenerat, Thucyd. πολὺν τὸν παράλογον ὁρῶντες, longè maius opinione ſua cernentes, longè maiorem numerum & huiuſmodi, Idem. τὸν παράλογον, id eſt, τὸ παράδοξον, παράλογον καὶ παρ' ἐλπίδα. παράλογον τῶν ἐν τοῖς πολέμοις μνήσθητε, mementote bellorũ euentus, idem Thucydid. Diodorus genere neutro dixit, πρὸς τὰ παράλογα τῆς τύχης ἀπολείποντες αὐτοῖς καταφυγάς, ad nec opinatos fortunæ impetus ſuffugia ſibimet ipſi relinquentes, de theſauris loquens Suſianis. Sic Liuius, Duas vrbanas legiones ad incerta belli Cõſules conſcribũt. Eſt etiã παράλογον τὸ ἀλόγως γινόμενον, i. temerè & præter rationem, ἀπροσδόκητον, incertum ſeu incertitudo, temeritas, caſus inopinatus, præter rationem, παρὰ προσδοκίαν. Item τὸ μὴ ἀνάλογον, id eſt, quod præter proportionẽ eſt, Bud. Com. εἰ μή τι παράλογον γίγνηται, niſi quid inopinatum accideret, Thucydides. ἐκ παραλόγου, nec opinato, præter hominum expectationem. πολλῷ παραλόγῳ συμβαῖνον, Idem, longè præter opinionem accidens, longè aliter quàm erat opinio.

Παραλόγως, præter opinionem, temerè, præter ſpem, ἀπροσδοκήτως.

Πάραλος, ου, nauta, remex. πάραλοι, κωπηλάται, Ariſtoph. Item nauis ſacra qua Delphos Theori ad rem diuinam faciendam mittebantur, in hos vſus à Republica deſtinata. ἡ πάραλος ναῦς. vide in dictione Σαλαμινία. τῆς παράλου νηὸς meminit Demoſthenis Interpres, his verbis, πάραλος ναῦς ᾗ ἐχρῶντο ὁπότε ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς μεταπέμψασθαι στρατηγὸν ἐβούλοντο. πάραλον ἄλλων Ἑλλήνων πλεῖστον νηῶν ἐκτησάμεθα μάτην, fruſtra plus nauium quàm cæteri Græci poſſideremus, Herodotus. Sunt parali dicti ex Athenienſibus qui ad mare inhabitarent. vide Suidam in dictione Πάραλος. πάραλοι ἄνδρες, Thucydid. vbi Interpres, πάραλοι, ἤγουν οἱ ἐκ τῆς νεὼς τῆς παράλου. Valla tamen homines qui parali dicuntur, exponit. Dicebatur & eo nomine iudicium tribuarium Athenis, in qua ſignificatione nonnulli παροξύνουσι πάραλος. Item πάραλος, id eſt, παράλιος, θαλάσσιος, maritimus. Sophocles in Aiace, πόρος ἁλίρροθος, πάραλά τ' ἄντρα. πάραλος γῆ, i. παραθαλάσσιος, maritima regio, Thucyd. ὄχος πάραλος, Euripid. currus paralus.

Παραλουργής, ῆς, dicuntur qui non ſunt in pretio, parũ honorati, qui non erant aut habebantur aliquo loco, teſte Heſych. ἁλουργὲς enim purpureum ſignificat.

Παραλούεσθαι, iuxtà aut vnà lauari.

Παράλπιος, accola Alpum, Plutarch.

Παραλύομαι, langueſco, reſoluor. vnde παραλελυμένος, diſſolutus, reſolutus, paralyticus, cap.8. Actor. Apoſt. & παραλελυμένα ἱμάτια, diſſuta veſtimenta. Item παραλύσιμα,

ſum

ſum immunis, vt παραλύονται τῆς λειτουργίας, immunes ſunt, Polybius. παραλύομαι τῆς ἀρχῆς, abeo magiſtratu & abdico me.

Παραλυπέω, lædo, officio, infeſto.

Παράλυσις, εως, ἡ, paralyſis, diſſolutio, neruorum reſolutio. Vide Marcell. lib. 1. Dioſcorid.

Παραλυτικὸς, ὴ, ὸ, paralyticus, reſolutus.

Παραλύω, μ. ύσω, π. υκα, ὀκβάλλω, ſoluo, libero, amoueo, eneruo, ſeiungo. Genit. vt, παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, à præfectura amouit, magiſtratu amouit, Thucydid. ſic & Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. παραλύω τῆς στρατηγίας, præfectura amoueo, Thucydid. παραλύω τῆς στρατιᾶς, indulgeo militiæ vacationem. Item cum Accuſatiuo & Genit. παραλύω σε τῆς ὀργῆς, Thucyd. Et παραλύειν τινὰ τῆς καταδίκης, pœnæ eximere, Lucianus. παραλύει σκορπίον, in torporem reſoluit ſcorpium, Dioſcorid. lib. 4, cap. 77. de aconiti radice. ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει, ſeptuplo punietur, cap. 4. Geneſ. παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, pro iudicium intentatum deſtituere aut remittere. παραλύειν τῆς δυνάμεως, Ariſtotel. in 5. Politic. abrogare imperium, euertere alicuius potentiam. Et παραλύειν τοῦ ζῆν ἑαυτὸν, mortem ſibi conſciſcere, Plutarch.

Παράλωμα, tegmen quoddam, τὸ ἔξωθεν τῆς μητρὸς περίπασμα.

Παραμαστεύω, aberro, ἀποτυγχάνω.

Παραμείβομαι, μ. είψομαι, π. ειμμαι, retribuo, reſpondeo, Homer. Item tranſeo, prætereo, ingredior. Accuſ. πάντα παραμείβεται αἰὼν, in Epigram. ἡ δ' ὥρη παραμείβεται, &c. Item vicinus ſum. Pro præteruehor, Apollon. 2. Arg. πὴν παραμειβόμενοι, &c.

Παραμείβω, μ. είψω, π. ειφα, idem. Aliquando traduco, Nonn. ποῦ διχθαδίης παράμειβε δρόμον, pro ἴωσεν δύο ἡμέρας. Aliquando permuto, Apollon. 2. Arg. παιδὶ γένυ γονὴς ἀμείβων. Item præteruehor. Idem, κάλπιν δερκόμενοι παράμειβον. σμικρὸν παραμείψαντες, paulùlum ætate progreſsi, Gaza de Senectute.

Παραμελέω, negligo, ſperno. Genit. Xenoph. εἴ τι παρημέληκας τῆς μητρὸς, ſi quid matrem neglexiſti. παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honeſtas contemnentes, Plutarch. in Cam. Eſt item prætereo in teſtamento, i. ἀμνημόνευτον ποιῶ, in Pandect. παρημελημένος, neglectus, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύ. & Bud. in Epiſt. poſter.

Παραμεμβλωκε, manſit, adeſt, cupit.

Παραμέμνημαι, memoro, facio ſeu feci mentionem. Genitiuo.

Παραμένω, μ. ενῶ, π. ενηκα, aſsiſto, permaneo, perſiſto. Neutrum, Datiuo. παραμένω σοι, maneo apud te, Xenophon. παραμένει χρόνῳ πλείονι, maiori tempore permanet, Galen. lib. 2. ad Glauc. Plato in Apolog. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, in nuptiis mos ſeruatur, Plut. in Rom. παρέμεινε τὰ δίκαια ταῖς ψυχαῖς, in animis iura permanſerunt, Plutarch. in Solone. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, Lycurgo adſiſtẽs, Idẽ in Lycurgo. παραμένειν πρὸς τὰ ὑπόλοιπα, perſequi reliquias, Thucydid.

Παραμερύσσει, i. παρημερύσσει.

Παραμέση, ἡ, parameſe, chorda quædam muſica proxima à media, Ariſtot. in Probl. ſect. 19, loquẽs de fidibus.

Παραμετρεῖν, παράλληλα μετρεῖν, adnumerare, comparare. Datiuo. Lucian. τὸ μέγα δειχθείη αὖ μέγα εἰ τῷ μικρῷ παραμετρηθείη, i. ſi cum paruo conferatur. Item παραμετρεῖν ſignificat præternauigare, παραπλεῖν, tranſmittere nauigando apud Apollon. Rhod. Dicitur & de terra ſeu regione apud Nonn. Politian. compenſare vertit apud Epict. παραμετρεῖσθαι, reſpondere. παραμετρούμενον, ex collatione ſeu cõparatione æqua menſura examinatũ, Nazanz. Orat. ᾱ, τῇ τῶν δ' ἀλχμαλώτων δυνάμει παραμετρούμενον, &c. ſe eorum qui ſe receperant captui attemperans, Idem in Orat. β.

Παραμήκης, εος, ὁ, ἡ, oblongus. τὸ παράμηκες, oblongũ.

Παραμηρίδιον, τὸ, genus gladii, arma crurum, fœmorale, coxale.

Παραμιγεὶς, admixtus.

Παραμικρὸν, propemodum, ferè, penè, parum abfuit. παραμικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, Iſocr. propemodum interii. παραμικρὸν ἐλθὼν ἀποθανεῖν ἀχρεῖος, Idem. παραμικρὸν ἦλθεν ἀποθανεῖν, εἰ μὴ ἡ τῶν ἀδελφοῦ παρουσία ἔλυσε τὴν θεοῦ τὴν ὀργὴν, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύ. οὐ παραμικρὸν ἀτοπώτερον, nõ paulominus abſurdum, Lucian. ſic & Ariſtid. τοῦ μαχίας οὐ παραμικρὸν ἐοίκασιν, &c. i. non modicè, ſed multum & vehementer.

Παράμιλλος, ὁ, ἡ, citra certamen victor.

Παραμίμνω, παραμένω, moror, in Epigram.

Παραμιξολυδιάζειν, tranſcendere mixolydium cantum, quod in antiqua muſica non licebat.

Παραμίσγω, admiſceo. παραμίξας, admiſcens, Ariſtoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ, cum aqua miſcentes.

Παραμιτίσῳ, τῷ, manenti, & mitiganti iram, καὶ πραΰνοντι τὸ μῆνος, ἥρωι δυνάμιν.

Παρὰ μοῖρα, παρὰ τὸ πρέπον καὶ τὸ προσῆκον, indecorè, ab re, Odyſſ. ξ. Vide Μοῖρα & Παρά.

Παραμονὴ, ῆς, ἡ, permanſio, perſeuerantia.

Παραμόνιμος, perdurans, ſtabilis. Alexand. Aphrod. παραμονιμώτερος, permanentior.

Παράμονος, conſtans, fortis, qui à propoſito non facilè dimouetur. παράμονον πένθος, luctus permanens.

Παραμυθέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, conſolor, παρηγορῶ, παραινῶ, delinio, demulceo, ſano, admoneo, ſuadeo, do conſilium, συμβουλεύω. Depon. Accuſ. παραμυθούμενοι τὸν φθόνον, inuidiæ ſolatium quærentes, Plutarch. in Alcibiade. παρεμυθεῖτο, conſolabatur, Plato in Epiſt. παραμυθησαίμην, Homer. παραινέσαιμι, ſuaſerim. παραμυθήσασθαι τὴν ἀνδίαν, &c. Bud. in Epiſt. prior.

Παραμυθία, ας, ἡ, conſolatio, ſolatium, adhortatio, emendatio, remedium. παρηγορία, παράκλησις, fomentum, caſtigatio. ἔφερε δέ μοι παραμυθίαν οὐ μικρὰν τῶν δεινῶν ἐκείνων, &c. Chryſoſt. de offic. Epiſc. afferebat mihi nõ paruum ſolatium malorum illorum.

Παραμυθικὸς, ὴ, ὸ, conſolatorius, conſolator, afferens conſolationem.

Παραμύθιον, ου, τὸ, ſolatium, adhortatio, leuamen, auxiliũ. εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, &c. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. παραμύθιον ἔχειν, i. remediũ, Plato. παραμύθια τῆς ὁδοῦ ποιεῖσθαι, leuamen itineris afferre, Idẽ. Et l. 1. de Rep. τοῖς γὰρ πλουσίοις παραμύθια φασὶν εἶναι, ſenibus multa eſſe ferunt alleuamenta.

Παραναγινώσκω, ex aduerſo & altrinſecus lego: & apud Demoſth. κατὰ τιμοκρ. quum duæ leges à duobus leguntur, vt fiat contentio legum & παρεξετασμός. Alibi dicit παράγνωθι, i. lege alteram legem viciſsim. Apud Iſocr. pro perperã prælego & recito. παραναγνωσμένος, recitatus.

Παραναδύομαι, illabor.

Παραναιετάω, circumhabito, accolo, Dionyſius de ſitu orbis.

Παραναλίσκω, obiter & præter deſtinatum impendo, & perperam conſumo.

Παραναλόω, μ. ώσω, conſumo. παρανάλωσε πόλεμος, bellũ conſumpſit, Nazanz.

Παρανάλωμα, ſuperuacaneus ac inutilis ſumptus. Eſt etiam additamentum & velut appendix impenſæ deſtinatæ, Bud. Com.

Παραναστατεῖν, à reſurrectione aberrare, Gaza de mẽſ.

Παρανατέλλον, ν, τὸ, paranatelion, id eſt, ſydus oriẽs iuxta aliud ſydus.

Παρανατέλλομαι, iuxtà orior.

Παρανίσομαι, tranſmitto. Apoll. 2. Arg. πολέας παρανίσσεται κολωνοὺς, i. παραπλέοντι, præternauigare.

Παρανδρεύω, malè chordas intendo. Ariſtot. de hiſt. 7, παρανδρευμένας χορδὰς appellat fides laxius intẽtas, quas Cic. fides incõtentas, de Finib. 4. Vt (inquit) in fidibus plurimis, ſi nulla earũ ita cõtenta numeris ſit, vt cõcentum ſeruare poſsit, omnes æquè incontentæ ſint, &c.

Παρανίσχω, emineo, ex aduerſo, vel extrinſecus tollo, cohibeo.

Παρανίω, σωρεύω, Apollon. Rhod.

Παρανήτη, paranete, chorda quædam in muſica, Ariſtot. in Probl. ſectione 19.

Παρανέω, & Παρανήχομαι, μ. ήξομαι, π. νηγμαι, adnato, præterfluo. Depon. Datiuo. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem aſſequor, Plutarch. in Themiſtocle.

Παρανέω: vnde ἀποπαρανέω, i. συνάγω, Thucyd.

Παρανθέω, adfloreo.

Παρανθῇ ὀργὴ, extincta fuerit ira.

Παρανίσχω, τὸ παρανέχω. vide ἀνίσχω, emineo. παρανίσχον φρυκτοὺς, faces excitabant, i. παρανέτειλον, Thucyd.

Παρανοέω, deliro. Ariſtophan. περὶ ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχία, id eſt, ἀνοητεύσαντος. παρανοῆσαι, perperam intelligẽs, Euripides.

Παράνοια, ας, ἡ, delirium, ſuperbia: deliratio à Cicerone dicitur. Ariſtoph. πο. πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω, vtrum reum peragam dementiæ. παρανοίας γράφεσθαι, amentiæ accuſare, Plato de Leg. παρανοίας ἑαλωκὼς, mente captus, AEſchines.

Παρανομεῖσθαι, ἀδικεῖσθαι, & contra leges & iura malis affici, præter legem fieri, Bud. in Epiſtol. priorib. παρανομηθεὶς, violatus. παρανομηθεῖσα χάθοδος, id eſt, παρανόμως ἀδικηθεῖσα, Thucydid.

Παρανομέω, μ. ήσω, π. νηκα, violo, aduerſus leges facio. Itẽ legem legibus contrariam fero. Neutr. abſol.

Παρανόμημα, ατος, τὸ, & Παρανομία, ας, ἡ, iniquitas, tranſgreſſio legis, præuaricatio, ſcelus, deprauatio, vitæ inſolentia. ἡ παρανομία κατὰ σῶμα ἐς τὴν δίαιταν, in cultu victúque modum excedens lautitia, Thucyd. ὅπου δύο παρανομιῶν, Interpr. Demoſth.

Παράνομος, ου, ὁ, iniquus, iniuſtus, legis tranſgreſſor, ſceleratus, ſceleſtus, peruerſus, nefandus, nefarius, profanatus, exlex, ſine lege. Vnde παράνομα γράφω, rogationem ad populum fero legibus contrariam, aut contra legum interdicta aliquid promulgo, decreta à lege abhorrentia ſcribo, AEſchines. Et παρανόμων γράφεσθαι eſt κατηγορεῖν τοῦ παράνομα γράφοντος, Bud. Comment. Et παρανόμων γραφὴ dicebatur actio legis perperam latæ. Et ὁ παράνομον ψήφισμα γράψας dicebatur ille qui accuſabatur de iniquo, & præter morem ſcripto decreto. παράνομος πολιτεία. παράνομοι γνῶμαι. τὸ παράνομον, crimen, AEſchines.

Παρανόμως, iniquè, præter ius, nefariè.

Παράντα, è regione. ſic etiam dicuntur τὰ κρημνώδη καὶ γάλοφα, præcipitia & prærupta, Iliad. ψ.

Παραντης, εος, ὁ, obliqu⁹, accliuis pariter & decliuis, ἐπεγκλινής.

Παρανυκτερεύω, pernocto, circumexcubo.

Παράνυμφος, ου, ὁ καὶ ἡ, auſpex, νυμφαγωγὸς, qui nuptiis celebrandis præeſt.

Παρανύττω, extimulo, peruello, aſtringo.

Παράξας, ἀντὶ τοῦ παρήξας, ἀπὸ τοῦ παρήκω, inſiliens.

Παράξενος, illegitimus, peregrinus, ignobilis.

Παραξέω, adrado, in Epigr.

Παράξιον, indignè.

Παραξιφὶς, gladiolus, pugio, μάχαιρα, ſica. ἐν παραξιφίσιν αὐτῶν, in ſicis ipſorum: ſic Hieronymus exponit in caput 5. Michææ Prophetæ.

Παραξόνιος, periculoſus: παρὰ τὸν ξυρὸν ἐλκόμενος. παραξόνια, παράβουλα, κινδυνώδη, Ariſtoph. Vide Suidam in dictione Σκινδάλαμοι.

Παράξυστον, Interpr. Ariſtoph. in Auibus.

Παραξύω, adrado. in Epigr. παραξέω.

Παράπαιστος, ου, inſanus.

Παραπαίω, μ. αίσω, π. αικα, erro in ſermone, vacillo, deſipio. Lucian. de luctu, ταῦτα παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, ad hunc modum delirans apud teſtes tam multos. Ariſtoph. in Plut. δύο πρεσβύτα συνδιαπονοῦντα τὸ ληρεῖν καὶ παραπαίειν.

Παράπαν, omnino, prorſus: vltima breui. Ariſtophan. τὸ παράπαν ἀντὶ τοῦ παντελῶς, κατὰ πάντα τρόπον, ἐξ ὁλοκλήρου.

Παραπαντάω, occurro.

Παραπάσσω, aſpergo, inſpergo, ἐπιβάλλω. παραπασσόμενος, ἐπιβαλλόμενος.

Παραπάφω, fallo. vnde παρέπαφε.

Παραπείθω, μ. είσω, π. εικα, diſſuadeo, perſuadeò, in prauum propello, flecto, de ſumma reiicio, fallo. Act. Accuſ. Argyrop. exponit παραπείσας, pericula aggreſſus, apud Ariſtot. lib. 4. Ethic. ca. 3: Aretinus, laceſſens: antiquus Interpres, commouens.

Παραπειράομαι, adnitor, tento: cum Infinitiuo, Hermogenes de Inuentione.

Παραπλεκάω, circundolo, decipio, Nazanz.

Παραπέμπομαι, & Παραπέμπω, μ. έμψω, π. εμφα, mitto, tranſmitto, deduco, comitor, defero, auerto, amando à me, auerſor. Actiu. Accuſ. ὁδοιπόρον ταῖς φωναῖς παραπέμπουσι, viatorem vocibus deducunt, Nazanz. in Oration. παρέπεμψέ με χειραγωγῶν δι᾽ ἀποβάθρας, per pontem nauis manu me deduxit, Lucian. τὸν κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον, Camillum plauſu & clamore domum reduxerunt, Plutarch. in Camillo. Hermogen. de Inuent. σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς θεωρίας, i. animo mentíque tuæ manda præcepta, i. τῇ ψυχῇ δός. παραπέμπεσθαι τὸν κάματον, fallere laborem: ſic Ariſtophanis Interpres in dictione Κάγκις. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. εἴ τι τοιοῦτον δίκην τίμιον τοὺς λόγους παραπέμψαιτο, &c. Idem in Orat. ἐμοὶ τὴν μάχην παράπεμψον, mihi pugnam remitte, i. noli mecum pugnare. Laſcar. παραπέμψειν ὄμματα, oculos auertere. παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, compotationibus & muſicæ indulgens, Plutarch. in Solone. παραπέμπων τὰ πλοῖα, Lucian. tranſmittens, de Neptuno. παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, ſpernentes regum iuſſa, lib. Eſther, in Bibl. Apud Demoſthenẽ legitur τὸν σῖτον παραπέμψαντα ἐκ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον, id eſt, frumentum importantẽ ex Helleſponto in Lemnum.

Παραπέπηγα, à παραπήγνυμι, hæreo. Datiuo. Iſocr. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, cum doloribus ſunt coniunctæ voluptates. παραπεπήγασι ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, vitia virtutibus accreſcunt.

Παραπεπληγμένος, furibundus.

• Παραπεπλωκὼς, ἀντὶ τοῦ ἀποπεπλωκὼς, Dem. περὶ στεφ. Suid.

Παραπέταλος, foliis aut laminis tectus.

Παραπέτασμα, ατος, τὸ, velũ, cortina, περιπέτασμα, tegmẽtum propriè quod ſcorta obtẽdebant, ne accedentes amatores conſpicerentur, Etym. Itẽ vmbraculũ, σκηνὴ, tapetum. παραπετάσματα μηδικὰ, aulæa Medica, Ariſtop.

Παραπέτομαι, aduolo.

Παράπηγμα, ατος, τὸ, conſolidatio, appaginatio, inſtrumentum aſtronomicum, regula.

Παραπήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, affigo, infigo. Actiuum: & in voce Paſſiua παραπήγνυσθαι pro eodem. Alexand. Aphr. in præfatione lib. 2. Problemat. οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο, i. conſtituit.

Παραπηδᾶν, tranſilire, Accuſ. AEſchin.

Παραπηδῶσαι, laſciuientes.

Παραπήχιον. vide Polluc. & Cæl. in Κερκίς.

Παράπηχυς, genus veſtis vtrinque purpuram habentis.

Παραπικραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, irrito ad irã, παροργίζω, exacerbo, exaſpero. Actiu. Accuſ.

Παραπικρασμὸς, οῦ, ὁ, irritatio, exacerbatio.

Παραπίπτω, quaſi penes cado, labor, lapſu admoueor, contingo, accido, eueniόque. Plato de Legibus 4, τῷ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖν, id eſt, euenire, contingere, hoc eſt, vt ipſa nanciſcatur talem legiſlatorem. Item impingo, prolabor, offenſo, hoc eſt, incurro, & obuiam fio, occurro, & me offero, παρατυγχάνω. Plutarch. in Galba, ἐκ ἐκώλυε τὸν παραπίπτοντα τῶν Νερωνείων ἀποτυμπανίζειν, obuiam quenque Neronianorum. Ariſtot. de hiſtor. 5, οἱ δὲ ἰχθύες πάντες, ἔξω τῶν πλατέων σελαχῶν, παραπίπτοντες ὕπτια πρὸς τὰ ὕπτια ποιοῦνται τὸν συνδυασμὸν, id eſt, Piſces omnes, exceptis planis cartilaginei generis, admotis inuicem partibus ſupinis copulantur. Vbi παραπίπτοντας appellat, τοὺς παρατριβομένους, τὰ ὕπτια, id eſt, qui

qui mutuo attritu ſupinarũ partium coeunt. Cic. applicare pro eodem dixit, de Amicitia. Quòd ſi hoc apparet in beſtiis, primùm vt ſe diligant, deinde vt requirant atque appetant, ad quas ſe applicent eiuſdem generis animantes. παραπίπλοντα ὀχεύει τῷ θήλει τὸ ἄῤῥεν, planis admotis partibus mas fœminam init, Ariſtot. lib. 5. Anim. Significat etiam παραπίπτειν, quaſi παρεμβάλλειν ἑαυτὸν, hoc eſt, intercalare, interſerere, interlabi. Neutrum.

Παραπλάγιος, paulùm lateralis.

Παραπλάζω, ſeduco: poeticum, pro πλανῶ & φενακίζω. παρέπλαγξε τοῦ λόγου, ab orationis ſerie abduxit, Philoſtr. in Heroicis.

Παραπλακείς, mixtus.

Παραπλάσιοι, multò plures. παραπλάσιοι τῶν πολεμίων.

Παράπλασμα, cera, qua in libris quæſtiones aut quippiam aliud notamus. & παραπλασμὸς, ſordes in tibiarum foraminibus.

Παραπλάττω, illino.

Παράπλειος, ου, ὁ, plenus.

Παραπλέκω, attexo, admiſceo, adiicio, annecto. vnde παραπλοκή. Galen. lib. 2. ad Glauc. παραπλέκειν δ' ὁμοίως τι καὶ τούτοις ἢ ὄξους ἢ οἴνου, &c.

Παραπλέομαι, in Epigr. prӕternauigor, & prӕtereor.

Παραπλευρίδιος, ὁ, ἡ, laterale.

Παραπλέω, μ. σω, π. κα, adnauigo, prӕternauigo, prӕteruehor, terrã lego, ſoluo, pficiſcor, obeo. vide πλεῖν in Amm. παρέπλει πεζῇ, pedeſtri itinere tranſiuiſſet, Thuc. Cum Accuſatiuo. παραπλεῖν χώραν, regionẽ nauibus ambiens, Plutarc. in Themiſt. παραπλέω τὰς πόλεις, ad vrbes proficiſcor, Thucyd. παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα, idem Thuc. in Sicyonem nauigarunt.

Παραπληγία, dementia, ἔκλυσις, & fluxio ex apoplexia in partem aliquam decumbens, Galen.

Παράπληγος, ου, ὁ, & Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, inſanus, ὁ μανικὸς, excors, veſanus, mente perculſus, valde demens, ἐμβρόντητος, Ariſtoph. in Pluto. Latinè attonitum dicimus. παραπλῆγας, percuſſi, ab aqua aſperſi. ἠϊόνας παραπλῆγας, Homerus Odyſſ. Eſt etiam indoctus, rudis. Item inconcinnus, abſonus: translatione à pulſu chordarum abſono & inepto. παραπλῆγες etiam loci depreſſi & aqua aſperſӕ petrӕ in mari.

Παράπληκτος, vecors, ſtupidus, inſanus. Sophocl. in Aiace, ϑεῷ παραπλήκτῳ χερὶ, i. μανικῇ.

Παραπληξία, ας, ἡ, inſania, amentia, ἄνοια, ἔκστασις φρενῶν. Item reſoluta quӕdam corporis pars. quid verò differat ab apoplexia docet libellus Defin. Gal. adſcriptus. παραπληξία diminuta quӕdam eſt ἀποπληξία atque pars.

*Παραπλήρωμα, expletio, complementum. παραπλήρωμα λέξεων, Halicarn. de Iſocrate.

Παραπληρωματικὸς, ἡ, ὁ, completiuus, expletiuus. Apoll. Gramm. ſic dici ait quod πλεονάζει.

Παραπλήσιος, ου, ὁ, vicinus, proximus, compar, aſſimilis, qualis, talis, par, ӕqualis, ἐμφερής. παραπλήσιος θανάτου. πόα ὑπερικῷ παραπλήσιος, Dioſc. lib. 3, cap. 9, herba ſimilis hiperico. τὰ πάντα παραπλήσιος, Gal. lib. 1. ad Glauc. omnino ſimilis. παραπλήσιον δὲ ἢ πολλῷ πλέον καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτίας ἀπέχει, tantundem autem aut non multũ plus abeſt à Bœotia, Thucyd. παραπλήσιαι νῆες, tot numero naues, Idem.

Παραπλησίως, conſimiliter, ſic, proximè, propemodum, ſimiliter. ὁμοίως καὶ παραπλησίως, Demoſth.

Παραπλόκαμος, ὁ, crinitus, calamiſtratos capillos habẽs, crinibus implicitis.

Παραπλοκὴ, complexus, admixtio.

Παράπλους, ου, ὁ, prӕternauigatio, traiectus. ἐν τῷ παράπλῳ, in facienda nauigatione, Thucyd.

Παραπλώζω, μ. σω, iuxta viam ſto aut ambulo. παραπέπλωκε ταῦτα, hӕc prӕteruectus eſt.

Παραπλώοντες, Ionicè, pro παραπλέοντες Atticè.

Παραπνέω, ῶ, redoleo. παραπνεῖ τοῦ ὀποβαλσάμου, opobalſamum redolet, Dioſc. lib. 1, cap. 18.

Παραπόδας, ſtatim, continuò, propé: παρὰ πόδας ἀκολουθεῖν, è veſtigio ſequi.

Παραποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, impedio, implico. Actiuum. vnde παραποδίζομαι. Plato in Epiſtol. μή τι παραποδισθείη, ne fortè impediretur.

Παραποδύομαι, τὸ συναποδύομαι.

Παραποιέομαι, & Παραποιέω, τὸ κιβδηλεύω καὶ νοθεύω, adultero, relinquo, occulto, falsò aſſimulo. Hinc ἀπαραποίητον, τὸ γνήσιον καὶ αὐθέντικον. δοκεῖ πολλὰ παραποιεῖν, videtur multa relinquere, Theophr. lib. 3, cap. 25. de cauſ. plant.

*Παραποίησις, falſum, &

Παραποιήσεως γραφὴ, accuſatio falſi, in Pandect. Grӕc.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio, in tranſcurſu fruor, & prӕter deſtinatum inſtitutum, participo, τὸ συναπολαύω. Genitiuo, Gaza lib. 4. παραπολέλαυκεν εἰς θάνατον τῆς τοῦ συνάρχοντος θρασύτητος, morte ſua luit ſui collegӕ temeritatem, Gaza de Senect.

Παραπόλλυμαι, intereo, depereo, immeritò perdor. παραπολλύμενος, intercidens, diſperiens, Lucian. in Anach.

Παραπόλλυμι, indecenter & ineptè perdo, malè colloco, ſtultè impendo.

Παραπολὺ, vt παραμικρὸν, valde, multo, longè, vehementer, μᾶλλον ἢ πολὺ, egregiè. Opponitur τῷ παρ' ὀλίγον. Ariſtophanes in Pluto, δεινότατον ἔργον παραπολὺ ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθα, longè indigniſſimum, id eſt, κατὰ πολὺ, σφόδρα. Aliquando ſignificat paulominus. vide Παρὰ πολύ. παραπολὺ τῶν ἀντιπάλων μικρὸς, multo aduerſariis minor. παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἰρημένα, longè à vero dicta. οὐ παραπολὺ τῆς ἀληθείας ταῦτα φησὶν εἰρῆσθαι, Philoſtratus in Heroicis. Cum Comparatiuo. παρὰ πολὺ ἐλάττων, lõgè minor, Dioſcorid. lib. 1, cap. 134. παραπολὺ χείρων, lõge deterior. παραπολὺ μᾶλλον, multo magis, Thucydid. οὐ παραπολὺ κακομπάσθαι, haud minus iactanter dicta eſſe, Philoſtrat. in Heroicis.

Παραπομπὴ, ambitio, pompa. Item aduectio, importatio. vnde apud Demoſthenem, σίτου παραπομπὴ, importatio frumenti, ſeu vectatio. Et τῶν καρπῶν παραπομπὴ, lib. 7. Politicor. Ariſtot. fructuum importationes. παραπομπὴν διδόναι, 2. OEconom. eiuſdem, pro comitatum prӕbere, & deducere.

*Παράπομπος, Heſyc. in verbo Πάρεχος. πάρεχός φησι ὁ παραβάτης, παράπομπος, καὶ ὁ συμπορευόμενος τῷ νύμφῃ ἐπὶ τὸ ζεῦγος.

Παραπόντιον σῆμα, in Epigram.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo, prӕtereo, iter facio, comitor. ſic Hermol. apud Ariſtot. li. 6. Anim. vbi tamen Gaza obeo exponit.

Παραποτάμιος, ου, ὁ, flumen accolens, amans amnes, riparius Gazӕ. παραποταμία ὄχθη, fluminea ripa. παραποταμία πόλις, ciuitas flumen accolens, Herodot.

Παραπρᾶξαι, perpetrare, prӕter iuſſa & mãdata agere: interdum μετέχειν, participare. Sophoc. in Aiace, τὸ γὰρ ἐν λόγοισιν οἰκεία πάθη μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει, i. μηδενὸς συμπράξαντος καὶ μετασχόντος τῶν ἁμαρτημάτων, inquit Interpres.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, perperam obita legatio, falſa & ementita legatio, malè geſta legatio: ſic Quintil. lib. 7. c. 5. In hac deprehenſus quis mulctabatur, teſte Interprete Thucydidis de mulctis.

Παραπρεσβεύειν, falſam obire legationem, Demoſth.

Παραπρεσβεύεσθαι, &

Παραπρεσβεύομαι, falſam legationem obire, vt Cicero dixit: vel falsò renuntiare legationem, vel ſordidӕ legationis munere fungi, Bud. Com.

Παραπρίζω, μ. ξω, tranſgredior, prӕter iuſſa facio, Herodot. i. extra prӕſcriptum.

Παραπρίσματα, rameta, ſcobinӕ, ſcobes, i. λεπτολογήματα.

Παραπταίω, offendo, labor, παραπαίω, erro in ſermone, vacillo, ceſpito. Neutr. abſol.

Παραπτερύσσου, in Epigr. peruolantis.

Παραπτῆναι, prӕtermitti, prӕteruolare.

Παρεάπλομαι,& Παρεάπλω,μ.άψω,π.αφα,temerè & aberrante manu attingo,demulcendo decipio. Actiu.

Παρεάπλωμα,ατος,τὸ, lapſus, erratum, delictum, peccatum,offenſa,offenſio,πταῖσμα,ἁμάρτημα. Vide in dictione Ἁμαρτία.

Παρεάπλωσις,attritio,lapſus,erratum, incurſus partiũ, quando partes incurrunt in ſe mutuò & atteruntur: à παραπίπτω. Item figura, quum caſus pro caſu ponitur: quo in ſignificatu vſurpatur ab Interpr. Homeri.

Παρεαπύθια,in Epigr.

Παρεαπωμάζω,obtego. Ariſtot. de Vita, παραπεπωμασμένον,obtecti. niſi ſit menda pro παραπωμάζω.

Παραρητὸς,οῦ, ſupplicabilis, id eſt, cui ſupplicatur: ex παρὰ & ἀράομαι. Cyr. diſtinguit à παρρητὸς per ῥῥ duplex.

Παρεάρθρημα,τος,τὸ,luxatio,exarticulatio.

Παρεάρθρησις,εως,ἡ,idem.

Παρεαρειχέω,μ.ώσω,π.ωκα,riggo,in Epigr.

Παρεαριθμέω,adnumero, Phalaris.

Παρεαρείπτω,in Epigr.

Πάρεαρος,ου, inutilis, vanus, animo ſuſpenſo, diſſolutus, diffluens, ὁ μὴ φρενήρης, ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν: ab ἄρω, τὸ ἁρμόζω, quaſi ὁ παρηρμοσμένος, apud Theocr. Euſtat. Iliad. ψ.

Παρεαρπάζω,in Epigram.

Παρεαρράπτω,aſſuo. παραρράπτουσι δέρματα περὶ τὰς σισύρας, ad rhenones faciendos reſtes conſuunt.

Παρεαρρέω, μ. εύσω, π. ευκα, præterfluo, præceps feror, obrepo, Demoſtheni. Neutrum abſolutum. παραρρέον ὕδωρ, admiſſa aqua.

Παρεαρρήγνυμι,diſcindo,diſrumpo,perrumpo,perfringo,diſſipo. παραρραγεὶς,diſruptus.

Παρεαρρήμα,pellis,tegumentum. Malim παραρρύμα, vt infrà, per υ in 2. ſyllaba.

Παρεαρρητὸς,οῦ,ὁ,dictus, conſolatorius, adhortatorius. duplici ῥῥ ſcribitur. ex παρὰ & ῥητός. Nam dictio terminans in vocalem ſi componatur cũ incipiente ab ρ, geminat ρρ: vt ἄρρητος, ἐπίρρημα. παραρρητοῖς ἐπέεσσι, verbis placabilibus, Homer.

Παρεαρρίπτω,μ.ψω,π.φα,abiicio,dimitto, παρορῶ. Actiuum Accuſatiuo.

Παρεαρριζομαι,præteruolo.

Παρεαρρυέω, diffluo, elabor, παραπίπτω. παραρρυῇ, dilabatur, dilapſus ſit, præterfluat, Nazanzenus. παραρρυεὶς, præterfluens.

Παρεάρρυμα,τὸ, funis tractorius, quo nauis adducitur remulco. ſcribitur inferius παράρυμα. παραρρύματα, δέρρεις, σκεπάσματα, Suidas: in quam ſentẽtiam puto accipi à Xenoph. in Omiſſ. lib. 1.

Παρεαρτάω,dependeo.

Παρεαρτέεσθαι νέας,naues ędificare, Herodot. παρηρτέετο στρατιὴν, comparauit exercitum, Idẽ. παρηρτέοντο ταῦτα, hæc egere, idem Herodot.

Παράρτημα,amuletum, id eſt, res quæ geſtatur à ſuperſtitioſis in corpore ad arcenda mala. Generaliter quicquid cingulo geſtatur, & quicquid ab alio pendet & annexum eſt, vt appendix, & quicquid applicatur & admotum ſuſpenditur, vt τὰ περιαπτόμενα.

Παραρτίζομαι,applicor,præparor.

Παρεαρτίζομαι.μ.ίσομαι,π.ισμαι, fabrico. Depo. Accuſ.

Παραρτύω,μ. ύσω,π.υκα,condio,compono. Actiu. Accuſatiuo, Baſil. in Epiſt.

Παραρτῶ,è cingulo ſuſpendo, vel ſuccingo vt enſem.

Παράρυμα, calceus, funiculus. Aliqui interpretantur χοίνιον ἐν ταῖς ναυσί: alii ὑπόδημα. παραρύματα, δέρρεις, Heſyc.

Παρασάγγης,ου,ὁ,paraſanga. Valla in Maſculino genere vtitur libr. 5. Herodoti. viæ menſura eſt apud Perſas. Budæus triginta ſtadia continere dicit. Paraſangæ conſtant tricenis ſtadiis apud AEgyptios, Herodot. l. 4, & 5. Item & apud Perſas, idem Herodot. lib. 6. δύο παρασάγγας ἀπέχειν, Xenophon, diſtare ſexaginta ſtadia: ſic Philelphus, Vide in Chil. Eraſmi, Multis paraſangis præcurrere. Apud Sophocl. de angelo dicitur.

Παρασαλεύειν,labefactare,

Παρασαρόω,orno,verro.

Παρασάττω,ξω,refertio. Accuſ. & Genit.

Παράσειρος, συνεζευγμένος. παράσειρος ἵππος. vide in dictione Παρήορος.

Παρασείω,obquatio. παρασείων πρὸς τὰς χεῖρας τρέχει, currens manus quatiendo ſe ſuſtentat, Ariſtoteles in Problemat. ſectione 5.

Παρασημαίνομαι,obſigno.

Παρασημαίνω,τὸ παραχαράττω,adultero. παρασεσημασμένος τὸ μέρος, ὁ βεβλαμμένος τὸ μέρος ἢ ἀνάπηρος, i. aliquo membro mutilato inſignitus, Bud. Comm.

Παρασήματα,inſignia. vide Budæum in Epiſtol. in dictione Inſignia.

Παρασημειόω,μ.ώσω,ſigno,adnoto.

Παρασημείωσις,adnotatio.

Παρασημειωτέον,adnotandum.

Παράσημον,ου,τὸ,inſigne. τὰ τῆς ἡγεμονίας παράσημα, inſignia imperii, Lucas in Actis. βασιλικὰ παράσημα, regalia inſignia, inſignia imperii, Plutarch. in Lycurgo. Erat quoque παράσημον nauis, cuius eſt mentio apud Plutarchum in Sympoſ. ab inſigni illo proræ impoſito, qualem deſcribit Lucianus dialogo πλοῖον, cuius ipſa puppis ſenſim aſſurgebat inflexa, aurea anſercula ornata: è regione autem prora prominebat in longum porrecta, habẽnſque vtrinque ſignum Iſidis, à quo ipſi naui cognomentum. Hinc etiam intelligi poteſt, qua ratione aliquæ naues appellatæ ſint κριοὶ, i. arietes, & τράγοι, i. hirci, quòd ſcilicet id genus animalium haberent tanquam παράσημον. Sic Virgilius, Centauro vehitur magna, Bayf. de re nauali.

Παράσημος,ου,ὁ, inſignis, notatus, pulcher, inter alios conſpicuus. Item inglorius, adulterinus, κίβδηλος. Propriè de nummis, quòd ſcilicet aliquo ſigno à nummulariis notarentur. δόξα παράσημος, Euripides, obſcura fama. παράσημος διοσκούροις, cui inſigne eſt Dioſcuri. παράσημα γράμματα, κόσμια, Bud. in Epiſt. & τὰ παράσημα, mõſtroſa, prodigioſa,

Παρασήμως,inſignitè & cum additamento, cum nota, cum additione.

Παρασιτέω,ago paraſitum, paraſitor. παρασιτῶ τῇ πραπέζῃ, Bud. in Epiſt. prior. Plut. in Solone, ἴδιον δὲ τοῦ σόλωνος καὶ τὸ περὶ τῆς ἐν δημοσίῳ σιτήσεως, ὅπερ αὐτὸς παρασιτεῖν κέκληκε: τὸν γὰρ αὐτὸν οὐκ ἐᾷ σιτεῖσθαι πολλάκις. ἐὰν δὲ ᾧ καθήκει μὴ βούληται, κολάζει: τὸ μὲν ἡγούμενος πλεονεξίαν, τὸ δὲ ὑπεροψίαν τῶν κοινῶν, i. Illud etiam proprium Solonis inſtitutum putatur, quo epulũ publicè præbuit, quod ipſe παρασιτεῖν quaſi accubare vocauit: nõ enim eundẽ permittebat cibari eo loco ſępius. Si autẽ is cui ſorte obuenerat recuſaſſet, plectebatur quòd illud plus æquo appetẽtis eſſet, hoc ſuperbi & faſtidioſi nimis, & communia contemnentis putaret.

Παρασιτικὴ,ars paraſiti.

Παράσιτος,ου,ὁ,κόλαξ,paraſitus. Itẽ qui publicè in Prytanæo veſcebatur apud Athenienſes. Vide Budæum in Comment. in Epiſt.

Παρασιωπάω,ſileo, longanimis ſum, μακροθυμῶ. μὴ παρασιωπήσῃς ἀφ' ἡμῶν τοῦ μὴ βοᾷν σαμουὴλ πρὸς κύριον θεόν σου, cap. 6. libr. 1. Regum. Samuel, ne ceſſes pro nobis clamare ad Dominum Deum tuum.

Παρασιώπησις,ἡ,reticentia. ſchema eſt teſte Lupo, quũ aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur.

Παρασκαίρω,aſſulto.

Παρασκευάζομαι,accingor, reficior, ἐξαρτίζομαι. Voce etiam Paſſiua plerunque latẽtem & occultam ad dolum ſolicitationem ſignificat: vt παρασκευάζεσθαι μάρτυρας ψευδεῖς, Demoſt. Sic falſũ ſiue fictũ ſubornare teſtẽ Cicer. Quanquam & in bonam partem accipitur apud eundẽ Dem. Coire Latinis idem valet, de quo Bud. in Annot.

poſter.

poſter. Inde etiam παρεσκευασμένον dicitur quicquid ex compoſito factum eſt,& meditata fraude. παρεσκευάσθη ἅπαντα ἃ ἐγὼ λέγω. Accipitur & pro apparo, ſicut Actiu. παρασκευάζω, meditor, μελετῶ, comparo, me comparo, me accingo,inſtituo,exſtruo,molior,exquiro,inuenio. Xenoph.7. Pædix, κλίμακας παρεσκευάζετο. παρασκευάζομαι τὴν στρατιὰν, comparo exercitum, Thucyd. παρασκευάζομαι τὸν πόλεμον, Idem. παρεσκευάζοντο τὸν πλοῦν, Idem, ad nauigandum ſe accingebant. Xenoph. lib. 2. οἴνους πολυτελεῖς παρασκευάζῃ, vina pretioſa exquiris & concinnas.i. ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο, Thucyd. poſtquã quæ opus erãt inſtruxerunt,id eſt,re inſtructa. Ariſtoph.in Pluto, ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, pro ἐμελέτων, meditabar facere,ſtudebam. Cum Infinit. vt παρασκευάζομαι κατάγειν, conor introducere. παρεσκευάζομαι μελῳδεῖν, Ariſtop. παρασκευάζομαι ξυμπλεῖν, Thucydid. παρασκευάζομαι ποιεῖν, do operã vt agam, Xenoph. παρασκευάζου ἀποδείξειν τὸν Λυκοῦργον, Plato in Epiſt. conare Lycurgum exprimere. παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, i. ἐγνωκὼς, decreueram, Ariſtop. Et cũ Præpoſitione. παρασκευάζομαι εἰς μάχην, ad pugnã me expedio. παρασκευάζομαι πρὸς τὸ περιτειχίζειν, ad circundãdum muros me accingo, Thucy. παρασκευάζομαι πρὸς τὸν πόλεμον, Dem. ἐπὶ τοῦτο παρεσκευάσθη ἡ τέχνη, Plato 1. de Republ. ars ad id adinuenta eſt. Idem 2, παρὰ θεῶν καὶ παρ' ἀνθρώπων τῷ ἀδίκῳ παρεσκευάσθαι τὸν βίον, apud deos & homines iniuſto vitam eſſe inſtitutam. Vnde παρεσκευασμένος, paratus. ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένοι, Xenop. vbi alii τὴν ψυχὴν habent, animis inſtructi, parati. πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον, vrbs munita omnibus rebus ad bellum neceſſariis, Plutar. in Camillo. παρεσκευασμένος Actiuè, Demoſth. Plato 2. de Republ. ἀδίκῳ δὲ δόξαν δικαιοσύνης παρεσκευασμένῳ θεσπέσιος βίος λέγεται, iniuſto iuſtitiæ opinionem aſſecuto vita diuina ineſſe dicitur, id eſt, qui ſibi exiſtimationem per famam cõparauit. παρεσκευασμένοι πάντα, poſtquàm omniaypararũt, Herodot. Capitur item παρασκευάζεσθαι, pro ventrem purgare, cap. 24. lib. 1. Regum.

Παρασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, præparo, apparo, ἀρτίζω, οἰκονομῶ, compono, diſpono, adorno, ſuborno, ſed ferè in bonam partem, vt Cicero de Leg. Homo à natura ſubornatus, in vitam venit. Significat etiam conſtituo, ædifico, excito, addo, molior, ποιῶ, perficio, id eſt, ἀποτελῶ καὶ ἀπεργάζομαι, quod & ἀποδεικνύω, & ἀποφαίνω dicitur. παρασκευάζω φίλους, Xenoph. τελευτήσασι δόξαν παρασκευάζει, gloriã mortuis comparat, conciliat, Iſocrat. παρασκευάζω ὁμαλὴν, viam facilem munio, Plato de Legib. παρασκευάζω τὸν ἱδρῶτα, ſudorem moueo, Gaza. παρασκευάζει ἱδρῶτα, prouocat ſudorem. παρασκευάζει τὰ κάλλιστα, res pulcherrimas peragit, Plutar. in Lycurgo. ἃ παρεσκεύακε τοῖς πολίταις, quæ ſuis ciuibus fecit, Idem ibidem. παρασκευάζειν τοιούτους, ὥστε, &c. Ariſtot. in Problem. tales efficere. Plato in Apolog. αὑτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος, ſe comparare vt ſit quàm optimus. Et cum Infinit. vt παρασκευάζει προσκρούειν, i. facit offendere, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Παρασκεύασμα, exercitatio, præparamentum.

Παρασκευαστικὸς, ἡ, ὁ, qui præparare nouit. παρασκευαστικὸς εὐχροίας, colorem commendabilem reddens, Dioſcor. lib. 5, cap. 13.

Παρασκευὴ, ῆς, ἡ, paraſceue, preparatio, comparatio, machinamentum, σύνθημα, ὅπλισις, conſtructio, copiæ, claſſis, inſtructio, inſtructus, paratus, ἑτοίμασις πολεμική, apparatus belli, ἑτοιμασία, οἰκονομία τοῦ πολέμου, διαγωγὴ, Thucydid. fraus meditata, fraudulenta molitio, apparatus de induſtria factus, Demoſthen. & Bud. ars, armamentum, apud Bayſium. Item ſubornatio, hominum appoſitorum coitio, vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem iuris, legúmque interdicta, Dem. ἐνίκησεν ἡ τιμωρία παρασκευῇ, οὐδὲ συνωμοσίᾳ, Et vicit iudicio, nulla nec coitione, nec adornata aduocatione. διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ χρημάτων, i. amicorum opulenta factione & coitione. Item commeatus, ſuppellex, induſtria. παρασκευὴν pro facultate & inſtructione puto accipi apud Iſoc. Plato pro inſtructione, τὰ γὰρ τῆς τέχνης αὐτοῖς σχεδὸν ἀπάσης ἔχοντάς ἐστιν ἄνευ παρασκευῆς δυνάμεως, i. abſque inſigni inſtitutione. σίτου παρασκευὴ, victus comparatio & ſuppeditatio, Idem 2. de Republ. πυρετῶν καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευήν, contra febrium aduentantium indicia valent, Ruell. libro 5. Dioſcor. cap. 29. ἐκ παρασκευῆς, conſultò, de induſtria, ἐκ τοῦ συντάγματος. A Eſchin. ἐκ παρασκευῆς καθιζόμενοι, ex compoſito ad id allegati, adornatíque, vt leges ferentibus pernicioſas aſtipulentur & ſubſeruiant, Budæus in Annotat. poſter. & Comment. ἐκ παρασκευῆς μάχη, i. iuſtum prelium, id eſt, ἐκ φανερᾶς παρατάξεως. ἄνευ παρασκευῆς Plato in Epiſt. non de induſtria, nullo inſtituto. ἐν παρασκευῇ ἦν, Demoſthen. ἐν παρασκευῇ ἦν, inſtruebatur, erat in procinctu, Thucydides. ἐν παρασκευῇ ὄντων, in armis erant. Item παρασκευὴ, præmunitio, genus figuræ, Iulius Firmian. Item paraſceue, dies quem vulgo Veneris appellant, tractum de cõſuetudine Iudæorum, qui ea die preparabant victui neceſſaria pro Sabbato, quod ſuperiſtitioſè adeò colebant, vt ne vitæ quidem neceſſaria parare vellent. ἦν παρασκευὴ, ὅ ἐστι προσάββατον, capite 15. Marci, erat Paraſceue, quæ precedit Sabbatum.

Παρασκήνια, τὰ, locus iuxta ſcenam capacior, in quem inſtrumenta ad ludos neceſſaria imponebantur. Item aditus & ingreſſus ducentes in ſcenam, Etym. παρασκήνια αἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἴσοδοι, Demoſt. Interpr.

Παρασκηνόω, inſinuare, vicinum tentorium habere.

Παρασκήπτω, vibro, irruo.

Παρασκιρτάω, geſtio, lætitia exulto.

Παρασκώπτω, cauillor.

Παρασοβέω, μ. ήσω, π. ηκα, procedo, feroci aſpectu & ſuperbo tranſmitto & prætereo, vt apud Plutar. in Cat. παρασοβεῖν τὸ δωμάτιον, id eſt, improbè & contemptim in cubiculum irrumpere & ſeſe inferre audacius, Budæus Comment.

Παρασοβίζομαι, τὸ παρασκώπτω.

Παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, Ariſtot. in Rhet. id eſt, σοφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἰατροῦ. ſapere ſupra medicum.

Παρασπὰς, άδος, ἡ, auulſio, quod auellitur, ramus auulſus, cui inſeruntur ſurculi, Theod.

Παρασπάω, ῶ, auello, detraho, in latus traho, in latus deflecto, & retraho. Galen. ad Glauc. pro eodem dicit παρέλκειν. Item ſtolonem, hoc eſt, fruticem adnaſcentẽ ex arbore euello, aufero, Sophocl. in Electra.

Παρασπείρω, ſemino, iuxta ſero, Bud. in Pandect.

Παρασπίζω, vnà contendo & pugno.

Παρασπίζων, ὁ, ſuccenturiatus.

Παρασπιστὴς, οῦ, protector, παρασπὶς, ὁπλίτης.

Παρασπονδέω, μ. ήσω, π. ηκα, prodo, violo pacta, gero bellum. Vnde παρασπονδηθεὶς dicitur & qui perfidè violatur, & qui fiducia fœderis violatus eſt.

Παρασπόνδημα, τὸ, violatum fœdus.

Παρασπονδητὴς, ὁ, fœdifragus.

Παρασπόνδησις, fœderum violatio.

Παράσπονδος ἐπιδρομὴ, contra conuentum incurſio, Thucydid. παράσπονδον, quod per huiuſmodi perfidiam patratum eſt: vnde

Παρασπόνδως, Aduerb. παρασπόνδως περὶ σοῦ βουλεύομαι, ſic Bud. in Epiſt. prior.

Παρασπάομαι, idem quod παρασπάω, ῶ.

Παραστάδην, aſtando propè, è propinquo.

Παραστάδιον, ἡ, αἱ, poſtes cardinum.

Παραστάθμίζω, μ. ίσω, π. κα, præpondero.

Παραστὰς, άδος, ἡ, porticus, lapides ab vtroque latere, σταθμὸς, limen oſtii, ſeu potius poſtis, vt vult Laſcar. oſtii poſtes, παραστάδες. columnæ grandiores, quæ mœnibus opponuntur, ne corruant. antæ vidẽtur à Vitruuio appellatæ, lib. 3. & antepagamenta, lib. 4. αἱ τῶν ὑμετέρων θυρῶν παραστάδες, Nazanz. in Orat.

Παράστασις, εως, ἡ, aſſiſtentia, affirmatio, apparitura, ap-

paratus exponitur cap.15.lib.1. Macchab.per teſtes p̄batio, exhibitio eius pro quo interceſſit quis in vadimonio promittendo. Forenſis dictio eſt: vnde ἐγγυητὰς διδόναι ἐπὶ τῇ παραστάσει, eſt dare cautionem iudicio ſiſtendi. Significat etiam drachmam, quam litigatores in exordio litis dependebant in cauſis priuatis. Nomen inde tractum, quod hæc merces erat apparitorũ qui ſiſtebant homines in iudicio, hoc eſt, euocabant. Eſt etiam impetus animi fiducia ſui præditi, hoc eſt, παράστημα, & animi præſentia. Ad hæc exilium, & fuga eius qui extorris eſſe iuſſus eſt, Ariſtot. Politic.5. εἰ δὲ μὴ, ἀποδημητικὰς ποιεῖσθαι τὰς παραστάσεις αὐτῶν. Quibus verbis ſignificare videtur ſimile quidpiam ὀστρακισμῷ, & relegationis, Bud. Comment. Vocatur etiam παράστασις, vilis ac ſtataria quædam negotiatio, pars vna mercaturæ, Ariſtot. lib.1. Politicorum, cap.7. πρὸς τῆς κοινωνίας παράστασιν, ad conuenientiam demonſtrandam, Argyrop. apud Porphyr.

Παραστατέω, μέω, ῶ, ήσω, aſſiſto, adſum, ſoci⁹ ſum, πέλας ἵσταμαι, νικῶ, Neutr. Datiuo.

Παραστάτης, ου, ὁ, ſocius, opitulator, auxiliarius, aſtes in acie, qui aſſidet, adiutor, apparitor: ſubſidiarius à Philelpho exponitur: vnde συμπαραστάται, ſubſidiarii. Ariſtophan. in Pluto, ὅπως δὲ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάτοι ἰσόμεσθα, &c. vide te vt mihi in aliis ſitis ſubſidiarii. παραστάται viri ſunt eiuſdem manipuli, numero 64. quorũ dux τετράρχης nominatur. παραστάται, ἐπιστάται, Xenoph. fautores, præfectos: ſic Philelph. In choreis etiam παραστάτης dicitur, qui præſultori ſecundus eſt, Bud. Comment. Dicuntur & παραστάται lapides veluti pilæ alteræ columnis appoſiti. Dicũtur & genitales venæ. Item tortores, Etym.

Παραστατικὸς, οῦ, ὁ, repræſentatiuus. Item incitatiuus, animoſus, conſtans, παρορμητικὸς, διεγερτικὸς, παρορμητικός. παραστατικὸς ὁρμῆς ἐνθουσιώδους, inducens ad impetum furentẽ & inſanum, Plut. in Lycurgo, & in Apophth. Lacon. Item fortis, hoc eſt, (vt Cicero ſcribit Offici.1) qui non perturbatur in reb⁹ aſperis, nec tumultuãs de gradu deiicitur: ſed præſentis animi nouit vti conſilio, Bud. Comment. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præſentem vendicaturus eſt. à παρίστημι pro repræſentare, Idem ibidem.

Παραστάτις, ἡ, opitulatrix, auxiliatrix. Xenoph. εὐμενὴς παραστάτις οἰκέταις.

Παραστατὶς, labrum calefactorium, caldarium.

Παραστωρεῖν, ligna recta erigere.

Παραστείχω, propè accedo, lib.1. Epigram. παραστείχοντες ἡμᾶς συναχθέντες μοίρας. Sophocl. αἰ λ. τυρ. cum Genit. poſuit, καί μ' ὁ πρεσβύτης ὡς ὁρᾷ ὄχου παραστείχοντα. Nonn. pro præterco capit, παρέστιχε δίζυγος ἀτοῖς δρόμος.

Παραστέλλω, retineo, ἀναστέλλω.

Παραστίζειν, in ordinem diſponere & cogere, quum ordinum præfecti, centuriones leuiorísque armaturæ milites in ordinem cogunt.

Παραστικὸς, aſtans, qui aſtabat.

Παράστημα, ατος, τὸ, audacia, arrogãtia, animi præſentia, geſtus grauis, παράστασις, φρόνημα, ſpiritus, Bud. in Epiſt. poſter. à παρίστασθαι, pro animi fiducia præditum eſſe, de quo poſteá. Vocatur etiam ῥῆμα. Item vulgus collectũ.

Παραστῆναι, ſiſti: à παρίστημι. παραστῆναι τοῦ χρόνου ὅ,τι ἂν παραστῆ σοι, quicquid in mentem venerit, Bud. in Epiſt.

Παραστιχὶς, ίδος, ἡ, continuus ordo, capita, & primæ verſuum literæ, continuata ſeries: ſic apud Gell. l.1, cap.6.

Παραστορέω, ſterno, extendo, ἐκτείνω, Ariſtoph. Interpr.

Παραστρατηγέω, bellicis rebus immiſceor. (citus.

Παραστρατηγοῦντες, qui adhærent imperatoribus exer-

Παραστρατοπεδεύομαι, & Παραστρατοπεδεύω, caſtra admoueo. παραστρατοπεδεύσας τοῖς πολεμίοις, quum non longè ab hoſtibus caſtra locaſſet, Plut. in Camillo.

Παραστρέφω, peruerto, obtorqueo, deprauo, vitio, alior ſum cito, diſtorqueo, tranſuerſum ago, Ariſtid.

Παραστρωφάω, contorqueo. Apollon.2. Argon. ὄμματα νόσφι λοξὰ παραστρωφῶντας.

Παρασύφω, aſtringo.

Παρασυγγράφω, contra ſyngraphæ conuenta facio, & fidem promiſſam in ſatisdando fallo.

Παρασύμβαμα, ατος, τὸ, propoſitio ex nomine & verbo, ſententiam non perficiens: vt, Ioanni curæ eſt.

Παρασυνάγχη, faucium morbus, quum in eis exteriores muſculi inflammantur, quum autem interiores συνάγχη dicitur: quod vitium ſi guttur infeſtauerit exterioribus inflammatis ſcilicet muſculis, iam παρακυνάγχη, per κ dicitur. quanuis tamen nonnulli hæc confundant. vide in dictione συνάγχη, & apud Marcel. lib.1. Dioſcorid. capite 37.

Παρασυναπτικὸς, ſubcontinuatiuus. παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, ſubcontinuatiua coniunctio.

Παρασυνάπτω, continuo, coniungo, Hermogen.

Παρασύνεσις, ιος, ἡ, ignorantia, non ſimpliciter omnis, ſed quæ accedit ad cognitionem apud Hippocr. Galen. lib.3. de Artic. & rurſus παρασύνεσις non ſimpliciter quæuis deceptio, ſed quæ rei veritati confinis eſt, ac probabilitate quadam nititur.

Παρασύνθετος, ου, ὁ, decompoſitus. vnde παρασύνθετον ὄνομα, τὸ ἀπὸ συνθέτου παραγόμενον ὡς φίλιππος, φιλιππίδης, Gaza libro 3. Grammat.

Παρασύρομαι, diſtrahor, auellor. Lucian. in Nigrin. de volup. παρασύρεται δὲ τῆς ψυχῆς ἀποκλυζομένης παντόθεν αἰδὼς τε καὶ ἀρετή. In Hippiat. de equo torminoſo, παρασύρεται τὴν κοιλίαν πρὸς ἔδαφος, ventrem humi apprimit diſtorquendo, Bud. Comm. παρασύρεσθαι, & παρασυρῆναι λόγοις πιθανότητος, ſpecioſis & probabilibus argumentis ſeduci, Nazanz. in Orat. μηδὲ πιθανότητος λόγοις παρασυρόμενος, neque ſuadelæ verbis diſtractus, Idem Nazanz.

Παράσυρος, ὁ, ὁ, gubernator.

. Παρασύρω, μ. υρῶ, attraho, trãſuerſum traho, diſtraho, παραφέρω, παρασύρω. Gregor. εἰς ᾅδην. de quodam ſceleratо. παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν. παρασυρείσης εὐσεβείας χάριν, obiter captata pietatis occaſione, Nazanz. in Orat. ita puto interpretandum.

Παρασφαλίζω, munio.

Παρασφάλλω, auerto. Homer. παρέσφηλε, i. παρασφαλῆναι καὶ ἀποτυχεῖν ἐποίησε.

Παρασφίγγω, adglutino, aſtringo. Alexand. Aphrod. ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς αὐτὴν τὸ ὑγιές, ad ſe quod ſanũ eſt aſtrĩgit.

Παρασφραγίζω, adultero, κιβδηλεύω, νοθεύω, παραχαράττω, Bud. Comment.

Παράχασον, ἀναχώρησον, retrocede.

Πάρασχε, porrige, Euripid.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconſultè interpretor.

Παρασχεδὸν, παραυτίκα, ſtatim, mox, lib.1. Argon. Apoll. χήτεος αἴνυτο παρασχεδόν. Significat etiam ἐγγὺς, i. propè, Idem lib.2, παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον.

Παρασχέθω, appono. Heſio. κεῖνον παρέσχεθον ἄρμενα πάντα, id eſt, παρεῖχε. παρασχέθω τὸν καταγέλαστον, i. καταγέλαστος γίγνομαι,

Παρασχεῖν, παρέχειν, Homer. Iliad. (Ariſtoph.

Παρασχηματίζω, formo.

Παρασχίζω, μ. ίσω, incido, diſcindo.

Παρασχόμενος, qui præbuit: à παρέχομαι, Aoriſt.2. Plato 2. de Repub. τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχόμενος, ſatis exercitatus: à παρέχομαι.

Παρασχὸν, τὸ, παρατυχὸν, quũ occaſio ita tulit, quũ res ita nata fuerit, occaſione ita ſeſe dante, quum liceat, παρόν. Dicitur ſicut ἐξὸν, Bud. Comm. Thucyd. νομίζοντες μὴ ἂν σφίσι ποτὲ κάλλιον παρασχὸν Λακεδαιμονίους διαπεπολεμῆσθαι, i. rati nuſquam à ſe commodiorem Lacedæmoniis præbitam effugiendi opportunitatem. εὖ παρασχὸν τὸν πόλεμον πάλιν συμβῆναι, re bene geſta in cõcordiã redire, Idem Thucydid. vbi eius Intepr. εὖ παρασχὸν ἀντὶ τοῦ παραγόντος δηλονότι τοῦ δαίμονος. παρασχὸν καλῶς, &c, ἀντὶ τοῦ συμβάντος καλῶς, Idẽ Interpr. i. quum pulchrè contigerit.

Παρασχὼν, qui præbuit, qui præſtitit.

Παράταξις

Παράταξις, εως, ἡ, acies, prælių, phalanx, comitatus, quaſi ad violentiam inſtructus exercitus. χωρίοις παράταξιν μὴ δεχομένοις, locis ordinati agminis non capacibus, Plutar. Camill. ἡ ἐκ παρατάξεως μάχη, iuſtū prælium: ſic Valla apud Thuc. ἐκ παρατάξεως κρατηθέντες, acie ſuperati, Philelph. in Apophth. Lacon. Plutar. Item παράταξις, tenor, appoſitio, Gaza de inſitione arborum.

Παραταράττομαι, perturbor.

Παράτασις, εως, ἡ, productio, porrectio.

Παρατατικὸς, ὁ, porrectiuus, extenſiuus. Dicitur & hoc nomine Præteritum Imperfect. apud Grāmaticos, quo ſignificatur extenſum tēpus in rem quæ agebatur nondum perfectam: vt, quum tu legeres, ego ſcribebam.

Παρατατικῶς, Aduerb. cum extenſione.

Παρατάττομαι, in acie ſto: vnde παραταξάμενος πρός τινα, dicitur inſtructus, qui contra aliquem in acie ſtat. παραταξαμένη δύναμις, copiæ in acie inſtructa aduerſus dimicaturæ. Significat etiam opponere ſe vt repugnaturum. Gregor. πρὸς τὴν τοῦ καιροῦ παρατάττεται δυσκολίαν, ſeſe opponit tempeſtati & turbini tyrannidis, Bud. Comment. παρατάσσομαί σοι, aduerſus te inſtruo aciem, aduerſus te inſtruor acie, Plut. in Apophth. Lacon. vnde αὐτοὶ παρετάξαντο· αὐτοὶ παρετάσσοντο, ad cōfligendū inſtruebantur, Thucydid. παρατάξόμεθα πρὸς ἐκεῖνον, Demoſt. παρατεταγμένοι, qui ſunt in ordine. παρατεταγμένοι ἦσαν, in acie erāt. παρατετάχατο, locati fuerant. συμπαραταχθεὶς μετὰ δημοσθένους, conſociatus & inſtructus, &c. Aeſchin.

Παρατάττω, aciem ſtruo, in ordines compono, circa inſtruo: vnde αὐτοὶ παρατάττω. παρέταξε τὴν στρατιὰν παρὰ τὸ τεῖχος, aciem ad muros admouit. παρατάξαι τὴν δύναμιν, copias in aciem educere, Plut. in Camillo.

Παρατείνω, μ. τενῶ, π. τέτακα, porrigo, extēdo, pduco, ἁπλόω, explico, protraho, pertendo, prætēdo. Actiu. Accuſ. iungitur. μεγέθει τοῦ φρονήματος ἁρμόζοντα λόγον παρέτεινεν, ad animi magnitudinem rationem idoneam adhibuit, Plut. in Pericl. παρατείνων ἔγγιστον τῶν ὀνομάτων, &c. in lōgum ducens, Lucia. παρατείνουσα τὸν λιμένα, portui prætenta, Thucyd. παρατείνασαν ὄπισθεν τὸ ἱμάτιον, porrigētem veſtem poſt terga, Plut. in Camillo. παρατέταται, exporrectus eſt, porrigitur, Ariſtoph. εὐθὺ ὡς ὁρᾷς ἤδη παρατέταται μακρὰ, &c. exporrecta eſt. παρετάθη, productus eſt, extenſus eſt, attrit[9] & defatigatus eſt. Gregor. καὶ γὰρ δὴ πλεῖστον τὸ τῆς φυγῆς παρετάθη, diutius exularunt. Dicitur & abſolut. pro duro & extendor in longum tempus. Galen. δὴ πλεῖστον δὲ παρατεινάσης τῆς χειμῶνος, i. παρατεταμένης. Eſt enim vox Actiua, pro Paſſiua abſol. poſita. Ponitur & pro differo. Gregor. ἐπεί τις κίνδυνος ἦν αὐτῷ τὸ βάπτισμα παρατείνοντι, ἰοὺ δὴ περιθεομένῳ καὶ ἀναβαλλομένῳ. Et Lucian. τὸ ὄφλημα παρατείνετο. Et pro remoror & detineo cunctando. Item pro κατατείνω καὶ κατατεχάζομαι, conficio: vt τῷ λιμῷ παρατείνεσθαι, fame confici, Plato in Sympoſio. παρατείνεσθαι πολιορκίᾳ, obſidionem la turū eſſe. παρατεινόμενος πόθῳ, qui deſyderiū ferre nequit,

Παρατειχίζω, iuxta murū excito. (Plut. in Sol.

Παρατείχισμα, adiacens munitio.

Παρατεκταίνομαι, fabrico, comminiſcor. οὐδ᾽ ἐξ αὖ φάναι καὶ σὺ γεραιὲ ἔπος, i. παρατεκταίνειο, hoc eſt, παρατεχνάσαιο παρὰ τὸ δέον

Παρατίλλετον μέτρον, δακτυλικὴ βάσις, Ariſtoph. (ἔπηι.

Παρατελωνούμενός τι, cōmittens aliquid in rem publicanorum.

Παρατέμνω, diuido, ſcindo. Et παρατέμνομαι etiam voce Paſſiua dicitur, pro perperā ſcindo, vt vicinus affodiēs aliquid agro ſuo, & vicinum ſenſim ſpolians arando.

Παρατεταμένως, Aduerb. παρατεταμένως ἔχειν πρὸς τοὺς βαρβάρους, Ariſtid.

Παρατέταται, pro ἐκτέταται, ὀξύνονται: dicitur propriè de tributorum augmento, quum ad priſtina vectigalia quædam acceſſio fit, teſte Ariſtoph. Interpr.

Παρατηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, obſeruo, i. capto, adſeruo, ſpeculor, cuſtodio. Actiu. Accuſ. Lucian. de Luctu, ἄξιόν γε παρατηρῆσαι τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα κακουργίας οἰκετῶν παρατηρεῖν, improbitates famulorum obſeruare, Chryſoſt. de Epiſcop. officio.

Παρατήρημα, obſeruatio, vaticinatio, augurium.

Παρατήρησις, εως, ἡ, idem.

Παρατηρητικὸς, obſeruatorius, obſeruationib[9] vtens.

Παραθέματα, fercula.

Παρατίθημι, & Παρατίθημι, μ. θήσω, π. θηκα, comparo. Lucian. in Cauc. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶμεν αὐτὸν, &c. neque enim cum quo ipſum conferremus haberemus. Item in medium affero, adpono, vt cœnam. vnde παρατιθέναι dicuntur ſtructores epularum, qui fercula in menſa ſtruunt, & conuiuis apponunt: vt παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν, Lucian. Et Iliad. τ, αὐτὸς ἐπὶ κλισίῃ λαβὼν παρὰ δείπνον ἔθηκεν. Plato 2. de Repub. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς, apponemus eis bellaria. Latinè dicitur appono. Cicero ad Atticum, Quid te in vaſis fictilibus appoſitū putem?. Et παρατιθεὶς, ſtructor, & qui apponit: παρατιθέμενος verò Paſſiua voce conuiua, cui fercula apponuntur. Homer. Actiuè accepit Odyſſ. ο, ὕμμιν ὁδοιπόριον παραθείω, epulum viatorium vobis apponam. ἐπεὶ δαΐδας παραθεῖτο, quum accendiſſet lumina, Homer.

Παρατιθέμενος, Athen. lib. 11. pro eo qui exemplum aliquod citat, & authoritatē promit ſcriptoris, ὡς, inquit, νικανδρός φησι, παρατιθέμενος τὸ ἐκ νεφελῶν ἀριστοφάνους, μηδὲ σίφω κοτυλίσκον, hoc eſt, allegans, citās: ſic etiam Eraſm. cap. 17. Act. Apoſt. Item propono, admoueo, adiungo, impono, iuxta pono, cōmitto, cōfero, ſeruandū do. παρετίθεντο τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸν πόλεμον, res ad bellum neceſſarias importarunt, Plutar. in Pericle. στεφάνους παρέθηκε καρήατι, capiti ſerta impoſuit, Heſiod. παρατίθημί σοι δύναμιν, tibi præbeo vires, Homer. Odyſſ. Significat etiam commendo, Lucas in Actis, παρατίθημι ὑμᾶς τῷ θεῷ. Ibidē cap. 14. παρέθεντο αὐτοὺς κυρίῳ, illos Domino commēdarunt. παρατιθεμένους τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασι, inuiolatis corporibus ignis ſubſtantiam commendantes, Plut. in Numa. παραθέσθαι item commendare eſt, veluti quum mandatur depoſitum ſeruandum, ac ſuo reddendū tempore. παραθέσθαι τῷ λόγῳ, dicere, orationi addere, Plat. in Tim. παραθέμενοι, periculum adeuntes animarum, ſe periculo obiicientes. ἀφειδήσαντες ἑαυτῶν, παραβαλόντες: ſic Didym. Interpr. Hom. παραθέντων, Ariſtoph. pro παρατιθέντων. παρατεθέντα τῷ σώματι, quæ corpori inhærent, Dioſc. l. 6, c. 2.

Παρατίλλω, vello, δασύνω, concutio, cogo, conuello, depilo. Dicebatur & de adulteris, quibus deprehenſis pili è natibus ac pudendis vellebantur. Ariſtoph. in Pluto, ὁ δ᾽ ἀλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται, i. glabratur, de pilis & glaber efficitur, vulſuram patitur.

Παράτιτλα, titulorum argumenta, Bud. in Pandect.

Παρατολμάω, μ. ήσω, interim audeo, Nazanz. in Orat.

Παράτολμος, ου, impudens.

Παρατόνος, extēſus. παρατόνους χεῖρας, manus remiſſas, Euripid.

Παράτοπος, in locum incommodū & malū. (ripid.

Παρὰ τοσοῦτον, in hac voce, ſicut in παρὰ πολὺ, ἡ παρὰ in vtranque partem valet, vt & πολὺ & ἐπ᾽ ἔλαττον ſignificet, & cum Genit. conſtruitur. Gregor. μὴ παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν ὑμῖν τῆς ἰσότητος θείας, ne tantū abſit, quin accedam[9] ad æqualitatē diuinam. παρὰ τοσοῦτον ἦλθον κινδύνου, eò periculi venerunt, Thucyd. ἀνάγεται ἐς τὰς ἐρυθρὰς πάλιν καὶ παρὰ τοσοῦτον αὐτῷ μὴ περιπεσεῖν τοῖς ἀθηναίοις, reuect[9] eſt iterū Erythras, ac parum abfuit quin incideret in Athenienſes, Idem. παρὰ τοσοῦτον ἐλθεῖν μακρῶς ἐκφυγεῖν τοὺς διώκοντας, Herodia. tantulum modò abfuit quin euaderet, hoc eſt, penè euaſit. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantùm abfuit vt effugerit. Lucian. παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, ab aliorū opinione diſſentio, Thucydid. Significat etiam vſqueadeò, quaſi παρὰ πολύ. Gregor. ἐκ αἰχμαλώτων βασιλεῦ παρὰ τοσοῦτον ἐπαιρόμενοι τῶν χριστιανῶν; Plut. in Cicer. παρὰ τοσοῦτον τῷ λόγῳ κρατηθέντας ὑπ᾽ αὐτῶν, vſqueadeò dicendo ab eo victos ſe intelligebāt.

Παρατραγῳδὸς, ου, ὁ, tragicus. (Bud. Com.

Παρατραγῳδῶ, tragicè exclamo, Bud. in Epiſt.

Παραβέπομαι,digredior,iter flecto,aberro,deflecto,τρέπεσθαι enim eſt arripere viam. παρατετραμμένως dicitur, vt παραπλὰξ, Bud.Comment.

Παρατρέπω,μ.ψω,π.εφα,auerto,peruerto,deprauo,trāſfero, in errorem impello, παραπλανῶ,παραπείθω, hoc eſt, in prauum impello, παραγωγῶ,ἀπατῶ.παρατρέπω pro digredior,moueo,deflecto & diuerto. Ariſtot.de mundo,ποταμὸς ἐξεχύθη παρέτρεψε δὲ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δὲ ἔνθα,i. fluuius ita ſe ſcidit, vt diuerſi fluctus huc & illuc digrederentur. Item auoco in bonā partem. Heſiod.in Theog. ταχέως δὲ τε ῥέξεια ἔργα ἰδάσιν. In malam, Plato Epiſt.7,ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψαι,eū ab honeſtiſſima vita in aliā auocare & impellere, ſiue de optima vita detorquere.

Παρατρέφω,in tranſcurſu educo. Plut. παρατρέφεσθαι,de pauperibus qui miſere aluntur.

Παρατρέχω,prætercurro,prætermitto, à latere curro, propero,prętereo,diſcedo,tranſeo,reticeo,παραδραμῶ, Ariſtoph. Interpr.αἱ σκιαὶ παρατρέχουσι,vmbræ diſparent, Nazanz.παρατρέχων τὸ σήμερον,ὃ τηρεῖς τὸ εἰς αὔριον, hodiernum negligēs,craſtinum obſeruas,Idem. οἱ παρατρέχοντες, ſcutarii,emiſſarii,qui præeundi habent officium,capite 14,libri 3.Regum.

Παρατρέω,expaueo,exhorreo.παρέτρεσαν,διὰ δέος ἔφυγον, Homer.

Παρατριβὴ,ῆς,ἡ,iurgiū,verboſa cōtētio, ἔρις,λογομαχία.

Παρατρίβω,μ.ψω,affrico,infrico, cōfrico,attero, comparo. Dat. & Accuſ. Herod. παρατρίβεσθαι dicitur de iis, quæ mutuo attritu ſupinarum partium coeunt, quemadmodum & ἐφάπτω. Hoc.Cic.applicari, appelli, & accidere dicere ſolet. Bud.Commēt.παρατρίβομαι πρὸς σὲ, Phalar. in Epiſt.vbi puto ſignificare δημαγωγῶ,ἀγορεύω.

Παράτριμμα,ατος,τὸ,attritus, intertrigo: quæ fit dum itinere calcei anguſtiores, pedes atterunt ac vrunt, aut longa equi vectio fœmina confricat. Plin attrita & confricata membra vocat. vide Marcell.lib.1. Dioſc.

Παρατρίβομαι ὑπὸ κολακείας,ſuperor ab adulatione.

Παράτριψις,εως,ἡ,attritus,colliſio,affrictus.

Παρατρόπιον,peruertēs, decipiens,παραπείθων,παραλογιζόμενος, Homer.

Παρατροπὴ,ῆς,ἡ,peruerſio,deprauatio,diuerſio,diuerſitas, aberratio, in errorem impulſio, mutatio, digreſſio, diuerticulum.

Παράτροπος,ου,auerſus,inſolitus. Nonn. τοῖον ἔπος κατέλεξε παράτροπον,i.παρηγμένον,παραβολικόν. Eurip.in Androm.τί δ' ἐγὼ μέλεον παράτροπον μέλος εὕρω, carmen mortem auertens.

Παρατροχάζω,prætereo,in Epig. Accuſ.παρατροχάειν,pręcurrere.

Παρατρύζω,falſo ſono aliquid fingo. παραφωνῶ, γογγύζω.

Παρατρυφάω,delitias facio,delitiis vtor.

Παρατρώγω,comedo. Cum Genit.παρέτρωγε τῆς ἐλάας,oliuam comedit.

Παρατρωπῶ, παρατρέπειν. παρατρωπῶσι, παρατρέπουσι, πείθουσι,

Παρατρύομαι,decerto.παρατρύομαι πρὸς σε.　　　(Hom.

Παρατυγχάνω,adſum, accedo, præſto ſum & aſſiduus, adſto. Proprie ſignificat fortè ſuper aliquem actū aduenio,ſuperuenio, fortè adſum, fortè adeo, fortè accedo, obuius fio, occurro, interſum. παρατυγχάνω,παραγίνομαι. παρέτυχε καιρὸς,tempus affuit,i.συνέβη.παρατυγχάνειν,ex improuiſo interuenire. παρατυγχάνοντες μάρτυρες, teſtes non rogati,ſed oblati & oblatiui,Bud.Comment.

Παράτυπος,ὁ,falſus,falſæ monetæ.

Παρατυχὸν,oblatum, quum occaſio ita tulit, quum liceat. dicitur ſicut ἐξὸν, pro ἐξόντος. Inuenitur etiam pro παρατυχόντος apud Thucyd. & eſt Atticum. τὸ παρατυχὸν, caſu quodā,fortuitò, Hermog.ὅτι γὰρ ἀριθμῷ ὅτι λέξει ὑποπίπτει τὸ πρᾶγμα,ἀλλὰ τὸ παρατυχὸν γίνεται,ſed fit fortuitó.παρατυχὸν ἐν καλῷ νομίζοντες συμβαλεῖν, opportunè exiſtimantes cum hoſte confligere poſſe, Thucyd.

Παρατυχὼν,obuiꝰ,fortè oblatus,quicūq;,quātuluſcūque,quilibet, Thuc. Et παρατυχὼν τῷ λόγῳ,qui colloquio interfuit.ἐν τῷ παρατυχόντι χρόνῳ,quum opus ſit.παρατυχούσης σωτηρίας,oblata ſalute.

Παραυγάζω,reſpicio,reſpecto,παραφαίνω καὶ ἐμφαίνω, Dionyſ.de Situ orbis.

Παραυδᾶν,alloqui,conſolari,παραμυθεῖσθαι. Odyſſ.ο,μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας.

Παραυθέω,μ.ήσω,π.ηκα,florē ętatis pręterii,cōſeneſco.

Παραυλίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,excubo,vt παραυλίζεσθαι τοῖς βασιλείοις,excubare ad regias principum.

Παραύλιον,veſtibulum.

Πάραυλος,ου, ὁ, adſonans, non reſpondens ad tibiam. Sophoc.in Aiace,τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους, cuius vox adſonans exit è cliuo. legitur & μέλος πάραυλον,pro diſſonum & ἀπῳδὸν, Euſtath. Iliad.φ.

Παραύξησις,εως,ἡ,amplificatio, Quintil.lib.9,cap.2.

Πάραυξις,incrementum.

Παραυτὰ,primùm,εὐθέως, Alex.Aphr.Probl.vlt.lib.2.

Παραυτίκα,continuò,confeſtim,in momento,ſine mora,in præſentia,tum, Bud.in Epiſt.prior. recenti re dixit Cic.ὁ παραυτίκα,præſens.ἡ παραυτίκα,i.ἡ κατὰ τὸ ἐνεστὼς. ἡ παραυτίκα ἡδονὴ,momentanea voluptas, Demoſth.pro pręſenti voluptate, Xenoph. ἐν τῷ παραυτίκα, in eodem tempore, eo momento,i.ἐν τῷ ἐνεστῶτι τότε χρόνῳ, ad præſens,in præſens, Galen.lib.1.ad Glauc.ἐς τὸ παραυτίκα,in præſēs,confeſtim, Thucyd.1.κατὰ τὸ ἐνεστὸς,ſtatim. τότε παραυτίκα, tunc, in præſentia.

Παραυτόθεν, quaſi iam inde,ex illa hora, in præſentia, tum,παραυτίκα, Bud.in Epiſt.prior.

Παραυτόφι,apud ipſum.

Παραυχενίζω,accumbo.παραυχενίζων, collo inclinato.

Παραυχενίη φαρέτρη,in Epigram.

Παραφαίνω,demōſtro, propè exhibeo,ἀμυδρῶς δεικνύω, præ me fero.παραφῆναι,δεῖξαι.παραφανεὶς ἐν καιρῷ,opportunè ſe offerens, Plut.in Camillo.

Παραφαίρεσις,εως,ἡ,ademptio.

Παραφάσσω,manu immiſſa explorare tractarè ve. hinc & ſecretos vteri locos παραφασίας vocant, Gal. in Gloſſ.

Παράφασις,allocutio,contemptus,tranſgreſſio, Eraſ. cap.2. ad Hebræos.

Παραφάσθαι,tangere,alloqui,decipere.

Παραφάσκειν,delirare,q. præter mentē loqui, Hippoc.

Παραφαῦλον,peruerſum,malum.παραφαῦλον ἡγοῦμαι,vilipendo,aſpernor,ſpernor.

Παραφέρεσθαι,ſicut παραφέρειν, perperā præterfugere ac præteruehi, præterire quod non erat contēnendum. Latinè id Præter caſam fugere dicitur. Item perperam agi, perperam moueri,in contrarium ferri. Ariſtot. Ethic.1. ἀλλ' ἐν τοῖς σώμασι μὲν ὁρῶμεν τὸ παραφερόμενον. Aliquando pro errare,aberrare,καὶ σφάλλεσθαι. Plato,ταύτῃ μὲν πάμπολυ παρηνέχθημεν.

Παράφερνα, τὰ, parapherna dicuntur à Iureconſultis quæcunque præter dotem fœminis ſponſis dantur: à παρὰ,præter,& φερνὴ,dos.

Παραφερόμενα, fercula in mediū prolata,παρατιθέμενα.

Παραφέρω,transfero, contrà fero, in diuerſa fero,aſporto,tranſuerſum aufero. Lucian.ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ.παραφέρειν τὰς ὥρας,tempora transferre apud Dem. Item impropero,detorqueo,deprauo: vt παραφέρω τὸν ὀφθαλμὸν, limis aſpicio,παραφέρονται τὴν διάνοιαν, mente abalienantur, Dioſcor.lib.6,cap.2. Itē exhibeo, infero,in medium affero,profero,produco in medium, παράγω. AEſchin.κατὰ Τιμάρχ.ἔπειτα τὸν ἑρμῆν τὸν ἀνδοκίδου καλούμενον παραφέρει ἐν σχήματος μέρει. τὴν δεκάτην παραφέρειν εἰς μέσον,decimam partem in medium afferre, Plut.in Camill.αἰσχύνομαι παραφέρουσ' οἰκτροῖς λόγοις, me pudet miſerando ſermone queri, Euripid. Item appono de epulis dicitur. Xenoph. Pæd.3,καὶ ὁ μάγειρος ᾤχετο παραφέρων. vnde παραφέροντες,ſtructores epularū,παρατιθέντες. Itē ſupero. Ariſtid.in Pan.ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν τῇ δαπάναις; Itē prætereo, prætergredior,præterlabor. Xen.περὶ γὰρ ἱερῶν

ἰσχύσου παραφέρει τὴν ὄψιν, πρὶν παῦσαι τὶ δεῖν. Item cũ alio affero, i. vnà affero, vel obiter affero. Plato *διονύσῳ, χαίρειν τῶν τῆς σπουδῆς ξυνουσιῶν παραφέροντες*, Bud. Com.

Παράφημι, alloquor, perſuadeo, hortor, conſulo, decipio. Homer. Iliad. α, *μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ*, id eſt, παραινῶ καὶ συμβουλεύω, conſulo matri, &c.

Παράφαινον, illumina, apud Ariſtoph. ex Eurip.

Παραφθάνω, præcurro, anteuerto, præuenio, vinco. Nonnus, *παραφθάμενος ἐρείνει*, præueniẽs rogat. *παραφθαίησι*, ſuperet, anteuertat, Homer.

Παραφθέγγομαι, τὸ παρὰ ῥυθμὸν φθέγγομαι, vt vox quæ nõ reſpondet & congruit. Vnde & pro perperam loquor ponitur, inconcinnè reſpondeo, non qua de re agitur reſpondeo aut verba facio, ſubmurmuro, Bud Comm. *παραφθέγξη*, Ariſtid.

Παράφθεγμα, incongruum reſponſum, non appoſitũ.

Παραφθείρω, corrumpo.

Παραφθορά, ᾶς, ἡ, labes, corruptio, Hermog.

Παραφίμωσις, εως, ἡ, apud Celſum & Paulum, vitiũ, quãdo cutis curta aut retrò abacta præputii glandem obtegere nequit: opponitur τῷ φιμώσει.

Παραφορά, fraus, error. vnde apud Plutarchum, παραφορὰ τῆς διανοίας, furor, mentis turbatio, mentis alienatio, Dioſc. lib. 6, cap. 11.

Παραφορέω, affero, iuxta fero, *παραφέρω*. *καὶ δεῖπνα παραφορέουσι ἐσθίειν λόγου ἄξιον*.

Παραφορήσασθαι, congerere, colligere, Plato in Leg.

Παράφορος, ου, ὁ, qui nequit ſequi rationem, *παρείμενος*, præceps conſilii, vecors, *σφαλλόμενος*, errabundus, Eurip. *οἰνώσειν παράφορος καὶ κενὸς ὁ μεθύων*, ebrius tanquam mente captus ad ferendum eſt inutilis, Plato de Legib. *παράφορος ἡ γλῶσσα καὶ κατεψυγμένη*, Nazanz. in Orat. lingua balbutiens, & quæ officio ſuo fungi non poteſt: ſic Bilibal. Item procul aduectus, efferatus, agreſtis. Eſt quoq; *παράφορον βλέπειν*, idem quod παραφέρειν τὸν ὀφθαλμὸν, i. limis oculis obtueri. Lucian. *δριμὺ καὶ παράφορον βλέπων*. *παράφορον δεδορκὼς*, efferatis oculis intuens, Idem.

Παραφορότης, efferatio, ineptitudo, Plato in Tim. Ficinus tamen non exponit.

Παράφραγμα, ατος, τὸ, omne diuidens aliquid, propugnaculum, Thucyd.

Παραφράζω, repono, aliena interpretor, aliena ſcripta immutatis verbis interpretor, Quintil. lib. 1, cap. 15.

Παράφρασις, εως, ἡ, eiuſdem ſententiæ per alium ſermonem expoſitio, liberior interpretatio. vide Quintil. lib. 10, c. 5. *μεταβολὴ* dicitur *παράφρασις νόμου ποιητοῦ*.

Παραφραστής, οῦ, ὁ, interpres latius explicans.

Παραφραστικὸς, expoſitiuus, Aphthonius, & Quintilia. lib. 1, cap. 15.

Παραφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, deſipio, mente labor, ſum captus mente, deliro. Neutrum. Ariſtophanes *πρὸς ἑαυτὸν παραφρόνει καὶ φλυάρει*, tibi delira, deſipiſce. *τῇ νόσῳ παραφρονήσαντες*, qui mentis errorem ex morbo contraxerunt, Plutarch. in Pericle.

Παραφρονία, ἡ, dementia.

Παραφρόνιμος, inſipiens, i. *παράφρων, ἀνόητος*.

Παραφροσύνη, ης, ἡ, inſipientia, delirium, dementia. Plato in Epiſt. 7, *νόσῳ παραφροσύνῃ ἴσχεσθαι*, per morbum mente alienari. Valetudo mentis dicitur Suetonio in vita Galbæ. Idem alibi vocat mentis impotentiam.

Παραφρυκτωρεῖν, facibus in hoſtium vſum abuti. *φρυκτοῖς* enim, hoc eſt, facibus dabantur ſigna commilitonibus. His itaque ſiquis hoſtibus ſignum dat, prodítque ſuos, dicitur παραφρυκτωρεῖν καὶ παραφρυκτωρεῖσθαι. Suid. ſcribit cum ω.

Παράφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, demens, demutans, adulterans, ἀνόητος, amens, mente lapſus, Suet.

Παραφυάς, άδος, propago, ſurculus, ſoboles, adiacens quiddam, ſtolo, appendix dici poteſt, quaſi adnatũ. παραφυάδες enim adnata vel adnaſcentia Plinio dicuntur, quòd adnaſcantur & ſuperaccedant: eſtque proprium herbarum & olerum, in quibus noua quaſi ſoboles oritur, quemadmodum in arboribus rami. Et παραφυάδες in pedib⁹ tumores & velut ſurculi quidam exterius agnati. vide Marcell. cap. 27. lib. 1. Dioſcor.

Παραφυέω, μ. ήσω, π. ηκα, pullulo.

Παραφυλακή, obſeruantia: ſic vertitur à Theophilo in Inſtitut. Ciuil.

Παραφυλακτέον, obſeruandum eſt.

Παραφυλακτούμενοι, in cuſtodiis ſigna dantes hoſtibus in bonum, Etym.

Παραφυλάττομαι, refugio, caueo. Cum Infinit. Alex. Aphrod. παραφυλάττονται καὶ παραιτοῦνται βλέπειν ἥλιον.

Παραφυλάττω, μ. άξω, π. αχα, obſeruo, expecto, curã adhibeo, Plato de Leg. præſidio obtineo, ſeruo & tueor, Ariſtot. in Rhet. & Xenoph. Act. Accuſ. παραφυλάττουσα σπεῖρα, cohors quæ ad cuſtodiam adeſt, Plut. in Galba.

Παραφύομαι, iungor, agnaſcor, ab imis ſubnaſcor, apponor, germino, internaſcor. παραφυόμενος δάκτυλος, de ſexto digito qui adnaſcitur quibuſdam ex ſuperfluitate. παραφύονται δένδρεσι, adnaſcuntur arboribus, Dioſc. lib. 4, cap. 83.

Παράφυσις, agnatio, ſocia conſitio. παραφύσεις, quæ Plinius agnata membra appellat, Gaza in Ariſtot. vertit agnationes.

Παραφυτὰ, quæ ſocietate quadam conſita ſunt.

Παραφυτεύω, adſero, iuxta ſero.

Παραφύω, adgenero, gigno, profero. Accuſ.

Παραφωνοῦσα, interclamans.

Παραχαλάζω, deprimor, lãgueſco. παραχαλάζω τῷ γήρᾳ langueſco ſenectute, Gaza de Senect.

Παραχαλκεύω, ferrum cudo, Aphthon.

Παραχαράγματα, nummi adulterini.

Παραχαράκτης, ου, ὁ, peruerſor, legum corruptor, adulterator, fraudulentus. *οἱ παραχαράκται*, qui falſam monetam percutiunt.

Παραχαράττω, μ. άξω, π. αχα, adultero, id eſt, illegitimè ſculpo, factitia comminiſcor, *διαφθείρω τὸ νόμισμα*. *παραχαράττω τι τῆς γραφῆς*, præter ſcripturæ formam aliquid refero, Nazanz. in Orat. A.

Παραχειμάζω, hyberno, hyemo.

Παραχειμασία, ἡ, hybernatio.

Παραχέω, infundo, perfundo, Gal. ad Glauc. *παραχέοντες*, infundentes. παραχυθεὶς, adfuſus.

* Παραχορδίζειν, diſcordare, παρὰ ῥυθμὸν ποιεῖν, παραφθέγγεσθαι, Ariſtophanis Interpres.

Παραχράομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, abutor, ſum cõtemptor, ingruo. Depon. παραχρῆσθαι ἐς τοὺς συμμάχους, in ſocios ſtu detis efficere, Herodot. παραχρησάμενοι χρησμὸν, contemnentes oraculum, idem Herodot.

Παραχρῆμα, ſtatim, ex tempore, cõtinuò, è veſtigio, in præſentia, *αὐθημερὸν*, ſimulatque, proximè, protinus, repente, *ſurle champ*. dicitur & *αὐτίχρημα*. Ariſtoph. in Plut. *ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι οἱ φαινόμενοι παραχρῆμα ὅταν πράττῃ τις εὖ*, i. κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰπεῖν παραυτίκα. *παραχρῆμα ὑγιαίνει*, eo ipſo tempore bene habet, Gaza. *ὡς μήτε παραχρῆμα, μήτε ὕστερον ἔχειν λέγειν*, vt neque tunc, neque poſtea dicere potuerit, Plutarch. in Lycurgo. *τὸ παραχρῆμα*, i. κατὰ τὸ ἐνεστός. *τὰ παραχρῆμα*, ſubiti caſus, repentina, i. *τὰ ἀπροόπτα*, res repentinæ. Thucyd. *ἐκ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης*, ex ſubita neceſſitate. *ἐκ τοῦ παραχρῆμα* dixit Demoſt. i. ex momento. Et Xenoph. *αἱ μὲν ῥᾳδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ*, otia & tumultuariæ voluptates. *ἐν τῷ παραχρῆμα*, impræſentiarum, impræſentia, in præſens. Vide Bud. in Impræſentiarum in Annot. in Epiſt. *εἰς τὸ παραχρῆμα*, ſubitò, Plato de Leg.

Παραχωρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, &

Παραχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, πυ χωρῶ [illegible], ſecedo, concedo, do locum, addico, intercedo, interuenio, me recipio,

præterea, Xenoph. Neutrum. ἀνταλλάξεις καὶ ψυχὴ συντάσσεται. AEſchines, παραχωρῶ σοι τῆς πολιτείας, politia tibi cedo. παραχωρῶ σοι τῆς ἐργολαβίας, cedo tibi conductione, i. per me licet, vt quod faciendum ſuſcepi, tu faciendum ſuſcipias, Bud. in Epiſt. τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, Demoſth. ſupplicium ciuitati relinquo. παραχωρῶ σοι τοῦ βήματος, cedo tibi ſuggeſtum, AEſchin. παραχωρῶ σοι πάντων, tibi in omnibus cedo, Epict. Xenoph. ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ ὥσπερ χαίρειν πανταχοῦ νομίζεται, via iuniorem cedere ſeniori, &c. Et cum Accuſ. vt παραχωρῆσαι ταλάντου σώματα, &c. talento mancipia diſtrahere, cap. 8. lib. 2. Machab. ᾧ τὰ πάντα παραχωρεῖ, cui omnia refert accepta, Nazanz. παραχωρεῖν τοῖς νεωτέροις κρεάδιον, carnem cedere iunioribus, Plutarch. in Lycurgo. Item abſolutè, vt τοῖς κρίνουσι παρεχώρησεν ἡ μνήμη τῶν γεγονότων, ἀξίαν λαβεῖν ὀργὴν ἐπὶ τοῖς παροῦσι τοῖς ἀδικήμασι, iudicibus memoria rerum geſtarum ſic animo excidit, vt meritò indignati ſint ob præſentia delicta, Plutarch. in Camillo. παραχωρεῖται τῷ μεγέθει τοῦ ἀξιώματος, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. & Budæus in Epiſt. prior. παραχωρεῖν εἰς τὸ γῆρας, vergere in ſenectutem. παραχωρῆσαι τῶν χρημάτων, cedere bonis. ζήτημα παραχωρῆσαι τῇ πίστει, Nazanzen. in Orat. β, quæſtionem fidei robore depulſam.

Παραχώρημα, & Παραχώρησις, ἡ, ſeceſſus.

Παραψάλλω, accino.

Παραψαύω, attingo, τὸ μετρίως ψαύω. Actiu. Genit.

Παραψεύδονται, decipiunt.

Παραψήχω, derado, deglabro, Plutarch.

Παροψίς, ίδος, ἡ, paropſis, catinus, quo condimenta cibíque ad menſam afferuntur. Dictum apparet à rotunditate atque flexu.

Παραψίδες, pugiones.

Παραψυχή, ῆς, ἡ, παραμυθία, conſolatio.

Παρβολάδην, permutatim, alternis, Schol. Apoll. l. 4.

Παρβεβλημένος, ἀντιβολῶν, Ariſtoph.

Παρδαλέη, vel παρδαλῆ contractè, pellis pardi. Eclipſis autem eſt τῷ δορά, ſicut λεοντῆ, λυκῆ. Homer. Iliad. β, παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, i. παρδάλεως δέρμα.

Παρδάλειος, pardalinus, pantherinus, quod ad pardum attinet, Etymolog.

Παρδάλεως, idem Etymol.

Παρδάλεια, τὰ, pardi. Ariſtot. lib. 2. Animal. ſic Gaza.

Παρδαλιαγχές, τὸ, pardalianches dictum eſt aconitum, quòd pantheras enecet, Dioſcorid. lib. 4, cap. 77. quidã etiam vocarunt παρδαλιαγχὲς genus fruticis, qui & ἀπόκυνον dicitur, idem Dioſcorid. lib. 4, cap. 81.

Πάρδαλις, ιος, ὁ, pardus, panthera, Gaza lib. 8. Animal. cap. 28. Ariſtoph. σφ. εἰ δ' ἐν τρυφάλιον χαρτάνοις ὁμοίαν ἡ παρδάλεις, ἢ λύκῳ. à Gaza vertitur panthera apud Ariſtot. de Animal. vide AElian. & Oppian. lib. 4. de venat. παρδάλεως δέρμα, Homer. Iliad. τῶν παρδαλίων legitur apud Galen. ad Glaucon. ſed melius cum accentu in antepenult.

Πάρδαλος, ὁ, pardalus auis, Ariſtot. l. 9. Animal. c. 23.

Παρδαλωτὸς, οῦ, ὁ, referens colorem pardalis, varius.

Πάρδιον, τὸ, θηρίον, pardium fera, Ariſtot. lib. 2. Animal. vbi Gaza legit ἱππάρδιον, i. hippardion.

Πάρεισι, adſunt, πάρεσι, Datiuo, in Epigram.

Παρεάω, ῶ, άσω, π. α. ω, tranſmitto. Actiuum.

Παρεβάσθην, ἀόρ. paſſ. à παραβαίνω, præterii.

Παρέβη, præteriit, fefellit, præuaricatus eſt.

Παρεγγεγραμμένος, & Παρέγγραπτος, & Παρέγγραφος, ὁ, ὁ, aſcriptitius, νόθος, non germanus, factitius, qui illegitimè obrepſit. vnde παρεγγεγραμμένον, idem quod παρακεκομμένον, de nummo adulterino. Et παρεγγεγραμμένοι θεοὶ, dii minorum gentium, hoc eſt, aſcriptitii & allecti ex hominibus in deorum numerum, vt ſunt Hercules, Liber, AEſculapius, Caſtor, Pollux, Ganymedes: quos etiam Lucian. μετοίκους vocat, quaſi incolas aduenaſque deos. His opponũtur dii ἐγγεγραμμένοι, quos & ſelectos vocari ſcribit Auguſt. & præcipuos, vt qui cæleſtes ſemper habiti ſint, & in deorum albo iam inde ab initio connumerati, Bud. in Annot. & Com.

Παρεγγράφω, falsò inſcribo, interſero, interponóque, adopto, quoquomodo adſcribo, fallẽdo & ſubdolè adſcribo, AEſchin. & Bud.

Παρεγγυάομαι, ῶμαι, άσομαι, ω. αμαι, fideiubeo, ſpõdeo. Depon. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, μήτ' ἐπιλαθέσθαι παντάπασι, μήτε ἄγαν μνημονεύειν, ὅτι Καίσαρα θεῖον ἔσχες, illud ad poſtremum tibi præcipio, vt neque omnino obliuiſcaris, nec admodum memineris, quòd Cæſarem patruum habueris, Plutarch. in Othone.

Παρεγγυάω, mando, & idem ferè quod παραγγέλλω, hoc eſt, nuntio, indico, cum Datiuo. Syneſ. καὶ αὐτὸ, ὃ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε, i. ἐπηγγείλατε, indicite: vel παραγγείλατε, edicite, hoc eſt, pro poteſtate imperate: vt imperator militibus edicit & iubet. Item committo, per manus trado. Plutarch. in Anton. ἀλλὰ φέροντες μὲν μακρὰν τοῦ ὑπάτου τιμὴν τοῖς ἑταίροις ἤδη στρατιώταις παρεγγυῶντες. Sic παρεγγυῆσαι ἀρχὴν, apud eundem, pro abdicare ſe magiſtratu. παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare teſſeram, Xenoph. παιδ. 3. Et pro teſſeram in exercitu prodere & proferre. Ariſtot. de mundo dixit, ὁ δὲ σύνθημα παρεγγυᾷ, i. teſſeram per explicatam aciem prodit. Aliquando cohortor & adhortor, vt imperator milites hortatur ad prælium. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις, μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατηγοῦ, ſic mutuò cohortantes non deſerendum imperatorem, Plutarch. in Camillo. Xenoph. παιδ. 3, καὶ διὰ πάντων δὲ ὡς δὴ παρεγγύα. Ponitur pro denuntio, & certiorem facio. Syneſi. ἐπειδή τις παρεγγυήσειν αὐτῷ γῆ πλάσαι. Pro iubeo & præcipio. Xenoph. παιδ. 4, ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρεγγυήσω ἐπιτάξειν, i. ἐκέλευσα, παρεγγυῆσαι τὴν χεῖρα ποιεῖν ἑτοίμην, iuſsiſſe manum reddere promptam, Plutarch. in Galba. παρεγγυῆσαι ταῖς κόραις ὑφαίνειν, iuſsiſſe puellis telam texere, Idem in Romulo. παρεγγυᾶν κελεύσμα, Euripid. Eſt etiã παρεγγυᾶν, inſanire. item vadari cum Accuſ. Herodot.

Παρεγγύζω, appropinquo, accedo ad, proximè accedo. Datiuo.

Παρεγγυὴ, ῆς, ἡ, adhortatio, allegatio, inſinuatio.

Πάρεγγυς, propiuſculè, quod minus eſt, σύνεγγυς. Ariſtotel. Polit. 2, ἡ δὲ κρητικὴ πολιτεία, πάρεγγυς μὲν ταύτης, propiuſculè accedit ad hanc. interdum plenam habet ſignificationẽ, ſcilicet propè, in propinquo, proximè. Idem Polit. 7. οὔτι λίαν πάρεγγυς ἦν, Bud. Comm.

Παρεγκαθέζομαι, ſedeo, Depon. abſol.

Παρέγκειται, interponitur, interiacet.

Παρεγκελεύομαι, hortor.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος, cerebellum, vt Gaza vertit apud Ariſtotelem.

Παρεγκλίνω, declino paulùlum, immutóque, perperã inclino, deflecto, flector, vergo.

Παρέγκλισις, εως, ἡ, obliquatio, inflexio, deflexus & declinatio in latus. παρέγκλισις τῆς ὑστέρας, vuluæ ad latus inclinatio, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Παρεγκύκλημα, quaſi circulatio figura dicendi, Interpres Ariſtophanis.

Παρεγχειρέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, adhortor, contendo.

Παρεγχείρησις, conatus, contentio.

Παρεγχυθεὶς, effuſus, infuſus, adiectus.

Παρέγχυμα, τὸ, ſic peculiari vocabulo pulmonis & lienis carnem nominabãt Eraſiſtratii, teſte Galeno, quòd σαρκὸς, i. carnis nomen de ſolis muſculis intelligerẽt. Vel, vt alii volunt, adfuſionem, quo nomine cerebrorũ vel nutrimenti medullam appellauit Eraſiſtratus.

Παρεγχυματώδης σὰρξ, caro materiacea, i. materiæ ſimilis. Alexander Aphrod. lib. 2. Problem. de carne iecinoris & lienis.

Παρέδοσαν, tradiderunt, in prologo Euangelii Lucæ.

Παρέδραθεν, concumbebat, ἐπὶ ν.

Παρέδραμον, præterii, prætercurri. παρέδραμε, prætergreſſus eſt feſtinans, Homer.

Παρεδρεύω,

Παρεδρεύω,μ.εύσω,π.δκα,aſſideo,Neutr.

Παρεδρία,aſſociatio,coniunctio.

Παρεδριάω,παρεδριῶ. Apollon. 2,ἐξείρυσε παρεδριόων, aſſidens.

Πάρεδρος,ὁ aſſeſſor,conſiliarius,cuſtos,auxiliarius,Etym.aſſecla,Eurip.σύνοικος,Demoſth. πάρεδροι τῷ ἀπόλλωνι,aſſidentes Apollini,Apollini ſacri,qui ſunt in Apollinis tutela:ſic & Ariſtid. πάρεδροι τῷ θεῷ. Eſt etiam Euſebio, dæmonica quædam virtus, cuiuſmodi in Simone mago fuit,quæ πάρεδρος dicitur,Cæl.lib.1,cap.24.

Παρεδύετο,fraudulenter ingreſſus eſt.

Παρέζομαι,aſſideo. Iliad.α,παρέζεο καὶ λάζεο γούνων, id eſt, παρακαθίζου.

Παρέδεξα,admiſcui,Accuſ.& Dat.

Παρεθείς,έντος,ὁ,labefactatus,ἐκλυθείς.

Παρεθεωροῦντο,deſpiciebantur,cap.6.Act.Apoſt.

Παρέθρισαν,ſyncope eſt Apoll. pro παρεθέρισαν,ἔκοψαν, præciderunt.

Πάρει,ades,ſecunda perſona ab εἰμί.Item accedis, aduenis:vnde illud in Euang.ἑταῖρε,ἐφ᾽ ᾧ πάρει,ſodalis,qua de re venis? Sophocl.in Aiace,χωρεῖν ἴσθ᾽ ἐλήλυθας εἰ μὴ ξυνάψων,ἀλλὰ συλλύσων πάρει,i. παρεγένου,acceſſiſti. Inuenitur etiam πάρει pro πάρειθι,in Imperatiuo.

Παρειά,ᾶς,ἡ,& Παρειαί,άδος,ἡ,maxilla,gena, mala,σιαγών,genæ oculorum. Lucia.de Luctu,φοινισσόμεναι παρειαί, malæ cruētatæ. Doricè dicitur παρηά: vnde καλλιπάρηος, Hom. compoſitum ex καλλὸς, & παρειά: hoc autem παρὰ τὸ ἐπαίειν. vide Ammon. Poetæ licentioſius παρειαὶ vocāt proras nauium: quòd ea nauis pars, ſeu facies prima ſe oculis offerat, vt adnotat Euſtath. Ili.β.δοιαὶ μὲν ποτὶ βωμὸν ἐλαστρέοντο παρειαί,in Epigram. ἀμφοτέραις παρειαῖς. Dicitur & παρειὰς,mala,Ibidem.

Παρείας,ου,ὁ, pareas gen⁹ ſerpentis,qui cauda incedendo nititur. διὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν ἢ πρὸς τὸ ἐπὶ... τοῦ παρειαί. quod genas ſeu maxillas habeat erectas. Hunc ſerpentem aiunt non mordere,aut morſu non lædere.

Παρείατο,aderat,aſſidebat. vt παρείατο δακρυχέουσα, pro παρῆν ἡ κόρη δακρύουσα. Eſt autem numerus Pluralis ꝓ Singulari ἀορ.medii:ab ἵω,εἶμι,ἱμίω,ἵσο,ἵετο,εἵετο, & pleonaſmo τοῦ α εἴατο:vnde παρείατο.

Παρεῖδον, contempſi,αὐεῖδον,παρέβλεψα.

Παρείθη,dimiſſū eſt, εἰάθη, παρελύθη. παρείθησαν,c.4.l.2. Reg. perturbati ſunt exponitur in Latino. ἐὰν μὴ παρεθῇ ὁ καρπός,ſi fructus non abiectus fuerit, Theoph.lib.3,capite 21.de cauſ.plant.

Παρεικάζω,μ.άσω,π.ακα,aſſimilo,cōfero,cōparo,compono,Datiuo,& Accuſat.

Παρείκει,παρέχεται impersonaliter.Plato 2.de Legib. οὐκ ἀποδειλιατέον,ὅσον γ᾽ ἂν δύναμις παρείκῃ, non eſt ſegniter agendum quoad vires ſuppetūt.Idem Epiſt.6,ὅσον ἂν δύναμις,ᾗ,καὶ ἑκάστῳ παρείκῃ, i. prout cuique promptum fuerit, pro facultate quam quiſque adeptus fuerit,id eſt,ὅπῃ ἂν ἐξῇ καὶ παρῇ.

Παρείκοι ὅπῃ,quacunque dabitur occaſio, ὅπου ἐνδέχοιτο καὶ ἐγχωροίη, Thucyd. Impersonaliter. ſic Nazanz.in Orat.à παρίημι, παρῆκα,Bud.Commēt.

Παρείκω,τὸ παρεικάζω, παραπέμπω,ὑποχωρεῖν,ſino, permitto. παρείκει κατασκεψόμενον, dimiſerat ſpeculaturum, &c. Plutar.in Galba,παρεῖχε αὐτοὺς εἰς πόλιν, deducebat cum in vrbem.

Παρειμένος,όντος,ὁ,Particip.à παρίημι,diſſolutus,παρειμένος τὰς χεῖρας,remittens manus,Philoſtrat.in Heroicis.τοῦ σπαρειμένους τὰς χεῖρας,καὶ τὰς ἐλπίδας, Gregor. quū exercit⁹ eius velut collapſis languidis manib⁹, ſpē etiā haberet intermortuam,Budæus Comment.

Παρεῖλε,abſtraxit,euulſit,deflexit,ademit,ſubruit,παρέκοψε. παρεῖλες,detraxiſti,Euripid.

Παρειληφώς,qui aſſumpſit.

Παρειλόμην,abduxi.

Παρεῖμαι,pro παρεῖκα,admiſi. Demoſthen. οἳ εἰς τὰς ἀκροπόλεις παρεῖνται,ἐδοῦν λεύουσι,i.παρεῖχον, παρεῖσαν, admiſerunt, Bud.Comm.

Παρεῖμαι,diſſolutus ſum.

Παρειμένος,ν,dimiſſus,παραπεμπόμενος,derelictus, remiſſ⁹, debilis,fractus,ὑπερλελυμένος,χαυνωθείς,συντετηκώς. Plutar. καὶ παρειμένον μὲν τότε σῶμα,καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, & homine quidem animo & corpore defectū præ mœſtitia. à παρίημι,pro extinguo,Bud.Comment. παρειμένος καὶ λελυμένος. Nazanz.in Orat. παρειμένος γήρᾳ, ſenio confectus, Plato de Legib. τῷ σώματι παρειμένον ταῖς ἡδοναῖς, corpore voluptatibus effœminato, Nazā.διὰ τοῦ βαπτίσματος. παρειμένη γῆ,terra ſterilis,cap.12. Numer.

Πάρειμι,adſum,ἐγγὺς εἰμι,inſto,offeror, præſto ſum,aſſiſto,interſum,πάρειμί σοι μάρτυς,id eſt,χ᾽ σοῦ. πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα, res in ea ſunt temporis conditione,Demoſth. πάρεστιν ἄρξων εἰς τὰ πράγματα, adeſt recturus rempubl. Plutar.in Fabio. παρέσται τοῖς πράγμασι,præſto aderit rebus,Demoſt. παρείη,adeſſet. παρεῖναι τῷ στρατεύματι, intereſſe exercitui,Idem. πάρεστι τοῖς κινδύνοις, intereſt periculis,adit pericula,Idem Dem. παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι, omnibus intereſſe, Xenoph. παρεῖναι περὶ τὰ ἱερά, ſacrificio intereſſe,Idem lib.3.Pædiæ. Item in promptu ſum,Plut. in Anton.ᾧ τοσαῦτα πάρεστι χρυσᾶ χαρίσασθαι, cui in prōptu ſunt tot aurea vaſa ad donandum. Vel πάρεστι,cui promptum eſt,facile eſt.Item παρακαλέομαι, aduocatus ſum, patrocinor & συνηγορῶ.

Παρεῖναι,adeſſe,adfuiſſe,cōdonare,dimittere,redire. μὴ παρεῖναι τῷ σκιπίωνι τὴν στρατηγίαν μηδ᾽ ὑπείκειν, non mandare Scipioni imperium,neque ei de dignitate cedere, Plutar. παρεῖναι δὲ αὐ,aſtitiſſe verò ei. παρεῖναι τὸν καιρόν,tempus prætermittere,Plut.in Apoph. παρεῖναι εἰς τὴν χώραν συντεταγμένην,adeſſe in loco conſtituto, Xen.lib.5.Pæd. παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς θύρας,adeſſe ad tuas fores, Idem ibidē. Legitur & παρεῖναι,pro ſuo iure decedere,Bud.Comm. οὐδεὶς ὅστις οὐ παρείσεται,nemo,quiſquis ille ſit, non cedet, Herodot. εἰ παρεῖεν,ſi ſinerē. παρείσαν,ceſſerunt,ingredi permiſerunt.

Πάρειμι,accedo,venio ſub aſpectū, interuenio. Cum Accuſat.mediante εἰς. Ariſtoph. πάρειμ᾽ ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας,tranſeo hinc ad naturæ neceſſitates. παρῆν εἰς τὰς ἀθήνας, Athenas venit, Herodot.

Παρεῖος,ν,ὁ,iners ingenio.

Παρείπη,ἀπατήσῃ Homer.Iliad.α,μή δή τις χ᾽ φρένας μή σε παρείπῃ,i.ἀπατήσῃ,ne tibi impoſuerit.

Παρεῖπον,admonui,perſuaſi,ſeduxi blanditiis.

Παρειπών,ὑπάγων ἀπατώμενος,συμβουλεύσας,παραινέσας, Homer. παρειποῦσα,adhortata,allocuta,affata,Idem.

Παρεῖρξαν,ἐκώλυσαν.

Παρείρυσαν,prætenderunt. παρείρυσαν φερμὴν,Herodot.

Παρείς,έντος,omittens,prætermittens,qui omiſit. Particip. Aor.2.à παρίημι. παρεὶς αὐτὸν εἰσελθεῖν, ſinens eum ingredi,Plut.in Gal. παρέντες καμβύσῃ εἰς αἴγυπτον,qui Cambyſi aduerſus AEgyptum præſto fuerunt, Herodot. παρέντες νύκτα μέσην, media nocte ſoluentes. Et παρέντες, diſſipati,dimiſſi,Idem.

Παρεισαγόμενα θρέμματα,abacta pecora.

Παρεισάγω,intro me inſinuo & profero,clàm induco, ago in,Bud.in Epiſt.

Παρείσακτος,ν,ὁ,alienus,aduectitius,ſubreptitius,ſubinductitius,introductus,Nazanz.in Orat.

Παρεῖσαν,dimittebant.

Παρεισβάλλω,παρεισέρχομαι,clàm,aut cum alio irruo.

Παρεισδέχομαι,interim penitus admitto, vel ſimul, vel vnà præterea recipio.

Παρεισδύομαι,inducor,inuado. παρεισδύεσθαι,vel Actiu. παρεισδύειν,ingredi,εἰσδύεσθαι. Sæpe tamen ꝓ irrepere ponitur,& fallere in eundo,& ſeſe inſinuando,Bud.Comment. παρεισέδυ τι,ſubiit.

Παρείσδυσις, idem quod εἴσδυσις, introitus, ingreſſus, aditus,rima, Theoph. libro 1. de cauſis:cuius contraria

eſſe videtur δίκλυμι.

Παρεισδύω,ingredior,obrepo,me inſinuo,Bud.

Παρεισενεγκόντες, conferentes, obiter ſeu præterea inferẽtes, Petrus cap.1.Epiſt.2,παρεισενέγκαντες σπουδὴν,adhibentes ſtudium.

Παρεισέρχομαι,ſubintroeo, obrepo, idem quod παρεισδύομαι.παρεισῆλθε, obiter ſubiit. παρεισῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον,penetrauit in caſtra,Plut.in Publ.

Παρεισέω,dilabor,irrepo.

Πάρεισι,accedit, prodit,in Singulari. in Plurali,adſunt,adueniunt,præſto ſunt,Bud.Comment.

Παρεισιόντες,οἱ,admittentes,ingredientes.

*Παρεισκρίνει, παρεισάγεται, παρεισβάλλει, Suid.

Παρεισδύω,ingredior,incedo.

Παρεισπέσω,à παρεισπίπτω,Bud.in Epiſt.poſter.

Παρεισπίπτω,inſinuo me,ſicut παρεισδύομαι,igero me,incautis obrepo.Item irrumpo hoſtiliter.

Παρεισρέω,& παρεισρέω,μ.ρεύσω,π.ρευκα,affluo,influo,cõfluo,clàm ingredior. Neutr. παρεισρέω εἰς τὰ συσσίτια,ad ſodalitatis conuiuia ſubeo,Plut.in Lycurgo.

Παρεισρυῇ,dilabatur.

Παρεισήκασι,aſtiterunt,cap.1.Act.Apoſt.

Παρεισφέρειν τὸν νόμον,legem obrogare:idem quod ἀντεισφέρειν,legem cum lege conferre,rogationem cum rogatione componere,ſeu leges inter ſe committere,& quaſi legem contrariam ferre, Dem.& Bud.Dicitur & παραγράφειν τὸν νόμον,Bud. παρεισενηνεγμένος νόμος, Demoſthen. obrogata lex.

Παρεισφθείρεσθαι,pernicioſè obrepo,& fallo, per obreptionem inſinuo me,& admittor. Datiuo.

Παρεισφθείρω.vide Bud.in Epiſt.prior.

Παρεῖται, dimiſſum eſt, reſolutum eſt, neglectum eſt.

Παρεῖτο,ἠμελεῖτο,παρεωρᾶτο.

Παρείκω obtempero.

Παρὲκ,extrà,non longè: παρὰ enim hic τὴν ἐγγύτητα ſignificat:ἐκ verò διάστασιν. Accuſ.iungitur. Apoll.1.Arg. παρὲκ νόον ἠδὲ θεοῖο ἀμείβω.& lib.2.παρὲκ Κύλλον,i.παρὰ, præter.Genit.lib.eodem, παρὲκ χόου γρυνὸς ἀμείβων,i.ὑπερβαίνων καὶ μεταφέρων τὰ σκέλη,inquit Interpr.

Παρέκαστα,frequẽter.παρέκαστα ἀκούων,l.2,c.10. Maccha.

*Παρεκβαίνουσι,idem quod ἐξέστηκας.

*Παρ' ἑκάτερα,æquè,vtrinque,Lucian.vel æquè vtrunque,Plutar.in Anton. παῖδες τὸ ἱερεῖον εἰκασμένοι παρ' ἑκάτερον. παρ' ἑκάτερα,vtrinque,in Hippiat. παρ' ἑκάτερα τῆς τομῆς,vtrique oræ vulneris.

Παρεκβαίνω,excedo,digredior,degenero,prætereo,ἐκκλίνω,excurro.|Cum Accuſ.Ariſtot.5.Polit.οἱ μὲν τὴν τυραννίδα μεταβάλλουσι ἐκ τῶν βασιλέων παρεκβαινόντων τὰ πάτρια,&c. Interdum Genit. vt ἐξίσταμαι, interdum Accuſat. iungitur. Heſiod. καὶ μήτι παρεκβαίνωσι δικαίου,nihil à iuſto deflectunt.παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα,tranſgredi legitima,Plutarch.in Numa.

Παρέκβασις,εως,ἡ, tranſgreſſio, exceſſus, degeneratio, peccatum παρέκβασις τῆς ἀριστοκρατίας, ab optimatibus digreſſus, Ariſtot.lib.1.Politic.cap.9. Significat etiam digreſſionem,& egreſſionem à propoſito:egreſſum Quintilian.vocat.De digreſſione Interpr.Hermog.& Quintilian lib.4,cap.3,& lib.9.cap.2.

Παρεκβατικὸς,digreſſiuus, excedens: vnde παρεκβατικὸς λόγος,μικρὸν παρεκβατικώτερος ἡμῖν λόγος,Nazã.in Orat.paulò diffuſior nobis oratio.

Παρεκβατικῶς,breuiter.

*Παρεκδραμεῖν,tranſuerſum excurrere,i. in latera impetum facere,Plutar.

Παρεκδὺς, Lucian.excutiens & abiiciens,elapſus,Budæus.id eſt, ὑπορρίψας.παρεκδῦναι,Idem in Epiſt.prior.

*Παρεκκλίνειν, Act. Gaza ex Cic.pro paulùm declinare. παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας, ſocias declinant, Gaza ex Ariſtot. [Item flectere facio, impedio ne rectà quis viam faciat, & ἐκτρέπω,quod & παρεκδύω dicitur,Sophocl.

Παρεκλέγω,perperam exigo,furtim exigo.παρεκλέγειν τὰ κοινὰ,Demoſthen.inteuertere,clã colligere.

Παρεκκομίζομαι,præteruehor,tranſmitto,Apollon.2.παρεξιόντ' ἐρυθραίης.

Παρέλπιον,præter ſpem,ἀέλπτως, præter voluntatem.

Παρέκπλοος,ἀέκητος,vt Iliad.κ.παρέκνοον ἤγαγεν Ἕκτωρ, id eſt, decepit.

Παρεκπίπτω,clanculũ elabor. opponitur τῷ παρεισπίπτω.

*Παρεκπυρέσσω, interim igneſcere. Ariſtot.in Meteor.

Παρέκτασις,extenſio immodica.

Παρεκτείνω,extendo,in Epigram.

Παρέκτασις,εως,ἡ,figura,quæ fit quum ſyllaba in medio abundat,vt ἐτήτυμος,pro ἔτυμος,ἀληθινός.

Παρεκτείνω,extendo,produco,παρατείνω.παρεκτείνω λόγον,produco,Bud.in Epiſt.prior.παρεκτεινόμενον τοῖς ἀϊδίοις διάστημα,ſpatium quod duratione ſua æternis reſpondeat,Nazanz.in Orat.δ.

*Παρεκτείνομαι, eſt συμπαρεκτείνομαι,ſimul extendor & creſcõ,vel alterius magnitudinem aſſequor.

Παρεκτέον,adhibendum. Accuſat.Gaza.

Παρεκτικὸς,ſuppeditans,χορηγητικός.

Παρεκτὸς,foris,extrinſecus,præter. Genit παρεκτὸς λόγου πορνείας,niſi cauſa ſtupri,capite 5.Euang.Matth.

Παρεκτρέπομαι,aliò diuerto, tranſuerſum rapior & de ſententia deducor, & deflecto,vt παρατρέπομαι.

Παρεκτρέπω,auerto,diuerto,abduco,defero à,Nazanzen.in Orat.

Παρεκτρίβειν,attritu elidere. Ariſt.in 2.de cælo,de ſtellis loquens, ἡ δὲ θερμότης ἀπ' αὐτῶν καὶ τὸ φῶς γίνεται παρεκτριβομένου τοῦ ἀέρος ὑπὸ τῆς ἐκείνων φορᾶς,&c.

Παρεκφαίνομαι,leniter vel ſenſim eluceo,vel intenſius luceo & appareo,& inclareſco. Nazanz.τῷ κατὰ μικρὸν ταῦτα παραγυμνοῦσθαι καὶ παρεκφαίνεσθαι.

Παρεκφέρομαι,præter modũ efferor, trãſuerſus rapior, immodicè afficior,Lucian.

*Παρέκχυσις,in Hippiat.συμβαίνει ποτὲ παρέκχυσις τῷ ζώῳ καὶ ὑδέρασις. alibi ὅταν τὸ ζῶον παρέκχυσιν ἔχον ὑδερᾶ.

Παρελάω,μ.άσω,π.ακα,prætereo,i.ſupero, Act.Accuſ.

Παρελαύνω,obequito, præter equito, præteruehor. Item deuehor in curru, Xenoph.in Hippiat. καὶ πεδίῳ μὲν παρελάσαντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους,i.παρελάσαντας καὶ ἐπελάσαντας τοῖς πολεμίοις.παρελαύνω πρὸς σὲ, adequito ad te, te adeo, Idem Xenoph. Item equo prouehor ante alios, vt παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, prouectus eſt in medium, Xenoph.ἀναβα.1. Dicitur & cum Accuſ.& ſignificat porrò ago, ago currum,prodire facio, vt apud eundem Xenop. ibidem ἐπὶ τῆς πάντας παρήλασε. Idem alibi,οὐδὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ πρόσθεν κατὰ τὰ τῆς τάξεως,Bud.Comment.Item pro tendo,Heſiod.Τρηχῖνα δὲ τις παρελαύνω, vehor in curru in vrbem Trachinem.

Παρελάχιστον,ferè,propemodum.

Παρελάω,μ.άσω,π.ακα, prætereo,i.ſupero, propello, præterago.verbum ἀντενεργητικὸν,Gaza.

Παρελέγχω,arguo.

Παρελέξατο,concubuit,complexus eſt.

Παρελέσθαι,auferre.

Παρελεύσομαι,præteribo,id eſt,ſuperabo.Homer.Ilia.α,οὐ παρελεύσεαι,i.οὐ νικήσεις. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ δρόμου, ἐν ᾧ ὁ παρελθὼν νικᾷ.

Παρεληλυθέναι,ab ἐλήλυθα, Preter.med.διὰ τὸ παρεληλυθέναι νηστείαν,quod vltrà ſuſtinuiſſent inediam: ſic Eraſ. cap.27.Act.Apoſt.

Παρεληλυθὼς,qui aduenit,qui præteriit,finitus,terminatus,exactus,prouectus,anteactus,præteritus.παρεληλυθὼς βίος,acta vita,Gaza de Senect.ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ,antehac.

Παρελθεῖ,præteri.

Παρελθεῖν, præuenire, in medium prodire,penetrare, vincere. Heſiodus in Theogonia, ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν,id eſt,præterire & fallere. παρελθεῖν τὴν ἡλικίαν

ειν,adire hæreditatem & facultates,Lucian. παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν κάμιλλον μὴ δυνάμενος, Camillum gloria non potens ſuperare, Plut. in Camillo. ἄγγελον εἰς τὴν ἀκρόπολιν παρελθεῖν,nuntium in arcem ingredi.εἰς οἶκον ἰδιώτου παρελθεῖν δημόσια χρήματα, in priuati hominis domũ pecunias inferri, Idẽ in Public. ἔσω παρελθεῖν, interiora ſubire, ad interiora deſcẽdere,Dioſ.lib.8,capite 15.

Παρελθὼν, procedens, adiẽs, prætergreſſus,accedens, in medium prodiens,Demoſt.συλεγομένου τοῦ βουλευτηρίου παρελθὼν, ad conuocatum ſenatum ingreſſus, Plutarch. παρελθὼν κατὰ γῆν,per terram tranſiens, Demoſt. εἰς τὴν γνωσσὸν παρελθὼν,qui Gnoſſum inuaſit,Plutar.in Theſeo.παρελθόντες εἰς τὸ κλούσιον, Cluſium ingreſſi, Idem in Camillo. παρελθόντες εἰς αὐτὴν ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον τῆς κυϊντιλλίων εἰδῶν, ἐπὶ τὰς φεβρουαρίας εἰδοὺς ἐξῆλθον,nã in eam reuerſi paucis diebus poſt idus Quintiles, ad idus Februarias excesserãt, Plutarch.παρελθόντες ἐπὶ ἰδίαν, ἐπελθόντες ἐπὶ ξένην, Interpr. Thucyd.παρελθὼν χρόνος, præteritũ tẽpus. vide παρέλθειν.

Παρέλκομαι,prætermittor.

Παρέλκον,τὸ,ſuperuacaneum,redundans, Themiſt.

Παρελκόντως,productionis gratia,protrahendo tẽpus, protractẽ.

Παρέλκυσις,εως,ἡ,remoratio,ὑπέρθεσις.

Παρελκυστὴς,οῦ,ὁ,remorator.

Παρέλκω,μ.έλξω,π.είλκα, produco, prolongo,protraho,deflecto,παρατείνω,tranſuerto,prætertraho. ἐξελκόμενον τὸ τραύματι παρέλκων τὸ ἀκόντισμα, è vulnere telum euellẽs, Plut.in Themiſt.Item abundo. Actiu.Grammatici hoc verbo vtuntur de particulis redũdantibus, quales multæ ſunt,præſertim Coniunctiones in Græcorum carminibus. κατὰ παρέλκειν, eſſe ſuperuacanea, ματαιοῦν, fruſtra eſſe,vel ſinere eſſe ſuperuacanea. Dioſcor.lib.6,cap.1,ἡ γὰρ ἂν οὕτω παρέλκειν ἐδόκει καθ' ἕκαστον φάρμακον,διὰ τῆς βοηθημάτων παράδοσις, alioqui ſuperuacaneus eſſet venenorũ tractatus,ſigillatim remediis ab authoribus traditis,Ruell.

Παρέλλειψις,εως,ἡ,prætermiſsio, quum aliqua ex geminatis conſonãtibus prætermittitur.vt κέλιον,pro κέλλιον: quæ figura Dorienſium propria eſt, Tryph.in Append.

Παρελπίδα, Aduerb.præter ſpem,ex inſperato.

Παρέλομαι,& Παρέλω,demo,adimo.παρείλετο, ademiſſet.παρελόμενος,qui ademit.παρελὼν,qui abſtulit.

Παρεμβαίνω,vehor.

Παρεμβάλλω,interſero,intercalo,i.nouum annum interpono,vt apud Cic.ad Atticum.vnde.

Παρεμβεβλημένον,intercalare, id eſt,quod interſeritur, aut interponitur,vt menſis Februarius intercalaris dicitur,quòd ei vnus dies interſeritur. Et verſus παρεμβεβλημένοι,qui(vt inquit Seruius)frequẽtes in poemate interponũtur, vt apud Vergil.Ducite ab vrbe domũ mea carmina,ducite Daphnim. ‖ Dicuntur etiam verſus ſpurii interiecti,Cic.vt verſus quidam Hom. ὠβελιζόμενοι.παρεμβαλλόμενοι ἡμίσεις,vt ἐπεμβαλλόμεναι,i.intercalatæ,Gaz. Itẽ latenter interiicio,clàm immiſceo,tego. Galen. Therap.14.παρεμβάλλοντες οὐδ' ἡμεῖς τοῦ ὀξέος λάθρα σκαμμωνίας ἐλάχιστον.παρεμβάλλειν λόγον,interfari. Eſt etiã caſtra metor, figo tentoria,paribus ſpatiis inter ſe reſpondentia,Polyb.Bud.Comm. διὰ προστάγματος κυρίου παρεμβαλοῦσι,præcepto Domini figent tentoria,cap.9. Numer.παρενέβαλον ἐπὶ Δαβίδ,in modum coronæ cinxerunt Dauid.lib.1.Regum cap.23. ‖ Accipitur etiam παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ τινος,intercedere & fideiubere.

Παρεμβολὴ,ῆς,ἡ, interpoſitio, intercalatio, interſertio ſubdola, interiectio rei nihil ad rem pertinentis, Dem. κατὰ τιμαρ. Eſt etiam tentoriorũ ordo conſertus & ſeries contexta:ex quo fit vt pro caſtris ponatur,Polyb.Eſt etiam ordo caſtrorum,incurſio,impreſsio,in acie inſtruẽda intercalãtio ſubſidiariorũ inter ordines primæ aciei, Bud. Comment.Ad Hebræos fit mẽtio cap.11. Pro comitatũ,cap.5,lib.4.Reg. Verbum eſt Macedonicũ,Atticum autem στρατόπεδον,Phrynich.παρεμβολὴν τὴν στρατοπέδου τὸν στρατοπεδευτὴν,Bud.in Epiſt.prior. Ita etiam dicitur locus munitus, vt notat Eraſm.cap.21. Act. Apoſt.Plut. in Galba, ἔδοξε δεῖν μέσας νυκτὸς εἰς τὴν παρεμβολὴν προαγαγόντες αὐτοκράτορα τὸν νυμφίδιον, viſum eſt media nocte Nymphidium agentes in mediam multitudinem eum declarent imperatorem:ſic Philelph.ſed videris.

*Παρεμβολία,intercalatio reticulorum:verbum eſt venaticum,Polluci.

Παρεμβολικὸν,οῦ,ὁ, tropus quidam:queadmodum,verbi gratia,dato tetragono immittamus datum trigonũ, vt tetragoni ſpatia creſcãt,non ſchema mutetur,Capella libro ſexto.

*Παρεμβολικὸν,τὸ,caſtrẽſe,Plut.in Symp. τοῖς δ' ἐκείνας δεῖπνοις ἡ χρὴ με ταφίρειν ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ παρεμβολικοῦ δείπνου.

Παρεμβύω,μ.ύσω,π.υκα, imbuo,interfarcio, per media ſpatia inculco,q.intercuneo,Actiu.Bud.Com.

Παρέμμεναι,adeſſe,Homer.Odyſ.

Παρεμπάσσω,inſpergo,Dioſcor.

Παρεμπίπτω,intercido,intercurro, interrepo, interlabor. Ariſtot.l.2,de part.Anim.de piſcibus loquens,παρεμπίπτοι γὰρ ἂν τὸ ὕδωρ,aqua enim interlaberetur.Gregor. μήτι παρεμπίπτοι μέσον,ἢ διακόψη τὸν πόθον,ne interrepat quippiam,quod interpellet deſyderium,Bud.Com.

Παρεμπλαστικὸς,vim habens poros aſtringendi,adglutinans cutis meatus,Hermol. ſpiracula cutis obſtruens, Ruell.opplens,Marcell.lib.1.Dioſcor.cap.159.

Παρεμπλάττω,obſtruo,induco, intego,vt vulnera & vlcera, obſtruo meatus, intego cutem & reſtauro, Dioſc. vnde παρεμπλάσσουσα δύναμις apud eundem, pro vi inductoria,hoc eſt,meatuum obſtructiua, Bud. Com. παρεμπλασσόμενα τοῖς πόροις,meatus obſtruẽtia,meatibus ſe obiicientia,& eos opplentia, Dioſcor.lib.6,cap.1.

*Παρεμπλοκὴ,interſtitio,interiectus: vt aeris inter duo corpora, Themiſt.

*Παρεμποδίζω,implico,incõmodo, Dat.iung.Lucian. vnde ἀπαρεμπόδιστος.παρεμπλέκω,pro eodem.

Παρεμπολᾶν, ὠνεῖσθαι,ἀγοράζειν,κερδαίνειν,ἐμπορεύεσθαι, Euripid.Interpr.

Παρεμπόλημα, quod acceſsionis vice tractatur, negotiationis deſti natæ πάρεργον, Lucian. Bud. Comm.

Παρεμπορεύομαι, obiter tracto vel negocior,ex Lucia.

Παρέμπτωσις, εως,ἡ, intercidentia, figura eliſioni contraria, quum dictio litera creſcit, non ſyllaba: vt ξεῖνος, pro ξένος,& λεγόμεσθα,pro λεγόμεθα. Tryphon in Append. paremptoſin definit additionem conſonantiũ in medio ſyllabam non efficiẽtium,vt πτόλις,πτόλεμος,pro πόλις,πόλεμος. vide παρένθεσις. παρέμπτωσις αἵματος ἐν ἀρτηρίαις,dicitur à Galen.ſanguis in arterias aberrans, & curſum ſuũ flectens.fit enim propriè παρέμπτωσις Medicis, quum humor aliquis in meatum, qui in oculum videndi facultatem defert,vaſe vel rupto,vel aperto incidit, ac eundem obturat. Et ab Ariſtot.de mundo,τῶν πνευμάτων παρεμπτώσεις venti dicuntur,qui introrſus inſinuarunt.

Παρεμφαίνω,refero,i.ſimulo, ſimilis ſum, repræſento, ‖ Dioſcorid.ἐμφαίνειν, & παρεμφαίνειν,pro eodem ponit.Item declaro,ſignifico.παρεμφαίνειν ἐοικέναι,ſimilem eſſe, Ariſtoph.Interpr.παρεμφαίνων τῆς σμύρνης, redolẽs myrrham, Dioſcor.lib.1,cap.75.

Παρεμφαίνεσθαι,Galen.pro ſimul oſtendi accipit,i.ſimilia fieri,vt παραπλησιοῦν: quo modo Linac.vertit, vel referri,i.ſimilia fieri,vel prætera ſignificari.

Παρεμφατικὸς,declaratiuus,ſignificatiuus, repræſentatiuus,ſimulans.

Παρεμφαίσχητος,laſciuus,ἀσελγής.

Παρέμφασις,ſignificatio, Phalar.in Epiſt.

Παρεμφερὴς,έος,ſimilis,aſſimilis,non abſimilis. Et παρὰ hic diminutionem denotat,quaſi παρ' ὀλίγον ἐμφερής.

Παρεμφέρω,aſſimilis ſum,ſimilitudinem refero.παρεμφέρει τῇ αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ,ſpinæ Ægyptiæ eſt ſimilis figura, Dioſc.lib.1,cap.134. Ibidem cap.149.παρεμφέρει τῷ ἀρ

βεικῆ μυροβαλάνῳ, Arabicæ myrobalano ſimilis.

Παραμφέρης,ὁ,ἡ, ἐμφερής. παραμφέρον τῇ σμύρνῃ κρόκινον μύρον, vnguentum crocinum myrrham olens, myrrham referens, Dioſcorid.lib.1,cap.6.

Παρεπιδείκνυμαι, τὸ παρεπιδείκνυμαι, præ me fero, ſpecimen mei præbeo, Pollux.

Παρένδειξις, demōſtratio, Bud.in Epiſt.poſter.

Παρενδιάω, verſor, διατρίβω. vide Ἐνδιάζω.

Παρενδιδόναι τι, remittere aliquid.

* Παρενδοκίμησις,εως,ἡ, improbatio.

* Παρενδοκιμοῦμαι, improbor.

Παρενεγκεῖν, παραφέρειν, παραβαλεῖν. παρένεγκε τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ, aufer id à me, transfer à me, Marci 14. παρενεγκουσῶν ἡμερῶν, diebus exactis, Thucyd.1. παρελθουσῶν.

Παρενείρω, inſibulo, inſero, implico, συνάπτω, traiicio, penetro, intromitto. Plutar. εἰς πάντα παρενείρων, omnib⁹ ſeſe inſerēs. Nazan.in Orat. ἀεὶ τὰ βασίλεια. κἂν λαθὼν ἑαυτὸν παρενείρῃ, etiā ſi ſe clàm immiſceat. Athen. ἀλλ' ἐπιχαρίτως παρενείρας ὁ Μυρτίλος, venuſtè ſermonem excipiens & interfatus, hoc eſt, ſermonem medium intercipiens, & verba ſua interſerens, & veluti intercalans, Bud.Com.

Παρενεφύετο, iuxtà pullulauit, Lucian.

Παρενεχθείς, allatus. (νῶ.

Παρενήνεον, aceruabāt. ἀπὸ τοῦ νῶ, τὸ σωρεύω, fit νηέω, ſiue νη-

Παρελήλυθε, venit in animum, παρελήλυθεν. Vide Phauor.in Ἐλήλυθε, & Apollon.lib.1.

Παρένησαν, coacceruarunt, cōgeſſerunt, aceruū fecerūt.

Παρενθέμενος, παραλογισάμενος.

Παρένθεσις,εως,ἡ, inſertio, parētheſis. Interpoſitio vel interclusio vocatur à Quintil.l.9,c.3. Digreſsionē vertit Capell.l.5. Vide Rutil.Lupum & Rufin.qui interiectionē vel interruptionē vertit. Tryphon in Append. parētheſin vocat quū vocalis inſeritur mediæ dictioni nō efficiens ſyllabam, vt πτόλεις pro πόλεις Ionicè: quum verò conſonans inſeritur, παρέμπτωσιν appellat.

Παρένθετος,ὁ,ἡ, interpoſitus, παρείσακτος. παρένθετον πρόσωπον, interpoſita perſona.

Παρενθήκη,ης,ἡ, acceſsio, Cic. προσθήκη, Suid. additamentū, appendix, & id quod obiter & per digreſsionem fit, i. τὸ πάρεργον: translatione ſumpta ab artificibus, qui operi inſtituto minuta quædā parerga, opplendi aut ornandi gratia interſerunt. Synel. τίς γὰρ παρενθήκη σοι γέγονα τοῖς περὶ τινὰ λόγον δυσμενείας; Sic Cic. pro Seſt. Interceſsit Ligus iſte neſcio quis, additamentum inimicorum meorum, i. ἑαυτὸν παρεμβάλλων τοῖς ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς. In vita Thucyd. pro amœna digreſsione ponitur, τὰς παρενθήκας, ἃς εἰώθασι ποιεῖν οἱ πλεῖστοι, ἀπέκλινας, Bud.Com.

* Παρ' ἐνιαυτόν, τὸ παρ' ἔτος, alternis annis. vnde

Παρενιαυτοφόρος, quæ alternis fructum ferunt, hoc eſt, nō ἐπετειοφόρα. παρενιαυτοφόρα δένδρα, arbores alternis annis fructificantes, Theophr.l.1,cap.24.de cauſ.plant.

Παρένιπτε, dixit admonendo, Apoll.Rhod.

Παρενοχλέω,ῶ,ήσω,π.ηκα, obturbo, παρεξιών. παρενοχλῶ σοι, obturbo tibi, addo tibi moleſtiam, Act.Apoſt.15. παρενοχλεῖ τοὺς λυπέρκους, Lupercos impedit, Plut. in Rom. παρενοχλεῖν, ἀντιπαχεῖν, obſtrepere, obturbare. & παρενοχλεῖσθαι per ει, obſtrepi paſsiuè, Cic. Vide Bud.in Epiſt.

* Παρενοχλοῦμαι, cōtrouerſiam patior, in Pand.Gr. &

Παρενοχλούμενος,ὁ,ἡ, moleſtia affectus.

Παρενσαλεύω,ω,εύσω,π.ευκα, concutio. Actiu. Ariſtoph. in Pluto pro tripudio. τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων, ſic pedibus tripudians.

Παρένταξις,ἡ. vide ἔνταξις in Append. Lexici de vocab. milit. vide etiam Παράταξις & Παρεμβολὴ ibidem.

Παρεντίθημι, inſero, interiicio. ἐντίθημι, Actiu.

Παρέξ, extra, præter, ſecundum, poſt, παρὰ ἐκ. Genitiuo. Iliad.κ. παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην, id eſt, ἔξω ὁδοῦ. Iungitur etiam Accuſ. Iliad.ι. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, id eſt, παρὰ τὴν θάλασσαν, longè extra mare. Et Odyſſ.ε. μή με πάρεξ ἀγάγῃς, id eſt, μή με παρὰ τὴν φέρουσαν ὁδὸν ἀγάγῃς.

Scribitur autem nūc πάρεξ, nūc παρέξ. Aliquādo pro ἀπό. Apol. ἄλλοτε παρὲξ ὁδὸν, mittit ex ſe, ὅτε ἑαυτῆς. Idē l.2, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο κύματα κ(αὶ) φέρετο αὐτῶν φέρον, i. παρ' ὀλίγον ἐκ τοῦ θανάτου, parū lōgè à morte fluctus ferebāt. Heſio. in ſcuto Herc. ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον, &c. i. ἄπαγε τὸ δίφρον ἐκτός. vbi Interpr. τὸ πάρεξ κ(αὶ) τὸ παρέξ διαφέρουσι. τὸ μὲν γὰρ πάρεξ σημαίνει τὸ ἐκτὸς, κ(αὶ) βαρύνεται, κ(αὶ) συντάσσεται μετὰ γενικῆς: ἔστι δὲ κοινόν. τὸ δὲ παρέξ οὐ τὸ ἐκτὸς μόνον σημαίνει, ἀλλὰ κ(αὶ) τὸ πλησίον, ὡς τὸ παρὲξ ἅλα, ἤγουν ἐκτὸς πλησίον τῆς θαλάσσης, κ(αὶ) ὀξύνεται, κ(αὶ) συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς: ἔστι δὲ κ(αὶ) ποιητικόν.

Παρεξάγω, exercitum duco in hoſtes. ἀντιπαρεξάγοντες, contrà educentes exercitum. παρεξάγειν εἰς τὸ πρόσω, Bud. in Epiſt.poſt. prodire in vlteriorem regionē ſeu vlteri⁹.

Παρεξαμείβω, præteruehor, Apoll.Rhod.

Παρέξειμι, percurro, prętereo.

Παρεξείποιμι, diſcederem à propoſito dicendo, præter veritatem loquerer.

Παρεξειρεσία,ας,ἡ, pars nauis inter puppim & remiges, q̄ remigii vſui nō ſeruit. παρεξειρεσία ἐστὶ τὸ κατὰ τὴν πρύμναν ὅσον οὐ κωπηλατεῖ, ὡς ἄν εἴποι τις τὸ παρὲξ τῆς εἰρεσίας, Thuc.Interp. κ(αὶ) ἄλλως, παρεξειρεσία ἐστὶν ὁ ἔξω τῆς εἰρεσίας τῆς νεὼς τόπος, καθ' ὃ μέρος οὐκ ἐπὶ κώπας κέχρηνται, ἔστι δὲ τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης κ(αὶ) πρώρας, idē Interp. ἐς τὴν παρεξειρεσίαν πίπτει, Thucy. in remigiū collabitur, Valla: ſed vide. τὰς παρεξειρεσίας ἀναρραγείσας, habētes laceratas remigiorum frontes, Thucyd.lib.7.

Παρεξελᾶν, præteradequitare, ſeu aurigari, in Epigr.

Παρεξελήλακεν, præteriit.

Παρεξελθεῖν, pretergredi, παραμείβειν, παρελθεῖν. Homer. παρεξελθεῖν πεδίοιο, per campum procedere. παρεξελθεῖν τὴν κάμνουσαν σιγῇ, Herodot. ſilentio languentem præterire.

Παρεξῆλθεν, q. peruenit. Παρεξειρίνοι,ἡ, temerè effutiēs

Παρεξετάθης, diſtentus es, in Epigr.

Παρεξετάζω,ω,άσω,π.ακα, cōparo, cōtēdo, idē quod ἀντεξετάζω. Chryſoſt. παρεξετάζειν τὴν ἐκείνου δικαιοσύνην τῇ φιλανθρωπίᾳ τοῦ θεοῦ, illius iuſtitiā cum Dei bonitate cōferre.

Παρεξεῦρον, inueni. (tio, Naz.

Παρεξήγησις, praua interpretatio, obliqua interpreta-

Παρεξηγοῦμαι, prauè interpretor. παρεξηγούμενος τὴν ἀλήθειαν, ementiens veritatis interpretationem.

Παρεξῄει, præteriit.

Παρεξῆκε, ſuperſedit. παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας, Herodot.

*Παρεξῆς, deinceps, i. ſine intermiſſione. Pauſ.in 2.Eliac. ἀγῶνι δὲ παρεξῆς ὀλυμπιάσιν, ἐπὶ μίαν μὲν ἐγένοντο ἐκ τοῦ νικᾶν ἡμέραν δὲ, &c.

Παρεξηυλημένος,ὁ, euanidus, extritus, & quaſi extibiat⁹. ſumptū à tibiarū linguis, q̄ quū detractæ fuerint, fruſtrà iā tibiā infles. παρεξηυλημένον γνώμην, οὐ διεφθαρμένον κ(αὶ) ἀμυδρόν.

Παρεξίοιεν, præterirent, offenderent. Accuſ.

• Παρεξιών, præteriens, obequitans, prætergreſſus. Accuſ. Plut.in Camillo, τὰς πόλεις ἐγγὺς παρεξιόντες ἐβόων ἐπὶ τὴν ῥώμην πορεύεσθαι, ꝓpinquis vrbibus trāſmiſſis, Romā ſe ire clamabāt. Itē vitās, detrectās, nō agnoſcēs: vt ὅδε παρεξιών.

Παρεξωθέω,ῶ,ώσω, per errorem intrudo, vi impello, vel irrūpo. Ariſtot.de mūdo, πνεῦμα παρεξωσθὲν εἰς μυχοὺς σήραγγας, i. ſpiritus qui aberrās ſe in cæcos meatus inſinuarit.

Παρέοικε, aſsimilis eſt, æmulatur.

Παρεοικώς, προσόμοιος.

Παρεὸν vide Παρεών.

*Παρέπαινος, vt παράψογος, verba ſunt Rhetoricorum, Platoni in Phædro.

Παρέπαφε, &

Παρέπεισεν, perſuaſit, diſſuaſit, apud Homer. Iliad.α.

Παρεπιγραφή, deſcriptio: pars eſt Comœdiæ, vel potius actio quædam fabulæ ſeruiens. Vide Com.Ariſtoph.in dictione Ἀπέραντον, & in dictione Κορδύλη.

Παρεπιδείκνυμαι, oſtendo, ſpecimen mei præbeo, oſtentabundè in medium prodeo, plauſum à circūfuſa turba capto, παρέρχεσθαι, Bud.Com.

Παρεπιδημέω, peregrè eo, aduenio, hoſpes ſum, Plut.

Παρεπίδημος,ου,ὁ, aduena, peregrinus, incola, μέτοικος. εἰ ξένος ἀκίνητος παρεπίδημος, Nazanz.in Orat.

Παρεπιπείθω

Παραπνέειν, leuiter ſpirare. Apollon. 2. ἀργίσσο παρ' ἄσ-σον ὑποπνείοντες.

Παραποκοπεῖν, ſeorſum penſitare, conſyderare, æſtimare. Plutarch. ταῦτα μὲν οὖν ὁ ἰσχεία λογίζεσθαι ἢ παραποκο-πεῖν δίδωσι.

* Παραπεστροφὴ, conuerſio in latus, vt crebrò limis reſpicientis, Plutarch. & Παραπεστροφαὶ, verſiones quæ viciſſim fiunt ab vno ad alterum.

* Παραπεστρέφομαι, identidem cōuertor, reſpecto, Laert.

* Παραπεστρέφω, leniter flector, Strabo lib. vlt. circa princip. παραπεστρέφων μικρὸν πρὸς τὴν ἕω.

* Παραπτ-ψαύω, attingo, ſtringo, vt παραψαύω, τὸ μετρίως ψαύω, vt παραπτ-ψαύει τ' μέσον τειῶν κύκλων ὁ χαλκώδης ζωδιακός.

Παρέσπασε ἐκ τοῦ λόγου, abduxit ab oratione.

Παρεσπάσθω γνώμας ἀγαθὰς, Euripid. à bona mente capta ſum tranſuerſe.

Παρέπομαι, μ. ἕψομαι, conſequor, iandudum ſequor, comitor, aſſequor, conuenio, accido. Depon. Datiuo. Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. τοῖς οὐροῦσι παρέπεται πολλάκις ἢ φῦσαι ἐκκρίνειν, i. ſæpe fit vt qui vrinam reddunt, ventris flatum extrudant.

Παρέπτον, τὸ, victum & caducum.

Παρέπτην, deuolaui, aduolaui.

Παρεργάτης λόγων, artifex orationum, Euripid.

Παρεργογράφειν, ſuperpingere, i. ἐπιγράφειν, quū operibus perfectis aliquid appingitur aut additur.

Πάρεργον, ου τὸ, operis appendix, operis acceſsio, quod alicui rei præter propoſitū additur: vt ſi pictor Iunonem pingens, ornandæ tabellæ gratia, arbuſculas & auiculas, aut aliquid huiuſmodi addiderit. Lucian. ἀγαπῶντα τὴν ὁδὸν εἰ διὰ πάντα ὅλον ἰδεῖν δύναιτό τις αὐτῷ, πάρεργον ὀλυμπίων, id eſt, præter propoſitū olympiorum, i. corollarium & tanquam auctarium quoddā. Quoniam verò πάρεργα operis minore cura fiunt, quàm ipſum opus, fit vt πάρεργον etiā pro eo quod negligenter fit & oſcitanter ponatur. ὁδοῦ πάρεργον, in viæ tranſcurſu, i. obiter, Lucian. ταύτην ὁδοῦ πάρεργον &c. hanc nihil ad rationē itineris pertinentem, Plut. in Theſeo. Vide ὁδοῦ πάρεργον in Chil. Eraſm. πάρεργον ὀλέθρου, exitii cauſa fortuita & temeraria, Baſil. in Epiſt. πάρεργον τοῦ γάμου, præter nuptiarum propoſitum, Lucian. πάρεργον ζητοῦμαι, prætereor. πάρεργον ἐκείνῳ μηδὲν γίγνεται, in illo exercendo nihil ſucciſiui temporis relinquitur, Thucyd. παρέργως χρῆσθαι, Plato 2. de Rep. perfunctoriè vti, relaxandi animi gratia, Ficinus. πάρεργον ἔχειν, Plato in Leg. ὁ δὲ πάρεργον τὴν τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν ἔχων, qui minus de corpore curat. πάρεργον ἡγεῖσθαι, pro neglectui habere. Cebes Theb. τῶν ἄλλα πάρεργα ποιήσασθαι, in aliis ſtudiū præcipuum non ponere. πάρεργον ἔργου ποιεῖσθαι dicebātur teſte Galen. qui in eo quod obiter attingendum fuit, plus operæ ponunt, quàm in eo cuius cauſa attigerant. πάρεργον ποιούμενος, Iſocr. ἐκ παρέργου, ſucciſiuo tempore, ſegniter, i. ἀμελῶς, Thucyd. ἐν παρέργῳ καὶ ἀμελῶς. i. ἐκ παρέργου, i. obiter, Plut. in Numa. ἐν παρέργῳ ταύτης τῆς στρατείας πόλιν εἷλε, vrbem cepit obiter & preter huius expeditionis inſtitutum. Et ἐν παρέργῳ τίθεσθαι, neglectim facere, neglectui habere. οὐκ ἐν παρέργῳ δεόμενον ἐπιτηδεύειν, non leui quadam opera contentum, Plato in Leg. Et ἐν παρέργου μέρει, pro oſcitanter, remiſſe. Idem 2. de Rep. τῷ ἔργῳ πρέπει ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει, operi inſtare non horis ſucciſiuis. τὰ πάρεργα, quæ nō pertinent ad ſuſceptā inſtitutionē, res ſuperuacaneæ. Plato in Epiſt. ἵνα μὴ πάρεργα πρὸ ἔργων μοι ξυμβαίνῃ λεγόμενα, ne quæ acceſſoria ſunt, præcipuis anteferātur, ne operū diuerticula tanquā ipſa opera dici à me cōtingat. πάρεργα καὶ προαγῶνες ἦσαν, preludia quedā erāt ad grauiora certamina, Plutar. in Rom.

Πάρεργον per ſe aduerbialiter dicitur, i. παρέργως, perfunctoriè, obiter, non plena opera, Bud. Com.

Πάρεργος, ου, ὁ, otioſus, ſine opera, extra propoſitū. πάρεργον τ' σωμάτων αὔξησις, mirabile corporis incrementū, Plutar. in Lycur. ſic Lapus, & ſenſus aſtipulatur. ἡ ἐν παρέργῳ ὀρνιθοθήρα, ſuperuacanei operis aucupium, Gaza de Senectute.

Παρέργως, frigidè, perfunctoriè, otioſe. παρέργως ἔχειν, frigidè aliquid agere, & languidè exequi. οὐ παρέργως, non ab re. μὴ παρέργως, ἀλλὰ προθύμως, Nazanz. in Orat.

Παρερρίφησαν, reſtiterunt, aciē ex aduerſo inſtruxerunt.

Παρερμηνεία, mala interpretatio, peruerſa interpretatio, cauillatio, Bud. in Epiſt. poſter.

Παρερμηνεύω, τὸ παρεξηγοῦμαι, perperam & malè interpretor. ſic poni videtur in Pandect. Græcis.

Παρερπύζω, irrepo, ἠρέμα εἰσέρχομαι. παρερπύσαι, ἠρέμα εἰσελθεῖν.

Παρερρυηκέναι, effluxiſſe.

Παρερρωγὸς, ότος, τὸ, fractum.

Παρέρχομαι, μ. εύσομαι, prætereo, tranſeo, proficiſcor, abeo, tranſmitto, iter facio. παρέρχεσθαι εἰς δυναστείαν, Demoſt. παρέρχεσθαι εἰς τάξιν. In Euang. Matth. pro pereo, ὁ οὐρανὸς ἢ ἡ γῆ παρελεύσονται, cælum & terra tranſibunt. vbi tamen Eraſm. præteribunt exponit. Item appeto, inuado, hoſtiliter ingredior. Eſt etiam idem quod παριπάλλεσθαι ... palam omnibus in mediū prodeo. Athen. 12. ἀναλαβεῖν δὲ παρῆλθον. Iactare id Latinis eſt. Cic. de Finib. In quo conſueuit iactare veſtra ſe oratio. Idem, In quo maximè philoſophorum exultat oratio. Ponitur & pro νικῶ, vinco, vt παρείμι, ſupero. παρέρχομαι λογιότητι τοὺς ἄλλους, præſto eloquentia cæteros, Liban. in Epiſt. παρελθοῦσα τ' χρείας τῇ μεγαλοψυχίᾳ. Item aduento, aduenio de eo qui ſtatim venit, Thucyd. Interpr. procedo, prætergredior, peruenio, ἐπεισαίνω, obiter ingredior, Bud. Com. παρέρχεται ὁ πολίτης, ἐπέρχεται ὁ ξένος, Interp. Thucyd. παρελθεῖν, prætergreſſum eſſe, Naz. in Orat. cū Accuſ. Vide Παρελθεῖν.

Πάρες, remitte, dimitte, permitte. Datiuo & Accuſ. πόσει πάρες χόλον, marito deſine iraſci.

Πάρεσις, εως, ἡ, remiſsio, ἀφίεσια, καταφέρησις, νέκρωσις, Suidas: corporis & animi defectio & languor, & virīū corporiſq́, extenuatio & tabes. Chryſoſt. λυμαίνον) ἢ τῇ σαρκὶ τῇ ἡμετέρᾳ ἢ πυρετοί, ἢ παρέσεις, ἢ ἕτερα νοσημάτων ἰσμός. |Ægin. paralyſi minor eſſe videtur in c. de paralyſi, l. 3.

Παρέτρωγε, adrodo, Ariſtoph.

Παρεσκευάζοντο, ſe apparabant, inſtructi erāt, Herodot.

Παρέσομαι, adero. Hom. Iliad. α. καί ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται, i. δοθήσεται, dabuntur. παρεσόμενος, inſtans, adfuturus. παρεσόμενος πόλεμος, impendens bellum, Herodot. παρέσεσθαι, præſto futurum eſſe.

Παρέστησα, inſerui.

Παρέσται, aderit. παρέσται τοῖς πράγμασι, Demoſth. aderit rebus. παρέσται ὑμῖν, vobis præſtabitur.

Παρέστατε, adſtate. παρέστατε πέλας, Sophocl. in Aiace. aſtate propius: à verbo παρίσταμαι, in medio Præterito πα-ρέστατε.

Παρέστε, adeſtis, venitis.

Παρεστῶτα, aſsiſtentia. Datiuo.

Παρέστη, adſtitit. παρέστη μοι, in mentē mihi venit, Bud. in Epiſt. prior. παρέστη θάῤῥος αὐτοῖς, audaciores facti ſunt, Plutarch. in Fabio. παρέστησαν, aſtiterunt. παρέστησαν αὐτῷ, circunſteterunt eum, cap. 9. Act. Apoſt. Item παρέστησαν, in deditionem venerunt.

Παρέστηκε, adſtat. παρέστηκέ μοι, mihi in mentē venit, cogito. παρεστηκὸς ῥᾷον, quod tunc facilius fuit, Thucydid.

Παρεστηκὼς, adſtans, Demoſth.

Πάρεστι, licet, datur, conſtat. cum Infinit. Ariſtoph. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demoſth. ἐν τῷ ἀεὶ παρέχειν τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἐξῆν, facultas erat ſeu conſtabat. πάρεστι χρῆσθαι, vti licet, in promptu eſt. πάρεστι στένειν ſeu πάρα στένειν, id eſt, cauſa eſt vt gemam, Euripid.

Παρέστιος γόνος, frater domeſticus, Idem.

Παρεστὼς, qui præſto eſt, Plato de Leg. & Homer. παρεστῶτες, qui adſtabant.

Παρέσχεθον, præbuerunt, Apoll. Rhod.

Παρεσχῆσθαι, præbuiſſe, Plutarch. in Apophth.

Παρέσχηκας, feciſti, Xenoph. in OEcon.

Παρέσχεν,feci,præbui, Plato in Epiſt. παρέσχε οἱ,ei acci-
Παρετάθη,extenſus eſt. (dit.

Πάρετε,ſinite,in Epigram.

Παρετέον,dimittendum,tacendum,præterire oportet.

Παρετέος, relinquendus, tranſmittendus, Budæus in Epiſt.poſter.

Παρετός, vietus, Gazæ, ex ſenectute languidus, ſolutus,παραλελυμένος.

Παρέτραγε,comedit,Ariſtoph.

* Παρετυμολογεῖν τὰ ὀνόματα, apud Athen. eſt etymologiam nominum reddere.

* Παραδιδοὺς ὄρνις, ὁ ἐν τοῖς ἀδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νεμόμενος: ſic interpretari videtur Athen. 125, vt Throchilus in lito-
Παραδεδοκιμάσμαι,improbor. (re.

Παραδοκιμάω,ſupero alium gloria,obſcuro,commendabiliorem me præbeo. ἀλλὰ παραδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία, id eſt, rei nouitas omnẽ artis præſtantiam commendatione ſua vincit. Itẽ, νικῶ, εἰς δόξαν ὑπερβάλλω, illuſtro. Act. Accuſ. vide Suidam.

Παραδημαρέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſupero infelicitatem. Actiu. Accuſatiuo. τὸ γὰρ ὑπὸ τῶν ἐλαττόνων παραδημαρεῖσθαι αὐτὸν ἐν ἀξιώματι καθεστῶτα μείζονι,&c. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. ab inferioribus in ſucceſſu vinci,&c.

Παραθύνω,emendo,dirigo,cogo,ἐπιτείνω. Sophocl.in Aiace,χερσὶ παραθύνοντες.

Παραθὺς,ſtatim,Æſopus.

Παραθεθῇ,compertum fuerit.

Παρεύρεσις,εως,ἡ,excogitata cauillatio,qua pactum eluditur,adinuentio,commentum.

Παρευρεθὲν,τὸ,idẽm.

*Παρεύρημα,commentum,inuentum,Pauſan.

Παρευρημένος,fictus,adinuentus.

Παραδείκω,Hermog.

* Παρατέλλειν, rectè atque ordine apparare & obſeruare, vt qui apparituras faciunt, Polyb.lib.5.

Παρασκευάζω,apparo,Eurip.

Παρεφάπτομαι,τὸ ἐφάπτομαι,id eſt,leuiter attingo, ſtringo,hoc eſt,περιψαύω.

Παρέφθειρα,corrupi.

Παρεφθαρμένον ὕδωρ,aqua præter ſolitum polluta.

Παρεφθορυῖα,corrupta.

Παρέχομαι, præbeo, idem quod παρέχω. Odyſſ.ξ, ἐπεί μοι παρέχονται ἀμοιβαί,id eſt, παρέχει. Plato 1. de Republica, ὠφέλειαν ὑμῖν παρέχεται, nobis affert vtilitatem. Idem in Apologia,μεγάλα ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων, de his magna vobis afferam argumenta. Idem 2. de Republica, βίβλων ὅμαδον παρέχονται,aceruum librorum in medium afferunt,id eſt, citant. Ibidem, τὴν μελέτην παρέχεσθαι dicit,pro exercere. παρέχομαι κρείττονα μάθησιν τοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων φόβου, Xenophon lib. 3. Pædiæ, præfero diſciplinam hoſtili terrori. παρέχομαι τροφὴν, ſuppedito cibum Plato de Legibus. vide Προσπαρέχομαι ibidem. παρέχομαι τὴν προθυμίαν,animi præſtantiam exhibeo,Demoſth. παρέχομαι ἵππον, habeo equum, Herodot. παρέχομαι τὴν πόλιν,habeo vrbem,Idem. παρέχομαι δόξαν,videor. Cũ Infin. Thucy. παρέχομαι ἀπάξειν,me abducturũ polliceor, i. πρᾶξαι ὑπισχνοῦμαι, vt Interp. Græc. παρέχεσθαι,cauſificari, Bud. παρέχεσθαι τὸν πεπρακότα,laudare & proferre eius nomẽ,à quo poſſeſſionis cauſam habemus. παρέχεσθαι νόμον,laudare legis authoritatẽ dici poteſt. Quintil.allegare appellat,hoc eſt,citare. Cic. proferre legẽ,Bud.Com. παρέχομαι τὸ δίκαιον,æquitatẽ allego, Thuc. παρέχομαι τὸ ψήφισμα,in mediũ affero,&c. Æſchi.& Demoſt. παρέχεσθαι μάρτυρας,teſtẽ producere,idẽ Dem. παρέχεσθαι τὰς ἀρετὰς,&c. facinora præclara edere, Idẽ. παρέχεσθαι τὰς ὑπερβολὰς,Idẽ. παρέχεσθαι ἑαυτὸν δίκαιον,virum probum ſe præſtare,Idem. παρεχόμενοι τὰ ὅπλα,qui arma ferre poſſunt, Thucyd. παρεχόμενοι ἡγεμόνα, ducem habentes. παρεσχημένος, Actiuè, Bud.in Epiſt.poſter.

Παρέχω,μ.έξω,π.παρέσχηκα,præbeo,ſuggero,conſtituo, paro,attentum me præbeo, dedo me, ἐπιτείνω, βιάζομαι, παραδίδωμι. παρέχω ἀρετὴν νικᾶσαν, Plato de Legib. παρέχω λόγον μὴ,&c. cum Subiunct. Thucyd. ſuſpicionem affero. παρέχω τοὔνομα,nomen rei accommodo,Demoſt. αὐτὰ παρέχω πράγματα, idẽ Demoſt. παρέχω σοι δέος, de me tibi metum iniicio, Plutarch. in Themiſt. παρέχει τὴν ἀρχὴν τοῖς πολίταις ἐπιτερπῆ,ciuibus votum iucundũ efficit, Plutarch.in Rom. γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσι, mihi certè riſum excitant, Lucian. παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας, Iſocrates. παρέχειν ἀφροδισίοις πάσας ὑπηρεσίαν,Veneri prorſus ſeruire, Plato in Legibus. παρέχειν ἑαυτὸν δίκαιον, idem quod παρέχεσθαι. σῶον παρέχειν,præbere præſtareque incolume, Xenoph. παρέχειν βελτίους, Idem. παρέχειν μάρτυρας, Hermog. παρέχειν κακὰ τοῖς ἄλλοις, Iſocrates, mala aliis inferre, id eſt, faceſſere. παρέχειν ἔργα, id eſt, πράγματα, faceſſere negotia, Xenoph. παρέχειν προφάσεις. vide Πρόφασις. παρέχειν τὰ δέοντα, Ariſtoph. exhibere quæ ſunt præſtanda. παρέχειν φιλότητα, Homer. Odyſſ.ο, pro amicè accipere & liberaliter. παρέχω δίκην τῆς δυσσεβείας Alexand. Aphrod. ſceleris do pœnas. παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας, excitare ardentes & mirabiles amores, Cic.ex Plat. ὁρᾶν παρέχω, oſtendo, Plut.in Rom. παρέχω σοι ἰδεῖν, Ariſtoph. παρέχειν σφι μηδίζειν, ſibi facultatem eſſe cum Medis ſentiendi, Herodot. παρέχει, Lucian. pro facile eſt, promptum eſt, Bud.Com. παρέχει μοι καταλῦσαι, adeſt mihi facultas explicandi. παρέχει μοι ὑμέων ἄρχειν, in meo arbitrio ſitũ eſt vobis dominari, Herodot. παρέχει ποιεῖν ταῦτα, idem Herodot. hæc facere licet. Ita loquitur Thucyd. ſæpe & Ariſtid. παρέχει κάλλιστον ὑμέας ἔργον ἐξεργάσασθαι, vobis occaſio offertur exequendi rem præclariſsimam, Herodot.

Παρέω,præſens fuero, Herodot.

Παρεὸν,pro παρὸν,præſens,impendens, Hom. παρεὼν τοῦ πάθεος,qui cladi adeſt, Herodot. παρεὸν κτίζειν χῶρος καλλίων,locus qui adeſt pulchrior ad vrbẽ cõdendã. παρεοῦσα αἰτίη, culpa contracta. ἐς παρεὸν, in præſens. ἐς τὸ παρεὸν ἡμῖν εὖ ἔχει,bene nobiſcum in præſens tempus agitur, Herodot. ἐν τῷ παρεόντι ἄγειν ἡσυχίην, in præſens agere quietem. Et παρεὸν abſolutè pro παρὸν καὶ παρέοντος. παρεὸν τῆς Ἀσίης ἄρχειν, ἄλλο τι αἱρήσεσθε; ergo quũ offeratur occaſio potiundæ Aſiæ,aliud quippiam optabitis? Herodot. παρεὸν δ' εὐπετέως μιν αὐτὸν ἑλεῖν, quum facilè poſſet ipſe capere, Idem. παρεὸν αὐτοῖσι ἀποκτεῖναι ἐκείνους, quum ipſi haberent facultatem illos interimendi, Idem. παρεὸν καταπαύσασθαι, οὐκ ἠθέλησε,quum interuertere poſſet,noluit, Idem. παρεὸν δὲ οἱ ὑποχείρια πάντα ποιήσασθαι, quum omnia faciendi ius haberet,idem Herodot.

Παρεωρᾶσθαι,negligi,καταφρονεῖσθαι,Demoſt.

Παρεωραμένος,contemptus,omiſſus,deſpectus.

Παρεῶσθαι,reieciſſe,Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Παρεωσμένος,proiectus,repudiatus,Lucian.

Παρηὰ,idem quod παρειά,Etym.

Πάρηβα χορεύματα,in Epigr.ſenilia tripudia.

Παρηβάω,μ.ήσω,π.ηκα, pubertatem tranſeo, vigorem exuo,ſeneſco,παρακμάζω. Neutr.abſol. παρηβήκει, ſenuit. παρηβήκατε,ætate proceſsiſtis, Thucyd. παρηβηκὼς,ætatem tranſgreſſus puberem,i.prouectæ ætatis.

Παρῆγε,ἀόρ.β: à παράγω. παρῆγε εἴσω,introduxit.

Παρηγμένον,τὸ, deriuatum. Figura eſt (inquit Rufin.) quũ ex ſupradicto verbo aliud deriuatur, vt Voce vocat Hecatẽ, Ire iter. Latinè deriuatio dicitur. Iul. Firmian.

Παρηγορέομαι,ſuadeo. παρηγορέετο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλῆος, ſollicitauit ad deficiendum à rege, Herodot.

Παρηγορέω,μ.ήσω,π.ηκα, conſolor,mitigo, lenio. Actiu. Accuſ. χωλότητα μετὰ τιμῶν παρηγορεῖ, clauditatem honoribus compenſat & ſolatur, Plutarch. in Public. Aliquando παραινῶ, exhortor, Apoll.2. Arg. παρηγορέοντες ἐν ἀλκῇ. Idem, τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις, i. παραμυθητικοὺς λέγεις.

Παρηγορήματα,dicebantur, vbi quid intus ageret chorus, quod tamen in theatro exaudiretur, ſicuti Ranarũ chorus apud Ariſtophanem, Cæl.lib.5,cap.8.

Παρηγορία.

Παρηγορία,ας,ἡ,conſolatio,παραμυθία,συμβουλή.

Παρηγορικὸς,ἡ,ὸν,conſolatorius.

Παρήγορος,ου,ὁ καὶ ἡ,cõſolator.παρήγοροι μῦθοι, cõſolatorii ſermones.Apoll.lib.1.Arg. ἄλλοι μῦθοι ἴασι παρήγοροι.αἱ παρήγοροι,Soph.παραμυθούμεναι,cõſolatrices.παρήγορα πάγεια,

Παρηδύνειν,apud Athen.pro condire. (in Epig.

Παρῄει,accedebat. Item ſuperauit, Xen.μόνος ἐν ἔργῳ. à Præterito medio.

Παρῄρηται,pro παρήρηται,diſiũctum eſt.à παρείργω: vel potius ſuſpenſum eſt:ab ἀείρω,ἀερῶ,ἤερκα,ἤερμαι,ἤερθην καὶ παρῄρθην,Suid.

*Παρηθεῖν,tranſcolare.& παρηθούμενον,trãſcolatũ,Gale.

Παρῆλθε,μόνος παρῆλθε.affuit, præteriit,Herodot.

Παρῇξε,cominus inſiluit.vide παραΐσσω.

Παρήιον,ου,τὸ,ornamentum ad maxillas equorum,παραγναθίδιον,τὸ τῶν χαλινῶν παρὰ τοὺς γνάθους: & ipſa maxilla.Apoll. 2.Argon.τοῖσι παρήια τ' ἀμφοτέρωθεν καὶ γένυες χνόοι.παρήια λευκὰ,in Epigr.de Venere.

Παρηΐς,ίδος,ἡ,maxilla,gena,i.παρειὰ, mala. Apoll.2. Argon.αἰθρῶντι παρηΐδας αἵματι φύρσω. Pro ore, Euripid.

Παρῆκα,prætermiſi,omiſi.Indefinit.α.à παρίημι.παρῆκε, permiſit,dimiſit.τὴν ἀρχὴν Εὐρυβιάδῃ παρῆκε,imperium Euribiadi tradidit,Plut.in Themiſt.i.& reliquit,& permiſit vt Euribiades imperium haberet.ἀποδείξας ἵππαρχον αὐτὸν,παρῆκεν ἐπικυρῶσαι τὸν νόμον, eligens eum magiſtratum equitum,permiſit legem ſancire,Idem in Camillo.τὸ δύνασθαι μᾶλλον ἰσχυρότερον παρῆκε,alios ſe plus poſſe vltrò paſſus eſt,Idem Plut.in Galba.παρήκαμεν, dimiſimus,permiſimus.παρήκατε,Demoſt.dimiſiſtis, neglexiſtis.παρῆκαν τὰς ἀσπίδας,ſcuta ponebant,i.deponebant, Thucyd.

Παρηκμακὼς,qui temp° legitimum ſuperauit.παρηκμακότες,ætate prouecti.

Παρήκοος,ου,ἀπειθὴς καὶ παρακούων.

Παρήκεις,ου,παρὰ τὰ πράγματα,& in malam partem.

Παρήκω,μ.ήξω,π.ηχα,tranſeo,prætereo,peruenio,porrigor,παρατείνομαι,pertingo. Ariſtid.ἄχρι γαδείρων παρήκοντες.παρῆκε τὸ στρατόπεδον, exporrexit caſtra, Herodot. vnde ἀντιπαρήκω, me contrà infero. ex aduerſo porrigor. Inde & pro deſino ponitur. Xen. de canib.καθεὶς δ' ἐπὶ μὴ μακρὰς βαθείας,ἀλλ' εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας. Sophoc.in Aiace, ἔξω παρήκειν dicit,i.foras prodire,pro ἥκειν. Eſt etiam παρήκω,ſino,permitto. Plut.in Cicer.καθ' ὅσον οἱ νόμοι παρήκουσιν, quatenus leges ſinunt, quatenus per iura liceret.παρῆκαν σφέας,eos ingredi permiſerunt, Herodot. κατὰ τὸ παρῆκον,i. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον καὶ ἀνάβασιν παρέχον, Thucyd.καὶ πάντα ἀπὸ τοῦ παρήκοντος, Ariſtid.

Παρῆλθον,ἀόρ.β. à παρέρχομαι,proceſſi,euaſi, Thucy.παρῆλθεν εἰς μέσον, pdiit in medium,Plut.in Solone.εἴσω πυλῶν παρῆλθε,Pylas eſt ingreſſus,Aeſchin. παρῆλθεν μέχρι ξιφουλκίας,eò peruentum vt gladios ſtrinxerint,Plutarc. τοσοῦτον τῇ εὐτυχίᾳ Σύλλαν παρῆλθεν,ὅσον,&c. tanto Syllæ felicitate præſtitit,quanto,&c.Idem in Public. παρῆλθε item præteriit.παρῆλθέ μοι τοῦτο εἰπεῖν,Demoſt.hoc prætermiſi, me id dicere fugit.παρῆλθον,acceſſerunt, Thucyd. παρῆλθον ἐς τὴν αὐλὴν,in aulam ingreſſi ſunt.

Παρηλικία,ας,ἡ,decrepitas.

Παρ' ἡλικίαν,præter decorum ætatis,apud Plutar.μᾶλλον ἔφη τῷ γέροντι τὸ πυρφορεῖν, ἢ τὸ ἄρχειν ἔδει. ‖ παρ' ἡλικίαν: ſic & παρ' ὥραν,præter tempus anni,apud eundẽ.

Παρῆλιξ,ικος,ὁ,decrepitus,ſenio confectus.

Παρήλιος,Sol geminatus,Gaza. gemini ſoles,Ariſtot. in Problem.διὰ τί παρήλιος οὐ γίνεται. Et Hiſtorici,ſoles παρήλια appellauerunt, quum binos ternóſve apparuiſſe tradunt. Nonnulli παρήλιον vocauerunt, ipſam nubem rotundã & ſplendidã, ac Soli ſimilem.τὰ παρήλια, nubes Soli ſimiles tum colore,tum orbiculari figura,apud Aratum Theon.

Παρήλιον,genus virgarum Aſtrologis & Senecæ,lib.1. queſt.natural.quũ radii per anguſta foramina nubium tenues,intenti, diſtantéſque inter ſe diriguntur: imago Solis vocatur ab eodem Seneca.

Παρήλιτον,offendi,ἥμαρτον. Accuſ. Apollon.2.Arg. ἣ μὰ θεοὺς ὀλοῷ παρήλιτες ἀφραδίῃσι,i.ἠσέβησας εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἥμαρτες: à verbo ἀλιτῶ.

Παρήλλαξε,repetiit,reciprocauit.vide παραλλάττω.

Παρήμαι,παρακάθημαι, aſſideo, Odyſſ.ξ. ἧσθαι παρήμενοι

Παρ' ἦμαρ,id eſt,διὰ ἡμέραν,Sophocl. (ἐξήρισαν.

Παρημελημένως,neglectè.

Παρημελοῦντο,contemptui erant,Plut.in Theſ.

Παρ' ἡμέραν,ſingulis diebus,Gaza apud Ariſtot.lib.6. Animal.Ruell.alternis diebus: Barbar. in ſingulos dies: Marcell.in dies,lib.3.Dioſcor.cap.154.ἡ παρ' ἡμέραν χάρις, Demoſth.

Παρημερεύω,iuxta aliquid toto die immoror,per diem

Παρήμερος,vnius diei. (ago,Eurip.

Παρήμην,aderam,Hermog.

Παρημοσύνη,cura,θεραπεία.

Παρῆν,aduenit,interfuit. παρῆν ἐς σάρδις,Sardis venit, id eſt,tranſmiſit in.

Παρῆν,licebat,cum Infinit.παρῆν τούτῳ κομίζεσθαι διὰ θαλάσσης,huic mare patebat,Plut.in Romulo.παρῆν τοῖσι Ἕλλησι φονεύειν,magno ſtudio Greci trucidabant,Herodot. παρῆν σφι χρῆσθαι,in promptu erat eis vti.

Παρήνιαν,pro παραινῶ,Euripid.

Παρηνώχλησάς με,me inquietaſti, cap.27.lib.1.Reg.à παρενοχλέω.

Παρηορία,ας,ἡ,lorũ exterius. παρηορίαι,habenæ equi extremi in curru protenſi,Etym. σειραφόρος.

Παρήορος.vide παράορος.παρήορος ἵππος,Homer.vide σει-

Παρήπαφε,decepi. Odyſſ.ξ,παρά μ' ἤπαφε δαίμων.Apollon.2.ἀπὸ ἄλλα παρήπαφε.

Παρηρέθησαν,ſublati ſunt.

Παρήρτητο,inſtructus erat.

Παρῆσαν,adfuerunt,aderant,venerãt.παρῆσαν κατὰ τοὺς πατέρας,peruenerunt ad patres.παρῆσαν εἰς τὸ βῆμα, Demoſt. παρῆσαν ἐς τὴν κύπρον,Cyprum tenebant.

Παρῆσθα,παρῆς, Homer. Odyſſ. adfuiſti, aderas, fuiſti. Cum Dat. Plato Epiſt.7, παρῆσθα χθὲς οἷς ὡμολόγει Διονύσιος, his heri interfuiſti quæ pollicebatur Dionyſius.

Πάρησις,εως,ἡ,perſuaſio,χαύνωσις.

Παρήσομαι,omittam.Item aggrediar.παρήσονται σφίας καὶ ἐς ἀμβαίνοντας δὴ ἀντίον,i. ſeſe colligentes,tentaturi Perſæ obſiſtere,Herodot.

Παρήσω, præbebo, ſinam. παρήσω οὐδενὶ ναυαρχεῖν, nemini claſſi præeſſe concedam,Herodot. παρήσομεν ἑτέροις τὸ ἐξετάζειν,&c. Nazanz.in Orat.δ,aliis permittamus diſcutere. παρήσει τὰς χεῖρας,expandet manus,cap.4. Hieremiæ.παρήσειν δοκεῖς, dimiſſurus videris, Nazanz.in Orat.δ.ἡμελλεν ἐνδώσειν καὶ παρήσειν τοῖς προσβάλλουσι,erat inuadentibus locum ceſſurus,Plut.in Fabio.

Παρήτησατο,purgauit.

Παρήχημα,ατος,τὸ,& Παρήχησις,εως,ἡ,adnominatio: figura,quãdo quũ plures litteræ aut ſyllabæ eundẽ ſonũ reddũt,vt ὀνομία μία ναιῶ.‖& qui mea verba ferũt,vellẽ tua verba referrent.παρονομασία etiam dicitur. Et ſciendum hac figura voces quidem ſimiles eſſe, ſignificationes tamen diuerſas, vt illud Homer.ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ ἀλήιον οἶος ἀλᾶτο, ὃν θυμὸν κατέδων,πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.vbi ἀλήιον proprium nomen loci eſt,ἀλᾶτο Verbum,ἀλεείνων verò Participium.vide Suid. in verbo παραγραμματισμὸς, & Varin. in dictione παρονομασία.

Παρήχησε ὁ κόππος τῷ κόπῳ, Ariſtop.Interp.ſono cõuenit.

Παρηορία,ας,ἡ,lorum extremi equi,habena.

Παρήορος,ου,ὁ, protenſus,habenalis,i.qui habenis regitur,equus extremus in curru, humi extenſus. Scribitur & per ο apud poetas παράορος,& παραορία. Deducitur autẽ ἀπὸ τοῦ ἀείρω,ἄορος,& per productionẽ ἤορος. Significat etiã παρήορος dementem,& qui mente eſt vagabunda,τὸν ἀφρονα.παρὰ τὸ ἄερω τὸ ἀμαλῶ.

Παρθέμενοι,pro παραθέμενοι,apponentes,in Epigr.

παρθεναγύρται hodie ſunt, qui confratriæ poſcere vulgò dicuntur diuæ Mariç. Sunt etiam qui D. Rocho, qui aliis etiam diuis ſtipem cogunt, quíque epulones potius diuorum ſunt, quàm cultores, Bud. Com.

Παρθένια, τά, virginalia, genera quædam muſices apud Doricos. αἱ παρθένοι ᾠδαί, Ariſtoph. Interpr. Et παρθενεῖα, cap. 11. Iudicum, κλαύσομαι ἐπὶ τὰ παρθένιά μου, plangam meam virginitatem.

Παρθένιος, ὁ ἐκ παρθένου. παρθένιος ἡδονή, Eurip.

Παρθενεύομαι, & Παρθενεύω, virginitatem ſeruo. Herodian. de Veſtalib. καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου παρθενεύεσθαι. Item virginem cuſtodio, vel in virginitate educo, Lucianus. Bud. Comment.

Παρθενεών, in Epigr. domus virginum.

Παρθενεία, ας, ἡ, virginitas, κορεία. Apoll. 2. Argon. παρθενίῃ καὶ λέκτροι ἀκήρατον. παρθενεία 2. longa apud Euripid. in Rheſo, χάριν σε τίκτω, συγγόνοις αἰδουμένη καὶ παρθενείαν, &c. Ita vocabatur olim Samus inſula. Sic accipit & Nicand. Alexiphar. Ammon. diſtinguit à παρθενίων.

Παρθένια, τά, cap. 22. Deuter. ſigna virginitatis.

Παρθενική, ῆς, ἡ, Parthenice mulier. παρεξ. Cyrill.

Παρθενικὴ, ῆς, ἡ, virgo. Ponitur autem pro παρθένος, Poſſeſſiuũ ſcilicet pro Primitiuo Heſio. παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, &c.

Παρθενικός, virginalis. παρθενικός αὐλός, fiſtula puellarũ, Gaza. παρθενικαὶ παρειαί, malæ virginales.

Παρθένιον, ου, τό, parthenium herba, quam alii bruſaculum appellant, alii matricariã. Hippocr. mille folium & anthenida & helxinẽ & mercurialem & amaracum. vide Dioſc. l. 3, c. 155, & lib. 4, c. 287. vide etiam apud Theophraſt. lib. 7, cap. 7. hiſt. plant.

Παρθένιος, α, ὁ, κρύφα πικτόμενος παρὰ τοῖς ἔτι νομιζομένης τῆς παρθένου, natus ex matre, quæ quum nuberet credita eſt virgo, virgineus, in Epigr. cui opponitur σκότιος. παρθένιος ἀνήρ, vir qui virginem duxit, Plut. in Pompeio. Eſt & Parthenius, mons Arcadiæ.

Παρθενισκάριον, ου, τό, virguncula.

Παρθενοκομία, virginum cura, Nazanz.

Παρθενοκτονία, virginum occiſio ac immolatio.

Παρθενοκτόνος, ου, ὁ, virginum necator.

Παρθενόπη, ης, ἡ, Partenope, vna Syrenum, vnde Neapolis dicta eſt.

Παρθενοπίπης, ου, ὁ, proc⁹, obſeruator aut inſectator virginũ, violator: à verbo ὀπιπτεύω. Sic παιδοπίπης, γυναικοπίπης ὁ ὀφθαλμοῖς ἐπιβλέπων τὰς γυναῖκας.

Παρθένος, ου, ὁ, virgo: παρὰ τὸ παρὰ θέειν τῇ μητρί, virgo, puella, filia. Hom. Il. β, de Aſtioche quæ corrupta erat à Marte. virgo autem dicitur, i. ἡ ἔτι παρθένος νομιζομένη τοῖς γονεῦσι vt exponit Interpr. Ariſtoph. ſed metaphoricé. Sic παρθένοι τριήρεις, triremes nouæ, quæ primùm in mare exponũtur, αἱ πρωτοπλόοι, Euſtat. Bœot.

*Παρθενοτροφεῖν, in virginitate educare. διατελεῖν τούτους γὰρ παρθενοτροφεῖσθαι δεῖ τὴν νέαν ψυχήν.

Παρθενών, ῶνος, ὁ, locus vbi habitant virgines. Item cœnobium ſeu monaſterium, & Palladis templum. τὸν ἑκατόμπεδον παρθενῶνα Καλλικράτης εἰργάζετο, Plut. in Pericle. vbi Lapus, quod hecatompedon parthenona vocant, Callicrates ædificauit: templum erat Athenis. vide Suidam in dictione ἑκατόμπεδον.

Πάρθεσαν, pro παρέθηκαν, Homer. Odyſſ.

Πάρθενε, virgo, παρθένος.

Παρθία, ας, ἡ, Parthia.

Παρθικὸς ὀπός, ſuccus Parthicus, liquor Parthicus, cuius obiter meminit Dioſcor. lib. 7, cap. 3.

Παρθισί, ὀρεισί.

Πάρθενος, pro παρθένος, in Epigram.

Πάρθος, ου, ὁ, Parthus.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam, à pede iambo dictum.

Παρίασι, 3. perſ. Plural. à πάρειμι, prodeunt, accedunt, prætercurrũt. παριᾶσι verò pro παριέασι, à παρίημι, de quo mox, pro ἀπολύουσι, ἐῶσι.

Παριαύομαι, μ. αύσομαι, π. αυμαι, accumbo, dormio. Dep.

Παριαύω, idem.

Παρίδῃ, contempſerit.

Παριδρύομαι, iuxtà ſtatuo, in Epigram.

Παριδών, contemnens, ſpernens, præteriens, prætermittens, negligens. παριδὼν τὰ αὐτοῦ, rem ſuam negligens, Ariſtot. in Rhetoric.

Παρίεμαι, dimittor, ſeparor. Item παραιτοῦμαι, deprecor, recuſo. Plato de Rep. 1, οὐδέν σου παρίεμαι, i. non recuſo, vt Bud. exponit: vel nihil tibi cedo: nam παρίημι vinco interdum ſignificat. παρίεσθαι, viribus defici, elangueſcere, Dioſc. lib. 6, cap. 1. Item promitto apud Demoſt. Paſſiuum: ſcilicet παρεῖνται, pro ſuo Actiuo παρείκασι, Bud. Com. Pro oro ſiue obſecro. Plato in Apol. Socr. τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, &c. Item pro prætereo ſilentio. Idẽ Epiſt. 7, τὸ μὲν εἰκὸς καὶ ἀνόσιον ὅτι παρίεμαι ἵνα γ᾽, ὅτ᾽ ἔτι λέγω, neque prætereo, neque amplius dico. παρεῖτο, ἠμελεῖτο, παρηρεῖτο, Sophocles.

Παρίζομαι, καὶ Παρίζω, aſſideo. παρίζω ἐν βουλῇ, in ſenatu præſideo. πάριζε, aſſidebat, Homer. Odyſſ. παρίζω ἀνδρὶ ἄνδρα, virum viro aſſidere iubeo, Herodot.

Πάρειμι, duplicem deriuationem habere videtur: vel à παρὰ & εἶμι, ἴημι, eo, & tunc ſignificat accedo, aduenio, adeo, tranſeo, ingredior, ſicut παρέρχομαι. παρῆσαν ἐς τὴν πόλιν, in vrbem conceſſerunt. πάρειθι, accede, Epictet. παριέναι εἰς οἰκίαν, ingredi domum, Xenoph. vel à παρὰ & ἵημι, quod eſt mitto, & tunc ſignificat dimitto, παραλείπω, omitto, prętereo, παρεάω, relego, relinquo, traiicio, tranſmitto, negligo. παριέναι τὸ πλησίον, proximo relinquere, Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 3. Greg. καὶ ἄλλας δὲ τοῖς βουλομένοις παρήκαμεν. Plato 2. de Repub. ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρόν, διόλλυται, ſiquis rei alicuius agendæ tempus prætermiſerit, perit. vnde παρεὶς, prætermittens. παρέντες τὸν καιρόν, tempus omittentes. παρίημι λαβεῖν δίκην παρὰ σοῦ, parco tibi, Phalar. Item permitto, ſino. Plat. Sympoſ. ἀλλὰ παρίημι φάναι τὸν Φαῖδρον. Idem de Rep. 2, τοῦτο ἀκούειν τοὺς παῖδας παρήσομεν. Idem ibid. cum Dat. & Infin. μηδενὶ δὲ ἄλλῳ ἐᾶν πάρες ἐπαινεῖν, ſine alios præmia laudare. Ariſt. in Plut. αὐτὸν δὲ παῦσον παρεῖναι τῷ λαβεῖν, i. ipſum Plutũ permitterẽ vt quiſpiã caperet. παρεῖναί σφι βουλεύεσθαι, ipſis permittere vt cõſultent, Herodot. l. 1. παρίημι ἑτέροις, dimitto aliis, Hermog. παρεῖσαν, permiſerunt, Plut. in Rom. παριέναι item adeſſe, affore, prodire, pertranſire, pergere, ἀπιέναι, Plat in Leg. παριέναι παρ᾽ αὐτὴν τὴν Βαβυλῶνα, pertrãſire Babylonem, Xen. l. 5. Pæd. παριέναι ἐς τὰ βασιλεῖα, regiã introire, intrare, Herodo. Eſt etiam admitto, i. παρίσημι καὶ εἰσδέχομαι, intromitto, Xen. ἑλλην. 5. εἶπεν αὐτῷ μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν, ὅν τινα μὴ αὐτὸς καλοίη, hortatus eſt, neminẽ niſi quem ipſe iuſſiſſet, in arcem admitteret. παριέναι εἰς τὰς ἀρχάς, ad magiſtratus adſumi, Ariſt. l. 5. Polit. c. 3. Plat. de Rep. 8, ὅτι αὐτῇ τὴν ξυμμαχίαν παρεῖσαν, ὅτι, &c. Et occluſis muri portis, neq; ſubſidiũ ipſum admittũt. Idẽ in Phæd. εἰς τὴν ψυχὴν παριέναι dixit, pro in animũ inducere. Preterea ſoluo, & extingo, vires frango. παρίησι καὶ αἰδοῖα καταναρκοῖ, genitalia reſoluit, langueſcere facit, i. venerẽ extinguit, vt inquit Plin. tabefacit, Dioſc. l. 4, ca. 79. de cicuta. vnde παρειμένος & παρειμένως, πάρεσις, & πάρετος, de quibus antea. Item laxo, dimitto, remitto. Ariſtoph. Equit. μικρόν τι τοὺς κάλως πάρες, laxa paulùm rudentes: tranſlatè pro remitte paululum de cõtentione. Eſt quoque πικῶ, & παρέρχομαι, Bud. Com. παριέναι τὴν στρατιάν, obire exercitum, Herodot.

Πάρειθεν, coràm, ante oculos.

Πάρειθι, adeſto, accede. Παριών, circumiens.

Παρίον, ἡ, lappa genus herbæ, Theophr. libr. 7, cap. 8. hiſt. plant. alibi ἀπάρινη.

Πάριος στύλος, cap. 2. Eſther, columna ex Pario marmore. Item ibidem, λίθος πάριος legitur.

Πάριος, α, pario marmore ſtructus, in Epigr.

Παριππάζομαι, & Παριππεύω, obequito, tranſmitto, prætereequito, cum Accuſat. Nonn. παριππεύουσι ἐνὶ ποσσὶ περὶ δικάδας, &c. παριππεύοντες, adequitantes, aſſultantes in equis, obequitantes.

*Πάριππος, Iulian. 117. ἄξει δὲ σὲ ὁ δημόσιος δρόμος ὀχήματι χρώμενον ἑνὶ καὶ παρίππῳ. Idē AEtio, χρῆσθαι δὲ ὀχήματι δημοσίῳ μέχρι τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐμοῦ, καὶ ἑνὶ παρίππῳ. vide l. parhippum de curſu publico. lib. 12. C. vbi tamen Alciatus voluit reſtitui parephippium.

Παρις, viri nomen proprium, Etym. in Genit. πάριδος communiter, πάριος Ionicè. Homer. Iliad. γ, πάριος δὲ θεοῖς ἐκ χλόεος ὄρουσε.

Παρίσθμια, τὰ, tonſillæ ſeu glandulæ, αἱ παρίσθμιαι. nam ἰσθμὸς apud medicos dicitur pars illa in homine, quæ os & gulam interiacet: idque tranſlatè, quum aliâs ἰσθμὸς ſit terra anguſta inter duo maria. παρίσθμια malum eſt quod ex vtraque oris parte in extremo & intimo palato ad radices linguæ fit. vide annotationem Marcelli lib. 1. Dioſc. παρίσθμια φλεγμαίνοντα, inflammationes tonſillarum, Dioſc. lib. 1, cap. 181. & cap. 184. παρισθμίων φλεγμοναὶ, pro eodem.

Πάρισον, ου, propè æquatum, quod conſtat ſimilib[us] mēbris, teſte Aquila. Grammaticis ὁμοιοκατάληκτον dicitur. πάρισον καὶ ὁμοιοτέλευτον, Quintil. lib. 9, cap. 3. πάρισα ſeu ἴσα κῶλα δι' ὅλου, Hermog.

Πάρισος, ου, compar, Gellius.

Παρισόω, ῶ. ώσω, π. ωκα, deæquo, æquiparo, adæquo, ſupero, Accuſat. & Dat. παρισούμενος, æquiparatus.

Παριστία, ας, ἡ, focus: ab ἱστία, Ionicè pro ἑστία.

Παρίσταμαι, καὶ Παριστάω, καὶ Παρίστημι, μ. ήσω, π. ηκα, aſto, i. propè ſto, aſſiſto, adſum, præſum, πλησιάζω. Demoſt. κατὰ μειδ. ἐστι καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα. Idem ὥσπερ παρεστηκὼς τοῖς κριταῖς, quaſi aures admouens & auſcultans: ſic Vergil. - ſilent, arrectiſque auribus aſtant. παρίστασθαι, adſtare, Ariſtoph. παρεστὼς, adſtans, Demoſth. & παριστάμενος, pro eodē, Odyſſ. ο. παριστάμενος δὲ προσηύδα, &c. Iungitur autem παρίσταμαι Datiuo. Ibidem, ἡ δ' ἄρα παρίστατο φωριαμοῖσιν, ad ſcrinia aſtabat, aderat. παρέστη αὐτῷ, iuxta eum ſtetit, Plut. in Camill. ὡς εὖ παρέστης, Sophocl. quàm feliciter aduenisti, ſeu quàm bene ades! παρεστῶτες, aſtantes, qui aderant. Interdum ponitur pro apparere, id eſt, præſto eſſe, & iuſſa nutúſque magiſtratus expectare, vt παρεστάναι τῷ διῒ, Mercurius, Lucian. dicitur, ſicut lictor apparere cōſuli apud Latinos. Sic παρεστάναι τῷ στρατηγείῳ apud eundem, pro eo quod Sueton. apparituras in foro facere dixit. Inde pulchrè Apoſt. Roman. 6. οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοὴν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε? Et ibidem, μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν τῇ ἁμαρτίᾳ. παριστάμενος, ſe offerens, Xenoph. Interdum pro ſiſto, id eſt, præſento, ob oculos exhibeo. Chryſoſt. τῷ κριτῇ παραστήσας τὴν χήραν, iudici ſiſtens viduam: vel iudici adhibens: vt vertit Eraſmus. Lucian de Sacrif. ὁ μὲν γε σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀρτέμιδι παρίστησι, Dianæ homines ipſos offert & mactat. Lucas Actorum 23. κτήνη τε παραστῆσαι, iumenta exhibere, vel exibete (vt ſit Infinitiuus pro Imperat.) in vehiculū aſcenſuro. ſicut παριστάναι τὸν ἵππον τῷ ἱππεῖ ἐπεσαγμένον, i. equum ſiſto, & inſtratum adduco equiti.

Παριστᾶν, exhibere: ſignificatio aliquando eſt forenſis. In Pandect. ἐάν τις ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παριστᾶν, hoc eſt, Vlpiano interpr. Si plurium ſeruorum nomine iudicio ſiſtendi cauſa vna ſtipulatione promittatur, &c. ſic Cic. Officiorum 3, Vas factus eſt alter eius ſiſtendi, vt ſi ille non reuertiſſet, moriendum eſſet ipſi. Huc pertinere videtur & illud Lucæ Actor. 23, καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν παῦλον αὐτῷ. Syneſ. ἵνα τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφατικώτερον παραστήσωμεν, vt quorundam improbitatem clarius depingam, & ob oculos exhibeam. οὐ παραστῆσαι δύνανταί σε ὧν κατηγοροῦσί μου, neque probare poſſunt ea, de quibus me accuſant: ſic exponitur cap. 24. Act. Apoſt. adnotat tamen Eraſmus, Nec exhibere poſſunt, &c. exhibere dixit pro conuincere. παριστάμενοι τῶν λειτουργιῶν εἰς τοὺς ἀπόρους, Demoſt. i. functionibus publicis ad egentes adductis.

Item pro λαμβάνω, acquiro, accipio in deditionem, tracto, præbeo, obiicio, reſiſto. παρεστήσατο τὴν πόλιν, vrbem in deditionem accepit, Plut. in Apophth. παραστησόμεθα δεσπότην ὑμέων, dominum veſtrum tractabimus, Herodot. παρίστησαν ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι ἐπ' ὅσῳ ἐβούλοντο οἱ ἀθηναῖοι, pro redimendis filiis ad voluntatem Athenienſium tranſegerunt. Herodot. παραστῆναι τῷ κατόπτρῳ, ſe offerre ſpeculo Plutarc. παρίσταται τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα, AEſchin. admotæ ſunt aris victimæ. παριστᾶσι κληρονόμον ἐξ ἀλλοτρίου, ſtatuens hæredem ex alieno, cap. 23. Eccleſiaſtici. παρίστατο αὐτοῖς ἄρχοντα τῆς ἀγέλης, eis principem præficiebat, Plutarchus in Lycurgo. χρόνῳ παρίστησαν, aliquandiu reſtiterunt, Herodot.

Interdum ſignificat deſignare, oſtendere, docere, commēdare, exprimere, & quaſi in rem præſentē perducere, Plut. in Hom. ἐξ ὧν δῆλός ἐστι παριστὰς διὰ μὲν τῆς ἰλιάδος ἀνδρίαν σώματος, manifeſtum eſt eum exprimere, & demonſtrare, cuiuſmodi ſit corporis fortitudo. Plato Epiſt. 7, δόξαν παρέστησε πᾶσι τὴν ἀληθῆ ὡς οὐκ ἄν ποτε γένοιτο εὐδαίμων, &c. veram ſententiam omnibus oſtendit neminem felicem eſſe poſſe. Gregor. εἰς ἀθαν. πῶς ἂν παραστήσαιμι τῷ λόγῳ τὸ μέγα ἐκεῖνο θέαμα; παριστάναι τοῖς ἀκούουσι, oſtēdere, repræſentare, AEſch. παριστάναι τὰς ἐλπίδας, ſpes oſtendere, Dem. & Bud. παραστήσοντες ἐλπίδας τοῖς γενομένοις ἀγαθοῖς ἀνδράσι μὴ μεταμελήσειν, Ariſtid. παριστὰς καὶ εἰρωνευόμενος, per ſimulationē innuens, Plut. in Apoph. παραστῆσαι καὶ δεῖξαι, Nazanzen. in Orat. β. παρέστατο τοῖς ἡγεμονικοῖς δεδιέναι τὴν ἀπόστασιν, detulit ad prætorianos ſe timere defectionem, Plutarchus in Galba.

Interdū eſt cōmouere, perturbare. Dem. κατὰ μειδ. οὐ γὰρ ἡ πληγὴ παρέστησε τὴν ὀργὴν, ἀλλ' ἡ ἀτιμία. Polyb. ταῦτα δὲ τίν' οὐκ ἂν παραστήσαι; Huc refertur & quod Dioſc. l. 1, c. 25. de croco dixit, παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια, i. ſtimulat, ciet. παριστάναι τὴν ὀργὴν, Demoſt. excitare, ciere, mouere.

Interdū eſt perſuadere. Plato de Rep. 10. πρόδικος ὁ χῖος, καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι, Prodicus Chius, & alii cōplures poſſunt hominibus ſui temporis perſuadere. παραστῆναι τινὶ, vnūquēq; ſibi in animū inducere, Thuc. παρέστησεν ἀθηναίους τὸν θησέα τιμᾶν, adduxit Athenienſes vt Theſeum honoribus proſequerētur, Plut. in Theſeo. παραστῆσαι τῷ λόγῳ, oratione conſequi. παρέστηκεν ἡμῖν ὁ λόγος, ſermo inſtitutus eſt, habetur, Plato de Leg.

Interdū ſignificat παραθεωρεῖν, i. παράλληλα θεωρεῖν, appēdere, res inter ſe compoſitas æſtimare. Iſocrat. ἐστι καὶ ταῖς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας.

Interdū eſt currentē reuocare, & inhibere, ſiſteréque vt, παριστᾶν τὸν ἵππον, Xenoph. cui opponitur ἐξορμᾶν. Sic Latini dicunt, Siſte lachrymas, Siſte fugam, Siſte gradum. i. ſtare lachrymas, ſtare fugā, ſtare gradū. Eadē ferè ratio eſt verbi παρίστασθαι Paſsiua voce: nā aliquādo & ad ſiſtendi ſignificationē pertinet, vt in Pand. ἐάν τις ὁμολογήσῃ πολλοὺς δούλους παριστᾶν, καὶ τὸν ἕνα μὴ παραστήσῃ. Et Paulus ad Romanos cap. 14, πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ χριστοῦ. Iſocrat. μηδενὶ πονηρῷ πράγματι παρίστασο, μηδὲ συνηγόρει, id eſt, nulli malo negotio interſis.

Aliquando ad apparēdi, παρίσταταί μοι θαῦμα, admiror. παρίστανται μάρτυρες σαφεῖς ἑκατέρους αὐτῶν, eorum vtrunque planum fit teſtibus, Xen. lib. 1. Pædiæ.

Huc pertinet, quum pro in medium ꝑducere & excitare ponitur, id eſt, in medium afferre, & publicè oſtēdere, προάγειν, Bud. in Annot. in Epiſt. in verbo producere, Plut. in Demet. γνώμην δὲ τούτου κήρυκα παραστησάμενος ἀνεῖπεν, præcone excitato pronuntiauit: vnde παρίστασθαι μάρτυρας, pro teſtes aduocare & corrogare, vt conteſtaturi faciunt, Demoſth.

Et παρίστασθαι τοὺς παῖδας, apud eūdem eſt producere reos ſordidatos in iudiciū: ſicut Quintil. 6. de affectibus ait, τοὺς λόγους παρέστησεν, rationes expedi, Nazāz. in Orat.

Et παρίστασθαι τοῖς φίλοις, ἢ τῷ ὑπολογουμένῳ, ἢ φεύγοντι, pro adeſſe & fauere, & quouis modo opitulari. Heſiod. ἐσθλὰ δ' ἱππεῦσι παρεστάμεν, i. fauere. Sophocl. τούτου μόνος παρέστης χερί, pro συνεμάχησας, pro hoc propugnaſti παρεστᾶσιν ὑμῖν βοηθοί, vobis pręſidio adſunt, Plutar. in Themiſt. παρίσταμαί σοι, tibi adſum, adſto, Homer. Odyſſ. παρίσταται δοῦλος δεσπότῃ, καὶ παρίστασθαί τινι αὐτὸ τὸ συμμαχεῖν. Ex quo παραστάτης, auxiliarius, opitulator.

Aliquando ſignificat videri & ſubire, hoc eſt, ἐπέρχεσθαι, in mentem venire, animóque obſeruari. Syneſ. παιδόθεν παρίσταταί μοι, à puero mihi viſum eſt. Pauſan. παρίσταται αὐτῷ ἀρχεῖν, ſubitò in mentem venit aſſimulare, Plutarc. Plato in Phædo. ὥστε μοι παρίστασθαι, proinde mihi videtur. ita vt mihi videatur. Genit. & Dat. in Epiſt. prior. ἐπίστασαι καὶ ἐπῆλθε, αὐτῷ παραστῆναι πρὸς τοὺς φίλους εἶπεν, ὡς, &c. ad amicos dixit ſibi in mentem veniſſe, quod &c. Plutar. in Fabio. παραστάτω δέ πη καὶ τόδε, in mentem cuique veniat, Thucydid. id eſt, δεδόχθω. παραστῇ δὲ μηδενὶ ἡμῶν, ὡς, &c. nemini noſtrum in mentem veniat, tanquam, &c.

τὸ παριστάμενον, id eſt, τὸ ἐπελθὸν, quod in mentem venit, Bud. in Epiſt. prior. vnde ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, eſt ex tẽpore dicere, hoc eſt, quicquid ſubitò in mentem venit, ἐκ τοῦ παρατυχόντος. Et Xenoph. πρὸς τὸ παριστάμενον, vt fors obtulerit. παραστήσεταί μοι τεθνάναι βούλεσθαι, mihi ſubibit animo moriendi voluntas, Herodot.

Aliquando eſt ad deditionem compellere, ſubigere, diripere, & ad captiuitatem redigere. Grego. καὶ οἱ τὴν οἰκουμένην παραστησάμενοι, & qui orbem terrarum ſubegerãt. παρέστησαν, venerunt in deditionem, Herod. ſic Demoſth. οὐ πρότερον τῷ πολέμῳ παρέστησαν, nõ prius ſubacti ſunt, quàm, &c. παραστάντων τῶν Σαμίων τὰ τείχη καθεῖλε, Plut. in Pericle, quum ſe dedidiſſent Samii, muros deiecit. οὐδεὶς δ' αὐτοῖς τῆς πόλεως τὴν γνώμην παρεστήσατο, &c. ſubegit. παρεστήσαντο πολιορκίᾳ, oppugnando ſubegerunt, id eſt, ἐδούλωσαν, Interpres Thucydid. παραστησόμεθα, δουλωσόμεθα, ſubigamus, Idem. παραστήσονται οἱ πολέμιοι, hoſtes deditionem facient, Herodot. παραστήσασθαι ἐς μάχην, in pugnam deſcendere. Idem, παραστήσασθαι τῇ ὁμολογίᾳ. Aliquando appetere, i. aduẽtare, accedere. Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, iamiam affuturo diſcrimine. Lyſ. διὰ τὰ πράγματα τὰ παρεστηκότα, propter illius temporis ſtatum. Homer. Iliad. ſ, δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, huc acceſſiſti. Sophocl. in Aiace, ἢ καὶ παρέστη χεῖρι τήνδ' ἀφίκετο, pro ἐπλησίασεν vt exponit Interpr. alii exponunt ἀνέστη, ἐπῆλθε. παραστὰς ἀνδρὶ ἀνὴρ, vir virum adiens, Herodot. Aliquando dicitur de iis, quæ iam naturæ ſuæ perfectionem & vigorem adepta ſunt, quaſi conſiſtere & abſolui: poſt quem ſtatum iam ἐξίστασθαι dicũtur: quaſi exoleſcere & fugere: ita vt παρίστασθαι dicatur de ſtatu rerum inter incrementum & decrementum, hoc eſt, περὶ τὴν ἀκμήν. Theophr. de cauſ. καὶ γὰρ παριστάμενος, καὶ ἐξιστάμενος, καὶ οἷον γηράσκων, etenim peruegetum & vigens, deinde à ſeipſo deſciſcens & veluti ſeneſcens, &c. παρίσταται ταχέως τὸ τοιοῦτον οἰνόμελι, celeriter id genus mulſi vigorem adipiſcitur, Ruell. celeriter abſolutum in vſum venit, Marcell. libr. 5. Dioſcor. cap. 17. παριστάμενος οἶνος, Bud. in Pandect. Aliquando eſt ſicut παρισόω, comparare ſiue contendere, vt Cicero dixit. Plato de Repub. 8, παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν, altrinſecus ſtatuamus. παρεστήσατο τὸ ἐν τῇ Οἴτῃ πῦρ, Philoſtrat. in Heroicis. vbi Niger, in OEta ignem comparauit. Aliquando de animoſo dicitur, vt qui iam confirmatus non patiatur labaſcere, ſed ad quoſuis caſus animo pręſenti ſit ſubnixus. Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι. παρέστη θάρσος αὐτοῖς, ipſis audacia addita eſt: vnde παράστημα, quod Latinè animus præſens dicitur, vt apud Cic. de Orat. 2. Sed animus acer & præſens, & acutus, idémque verſutus, inuictos viros efficit, Bud. Comment.

Παραστησάμενος, ου, recuperans, conſiſtens, redigens.

*Παρασοφεῖν, Cicer. ad Atticum, hęc te volui παρασοφῆσαι, ſumus enim ambo bellè curioſi.

Παραχραίνομαι, extenuor. παραχραινόμενοι, extenuati, macilenti.

Παρέχω, παρέξω. παρέσχεν, exhibere, adducere, præſtare.

Παρισῶς, æqualiter, Bud, in Epiſt. prior.

Παρίσωσις, ἡ, adæquatio, conciliatio, proportio. Quintilian. pares elocutionum tractus appellat. Lucian. accipit pro quadam figura loquendi. fit à principio & à fine, Hermog. vide πάρισον.

Παρισωτικὸς, adęquatiuus, æquiparatus.

Παριτητέον, δέ(ον) παριέναι, adeundum. παριτητέα ἔδοξεν ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, viſum eſt è dignitate eſſe Lacedæmonios adire, Thucyd.

Παρίτω, veniat. πάριτε, adeſte, trãſite. πάριτε ἐς τὸ πρόσθεν, accedite amplius, progredimini, Ariſtoph.

Παριὼν, όντος, Particip. ἀπὸ τοῦ εἶμι, tranſiens, præteriens, qui peruenit, procedens, adiens, accedens, viator, in medium prodiens. apud Demoſt. pro prodeunte ad dicendum. παριὼν τῷ λόγῳ, oratione progrediens, procedens, Plato de Legib. παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, in concionem procedens, Plut. in Publ. παριὼν εἰς τὸ πλῆθος, ad concionem accedens, Idem in Pericle. ſic Lucia. παριόντες, prætereũtes, iter facientes, Apollon. Rhod. οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν, &c. qui tẽplum ingrediuntur. Lucian. ταῦτα παριόντα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, hæc per oculos venientia, Alex. Aphrod.

Παρκλίνω, pro παρακλίνω, detorqueo. Heſiod. ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας, &c.

Παρμέμβλωκα, παρεστήκει, πάρεστι, Homer. Iliad.

Παρμένω, μενῶ, παρμεμένηκα, adſum, permaneo.

Παρνασὸς, οῦ, ὁ, Parnaſus, mõs in Delphis, Etym. vnde παρνάσιος κορυφὴ, Eurip. & παρνασία πέτρα, Ariſtophan. vbi colitur Bacchus.

Πάρνης, ηθος, ὁ, ὄρος τῆς Ἀττικῆς, gen. Maſcul. & interdum Fœmin. apud Ariſtoph.

Πάρνοψ, locuſta, κόρνοψ. vide AElian. Cæl. lib. 6, cap. 7. Ariſtop. in Acharn. & Suidam. πάρνοπες ἀκρίδες, Heſych. Pauſanias pro multitudine culicum accepit, vel maleficorum volatilium ſegetes exedentium.

Παρὸ, quocirca, ideò, vnde, quò, extra, quàm, i. ἢ, præter, præterquám. Philo de mundo, καθαρωτέρας καὶ ἀμεινόνος ἔλαχε τῆς οὐσίας, ἐξ ἧς αἱ θεῖαι φύσεις ἐδημιουργοῦντο. παρὸ καὶ μόνον τῶν ἐν ἡμῖν εἰκότως ἄφθαρτον ἔδοξεν εἶναι διάνοια, id eſt, quãobrem ſolus ipſe in nobis anim⁹, interitus immunitate donatus eſſe viſus eſt. Pſellus, καὶ μᾶλλον ἄγνοιαί εἰσι, παρὰ γνώσεις, magis ſunt inſcitiæ, quàm ſcientiæ.

Παροδεύω, μ. εύσω, π. δευκα, p trãſeo, prætereo, pgredior, penetro, ambulo. παροδεύων τὴν πόλιν, per vrbẽ ambulans.

Παροδικὸν, τὸ, chori pars prima apud Tragicos dicitur vbi cauſa redditur cur adſit chorus: præſentialẽ aut ingreſſorium dicas, AEſchyli Interp.

Παροδικὸς, οῦ, ὁ, tranſitorius. Et παροδικὸν μέλος, quod in medium prodeuntes canebant. παροδικὰ μέλη, Interpr. Ariſtoph. vbi tamen παροδικά.

Πάροδος, ου, ὁ, qui viam recepit.

Παροδίτης, ου, ὁ, viator, penultima longa, lib. 3. Epig. ὦ παροδῖτα, &c. & Fœmin. παροδῖτις. vnde παροδῖτις ἀηδὼν, lib. 1. Epigr. luſcinia quæ ſecus viam eſt, aut in via.

Πάροδοι, οἱ, fori. (λίδες.

Παροδοντίδες, αἱ, tubercula in gingiuis naſcentia. παρουλ-

Πάροδος, ου, ἡ, trãſitus, aditus, via quæ eſt in mœnibus, ingreſſus, orbita, pars nauis, diuerticulum. δοῦναι πάροδον ἐπὶ τὴν διάνοιαν, præbere aditum in pectus: ſic Chryſoſt. ἐκ παρόδου θεωρῶ, parum diligenter conſydero. ἐκ παρόδου προσκυνεῖν, per tranſitum adorare, i. ἐν παρέργῳ, καὶ ἀμελῶς. ἐν παρόδῳ, in tranſitu, obiter & velut alio parando, Thucy. πάροδος item pro oſtentatione ad populum ſeu quæ fit publicitus, in Epigram.

Παροδοῦμαι, excutior: forte παροδεύομαι. (ω, in 2. ſyll.

Παροδούμενον, prouerbio vulgatum, ᾀδόμενον. malim per

Παροίγω, μ. ξω, aperio, parum aperio, Ariſtoph. Interp.

Πάροιθεν, & πάροιθε, anteà, contrà, coràm, propè, antè, ἔμπροσθεν

ἔμπροσθεν,in parte anteriori,in conſpectu,Genit.Iliad.α. καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο. Apollon.2. Argon.δῆκε πάροιθε ποδῶν,ante pedes.

Παροικεσία,incolatus.

Παροικέω,μ.ήσω,π.ηκα, habito tanquam peregrinus, aduena ſum,commigro,peregrinor, iuxta habito,accolo,ſum accola,ſum proximus,ſum vicinus, Neutr. Dat. παροικεῖ τῇ πόλει,vicina eſt mihi ciuitas.

Παροικητέον ἐστὶ,accolere.Dat.Herodot.

Παροίκησις,vicinia,habitatio propinqua.

Παροικία,ας,ἡ, peregrinatio, habitaculum, incolatus, quaſi accolatus dicitur. vide in dictione Curia, apud Bud.in Epiſt.ἐν τῇ παροικίᾳ,quum eſſent incolæ.παροικία item,eccleſia,Can.18.Concil.Ancyrani.

Παροικίζω,ad habitandum iuxta admoueo, in Epigr.

Παροικοδομέω,ῶ, iuxtà ædifico, iuxtà extruo, ſuperſtruo,τεῖχος οἰκοδομῶ,Bud.in Epiſt.poſter.παρῳκοδομήκασιν ἡμῖν τεῖχος,murum iuxta nos excitauerunt, Thucyd.

Παροικοδόμημα,τὸ,paries,ædificium.

Πάροικος,ου,ὁ,aduena,accola,incola,propinquus,hoſpes,peregrinus:ſic dicitur qui aliunde profectus, alibi domum habet,πλανάζων,Euripid.in Androm.πάροικος ἱερέως,inquilinus ſacerdotis,ca.21.Leuit.πάροικοι,ſunt qui aliunde commigrarunt in alienam ciuitatem. οὗ πάντες ἐσμὲν ξένοι καὶ πάροικοι, cuius omnes ſumus peregrini & aduenæ,Nazanz.in Orat. ſic Bilibald.

Παροιμία,ας,ἡ,accomodum rebus tēporibúſq; prouerbiū,teſte Beda:quo nomine Salomonis libro Parabol. Græci inſcriptionem indiderunt,παροιμίας,hoc eſt,prouerbia dicētes. Item poteſt accōmodè παροιμία dici præceptum vetus & Adagium,ἀπὸ τοῦ οἴμου τοῦ ὁδοῦ, quaſi παρόδιον,quòd paſſim per ora hominum obambulet. vnde& adagium Latinis, quaſi circūagium, authore Varrone, Sophocl.ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,ἰχθρῶν ἄδωρα δῶρα,id eſt,verum eſt hominum prouerbium,&c.Ioan.cap.16.Euang. παροιμίαν parabolæ loco videtur vſurpaſſe, quòd pleraque prouerbia metaphoram habeant admixtam. παροιμία,vt ſcribit Donat.eſt ſine authore ſententia. ζητοῦντος τοῦ πυῤῥίου καὶ διδύμου παροιμίας ἰσότιμα,vt inquit Interpr.Ariſtoph.

Παροιμιάζομαι,ſum in prouerbio,prouerbiis vtor,res in prouerbium duco. παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, Plato de Leg. prouerbio de Deo loquor. παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ τὴν πικρότητα κόρχορος,Corchorus ob amaritudinem in prouerbio eſt,Theophraſt.lib.7,cap.7.hiſtor.plant.παροιμιαζόμενον λέγεται,in prouerbio eſt.παροιμιασμένον ἐστὶ, τὰ τῶν φίλων εἶναι κοινά, Budæus in Epiſt. prior.

Παροιμιακὸς,οῦ,ὁ,παροιμιώδης, prouerbialis. παροιμιακὸν, prouerbiale,in Epigram. παροιμιακὸν μέτρον,Ariſtoph.

Παροιμιογράφος,ου,ὁ,parœmiarum ſcriptor.

Παροιμιώδης,εος,ὁ,prouerbialis.παροιμιώδης λόγος οὗτος γέγονε,id in prouerbium abiit,ſententia prouerbio trita, Plutar.in Camillo.

Πάροιμος,vicinus.

Παροιμώσαντες,declinantes à via.

Παροινέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,cōtumelioſus ex nimia vini petulantia in aliquem ſum,debacchor. Lucian. ἱκανά σοι πεπαρῴνηται εἰς ἡμᾶς, ſatis,vt opinor,debacchatus es in nos.Accipitur & Paſſiuè,Diogen. σοφία πεπαρῴνηται,i.à temulētis pulſata eſt,ſuggillata. vnde & ἐμπεπαρῳνημένος, qui iniuriā paſſus eſt.παροινούμενοι εἰς τὸ σῶμα ὑφ' ὑμῶν ἑκάστου, Phalar.cuius corpore ſinguli veſtrū turpiter abuſi ſunt. Et παροινουμένη γυνὴ, Demoſth. mulier ſuper conuiuium contumeliam paſſa,Bud.Comment.

Παροινέω,μ.ήσω,π.ηκα,debacchor,Neut.abſo.Ariſtop.

Παροινητὴς,οῦ,ὁ,& laſciu⁹: vnde ῥήματα παροινήτικα, ſeu παροίνια.

Παροινία,ας,ἡ,debacchatio,contumelia vel iniuria,vel petulantia in ebrietate admiſſa,violentia,ſuper menſam & vinum petulantia,indignitas negotii.

Παροινικὸς,laſciuus,contumelioſus,πάροινος: vnde παροινικώτατος,Ariſtoph.

Παροίνιον,τὸ,conuitium,temerè ac ſtultè dictum,velut inter pocula.

Παροίνιος,μέθυσος καὶ ὑβριστὴς,Ariſtoph.Interp.

Παροινόομαι,& παροινόω,μ.ώσω,π.ωκα, idem quod παροινέομαι,debacchor. Item per vinum & petulātiam iniuria & probro afficior. Depon.abſol.

Πάροινος,ου,vinolentus,vino debacchatus.

Πάροιος,ου,ὁ,manſuetus.

Παροιστρεῖν,errare,inſanire,irritare.

Παροίτατος, primus,πρότερος, vetuſtiſsimus, antiquiſsimus. Apol.lib.2.Argon.ὅς μιν ἰθὺς παροίτατος,primus.fit autem à πάρος.

Παροίτερον,prius,Apol.Rhod.& πάροιθε,pro eodem, apud eundem.

Παροίτερος,prior,vlterior,vetuſtior. Et παροίτεροι,antè tranſeuntes.

Παροιτέρω,vlterius. Apollon.2. Argon.καὶ δὴ μιν μικρὸν τῆς παροιτέρω ἐξερέεσθαι. vbi in codice manu ſcripto habetur προτέρω.

Παροίχομαι,prætereo. Depon.τὰ παρῳχημένα,præterita, Phocylid.μήτε παροιχομένοισι κακοῖς τείχου τινὸς ὕπνος.ἐν τῇ παρῳχημένῃ νυκτὶ,in proxima nocte,in ſuperiori nocte.

Παρῳχήκει,prætererat,Herodot.

Παρολίγον,penè,quaſi μικροῦ ὀλίγον: & opponitur τῷ παραπολύ.Plato in Apolog. οὐ γὰρ ᾤμην ἔγωγε οὕτω παρ' ὀλίγον ἔσεσθαι, ἀλλὰ παραπολύ, neque enim exiſtimabam adeò iam parum abfore, ſed multum vel pluſculum abfuturum, Bud.Comment. παρολίγον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, idem in Epiſt. παρ' ὀλίγον ἀμφίφυγες ὄλεθρον, i. propemodum periiſti, parum abfuit quin perires,Euripid.παρ' ὀλίγον ἦλθον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, Phalar.in Epiſt.parum à morte abfui. μηδὲ παρολίγον τι πλημμελεῖν, Gaza de menſibus.

Παρολισθάνω,delabor,labori inſiſtere nequeo,vt ſæpe ſenes videntur.εἰ παρολισθοῖ, ſi prolapſus fuerit,ſi paulùm aberret, Lucia.παρολισθήσας εἰς τὰ ἔντερα, prolapſum ad inteſtina,Dioſcor.lib.6,cap.12.

Παρολκὴ,ῆς,ἡ,mora,dilatio,deflexio.

Πάρολκος, funis nauticus, Interpr. Thucyd. hoc fune trahitur nauis ad terram,quum remis non ſit locus.

Παρομαρτεῖν,comitor. παρακολουθῶ, comitem me præbeo,aſſequor. παρομαρτεῖν,aſſectari. vnde συμπαρομαρτεῖν, Nazanz.in Orat.δ.

Παρόμοιον,τὸ,aſſimile:figura vel potius vitium orationis,quum ab eiſdem literis diuerſa verba ſumuntur:vt, O Tite,tute Tati tibi tanta tyranne tuliſti. apud Terent.in Eunucho. Thr. vbi alii?S.qui,malùm,alii?Solus Sannio ſeruat domum. vide in dictione παρονομασία. Euidētius hæc apud Græcos, à quibus hæc primùm notata ſunt,licet videre. Lupus vix hanc ὁμοιόπτωτον & ὁμοιοτέλευτον diſtinguit.

Παρόμοιος,ου,ὁ,ſimilis,adſimilis.παρὰ hic diminutionem denotat,hoc eſt,παρ' ὀλίγον ὅμοιος. Dioſc,l.3,cap.127. πόα παρόμοιος ἀψινθίῳ,herba ſimilis abſinthio.

Παρομοίωσις,ἡ,ſimilitudo.

Παρομολογία,ας,ἡ,confeſſio. Quintil.lib.9,cap.3.Figura eſt quum aliquot res aduerſario concedimus,deinde aliquid inferimus, quod aut maius ſit quàm ſuperiora, aut etiam omnia quæ poſuimus infirmet,Rufin.

Παρὸν,ὄντος,τὸ, præſens, quod adeſt, promptum, præſens conditio , præſens temporis conditio . τὸ παρὸν, nunc, & res de qua agitur,Plato de Legib.in præſentia, Phalar.in Epiſt. τὸ παρόντος βέλτιον, Xenoph. in OEcon. melius quàm quod adeſt. τῷ παρόντι χρῶ τοῦ ἀγαθοῦ, vtere bono dum adſit. τῷ παρόντι χρῆσθαι δεῖ, quod naturaliter inſitum eſt nobis,eo vti nos decet, Gaza de Senect.δίδου τὸ παρὸν.vide πίθημι.ἐκ τῶν παρόντων,in preſētia.ἐν τῷ παρόντι,

in præſenti,in preſentia,id eſt,ἐν τῷ παραυτίκα,è veſtigio. ἐν τῷ παρόντι,ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ,nunc in hoc tempore,provt temporis conditio fert,ſeu vitæ, Thucyd. & Iſocr.vide Bud.in dictione In præſentiarum,in Epiſt.ἐν τῷ παρόντι, tunc,de præterito,τῷ τότε καιρῷ, Ariſtot.in Rhetor.εἰς τὸ παρὸν, Demoſthen.nunc. πρὸς τὸ παρὸν,in præſentia,Phalaris.πρὸς τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ, in præſens non videtur, Paulus capite 12.ad Hebręos:ſic Iſocrat.τὸ πρὸς τὸ παρὸν συμφέρον, præſens commoditas.Item ex præſenti cōditione,Thucydid.τὰ παρόντα,quæ adſunt,præſens rerum ſtatus.τῶν παρόντων κράτιστα, Ariſtophan. optimè pro præſenti copia. ἀπὸ τῶν παρόντων,ex pręſenti rerum fide,Thucyd.Dicitur & pro eodem ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων.ἐκ τῶν παρόντων,pro re nata, id eſt,provt occaſio fert,ex præſenti copia,ex conditione præſentium temporum,i.ἐκ τῶν δυνατῶν: ſic Interpres Thucyd. εἰς τὰ παρόντα, ad præſens,in præſens,Galen.ad Glauc.πρὸς τὰ παρόντα, Thucyd.ad pręſentes vſus.

Παρὸν,abſolut.pro παρόντος,decens, quum liceret,quũ adſit facultas. Plut.in Fabio,τὸν λόφον ἐκ τοῦ ῥᾴστου κρύφα καταλαβεῖν παρὸν,οὐκ ἠθέλησεν ὁ Ἀννίβας, Annibal quum eſſet tumuli occupandi facultas oblata, eum occupare noluit. παρὸν τὸ αὐτὸ δρᾶσαι,dum tempus adeſt idem faciēdi, Thucyd. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν,quum eis liceret,Demoſt.vide ſuprà in Παρών.

Παρονομάζειν, alludere ad nomen.

Παρονομασία, vocum allusio, figura quæ & παρήχησις dicitur, cùm eodem verbo quaſi contraria augētur. Terent.in Andr.Incœptio eſt amentium non amātium. vbi Interp. Amabānt veteres de proximo ſimilia dicere, vt Cicero,Minus charum putauit fore de armario quā quod de ſacrario fuiſſet ablatum. Et quidem in verbis παρόμοιον dicitur:in nominibus παρονομασία. Παρονομασία autem dicitur non παρωνομασία,ſicut αὐτονομασία.inferiꝰ tamen ſcribitur per ω. de hac Quintil.lib.9.cap.3.

Παροξύζω,ad acorem vergo,in acetum degenero.

Παροξύνομαι,ſum animo exacerbato,θυμοῦμαι,ægrè fero,excandeſco incitor. διὰ τρίτης παροξύνεται,tertio quoq; die accedit,hoc eſt,laceſsit,ſæuit, ingraueſcit, Gal.libr. 1.ad Glauc.Iſocr.βουλεύεσθαι παροξυνθεὶς,cōſilium habere impulſus fueris. παροξυνθεὶς κατὰ τῶν πολιτῶν δι᾽ ὀργὴν, ira cōcitatus in ciues,Plut.in Themiſt.

Παροξυντικὸς,οῦ,ὁ,exacerbans,irritatiuus,incitatiuus, acutus,velox.παροξυντικὸν εἰς τὸ σπεύδειν, Xenoph.

Παροξύνω, μ.υνῶ, π.υκα, exacuo, expergefacio, irrito, concito, excito, exacerbo, laceſſo, prouoco, exaſpero, commoueo,ango,infeſto.Actiu.Accuſ.παροξύνει τοὺς πολίτας ἐπ᾽ αὐτὸν,ciues in eum concitat, Plutar.in Themiſtocle.παροξύνει στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην,ad pugnā duces incendit.Idem ibidem.τριταῖοι γὰρ καὶ τεταρταῖοι μεθ᾽ ῥίγους τὸ πλεῖστον παροξύνουσι,i.impetunt,Galen.lib.1.ad Glauc.

Παροξυσμὸς,οῦ,ὁ,irritatio,incitatio,exacerbatio,acris diſceptatio, excandeſcentia, prouocatio, extimulatio, cap.10.ad Hebr.in bonam partem capitur: Lucæ in Actis in malam partem pro excandeſcenria. Galen.libro 1.ad Glauc.pro infeſtatione,acerbitate,& impetu ſęuo febris ſeu acceſſione:ἀλλὰ (inquit) τὸ μὲν ἅπασι τοῖς ἐπὶ κόπου πυρέξασι κοινὸν ἐγγίνεται μέχρι τῆς ἀκμῆς τοῦ παροξυσμοῦ χρόνῳ, Idem ibidem,ὁ δὲ τεταρταῖος τὸ μὲν ἐναργέστατον ἑαυτοῦ τεκμήριον ἐνδείκνυται κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν παροξυσμῶν,ἡνίκα ῥιγοῦσιν ἔτι οἱ νοσοῦντες,id eſt, acceſſionū & impetuum laceſſentium:ſic Aphrod.lib.2.Problem.ποιεῖ τὸν παροξυσμὸν ἐπιτεταμένον,i. acceſſionem habet frequentem.

Παροξύτονος,ου,ὁ,dictio habens acutum in penult.

Παροπλίδιον,pugio,gladiolus.

Παροπτέος,deſpiciendus,negligendus.

Παρόραμα,deſpectus, Nazianz.pro pœnitētia videtur accipi apud Simp.Interpr.Epict.

Παρόρασις,εως,ἡ,deſpectio,contemptus.

Παροράω, μ.παρόψομαι, π.παρεώρακα, perperam video, παραβλέπω, vt παρορῶ ἐμφανὲς, hallucinor in re manifeſta. Item deſpicio,negligo,aſpernor,contēno,faſtidio,ſperno,non curo,diſſimulo, omitto, tranſmitto oculis,ἐκῶν, ἀμβλύνω,φροντῶν ἀμελῶ,Demoſth.Actiu.Accuſ.iungitur. vt παριδὼν πάντα ἄλλα. παρορῶ, pro ὑπείκω, Ariſtophanis Interpres.

Παροργίζομαι,iraſcor.

Παροργίζω,μ.ίσω, π.ικα, irrito, ad iram commoueo,ad iram prouoco,ira exaſpero.Actiu.Accuſ.

Παρόργισμα,&

Παροργισμὸς,οῦ,ὁ,excandeſcentia,irritatio,ira,cōmotio.

Παροϊζω, fines meos progredior,alienum agrum vſurpando.

Παρόρειον,τὸ, planicies ſubiecta monti,ad radices montis,Euſtath.

Παρόρειος,ου,ὁ,montibus vicinus.

Παρορείτης,ου,ὁ,qui longè latéq; vagatur,& qui in proferendis,propagandíſq; finibus,ditionis,aut agri dānum dat,Ammian.lib.2.Epigram.

Παρορμάω,μ.ήσω,π.ηκα, cōcito, incito,hortor,ſuadeo, prouoco,impello me,moueor,turgeo,propendeo. Act. Accuſ. παρόρμησε τοὺς ἄνδρας ἐπεξελθεῖν τοὺς βαρβάρους μετ᾽ αὐτῶν,viris ad manus conferendas aduerſus Barbaros animos dederunt,Plutarch.in Camill.τοὺς μὲν παρορμήσας πρὸς τὴν βασιλείαν,qui regem ad regnum ſuſcipiendum induxit, idem in Numa. παρορμούντων πλοίων, in portu paratis nauibus, idem Plut. in Othone, vbi tamen παρορμώντων ſcribitur.

Παρόρμησις,εως,ἡ,concitatio.

Παρορμητικὸς,qui incitat.παρορμητικὸς ἀφροδισίων, venerem incendens,Dioſc.lib.3.cap.137. πρὸς γάμον παρορμητικὸς,alliciens ad nuptias Plutarch.in Lycurgo.

Παρορύσσω,fodio.παρορύττω τάφρον,foſſam duco.

Παρορχοῦμαι,præterſalto.

Παρορώμενος,qui contemnitur.

Πάρος,aduerb.loci aut temporis,āteà,ἔμπροσθεν,prius, πρότερον, quōdam,antè,antehac,ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ,poeticè priore breui. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι,id eſt,πρὶν,priuſquam hæc opera fierent,Homer.Iliad.ſic Apoll.Rhod. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι,priuſquam in patriam rediret,Hom. Odyſſ.ὡς τὸ πάρος περ, vt antea, Idem ibidem.τὰ πάρος,id eſt,præterita.Sophocl.πάντα γὰρ τάτ᾽ οὖν πάρος τάτ᾽ εἰσόπιν τὰ σῇ κυβερνῶμαι χερί. Idē cum Genit. pro πλησίον,non longè à. στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi ante ædes.

Παρ᾽ ὅσον,i.ἐπὶ πολὺ, Suidas.ſed videtur ſignificare præterquam quòd apud Lucianum pro quatenus, Bud.in Epiſt.prior.pro quoniam,Phalaris in Epiſt.

Παρ᾽ ὅ,τι ἕκαστον σολοικίζεται,quatenus ſingula ſunt barbarè enūtiata.Lucian.

Παροτρύνω,μ.υνῶ,π.υγκα, promoueo extimulo. Actiu. Accuſ.iungitur.

Παρ᾽ οὐδὲν τίθημι, nihili facio, Eurip. παρ᾽ οὐδὲν τίθεσθαι τὴν ἡδονὴν λόγῳ δύναμαι, voluptatem aſpernari ratione poſſum,Gaza de Senect.παρ᾽ οὐδὲν δεῖ ταῦτα, horum nulla habetur ratio. παρ᾽ οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι, Sophocl.nullam vitæ rationē habetis.παρ᾽ οὐδὲν οὕτως ὡς τὰ τοιαῦτα ποιεῖν,ἀπώλεσαν, non tam vlla alia de cauſa quàm quòd talia faceret,&c. Demoſten. παρ᾽ οὐδὲν ἧττον,nihilo minus.παρ᾽ οὐδὲν ἦγε τοὺς ἄλλους,pro nihilo ducebat reliquos,Gaza lib.4. παρ᾽ οὐδὲν ἦλθον τὴν βίβλον τὴν ἐμὴν καταφιλεῖν,id eſt,nihil propius factū eſt quàm vt librum meum oſcularer, id eſt,paulùm abfuit quin oſcularer.ſic Cicer. ad Quintum fratrē, Propius nihil factum eſt quàm vt ille occideretur. AEſch. παρ᾽ οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι,penè interfecerūt.vide in Παρά.

Παρουλὶς, tuberculum iuxta gingiuas.παρουλίδες, Parulides,genus mali. vide Annot.Marcelli lib.5.Dioſcor.

Παρουσία,ας,ἡ, præſentia, aduentus, πρὸς οἰκτείροντας, Sophocl. Phalaris in Epiſt.pro reditu: ἄφιξις,Euripid. πυρὰ πολλὰ καύσας διεσήμηνε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν, per multos ignes ſuum aduentum ſignificauit, Plutarch. in Camill. Sophocl.παρουσίαν ἔχειν, pro παρεῖναι dixit in Aiace, id eſt,

propè accedere. ἐγένετο τινι Ῥωμαίῳ συνήθεια καὶ παῤῥησία πρός τινα τῶν πολεμίων, Romanus quidam cum quodam hoſtium familiaritatem coniunxit, Plutarch. in Camill. vbi tamen alii codices παῤῥησία habent. Gregor. pro comitatu vſus eſt, Bud. Com.

Παρεσφθείς, neglectus, Demoſth.

Παρεχετευόμενος, κ, ὁ, deducens.

Παρεχέτευσις, ſanguinis deriuatio & conuerſio ad proxima membra, qui ſi ad contraria reuellitur, ἀντίσπασις appellatur.

Παρεχετεύω, μ. εύσω, π. ευκα, deriuo, conductum duco quò volo, Bud. in Epiſtol. Neutrum abſolutum. ὑφαιρημένος τοῦ ὕδωρ καὶ παρεχετεύσας, qui ſubductam aquam aliò traduxit, Plutarch. in Themiſt.

Παρεχεύομαι, id eſt, cum alio coco quàm cum marito, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 7.

Παρεχέω, ῶ, transfueho.

Παροχὴ, ῆς, ἡ, largitio. χάρισμα, δόσις, ſuppeditatio, prębitio, traditio, munus, Baſil. in Epiſt.

Παροχλίζω, transmoueo.

Παροχλῶ, infeſto.

Πάροχος, κ, ὁ, dator, præbitor, à παρέχω. Dicebātur hoc nomine ii, qui peregrinis ſalem & ligna præbebant, inquit Acron Horat. Serm. 1, -& parochi qui debent ligna ſalemque. Hos Porphyrius copiarios à Latinis vocatos eſſe tradit, qui ſalem & ligna iis præſtabant, qui reipub. cauſa peregrè ibant. Sub nomine autem harũ ſpecierũ omnia hoſpitibus neceſſaria intelligimus, vt idem Acron alibi ſentire videtur, lib. 2. Serm. vbi Horatius πάροχον pro continuatore, hoc eſt, cõuiuii exhibitore poſuit, -vertere pallor, Tum parochi faciẽ, vel ſic metuentis, vt acres Potores, Bud. in Annot. poſter. Dici poteſt & à παροχεῖσθαι. Nam (vt ſcribit Pauſan.) in Græcia moris fuit, vt in nuptiali curru tres duntaxat ſederẽt, & media ſponſa, à lateribus ſponſus, & quem vocant πάροχον, qui amicitia vel ſanguine eſſet coniunctus, cuique deferrent plurimum. Paranymphus & auſpex dicitur Ariſtoph. Interpr. vbi in Auibus legitur, ὁ δ' ἀμφιθαλὴς ἔρως χρυσόπτερος ἡνίας εὔθυνε παλιντόνους ζηνὸς πάροχος γάμων, Cæl. lib. 15, cap. 15. & Bud. Com. Vide Heſychium. πάροχος ἀμάξης ζεῦγος, Interpr. Ariſtoph. in dictione Σφίγξ.

* Παροχοῦμαι, ſocius ſum & iuxtà vehor, &c.

Παροχούμενοι, οἱ, vnà vecti, Lucian. ὁ μὲν ποιῶν ἐπὶ τῆς ἁρμάτος, παροχούμενος, &c.

Παρόψημα, το, condimentum. παροψήματα τῶν ἀμπέλων, vitium condimenta, Philoſtr. in Heroic. παροψήματα ἐκ σπερμάτων, ex leguminibus confecta pulmenta, Baſilius in Epiſtolis.

Παροψὶς, ίδος, ἡ, vas eſcarium, dictum à rotunditate flexúque, patina Eraſm. cap. 23. Matth. ſic dicitur τὸ ὄψον ὑπὸ τῶν ἀττικῶν, τοῦτο δὲ τρύβλιον, Phrynic. Vſurpatur & à Latinis. Iuuen. - quàm multa magnáque paropſide cœnat. apud Athen. lib. 9. non modò vas, ſed etiam παρόψημα, i. pulmentum ſignificat. Pollux lib. 10. tradit etiam iuris quoddam genus eſſe, vel mazæ, vel opſonii vilis, quod nunc παροψώνιον diceremus.

Παροψωνεῖν, clàm opſonia coemere, Suidas.

Παρπεπιθών, arte pellicens. παραπείσας. ὀδ. ξ. ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσί, &c. id eſt, παραλογισάμενος, fallens.

Παῤῥέω, præterfluo.

Παῤῥησία, ας, ἡ, propriè dicitur tranſitus & ingreſſus in mediam & intimam eccleſiæ partẽ propter concionem, à παρὰ Præpoſitione ſignificante acceſſum ad locum interiorem, & verbo ῥέω inuſitato, quod dico denotat. Hinc ſumpta metaphora dicitur libertas & loquendi audacia, ἄδεια, ſecuritas cõtraria aſſentationi, quaſi παντὸς ῥῆσις, ἡ διὰ λόγων πρὸς τινα οἰκείωσις, Ammon. Rutil. Lupus numerat eã inter figuras orationis. Itẽ Rufinian. à quo vertitur oratio libera, vel licentia ſecundum Cornificium. Vide Quintil. lib. 9, cap. 2, μετὰ παῤῥησίας, liberè, cum fiducia. παῤῥησίᾳ λαλεῖν, loqui ingenuè, palàm, liberè. σελήνη θηρσὶ δίδωσι παῤῥησίαν, luna belluis dat audaciam, Nazanz. in Orat. β. παῤῥησίαν διδόναι, Plato de Legib. libertatem dicendi concedere.

Παῤῥησιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, audacter & ingenuè planéque dico, ἀληθεύω, ἀπερικαλύπτως ἀγορεύω, apertè loquor. παῤῥησιάζομαι πρὸς σὲ, Demoſth. παῤῥησιάζομαι ταῦτα πρὸς σέ, Lucian. hęc ad te liberè loquor. πεπαῤῥησίασμαι, liberè dixi, Demoſt. & Plat. de Leg. παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, veritatem liberè profitentes, Nazan. in Orat. δ. ἐπαῤῥησιάσατο, fortiter egit, Act. Apoſt. 9. Iſocr. περὶ ὧν αἱ αἰσχύνη παῤῥησιάσασθαι, de quibus te pudeat apertè loqui. Aliquando paſſiuè capitur. vnde πεπαῤῥησιασμένον, ingenuè dictum.

Παῤῥησιαστής, οῦ, ὁ, qui procaciter ac liberè loquitur: vnde Demochares ob nimiam & procacem linguam Parrheſiaſtes appellatus eſt.

Παῤῥησιαστικός, vtens libertate. παῤῥησιαστικοί, minaces.

Παῤῥησιαστικώτερος, κ, liberior in loquendo.

Παῤῥυῶμεν, perfluamus. μήποτε παῤῥυῶμεν, nequãdo perfluamus. ſic Eraſm. cap. 2. Epiſt. ad Hebr. Valla præterfluamus mauult. Chryſoſt. pereamus exponit.

Παρπεθῆναι pro παραπεισθῆναι, Homer. ὀδ. δ.

Παρπεθέτω pro παραπειθέτω, in Epigram.

* Παρυγραίνειν, leniter humectare. Athen. παρυγραίνει δὲ καὶ κοιλίαν ἐψόμενος ἐπὶ πλεῖον.

Πάρυγρος, κ, ὁ, humidus, humens, madidus.

Παρυδάτιος, κ, ὁ, iuxta aquam poſitus.

Πάρυδρος, aquaticus, vt τὸ πάρυδρον, iuxta aquas natum vel ſatum, vt ἔνυδρον, quod in aquis, Theophr.

* Παρυπάρχω, πάρειμι, adſum, i. patrocinor, adiuuo, in Commentariis Euripidis.

Παρυπάτη, ης, ἡ, chorda quã parypaten Muſici vocant. vide Ariſtot. in Problem. ſect. 19. quæſt. 3.

Παρυπατοειδής, ſpecies harmoniæ, Capel. lib. 9.

* Παρ' ὑπόνοιαν, figura eſt quum quid dicitur præterquàm expectabamus, vt illud Ariſtophanis in Pluto, πρότερον ὑγιαίνων νῦν δ' ἐκ τῶν ... καὶ κλαπησόμενον.

Παρυπέστησε, minus eſt quã m ὑπέστησε, Bud. Com.

Παρυπεστῆναι, emerſiſſe, eſſe, accepiſſe.

Παρυπο ψύχω, modicè & obiter refrigero, Dioſcor.

Παρύσατις, ιδος, ἡ, Paryſatis Darii vxor.

Παρυφαίνω, μ. ανῶ, retexo, i. deſtruo. Actiu.

Παρυφασμένος, obtentus. παρυφασμένων ὅπλων, coruſcantium armorum: ſic apud Xenoph. Philelph.

Παρυφή, ῆς, ἡ, veſtium contextus. ὕφασμα, tela verſicolor, Raphael Regius in Apoph. Plutarc.

Παρυφίσταμαι, minus eſt quàm ὑφίσταμαι, i. propemodum ſubſiſto, vel ferè, vt Interpr. Areopag. vel minus quàm ſubſiſtere, vt παραδυόμενα, vel obiter ſubſiſtere, vt παράλαμα. (ρυφος.

Πάρυφοι, αἱ, purpureæ virgæ veſti intextæ. vnde εὐπάρυφος.

Παρφάμενος, κ, ὁ, decipiens dicendo, hortatus, perſuadens. παραλογιζόμενος, παραπείσας.

Παρφάσθαι, παραπείθειν, παραλογίσασθαι, συμβουλεῦσαι, ὀδ. Λ.

Πάρφασις, εως, ἡ, deceptio. παραλογιστικὴ φάσις, Iliad. ξ.

Παρφέρομαι, in Epigram. i. παραφέρομαι.

Παρῶ, ſino, relinquo, concedo. παρῶμεν, omittamus. παρῶμεν ἄῤῥητον, ſilentio prætereamus, Plato de Leg.

Παρῶαι ἵπποι. Ariſtot. lib. 9. Animal. αἱ παρῶαι ἵπποι καλούμεναι, equi quos Partos vocant, qui ſunt coloris medii inter cinereum & rufum, Gaza.

Παρῳδέω, loquor, dico. παρῳδεῖν, carmina aliunde petere. vide Ariſtoph. Interpr.

Παρῳδὴ, nomen ductum à canticis ad aliorũ ſimilitudinẽ modulatis, quod abuſiuè etiam in verſificatione ac ſermonum imitatione ſeruatur, Quintil. lib. 9, cap. 2.

Παρῳδία, ας, ἡ, quum à tragica ſublimitate ad humilitatẽ comicam ſermo demittitur. παρῳδίαν fieri dicit Hermog. quum in ſoluta oratione aſſumpta parte carminis reliquum proſaicè expletur. Exemplum ex Demoſthen.

ἀεὶ τῆς παρεισφέσεως habes apud eundem Hermogenem, methodo δεινότητος.

Παρῳδικὸν, τὸ, παρῳδικόν. παρῳδικὰ μέλη, Interpres Ariſtophanis.

Παρωδῶ, exagito, contumelioſè deſcribo, accino.

Παρωθέω, ῶ, καὶ Παρωθοῦμαι, abiicio, reiicio, repello, abdico, Accuſatiuo. Gregor. de Baptiſm. οὐδὲν τῷ σῷ μέγα, ὃ μὴ καὶ πᾶσιν δίδωσιν, ἵνα μὴ κἀνταῦθα παρωθῶνταί σοι πίστεις. AEſchin. κατ' πυ. παρωσάμενος ἄνδρα πρεσβύτην, id eſt, expellens domo, & à familiaritate ſummouens, ὑπαγκωνισάμενος, quaſi cubito repellens, & auerſatus. Genitiuo. Lucian. παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Plato lib. 5. de Republ. pro ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι poſuit, hoc eſt, in aliud tempus reiicere quod petitur: ὁ (inquit) ἐν τῷ αἰτεῖσθαι παρωσάμενος, Budæus Com. παρωθοῦμαι item, excutior.

Παρωθέω, μ. ώσω, exigo, παρωθοῦμαι, expello, abiicio, extrudo, vrgeo, propello, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Παρωκεανίτης, ὁ, litoralis, maritimus.

Παρωκεάνιοι, οἱ, qui habitant iuxta Oceanum.

Παρωλένιον, cubitus. (Exod.

Παρωμὶς, ίδος, ſuperhumerale, genus veſtiméti, cap. 28.

Παρὼν, όντος, præſens, qui intereſt vel interfuit, adueniens. παρὼν & ἀπὼν oppoſita. παρὼν τῷ ἀτυχήματι, Demoſthen. παρὼν ὑπάρχων, vide apud Phauorinum. Ariſtophanes in Pluto, ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς, abſentem deſideras. Idem Ariſtoph. ibidem, ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐστιν ὑμῶν τοῦ παρόν, ὑμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος. παρὼν εἰς ὑμᾶς, qui ad vos peruenit, Paulus cap. 1. ad Coloſſ. οἱ παρόντες ἔργοις, qui adfuerunt rebus gerẽdis, Thucydid. παρόντες ἐν τῇ πόλει, in vrbem appulſi, Idem. dicitur etiam ἐν τῇ πόλει, inquit eius Interpres. παρόντες βασιλέως ταφαῖς, regis exequiis adſiſtentes, Plutarch. in Numa. παρόντες εἰς μάχην, ad pugnam accincti, Thucyd. παρὼν, præſens, τυχών. vnde Thucy. καὶ ἀεί ποτε ὀλιγαρχίᾳ καὶ μὴ παρούσῃ ἐπικειμένων, id eſt, ſtatui paucorum nedum præſenti ſemper infeſti, Valla. hoc eſt, καὶ εἰ μὴ εἴη τυχὸν, Interpres Græcus. παρούσῃ δυνάμει, præſentibus copiis, Thucydid. τῇ παρούσῃ διανοίᾳ, præſenti animo, id eſt, qui aderat, Idem. ἐν παρούσῃ ἀπορίᾳ, in ipſa indigentia, Plato de Legib. τὰ παρόντα, quæ inſtant.

Παρὼν, nauigii genus, Parones Latinis dicuntur.

Παρῴνησεν, temulentus fuit, à παροινέω.

* Παρωνομάσθη, cognominatus eſt, apud Plutar. ἐκ τῆς σύρας παρωνομάσθη: ſuprà dixerat λέγεται σύρας ἐπίκλησιν.

Παρωνομασία, ας, ἡ, vocum colluſio, quã & παρήχησιν appellant: vt, Nam incœptio eſt amentiũ, haud amãtium, &c. Latinè dicitur adnominatio vel adfictio. Puto melius παρονομασία, vt ἀντονομασία. De hac figura Quintil. lib. 9, cap. 3. Vide Παρονομασία.

Παρωνυμία, ἡ, leuis imitatio, teſte Aquila, apud quem plura vide. Videtur autem eadem cum paronomaſia.

Παρωνύμιον, ου, τὸ, denominatio. Plutarch. in Numa, ἀπὸ δὲ Μαμέρκου Μαμερκίους, οἷς διὰ τοῦτο καὶ βῆγας φασὶ δοῦναι παρωνύμιον, ὅπερ ἐστὶ βασιλέας, à Mamerco Mamercios, quibus ob id etiam reges cognomen fuiſſe. παρωνύμιον σωματικὸν, cognomen à corpore tractum, Idem in Fabio.

Παρώνυμος, ου, τὸ, denominatiuum, i. nomen ab alio nomine deriuatum, acceſſorium nomen ex euentu. παρωνύμων meminit Ariſtotel. in Anteprædicam.

Παρώνυμος, in denominatione ſimilis, Plato de Leg. apud eundem pro eodem legitur ὁμώνυμος.

Παρωνύμως, denominatiuè, Ariſtot. c. 1. lib. 1. Prædic.

Παρωνυχία, ας, ἡ, morbus iuxta vngues: abſceſſus eſt qui ad radices vnguium coit, vt notat Marcellus lib. 4. Dioſcorid. rediuia Latinis dicitur & reduuia. παρωνυχίαι, vnguium reduuiæ, Marcellus: Hermolaus & Ruell. paronychia vertunt genere neutro in plurali, lib. 1. Dioſcorid. cap. 138. παρωνυχίας καὶ πτερύγια, paronychia digitorum & rediuias, Ruellius: rediuias & digitorum pterygia, Marcel. lib. 5. Dioſc. cap. 82. Eſt. & παρωνυχία herba morbi illius medela, bouinalis vulgò dicta atque panaricius apud imperitos linguarum medicos. de hac idem Dioſcorid. lib. 4, cap. 54.

Παρωπτερος, ὁ, attonitus, perculſus.

Παρώπια, τὰ, ocularia equorum, coria quæ ambiunt oculos equorum, ἀντόλια.

Παρώπιαι, αἱ, anguli oculorum interiores exterioréſque, qui & πηγαὶ, id eſt, fontes dicuntur, quòd lachrymæ inde profluant.

* Παρ' ὥραν, intempeſtiuè apud Plutarch. ὡς δὲ ζητοῦντες οὐχ εὗρον ἣν γὰρ παρ' ὥραν, quũ id tẽporis nõ reperirẽtur.

Παρώρεια, vt ὑπώρεια, radices montium apud Strab. Polyb. in 2. hiſt. in fine ſic appellat cinctum Alpium Italiam ambientium à Maſſilia vſque ad Adriaticum ſinum, latus videlicet montium ſecundum aliquem locum porrectorum.

Παρωρείτης τὸ, in Epigram. ad montem poſitus.

Πάρωρος, ὁ, καὶ ἡ, intẽpeſtiu*, πάρωροι κερατοτεκίαι, Theoph.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, ora tecti. παρωροφὶς τετράπηχυς, quatuor cubitorum per oras craſsitudo, Herodot. videtur eſſe prominentia tecti & ſubgrundii.

* Παρώσατο, Nazan. differre, reiicere in aliud tempus. Lucian. καὶ κατολίγον χρόνον σε, ὦ Ζεῦ, παρωσάμενοι: ad Iouem loquens. ὑπερφαίνουσι παρωσάμενοι τῆς τιμῆς, deficientes.

Παρώσας, dimittens, παρεκβαλὼν, excludens, Euripid. in Oreſte, παρώσαντες τὸ ἴσον, negligentes.

Παρῶσι, aduenerint, adfuerint.

Παρώτιον, τὸ, ornamentum aurium. Item alter oculorum angulus qui aures ſpectat, oppoſitus τῷ μυκτῆρι, Nicand. Schol.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, apoſtema ſecus aures, ſiue inflammatio circa glandulas auribus adiacentes: quod etiam parotis à medicis Latinis vocatur. Celſus libro 6, cap. 16. dioſcuros, i. gemellos vocat. παρωτίδες, abſceſſus ſunt ſecundum aures vel poſt aures, vel ſub aurib*, quaſi παρὰ τοῖς ὠσὶ, id eſt, prope aures. Vide Marcelli adnotationem lib. 1. Dioſcorid. cap. 127. de lino.

Παρώχετο, παρῆλθεν, Homer. Iliad.

Παρώχηκα, id eſt, παρῆλθα, Homer. vnde παρωχηκὼς, præteritus, Aphthonius.

Παρωχημένος, præteritus. παρωχημένῃ νυκτὶ καθ' ὁδὸν βαδίζων, nocte præterita per viam vadens, Plutar. in Camill.

Πάρωχρος, ου, ὁ, pallidus.

Πᾶς, παντὸς, ὁ, omnis, vniuerſus, quiuis, quiſque. Ariſto tel. de mundo, οὐδὲ αὐτάρκους ἢ σεμνοῦ ἀξιοῦσι παντὶ καὶ τῷ τυχόντι ἐφίστασθαι ἔργῳ, id eſt, viliſsimo cuique operi inſtare & incumbere. χειροτονείτω πᾶς πάντα, nominet quemlibet vnuſquiſque, Plato de Legib. χαίρει πᾶς pro χαίρουσι πάντες, Ariſtoph. οἱ πλεῖστοι πᾶς, plerique omnes, Ariſtot. Aliquando totus, vt eſt apud Lucam, κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται, &c. de quo in Καταρτίζω. Sophocles in Aiace, λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ, mœrore totus agitatur. πᾶς dictio eſt anceps ad omne, quidlibet & vniuerſum, Eraſm. cap. 1. Matth. Vide Ariſtot. in Politic. Vnde πᾶς ἕκαστος, pro vnuſquiſque, ſinguli. Similiter & πᾶς τις, nemo non, Sophocl. ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει, vnuſquiſq; in illũ culpam cõfert. πᾶς ἄν τις Ariſtoph. Et πᾶς ὅστις, quiuis, quicũque, Bud. Com. πᾶς ὅς ἂν ᾖ, &c. Plato de Leg. οἱ πάντες cum articulo. τὸν τῆς ὁμιλητικῆς ἔχουσι οἱ πάντες ὑπερφέρουσι, omnes ferunt. τοὺς πάντας στρατιώτας δισχιλίους, Demoſth. Plato de Leg. τετράκοντα καὶ ἑξήκοντα τοὺς πάντας, &c. vbi τοὺς πάντας Latinè exponere non eſt neceſſe. πάντες τρεῖς, omnes tres. Plato in Epiſt. 6, τούτων τῶν ὀλίγων πάντας ὑμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, ἤματα δὲ τρία πάντα, Apollon. Rhod. totos tres dies. ἀλλὰ καὶ πάντας αἰδεῖσθαι, ſic Plato de Leg. ἐννέα πάντες, Homer. ſic & Apoll. Rhod. πάντα εἴκοσι ἔτεα, viginti anni, Herodot. πᾶς ἀνὴρ pro ἕκαστος, Plato de Leg. πᾶς ἀνὴρ αὐτὴ, Ariſtoph. σίγα πᾶς, Idem. πᾶς εἷς, Demoſth. πᾶς cum Superlatiuo. πάντα τὰ χαλεπώτατα, moleſtiſsima quæque, Xenoph. Itẽ πᾶς Syracuſiorũ lingua ſignificat patrẽ, Etym.

Πάσω

Πᾶσα, ης, ἡ, omnis, prima longa, Homer. ἐλπὶς πᾶσα, ſpes maxima, Plato in Epiſt. πᾶσα τέχνη. vide τέχνη. ἐν πάσῃ τῇ πόλει, in tota ciuitate, vel vniuerſa, Idem de Leg. πασῶν omnium, in Fœm. Herodot. διὰ πασῶν, Interpr. Heſiodi.

Πάσασθαι, α correpto, vel πάσσασθαι geminato σ, guſtare, comedere, ſaturari. vnde ἄπαστος, & ἀπασία. Heſiod. cum Accuſ. νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην. Homer. ὀδ. γ, ἐπεὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο, id eſt, ἐγεύσαντο, ἔφαγον. Et cum Genit. vt πάσασθαι ἐδητύος, ſumere cibum. Homerus ὀδ. δ, σίτοιο πασσάμενος. πάσασθαι ἰχθύων, de piſcibus guſtare, Herodot. Sed α producto ſignificat poſſidere, κτήσασθαι.

Πασιθέα, ας, ἡ, Paſithea, quæ & Euphroſyne, vna è tribus Gratiis.

Πασιμέλουσα per ὑφὲν ſcribi debet, vt ſcribit Gaza libro 3. Grammat. & Apollon. Alexand. lib. 1. ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ χαριστοφορήτους.

Πασιφάη, ης, Paſiphae, tetraſyllabum eſt.

Πασιφανής, έος, omnibus apparens, Nonn. de Lazaro.

Πάσμα, ατος, τὸ, ὃ συνήρτηται πρὸς τὸ τοῦ φυτοῦ φύλλον ἤγουν, μᾶλλον ἰσίου, Phauor. Vide Ariſtophanis Interpret. in dictione Κυλίχνιον.

Πασπάλη, ης, minutiſsimus puluiſculus farinæ. Accipitur pro quacunque re minutiſsima. Eraſmus prouerb. Ne ramenta quidem. vel, Ne paſpalam quidem. Item milium, ὁ κέγχρος.

Πάσσαλος, ου, ὁ, & Πάσσαξ, κος, Ariſtoph. idem quod πάτταλος, palus, clauus ligneus, ſera, pertica, paxillus, Hom.

Πασσυδεὶ, Thucyd. &

Πασσυδὶν, cateruatim, omnino totis viribus, publicè, communi conſenſu. Homer. Iliad. β, θωρῆξαι ἐκέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς πασσυδίῃ, id eſt, πανστρατί. dicitur & πασσυδίῃ. πασσυδεὶ διεφθάρθαι, funditus euerſum eſſe, Thucyd.

Πασσύδην, funditus, ἄρδην.

Πάσσω, μ. άσω, π. ακα, ſpargo, vario, aſpergo, textilibus picturis deſcribo, ἐμβάλλω. vnde ἐμπάσσω. Homer. Iliad. ἐμπεποίκιλε, ἐμπάσσω, ὅθεν καὶ τὰ ποικίλα σχήματα πάσματα καλοῦνται. πάσσε ἁλὸς, Homer. ſale cõſpergebat. Et προσπάσσειν ἁλῶν, ſale aſpergere. τὴν χοῦν πάσσων, terram ſpargens, cap. 16. lib. 2. Regum. Lucian. κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, puluis per caput ſpargitur. πάσσεται ἐπὶ τὸ δῆγμα, morſui inſpergitur, Theophr. lib. 9, cap. 22. hiſtoriæ plant. διαπεπασμένος μέλασι, nigris maculis diſpertis euarians, Ariſtot. lib. 4. Animal.

Πάσσων, ονος, ὁ, pinguior, latior. Comparat. eſt à παχὺς, vt βραδὺς, βραδίων, & βράσσων.

Παστὰς, άδος, ἡ, porticus, locus conuiuii. ab aliis dicitur cœnaculum, & melius: nam πάσασθαι cœnare eſt, in Epigram. Item thalamus nuptialis, velum geniali lecto impendens: à πάσσω, orno. Et atrium vbi fiebant conciones, Plutarch. in Lycurgo. Dicitur nonnunquã de quauis domo ad aliquem excipiendum apta, Moſchopulus. Cælius lib. 15. cap. 24. ἐν τῇ χαλουμένῃ παστάδι βαψανίᾳ, in porticu quæ dicitur Bapſania, Plutarch. in Galba.

Παστέα, ſpargenda, Ariſtoph.

Παστίλη, ης, vltimus dies anni. παστίλη verò τὸ ζύσμα τοῦ ἄρματος, Suid.

Παστὸν, τὸ πασσόμενον, Ariſtoph. Interpr.

Παστὸς, οῦ, ὁ, idem quod παστάς. Significat thalamũ. Lucian. κάλλιον τὸν ἐμαυτοῦ τοῦτον παστὸν ᾧδε ἀφράσασθαι ὅσος ἦν ἐν παστῷ. Aliquando pro eo qui cibo operam dedit: à πᾶσθαι, id eſt, ἐσθίειν.

Παστοφόριον, paſtophorium, cap. 22. Eſaiæ. ſic LXX. Interpretes, pro quo Aquila vertit tabernaculum, vt ibidem adnotat Hieronymus, qui docet paſtophorium eſſe thalamum in quo habitat templi præpoſitus.

Παστοφόρος, ου, thalamifera: Veneris epitheton: à παστὸς & φέρω. Item παστοφόροι, ferentes pallium, vt fit in proceſsionibus.

Πάσχα, paſcha, natalis reſurrectionis dici poteſt, & liberalia, vt ſcripſit Budæus, tranſitum ſignificat. Indeclinabile eſt, vnde cap. 2. Ioannis Euangeliſt. ἐν τῷ πάσχα, &c. Azymorum dies appellatur. cap. 22. Euangel. Lucæ ἤγγιζε δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, λεγομένη πάσχα. πάσχα non celebrandum cum Iudæis. vide in canone primo Concilii Antiocheni.

Πασχαλκής, multarum artium, πολύτεχνος, Heſych.

Πασχητιᾶν, prurire, obſcœnè & incõtinenter pati, quaſi dicas parturire. Vide in Com. Ariſtoph.

Πασχητιασμὸς, ὁ, incontinentia, pruritus ad venerem.

Πάσχω, μ. πείσομαι, π. πέπονθα, ἀόρ. β. ἔπαθον: ἀπὸ τοῦ πάθω, ſicut Latinis patior pro fero, ſuſtineo, ægroto, cladem ſubeo, accipio detrimentum aut iniuriam, affligor, κάμνω, τιμωροῦμαι. de beneficio etiam dicitur. Neutrum. Accuſatiuo iungitur. πάσχω ἀγαθὰ, beneficia accipio. πεπόνθασιν ἀγαθὰ, bona habuerunt, Herodot. πεισόμενοι ἀγαθὰ, beneficia accepturi, Demoſthenes. ὅσῳ ἄν τις μείζω ἀγαθὰ παθὼν, &c. quanto maioribus beneficiis affectus quiſquam, &c. Xenoph. παθόντες γενναῖα, id eſt, affecti generoſis beneficiis, Euripid. πάσχω δεινὰ, atrocia patior. δεινὰ πάσχειν, indigna pati, Ariſtophan. νεφ. οὐδὲν ἔπαθε, nihil eſt commotus. οὐδὲν θαυμαστὸν παθὼν, Xenoph. πάσχω μηδὲν κακὸν, nihil mali patior, nullas do pœnas, Plato de Legib. παθὼν ὀλίγα, qui pauca accepit, qui paruo beneficio affectus eſt, in Epigram. πάσχω πάθος κυβερνήτου ἀγαθοῦ, Plato in Epiſtol. mihi idem quod probo gubernatori accidit. Idem in Apologia, τοιοῦτον τί μοι φαίνονται πάθος καὶ οἱ ποιηταὶ πεπονθότες, ſimiliter affecti videntur. πάσχω πολλὰ γλυκέα, fruor multis commodis, Idem. χρηστόν τι παθὼν, beneficio affectus, Sophocl. τί πάσχω; quid patior incommodi? τί πάσχεις; quid agitis? Ariſtoph. ἔπαθέ τι ὁ φίλιππος, Demoſt. id eſt, ἔπαθέ τι ἀνθρώπινον, i. τὰς ἀνθρωπίνας ἔλαχε τύχας. τί ἂν πάθοιμι ὃ ποιήσομαι; Bud. in Epiſt. poſter. τί πάθω; quid faciã? Ariſtoph. πάσχω, verbum ἀντιπαθητικὸν, & regit poſt ſe caſum verbi Paſsiui, Gaza. παθὼν ἀπ' αὐτοῦ, ab eo iniuria affectus, aut malo aliquo. πάσχω ὑπὸ σοῦ ἀγαθὸν, Xenop. πεπόνθασι ἀγαθὸν ὑπ' αὐτῶν, bene de ipſis meritus eſt, Thucyd. Plato 2. de Rep. μηδὲν ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπονθὼς, ab eo nullo beneficio affectus. οὐδὲν ἰδίᾳ χρηστὸν ὑπὸ Γάλβα πεπονθὼς, nullo priuatim beneficio affectus à Galba, Plutarc. in Galba. πάσχω κακὰ ὑπὸ σοῦ, accipio abs te incommoda. Aliquando capitur pro πάθος ἐμφαίνω τῆς ψυχῆς, vel pro πάθος ἐμποιῶ. Refertur & ad inanimata. Demoſth. εἰ πάθοι τι ἡ ναῦς, i. ſi periret nauis. παθεῖν τι, pro affectum eſſe miſericordia dixit Demoſthenes. πάθωμεν τὸ πρέπον ἡμῖν αὐτοῖς, induamus affectum nobis dignum, Plato de Legib. Idem Epiſt. 7. ταὐτὸν πρὸς δίωνα συμβαίνει τέ τι ἔπαθον, ὅπερ καὶ διονύσιος, eodem animo in Dionem fuerunt quo Dionyſius. Eſt etiam πάσχειν admittere aliquid. Demoſt. μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμεῖς πάθοιτε, videte ne quid ſtultè ſtatuatis, ne quid ſtolidè admittatis. πάσχω καλὰ, Ariſtoph. rem pulchrã admitto. Chryſoſt. οὐχ ὑπομένουσιν οὐδὲν παθεῖν τῆς προσευχῆς ἀνάξιον, i. nõ ſuſtinent quicquã admittere precatione indignum. ἐπάθομεν αἰ πράγματα αἴσχιστα, admiſiſſemus res turpiſsimas, indigniſsima nobis accidiſſent, Demoſth. τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ ἀδικήματα πάσχειν apud Plat. clades & iniurias accipere, Sophocl. ἀνδρί τι χρεὼν μεγάλων πράξεων ἡδονὰς ἔχειν τι εἴ που πάθοι, i. ſi quid cepit voluptatis. Eſt etiam facere, vt ἀλλὰ τί ἂν πάθοις; Terent. Quid cum illis agas, qui neque ius, neque bonũ atque æquum ſciunt? Iſocrat. ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοὶ, quod multi faciunt, quod multis vſu venit. Ariſtoph. νεφ. ὁρᾷς ἃ πάσχεις; vides quæ facis? εἰκὸς πέπονθα, iure facio, Euripid. ὅπερ καὶ θούριοι ἐπεπόνθεσαν, id quod & Thurini fecerant, Thucyd. τοῦτο δὲ ἔπαθε, hoc ſibi faciendum ſuſcepit, Bud. apud Ariſtotel. de mundo. Quod autem πάσχειν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν Græci dicunt, ei contrariũ eſt quod Latini facere pro pati, dicere ſolent, vt facere naufragium. πάσχειν item pro accidere, Ariſtotel. de mundo, ὅπερ αἱ παρ' ἡμῖν νῆσοι πρὸς ταῦτα τὰ πελάγη πεπόνθασι τοῦτο καὶ ἡ οἰκουμένη πρὸς τὴν ἀτλαντικὴν θάλασσαν, i. quod inſulis noſtris accidit vndique vt noſtra maria

eas alluant, idem orbi quoque huic contigit rationem inſulæ vt obtineat: ſic Budæus vertit. πάσχω ταὐτὸν τοῖς πολλοῖς, i. idem quod multis mihi vſu venit, vel accidit. πάσχω τοῦτο, id mihi accidit, Plato de Legib. πεπόνθατε τοῦτο, i. τοῦτο ὑμῖν συμβέβηκε, Demoſth. ὃ πάθοιτε ἄν, quod vobis accidat, Thucyd. μὴ πάθῃς τὸ κακόν, ne mali aliquid accipias, Lycia. ἐάν τι πάθῃ, ſiquid ei acciderit, ſi obierit, Demoſt. ὑικὸν δοκεῖ πάσχειν, quiddam quod ſues pati videtur, i. idem ei videtur accidere quod porcis, Xenoph. Et cū interrogatione, quum rem nouam aut abſurdam deſignare volumus. Lucian. τί παθὼν, σαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; Latini dicunt, quid illi accidit? Ariſtophan. νεφ. τί πάσχεις, τί κάμνεις; quid doles? quid laboras? Ibidem, τί χρῆμα πάσχεις; quid tibi accidit? quid tibi fit? πάσχω ἀπορῶν τούτου, Hermog. laboro huius rei inopia. πάσχω πειραζόμενος, mihi contingit tentari, vt tenter. εὖ πάσχω, beneficio afficior, bene afficior, bene accipior, bene mecum agitur, beneficium accipio, ἀγαθὸν πάσχω: cui opponitur τὸ εὖ ποιεῖν. Vnde ἀντιπάσχειν, beneficium viciſſim accipere, ἀντευεργετεῖσθαι, & ἀντευποιεῖν, beneficium reponere & remunerari. πάσχων εὖ, qui beneficio afficitur, Iſocrat. in Euagora. εὖ πάσχουσα, εὖ ποιεῖ, Xenoph. in OEconom. εὖ παθὼν, beneficio adiutus. ὑφ' οὗ ἄν τις εὖ παθὼν μὴ πειρᾶται χάριν ἀποδιδόναι, à quocunque quiſpiam affectus beneficiis, &c. Idem. εὖ πεπονθὼς, qui beneficium accepit, Demoſt. ὑφ' ὧν εὖ πεπονθότες τυγχάνουσι, quibus beneficio ſunt aſtricti, Iſocrat. in Euagora. εὖ πεπονθότες πολλάκις, AEſchin. πάσχω κακῶς, ſum miſer, iniuriam accipio, Ariſtophan. in Pluto, χρηστὸς ὢν καὶ εὐσεβὴς πάσχω κακῶς. πάσχω κακῶς τοῖς χρήμασι, ob pecunias malè mulctor, Thucydid. πάσχω κακῶς ὑπό σου, Demoſthenes, & Ariſtophan. κακῶς πεπονθὼς ὑπ' αὐτῶν, qui de me malè meruerunt, Thucydid. πάσχω ἐκ σοῦ, Euripides. πάσχειν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, qui voluptate afficitur. Ariſtophan. νεφ. πρὸς ὑμῶν οἷα πείσεται κακά. Lucian. in Caucaſ. δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν, meritas pœnas vobis dedero. παθόντες ταῦτα πρὸς αἰγινητέων, hac clade accepta ab AEginetis, Herodot. ἐκεῖνο πεπόνθατε πρὸς δημοσθένην, illa in re eſtis erga Demoſthenem affecti, AEſchi. τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκείνην, ſic in illam affectus, Plutarchus in Romulo. πάσχειν, accipere & quaſi pati Cicero exponit libro primo Academicarum quæſt. vt ποιεῖν, mouere & efficere. παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, pœnas dare, aut pecuniā dependere, Demoſthen. πάσχω cum verbo ποιῶ & cū verbo δρῶ, apud Platonem in Leg.

Παταγέω, ſtrepo, ſtrepito, κομπάζω, pulſo, ſono. Neutr. abſol. Ariſtoph. νεφ. ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσι, i. ἠχοῦσι. Sophocles pro tumultuor, παταγοῦσιν ἃ τε πλευρῶν ἀγέλαι. παταγῶ prima breui, in Epigr.

Παταγὴ, plauſus, Dionyſ. de Situ orbis.

Πατάγημα, τὸ, ſtrepitus, fragor, crepitus. Vide inferius per duplex ττ. Capitur etiam pro garrulo & veteratore.

Πάταγος ου, ὁ, tumultus, crepitus, fragor tonitrui. Ariſtoph. νεφ. ἀλλ' ἐπεὶ περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. πάταγος δ' ἐνὶ τ', ὄνομ' ἔχει δὲ τὸ αὐτὸ διὰ δύο.

Πατάζω. vide Πατάσσω.

Παταικοὶ, Pataici: ſic dicūtur dii à Phœnicibus, quos in triremium proris circunferunt: referunt autem Pygmei viri imaginem, Herodot.

Πάταικος, Patæcus, proprium ſcriptoris, qui ſe animū AEſopi habere dicebat, Plutarch. in Solone.

Πατάνιον, ου, τὸ, ſartago. Item pandum & phialæ inſtar amplum poculum, quod βατάνιον per β quidā proferunt.

Πάτανον, τὸ. patella, τρύβλιον, ſartago repanda.

Πατάξ, Aduerb. Ariſtoph. ὀρνιθ. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως ἰδοὺ πατάξ; vide Interpretem.

Πατάσσω, μ. άξω, π. αχα, percutio, pugnum illido, καταβάλλω. vnde τυμπανίζω, τύπτω, i. verberibus afficio, do alapam, ferio, elido, concutio, pulſo, conculco, ſono. Actiu. Accuſ. vnde πάταγος, fragor, crepitus. Plato cum duobus Accuſat. πατάσσω τὰς πληγάς. ἐπάταξεν, ἐπέπληξεν, ἐπλήγη, ἐπάταξε μοῦ καὶ κυνέοισιν, Homer. ἐπάταξε τὴν θύραν, Ariſtoph. πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε, idem Ariſtoph. ὅσας ἂν πατάξῃ, iubaudi πληγάς, quot verbera inflixerit. πατάξας κίονα τῇ χειρὶ, manu quatiens columnam, Plutarc, in Rom. πατασσόμενος τῷ ξύλῳ, baculo feriendus, Lucian.

Πάταχνον, τὸ, inſtrumentum coquinarium, ſartago. vide Πυλάχνον.

Πατίλλια, τὰ, pocula quædam perampla, Cæl. li. 15, c. 6.

Πατέονται τῶν κρεῶν, carnibus veſcuntur, edunt, Herodot. libr. 2.

Πατρίζω, patrem appello, πατέρα καλῶ, Ariſtoph.

Πατέριον, diminutiuun à πατὴρ, paterculus.

Πατέω, μ. ήσω, π. ηκα, peſſundo, calco, ambulo, ἐμπηλίζω, ὑβρίζω. Actiu. Accuſat. prima breui, in Epigr. πατεῖν τὴν αὐλὴν, in atrio ambulare, cap. 1. Eſaiæ. μηκέτι ἐκεῖσε πατῆσαι, non amplius illuc ire. Ariſtoph. in Veſpis, ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα. Apoll. 2. Arg. πατέοντι θέμιστας, leges violetis. Item πατεῖν, ἀναγινώσκειν, ἐνδιατρίβειν.

*Πάτημα, res peſſundanda & conculcabilis. Baſil. καὶ δέδοται πάτημα τῷ πεπατημένῳ, &c.

Πατηνὸς, conculcatus, vulgaris.

Πατὴρ, Genitiuo πατέρος καὶ πατρὸς, quaſi τηρητὴρ, id eſt, παῖδας τηρῶν, filios ſeruans, pater, ſator. In Vocatiuo ὦ πάτερ, accentu translato. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε cur Ζεὺς dictus, Ariſtoteles in Politic. Cur Deus pater dicatur, Interpres Heſiodi. πατέρες, progenitores: aliquando parentes, id eſt, pater, auus & proauus. πατέρες συγγεγραμμένοι, patres conſcripti, Plutarch. in Romulo. ἀγαθῶν πατέρων φύντι, &c. bonis parentibus orto, Plato de Leg. πατράσι, patribus.

Πατὴρ, ῆρος, ὁ, calcator.

Πάτητον, ου, calcatis ſimiles palmulas vocant.

Πατητὸς, conculcatus.

Πάτνωμα, tectum.

Πάτος, ου, ὁ, callis, via, via trita, veſtigiū, περίπατος, ὁμιλία, Homer. & Interpr. Ariſtoph. Laſcaris pro conſuetudine & conuerſatione. πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, conſortia hominum fugiens, & ſolitariam vitam agens. Propriè autem πάτος, eſt cœnum atque lutum ceromati permixtum, cui ſi ſudor acceſſerit, coniſalum vocari ab iis qui nimis Attici videri volunt, author eſt Galen. Item oleū quo perfundebantur luctaturi, quod & ceroma dicitur. πάτος item, pruina.

Πάτρα, ας, ἡ, patria. & Ionicè, πάτρη. Iliad. τηλόθι πάτρης. ponitur & apud Homer. & Pindar. pro φρατρία & familia.

Πατραγαθία, ἡ, patris probitas.

Πατράδελφος, ου, ὁ, patruus, vel patruelis, inquit Hieron. in caput 6. Eſaiæ.

Πατραλοίης, ου, ὁ, patricida, Paul. cap. 1. ad Timoth.

Πατραλώας, vel πατραλοίας, ου, parricida, patris percuſſor: ab ἀλοιάω. Ariſtoph. νεφ. καὶ πατραλοίας. ὦ πατραλοῖα, ô patriç perditor, patricida, Idem.

Πατραλώης, ου, ὁ, patricida.

Πατρεὺς, έος, ὁ, aliquis ex patris ciuitate, quemadmodum ab Antiochia, ἀντιοχεύς.

Πάτρη, patria. Iliad. τηλόθι πάτρης. vnde

Πάτρηθεν, ex patria, Dion. de Situ orb. Apoll. 2. Arg. πάτρηθεν ἀλώμενος, à patria procul errans.

Πατριὰ, ᾶς, ἡ, gens, familia, tribus, cognatio: parentela vertit Eraſ. cap. 3. Pauli ad Epheſ. ſic etiam accipit Nazanz. in Orat. Eſt autem πατριὰ, quū ex vna radice multa generis turba diffunditur, vt adnotat D. Hieron. ἐπὶ τῆς πατριᾶς, præfectus domus, cap. 4. lib. 3. Reg.

Πάτρια, τὰ. vide Πάτριος.

Πατριάζω, mores patris refero, patriſſo.

Πατριάρχης, ου, ὁ, patriarcha, princeps familiæ. Vnde πατριαρχικός.

Πατριαρχία, ἡ, paternitatis principium, Naz. in Orat.

Πατρίδιον, paterculus, Ariſtoph.

Πατρίκιος, patricius, i. ὁ πατὴρ τοῦ κοινοῦ, Suid. πατρίκιοι, Patricii:

tricii:ſic ſenatores Romulus appellauit, Plut.in Rom.

Πατρικὸς, ού, ὁ, paternus, hæreditarius. Iſocrat. τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν, paternæ amicitiæ eſſe hęredes. πατρικὴ ἀρχὴ, paternum imperium, Ariſtot.in Polit. πατρικὸν ἢ δίκαιον, ius paternum, Bud.in Pand.

Πατρικῶς, more patrio, more patris, vt pater.

Πάτριος, ου, ὁ ἢ ἡ, patrius, hæreditarius, συνήθης, conſuetus. πάτριος ζεὺς, Iupiter patrius, epitheton Iouis, Ariſtot.lib.de mundo. πάτριός ἐστι ἀθηναίοις μόνον, Ariſtides. ἀρχαῖος λόγος ἢ πάτριός ἐστι πᾶσιν ἀνθρώποις, &c. lib.de mundo Ariſtot.i.vetus ſermo eſt, à maioribúſque proditus inter omnes homines. πάτριος ἀρχὴ, Xenoph. τὰς πατρίους θυσίας ἐπιτελοῦσι, ſacra patrio ritu peragentes, Plutarch.in Solone. πάτριοι νόμοι, leges patriæ, maiorum leges, patria inſtituta. ἱερωσύναι πάτριαι, ſacerdotia quæ à parentibus per ſucceſſionem traduntur, Plato de Legib. τιμὰς πατρίους, Iſocrates in Euagora. πάτριόν ἐστι, mos eſt patrius, Demoſthen. πάτριον ἡμῖν, Thucydid. nobis patrium eſt. πάτριόν ἐστι τοῖς ῥωμαίοις σιδήρῳ τὴν πατρίδα σώζειν, mos eſt Romanis patriam ferro ſeruare, Plutarch.in Camillo. κοινὰ τῶν βοιωτῶν πάτρια, communia iura Bœotorum, Thucyd. ἢ γὰρ τοῦτο τῶν νομῶν πατρίων ἓν ἐν τῷ λέγεται, etenim vnum hoc ex Numæ inſtitutis eſſe dicunt, Plutarch.in Numa. τὸ πάτριον, & τὰ πάτρια, mos patriæ, patriæ inſtituta, Nazan. κατὰ τὰ πάτρια, more maiorum, Plato Epiſtola 7. δυνατοὶ ζῆν κατὰ τὰ πάτρια. κατὰ τὰ πάτρια ἐπὶ τῷ ἔργῳ μένουσι, in paterno opere perſeuerant. κατὰ τὰ πάτρια πάντων βοιωτῶν, patrio Bœotorũ inſtituto, Thucyd. vbi Interpr. ἔθη δηλονότι.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. Interdum Adiectiuum eſt, vt Iliad. γ. ἐν πατρίδι γαίῃ, i. ἐν τῇ πατρικῇ γῇ. Ariſtoph.in Pluto, πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ. πατρὶ, ô patria, in Epigrã.

Πατριώτης, ου, ὁ, conterraneus, tribulis. πατριώτην, id eſt, ὁμοδίαιτον, Sophocl. πατριῶται ἀλλήλων, qui eiuſdẽ ſunt patriæ, Plato de Leg. πατριῶται ἵπποι, Xenoph. πατριῶτις στολὴ, patria ſtola, Lucian.

Πατριωτικὸς, ad tribules pertinens, tribuarius.

Πατρόθεν, à patre, patris nomine, à maioribus, à familia. Vnde πατρόθεν καλεῖν, patris addito nomine aliquem compellare. πατρόθεν ἐπονομάζων, patris nomine appellans, Thucydid.lib.7.

Πατροκασίγνητος, ου, ὁ, patruus, Heſio. λῦσε δ' πατροκασιγνήτους.

Πατροκλῆς, pro πάτροκλος. vnde in Vocatiuo πατρόκλεις: vt πατρόκλεις ἔξαγε κούρην, Iliad. α.

Πάτροκλος, Patroclus, Achillis amicus, ὁ μενοιτίου παῖς. vnde μενοιτιάδης dictus, Homer.Iliad. α.

Πατροκτονία, ας, ἡ, patricidium.

Πατροκτόνος, patrem occidens, πατραλοίας. ἐκ πατροκτόνου χερὸς ἐσώσατό με, Eurip.ſeruaſti me de manu patris volẽtis me occidere. Verba ſunt Iphigeniæ ad Dianam.

Πατρόκτονος, à patre occiſus.

Πατρομήτωρ, vnde quis maternum genus ducit.

Πατρονομέω, μ. ήσω, π. ηκα, paterno more tracto. Actiuum Accuſatiuo.

Πατρονομία, lex patris, imperium paternum, Lucian.

Πατρονομικὴ, paterna gubernatio, Plato de Leg.

Πατρονομοῦμαι, patris voluntate pro lege vtor, Plato de Legib. Vnde

Πατρονομούμενος, paternis legibus vtens.

Πατροπαράδοτος, ου, ὁ, à patribus traditus, Petrus Apoſt. cap.1. Epiſt.1.

Πατροπάτωρ, auus paternus.

Πατροφαίης, πατροκτόνος.

Πατρότης, ητος, ἡ, paternitas.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, percuſſor patris, πατραλοίας.

Πατροῦχος, ου, ἡ, filia cui vni hæreditas obuenit, quæ & ἐπίκληρος vocatur. vide Suid.in dictione Ἐπίκληρος. πατρούχου παρθένου, pupillæ virginis, Herodot.

Πατροφονεὺς, patricida, ὁ τοῦ πατρὸς φονεὺς, Homer.

Πατροφόνος, ου, ὁ, &

Πατροφόντης, ου, ὁ, idem quod πατροκτόνος, patricida.

Πατρώζω, μ. άσω, π. ακα, πατριάζω. Neutr.apud Herodia.

Πατρῷος, πατρῷος, paternus, auitus, προγονικός. vnde πατρῴη γῆ. Odyſſ. α. πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος. Nonnus genere Fœminino dixit πατρῴην ἄλοχον, Ionicè: nam Iones in ſimilibus vocibus ſolent ab aliis ſuppreſſum iota exprimere, πατρώϊος dicentes. πατρώϊος ἱμερία, Dionyſ. de Situ orb. πατρῷος ἀπόλλων, Apoll.Rhod.auitus Apollo.

Πάτρων, ωνος, ὁ, patronus, Interpr. Eurip. quo nomine ſæpe vtitur Theophil.lib.1.Inſtitut.Ciuil. πάτρωνά τινα, patronum quendam, &c. Plutarch.in Romulo, refert patronum quendam ex his qui Euandrum conſecuti fuiſſent in Italiam, imbecillorum curam geſſiſſe, eiſque pręſidio fuiſſe: à quo Latini patroni nomen acceperunt. vbi πατρωνία quoque legitur pro patronatu & præſidio, quam Græci προστασίαν appellãt. Ibidem πάτρωνας, i. patronos vocaſſe Romulum refert, qui Græcè dicti ſunt προστάται. Idem Plut.in Fabio vocat πάτρωνας, patronos.

Πατρωνία, patrocinium.

Πατρωνυμικὸν, οῦ, τὸ, patronymicum nõ patronomicum dicimus, ſicut homonymum & ſynonymum, quæ ab ὄνομα & ipſa componuntur. Compoſita enim ab ὄνομα primum ο μικρὸν in ω μέγα, ſecundum in υ mutãt, vt ἀντωνυμία, ἐπώνυμος, &c.

Πατρῷος, ου, ὁ, patrius, id eſt, paternus, Quintil. πάτριος. ζεὺς πατρῷος, Iupiter patrius, à patre, Plato in Legibus, Iupiter in cuius tutela eſt ciuitas, tutelaris. ἱερὰ πατρῷα καὶ ζεὺς πατρῷος, Xenophon. ὁ πατρῷος ἀπόλλων, Interp.Ariſtop. & Interpr.Demoſth. ὑμῖν ἀθηναίοις ἀρχηγέτις ἀθηνᾶ ἢ πατρῷος ἀπόλλων ἐστὶ, nobis Athenienſibus præſides ſunt Pallas & Apollo, Plutarc.in Alcib. Demoſth. ἐν τῷ ἀεὶ τοῦ στρατηγοῦ, ἢ τὸν ἀπόλλω τὸν πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει: quem locum Bud.enarrãs, expoſuit πατρῷος, i. patrius, i. quem maiores coluerunt. θεοὶ πατρῷοι, dii patrii, ἐγχώριοι. ἐν γῇ πατρῴῃ, in terra patria, Homer.Odyſſ. Vnde πατρῷα dicũtur, quæ recepta ſunt in patria, patrimonium, Demoſth. Ariſtoph.in Ran. πατρῷον pro πατρόθεν dixit.

Πατρωὸς, ὁ, ὁ, vitricus, & μητρυιὰ in Pandect. nouerca. Et πάτρως, Genit. πάτρω, Atticè, idem. ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, Suid.

Πάτρως, ωος, ὁ, patruus. Steſich. τὸν κατὰ πατέρα πρόγονον, πάτρωα vocat: & Archilocus Amphiarao Oiclis filio natus, qui Oicles Antiphatẽ Melapi filium patrẽ habuit, Melampum ipſum πάτρωα ſuum longa generis ſerie diſtinctũ appellat, Euſtat. Bœot. παρὰ τῷ πάτρῳ, apud patruum, Herodot. πάτρων, patruum, idem Herodot.

Παταγέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſtrepo, obſtrido.

Παταγήμα, ἢ

Πάταγος, ου, ὁ, ſonus, percuſſio, ſonus ex percuſſione, ſtridor. Vſurpatur pro homine obſtrepero. Dicitur παταγήμα & πάταγος ſimplici τ pro eodem. vide ſuprá.

Πατταλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, figo palum, ſuſpendo, Eurip. Neutr.abſol. vnde διαπατταλεύω, ἐκτείνω, Ariſtoph. & eius Interpres.

Παττάλιαι, οἱ, ſubulones, i. cerui quibus cornua enaſci incipiunt, quaſi πάτταλοι, i. ſubulæ, Ariſtot.lib.9.Anim. cap.5.vbi Gaza παττάλιας interpretatur ceruos, quibus cornua primùm prodire incipiunt.

Πάτταλος, aut πάσσαλος, ου, ὁ, palus, clauus ligneus, pertica vnde aliquid ſuſpenditur. Vnde πατταλου ἀνακρεμάσαι, i. clauo ſuſpendere prouerbio dicitur, pro negligentius curare aliquam rem, Euſtath. μὴ δὲ πάτταλον, μηδὲ τὸ πυρὸν, Ariſtophanis Interpres.

Πάττω, ſpargo, πάσω, μ. σω. Ariſtoph. ἀφ. χρυσοῦ πάττων με ἢ γιγνώσκεις, auro me aſpergis inſciens. Ibidem, πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, aſperge roſis multis.

Πατύστομος, ὁ, qui eſt ore patulo.

Παῦ, monoſyllabicè dicunt Dores, pro παῦσαι, AElius Dionyſius.

Παυγάζω, illuſtro, ἐκλάμπω. malim αὐγάζω.

Παῦλα, ης, ἡ, quies, finis, intermiſſio, ἀνάπαυσις, ceſſatio, ſedatio. Plat.in Epiſt.7, ἦν ἐστι παῦλα κακῶν τῶν στασιάσαι, &c.

Παῦνι, proprium menſis apud AEgyptios, in Epigr.

Παύομαι, μ. αύσομαι, π. αυμαι, finio, Liuius, id eſt, ceſſare facio, ſuperſedeo, omitto, vaco, ſileo, remedium quæro. Deponens Genitiuo: vt παύομαι τῆς ὀργῆς, deſino iraſci. παύομαι τῆς ὕβρεως, Demoſthen. Ariſtophan. νεφ. παύσασθαι μάχης καὶ λοιδορίας, pugnandi finem facite. παύομαι τοῦ δρόμου, ſiſto curſum. παύομαι τῆς βοηθείας, à ferendo ſubſidio deſiſto. παύομαι τῆς ἀρχῆς, abeo magiſtratu, & abdico me. παύσασθαι κακῶν, calamitatibus finem imponere, Plato in Epiſtolis. παυσάμενος πλημμελῶς, Xenophon. παύομαι ἔργων, ab operibus ceſſo. Et per Participiū. παύομαι βασανιζόμενος, deſino torqueri. παύομαι διψῶν, deſino ſitire, Xenophon. παύομαι περιπλανώμενος, deſino fluctuare, Plutarch. in Solone. παύομαι φονεύων, à cæde abſtineo, Thucydid. παύομαι ἐκ μεγάλων ἀγώνων, Ariſtophanes, recreor à magnis aduerſitatibus. ταῦτα πέπαυται, hæc habere deſita ſunt, Nazanz. in Orationib. δεῖ μὴ πενίᾳ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν παύσασθαι ζητεῖν, oportet non paupertate ſibi ad pecuniarum amiſſionem remedium quærere, Plutarch. in Solone, id eſt, ſiquis pecuniam amiſerit, non propterea ceſſare debet, & paupertatem amplecti, ne iterum ſi diues euadat, amittat.

Παυράκις, paucies, ὀλιγάκις.

Παυρίδιος, pauculus. Heſiod. παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, parumper temporis viuebant, pauxillum tempus.

Παυρεπῆς πέτρα, in Epigram.

Παῦρος, ου, ὁ, paucus, facilis numeratu. Odyſſ. ξ, παυρότεροι, i. ἐλάσσονες. & Iliad. β, παῦροι δ' οἱ εἵποντο λαοί. Heſiod. in Theogon. παῦρα, pro rarò: παῦρα δὲ πωλεῖται, rarò verò verſatur.

Παυσανέμων θυσία, ſacrificium pro ſedando ventorum turbine: ſic apud AEſchyl.

Παυσίβακχοι, baculis robuſtis vtentes, vt qui fuſtibus lites ſedant & dirimunt.

Παυσικάπη, ἡ, inſtrumentum ad modum rotæ rotundū, per quod iumentorum colla tranſmittebant, ne pabulū colligerent: ſimiliter & de hominibus effertur, ne uidelicet manus ori poſſent admoliri, quaſi παύουσα τὸ κάπτειν, ἤτοι ἐσθίειν, Euſtath. Iliad. χ.

Παυσίλυπος, ου, ὁ, ademptor curarum. Epitheton Iouis apud Sophocl. ita enim vocabant poculum illud quod in conuiuiis tertium Ioui ſeruatori dicatum erat.

Παυσίπονος, Eurip. à labore recreans. Actiué.

Παῦσις, quies, ceſſatio.

Παυστέον, cauendum eſt, finem facere oportet. Genitiuo, Demoſthen. παυστέον προειδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον, cauēdum ne ipſi vltrà proſpiciant mortem, Plato apud Plutarch. in Opuſcul.

Παυστήρ, ῆρος, ὁ, &

Παυστήριος, ου, ὁ, ſedator, finitor. Genit. Sophocl.

Παυστήρια, ſepta, obices.

Παυστικός, vim ſedandi obtinens.

Παυσωλή, ῆς, ἡ, quies, κατάπαυσις, Homer. Iliad. β.

Παύω, μ. αύσω, π. αυκα, ſedo, ceſſare facio, finem impono, libero, ἐπέχω, coerceo, depello à, διαλύω, καταπαύω, addo animum, confirmo, priuo, abdico, tollo. Accuſat. Lyſias, παύειν ἄρχοντα, abrogare imperium magiſtratui. & Demoſthenes, στρατηγοῦντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε. παύω τυραννίδα, aboleo tyrannidem. παύω ὕβριν, reprimo inſolentiam, Demoſthen. παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, Sophocles. παύω σε μὴ ἐξαπατᾶσθαι, facio ne amplius decipiaris, Ariſtoph. παύω σε ζητεῖν, Thucyd. ἔπαυσε μακρᾶς λοιμώδους αὐτούς, eos à peſte liberauit, Lucian. Cum Genit. & Accuſ. Xenop. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε, cupiditatibus liberabat, à cupiditatibus vindicabat. παύω με τῆς ὕβρεως, Ariſtoph. παύω σε τῆς βασιλείας, tibi regnū adimo, Herodo. ſic Homer. Iliad. β. pro ἐπέχω. παύω σε θρασυξενίας, Plato in Leg. hoſpitis reprimo ferociam. Et cum Particip. alterius verbi. Iſocrat. πόλιν δυστυχοῦσαν παῦσαι, vrbis malis finē imponere. παύω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, Eurip. παῦε ὀρχούμενος, Ariſtoph. deſine ſaltare. Cū Genit. ſolo. Heſiod. ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, finem fac pugnandi. παύω τῆς ἀρχῆς, Xenop. in OEcon. magiſtratu priuo. παῦε, παῦε τοῦ λόγου, Ariſtoph. in Ranis, ſiſte ſermonem & inhibe, μὴ λέγε. παῦσαν ἀέθλων, finem ludendi fecerunt, Homer. Odyſſ. Aliquādo ſine caſu ponitur, túncq; Accuſatiuum ἑαυτὸν ſubintelligunt. παῦ' ἐς κόρακας, Ariſtoph. Nazanz. in Orat. β, παυέσθω ὁ μαχόμενος πρὸς τὸ πνεῦμα, ὡς ἢ γέννημα ποιεῖν, ἢ μὴ ὁμοούσιον, μηδὲ θεόν, καὶ ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων τὸ δυνατὸν λαλῶν τῆς ἡμετέρας ὑποληψέως, deſinat ergo qui oppugnat Spiritum ſanctum, ita vt vel genitum eſſe eum, vel nō ὁμοούσιον, neque Deum efficiat, Dei occultam facultatem noſtri captus anguſtiis metiri. (tym.

Παφία, quæ eſt ex Papho Cypri vrbe. Veneris epit. E-

Παφλάζω, μ. άσω, π. ακα, ſono, balbutio, turbo, ebullio. βράζω, ferueo, æſtuo. Verbum eſt fluuiale. Neutr. vnde πομφολυγοπαφλασμα, apud Ariſtoph.

Πάφλασμα, ὁ κομπασμός, ἀνάζεμα, Idem.

Παχέες, & Παχεῖς, οἱ, proceres, diuites.

Πάχετος, pro παχύτερος, craſſior.

Πάχιμεον, Mendeſium vnguentum.

Πάχνη, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus, i. δρόσος πεπηγυῖα, vt definit. Ariſtot. lib. de mundo.

Παχνήεις, εντος, pruinoſus.

Παχνόω, μ. ώσω, π. ωκα, figo, conglutino, denſo. Item λυπῶ, infeſto, moleſto, contriſto, ſeu perdo: vt Heſiodus, ἣ πάχνωσε φίλον ἦτορ. Sumpta metaphora à pruina, quæ arbores frigore corrumpit. Actiu. παχνῶ, λυπῶ, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς πάχνης τῆς λυμαινούσης τὰ φύλλα, interpres Heſiodi Tzetzes. παχνουμένη ἄμπελος, vitis quæ congelatur, Bud. in Epiſt. prior. λύπῃ παχνωθεῖσα, Eurip.

Παχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruinoſus.

Πάχος, εος, τό, craſſitudo, ruditas, dēſitas, corpus plenū, i. breui, Apoll. Rhod. πάχος πυῶδες, craſſamentum purulentum, i. pituita & craſſus humor, qui frigore in pectore puris modo albeſcens concreuerit, vt tradit Marcel. lib. 3. Dioſcoridis.

Παχύδερμος, qui eſt cute craſſa & pingui. Ponitur pro fatuo ac rudi, i. ruſtico, Lucian. Cæl. lib. 3, cap. 5.

Παχυκάλαμος, craſſo culmo aſſurgens.

Παχύκαυλος, craſſo caule conſtans.

Παχυκνήμος, ου, ὁ, habēs ſuras pingues, Ariſtoph. in Plut.

Παχυλῶς, craſſo modo, pingui Minerua.

Παχυμέρεια, ἡ, craſſitudo partium, Gal. ad Glauc.

Παχυμερές, τό, pars craſſior.

Παχυμερέστερον, craſſius, rudius, indiſtinctius & pinguiore Minerua, Gel. lib. 14, cap. 1.

Παχυμερής, craſſus. παχυμερὴς σοφία, Bud. in Epiſt. poſt.

Παχυμερῶς συνδιαιρεῖσθαι, Nazanz. in Orat. δ.

Παχυνθείς, έντος, ὁ, corpulentus, ſpiſſatus.

Παχύνοος, ſtupida mente, craſſo ingenio.

Παχυντικός, incraſſans.

Παχύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, craſſum reddo, infarcio, ſagino, ſpiſſo, ἀδρύνω, obſtruo, πυκνόω, prima breui, Dionyſ. de Situ orbis. Actiuum, Accuſatiuo iungitur. Plato 1. de Rep. τὸ τὰ βοῦν ἀγαθὸν σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς καὶ θεραπεύειν. παχυνθέντα πνεύματα, ſpiritus craſſi, Galen. Ariſtot. lib. de mundo, ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμένου, id eſt, imber fit quidem expreſſione nubis magnoperè addenſatæ.

Παχύῤῥαβδος, craſſas habens virgas.

Παχύῤῥιζος, qui eſt craſſis radicibus.

Παχύρυγχος, qui eſt naribus craſſis & interceptis, cui roſtri eſt amplitudo. παχύρυγχοι ὕες, ſues craſſas nares habentes, Alexand. Aphrod.

Παχύς, έος, ὁ, craſſus, pinguis, plenus, calloſus, obeſus, locuples, ſolidus: prima breui in Epigram. παχεῖς, obeſi, pingues, corpulenti & pleniores, Galen. lib. 1. ad Glauc. πυκνοὶ autem compacti, i. qui denſam & ſolidam carnem habent, Ibidē. παχὺς οἶνος, cui opponitur λεπτός, Ibidem.

παχέα

παχέα ἀκτή, ora ſalebroſa. Homer. Iliad. ſ, ἕσπετο χειρὶ παχείῃ, i. ἰσχυρᾷ, manum validam ſequebatur. παχέα ἱμάτια φορεῖν, Xenoph. in OEconom. craſſa veſtimenta geſtare.

Παχυστομεῖν, difficulter, aſperè & craſſè loqui, cuiuſmodi Barbarorum vox eſt, Strabo.

Παχυστομία, ἡ, Eraſm. Chiliad. incódita & craſſa loquela. Strabo lib. 14. quam interpretatur, quando ſubiicit ἡ ἀφυΐα τῶν τῆς φωνητηρίων ὀργάνων.

Παχύστομος, craſſilinguis, Idem ibidem.

Παχύτερον, τό, craſſius, rudius, pinguiore Minerua.

Παχύτης, ητος, ἡ, craſſitudo, corpulentia, pinguedo.

Παχύτριχες, qui pilis craſſis ſunt.

Παχύτριχος, cui craſſus pilus.

Παχύφλοιος, ὁ, habens ſarmentum, craſſi corticis, craſſo cortice veſtitus, qui craſſo eſt cortice, qui libro eſt craſſo. & eſt generis Communis.

Παχύφρων, ἄλθος, legitur apud Heſych. in verbo. βαδός.

Παχύχειλος, ὁ, cui craſſa ſunt labra.

Παχύχυμος, qui ſucco eſt craſſo, qui craſſo eſt humore: cui opponitur εὔχυμος, Alex. Aphrod.

Παχών, proprium menſis apud AEgyptios, in Epigr.

Πάω, adipiſcor, veſcor. legitur & in Paſſiua voce, apud Plutarchum.

Πέδολον, in Epigr. i. πεδόβολον, planicies.

Πεδάα, Odyſſ. δ, ligauit, impediuit, pro πέδησε, Ionicum ablato σ. vide πεδάω.

Πεδάασκον, impediebant, ligabant.

Πεδάχροος, varius, μεταλλικτός.

Πέδαι, αἱ, pedicæ, & omne vinculum pedum.

Πεδαίρω, à ſolo tollo, Euripid.

Πεδανός, ὁ, per terram ſerpens. Nicand. de beſtiola quę σὴψ dicitur. Item humilis, leuis: merces pro vaticinio.

Πεδάορος, ſublimis, excelſus, volans, μετέωρος, πετόμενος ἐκ τοῦ πέδου. παρὰ τὸ ἐκ τοῦ πέδου αἴρεσθαι.

Πεδαχρῶσθαι, ſupinum & negligentem eſſe, deliciari.

Πεδάω, vel πεδῶ, μ. ήσω, π. ηκα, impedio, ligo, compedio, compedibus vincio, Actiu. Odyſſ. δ. ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ ἡ ἔδησε κελεύθου, id eſt, ἐμποδίζει, κατέχει. Alex. Aphrod. ἔχον πεδῶντα φλέγμα τῇ βαρύτητι, &c.

Πεδαυχενίζει, equus ferociens, & μετωπίζει.

Πεδεινός, qui eſt in plano: ſic legitur apud Theophr. libro tertio hiſt. plant. campeſtris. πεδεινὰ legitur ibidem lib. 5, cap. 19. & plana exponitur à Gaza, ſed potius pedana exponendum, à Peda oppido Auſoniæ. vide Step.

Πεδέω, ω, μ. ήσω, π. ηκα, ligo, compedio, in vincula cóiicio, impedio, detineo, in Epigram.

Πεδέων, compedum, Herodot.

Πέδη, ης, ἡ, pedica, vinculum. παρὰ τὸ ποῦς, ἡ τὸ δέω, vel παρὰ τὸ πιέζειν τοὺς πόδας.

Πεδῆ, in terram, εἰς γῆν.

Πεδήορος, ὁ, ſublimis, celſus, μετέωρος, ὑψηλὸς ἐκ πέδου. Nicander.

Πεδητής, compeditor, ligator, in Epigram.

Πεδήτης, vinctus. μακρᾶς πεδῆται νυκτός, longè noctis cópediti vinculis, cap. 17. Sapiétiæ.

*Πεδιαῖος, campeſtris, q. μεσόγειος, in mediterraneis habitans: & differt τῆς παραλίων.

Πεδιαῖοι, vocabantur apud Athenienſes illi, qui paucorum dominatum in repub. probabát, & oligarchiam introducere ac confirmare ſtudebant.

Πεδιακός, campeſtris.

Πεδιάς, άδος, ἡ, cápeſtris, locus planus, & ipſa planicies, Philo de mundo, γεώλοφοι πάντες ἰσόπεδοι τῇ πεδιάδι, id eſt, colles ad æquilibrium redacti cum planicie camporum. πεδιὰς γῆ, campeſtris terra.

Πεδιάσιμος σμύρνα, myrrha pediaſimos, ſpecies myrrhę, Dioſcor. lib. 1, cap. 78. dicta πεδιάσιμος à πεδίον, cápus, quaſi in planicie & ſolo campeſtri nata, Marcell. lib. 1. Dioſc.

Πέδιλον, AEoles dicunt pro πέδιλος, Etym.

Πέδιλον, ου, τό, talare, calceamentum varium, calceus, ſoccus, ὑπόδημα, caliga, 2. longa, Iliad. β. ὑπὸ δὲ ποσσὶ ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, id eſt, ὑποδήματα. παρὰ τὸ πεδίῳ ἐμπελάζεσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν, ὅ ἐστι ἐμπεδίζεσθαι. Heſiod. ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, circũ pedes alata habebat talaria. πλωὰ πέδιλα, in Epigr.

Πεδινός, οῦ, ὁ, campeſtris, planus.

Πεδινότερος, Plato de Legib.

Πεδιόθεν, è terra.

Πέδιοι, οἱ, qui in locis planis morantur.

Πέδιον, paruum vinculum, paruus nodus, Etym.

Πεδίον, ου, τό, ſolum, campus, planicies, viridarium, hortus, ἡ πεδιάς, χωρίον. ἄρειον πεδίον, Martius campus, Plutar. in Public. πεδίον λεῖον, planus locus. πεδίον χλοερόν, Apollon. Rhod. τὸ λάσιον πεδίον, Ariſtophan. Homer. Iliad. β, πεδία ἔχειν, campeſtria incolere. πεδίον δενδρῶδες, Euripid. Item πεδίον, pars pedis ſuperior, quæ manus metacarpio reſpódet, quinque conſtans oſſibus. Hippocrat. de articulis σῆθος ποδὸς dixit.

Πεδόθεν, è campo, à ſolo, à puero, ab incunabulis: tráſlatione à plátis ſumpta. ἡ ἐκ νέας ἡλικίας ἡ ἀπὸ τοῦ πέδου, Hom. Interpr. Heſiod. πεδόθεν δ' ἱμάσωτο μακρὸς ὄλυμπος, à fundo, id eſt, funditus.

Πεδοῖ, greſſim, pedibus, πεζῇ, apud AEſchyl. Item humi, εἰς γῆν.

Πέδον, ου, τό, idem quod πεδίον, id eſt, γῆ, ἔδαφος, Suid. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Sophocl. Item domus, domicilium, Etymologicum.

Πεδοσκαφής, in ſolo ſuffoſſus, depreſſus. πεδοσκαφὲς κανοῦν.

Πεδοστιβής, pedeſtris, ſolum calcans, humi ſtratus. πεδοστιβὲς ὄχος, vehiculum per terram tractum, Euripid.

Πεδοτρεφής, in ſolo nutritus: vnde ὕδωρ πεδοτρεφές, apud Nonn. aqua in ſolo alta.

Πέδων, ωνος, ὁ, verbero, maſtigia. ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος, Euſtath. Iliad. ϑ, qui & τετρίδων.

Πέζα, ης, ἡ, pes, ποῦς, τὸ κάτω τοῦ ποδός, βάσις, σφυρόν. vnde Thetis ἀργυρόπεζα. Homer. quaſi λευκοὺς πόδας ἔχουσα. Zenodot. teſte Galeno aiebat πέζαν vocari pedem ab Arcadibus & Dorienſibus. Hippocrat. videtur hoc nomine pedis planiciem vel pedum talos appellaſſe. Pollux, τὸ δ' ὑπὸ τῇ κνήμῃ μέρος καλεῖ) σφυρὸν ἡ πέζα, pars quæ ſuræ ſubiacet vocatur πέζα vel σφυρόν, hoc eſt, malleus. & iuxta vtrinque eminent tali, in quos oſſis extuberationes deſinunt, teſte eodem Polluce, hoc eſt, παρὰ τὴν πέζαν ἑκατέρωθεν προέχοντα ἀστράγαλον, εἰς οὓς αἱ πτέρναι καταλήγουσιν. Item fimbria, ora, κυκλάς, limbus, & quicquid extremitatem veſtis ambit, tuetúrque, quò tardi⁹ deteratur, crepido, extrema pars & ima, μέρος τὸ κάτω, margo, finis, ripa. Aliquã do regio. Nonnus, οὐρανίην ὅτι πέζαν ὑπερτέρμονος νίκης ἔχειν, in cæleſtem plagam volauit. Eſt & retis genus rotundum, Item meretrix ſine organis ſympoſia frequẽtans, Etym. πέζα λάτπης, in Epigram.

Πεζαίτεροι, qui ſint apud Demoſt. vide Interpr.

*Πεζακοντιστής, Polyb. ἑξῆς δὲ τούτοις ἐξέπεμπε τοὺς πεζακοντιστάς.

Πέζαρχος, præfectus peditum, Xenoph.

Πεζέταιρος, ου, ὁ, ſatelles, ſtipator, miles altero pede nudus, altero armatus, pedeſter. Et ſocii Philippi πεζέταιροι appellati ſunt, nec mirum, quum Pollux Macedonicam dicat eſſe vocem. Eſt & illud expendendũ, rectiúsne per αι in ſecunda ſyllaba ſcribatur: quam lectionem præ ſe ferunt exemplaria Demoſthenis, Vlpiani Rhetoris, & Suidæ, ac etiam Hermogenis.

Πεζεύοντες, terreni.

Πεζευτικός, ὁ, greſſilis.

Πεζεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pedibus incedo, pedeſtri itinere venio. Neutr. πεζεύω πόδα, pedem moueo, in Epigram. id eſt, ambulo. πεζεύω πέλαγος, Nazanz. per mare gradior. πεζεύει ἀεὶ τὴν τροφήν, à terra victum quærit, Ariſtotel. libro 8. Animalium.

Πεζῇ, Aduerb. pedibus, βάδην, pedeſtri itinere, per ter

ram, διὰ ξηρᾶς, terrâ Cice. pedeſtri acie, διὰ πεζομαχίας, peditatu: cui opponitur σὺν ἵπποις, Xenoph. in OEconom. πεζῇ καὶ κατὰ θάλασσαν, terrâ, mariq́; πεζῇ πορεύομαι, pedes pergo, Idem Xenoph.

Πεζοστρατιά, terreſtris exercitus, AEſchin.

Πεζικὸς, ἡ, ὸ, pedeſtris, poeticè pro πεζός. Thucyd. tamē dixit ἐν στρατιᾷ ὡρμημένοι καὶ ναυτικῇ καὶ πεζικῇ. πεζικὴ δύναμις, peditatus, Xenoph. vbi tamen πεζῇ legitur in aliis codicibus, & melius. τὸ πεζικὸν, peditatus, Idem. τὰ πεζικὰ ἀγαθὸς, Idem Xenoph. πεζικὰ ὅπλα, Plato de Legib.

Πεζίτης, idem.

Πεζίτα, corollæ.

Πεζογραφεῖν, proſam ſcribere, &

Πεζογράφοι, ſcriptores proſæ orationis, Laertius.

Πεζολόγοι, Hiſtorici, συγγραφεῖς, Suid.

Πεζομαχέω, μ. ήσω, pugnam pedeſtrem committo. πεζομαχεῖν, eſſe peditem, Ariſtoph.

Πεζομαχία, ας, ἡ, pugna pedeſtris, terreſtre præliū, Thucydides.

Πεζὸν, οῦ, peditatus, πεζὸν & ἱππικὸν, Thucyd. τοῦ πεζοῦ παντὸς, totius peditatus, Idem. τὸ πεζῷ κράτιστοι, pedeſtribus copiis præſtantiſsimi.

*Πεζοπορέω, pedibus incedo, Xenop. i. ὁδοιπορέω, Polyb.

Πεζὸς, ἡ, ὸ, pedes, pedeſtris, ὁ ἐκ ποδῶν μαχόμενος. Homer. Odyſſ. ξ, πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι, peditem huc te veniſſe arbitror. πεζὸς ἰὼν, pedes vadens. Xenoph. Inde πεζὸς λόγος, proſa oratio, pedeſtris oratio, Quintil. quæ nec figurata, aut numeroſa oratione nititur. vide Quintil. lib. 10. cap. 1. Vnde οἱ πεζοὶ, ſcriptores ſolutæ orationis, Hermogen. πεζῇ φιλοσοφία καὶ ἔργῳ μύθους, Gregor. Nazanz. in Epiſt. πεζὸς στρατὸς, peditatus, pedeſtres copiæ, terreſtris exercitus. πεζῇ, pugna pedeſtri. τῷ πεζῷ κρατοῦντες, pugna pedeſtri victores. ἐν τῷ πεζῷ, Thucyd. in pedeſtri acie, id eſt, terreſtri, i. ἐν τῇ πεζομαχίᾳ. οἱ πεζοὶ, pedites. πεζοί τε ἱππῆές τε, &c. Homer. Iliad. 3, πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, Xenoph. πεζοὶ καὶ ναυμαχοῦντες, Demoſt. πεζὴ δύναμις, peditatus, Xenoph. lib. 1. Pædiæ. πεζῇ δυνάμει, Demoſt. & Ariſtop. πεζὴ μάχη, Demoſthen. πεζαὶ τέχναι, artes quæ terra exercentur, Plato de Legib. πεζὸς item terrenus, humilis, greſſu ſe mouens. πεζὸν ζῷον, & πεζευτικὸν, Ariſtot. terrenum & terreſtre animal, & gradiens ſiue pedeſtre, vt vertit Gaza. πεζὰ ζῷα, greſsilia animalia. Politian. & Gaza: animantes quæ ingreſſu vtuntur. Ariſtot. de mundo, ἐνύδρων ἐναλίων ζῴων καὶ πεζῶν καὶ ἀερίων φύσεις ἐχώρησε, animantium naturas tum aquatilium, tum terreſtrium, tum etiam in elemento ſpirabili viuentium continet. Et πεζὰ aliquando humilia & ſubmiſſa.

Πεζοφόρος, talaris, fimbriatus.

Πεζῶς, proſa oratione, i. καταλογάδην.

Πεζότερος, α, ον, humilior.

Πειθανάγκη, perſuaſio cum neceſsitate coniuncta. ἡ μετὰ βίας πειθώ. || Cicero ad Atticum li. 9, Ego (inquit) non tā γοητείας huius timeo, quā πειθανάγκην: de Cæſare loquēs.

Πιθανολογία, probabilitas, perſuaſibilis oratio.

Πειθανός. vide πιθανός.

Πειθαρχέομαι, pareo.

Πειθαρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, principibus obedio, imperio pareo, ὑπακούω, imperata facio. Accipitur enim & pro quouiſmodo obedire. Neut. Genit. iungitur. Ioſeph. libro 2. πειθαρχεῖν αὐτῶν ἀεὶ τῶν ὅλων. ꝓpriè tamen eſt parere principi aut magiſtratui, dictione compoſita à πείθειν, obedire, & ἄρχων, princeps, hæc Eraſm.

Πειθαρχία, ἡ, obedientia quæ principibus.

Πειθαρχικὸς, ἡ, ὸ, obediens principi, de ſubiecto dicitur & priuato, vt ἀρχικὸς de magiſtratu, Plut.

Πειθήμων, ονος, obediens. Datiuo iungitur lib. 5. Epigr. πειθήμονα λύσσῃ, obſequentem rabiei. Item Genit. lib. eodem, εἶχεν ἔτι πειθήμονα βουλῆς, ſuo conſilio parentem. Pro fideli. Nonn. ſine caſu, cap. 6. Euang. Ioan.

Πειθήνιον, ου, τὸ, officium. Ioſephus lib. 2, φανερὸν ποιῆσαι τὸ πειθήνιον τοῦ στρατεύματος, conſueta reddere officia.

Πειθήνιος, ου, ὁ, obediens, quaſi parens habenis. πειθήνιος ἵππος, freno ductilis, Plutar.

Πειθηνίως, obſequenter.

Πείθομαι, μ. πείσομαι, π. πέπεισμαι, in 2. Aoriſt. ἐπιθόμην, credo, mihi perſuadeo, adducor vt credā, confido, pareo, cedo, obſequor, arbitror, συντίθεμαι, concedo, annuo, ὑπακούω, ἀκολουθῶ, approbo. Depon. Dat. πείθομαι λόγοις, verbis perſuadeor, Xenoph. Pro eodem apud eundem, ἀναπείθομαι. πείθεσθαι πλείοσι ἐκέλευε, pluribus vt ſtaretur, iuſſit, Herodot. πειθόμενος τῇ γυναικὶ, qui coniugis ſuaſionibus & blanditiis adducitur. πειθόμενος τῷ νόμῳ, legi obſequens, Plato de Leg. Inuenitur & cum Accuſat. Iliad. α, ἅ τιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω, i. περὶ ἃ οὐ πεισθήσεσθαι, vel quæ non perſuaſurū arbitror. πείθομαι σέθεν, pareo tibi, Euripid. πείθομαι ταῦτα, mihi hæc perſuadentur, Gaza de Senect. Plato cum Datiuo & Accuſ. in Apolog. ταῦτα ἐγώ σοι οὐ πείθομαι, de his tibi non credo. Ariſtoph. περὶ ταῦτ' οὐ μεγάλων πείσῃ τούτῳ, ad hæc capeſſenda ab hoc adduceris: vbi etiam Accuſat. additur Dat. Plato in Epiſt. σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, te omnia meo conſilio facere. πείθομαί σοι ταῦτα, de his tibi credo, Xenop. πείσομαι, parebo, ꝓ πειθήσομαι. πέπεισμαι, perſuaſum habeo, fidem adhibeo, Demoſth. πεπείσμεθα περὶ ὑμῶν τὰ κρείττονα, perſuaſimus nobis de vobis quę ſunt meliora, cap. 6. ad Hebræos: ſic vertit Eraſm. cum Infinit. Plato in Apolog. πέπεισμαι ἐγὼ ἑκὼν εἶναι μηδένα ἀδικῆσαι ἀνθρώπων, mihi perſuaſum eſt nemini me vltrò feciſſe iniuriam. ἐπειδὰν εἴπωσι περιϊέναι τοὺς θεούς. πείθεσθε, crede, pare. Datiuo. Nazanz. in Orat. καθ' ὅσον πεισθείητε, quātum vobis cordi fuerit, Thucyd. πεισθήτω σε τοῦτο παῦλος, huius tibi fidē faciat Paul⁹. πέπιθον, ꝓ πεποίθησα, i. ἐπέπεισα, Hom. Interpr. οὐ πείσεσθαι ἔμελλε, non erat placanda, non erat futurum vt flecteretur. πεπεισμένος, voluntarius: cui opponitur βεβιασμένος. πεπεισμένος εἰμὶ συνοίσειν, confido profuturum, Demoſt. πεπεισμένος ἐκ λογίων, oraculis adduct⁹, Plutar. in Romulo. πεπεῖσθαι, adductum eſſe, perſuaderi, credere: ἔργον τοῦτο πεισθῆναι, hoc creditu eſt difficile, Plut. in Numa. πεπεῖσθαι χρήμασιν τὴν ἀναχώρησιν δόξας, feciſſe pecuniam creditus, i. μετὰ πειθοῦς χρημάτων ποιῆσαι, Interpr. Thucydid. πεπεισμένος, fidem habēs, acquieſcēs, perſuaſus, ἀρκεσθεὶς, Demoſth. πεισθεὶς χρήμασι, corruptus pecunia. πεισθεὶς ὑπὸ δώρων, adductus donis, Plato de Legib. Idem Epiſt. 3. πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς σῆς ἀρχῆς, adductus tui principat⁹ magnitudine.

Πειθὸς, id eſt, perſuaſorius.

Πείθω, μ. πείσω, π. πέπεικα, ſuadeo, oratione flecto: tria ſignificat, pareo, ſiue morem gero, ſuadeo, & perſuadeo: ei opponitur βιάζομαι. Ariſtoph. in Pluto, οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς, non perſuadebis ne ſi perſuaſeris quidem. πείθεις ἐν ὀλίγῳ με χριστιανὸν γενέσθαι, cap. 26. Act. Apoſt. vbi Eraſm. adnotat poſſe verti, aliquātulum mihi perſuades, i. parū abeſt quin perſuadeas mihi, vt, &c. ἐφ' ᾧ ἐπεποίθεις, cui fidebas, Nazanz. in Orat. ἕνα πείθω ἵνα, vni perſuadeo, Plato in Epiſt. οὐδέ με πείσεις, neque mihi perſuadebis. πεπεικὼς ἐμαυτὸν, à meipſo adductus, Demoſthen. οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, AEſchin. non impetrata venia à populo, ſeu non petita, i. αἰτούμενοι παρὰ τοῦ δήμου. πείθουσιν ἡμᾶς πράττειν, &c. Iſocrat. ſuadent nobis facere. Ariſtoph. in Ranis, κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων, τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον, nemo mihi perſuaſerit quominus ad illum eam. Sæpe duos habet Accuſat. vt πείθω σε τόδε τὸ πρᾶγμα. Plato in Apologia, ἀλλ' ὑμᾶς τοῦτο οὐ πείθω, ſed id non vobis perſuadeo. πείσειας, perſuadeas. μὴ πείσας λαμβάνω, vi capio, Idem de Legib⁹. Pro blandior & allicio, Xenoph. τὰ πείθοντα ἐσθίειν, veſci his quæ ſolicitant & inuitant, quæque auiditatem incitant. Item πείθω, ſpero & contendo.

Πειθὼ, όος, perſuaſio, obediētia, obſeruātia, obſequiū, inductio, ſuaſus, πεισμονή. Erat prophanis deæ nomen, dicēdi præſidis, quam Ennius Suadam, Horat. Suadelam, Cicero Leporem vocat, Quintil. perſuadendi deā. hanc & ψυχαγωγὸν

& ψυχάγωγον appellãt, quaſi ductricẽ & oblectatricem animæ,& flexanimam, Bud.in Annot.& Politian.in Miſcell. κατὰ πειθοῖ, perſuadendo, Plato de Leg. Xen. ἀγαγεῖν του πειθοῖ λαβὼν, à quopiam verbis adducto capiens. πειθοῖ καὶ νόμῳ σφάλλεσθαι φιλίας, i. amicitiã voluntariã & legitimã inire. πειθοῖ χρώμενος, impulſus, Plato de Legib. πειθὼ τοῖς ἤθεσι μὴ ὑπήκοον, receptis moribus non parens, Idem Plato de Leg. πάντα πειθοῖ μεταβαλεῖν, omnia ſuadẽdo mutaſſe, Plut. in Numa. πειθὼ καὶ βίαν εἰληφὼς, ſuadẽs & cogẽs, Plato de Leg. Pro fide Non. accipit, ἀχρεμπτὰ δέξασθαι πειθώ, i. fidẽ rẽ &am. εἰς πειθὼ, ad fidem faciendam, Plato de Leg. πειθὼ ἐρωτικὴ, lenocinium amatorium.

Πειθὼς, idem.

Πεικὸν, amarum, πικρόν.

Πεικὸς, lana, ξάμμα. vſitatius eſt πέκος.

Πείκω, πέκω, apto, tondeo:& dicitur propriè de ouib⁹. Heſiod. ἢ μῆλ' εἰς πείκειν, i. κείρειν, tondere: vnde πέκος, i. vellus.

Πεῖνα, vel πείνη, ης, ἡ, fames. ὅλ' ὁ πείνη δ' ὅποτε δῆμον ἱκοίμην

Πειναλέος, α, ὁ, famelic⁹, eſuriẽs, impaſt⁹, ieiun⁹. (χρ)

Πειναρὸς, ſordidus.

*Πειναστικὸς, famelic⁹, Plut. ὡς πειναστικῷ ἡ ἐμπειρικὸς ἐχόμενος.

Πεινάω, ω, άσω, π. ακα, & Πεινέω, & in Infinit. πεινῆν, eſurio, fame premor, λιμώττω, Ariſtoph. & Phrynich. Neut. Abſol. Lucian. ὡς βούλομαι ἔχεις, ὅσοι καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἰδεῖν ἀπὸ. τὸ μὴ πεινῆν κάλλιστον φαγεῖν, Idem. ἢ πεινῶ χρημάτων, Xenop. in Sympoſ. vt etiam Latinis, auri ſacra fames,

Πείνημι, poeticè, pro πεινάω.

Πεινητικὸς, cibi appetens, famelicus.

Πεῖρα, ἡ, breui poſter. periculum, experientia, aggreſſio, conſuetudo, actio, βλάβη, ἐπιχείρησις, προσβολὴ, ὁρμὴ, πορεία, ὁδὸς, motus, iter, facultas, πόρος, exploratio, vſus, exercitatio, ſtupri interpellatio, ſpecimẽ. Naz. in Orat. περὶ τ βαπτισμ. χριστὸς ἐνήστευσε πρὸ τ πείρας, ieiunauit paulò ante tẽtationem. πεῖραν λαβεῖν, καὶ ποιεῖν, καὶ ποιεῖσθαι, pro experiri & periculum facere. Xen. τ θεῶν πεῖραν λαμβάνειν εἴ τι σοι ἰδιλάσεσι συμβουλεύειν, deos tentare. πεῖραν ὑμῶν λαμβάνω εἰ δύναται, &c. veſtri facio periculum. AEſch. ὑμῶν αὐτ πεῖραν λήψεσθε, Xen. de vobis ipſis periculũ facietis. Plato Epiſt. 7. πεῖραν λαμβάνειν περὶ τὰ τοιαῦτα dixit, pro de his experientiã ſumere: ſic enim inquit, ἔστι δ' ὅ τι ἔστι: τὸ περὶ τὰ τοιαῦτα πεῖραν λαμβάνειν. Soph. πεῖραν ἀφορμᾶν, pro parare expeditionem dixit in Aiace. πεῖραν ζητεῖν, viam tentare. Idem, πεῖρά τις ζητητέα, ratio quædã quęrenda, i. modus & occaſio. πεῖραν διδόναι, edere ſpecimen, Xen. ἀφ' ὧν αὐ πεῖραν δίδωσι καταγέλαστος φαίνοιο: πεῖραν αὐτ δεδώκασι, ſpecimen ſui dederũt, Demoſth. κατ' δύναμιν. τὰ πεῖραν ἥκιστα τ δόξης ἔχοντα, Thucyd. vbi Valla, vt quæque maxime gloriæ ſunt expertia, ita minimum dignitatis præ ſe ferunt. Interpr. Græcus ſic, ὅσα ἐνδόξα ὄντα ἐς πεῖραν ἔρχεται, i. ὅσα ἀκούεται μᾶλλον, ἢ εἰς ἀπόδειξιν. εἰς πεῖραν ἔρχεται, ſentitur experiẽtia, Thucy. πεῖραν τούτων ἔχω, hæc ſum expert⁹, Xenop. πεῖραν ἐς πολὺ δὴ ἔχω, ex his documentum habemus, Thucyd. ἐς γὰρ τὴν πεῖραν ἀθηναίων στρατηγὼ δύο, &c. Ariſtid. ſpecimen Athenienſiũ dederũt. Attici πεῖρα αὐτὴ τὸ δόλος καὶ τέχνη accipiunt: vnde πειρατὰ dicũtur, οἱ κατ' θάλασσαν κακοῦργοι, vt adnotat Sophoclis Interpr. in Aiacem. Ammon diſtinguit à πεῖρα, & alibi ab ἐμπειρία.

Πειράζομαι, tentor, experior, ἐπειράσθη, tentatus eſt, Nazanz. in Orat. α. de Chriſto. ἐπειράσθησαν, tẽtati ſunt. πειράσθω, periculum ſumatur, Ariſtoph. ὑπόχυσει πειράζεσθαι, oculorum ſuffuſione tentari & laborare dixit Alexand. Aphrod. πειρασθῆναι, tentari, cap. 4. Euang. Matth. & cap. 10. 1. Corinth. πειρασθεὶς, tentatus: ſic ad Hebr. Ibidem tamen cap. 4. πεπειρασμένον κατ' πάντα legitur, tentatum per omnia, abſque σ in duobus quæ vidi exemplaribus. πεπειρασμένος, expertus, Lucian.

Πειράζω, vel πειράω, ω, άσω, π. ακα, experior, exploro, διάπειραν ποιοῦμαι, conor, captioſè tento, periculum facio. Et dicitur ferè de inani conatu, vt aues adhuc pennis immaturis volare geſtientes facere ſolent. Accuſ. lib. 1. Epigram. iungitur. πειράζεις καὶ Νεῖλον, Nilum etiam tentas. πάντα ἰδίᾳ πειράσαντες, Thucyd. nihil non tentantes, Gregor. de Baſil. quem tyrannus minis abſterrere fruſtrà conabatur, ἄλλον δεῖ τινὰ πειρᾶν τῆς ἀδικίας. vnde & πειρᾶν ἀνὴρ dicitur τὴν γυναῖκα, quũ de ſtupro ſolicitat & interpellat. Latinè attentare pudicitiam dicitur. Actiu. Bud. Comment. Apollon. lib. 1. Argon. Genit. iunxit, λαιψηρὰ χερμάδος εἰδυίῃ πειράζειν ἀοιδῆς, i. aggrediebatur & exordiebatur. Cum Infinit. lib. 2. Epigram. πειράζεις λευκὸν ἰδεῖν κόρακα, id eſt, niteris.

Πειράζων, οντος, ὁ, diſſimulator.

Πειρέα, ἡ, piræa, genus fruticis, Theophr. lib. 1. hiſtor. plantarum. cap. 23. vbi tamen legitur σπειραία, i. ſpiræa.

Πειραιεὺς, έως, & αιῶς, port⁹ eſt in Attica deſert⁹, quinque & triginta ſtadiis ab Athenis diſſitus. Attico more πειραιᾶ in Accuſ. dicitur per contractionem, vt ὑγιᾶ, Gaz. lib. 2. Gramm. *Cicero tamen ſe reprehẽdit quòd ſic ꝓtuliſſet, ac nõ potius vt Terẽt. in piræeũ cõuenimus: dubitat etiam an ſit loci vel oppidi nomen, vt ſit addenda Præpoſitio, ad Atticum lib. 7.

Πειραϊκαὶ πύλαι, Piraicæ portæ: ſic dictæ ſunt quædam portæ vrbis Athenarum, Plut. in Theſeo.

Πειραίνω, termino, finio, περατῶ.

Πειραιὸς, idem quod πειραιεύς.

Πειράομαι, ῶμαι, άσομαι, π. ασμαι, ſicut πειράω, tento, laceſſo, aggredior, nitor, experior, ἐπιχειρῶ, ὑπόπειραν ποιῶ, & ὑπόπειραν ποιοῦμαι, πεῖραν λαμβάνω, contẽdo, ſtudeo, do operam, ſolicito ad, experior, i. vtor, vt: experior meliorẽ fortunã. Genit. iung. Syn. καὶ καλλίονος πειρᾶσθε τ δαίμονος, meliorẽ fortunã experimini, i. felici⁹ egit fortuna vobiſcũ, Bud. Com. Apoll. lib. 1. Arg. ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων ἢ ἔβημι. Heſio. τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυγόμφων, hactenus ſum naues expertus. Lucian. καί μοι δοκεῖς σωτῖραι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου τ διὸς πεπειραμένος, mihi videris Iouẽ perhumanum expertus. Iſocr. πειρᾶσθαι τῶν φίλων, i. πεῖραν λαμβάνειν, amicos periclitare. Homer. Odyſſ. τ, ἀρίγνωτε σοῖς ἀλόχου πειρήσεαι. ἐπειράθην ὀρφανίας, orbus fui, Phalar. in Epiſt. πειρώμεθα τῷ τείχους, oppidum tento, Thucid. πειρῶμαι ἔργῳ τῶν δεξιῶν, rerum facio periculum, Plato de Legib. ἐπειράθην κατιδεῖν ἀμυχῶν, Galen. libr. 2. ad Glauc. tentaui ſcarificationes facere. πειρῶμαι, cum Infinit. Ariſtoph. in Pluto, τὸν πλοῦτον ποιεῖν πειρώμενοι βλέψαι πάλιν, conantes efficere vt Plutus iterum videat. πειρῶμαι λέγειν, tento dicere, Galen. πειρῶμαι ἐπιμελεῖσθαι ἐμαυτοῦ ὅπως ὑγιαίνω, Xenoph. lib. 1. Pæd. ἐπειράθην διελθεῖν, tentaui narrare, Iſocr. in Euagora. πειρώμενοι ἀλλήλων, inuicẽ laceſſentes. πειραθῆναι, experiri. πειραθῶ βέλτιον, vultis nitar, Plato de Leg. πειραθεὶς, conatus, expertus, Dem. πειραθεὶς ὁ ἁρμόδιος ὑπὸ ὑπάρχου, Harmod. ab Hyparcho appellatus de ſtupro, Thucyd. ἐς ἐρωτικὴν πεῖραν ἀφικόμενος: ſic Interpr. πεπειρακαι, tentarunt, Ariſt. in Probl. πεπειραμένος, expertus, finitus, Ariſtot. lib. 2. Ethic. cap. 6. Cum Accuſ. & Genit. Plato in Epiſt. πεπειραμένος ἐράστου πλείονα ἢ σὺ, &c. Eraſti mores magis expertus quàm tu. πειρήσασθαι, πεῖραν λαβεῖν, Homer. πεπείρημαι μύθοις, in verbis cultus ſum, ſum exercitatus, Idẽ in Odyſſ. πειρήσεται, pro πειρᾶσθαι καὶ πειράζεται, Apollon. Rhod. ἐπειρήθην, expertus ſum. πειρηθῆναι, laceſſere. Genit. Herodot. ἀπόπειραν λαβεῖν, Hom. experiri. πεπειραμένος, expertus, Herodot.

Πεῖραρ, καὶ Πεῖρας, ατος, τὸ, finis, πέρας, τέλος, terminus, limes, funis, vinculum, πείρατα ὀλέθρου, extremum exitium. ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα πείρατα τέχνης, Homer. Odyſſ. inſtrumẽta manibus tenens artis adminiſtra, id eſt, ὡς ἡ τέχνη συμπεραίνεται.

Πείρασις, interpellatio de ſtupro, tentatio, Thucyd.

Πειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, experimentum, periculum, experientia, Dioſc. lib. 1. in Præfat.

Πειραστὴς, οῦ, ὁ, tentator.

Πειραστικὸς, qui conatu inani vtitur, à πειράζω. Ariſtot. in 3. Metaphyſ. appellat πειραστικοὺς λόγους, qui ex illis quę

ꝓbātur reſpōdenti colligunt oppoſitā propoſitionem.

Πειρατεία, piratica, latrocinium.

Πειρατέον, experiundum eſt, nitendum eſt, Xen. πειρατέον ὀρθῶς λέγειν, conandum eſt rectè dicere. πειρατέα, tentandum, conandum eſt, Plato de Leg.

Πειρατεύω, prædor. αὐτὸς πειρατεύσει αὐτῷ κατὰ πόδας, cap. 49. Geneſ. vbi Latinè, ipſe accinct⁹ præliabitur ante eũ.

Πειρατήριον, τό, tentatio, locus tētationis, nauis piratarum. || τόπος λῃστῶν, Heſych. cœtus & cōciliabulum piratarum. Iob. 7. in principio, οὐχὶ πειρατήριόν ἐστιν ὁ βίος, ἐπὶ τῆς γῆς, militia eſt vita hominis.

Πειρατής, οῦ, ὁ, pirata: à πείρω, pertrāſeo, quia ſemper per mare permeat: vel à πεῖρα, quod aliquando fraudem & damnũ ſignificat. dicitur & πειρατής. πειρατικοὶ κατὰ θάλασσαν χαλκεύονται, ἐπὶ τῆς πείρας τυτίσι δόλῳ καὶ τέχνῃ, Soph. Interp.

Πειρατικὰ σώματα, corpora piratica, i. piratarũ, Plut. in (Cam.

Πειρατικαὶ νῆες, naues prædatoriæ, Plut.

Πειράω, ῶ. άσω, π. ακα, interpello, tento, ſolicito de ſtupro, ἀπὸ πειρᾶν λαμβάνω, molior, attēto, appello, as, adorior Xenoph. cum Infinit. πειρῶντα χειροῦσθαι, potiri tentantem. De re venerea, Ariſtoph. in Pluto, πειρᾷ μὲν ἴσως σε, te for taſſe tentat de ſtupro. Plut. in Galba, νέρων ὑφῆκε τὸν ὄθωνα πειρῶντα τὴν ποππαίαν, Nero ſubmiſit Othonem qui Poppçam tētaret, i. de ſtupro interpellaret. Item nitor etiam cum Infinit. Lucia. de luctu, πολλοὶ δὲ πειρῶντες ἀποδιδράσκειν, ὑλακτεῖ. &c. πειρῶ ἀποβαίνειν, conor deſcendere, Thucyd. πειράσω ἐπὶ κώμην, tentabo vicum, Idem. Interp. ſubintelligit ἐλθεῖν. πείρα, pro πειρῶ, σπούδαζε, Hom. ὀδ. tēta, contende. πειρᾶν, fortunam belli tentare. πάσαις ἰδίαις πειρώμενοι, omni ope conati, i. πεῖραν ἐμποιούμενοι. vide Πειράζω.

Πειρηθῶμεν, pro πειραθῶμεν, experiamur.

Πειραίνας, αντος, ὁ, perficiens.

Πειρήνη, fontis nomen in Corintho.

Πειρήσατο, explorauit, Apollon. Rhod.

Πειρήσομαι, pro πειράσομαι: vnde πείρησαι, ἀντὶ τοῦ πείρασαι, tentes. Iliad. α, εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι, i. πειράθητι, fac periculũ.

Πειρήσομεν, penetrabimus, Accuſ. Herodot.

Πειρήσω, Ionicè, pro πειράσω, Homer. Odyſſ. cum Subiunct. & particula ὡς, tentabo, nitar.

Πειρητεία, πειρατεία, exploratio, experientia, ſenſus. *Πειρητεία apud Herodot. χαλᾶσαι κάλον κατὰ πειρητείαν, mittere funem ad explorandum, Valla.

Πειρητίζω, ω. ίσω, π. ικα. πειράζω, tento. Genit. Odyſſ. ξ, μετέρῃ σθένεός τε πειρητίζων, Nōn. Accuſ. iūxit, ἐπειρήτιζε γυναῖκα.

Πείρινθα, alueum ſeu tabulatum in curru, vbi res ponuntur, & vbi ſedent qui curru vehuntur. Homer. appellat Odyſſ. ο, ἐς πείρινθα τίθει πεισίστρατος, in currum imponebat, ſeu in eius alueum, i. εἰς πλέγμα τὸ ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ſeu εἰς τὸ πλινθίον τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ ἁμάξῃ τετράγωνον. dubiũ autem an πείρινς, πείρινθος declinetur, an τὸ πείρινθον. dicitur & ὑπερτερία.

Πείρινθος, idem, Etym.

Πειρώμενος, tento, Plut. in Othone. πειρώμενος κιθαρίζειν, cithara canere tentans, Lucian.

Πειρῶ, nitere, pro πειράου.

Πείρω, ω. ερῶ, π. ακα, trāſeo, διαπερῶ, διέρχομαι, ſubeo, experior, tolero, penetro, διαπερονῶ, traiicio, pungo, figo. Odyſſ. ξ, ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, verubus traiecit & affixit. Pro tranſeo. Odyſſ. γ, κύματα πείρειν, id eſt, διαβαίνειν καὶ διαπερᾶν. Apollon. 2. πείρετ' ἐς αἰήτην τόσον πλόον, tātum curſum ad AEetam tenetis & nauigatis.

Πειρῴατο, conentur, tentarent, Herodot.

Πειθώ, οῦς, ἡ, obedientia, perſuaſio.

Πείσας, irrigans, humectans.

Πείσεα, & πίσεα, τά, Homer. Odyſſ. ζ. καὶ ἀνύδρους τόπους ὑπὸ γῆς κελεῖ, παρὰ τὸ πίσω ὃ ἐστι ποτίσω.

Πεισέμεν, πείσειν, Homer.

Πείσεσθαι, paſſum iri. πείσεσθαι ἀγαθὰ, acceptarum eſſe beneficia, Demoſth.

Πεῖσις, εως, ἡ, paſſio, læſio, perſuaſio. Alex. Aphr. lib. 1. Prob. ποιητικὴ γὰρ γίνεται τῆς πύρωσεως τῆς ἰδίας πείσεως, id eſt, affectio & læſio.

Πεισίστρατος, Piſiſtratus, filius Neſtoris. Item alter Hippocratis filius: vnde Piſiſtratidæ Athenienſium tyranni, Herodot. lib. 5, & Plut. in Solone.

Πεῖσμα, ατος, τό, firmamentum, refugium, & contentio, Etym. Item rudens, i. funis nauticus, quo nauis in litore religatur, quem oram videtur dixiſſe Quintil. πρυμνήσιον, τὸ ἀπόγειον σχοινίον, funis quo nauis ad lapidem in portu religatur, Hom. Interpr. πεῖσμα σαγηνοβόλων, in Epig. πείσματα νεὼς, funes nauis, Plato in Timæo.

Πεισμονή, ῆς, ἡ, perſuaſio.

Πείσομαι, parebo. vide πείθομαι.

Πείσομαι, patiar, afficiar, ſentiam. Futurum verbi πάσχω. Ariſtoph. νεφ. τί πείσομαι, quid mihi accidet, quid mihi fiet? Bud. Com. εὖ πείσομαι, accipiam beneficiũ, Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 9. πεισόμεθα, tolerabimus. πεισόμεθα δεινά, Ariſtoph.

Πείσος, locus humidus: nam πίσω, rigare eſt.

Πειστέον, obediendum, parendum, vel credendum eſt. Plato 2. de Rep. οἷς ἀμφοτέροις πειστέον, quibus de vtroque credendum.

Πειστήρ, obediens, ὑπήκοος.

Πειστικοὶ λόγοι, verba ad perſuadendum accōmodata, Euripid.

Πειστικός, qui facilè perſuadet, perſuaſorius, obediens.

Πείσυνος, pro πίσυνος, fretus, Laſcar. πίσυνος εὐγενείᾳ, &c. nobilitate fretus.

Πείσω, Futur. anceps: à πάσχω, vel πείθω.

Πειτίσσω, agito.

Πειθάλιος, catamytus, incontinens, ὁ διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενος, ſcortator, Etym.

Πέκος, pellis, κώδιον.

Πεκύλιον, id eſt, οὐσία, peculium à Romanis dicitur patrimonium, à pecudibus, teſte Plut. in Public. Nam Romani dum non multo adhuc nummo vterentur, ſontes re pecuaria mulctabant.

Πεκτὸς, à πέκω, comptus, in Epigr. vel à πείκω.

Πεκτέω, & Πέκω, pecto, πέκω, πέκω, κείρω, euello, vello, & tondeo: vnde ἐπέχθη, tonſus eſt, apud Ariſtoph. νεφ.

Πελάγειος, litoralis, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 19.

Πελάγια, τά, pelagica, κρόταλα.

Πελαγίζω, exūdo, æſtuo, inundo, Actiu. Accuſ. πελαγίζειν, nauigare, Xen. in OEcon.

Πελάγιος, α, ὁ, maritimus, intra pelagus poſitus. πελάγιαι ὑπὲρ τίκτουσι, in alto pariunt, Ariſtot. lib. 5. Anim. πελάγιος ἄνεμος, ventus ex alto proueniens. πελάγιοι ἰχθύες, piſces pelagici, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 17. πελάγιαι νῆες, Thucyd. naues mare tenentes. πελάγιον ὕδωρ, aqua ex alto petita. Item lib. 5. Dioſc. cap. 15, θαλάττης πελαγίας καὶ ὕδατος ὀμβρίου, ſalſæ ex mari aquæ, cæleſtiſque, &c. πελάγια ζῶα, animalia pelagica, Ariſtot. 1. de Animal.

Πέλαγος, εος, τό, pelagus altum. πέλαγος τῆς θαλάσσης, profundum maris, cap. 18. Euang. Matth. pro eo quod eſt, in medio maris. nam longius à litore ſolet eſſe profundius. Quandoquidem qui Græcas tradunt Etymologias, pelagus dictũ putant, quod ſit πόῤῥω τῆς γῆς, id eſt, procul à terra: quaſi πέλαγος, vel τὸ μὴ πέλας γῆς.

Πελαγός, ἀντὶ τοῦ πελαργός, Etym.

Πελάζομαι, propinquo, Euripid. ἐπλάζετο τῶν δύο θυρῶν, apprehendit fores, cap. 16. Iudic.

Πελάζω, ω. άσω, π. ακα, πλησιάζω, ἐγγίζω, πλησιάσω ποιῶ, adeo, accedo ad, prouehor, pertingo, προσάγω, admoueo: à πέλας. Actiu. Odyſſ. ξ, γῇ δέ με προσέπελασσε μέγα κῦμα, me appulit. Et Odyſſ. γ. καὶ μὲν κρήτῃ ἐπέλασσε. Et Iliad. α, ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, id eſt, admouerunt, προσήγαγον, ἐπέλασαν, ἐπέλασσαν. πελάζω interdum cum ſolo Datiuo ponitur pro accedo ad, vt libro ſecundo Argon. Apollon. οἳ κε βέβρυξι πελάσσῃ, qui ad Bebrycas appulſus ſit. Heſiod. πρὶν τοίχῳ πελάσαι δολιχοῦ αὐλῆς. πελάσει τίν με τῆς

πῶς, Homer. ſic etiā in antiquo, ὅτι τὰ ναῦς ἀγάγετε. πλάζειν ὀδύνῃσι, tradere doloribus, applicare, admouere, adire, facere. πλάζειν εἰς ὄψιν, in conſpectū accedere, Eurip. πελάσαι νῶν, pro ὅτι νῶν, Sophocl. πελάσαι χθονί, fundere humi, ſeu proſternere, Apoll. Rhod.

Πελάθω, idem, Eurip.

Πέλανος, ου, ὁ, mola ſacrificiis apta, quæ fiebat ex tenuiſſima farina, libum, placenta, vel bellaria & cupediæ. Ariſtoph. in Pluto, τὰ πόπανα καὶ προθύματα τὸ πέλανον vocat. Item ſpuma concretior circa os, apud Eurip. in Oreſte. Item ſuccoſa lachryma inſtar thuris gummi denſata. Eſt & obolus vaticinantibus erogari ſolitus. Attici omne congelatum ſic dicunt, Etym.

Πελαργᾶν, conſulere, admonere.

Πελαργιδεύς, pullus ciconiæ, ſicut ἀετιδεύς, aquilæ.

Πελαργιδεῖς, οἱ, pulli ciconiæ, Ariſtoph.

Πελαργικοὶ νόμοι, ciconariæ leges, quibus pueri paretes alere iubentur, Ariſtoph.

Πελαργοί, Thuſci, τυῤῥηνοί.

Πέλαργος, ου, ὁ, ciconia, διὰ τὸ ἔχειν πτερὰ μελάντερα, ἢ λευκά: πελὸν γὰρ τὸ μέλαν, καὶ ἀργὸν τὸ λευκόν. πελαργὸς dicitur apud Ariſtoph. & apud Suidam. De ciconiis vide Aelian. & Oppian. in Ixeut. Ariſtot. item lib. 8. Animal. cap. 3, & Bud. in Pandect. Eſt etiam πέλαργος, fictile quoddam inſtar ciconiæ roſtrum habens.

Πελαργοχρῶτες νῆες, apud Lycophr. naues ciconiarum aſſimili colore tinctæ, in quibus & τὸ πελὸν, i. atrum, & τὸ ἀργὸν, i. candidus color viſitur.

Πέλας, propè, πλησίον, ἐγγύς. Dicitur & ἐμπελάδην & ἀγχοῦ & ἀγχοῦ. Genit. Odyſſ. ο, ὅς τότε πλησιάχου πέλας ἵστατο. αἱ τῶν πέλας ξυμφοραί, aliorum calamitates, i. vicinorū, Thucyd. in 1. ὁ πέλας, vicinus, Plato in Leg. & Thucydid. qui interdum vocat τοὺς πέλας, eos qui eſſent ſocii, aut fuiſſent ſimilis conditionis, vt lib. 1. vbi vide Interpr.

Πέλασαι: vide Πελάζω.

Πελασγία, dicta eſt olim Theſſalia. vnde

Πελασγικὸν ἄργος, Iliad. β, i. τὸ θεσσαλικόν.

Πελασγικὸν τεῖχος, mur⁹ pelaſgic⁹: ſic dicitur Athenarū murus quidā à Tyrrhenis ſuffoſſus, quòd ciconiæ propter ſindonas putarentur, Herodot. lib. 5. Lucianus in dial. ἁλιεῖς, παρὰ τὸ πελασγικὸν, pro loco in vrbe Athenis.

Πελασγιώτιδες γυναῖκες, pelaſgicæ mulieres, Herodot.

Πελάσσω, προσπελάσω, προσεγγίσω, Homer.

Πελαστής, adhærens, appropinquator, Ammon.

Πελάτεια, clientela, Gaza de Senectute.

Πελάτης, ου, ὁ, &

Πέλατις, ιος, miniſter, cliens, mercenarius. Plutarchus enim in Romulo docet, ipſum Romulū appellaſſe κλιέντας, quos Græci vocant πελάτας.

Πελατικόν, τό, clientela.

Πελάχνον, cochleare, catinus. vide Πάταχνος.

Πελάω, πελάζω, πλησιάζω, Schol. Sophoclis in Electra, πελᾶς, πλησιάζεις.

Πέλει, eſt, Nonnus.

Πελεθόν, ſόναν, Ariſtoph. σπέλεθον alii legunt.

Πελέθρισμα, curſus, δρόμημα.

Πέλεθρον, ου, τό, iugerum, columba dicitur & πλέθρον.

Πέλει, eſt, fit, decet, conuenit. πέλει με λαβεῖν, decet me accipere, oportet me accipere, πρέπει, Sophoc. vide Πέλω.

Πέλεια, ας, ἡ, liuia, colūbę ſpecies à liuore ita dicta, Ariſtot. lib. 5. de nat. Anim. Pro columba etiam capitur: vt Odyſſ. ο, πέλει πέλειαν ἔχων. βάρεων πελείαν, Ariſtoph.

Πελειάς, άδος, ἡ, columba liuia, idem quod πέλεια. capitur etiam generaliter pro columba, i. περιστερά. Iliad. ε, τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

Πελεκάν, platea, auis gregalis, Ariſtot. lib. 8. Anim. cap. 12. οἱ πελεκᾶνες, plateæ aues.

Πελεκάνος, ου, ὁ, pelecanus auis, quæ & δενδροκολάπτης, dicitur, quoniam arbores perforat. huius auis eſus prohibitus erat Iudæis, cap. 11. Leuitici. Hieronym. in Pſal. plateas interpretatur τοὺς πελεκᾶνας: quarum auium duo genera, terreſtre vnum, alterum inter aquas degit. Videtur has Plin. onocrotalos vocare.

Πελεκᾶται ἐκ τῆς μήτρας, medullæ ſecuris adigitur, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. cap. 10.

Πελεκάω, ῶ, ήσω, ηκα, dolo, ſecuri percutio, ſecurim adigo. Actiu. Accuſ. πελέκκησε, dolauit, ſecuri poliuit ſeu aptauit, Homer. Odyſſ.

Πελεκηθείς, laboratus.

Πελέκησις, ἡ, dolatio, ſecuris exponitur à Gaza, ca. 10. lib. 3. hiſt. plant. Theophr. ictus ſecuris adactæ.

Πελεκητόν, dolatile, & Πελεκητὰ ξύλα, ligna dolatilia, Theophr. lib. 5, cap. 7. hiſt. plant.

Πελεκητής, οῦ, ὁ, dolator.

Πελεκίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem quod πελεκάω.

Πελεκῖνος, ὁ, ſecurina, genus herbæ, quæ & ἡδύσαρον, Dioſcorid. lib. 3, cap. 146. in aphacis legumine innaſcitur, Theophr. lib. 8, cap. 8. hiſt. plant. ſic dicitur à ſecuris forma. Interpretes Dioſcoridis lib. 3, cap. 106. vertunt ſecuridacam. πελεκίνου σπέρμα, ſemen ſecuridacæ. Eſt & genus auis, Ariſtoph.

Πελεκίζω, μ. ίσω, π. ικα, πελεκίζω, ſecuri cædo, percutio, decollo.

Πελέκημα, quicquid bipenni detruncatur, fruſtulamentum, aſcia. Item ſcobs & limatura.

Πέλεκυς, εος, καὶ μεταβολῇ τοῦ υ εἰς ι, πέλεκις, ὁ, ſecuris, bipēnis, Gaza lib. 2. δίστομος ἀξίνη, Homer. Nazanzen. in Oration. πέλεκυς κάτωθεν πίπτει. & Philoſtratus in Heroicis. σὺν ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι κατιὼν μόνος. cum vniuerſis faſcibus & ſecuribus ſolus deſcendens, Plutarch. in Publicola. τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, ſecures à faſcibus ſeiunxit, Idem ibidem.

Πελεκυτής, οῦ, ὁ, dolator.

Πελεκυφόρος, ου, ὁ, bipennifer.

Πελεμίζω, μ. ίξω, π. ιχα, agito, διασείω, moueo, κινῶ, gradu deiicio. vnde κατεπελέμιζω, κατασείω. Apoll. 2. Arg. καὶ δὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιξε, p κατὰ τὴν, κατὰ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, deorſum vibrauit. Hom. Ilia. δ, ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, i. διεσείσθη, ἀπεκινήθη, reiectus eſt, & repulſus. Heſiod. ὑπὸ βροντῆς πελεμίζετο δ' εὐρεῖα χθὼν, i. quaſſatur, tremit. πελεμίζετο, ἐκινεῖτο, Homerus.

Πέλον: vide in Πέλω.

Πελέσκω, ſum.

Πέλετος, ου, ὁ, merda.

Πέλεται, ſit, fiat.

Πελετής: vide Πελιτής.

Πελία, ας, ἡ, Doričſibus dicitur extrema corporis pars nigra, quæ per excurſionem aquæ nigreſcit, teſte Corintho, τὸ μέλαιναν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἥτινα ἂν δι' ἐκδρομῆς ὕδατος μελαίνηται, πελίαν καλοῦσι Δωριεῖς.

Πελίας, aſinus fuſcus, ſubniger, Etym. Eſt & proprium viri, quum paroxyt. eſt: oxytonum verò, liuiam columbā ſignificat, Cyrill. ſed ꝓ colūba melius per ει ſcribitur.

Πελίδιον, adulterina coma, galericulum.

Πελιδνός, οῦ, ὁ, πέλιος, liuidus, liuorem trahens, qui liuorem contraxit, Galen. πελιδνὸν δὲ τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μελανίας, ὅπερ μολυβδῶδες, Interp. Thucyd. πελιδνότερος, qui liuorem magis trahit, Gaza.

Πελιδνόω, μ. ώσω, π. ωκα, liuidum reddo, & πελιδνοῦμαι, liueo, ſeu liueſco.

Πελίκη, ης, ἡ, menſura Attica continens heminas octo.

Πελιδνοῦμαι, τὸ πελιδνόω. πελιδνῶ, liuore ſugillari.

Πέλιος, ου, ὁ, liuidus, niger. πέλιος τὴν χρόαν, colore liuidus. σὰρξ πελία, liuida caro, Alex. Aphrod.

Πελιτνός, ὁ, ὁ, liuidus, apud Thucyd. Pro πελιδνὸς per τ ſcriptum inuenitur, vt Euſtat. Iliad. 9. annotat.

Πελιτὸς, οῦ, ὁ, vel πελαστὸς, ſenex.

Πέλιχες, αἱ, poculi genus, vas fictile.

Πελίωμα, ατος, τό, vibex, liuor, liuiditas. πελιώματα, ſugillata, liuida, liuores, Theophr. lib. 5, cap. 22. hiſt. plant.

πελιώματα κ̀ ὑπώπια αἴρει, liuores & inſignita tollit, Ruel. liuores & ſugillata, Marcell. lib. 3. Dioſcor. cap. 25.

Πελλατὴρ, qui mulget, ἀμολγεύς.

Πελλατοὶ, curſorum & viatorum calceamenta.

Πέλλη, ης, ἡ, mulctra, vel mulctrale, vt apud Virgil. -implebunt mulctralia vaccæ: & color ſubniger, Etym.

Πέλλη, vrbs Macedoniæ, Idem.

Πέλλης, bos fuſcus, Etym.

Πέλλισιν, id eſt, mulctralibus, dixit Nicand. à nominâdi caſu πελλίς, ίδος, vt videtur.

Πελλὸς, ὁ, leuis, fuſcus, liuidus, niger, Hippocrat. Zenodot. in libro de dictionibus variis & gentibus, ſcribit Sycionios κιῤῥὸν, πελλὸν appellare. Heſych. πελλὸν, φαιὸν χρῶμα, ἐμφερὲς τῷ πελιδνῷ.

Πελλὸς ἐρωδιὸς, pella ardeola, Ariſtotel. lib. 9. Animal. capite 1.

Πέλμα, ατος, τὸ, planta pedis. Alexand. Aphrod. οἱ γαργαλιζόμενοι πέλματα, γελῶσι. Capitur & pro extremitate. Idem Alexand. τὰ νεῦρα κατατείνει ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων, ἐκ τῶν οἰκείων ἀκροθεμάτων ποιεῖ τοὺς ὄνυχας, id eſt, nerui ad extremos vſque porrecti digitos, &c. pro eodem dicit Ibidem, τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων.

Πέλομαι. ſum, γίνομαι, εἰμὶ, ὑπάρχω: poeticum. πέλεται, γίγνεται, ἐστὶ, Homer. eſſe debet, Heſiod. Cum Præpoſitione ἐπὶ ſignificat ingruo. Odyſſ. ε, νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι. ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, hominibus accidunt, Homer. Odyſſ. ν πελέθω, fit, Apoll. Rhod.

Πελὸν, οῦ, τὸ, nigrum.

Πελοπήιος μόθος, tumultus Pelopeius, in Epigram.

Πέλοψ, οπος, Pelops, proprium viri, de quo in Theſeo Plutarch. πέλοπος χειρουργία, &c. Nazanz.

Πελτάριον, ου, τὸ, parua pelta.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ, peltatus, peltiſta, clypeatus. Plato, περιθέουσι πελτασταὶ, circuncurſant peltati milites, ſatellites Ficinus vertit. Liuius lib. 1. de bello Maced. cetratos vocat, quum inquit, Nocte cetratos, quos πελτασὰς vocant, loco opportuno inter bina caſtra in inſidiis abdiderat. Vide ἐπίλεκτοι in Append. de vocab. milit. πελτασαὶ ſunt in numero ferentariorum, Xenoph.

Πελταστικὴ, peltaſtice ars, Plato de Leg.

Πελταστικὸς, οῦ, ὁ, pugnans peltis. πελταστικώτατε, Xenophon in OEcon.

Πέλτη, ης, ἡ, pelta, hoc eſt, ſcutum breue vmbone carẽs, formam habens lunæ iam ſemiplenæ, ἀσπὶς πετάγωνος, Interpr. Thucydid. Vide Ἀσπὶς & Πέλτον in Ammon. Xenoph. ſcribit Amazonidum peltam hederæ folio fuiſſe ſimilem. Virgil. AEneid. 1. Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis. Eſt & piſcis nomen, Cæl. lib. 6, cap. 4.

Πέλτον, idem.

Πελτοφόροι, ſcutati, qui ferunt peltas, Xenophon lib. 2. Omiſſorum.

Πέλυξ, peluis, galea, ſecuris, cap. 23. Hierem. οἱ λόγοι μου, ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν, id eſt, ſermones mei vt ſecuris incidens petram. Πέλις, idem.

Πέλω, ſum, ὑπάρχω, fio. πέλει, γίγνεται, Homer. pro γίνονται, Idem. πέλει χαλκὸς αὐτῷ, ea laborat. πέλεν, ἦν, erat, ἐγένετο, ὑπῆρχε, Homer.

Πέλωρ, τὸ, monſtrum ingens, τέρας. Inuenitur etiam πέλωρ pro πελώριον apud Apoll. Rhod. lib. 2. Argon. γαίης ἐξ ἔκτο πέλωρ τέκος, monſtroſus filius.

Πελωρίζω, palàm facio, aperio, prędico aliquid & pręſignifico.

Πελώρια, τὰ, Saturnalia in Theſſalia.

Πελωρίδες, αἱ, pelorides, genus concharum, dictum à magnitudine: aut à Peloro Siciliæ promontorio.

Πελώριος, ου, ὁ κ̀ ἡ, ingens, magnus, maximus. Homer. Iliad. γ, ἄνδρα πελώριον ἠΰν τε μέγαν τε, i. ingentem, μέγιστον. Item πελώριος, prodigioſus, τεράστιος, θαυμαστός. Heſiod. in Theogonia, πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, ingentem falcem cepit: vbi generis eſt Fœm. πελώριος λέων, in Epigramm. & μανυμάτο μαινομένου πελώριον, Ibidem. πελώριον τέρας, Euripid. de Pythone ſerpente.

Πελωρὶς, nomen loci, inſula, auis quædam, quæ & πελώριος, Etymol.

Πέλωρον, ου, τὸ, τέρας, prodigium. Homer. Iliad. υ, γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου. Et Iliad. β, δεινὰ πέλωρα θεῶν, i. μέγιστα σημεῖα. Apoll. 1. Arg. διὰ τρίφα αἰνὰ πέλωρα, de gigantib.

Πέλωρος, ου, ὁ κ̀ ἡ, excelſus, ingẽs, prodigioſus. ὁ Π. ο, αἰγίλωψ χεῖρα πέλωρον ἠμερος, &c. vbi gen. eſt Fœm. Heſio. aliter in Theog. στεναχίζετο γαῖα πελώρη, i. ingens.

Πέμματα, τὰ, pemmata, hoc eſt, bellaria, ſecundæ menſæ, res aromaticæ, cupediæ, condimenta. Politian. apud Epict. à πέσσω. Plato 2. de Rep. ὄψα κ̀ μύρα κ̀ θυμιάματα καὶ πέμματα, i. τραγήματα. τοῖς πέμμασι μίγνυται βούτυρον, bellariis butyrum miſcetur, Dioſcor. lib. 2, cap. 83.

Πεμπάζομαι, ἄσομαι. ἀσμαι, & Πεμπάζω, μ. άσω, π. α κα, mitto. Item in quinque metior, per pentadas, i. quinterniones numero. A πέμπε A Eolicè pro πέντε. Homer. ὁ Π. δ, αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται, λέξεται ἐν μέσσῃσιν, &c. i. κατὰ πέντε ἀριθμήσει. Apollon. 2, εἴ τις ἐκεῖσε πεμπάζοι, i. ψηφίζοι κ̀ μετρῇ, enumeret.

Πεμπὰς, άδος, ἡ, numerus quinarius, i. πέντας ſeu πεμπάς, Xenoph. Vide Πεμπάδαρχος & Πεμπαδάρχης.

Πέμπε dicunt AEoles pro πέντε.

Πέμπελος, ſenex ſeu anus: παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς τὸν ᾅδην.

Πέμπω, acerſo, Euripid.

Πεμπταῖος, quintanus, quinto die erumpens. πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana, in Probl. Alexand. Aphr. πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν καπιτωλίῳ δειπνήσας, quinto à victoria die in Capitolio cœnaturus, Plutarch. in Fab. ὁ Π. ξ, ἑσπέριος πεμπταῖος, i. διὰ πέμπτης ἡμέρας, quinto die. πεμπταῖον ἀφικόμενος, Ariſtoph. Lucian. ἐν ἀλλωσὶν, τὰ νήπια παιδία τοῖς βρέφη τα πεμπταῖα ἐκ γενεσίου ἢ δεκαταῖα, i. infantes qui quinque dies nati ſunt vel decem. πεμπταῖα γενέσθαι, quinto die fuiſſe, quinto die acceſsiſſe, ſic apud Demoſthenem.

Πεμπταὶς, ἄδος, ἡ, quinquennium.

Πεμπτέον, mittendum eſt.

Πεμπτέος, ου, ὁ, mittendus.

Πέμπτος, ου, ὁ, quintus. Πέμπτος μὴν, Quintilis menſis, qui & Ἰούλιος, Iulius, Plutarch. in Numa.

Πέμπω, μ. ψω, π. εμφα, mitto, dimitto, pompam ago, duco, veho, deduco. Actiu. Accuſ. ὁ Π. ο, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, à ſe dimittere. πέμπω σοι περὶ τούτου, de hoc te per nuntium admoneo, Thucydid. πέμπω πρὸς σὲ, mitto ad te, Xenoph. lib. 5. Pædiæ, εἰς πέρσας ἔπεμπε πρὸς τὸ κοινὸν κ̀ πρὸς καμβύσην, &c. Idem lib. 1. Pædiæ, in Perſas mittebat & ad rempubl. πέμπε νέεσθαι, Homer. Odyſſ. deduco, duces præbeo reditus. ἔπεμπε τὸ κράνος, Ariſtoph. galeam mittebat in caput ſuum, i. ſibi imponebat & induebat. Plato lib. 1. de Rep. πομπὴν οἱ θρᾷκες ἔπεμπον, i. pompam ducebant. πέμπειν πομπὰς, celebrare pompas & ludos, Demoſth. πέμψαντες αὐτοῖς λόγον τοιάδε, per quos talia dixere, Thucydid. ἀπ' ἐμῆς παιδὸς πέμψατε τόδε, hoc à mea filia depellite, Euripid.

Πεμπώβολον, ου, τὸ, veru ad aſſadum carnes quinque cuſpidibus præditum. Homer. Iliad. α, νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσὶν, i. πέντε ὀβολοὺς ἔχοντα ἐκ μιᾶς λαβῆς, verua in quinque cuſpides ex vno manubrio diuiſa.

Πέμφελος, ου, ὁ, aſper, difficilis.

Πεμφιγγώδης, εος, ὁ, febris quæ nimio calore puſtulas in ore excitat, vt author definitionum medic. annot. vel, vt Galen. in Epidem. quæ morſum ac pruriginem tangenti adfert: vel quæ velut ſcintillarum exilientium manuiſque occurſantium imaginem reddit.

Πέμφιξ, ιγγος, turbo, flatus venti apud Sophoclẽ & AEſchylũ. Iidem & pro radio ſolis vſurpaſſe videntur. AEſchyl. etiam pro gutta ſtillãte, Sophocl. quoque pro nebula. de quo plura Galen. lib. 6. Epidem.

Πεμφιγώδης, humidus, flatulentus.

Πέμφιξ, ιγος, ἡ, bulla, πομφόλυξ, Nic. Vide Galen. lib. 6. Epidem.

Epidem.Comm.1.

Πέμφις, ιδος, ἡ, anima, reſpiratio, & ſolis radius.

Πεμφηδὼν, ἡ, veſpæ genus, formica maius & ape minus, cutim atro albóque coloribus diſtinctam habens, apud Nicandrum.

Πέμψις, miſsio, legatio, Thucydid.

Πενέσται, οἱ, apud Theſſalos dicebantur ſerui, non natura, ſed iure belli: prius à manendo μενέσται dicti, quia pacta cum Theſſalis ſeruarunt, quibus ſe in ſeruitutē addixerant: ac poſtea πενέσται, quos Lacedæmonii vocant εἵλωτας. Vide Πελάσται in Ammon. vide etiam Ariſtoph. Interpretem, & Cæl. lib. 13, cap. 48.

Πενέστερος, pauperior, & πενέστατος, pauperrimus. Galenus de parua pila, τοῦτο δὲ μόνον οὕτω φιλάνθρωπον, ὡς μὴ δὲ τὸν πενέστατον ἀπορεῖν.

Πενεστικὸν ἔθνος Θετταλῶν, ſeruilis apud Theſſalos turba, Plato de Leg. ſerui ſunt Theſſalorum. Vide Suidam & Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 7. & Xenoph. lib. 2. Omiſſ.

Πενέω, πενητεύω, ſum pauper.

Πένης, ητος, ὁ, pauper, qui labore victum quærit: ſed πτωχὸς, mendicus eſt. πένης & πτωχὸς, vt ſcribit Ariſtophan. in Pluto ſic differunt, πτωχοῦ μὲν βίος, ζῆν ἐστὶ μηδὲν ἔχοντα: τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν, mendici quidem vita, viuere eſt nihil habētem: pauperis autem, viuere parcè viventem, & operibus intendentem, ſupereſſe autem ipſi nihil, nō tamen deeſſe. βίος πένης, vita inops dicitur à Planude in Catone. Cum Genitiuo. Plato Epiſt. 7, πένης γὰρ ἦν αὐτὸς φίλων καὶ πιστῶν, inopē eſſe ab amicis fidelibus. Et cum Accuſ. Idem ibidem, ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, vir auarus & animo anguſto. πένησι, pauperibus.

Πένησσα, ας, ἡ, paupercula.

Πενητεύω, pauper ſum, egeo.

Πενθαλέος, luctuoſus, lib. 3. Epigram.

Πενθὰς φωνὴ, luctuoſa vox & flebilis, Nonnus.

Πενθερά, ᾶς, ἡ, ſocrus.

Πενθερὸς, οῦ, ὁ, ſocer, vxoris pater genero, ſicut mariti pater ἑκυρὸς eſt ſponſæ: item κηδεστής.

Πενθεσίλεια, ας, ἡ, Pentheſilea.

Πενθέω, ῶ, ήσω, πένθηκα, lugeo. Actiuum.

Πενθημιμερὲς μέτρον, Interpr. Ariſtoph.

Πενθημιμερὴς, ſemiquinaria cæſura. fit autem quū poſt duos pedes ſyllaba relinquitur partem orationis terminans. Vide apud Quintil. lib. 9, cap. 4.

Πενθημιπόδιον, ου, τὸ, duo pedes & ſemiſsis, mēſura duorum pedum cum ſemiſſe, duo pedes cum dimidio. Vide Τετραπόδιον.

Πενθημιχοίνικ, duæ choenices & ſemiſsis.

Πενθήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, luctuoſus, πενθικὸς, Euripid.

Πενθήσιος, ου, ὁ, idem. πενθήσιος πλόκαμος, capilli qui luctus tempore præcidebatur, Euſtath. Iliad. β.

Πενθικῶς, lugubriter, moleſtè.

Πενθήτρια κακῶν, ploratrix calamitatum, Euripid.

Πενθικὸς, οῦ, ὁ, lugubris, flebilis, luctuoſus. ἐσθὴς πενθικὴ, ſic Canone quinto concilii Ancyrani.

Πενθικῶς πράττειν, lugubriter agere, ſiue valere. πενθικῶς ἔχω, ſum in luctu, Xenoph. lib. 5. Pæd.

Πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lugubris, funeſtus, flebilis lib. 3. Epigram. λέξατε δ' ... πένθιμον ἀγγελίην, nuntium triſtem & luctuoſum. Et πένθιμος ἀνὴρ, vir qui lugetur apud Euripidem. πένθιμος κουρὰ, lugubris tonſura. Euripid. in Alceſtide, τί χρῆμα, κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις; quid eſt propter quod iſta tonſura te decet? πένθιμος ὑμέναιος, in Epigramm. οἱ ἐν τοῖς πενθίμοις, qui in luctuoſis ac lugubribus verſantur, Plutarch. in Opuſcul.

Πένθος, εος, τὸ, luctus, λύπη, dolor. Iliad. α, φρένας ἵκετο πένθος. διὰ πένθεος τὸ γῆρας διάγω, ſenectutem ago in luctu, Xenoph. lib. 4. Pædiæ.

Πενία, ας, ἡ, paupertas. Differt autem à πτωχεία, quòd πενία, egeſtas eſt moderata, & quæ laboribus rem paret, περὶ τὸ πένεσθαι, difficultas Latinè dicitur: πτωχεία verò mēdicitas, περὶ τὸ πτώσσειν πάντας.

Πενιχραλέος, ου, ὁ, & Πενιχρὸς, οῦ, ὁ, pauperculus, vilis. Ariſtop. in Plut. μειράκιον πενιχρὸν, adoleſcētulus pauper. in Fœm. πενιχρὰ, paupercula, Ariſtid. πενιχρὴ στιχὺς, in Epigr.

Πενιχρότης, indigentia.

Πενιχρῶς, per inopiam, apud Ariſtot. in Polit.

Πένομαι, pauper ſum, & in cura laboro, ἐνεργῶ, πράττω, exequor, occupor circà, ἀσχολοῦμαι. Iliad. α, ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, ſic illi quidem hæc agebant in exercitu. & Odyſſ. ξ, δαῖτα πένεσθαι, conuiuium curare & ſtruere epulas. Heſiod. ἔργα πένεσθαι, i. exercere opera.

Πενὸν, nigrum.

Πενταδάκτυλον, idem quod πεντάβολον.

Πενταδάκτυλος, in quinos ſciſſus digitos, quinis digitis diſcretus. ἡ πενταδάκτυλος πόα, pentadactylum, herbæ genus, de qua in Commentariolo adiecto Dioſcoridis operibus.

Πενταδέκαρχος, & Πεντάδαρχος, qui quinque viris præeſt, Xenoph. quincurio, Philelphus.

Πενταδικὸς, οῦ, ὁ, quintus.

Πεντάδιον, ου, τὸ, quinternio.

Πενταδραχμία, quinq; drachmæ, Xenoph. l. 1. Omiſſ.

Πεντάδραχμος, quinque drachmarum. πεντάδραχμους νέας ἀποδόμενοι, ſingulas naues quinis drachmis vendentes, Herodotus.

Πεντάδωρος, ὁ, quinque palmorum.

Πεντάεθλον, τὸ, quinq; certamina, Herodot. πεντάεθλον ἐπασκήσας, vir quinque palmarum, Idē. πεντάεθλ' ἐνομίζετο, &c. Sophocl. i. ἅλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην.

Πεντάεθλος, victor quinque certaminum.

Πεντάετες, quinquennium, Homer. ὀδ.

Πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen, lib. 4. cap. 2. Macchab.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium, luſtrum, Demoſth.

Πενταέτηρος, ὁ, quinquennis. ὀδ. ξ. ὦ πενταέτηρος.

Πενταετὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, idem. dicitur etiam πενταέτης. πενταετεῖς σπονδαὶ, fœdera quinquennalia, Thucyd.

Πενταετία, quinquennium, luſtrum.

Πένταθλον, ου, τὸ, pentathlum, vel quinquertium. conſtabat autem cæſtu, curſu, ſaltu, diſco, lucta, id eſt, πυγμῇ, δρόμῳ, ἅλματι, δίσκῳ, πάλῃ.

Πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio, vt qui omni certaminum genere valet, qui in ludo artes gymniſticas quinq; exercet. Plut. in Pericle. Laert. lib. 9. in Democr. Et erat revera in philoſophia πένταθλος: nam naturalia, moralia, mathematica, liberalium diſciplinarū rationes, artiúmque omnem peritiam callebat. Σιμωνίδης in Epigr. ἴσθμια καὶ πυθοῖ Διοφῶν ὁ φίλωνος ἐνίκα ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην, i. in Iſthmiis & Pythiis Diophon filius Philonis vincebat ſaltu, pedum celeritate, diſco, iaculo, lucta, i. erat πένταθλος. πένταθλοι οἱ πάντα νικῶντες, Ariſtid. πεντάθλους ὕλας, in Epigramm.

Πενταῖος, die quinto aliquid faciens, vt πενταῖον βλαστάνει, die quinto germinat.

Πενταίχμοισιν αἰχμαῖς, in Epigram.

Πεντάκις, quinquies.

Πεντακισμύριοι, quinquaginta milia. πεντακισμύριοι τῶν ῥωμαίων, &c.

Πεντακισχίλιοι, quinque milia. πεντακισχίλιαι οἰκήσεις, Plato de Legibus.

Πεντακοσιαρχία, cohors quingentaria duobus manipulis compoſita, cuius princeps πεντακοσιάρχης AEliano, tribunus minor dicitur Theodoro. Vide Append. de vocabulis milit.

Πεντακόσιοι, quingenti. Hoc nomine vocabatur etiam magiſtratus Athen. à numero 500. Horū officiū erat ciuilia munera rerūque actiones, de quib' quotidie inter populares lis erat, iudicare: dignitatē enim hi maximam habebant, ac ab Areopagitis ſecundū locū obtinebant.

Πεντακοσιομέδιμνοι, qui ſunt ex cenſu quingentorum medimnorum ſeu modiorũ, qui cenſus primus erat Athenis ſecundum leges Solonis, quòd in ſiccis & humidis quingentos medimnos haberent, Plutarch. in Solone. Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 10. vide & Suid.

Πεντακοσιοστός, quingenteſimus.

Πεντακυμίαι, & Πεντακυμίαι, immanes vndæ, Latini fluctus decumanos vocant.

Πεντάλεκτρος θύας à Lycophrone in Alexand. dicitur Helena, quoniam quinque toros coniugales fuerit experta, ex Cæco Interprete.

Πενταμερῶς, quinquepartito, Bud. in Epiſt. poſter.

Πεντάμοιρος, ὁ, quintarius.

Πεντάνιον, ου, τὸ, quinternio.

Πεντάοζος, ὁ καὶ ἡ, quinis nodis conſtans.

Πενταπάλαιστον, οῦ, quod habet quinque pedes, Xenophon de lancea venabuli.

Πενταπέταλον, ου, τὸ, pentaphyllum herba Nicand. dicitur à foliorum numero.

Πεντάπετον, τὸ, quinquepeta herba, Theophraſt. lib. 9, cap. 14 hiſt. plant.

Πεντάπηχυς, quinque cubitorum, apud Athen.

Πενταπλαῖ φλιαί, poſtes angulorum quinque, cap. 6. lib. 3. Regum.

Πενταπλάσιος, quincuplo maior, Ariſtot. in Polit.

Πενταπλόον, ου, τὸ, poculum in quo permixtæ erant quinæ rerum ſpecies, mel, caſeus, vinum, farina, & olei momentũ, donari ſolitum in curſu victori ludis Scirrhados Mineruæ, Athen. lib. 11. Πεντάπλοα. vide in Chil. Eraſm.

Πεντάπορος, quinquefluus, Dionyſ. de ſitu orb.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi. Verbum eſt municipale, quemadmodum δεκάπρωτοι. Cicero in Verr. Magiſtratus & quinqueprimi accitu iſtius euocantur.

Πενταρχία, ἡ, quinqueuiratus, Ariſtot. l. 5. Polit. cap. 9.

Πεντάς, άδος, quinnio, numerus continens 5. Xenoph. quincuria Phileph. Iacobus Fab. lib. 5. Polit. c. 12. quinitas, Marſilius Ficin. quinarius. ὀρθοὺς εἰς πεντάδα ἀγόντων στίχους. directos in quincuncem ordines, Gaza de Senect.

Πεντάσβολον, ου, τὸ, veru quod ex vna anſa quinque obeliſcos habet prominentes, in quibus aſſari poteſt. fortè (πεντώβολον.

Πεντάστιχος, quinis verſibus conſtans.

Πεντάστομος, quinque oſtia habens.

Πενταστάδιον, ſtadium.

Πεντατάλαντος προίξ, Phalar. dos quinque talentorum.

Πεντάτευχος, ου, τὸ, pentateuchum, quinque libri Moyſi: à πέντε, & τεῦχος, volumen.

Πενταφάρμακον, ου, τὸ, conuiuium erat quintuplici condimentorum genere, cuius meminit Spartianus in Vero, Cæl. lib. 15, cap. 8.

Πεντάφυλλα ῥόδα, roſæ quinis foliis conſtantes, Theophraſt. lib. 6. hiſt. plant.

Πεντάφυλλον, τὸ, quinquefolia herba, Gaza lib. 9, cap. 13. hiſt. plant. Theophr. quinquefolium tamen à Plinio. Dioſcorid. lib. 1. in præfat. carpit eos qui hanc negant emittere florem, caulem, fructum. dicitur & πενταπετὲς apud eundem, lib. 4, cap. 43.

Πένταχα. in quinque ordines vel partes, manus.

Πενταχῆ. quinquies.

Πενταχιλιοστός, vnus de quinque milibus. vnde τετρακισχιλιοστὰ καὶ πεντακισχιλιοστός, Plato de Leg.

Πέντε. quinq;. de hoc numero Tzezes in vita Heſiod.

Πεντεκέφαλος, qui cerebro quino enatus eſt, Theophraſt. lib. 2. hiſt. cap. 8.

Πεντέγραμμα παίζειν, teſſeræ quinque linearum, Eraſm. in Prouerbiis.

Πεντεκαίδεκα, quindecim.

Πεντεκαιδεκαέτης, quindecim annorum.

Πεντεκαιδεκαταῖος, die quindecimo proueniens. πεντεκαιδεκαταῖον βλαστεῖ, quito & decimo die germinat, Theophraſt. de cauſ. plant. lib. 4.

Πεντεκαιδέκατος, quintuſdecimus.

Πεντεκαιδεκήρης nauis dicitur Plutarcho in Demetr. quindecim ordinum.

Πεντεκοντοχία, ſemicenturia hominũ ſexaginta quatuor.

Πεντάπολιν, ἀπὸ πέντε τῶν πόλεων.

Πεντελικὴ πέτρα, in Epigram. vide Stephanum.

Πεντέλοχοι, Thucyd. lib. 5. ſic quendam Argiuorum ordinem vocat, vbi Valla vertit quinque cohortes.

Πεντάπτωχότερος, quinquies pauperior, in Epigram.

Πεντεσύριγγον ξύλον, lignum erat quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes cum collo includebantur.

Πεντετάλαντος δίκη, cauſa quinque talentorum, lis de quinque talentis, Ariſtoph. νεφ.

Πεντέτεις σπονδαί, Ariſtoph.

Πεντετηρικόν, οῦ, quinquennale, luſtrale, quod quinto quoque anno inſtauratur. Virg. 4. Æneid. trietericum pro triennali dixit ad eandem formam.

Πεντετηρικός, οῦ, ὁ, quinquennalis.

Πεντετηρίς, ίδος, ἡ, quinquennium, quintus quiſque annus, πεντετηρίς. πεντετηρίδα ἐποίησαν τὰ Δήλια, Delia feſta quinto quoque anno celebrarunt, Thucyd.

Πεντάκις ἡσσώμενος, quinquies victus, Epigram. lib. 2.

Πεντήκοντα, quinquaginta. vlt. breui, Homer. Iliad. β.

Πεντηκοντάδραχμον, pretiũ quinquaginta drachmarũ.

Πεντηκονταετής, quinquaginta annorum.

Πεντηκονταετία, anni quinquaginta, Thucyd.

Πεντηκονταετίδων σπονδῶν, fœderũ quinquaginta annorum, Thucydid.

Πεντηκοντήρ, qui præeſt viris 50, Thucydid. vbi Valla centurio exponit, Interpres Græcus πεντηκοντήρ habet.

Πεντηκοντακάρηνος, habens 5. capita, Cerberi epitheton apud Heſiodum.

Πεντηκονταρχία, ας, ἡ, præfectura militũ ſexaginta quatuor, in Append. de vocabulis milit. quinquaginta virorum principatus, propter naues quæ dicuntur πεντηκόντοροι, id eſt, naues quinquagenûm remigum, Plato in Leg. de copiis naualibus.

Πεντηκόνταρχος, quinquagenarius princeps. Quomodo centuriones vocātur qui centum præſunt militibus, & chiliarchi qui mille, quos nos tribunos appellamus ab eo quod præſint tribui: ſic in Iſraelitico exercitu quinquagenarii vocabantur qui in capite erant quinquaginta militum. hæc Hieronymus in cap. 4. Eſaiæ.

Πεντηκοντατέσσαρες, quinquaginta quatuor.

Πεντηκόντερος, penteconterus, ſic Valla. & eſt generis Fœminini. πεντηκόντερος μία, vna penteconterus, id eſt, biremis, Herodot. πεντηκόντεροι, naues quinquaginta remorum, penteconteri, Valla ex Herodoto. πεντηκοντέρους καὶ τριήρεας ἔκτητο, biremes & triremes habuit, Idem lib. 7.

Πεντηκοστεύειν, quinquageſimam partem exigere.

Πεντηκοντήρ, ῆρος, ὁ, dux quinquaginta hominum, centurio.

Πεντηκοντόργυιος, ὁ καὶ ἡ, quinquaginta paſſuum.

Πεντηκόντορος, actuaria nauis quinquaginta remorum. apud Herodotum à naue rotunda ſeparatur. πεντηκόντοροι δὲ ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, Interpres Thucydidis. vbi Valla, quinquagenûm remigum. πεντηκόντοροι, πλοῖα, ὁλκάδες ſunt τριήρεις στρατιώτιδες, id eſt, quæ ferunt milites: nam ſunt aliæ τριήρεις ταχεῖαι, Interpr. Thucyd.

Πεντηκοντούτης, ὁ, quinquagenarius. πεντηκοντούτεις, quinquagenarii, Plato de Legib. πεντηκοντούτεις σπονδαί, quinquaginta annorum fœdera.

Πεντηκοσταῖος, quinquageſimo die proueniens. πεντηκοσταῖον βλαστεῖ, quinquageſimo die germinat.

Πεντηκοστή, ῆς, ἡ, pentecoſte, ſubauditur ἡμέρα, vt ſit quinquageſimus dies à feriis paſchæ. ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, dies pentecoſtes, cap. 20. Actorum Apoſtol. Eſt etiam πεντηκοστή, oratorum vox ſignificans tributũ, vectigal, quinquageſimæ exactionem. vnde etiam Πεντηκοστεύω.

Πεντηκοστολογεῖν,

Πεντηκοστολογεῖν, exigere ac colligere quinquageſimam partem.

Πεντηκοστολόγοι, partis quinquageſimæ redẽptores, portitores, Demoſthenes.

Πεντηκοστὸς, ἡ, ὁ, quinquageſimus. πεντηκοστὸν ἔτος ἄγειν, agere annum 50, Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, turma quinquaginta virorum. πεντηκοστῦς, Thucyd. lib. 5. Valla centuriæ vertit.

Πεντήρης, quinqueremis. Vide apud Bayſ. de re nauali, dicitur pentiremis ab Aulo Hircio ſiue Opio ibidẽ.

Πεντηρικὰ πλοῖα, quinqueremes. vide apud Bayſium.

Πεντώβολον, ου, τὸ, pretium quinque obolorum.

Πέντοζος, ου, ὁ, manus: à πέντε, & ὄζος, ramus: quòd in quinque digitos inſtar ramorum ſparſa ſit. Heſiodus, μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο, &c.

Πεντόροβον, ου, pœonia herba.

Πεντώβολος, πεμπώβολος.

Πένω, πένομαι, grauiter laboro, σπουδαίως ἐνεργῶ, Euſtathius Iliad. β.

Πέξις, ἡ, raſura, tonſura, ψίλωσις.

Πέος, έος, τὸ, mentula, penis, pudendum, αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς, in Epigramm.

Πεπαθὼς Ionicè pro πεπονθὼς, paſſus.

Πεπαίνομαι, maturo, Herodot. ἀκμάζω, Dionyſ. de ſitu orb. ὀργὴ πεπαίνεται, ira concoquitur, Xenophon. πεπανθῶσι, maturuerint, peruenerint ad maturitatem. πεπανθεὶς, maturus. πεπανθῆναι, concoqui.

Πεπανσμένος, ου, ὁ, maturus, qui maturuit.

Πεπαίνω, μ. ανῶ, maturo, mollio, idem quod πέπτω, μαλάττω, ἐκχαλῶ. Eſt autem in vlceribus maturare & coquere, ad pus & ſaniem collectiones perducere. Actiuũ. Accuſatiuo iungitur. πεπαίνει φύγεθλα, panos ad ſuppurationem perducit, Dioſcorides lib. 1, cap. 184. πεπᾶναι, maturare, excoxiſſe.

Πεπαίτερος, mollior, maturior. AEſchylus, ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μένειν.

Πεπαλαγμένος, ὁ, pollutus, fœdatus.

Πεπάλασθε, ſortimini, ſortem mittite, κληρώσασθε, λάχετε.

Πεπάλαχθε, ſortimini, à παλάσσω. Homerus Iliad. η, κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, i. κληρώσασθε. ὁ γὰρ κε λάχῃσι, μέλος, inquit ibidem Interpr. Vide Πάλος & Παλάσσω.

Πεπάλη, παιπάλη.

Πέπαμαι, poſsideo, κτῶμαι, Ariſtoph. πεπάμμεθα, poſſedimus, in Epigramm. πεπᾶσθαι, paraſſe. Cum Accuſatiuo. Plutarchus in Solone. πεπᾶσθαι γαμβρὸν, generum acquirere, Euripides.

Πεπᾶναι, ὡραῖναι, μαλάξαι. Vide Πεπαίνω.

Πέπων, mollis, maturus. πέπονα, maturum, ὡραῖον, ἡδὺ, Interpres Ariſtophanis.

Πέπανσις, εως, ἡ, maturitas, concoctio, excoctio, vna ex operationibus calidi ſtomachi. καρπῶν πέπανσις Ariſtoteli, id eſt, fructuum maturitas. ἡ γὰρ ἐν τοῖς περικαρπίοις τροφῆς πέπανσις λέγεται, inquit ipſe Ariſtoteles Meteor. 4. πεπάνσεις καρπῶν, Idem lib. de mundo, frugum maturitates.

Πεπαρμένος, ου, transfixus, traiectus, punctus: à πείρω. Iliad. α, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, i. ἥλοις ἔχον.

Πεπαρῴνηκα, debacchatus ſum, erraui, ἡμάρτηκα, ἀπὸ τοῦ ὕβρισα.

Πεπασμὸς, maturatio.

Πεπαῦσθαι, ceſſare.

Πεπιθεῖν, id eſt, πείθειν, Homerus.

Πεπίθετο, flectebatur, Homer. Odyſſ.

Πεπειρᾶσθαι, expertum eſſe. Genit.

Πεπείρανται, Apollon. Rhod. & Interpr. ἀντὶ τοῦ συνέχονται καὶ συνέζευκται.

Πέπειρος, ου, ὁ, maturus, concoctus, digeſtus. verbale à πέπτω, teſte Gaza. πεπείρους καὶ ἀκμαζούσας, nubiles ac adultas, Plutarch. in Lycurg. πεπείρους καὶ ὀργώσας παρθένους, maturas & virorum appetentes virgines, Idẽ in Numa.

Πέπεισμαι, Præteritum à πείθομαι, perſuaſus ſum, certus ſum, perſuaſum habeo.

Πεπελεκισμένος, decollatus, cap. 20. Apocal. Ioannis.

Πεπεμμένος, à πέσσομαι, coctus, concoctus. Gaza in Problem. Ariſtotel. & rectè. Ariſtophanes in Pluto, οἴμοι τῶν κολλίκων τῶν ἐμοὶ πεπεμμένων. Ibidem, παρέχων ἄρτον εὖ πεπεμμένον, ſuppeditans panem bene coctum, bene ſubactum & piſtum, id eſt, bene factum. πεπεμμένος ὁ ἄμυλος, Galenus ad Glauconem. πεπεμμένη τροφὴ, cibus admiſſus, Ariſtoteles in Problem. πεπεμμένον, quod ad maturitatem perductum eſt.

Πεπερασμένον, concluſum.

Πεπερασμένος, finitus, à ſuis finibus exactus, Bud. in Epiſt. priorib. πεπερασμένου βίου, exacta ætate, Gaza de Senect. & Bud. in Epiſt. poſter.

Πέπερι, εος, & ιος, τὸ, piper, quod vim habet concoquendi corroborandíque, vt ſcribit Alexander Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum ex triplici pipere confectum, Galen. lib. 1. ad Glaucon. Piper triplex eſt, longum, album, nigrum. πέπερι itẽ arbor eſt parua. vide Dioſcorid. lib. 2, cap. 192.

Πεπερίζειν, piper ſapere, piperis ſaporem referre & habere. πεπερίζων τῇ γεύσει, piper ſapore imitans, Dioſcor. lib. 2, cap. 193.

Πεπέφθαι, concoctum eſſe, Gaza.

Πέπηγα, fixus ſum. πέπηγε, hæret, fixus eſt, χαῖται, cõcretus eſt. Homer. Iliad. γ, περὶ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε, pro περιπέπηγεν αὐτοῖς, id eſt, περίκειται. Sophocl. πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμίᾳ, fixus eſt in hoſtili ſolo. Item πέπηγα, compactus ſum, συνέστηκα, ἁρμόζομαι. Chryſoſtomus, σῶμα διὰ τῆς ἰδέας συνέχεται καὶ πέπηγε. πέπηγε τὰ πράγματα, ſtabilitæ ſunt & conſtitutæ, Demoſthenes. πεπήγασι στῆλαι, erectæ ſunt columnæ, Plutarch. in Themiſtocle.

Πεπηγὸς, rigens, cõcretus, compactilis Gazæ, aſtrictus frigore. πεπηγὸς γάλα, lac coagulatum, lac contractum.

Πεπίθοιεν, id eſt, πείσειεν, perſuadeant. actiuè Homerus cum Accuſatiuo.

Πεπίθοιτο, Homer. id eſt, πεισθείη.

Πέπιθον, ἔπεισεν, Apollon. Rhod. nam poetæ πέπιθον dicunt pro ἔπιθον, vt Iliad. α. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν, pro πείσαιμεν ſiue πείσωμεν, exorauerimus.

Πεπιθὼν, i. πείσας. vnde παρπεπιθὼν in 2. Aoriſto.

Πεπίστευκα, πεθάρρηκα, Homer. Iliad β.

Πεπλανημένως, Aduerb. οὐδ' ἐφ' ἑνὸς πεπλανημένως εἶχε, ne vna quidem in re errabat, ne vnius quidem rei tenebatur errore, Iſocr. in Euagora.

Πέπληγα, percuſſi, medium Præteritum perfectum à πλήσσω. vnde πεπληγὼς, Iliad. β.

Πέπληγον, idem Apollon. Rhod.

Πεπληγέμεν, πλῆξαι, Homer. (πέπληγον.

Πεπλήγω ἀπὸ τοῦ ἀπαρεμφάτου τοῦ πέπληγα. vide Phauor. in Ε.

Πεπληγὸς, poeticum. ponitur pro πλήξας & πληγείς. πεπληγὼς τόπος, percuſſus locus, Dioſcorid. lib. 8, cap. 15.

Πέπλησε, repletus eſt. Genit. Nonnus.

Πεπληγμένος, i. πλανάζων, μεγαλαλάζων, Odyſſ. μ. Didym.

Πεπληροφορημένως, pleniſsimè, abundè. Budæus in Epiſtola quadam ad Ianum Laſcarem, ἐξητασμένου γε φίλου καὶ ἀνακεκριμένου πεπληροφορημένως.

Πεπλαστικὸς διδασκάλῳ, qui nunquam recedit à latere præceptoris, edoctus à præceptore.

Πέπλιον, herba quæ & πέπλις, portulaca ſylueſtris. Itẽ frutex, qui & ἀφροειδὴς, Dioſcorid. lib. 4, cap. 238.

Πεπλὶς, ἡ, peplis, fruticis genus, quem Hippocrates peplium vocat, alii ſylueſtrem portulacam, Idem libro 4, capite 265.

Πέπλον, ου, τὸ, & Πέπλος, ου, ὁ, tela prætenuis, amictus, pallium, στολή, velum ſubtiliſsimum, ſtragulum, λεπτὸν ὕφασμα ἢ ἔνδυμα. κυρίως τὸ γυναικεῖον ἱμάτιον, veſtis mulierum propriè, quemadmodum χιτὼν virorum, vt annotat Euſtath. vnde & βαθύπεπλοι, & τανύπεπλοι, & ἑλκεσίπεπλοι, mulierũ epitheta ſunt apud Homer. Euripid. tamen & Xenoph. viris etiam tribuunt. πέπλους & φάρεα, in Epigram.

pro veſte factionis, robbe de livrée. Donatus πέπλον ad ſacrorum ritum pertinere annotat. Seruius Mineruæ conſecratum fuiſſe tradit. In hoc depingebantur ex more apud Athenienſes, qui ſtrenuè in bello ſe geſſerant. Erat & hoc titulo Ariſtotelis commentarius, in quo ducum genealogias exequebatur, & nauium ad Troiam catalogum. Item velum curribus inſtratum ad puluerem. Ponitur & pro inſtratis equorum apud Homerum. Item pro frutice apud Dioſcoridem libro quarto, capite 264. ſicut etiam πέπλις: quem Hippocrates πέπλιον vocauit. ab aliquibus etiam συκῆ, id eſt, ficus vocatur: ab aliis μήκων ἀφρώδης. Latinis quoque peplus vel peplum dicitur. Plautus, Nunquam ad ciuitatem venio, niſi quum infertur peplum. Nonnus, ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες, corpori pepla iniicientes, id eſt, veſtientes corpus. πέπλοι λάκωνες, in Epigramm. δίπλακα πέπλα, Ibidem.

Πέπλωμα, ατος, τὸ, veſtis, indumentum.

Πέπνυμαι, ſapiens ſum. πέπνυσαι, συνετὸς εἶ. πέπνυσο, Odyſſ. ψ, ſecunda perſona Præteriti pluſqyamperf.

Πεπνυμένος, prudens, Participium poeticum pro nomine: ἀπὸ τοῦ πνέω, ὃ πνέοντα τὸ φρονεῖν, ὁ πνύω; ἀντὶ τοῦ πνυτὸς, σεσωφρονισμένος, σώφρων, ſapiens, maturus, φρόνιμος, συνετὸς, πεπαιδευμένος. Odyſſ. α, τηλέμαχος πεπνυμένος, &c. | πεπνυμένος, ſpirans, viuus. Polyb. 96. τὸ γὰρ τὰς ἐπ' ἀρετῇ διαδεδεγμένων ἀνδρῶν εἰκόνας ἰδεῖν ὁμοῦ πάσας, οἱονεὶ ζώσας καὶ πεπνυμένας, &c.

Πέπνυται, ſapiens eſt, facultas adeſt, vincitur, vincit: à πνύω, quod fit à πνέω.

Πεποδισμένος, ὁ, pedibus vinctus.

Πεποιημένως, fictè.

Πέποιθα, Præteritũm medium à πείθω, confido, ſum certus, fretus ſum, fiduciam habeo, θάῤῥος ἔχω, credo, ſum contentus, θαρσῶ, ἀκριβῶς πιστεύω. Accipitur enim Præteritum pro Præſenti. Iliad. α, ὄφρα πεποίθῃς. Heſiod. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, confidit mulieri. Sophocles, πέποιθα τοῦτ' ἐπαινέσειν κλέος, ſpero hanc gloriam me aſſecuturum. πέποιθα ἐμβαλεῖν καὶ φέρειν, Euripides. πέποιθα ἐπὶ τῷ θεῷ, in Deo confido. πέποιθεν ἐπὶ τὸν θεὸν, confidit in Deo, capite viceſimo ſeptimo Matthæi. πεποιθεῖν, leges, apud Ariſtoph. vbi Interpres πεποιθέναι legit, pro θαῤῥεῖν.

Πεποίθεα, ἐθάῤῥουν, ἐπεποίθειν, Homer. Odyſ.

Πεποίθησις, εος, ἡ, &

Πεποιθία, ας, ἡ, confidentia, fiducia, opinio, gloria, θάρσος, ſpes, fides, perſuaſio. Hoc nomen à Phrynico reprehenditur.

Πεποιθότατος, chariſſimus, cui maximè confidimus.

Πεποιθότως, cum fiducia, Hermog.

Πεποιθὼς, fretus, confiſus. Iliad. δ, ἱπποσύνῃ τε πεποιθὼς, id eſt, πεπιστευκὼς, τεθαῤῥηκώς. Ariſtophanes, ποίοις ὅπλοις ἢ δυνάμει πεποιθότες;

Πεποιωμένον, qualitate aliqua præditum.

Πέπομφα, miſi, Perfectum Atticũ, à πέμπω. Plato, ὑφ' οὗ πέπομφας ἀπεσταλμένος.

Πέπον, mite, maturum. vide Πέπων.

Πεπονήατο, laborabant. πεπονήατο δαῖτα γέροντι, Apollon. 2. Argon. parabant cœnam ſeni: pro ἐνεργῶς ἐποίουν, ἡτοίμαζον: à πονέομαι.

Πεπονηκὸς, τὸ, vitioſum.

Πέπονθα, μέσος παρακείμενος ἀπὸ τοῦ πάσχω: vel etiam ἀπὸ τοῦ πενθέω, πλεονασμῷ τοῦ θ, iniuria ſum affectus, ſum laceſſitus. πέπονθα δεινὰ, Ariſtophanes. πέπονθά τι πρὸς σὲ, quodam in te affectu moueor, Philoſtratus. πέπονθα πειρασθεὶς, mihi contigit tentatum eſſe, Paulus capite ſecundo ad Hebræos. πέπονθε ὀστοῦν πρὸς ἄκανθαν, os cum ſpina conuenit, Gaza cap. 1. libri primi de Animalibus. πεπόνθασι τοῦτο οἱ ὄρνιθες, id in genere auium conſpici poteſt. πεπονθέναι ὅμοιον δοκεῖ, &c. pati ſimile videtur, Xenop. εὖ πεπονθὼς, qui accepit beneficium. οὐδὲν χρηστὸν πεπονθὼς ὑπὸ τοῦ τεθνηκότος, qui nihil beneficii accepit à mortuo, Plutarc in Othone. Vide Πάσχω.

Πεπονθότως, bono animo, cum affectu, Hermog.

Πέπονον, ου, τὸ, peponum, coctum, digeſtum.

Πέπορδα, pepedi, Medium perfectum à πέρδω. πεπόρδει, pedebat, Ariſtoph.

Πέποσθε, paſſi eſtis. Præteritum eſt verbi πάσχω: vel à πένθω, θσω, κα, μαι, πέπασθε, τροπῇ τοῦ α εἰς ο: vel à πονέομαι, πεπονημαι, πεπόνησθε, κατὰ συγκοπήν. Homer. Iliad. γ, ἐπεὶ κατὰ πολλὰ πέποσθε, id eſt, πεπόνθατε.

Πεποτέαται, volarunt: à ποτέομαι. Homer. Iliad. β, ἔνθα ἅλις πεποτέαται, i. πέτονται, volant.

Πεποτημένος, volans. Apollon. ἐφαάνθη ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος. à verbo ποτέομαι. πεποτημέναι, volantes, Apollonius Rhod.

Πεπότητο, μετήωρος γέγονε, volauit, Idem.

Πεπότητο, volabat, ἐπέτετο. Heſiod. δινὴ ἰεὶς πεπότητο.

Πέπραγα, egi, Medium perfectum à πράττω. Ariſtoph. in Pluto, ὡς μακαρίως πεπράγατε, quàm feliciter vobiſcum actum eſt & præclaré. Ibidem, ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, cum hero agitur beatiſſimé. πεπραγμένη ἀθλίως, idem Ariſtoph. vnde πεπραγὼς κακῶς, miſer, miſerè affectus, apud eundem.

Πέπρακεν, tradidit. πέπρακεν αὐτὸν ὁ κύριος εἰς τὰς χεῖρας μου, cap. 22. lib. 1. Reg.

Πέπρακται, actum eſt.

Πέπραμαι, ἀντὶ τοῦ πεπραγμάτευμαι, Sophocl. Schol.

Πέπρανται οἱ καιροὶ, tempora ſunt vendita, AEſchin.

Πεπραχέναι, egiſſe, Ariſtot. lib. 3. Ethic. cap. 1. & πεπρᾶχθαι pro eodem, lib. 9, cap. 8.

Πεπρῆχθαι, factum eſſe, Herodot.

Πεπρησμένος, ὁ, craſſus: ἀπὸ τοῦ πρήσαι τοῦ φυσῆσαι. Vnde ἐμπεπρησμένος. vt φωνὴ ἐμπεπρησμένος υἱὸς, Ariſtoph. Veſp. i. ἐμπεφυσημένης, παχείας.

Πεπρωμένη, ης, ἡ, &

Πεπρωμένον, ου, τὸ, εἱμαρμένη, τύχη, φύσις, fatum, μοῖρα, τύχη πεπρωμένη, εἱμαρμένη dicitur Gellio, lib. 6, cap. 2. Pro πεπερατωμένον per ſyncopen, quod fato venturum eſt. Participium eſt, & ſignificat propriè quod fato deſtinatum ſeu præſcriptum eſt. ὡς τοῦ τόπου πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς ἰταλίας κεφαλῇ γενέσθαι, tanquam illi datum eſſet à fatis locum illum Italiæ caput futurum, Plutarch. in Camillo. Ariſtotel. de mundo, tradit nihil aliud quàm Deum dici πεπρωμένην, διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσιν ἄπειρον εἶναι, quòd ab eo omnia terminata ſunt, ac nihil in rerum natura infinitum eſt. Apollon. 2. Argon. οὔπω καιρὸν ἐκείνῳ πεπρωμένον, i. οὔπω πεπρωμένον ἀποθανεῖν, nondum fato & morti deſtinatum. Idem ibidem, πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα. Xenoph. πεπρωμένον τέλος, ex fato deſtinatus finis & præſtitutus. Hom. Iliad. γ, ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστὶ, i. πέπρωται, εἵμαρται.

Πεπρωμένος, fato deſtinatus. πεπρωμένος νόσος, Eurip.

Πέπρωται, fatatum eſt, fato decretum eſt. Heſiod. οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, quòd ſibi fatale eſſet à proprio filio domari & vinci.

Πέπταμαι, volaui, AEolicè, pro ἔπταμαι, πλεονασμῷ τοῦ π, inquit Etymolog. Apud Homerum capitur ἀντὶ τοῦ ἐπτάσμαι, ἐξήπλωμαι, περιβέβλημαι, ἀνεῴχθην, ſum explicatus & apertus: vt Iliad. ε, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. & libro primo Epigrammat. ὅσπερ ἀθρήσαις χείλεσι πεπταμένον, patens: à verbo πετάννυμι. Apollon. 2. Argonaut. πεπταμένον χῶρας, &c. ἠερόεντος δὲ παρεξενίσσει. πεπταμένοις ἐρίοις, lanis volantibus, Ariſtophanes.

Πεπτεὼς, lapſus, pro πεπτωκώς.

Πεπτηὼς, ῶτος, ὁ, reſtrictus timore, timens, volans, expaſſus, expandẽs alas, proſtratus, Apoll. Rhod. vide Υ'ποπεπτηώς. πεπτηυῖα, trepida. Idem 2. Arg. δείματι πεπτηυῖαν, i. pauore trepidantem. πεπτηυίας ἀκτὰς, Hom. Odyſſ. litora vergentia: ſic vnus Interpr. alter extenſa: i. ἐπὶ νεύουσας, vt ibidem Didym. exponit, i. procidua, minantia.

Πεπτωκὼς,

Πεπλικοί, αἱ, medicamenta ſunt ad concoctionem foris adhiberi ſolita.

Πεπτικός, οῦ, ὁ, vim habens coquendi. πεπτικαὶ δυνάμεις, medicamenta decoquentia, Dioſcorides libro tertio, capite 58. πεπτικὰ Medicis dicuntur, quæ abſceſſus & collectiones maturant, quæque concoctionem adiuuant: non tamen ad cocturam cibi in ſtomacho πέπτειν verbum adeò contractum eſt, vt ex ſimilitudine rei non ſignificet etiam quę in collectionibus maturantur. Gal. lib. 2. ad Glauc. τὴν πεπτικήν τε καὶ διαπυητικὴν ἀγωγὴν, rationem maturandi & ſuppurandi, quam præcedit ἡ ἀνώδυνος καὶ χαλαστικὰ, vt Ibidem habetur paulò antè.

Πεπτός, οῦ, ὁ, digeſtibilis.

Πέπτω, μ. πέψω vel πέψω, panem facio, pinſo, digero, maturo, coquo. In Præterito perfecto πέπεμμαι: vnde πέπεμμαι, coctus ſum. Galen. 1. ad Glauc. πάντα δ' ὅσα κοίλοις τοῖς ἐγκλοῖς πέψαι δύναται καλῶς ἐσθίειν, quæcunque poſſunt concoquere, eſitare, &c. vnde ἀπεψία, cruditas.

Πεπτώς, πεπτωκώς. Sophocl. ὡς με βασιλικῶν πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοσπάστῳ ξίφει, i. περιπεπτωκότα, collapſum in enſem. Idem, πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμένον, ſtratum & iacentem fratrem. ἀντὶ τοῦ πεπτωκότα, κατὰ συγκοπήν.

Πεπύθοιτο, ἀκούσοι, intelligat & audiat, pro πύθοιτο, prima ſyllaba geminata poeticè, Homer.

Πεπύθωνται, audiant, αἴθωνται, ἀκούσωσι, Idem.

Πέπυσμαι, audiui, didici, vidi, reſciui, intellexi. Accuſ. Eurip. πέπυσαι, ſcit, Idem Odyſſ.

Πέπυστο, audierat.

Πέπωκα, à πίνω, bibi, ebrius, ſum. Lucian. in Lapith, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, iā enim potus erat. vnde πεπωκώς, qui bibit.

Πέπων, ονος, ὁ, fructus ſpecies maximè refrigerantis, de quo Plinius lib. 20, cap. 1, & Dioſcorides lib. 2, cap. 167. Et generaliter omnes fructus maturi & percocti hoc nomine vocantur. Vide apud Theophraſtum libr. 3. hiſt. plantar. cap. 12. οἱ σίκυοι πέπονες, cucumeres cognomento pepones, Ariſtot. in Problem. ſect. 20, quæſt. 32. πέπονες βότρυς, Xenoph. in OEcon. Gaza de Senect. πέπονες ὀπώραι, cocta poma: vbi gen. eſt Fœminini. Accipitur autē per translationem pro ἁπαλὸς, ἔκλυτος, ἀσθενὴς, hoc eſt, pro fracto, effœminato, ignauo: vt Iliad. β, ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχεα, Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοί. Ponitur aliquando Adiectiuè: vnde eſt illud, μαλθακώτερος πέπονος σικυοῦ μοι γέγονας, mollior mihi euaſiſti fico matura. Legitur & in Neutro genere pro eodem. Interdum blanda & amica vox, apud eundem, amicus, dulcis, mitis: vt ὦ πέπον, i. προσφιλέστατε, προσηνέστατε, amiciſſime, iucundiſſime, Homerus Odyſſ. vbi Iupiter Neptunum alloquitur. πέπον ποτὲ μὲν ὁ ἀσθενὴς τοῖς, καὶ ἀσθενὴς ποτὲ δὲ ὁ προσηνὴς, ἀπὸ τοῦ πεπαίνεσθαι καὶ ἁπαλοῦ, Apollonii Interpres.

Περ, ſyllabica adiectio. Odyſſ. ξ, ἀχνύμενός περ, id eſt, quanquam mœrens. Gaza lib. 2. Grammat. δὲ περ ποιόν σημεῖον καὶ ἐναντιωματικῶς καὶ μειωτικῶς λέγεται, Coniunctio περ & aduerſatiuè & diminutiuè dicitur. περ pro δὴ, καίπερ, καίτοι, Homer. & Apollon. Rhod. Aliquando vacat. τόδε περ μοι, Homer. αὐτοί περ, ipſi quidem, Apoll. Rhod. ὅπου περ ἐστὶ, vbicunque ſit, Eurip.

Πέρα, ſuprà, vltrà, vlterius. πέρα τοῦ δέοντος, Ariſtoph. πέρα ἀνθρώπων, ſupra hominem, Philoſtr. in Heroic. πέρα τέχνης, ſupra artem, Idem ibidē. πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, Lucian. πέρα φυσικοῦ καὶ μετρίου, pluſquam natura & modus exigit. πέρα ὧν προσεδέχοντο, præter expectationem. πέρα τοῦ εἰκότος, πέρα τοῦ μετρίου, Demoſt. πέρα τοῦ καιροῦ. πέρα τοῦ μυστηρίου, ſupra myſterium, Nazan. πέρα τοῦ λόγου, ſuprà quàm dici poteſt. Vide Πέραν.

Περάαν, penetrare, pro περᾶν, πλεῖν. Pro permeo, Hom. Iliad. β, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, i. διαπερᾶν, διιέναι.

Περαίας, i. tranſlitoranus, piſcis de genere capitonum, Ariſtot. lib. 8, cap. 2: ſic Gaza. contrarium προσγειος.

Περαίνεσθαι, euenire, Xenoph. Libanius in argumento orationis Demoſthenis περὶ τοῦ στεφάνου, iunxit Accuſatiuo cum Præpoſitione εἰς. εἰς οὐ ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαίνεσθαι τοῦ ἔργου, i. perfici, terminari, & deſinere. περαίνεσθαι εἰς τὸ πρόσθεν, Plato de Legib. in priora progredi ſeu perduci: ſic Ficinus. ſed fortaſſe ſignificat promouere vlterius. περαίνεται τὸ ἐφεξῆς, ſeruatur ſeries perpetua, Ariſtotel. 1. Anim. περαίνοντες γὰρ εἰς οὐδὲν, nihil luctu proficimus, Phalar. περαινόμενος λόγος πρὸς ἕκαστον, i. oratio ad vnunquenque ſigillatim permeans, Plutarch. Ariſtotel. de mundo, μία ἐκ πάντων περαινομένη σωτηρία διατελεῖ, id eſt, vnica ex omnibus conflata incolumitas permanet.

Περαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, εἰς τὸ πέρας ἄγω, termino, ad finem perduco, efficio, proſum, probo, feror & permeo, tranſmeo. Actiu. Accuſatiuo. περαίνω τὴν ὁδὸν, Ariſtophanes, conficio iter, ſeu iter leue reddo. vide Interpretē. περαίνει ἐλπίδα, Euripid. ὅτι οὐδὲν περανεῖ παραγενόμενον ὑμῖν, i. ὅτι οὐδὲν ὄφελος ἔσται ὑμῖν βοηθείας, quando non erit amplius veniendi copia, Thucydid. περαίνει ἔξω, foras vſque producitur. σημεῖον δὲ, ὅτι οὐ περαίνουσι τοῦ μὴ ἔχειν αἷμα μηδὲ πήγνυσθαι ἐν αὑτοῖς, argumentum eſt, quòd ſanguine carent, nec intra ſe quicquam concreſcere oſtendunt, Ariſtot. libr. 1. Anim. ἐπέρανα, Plato de Legibus. περαίνειν τὴν ψῆφον, pro φέρειν, Iſocrates. καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν, iam tempus eſt accuſationem expediri. κατὰ ἑταίρας λόγον περαίνειν τεχνικῶς, i. in meretricem perorare. περαίνω cum duobus Accuſatiuis. Sophocles in Aiace, νυκτὸς γὰρ ὑμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἀσκοπὸν ἔχει περάνας. ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε, hanc rem nobis fecit. περαίνω αὐτόματα, properanter perficio, Ariſtoph. in Pluto. περαίνω τινὰ ὅ, τι λέγεις, ἀνύσας τοτέ.

Περαιόθεν, τὸ ἐπέρανθεν, Dionyſius de Situ orbis, è contrario, contrà.

Περαῖος, vlterior, exterior, ἐναντίος. Apoll. 1. Arg. καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης, i. πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θράκης, i. ἡ κατὰ τὸ ἐναντίον κειμένη. περαίης νήσου, vlterioris inſulæ, Idem.

Περαιόομαι. μ. ώσομαι, π. ωμαι, & Περαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, traiicio, tranſmitto, tranſeo, egredior, διαβαίνω, appello, transfreto, nauigo, importor, διαβιβάζω διὰ πλοίων, διάγω. περαιωθῶμαι traiiciar, trāſibo, Ariſtop. ἐπεραιώθη ὁ ποταμὸν, trāſmiſi fluuiū, Herodo. ἐπεραιώθησαν, trāsfretarūt. ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰόνιον, Ioniū mare trāſmiſerūt, Thuc. περαιοῦσθαι, tranſire. περαιωθῆναι κατὰ θάλασσαν, Idem, i. πλεύσαντες. περαιωθεὶς, tranſmiſſus, qui transfretauit. Lucianus de luctu, περαιωθέντες τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λειμὼν ἀποδέχεται, id eſt, paludem traiectos.

Περαιτέρω, vlterius, amplius, longius, protenus, Euripides. Genitiuo: vt περαιτέρω τοῦ προσήκοντος, ſupra iuſtum. περαιτέρω τοῦ δέοντος, ſupra modum, id eſt, περαιτέρω, magis vltrà, AEſchines. περαιτέρω τόλμης ἀνῆχθ' ἑαυτὸν, multo audacior euaſit, Plutarc. in Galba.

Πέραμα, traiectio, Didymus Odyſſ. δ, in voce Πορθμός.

Πέραν, ſequente vocali, & Πέρα, ſequente conſonante, trans, vltrà, ſuper, ſuprà. Eſt autem Aduerbium, & cum Genitiuo iungitur: vt πέρα πίστεως, ſupra fidem. πέραν Ἰνδῶν, apud Ariſtotelem de mundo, ſuper Indos, id eſt, ὑπὲρ Ἰνδικῆς. πέραν θαλάσσης, trans mare, Thucydides. διαπλέοντες πέραν, idem Thucydides, præternauigantes. ὁ πέραν, qui eſt è regione, ὁ κατ' ἀντικρύ. ἡ πέραν ὄχθη, altera fluminis ripa. τὰ πέραν, quæ ſunt in aduerſa parte, ſeu è regione, Thucyd. Vide Πέρα.

Περάνη, ἀσθενὴς παντελὴς, ἀντὶ τοῦ τελειῶσαι.

Περαντικὸς, πέρας ἐπιτιθεὶς τοῖς λόγοις, Ariſtoph. Interp.

Περάω, μ. άσω, π. ακα, idem quod περαιόω, transfero, ſupero, tranſeo, perago.

Πέρας, ατος, τὸ, finis, extremitas, terminus, punctum, linea, λύσις, limes, ſumma, meta, τέρμα, exitus, lineamentum, extremum, τὸ ἄκρον. πέρας ἀγαθῶν, ſumma bonorum, Chryſoſtomus. πέρας ἔχειν, id eſt, τέλος, Demoſthenes. Accipitur & Aduerbialiter, quemadmodum etiam τέλος per eclipſin τοῦ κατὰ, pro tandem, denique, vlterius. πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνος, ad ſummam loquar de gente, capite decimo octauo Hieremiæ.

πέρας δὲ,tandem. Proclus,πέρας δὲ,ἔστι χώρα τις,&c.i. denique regio eſt,i.τέλος δὲ. Cebes Thebanus,ἐάν κωλύσῃ μάθωσιν ἢ ἀκρατεῖ εἶναι ἢ φιλαργυρεῖν ἢ φιλοδοξίαν, ἢ τὸ πέρας ἀφεῖναι, & ad poſtremum.

Περάσιμος,tranſmeabilis.

Περασμὸς,finis.

Πέρατα,τὰ,oræ,termini, fines. περὶ τὰ πέρατα πανταχόθεν,quoquouerſus in orbem. ἐκ περάτων γῆς,ab extremo terrarum, Thucydid. ἐκ περάτων ἀνιὼν ἥλιος, Sol ex terminis aſcendens,id eſt,ab Oriente,Apollon.Rhod. Vide Περάτη.

Περατεύω,finio.

Περάτη, ης, ἡ, extremitas Oceani, hemiſphærium ſub terra,Oriens,Occidens. Apollon.1.Argon.ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα: vbi Interpres,περάτη,inquit,σημαίνει μὲν κατὰ πέρας ἢ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον. λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή: πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ ὠκεανοῦ κινήσεως: ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται ἢ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ. Idem Apollon.2.Argon. dixit pro eodem, ἥλιος ἐκ περάτων ἀνιὼν, Sol ab ortu aſcendens,id eſt,ἐκ τοῦ ὑπερέχοντος ἡμισφαιρίου,vt exponit Interpres. Idem Apollon. ibidem,περάτης εἰς ὄρεα γαίης,in mon tes vlterioris terræ: vbi loquitur de fuga Martiarum auium.

Περάτης,peregrinus,tranſitor.

Περατὸς,penetrabilis,tranſibilis,peruius.

Περατόω,μ.ώσω,π.ωκα,termino,finio,circunſcribo. Ariſtot.de mundo.ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν,imperium Helleſponto terminatur ab Occidentis partibus.

Περάω, μ. άσω, π.ακα, ſicut περόω, transfigo, penetro, transfero,tranſmitto,emetior,tranſeo,profero,promoueo,ſupero,pertranſeo mare vt vendam. Odyſſ.ξ,καί τε δέ μ᾽ ὡς περάσειε ἢ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο,i.ὡς πωλήσῃ, vt venderet. & Odyſſ.ο.ἤ σε περάσαντες δ᾽ ἄνδρες περὶ δώματ᾽,ὁ δ᾽ ἄξιον ὦνον ἔδωκε,an te deportarunt vt venderent. περᾷ ὑπὸ σκηνῆς πόδα,è tentorio profert pedem,Euripid. περᾶν ἔξω δόμων,prodi ex ædibus,Sophocles. Xenophon, δυσπέρως διὰ γήρως περῶντες,ægrè per ſenectutem tranſeuntes,laborioſè curſum ſenectutis tranſmittentes. Sophocl.πέλαγος αἰγαῖον περῶ,i.tranſmitto. περάω etiam accedo ſignificat cum Infinitiuo,apud Nonnũ, μηκέτι δεῦρο περάσειν ἐκ βυθίων λαγόνων ἀΐσσειν,&c. πύλας ἀΐδαο περήσειν,εἰς ἀΐδου κευθμῶνα,Homerus. Sophocl. Genitiuo, ὅταν θυμοῦ περάσῃς,&c.id eſt,ὅταν ἐπὶ τὸ πέρας ἔλθῃς τῆς ὀργῆς,vbi furorem remiſeris: vbi poteſt intelligi θυμοῦ, ſupple μέρος, aut quid huiuſmodi.

Πέργαμα,pergama,mœnia Troiæ, Philoſt.in Heroic.

Πέργαμον,ου,τὸ,promontorium Idæ.

Πέργαμος,ου,ἡ,Pergamus,vrbs Aſiæ.

Πορδὴ,crepitus ventris.

Περδίκιον,ου,τὸ,perdicium herba,quæ & helxine,Marcellus lib. 4. Dioſcoridis: ſic dicta, quod perdices ſe ad eam volutent,terrámque ſuffodiant, Theophraſt.lib.1. hiſt.plant.cap.11.

Πέρδιξ,perdix. Xenoph.οἱ πέρδικες πρὸς τὴν θηλείας φωνὴν φερόμενοι,perdices mares ad vocem fœminæ ruentes. πέρδιξ,gen. Fœmin.vltima breui, Gaza lib.3. Gram. αἱ πέρδικες,perdices, Ariſtot.lib.6.Anim.cap.1. πέρδιξ aſtu valet aduerſus aucupes,Ariſtophanis Interpr.

Πέρδομαι & Πέρδω,μ.πέρσω,π.περκα, medium Præteritum πέπορδα,& Aoriſt.2,ἔπαρδον,pedo,βδέω.Neutr.abſol. Ariſtoph.πεπορδέναι ἐν πέντε στοὐρας ἐγκεκορδυλημένος. Idẽ ibidem cum Accuſatiuo,οἵας τοίνυν γ᾽ ὑπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ ἤδη πέπορδας,quales crepitus ediſti. πέρδω σου, pro κατὰ σοῦ, Ariſtoph. παρδήσομαι, pedam. vnde ἀποπαρδήσομαι in Futuro ſecundo Paſſiuo.

Περέθω,ſupero,i.ſum ſupeſtes,circumeo.

Περενείρω,infero.

Πέρηθεν,vltrà,in vlteriori parte.Genitiuo.

Πέρην,pro πέραν,trans.cum Genit. Hom.Ilia.β, ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης: vbi videtur poſſe accipi pro μεταξύ.

Περῆσαι,peruenire,Apoll.Rhod.

Περήσαντες,tranſmiſſi.

Πέρησι,διεφέρετο,διῆλθε,Homer.Iliad.

Περήσω,Ionicè,pro περάσω,apud Homer. ἐς σε περήσω, ad te veniet,Nonnus.vide Περάω.

Περητήριον,ου,τὸ,terebrum acutum & rectum, aliud ab eo quod χοινικίδα vocant,Hippocr.

Περητὸς,meabilis: vt περητὸς νηυσὶ ποταμὸς, qui nauibus tranſitur,nauibus tranſmittendus, fluuius qui non niſi nauibus poteſt traiici,Herodot.

Πέρθω,μ.έρσω,π.ερκα,in Aor.2.ἔπραθον,i.πορθέω, perdo, euerto,diripio,vt fit expugnatis vrbibus.Act. Odyſſ.ξ, πόλιν πριάμου πέρσαντες ἔβημεν. Sophoc.ἐκεῖνος γὰρ ἐπέρσεν ἀνθρώποις. διεπέρσαμεν,euertimus.vnde πτολιπόρθος.

Πέρι, accentu in prima, Aduerbialiter accipitur pro vltrà,ὑπερβαλλόντως,περισσῶς,ſupramodum,egregiè,eximiè. Iliad.α,εἰ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν,πέρι δ᾽ ἐστὲ μάχεσθαι,i.διαφέρετε τῶν ἑλλήνων ἐν τῷ βουλεύεσθαι,ἢ ὑπερέχετε ἐν τῷ πολεμεῖν. Ibidẽ, ἐθέλει πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων,i.ὑπὲρ πάντας εἶναι ἢ πάντων ὑπερέχειν. πέρι ἄλλων,præ cæteris,Apollon.Rhod. πέρι δ᾽ ἄλλων φασὶ γενέσθαι,Homer.Iliad.ἀντὶ τοῦ,ὑπὲρ δὲ τοὺς ἄλλους λέγουσιν αὐτὸν ἀνδρεῖον γενέσθαι. Item pro περὶ, dum nomini cui adhæret,poſtponitur. Plato in Apolog.ὧν ἐγὼ οὐδὲν,οὔτε μέγα,οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω,pro περὶ ὧν. μιῆς πέρι παρθένου, de vna virgine,Herodot.

Περὶ, Præpoſitio Genitiuo iuncta, eſt memoratiua particula,& ſignificat de: vt περὶ τῶν ἀνθρώπων,de hominibus. Ariſtot.de mundo,τὰ περὶ τὰς μοίρας εἰς οὐδὲν ἄλλο που,quæ de Parcis traduntur,huc pertinent. Plato 2.de Repub. τί τοῦτον ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει χαλεπᾶς; in quæſtione de iuſto. Idem ibidem,ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν, quæcunque ad agriculturam pertinent. περὶ μικρῶν αἱ στάσεις γίνονται,ſeditiones oriuntur pro rebus paruis, Ariſtot.lib.5. Polit. cap.4. περὶ καλοῦ ἔργου λιθάζομέν σε,ob bonum opus te lapidamus,cap.10. Euang.Ioannis. περὶ ὁμηλικίης,i.ὑπὲρ ὁμήλικας,Homer.Odyſſ. περὶ ὀργῆς ἐχόντες,i.ὑπὸ ὀργῆς, Thucydid. Item pro auxilii nota: vt περὶ σοῦ μάχομαι, pro te pugno. περὶ ψυχῆς μάχομαι, pugno pro anima, Plato de Leg. Item præ,quum comparationem aliquam & excellentiam denotamus: vt περὶ πάντων,præ omnibus. περὶ πάντων σε τίω,i.περισσῶς μέν σε τιμῶ,ὅ ἐστιν ὑπὲρ πάντας, Homer.Iliad. Item circum: vt περὶ σπέος,circum antrum,Hom. Odyſſ. περὶ ἔρκεος βεβαῶτα,Idem ibidem,i.τὴν ἕρκην περιβεβηκότα. περὶ χεῖρας ἔοργεν,i.χεῖρε περιλαμβάνων,Heſiodus.

Datiuo iũcta ſignificat cum, ex,in,pro,circum: vt Odyſſ.ο,χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα δῦνε. Ibidem,ὃν περὶ κῆρι φίλει,quem ex animo diligebat, ἐκ ψυχῆς. Plato 2.de Republ.περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, in digito geſtare annulum. περὶ δαιτὶ,pro conuiuio,conuiuii cauſa, Homer.Odyſſ. Apollon.2.Argon.πίπτοντα πίπτοντα περὶ σφίσι, cadentia inter ſeſe,ſeu alia ſuper alia. Homer.Iliad.α, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ κνίσση,nidor fumo obuolutus. Apoll. 2.Argon.περὶ δ᾽ ἰχάρη ἐτίνασσε. περὶ δορατίοις διεφθείροντο,telis peribant, Thucydid. περὶ τοῖς στέρνοις, circum pectora, Xenoph. περὶ στήθεσι,pro περὶ στήθη,Homer. περὶ αὐτοῖς φαίνεται τὸ αἷμα,circa eos ſanguis apparet,Philoſtrat. in Heroicis. περὶ τῇσι κεφαλῇσι ἔχειν,Herodot. Dioſcorid.lib.2, cap.109,περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνῶν εὑρίσκεται,circum ora aluearioruũ reperitur. περὶ λακεδαιμονίοισι,cum Lacedæmoniis, Herodot. Aliquando Datiuum habet pro Genitiuo,& præſertim cum δέδοικα eiúſque ſynonymis iunctum: vt δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ. περὶ φήμῃ σου δέδια, timeo tuo nomini,Bud.in Epiſt.prior. Idem cum Genitiuo in poſter. περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεδιέναι,toti ciuitati timere, Thucyd. περὶ τῇ πελοποννήσῳ δειμαίνω,ſum pro Peloponneſo ſolicitus,Herodot. περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται κατάδηλοι, ſibiipſis timent ne pateſiant, Thucydides libr. 4. περὶ τῷ χωρίῳ φοβηθεὶς, pro loco veritus, timens oppido illi, Idem. περὶ τῷ ἐμαυτοῦ σώματι ὀρρωδῶ, meo ipſius corpori timeo,idem Thucydides.

Accuſ. iuncta ſignificat circa, circiter, circũ, in, erga, aduerſus, κατά. & eſt loci, cauſę, & temporis particula, vt, περὶ τεῖχος, περὶ πολιτείαν, περὶ ὄρθρον ἔχειν. περὶ τρίτην ὥραν, circiter horam tertiam. σὺν τοῖς περὶ αὐτόν, cum ſuis, Xenoph. περὶ τὰς ἡμέρας ταύτας, id eſt, κατὰ. περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς γενόμενος, in eum à quo fuit exceptus, ingratus, Iſocrat. in Euagora. περὶ δάκτυλον τὸ πάχος ἔχει, digiti eſt craſsitudine, Dioſcor. lib. 2, cap. 131. περὶ τοὺς σωτῆρας γονέας κακουργεῖν, id eſt, aduerſus, Ariſtophan. & Demoſth. περὶ τοὺς λοκρούς, apud Thucyd. ἄλλα περὶ στρατὸν, cætera quæ ad exercitum. περὶ τριάκοντα, circiter triginta, Demoſt. ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα συγκαλέσας, quum homines circiter quadraginta coegiſſet, Iſocrat. in Euagora. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, naues circiter ſeptuaginta, Thucyd. περὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, ad cẽtum viginti, Idem. Item propter, ἕνεκα, Ariſtophan. οὐδ᾽ ἑλκόμενος περὶ πραγματίου, neque diſtractus negotioli cauſa. Quin & hoc caſu excellere deſignat, vt ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, qui ſuperat menteshominum. περὶ τοὺς λόγους ἔχειν, diſſerendi peritus, Lucian. ὁ περὶ τὸ καλὸν ἀνδρεῖος ἐπὶ τῶν θανάτων μὴ ὑποδεῶν ὄντων, Ariſtot. lib. 3. Ethic. cap. 11. In compoſitione auget interdum & intendit ſignificationẽ, vt præ & per apud nos, vt περίφοβος, pertrepidus. Significat item τὸ κύκλῳ.

Dicitur locutione Græca οἱ περὶ ἀρίστιππον, pro Ariſtippus: ſicut οἱ ἀμφὶ σωκράτην, pro Socrates. οἱ περὶ σέξτον αἰμίλιον, id eſt, Sextus AEmylius, Gaza de Senect. ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ μάρθαν καὶ μαρίαν, &c. venerunt ad Martham & Mariam, cap. 11. Euang. Ioann. οἱ περὶ τὸν λάσκαριν, ſtudioſi Laſcaris, Bud. in Epiſt. poſt. πλεῖστοι τῶν περὶ τιγελλῖνον καὶ νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγονότων ἀπερριμμένοι τότε, &c. Multi Tigellini Nymphidiíque familiares, qui in dignitate fuerãt, tunc deiecti, &c. Plutar. in Galba: ſic Philelph. & rectè: nam tum Nymphidius obierat. οἱ περὶ στέφανον, Chryſoſt. περὶ ἰσαῖον. οἱ περὶ φρύνιχον μελοποιοί, id eſt, Phrynichus cæteríque eiuſdem ætatis modulandi ſcientiam exercentes, Gaza in Problem. Ariſtot. τοὺς περὶ στάφυλον τεκεῖν. Staphylũ partu ediidiſſe, Plut. in Theſeo. οἱ περὶ τὴν θάλασσαν, qui mari operam nauant. ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια, Iſocrat. diuinus cultus, pietas in deos. τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, res meę, Plato Epiſt. 7. τὰ περὶ ἐμαυτὸν τίθεσθαι, res meas componere, Bud. in Epiſt. prior. τὰ περὶ παιδείαν, AEſchin. τὰ περὶ τὴν κτίσιν, quæ cadunt in creaturam, Nazanz. in Orat. β. τὰ περὶ τὰς ναῦς, Thucyd. τὰ περὶ πάλλα, Demoſth.

Περὶ ἀλληλοκληρονομίας. quãdo inſtitutio inter aliquos conuenit, vt prior decedẽs, alterum relinquat hęredem.

Περὶ ἀλλήλων, mutuò, ad inuicem.

Περὶ ἀσθένειαν εἶναι τὴν τῆς στραγγουρίας, Plat. Epiſt. 11. dicit ꝑ morbo laborare, & ſpediri vrinæ reddendæ difficultate.

Περὶ ἑαυτὸν ἀπολείπεσθαι, penes ſe reſeruare.

Περὶ ἐλάσσονος ποιεῖν, minoris facere.

Περὶ ἐλάττονος ποιεῖσθαι, contemptui habere.

Περὶ καθοσιώσεως, crimen perduellionis.

Περὶ ὃ, quocirca.

Περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, parui facere.

Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦντο, pro nihilo ducebant.

Περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, in primis operam dare. Iſocrat. περὶ παντὸς ποιοῦ κεχαρισμένως αὐτοῖς ἄρχειν, illud ſuper omnia ſpectes, vt ita imperes, vt ſis ipſis charus.

Περὶ πλείονος ἀγαπᾶν, expetere virtutem magis. Plato in Epiſt. ἀρετὴν περὶ πλείονος ἡδονῆς ἠγαπηκώς, virtutẽ magis quã voluptatem ſectatus, ſiue amplexus.

Περὶ πλείονος εἶναι, pluris eſſe, & περὶ πλείστου εἶναι, in pretio eſſe maximo. Plato 2. de Rep. τὰ περὶ τὸν πόλεμον πότερον οὐ περὶ πλείστου ἐστὶν εὖ ἐργάζεσθαι; nonne ſunt plurimi?

Περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, pluris facere & ducere.

Περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, maximi exiſtimare.

Περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, magnifacere.

Περὶ πρώτην νύκτα, prima nocte, nocte incipiente.

Περὶ τοσούτου. vide περὶ πολλοῦ.

Περὶ τὸ ἔαρ, vel ἔαρος ἀρχομένου, καὶ ἔαρος ἀρχομένου, ineunte vere.

Περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι. vide σῶμα.

Περιαγγέλλω, annuntio, renuntio, paſsim prædico, edico, iubeo. ναῦς περιαγγέλλειν κατὰ πόλεις, naues imperare ciuitatibus, Thucyd.

Περιαγὴς, circunfractus, in Epigr.

Περιαγνίζω, luſtro.

Περιάγνυμι, μ. περιάξω. frango, contorqueo, torquendo cõfringo. Apoll. 2, ὅσσος βελλαίου μέλαν, περιάγνυται ὕδωρ, id eſt, dirimit & interrumpit.

Περιάγομαι, voce Paſſ. pro circumago, circunduco, vt ἄγομαι, pro mecum duco, Bud. Comment. ἀκολούθους πολλοὺς περιάγονται, Xenoph. comites multos ſecum huc & illuc circunducunt.

Περιαγοραῖος, circunforaneus, rabula, loquax.

Περιάγχω. obtorqueo.

Περιαγκωνίζω, manus poſt terga vincio.

Περιάγω, μ. άξω, τὸ κατὰ περίοδον ποιῶ, id eſt, circumago, circunduco, circũfero. Item luſtro, circũeo. Matt. 9. περιῆγεν ὁ ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Ceb. Theb. ὁρᾷς ἐν περιάγοντας, vides circunuagantes. Sic enim ἄγειν, & compoſita ab eo, de peditibus dicuntur, vt ἐλαύνειν, & eius compoſita de equitibus. Item verſo: vnde περίακτος, verſatilis. Pro tãdem adduco, ad extremum attraho & aſciſco. Herodian. εἰς αὐτὸν τι μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. Idem, εἰς ὁμονοίας καὶ φιλίας περιήγετο, adductus eſt tandem ad conditiones amicitiæ & cõcordię. Ex quo intelligitur in hoc verbo vim aliquam & difficultatem includi, quemadmodũ apud Latinos in traho. Item redigo, Dioſcor. 6. εἰς ὁμοίας ἕξεις περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ſimiliter afficiunt, ad ſimiles affectiones redigunt. περιάγειν etiã eſt in diuerſum vertere. Item contorquere, torquendo confringere. Cicero ex Platone, modò detorquere, modò dirigere vertit: vt περιάγειν κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιά, à latere in dextram partem detorquere. Et περιάγειν κατὰ διάμετρον ἐπ᾽ ἀριστερά, à media linea ad læuam dirigere. περιάγειν εἰς ὀλιγαρχίαν τὴν πολιτείαν, Ariſtot. in Polit. τὰς χεῖρας ὀπίσω περιάγειν, manus poſt terga vincire, Plut. in Camillo.

Περιαγωγὴ, ῆς, ἡ, circunactio, conuulſio. Ariſtot. ἐξαίφνης μιᾷ περιαγωγῇ συναναχορεύει πᾶσι τούτοις, &c.

Περιαδέσθαι, narrare.

Περιαδὴς, circunfluus.

Περιάδω, circuncino, Hermog.

Περιαθρέω, circunſpicio.

Περιάθρησις, conſyderatio.

Περιάθρω, circunſpecto.

Περιαίνυμαι. contineo, complector, περιέχω.

Περιαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ſic dicitur, vt ἀφαιρέομαι, priuo, ſpolior. Demoſt. κατὰ μειδ. εἰ περιαιρεθείς αὐτοῦ τὰ ὄντα, ἴσως μὲν ἂν ἀφείλετο, ſi ab eo auferrentur eius diuitiæ, & publicarentur, modeſtius deinde ageret. Significat etiam excutere, deiicere & abſtergere. Idem περιαιρεθῆναι τὴν ὕβριν, καὶ τὸ φρόνημα αὐτῶν. Item amoueo, aufero, circuncido, ſeparo, detraho, amputo. Cum Genit. & Accuſ. περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. περιαιρεῖται τὰς ῥίζας, ablaqueatur, Gaza. περιαιρεθείσης ἀμπέλου, i. vitis amputatis ſarmentis, vitis amputata.

Περιαίρεσις, εως, ἡ, amputatio, detractio.

Περιαιρετέον, amputandum eſt.

Περιαιρετὸς, exemptilis, tollendus.

Περιαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, aufero, auello, amputo, circuncido, frango, ſubtraho, moueo, diſpolio, καθαιρῶ, demolior, exuo, tollo, Xenoph. Accuſ. & Genit. Gaza lib. 4. περιαιρεῖ τὴν θαλλίαν τῶν κλάδων, thaliam ramis abſcindo, Theophr. lib. 3, cap. 6. de cauſ. plant. περιαιρεῖν τὰ τείχη, murum diruere.

Περίακτος, ου, τὸ, vulgatum.

Περίακτος στροφὴ, verſatilis: vnde περίακτοι, loca ſcenę, ꝙ in eis machinæ eſſent verſatiles, Cæl. lib. 5, cap. 8. Vitruu. lib. 5. verſuras vocat & inuerſuras.

Περιαλγέω, dolore afficior. περιαλγέω τῷ πάθει, iacturam ægre fero, Thucyd.

Περιαλγής, έος, ὁ καὶ ἡ, dolens, anxius, admodum triſtis, ἀχθόμενος.

Περιαλείφω, circumungo, illino, oblino, circũlino, circumueſtio. περιαλείφω τὸν πηλὸν, illino luto, Theoph. lib. 3, cap. 6. de cauſ. plant.

Περιαλήλιπται, illitus eſt, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Περίαλλα, maximè, Hom. in hymno Panos: multùm, vehementer, περισσῶς, Apollon. Rhod. & Sophocl. pro περιάλλως, ὑπερβολικῶς.

Περιαλλόκαυλος, i. amplexicaulis, Theoph. lib. 7, cap. 8. hiſtor. plantarum.

Περίαλλος, ιμερ, in Epigr. vbi περίαλλον γλωσσῶν, i. oſculorum, quando conſeruntur linguæ mutuò, vt ſit l'vn de l'autre.

Περίαλος, ου, ὁ, vertebrum coxarum.

Περιαλουργής, ὁ, βεβαμμένος, malis tinctus, hoc eſt, immerſus malis, ἁλουργὸς τοῖς κακοῖς: tranſlatione ſumpta à purpuræ tinctura, quæ è maris profunditate peti ſolet.

Περιαμάω, meto, θερίζω.

Περίαμβος, pes qui & Pyrrhichius, Quintilian. lib. 9, capite 4.

Περίαμμα, quod collo vel alteri parti corporis appenditur ad ſalutem, amuletum, alligatio, quaſi obligamentum. περιάμματα, & περίαπτα, dicuntur quæcunque ad arcẽdas malorum noxas aliqua corporis parte, præſertim collo alligantur, Ruell. & Barbar. lib. 4. Dioſcor. capite 222. περίαμμα coronam verterunt Plinium ſecuti, quę expoſitio non ſatis probatur Marcell. Nazan. in Orat. οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται, &c. vbi Moſell. non eſt tibi opus vinculis & incantamẽtis per quæ malignus ille ſpiritus ingreditur. ſed vide.

Περιαμπέχεσθαι, obtegi velamentis.

Περιαμπέχω, induo, Ariſtoph.

Περιαμύνω, protego.

Περιαμύσσω, circunſcarifico, ſaucio, pungo.

Περιαμφιέννυμι, circumueſtio.

Περιαμφόδιοι οἰκίαι, ædes principum, à priuatorum domibus diſtinctæ, quas Latini inſulas vocãt, Bud. in Annot. poſter.

Περιανθίζω, flores colligo. Et tranſlatè pro orno. Cyrill. lib. 1. Thes. περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξαις.

Περιαντλούμενος, η, fotus. περιαντλούμενοι κισσοῖς θερμοῖς, pruritus, ſi eo foueantur, ſanat, Dioſc. lib. 2, cap. 143.

Περίαπτον, ου, τὸ circumpendens, aduinctum, ornamentum vt monile, amuletum, alligatum alexipharmacon, φυλακτήριον, ἀποτρόπαιον, περίαμμα: de quo poſtremo paulò ſuperius. ἐστὶ περίαπτον δυσοκνούμενον, alligatur difficulter pariẽtibus, Dioſcor. lib. 3, cap. 167. Marcell. addit, pendẽtque ex collo. φασὶ δὲ τὸ περίαπτον ἐξ αὐτοῦ θηρία διώκειν, geſtatum ex eo amuletum ſerpentes abigere facit, Idem Dioſcor. lib. 3, cap. 14. περίαπτα καὶ ἀλεξιφάρμακα λεγόμενα, id eſt, quæ alligata & veneficiorum aduerſantia vocitantur, Theophraſt. lib. 9, cap. 21. hiſt. plant.

Περιάπτω, μ άψω, π. αφα, applico, contingo, περιτίθημι, impono, imprimo, iniungo, vt τῇ τε πόλει αἰσχύνην περιάπτειν, Plato in Apolog. id eſt, afferre dedecus, maculam inurere. Ariſtophan. in Pluto, πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον τοῖς αὐτῶν περιάψαι. id eſt, attribuere, imputare, aſsignare, ἀνάψαι, περιθεῖναι, περιποιῆσαι: ſicut imponere ignominiã aut vulnus reipublicæ, Ciceroni. Item pro amuleto appendo, vt περιάπτειν ἀλεξιφάρμακον, Plutar. & περιάπτειν ῥίζας τῷ βρέφει, Theophraſt. Eſt etiam κτῶμαι, concilio, comparo, acquiro, aſciſco. Xenoph. μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψαι. Idem, τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθὸν, ciuitati boni quippiam comparare. Et circumapto, adapto, pro ornamento colli geſto Plato de Republ. 3, ὡς ἀπὸ τὸν αὐτὸν ὁρμᾶν ... περιάψασθαι. περιάπτειν βατράχοις λίθους, lacerto annectens lapillos, Dioſcor. lib. 2, capite 60. περιαπτομένη λίθοις πολυτελέσι, &c. vndique lapillis pretioſis ornata, Plutarch. in Pericle. περιάπτεται τῆς γοργόνος κεφαλὴν τῷ στήθει, Gorgonis caput pectori gerit admotum, Lucian. περιάπτω item pro circumaccendo, Phalar. in Epiſt.

Περιαργυρόω, μ. ώσω, deargento, argento obduco.

Περιαρμόζω, circumadapto, Ariſtophan. τοὺς θυρεοὺς περιαρμόσαι λεπίδα χαλκῆν, clypeos lamina ferrea circummuniuit, Plutarch. in Camillo.

Περιαρόω, circumaro, exaro. περιαρόσαντες, circumararit, Plutarch. in Public.

Περιαρτάω, ῶ, dependeo, appendeo, alligo.

Περιαρχία, ας, ἡ, medicina ad purgandum.

Περιαστράπτομαι, illuminor, circunfulgeo. περιαστράφθητε ἑνὶ φωτὶ, vno lumine illuminamini.

Περιαστράπτω, fulgore obruo: circunfulguro vertit Eraſmus capite 9. Actorum Apoſtolorum, vbi Accuſatiuo iungitur.

Περιαυγής, qui lucet, qui collucens emicat, vndiq; illuſtratus. Ariſtot. de mundo, ἄλλος δὲ ἔστι ἐμφανὴς λαμπρότητι ἄστρον περιαυγές.

Περιαυθαδίζω, contumaciter & intractabiliter me gero.

Περιαυτολογεῖν, de ſeipſo loqui, vt glorioſi homines ſolent.

Περιαυτολογία, ας, ἡ, oſtentatio, ſuperbia, ſui ipſius prædicatio, vbi quis ſeipſum laudat, vt Achilles apud Homerum, οὐχ ὁρᾷς οἷος ἐγὼ καλός τε μέγας τε; Nõne vides quàm pulcher ego, & quàm magnus? Et AEneas apud Vergilium, Sum pius AEneas, fama ſuper æthera notus, Cælius lib. 4. cap. 5.

Περιαυχένιος στρεπτὸς, collaris torques, tortilis torques, tortile monile. περιαυχένιος φάκος, Nazanzen. in Orat de Baſilio: vbi Volaterran. ſacerdotalis veſtis.

Περιαύων, dormiens, i. περικοιμώμενος, συγκαθεύδων, συναναπαυόμενος.

Περιβάδην, volutim, pedibus alternatim motis.

Περιβαίνω, protego, circumeo, περιβῆναι, ὑπερμαχῆσαι, Homerus Iliad. Genitiuo. ἀμφὶ αὐτοῦ βαίνω, pro eodem.

Περιβάλλομαι, circundo, ambitu cingo, vt περιβάλλω, & περιβάλλεσθαι τὰ τείχη τὴν πόλιν, Ariſtot. & περιβάλλεσθαι ταῖς πόλεσιν ἐρύματα, hoc eſt, vallo & caſtellis vrbes cingere. Xenophon. περιβάλλομαι τάφρον, foſſam molior, Idem. περιεβάλλοντο τείχη, Thucydid. muris ciuitatem circunderunt. περιβάλλεσθαι τείχεα, mœnia communire, pro munire, Herodot. Idem cum duobus Accuſatiuis iunxit in eadem ſignificatione, τεῖχος περιβάλλεσθαι τὴν πόλιν, vrbem muro circundare, quaſi muris amicire & inducere. Sic etiam περιβάλλεσθαι δύναμιν, pro ſepire ſe potentia. Lucian. & περιβάλλεσθαι δύναμιν καὶ πλοῦτον, Iſocrati eſt (vt inquit Liuius) ſuccinctum eſſe armis & legionibus. Chryſoſtom. δυναστείᾳ περιβεβλημένος, potentatu munitum.

Item aſſumo, capeſſo, induo, vt περιβάλλεσθαι σεμνότητα καὶ ὄγκον, Plutarchus. ſicut induere ſimulationem, inducre ingenium, Liuio. περιβαλέσθαι σχηματισμὸν λέγεται, habitum ſumpſiſſe dicitur, Plutarch. in Numa. περιβέβλημαι τὸ σχῆμα, perſonam indui, Xenophon. περιβεβλημένος φιλίαν, Lucian. περιβαλοῦ, induere. περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιον, circunda veſtimentum, id eſt, indue, capite duodecimo Actorum Apoſtolicorum. περιβαλοῦ τὸν πορφύραν, purpuram indue, Nazanzen. περιβάλῃ ἱμάτιον, veſtimento induaris, capite tertio Apocalypſis Ioannis. Homer. Odyſſ. ξ, cum Accuſatiuo & Datiuo iunxit pro induo, ξίφος ὀξὺ περὶ στήθεσσι βάλετ' ὤμοις. Pro eodem etiam ἀμφὶ δ' ὤμοισι βάλετ' ὤμοις, dixit alibi. περιβεβλημένοι ἐν ἱματίοις λευκοῖς, circumamicti veſtibus albis, cap. quarto Apocalypſis Ioannis.

Item amplector, id eſt, colligo, comparo, quæro, lucror, obtineo, acquiro, περιλαμβάνομαι: vt περιβάλλεσθαι δόξαν, Xenophon. περιβάλλεσθαι πάντα, Athen. περιβάλ-

λαμα λείαν, amplector prædam, Xenoph. περιβάλλεται, continet, complectitur, Apollon.Rhod. περιβαλλόμενοι τείχη, κ.θ. muros fouentes deſidemus, Plutarchus in Camill.i.amplectẽtes. περιβαλόντες πόλιν, vrbẽ ſunt adepti, Iſocr. τὰ μείζω περιβαλλομένους ὧν οἷοί τε εἰσὶ κατασχεῖν, maiora complectentes quàm quæ tueri poſſint. περιβαλλόμενος ἑαυτῷ τὰ κέρδη τὰ ἴδια, priuati lucri rationẽ habẽs, Herodot.

Περιβάλλω, ambio, circundo, cingo. Antiph. καὶ τὰ τείχη τῇ πατρίδι περιέβαλε: vnde περίβολος, & περιβολή, quæ περίοδος à Quintiliano. περιβάλλειν τὰ δέσμα τοῖς σκέλεσι, Galenus libro primo ad Glauconem, cruribus vincula circundare. ſic τῷ θώρακι περιβάλλειν, applicare thoraci, Ibidem. περιβάλλω στέρνα τὰμὰ πρὸς στέρνα πατρός, Euripid. pectus meum pectori paterno adprimo, admoueo. περιβαλεῖν τῇ πόλει τεῖχος, vrbem mœnibus cingere, Ariſtoteles libro tertio Politicorum, capite ſecundo. περιβαλεῖν τὰ τείχη τῇ πόλει, Ariſtid. Item amplector. Xenophon de lepore, περιβάλλων καὶ ἀγαπῶν τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἐτράφη: vnde περιβάλλω τῷ νῷ, complector animo, id quod Cicer. de Vniuerſitate ad verbum ferè expreſſit, Sic (inquit) animus à medio profectus, extremitatem cæli à ſuprema regione rotundo ambitu circũiecit, id eſt, περιέβαλε. περιβαλὼν πέπλοις χέρα, veſtes amplexus manu, Euripid. Accipitur & pro induo, ſiue amicio, contego, veſtio, operio, coopperio, ſuccingo, circumamicio, ἐξάπτω, circunduco. Gregor. λωΐδης γυμνὸν περίβαλε, indue, veſte contege. Herodian. χλαμύδι πορφυρᾷ περιβάλλουσι. περιβάλλω κύκλον, circulum circunduco, Plato de Legibus. περιβάλλει τὰς πτέρυγας, alas circunfundit, Plutarchus in Themiſtocle.

Item pro irretio, circũuenio, circũpono, implico, περιπίπτω, vt συμφοραῖς περιβάλλειν, Iſocrat. & κακοῖς περιβάλλειν, Xenoph. & AEſchin. incommodis implicare, irretire, inuoluere. Sic ὀνείδεσι περιβάλλειν, probris aliquem implicare, Demoſthen. & κατηφείᾳ πᾶσαν τὴν πόλιν περιβαλών, Herodian. Plato Epiſtola 7, Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίῳ, Siciliam incredibili luctui ſubiiciens. Ad eundem modum Cicero in Academicis, In idipſum ſe induit, quod timebat: hoc eſt, eo quod vitare cupiebat, reuolutus eſt. Et in Verrem. Hîc videte in quot laqueos ſe induit, quorum ex nullo vnquam ſe expediet. περιβάλλω συμφορᾷ, Demoſthen. irretio. περιβάλλειν κινδύνῳ τὸν θεραπευόμενον, eum qui curatur in periculum trahere, Dioſcorides libro ſeptimo, capite primo. μή με δευτέρᾳ χηρείᾳ περιβαλεῖν, non me ſecunda viduitate irretire, nõ mihi inicere, Chryſoſtom. de officio Epiſcoporum. ἱμάτια περιβάλλοντες αὐτῶν τοῖς τραχήλοις, veſtes ad eorum collum iacientes, id eſt, colla eorum veſtibus implicantes, Plutarchus in Publicola. ἐνέδρᾳ περιβαλὼν ἔκτεινε, inſidiis circumuentum occidit, Idem in Fabio. περιβάλλειν λόγον: cui opponitur ὁ τέμνων. περιβαλλούσης τὸν λόγον, Hermogen. Homer. Odyſſ. pro ſupero accipit, ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας δώροις, id eſt, νικᾷ, ὑπερβάλλει.

Περιβαρίδες, αἱ, calceamenta muliebria.

Περιβαὶ, ὑποχωρήσασθαι.

Περιβεβλημένως, ambitu quodam, Hermog.

Περιβεβοθρευμένα δένδρα, ablaqueatæ arbores.

Περιβεβρωμένος, exeſus, eroſus.

Περιβῆ, περιβῇ, Homer.

Περιβήναι, ὑπερβῆναι.

Περιβιοῦν, ſuperuiuere. περιβιοῦντες παῖδες, Budæus in Epiſt. prior. filii ſuperſtites. περιβεβιωκὼς, ſuperuiuens.

Περίβλεπτος, ου, ὁ, circunſpectus, conſpicuus, ſpectabilis, illuſtris, inſignis, ἔξοχος, περιβόητος. ἦν περίβλεπτος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, erat ſpectatiſsimus apud ciues, Plutarchus in Lycurgo. ὁ περίβλεπτος βίος δούλης γυναικὸς, Euripid. ſeruæ mulieris vita non eſt magnoperè curanda. Etiam in malum apud Iſocratem, vt de eo qui incidit in inſignem calamitatem.

Περιβλέπω, μ. ψω, π. φα, circunſpicio, Lucian. περιβλέπεσθαι. Item admiror, ſuſpicio.

Περίβλημα, pallium, ſagulum, quod circuniicitur corpori, inuolucrum, περιβόλαιον.

Περιβλητέον, circundandum eſt.

Περιβλητικὸν σχῆμα, Hermog.

Περιβλύζω, vndique ſum irriguus. Ariſtot. de mundo, ὁ γῇ νάμασι περιβλύζουσα, terra riguis exuberans largè erumpẽtibus.

Περιβλύω, circumuallor, circunſcaturio, περιβλύζω.

Περιβοᾶν, clamitare, Phalaris.

Περιβόητος, ου, ὁ, celebris, diuulgatus, nobilitatus, illuſtre nomen cõſecut⁹ περιβόητος νίκη, celeberrima victoria,

Περιβοήτως, clarè, manifeſtè, Dem. (Plut. in Them.

Περίβοια, ἡ, Pereboea, mater Aiacis, quam duxit vxorem Theſeus, Plutarch. in Theſeo.

Περιβόλαιον, ου, τὸ, veſtis, opertorium, ſtragulum, velamen, pallium, amiculum, amictus, operimentum, cucullus, in Can. 12. Synodi Gangr.

Περιβολὴ, ῆς, ἡ, amictus, ambitus, toga, cultus, geſtamen. Herodian. ἐπὶ ταῖς πλείστου περιβολαῖς λαμπρυνόμενοι. περιβολὴ ἀρχῆς, Ariſtid. ambitus imperii. ἐν περιβολῇ ἱματίων, in veſtitu, capite 11. Eccleſiaſtici. αἱ περιβολαὶ τῶν ὀθονίων, ſpiræ faſciarum, Galenus ad Glauconem. Item amplexus, fotus. Xenophon de catellis matri propriæ ſubiiciendis, τῆς γὰρ μητρὸς, καὶ τὸ γάλα ἀγαθὸν, καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ αἱ περιβολαὶ φίλαι. ἐν περιβολαῖς καὶ φιλοφρονήσεσι, in amplexibus & gratulatione, Plutarchus in Romulo. περιβολαὶ γονέων καὶ δάκρυα, amplexus parentum & fletus, Idem in Themiſt. Aliquando idem quod ὑπερβολὴ, exuperantia, opulentia. Dicitur & ἡ τῶν λόγων περιβολὴ, pro variegato & inflexo ſermone: circunducto vertitur à Trapezuntio. ἐξελίξας περιβολὰς ὀρεχθισμάτων, Euripid. explicatis anfractibus ſeu (ſinibus.

Περίβολον, ου, τὸ, &

Περίβολος, ου, ὁ, ambitus, vallum, ſeptum, munitio, murus, κύκλος, munimentum, mœnia, porticus, θριγκὸς, lorica murorum, ἕρκος, vinarium vel concluſus locus, Hierony. in caput tertium Danielis. In priuatis (inquit M. Grabald.) ædibus, ſolaria, tectáve ſepto, ne quis in præceps cadat, muniuntur: id loricam, loriculam, vel περίβολον nominare poſſumus. Pro ſepto, Ariſtot. de mundo, ἐπέχων βασίλειον οἶκον καὶ περίβολον χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα, &c. ſeptum auro, electro & ebore fulgens. περίβολος αὐλῆς, Ariſtid. περίβολα στέφη, texta ſerta, Eurip, Bud. Com.

Περιβομβεῖν, perſonare. περιβομβεῖσθαι τοῖς τοιούτοις λόγοις πάσαν ἀγοράν, Nazanz. in Orat.

Περιβόσκομαι, habito, circunhabito, Dionyſius de Situ

Περιβουνὸς, οῦ, ὁ, montoſus, ſiue montuoſus. (orbis.

Περιβραχιόνιον, ου, τὸ, brachiale, armillæ.

Περιβρέμεται, circunfremit, Dionyſ. de Situ orbis,

Περιβρέμω, circunfremo, Apollon. Rhod.

Περιβρύχομαι, fremo.

Περίβρωσις, eroſio.

Περιβώμιον, capite 15, libri ſecundi Paralipom. Bibliorum: pro quo Latinè ſimulachrum.

Περίβωτος ἄλσος, in Epigr. i. περιβόητος.

Περιγαθέω, μ. ήσω, circunſpicio,

Περίγειος, terræ proximus, circa terram hærens, terram ambiens. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. διοικεῖ ὁ θεὸς τὸν περίγειον κόσμον ἐπὶ τὰ ἄστρα, regit Deus orbem terrarum

Περιγηθὴς, έος, ὁ, perhilaris, lætus. (7. aſtris.

Περιγηράσκω, inueteraſco.

Περιγίγνομαι, ſeu περιγίνομαι, adſum, ſuperſtes ſum, διαβιῶ, euado, liberor, ſeruor, ſum ſeruatus, mortem deuito, ſum incolumis, periculo eximor, cõſiſto, vt διασώζομαι, ſeruor à morte, Demoſtheni κατ᾽ ὀλυμπ. Significat etiam abundare, reliquum eſſe, id eſt, περιπλεονάζειν, περιλείπεσθαι. Item inuadere, inceſſere. Aphthon. φόβος ἀεὶ τοῖς παισὶ περιγίνεται, pueros metus ſemper inceſſit Item ſupereſſe, promptum eſſe, integrum eſſe, πλείον εἶναι: vt ἀρίστοις ἡ σπουδὴ, τὸ αὐτῷ περιγίγνεσθαι ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, τὸ δύνασθαι περὶ ἀρετῶν διαλέγεσθαι ... Item conualeſco, vinco, ſupero, in poteſtate cõ

tineo, peſſundo, ſuperior euado, eluctor, ſum potentior, ſum ſuperior, victor euado, κρείττων εἰμί, ὑπερέχω. περιγίγνομαι τῷ δικαίῳ, iure ſum ſuperior, potior, Iſocrat. περιγίγνομαι τὰ ὀλύμπια, ſum victor Olympiorum, Plutarchus. περιγίγνομαί σου, ſum te ſuperior, Thucydid. vbi Interp. exponit per Genit. ἐὰν περιγίγνηται, ſi quid proſperè contingat, i. εἰ περιοῦσα γίγνηται. Thucydid. libro ſexto. περιγίγνομαι τούτων, ab his me expedio, Xenoph. περιγίγνομαί σου τάχει, ſupero te celeritate. Xen. περιγίνονται μὲν ἀνδρείᾳ τῶν πολεμίων, hoſtes virtute vincunt, Plutarch. in Themiſtocle. περιγινώμεθα τὸν πόνον τὸν κατὰ τὸν πόλεμον μὴ γένηται πολύς, belli laborí, ne magnus ſit, reſiſtamus, Thucydid. Cum Genitiuo. Xenoph. φιλονεικήσει ὅπως περιγένηταί σου, vt te euadat ſuperior. Et περιγίνεται, εἰς ἐναντίον συμβαίνει. Item licet, plenum ius eſt, ſatius eſt, ſuppetit, ad extremum contingit, reliquum eſt. περιγίνεσθαι, prouenire, ſupereſſe, reliquum eſſe. τῇ ἀρετῇ διαβολῆς περιγίνεται, virtute calumniã ſuperat, Plutarchus in Publicola. περιγίγνεται ἡ ἐμπειρία, prouênit experientia, Ariſtid. Ariſtophanes in Pluto, περιγενέσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μηδὲ μὴν τι μηδ' ἐπιλείπειν, nihil ipſi ſupereſſe, neque quicquam deeſſe de differentia paupe ris & mendici. Et Plato de Legibus pro abundare: cui opponitur ἐλλείπειν. τὸ περιγινόμενον τοῦ περιττώματος, quanti contrahitur excrementi. περιγινόμενον ἀργύριον, reliquum argentum, id eſt, quod reſtaret, Iſocrat. ἐκ τῶν περιγινομένων, ex reliquiis. αἱ περιγενέσθαι αὐτοῖς, ὧν ἕνεκα ἦλθον, ea obtenturos eſſe, quorum gratia veniſſent, Thucydid. δειναὶ γὰρ φιλοφροσύναι παντὸς ὄγκου περιγενέσθαι, valent enim conſuetudines ad animi deprimendam elationem, Plutarchus in Pericle. περιγενόμενος, viuens, ſuperſtes, Idem in Romulo. πᾶσι τε τοῖς ἐχθροῖς περιγενόμενος, omnibus in rebus hoſtes ſuperans. Iſocrat. in Euagora. ὡς ἐκ αὐ ἐκείνου περιγενόμενοι παρόντος, id eſt, vt qui victores eo præſente non eſſent futuri, Plutarch. in Publicola. περιγενόμενος ἂν ἐκ τούτων, ex his incolumis euaſurus. περιγεγονέναι, euaſiſſe. περιγεγονώς, qui ſuperior euaſit, Thucyd.

Περιγαλακτής, έος, ὁ καὶ ἡ, ſucculentus, lacteus.

Περιγλυπτέον, ſcalpello circunſcribendum, circunſcalpendum.

Περιγνάμπτω, μ. άμψω, π. αμφα, circunflecto, tranſmitto à latere, Accuſat.

Περίγραφ, ας, ἡ, circinus: παρὰ τὸ γράφειν ἢ περιΐδειν ὃ δεῖ ξέειν, quod radat circunquaque & circunſcribat, Euſtath.

Περιγραπτὸς, præſcriptus, circunſcriptus, qui certis finibus includitur. περιγραπτὴ αἰχμαλωσία, Nazanzen. in Orat. vbi Bilibald. completa captiuitas. ἐκ περιγραπτοῦ, ex preſcripto, Thucyd.

Περιγραφὴ, ῆς, ἡ, fraus, Item conſumptio, expletio. Item circunſcriptio rei, lineamentum totius ædificii, exterior quædam circunſcriptio, deſcriptio, Hermog. vide tamẽ. ὁ περίγραπτος καὶ σύντομος λόγος καὶ μεμιμένος, Quintilian. lib. 9, cap. 3. αὐτὴ τοῦ συντόμως διάνοια, Hermogen.

Περιγραφικὸς, οῦ, ὁ, circunſcriptitius, deceptorius.

Περίγραφος, ὁ, tropus eſt qui docet quemadmodum datum circulum verbi gratia quadrato concludamus ſchemate, Capell. libro 6.

Περιγράφω, μ. άψω, π. αφα, circunſcribo, hoc eſt, decipio circumuenio. Item tollo, deleo, oblitero, expungo, è numero aufero, occido, Etymolog. AEſchin. περιγράψαι με ἐκ τῆς πολιτείας. περιγράφειν, ἐξαλείφειν, eximere, circunſcribere, circunducere, inducere, vna litura circunducere. vide Suidam. Sic Cicero Philippica decima tertia, Senatus in Capitolium parata de circunſcribendo adoleſcente ſententia Conſularis, hoc eſt, de eiiciendo magiſtratu Octauio, & imperio ei abrogando. Et apud eundem circunſcribere ſenatum, pro authoritatem ſenatui auferre. Et circunſcribo, hoc eſt, definio, circum lineas duco, meo ambitu amplector, deſcribo, præſcribo, præfinio, circunfingo, περιορίζω, ἀφορίζω. Xenophon, τοῖς τῶν ἀφροδισίων ὥραις τοῖς ἄλλοις δοῦναι, περιγράφοντες τῷ ἴτους χρόνῳ, &c. Ita Cicero pro Seſtio, Genus vniuerſum breui circunſcribi ac definiri poteſt. Idem in Paradoxis, Exilium terribile eſt illis, quibus circunſcriptus eſt habitãdi locus. περιγράφω, item coerceo, cohibeo, coarcto, cogo in arctum. Item prætendo. Plato ſecundo de Republica, περὶ ἑαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. ὁ λόγος περιγράφει τὸν λόγον, orationem admiratione claudit, Nazanzen. in Orat. ὥσπερ κύκλον πλίνθῳ περιέγραψεν τὴν πόλιν, in figuram circuli circunſcripſit vrbem, Plutarchus in Romulo. εἰς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένη, Lucian.

Περιγυρὶς, ίδος, ἡ, circunferentia.

Περιδαρδάπτεσθαι, deuorare, conſumere.

Περιδέδρομα, circuncurri, Accuſ.

Περιδεῖα, metus inutilis.

Περιδέος, timor.

Περιδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, trepidus, timore perculſus, metuens. Plat. cũ Gen. 7. Epiſt. οὐ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, quo territus. Et formidoloſus apud Iſocrat. hoc eſt, qui timori eſt aliis. μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι, i. horribilis & ſeuerus.

Περιδείδια, pertimeſco, Hom. in bello ranarum. ἀλλὰ περιδείδια.

Περιδείδω, nimis metuo.

Περίδειπνον, ου, τὸ, parentalia, ſilicernia, epulum funebre, quod in funere potentiorum fiebat: circum potationem vocat Cicero. Lucian. ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας τοῦ τεθνεῶτος παραμυθοῦνται, τὰ ἐπιτάφια τιμῶντες, &c. Moris eſt lugentibus ferre cibos & præparare conuiuiũ quod Græci περίδειπνα vocant, & à noſtris vulgo appellantur parentalia, eo quòd parentibus iuſta celebrãtur. vnde legitur Prouerbior. capite 31, Date vinum & his qui in luctu ſunt, vt videlicet obliuiſcantur doloris: hæc Hieronym. in cap. 16. Hieremiæ.

Περιδέραιον, ου, τὸ, flexus ceruicis.

Περιδέξιον, τὸ, dextrale exponitur cap. 31. Numer. pro ornatu quodam. περιδέξια, armillę, genus ornatus: capite 3. Eſaiæ, & cap. 35. Exodi dextralia exponitur pro ornatu muliebri.

Περιδέξιος, ου, ὁ, aptus, ambabus manib⁹ vt dextra vtẽs, ambidexter. Ariſtoph. ἱππ. πιθανοῖς τοῖς περιδεξίοισι λόγοις, freti verbis appoſitis, ad perſuadendũ aptis, ingenioſis.

Περιδ' ἐστὶ, vincitis & ſuperatis.

Περιδέραιον, ου, τὸ, collarium, inauris, monile colli, coriũ latum in collo canis: à περὶ, circum, & δέρη, collũ. Duplici ρρ in medio quidam ſcribunt: ſic ſcribitur à Plut. in Romulo pro bulla, i. inſigni Romanorum puerorũ. Idem in Galba, τὸν περιδέῤῥαιον κόσμον, monile: de ornatu muliebri.

Περιδερὶς, ίδος, ἡ, idem.

Περιδέρκεο, aſpice, circunſpice, in Epigr.

Περιδευκὴς, admodum varius, & ornatus.

Περιδέω, μ. ήσω, vel ίσω, π. ηκα, circumligo, alligo, inuoluo, obiicio, Actiu. Accuſat. iungitur. περιδησόμεθα πώγωνα. Ariſtoph. obligatam barbam habebimus.

Περιδινεῖσθαι, circumuerſari.

Περιδινέω, obuerſo, circumago: vnde περιδινητος, Dion. de ſitu orbis, πολύστροφος, rotundus, & περιδινηθέντες, id eſt, περιδραμόντες, Apollon Rhod.

Περιδινὴς κύρτος, naſſa verſatilis, in Epigr.

Περιδίνησις, ἡ, vertigo.

Περίδινοι λεγόμενοι, Plato de Leg. i. περιστροφαί.

Περιδεῶς, pauidè, meticuloſè, timidé.

Περίδηλος, ου, ὁ, manifeſtus.

Περιδίδομαι, pignus do, depono: vnde περίδου, paciſcere, fac ſpõſionem: & περιδώμεθον, ſponſionem faciamus. περιδώσομαι, obſtringam, Bud. Commẽt. vide Ariſtophan. Schol. in Nebul.

Περιδινέας, implicans.

Περίδοσις, pignus.

Περίδου, paciſcere, fac ſponſionem. Ariſtophan. ἱππ. περίδου νυν ἐμοί, Εἰ μὴ τεθνάμεναι δεῖ ὁμοῦ τοίνυν: αὐτὸ τοῦ

σιώδου, πανδέκας ποίησον. παρὰ τὸ δίω, τὸ δεσμεύω. ὅθεν δίδημι, ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔδην, καὶ μέσος ἐδίμην ἔδιτο, καὶ ὑπερβολῇ τοῦ σ, ἔδιτο καὶ ἔδου: καὶ τὸ περισπαστικὸν ἀπὸ καὶ περίδου. Homer. Iliad. 23, δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. ſponſionem faciamus.

Περιδουπεῖται ἡ ἀσπὶς, clypeus obſtrepit, Philoſtrat.

Περιδουπέω, obſtrepo.

Περίδραξις, amplexus, apprehenſio, Nazanz. in Orat.

Περιδραμεῖτε, circuncurretis. περιδραμών, Ariſtoph.

Περιδράττομαι, complector, apprehenſo vndique.

Περιδρομὴ, ῆς, ἡ, ambitus, circuitus, circinatio, pars ambiens, curſus.

Περιδρομίδες, αἱ, hypæthræ ambulationes, quas Latini xyſta appellant, Vitruu. lib. 5.

Περίδρομος, ου, ὁ, plaga, retis genus. Item teres, rotundus, κυκλοτερὴς, περιφερὴς, περιστρογγύλος, circũcurrens, Quintil. lib. 1, cap. 18. περίδρομος αὐλὴ, Odyſſ. ξ, caula ſpatioſa, περίοδον ἔχουσα, γείτονας μὴ ἔχουσα πρὸς ἐμποδίζοντας τὸν βουλόμενον περιδραμεῖν καὶ περιελθεῖν αὐτὴν, inquit Didymus. περίδρομοι κοτῦλαι, hoc eſt, στρογγύλαι, περιφερεῖς, rotundi modioli, Homer. Iliad. β. περίδρομος κολώνη dicitur, id eſt, περιφερὴς, παντεχόθεν περιτρέχεσθαι δυναμένη, tumulus ſeu moles quæ circuncurſari poteſt. περίδρομοι κύνες, Ariſtophan. canes circuncurrentes.

Περίδρωσις, ſudoris euocatio, ſudoris effuſio.

Περιδύω, μ. ύσω, π. ακ., induo, ſpolio. Actiu.

Περιδῶκεν, prolixè dedit, Homer. Odyſſ.

Περιδώμεθα. vide Περίδου, & Bud. Comment.

Περιδώσομαι, ſponſionem faciam. Homer. Odyſſ. ἐγὼ δὲ καὶ ὅρκον περιδώσομαι αὐτῆς αἴκεν σ' ἐξαπάφω κτεῖναί μ' οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, id eſt, ego verò hoc me obſtringam pacto, vt ſi te fefellero, impunè me liceat occidere. ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμαυτῆς συνθήκην ποιήσομαι.

Περιεδηδεσμένα, τὰ, corroſa.

Περιέδραμε, cucurrit. Accuſ.

Περιεζῶσθαι, cingi.

Περιείδω, deſpicio, negligo. περιεῖδον, contempſi, permiſi, neglectui habui. περιεῖδε χρήσασθαι, permiſit colloqui, per negligentiam ſiuit colloqui. οὐ περιεῖδε, non tulit.

Περιείη, ſupereſt, ſupereſſet, ſuperſit, Bud. in Epiſt.

Περιεῖλε, amouit.

Περιειλέω, μ. ήσω, π. ακ., circunuoluo, circundo, conuoluo, inuoluo, in anfractum voluo, intorqueo, inflecto. Actiu. Accuſ. περιεῖλον τὰ τείχη, muros circũcidi, ſum demolitus, καθεῖλον, in tertia perſona, Thucyd.

Περιείλημα, inuolucrum, tegumẽtum, περίελημα. Apoll. 2, δοιαὶ ὅσον τε εἴλυμα περὶ χροὸς, pro περιείλημα.

Περιείλημμαι, circunuentus ſum, Ariſtoph. in Pluto: à περιλαμβάνω.

Περιειλημμένος, vndique comprehenſus, obuelatus, obuolutus.

Περιείλησις, circuitus, circunuolutio.

Περιειλῆφθαι, vndique comprehenſum eſſe: à περιλαμβάνω.

Περιειλίξας, inuoluens.

Περιειλοφόρας ῥακίοις, pannis inuolutus & indutus, Ariſtoph. i. συστραφεὶς ἢ περιειληθεὶς, ἰλλεῖν γὰρ τὸ συνέχειν.

Περίειμι, ſicut περιγίνομαι, adhuc viuo, circumeo, exſto, perſto, ſupero, i. ſum ſuperſtes, ſum incolumis, antecedo, ſuperſum, ſuperior ſum, præſto, διαφέρω τῇ δυνάμει, victor euado, excello, vinco. περίεστι etiam ἀντὶ τοῦ περιττεύει, ſupereſt, redundat, ſuperuacuum eſt. τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους, tantum odii vobis ſupereſt, Demoſth. περίεστι σοφίας αὐτῷ, plurimum ineſt ei ſapientiæ, Philoſtr. in Heroic. περίεστιν ὑμῖν ἀντὶ τούτου, ſeruatur vobis loco illius, Demoſth. περίεστι τοῖς ἀγάλμασιν ἡ πόλις, Ariſtid. i. præſtat & præpollet. περίεστι τέχνῃ, arti antecellit. Plutarch. in Theſeo. Item περιὸν ἐστι, ſaluum eſt & integrum, abundè licet, facultas ſupereſt, ſuppetit, Nazanz. in Orat. περιῆν, ſupererat, ſuperſtes erat, vixit, vitæ eſt reſtitutus, affuit. περιῆν αὐτῷ τοσοῦτον πολιτῶν, tanta vis ciuium ei ſuperabat, i. aderat, Plut. in Romulo. οὐ περιῆν τὰ χρήματα, non ſupererant pecuniæ, Demoſt. περιῆν τειχίον τῷ χωρίῳ, locus munitionibus erat circundatus, Thucyd. περιῆν ὄνομα καὶ σχῆμα ἐντιμον αὐτοῖς, nomine atque habitu inſignes erant, Plut. in Romulo. τοσοῦτον περιῆν εὐνομίας τῇ πόλει, adeò bonis inſtitutionibus vrbs florebat, Idem in Lycurgo. τοσοῦτον περιῆν τῇ πόλει, tantum præſtabat ciuitati, Ariſtid. τῷ δ' ἀνεπιφθόνῳ περιῆν, beneuolentia ſuperior erat, quòd nõ eſſet inuidiæ obnoxius, Plut. in Galba. τοσοῦτον αὐτῷ σπουδῆς περιῆν, &c. Aphthon. adeò fuit ſtudio intẽtus: ſic Catane*. ᾧ τοσοῦτον περιῆν ὥς τι, Ariſtid. περιεῖναι, ſupereſſe. περιεῖναι καὶ ζῆν, Demoſth. περιεῖναι κύκλῳ, circuire. περιεῖναι τῇ Τρώων προνοίᾳ, prouidentia Troianis præſtare, Philoſtr. in Heroicis. περιεῖναι ταῖς ναυσὶ, abundare nauibus, Thucydid. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, pro reliquiis exercitus, apud eundem.

Περιεσεσθαι, ſuperfuturum. περιεσεσθαι τῷ θυλάκῳ, panario ſuperfuturum, Herodot.

Περιείργω, excludo. Thucydides, περιεῖργον, id eſt, περικλείουσι πρὸ ἐμβαίνειν.

Περιείρω, appendo. Accuſ.

Περίεισι, circunfertur, Ariſtoph. circumit, pro Futuro circumibit.

Περίεισι, καὶ ἀντὶ τοῦ κρείττων ἐστι. cum Genit.

Περιεκαθέατο, obſidebant, obſederant. περιεκαθέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obſederunt, Herodot.

Περιέκρυβεν ἑαυτὴν, occultauit ſeſe, cap. 1. Euang. Lucæ.

Περιεκτικὸν, ſuperans, continens, generale, vniuerſale.

Περιεκτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens continendi, continens, comprehenſiuus. Vnde περιεκτικὰ ὀνόματα, nomina locum continentem ſignificantia, plerunque terminata in εῖον: vt κουρεῖον, ἰατρεῖον, μαγειρεῖον: & in ὼν, vt κοιτὼν, ἀμπελὼν, ἐλαιὼν, Gaza lib. 4. τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, dicitur formarum complexio. περιεκτικὰ ῥήματα, quæ Latinis communia, vt quæ actionem paſſionémque ſignificant, vt πιάζομαι, δωροῦμαι.

Περιεκτικῶς, complexiuè.

Περιελαύνω, abigo, circumpello, obequito, peragro, Xenoph. περιελαύνων, circumagens, circunducens ſulcũ, Plutarch. in Romulo.

Περιέλασις, εως, ἡ, circunductio, Plutarc.

Περιελίξαντες, οἱ, rotantes.

Περιέλιξις, ιος, ἡ, vertigo.

Περιελίττω, μ. ίξω, π. ιχα, circunuerſo, voluo, aduoluo, irretio, complector, implico. Act. Accuſ. Dicitur & περιελίττεσθαι pro eodem: περιελιττόμενος κατὰ τῆς γαστρὸς, ventri obuolutus, Plutarch. in Themiſtocle.

Περιέλκω, decipio. vide in Chil. Eraſ. κύκλῳ περιήγαγεν. περιεῖλξε τῷ τείχει τὸν Ἕκτορα, circum muros traxit Hectorem.

Περιελλάμφθημεν, illuminati ſumus, Nazanz.

Περιελλείπω, ſum inferior, deficio.

Περιέλομαι, & Περιέλω, aufero, demolior. περιεῖλον, dirui. περιελεῖν, auferre. περιελῶ, detraxero. περιελῶ σ' ἀλαζονείας, Ariſtoph. Interpr. i. παύσω. περιελόντες, qui ſuſtulerunt. περιελόμενος, detrahens.

Περιέλομαι, adipiſcor.

Περιεμεκτῶ, τὸ δυσπαθῶ. περιεμεκτοῦσας, ægrè ferens.

Περιεμπηγνύειν, τὸ κύκλῳ ἀγαγεῖν.

Περιενισταμένου τοῦ ἦρος, incunte vere.

Περιεόντες, incolumes, extantes, quæ ſuperſunt.

Περιεπάγη, fixum eſt.

Περιεπτφίμωσις, ιος, ἡ, vlceratio penis, quum retracto glãdis neruo præputium iam deduci non poteſt.

Περιέπλεο, περιῆσθα, ſuperaſti, Apoll. Rhod.

Περιεπτισμένος, ὁ, purus, quaſi dicat, decorticatus: παρὰ τὸ πτίσσειν.

Περιεπτύξατο, amplectebatur, ἐκύκλωσε.

Περιέπω, orno, excolo, adapto, foueo, colo, obſeruo, amplector, curo, deriuo, μεταχειρίζω, conſector, aſſector. Xenoph. μάλα περιεῖπεν οἶκον, domum fouebat admodum & protegebat. εὖ περιεῖπε, honeſtè aſſeruauit, Herodot.

περιέπων πατέρα, fouens & nutriens patrem, Plutarch. in Numa. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, habiturũ eſſe eos loco hoſtium. ὡς πολεμίους περιέψεσθαι, Herodot. veluti hoſtes exagitare, pro hoſtibus perſequi. περιέφθησαν περιχύτατα, egregiè circunuenti ſunt, peſsimè mulctati.

Περιεργάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, elaboro, orno, ſatago, ſciſcitor, curioſè ago, inaniter laboro, anxiè inquiro, accuratè conficio. ei opponitur συνεργῶ. Plato in Apolog. Socrat. περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια, curioſè ſcrutatur.

Περιεργέω, ſum curioſus.

Περιεργία, ας, ἡ, curioſitas, ſedulitas, ſuperflua anxietas. & veluti diligentiæ redundantia, moleſtia, ſuperuacua operoſitas. Pro eodem dicitur ἐπιβουλὴ apud Hermog. Diomedes hunc tropũ ſeu potius vitium orationis ponit ſub Obſcuro, non diſsimile illi quod & Fabius, & idem Diomedes μακρολογίαν vocauit.

Περίεργος, ου, ὁ, curioſus, laborioſus, difficilis, ſuperuacaneus, ambitioſus, ardelio, nimiùm ſolicitus, nimiùm affectatus. Xenoph. τοὺς δὲ ἄλλους τοὺς τοιούτους περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν εἶ) ἔστι γὰρ φιλοχάρου τὸ ἀκριβές, καλλωπισοῦ ἢ τὸ περίεργον, Iſocr. περίεργος καὶ συκοφάντης, AEſchin. περίεργους οἴνους, Dioſcorid. lib. 5, cap. 29. dixit, vbi Marcellus, vina maiore cura & opera confecta. Item oppiparus, quãdo de menſa aut edulijs dicitur.

Περιεργότερον, accuratius, obſeruantius, curioſius.

Περιέργως, accuratè, curioſé.

Περιερσία, purgatio.

Περιερέσσω, remigo.

Περίερμα, ατος, τὸ, lignum quod nauibus ſupponitur, Thucyd. lib. 7. vbi Valla vertit pedicam.

Περιερρώξαντες, i. περιφράξαντες, ſic Græcus Interpr. Thucyd. Valla autem circunſtantes exponit.

Περιερρύει, defluxit.

Περιερρωγέναι, circunruptum eſſe, Ariſtotel. libro 8. Animal. cap. 17.

Περιερευνῶν, quærens.

Περιέρχομαι, circumeo, oberro, tandem deuenio, vndique inuado, irrumpo, obambulo, redeo in, obſideo. Depon. Accuſ. κύκλῳ περιῆλθε τοὺς πολεμίους, hoſtem vndique circundedit, Plutarchus in Public. περιελήλυθε ταῦτα τοὺς πολλοὺς, i. hæc per vulgi animos peruaſerunt, Lucian. de luctu. περιεληλύθατε ὑπὸ τῶν ἡμῶν, à vobis eſtis obſeſsi, Xenophon lib. 2. Omiſſ. περιεληλύθοι, perueniſſet. Item περιελθεῖν, vſu veniſſe, eueniſſe, contigiſſe, cecidiſſe, ceſsiſſe, euaſiſſe. ἐὰν περιέλθῃ ἀπὸ τυχόντος, ſi præter votum euadat, i. ἀτυχῶς περιστῇ, Bud. in Epiſt. poſter. περιελθεῖν εἰς τοὐναντίον, tandem in contrarium deueniſſe, Idem ibidem. περιελθὼν, circumactus, ſe circunferens, circunluſtrans. περιεληλυθὸς τὸ μίασμα, reuolutum ſcelus, Plato in Leg.

Περιέσεσθαι, victurum eſſe, ſuperiorẽ fore, ſaluum fore, φυγῆς περιέσεσθαι, profecturum eſſe, Herodot. Genitiuo.

Περιεσκεμμένος, conſyderatus, circunſpectus, qui prudenter ac conſyderatè agit: à περισκέπτομαι.

Περιεσκεμμένως, cautè, præmeditaté.

Περιεσμένοι τοὺς χιτῶνας, tunicas induti, cap. 37. Eſaiæ.

Περιέσομαι, ſuperior ero. περιέσομαι τῶν ἀντιπάλων, aduerſarios ſuperaturus, Philoſtrat. περιέσονται πολεμίων, Thucyd. περιεσόμενός σου, te ſuperaturus, ſuperſtes futurus.

Περιεσπᾶτο, diſtendebatur, diſtrahebatur, priuabatur.

Περιέσπασε πλῆθος τῶν νεῶν, in claſſem ingruit, Herodot.

Περιέσσατο, indutus eſt, περιεβάλετο. Heſiod. τὴν περιέσσασθαι, hanc induere pro indue, περιβαλοῦ.

Περιέσται, adeſt, aderit, ſuperior erit, ſupererit, ποτὲ νικήσῃ), erit ſuperſtes, reliquum erit, vincet, tertia Perſ. ἀπὸ τοῦ εἰμι.

Περιέστηκε, vide Περιΐσταμαι.

Περιεστιγμένον, τὸ, diſtinctio. Periestigmenon ad electiores quaſque ſententias ornatúſque verborum apponitur. id dupliciter ad quorundam emendationem adhibetur, Laert. lib. 3. de notis in lib. Platonis ſcribens.

Περιεστὼς, circunſiſtens.

Περιέσχατα, extrema. περιέσχατα νεμομένου τοῦ πυρὸς, vaſtante iam extrema incendio.

Περιέτεμε, circuncidit.

Περιέτυχον, circunuenti ſunt.

Περιεφθεὶς βραχέως, malè affectus, qui offenſionẽ accepit

Περιέχομαι, μ. ἕξομαι, π. εσχημαι, obtineo, cupio, in amorẽ alicuius propenſus ſum, amore implicor, complector, amplector, adhæreo, maneo, animum intendo & applico alicui rei, φροντίζω. περιέχομαι ὑμῶν, vos amplector, Nazanz. περιέχομαι τούτου, huius gratia maneo. περιέχομαι μένοντας, circumeo perſtantes, Herodot. περιεχόμεθα τούτου, idem obtinemus, idem Herodot. περιεχόμεθα ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ, circundati vndique ab hoſtibus ſumus, Herodot. περιεχόμενος τοῦ νεανίσκου, in amorẽ adoleſcentis propenſus, Idem. περιεχόμενοι, amplexi. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, animum intendentes ad Peloponneſum, Plutarch. in Themiſtocle. Sic Bud in Epiſt. poſter. περιεχομένης αὐτοῦ φυγῆς πολλῆς, creſcente magis circa eum fuga, Plutarc. in Romulo. Item implicor, circundor, vallor. περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, i. religione teneri, Athen. περιέχεσθαι αἰσχύνῃ, ignominiam ſibi contrahere.

Περιεχόμενος, ου, ὁ, obductus. περιεχόμενος δέρματι, obductus cute, Gaza. περιεχόμενος κύκλοις, circulis circumactus.

Περιέχω, μ. ἕξω, π. περιέσχηκα, contineo, vndique amplector ac teneo, tego, concludo, ambio, ſepio, ὑπερέχω, περιγίνομαι, obduco, occurro, circunſiſto. Item excello. Actiu. Accuſ. βασιλικὴν οἰκίαν περιέχειν, Plutarch. in Publicola, regiam domum circunſediſſe, i. obſediſſe. περιέχει, περιγίνεται, Thucydid. ſuperat, maior eſt. ὁ περιέχων, aer circunfuſus, Theophr. lib. 3, cap. 29. de cauſ. plant. τὸ περιέχον, ſuperans copia, i. τὸ ἰσχυρὸν, ſuperficies, putamen, cortex, cõtinens aer. ambiens aer, ipſe aer. Ariſtot. de mundo, γίνονται δὲ ὑετοὶ καὶ ἄνεμοι καὶ δρόσοι, τά τε πάθη τὰ ἐν τῷ περιέχοντι συμβαίνοντα, &c. i. in aere. περιέχοντος ἡμᾶς ἀέρος, Galen. lib. 2. ad Glauc. ὑπὸ τοῦ περιέχοντος σβέννυται, obtentu ambientis extinguitur, Gaza. περιέχοντες πολὺ τῷ ἔργῳ, prælio ſuperiores, Thucyd. vbi Interpr. ἤγουν περιγινόμενοι, κατέχοντες φθάσαντες. περιεχούσης θυέλλης, vndique exorta procella, Plutarch. in Camillo.

Περιεών, qui ſupereſt, ſuperſtes, viuus, viuens.

Περιεώρων, contempſerunt.

Περιεωράμεθα, ſumus abiecti.

Περιζέω pro περιζέω, in Epigram.

Περιζέω, circunferueo.

Περιζυγὸν, οῦ, τὸ, res circa iugum, funis.

Περίζυξ, ſub eodem iugo, ὁμόζυγος.

Περίζωμα, ατος, τὸ, omne quod circuncingit, pudendorum velamen, ſubligaculum, cinctorium, cinctum Theodorus interpretatur: lumbare exponitur, cap. 13. Hierem. pallium, cap. 3. Ruth.

Περιζωμάτιον, ου, paruum lumbare.

Περιζώννυμι, & Περιζωννύω, μ. ώσω, π. ωκα, præcingo, ambio. Actiu. Accuſ. τοῦτον τὸν ἄνδρα περιζώσαντο, Ariſtophan. Interpres in dictione Νῶτα: περιζώσαντο δύναμιν, accincti ſunt robore, cap. 2. lib. 1. Reg. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti lumbis, Nazanz. in Orat. περίζωσαι, præcingere in Imperatiuo, cap. 12. Act. Apoſt.

Περιῇ, ſupererit, ſuperfuerit.

Περιηγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, duco per viam ignarum, circunduco, circumago, circunſcribo, circumeo. περιηγησάμενοι τὸ ὄρος Πέρσας, qui circum mõtem Perſas deduxerunt, Herodot. lib. 7. Item narro, indico, ſigillatim expono, καὶ κατὰ λεπτὰ διηγοῦμαι, ſingulas partes commemoro, Actiu. Bud. Com.

Περιηγηθὲν, circunſcriptum, Plato de Leg.

Περιηγὴς, έος, circumagens, rotundus, circularis, circunferentiam habens. περιηγὴς κόλπος. περιηγὴς ἀκτὴ, curuum litus, Apollo. Rhod. λιμὴν περιηγὴς, Idem. περιηγέες πέτραι, Dionyſ. de ſitu orb. περιηγέας χεῖρας ἔχοντες, manus amoris circum

cumadductas,aſtrictas,i.circunuinctas,&c.

Περιηγηματικὸς,expoſitiuus,Aphthonius.

Περιήγησις,εως,ἡ,expoſitio, ambitus, deſcriptio, veluti Dionyſii γῆς περιήγησις. Item habitus.αἰετῷ περιήγησιν ὁμοιότατος,habitu aquilæ ſimilimus, Herodot.

Περιηγητὴς,οῦ,ὁ,expoſitor, interpres,deſcriptor. ὁ περιηγητὴς paſsim apud Euſtath. Dionyſius,cuius de ſitu orb. extat libellus, & in quem fuſiſsima ille Cōmentaria ſcripſit,vocatur. Plutarch.in Themiſt.Διόδωρος δ' ὁ περιηγητὴς ἐν τοῖς περὶ τῶν μνημάτων εἴρηκε,&c.vbi Lapus,Diodorus verò hiſtoricus in iis quæ de monumentis ſcripſit, tradidit,&c.

Περιήγητες,prætexta.

Περιηγμένος,circumactus.

Περιῄειν,circumibam,perluſtrabam, obibam. Inuenitur & in tertia perſona Ionicè, pro περιῄει. Ariſtoph. in Pluto, ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα σκοπῶν περιῄειν πάντα. περιῄει,περιενόστει,luſtrabat,AEſchines.

Περιῄεσαν, circumibant.

Περιήθελεν,deſyderabat.

Περίηθημα,ατος,τὸ,expreſsio,excolatio,colamen, Ruellius:colatura, Hermol.deſtillatio,Marcellus lib.1.Dioſcorid.capite 101.

Περιήκω,μέσος ἐδράμ. ἀπὸ τ εἴω.οὐδὲ περιήκει ἡ βασιλείη πρὸς Ἀλέξανδρον,neque regnū ad Alexandrū erat peruenturum.

Περιηκὴς,acutus,ἠκονημένος.

Περιήκω, mutatis in orbē vicibus peruenio & redeo, recido,Bud.Com. περιήκει,adeſt . περιήκειν τὰ πρῶτα τὸν ἄνδρα φαμὲν, dicimus virum omnibus laudibus excellere, Herodotus.

Περιῆλθον,circumiui,oberraui,irrupi,perluſtraui. Ariſtoph. in Pluto cum Accuſ. περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἐν κύκλῳ, circuiuit omnes aras in orbem, i. circumcirca . περιῆλθε πανιώνιον ἡ τίσις , in Panionium vltio rediit, Herodot. περιῆλθε σοφίῃ μιν,ſuperauit cum prudentia, idem Herodotus. Vide in verbo Περιέρχομαι.

Περιήλυσις,εως,ἡ,circuitus.

Περιημεκτέω, lamentor, indignè fero: vt περιημεκτέει τῇ συμφορῇ, cladem lamentatur, Herodot. περιημέκτει τῇ ἕδρῃ, grauaretur ſtationē,idem Herod. περιημέκτεον αὐτοὶ ἐκπεφευγότων,indignabantur ipſi hoſtes effugere, Idem. περιημεκτέοντες τῇ ἀπάτῃ τῇ ὅρκου διαλυσάμενοι τὴν ξενίην, ancipiti animo inter nefas operis & hoſpitii perfidiā, idē Hero.

Περιημφίεστο,circunueſtiuit.

Περιῄρητο,ablatus eſt.

Περιῃρημένος,ſublatus.

Περίησθι,incolumis ſis.

Περιῆσαν,incolumes ſe præſtiterunt. Item remanſerāt, reliqui erant.

Περιηχεῖν, perſonare, circunſonare. Vnde περιηχοῦμαι paſsiuū,vt νῆσος περιηχουμένη τῷ πνεύματι Luciano, quæ vētos habet circunſonantes, vel quæ ventis circunſonat, vt Cic. Offic.3, Tamen conducere arbitror talibus aures tuas vocibus vndique circunſonare.

Περιηχήθημεν, audiuimus, ad nos perlatum eſt, ſic Canone 35.concilii Calchedonenſis.

Περιθάλπω,μ.άλψω,π.αλφα,circūfoueo. Actiu.Accuſ.

Περιθαμβὴς,ὁ, pertrepidus, admirans, ſtupefactus. Apollon. 2,καὶ σφεας ἀμφίεσαν περιθαμβέες.

Περιθαρσὴς, Apollon. Rhod.

Περίθε pro περίκειτο, περίκειται.

Περιθειάω,facio rem diuinam,luſtro,purgo.

Περιθείωσις,εως,ἡ,incantatio.

Περίθερμος,admodum calens, per ambitum calidus.

Περίθεσις,additio,colligatio.

Περίθετος,ὁ,perſona,larua.

Περίθετοι κόμαι,galericulum,coma appoſititia.

Περιθέω,in orbē curro,obambulo,circūcurſo. Plato Epiſt.7,πελτασταὶ περιθέουσι,peltaſtæ circuncurrunt.

Περιθεῖν,τὸ στεφανοῦν,coronare,circumponere ſertū,Ariſtoph.περιθεῖν πρὶν λέγειν, mos enim erat coronatos in cōcionibus dicere. Laſcaris,πέπλον δεξάμενος περιθεῖν.

Περιθραύω,effingo.

Περιθρεκτέον,circuncurrendum eſt.

Περιθρέξει,περικυκλώσει,circuncurres, luſtrabis,circundabis,Ariſtophan.

Περιθρηνεῖσθαι,lamentis & gemitibus circunſonare.

Περίθριξ, ιχος, capillus nondum raſus à prima vſque iuuentute.

Περιθρυλλεῖσθαι,obſtrepi,perſonare, circunſonare, circunſtrepere,Bud.Comm.

Περίθυμος,excandeſcens, ἄγαν τεθυμωμένος. vnde

Περιθύμως,Aduerb. περιθύμως ἔχων,ira percitus. περιθύμως ἔχει,exultat,effertur,Plato in Timæo.

Περίθυον,rota.

Περιθυρεῖν,ad ianuam ſtare.

Περιθωρακίδιον,τὸ,ſagum, quod militum erat,& ſuperinduebatur armis.

Περίιασιν,tranſeunt,circumeunt,errant.

Περιιδεῖν,contemnere,negligere,omittere, pro derelicto habere,expectare. περισκοπῆσαι, circunſpicere. περιιδεῖν τοὺς πολεμίους τεῖχος πεποιημένους ἐν τῇ χώρᾳ, ſpectare illic hoſtem vbi muros extruxiſſet, id eſt,negligere, Thucydid. περιιδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι, circunſpicere an aliqui ſibi ferrent auxilium, Iſocrat.in Euagora. μὴ περιιδεῖν ἐφ' ἡμῶν τι γενέσθαι,ne quid à nobis negligi contingat, Thucyd. μὴ περιίδητε ἡμέας διαφθαρέντας, ne ſinatis nos in perniciē deuenire, Herodot. ἢν μὴ περιίδητε διαφθαρέντας αὐτούς, niſi per negligentiam eos dilab i ſinatis,Idem.

Περιιέναι,circumire. περιιέναι τὴν ἰταλίαν,peragrare Italiam,Plutarch.in Numa.

Περιίζομαι,circunſedeo, obſideo.

Περιίπταμαι,circunuolito.

Περιίσσεται,circumit.

Περιίσταμαι,μ.στήσομαι, π.αμαι, obſideo, circundo, me in oram conſtituo. ἀνάγκη περιίστατο καὶ τούτῳ πάλιν εἰσιέναι, Demoſth. Iterum neceſſe erat huic cauſam dicere. περιιστάς, id eſt, περιστάσθαι, Interpr. Thucyd. περιίστασθαι ἐς τύχας τὰ πολλὰ, multa fortunis obiicere. περιίστασθαι λόγοις, ambagibus euagari, AEſchin.

Περιίστημι,μ.στήσω,π.στακα,circundo,obſideo, cōgero, vito,refugio,circunſiſto, circumpono, circunfundo, colligo, tandem deuenire facio, circunſtare facio, circunduco,circumago & deduco. περιίστημι,de vno dici nō poteſt, Lucian.τῷ καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε, Capitoliū præſidio cinxit,i.obſedit, Plutarch.in Camillo. τὸ πλεῖστον κυκλοτερῶς περιεστῶσας, Nazanz. in Orat.de pauone. περιστήσομαι τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν, fugiam rabidos canes, Lucian. περιίστασθαι σφᾶς πάντοθεν ἀφύκτως εἰργομένων,claudi ſe vndique ineuitabiliter putantibus, Plutarch.in Fabio. Item degenero. Syneſ.καὶ περιέστημεν ἡμεῖς εἰς τοῦτο,eò iam mores nobis euaſerunt. Demoſthenes, καὶ πρᾶγμα εἰς ἀηδέστατόν μοι περιέστη, res mihi atrociſsimè ceſsit, & quaſi in contrarium ceſsit euentu grauiſsimo. Plato libro primo de Republica,ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐναντίον περιειστήκει, iuſti ratio in contrarium ceſſerat. περιέστηκε τοῦτο ἡμῖν, Demoſth. id nobis eò euaſit, euenit,id eſt, τοῦτο πεπόνθαμεν. τηλικαῦτα τῇ πόλει περιέστηκε πράγματα, Idem. ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα,eò nunc res tandem euaſerunt, Iſocrat. περιέστηκεν εἰς τοῦτο τὰ πράγματα,eò tandem res deuenerunt, Idem. οἱ περιεστηκότες, qui circunſteterunt, qui fuerunt circunfuſi, qui circunſtant. de iis qui ſtant circum tribunal. περιέστη αὐτῷ τοὐναντίον,contrà ac volebat ei res cecidit. περιέστη τοῖς πέμψασιν εἰς τοὐναντίον ἡ πεῖρα, tentatio longè contrarium quàm dimiſſores opinati fuerant, exitum habuit, Plutarch. in Pericle. περιέστησαν οἱ ποταμοὶ ἐκ τοὐναντίου τοῖς χειμάῤῥοις, Ariſtid. περιέστη αἰσχρῶς,turpiter cecidit,i.contigit. περιέστη τύχη ἐς τοῦτο, eò fortuna peruenit. εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος,ad vnum perueniet imperium, Plutarch.in Pericle. περιστήσεται εἰς τοῦτο τὰ πράγματα, Demoſth. Item in-

cõmodis affligo, idem Demoſt.& Bud. φόβον περιέστησε πᾶσι, omnibus metum iniecit, Plut. in Fabio. μέγιστον τὴν πόλιν περιέστησε κίνδυνον, maximũ in diſcrimen vrbem adduxiſſe, Idem in Lycurgo. περιιστὰς ἀνάγκην ἡμᾶς τοῦ λέγειν, vndique iniiciens nos in dicendi neceſsitatẽ, imponens nobis neceſsitatẽ, Nazanz. in Orat. περιέστη αὐτοῖς, eis impendebat, Thucyd. περιστήσεις ὑμᾶς αἰσχύνας, Demoſth. impendente vobis dedecore. Item degenerare facio, cõuerto, immuto. Athen. lib. 12, εἰς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ τὸν βίον, vſqueadeò hominis fortunam circumegit in cõtrarium vita voluptuaria. Et AEſchin. καὶ εἰς τοῦτο φέρον περιέστη τὰ πράγματα, ita tandem reip. ſtatum in contrarium commutauit. Sic εἰς τοὐναντίον περιστάντος, rediens, Herodian. Et Ariſtot. Politic. 5, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν, reip. regimen in ſe cõuertit, i. ſuſcepit, in ſuam poteſtatem redegit. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης. ὁ μὲν γὰρ ἑαυτὸν ἀπελθὼν, εἰς ἑαυτὸν μόνον περιέστησε τὴν ὠφέλειαν. Eſt etiam circunſtare & circunfundi. Lucian. κύκλῳ περιεστῶτες τὸν πεφονευμένον, cæſum circunſtantes. Thucyd. ὅτι ὁ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. περιέστη τὴν Σπάρτην, Spartam circunſtetit, i. ἐκύκλωσεν. περιιστάναι ἐς Ἀθηναίους τὸ ἁμάρτημα, culpam in Athenienſes eſſe refuſam, Thucyd. εἰς τὸ ὅμοιον περιιστῇ, reuoluatur, circumagatur ad idem, Lucian.

Περιέχω, cingo, complector, cohibeo, contraho, circumago, κυκλῶ ἐπηγμένας.

Περιϊὼν, όντος, circumiens, rediens, obequitans, obambulans, errabundus, oberrans. Plato 1. de Rep. παρὰ τῶν ἄλλων περιϊὼν μανθάνει, ab aliis huc illuc vadens diſcit. περιϊόντος χρόνου, tempore interiecto. περιϊόντι τῷ θέρει, Thucyd. id eſt, ἐπανιόντι, vt Interpres, redeunte æſtate: Valla aſtatem circumacta æſtate. τὸ περιὸν, quod ſupereſt. τὸ περιὸν τῆς δυνάμεως ἢ οἷον ἀπεσταλμένον, Nazanz. laxitatem potentiæ velut reſtrictam, ſeu præcinctam & amictam.

Περικαὴς, έος, ὁ ἡ, peruſtus, ardens, peraridus.

Περικαθαίρω, & Περικαθαρίζω, luſtro, purgo, perpurgo, ablaqueo, reſeco. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, circuncidit filios Iſrael, cap. 5. Ioſue.

Περικαθάπτω, apto, pertracto, cooperio, Dioſcorid. lib. 5, capite 102.

Περικάθαρμα, τος, τὸ, purgamentum.

Περικαθεζόμενοι, οἱ, circunſeſsi.

Περικάθημαι, circunſedeo, obſideo, πολιορκῶ. Deponẽs. Accuſatiuo.

Περικάθησις, εως, ἡ, πολιορκία.

Περικαθίζω, obſideo, Bud. in Epiſtol. poſter. περικαθιεῖς πόλιν, obſidebis vrbem, cap. 19. Deuteronom. περιεκάθισαν, obſederunt.

Περικαίω, peruro, & torridum facio. Et tranſlatè pro afficio dolore vehementi, ſicut Terent. Vro hominem, pro ango. περικαίοντί τ' ἐμοῦ δέ σου, &c. Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. vide diligenter vnde Genit. regatur.

Περικακεῖν, ſicut ἐκκακεῖν dicitur. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. ἵνα μὴ περικακοῖ, ne affligat. vbi tamen περικακῇ ſcribitur.

Περικαλινδησις, ἡ, circumuolutio, & quod nos ambit, Plutarchus.

Περικαλλίστερον, ν, τὸ, pulchrius.

Περικαλλέως, ſupra modum pulchrè.

Περικαλλὴς, έος, ὁ ἡ, valde pulcher, ſplendidus, perpulcher, elegans, admodum ſpecioſus, πάνυ καλὸς, ἔνδοξος, ἄγαν εὐπρεπής.

Περικάλυμμα, inuolucrum, tegumentũ, operimentum, cucullus, calyx, folliculus.

Περικαλυπτέα, δεῖ περικαλύψασθαι, σκέψασθαι, Ariſtophanis Interpres.

Περικαλύπτω, contego, circuntego, obtego, operio, circundo, obduco, obuelo. περικαλύψας ἔχω, tutor, Plato de Legibus.

Περικαλυφὴ, tegumentum, Idem ibidem.

Περικαμπὴ, flexus, anfractus, Herodot.

Περικάμπτω, ψω, ψα, circunflecto.

Περὶ κάμπτων δουρὶ, Apollonius 2, delatus eſt in haſtam & decidit.

Περικάρδια, τὰ, præcordia, pellicula cor obtegens.

Περικάρπιον, ου, τὸ, ornamentum circa exteriorem partem manus. Item pulpa, caro, fructus, Gaza lib. 1. hiſt. plant. Theophraſt. cap. 18. τὰ περικάρπια, fructus arborum, poma. ὑπὸ τῶν περικαρπίων, à fructibus, Gaza ex primo de generat. Animal. Ariſtot. cap. 18. πολλὰ τῶν περικαρπίων, multi fructus arborũ, Ariſtot. de generat. Animal. lib. 4, c. 4. ἐν τοῖς περικαρπίοις, in pulpa, Gaza apud Ariſtotel. de generat. Animal. lib. 3, cap. 2. ἐν τοῖς περικαρπίοις σαρκώδεσι, in pulpa, Theophraſt. lib. 4. de cauſ. plant. Item ſeminis inuolucrum, id eſt, id quod ipſum ſemen ambit, & à cæli animaliúmque iniuriis tuetur, vt in frugibus ſpica, in caſtaneis echinus, &c. Pericarpia vocat Marcellus omnem pomorum carnem quæ interiora claudit ſemina & continet.

Περικαρφισμὸς, οῦ, ὁ, feſtucatio, quum gallina ouo edito ſeſe feſtuca aliqua purificat, & oua luſtrat, Cælius libr. 14, capite 29.

Περικατάγνυμι, perrumpo.

Περικαταλαμβάνω, occupo, vndique deprehendo. Ariſtot. de mundo, περικαταληφθέντες ὑπὸ τῶν ῥευμάτων, à flumine deprehenſi.

Περικατάληπτος, comprehenſus.

Περικατάληψις, occupatio.

Περικαταῤῥήγνυμαι, diſrumpo, Xenoph. in Pæd.

Περικαταῤῥήγνυμι, lacero, diffringo.

Περικαταστρέφω, inuerto, deorſum conuerto.

Περικατάκειμαι, obſideo, diſcũbo. Ionicè, ἀντὶ τοῦ περικάθημαι. περικατακείμενοι τῇ τραπέζῃ, diſcumbẽtes ad mẽſam, Herodot.

Περικαυλόω, circumuri. περικεκαυμένος, ambuſtus.

Περικαυστῶς, amatoriè.

Περίκειμαι, tribuor, aſsignor. Herodian. παραλαβόντος τοῦ τὴν ἀρχὴν Ἀλεξάνδρου, τὸ σχῆμα καὶ τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας ἐκείνῳ περιέκειτο. Et induor, veſtior, vndique cingor, circumponor, obducor, circunfuſum habeo, περιτίθεμαι. περίκειται ἀσθένειαν, circũdatus eſt infirmitate, ad Hebr. cap. 5. Gregor. οἶδα γὰρ καὶ αὐτὸς ἀσθένειαν περικείμενος, ſcio enim me infirmitate circundatum eſſe & circunfuſum, i. ἐνδεδυκὼς, περιτεθειμένος. Chryſoſt. ἁλύσεις περικείμενος, catenatus. περίκειμαι δάφνην, redimior lauro, Lucian. περίκειται αὐτῷ, in Epigramm. περικείμενος ὑποδήματα, calceos indutus, Nazanz. in Orat. Sic Syneſ. καλιὰ γὰρ ὅσην αὐτῷ περιεκειμένη. Vide autem cum Accuſ. iungi, vt annotat Bud. Com. Cum Datiuo Chryſoſt. τὰ ἔξωθεν αὐτοῖς περικείμενα, quæ vndique ipſis adhibentur extrinſecus. περικειμένη κόντῳ, haſtæ alligata, Plutarch. in Romul. περικειμένη τοῖς ὀστοῖς σὰρξ, caro veſtiens oſſa, Dioſcor. lib. 3, cap. 96.

Περικείρω, circuntondeo, circunrado. περικείρας, circunradens.

Περίκειται, περισσῶς ἐστιν ἢ πέλει, Homer.

Περικεκλασμένος, qui habet naſum aquilinum. Item curuatus, inflexus, aduncus.

Περικεκλαδισμένος, cinctus.

Περικέρδεια, τὰ, aſtutiæ.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, caſsis, galea. accipitur & pro ſpiris capilli muliebris. Item quod in naui intra embolum & proembolidem ſupra carinam eſt, περικεφαλαία vocatur, quaſi dixeris ambicraneum.

Περικήδομαι, curo, φείδομαι, φροντίζω, curam gero. Ἰλ. ξ, ὅτι ῥά οἱ βιότου περικήδετο.

Περίκηλος, ὁ, ἡ, prædurus, ſiccus, ambuſtus.

Περικίδναμαι, circunſpargor, in Epigram. Datiuo.

Περικλάζω, circunfringo, infringo.

Περικλάομαι, circunflector, Plutar.

Περίκλασις, εως, ἡ, confractio, reflexio, inflexio, iactatio.

Περικλάω, circunflecto.

Περικλεὴς, inclytus, in Epigramm. in Vocatiuo. περικλεὲς, Ibidem.

Περικλείζω,

Περικλείζω, intercludo.
Περικλείομαι, circundo. Accuſ.
Περίκλειστος, ου, ὁ, circunclusus.
Περικλείω, concludo, includo.
Περικλείουσαι, concludentes, cingentes, Herodot.
Περικλῆς, Pericles vir Athenienſis, de quo in eius vita apud Plutarchum.
Περικλινής, έος, accliuis, decliuis, pronus.
Περικλύζω, μ. ύσω, π. υκα, circunluo, circuncludo, aqua circunfundo, vndique alluo. Actiuum. Accuſ. iungitur. περικλυζομένη, circunflua.
Περικλύμενον, τὸ, periclymenon, frutex puſillus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 15.
Περίκλυτος, ὁ, ἡ, inclytus, præclarus. περιφανὴς ἔνδοξος, ὁ πάνυ ἔνδοξος, Heſiod. & Homer.
Περικλώθω, neo.
Περικλώμενα εἰς γῆν φύλλα, folia in terram refracta, Marcellus: in terram conuexa, Barbarus: ad terram circunfracta, Ruellius libro 3. Dioſcorid. cap. 161. procumbentia, Idem ibidem.
Περικνημὶς, ίδος, ἡ, ocrea, indumentum ſiue munimentum crurum, tibialia.
Περικνίζω, derado, vellico. περικνίζειν, circuncarpite, vellicate, in Epigram.
Περικομίζομαι, circunuehor.
Περίκομμα, quod circunfuſum eſt. Vnde περικόμματα, fruſta quæ coci auferunt ex carnibus, & circuncidunt. Athenæo eſt genus edulii, lib. 4. Bud. Comm.
Περίκομος, ὁ, ἡ, ἡ, qui eſt corpore in orbem comoſo, Gaza: gyro comatus, qui eſt gyro comato.
Περικομπέω, μ. ήσω, π. ηκα, increpo, circunſono. Actiuũ. περικομποῦνται πολλοί, fama feruntur multi eſſe, Thucyd.
Περίκομψος, ὁ, ἡ, commentitius, perbellus.
Περικοντίζω, iaculis vndique ferio.
Περικοπὴ, ῆς, ἡ, abſciſsio, περικάρπωσις, reſecatio, detruncatio, laceratio, conciſio, inciſio, amputatio, circunciſio, mutilatio. Significat etiam τὰ πέρατα τοῦ σώματος, hoc eſt, lineamenta, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιγραφὴν, Polyb. Ponitur & ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, pro facultatibus & bonis hominis, Bud. Comm.
Περικόπτω, μ. ψω, π. φα, circuncido, reſeco, reſcindo, demutilo, amputo. Inde τῶν ἑρμῶν περικοπὴ, Andoc. Eſt etiam opes imminuo, vt ἀρχὴν περικόπτω, imperium circuncido, ſpolio, & hoc cum Accuſ. & Genit. Plutarch. in Lucullo de Tigrane, ἔχων δύναμιν, ἣ πάρθοις τι περικόπτει τῆς ἀσίας. περικόπτεις τὴν θεότητα, deitate fraudas, Nazanz. in Orat. Latinis accido eſt penult. longa, ex ad & cædo pro extenuare, affligere. Liuius ab vrbe 3, Hernici nuntiant Volſcos & AEquos, & ſi acciſæ res ſint, reficere exercitus, Bud. Comm.
Περικόρημα, τὸ, luſtratio, repurgatio, quaſi circũuerſio, quando vndiquaque obuertitur locus.
Περικρανία, ας, ἡ, membrana neruoſa totam caluariam complectens.
Περικρανίων πίλων, pileorum qui ſunt circum caluarias, Plutarch. in Numa. Sic Lapus.
Περικρατεῖς σκάφης, obtinentes ſcapham, capite 27. Actorum Apoſtolorum.
Περικρατέω, dominor. περικρατεῖν, euincere.
Περίκρημνος, ὁ, præruptus.
Περικρούω, pulſo, pello, percutio, circumpello, decipio.
Περικτίονες, περὶ αὐτὴν οἰκοῦντες, Homer. Iliad.
Περικτῖται, ῶν, circunuicini, accolæ, finitimi. Apollon. 2. Argon. τὸν δ' ἀμφὶ περικτῖται ἠγερέθοντο.
Περικτίων, ονος, ὁ, vicinus, πρόσοικος. περικτίονές εἰσι καὶ ἀμφικτίονες, οἱ περιοικοῦντες. ὅμηρος δὲ β, καὶ ἄλλοις, αἱ δ' ἄρα περικτίονες ἄνθρωποι οἱ περιναιετάουσι, Interpres Thucyd. Valla interpretatur circunſeptos & vicinos.
Περικυλίνδω, circunuoluo.
Περικυλινδοῦμαι, circũpono, circundo, circũuenio, Accuſ.

Περικύκλῳ, circum, cap. 22. lib. 4. Regum.
Περικυκλόω, circundo.
Περικύκλωσις, circunuentio.
Περικυλινδέομαι, circunuolutari, Plato de Leg.
Περικωμάζω, circumfero, ἀλείφεις, Ariſtophan. propriè autem τὸ παιδικὸν τὰ χαρίσματα.
Περιλακίζω, μ. σω, diſcindo. περιλακιζομένη αὐτὴ τῷ διαρρήξαι μὲν καὶ διακεκομμένη.
Περιλακισμὸς, οῦ, ὁ, ſacrificium ex cane.
Περιλάλητον στόμα, os futile, libro 1. Gellii, capite 15. ex Ariſtophane.
Περιλαλέω, inaniter loquor, blatero, φλυαρῶ. περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον ὄρνις, auis hominem cantu demulcet, Nazanz. in Orat. περιλαλεῖσθαι, loquacitate vndique obtundi.
Περιλαμβάνω, amplector, complector, comprehendo, cõtineo, occupo, includo, accipio, percipio, ſuſcipio, circunuenio, abdo, ambio, obtego, adipiſcor, cõcipio, cingo, corripio. τῇ ψυχῇ περιλαμβάνειν, Plato in Epiſt. memoriæ mandare. πλοῦτος ὧν τὸ ἀρκοῦν ἕκαστος περιλαμβανόμενος, diuitiæ ex quibus quantum ſatis ſit quiſque pro ſe accipiat, Nazanz. in Orat. φυτοῦ περιλαμβανομένου τῇ ὥρᾳ πρὸς τὴν πέψιν, quum planta à coctione arceatur conditione aliqua tẽporis, Theophraſt. lib. 4. cap. 7. de cauſ. plant.
Περιλαμπὴς, præclarus. περιλαμπὴς χαίτη, in Epigram.
Περιλάμπομαι, illuſtror. περιλαμφθῆναι, illuſtrati ſumus, Nazanz. in Orat. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, auro refulgẽs, Lucianus. Philo de mundo, αὐγαῖς περιλαμπόμενος, ſplendoribus circunfuſus.
Περιλάμπω, vndique illuſtro, ſplendore ac lumine circunfundo, colluſtro.
Περίλαμψις, fulgor. περιλάμψεσι χρυσοῦ, auri fulgorib⁹, Nazanz. in Orat.
Περιλέγω, περιλαλῶ.
Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ.
Περιλείπομαι, ſuperſtes ſum, reliquus ſum.
Περιλείπω, reliquum facio, relinquo, Ariſtoph.
Περιλείχω, μ. ξω, π. χα, circunlambo. Actiu. Ariſtop. τὰ βλέφαρα περιέλειχον, palpebras circunlingebant.
Περίλεξις, ἡ δύναμις τοῦ περιττῶς καὶ περιεργῶς περιττότερον διὰ λόγων, καὶ ἑρμηνεῦσαι τὸ ῥηθέν, copia dicendi, & latius interpretandi circunlocutio, ψευδολογία, futilis garrulitas, Ariſtophanes νφ.
Περιλεπίζω, & Περιλέπω, delibro, decortico, deſquamo.
Περιλεσχήνευτος, ὁ καὶ ἡ, περιβόητος, περιλάλητος.
Περιλευκος, dealbans, albicans.
Περίλημμα, ατος, τὸ, captio, res capta, amplexus.
Περιληπτικὸς, οῦ, ὁ, comprehenſiuus, collectiuus, συναμπτικὸς, ad complectendum habilis. οὐδὲν τῷ περιληπτικῷ βοηθῇ πρὸς ἀσέβειαν, iſto complexu ad impietatem ſtruendam nihil proficies, Nazanz. in Orat.
Περιληπτὸς, perceptibilis, qui percipitur, qui comprehendi poteſt. οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ, innumerabilis, Plutarchus in Camillo.
Περίληψις, ψεως, ἡ, comprehenſio, exceptio.
Περιλιγμάζω, μ. άσω, π. ακα, circunlambo.
Περιλιμνάζω, reſtagno, id eſt, πολυμέρεσιν ὕδασιν περιῶ, alluuionibus cingo, Thucydid. Interpr.
Περιλιμνίζω, caliginoſo humore circundor.
Περιλιμπάνομαι, ſuperſum.
Περιλιμπανόμενος, ſuperſtes.
Περιλιπὴς, idem. Genit. Plato de Leg.
Περιλιχμάω, μ. άσω, π. ακα. περιλιγμάζω, complector, lingo, κατασπάζομαι. Lucian. in Prometh. καὶ δεῖ τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιλιχμᾶσθαι.
Περίλοιπος, ὁ, περισσὸς, qui ſupereſt, reliquus.
Περιλοπίζω, deſquamo, Gaza.
Περίλος, ὁ, pudenda.
Περιλούσω σε τῷ οἴνῳ, te vino abluo, Plutarch. in Lycur.
Περίλυπος, ὁ, ἡ, pertriſtis, dolore cõfect⁹, dolore affect⁹, vehemẽter triſtis, ſupramodum triſtis, vehemẽter mœ-

ſtus,ſolicitus,anxius: nã περὶ additũ ſignificat exceſſum. Iſocr. ὅτ' ἀτυχῶν ἴσῃ περιχαρὴς, ὅτι δυστυχῶν περίλυπος.

Περιμαίνομαι,circunfremo. Heſiod. περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος, circunfurit ſacrum nemus.

Περιμανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,inſanus,veſanus,mirus.

Περιμάττω,expurgo,abſtergo. περιμάξας τὴν ἀκαθαρσίαν, ſordes abſtergens,Dioſc.lib.5,cap.94.

Περιμάχητος,ου,ὁ,de quo pugnatur, bellum concitans. περισπούδαστος,qui in certamen venit,de quo certatur, dignus certamine,palmarius, περισπούδαστος, ζηλωτός. Plato, τοῦ τὸ ἄρχειν περιμάχητον,i.de imperio contenditur. περιμάχητον ναῦν,Philoſt.in Heroic.vbi Niger,nauem magnam ac validam. τὸ περιμάχητον,præcipuum quiddam, & pro quo vendicando decertetur magnoperé.

Περιμαχητότατος,maximè appetendus. περιμαχητότατος ἀγὼν, maximè expetendum certamen, Plutarch.in Lycurgo,& Iſocrates.

Περιμένω, μ.νῶ, ad extremum maneo & expecto, permaneo, προσδοκῶ,operior, præſtolor, ſubſiſto, ſubſideo, fero,patior. Plato lib.2.de Rep. μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει, qui non ſacrificarint,eos horrenda manent. Cum Dat. ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, veniſſe dicit architectos,& eum domi expectare, Plut.in Galba.

Περιμέριμνος,diligens & ſcitus. vnde ἀπεριμέριμνος.

Περιμετρέω,circummetior.

Περίμετρον,ου,ambitus, circuitus,menſura, Herodotus & Ariſtides.

Περίμετρος,ου,ὁ καὶ ἡ,immenſus,vltra menſuram,rotũdus, εὔκυκλος,adæquatus, μέγας,permagnus,ingens. Dionyſ.de Situ orbis, φύλλῳ περιδινῶντι περίμετρος, folio circumacto & rotundo ſimilis. ἡ περίμετρος,ambitus,Herodot. ἡ περίμετρος δίπηχυς,bicubitalis ambitus, Theophr.lib.3. hiſt.plã. cap.13. de ceraſo. περίμετρον αὐτῆς εἰσὶ σχοῖνοι ἐννέα,eius eſt ambitus nouem ſchœnorum, Herodot.

Περιμήκετος,ου,ὁ καὶ ἡ,oblongus,prolixus,altus,prægrandis,ingens.

Περιμήκης,prçlongus. Heſio. μέσσαι δὲ ξεσταὶ περιμήκεες, immenſæ magnitudinis. περίμηκες,permagnum, immane.

Περιμήκιστος, μέγας,longus, Dionyſ.de Situ orbis.

Περιμήτρια ξύλα,ligna circũcincta medulla, Theoph. lib.3.hiſt.plantar.cap.10.

Περιμήτρης,medulla refertus,Idem ibidem.

Περιμηχανάομαι,cõminiſcor. Odyſſ.ξ, δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο,i.ſtruebant & moliebantur.

Περιναιετάω,circumhabito, περιοικῶ. Hom. Odyſ.β, οἱ περιναιετάουσι. vnde περιναιετάοντες,i.accolæ. Capitur etiã Paſ ſiuè,vt Odyſſ.λ, αἱ περιναιετάονται,quæ circuncoluntur.

Περιναιέτης,ου,ὁ,conciuis,ſimul habitãs,vicinus,accola.

Περινέμομαι,depaſcor. φλογὸς περινεμομένης, flamma vndique depaſcente, Plutarch.in Camillo.

Περινενοημένως, βαθέως,altè,Hermog.

Περίνεος,ου,ὁ,coles,vt Gaza transfert in Ariſtot. Locus inter ſcrotum & anum vbi veſicæ collum eſt,i.pars interior femoris & natis cõmunis. Scribitur & περίναιος, vel περίνεον,dicitúrque ea corporis pars, quæ inter anum & initium pudendi membri interiacet. περίνεοι καὶ ὄρχεις, coles & teſticuli, Ariſtot.lib.1.de gener. Anim.cap.2.

Περινέφελος,caliginoſus, Ariſtoph.

Περινεφρίδες, τὰ,loca renibus vicina & eorum obeſitate oppleta,Cæl.lib.2,cap.51. περινεφρίδες δι' εὐβοσίαν πιμελαὶ γίγνονται,ob pabuli copiam ouium renes pingui obducuntur, Ariſtoteles lib.3. Animal. περινεφρίδες γίγνονται τὰ στεατώδη,quç ſebo pingueſcunt renibus opimandis luxuriant, Gaza lib.3. Anim.cap.17.

Περινεφρὴς,qui renum obeſitate repletus eſt, Gaza.

Περινέω, circunluo, circunnato, circunnauigo. περινέουσι,luſtrantes circunuallant, Gaza apud Ariſtotelem lib.9. Animalium. περινεῖν ὕλῃ τὸ ἄλσος, lucum materia circundare, Herodot.

Περίνεως,ὁ,qui ſuperat in naui,vector, q. naui vehitur, ὁ περιττὸς τῶν ναυτῶν ἐν τῷ πλοίῳ, ὅς ἐστι δοῦλος. πλὴν κυβερνήτου καὶ περίνεω, præter gubernatores ac ſeruitia: ſic Niger apud Philoſtratum in Heroic.

Περινῆσαι,congerere,conſtipare. περινήσας,circundans.

Περινῆσον,&

Περινήματον, prætexta, veſtis quam vndique purpura ambit.

Περινήχεται,circunnatat.

Περινίσσομαι,circumeo,in Epigram.

Περινοέω, περιττῶς νοῶ,curioſè excogito, cõcipio animo, animo voluto,commentor. τὸ περινενοημένον, σεσοφισμένον καὶ ἀπατηλὸν,callidum,verſutũ,captioſum,acutum,alta mẽte excogitatum, Hermogenis Interpr.

Περίνοια,ας,ἡ,cogitatio,ſingularis intelligentia,conceptio animi,& plena mentis comprehenſio. Nazanz.in Orat. ἐν περινοίᾳ θεοῦ γενέσθαι, cogitatione ad Deum penetrare. Aliquando ſolertiam & vafrum commẽtum ſignificat,hoc eſt, τέχνασμα,præſtigiæ.

Περινομὴ,ῆς,ἡ,præda,conſuetudo,annona.

Περινὸς,niger,liuidus.

Περινοστέω, μ.ήσω, π.ηκα, circumeo, circunuerſo, deerro, oberro,vagor,palo,obambulo,expatior, peragro, frequenter ad vnum eundémque locum redeo, vel de vno loco ad alium tranſeo,omnia perluſtro: quidam tamen propriè ſignificare dicunt τὸ ἀπ' ἀλλοδαπῆς οἴκαδε ἀφικέσθαι, Accuſatiuo.

Πέριξ,circuncirca, ἀμφὶς, κύκλῳ, vndique. cum Genit.& Accuſ. πέριξ δ' αὐτῆς,in eius circuitu, Herodot. πέριξ δὲ αὐτὰς,circum verò eas, Idem. πέριξ τὸ τεῖχος,circa muros,circum muros, Idem. ὁ πέριξ ὠκεανὸς, Ariſtot. i. circunfluus Oceanus,ſeu ambitu ſuo complectens. οἱ πέριξ,qui circunſtant,in Epigr. τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πᾶν εἰς φλεγμονὴν ὀξύνει, Galen.lib.2. ad Glaucon. quicquid circunſtat in inflammationem excitat. τὰ πέριξ,oræ,partes ſummæ. τὰ πέριξ τῆς γῆς,ſumma terræ.

Περιξαίνω,carpo,diſcerpo.

Περιξηραίνω,obareo.

Περίξηρον,ου,cruſtula.

Περιξυόμενος,ου,ὁ,qui per circuitum aut comit aut ſcabit,extergítve ſe: ἀποξυόμενος verò,qui diſtringit ſe.

Περιξυρῶντες,οἱ,ſubradentes.

Περιξυρὴς,circunraſus,deraſus.

Περιξύω,erado. περιξύσας,qui circũlacerauit, Hippocr.

Περιοδεία,circuitio.

Περιοδεύομαι,&

Περιοδεύω, μ.εύσω, π.ευκα,circumeo,circũſpecto, luſtro, periodum facio. περιοδεύοντες τὸ παλάτιον,circumeuntes palatium, Plut.in Camillo. Epictetus pro ratiocinor.

Περιοδευτικὸς τρόπος, circularis modus, Dioſcorides libro 7,cap.1.

Περιοδικὸς,orbicularis,rotundus, circuitu certo commeans,circuitu rediens. περιοδικοὶ πυρετοὶ,febres circulares,febrium circuitus,lib.3,cap.95,febres reduces, Barbarus lib.4. Dioſcorid. περιοδικοὶ καταστάσεις, vide ſuprá. περιοδικὰ νοσήματα,morbi qui ſtatis certíſque diebus recurrunt,veluti febris tertiana,quartana. περιοδικὰ ῥίγη,circularium febrium cum tremore algores,febrium ambientium horrores, algores in febribus qui obambulant, Hermolaus: in acceſſione circularium febrium algores, Marcellus lib.1. Dioſcoridis.

Περιοδικῶς λέγειν,Hermog.

Περίοδος,ου,ἡ, circuitus, diſcurſus, ambages, traiectio, error,circunductum,continuatio, concluſio, circuitio, ambitus certa quadam deſcriptione ſententiã definiens ac determinans. Conſtat autem ex mẽbris & cæſis, Rhoman. Aquila. Vide Quintil.lib.9,cap.4. Vocatur Medicis tempus in morbis ex intenſione & remiſſione con ſiſtens. Item acceſſio, Galeno ad Glauconem de febre. περίοδος πυρετοῦ, Demoſthenes & Suidas. περίοδος χρόνου παντὸς, Ariſtides. ἡ τῶν κηρύκων περίοδος, Idem

τὴν

τλὼ κυκλικὴν ἀσίεγσι περίοδον, Nazanz. in Orat. ὁ τρίποδος περίοδος, Plutarch. in Solone, tripodis ambitus, id eſt, tripodis circunlatio, vt ſic dicam, huc & illuc deportatio. περίοδοι ἢ ῥίγη, horrores frigidi & febrium circuitus. Vide annotationem Marcelli lib. 3. Dioſcorid. πίνεται πρὸς περιόδους, Idem lib. 1, cap. 187, contra febrium circuitus bibitur, contra febres erraticas.

Περιοδυνάω, grauiſſimè doleo. περιοδυνώντων ὀφθαλμῶν, oculorum dolentium, Dioſcor. lib. 3, cap. 26.

Περιοδυνῶν, vexationum, Idem lib. 7, cap. 1.

Περίοιδε, valde bene nouit, egregiè nouit, περίοιδε ἄλλων δίκας, ſupra alios iuſtus eſt, Hom. Odyſ.

Περιοικέω, circunquaque habito, incolo, Ariſtophan. Accuſatiuo. περιοικοῦσι, ſunt finitimi. περιοικεῖν, in proximo habitare.

Περιοίκημα, ædificium.

Περιοικίαι, adminiſtrationes vicinarum vrbium, Ariſtot. lib. 6. Politic. cap. 5.

Περιοικοδομέω, μ. ήσω, π. ηκα, includo domi, ſepio, Actiu. Accuſatiuo.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, locus circa vrbem ædificatus, περίχωρος, vicinia, vicinus ager, Thucyd.

Περιοικοδομηθέντες, i. κτίσμασι περιληφθέντες, obſtructo ædificio clauſi.

Περίοικος, ου, ὁ περὶ τὴν οἰκίαν, ἢ τὴν ἐπαυλιν τόπος. Item vicinus, accola. περίοικοι, finitimi, confines, vicini, incolę, accolæ vrbis, circum populi, municipes. Lapus in Lycurgo Plutarchi, οἱ περίοικοι γεωργοῦσι τοῖς κρησὶν ὥσπερ εἵλωτες τοῖς λάκωσι, i. periœci agros colunt Cretenſibus, vt Laconibus hilotes.

Περιοικοῦντες, vicini.

Περιολισθάνοντες, τος, ὁ, dilapſus. τῶν ἀποτετμηκότων τοῖς κρημνοῖς ἀποτεθέντων ἢ περιολισθήσεις τῶν γαιῶν, terræ quę præruptis inhærebat, conculcationes & dilapſus, Plut. in Camillo.

Περιὸν, τὸ, copia, abundantia, Hermog. τὸ περιὸν τῆς στρατιᾶς, reliquiæ exercitus, Iſocrat. ἐκ τοῦ περιόντος, i. ἐκ τοῦ ὑπερβάλλοντος. περιόντι τῆς ἀρετῆς ἕλκειν, præſtantia virtutis trahere. περιόντι πολλῷ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκράτησεν, multorum periculo imperium tenuit, Thucydid. τὰ περιόντα, copiæ, Phalaris. ἐκ τῶν περιόντων, ex rerum mearum copia. τὰ περιόντα τοῦ κλήρου, quæ ſortem excedunt, quæ ſunt extra ſortem, Plato de Legib. περιόντα κτήματα, Bud. in Epiſt. priorib. περιόντων χρημάτων, ſuppetentibus pecuniis.

Περιόντες, qui ſuperfuerunt, qui euaſerunt.

Περιονυχίζω, vngues circuncido. περιονυχιεῖς αὐτήν, vngues eius circuncides, cap. 2. Deuteron.

Περιωπὴ, ſpecula, cacumen, locus editior, è quo quis poteſt circuniecta commodè perluſtrare.

Περιοπτέη ἑλλάς, habenda neglectui Græcia, Herodot.

Περιοπτέον, deſpiciendum, negligendum eſt. Item conſiderandum, non negligendum. Thucydid. περιοπτέον σφίσι, i. περιφροντιστέον.

Περίοπτος, ου, ὁ, circunſpectus, conſpicuus, in Epigr.

Περιόπτω, μ. όψω, π. οφα, diſſoluo, negligo, cõtemno. Ité circunſpicio, ſpecto.

Περιοράω, μ. περιόψομαι, π. περιεόρακα, contemno, deſero, permitto, ſino, conniueo, patior, minus diligenter cuſtodio, καταφρονῶ, pro nihilo duco. Xenophon, ἡ πόλις περιορᾷ τοὺς εὖ πεπονθότας χάριν μὴ ἀποδιδόντας, ſúſque déque fert ſiqui beneficio affecti gratiam non referunt. Idem, χαλεπὸν ἐστὶ τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους, graue eſt perire ſinere domeſticos: ſic Iſocrates, ὑβριζόμενον περιορᾶν, affici iniuria, pati, i. ἐᾶν ὑβρίζεσθαι. Idem, μὴ περιίδῃς τὴν σαυτοῦ φύσιν ἅμα πᾶσαν διαλυθεῖσαν, i. ne committas vt totus intereas. Plato 1. de Repub. κορυζῶντά σε περιορᾷ, te grauedine tentari ſinit. Ariſtophanes, ὁ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος μεγακλέης ἄνιππον, id eſt, non patietur me eſſe abſque equis. περιορᾶν cum Participio. ὅσους ἐβούλετο τρέφοντα περιεώρα, quot vellet alere ſinebat, Plutarch. in Solone: ſic Ariſtoph. περιορᾶν αὐτοὺς διαφθαρησομένους, id eſt, eos perditum iri ſino. Cum Infinitiuo. περιορᾶν γῆν τμηθῆναι, in oculis meis agrũ vaſtare patior, Thucydid. οὐδ' ἐσιέναι περιορῷ οὐδένα, neminem introire permitto, Idem. ἐσελθεῖν περιορᾶν ἐπελθεῖν, non ſino ingredi, non committo vt intret, Herodot. μὴ περιιδεῖν αὐτὸν ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὀφλόντα, deſerere ipſum furto accuſatum, Plutarch. in Camillo. περιόψεσθαι, neglecturum eſſe. περιοψόμενος, neglecturus. Item curo, obſeruo, expecto, circunſpecto, περιμένω: vt Liuius, Circunſpectantes defectionis tempus, aduentus Conſulis oppreſſit. Pro conſpicio. Plato Epiſt. 7, ὥστ' ἄν με περιίδοι μὴ μόνον ἐκ πορθουμένων, ὅς ἐκ ἂν συλλαβὼν ἀδίκως περιορῶν διαφθείρειν πολλὴν ἀπέχειν, nemo me ſolum conſpexiſſet, qui non, &c. περιιδεῖν τὸ μέλλον, euentum expectare, Thucydides, id eſt, περισκοπεῖν: ſic Interpres. Et περιορῶμαι, non ſolùm pro contemnor, ſed etiam Actiuæ ſignificationis eſt, pro deſpicio & ſperno. Thucydid. lib. 2, μὴ περιορᾶσθαι τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους. Et aliquando circunſpicio apud eundem.

Περιοργὴς, iratus.

Περίορθρον, tempus proximum matutino, diluculum, ὁ περὶ τοῦ λυκαυγοῦς καιρὸς, ἐν ᾧ ἔτι λύχνῳ διαιτᾶταί τις χρῆσθαι, hoc eſt, tẽpus illud quod crepuſculum antecedit, in quo adhuc lucerna vtimur. Thucyd. lib. 2, τηρήσαντες ἔτι νύκτα ἢ αὐτὸ τὸ περίορθρον.

Περιορίζω, deuoueo, ἐξορίζω, extrudo, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 4, definio, Plutarch. in Apophth.

Περιορισμὸς, οῦ, confinium. περιορισμοὶ τῶν ἀγρῶν, agrorũ confinia, Plutarch. in Numa. Item exilium. vnde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari: ſic canone ſeptimo concilii Sardicenſis.

Περιορμέω, ſum in ſtatione, in circuitu alicuius rei ſtationem habeo.

Περιορμίζομαι, circumcirca portum ſubeo, Thucyd.

Περιορύττω, effodio, circunfodio.

Περιορχεῖσθαι, circunſaltare.

Περιορώμενος, ἢ καταφρονούμενος, ſpretus & contemptus. περιορώμενος τῆς πόλεως, ad vrbem reſpiciens ne quid patiatur, εὐλαβούμενος, περὶ αὐτῆς κηδόμενος, Thucydid. Nonnunquam enim eum ſignificat, qui animaduertit & circunſpicit ac curam gerit. Idem libro 4, ἢ τοὺς μεγαρέας ἐπισχόμενοι περιορώμενοι, ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται.

Περιόστεοι ὑμένες, membranæ quæ oſſa tegunt, Galenus ad Glauconem.

Περιοῦσα δόξα, gloria abundè ſuppetens. περιοῦσα τροφὴ, quantum alimenti ſuperſit, Gaza. περιοῦσα νόσος ἐμβαλοῦσα τὴν ἰταλίαν, morbus Italiam occupauit & inuaſit, Plutarch. in Numa.

Περιουσία, ας, ἡ, magna ſupellex, opum copia, abundantia, ſuperiores facultates, Vlpian. opes, περιουσιασμὸς, cõmeatus, ſufficientia, facultates & copiæ, σωτηρία, incolumitas, σωτηρία, à περιεῖναι. περιουσία τῆς ψυχῆς, Ariſtid. περιουσία τῆς σχολῆς, otii abundantia, Plut. in Solone. περιουσία χρημάτων, copia pecuniarum. περιουσίαι χρημάτων ἐκ ἔχοντες, Thucydid. περιουσίᾳ λαμπρὸς, opum affluentia clarus, Nazanz. τοσαύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας χρῆσθαι, tanta vti improbitate, Demoſt. Ariſtop. ὄζων ζυγῆς, βασιλείας, ἐκεῖνοι περιουσίας, i. πλούτου. περιουσίαν ποιεῖν, Xen. rẽ facere ſeu factitare, rem augere familiarẽ. ἐκ περιουσίας, ex abundanti. Vnde Demoſt. ὅτος ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ, iſte autem tantũ ab re otii nactus eſt, vt ei abundè vacet me accuſare. Sic ἐκ περιουσίας πονηρεύεσθαι, apud eundẽ, qui in bonorũ facultatúmq; copia prauè agũt, i. (vt Idẽ alibi dicit) οἱ δὲ δι' ἀπορίας πονηροί. Greg. ἐκ περιουσίας κρατεῖν, quũ abũdè vicere ac nullo ſuo periculo poſſet, Bud. Cõ. ἐκ περιουσίας ἐστὶ, i. ſuperfluit & abũdantię index eſt, Ariſtot. in Probl. ſect. 4. τὸ ἐκ περιουσίας κελεύομενα περιόμια, Hermog. ex abundantia, à Trapez. ex exuberatione. εἰς κάλλους περιουσίαν, in pulchritudinis admirationẽ, Nazanz. in Orat. περιουσία, opes reconditę, & quæ aſſeruãtur, Thucyd. περίοδοι ἢ περιουσίαι, Demoſth. περιουσία, p multitudine humoris redundantis, Galen. ad Glauc.

Περιουσιάζω, μ. άσω, π. ακα, affluo, diuitiis affluo, ſum diues, aſſideo, περιγίνομαι. Neutr. abſol.

Περιουσιασμὸς, οῦ, ὁ, poſſeſſio, peculium, copia, ſubſtantia.

Περιουσιαστικὸς, affluens, Hermog.

Περιούσιος, ου, ὁ, acceptus, peculiaris, ſubſtãtiuus: ſic Rufinus apud Nazanz. περιούσιος λαὸς ἔσεσθέ μοι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, cap. 17. Exodi: vbi Latinè, eritis mihi in peculium de cunctis populis. & cap. 7. Deuteronom. εἶναι αὐτῷ λαὸν περιούσιον, vt eſſet ei populus peculiaris. Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης, ἵνα τοὺς ἐχθροὺς πρὸς αὐτὸν διακειμένους ἑαυτῷ καταλλάξῃ καὶ ποιήσῃ λαὸν περιούσιον.

Περιοχέω, circunueho. vnde γῆ περιοχεῖσθαι ζώοις dicitur Ariſtoteli de mundo, i. teri veſtigiis animantium, quæ in ea paſſim circunferuntur.

Περιοχὴ, ῆς, ἡ, munitio, complexio, vaſculum, ambitus. ſeptum, præſidium, obſidio, cap. 22. lib. 1. Reg. πόλις ἦν ἐν περιοχῇ, obſidebatur ciuitas, cap. 23. lib. 4. Reg. Item ὑπόθεσις: vt in Actis Apoſt. cap. 8, ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, argumentum ſcripturæ: ſic Eraſm. qui ait poſſe etiam verti, ſententia ſcripturæ, ſeu continentia: vulgò dici ſolet paſſus ſcripturæ.

Περίοχος, ου, ὁ, munitus.

Περιοχουμένη γῆ ζώοις, terra animalium veſtigiis preſſa, terra animalibus trita. vide Περιοχέω.

Περιπαθέω, μ. ήσω, π. ηκα, perpetior. Neutr. περιπαθοῦντες καὶ λοιδοροῦντες ἑαυτοὺς, ſeipſos miſerantes atque maledicentes, Plutarch. in Othone.

Περιπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, paſſione oppreſſus, perpetiens, περιοδύνως ἐμπαθὴς, toto corpore contuſus, dolore vehementi affectus, affectus calamitate, affectibus inſeruiens, Naz.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum.

Περιπάλλονται κάρφεσι, ſeſe illuſtrant feſtuca.

Περιπαμφανόω, Dionyſ. de Situ orbis.

Περιπαντελὴς, abſolutus.

Περίπαντος, τῦ. plurimi, ſcilicet pretii.

Περίπαρσις, ίσεως, ὁ, traiectus.

Περιπατέω, μ. ήσω, π. ηκα, deambulo, incedo, ſpatior, verſor, me exerceo. Neutr. abſolut. περιπατεῖ ἀτάκτως, ſe gerit inordinatè, Eraſmus. περιπατεῖν τοῖς ἔθεσι, cap. 21. Act. Apoſt. ſecundum inſtituta viuere, iuxta conſuetudines ambulare.

Περιπατητικὴ φιλοσοφία cur dicta, Suid. in verbo Ἀριστοτέλης. Vide Gell. lib. 20, cap. 4.

Περιπατητικοὶ, Peripatetici, Lucian.

Περιπατητικῶς, deambulando, Bud. in Epiſt. poſter.

Περίπατος, ου, ὁ, deambulatio, ambulatio. Pro actu ambulandi. Lucian. ἐπιτείνωμεν τὸν περίπατον, citato greſſu ambulemus. Aliquando διατριβὴ, & locus exercitationis. Ariſtophan. in Ranis, ἐν σοὶ γὰρ περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου. Xenophon, περὶ γὰρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ᾔει, ſe conferebat in porticus ſeu pergulas & ſcholas. Accipitur & pro diſputatione philoſophica. vnde περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, & peripatetica ſermocinatio, i. ambulatoria. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici, Porphyrius.

Περιπάσσω, inſpergo, aſpergo.

Περιπέζια, τὰ, &

Περιπεζίδες, αἱ, ornamenta pedum.

Περίπεζος, peruius, humilis, perceptibilis.

Περιπείρω, perforo, transfigo. Act. Accuſ. περιπείρας τῇ λόγχῃ, affigens lanceæ, Plut. in Galba.

Περιπελλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, liuidus.

Περιπέλομαι, id eſt, vinco, ſupero, περιγίνομαι, Apollon. li. 3. Scholiorum.

Περιπέμπω, ad inquiſitionem mitto, transmitto.

Περιπεποιημένη, arte ſingulari & induſtria factum, περιττῶς πεποιημένον, Theophr.

Περιπέπταται, obtentus eſt, Apoll. Rhod.

Περιπετάζω, extendo. περιπετάσαντες, obtendentes, circumexplicantes, AEſchines.

Περιπέτασμα, velum, cortina. vide Παραπέτασμα. περιπετάσματα, aulæa ſunt, quę ad ornandum locum extenduntur.

Περιπεταστὸν, genus baſii amatorii, Ariſtoph.

Περιπέτεια, ἡ, temeritas, προπέτεια. Euſtathius ſcribit ſignificare τὸ τυχὸν σύμβαμα, i. caſuum varietatem, & rerum euentum. Ariſtot. Hiſtor. 8, χρῆται συμβαίνει περιπέτεια τούτοις: vbi ἀντὶ θαυμασίου συμπτώματος poſuiſſe videtur. Pro caſu mirabili Hermol. in præfatione in Plinium. Strabo lib. 1. de Homero loquens, ἀληθοῦς περιπετείας appellat hiſtoriam belli Troiani. Polybius accepit quaſi ἀντὶ τῆς συμφορᾶς & περιστάσεως, cui opponit εὐτυχίαν: ſicut etiã Gregorius de Baptiſmo. Diodorus contrà, ἀντὶ τῆς εὐτυχίας vſus eſt, id eſt, admiranda & rara fortuna feliciq́ue. Bud. Comment. & lib. 2. de contemptu rerum fortuitarum. Nazanz. in Orat. διά τινα τελείως ἀκούσιον περιπέτειαν, propter calamitatem quandam contra voluntatem incidẽtem: ſic Bilibaldus.

Περιπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, contrarius, περιπεσὼν, incidens, incurrens. Cum Datiuo, Plutarch. ἵνα μὴ περιπετὴς τῇ αἰτίᾳ τοῦ φόνου τοῦ ζητουμένου γένηται, ne in crimen incurreret. Apud Sophoclem in Aiace, ἔγχος οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, id eſt, ᾧ περιέπεσε, telum in quod incidit, in quod ſe induit, id eſt, enſis, vt ita dicam, ei caducus, id eſt, in quem collapſus eſt, in quem incubuit. φοβηθέντες ἀποληφθῆναι καὶ γενέσθαι περιπετεῖς, οἷς αὐτοὶ τοὺς Ῥωμαίους ἐποίησαν, ἔφυγον, fugerunt priuſquã clauderentur à Romanis ſuperuenientibus, paterenturque ea quibus illos affecerant, Plutarch. in Fabio. περιπετοῦς τύχας, Euripides, fortunæ effrenatæ & diuerſæ. περιπετῆ πράγματά σφι ἐποιήσαντο, res ſibi ipſis obſcuras effecerant, Herodotus.

Περιπέτομαι, circunuolo. Accuſatiuo. Lucian. περιπέτεσθαι τὰ πελάγη.

Περιπεπτεύζεσθαι, offendi, allidi.

Περιπέπλω, inuoluo, implico, περικαλύπτω, contego. Ariſtoph. in Pluto, ὀνόματι περιπέπλουσι τὴν μοχθηρίαν, nomine velant improbitatem, i. περικαλύπτουσι.

Περιπευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus valde, πικρὰ γὰρ ἡ πεύκη.

Περιπεφθεὶς, deceptus, ἀπατηθεὶς, Ariſtoph.

Περιπέφυκε πέτρα πολλὰ, multa circum ſaxa natura locauit, Plutarch. in Camillo. περιπεφυκέναι ἀναίσθητον, natura ſua non percipi, Plato de Leg.

Περιπήγνυμαι, concreſco.

Περιπήγνυμι, addenſo, affigo, cohærere facio.

Περιπηχύνομαι, amplector.

Περιπίμελος, ου, ὁ, præpinguis.

Περιπίμπρημι, concremo.

Περιπίπτω, deuenio, delabor, incido, incumbo, in diſcrimen adducor, incurſo, illidor, impingo. Demoſthenes κατὰ Μειδ. καὶ τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου, deiectus eſt & decidit: vbi ſciendum, quòd Græci nonnunquam Neutris, quanuis abſolutis, pro Paſſiuis vtãtur, eádemque conſtructionem eis tribuant, vt in hoc verbo fit. Gregorius, ἀκολασίας περιπέσω γραφῇ, recidam in crimen intemperantiæ. Et iterum ſciendum, quod non quouis modo incurrere ſignificat, vt προσπίπτω: ſed ad extremum vſque incurrere, & quodam velut circuitu reuolui. Vnde apud eundem Gregor. κατ' ἰουλ. ἑαυτῷ περιπίπτειν, eſt ita agere, vt rei exitus in perniciem agentis cedat. Aliquãdo tamen ſimpliciter pro offendere & obuiam fieri ponitur, Bud. Commentar. περιπίπτειν κακοῖς, incidere in mala, Hermogen. περιπίπτει τραύμασι μεγάλοις, grauia vulnera accipit, Plutarch. in Publicola. τῷ περιπεπτωκότι πταίσματι ὑπεραλγοῦσα, clade ſupra modum dolens. περιπεσεῖν ὑποψίᾳ τυραννίδος, in ſuſpicionem incidere tyrannidis affectatæ, Plutarch. in Pericle. πληγῇ περιπεσὼν εἰς τὸν μηρὸν, Idem in Camillo, quum vulnus in coxa accepiſſet: ſic Lapus. περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει, Ariſtoph. incumbã gladio. ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν, &c. in enſem ſubſtitit erectum ambabus manibus, ſuperque decidit, id eſt, qui in enſem incubuit, Plutarc. in Othone. περιπεσόντες κατὰ τὰς ἰδίας διαφορὰς, Thucydides, priuatis

diſcordiis

diſcordiis colliſi.

Περιπίσματα, vinacea, vel fraces, ramenta vuarum vel olearum, ea ſcilicet quæ ex vuis compreſſa relinquũtur. περιπίσματα, τὰ τῶν ἀμπέλων ἀποπίσματα, Interpr. Ariſtoph.

Περιπλάνησις, circuitus, error, Nazanz.

Περιπλανάω, circumerro, pererro. περιπλανώμεθα ταῦτα, per hos anfractus vagamur, Xenoph. 1. Pędiæ. περιπλανώμενος, pererrans, deerrans, circumiens.

Περιπλάττω, circunlino, obduco, in paſtillum formo.

Περιπλεγδὴν, complexim, amplectendo, lib. 5. Epig.

Περιπλέγνυμι, περιπλέκω, φιλῶ, amplector.

Περιπλεῖς, ſæpe, valde.

Περιπλείονος coniunctim, vel περὶ πλείονος diuiſim, pluris. περὶ πλείονός ἐστι τὸ γῆρας πασῶν ὁμοῦ τῶν ἡδονῶν τῆς νεότητος, pluris ſenectus eſt, quàm omnes adoleſcentiæ voluptates, Gaza de Senect. περὶ πλείονος ἦν, pluris fiebat. vide Περί

Περιπλείστου, plurimi. περὶ πλείστου poteſt dici vno accentu, vel duobus diſtinctim. vide Περί. περὶ πλείστου ἄγω τὰ τοῦ θεοῦ προστάγματα, feſta Dei celebrare plurimi facio, Herodot. περὶ πλείστου ἡγέομαι, plurimi exiſtimo, Thucyd. περὶ πλείστου καὶ διὰ πλείστου δόξαν ἀρετῆς μελετῶ, maximo & amore & ſtudio gloriã virtutis amplector, Idem. περὶ πλείστου ποιοῦμαι πλοῦτον, plurimi facio diuitias, Ariſtot. lib. 8. Polit. c. 10.

Περιπλέκω, μ. ξω, π. χα, amplector, cõtineo, conuerto, circumplico, inuoluo. Odyſſ ξ, τόν ῥα περιπλεχθεὶς φερέμεν, ipſum ãplexus ferebat. περιπλέκεται τῇ δρυῒ, adhæſit quercui. capite 18, lib. 2. Regum. Item pro inuoluere orationem verbis, & cõtegere atque obſcurare, ſenſum obumbrare, vt Quintil. loquitur in Præfat. lib. 8.

Περίπλεξις, εως, ἡ, implexus.

Περίπλεον, τὸ, tẽpus apud muſicos, quod amplius quàm decet moratur, Capell.

Περίπλεον, abundè, Apollon. Rhod.

Περίπλεος, ω, ὁ, ſuperfluus, plenior, refertus. περίπλεως dicitur Atticé. περίπλεως ψυχὴ σώματος, corpore oppletus anim⁹, Plut. in Romulo. περίπλεον φύλλοις, folioſum, Dioſcorid. lib. 2, cap. 160. κλωνία φύλλων περίπλεα, ramuli foliis referti, Idem lib. 3, cap. 46. & lib. 3, cap. 129.

Περιπλέω, circunnauigo, obnauigo, claſſe circumeo, vela facio, nauibus circunuenio, luſtro, obeo, naues circũago, claſſe circũago, præternauigo. vide πλέω in Ammon. περιπλεῖν ἐν τῇ διουχρείᾳ ... Interpr. Thucyd.

Περιπληθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnus, μέγας, prægrandis. Odyſſ. ο, ... περιπληθὴς ... &c. Plutarch: pro pleno vſus eſt & redundanti: ... περιπληθεῖς ... Lucian.

Περιπλὴξ, περιπλέγδην, περιβάδην, ambiẽdo, amplectẽdo.

Περίπλοια, τὰ, nauigia adiacentia.

Περιπλοκὴ, ῆς, ἡ, amplexus, complexio, inuolucrum, circuitus, ambages, implicatio. Hæc etiam dicitur περίφρασις à Quintilian. lib. 8, cap. 6.

Περιπλόκος, coronatus.

Περίπλοκος, in Epigr. circundatus.

Περιπλόμενος, perfectus, reuolutus, obſidens, circũiẽs, περιερχόμενος, τελειούμενος, περικυκλούμενος. Heſiod. περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, id eſt, decurrente ad finem anno, & non iam circumacto, voluentibus annis, Vergil. vide apud Gelliũ cap. 16. li. 3: à verbo πέλομαι, id eſt, γίνομαι, per ſyncopen.

Περίπλοον, ου, luſtratum, nauigatione circuitum.

Περίπλοος, ου, circunnauigabilis. περίπλοος ἡ γῆ, ora nauigando ambiri poteſt, Thucydid. ita Valla & Græcus Interpres.

Περίπλους, ὁ, circunnauigatio. ἐκ περίπλου, ex circunductu, circunnauigando.

Περίπλυμα τέφρας, lixiuia à Gallis dicitur, quaſi cineris perluuium.

Περιπλύνω, abluo, eluo, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Περιπλώω, μ. ώσω, pernauigo, circumeo, obeo. περιπλώοντες, circunnauigantes.

Περιπνευμονία, ας, ἡ, pulmonis exulceratio, pulmonis inflammatio cum febre acuta, & ſpirandi difficultate: de qua Marcell. lib. 1. Dioſcorid. & Galen. ad Glauc. ea autem febris eſt σύμπτωμα eius inflammationis. οἱ ἐν τῇ περιπνευμονίᾳ, qui ſpirandi laborant difficultate, Ariſtot. in Problem.

Περιπνευμονικὸς, ὁ, qui pulmonum vitiis laborat, Dioſc. lib. 1, cap. 177. pulmonarius vertitur à Marcello, lib. 3. Dioſcorid. cap. 30. ſecuto Columellam, qui lib. 8. de re ruſtica, oues & ſues ſimili morbo laborantes vocat pulmonarios.

Περιπνέω, & περιπνείω, circunſpiro, circunhalo.

Περιπόδια, τὰ, accomoda, vt calceus pedi.

Περιποδὶς, ος, ἡ, orbiculus, qui ſolet alligari à quibuſdã gẽtibus pedibus, vice calceorum, ne pedes lædantur, calceamentum.

Περιπόθητος, ὁ καὶ ἡ, valde deſyderabilis, amabilis.

Περιποιέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, vendico, & vſurpo, mihi tribuo & aſſero, ἐξιδιοποιοῦμαι: vt τὸ μὴ προσῆκον περιποιεῖσθαι, alienã rem ſibi aſſerere, Syneſ. Eſt etiam comparo, aſſequor, proficio, affero, tutor, conſeruo, σώζω, emereor. Demoſthen. τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας ... περιποιήσασθαι ἑαυτῷ καὶ τοῖς πολλοῖς. Xenophon, περιποιεῖται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτεῖν, tam multa ſibi parat, vt diues ſit. περιποιοῦνται αὑτοῖς δυναστείας, ſibi parant potentatum, Ariſtot. lib. 5. Politic. capite ſexto. περιποιουμένων δύναμιν τῶν Ἀθηναίων, proficiẽs Athenienſium potentia, Thucydid. περιπεποιημένον ὄργανον, inſtrumẽtum induſtriè fabricatum, Gaza lib. 9, cap. 3. hiſtor. plantar. Theophr. Significat etiam τὸ περιτρέπω, hoc eſt, in contrarium & præpoſterè facio. τὴν κατηγορίαν ἀδικίας περιποιεῖσθαι, id eſt, præpoſterè interpretari. περιποιεῖσθαι τὸν ἔπαινον αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης κατηγορίαν ἀδικίας, Phalaris Meſſenius, id eſt, iuſtitiæ eius laudem in iniuſtitiæ accuſationem vertitis.

Περιποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, foueo, iuuo, tueor & ſeruo, aſſequor, curo, σώζω, φυλάττω, confero, proſum, περιποιοῦμαι χρῶμα. Ammon. in Ποιεῖν. Actiu. Accuſat. εὔχροιαν περιποιεῖ, bonum colorem reddit, Dioſcorid. lib. 3, cap. 30. περιποιοῦντα πράγματα εἰς αὑτοὺς, ad ſe res transferunt, Thucydid. περιποιῆσαι τοὺς ῥωμαίους, Romanos tutatus eſt, Plutarchus in Publicola.

Περιποίησις, ἡ, acquiſitio, lucri acceſsio, poſſeſsio, conſeruatio, ſalus, conſecutio.

Περιποιητικὸς, acquiſitiuus. περιποιητικὰ ῥήματα, & ἀντιπεριποιητικά, Gaza lib. 4.

Περιπολάρχης, & Περιπόλαρχος, ὁ, qui præeſt peripolis, id eſt, excubatoribus, Thucydid. lib. 8, & eius Interpres.

Περιπολεῖ, verſat.

Περιπολεύω, μ. εύσω, π. ευκα, vagor, circumeo, oberro, conuoluor, Neutr. Accuſat.

Περιπόλια, τὰ, circumuicinæ ciuitates, Thucydid. ſed Interpres Græcus exponit, ἐν περιπολίοις, i. περιόδοις: vbi tamen vertit Valla in circa oppidis. Item quæ ſunt in circuitu ciuitatis, cap. 11. lib. 1. Macchab. ſuburbana.

Περιπολλὸν, permultum, Apollon. 2. Argon. περιπολλὸν ὑπέρτερον ... maximé.

Περιπολλοῦ, ἀντὶ τοῦ περὶ πολλοῦ. περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, perquã magni facio, magnum operæpretium puto. περὶ πολλοῦ ποιούμενος, celebratus. Herodot. περὶ πολλοῦ ἡγοῦμαι μὴ ξεινοκτονέειν, magni momenti eſſe duco, non necare hoſpitẽ, Valla apud Herodotum. εἰ μὴ περὶ πολλοῦ ἡγεόμην μηδένα ξείνων κτείνειν, &c. ἐγὼ ἄν σε ὑπὲρ τοῦ Ἕλληνος ἐτισάμην, niſi magni intereſſe arbitrarer de peregrino aliquo ſupplicium capitis ſumere, ſupplicium pro Græco illo de te ſumerem. Herodot. de Paride & Proteo.

Περίπολος, ου, incola. ſunt etiam περίπολοι, circuitores, circumhabitantes, miniſtri & vigiles, excubatores, id eſt, οἱ περὶ φυλακὰς περιπολοῦντες. qui & ἱδρυμένοι dicuntur. τῶν φυλάκων οἱ μὲν ἱδρυμένοι καλοῦνται, οἱ δὲ περίπολοι, ἱδρυμένοι μὲν οὖν εἰσιν,

οἱ ἀεὶ περιεζῶσμένοι καὶ πολιορκοῦντες· περίπολοι δὲ, οἱ περιερχόμενοι καὶ περιπολοῦντες τὰ φρούρια ἐν τῷ φυλάττειν, Interpr. Thucyd. vnde περίπολοι τῆς χώρας ἐπίσκοποι, quorum munus erat circuire regionem & inſpicere, Bud. Comment. περιπόλους ἔταξε καὶ ἐπισκόπους τῆς χώρας, qui agros circuirent & obſeruarent, conſtituit, Plut. in Numa.

Περιπορεύομαι, circumeo. Ariſtot. 2. OEcon. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, fana deorum luſtrans.

Περιπόρφυρα, ας, ἡ, veſtis, purpura.

Περιπόρφυρον, idem.

Περιπόρφυρος, prætextatus, ὁ ἐν περιπορφύρῳ, purpura indutus, Plutarch. in Public. ὁμήρους ἔδωκαν ἐκ τῶν πατρικῶν περιπορφύρους δέκα, obſides dederũt ex genere patricio prætextatos decem.

Περιποτᾶται, circumuolitat, Sophocl.

Περισσῶς, permultũ, διαφερόντως, περιττῶς, σφόδρα, πάνυ, Dionyſ. de Situ orbis, περισσὸν γὰρ εὖ ἰκέλευσο ἰθύνειν, Apollon. 2. id eſt, διαφερόντως, eximiè.

Περίπου, ferè, circiter.

Περίπτερος, ου, ὁ, circumalatus, hoc eſt, orbiculatus. De ędificiis dicitur, quorum muros πτερὰ vocant architecti, quales ſunt ædes, quas circulatas appellant, Cælius libro 21, cap. 22. περίπτερος οἶκος, pinnata domus, capite tertio Amos Prophetæ.

Περιπτιλδὶς, piſtus, capite tertio libri quarti hiſto. plãtarum Theophraſti.

Περιπτίσσω, perpurgo, exactè purũ, ac merũ, ſyncerũque reddo, cribro tranſmitto. περιπτισμένος τὸ εἶδος, ſpecie purus, Philoſtrat.

*Περιπτύσματα, τὰ, ἀποπτίσματα τῶν ἀμπέλων.

Περιπτύσσομαι, & Περιπτύσσω, μ. ύξω, π. υχα, circumplico, circumplector, foueo, pando, explico, circunfundo, circundo. Actiu. Accuſat. περιπτύσσω χέρας, amplector manibus, Euripid. περιπτύξαντες ὄπισθεν συγκλείοντες, à tergo circũplecti includentes, Plutar. in Fabio. περιπτύξασθαι, καὶ περιλαβεῖν, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. περιπτυσσόμενοι τῷ πεπληγότι τόπῳ, percuſſo loco conuoluti, Ruell. admoti, Marcell. lib. 8. Dioſcorid. cap. 15.

Περιπτυχὴ, amplexus. περιπτυχαὶ, tentoria, κατασκηνώσεις, tecta, ſtationes.

Περιπτυχὴς, irretitus, circumuolutus. Sophoc. in Aiace, χρυσαίῳ φασγάνῳ περιπτυχὴς, id eſt, περικεκυλισμένος, vel περικεκλιμένος, circunſtratus, extentus, confoſſus, indutus mucrone. Idem ibidem, ἀλλά νιν περιπτυχεῖ φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, id eſt, ſed eum circunfuſa veſte contegam hac omnino, id eſt, περικειμένῳ.

Περίπτωμα, ατος, τὸ, caſus.

Περιπτώσεις, αἱ, calamitates, caſus, infortunia, occaſiones.

Περίπτωσις, periculum, hoc eſt, idẽ ferè quod πεῖρα. Plutarch. τούτων δὲ ὑπὸ πεῖραν καὶ περίπτωσιν γέγονεν αὐτοῖς, id eſt, harum rerum nullum habẽt vſum, neq; periculũ fecerunt.

Περιπτύσματα, τὰ, τῶν ἀμπέλων ἀποπτίσματα. vide Schol. Ariſtophanis.

Περίπυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, celebratus, illuſtris, περίβλεπτος, lib. 3. Epigram. περίπυστον ὄνειαρ, κάλλει περίπυστος ἄκοιτις, forma inſignis vxor.

Περιπωμάζω, μ. άσω, operio, adoperio.

Περιπωματιζόμενον, τὸ, quod picatum, obturatumque eſt, Gaza apud Ariſtot. vertit.

Περιπωματίζω, obturo, bene operio.

Περιρίζω, per expurgationem lito.

Περιῃρημένους ναυάρχιδα, qui cepit nauem prætoriam.

Περιρραγεὶς, ruptus, obruptus, diſruptus, effractus, diffractus, dirutus.

Περιρραγῆναι, ἀόρ. β. ἀπὸ περιρρήγνυμαι, allidi vehementer & impingi.

Περιρραίνω, μ. ανῶ, π. ᾶγκα, circũſpergo, circũfundo. περιρραίνουσι οἰκίας, domos inſpergũt, Dioſc. lib. 4, cap. 241.

Περιρραντίδες, αἱ, rami, palmæ arboris termites propriè. Nicander abuſiuè dixit pro ſurculis & germinibus vel ramulis.

Περίρρανσις, εως, ἡ, aſperſio aquæ.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, aquiminare, aquiminarium, vaſis genus, vas purum. Lucia. θυσίαι δὲ βωμοὶ καὶ περιρραντήρια, id eſt, aſpergilla. πόσων περιρραντηρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ, Idem Lucian. aduerſus ſpurciſſimum hominem.

Περίρραντις, ιος, ἡ, circunſperſio, inſtrumentum ab aſpergẽdo dictum, in veſtibulo fori Athenis erat, cuius aqua intrantes curiam ſe aſpergebant ac luſtrabant, AEſch.

Περιρραγὴς, vtrinque fractus aut flexus.

Περιρρέω, circunfluo, præterfluo, circunluo, redundo, Budæus in Epiſt. cum Accuſat. Ariſtot. de mundo, ὠκεανὸς περιρρέων ἡμᾶς: vnde περίρροια, Paſſiuum. Idem ibidem, νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, id eſt, inſula mari circunfuſa, vel circunfluo mari præcincta. περιρρεομένην ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, quam Rhenus circunfluit, Plutarch. in Othone. Item cum Datiuo, πολλαὶ ὑπὸ περιρρεούσαις μεγάλοις πελάγεσι, quas ingentia maria vndis circunfluis ambiunt. Et Lucian. περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν ποταμοῖς μεγάλοις. περιρρέων ἐπ' ἀμφότερα, vtrinque præterfluens, Thucydid. περιρρέουσῃ ἐσθῆτι, fluidæ veſti, Nazã. in Orat. περιρρέουσι βίοι, affluant facultates, Sophocl.

Περιρρηγνύω, & περιρρήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, circunſcindo, circunfluo, circundo, Actiu. Accuſat. περιρρήγνυται ὁ ποταμὸς, fluuius diuortia facit.

Περιρρήδην, per circunferentiam.

Περιρρηδὴς, pnus, cum impetu, aſperſus ſanguine ſiue aqua. περιρρηδὴς, ὅτι περιρρύτοι μεθ' ὁρμῆς κατεχύθη, Interpr. Apollon. Rhod.

Περιρρηδὴς, perfractum vtrinque, τὸ περιρραγές.

Περιρρήσσω, & Περιρρήττω, rumpo, reſoluo, ad ſuppurationem perduco, emargino.

Περίρροος, ου, ὁ καὶ ἡ, circũfluus, circũfuſus mari, Herodot.

Περιρρύπτω, vſquequaque purgo & diſcutio. περιρρύπτει ἄνθρακας, Dioſcorid. lib. 1, cap. 105, carbũculos ad ſuppurationem perducit Hermol. exterit, Marcell. rumpit, Ruellius. περιρρύπτειν ſignificat σμᾶν, id eſt, abſtergere & exterere vt notat Marcell. περιρρύψαι, detergere, repurgare, Galen. ad Glauc.

Περίρρυτος, ὁ καὶ ἡ, circunfluus, mari clauſus, mari circunfluus, περίρροος ὕδρηλος, humidus, mollis, aquoſus. Heſiod. ἵκετο περίρρυτον ἐς Κύπρον, venit in Cyprũ circunfluam.

Περιρρὼξ, præruptus.

Περισαίνω, circumblandior, ambio.

Περισαλπίζομαι, deducor tubis circunſonantibus. περισάλπισται, tubarum clangore fuit excitatus, tuba circum eum obſtrepuit.

Περισαλπιστὴς, οῦ, tubæ ſonitu excitatus.

Περίσαμος, ου, ὁ, inſignis, clarus, Doricè pro περίσημος.

Περίσαξις τῆς γῆς, terræ congeſtio, terræ aggeratio, accumulatio, & exaggeratio circa radi ces.

Περισαρκίζειν, carnem ſcalpello circinare, Ruell. circũcidere carnem, Marcell. lib. 6. Dioſcor. cap. 3.

Περισαρκισμὸς, οῦ, ὁ, circunflexio, ſectio, circinatio, carnis circunſcriptio, Ruellius: circunſectio, Marcellus libro 7. Dioſcor. cap. 1.

Περισάττω, accumulo, conſtipo & conculco.

Περισείω, μ. είσω, π. εικα, circunquatio, Actiu.

Περίσημος, magnificus, Ariſtoph.

Περίσημος, clarus, inſignis, cõſpicuus. περίσημα, λαβεῖν περ.

Περισήπω, computreſacio, circũputreſacio, corrupo.

Περισθενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, potens valde, excellenter fortis, Etymologicon.

Περισιαλόω, cap. 13. Exodi, λίθους συμπεπορπημένους καὶ περισεσιαλωμένους, χρυσίῳ γεγλυμμένους, &c. lapides aſtrictos & incluſos auro, & ſcalptos.

Περισκαίρω, circunſalio.

Περισκάπτω, circunfodio.

Περισκελῆ, τὰ, fœmoralia, cap. 45. Eccleſiaſtici, & c. 44. Ezechielis, περισκελῆ λινᾶ ἕξουσι, fœminalia linea habebũt. ſic cap. 28. Exodi, & cap. 6. Leuit.

Περισκελὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, durus, acerbus, δυσχερής. περισκελὴς ἀὴρ ἐφ' ἑκάτερα διαφθείρει τὸν καρπόν, aer qui in alterutram partem exceſſerit, fructus perdit, Theophr. lib. 2, cap. 4. de cauſis plant. περισκελεῖς ἢ σκληροί, duri & ſummæ difficultatis, Gaza li. 9, cap. 11. de cauſis plant. Theoph. περισκελῆς φρένες, Sophocli. αἱ ἄγαν σκληραὶ ψυχαί, id eſt, δυσχερεῖς, prædura mentes, obſtinata præcordia & refractaria. περισκελὲς φάρμακον, ab Hippocrate dicitur, id eſt, δάκνον ἢ ἰσχυρὸν σφοδρῶς, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Περισκελὶς, ίδος, fœminale. Scribit Cælius libr. 2, cap. 43. περισκελίδας dici, quæ vulgò gremialia vel trauerſias vocãt: vnde & Menander puellas περισκελίδας geſtare ſcribit. vtuntur & Latini hac voce, vt Eſaiæ cap. 3, & Horatius in Epiſt. Nota refert meretricis acumina, ſæpe catellam, Sæpe periſcelidem raptam ſibi flentis, Cælius libro 2, cap. 43.

Περισκιάζω, operio, obumbro, adoperio.

Περίσκιος, obtectus. κατάσκιος, Dionyſ. de Situ orbis. περίσκιος τῷ ἀέρι, cælo circundatus, Gaza.

Περισκέπτομαι, circunſpicio.

Περίσκεπτος, altus, editus, vnde licet circũquaq; proſpicere. περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in Epigr. i. τῷ ὑψηλῷ.

Περισκήπτω, περιθλίβω, illido, attero.

Περισκιάζω, obtenebro.

Περισκόπησις, luſtratio.

Περισκοπέω, ῶ, cerno, circunſpicio, περισκέπτομαι. περισκοπεῖν, circunluſtrare, circunſpectare.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, circũcatulatio, ſpoliatio. ſic etiã dicitur quoddam genus expiationis quod fit immolato cane, quem Græci σκύλακα vocant, Plut. in Romulo.

Περισκυθίζω, cutem detraho.

Περισμάω, affrico, confrico.

Περισμήχω. πήγανον περισμηχθὲν ὠφελεῖ, ruta pdeſt oblita. Ruell. circumexterſa Barbar. ruta prodeſt ea ablutis, Marcell. lib. 3. Dioſcor. cap. 52.

Περισμύχω, abſumo, περιτρύω, conficio, in Epigram.

Περισοβεῖν, dicebant τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, in orbem τὴν φιλοτησίαν, circunferre, Bud. Comment.

Περισφίγξομαί σε, circunſcribo te, Ariſtoph.

Περισπαίρω, terram calcibus pulſo.

Περισπάομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, diſtrahor, diſtineor, circa multa occupor, diſtendor, ſatago. Ioſeph. lib. 1, κασσίου τῷ περὶ αἰγύπτιον πολέμῳ περισπωμένου, Caſsio aduerſus Antonium bello occupato. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, in alia ſtudia diſtrahi, Cebes Thebanus.

Περισπασθεὶς, ὁ, occupatus, diſtentus.

Περισπασμὸς, οῦ, ὁ, contractio, circunflexio, diuulſio, occupatio, ἀσχολία. Eſt & genus ſtratagematis apud antiquos, id eſt, ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Hieronym. diſtentionem ſignificare putat. vide eius Annot. in caput 1. Eccleſiaſtis.

Περισπάω, μ. άσω, π. ακα, flecto, circunflecto, circunflexo accentu noto: vnde περισπωμένη προσῳδία, flexus accentus, Quintilian. Item in diuerſum atque in contrarium traho, curis afficio, ἀπάγω, longius amoueo, vt περιφέρω, περιάγω, περιτρέπω, Ariſtot. Ethic. 5, & Plutarch. in Cicer. ἢ περισπᾶν αὐτῶν τὴν δύναμιν: de hoc Bud. Comment. πολίτας τρίβειν ἢ περισπᾶν βουλόμενος, ὡς μὴ σχολάζοντας οἴκοι καθημένους δημαγωγεῖσθαι ἢ στασιάζειν, Plut. in Camillo, id eſt, ciues exercere & retinere ne in otio domi deſidentes factionibus ſeditionibúſque vrbẽ fœdarent. περισπᾶν ξίφος, ſtringo enſem, Euripid. Item decipio, vi aufero. περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος, ab viuo clypeum detraxiſſe, Philoſtrat. in Heroicis. Item περισπαράσσω, conſcindo, diſcerpo, Xenoph. in Pæd. περιεσπάραττε τὴν τιάραν, diſcerpſit tiaram.

Περιστειλίζω, inuoluo. περιστειλίζουσα τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, capiti veſtem inuoluens, Plutar. in Camillo.

Περισπειράω, inuolutus, implicitus.

Περισπειράσθαι τῷ ποδὶ, pedi implicari, Lucian.

Περισπερχὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, ſtudioſus, vexatus, vehementer aſper, Sophocl. ὦ περισπερχὲς πάθος, ô pergraue calamitatem.

Περισπούδαστος, affectabilis, palmarius, dignus certamine, magno ſtudio affectat⁹, ζηλωτὸς, περιμάχητος, exoptatus, qui affectatur.

Περισπουδὸς, qui ſeriis rebus gaudet.

Περισπωμένη, ης, ἡ, circunflexus. περισπωμένη προσῳδία, flexus accentus, Quintil.

Περισσάκις, impariter. vide Martian. lib. 7.

Περισσεία, ας, ἡ, ſuperfluitas, abundantia, copia, exuberantia, excrementum, &

Περίσσευμα, ατος, τὸ, idem. περισσεύματα, quæ ſuperſunt.

Περισσεύω, μ. εύσω, π. ευκα, abundo, ſupero, excreſco, excello, ſuppedito, ſuppeto, excedo, exubero, ὑπερπερισσεύω, ſuperabundo, ὑπερπλεονάζω. περισσεύουσιν ἄρτων, abundant panib⁹, Thucy. πολὺ τοῦτο τῷ περισσεῖν περίσσευε, affluebat. Nonnus Paſſiua voce protulit, ὅσα περισσεύοντα, quæcunque reſidua erant. περισσευθήσεται, abundantior reddetur. περισσεύειν, ſupereſſe, otioſum eſſe. ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ, in abundantia cuiuſquam, Lucas cap. 12. Euang. & cap. 21, ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον, ex eo quod ſibi supereſt, miſerunt. apud eundem cap. 15. Genit. iungitur.

Περισσόβοτος τράπεζα, redundans menſa, & ad cibum ſumendum plus ſatis ſufficiens, Nonn.

Περισσοεπέω, τὸ περισσολογέω.

Περισσολογία, ſermo ſuperfluus, redundans & ſuperuacuus, diſputatio quædam ad rem quam tractare volumus non pertinens, ſed ſuperflua, teſte Quintil.

Περισσοπεδῶν, vaſtata, πορθουμένη.

Περισσὸς, οῦ, impar, modum excedens, ſuperuacaneum, abundans, nouum, præſtans, eximium. τί περισσὸν ποιεῖτε, quid eximiũ facitis? aut quid vltra cæteros, cap. 5. Euãg. Matth. περισσόν ἐστι, ſuperuacuum eſt, ſuperuacaneum eſt. τὸ περισσὸν, excrementum, locuples naturæ dotatio, Gaza cap. 9. lib. 3. de generat. Animal. τὸ περισσὸν τούτων, quod vltra hæc adiungetur, quod præter hæc acceſſerit, cap. 5. Euang. Matth. ἐκ περισσοῦ, ex abundanti, inſuper, priuatim & egregiè. ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν, multò præſtare, Plato de Legib. περισσὰ, cætera, reliqua, Xenop. Aliquando eximia, Ariſtot. in Rhetor. & Græcus Interpr. τὰ περισσὰ τούτων αὐτῶν, Plato de Legib. vbi Interp. quæ vt horum ſuprà poſitorum imparia ſunt, & c. Heſiod. περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκε, id eſt, dona inſignia dedit: quanuis & vitio conuertitur, vt illud περισσὰ ἢ ἀήθη τὰ σώματα, Euſtath. Ili. δ, i. παράλογα, prodigioſa corpora. ἀμφιχυθεὶς τὰ περισσὰ, in Epigram.

Περισσόνοος, excellenti mente prȩditus, ſolers.

Περισσὸς, οῦ, ὁ, modum excedens & ſuperuacaneus. fit à Præpoſitione περὶ, & σὺν, τὸ ὁρμῶ. ὁ ἄγαν τεχνικὸς ἢ συνετικὸς, qui aliquo in genere excellit, vt περισσὸς τὴν σοφίαν. Euripid. in laudẽ & illud extulit περισσὸς ἂν ἀνὴρ, eximius vir & magnus. περισσὸς ἐν αὐτῷ δοκεῖν εἶναι, in ea viſus excellere, Plut. in Romulo. περισσοὶ ἀγωνισταὶ, qui ſunt numero impari certatores, vt 3. 5. 7. & c. Lucia. περισσοὶ ἔστησαν, laſſi ſubſtiterunt, cap. 30. lib. 1. Regum.

Περισσὸς, ὁ, periſſus, genus herbæ, Theoph. lib. 9, cap. 12. hiſtoriæ plant.

Περισσότερος, magis inſignis. περισσότερος προφήτου, maior propheta, Nazanz. περισσότερον κρῖμα, grauius iudicium, cap. 12. Euang. Marci. περισσότερον αἰσθάνομαι, planè intelligo, Phalaris.

Περισσοτέρως, vehementius, eximiè, magis.

Περισσότης, redundantia, genus figuræ, Hermog. Hæc etiam dicitur πλεονασμός.

Περισσῶς, ſupramodum, ſummè, ampli⁹, præterea. περισσῶς ἐξησκημένον, curioſius elaboratum.

Περισταδὸν, circum, circunſtando, Apoll. 2. Argon. περισταδὸν ἠγερέθοντο, circunquaque.

Περιστάζω, circunſtillo, irroro, in Epigr.

Περισαλτικὴ δύναμις, apud Galen. facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu comprimit & circũplectitur, melioris concoctionis gratia.

Περίσαμαι, ambio. (Περίειμι.

Περιστὰς, circunſtans. φόβος αὐτοῦ περιστὰς, Æſchin. vide

Περίστασις, εως, ἡ, circunſtãtia, infortunium, moleſtia, periculum, difficultas, afflictio, fati iniquitas, συμφορὰ, neceſsitas, obſiſtẽtia à Gaza vertitur, à Cic. ſtatus, à Quintil. negotium. περίστασιν dicunt Rhetores, quum crimen quod obiectũ eſt non purgatur modò, ſed etiã ad laudẽ cõuertitur, vt apud Terent. Antiphon reprehẽſus defẽditur à Phædria, Functus adoleſcẽtuli eſt officio liberalis. χάριν τῆς περιστάσεως τέρψεις σκηνικαὶ, i. ſchenica oblectamenta ab antiquis ſunt excogitata vt animi diſtraherentur, Politian. Gaza verò, ſcenarum oblectamenta ſunt excogitata, vt animus ſolatiis modò his, modò illis exceptus, angore ſeiũgeretur, in Probl. Alex. Aphr. Dicitur nõnunquam περίστασις, τὸ συμβὰν, accidens, cauſa quæ accidit, αἰτία: vnde ſex illa Rhetorum περιστατικὰ, antiquitus vſurpabatur pro multitudinis conuentu, quadã cum perturbatione. χαλεπὴ περίστασις, periculoſa cõtentio, cap. 4. l. 2. Macchab. λοιμικὴ περίστασις, peſtilens ſtatus, peſtilẽtiæ, Dioſcor. lib. 7, cap. 1. ἐν περιστάσει, νοσοποιῷ τὸ σῶμα κάθισιν dicitur ab Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. quum corpus aduerſa valetudine vrgetur. περίστασις ψύχους, frigoris obſiſtentia, Gaza in Probl. ſect. 2. ἡ γὰρ περίστασις σκληρότητος, &c. illa enim obtentio duritiei, Theophr. lib. 4, cap. 14. de cauſis plant: ſic Gaza. περίστασις τῶν πνευμάτων, ventorũ viciſsitudo, ventorum tranſitus, Ariſtot. in Probl.

Περίσκεπτος, locus alt°, cui ſi quis inſiſtat omnia habiturus ſit conſpicua.

Περισταυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſeparo, vallo cingo, Actiu. Accuſat. περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσι, eos arborum cancellato vallo circundedit, Thucyd.

Περισταύρωμα, τὸ, vallum.

Περισταχυώδεις μύρμ., ſpicatim circundantes pediculi.

Περιστέγομαι, operior vndequaque, obuoluor.

Περιστέγω, circuntego, munio.

Περιστιχίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, ordino.

Περιστείχω, circumeo, in Epigram. περιστείχοντος ἐχεδ, rota ſe circumagente.

Περιστεῖεν, pro περιστῶσι, circumſtent.

Περιστέλλω, μ. στελῶ, π. σταλκα, cooperio, contego, κρύπτω, obuoluo, communio, compono, orno. ἐπιμελέομαι, διαχειρίζομαι, comprimo, comprehendo, protego, arcto, complector, obſeruo, contraho, Actiu. τὸ βρέφος περιστέλλει ζώματι, palliolo catulum inuoluit, Plut. in Lycurgo. Sophocl. ἔπειτα δ' οὐ τὸν σὸν περιστελῶ νέκυν, id eſt, ἐνταφιάσω. Idem τάφον περιστέλλειν dixit, pro κοσμεῖν, ſepulchrum decorare, componere & ornare defunctũ. περιστέλλω τὸν νόμον, legẽ tueor, Herod.

Περιστενάζεσθαι, vel περιστένεσθαι, lamentis & gemitibus circunſonare, ſuſpirare, triſtari.

Περιστερὰ, ᾶς, ἡ, columba, παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾶν, columbus, Gaza Interpr. πελειάς. vide Ariſtot. Ælian. & Oppian. in Ixeutic. περιστερὰν quum quidem dixiſſet vt Atticè, reſpondit Socrates, ἢ τὸν φάττον ἰσχύειν, Lucian. id eſt, colũbum aut palumbem.

Περιστερεὼν, ῶνος, columbariũ, i. ſtatio agreſtium columbarum: quamuis aliquãdo domeſticarum ſit, quod propriè περιστεροτροφεῖον dicitur. Item verbenaca recta, herba columbis familiaris, Dioſcorid. lib. 4, cap. 60. Eſt & ſupina, quæ & ſacra herba dicitur, cap. 61. Ibidem.

Περιστερίδιον, ου, τὸ, pullus columbinus, pipio.

Περιστεροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, colũbacei generis, qui ſpecie columbacea continetur, columbaceus, Gaza.

Περιστεροτροφεῖον, locus alendis columbis aptus, Palladio de re ruſtica.

Περιστεφανόω, vndique redimio, cingo, corono, corona cingo, κυκλόω. Ariſtot. de mũdo, κύκλῳ περιεστεφάνωται τῇ οἰκουμένῃ, quaſi corona cingũt orbem terrarum, Ariſtop. in Plut. ἡμᾶς ποιεῖ ὁ ὄχλος περιεστεφάνωσε, i. circundedit.

Περιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circuncoronatus. χώρα περιστεφὴς ὄρεσι, regio montibus circunſepta, Plut. in Fabio.

Περιστέφω, corono. Aphthon. ἀρετῇ περιέστεφαται: pro περιλαμβάνω, περικαλύπτω, Homer. Odyſſ.

Περιστήθιον, ου, τὸ, pectorale, genus veſtimẽti ſeu ornamẽti ſacerdotis, cap. 28. Exodi. pro quo Latinè rationale. περιστήθιον καὶ ἐπωμὶς, rationale & ſuperhumerale.

Περιστήξαντες, οἱ, circumpoſiti.

Περίστησαν, περιέστησαν κύκλῳ, Homer, Iliad.

Περιΐστασαν, ſiſtebant, mactabant.

Περίστια, luſtrationes, τὰ καθάρσια.

Περιστίαρχος, ὁ τῶν καθαρσίων περιερχόμενος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, Ariſtophan. Interp. περιστίαρχοι, qui conciones & theatra luſtrabant apud Athenienſes, dicti quaſi circitores. Fiebat autem huiuſmodi luſtratio catharſiis, hoc eſt, minutulis porcellis, Cælius lib. 3, cap. 26.

Περιστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, calcatus, extritus, ſuffultus, fultus, fartus, πεπλησμένος, πεπατημένος, Nicand.

Περιστιγὴς, έος, τὸ, maculoſum, variegatum, diſtinctum, ποικίλον, Idem.

Περιστίλβω, nitidum & ſplendidum facio, circũfulgeo, in Epigram.

Περιστίξας, αντος, ὁ, circumiens. περιστίξαντες κατ᾽ ἀγγεῖα, τὰ τυφλὰ, vaſis cæcos circumponentes, id eſt, circũordinantes, Herodot.

Περίστοα, τὰ, fornices.

Περιστοιχίζομαι, & Περιστοιχίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtipo, περιλαμβάνω, περικυκλόω, obſepio, indagine cĩgo, ſtabulor, Actiu. Accuſat.

Περιστολὴ, ῆς, ἡ, comitatus, compreſſio, Galen.

Περιστόμιον, τὸ, cap. 28. Exodi capitiũ exponitur. & cap. 36. περιστόμιον τοῦ ὑποδύτου.

Περίστομος φύλαξ, latericeps, ſiue anceps.

Περιστοναχίζετο, circungemebat. περιστοναχίζετο δῶμα, pro περιηχεῖται.

Περιστοναχίζω, circunſono. Heſiod. περιστοναχίζε δὲ γαῖα.

Περίστυλον, τὸ, apud Atticos, teſte Polluce, dicitur locus ſeptus columnis, qui alio nomine periſtylium Vitruuio & περίστῳον.

Περιστράπτω, circunfulguro. Luc. in Act. καὶ ἐξαίφνης περιέστραψεν αὐτὸν φῶς.

Περιστρατεύω, circunfodio.

Περιστρατοπεδεύω, circũſideo, obſideo, exercitu cĩgo. περιλαμβάνω. περιστρατοπεδεύει τοὺς Ταραντίνους, Tarentinos obſidet, Plut. in Fabio. περιστρατοπεδεύεσθαι, Xenophon.

Περιστρέφεσθαι, cum Dat. Odyſſ. ξ. σακέεσσι περιστρέφεται χρυσείοις, ambiebat clypeos. περιστρέφεται κύκλον, deſcribit circulum, peragit, Proclus de Sphæra.

Περιστρέφω, μ. ψω, π. φα, circunuerto, circuntorqueo, in orbem verto, περιπήγνυμι. Homer. pro coloſtro, id eſt, cogo in caſeum, Actiu. Accuſat.

Περιστροφάω, μ. ήσω, π. ηκα, circumuerto, τὸ περιστρέφω.

Περιστροφὴ, ῆς, ἡ, cõuerſio, vertigo, conuolutio, rotatus, Proclus in Sphæra, ἐν περιστροφῇ λαοῦ, cap. 50. Eccleſiaſtici, in populi conuerſatione. Item apud Rhetor. teſte Conſulto Chirio, quũ aduerſarii propoſitionem in noſtram partem conuertimus, περιστροφὴ dicitur.

Περίστρωμα, τὸ, quaſi circunſtratum. Sunt autem περιστρώματα, vt περιπετάσματα, genus cortinæ, qua parietes & aulæ teguntur, ſeu tapetia Babylonici floris varietate perſpicua: & ab aliis aulæa & Attalica: ab aliis beluata, hoc eſt, beluis variegata appellantur, aulæa picta, & verſicoloria: vnde Themiſtoclem legimus regi Perſarum reſpondiſſe, ſermones hominum περιστρώμασι verſicoloribus perſimiles eſſe. Etenim in illis, quum extenduntur, ita & in his formas figuráſque apparere: cõtractis verò abſcondi eaſdẽ atque corrumpi: quare ſibi tẽpore opus eſſe. Sunt etiam περιστρώματα circumuallationes. vide in Chiliad. Eraſmi, περιστρώματα Campanica.

Περιστρωφώμενος χρηστήρια, perueſtigans oracula, Herod.

Περιστύλιον

Περιστύλιον, τὸ, locus clauſus columnis, circunquaque porticum habens: vel ſaltem à tribus lateribus. περιστύλια, intercolumnia, cap. 41. Ezech.

Περίστυλον, τὸ, ca. 4. lib. 2. Macchab. vbi Latinè atrium. vide Bud. in Com. in Epiſt.

Περίστυλος, ὁ, qui columnis vndecunque ſuſtinetur. περίστυλος αὐλὴ, aula columnarum ambitu redimita, vndiq; columnis cincta. περίστυλοι δόμοι, Eurip. domus quæ per ambitum foris habent pilas.

Περυσὶ, in anno præterito. vnde περυσινοὶ ἄρχοντες, qui magiſtratibus anno proximo ſunt functi. Plato Epiſt. 8, ἐκλεκτοὺς γίγνεσθαι δικαστὰς ἐκ τῶν νῦν ἀεὶ περυσινῶν ἀρχόντων.

Περισυλάω, ſpolio, ſurripio. περισυλᾶσθαι πάντων τὴν οὐσίαν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ab inimicis bonorum omnium facultate ſpoliari, Plato in Gorgia. περισεσυλημένος τοῦ κάλλους, &c. Lucianus.

Περισύρω, diſtraho, diuello, lacero, in diuerſum traho. περισύρεται, circuntrahetur, Nazanz. in Orat.

Περίσφακτος, lugubris.

Περισφηνόω, obſtruo, obſtringo operculo.

Περισφηνόομαι, vndique obturo.

Περισφιγγόμενος, ου, aſtrictus.

Περισφίγγω, μ. ίγξω, π. γχα, coerceo, περιστέλλω, conſtringo, amplector, Nazanz. in Orat.

Περισφύριον, ου, τὸ, talare, cothurnus. περισφύρια, ornamẽta pedum, fimbriæ.

Περίσφυρον, ου, τὸ, aſtrigmentum, ligaculum quod cruribus circundatur.

Περισχαλὲς, τὸ, difficile.

Περίσχεο, contine, defende, adiuua. Iliad. α, περίσχεο παιδὸς, i. φρόντισον, curam ſuſcipe.

Περισχόντων, i. ὑπερσχόντων ἢ νικώντων, Thucyd.

Περισχιδὴς, in ambitu diuiſus.

Περισχίζω, abſcindo, circuncido, κλαδεύω.

Περισχοινίζειν, Demoſthenes. Vide Suidam in verbo Περισχοινίζειν.

Περισχόμενοι, amplectentes, in Epigr.

Περισώζομαι, incolumis ſum, ſeruor à morte, euado.

Περισώζω, μ. ώσω, π. ωκα, tandem ſeruo, ſaluo, libero. Actiu. Accuſatiuo.

Περισωποδέω, μ. ήσω, π. ηκα, accumbo.

Περισώφρων, ονος, ὁ ἢ ἡ, valde temperans, ὁ περισσῶς σωφρονῶν apud AEſchyl.

Περιτανάω, erro.

Περιτάμνω, amputo, circuncido, περισχίζω. Heſiodus, ὄνυχας περιταμνέμεν. Actiuum. περιταμεῖν, præcidere. περιταμνόμενοι γῆν πολλὴν, multa terra diminuti, id eſt, priuati, agris exuti.

Περίτασις μαζῶν, mammæ intentæ, Dioſc. lib. 3, cap. 41.

Περιταφρευόμενος, foſſa circundatus.

Περιταφρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, foſſa cingo, vallo cingo, circunfodio, foſſa munio. Neutr. Accuſ.

Περιτείνομαι, obtendor.

Περιτείνω, circunduco, circumextendo, obtendo, circunduco murum, aggere circundo.

Περιτειχίζω, circunuallo, muro circũdo. Accuſ. Thuc.

Περιτείχισις, muri ambitus, interclusio, circunuallatio, munitio ad concludendum, Thucyd.

Περιτείχισμα, ατος, τὸ, circunuallatio, munitio, munimenta, murus, muri ambitus.

Περιτειχισμὸς, circunuallatio murorum, Valla. ἐς τὸν περιτειχισμὸν, ad concludendum muro, ad murum circunducendum.

Περίτειχος, τὸ, circummurale, cap. 16. Eſaiæ.

Περιτέλλω, μ. ελῶ, circunuoluo, perficio, morior. Act. Accuſatiuo. Vnde περιτελλόμενον ἔτος, Homero, id eſt, περιερχόμενον, περιστρεφόμενον, voluens annus, ſeu ſe voluens. περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, Homer. Iliad. β, quotãnis, vel ſimpliciter voluentibus annis, i. εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ περίοδον περιερχομένων ἢ τελουμένων.

Περιτέμνω, circuncido, extenuo, diminuo, accido, amputo, expolio reſecando ſuperuacanea, κλαδεύω, κατατεμαχίζω, ἐκτρυχόω, conficio, extenuo, & oblineo, Budæus in verbo accido. Actiuum, Accuſatiuo iungitur. Require Τέμνω. περιτεμεῖν, circuncidere. περιτμήθητι, circunciſionem accipe. περιτμηθῆναι, circuncidi. ἔνια δ' ἅρματα καὶ περιτεμνόμενα ὑπὸ τῶν ἱππέων ἡλίσκετο, Xenophon in quinto Pædiæ, nonnulli verò currus ab equitibus anteuertentibus capti ſunt.

Περιτενὴς, rigidiſſimus.

Περιτέτροφα, circumalui, & pro Præſenti circumalo. Apollon. 2, περιτέτροφε πάχνη: ἢ τρέφω.

Περιτεχνάομαι, δολιεύομαι, κακὰ μηχανᾶσθαι, inſidiari, mali aliquid moliri.

Περιτέχνησις, ἡ, ſolertia, πανουργία.

Περιτηκόμενος ἄργυρος, liquefactum argentum.

Περιτήκω, derodo, erodo, liquefacio.

Περιτίερον, terebrum, τρύπανον.

Περιτίθεμαι, τὸ ἀναδύομαι & περιβάλλομαι. Ariſtot. de mũdo, ὁ δὲ κνημῖδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται, alius ocreas vel galeam ſumit, vel balteo ſe cingit. περιθέμενος στρεπτὸν, torquatus, Xenoph. Item inuado.

Περιτίθημι, τὸ ἐνδύω καὶ περιστέλλω καὶ περιβάλλω, amicio, circundo, induo, attribuo, obduco, τὸ περιάπτω, cõcilio, quęro, pario, οἰκειόω, accommodo, do, aſſigno, tribuo alicui rem aliquam. vnde quod apud Ciceronem de Senectute, Omnem autem ſermonem tribuimus non Tithono, ſed M. Catoni, Gaza vertit, περιτεθεικότες ἐσμέν. Conuenit autem in hac ſignificatione cum πρόσκειμαι, Bud. Cõ. περιτίθημί σοι κλέος, in Epigr. i. ἀπονέμω, attribuo. Hermog. περιτίθημι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῖν, vobis libertatẽ reſtituo. περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπιστήμην, Mineruæ ſciẽtiam attribuimus, Ariſtot. lib. 8. Polit. cap. 6. περιεθετέ μοι ἀτιμίαν, mihi ignominiã attuliſtis, Thucyd. ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, artibus honorem habendum ſtatuit, Plutarch. in Solone. περιθεὶς ὄγκον αὐτῷ, qui iniecit ei faſtum, Idem in Pericle. Chryſoſt. καὶ πονηρὰν αὐτῷ περιθεὶς δόξαν, notam ei inurens. ἡ πόλις περιέθηκε πίστιν αὐτοῖς, AEſch.

Περιτίλαι, decerpſiſſe.

Περιτίλλομαι, vellor, reuellor. περιτετιλμένος, vulſus, Luci.

Περίτιος, Macedonibus dicitur menſis, qui à Romanis Februarius, inquit Hieronymus in primum librum Zachariæ Prophetæ, cap. 1.

Περιτίω, honoro vehementer, colo.

Περιτομεὺς, culter ſutorius, σμίλη.

Περιτομὴ, ῆς, ἡ, circunciſio, qua voce Paulus omnes Iudæos complectitur, ſicut contrà, præputii nomine omnes Ethnicos.

Περιτομὶς, pars quædam nauis.

Περιτόναια, τὰ, ligna prominentia iuxta puppim, & quę vtrunque parietem continent, quaſi circuntenta.

Περιτόναιον, Peritoneum, i. membrana quę aluum & inteſtina à tranſuerſo ſepto vſque ad pectinem circumãplectitur, Marcell. lib. 1. Dioſc. apud Gal. ad Glauc. lib. 2. legitur περιτόναιον.

Περιτόναιος, à Græcis vocatur, quod Latinè abdomen, inquit Celſus lib. 4, cap. 1. ad finem.

Περιτόναιον, membrana illa interior ventris, quæ omento iungitur, quáque omnia intrinſecus exta integuntur. Ab ilibus autem à pube ſurſum verſus ad præcordia peruenit.

Περιτοξεύω, ſagittis conficio, Ariſtoph.

Περιτορνεύω, fabrefacio, torno facio.

Περιτράγῃ, comedat, Ariſtoph.

Περιτραχήλιον, ου, τὸ, torques.

Περιτρέμω, tremulus ſum, Nazanz. in Orat.

Περιτρέφετο, i. περιεπήγνυτο, coagulauit, circũcreuit, Od. ξ.

Περιτρέπω, circumago, conuerto, inuerto, vacillo, vertigine oculorum afficior, ſubuerto, ἰλιγγιάω, & interdum circumactu euerto & percello, vt περιτρέπειν τὴν ναῦν, Lu-

ciano. Gregor. ἐν τῇ ἀδοκήτῳ τοῦ χαλινοῦ περιτρέποντες, inopinata & violenta freni excuſsione reſupinantes, retrorſum agentes περιτρέπεται ἀτυχῶς, i. περιίσταται, præter votum euadit, Bud. in Epiſt. poſter. Interdum in bonā partem accipitur, vt quum res malè cœpta bene vertit. Lucian. χάριν δ' ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο ὁπόσον περιετράπη, i. felicius ceſsit, & in diuerſum quàm inſtitueram. Inde illud Act. 26, μαίνῃ παῦλε, πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, inſanis Paule, multæ te literæ è ſana mēte ad inſaniam redigunt. Dicimus quoque περιτρέπω σε, pro σφάλλω, in errorem induco & impello, vt περιτρέπομαι ἀντὶ τοῦ σφάλλομαι, Bud. Com. vnde περιτροπάδην. Heſiod. in Theog. voce actiua vſus eſt pro paſſ. περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, i. tempora circumacta ſunt.

Περιτρέχω, circuncurro, in orbem curro. περιτρέχειν, circuncurrere. ἡ περιτρέχουσα ἑταιρεία, Plato Epiſtol. 7. vulgaris amicitia.

Περίτρητον, τό, foramen.

Περίτρητος, ὁ, ſcutula, Vitru.

Περιτριβής, attritus.

Περιτρίβω, detero, contundo.

Περίτριμμα ἀγορᾶς, per ignominiam dicitur AEſchines à Demoſthene, i. vilis homo, quaſi cautor ſeu formularius, vel qui vulgò dicitur ſolicitator, i. qui ætatem cōterit in foro, ἢ ἀγοραῖος ὢν συκοφάντης, & qui omnes vafritias percalleat. Dicitur enim περίτριμμα, quaſi περιτετριμμένον. Ariſtoph. νεφ. εὐρησιεπής, περίτριμμα δικῶν, i. περιτετριμμένος ἐν δίκαις, in cauſis exercitatus, formularius, leguleius, cautor. Vide Interpretem Ariſtophan. pro eodem dicitur τρῖμμα, Bud. Comm.

Περιτρομέω τινὰ πρὸς δίκην, reformido ſuppliciū, Phalar.

Περιτροπάδην, circumagendo, interuertendo. Apollon. 2. Argon. μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο ἱερεῖς, i. περιτρέποντες ὅθεν τὴν γαστέρα ἐλαύνοντες. σημαίνει δὲ καὶ τὸ κυκλῷ, inquit Interpres.

Περιτροπέων ἐνιαυτός, annus circūuolutus, annus vertēs, i. περιτροπούμενος, περιερχόμενος, πάλιν ὅθεν τὴν ἀρχὴν μέλλων τελευτᾶν.

Περιτροπή, ῆς, ἡ, circuitio, viciſsitudo, orbis, vertigo, reuolutio, Nazan. de anni vertigine. ἐκ περιτροπῆς, viciſsim. ἐν περιτροπῇ, in orbem, per vices. τὸ κατὰ περιτροπὴν σχῆμα, Demoſt.

Περιτροχάζοντες, περιτρέχοντες.

Περιτροχαλάπτα, ας, ἡ, genus tonſuræ.

Περιτροχόωσι, circuncurrunt, in Epigram.

Περίτροχος, ὁ, ὁ, rotundus, κυκλοτερής, orbiculatus.

Περιτρώγω, peredo, abrodo.

Περιττεῦον, ου, τό, quod ſupereſt. εἰ δέ τι τῷ τοῦ κλήρου κατεσκευασμένον περιττεῦον, &c. Plato de Legib. ſi quid ſupra ſortem poſsideat.

Περιττεύω, μ. εύσω, π. ἐνκα, reſto, ſuperfluo, excello.

Περιττολέσχης, ὁ, περισσολόγος.

Περιττολογῶ, multa loquor.

Περιττός, impar, modum excedens. Atticum eſt pro περισσός, de quo ſuprà. περιττὸς ἀνὴρ καὶ λόγον ταῖς μούσαις συνήθεια, vir eximius, quíque dictus eſt cum muſis habere commercium, Plutarch. in Camillo. περιττὸς φύσει, naturā ſingularis, Gaza. περιττοὶ λόγοι, apud AEſchinē Socraticum, grandia & myſtica verba, eximiæ rationes. περιττὴ σύνεσις, excellentiſsima prudentia, Plutarc. in Pericle. τὰ περιττά, quæ ad maiorem ſuperfluúmque pertinent apparatum. περιττὰ ζῷα, animalia effigie inſolenti, Ariſtot. lib. 4. Animal. περιττά ἐστι, ſunt impari numero, Gaza. περιττοτάτην ἔχει φύσιν, peculiarem eſt ſortitus naturam, Ariſtot. lib. 4. Animal. περιττότατα τῶν ζῴων ἔχει δελφίς, natura omnium maximè animantium ſuperflua peculiaríſque delphino eſt, Idem lib. 8. Animal. cap. 2. ἐν περιττῷ ποιεῖται, impariter efficit, intereſt in efficiendo. ἐν περιττῷ χρώμενος τῇ παρρησίᾳ, ingenti libertate vſus, Lucian. vnde περιττῶς Aduerb. περιττῶς παρὰ τοὺς ἄλλους πολλὰ ἔχει, multa habet præter alios, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 9. ſic Aretinus.

Περίττωμα, ατος, τό, excrementum, ſtercus, materia excreſcens atque inutilis. περιττώματα, excrementa, i. ſtercus, pituita, bilis flaua & nigra, Ariſtotel. lib. 3. Animal. φλεγματώδη περιττώματα, Alexand. Aphrod.

Περιττωματικός, ὁ, excrementitius, homo excrementis abundans, ſordidus, excrementoſus, Politian. Alexād. Aphrod. in Problem. τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιττωματικά, id eſt, infantes humidi, ſomniculoſi & excrementoſi: ſic vertit Gaza.

Περίττωσις, ἡ, ſuperfluitas, excrementum.

Περιτυγχάνω, offendo, obuiam fio, nanciſcor, συντυγχάνω, incurro, venio, fortè aduenio ſuper ſermonem, ἐντυγχάνω, interſum, αἰτιάω, ἀπαντῶ, incido, ſuperuenio. Cum Datiuo Xenoph. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, iudicē iniquum reperire. περιτυχὼν αὐτῷ, Demoſth. μὴ περιτύχοι αὐτοῖς ἡ συμφορά, ne calamitas ei contingeret, Thucydid.

Περιτυμβια δάκρυα, in Epigram.

Περιτυμπανίζομαι ἐκμαίνεσθαι, ſonitu tympanorum agor in furorem.

Περιυβρίζω, ſingulari iniuria afficio, contemno, ignominioſè tracto, lædo. Accuſ. περιυβρίζουσι πολλοὶ τὰ θεῖα, multi res diuinas habent ludibrio, Plutarch. in Camillo.

Περιφαινόμενος, apertus. Homer. Odyſſ. ἐν περιφαινομένῳ, in aperto loco.

Περιφάνεια, ας, ἡ, ſplendor, proſpectus, quoquouerſus proſpectus.

Περιφανέστερον, manifeſtius.

Περιφανής, ἑος, ὁ καὶ ἡ, conſpicuus, ſplendidus, ſpectabilis, perſpicuus. Lucian ὅσα ἄλλα περιφανῆ εἶναι κεκοσμημένα. Sophocl. in Aiace, δηλῶ δὲ καὶ σοι τῶνδε περιφανῆ νόσον, manifeſtum morbum.

Περιφανῶς, ὁ, ὁ, facundus.

Περίφαντος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, clarus, manifeſtus, λίαν λαμπρός, ἔνδοξος, περιφανής, φανερός. Sophocl. περίφαντος ἀνὴρ θανεῖται, certum eſt quòd vir morietur.

Περιφανῶς, planè, palàm, perſpicué. Sophocles, μιμνῄσκει τ' ἄνδρα περιφανῶς ὅκεις ἰδεῖν;

Περιφεγγεία, ἡ, irradiatio.

Περιφειδὴς ζωῆς, vitæ parce, in Epigram. ſic Apollon.

Περιφερέες, Peripherees: in Delo ita vocantur qui ex hyperboreis deduxerunt illuc duas puellas ſacra ferentes, Herodot. lib. 4.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circunferentia, ambitus, rotatio, curuatura, grauamen, ſitus in orbe, orbicularis ſpecies, ora, portio, orbis, ſuperficies, ſuperſcriptio. Ariſtot. de mundo, κατὰ κύκλου περιφέρειαν, in ſpeciem circularis ambitus, in orbem. Eſt etiam hallucinatio, error, & vita errabunda, vt περιφέρεια. Eccleſ. cap. 10, καὶ ἐσχάτη στόματος αὐτοῦ περιφέρεια, Bud. Com.

Περιφερής, έος, ὁ καὶ ἡ, rotundus, teres, orbicularis, fornicatus, circinatus, circinatæ rotūditatis: cui rectus opponitur apud Ariſtot. de mundo. περιφερές, in orbem. τὸ περιφερές, ora, ambitus.

Περιφέρομαι, eôdem reuoluor. Item vagor, erro, fluctuo, errabundus ſum, palor. Syneſ. ἐγὼ δὲ περιδινηθεὶς ἀπεπλάγχθη τῶν φρασμάτων, vagis & variis cogitationibus euagatus ſum, huc illúcque animum circumagēs. Plutar. καὶ περιφερόμενος τῷ μεγέθει, & quoquouerſus circumactus ad rei magnitudinem æſtimandam. περιφερόμενοι ὕστερος, Plato in Leg. Gregor. μήπου περιενεχθῇς ἀδίκως ὡς θεοῦ ἀνάξια, necubi hallucineris perperam hæc æſtimando, quaſi indigna quæ de Deo credantur, Bud. Com.

Περιφερόμενος, vulgatus, λαλούμενος.

Περιφέρω, circumago, circūuoluo, roto, eôdem reuoluo. Item circunfero, i. mecum ſemper fero. Eſt etiā traduco, per ora oculóſque hominū circunduco, quod & περιάγω dicitur. Syneſ. καὶ πονηρὰς περιενέγκατε, πᾶσι πεῖσαι τι καταφανὲς ὅτι τοῖς εἶεν. περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς ἀθήνας, Plutarchus in Pericle, in ſeipſum Athenas ſuſcepit, i. ſibi vendicauit. Item in errorem induco vel perturbo, vt in Solomone, περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν. Item perfero, i. ad extremum vſque tolero, περιφέρω ἕως. Eſt & in diuerſum fero

fero atque in contrarium. Vtuntur & hac voce in conuiuiis, vt περιφέρειν κύλικα, vel ποτήριον. Vnde περιφέροντες, qui fercula in cõuiuiis circunferunt & ſternunt in menſis, quum vnicuique partes apponuntur, & lances diſtribuuntur, Xenophon. Item περιφέρει, refert. Herodot. in Erat. ὥστε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι τούτων, neque ad me pertinet ſcire, &c. Budæus Comm.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, vel ad extremum euado, & ſuperſtes ſum, Bud. Comm.

Περίφημος, ου, popularis, celebris, clarus, ὀνομαστὸς, Phau.

Περιφήτης, clauiger. περιφήτης ὁ ἐπικαλούμενος κορυνήτης, id eſt, Periphetas qui Corynetas nuncupatus eſt, quòd claua, quæ κορύνη dicitur, hunc Theſeus interemit, Plutarc. in Theſeo, & in Romulo, vbi exponitur Corynetes.

Περιφθείρομαι, (inquit Bud. Comm.) τὸ ἐπὶ κακῷ καὶ φθορᾷ περιιέναι, pereo, comminuor. Item pediculos colligo.

Περιφίμωσις, ἡ, apud medicos nominatur, quũ glans pudẽdi tegi nõ poteſt. malũ eſt quod fit cõtracto euſque glandis neruo, vt nõ poſsit amplius deduci præputium, teſte Galeno. Vide in dictione φίμωσις ex Marcello Interprete Dioſcoridis.

Περιφλεγὴς, ardens, peruſtus. περιφλεγῆ στύλον, ardentem columnam, cap. 18. lib. Sapient.

Περιφλέγω, amburo, inaſſo. περιφλέγει, ἐπὶ πολὺ καίει, Phauorinus.

Περιφλοῦσαι, decorticare. ſic Gaza libr. 9. cap. 5. hiſtor. plant. Theophraſt.

Περιφλοιζόμενος, ὁ, tunicis conuolutus, vel tunicas dimittens, Ruellius lib. 4. Dioſcorid. cap. 240. καυλὸς περιφλοιζόμενος, ὅτε ἄρξηται ξηραίνεσθαι: vbi Marcellus, caulis cortices ceu tunicas dimittens, quum ſiccari cœperit.

Περιφλοίζω, detraho corticem, Ruellius & Marcellus lib. 1. Dioſcorid. cap. 19.

Περίφλοιος, ου, ὁ, delibratus, decorticatus.

Περιφλοιοῦσθαι, detrahi corticem, cortice nudari.

Περιφλοισμὸς, ὁ, corticis in orbem detractio.

Περιφλεύω, ἐπιπολαίως καίω, amburo. Ariſtoph. πε. τοὺς δὲ ζῶντας περιφλεύει, i. περικαίει ἐπιπολῆς, per ſumma circumurit.

Περίφοβος, ου, ὁ, pertrepidus, metuens.

Περιφοβοῦμαι, paueo. Accuſ.

Περιφοιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, circumambulo, περιέρχομαι, περιγίνομαι.

Περίφοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vagus. Nonnus, περίφοιτος ἐς ἄστεα γείτονα βαίνειν.

Περιφορὰ, ᾶς, ἡ, reuolutio, circunlatio, circuitus, vertigo. Ariſtoph. νε. ζητοῦντες αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς περιφοράς, &c. i. circumactus, circuitus. ἡ κύκλῳ περιφορὰ, circuitus, id eſt, ἡ περίοδος, Xenoph. ἡ ἔξω περιφορὰ, externum negotium, Nazanz. in Orat. ἐπαινεῖ τὸ κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς, laudat Cimonis facilitatem ad omnium morum impreſsionem ſuſcipiendam, Plutarch. in Pericle. Eſt quoque ferculorũ miſſus, qui conuiuiis apponuntur, aut ſingulis cõuiuis, aut quaternis vt nunc fieri ſolet. Item hallucinatio, & vita errabunda, error, erratio, ſicut περίφερεια, à περιφέρεσθαι. Gregor. περὶ θεολ. 2. & χριστιαν. 1. Et Eccleſ. cap. 2, καὶ ἔβλεψα ἐγὼ τοῦ ἰδεῖν σοφίαν, καὶ περιφοράς, καὶ ἀφροσύνην, & oculos aduerti, vt viderem ſapientiam, & mentis errores, & dementiã, Bud. Com.

Περιφορέω, circunfero.

Περιφορητὸς, οῦ, ὁ, verſatilis, quoquouerſus verſatilis.

Περιφόρητος, Periphoretus, cognomen Artemonis, quòd lectica circunferretur, Plutarch. in Pericle.

Περιφορεὺς, ὁ, qui ſe circumagit.

Περίφραγμα, ατος, τὸ, circunſeptio, pars currus, obex, maceria. περίφραγμα ξύλινον, ſeptum ligneum, vallũ ligneum, ſepes lignea.

Περιφραγμὸς, ὁ, ſepes, ſeptum.

Περιφραδέως, πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως, ritè, peritè, ſcienter, Odyſſ ξ, ὠπτησέν τε περιφραδέως, i. perſcienter.

Περιφράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, decerno, circũloquor, βουλεύομαι. Depon. abſol.

Περίφρασις, εως, ἡ, circunlocutio, circuitus loquendi: circuitio à Terentio dicitur in Andria, Nihil circuitione vſus eſt. Hæc figura fieri debet aut ornandæ rei cauſa, quæ pulchra eſt: aut vitandæ quæ turpis eſt. Virtus eſt vicina μακρολογίᾳ, Quintil. lib. 8, cap. 6, & lib. 9, cap. 1.

Περίφραστον, τὸ, ſeptum, Plutarch. in Theſeo.

Περιφράττω, circundo ſepimento, vallo.

Περιφρείαω, circumhorreo.

Περιφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, contemno, paruipendo, παρ' οὐδὲν ἄγω. Accuſ. iung. Atticè, ſed communiter Genitiuo, Interpr. Thucyd. Vide in dictione Καταφρονῶ. Ariſtoph. νεφ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον, i. vt exponit D. Hieronymus, ſcando per aerem & pluris me eſſe puto quàm ſolem. αὐθαδείᾳ τινὶ πρὸς ἔνδειξιν ἰσχύος, περιφρονῆσαι τοὺς λακεδαιμονίους, i. contumacia quadam oſtendendæ potentiæ gratia Lacedæmonios deſpexiſſe, Plut. in Pericle. Item conſydero, περισκοπῶ, contemplor, inquiro, ſcrutor. Ariſtoph. νεφ. κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα, i. σκόπει, perpẽde & obſerua. περιφρονήσατε τι τοῦ κυρίου ἐν ἀγαθότητι, ſentite de Domino in bonitate, cap. 1. Sapient. Salomonis.

Περιφρόνησις, contemptus, deſpectus, deſpectio paſsiuè apud Gregorium in Epiſt.

Περιφρουρέομαι τεῖχος, murum obſeruo, Thucyd.

Περιφρυάσαι, περιλαβεῖν, amplecti.

Περίφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, caſtus, prudẽs, συνετὸς, ἐχέφρων, φρόνιμος. ὀδ. ξ, περίφρων πηνελόπεια, i. συνετὴ, ſapiens, pudica.

Περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis, Dioſcorid. lib. 4, cap. 104.

Περιφύομαι, adhæreo, adnaſcor, Accuſat. Theophraſt. lib. 6, cap. 5. hiſt. plant.

Περιφύς, ύντος, ὁ, complexus.

Περίφυσις, incrementum obductũ, corticis obductio.

Περιφύω, adnaſci facio, annecto, prouenio. περιέφυσαν, adhæſerunt, adnati ſunt, prouenerunt. Ariſtophan. νεφ. ψυχαῖς περιέφυσαν τραγικαὶ, mortuæ calceamenta circunnata ſunt..

Περιφωνέω, circunſono, reſono.

Περίφωρος, ου, deprehenſibilis, manifeſtus, qui inficiando non eſt. περίφωρος φωραθεὶς, in furto deprehenſus, Plutarch. in Apophtheg.

Περιφώσαντες, οἱ, operientes, operculis tegentes.

Περιχαίνω, deuoro, obhio, arrodo, veluti canes quum lapides quibus iactantur, commordent. | Lucian. καθάπερ ὁ λάρος ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.

Περιχαίρω, ſupra modum lætor. περιχάρηθι τῷ ἀγαθῷ, boni gaudio perfruaris, Nazanz.

Περιχαλκόω, μ. ώσω, ære obduco.

Περιχαρακτικὸς, emarginans. περιχαρακτικὸς ἰατρικὸν, circunſcarificans quæ medici vſſerunt, Marcellus, emarginans cruſtas: Ruellius, reſoluens cruſtas, Dioſcorides lib. 1, cap. 138.

Περιχαράκωμα, ατος, τὸ, loci alicuius monumentum.

Περιχαρακώσας, αντος, ὁ, vallo & foſſa circundans.

Περιχαράκωσον σύνεσιν, arripe prudentiam, cap. 4. Prouerb. Salomonis.

Περιχάραξις, circundatio, vrbatio: nam vrbare eſt aratro definire & circunſcribere: & vrbum curuatum aratri quod in vrbe condenda adhiberi ſolet, E Legibus.

Περιχαράσσω, μ. άξω, π. αχα, diſrumpo, remoueo, ſcarifico, emargino. περιχαραγμένον φύλλον, ſerratum folium, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. | In Pandect. Græcis, τὰ περιχαραχθέντα καὶ τὰ ἀπαλειφθέντα ἐν τῇ διαθήκῃ, cancellata & deleta vel circundata.

Περιχάρεια, ας, ἡ, lætitia elata, περιττὴ χαρὰ, nimia lætitia, Plato de Legibus.

Περιχαρὴς, ſupra modum lætus, ὁ ἀμέτρως χαίρων, elatus. Iſocrates, οὔτ' ἐπιχαρὴς ἐσῃ περιχαρὴς, ὅτι δυστυχῶν περίλυπος περιχαρὴς τῷ ἀγαθῷ καὶ ὑψωθεὶς ἀμέτρως, propter bonũ tibi effrenatè applaudens & immoderatè ſublimatus, Nazanzen.

διὰ τὸ περιχαρὲς τοῦ πράγματος τούτου συμβάντος ἡμῖν, idem Nazanzenus in Orat. eo nobis ob exuberantem rei lætitiam accidente. ſic Bilibald. τὸ εὐτύχημα περιχαρὲς, præſens lætitia, Thucydid. Item περιχαρὴς, gratioſus, qui cõſequitur gratiam ex aliquo.

Περιχαρίσασθαι, vehementer gauiſurum eſſe, congratulaturum eſſe.

Περιχαρεία, ας, ἡ, immoderata lætitia.

Περιχάσκειν, inhiare.

Περιχειλοῦντες, ſaturi.

* Περιχειλόω, labra obducere, Xenoph. περιχειλώσας σιδήρῳ ἵνα μὴ σιδηροῦνται, i. margines ferreos obducens.

* Περιχείριον, brachiale vel manica, Polyb. lib. 2. in fine.

Περιχεύας, i. περιχέας, περιθεὶς, Homer.

Περιχέω, circunfundo, offundo, ἀμφιβάλλω, περιβάλλω. Datiuo & Accuſatiuo. Lucian. de Sacrificiis, τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, aram ſanguine vndique aſpergens. τὰ τετμημένα ὕδατι περιχέας, ſegmina perfundens aqua, Dioſcorid. lib. 4, cap. 245.

* Περιχέομαι, circunfundor, obuerſor oculis, Lucian. in iudic. dearum.

Περιχλαινίζεσθαι, tegi, onerari, περιστρατεύεσθαι.

Περιχορεύω, circunſilio, tripudio.

Περιχορεύω, idem.

Περιχρήματος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, prædiues. ‖ Plutarch. ἐπιδεῖξαν τῇ φύσει ἢ περιχρήματον γαμεῖν.

Περίχρισις, circunlitio, Interpr. Dioſcorid. l. 1, cap. 131.

Περιχριστὰ, τὰ, circunlitiones: ſic Interpretes Dioſcor. lib. 1, cap. 97.

Περίχριστος, ὁ ἢ ἡ, circunlitus. περίχριστοι θηριακαὶ, theriaca medicamenta quæ vngendo ſunt, circunlitiones quæ contra venenata parantur, Dioſcor. lib. 2, cap. 99.

Περιχρίω, oblino, illino, obduco. Lucian. ὑάλῳ περιχρίει, vitro circunlinit & obducit.

Περίχρυσος, ὁ. ὡς περιάργυρος, inauratus, laminis auri cõtectus, Athenæus.

Περιχρυσόω, ῶ, ώσω, inauro, deauro, auro veſtio.

Περίχυμα, ατος, τὸ, circunfuſio, inſperſio, infuſio.

Περίχυσις, offuſio.

Περιχύω, περίχυμι, circunfundo, offundo. περιχυθεὶς αὐτῷ, ei circunfuſus, Lucian. id eſt, cum amplexus. περικεχυμένοι τῇ χερρονήσῳ, Cherroneſo imminẽtes & adfuſi, Plutarch. in Pericle.

Περιχώννυμι, obruo. περιχωννύασι γῆν, terram accumulare, Gaza.

Περιχωρέω, diſcedo, peragro, peruenio. περιχώρει, περίελθε, φεῦγε, Ariſtophanes.

Περίχωρος, vndique finitimus, vicinus, circuniacens. Datiuo. Plutarch. πάντα τὰ περίχωρα τοῖς γερμανοῖς, Nazanz. in Orat. μὴ σώζειν ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, ne in omni platea ſubſiſtamus, Idem in Orat. περὶ τῶν βασιλικῶν.

Περιχώσαντο, περιώσαντο ὀργίσθη, Homer.

Περιψάω, ῶ, ήσω, π. ηχα, rado, abſtergo, limo. Actiu. Accuſ. Ariſtoph. χαλκῷ ἐπειδὴ ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησεν, palpebras abſterſit, ἐξέμαξεν, extérſit.

Περίψημα, ατος, τὸ, ſcobs & ramentum, & quicquid limando deteritur, nauci, ſterquilinium, quiſquiliæ, cuiuſuis rei putamen, luſtramentum Ambroſio Interprete, purgamentum, cuiuſmodi ſpongia excipitur, ἀπόμαγμά τι, minúſque eſt quàm λῦμα, Euſtath. Odyſſ. Paulus 1. Corinthiorũ 4. pro homine reiectaneo poſuit & diris deuoto.

* Περίψηφος, videtur idem eſſe quod λογιστὴς, calculator, decuplator. Vide Suidam in verbo Λογιστής.

Περιψιλόω, nudo.

Περιψοφῶ, obſtrepo, circunſono, increpo.

Περίψυκτος, ὁ, ὁ, frigidus.

Περίψυξις, frigus, rigor, & affectio illa febre laborantium, quæ præcedit horrorem, hoc eſt, φρίκην. Alexand. Aphrod. libro 2. Problem. γίνεται δὲ περίψυξις πρῶτον, εἶτα φρίκη, εἶτα ἡ μάλλον ῥῖγος, id eſt, membra primùm obtorpeſcunt, deinde inhorreſcunt, tum inalgeſcunt & rigent vario refrigerationis incremento. Vide Marcell. lib. 1. Dioſcorid.

Περιψύχεσθαι, perfrigeſcere, καταψύχεσθαι, Plutarch.

. Περιψύχω, refrigero.

Περίωγμα, rotarum ferramenta, pro περίωγμα.

Περιωδυνημένος, perluſtratus.

* Περιωδύνω, incantamentis & magica arte circunuenire & obtundere.

Περιωδήσας τὴν γοργόνα ἐπαοιδίαις, Gorgonem incantans, Lucianus.

Περιωδυνία, ας, ἡ, intenſus dolor, anxietas, vexatio: opponitur τῇ περιχαρείᾳ, Plato de Leg. ὀφθαλμῶν περιωδυνίαις, oculorum dolores, libr. 2. Dioſcorid. cap. 54. Idem lib. 2, cap. 124, φλεγμοναῖς ὀφθαλμῶν ἢ περιωδυνίαις ἁρμόζει, oculorũ inflammationes & eorum grauiſsimos dolores curat, Marcellus: inflammationibus oculorum doloribúſque prodeſt, Ruellius. & libr. 3, cap. 52. ταῖς ἐν ὀφθαλμοῖς περιωδυνίαις, oculorum dolores, Ruellius: graues addit Marcellus. Vide Dioſcoridem lib. 4, cap. 69. de doloribus oculorum.

Περιώδυνος, vt περιαλγὴς, περιπαθὴς, Demoſthenes accipit pro eo qui toto corpore vexatur & dolet, vt contuſus verberibus. περιωδυνίᾳ ἀφύκτῳ περιπεσών, qui in dolorem ineuitabilem incidit, Plato in Leg.

Περιωδυνωμένων ἢ δυσουρούντων, doloribus vel anguſtiis vrinæ laborantium, Dioſcorid. lib 7, cap. 1.

Περιωθέω, ῶ, & Περιώθω, ſugillo, iniuria afficio atque ignominia, malè accipio, vexo, repello, id eſt, repulſam do, cingo, Ariſtotel.

Περικαλλος, ὑπέρτιμος ὑπερβαλλόντως καλὸς, ſupra modum pulcher.

Περιώμιον, ου, τὸ, ſupparus vel ſupparum, genus togæ leuis & anguſtæ.

Περιὼν, όντος, ὁ, & Περιών, ſuperſtes, reliquus, adhuc viuens, ζῶν. aliquando abundè ſuppetens & tandem accedens. περιόντι τοῦ θέρους, Thucyd. inſtante æſtate, ſic Interpres. τὰ περιόντα, περίλοιπα, AEſchines.

* Περιώνυμος, nobilis, celeber. Maſcul. τῇ δὲ ἐν ἱεροσολύμοις περιωνύμοις ναοῖς. Appianus in 2. ciuil. ὁ δὲ καπελευτὰς μεγάλῃ τῇ δόξης ἢ φύσει λαμπρότητι περιώνυμος, &c.

Περιωπὴ, ῆς, ἡ, ſpecula, σκοπιὰ, rupes, locus conſpicuus, circunſpectio. τοῦτο ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὄψει περιωπῆς, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης. ἐκ περιωπῆς ὁρῶν, ex ſpecula videns, Philoſtratus in Heroicis. Item exaltatio, gloria.

Περιωσθεὶς, reiectus, excluſus, Ariſtotel. lib. 5. Polit. cap. 4. de proco loquens.

Περιωσθῶμεν, repulſam accipiamus.

Περιώσιον, Ionicè pro περιουσίον, ſuperfluè: à περιαύω, id eſt, vociferor. Hom. Iliad. Δ, οὔτι σε χρεὼ περιώσιον, &c. id eſt, περιττῶς, ὑπὲρ τὸ πρέπον, παρὰ τὸ δέον, ſupra modum, vltrà quàm decet. Apollonius 2. Argonaut. περιώσιον ἄλλων, præter ceteros. Et περιώσια πάντων dixit Planudes pro ſupra omnia, in primis.

Περιώσιος, ingens, μέγας, multus, ἐξαίρετος, ſuperuacuus, libro primo Epigram. ζαθέης κεφαλῆς περιώσιον ἔργον, id eſt, περισσὸν, eximium. Apollon. 2. Argonaut. περιώσια φῦλα βοῶν. vbi Interpres, φησὶ δὲ τοῦτο διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διασπείρεσθαι αὐτά. Aliter libro 4. Epigram. λογράων ὁ δύστηνος περιώσιος ἀρχιεράτης, id eſt, ſanctiſsimus Argiuus pontifex, à nomine ὅσιος: ſic Ianus Laſcaris.

Περιωτόλασιος, ὁ, circum aures hirſutus: ſic apud Heracl. ex Platone legitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος.

Περιῶφθαι, neglectum eſſe.

Περκάζω, μ. άσω, π. αχα, dulceſco, matureſco, maturitate nigreſco. Neutrum abſolutum. Vide Scholia Homeri Iliad. ω. Theophraſtus, ἅμα τῷ δὲ ὄντι ἄρτι περκάζει σταφυλῇ, id eſt, colligitur incipiente vua, inquit Plinius illius Interpres, & rectè quidem, quoniam non niſi matureſcens

ſcens aut matura vocatur vua propriè: antè enim ὄμφαξ à Græcis dicitur, cui parem ſimplicē vocem, quam ſciam, non habent Latini: ſed adiecta acerbitatis aut immaturitatis nota eam indicant. Eſt autem περκάζειν, μελανίζειν, ποικίλλειν ᾗ πεπαίνεσθαι, id eſt, nigreſcere, variari, & matureſcere. Dioſcorid. libro 5. in agreſti vite inquit, ἡ περκάζει τὴν σταφυλὴν, id eſt, nō nigreſcere vuam maturitate. Idem Dioſcorides, λαβὼν ὄμφακας μήπω περκαζούσας, acerbas vuas necdum matureſcentes ſumens, Marcellus: immaturas, Ruellius. Palladius eaſdem vuas vocat ſemiacerbas, vt notat Marcellus. περκάζειν ἄρχονται οἱ βότρυες, vuæ nigreſcere incipiunt, Theophraſtus lib. 3, cap. 22. de cauſis plantar. περκάζοντος τοῦ βότρυος, vua nigreſcente, Gaza περκάζουσα σταφυλὴ, matureſcens vua, Dioſcorides libro 5, capite 7.

Περκνόω, varior, colorem muto.

Πέρκη, vel Περκὶς, ἡ, perca piſcis. Ariſtoteles libro 2. Animal. cap. 21. & in Epigramm. piſcis eſt ſaxatilis, capite 34, lib. 2. Dioſcorid. Vide in Chiliad. Eraſmi, Perca ſequitur ſepiam.

Περκνόπτερος ἀετὸς, aquila nomine percnopteros ab alarum notis, Ariſtotel. libr. 9. Animal. cap. 32. aliâs ſine κ ſcribitur.

Περκνὸς, οῦ, ὁ, niger, varius: videtur pro eodem aliâs πρεκνὸς, aliâs περκὸς ſcribi, Cæl. lib. 14, cap. 29.

Πέρκοι ἱέρακες, percæ accipitres, Ariſtot. libro 9. Animal. cap. 36.

Πέρκωμα, ſtigma in facie, decoloratio faciei.

Πέρναμαι, vendo & vendor, venum eo, Ariſtophanes. vnde πορνὴ, ſcortum, quòd corpore quæſtum faciat.

Περνὰς, ὁ, vendens.

Περνάσκω, mitto ad vendendum, Iliad. ω. in fine.

Πέρνης ἱέραξ, accipiter pernix dictus, vt Gaza vertit in Ariſtot. forte idem qui aliâs πέρκος ἱέραξ, apud eundem à Gaza redditur perca accipiter.

Περνὸς, ſpecies aquilæ, κυνηγητικὸς ἀετός.

Περονατρὶς, ίδος, ἡ, peplum, & veſtis quædam quæ ſuccingebatur & fibula colligebatur, Idyl. 15. Theocriti.

Περονάω, vel Περονέω, μ. ήσω, π. ηκα, fibula necto, πείρω. πέπειρα, διαπείρω, διελαύνω, διήλασεν, traiecit, trāsfodit. Neutrum. Accuſat.

Περόνη, ης, ἡ, fibula, acus, acicula, πόρπη ἐν τῇ περιβολῇ, Homer. Odyſſ. 18. vbi Polymneſtor excæcatur. Pollux, περόνη δὲ τὴν πτέρναν ἐκπτέρεσθαι περιέχουσιν ἀστράγαλοι, εἰς οὓς αἱ πτέρναι κατακλείονται. Apud Hippocrat. tuberculum eſt. Galenus oſſis extuberationem vocat. Heſych. τὸ αἰτιαίωμα τῇ κνήμῃ ὀστοῦ. Item bulla, monile.

Περονὴς, ὁ, inſtrumentum muſicum, & metri genus.

Περονήσατο, πόρπη συνέβαλεν, ἐνεπορπήσατο, fibulauit, ſubſtrinxit acicula ſeu fibula, Homer. περονήσατο δίπλακας, Apollon. Rhod.

Περόχεα, viles panniculi, abiecta linteola.

Περόων, in Epigram. ſuperans, aſcendens.

Περπερεία, adulatio, temeritas, mollities.

Περπερεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, ago perperam & temerariè, adulor, extollor, oſtēto me. Sic ferè exponit Heſych. Alii pro garrire exponunt, quaſi τοῖς λόγοις περιφέρεσθαι, quòd locutuleii ſermonis ambagibus moleſti ſint: alii pro præcipitē eſſe & temerarium. Videtur eſſe ficta vox à Perperis fratribus, de quo Eraſm. prouerb. Ne in Melampygum incidas. Vtitur ea Paulus 1. ad Corinth. cap. 13, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, id eſt (vt Eraſm. vertit) charitas non eſt procax. vbi annotat, Græca, inquit, ſcholia variè exponunt: quidam putant περπερεύεσθαι ſignificare adulari, alii extolli & oſtentare ſeſe, à nomine πέρπερος, quod dictum volunt quaſi περίπλεος.

Πέρπερος, ου, ὁ, procax, temerarius, præceps, leuis.

Πέρραμος, ἀντὶ τοῦ πρίαμος, αἰολικῶς, Etym.

Περρίχειν, περίχειν, ὑπερίχειν.

Πέρσαι, nomen tragœdiæ AEſchyli, Ariſtoph.

Περσαῖος, ὁ, nomen piſcis apud AElian.

Πέρσαις, πορθήσας, populatus.

Περσὶ, antiquè pro περὶ σὲ, Cæl. lib. 10, cap. 28.

Περσέα, ας, ἡ, & Περσεία, perſea nomen arboris. Ariſtot. de mundo, ἄμπελοι ᾗ φοίνικες καὶ περσέαι, συκέαι τε, &c. hanc eandē eſſe cum perſica Marcel. Dioſcor. Interpr. tradit.

Περσέπτολις παλλὰς dicitur apud Ariſtoph. ἱππ. euertens oppida, populatrix vrbium Pallas.

Περσεὺς, ὁ, nomen viri & ſyderis apud Proclum.

Περσέφασσα, ης, ἡ, & Περσεφόνεια, ας, ἡ, & Περσεφόνη, ης, ἡ, Proſerpina. Περσεφόνεια λέγεται διὰ τὸ πάντα πέρθειν τῷ φόνῳ. Περσεφόνη κόρη τοῦ διὸς καὶ τῆς δήμητρος, i. filia Iouis & Cereris, vxor fuit Plutonis. Heſiod. ἣ τίκε Περσεφόνην, Plutarch. in Theſeo refert AEdoneum regem Moloſſorum vxori id nomē indidiſſe, filiā autē κόρην, i. Proſerpinā vocaſſe.

Πέρσαι, cuborum iactus quidam, Cæl. lib. 10, cap. 28.

Περσηὶς, ίδος, ἡ, Perſeis Oceani filia, Solis vxor, mater Circes & AEetæ, Heſiod.

Πέρσης, ου, ὁ, Perſes filius κρείου ᾗ εὐρυβίης, vt ſcribit Heſiod. in Theogonia.

Περσία, ἡ, arbor, Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. cap. 5.

Περσικὰ κάρυα, perſicæ nuces, quæ & βασιλικὰ κάρυα, id eſt, regiæ nuces. ſunt autem iuglandes, Dioſcorides libr. 1, cap. 179.

Περσικὰ μῆλα, perſica mala, Dioſcorid. lib. 1, cap. 165. peſches. Sunt item ab aliquibus μῆλα μηδικὰ, mala medica, dicta etiam περσικὰ, vt apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 167.

Περσικαὶ, αἱ, ſubligaria, genus calceamenti. Ariſtoph. χαῖτε ψυχέσι περσίφυσιν περσικαῖ: vbi Interpr. περσικαὶ, εἶδος ὑποδήματος γυναικείου. ἔστι δὲ καὶ δένδρου ὄνομα. περσικαὶ, ὑπηδηματα, Idem.

Περσικὴ, ἡ, perſica arbor, Theophr. l. 3. hiſt. plant. c. 7.

Περσικοὶ, perſica pruna, Alexand. Aphrod. in Probl.

Περσικὸν, perſicum pro fructu, lib. 4. cap. 4. hiſt. plant. Theophraſti.

Περσικὸς ὄρνις, id eſt, ἀλεκτρυών.

Πέρσιον, ου, τὸ, perſicum arbor, Theophr. lib. 2. hiſt. plāt. cap. 3. πέρσιον ab aliquibus dicitur στρύχνον μανικὸν, i. ſolani fruticis genus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 74.

Περσὶς, περσικὴ χλαῖνα, Ariſtoph. Interpr.

Περσιστὶ, Perſicè, more Perſarum, Perſica lingua.

Περσοδιώκτης, perſecutor Perſarum, in Epigram.

Περσύας, anni præteriti vinum, tanquam περυσίας, i. anni præteriti quoddam exiſtens: αὐτέτης, eiuſdem anni.

Πέρυς, υος, res ex anno præterito.

Πέρυσι, anno præterito. pro nuper etiam accipitur. ὁ πέρυσι σῖτος, frumentum annotinum, i. ſuperioris anni πέρυσιν ἢ νῦν, anno ſuperiore quàm nunc, Lucian. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, ſuperiore anno vidi ipſum, Philoſtr. in Heroic. αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni ſuperioris, Demoſth. ſic & Ariſtoph. προπέρυσι, tertio anno ante præſentem, Demoſth. ἐκπέρυσι dicitur, non ἐκπέρσι, Lucian.

Περυσινοὶ ἄρχοντες, Plato in Epiſt. qui magiſtratib' proximè functi ſunt, anno exacto proximé. περυσινοὶ ἡγεμόνες, duces anni ſuperioris, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Περυσινὸς, οῦ, ὁ, adoleſcens, qui iam ex ephebis exceſſit.

Περυσινὸς καρπὸς, fructus anni exacti. Theophr. lib. 3. hiſtor. plant. cap. 6. ait iuniperū habere fructum annículum, quippe quum nouus περυσινὸς, id eſt, anni exacti fructum occupet. Idem Theophr. lib. eod. cap. 12, ὅταν ἄλλος καρπὸς ἐπιφυῇ, ὁ περυσινὸς ἀποπίπτει, quum alter fructus ſubnatus fuerit, præcedens decidit. Ibidem ilico pòſt, τρεῖς ἅμα καρποὺς ἔχει, τόν τε περυσινὸν οὔπω πέπονα, καὶ τὸν προπερυσινὸν ἤδη πέπονα ᾗ ἐδώδιμον, καὶ τρίτον τὸν νέον ὑποφαίνει, fructus ſimul retinet ternos, anni proximi exacti nondum maturum, & tertii ante præſentem iam maturū atque guſtabilem, & tertium nouum ipſum demonſtrat. ἐκ τῶν περυσινῶν κυημάτων, ex fœtu anni ſuperioris, Ariſtot. lib. 5. Animal.

Πέρω, μ. περῶ, π. πέπορκα, transfigo, penetro, tranſeo. Actiuū. Accuſ. περῶ αὐτὸ τοῦ περᾶν, Sophocl.

Πεγεδωία, pro πεγεδωία, in codice Platonis manu ſcripto. Vide Πειωδωία.

Πεγέσιον, ingens.

Πέγωσις, εος, ἡ, oblæſio, priuatio impedimentúmque naturalis functionis, aut alicuius particulæ mutilatio.

Πεσεῖν, recidere, cecidiſſe, Herodot. πεσεῖν νόμιζε, Sophocl. crede caſurum.

Πεσίδαι, pro πεσίδαι, Homer.

Πέσημα, caſus, πτῶμα, ruina. Sophocles, πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι, ab hoc necatus eſt mortifero caſu. νεκρῶν πεσήματα.

Πέσῃσι, pro πέσῃ, ceciderit, moriatur in pugna.

Πέσκα, vel πέσκος, vellus ouis.

Πέσκος, τὸ, cortex, herbæ caulis, φλοιὸς τῆς βοτάνης, Nicād.

Πέσον, pro ἔπεσον, cecidi.

Πεσοῦμαι, cadam.

Πέσσα, vel Πεσσεία, ludus talorum, linea aleæ, & calculus, Etymolog.

Πεσσεύω, muta ſententiam in melius.

Πεσσοὶ, οἱ, medicamenta compoſita molli lana, quæ feminibus ſubiiciuntur inter naturalia, ad ſecūdas, id eſt, ὑστέρας, Theophraſt. lib. 9, cap. 22. hiſtor. plantar. teſte Celſo: vel quæcūque alia teretia digiti humani forma, quibus medicamenta ſuſtinentur, Paulus AEgineta. καὶ ἐν πεσσοῖς λεῖον προστίθεται ῥευματικαῖς γυναιξὶ, tritum fœminis contra profuſiones immodicas admouetur in vellere, Hermolaus libro 1. Dioſcoridis, cap. 143. in lana alibi: Ruellius in peſſo: in peſſulo Marcellus. ἄγουσι καὶ ἔμμηνα πεσσοῖς μαλακτικοῖς μιχθεῖσαι βουπρήστεις, Dioſcor. lib. 2, cap. 66, menſes ciunt peſſis emollientibus additæ bupreſtes, Ruellius: additæ mollientibus bupreſtes ciunt in lana menſes, Hermolaus. πρὸς σκευασίας πεσσῶν, ad peſſorum compoſitiones, Ruellius: peſſulorum, Marcellus: ad medicamēta quæ lana molli excipiuntur fœminarum deſyderiis, Hermolaus lib. 1, cap. 87. Dioſcor.

Πεσσόμενα σιτία, cibi cocti, Herodot.

Πεσσὸν, τὸ, talus. καὶ πεσσὰ πεττέχαμμα καὶ κύβων βολαὶ, verſus eſt ſenarius ab Euſtat. Iliad. κ. citatus.

Πέσσος, ου, ὁ, talus, id eſt, ludus, κύβος, teſſera. Pro ludo Gaza de Senectute. Vide in dictione Ἀστράγαλος. Pro taxillo Herodotus.

Πεσσὸς, iactus aleatorum, Etym. Pro loco vbi talis luditur, Euripid.

Πέσσω, ὁ πέπτω, πεπαίνω, θεραπεύω, mollio, ſolor, demulceo, metaphora à cibis multo tempore retentis in ventre: ab eadē metaphora pro retineo capitur, i. κατέχω, κρατῶ. Homer. Iliad. β, γέρα πεσσέμεν, i. præmia ſibi vendicare, interuertere, ſibi habere. Ponitur & pro πέπτω, coquo. vnde πέμματα, Herodot. χόλον πέσσει, καταπέσσῃ ἢ προσμένει, digerit, coquit. μυρεψοὺς, μαγειρίσσας καὶ πεσσούσας, vnguentarias, focarias & panificas, cap. 8. lib. 1. Reg.

Πεσὼν, lapſus, pronus, proſtratus, mortuus: à πίπτω.

Πετάζω, σ. άσω, π. πέπτακα, extendo, pando, ſterno, tego. Actiuum. Accuſatiuo.

Πετάλας μήκωνος, in Epigr. folia papaueris.

Πετάλης παρθένων, in Epigramm. puellæ ſeu iuuenculæ. Laſcaris tamen putat eſſe proprium mulieris: ſed vide apud Varinum.

Πεταλίδες σύες, porcelli ſaginati, Athen. lib. 9, & Cæl. lib. 13, cap. 56.

Πεταλίζειν, germinare, φυλλολογεῖν.

Πεταλισμὸς, ὁ διὰ φύλλων ὀστρακισμὸς, oſtraciſmus cum foliis, Varinus.

Πέταλοι, οἱ, vituli: à cornibus videlicet, quæ illis inſtar ramorum ſunt, hoc eſt, ἀπὸ τῶν πετάλων, vt ſcribit Athen. lib. 9, & Cæl. lib. 13, cap. 56.

Πέταλον, ου, τὸ, folium, φύλλον, breui ſecunda ſyllaba: de foliis lactucæ, & de roſa. πέταλα χίλια τῶν ῥόδων, mille roſæ: ſic Interpretes Dioſcoridis lib. 1, c. 44. Faba AEgyptia ἔχει φύλλον μέγα ὡς πέτασον, folium habet amplū, ſi ad arborum frondes comparetur, Dioſcorid. lib. 2, ca. 131. ſic Ruellius & Barbarus: Marcellus tamen ſic, grande folium galeri modo habet: nam in Græco πέτασον habetur. Item lamina, bractea. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea, bractea aurea, cap. 28. Exodi. πέταλα χρυσᾶ, bracteæ aureæ, Ruellius: aurea coronarum folia, Marcellus lib. 5. Dioſcor. cap. 83.

Πεταλίζω, ſupinum & negligentem eſſe, deliciari.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laminis ſimilis.

Πεταλωτὸς, virens, pulcher.

Πέταμαι, τὸ πέτομαι, volo, as. ἵνα πέτηται, vt volaret, cap. 12. Apocalypſis Ioannis.

Πετάννυμι, & Πεταννύω, σ. άσω, π. ακα, pando, extendo, explico, aperio. Actiuum. vnde ἀναπεταννύω, Xenophon in OEconomic.

Πετάομαι, idem quod πέτομαι. πετήσομαι, volabo, Ariſtophanes. πεπότησαι, volaſti, in Epigramm. ἐπετάσθη, volauit. πετώμενος, volans.

Πετάσας, ἐκπετάσας, ἐκτείνας, ἁπλώσας, Homer. Odyſſ.

Πέτασμα, explicatio, extenſio.

Πέτασος, ου, ὁ, galerus, petaſus. vnde πετασώδης, petaſi figuram referens, i. galeri. Vnde & πετασίτης, petaſites herba dicta, quaſi galeata, quòd in ea folium petaſi figura ſit, Dioſcor. lib. 4, cap. 108. πέτασον in dictione Πέταλον Marcellus galerum interpretatur, lib. 2. Dioſcor. ca. 131, Barbarúmque reprehendit, qui relicto ſenſu Dioſcoridis Plinium ſit ſecutus. Item πέτασος, εἶδος ὑφάσματος.

Πέτασσε, ἥπλωσεν, Homer.

Πέτασοι, οἱ, fructus: ſic Gaza lib. 4, cap. 10. hiſt. plantar. Theophr. de loto loquens.

*Πέταυρον, ου, τὸ genus ludi, Iuuenalis Satyra 14. Græci dicunt eſſe laqueum: nonnulli etiam eſſe aſſeres quibus domos contegunt: Pollux etiam eſſe aſſerculum in quo gallinæ vernaculæ recubare ſolent. ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι ταῖς αὔραις, εἶδος παιγνίδος. vnde & πεταυρίζω verbum.

*Πέταχνον, ποτήριον, Athenæo.

Πετάω, idem quod πετάννυμι, extendo, eleuo. ἐπέτασε, aperuit, Nonnus.

Πετεηνὰ, τὰ, volucres. quidā ſcribūt πετεινὰ, vel πετηνά.

Πετεινὸς, οῦ, volatilis.

Πετεηνὸς, idem. Hom. Ilia. ϐ, ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά.

Πετεία, ἡ διὰ κύβων παιδιά. Vide Πεττεία.

Πετεινὸς, idem quod πετεινός.

Πετέσθην, volabant, volarunt, ἔβρεχον ἀμφὶς ἑλικῶς, Homer.

Πέτου, in Epigr. vola.

Πέτευρον, idem quod πέταυρον, ſiue aſſer cum laqueis. παρὰ τὸ εὕδειν ἐν αὐτῷ τὰ πετεινὰ, quòd in eo aues decumbētes, laqueis impeditæ deprehendantur.

Πέτευρον, ου, τὸ, trabs, tignum, lacunar, ſcandula.

Πετεὼς, Plutarc. in Theſeo, μενεσθεὺς ὁ πετεὼς, Meneſtheus Petenſis. de Meneſtheo quodam Athenienſi, filio Ornei filii Erechthei.

Πετηλῖνον ἄλσος, Petilinus lucus extra portam frumentariam vrbis Romæ, vbi damnatus M. Manlius Capitolinus, Plutarch. in Camillo: Liuius lib. 5. ab vrbe condita. vnde καλλιπέτηλος & ἀπέτηλος, in Epigram.

Πέτηλον, πέταλον, folium, καλάμη, Heſiod.

Πετηνὸς, volatilis, volucris, Etym.

Πέτομαι, Atticè, & πέταμαι, communiter, volo, as. Depon. abſol. Odyſſ. γ, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην, volabant. Ariſtot. de mundo, τὸ ἀέριον ζῶον εἰσάπαντι πετόμενον, aerium animal volabit, i. πετήσεται.

Πέτρα, ας, ἡ, πέτρος, ſaxū, cautes, mons, petra. hinc dicta eſt, quòd non facilè moueatur. πέτρα κοινῶς, πέτρος ἀττικῶς.

Πετραῖον, τὸ, petræa herba, Theophraſt. libro. 9, cap. 15. hiſtoriæ plantarum.

Πετραῖος, petroſus, ſaxeus, ſaxatilis, ſaxis aſſuetus. πετραίη σκιὴ, vmbra ſub ſpelunca, Heſio. πετραίας ἀπὸ δειράδος φανθεὶς, Sophoc. πετραῖοι ἰχθύες, ſaxatiles piſces, Alex. Aphrod. πετραίων ἰχθύων, ex piſcibus ſaxatiles, Gal. lib. 1. ad Glauc.

Πετραῖος, Neptunus, quòd olim ſuper ſaxo conſopitus, vrinam profuderit genitalem, vnde enatus ſit equus primus, quem dixere σκύφιον.

Πετρηδὸν, lapidatim, lapidibus, δίκην πετρῶν, lapidum in morem.

Πετρήεις, ἥεντος, ὁ, ſaxoſus, ſaxeus, πετρώδης, τραχὺς. πετρήεσσα, πετρώδης, τραχεῖα, Homer. Iliad. β.

Πετρήκης, ὁ, nomen lapidis apud Orpheum.

Πετρίδιον, ſaxum, petra, lapis. τῶν πετριδίων ἀθρόας, ſaxorum ruinæ, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Πέτρινος, ου, ὁ, ſaxeus.

Πετροβόλον, genus machinæ bellicæ, de qua Suid. & πετροβολικὸν ὄργανον apud Polyb. lib. 5.

Πετροβόλος, ου, iactor lapidum. πετροβόλοι, lapidum iaculatores, Xenoph. lib. 2. Omiſſ.

Πετρίδιον, ου, ſaxulum.

Πετρομαχὴ, machina per quam ſaxum emittitur.

Πέτρος, ου, ὁ, Atticè, pro πέτρα, lapis, λίθος, ſaxum. vnde

Πετροσέλινον, ου, τὸ, i. petroſelinum, quaſi ſaxeum apium, à Gaza ſaxapium vertitur apud Alex. Aphr. lib. 1. Probl. vim habet frangendi calculi, vt etiam fœniculũ. ab eodẽ Gaza petrapium, quæ herba ori ventriculi gratiſſima eſt, vt idem Alex. ſcribit Probl. vlt. lib. 1. ex eo fit οἶνος nomine πετροσελινίτης, vinum petroſelinites. Dioſc. lib. 5, cap. 67. vim habet vrinæ ciendæ vt σέλινον, Gal. ad Glauc.

Πετροφυὴς πολύπους, ſaxo adhærens polypus: ſic apud Phocylidem.

Πετρόω, μ. ώσω, π. ωκα, lapido. Actiu. Accuſ.

Πετρώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, ſaxoſus, lapidoſus, petroſus, Valla.

Πετρώρυτος, ου, ὁ, ex ſaxis laqueatus.

Πεττεία, πεττία, ludus taloru͂ & teſſeraru͂, Plat. de Leg.

Πεττευτὴς, talos iaciens, Plato de Leg.

Πεττευτικὸς, οῦ, ὁ, luſor taxillorum, aleator, peritus ludi talorum. Plato lib. 2. de Republ. πεττευτικὸς δὲ ἢ κυβευτικὸς ἱκανῶς οὐδ᾽ ἂν εἷς γένοιτο, &c. peritus talorum vel teſſerarum nullus euadat.

* Πεττεύω, τὸ διὰ ψήφων παίζω, i. πεσσίζω, talis ludo, tabellis alueolaribus ludo, Polyb. in 1.

Πεττία, πεττεία, ludus taxillorum, Ariſtot.

Πεττὸς, talus, taxillus, teſſera, alea. vide Πεσσός.

Πέττω, μ. πέψω, verbum anomalum, vt notat Gaza lib. 2, coquo, concoquo, percoquo, maturo, pinſo, panem facio. Alexand. Aphrod. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει, i. ferrum concoquit & conficit. Plato 2. de Repub. σιτοποιοῦνται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες, μάζας γενναίας καὶ ἄρτους, id eſt, panes cõficientes & mazas. Transfertur aliquando: vt πέττειν τὴν ὀργὴν, pro πεπαίνειν, & mollire, mitigare. Id & καταπέσσειν dicitur, hoc eſt, καταπραΰνειν, καὶ καταπραΰνειν. Sic Cic. Vt eius iſta odia non abſorbeam ſolùm, ſed etiam concoquã. ἔπεττε τοὺς ἄρτους, panes faciebat, coquebat, Ariſtoph.

Πευθὼ, ῆνος, ὁ, interrogatio. Item is qui ſciſcitatur, i. ſecreta interrogat, explorator, auſcultator, emiſſarius.

Πευθοίατο, audirent, ἀκούσειαν, Hom. Odyſſ.

Πευκῆεν σκάφος, Eurip. ſcapha ex picea.

Πεύθομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, πυνθάνομαι, audio, ĩterrogo, ſciſcitor, diſco, exploro. Heſiod. cum Genit. in Theog. πεύθετο γὰρ γαίης, audiebat enim à terra, i. terra ei dicebat. Odyſſ. ο, ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, i. ἀκουσόμενος, percontaturus de reditu patris, &c. Pro ſciſcitor, Accuſ. Apoll. 2. Arg. διέφατε πευθόμενοι. Capitur & ꝓ cognoſco. Laſcar. πεύθεαι ἀνδραγάθην, noſti Andragatham?

Πεύθω, idem.

Πευκάλιμος, ου, ὁ, denſus, auarus, acutus, intelligens, prudens: ὅθεν πεύκη, quæ arbor eſt denſas habens frõdes. φρεσὶ πευκαλίμῃσι, mente præſaga.

Πευκέδανον, τὸ, peucedanum, genus herbæ, Theophraſt. lib. 9, cap. 14. hiſt. plant.

Πευκέδανος, peucedanus, genus plantæ, de qua Dioſcorides lib. 3, cap. 92. Vide annotationem Marcelli ibid. Apuleius pinaſtellum vocat.

Πευκεδανὸς, οῦ, ὁ, amarus, lethalis, πικρὸς, ἢ ὁ πικρίαν ποιῶν, Interpres Homeri.

Πευκαῖος, ὁ, Peuceus, gentile, Cyrill.

Πεύκη, ης, ἡ, picca arbor, pinus. Ariſtot. lib. 5. Anim. ca. 19, ἡ πεύκη διαδουκουμένη σώζεται, pinus tęda detracta ſeruari poteſt. ἐκ πεύκης fiunt naues, Ariſtoph. Interp. Marcellus tamen Dioſc. interpres πεύκην tædam interpretatur, & πίτυν piceam. Pro face aliquando ponitur. Ariſtoph. πεφ. σὺν πεύκαις σελαγεῖ, i. μετὰ δᾴδων καὶ λαμπάδων χορεύει. Apud Eurip. in Phædra pro pugillaribus ſiue codicillis è larice factis ante repertum chartæ vſum.

Πευκήεντα ὄρεα, Dionyſ. de Situ orbis.

Πευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mortifer.

Πεύκινος, pineus. πευκίνη ῥητίνη, pinea reſina, Hermolaus: reſina ex picea, Ruellius: reſina quæ ex tæda fluit, Marcell. lib. 1. Dioſc. cap. 92. πεύκινον δάκρυ, Euripid. πεύκινα ξύλα, abiegna ligna, cap. 5. lib. 3. Reg.

Πεύκιος, quod ex picea arbore fit.

Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio, percunctatio, reſponſio. Vide Ἐρώτησις & Ἐρωτῶ in Ammonio. πεύσεις, nuntii ſermones, Phalar.

Πεύσομαι, audiam, intelligam, ſentiam, interrogabo: à πυνθάνομαι. πευσόμενος νόστον, Hom. Odyſ. ἀκουσόμενος, de reditu percontaturus. Et cum μετὰ & Accuſ. πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, de tua fama ſciſcitaturus.

Πευστικὸς, interrogatiuus Gazæ, ἐρωτηματικός.

Πευστὸς, obediens.

Πέφαμαι, ſum interfectus: à verbo φάω, i. φονεύω, occido. Iliad. ε, αἰδομένων ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, id eſt, πεφονευμένοι εἰσὶ ἢ ἀναιρημένοι. Inuenitur etiam πέφανται in ſingulari numero pro ἐφάνη. Iliad. β, τέλος δ᾽ οὔπω πέφανται. vnde apud Sophoclem πεφάνται pro viſum eſt extitiſſe: à verbo φαίνω. Item πέφαμαι, pro εἴρημαι, λέλεγμαι. Apollon. 1. Argonat. ἤδη δ᾽ ἰνουτίνοι πέφαται ὁδός. Et lib. 2, κυρίως πέφαταί τις, i. λέγεται.

Πεφασμένος, αὐτὶ τοῦ πεφρασμένος, Etym.

Πεφάσθω, ſit aſſertum, dictum ſit, Plato in Timæo.

Πεφασμένος, dictus, factus manifeſtatus. πεφασμένη, Sophocl. φανερὸν γενόμενον καὶ ἰδόντες: ſic Interp. πεφασμένον τέρμα, apud Ariſt. in Polit.

Πεφασμένως, palàm, apertè, φανερῶς.

Πεφάσω, impetum facio, furo. vnde ἐκπεφάσω.

Πέφηνα, viſus ſum, apparui, veni in cõſpectum, me obtuli, Medium perf. à φαίνω. πέφηνέ σοι, tui cauſa extitit. πεφήνασι κρείττους, fuerunt meliores, euaſerũt, Naz. in Orat.

Πεφηνὼς πολέμιος, hoſtis declaratus, Plutarch.

Πεφήσομαι, interficiar, moriar.

Πεφθήσεαι, occideris.

Πεφθήσομαι, cõcoquar. πεφθῇ, coctus ſit. πεφθεὶς, coctus.

Πεφιδέσθαι, parces.

Πεφισμένως, molliter.

Πεφραῖος, ου, ὁ, morte dignus.

Πέφνε, interemit.

Πέφνω, occido, poeticum. vnde κατέπεφνε. Accuſ. iũgitur. ἔπεφνε, ἀνεῖλεν, ἐφόνευσε, Homeri Interpr.

Πέφραδε, dixi, Medium perf. à φράζω. & πέφραδον in 2. Aoriſto, pro ἔφραδον. Homer. Odyſſ. α, μῦθον πέφραδε, ꝓ εἰπὲ, dic, in Imperatiuo. Item pro εἶπε, dixit. Ibidem, πέφραδ᾽ ἀοιδὸς. & πεφραδέειν, ꝓ φράζειν. Heſiod. in Theog. καὶ οἱ πεφραδέτην, & ei dixerunt.

Πεφράδαται, Ionicè, pro πεφρασμένα ἐστι, dicta ſunt.

Πεφραδμένος, Doricè, pro

Πεφρασμένος, dictus, apparatus.

Πέφρασται, dictum eſt.

Πεφρηδὼ, proprium nomen τῆς γραίας, apud Heſiod. filiæ Phorci & Cetus: à verbo φρίσσω, quia qui nauigant, perſæpe horrent & metuunt.

Πέφρικα, horrui, in Med. perfecto à φρίσσω, pro πέφριχα.

Πεφρικυῖα, horrens, Hom. Iliad. vide Φρίξ & Φρίσσω.

Πεφροντικὼς, ſolicitus, curans.

Πεφροντισμένως, attentè, diligenter, ſedulò, Plutarchus in Lycurgo.

Πεφύασι, producti ſunt. Iliad. δ, ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι, i. πεφύκασι, ſunt enati.

Πεφυγμένος, ἀπειρηκὼς, detrectans. πεφυγμένος μοῖραν, qui fatum vitauit, Homer.

Πεφυζὼς, ότος, fugiens cum metu, trepidans. Apollon. 2, πεφυζότες ἠερέθοντο.

Πέφυκα, natura comparatus ſum, natura ſum aptus, ſoleo, natura mea poſtulat. Plato in Apologia, ἀπὸ δρυὸς πέφυκα, ex arbore natus ſum. ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα, Ibidem, ex hominibus natus ſum. οὕτω πέφυκα, οὕτως ἔχω, ſic ſum, ſeu ita ſum, i. hoc ſum ingenio, his moribus præditus, Bud. in Comment. in Epiſt. πέφυκα πρὸς τὴν ἡδονὴν, ad voluptatem ſum natura pronus. Xenophon, οἱ πονηροὶ μᾶλλον ἀλλήλοις ἐχθροὶ ἢ φίλοι πεφύκασι, ſuapte natura ſolent eſſe. Ariſtot. de mundo cum Infinitiuo, τὰ δὲ πλανητὰ ὄντα ὑπὸ τοῖς στερεοῖς κινεῖσθαι πέφυκεν ὁμοιοταχῶς, ὑπὸ ἀλλήλων, i. moueri natura comparata ſunt, vel vi naturæ ea moueri cōparatū eſt. πέφυκεν ἔχειν ἐπιθυμίαν, eſt natura cupidus. πέφυκε ταύτας πολιτείας γίνεσθαι, natura comparatum eſt, vt hæ reſpubl. fiant, Ariſtot. lib. 4. Politic. πέφυκεν ἐπιδιδόναι, ſolet augeri, poteſt augeri, Gaza. πεφύκασι ποιεῖν, Plato de Legib. conſueuerunt facere, ſolent facere. ¶ Item pro ſum. Alexand. Aphrod. ἀληθὲς τοῦτο πέφυκε, verum hoc eſt. πέφυκε τοῦτο ὑμῖν κατὰ φύσιν, id nobis ineſt natura. πέφυκε, eo eſt natus ingenio, natura comparatus eſt, extitit, φύσιν ἔχει. πῶς πέφυκε, quo eſt ingenio, AEſchin. πέφυκε τὰ χρήματα, quæruntur pecuniæ, inuentæ ſunt pecuniæ, Plato de Legib. Ab hoc Perfecto fit Præſens πεφύκω. vnde apud Heſiod. χεῖρες ἀπ' ὤμων ἐξ ὤμων ἐπεφύκον, i. ex humeris pēdebant, ſeu manabant, prognatæ erant.

Πεφύκασι, πεφύκαντι, Lib., ἰσχὺν λαβοῦσι, ηὐξήθη, ἀναδίδονται.

Πεφυκέναι, eſſe, adhærere, natura eſſe. 2. ſyllaba longa apud Sophoc. in Aiace, οἱ δ' οἱ δοκοῦντες ὑψηλοὶ πεφυκέναι, i. ὑπάρχειν: vbi πεφυ iambus eſt. ταύτῃ πεφυκέναι, ita ſe habere, Plato de Repub. τούτων δὲ ταύτῃ πεφυκότων, his ita ſe habentibus.

Πεφυκὼς, inhærens, natus, ſolitus naſci aut fieri, aptus natus, natura diſpoſitus, natura affectus, promptus, facilis. πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, membrana quæ corneæ inhæret ſeu innaſcitur, Galen. lib. 2. ad Glaucon. πεφυκὼς αἰσθάνεσθαι, ad ſentiendum à natura inſtitutus, Plutarchus in Solone. πεφυκότες δέξασθαι, nati factíque ad percipiendum. εὖ πεφυκὼς τὸ σῶμα πρὸς ὥραν, Xenoph. πεφυκὼς φαύλως, malè ſe habens, malè conſtitutus. Plato Epiſtol. 7, ἡ τοῦ πεπλανημένου φύσις ἑκάστου πεφυκυῖα φαύλως. ὁ ἐναντίως πεφυκὼς, qui contraria natura eſt affectus. πεφυκὼς πρὸς ταῦτα, ad hæc factus, i. aptus. πεφυκὼς πρὸς ῥᾳστώνην, naturaliter ſe habens ad facilitatem, Plato de Legibus. πεφυκὼς πρὸς ῥώμην, ad robuſtitatem natus, Plutarch. in Lycurgo. πεφυκὸς κέρας ἐκ μέσου τοῦ μετώπου, cornu in medio frontis ſitum, Idem in Pericle. πεφυκὸς τοῦ δένδρου, natura arboris. πεφυκότα δένδρα, ſatæ arbores. πεφυκὸς, accommodatū. πεφυκότα, facientia ad, Plato de Leg.

Πεφυλαγμένος, diligenter & cautè obſeruans.

Πεφυλαγμένως, cautè, curioſè, aſſeruanter, obſeruāter, circunſpectè.

Πεφυρασμένος, permixtus.

Πεφυρωμένος, accenſus, Etym.

Πεφυὼς, productus. vnde συμπεφυῶτες, concreti, conſiti, Nonn. πεφυῶτας, πεφυκότας, ἀναδεδομένους, Homer. Odyſ.

Πεφωρακὼς, ὁ, qui ſuſpicatus eſt, deprehenſus.

Πεφωσμένος, accenſus, Etym. πεφωσμένη κριθὴ, hordeū toſtum, Hippocr.

Πέψις, εως, ἡ, coctura, concoctio, ἀφέψησις, digeſtio, excoctio, maturitas. Galen. libro primo ad Glauc. τὰς πέψεις φέρει τὸ σημεῖον πέψεως.

Πῆ, interrogatiuum eſt, pro quò, quonā modo, & qua, id eſt, qua ratione: vt Qua facere id poſſis, noſtram nūc accipe mentem. cui reſpondet ᾗ. Plato de Republ. καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον, πῇ δή; quo pacto? qua ratione? ᾗ, ἦν δ' ἐγὼ, ea, inquam, ratione. Item ponitur pro aliquatenus, aliqua ex parte, quodammodo, aliquo modo. παρὰ τὸ πῇ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς ἐστιν, hoc captionis genus ab eo quod quadantenus dicitur, ad illud quod ſimpliciter aliquid alicui tribuitur procedit. Significat etiā partim. Theophraſt. de plant. 8, ταύτῃ μὲν οὖν πῇ διαφέρει, πῇ δὲ ὁμοίως ἔχει. Item pro alibi. Ariſtot. de mundo, πῇ μὲν κατὰ χερσονήσους αὐχένας αἰσθανόμενος, πῇ δὲ πελάγη πλατυνόμενος. Apud poetas ponitur pro ποῖ, i. quò & quà: vt πῇ περίβω. & Odyſſ. ο, πῇ γὰρ ἴω; quonam me conferam? πη verò ſine accentu encliticum eſt, ἀντὶ τοῦ πως. εἴπερ αὖ πη δυνάμεθα πειρατέον, pro viribus exponendum eſt. Plato in Politico, εἴπερ ταύτῃ πη φαίνεσθαι, πῶ, &c. pro οὕτω πως, Idem libro 2. de Republ. ἴσως ἄρα πη σφαλῆ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, ſicubi lapſus ſit. Idem Epiſt. 7, ἰδὼν πη ταύτῃ κινδυνεύει, hic alicubi eſſe videtur. ἀλλά πη ἴσως, niſi aliqua ex parte fortaſſe, Argyropil. 7. Ethicor. Ariſtot. cap. 8. εἴ πη, ſicubi, Thucyd. δή πη, vtique igitur, Plato de Legib. Aliquando περίαλλα, Ariſtophanis Interpr.

Πῇ ἄλλῃ, aliquo alio, Apoll. Rhod.

Πηγάζεσθαι, à fonte deriuari, Nazanz. in Oratione de ſancto Paſcha.

Πηγάζω, in modum fontis deſtillo, ſcaturio, ſcaturire facio. Accuſatiuo. ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν, Naz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. Idem, ἴσως καὶ ὁ ποταμῷ πηγάσει σοι τυφλὸν, &c. πέτρα πηγάσει, fons ex petra ſcatebit, Idem. πηγάζειν, velut fonte effundere, in Epigr. πηγάζειν ἐσόμενον τοὺς πιστεύοντας, Nazan. promiſit fore vt qui in ſe credāt velut fonteſcant, & viuæ aquæ venis ſcaturiant.

Πηγαῖος, ου, ὁ, fontalis, fontanus, fonte fluens, riguus, ſcaturiens: vt πηγαῖον ὕδωρ, Ariſtot. & Plato in Legib. vbi πηγὴ & κρήνη videntur differre.

Πηγανίζω, imitor origanum. πηγανίζειν, repræſentare rutam, rutam referre, Dioſcorid. lib. 3, cap. 52.

Πηγάνιον, rutula, id eſt, parua ruta, herbæ genus, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant.

Πήγανον, ου, τὸ, ruta herba, quæ κῶλον, i. laxum inteſtinū mirè adiuuat, vt ſcribit Aphrod. lib. 1. Problem. vltim. πήγανον, Plutarch. lib. 3. ſui Sympoſii, deducit à verbo πήγνυσθαι. φασὶ δὲ (inquit) καὶ τὸ πήγανον ἀπὸ τῆς δυνάμεως ὀνομάζεσθαι. πήγνυσι γὰρ ξηραίνει διὰ θερμότητα τὸ σπέρμα, καὶ ὅλως πολέμιόν ἐστι ταῖς κυούσαις, &c. Vide annotationem Marcelli lib. 3. Dioſcoridis. πήγανον ἄγριον, i. ruta ſylueſtris, vim habet lethalem, Dioſcor. lib. 6, cap. 1.

Πηγανώδης, rutaceus, rutæ ſimilis.

Πηγὰς, άδος, ὁ, glacies, rupes, ſcopulus, Apoll. Schol. lib. 2. Heſiod. ἐν τοῖς ἀλδαίνει καὶ πηγάδες, i. πάγοι.

Πηγάσιοι πῖλοι, Ariſtoph. Interpr.

Πηγαΐς, κρήνη, in Epigr.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus, equus Perſei alatus, natus ex ſāguine Meduſæ, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. ſic dictus ὅτ' ἄρ' ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς γένετο. De hoc etiam Dionyſ. de Situ orbis.

Πηγεσίμαλλος, ου, ὁ, habens lanam infixam, aut vellus denſum & nigrum: πηγὸς enim vtrunque ſignificat. Homer. Iliad. γ, ἀρνειῷ μὲν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, i. βαθυμάλλῳ, καλὸν ἔριον ἔχοντι, ἢ μέλανι: πηγὸν γὰρ τὸ μέλαν.

Πηγετὸς, ὁ, gelu, Dionyſ. de Situ orbis.

Πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. Ariſtot. de mundo, ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὑτῇ καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρὸς πηγὰς, i. terra cōtinet ipſa in ſe vt aquæ, ita ſpiritus ignſiq; ſcaturigines. πηγὴ τῆς εὐνοίας, fons & origo beneuolentiæ, Plutarch. in Romulo. πηγὴ γάλακτος, i. πολὺ γάλα, Sophoclis Interpres. AEſchyl. ἡλίου πηγὰς Orientem, vnde Sol oritur, dixit.

Πηγίδιον, fonticulus.

Πῆγμα, ατος, pegma, machina, coagulum, Gaza. πήγματα, concinnationes, compoſitiones, in Epigr.

Πηγματώδης,

Digitized by Google

Πηγματώδης, gelidus, concretus.

Πήγνυμαι, concreſco, id eſt, glacies fio, congelaſco, hæreo, dureſco, duror & eo in ſpiſsitudinem.

Πηγνύω, & πήγνυμι, μ. πήξω, π. πέπηχα, ἀόρ. 2. ἐπάγην. ἀπὸ τοῦ πάγω, figo, conglutino, compingo, congelare facio, coagulo, denſo, addenſo, aſtringo frigore, καταψύχω, defigo, depono. Gaza & Plinius de oleribus quæ non ſeruntur, ſed deponuntur, id eſt, defiguntur, lib. 7, cap. 4. hiſtor. plant. Theophr. Actiu. Accuſat. & Datiu. Philo de múdo, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τοῖς βαθέσι τοῖς τῆς γῆς μέρεσι πήξας, in imis terræ partibus capita defigens. Iliad. γ, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, humi oculos defigens. ἐρήσαι. τὸ πηξιμότατα Cicero vertit, quæ vim habent concretionis. ἐπεπήγει, defixum erat, Thucyd. μὴ παγῶμεν εἰς στήλην ἁλός, ne in ſalis ſtatuam vertamur, id eſt, defigamur, Nazanz. πηγὸς, gelidus, rigidus, conglutinatus, congelatus. παγεὶς ὅρκος, initum iuſiurandum, pactum, Euripid. πηγνύς, cogens. Ité compono, conſtituo, conſtabilio, κατασκευάζω, fabricor, ſtruo, πηγνύω σκηνὴν, ſtruo tabernaculum. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, altos toros ne ſtruamus, Nazanz. in Orat. Homer. Iliad. β, αὐτὰρ ὁ νῆας ἔπηξε, id eſt, ναῦς κατεσκεύασεν, ἐν-αυπήγησε, naues ædificauit. πηξάμενοι νῆας, naues fabricati.

Πηγέβρυτος, ου, ὁ, ex fonte ſcaturiens.

Πηγὸς, οῦ, ὁ, pinguis, bene compactus, albus, niger, vt illud, κύματι πηγῷ: ſed id variè exponunt. πηγὸν πλόκαμον dixit Lycophr. albos crines.

Πηγούσιον, ου, τὸ, πῆχυς.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, brumalis, glacialis, frigus, gelu, glacies, ψυχρός. νὺξ πηγυλὶς, i. frigida, ψυχρά. Odyſſ. ξ, νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε πηγυλίς.

Πηγῶ, τὸ πηγνύω.

Πηδάλιον, ου, τὸ, breui ſecũda, temo, gubernaculum, clauus nauis. vide Bayf. ſtiua Heſiod. Ammon. diſtinguit à πλῆκτρον.

Πηδαλιουχεῖν, gubernare. παρὰ τὸ πηδάλιον, ὅ ἐστιν αὐχένι.

Πηδαλιοῦχος, ου, ὁ, gubernator.

Πηδαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis gubernaculo, ſeu ad gubernaculi effigiem conditus.

Πηδαλιωτὸς, clauatus, Ariſtot. in Prædicamentis.

Πήδασα, loca fontibus ſcatentia, vel montuoſa.

Πήδασος, ὁ, locus vliginoſus, & fonticulis ſcaturiens. Item mons, ὄρος, Nicand. Schol. Eſt & equus Achillis hoc nomine apud Homerum Iliad. π.

Πηδάω, μ. ήσω, π. πεπήδηκα, ſalto, laſciuio & ſalio, vt de aqua ſaliente dicitur, μεταθέειν αἰολικῶς τοῦ ι, εἰς η. Etym. Herod. πηδᾶν ἵππῳ, pro inſilire equo dixit. Ariſtoph. πηδᾷ, ἔοικεν, ὦ μέλ', ἡ καρδία πάλαι, id eſt, exilire, trepidare, expectare. Sophocl. in Aiace dixit πηδᾶν πεδία, pro κατὰ τὰ πεδία, ſaltare per campos.

Πήδημα, ατος, τὸ, & Πήδησις, εως, ἡ, ſaltus, ſaltatio, plauſus, trepidatio, palpitatio, compulſio.

Πηδητικὸς, qui ſalit, ſalax, Gazæ: aſſultim ingrediens, Plinio.

Πήδινος, faginus.

Πηδὸς, οῦ, ὁ, gubernaculum, latitudo remi, remus, palmula remi, quæ & ταρσὸς, Apoll. & ligni genus, Theoph.

Πηδυλὶς, ſaxum, è quo aqua ſcaturit.

Πηδύω, μ. ύσω, π. κα, ſcaturio, fluo.

Πάθω, id eſt, patior. vide ſuprà in πάσχω, & Phauor. in πέπονθα.

Πηκαλίζειν, illudere. malim πηλακίζειν, vt infrá.

Πηκταὶ, αἱ, lachrymæ, à fluendo dictæ.

Πηκτὰ σκόροδα, allia depoſita, id eſt, non ſata, ſed plantata, Theophr. lib. 7, cap. 4. hiſtor. plant.

Πηκτὴ, compago, Gaza apud Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 8. vbi capitur pro venatorio inſtrumento, quo perdices irretiuntur. πηκταὶ, ianuæ, εἶδος δικτύου, Ariſtoph. Interpr. vide etiam Suidam.

Πηκτικὸς, gelationi aptus, denſans, concretus, concretiuus. πηκτικὸν γάλακτος, lac coagulans.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, gelu fictitiũ, cythara, inſtrumentum muſicum, corpus lyræ, de quo Ariſtot. lib. 8. Polit. cap. 6. fides Vallæ, lib. 1. Herodot. de hoc & Chryſoſt. pro fiſtula, & pro lyra in Epigram. Item culter coquinarius.

Πηκτὸν, i. concretitium, ait eſſe Dioſcorid. quod è ſpeluncis coit, concretile, hoc eſt, quicquid vel à calore, vel à frigore concreſcit & induratur, Ariſtot. quæ verò corpora talia ſint, ac cuiuſmodi facultate prędita, docet Meteor. lib. 4. πηκτὸν χάλκανθον, atramentum ſutorium quod pecton, id eſt, cõcretitium dicunt, Dioſc. lib. 5. cap. 106.

Πηκτὸν, pecton dicitur ab aliquibus herba quæ & σύμφυτον, Dioſcor. lib. 4, cap. 11.

Πηκτὸς, οῦ, ὁ, fixus, infixus, cõgelabilis, qui congelaſcit, concreſcere aptus, concretus, compactilis, ſolidus, πεπηγώς. πηκτὸν ἄροτρον, compactile aratrum dixit Heſiod. ad differentiam τοῦ αὐτογύου. Sophoc. in Aiace, ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔχει, telũ in terra fixum. πηκτὰ δωμάτων, id eſt, τὰς θύρας, Interpres. Ariſtoph.

Πήκω, pro πήγω.

Πηλαγόνες, Gigantes. παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, quaſi è luto ſeu terra prognati. Hi & πηλογόνοι à Callimacho dicuntur.

Πηλακίζω, illudo, φενακίζω. ſuprà ſcribitur. πηκαλίζειν, infrà πηνικίζειν. vide Peniciſſare in Chiliad. Eraſmi.

Πηλακισμὸς, οῦ, ὁ, illuſio.

Πηλαμὺς, ύδος, ἡ, pelamys ex thynnorum genere, dicta quòd in luto naſcatur. vide AElian. Gaza in Ariſtot. vertit limoſam & limariam. Eadẽ dicitur θυννὶς, Ariſtot. 6. Animal. cap. 17. Inter cibos delicatiſsimos cẽſetur pelamus Chalcedonia, vt refert Gellius lib. 7, cap. 16. dicitur autem pelamus ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, id eſt, à luto, vt inquit Feſtus. eſt piſcis qui peracto anno thynnus vocatur.

Πήλαξ, contumelia. ſcribitur etiam Πάλαξ.

Πῆλε, vibrauit, concuſsit: à πάλλω, Apollon. 2. Argon. πῆλε δὲ χεῖρας, id eſt, ἀνεσείσατο, agitabat ſeu agitauit. πῆλε, ἀνέπαλλε, καὶ ἀνέσειεν, Homer. Iliad.

Πηλεία θέτι, ὁ Theti Pelea, Philoſtrat. à Peleo patre Achillis.

Πηλείδης ἀχιλλεὺς, Homer. Iliad. πηλέως παῖς.

Πηλεῖον δόρυ, Peleia haſta, i. Achillis, in Epigram.

Πηλείων, ωνος, i. πηλείδης, Pelides, nomen Patronymicũ. Iliad. α, πηλείωνι δ' ἄχος γένετο.

Πηλεὺς, έως, ὁ, Peleus filius AEaci, Iſocrat. in Euag. πηλεὺς & τελαμὼν, filii AEaci. vide in dictione Αἴγινα. πηλεὺς ἔλαβε μάχαιραν, Ariſtoph. Interpr. ſic dicitur apud Hom. de bello Ranarum. rana à luto.

Πηληγόνες, οἱ, πηλαγόνες.

Πηληιάδης, Pelides, Patronymicum, pro πηλείδης, i. ὁ τοῦ πηλέως παῖς. Homer. Iliad. α, πηληιάδεω ἀχιλῆος. id eſt, τοῦ πηλέως παιδός.

Πηλίκισμα, ατος, τὸ, fucus, impoſtura. πηλικίσμασι, φενακίσμασι.

Πήληξ, ηκος, ἡ, galea, caſſis, ἡ περικεφαλαία. ſuperius πήλυξ.

Πηλιὰς, άδος, pelias haſta, qua Achilles ſolus vtebatur: quaſi vibratrix, dicta ἀπὸ τοῦ πάλλειν, hoc eſt, à vibrãdo, aut à Pelio monte, vnde nata fuit. De hoc Homer. Iliad. π.

Πηλίκος, η, ὁ, quantus, quàm grandis. Ita contendit accipi Eraſmus apud Paulum, cap. vltimo ad Galatas. ἕως ἂν ᾖ πηλίκον τέκνον, quandiu fuerit tãtillus filius, Ariſtot. lib. 5. Ethic. cap. 6. ἐν ἀριθμητικῷ eſt πηλίκος ſecundũ quãtum accipitur, vt πόσος, πόσος: ποῖος autem ſecundum quale: τίς autem ſecundum ſubſtantiam, Vrban.

Πηλικότης, ητος, magnitudo, amplitudo, quantitas.

Πήλινος, ου, ὁ, luteus, è luto factus, πηλώδης. Gaza lib. 2. Gr. οἱ πλάττοντες πηλίνους, &c. Demoſth. ἀνδριάντας ſcilicet.

Πήλιον, ου, τὸ, Pelion, mons Thraciæ. ἔστι δὲ καὶ πόλις θεσσαλίας. vide Phauor.

Πηλογόνες, iidem, qui πηλαγόνες.

Πηλοδομέω, luto nidum conſtruo: de hirundinibus dicitur. πηλοδομεῦσι θάλαμοι, in Epigram.

Πηλοδόμοις τείχεσι, Ibidem.

* Πηλοπατεῖν, lutum calcare, καὶ βολοκοπεῖν.

Πηλοπατίδες, αἱ, vel πηλοβατίδες, perones Latinis dicuntur, calceamenta altiora, ſic dicta, quòd iis proculcetur lutum, vel in cœno incedatur: à πηλὸς, & πατεῖν ἢ βαίνειν, alio nomine dicuntur & ἀρβύλαι, vti teſtatur Hippoc.

Πηλοπλάθος, ὁ, ὁ, figulus: Promethei Epith. Lucian.

Πηλοποιὸς, figulus, qui luto finxit, Valla, Alex. Aphr.

Πηλὸς, ὁ, ὁ, cœnum, limus, terra aqua irrigata, argilla: à πελάω. πηλὸς κεραμικὸς, creta figularis: ſic Interpretes Dioſcoridis. πηλοῦ πλάσματα de hominibus, Ariſtoph. [ἡ] πρὸς τὸν πηλὸν ἀσφάλεια, aduerſus lutum, Thucydid. lib. 3. Iones hoc nomine vinũ vocãt: ἐκ τοῦ πίλλειν καὶ στίειν ἡμῶν τὰς φρένας. vnde κάπηλος, qui vinum vendit.

Πηλὸς, mortarium, Thucyd. πηλὸν ἔργασον, fac mortarium, Ariſtophan.

Πηλούμενος, putreſcens, limum contrahens.

Πηλουργὸς, figulus, in libro Sapientiæ, luto operans.

Πηλουσιάτας vocant, qui in luto iſtius corporis conſtituti non poſſunt ſentire cæleſtia, Hieronym. in caput 29. Hieremiæ.

Πηλοφορεῖν, lutum ferre de mortario. Ariſtoph.

Πηλοφόρος, ὁ, ὁ, cæmenti baiulus, mercenarius, μισθωτὸς, χειροτέχνης.

Πηλοχύτοις θαλάμοις, in Epigram. pro nidis hirũdinis.

Πηλυγὶς, ex horrore frigiditas, Etym.

Πήλυξ, ῥωγὰς, fiſſura.

Πήλυσμα, τὸ, lotura. πήλυσμα τῶν ἰχθύων, lotura piſcium, Ariſtot. lib. 4. Animal. Flutæ (inquit) quoties vel piſciũ lotura, vel ſentina eſt eiecta, fugiunt vt odorem ſentientes, Gaza.

Πηλώδης, εος, ὁ, cœnoſus, fæculentus, limoſus.

Πῆμα, ατος, τὸ, clades, iactura, calamitas, noxa, vitium, infortunium, exitium, κακὸν, βλάβη, νόσημα apud Sophoc. ἄλγος. Odyſſ. ξ, ἐπὶ γὰρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο. πῆμα δύης, noxa infortunii. Ibidem, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γένοιμι, vt dolore penitus cumulatus ſim, vt ſemper miſer eſſem, vt adhuc omnino caſus ſubierim calamitatem, id eſt, ἵνα ἔτι ταῖς συμβεβηκυίαις τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ὑπομείνω, vt exponit Didym. Sic πῆμα κακοῦ dicitur ab Homero, ὀδ. γ, ὅτε γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.

Πημαίνομαι, & Πημαίνω, noceo, mutilo, offenſo, officio, infeſto, ſũ detrimẽto, βλάπτω, ζημιῶ, lędo, offẽdo. ὀδ. ξ, οὐδέ τις σοῦ μοῦνον πημανεῖ. Et Ilia. γ, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, id eſt, βλάψειαν, διὰ τὸ παραβῆναι αὐτοὺς, inquit Interpr. πημανοῦμαι, lædar: vnde apud Sophocl. εὖ γὰρ πείσομαι ἴσθι πημανούμενος, id eſt, βλαβησόμενος, ſcito te læſurum iri.

Πημαντὸς, noxius.

Πημονὴ, τὸ, πῆμα. πημονὴν ἔρξει θεὸς, Euripid.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, nocumentum, detrimentum, βλάβη.

Πῆμος, quando, πηνίκα.

Πηνειὸς, ὁ, ὁ, Peneus fluuius.

Πηνελόπη, ης, ἡ, Penelope.

Πηνέλοψ, auis quædam magnitudine columbæ, anati ſimilis. Gaza in Ariſtot. Græcam vocem relinquit, Penelops, auis quæ verſatur in aquis, Ariſtot. lib. 8. Animalium, cap. 3.

Πήνη, ης, ἡ, μέταξα, ſericum, ſericeus pannus, tela, textũ, fuſus, ἀπὸ τοῦ ἄτρακτος εἴλημα. παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ.

* Πηνίζω, καὶ ἐκπηνίζω, καὶ ἀπηνίζω, euoluo & agglomero liciũ. Ariſtop. Βατρα. ὅς αὐτὸ πάλιν ἐκπηνιεῖται ταῦτα πρὸς καλούμενος.

Πηνίκα, quando, id eſt, πότε, dicitúrque propriè de aliquot horarum, vel valde exiguo temporis interuallo. πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας, Ariſtoph. Interpr.

Πηνίκη, ης, ἡ, coma ſuppoſititia, ſiue galericus, vel galericum, φενάκη, Lucian.

Πηνικίζειν, pro eo quod eſt fuco & fraude vti.

Πηνίκισμα, τος, τὸ, fucus, impoſtura, πλίκισμα.

Πηνίον, ὁ, τὸ, radius textori, fuſus quo reuoluitur ſubtegmen, ὕφασμα: vnde ἐκπηνίζω, pro ἀφελκύω, vel ἐξάγω. Inde χρυσοπήνιον dictum volunt, id eſt, aciam, Gaza Interprete, quæ ſimilis eſt culici. τὰ πηνία καὶ ὕπερα, Superæ & aciæ dictæ, ſic apud Ariſtot. lib. 5. cap. 19. de Animal. pro inſectis. tamen in Indice Gazæ τὸ πηνίον dicitur Supera pro inſecto.

Πήνισμα, textura, ὕφασμα. πηνίσματα, Ariſtoph. de telis aranearum.

Πῆνος, idem.

Πῆξαι, σύμπηξον, Homer. Odyſſ.

Πῆξε, ἀνέρειсε, Idem Iliad.

Πῆξις, εος, ἡ, fixio, congelatio, ſpiſſatio, ſoliditas.

Πηὸς, ὁ, ὁ, affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας οἰκεῖος, propinquus, cognatus, Heſiod. à nomine πῶυ. Homer. Iliad. γ, ὄφρ' ἴδης ποῦ τι φίλος τε, id eſt, ποῦ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής.

Πηοσύνη, ης, ἡ, affinitas, συγγένεια, propinquitas, Apol.

Πήρα, ἡ, ſacculus, pera, poſteriori longa. Ariſtoph. in Pluto, πήραν ἔχοντα, &c. vide Πήρα in Ammonio.

Πηρίδιον, τὸ, manticula, Ariſtophan. perula, Senecæ.

Πηρίδους, ἀντὶ τοῦ πηρίδους, Doricè, Etym.

Πηρὶν, ῖνος, mentula, teſticulus.

Πηροδέτω ἱμάντι, loro peræ, in Epigram. id quo pera alligatur.

Πηρομελὴς, έος, ὁ, corpore non integro ſed mutilo, membra ſolutus, Eraſm.

Πηρὸς, οῦ, ὁ, fractus, mutilatus, cæcus, membris captus, luxatus. Homer. Iliad. β, αἱ δὲ χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν: vbi Interpr. ἤτοι τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ ἐκφέρειν αὐτὸν ἐποίησαν, ἢ καὶ τὴν φωνὴν ἔβλαψαν. πηρὸς γὰρ καλεῖται ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Notandum autẽ Atticos proferre πῆρος, vt λῆρος: ſed tamen πηρὸς melius: nam in os terminata nomina, præcedẽtib[9] ρ ε, η, frequẽtius acuũtur. vt πορὸς, πηλός.

Πηρόω, ῶ, ώσω, ῶσα, obtundo, frango, luxo, lędo atque laceſſo, cæco, caſtro, excido, deprauo, peruerto, βλάπτω, deſtruo, Actiu. Accuſat. πηροῦνται τὰ θήλεα, fœminæ manca oblæſáque natura deſciſcunt. πεπηρωμένος, incolumitate orbatus. πεπηρωμένον τετράπουν, læſa imperfectáque quadrupes, non integra, ſed degenerans quadrupes, Gaza. πηρωθεὶς τὸ σκέλος, debilis & inutilis crure, Philelphus. γυῖα πεπηρωθεὶς, fractus membra, in Epigram.

Πήρωμα, oblæſio, mutilatio, naturæ oblæſæ vitium, oblæſa pars corporis, Gaza ex Ariſtot. animal natura imperfectum, homo natura imperfectus.

Πηρωμένος, deprauatus, πεπηρωμένος, oblæſus: Gaza, imperfectus: excęcatus, Lucian.

Πήρωσις, εος, ἡ, βλάβη, λύπη, τύφλωσις, cæcitas, ὀφθαλμία, mutilatio, corporis impedimẽtum, repletio, lib. 5, ca. 4. de gener. Anim. morbus, læſio principii, Argyr. libr. 7. Ethicor. cap. 1. membrorum captio, exciſio. πηρώσεις ἐκ τραυμάτων, Plato de Legibus, membrorum per vulnera truncationes.

Πησόμενος, paſſurus. πεισόμενος πολλὰ λυγρά, multa paſſurus triſtia, Herodot.

Πήσσω, id eſt, πηγνύω, cogo, coagulo, πήσσει γάλα, &c. lac cogit, lac coagulat, Dioſcor. lib. 4, cap. 286. πήσσει τὰ διαλελυμένα, ſoluta contrahit, Hermol. diſſipata cogit, Ruellius: ſoluta coagulat, Marcell. Dioſcor. lib. 4, cap. 239.

Πητίνη, ἡ, petina, genus herbæ apud Theophr. lib. 7, c. 8. hiſtor. plant. vbi tamen πιτίνη legitur.

Πητία, ἡ, coagulum, à verbo πήσσω, Gaza lib. 3. Grammatices. inferius πυτία.

Πηχίσκος, ὁ, ὁ, ſtipes cubitalis. ξυλάφιον πηχυαῖον.

Πηχυαῖος, cubitalis, vnius cubiti.

Πηχυαλιοῦ, Attici vocant ſic palliolum continens remum ad ſcalmum.

Πηχύϊον, Apollon. Rhod. de quo vide Etym.

Πήχυον, poſterior remi pars, vel vt Apollon. palliolũ continens remum ad ſcalmum, Etym. vide Phauor.

Πήχυος, cubitalis.

Πῆχυς, εος, ὁ, vlna, cubitus, vt Gaza vertit ex Ariſtotele,

ſex

ſex palmorum menſura, Herodot. lib. 2. vnde ἀνὴρ τετράπηχυς, i. magnus, apud Ariſtoph. Menſura eſt quantum à flexura cubiti vſq; ad ſummum medium digitum patet, inquit Pollux referente Marcello, lib. 3. Dioſcorid. πήχεις ἐπῶν, menſuras verſuum, Ariſtoph. πῆχυς item lacertus ſeu brachium, ἀγκὼν autem cubitus, id eſt, flexus brachii. Galen. ad Glauc. πῆχυς ὁ βασιλήϊος, i. cubitus regius, mediocri maior eſt tribus digitis, Herodot. vide apud Bud. in Pandect. Eſt & pars citharæ, quæ à cubiti ſimilitudine nominatur.

Πιάζω, Doricè, premo, affligo, prendo, ſed propriè fugientia: vnde πιασθεὶς πολέμῳ, bello vexatus, Herodot.

Πιαίνομαι, impingueſco, niteſco.

Πιαίνω, μ. ανῶ, pinguefacio, obeſo, opimo, λιπαίνω, ſagino. Actiu. Accuſat. κατεσθίουσι καὶ πιαίνουσι τὰς κορυφάς, corrodunt & peruia reddunt cacumina, ſ. ficuum, Gaza lib. 2. hiſtor. plant. Theophr. cap. 9.

Πιαίω, vrgeo, premo, vexo.

Πιάλεος, α, ὁ, pinguis, potabilis.

Πιάλεος, humidus, fontem ſeu ſcaturiginem habens, Etymol.

Πιανεψιὼν, ῶνος, ὁ, Iulius menſis.

Πίαρ, ατος, τὸ, pingue, λιπαρόν, πῖον. Pro cremore lactis, in Epigram.

Πιάω, μ. άσω, τ. κα, prehendo, comprehendo, capio. Actiu. Accuſat. ἐπιάσθη, apprehenſus eſt.

Πιδακίων, πίδαξ.

Πιδακώδης, εντος, ὁ, irriguus, vuidus: vnde λιβὰς πιδακώδης, Euripid. latex fontis.

Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, πιδήεις, κρουνώδης, fontibus abũdans.

Πίδαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, fons, ſcaturigo, ſtilla. l. 4. Epig. legitur genere Maſcul. πίδακά τ' ἐκ πετρῶν ψυχρὸν πίε, Fœmin. vtitur Antipater Epigr. lib. 1. πίδακος ἐκ τυφλῆς ἐκ ἰσάχυων ὕδωρ: vnde ἀπίδαξ χῶρος, ὁ μὴ πηγὴν ἔχων.

Πιδάω, ſalio inſtar aquæ ſalientis, Etym.

Πιδήεις, εντος, ὁ, fontibus abundans.

Πιδύομαι, exilio, emano, σκαίρω, Nicand.

Πιδύτης, nomen viri proprium, Etym.

Πιδύω, ſcaturio. πιδύων ἱδρὼς, ſudor ſcatens, in Epigr.

Πίε, bibe. πίετε, bibite. (βλύζων.

Πιεῖν, bibere, p̄ πιέειν: ab ἵπω. Heſiod. αἷμα μέλαν πιέειν.

Πιέζομαι, premor, opprimor, vexor. πιέζεται τῇ νόσῳ, morbo implicatur. πιέζεσθαι πενίᾳ, laborare inopia. ἐπιέζοντο ὑπὸ τοῦ Καμίλλου, à Camillo ſunt oppreſſi, Plut. in Camillo. πιεζόμενοι, in vltimum diſcrimen adducti, ſatagentes, laborãtes. πιεσθεὶς, vexatus, ſatagens, preſſus, 1. breui, in Epig.

Πιέζω, μ. έσω, π. κα, premo, peſſum premo, vexo, onero, λυπῶ, σφίγγω, obſtruo, comprimo, κεντῶ, 1. breui. Actiu. Accuſat. πιέζει φθόνος τὸν Φειδίαν, inuidia Phidiã onerat, Plutarch. in Pericle. Idem in Theſeo, τὰ διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν αὐτῶν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιέζοντες, &c. ad quæ ipſi aſpirare non poſſunt cognitione, extremis tabularũ partibus ſupprimentes, &c. vbi tamē ſcribitur πιεζοῦντες. Item paulò mox, πιεζοῦντος οὐδενὸς, nullo opprimēte. πιέζειν, affligere, lædere, καταπονεῖν, ἀφανίζειν, θλίβειν, Ariſtophan. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, nam me vrget neceſſitas, συνωθεῖ, ἀναγκάζει. πιέσασα συνέχει, cohibet, Gaza de Seneœ. Pro capere, Nonn. χειρὶ πιέζειν οὐδὲν, manibus nihil capere, i. μάρπτειν.

Πιεῖν, bibiturum eſſe.

Πιαίνω, alo, παίνω.

Πίειρ, ὁ εὐγενὴς, felix, beatus, diues, pinguis, præpinguis, opimus, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 16.

Πίειρα, ας, ἡ, pinguis. πίειρα γλῶττα, lingua pinguis, Ariſtot. in Problem. πίειρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, terra craſſa & læta, Theoph. lib. 8, cap. 6. hiſtor. plant.

Πιερία, ας, ἡ, Pieria, mons Bœotiæ & Macedoniæ, & vrbs. ὄρος Θρᾴκης, Apollon. Interpr.

Πιερίδες, αἱ, Muſæ.

Πιερίηθεν, ex Pieria, Heſiod.

Πιερικὴ πίσσα, pix Pieria, Herod. πιερικὴ σάλπιγξ, in Epi.

Πῖνε, bibe, cap. 17. Euang. Lucæ, in Imperat.

Πίεσθε, bibetis.

Πίεσις, preſſura, preſſio.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum, paſtillus, expreſſio, quod ab expreſſo ſucco reliquum eſt, & ipſe quoque ſuccus ex-

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum. (preſſus.

Πιεστήριον, ὁ, τὸ, idem, ἀπὸ λίθων. Accipitur & pro tormenti genere, Syneſ. fo. 30. κολαστήριον.

Πιεστὸν, τὸ, compreſſile, πιεστὰ ταῦτα, inquit Ariſtot. ὅσα δύναται εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι ἢ εἰς τοὺς ἑαυτῶν πόρους, cõpreſſilia ſunt ea quæ poſſunt in ſuas ipſorũ inanes partes, aut in ſuos ipſorum meatus coire, vt ſpõgia, lana, cera, caro.

Πίεστρον, inſtrumẽtũ extrahẽdo fœtui mortuo. ἐμβρυο-

Πιώδης, pinguis, floridus. (θλάστης.

Πίερ, ερος, ὁ, Pier. Pieres vicini ſunt Thracibus, & Pangeo monti. In Vocatiuo, ὦ πῖερ ſolùm, vt ſcribit Gaza libro 2. Grammat.

Πίεσαι, pro πίῃ, biberis.

Πιετὸς, ſitis bibituri.

Πιθάκνη, ης, ἡ, paruum dolium, doliolum, vas terreum. Diminut. eſt à πίθος. Ariſtoph. in Pluto, αὐτὴ δ' ἡ μάχαιρα, πιθάκνην παρελθὼν ἀρρυγεῖς καὶ ταύτην, dolioli latus fractum, & hoc. vide eius Interpr. in Equit.

Πιθάκνιον, ου, τὸ, idem.

Πιθανολογέω, μ. ήσω, π. κα, duco ad perſuadendum, Neutrum Abſolut. Ariſtot. 1. Ethic.

Πιθανολογία, ας, ἡ, ſermo veriſimilis & perſuaſiuus, probabilitas ſermonis, Eraſm. cap. 2. ad Coloſſ. Ambroſ. ſubtilitas ſermonis, perſuaſibilitas, perſuaſibilis oratio.

Πιθανὸς, ου, ὁ, obediẽs, perſuaderi aptus, docilis, veriſimilis, aptus, probabilis, idoneus qui quoduis exprimat, diſertus, appoſitus ad perſuadendum, fidem faciens, credibilis, ad perſuadẽdum aptus & vtilis, vero proximus, δυνατὸς πείθειν, argutus, elegans. ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς, in familiari quotidianóque ſermone diſertus, Pluta. in Alcibiade. ἐμοὶ οὐ πιθανὸς, qui mihi non probatur. πιθανὴ ἀπολογία, id eſt, probabilis reſponſio. dicitur & βίαιον, i. violentum: à Latinorũ quibuſdã inuerſio, Interp. Quintil. Item πιθανὸς, gratus & iucundus. Ariſtid. καλλοὶ μὲν γὰρ τῶν οἰκοδομούντων οὗτοι κόσμοι καὶ θαυμαστῶς πιθανοὶ τοῖς πλήθεσι, huiuſcemodi ædificantium ornamenta, & pulchritudinem oſtendunt, & plebi mirum in modum grata ſunt. Sic καλλὸς πιθανὸν, p̄ ἡδὺ dicimus. Scribitur etiam πιθανός. πιθανώτατος δήμῳ ἐς τὰ πολλά, maximę apud populũ authoritatis. Thuc. πιθανώτατος τῷ πλήθει, in dicẽdo multitudini acceptiſsimus.

Πιθανότης, ητος, ἡ, credulitas, probabilitas, fides, veriſimilitudo, perſuaſio, ſuadela, illecebra, elegãtia, polities, fides veritatis, Quintil. λόγοι πιθανότητος, argumẽta ſpecioſa & probabilia, Nazanz. in Orat. πιθανότητά τε ἔχειν, fidem facere, Plato de Legib.

Πιθανῶς, politè, aptè, diſertè, ad perſuadendum appoſite, perſuaſibiliter, vt Quintilian.

Πιθαρχεῖν, imperio parere, πειθαρχεῖν.

Πιθέω, μ. ήσω, π. κα, confido, credo, Neut. Dat. Iliad. δ, ἀνέμοισι πιθήσας, adductus. Heſiod. ἀνέμοισι πιθήσας, cõfiſus ventis. πιθήσας ὀνόματι, credens in nomine, Nõn. ἢν ἐμοὶ πιθῇ, ſi mihi credideris, Sophocl. vbi puto legendũ πίθῃ.

Πίθηαι, parueris, 2. perſona Aoriſt. 2. Subiunct. ab ὑποπείθω. Iliad. α, αἴ κε πίθηαι, pro ἐὰν πεισθῇς, ſi pareas.

Πιθηκαλώπηξ, ſimiuulpa, apud AElian.

Πιθήκειον βλέπειν, acerba tueri, ſimiæ modo intueri.

Πιθηκίζω, κολακεύω, Ariſtophan. vide in Chil. Eraſmi, Πιθηκίζειν.

Πιθηκισμὸς, fraus, adulatio, imitatio, ἀπάτη, κολάκευμα, ὃ μίμημα, Ariſtoph. Interpr.

Πιθηκοειδὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimiæ ſimilis. τὰ δὲ τῶν πιθηκοειδῶν, de genere ſimiarum, Gaza.

Πίθηκος, ου, ὁ, 1. breui, in. Epigr. ſimius, & ſimia. colebatur ab AEgyptiis, vt ſcribit Lucian. θεοὶ δ' ὑπὸ...

Πιθηκοφαγέω,ſimiis veſcor.

Πίθηξ,pumilio,nanus.

Πιθηκώς,fretus,perſuaſus.vide Πείθω.

Πιθέσθω,pareat.

Πῖθι,bibe. Eraſ.in Prouer.Bibe eleborū. vide Phau.

Πιθίτης,ου,ὁ,cometæ genus dolii figura.

Πιθίτις μήκων,genus papaueris,nomine pithitis,Dioſ. lib.4,cap.65.

Πιθοιγία,ας,ἡ,quaſi τὸ πίθου ἀνοιγῆ,feſtum erat Bacchi apud veteres,in quo dolia relinebāt, & amicis potū præbebāt,vt hoc tépore fit in die Martini,Cæl.l.15,c.25. vide Interp.Ariſtop.in Acharn.τὰ πιθοίγια,Interp.Heſiod.

Πιθοίγια τὰ,πιθοιγεῖν.

Πίθοιο,πείθοιο,credas,Homer.Iliad.

Πίθομαι, poeticè pro πείθομαι. πίθεται τούτοις, his fidem habet,Ariſtot.lib.4.Polit.cap.41.πιθόμην,ἐπιθόμην,parui, Homer.οὐ πιθόμην,non ſum obſecutus,Lucian.

Πίθος,ου,ὁ,dolium,cadus,fidelia,vrceus.Heſiod.ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,μεσσόθι φείδεσθαι,i.incipiente verò dolio,& deſinente ſaturari ſeu impleri,iubeo,ſcilicet.ἐς πίθους κεραμέους,in fidelias fictiles,Herodot.Ariſtot. lib.de mundo docet quaſdam aeris affectiones πίθους dici à ſimilitudine doliorum.

Πιθοῦ,pare.in ἀόρ.2.ab ἐπιθόμην.Ariſtop.ὦ πιθοῦ.

Πιθοῦμαι,parebo.Ariſtoph.τί οὐ πιθοῦμαι δυστήνοις;Futurum eſt ſecundum verbi πείθομαι.

Πιθυλάμπης,ου,ὁ,tranſgrediens regulam poſitam.

Πίτυρα,ας,ἡ,furfur,ſcabies capitis.vide πίτυρον.

Πιθώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, dolii amplitudine. πιθώδης βόθυνος, ſcrobs dolii amplitudine.

Πιθών,particip.2.Indefin.à πείθω.Ariſtoph.in Pluto, τὴν βουλὴν πιθών,pro πείσας,i.curiæ perſuadens, qui à ſenatu impetrauit,qui exorauit. πιθὼν τοὺς κυρίους, idem Ariſtophan.poteſtate à dominis impetrata.

Πικέριον,butyrum.

Πικνός,denſus,frequens.

Πῖκος καὶ Φαῦνος δαίμονες, i. Picus & Faunus dæmones, i.numina quædā Italiæ quibuſcum verſabatur Numa, Plutar.in Numa.

Πικραίνομαι,irritor,exacerbor,amarulentus ſum.

Πικραίνω,μ.ανῶ,irrito,amaritudiné affero,Act.Accuſ.

Πικρῶν,amaris. (12.ad Hebr.

Πικρία,ας,ἡ,amaritudo, acerbitas, amarulētia, Eraſm.

Πικρίζειν,amareſcere,amarulentiam referre.

Πικρίς,ίδος,ἡ,ſylueſtris lactuca,Gaza ex Ariſtot.lib.9. Animal.cap.6.amarago,Idem lib.2,cap.11. hiſtor.plant. Theophr.de hac Dioſcor.lib.2, cap.163. genus autē eſt intybi,vt Marcell.adnotat ibidem.Exodi cap.12. φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται, edent carnes hac nocte aſſas igni & azymos panes cū lactucis agreſtibus.

Πικρόγαμοι,οἱ,matrimonia amara.

Πικρόγαμος,qui amaras expertus eſt nuptias.Adiectiu.

Πικρός,ὁ,ὁ,difficilis,acerbus,amarulētus, ſæuus,teter, ἐδυσχερής,χαλεπός, πικρανθεὶς καὶ ἐπίπονος. de homine Ariſtot. in Rhetor.qui acerbū inquit iniuſtū eſſe propter vltionem.μὴ λίαν πικρὸν εἰπεῖν ᾖ,ne detur quippiam acerbius dicere,Demoſt.

Πικρότης,ητος,ἡ,amaritudo,acor,amaror,quem ſiccitas & calor plenior creant,inquit Alex.Aphr.Probl.70,l.2

Πικρόχολος,ου,ὁ, dicitur Hippoc.is in quo redūdat flaua bilis,quæ plerunque amara eſſe ſolet,amaræ bilis,biliolus,Galen.ἡ πικρόχολος χαλεπώτερον μανιώδεσι φέρειν ἀντίαν. πικροχόλου σώματος,in Epigram.

Πικρόω,μ.ώσω, amarum reddo, exacerbo, & πικροῦμαι, amareſco,Alex.Aphrod. τὸ μάλιστα παλαιούμενον πικροῦσθαι.

Πικρῶς,amarè,χαλεπῶς,ἀπεχθῶς.

Πιλάδιον,ου,τὸ,biretum paruum.

Πιλάμβαι,οἱ, Flamines vertuntur à Plutarcho.

Πιλίον,ου,τὸ,galerus.

Πιλέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſtrigo,aſtrigo,premo,coagulo,coarcto.Actiu,Accuſat. πεπίληται,ſtipatus eſt.ὕδατι πιληθεῖσα μᾶζα,in Epigram.

....*Πίλημα,ατος,τὸ,peniculum vertit Linacer,ex Galen. in Therap.ego craſſamentum ex lomento verterem,vel potius linamentum & penicillum ex Celſo.nam & ſpiſſamentum & ſtipamentum dici poteſt.

Πίλησις,εος,ἡ,conſtrictio,rigor,conſtipatio,cōpreſſus, πίλημα πυργωτόν,turritus pileus apud Strab. cinctum,ζώνη,μίτρα apud Galen.lanæ penicul°,globúſve tortilis,centurriculus,Hermol.i.cēto,carpta lana,Marcell.l.1.Dioſ. cap.69.vbi ſunt tamen qui legunt πίλωμα. Ariſtot. de mundo,χάλαζα γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος καὶ βρίθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβόντος,id eſt, grando fit ex niue volutim contorta,libramentúmque ex compreſſu capiente ad celeriorem lapſum. Ibidem,τὰ συνεχῆ πιλήματα νέφους,vocat cohærentia & continuata ſpiſſaméta nubis.

Πιλητὰ,τὰ,ſubactilia vocātur Ariſtot.hoc eſt, quæcūque cōpreſsilia firmas tolerant paſsiones,ὅσα τὰ πιεστὰ μὴ ἔχει τὸ πίλον.πιλητὰ κτήματα,externa corporis fulcimēta,Ficinus in Timæo Platonis.

Πιλητικός,vim habens aſtringendi,conſtipendíq;,Gaza.cōdenſans,Alex.Aphr.in Probl.τὸ γὰρ ψυχρὸν πιλητικόν.

Πιλίδιον,ου,τὸ,galericulus,capillamentum, adulterina coma.Aliquando impoſtura. in Sol.

Πιλίον,ου,τὸ,πῖλος,galer°.πιλίον περιθέμενος,pileat°,Plut.

Πιλίσκος,ου,ὁ, pileolus, Dioſcor.lib.3, cap.5.galericul°, Ruell.lib.3.eiuſdē,cap.161. Barbar.in Plurali vertit pileola genere Neutro,ibidem.

Πίλναμαι,appropinquo: ab ἐπίλω,τὸ ἐγγίζω. Heſiod.in Theog.γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο,i.concurrebat,ſe admouebat.Et cōpoſitum ἀναπίλναμαι,exilio,ex reciprocatione quadam reſulto.

Πιλνάω,deiicio,πλάζω. Heſiod. πιλνᾷ χθονὶ, ſolo coequat & diruit.

Πῖλος,ου,ὁ,pile°, capitis ornamētum,Ariſtot.l.5,c.5.de generat. Anim. apud Gazā etiā li.3.Gram.πῖλος legitur. Erat autē propriè Perſicum capitis ornamentum. Xen. de Cyaxare loquens.ἀπεχθὴς αὐτὸν τὸ ὅλον ἔχει ἀπὸ τούτου τότε, τότε μηδικὸν πῖλον περιβαλεῖν ἐκέλευσεν αὐτῷ. ἐπειδὰν τὸ δένδρον πίλῳ λευκῷ πιλήσωσι, καὶ ἐᾶν,vbi arborem pileo albo firmóque contexerint,Herodot.κεφαλῆσι δ' ὑπέρθε πῖλον ἔχειν ἀσκητόν,Heſiod.Item lana carpta,cento. Idem, πίλους ἐντεθεὶς συνέχει.¶ πῖλος etiā pro tapete craſſo accipit,Xen. 5.Pædiæ,fo.30. πιλοί εἰσι τὰ ἐξ ἐρίου πεπιλημένα, ὥσπερ θυρεοὺς τινὰς ἀπὸ τοῦ σίδηρου, ἃ ἐνδυόμενοι, οἱ δὲ τὰ ἐπικείμενα ταῖς περικεφαλαίαις, Interpr. Thucyd. lib.4. vbi Valla vertit pilei.πῖλοι γίγνονται ἐκ τῶν ὤμων τῆς διφθέρας,Lucian.id eſt, tegumenta capitis,pilea. πίλους ἐρείους περιτίθενται, circuntendunt pilea lanea,Herodot.πίλους φορέοντες, pilea geſtātes, Idem.Ariſtot.lib.5,cap.5.de generat. Anim. inquit τοὺς συμπαζομένους τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασιν πολιοῦσθαι θᾶττον, id eſt, pilos,qui vel pileo,vel alio tegmine operiūtur, celerius caneſcere.πῖλον μηδικὸν,Xen. vbi Philelph.tapetorū Medicorum exponit.¶ Eſt itē πῖλος calceus craſſus & hybernus,Plat.in Symp. καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας.& in 12.Leg.ſic accipi poteſt,licet etiam & pro pileo.

Πῖλος,ἡ,pilula,apud Theophr.lib.4,cap.10. hiſtor.pl. pilula eſt in robore creſcēs.ταῦτα δ' ἐπιφαίνεσθαι ἰσώδης.Idē, de faba AEgyptiaca loquens, φανερὸν δ' ὅτι τὸ πικρὸν συντραμμένον ἐξ οὗ γίνεται ὁ πῖλος, Gaza vtrobiq; pilulā vertit.

Πιλούμενος,preſſus.

Πιλοφόροι, ita vocat eos Lucian. qui ſunt apud Scythas ſecundæ à rege dignitatis.

Πιλοῦσαι,cōdenſare,cōſtipare, Theop.l.5,c.4.de cauſis plāt.πιλώσας,qui cōſtipauit,idē Theop.l.3,c.29.de cauſ.

Πίλωσις,εος,ἡ,cōplex°,cōſtrictio, Theop.5.de cauſ. coarctatio,cōſtipatio,Gaza de Senect. (Etym.

Πιλωτὸν,aliquid ex lanis pręparatū ad cubandū aptū,

Πιλωτὸς,

Πιλωτὸς, οῦ, ὁ, conſtrictus, exæquatus.

Πιμελὴ, ῆς, ἡ, pinguedo, adeps, axũgia, ἀλοιφὴ, ſagina, κνίσσα.

Πιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, qui adipem præ ſe fert, adipem trahens, adipoſus, Gaza.

Πιμελώδης, obeſus, præ ſe ferens adipem.

Πιμπλάω, impleo. Actiuum. Et πίμπλαμαι Paſſiu. i. impleor, plenus ſum. Genit. Homer. Iliad. α, μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, i. ἐπληρῶντο. πιμπλᾶσι ἄρτων σῶμα, corpus ſtipant panibus, Ariſtoph.

Πίμπλεια, ας, ἡ, Pimplea, loc⁹ Macedoniæ Muſis ſacer.

Πίμπλη, pro πίμπλαθι.

Πίμπλημι, impleo. Heſiod. βιότου δέ τοι πίμπλησι καλιὴν, domum tuam bonis impleat: vbi connectitur cum φιλέῃ Coniunctiui modi præcedente particula ὄφρα, i. vt impleat. Vnde Participium πιμπλὰς, & Fœmininum πιμπλᾶσα. Heſiod. πιμπλᾶσαι κόνιος, implentes puluere. De hoc vide Varin. in dictione Πλάγχθη.

Πιμπράμαι, ardeo, ἐμπυρίζομαι. Item ſtomachor.

Πίμπρημι, μ. πιμπρήσω, vro, comburo, φλέγω. Actiu. Aliquando dolore afficio, πιέζω. πιμπρᾶντες, incendentes.

Πῖν, in Epigr. pro πίνε: ſic enim interrupto verbo ſolent, qui genio indulgent.

Πίννα, ας, ἡ, concha piſcis. Gaza lib. 3. Gramm. per duplex νν. Item Heſyc. vide inferius. Sophoc. Interpr. ſic, πίνα, ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν. πίννα, τὸ ὄστρεον, διὰ δύο νν.

Πινάδης, ſordidus. malim πινώδης.

Πινακίδα, ſaltationis genus, quod an ſuper lancibus, an lances geſtãdo perficeretur, incertum eſt, apud Poll.

Πινακίδιον, ου, τὸ, pugillaris, γραμματεῖον, tabellæ, tabella cerata, in qua olim ſcribebant, vt cap. 1. Euang. Lucæ. Pro indice Gell. lib. 20, cap. vlt.

Πινακηδὸν, tabulatim, tabularum modo, Ariſtoph.

Πινάκιον, tabella & ſcriptura. Item pactum iudiciale continens cautionem cõtra reum, Etym. Item ψήφισμα, edictum. Hermog. χάριν τε τὸ χρῦ μεγαρίων, ἀνῃρῆσθαι πινάκιον. Et πινάκια ἐν οἷς τὰ διηγήματα ἐχάραττο, καὶ αἱ ἀρχαὶ, ἃ καὶ ἰαμβεῖα οἱ λαχόντες δικάζειν ἔχουσιν ἀρχεῖν, Moſchop.

Πίναξ, ιδος, tabula, ſcutella: vltima breui, Gaza lib. 3. Grammat. vnde πινάκιον diminutiuum, tabella, ſcutella, lanx, quadrula. πινακίδες, tabellæ, pugillares, αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλοίων.

Πινακίσκος, ου, ὁ, idem. Ariſtophanes in Pluto pro lance & ſcutella.

Πινακοθήκη, ἡ, tablinum. Sic vocabatur vbi tabulæ pictæ, cælatum argentum, ſtragula veſtis, ſigna & ornamẽta reponebantur. Alex. Gen. lib. 5, cap. 24.

Πινακοπώλης, ὁ, ὀρνιθοπώλης, inquit Suidas, i. venditor auium, quòd pinguia ipſa imponerent tabulæ ſeu ſcutellæ, qua venales expoſuerant.

Πίναξ, κος, ὁ, tabula, lanx, ſcutella, diſcus. Item index librorum, codicilli, tabella picta, tabella pictoria: catinum exponit Eraſmus cap. 11. Euangelii Lucæ, δός μοι ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν ἰωάννου βαπτιστοῦ, des mihi in patina caput Ioannis Baptiſtæ, cap. 14. Euang. Matth. vbi Eraſm. ἐν πίνακι, hic Interpres vertit diſcum, alibi catinum, etiam ſi magis Græcè ſonat tabulam, quandoquidem quadris tabellis cibus apponitur. Item cap. 6. Euang. Marci lãcem exponit. μαθηματικὸς, ἀπηλλαγμένος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, Plutar. in Romulo, Mathematicæ ſtudioſus, ſe ad aſtrologiæ diſciplinam conferens: ſic Lapus. πίνακες καὶ πινακίδια, pinaces & pinacidia, ſunt tabellę in quibus capita omnium rerum continẽtur, Latinè indices dicimus: vnde quidam Græci eo titulo libros ſuos inſignierũt, quaſi eſſent multarum rerum indices, Plin. in Præfat.

Πινάριοι, familia Romanorum, Plut. in Numa.

Πινάριον, vocatur à Peteeſio genus atramenti ſutorii, quod & χαλκανθὲς dicitur, Dioſc. lib. 5, cap. 106.

Πιναρὸς, ᾶ, ὁ, ſordidus, horridus, vilis: ſuperius Πιναλέος.

Πινάω, contamino.

Πίνδαρος, eo tempore quo Simonides floruit, Ariſtophanis Interpres.

Πίννα, apud Ariſtot. ſpecies eſt teſta intectorum: Gaza Græcam vocem relinquit. vide AElianum, & Plin. lib. 9, cap. 35. Item Heſychium. vnde fit πιννοτήρης, pinnoteres genus cancri, Plin.

Πιννοθῆραι, pinnotheræ: ſic dicuntur cancri parui, qui in pinnis & conchis innaſcuntur, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Πιννοτὴρ, aliàs πιννοθὴρ, apud AElian. & Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit. eſt autem cancellus.

Πιννοφύλαξ, i. pinnæ cuſtos: piſcis eſt qui pinnam concham cuſtodit: & eſt vel ſquilla parua, vel cãcellus, i. paruus cancer, Ariſtot. lib. 5. Anim. Item lib. eodem cap. 16.

Πινόεις, εντος, ὁ, ſordidus, ῥυπαρὸς, i. breui. πινόεν ἔριον, ſiue πινῶδες, lana ſuccida, à ſorditie, Hippoc. πινόωσα, in Epigr.

Πῖνον, ceruiſia, vinum hordeaceum, quo temulentos pronos decumbere, aut ſupinos tradit Ariſtoteles, quod in altis non fit.

Πίνος, οῦ, ὁ, ſordes, ῥύπος, priore breui libr. 2. Argon. Apollon. vnde κακόπινος, ſordidus, improbus. Capitur & πίνος pro ſpurco homine & peſtilente, vt & peſtis Latinis dicitur. vnde πολυπίνητος, multùm ſordidus, Eurip. lib. 2. & κακοπινὴς, i. κακορύπαρος, κακοήθης.

Πίνος, ἡ, pro pino arbore videtur accipi libr. 6, cap. 17. Theophr. de cauſ. plant. ὅτι τε τῆς πίνυ καὶ ἀκρόδρυς ποι, &c.

Πινοτήρης, lapidem obſeruans, Etym.

Πινύεις, εντος, ὁ πινόεις.

Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia.

Πινύσκω, πινυτὸν ποιῶ, præmoneo, prudentem facio. ζεὺς πινύσκει ἤματα, Iupiter molitur dies, &c. Ariſtot. lib. 5. Anim. ex Simonide poeta, de Alcyone.

Πινυτη, ῆς, ἡ, prudentia. Iliad. η, δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, i. φρόνησιν, σωφροσύνην.

Πινυτὴς, ῆτος, idem, in Epigr.

Πινυτὸς, οῦ, ὁ, prudens, σώφρων, συνετὸς, ſapiẽtia præditus, conſultus, apud Demoſth. primis breuibus

Πινυτόφρων, ονος, ὁ, idem.

Πινύω, μ. ύσω, π. υκα, admoneo. Actiu. Accuſ. vnde πίνω, à quo πεπυμένος.

Πίνω, μ. πίσω, π. πέπωκα, ἀόρ. β. ἔπιον, bibo, ſorbillo, abſorbeo, haurio. Regit Accuſatiuum: vt Odyſſ. ε, γέροντα πῖνε τε οἶνον. πίνειν τὸ φάρμακον, Galen. ad Glaucon. & Atticè Genitiuum: vt πίνω τοῦ οἴνου. πίνω τοῦ ὕδατος, Gaza libr. 4. Grammat. bibo de aqua: ſunt qui ἀπὸ velint ſubintelligi, idem Gaza. πίνειν ἐκ φιαλῶν, bibere in pateris, Xenoph. εἰς τὸ πίνειν ἥκειν, Demoſthenes. πινέμεναι οἶνον μέθυ πολλὰ, Hom. Iliad.

Πινώδης, ῥυπαρὸς, ξηρὸς, ſqualidus, aridus. Superius πινάδης ſcribitur.

Πινωδία, ας, ἡ, immunditia, ἀκαθαρσία.

Πίομαι, bibo, bibam, cap. 19. l. 2. Reg. & in Epigrã. vbi prima producitur. πίομαι dicendum non πιοῦμαι, Phrynic.

Πῖον, & Πῖος, εος, τὸ, pingue: propriè τὸ ἔχον μᾶλλον στερεὸν, ἢ ὑγρὸν, hoc eſt, in quo pl⁹ ſolidi q̃ humidi redũdat: quũ λιπαρὸν dicatur illud in quo magis dominatur humidũ. Fit autem πῖον ſanguine putrefacto, lib. 3. Anim. Ariſtot.

Πιότατος, ὁ, pinguiſſimus, λιπαρώτατος, παχιότατος. πιότατος ζέφυρος, in Epigr.

Πιότης, ητος, ἡ, vbertas, pinguedo, obeſitas, pinguitudo, Eraſm. cap. 11. Pauli ad Rom.

Πιοῦμαι, bibam: vnde πιεῖσθαι, bibiturum eſſe, Ariſtot. in Rhet. πίουσα, quæ bibit, cap. 28. Act. Apoſt.

Πιπίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſugo, pipo. Vox eſt factitia gallinarum & auium.

Πίπλημι, pro πίμπλημι, in Epigr.

Πιπτίω, μ. ίσω, π. ικα, cado, irruo.

Πιπιπὸ, vox eſt ſimilis Plautinæ illi in Caſina, Non ego iſtud verbum empſitem titiuilitio, i. re admodum vili: nullius enim ſunt ſignificationis.

Πίπος, ου, ὁ, auis marina. τῷ πίπῳ παρόμοια, talis qualis pi-

po, Gaza lib. 9. Animal. cap. 21.

Πιππίζω, pippio, ab imitatione auium dicitur hæc dictio. λέγεται δὲ καὶ τὸ πιπίζω ππίζω, Lucian. ſuprà per ſimplex π ſcribitur.

Πίπρα, ἡ, pipo auis quæ à lutea diſsidet, Ariſtotel. lib. 9, cap. 1. Animalium.

Πιπράω, inflare.

Πιπράσκομαι, & Πιπράσκω, μ. πράσω, π. πέπρακα, vendo. ἀποδίδομαι, venale habeo, venale expono. Genit. vel Accuſ. πιπράσκονται δὲ ἐπὶ τῇ ξένῃ, in exteram regionem vẽdendi emittuntur, Plutarch. in Solone. πιπράσκει δ' ὁ χαλκὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

Πίμπρημι, μ. πρήσω. vide Πίμπρημι.

Πιπρήσκω, vendo, Nonnus.

Πίπτω, μ. πεσοῦμαι, π. πέπτωκα, ἀόρ. β. ἔπεσον, cado, decido, incido, recido, ruo, corruo, proſternor, deiicior, excutior, delabor, collabor, fundor, peſſum eo, ſubeo, profligor, procumbo, incumbo, deficio, contingere, interlapſari, procidere. Apollon. 2. Argon. οὔδει πίπτε, in terram lapſus eſt. Pro ſternor & iaceo ibidem, συνάχεσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, ſtrati & iacentes. Pro irruo. Heſiodus, ὡς οἱ ἐν ἀλλήλοισι πέσον, ſic ipſi irruerunt in ſe mutuó. πεσὼν βορέας, i. irruens. Heſiod. τῷ πίπτει σχήματι, eò res ſpectat, Herodot. ἐμπίπτουσιν, Thucyd. Euripid. in Rheſo pro ſuſpendo, produco, interdum ſequor, & πεσεῖν propriè dicitur de iis qui in bello occiſi ſunt. πίπτεις ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, Euripid. diem de die ducis. Sophocl. cum Datiuo pro incido, πίπτειν βαρείαις ... δυσπραξίαις, in ærumnas incurrere. πεπτωκότες συμφορᾷ, in calamitatem incidentes, in Epigram. πίπτω εἰς ἄτην, trahor in luctum, Euripid. πίπτει τὶς γόνατα, Xenoph. πίπτω ἐπὶ κύματι, Apoll. Rhod. πίπτω ἐξω τῶν κακῶν, Ariſtoph. de Theramene. πίπτω ὑπό σου, profligor abs te, Thucy. πίπτων, ſtratus, Hom.

Πιῤῥὸς, fuluus: ſic apud Dioſcorid.

Πίσα, vrbis nomen, Etymolog.

Πίσαι, rigare, ποτίσαι, ſuperius per ει ſcribitur.

Πισάκνη, paruum dolium: malim πιθάκνη vt ſuprá.

Πίσεα, paludes, prata, loci humidi. οἱ σύμφυτοι ἢ ὑλώδεις καὶ παλώδεις τόποι.

Πισινίτης, Ariſtoph. ſecunda breui, in Epigram. faba Piſina, à loco.

Πίσον, piſum ſeu piſa legumen, à Piſa loco nomine accepto. dicitur & λέκυθος.

Πίσος, locus humidus, Etym.

Πίσσα, ης, ἡ, pix, reſina.

Πισσηρεφὴς, έος, nauis pice illita.

Πισσάσφαλτον, quod conſtat ex glutino picis & bituminis. Plin. foſsilem picem ita vocat.

Πισσέλαιον, ου, picinum oleum, Dioſcorid. & Plin. aquoſus liquor, qui velut lactis ſerum ſupernatat pici. vnde ἐῤῥέπισσα Paulo vocatur, liquamen picis à Columella. Galenus tamen πισσέλαιον intelligit oleum cum liquida pice commixtum.

Πισσίζει χρόαν, eſt colore piceo, Dioſcor. lib. 5, cap. 77. πισσίζων οἶνος, Interpr. Ariſtophan.

Πισσίτης οἶνος, picatum vinum, Dioſcor. lib. 5, cap. 40.

Πισσόκηρος, ου, picatus cereus in aluearibus, Gaza in Ariſtotel.

Πισσόω, μ. ώσω, π. ωκα, pico, pice illino, pice incruſto: ὀρχάζω etiam dicitur. Neutr. Accuſ.

Πίσυρες, quatuor, τέσσαρες. per vnicum σ legitur in Epigramm.

Πίσυνος, ὁ, ὁ, obediens.

Πίσω, αἰτὶ τοῦ πίπτω, Etymol.

Πισσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piceus, reſinoſus, reſinaceus. πισσώδης τῇ χρόᾳ, qui eſt piceo colore.

Πισσοῦται, pice linatur, pice cruſtetur.

Πιστάκια, τὰ, piſtacia. ſic dicitur fructus quidam in Syria prouenientes pineis nucibus ſimiles, Dioſcorid. lib. 1, cap. 178. & Marcellus.

Πιστεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, fidem facio, mihi creditur, videor probabilis, vt verum admitto, & ὁμολογοῦμαι. Herodian. φοβεῖς τοῖς ἐκεῖ στρατιώταις, οὓς ἐψεύσατο, οὐκ πιστεύεται, milites prætoriani minus illi, vt quos decepit, fidẽ præbent, Iſocrat. ἀμφότεροι πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσι, i. ſi ipſis credatur. Plutarch. πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, valent apud vos authoritate. πιστεύεται πάντα, omnia ei credita ſunt. πιστεύεται κόσμιος ἀνὴρ, creditur vir probus, Plutarch. in Solone. πιστεύομαι πάντα πράττειν ἕνεκα τῆς πατρίδος, credor omnia patriæ cauſa facere, idem in Public. ὧν ὁ λόγος πιστεύεται, quam ratio confirmauit, Dioſcorid. lib. 7, cap. 1. πιστεύομαι τὴν στρατιὰν, i. præſum exercitui, Lucianus. πιστευθεὶς μέταλλα, qui fidem accepit de metallis, cuius fidei credita ſunt metalla. πιστευθεὶς κόσμον ὅλον ὑπὸ ὑδάτων διασώσασθαι, cui commiſſum eſt ab aquis totum mundũ cõſeruare, Nazanz. in Orat. πιστεύεσθαι, authoritate ſubniti, Demoſth. & Bud. πιστευόμενος, qui fide & authoritate præditus eſt, qui maior eſt ſuſpicione, vel maior quàm vt ſuſpectus haberi poſsit. πιστευόμενος τὰ μέγιστα, præfectus rebus maximis, Nazanz. in Orat. Item Chryſoſt. οἱ ἑταῖροι ... φίλοι οἱ μάλιστα πιστευόμενοι παρά τινι, & c. amici iuratiſſimi, Bud. in Epiſt. poſter. πεπιστευμένος, i. authoritate fretus, apud Platonem. πεπιστευμένη δόξα, habita opinio, Phalar. in Epiſt. ἐπιστεύθησαν, concrediti ſunt, commiſsi ſunt. πιστευθῆναι βουλόμενος, ſibi fidem haberi volens. πιστευθεὶς, fidem nactus. πιστευθεὶς λόγος, creditus ſermo. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, Ariſtot. in Polit. id eſt, cui fides à populo præſtatur. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, à rege cultus, apud regem authoritate valens & exiſtimatione, Iſocr. in Euagora, πιστευθεὶς ἐν Θήβαις, ſummæ authoritatis apud Thebanos, AEſchines.

Πιστευτικὸς, credulus, Ariſtot. in Rhet.

Πιστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, credo, vt verũ admitto, fido, confido, fidem habeo & adhibeo, recipio, opinor, aſſentior, ſpero, ſum fretus, θαῤῥῶ, confirmor, cõmitto fidei, Chryſoſt. Neutr. Datiuo & Accuſ. πιστεύω σοι ταύτην, hãc tuæ fidei committo, Nazanz. in Orat. πίστευσον τῷ γήρᾳ τὴν κάθαρσιν, committe purgationem ſenectuti, Idem ibidem. πιστεύοντες σφίσιν αὐτοῖς, ſuis viribus freti, Thucy. 1. θαῤῥοῦντες. πιστεύω ταῦτα, hæc ita eſſe credo, Demoſth. τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν αὐτῷ, in reliquis confident ei, idem Demoſth. Et cum Infinit. πιστεύω ἀποφεύξεσθαι, ſpero me euaſurum. Plato de Leg. πιστεύω τεύξεσθαι, ſpero me impetraturum. Xenophon, τοῦτο πιστεύω εὖ ποιήσειν, hunc credo bene facturum eſſe. Aliquando fidem accommodo. πεπιστευκὼς, fretus, cõfiſus, πεποιθὼς, τεθαῤῥηκὼς, AEſchines. πιστεύουσι τῷ λέγειν, dicendi facultate fretus, Idem.

Πιστικὸν, piſcina, potabile.

Πιστικὴ νάρδος. vide in dictione Νάρδος.

Πιστικοὶ λόγοι, Xenoph. verba ad perſuadendum appoſita, Ariſtot. lib. 1. Rhetor.

Πίστιος, ὁ, ὁ, ſanctus vertitur ab Halicar. lib. 9. ἐν ἱερῷ Διὸς πιστίου ὃν ῥωμαῖοι σάγκτον καλοῦσι.

Πίστις, εως, ἡ, fides, fiducia, plena fiducia, opinio, credulitas, ſpes, confidentia ſeu θαῤῥὸς, βεβαίωσις, certitudo, ὅρκος βέβαιος, cautio, δόξα, exiſtimatio, teſtimonium, certum indicium, ἀσφαλὲς σημεῖον, θάρσος. Et autem fides triplici differentia. Primùm enim ſignificat quam Latini appellant fidelitatis, æquitatis, conſtantiæque in re cõtracta ſeruanda opinionem atque exiſtimationẽ, qua præſtita probitatis, negata perfidiæ maleuolíque animi documenta præbemus: & tam actiuè quàm paſsiuè accipitur. Vnde πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, eſt fidem dare & accipere: κατὰ πίστιν συνθέσθαι, vel (vt Ariſtot.) συναλλάττεσθαι, bona fide paciſci. Sic πίστιν λαμβάνειν dicitur, cui poteſtas & imperium creditur. τὰς πίστεις παρ' ἀλλήλων λαμβάνειν, Ariſtot. in Polit. fidem inter ſe habere. ἡ τοῦ ἀνδρὸς δόξα καὶ πίστις, viri dignitas & exiſtimatio, Plutarch. in Pericle. ἡ διὰ τῶν ὅρκων πίστις, AEſchin. fides & cautio, i. ſecuritas quæ iureiurando datur, *foy & caution adiudicatoire*. Theognis, πίστει χρήματ'

μετ' ὄλεσσε, ἀπιστίη δ' ὤλεσαν. Heſiod. πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας. Deinde ſignificat rei compertæ exploratæque fiduciam, quam Quintilian. perſuaſionem vocat: quemadmodum Græci πιστὸν appellãt τὸ γνώριμον καὶ ἀσφαλὲς, ὃ ἡμεῖς πεποιθαμεθα. [redacted]. Tertiò ſignificat ali[illegible] probationem, i. ἔλεγχον, ἀπόδειξιν, & argumentu[illegible] dignum. Vnde & πίστεις ἔντεχνοι, quas Quintilian[illegible] probationes artificiales vocat. de quo Budæus Co[illegible], μήδ' ὀφθαλμῶν πίστις παρῆν, i. quod credi non po[illegible] tum quidem quũ oculis teſtibus pateret. πίστιν ἔχω habere authoritatẽ, fidem facere. πίστιν ἔχω, mihi cre[illegible], mihi fides additur, Plutarch. in Romulo. ἔλαυνε δ' [illegible] ὁρίσας τῷ τέλει πίστιν ἔχων, ὥσπερ θαῤῥός. πίστιν παρέχομαι, facio fidem, Thucyd. πίστεις ποιοῦσι καὶ βεβαιότητα πρὸς ὀκνοῦντας, illis fidem facientes & ſatisfacientes, idem Thucyd. πιστὸν ποιῶν, fideliter agens, cap. 12. Prouerb. Salomonis. πίστιν ποιεῖσθαι, Plutarch. in Fabio, fidem adiicere. πίστιν ποιοῦμαι, do fidem, fœdus ineo. Herodot. τὴν πίστιν τοῖς ἀγγέλοις ἐποιήσατο, fœdus cum nuntiis iniuit. τὰς πίστεις ποιησάμενος τοῖς φίλοις, ſequeſter contrahendi fœderis inter amicos, Idem. πίστιν φέρειν, Sophocl. πίστεις φέρειν, argumenta elicere vel trahere, Ariſtot. πίστεις θεῶν ὀμόσαντες, qui deorum fidem iurauerunt, Thucyd. lib. 5. διὰ πίστιν ἀνθρώπων, habita hominib⁹ fide, Thucyd. εἰς τιμὰς καὶ πίστεις ἀνῆγε, ad honores & ſecreta conſilia promouebat, Plutarch. in Numa. πρὸς τὴν πίστιν, ad fidem faciendam.

Πιστόομαι, mihi concreditur, fidem facio, confirmo, Budæus in Epiſt. prior. & poſt. πιστώσασθαι eſt iureiurãdo affirmare, hoc eſt, ὅρκον δίδοναι, & fidem rei facere. Herodia. φιλοσοφίας βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, philoſophiam vitæ temperantia ſe colere præ ſe tulit, fidémque fecit. Sic φήμην πιστώσασθαι apud eundem, eſt famæ fidem aſtruere, Budæus Com. Homer. Odyſſ. ο, νῦν καὶ τοῦτ' ἐθέλω μοι ἰδέσθαι, ὄρκῳ πιστωθῆναι, iureiurando confirmare, iureiurando aſtringi. Nonnus, οὔπω μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε θυμῷ, i. teſtem ſermone fideli animo nondum infixiſtis. Idem, εἰς ἐμὲ φίλτρον ἐπιστώσασθε, i. ἐφιλήσατε ἐμὲ, me dilexiſtis. φωνὴν πιστώσατο, fidelem vocem & certam edidit, idẽ Nonnus. πιστώσαντο, πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις, ἐδεξιώσαντο, ὡμόσαντο, fidẽ mutuam dederunt, Homer. πιστωθῶμεν, Euripid. fœdere ſunt adacti. πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, coniungere fide cum eo, cap. 27. Eccleſiaſtici. πιστώθητι τοῖς τύποις τῶν ἥλων, clauorũ veſtigia tibi fidem faciant, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα. πιστούμενος σοφίῃ, Laſcaris, i. ſapientia ſubnixus, vel potius fidẽ faciens de ſapientia. καλῶς τὰ δεδόντα πιστωθεὶς, Ariſtid. πεπιστωμένη φιλία, explorata amicitia, Bud. in Epiſt.

Πιστὸς, οὐ, ὁ, fidelis, i. qui fidem ſuam ſeruat & præſtat, ὁμολογούμενος, βέβαιος, qui fidei eſt ſpectatæ, indubitatus, cui fides adhibetur, firmus, certus, notus, exploratus, fidus, clarus. πιστὸς ἐμοὶ, apud me fidem habens, Valla. πιστὴ ἡδονὴ, voluptas certa, Euripid. πιστὴ κατηγορία, Demoſth. πιστὴ λόγῳ ἡ ἐλπὶς, ſpes ſermone perſuaſa, Thucydid. πιστὸν ποιοῦσι τὴν μεταβολὴν, Iſocr. Et πιστὸν, pignus ſiue fiducia & ſecuritas. τὸ τῆς ἐλευθερίας πιστὸν, i. libertatis pignus, Bud. in Com. in Epiſt. in verbo Pignus. Item credibile, perſuaſibile. Demoſth. πῶς τοῦτο ἡμῖν πιστόν; quonam hoc credere poſſumus? Item exploratum, compertum, ὁμολογούμενον, certum, cui negare fidem non debemus, Ariſtoteles μετὰ τὰ φυσ. 10. τὰ πιστὰ, quæ ad fidei tutelam pertinent, Euripid. ὅρκια πιστὰ, Homerus. ἐμοὶ οὐ πιστὰ, apud me carentia fide. ταῦτα πιστὰ μὲν ἦν τοῖς Ῥωμαίοις ἰδίκαι, his fides à Romanis adhibita eſt, Plutarchus in Romulo. τὰ πιστὰ διδόναι, Xenophon. καὶ πίστεις διδόναι, Iſocrat. pro eo quod eſt fide data promittere. πιστὰ autem ἔχειν dicuntur, qui pignus huiuſmodi fidei acceperunt. Vide Budæum in Epiſtol. in verbo, Fide accepta venire. τὰ πιστὰ ἔχειν παρά τινος, habere pignus, accipere fidem ab aliquo, Xenophon. πιστὸν ἔχοντες, Thucydid. ſperantes. πιστὰ φέρειν, fidem ſeruare, in Epigramm. & Laſcar. πιστὰ φυλάττειν, fidem ſeruare. Ian. Laſcaris, πόσι ἐφύλαξε πίστιν, marito fuit fidelis. πιστὰ ποιεῖν τὰ αὐτοῦ apud Ariſtotelem, ſua probare. Cicero dixit fidem facere de ſuis. πιστὰ θεῶν ποιοῦμαι, deos in fidem obteſtare, Xenophon. Eſt item πιστὸν τὸ πινόμενον, vt πιστὸν φάρμακον τὸ ποτὸν, vt ſcribit Ariſtophan. Interpr. in Pluto. πιστὰ φάρμακα, potabilia pharmaca dixit in Prometheo AEſchyl. Vide in φάρμακον.

Πιστότατος, ſummæ authoritatis.

Πιστότης, fides, Plato de Leg.

Πιστόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, fidem accipio & do, ab aliquo mihi caueo propriè, hoc eſt, obſides vel pignora, vel ſponſores exigo, fidem affero, iureiurando adigo. πιστῶ σε ὅρκῳ, αὐτὶ ὅρκον ἐκ σου λαμβάνω: πιστοῦμαί σε δι' ὅρκου, αὐτὶ τοῦ ὅρκον σοι δίδωμι, Interpres Thucydid. lib. 4. Idem, πιστώσαντες αὐτοὺς τοῖς ὅρκοις, i. vbi fidem iureiurando habuerunt.

Πίστρα, αὐτὶ τοῦ πίστρα, Etym.

Πίστρις, ἡ, genus nauis cuius meminit Polyb. & Bayſ.

Πιστωθεὶς, ὁ, dicitur is cui fides facta eſt, hoc eſt, qui iam fidem rei accepit.

Πίστωμα, probatio, Ariſtot. in Rhet.

Πιστῶς, fideliter, certa fide. πιστῶς σοι προσμένω, perſeuero in fide tua, Demoſth.

Πίστωσις, confirmatio, Hermog. μαρτύρων πιστώσεις λόγων, id eſt, teſtimonia.

Πίσυνος, ου, ὁ, obediens, credulus, fidens, confidens, fretus. Iliad. ι, τόξοισιν πίσυνος, arcu fretus, πεποιθὼς, πεπιστευκὼς, τεθαῤῥηκώς. Sic Ariſtophanes νεφ. πίσυνος λόγοις, fretus vi dicendi. πίσυνοι τοῖς ἔξω, ab his qui aberant, ſolicitati, Thucydides.

Πίσυρες, quatuor, Etymol. ὀδ. ε, in initio fermé. primis breuibus, Apoll. Rhod. ſuperius per duplex σ ſcribitur.

Πιτάνα, turma, cohors, in Epigram.

Πιτάνη, ἡ, ciuitas AEoliæ. Vide Pitana ſum, in Prouerb. Eraſmi.

Πιτθεὺς, έως, δῆμος τῆς κεκροπίδος, ὁ πιτθεὺς, Suidas. Vide Didym. ὀδ. λ.

Πιτθεὺς, Pitheus, Theſei auus maternus, Plutarch. in Theſeo. vnde πιτθηῒς, ΐδος, Pittheis, idis, patronymicum fœmininum.

Πιτίνη, ἡ, legitur lib. 7, cap. 8. hiſt. plant. Theophraſt. pro herba. vbi exponitur à Gaza petina, vt πετίνη ſit legendum.

Πιτιῶν, ὁ, pitio, genus bulbi herbæ, Theophr. lib. 7, c. 13. hiſt. plant. vbi tamen Gaza opitio, id eſt, ὁ πιτιῶν. Vide Plin. lib. 19, cap. 5. de genere bulborum, à quo pition dicitur, ſcribitur tamen illic pithion.

Πίτνα, effudit, cecidit.

Πιτνὰς, denſans, extendens.

Πίτνατε, ἐκτείνετε, pandite, in Epigram.

Πιτνῶ, appropinquo, μεταπίπτω, Euripides in Oreſte. vnde ἐμπιτνῶ, i. ἐμπίπτω, irruo. πιτνεῖ, πίπτει, cadit. πιτνεῖ ἐν δόμοις χάλαζα, Euripid. πιτνεῖν, cadere, interfici, Idem. πιτνοῦντα κακῶς, idem Euripides, id eſt, ὀλιπίπτοντα, εἰς κακὸν ἀποβαίνοντα: ſic Interpres.

Πίτνω, iacio. Heſiod. αἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλήνεσιν ἔθεν, καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ, i. ἔῤῥιπτον εἰς τὴν ἅλωνα, in areã proiiciebãt. vbi Interpr. τὸ πίτνω ἀπὸ τοῦ πίτω, πλεονασμῷ τοῦ ν: ἐστι δὲ καὶ πίτνω καὶ πιτνῶ.

Πίττα, πίσσα, pix. vnde πιττάσφαλτος, generis fœmin. apud. Dioſcorid. lib. 1, cap. 101.

Πιττάκιον, τὸ, pugillares & tabula è fuſili pice ad exarã-

Rr.

dum conflata. Pittacium Lampridius pro albo Prætoris vſurpat, matriculam vulgò vocant, Celſus pro panno medico.

Πισσάσφαλτος, ου, ὁ, picis bitumen.

Πισσίω, pico, pice oblino.

Πισσοειδὴς, reſinaceus.

Πισσοκαυτοῦσι πεύκην, pinum picis gratia vrunt, Theophraſt. lib. 9, cap. 2.

Πισσοκοπηθέντα ξύλα, offenſa ligna, Gaza lib. 5, c. 5. hiſt. plant. Theophr. ſed vide num ſignificet pice oblita.

Πισσοῦμαι, vnguento corpus illino, & pilos euello. Lucian. ἵνα γὰρ τὰς πισσουμένας τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον.

Πισσόω, μ. ώσω, pico, pice inficio, pice inungo. vnde ὑποπιττῶ apud Ariſtophan. πιττοῦν, pice vngere. vnde καταπιττοῦν apud eundem.

Πισσώδης, piceus. πισσώδης πεύκη, pinus picoſa, Theophraſt. lib. 1, cap. 13. de cauſ. plant.

Πίσσωσις, picatio, qua vtebantur mangones in iis quibus graciliores erant artus.

Πισσωτὰ φάρμακα, Galen. ad Glaucon. medicamenta picea ſeu reſinoſa, vt Plinius loquitur.

Πισσωταὶ, οἱ, qui pice inungunt, Lucian.

Πιτυὰ, ᾶς, ἡ, coagulum, lac. πυτία ſcribitur ſecundum Gazam lib. 3. Grammat.

Πιτύεια, promontorium eſt circa Lampſacum, & olim Lampſacus ipſa Pityea vocabatur propter abundantiã pinuum πιτύων. ſic Apollon. Etymolog.

Πιτυΐδες, αἱ, fructus pinus, & piceæ quos habent in conis ſuis, nuclei pinearum nucum. πιτυΐδες καλοῦνται ὁ καρπὸς τῆς πίτυος καὶ τῆς πεύκης ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις, Dioſc. lib. 1, cap. 88. Pityides fructus ſunt è picea pinúq; in conis vel metis repertus, Hermolaus. Sed Marcellus, Pityides ſunt tedæ & piceæ fructus, qui in conis, i. nucib[9] earum reperiuntur. Hermolaus in Corollario, Pityida (inquit) fructũ piceæ Dioſcorides vocari ſcribit, itémque pini, ſed impropriè, vt Galen. inquit. Plinius è pinaſtro nuces ita nominat. Hippocrat. pityida pro reſina è pinu ſiue picea potius intelligit, vt eidẽ Galen. placet.

Πιτυΐνα, τὰ, idem.

Πιτυΐνος, pineus. πιτυΐνος οἶνος, vinum pineum, Dioſcor. lib. 5, cap. 37. πιτυΐνη ῥητίνη, reſina quæ ex picea raditur: ſic Marcell. & Hermol. apud Dioſcorid. lib. 1, c. 92. ſed & lib. 3. ibidem, cap. 171. ab eodem Marcello pro pinea reſina exponitur.

Πιτυλίζειν, obire genus quoddã certaminis, de quo Gale. lib. 2. de tuenda valetu. erat auem huiuſmodi exercitatio, in qua ſummis pedibus ingrediebantur, manibus altera retrorſus, altera prorſus protẽſis, Politianus in Miſcel. Significat & geſticulari, & crebro motu ciere manus, de quo vide Gal. lib. 2. ſalubrium, & Cornarium li. 9. comment. in Gale. de compoſ. Phar. vbi erroris Politianum conuincit.

Πιτύλισμα, ατος, τὸ, manuum geſticulatio ac motus.

Πίτυλος, ου, ὁ, pugnus, hoc eſt compreſſio manus. quod autem pugno comprimitur, δράγμα dicitur. πίτυλος item ſtrepitus, caſus, fragor, tumultus, Eurip. ναῦς γε πίτυλος εἰρεσίας πάρα, idem Euripid. i. nauis parata eſt ad remigandũ: nam dum nauis remis agitur, fragorem quendam & ſonum edit verberibus remorum, quem ſyllabis Virgi. expreſſit, -ſpumas ſalis ære ruebãt. πέμπε κατήρει πίτυλον ἐλατήριον, Euripid.

Πιτυὼν, ῶνος, ἡ, vas picatum, quo vina reconduntur.

Πιτυοκάμπτης, pinorum eruca. Eſt & morbus quidam, & proprium cuiuſdam nobilis latronis, quem Theſeus interfecit. πιτυοκάμπτης τὰ τῶν πιτύων μικρὰ ςροβύλια. vnde σφαγαστικὸν πιτυοκάμπτας, vide apud Suidam.

Πιτύουσα, ἡ, Pityuſa, genus herbæ Dioſcor. lib. 4. cap. 262. dicitur ab aliquibus κρῆμα, ab aliis κραμβίον, ab aliis πιτυΐδιον, ab aliis κανοπικὸν, ibidem. Miletus dicta ſic fuit olim ob pinorũ illic creſcentiũ abundantiã, Euſt. Bœot.

Πιτυρίασις, vrinæ incontinentia, affectio vrinæ. Eſt etiã nomen affectus vel mali, quum ſcilicet tenues & furfuraceæ ſquamulæ, nulla relicta exulceratione ex capitis & reliqui corporis extremis partibus decidũt. Quintus Serenus & Celſus videtur porriginẽ appellaſſe. πιτυριάσεις φαίχει, furfures exterit, Dioſc. lib. [illegible], cap. 115.

Πιτυρίας, & Πιτυρίτης ἄρτος, furfuraceus panis, i. cui nihil furfuris ademptum eſt, αὐτόπυρος: Cic. cibarium panem vocat. Si quis diligenter expendat, quid Corn. Celſus ſcribat, animaduertet non idẽ eſſe αὐτόπυρον & cibariũ panem: inquit enim, Firmius eſt triticeum quàm milium, idipſum quàm hordeũ, & ex tritico firmiſsima ſiligo, deinde cui nihil ademptũ eſt, quod αὐτόπυρον Græci vocãt, infirmior eſt ex polline, infirmiſſimus cibarius panis. Ex his cõſtat αὐτόπυρον vocari panem ex ea farina coctum, cui furfures non ſunt adempti, ci[illegible]um verò furfuraceum, hoc eſt, ex ſolis propemodu[illegible]ribus coagmentatum, quem eundem ῥυπαρὸν, qua[illegible]s ſordidum appellaſſe videtur Paulus AEgineta [illegible]

Πίτυρον, ου, τὸ, palea, furfur, & tã capitis ſordes, [illegible] farinæ purgamentũ. Vide Marcel. in Dioſc. Demo[illegible]o Cteſiphonte AEſchini obiicit, quòd cùm aliás tu[illegible] P[illegible] atque ſordidè ab ineunte pueritia ſeruierit, tum [illegible]rum eum πηλῷ καὶ πιτύροις ἀπομάττοντα appellat, hoc eſt, lu[illegible] & furfure abſtergentem.

Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, furfuraceus, furfuroſus, Interpretes Dioſcoridis lib. 1, cap. 80.

Πίτυς, υος, ἡ, pinus, picea, larix arbor, Gaza l. 5. Anim. Ariſtot. c. 10. & lib. 1. hiſt. plant. Theophr. c. 2. vide in dictione Πεύκη. Gaza apud Theophr. l. 5, c. 25, ἴδια δὲ περὶ τῆς φοίνικος καὶ τῆς πίτυος, peculiare quod de palma & picea proditur. ita etiã exponitur à Ruellio & Marcel. lib. 4. Dioſc. cap. 262. nunc pinus, nunc picea dicitur à Plin. quem & Barbar. imitatur. Vide Marcelli adnotationẽ, lib. 3. Dioſcor. cap. vlt. Hanc arborẽ, ſi exciſa ſit, ait Herodot. lib. 6. non redditurã ſobolem. Gell. l. 8, c. 4. pinũ vertit carpens eundem Herodot. quòd parũ verè dixerit pinũ, i. πίτυν, vnam ſolámque arborũ omnium cæſam nunquã denuo ex iiſdem radicibus pullulare. Ariſtot. de mundo, πλάτανοι καὶ πίτυες, platani & pini: ſic Bud.

Πιτυώδης, habens formam lactis coagulati, ſcatens piceis. πιτυώδης καρπὸς, fructus laricis ſemini proximus, Theophr. lib. 1, cap. 5. de cauſ. plant.

Πίτυλοι, οἱ, remi, remigationes.

Πιφαύσκω, & Πιφαύσκομαι, dico, nuntio, σημαίνω, ἐμφανίζω, Hom. Iliad. κ, ἐπὶ ἀλλήλοισι πίφαυσκεν. & ὀδ. ο, ἄλλον ἐγὼ τοι πιφαύσκομαι, i. demonſtro, φανερῶ. Heſiod. οὐκ ἀΐδρεια πιφαύσκεις, non inſcita loqueris.

Πίφιξ, auis quædam aquatica, aliâs πίπρα ξ. apud Ariſtotel. Gaza piphex vertit.

Πίω, bibo, bibero. πίωμεν, bibamus, bibituri ſimus.

Πιώδης γῆ, terra vliginoſa.

Πίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, opimus, vber, obeſus, ſaginatus, adipe pinguis, πιμελὴς, πλούσιος ἢ λιπαρὸς, εὐδαίμων, opulentus. ἐν πίονι νηῷ, in opimo templo. Homer. Iliad. β, αὐτὴ τῷ πλουσίῳ καὶ εὐδαίμονι. πίονας ἀγρούς, idem in Odyſſ. Heſiod. τῆμος πιόταταί τ' αἶγες, &c.

Πλαανητὶ, erraticè.

Πλᾶγγος, ου, plancus, aquilæ genus, Plin.

Πλαγγὼν, όνος, ἡ, ornamentum quoddã puellare ex cera (factũ.

Πλάγια, τὰ, latera. εἰς τὰ πλάγια, ad latera, in latera. εἰς πλάγια σείειν, in trãſuerſum ſeu obliquũ quatere, Ariſtot. de mundo. κατὰ πλάγια, per latera, Xenoph. in Pæd.

Πλαγιάζω, μ. άσω, π. ακα, obliquo, in tranſuerſum deflecto, per obliquũ enuntio, circũeo dicit Quintil. Actiu.

Πλαγίαυλος, ου, ὁ, tibia obliqua ex loto, à Libyb[9] inuẽta.

Πλαγιασμὸς, obliquatio, Hermog.

Πλαγιόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, lateribus fructificans, latere fructum pariens, in latere habens fructum.

Πλαγιόκαυλος, cui caulis tendit in latus.

Πλάγιος,

Πλάγιος, α, ον, obliquus, trãſuerſus, declinatus, diuerſus, inuerſus, in latus ſe vertens. τὰς πλαγίους τάφρους, foueas obliquas, Theophr. l.3, c.7. de cauſ. plant. πλαγία θύρα, poſticũ, c.1. Daniel. πλαγία φάλαγξ. Vide in Append. de vocab. milit. ἐκ τοῦ πλαγίου, à latere. εἰς τὸ πλάγιον, in latus, in angulum, latus verſus. κατὰ τὸ πλάγιον, ad latus.

Πλαγιοσύμπηκτον, ου, τὸ, cum obliquo conſtructum.

Πλαγίως, obliquè, doloſè, acutè & cauilloſè.

Πλαγκταί, ſcopuli, Odyſſ. μ.

Πλαγκτὴρ, ῆρος, vagus, erro, in Epigr.

Πλαγκτός, οῦ, ſtultus, attonitus, errans, erraticus, errabundus. πλαγκτὸν ὕδωρ, in Epigram. erratica aqua. πλαγκτὸν κύτος, Ibidem.

Πλαγκτοσύνη, πλάνη, vagatio. Odyſſ. ο, πλαγκτοσύνας ἐπὶ σοὶ κακὰ τεύξω.

Πλάγξομαι, errabo. Ὀδ. ο, κατὰ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ πλάγξομαι: à πλάζομαι, πλεονασμῷ τοῦ γ.

Πλάγχθην, erraui. πλάγχθην, ἐπλανήθην, & πλαγχθεὶς, percuſſ⁹, errãs: à πλάζω. πλαγχθεὶς ἀμαξιτοῦ, de via errans, Euripid.

Πλάγων, ονος, ornamentum puellarum, quod & νύμφα alio nomine & δαγὺς, Theocr. Schol.

Πλαδαρός, ὰ, ὸ, humidus, ὑγρὸς, laxus, mollis & flaccidus, imbecillis, lib.4. Epigr. ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφεδίνωσε κόμην. πλαδαρᾶς σαρκὸς, mollis ſpongioſæque carnis, Ruell. carnis inutilis & fluidæ, Barbar. & Marcell. lib.2. Dioſcor. cap.137. & lib.5, cap.7. οὖλα πλαδαρὰ, humida gingiuarum vitia, diffluẽtes humore gingiuæ. πλαδαρὸς ſignificat non humens ſimpliciter, ſed cum humore flacceſcens, vt quũ quod natura ſua durum rigénſque eſt, admiſſo humore languet. oportet ἐν τῷ πλαδαρῷ duo hæc intelligere, humorem, & ex humore infirmitatem. ergo πλαδῶσι οὖλα apud Dioſc. lib.1, cap.141, id eſt, flaccida & cum infirmitate humentia: hæc Marcellus ibidem.

Πλαδάρωμα, ατος, τὸ, imbecillitas, languor.

Πλαδάω, humeſco. Apoll.2. Arg. πλαδόωσαι ὀπηδέοντες ἄερσαι, i. ἔνυγρον ſeu δίυγρον. nam πλάδος humiditas vẽtriculi dicitur. πλαδῶσα, fluida, Ariſtot. de cõcretione ſanguinis ceruorum. οὖλα πλαδῶντα, humore prægnantes gingiuæ, humentes gingiuæ, Dioſc. l.5, c.115, madidæ pituita gingiuæ, Hermol. apud Dioſc. l.1, c.153. πλαδῶσι οὔλοις, gingiuis vligine madẽtibus, Dioſc. l.1, c.141. ſic Barbar. quẽ reprehendit Marcell. inquiens vliginẽ terræ eſſe.

Πλαδόεις, εντος, vliginoſus, vdus, humectus, mollis, cuiuſmodi eſt caro œdemate laborantis, quę digitis cedit, veſtigia relinquens prementibus, Nicand.

Πλάδος, τὸ, infirmitas, humiditas quæ ſupra id quod ſecundũ naturam eſt, innaſcitur partibus, Hipp. πλάδον στομάχου παρηγορεῖ, Dioſcorid. lib.1, cap.21, i. humida vitia ſtomachi demulcet.

Πλάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, erro, vagor. poet. πλάζομαι ἐπὶ δῆμον, erro in populo. ſic Homer. Ὀδ. ζ. pro πλανῶμαι, in Epigramm. pro ἀναφέρομαι, ſurſum feror & aſportor, Apollon. Rhod.

Πλάζω, errare facio, ſeduco, πλανῶ, ἀπείργω, falſum habeo, fallo, πλανᾶσθαι ποιῶ, Hom. Odyſſ. Iliad. ζ, οἵ με μέγα πλάζουσι, i. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας.

Πλαθάνη, ης, ἡ, vas in quo fit panis & placentæ, quod & πλάθανος dicitur. Item proprium nomen ancillæ apud Ariſtophanem.

Πλαθεῖσα pro πελαθεῖσα, admota, Euripid. vt ſit ab ἐπλάθην ſecundo Aoriſto paſsiuo: ab ἔπλαθον medio.

Πλάθω, μ. άσω, appropinquo, admoueo, accedo ad, προσπελάζω. Homerus, οὐρὴν μὲν πρός τ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδωρ, caudam aquis admouit. ἐπλάθην, propinquaui, Euripides. πλαθεῖσα, propinqua facta, admota, adiuncta, Idem.

Πλαίσιον, ου, τὸ, πλινθίον, & quod eſt lateris forma. πλαίσιον (ſcribit Bud. Com.) propriè eſt, ὅταν ἐκ τεσσάρων πλευρῶν γένηται ἡ ὀρθὴ τάξις, οὐκ ἐν τετραγώνῳ, ἀλλ' ἑτερομήκει σχήματι, ita vt longitudo longè ſupereminear altitudinem. Ariſtoph. Ran. καὶ πλαίσια σύμπηκτα πλινθεύουσί γε. Eſt apud Herodian. militaris ordo quadrangulari forma. τετράγωνος τάξις στρατεύματος καὶ τὸ ἐκ ξύλων τετραγώνων πῆγμα, hoc eſt, agmen quadratũ, Etym. ἐν πλαισίῳ τεταγμένοι, quadrato agmine inſtructi, Thucyd. vbi Interpr. exponit ἐν τετραγώνῳ σχήματι. vide in Append. de vocab. milit. Item ex quatuor trabibus compacta machina. Suidas πλαίσιον vocat compagem ex lignis quadrangulis.

Πλακουντώδης, placentaceum, Gaza lib.4, cap.11. hiſt. plant. Theophr.

Πλάκες, τοὺς, cruſtas maſſáſque vocant in tabellæ formam congeſtas.

Πλακερός, οῦ, ὁ, latus, πλατύς.

Πλακία, ας, ἡ, error, peccatum.

Πλακόεις, όεντος, ὁ, placenta, in Epigram.

Πλακός, ἡ πλακία.

Πλακούσιον, ου, τὸ, placentula. ‖ Apuleius ex Luciano vertit cruſtulum. ſunt enim cruſtula, edulia mellita operiſque piſtorii, Beroald.

* Πλακουντοποιὸς, καὶ πεμματοποιὸς, dulciarius, Chryſoſt.

Πλακοῦς, οῦντος, ὁ, contractum à πλακόεις, εντος, placenta. In Vocat. ὦ πλακοῦ, vt docet Gaza. ἀντὶ πλακούντων, pro placentis, loco placentarum, Dioſc. lib.2, cap.199.

Πλακταί, αἱ, ſaxa quædam in mari, quæ ab aliis ſymplegades appellantur.

Πλακῶ, incruſto.

Πλακώδης, ὁ, planus, tabulatus, cancellatus, cruſtatus, cruſtaceus. πλακώδεις καδμεία, Placodes cadmia, i. cruſtoſa, Ruellius: vel, vt Marcell. placodes quaſi gleboſa aut cruſtacea. ſic dicitur genus cadmiæ lineis quibuſdã velut zonis cinctæ, vnde & ζωνῖτις dicta, Dioſcor. lib.5, cap.76. πλακώδης γῆ, terra ſabuloſa, Gaza lib.9, cap.4. hiſtor. plant. τὸ πλακῶδες, cruſta, cruſtoſum, cap.22. lib.2. Dioſcorid. πλακωδέστερος, planior tabellatiórque, Gaza lib. 4. de partib. Animal. πλακωδέστερα, planiora & tabellatiora, idem Gaza ex Ariſtot.

Πλαμμυλεῖν, τὸ ὑβρίζειν.

Πλανάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, erro, oberro, titubo, vagor, ἀλῶμαι, verſor in errore, hallucinor, decipior, Plato cum Accuſ. Epiſt.4. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις συμβέβηκεν ἀναγκαῖον εἶναι πλανηθῆναι πολλοὺς τόπους, i. multa loca obire & luſtrare. πλανῶνται ἀπὸ τῆς ἀληθείας, à veritate aberrant. ἐπλανήθημεν, errauimus, Nazanz. in Orat. ἐπλανήθησαν, errarunt. ἐπλανήθησαν ὡς ἕκαστοι, i. paſsim errauerunt, Thucydid. i. πλανηθέντες διέστησαν. πλανᾶσθαι πολλοὺς περὶ ἑλιγμούς, Xenoph. lib.1. Pæd. πλανᾶσθαι ἐκεῖ, illuc errando ire, Demoſth. πλανώμενος ἐν τῷ λόγῳ, titubans in loquendo. πεπλανημένος, vitioſus, nõ ſibi conſtans, incertus, Hermogen. πεπλανημένα ἐς ἀνθρώπους ἐνύπνια ἐστί, inſomnia adeuntia homines fruſtrantur, Herodotus.

Πλανάω, μ. ήσω, π. ηκα, ſeduco, impono, φενακίζω, eludo, illudo, confundo, fallo, tranſuerſum ago, ἐξαπατῶ, παραλογίζομαι, in errorẽ induco, lacto, i. ſeduco. Actiu. Accuſ. μὴ πλανῶ, ne erres, c.42. Eſaiæ. ‖ implano dixit Cyprian.

Πλανέομαι, vagor, Herodot.

Πλάνη, ης, ἡ, error, erratio, vagatio, deceptio, illuſio, digreſsio, φορὰ, ſeductio, ſinus, peruagatio, flexus, nauigatio, peregrinatio, impoſtura exponit Eraſm. cap.4. Pauli ad Epheſios, inquiens, πλάνην etiam eſſe decipientis, aut errore decepti.

Πλάνημα, idem, Sophocl.

Πλάνης, ητος, ὁ, idem quod πλανήτης, erro, vagus. vt Vlpianus in l.1. §.1 de AEdilit. edicto, qui fugitiuus errore fuerit. πλάνητες, erraticæ ſtellæ, Plato in Timæo. μίσθιος id eſt, mercenarius, Sophocl. Schol. in Tyran. πλανῆτις & πλανῆται πυρετοὶ, i. ἄτακτοι, errabundæ quæ nõ ſeruant certum tempus, ſtatum aut ordinem, febres vagæ, quibus ſuccedunt & ſuperueniunt quartanæ, Galenus lib. 1. ad Glauconem.

Πλανησίεδρον, Ariſtotel. lib. 1. Animal. vocat molam, quòd locum orbiculatum habeat.

Πλάνησις, error, erratio, vagatio, vertigo.

Πλανήτης, ου, ὁ, vagus, erro, ſtella erratica. Plato 2. de Rep. τοὺς ἐπὶ τὰς ἀγορὰς ἱδρυμένους, τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐμπόρους καλοῦμεν, mercatores dicimus qui vrbes peruagantur. οἱ πλανῆται, errones, planetæ, ſtellæ erraticæ, ἀστέρες πλανῆται.

Πλανητικὸς, erraticus ac vagabundus.

Πλανῆτις, ιδος, ἡ, errabunda.

Πλανητὸς, erraticus, πλανήτης. vnde apud Platonem de Legibus, & Ariſtotelem de mundo, ἄστρα τὰ πλανητὰ ὄντα, planetæ, vt Sol, Luna, &c.

Πλανὶς, aureum ſponſæ diadema.

Πλάνιον βίος, in Epigr. vita peregrè agentium.

Πλανόδιος, ὁ, palabundus in via. Homer. in Hym. βοὸς πλανοδίας, quod Virg. errabunda bouis veſtigia.

Πλάνος, ου, ὁ, certi cuiuſdam generis impoſtor, fallax, vagabundus, erro, profugus, ſeductor, inſigni verſutia præditus, quales fuerant Ciphiſodorus & Pantaleo, & Matreas apud Alexandriam, qui (vt author eſt Athen.) huiuſmodi ænigma propoſitabat, Alere ſe feram quandam quæ ſemetipſam eſitaret. Eo vocabulo Græco potius quàm Latino Cic. pro Cluent. vſus eſt, Hic ille planus, inquit, improbiſſimus queſtu iudiciario paſtus, qui illi pecuniæ quam condiderat, ſpe atque animo iam incubaret, contrahit frontem, Bud. in Annot. Capitur etiam pro errore. Cebes Theb. πότερον οὐ πάνυ πτοεῖ τὸν πλάνον; Δέος δὲ μὴ τῇ ἐμοῦ τουτονὶ πλάνῃ φιλόσοφοι καταγελῶσι, non vereor ne hunc errorē meum philoſophi irrideant, Gaza de Senectute. πλάνα δῶρα, ſubdola dona, in Epigr. πλάνος interdum digreſſio dicitur. Plato Epiſt. 7. τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπώμενος, εὖ εἴρηται, &c. hūc ſermonem & digreſſionem ſequutus.

Πλανύττω, erro, Ariſtoph.

Πλὰξ, κὸς, ὁ, tabula, cruſta, tabula lapidea, tabella, alueolus, & quicquid aliquo modo latum eſt πλὰξ dicitur: vt πλὰξ ὄρους, montis æquor, & cuius planities arari poſſit, aut à pecore depaſci. Sophocles in Aiace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα σουνίου, i. ὑπὸ ἄκραν τῆς γῆς τοῦ σουνίου. αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, tabulæ teſtamenti, Paulus cap. 9. ad Hebræos. αἱ πλάκες λίθιναι, tabulæ lapideæ, cap. 3. libr. 3. Regum, & cap. 31. Exodi. πλαξὶ, tabellis. πλάκας λεπιδώδεις ἔχει, cruſtas habet ſquamarum modo, Dioſc. lib. 5, cap. 113. πλάκας πολλὰς ἔχων, cancellos multos & cruſtas habens, Ariſtot. lib. 2. Anim. & Gaza ibidē de apomaſo. Idem ibidē cruſtas explicat, de ventre ſuillo. Item pro lapide lato qui ſuperponitur ſepulchro. πλὰξ αἰτία τοῦ πεδίου, Eurip. & Nazanz. in Epiſt. ad Baſilium. gleba, æquor terræ, Eraſm. Aliquando ſimpliciter pro γῆ. πλὰξ χλωρὸς, in Epigr. πλὰξ πελαγία, Eurip. pro mari & æquore.

Πλασιάζω, μ. άσω, π. ακα, multiplico. Actiu. Accuſ.

Πλάσις, ιος, ἡ, formatio, fictio varietáſque.

Πλάσμα, ατος, τὸ, figmētum, ſimulachrum, creatura, fingendi artificium, ſignum, commentum & ſimulatio, hoc eſt, σχηματισμός. πλάσματα πολλὰ ἀνθρώπων, Ariſtoph. Erat etiam verbum theatricum, & artis tibicinū. πλάσμα φωνῆς ἀθόρυβον, ſonus vocis & conformatio, placida & ſedata, Plut. in Pericle. πλάσμα quoq; dicitur potio ex dulcioribus quibuſdam rebus cōpoſita, qua vtebātur pronuntiaturi ad commendandam vocem: vt apud Perſiū, -liquido cū plaſmate guttur Mobile collluerit. & Quintil. lib. 1, cap. 14.

Πλασματίας, ου, ὁ, fictor, fabulator, Plutarc. in Camillo, de Heraclide Pontico.

Πλασματίας λόγος, &

Πλασματώδης λόγος, ὁ πεπλασμένος, ratio ſeu opinio commētitia, figmēto ſimilis, Gaza ex Ariſtot. in 12. Metaph.

Πλασμὸς, οῦ, ὁ, latitudo.

Πλασσόμενος, Actiuè, Demoſth.

Πλαστοκάρδιος, πλάσσω.

Πλάστειρα φύσις, in Epigr.

Πλάστης, ου, ὁ, figulus, fictor, pictor, faber, ſtatuarius. lib. 4. Epigr. ὁ πλάστης ὅδε μ' ἴδιον μύρον. Itē creator, cōditor.

Πλάστιγξ, γος, ἡ, lanx, trutina, ſtatera, iugum, Euripid. de equis.

*Πλασίγγιον, ferula chirurgica, in Hippia. καὶ πάλιν δίσημα περιδρέχων ὀξυλαίῳ καθ' ἡμέρας καὶ περιτιθεὶς τὰ πλασίγγια μέχρι ὀκτὼ ἡμέρας.

Πλαστικὴ, ars figulorum, Lucian.

Πλαστικὸς, οῦ, ὁ, πλάστης. πλαστικωτάτη γῆ, terra maximè compacta, Plato in Timæo.

Πλαστοχάρτης, ου, ὁ, falſarius.

Πλαστολόγος, falſifictor, falſiloquus.

Πλαστολόγος, falſidicus.

Πλαστὸς, ἡ, ὸν, fictus, fictitius, cōmentitius, adulterinus, νόθος, ἀδόκιμος, σχηματιστός. πλαστὸς κατήγορος, præuaricator. πλαστὸν ἐνθύμημα, ficta expolitio, Trapez. πλαστὸν ἐπιχείρημα, dicitur ab Hermog. πλαστὸν φάρμακον, i. κατάπλαστον, Ariſtop. πλαστὴν ὑπὸ ἴδυκτο γυναῖκα, Heſiod.

Πλαστουργῶ, effingo, imitor. vnde πλαστουργὸς, formator, figulus.

Πλαστῶς, falſò, fictè, Plato de Leg.

Πλαταγέω, vel Πλαταγωνέω, crepo. ἐπλατάγησεν, in Epigr. ſonuit, ſtrepuit, de tympano.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, ſtrepitus, tintinnabulum, crepitaculū æneum quoddam, Archytæ inuentum, quo pueri auocarentur à peioribus, tempúſque hoc oblectamento fallerent. vnde prouerbium, ἡ ἀρχύτου πλαταγὴ, Archytæ crepitaculum, de quo Ariſtot. lib. 8 Polit. cap. 6, in hominem vehementer garrulum. Scribit Apoll. 2, aues ſtymphalidas crepitaculi ſono fugaſſe ex Arcadia. ἀλλ' ὅ γε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων δοῦπει, &c. Et lib. 6. Epigr. πυξίνη πλαταγὴ, pro buxeo inſtrumēto ad plauſū & ſonitū edēdū.

Πλαταγώνιον, ου, τὸ, idem. Item papaueris folium, & ludi genus, de quo in Πλαταγίζω.

Πλατειάς, Ariſtoph. Interpr. pro πλατείας.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ, fouea mari vicina, quæ illo intumeſcēte aquam accipit ſalſam, cuiuſmodi Rhodi fuit, teſte Strabone lib. 5, ſcopulus paululum è mari emicans, leuis atque æquabiliter latus, apud Aratum lib. 1. πλαταμῶνες dicūtur litora ampla & lata, Apol. Rhod. ὁ αἰγιαλὸς, Dionyſ. de Situ orb. ἐν τοῖς πλαταμῶσιν, in litoribus, in ripis, in maritimis foueis, Ruell. in litoralibus petris, Marcellus lib. 4. Dioſcorid. cap. 74. Alii tamen codices habent ἐν πλαταμῶσι. de qua dictione vide apud Suid. & Ariſtot. lib. 5. Anim, & lib. 8, cap. 2.

Πλατάνιστος, ου, ἡ, & Πλάτανος, platanus. Ariſtotel. de mūd. πλάτανοι καὶ πίτυες, platani & pini: ἀπὸ τοῦ πλάτους: habet enim arbor illa lata folia. Ariſtoph. ὅτ' ἂν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ. Apoll. 2, ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι. Homer. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Eſt & πλάτανος vaſis genus, è quo popana fingebantur. πλατάνιστος etiam locum ſpatioſum & latè patentem ſignificat, authore Photione, à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in modum platani.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanetum.

Πλατεῖα, ας, ἡ, platea, palma, manus. ἐν ταῖς πλατείαις, in plateis, cap. 12. Matthæi.

Πλατειάζω, ore diducto loquor, apud Theocr.

Πλατεῖον, ου, tabella.

Πλάτη, ης, ἡ, nauis, mare, remus, pars remi latior, Bayf. Latinis palmula dicitur. ξίεσαν πλάτῃ ἅλα, i. κωπηλατοῦντ.

Πλάτηξ, ſumma pars remi qua percutitur aqua.

Πλατιασμὸς, vitium oris, quum nimium diductis faucibus & ore plus ſatis patulo ſermo promitur. Huic opponitur ἰσχότης.

Πλατίζειν, μεγαλοφρονεῖσθαι, ſuperbire.

Πλατίον, propè, Doricè, pro πλησίον.

Πλατίον, nauicula, in Epigr. vel ſignificat paruū remū. Laſcar. tamen pro πλοῖον expoſuit.

Πλάτις, ιδος, ἡ, cōiūx: ὥσπερ τὸ πλάζειν τῷ ἀνδρὶ χρῆσθαι κοίτῃ.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo ἐν πλάτει, vide in Chil. Eraſmi, &

& Ariſtot.in Rhet.vbi differt à profunditate.dicitur & βένθος. πλάτος καρδίας, ſapientia, Nazanz.in Orat.

Πλατυώμος, dilatatus, Ariſtoph.

Πλάττομαι,& Πλάττω,μ.άσω,π.ακα, formo,creo,compono,fingo,i.more figuli formo,effingo,oblino. Item affingo,comminiſcor,προσποιοῦμαι,ſimulo. πλάττομαι ἢ εἰδέναι,ago ſcientem,ſimulo me ſcire. πλάττομαι δικαιοσύνην, ἀπὸ τοῦ σχηματίζομαι δίκαιος εἶναι, quod etiam ὑποκρίνομαι dicitur. πλάττομαι καὶ προσποιοῦμαι,fingo & ſimulo,Demoſt. πλασάμενος ἀδήλως τῇ ὄψει πρὸς τὴν συμφοράν, vultum ad ſimulationem cladis componens,ὑποκρινάμενος φαιδρὸς εἶναι τῷ προσώπῳ. Plato 2.de Rep. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις, eorum animos fabulis formare. σμύρνης ὠὸν πλάσσειν, ex myrrha ouum compono, Herodot. ἐπλάττετο οἰκίας, Ariſtophanes. ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos luto impleuit, Herodo. κατ' ἂν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ, caput luto obleuit, Idem. εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, &c. ſi mihi ſoli formaſſem, Lucian.in Cauc.

Πλατὺ,μέγα,εὐρὺ,ἄλμυρον. vnde πλατύτης, latitudo, Xenophon de agro.

Πλατυάζοντες,patulo ore pronuntiantes,vel canentes, vt Dores propter frequentem α literæ vſum.

Πλατυγάστωρ,qui eſt amplo ventre.

Πλατυγάστωρ,idem,qui eſt aluo ampliore.

Πλατυγίζω,μ.ίσω,π.ικα,papaueris folium (quod platagonium dicitur) ſiniſtra teneo, atque dextra percutio, & inde ſonum elicio: qui amantium ludus erat. Item remo mare percutio & turbo, Ariſtoph. Accipitur & pro eo quod eſt arrogãs ſum & ſuperbio, τοῖς πλούτοις κρέω, πλατυγίζομαι.

Πλατύγλωσσος,&

Πλατύγλωττος, cui lingua eſt lata, Ariſtot.lib.8.Anim.

Πλατύκαρπον πράσον, porrum platicarpon, i. lati ſeminis aut fructus, Marcell.lib.3.Dioſc.cap.161.idem Marcell.putat pro capitato porro accipiendum.

Πλατύκλαδος, qui latis eſt ramulis, Dioſcorides libro quarto,capite 276.

Πλατύκαυλος,laticaulis.

Πλατύκερκος,cui cauda eſt plana,ampla & lata.

Πλατυκέρως,ερωτος,ὁ,Platyceros,lib.2.Dioſcor.cap.88. ſic Hermol. caprea, quam à latitudine cornuum platycerota dicunt,Marcellus.

Πλατύνω,μ.υνῶ,π.υκα, dilato, duco, latius duco, μηκύνω,amplifico,extendo,ἐκτείνω. Actiu. Alexand.Aphrod. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere intermiſſionem.

Πλατυόφθαλμον,platyophthamon dicitur,quod & στίμμι,i.ſtibium,Dioſc.lib.5,cap.91.

Πλατύρυγχος,cui roſtrum eſt latum. τὰ πλατύρυγχα,quę ſunt lato roſtro.

Πλατὺς,έος,ὁ,latus,vber,magnus,amplus,patens,patulus.priori breui in Epigram. πλατὺς γέλως, effuſus riſus, Syneſ. Sophocles,ἡ γὰρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρυνῶτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,homines lati & profundi. πλατεῖα χεὶρ,aperta aut diſtenta manus, Dioſcorides lib.5,cap.81. πλατεῖα πύλη, lata porta. πλατείαις πεπληγμένος,ſub.χερσὶ, Ariſtoph. αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,Odyſſ.ξ.

Πλατύσημος ἐσθὴς,tunica quæ Latinis latus clauus dicitur. Inſigne autē erat,ſenatúmque ab equite diſtinguebat.Liuio tunica palmata, à latitudine clauorum dicitur,Bayf.de Re veſt.

Πλατυσμὸς,latitudo,diſtentio,Dioſcor.lib.5,cap.13.

Πλατύστομος,ampli oris,oris patuli,lati oris,qui fauces latas habet.

Πλατυχαίτας,ὁ,apud Bœotios, qui domum aut agrum propè habet.

Πλατύφυλλον,latifolium,Gaza libr. 6, cap. 6. hiſtoriæ plantar. Theophr.

Πλατύφυλλος,latifolia,ſpecies quercus,lib.3.hiſt. plãt. cap. 9: ſed cap.10. exponitur æſculus.

Πλατύφυλλος, ampla folia habens & lata. πλατύφυλλος δάφνη,laurus latifolia, Interpr. Dioſcorid. lib.1,cap.50. πλατύφυλλος τιθύμαλος,latifolius tithymalus: à latitudine foliorum,Dioſc.lib.4,cap.255,& cap.261.

Πλατυώνυχος,ου,latos vngues habens: aliàs per ο ſcribitur in antepenultima. Hoc Plato definitioni hominis adiecit contra irriſionem Diogenis, Laertius lib.7.in Diogene Cynico.

Πλάτων,vaſculum æneum,quo lacte coagulato ſerum exhauritur.

Πλάτων ὁ κωμικὸς, Plato Comicus, Plutarch. in Themiſtocle,& in Alcibiade.

Πλάτων ὁ θεῖος, diuinus Plato,ſcilicet philoſophus,Idem in Pericle.

Πλατωνικὸς, Platonicus,in Epigr.

Πλατωνὶς μοῦσα, Ibidem.

Πλαχθεὶς, vagatus, πλανηθεὶς, Homer.Odyſſ.

Πλέας,pro πλείονας, Hom.Iliad.β, πλέονας ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων, Plures Troianis.

Πλεγγὶς,ίδος,ἡ,vas olearium,ſtrigil.

Πλέγδην,intextè,tenaciter.

Πλέγμα,ατος,τὸ,rete omne textum,crines intorti, textura, inuolucrum, volumen, calathus,caniſtrum. πλεγμάτων συνθέσεις καὶ τριχῶν βαφαὶ, Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύνης. ἐν πλέγμασι,in tortis capillis, Paulus cap.2. Epiſtolæ primæ ad Timoth.

Πλεγματεύω,implico.

Πλεγμάτια,τὰ,implicamenta, Gaza ex Ariſtot. lib.4. de partib. Anim.cap.9, loquens de iis quæ Medici antiqui in digitis indere ſolebant.

Πλέες,pro πλέονες,plures: vt πλέας pro πλέονας.

Πλεθριαῖον,ου,τὸ,genus menſuræ. Accipitur etiam Adiectiuè ὁ πλεθριαῖος,ἡ πλεθριαία,καὶ τὸ πλεθριαῖον,pro magnitudine vnius iugeris,quaſi dixeris iugeralis.

Πλέθρον,ου,τὸ,iugerum: & eſt menſura centum pedum, Suida authore. Herodotus, αἱ δὲ ἑκατὸν ὄργυιαι δίκαιαι στάδιόν εἰσι ἑξάπλεθρον. Vnde apparet ſextam ſtadii partem eſſe πλέθρον. Inde verbum ἐκπλεθρίζειν, obire quoddam certaminis genus in huiuſmodi terræ mẽſura. Plut. in Camillo, ἐκώλυσεν ὅτε μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι: quod Liuius lib.5. primæ Decadis, Tulit hic legem ne quis plus quingenta iugera agri poſſideret. Dicitur & πέλεθρον. Vide Suidam.

Πλεῖ,Imperatiu.pro πλέε,nauiga, Philoſtr.in Heroic.

Πλειάζειν,ἀπὸ τοῦ πλήρης,αἰολικῶς, Etym.

Πλειὰς,άδος,ἡ,Pleias,ſydus in cauda Tauri: dictum vel à πλεῖν,quòd nauigationis tempus oſtendat: vel à πλείονες,quòd Pleiades ſeptem appareant, Etymol. Latinè Vergiliæ vocantur: quas ſeptem facit Plinius cap. 41. lib.2, eáſque in cauda Tauri collocat. Proclus ſex eſſe ſcribit his verbis, οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ἐπὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ κείμενοι ἀστέρες, τὸν ἀριθμὸν ἕξ, καλοῦνται πλειάδες. Galen.lib.1.ad Glauc. ἣν μὲν δὴ τοῦ ἔτους τὸ μεταξὺ πλειάδων τε δύσεως καὶ τῆς χειμερινῆς ἰσημερίας. De Vergiliis vide Gell.lib.13,cap.9. Vocatur & πλειὰς poetarum ſeptem numerus, iuxta Iſacium Cæcum in Lycophr. Comment. quorum ſunt iſta nomina, Theocritus, Aratus, Nicãder, Apollonius, Homerus Tragicus, Andromaches Byzantius,& Lycophr.

Πλείη,plena,grauida.

Πλεῖθ,Ionicè,pro πλεῖ,nauiga.

Πλεῖν,Atticè,pro πλέον,plus. Ariſtophanes πολλῷ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἐστ' ἄξιον στατήρων, id eſt, plus mille, id eſt, innumeris dignum eſt ſtateribus. Idem in Pluto, ὧν καταστησόμενοι πλεῖν ἢ μύρια, calcaturi plus decies mille. πλεῖν ἢ δώδεκα, πλεῖν ἢ τριάκοντα, idem Ariſtoph.

Πλεῖον,ονος,τὸ,plus,maior pars,vulgus,adauctũ,redundans,plenũ,maius,μᾶλλον. Homer.Iliad.α, τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, i. maiorem partẽ. Plat.1.de Rep. ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἂν ἀξιοῦν πλεῖον ἔχειν, plus habere. μὴ πλεῖον ἢ τριάκοντα, non plures vel plura quàm triginta, Plato de Leg. ὀλίγῳ πλεῖον, Xenop. τῷ πλείονι, maiori ex

parte, ſubaudi μέρει, Interpr. Thucydidis. τῷ πλείονι τοῦ ϛρατοῦ, maiore copiarum parte, Thucydid. διὰ πλείονος, & ἐκ πλείονος, ſubaudi χρόνου, aliquandiu, ex longa conſuetudine, diu, iampridem. ἐκ πλείονος, ſub. διαϛήματος. ἐς τὸ πλεῖον, vlterius. ἐπὶ πλεῖον, idem.

Πλεῖος, ου, ὁ, plen⁹, πλέος, γέμων, πλήρης, πεπληρωμένος. in Fœminino πλείη & πλείη. Odyſſ.ο, νηὸς πλείη βιότοιο, nauis referta viatico, & rebus ad victum neceſſariis. Heſiod. ἤματος ἐκ πλείη. Homer. Iliad.β, πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. πλεῖος, πλήρης.

Πλειότερος, plenior, Etym. πλειοτέρην, in Epigr.

Πλεῖυς, pro πλείονες & πλείονας, plures, pleriq́;, plures numero, numero præſtantes. Heſiod. in Theog. ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς, pugnabant decem plus annis. ἐνὶ πλείους πεπτώκασι τῶν τυῤῥηνῶν ἢ ῥωμαίων, vno plures ex Tyrrhenis quã ex Romanis ceciderunt, Plutarch. in Publicola.

Πλειόδημος, nomen viri proprium, Etym.

Πλειϛάκις, & Πλειϛαχόθεν, ſæpenumero, ſæpiſſimè, quamplurimùm, crebrò, frequenter, ſæpius.

Πλειονεκτάζω, μ. άσω, π. ακα, pluris quàm pareſt aut quàm emi, rem æſtimo, pluris quàm omnes liceor.

Πλειονεκτασμὸς, οῦ, ὁ, iniqua æſtimatio.

Πλειϛῖνος, Pliſtinus, frater Fauſtuli, à quibus educati ſunt Remus & Romulus, Plut. in Romulo.

Πλειϛοβολεῖν, talis ludere, παίζειν ἀϛραγάλοις.

Πλειϛοβόλος, qui taxillis ludens plurima puncta ſortitur ſeu facit.

Πλειϛοδίκη, ἡ

Πλειϛοδίκεια, nomen fœminæ proprium, Etym.

Πλεῖϛον, plurimùm, longiſſimè, maximè, id eſt, μάλιϛα. Xenoph. ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖϛον ἀπεῖχεν, à quibus omnium maximè aberrat. Dion in epiſt. apud Platonem, πλεῖϛον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν, longiſſimè abſunt à cognoſcendo. πλεῖϛον ἀνομοιότατα, longè diſſimillima, Plato in Timæo. ὡς τὸ πλεῖϛον δὲ, id eſt, frequentiſſimè. Sic Terentius, Domum ire pergam, vbi plurimùm eſt. τὸ πλεῖϛόν γε, ſummum, pro ad ſummum. τὰ πλεῖϛα, frequenter, plerunque, ſæpiſſimè, Bud. Comm. τὰ δὲ πλεῖϛα, τρία τίκτουσι, ſed quum plurimùm, tria pariunt, Gaza: maiori ex parte tria, Idem. ἐκ πλείϛου, iampridem, Demoſt. τὰ διὰ πλείϛου, quæ ſunt remotiſſima.

Πλεῖϛον ὅσον, quàm maximè.

Πλεῖϛος, ου, ὁ, plurimus, ſummus, nimius, longiſſimus. πλεῖϛος εἰμὶ τῇ γνώμῃ, ſententiæ maximè accedo. τοὺς πλείϛους μῆνας δὲ κύει, fert vterum menſibus quum plurimùm, ſenis, Gaza. τῷ χρόνου τὸν πλεῖϛον, plurimo tempore, Thucydid. qui (teſte Interprete eius) vtitur dictione πλεῖϛον ſemper in Maſculino. ἡ πλείϛη δόξησις, magna opinio & expectatio. πλεῖϛον τοῦ βιοῦ, maxima pars victus, Ariſtot. lib. 4. Anim. πλεῖϛον ἔχω, maximè ſuperior ſum. πλεῖϛον ποιῶ, maximè augeo. οἱ πλεῖϛοι, i. δημόται, Thucyd. ὁ δὲ πλεῖϛοι πᾶς, plerique omnes, Ariſtot. lib. 1. Anim.

Πλειϛὸς, οῦ, ὁ, fluuius apud Delphos.

Πλειϛοφόρος, ferax plurimorum.

Πλείω, plura, pleraque, pro πλείονα. Plato in Apologia Socrat. ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα, annos plus ſeptuaginta natus. τὰ πλείω, ſæpius. ὡς τὰ πλείω περιγίνεται, plerunque ſuperior eſt, ἐπὶ τὸ πλεῖϛον. τὰ πλείω κατορθοῦντες, plerunque victores.

Πλείω, pro πλέω, nauigo. Odyſſ.ο, νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν.

Πλείων, ονος, ὁ, redundans, adauctus, prolixior, maior, diuturnior, longior, copioſior, exuberantior. Heſiod. πλείων μὲν πλεόνων μελέτη. πλείονος ἄξια ποιεῖσθαι, Iſocrates. ἐκ πλείονος ἐβοήθησαν, diu antè ſuccurrerunt. Vide Πλεῖον. πλείονι μείζους, Demoſth. οἱ πλείονες, i. δημοκρατικοὶ, Thucyd. i. qui ſtatum fouent popularem.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, annus, dictus quòd in eo compleantur tempora: ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦσθαι τοὺς καιρούς. hinc ἐκ πολλοῦ πλειῶνος, ἐκ πολλοῦ χρόνου: vel quod ſe circunuoluat & circumagat. Heſiod. πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἀριθμὸς εἴη. Vel à Pleiadibus, quarum circunuolutio annum deſcribit, Theon in Aratum.

Πλέκομαι, implicor. πεπλεγμένη φάλαγξ, vide in Append. de vocab. mil. πεπλεγμένα ὀνόματα, iuncta nomina.

Πλέκος, contectio, ſportula, πλέγμα, πλεκίδιον, Ariſtoph. Interpres.

Πλεκοῦν, coire, συνουσιάζειν: παρὰ τὸ πλέκεσθαι.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, rete, laqueus, εἴλησις, crinis. πλεκτάναι τοῦ πολύποδος, polypi crura, quæ & brachia & barbæ & cirri appellantur, quibus nectit & inexplicabili vincit nexu: cirros vocat Plinius: Ouidius flagella, apprehenſiones ſcilicet circumplicantes, Gaza lib. 4. Anim. Ariſtot. ca. 1. vertit brachia & cirros: qui quo modo differant ab acetabulis, quæ κοτυληδόνες dicuntur, vide annotationem Marcelli lib. 4. Dioſc. & Hermol. lib. 9. Plinii.

Πλεκτὴ, ῆς, ἡ, res plicata vt chorda. πλεκταῖς πιϛὸς, retibus fidens, Plato de Legib.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi, Idem ibidem.

Πλεκτὸς, οῦ, ὁ, plicatus, implexus, textilis, plicatilis, nexilis, textus. Heſio. κατηρεφέων πλεκτοῖσιν ἐφ' ἅρμασι. τὰ πλεκτὰ, implicamina.

Πλέκω, μ. ξω, π. εχα, plico, texo, cõcinno, implecto, necto, intexo, contexo, compono. vnde πεπλεγμένον ὄνομα, i. σύνθετον. Ariſtot. in Log. de Nomine. In Aoriſto 2. ἐπλάκην. Chryſoſt. ἐπλάκησαν οἱ ϛέφανοι, coronæ ſunt contextæ. θεῷ πλακῆναι, Deo coniunctum eſſe, Deo nexu coniunctũ eſſe, Nazanz. in Orat.

Πλεννερὸς, mucoſus, μυξώδης.

Πλέννα, vel βλέννα, mucus narium.

Πλέον, ονος, τὸ, plus. vnde πλέον ἔλαττον, plus minus. πλέον τὸ ναυτικὸν, plus rei nauticæ. πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος, Plato de Leg. duplo maiore dignus honore, duplici honore & eo amplius. Vide in Διπλάσιος. πλέον ἢ εἴκοσι τριήρεις, triremes amplius viginti. πλέον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, plus quàm viginti annos gerere magiſtratum, Plato de Leg. πλέον τούτου, vlterius. ἐπὶ πλέον, diutius. ἐς τὸ πλέον, vltrà, i. ἐς τὸ πρόσθεν, Thuc. πλέον ἢ πλέον, multũ, in Epigr. τὸ πλέον, μᾶλλον, magis, ferè, potius, ὅσῳ δὴ, ὡς πλέον, maius, maiori ex parte, maior pars, plebs, adauctũ, amplius. εἰς πλέον, maiori copia, Demoſt. πλέον ἔχειν, Thucyd. meliori eſſe conditione, ſuperare, plus commodi habere. Plato 2. de Rep. ἀξιοῖ πλέον ἔχειν, &c. id eſt, πλεονεκτεῖν, πλέον ἔχειν. πλέον ἔχω σου, te anteeo. πλέον ἔξει τῶν πολλῶν, Demoſth. multitudini præfe-ietur, meliori erit conditione, Budæus. πλέον ἔχοντες τῶν πολλῶν, cæteris prælati, Plutarch. in Romulo. Huic opponitur ἔλαττον ἔχειν, deteriori conditione viuere. πλέον ποιεῖν, promouere, proficere. Dicitur etiam πλέον φέρεσθαι. οὐδὲν πλέον ποιῶ, nihil proficio, Plato in Epiſt. οὐδὲν ᾤετο πεποιηκέναι πλέον ἢ κερδαλῶν, i. queſtus eſt, aliud prætereà ſibi nihil faciendũ putauit, Plut. in Theſeo. πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, nihil plus facientes, nihil proficientes, Demoſt. πλέον οὐδὲν ἀποφέρομαι, nullum fero emolumentũ. πλέον τί, Ariſtoph. in Plut. pro quid iuuat & prodeſt dixit, τί πλέον πλουτεῖν ἐϛὶ, πάντων τούτων ἀπολαύσεται; quid iuuat diuites eſſe, his oĩb⁹ priua (tos?

Πλεονάζεσθαι, ſupergredi, excedi, Thucyd.

Πλεονάζω, μ. άσω, π. ακα, plus iuſto quippiam facio, redundo, exubero, copioſus ſum, numero ſupero, περισσεύω, abundè vtor, plurimùm occupor in re aliqua. πλεονάζει εὐτυχίᾳ, Thucyd. qui frequentiori bellorum ſucceſſu vtitur, qui felicior eſt in bello. πλεονάζουσαι ποιναὶ, pœnas abundè magnas, Phalar. in Epiſt. πλεονάζειν τοῦ δέοντος, vltra modum progredi. Inde pro inſoleſcere, & ſupra modum efferri, & plus æquo audere vſus eſt Demoſt. κατὰ φιλίππ. 3. ἐπειδὴ πλεονάζει ἐν τῇ πορείᾳ, &c. πλεονάζειν etiam affluere & abundare. Alex. Aphrod. γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, i. ſenes affectio magis exercet: vbi de pruritu agitur.

Πλεονάκις, ſæpius, crebrius, frequentius, pluribus modis: & habet vim Comparatiui. συμβαίνει νεότητος πλεονάκις, ἢ γήρως, adoleſcentiæ vitiis ſæpius, quàm ſenectutis contingit.

Πλεόνασμα,

Πλεόνασμα, copia.

Πλεονασμὸς, οῦ, ὁ, ſuperabũdantia, redundantia, nimietas, adiectionis vitium, abundantia quæ in ſacris literis pro vſura capitur, cap. 22. Ezechielis, τόκον καὶ πλεονασμὸν ἐλαμβάνοσαν, vſuram & abundantiam acceperunt. Tryph. in appen. Pleonaſmum vocat, cum in dictione abundat tempus vel tempora, elementum vel elementa. Rhom. Aquila Pleonaſmum appellat, quum dictio abũdat quidem, ſed emphaſin facit & vim orationis intendit: nam ſi prorſus otioſa ſit, vitioſus pleonaſmus eſt. vide Quintilia. lib. 1, cap. 10. & lib. 9, cap. 3. περιττότης dicitur ab Hermogene in figuris Græcis.

Πλεοναστέον κατὰ τὴν δίαιταν πτισάνης, largiori cremore ptiſ ſanæ vtendum, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Πλεοναστικὸς, redundans.

Πλεοναχῶς, multiplici ratione, multipharium, multis modis. huic ἁπλῶς opponitur.

Πλεονεκτεῖσθαι, dicitur qui omnia habet inferiora, & qui vincitur ab aliquo exuperante aut exuberãte, & eo eſt inferior, quod ἐλαττοῦσθαι vocatur, iacturam facere, fraudari. ἐπλεονεκτήθην, læſus ſum, iacturã accepi. μὴ πλεονεκτούμενον, i. quod nullo exuberantiore inferius eſt.

Πλεονεκτέω, ῶ, ήσω, κα, plus poſſideo, omnia ſuperiora habeo, Cicero de Oratore, alienis inhio, aliena inuado. Xenoph. δυσμενὲς ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρως, res inimica plus habendi amor. Iſocrat. μηδὲν παρὰ τὸ δίκαιον πλεονεκτεῖν, nihil præter ius vſurpãdo. ἐν ἀμφοτέραις τοῖς ἡδοναῖς ἀεὶ ἰσοτητες, in vtraque iucunditatis ratio par eſt, Plato de Leg. πλεονεκτεῖν δυνάμενοι, qui plura habere poſſunt præualeréque viribus, Ariſtot. in Politic. ποιοῦ τοι πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως, quum poeſis hac re præſtet, Iſocrat. in Euagora. Iũgitur autẽ Accuſ. & Genit. τοῦτο πλεονεκτεῖς ἡμῶν, id plus habes quàm nos, hoc me antecellis, Iſocrat. πλεονεκτεῖ τοῦτο τοῦ ἀνθρώπου ὁ θεός, Philoſt. οἱ γὰρ δίκαιοι τῶν ἀδίκων εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσι, Iſocr. iuſti ſi nullo alio ſũt iniuſtis ſuperiores. Lucia. cũ Gen. πλεονεκτοῦσι τῶν χρήσεων, pl⁹ capere vtilitatis. πλεονεκτῶ σου, ſupero te Chryſ. ἀεὶ ἕτερος. πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς, plus habeo honoris, Ariſtot. l. 5. Polit. πλεονεκτεῖ τὴν Ἑλένης, anteit Helenam, Philoſtrat. in Heroicis. πλεονεκτῶ τῶν ὠφελίμων, plus commodorum mihi vẽdico ſeu habeo, Thucyd. Syneſ. Genit. & Dat. iũxit. πλεονεκτοῦσιν (inquit) οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν ταῖς ἀγαθαῖς ἐλπίσι. πλεονεκτῶ τοσόνδε τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου, tantum lucror ex orationis digreſſione. Plato de Legib. πλεονεκτῶ χρήμασι, affluo diuitiis, Philoſtrat. in Heroicis. πλεονεκτεῖν τιμαῖς, honoribus præcellere, Xenoph. Plato Accuſat. Genit. & Dat. cum ἐν libr. 1. de Republ. ἐν ἐδωδῇ ὁ πότῳ δοκεῖ τι ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ὁ ἀνδρὸς ἢ πράγματος, medicus videtur quippiam plus habere in cibo & potu vel medico homine vel re medica. Dicitur interdum πλεονεκτεῖν, cui plus incommodi accidit, Xenoph. cui opponitur τὸ μειονεκτεῖν. Demoſt. etiam accipit pro legatum præcipuum capere. Quoniam verò homines cupidi, fraudulenti, & interdum violenti eſſe ſolent, ideo pro fraudare, circumuenire, vi agere, rapaciter agere, aliena diripere, & eripere, extorqueréque ponitur, Bud. Comment. Plato Politic. 2, ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. πλεονεκτῶ τῶν φίλων, fraudo amicos. πλεονεκτῶ τῶν πολεμίων, Xenoph. lib. 1. Pædiæ.

Πλεονέκτημα, τος, τὸ, excellentia, præſtantia, & ſors melior, ſuperiores partes, melior cõditio: cui cõtraria ſunt μειονέκτημα & ἐλάττωμα: pro maiore rerum copia & commoditate ponitur, apud Demoſt. & pro præcipuo legato. Item prærogatiua, fraudatio, iniuria, apud eundem. Dionyſ. Halicarn. pro victoria extulit, pro lucro, Xen. ὡς πολὺ τοῦτο ὑμῖν ἐγὼ πλεονέκτημα νομίζω, hoc ego nobis maximo lucro ceſſurum puto. μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ' ἂν θείην, Plato de Leg. plurimum intereſſe duco, magnũ afferre momentũ & prærogatiuã. τῷ πλεονεκτήματι χρῆσθαι, Ariſtid. πλεονεκτήματα τῆς φύσεως, naturæ dona, Hermog. πλεονεκτημάτων ἀγαθῶν ἀπορία, partorum bonorum memoria, Gaza de Senectute.

Πλεονέκτης, ου, ὁ, pluris auidus, qui plus appetit, auarus, expilator, rapax, alienorum vſurpator, fraudator. Xen. οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα.

Πλεονεκτικὸς, fraudator, circũſcriptor, habẽdi plus cupidus, pluris auidus, violentus.

Πλεονεκτικῶς, cum lucro, affluenter.

Πλεονεκτίστατος, importuniſſimus, inſolentiſſimus, Xenoph. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τι καὶ βιαιότατος ἐγένετο.

Πλεονεκτούμενοι, οἱ, ſuperati.

Πλεονεξία, ας, ἡ, plus habendi, acquirẽdíque cupiditas immodica, auaritia quæ ſibi partem maiorem iuſto præcidit, improba cupiditas, Suidas. λῆμμα, inſolentia, & vitium eius, qui in omni re præcipuum quippiam habere vult. Xenoph. ἐκ ἔξω αὐτῆς διὰ πλεονεξίαν, i. ob plus habẽdi amorem. opponitur ei ὁμαλὴ δίαιτα, ciuilis æqualitas, ciuilis iuſtitiæ obſeruatrix, Bud. Com. πλεονεξίας πειθόμενοι lucra ſeu quæſtum facere, Iſocrat. hæc dictio dicta eſt à plus habendo, qua ſæpenumero vſus Diuus Paulus, vbi quis fraudatis aliis plus vſurpat ſibi quàm par eſt. | Accipitur etiam pro commoditate, & præſtanti ac meliori conditione, Iſocrat, in Nicocle.

Πλεόνεσσι πλείοσι, Homer.

Πλεονέχω τῶν ἄλλων, præſto aliis. ſed potius πλεονεκτῶ dicendum.

Πλέονως, nimis.

Πλέος, α, ον, plenus. Ariſtot. de mũdo, ταῦτα πάντα θεῶν πλέα, hæc omnia diis plena ſunt. Sophocl. ταῦτ' ἐστι τὰ πμωρίας πολλῆς πλέα, iſt verba plena ſunt multa ſtultitia.

Πλέοσι, pluribus.

Πλέουσαι νῆες ἄκισται, naues præcipuæ velocitatis, velociſſimæ, naues actuariæ.

Πλέχος, animal quoddam, & ſportula militaris.

Πλευματώδης, ſpirandi difficultate moleſtatus.

Πλευμονία, morbus acutus circa pulmonem.

Πλευμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmoni ſimilis.

Πλεύμων, tabes, pulmonis affectus.

Πλευμόω, tabeſco, pulmonarius fio.

Πλεύμων, Atticè, pro πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo. ſic etiam dicitur pulmo piſcis apud Ariſtot. vnde πλευμονώδης, id eſt, ſimilis pulmoni.

Πλεῦν, ῦνος, τὸ, pro πλέον, ονος, magis, plus, apud Herod. ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῦν μέτοχός εἰμι. ἔτι πλεῦν, amplius. πλεῦν τούτου, amplius eo, Herodot. πλεῦνος λόγου, momenti maioris, Ionicè, πλεῦνος καρποῦ ἐπιβαλλομένου, ſi plus fructus ſit iniectũ, Herodot. πλεῦνος οἱ ἀτυχέως γενομένου, quũ res ei eſſent ſecũdiores. πλεῦνα χρόνον, diutius. πλεῦνες, plerique, plures. ἄλλοι πλεῦνες χιλίων ἀνδρῶν, alii pl⁹ mille virorum, Herodot. πολὺ πλεύνων νεῶν, multò plurium nauium.

Πλεύνως, pluſculum.

Πλευρά, ᾶς, ἡ, latus. Gaza in Ariſtot. vertit coſtam. Sophocl. πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ, latus perrumpentẽ hoc enſe. πλευρᾶς πόνος, dicitur lateris dolor ſine febre ex ictu, frigore, vel nimio curſu, Dioſcorid. lib. 1, cap. 78. πλευραὶ ἑκατέρωθεν ὀκτώ, coſtę vtrinq; octonæ, Ariſtot. lib. 1. de Anim. Item lib. 2. de part. Animal. Dicuntur & nauis πλευραί, i. latera. Bayf. ripas amnis πλευρὰς ποταμοῦ Dionyſ. dixit in περιηγήσει. πλευρὰ πιθάκνης, latus dolioli, Ariſtophan. Interpr. i. τὸ τοῖχος πλάγιον.

Πλευριτικὸς, ἡ, ὁ, laborans lateris morbo, quem dolor lateralis exerutiat, Dioſcor. lib. 2, cap. 96.

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, dolor & compunctio laterum, lateralis vel coſtalis morbus. Eſt eius membranæ quæ coſtas ſuccingit inflammatio, Galen. lib. 1. ad Glauc. πλευρῖτις, longa penult. in Epigr. πλευρῖτις legitur apud Ariſtot. libro 5. Ethic. cap. vltimo ad finem.

Πλευρόθεν, à latere.

Πλευροκοπέω, ῶ, ήσω, κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτω, coſtas & latera percutio, Sophocl. in Aiace.

Πλευρὸν, οῦ, τὸ, latus. Soph. τοῦ διὰ βαίνοντος πλευρὸν ἰατρικὸν τινῶν, i.

Πεφροντικὼς, ſolicitus, curans.

Πεφροντισμένως, attentè, diligenter, ſedulò, Plutarchus in Lycurgo.

Πεφύασι, producti ſunt. Iliad.δ, ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι, i. πεφύκασι, ſunt enati.

Πεφυγμένος, διαπεφευγὼς, detrectans. πεφυγμένος μοῖραν, qui fatum vitauit, Homer.

Πεφυζὼς, ότος, fugiens cum metu, trepidans. Apollon. 2, πεφυζότες ἠερέθοντο.

Πέφυκα, natura comparatus ſum, natura ſum aptus, ſoleo, natura mea poſtulat. Plato in Apologia, ἀπὸ δρυὸς πέφυκα, ex arbore natus ſum. ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα, Ibidem, ex hominibus natus ſum. οὕτω πέφυκα, οὕτως ἔχω, ſic ſum, ſeu ita ſum, i. hoc ſum ingenio, his moribus præditus, Bud. in Comment. in Epiſt. πέφυκα πρὸς τὴν ἡδονὴν, ad voluptatem ſum natura pronus. Xenophon, οἱ γονεῖς μάλλον ἀλλήλοις ἰσχυροὶ ἢ φίλοι πεφύκασι, ſuapte natura ſolent eſſe. Ariſtot. de mundo cum Infinitiuo, τὰ δὲ πάντα τὰ ὄντα ὑπὸ τοῖς οὐρανίοις κινεῖσθαι πέφυκεν ὁμοιοτρόπως, ὑπὸ ἀλλήλων, i. moueri natura comparata ſunt, vel vi naturæ ea moueri cōparatū eſt. πέφυκεν ἔχειν ἐπιθυμίαν, eſt natura cupidus. πέφυκε ταύτας πολιτείας γίνεσθαι, natura comparatum eſt, vt hæ reſpubl. fiant, Ariſtot. lib. 4. Politic. πέφυκε ἐπιδιδόναι, ſolet augeri, poteſt augeri, Gaza. πεφύκασι ποιεῖν, Plato de Legib. conſueuerunt facere, ſolent facere. Item pro ſum. Alexand. Aphrod. ἀληθὲς τοῦτο πέφυκε, verum hoc eſt. πέφυκε τοῦτο ὑμῖν κατὰ φύσιν, id nobis ineſt natura. πέφυκα, eo eſt natus ingenio, natura comparatus eſt, extitit. φύσιν ἔχει. πῶς πέφυκε, quo eſt ingenio, AEſchin. πέφυκε τὰ χρήματα, quæruntur pecuniæ, inuentæ ſunt pecuniæ, Plato de Legib. Ab hoc Perfecto fit Præſens πεφύκω. vnde apud Heſiod. χεῖρες ἀπ' ὤμων ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, i. ex humeris pēdebant, ſeu manabant, prognatæ erant.

Πεφύκασι, πεφύκαντο, ἐφύοντο, ἐβλαστάνοντο, ηὐξάνθη, ἀνεδίδοντο.

Πεφυκέναι, eſſe, adhærere, natura eſſe. 2. ſyllaba longa apud Sophoc. in Aiace, οὐδ' οἱ δοκοῦντες ἀρχῆς πεφυκέναι, i. ὑπάρχειν: vbi πεφυ iambus eſt. ταύτῃ πεφυκέναι, ita ſe habere, Plato de Repub. τούτων δὲ ταύτῃ πεφυκότων, his ita ſe habentibus.

Πεφυκὼς, inhærens, natus, ſolitus naſci aut fieri, aptus natus, natura diſpoſitus, natura affectus, promptus, facilis. πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, membrana quæ corneæ inhæret ſeu innaſcitur, Galen, lib. 2. ad Glaucon. πεφυκὼς αἰσθάνεσθαι, ad ſentiendum à natura inſtitutus, Plutarchus in Solone. πεφυκότες δέξασθαι, nati factíque ad percipiendum. εὖ πεφυκὼς τὸ σῶμα πρὸς ὥρας, Xenoph. πεφυκὼς φαύλως, malè ſe habens, malè conſtitutus. Plato Epiſtol. 7, ὁ δὲ τἀναντία φύσις ἑκάστου πεφυκυῖα φαύλως. ὁ ἐναντίως πεφυκὼς, qui contraria natura eſt affectus. πεφυκὼς πρὸς ταῦτα, ad hæc factus, i. aptus. πεφυκὼς πρὸς ῥᾳστώνην, naturaliter ſe habens ad facilitatem, Plato de Legibus. πεφυκὼς πρὸς ῥώμην, ad robuſtitatem natus, Plutarch. in Lycurgo. πεφυκὼς κέρας ἐκ μέσου τοῦ μετώπου, cornu in medio frontis ſitum, Idem in Pericle. πεφυκὼς τοῦ δένδρου, natura arboris. πεφυκότα δένδρα, ſatæ arbores. πεφυκὼς, accommodatū. πεφυκότα, facientia ad, Plato de Leg.

Πεφυλαγμένος, diligenter & cautè obſeruans.

Πεφυλαγμένως, cautè, curioſè, aſſeruanter, obſeruāter, circunſpectè.

Πεφυρμένος, permixtus.

Πεφυρσμένος, accenſus, Etym.

Πεφυὼς, productus. vnde συμπεφυῶτες, concreti, conſiti, Nonn. πεφυῶτας, πεφυκότας, ἀναδιδομένους, Homer. Odyſ.

Πεφωρακὼς, ὁ, qui ſuſpicatus eſt, deprehenſus.

Πεφωσμένος, accenſus, Etymol. πεφωσμένη κριθὴ, hordeū toſtum, Hippocr.

Πέψις, εως, ἡ, coctura, concoctio, ἀρτοποιΐα, digeſtio, excoctio, maturitas. Galen. libro primo ad Glauc. τὰ πρὸς φέρει τι σημεῖον πέψεως.

Πῆ, interrogatiuum eſt, pro quî, quonā modo, & quà, id eſt, qua ratione: vt Qua facere id poſſis, noſtram nūc accipe mentem. cui reſpondet ᾗ. Plato de Republ. καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον, πῆ δή; quo pacto? qua ratione? ᾗ, ἀλλ' ἐγὼ, ea, inquam, ratione. Item ponitur pro aliquatenus, aliqua ex parte, quodammodo, ali quo modo. παρὰ τὸ πῆ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος, hoc captionis genus ab eo quod quadantenus dicitur, ad illud quod ſimpliciter aliquid alicui tribuitur procedit. Significat etiā partim. Theophraſt. de plant. 8, ταύτῃ μὲν οὖν πῆ διαφέρει, πῆ δὲ ὁμοίως ἔχει. Item pro alibi. Ariſtot. de mundo, πῆ μὲν κατὰ στενοπόρους αὐχένας ἀποστενούμενος, πῆ δὲ πάλιν πλατυνόμενος. Apud poetas ponitur pro ποῖ, i. quò & quà: vt πῆ πέφευγα. & Odyſſ. ο, πῆ γὰρ ἴω; quonam me conferam? πη verò ſine accentu encliticum eſt, αὐτῇ τῇ πως. εἰπεῖν αὖ πη δυνάμεθα πειρατέον, pro viribus exponendum eſt. Plato in Politico, εἴπομεν ταύτῃ πη φαίνεσθαι, πῶς, &c. pro οὕτω πως, Idem libro 2. de Republ. ἐὰν ἄρα πη σφαλῶ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, ſicubi lapſus ſit. Idem Epiſt. 7, ἔστι πη ταύτῃ κινδυνεύει, hic alicubi eſſe videtur. ἀλλά πη ἴσως, niſi aliqua ex parte fortaſſe, Argyropil. 7. Ethicor. Ariſtot. cap. 8. εἴ πη, ſicubi, Thucyd. δή πη, vtique igitur, Plato de Legib. Aliquando περίλλας, Ariſtophanis Interpr.

Πῇ ἄλλῃ, aliquo alio, Apoll. Rhod.

Πηγάζεσθαι, à fonte deriuari, Nazanz. in Oratione de ſancto Paſcha.

Πηγάζω, in modum fontis deſtillo, ſcaturio, ſcaturire facio. Accuſatiuo. ἐπήγαζες γὰρ τὴν φονικὴν ἁμαρτίαν, Naz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. Idem, ἴσως καὶ ὁ πνευματικὴν πηγάσει σοφίαν, &c. πέτρα πηγάσει, fons ex petra ſcatebit, Idem. πηγάζειν, velut fonte effundere, in Epigr. πηγάζειν ὑπέσχετο τοὺς πιστεύοντας, Nazan. promiſit fore vt qui in ſe credāt velut fonteſcant, & viuæ aquæ venis ſcaturiant.

Πηγαῖος, ου, ὁ, fontalis, fontanus, fonte fluens, riguus, ſcaturiens: vt πηγαῖον ὕδωρ, Ariſtot. & Plato in Legib. vbi πηγὴ & κρήνη videntur differre.

Πηγανίζω, imitor origanum. πηγανίζειν, repræſentare rutam, rutam referre, Dioſcorid. lib. 3, cap. 52.

Πηγάνιον, rutula, id eſt, parua ruta, herbæ genus, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant.

Πήγανον, ου, τὸ, ruta herba, quæ κῶλον, i. laxum inteſtinū mirè adiuuat, vt ſcribit Aphrod. lib. 1. Problem. vltim. πήγανον, Plutarch. lib. 3. ſui Sympoſii, deducit à verbo πήγνυσθαι. φασὶ δὲ (inquit) καὶ τὸ πήγανον ἀπὸ τῆς δυνάμεως ὀνομάζεσθαι. πήγνυσι γὰρ ξηρότητι διὰ θερμότητα τὸ σπέρμα, καὶ ὅλως πολέμιόν ἐστι ταῖς κυούσαις, &c. Vide annotationem Marcelli lib. 3. Dioſcoridis. πήγανον ἄγριον, i. ruta ſylueſtris, vim habet lethalem, Dioſcor. lib. 6, cap. 1.

Πηγανώδης, rutaceus, rutæ ſimilis.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies, rupes, ſcopulus, Apoll. Schol. lib. 2. Heſiod. τοῦ τε ἀλδαίνεσθαι καὶ πηγάδες, i. πάγοι.

Πηγάσοι πηγεῖν, Ariſtoph. Interpr.

Πηγαῖς, κρήναις, in Epigr.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus, equus Perſei alatus, natus ex ſāguine Meduſæ, vt ſcribit Heſiod. in Theogon. ſic dictus ὅτ' ἄρ' ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς γένετο. De hoc etiam Dionyſ. de Situ orbis.

Πηγεσίμαλλος, ου, ὁ, habens lanam infixam, aut vellus denſum & nigrum: πηγὸς enim vtrunque ſignificat. Homer. Iliad. γ, ἀρνειῷ μὲν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, i. βαθυμάλλῳ, καλὸν ἔχοντι, ἢ μέλανι: πηγὸν γὰρ τὸ μέλαν.

Πηγετὸς, ὁ, gelu, Dionyſ. de Situ orbis.

Πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. Ariſtot. de mundo, ἐμπεριέχει πολλὰς ἡ γῆ ἐν αὑτῇ καθάπερ ὕδατος, οὕτω πνεύματος καὶ πυρὸς πηγὰς, i. terra cōtinet ipſa in ſe vt aquæ, ita ſpiritus ignîſq; ſcaturigines. πηγὴ τῆς εὐνοίας, fons & origo beneuolentiæ, Plutarch. in Romulo. πηγὴ γάλακτος, i. πολὺ γάλα, Sophoclis Interpres. AEſchyl. ἡλίου πηγὰς Orientem, vnde Sol oritur, dixit.

Πηγίδιον, fonticulus.

Πῆγμα, μοχλὸς, pegma, machina, coagulum, Gaza. πήγματα, concinnationes, compoſitiones, in Epigr.

Πηγματώδης,

Πηγματώδης,gelidus,concretus.

Πήγνυμαι,concreſco,id eſt,glacies fio,congelaſco,hæreo,dureſco,duror & eo in ſpiſsitudinem.

Πηγνύω,& πήγνυμι,μ.πήξω,π.πηχα, ἀόρ.β.παθητ.ἐπάγην,ἀπὸ τοῦ πάγω,figo, conglutino, compingo, congelare facio,coagulo, denſo,addenſo, aſtringo frigore, καταπήγνυμι,defigo, depono. Gaza & Plinius de oleribus quæ non ſeruntur, ſed deponuntur. id eſt, defiguntur, lib.7,cap.4.hiſtor.plant. Theophr. Actiu. Accuſat.& Datiu.Philo de mũdo,τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τοῖς βαθέσι τοῖς τῆς γῆς μέρεσι πήξας,in imis terræ partibus capita defigens.Iliad,γ, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας,humi oculos defigens.ἐρείσματα. τὰ πηγνύντα Cicero vertit, quæ vim habent concretionis. ἐπεπήγει, defixum erat, Thucyd.μὴ παγῶμεν εἰς στήλην ἁλὸς,ne in ſalis ſtatuam vertamur,id eſt,defigamur, Nazanz.πεπηγὸς, gelidus,rigidus,conglutinatus,congelatus. παγεὶς ὅρκος, initum iuſiurandum,pactum,Euripid.πηγνὺς,cogens.Itẽ compono,conſtituo,conſtabilio,κατασκευάζω, fabricor, ſtruo,πηγνύω σκηνὴν,ſtruo tabernaculum. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα,altos toros ne ſtruamus, Nazanz. in Orat. Homer.Iliad.β,ἄλλα δὲ νῆας ἔπηξε,id eſt,ναῦς κατεσκεύασεν,ἐναυπήγησε,naues ædificauit.πηξάμενοι νῆας, naues fabricati.

Πηγόβρυτος,ου,ὁ,ex fonte ſcaturiens.

Πηγὸς,οῦ,ὁ,pinguis,bene compactus,albus, niger,vt illud,κύματι πηγῷ: ſed id variè exponunt. πηγὸν πλόκαμον dixit Lycophr.albos crines.

Πηγούστον,ου,τὸ,πῆχυς.

Πηγυλὶς,ίδος,ἡ,brumalis,glacialis, frigus,gelu,glacies, παγετός.νὺξ πηγυλὶς,i.frigida,ψυχρά.Odyſſ.ξ,νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε πηγυλίς.

Πηγῶ,τὸ πηγνύω.

Πηδάλιον,ου,τὸ,breui ſecũda,temo,gubernaculum,clauus nauis.vide Bayf.ſtiua Heſiod. Ammon.diſtinguit à πηδαθρίον.

Πηδαλιουχεῖν,gubernare.παρὰ τὸ πηδάλιον,ὃ ἔχειν αὐχλεῖ.

Πηδαλιοῦχος,ου,ὁ,gubernator.

Πηδαλιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſimilis gubernaculo,ſeu ad gubernaculi effigiem conditus.

Πηδαλιωτὸς,clauatus,Ariſtot.in Prædicamentis.

Πήδασα,loca fontibus ſcatentia, vel montuoſa.

Πήδασος,ὁ,locus vliginoſus,& fonticulis ſcaturiens.Item mons,ὄρος, Nicand. Schol.Eſt & equus Achillis hoc nomine apud Homerum Iliad.π.

Πηδάω,μ.ήσω, π.ηκα, ſalto, laſciuio & ſalio, vt de aqua ſaliente dicitur, μεταθέσει αἰολικῇ τοῦ ι,εἰς η.Etym.Herod. πηδᾶν ἵππῳ,pro inſilire equo dixit. Ariſtoph.νεφ, εἶμαί γε τὴν καρδίαν πηδᾶν,id eſt,exilire,trepidare,expectare. Sophocl. in Aiace dixit πηδᾶν πεδία, pro κατὰ τὰ πεδία,ſaltare per campos.

Πήδημα,ατος,τὸ,& Πήδησις,εως,ἡ, ſaltus, ſaltatio, plauſus,trepidatio, palpitatio,compulſio.

Πηδητικὸς, qui ſalit, ſalax, Gazæ: aſſultim ingrediens, Plinio.

Πήδινος,faginus.

Πηδὸς,οῦ,ὁ,gubernaculum, latitudo remi, remus,palmula remi,quæ & ταρσὸς,Apoll.& ligni genus, Theoph.

Πηδυλὶς,ſaxum,è quo aqua ſcaturit.

Πηδύω,μ.ύσω,π.υκα,ſcaturio,fluo.

Πήθω,id eſt,patior. vide ſuprà in πάσχω, & Phauor.in πέπονθε.

Πηκαλίζειν,illudere. malim πηλακίζειν,vt infrà.

Πηκταὶ,αἱ,lachrymæ,à fluendo dictæ.

Πηκτὰ σκόροδα,allia depoſita, id eſt,non ſata,ſed plantata, Theophr.lib.7,cap.4.hiſtor.plant.

Πηκτὴ,compago, Gaza apud Ariſtot.lib.9.Animal. cap.8.vbi capitur pro venatorio inſtrumento,quo perdices irretiuntur. πηκταὶ, ianuæ, εἶδος δικτύου, Ariſtoph. Interpr.vide etiam Suidam.

Πηκτικὸς,gelationi aptus,denſans,concretus, concretitius.πηκτικὸς γάλακτος,lac coagulans.

Π Η

Πηκτὶς,ίδος,ἡ,gelu fictitiũ,cythara,inſtrumentum muſicum,corpus lyræ,de quo Ariſtot.lib.8.Polit.cap.6.fides Vallæ,lib.1.Herodot. de hoc & Chryſoſt. pro fiſtula,& pro lyra in Epigram.Item culter coquinarius.

Πηκτὸν,i.concretitium,ait eſſe Dioſcorid.quod è ſpeluncis coit,concretile,hoc eſt,quicquid vel à calore,vel à frigore concreſcit & induratur,Ariſtot.quæ verò corpora talia ſint,ac cuiuſmodi facultate prędita,docet Meteor.lib.4.πηκτὸν χάλκανθον,atramentum ſutorium quod pecton,id eſt,cõcretitium dicunt, Dioſc.lib.5.cap.106.

Πηκτὸν,pecton dicitur ab aliquibus herba quæ & σύμφυτον,Dioſcor.lib.4,cap.11.

Πηκτὸς,ου,ὁ,fixus,infixus,cõgelabilis,qui congelaſcit, concreſcere aptus, concretus, compactilis, ſolidus,πεπηγὼς,πηκτὸν ἄροτρον, compactile aratrum dixit Heſiod.ad differentiam τοῦ αὐτογύου. Sophoc. in Aiace, ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος, telũ in terra fixum. πηκτὰ δωμάτων,id eſt, τὰς θύρας, Interpres.Ariſtoph.

Πήκω,pro πήγω.

Πηλαγόνες, Gigantes. παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γεγενῆσθαι, quaſi è luto ſeu terra prognati. Hi & πηλογόνοι à Callimacho dicuntur.

Πηλακίζω, illudo, φενακίζω. ſuprà ſcribitur.πηκαλίζειν, infrà πηνικίζειν.vide Peniciſſare in Chiliad.Eraſmi.

Πηλακισμὸς,οῦ,ὁ,illuſio.

Πηλαμὺς,ύδος,ἡ,pelamys ex thynnorum genere, dicta quòd in luto naſcatur. vide AElian. Gaza in Ariſtot. vertit limoſam & limariam. Eadẽ dicitur θυννὶς,Ariſtot. 6.Animal.cap.17.Inter cibos delicatiſsimos cẽſetur pelamus Chalcedonia,vt refert Gellius lib.7,cap.16.dicitur autem pelamus ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, id eſt, à luto, vt inquit Feſtus.eſt piſcis qui peracto anno thynnus vocatur.

Πήλαξ,contumelia.ſcribitur etiam Πάλαξ.

Πῆλε,vibrauit,concuſsit:à πάλλω, Apollon.2.Argon. πῆλε δὲ χεῖρας,id eſt,περιέβαλλεν,agitabat ſeu agitauit.πῆλε,ἀνέπαλλε,καὶ ἐδόνησεν, Homer.Iliad.

Πηλεία θέτι, ô Theti Pelea, Philoſtrat. à Peleo patre Achillis.

Πηλείδης ἀχιλλεὺς,Homer.Iliad.πηλέως παῖς.

Πήλειον δόρυ,Peleia haſta,i.Achillis,in Epigram.

Πηλείων,ωνος,i.πηλείδης,Pelides,nomen Patronymicũ. Iliad.α,πηλείωνι δ' ἄχος γένετο.

Πηλεὺς,έως,ὁ,Peleus filius AEaci, Iſocrat.in Euag.πηλεὺς & τελαμὼν,filii AEaci. vide in dictione Αἴγινα. πηλεὺς ἔλαβε μάχαιραν, Ariſtoph.Interpr.ſic dicitur apud Hom. de bello Ranarum.rana à luto.

Πηληγόνες,οἱ,πηλαγόνες.

Πηληϊάδης, Pelides, Patronymicum, pro πηλείδης,i.ὁ τοῦ πηλέως παῖς.Homer.Iliad,α,πηληϊάδεω ἀχιλῆος.id eſt, τοῦ πηλέως παιδός.

Πηλίκισμα,ατος,τὸ,fucus,impoſtura.πηλακίσματα,φενακίσματα.

Πήληξ,ηκος,ἡ,galea,caſſis,ἡ περικεφαλαία.ſuperius πήλυξ.

Πηλιὰς,άδος,pelias haſta,qua Achilles ſolus vtebatur: quaſi vibratrix,dicta ἀπὸ τοῦ πῆλαι,hoc eſt,à vibrãdo,aut à Pelio monte,vnde nata fuit. De hoc Homer.Iliad.π.

Πηλίκος,η,ὁ,quantus,quàm grandis. Ita contendit accipi Eraſmus apud Paulum, cap.vltimo ad Galatas.ἕως ἂν ᾖ πηλίκον τέκνον, quandiu fuerit tãtillus filius, Ariſtot. lib.5.Ethic.cap.6.| ἐρωτηματικὸν eſt πηλίκος ſecundũ quãtum accipitur,vt πόσος,πόσου:ποῖος autem ſecundum quale:τίς autem ſecundum ſubſtantiam, Vrban.

Πηλικότης,ητος,magnitudo,amplitudo,quantitas.

Πήλινος,ου,ὁ,luteus,è luto factus, πηλώδης. Gaza lib.2. Gr.οἱ πλάττοντες πηλίνους, &c. Demoſth.ἀνδριάντας ſcilicet.

Πήλιον,ου,τὸ,Pelion, mons Thraciæ. ἔστι δὲ καὶ πόλις θετταλίας.vide Phauor.

Πηλογόνες,iidem,qui πηλαγόνες.

Πηλοδομέω,luto nidum conſtruo: de hirundinibus dicitur.πηλοδομεῖ χελιδών,in Epigram.

Πηλοδόμοις τοίχοις, Ibidem.

*Πηλοπατεῖν, lutum calcare, καὶ βορβοροπατεῖν.

Πηλοπατίδες, αἱ, vel πηλοβατίδες, perones Latinis dicuntur, calceamenta altiora, ſic dicta, quòd iis proculcetur lutum, vel in cœno incedatur: à πηλὸς, & πατεῖν ἢ βαίνειν, alio nomine dicuntur & ἀρβύλαι, vti teſtatur Hippoc.

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, figulus: Promethei Epith. Lucian.

Πηλοποιὸς, figulus, qui luto finxit, Valla, Alex. Aphr.

Πηλὸς, οῦ, ὁ, cœnum, limus, terra aqua irrigata, argilla: à πελάσσω. πηλὸς κεραμικὸς, creta figularis: ſic Interpretes Dioſcoridis. πηλοῦ πλάσματα de hominibus, Ariſtoph. ἐν πρὸς τὸν πηλὸν ἀσφάλεια, aduerſus lutum, Thucydid. lib. 3. Iones hoc nomine vinũ vocãt: ἐκ τοῦ πίλλειν καὶ σφίγγειν ἡμῶν τὰς φρένας. vnde κάπηλος, qui vinum vendit.

Πηλὸς, mortarium, Thucyd. πηλὸν ἔργασον, fac mortarium, Ariſtophan.

Πηλούμενος, putreſcens, limum contrahens.

Πηλουργὸς, figulus, in libro Sapientiæ, luto operans.

Πηλοσιάτας vocant, qui in luto iſtius corporis conſtituti non poſſunt ſentire cæleſtia, Hieronym. in caput 29. Hieremiæ.

Πηλοφορεῖν, lutum ferre de mortario. Ariſtoph.

Πηλοφόρος, ου, ὁ, cæmenti baiulus, mercenarius, μισθωτὸς, χειροτέχνης.

Πηλοχύτοις θαλάμοις, in Epigram. pro nidis hirũdinis.

Πηλυγὲς, ex horrore frigiditas, Etym.

Πέλυξ, ῥαγὰς, fiſſura.

Πέλυσμα, τὸ, lotura. πέλυσμα τῶν ἰχθύων, lotura piſcium, Ariſtot. lib. 4. Animal. Flutæ (inquit) quoties vel piſciũ lotura, vel ſentina eſt eiecta, fugiunt vt odorem ſentientes, Gaza.

Πηλώδης, εος, ὁ, cœnoſus, fæculentus, limoſus.

Πῆμα, ατος, τὸ, clades, iactura, calamitas, noxa, vitium, infortunium, exitium, κακὸν, βλάβη, νόσημα apud Sophoc. Odyſſ. ξ, ἐπὶ γάρ νύ μοι πῆμ' ὑπέδεκτο. πῆμα δύης, noxa infortunii. Ibidem, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, vt dolore penitus cumulatus ſim, vt ſemper miſer eſſem, vt adhuc omnino caſus ſubierim calamitatem, id eſt, ἵνα ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυίαις πημονείαις ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι, vt exponit Didym. Sic πῆμα κακοῦ dicitur ab Homero, ἰλ. γ, ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ὦρσε πῆμα κακοῖο.

Πημαίνομαι, & Πημαίνω, noceo, mutilo, offenſo, officio, infeſto, ſũ detrimẽto, βλάπτω, ζημιῶ, lędo, offẽdo. ὀδ. ξ, οὐδέ τις αὐτῶν μνηστήρων πημαίνοι. Et Ilia. γ, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, id eſt, βλάψειαν, διὰ τὸ παρελθεῖν αὐτοὺς, inquit Interpr. πημανοῦμαι, lædar: vnde apud Sophocl. εὖ γὰρ τοῦτ' ἴσθι πημανούμενος, id eſt, βλαβησόμενος, ſcito te læſurum iri.

Πημαντὸς, noxius.

Πημονὴν, τὸ, πῆμα. πημονὴν εἴργει θεὸς, Euripid.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, nocumentum, detrimentum, βλάβη.

Πῆμος, quando, πηνίκα.

Πηνειὸς, οῦ, ὁ, Peneus fluuius.

Πηνελόπη, ης, ἡ, Penelope.

Πηνέλοψ, auis quædam magnitudine columbæ, anati ſimilis. Gaza in Ariſtot. Græcam vocem relinquit, Penelops, auis quæ verſatur in aquis, Ariſtot. lib. 8. Animalium, cap. 3.

Πήνη, ης, ἡ, μέταξα, ſericum, ſericeus pannus, tela, textũ, fuſus, ἄτρακτος, νῆμα. παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ.

*Πηνίζω, καὶ ἐκπηνίζω, καὶ ἀποπηνίζω, euoluo & agglomero liciũ. Ariſtop. βατραχ. ὅς αὐτοῦ τήμερον ἐκπηνιεῖται ταῦτα περιεργαλεύμενος.

Πηνίκα, quando, id eſt, πότε, dicitúrque propriè de aliquot horarum, vel valde exiguo temporis interuallo. πηνίκα ἐστὶν τῆς ἡμέρας, Ariſtoph. Interpr.

Πηνίκη, ης, ἡ, coma ſuppoſititia, ſiue galericus, vel galericum, φενάκη, Lucian.

Πηνικίζειν, pro eo quod eſt fuco & fraude vti.

Πηνίκισμα, τος, τὸ, fucus, impoſtura, πηνίκισμα.

Πηνίον, ου, τὸ, radius textori*, fuſus quo reuoluitur ſubtegmen, ὕφασμα: vnde ἐκπηνίζω, pro ἀφελκύω, vel ἐξάγω. Inde χρυσοπήνιον dictum volunt, id eſt, aciam, Gaza Interprete, quæ ſimilis eſt culici. τὰ πηνία καὶ ὕπερα, Superæ & aciæ dictæ, ſic apud Ariſtot. lib. 5, cap. 19. de Animal. pro inſectis. tamen in Indice Gazæ τὸ πηνίον dicitur Supera pro inſecto.

Πήνισμα, textura, ὕφασμα. πηνίσματα, Ariſtoph. de telis aranearum.

Πηνῶος, idem.

Πῆξαι, σύμπηξον, Homer. Odyſſ.

Πῆξε, ἐπήρειον, Idem Iliad.

Πῆξις, εος, ἡ, fixio, congelatio, ſpiſſatio, ſoliditas.

Πηὸς, οῦ, ὁ, affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας οἰκεῖος, propinquus, cognatus, Heſiod. à nomine πηός. Homer. Iliad. γ, ὄφρ' ἴδης πηούς τε φίλους τε, id eſt, τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς.

Πηοσύνη, ης, ἡ, affinitas, συγγένεια, propinquitas, Apol.

Πήρα, ἡ, ſacculus, pera, poſteriori longa. Ariſtoph. in Pluto, πήραν ἔχοντα, &c. vide Πήρα in Ammonio.

Πηρίδιον, τὸ, manticula, Ariſtophan. perula, Senecæ.

Πηρίδους, ἀντὶ τοῦ πηρίδας, Doricè, Etym.

Πηρὶν, ῖνος, mentula, teſticulus.

Πηροδέτῳ ἱμάντι, loro peræ, in Epigram. id quo pera alligatur.

Πηρομελὴς, έος, ὁ, corpore non integro ſed mutilo, membra ſolutus, Eraſm.

Πηρὸς, οῦ, ὁ, fractus, mutilatus, cæcus, membris captus, luxatus. Homer. Iliad. β, αἱ δὲ χολωσάμεναι, πηρὸν θέσαν: vbi Interpr. ἤτοι τῆς τέχνης ἔπαυσαν καὶ ἐκφέρειν αὐτὸν ἐποίησαν, ἢ ὅτι τὴν φωνὴν ἔβλαψαν. πηρὸς γὰρ καλεῖται ὁ κατὰ τὶ μέρος τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Notandum autẽ Atticos proferre πῆρος, vt λῆρος: ſed tamen πηρὸς melius: nam in os terminata nomina, præcedẽtib° ρ καὶ ν, frequẽtius acuũtur. vt πηρὸς, πηλός.

Πηρόω, μ. ώσω, π. ωκα, obtundo, frango, luxo, lędo atque laceſſo, cæco, caſtro, excido, deprauo, peruerto, βλάπτω, deſtruo, Actiu. Accuſat. πεπήρωται τὰ θήλεα, fœminæ manca oblæſáque natura deſciſcunt. πεπηρωμένος, incolumitate orbatus. πεπηρωμένον τετράπουν, læſa imperfectáque quadrupes, non integra, ſed degenerans quadrupes, Gaza. πηρωθεὶς τὸ σκέλος, debilis & inutilis crure, Philelphus. γυῖα πεπηρωθεὶς, fractus membra, in Epigram.

Πήρωμα, oblæſio, mutilatio, naturæ oblæſæ vitium, oblæſa pars corporis, Gaza ex Ariſtot. animal natura imperfectum, homo natura imperfectus.

Πηρούμενος, deprauatus, πεπηρωμένος, oblæſus: Gaza, imperfectus: excęcatus, Lucian.

Πήρωσις, εος, ἡ, βλάβη, λύπη, τύφλωσις, cæcitas, ὀφθαλμία, mutilatio, corporis impedimẽtum, repletio, lib. 5, ca. 4. de gener. Anim. morbus, læſio principii, Argyr. libr. 7. Ethicor. cap. 1. membrorum captio, exciſio. πηρώσεις ἐκ τραυμάτων, Plato de Legibus, membrorum per vulnera truncationes.

Πησόμενος, paſſurus. πεισόμενος πολλὰ λυγρά, multa paſſurus triſtia, Herodot.

Πήσσω, id eſt, πηγνύω cogo, coagulo, πήσσει γάλα, &c. lac cogit, lac coagulat, Dioſcor. lib. 4, cap. 286. πήσσει τὰ διαλελυμένα, ſoluta contrahit, Hermol. diſſipata cogit, Ruellius: ſoluta coagulat, Marcell. Dioſcor. lib. 4, cap. 239.

Πητίνη, ἡ, petina, genus herbæ apud Theophr. lib. 7, c. 8. hiſtor. plant. vbi tamen πτίνη legitur.

Πητύα, ἡ, coagulum, à verbo πήσσω, Gaza lib. 3. Grammatices. inferius πυτία.

Πηχέσκος, ου, ὁ, ſtipes cubitalis, ξυλάριον πηχυαῖον.

Πηχυαῖος, cubitalis, vnius cubiti.

Πηχυαλτις, Attici vocant ſic palliolum continens remum ad ſcalmum.

Πηχύιον, Apollon. Rhod. de quo vide Etym.

Πῆχυον, poſterior remi pars, vel vt Apollon. palliolũ continens remum ad ſcalmum, Etym. vide Phauor.

Πήχυος, cubitalis.

Πῆχυς, εος, ὁ, vlna, cubitus, vt Gaza vertit ex Ariſtotele, ſex

ſex palmorum menſura, Herodot. lib. 2. vnde ἀνὴρ τριπήχυς, i. magnus, apud Ariſtoph. Menſura eſt quantum à flexura cubiti vſq; ad ſummum medium digitum patet, inquit Pollux referente Marcello, lib. 3. Dioſcorid. πήχεις ἐπῶν, menſuras verſuum, Ariſtoph. πῆχυς item lacertus ſeu brachium, ἀγκὼν autem cubitus, id eſt, flexus brachii, Galen. ad Glauc. πῆχυς ὁ βασιλήιος, i. cubitus regius, mediocri maior eſt tribus digitis, Herodot. vide apud Bud. in Pandect. Eſt & pars citharæ, quæ à cubiti ſimilitudine nominatur.

Πιάζω, Doricè, premo, affligo, prendo, ſed propriè fugientia: vnde πιαδεὶς πολέμῳ, bello vexatus, Herodot.

Πιαίνομαι, impingueſco, niteſco.

Πιαίνω, μ. ανῶ, pinguefacio, obeſo, opimo, λιπαίνω, ſagino. Actiu. Accuſat. κατεσθίουσι καὶ πιαίνουσι τὰς κορυφάς, corrodunt & peruia reddunt cacumina, ſ. ficuum, Gaza lib. 2. hiſtor. plant. Theophr. cap. 9.

Πιαίω, vrgeo, premo, vexo.

Πιάλεος, α, ὁ, pinguis, potabilis.

Πιάλιος, humidus, fontem ſeu ſcaturiginem habens, Etymol.

Πιανεψιὼν, ῶνος, ὁ, Iulius menſis.

Πίαρ, ατος, τὸ, pingue, λιπαρὸν, πῖον. Pro cremore lactis, in Epigram.

Πιάω, μ. άσω, π. κα, prehendo, comprehendo, capio. Actiu. Accuſat. ἐπιάσθη, apprehenſus eſt.

Πιδακίον, πίδαξ.

Πιδακόεις, εντος, ὁ, irriguus, vuidus: vnde λιβὰς πιδακόεσσα, Euripid. latex fontis.

Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, πιδήεις, κρουνώδης, fontibus abũdans.

Πίδαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, fons, ſcaturigo, ſtilla. l. 4. Epig. legitur genere Maſcul. πίδακά τ' ἐκ πηγᾶς ψυχρὸν ὅτις, Fœmin. vtitur Antipater Epigr. lib. 1. πίδακος ἐκ τυφλᾶς ἐκ ἰσάχυσαν ὕδωρ: vnde ἀπίδαξ χῶρος, ὁ κρήνην μηδὲν ἔχων.

Πιδάω, ſalio inſtar aquæ ſalientis, Etym.

Πιδήεις, ήεντος, ὁ, fontibus abundans.

Πιδύομαι, exilio, emano, σκαίρω, Nicand.

Πιδύτης, nomen viri proprium, Etym.

Πιδύω, ſcaturio. πιδύων ἱδρὼς, ſudor ſcatens, in Epigr.

Πίε, bibe. πίετε, bibite. (βλύζων.

Πιέειν, bibere, p πιεῖν: ab ἔπιον. Heſiod. αἷμα μέλαν πιέειν.

Πιέζομαι, premor, opprimor, vexor. πιέζεται τῇ νόσῳ, morbo implicatur. πιέζεσθαι πενίᾳ, laborare inopia. ἐπιέζοντο ὑπὸ τοῦ Καμίλλου, à Camillo ſunt oppreſſi, Plut. in Camillo. πιεζόμενοι, in vltimum diſcrimen adducti, ſatagentes, laborãtes. πιεσθεὶς, vexatus, ſatagens, preſſus, i. breui, in Epig.

Πιέζω, μ. έσω, π. εκα, premo, peſſum premo, vexo, onero, λυπῶ, σφίγγω, obſtruo, comprimo, κεντῶ, i. breui. Actiu. Accuſat. πίεζε φθόνῳ τὸν Φειδίαν, inuidia Phidiã onerat, Plutarch. in Pericle. Idem in Theſeo, τὰ διαφεύγοντα τὴν γνῶσιν αὐτῶν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιέζοντες, &c. ad quæ ipſi aſpirare non poſſunt cognitione, extremis tabularũ partibus ſupprimentes, &c. vbi tamẽ ſcribitur πιεζοῦντες. Item paulò mox, πιεζοῦντος οὐδενὸς, nullo opprimẽte. πιέζειν, affligere, lædere, καταπονεῖν, ἀφανίζειν, θλίβειν, Ariſtophan. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει, nam me vrget neceſſitas, συνέχεσθαι, ἀναγκάζει. πίεσεν συνέχει, cohibet, Gaza de Senect. Pro capere, Nonn. χερσὶ πιέζειν οὐδὲν, manibus nihil capere, i. πιάζειν.

Πιεῖν, bibiturum eſſe.

Πιείνω, alo, παίνω.

Πίειρ, ὁ εὔγενος, felix, beatus, diues, pinguis, præpinguis, opimus, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 16.

Πίειρα, ας, ἡ, pinguis. πίειρα γλῶττα, lingua pinguis, Ariſtot. in Problem. πίειρα χθὼν καὶ ἀγαθὴ, terra craſſa & læta, Theoph. lib. 8, cap. 6. hiſtor. plant.

Πιερία, ας, ἡ, Pieria, mons Bœotiæ & Macedoniæ, & vrbs. ὄρος Θρᾴκης, Apollon. Interpr.

Πιερίδες, αἱ, Muſæ.

Πιερίηθεν, ex Pieria, Heſiod.

Πιερικὴ πίσσα, pix Pieria, Herod. πιερικὴ πάλαισθ, in Epi.

Πίεσαι, bibe. cap. 17. Euang. Lucæ, in Imperat.

Πίεσθε, bibetis.

Πίεσις, preſſura, preſſio.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum, paſtillus, expreſſio, quod ab expreſſo ſucco reliquum eſt, & ipſe quoque ſuccus expreſſus.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum.

Πιεστήριον, ὁ, τὸ, idem, ὄργανον θλίβον. Accipitur & pro tormenti genere, Syneſ. fo. 30. κολαστήριον.

Πιεστὸν, τὸ, compreſsile, πιεστὰ ταῦτα, inquit Ariſtot. ὅσα δὲ πιεστὰ εἰς τὰ ἑαυτῶν κενὰ συνιέναι ἢ εἰς τοὺς ἑαυτῶν πόρους, cõpreſsilia ſunt ea quæ poſſunt in ſuas ipſorũ inanes partes, aut in ſuos ipſorum meatus coire, vt ſpõgia, lana, cera, caro.

Πιεστρὸν, inſtrumẽtũ extrahẽdo fœtui mortuo. ἐμβρυοθλάστης.

Πιεῖος, pinguis, floridus.

Πίερ, ερος, ὁ, Pier. Pieres vicini ſunt Thracibus, & Pangeo monti. In Vocatiuo, ὦ πῖερ ſolùm, vt ſcribit Gaza libro 2. Grammat.

Πίεσαι, pro πίῃ, biberis.

Πίετι, ſitis bibituri.

Πιθάκνη, ης, ἡ, paruum dolium, doliolum, vas terreum. Diminut. eſt à πίθος. Ariſtoph. in Pluto, αὕτη δ' ἡ μάχαιρα, πιθάκνης πλευρὰν ἀφαρπάζει καὶ πάντα, dolioli latus fractum, & hoc. vide eius Interpr. in Equit.

Πιθάκνιον, ου, τὸ, idem.

Πιθαναγωγέω, μ. ήσω, π. κα, duco ad perſuadendum, Neutrum Abſolut. Ariſtot. 1. Ethic.

Πιθανολογία, ας, ἡ, ſermo veriſimilis & perſuaſiuus, probabilitas ſermonis, Eraſm. cap. 2. ad Coloſſ. Ambroſ. ſubtilitas ſermonis, perſuaſibilitas, perſuaſibilis oratio.

Πιθανὸς, οῦ, ὁ, obediẽs, perſuaderi aptus, docilis, veriſimilis, aptus, probabilis, idoneus qui quoduis exprimat, diſertus, appoſitus ad perſuadẽndum, fidem faciens, credibilis, ad perſuadẽdum aptus & vtilis, vero proximus, δυνατὸς πείθειν, argutus, elegans. ἐντευκτικὸς ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς, in familiari quotidianóque ſermone diſertus, Pluta. in Alcibiade. ἐμοὶ οὐ πιθανὸς, qui mihi non probatur. πιθανὴ ἀπολογία, id eſt, probabilis reſponſio. dicitur & βίαιον, i. violentum: à Latinorũ quibuſdã inuerſio, Interp. Quintil. Item πιθανὸς, gratus & iucundus. Ariſtid. καλλωπίσματα τῶν οἰκοδομούντων οὗτοι κόσμοι καὶ θαυμαστῶς πιθανὰ τοῖς πλήθεσι, huiuſcemodi ædificantium ornamenta, & pulchritudinem oſtendunt, & plebi mirum in modum grata ſunt. Sic καλὸς πιθανὸς, p ἡδὺ dicimus. Scribitur etiam πειθανός. πιθανώτατος δήμῳ ἐκ πολλοῦ, maximẽ apud populũ authoritatis. Thuc. πιθανώτατος τῷ πλήθει, in dicẽdo multitudini acceptiſsimus.

Πιθανότης, ητος, ἡ, credulitas, probabilitas, fides, veriſimilitudo, perſuaſio, ſuadela, illecebra, elegãtia, polities, fides veritatis, Quintil. λόγοι πιθανότητος, argumẽta ſpecioſa & probabilia, Nazanz. in Orat. πιθανότητα ἔχειν, fidem facere, Plato de Legib.

Πιθανῶς, politè, aptè, diſertè, ad perſuadendum appoſite, perſuaſibiliter, vt Quintilian.

Πιθαρχεῖν, imperio parere, πειθαρχεῖν.

Πιθέω, μ. ήσω, π. κα, confido, credo, Neut. Dat. Iliad. δ, θεῶν τεράεσσι πιθήσας, adductus. Heſiod. ἀνέμοισι πιθήσας, cõfiſus ventis. πιθήσας ὀνόματι, credens in nomine. Nõn. ἢν ἐμοὶ πιθῇ, ſi mihi crediderís, Sophocl. vbi puto legendũ πίθῃ.

Πίθηαι, parueris, 2. perſona Aoriſt. 2. Subiunct. ab ἐπιθόμην. Iliad. α, αἴκε πίθηαι, pro ἐὰν πεισθῇς, ſi pareas.

Πιθηκαλώπηξ, ſimiuulpa, apud AElian.

Πιθήκειον βλέπειν, acerba tueri, ſimiæ modo intueri.

Πιθηκίζω, κολακεύω, Ariſtophan. vide in Chil. Eraſmi, Πιθηκίζειν.

Πιθηκισμὸς, fraus, adulatio, imitatio, ἀπάτη, κολάκευμα, ἢ μίμημα, Ariſtoph. Interpr.

Πιθηκοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimiæ ſimilis. περὶ τῶν πιθηκοειδῶν, de genere ſimiarum, Gaza.

Πίθηκος, ου, ὁ, i. breui, in Epigr. ſimius, & ſimia. colebatur ab AEgyptiis, vt ſcribit Lucian. περὶ θυσιῶν.

Πιθηκοφαγέω, ſimiis veſcor.

Πίθηξ, pumilio, nanus.

Πιθήσας, fretus, perſuaſus. vide Πείθω.

Πιθέσθω, pareat.

Πῖθι, bibe. Eraſ. in Prouer. Bibe elleborũ. vide Φαυ.

Πιθίτης, ου, ὁ, cometæ genus dolii figura.

Πιθίτις μήκων, genus papaueris, nomine pithitis, Dioſ. lib. 4. cap. 65.

Πιθοιγία, ας, ἡ, quaſi τὸ τῶν πίθων ἀνοιγή, feſtum erat Bacchi apud veteres, in quo dolia relinebãt, & amicis potũ præbebãt, vt hoc tẽpore fit in die Martini, Cæl. l. 15, c. 25. vide Interp. Ariſtop. in Acharn. τὰ πιθοίγια, Interp. Heſiod.

Πιθοίατο, πιθοῖντ.

Πίθοιο, πιθοίης, credas, Homer. Iliad.

Πίθομαι, poeticè pro πείθομαι. πίθοιτο τούτοις, his fidem habet, Ariſtot. lib. 4. Polit. cap. 41. πιθόμην, ἐπιθόμην, parui, Homer. οὐ πιθόμην, non ſum obſecutus, Lucian.

Πίθος, ου, ὁ, dolium, cadus, fidelia, vrceus. Heſiod. ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, μεσσόθι φείδεσθαι, i. incipiente verò dolio, & deſinente ſaturari ſeu impleri, iubeo, ſcilicet. ἐς πίθους κεραμέους, in fidelias fictiles, Herodot. Ariſtot. lib. de mundo docet quaſdam aeris affectiones πίθους dici à ſimilitudine doliorum.

Πιθοῦ, pare. in ἀόρ. 2. ab ἐπιθόμην. Ariſtop. ὦ παῖ, πιθοῦ.

Πιθοῦμαι, parebo. Ariſtoph. τί οὖν πιθοῦμαι δῆτα σοι; Futurum eſt ſecundum verbi πείθομαι.

Πιθυλάμπης, ου, ὁ, tranſgrediens regulam poſitam.

Πίθυρα, ας, ἡ, furfur, ſcabies capitis. vide πίτυρον.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolii amplitudine. πιθώδεις βόθυνοι, ſcrobs dolii amplitudine.

Πιθών, particip. 2. Indefin. à πείθω. Ariſtoph. in Pluto, τὴν βουλὴν πιθών, pro πείσας, i. curiæ perſuadens, qui à ſenatu impetrauit, qui exorauit. πιθὼν τοὺς κυρίους, idem Ariſtophan. poteſtate à dominis impetrata.

Πικέριον, butyrum.

Πικνὸς, denſus, frequens.

Πῖκος καὶ φαῦνος δαίμονες, i. Picus & Faunus dæmones, i. numina quædã Italiæ quibuſcum verſabatur Numa, Plutar. in Numa.

Πικραίνομαι, irritor, exacerbor, amarulentus ſum.

Πικραίνω, μ. ανῶ, irrito, amaritudinẽ affero, Act. Accuſ.

Πικρᾶν, amaris. (12. ad Hebr.

Πικρία, ας, ἡ, amaritudo, acerbitas, amarulẽtia, Eraſm.

Πικρίζειν, amareſcere, amarulentiam referre.

Πικρίς, ίδος, ἡ, ſylueſtris lactuca, Gaza ex Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 6. amarago, Idem lib. 2, cap. 11. hiſtor. plant. Theophr. de hac Dioſcor. lib. 2, cap. 163. genus autẽ eſt intybi, vt Marcell. adnotat ibidem. Exodi cap. 12. φάγονται τὰ κρέα τῇ νυκτὶ ταύτῃ ὀπτὰ πυρὶ καὶ ἄζυμα ἐπὶ πικρίδων ἔδονται, edent carnes hac nocte aſſas igni & azymos panes cũ lactucis agreſtibus.

Πικρόγαμοι, οἱ, matrimonia amara.

Πικρόγαμος, qui amaras expertus eſt nuptias. Adiectiu.

Πικρὸς, ὰ, ὸν, difficilis, acerbus, amarulẽtus, ſæuus, teter, ὀδυνηρὸς, χαλεπὸς, πικρωτικὸς καὶ ἐπίπονος. de homine Ariſtot. in Rhetor. qui acerbũ inquit iniuſtũ eſſe propter vltionem. μὴ εἶναι πικρότερον τοῦδε, ne detur quippiam acerbius dicere, Demoſt.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, acor, amaror, quem ſiccitas & calor plenior creant, inquit Alex. Aphr. Probl. 70, l. 2.

Πικρόχολος, ου, ὁ, dicitur Hippoc. is in quo redũdat flaua bilis, quæ plerunque amara eſſe ſolet, amaræ bilis, bilioſus, Galen. ‖ πικροχόλους χαλεπώτερον μανικοῖς φέρειν ἐναντίαν. πικροχόλου σώματος, in Epigram.

Πικρόω, μ. ώσω, amarum reddo, exacerbo, & πικροῦμαι, amareſco, Alex. Aphrod. τὸ μέλι καλούμενον πικροῦται.

Πικρῶς, amarè, χαλεπωτέρως, ἀηδέστερον.

Πιλάδιον, ου, τὸ, biretum paruum.

Πιλάμινες, οἱ, Flamines vertuntur à Plutarcho.

Πιλίον, ου, τὸ, galerus.

Πιλέω, μ. ήσω, π. κα, ſtrigo, aſtrigo, premo, coagulo, coarcto. Actiu. Accuſat. πεπίληται, ſtipatus eſt. ὕδατι πιληθεῖσα μάζα, in Epigram.

*Πίλημα, ατος, τὸ, peniculum vertit Linacer. ex Galen. in Therap. ego craſſamentum ex lomento verterem, vel potius linamentum & penicillum ex Celſo. nam & ſpiſſamentum & ſtipamentum dici poteſt.

Πίλησις, εως, ἡ, conſtrictio, rigor, conſtipatio, cõpreſſus, πίλημα πυργωτὸν, turritus pileus apud Strab. cinctum, ζώνη, μίτρα apud Galen. lanæ penicul° globuliue tortilis, cẽturriculus, Hermol. i. cẽto, carpta lana, Marcell. l. 1. Dioſ. cap. 69. vbi ſunt tamen qui legunt πίλημα. Ariſtot. de mundo, χάλαζα γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος καὶ βρίθος ἐκ πιλήματος εἰς καταφορὰν ταχυτέραν λαβόντος, id eſt, grando fit ex niue volutim contorta, libramentũmque ex compreſſu capiente ad celeriorem lapſum. Ibidem, τὰ συνεχῆ πιλήματα νέφους, vocat cohærentia & continuata ſpiſſamẽta nubis.

Πιλητὰ, τὰ, ſubactilia vocãtur Ariſtot. hoc eſt, quæcũque cõpreſſilia firmas tolerant paſsiones, ὅσα τῇ πιέσει ὑπομονὴν ἔχει τῆς πιέσεως. πιλητὰ κτήματα, externa corporis fulcimẽta, Ficinus in Timæo Platonis.

Πιλητικὸς, vim habens aſtringendi, conſtipendíq; , Gaza. cõdenſans, Alex. Aphr. in Probl. τὸ ψυχρὸν πιλητικόν.

Πιλίδιον, ου, τὸ, galericulus, capillamentum, adulterina coma. Aliquando impoſtura. in Sol.

Πιλίον, ου, τὸ, πῖλος, galer°. πιλίον περιθέμενος, pileat°, Plut.

Πιλίσκος, ου, ὁ, pileolus, Dioſcor. lib. 3, cap. 5. galericul°, Ruell. lib. 3. eiuſdẽ, cap. 161. Barbar. in Plurali vertit pileola genere Neutro, ibidem.

Πίλναμαι, appropinquo: ab ἐπίλω, τὸ ἐγγίζω. Heſiod. in Theog. γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν πίλνατο, i. concurrebat, ſe admouebat. Et cõpoſitum ἀναπίλναμαι, ex ilio, ex reciprocatione quadam reſulto.

Πιλνάω, deiicio, πλάζω. Heſiod. πιλνᾷ χθονὶ, ſolo coequat & diruit.

Πῖλος, ου, ὁ, pile°, capitis ornamẽtum, Ariſtot. l. 5, c. 5. de generat. Anim. apud Gazã etiã li. 3. Gram. πῖλος legitur. Erat autẽ propriè Perſicum capitis ornamentum. Xen. de Cyaxare loquens. ἀπαγαγὼν αὐτὸν τὸ ὕστερον ἔξω ὑπὸ σκηνῆς τινὸς, τότε μηδικὸν πῖλον ἀπέβαλεν ἐκέλευσεν αὐτῷ. ἐπεὰν τὸ δένδρον περικαλύψῃ πίλῳ στεγνῷ λευκῷ, vbi arborem pileo albo firmóque contexerint, Herodot. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, Heſiod. Item lana carpta, cento. Idem, πίλοις ἔντοσθε πυκάσας. ‖ πῖλος etiã pro tapete craſſo accipit, Xen. 5. Pædix, fo. 30. πῖλοί εἰσι τὰ ἐξ ἐρίου πυκτὰ ἐνδύματα, ὥσπερ θωράκιά τινα ὑπὸ τὰ στήθη, ἃ ἐνδυόμεθα, οἱ δὲ τὰ ἐπικείμενα ταῖς περικεφαλαίαις, Interpr. Thucyd. lib. 4. vbi Valla vertit pilei. πῖλοι γίγνονται ἐκ τῶν ὠῶν τῆς σηπιάδος, Lucian. id eſt, tegumenta capitis, pilea. πίλους εἰρινέους περιτίθενται, circuntendunt pilea lanea, Herodot. πίλους φορέοντες, pilea geſtãtes, Idem. Ariſtot. lib. 5, cap. 5. de generat. Anim. inquit τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον, id eſt, pilos, qui vel pileo, vel alio tegmine operiũtur, celerius caneſcere. πίλων μηδικῶν, Xen. vbi Philelph. tapetorũ Medicorum exponit. ‖ Eſt itẽ πῖλος calceus craſſus & hybernus, Plat. in Symp. καὶ ὑποδεδεμένων καὶ ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. & in 12. Leg. ſic accipi poteſt, licet etiam & pro pileo.

Πίλος, ὁ, pilula, apud Theophr. lib. 4, cap. 10. hiſtor. pl. pilula eſt in robore creſcẽs. οὗτος δ' ἐστὶ σφαιροειδής. Idẽ, de faba AEgyptiaca loquens, φαίνεται δ' ἐστὶ τὸ πικρὸν συνεσπειραμένον, ἐξ οὗ γίνεται ὁ πῖλος, Gaza vtrobiq; pilulã vertit.

Πιλούμενος, preſſus.

Πιλοφορικοὶ, ita vocat eos Lucian. qui ſunt apud Scythas ſecundæ à rege dignitatis.

Πιλοῦν, cõdenſare, cõſtipare, Theop. l. 5, c. 4. de cauſis plãt. πιλώσας, qui cõſtipauit, idẽ Theop. l. 3, c. 29. de cauſ.

Πίλωσις, εος, ἡ, cõplex°, cõſtrictio, Theop. 5. de cauſ. coarctatio, cõſtipatio, Gaza de Senect. (Etym.

Πιλωτὸν, aliquid ex lanis preparatũ ad cubandũ aptũ,

Πιλωτὸς,ου,ὁ,conſtrictus,exæquatus.

Πιμελὴ,ῆς,ἡ, pinguedo, adeps, axũgia, ἀλοιφὴ, ſagina, κνίσσα.

Πιμελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,pinguis,qui adipem præ ſe fert, adipem trahens,adipoſus, Gaza.

Πιμελώδης,obeſus,præ ſe ferens adipem.

Πιμπλάω,impleo. Actiuum. Et πίμπλαμαι Paſſiu.i. impleor,plenus ſum. Genit. Homer. Iliad. α,μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο,i. ἐπληροῦντο. πιμπλᾶσι ἄρτων σῶμα, corpus ſtipant panibus,Ariſtoph.

Πίμπλεια,ας,ἡ,Pimplea,loc⁹ Macedoniæ Muſis ſacer.

Πίμπλη,pro πίμπλαθι.

Πίμπλημι,impleo. Heſiod. βιότου δέ τέλω πίμπλησι καλιὴν, domum tuam bonis impleat: vbi connectitur cum φιλεῖν Coniunctiui modi præcedente particula ὄφρα, i. vt impleat. Vnde Participium πιμπλὰς, & Fœmininum πιμπλᾶσα. Heſiod. πιμπλᾶσαι κόνιος,implentes puluere. De hoc vide Varin. in dictione Πλάγχθη.

Πιμπρᾶμαι,ardeo,ἐμπυρίζομαι. Item ſtomachor.

Πίμπρημι,μ. πιμπρήσω,vro,comburo,φλέγω. Actiu. Aliquando dolore afficio,πιέζω. πίμπραντες,incendentes.

Πῖν,in Epigr. pro πίνω: ſic enim interrupto verbo ſolent,qui genio indulgent.

Πίνα,ης,ἡ,concha piſcis. Gaza lib. 3. Gramm. per duplex ν. Item Heſyc. vide inferius. Sophoc. Interpr. ſic, πίνα, ὁ ῥύπος, δι' ἑνὸς ν. πίννα, τὸ ὄστρεον, διὰ δύο ν.

Πινάδης,ſordidus,malim πινώδης.

Πινακίδαι,ſaltationis genus, quod an ſuper lancibus, an lances geſtãdo perficeretur,incertum eſt, apud Poll.

Πινακίδιον,ου,τὸ,pugillaris,γραμματεῖον,tabellæ, tabella cerata,in qua olim ſcribebant,vt cap.1. Euang. Lucæ. Pro indice Gell. lib.20,cap.vlt.

Πινακηδὸν,tabulatim,tabularum modo,Ariſtoph.

Πινάκιον,tabella & ſcriptura. Item pactum iudiciale continens cautionem cõtra reum,Etym. Item ψήφισμα, edictum. Hermog. γράφει τις τὸ κατὰ μεγαρέων, ἀναιρεῖσθαι πινάκιον. Et πινάκια ἐν οἷς τὰ διηγήματα ἐχάραττον, καὶ αἱ ἀρχαὶ, ἃ καὶ ὁ λαμβάνοντες διηγεῖσθαι ἤρχοντο, Moſchop.

Πινακὶς,ίδος,tabula,ſcutella: vltima breui, Gaza lib.3. Grammat. vnde πινάκιον diminutiuum, tabella, ſcutella, lanx, quadrula. πινακίδες, tabellæ, pugillares, αἱ μεγάλαι σανίδες τῶν πλοίων.

Πινακίσκος,ου,ὁ,idem. Ariſtophanes in Pluto pro lance & ſcutella.

Πινακοθήκη,ἡ,tablinum. Sic vocabatur vbi tabulæ pictæ, cælatum argentum, ſtragula veſtis, ſigna & ornaméta reponebantur. Alex. Gen. lib.5,cap.24.

Πινακοπώλης,ὁ,ὀρνεοπώλης,inquit Suidas, i. venditor auium,quòd pinguia ipſa imponerent tabulæ ſeu ſcutellæ,qua venales expoſuerant.

Πίναξ,κος,ὁ,tabula,lanx,ſcutella,diſcus. Item index librorum,codicilli,tabella picta,tabella pictoria: catinum exponit Eraſmus cap.11. Euangelii Lucæ, δός μοι ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν ἰωάννου βαπτιστοῦ, des mihi in patina caput Ioannis Baptiſtæ, cap.14. Euang. Matth. vbi Eraſm. ἐν πίνακι,hic Interpres vertit diſcum,alibi catinum, etiam ſi magis Græcè ſonat tabulam, quandoquidem quadris tabellis cibus apponitur. Item cap.6. Euang. Marci lãcem exponit. μαθηματικὸς, ὁ πλεῖστος τῆς περὶ τὸν πίνακα μελέτης, Plutar. in Romulo, Mathematicæ ſtudioſus, ſe ad aſtrologiæ diſciplinam conferens: ſic Lapus. πίνακες καὶ πινακίδια, pinaces & pinacidia, ſunt tabellę in quibus capita omnium rerum continẽtur, Latinè indices dicimus: vnde quidam Græci eo titulo libros ſuos inſignierũt, quaſi eſſent multarum rerum indices, Plin. in Præfat.

Πινάριοι,familia Romanorum, Plut. in Numa.

Πινάριον, vocatur à Peteeſio genus atramenti ſutorii, quod & χαλκανθὲς dicitur, Dioſc. lib.5,cap.106.

Πιναρὸς,ἁ,ὁ,ſordidus,horridus,vilis: ſuperius Πιναλέος.

Πινάω,contamino.

Πίνδαρος,eo tempore quo Simonides floruit, Ariſtophanis Interpres.

Πίννα,apud Ariſtot. ſpecies eſt teſta intectorum: Gaza Græcam vocem relinquit. vide AElianum, & Plin. lib.9,cap.35. Item Heſychium. vnde fit πιννοτήρης,pinnoteres genus cancri, Plin.

Πιννοθῆραι,pinnotheræ: ſic dicuntur cancri parui,qui in pinnis & conchis innaſcuntur, Ariſtot. lib.5. Anim.

Πιννοτὴρ,aliàs πιννοθὴρ,apud AElian. & Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit. eſt autem cancellus.

Πιννοφύλαξ,i. pinnæ cuſtos: piſcis eſt qui pinnam concham cuſtodit: & eſt vel ſquilla parua, vel cãcellus, i. paruus cancer, Ariſtot. lib.5. Anim. Item lib. eodem cap.16.

Πινόεις,εντος,ὁ,ſordidus,ῥυπαρὸς,i. breui. πινόεν ἔριον,ſiue πινῶδες,lana ſuccida, à ſorditie, Hippoc. πινόεσσα,in Epigr.

Πῖνον,ceruiſia, vinum hordeaceum, quo temulentos pronos decumbere, aut ſupinos tradit Ariſtoteles, quod in aliis non fit.

Πίνος,ου,ὁ,ſordes,ῥύπος, priore breui libr. 2. Argon. Apollon. vnde κακόπινος, ſordidus, improbus. Capitur & πίνος pro ſpurco homine & peſtilente, vt & peſtis Latinis dicitur. vnde πολύπινος,multùm ſordidus, Eurip. lib.2. & κακόπινος, i. κακορύπαρος, κακώδης.

Πίνος,ἡ,pro pino arbore videtur accipi libr.6,cap.17. Theophr. de cauſ. plant. δεῖ τι πῶς πίνω καὶ ἀγρίδαις ποιῶ, &c.

Πινοτήρης,lapidem obſeruans, Etym.

Πινύεις,εντος,ὁ πινόεις.

Πίνυσις,εος,ἡ,prudentia.

Πινύσκω,πινυτὸν ποιῶ,præmoneo, prudentem facio. Ζεὺς πινύσκει ἤματα, Iupiter molitur dies, &c. Ariſtot. lib.5. Anim. ex Simonide poeta, de Alcyone.

Πινυτὴ,ῆς,ἡ,prudentia. Iliad. η, δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, i. φρόνησιν, σωφροσύνην.

Πινυτῆς,ῆτος,idem, in Epigr.

Πινυτὸς,οῦ,ὁ,prudens,σώφρων,συνετὸς, ſapiẽtia præditus, conſultus, apud Demoſth. primis breuibus.

Πινυτόφρων,ονος,ὁ,idem.

Πινύω,μ. ύσω,π. υκα,admoneo. Actiu. Accuſ. vnde πινύω, à quo πεπνυμένος.

Πίνω,μ. πιῶ,π. πέπωκα,ἀόρ. β. ἔπιον,bibo, ſorbillo, abſorbeo,haurio. Regit Accuſatiuum: vt Odyſſ. ο, πίνετο πίνε τὸ οἶνον. πίνειν τὸ φάρμακον, Galen. ad Glaucon. & Atticè Genitiuum: vt πίνω τοῦ οἴνου. πίνω τοῦ ὕδατος, Gaza libr. 4. Grammat. bibo de aqua: ſunt qui ἀπὸ velint ſubintelligi, idem Gaza. πίνειν ἐκ φιαλῶν, bibere in pateris, Xenoph. εἰς τὸ πίνειν ἥκειν, Demoſthenes. πινέμεναι οἶνον πολλά, Hom. Iliad.

Πινώδης,ου,ὁ,ῥυπαρὸς,ξηρὸς,ſqualidus,aridus. Superius πινάδης ſcribitur.

Πινωδία,ας,ἡ,immunditia,ἀκαθαρσία.

Πίομαι,bibo,bibam, cap.19. l.2. Reg. & in Epigrã. vbi prima producitur. πίομαι dicendum non πιοῦμαι, Phrynic.

Πῖον,& Πῖος,εος,τὸ,pingue: propriè τὸ ἔχον μᾶλλον στερεὸν ἢ ὑγρὸν,hoc eſt, in quo pl⁹ ſolidi q̃ humidi redũdat: quũ λιπαρὸν dicatur illud in quo magis dominatur humidũ. Fit autem πῖον ſanguine putrefacto, lib.3. Anim. Ariſtot.

Πιότατος,ὁ,pinguiſſimus, λιπαρώτατος, ἀγαθώτατος. πιότατος ζέφυρος, in Epigr.

Πιότης,ητος,ἡ,vbertas,pinguedo,obeſitas,pinguitudo, Eraſm. cap.11. Pauli ad Rom.

Πιοῦμαι,bibam: vnde πιοῦσθαι,bibiturum eſſe, Ariſtot. in Rhet. πίουσα,quæ bibit, cap.28. Act. Apoſt.

Πιπίζω,μ. ίσω,π. ικα,ſugo,pipo. Vox eſt factitia gallinarum & auium.

Πίπλημι,pro πίμπλημι,in Epigr.

Πιπτέω,μ. ήσω,π. ηκα,cado, irruo.

Πιππιὰδ,vox eſt ſimilis Plautinæ illi in Caſina, Non ego iſtud verbum empſitem titiuilitio, i. re admodum vili: nullius enim ſunt ſignificationis.

Πίπος,ου,ὁ,auis marina. τῷ πίπῳ παρόμοια,talis qualis pi-

po, Gaza lib. 9. Animal. cap. 21.

Πιππίζω, pippio, ab imitatione auium dicitur hæc dictio. λέγεται δὲ καὶ τὸ πιπίζω πιππίζω, Lucian. ſuprà per ſimplex π ſcribitur.

Πίπρα, ἡ, pipo auis quæ à lutea diſsidet, Ariſtotel. lib. 9, cap. 1. Animalium.

Πιπράω, inflare.

Πιπράσκομαι, & Πιπράσκω, μ. πράσω, π. πέπρακα, vendo. ἀποδίδομαι, venale habeo, venale expono. Genit. vel Accuſ. πιπράσκονται ἐπὶ τὴν ξένην, in exteram regionem vẽdendi emittuntur, Plutarch. in Solone. πιπράσκει δ' ὁ χαλκὸς ταῦτα πρὸς ἀργύριον.

Πίμπρημι, μ. πρήσω. vide Πίμπρημι.

Πιπρίσκω, vendo, Nonnus.

Πίπτω, μ. πεσοῦμαι, π. πέπτωκα, ἀόρ. β. ἔπεσον, cado, decido, incido, recido, ruo, corruo, proſternor, deiicior, excutior, delabor, collabor, fundor, peſſum eo, ſubeo, profligor, procumbo, incumbo, deficio, contingere, interlapſari, procidere. Apollon. 2. Argon. οὐδεὶς πέσε, in terram lapſus eſt. Pro ſternor & iaceo ibidem, στιβάδεσσιν ἐπὶ λεχέεσσι πεσόντες, ſtrati & iacentes. Pro irruo. Heſiodus, ὡς οἱ ἐν ἀλλήλοισι πέσον, ſic ipſi irruerunt in ſe mutuó. πεσὼν βορέας, i. irruens. Heſiod. τὰ πίπτοντα πράγματα, eò res ſpectãt, Herodot. ἐμπεπτωκότων, Thucyd. Euripid. in Rheſo pro ſuſpendo, produco, interdum ſequor, & πεσεῖν propriè dicitur de iis qui in bello occiſi ſunt. πίπτεις ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, Euripid. diem de die ducis. Sophocl. cum Datiuo pro incido, πίπτειν βαρείαις πρὸς δεινῶν συμφοραῖς, in ærumnas incurrere. πεπτωκότες συμφορᾷ, in calamitatem incidentes, in Epigram. πίπτω εἰς ἄτην, trahor in luctum, Euripid. πίπτει εἰς γόνατα, Xenoph. πίπτω ἐν κύμασι, Apoll. Rhod. πίπτω ἐξω τῆς ταχῶν, Ariſtoph. de Theramene. πίπτω ὑπὸ σοῦ, profligor abs te, Thucy. πεσὼν, ſtratus, Hom.

Πιῤῥὸς, fuluus: ſic apud Dioſcorid.

Πίσα, vrbis nomen, Etymolog.

Πίσαι, rigare, ποτίσαι, ſuperius per ει ſcribitur.

Πιθάκνη, paruum dolium: malim πιθάκνη vt ſuprà.

Πίσεα, paludes, prata, loci humidi. οἱ σύμφυτοι ἢ ἐλώδεις καὶ πηλώδεις τόποι.

Πίσατις, Ariſtoph. ſecunda breui, in Epigram. faba Piſina, à loco.

Πίσον, piſum ſeu piſa legumen, à Piſa loco nomine accepto. dicitur & λέκυθος.

Πῖσος, locus humidus, Etym.

Πίσσα, ης, ἡ, pix, reſina.

Πισσήρης, εος, nauis pice illita.

Πισσάσφαλτος, quod conſtat ex glutino picis & bituminis. Plin. foſsilem picem ita vocat.

Πισσέλαιον, ου, picinum oleum, Dioſcorid. & Plin. aquoſus liquor, qui velut lactis ſerum ſupernatat pici. vnde ἐψέμενον Paulo vocatur, liquamen picis à Columella. Galenus tamen πισσέλαιον intelligit oleum cum liquida pice commixtum.

Πισσίζει χρόαν, eſt colore piceo, Dioſcor. lib. 5, cap. 77. πισσίζων οἶνος, Interpr. Ariſtophan.

Πισσίτης οἶνος, picatum vinum, Dioſcor. lib. 5, cap. 40.

Πισσόκηρος, ου, picatus cereus in aluearibus, Gaza in Ariſtotel.

Πισσόω, μ. ώσω, π. ωκα, pico, pice illino, pice incruſto: πισσάζω etiam dicitur. Neutr. Accuſ.

Πίσυρες, quatuor, τέσσαρες. per vnicum σ legitur in Epigramm.

Πίσυνος, ὁ, ὁ, obediens.

Πίσσα, ἀπὸ τοῦ πίπτω, Etymol.

Πισσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piceus, reſinoſus, reſinaceus. πισσώδης τὴν χρόαν, qui eſt piceo colore.

Πισσοῦται, pice linatur, pice cruſtetur.

Πιστάκια, τὰ, piſtacia. ſic dicitur fructus quidam in Syria prouenientes pineis nucibus ſimiles, Dioſcorid. lib. 1, cap. 178. & Marcellus.

Πιστεύομαι, μ. εύσομαι, π. εμαι, fidem facio, mihi creditur, videor probabilis, vt verum admitto, & ἀπιστοῦμαι. Herodian. πρὸς τὸ τῆς αὐλῆς στρατιωτῶν, οὐς ἐξηπάτησε, οὐκ ἔτι πιστεύονται, milites prætoriani minus illi, vt quos decepit, fidẽ præbent, Iſocrat. ἀμφότεροι πιστευθέντες τοὺς πιστεύοντας ἀδικοῦσιν, i. ſi ipſis credatur. Plutarch. πιστεύονται μᾶλλον παρ' ὑμῖν, valent apud vos authoritate. πιστεύεται πάντα, omnia ei credita ſunt. πιστεύεται κόσμιος ἀνὴρ, creditur vir probus, Plutarch. in Solone. πιστεύομαι πάντα πράττειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, credor omnia patriæ cauſa facere, idem in Public. ὡς ὁ λόγος πιστεύεται, quam ratio confirmauit, Dioſcorid. lib. 7, cap. 1. πιστεύομαι τὴν στρατιάν, i. præſum exercitui, Lucianus. πιστευθεὶς μέταλλα, qui fidem accepit de metallis, cuius fidei credita ſunt metalla. πιστευθεὶς κόσμον ὅλον ἐξ ὑδάτων διασώσασθαι, cui commiſſum eſt ab aquis totum mundũ cõſeruare, Nazanz. in Orat. πιστεύεσθαι, authoritate ſubniti, Demoſth. & Bud. πιστευόμενος, qui fide & authoritate præditus eſt, qui maior eſt ſuſpicione, vel maior quàm vt ſuſpectus haberi poſsit. πιστευόμενος τὰ μέγιστα, præfectus rebus maximis, Nazanz. in Orat. Item Chryſoſt. τῶν ἑταιρικῶν. φίλοι οἱ μάλιστα πιστευόμενοι παρά τινι, & c. amici ſummatiſſimi, Bud. in Epiſt. poſter. πεπιστευμένος, i. authoritate fretus, apud Platonem. πεπιστευμένη δόξα, habita opinio, Phalar. in Epiſt. ἐπιστεύθησαν, concrediti ſunt, commiſsi ſunt. πιστευθῆναι βουλόμενος, ſibi fidem haberi volens. πιστευθεὶς, fidem nactus. πιστευθεὶς λόγος, creditus ſermo. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, Ariſtot. in Polit. id eſt, cui fides à populo præſtatur. πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, à rege cultus, apud regem authoritate valens & exiſtimatione, Iſocr. in Euagora, πιστευθεὶς ἐν Θήβαις, ſummæ authoritatis apud Thebanos, AEſchines.

Πιστευτικὸς, credulus, Ariſtot. in Rhet.

Πιστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, credo, vt verũ admitto, fido, confido, fidem habeo & adhibeo, recipio, opinor, aſſentior, ſpero, ſum fretus, θαῤῥῶ, confirmor, cõmitto fidei, Chryſoſt. Neutr. Datiuo & Accuſ. πιστεύω σοι ταύτην, hãc tuæ fidei committo, Nazanz. in Orat. πίστευσον τῷ γήρᾳ τὴν καθαρσιν, committe purgationem ſenectuti, Idem ibidem. πιστεύοντες ῥώμῃ αὐτοῖς, ſuis viribus freti, Thucy. i. θαῤῥοῦντες. πιστεύω ταῦτα, hæc ita eſſe credo, Demoſth. τὰ λοιπὰ πιστεύουσιν αὐτῷ, in reliquis confident ei, idem Demoſth. Et cum Infinit. πιστεύω διαφεύξεσθαι, ſpero me euaſurum. Plato de Leg. πιστεύω τεύξεσθαι, ſpero me impetraturum. Xenophon, τοῦτο πιστεύω εὖ ποιήσειν, hunc credo bene facturum eſſe. Aliquando fidem accommodo. πεπιστευκὼς, fretus, cõfiſus, πεποιθὼς, τεθαῤῥηκὼς, AEſchines. πιστεύσας τῷ λέγειν, dicendi facultate fretus, Idem.

Πιστικὸν, piſcina, potabile.

Πιστικὴ νάρδος. vide in dictione Νάρδος.

Πιστικοὶ λόγοι, Xenoph. verba ad perſuadendum apposita, Ariſtot. lib. 1. Rhetor.

Πίστιος, ου, ὁ, ſanctus vertitur ab Halicar. lib. 9. ἐν ἱερῷ Διὸς πιστίου ὃν Ῥωμαῖοι σάγκτον καλοῦσι.

Πίστις, εως, ἡ, fides, fiducia, plena fiducia, opinio, credulitas, ſpes, confidentia ſeu θάῤῥος, βεβαίωσις, certitudo, ὅρκος βέβαιος, cautio, δόξα, exiſtimatio, teſtimonium, certum indicium, ἀσφαλὲς σημεῖον, θάῤῥος. Et autem fides triplici differentia. Primùm enim ſignificat quam Latini appellant fidelitatis, æquitatis, conſtantiæque in re cõtracta ſeruanda opinionem atque exiſtimationẽ, qua præſtita probitatis, negata perfidiæ maleuoliſque animi documenta præbemus: & tam actiuè quàm paſsiuè accipitur. Vnde πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι, eſt fidem dare & accipere: κατὰ πίστιν συντίθεσθαι, vel (vt Ariſtot.) συναλλάττεσθαι, bona fide paciſci. Sic πίστιν λαμβάνειν dicitur, cui poteſtas & imperium creditur. τὰς πίστεις παρ' ἀλλήλων λαμβάνειν, Ariſtot. in Polit. fidem inter ſe habere. ἡ τοῦ ἀνδρὸς δόξα καὶ πίστις, viri dignitas & exiſtimatio, Plutarch. in Pericle. ἡ διὰ τῶν ὅρκων πίστις, AEſchin. fides & cautio, i. ſecuritas quæ iureiurando datur, *fides & cautio iudicatiua*. Theognis, πίστει χρήματ'

Π I

μετ' ὄλεσσαν, ἀπιστίη δ' ὤλεσαν. Heſiod. πίστεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας. Deinde ſignificat rei compertæ exploratæque fiduciam, quam Quintilian. perſuaſionem vocat: quemadmodum Græci πιστὸν appellant τὸ γνώριμον καὶ ἀσφαλὲς, ὃ ἡμεῖς πεπείσμεθα. [redacted]. Tertiò ſignificat ali... probationem, i. ἔλεγχον, ἀπόδειξιν, & argumentu... dignum. Vnde & πίστεις ἔντεχνοι, quas Quintilian... probationes artificiales vocat. de quo Budæus Co... γε μὴν δ' ὀφθαλμῶν πίστις πλείων, i. quod credi non po-te... e tum quidem quũ oculis teſtibus pateret. πίστιν ἔ-... abere authoritatẽ, fidem facere. πίστιν ἔχω, mihi cre-...r, mihi fides additur, Plutarch. in Romulo. ἔλαβεν δ' ... ὁρίσας τῷ τέλει πίστιν ἔχειν, ἔχρεω θαῤῥεῖς. πίστιν παρέχομαι, facio fidem, Thucyd. πίστεις ποιοῦσι καὶ βεβαιότητα πρὸς ἐκείνους, illis fidem facientes & ſatisfacientes, idem Thucyd. πίστιν ποιῶν, fideliter agens, cap. 12. Prouerb. Salomonis. πίστιν ποιεῖσθαι, Plutarch. in Fabio, fidem adiicere. πίστιν ποιοῦμαι, do fidem, fœdus ineo. Herodot. τὴν πίστιν τοῖς ἀγγέλοις ἐποιήσαντο, fœdus cum nuntiis iniuit. τὰς πίστεις ποιούμενος τοῖς φίλοις, ſequeſter contrahendi fœderis inter amicos, Idem. πίστιν φέρω, Sophocl. πίστεις φέρειν, argumenta elicere vel trahere, Ariſtot. πίστεις θεῶν ὀμόσαντες, qui deorum fidem iurauerunt, Thucyd. lib. 5. διὰ πίστιν ἀνθρώπων, habita hominibꝰ fide, Thucyd. εἰς τιμὰς καὶ πίστεις ἀνῆγε, ad honores & ſecreta conſilia promouebat, Plutarch. in Numa. πρὸς τὴν πίστιν, ad fidem faciendam.

Πιστόομαι, mihi concreditur, fidem facio, confirmo, Budæus in Epiſt. prior. & poſt. πιστώσασθαι eſt iureiurãdo affirmare, hoc eſt, ὅρκον διδόναι, & fidem rei facere. Herodia. φιλοσοφίαν βίῳ σώφρονι ἐπιστώσατο, philoſophiam vitæ temperantia ſe colere præ ſe tulit, fidémque fecit. Sic φήμην πιστώσασθαι apud eundem, eſt famæ fidem aſtruere, Budæus Com. Homer. Odyſſ. ο, νῦν κεν καὶ τοῦτ' εἴ μοι ἐθέλοντί γε ταῦτα ὅρκῳ πιστωθῆναι, iureiurando confirmare, iureiurando aſtringi. Nonnus, οὔπω μάρτυρα μῦθον ἐπιστώσασθε μενοινῇ, i. teſtem ſermone fideli animo nondum infixiſtis. Idem, εἰς ἐμὲ φίλτρον ἐπιστώσασθε, i. πεφιλήκατε ἐμὲ, me dilexiſtis. φωνὴν πιστώσατο, fidelem vocem & certam edidit, idẽ Nonnus. πιστώσαντο, πίστεις ἐποιήσαντο ἀλλήλοις, ἐδεξιώσαντο, ἠσπάσαντο, fidẽ mutuam dederunt, Homer. ἐπιστώθημεν, Euripid. fœdere ſunt adacti. πιστώθητι μετ' αὐτοῦ, coniungere fide cum eo, cap. 27. Eccleſiaſtici. πιστώθητι τοῖς τύποις τῶν ἥλων, clauorũ veſtigia tibi fidem faciant, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα. πιστούμενος σοφίαν, Laſcaris, i. ſapientia ſubnixus, vel potius fidẽ faciens de ſapientia. τελέως τὰ δεδόντα πιστούμενος, Ariſtid. πεπιστωμένη φιλία, explorata amicitia, Bud. i Epiſt.

Πιστὸς, οῦ, ὁ, fidelis, i. qui fidem ſuam ſeruat & præſtat, ὁμολογούμενος, βέβαιος, qui fidei eſt ſpectatæ, indubitatus, cui fides adhibetur, firmus, certus, notus, exploratus, fidus, clarus. πιστὸς ἐμοὶ, apud me fidem habens, Valla. πιστὴ ἡδονὴ, voluptas certa. Euripid. πιστὴ κατηγορία, Demoſth. πιστὴ λόγῳ ἡ ἐλπὶς, ſpes ſermone perſuaſa, Thucydid. πιστὴν ποιοῦσι τὴν μεταβολὴν, Iſocr. Et πιστὸν, pignus ſiue fiducia & ſecuritas. τὸ τῆς ἐλευθερίας πιστὸν, i. libertatis pignus, Bud. in Com. in Epiſt. in verbo Pignus. Item credibile, perſuaſibile. Demoſth. πῶς τοῦτο ἡμῖν πιστόν; quonam hoc credere poſſumus? Item exploratum, compertum, ὁμολογούμενον, certum, cui negare fidem non debemus, Ariſtoteles μετὰ τὰ φυσ. 10, τὰ πιστὰ, quæ ad fidei tutelam pertinent, Euripid. ὅρκια πιστὰ, Homerus. ἐμοὶ οὐ πιστὰ, apud me carentia fide. ταῦτα πιστὰ μὲν ἦν τοῖς ῥωμαίοις ἐδόκει, his fides à Romanis adhibita eſt, Plutarchus in Romulo. τὰ πιστὰ διδόναι, Xenophon. τὰς πίστεις διδόναι, Iſocrat. pro eo quod eſt fide data promittere. πιστὰ autem ἔχειν dicuntur, qui pignus huiuſmodi fidei acceperunt. Vide Budæum in Epiſtol. in verbo, Fide accepta venire. τὰ πιστὰ ἔχειν παρά τινος, habere pignus, accipere fidem ab aliquo, Xenophon. πιστὸν ἔχοντες, Thucydid. ſperantes. πιστὰ φέρειν, fidem ſeruare, in Epigramm. & Laſcar. πιστὰ φυλάττειν, fidem ſeruare. Ian. Laſcaris, πιστ' ἐφύλαξε πόσει, marito fuit fidelis. πιστὰ ποιεῖν τὰ αὐτοῦ apud Ariſtotelem, ſua probare. Cicero dixit fidem facere de ſuis. πιστὰ θεῶν πεποίηκεν, deos in fidem obteſtare, Xenophon. Eſt item πιστὸν τὸ πινόμενον, vt πιστὸν φάρμακον τὸ ποτὸν, vt ſcribit Ariſtophan. Interpr. in Pluto. πιστὰ φάρμακα, potabilia pharmaca dixit in Prometheo AEſchyl. Vide in φάρμακον.

Πιστότατος, ſummæ authoritatis.

Πιστότης, fides, Plato de Leg.

Πιστόω, μ. ώσω, π. αχα, fidem accipio & do, ab aliquo mihi caueo propriè, hoc eſt, obſides vel pignora, vel ſponſores exigo, fidem affero, iureiurando adigo. πιστῶ σε ὅρκῳ, ἀντὶ ὅρκον ἐκ σου λαμβάνω: πιστοῦμαί σε δι' ὅρκῳ, ἀντὶ τοῦ ὅρκον σοι δίδωμι, Interpres Thucydid. lib. 4. Idem, πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις, i. vbi fidem iureiurando habuerunt.

Πίστρα, ἀντὶ τοῦ πίστρα, Etym.

Πίστρις, ἡ, genus nauis cuius meminit Polyb. & Bayf.

Πιστωθεὶς, ὁ, dicitur is cui fides facta eſt, hoc eſt, qui iam fidem rei accepit.

Πίστωμα, probatio, Ariſtot. in Rhet.

Πιστῶς, fideliter, certa fide. πιστῶς σοι προσμένω, perſeuero in fide tua, Demoſth.

Πίστωσις, confirmatio, Hermog. μαρτύρων πιστώσεις λόγων, id eſt, teſtimonia.

Πίσυνος, ου, ὁ, obediens, credulus, fidens, confidens, fretus. Iliad. ε, τόξοισιν πίσυνος, arcu fretus, πεποιθὼς, πεπιστευκὼς, τεθαῤῥηκώς. Sic Ariſtophanes νεφ. πίσυνος λόγοις, fretus vi dicendi. πίσυνοι τοῖς ἔξω, ab his qui aberant, ſolicitati, Thucydides.

Πίσυρες, quatuor, Etymol. ὀδ. ε, in initio fermé. primis breuibus, Apoll. Rhod. ſuperius per duplex σσ ſcribitur.

Πιτάνα, turma, cohors, in Epigram.

Πιτάνη, ἡ, ciuitas AEoliæ. Vide Pitana ſum, in Prouerb. Eraſmi.

Πιτθεὺς, έως, δῆμος τῆς κεκροπίδος, ἡ πιτθὶς, Suidas. Vide Didym. ὀδ. λ.

Πιτθεὺς, Pitheus, Theſei auus maternus, Plutarch. in Theſeo. vnde πιτθηὶς, ίδος, Pittheis, idis, patronymicum fœmininum.

Πιτίνη, ἡ, legitur lib. 7, cap. 8. hiſt. plant. Theophraſt. pro herba. vbi exponitur à Gaza petina, vt πετίνη ſit legendum.

Πιτιῶν, ὁ, pitio, genus bulbi herbæ, Theophr. lib. 7, c. 13. hiſt. plant. vbi tamen Gaza opitio, id eſt, ὁ πιτιῶν. Vide Plin. lib. 19, cap. 5. de genere bulborum, à quo pition dicitur, ſcribitur tamen illic pithion.

Πίτνα, effudit, cecidit.

Πιτνὰς, denſans, extendens.

Πίτνατε, ἐκτείνετε, pandite, in Epigram.

Πιτνῶ, appropinquo, μεταπίπτω, Euripides in Oreſte. vnde ἐμπιτνῶ, i. ἐμπίπτω, irruo. πιτνεῖ, πίπτει, cadit. πιτνεῖ ἐν δόμοις κέλαδος, Euripid. πιτνεῖν, cadere, interfici, Idem. πιτνοῦντα χαμαὶ, idem Euripides, id eſt, ἐκπίπτοντα, εἰς χαμαὶ ἀποβαίνοντα: ſic Interpres.

Πίτνω, iacio. Heſiod. οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιτνον ἀλωῇ, i. ἔῤῥιπτον εἰς τὰ ἅλωνα, in areã proiiciebãt. vbi Interpr. τὸ πίτνω ἀπὸ τοῦ πίτω, πλεονασμῷ τοῦ ν: ἔστι δὲ καὶ πίτνω καὶ πιτνῶ.

Πίττα, πίσσα, pix. vnde πιττάσφαλτος, generis fœmin. apud. Dioſcorid. lib. 1, cap. 101.

Πιττάκιον, τὸ, pugillares & tabula è fuſili pice ad exarã-

dum conflata. Pittacium Lampridius pro albo Prætoris vſurpat, matriculam vulgò vocant, Celſus pro panno medico.

Πιττάσφαλτος, ου, ὁ, picis bitumen.

Πιττόω, pico, pice oblino.

Πιττοειδής, reſinaceus.

Πιττοκρατοῦσι πεύκην, pinum picis gratia vrunt, Theophraſt. lib. 9, cap. 2.

Πιττοκοπηθέντα ξύλα, offenſa ligna, Gaza lib. 5, c. 5. hiſt. plant. Theophr. ſed vide num ſignificet pice oblita.

Πιττοῦμαι, vnguento corpus illino, & pilos euello. Lucian. ὑπὸ τῶν πιττωθέντων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον.

Πιττόω, ω, ώσω, pico, pice inficio, pice inungo. vnde ὑποπιττῶ apud Ariſtophan. πιττοῦν, pice vngere. vnde καταπιττοῦν apud eundem.

Πιττώδης, piceus. πιττώδης πεύκη, pinus picoſa, Theophraſt. lib. 1, cap. 13. de cauſ. plant.

Πίττωσις, picatio, qua vtebantur mangones in iis quibus graciliores erant artus.

Πιττωτὰ φάρμακα, Galen. ad Glaucon. medicamenta picea ſeu reſinoſa, vt Plinius loquitur.

Πιττωταί, οἱ, qui pice inungunt, Lucian.

Πιτυά, ᾶς, ἡ, coagulum, lac. πυτία ſcribitur ſecundum Gazam lib. 3. Grammat.

Πιτύεια, promontorium eſt circa Lampſacum, & olim Lampſacus ipſa Pityea vocabatur propter abundantiã pinuum πιτύων. ſic Apollon. Etymolog.

Πιτυΐδες, αἱ, fructus pinus, & piceæ quos habent in conis ſuis, nuclei pinearum nucum. πιτυΐδες καλοῦνται ὁ καρπὸς τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης ὁ εὑρισκόμενος ἐν τοῖς κώνοις, Dioſc. lib. 1, cap. 88. Pityides fructus ſunt è picea pinúq; in conis vel metis repertus, Hermolaus. Sed Marcellus, Pityides ſunt tedæ & piceæ fructus, qui in conis, i. nucib⁹ earum reperiuntur. Hermolaus in Corollario, Pityida (inquit) fructũ piceæ Dioſcorides vocari ſcribit, itémque pini, ſed impropriè, vt Galen. inquit. Plinius è pinaſtro nuces ita nominat. Hippocrat. pityida pro reſina è pinu ſiue picea potius intelligit, vt eidẽ Galen. placet.

Πιτύϊνα, τά, idem.

Πιτύϊνος, pineus. πιτύϊνος οἶνος, vinum pineum, Dioſcor. lib. 5, cap. 37. πιτυΐνη ῥητίνη, reſina quæ ex picea raditur: ſic Marcell. & Hermol. apud Dioſcorid. lib. 1, c. 92. ſed & lib. 3. ibidem, cap. 171. ab eodem Marcello pro pinea reſina exponitur.

Πιτυλίζειν, obire genus quoddã certaminis, de quo Gale. lib. 2. de tuenda valetu. erat auem huiuſmodi exercitatio, in qua ſummis pedibus ingrediebantur, manibus altera retrorſus, altera prorſus protẽſis, Politianus in Miſcel. Significat & geſticulari, & crebro motu ciere manus, de quo vide Gal. lib. 2. ſalubrium, & Cornarium li. 9. comment. in Gale. de compoſ. Phar. vbi erroris Politianum conuincit.

Πιτύλισμα, ατος, τό, manuum geſticulatio ac motus.

Πίτυλος, ου, ὁ, pugnus, hoc eſt compreſſio manus. quod autem pugno comprimitur, δράγμα dicitur. πίτυλος item ſtrepitus, caſus, fragor, tumultus, Eurip. ναῦς γὰρ πίτυλος ἐλάτης πίτυλος, idem Euripid. i. nauis parata eſt ad remigandũ: nam dum nauis remis agitur, fragorem quendam & ſonum edit verberibus remorum, quem ſyllabis Virgi. expreſſit, -ſpumas ſalis ære ruebãt. τάρσῳ κατήρει πίτυλον ἐπεσσύμενον, Euripid.

Πιτυών, ῶνος, ἡ, vas picatum, quo vina reconduntur.

Πιτυοκάμπτης, pinorum eruca. Eſt & morbus quidam, & proprium cuiuſdam nobilis latronis, quem Theſeus interfecit. πιτυοκάμπται τὰ τῶν πιτύων μικρὰ σφονδύλια. vnde συγκαμπτοπιτυοκάμπται, vide apud Suidam.

Πιτυοῦσα, ἡ, Pityuſa, genus herbæ Dioſcor. lib. 4. cap. 262. dicitur ab aliquibus χρῦμα, ab aliis χαμαιζήλιον, ab aliis παράλιον, ab aliis καταπηκτόν, ibidem. Miletus dicta ſic fuit olim ob pinorũ illic creſcentiũ abundantiã, Euſt. Bœot.

Πιτυρίασις, vrinæ incontinentia, affectio vrinæ. Eſt etiã nomen affectus vel mali, quum ſcilicet tenues & furfuraceæ ſquamulæ, nulla relicta exulceratione ex capitis & reliqui corporis extremis partibus decidũt. Quintus Serenus & Celſus videtur porriginẽ appellaſſe. πιτυρίασιν σμήχει, furfures exterit, Dioſc. lib. 5, cap. 115.

Πιτυρίας, & Πιτυρίτης ἄρτος, furfuraceus panis, i. cui nihil furfuris ademptum eſt αὐτόπυρος: Cic. cibarium panem vocat. Si quis diligenter expendat, quid Corn. Celſus ſcribat, animaduertet non idẽ eſſe αὐτόπυρον & cibariũ panem: inquit enim, Firmius eſt triticeum quàm milium, idipſum quàm hordeũ, & ex tritico firmiſsima ſiligo, deinde cui nihil ademptũ eſt, quod αὐτόπυρον Græci vocãt, infirmior eſt ex polline, infirmiſsimus cibarius panis. Ex his cõſtat αὐτόπυρον vocari panem ex ea farina coctum, cui furfures non ſunt adempti, cibarium verò furfuraceum, hoc eſt, ex ſolis propemodum furibus coagmentatum, quem eundem ῥυπαρόν, quaſi dicas ſordidum appellaſſe videtur Paulus Aegineta li.

Πίτυρον, ου, τό, palea, furfur, & tã capitis ſordes, quàm farinæ purgamentũ. Vide Marcel. in Dioſc. Demoſthenes pro Cteſiphonte Aeſchini obiicit, quòd cùm aliàs turpiter atque ſordidè ab ineunte pueritia ſeruierit, tum [illegible] rum eum πηλῷ καὶ πιτύροις ἀπομάζοντα appellat, hoc eſt, luto & furfure abſtergentem.

Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, furfuraceus, furfuroſus, Interpretes Dioſcoridis lib. 1, cap. 80.

Πίτυς, υος, ἡ, pinus, picea, larix arbor, Gaza l. 5. Anim. Ariſtot. c. 10. & lib. 1. hiſt. plant. Theophr. c. 2. vide in dictione Πεύκη. Gaza apud Theophr. l. 5, c. 25, ἴδια δὲ ἀεὶ τῆς φοίνικος καὶ τῆς πίτυος, peculiare quod de palma & picea proditur. ita etiã exponitur à Ruellio & Marcel. lib. 4. Dioſc. cap. 262. nunc pinus, nunc picea dicitur à Plin. quem & Barbar. imitatur. Vide Marcelli adnotationẽ, lib. 3. Dioſcor. cap. vlt. Hancarborẽ, ſi exciſa ſit, ait Herodot. lib. 6. non redditurã ſobolem. Gell. l. 8, c. 4. pinũ vertit carpens eundem Herodot. quòd parũ verè dixerit pinũ, i. πίτυν, vnam ſolámque arborũ omnium cæſam nunquã denuo ex iiſdem radicibus pullulare. Ariſtot. de mundo, πλάτανοι καὶ πίτυες, platani & pini: ſic Bud.

Πιτυώδης, habens formam lactis coagulati, ſcatens piceis. πιτυώδης καρπός, fructus laricis ſemini proximus, Theophr. lib. 1, cap. 5. de cauſ. plant.

Πίτυλοι, οἱ, remi, remigationes.

Πιφαύσκω, & Πιφαύσκομαι, dico, nuntio, ἐπισημαίνω, ἐμφανίζω, Hom. Iliad. κ, ἐπ' ἀλλήλοισι πιφαύσκων. & ο. ε. ἄλλοτε φωτὶ πιφαύσκομαι, i. demonſtro, φανερόω. Heſiod. οὐκ ἀΐδηλα πιφαύσκεις, non inſcita loqueris.

Πίφιξ, auis quædam aquatica, aliàs πίπυξ. apud Ariſtotel. Gaza piphex vertit.

Πίω, bibo, bibero. πίωμεν, bibamus, bibituri ſimus.

Πιώδης γῆ, terra vliginoſa.

Πίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, opimus, vber, obeſus, ſaginatus, adipe pinguis, πιμελής, πλούσιος ἢ λιπαρός, ἢ δαψιλής, opulentus. ἐν πίονι νηῷ, in opimo templo. Homer. Iliad. β, αὐτοῦ ἐν πίονι δήμῳ, ἢ εὐδαίμονι. πίονας ἀγρούς, idem in Odyſſ. Heſiod. πίειρα πόντονδ' αἶγας, &c.

Πλαγκτῶς, erraticè.

Πλάγγος, ου, plancus, aquilæ genus, Plin. (factũ.

Πλαγγών, όνος, ἡ, ornamentum quoddã puellare ex cera

Πλάγια, τά, latera. εἰς τὰ πλάγια, ad latera, in latera. εἰς πλάγια σείειν, in trãſuerſum ſeu obliquũ quatere, Ariſtot. de mundo. κατὰ πλάγια, per latera, Xenoph. in Pæd.

Πλαγιάζω, ω, άσω, κ. ακα, obliquo, in tranſuerſum deflecto, per obliquũ enuntio, circũeo dicit Quintil. Actiu.

Πλαγίαυλος, ου, ὁ, tibia obliqua ex loto, à Libyb⁹ inuẽta.

Πλαγιασμός, obliquatio, Hermog.

Πλαγιόκαρπος, ὁ καὶ ἡ, lateribus fructificans, latere fructum pariens, in latere habens fructum.

Πλαγιόκαυλος, cui caulis tendit in latus.

Πλάγιος,

Πλάγιος,α,ον,obliquus,tráſuerſus,declinatus,diuerſus, inuerſus,in latus ſe vertens. τὰς πλαγίους τάφρους, foueas obliquas, Theophr.l.3,c.7. de cauſ.plant πλαγία θύρα, poſticũ,c.1.Daniel. πλαγία φάλαγξ. Vide in Append.de vocab.milit. ἐκ τοῦ πλαγίου, à latere. εἰς τὸ πλάγιον, in latus, in angulum,latus verſus.κατὰ τὸ πλάγιον,ad latus.

Πλαγιοσυύπακτος,ου,τὸ,cum obliquo conſtructum.

Πλαγίως,obliquè,doloſè,acutè & cauilloſè.

Πλαγκταί,ſcopuli,Odyſſ.μ.

Πλαγκτὴρ,ῆρος,vagus,erro,in Epigr.

Πλαγκτὸς,οῦ,ſtultus, attonitus,errans,erraticus, errabundus. πλαγκτὸν ὕδωρ,in Epigram. erratica aqua. πλαγκτοὶ κύτος, Ibidem.

Πλαγκτοσύνη,πλάνη,vagatio. Odyſſ.ο, πλαγκτοσύνας ἐπὶ σοι κακότητα.

Πλάζομαι,errabo. ὀδ.ο, κατὰ πόλιν αὐτὸς ἀλάξω πλάζομαι: ἢ πλάζομαι,πλανασμῷ τὸ γ.

Πλάγχθην,errauí, πλάγχθη,ἐπλανήθη,& πλαγχθεὶς,percuſſ°, errās: à πλάζω. πλαγχθεὶς ἁμαξιτοῦ,de via errans,Euripid.

Πλάγγων,ονος, ornamentum puellarum, quod & νύμφη alio nomine & δαγὺς, Theocr.Schol.

Πλαδαρὸς,οῦ,ὁ, humidus, ὑγρὸς, laxus, mollis & flaccidus,imbecillis,lib.4.Epigr.ἱδρῶτι πλαδαρὴν ἀμφεδίδυσα χόλην. πλαδαραὶ σαρκὸς, mollis ſpongioſæque carnis, Ruell. carnis inutilis & fluidæ, Barbar. & Marcell.lib.2. Dioſcor.cap.137.& lib.5,cap.7. οὔλα πλαδαρά, humida gingiuarum vitia,diffluẽtes humore gingiuæ. πλαδαρὸν ſignificat non humens ſimpliciter, ſed cum humore flacceſcens, vt quũ quod natura ſua durum rigénſque eſt,admiſſo humore languet. oportet ἐν τῷ πλαδαρῷ duo hæc intelligere,humorem, & ex humore infirmitatem. ergo πλαδῶντα οὖλα apud Dioſc.lib.1,cap.141, id eſt, flaccida & cum infirmitate humentia:hæc Marcellus ibidem.

Πλαδάρισμα,ατος,τὸ,imbecillitas,languor.

Πλαδάω, humeſco. Apoll.2.Arg. πλαδόωντας ὀπηγχέζοντες ἀρουρας,i.ἄτυχον ſeu δίυγρον.nam πλάδος humiditas vẽtriculi dicitur. πλαδῶντα,fluida, Ariſtot.de cõcretione ſanguinis ceruorum.οὖλα πλαδῶντα, humore prægnantes gingiuæ, humentes gingiuæ, Dioſc.l.5,c.115, madidæ pituita gingiuæ, Hermol. apud Dioſc.l.1,c.153. πλαδῶσιν οὔλοις, gingiuis vligine madẽtibus, Dioſc.l.1,c.141. ſic Barbar. quẽ reprehendit Marcell.inquiens vliginẽ terræ eſſe.

Πλαδόεις,εντος,vliginoſus,vdus,humectus,mollis, cuiuſmodi eſt caro œdemate laborantis,quę digitis cedit, veſtigia relinquens prementibus, Nicand.

Πλάδος,τὸ, infirmitas, humiditas quæ ſupra id quod ſecundũ naturam eſt, innaſcitur partibus, Hipp. πλάδον στομάχου παρηγορεῖ, Dioſcorid.lib.1,cap.21,i.humida vitia ſtomachi demulcet.

Πλάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι,erro,vagor. poet. πλάζομαι ἐπὶ δῆμον,erro in populo. ſic Homer.ὀδ.ζ.pro πλανῶμαι,in Epigramm. pro ἀναφέρομαι,ſurſum feror & aſportor,Apollon. Rhod.

Πλάζω, errare facio,ſeduco,πλανῶ,ἀπείργω, falſum habeo,fallo,πλανῶ ἐξ ποιῶ,Hom.Odyſſ. Iliad.ζ,ὅ με μέγα πλάζουσι,i. πλανῶσι καὶ ἀπείργουσι τῆς πολλῆς προθυμίας.

Πλαθάνη,ης,ἡ,vas in quo fit panis & placentæ,quod & πλάθανος dicitur. Item proprium nomen ancillæ apud Ariſtophanem.

Πλαθεῖσα pro πελαθεῖσα,admota,Euripid.vt ſit ab ἐπλάθην ſecundo Aoriſto paſsiuo:ab ἐπλαθον medio.

Πλάθω,μ.άσω, appropinquo, admoueo, accedo ad, προσπελάζω.Homerus,οὐρὴν ἐξ ἀμφοτ' ἔπλασ' ἐφ' ὕδασι,caudam aquis admouit. ἐπλάθην, propinquaui, Euripides. πλαθεῖσα,propinqua facta,admota,adiuncta,Idem.

Πλαίσιον,α, τὸ, πλινθίον, & quod eſt lateris forma. πλαίσιον (ſcribit Bud.Com.) propriè eſt, ὅταν ἐκ πλευρῶν πλαίσιον ὧνται ἡ τῶν τάξις, οὐκ ἐν τετραγώνῳ, ἀλλ' ἑτερομήκει σχήματι, ita vt longitudo longè ſupereminaeat altitudinem. Ariſtoph.Ran.καὶ πλαίσια σύμπηκτα πλινθουσι γ. Eſt apud Herodian. militaris ordo quadrangulari forma. τετράγωνος τάξις στρατεύματος καὶ τὸ ἐκ ξύλων τετραγώνων πῆγμα, hoc eſt,agmen quadratũ, Etym. ἐν πλαισίῳ τεταγμένοι, quadrato agmine inſtructi, Thucyd. vbi Interpr. exponit ἐν τετραγώνῳ σχήματι.vide in Append.de vocab.milit. Item ex quatuor trabibus compacta machina. Suidas πλαίσιον vocat compagem ex lignis quadrangulis.

Πλακουντώδης, placentaceum, Gaza libr.4, cap.11.hiſt. plant.Theophr.

Πλάκες,τοὺς, cruſtas maſſáſque vocant in tabellæ formam congeſtas.

Πλακερὸς,οῦ,ὁ,latus, πλατύς.

Πλακία,ας,ἡ,error,peccatum.

Πλακόεις,όεντος,ὁ,placenta,in Epigram.

Πλακὸς,ἡ πλακία.

Πλακούντιον,ου, τὸ, placentula. ‖ Apuleius ex Luciano vertit cruſtulum.ſunt enim cruſtula,edulia mellita operiſque piſtorii,Beroald.

* Πλακουντοποιὸς,καὶ τραπεζοποιὸς,dulciarius,Chryſoſt.

Πλακοῦς,οῦντος,ὁ, contractum à πλακόεις,εντος, placenta. In Vocat.ὦ πλακοῦ,vt docet Gaza.ἀντὶ πλακούντων,pro placentis,loco placentarum,Dioſc.lib.2,cap.199.

Πλακταί,αἱ, ſaxa quædam in mari, quæ ab aliis ſymplegades appellantur.

Πλακόω,incruſto.

Πλακώδης,ὁ, planus, tabulatus, cancellatus, cruſtatus, cruſtaceus.πλακώδεις καδμεία,Placodes cadmia,i.cruſtoſa, Ruellius: vel, vt Marcell. placodes quaſi globoſa aut cruſtacea. ſic dicitur genus cadmiæ lineis quibuſdã velut zonis cinctæ,vnde & ζωνῖτις dicta, Dioſcor.lib.5,cap. 76. πλακώδης γῆ,terra ſabuloſa, Gaza lib.9,cap.4.hiſtor. plant. τὸ πλακῶδες, cruſta, cruſtoſum, cap.22.lib.2.Dioſcorid. πλακωδέστερος, planior tabellatiórque, Gaza lib. 4. de partib. Animal. πλακωδέστερα, planiora & tabellatiora,idem Gaza ex Ariſtot.

Πλημμελεῖν,τὸ ὑβρίζειν.

Πλανάομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,erro,oberro,titubo,vagor, ἀλῶμαι,verſor in errore,hallucinor,decipior,Plato cum Accuſ.Epiſt.4. τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις συμβέβηκεν αἰσχύνεσθαι ἤδη πλανηθῆναι πολλοὺς τόπους,i.multa loca obire & luſtrare. πλανῶνται ἀπὸ τῆς ἀληθείας, à veritate aberrant. ἐπλανήθημεν, errauimus,Nazanz.in Orat. ἐπλανήθησαν,errarunt. ἐπλανήθησαν ὡς ἕκαστοι,i.paſsim errauerunt, Thucydid.i. πλανηθεὶς τις δίεισιν. πλανᾶσθαι πολλοὺς περὶ ἑαυτοὺς, Xenoph.lib.1.Pæd. πλανᾶσθαι ἐκεῖ, illuc errando ire, Demoſth. πλανώμενος ἐν τῷ λόγῳ,titubans in loquendo. πεπλανημένος,vitioſus,nõ ſibi conſtans,incertus,Hermogen. πεπλανημένα εἰς ἀνθρώπους ἐνύπνια δὴ, inſomnia adeuntia homines fruſtrantur, Herodotus.

Πλανάω,μ.ήσω,π.ηκα,ſeduco,impono,φενακίζω,eludo, illudo,confundo, fallo,tranſuerſum ago, ἐξαπατῶ, παραλογίζομαι,in errorẽ induco,lacto,i.ſeduco. Actiu. Accuſ. μὴ πλανῶ,ne erres,c.42 Eſaiæ.‖implano dixit Cyprian.

Πλανέομαι,vagor,Herodot.

Πλάνη,ης,ἡ,error,erratio,vagatio,deceptio,illuſio,digreſsio,τροφὴ,ſeductio,ſinus,peruagatio, flexus, nauigatio,peregrinatio,impoſtura exponit Eraſm.cap.4.Pauli ad Epheſios, inquiens, πλάνην etiam eſſe decipientis, aut errore decepti.

Πλάνημα,idem,Sophocl.

Πλάνης,ητος,ὁ, idem quod πλανήτης, erro, vagus. vt Vlpianus in l.1.§.1 de AEdilit.edicto,qui fugitiuus errore fuerit. πλανῆτες,erraticæ ſtellæ, Plato in Timæo. μίσθιος id eſt, mercenarius, Sophocl.Schol.in Tyran. πλανῆτις & πλανῆται πυρετοὶ,i. ἄτακτοι, errabundæ quæ nõ ſeruant certum tempus, ſtatum aut ordinem, febres vagæ, quibus ſuccedunt & ſuperueniunt quartanæ, Galenus lib. 1.ad Glauconem.

Πλανησίεδρον, Ariſtotel. lib. 1. Animal. vocat molam, quòd locum orbiculatum habeat.

Πλάνησις, error, erratio, vagatio, vertigo.

Πλανήτης ου, ὁ, vagus, erro, ſtella erratica. Plato 2. de Rep. τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐμπόρους καλοῦμεν, mercatores dicimus qui vrbes peruagantur. οἱ πλανῆται, errones, planetæ, ſtellæ erraticæ, ἀστέρες πλανῆται.

Πλανητικὸς, erraticus ac vagabundus.

Πλανῆτις, ιδος, ἡ, errabunda.

Πλανητὸς, erraticus, πλανήτης. vnde apud Platonem de Legibus, & Ariſtotelem de mundo, ἄστρα τὰ πλανητὰ ὄντα, planetæ, vt Sol, Luna, &c.

Πλανὶς, aureum ſponſæ diadema.

Πλανίων βίος, in Epigr. vita peregrè agentium.

Πλανόδιος, ὁ, palabundus in via. Homer. in Hym. βοῦς πλανοδίας, quod Virg. errabunda bouis veſtigia.

Πλάνος, ου, ὁ, certi cuiuſdam generis impoſtor, fallax, vagabundus, erro, profugus, ſeductor, inſigni verſutia præditus, quales fuerant Ciphiſſodorus & Pantaleo, & Matreas apud Alexandriam, qui (vt author eſt Athen.) huiuſmodi ænigma propoſitabat, Alere ſe feram quandam quæ ſemetipſam eſitaret. Eo vocabulo Græco potius quàm Latino Cic. pro Cluent. vſus eſt, Hic ille planus, inquit, improbiſſimus quęſtu iudiciario paſtus, qui illi pecuniæ quam condiderat, ſpe atque animo iam incubaret, contrahit frontem, Bud. in Annot. Capitur etiam pro errore. Cebes Theb. πότερον οὖν πάντες πίνουσι τὸν πλάνον; δέος οὐδὲν, μὴ τοῦ ἐμοῦ τουτουὶ πλάνου φιλόσοφοι καταγελῶσι, non vereor ne hunc errorē meum philoſophi irrideant, Gaza de Senectute. πλάνα δῶρα, ſubdola dona, in Epigr. πλάνος interdum digreſſio dicitur. Plato Epiſt. 7, τούτῳ δὴ τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος, ὧ εἴρηται, &c. hūc ſermonem & digreſſionem ſequutus.

Πλανύττω, erro, Ariſtoph.

Πλὰξ, κος, ὁ, tabula, cruſta, tabula lapidea, tabella, alueolus, & quicquid aliquo modo latum eſt πλὰξ dicitur: vt πλὰξ ὄρους, montis æquor, & cuius planities arari poſſit, aut à pecore depaſci. Sophocles in Aiace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου, i. ὑπὸ ἄκραν τῆς γῆς τοῦ Σουνίου. αἱ πλάκες τῆς διαθήκης, tabulæ teſtamenti, Paulus cap. 9. ad Hebræos. αἱ πλάκες λίθιναι, tabulæ lapideæ, cap. 3. libr. 3. Regum, & cap. 31. Exodi. πλαξὶ, tabellis. πλάκας λεπιδοειδεῖς ἔχει, cruſtas habet ſquamarum modo, Dioſc. lib. 5, cap. 113. πλάκας πολλὰς ἔχων, cancellos multos & cruſtas habens, Ariſtot. lib. 2. Anim. & Gaza ibidē de apomaſo. Idem ibidē cruſtas explicat, de ventre ſuillo. Item pro lapide lato qui ſuperponitur ſepulchro. πλὰξ ἀντὶ τοῦ πεδίου, Eurip. & Nazanz. in Epiſt. ad Baſilium. gleba, æquor terræ, Eraſm. Aliquando ſimpliciter pro γῆ. πλὰξ χλωρὸς, in Epigr. πλὰξ πελαγία, Eurip. pro mari & æquore.

Πλασιάζω, μ. άσω, π. ακα, multiplico. Actiu. Accuſ.

Πλάσις, ιος, ἡ, formatio, fictio varietáſque.

Πλάσμα, ατος, τὸ, figmētum, ſimulachrum, creatura, fingendi artificium, ſignum, commentum & ſimulatio, hoc eſt, σχηματισμός. πλάσματα πηλοῦ ἄνθρωποι, Ariſtoph. Erat etiam verbum theatricum, & artis tibicinū. πλάσμα φωνῆς ἀθρυπτον, ſonus vocis & conformatio, placida & ſedata, Plut. in Pericle. πλάσμα quoq; dicitur potio ex dulcioribus quibuſdam rebus cōpoſita, qua vtebātur pronuntiaturi ad commendandam vocem: vt apud Perſiū, -liquido cū plaſmate guttur Mobile colluerit. & Quintil. lib. 1, cap. 14.

Πλασματίας, ου, ὁ, fictor, fabulator, Plutarc. in Camillo, de Heraclide Pontico.

Πλασματίας λόγος, &

Πλασματώδης λόγος, ὁ πεπλασμένος, ratio ſeu opinio commētitia, figmēto ſimilis, Gaza ex Ariſtot. in 12. Metaph.

Πλασμὸς, οῦ, ὁ, latitudo.

Πλασάμενος, Actiuè, Demoſth.

Πλασμαρδίω, πλάσσω.

Πλάστειρα φύσις, in Epigr.

Πλάστης, ου, ὁ, figulus, fictor, pictor, faber, ſtatuarius. lib. 4. Epigr. ὁ πλάστης ὅλη μ' ἴδιον μύρον. Itē creator, cōditor.

Πλάστιγξ, γος, ἡ, lanx, trutina, ſtatera, iugum, Euripid. de equis.

*Πλαστίγγιον, ferula chirurgica, in Hippia. καὶ πάλιν δέσμῳ καταβρέχων ὀξελαίῳ καθ' ἡμέρας καὶ περιτιθεὶς τὰ πλαστίγγια μέχρι ὀκτὼ ἡμέρας.

Πλαστικὴ, ars figulorum, Lucian.

Πλαστικὸς, οῦ, ὁ, πλάστης. πλαστικωτάτη γῆ, terra maximè compacta, Plato in Timæo.

Πλαστογράφος, ου, ὁ, falſarius.

Πλαστολόγος, falſificior, falſiloquus.

Πλαστολόγος, fallidicus.

Πλαστὸς, ἡ, ὁ, fictus, fictitius, cōmentitius, adulterinus, νόθος, ἀλλότριος, παρεισακτός. πλαστὸς κατήγορος, præuaricator. πλαστὸν ἐνθύμημα, ficta expolitio, Trapez. πλαστὸν ἐπιχείρημα, dicitur ab Hermog. πλαστὸν φάρμακον, i. κατάπλαστον, Ariſtop. πλαστὴν νεήλατον γυναῖκα, Heſiod.

Πλαστουργῶ, effingo, imitor. vnde πλαστουργὸς, formator, figulus.

Πλαστῶς, falſò, fictè, Plato de Leg.

Πλαταγέω, vel Πλαταγωνίω, crepo. ἐπλατάγησε, in Epigr. ſonuit, ſtrepuit, de tympano.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, ſtrepitus, tintinnabulum, crepitaculū æneum quoddam, Archytæ inuentum, quo pueri auocarentur à peioribus, tempúſque hoc oblectamento fallerent. vnde prouerbium, ἡ Ἀρχύτου πλαταγὴ, Archytæ crepitaculum, de quo Ariſtot. lib. 8. Polit. cap. 6, in hominem vehementer garrulum. Scribit Apoll. 2, aues ſtymphalidas crepitaculi ſono fugaſſe ex Arcadia. ἀλλ' ὅ γε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων δούπει, &c. Et lib. 6. Epigr. πυξίνη πλαταγὴ, ꝓ buxeo inſtrumēto ad plauſū & ſonitū edēdū.

Πλαταγώνιον, ου, τὸ, idem. Item papaueris folium, & ludi genus, de quo in Πλατιγίζω.

Πλαταιᾶς, Ariſtoph. Interpr. pro πλαταιάς.

Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ, fouea mari vicina, quæ illo intumeſcēte aquam accipit ſalſam, cuiuſmodi Rhodi fuit, teſte Strabone lib. 5, ſcopulus paululum è mari emicans, leuis atque æquabiliter latus, apud Aratum lib. 1. πλαταμῶνες dicūtur litora ampla & lata, Apol. Rhod. ὁ αἰγιαλὸς, Dionyſ. de Situ orb. ἐν τοῖς πλαταμῶσιν, in litoribus, in ripis, in maritimis foueis, Ruell. in litoralibus petris, Marcellus lib. 4. Dioſcorid. cap. 74. Alii tamen codices habent ἐν πλαταμῶσι. de qua dictione vide apud Suid. & Ariſtot. lib. 5. Anim, & lib. 8, cap. 2.

Πλατάνιστος, ου, ἡ, & Πλάτανος, platanus. Ariſtotel. de mūd. πλάτανοι καὶ πίτυς, platani & pini: ὑπὸ τοῦ πλάτους: habet enim arbor illa lata folia. Ariſtoph. ὅτ' ἂν πλάτανος πτελέᾳ ψιθυρίζῃ. Apoll. 2, ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι. Homer. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Eſt & πλάτανος vaſis genus, è quo popana fingebantur. πλατάνιστος etiam locum ſpatioſum & latè patentem ſignificat, authore Photione, à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in modum platani.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanetum.

Πλατεῖα, ας, ἡ, platea, palma, manus. ἐν ταῖς πλατείαις, in plateis, cap. 12. Matthæi.

Πλατειάζω, ore diducto loquor, apud Theocr.

Πλατεῖον, ου, tabella.

Πλάτη, ης, ἡ, nauis, mare, remus, pars remi latior, Bayf. Latinis palmula dicitur. ξίεσιν πλάταν ἄγειν, i. κωπηλατεῖν.

Πλάτιγξ, ſumma pars remi qua percutitur aqua.

Πλατειασμὸς, vitium oris, quum nimium diductis faucibus & ore plus ſatis patulo ſermo promitur. Huic opponitur ἰσχνότης.

Πλατίζειν, μεγαλοφρονεῖν, ſuperbire.

Πλατίον, propè, Doricè, pro πλησίον.

Πλατίον, nauicula, in Epigr. vel ſignificat paruū remū. Laſcar. tamen pro πλοῖον expoſuit.

Πλάτις, ιδος, ἡ, cōiux: οὐδὲ τὸ πλήσσειν τὴν αὑτοῦ χρὴ τὴν κοίτην.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. ἐν πλάτει, vide in Chil. Eraſmi,

&

& Ariſtot.in Rhet.vbi differt à profunditate.dicitur & βάθος. πλάτος καρδίας,ſapientia, Nazanz.in Orat.

Πλατάγημα, Plataтus, Ariſtoph.

Πλάττομαι,& Πλάττω,μ.άσω,π.ακα, formo,creo,compono,fingo,i.more figuli formo,effingo,oblino. Item affingo,comminiſcor,σχηματίζομαι,ſimulo. πλάττομαι τὸ εἰδέναι,ago ſcientem,ſimulo me ſcire. πλάττομαι δικαιοσύνην, ἀντὶ τοῦ σχηματίζομαι δίκαιος εἶ), quod etiam ὑποκρίνομαι dicitur. πλάττομαι καὶ σχηματίζομαι,fingo & ſimulo,Demoſt. πλασάμενος ἀδήλως τῇ ὄψει πρὸς τὴν συμφοράν, vultum ad ſimulationem cladis componens,κατασκευάσας φαιδρὸς εἶ) τὸ πρόσωπον. Plato 2.de Rep. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις, eorum animos fabulis formare. σμύρνης ὠὸν πλάσσω, ex myrrha ouum compono, Herodot. ἔπλαττεν οἰκίας, Ariſtophanes. ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς, oculos luto impleuit, Herodo. κατ' ἂν ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ,caput luto obleuit,Idem. εἰ μόνῳ ἐμαυτῷ μόνον κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, &c. ſi mihi ſoli formaſſem, Lucian.in Cauc.

Πλατύ,μέγα,ἁδρὸν,ἁλμυρόν. vnde πλατύτης,latitudo, Xenophon de agro.

Πλατυάζοντες,patulo ore pronuntiantes,vel canentes, vt Dores propter frequentem α literæ vſum.

Πλατυγάστωρ,qui eſt amplo ventre.

Πλατυγάστωρ,idem,qui eſt aluo ampliore.

Πλαταγίζω,μ.ίσω,π.ικα.papaueris folium (quod platagonium dicitur) ſiniſtra teneo, atque dextra percutio, & inde ſonum elicio: qui amantium ludus erat. Item remo mare percutio & turbo, Ariſtoph. Accipitur & pro eo quod eſt arrogãs ſum & ſuperbio, τοῖς πλείοσι χρέως, τὸ πλουτοῦμαι.

Πλατύγλωσσος,&

Πλατυγλωττος, cui lingua eſt lata, Ariſtot.lib.8.Anim.

Πλατύκαρπον πράσον, porrum platicarpon, i. lati ſeminis aut fructus, Marcell.lib.3.Dioſc.cap.161.idem Marcell.putat pro capitato porro accipiendum.

Πλατύκαρφος, qui latis eſt ramulis, Dioſcorides libro quarto,capite 276.

Πλατύκαυλος,laticaulis.

Πλατύκερκος,cui cauda eſt plana,ampla & lata.

Πλατυκέρως,ερωτος,ὁ,Platyceros,lib.2.Dioſcor.cap.88. ſic Hermol. caprea, quam à latitudine cornuum platycerota dicunt, Marcellus.

Πλατυνω,μ.υνῶ,π.υγκα, dilato, duco, latius duco, μηκύνω,amplifico,extendo,ἐκτείνω. Actiu. Alexand. Aphrod. πλατύνειν τὸ διάλειμμα,amplam habere intermiſſionem.

Πλατυόφθαλμον,platyophthamon dicitur,quod & στίμμι,i.ſtibium,Dioſc.lib.5,cap.91.

Πλατύρυγχος,cui roſtrum eſt latum. τὰ πλατύρυγχα,quę ſunt lato roſtro.

Πλατὺς,έος,ὁ,latus,vber,magnus,amplus,patens,patulus.priori breui in Epigram. πλατὺς γέλως,effuſus riſus, Syneſ. Sophocles,ἢ γάρ οἱ πλατεῖς οὐδ' εὐρυνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,homines lati & profundi. πλατεῖα χεὶρ,aperta aut diſtenta manus, Dioſcorides lib.5,cap.81. πλατεῖα πύλη, lata porta. πλατείαις τῷ πλάσμος,ſub.χερὶ, Ariſtoph. αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Odyſſ.ξ.

Πλατύσημος ἐσθὴς,tunica quæ Latinis latus clauus dicitur. Inſigne autẽ erat,ſenatúmque ab equite diſtinguebat.Liuio tunica palmata, à latitudine clauorum dicitur,Bayf.de Re veſt.

Πλατυσμὸς,latitudo,diſtentio, Dioſcor.lib.5,cap.13.

Πλατύστομος,ampli oris,oris patuli,lati oris,qui fauces latas habet.

Πλατυχαίτας,ὁ,apud Bœotios, qui domum aut agrum propè habet.

Πλατύφυλλον,latifolium, Gaza libr. 6, cap. 6. hiſtoriæ plantar. Theophr.

Πλατύφυλλος,latifolia,ſpecies quercus,lib.3.hiſt. plãt. cap. 9: ſed cap.10.exponitur æſculus.

Πλατύφυλλος, ampla folia habens & lata. πλατύφυλλος δάφνη,laurus latifolia, Interpr. Dioſcorid. lib.1,cap.50. πλατύφυλλος τιθύμαλος,latifolius tithymalus: à latitudine foliorum, Dioſc.lib.4,cap.255,& cap.261.

Πλατυώνυχος,ου,latos vngues habens: aliàs per ο ſcribitur in antepenultima. Hoc Plato definitioni hominis adiecit contra irriſionem Diogenis, Laertius lib.7.in Diogene Cynico.

Πλάτων,vaſculum æneum,quo lacte coagulato ſerum exhauritur.

Πλάτων ὁ κωμικὸς, Plato Comicus, Plutarch. in Themiſtocle,& in Alcibiade.

Πλάτων ὁ θεῖος, diuinus Plato,ſcilicet philoſophus, Idem in Pericle.

Πλατωνικὸς, Platonicus,in Epigr.

Πλατωνὶς μοῦσα, Ibidem.

Πλαχθεὶς, vagatus, πλανηθεὶς, Homer.Odyſſ.

Πλέας, pro πλείονας, Hom.Iliad.β, πάνυ γὰρ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας ἀχαιῶν Τρώων, Plures Troianis.

Πλεγγὶς,ίδος,ἡ,vas olearium,ſtrigil.

Πλέγδην,intextè,tenaciter.

Πλέγμα,ατος,τὸ,rete omne textum,crines intorti, textura, inuolucrum, volumen, calathus,caniſtrum. πλεγμάτων συνδέσεις καὶ τριχῶν βαφαί, Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύνης. ἐν πλέγμασι,in tortis capillis, Paulus cap.2. Epiſtolæ primæ ad Timoth.

Πλεγματεύω,implico.

Πλεγμάτια,τὰ,implicamenta, Gaza ex Ariſtot. lib.4. de partib. Anim.cap.9,loquens de iis quæ Medici antiqui in digitis indere ſolebant.

Πλέες,pro πλέονες,plures: vt πλέας pro πλείονας.

Πλεθριαῖον,ου,τὸ,genus menſuræ. Accipitur etiam Adiectiuè ὁ πλεθριαῖος, ἡ πλεθριαῖα, καὶ τὸ πλεθριαῖον, pro magnitudine vnius iugeris,quaſi dixeris iugeralis.

Πλέθρον,ου,τὸ,iugerum: & eſt menſura centum pedum, Suida authore. Herodotus, αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι σταδιόν εἰσι ἑξάπλεθρον. Vnde apparet ſextam ſtadii partem eſſe πλέθρον. Inde verbum ἐκπλεθρίζειν, obire quoddam certaminis genus in huiuſmodi terræ menſura. Plut. in Camillo, ἐκέλευσεν τις μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι: quod Liuius lib.5.primæ Decadis, Tulit hic legem ne quis plus quingenta iugera agri poſſideret. Dicitur & πέλεθρον. Vide Suidam.

Πλεῖ, Imperatiu.pro πλέε, nauiga, Philoſtr.in Heroic.

Πλειαδεῖν, ἀντὶ τοῦ πλέειν, αἰολικῶς, Etym.

Πλειὰς,άδος,ἡ, Pleias,ſydus in cauda Tauri: dictum vel à πλεῖν,quòd nauigationis tempus oſtendat: vel à πλείονας,quòd Pleiades ſeptem appareant, Etymol. Latinè Vergiliæ vocantur: quas ſeptem facit Plinius cap. 41. lib.2,cáſque in cauda Tauri collocat. Proclus ſex eſſe ſcribit his verbis, οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ ταύρου, ἐπὶ τοῦ νώτου αὐτοῦ κείμενοι ἀστέρες, τὸν ἀριθμὸν ἓξ, καλοῦνται πλειάδες. Galen.lib.1.ad Glauc. ἦν μὲν δὴ τοῦ ἔτους τὸ μεταξὺ πλειάδων τε δύσεως καὶ τῆς χειμερινῆς ἰσημερίας. De Vergiliis vide Gell.lib.13,cap.9. Vocatur & πλειὰς poetarum ſeptem numerus, iuxta Iſacium Cæcum in Lycophr. Comment. quorum ſunt iſta nomina, Theocritus, Aratus, Nicãder, Apollonius, Homerus Tragicus, Andromaches Byzantius,& Lycophr.

Πλείη,plena,grauida.

Πλείειν,Ionicè,pro πλεῖν,nauiga.

Πλεῖν, Atticè, pro πλέον, plus. Ariſtophanes περὶ τούτων πλεῖν ἢ μυρίων τις ἄξιον στατήρων,id eſt, plus mille, id eſt, innumeris dignum eſt ſtateribus. Idem in Pluto, ὑπὸ καταπατούμενοι πλεῖν ἢ μύρια, calcaturi plus decies mille. πλεῖν ἢ δώδεκα, πλεῖν ἢ τριάκοντα, idem Ariſtoph.

Πλεῖον,ονος,τὸ,plus,maior pars, vulgus, adauctũ, redundans, plenũ, maius, μᾶλλον. Homer.Iliad.α, τὸ μὲν πλεῖον πολυάικος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, i.maiorem partẽ. Plat.1.de Rep. ὁ ἄδικος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἂν ἀξιοῦν πλέον ἔχειν, plus habere. μὴ πλειόνων ἢ τριάκοντα, non plures vel plura quàm triginta, Plato de Leg. ὀλίγῳ πλεῖον, Xenop. τοῦ πλείονι, maiori ex

parte,ſubaudi μέρει,Interpr.Thucydidis. τῷ πλείονι τοῦ στρατοῦ, maiore copiarum parte, Thucydid. διὰ πλείονος, & ἐκ πλείονος,ſubaudi χρόνου,aliquandiu,ex longa conſuetudine,diu,iampridem. ἐκ πλείονος,ſub.διαστήματος. ἐς τὸ πλεῖον,vlterius. ἐπὶ πλεῖον,idem.

Πλεῖος,ου,ὁ,plen°,πλέος,γέμων,πλήρης,πεπληρωμένος.in Fœminino πλείη & πλείη. Odyſſ.ο, νηῦς πλείη βιότοιο, nauis referta viatico, & rebus ad victum neceſſariis. Heſiod. ἤματος ἐκ πλείου. Homer.Iliad.β, πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι. πλεῖος,πλήρης.

Πλειότερος,plenior,Etym.πλειοτέρην,in Epigr.

Πλείους,pro πλείονες & πλείονας,plures,plerią;,plures numero,numero præſtantes.Heſiod.in Theog.ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς,pugnabant decem plus annis. ἐν πλείους πεπτώκασι τῶν τυρρηνῶν ἢ ῥωμαίων,vno plures ex Tyrrhenis quã ex Romanis ceciderunt,Plutarch.in Publicola.

Πλειάδης,nomen viri proprium,Etym.

Πλειστάκις, & Πλειστάκι,θεν, ſæpenumero, ſæpiſſimè, quamplurimùm,crebrò,frequenter,ſæpius.

Πλεονεκτιάζω,μ.άσω,π.ακα,pluris quàm pareſt aut quàm emi, rem æſtimo,pluris quàm omnes liceor.

Πλειστηριασμός,οῦ,ὁ,iniqua æſtimatio.

Πλειστῖνος,Pliſtinus, frater Fauſtuli, à quibus educati ſunt Remus & Romulus,Plut.in Romulo.

Πλειστοβολεῖν,talis ludere,παίζειν ἀστραγάλοις.

Πλειστοβόλος, qui taxillis ludens plurima puncta ſortitur ſeu facit.

Πλειστοδίκη,ἡ,

Πλειστοδόκεια,nomen fœminæ proprium,Etym.

Πλεῖστον,plurimùm,longiſſimè,maximè,id eſt,μάλιστα. Xenoph.ὧν οὗτος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπέχει,à quibus omnium maximè aberrat. Dion in epiſt. apud Platonem, πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ καταμαθεῖν, longiſſimè abſunt à cognoſcendo. πλεῖστον ἀνομοιότατα,longè diſſimillima,Plato in Timæo. ὡς τὸ πλεῖστον δὲ, id eſt, frequentiſſimè. Sic Terentius, Domum ire pergam, vbi plurimùm eſt. τὸ πλεῖστόν γε,ſummum,pro ad ſummum. τὰ πλεῖστα, frequenter,plerunque,ſæpiſſimè,Bud.Comm. τὰ δὲ πλεῖστα,τρία τίκτουσι,ſed quum plurimùm,tria pariunt,Gaza: maiori ex parte tria,Idem. ἐκ πλείστου,iampridem, Demoſt. τὰ διὰ πλείστου,quæ ſunt remotiſſima.

Πλεῖστον ὅσον,quàm maximè.

Πλεῖστος,ου,ὁ, plurimus, ſummus, nimius, longiſſimus. πλεῖστος εἰμὶ τῇ γνώμῃ,ſententiæ maximè accedo. τοὺς πλείστους μῆνας ἔξ κύει, fert vterum menſibus quum plurimùm, ſenis,Gaza. τὸν χρόνον τὸν πλεῖστον,plurimo tempore, Thucydid.qui(teſte Interprete eius) vtitur dictione πλεῖστον ſemper in Maſculino. ἡ πλείστη δόκησις,magna opinio & expectatio. πλεῖστον τῆς ἐδωδῆς,maxima pars victus,Ariſtot.lib.4. Anim. πλεῖστον ἔχω,maximè ſuperior ſum. πλεῖστον ποιῶ,maximè augeo. οἱ πλεῖστοι,i.δημόται, Thucyd. ὁ δὲ πλεῖστοι πᾶς, plerique omnes,Ariſtot.lib.1.Anim.

Πλειστός,οῦ,ὁ,fluuius apud Delphos.

Πλειστοφόρος,ferax plurimorum.

Πλείω, plura, pleraque, pro πλείονα. Plato in Apologia Socrat. ἔτη γεγονὼς πλείω ἑβδομήκοντα,annos plus ſeptuaginta natus. τὰ πλείω, ſæpius. ὡς τὰ πλείω περιγίγνεται,plerunque ſuperior eſt, ἐπὶ τὸ πλεῖστον. τὰ πλείω κατορθοῦντες, plerunque victores.

Πλείω,pro πλέω,nauigo. Odyſſ.ο,νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν.

Πλείων, ονος, ὁ, redundans, adauctus, prolixior, maior, diuturnior,longior, copioſior, exuberantior. Heſiod. πλείων μὲν πλεόνων μελέτη. πλείονος ἄξια πεισέσθαι, Iſocrates. ἐκ πλείονος ἐβοήθησαν,diu antè ſuccurrerunt. Vide Πλεῖον. πλείονι μείζους,Demoſth. οἱ πλείονες,i.δημοκρατικοί,Thucyd. i.qui ſtatum fouent popularem.

Πλειών, ῶνος, ὁ, annus, dictus quòd in eo compleantur tempora ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦσθαι τοὺς καιρούς. hinc ἐκ πολλοῦ πλειῶνος,ἐκ πολλοῦ χρόνου: vel quod ſe circunuoluat & circumagat.Heſiod.πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη. Vel à Pleiadibus,quarum circunuolutio annum deſcribit, Theon in Aratum.

Πλέκομαι,implicor.πεπλεγμένα φάλαγξ,vide in Append. de vocab.mil. πεπλεγμένα ὀνόματα,iuncta nomina.

Πλέκος,contectio,ſportula,πλέγμα,πλεκτάνη, Ariſtoph. Interpres.

Πλεκτανᾶν,coire,συνουσιάζειν·παρὰ τὸ πλέκεσθαι.

Πλεκτάνη,ης,ἡ,rete,laqueus,εἴλησις,crinis. πλεκτάναι τοῦ πολύποδος,polypi crura,quæ & brachia & barbæ & cirri appellantur,quibus nectit & inexplicabili vincit nexu: cirros vocat Plinius: Ouidius flagella, apprehenſiones ſcilicet circumplicantes,Gaza lib.4. Anim.Ariſtot. ca. 1.vertit brachia & cirros: qui quo modo differant ab acetabulis,quæ κοτυληδόνες dicuntur, vide annotationem Marcelli lib.4.Dioſc.& Hermol.lib.9.Plinii.

Πλεκτή,ῆς,ἡ,res plicata vt chorda.πλεκταῖς πισὸς,retibus fidens,Plato de Legib.

Πλεκτικὴ τέχνη,ars texendi,Idem ibidem.

Πλεκτός,οῦ,ὁ,plicatus,implexus,textilis, plicatilis, nexilis,textus. Heſio.κολλητὸν πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι. τὰ πλεκτά,implicamina.

Πλέκω,μ.ξω,π.χα,plico,texo,cõcinno, implecto, necto, intexo, contexo, compono. vnde πεπλεγμένον ὄνομα,i. σύνθετον. Ariſtot.in Log.de Nomine. In Aoriſto 2.ἐπλάκην. Chryſoſt.ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι, coronæ ſunt contextæ. θεῷ πλακῆναι,Deo coniunctum eſſe,Deo nexu coniunctũ eſſe,Nazanz.in Orat.

Πλενώδης,mucoſus,μυξώδης.

Πλέννα,vel βλέννα,mucus narium.

Πλέον,ονος,τὸ,plus.vnde πλέον ἔλαττον,plus minus. πλέον τὸ ναυτικὸν,plus rei nauticæ. πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος,Plato de Leg.duplo maiore dignus honore,duplici honore & eo amplius. Vide in Διπλάσιος. πλέον ἢ εἴκοσι τριήρεις,triremes amplius viginti. πλέον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν,plus quàm viginti annos gerere magiſtratum,Plato de Leg. πλέον τούτου, vlterius. ἐπὶ πλέον,diutius. ἐς τὸ πλέον,vltrà,i. ἐς τὸ πρόσθεν, Thuc.πλέον ἢ πλέον,multũ,in Epigr.τὸ πλέον,μᾶλλον,magis, ferè,potius,πλεῖον,πλειότερον,maius,maiori ex parte, maior pars,plebs,adauctũ,amplius. ἐπὶ πλέον, maiori copia, Demoſt. πλέον ἔχειν, Thucyd.meliori eſſe conditione,ſuperare,plus commodi habere. Plato 2.de Rep.ἀξιοῖ πλέον ἔχειν,&c.id eſt,πλεονεκτεῖν,πλέον ἔχειν. πλέον ἔχω σου,te anteeo. πλέον ἕξει τῶν πολλῶν, Demoſth. multitudini præficietur,meliori erit conditione, Budæus. πλέον ἔχοντες τῶν πολλῶν,cæteris prælati,Plutarch.in Romulo. Huic opponitur ἔλαττον ἔχειν, deteriori conditione viuere. πλέον ποιεῖν,promouere,proficere. Dicitur etiam πλέον φέρεσθαι. οὐδὲν πλέον ποιῶ,nihil proficio, Plato in Epiſt. οὐδὲν ᾤετο ποιήσειν πλέον ἐκ χαλῶν,i.queſtus eſt,aliud præterea ſibi nihil faciendũ putauit,Plut.in Theſeo. πλέον οὐδὲν ποιοῦντες,nihil plus facientes,nihil proficientes,Demoſt. πλέον οὐδὲν ἀποφέρομαι,nullum fero emolumentũ. πλέον τί, Ariſtoph.in Plut.pro quid iuuat & prodeſt dixit,τί πλέον πλουτεῖν ἐστι, πάντων τούτων ἀπεσχημένους;quid iuuat diuites eſſe,his oib° priua(tos?

Πλεονάζεσθαι,ſupergredi,excedi,Thucyd.

Πλεονάζω,μ.άσω,π.ακα, plus iuſto quippiam facio,redundo,exubero,copioſus ſum,numero ſupero,περισσεύω, abundè vtor, plurimùm occupor in re aliqua. πλεονάζει τῇ τύχῃ, Thucyd. qui frequentiori bellorum ſucceſſu vtitur,qui felicior eſt in bello. πλεονάζουσι ποινὰς, pœnas abundè magnas,Phalar.in Epiſt. πλεονάζειν τοῦ δέοντος, vltra modum progredi. Inde pro inſoleſcere,& ſupra modum efferri,& plus æquo audere vſus eſt Demoſt. κατὰ Φιλίππ.3.ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπεχείρησε,&c. πλεονάζειν etiam affluere & abundare.Alex.Aphrod.γέρουσι τὸ πάθος πλεονάζει, i.ſenes affectio magis exercet:vbi de pruritu agitur.

Πλεονάκις,ſæpius,crebrius,frequentius,pluribus modis: & habet vim Comparatiui. συμβαίνει κακίᾳ νεότητος πλεονάκις, ἢ γήρως, adoleſcentiæ vitiis ſæpius, quàm ſenectutis contingit.

Πλεόνασμα,

Πλεόνασμα,copia.

Πλεονασμὸς, οῦ, ὁ,ſuperabũdantia,redundantia,nimietas,adiectionis vitium, abundantia quæ in ſacris literis pro vſura capitur,cap.22.Ezechielis,τόκον καὶ πλεονασμὸν ἐλαμβάνοσαν,vſuram & abundantiam acceperunt. Tryph. in appen. Pleonaſmum vocat, cum in dictione abundat tempus vel tempora, elementum vel elementa. Rhom. Aquila Pleonaſmum appellat,quum dictio abũdat quidem,ſed emphaſin facit & vim orationis intendit: nam ſi prorſus otioſa ſit,vitioſus pleonaſmus eſt. vide Quintilian.lib.1,cap.10.& lib.9,cap.3.περιττότης dicitur ab Hermogene in figuris Græcis.

Πλεοναστέον κατὰ τὴν δίαιταν πτισάνης,largiori cremore ptiſanæ vtendum,Galen.lib.2.ad Glauc.

Πλεοναστικὸς,redundans.

Πλεοναχῶς, multiplici ratione, multiphariam, multis modis.huic ἁπλῶς opponitur.

Πλεονεκτοῦμαι, dicitur qui omnia habet inferiora, & qui vincitur ab aliquo exuperante aut exuberãte, & eo eſt inferior, quod ἐλαττοῦσθαι vocatur, iacturam facere, fraudari.ἐπλεονεκτήθην,læſus ſum,iacturã accepi. μὴ πλεονεκτούμενον,i.quod nullo exuberantiore inferius eſt.

Πλεονεκτέω,μ.ήσω,α.ηκα,plus poſſideo,omnia ſuperiora habeo,Cicero de Oratore,alienis inhio, aliena inuado. Xenoph.δυσμενὴς ὁ τοῦ πλεονεκτεῖν ἔρως, res inimica plus habendi amor.Iſocrat.μηδὲν παρὰ τὸ δίκαιον πλεονεκτεῖν,nihil præter ius vſurpãdo.οὐδὲν πεπλεονέκτηκε τὸ τῆς ἡδονῆς περὶ ἑκατέρας,in vtraque iucunditatis ratio par eſt, Plato de Leg. πλεονεκτεῖν δυνάμενοι, qui plura habere poſſunt prævaleréque viribus,Ariſtot.in Politic.ποιοῦντι πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως,quum poeſis hac re præſtet, Iſocrat.in Euagora.Iũgitur autẽ Accuſ.& Genit.τοῦτο πλεονεκτεῖς ἡμῶν, id plus habes quàm nos,hoc me antecellis,Iſocrat.πλεονεκτοῦσι τοῦτο τῶν ἀνθρώπων οἱ θεοί, Philoſt.οἱ γὰρ δίκαιοι τῶν ἀδίκων εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσι,Iſocr.iuſti ſi nullo alio ſũt iniuſtis ſuperiores. Lucia.cũ Gen.ἐπλεονέκτουν αἱ τῶν χρήσεων,pl° capere vtilitatis. πλεονεκτῶ σου,ſupero te Chryſ.περὶ ἱερωσ.πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς, plus habeo honoris, Ariſtot.l.5.Polit.πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης,anteit Helenam, Philoſtrat.in Heroicis. πλεονεκτῶ τῶν ὠφελίμων,plus commodorum mihi vẽdico ſeu habeo, Thucyd.Syneſ.Genit.& Dat.iũxit.πλεονεκτοῦσιν(inquit) οἱ χρηστοὶ τῶν πονηρῶν τοῖς ἀγαθοῖς ἐλπίσι.πλεονεκτῶ τοσόνδε τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου, tantum lucror ex orationis digreſſione. Plato de Legib.πλεονεκτῶ χρήμασι, affluo diuitiis, Philoſtrat.in Heroicis.πλεονεκτεῖν τιμαῖς,honoribus pręcellere, Xenoph. Plato Accuſat.Genit.& Dat.cum ἐν libr.1.de Republ.ἐν ἐδωδῇ ὁ ποτῷ δοκεῖ τι ἰατρικὸς ἰατρικοῦ πλεονεκτεῖν ἢ ἀνδρὸς ὁ πράγματος,medicus videtur quippiam plus habere in cibo & potu vel medico homine vel re medica. Dicitur interdum πλεονεκτεῖν,cui plus incommodi accidit, Xenoph.cui opponitur τὸ μειονεκτεῖν.Demoſt. etiam accipit pro legatum præcipuum capere. Quoniam verò homines cupidi, fraudulenti, & interdum violenti eſſe ſolent, ideo pro fraudare, circumuenire, vi agere,rapaciter agere,aliena diripere,& eripere,extorqueréque ponitur,Bud.Comment.Plato Politic.2,ὡς πλεονεκτοῦντες δίκην μὴ διδόναι.πλεονεκτῶ τῶν φίλων,fraudo amicos.πλεονεκτῶ τῶν πολεμίων, Xenoph.lib.1.Pædiæ.

Πλεονέκτημα,τος,τὸ,excellentia, præſtantia, & ſors melior,ſuperiores partes,melior cõditio: cui cõtraria ſunt μειονέκτημα & ἐλάττωμα: pro maiore rerum copią & commoditate ponitur,apud Demoſt. & pro præcipuo legato. Item prærogatiua, fraudatio,iniuria, apud eundem. Dionyſ.Halicarn. pro victoria extulit, pro lucro, Xen. vt πολὺ τοῦτο ὑμῖν ἐγὼ πλεονέκτημα νομίζω,hoc ego nobis maximo lucro ceſſurum puto.μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ' ἂν θείην, Plato de Leg. plurimum intereſſe duco, magnũ afferre momentũ & prærogatiuã.τῷ πλεονεκτήματι χρῆσθαι, Ariſtid. πλεονεκτήματα τῆς φύσεως, naturæ dona, Hermog. πλεονεκτημάτων ἀγαθῶν ἀνάμνησις,partorum bonorum memoria, Galeza de Senectute.

Πλεονέκτης,ου,ὁ,pluris auidus,qui plus appetit,,auarus, expilator,rapax, alienorum vſurpator, fraudator. Xen. οἱ πλεονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα.

Πλεονεκτικὸς, fraudator,circũſcriptor,habẽdi plus cupidus,pluris auidus,violentus.

Πλεονεκτικῶς,cum lucro,affluenter.

Πλεονεκτίστατος,importuniſsimus,inſolentiſsimus, Xenoph. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο.

Πλεονεκτούμενοι,οἱ,ſuperati.

Πλεονεξία,ας,ἡ,plus habendi, acquirẽdíque cupiditas immodica,auaritia quæ ſibi partem maiorem iuſto pręcidit, improba cupiditas, Suidas. λῆμμα, inſolentia, & vitium eius,qui in omni re præcipuum quippiam habere vult. Xenoph.ἐκ ἔξω ποιεῖ ὅτι πλεονεξίᾳ,i.ob plus habẽdi amorem. opponitur ei ὁμαλὴ δίαιτα, ciuilis æqualitas, ciuilis iuſtitiæ obſeruatrix, Bud.Com. πλεονεξίας ποιεῖσθαι lucra ſeu quæſtum facere,Iſocrat. hæc dictio dicta eſt à plus habendo,qua ſæpenumero vſus Diuus Paulus, vbi quis fraudatis aliis plus vſurpat ſibi quàm par eſt. | Accipitur etiam pro commoditate,& præſtanti ac meliori conditione,Iſocrat,in Nicocle.

Πλεόνεσσι πλείοσι, Homer.

Πλεονέχω τῶν ἄλλων, præſto aliis.ſed potius πλεονεκτῶ dicendum.

Πλεόνως,nimis.

Πλέος,α,ο,plenus. Ariſtot.de mũdo,ταῦτα πάντα θεῶν πλέα, hæc omnia diis plena ſunt. Sophocl. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,iſt verba plena ſunt multa ſtultitia.

Πλέοσι,pluribus.

Πλέουσαι νῆες ἄρισται,naues præcipuæ velocitatis, velociſſimæ,naues actuariæ.

Πλέχος,animal quoddam,& ſportula militaris.

Πλευματώδης,ſpirandi difficultate moleſtatus.

Πλευμονία,morbus acutus circa pulmonem.

Πλευμονώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,pulmoni ſimilis.

Πλεῦμος,tabes,pulmonis affectus.

Πλευμόω,tabeſco,pulmonarius fio.

Πλεύμων, Atticè,pro πνεύμων,ονος,ὁ,pulmo.ſic etiam dicitur pulmo piſcis apud Ariſtot.vnde πλευμονώδης,id eſt, ſimilis pulmoni.

Πλεῦν,εῦνος,τὸ,pro πλεῖον,ονος, magis,plus, apud Herod. ἐγὼ αὐτῆς τὸ πλεῦν μέτοχός εἰμι.ἐπὶ πλεῦν,amplius.πλεῦν τούτου, amplius eo, Herodot.πλεῦνος λόγου,momenti maioris, Ionicè,πλεῦνος καρποῦ ἐπιβαλλομένου,ſi plus fructus ſit iniectũ, Herodot.πλεῦνος οἱ εὐτυχέος γενομένης,quũ res ei eſſent ſecũdiores. πλεῦνα χρόνον,diutius. πλεῦνες,plerique, plures.ἄλλοι πλεῦνες χιλίων ἀνδρῶν, alii pl° mille virorum, Herodot. πολὺ πλεύνων νεῶν,multò plurium nauium.

Πλεύνως,pluſculum.

Πλευρὰ,ᾶς,ἡ,latus. Gaza in Ariſtot.vertit coſtam. Sophocl.πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ, latus perrumpentẽ hoc enſe.πλευρᾶς πόνος, dicitur lateris dolor ſine febre ex ictu,frigore, vel nimio curſu, Dioſcorid.lib.1,cap.78. πλευραὶ ἑκατέρωθεν ὀκτώ,coſtę vtrinq; octonæ, Ariſtot.lib. 1.de Anim.Item lib.2.de part.Animal. Dicuntur & nauis πλευραὶ,i.latera. Bayſ.ripas amnis πλευρὰς ποταμοῦ Dionyſ.dixit in οἰκουμένῃ.πλευρὰ πιθάκνης,latus dolioli, Ariſtophan.Interpr.i.τὸ ταύτης πλάγιον.

Πλευριτικὸς,ῦ,ὁ,laborans lateris morbo,quem dolor lateralis excrutiat, Dioſcor.lib.2,cap.96.

Πλευρῖτις,ιδος,ἡ, dolor & compunctio laterum, lateralis vel coſtalis morbus. Eſt eius membranæ quæ coſtas ſuccingit inflammatio, Galen.lib.1.ad Glauc. πλευρῖτις, longa penult.in Epigr.πλευρίτις legitur apud Ariſtot.libro 5.Ethic.cap.vltimo ad finem.

Πλευρόθεν,à latere.

Πλευροκοπέω,μ.ήσω, κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτω, coſtas & latera percutio, Sophocl.in Aiace.

Πλευρὸν,ου,τὸ,latus. Soph.πῶς ὀξύβαφον πλευρὸν ἰατρῶν,i.

μέρος τὸ ἑσπέριον, occidua pars & latus nauium. διαθέσεις αἱ πλευρὰς καὶ πνεύμονα, lateris pulmoniſq; valetudines, Dioſc. lib. 4, cap. 247. τὰ πλευρὰ, coſtæ, latera, Gaza de Senect. τὰ πλευρὰ τοξεύματι βάλλεται, per latus ſagitta icitur.

Πλευρὼν, ῶνος, vrbs AEtoliæ, Plin. vrbs Peloponneſi, apud Iſacium in Lycophr.

Πλεύσεσθαι, nauigio veheris.

Πλευσεῖσθε, nauigabitis.

Πλεύσεσθαι, iter facturum eſſe.

Πλεῦσις, nauigatio.

Πλεύσομαι, nauigabo, Thucyd.

Πλευσούμεθα, nauigabimus, claſſe inuademus, Thucy.

Πλευστέον, nauigandum, Demoſth.

Πλέω, μ. εύσω, π. ευκα, nauigo, nauigio vehor, ναυτίζομαι, vela facio in, commeo, curſum teneo, proficiſcor, innato, velifico, remigo, traiicio, tranſmitto. Accuſ. πλέω τὴν θάλασσαν, Demoſt. Lucian. in Caucaſo, τὴν θάλατταν πλεόμενον dixit. πλεῖ πάντα κατ᾽ ὀρθὸν. vide ὀρθόν. πλέω περὶ γῆν, terram lego, Thucyd.

Πλέω, pro πλείονα, plura. Heſiod. ἀγὰ πλέω λείπων.

Πλέω, pro πλέα, πλήρεις. οἱ πόνοι πολλῷ πλέω, Sophocl.

Πλέων, ονος, pro πλείων, amplior. ἀνάπλεως, Idem Soph. vide πλέος. πλείων δὲ πλείονα μελίτη, &c. Heſiod. οἱ πλέονες, plures, i. mortui & inferi qui plures ſunt quàm viui, vt in Epigram.

Πλέως, ω, ὁ, plenus. Ariſtophan. ῥα. AEſchylum dicit eſſe ψέφου πλέων, σύμφακα, &c.

Πληγάδες, αἱ ἢ συμπληγάδες. Apoll. l. 2. Arg. ἐν δ᾽ ἄρα αἱ (σαις πληγάσι.

Πλήγανον, baculus.

Πληγάς, δρέπανον.

Πληγεῖον, παλαιόν.

Πληγεὶς, percuſſus: à πλήσσω. ὀδ. ξ, ὅδε πληγεὶς κεραυνῷ. πληγεὶς κεφαλὴν, in capite percuſſus. πεπληγότες pro πληγέντες, Gaza lib. 4. πεπληγότες, ζημιωθέντες, qui acceperunt calamitatem. Item percuſſus, perturbatus, commotus. Plato Epiſt. 7, πληγεὶς ἐγὼ τοῖς λεχθεῖσι, percuſſus ego iis verbis, eo ſermone turbatus.

Πληγύνης, non eodem patre natus, auunculus.

Πλήγω, ὁ ἐξ πλάζω.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, percuſſus, ictus, pulſus, percuſſio, fragor, illiſio, vulnus, planctus, motus, Galen. de pulſu arteriæ, lib. 1. ad Glauc. dicitur & περιβολὴ, laterum morbus: vnde & febris eiuſdem nominis, quæ eſt eius σύμπτωμα. Quid differat πληγὴ ab ὤσις, docet Ariſtot. quũ inquit, ὦσις μὲν ἐστὶν ἡ κίνησις ἀπὸ τοῦ κινοῦντος, ἡ γίνεται ἀπὸ τῆς ἅψεως: πληγὴ δὲ ἀπὸ τῆς φορᾶς, hoc eſt, ὦσις, ſiue pulſus, motus eſt qui à mouente creatur, qui à tactu fit: πληγὴ, i. percuſſio eliditur, quum ab impulſu redditur. Pro tonitru Alex. Aphrod. πληγὴ τῆς ὄψεως, excæcatio oculorum, Nazanz. πληγὴ ναρθήκων, Xenoph. ictus ferularum. αἴσθησις κατὰ πάθος τὴν πληγὴν αἰτίαν λαμβάνουσα πρὸς τὸ περιστάντων, ſenſus qui perturbatione ad omne quod ſe offerat atq; occurrat, mouetur, Plutar. in Pericle. δίδωμί σοι βαθεῖαν πληγὴν, infligo tibi profundum vulnus, Chryſ. πρὶ τὰ ἴτερα. πληγαὶ, verbera, Ariſtoph. πληγαῖς κολάζω, Plato de Leg. πληγὰς ἔχειν, affici verberibus, verberari, verbera accipere, Ariſtophan. πληγὰς δίδοσθαι, in Epigr. vapulare. πληγὰς λαμβάνειν, percuti, verberibus cędi, Xenoph. πληγὰς λαβὼν, virgis cæſus. πληγὰς μαστιγοῦμαι. vide in μαστιγῶ. πληγὰς ἐντείνω, Plato de Leg. πληγὰς ἴσως σοι ἐντείνομαι. πληγὰς προστρίβειν, infligere verbera. Demoſth.

Πληγῆναι, frangi, percuſſum eſſe.

Πλῆγμα, ἡ πληγὴ, idᵘ, vulnus. πλήγματα, verbera, Eurip.

Πλήγνυσθαι, id eſt, πλήσσεσθαι.

Πλαίσιον, ου, τὸ, modus quidam inſtruendę aciei, & proficiſcendi gradatim.

Πλήθομαι, plenus ſum, in Epigram. vide in πλήθω.

Πλῆθος, εος, τὸ, multitudo, vaſtitas, nimietas, incrementũ, plenitudo, vbertas, hominum copia, agmen, copiæ, magnitudo exercitus, frequẽtia, populus, δῆμος, ſtatus popularis, cõcio, cõgeries, põdus, mẽſura: licet propriè numerum ſignificet: vnde τὸ πλῆθος, plebs. & οἱ πολλοὶ, hoc eſt vulgus, Bud. Com. πλῆθος οἴονται, vulgus exiſtimat, Thucyd. πλῆθος λέγω καὶ τὸ ὀλίγον, i. paucitas, Thucyd. Interp. πλῆθος ὀλίγον, pauca quãtitas, Eurip. πλῆθος ἄπειρον πεδίον, campus immenſæ magnitudinis. ἄπειρα τὸ πλῆθος, res numero infinitæ, Xenoph. τοσοῦτο τὸ πλῆθος, Demoſthen. tantæ eſt magnitudinis, Bud. Com. i. τὸ μέγεθος. πλῆθος τῆς οὐσίας τάττειν, modũ ĩponere facultatibus, Ariſtot. in Polit. πλῆθος χρόνου, diuturnitas, Idẽ in Prędic. πλῆθος στρατοῦ, copię. χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν, mille erant numero, Ariſtot. ſecundo Polit. ὁπόσα μέρη πλήθει, Plato de Legib. quot partes numero. Syneſ. τῷ πλήθει τῆς χαρᾶς. ὡς εἰπεῖν τὸ πλῆθος εἰπεῖν, quod parte plurima dixerim, Ariſtot. lib. 5, cap. 6. de generat. Anim. ἐς πλῆθος τριήρεις ἐγένοντο, copia fuit triremiũ, Thucyd. τὰ πλήθη, populi, Demoſt.

Πληθρίον, ου, τὸ, gubernaculũ ratis, hoc eſt, τὸ πηδάλιον: nam magnarum nauium propriè vocatur πηδάλιον, Moſchop. vide Πηδάλιον, apud Ammon.

Πλῆθρον, genus menſuræ, clatrum, cancelli.

Πληθυντικὸς, ὴ, ὸν, pluralis.

Πληθύνω, & πληθύνομαι, amplificor, abundo, creſco, multiplicor, affluo. Ariſtot. hiſtor. 7, μετὰ τοὺς τόκους καὶ τοῖς κυοῦσαις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. Theoph. de cauſ. 1, ὅταν γὰρ αὔξηται καὶ πληθύνῃ μᾶλλον. πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, creſcente numero diſcipulorum. cap. 6. Act. Apoſt. πληθυνόντων tamen Eraſm. legit. πληθυνθήσεται, multiplicetur. πληθυνθῆναι, abundare, plures fieri. πεπληθυμμένος, qui increuit, c. 25, l. 1. Reg. Itẽ amplio, coaceruo, augeo, plᵘ tribuo: vnde συμπληθύνω, ſimul ĩpleo, Acc. Xen. in OEcon.

Πληθύομαι, augeſco, abundo.

Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo, πλῆθος, cœtus, ῡ breui, Hom.

Πληθυσμὸς, affluentia.

Πληθύω, plenus ſum, cum Genit. Gaza l. 4. vt πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν, Ariſtid. Item multus ſum, ſum frequens, intumeſco, inflor, increſco & abundo. Plato de Rep. 3. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Dicitur autem ea ratione πληθύω & πληθύνω, qua δύω & δύνω. πληθύοντος σταδίου, pleno ſtadio, Bud. in Epiſt. prior.

Πλήθω, & πλήθομαι, pro eodem, plenus ſum, inundo, πλημμυρῶ, farcio, infercio, πληρῶ, ſtipo, compleo, refercio, Accuſat. & Genit. Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἀλωαὶ, frugibus implent areas. Homer. Accuſat. iunxit tranſitiuè, Odyſſ. ξ, πληθούσῃ δ᾽ ἐπὶ νηυσὶν ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, i. πληρώσαντες, γεμίσαντες. vnde πληθούσης ἀγορᾶς, i. frequenti ſeu pleno foro. Heſiod. πλήθω Neut. facit ꝑ impleor. οἶκοι πλήθουσι κακῶν, domus ſunt refertę bonis. πλήθων ποταμὸς, πεπληρωμένος, πλημμυρῶν. Homer. Iliad. δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, ſaltus cadaueribus refertos, Plut. in Fabio. πληθὺς, repletus, in Epig. vnde ἀναπληθὴς, Lucia. in Anachar. πλῆθος δακρύων τὸ στράτευμα, exercitus lachrymis cõpletus, Thucy.

Πληθώρα, vel πληθώρη, verbum eſt medicorum, æqualis omnium humorum abundantia. Gal. ὅταν μὲν ὁμοτίμως ἀλλήλοις αὐξηθῶσιν οἱ χυμοὶ, τὸ πλῆθος τοῦτο καὶ πληθώραν ὀνομάζουσιν. Alex. Aphr. Probl. 10. lib. 2. εἰ δὲ οἱ τέσσαρες χυμοὶ κατ᾽ ἀναλογίαν τῆς οἰκείας αὐτῶν ποσότητος αὐξηθεῖεν, πληθώρα λέγεται, i. ſi quatuor humores pro ratione ſuę quãtitatis augeantur æqualiter, plenitudo appellatur: ſic vertit Gaza, à quo etiam repletio redditur. Idem Alex. lib. 2. Probl. πλεονάζον τὸ αἷμα ποιεῖ μόνον πληθώραν. Herodot. aliter, διέτριψα χρόνον ἐς ἀγορῆς πληθώρην, i. tantiſper moratus ſum, dum eſſet tẽpus, quo ſolet forum frequens eſſe hominibus.

Πληθωρέομαι, inundo.

Πληθωρικὸς, dicitur homo quum humoribus & ſuccis eius redũdat corpus. πληθωρικὴ διάθεσις, Galen. ad Glauc. habitus plenior. πληθωρικὴ συνδρομή. vide συνδρομή. πληθωρικὸν σῶμα, Idem ibidem, i. plenum: ſic Interpr.

Πληϊὰς, άδος, Pleias. Heſiod. πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων, i. Vergiliis orientibus.

Πλήκτειν, percutere.

Πλήκτης

Πλήκτης,ου,ὁ,percuſſor. Item tranſlatè pro obiurgatore conuiciatoreque. Sic Horat. verbera linguæ dixit. χερσὶ πλήκτης ἀνὴρ ὤν,manu ſtrenuus,Plut.in Fabio.

Πληκτίζομαι,pugno,μάχομαι,pungo,iniuria afficio.Cũ Datiuo,Iliad.φ.πληκτίζομαι γάρ,in Epigram.

Πληκτικὸς,πλήκτης,pungẽs,mordax,calcari feriẽs.πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ, odore ſenſum tentãs, Dioſcor.lib.1,cap.50.

Πληκτὸς,percuſſus.

Πλῆκτρον,ου,τὸ,calcar,acule⁹,plectrũ citharę,plectrũ quo fides pulſatur,Ariſtot.in Polit.Item locus vbi caput fœmoris coxæ acetabulo inſeritur. vide in Chil.Eraſmi, Aliud ſceptrum,aliud πλῆκτρον. Capitur ab Herodot. pro inſtrumento quo Aſſyrii nauigia defigunt:a Valla palla vertitur.πλῆκτρον κεραυνοῦ,Eurip. πλῆκτρ' ὑπὸ δὲ ζυγοῖς ἵππων ...,Idem Eurip.i.flagella & ſcuticæ,ſtimuli.

Πληκτροφόρος,ου,ὁ, calcariger, geſtans calcar, calcarius. Gaza de auibus,quibus ſunt calcaria & aculei.

Πλῆμα,ατος,τὸ,& Πλήμη,& Πλήμμη,augmentatio flu minum,inundatio.ſcribitur & πλήμμη,duplici μμ.

Πλήθω,μ.ήσω,π.ηκα, appropinquo, impleo: vnde πλῆτο, implebatur.& ἐμπλήθω: vnde ἐμπλῆσαι, Ariſtoph.

Πλημμέλεια,ας,ἡ,& πλημμελία,delictum,error,cõmiſſum improbitas.Plat. in Apolog.καὶ αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνων τὴν σοφίαν ἀποκρύπτει,hic error illam ſapientiam obſcurabat.

Πλημμέλεια, per incuriã & incogitantiã admittitur: à πάλιν μέλει videlicet,quòd poſteriore cura,quæ prouerbio dicitur melior,ſit ſarciẽda,veluti μετάνοια à μετανοεῖν. πλημμέλεια & ἁμαρτία differunt: nam πλημμέλεια, delictum, & ἁμαρτία,peccatũ:illud omiſſio,& hoc cõmiſſio ſeu cõmiſſum, vt patet ex cap.6. Leuit. ὥσπερ τὸ περὶ τῆς ἁμαρτίας, οὕτω καὶ τὸ τῆς πλημμελείας νόμος εἷς αὐτῶν,ſicut p peccato offertur hoſtia,ita & pro delicto:vtriuſq; hoſtiæ lex vna erit.

Πλημμελεῖσθαι,perperam fieri,& ἀδικεῖσθαι, i. iniuria affici.εἴ τι πλημμεληθῇ, ſi quid deerrauerit, ſi quid erroris ſit cõmiſſum.πλημμεληθεὶς,læſus,offenſus, Phalar.in Epiſt. & τὰ πλημμεληθέντα,piacula dicuntur: vnde πλημμελεῖται ὁ θεὸς,qui peccato offẽditur.πλημμελούμενος θεὸς,deus offenſus,Bud.in Epiſt.prior.

Πλημμελέω,μ.ήσω,π.ηκα,delinquo,aberro,pecco,πλημμελές τι ποιῶ,& iniquè quippiam per iniuriámq; ago,hoc eſt,ἐξυβρίζω.πλημμελεῖν εἰς τὸν θεὸν καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ, piaculum admittere.πλημμελῶ τι, aliquid committo, Xenoph. εἴ τι ἐπλημμελησάτην,&c.Item cum περὶ & Accuſat. Ariſtot. de mundo, πλημμελοῦντες περὶ τὴν πλεῖστον τινὸς ἀπολαμβάνειν δύναμιν,aberrantes circa potentiam, &c. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας,peccaſti in nos,Chryſ.de offic.Epiſc.πλημμελεῖν εἰς ταῦτα, Plato de Leg. πλημμελεῖν περὶ τὰ τοιαῦτα, Ibidẽ.πλημμελῶ δι' ὕβριν,Demoſt. Dicitur quoque πλημμελεῖν ὁ ποταμὸς,quum violenta inundatione ſecum rapit ſegetes vel tuguria,alueum ſupergrediens,Neutr.Abſolut.

Πλημμέλημα,ατος,τὸ,prouentus qui ex damnatis in ære procedit,πταῖσμα,delictum,error,peccatum in Deum, iniquitas.τὸ πλημμέλημα τὸ ἀποδιδόμενον τῷ κυρίῳ,τῷ ἱερεῖ ἔσται, cap.5.Numer.Bibl. quod p delicto redditur Domino, ſacerdotis erit.

Πλημμελὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,errans,fluitãs,erroneus,abſurdus, pernicioſus,ignarus.πλημμελὲς,Eurip. quod vitio vertitur, Ariſtot. de mundo, πλημμελὲς γὰρ περὶ κόσμου λέγοντας, τὸ τοῦ κοσμοῦ κυριώτατον παραλιπεῖν, i.flagitii inſtar eſt,&c.i. culpandum & improbabile.

Πλημμέλησις,delictum.

Πλημμελῶς,erraticè,vagè,perperam,malè,incõcinnè. vide ἐμμελῶς quod huic opponitur. πλημμελῶς ἐπιμελούμενος,ſegnius curans,Plut.in Lycurgo.

Πλημμύρα,ας,ἡ,idẽ quod πλήμη,inũdatio,æſtus,illuuies.

Πλημμύριον,ου,τὸ, vnda quum frangitur non procelloſa. Eſt arx Syracuſanorum.

Πλημμυρὶς,ίδος,ἡ,humiditatis abundantia,proluuies, inundatio,æſtuatio,reſtagnatio, æſtus. Apollon.2.Argon.πλημμυρὶς παλίρροος.Ariſtot.de mundo,γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη,i.terra vndis ſuperfluentibus proluta.vide Cælium lib.26,cap.18.& ſuprà ἄμπωτις.

Πλημμυρὴς,ὁ,ἡ,plenus.

Πλημμύρω,μ.υρῶ,vndo,exundo,inundo, alueũ ſupergredior,reſtagno.inuenitur & πλημμυρέω pro codẽ. Neutrum Abſolut.πλημμυρεῖ,inundat,in Epigram.

Πλήμνη,ης,ἡ, modiolus rotæ, hoc eſt, fiſtula ſeu foramen in quod axis capita immittuntur,quod & χοίνη à Sophocle dicitur,fiſtula in qua voluitur axis,vbi ſunt infixi radii,Iliad.ψ.& τόρμη,& radius, & rota ipſa. Heſiod. δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν,modioli multùm reſonabant.

Πλημνόδετον, ου, τὸ,ferramentũ quo radii rotæ modiolo colligantur.

Πλῆμος,ſpuma.

Πλημοχόη,ης,ἡ, vas fictile ad turbinis figuram accedẽs, leuiter in fundo compreſſum,& quo vtebantur in Eleuſiniis,nouiſſimo myſteriorum die, quem etiam de ipſi⁹ vaſis nomine Plemochoas appellant.

Πλὴν,præter, cum Nominat. aut etiam ſine caſu, pro præterquàm,præterquàm quòd,excepto quòd,εἰ μὴ,niſi,quàm.Soph.οὐκ ἄρ' ἀγχοῦς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε, præterquã iſte.Ariſtoph.in Pluto,οὐ γάρ ἐστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ, non eſt alius niſi ego.πλὴν ὀλίγοι,niſi pauci,Thucyd. Valla præter paucos exponit.πλὴν οἵπερ συνεδείπνουν,prẽterquàm qui ſimul cœnabant, Xenoph.πλὴν ὅσον τοῖς τε καλοῦσι ἄρρενα,niſi fortè mares nonnullis libeat vocitari, Theoph,lib.3.hiſtor.natur.cap.9.πλὴν ὅσα κεραυνὸς ἤτοι τοιοῦτον,niſi fulmen aut quid ſimile,præter fulmen,&c.Plato de Legib. πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείας,niſi per diſſimulationem,Ariſtot.lib. 4.Ethic.cap.3.Plato lib.1.de Rep.πλὴν ſ' ἴσως,&c.niſi fortè,præterquàm fortaſſe.πλὴν ἄνθρωπος,præterquã homo, Ariſtot.de Animal.τί ποτε ἄλλο πλὴν θεὸς, Nazan.in Orat. i.præter.ὅτι πλὴν ὢγ βασιλεὺς κατελείφθη, ſolus Og rex relictus eſt,cap.3.Deuteronom.Ariſtot.hiſtor.9,ἀθυμότερα δὲ τὰ θήλεα πάντα τῶν ἀρρένων,πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. Sic Cicero ad Atticum 5, Ad quas literas tibi reſcribi velis, neſcio,nullas enim adhuc acceperam, præter quæ mihi binæ ſemel in Trebulano redditæ ſunt, Ariſtot.de mũdo,καὶ ἔστιν αἰθρία οὐδὲν ἄλλο οὖσα πλὴν ἀὴρ ἀνέφελος καὶ ἀνόμιχλος, niſi. Idem ibidem,ἀόρατος ὢν ἄλλως πλὴν λογισμῷ,i. animi tantũ ſenſu ſpectabilis. Ibidem,τοῦτον ἔχει τὸν λόγον ὁ θεὸς ἐν κόσμῳ,πλὴν ὅτι μέσος ἂν ἔνθα ἡ γῆ,ἀλλ' ἄνω βέβηκεν, id eſt, niſi quatenus medio ille loco,ſed in excelſo ſitus eſt. Et cũ Genit.vt πλὴν δόξης ὀλίγης,πλὴν ἐκεῖ,ſeruato ſimili caſu.Itẽ inter Dat.& Accuſat. Ariſtop.ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσι λέγειν.πλὴν τοῦ,&c. Thucyd.οὐδένα πλὴν ἀριστοκράτη τὸν ἱππάρχου σπαρτιάτην εἰρηκότα γιγνώσκομεν,id eſt,neminẽ præter Ariſtocratem Hipparchi Spartiatam dixiſſe cognoſcimus,Plut.in Lycur.πλὴν ὕβρει,οὐκ ἄλλην ἀνάγκην ἔχον. πλὴν cum Participio,πλὴν μηδαμῶς ζωγροῦντας,modò ne viuum ſeruent,Plato de Leg. Ponitur & p ſed,tamen, verùm, veruntamen,cæterũ,alioqui,ſed alioqui,imò,quin,tantũ,ſed tantũ,maximè.πλὴν δικάζετε,οὐδὲν ἄλλο δρᾶτε,Ariſtophan.πλὴν ἔσω κύριος ὁ θεὸς μεθ' ἡμῶν σοῦ, tantũ Dominus ſit tecum,cap.1.Ioſue. εἰ πεφυλαγμένα τὰ παιδάριά ἐστι,πλὴν ἀπὸ γυναικὸς,&c.ſi mundi ſunt pueri, maximè à muliere,capite 21.lib.1.Reg.πλὴν παρὰ τὸ ἔθος ἰσχὺν οὐδεμίαν ἔχει ὁ νόμος πρὸς τὸ πείθεσθαι, quo lex perſuadeatur nullum robur habet,niſi ex conſuetudine,Ariſtot.lib.2.Polit.cap.6.

Πλὴν ἀλλὰ,niſi quòd,nihilominus,attamen, tametſi, ſed,veruntamen,ſed tamen.Herodian.8,πλὴν ἐξευφήμουν ſed,tamen acclamarunt. Lucian.πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον ὑφίστασαι,id eſt,attamen ſi quid tale ſuſcipis.

Πλὴν ἀλλ' ἢ,præterquàm.

Πλὴν εἰ,niſi ſit.Plato de Leg.πλὴν εἰ μὴ λάβῃ,&c.niſi deprehenderit,Plut.in Solone.

Πλὴν ἐὰν,pro dum modò,cap.8.lib.3.Reg.οὐκ ἐξαρθήσεταί σοι ἀνὴρ,πλὴν ἐὰν φυλάξωνται οἱ υἱοί σου τὰς ὁδοὺς αὐτῶν,non auferetur abs te vir,modò ſeruauerint vias ſuas.Et pro niſi,vt πλὴν ἐὰν μὴ ἐξέλθῃ,niſi exierit, Ariſtot.lib.5.Anim. πλὴν ἐὰν ὅλως μεταπέσῃ,niſi prorſum mutetur, Theoph.l.2,c.18.

de cauſ.plant.Iſocrat.πλὴν ἐὰν συμφέρῃ,niſi conducat.

Πλὴν εἰ,niſi ſi, Demoſt.Bud.vbi πλὴν εἰ μὴ,pro eodem. πλὴν εἰ λαμβάνοιμεν, niſi accipiamus, Nazanz.in Orat.πλὴν εἰ φελλοῦ,excepto ſubere, Gaza lib.4,cap.18.hiſtor.plant. πλὴν εἴ τι,& εἰ μή τι,preterquã ſi quid, Theophr.l.1.c.10.de cauſis pl.Plato 2.de Rep. πλὴν εἴ τις ἀπέχεται αὐτοῦ,niſi quis abſtinet ab eo.πλὴν εἴ τις γέγηται,Iſocr. πλὴν εἴ τις ῥίψῃ, niſi ſi quis proiiciat,Nazanz.in Orat.τὰ δ᾽ ὑπολειφθέντα χεῖρον ἀνθεῖ πλὴν εἰ τινων ὀλίγων, i. quæ autem reſtiterunt deterius, florere paucis exceptis, Theoph.lib.2, cap.3. de cauſ.pl.

Πλὴν ἐν,præterquàm in.πλὴν ἐν ἑκάστοις ποιήσει,ὡς ἁρμόζει, in ſingulis tamen faciet vt conuenit, Ariſtot.lib.4.Ethicorum,cap.6.

Πλὴν ὅτι σμικρὸν,Sophocl.i.πλὴν ὀλίγον.

Πλὴν ἢ,præterquàm, Ariſtoph.πρ.Σω.ἔχεις τι;Στρ.οὐδὲν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ. Plato in Apolog. ἀδηλον παντὶ,πλὴν ἢ τῷ θεῷ.

Πλὴν ἵνα,niſi vt,pro εἰ μὴ ἵνα,Demoſt.

Πλὴν καθόσον,niſi quãdiu,niſi quatenus,niſi quòd,præterquàm,præterquàm quòd.

Πλὴν καὶ,veruntamen,pro πλὴν ἀλλά.

Πλὴν μὴ,præterquàm,modò non,Ariſtoph.

Πλὴν ὅσον,niſi quòd,Nazanz.in Orat. τούτῳ τὸ τῆς θεολογίας εἰκάζειν ἔχω,πλὴν ὅσον ἐκ τῶν ἐναντίων,hoc exemplo Theologiæ imaginem adũbrare poſſum,niſi quòd res via contraria procedit,&c.Pro quatenus,Plato de Legib.vel aliter quàm,excepto ſic,&c.

Πλὴν ὅτι, niſi quòd, præterquàm quòd, Ariſtoph. πρ. διαφέρουσ᾽ οὐδὲν ἡμῶν ἐκεῖναι,πλὴν ὅτι ψήφισμα τοῦ γέγραπται. πλὴν τοῦθ᾽ ὅτι,niſi quòd,Idẽ. πλὴν ὅτι καὶ πλέον ἐνταῦθα,tametſi pluſculum hic reperimus, Nazanz. in Orat. οὐκ εἰδότες ὅτῳ γένοιτο,πλὴν ὅτι πρῶτος, ἢ δεύτερος,ἢ τρίτος,ἢ ὁποστοσοῦν εἴη, ignari cui fieret,præterquã vt primus,vel ſecundus,vel tertius, vel quotuſcunque eſſet,Plut.in Lycurgo.

Πλὴν οὐχ ὁμοίως,etſi non ſimiliter,Argyrop.

Πλανῳδία,error,deuiatio.

Πλῆντο, à πλάω,πλῶ, appropinquabant. ἔπλητο,ἐπλησίαζον,ἤγγιζον. Homer. Item pro implebantur. Heſiod. Theog.σθένεος πλῆντο φρένες,robore præcordia replebãtur.

Πλῆξ,ſtimulus quo boues punguntur.

Πλήξιππος, ὁ, ἡ, eques, equorum ſtimulator, πλημικὸς, domitor equorum.ἀπὸ πλήξαι τοὺς ἵππους.

Πλῆξις,εως,ἡ,percuſsio,pulſatio,percuſſus,pulſus.

Πλήρης,εος,ὁ καὶ ἡ,plenus,ἔμπλεος,perfectus,turgens,impletus,ſatiatus,repletus,prægnans, expletus, πλήρει χειρὶ, plena manu,hoc eſt,copioſè,prolixè,ac lautè,ἀφθόνως καὶ δαψιλῶς.πλήρης ῥίζα,radix calloſa,Dioſc.lib.3,cap.41.πλήρια ἔτη τέσσαρα,totum quadriennium.

Πληρωτικὸς,implens,explens,replens.

Πληρεῦμαι,redundo.

Πληροφορέομαι,ῶ.ήσομαι,π.ημαι,pleniſsimè ſcio,certiſsimè noui & comperi, vt iam nihil addubitem. Paulus ad Roman.14,ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοῒ πληροφορείσθω, vnuſquiſque cert° ſit mentis ſuæ,ſiue,vnicuique ſua mens ſatisfaciat,Eraſ. Refertur autem & ad rem & perſonam. de perſona proximo exemplo dictum eſt: vt enim is cui perſuaſum eſt πληροφορηθεὶς dicitur, ita quorum eſt facta fides πεπληροφορημένα dicuntur. Vocẽ hanc expreſsit Sueton.in Tib. Perſuaſioniſque(inquit) plenus cũcta fato agi, i.πληροφορηθεὶς,qui certam perſuaſionẽ concipit,i.certus factus, quaſi dicas,certificatus,Eraſ.cap.4,Pauli ad Rom.Iſoc. ἐμὲ δὲ πολλῶν ἀκουόντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γενήσῃ μηδὲν κακῶς πεπονθέναι.περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,in Prolog. Lucæ Euang.i.de rebus inter nos compertiſsimis,Bud. de rebus quæ inter nos certiſsimæ ſunt fidei,Eraſm.qui adnotat πεπληροφορημένον eſſe certiſsima fide compertum &argumentis indubitatis perſuaſum. & cap.8.Eccleſiaſtis,ὅτι οὐκ ἔστι γινομένη ἀντίρρησις ἀπὸ τῶν ποιούντων τὸ πονηρὸν ταχὺ, διὰ τοῦτο ἐπληροφορήθη καρδία υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτοῖς τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν,quia non profertur citò cõtra malos ſententia, abſque timore vllo filii hominum perpetrant mala. vel vt alia habet editio,quia non eſt cõtradictio facientibus malum citò,ideò repletum eſt cor filiorum hominum,in eis vt faciant malum.

Πληροφορέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,hortor,facio fiduciam,certiorem facio, plenam facio fidem,ad plenũ probatũ reddo, Act.Accuſ.Paul.ad Timoth.τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.

Πληροφόρημα,ατος,τὸ,&

Πληροφορία,ας,ἡ,plenitudo,certitudo mẽtis,de aliquo bono ſatisfactio, certa perſuaſio,certa fides, quæ fit argumentis aut re exhibita, ita vt nihil iam amplius addubitetur:vulgò certificationem vocant.πληροφορία τῆς ἐλπίδος,plena fidei certitudo,Eraſ.c.6.ad Hæbreos, quaſi dicat certificatio.nam πληροφορία dicitur, quum certiſſimis argumentis rei cuiuſpiam fit fides.

Πληρόω,ῶ.ώσω,π.ωκα,impleo, imbuo, ſatio, compleo, repleo,expleo,adimpleo,annumero,inſtruo,obduco,armo,faſtidium pario,exigo,i.perficio,τελέω. Demoſt.de iudicio, πεπληρωμένον δικαστήριον.Act.Accuſ. πληρῶ τὴν χρείαν, amiſſa reparo, Thucyd. πληροῦν τὰς ναῦς, ſupplementum claſſi præbere,remiges imponere, Demoſt. πληροῦσι τὰς ναῦς, naues conſcendunt.τὰς ναῦς ἐπλήρουν, Thucyd.naues complebãt,τῶν ἀνθρώπων ἀπολειπόντων,Interp.πεπληρωμένας τὰς, armatæ naues,i.inſtructæ.πολλοὶ ἐπληρώθημεν,Eurip.multi coiuim°,i. multitudinẽ & magnum numerũ fecimus.

Πλήρωμα,ατος,τὸ,plenitudo,abundantia, ſumma perfectio,copia,conſummatio,numerus. Item ſupplementum, id quod ſuppletur, vt remiges & milites claſſiarii in nauibus,quos Liuius ſocios nauales appellat:& in legionibus milites ad explendos numeros centuriati. τὰ πληρώματα,apud Thucyd. Valla nautici homines exponit.πληρωμάτων τέχνας,Idem Thucyd. vbi Interpr. ἐρημίαν τῶν νεῶν, Valla exponit hominum iactura. εἰς πληρώματα νεῶν,ad naues implẽdas, A Eſch. ναῦν μακρὰν ἀνδρῶν ἀγαθῶν πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατεσκευασμένην,nauem longam fortibus viris refertam celebríque ornatu excultam parantes,&c. Plut.in Camillo. πλήρωμα τῆς πόλεως ποιεῖσθαι, in ciues aſſumuntur ad ciuitatis ſupplementũ, Ariſtot. l.2.Polit.c,5.ſic Greg.in Athan.τὸ ἀγγελικὸν πλήρωμα,vocat ſupplementũ cæleſtium copiarum,beatarũmq; mentium,Bud.πληρώματα κλασμάτων,reliquię fragmẽtorum, c.8.Euang.Marci.Item pannus additus veſti ad farciendam rupturam:ſic vocant Matth.c.9, & Marcus c.2. eã panni particulam qua veſtis lacera ſarcitur & expletur.

Πλήρωσις,εος,ἡ,ĩpletio,repletio,ſatietas,ſaturitas,perfectio. Plato,πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζειν,implere libidines, ea ſuppeditare quibus impleantur libidines,materiam ſuggerere libidinibus.

Πληρωτὴς,οῦ,ὁ,perfector. Demoſth.vocat πληρωτὰς τοὺς ἀποδιδόντας τὴν ἐσφορὰν τοὺς ἢ τοῦ λαχοῦσιν,ἢ ἐωνημένοις,eos qui vendũt collectionem fructuũ, vel indictionalem coactionẽ, iis, qui aut ſortitione, aut emptione illam appetebant.

Πλησαίατο,impleat,ſatiet.πλήσασθαι,implere, Nonnus.

Πλησία,prope,πλησίον.

Πλησιάζω,ῶ.άσω,π.ακα,appropinquo,propè accedo,propter aſſideo,adiaceo,ſum proximus,admoueor,congredior,me admoueo,me applico, vtor familiariter, ὁμιλῶ, coeo,ſtupro.Dat.iung.Lucian.πειρῶσι πλησιάσαι τῇ ἱερείᾳ. Plut.in Theſ. πασιφάῃ πλησιάζων, cum Paſiphae concumbens. πλησιάζει τῷ ἄῤῥενι, cum viro concumbit, Ariſtot.lib.3,cap.1.de Generat.Anim.Item adeo familiariter.Iſoc..γίγνου πρὸς τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς,iis qui tecũ conſueſcunt ſis affabilis.Idem ad Nicocl.τοῖς λόγοις πλησιάζειν,in ſermonibus ſeu literis verſari,ad literas animũ adiungere,ſe addicere.πλησιάζειν ἐγγύτατά τινος, proximè ad aliquid accedere,Plato Epiſt,7.

Πλησιαίτερον,propius. Xenoph.ὡς δ᾽ ἐγένοντο πλησιαίτερον τοῦ ἡρακλείους,vbi ad Herculem propius acceſſerunt.

Πλησιασμὸς,οῦ,ὁ,coit°,initus,acceſſus,coitus venereus.

Πλησίγναθος,maxillas implens.

Πλησίστιος,

Πλησιέστερος, propior: ſic lib.4, c.11. hiſt. plāt. Theophr.

Πλησίον, propè, ſecus, cominus, in vicino, in propinquo, ἐμπελαδὸν, πέλας, ἐγγύθι, ἐγγὺς, ἀγχοῦ, ἀγχί. Genitiuo iungitur. Odyſſ. ξ, πλησίον ἀλλήλων, propè inter ſe. Xenoph. πλησίον ὀφθαλμῶν, iuxta oculos. πλησίον ἐστὶ τῶν ὀφθαλμῶν, oculis in propinquo eſt, Gaza. πλησίον γίνομαι, propius accedo. Chryſoſt. δεῖ προστυχεῖν, ἢ τολμᾶν τῷ θεῷ γενέσθαι πλησίον, &c. Deo proximum fieri. πλησίον τῶν χρόνων γίνομαι, proximè ad tempora accedo, &c. πλησίον γίνεται τοῦ λύεσθαι, propè eſt vt ſoluatur, Galen. lib.1. ad Glau. Ariſtot. de mundo, πλησίον αὐτῶν γενόμενος, &c. ipſis iam propinquus factus. Plato in Apologia, κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον ἑαυτῶν, nocent ſuis vicinis, id eſt, τοὺς ἐγγυτάτω αὐτῶν ὄντας. οἱ πλησίον, cognati, proximi, ſiue etiam familiares, quibus cum habemus arctam ac domeſticam conſuetudinem. Sic Suetonius in Othone, Alii febrē ſimulaſſe aiunt, eámque excuſationem proximis mandaſſe, ſi quæreretur.

Πλησιόχωρος, ὁ, finitimus, vicinus, accola, πρόσχωρος.

Πλήσιος, ου, ὁ, &

Πλησίστιος, ου, ὁ, propinquus, ἐγγὺς, vela implens: & de vēto dicitur Homero, quū ſecūdus eſt. πλησία σάδιον, Eurip.

Πλησιφαὴς, ἰος, ὁ, dies plenilunii.

Πλῆσμα λαμβάνει, initium recipit, Ariſtot. li.6. Anim. cap.23. τὸ πλῆσμα δέχεται ἡ ὄνος, aſina concipit, Idem ibid.

Πλήσμη, plenitudo, inundatio, πλημμύρα.

Πλήσμιον, ου, τὸ, res guloſa, ſatietas. τῆς ἡδονῆς τὸ πλήσμιον, voluptatis ſatietas, Plutarch. in Galba.

Πλήσμιος, ου, ὁ, faſtidioſus, ſaturitatem inuehens & faſtidium.

Πλησμίως, Aduerb. quaſi exaturatim, explebiliter, ad ſaturitatem. Galen. πλησμίως διῃτᾶτο, hoc eſt, in victus ſaturitate viuebat cibis, exaturatam vitam degebat.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, ſatietas, ſaties, ſaturitas, plenitudo, expletio, κόρος. cui opponitur ἔνδεια apud Galenum libr.1. ad Glau con. multitudo, ingurgitatio. Iſocrates, πλησμονὴ γὰρ ἁπάντων, omnium rerum ſatietas eſt. πλησμονὴ ὕδατος, aquæ multitudo, Gaza apud Cic. de Sen. ſic apud Gal. lib.2. ad Glauc. χυμῶν πλησμονή.

Πλήσσω, πλήττω.

Πλειστηριάζεσθαι, licitari, ὑπερβάλλειν ἐν τῇ τιμῇ τῶν προεωνουμένων. Harpocr. τὸ δὲ ἀντιτιμᾶσθαι ἢ τὸ πλεῖον δοῦναι θέλειν πλειστηριάζειν αὖ λέγεται, inquit Pollux.

Πλειστηριάστας ἢ πλειστηριεῖς, licitatores Græci vocant, teſte Hermol. lib.9. Plinii, in vltimis annotationibus.

Πλήστιγξ, ferula: à πλήττω.

Πλάτας, vicinus.

Πλῆτο, implebatur. Odyſſ. ξ, πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε ἠδ' ἵππων: à verbo πλῆμαι. vnde πλῆμαι, ἐπλήμην, πλῆσο, πλῆτο, & aphæreſi πλῆτο. πλῆτο στάδιον, impletum eſt ſtadiū, in Epigr.

Πλήττω, μ. ξω, π. χα, percutio, illido, percello, perterreo, vulnero, ſaucio, ferio, cædo, vexo. Act. Accuſ. πλῆξαι τοὺς ἀλλοτρίους, Naz. in Orat. πεπληγὼς τοὺς πόδας, claudus, cap.9. lib.2. Reg. πληγῆναι τὴν ὄψιν, lumine orbatū iri, Nazanz. πεπληγμένος, qui accepit calamitatem. πληγείς, vide ſuprà. πληχθείς, percuſſus.

Πλιχάδες, αἱ, partes corporis inter inguina & femur. vnde ἀμφιπλίασιν, & ἀμφιπλὶξ apud Sophoclem. Quanquam alii à πλὶξ deducere malunt, vt gradum ſignificet, ſicut & πλίγμα, ſaltum, & ἐπλίσσοντο πόδεσσι apud Homer. pro peruadebant.

Πλίγμα, gradus, paſſus, ſaltus. πλίγμασι, πηδήμασι, Interpr. Ariſtophanis.

Πλινθεία, ας, ἡ, laterum coctio, figulina. τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ κατεδυνάστευον αὐτοὺς, affligebant eos operibus luti & lateris, cap.1. Exodi. χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς πλινθείας, debetur tibi merces ſeruitutis & lateritii operis, Nazanzenus. τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς γῆς πλινθείας ἠλευθερώμεθα, à luto & lateritia opera liberamur, Idem in Orat. ſic Bilibaldus.

Πλινθεῖον, τὸ, locus vbi formantur lateres. Item laterculus ſeu abacus, in cuius puluere ſolent Geometræ γραμμὰς, id eſt, lineas radióſque deſcribere, inquit Hieronym. in cap.4. Ezech.

Πλινθεύομαι, ἐξαπατῶμαι, lateres efficio, Thucyd.

Πλίνθευσις, πλινθεία.

Πλινθεύω, lateres compono. Lucian. ὑπόλλων καὶ ποσειδῶν πλινθεύοντες ἐπὶ ὑπουργίας. Ariſtoph. πηλὸν δὲ πλινθεύοντ' ἐὰν ἴδωμεν, ὕσομεν, ſi lateres efficientem viderimus, pluemus. Idem in Ranis generaliter accepit pro fabrico & coagmento, καὶ πλαίσια ξύμπηκτα πλινθεύουσι. πλινθεύω τὴν γῆν, Herodot. lateres duco ex terra. πλινθεύω τὰ τείχη, i. πλίνθους λαμβάνων τειχίζω, lateres ad extruendos muros facio, aut lateribus extruo murum. πλινθεύουσι, lateris forma fingent, Ariſtoph. vnde πλινθίον etiam πλαίσιον dicitur.

Πλίνθια, τὰ, cæli ſpatia. τὰ πλίνθια καθεζόμενοι ἐπ' οἰωνῶν λιτύῳ διαχαράσσουσι, cæli ſpatia ſedentes ad inaugurandum lituo deſignant, Plut. in Romulo. καλεῖται δὲ λίτυον: χρῶνται δὲ αὐτῷ πρὸς τὰς τῶν πλινθίων ὑπογραφὰς, ὅταν ἐπ' ὄρνισι διαμαντευόμενοι καθίζωνται, Idem in Camillo. Vocatur verò lituum: vtūtur autem eo ad regionum deſcriptiones, quū ab auibus captant augurium.

Πλινθιδὸν, tanquam opere lateritio.

Πλίνθινος, ου, ὁ, lateritius. Suetonius in Auguſti vita, Gloriatus ſe marmoream relinquere Romam, quam lateritiam inueniſſet.

Πλινθίον, ου, τὸ, laterculus. Item figura quadrata. Item laterunculus ludus, Polluci lib.9. Item ordo aciei AEliano. vide Πλαίσιον & Πλινθία vel Πλινθίον in Appēd. de vocab. milit. Itē cāpus in quo teſſeraria pugna exercebatur, abacus, tabula luſoria.

Πλίνθος, ου, ἡ, later, pars epiſtylii. πλίνθον πλύνειν, laterē lauare. vide apud Eraſm. in Prouerb. Huius dictionis appellatione laterē quidem plerunque Græci indicant, aliquando tamen omnē in ædificio neceſſariam figlinā, lateres ſcilicet, imbrices, tegulas, & huiuſmodi. Quinetiam in columnis architecti plinthum nominarūt, quod in earum baſi ſpiris ſubiacet: vtque in ſuperiore capitulo abacus, ſic in inferiore baſi plinthus eſt exæquata latitudine veluti tabula. πλίνθος μολιβδίνη, lamina plumbea, tegula plumbea, Dioſc. l.5, c.95, Barbar. plumbeum laterem vertit. πλίνθος ὀπτὴ, coctilis later, Ariſtid. πλίνθοι, lateres. πλίνθους χρυσοῦς εἰληφέναι, lateres aureos, de Apolline, Ariſtoph. Interpr. in dictione Βαβυλών. πλίνθους ἐπιθεὶς, Ariſtoph. de genere quodam torturæ.

Πλινθουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, facio lateres, πλινθεύω. Neutr. abſol. Ariſtoph. in Pluto.

Πλινθουργία, confectio laterum.

Πλινθοφόρος, ο, ὁ, lateriger, baiulus laterum.

Πλινθόω, μ. ώσω, lateribus efficio quippiam, in Epigr.

Πλινθυφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, à lateribus coctilibus fabricatus.

Πλινθωτὸς, ῦ, ὁ, quadrangulus ad modum lateris.

Πλίξας, ſurgens, tranſiens.

Πλίσσοντο, pedetentim incedebant.

Πλοχμὸς, vel Πλοχμὸς, pro πλόκαμος, per ſyncopen.

Πλωτῆρες ζεφυροι, in Epigr. author nauigationis.

Πλοιάριον, ου, τὸ, nauicula, nauigiolum, πλὶξ, βῆμα, & calceamenti genus.

Πλοΐζειν, τὸ πορεύεσθαι, proficiſci.

Πλοϊκὸς, & Πλώϊμος, nauigabilis, aptus ad nauigandum. πλώϊμος ναῦς, illiſa nauis, ſed quæ adhuc agi poteſt, Thuc. Interpr. πλοϊμώτεροι ἐγένοντο πρὸς ἀλλήλους, vltrò citróq; liberior fuit nauigatio, liberius nauigatum eſt.

Πλοῖον, ου, τὸ, nauigium, nauis. σμικρὸν πλοῖον, Plato in Epiſt. πλοίοις τοῖς μικροῖς, ἃ δὴ καὶ λεπτὰ ἄλλοθεν εἴπην, ſub. δυνηθῆναι. πλοίῳ στρογγύλῳ, Demoſth. Vide Ναῦς in Amon. & apud Bayf. λεπτὰ πλοῖα, μακρὰ καὶ ποτάμια. πλοίοις μακροῖς, Thucyd. vbi differunt à triremibus. πλοίοις καὶ ταῖς ναυσὶν ἐς παλλήνην διεκομίσθησαν, Idem, nauibus ac nauigiis in Pallenem ſe receperunt, Interpr. Thucydidis.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, cæſaries, coma, capillorum nodus, habens capillos obtortos.

Πλόκαμος, ὁ, ὁ, longus crinis, cincinnus, cæſaries, coma, βόστρυχος, cinnus, flagellum, cirrus. Apollon. 2. χαίρεις ἰὼν πλοκάμοισι γεγηθὼς, cincinnis gaudens. Euripides, μετ' αὐγὰς τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμνε τείχος, i. volumen & inuolucrũ. Nonnunquam & apud poetas πλόκαμοι, fumi circunuolutationes ſignificant, hoc eſt, τοῦ ἡ καπνοῦ περιστροφαί, teſte Polluce. Apud Galen. lib. 3, ὑγιεινῶν, calathorum plexus πλόκαμοι dicuntur, vt vertit Linacer eo in loco.

Πλοκαμώδης, criſpus.

Πλοκὰς, άδος, coma. Laſcaris in Epigram. ἱπέλασεν λάτεσι κλεισοχίτην πισύγγενον πλοκάσι.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, inclinatio, auulſio, nexus, flexus, perplexitas, complexio, inſertio, textus, cõtextus, textura, dolus. ἐμπλέκειν πλοκὰς, intexere dolos, Euripid. πλοκὴ τειχῶν, i. plicatura capillorum, ſic Eraſm. cap. 3. Epiſt. Petri primæ, id eſt, criſpatura capillorum. πλοκαί, caſus mirabiles, Hermolaus in præfatione Plinii. λογισμῶν πλοκὰς, argutiarum perplexitates, Nazanz. in Orat. Ploce, copulatio (inquit Rom. Aquila) figura elocutionis eſt, in qua idem verbum aut nomen bis cõtinuò poſitum diuerſa ſignificat, vt, Ad illum diem Memmius erat Memmius, i. idem qui ſemper fuit ac ſui ſimilis. Terentius in Eunucho, Nullũ eſt iam dictum, quod nõ dictum ſit prius. vbi dictũ priori loco nomen eſt, ſecundo participium. Idem ibidem, Si id eſt peccatum, peccatũ imprudentia eſt Poetæ. Rufinianus plocen eſſe dicit, quum idem verbũ ſententiáve ad conſummationem ſuperioris retorquetur, &c. πλοκὴ σχῆμα ἐπιστροφὴ, Hermog. dicitur & διαφορά. Latinè implicatio vel retractio, Quintil. lib. 9, cap. 3.

Πλόκιμος κάλαμος, arundo texilis, genus arundinis, Theophraſt. lib. 4, cap. 12. hiſt. plant.

Πλόκιον, ου, τὸ, ornamẽtum, coma, tricha, inauris, genus monilis, implexum, obliquum.

Πλόκος, ου, ὁ, cirrus ſeu manipulus capillorum, volumen, inuolucrum. Sophocl. τὸν δ' ἐγὼ τέμνω πλόκον, i. πλόκαμον, i. cæſariem, comam.

Πλόμβωος, qui apparuit, viſus, natus, manifeſtus.

Πλομίζω, inficio.

Πλόμος, ου, verbaſcum herba, φλόμος Dioſcoridi. τῷ πλόμῳ, id eſt, verbaſco herba piſces intereunt, Ariſtotel. lib. 8. Animal. cap. 20.

Πλόος, πλοῦς, nauigatio, nautica expeditio, curſus nauis, traiectus. μέχρι πλοῦ ὥρας, ante nauigationem confectam, Thucyd. ἐν τῷ πλῷ χειμασθεὶς, in curſu faciendo iactatus. πλοῦ ἀπέχει, mari diſtat. κατὰ πλοῦν, inter nauigandum, inter nauigationem. Sophocl. ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστελλόμεν, cui hanc expeditionem nauticam fecimus. Item iter, via, πορεία, via quã quis carpit pedes. ſic vſi ſunt Nicand. & Antimach. ὑλήεντα διὰ πλόον, in via nemoroſa.

Πλουθυγίεια, ας, ἡ, ſanitatis opulentia, diuitiæ pariter cũ ſanitate, pleniſsima felicitas apud Ariſtoph. Interpr. in Equit. Vide Eraſmum in prouerb. Crotone ſalubrius.

Πλουσιάω, abundo. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. ὁ δ' ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην, &c. materia affluens.

Πλούσιος, ὁ, ὁ, diues, quaſi πολυούσιος, εὔπορος, opulentus.

Πλουσίως, abundè, opulenter.

Πλουτακαδημεία, commẽtatio diteſcendi, philoſophia ac ſtudium, cuius bonorum & malorum fines ſunt diuitiæ & paupertas. Ex ἀκαδημεία, quod erat gymnaſiũ Platonis, & πλοῦτος, id eſt, opulentia.

Πλουτάξ, ακος, ὁ, diues, Eupolidi.

Πλουτεὺς, Pluto, ᾅδης.

Πλουτέω, μ. ήσω, π. ηκα, ditor, locupletor, diues euado, diues ſum. Neutr. abſol. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, creſcunt in corpus, Lucian. in Cauc. dixit πλουτεῖν τινα. πλουτεῖν ἡμᾶς ἐμέλλομεν, &c. πλουτοῦ τὴν θεότητα, diuinitate locupletor, Nazanz. Aliquando cum Genit. vt πλουτῶ μαρτύρων, abundo teſtibus, Phalar. in Epiſt. πλουτῶ τῶν χρημάτων, Ariſtot. in Politic. & cum Datiuo. πλουτῶ τοῖς σοῖς, tuis rebus diteſco. Xenoph. πλουτῶ ὁ ζῶμεν, Demoſthenes.

Πλουτῆος, pro πλούτου, in Epigram. & πλουτῆα in Accuſatiuo ibidem.

Πλουτηρὸς, οῦ, τὸ, quæſtuoſum. πλουτηρὸν ἔργον, Xenoph. in OEcon. via & modus rei augendæ.

Πλουτίζω, μ. ίσω, π. ικα, dito. Actiu. Accuſ.

Πλουτίνδην, per diuites, habito diuitiarum reſpectu, id eſt, κατὰ πλοῦτον. πλουτίνδην καὶ ἀριστίνδην αἱρεῖσθαι δεῖ τοὺς ἄρχοντας, decet opulentos & optimos eligere magiſtratus, Ariſtotel, lib. 2. Polit. cap. 9.

Πλουτοδότηρ, ὁ, ὁ, diuitiarum dator, Heſiod. πλουτοδότηρ Ἀπόλλων, in Epigram. & Fœmin. gen. πλουτοδότειρα, ας, ἡ, datrix opum.

Πλουτοκρατία, ἡ, principatus ex cenſu, quum ditiores adminiſtrant rempublicam, ſtatus diuitum, Xenoph.

Πλουτοποιὸν, οῦ, τὸ, quæſtuoſum.

Πλουτοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, diuitiarum effector.

Πλοῦτος, ὁ, ὁ, diuitiæ. ἄπορία πλούτου, Demoſth. vide ἄφενος. Item πλοῦτος, Plutus, Cereris & Iaſionis herois filius, vt ſcribit Heſiod. in Theog. Vide in Chiliad. Eraſ. Timidus Plutus, & πλουτοπεράζειλος.

Πλούτων, ωνος, Pluto deus, qui & πλουτεὺς dicitur, dis pater. Cicero de nat. deorum, Terrena autẽ vis omnis atque naura Diti patri dedicata eſt, qui diues, vt apud Græcos πλούτων, quòd & recidant omnia in terras, & oriantur è terris. πλούτων δὲ κέκληται διὰ τὸ πλουτεῖν τοὺς πλείστους τῷ χρυσείῳ τετιμημένοις, inquit Lucian. περὶ θυσιῶν. πλοῦτον αὐτὸ τὸ πλοῦτος. Ariſtoph. in Pluto, τῷ πλούτωνι παραδέξεται.

Πλοχμὸς, οῦ, ὁ, πλόκαμος, coma quam veteres alebant, & diis conſecrabant. Item πλοχμοὶ videntur ab Antipatro lib. 1. Epigramm. vocari cirri in polypo piſce, qui inſtar capillamentorum & flagellorum ſunt, & in quibus cauernoſæ concauitates, hoc eſt, acetabula ſunt. Apoll. 2. Arg. πλοχμοὶ βοστρυχόεντες, i. capilli intorti & cincinni. Et lib. 1. Epigram. πλοχμοῖς δ' εἰλιχθείς.

Πλῦμα, lotio.

Πλυνίσκω, τὸ πλυνέω.

Πλυνεὺς, fullo, κναφεύς.

Πλυνὸς, οῦ, ὁ, balneum, piſcina, labrũ, peluis, locus vel fouea, & vas vel locus lauandis rebus aptus. Ariſtoph. in Pluto, οὐχ ὑγιαίνειν με δοκεῖς, πλυνόν με ποιῶν. vbi Suid. πλυνόν με legit, id eſt, me habens ludibrio, me lauans. Vide in Chiliad. Eraſm. πλυνόν με ποιεῖς.

Πλυντήρια, τὰ, Plynteria, feſtum Athenienſium quoddam, Xenoph. in Omiſſ.

Πλυντρὶς γῆ, terra quæ eſt ad abſtergendum maculas vſui, Theophr. lib. 2, cap. 5. de cauſ. plant.

Πλυνῶ, μ. υνῶ, π. υκα, lauo. priori longa. ὁ δ', ὁ, πλυνούσῃ περιπέσῃ μιγῆναι, cum ea lauante congreſſus eſt. Ariſtoph. ὁ δ' πλύνει κοιλία. πλύνειν τὰς κοιλίας, idem Ariſtoph. πλύνειν δάκρυ, lachrymas effundere. πεπλυμένος, elotus, lotus. πεπλυμένος μόλυβδος, elotum plumbum, Dioſcor. lib. 5, cap. 83. πλυθῆ, lotus ſit. πλυθεὶς, lotus, elotus. πλυθὲν οἴνῳ, elotum vino. ſic legitur lib. 2. Dioſcor. cap. 96. Item πλύνειν, τὸ λοιδορεῖν, i. conuitior, & alterius nomini obtrecto. Chryſoſt. καὶ μυρίαις σε πρὶν ἔπλυναν λοιδορίαις, infinitis te contumeliis affecerunt. Itẽ redarguo, ἐλέγχω, teſtantibus Polluce & Artemidoro.

Πλυσίαι, αἱ, plyſiæ, Theophraſt. lib. 4, cap. 7. eas & ſpongias ſeparat à plantis.

Πλύσις, ἡ, lotura.

Πλυτέον, abluendum, lauandum.

Πλύτης, fullo. Vide Etym.

Πλυτικὸς, ὁ, alueus.

Πλῶ, appropinquo.

Πλωὰς, άδος, ἡ, auis genus natatilis.

Πλῶε, nauigabat, in Epigram.

Πλώει, nauigat, Homer. Odyſſ. ἔπλων, & ἐπέπλων, nauigaui,

uigaui, Heſiod.

Πλώετε, nauigate, Apollon. Rhod.

Πλώζω, nauigo, Etym.

Πλωιάδες νεφέλαι, imbriferæ nubes, & quæ crebrò circunferuntur.

Πλωΐδες, aues quædam natatiles. Apoll. Rhod. πλωΐδες ὄρνιθες συμφαλίδες ἴδοιεν λίμνης ἐνναίουσι. dictæ autem πλωΐδες διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήχεσθαι τῆς ἀρκαδίας, ἃς ἡρακλῆς ἀπεδίωξε.

Πλωΐζομαι, nauibus aduehor.

Πλωΐζω, idem. Heſiod. πλωΐζοιεν γυνοὶ βίου κεχρημένοι.

Πλώϊμος, ου, ὁ, nauigabilis, peritus nauigandi. πλώϊμοι νῆες, naues nauigationi idoneæ, naues illiſæ, ſed quæ adhuc agi poſſunt, Thucyd. Interpr. ſuprà per ο ſcribitur.

Πλῶν, nauigans.

Πλῶον, nauigaui, ἔπλεον. πλώοντες, nauigantes.

Πλώουσα, natans, Lucianus.

Πλώοντες, euecti in, curſum tenentes.

Πλώσιμος, nauigabilis, διαβατός.

Πλῶται, anguillæ in Sicilia, quemadmodum κεστρεῖδες in Eubœa, murenarum quoddam genus. flutas Latinè dici inuenio.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, nauigator, nauta, vector Paſsiuè, Muſæo natator. vocat enim πλωτῆρα Leandrũ, qui brachiorum remigio maris anguſtias traiiciebat.

Πλωτικὸς, οῦ, ὁ, nauicularius.

Πλωτὸς, ὁ, nauigabilis, natans, innatans, aptus ad nandum, Gaza. Item natatilis & aquatilis. vnde τὰ πλωτὰ ζῶα Philoni de mundo, i. beſtiæ aquatiles. Et πέλαγος πλωτὸν, mare nauigabile, Ibidem.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, nauigator, in Epigram.

Πλώω, nauigo, Homer. ὀδ. ε, ἔπλωσε, nauigauit.

Πνέω, ſpiro. ὀδ. δ, ἡδὺ μάλα πνείουσαν ſuauiſsimè fragrãtem. Cum Genit. lib. 5. Epigram. πνεῖον ἀλκαίης βεργίλλιος, Cum Accuſ. Homer. Iliad. β, οἱ δ' ἄρα πνείοντες ἄβαντες, i. θυμοῦ καὶ δυνάμεως πνέοντες, τουτέστι γέμοντες, θαρσαλέοι.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, ſpiritus, ventus, aura, afflatus, flamen, halitus, productio ſpiritus ſeu continuatio, Trapezunt. in Rhet. impetus animi, anima, animus. Ariſtot. de mundo, ἄνεμος οὐδέν ἐστι πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. λέγεται δὲ καὶ ἑτέρως πνεῦμα ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις καὶ διὰ πάντων διήκουσα ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία, i. ventus nihil aliud eſt quàm aer multus fluctuans & coactus, qui etiã ſpiritus appellatur: quum alioqui ſpiritus appelletur ſubſtantia animata & genitalis in ſtirpibus & animantibus exiſtens & per omnia pertingẽs. πνεῦμα pro voce linguæ, Paulus cap. 14. 1. Epiſt. ad Corinth. In ſacris literis quoties huic nomini præcedit articulus, ferè de Spiritu ſancto intelligendum, vt annotat Didymus.

Πνεύματα πλάνα, ſpiritus deceptores, ſeductores, fallacéſque, mali genii.

Πνευματέμφορος, ſpiritu plenus, à ſpiritu implet⁹, Etym.

Πνευματικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ſpiritualis, vt ἕξις πνευματικὴ, ſpiritualis habitus Philoni de mundo. ſic etiam dicitur qui flatibus plenus eſt, pulmonis inflammatione laborans. Pulmonarius interpretari poteſt, teſte Columel. τὰ πνευματικὰ, ſpiritalia membra. ſic Gaza vertit apud Alexãd. Aphrod. πνευματικὸς τόπος, locus ſpiritui deputatus, ſpiritui opportunus, flatuoſus, ſpiritalis, flatus ciens, locus flatilis, Theophraſt. lib. 4, cap. 13. de cauſ. plant. πνευματικὸν στομάχου, ſtomachum inflans, Dioſc. l. 2, c. 132. πνευματικῶν φυσωδῶν τῶν ὑστέρων, inflatis vteris, Gaza. πνευματικαὶ διαθέσεις, inflationes, Dioſcorid. lib. 3, cap. 92.

Πνευματοκήλη, ης, ἡ, ventoſus ramex, malum teſtium, quum circa illos ſpiritus in ſcroto colligitur, quod malum in dilationis genere, quam ἀνεύρυσμα vocant, Græcorum medici conſtituerunt. Id malum intelligendum putat Marcellus lib. 4. Dioſcorid. cap. 69. per ὄρχεις πνευματώδεις, id eſt, teſtes inflatos.

Πνευματομάχος, cum Spiritu ſancto pugnans. vide in canone primo concilii Conſtantinopolitani. hac voce vtitur etiam Theophylactus.

Πνευματοποιῶ, in ſpiritum verto.

Πνευματοῦμαι, inflor. πνευματοῦται, vertitur in ſpiritum & euaneſcit, ſpiraſcit, Gaza c. 3. l. 3. de generat. Animal.

Πνευματούμενος, ὁ, ſpiraſcens.

Πνευματοφορεῖσθαι, ſpiritu portari.

Πνευματόφορος, ſpiritu lymphatus, afflatus.

Πνευματόω, μ. ώσω, π. ωκα, inflo, inflationes pario, tumefacio, in ſpiritum extenuo, in ſpiritum verto. Ariſtotel. in Problem. ſect. 2.

Πνευματώδης, εος, ὁ, ſpirabundus, flatum præ ſe ferens, flatus mouens, ventoſus, flatulentus, ſpirituoſus, anheloſus, inflatus. Item difficulter ſpirans Hippocrat. qui ipſam ſpirandi difficultatem ſæpe vocat πνεῦμα. πνευματώδης ὄγκος, tumor flatuoſus, i. ex ſpiritu conſtans.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio, flatuoſa elatio.

Πνευματωτικὸς, inflationem pariens, flatus gignens.

Πνευματικὰ, τὰ, inſtrumenta quæ ſpiritu inflantur, quæ & ἐμπνευστὰ dicuntur.

Πνευμονία, ας, ἡ, morbus pulmonis, quando tumeſcit, vel ex vehementi catarrho, vel aſthmate, vel pleuritide, quum ſequitur difficultas anhelitus.

Πνευμονίαι, pulmonis fibræ.

Πνευμονικὸς τόπος, locus pulmoni deputatus.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, σπλάγχνον dicitur à Galeno ad Glauc. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus, fruticis magis naturam quàm piſcis refert, Dioſcorid. lib. 2, cap. 38.

Πνευσεῖται, ſpirabit, Ariſtoph.

* Πνευσθεὶς, Ariſtot. πνευσθεὶς apud Ammonium legitur, & tamen ἐμπνευστὸν ὄργανον apud eum legitur, Bud. Lexic.

Πνεῦσις ἀέρος, ſpiratio aeris, Nazanz.

Πνεύσομαι, aſpirabo, i. fauebo, in Epigram.

Πνευστιάω, ſpirandi laboro difficultate.

Πνευστιόων, in Epigram. ſpirans.

Πνευστιῶ, anhelus ſum.

Πνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, & Πνέω, ſpiro. Accuſ. Ariſtoph. in Ranis, πνέοντες δόρυ καὶ λόγχας. ſic Euripides, πῦρ πνέουσα. vt πνεῖ θυμὸν, ſicut Cic. ſcelus anhelantem. Atticè. Vide in Chiliad. Eraſmi. μέγα πνεῖν. πνέουσι ἀπειλητικόν τι, Budæus in Epiſt. poſter. πνεῖ στόμα, os olet, os ſpirat, odorẽ emittit, Dioſcorid. lib. 3, cap. 94. Cum Genitiuo. vt lib. 1. Epigramm. κωφὸν μὲν δοκέοντ' ἀλλὰ πνέοντα δίκης. & lib. 2, πνεῖν πεποίηκε τράγου, pro ὄζειν, olere. πνέον κρόκου, crocum olfactu reddens, ſpirans crocum, Dioſcorid. libro 1, cap. 65. πνέοντας ἄρεος, Martem ſpirantes, Bud. in Epiſtol. poſter. πνέοντας σπουδῶν τοιούτων ἐν γήρᾳ εἴδομεν, his ſtudiis flagrantes ſenes vidimus, Gaza de Seneƈ.

Πνιγαλίων, & Πνιγάλιων, ωνος, ὁ, incubus, ἐφιάλτης. Eſt autem phantaſmatis genus, quum externa vis aliqua quieſcentes videtur inuadere, & pondere ſuo preſſos ac ſentientes grauare, ac ab aliquo ſuffocari videmur, Cælius lib. 14, cap. 47. & Marc. Vergil. & ante hos Macrob. lib. de Somnio Scipionis. Dioſcor. etiam πνιγμὸν ἐν ὕπνοις dixit. De hoc vide Marcellum lib. 3. Dioſcorid. cap. 215.

Πνιγία, ας, ἡ, vaporatorium cubiculum.

Πνιγετὸς, ἀγχόνη.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, furnus, fornax & vas in quo extinguuntur prunæ, caminus. Ariſtoph. in Nubibus, τὸν οὐρανὸν λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἐστι πνιγεύς, id eſt, ἡ τῶν ἀνθράκων κάμινος. furnulus, Gaza apud Ariſtotel. lib. 2. de partibus Animal. & Suidas furnum & clibanum exponit. vnde propnigeon, id eſt, præfurnium. Sic enim Vitruuius & Plinius iunior Epiſt. 17.

Πνιγηρὸς, οῦ, ὁ, ſuffocatiuus, æſtuoſus, καυματώδης, feruens, ſtrangulatorius, animam ſtrangulans, æſtu moleſtus, vt πνιγηρὰ οἰκήματα, habitacula æſtu grauia & anguſta, Plutarch. in Pericle.

Πνιγήσομαι, ſuffocabor. ſic Galen. lib. 1. ad Glauc. vnde ἀποπνιγήσομαι, Ariſtoph.

Πνιγμὸς, ὁ, ſuffocatio, ſtrangulatio, ſuppreſsio.

Πνῖγος, εος, τὸ, æſtus, incendium, ſuffocatio, oppreſsio, anxietas, feruor, καῦμα, præfocatio: ſecunda longa, Phrynichus. πνίγους ὄντος, in æſtu, Plato de Leg. æſtiuo die Cicero exponit. πνῖγος, Ariſtoph. Interpr. pro genere quodã ψδαλάσσων. ‖ pro vaſe in quo carbones ſuffocãtur, accipit Ariſtot. περὶ νόστου ἐν γήρας, vel pro ſpecu titionario.

Πνίγω, μ. ίξω, π. ιχα, ſuffoco, ango, aſtringo ac propemodum ſtrangulo, arcto, eneco, exagito, exanimo, premo, ſtrangulo, Gaza: vro, indignationem cieo, φλέγω. Actiu. Accuſ. Lucian. ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει τοῦτ' ἐστὶν, i. quod me malè habet, quod me torquet & angit. in Aoriſt. 2. ἔπνιγον: vnde in Paſsiuo ἐπνίγην. Lucian. δέδιας μὴ σοι ἀποπνιγῶ, ne tibi ſuffocer. Ariſtoph. νεφ. ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα, æſtuabant mihi exta, angebar & æſtuabam, vrebar. dicitur & φλέγεσθαι pro vri & dolere. πνίγει αὐτὸν, extorto collo trahit ipſum: ſic Eraſm. cap. 18. Euang. Matthæi.

Πνιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æſtuoſus, ſtrangulans, ſtrangulationem mouens, ſuffocatiuus, locus in quo quis nõ poteſt reſpirare, ac premitur anguſtia ſpiritus, exitialis. ἐν ἀέρι πνιγώδει καὶ βαλανείῳ χρονίζειν, diutius agere in aere æſtuoſo & balneo, Galen. lib. 1. ad Glauc.

* Πνικτὸν, torrefactum. Athenæus πνικτὰ κρεάδια, inter edulia recenſet.

Πνικτὸς, οῦ, ὁ, ſuffocatus, præfocatus.

Πνὶξ, γὸς, ſuffocatio, ſtrangulatio. Vnde πνὶξ ὑστέρας, præfocatio vuluæ, quæ fit, quum vulua reficiendo afficit vitalia, hoc eſt, cor cerebrúmque. Præfocatio etiam offocatio vocari poteſt, vt eſt apud Lucium Florum & Senecam. ὑστερικὴ πνὶξ, ſtrangulatus locorum muliebrium, Alexand. Aphrod. & Gal. πνιξιν ὑστερικαῖς, ſtrangulatibus vuluæ, Barbar. lib. 2. Dioſc. cap. 88. ſic & Plin.

Πνοὴ, ῆς, ἡ, ſpiritus, flatus, afflatus, halitus, aura. αὐλῶν πνοὴ, Ariſtoph. tibiarum flatus.

Πνοιὴ, ῆς, ἡ, idem Pindaro: nam Dorienſibus hæc epenthesis propria eſt, qui ε literæ ι ſolent adiicere, præſertim in medio dictionis. ſic etiam χοιαὶ pro χοαὶ dicunt.

Πνοίπους, οδος, ὁ, velox, ταχύς.

Πνόος, ſpiritus, ſonus.

Πνύκη, ης, ἡ, conſilii locus apud Athenienſes, concio, ab hominum frequentia & denſitate deducto vocabulo. eò conueniebat populus ad concionem.

Πνὺξ, τῆς πυκνὸς, idem. quanquam apud Ariſtoph. quidam per tranſpoſitionem literarum πυκνὸς legunt, & πυκνί. ἐν πυκνὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, AEſchin. τὸ βῆμα τὸ ἐν πυκνὶ πεποιημένον, ὥστ' ἀποβλέπειν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὕστερον οἱ τριάκοντα πρὸς τὴν χώραν ἀπέστρεψαν, tribunal quod in pnyce ſitum eſt ita vt ad mare ſpectet, poſtea triginta tyranni ad terrã conuerterunt, &c. Plutarch. in Themiſtocle.

Πνυτὸς, οῦ, ὁ, prudens, ἔμφρων, σώφρων.

Πνύω, ſpiro. vnde πνύτο, ſpirabat, intelligebat. & πέπνυται, ſpirat. & πεπνυμένος, prudens. γέγονε πεπνυμένος τὰ θεῖα, diuinarũ rerum peritiſsimus euaſit, Plutarc. in Numa.

Πόα, ας, ἡ, herba, id eſt (vt Heſych. ſcribit) ἡ τῆς γῆς αὐτομάτως βλαστάνουσα φυτεία, βοτάνη, herba ſpecialiter nuncupata. Sic Gaza lib. 7, cap. 9. hiſtor. plant. vbi à Theophr. inter genera plantarum enumeratur.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula.

Ποασμὸς, οῦ, ὁ, noxiarum herbarũ euulſio. Latinis runcatio dicitur, Theophr. lib. 3, cap. 25. de cauſ. plant.

Ποάστρια, ας, ἡ, mercenaria in agro runcatrix.

Ποδαβρὸς, οῦ, ὁ, qui mollibus eſt pedibus.

Ποδάγρα, ας, ἡ, pedica, tendicula, id eſt, laqueus quo animalia capiuntur, qui & ποδάγρια appellatur. δουλοῦν ἐλάφους ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις, Xenoph. lib. 1. Pæd. pedicis ſubigere. Inde & pro morbo illo articulari, qui circa pedes oritur, & dolorem malè affectis neruis affert, ídque aliis cum ardore, aliis cum algore, Gaza dolores articulorum vertit. ab Horatio ceſſans morbus dicitur. Podagra etiam canes laborant, Ariſtot. lib. 8. Animal. c. 22.

Ποδαγράω, dolore articulorum laboro, Ariſtophanes in Pluto.

* Ποδάγρια, idem quod ποδοστράβη Polluci.

Ποδαγρὸς, ου, ὁ, καὶ Ποδαγρικὸς, podagra laborans, podagricus, qui podagra tentatur. ποδαγρικαὶ δυνάμεις, podagrica medicamenta, podagricorum remedia, Dioſc. libr. 5, cap. 138. ποδαγρικὰ, morbi podagrici, articulorum dolores, Theophraſt. lib. 9, cap. 10. hiſt. plant.

Ποδαγριῶ, laboro podagra. ποδαγριῶντες, podagrici, Dioſcorid. lib. 2, cap. 38.

Ποδαγρὸς, qui laborat podagra, in Epigram.

Ποδαλγίειος, nomen medici, Etym.

Ποδαλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pedibus æger.

Ποδαλγία, ας, ἡ, dolor pedum.

Ποδαλγικοὶ, podagrici, Dioſcor. lib. 3, cap. 150.

Ποδαλείριος, proprium Medici. Vide Ariſtoph. Interpret. cur ſic dicatur. ποδαλειρίου τέχνη, in Epigram.

Ποδάνεμος, velox, ποδήνεμος.

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelluuium. In hoc errauit Aretinus apud Ariſtotel. libr. 1. Politic. cap. 8. pro pedum lotore exponens.

Ποδανιπτρὶς, ας, ἡ, peluis.

Ποδάνιπτρον, τὸ, pedum ablutio, aqua ad abluendum.

Ποδανομάω, id eſt, elabor, è medio cedo.

Ποδαπὸς, οῦ, cuias, qualis. Ariſtoph. νεφ. ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία; quales beſtiæ, quænam feræ ſeu cuiates? Plato in Apolog. Socrat. τίς, καὶ ποδαπὸς, quis & cuias. Xenoph. ἐρωτώμενος δὲ ποδαπὸς εἴη, Πέρσης ἔφη εἶναι, quum interrogaretur cuiatem ſe eſſe diceret, Perſam inquit.

Ποδάργη, mater Xanthi & Balii equorum, vt ſcribit Homer. Iliad. π, equa nobiliſsima.

Ποδαργία, quaſi ποδαλγία, Ariſtoph. Interpr.

Πόδαργος, proprium equi, in Epigram. ‖ Homero in Iliad. equus Hectoris.

Ποδάρκης, εος, ὁ, pedibus valẽs, celer. Iliad. α, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, i. ὁ τοῖς ποσὶ ταχὺς, ἢ ὁ ἐπάρκων τοῖς ποσὶ δυνάμενος, ἰσχύειν.

Ποδαύγης, idem.

Ποδεῖα, τὰ, ſeu πόδια, faſciæ pedum, ſeu faſciæ crurales, vt vertit Bayf. ex loco Theophraſt. vbi meminit bulbi lanigeri. Plin ex eodẽ loco videtur mapalia trãſtuliſſe.

Πόδες, rudentes, hoc eſt, funes nautici quibus velum vtrinque, vel ad proram & puppim alligatur, vel quibus antennæ transferuntur. Ariſtophan. Equit. ἄδρει, χαὶ τοὺς πόδας παρίει. Apollon. 2, κάδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο ἐς πόδας ἀμφοτέρους.

Πόδες ἴδης, Hom. extrema & infima Idæ montis pars, quod & nos pedem montis dicimus.

Ποδεὼν, quod vtrinque ex vtribus eminet, Etym. podia, pes nauis Luciano. funis veli inferior, qui & πούς dicitur, Bayf. Item membrum virile, Interpr. Thucyd.

Ποδεῶνες, pedes, Herodot. vbi videtur accipi pro genere menſuræ. Apud Theocrit. calceamenti ruſtici genus eſt, perones. ‖ ποδεῶνας καλοῦσι τοὺς ἀρχιλόφους, ἢ τοὺς μαλλωτοὺς πόδας, Herod. ἀποδήσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἀφαμμένος, vbi accipere videtur pro obice, quo obſtruitur vter ne vinum fundatur. vide Polluc. accipitur & aliter apud Herodot. & fo. 118. ἐπείδη χάσκει ποδεὼν στενὸς ταύτῃ κατατείνει.

Ποδηγέστερον, ὁδηγητικώτερον.

Ποδηγετέω, μ. ήσω, π. ηκα, duco, deduco, dirigo. Actiu. Accuſat. Philo de mundo, τοῖς λογίοις ποδηγετούμενος ἐπὶ τὴν τοῦ ἑνὸς ζήτησιν ᾔει, oraculis deductus in vnius veſtigationem ibat.

Ποδηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, id eſt, ὁδηγῶ, παιδαγωγῶ, rego, deduco & dirigo viam facientem. Plato Epiſt. 7, αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, abſque duce ſe dirigere.

Ποδηγὸς, quaſi oblongus tractus. legitur apud Lyſiam fol. 88. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὸς κατέπεσεν εὐθὺς, de adultero loquens, niſi ſit ποδέρης vel ποδηγὸς, pedibus è lecto detractus.

Ποδηγὸς,οῦ,ὁ,dux,ποδηγωγός. ποδηγὰ πόθων ὠκύπτερα, in Epigram.alæ duces amorum.

Ποδηνεκὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,talaris,id eſt, ad talos protenſus,ad pedes vſque demiſſus.

Ποδήνεμος,ου,ὁ καὶ ἡ,velox,ὠκύπτερος.Iliad.ε,ποδήνεμος ἶρις, id eſt,τοῖς ποσὶ ταχεῖα.

Ποδήρης,εος,ὁ, tunica talaris, veſtis ad pedes vſque demiſſa,poderis.Apuleius, Poderem tunicam ſumens. ποδήρης,vna eſt ex octo veſtibus Pontificis,quæ Latinè dicitur talaris, & ex eo quòd ad pedes vſque deſcendat, hoc ſortita eſt vocabulum: hæc Hieronymus in cap.9. Ezechielis.τοὺ ποδήρεις χιτῶνας,Lucian.

Ποδῶν,pedes,contractum ex ποδέσι.

Πόδια καὶ ἄλλα ἱμάτια,&c. togæ & alia veſtiméta,Theophraſt.lib.7,cap.13.hiſt.plant.

Ποδιάζειν,pede ſe circunuoluere.

Ποδιαῖον,ου,τὸ,menſura pedis. τὸ τρίγωνον τὸ ποδιαῖον, pedaneus triangulus, Theophr.de cauſ.plant.lib.6,c.2.

Ποδίζω,μ.ισω,π.ικα,ligo pedes,metior pedibus, Actiu. Accuſ.Heſychius in dictione Ἀναποδίζω.ποδίζειν pro ambulare videtur accipere Suid.in dictione Ἐμπεσον,quod & Heſychius explicat in eadem dictione.

Ποδίκροτον,pedibus plaudentem,in Epigram.

Πόδιον,ου,τὸ,pedunculus. diminut.à πους ποδὸς. Ariſtot. ἀσκαλοὶ τὰ πόδια ἔχουσι μικρά.

Ποδισμὸς,dimenſio pedibus facta, & genus ſaltationis cuiuſdam,||pediſmus apud Veget.lib.3. ratio menſurandi pedibus. Politian.pedaturam vocat.

Ποδιστὶ pro ποδιστὶν. Heſiod.ἕλκε ποδιστὶ, pedibus trahebat,id eſt, per pedes.

Ποδοκάκη,ης,ἡ,laquei genus,& inſtrumentum quo noxii vinciebantur,quaſi ποδοκατοχὴ.cippus Latinè dicitur. vel lignea ſolea. Cic.de Inuent. Et ſtatim quòd effugiédi poteſtas nó fuerit,ligneę ſoleæ in pedes inductę ſunt.

Ποδοκρουσία,ας,ἡ, plauſus pedum apud Strab.

Ποδονιπτὴρ,ῆρος,ὁ,& Ποδόνιπτρον,τὸ,peluis, vas in quo lauamus pedes.

Ποδοῤῥόη,Atlantis cognomen,Etym.

Ποδοστράβη,ης,ἡ, genus laquei ad capiendos ceruos & apros, Xenoph.περὶ κυνηγετικῶν. Eſt & inſtrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur, τὸ τὰ ὀλισθήματα κατορθοῦν, Pollux. Eſt & κολαστήριον ſiue ſupplicii genus, quo pedes,vt videtur, contorqueri ſolent,apud Syneſ.

Ποδότης,ου,pedatus,pedibus præditus.

Ποδοχῶν,gubernaculum tenens.

Ποδώκεια,ἡ,pedū velocitas,ἡ τῶν ποδῶν ταχύτης, Xenoph.

Ποδωκίη,idem.

Ποδωκέστατος, perniciſsimus, Apollon.Rhod.vbi etiā ſcribitur ποδωκέστατος.

Ποδώκης,εος,ὁ καὶ ἡ, & Ποδωκὺς,velox,δρομαῖος,ὀξὺς,vt lepus, ταχύπους,celer plantis. Homer. Iliad.β, τοὺ εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας,id eſt,ταχύποδας,pedibus celeres.

Ποδώνυχον,ου,τὸ,veſtis qua vtebantur in ſacris Pādroſi.

Ποδωτὰ λῖνα Lycophr.vela dixit, quod pede,funis genere tendantur pariter & colligantur.

Ποείω,αὐτὶ τοῦ ποιέω, Atticè,Etymolog.πόει pro ποίει,fac, Ariſtophanes.

Ποηλογεῖν,herbas legere.

Ποηφάγος,ου,ὁ καὶ ἡ,herbam comedens,herbis viuens.

Ποθέσκω,deſydero. ποθέσκε,ἐπεπόθει,ἐπεζήτει.Homer.

Ποθεινὸς,οῦ,ὁ,deſyderabilis, amabilis,deſyderatus,charus,optatus,gratus, Thucydid. ποθεινὴ συμφορὴ, Euripides.

Ποθεὶς,epotus,potus,hauſtus,Gaza l.4.ποθὲν,bibitū.

Πόθεν, vnde, vndenam, à quo, quî autem, quomodo. Odyſſ.α, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; vnde gentium venis? πόθεν ποθ' ὑμεῖς;&c. AEſchin. vnde tandem vos? vndenam? &c. πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορτάσαι ἄρτων ἐπ' ἐρημίας; vnde quis poterit iſtos ſatiare panibus hîc in ſolitudine? cap. 8.Euang.Marci. τὸ πόθεν,ποῖ, id eſt, termini motus, Ariſtot.libr.10. Ethic.cap.4. Eſt etiam ἀρνητικὸν (vt ſcribit Suid.) pro οὐδαμῶς, & inclinatur. οὐδ' ἄλλοθέν ποθεν, non aliunde, Chryſoſt.περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Ποθητὸς pro ποθεινὸς,poeticum,lib.3.Epigram.

Ποθέω,μ.ήσω,π.ηκα, τὰ μὴ παρόντα ἀπαιτῶ, deſyderio afficior,ἐπιθυμῶ, id eſt, ea quæ abſunt, requiro, vt apud Lucianum Ganymedes nuper raptus, ac pertæſus iam abſentiam patris,ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτὸν,inquit. Quod autem propriè dicatur de abſentibus, euidentius licet apud Xenophontem videre, quum inquit, ἤδιον οἱ φιλοῦντες τὸ φιλούμενον παρόντα ὁρῶσιν, ἥδιον δὲ εὖ ποιοῦσι, ποθοῦσι δὲ ἂν που ἀπῇ, ἥδιστα δὲ πάλιν προσιόντα δέχονται. ὑπὸ ποθούμενον μὴ ἱκανῶς δεδεῖχθαι;&c. Plato de Legib.an adhuc deſyderamus ſufficientius demonſtrari,an putamus non ſatis demonſtratum eſſe?&c. ποθοῦ ἀκούσαι, Demoſthen. ἐπόθησαν, deſyderarunt, Herodot. Latinis eſt deſyderare, vt apud Ciceronem, Omnia deſyderata magis, quàm aſsiduè percepta delectant. Capitur etiam pro amo,id eſt,ἐρῶ.

Ποθὴ,ῆς,ἡ,deſyderium. Odyſſ.ο, οὐ γάρ τοι ξείνων ποθὴ, id eſt,πόθος, ἐπιζήτησις, & Iliad.α, ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας ἀχαιῶν, Achillis deſyderium, id eſt, quo teneantur Achiui. & tranſlatè ablatio,conſumptio.

Πόθημα, ατος,τὸ,idem.

Ποθηλῶν,pro potare, in Epigram.

Πόθησις,ἐπιζήτησις,deſyderatio,Gaza de Seneſt.

Ποθητὸς,gratus.

Πόθι,vbi, quo, ποῦ, interrogatiuū cum acuto in priori.Odyſſ.ξ, πόθι τοι πόλις; vbi tibi ciuitas? id eſt, cuias es? πόθι νεύομαι,in Epigramm.quò tendo. ὡς πόθι etiam dicitur pro vbinam ab Apollonio: ποθὶ autem cum graui, aut etiam ſine accentu, alicubi ſignificat & aliquando, vt Odyſſ.ξ, εἴπέ μοι αἴκε ποθι γνώω,id eſt,ἐάν ποτε. Et Iliad. α, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι πόλιν, ſiquando Iupiter dederit.οὐ ποθι à Sophocle dicitur.

Ποθόβλητος, amatorius. Paulus Silentiar. libro 4. Epigramm. ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις ἐλπὶς ἀληθείας ἐστὶ μελιχροτέρη. Item amore captus, Idem libro 6.Epigramm. συῦλα ποθοβλήτου καὶ τοι αὐαξαρέες. vnde μίσγεσθαι ποθοβλήτοις,αἰτὶ τῷ ἐπιθυμίᾳ apud Nonnum.

Ποθολκὶς,ίδος,ἡ,iumentorum frenum.

Ποθορᾶν,aſpicere,in Epigram.

Πόθος,ου,ὁ,idem quod ποθὴ,ἵμερος,ardor,amor,affectus, cupido,in Epigram. ἐπιζήτησις,ὀδύσ.ξ, ἀλλά μ' ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, me capit & tenet Vlyſsis deſyderium. τοὺ ἀθηναίους πόθος ἔσχε τοῦ κίμωνος, Cimonis deſyderium cepit Athenienſes, Plutarchus in Pericle. πόθον ἔχειν δεινὸν, vehementi deſyderio teneri, Xenoph.

Ποῖ,quo, vbi, Ariſtophanes aliquò, Thucydid.quodammodo, Plato de Legibus. Aliquando vacat, Ariſtophanis Interpres. ποῖ δὴ καὶ πόθεν, locutio Attica,pro quo tandem,& vnde is. ποῖ καταφύγω, AEſchin.& Phrynic. Sophocl:ποῖ βλέπων ταῦτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; quò ſpectans ea dicis? ποῖ γῆς, quo terrarum, Ariſtophan. Pro vbi, Idem in Pluto, Νι. βούλει διὰ χρόνου πρὸς με παῖσαι; Γε. ποῖ τάλας; Ν. αὐτοῦ. Ad. vis mecum tandem ludere? Vet.vbi, miſer? Ad.ibi. ποῖ χθονὸς,vbi terrarum. ποῖ φύσεως, Sophocl. ἐς τίνα χρόνον,quandiu,μέχρι τίνος.

Ποιὰ,ᾶς,ἡ,quædam,infinité. ſignificat & annum,& herbam Callimacho: & factitiam vocem Homero,Etym.

Ποίᾳ,τῆς ποίας, qualis interrogatiuè,Cyrill.

Ποίας,αντος,ὁ, Pœas pater Philoctetæ. vnde ποιάντιος dictus eſt.

Ποιέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,&c.

Ποιέω,μ.ήσω,π.ηκα, (promiſcui enim ambo vſus ſunt) facio,ago,creo, effectum præſto, inſtruo, conficio,conſtituo,gigno,ſum in opere, ſcribo, introduco, loqui facio,loquentem facio,fingo,exerceo, ſum in cauſa, committo,perpetro,afformo,carmē fingo, curo faciendum, ſum efficax,exequor,formo,cōdo,tranſigo, tracto, poeticè ſcribo,in carmē ſcribo,ordino,abſoluo,extruo,mo

ueo & efficio, ἐνεργῶ. hæc enim ſignificatio apud Græcos, quemadmodum & apud Latinos, latè patet. Aliquādo ponitur pro ducere, exiſtimare. Plutarch. οὐκ ἀνάσχετα ποιούμενος, rem non tolerandam ratus. Vnde etiam περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, magni facere. περὶ πλείονος ποιεῖσθαι, pluris facere. περὶ πλείστου ποιεῖσθαι, maximam operam dare. Plato 2. de Republ. περὶ πλείστου ποιεῖσθαι ἀκούειν, maximi æſtimare. πρὸ παντὸς ποιεῖσθαι, in primis dare operam, omnino elaborare. ποιοῦμαι περὶ παντὸς, Bud. in Epiſt. poſt. antiquiſſimæ curæ eſſe duco. ποιοῦμαι περὶ ἐλάττονος, &c. minoris facio, Iſocrat. μέγα ποιοῦμαι, magni facio. ποιεῖται δεινὸν, indignū ducit, Plut. in Theſeo. Aliquādo pro adoptare, i. εἰσποιεῖσθαι: vt παῖδα ποιεῖσθαι, Demoſth. υἱὸν ἐποιήσατο, ſibi in filium adoptauit, Plut. in Themiſt. ποιησάμενος παῖδας αὐτοὺς, qui in filios ſibi adoptarit, Idem in Theſeo. Ponitur & cum Præpoſitionibus: vt ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, admirari. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, riſui habere. ποιεῖσθαι ἐν μέρει κατηγορίας, criminis loco ducere, ſeu obiicere. πεποίηνται ἐν ὁμοίῳ, perinde affecti ſunt. ποιοῦμαι ἐν ὀργῇ σε, tibi indignor, Demoſt. ποιησάμενος αὐτοὺς ὑπὸ τῷ συνάρχοντι, poſtquam eos in poteſtatem collegæ tradidiſſet, Plut. in Public. πεποιηκότες ὑπὸ τῷ νόθῳ παιδὶ τὴν βασιλείαν, qui detulit regnum ad filium nothum, Idem in Theſeo. ἀντὶ βαπτίσματος ποιεῖται τὴν ὁρμὴν τοῦ βαπτίσματος, pro baptiſmate deſyderium accipit baptiſandi, Nazanz. in Orat. ποιεῖται εἰς τι τὴν γένεσιν, generationem ad aliquid deducit, Gaza ex Ariſtot. Et ποιεῖσθαι ἑαυτῷ τὴν ἐξουσίαν, magnam ſibi potentiam cōparare, Herodian. Item ποιεῖσθαι ὑφ᾽ ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, vt Syneſ. vel ἐφ᾽ ἑαυτῷ, vt Demoſth. aliquid in poteſtatem ſuam redigere, vel poteſtatis ſuæ facere: vel ὑφ᾽ αὑτὸν ποιεῖσθαι, vt Ariſtot. 2. OEcon. Plato 1. de Rep. πόλεις ὑφ᾽ ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι, ſibi ſubigere. ποιεῖσθαι ὑπὸ σφᾶς, in ſuam poteſtatem redigere, Thucyd. δι᾽ ἑνὸς τῶν πλουσίων ἑαυτοὺς ποιούμενοι, Ariſtides, vni ex diuitibus ſe ſubiicientes. ἐποιήσαντο δι᾽ ἑαυτῶν πάντα τόπον, in ſuam poteſtatem redegerūt omnem locum, Idem. τὴν θάλασσαν δι᾽ αὐτῶν ποιησάμενος, idē Ariſtides. Sic ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν, periculi ſui facere, in ſeſe recipere, Demoſth. Pro poeticè, i. ἐμμέτρως, ſcribere. Ariſtot. de Bellerophonte, ὃν οὕτως ἐποίησεν ὅμηρος. Ariſtoph. πεποίηκε τὸν αὐτὸν πεποίηκεν εἰς ὑπέρβολον, fabulam ſcripſit in Hyperbolum. Polyb. ὅμηρος ὁ σοφώτατος πεποίηκε σχεδὸν περὶ πάντων τῶν ἀνθρώπων. Xenoph. τῶν ἐν μέτρῳ πεποιημένων ἐπῶν ἐπιλανθάνεσθαι, verſuum obliuiſci ſeu carminū. ποιεῖ ὅμηρος, inquit ſuo poemate Homerus vel carmine, Ariſtot. lib. 8. Polit. cap. 3. ποιῶ εἰς σε, ſcribo in te, Ariſtophan. πεποίηκε περὶ τῶν λακεδαιμονίων πίνδαρος, Pindarus de Lacedæmoniis cecinit, Plutarch. in Lycurgo. ποιήσας ἐν τοῖς ἔπεσιν ὅμηρος, Homerus notat quum inquit, Ariſtot. lib. 3. Animal. ποιήσας λέγει, ſuo carmine refert. Sunt & aliæ quædam ex hoc verbo locutiones: vt ποιεῖσθαι κέρδος, lucrifacere, in rem ſuam vertere, Plutarch. ποιησάμενος κατὰ νώτου τὸν ἄνεμον, terga ad ventum conuertens, Idem in Fabio. ποιεῖσθαι ἀρχὴν, initium facere, Demoſtenes. ποιεῖσθαι βασιλέα, regem creare, Plato. ποιοῦμαι ναυμαχίαν, prælium nauale facio. ποιοῦμαι θαῦμα τοῦτο, hoc admiror, Budæus in Epiſtol. ποιεῖσθαι λόγον, verba facere, & ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. ποιοῦμαι τῆς ἀρετῆς πολλὸν λόγον, virtutem plurimi facio. ποιῶ λέγων συμφέροντα. ποιοῦμαι τὰ γεωργεῖν σπουδὴν, agri colendi ſtudia teneo, Gaza de Senectute. σπουδὴν ποιεῖσθαι, Demoſthenes. πεποίηται τέχνην, Ariſtophan. & Lucianus, artem finxit. ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, Demoſthenes. ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τούτων, horum curam agere, Iſocrates. δεινὰ, vel δεινὸν ποιεῖσθαι, ægrè ferre, conqueri, vociferari, Gregorius & Demoſth. δεινὰ ποιεῖν autem, improbè agere aut facere, vt apud eūdem Demoſthenem περὶ στεφάνου, εἰ γὰρ παρ᾽ ἐμὲ, πῶς ἂν δεινὰ ποιῇ, &c. ποιεῖσθαι συμφοράν, in dictione Συμφορά. ποιεῖσθαι ἔχθραν, Demoſthenes. ποιοῦμαι τὰς καταλλαγὰς πρὸς σε, tecum reconcilior, Idem. ἐποιήσαντο συνθήκας, percuſſerunt fœdus. ποιεῖσθαι χάριν τι, animo beneuolo accipere aliquid, & gratiam habere, rependere: cui opponitur ποιεῖσθαι ὀργὴν, i. indignari, apud Demoſthen. ποιεῖν φίλον, amicum facere, Xenophon. ἐὰν ἐμὲ φίλον ποιήσῃς, &c. ποιοῦμαι φίλον, adiungo in amicum, Plutarch. in Romulo. ποιεῖσθαι ἑαυτῷ φίλον, amicum ſibi comparare, ſibi conciliare, Xenoph. ποιοῦμαι φιλίαν πρὸς τοῦτον, cum hoc amicitiam cōtraho, Idem. ἐποιήσατο φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς κρῆτας, inter Athenienſes & Cretenſes amicitiam coniunxit, Plutarch. in Theſeo. ἐποιήσαντο φιλίαν αὐτῷ, cum eo amicitiam inierant, Idem in Romulo. ποιεῖσθαι ἄκοιτιν, vxorē ducere, Heſiod. θαλερὴν ποιήσατ᾽ ἄκοιτιν. Plato 2. de Republ. ποιεῖσθαι τοὺς παῖδας accipit pro filios procreare. οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας. Lucian. ἐπὶ τὸ λοιπὸν παιδίον τὸν ἱερεὺς, τὸ μὲν ἐξ ἐμοῦ πρᾶγμα τελεσάμενος, &c. ποιεῖσθαι δαίμονος ἔργα πάντα, non omnia fortunæ ſunt adſcribenda, Plutarc. in Romulo. ποιῶ τὸ ἐμαυτοῦ, meas partes exequor. ποιεῖν ἀγαθὰ, beneficia conferre, Iſocrates. ποιεῖν ἀγῶνα καὶ κίνδυνον. ποιῶ ἐλεημοσύνας, exhibeo eleemoſynas, præſto. ποιῶ τὰ δίκαια, Demoſthen. ποιῶ τὸν νόμον, legem ſeruo, Eraſmus. ποιεῖ τὸν νόμον, factis legem præſtat, cap. 7. Euangelii Ioannis. ποιῶ τὴν ἀνομίαν, patro iniquitatem. ποιεῖ ἁμαρτίαν, committit peccatum. ποιεῖν νόημά τινι ἐν φρεσὶ, facere vt cuipiam in mentem veniret, Odyſſ. ξ. ἐμοὶ ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν ὧδε νόημα ποίησεν. ποιεῖν ἄκυρον καὶ ἀκύρως, &c. Budæus in Epiſt. prior. ποιῶ τὴν ἡδονὴν, voluptatem excito. ποιεῖ τὴν ὀσμὴν, odorem mouet, Ariſtoteles. ποιεῖ τοὺς ἱδρῶτας, ſudores citat, vel mouet. βίον ποιῶ, victum comparo, Thucydides. ποιεῖν κοινὸν, commune reddere, Demoſthenes. ποιεῖν ἐκκλησίαν, id eſt, cogere, AEſchines. ᾧ πάντες ἐποίουν τὸ προσταττόμενον, cui omnes ad imperata obtemperabant, Plutarch. in Lycurgo. ποιῶ ξένον ὑποδέχεσθαι ἐμαυτὸν, facio vt hoſpes me excipiat hoſpitio. Xenophon, εἰ βούλοιο ξένον ποιῆσαι ὑποδέχεσθαι σεαυτὸν, &c. ποιεῖν ξενίαν, conciliare amicitiam. Plato Epiſt. 7, ἐγὼ ξενίαν καὶ φιλίαν ἀρχύτῃ καὶ τοῖς ἐν τάραντι καὶ διονυσίῳ ποιήσας ἀπέπλεον, ego ante diſceſſum meum, cum Dionyſio, Archyta, atque aliis Tarentinis hoſpitium & amicitiam conciliaueram. ποιῶ χρόνον, commoror aliquantulum temporis, ca. 15. Actuum Apoſtolorum. ποιῶ πόλεμον, ſum belli author, bellum affero, Thucydid. ποιεῖν cum Datiuo & Accuſat. Plato in Apologia, ταῦτα μὲν καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω, hæc iuniori faciam & ſeniori. ποιῶ σοι ἀνάγκην, Demoſth. ποιῶ σοι ἀργύριον, pario tibi argentum, Idem. ποιῶ σοι χαρὰν, affero tibi gaudium, cap. 15. Actuum Apoſtol. ποιεῖν τῇ διανοίᾳ dixit Plato 2. de Rep. pro animo fingere, concipere. ποιεῖν νόμιμον τὴν πόλιν, donare ciuitate, Iſocrates. Iungitur interdum ποιῶ duobus Accuſatiuis. Xenoph. ἐγὼ δ᾽ εἴ μέν τι κακὸν οὐδὲν τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι, ſi quo incommodo ciuitatem affecerunt. Et cūm dicitur Grecè τί ἂν τοῦτον ποιήσειας ἢ δράσῃς ἢ ἐργάσαιο; Latinè reddi poteſt, quid hoc homine facias? Cicero pro Cluentio, Quid hoc homine factum eſt. In hoc verbo & huiuſmodi Græci abutuntur Accuſandi caſu pro Datiuo, vbi ſignificant bene aut malè fieri cuipiam: vt τί οὖν ποιήσω τὸν ἰησοῦν; quid igitur faciam ipſi Ieſu? cap. 27. Euangelii Matth. πάντα ταῦτα τοὺς τεθνεῶτας ποιοῦμεν, Ariſtophan. πλ. Cum Accuſ. & Infin. ποιῶ σε βλέπειν, Ariſtop. viſum tibi reſtituo. ποιήσω σε ποιεῖσθαι σύμβολον, &c. Dem. ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, facio vt diſcipuli mei abſtineant, Xenop. ποιῶ ὀργίζεσθαι ἐκεῖνον, Demoſt. πεποιηκότες ταῦτα ψηφίσματα, authores horum, Idem. ποιῶ φαίνεσθαι, idē Dem. ποιῶ πράττειν τὰ καλὰ, honeſta agere exhortor, Ariſtot. 2. magnor. Moral. ποιεῖ λέγοντας, inducit loquentes, introducit, fingit, Plutarc. in Solone. Cum Aduerbiis & Præpoſitionibus, ποιῶ εὖ, beneficia confero. ποιῶ κακῶς, noxam facio. ποιῶ σε κακῶς, te incommodo afficio, te affligo, Demoſt. ποιῶν καλῶς, faciens bene, Græcis ſermo eſt vſitatus, pro meritò, ſeu vt decuit. Ariſtop. in Pluto, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται, meritò itaque perit. ſermo eſt rei euentum approbantis. ποιῶ ὀρθῶς, Dem. ποίησον ἅμα, vide Ἅμα. ἐμμελῶς ποιεῖν

ποιεῖσθαι, opponere, & quaſi προβάλλεσθαι, Xenoph. ποιῶ ἄνω κάτω, Bud. in Epiſt. poſter. ſubuerto. ποιεῖν ἔξω, emittere foras, cap.5. Actor. Apoſt. ποιῶ δὲ μετρίως, moderatè me gero, Thucyd. ἐποίησεν δὲ τὰς ξηρὰς τὰς ναῦς, Idem, fecit vt naues in ſicco ſederent. ποιεῖ πρὸς τὸ βέλτιον, Plutarch. ποιεῖ πρὸς φάρμακα, aduerſus venena efficax eſt, Dioſcorid. lib.1, cap.95. ποιεῖ πρὸς ἀμβλυωπίας, hebetes oculos clarificat, idem Dioſc. lib.1, cap.140. ποιεῖν ὑφ' ἑαυτοῖς, ſibi ſubigere, Demoſth. πεποιημένα πρόβατα, arietes cocti, cap.25. lib.1. Regum. πεποιημένος, Actiuè, Demoſth. πεποιημένα ἰαμβεῖα, Idem. ποιοῦμαι item adformor, qualitatéque afficior, Alex. Aphrod. ποιῶ & πράττω ſimul poſita, Demoſth. τὸ ποιεῖν καὶ πράττειν εἴδει διαφέρει, Ariſtot. lib.1. Polit. c.3. τὸ ποιοῦν, quod agit. τὸ ποιοῦν αὐτῶν ἢ πάντων ἢ τινῶν, res quæ hæc omnia vel aliqua ex his efficiat, Theophr. lib.2, cap.2. de cauſ. plant.

Ποίη, ης, ἡ, pro πόα, id eſt, herba, Herodot. Item interrogatiuum pro ποία.

Ποιήεις, ήεντος, ὁ, βοτανώδης, herboſus, frugifer, σύμφυτος βοτανηφόρος, Iliad. β.

Ποίημα, ατος, τὸ, opus, poema, opus poeticum, fictum opus, actio, creatura, carmen, figmentum: à ποιεῖσθαι, pro poeticè ſcribere. Grammatici à Poeſi ſic diſtingunt, vt ποίησις ſit veluti tota Ilias, ποίημα verò Achillis armorum deſcriptio. Poema eſt (inquit Poſſidonius) dictio numeroſa, certa menſura conſtans: poeſis autem eſt poema diuinarum humanarúmque rerum imitationem complectens, Laert. lib.7. in Zenone.

Ποιημάτιον, τὸ, poematium, i. paruum poema, Lucian.

Ποιούμενον, factiuum.

Ποίησις, poeſis, poetica deſcriptio, carmen poetæ, ſtructura, abſolutio, conficiendi ratio, factio. ἀσπίδος διαχρύσου ποίησις, clypeus argentatus. οἱ περὶ τὴν ποίησιν, i. poetæ. Item adoptio, à ποιεῖσθαι pro adoptare. Et Herodot. confecturam vnguenti ποίησιν appellat.

Ποιητέον, facere oportet. Xenop. τούτῳ ταῦτα ποιητέον, hęc huic facienda ſunt, hæc huic facere neceſſe eſt.

Ποιητέος, agendus.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, poeta, fictor, conditor, factor, creator, author, carminum author à Quintil. Poetæ nõ ante annos triginta vel quadraginta ad dicendum prodibãt in medium, vt notat Interpres Ariſtoph. ποιητὴς λόγου, qui ſermonem factis exprimit. ποιητὴς καὶ δημιουργὸς χρῆ τὴν τὸ ἄτοπον δόξαν διαφέρουσιν: ὁ μὲν γὰρ ποιητὴς, οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενος, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως καὶ ἐξουσίας ποιεῖ τὸ ποιούμενον: ὁ δὲ δημιουργὸς τὴν τῆς δημιουργίας δύναμιν ἐκ τῆς ὕλης εἰληφὼς κατασκευάζει τὸ γινόμενον, inquit Iuſtinus Martyr, i. creator & opifex differunt: creator enim nullo indiget alio, ſed propria vi & poteſtate facit id quod creatur: opifex autem opificii poteſtatem à materia mutuatus, opus ſuum efficit. ποιητὴς τοῦ νόμου, obſeruator legis, qui legem factis exprimit. ὁ ποιητὴς τῶν αἰώνων, ſeculorũ author: ſic dicitur Chriſtus Nazanzeno in Orat.

Ποιητικὴ, ῆς, ἡ, poetica, ars ipſa conſcribendi poemata.

Ποιητικὸς, ἡ, ὁ, poeticus, efficax, effectiuus, fabuloſus, ad carmen aptus, aptus ad progenerandum, agens, effector, factilis, fabrilis, actiuᵘ, ingenio valẽs. ποιητικὸς λόγος, Hermog. εὖ ποιητικὸς περὶ χρήματα, munificus circa pecunias, Ariſtot. in Rhet. ἡ ποιητικὴ, faciẽdi facultas. ποιητικώτερος, Iſocr. τὸ ποιητικὸν, cauſa efficiens, agens. Efficiẽtia τὰ ποιητικὰ vocat Cic. de finib. bonor. & malor.

Ποιητὸς, adoptiuus, καλῶς κατεσκευασμένος, excultus, ornatus, bene factus. ποιητοῖς φρέασι, puteis manu factis, Plutarch. in Solone. ποιητὸς τύπος, effigies, Nonnus. ποιητὸς υἱὸς, filius adoptatus. ποιητόν σε ἴσχετο, te adoptauit, Gaza de Senect. ποιητοὶ πολῖται, ciuitate donati, l.3. Polit. Ariſtot. c.1. ποιητὸν, quod fit, quod efficitur: Aretinus factibile exponit lib.6. Ethic. cap.2.

Ποιήτρια, ας, ἡ, poetria.

Ποιηφαγέοντες, herbis victitantes, Herodot.

Ποικίζω, tego, cooperio, σκεπάζω.

Ποικιλείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, variegatus, multicolor, vario amictu apud AEſchyl. noctis epiteton.

Ποικίλη, porticus Athenis, in qua Stoici philoſophabantur, à varia pictura ſic dictum. meminit eius Laert. in initio lib.7. in Zenone.

Ποικιλία, ας, ἡ, variegatio, varietas, varius color, maculæ, verſutia, prudentia. τῇ ποικιλίᾳ τοῦ ῥαφιδευτοῦ, opere plumario, cap.27. Exodi. ποικιλίαν ἔχει, diſtinctus eſt variè. τῶν ὀνομάτων ποικιλίαν, Hermog. dicitur & πολυωνυμία.

Ποικιλὶς, ίδος, auis, quam variã interpretatur Gaza apud Ariſtot. lib. 9, cap.1. eadem eſt auis quæ alio nomine ἀκανθὶς: varietas autem pennarum nomen illi dedit. ſunt qui carduelem eſſe dicunt.

Ποικιλοδέρμονες πῶλοι, equi diuerſo varii colore, Eurip.

Ποικιλόστομος ναῦς, apud Sophoclem, nauis diuerſis coloribus variè depicta.

Ποικίλλω, μ. ιλῶ, π. ιλκα, vario, variego, diſtingo, exorno, verſutè ago. Actiuum, Accuſatiuo. vnde διαποικίλλω, variè compono, Plato de Legib. οὐδὲν ποικίλλων, σαφῶς αὖ διοριζόμενον, clarè abſque vlla ambiguitate exponã, Idem ibidem. ποικίλλομαι ποικίλματα, varietates capio, idem Plato ibidem, diſcerno. Ibidem, ποικίλλεται, euariat. πεποίκιλται ἔργοις, Eurip.

Ποίκιλμα, ατος, τὸ, varietas, picturatum ornamentum, textura, pigmentum. Odyſſ. ο, ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασι, picturis & verſicolori varietate.

Ποικιλόβουλος, verſutus, Heſiod. de Prometheo. ποικιλόβουλος ὁ Προμηθεὺς, in Epigr.

Ποικιλόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens collum variatum. ποικιλόδειρος ἀηδὼν, luſcinia varium habẽs collum, vel querelã & varias lamentationes exercens, i. ποικιλόφωνος. Heſiod. προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ποικιλόδωρος βασιλεὺς, rex liberalis, varia dona præbẽs, Nonnus.

Ποικιλόχρωμος, qui eſt colore verſicolore.

Ποικιλομήτης, ου, ὁ, & Fœmin. genere, ποικιλόμητις, varii conſilii, verſipellis, diuerſus, verſutus.

Ποικιλόμορφος, multiformis, deſultorius, varius. ‖ τῶν ποικιλομόρφων, belluatorum, Ariſtoph.

Ποικιλόμυθος, facundus, diſertus, Nonnus.

Ποικίλον, ου, τὸ, veſtis tragica, à varietate colorũ ſic dicta.

Ποικιλόνωτος, habens dorſum varium, Nonnus. ποικιλόνωτος δράκων, Eurip.

Ποικίλος, ου, ὁ, varius, diſcolor, diuerſi generis, diuerſique habitus, variis coloribus aut gemmis diſtinctus, variatus, euariãs, diuerſis maculis diſtinctus, πολυδιάφορος, artificioſus, vafer. Plato, οὐδὲν ποικίλον δεῖ διαμηχανᾶσθαι, non eſt laborioſum. Xenophon, οὐδὲν ποικίλον δεῖ μηχανᾶσθαι, nihil oportet argutum moliri. ποικίλος γὰρ ὁ πολιτικὸς, ὃ δὲ ὄντων ἕκαστον ἐντυχεῖν δεῖ μεταχειρίσασθαι, μέρος ἀφέντα πολλάκις ἔσωσε τὸ πᾶν, καὶ μικρῶν ὑφειμένος, μειζόνων ἔτυχε, Plutar. in Publicola: vbi Lapus, qui rempub. gerit, dubius quo pacto cuncta tranſigi queant, ſæpe parte remiſſa vniuerſa conſeruauit, paruáque iactura facta, maiora conſecutus eſt. στοὰ ἡ ποικίλη, porticus picta erat Athenis, AEſchines. πολλαῖς καὶ ποικίλαις ὑποφάσεσι, Bud. in Epiſt. poſter. ποικίλα, πεποικιλμένα, κατεγλωττισμένα.

Ποικιλόστερνος, ου, ὁ, variegatus circa pectus, ποικιλόβουλος, aſtutus.

Ποικιλοτραυλος, ου, ὁ, variè balbutiens.

Ποικιλόφρων, ονος, ὁ, vafer, verſutus, callidus, verſipellis, ſolers, aſtutus, φρόνιμος.

Ποίκιλσις, varietas, Plato de Legib.

Ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, plumarius, cap.26. Exodi, i. qui acu intexit. ἔργον ὑφαντοῦ ποικιλτοῦ, opus plumariũ, cap.28. Ibidem, ἔργον ποικιλτοῦ, opus polymitum. οἱ ποικιλταὶ, qui intexunt acu, Plut. in Pericle, de artificibus Athenienſium.

Ποικιλτικὴ, ῆς, ἡ, ars variegandi.

Ποικιλτικὸς, opere plumario variegatus, cap.36. Exod.

ποικιλτικὴ δῆλημα, variegandi ars, Nazanz. in Orat.

Ποικιλῳδὸς, οῦ, ὁ, variè canẽs, Sphingis epitheton. ποικιλῳδὸς σφὶγξ, Sophocl.

Ποικίλως, multiplici ſpecie, ἀπαντύλως, variè, vafrè. Xenophon, ποικίλως πως ἔχει ταῦτα.

Ποικνὸς, pro πυκνὸς, denſus, prudens.

Ποιμάζω, punio, animaduerto in, Eurip.

Ποιμαίνω, μανῶ, paſco gregem, paſtorum more guberno & curo gregem, rego. Actiuum, Accuſatiuo. Apollon. 2. ποίμνας ποιμαίνειν dixit, pro greges paſcere. ποιμαίνειν τὰ πρόβατα, Plato lib. 1. de Republ. ποιμαίνω etiam pro φροντίζω capitur.

Ποιμάνωρ, ορος, ὁ, ποιμαίνωρ, rex.

Ποιμανδρίω, paſco, i. cuſtodio.

Ποιμαντικὴ, ῆς, ἡ, ars paſcendi oues, paſtoralis, paſtoritia res. ποιμαντικὴ βακτηρία, paſtoralis baculus, Nazanzen. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα. ποιμαντικὴ δῆλημα, paſtoria ars, Idem ibidem. Chryſoſt. abſolutè dicit δεῖ τῆς ἐπιστήμης, ὁ δὲ τῆς ποιμαντικῆς κάρδος, εἰς ἅπαντα διαβαίνει λαὸν, &c.

Ποιμάντωρ, & Ποιμάνωρ, idem quod ποιμὴν, A Eſchylo, qui & gregem ſubiectum ποιμανόριον vocat.

Ποιμενικὸς, οῦ, ὁ, paſtoralis, paſtorius. ἡ ποιμενικὴ, paſtoralis ars, Plato 1. de Republ.

Ποιμένιος, idem. ποιμένιον χαμάτων, in Epigr.

Ποιμὴν, ένος, ὁ, opilio propriè, quaſi οἴολων: παρὰ τὸ οἶς, & τὸ μῶ τὸ ζητῶ, pro βουκόλος, Homeri Interp. Regum apud Homer. & Plat. epithetõ, i. paſtor. Cur ſic dicatur Chriſtus, vide apud Nazanz. Sophoc. in Aiace capit pro adiutore, ὦ αἴνιν δίφρεα ποιμένων ἐπεικόν τα, i. τῶν βοηθῶν, τῶν κηδεμόνων, ex curatorib*. ποιμένα λαῶν, Homer. i. βασιλέα ὄχλων. ποιμένας ὄχων, rectores curruum, Eurip.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex. vnde ποίμνηθεν, de grege. ἀγέλη autem armentum, in Epigr. Sophoc. de ouili.

Ποιμνῖτος, ποιμνικὸς, paſtoralis, Homer. Iliad. β. κατ᾽ σταθμὸν ποιμνήιον.

Ποίμνιον, ου, τὸ, ouile, armẽtum, grex ouiũ. ποίμνια καὶ πρόβατα, Plato de Leg.

Ποιναῖος, crudelis, difficilis, ſeuerus, vltionis cupidus, Etymolog. ποιναία σέλις, pagina in qua ſcribuntur pœnæ pro delictis ferendæ.

Ποινηλάζω, punio, βασανίζω.

Ποινᾶσθαι, de aliquo pœnas ſumere, puniri.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, pœna, vltio, iniuria, vindicta, τιμωρία, ἀντίκτισις: ἀπὸ τοῦ πόνος, teſte Gaza. Homer. Iliad. ι. μαχέσσομαι εἵνεκα ποινῆς. ποινὴ δ᾽ ἐστὶν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, pœna eſt peccati vltio, Ex Legibus. ποιναὶ αἰτηπέλοις δυοῖν, Eurip. Itẽ ἀμοιβὴ, merces, præmium, τιμὴ, ſatisfactio. ποινὴ apud Plutarchum in Othone videtur capi pro quadam furia, ὡς οὐκ ἀνδρὸς ἀλλά τινος ἢ ποινῆς ἢ παλαμναίου δαίμονος ἄφνω τοῖς πράγμασιν ἐπιπεπηδηκότος, &c. tanquam non vir, ſed quędam pœna aut abominabilis dæmon ſubitò rempublicam inuaſiſſet: ſic Philelphus exponit.

* Ποινηλασία τοῦ νόμου, apud O Ecumen. dicitur ſanctio, quæ pœnam ſtatuit tranſgreſſoribus.

Ποινήλατος, ου, ὁ, lymphatus, à furiis agitatus.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, id eſt, τιμωρὸς, vindex. Nonnus, ὑπερ δὲ κρίσιος ποινήτορος, &c.

Ποίνιμος, ὁ καὶ ἡ, vindex, vltor, ἀντίκτισιν ἔχων. epithet. Furiarum apud Sophoc. ἐπ᾽ ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ᾽ Ἐρινύες, i. vltrices Furiæ, αἱ ποινοποιοὶ, αἱ τιμωρητικαὶ Ἐρινύες. ποίνιμος λιθοκτονία, in Epigr. i. pro ſupplicio illato lapidatio. ποίνιμα πάθεα, Sophoc. i. ποινῆς ἄξια. ποινὴ autem propriè dicitur mulcta pecuniaria, interpr. Sophocl.

Ποίνημα, ατος, τὸ, ſupplicium, pœna.

Ποῖον δὴ, quale tandem.

Ποιόομαι, qualitate afficior, Alex. Aphrod. in Probl.

Ποῖος, ου, ὁ, quis, qualis. penanflexum interrogatiuum eſt. Xenophon, ποῖον ζεῦγος ὑποζυγίων ἐώνημαι, ὥσπερ ὁ χρυσὸς φίλος; quod iumentorum par, &c. ποῖος χρόνος, quod tẽpus, Ariſtoph. ποίους λόγους ἐκ ἀναλώσομεν, Iſocrates. ποῖα σώματι ἁρμόττει, qualis cuique corpori conuenit. τὸ ποῖον interrogat Demoſth. & Platoni de Leg. ποῖα ἄττα, quales, Ariſtot. lib. 3. Anim. τὰ ποῖα ἄττα, quænam, Xenoph. Oxytonum verò indefinitè capitur pro aliquis, certus quidam. κατὰ τὸ ποιὸν, ſui generis qualitate, Ariſtot. in Pol. τῷ ποιῷ καθαίρει, ſui generis qualitate purgat, Gaza. καὶ τῷ ποιῷ τῷ ποσῷ, qualitate & quãtitate, i. genere & modo: ſic Gaza lib. 3. de part. Anim. Ariſtot. cap. 5. ποιὰ δὲ γίνεται, &c. qualitatem recipit alimentum, Ariſtot. ποιῷ τινι μὲν δὴ ποιῷ τάσει τῶν συλλαβῶν, Iſocrat. tali tenore ſyllabarum.

Ποιός τις, qualis, quidam. ποιός τις γενόμενος, qualitate aliqua affectus. ποιόν τινα εἶναι, qualitatem quandam accipere, Gaza. ἐρόμενος, τἄλλα ποιόν τινα τὸν ἄνθρωπον εἰδέναι ὄντα, quæſiuit, qualem cæteris in rebus hominem eſſe cognoſcerent, Plutarch. in Fabio. ποιόν τινα ποιεῖν, καὶ ποιόν τινα κατασκευάζειν, qualitate quadam afficere, Ariſtoteles. Dicitur & διαθεῖναί πως apud eundem in Rhetoricis. ποιόν τινα δεῖ φῦναι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, naſci oportet corpore & animo ſic affectum & diſpoſitum, &c. Ariſtotel. lib. 7. Politic. ποιοί τινες, qualitate quadam affecti, Idem in Prædicament. ποιοί τινες λέγονται ἐπονομάζονται, Ariſtotel. in Rhetoric. ποιοί τινές εἰσι τὰ ἤθη, morum qualitate quadã noteſcunt & nominantur, Gaza. ποιούς τινας τοὺς νέους ποιοῦσιν αἱ παιδεῖαι, inquit Ariſtoteles primo O Economic. id eſt, diſciplinæ iuuenes excolunt, iuuenes qualitate quadam afficiunt, & nouos habitus eis afferunt. ποιάν τινα οὐσίαν σημαίνειν, ſubſtantiam cum qualitate quadam ſignificare, Ariſtotel. in Prædicament. ποιάν τινα ἔχειν κατασκευάζει, qualitate quadam cibum afficit, Gaza. ποιάν τινα κίνησιν, motum certæ qualitatis. ποιάς τινας ἴσχειν, ſuã recipere qualitatem, quadam affici qualitate. ποιάν τινα δεῖ τὴν ὕλην παρέχειν, id eſt, ſit certæ qualitatis materia opus eſt. ποιόν τι, quale aliquid, aliqua affectum qualitate, Gaza. ποιόν τι πρόσωπον ἔχει, talem faciem habet, Idem ποιόν τι τὸ ὑποκείμενον ἀποδιδόναι, ſubiectum quadam cum qualitate reddere, Theophraſtus libro ſexto, cap. 2. de cauſis plantar.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas. ἡ κοινὴ ποιότης, communis qualitas, Hermogenes & Trapezuntius. Item diſpoſitio, Quintil. lib. 7, cap. 5.

Ποιοῦντων, faciant, pro ποιείτωσαν.

Ποιόω, ῶ, ώσω, qualitate afficio, tale vel tale reddo. Alex. Aphrod. lib. 1. Prob. ἄλλως καὶ συλλαβὼν, καὶ οἱ πλαίστοι ἀεὶ τὸν αὐτὸν καὶ ὁ αὐτὸς εἴργονται συγγενέσι, μιλέζονται τὰ σώματα, τοῦ τὸν ἀεὶ αὐτοῦ ἀέρα ποιοῦσθαι, propterea quòd aer eandem recipiat qualitatem & conſimiliter afformetur.

Ποιπνὸς, οῦ, ὁ, miniſter.

Ποιπνύω, & Ποιπνέω, miniſtro, operor, ſatago, valde occupor in aliqua re, ἐνεργῶ, διακονῶ. Homer. Iliad. α. ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, i. ἐνεργοῦντα, διακονοῦντα.

Ποισὸν, ινος, ἡ, ſcrotum, teſtium inuolucrum, virgæ virilis caput, ſummum vnde profluit lotium, Nicãd. Interp.

Ποιφάγος, animal quoddam apud A Elian.

Ποιφύγδην, cum vehementi flatu, impetuoſè, φυσητικῶς, μεθ᾽ ὁρμῆς, Nicand.

Ποίφυγμα, ατος, τὸ, ſtlopus, hoc eſt, vehemens ſpiritus emiſſio.

Ποιφύσσω, μ. ύξω, π. υχα, terreo, propriè flatu ex ore vehementer emiſſo. Euphorion ſimpliciter pro ſpiro dixit, ζεφύρῳ μέγα ποιφύξαντος.

Ποιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herboſus.

Ποιῶν χαλῶς. vide in Ποιῶ.

Πόκα, pro ποτὲ, Doricè, aliquando.

Ποκάδες, αἱ, pili depexi.

Ποκάζειν, πέκειν.

* Ποκάριον, in Hippiat. ποκάριον ἐπιτίθει τῷ σώδει, lanæ paululum, vel velluſculum, vel velleris paululum.

* Πόκας, ἀπὸ τοῦ πέκω, ὅθεν πόκας ὄϊς, Ariſtoph. Interp. βασ.

Ποκίζω, tondeo, vellera facio.

Πόκος, ου, ὁ, vellus: à πέκω, ſeu πόκω. & πόκοι, vellera. Ariſtoph.

ſtoph. Interpr. Eraſm. in Prouerb. Ab aſino lanam.

Πολέας, multos, pro πολλούς. Homer. Iliad. α, ὀλέσας δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιῶν. πολέες, πολλοί, Homer. πολέεσσι, multis.

Πολεῖς, multi.

Πολεμαδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellorum ſuſceptor vel ſuſceptrix. Epith. Martis vel Mineruæ. πολεμαδόκος ἀθηναία, in Epigram. i. bellicoſa. poteſt etiam legi πολεμοδόκος.

Πολέμαρχος, ου, ὁ, dux belli, ad quem ſumma rei militaris refertur. vulgò Mareſcallum appellant, vno tantùm magiſtro equitum inferior. Erat πολέμαρχος Athenis vnus ex nouem principibus, qui omnium celeberrimi & nobiliſsimi habebantur. Hic ad Areopagitas ducebat cõdemnandos, qui ordiné in bello reliquiſſent, vel fugiendo defeciſſent: inquilinos item qui ſine cenſus perſolutione agebant, mulctabat. & vt ciuibus ὁ ἄρχων: ita inquilinis ὁ πολέμαρχος ius dicebat. Nec certè aſſentiendum puto iis qui hunc vno magiſtro equitũ inferiorem ſtatuũt, quum conſtet ἱππάρχους duos πολεμάρχῳ ſubditos fuiſſe, nec quid aliud nominis etymologia ſignificet, video, niſi quòd rei bellicæ ſumma penes hũc foret. Qua de cauſa Dianæ & Martis Eniali ſacris etiam præerat, quòd hi dii rei militari in primis præſidere credebantur. AEtolis verò πολέμαρχος claudendarum portarum & vrbis curam gerebat, clauéſque noctu detinebat: interdiu autem cuſtodiis portarum aſſidebat. Vnde πολεμαρχία, munus ipſum & magiſtratus vocatur, Alexand. Genial. lib. 3, cap. 16. & Bud. in Annot. poſterior. Polemarchus magiſtratus erat Athenis vndecimus in dicenda ſententia, Herodot. πολέμαρχος, tribunus militum exponitur à Lapo in Lycurgo Plut. πολέμαρχοι, belli duces: dicuntur & πολεμάρχαι, ſecundi à rege duces, Thucyd. de republ. Lacedæmoniorum. tribuni, Vallę: belli præfecti, Raph. Regio: equitum magiſtri, Philelph. in Apophtheg. Lacon. belli tribuni, Eidem.

Πολέμειος, ου, ὁ, πολεμήϊος.

Πολεμέομαι, opprimor, oppugnor, bellum ſuſtineo. ἐπολεμήθη, bellatum eſt. πολεμηθεὶς, bello implicitus, Xen. πολεμεῖσθαι dicitur is qui bello vexatur & inuaditur. Itẽ qui bellum gerit & tractat. πολεμεῖσθαι ὑφ' ἡμῶν, à nobis bellum adminiſtrari, Thucyd.

Πολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, bello, belligero. ‖ Liuius, cũ Gallis tumultuatum magis quàm belligeratum: oppugno, bellum infero. Actiu. Accuſat. & Dat. πολεμῶ ἐναντία σοι, tecum pugno, Thucyd. πολεμῶ πόλεμον, Dem. πολεμῶ πρὸς σὲ, Iſocrat. id eſt, πολεμῶ σοι. πολεμήσω μετ' αὐτῶν, cum illis pugnabo, id eſt, aduerſus illos: ſic diuus Ioann. in Apocal. cap. 2. πολεμῶ περὶ δόξης, ſeu ὑπὲρ, Demoſth. & Ariſtophan. ἐπολέμησαν περὶ τούτου πρὸς ἅπαντας, &c. huiꝰ gratia cum vniuerſis bellum geſſerunt, Plut. in Sol. πολεμηθέντα πράγματα, res in bello geſtæ, Thucyd.

Πολεμήϊος, ου, ὁ, πολέμιος, πολεμικὸς, bellicoſus. Iliad. β, πολεμήϊα ἔργα, bellica opera.

Πολεμησείω, amore bellandi teneor, bellum appeto, q. bellaturio, ad bellum ſpecto. πολεμησείοντες, ad bellum ſpectantes, Thucyd.

Πολεμητέον, bellãdum, pugnandum. πολεμητέα ἐστὶν ἐν τάχει, quamprimum bello vlciſcenda, ſiue mox bellum mouendum eſſe, pro δεῖ πολεμεῖν. nam id genus Aduerbia Poſitiua in ſe habent τὸ χρὴ ἢ δεῖ. vt γαμητέον, pro δεῖ γαμῆσαι. πλευστέον, δεῖ πλεῦσαι. ἡ παράδοσις, ἡ χρὴ παραδοῦναι. ἐξῆν πολεμητέα ἦν αὐτοῖς, vnde foret pugnandi opportunitas, i. δυνατὸν πολεμεῖν ἦν.

Πολεμία, ας, ἡ, regio hoſtilis, ager hoſtilis: ſubauditur enim χώρα. ἐν πολεμίᾳ, in hoſtico, belli tempore, in terra hoſtili.

Πολεμίζω, μ. ίσω, π. ικα, poeticè pro πολεμῶ, oppugno, μάχομαι, bello. Iliad. α, ἐπεὶ οὐ κεν ἐμοὶ πολεμίζειν. Ariſtoph. πρὸς, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων. Dicitur etiam πτολεμίζω, poeticé. Additur etiam aliquando Accuſatiuus, vt Iliad. β. ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, bellum gerere. Idem Homer. ibidem

Futurum facit πολεμίξω, πολεμίζομεν αὖθι, &c.

Πολεμικὴ, ars militiæ, militaris diſciplina, bellica diſciplina, Ariſtot. lib. 1, cap. 3. Politic.

Πολεμικὸς, ῦ, ὁ, bellicoſus, bellicus, militaris, bellandi peritus, ad bellum conducẽs. Ammon. diſtinguit ab αἰχμητὴς. πολεμικὸς βίος, bellis intẽta vita, bellis infeſtata, Plato de Leg. πολεμικοὶ θεοὶ, dii bellicoſi, belli præſides. πλοῖα πολεμικὰ, naues ad bellum paratæ, Idem Plato ibidem. τὰ πολεμικὰ ἀσκεῖν, rem bellicam exercere, Xenoph. vbi etiã legitur τὰ πολέμια.

Πολεμικῶς, Aduer. vt πολεμικῶς ἔχω, belli cupidus ſum, nouis rebus ſtudeo. πολεμικῶς ἔχων πρὸς ἀθηναίους, hoſtili in Athenienſes animo, Plutar. in Theſeo.

Πολέμιος, ου, ὁ, hoſtis, propriè alienus: ſicut ἐχθρὸς, domeſticus, hoſtilis, bellicus, infeſtus: cuius contrarium φίλος. πολέμιος τοῦ δήμου, Ariſtid. πολέμιοι φρυκτοὶ, ignes aduẽtum hoſtium ſignificantes, faces hoſtilis aduentus indices. πολέμιαι νῆες, hoſtiles naues, Thucyd. πολέμιον τὸ χρήσιμον, ex commilitio vtilitas. Cum Genit. Lucian. de luctu, καὶ ποτὸν μνήμης πολέμιον: λήθη γὰρ διὰ τοῦτο ὄνομα τῷ, potus memoriæ hoſtis, &c. πολέμιον ποιοῦμαι, hoſtem denuntio. τὰ πολέμια, quæ ad bellum opus ſunt.

Πολεμιστήριον, ου, τὸ, currus bellicus. πολεμιστήρια etiã certamina erant curſuum equorum apud Athenienſes. Ariſtoph. in Nubib. ἵππους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια, vbi Interpr. πολεμιστήρια κατά τινας ἀγὼν ἀθλητῶν ἱππικοῦ δρόμου. πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἅρματα, ἐφ' ὧν ἐπιβάντες ἐπολέμουν ἅμα τῷ παράγειν.

Πολεμιστήριος, ου, ὁ, bellicoſus, qui eſt in re bellica. πολεμιστηρίοις ἀσκήσεσιν ἐγγυμνάζειν dixit Heraclid. bellicis ſtudiis operam dare, in armis exerceri. ἵππων πολεμιστηρίων ὀχήματα, Ariſtid.

Πολεμιστὴς, bellator, bello deſtinatus, expugnator. ἵππος πολεμιστὴς, equus bellator, Plut. in Fabio.

Πολεμίως, hoſtiliter, πολεμικῶς, hoſtili animo.

Πολεμιώτατος, maximus hoſtis, Plato de Legib.

Πολεμόκλονος, turbulentus, bellicoſus. πολεμόκλονον ἔργον ἄρηος, belli turbulentum opus, Home. in Batrach.

Πολεμοποιέω, ſeditioſus ſum. πολεμοποιεῖν, bellum facere.

Πολεμοποιὸς, οῦ, ὁ, bellum mouens, bellum mouere ſolitus. πολεμοποιοὶ, belli authores.

Πόλεμος, ου, ὁ, bellum, id eſt, diſſentio hoſtilis, per quam arma mouentur: & ſignificat tempus quo ſunt in militia. ἀπὸ τοῦ τὰς πόλεις, ἢ τοὺς πολλοὺς μειοῦν, ἢ ὀλλύειν, ἢ ἀμᾶν. Differt autem à μάχῃ, quemadmodum apud Latinos bellum à prælio. Accipitur tamen aliquando ἀντὶ τῆς μάχης, quemadmodum apud Latinos bellum pro prælio & certamine, vt apud Saluſtium, In eo bello trecenti milites deſyderati ſunt. Aliquãdo etiã pro πολεμικὴ παράταξις, Hom. Ili. εἴρηται δὲ πόλεμος εἰονεὶ πολύαιμός τις ὤν, inquit Interp. πόλεμος pro πολέμιος, Interp. Heſiodi. Quin & apud Herodian. lib. 2. οἱ πόλεμοι, ἀντὶ τῶν πολεμίων, niſi exemplar ſit mẽdoſum. πόλεμος ὁ τῶν ἀλλοτρίων, ςάσις ὁ ἐμφύλιος, Interp. Thucydid. πόλεμος ἱερὸς, Ariſtoph. Interp. πόλεμος τῶν αἰγινήτων, bellum aduerſus AEginetas. πόλεμον ποιῶ μετὰ σοῦ, bellum facio aduerſus te, cap. 11. Apocalyp. Ioannis. πόλεμον ποιῆσαι τοῖς ἀμφικτύοσι, Demoſt. bellum excitare Amphyctionibus. πόλεμον ποιοῦμαι, bellum gero. πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν συμμάχων, bellum additis ſociis gero, Thucydid. πόλεμον πολεμίζειν, Homer. Iliad. id eſt, πολεμεῖν, Interpr. ἐν τῷ πολέμῳ μένειν, perſiſtere in bello. ἐς πόλεμον στίχειν, ad bellum ire, Homer. Iliad. β. εἰς πόλεμον καθίσταντο, ad bellum incũbunt. πρὸς πόλεμον ἐτράποντο, ad bellum incubuerunt, Plutarch. in Theſeo.

Πολεμοτροφεῖν, belligerare, bellum nutrire.

Πολεμοῦμαι, ſum hoſtis, bello opprimor. πολεμοῦνται, bello premuntur, Demoſthen. vel inimicantur, animo ſunt hoſtili & inimico, Bud. πολεμώσομαι, bello inuadar, bellũ inferetur, Thucyd. vbi tamen Actiuè accipi videtur. πολεμούμενοι, qui bello infeſtantur & affliguntur, Demoſth,

Πολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, paro bellum & decerno, oppugno, εἰς πόλεμον ἐμϐάλλω, bello tento, hoſtē reddo. Et Paſſiua voce πεπολέμωται, hoſtili animo eſſe cœpit & inimico, ὁ εἰς ἔχθραν ἀγαχθείς, καὶ πολέμιός τινι γενόμενος. Et πεπολεμημένος, bello vexatus, ὁ πολέμῳ βιασθεὶς καὶ βλαϐείς. ἐπεπολέμωτο, hoſtis erat, Thucyd.

Πολέμων, Herculis filius, Etym.

Πολεμώνιον, τὸ, polemonion herba, de qua Dioſc. lib. 4. cap. 9. à Ruellio vertitur polemonia. Dicitur autem polemonia à bello & certamine, quòd antiquiſsimi reges inter ſe certarunt, dum inuētionis eius gloriam ſibi ambo vendicarent, vt refert Marcell. lib. 4. Dioſc.

Πολεμώνιος, πόλις πόντου, vrbs Ponti à Polemone dicta, Etymolog.

Πολέος αὐτὶ τοῦ πολλοῦ, Homer. Iliad.

Πολίσκομαι, conuerſor, Etym.

Πολεύω, nutrio, miniſtro, contineo. Item verſor, habito, circumeo, ambio. vtitur eo Phrynich.

Πολέω, μ. ήσω, π. ηκα, verto: vnde πόλος, & πολεῖται, verſatur, agit, degit. Actiu. Accuſat. vide nomina ab hoc compoſita apud Gazam lib. 3. Grammat. Item πολεῖν ſcindere, arare, occare, τὰς βώλους ἀναστρέφειν τῇ δικέλλῃ, Interp. Heſiodi: vnde δίπολος γῆ καὶ τρίπολος, ager bis aut ter aratus.

Πόληος, pro πόλεως. τὸ λ ν, η, διὰ μέσου, Homer. Interpr.

Πολιεύς, ιέως, ὁ, epithetum gubernantis ciuitatem.

Πολιά, ᾶς, ἡ, anus, antiqua, cana. Et πολιαί, pili cani, Ariſtot. vnde πολιὰς ποιεῖν, & πολιὰς ἀναφέρειν, pro caneſcere, apud Alex. Aphrod. id eſt, πολιοῦσθαι, quod etiam πολιανθεῖν dicitur Epiſt. vlt. apud Plat. ὃς τότε οὐδ' ἡμεῖς ἀπηλιόμην, ἤπολιανθῶμεν, qui tum canus erat.

Πολίαρχος, princeps vrbium.

Πολιάς, άδος, ἡ, Palladis cognomen, Lucian. in Lapith. ὄμοσα κατὰ τῆς πολιάδος μὴ εἰληφέναι, deieraui per Palladē me non rapuiſſe. ἀθηναίη πολιάς, Minerua vrbana, Herodot. lib. 5. ita Valla exponit. vide Ariſtop. Interp. in dictione Ὀ ποιῶ δῆμος.

Πολίειον, ου, τὸ, oppidum Italiæ, prius Siris appellatum, à Polide mercatore, vel quòd Palladis Poliadis tēplum iſtic erat ſic appellatum, Etym.

Πολιεύς, ιέως, ὁ, epitheton gubernantis ciuitatem. Ariſtot. de mundo, ζεὺς πολιεὺς ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται, Iupiter vrbium cuſtos.

Πολίζομαι, &

Πολίζω, μ. ίσω, π. ικα, fabrico vrbem, vrbem condo, τὴν πόλιν τειχίζω. κτίζω, Neutr. Accuſ. πεπόλισται ξυλίνη πόλις, vrbs è materia conſtructa eſt, Herod. πεπολισμένη, ſita.

Πολιή, canicies, in Epigram.

Πολιόκροκος χύσις, in Epigr. & πολιόκροκος ἄρτεμις, Apollon. Rhod. id eſt, πολιοῦχος.

Πολιήτης, pro πολίτης, ου, ὁ, ciuis. Homer. Iliad. β. κοσμηθέντας πολιήτας. πολιῆτις autem eius eſt Fœmin. πολιήτιδος ἀκτῆς, Euripid. πολιήτιδας, i. πολίτιδας, ciues, Apoll. Rhod.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ, canus, γέρων. ὅμηρος πολιοκροτάφους τοὺς ἀνθρώπους ἐκάλεσεν, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐντεῦθεν αἱ πολιαὶ ἄρχονται, τὰ δὲ τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὄπισθεν ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα, inquit Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. id eſt, Homerus homines à canitie temporum πολιοκροτάφους cognominauit, quòd ea maximè parte capitis canities oritur: ob eam rem quòd pars capitis prior humidior quàm poſterior & pituitoſior eſt.

Πολιὸν, vinum album. A Elianus appellatum putat ab indigenæ regionis nomine.

Πόλιον, τὸ, polium herba. Dioſcor. lib. 3, cap. 124. dictū quòd in ſummo plantæ cacumine quiddam pendens canos hominis capillos præ ſe ferat. Dicitur autem quòd in monte naſcitur τεύθριον, Idem ibidem. πόλιον pro conſeruatione, vide in dictione αἰπόλιον. Cæterùm pro eo quòd ante partum emittit equa, per ω ſcribitur: à πῶλος, id eſt, pullus equinus.

Πολιορκέω, μ. ήσω, π. ηκα, obſideo, oppugno, circūſedeo, Gell. obſidione cingo: à πόλις & ἕρκος. πολιορκῶ ἀργυρὰ ὄψημα, Xenoph. πολιορκοῦμαι, fero obſidionem, oppugnor. vide ἐμπολιορκῶ, Xenoph. ἐκεῖνο τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκοῦμαι, i. omnibus huiuſmodi incommodis meū corpus oppugnatur. πολιορκηθὲν συνοχείᾳ γῆς, agri anguſtiis preſſum, Plato de Legib.

Πολιορκήτης, vrbium deſtructor & expugnator. Vitru. lib. 10, Interea rex Demetrius qui propter animi pertinaciam Polioreetes eſt appellatus.

Πολιορκητικὸς, ή, όν, obſidionalis.

Πολιορκία, ας, ἡ, obſidio, vrbis obſeſsio, obſeſsio etiam ſi non de vrbe ſed exercitu, vt Xenoph. in Omiſ. libr. 1. πολιορκία ἁλῶναι, Demoſth. ἐς τὴν πολιορκίαν ἐτάχθησαν, ad tolerandam obſidionem ſunt collocati, Thucyd.

Πολιορκοῦμαι. vide in πολιορκέω.

Πόλιος, herbæ albæ ſpecies, Nicand. Etym.

Πολιὸς, ιά, ὸ, canus, ſenilis. πολιὸς λύκος, canus lupus, Homer. Iliad. κ. ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο ἕσσατο, i. τεφρώδους διὰ τὴν τῆς χροιᾶς ἰδιότητα, inquit Interpr. vel vt ſcribit Interp. Apollonii, πολιοὺ λύκοι, ἤτοι γηραιοί ... ἀδθωαίοις. πολιοῖς ἱερεῦσι, i. albis. πολιὴ θρίξ, in Epig. πολιὰν τρίχα, canum capillum, Dioſcr. lib. 3, cap. 124. πολιὸς σίδηρος, id eſt, λαμπρὸς. πολιὸς χρόνος, in Epigram. tempus vetus, id eſt, ſenium. πολιὸς αἰγιαλὸς, Apollon. Rhod. πολιῆς θαλάσσης, Homer. Iliad. λ. διὰ τὸν ἀφρόν. πολιόν ἔαρ, Heſiod.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities.

Πολιοῦχος, ὁ καὶ ἡ, patronus, ciuitatis gubernator, cuius tutelæ ciuitas dicata eſt, inſtitutor ciuitatis, tutelaris. πολιοῦχος ἁ θεά, Minerua ciuitatis præſes, Ariſtophan. ... τὴν πόλιν ... τῷ πολιούχῳ θεῷ, i. ἀθηνᾷ, Ariſtid. πολιοῦχος ζεύς, Iupiter ciuitatis tutor, Plato de Legib. Eſt & Mineruæ epith. Interp. Demoſth.

Πολιόω, μ. ώσω, canum facio, Bud. in Epiſt. poſt. πολιοῖ, caniciem inducit. πολιοῦται, caneſcit. πολιοῦνται οἱ κρόταφοι, tempora caniciem ſentiunt, caneſcunt, Ariſtot. libro 3. Animalium.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, ciuitatis princeps, magiſtratus ciuitatis, cap. 17. Act. Apoſt.

Πόλις, ιος, & εως, & ηος, ἡ, vrbs, & ciues ipſi: ſed ἄστυ, vrbs tantū. Dicitur ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quòd homines in ea verſentur. in Vocatiuo πόλι, in Epigram. πόλιν τε καὶ ἄστυ, Plato de Legib. πόλις, ἀνδρες οὐ τείχη, Thucyd. πόλις ἀτείχεστος, idem. Heſiod. ῥύονται τε πόληα, tuentur que vrbem. Apollon. 2. Arg. dixit πόλιν ἐρχομένοιο, vt Vergil. vrbem Patauii. ſic Heſiod. πόλιν πυργῆρος ἵκοντο. κατὰ πόλιν, oppidatim, in ſingulis ciuitatibus, per ſingulas ciuitates, vt καθ' ἡμέραν, pro quotidie. κατὰ πόλεις διελύθησαν, in ſuam quiſque ciuitatem diſceſsit. πόλεως τοῦ ἀμφω, vtraque vrbs, Thucyd. Eſt etiam πόλις ludi genus.

Πόλισμα, ατος, τὸ, parua vrbs, vicus, oppidum, caſtellū. Herodot. κατὰ κώμας πολίσματα οἰκοῦσι, viculatim habitant, Valla.

Πολισμάτιον, oppidum, Plut. in Themiſtocle.

Πολισσοῦχος, ciuitatis præſes, & tutor, & patronus, πολισσοῦχος. Apoll. 2. ἱλάσσθαι τὸν δὲ πολισσοῦχον διετήφεσθε.

Πολιστὴς, ciuitatis princeps, Nazanz. in Orat.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, idem.

Πολιτεία, ας, ἡ, gubernatio, ciuitatis vel reipublicæ ſtatus, conuerſatio, publica inſtitutio, ciuitas, ius ciuitatis id eſt, τῆς πόλεως τάξις. accipitur pro quocunque regimine recto ciuitatis. & propriè ὅπου οἱ νόμοι ἄρχουσι, vt ſcribit Ariſtot. Polit. 4. vide eundem lib. 3. Polit. c. 1. & pro ipſo adminiſtrationis actu. Eius tres ſunt ſpecies, Quintilian. lib. 5, cap. 10. Ariſtot. quatuor ſpecies ponit in Rhetoricis. πολιτείαι τρεῖς, A Eſchin. πολιτειῶν τρία εἴδη, Ariſtid. κατὰ πολιτείαν ἐνεργεῖν, muniis ciuitatis fungor, Valla. Accipitur aliquando pro vitæ ratione & inſtituto. Chryſoſtom. ταχέως δὲ τις εἰς τὴν ὀλίγην μεταστήσεται πολιτείαν καὶ βίον καὶ δίαιταν. vide Suidam in dictione Βίος. πολιτεία καθαρωτέρα, ſtatus purior, conuerſatio. ... ... βασιλεῖς,

καὶ τῇ

καὶ τῷ πολιτείᾳ διεῖλχε, ἀλλ' ἴσχει τῷ βαπτίσματος δύναμιν ἴσην, ita & tibi ſit omnis baptiſtator, qui tametſi conditione excellit, æqualis tamen baptiſmatis vis eſt, Nazanz.

Πολίτευμα, ατος, τὸ, ipſa reipub. adminiſtratio, & genus adminiſtrandæ reipubl. gubernatio, authoritas ciuilis, actio, res in republica acta, inſtitutū ciuile, concio, concilium, ſtudium, gubernatio vrbis, AEſch. πολίτευμα quid ſit, Ariſtot. lib. 3. Polit. πολιτεύματος μετέχειν, ciuitate donati ſunt, Plut. in Romulo. ὑμεῖς δὲ ἡμᾶς δεῖ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δίον αἰτιασαμένῳ τι μ, Lucian.

Πολιτεύομαι, rempubl. gero. τὰ πολιτικὰ πράττω ἢ διοικῶ, reipublicę adminiſtrandæ ſtudiis intendo, munia reipublicæ adminiſtro, cōcionor, in ciuitate dego, fungor magiſtratu. Accuſat. πολιτεύονται ταῦτα, Ariſtot. in Polit. πολιτεύομαι τὴν πολιτείαν, vtor ciuili adminiſtratione, Plato de Legibus. πολιτεύομαι πολιτείαν προΐσχομαι, AEſchin. Et οἱ πολιτευόμενοι, rempublicam tractantes: quibus opponuntur οἱ ἰδιῶται, i. priuati, Demoſt. τῶν πεπολιτευμένων δ' ἰδιωτῶν, Demoſt. Idem, τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πεπολιτευμένοις, qui eius partibus ſtuduerunt, Bud. Dicitur & de aliis functionibus ꝓ munere meo fungor, διαιτῶμαι. Sic Paulus in Actis capite 23, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, ego omni conſcientia bona munere meo functus ſum Deo. Eſt etiam τὸ πραγματεύομαι, molior, vt οἱ κράτιστοι πολιτῶν οὐ διαίρεσιν, ἀλλ' αἱρέσιν ἡγούμενοι τῆς ῥώμης πολιτεύεσθαι τοὺς δημάρχους, κατέφυγον ἐπὶ τὸν κάμιλλον, ciuium optimi non partitionem ſed perniciem in vrbem Romam inducere Tribunos plebis rati, ad Camillum confugerunt. Et οἱ τἀναντία πολιτευόμενοι, Syneſ. dicuntur, qui contrariam factionem ſequuntur, qui alteris partibus ſtudent. πολιτεύεσθαι, eſſe ac viuere, apud Nazanz. & in Canone 14. concilii Sardicenſis. Pro exerceri, Aphthon. pro obſeruari ſæpe legitur apud Theoph. in Inſtit. ciuil. Item pro agere & verſari, Lucian. de Luctu, ἄπερ οὐκ οὔτε νεκρὸς ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. πολιτεύεσθαι ἐν δημοκρατίᾳ, verſari in ſtatu populari, Ariſtot. in Rhetor. πολιτευόμενος ἐν δημοκρατίᾳ, in populi principatu agēs, Iſocrat. πολιτευόμενοι ταῖς πόλεσι, Ariſtot. in Politic. verſati in ciuitatibus. ‖ πόλεμον ἐκ πολέμου πολιτευόμενοι, bella ex bellis ſerentes, AEſchin. περὶ πρέσβ. Accipitur & Paſſiuè pro gubernor. Plato Epiſt. 7, νοῆσαι περὶ πασῶν τῶν νῦν πόλεων ὅτι κακῶς ξύμπασαι πολιτεύονται, comperire reſpubl. omnes quæ nunc ſunt improbè gubernari. Iſocrat. ἔπειθ' οἱ νόμοι καθ' οὓς ἕκαστοι πολιτευόμενοι τυγχάνουσι, i. leges præterea quarum præſcripto ſimili reguntur. εὖ πολιτευομένη πόλις, Plato de Legib. ciuitas rectè inſtituta, rectè diſpoſita & adminiſtrata.

Πολιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ciuiliter negotior, dego ſub aliqua republ. πράττω κατὰ τὸ ἔθος τῆς πολιτείας, Interpr. Thucydid. & eſt τῶν πολιτῶν καὶ ἰδιωτῶν, vt πολιτεύσαι τῶν ἀρχόντων καὶ στρατηγησάντων. κακῶς ἐς σφᾶς αὐτοὺς ἐπολίτευσαν, in ſuam perniciem geſſerunt. πολιτεύει πόλις κατὰ δημοκρατίαν, ciuitas per ſtatum popularem adminiſtratur, Thucydid. Significat aliquādo rego & adminiſtro, vt πρὸς κοινὸν πολιτεύειν, Idē.

Πολιτηΐη, ciuitas, Herodot.

Πολίτης, ου, ὁ, ciuis, popularis, municeps. Plato Epiſtola 7, ὄντες Ἀθηναῖοι ἐμοὶ πολῖται, Athenienſes mei ciues. Ammonius diſtinguit à πατριώτης. πολίτης αὐτῷ καὶ φίλος, Iſocr. πολίτης dicitur non συμπολίτης, Ariſtoph. Interpr. & Phrynich. πολίτην ποιεῖν, ciuitatis iure donare, inter ciues adſcribere. Demoſt. πολίτας προσδέχεσθαι, in vrbem ciues adſcribere. πολίτας ὄντας ὑπεδέξατο, ſuos ciues excepit, Dem. ἄνδρα χρηστὸν ὄντα καὶ δίκαιον οὐδενὶ κακῷ δεῖν οἴεται τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας ἀμύνεσθαι καίπερ ἀδικούμενον, virum probum & iuſtum quanquàm iniuria laceſſitum nullo malo debere ſuos ciues afficere putat, Plutar. in Public.

Πολιτικὴ, ciuilis ſcientia, Cicer. in Rhetor. ciuilitas, Quintilian. Plato de Legib. ciuilis facultas, Ariſtot. in Polit. πολιτικὴν vocat idem Ariſtot. in Rhetor. τὴν περὶ τὰ ἤθη πραγματείαν.

Πολιτικὸς, οῦ, ciuilis, reipubl. gerendæ peritus, qui rempublicam gerit, ciuilibus negotiis implicitus, ciuitati vtilis, δημοκρατικὸς, ciuibus & publicarum priuatarūmque rerum adminiſtrationi accomodatus: ſic Quintilian. in Præfat. lib. 1. οἱ πολιτικοὶ, ciuitatum moderatores, Plato de Leg. ὁ πολιτικὸς λόγος, Hermogen. λόγου τοῦ πολιτικοῦ μέρη, Idē. οἱ πολιτικοὶ λόγοι, apud Iſocrat. ſermones ſeu orationes de republ. gubernanda præcipiētes: ſic Eraſm. πολιτικὸς, ἐνα-γώνιος, δικανικὸς, Hermogen. πολιτικὴν ἀρχὴν λαμβάνειν, vrbanum magiſtratum inire, Polyb. πολιτικαὶ δυνάμεις, copiæ ex vnaquaque ciuitate, AEſch. τὸ πολιτικὸν, ciuile inſtitutum, ciuilis ratio, Plut. in Lycurgo. τὸ πολιτικὸν ἑκάστου τῶν πολιτῶν, ciuis cuiuſque ciuilis dignitas, Plato de Legibus. πολιτικὸν πᾶν, omnes populares. πολιτικὸν κτῆμα, ciuilis poſſeſsio & popularis. πολιτικὸν ζήτημα quid, Hermog. τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, & τὰ πολιτικὰ πράττειν, apud Platonem, i. remp. gerere & gubernare. τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν ἐπράττοντο, multa ad rempubl. pertinentia adminiſtrabant.

Πολιτικῶς, ciuiliter, vrbané.

Πολίτις, ιδος, ἡ, hæc ciuis.

Πολιτισμὸς, οῦ, ὁ, tractatio reipubl.

Πολιτογραφεῖν, in ciuium numerum aſcribere, ciuitate donare, in ciuitatem aſciſcere, εἰς τοὺς πολίτας ἀναγράφειν: vnde Paſſiuum πολιτογραφεῖσθαι, id eſt, εἰς τοὺς πολίτας ἐγγράφεσθαι. ἐπολιτογραφήθη, iure ciuitatis donatus eſt. ‖ Et apud Ioſephum, πολιτογραφεῖν τοὺς θεοὺς, eſt, deorum quorūdam cultum aſciſcere.

*Πολιτοκοπεῖν, & Πολιτοκοπία. vide apud Pollucem.

Πολιτοφθόρος, ciuibus pernicioſus, ciuitati peſtifer, Plato de Legib.

Πολιτοφύλακες, ciuium cuſtodes, vrbis cuſtodes, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 6.

Πολίχνη, ἡ, vrbs, oppidum, Thucyd.

Πολίχνη, ης, ἡ, & Πολίχνιον, ου, τὸ, oppidulum, πολύδριον. Plato 2. de Republ. κατοικοῦμεν τὰ πολιχνίου γενόμενοι.

Πολιώδης, caneſcens facilè, Alex. Aphrod.

Πολίωσις, εως, ἡ, canities, ſed immatura vitio naturæ.

Πολλὰ αὐτὸ τὸ κατὰ πολὺ, multa ex parte, frequenter, ſæpe, ferè, plerunque, πολλάκις, Homer. Iliad. β. ἐπιῤῥηματικῶς. ἴσθι δ' ἄντικρυς, ὥσπερ τὸ πότερον αὐτὸ τοῦ πότερον. Ariſtoph. in Pluto, ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν ξυμβὰν φαγόντι. πολλὰ χαίρειν, &c i. κατὰ πολλὰ, Dem. πολλὰ πολλῶν ἀπεῖρα, &c. vbi intelligitur κατὰ, vt ſit κατὰ πολλὰ, plerunque, Plat. de Leg. ὡς τὰ πολλὰ, Idē.

Πολλ' ἄττα, ex multis quædam.

Πολλάκι, per ellypſin & AEolicè, pro πολλάκις. vt ἔπεσθαι pro ἕπεσθαι, inquit Heſiodi Interpr.

Πολλάκις, ſæpe, ſubinde, frequenter, ſæpenumero. Plato de Republ. οἰκίαν πολλάκις ποιοῦσι τὴν ἑαυτῶν, rem familiarem multiplicauit. πολλάκις τῷ μηνὸς, Xenoph. πολλάκις τῆς ἡμέρας, Gaza libro 4.

Πολλαπλασιασθεὶς, multiplicatus.

Πολλαπλασιασμὸς, οῦ, ὁ, multiplicatio.

Πολλαπλάσιος, ου, ὁ, multiplex, multiplicatus, multò copioſior, multis partibus maior, Cicer. numeroſior, πολλαπλασίων, Ariſtot. in Prædic. Genit. Comparat. πολλαπλάσιος τοῦ ἡμετέρου, multò numeroſior quàm noſter, Herod. πολλαπλάσιοι τῶν ἐναντίων, plures, Thucyd. πολλαπλασίους τῆς ὠφελείας, Alcidamas. πολλαπλάσια χρήματα, multò plures pecuniæ. πολλαπλάσια τούτων, his multò plura. Xenop. ταῦτα πεποίηκα καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια. Plato Epiſtola 7. dixit πολλαπλασίαν ποιεῖν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, id eſt, multiplicare paternum principatum. εἰ δὲ πρὶν δύναμιν ἔχων ἐνδεὴς ἦν, χρ. αἰδ' δὲ πολλαπλασίαν ἄλλην ἂν δέξαι, Xenoph. l. 1, Pæd.

Πολλαπλασίων, ονος, multò maior, multò copioſior, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. πολλαπλασίονι χρόνῳ, multò maiori tempori, Plutar. in Apophth.

Πολλαπλασίως, multipliciter, multiplicaté.

Πολλαπλασιάζω, & πολλαπλασιάζειν, multiplicare, amplificare.

Πολλαπλασίασις, multiplicatio, Ariſtot. lib. 5. Politico. capite octauo.

Πολλάπλοος, ου, ὁ, multiplex, multiphari⁹, Plinio, πολύμβολος, Plato. Cicero, Neque enim fidũ eſſe poteſt multiplex ingenium & tortuoſum.

Πολλάσημος, varia ſignificãs: vnde πολλασήμως, multa notando, Gaza lib. 2. Gram.

Πολλαχῆ, multiphariam, κατὰ πολλοὺς τρόπους, vulgò, paſſim, multis in locis, Argyrop. πολλαχῆ τοῦ μεσοῦ, paſsim per vbera, Gaza. πολλαχῆ σκεδάννυται, Philo de mundo. ἄλλῃ πολλαχῆ, aliis multis rebus.

Πολλαχόθεν, ex multis, multis ex locis, multis ex partibus. Plato Epiſt. 7, πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι, multis ex locis manabant tales rumores.

Πολλαχόσε, ad multa loca, in multis partibus.

Πολλαχοῦ, locis in compluribus, multis locis, paſsim, ſæpenumero, frequenter, πολλαχῆ. Ariſtot. de mundo, πολλαχοῦ γῆς, multis in locis terræ.

Πολλαχῶς, multiphariam, vario modo. Item πολλάκις.

Πολλέας, multos, Herodot.

Πολλὴ, Fœminin. terminatio à πολὺς, ſed mutuatitia. πολλὴ χώρας, multum agri, Xenoph. πολλὴ τῆς ἀθάρης, multum polentæ, dicitur ab Ariſtoph. in Pluto, τῆς ἀθάρης πολλὴν ὤφλεν, id eſt, πολλὴν τὴν ὀφλὴν ἡ μερίδα. vbi Interpr. λείπει ἡ ὀφλὴ. ἧς πολλὴν, &c. Demoſt. vbi μερίδα puto ſubaudiendum. πολλὰς τύπτεσθαι, multis verberibus cædi. Ariſtophan. νεφ. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. vbi πληγὰς ſubaudiendum eſt. πολλὰς πληγὰς λαβὼν, Idem. πολλαῖς πληγαῖς μαστιγούσθω, Plato de Legib. multis pulſetur verberibus.

Πολλαπλάσια, multò plura, Herodot.

Πολλὸν, οῦ, multùm, multò, πολύ. Homer. Odyſſ. ξ, πολλὸν παυρότεροι, multò pauciores. & cum Superlatiuo, ἰδ. ο, πολλὸν ἄριστος. πολλόν τι κράτιστα, longè optima. πολλοῦ γε καὶ δέω, multum ab eo abſum, multum abeſt vt ego faciam, Demoſth. in Orat. de pace. vide Phauor. ἐκ πολλοῦ δεῖ. vide in δεῖ. διὰ πολλοῦ, ſ. διαστήματος, longo tractu, multo interuallo. Item diu, diu eſt ex quo, ex multo tempore, è lõginquo. ἐκ πολλοῦ, olim, eminus, ex longinquo, ex lõgo ſpatio, ex multo tempore. ἐκ πολλοῦ πράσσω, diu operam conſumo, Thucydid. ἐν πολλῷ διαστήματι διελούσῃ, intra magnum ſpatium, Idem. ἐπὶ πολλῷ, Demoſthen. vide in ἐπί. πολλῷ νικᾶν, longè vincere, Ariſtophan. πολλῷ πρότερον, Idem Ariſtop. πολλῷ θᾶττον, multò citius, Galen. πολλῷ ὕστερον, Thucydid. πολὺ ὕστερον, Idem. πολλῷ μάλιστα, multò maximé. τὰ πολλὰ Πελοποννήσου, pleraque Pelopõneſus, id eſt bona eius pars, Idem Thucyd. κατὰ πολλὰ, multis de cauſis.

Πολλὸς, τοῦ πολλοῦ, de quo in πολὺς, multus, omnis, frequens, copioſus, numeroſus, amplus. πολλοῦ κεφάλαιον, ſupputatio in ſummam ſubductam. πολλοῦ πραθεὶς, magno venundatus potius quàm multò, adnotat Eraſm. capite 26 Euang. Matth. In plurali numero πολλοὶ, multi, ſine articulo, Dem. οἱ πολλοὶ verò ſignificat idem quod vulgus Latinis, imperita multitudo, priuati, plebeii, πένητες, ἄδοξοι, ἀπαίδευτοι: cui opponuntur οἱ σωπτοί. οἱ πολλοὶ, οἱ δημόται, Thucydid. πολλοὶ καὶ δημοτικοὶ, tenues & populares, id eſt, plebeii, Demoſt. vnde εἷς τῶν πολλῶν, vulgaris, gregarius, vilis, id eſt, vnus ex vel de multis, ὁ τυχὼν, καὶ πολλοστός. ἡ τῶν πολλῶν ἀδυναμία, Demoſth. id eſt, τῶν πενήτων, vt exponit Interpr. τοῖς πολλοῖς ἐξεταλίζειν, id eſt, τοῖς τυχοῦσι, id eſt, inter plebeios annumerare, in ordinem cogere ſeu redigere, Bud. in dictione, Cogere in ordinem.

Πολλοστημόριον, ου, τὸ, vel πολλοστὸν μέρος, ſoluta compoſitione, minima portio, quod dicimus ferè, vix centeſimum & milleſimum quodque, multipartitum. Lucretius multeſimam partem dixit, Bud. Comm. πολλοστημόριος δύναμις opponitur παραπλησίῳ δυνάμει, apud Themiſt. πολλοστημόριον τῆς ξέρξου δυνάμεως, parua pars ex Xerxis copiis, Plut. in Themiſt. de exercitu Mardonii relicto in Grçcia. πολλοστημόριον αὐτῆς ἐπικουρίας ἰδεῖν βουλόμενοι, Thuc. l. 6, vbi Vall. optabitis cernere multò maiores auxiliares copias. ſed vide. συμφέρει τοῦ τιμήματος ἐπισκοπεῖν τοῦ κοινοῦ τὸ πλῆθος, κἂν ᾖ πολλαπλάσιον, ἢ πολλοστημόριον τοῦ πρότερον, νόμον εἶναι, καὶ τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν, ἢ ἀνιέναι, Ariſtot. lib. 5. Politic. cap. 8. expedit perpendere & recenſere publici cenſus multitudinem, & ſi ſit multò magis auctus, aut longè plus imminutus quàm prius, legem eſſe vt vel augeatur vel remittatur. Aretinus hallucinatur exponens multò maior factus.

Πολλοστὸς, οῦ, ὁ, multiplicabilis, vnus è multis, quaſi multeſimus, id eſt, minimus. Iſocrat. πρὸς φιλίαν διετέλεσε τούτων πολλοστὸς ὢν, καὶ τῇ φύσει, καὶ τῇ δόξῃ, Sic Cicero de Finibus, Tenuis L. Virginius vnuſque de multis. Huic nõ omnino diſſimile quod eſt ad Atticum, Thermus cum Syllano contendere exiſtimatur, qui ſic inopes & ab amicis & æſtimatione ſunt. Eſt & à capite remotiſsimus. Plato in Philebo, πρὸς τὰ πολλοστὰ σκληρότητι, ad ea quæ à prima duritiæ nota remotiſsima ſunt, & reducta, hoc eſt, minimè dura. Idem. ἐκ εἰς τὰς πολλοστὰς ἡδονὰς ἀποβλεπτέον, id eſt, exigui ſenſus voluptates, & à ſuauiſsimis atque acerrimis longè diſtãtes. opponitur huic μόναχος. Baſil. in ἑξαημ. μόναχος αὖ εἶναι καὶ πολλοστὸς, vnus & non plures. πολλοστὸς ἔργοις, qui multa edidit geſta, cap. 23. lib. 2. Regum. ἐν τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστὸς ἔσῃ, in eius amore delectare iugiter, cap. 5. Prouerb. Salomonis. μετὰ δὲ ἐκ πολλοστοῦ χρόνου, longo interuallo, Ariſtophan. τὸ πολλοστὸν, minima pars, quota pars, πολλοστὸν μέρος τοῦ παντὸς, Ariſtid. Chryſoſt. τίνα ἔξεις συγγνώμην ἢ τὸ πολλοστὸν αὐτῶν ὑπομένων μέρος; non milleſimam earum partem ſuſtinens? πολλοστὸν ἂν ὀφείλομεν ὁμολογήσομεν πεπονθέναι, vix nos milleſimam partem eorum quib⁹ eramus digni, paſſos eſſe fatebimur, Liban. Sophiſta.

Πολλοστῶς, Aduerb. Ariſtot. lib. 10. Ethic. cap. 5, ἡδοναὶ δὲ λοιπαὶ λέγονται τοῦ ἀνθρώπου εἶναι δευτέρως καὶ πολλοστῶς, cęteræ verò voluptates hominis eſſe dicuntur ſecundariè & perparum: ſic Argyrop. Aretinus multiphariam: vetus Interpr. multipliciter.

Πόλος, ου, ὁ, terminus diametri mũdi, axis qui à noſtris vertex dicitur aut cardo. Eſt autem immobile punctum in fine axis imaginarii, ſuper quod totum cælum voluitur: vnde & nomen habet ἀπὸ τοῦ πολεῖν, id eſt, à vertendo. Vertitur enim cælum circa vtrunque polum, arcticum & antarcticum: de quibus vide apud Ariſtot. de mundo, & in ſphæra Procli. Accipitur à poetis pro ipſo cælo.

Πολλοῦ, Atticè, pro κατὰ πολὺ, valde, Ariſtop. θρασὺς εἶ πολλοῦ, audax es ex multo tẽpore, diu eſt ex quo confidẽs es. id eſt, diu & multúm. Idem in Plut. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου, ex multo tempore eos non vidi, diu eſt quum vidi, vt Plautus loquitur, diu eſt quod vidi. Cætera vide in πολλόν.

Πολιοῦσθαι, caneſcere, canos producere.

Πολτάριον, ου, pulticula. vide Annot. Marcelli libro 2. Dioſcor. cap. 115.

Πολτοποιούμενος δίδοται, in pulte datur, Dioſcor. libro 2, capite 131.

Πολτὸς, ὁ, puls, Dioſcor. lib. 2, cap. 115.

Πόλτον ξυλόκαστρον, Etym.

Πολὺ, multúm. Conſtruitur cum Comparat. Lucian, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ. πολὺ παχύτερος, multo craſsior, Dioſcor. lib. 3, cap. 41. πολὺ δικαιότερον, multò iuſtius, Plutarch. in Themiſt. πολὺ μεῖζον, κατὰ πολὺ, Homer. Iliad. πολὺ καταδεέστερα, multò inferiora, Iſocrat. in Euagora. πολὺ πλείους, Demoſth. πολὺ πλεῦνες, multò plures, Herodot. Et cum μᾶλλον. Iſæus, πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, multò promptius. Et cum Superlatiuo, Heſio. βροτῶν πολὺ φίλτατε πάντων, longè chariſsimé. πολὺ πρώτιστος, αἰτὶ τοῦ πάντων πρῶτος, Homer. Iliad. ς. πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιότατος, longè probiſſimus & iuſtiſſimus, Plut. in Themiſt. πολὺ τολμηρότατος, Thucyd. πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι, Homer. πολὺ μεγίστη. Iſocrat. πολὺ pro ſæpe. Epictet. pro valde. Ariſtot. in Rhetor. πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς, procul à terra. πολὺ pro πλέον, plus. Sophocles, νικᾷ γὰρ ἡ φιλοῦσα μ' ἔχθρας πολύ. i. πλέον ἢ ἡ ἔχθρα, magis quã odium. καὶ πολύγε, maximè, Plato de Legib.

Πολυάγκιστρον, ου, frequẽtia hamorum. πολυαγκίστρῳ ἁλίσκεσθαι, hamorũ frequẽtia excipi, Ariſtot. 4. Anim.

Πολύαγρος,qui multam accepit prædam,in Epigr.

Πολύαθλος,ου,ὁ,bellicoſus,egregius lucta.

Πολυαιμέω, abundo ſanguine, Ariſtot. in 4. de gener. Animalium.

Πολυαιμία,ἡ,ſanguinis copia.

Πολύαιμος, cui ſanguis abundat, cui eſt ſanguinis copia,Galen.ad Glauc.

Πολύαινος,ου,ὁ,multa laude dignus,fabuloſus, πολλοῖς ἐπαίνοις ἄξιος,Homeri Interpr.

Πολυάϊξ,κος,ὁ,impetuoſus,multas mutationes habens, πολυόρμητος,belli epithet.Iliad.α, τὸ μὲν πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο,i.πολλὰς ὁρμὰς ἢ κινήσεις ἔχοντος,ἀστάτου.

Πολυάκανθος, ἡ, aculeoſa,genus ſuffruticis,lib.6,cap.3. hiſt.plant.Theoph.

Πολυαλθὲς,τὸ,quod eſt multorum medicorum.

Πολυαλθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,habens varium vſum,& multas vires,Dioſcor.de althæa.

Πολυάλφιτος,ὁ καὶ ἡ,copioſam farinã reddens, Theophr. lib.8,cap.4.hiſt.plant. πολυάλφιτος κριθὴ, ordeum multã reddens farinam.

*Πολυανδρεῖν,opponitur λειπανδρεῖν. Strabo lib.8, πολυανδρεῖν τὴν χώραν, & λειπανδρεῖν τὴν χώραν, de Achæis loquens.

Πολυάνδριον,ου,τὸ,ſepulchrum, locus vbi ſunt multa ſepulchra,polyãdrium,cœmiterium,ſtrages. Nazãz. ὁ ναὸς βεβηλωθεὶς ἅγιον αἵμασι, καὶ ψυχαῖς αὐτὸ νεῶν πολυάνδρια.

Πολύανδρος,ου,ὁ,multos viros habens:vt πολύανδρος χθὼν apud Nonnum.

Πολυανθὴς,floridus,floribus fertilis & abundans, floribus refertus,Odyſſ.ξ.

Πολυανθρωπία,ας,ἡ,hominum frequentia.

Πολυάνθρωπος,populo frequens, Thucyd.

Πολυάνωρ,ορος,idem quod πολύανδρος. θρόνῳ πολυάνορι,Eurip.i.in qua ſede verſantur multi homines.

Πολυάργυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,argento affluens.

Πολυαρκέστατος,vberrimus,multa producens. πολυαρκέστατον τῶν ἄλλων γυμνασίων, vberrima omnium exercitationum,Galenus.

Πολυαρκὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,multùm ſufficiens,quo quis ſit multùm contentus.

Πολυάλκης,τος,ὁ,vir Lacedæmonius,Plut.in Pericle.

Πολυάρητος,multis votis exoptatus: geminatum eſt ρ poeticè. ἐκ πολυάρρητος υἱὸς,i.μετὰ πολλῶν εὐχῶν γενόμενος, Odyſſ.

Πολύαρνος,αρνος,ὁ καὶ ἡ,multos agnos & pecudes poſſidens, πολυθρέμμων.Iliad.β, ἔλειπεν πολύαρνι Θυέστῃ.

Πολυαρχία,ἡ, plurium principatus, imperantium turba,ducum multitudo,multorum imperium.

Πολύαρχον,τὸ,idem. τὸ πολύαρχον,στασιῶδες, vbi multorum imperium,ibi ſeditio,Nazanz.in Orat.

*Πολυάσχολος,multùm occupatus,multi negotii,Baſil. in Exaem. καὶ ἡ ἀστρονομία,ἡ πολυάσχολος ματαιότης,vanitas maximè negotioſa.

Πολυαύλαξ,ακος,ὁ,latus,ſulcoſus,lætus,magnus.

Πολυαυξὴς,multi incrementi.

Πολυάχητος κῶμος,Eurip.multiſonus.

Πολυάχυρος,multum habens paleæ.

Πολυβενθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,profundus,πολὺ βάθος ἔχων,Iliad.α.

Πολυβλαστὴς,in ramos diſperſus.

Πολυβλαστία,vberrima germinatio.

Πολύβοια,ἡ,Diana,vel vt alii,Proſerpina.

Πολυβότειρα,ας,ἡ,multa paſcẽs,terra.

Πολύβοτος,ου,fœcundus ouibus,pinguis,πολλοὺς τρέφων, multos alens.

Πολύβουλος,ου,ὁ καὶ ἡ,prudens,aſtutus,πολυγνώμων, συνετὸς, Homerus.

Πολυβούτης,ου,ὁ,diues boum.

Πολύβρεχος,ὁ,multùm maceratus, multùm madefact⁹, ſæpius maceratus.

Πολυγάλακτος,lacte abundans.

Πολύγαλον, polygalon herba, ſic dicta quòd lactis copiam præbeat,Dioſc.lib.4,cap.132.

Πολύγαμος,qui multas ducit vxores,qui multis vxoribus abutitur,multinubus, Hieronymo interpr.

Πολυγηθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, multùm lætificans, multis gratificans. Heſiod. δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος,dona Bacchi multũ iucundi,& qui multis lætitiæ author eſt.

Πολύγλευκος,vino aut muſto abundans.

Πολύγληνος,ου,ὁ, oculatus, multis oculis præditus, in Epigramm.

Πολύγλωσσος,ὁ,qui callet multas linguas,multiloquus, multarum linguarum peritus. πολύγλωσσος βοὴ, Sophocl. verboſus clamor.

Πολύγνωθος,ου,ὁ, Thaſius pictor nobilis,qui pinxit gratis Poecilen porticum.

Πολύγνωτος,ου,ὁ,multiſcius.

Πολύγομφος,multis clauis iunctus. πολύγομφος ναῦς,nauis multis clauis compacta, Heſiod.

Πολυγόνατον,polygonaton herba, de qua Dioſc.lib.4, cap.7,dicitur à geniculorum frequentia.

Πολυγόνατος,ου,ὁ,multùm geniculatus,frequentibus geniculis cinctus,qui multa habet genicula.

Πολυγονία,ἡ,fœcunditas,fœtus copia,largus fœtus.

Πολυγονοειδὴς,quidam vocant herbam,quæ & κληματὶς dicitur lib.4,cap.8. Dioſcor.

Πολύγονον,polygonõ herba,cui⁹ duo genera. Eſt enim πολύγονον ἄρρεν,Dioſc.l.4,c.5.& πολύγονον θῆλυ,Idẽ ibidẽ ca. 6.Plinius πολύγονον ſanguinariã vocat: Colum. ſanguinalem.Item & Celſus cap.vlt.lib.2, Herba ſanguinalis,quã Græci πολύγονον vocant. πολύγονον autem dicitur à copia ſeminis,vt vult Marcell.lib.4.Dioſcor.

Πολύγονος,ου,ὁ,fœcũdus,ferax,fœtificus,Bud.in Epiſt. prior.cum accentu in penult,

Πολυγράμματος,admodum literatus,Plut.in Pericle.

Πολύχανος,vorax,πολυφάγος.

Πολυχάω,apud Hippocr. πολυφαγεῖ ſignificat: nam χάειν apud Callimach.deuorare eſt.

Πολυγύμναστος,ου,ὁ,inexpugnabilis.

Πολυγώνιος,multis conſtans angulis.

Πολυγωνοειδὴς,ſpeciem multi anguli repræſentans.

Πολύγωνος,ου,ὁ, multos angulos habens, multiangulus, Ariſtot.in Problem.

Πολυδαίδαλος,ου, ὁ καὶ ἡ, ingenioſus, aſtutus, affabrefactus,perelegans,ποικίλος,πολυσκέδαστος.

Πολυδάκρυος,ὁ καὶ ἡ,multùm lachrymans. Apollon.2, ψυχὴν πολυδάκρυον.

Πολύδακρυς,υος,ὁ καὶ ἡ, lachrymoſus, πολύθρηνος, lachrymabilis.Item multarum lachrymarum cauſam præbens. vnde ἀγὼν πολύδακρυς κατὰ συμβαίνοντος, ὁ δακρύων ποιητικός. Et πολύδακρυς πόλεμος,Iliad.γ.

Πολυδάκρυτος,lachrymoſus,refertus lachrymis,Epigr.

Πολυδάκτυλος,ου,ὁ,qui habet multos digitos,qui multiplici pedum fiſſura digitatur,Gaza:pedes in plures digitos diſcretos habens,Idem.

Πολύδαμνος,ου,ὁ,multos domans.

Πολυδαπανώτερος,ſumptuoſior.

Πολυδειρὰς,άδος,ὁ, eminens, multa cacumina & multas eminentias habens.Iliad.α, πολυδειράδος Οὐλύμποιο, i. πολυαυχένου, πολλὰς ἐξοχὰς ἔχοντος.

Πολυδέκτης,Polydectes rex Spartanus, filius Eunomi ex priore vxore,Plut.in Lycurgo.

Πολυδένδρεος χῶρος, Homer.Odyſſ.multis arboribus cõſitus. πολυδένδρεον ἔαρ,in Epigr.

Πολυδερκὴς,multa intuens.Heſiod. ἠὼς πολυδερκέος ἠοῦς.

Πολύδεσμος,ου,ὁ καὶ ἡ,multa habens vincula,multis clauis & vinculis compactus.

Πολυδεύκης,Pollux,Etym.

Πολυδήνης,πολύβουλος,multi conſilii,aſtutus.

Πολυδικεῖν,multa litigia mouere,Plato de Leg.

Πολυδίψιος, ου, ὁ, ſiticuloſus, vel valde deſyderabilis. Vnde quidam illud Homeri, κεῖνον ἐλάχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην,expo nendum putãt pro deſyderabile,ama-

bile, i. πολυπόθητον διὰ τῦ χρόνου, Athenæo authore lib. 10. Alii πολυδίψιον ἄργος appellatum volunt ſiccum & ſiticuloſum Argos propter aquarum & longinquitatẽ & penuriam, quòd diu aquarum penuria laborauerit, donec Danaus ex AEgypto profectus puteos fodere, & aquæ ductibus in vrbem deriuare docuiſſet.

Πολύδιπος, figura teſtudinis.

Πολύδριον, ου, τὸ, ciuitatula.

Πολύδροσος, ου, ὁ καὶ ἡ, rorulentus.

Πολυδυναμία, multa poteſtas, Bud. in Epiſt. poſter.

Πολυδωρία, ας, ἡ, munificentia.

Πολύδωρος, ου, ὁ, multa donans, aut qui multa dona accepit. Polydorus Cadmi & Harmoniæ filius, Heſiodus in Theogonia.

Πολύεδνος, ου, ὁ, bene dotatus.

Πολύεδρος, multas habens ſedes.

Πολυειδήμων, multiſcius.

Πολυειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diuerſus, multarum ſpecierum, multiplex, multifarius, πολύμορφος, multiformis.

Πολυειδία, ἡ, ποικιλία, varietas.

Πολύειδος, nomen viri proprium, Etym.

Πολυειδῶς, multifariam, multiplici ſpecie.

Πολυέλεος, ου, ὁ, miſericors, qui multæ eſt miſericordiæ, cap. 2. Ioel. Prophetæ.

Πολυέλικτος, ου, ὁ, variè inuolutus, tortuoſus, errabundus, flexilis, volubilis.

Πολύετες, diuturnus, πολυχρόνιος: παρὰ τὸ ἔτος τὸ χρόνος.

Πολυέπεια, ἡ, multiloquium.

Πολυεργὸς, in Epigram. laborioſus.

Πολύεργος, ου, ὁ, operoſus, ſemper agens aliquid.

Πολυετεῖ, aſſeruatur multos in annos.

Πολυετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, annoſus, μακρόβιος, multorũ annorũ.

Πολυετία, ας, ἡ, annoſitas.

Πολύευκτος, ου, ὁ, πολυήρατος, multum optabilis.

Πολύευκτος, Polyeuctus filius Themiſtoclis ex Archippa, Plutarch. in Themiſt.

Πολύεφθος, ου, ὁ, percoctus.

Πολύζηλος, ου, ὁ, peramabilis, inuidioſus. πολύζηλος βίος, Sophocl. ὁ πολλῷ φθόνῳ ἔχων.

Πολυζήλωτος, ου, ὁ, Euripides, multùm amabilis, perſequendus multo ſtudio.

Πολύζυγος, habens multra tranſtra, iugoſus, πολύδεσμος, ἐΰσελμος. vide Ζυγὸν. Iliad. β, παρὰ νηὶ πολυζύγῳ.

Πολυήκοος, multa audiens, Plato de Leg.

Πολυήμερος, ου, ὁ, multorum dierum. πολυήμερος νεκρὸς, qui multis diebus mortuus fuit, Nazanz. in Orat.

Πολυήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis, multùm expetitus, peroptabilis. vnde γάμος πολυήρατος. ὀδ. ο, nuptiæ deſyderabiles. & πολυήρατος ἥβη, pubertas periucunda & pergrata. Heſiod. πολυηράτῳ ὕδατι, i. πολυεράστῳ ἢ πολυτίμῳ. πολυήρατος χθὼν, i. πάνυ ἐράσμιος, Ariſtoph. Interpres. πολυήρατος Λιβύη, alma Libya, Herodot.

Πολύηρος, diues, πολυάρουρος.

Πολυηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſonorus. πολλοὺς ἤχους, καὶ μάλιστα χρώμενος, πολυτίθεμος, μεγάλως ἠχῶν.

Πολυθαμβὴς, vehementer ſtupefactus, Nonnus.

Πολυθαρσὴς, audax, confidens, vnde πολυθαρσὴς πόλεμος, lib. 2. Apoll. audax bellum. πολυθαρσὲς μένος, audax animus ſeu fortis, Hom. Odyſſ. in bonam partẽ. καὶ τὸ πολυθαρσὲς, fiducia.

Πολυθεΐα, πολυθεότης, deorum multitudo: ſic Iuſtinus Martyr.

Πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem aſtruit, Philo de mundo. vnde πολυθεΐας, deorum multitudo, quã primus Orpheus introduxiſſe fertur, vt ſcribit Iuſtinus Martyr in oratione ad Gentiles.

Πολύθερμος, ου, ὁ, percalidus.

Πολύθεστος, ου, ὁ, multum amatus.

Πολυθεωτάτη ἐκκλησία, referta cócio multis diis, Lucia.

Πολύθηρος, ου, habens multas feras.

Πολυθρέμμων, ονος, ὁ, pecoroſus.

Πολύθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, luctuoſus, flebilis, querulus, Eurip.

Πολύθρονον, τὸ, venenoſum. θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη. τέθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶ πανούργου.

Πολύθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſonorus, clamoſus, multiſonus.

Πολυθρύλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, diuulgatus, διαβεβοημένος, ὀνομαστότατος, magnæ famæ.

Πολύθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multo aditu peruius.

Πολύθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vbi ſæpe ſacrificatur, halans crebris ſuffitionibus & ſacris. πολύθυτον ἄλσος, Euripides.

Πολυΐαχος, impetuoſus, peritus.

Πολυϊδρία, ἡ, multarum rerum cognitio.

Πολύϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, ſciens, prudens, expertus multarum rerum, percautus, percallidus. Odyſſ. ο, ὁ λυδ' ἀνὴρ πολύϊδρις, πολύπειρος.

Πολύϊνος, multiplici neruo conſtans.

Πολύϊππος, equis abundans, Dionyſ. de ſitu orbis.

Πολυΐστωρ, ορος, ὁ, multiſcius, qui multa nouit ac memorat. Polyiſtor dictus eſt Alexander ſcriptor, Plin. lib. 9.

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multam ariditatem habens, peraridus: nam κάγκανον lignum aridum ſignificat.

Πολυκαισαρία, ἡ, multitudo Cæſarum.

Πολυκάλαμος, multicalamus, multiplici calamo aſſurgens.

Πολυκαμπὴς, flexuoſus, volubilis.

Πολυκαρπία, ἡ, multa fertilitas, larga fœcunditas.

Πολύκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, fructuoſus, εὔγειος, multum fructum afferens, Theophr. lib. 2, cap. 5. de cauſ. plant.

Πολύκαυλος, multicaulis.

Πολύκενος, inanis, fiſtuloſus, cauus.

Πολυκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, veterator, malus, lucroſus, vafer. πολυκερδὴς νόος, id eſt, συνετὸς ἢ πανοῦργος, aſtutus animus, Homer. Odyſſ.

Πολυκέρδιον, multò melius, πολὺ βέλτιον.

Πολύκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornutus, multicornis. Sophocl. in Aiace, ἔκειρε πολύκερων φόνον, id eſt, multas pecudes cornutas trucidauit.

Πολύκεστος, ου, ὁ, acu pictus. πολύκεστος ἱμὰς, Hom. Iliad. γ, i. πολυκέντητος, πολύγραφος, ποικίλος, acu pictus. vnde lorũ & cingulum Veneris κέστος dicitur.

Πολυκέφαλος, ὁ, multiceps. τὸν ἔρωτα, πολυκέφαλον θηρίον Plato dicit, i. amorem, beluam multorum capitum. πολυκέφαλος νόμος, cantio tibialis à Minerua excogitata, ad imitationem multiplicis ſibilli, quem anguina Gorgonum capita reddebant, apud Pindarum.

Πολυκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, curis plenus, malorum fœcundus & author.

Πολυκίνητος, agitabilis, qui multiplicis motus eſt. Ariſtot. de mundo, τοῖς μὲν πολυκίνητον ἄρχειν, hos quidem in regendo motus exercet multiplex.

Πολυκλαδὴς, & Πολύκλαδος, ramoſus, multos ramos gerens, Theophr. lib. 1. hiſt. plant.

Πολύκλαυτος, impletus lachrymis & planctu.

Πολύκλειστος, multum clauſus, Phocyl.

Πολύκλειτος, ου, ὁ καὶ ἡ, glorioſiſsimus, clariſsimus.

Πολύκλειτος, Polycletus Iunonem Argiuam fabrefecit, Plutarch. in Pericle. Sic dictus eſt etiam quidam ex Neronianis, Idem in Galba.

Πολυκληῒς, ίδος, ἡ, habẽs multas ſedes, πολυκάθεδρος ἢ πολύγομφος. Iliad. ν, νηὶ πολυκληῗδι φίλην, multa habens tranſtra, ſeu multis clauis compacta.

Πολυκλεής, percelebris, famoſus, pernobilis.

Πολύκληρος, i. πλούσιος, ὀδ. ξ.

Πολύκλητος, ου, ὁ, à multis vocatus. Et πολύκλητοι, è multis locis conuocati. πολύκλητοι ἄνδρες, Homer. Iliad. οἱ ἐκ πολλῶν τόπων συγκεκλημένοι, ὃ δὲ συναλλαχθέντες, ex multis & diuerſis locis conuocati.

Πολύκλυστος, ου, ὁ, vndoſus, qui multis abluitur fluctibus, multiſonus, murmurabundus: à κλύζω. Heſiod. πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.

Πολύκλωνος, ramoſus, ſurculoſus.

Πολυκνημος

Πολύκμητος, ε, ὁ, elaboratus, laborioſus, ad multos labores idoneus, vt eſt ferrum. ὀδ. ξ, χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος, id eſt, ferrum multum laboratum, πολυκάματον, πολυεργασκευάστον, τὸν μετὰ πολλοῦ τοῦ κάματου κατασκευασθέντα, ἢ τὸν πολλῷ κάματον παρεχόμενον ἐν τῷ κατασκευάζεσθαι, δυσκατέργαστον, quod multis modis poteſt laborari & fabricari.

Πολύκνημον, τὸ, polycnemũ, genus fruticis, de quo Dioſcorid. lib. 3, cap. 108. Nicand. πολύκμηνον literis trãſmutatis vocat, vt notat Marcellus ibidem.

Πολύκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens multas ſuras, δύσβατος, ὀρεινὸς, τραχὺς. Homer. Iliad. β, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνὸν, id eſt, πολλὰς ἔχοντα κνημοὺς, ἤγουν τὰς περιοχάς.

Πολύκνισος πέτρη, ſaxum abundans multo nidore & fumo ex ſacrificiis educto, Nonnus.

Πολύκοιλος, ὁ, plures cõtinens ventres, multimembris.

Πολύκοινος, multis communis, multum communis, πάνδεκτος. Sophocl. ὦ φίλας πολλάς ... τὸν πολύκοινον Ἅιδαν, &c. aut communem orcum.

Πολυκοιρανία, ας, ἡ, dominatio multorum, Hom. Iliad. β, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, i. πολυαρχία.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκολυμβᾶ μέλη τὴν βαπτάχην, Ariſtoph.

Πολύκομος, ε, ὁ, frondoſus.

Πολύκομπος, ε, ὁ καὶ ἡ, iactabundus.

Πολυκρασία, πολυκρασία.

Πολύκρατον, τὸ, herba quæ alio nomine κραταιγόνον apud Hippocratem.

Πολύκρημνος, ε, ὁ καὶ ἡ, montoſus, inacceſſus.

Πολύκριθος, fertilis, multum hordei proferens.

Πολύκροτος, multiſonus, multi plauſus, Nonnus. πολύκροτος ἀγὼν, certamen multo applauſu perſequendum, Bud. in Epiſt. prior. πολύκροτος ἄνθρωπος, homo cautus & aſtutus, Ariſtophan. Interpres. ſic quidam legunt in ſecundum Odyſſeæ verſum, αὐτὰρ πολύκροτον.

Πολυκτημοσύνη, ης, ἡ, opulẽtia, facultas, copia ſubſtãtię.

Πολυκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, diues, πολυχρήματος, πολλὰ κτήματα ἔχων, multa poſsidens, locuples.

Πολύκτητος, Polyctetus, Lucian. id eſt, locuples, diues. πολύκτητος δόμος, Euripid.

Πολύκτονος, multorum occiſor.

Πολυκτόρειον, Ithacæ locus, Etym.

Πολύκυμος, ε, ὁ καὶ ἡ, vndoſus, fluctuoſus, πολυηχέτης.

Πολυκύμων, idem.

Πολύκωμος, in Epigram. epitheton Bacchi.

Πολύκωπος, multos habens remos, Euripid.

Πολυλήϊος, ε, ὁ, habens multas ſegetes, aut pecudes, aut ſpolia. ferax ſegetum, multa prædia habens, fertilis, diues, locuples. Iliad. ι. ναῖε πολύρρηνος, πολυλήϊος, id eſt, πολλὰ λήϊα ἔχων, ἢ πολλὰ θρέμματα. λεία δὲ λέγεται καὶ τὰ ἐκ πολέμου λάφυρα, ἢ τὰ ἀπὸ λῃστείας, inquit Interpr.

Πολύλιστος, ε, ὁ, optabilis, πολυλιτάνευτος.

Πολύλλιστος τέρψις, delectatio multùm optãda, Nonnus. Et θεὸς πολύλλιστος, Deus multis precibus orandus, apud eundem.

Πολύλοβος, qui multiplici vagina ſeu folliculo continetur.

Πολυλογία, ας, ἡ, multiloquium, loquacitas, multus ſermo, facundia, Plato de Leg.

Πολυλόγος, ου, ὁ, multiloquus, verboſus, loquax, facundus. Vide Μακρολόγος apud Ammon.

Πολυλόγως, loquaciter, multis verbis, longo ſermone.

Πολύλοπος, ε, ὁ, plures veluti tunicas obtinens. de herbis quibuſdam dictum. πολύλοπος πυρὸς, triticum multis tunicis, Theophr. lib. 4. cap. 12. de cauſ. plant. πολύλοπος φλοιὸς, cortex tunicis multiplex, Gaza in hiſtor. plantar. Theophraſt. ἔστι δὲ πολύλοπος ἡ ἐλάτη, tunica multiplici eſt abies, Ibidem lib. 5, cap. 2.

Πολυμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multa diſcens, eruditus. Iſocr. καὶ φιλομαθὴς ἔσῃ πολυμαθής.

Πολυμαθία, ας, ἡ, diſciplina multiiuga, multorum notitia, Plato de Leg.

Πολυμάσχαλος δρῦς, quercus corpore ſinuoſo, Theoph. lib. 3. hiſt. plant. cap. 9. ibidem aloſus exponitur, id eſt, multas habens alas.

Πολυμεθὴς, multùm ebrius.

Πολυμεμφὴς φωνὴ, querula vox & expoſtulatrix, Nõn.

Πολυμέρεια, ἡ, particularum multitudo.

Πολυμερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in multas partes diuiſus, multimẽbris, multis partibus conſtans. vnde πολυμερέστατος πόντος, Ariſtot. de mundo. πολυμερὲς dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, Nazanz. in Orat. id eſt, multiplex.

Πολυμέριμνος, anxius, ſolicitus, qui multiplicis curæ eſt. Ariſtot. de mundo, τοῖς μὲν ἄρχειν πολυμέριμνον, his quidem præfectura ſolicita eſt.

Πολυμέριμνος, idem.

Πολυμερῶς, variè, ποικίλως, διαφόρως, πολυειδῶς, διαφόρως.

Πολύμηλος, ε, ὁ καὶ ἡ, pecoroſus, diues, πολλὰ θρέμματα ἔχων, multa pecora habens, Homer. Iliad. β.

Πολύμητις, ιος, ſapiens, πολύβουλος. Homer. πολύμητις Ὀδυσσεὺς, i. συνετός.

Πολύμητος, ε, ὁ, prudens, cõſilio plenus, vafer. Ita quoque idem Homerus Vlyſſem vocat.

Πολυμηχανία, ἡ, ingenium, induſtria, multa ars.

Πολυμήχανος, ου, ὁ, artificioſus, verſutus, induſtrius, machinabundus, ſubtilis, acutus. vnde τέχναι πολυμήχανοι Luciano, i. artes peracutæ.

Πολυμιγία, ἡ, confuſio, multarum rerũ miſtio, Plutar.

Πολύμισθος, qui multam mercedem exigit, in Epigram.

Πολύμιτον, τὸ, verſicoloribus filis contextum, quod pluribus contextum eſt liciis.

Πολύμνεια, ας, ἡ, Polymnea, vna ex nouem Muſis.

Πολυμνήμονες, οἱ, multum memoria valentes.

Πολυμνήστη, ης, ἡ, quæ à multis petitur in vxorem, ἡ ὑπὸ πολλοῖς μνηστευομένη, proba. Odyſſ. ξ, πολυμνήστην τε γυναῖκα, &c. hoc eſt, optatiſsimam vxorem.

Πολύμνηστος, proprium poetæ. vnde πολυμνήστεια, μέλη πολυμνήστου, Ariſtoph.

Πολύμνητος, ε, ὁ, decantatus.

Πολύμνιος, ε, ὁ, muſcoſus.

Πολύμορφος, multiformis, Gaza lib. 8. Animal. cap. 28.

Πολυμορφότατοι, maximè multiformes.

Πολύμοχθος, laborioſus. πολύμοχθος βίος, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Πολύμυθος, ε, ὁ, garrulus, locuturleius, ὁ πολλοῖς λόγοις χρώμενος, verboſus, diſertus.

* Πολυνόμος, multùm paſcens. Theophr. in 9, δοκεῖ γὰρ πολυνομώτατον καὶ παμφαγώτατον ὁ βοῦς.

Πολυνεύρον, ε, aliqui vocant plantaginem minorem.

Πολυνικῶ, longè vinco, facilè ſupero, Thucyd.

Πολύνοια, prudentia, intelligẽtiæ amor, Plato de Leg.

* Πολυνούστερος. Theophraſt. in 8. hiſt. plant. ὅταν δὲ εὐετηρία φύηται, καὶ πολυνουστέρα τὰ σπέρματα γίνεται, Gaza, grauiora ſuauioráque ſemina trãsfert: ſed quàm rectè vide ex eodem loco.

Πολυξένη, Polyxena, filia Priami & Hecubæ.

Πολύξενος, multorũ hoſpes, qui multos habet hoſpites, Ariſt. l. 9. Ethic. c. 10. Heſiod. μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξενον καλέεσθαι, neq; ſis multis hoſpes, neque ab hoſpite abhorrens. Et apud eundem, δαὶς πολύξεινος, i. ἡ ἐκ τῶν συσσίτων καὶ εἰσφορῶν καὶ ἐράνων, i. conuiuiũ ad quod inſtruendum multi amici aliquid conferunt. πολύξεινος οἶκος, Euripid. & Heſiod. pro πολύφιλος, i. habens multos amicos.

Πολυοδία, multa itinera.

Πολυοζία, nodoſitas.

Πολύοζος, nodoſus, ramis frequens.

Πολυοινία, ἡ, multum vini, vinoſitas, Plato de Leg.

Πολύολβος, perbeatus, prædiues.

* Πολυόμματος, epitheton Argi apud Lucianum.

Πολυόπον, crebrò perforatum, vt rete. πολυόφθαλμον.

Πολύοπος, cui multum eſt lactis, ſucculenta, quibus copia eſt ſucci, Theophr. lib. 9.

Tt

Πολύοπτος, ſpectabilis.
Πολύορκος, multùm iurans.
Πολυόροφος, ου, ὁ, multis tabulatis excelſus.
Πολυοῦς, οῦ, ὁ, canus. accipitur pro ciuitatis præſidæ
Πολυοσμία, odoris plenitudo.
Πολύοσμος, qui multi eſt odoris, largè olens.
Πολυόστεον, multiplici conſtans oſſe.
Πολυότης, ητος, canities.
Πολυοῦνται, caneſcunt.
* Πολυοχλία, multitudo turbulenta, Iob cap. 31.
Πολύοχλος, multitudine abundans.
Πολυοχλοῦσα πόλις, ciuitas magnam turbam habens.
Πολυοψία, opſonii copia.
Πολύοψος, opiparus, Luciano.
Πολυπαθής, ὁ, multis refertus malis.
Πολυπαιδία, ας, ἡ, multitudo filiorum.
Πολυπαίπαλος, ου, ὁ, tritus, malignus, impoſtor, πανοῦργος, ὁδ. ο, φοίνικες πολυπαίπαλοι ἤλυθον ἄνδρες.
Πολύπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, multos filios habens, prolificus.
Πολυπάμμων, ονος, ὁ, locuples, diues pecuniæ. πάμματα enim Dorica & Æolica lingua pecunię dicũtur κτήματα.
Πολυπειρία, ἡ, multa experientia, multarum rerum peritia, Plato l. 7. de Leg. cõiungit πολυπειρία καὶ πολυμαθία.
Πολύπειρος, peritiſsimus.
Πολυπενθής, έος, ὁ καὶ ἡ, luctuoſus, graui luctu affectus, ὁ πολλάς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων. vt ὀδ. ξ, καὶ σὺ γέρον πολυπενθὲς, &c.
Πολυπευθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculũ.
Πολυπήμων, ονος, ὁ, damnoſus, πολυβλαβής.
Πολυπίδακος, ὁ καὶ ἡ, & Πολυπῖδαξ, ακος, ὁ, multas habens ſcaturigines, fontibus frequens, irriguus.
Πολύπικρος, valde amarus.
Πολύπιστος, ὁ, ὁ πολλὴν πίστιν ἔχων, ἔμπιστος, fidei plenus.
Πολύπλαγκτος, ου, ὁ, &
Πολυπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, pererrans, multiuagus. Epitheton anni apud Sophoclem in Aiace, πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός. & ναῦς πολύπλαγκτος apud Phocylidem. Nonnus, ἔργα πολυπλανέος βιοτῆς, id eſt, vitæ vitioſæ. πολυπλανὴς πέλαγος, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης.
Πολύπλανος, multiuagus, diſperſus, Nonn.
Πολυπλάσια ἐστὶ, in Epigr. his multò plura.
Πολυπλασιάζω, multiplico.
Πολύπλεθρος, multorum iugerum, Euripid. in Alceſt.
Πολύπλεκτος, multùm implexus, Nonnus.
Πολυπληθεῖ, creſcit, cap. 5. Exodi.
Πολυπληθία, ἡ, multa copia.
Πολύπλοκος, ου, ὁ, nodoſus, implicitus, implicatus, ſinuoſus. πολυπλόκων βουλὴ, conſilium prauorum, cap. 5. Iob. πολυπλόκοις μορφαῖς, formis variis, Euripides.
Πολυπλόκως, implicitè, diuerſo ordine.
Πολύποδα, τὸν, multipedem.
Πολύποδες, οἱ ἐν μυκτῆρσι, polypi narium, Dioſcorid. lib. 1, capite. 103.
Πολυποδία, ἡ, pedum copia, pedum numerus exauctus.
Πολυπόδιον, ου, τὸ, polypodium herba quæ & Latinis ficidula, de qua Dioſcorid. lib. 4, cap. 284. & Marcell. ibidem. & Theophraſt. lib. 9, cap. 14. hiſt. plant.
Πολυποδίδη, τα, polypi.
Πολυπόθητος, ſummè deſyderabilis.
Πολύπονος, laborioſus, dolore afflictus. Sophocl. ἐκ πολυστερφὰς ἥκων φυλᾶς πολυπόνων ἀχαιῶν.
Πολυπόνως, multo cum labore, Phalar. in Epiſt.
Πολύπορος, ου, ὁ, locuples, diues, εὔπορος, meatib⁹ refertus.
Πολυποσία, ἡ, immodica potatio, multus potus, Dioſcorid. lib. 5. cap. 11.
Πολυπότης, ου, ὁ, bibax.
Πολύποτος, qui potioni indulget, Ariſtot.
Πολύπους, οδος, numero pedum copioſus, multis pedib⁹ conſtans. Item polypus, piſcis genus à pedum multitudine dictum. πίεσφιν πολύπους dicitur à Phocylide. πολύποδα ἐμφύεσθαι, innaſci polypum, Theophraſt. libro 9, cap. 14. hiſtor. plant. Dicitur etiam πολύπους tuberculum in naribus præter naturam ſubrubrum, & quidam narium morbus, quòd multas radices habeat: aut quòd vt ille acetabulis inuadit venantes, ita hic nares occupat vſque ad ſermonis & anhelitus impedimentum.

Πολυπραγμονεῖσθαι is dicitur cui negotium exhibetur, qui moleſtia afficitur.

Πολυπραγμονέω, μονῶ, ῶ, ήσω, anxiè nimis & curioſè aliquid inquiro & indago, ſatago, anxio nimioque labore inquiro, πολλοῖς ὀχλεῖσθαι καὶ πολλάκις, multis reb⁹ me implico. Et propriè de rebus nihil ad nos pertinentibus dicitur. Ariſtophanes in Pluto pro συκοφαντεῖν poſuit & eſſe ardelionem, cui opponitur ἀπραγμονεῖν. Compoſitum ex πολὺ & πράττω, quaſi πολλὰ πράττω, hoc eſt, circa multa ago & ſatago. Philo de mundo, πολυπραγμονεῖται καὶ τοιῶσ πον, quod contrarium eſt ingenti contentione inquiritur. Plato in Apologia, ἰδίᾳ μὲν ταῦτα συμβουλεύω περιιὼν καὶ πολυπραγμονῶν, id eſt, curioſè inquirens. vbi in bonam partem accipitur. πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐξελέγχοντας, rerum cauſas multo ſtudio indagare, Plato de Leg. & Ariſtoph. ὁ τὴν τοῦ ὄντος πολυπραγμονῶν φύσιν, qui curioſè inquirit eſſentiæ Dei naturam, Nazanz. in Orat. πολυπραγμονεῖν περὶ τῶν πολιτῶν, diligenter inquirere de ciuibus, Plutarchus in Lycurgo.

Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curioſitas, negotiatio, multiplex ſtudium, effrenata rerum cupiditas. Gell. vertit multarum rerum aggreſsionẽ, carúmque omnium actionem. Plutarchus ſcribit eſſe φιλομάθειαν ἀλλοτρίων κακῶν, id eſt, ſtudium aliena mala cognoſcendi.

Πολυπράγμων, ονος, ὁ, negotioſus, curioſus, rerum nouarum ſtudio erectus, vbique ſe ingerens cõtra rationem officii ſui, actuoſus. Sic Cicer. Virtus autem actuoſa, & deus noſter nihil agens. ἀργία πολυπράγμων, otium negotioſum, Bud. in Epiſt. poſter.

Πολυπρέμνος, multos habens truncos.

Πολυπρόβατος, re pecuaria abundans, πολύμηλος.

Πολυπροβατώτατος, pecorum copia beatiſsimus.

Πολύπτερα, quibus penna eſt vberior, quibus penna vberius data eſt.

Πολυπτόητος, tumultuoſus, ſtupidus, Plutarch.

Πολυπτοίητος θάλασσα, in Epigramm. multùm ſtupendum mare.

Πολύπτορθος, habens multos ramos, Nonnus.

Πολύπτυχος, ου, ὁ, multiplex, ſinuoſus, implicitus, fortis. Heſiod. πολύπτυχον ἵζον ὄλυμπον. πολύπτυχος χθὼν, terra montoſa, Euripides.

Πολύπτωτον, ου, ex pluribus caſibus σχῆμα, genus figuræ. Terent. in Phorm. Eius me miſeret, ei nunc timeo, is nunc me retinet. Polyptoton figura eſt (inquit Rom. Aquil.) quum ſæpius initio eadem pars orationis repetitur, ſed immutatis Declinationibus caſuum aut Generibus aut Numeris. Vide etiam Rutilium Lupum, & Quintil. lib. 9, cap. 3.

Πολύπυργος, ου, turritus.

Πολύπυρος, ου, ὁ, tritico abundans. Odyſſ. ξ, δουλίχιον πολύπυρον, tritici ferax. πολύπυροι τόποι, loca tritico abundantia, tritici multi feracia, Dioſc. lib. 1, cap. 182.

Πολύρραφος, ου, ὁ, multũ ſutus. Sophocl. in Aiace, ἴσχε διὰ πολυρράφου τρόφον πόρπακος ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος. πολυρραφὴς à Nonno dicitur pro eodem, Ioann. 9.

Πολύρρην, ηνος, ὁ καὶ ἡ, abundans agnis, πολυθρέμμων.

Πολύρρητος, ſæpe nominatus, clarus, laborioſus.

Πολυρριζία, radicum copia, radicum multitudo.

Πολύρριζον, ſic quidã vocant elleborũ nigrum, Dioſc. lib. 4, cap. 241. quidam etiam filicem, i. πτερίδα.

Πολύρριζος, multas habens radices, craſsis radicibus.

Πολύρρινος, è multis pellibus.

Πολυρρόδης, εος, ὁ καὶ ἡ, abundans roſis ſeu conſperſus.

Πολύρροδος λειμών, Ariſtoph.

Πολυρρόθιος, ου, ὁ, multiſtrepus, Æſchyl.

Πολύρριζος,

Πολύῤῥοιζος,ου,ὁ ϰ ἡ,multiſonus,πολύφλοισβος,Nicand.

Πολύῤῥυτος,multifluus,Sophocl.

Πολὺς,πολλὴ,ὁ,multus, ingens,σφοδρὸς, vehemens, aſsiduus,frequens,amplus,numeroſus, ἄφθονος, largus,celebris. Solum Accuſatiuum ex ſe format. τὸν πολὺν, & τὸ πολὺ neutrum: reliquos obliquos à nomine πολλὸς mutuò accipit tam Maſculino quàm Fœminino & Neutro genere. πολὺς πυκτικῶν,multùm exercitatus, Euripid. τὸ πολὺ αὐτοῦ,magna ſui parte. χρ᾽ τὸ πολὺ,multo tempore. Vide Πολλός.

Πολύσαπρος,multùm carioſus,putris,detritus.

Πολυσαρκία,ας,ἡ,corpulentia,obeſitas.

Πολύσαρκος,ου,ὁ,corpulentus,valde carnoſus.

Πολυσήμαντος,ου,ὁ, & Πολύσημος,ου,ὁ,multa ſignificans, variæ ſignificationis.

Πολύσιτος,frumenti perfertilis.

Πολυσκαρθμος,ου,peragilis,πολυκίνητος. Homer. Iliad.β, σῆμα πολυσκάρθμοιο μυρίνης,id eſt,ταχείας.σκαρθμοὶ γὰρ ἡ τῶν ποδῶν κίνησις.

Πολύσκιος,vmbroſus.

Πολυσμάραγος,ου,ὁ,ſonorus,ſtreperus.

Πολυσπαδής,έος,ὁ ϰ ἡ,ſpata elaboratus ſæpe.πολυσπαδέων πέπλων, in Epigram. veſtium multùm pexarum, quæ expertæ ſunt multum pectinem,i.σπάθην.

Πολύσπειρος,ου,ὁ,πολυέλικτος, multis ſpiris & flexibus inuolutus.

Πολυσπερής,έος,ὁ ϰ ἡ,diuerſigena,in diuerſas partes diſperſus ac diſſeminatus, multiplex: à σπείρω. Hom.Iliad. ζ,πολυσπερέων ἀνθρώπων,i. ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς διεσπαρμένων, πολυχόων ἢ πολυσπόρων.

Πολυσπερμία,afluentia ſeminis genitalis.

Πολύσπερμος,multum habens ſeminis,multùm fertilis, ſemine abundans,copioſe fundens ſemen.

Πολυσπλαγχνος,valde miſericors.

Πολύσπορος,ου,ὁ ϰ ἡ, habens diuerſa ſemina, ſemine abundans.πολύσπορος πῦς,in Epigram.

Πολυστάφυλος,ου,ὁ,vitis abundans,πολυάμπελος,Iliad.β.

Πολυστεγής.vide ſuprà Ἀστεγής.

Πολυστέλεχος,caudicoſus,multos habēs truncos. paliuri epitheton.πολυστέλεχος παλίουρος,in Epigram.

Πολυστεφής,έος,ὁ,valde coronatus,Sophocl.

Πολύστιος, multis lapillis conſtans. Callimachus, πολύστιον τε μέτωπον. Vide Στιά.

Πολυστιχία,verſuum multitudo,in Epigram.

Πολύστιχος,immenſus,id eſt,opus multis verſibus & lineis conſtans.

Πολύστοιχος,multiplici ſerie fultus.

Πολύστολος,ου,habens magnam claſſem.

Πολύστομος ἠχὼ,ſonus & vox ex multiplici ore proficiſcens,Nonnus.

Πολύστονος,ου,ὁ, valde mœſtus, faciens ſuſpirare, multi gemitus. Iliad.α, πολύστονα κήδε᾽ ἔφηκε,i. πολλῶν στεναγμῶν αἴτια. πολύστονος γόος,in Epigram.

Πολύστροφος πλοκή,perplexitas.

Πολύστροβος,ου,ὁ, vorticoſus apud Nicand. à στρόβος, hoc eſt,aquæ vortex.

Πολύστροφος,verſatilis, volubilis,mobilis.

Πολύστυλος,ου,ὁ,qui habet multas columnas.

Πολυσυνδετον,aliàs πολυσύνδετον,ſed rectius per δ ſcribitur.figura eſt aſyndeto contraria, quæ fit quum multæ coniunctiones ponuntur, non ſolùm copulatiuæ,ſed aliæ etiam cuiuſcunque generis. exempla afferuntur apud Rutil.Lupum:à πολὺς, multus,& σύνδεσμος, coniunctio.vide Ἀσύνδετον.

Πολύσφελμος,multo,vel denſo cortice.

Πολυσφόνδυλος,multa habens internodia,Lucian.

Πολυσφράγιστος,bene ſigillatus.

Πολυσχιδής,έος, ὁ ϰ ἡ, lacerus, multiplex, multifidus,pedes in plures digitos habens diſcretos,in ramos ſparſus. πολυσχιδὴς ῥάκεσι,pannis vndique lacer,Lucian.

Πολυσωματώτερος,ου,corpulentior.

Πολυτάλαντος,ου,ὁ, bene nummatus.

Πολυτεκνέω,frequenter pario filios,Ariſtot.Polit.

Πολυτεκνία,ας,ἡ,multorum filiorum procreatio,copia filiorum,Ariſtot.in Rhet.

Πολυτεκνοῦσα,ας,ἡ,quæ habet multos filios.

Πολυτέλεια,ας,ἡ,profuſio,luxus,magnificentia,pretiū.

Πολυτελὴς ἡ,nimius ſumptus.

Πολυτελής,έος,ὁ ϰ ἡ,ſumptuoſus,qui multa profundit, opiparus,operoſus,Cic.2.de Leg.πολυτελὴς,πολυδάπανος, δαπανηρὸς, πολλὰ τελῶν, ἐξ οὗ ϰ πολυτελὴς δεῖπνον, Interpres

Πολύτεχνος,ου,ὁ,artificioſus. (Thucyd.

Πολυτιμητίζω,μ.ίσω,π.ικα,multos honoro, vel à multis honore afficior,Heſychio.

Πολυτίμητος,ου,ὁ ϰ ἡ,multo honore dignus, præclarus, πολυτιμώτατος, pretioſus, Ariſtoph. ὦ πολυτίμητοι νεφέλαι, magni faciendæ. πολυτίμητε θεὰ, Idem.

Πολύτιμος,ου,ὁ, magno emptus, magno honore dignus habitus. Vide Ammon.

Πολύτλας,αντος,ὁ ϰ ἡ,multa patiens,infelix, multa paſſus,ὁ πολλὰ ὑπομεμενηκώς. Sophocles,ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνὴρ,id eſt,ὀδυσσεύς.

Πολυτλήμων,ονος,ὁ ϰ ἡ,idem,πολλὰ ὑπομένων,Hom.Iliad.

Πολύτλητος,ου,ὁ,multa tolerans.

Πολυτοκέω,multū pario,ſum fœcundus,multa pario.

Πολυτοκία,ἡ,ſumma fœcunditas, multitudo partus, multa fœcunditas,copia partus,partus numeroſus.

Πολυτόκος,ὁ,ἡ,fœtoſus, fœcūdus, fœtu abundās, multiprolis,cui partus eſt numeroſus,multiperus. πολυτοκοῦντα,Pſal.Dauid.144.vbi Latinè oues fœtoſæ.

Πολυτρήρων,ωνος,ὁ ϰ ἡ,abundans columbis,πολλὰς περιστερὰς ἔχουσα,Homer.Iliad.β.

Πολύτρητος,ὁ ϰ ἡ,mula habens foramina,foraminoſus. σπόγγοι πολύτρητοι,Homer.Odyſſ.τοῖς πεχρῶσι τεγαμένοις.

Πολύτριχον,ου,τὸ, herba quam capillum Veneris vocāt, quòd multa habeat capillamenta. ἀδίαντον dicitur Dioſcorid.lib.4,cap.126.

Πολύτριχος,ου,ὁ,capilloſus.

Πολυτροπία,ας,ἡ, multiplices mores, multiplex & verſatile ingenium,moroſitas,verſutia.

Πολύτροπος,ου,ὁ,moroſus,varius, mutabilis,qui verſatilibus eſt moribus, perquàm exercitatus, qui mores hominum vidit.Homer.hoc nomine vocat Vlyſſem,quaſi multiplici morum cognitione, verſatiliq; ſolertia præditum:&,vt inquit Cic.verſutum & callidum. Nam verſutos appellat quorum mens celeriter verſatur: callidos quorum tanquam manus opere, ſic animus vſu concaluit,lib.2.de Nat.deor. πολύτροπος νόσος,morbus varius, Plut.in Numa. πολύτροπον γνώμης,agilitas ingenii. πολύτροπον ἐνεργείαις dicitur τὸ ἅγιον πνεῦμα, Nazanz. in Orat. i.in efficacia varius.πολύτροπα θαύματα, diuerſa miracula, Nonn.ποικίλοις ϰ πολυτρόποις ὀνόμασι,Hermog.

Πολυτρόπως,multifariam,multis modis.

Πολυτροφία,alimenti abundantia.

Πολύτροφος,craſſus,pinguis, habitior, vberius alimentum accipiens.πολύτροφος τυρὸς,caſeus multùm alens,multum præbens alimenti, Dioſcorid. lib.2.cap.81.& cap. 204. πολύτροφος οἶνος,vinum corpora multùm alens,Idem lib.5,cap.10.

Πολυτροχάλοις ἀγοραῖς, concionibus volubilibus,Eurip.

Πολυϋδρία,imbrium frequentia,aquæ copia.

Πολύϋδρος,multo humore affluens, Plato de Leg.

Πολύϋλος,ου,qui diuiditur in multas materias.

Πολύϋμνος, abundans hymnis, Ariſtoph.

Πολυφαγία,ας,ἡ,edacitas,multus cibi vſus.

Πολυφάγος,ου,ὁ,edax,vorax,heluo.

Πολυφάρμακος,ου,ὁ, venenis vel medicinis abundans, medicamentis ſcatens.

Πολυφασία,ας,ἡ,loquacitas.

Πολύφατος,celebris,vulgatus.

Πολυφεγγὴς, pellucidus, multum lucens, Nonnus.

Πολύφερνος, ου, ὁ καὶ ἡ, dotatus.

Πολύφημος, ου, ὁ, famoſus, decantatæ famæ, illuſtris, garrulus, θορυβώδης. ἐς πολύφημον, ad famæ celebritatẽ. Forũ quoque dicitur πολύφημον, in quo varii rumores narrantur. Eſt & propriũ cuiuſdam Cyclopis Neptuni filii.

Πολύφθορον, exitiale, Sophocl. in Elect.

Πολύφθορον δῶμα, Soph. i. ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

Πολυφιλία, multorum amicitia, copia amicorum.

Πολύφιλος, multos habens amicos.

Πολύφλοισβος, ου, ὁ, reſonans, πολύηχος, πολυτάραχος. Iliad. α, πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Πολύφορβος, ου, ὁ, multa nutriens. Heſiod. δύμηδες πολυφόρβοις ἐς λέχος ἦλθες. πολυφόρβην γαῖαν, Homer.

Πολυφορεῖν, multum producere.

Πολυφορία, ας, ἡ, fertilitas.

Πολυφόρος, ὁ, multa ferens, ferax, fertilis, capax, multorum malorum capax. πολυφόρος οἶνος, vinum quod multum aquæ ſuſtinere poteſt. Vulgò vinoſum vinum appellant: ad quod alludens μεταφορικῶς dixit Ariſtoph. in Pluto, πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι, id eſt, πολλά μοι κακὰ ὑφ' ἓνα καιρὸν ἄγοντι ἡ τύχη, ſum adeò valido & multum ferenti contemperatus dæmone, i. commiſtus & perfuſus.

Πολύφορτος, ὁ, onuſtus.

Πολυφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multi conſilii & prudentiæ, Heſiod. ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεὶς, conſiliis prudentibus circunuentus.

Πολυφράδμων, conſultus, Apollon. Rhod.

Πολυφρόντιστος, prudens, in Epigram.

Πολυφροσύνη, ἡ, prudentia, aſtutia.

Πολύφρων, ονος, ὁ, prudens, circunſpectus. Odyſſ. ξ, ποσῶ ἐοικότα πολύφρονα.

Πολυφυὲς, τὸ, multifidum.

Πολύφυλλος, multis foliis conſtans, folioſus, Gaza.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Πολύφωνος, garrulus, linguax, vocem copioſè emittẽs, multarum vocum, in Epigram.

Πολύχαλκος, ſolidus, firmus. Epitheton cœli, Iliad. ε, οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἀντὶ τοῦ στερεὸν λίαν ἰσχυρόν. alibi σιδήρεον facit. πολύχαλκος etiã diuitẽ denotat, ære multo abundatẽ, πλούσιον. Iliad. κ, ἐν δὲ δόλων ἐν πᾶσι πολύχρυσος, πολύχαλκος.

Πολυχανδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, capax: à verbo χανδάνω.

Πολύχειρ, χειρὸς, ὁ καὶ ἡ, multas habens manus.

Πολυχειρία, ας, ἡ, manuum multitudo, magna manus, numeroſa manus, magnus exercitus, laborantium multitudo, ingens multitudo, decuria hominum, Budæus in Epiſt. poſter.

Πολυχίτων, multis tunicis contectus. τὰ πολυχίτωνα, quæ multis tunicis integuntur.

Πολυχορεῖν, fœcundum eſſe & fertilem, largè profundere. Ariſtot. de gener. Animal. 4, ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως, ὥστε ἐπαμφοτερίζειν.

Πολύχοος, ου, ὁ, valde fuſus, verſicolor, varius, multiplex, numeroſus, fœcũdus, fertilis, copioſè fundens. dicebatur de Eunomio hæretico, quòd ὀλιγομαθὴς μὲν εἶχε ἀεὶ τὰ μαθήματα, πολύχους δὲ ἦν περὶ τὴν λέξιν. πολύχους πυρὸς, triticum largè fructificans, Theophr. lib. 4. cap. 12. de cauſ. plant. Inde πολυχούστερος, numeroſior, multiformior. πολυχούστερα τὰ χέδροπα, legumina multò fœcundiora, Theophr. lib. 4. cap. 8. de cauſ. plant.

Πολύχορδος γῆρυς, vox multarum fidium, Euripid.

Πολυχρήματος, ου, ὁ, pecunioſus.

Πολυχρηματία, ας, ἡ, &c.

Πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, abundantia pecuniæ.

Πολυχρηστία, ἡ, numeroſus vſus.

Πολύχρηστος, ου, ὁ, ad multa vtilis, multæ vtilitatis: pro vſitato, Galen. ad Glauc.

Πολυχροία, ἡ, verſicoloritas, variegatio, varietas.

Πολυχρονεῖν, diu manere, diu morari.

Πολυχρόνιος, ου, ὁ, diuturnus, longæuus, diu viuẽs, durabilis, antiquus. πολυχρόνιος πυρετὸς, diutina febris & longa. Vnde πολυχρονιώτατος Superlat. πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα ἔθνη, Xenoph.

Πολύχροος, ου, ὁ, verſicolor, πολύχροα τὰ ὄμματα, numeroſa oculorum varietate notatus.

Πολύχρυσος, ου, ὁ, diues, auro abundans. Heſiod. οὔ ποτ' ἐρ' εἴδυῖα πολυχρύσου ἀφροδίτης, Veneris multo auro affluẽtis. quia puellæ dum nubunt, dotem magnam viris afferũt. πολύχρυσος ἀνὴρ, Xenoph. lib. 3. Pæd. vir auro abundans.

Πολύχυλος, ου, ὁ, ſuccoſus, ſucco madens.

Πολύχυτον, τὸ, copioſum & largum fluxum præbens.

Πολύχωρος τόπος, i. locus amplus. dicitur ὁ ᾅδης à Luciano de Sacrificiis.

Πολυψηφία, ἡ, multitudo conſultantium.

Πολύψηφος, qui multos calculos mittit & ſuffragia, Lucian.

Πολυώδυνος, calamitoſus, valde afflictus & triſtis, πολύμοχθος, multùm triſtis. Aliquando actiuè multorum dolorum author.

Πολυώνυμος, ου, ὁ, multis nominibus appellatus, qui multiplici nomine ſignificatur, ἔνδοξος, τίμιος, celebris. Heſiodus in Theog. πολυώνυμον ὕδωρ, i. multi nominis aquam vocauit Iridem à colorum multiplicitate.

Πολυώνυχοι, multos vngues habentes, qui ſunt vnguibus numeroſis.

Πολυωπὸς, οῦ, ὁ, multos habens oculos aut foramina, i. multiforis, retis epitheton.

Πολυωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, multiplico, ſolicitus ſum, curã habeo. Actiu. Accuſ. & aliquando cum Præpoſitione, vt πολυωρῶ ἐς τὴν ναῦν, curã nauis habeo. Opponitur autem τῷ ὀλιγωρεῖν, i. negligentem eſſe: ὠρῶ γὰρ τὸ φυλάσσω. πολυωρήσεις με, id eſt, multa cura & ſolicitudine me dignum habebis, Pſal. 137.

Πολυωρία, ας, ἡ, cura: à nomine ὤρα, i. φροντίς.

Πολυωρητικὸς, οῦ, ὁ, circunſpectus.

Πολύωτος, multis auribus præditus.

Πολυωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt magno commodo.

Πόμα, ατος, τὸ, potio, poculum, aqua ad potandum, potio quæ à medicis adhibetur. διδόναι πόμα, dare poculum, id eſt, potum, Galen. ad Glaucon.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Πομπαῖος, Mercurii cognomen, quòd animas ad inferos deducat. Sophocl. καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον ἑρμῆν χθόνιον, i. τὸν ψυχοπομπόν.

Πομπεία, ἡ, conuitium, ſcomma. Demoſth. τὰς δὲ πομπείας τὰς ἀναιδεῖς οὑτοσὶ γεγενημένας. vide Πομπὴ in Ammon.

Πομπεῖα, τὰ, vtẽſilia quæ ad luſtrationes pompámque pertinent, pompalia, ſacra vaſa ad pompas idonea: ſic Euſtath. Demoſth. κατ' Ἀνδροτίωνος, ἰδὼν δὲ ἠδικηκότα κοινῇ πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ περὶ τὴν εἰσπραξιν τῆς εἰσφορᾶς καὶ περὶ τῆς ποιήσεως τῶν πομπείων, &c. circa confectionem vaſorum ſacrorum.

Πομπεῖον, ου, locus Athenis celeberrimus. Laertii Interpr. lib. 6. in Diogene vertit palatium, & lib. 2. celeberrimum vrbis locum.

Πομπεὺς, έως, qui pompam cogit, dux, deductor, προπομπός. πομπεῖς ſeu πομπῆς, ductores pompæ, Thucyd. lib. 6. vbi Valla pompatici exponit.

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, idem.

Πομπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, mitto pompam, pompam agito, θριαμβεύω, triumpho, pompam inſtauro, oſtento, incedo & progredior cum faſtu & pompa, glorior tanquam victor. Homer. ὀδ. γ, αὐτὸς μὲν πόμπευον, cum ipſi mittebam ſeu deducebam, id eſt, περιέπεμπον: ſic Interpr. Item maledictis laceſſo, ſcommatis perſequor: ſumpta metaphora ab iis qui in Bacchanalibus feſtis in plauſtro ſedentes in ſe inuicẽ conuitia iaciebant: quod Menander indicat, quũ inquit, ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι. dicitur & πομπεύομαι paſsiua voce pro eodem. Vide in Chiliad. Eraſm. πομπεύω εἰς σε, in te conuitia iacto, Niger apud Philoſtr. in Heroic.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, dimiſsio, ablegatio, põpa, triumphus, deductio,

ductio, ὁδηγία, ὁδὸς, via, δῆμα, comitatus, ductus & auſpicium. Demoſt. 1. Philip. οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμπουσι, pompas celebrant. Idem ἐν τῷ τοῦ μειδίου, τὰς πομπὰς ἡγεῖτο, pōpas agebat. vnde πομπὴν τῶν ἵππων dixit Plato de Legib. quæ tranſuectio dicitur à Latinis. Idem in Epiſt. πομπὴν δέ σοι παρασκευάζω σοι, paro qui te ducant. Homer. ὀδ. ι, ὥς κατέχ' ὑπὸ θεῶν πομπῇ, &c. i. παραπομπῇ, ductu, παραπέμψει. Plutar. ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον, ſub pōpa eduxerūt, in pōpa eduxerūt. πομπὴν τελεῖ, pōpa fungitur, pompā celebrat, Plut. in Apoph. πομπὴν πέμπειν, Plato de Rep. pompam celebrare. πομπὰς ποιεῖσθαι, pro eodem apud eundem in Leg. Capitur etiam πομπὴ pro vectura, vt πομπῇ ξύλων, exportatione materiæ, Thucyd. & pro vento apud Euripid. οὐρίας πομπῆς ἀτυχῶν, proſpero curſu deſtitutus, ſecundo vento. πομπαὶ θεοῦ, Dei auſpicia & ductus, Nonnus. πομπῇ θεοῦ, Dei nutu, Herodot. πομπῇ θεία φαίνεται, diuino impulſu apparet, Plutar. in Rom. πομπαὶ σημείων, ſignorū ſeu portētorū miſsiones, i. miſſa portēta Platoni, 2. de Rep. Item πομπαὶ πανηγύρεις, dies feſtus, celebritas, ludi. Menād. Διονυσίων ἦν πομπή. τὴν Ἀθηναϊκὴν πομπήν, Thucyd.

Πομπήμων, ονος, deductor, dux. Apoll. 2. Arg. χαμάτῳ πομπήμονι βαῖνον ἔερζε. vbi etiam πολυπήμονι legitur.

Πόμπιλος, ὁ, pompa, triumphus, & quæ vulgò proceſſio vocatur. Eſt etiā πόμπιλος è thunnorū genere, quem Aelian. πόμφιλον appellat. Pompilius apud Ariſtot. alio nomine ὁ ναυτικὸς, quem & ᾠὸν πολύποδος, i. ouum polypi vocant. ſed fortè ναυτίλος legi debet, non ναυτικός.

Πόμπιμον, τὸ, quod commodè tranſmitti poteſt, aptus ad ducendum aliquem.

Πόμπιμος, miſſus, Nonn. πόμπιμα φάτις, Eurip. rumor qui emittitur. πομπίμους πνοὰς, ſecundos flatus, Idem.

Πομπόβολον, pro πεμπόβολον.

Πομπὸς, οῦ, ὁ, dux itineris, qui comitatum præſtat, qui comitatur, viator, deductor, comes, nuntius. πομποὶ τούτων καὶ κομισταὶ, &c. exportatores eorum & baiuli, Plutar. in Pericle. πομπὸς item conuentus, σύνοδος.

Πομποστολέω, μ. ήσω, π. ηκα, ναυστολῶ, claſſem naui deduco.

Πόμπευμα, πόμπευμα.

Πόμπων, ωνος, Pompon, onis, filius Numæ Pompilii, vnde dicti πομπώνιοι, Plutarch. in Numa.

Πομφαγεῖν, pompam ducere, inflari, exclamare.

Πόμφοι, οἱ, tumores in cute, bullulæ excreſcentes in ſummis corporis partibus liuidæ ac rubentes, Hippocr.

Πομφολυγίζω, bullo, as, ago bullas. πομφολυγίσῃ, bullarit, Dioſcorid. lib. 5, cap. 76.

Πομφολυγοῦται αἰθάλη, fauilla in pompholigem coit, Ruellius: in bullas tumet, Marcellus lib. 5. Dioſcor. cap. 77. πεπομφολυγωμένος, bullis inturgeſcens.

Πομφολυγώδης, bullatus, bullæ ſimilis, bullis turgens.

Πομφόλυξ, γος, ὁ, bulla, quæ naſcitur ex aqua quū pluit. vide Marcellum in cap. 77. lib. 5. Dioſcorid. Itē ampulla, clypeorum eminentia, τῶν ἀσπίδων ἡ ἐξοχή. Dicta autem à verbo πομφλάζειν, quod fluuiorum eſt, quum vehementer bullis efferueſcunt. vſurpatur & pro ſuperbo & inflato, Etymolog. Ex pompholige fit medicamentum de quo meminit Galen. lib. 2. ad Glaucon.

Πομφολυχεῖν, ad modum bullæ tumere.

Πονέομαι, ἐκπονῶ, μάχομαι, ἐνεργῶ, operor, paro, ἑτοιμάζω, ποιῶ, πράττω, ἐργάζομαι, facio. ὀδ. ο, ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, hæc ille efficiebat. & πεπόνημαι etiam pro præſenti. Apoll. 2, ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, quæcunque domi facimus. Heſiod. ἄεθλα πονησάμενος, &c. πονέομαι ἀέθλους, obeo certamina, Apollonius Rhod. πονοῦμαι περὶ ταῦτα, in his laboro, Chryſoſtom. περὶ ἱερὰ πονεῖσθαι. Apollon. Rhod. πονέοντό τε δαῖτα, &c. parabant & ſtruebant. πονήσατο, ἐνήργησε, Homer. πεπονημένος, exercitatus, verſatus. τὰ πεπονημένα, labores, res magnis laboribus partæ, Demoſt. πονηθεὶς, excultus, elaboratus, exercitatus. ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, labores quos ipſe ſuſcepit pro Græcia, Plutarch. in Themiſt.

Πονεόμενος, ἀντὶ τοῦ πονούμενος ἀνεκτῶς, Etym.

Πονέω, μ. πονήσω, quum ad animum refertur: vel πονέσω, ſi ad corpus, π. ηκα, laboro, laſſeſco, doleo. Eſt etiā frangor & fatiſco, non duro, οὐκ ἀντέχω. Plato in Phædro, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γνώσεσι. Item exerceor, & γυμνάζομαι. & πεπονηκὼς τὸν γεγυμνασμένον ſignificat, Ariſtot. Politic. 5. Præterea σπουδάζω, laboro, i. labore & diligentia conficio, enitor, elaboro. Sophocl. ἢ πάνθ' ἑαυτῷ τοῖς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, omnia ſibi conuenientia facit, i. ſuis commodis ſeruit. Vnde πονούμενα, opera elaborata, quæ opponuntur τοῖς παρέργοις, id eſt, elaboratis, & obiter aliúdque agendo factis. Et πόνοι πεπονημένοι, labores exhauſti, Bud. Com. πονῶ iunxit Accuſ. Xenophon cum εἰς, πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα, in talibus lubenter exerceri. ἃ πονήσωσιν εἰς ἀδυνάτους, quæ labore ſuo contulerint impotentibus, Ariſtot. lib. 1. OEcon. cap. 3. Iſocr. ad Nicocl. Datiuo, τῇ ψυχῇ πονῆσαι, animo laborem capere. πόνους πονῆσαι, i. labores exantlaſſe, Ariſtoph. νεφ. πονῶ τοὺς νεφροὺς, vitio renum laboro, Ariſtot. lib. 3. de partib. Animal. πονῶ τὰ σκέλη, Ariſtoph. ἐπόνεσε πόδας, doluit pedes, cap. 15. lib. 3. Regum. πονέω, pro tolero & ſuſtineo. Plato Epiſt. 7, ἀναγκάσειν ἴσως ἐνιαυτὸν γ' ἔτι πονεῖν, per annū adhuc ſufferre. πολλὰ πεπονηκὼς, laboribus exhauſtus multis, Plutarch. in Camillo. πολλὰ πονήσας, Xenoph. lib. 1. Pæd. paſſus multa, multos labores paſſus. χαλκὸν πονεῖν, eſurire. πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, labore digna præmia ferre.

Πονηροκρατεῖσθαι, ab improbis gubernari.

Πόνημα, τὸ, opus, in Epigram. πονήματα, labores, κόποι, opera, monumenta.

Πονήρευμα, ατος, τὸ, vitiū, ſcelus, flagitium, Chryſoſtom. φόβος κωλύει πονηρευμάτων, metus à vitiis arcet.

Πονηρεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, malignor, perpetro fraudem, ſum maleficus. Depon. abſol. Πονηρεύω, idem.

Πονηρία, ας, ἡ, nequitia, malitia, prauitas, flagitiū, ſcelus. Item defectus, inopia, infirmitas. Plato 1. de Rep. οὔτε γὰρ πονηρία, οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστι.

Πονηρολογίαι, αἱ, maledicta, contumeliæ, iracundæ contentiones, concertationéſque.

Πονηρόπολις, ἡ, improborum ciuitas, quā in Thracia Philippus condidit, & peſſimos quoſque homines in eam tranſtulit.

Πονηρὸς, οῦ, ὁ, prauus, peruerſus, malitioſus, malignus, verſutus, intolerandus, improbus, ſceleſtus: ambiguum verbum ad afflictum & ſceleratū. πονηρός ἐστιν ἀργυρίου, Demoſthen. vbi ἔνεκα intelligitur. πονηρὸν φορτίον, id eſt, κακὸν, malum onus, Ariſtophan. πονηρὸν βλέπει, toruè intuetur, Dioſcorid. lib. 7. cap. 2. πονηρὰ ἀνθρώπινα, res humanæ peruerſæ, Xenoph. πονηρὰ πράγματα, res malè habentes, Thucyd. id eſt, ἀσθενῆ, ἐπισφαλῆ, ἐπικίνδυνα. πονηρότερα πράγματα, deteriores res, Idem. πονηρὰ σκώμματα, inepti ſales & inſulſi, Ariſtoph. πονηρὰ ἱππάρια, equuli mali, i. ſtrigoſi, aut inſtrenui, Xenoph. ὁ πονηρὸς, malus ille: ſic Eraſm. ſæpius in ſacris literis vertit. Idem cap. 6. Euang. Matthæi accipit pro diabolo in oratione Dominica, ῥῦσαι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, libera nos à malo, i. à diabolo. Vertitur ab Eraſmo alibi etiā malus ſpiritus. Item πονηρὸς, putris, carie vitiatus, defectus, inops, mancus, debilis & infirmus, Plato 1. de Republ. σῶμά ἐστι πονηρὸν, corpus imbecille eſt & fragile.

Πόνηρος, ου, agricola, laborioſus, infelix, ruſticus, ἐπίμοχθος, ἐπίπονος, γεωργὸς ἢ ἄθλιος, ἀτυχὴς, ærumnoſus, grauis. Ariſtoph. ἀλλ' ὦ πόνηρε, ſed ô miſer. Vide Μοχθηρὸς in Ammon. & Πόνηρον. & prouerb. Labore laborioſius.

Πονηρόφιλος, cui ſunt praui amici, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 11. ait tyrannida πονηρόφιλον εἶναι.

Πονήρως, prauè, imperitè. Itē ἐπωδύνως, cū dolore, ægrè, vt πονήρως ἔχειν, incommodè habere, grauiter ægrotare.

Πονητέον, laborandum eſt.

Πονητικὸς, οῦ, ὁ, laborioſus, laborem ſuſcipiens.

Πόνιμος, exactor pœnarum.

Πόνος, ου, ὁ, labor, laſsitudo, κάματος, τὸ πραγματευόμενον ἔργον

negotium,moles,cura,exercitatio,ἀσχολία,ἐνέργεια, laborioſa lucubratio. πόνον πολλὼ ἔχει, multo labore factum eſt, Ariſtoph. πόνον συνάρασθαι, faſce leuare, onus ſimul leuare, Bud. in Epiſt. prior. πόνοις πιέσω, Ariſtoph. Vide in Chiliad. Eraſm. πόνος πόνῳ πόνον φέρει, ex Sophocle. Interdum δηλοῖ κακοπάθειαν, ταλαιπωρίαν, nocumentum, dolorem, morbum, peſtem. πόνος καὶ ἀλγηδὼν, Xenoph. πόνος μασχαλῶν, alarum tædium, Ruell. alarum virus, Hermol. lib. 1. Dioſc. cap. 78. alarum fœtor, Marcel. πόνος σελήνης, Lunæ eclipſis. πόνοι, tormina, Gaza lib. 3. cap. 3. de partib. Animal. Ariſtot. πυρετοὶ καὶ πόνοι, Galen.

Ποντία,ας,ἡ,marina ſuperficies.

Ποντιάς,id eſt,ποντική,Euripid.

Ποντίζω,μ.ίσω,π.ικα,mergo. Actiu. Accuſ.

Ποντικὸς,ponticus,pelagicus,in alto proueniens. ποντικοὶ μύες,pontici mures,de quibus apud Plin. lib. 8, cap. 37. ποντικὸν κάρυον, nux pontica,auellana. τὰ ποντικὰ,auellanæ nuces.

Πόντιος,ου,ὁ,marinus,ferus,immanis,Euripid. in Aulid. πόντιε δαῖμον, Ariſtoph. ποντία ἅλς,id eſt, τὸ ἐνδότατον μέρος θαλάσσης. ποντίας νῆας,naues fluctiſecas,Euripid. πόντιον στόμα, Apollon. Rhod. os ponticum,i. aditus.

Πόντιος πιλάτος,Pontius Pilatus,cap. 4. Act. Apoſt.

Ποντόβροχος,ου, ὁ, à mari madefactus. ποντοβρόχους ἀπώλεσας,i. mari demerſiſti,lib. 3. Macchab.

Ποντόθεν,ex mari.

Ποντομέδων,id eſt, Neptunus, in Epigram. ποντομέδοντι σωτῆρι, Ibidem.

Ποντοπορεῖν,mare percurrere,Plutarch. in Pericle. ποντοπόρει,nauiga,in Epigram.

Ποντοπορεύω,per mare iter facio,traiicio.

Ποντοπόρος,ου,ὁ,per mare iens,mare penetrans,pontigradus,Eraſm. apud Euripid. vnde ποντοπόρος ναῦς Homero.

Ποντοπορεῦντες,οἱ, mari euntes.

Ποντοποσειδῶν,ῶνος,ὁ, Neptunus,id eſt,πόντιος ποσειδῶν,τουτέστι μέγιστος. vnde πόντος ἀγαθῶν, id eſt,πλῆθος καὶ μέγεθος. Ariſtophan. in Pluto, ὦ ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοὶ, &c. ô pontice Neptune.

Πόντος,ου,ὁ, Pontus, Aſiæ pars, quandoque mare,quaſi πόνος, quia laboribus plenus ſit, ac propriè de mari dicitur, quod intra Cherſoneſum & Euxinum continetur: καταχρηστικῶς verò de omni alio. εἰς τὸν ἔξω πόντον ἔπλευσεν, in mare externum nauigauit, Homer. Iliad. α. ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,i. τὴν θάλασσαν.

Πονοπόνηρος,defeſſus.

Πὸξ,κὸς,lana,vellus,Ariſtoph.

Ποιοῦ pro ποιοῦ,fac,Ariſtoph.

Πόπανον,ου,τὸ, placentula rotunda, lata & tenuis, ſacrificiis apta. ψαιστὸς,πλακοῦς,μελιττοῦτα. Lucian. de Sacrific. ὁ δέ τις λιβανωτὸν ἢ πόπανον προσάγει. Ariſtoph. in Pluto, βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη. Item effigies Deo aſſimilis, imago: à πῖνος & ἄναξ, Euſtath. Iliad. δ.

Ποππύζειν,popiſſare, hoc eſt, epopis aut vpupæ vocem edere. ποππύζειν, καλάμῳ συρίζειν, καὶ αὐλεῖν ὡς οἱ παῖδες.

Ποπλικόλας, Publicola. dici etiam poteſt δημοκηδὴς, Plutarchus in Publicola.

Πόποι,papæ,blandientis vox,aut etiam indignantis.

Πόποι,οἱ,dii, dæmones, quaſi τὰ πάντα ἐποπτεύοντες,id eſt, omnia deſpicientes, Cæl. l. 1, c. 24: vnde ὦ πόποι, Homer.

Ποππαία,Poppæa vxor Criſpini,poſtea Neronis, Plutarch. in Galba.

Ποππύζω,μ.ύσω,π.υκα, popyſmis proſequor, applaudo, demulceo, blandè attrecto, quod ad equos pertinet. Item ſibilo, aut colliſis manibus inter ſe plauſum edo. Ariſtoph. in Pluto, ὁ θεὸς ἐπόππυσεν, ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ, deus, Aeſculapius videlicet, ſibilauit vt ſerpentes proſilirent, ἐκθεῖξι.

Πόππυσμα,ατος,τὸ, vox fictitia à ſono quo equis necdũ domitis blandimur, Politian. Miſcel. c. 32. demulſio attrectatio blãda, vt quæ fit ad cicurandũ equũ, Nazan.

Ποππυσμὸς, ſibilus & applauſus, Politian. lib. 3. Miſcell. πρὸς ποππυσμὸν πεφυκότα, id eſt (vt verbis Plinii vtar) ad plauſum aperta, i. quæ illiſa inter ſe, aut in palmã collata blandum quendam ſonum ciere apta ſunt, Hermol. lib. 9. Plin. cap. 33.

Πόρατα, Porata Scythæ vocant vnum ex fluuiis in Iſtrum influentibus: Græci autem πυρετὸν, Pyretum, Herodotus lib. 4.

Πορδακὸν,τὸ,madidum, vliginoſum apud Simonidem. Strabo lib. 13. διάβροχον exponit.

Πόρδαλις, pardus mas: nam fœmina πάρδαλις dicitur, ille παρὰ τὸ πορδαλίζειν, hæc παρὰ τὸ παρδαλίζειν, Euſtath. Iliad. ρ. Homer. πόρδαλιν animal vocat, πάρδαλιν verò pellem eius. πορδαλέην pro παρδαλέην, in Epigram.

Πορδὴ,ῆς,ἡ, ventris crepitus: à verbo πέρδομαι.

Πόρε,præbuit,copiam fecit, dedit, donauit, ἔπορε, παρέσχεν, ἐδωρήσατο. Iliad. α, τὴν οἱ πόρε φοῖβος. πόρε τιμὴν ἔπλετο, τίμησον, Homerus.

Πορεία,ας,ἡ,iter,ingreſſus, profectio, via, greſſus, ambulatio, inceſſus, ἄφιξις, progreſſus. Iſocrat. τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν, terreſtria itinera ſufferre. Plato Epiſt. 7, ἡ δὲ δευτέρα πορεία τε καὶ πλοῦς εἰκότως γέγονε, poſterior profectio & nauigatio non ab re ſuſcepta eſt. Idem Epiſt. 11, πάντα κινδυνεύων ἐν ταῖς πορείαις δεῖ μετὰ πορεία στρατοπέδων, exercitus ductio, proceſſus exercitus & expeditio. πορείας ποιοῦμαι, iter facio, Lucian. κατὰ τὴν πορείαν, inter eundum, Plato de Leg. ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ ὁ πλούσιος μαρανθήσεται, diues in abundantia ſua marceſcet, Iacobi 1. Ita Eraſmus ibidem, qui tamẽ admonet legi poſſe, ἐν τοῖς πορείαις, i. in abundãtia.

Πορεῖα,τὰ,εἰς πορείαν χρήσιμα, quæ ad profectionem ſunt idonea, velut commeatus, viaticum.

Πορεῖον,quod datur ſenioribus ad legationẽ tanquam commeatus, Etymolog.

Πορευθεὶς,ὁ,profectus.

Πόρευμα νάιον,naualis expeditio, Euripid.

Πορεύομαι,μ.εύσομαι,π.ευμαι,eo,viam ineo, abeo, iter ingredior, pertrãſeo, emetior, moueo, i. abeo, verſor. Neutrum abſol. πορεύομαι διὰ τῆς ἀγορᾶς, Demoſt. πορεύομαι κατὰ γῆν, Thucyd. πορεύομαι εἰς πόνους, Plato de Leg. πορεύεσθαι εἰς τὰ κτήματα, hæreditatem adire. πεπορευμένοι ἐν ἀσελγείαις, verſantes in laſciuiis, 1. Petri 4. πορεύομαι ἐκ τοῦ, &c. aberro à, Plato de Leg. πορεύου, vade, πορευθέντι. πορευθῆναι ἄλλοσε, aliò ferri. μὴ πορευθῶμεν τῷ φωτὶ τοῦ πυρὸς ἡμῶν καὶ τῇ φλογὶ ᾗ ἐξεκαύσαμεν, Nazanz in Orat. ne feramur lumine ignis noſtri. Bilibaldus tamen, obuiã eamus. Et cum Accuſat. ſui actus. Ariſtot. de mundo, πορεύεται διττὰς πορείας ὁ παμφαὴς ἥλιος, duplex iter facit ipſe ſol. πορεύομαι δύσβατα, Xenoph. μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι, Iſocrat, longam viam conficere. vide ὑπάγειν in Ammon.

Πορεύσιμος,ου,ὁ,meabilis,commeabilis,peruius,nauigabilis. πορεύσιμος ποταμὸς, flumẽ quod vado tranſiri poteſt.

Πορευτέον,eundum eſt, Euripid.

Πορευτικὸς,οῦ,ὁ,greſſilis,qui vim habet gradiendi. πορευτικὸν ὄργανον, inſtrumentum inceſſui delegatum. πορευτικὰ, inceſſilia, quę ambulare poſſunt, vim habẽtia ambulãdi, greſſilia, quib⁹ facultas ingrediendi eſt, incedẽtia.

Πορευτὸς,greſſibilis, ambulabilis. τὴν πορευτὴν χώραν κατείργασαι καλῶς, agrum bene araſſe: ſic Gaza lib. 3, cap. 25. de cauſ. plant.

Πορεύω,μ.εύσω,π.ευκα,ago, duco, deduco, κομίζω, & traiicio, Sophocl. in Aiace. Euripid. in Oreſte & Pheniſſ. πέμπω, διαστέλλω, trãſigo: Ficinus exponit apud Platonem de Legibus.

Πορέω,do, præbeo. Actiu. Accuſ.

Πόρη,παρέσχη,ἐποιήσε, Homer.

Πορθέω,μ.ήσω,π.ηκα,populor, expugno, domo, καταστρέφω, diripio, perdo, vaſto, expilo. verbum militare eſt, & eſt propriè vrbem armis captã excindere & depopulari. Odyſſ. ξ, περικαλλέας ἀγροὺς πόρθεον, depopulabantur prædantes. τὰς οἰκίας ἐπόρθουν, domos ſpoliabant, Plutarchus,

chus in Camillo. πορθούμενος ἐκόρθα, Ariſtophan. πορθουμένη λῃστείαις, oppreſſa latrociniis, Herodot.

Πόρθησις, εως, ἡ, populatio, deſolatio, expilatio, ἅλωσις, Hermogen.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ, populator.

Πορθμεία, ας, ἡ, &

Πορθμεῖον, ου, τὸ, nauis, quæ Cæſari pôto, nis, dicitur, ab eo quòd iis nauibus in traiiciendis amnibus loco pontium vtimur. Gallicè ponts. Vocatur & πορθμὶς, & πορθμίδιον, Bayſ. de re nauali. Dicitur etiã πορθμεῖον, locus per quem traiicimus, qualis erat Romę vellabrum. Plutar. in vita Romuli, καλεῖται ὃ νῦν ὁ τόπος, βέλαβρον, ὅτι τῷ ποταμοῦ πολλάκις ὑπερχεομένου διεπέρων πορθμείοις κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον εἰς ἀγοράν. τὴν ὃ πορθμείαν ῥωμαῖοι βελαβροῦσι καλοῦσι.

Πορθμεύομαι, traiicior. Aliquando etiam Actiuè pro tranſeo, Euripid. in Andro. ὅς ἥμιν ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα πορ (θμευόμενος.

Πορθμεὺς, έως, portitor, traiector.

Πορθμευτὰς, & Πορθμευτικὸς, idem.

Πορθμεύω, μ. εύσω, π. ευκα, traiicio, Actiu. Accuſat. libro 3. Epigram. πορθμεύεις τοῦδ' ἀχέροντος ὕδωρ, traiicis, apud Eupid. legitur πορθμεύω πόδα, & πορθμεύω ἴχνος, pro moueo pedem & moueo veſtigium, i. eo. πορθμεύω γραφὰς, fero literas, id eſt, epiſtolam. Idem Eurip. Abſolutè dixit in Iph. in Aul. τίς ποτ' ἄρ' ἀνὴρ ὅδε πορθμεύει, id eſt, tranſit.

Πορθμήϊον, τὸ, naulum, Callimacho.

Πορθμικὸς, portitor, Ariſtot. lib. 4. Polit. cap. 4.

Πορθμίον, ου, τὸ, ὁ τῷ πορθμεῖον διδόμενος μισθὸς. Lucian. de luctu, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, naulum ſoluere, mercedem pro traiectu dependere, portoria ſoluere.

Πορθμὶς, ίδος, in Epigram. pro nauicula ſeu naue. pro freto, Dionyſ. de Situ orbis.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum, ſinus maris qui facilè traiici poteſt, id eſt, στενὴ θάλασσα ὑπὸ γῆς περιεχομένη. ἰσθμὸς ὃ στενὴ γῆ ὑπὸ θαλάσσης περιεχομένη. vide Bud. in Pand. πορθμὸς νεῶν, curſus nauium, id eſt, traiectio, Euripid.

Πόρθος, ου, ὁ, ramus, ſtirpis germen: pro πτόρθος.

Πόρεια, τὰ, nauigia, quibus vtebantur ad milites tranſportandos: quæ στρατιωτικὰ πόρεια appellantur à Diodoro. Quintilian. & Plato de Legib. 3. πόρεια vocat currus ſiue vehicula, Bayſ. de re nauali.

Πορεία, ας, ἡ, facultas, abundantia.

Πόριες, αἱ, vituli.

Πορίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, & Πορίζω, μ. ίσω, π. ικα, quæro, comparo, mercor, comminiſcor, excogito, εὑρίσκω, mihi vendico, mihi concilio, nanciſci paro, conſequor, acquiro, mihi paro & curo, conflo: vnde πεπορισμένον ἀργύριον, Demoſth. pro pecunia ad diſſoluendum æs alienum confecta. Cicero conficere pecuniam dixit & curare. Deſcendit autem παρὰ τὸ πόρος, Bud. Comment. Item paro ſed alteri, exhibeo, confero, ſubminiſtro, παρέχω, introduco, συνάγω. Notandum autem πορίζειν ſignificare aliis ſuppeditare, πορίζεσθαι ſibi. Xenop. τὰ ἀρκοῦντα πορίζεσθαι, contẽti ſunt ſi victum ſibi quęrere poſſint. Idem, τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν, aliis ea quibus egent ſuppeditare. Idem, ἀναγκάζομαι τῷ σώματι ἐργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι, victum mihi quæritare. Plato 2. de Rep. ἐκ θεῶν πεπορισμένη δύναμις θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς, vis diuinitus data ſacrificiis & carminibus. Ariſtophan. in Plut. πάντων ἀνθρώποις πορίζομεν ἀγαθὸν, i. excogitam⁹, ἐξευρίσκομεν. Idem ibidem, εἰ μὴ πορίσαις αὐτοῖς τιν' εὖ πεπεμμένον, οὐκ εἶναι κατεσθίειν καὶ κρέας. τὸν βίον ἐκ τῶν ὑμετέρων κινδύνων πορίζονται, Aeſchin. i. quæritat. ἰσόρροπα πορίσασα τῷ σαυτῆς ἀνδρὶ, quæſiuiſti, &c. Idem. i. ὅπως καλῶς πορισώμεθα τὴν δαπάνην, demus operam vt ſumptus ſuppetat, Thucydid. πορίζεσθαι λόγους, ſibi vendicare & vſurpare, Demoſthen. πορίζεσθαι τὸν νόμον, legem comminiſci & excogitare, Xenoph. πορίζεσθαι πρωτεῖον, primas partes ſibi vendicare, Nazanz. πορισθῆναι, ſuppetere, Thucydid. πορισθεῖσα παρασκευὴ, apparatus, instructus. πεπορισμένοι κώμας, Xenoph. πορίζειν ἑαυτῷ, Ariſtot. in Polit. πορίζω σοι ἀεὶ ἡδονὴν, tibi ſuppedito voluptatem, Plato de Legib. vbi ſunt qui habeant ἐκπορίζειν. πορίζω τροφὴν, alimenta porrigo, alimentum ſuppedito: vnde ἐκπορίζω, Xenophon. πορίζω μηχανὴν, viam inuenio, Plato de Legib. πορίζω πόρον, pro eodem, Ibidem. πορίζω τέχνας ἐπὶ τοῖς φιλτάτοις, technas intendo in eos qui mihi ſunt chariſſimi, artes excogito, Euripid. πορίζειν τριβὰς, quærere moras, Ariſtophan,

Πόριμος, ου, qui acris eſt commentationis ad excogitãdum aliquid, ingenioſus, Gregor. & Syneſ. Cicero πόριμον parabile dixit, id eſt, quod in promptu eſt, vel quod citò haberi poteſt, vt Tuſcul. 5. Diuitias naturæ parabiles eſſe ait Epicurus. Significat etiam πόριμον, περαστικὸν, id eſt, facilè penetrans: vel διαβατὸν καὶ εὔπορον, id eſt, commeabile, tranſmiſſu facile, Galen. Bud. ibidẽ. Item abundans & fœcundum, ſuppetens abũdè, commodum. πόριμος τόλμα, Ariſtoph. πορίμώτερος ἐς πάντα, omnibus magis abundans, Thucydid.

Πόρις αὐτὶ τῦ πόρτιος, Euripid.

Πόρις, pro πόρτις, iuuenca, vitulus, μόσχος.

Πόρισμα, τος, τὸ, quod excogitatur, vt corollariũ: theorema quod obiter à prius demõſtratis reſultat & aſtruitur, ac veluti lucro apponitur. vide Procl. lib. 3. in Eucl.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, ſuppeditatio, ſufficientia, adeptio pecuniarum, occupatio ad lucrum, quæſtus, lucrum, ratio vitæ quærendæ, quaſi ἀφορμὴ, Bud. Comment. Item redit*, πρόσοδος, vectigal.

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, dator, ſuppeditator: Latinè quæſtuarius, dicitur. Ariſtoph. ſic eos appellat qui ſtudium pecuniarum & quæſtus inducunt & ſuadent. vide Interpr.

Ποριστικὸς, ſicut πόριμος, qui artificiũ nouit & rationem vitæ ſuppeditandæ, ſuppeditator, aptus ad acquirẽdum. ποριστικὴ σπουδὴ, i. χρηματιστικὴ, Bud. in Epiſt. prior. Et ποριστικὴ πόλις, in qua facile eſt victum inuenire.

Ποριστὸν, quod facilè ſuppeditatur.

Πόρκης, η, ὁ, & Πόρκος, & Πόρκις, & Πορκὸς, οῦ, ὁ, rete piſcatorium ex funiculo contextum. Homer. vtitur pro fibula ſiue annulo, quæ haſtę ferrum continet: omnino quicquid circulare & rotundum eſt his nominibus dicitur, παρὰ τὸ περιέχειν, Etym.

Πορνεία, ας, ἡ, fornicatio, ἀκολασία, ἀσέλγεια, proſtituta pudicitia, proſtitutio, ſcortatio, flagitium: impudicitia autem ab Eraſmo vertitur. πορνεῖαι, ſtupra, libidines.

Πορνεῖον, ου, τὸ, lupanar.

Πορνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſcortor, proſtituo pudicitiã & prodo, ſtupro inquino, Lucian. & Demoſth. Neutrum abſolutum.

Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, ſcortum, proſtibulum.

Πορνίδιον, ου, τὸ, meretricula. Ariſtophan. μήλῳ βαλλόμενος ὑπὸ πορνιδίου, malo petitus à ſcortulo.

Πορνικὸς, lupanaris, lubricus, meretricius. Chryſoſt. πορνικῆς ὀρχήσεως μισθὸς. γέλως πορνικὸς, Nazanz.

Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, lupanar.

Πορνοβοσκέω, lenocinium exerceo, lenonem gero, Plut. in Apophtheg. Lacon. πορνοβοσκεῖν, alieno amori ſeruire, Ariſtophan.

Πορνοβοσκία, lenonia ars, lenocinium. ἡ πορνοβοσκία ἐκ τοῦ εἶναι τῆς ἐν φανερῷ ἐπὶ πόρνῃ πορνείας, ὁ κατὰ τὸν νόμον.

Πορνοβόσκος, ου, ὁ, leno, qui alieno amori ſeruit: ſic Cicero 2. Catil. vel lena, hoc eſt, ὁ προϊστάμενος γυναικὸς ἐπὶ μισθῷ τοῖς ἐντυγχάνουσι συμφθειρομένης, κἂν ἑτέρῳ προσχήματι τοῦτο δι' ὑποκρίσεως ἐν καπηλείῳ, ex Legib.

Πορνοβοσκοῦντες, οἱ, lenocinantes.

Πορνομανὴς, impudicus.

Πόρνος, ου, ὁ, ſcortum maſculum, cinædus, vox communis cuiuis corpori meritorio. Sunt qui & πόρνον velint dici etiã ſcortatorẽ, non ſolũ ſcortum: putant enim dictũ à πέρνω, quod eſt, vendo, id quod competit magis in ſcorta. apud Plut. in Peric. legitur ἀντεξέκλεψαν πόρνα δύο, duo ſcorta viciſſim ſurripuerũt. καὶ πόρνας ἔχειν ἀργυρίου πολλοῦ, πόρνον τὸν ἀπεκλεῖσθαι, &c. Xenoph. οἱ παῖδες πόρνοι, pueri meritorii,

Ariſtophan.

Πόρεν, pro ἔπορεν, præbui, παρέσχον.

Πορηποιεῖν, tranſitum munire, & meatus aperire. πορηποιῶν ἀδήλους, per cæca corporis ſpiramenta diſcutiens, Dioſcorid.lib.5, cap.13.

Πόρος, ου, ὁ, vadum, meatus, tranſitus, canalis, alueus fluminis, abditum foramē, cauerna, exitus, via, iter, tractus, riuulus, traiectus, ſinus, ἀτραπὸς, ſemita, fiſtula, meatus de corpore. πόρος οὐρητικὸς, vrinaria fiſtula. Alex. Aphrod. in Problem. τὰ γὰρ βρέφη, ὑγρὰ ἐκ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώματι ὑπάρχει, i. infantes humidi ſunt ex cōtextu foraminū & partibus ſolidis corporis. Homer. Iliad. β. καὶ Θρύον ἀλφειοῖο πόρον, id eſt, Alphæi vadum, id eſt, vbi Alphæus eſt vadabilis. τὸ διαβατὸν αὐτοῦ μέρος. Heſiod. in Theog. διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, emenſus iter oceani. σπερματικοὶ πόροι Galen. dicuntur σπερματικὰ ἀγγεῖα, ſeminis vaſa, vaſa genitalia. Sophocl. in Aiace, πόροι ἁλίρροθοι πάραλά τ' ἄντρα, i. ποταμοί. ἐν πόρῳ κατῳκημένοι, ad emporia incolentes, Thucyd. vbi Interpr. ἐν πόρῳ, id eſt, ἐν τῇ παραλίᾳ. πόρον δὲ καλεῖ τὰ ἐμπόρια. Pro vnda maris, Dionyſ. de Situ orbis. πόροι ἁλὸς, viæ maris, meatus, Apollon. Rhod. πόροι ἀδηλοι, Ariſtoph. πόροι, inuiſibilia foramenta: ſic Gaza in Probl. Ariſtot. πόρων μεστὸς, foraminulentus, Gaza. πόροι λαγῶν, trāſitus & viæ leporum. πόρον λύειν, pontem intercidere, Herodot. πόρος κακῶν, id eſt, λύσις, Euripid. οὐδὲ πόρον τοῖς ἀπόροις εὑρεῖν, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. πόρον καὶ λόγον ἐπὶ τοῦτο αἰδεσόμεθα, Plato de Leg. via & ratione id fecim⁹. Itē quæſtus, & idē quod πορισμός. ἀπὸ τοῦ πόρου ἀφ' οὗ τὸ πλεῖον. πόρος καὶ ἀπ' ἐμοῦ προσγίνεται, prouentus à me quoque præſtatur, Xenoph. πόρον ποιεῖσθαι, quæſtum facere, Ariſtot in Polit. πόρος χρημάτων, Demoſt. pecuniarum ſuppeditatio: & ꝓ pecūnia, Idem. πόροι χρημάτων εἰσὶ, licet reparare pecunias, ſeu parare, Euripid. Item locus petroſus & aſper. & porus, id eſt, tophus lapis. Ariſtot. lib.3. Animal. ait, ex ſanguine coaleſcēte hunc lapidem fieri. λύει τοὺς περὶ τὰ ἄρθρα πόρους, Dioſ. lib.3, cap. 98. diſcutit tophos qui in artubus concaluerunt, Ruell. tophos articulorum quos Græci πόρους vocant, Barbar. quæ in articulis concreuerūt lapidoſa, quę Græci πόρους vocant, Marcel. ibidem. & lib.3, cap.166. πόρους διαχεῖ, tophos articulorum diſſipat, Ruell. dura ſiue tophacea diffūdit. Barbar. lapidoſas duritias, quas poros Græci dicūt. &c. Marcell. Præter alia ſignificat rationē excogitatam aliquid efficiendi, ἀφορμὴν & facultatē rei gerendæ.

Πόρπαξ, κος, ὁ, annulus oſtii, lorū, vinculum, capulus armorum, ſcuti manubrium, annulus clypei, habena ſcuti, ſeu amentum. ἴσχε διὰ πολυρράφου στίφου πόρπακος ἐπιλαβόμενον, ἄρρηκτον σάκος.

Πορπάω, vel πορπέω: vnde ἐκπορπέω, infibulo, aſtringo. AEſchyl. Prometh. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς.

Πόρπη, ης, ἡ, παρὰ ῥωμαίοις φίβλα, fibula, acicula, περόνη, bulla, monile.

Πόρπημα, indumentum fibulatum, Euripid.

Πόῤῥις, iuuenca, pro πόρτις.

Πόῤῥω, longè, ſemotè, procul, porrò. Ariſtoph. πόῤῥω πάνυ μακρὰν πόῤῥω πάνυ, longè valde. πόῤῥω πεπαίνεται, ſero matureſcit, Theophr. lib.1, cap.11. de cauſ. plant. τὸ πόῤῥω ποιεῖν ξενηλασίας, procul aduenas expulit, Ariſtot. lib.2. Polit. id eſt, peregrinos longè ſubmouit. πόῤῥω ἀποικοῦσιν ἐν τῇ ..., Idem Ariſtot. ibidem. Et cum Genit. vt πόῤῥω τῆς πόλεως procul ab vrbe, Demoſt. ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι, ne longius digrediar. πόῤῥω γίγνομαι τοῦ πατάξαι, abſtineo à cædendo. πόῤῥω γεγονὼς ἡλικίας, qui ætate proceſſit, Gaza de Senect. Plato, πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, id eſt, ætate iam prouectus. Idem in Apologia, ὁρᾶτε γὰρ εἰς τὴν ἡλικίαν ὅτι πόῤῥω ἤδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγὺς, videtis iam mihi ætatem longè promotam. πόῤῥω Διὸς, porro à Ioue, Eraſm. in Adag. Xenoph. προβήσεσθαι πόῤῥω τῆς μοχθηρίας, proceſſurum eſſe longè ad vitium. Plato, πόῤῥω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, errore longè prouecta. πόῤῥω τῆς συνηθείας προήγαγε, longè ab anguſtiis produxit, Bud. in Epiſt. poſter. AEſchin. ἤδη πόῤῥω τῆς ἡμέρας οὔσης, i. bona parte diei iam tranſacta, iam multùm die procedente. πόῤῥω τῆς νυκτὸς, &c. i. βαθείας ἤδη νυκτός. πόῤῥω τῶν νυκτῶν, ad multam noctem. πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστὶ, longè abeſt à rebus, Iſocrat. πόῤῥω τοῦ δέοντος χωροῦντες, ſupra modum, vltrà quàm ſit ſatis, Bud. in Epiſt. prior. & poſter. vide Gazam lib.4. πόῤῥω σαρκὸς, diſſidenter à carne. πόῤῥω σαρκὸς τὴν φύσιν ἐστὶ, à natura carnis aliena eſt, Ariſtot. πόῤῥω τέχνης πονηρός εἶ, i. οὐκ ἀπὸ τέχνης οὐδὲ ἀπὸ μαθήσεως, ἀλλὰ φύσει, Ariſtophan. Interpr. Aliquando contrario modo ſignificat. Plato, πόῤῥω σοφίας ἥκεις, vſqueadeò ſapiens es & eruditus, vſque eò prouectus es in ſtudio ſapientiæ, Budæus comment. Idem lib.1. de Republ. Præpoſitionem περὶ addit Genit. his verbis, οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, &c. i. tam lōgè abes à iuſto & iuſtitia. οἱ πόῤῥω, vltimi, imperiti: ſic Beſſario apud Platonē. τὰ πόῤῥω, quæ multum diſtant, deducta, elongatiora, Gaza. εἰς τὸ πόῤῥω, in partem extremam. μέχρι πόῤῥω, diu, longo tempore.

Πόῤῥωθεν, eminus, ex longinquo, procul, longiore initio, à longe, Gaza cap.1. lib.4. de gener. Animal. πόῤῥωθεν ἀρχόμενος, longiori initio aggrediens, Plutarchus in Lycurgo. σοῦ πόῤῥωθεν ἑστηκότος τοῦ δεινοῦ τούτου πολέμου, te procul manente, Chryſoſtom. de offic. Epiſc.

Πορῥωτάτω, longiſsimè. & πορῥωτάτα, pro eodem. ὅτι πορῥωτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον, ab eis quàm longiſsimè fugiendum, Lucian. ὡς πορῥωτάτω, Ariſtid. quàm longiſsimè.

Πορῥώτερον, longius. Ariſtot. de mundo, κατὰ τὸ ἐγγίον τε καὶ πορῥώτερον θεοῦ.

Πορῥωτέρω, longius, longinquius, remotius. πορῥωτέρω τῆς ἑβδόμης ἔσεσθαι μέλλει ἡ ἀκμή, Gal. ad Glauc. longius quàm ſeptimo die, vel longius à ſeptimo die. ὡς πορῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεσαν, vt longius à portis abierant, Plutar. in Camillo. Bud. in Epiſt. poſter. πορῥωτέρω τῆς ἀμφισβητήσεως προϊών. πορῥωτέρω που τῆς φήμης προβεβηκότες τύχητε, i. multam famam conſecuti fueritis, Bud. in Epiſt. prior.

Πορσύνω, μ. υνῶ, & Πορσαίνω, paro, orno, ἀρτίζω, παρασκευάζω, ποιέω, παρέχω, præbeo. Item colo, veneror, θεραπεύω, τιμῶ, εἰς πρόσχρησιν ἄγω, καὶ πόῤῥω ποιῶ ἐκεῖνον ἐφ' ᾧ ἐστιν. Accuſat. Apollon. 2, δώματα πορσύνοντες. Homer. Iliad. γ. πορσυνέουσα λέχος, i. ἑτοιμάζουσα. Sophocl. ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ, i. παρέξω, præſtabo, efficiam, ſuppeditabo. Datiuo iunxit vnà cum Accuſat. Xenoph. ὡς μὲν αἱ ὁρῶσι πορσύνοντας τοῖς δεομένοις τὰ ἐπιτήδεια. verùm vtrunque poeticum: à πόρω ἢ πορῶ τὸ ποιέω. Euripid. πορσυνῶ σοι τὸν πόνον, tibi laborem adminiſtrabo, exequar, efficiam. πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, Dei feſta celebrare, Herodot. vnde κατα πορσύνω, de quo ſuprá.

Πόρσω, pro πόῤῥω, ἔμπροσθεν, ꝓcul, vltrà, vlterius, lōgius.

Πορτάζειν, vitulari, δαμαλίζεσθαι.

Πόρταξ, ακος, ὁ, vitulus, iuuencus. diminutiuum eſt.

Πόρτις, ἡ, vitula, δάμαλις, iuuenca: vnde ἀντίπορτις ἔλαφος, Heſiod.

Πορμὼν, laqueus.

Πορφάζω, μ. άσω, π. ακα, ſtimulo boues, Neut.

Πορφύρα, ας, ἡ, purpura, genus conchæ, Ariſtot. lib.9. Animal. & AElian.

Πορφυρανθὴς, ὁ, qui florem purpureum habet.

Πορφύρεσκεν ἠὼς, fulgebat aurora, Nonn.

Πορφύρεος, α, ὁ, purpureus, denſus, niger. Iliad. α, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μέλαν. & Iliad. ε, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, i. μέλας ἢ ὁ δι' αἵματος. & Ilia. θ, πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων, i. πορφυροῦν, purpureum. πέλεκυς etiam πορφύρεος dicitur ab Apollonio Rhodio pro graui.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, qui purpuras capit, tingens purpura, purpurarius, Ariſtot. in Problem.

Πορφυρευτικαὶ στέγαι, caſæ piſcatorum purpurarum, Euripides.

Πορφυρέω, profundè aliquid cogito, Etym.

Πορφυρίζω, ſum purpureus, purpuraſco, in purpuram vergo. πορφυρίζοντες, purpurantes, Barbar. lib.3. Dioſcor. cap.

capite 44.

Πορφύρεια μικρὰ, purpurulæ, Gaza lib. 5. Ariſtot. c. 15.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, veſtis purpurea. Eſt & inſulæ vni' Cycladum nomen: à multitudine muricum ſic dictæ, quæ & νισυρὸς.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, porphirio auis, & piſcis eiuſdem nominis. porphyris auis erat Iudæis edi prohibita, capite 11. Exodi.

Πορφυροειδέα δι' ἅλα, per mare purpureum, Euripid.

Πορφυρόεις, όεντος, purpureus, purpuram referens.

Πορφυρόκαυλος, qui eſt caule purpureo.

Πορφυρόπωλις, ἡ, purpurarum venditrix, cap. 16. Act. Apoſt. purpurariam Eraſm. vertit apud Chryſoſtom. in Epiſtolam ad Philippenſes.

Πορφυροῦς, purpureus. Lucian. καὶ τὸν χιτῶνα ἔχει πλόκαμον τ πορφυροῦν. πορφυροῦν ἄνθος, flos purpureus, Dioſcor. lib. 1, capite 136.

Πορφυρωνίας, nomen auis.

Πορφύρω, μ. ύσω, purpureum efficio, rubefacio, Nonn. πορφύρων χείλεα πίστιν ὄρθρος. Aliquando pro rubeo, purpuraſco: vnde πορφύρων βότρυς, lib. 7. Epigram, purpuraſcens racemus. Capitur etiam pro denigro ſeu nigreſco. Item pro verſo, agito, μεριμνῶ, διανοοῦμαι, λογίζομαι, μετεωρίζω, turbo ſeu turbor, ὁρμαίνω, κυμαίνω & κυμαίνομαι. vt lib. 2. Epig. ὡς δὲ θάλασσα πορφύρῃ, fluctuat. Itē l. eod ē, ὡς δὲ τὰ μὲν πόντος πορφύρεται, tranquillè & quietè purpuraſcit. Homer. Odyſſ. δ, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, verſabat, curis multis diſtrahebatur.

Πορφυρώτερος, magis purpureus,

Πόρω, μ. όσω, π. ορκα, præbeo. Actiu. Accuſat. πορὼν, qui præbuit.

Ποσάκις, quoties, Plato Epiſtola 7.

Ποσαπλάσιος, quotuplex.

Ποσαπλῶς, ſæpenumero, ſuprà quàm dici poteſt, multipliciter.

Ποσαστὸς, οῦ, ὁ, quotus.

Ποσαχῶς, quàm multipliciter. alii ποσαχῶς.

Ποσαχῆ, quot in locis.

Ποσαχῶς, quotupliciter, quàm variè, ἀναριθμήτως: nam πόσον aliquando multum ſignificat.

Πόσε, quo, ποῖ.

Ποσειδάων, ωνος, ποσειδῶν, Neptunus, longa penult. Iliad. β, εἴσατο δὲ ποσειδάωνι, &c. huius Vocatiuus AEolicus eſt ποσειδον, Doricus ποσειδάν. vide infrà ποσειδῶν.

Ποσειδάωνος ἔγχος, in Epigram.

Ποσειδέων ἱρὸν, pro ποσειδώνιον, Herodot. lib. 4.

Ποσειδεὼν, ῶνος, ὁ, menſis ſeptimus, qui à nonnullis September, ab aliis December eſſe creditur: vt in quo Solſtitium hybernum eſſe cōſtet authorum teſtimonio: & Halcyonii dies. Gaza apud Theophr. lib. 3. hiſtor. plāt. Septembrem vertit: alibi tamen Decēbrem, vt apud Ariſtot. l. 5. Anim. Apud Atticos authore Plut. mēſis eſt, qui Ianuarius Latinis, Bud. in quadam epiſtola ad Ludouicum fratrem.

Ποσειδεωνὶς, ίδος, ἡ, Halcyone: vnde ποσειδεῶνι menſi nomen à diebus Halcyoniis. ποσειδεωνὶς ὄρνις, halcyon auis, dicta quòd Decēbri pariat, Gaza de mēſibus.

Ποσειδήϊος, α, ον, Neptunius, Neptuni filius.

Ποσειδῶν, ῶνος, Neptunus. in Accuſat. ποσειδῶνα, & ποσειδῶ ἐξ ἀποκοπῆς. νὴ τὸν ποσειδῶ, Ariſtophan. eo vtitur etiam Plutarch. in Romulo. Vocatiuus eſt ὦ πόσειδον. ποσειδῶν ἀσφάλειος dicitur à Ioue apud Homerum, Odyſſ. γ. ποσειδῶν ὁ θαλάσσιος, ποντοποσειδῶν, Ariſtoph. ποσειδῶν ὁ ἵππιος, Idem. ποσειδάωνος ἱερὸς, Homer. Iliados β.

Ποσειδώνιον, Neptuni templum, ſiue fanum.

Ποσεχέστερος, α, ον, probior.

Πόσθη, ης, ἡ, præputium, pudendum, virile membrū teſte Suida: genitale, Dioſc. lib, 4, cap. 247. penis, Ariſtop. πόσθην μεγάλην, πόσθην μικρὰν, id eſt, paruum priapum. τὸ τοῦ ἀνδρὸς μόριον οὕτως λέγεται.

Ποσθία, abſceſſus exiguus iuxta palpebræ cilium naſcēs: ſic dictus quòd præputio ſimilis ſit: alio nomine κριθὴ, hoc eſt, hordeolum dicitur.

Πόσθιον, ου, τὸ, mentula.

Πόσθων, ωνος, ὁ, idem. Alii herniosum & ſine præputio hoc nomine appellari volunt.

Ποσιδεῖον, Neptuni templum, Herodot.

Ποσιδήϊος, α, ον, Neptunius, Neptuni filius.

Ποσιδῶν, Neptunus, Etym.

Πόσιμος, ου, ὁ, potabilis.

Ποσιπτερίδες, αἱ, venæ in calcaneo.

Πόσις, ιος, ἡ, potio, potus, hauſtus, compotatio. πόσιος, id eſt, ποτοῦ, Homer. pro vino, Idem in Odyſſ. παρὰ τὴν πόσιν, inter compotandum. πρὸς πόσιν, ad potandum. Et ὁ πόσις, ſponſus, vir, coniunx, ἀνὴρ, maritus. πόσιος μὲν ὁ ὕδωρ μιγνύμενον τῇ γῇ, γεννητικὸν γίνεται τῶν φυτῶν καὶ σπερμάτων· οὕτω καὶ ἀνὴρ μιγνύμενος τῇ γυναικὶ αἴτιος γίνεται τῆς τῶν παίδων φύσεως. Odyſ. ε, ζωὸς πόσις ἦεν. πόσις pro eodem, in Epigram.

Πόσον, ου, ὁ, quantus, quàm multus, aliquantus, quotus, Interrogatiuè. πόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; quanti emeres vt vxorem reciperes? Xenoph. lib. 3, Pædiæ. πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; Idem ibidem. μέχρι πόσου, quouſq;, aduſque, quantū, quonāuſque, Gellius cap. 3. l. 1. quem nam ad vſque modum. καὶ τῷ πόσῳ καὶ τῷ ποίῳ, id eſt, quantitate & qualitate, modo & genere. Sic Gaza lib. 3. de partibus Animal Ariſtot. cap. 5. ἀλλὰ πόσου ἂν ἐθέλοις τὴν γυναῖκα σου ἀκοῦσαι, ὅτι σκευοφορεῖς; quanti faceres vt vxor audiret? &c. Xenop. lib. 3. Pædiæ. πόσον δίδως, Ariſtophan. πόσοι, quot. γῆς δεῖ ὁπόσου, πόσους ἱκανὴ τρέφειν, Plato de Legib. agro opus tanto qui poſſit certum numerū alere. πόσα, quotnā. εἰς πόσα, ſ. μέρη, in quot partes.

Ποσὸς, quotus, quantus, aliquantus, quidam infinitè. ποσόν τι χοὸς οἴνου, vini menſura quadam, Gaza. συνίστασι ποσὸν, conſtituit quātum. Idem. κατὰ τὸ ποσὸν, modi ratione. ἐπὶ ποσὸν, aliquantum. ἐπὶ ποσὸν ἀφεψηθεὶς, leuiter decoctus. εἰς τὸ ποσὸν, ad quantitatem. ποσόν τι, certa quantitas, Herodot, ποσῶς διδόνται, largè dantur, Gaza.

Ποσοστὸς, quotus.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, modus, ratio, Quintilian. libro 7, capite 5.

Ποσσῆμαι, & Ποσσῆμος, α, ον, quot, in quot diebus. ποσσῆμος ἀφίκου, quando veniſti? ποσσῆμος ἀφικοίμην, Xenoph. lib. 1. Pędiæ, i. quo die peruenirem.

Ποσταῖον, minima pars, πολλοστὸν μέρος.

Πόστος, ου, quotus: vnde ὁπόστος, Ariſtot. in Polit.

Ποσῶς, quodammodo, aliquantum, aliquantulum, μετρίως, ex parte, veluti aliquo modo, modicè, ad quendam vſque modō, aliquatenus, ποσῶς στύφον, leuiter aſtringēs.

Πότεγε, adeſdum. Doricè autem dicitur pro πρόσεχε, ſicut πότεχε, attende, pro eo quod erat πρόσεχε..

Ποτεγχρίμψωμεν, propinquamus, πελάζομεν, appellimus.

Ποτεργαζίδης, ſic legitur apud Ariſtot. lib. 5. Politic. capite 11. ſed vide in dictione ποταγωγίδες: ſic enim puto (legendū.

Ποτευτὶ, nuper, recenter.

Ποτιάνιον, nouum, peregrinum, recens. τὸ νεωστὶ συμβάν, Euſtath. Iliad. ω.

Ποταμηνὸς, οῦ, ὁ, fluuialis.

Ποταμηδὸν, δίκην ποταμοῦ, fluminis in morem, more fluuii.

Ποτάμιος, ου, ὁ, fluuialis. ποτάμια πλοῖα, naues fluuiales, Bayf. ποτάμιος ἵππος, fluuiatilis equus, amnicus, Gaza.

Ποταμογείτων, ονος, vulgò fontinalis dicitur. ſunt qui tintinnabulum terræ dicūt: folia habet ſimilia betæ. Potamogetō genus herbæ à fluminum vicinitate, in aquoſis enim naſcitur, Dioſcor. lib. 4, cap. 101.

Ποταμοδιάβρυτης, fluuium penetrans vel traiiciens.

Ποταμὸς, οῦ, ὁ, fluuius, palus, confluens, profluēs. πρὸς τὸ πόνον, ἢ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἔχειν. ἀνὰ τὸν ποταμὸν, aduerſo flumine. ποταμὸς ὁ τοῦ ὠρίωνος, ſignum cæleſte, Procl. de Sphæra

Ποταμοφόρητος, ὁ καὶ ἡ, qui à flumine rapitur, quem flumē

uferat,cap.12. Apocalyp.Ioannis.

Ποταμόχωστος,ου,ὁ,terra quæ flumine operitur.

Ποτανὸς,volucris,πτηνόν.

Ποτάομαι, volo, as. ὁ δ᾽ ὥστε νόημα ποτᾶτο, ipſe verò tanquam cogitatio volabat.Iliad.ζ,ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. πεπότηται,ἀνέπτη,ἀνακουφίζω, Ariſtoph.Interpr.

Ποταπὸς,οῦ,ὁ,qualis,cuias,pro ποδαπὸς,quaſi ποίου ἐδάφους. Hermogen. de Inuent.σκοπητέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι,καὶ ποταπὸν ὑπὸ μιᾶς πλευρᾶς,χρηστὸν ἢ φαῦλον,qualis res ſit.Dictione πόσος ſimpliciter interrogam⁹: ſed ποταπὸς admirationis habet ἔμφασιν, Eraſ.cap.8.Euang.Matthæi.

Ποτάω,idem quod ποτάομαι.

Ποταπῶς,ad orientem ſitum,ἑῷον.

Πότε,quando,tandem,paroxyt.

Ποτὲ,oxyt.aliquando,olim,quondam,tandem, interdum,nunc,modò, Thucy.αἵ τινές ποτε εἰσὶ,quæcũque tandem ſint,Nazanz.in Orat.ποτὲ aliquando vacat,Ariſtophan.Interpr.ἀεί ποτε,ſemper.ποτὲ δὲ καὶ,interdum veró: ſic in principio clauſulæ ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, aliâs quidem,aliâs veró.

Ποτειδᾶν,Neptunus,Attica lingua.

Ποτέομαι μ.ήσομαι, π.ημαι. τὸ ποτάω. Apollon.2. Argon. δινεύεσκον ποτέοντο: ſic Heſiod.in Theogon. ποτέοντο χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς,è manu volabant.

Ποτέον,bibendum eſt.

Πότερα,Atticè,& Πότερον,vtrum,an.πότερα δῆτα,&c. vtrúmne.πότερον αὐτὸς ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον,πυνθανόμενος id eſt,rogans vter alteri præſtaret lucta,ipſe an Pericles, Plutarch.in Pericle.

Πότερος,α,ὁ,vter.Interrogat. pro ὁπότερος, Homer.Ilia. & Plato de Legib.vbi tamen Bud ὁπότερος legit.

Ποτέρωθι,vtra in parte.

Ποτέρως,Aduerb.vtro modo,hoc ne an illo modo.Xenoph. ποτέρως ἂν μᾶλλον τὰ πολιτικὰ πράττοιμι εἰ μόνος αὐτὰ πράττοιμι,ἢ εἰ ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἱκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτάς. ποτέρως προσήσει,ἄδηλον,emittat necne incertum eſt.

Ποτέρωσε,pro ποθέρωθι,aliquando, in vtram partem, Xenophon.

Ποτὴ,ῆς,ἡ,volatus,πτῆσις: à πέτω,ſicut ab ἔχω,ὀχή.

Πότημα,potus.ἐκλεικτοῖς καὶ πωτήμασι λαμβανόμενον,id eſt, in eclegmate & potu ſumptum,Dioſcor.lib.2, cap.192. & libro eodem,cap.205.

Ποτηνὸς,alatus,volucer,Euripid.

Ποτήριον,ὁ,poculum.Idem.

Ποτηριογλύπτης,ου,ὁ, poculorum cælator apud Euphor.

Ποτήριον,ου,τὸ,calix,poculũ,ἀπὸ τοῦ τὸν πόσιν τηρεῖν.ab Hieronymo in caput 45.Ezechiel.canalis ſiue piſcina. Poculum Græcam vocem magis exprimit quàm calix: poculum enim dicitur quoduis vas vnde bibitur, vt ποτήριον, & ipſum à potando dictum: at calix ſpecies eſt quæ Græcis ſua voce dicitur κύλιξ. Significat & indumentum ex lanis,Etym. Poterium genus fruticis, de quo Dioſcor. lib.3,capite 17. dicitur & φρύνιον,& νευρὰς.vide ibidem Marcellum.

Πότης,ου,ὁ,potor, bibulus. vt πότης λύχνος, multum olei conſumens lucerna. Ariſtophan.τὸν πότην ἐπισκαλύχνον.

Πότης,ητος,ἡ,potus. Homer.Odyſſ.ι,ἄπαστοι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.

Ποτητὸς,volucris: à πετάομαι.

Ποτὶ, Doricè, & προτὶ, pro eo quod πρὸς, & ποτὶ apud Hippocrat.Odyſſ.ξ, ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν. & cum Datiuo, Odyſſ.γ.νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν. Iliad.α,ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,i.προσέβαλε καὶ προσέῤῥιψε τῇ γῇ,in terram proiecit.

Ποτιδέγμενος,η,ὁ,expectans,προσδεχόμενος.

Ποτιδέχεται,προσβλέπεται,Heſych.

Ποτιδόρπια,τὰ,comeſſationes.

Ποτιδόρπιον ὕδωρ,aqua ad cœnam,Apollon.Rhod.

Ποτίζω,μ.ίσω,π.ικα,rigo,id eſt,potum duco,potum do do bibere,do vt bibas,do ad bibendum,potui do,poto, porrigo potum,ἄρδω, irrigo, do bibendum, do in potu.

Actiu. Accuſat. iungitur. ποτίζει τοὺς ποιεῖν ἐθέλοντας, Nazanz.potum præbet bibere volentibus.πεπότικεν ἔθνη,potauit gentes,cap.14.Apocal.Ioan. ἐποτίσθημεν εἰς ἓν πνεῦμα, vnum Spiritum hauſimus, Paulus cap.12.1.ad Corinth. ποτίσθητι ὄξος,acetum bibe,Nazanz. in Orat. ποτιζόμενοι τὸ γάλα,Idem ibidem.τὰ ταῖς ῥίζαις ποτιζόμενα,radicib⁹ humorem adhibentia,Nazanz.in Orat.

Ποτικὸς,ὁ,bibax.

Ποτίκρανον,ου,τὸ,puluinar.

Πόπιμα,ατος,τὸ,potus.

Ποτιματοποιὸς,οῦ,ὁ,potionum temperator.

Πότιμος,ου,ὁ,potabilis, potu gratus, potui probatus, aptus potui.πότιμος etiam vocatur ab aliquibus οἶνος δευτερίας,id eſt,lora,quaſi vinum ſecundarium,Dioſc.libr. 5,cap.15.πότιμος ἄμμος,dulcis arena,Gaza apud Theoph. lib.3.de cauſ.plant. καρποὶ γλυκεῖς καὶ πότιμοι, fructus dulces & gratos palato, Idem lib.4,cap.6. de cauſ.plant τὸ πότιμον,aqua dulcis,humor dulcis ac potulentus,bibi aptus,bibi idoneus,potari habilis.τῷ ποτίμῳ τρέφεται,humore dulci & potulento aluntur,Gaza. πότιμα ὕδατα, Nazanz.in Orat.vbi Moſellan.potabiles aquæ.

Ποτινίσομαι,ingredior.

Ποτινίσσομαι,venio,accedo: à νίω,νίσσω,νίσσομαι.

Ποτιόσσομαι,aſpicio, expecto. ποτιόσσεται, auguratur,Apollon.Rhod.

Ποτιπεπτρίδες,idem quod προσπεπτρίδες.

Ποτιπτύσσομαι,μ.ύξομαι,π.υγμαι, applicor, amplector.vide προσπτύσσομαι.

Πότισμα,ατος,τὸ,potio. Ποτισμὸς,idem.

Ποτιστήριον,canalis,cap.24.Geneſ.

Ποτιφέρω,id eſt,προσφέρω,Doricè.

Ποτιφωνὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,loquax.

Πότμος,ου,ὁ,fortuna,ſors,τὸ μοιρίδιον,ſors fatalis.ſtatus, interitus,caſus,euentus,mors,μόρος,θάνατος.Odyſſ.ξ,ὡς ὄφελον θανέειν,καὶ πότμον ἐπισπεῖν,vtinam interiiſſem & fatum hauſiſſem,ſeu mortem oppetiiſſem.

Πότνα,pro πότνια,δέσποινα.πότνα γυναικῶν,in Epigram.

Ποτνιάδες,αἱ,mænades,Bacchæ,furiæ.

Ποτνιάζομαι,ſupplico,oro,moneo.

Ποτνιάζω,illicitis amoribus vtor.

Πότνιαι,Bœotiæ regio,Etym.

Πότνιος,ου,ὁ,venerandus,pudicus.πότνια,venerãda,honorabilis,ſancta. Ody.ο,πότνια μήτηρ,&c.πότνια ἥβη,σεβασμία,ἔντιμος,σεμνὴ, Homer. Iliad.πότνια νίκα,victoria polléſ, Valla apud Herodot.πότνια θεὰ, Homer Odyſſ.id eſt,τιμία,σεβασμία, Heſiod.in Georg.καὶ πότνια μήτηρ,&c.ὦ πότνια χθὼν,ô ſacra tellus.

Ποτνιάω,& Ποτνιῶμαι,ſupplico,cũ gemitu obteſtor, quirito, quod etiam quiritor dicitur. ποτνιᾶν ſignificat per rem ſacram obteſtari, vt adnotat Eraſmus in caput 2.Euang.Lucæ.

Ποτνιώμενος,obteſtans deos.

Πότνος,idem quod πότνιος.

Ποτόμφω,olfacio,προσόζω.

Ποτὸν,τὸ,potus,potio. Xenoph. ποτὸν μοῦ ἡδὺ ἦν αὐτῷ. Idem,ποτῷ πίνεις τῷ φαυλοτάτῳ,potu vteris viliſsimo. τῷ ποτῷ χρῆσθαι,poculis ſeu poculo vti,id eſt,potare, Alexand. Aphrod.lib.1.Problem. Lucian.de luctu, καὶ ποτὸν μνήμης πολεμίου,potus memoriæ hoſtis. Plato de Republ.φάρμακά τε καὶ σιτία καὶ ποτὰ διδοῦσι.γλυκὺ ποτὸν,in Epigr.ποτὸν δίδοται, in potu datur, Dioſcorid.libro 3, capite 60. ποτοῦ,ποτῆς, Homer.τὰ ποτὰ,quę ſunt potui ſeu potãda,potiones quę dantur ægrotis, Plato de Rep.lib.1.ποτῶν καὶ σίτων ἀπολαύσεις, Xenoph.ποτῶν καὶ σίτων ἀναλώσεις, Plato de Legib.potus cibíque ſumptus.

Πότος,ου,ὁ,potus,conuiuium,de potu certamen, Lucia. καὶ τοὺς πότους ὁρῶν καὶ τὰ δεῖπνα,&c.id eſt,compotationes. Iſocrat.ἀκολάστους ἐν τοῖς πότοις συνουσίας,id eſt,in cõpotationibus. Plato lib.1.de Republ.ἀναμιμνησκόμενοι ἀεὶ τά τε ἀφροδίσια καὶ ἀεὶ πότους καὶ εὐωχίας. Ariſtoph.πορνείας,πότους, κωμους,

χλιδῶν

χλευασμῶν ἀποστερεῖσθαι. ἐν πότοις, in compotationibus, cap. 1. Epiſtolæ 1. Petri. ſic & Iſocrat.

Ποτὸς, ἦ, ὁ, potulētus, potabilis, potari pulcher: ſic Pōponius Mela. ποτὸν φάρμακον. potabile medicamētum, Euripid. ποτὰ φάρμακα, Ariſtoph, Interp. ποτοῦ ὕδατος, aquæ ad potandum: ſic Thucyd. ſic Valla.

Ποῦ, vbi, quo, quodam in loco, locis quibuſdam. Item partim, alibi, Bud. Comment. Aliquando vacat. vide ποῦ & πῇ in Ammon. In interrogatione cum circunflexo. Aliquando ἐγκλίνεται, pro fermè, alicubi, δή. Homer. Iliad. α, θεός που σοι τόγ' ἔδωκε, id eſt, vſpiam. δέκα που, circiter decem. καί που τάχα, & fortaſſe, Lucian. μέχρι που, quādiu, Nazanzen. Cum Genit. vt ποῦ γῆς, vbi terrarum, Gaza libro 4. Sophocl. ποῦ μοι γῆς χωρεῖ; vbi mihi terræ eſt? i. quo in loco? ποῦ in eodem verſu pro quo & vbi, apud eundem, ποῦ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὐκ ἐπ' ἐγώ; quo progreſsi, aut vbi ſtantis vbi non ego? ποῦ χθονός, vbi terrarum, quo? ποῦ ἀχθῶν, Homer. ποῦ τύχης ἕστηκε, quo in ſtatu eſt, Sophocl. ποῦ φύγω, Euripid. ποῦ 'στι, pro ποῦ ἐστι, Ariſtoph.

Πουλυβότειρα γῆ, terra multos alens, Homer. Iliad. γ. ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, i. τῇ πολλοὺς τρεφούσῃ.

Πουλυγάλακτος, multo lacte abundans, in Epigram.

Πουλυέλικτος αἰὼν, æuum & tempus quod ſæpe voluitur, multum volubile, Nonn.

Πουλυέτηρος, vetus, annoſus, Idem.

Πουλυκάρηνος ὄφις, in Epigram. de hydra Herculis.

Πουλυμέλαθρος αὐλὴ, aula atrio amplo prædita, Nonn.

Πουλυμιγὴς, ὁ καὶ ἡ, permixtus, confuſus, in Epigram.

Πουλυόδους, οντος, multum dentatus, Nonnus.

Πουλυπότης, multibibus, in Epigram.

Πουλυτενὴς, multum porrectus, Dionyſ. de Situ orbis.

Πούπλιος. vide in dictione πόπλιος.

Πούς, ποδὸς, in Vocat. ὦ πους ſolùm, ne coïcidat cum ποῦ, pro vbi, inquit Gaza. pes interdū ποδεών, i. ima pars claui, & funis inferior veli. quem Latini quoque pedem nuncupant. Hiperides, ἀφεὶς τὴν ὑπέραν τὸν πόδα διώκει. quod prouerbialiter dicitur de eo qui magni momenti negotium miſſum faciens, protrita & inutilia perſequitur. vide Bayf. & Eraſm. in Prouerb. Hypera omiſſa pedem inſequeris. πούς νεὸς, pro fune nauis, Euripid. aliquando ſunt duo funes, i. πόδες in naue, qui malum arboris ad imam partem firmant, quando malus eſt quadratus, Interpres Apollon. Rhod. Erat & edictum quodpiam ὁ πούς, quod longis, vt apparet, periodis conſtans, cōtenta continuatáque voce, & vno quaſi ſpiritu à præcone recitabatur, vt oſtendit Galen. Epidem. lib. 6. καθάπερ οἱ κήρυκες ὅταν τὸν λεγόμενον πόδα ἐκφωνῶσι, &c. Πούς interdum dicitur τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ὄρους μετεωρικῶς, τοῦτ' ἐστὶν ὃ καλεῖται ὑπώρεια, Homer. Iliad. β, i. ἔσχατον μέρος τοῦ ὄρους. πούς item brachium, vt Gaza in Animalibus ſanguine carentibus exponit. Apud Ariſtot. libro 4. pro veſtigio, Thucyd. Significat etiam pedem, id eſt, menſuram quatuor palmorum, Herodot. lib. 2. vide & Heſiodi Interpr. τὸ κάτω τοῦ ποδὸς, veſtigium. ἐκ ποδὸς ἀπομαχόμενοι, Ariſtid. κατὰ ποδὸς βάσιν, pedetentim, Bud. in Epiſt. prior. ἐπὶ πόδα ἀνάγειν, pedem retro ferre, Xenoph. ἐπὶ πόδα ἀναχωρῆσαι, Ariſtid. ἐπὶ πόδα ἐλθόντες, i. ἀναχωρήσαντες. ἐπὶ πόδα ὀπίσω χωρεῖν, Lucia. è veſtigio redire. κατὰ πόδας, per eorum veſtigia, cominus, i. συντόμως, Thucydid. κατὰ πόδα ἕπεται, Plato de Legibus, id eſt, κατὰ τάξιν. κατὰ πόδας εἰπόμην, Lucian. κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, per eorum veſtigia ire, eorum veſtigiis inſiſtere, Thucydid. κατὰ πόδα τῆς μάχης ἐπελθεῖν, Ariſtid. κατὰ πόδας μου ἐλαύνων, meis veſtigiis inſiſtens. περὶ πόδα, conuenienter, aptè, vide Heſych. πόδε, pedes in duali. ποδῶν, pedum. ἐκ ποδῶν, procul, Lucian. ἐκ τῶν ποδῶν εἰς τὴν κεφαλὴν. à pedibus vſque ad caput, i. à principio vſque ad finem, Ariſtopha. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, pedibus innitēdo coit, Ariſtot. lib. 5. Animal. περὶ ποδῶν κείμενος, Ariſtophan. ποσὶ, καὶ ποσσὶ, apud Homerum, pedibus. ὁ τοῖς ποσὶ ταχὺς καὶ ἐπαρκεῖν δυνάμενος, Homer. Iliad. ζ. de Achille. ἐν ποσὶ, oblata occaſione. τὰ ἐν ποσὶ, obuia, quæ in conſpectu noſtro ſunt, res viles & paruæ, quæ nunc inſtant, τὰ ἐγγύς, Lucia. τοῖς ἐν ποσὶν ἐκωλύθην, negotiis impeditus nō potui, Phalar. παρὰ πόδας, Lucia. i. αὐτίκα, ἢ ἐγγύς, πλησίον, ἐγγύθεν, re præſenti. παρὰ πόδας ἀκολουθεῖν, è veſtigio ſequi, Bud. in Epiſt. prior.

Ποῶ, pro ποιῶ.

Ποώδης, viridis, herboſus, herbidus, herbeſcens.

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, opus, factū, cauſa agenda, officium ὁ δῆμος μετέβαλε τὴν ἐσθῆτα, πρᾶγμα γινόμενον ἐπὶ ταῖς μεγάλαις καὶ δημοσίαις συμφοραῖς, veſtem populus mutauit, quæ res fieri ſolet in magnis publicíſque calamitatibus, Plutar. in Camillo. οὐδὲν πρᾶγμα εἴη, nihil opus fuerit, Herodot. Plato, in Apologia, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα, quid feciſti, vel quod tuum eſt munus? quæ tua eſt profeſsio? quod tuum inſtitutum? Idem Epiſt. 2, ζητεῖν τὸ πρᾶγμα τί τὸ ἐμόν ἐστι, quærere quod eſſet mei officii munus, quæ mea eſſet profeſsio. πρᾶγμα γενναῖον ποιήσω, Ariſtophan. ἀργαλέον πρᾶγμα, Idem. πρᾶγμα χαλεπὸν, Demoſthen. πράγματα μετέωρα, ſublimes res & cæleſtes, Ariſtoph. πράγματα καὶ πράξεις, res & actiones, Plato de Legib. πραγμάτων πρὸς Ἀθηναίους μετέχω, rerū ad Athenienſes trahendarum ſum particeps, Thucyd. τῶν πραγμάτων διαίρεσις, Interpr. Aphthon. οὐδὲ πραγμάτων, Demoſthen. id eſt, nullis rebus geſtis. ἐπὶ πραγμάτων εἶναι, res aggredi, rebus incumbere. πράγμασι, πιθήμασι, Ariſtop. Item moleſtia, vt negotiū Latinè, ὄχλησις. Plato, οὐδὲν πρᾶγμα, nihil eſt incōmodi & moleſtiæ. οὐδέν ἐστί μοι πρᾶγμα πρὸς σε, nihil mihi tecum eſt negotii. πρᾶγμα πράττειν, litem intendere, negotium faceſſere. πράγματα παρέχομεν ἑαυτοῖς, Bud. in Epiſt. prior. ἔχειν πράγματα, apud Lucian. capere moleſtias, occupari, habere difficultates, infeſtari, exerceri, fatigari, Xenoph. in OEcon. Et παρέχειν πράγματα, exhibere negotia & faceſſere. Lucian. τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; Item πράγματα, ἡ πολιτεία, hoc eſt, ipſa reipublicę adminiſtratio, res gerendæ, rerum adminiſtrationes, vt πράγματα πράττειν, rebus ad rempublicam pertinentibus operam dare, actui rerum vacare, & ius dicere, χρηματίζειν. πράγματα τῆς πόλεως, ciuitatis negotia, Iſocrat. ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, Thucyd. ad res peruenerunt & rerum adminiſtrationem. πράγμασι χρῆσθαι, publica munera obire, rempubl. gerere, Plutar. in Romulo. οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, primates, qui res adminiſtrant, Thucyd. Item perturbationes, res turbulentæ, detrimenta. & dicitur de priuatis. Xenoph. ἀδύνατον τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι, tam multos in tanta rerum anguſtia non datur alere. Philo de mundo, refluxas & fortuitas vocat ἄστατα καὶ τυχηρὰ πράγματα. Idem Philo ibidem πράγματα, i. res, diſtinguit à corporibus, inquiens, τῇ διανοίᾳ τὰς ἁπάντων φύσεις σωμάτων τε καὶ πραγμάτων εἰωθὼς ἄνθρωπος καταλαμβάνειν.

Πραγματεία, ας, ἡ, negotiatio, res forenſis. Iſocrat. ad Nicoclē, τὰς πραγματείας ἐπιζημίους καθίστη, fac vt ſit dānoſa forenſis negotiatio. Item inquiſitio, cōſyderatio, occupatio, ſtudium, facultas, ars, labor, inueſtigatio, diſputatio, opus commentatione compoſitum: vt Iſocrates orationem ſuam vel libellum πρὸς Δημόνικον πραγματείαν appellat i. tractatum. πραγματείαν ποιεῖσθαι, opus conſcribere, Galenus libro 2. ad Glauconem. Plato in Phedone pro cōmentatione ipſa poſuit, & intentione animi & vexatione. πολυπραγμοσύνη, Iſocrat. διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας, eadem opera. ἡ περὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία, conſtituēdæ reip. ſtudium. πολλῆς δεῖ τῷ παιδὶ τῆς πραγματείας, τῆς καρτερίας, τῆς ὑπομονῆς, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ.

Πραγματεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, gero negotium, adminiſtro, ſum in negotio, aliquid tracto,. Ariſtot. 2. OEconom. περὶ ἣν ἂν πραγματευώμεθα, in cuius curam incūbamus. πραγματεύομαι ὅλην τὴν νύκτα ἄυπνος, Xenoph. totam noctem exigo in negotio. πραγματεύεται τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι τῆς θαλάσσης, vehementer laborat vt ciues à mari abducat, Plutar. in Themiſt. πραγματεύεται περὶ τούτου, de hoc tractat. Ex quo fit vt commentari & philoſophari ſigni-

ſicet,hoc eſt,animo occupari circa indagationem veritatis & recti. Plato de Republ.4, ἵνα μὴ κἀπὶ πραγματευώμεθα περὶ συμφερόντων, ne inquiramus & commentemur. Hoc Cicero pertractare appellat,vt de Natura 1, Ea verò ipſa nulla ratione melius frui potuit, quàm ſi me non modò ad legendos libros,ſed etiam ad totam philoſophiam pertractandam dediſſem. Ariſtoph.νεφ. ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην,hæc cóponebam. πραγματεύεσθαι τοὺς τῆς γῆς περιόδους, Ariſtot.lib.2. Politic.deſcribere terrę ambitus. πραγματευόμενος περὶ φύσιν,i. phyſicus, Plut.in Pericle de Zenone Cleata. τῷ θεατῇ περὶ πάντα πραγματευσάμενοι. Eſt & negotiari in aliqua re ad lucrum,quæſtui operam dare.cum Accuſat. Greg. τοῖς κάτω τὰ ἄνω πραγματευσάμενοι: ſed hoc translatè. Item vexor,fatigor,negotiiſq; implicor,apud eundem. Item conſultò,& de induſtria quippiã facio. Xen. καὶ δόρυ ὥστε πεπραγματευμένον, haſtámq; ita cóſultò fabricatam,ne lædere poſſit. Plato in Apolog. καὶ ἐδόκει μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς,in quibus mihi videbantur elaboraſſe diligentiſsimè. τὸ ἔδαφος πραγματεύεται,ſedes ædificatur, Nazanz. in Orat.

Πραγματευτὴς,οῦ,ὁ,negotiator.

Πραγματικὸν,ου,τὸ,quod eſt magno vſui,efficax. τὰ πραγματικά, id eſt, χρήματα βασιλικά, ſic Canone duodecimo Concilii Chalcedonenſis.

Πραγματικὸς,ad rem maximè pertinens,notarius,forenſis monitor, Quintil. οἱ πραγματικοί, infimæ ſortis homines,qui mercedula adducti,miniſtros ſe præbent in iudiciis Oratoribus. πραγματικὸς ἀμφισβήτησις, Hermogen. & Quintilian. lib.3, cap.11. πραγματικὴ στάσις,negotialis ſtatus,cauſæ conſtitutio negotialis,Hermog. πραγματικὴ ἱστορία,negotioſa hiſtoria,Plut.in Galba,id eſt, in qua diffuſius & copioſius res geſtæ tractantur. πραγματικὴ ὁρμὴ καὶ ἐνθουσιώδης,impetus animi ſtrenuus & inſanus, Plutarch. in Lycurgo.

Πραγμάτιον,ου,τὸ,negotiolum,recula,Ariſtoph.νεφ.

Πραγματοδίφης, aduocatus,qui alicuius cauſam inquirit,δικολόγος,calumniator,ſycophanta.

Πραγματολογοῦντες,in narrandis rebus occupati.

Πραγματομαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,negotiorũ expertus,prudens, veteranus,induſtrius.

Πραγματώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,difficilis,intricatus.

Πραγνεύτης,vinum quoddam,ſed vile & abiectum,vappa,Hermol. Barbaro teſte.

Πρᾶγος,εος,τὸ,res,negotium,actio,πρᾶγμα,πρᾶξις, facinus. Sophocl.in Aiace,πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει φράσαι. Ibidem, προσβλέπων δ' ἔξεστι σοι τὰ τοῦδε πράγη.

Πραεῖα,ας,ἡ,manſueta.πραεῖα ψυχῇ,manſueto animo,Baſilius in Epiſt. πραείᾳ φωνῇ,miti voce.πραεῖαν νύκτα,placidam noctem, Plutar.in Romulo.

Πραέως,clementer,leniter,Bud.in Epiſt.poſter.

Πρᾶος,έος,ὁ καὶ ἡ,manſuetus,placidus,mitis. τὸ πραεῖα,mitia,clementia.

Πραθεῖν,pro περθεῖν,populari, in 2. Aoriſt.verbi πέρθω χ τῆς παθητικ τοῦ α, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ι,πραθέειν. Heſiod.τοῦ δὲ πραθέειν μεμαῶτες,id eſt,ἐκπορθῆσαι.

Πραθεὶς,έντος,ὁ,venditus.vide πέρθω,πράω.

Πραθῆναι θέλω,venditare ſeſe inanibus verbis.

Πραικοια μῆλα,in dictione ἀρμενιακά.

Πραμνεῖος οἶνος,præpianum vinum,Dioſcor.lib.5,cap. 11.ſunt tamen qui legant πραιτιανός. naſcitur ad Adriaticum ſinum.

Πρακτέον,faciendum eſt.

Πρακτέος,ου,agendus,res de qua agendum eſt.

Πρακτικὴ, ἡ, agendi facultas,ars quæ in rerum actione cernitur:& πρακτικαὶ artes dicũtur, quarum omne opus eſt in agendo.

Πρακτικὸς,ὁ,ὁ,efficax,efficiens, ſub actionem cadens,actiuus,operoſus, qui res aggreditur, in facto poſitus,aptus ad agendum,rebus agendis aptus,ad res agendas idoneus & præſtans. πρακτικὸς βίος,vita actiua, Ariſtot.lib.7. Politic.cap.2. λόγος πρακτικὸς, Aphthon. Interpr. in factis poſitus:ſic Quintil. παρὰ τῶν θεῶν πρακτικὸς εἶναι,à diis exoro quod volo, Xenoph. vnde ἀπρακτεῖν,repulſam accipere, non conſequi, non adipiſci. πρακτικὸν ἔργων, Ariſtot. Rhetor. aptus ad agendum opera. πρακτικῶς ὁρμᾶσθαι,ad agendum impellit. πρακτικαὶ ἀρχαὶ,rerum agendarum principia. πρακτικὸν ἦθος,mores vſui rerum deputati, Gaza ex Ariſtot. Problem. διὰ τί πρακτικῷ πιστεύεσθαι λόγῳ per opera fidem verbis adhibere, Nazanz. Hinc πρακτικῶς, Aduerb. πρακτικῶς κινεῖ,efficaciter allicit.

Πρακτὸς,οῦ,ὁ,agibilis,qui agi poſsit, cadens ſub actionem,in actioné cadens, Argyrop. τὰ πρακτὰ, res agendæ, res quæ ſub actionem cadunt, agenda vel gerenda, Cic.

Πράκτωρ,ορος,ὁ,interfector,perpetrator,ἔκδικος,vindex. πράκτορι χειρὶ,vindice manu & vltrice, Ariſtoph. ſic furię apud AEſchyl. πράκτορες αἵματος, i. vltrices parricidii dicuntur. Eſt etiam qui pecunias multatitias exigit,impoſtor,ἀπαιτητὴς,exactor,cap.12. Euang. Lucæ,& c.3. Eſaiæ. μὴ γένῃ πράκτωρ πικρὸς τοῦ ἱλάστορος χρέους, Nazanz.

Πραμνεῖος,ου,manſuetus.

Πράμνιος,ου, ὁ, epitheton cuiuſdam vini à loco. ἢ ὅτι τὸ παραμένειν τὸ ὄνος. πράμνιος γλυκὺς,paſſum pramniũ, Dioſ. lib.5,cap.10. vide annotationem Marcelli libro eodem, capite 196.

Πρὰν,Doricè,αὐτὶ πρώην,dudum.

Πρανὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, decliuis, procliuis, qui parte prona continetur,præceps. πρανὲς ὄστρακον, teſta in dorſum data, Gaza. τὸ πρανὲς,dorſum, Ariſtot. lib.1.de generat. Animal. τὰ πρανῆ δασέα,piloſi parte prona. ἐν τοῖς πρανέσι, in tergo,parte prona. πρὸς τὰ πρανῆ πέφυκε,tergo eſt admotum,Ariſtotel. libr. 4.de partibus Animalium.

Πρανίζω,præcipito,deiicio,deturbo,Etym.

Πρανιχθεὶς,præcipitatus.

Πραὸς,ν,ὁ,πραύς.

Πραξιδίκη,ἡ,dea quædam,quæ dictis factiſve finem imponere credebatur.

Πραξικοπήσας, muneribus corruptus,dolo agens,inſidiatus.

Πρᾶξις,εως,ἡ,exactio,actio,actus,factum,negotiũ,tráſactio,id quod agitur, ſeu geſtũ, executio, adminiſtratiua actio, opus, facinus, δίκη, τιμωρία, vindicta,res,cauſa,dignitas,officium,magiſtratus,rerum adminiſtratio. πρᾶξις τῶν διαφόρων,vectigalium exactio,cap.4.lib.2. Macchab. πρᾶξις πολεμικὴ,bellum,bellica actio, Plato de Legib. πρᾶξις θεωρίας πρόξενος, Nazanz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσμ. actio eſt conciliatrix contemplationis. πράξεις τοῦ βίου,vitę munera. πρᾶξιν πρὸς αὐτὸν πράξας,qui ei negotium confecit, Ariſtot.cap.6,lib.5.Politic. τὴν πρᾶξιν καταγελάζοντα,rem moliebantur, Demoſthen. ἐπὶ πράξει φανέντος γυπὸς, in re gerenda vulture ſe oſtendente, Plutar.in Romulo. μετὰ πρᾶξιν,re peracta. πρᾶξις ἐν γεγόνατε, AEſchin. τὴν δὲ πρᾶξιν ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν. verba ſunt in contractibus apponi ſolita, ſignificantia vtrunque in ſolidum obligari, & reos eſſe promittendi, Bud. Comm.

Πράξεις ἀποστόλων,acta Apoſtolorum ſeu actus: Eraſ. geſta mauult. Cyprian. acta vertit: Hieronym. modò acta, modò actus. αἱ πράξεις,res gerendæ, Ariſtot.in Rhetor. rerũ actus, Quintil. τὰς πράξεις ὠνεῖσθαι,rerum actus emere, Dem.& Bud. Xen. καὶ μὴν τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ὑπαίθριος,hominibus res plurimas ſub dio agendas eſſe. πράξεις πράττειν, AEſchin. res agere, faire des menées. πράξεις γίνονται ἐκ τῶν ἐνεργειῶν περὶ ἕκαστα, ex operationibus quæ fiunt circa ſingula habitus emergunt, Ariſtoteles lib.3. Ethic.cap.5: ſic Argyrop. πράγματα καὶ πράξεις,opera & actiones,res & actiones, Plato de Legib.de rebus iudicatis. ἔργῳ καὶ πράξει,re & factis, Demoſthen. πράξεις ἀμφισβητούμεναι,res de quibus quæritur, Plato de Legib. πράξεις βίαιοι, violentæ actiones. κοιναὶ πράξεις, Demoſth. rerum communium actus,publica negotia. ἴδιαι μὲν πράξεις, Ariſtoteli dicuntur ciuiles adminiſtrationes: vnde

οἱ ἐν ταῖς πράξεσιν, magiſtratus, οἱ πολιτευόμενοι, καὶ οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἄρχοντες. μέγιστη πρᾶξις, rerum ſumma, Plinio actus rerum dicitur. Item πρᾶξις idem quod τύχη, ſors, ſtatus, id eſt, εὐπραγία ἢ δυσπραγία. Sophocl. in Aiace, οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν. Ibidem, ἔχεις φίλων αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἔλεγον ἐγώ. πρᾶξιν ἑαυτοῦ πᾶσαν ἀπεκλαίετο, omnẽ ſuam deflet conditionem, Herodotus.

Πρᾶος, ου, ὁ, manſuetus, mollis, mitis, moderatus, humanus, placidus, lenis, facilis. παρὰ τὸ ταῦτα ῥᾳδίως ποιεῖν. Iſocrat. πρᾶος φαίνου, τοῖς τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι τῶν ἁμαρτανομένων ἐλάττους. Plato 2. de Repub. πρὸς τοὺς οἰκείους πρᾶος, in familiares mitis & humanus. πρᾶος ἵππος, equus manſuetus, Plutarch. in Lycurgo.

Πρᾳότατα, manſuetiſsimé.

Πρᾳοτέρα ἡδονή, remiſsior voluptas, Plato de Leg.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, manſuetudo, clementia, πραΰτης, humanitas, lenitas, virtutis nomen, Ariſtot. lib. 2, cap. 7. Ethic. placabilitas Ciceroni.

Πραπὶς, ίδος, ἡ, priori ſyl. breui. præcordia, hoc eſt, φρὴν, διάνοια, mens, cura, induſtria & cogitatio.

Πρασιὰ, ᾶς, ἡ, oxyton. ſulcus, areola hortorum, olerum conſitio. Heſych. πρασιαὶ, inquit, αἱ ἐν τοῖς κήποις τετράγωνοι λαχανίαι, hoc eſt (vt Plinius vocat) puluinorum tori, aut ſulcorum tramites. πρασιαί, cap. 6. Marci viridaria Eraſmus interpretatur, adnotans hæc, Dicuntur autem πρασιαὶ herbaria, cuiuſmodi ſunt areolæ hortorum, πράσιον enim viride: hæc ille. Dioſcorid. lib. 4. cap. 18. φύεται ἐν πρασιαῖς, naſcitur in ſegetibus, Ruell. & Barbarus Plinium ſecuti: Marcell. verò in hortorum areis, qui ibidẽ adnotat hanc vocem ſignificare quadratas hortorum ad conſitionem olerum diſpoſitiones. πρασιαὶ κακοπριζομέναι, areæ hortorum ſtercoratæ, Marcell lib. 1. Dioſc. cap. 10.

Πρασία, nomen vrbis. paroxyt. Cyrill.

Πρασίζω, μέλλω, σω, σα, vireſco, porraceus ſum. πρασίζων, porraceus, porraceo colore virens, Dioſcorid. lib. 3, cap. 94, & lib. 4, cap. 245.

Πρασὶς, ιος, ἡ, cura deorum.

Πρασικὸς, οῦ, ὁ, venalis.

Πράσιμος, idem, apud Xenoph. & Laert.

Πρασιότης, ἡ, viriditas, praſinus color, Bud. in Pandect.

Πράσινος, ὁ, porraceus, viridis.

Πράσιον, ου, τὸ, marrubium, frutex, Dioſcorid. lib. 3, cap. 119. Gaza lib. 6. cap. 1. hiſt. plant. Theophr. πράσιον etiam dici πρασοείδανον docet Dioſcorid. lib. 3, cap. 34. πράσιον μέλαν, marrubium nigrum, herba quæ & βαλλωτὴ dicitur Dioſcor. lib. 3, cap. 117. Plin. nigrum porrũ dixit, ſed deceptus, vt annotat Marcel. ibidẽ. πράσινον χρῶμα, color viridis, conflatur ex fuluo & nigro, teſte Platon. in Tim.

Πράσιος, viridis, πράσινος.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio, auctio. Plato 2. de Republ. πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν διακονεῖν, operam ſuam ad emptionem & venditionem locare. ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτῶν, iuxta ordinem ſuũ, cap. 12. lib. 4. Reg. τὸν ἐπὶ πράσει διαπωλοῦσι σῖτον, Plutarch. in Othone. vbi Philelphus, ad emptiunculas annonam vendunt. πράσιν ποιεῖσθαι, venale habere, Plato in Leg. πρᾶσις ſcribitur apud eundẽ in libris manu ſcriptis

Πρασοκουρὶς, ἡ, blatta, genus inſecti, Ariſtot. lib. 5. Animal. πρασοκουρίδες dicuntur beſtiolæ quæ porris & lactucis innaſcuntur, Theophr. lib. 7, cap. 5. hiſt. plant.

Πρασόκουρον, ου, τὸ, inſtrumentum ad incidendum porrum, falx putatoria, demetẽdis hortenſibus oleribus accommoda. παρὰ τὸ πράσα κορεῖν, ἤγουν τὰ λάχανα, in Epigr.

Πράσον, ου, τὸ, porrum. priore breui. πράσα in plurali, in Epigram. Item πράσον, algæ quædam ſpecies, Theophr. lib. 4, cap. 7. hiſt. plant.

Πρασουργὴ, falx meſſoria.

Πρασώδης, porraceus.

Πραταγορία, preces erant quæ ſub primum orationis tempus fundebantur.

Πρατέος, vendendus, Plato de Leg.

Πρατὴρ, ῆρος, lapis vnde mancipia vendebantur. Item author, id eſt, qui vendidit. Plato libro Leg. 11, ἀναγέτω μὲν ὁ ἔχων εἰς τὸν πρατῆρα ἢ τὸν δόντα, ad venditorem vel donatorem, Bud. Comm.

Πρατήριον, ου, τὸ, forum.

Πρατίας, ου, venditor.

Πρᾶτος, primus, Doricé.

Πράτειρα, ας, ἡ, venditrix.

Πράτης, ου, ὁ, venditor, Bud. in verbo Παρέχεσθαι.

Πράττομαι, μ. άξομαι, π. αγμαι, & Πράττω, μ. άξω, π. αχα, ago, rem gero, adminiſtro, tranſigo, elaboro, exequor, patro, ago ex electione, molior, paro, συντελῶ, Demoſt. Actiu. Accuſ. πρᾶγμα πράττειν. vide in Πρᾶγμα. Plato in Apologia, τὸ ὑμέτερον πράττειν, veſtris commodis inſeruire. πράττω τὰ τῆς πόλεως, i. πολιτεύομαι, ſum in magiſtratu. & apud Platonem, τὰ πολιτικὰ πράττειν, & πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, remp. tractare. τὰ δημόσια πράττειν idem Plato dicit. & πράττειν τὰ κοινὰ καὶ πολιτικὰ pro eodẽ. πράττω κοινὰ, ſum particeps ſtatus communis, Euripid. πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, eſſe priuatum. πράττειν μικρὰ, paruis ſtudere, Demoſth. πράττοντες ταπεινὰ, humiliores redditi, Plutarch. in Galb. πράττω πολλὰ, πολυπραγμονῶ, Ariſtophan. πεπράγαμεν πάντα τἀγαθὰ, Idem, omnia bona fecimus, i. bene actum eſt nobiſcum. πράττω καλῶς, præclarè mecum agitur, Euripid. πράττω μεγάλα, ſplendidis honoribus ſum donatus, Idem. πράττειν χρηστόν τι, proſperũ quendam ſucceſſum habere. εὖ πράττειν, Ariſtoph. χρηστόν τι πράττειν τοὺς φίλους μεταπέμπεται. πράττω οὐδὲν χεῖρον τἄλλα, i. κατὰ τἄλλα. Aliquando ſignificat contendo & laboro vt aliquid fiat. quod etiam agere dicitur Latinè: vnde ἀντιπράττειν, refragari, & in contrarium laborare & contendere. πράττοντες τἀναντία, cõtraria facientes, ſectantes contraria, Ariſtoph. πράττω τὸ κακὸν, malum perpetro, Nazanz. in Orat. πράττεσθαι τὰ τοῦ πολέμου, res bellicas executioni mandare, Demoſt. πράττεται καὶ κατασκευάζεται, Idem. πέπρακται, actum eſt, peracta res eſt, confectum eſt, Euripid. πραχθὲν πρᾶγμα, res geſta, Aphthonius. Aliquando & εἰσπράττω, ἐκλέγω, exigo, cogo, ἀπαιτῶ, cum duobus Accuſ. Xenoph. τοὺς δ' ἑαυτῷ διαλεγομένους οὐκ εἰσεπράττετο χρήματα. Idem, οὐδένα γοῦν τῆς συνουσίας ἀργύριον πράττει, à nemine diſcipulorum pecuniã exigis. πράξομαί σε χρήματα, pecunia te multo, Thucyd. πεπραγμένος φόρους, qui exegit tributa, Idem. ἐπραξάμην τούτων αὐτὸν δίκας, ob hæc mihi pœnas dedit, Philoſtr. in Heroicis. πράσσω σοι, tecum compono, id eſt, συνεργῶ εἰς τὴν πρᾶξιν, ſum tui ſtudioſus, tecum tranſigo, apud te rem tranſigo, id eſt, συμπράττω, Thucyd. πράσσουσι αὐτῷ, agunt cum eo, Idẽ. ἐπράσσετο αὐτῷ οὐδὲν, nihil conficiebat. ἐπράσσετο τὰ βοιώτια πράγματα τῷ ἱπποκράτει ἀπό τινων ἀνδρῶν, &c. Hippocrates de rebus Bœotiis cum quibuſdam viris tranſegerat, Thucyd. vbi Interpr. exponit ἐπράσσετο pro προεδίδοτο. πράττω πρὸς σὲ, idem quod πράσσω σοι. πράσσονται πρὸς σὲ τὰ πολλὰ, id eſt, tranſiguntur tecum, ſeu apud te multa, AEſchin. πράττει πρὸς αὐτοὺς, cum eis de proditione componit. ἔπραξαν ὅπως πρὸς ἡμᾶς εἰρήνην, Demoſth. πράσσω ἐς τοὺς βαρβάρους, cum Barbaris tracto, cum Barbaris agito. πράττω πρὸς ὀργὴν, per iram facio, Plutarchus. πράττειν ὑπὲρ φιλίππου, Demoſth. id eſt, φιλιππίζειν. Item πράττω, fraudem moliendo tribuo, & conficio Sophocl. in Aiace, νῦν δ' οὐκ ἂν εἴποιμι φωτὶ πανουργῷ φρένας ἔπραξαν, i. ἀδρατεύοντες ἔδωκαν. Et abſolutè poſitũ, viuo, mecum agitur, ſorte aliqua vtor. Inde εὖ πράττειν, βέλτιον πράττειν, ἄμεινον πράττειν, καλῶς πράττειν, κακῶς πράττειν, &c. εὖ πράττειν, felicem eſſe, florere & beatum eſſe, εὐδαιμονεῖν, bene agere, εὐημερεῖν, καλῶς πραγματεύειν, lætum aut felicem eſſe. Chryſoſt. ὅσον ἐν τοῖς λήιοις ὑπερέχουσι τῶν ἀσταχύων οἱ εὖ πράττοντες, quantum eminent in ſegetibus ſpicæ felices. εὖ πράττων τοῖχος, felix paries, Ariſtoph. τὸ πράττειν εὖ, proſperitas. Xenoph. πράττω βέλτιον, ſum felicior. Ariſtoph. in Pluto, ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν, melius quàm heri nobiſcum agitur. κρεῖττον ἐλπίδος πράττουσι, res eis ſupra ſpem ex ſenten-

τία cedit. ἄριστα πράττω, ſum in optimo ſtatu, vtor ſecundis rebus, εὐτυχῶ, optimè rem gero, mecum commodè agitur, ſeu feliciter, ſum fortunatiſsimus. ἄριστα πράττει, feliciſsimus eſt, floret opibus. πράττειν εὐδαιμόνως, Ariſtop. πράττειν ἀξίως ὑμῶν, Demoſthen. κατ' ἀξίαν πράττω, pro meritis dignè afficior, Bud. in Epiſt. poſter. πράττω καλῶς τὰ ἴδια, Xenoph. πέπραγα μακαρίως, ſum felix, Ariſtophan. οἷα ἔπραξας, qualiter tecum actum eſt. πράττω παραπλησίως, ſimili tecum fortuna vtor, Iſocrat. πράττω κακῶς, malis affligor, in infortunium incido, afflictus ſum & miſer, id eſt, κακῶς ἔχω, vexor, miſere tractor, δυσπραγέω, ſum infelix, infeliciter mecum agitur. πράττειν & ἡσυχίαν ἄγειν vt contraria, Demoſthenes. vnde ὁ πράττων, procurans. Item πράττω non ſolùm τὸ ποιῶ, ſed etiam τὸ πάσχω, Ariſtophan. τὸ διάκειμαι καὶ τὸ ἐνεργῶ. Dicitur apud Ariſtotelem quando ex operatione nihil fit quod remaneat: ποιῶ contrà, lib. 1, Politic. cap. 3. πράττων ὥσπερ ἐν τῷ παρόντι χρὴ, ſe gerens vt præſentis vitæ ratio poſtulat, Iſocrat. πράττειν κατὰ νοῦν, ſecundos habere ſucceſſus. Plato 2. de Republ. καὶ παρὰ θεοῖς, καὶ παρ' ἀνθρώποις πράξομεν κατὰ νοῦν, i. nobiſcum agetur ex animi ſententia. Iſocrat. ad Nicoclem, πράττειν τι παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, à diis boni quippiam impetrare, ſeu accipere & aſſequi.

Πράττω, μ. άσω, π. ακα, vendo, addico, Actiuū. Accuſat. πεπρακέναι ἑαυτὸν, Demoſthen. πραθῆναι, venundari. πραττέσθω διπλοῦν, ſoluat duplum, Plato de Legib. ἐπράθη, veniit. ἐπράθη ταλάντων εἴκοσι, diuenditus eſt 20. talētis. Thucydid. ἐπράθησαν, venundati ſunt, Plutar. in Pericle. πραθεὶς, έντος, venundatus, venditus, cap. 5. Actor. Apoſt. & in Fabio Plutar. πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν, venditus ſeu addictus ſub peccatum, i. in ſeruitutem & iugum peccati, Paulus cap. 7. ad Romanos.

Πραϋμένως, promptè, manſuetè.

Πράϋνσις, mitigatio, i. moderatio & placatio iræ. κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς, Ariſtot. in Rhetor.

Πραϋντικὰ, τὰ, mitigantia.

Πραϋντικὸς, ὁ, mulcens, leniens, placandi vim habens, ſedans, mitigans, κατακηλητικός.

Πραΰνω, μ. υνῶ, primis ſyllabis longis, mitigo, placo, mā ſuefacio, mulceo, lenio, ſedo, κατακηλέω, Actiu. Accuſat.

Πραῢς, mitis, facilis, manſuetus. vide πρᾶος. In gen. Fœminino πραεῖα. Plato 2. de Repub. πόθεν θυμοειδῆ καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις.

Πραΰτης, ητος, ἡ, manſuetudo.

Πράως, placidè, libenter, molliter, otioſè, ſenſim.

Πρεμνιάζειν, ramos emittere, pullulaſcere, radices producere.

Πρεμνιάσαι, funditus euellere.

Πρεμνίζω, funditus euello, extirpo, Etym.

Πρέμνιον, & Πρέμνον, ου, τὸ, robur, στέλεχος καὶ ῥίζα, truncus ex arbore, ramus, fundamentum. Apollonius 2. Argonaut. ταμέειν πρέμνον δρυὸς, id eſt, ſtipitem & caudicem. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενοειδὲς, liber qui cortici & ligno intercedit, Dioſcor. lib. 2, cap. 143. πρέμνα, ſtipites, Xenoph. in OEconom.

Πρέμνος, ramus, ſtipes.

Πρεμνοῦσα, fons eſt Atticæ hoc nomine.

Πρεμνώδης, ramaceus, Gaza lib. 4, cap. 11. hiſtor. plant. Theoph. πρεμνώδης καὶ συνεστραμμένη ῥίζα, radix detorta, ſcrupuloſa, flexuoſáque, Theop. libro 1, cap. 3. de cauſ. plant.

Πρέπον, decens, dignum, congruum, vtile, pulchrum, honeſtum, decorum: quod Cicero in Offic. τὸ πρέπον dicit, eſt in perſonis vt in aliis rebus id quod decet. πρέπον, Phalar. in Epiſt. vbi ſubauditur ἐστὶ, i. decet. τὸ πρέπον ἔχω, Plato de Legib. ſatis habeo. Cum Genit. & Datiuo, κατὰ τὸ πρέπον αὐτοῖς ἑκάστῳ, Idem ibidem. πρέπον ἂν εἴη, Plato de Legib. τὰ πρέποντα, quæ conſentanea ſunt.

Πρεπόντως, decēter, vt decet, meritò, honeſtè, quod Attici πρέπον dicunt, Nomine pro Aduerbio vtentes.

Πρέπω, deceo, conuenio, cōgruo, ſum dignus. Datiuo πρέπει τῇ κουρᾷ, mihi congruit tonſura, Euripi. πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, ſum veſtitu eleganti ornatus, Idem. ἐς ἀμφοτέρους ἔπρεπε, &c. in Epigram. vtrunque decebat, vtrique cōueniebat. πρέπειν εἰς παῖδας, Xenoph. Et πρέπει, Imperſonale, cum Datiuo & Infinit. i. προσήκει, καθήκει, δεῖ, ἀξιόν ἐστι, conuenit, decet, dignum eſt. ἃ πρέπει ἐλευθέρῳ, quæ homine libero digna ſunt.

Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decens, decorus, honeſtus. Ariſtop. in Pluto, οὐδὲν ἐκφέρειν πρεπῶδές ἐστιν. Et paulò pòſt cum Datiuo, οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδια προβαλόντ' ἐπὶ τούτοις ἀναγκάζειν γελᾶν.

Πρέπων, magnificus, dignus. διαμαρτὼν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου Ῥωμαίοις εἶναι πρέποντος, i. aberrās à viro probo, i. cuius errore vir probus ſeruatus ſit, & dignus qui amicus magis quàm hoſtis Romanorum habeatur, Plutar. in Public. βίος τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Chryſ. vita Deo digna, Dei cultu. πρέπουσα τιμὴ, honor meritus. ἡ πρέπουσα ζημία, Thucydid.

Πρέσβα, honorabilis, veneranda, πρεσβυτάτη, ἔντιμος, Homer. de Iunone quæ maxima natu filiarum Saturni fuit. Fit autem per ſyncopen à πρέσβειρα, quod Fœmininū eſt, (à πρέσβυς.

Πρεσβέες, legati, Herodot.

Πρεσβεία, legatio, pfectio. ἡ παρὰ Φίλιππον πρεσβεία, Hermogen. Plato Epiſtola ſeptima, πρόφασίν τινα πρεσβείας παρὰ τῆς πόλεως, &c. ἀπαίρω πρὸς τὴν πρεσβείαν, proficiſcor ad legationem, i. eo legatus, AEſchin. ἐς πρεσβείας ἦλθον, legati venerunt, Ariſtot. in Polit. vbi etiam legitur ἦλθον πρεσβείᾳ. πρεσβείας πέμπειν, Demoſth. πρεσβεία item legatorum cœtus. Item ſupplicatio, preces, poſtulatio, deprecatio, Gregor.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, ſenium, dignitas præſertim ſenilis, honor qui ſeni habetur, ἡ διὰ γῆρας προτίμησις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμησιν, magiſtratus, honor priuatus. Item legatum præcipuum quod pater maximo filio dedit, aut maiori. Inde accipitur & pro ipſo iure præcipuo primi & maximi natu filii, quod ius primogenitum, vel primigenia dici poteſt. παρὰ τῆς φύσεως ἐκαρπώσατο πρεσβεῖον, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ.

Πρέσβειρα, honorabilis, πρέσβα. vt πρέσβειρα ἐριννύων, natu maxima Furiarum.

Πρέσβεις, οἱ, legati, in Plurali tantùm dicitur: in Singulari verò πρεσβευτὴς non πρέσβυς, Ammon. πρεσβέων, in Genit. πρέσβεσιν, in Datiuo, legatis. Sic in Rom. Plutarc. πρέσβεις ἐν εἰρήνῃ, κῆρυξ ἐν πολέμῳ, Interpr. Thucy. πρέσβεις πέμψαντες ἔλεγον, miſſis legatis dixerunt, Thucyd.

Πρέσβευμα, ατος, τὸ, legatio, honores.

Πρεσβεύομαι, μ. εύσομαι, mitto legatos, mitto legationē, πρεσβείας πέμπω. Demoſthen. πρεσβευομένοις ἐφ' ἃ δεῖ, legationes quò opus eſt dimittētes. ἐπρεσβεύοντο τῷ κοινῷ, Thucydid. i. πρέσβεις ἔπεμψαν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ. ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς ἀθηναίους, Idem Thucydid. legatos ad Athenienſes mittebant. Paulò pòſt dicit πρέσβεις πέμπειν. Item legatus venio, legatus mittor, legatione fungor, i. πρεσβεύω. Philo de mundo, πρεσβευομένας καὶ διαγγελλούσας τὰ ἀγαθὰ, &c.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, legatus. Item ſenex, γέρων. Heſiod. ἄνδρες δ' οὐ πρέσβεις ἔσαν γέροντες τι μέμφονται, quia annoſi erant.

Πρέσβευσις, Atticè, ἡ πρεσβεία, Bud. Comment.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legatus, vicarius, orator, legatus conſulis vel prętoris, ὁ ἀντιστράτηγος. τὸν πρεσβευτὴν τοῦ τάγματος, Plutarch. in Othone. vbi Philelphus ſeniorem legionis, id eſt, qui legioni præeſt. Philo de mundo ſcribit ἀγγέλους τοὺς μὲν προσρήσεως ἀξίους, πρεσβευτάς τινας ἀνθρώπων εἶναι πρὸς θεὸν καὶ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, id eſt, legatos hominum ad Deum, & Dei ad homines.

Πρεσβεύω, μ. εύσω, π. ευκα, legationē obeo, in legationem proficiſcor, legatus eo, ago legatum, legationem gero, legatione fungor, legatione ſum prior. ἐπρέσβευσα πολλὰς πρεσβείας εἰς θήβας, ſæpe legati profecti ſunt Thebas, AEſchin. πρεσβεύων ἀπὸ κορίνθου, Corinthiorum legatus, Herodot. πρεσβεύω ἐν μακεδονίᾳ, in Macedonia legatione fungor

gor, Æſchin. πρεσβεύω εἰς πελοπόννησον, Demoſthen. πρεσβεύω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, Hermogen. Plato in Epiſt. πρός τινας τῶν παρὰ σοὶ πρεσβευόντων, ad quoſdam eorum qui legationem apud te gerebant. πρεσβεύων πρὸς τοὺς βασιλέως στρατηγούς, legatione fungens ad Regis prætores, Plut. in Lycur. Sic Æſchin. κελευόντες ἄρχειν ἢ πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν, iubentes aut imperaret, aut iret pro ſe legatus, Plutarch. in Othone. vbi paulò mox, πρεσβεύειν πρὸς γερμανοὺς δεδιώς, legatus ire ad Germanos veritus, &c. πρεσβεύω ὡς φίλιππον, mittor legatus, Demoſthen. Et ſum legatus in exercitu, id eſt, vicarius imperator. Item in legatione ago quippiam & tranſigo, cum Accuſatiuo, vt πρεσβεύω εἰρήνην, Demoſthen. ſum legatus ad pacem cōciliandam, legatus pacem tranſigo ſeu pario, pacem per legationem ineo. τὰ δίκαια ἐπρέσβευσα, Idem: vnde τὰ πεπρεσβευμένα, ea quæ in legatione acta ſunt. Eſt etiam poſtulo, oro, παρακαλῶ, id eſt, pro alio precator intercedo, deprecor, vt Gregor. περὶ υἱοῦ, libro 2. de Chriſto dixit. Sic Cæſar Comment. 1, Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, vt eo deprecatore à Sequanis hoc impetrarent. πρεσβεύω τὰς λιτάς, preces affero, Philoſtrat. in Heroicis. πρεσβεύω, cum Genitiuo, ſum dominus, Sophocles in Aiace, ὁ λύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ, Olympi arbiter Iupiter, id eſt, τῶν ἐν ὀλύμπῳ θεῶν ὁ τὰ πρεσβεῖ' ἔχων ζεύς. Significat etiam τὸ προτιμῶ, nihil antiquius habeo, τιμῶ, honorē habeo, primas partes do, vt θεὸν πρεσβεύειν, Syneſ. τὴν τέχνην πρεσβεύειν, Plato. Et Plutar. αἰδώς τε καὶ ἀκοσμία πρεσβεύονται, in primis cenſetur. πρεσβεύειν τὴν ἄλογον τεχνὴν, Galen. lib. 2. ad Glauconem, colere vſum irrationalem. Eſt etiam apud Herodot. τὸ πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμί, ſum natu maximus.

Πρεσβήϊον, ου, τὸ, præmium quod pro honore datur, primæ partes. Ionicè pro πρεσβεῖον.

Πρέσβις, εως, ὁ, legatus, per ι, vt docet Suidas: vnde etiam πρέσβεις, πρεσβευτάς.

Πρέσβος, α, ο, antiquior, venerandus.

Πρέσβυ, ὁ ſenex, in Epigram.

Πρεσβυγένεια, παλαιοτέρα. φύσεως κατὰ πρεσβυγενέειν τετίμηται μᾶλλον, quia primigenius eſt, honoratior eſt.

Πρεσβυγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, maior natu. πρεσβυγενὴς χρόνος, longæuum tempus, Plutar. in Pericle.

Πρέσβυς, εος, ὁ, ſenex & princeps legatus. poſteriore breui, in Epigram. Sed ferè in Plurali tantùm vſurpatur, & loco eius Singulariter πρεσβευτής. vide πρέσβεις ſuperi*. Πρέσβυς item ſenator, auicula, rex auium auicula, quæ & trochilus, regulus auicula hyemis nuntia, Ariſtot. libro 9. Animalium.

Πρέσβευσις, legatio, Thucydid. lib. 1.

Πρεσβύτατος, natu maximus, ætatis prouectiſſimæ, ætate grandiſſimus, antiquiſſimus, γεραίτατος, maximè venerandus, ἐντιμότατος, honoratiſſimus. Heſiod. in Theog. θυγάτηρ ἀψόρρου ὠκεανοῖο πρεσβυτάτη, id eſt, grandiſſima natu. πρεσβύτατον τοῦ δέδιεν, i. ἐν πρώτοις φυλάττεσθαι καὶ τοῦ δεδιέναι.

Πρεσβυτήριον, τὸ, ſeniorum congregatio.

Πρεσβυτεῖον, τὸ, authoritas ſacerdotii, ſacerdotiū, presbyterorum ordo, cap. 22. Actorum Apoſtolicorum. honor ſenectutis, cap. 1. Danielis.

Πρεσβύτερος, ου, ὁ, ſenior, antiquior ætate, ætate prouectior, primigenius, γεραίτερος, honoratior, prior, presbyter. οἱ πρεσβύτεροι, ſeniores, maiores. Plato Epiſtola 7. τῶν μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους διονύσιος ἐπιχείρησεν ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν, id eſt, veteranis militibus ſtipendia minuere tentauit. Item πρεσβύτερον ἐπιμελείας ἀξιώτερον, anteuertendum, antiquius. Cicero ad Atticum ſecunda, Vt omnes intelligerent nihil ſibi antiquius amicitia noſtra fuiſſe. Πρεσβύτερος λόγος, oratio vetuſtior, Plutarchus in Publicola. πρεσβύτερα δένδρα, vetuſtiores arbores, Theophr. lib. 1, cap. 15. de cauſ. plant.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, ſenex, grandæuus, natu grandis, 2. lōga. Ariſtop. περιδέδοικά σ' ὦ πρεσβῦτα μὴ πληγῶν δέῃ, timeo ô ſenex ne verberibus tibi ſit opus. ἡγούμενοι πρεσβύτης, erit nobis ductor, capite 10. Numerorum.

Πρεσβύτιδες, ætate prouectæ. πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας, Æſchin.

Πρεσβυτικὸς, ὴ, ὸν, ſenilis, vetuſtus, ſene dignus. πρεσβυτικὸς ὄχλος, ſenum turba, Ariſtoph. πρεσβυτικοὶ θεοὶ, οἱ ἀρχαῖοι καὶ παλαιοί, dii ſenum præſides & patroni. Idem in Pluto, ὦ πολυπόνηρον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί, &c. πρεσβυτικὰ κακὰ, ſenilia mala. Idem Ariſtop. πρεσβυτικὰ ἕλκη, vlcera ſenum: ſic Hermol. & Ruell. apud Dioſc. lib. 1, cap. 36. Marcell. verò vlcera vetuſtiſſima. Hinc πρεσβυτικῶς, Aduerb. πρεσβυτικῶς βακτηρεύοντες, ſenum de more baculo innitentes, Nazanzenus in Orat.

Πρεσβῦτις, ιος, ἡ, anus, vetula.

Πρηΰμενής, έος, ὁ καὶ ἡ, mitis, manſuetus, ſanus. ὡς τοῦ πρᾶος (καὶ ἀμενής.

Πρηΐχας, aſsimilatus.

Πρῆγμα, ατος, τὸ, res, ſtatus, negotium, opus, πρᾶγμα. πρήγματα, res agendæ. Item πρῆγμα, caput Polypodis. ſunt qui πλεκτάνην vocent.

Πρηγορεύων, prædicens, δημηγόρος.

Πρηγορεὼν, ῶνος, ὁ, gutturis illa eminēs veſicula in auib*, in quam primùm cibus colligitur. γαργαρεών, Ariſtophan. Interp. i. ingluuies. διὰ τὸ προαγείρεσθαι αὐτόθι τὸ σιτίον. Hebraicè ΜΥΡΙΑΗ appellatur.

Πρηθῆναι, vendi, veniiſſe, πεπρᾶσθαι. πρηθεὶς ἐς λιβύην, Herodot. venundatus in Libya, qui veniit apud Libyam.

Πρήθω, μ. ήσω, π. ηκα, incendo, flo. Actiu. Iliad. α. ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, i. ἐφύσησε, perflauit media vela. Et Iliad. β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, i. ἐμπρῆσαι, καῦσαι: vbi διὰ ſubauditur, i. διὰ πυρός.

Πρήτον, prius.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, δραστὴς, negotiator, πωλητὴς ἔργων, qui agendi tradit rudimenta. πρηκτῆρες ἐμπορίης, ὀδυσ. θ.

Πρημαδίη, ης, oleæ genus: fortaſſis à Vergilio pauſia dicta. tria enim olearum genera facit Nicand. πρημαδίην ὀρχάδα & μυρτίνην, quæ Vergilius, vt opinor, vnico hoc verſu expreſſit, Orchades, & radii, & amaris pauſia baccis.

Πρημαίνειν, furere, vehementer ſpirare. Ariſtophan. πρημαινούσας τε θυέλλας, furentes procellas.

Πρημὰς, & πρῆμνα, piſcis è thunnorum genere.

Πρηνῶς, Aduerb. &

Πρηνηδὸν, deorſum, peſſum, in caput, Nonn.

Πρηνὴς, έος, ὁ, pronus, præceps, hoc eſt, in caput propendens, qui vultu eſt in terram deiecto. Heſiod. πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν. πρηνὴς γενόμενος, ſuſpēſus exponitur cap. 1. Actorū Apoſt. de Iuda. τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, partes corporis pronæ, Ariſtot. lib. 4. de partibus Animal.

Πρηνίζω, μ. ίξω, π. ικα, præcipito. πρηνιχθεὶς, præcipitatus, in Epigram.

Πρῆξαι, Ionicè, pro πρᾶξαι, Iliad. α.

Πρῆξις, εος, ἡ, vtilitas, effectus. πρῆξιν τὴν ἑωυτοῦ πᾶσαν ἀπέκλαιε, deflebat omnem ſuam conditionem, Herodot.

Πρηροσία, ſacrificium quoddam apud Athenienſes.

Πρῆσις, venditio, Ionicè, Lucian. Item torrefactio.

Πρῆσμα, inflatio.

Πρήσσεσθαι ἀργύριον, facere quæſtum. πρήσσομαι χρήματα, exigo pecunias, Herodot.

Πρήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, tranſeo. Odyſ. ο, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, i. ἵνα πορευώμεθα εἰς τὴν ὁδὸν, inquit Didym. & πρήσσωμεν, vt iter pergamus, iter conficiamus. Et cū Accuſ. Apoll. l. 1. Arg. πρήσσειν δ' ὁδὸν, Hom. ὀδ. γ. πρήσσουσι κέλευθον, viam ſecāt. πρήσσω itē adminiſtro, gero rē, molior. πρήσσειν τὰ πρήγματα, res adminiſtrare.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, cæleſtis flamma, fulmen: turbo vertitur à Budæo. apud Ariſtot. de mundo, ἀναφύσημα γὰρ πνεῦμα λέγεται ἄνω φερόμενον κατὰ τὸν βυθοῦ πνεῦ, ἢ ῥήγματος ἀναδοθέν: ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρηται, πρηστὴρ χθόνιός ἐστι, i. qui turbo terreſtris eſt, quum multus ac contortus ferri cœptus eſt. ἐμπρηστὴρ κεραυνὸς dicitur ibidem πρηστὴρ, id eſt, accenſus turbo, vt exponit, Idem Budæus: ὑπὸ τοῦ ἐμπρῆσαι. φλέγει δὲ διὰ τὸ

συμπεπλέχθαι μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τῶν νεφῶν, καὶ ταύτην ἐμπνευσθῆ, Pſellus. Ariſtot. lib. de mundo, ὑπὸ δὲ τῆς ξηρᾶς ἀναθυμιάσεως γίνεται ἄνεμοί τε καὶ πνευμάτων διαφοραί, βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ καὶ πρηστῆρες καὶ κεραυνοί, &c. i. turbines. πρηστὴρ κεραύνιος, in Epigram. πρηστῆρι γὰρ ἐοικὼς ἄνεμος φλέγοντι μετὰ ψόφου ἐπέπεσε, inſtar fulminis ardentis cum fragore ventus incidebat, Plutarch. in Fabio. Vide in dictione Τύφων. Item πρηστὴρ ſerpens, nomen ſortitus ex ſitis ardore, alio nomine διψὰς & καύσων dictus, de quo vide apud Dioſcorid. lib. 2, cap. 32.

Πρηστήριος, ὁ, ful mineus.

Πρήστηρος, ου, ὁ, ignis qui oſtenditur aliquo ſigno.

Πρῆστις, piſcis quidam cetaceus, εἶδος κήτους θαλασσίου, ἡ λεγομένη μάλθη, Suidas. lego πρίστις per iota in prima. vide infrà.

Πρητώριον, ου, prætorium, Herodot.

Πρῴην ἄμεινον, melius mecum agitur.

Πραϋγέλως, ωτος, placidum ridens, mitis: Zephyri epitheton, in Epigram.

Πραϋνόμοις, moderatis, id eſt, præditis benigna cõſuetudine & moribus, in Epigram.

Πραΰνω, mitigo, manſuefacio, cicuro, pro πραΰνω, longa ſecunda, Heſiod.

Πρηΰς, i. πραΰς, placidus. vnde πρηῢς Ἀπόλλων, lib. 1. Epigram. Apoll. πρηΰτατον ποταμοῦ, &c.

Πρηϋτένοντες, οἱ, manſueta colla ſeu ceruices habentes: boum epitheton, quorum colla iugo manſuefacta ſunt. πρηϋτένοντες ταῦροι, in Epigram.

Πρηΰτερος, placatior, Datiuo πρηϋτέρῃ χειρί, in Epigr.

Πρηών, ῶνος, ὁ, ἐξοχή, eminentia, excellentia, cacumen, vertex. ἀπὸ μεγάλου πέτρης πρηῶνος ὄρουσε, Heſiod.

Πρίαμαι, emo. Quidam in ſolo Præſenti & Imperfecto vſitatum eſſe dicunt, reliqua tempora ab ὠνοῦμαι, mutuari. Depon. Accuſ. iungitur. ὀδ. ξ, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, i. ἐπρίατο, ἠγόρασε, emit ſuis poſſeſsionibus, id eſt, nummis, & de ſuo, vt quidam exponunt: vel emit & emptum præfecit ſuis, &c. vt ſubaudiatur ἐπὶ Præpoſit. vide in dictione Κτέαρ. Xenoph. cũ εἰς, Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου, quẽ argentifodinis præficeret, taléto emiſſe dicitur. Lucian. de Sacrific. Accuſ. Genit. & Ablatiuo iunxit cum Præpoſitione, τὸ μὴ ἁλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, &c. i. à Minerua duodecim bobus emit ne vrbs caperetur. πρίαμαι τοῦτο περὶ πάντων χρημάτων, hoc omnibus pecuniis emo, Xenoph. ἐπρίω, emiſti, Lucian. ἐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, Sophocl. πόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, quãti emas vt vxorem recipias, Xenoph. lib. 3. Pædiæ. πρίωμαι, in Subiunct. comparem, emã. πόσου πρίωμαι, Ariſtoph. ὁ μὴ χρημάτων μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ πύμιον πριάμενος, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. ὁ πριάμενος, emptor, Plato de Leg. & Demoſt. οἱ πριάμενοι, emptores, Ariſtop.

Πρίασθαι interdum ſignificat ἐργολαβεῖν, i. redimere ſeu opus faciendum conducere. pro corrumpere pecunia accipi videtur apud Demoſth.

Πρίαμος, ου, ὁ, Priamus, qui antea Podarces dictus eſt, teſte Lycophr. vnde πριαμικαὶ τύχαι, Priami fortunæ.

Πριαμωθήσομαι vſurpant Græci pro radar, quòd Priami larua in tragœdiis raſa eſſet.

Πριαπισκωτός, οῦ, ὁ, priapiſcus, penicilli vulnerarii (quã tentã vocant) ſpecies in priapi formam aſſurgens. πριαπισκωτὸν μότον vocat Galenus in Iſagoge linamentũ priapiſcum, à genitalis membri ſimilitudine. Vide in dictione Μότον

Πριαπισμός, οῦ, ὁ, tentigo, pudendi extenſio extra libidinem, apud Medicos.

Πρίαπος, ὁ, & Πρίηπος, & per ε Πρέπος apud Arrianum in Bithyniac. Priapus hortorum deus, Euſtath. Iliad. ν.

Πρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſeco. Actiu. Accuſ.

Πρίημι, emo.

Πρίλις, ιος, ὁ, miles pedes.

Πριμαδίαι, αἱ, primadæ piſces, vt Gaza vertit apud Ariſtot.

Πριμιλέγιον, priuilegium, regia dignitas vel honor.

Πρίν, prius, antè, antea, Gaza lib. 4. corripitur in epigram. Cum Indicatiuo, Odyſſ. ξ, ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπὶ τιμῇ. Item pro antequàm. ὀδ. ο, ἀλλὰ πάλιν ἐκ οἶσι, πρὶν καί ποτε γαῖαν ἱκέσθαι, &c. πρὶν ἤρξατο δύναμις, Thucyd. priuſquàm Athenienſium potentia augeſceret, &c. ſic Valla. πρὶν ἀποδοῦναι, antequàm dedit, Demoſt. πρὶν ἀπαντῆσαι, Iſocrat. πρὶν τινὰς εἶπον, Idem, donec quidam dixerunt. πρὶν τὴν Δῆλον σχεῖν, λανθάνουσι, latuerunt, quoad tenuerunt Delum, Thucyd. πρὶν ἂν κινδυνεύσῃ, Ariſtoph. & Demoſt.. πρὶν cum Optatiuo præcedente πρότερον. Plato in Apolog. ἐπιχειρῶν ἕκαστον ὑμῶν πείθειν μὴ πρότερον τῶν ἑαυτοῦ μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι, πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη, vt nihil de rebus ſuis prius curaret, quàm ſeipſum. Cum Subiunct. abſque ἂν particula. Sophocl. μάξω θυράζειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, foras nõ prodire antequã præſens ipſe adeſſet. πρὶν ἀκούσῃς, priuſquàm audiueris. ὁ γίνεται γάλα πρὶν μὴ ἔγκυον γένηται οὐδὲν τῶν ζώων, nulli animalium lac fieri ſolet, antequàm vterum ferat, Ariſtot. lib. 3. Animal. Aliquando cum Nominat. ſolùm, ſuppreſſo verbo, vt Odyſſ. ο, οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. ſubaudiendũ enim γένηται. Plato in Epiſt. cum Infinit. πᾶν δὲ παρεκινδύνευσε παθεῖν πρὶν αἰτίαν αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός, quoduis ſuppliciũ perpeti maluit, quàm ſcelerum ipſis ſocium fieri. Odyſſ. ο, ἀνάβαινε κέλεαί τε πάντας ἐπείγεσθαι πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἱκέσθαι, prius quàm venero domũ. πρὶν ἥκειν, antequàm accedat, Lucian. πρὶν ἢ εἴκοσιν ἐτῶν, Xenoph. i. priuſquàm eſſet annos natus viginti. πρὶν ἀκοῦσαι αὐτὸν ἀποπέμπουσι, eum inauditum dimittunt, Thucyd. πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι, priuſquàm auditus eſſet. πρὶν λόγον δοῦναι, Æſchin. πρὶν πρᾶξαι, priuſquam feceris, Demoſt. πολλῷ πρὶν ἐξικνεῖσθαι, multò prius quàm poſſent pertingere, Xenoph. πρὶν interdũ geminatur, ita vt priori loco antè ſignificet, & quàm in ſecundo. Homer. Iliad. α, οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, &c. ὁ πρίν, priſtinus, anteactus, prior, priſcus, antecedens. ὁ πρὶν λόγος, priſtinus ſermo. ὁ πρὶν χρόνος, ſuperius tẽpus, Thucyd. ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, iampridem. ἡ πρὶν ἀκοσμία, priſtina ſeu prior aut ſuperior, i. quæ ſuperioribus diebus erat deformitas, Nazanz. in Orat. τὰ πρίν, antè dicta aut facta ſuperiora. Sophocl. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μέγιστ' ἀρισταῖ, &c. i. res antea geſtæ.

Πρὶν ἄν, priuſquam, cum Subiunctiuo. Ariſtophan. in Pluto, οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς, antequàm didiceris. πρὶν ἂν φράσῃς, Idem. πρὶν ἂν τί δράσῃς; priuſquam quid feceris; Sophocl. πρὶν ἂν ἔλθω, Bud. in Epiſtol. prior. πρὶν ἂν πύξωμαι, Ariſtoph. πρὶν ἂν κρατήσητε, Demoſth. ſic & Plato de Legibus.

Πρὶν δή, ἕως οὗ, Interpr. Thucyd.

Πρινή, priuſquam, pro πρὶν ἤ, Bud. Com. Cum Infinitiuo. πρινὴ συμμίξαι ἔφευγον, priuſquàm congrederentur, fugiebãt. καὶ Σαμουὴλ πρινὴ γνῶναι θεόν, &c. necdum Samuel Deum cognouerat, cap. 3. lib. 1. Reg. καὶ ἐκ ἀφίστανται, πρινὴ πᾶν ἀναμασθῆναι τὸ ὑγρόν, nec pri us abſcedunt, quã omnis humor hauriatur, Dioſcorid. lib. 2, cap. 11. πρὶν ἢ ἐγγόνοντο præcedente οὐ πρόσθεν, Xenoph. πρὶν ἢ ἐπανελθεῖν, Hermog. priuſquam rediiſſet. πρὶν ἢ διαρθρωθῆναι τὸ σῶμα, priuſquàm corpus formetur, Ariſtot. πρὶν ἢ τοῦδε τοῦ βίου μεταστῆναι, ἐγὼ, &c. priuſquã m de hac vita diſcedo, video, Gaza in Somnio Scipionis. πρὶν ἢ περὶ ἐτῶν μυρίων, permultis antè ſeculis, Lucian. de Sacrific. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόκειται γεγραφότα πρὶν ἢ περὶ ἐτῶν μυρίων.

Πρὶν ὅτι, priuſquam, cum Indicatiuo, Homer. ὀδ.

Πρίσμα, ατος, τό, ſcobs.

Πρινίδιον, parua ilex, Ariſtoph.

Πρίνινος, ου, iliceus, ilignus & iligneus, durus, ſolid⁹. Heſiod. φέρειν δὲ ξύλον ὅτε πρίνινον, &c. πρίνινος πάσσαλος, in Epigram. prima longa.

Πριονωδῶς, ſerræ modo, ſerratè.

Πρῖνος, ου, ὁ, frutex ex quo naſcitur coccus, & ilicis gen⁹. lignum eſt craſsiſſimum, quod ſi crematur, crepitũ edit, teſte

teſte Luciano. Ilex à Gaza exponitur. Heſiod. δρυὸς ἴλυμα, πρίνου γένος, &c. priore breui, in Epigr. longa apud Heſiod. & Ariſtoph.

Πρινώδης φύλλον, folium ilicis.

Πριόνωτος, ὁ, ſectus, ſerratus.

Πρίω, redime, libera.

Πριώνας, dicitur officina quæ aurib⁹ ob pulſationem aut aliam rem moleſta eſt, quales ſunt fabrorum.

Πρίσις, ἡ, ſectio.

Πρίσμα, ſcobs, puluis lignorum, ramentum.

Πρισμὸς, coarctatio, compreſsio.

Πριστήρ, ῆρος, ὁ, prælum, torcular.

Πρίστις, ιος, ὁ, ſector, ſerra. Item piſcis quidam cetaceus apud Ariſtot. Gaza vertit priſtes. ſuperi⁹ ſcribitur πρῆστις.

Πρίστις, ἡ, poculi genus, & nauigii, Bayf.

Πριστὸς, ſerra diſſectus.

Πρίω, μ. ίσω, π. πέπρικα, ſeco, diſtringo, diſrumpo & occupo, ferro, ſerra diuido. Actiu. Accuſat. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, Ariſtoph. noli dentes ſerrare & ſtringere. πεπρισμένος, ſerratus. ζωστῆρι πρισθεὶς, baltheo diſtrictus, Sophocl. in Aiace.

Πρίω, pro πρίασο. Ariſtophan. νεφ. μὴ πρίω τοῦ δᾳδίου, ne emas puer facem.

Πρίωμα, ατος, τὸ, πρίσμα.

Πριώμενος, emens.

Πρίων, ονος, ὁ, ſerra. Galen. enumerat duo ſerrarum genera, χαρακτωτὸν, & ὀδοντωτόν: de quibus in ſuis locis. Eſt & πρίων, captioſi perplexíque argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτης dicitur, teſte Doxopatre in Aphth. Comment.

Πριονοειδὴς, έος, ὁ ἡ, ἡ, habens figuram ſerræ.

Πριονῶται, ſerpentes quidam: quaſi dorſo ſerrato.

Πρὸ, ante, ἔμπροσθεν, prius, Gaza lib. 4. πρόμοιρος, ante tempus mors in adoleſcentia, ante fatum mors violenta. dicitur & πρὸ μοίρας, pro eodem, Ammon. πρὸ ὀργάνων ὄργανον πᾶς ὑπηρέτης, ſeruus omnis inſtrumentum ante inſtrumenta, Ariſtot. lib. 1, cap. 3. Politic. πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος, qui capſa ſe protexit, Plut. in Public. πρὸ ὅθεν, ante ſe, coram ſe, πρὸ ἑαυτοῦ, Homer. Iliad. πρὸ φίλων, ἔμπροσθεν τῶν ἑταίρων, Idem ibidem. ἄγετε τὴν γεραιὰν πρὸ δόμων, Eurip. ducite foras. πρὸ πόλιος, ante vrbem, Apoll. ἀπὸ πρὸ νεῶν, Homer. πρὸ βραχέος, nuper, non ita pridem. Chryſoſt. πρὸ τῆς ἱερομηνίας, πρὸ μιᾶς καλανδῶν μαρτίων, id eſt, pridie Calendas Martias, Plutar. in Public. ἡμέρᾳ τῇ πρὸ ἕνδεκα καλανδῶν μαΐων, ad duodecimum Calendarum Maii, Idem in Romulo. πρὸ δεκατεσσάρων καλανδῶν μαΐων, decimo quarto Calendas Maias, Idem Plutarch. in Numa. πρὸ τριῶν ἐτῶν, ſuperiore trienio. πρὸ & ὑπὲρ, p eodẽ, Eurip. πρὸ παιδὸς θανεῖν, p filio mori. πρὸ αὐτοῦ, p ſeipſo, Xen. πολλάκις δ' ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ εἰργάσατο, ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξέπραξε, quæ quis pro ſe ipſe non fecit, ea pro amicis fecit. πρὸ αὐτοῦ ἰδεῖν, ſibi proſpicere. Idem, πρὸ τοῦ χρῆσθαι, ante vſum. πρὸ τοῦ προσκόψαι τοὺς πόδας, priuſquàm pedes impingant, Nazanz. πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι τοῦ κινδύνου ἴδιον ὑφίστασθαι, malo ſubire pericula, quàm vel aliquam iacturam in præſentia facere, Thucyd. ἠῶθι πρὸ, id eſt, ἔμπροσθεν, Homer. οὐρανόθι πρὸ, Homer. in Iliad. πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ὃ δέ ἐστι τοῦ οὐρανοῦ, id eſt, ἔμπροσθεν, aut πρὸ παρήλιας. Item πρὸ, præ, in Comparatione, id eſt, magis. πρὸ δούλου δεσπότης, dominus ſeruo præſtat. πρὸ δούλου δοῦλος, ſeruus ſeruo præſtat. Plato 2. de Republ. ἐπαινοῦν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, præ iuſtitia laudare iniuſtitiam, i. præferre.

Πρὸ ἔργου, & προὔργου, dicitur quod operæpretium eſt, præuertendúmque & conducibile.

Προυργιαίτερον, antiquius, optatius, præſtantius.

Πρὸ μικροῦ, paulò ante.

Πρὸ ὁδοῦ, interdum idem ſignificat quod πρὸ ἔργου. Ariſtot. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν ἤδη πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, tantũ nobis iam confectum eſt ad ea quæ mox dicturi ſumus, hoc eſt, hactenus prælibandum fuit. Alibi ponit pro eo quod in promptu eſt, & obuium atque occurrens, Bud. Com.

Πρὸ ὀλίγου, paulò antè.

Προαγαγεῖν, Atticè, ἀντὶ προάγειν.

Προαγγέλλω, prior nuntio, prædico.

Προάγγελμα, τὸ, prædictio, prædiuinatio.

Προάγγελος, prenuntius, Muſæus.

Προαγγελία, denuntiatio, prænuntiatio.

Προαγνεύω, prius luſtro.

Προάγομαι, prouehor, euado, erumpo, delabor. Xenoph. l. 1. ἀπομ. τοὺς εἰς φιλοπονίαν προαχθέντας, &c. Demoſt. ἐπειδὴ δ' εἰς τούτους προήχθην τοὺς λόγους, quando hucuſque ego dicendo prouectus ſum. προήχθη εἰπεῖν, prouectus eſt dicere, perrexit dicere, Plutar. in Public. Ariſtot. de mundo, εἰπεῖν προήχθησαν ὅτι, &c. eo vſque ſunt prouecti vt dicerẽt, &c. προήχθη ἐκ τῆς οἰκίας, è domo productus eſt, Plutarc. in Public. προηγμένος, deductus, Demoſthen. προαχθεὶς ἐπὶ τὴν ὑπατείαν, ad conſulatum prouectus, Plutar. in Fabio. Et αὐτὸ τὸ προάγω, pellicio, allicio, adhortor, adduco, excito, vt προάγεσθαι τοὺς πολίτας, Ariſtot. Politic. 2. & προάγειν τοὺς πολεμίους, Xenoph. προῆγον τὸν κίμωνα ταῖς τιμαῖς, Cymonem honoribus euexerunt, Plutar. in Themiſt. προαγόμενος, impellens, AEſchin. Eſt etiam εἰς ἀνάγκην προάγομαί τι ποιεῖν, & compellor, quum eo vſque quis progreſſus eſt, vt referre pedem non poſsit & regredi. προάγομαι λέγειν, Demoſthenes. προάγομαι εἰς ἀνάγκην πολέμου, Idem. Item ornor & creſco. Plutar. μεγαλλύνου πρὸς τὴν ὑπὸ τιμῆς προῆχθαι δοκούντων.

Προαγορευθέντα, interdicta.

Προαγόρευσις, εως, ἡ, prophetia, prædictio, portentum, prænuntiatio, πρόρρησις, ſalutatio, Epictet.

Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, præemptor.

Προαγορεύω, μ. εύσω, π. προείρηκα, denuntio, prædico, præcipio, iubeo, prænuntio, præmoneo, edico, expono, ſuadeo. προαγορεύω σοι πόλεμον, tibi bellum indico, Thucyd. προηγόρευκε τὸν πόλεμον, iam bellum indixit verbis, Demoſthen. τὰ προαγορευόμενα, edicta.

Προάγω, μ. άξω, præcedo, progredior, procedo. vt προάγω, præi. Ariſtot. 2. OEconom. οὕτω δὲ τὴν ὁδὸν προῆγε, ad hunc modum progreſſum faciebat, Lucian. in Alcyone. προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς, in vrbem accedere tempus eſt. Demoſthenes tranſlatè poſuit, ὅδ' πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnoperè in violentiam crudelitatémque euadit. Sic Athen. καὶ τέλος πόῤῥω προαγαγόντες ὕβρεως, tandem eò petulantiæ euaſerunt & progreſſi ſunt. προάγων ἐγγυτέρῳ τῆς ἐλπίδος, propiore ſpe ductus, Plutarc. in Galba. προάγω εἰς ἀξίωμα, prouehor in dignitatem, Idem in Lycurgo. Item perpello, impello, ſtimulo, idem ferè quod ἐξάγω, Demoſth. Item proueho, deduco. Xenoph. προβιβάσθαι μὲν αἱ δρόμοις ἵνα αἰτίαν κρεῖττον γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἵνα αὐτὴν οὐχ ἱκανὸν, &c. Ariſtot. 2. OEconom. cum Accuſ.⁹ & Genit. προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρὸν, eos ab vrbe paululum abducens, &c. δάκρυα προῆγεν ὀμμάτων, lachrymas pfudit oculis, Euripid. προάγειν αὐτὸν ἔμελλε, producturus erat eum, cap. 12. Actorum Apoſt. & cap. 16. ibidem. προάγει τὰ ὠὰ πρὸς τὰ χονδρώδη, oua mandat partibus cartilagineis, Ariſtot. προάγει τινα κινδυνεύειν, ducit aliquem ad periclitandum, Thucydid. προάγων σεαυτὸν ἐς τὸ ἄγαν φαῦλον, qui ad tantam te dimittis nequitiam, Herodot. προάγω σε εἰς δόξαν, te illuſtro gloria. Plutar. in Themiſt. προάγειν εἰς φῶς, in lucem proferre, Plato Epiſt. 7. τὴν φύσιν εἰς φῶς τοῖς αἰσθήσεσι προαγαγεῖν. προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας, multos p mouit duces in exercitum, Plutar. in Galba. Eſt etiam proſtituo, produco: vt producere filiam apud Plautum. Item præſto. & hoc cum Genit. Dioſcor. προάγει δὲ τεσσάρων τὴν ῥητίνην ἡ θερμανθεῖσα, nam aliàs regit Accuſ. Bud. Comm.

Προαγωγὸς, ιος, ὁ καὶ ἡ, leno, μαστροπός. Latinè perductor vel productor dicitur.

Προαγωγεύω, μ. εύσω, π. ευκα, lenocinor, ſuaſione in meam ſententiam traho, produco, hoc eſt, proſtituo, concilio, προξενῶ, Actiuum. Ariſtophan. νεφ. ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰς ᾅδην, ſeipſum proſtituens oculis, Phocylid.

μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, vxorem ne proſtituas.

Προαγωγὴ, ῆς, ἡ, ſtuprum, proſtitutio. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, amici ad dignitatem prouecti, amici qui dignitate præſtant, Plutar. in Apophth.

Προαγωγία, ἡ, lenocinium, Ariſtot. lib. 5. Ethic. cap. 2.

Προαγωγικὸς qui vim habet conciliandi amoris.

Προαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, προαγωγεύς, proſtitutor.

Προαγὼν, ῶνος, ὁ, initium pugnæ, preludium certaminis, ſeu decreti, quum quid conſultabatur antequam populus ſciſceret: ſicut προβούλευμα. Apud Plut. in Genit. προάγωνος legitur accentu in penultima, δεινοῦ φανέντος τοῦ προάγωνος, οὐκ ἐγένετο ὁ ἀγὼν τέλος ἐπιεικέστερον, crudele pugnæ initium non mitior exitus eſt conſecutus.

Προαγωνίζομαι, prælude, i. futurum certamen meditor, in fronte pugno, προπολεμέω. ἐξ ὧν προηγωνίσασθε τοῖς μακεδόσιν αὐτῶν, Thucyd. lib. 4. vbi Valla, ex illis contra quos pro Macedonibus pugnaſtis.

Προαγωνιστὴς, propugnator.

Προαγωνιστικὸν, τὸ, præiudicialis cauſa.

Προαδικέω, antè lædo. προαδικηθέντες, laceſſiti. AEſchin.

Προαθύροντες, προπαίζοντες.

Προαιδέομαι, reuerentiam debeo, Accuſat.

Προαίρεμα, propoſitum, Bud. in Epiſt. poſter. τοῦ προαιρέματος ἐξίστασθαι, de ſuo more decedere Cicero dicit, & Liuius decedere ſuo inſtituto. dicitur & Græcè τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου. vide apud Bud. in Epiſt.

Προαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, eligo, id eſt, malo, præfero, antepono, in animo conſtituo, ſtatuo, propono, volo, ſector, præſumo, conſultè ſeu certa deliberatione & ratione aliquid facio. Liuius ad verbum dixit præopto, libro 8. ſecundi belli punici, Mortem in certamine, quàm vt alter alterius imperio ſubigeretur, præoptantes. προαιροῦμαι τοῦτο αὐτὸ ἐκείνου, hoc illi præfero, Demoſt. μὴ προαιροῦμαι προσποιεῖσθαι τὸ ζῆν διαφθείρας, i. non curo viuere modò occiderim, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον κερδαίνειν, Demoſthen. προῄρησαι, elegiſti, Lucian. in Anacharſi, διὸ καὶ τι μάλιστα φίλον οὐχ ἁπάντων ἀθλιωτάτων προῃρημένων κατὰ κλέος. Xenoph. προαιρεῖσθαι τὸ κατεπεῖγον μᾶλλον πράττειν ἢ τῇ γαστρὶ χαρίζεσθαι, malle negotium præſens obire, quàm ventri indulgere. Idem, θάνατον αὐτ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν, mors ea re magis eligenda erat. προαιρεῖσθαι & ἑκόντα ποιεῖν, differunt apud Ariſtot. in Rhetor.

Προαίρεσις, εως, ἡ, propoſitũ, voluntas libera, inſtitutum, delectus, conſilium, animi ſententia, intentio, mens, inſtitutio, electio, ſtudium, ſecta, modus. Iſocrat. in Orat. ad Demonicum, τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, i. patris inſtituta & rationes animo reuoluẽs. οἱ τῆς ἐκείνου προαιρέσεως, qui ſunt illius aſſeclæ, Dem. ἐκ προαιρέσεως, cõſultò, volũtariè, ex voluntate, de induſtria, iudicio & cõſilio adhibito, data opera, dedita opera: vnde ἐκ προαιρέσεως ὑβρίζειν, ἢ φονεύειν, i. τὸ ἐκ προνοίας: quod & κατὰ πρόνοιαν dicitur. Differt τοῦ ἑκουσίου: ἡ γὰρ προαίρεσις μετὰ λόγου καὶ διανοίας, Ariſtot. Ethicorum 2.

Προαιρετέον, præferendum eſt.

Προαιρετικὸς ἀνὴρ, voluntarius, qui cupidè & libenter aliquid facit: hoc nomine videtur Ariſtot. Rhetor. vocare hominem profuſum, & ad largiendum facilem. προαιρετικὸς τοῦ πλεονεκτεῖν, Idem libro 2. Politic. inſtituẽs & volens pecuniam habere, inhians pecuniæ. προαιρετικὸς πλεονεκτεῖν τῶν χρημάτων, cupidus pecuniarum, idem Ariſtot. cap. 1, lib. 1. Moral προαιρετικὴ ἕξις, electiu[9] habitus. ἐνέργειαι προαιρετικαὶ, Philoni de mundo, actiones à propoſito proprio manantes. προαιρετικαὶ κινήσεις, volũtarii habitus ſiue arbitrarii, Galen. ad Glauc. τὸ προαιρετικὸν τῆς ψυχῆς μόριον, pars animæ propoſitrix, Ariſtot. lib. 1. magnorum Moralium, cap. 35. προαιρετικὰ ῥήματα, i. electiua, Gaza libro quarto.

Προαιρετὸν, τὸ, quod eligi poteſt.

Προαιρετὸς, deligibilis.

Προαισθάνομαι, μ. προαισθήσομαι, π. προῄσθημαι, præſentio, prouideo, præcognoſco, antè ſentio, præſentiſco, præcaueo. Depon. Genit. προαισθάνομαι τοῦ στρατοῦ, præſcio aduentum exercitus, Thucyd. Et Accuſat. vt ταῦτα προαισθόμενοι, hæc quum antè ſenſiſſent agi, Plut. in Public.

Προαίσθησις, ἡ, præſenſio, præſenſionis.

Προαιτιάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, cauſor, antè cauſam reddo. Depon. Accuſat. Paulus cap. 3. ad Romanos, προῃτιασάμεθα γὰρ ἰουδαίους τε καὶ ἕλληνας πάντας ὑφ' ἁμαρτίαν εἶναι.

Προαιώνιος, qui eſt ante ſecula, Nazanz. in Orat.

Προακούω, μ. ύσω, π. κα, præaudio, antè audio, præſcio, præſentio, Xenoph. Actiu. Genit. & Accuſat. προακηκόει, præſenſerat: προακηκοότες, qui antè audierunt.

Προακτικὸν, procedens.

Προαλέστατος, præceps, temerarius.

Προαλείφω, antè vngo.

Προαλίνω, μ. ινῶ, propendeo.

Προαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præceps, decliuis, audax, impudens, προπετής.

Προαλλοιόω, prius altero, antè immuto.

Προαμείβομαι, prætereo.

Προαμύνομαι, anticipo defenſionem.

Προαμύνω, μ. υνῶ, protego, Actiu. Accuſat.

Προαναβαίνω, prius conſcendo, Accuſat.

Προαναβάλλομαι, μ. οῦμαι, π. προαναβέβλημαι, præludium facio.

Προανάγομαι, abſcedo.

Προαναθρώσκειν, præſilire, in certamen deſcendere.

Προαναιρεῖν, præripere, antè occidere, Lucian.

Προανακλαίομαι, prædefleo.

Προανακρίνω, primo loco ſententiam dico.

Προανακρούεσθαι, præludium canere, προβατεύειν τοῦ ᾄδειν, tergiuerſari, ἀναχαιτίζειν.

Προαναλόω, prius erogo, Thucyd. προαναλωθῆναι, prius abſumi.

Προανασκευάζομαι, prouideo, præſtruo, multò antè comporto.

Προαναστέλλω, reprimo.

Προανατείνω, prætendo.

Προαναφώνησις, ἡ, prædictio.

Προαναχώρησις, prior diſceſſus.

Προανέχω, emineo.

Προανθεῖν, præflorere, flore præuenire.

Προανίστημι, prius inſurgo, προαναθρώσκω.

Προανύτειν, antè perficere, Xenoph.

Προαολλίζω, præcolligo.

Προαπαντάω, obuio, occurro, in occurſum venio.

Προαπάντησις, quum præpoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt.

Προαπαυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, prius defatigor, Neut. abſol.

Προαπηγέομαι, prius expono, Herodot.

Προαπῆλθον, preabierũt. προαπελθὼν ἀπάτη, vltrò ſe fraudi tradens.

Προαπίπτω, ſum præciduus.

Προαπὶς, προπτίς.

Προαποβρέχω, prius perfundo, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Προαποδείκνυμι, præeligo.

Προαποθνήσκω, præmorior, antè intereo.

Προαποκόπτω, præcido.

Προαπόλλυμαι, antè pereo, Xenoph. in Apolog. Socr.

Προαπόλωλά σου, ante te perii, Philoſtrat. in Heroicis. προαπολώλας ἐμοῦ, periſti ante me. προαπολώλεν, antè periit, Demoſth.

Προαποπέμπω, præmitto.

Προαπορέω, prædubito & quæro.

Προαποῤῥέω, antè effluo.

Προαποσμηχθεὶς, præpurgatus.

Προαποστέλλω, præmitto, Dem. προαπεστάλησαν, præmiſſi ſunt. προαποσταλεὶς, præmiſſus.

Προαποτέμνω, præcido.

Προαποφοιτάω, præcedo, præeo.

Προάπλωτος, præciduus.

Προαρίθμησις, prænumeratio, Nazanz.

Πρόαρον, τὸ, poculum ligneum, quo vinum miſcetur.

Προαρπαγὴ, præreptio.

Προαρπάζω, μ. άσω, π. ακα, præripio.

Προαρτάω, prætendo, προαρμόζω.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, Phalar. ſum author iniuriæ.

Προασκέω, prius curo. προασκεῖν, antè exercere, Aphtho.

Προασπίζω τοῦ πατρὸς, pro patre dimico, Philoſtrat. in Heroic. προασπίζοντες, propugnantes.

Προασπιστὴρ, ῆρος, propugnator, primus bellator, emiſſarius pugnator.

Προασπιστὴς, οῦ, ὁ, propugnator, defenſor.

Προάστειον, ου, τὸ, ſuburbium.

Προασφαλίζω, præmunio.

Προαύλια, τὰ, dies qui anteit nuptias.

Προαύλιον, ου, τὸ, præmium ſonandi, præludium in tibiarum cantu. ſicut πρόλογος in poeſi, προοίμιον in Rhetorica propriè vocatur.

Πρόαυλον, ου, τὸ, veſtibulum, προπύλαιον.

Προαυξεῖς, prouecti ætate, ac morbi qui ipſis accidunt, Hippocrates.

Προαύξεται, præaugeſcit, Theophraſt. lib. 4, cap. 11. de cauſ. plantarum.

Προαυξαίνω, antè augeo, adoleo.

Προαφαιρέω, antè fero, prius decerpo.

Προαφέψω, antè decoquo.

Προαφῖκτο, prius abierat.

Προαφίστημι, μ. ήσω, π. ηκα, ante tempus diſcedo. Neutrum abſolutum.

Πρόβα, progredere, prodi, in Imperatiuo, Euripid. & Ariſtophanes.

Προβάδην, inter eundum, progrediendo, κινούμενος, vt exponit Proclus. Heſiod. μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς.

Προβαίνω, μ. προβήσομαι π. προβέβηκα, præcedo, procedo, prodeo, tranſeo, proficio, pertingo, extendo, ὑπερβαίνω, emineo. Neutr. abſol. προβήσομαι procedam, euadam. προβέβηκας, προελήλυθας, ὑπερημάχησας, ὑπερβέβηκας, Homer. Hinc προβεβηκὼς, & προβὰς, i. ὑπερβὰς, progreſſus, tranſgreſſus, Iliad. π. & alibi. προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, Lucæ 1. qui ſunt prouectæ ætatis, qui proceſſerunt in multam ætatem. καὶ τοὺς ἐκ ἐν ὥρᾳ τῶν πολιτῶν, ἀλλ' ἤδη προβεβηκότας, eos etiam ciues qui non erant in flore ætatis, ſed annis iam graues, Plutarc. in Camillo. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν Platoni in Epiſt. eſt ætate progredi. προβαίνω τὸν πόδα, Ariſtoph. προβαίνειν τῆς οἰκίας, à domo prodire, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ. προβαίνοντος χρόνου, interiecto tẽpore, progreſſu temporis. Pro præſum, Heſiod. τρηχῖνος προβέβηκε, i. τραχῖνος βασιλεύει, Trachini præeſt.

Προβάλεσκε, προβάλετο, ὤθει, impingebat.

Προβάλλομαι, καὶ Προβάλλω, μ. λῶ, π. ηκα, profero, promo, ἐκφέρομαι, vt illud Matth. 12, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ προβάλλει τὸ ἀγαθόν. ἄνθος προβάλλει, florem fundit, promit, profert, Dioſcorid. lib. 1, cap. 189. Idem lib. 4, cap. 50. προβάλλει τράγου ὀσμὴν, hirci virus olent. Homer. Iliad. β, οὐλοχύτας προβάλοντο, i. προεχέαντο, ἐπεβάλοντο. Item quæro, interrogo, quæſtionem in medium affero. vt αἰνίγματα προβάλλειν, ænigmata proponere explananda. Alexand. Aphrod. χρὴ προβάλλειν εἰς ζήτησιν τὰ μέσην ἔχοντα χώραν, i. ſunt quærenda Ariſtoph. νεφ. ἔπειτ' αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιὸν, tibi proponã. ἐρώτημά προὔβαλε, quæſtionem quandam proponebat, Plutarch. in Lycurgo. Vnde προβαλλόμενα, problemata, & in quæſtionem adducta, & διαπορούμενα. προβεβλημένα διανοήματα, cogitationes dubiæ, Nazanz. in Orat. Item deſigno, creo, Gregor. de Athan. ἐπὶ δ' οὕτω προβάλλεται. & Liban. προὐβάλλετο χορηγόν. Exiſtimo autẽ (inquit Bud.) verbum hoc eſſe medium & commune, & vtranque ſignificationẽ ſub paſſiua voce habere, quoniam actiuam vocem legiſſe non memini. Eſt itaque aliquando προβάλλομαι, id quod nunc præſentem ſiſtere dicunt, & nominare: quale eſt, quod ius patronatus habere vocant, hoc eſt, nominandi deſignandum. Demoſthen. οὔ σε χειροτονήσει προβληθέντα, &c. AEſchin. περὶ παραπρ. ἐγὼ μὲν προεβλήθην ὑπὸ Ναυσικλέους, Gregor. ὃν κοινὸν παιδευτὴν ἀρετῆς ὁ πόντος πλωτῆρσι προὐβάλλετο, deſignabat, creabat, conſtituebat, præficiebat. Item cauſor, excuſo, reparo. προβεβλῆσθαι ἔλεγες τὰς προφάσεις, adferebas excuſationes, Phalaris. Aliquando eſt protendo, & prætendo. Heſiod. ἰσὸν εἴσεται γυνὴ προβάλλεται τὸ ἔργον, i. διδόναι χεῖρ, opus protendatur. Gregor. Nazan. ὕδρα ἑπτὰ κεφαλὰς ἀντὶ μιᾶς προὐβάλλετο. προβάλλω πρὸ τούτου, huic prætendo, AEſchines. προβαλέσθαι τὸν μηρὸν, femur protendere & proferre. Ariſtoph. νεφ. τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι, femur proferendum erat & protendendum. προβαλλόμενοι φάσματα φοβερὰ, terribiles formas prætendentes, Plutarch. in Numa. προβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς, me imprecationibus obiicio & facio obnoxiũ, Sophocl. προβάλλομαι ἀπειρίαν τοῦ ἀνδρείου, Thucydid. 1. ἀντιτάσσομαι. προβάλλεται τὰς νηστείας κατὰ τῶν πειρασμῶν, contra tentationes ieiunia obiicit, Nazanz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. νέφη προβαλλόμενος ἀπέδρα τοὺς πολεμίους, Plutarch. in Fabio, iniectis nebulis hoſtes effugit, id eſt, obiectis. προβαλοῦ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πνεῦμα, Nazanzen. in Orat. oppone aquam & ſpiritum obiice tanquam telum. προβαλοῦ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, oppone clypeũ fidei. προβεβλημένα κτίσματα, idem Nazanz. in Orat. vbi Moſellanus, creaturæ noſtris oculis propoſitæ & obiectæ. Aliquando ſignificat propugnaculũ oppono, προΐσχομαι, protego, dilato, velamentum & integumentum obtendo & circundo, Demoſth. περὶ στεφ. ταῦτα προβαλόμενος ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, his ego propugnaculis circummuniui Atticum agrum. Chryſoſt. de precatione, τοῦτο μόνον τὸ ὅπλον τῆς στρατιᾶς προβαλλόμενος, his ſolùm armis exercitum muniens, hoc ſcuto protegens. Vnde προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας apud Gregor. dicitur eccleſiæ epiſcopus, defenſor, propugnator, protector. Et προβεβλημένον, obtentum, obductum. Gregor. καὶ παχὺ τοῦτο σαρκίον προβεβλημένοις, craſſa hac obductis caruncula. Sic obducere Latinis. Cicero de Nat. 2. Obducunturque libro aut cortice ſtirpium. Ita quoque λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι apud eundem Gregor. ſignificat leoninam ſpeciem præ ſe ferre. προβάλλομαι ἐλπίδα, i. ἐλπίζω, Hermog. προβαλλόμενος ἐλπίδα, ſpem præferens, Demoſth. τεῖχος ὁ ῥήτωρ προὐβάλετο, murum produxit, & propugnaculum muniuit, apud Demoſth. προβαλλόμεθα τὸ τοῦ λόγου δυνατὸν, rationis vires intendimus & iactamus, Nazanz. in Orat. Aliquando eſt inſimulo, poſtulo, hoc eſt, reum defero, criminali iudicio aggredior, diem dico, Demoſthen. κατὰ μειδ. προβαλλομένου δύο καὶ χειροτονοῦντος τοῦ δήμου, quum populus duos poſceret, Plutarch. in Public. Aliquando in rerum naturam produco, προάγω. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. εἰς ἐνέργειαν προβάλλει τὴν δύναμιν, in actũ profert ipſam potentiam. Idem ibidẽ, αἱ δυνάμεις τὰς ἐνεργείας προβάλλουσι, potentiæ producunt actiones. Item promoueo, proueho, propono, in medium affero, ἐμπροσθεν ἄγω, cito, allego. vt προβάλλεσθαι νόμους, Gregor. & προβάλλεσθαι μάρτυρας, producere teſtes, Iſocr. Ariſtoph. νεφ. ἄγε νῦν ὅπως ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων εὐθέως ὑφαρπάσει, quaſi aliquid doctum propoſuero, ſeu in medium adduxero, vide vt ſtatim corripias. τι προβαλλόμενος, &c. quid in medium promouens & adferens, AEſchin. προβάλλω ἐς μέσον, ſiſto, præſento, Lucia. προβάλλω ἐγγύθεν, propè ſpecto, Gaza ex Cic. Aliquando mitto, abiicio, propello, protrudo, infeſtum telum obiicio & porrigo, vt προβαλλόμενος τὴν σάρισαν, Polyb. Inde προβόλιον, venabulum. Vnde & de pugilibus quoque dicitur, pugnos infeſtos prætendentibus. Gregor. κατὰ ἰουλ. 2. τοῖς προβαλλομένοις σε, mittentibus te, c. 22. Prouerb. Salomon. προβαλεῖν ἀκήδευτα τὰ σώματα, abieciſſe corpora honore ſepulturæ priuata, Plutarch. in Pericle. προβάλλοντας καὶ κολάζουσι τοὺς ἀδικοῦντας, iniuriã propulſant, & plectunt iniuſtè agentes, Idem

in Solone. προβάλλω σοι τὴν δέαν, tibi terrorem incutio. Ariſtophanes in Pluto pro proiicio, πωγάλια τοῖς διωμόσιοις προβάλλειν. φλέγμα ἐκ τοῦ στόματος προβάλλει, pituitam ex ore proiicit, Dioſcorid. lib.7, cap.2. Aliquando deſpuo, taxo, vitupero, infamo, abominor, auerſor, execror: vt χειροθεσίας καὶ φυλάξεια προβαλλέσθαι, Plutarch. Idem in Galba, de Othone, καὶ τὸν πίσωνα διὰ δίκης καὶ τὸν γάλβαν προβαλλόμενος, Bud. Comment. προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, Thucydid. cui ab eis fit iniuria: ſic Valla, i. κατηγορούμενος. προβαλλόμενος λόγος, ſermo in prouerbium veniens, Thucyd.

Πρόβλιος, ου, ὁ, clypeus.

Πρόβασις, εως, ἡ, prouentus, propriè pecorum, ou iū poſſeſſio, κτῆσις, διὰ τὸ προβαίνειν, & ſimpliciter quadrupedū ingreſſus, Etym.

Προβατεία, ας, ἡ, paſcua ouium, cura ouium. προβατείαις καὶ κτηνοτροφίαις ἀδύνοισι, pecudibus & iumentis ſontes plectunt, Plutarch. in Publicola, id eſt, mulctāt pœna pecuaria, &c. πολὺ δὲ τιμαῖς καὶ προβατείαις διατρίβοντες, rei pecuariæ operam dantes, Idem in Solone.

Προβάτειος, ου, ouillus προβάτειον γάλα, ouillum lac, Ariſtot. lib.3. Animal. προβάτειον ἦθος, ouilli mores.

Προβατεύς, έως, opilio.

Προβατευτική, ars pecuaria, Xenoph. in OEcon.

Προβάτιμα, τος, τό, πρόβατον.

Προβατικός, ή, όν, ouinus, pecualis. Vnde probatica piſcina in Euang. Ioannis, cap.5, quoniam ſacerdotes in ea oues lauabant. ἔστι δὲ ἐν ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, eſt autem Ieroſolymis ſuper probaticam ſeu ad probaticam piſcina. Nonnus paraphraſtes Ioannis, ἦν δέ τις ἀκτίνωτος ἐν ὕδασι προβατικῇ ἀμφοτέροις ἀσάμινθος, &c.

Προβάτιον, ου, τό, ouicula. προβατίου βίος, ouiculæ vita, i. μωρὸς καὶ ἀνόητος, Ariſtoph. in Pluto. προβατίου βίον λέγεις, &c.

Προβατοπώλης, ου, ὁ, venditor ouium.

Πρόβατον, ου, τό, ouem ſignificat· ὁ πᾶν τετράπουν βόσκημα. Oppian. de venat. oues ſylueſtres deſcribit.

Προβεβηκώς, ότος, ὁ, iam ætate prouectus, Theodoro interprete. Vide in Προβαίνω, & Γέρων apud Ammonium.

Προβέβουλα, malui, propoſui, prætuli, præopto, malo: quod verbum vim habet Comparatiui. Homer. Iliad α, κλυταιμνήστρης προβέβουλα, i. προτιμῶ, προκρίνω, id eſt, præfero Clytemneſtræ: vbi Accuſatiuus ſubauditur αὐτήν.

Πρόβημα, ατος, τό, progreſſus, ſaltus, calceamentum virile. Ariſtoph. in Pluto, ἐκ τούτου δὲ ἐμβὰς γενναῖον ῥυθμοῖς προβήμασι, concinnis progreſſibus.

Προβιάζομαι, præcogo, ante vim adfero, AEſchin. Cū Infinitiuo apud Plutarch. in Camillo.

Προβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, præmoneo, præeo, ſuadeo, duco, hortor, ſuborno, introduco, prius inſtruo, quod vulgò informo dicitur, vt quum patronum cauſam acturū prius inſtruimus. προβιβάσεις αὐτὰ τοῖς υἱοῖς σου, narrabis ea filiis tuis, cap.6. Deuteronom. Itē, prius ſubigo, ſubagito, futuo. Item, promoueo, proueho, προάγω. Xenoph. εἰς ἀρετὴν προεβίβαζε, ad virtutem adducebat. Lucas in Actis, ἐκ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν ἀλέξανδρον, de turba ꝓtraxerunt Alexandrum. Xenoph. τῷ λόγῳ προβιβάζειν, verbis & oratione promouere & inducere. προβιβάζειν τοῖς ὑψηλοτέροις, ad altiora promouere.

Προβιβάω, μ. άσω, π. ακα, procedo, προβαίνω. Neutrū. Odyſſ. ο, τὸν δ' ὡς εἶδε προβιβῶντα πόδας φέρον.

Προβλαστάνω, prægermino, feſtinātius germen inchoo.

Προβλάστημα, præcedens germen.

Πρόβλαστος, bacchi cognomen: nam gemmas agētibus vitibus ſacra ei faciebant.

Προβλέπω, præuideo, προορῶ, proſpicio. προβλεψαμένου τοῦ θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι, qui de nobis melius quiddam prouidit, cap.11. ad Hebræos.

Πρόβλημα, ατος, τό, propugnaculum quodcūque, vt eſt ſcutum, vt teſtudo militaris, agger, vallum, ἔρυμα, defenſaculum, promontorium, ἀκρωτήριον, munimen, velamen, protectio, eruptio, obex, obiectio, munimentum, ὀχύρωμα. προβλήματα τοῖς ὠμοῖς, tegmen aduerſus frigora, Plato in Timæo. προβλήματα πιλοῦσι τὰς δορὰς, pelles prætendunt. Sophocles in Aiace dixit φόβου πρόβλημ' ἔχειν, id eſt, metum habere ſibi obiectum. Itē prætextus, propoſitio, problema, quæſtio, id eſt, ζήτημα, ἡ ἐκατέρωθεν ἀμφισβητουμένη ζήτησις, diſceptatio, ἀντίθεσις, cōtrouerſia, ἀμφισβήτησις. πρόβλημά ἐστι, quæritur. Philoſophi vocant προβλήματα, rerum abditarum perquiſitiones & coniecturas, quibus magis animi quodam acumine, quàm certa indagine remotiora naturæ placita viderentur explorare. τὸ φῶς διὰ τὸ πρόβλημα φαίνον ἐν τῇ σκοτίᾳ, &c. Nazanz. de Chriſto, lumen per ſpeciem lucens in tenebris, &c. id eſt, διὰ τὸ πρόβλημα, id eſt, τὴν ἀνθρωπότητα. Eſt etiam idē quod ζήτημα. Item πρόβλημα, emiſſio, id quod emittitur. Sic in diuinis dicitur Spiritus ſanctꝰ reſpectu Patris, Naz. in Orat. Lucian. de homine dixit τὸ πρόβλημα τῆς ἑλλάδος, ſalus & tutela Græciæ.

Προβλής, ῆτος, ὁ, proiectus, eminens, prominens. Odyſſ. ν, προβλῆτες ἐν αὐτῷ ἀκταί, litora ardua, litora prominentia, id eſt, αἱ προβεβλημέναι τῆς θαλάσσης πέτραι. Idem Iliad ζ, προβλῆτι σκοπέλῳ, i. προέχοντι εἰς τὴν θάλασσαν.

Πρόβλητος, ου, ὁ, eiectus, proiectus. Sophocles, ῥιφθῆναι κυσὶ πρόβλητος, id eſt, ἔκβλητος.

Προβλώσκω, exeo, prodeo, extubero.

Προβοάω, præclamo, cohortor.

Προβοηθέω τῇ πόλει, ciuitati eo auxilio.

Προβόλαιον, tutamen.

Προβολεύς, productor, γεννήτωρ, emiſſor. Sic dicitur Pater in diuinis reſpectu Spiritus ſancti, Nazanz.

Προβολή, ῆς, ἡ, prima pars phalangis, ſiue ſtatus pugilis in procinctu ſtantis, occaſioníque inferendæ plagæ imminentis, vt agitatoris in carceribus equos currúmque ſuſtinentis, ἄχρις αἱ ἐκ τῆς βαλβίδος ἐξίασιν. Vnde Cicero ad Atticum, 13, Sempérque Carneades προβολὴν pugilis & retentionem aurigæ ſimilem facit. Sic ἐν προβολῇ ſtare, Plutarch. in Cæſare, eſt in procinctu conſiſtere. Apud Iſocratem legitur pro actione quæ intenditur, χρὴ δὲ τῆς συκοφαντίας ... προβάλλεσθαι τινὰ ἀδικεῖν. Eſt autem προβολὴ, intenſio & obiectio iudicii dictati, quaſi petitio digladiantis. Apud Hermogenem de ſtatibꝰ, προβολὴ vnus eſt ex locis quibus tractatur definitio, & primus, id eſt, intentio: quanquam à Trapezuntio expoſitio vertitur. ... τὴν τυραννίδα, καὶ αἱ τοῦ τὸ γέρας. ἡ προβολὴ, ἀπώσα τὴν τυραννίδα καὶ δεῖ λαμβάνειν με τὴν δωρεάν, &c. Eſt autem intentio hoc loco oratio, crimen debitúmve alicui obiiciens. Idem Hermogenes alibi, προβολὴ, ἀνδροφόνος εἶ, intentio, homicida es. ſic libro primo Rhetor. ad Herennium, Intentio, Occidiſti Aiacē. Eſt etiam ὅπλον φυλακτήριον, propugnaculum & caſtellum ambitúſque mœnium, hoſtilem impetum arcens: vt Xenophon τὰ ὄρη τῆς ἀττικῆς προβαλλόμενοι, προβολὴν τῆς χώρας vocat. Sophocles, ἐντυχὼν δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βελέων. Item proiectura & protectum, & pars prominens vel tecti vel ſuggrundæ, vel rei cuiuſcunque, vt palpebrarum pili προβολαὶ ſunt τῶν ὀφθαλμῶν. Inde pro tegumento, tutela, lorica ponitur. προβολὴ καυμάτων, tegmen aduerſus æſtum, Plato in Timæo. προβολὴν ἔχει τὸν ἥλιον, Solis nimiū æſtum aufugit, à Solis æſtu defenditur, Theophraſt. lib. 2, cap.9. de cauſis plantar. Gaza in Ariſtotele videtur προβολὴν putamen interpretari. Eſt etiam προβολὴ nomen iudicii Athenis aduerſus eos qui aliquid iniuriarū diebus feſtis & ſolennibus alteri intuliſſent. τὴν προβολὴν ἀφοσιούμενος καὶ τῶν κατηγορούντων ἥκιστα τῷ κίμωνι λυπηρὸς ἀπεχώρησεν, id eſt, repudiata accuſatione ex omnibus accuſatoribus, minimè Cimoni fuit infeſtus, Plutarch. in Pericle. προβολὴ γραφῆς, facies picturæ. προβολὴ ἀκρωτηρίου, Niger apud Philoſtratum vertit proiectus promontorii. προβολὴν τοῦ ὄμματος ἔχων, id eſt, habens adiunctum multum eminens ſupercilium, procul cernit, Ariſtotel. lib.5, cap.1. de generat. Anim. προβολαὶ αἰγιαλῶν, ripæ aluei, προβόλοι,

λι,riui, Dionyſius poeta. προβολαὶ καρπίμων, proceritates fructuoſorum. προβολαὶ τῆς γλώττης εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων,nonnullæ literæ lingua producuntur, Ariſtot.lib. 2.de partib. Anim.

Πρόβολον,ου,τὸ,venabulum quo ad apros conficiendos & alias feras cum quibus cominus agendum eſt,venatores vtütur,venatorium telum. Sæpe hac voce vſus Xenoph.in Cynegetico.

Πρόβολος,ου,ὁ,ſcopulus, prominentia, promontorium, ſaxum eminens in mari, quod impetum æſtus frangit, Demoſthen. Inde tranſlatione ſumpta Gregorius fortiſſimum Epiſcopum eo nomine ſignificauit, qui tyrãni ferociam infregit virtute ſua. Item propugnaculũ, præſidium,tutela,πρόβλημα,tutor,propugnator, defenſor,ſecuritatis conciliator.Xenophon κυν.λ. 4, πρόβολος ὤν τοῦ πολέμου. Ariſtoph.Neb.πρόβολος ἐμὸς, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀλάστωρ,πρόβολος κὶ ἔρυμα, Ariſtid.

Προβοσκὶς,ίδος,roſtrum elephantis vel muſcę,quod Latinè quoque proboſcis,ſeu promuſcis dicitur. Ariſtot. lib.4.Animal. ait ſæpias, lolligines, & lollios piſces binas ſortitos promuſcides.

Προβούλευμα,ατος,τὸ,decreti præludium,quum quid cõſultabatur antequàm populus ſciſceret, ſicut & προψήφισμα. προβουλεύματα,curiæ decreta, quæ ideò ad plebem referebantur concionantem,in concionéque populi promulgabantur,vt populi ſuffragio confirmarentur.

Προβουλεύομαι,prædelibero,prior delibero,antè delibero,conſulto. Xenophon,ἀφ᾽ ἑαυτοῦ χρήσιμον ἦν, κὶ σκοπεῖν, κὶ προβουλεύεσθαι. προβεβουλευμένα appellat Demoſthen. præmia ſibi per curiam conciliúmque decreta.

Προβουλεύω,proſpicio,prouideo,προσκοπῶ,deliberationem præmitto. Lucian.in Caucaſo,ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, ſemper aliquid conſilio in commune prouideo. προβουλεύειν dicebatur curia Athenis,quando ante comitia populi ea res conſulendo cenſendóque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat,cuius ſcilicet erat ſumma poteſtas, vt Romæ. In ea ſignificatione vtitur Demoſthenes πρὸς στεφ.& πρὸς τιμοκρ. προβουλεύειν τοῦ δήμου, conſilio multitudinem præuenire, conſulere de re quapiam prius quàm populus conſulatur,Plutarch.in Solone.

Πρόβουλος,ου,ὁ,primarius in vrbe,conſul,prouiſor,pręconſultor,quidam magiſtratus, de quo Ariſtoteles lib. 4.Politic.cap.14,& lib.6,cap.8. Laertii Interpres circa finem libri ſecundi,προβούλους conſilii primores vertit,& alibi πρόβουλον ſenatus principem. Romani vocant ὑπάτους κωνσούλας,οἷ προβούλους, Plutarch. in Romulo. Item πρόβουλος, curia, quæ conſiliis ſuis populo proſpicit, ne quid perperam ab eo decernatur,aut aliàs incommodo afficiatur,vnde quęrendę vitæ perinde vacare nequeat, Bud.Comment.

Προβρέχω,præmadefacio,antè madefacio,pręmadido, Politian.προβρεχὴς,antè madefactus.

Προβρωθεὶς,in cibo præſumptus.

Προβύσσειν λόγον. Ariſtoph.εἰς τὸ ἱμάτιον βύσας τὸ ἰσχύειν.thema eſt προβύω,inquit Interpres.

Προγαμεία,ſacrificium,conuiuium ante nuptias,& donationes ipſę quę ante nuptias offerũtur, authore Poll.

Προγαστρίδια,tegumenta ventris, Lucian.

Προγάστωρ,ορος,ὁ,ventricoſus.

Προγεγονὼς,præteritus,priſcus,Xenoph.

Προγένεθλος,primò genitus,antè genitus,Nonn.

Προγένειος,ου,ὁ,habens barbam promiſſam.

Προγενέστερος,ου,ὁ,maior natu,παλαιότερος,Iliad.β.Dicuntur quoque προγενέστεροι,qui ante nos fuerunt,maiores,ſuperiores, vetuſtiores, antiquiores. οἱ προγενέστεροι λατῖνοι, priſci Latini,Plutarch.in Romulo.

Προγεννάω,antè genero.

Προγεννήτωρ,ορος,progenitor,Eurip.

Προγεύομαι,prægusto.

Προγευστὴς,οῦ,ὁ,prægustator.

Προγίνομαι,prius fio, prius gignor,prior orior,antecedo,præcedo. Xenop.κίνδυνον τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειωθῆναι, periculum eſt ne prior gratia decreſcat. προγεγενημένα, antè facta, Thuc. προγεγενημένοι,prius fact⁹, ſuperior,prior, Xenoph. προγεγενημένοι,qui antè fuerunt,antiqui,Iſocr. τὰ προγεγενημένα, res geſtæ hactenus. Pro προσγίνομαι, i. accedo,Hom.in hymno Bacchi in principio,& apud Heſiod.τοὶ δ᾽ ἄμυδις προγένοντο,i.ὁμοῦ ἦλθον,ſimul venerunt

Προγινώσκω, μ.προγνώσομαι,π.προέγνωκα,pręſcio,pręſentio,præuideo, præſagio,prædecerno,prædeſtino. Acti. Accuſ. προγινώσκειν,præſcire : eſt deliberantis&ſtatuentis,quod tamẽ aliquo modo poſſit immutari, Eraſm.in cap.8.Pauli ad Rom. προγνοὺς,præuidens. προγνωσθῆναι, præcognoſci.

Προγλωσσὶς,ίδος,ἡ,linguæ extrema pars.

Προγνήμιον,ου,τὸ,os quoddam in interiori parte ſuræ.

Πρόγνωσις,εως,ἡ, præſcientia, prouidentia, præſagium, præcognitio,præordinatio,Eraſm.cap.1.Epiſt.1.Petri.

Προγνώστης,ου,ὁ,futurorum præſcius,vates.

Προγνωστικὸν,οῦ,τὸ,prognoſticum,i.rei futuræ ſignum.

Πρόγονη,priuigna:ſic Theophil.in Inſtit.ciuil.

Προγονικὸς,οῦ,ὁ,auitus,primitiuus.προγονικὰ κτήματα,poſſeſſiones à maioribus acceptæ.

Πρόγονοι,οἱ,maiores,i.præceſſores,quaſi antè geniti, ꝓgenitores.πρόγονοι πατὴρ παῖδες,κὶ οἱ ἀνωτέρω:ἀπόγονοι υἱὸς ἔγγονος, κὶ οἱ κατωτέρω.πρόγονοι κὶ οἱ ἀπὸ προτέρου γάμου γεγενημένοι,ὧν ὁ πατὴρ ἢ ἡ μήτηρ εἰς δεύτερον ἦλθε γάμον.λέγονται δὲ πρόγονοι πρὸς τοὺς ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου γεννωμένους:ἐπίγονοι δὲ λέγονται οἱ ἀπὸ τοῦ δευτέρου γάμου.

Πρόγονος,ου,ὁ,proauus,auus,pater,prognator, progenitor,priuignus,quòd ſit loco filii:vbi πρὸ,i.ἀντὶ,vt Laſcar. πρόγονος τοῦ γένους τῶν τευκριδῶν, à quo genus Teucridarum ſumpſit initiũ. πρόγονον γένος,auitũ genus,Ariſtoph. πρόγονος παῖδος,i.auus,Plato in Leg. Item πρόγονος,author & cauſa.Sophocl.in Aiac.ὦ πόνοι πρόγονοι πόνων,i.ἀρχηγοὶ.πρόγονοι τοῦ κοινοῦ βίου πᾶσιν ἀνθρώποις,Ariſtid.

Προγορεύων,προηγορεύων.

Πρόγραμμα,τος,τὸ, ſcriptura pro foribus propoſita, inſcriptio alicuius rei venalis, tabula pẽdula publicè propoſita ac ſuſpenſa,in qua edicta ſcribi cõſueuerunt. vnde pro edicto aliquando ponitur. Lucian.de Sacrif.κὶ τὸ μὲν πρόγραμμά φησι μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων,ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. πρόγραμμα σωτήριον, præceptum ſalutare, exemplum propoſitum.

Προγραφὴ,ῆς,ἡ, proſcriptio, genus damnationis apud Romanos.

Προγράφομαι,præſcribo.προγεγραμμένης αὐτῷ δίκης,quum ei eſſet indicta accuſatio, Plut.in Camillo: ſic Lapus, id eſt,quum dictus eſſet accuſationi dies.

Προγράφω,præſcribo,antè ſcribo,deſcribo. Ariſtot.2. OEcon.χορηγοὺς προέγραψε,qui in choros ſumptũ facerẽt, conſcripſit:vbi etiam κατέγραφε pro eodẽ poſuit. προέγραψε στρατιὰς κατάλογον,delectũ militum habuit,i. numerũ militum recenſuit,Plut.in Camil. προγράφειν cõmune eſt verbum ſcripturæ & picturæ. Itẽ προγράφειν,ſcriptũ edictum proponere,Demoſt. Bud.proſcribere exponit, declarans quid ſit προβουλεύειν πρόγραμμα.

Προγυμνάζω,præexerceo.Accuſ.Lucian.

Προγυμνάσματα,τὰ,præexercitationes,primæ exercitationes,Quintil.lib.2,cap.4.

Προδαεῖσαι,προμαθεῖν. προδαεὶς, προμαθὼν, prænoſcens, præſciſcens,Homer.Odyſſ.

Προδανείζω,μ.είσω,antè fœnero. Lucian.προδανείσας τῷ ἀπόλλωνι τὴν χάριν. ὁ δ᾽ εἰς ἐξήνυσε τὸ ἔργον προδανείσαντες χρόνος,at operi conficiendo cũ labore tẽpus impẽſum,Plut.in Pe-(ricle.

Προδεῖται,indiget.

Προδείελος,antemeridianus, Theocr.Idyl.32.

Προδείκνυμι,præmonſtro,præoſtendo,prætẽdo, explico.προδεικνύναι,demonſtrare.

Προδεικνύω,oſtendo,prædico,præmonſtro,portendo.

Προδειμαίνω,præſumo metum.

Προδειπνέω,antè cœno.

Προδείσας,ἔμφοβος,Sophocl.

Προδέκτωρ,ὁ,præſes,Herodot.

Προδεύω,antè madefacio,præmadefacio.

Πρόδηλον,liquet,conſtat,clarum eſt.

Πρόδηλος,ου,ὁ, manifeſtus, manifeſtarius, indubitatus, exploratus, præuiſus, qui palàm eſt, προδιαλαβών, φρόνιμος, ἀνδρεῖος. πρόδηλος ἡ κακία, Nazanz.in Orat. περὶ τοῦ βασιλ.

Προδηλόω,prodo,ſignifico,præmonſtro.

Προδήλως, perſpicuè. Aliquando decorè, inſigniter. Sophocl. δεινὸν προδήλως,i. λαμπρῶς καὶ ἀνδρείως.

Προδιαβάλλω,calumnior,arguo.

Προδιαγινώσκω,præcognoſco,conſidero, Thucyd.

Προδιαγωγὴ,aquæ ductus longior,Plutarch.

Προδιάθεσις,antecedens diſpoſitio,priſtina affectio.

Προδιαίτησις,præparatio per diætam.

Προδιανοέω,præuideo. Προδιανοοῦμαι, idem.

Προδιαφθείρας,παραβὰς τὰς συνθήκας,fœdera tranſgreſſus.

Προδιάπτω,vide Διάπτω.

Προδιαφθαρῇ,euertetur prius.

Προδιαχρίω,antè perungo.

Προδιδάσκομαι, idē quod προδιδάσκω. Ariſtoph.in Pluto, ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτός με προὐδιδάξατο, me antè docuerat.

Προδιδάσκω,μ.άξω,π.αχα,prædoceo. Actiu.

Προδίδωμι,μ.δώσω, π.δωκα, prodo, ſum proditor, proditionem molior,amitto,καταλείπω, deſero, negligo. Inde προδιδόναι τὴν δίκην, ἢ τὴν κατηγορίαν,præuaricari. προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, Ariſtoph. fallere ſpem, & προδιδόναι τὰ καθήκοντα Luciano, prodi officium ab aliquo, aut promiſſa deſerere. προδιδοῦσα,proditionem molita, Thucyd. προδοῦναι τὰ ῥεῖθρα τῶν ποταμῶν, fluenta non ſuppeditaſſe, Herodot. προδόντες ὑπὸ συμμάχων,à ſociis proditi,Idē. Pro antè do accipitur apud Ariſtot. 2. Oecon. προδεδομένην τριμήνου σιταρχίαν δωρεὰν αὐτοῖς διδόναι, gratis & dono dare quod antè ipſis trium menſium ſtipendium datum eſſet.

Προδιελθὼν,qui præteriit.

Προδιεξελθόντες,prius pertranſeuntes.

Προδιεργάζεται,conficitur.

Προδιερευνώμενοι,οἱ,præſcrutantes.

Προδιέστη,diſcordari iam cœperat.

Προδιαχρίω, vide Διαχρίω.

Προδιηγέομαι,prius expono.

Προδιήγησις,ἡ,prænarratio,i. προκατάστασις, Hermog.

Προδικασία,trimeſtre tempus, quo in Prytaneo manebant qui aliquem de cæde accuſabant: atque interea vtriuſque partis cauſas iudices examinabant.

Πρόδικος, ου, ὁ, protector, curator regis apud Lacedæmonios. Eſt item proprium Philoſophi, qui de Hercule ſcripſit præclarum opus. vt eſt apud Ciceronem in Officiis.

Προδικῶ,cauſam alicuius ago,patrocinor.

Προδιόρθωσις,ἡ προκατασκευὴ,præcedens correctio, vt interpretatur Rom. Aquila. Hæc figura (vt idem ait) vbi aliquid neceſſarium dictu & inſuaue audientibus, aut odioſum nobis dicturi ſumus, præmunit. Θεραπεία etiam dicitur.

Προδοκάζω,μ.άσω,π.ακα,inſidior,obſeruo.

Προδοκὴ,ῆς,ἡ, locus inſidiarum, locus inſidiis aptus, & vbi expectantur feræ.

Προδοκώμενος,expectatus.

Προδομέομαι,antè conſtruor.

Πρόδομον,ου,τὸ,& Πρόδομος,ου,veſtibulū,ἡ πρὸ τοῦ οἴκου στοά. ὀδ.ξ,ἐνὶ προδόμῳ πυρ' ἥμενον. ibi enim dormiebāt peregrini. Idem ὀδ.δ,εὗρε δὲ Τηλέμαχόν τε καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν εὕδοντ' ἐν προδόμῳ ἐφύλαξαν, i.τῷ προδόμῳ τοῦ θαλάμου, ἐν τῇ παραστάδι: ſic exponitur in aliquo codice. Didymus, ἐν τῷ πρὸ τοῦ θαλάμου, id eſt, in veſtibulo thalami ſeu domus. πρόδομος πυρὸς, in Epigramm.

Προδοσία,ας,ἡ,proditio. τοξοτῶν ἐμπειρίαν καὶ προδοσίας πολλάκις ἀποφαίνει μάταιον ἡ ἀντιπάλων εὐψυχία, &c. Chryſoſt. περὶ προσευχῆς, i. ſagittariorum peritiam atque in prodendo hoſte calliditatem ſæpenumero fruſtratur hoſtium fiducia,&c. ſic Eraſmus.

Προδοσίορκος,promiſſa ſua nihili faciēs,fidei deſertor

Προδότης,ου,ὁ, & Προδοτικὸς,οῦ,ὁ,proditor, proditorius, vim habens prodendi.

Προδοτικῶς, proditoriè.

Προδότις,proditrix,Euripid.

Πρόδοτος,ου,ὁ,proditus.

Προδραμούμενος,præcurſurus,Nazanz.in Orat.

Προδρομὶς, ἡ, prodromis, id eſt, xyſtus & ambulatio hypæthra.

Πρόδρομος,ου,ὁ,præcurſor,præcurrens,antecedēs, præparans,excurſor,emiſſarius,Herodot. Et πρόδρομοι σῦκα, præcoces ficus. πρόδρομοι καρποί, præcoces fructus, libr.1. cap.1. Theophraſt. de cauſ. plant. Item πρόδρομοι, venti quidam, Gel. lib.2, cap.22. venti præuii appellati, Gaza.

Προδωμάτιον,ου,τὸ,veſtibulum.

Προεγείρω,præexcito. προεγείρονται νεκροὶ, mortui antè reſurgunt,Nazanz.in Orat.

Προεδρεύειν,incumbere, προϋπάρχειν.

Προέγνω,firmum propoſitum, στέργμα.

Προέγνω,præſciuit,antè agnouit.

Προεγράφη,præſcriptum eſt,antè ſcriptum eſt.

Προεδέδοκτο,conſtitutum fuerat.

Προεδεσθεὶς,præeſitatus.

Προεδρεύω,gero magiſtratum,præſideo,ſeruio. Genit. προεδρεύοντες πατρίδος,patriæ proceres.

Προεδρία, ας, ἡ, prima ſedes, q. præſidentia, præeminentia, ſolium, præſeſſio, ſedis prælatio, prima ſubſellia, AEſchines.

Πρόεδρος, præſes, præſul, antiſtes. πρόεδροι, primores, decemuiri dicebantur, quaſi præſides, magiſtratus quidam primi ſubſellii, quibus cæteri omnes ſedendi loco cedebant: hi ſeptenos dies imperabant, Bud. in Annot. & AEſchin κατὰ Κτησιφῶντος. erant autem Athenis decem πρόεδροι, quinquaginta autem πρυτάνεις.

Προείργω,prohibeo,detineo. Actiu. Accuſ.

Προέηκε,præmiſit,emiſit. ὀδ.ξ, καί τι ἔπος προέηκε,&c. i. ἀφῆκε, ἔρριψε: ἀπὸ τοῦ προΐημι.

Προείκελα,longè extenſa.

Προεθίζω,μ.ίσω,π.ικα,prius aſſuefacio. Actiu. Accuſ.

Προειδέναι,expertum eſſe.

Προείδῃ,præuideat, pſpiciat. προείδητε, præuideatis ſeu prouideatis, pſpiciatis, apud AEſch. vbi tamē προείδετε.

Προείδομαι, præuideo, προγινώσκω. προείδοντο, præuiderunt, prouiderunt, Demoſth.

Προειδόμενος αὐτῶν,proſpiciens illis.

Προεῖδον,præuidi,in Aoriſt.2. vide Εἴδον.

Προειδὼς, præuidens, præſentiſcens, προμαθὼν, prædoctus, præſcius, proſpiciens, conſultus, expertus. προειδυῖα, experta.

Προεικάζω,coniectura præcolligo,Ariſtot.in Rhet.

Προειλημμένον,præiudicatum.

Προείλετο,voluit,maluit,elegit.

Προείληφε,occupauit,Demoſth.

Προειληφὼς,qui anticipauit,præmeditatus. προειληφὼς πλεῖστον,annoſiſſimus,maximè ſenex, Nazanz.in Orat.

Προείλου,elegiſti.

Προεῖμαι,proiectus ſum,amiſſus ſum. προεῖνται καιροὶ, occaſiones perierunt,amiſſæ ſunt, Demoſt. προεῖσθαι, proiectum eſſe, Bud. in Epiſtol. prior. τὰ προειμένα σωθήσεται, Demoſth. amiſſa reſtituentur.

Πρόειμι,procedo,proficiſcor. Genit. πρόειμι τῆς οἰκίας, è domo prodeo, Apoll. πρόεισι, procedit, Ariſtides.

Προεῖναι,dimittere, Herodot.

Πρόειπε,iube.

Προειπεῖν,denūtiare,edicere,pręcipere. προειπεῖν ἀγῶνας, edicere

edicere ludos, Xenop. προειπεῖν τινὶ πόλεμον, indicere bellum cuipiam, Idem.

Προεῖπον, prædixi, prius dixi, ſuprà dixi, prolocutus ſum, edixi, ὥρισα. προεῖπεν ἡμέραν, præfiniuit diem, Plutarchus in Publicola.

Προεῖπον, iuſſerunt.

Προειπὼν, præfatus, prælocutus, prius locutus.

Προειρμεύω, placo.

Προεισελθὼν, prior ingreſſus.

Προεισενηνοχόσι, iis qui antè nihil contulerunt, Nazanz.

Προεῖσθαι, neglexiſſe, reieciſſe, Demoſth. à προΐεμαι.

Προεισκαλέω, acceſſo aliquem in locum alterius.

Προειστήκει, præerat, Demoſt. Genit. προειστήκεσαν τῆς μεταβολῆς, præcipui authores extiterunt mutationis, Thuc.

Προεκβάλλω, prius emitto, antè eiicio.

Προεκδοῦναι, edere, i. tranſcribendi poteſtatem facere.

Προεκθέμενος, prius exponens.

Προεκθέοντες, præcurrentes.

Προέκθεσις, εως, ἡ, antecedens expoſitio, ὑπόθεσις, præexpoſitio, quũ pri us dicimus quid fieri oportuerit, deinde quid factum ſit, Quintil. lib. 9. Dicitur & προδιασάφησις.

Προεκκομίζω, exporto.

Προεκνιτρῶσαι τὸν τόπον, locũ prius nitro perfricare, Dioſcor. lib. 5, ca. 2. προεκνιτρώσας, qui nitro prius perfricuit, idem Dioſc. lib. 4, cap. 228 προεκνιτρωθεὶς, nitro antè perfrictus, Idem lib. 2, cap. 152.

Προεκπέμπω, præmitto.

Προεκπίπτειν, prius excidere. λόγια καὶ φήμη προεκπεσοῦσα, ſermo & fama antè emergẽs, prius euulgata, Plut. in Galba.

Προεκτήκομαι, prius contabeſco.

Προεκτίθημι, priori loco expono, Hermog.

Προετικὸς, χαριστικὸς, Heſych. ſic Ariſtotel. lib. 4. Ethic. cap. 1. vbi Interpres, ad erogandum procliuis: ſed vide legendum ne ſit προετικός.

Προετικῶς, ſine parſimonia, Ariſtot. lib. 4. Ethic. c. 2.

Προεκτήκω, excludo.

Προεκφοβέω, antè terrefacio.

Προέκφοβησις, prius incuſſus metus.

Προελαύνω, antè equito, ante ſigna euehor. Et ita dicitur de equitibus, vt προάγω de peditibus.

Προέλευσις, prouentus.

Προέλευσις, εως, ἡ, πρόοδος, via, progreſſus, ἔξοδος, profectus, Bud. in Epiſt. poſter.

Προελεύσομαι, præcedam.

Προελήλυθε, proceſſit, prodiit, peruenit, Demoſthen. ἀπὸ τοῦ προέρχομαι.

Πρόελθε, procede.

Προελθεῖν, prodire, naſci. Lucian. ἐκ μέσων προελθὼν, ex mediis prodiens, progreſſus. προελθὼν εἰς ἀγορὰν, in forũ prodiens. προελθὼν τρισχιλίοις ὁπλίταις, cum tribus armatorum milibus progreſſus, Plut. in Publicola.

Προέλομαι, eligo, volo, conſtitutum habeo.

Προείλος, Soli expoſitus, apricus, πρόσειλος, Etym.

Προελπίζω, antè ſpero.

Προεμβάλλω. Athenæus, προεμβάλλειν γε τὴν γλῶτταν, inducta quadam cruſta aut operculo præmunire linguam, ne à calidis ferculis amburatur.

Προεμβαίνω, prius inuado. προεμβαίνω ἐς τὴν γῆν, offenſo in terra, i. impingo.

Προεμβολὶς, ίδος, ἡ, lignum quoddam eminens ad proram nauis, cui roſtrum affigitur, quo impetum faciunt in hoſtium claſſes.

Προέμβολον, ου, τὸ, idem.

Προέμεν, promittere.

Προέμενος, deſerens, deſertor, qui dimiſit, prodens, negligẽs. προέμενος τοὺς αὐτοῦ λογισμοὺς, à ſuo conſilio deſciſcẽs, Plut. in Fabio. προέμενος τὰ πάτρῷα, i. qui proiecit & conſumpſit, AEſcin. προέμενος τοὺς προδότας ἀπελθεῖν, qui proditores abire dimiſit, Plut. in Public. φίλον προέμενος δι' ἀργύριον, qui pecuniæ gratia prodidit amicum, eiecit, damnauit, idem Plut. in Themiſt. προεμένοις ἀθηναίοις ἀποδοῦναι σαλαμῖνα, Athenienſibus Salaminem quam amiſerãt reſtituiſſe, Idem in Public. προέμεναι παρθενίαν, quæ virginitatem prodiderunt, i. amiſerunt, Idem in Numa.

Προενάρχομαι, antè incipio.

Προενέγκασθαι, adferre.

Προενεγκὼν, qui propoſuit, qui allegauit, προθείς.

Προενέχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, multis peccatis inuolui, cap, 8. lib. 2. Macchab.

Προενήνοχε, protulit, produxit, in Epigr.

Προέννεπον, prædixi, poeticum.

Προενοίκησις, prior habitatio.

Προενώπια, in conſpectu, corám.

Προεξάγω, prior educo, produco.

Προεξαΐσσοντες, irruentes.

Προεξαναστὰς, prius exurgens.

Προεξανίστη τοῦ πολέμου, bellum præoccupauit, Plutarch. in Romulo.

Προεξανίσταμαι, prius exurgo.

Προεξέδρα, prætorium, Herodot.

Προεξειρεσία, ας, ἡ, locus in naui, in quo ſtant remiges.

Προεξελαύνω, antè equitare.

Προεξετάζω, perpendens prius.

Προεξηραμμένος, antè ſiccatus.

Προεξησθενηκὼς, prius iam debilitatus.

Προεξοδεύω, præambulo.

Προεξορμᾶν, prius egredi, Xenoph.

Προεόρτια, προγεγονότα, Homer. Iliad.

Προεόρτιος χάρις, Nazanz. purgatio feſtiuitatẽ præcedens. προεόρτιος εὐφροσύνη, lætitia feſtum antecedens, Idem in oratione de ſancto Paſcha.

Προεπαινέω, prius laudo.

Προεπιτηδεύετο παρασκευὴ, i. ἡ πολεμικὴ παρασκευὴ προεπιτηδεύετο, Thucyd. apparatus palàm agitabatur, Valla.

Προεπιβουλεύομαι, inſidiis premor, prior in inſidias incido.

Προεπιβουλεύω, inſidiis preuerto, inſidias anticipo. Thucyd.

Προεπίζευξις, ἡ, ſchema eſt apud Græcos, quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adiici debebat.

Προεπιλογίζομαι, antè argumentis colligo. προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις Philoni de mundo, dicitur iam collecta demonſtratio.

Προεπιπλήσσω, μ. ἥξω, π. ηχα, antè percutio, præmoneo, præcaſtigo, & velut occuro, Fab. lib. 8, cap. 3.

Προεπίσταμαι, præſcio, antè ſcio, mihi iam notum eſt. προεπιστάμεθα, iam ſcimus, Xenoph.

Προεπιχειρέω, ῶ, præmollior, prior inuado, prior rem aggredior. Datiuo iungitur.

Προεργάζομαι, prius gero. προείργαστο λόγος, id eſt, ἐκ παρασκευῆς ἐλέγετο, oratio habita eſt. προειργασμένος, prius geſtus. τὰ προειργασμένα, res prius geſtæ, Thucyd.

Προερέγκω, conuehor.

Προερέσσαμεν εἰς λιμένα, in portum venimus, nauem in portum ſubduximus, Homer. Odyſſ. ν.

Προερευνάω, διερευνῶ, exploro. vnde προερευνητὴς, explorator, apud Xenoph.

Προερέω, prædico, indico. προερῶ, prædicam, præſagiã prænuntiabo, Ariſtoph. προερέοντες, edicentes, præcipientes, Herodot. προερέοντες πόλεμον, indicentes bellum.

Προερύω, μ. ύσω, π. υκα, traho. Actiu. Accuſ. Odyſſ. α, τὴν δ' εἰς ὅρμον προερύσσαν ἐρετμοῖς, eam in portũ remis pertraxerunt, προεῖλκυσαν, προσήγαγον.

Προέρχομαι, prius accedo, incedo, progredior, excurro, egredior, præuenio, originem duco à, naſcor, exeo. Vnde προέρχεσθαι ὁδὸν, conficere viam, Plato libro primo de Republica. παρ' αὐτῶν πυνθάνεσθαι ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προεληλυθότων, ab ipſis audire tanquam viam quandam longam progreſſis. προῆλθον αὐτοὺς, præuenerunt eos, capite ſexto Euangelii Marci. εἰς ποιοῦντα πρῶλ-

θεν,&c. ad tantum ſucceſſum peruenerunt, Iſocr. προέρχεσθαι τῆς οἰκίας,domo prodire, Galen.ad Glauc.lib.2.

Προερωτάω,ῶ,ήσω,ἠρώτηκα,antè interrogo. Actiu. Accuſ.

Πρόες,dimitte, relinque. Iliad.α. τὴν δὲ ἐγὼ οὐ λύσω, i. πρόπεμψον,mitte. Aoriſtus ſecundus à προΐημι.

Πρόεσαν,προύπεμψαν,Homer. Odyſſ.

Προέσθαι,dimittere,amittere, reiicere, proiicere, prodere, deſerere. ἔγνωσαν μὴ προέσθαι τὸ τῶν δημοτικῶν τοῖς ῥωμαίοις, ſtatuerunt Romanis currum non eſſe remittendũ, Plutarch.in Publicola. προέσθαι τὴν ἐλευθερίαν,abiicere libertatem,prodere libertatem,Idem in Solone. προέσθαι τὴν εἰρήνην, abiicere pacem. προέσθαι θρήνοις καὶ αἰκισμοῖς συνεχῶς,lugere & plangere,Phalaris. προέσθαι πάντα μικρὰ συλλαβόντας,Demoſt. Datiuo & Accuſ. προέσθαι χρήματα τοῖς ἐνδεέσι, pecunias pauperibus largiri, Plutarch. in Fabio. προέσθαι τοῖς κρείττοσι,cedere potioribus. προέσθαι εἰς δουλείαν, in ſeruitutem venire permittere, Demoſth.

Προεσθίω,antè comedo.

Πρόεσις,εως,ἡ,dimiſsio, emiſsio, effuſio, profuſio, profluuium. πρόεσις τῶν σιτίων,cibi ingeſti.

Προεστάναι τῆς πόλεως,vrbi præeſſe:à προΐσταμαι.

Προεστῶτες,principes primores.

Προεστηκώς,ότος,ὁ, præfectus. οἱ προεστηκότες,præfecti,primores,proceres,οἱ ἄρχοντες,Demoſth.

Προεστώς,præſes. προεστὼς τῶν ἐφόρων, inter ephoros eminentiſsimus. Et προεστὼς δεῖν ὁ προελθὼν εἰς τὸ πωλεῖν ἃ ἀγοράζει ἐν τόπῳ,ἢ ἐκτὸς τόπου,inſtitor,ex Leg.

Προείχοντο,prætendebant.

Προέτειος,annuus,ante annum cadens.

Προετέον τὴν φιλίαν,amicitia prodenda eſt,&c. Plutarchus in Galba.

Προετικός,benignus,liberalis,prolixus, ad erogandum procliuis, δοτικός,ἀφειδής, profuſus,prodigus, Ariſtotel. in Rhetor. à προΐεσθαι.

Προετικῶς,ſine parſimonia, Argyropilus apud Ariſtotel.l.4. Ethic.c.2. Aretinus verò,cũ quadã profuſione.

Προετοιμάζω,præparo. Προευτρεπίζω,idem.

Προεύχομαι λαοῦ,pro populo oro, Nazanz.

Προέφθασεν αὐτόν,præuenit eum,occupauit,anteuertit.

Προέχεις,οἱ,præclari,eximii.

Προέχω,excedo,excello, ſupero, præſum, præſto, præoccupo. προέχω τῇ κεφαλῇ,capite excedo, Xenoph. προέχω τῶν ἄλλων τὴν ὄψιν, Aphthon. forma alias ſupero. πολλῷ προέχει,multò ſuperior eſt. Demoſt. οἱ προέχοντες,principes. προεχόντων καὶ προεχομένων, partim regnantiũ & excellentium, partim ſubiectorum & parentium, Nazanz. in Orat. προεῖχε τῇ ἡμέρᾳ καὶ νυκτὶ μάλιστα, vno fermè die & vna nocte proceſſerat, Thucydid. προεῖχεν τῷ ἀθηναίων οὐ φιλίας γνώμης,i. gnarus non beneuolo erga ipſum animo eſſe Athenienſes. προύχουσα τοῦ λιμένος,portui prominẽs, Thucyd. τὸ προέχον,pars præeminens. Aliquando prætendo, Genitiuo & Accuſ. Ariſtoph. καὶ τὴν ἀσπίδα τῆς κνήμης προέχων, clypeum pedi prætendens & obtendens, id eſt,pedem ſcuto tegens. Idem ibidem voce paſſiua dixit,ἐξίφερον αὖ καὶ προὐχόμην,efferebam & prætẽdebam,&c. προὔχονται,prætendunt, Thucyd. i. προβάλλονται.

Προέψω,antè coquo.

Προεώρα,prouidebat, Thucyd.

Προηγέομαι,ῦμαι,ήσομαι,ἥγημαι,antegredior,hoc eſt, ἡγέομαι πρὸ τὴν ὁδὸν,& præluceo,præſum. Vnde & pro ἐξηγεῖσθαι, προαδόσει ponitur,quale eſt præire apud Latinos,vt apud Liu.ab Vrbe li.8. Agedũ pontifex publicus populi Rom. præi verba quibus me ꝓ legibus deuoueã. De eo Bud.in Annot. Datiuo Ariſtop.in Pl.iunxit, προηγεῖσθαι τῷ θεῷ,deo præire & prælucere. προηγεῖσθαι eſt in itinere,in acie,in omni agenda re ducere & præuiũ eſſe. τούτης προηγουμένης,huius ductu, Ariſtot.in Rhet. κυρίας καὶ προηγουμένας σημασίας, principales & præualentes ſignificationes, Dioſcor.lib.7,cap.1. προηγουμένη αἰτίᾳ θέσεις, prima obiectio apud Hermog. cui opponitur ἡ ἀντιβολή.

προηγουμένη αἰτία,præcedẽs cauſa,quæ & προκαταρκτική dicitur à Celſo, euidens cauſa: à poſterioribus Medicis primitiua,vt notat Marcel.lib.7. Dioſc. Et προηγούμενον αἴτιον,interna cauſa & præuia vocari poteſt: hæc in ipſo animali conſiſtit,ſiue ſit affectio,ſiue præter naturã motio. προηγούμενα αἴτια,cauſæ morborum ſunt internæ,& προκαταρκτικὰ externæ. τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἀπαλῶν ἀποσκληρύνεται,ſumma pars germinum obdureſcit, Theophraſt.lib.3,cap.21.de cauſ. plant. προηγούμενον τεκμήριον, Chryſoſt. ἐπὶ τῆς ἱερᾶς.præualens ſignũ. προηγούμενα σπέρματα,primigenia ſemina,i. ἀρχέγονα,Bud. in Com. in Epiſt.

Προηγητής,ὁ,qui cæco aut peregrino viæ dux eſt.

Προηγητικός,qui præcedit.

Προῆγμαι,prouectus ſum.

Προηγμένα,ſicut προηγούμενα,τά, quæ primum locũ obtinent,primi motus. Eam vocem Cic. variè vertit: nam nunc producta & promota,nunc præpoſita & præcipua appellat. Laert. Interp.l.7.in Zeno. vertit ꝓducta.ſũt ea quę habẽt exiſtimationẽ,ſicut abducta,quę ea carẽt,&c.

Προηγόρευε,dixit.

Προήγορος,ου,ὁ,princeps.

Προηγορεών,ῶνος,gurgulio,guttur.ſignum prominẽs in gutture. Neque tam de auibus quàm de hominibus dici ſolet. Supra appellatum eſt Προγορεών.

Προηγούμενα,primigenia,hoc eſt,primordialia,τὰ ἀρχέγονα,τὰ προϋφεστηκότα,τὰ προϋποκείμενα, i. τὰ πρῶτα ἐν φύσει ὄντα, præoria & primordia naturæ,quæ etiam præeũtia & antegredientia Latinè dici poſſunt. Ariſtot. l. de mundo, ἡ ζωγραφία τὰς εἰκόνας τοῖς προηγουμένοις ἀπετέλεσε συμφώνους, i. pictura effigies rerum cõſonas effecit exemplaribus: ſic Interpr. Bud. προηγούμενα & ἀντιπροηγούμενα Græci vocant, Latini productiones & relationes, teſte Gell.lib.12,cap. 5. Lucian. προηγμένα καὶ προηγούμενα.

Προηγουμένως,præſertim,in primis,præcipuè,ex propoſito,conſultò,primò,ante omnia, potiſſime, primo loco. προηγουμένως θεραπευτικὴν ἐπιδεῖξαι ἀγωγήν, ex propoſito faciendæ medicinæ rationem docere, Dioſc.l.4, ca.240.

Προῄδειν,præuidi,prænotaui,prædixi,præuideram.

Προηδομαι,antè lætor.

Προῄει,progrediebatur,procedebat, Demoſt.

Προῆκατο,dimiſit,præmiſit,prodidit: à προΐημι. προήκατο τὸν ἄνθρωπον,hominem dimiſit, Plutar. in Public. προήκαντο,prodiderunt.

Προηκέναι,proieciſſe, Demoſth.

Προηκής,præacutus.

Προήκω,procedo,præeo,καὶ προήκων,αὐξηθεὶς,προελθών. Ariſtophan. πόρρω προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας,ætate multum pro uectus. καθ' ἡλικίαν προήκων,natu grandis, Plutar. in Alcibiade. προήκοντες καθ' ἡλικίαν, antè euntes ætate, Idem in Othone.

Προῆλθε,proceſſit: à προέρχομαι.

Προηλιάζω,ante inſolo.

Προήλωκα,ας,ὁ,prædamnatus ſum,anteà captus ſum.

Προημαρτημένα,τά,præterita peccata.

Προῆλθον,proceſsi.

Προῄρημαι,ſtatui,volo.

Προηροσία,ας,ἡ, nomen ſacrificii, pro felici futurarum frugum prouentu. Fiebat autem ante arationem, vt nomen ipſum indicat.

Πρόησθε,prodatis. Accuſat. i. ἀπολύσητε, Interpr. Thucy. μὴ με πρόησθε τοῦτο, Demoſthen.

Προήσομαι,profundam,proiiciam. οὐ προήσομαι τὸ προηγούμενον, Nazanz. in Orat. προήσομαι τὸν γάμον, vxorem miſſam faciam, Plutarch. in Solone. προήσεται,proferet,emittet, Theophraſt. οὐ μοι δοκῶ προήσεσθαι λόγον ἔνδοξον χρονικοῖς τε ἃ λεγομένοις κανόσι,celebris fama non mihi videtur permittenda annalibus quibuſdam canonibus nuncupatis, Plutarch. in Solone.

Προητοιμασμένος,præparatus.

Προήχθην, proceſſi, prouectus ſum, ſum adductus, ag-

greſſus ſum, προεστάτην.

Προθέλυμνα, radicitus, funditus, σὺν αὐταῖς ταῖς ῥίζαις, vide apud Phauor.

Προθέλυμνος, ου, ὁ, frequens, πρόῤῥιζος, Iliad. 9. προθέλυμνα δένδρεα, i. πρόῤῥιζα, ἐπάλληλα καὶ πυκνά.

Πρόθεμα, edictũ, tabula propoſita publicè, πρόγραμμα.

Προθεμενισάμενος, amplexus, περιπτυξάμενος.

Προθερμαίνω, prius calefacio, Alexand. Aphrod.

Προθεσκευία, προπαρασκευή, Hermog.

Προθεσκευάω, præparo.

Προθεῖναι ψῆφον, cenſendi poteſtatem facere, & calculum proponere.

Πρόθεσις, εως, ἡ, Prępoſitio, quæ eſt orationis pars apud Grammat. Item propoſitum quod præmiſſum eſt, præmiſſio, præfinitio, electio, intentio, inſtitutũ, argumentum, Quintil. lib. 5, cap. 14. τὴν πρόθεσιν ἑαυτῷ ποιότητος ποιεῖσθαι, de qualitate tractare. Hieronym. ponit differentiam inter πρόθεσιν & προορισμὸν, i. inter propoſitionẽ & prædeſtinationem: quòd illud pertineat ad ea, quũ iam vicina eſt machinatio, vt penè cogitationem ſequatur affectus: hoc verò ad ea quæ multò antè definiuimus in animo. Itẽ dies præſcriptus. πρόθεσις item in libello de re diuina facienda altariolum dicitur, quod à læua altaris eſt. In eo ſacerdos præparat ſacra: oblatio ibidem etiam exponitur. τῆς προθέσεως ἄρτοι, panes propoſitionis dicti ſunt, quibus veſci non licebat niſi ſacerdotibus ſecundum legem Iudaicam, Matth. 12.

Προθεσμία, ας, ἡ, lex, præiudicium, præfinitum tempus, dies præſcriptus gratia alicuius, tempus præſcriptum, expleta pollicitatio, terminus certus, Gaza de Senect. ſignificat autem hæc dictio diem præſcriptum ad quem ius alicuius durat, mortis terminus γέρων εἶ καὶ τῆς ἀναγκαίας ἐγγὺς προθεσμίας, ſenex es & fatali propinquus neceſsitati, Nazanz. ἕως δὲ χρῆς πρόκειταί σοι προθεσμία, dũ exoptata gratia tibi expoſita eſt, ſic Bilibald. apud eundẽ. προθεσμίαν ἐπαγγελίας, diem promiſſionis, Nazanz. προθεσμία τακτὴ, Bud. Com. προθεσμία χρόνου, Ariſtot. Rhet. ad Alexand. οὐδ' ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, non ſtato præfinitóque tempore exoritur, Dioſc. l. 7, c. 4. κατὰ τὴν προθεσμίαν, ex edicto.

Προθεσπίζω, μ. ίσω, π. ικα, vaticinor, prædico, Accuſ.

Προθετικὸς, qui proponit. προθετικὸν ἰδίωμα, præpoſitiua proprietas, i. præpoſitionis. & προθετικὸν σύνθετον, id eſt, compoſitũ quod præpoſitionis ſeruat conſtructionem & proprietatem, Gaza lib. 4.

Προθέω, præcurro, προτρέχω. Iliad. α, τούνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, i. προτρέχουσι ποιεῖν.

Προθεωρέω, proſpicio.

Προθεωρία, ἡ, præuius aſpectus.

Προθήβης, ου, ὁ, adoleſcens, qui iam ex ephebis exceſſit.

Προθηλοπλαστέω, in cratibus ſole prius ſicco, in area vuas ſole ſicco. προθηλοπλαστοῦσιν ἐν ἡλίῳ, prius ſole torrent, Ruellius: in cratibus ſole prius ſiccant, Marcellus lib. 5. Dioſcorid. cap. 27.

Προθησαυρίζω, recondo.

Προθνήσκω σοῦ, pro te morior, Euripid. προθανὼν τῆς πόλεως, qui pro ciuitate pugnans obiit, in Epigram.

Προθορὼν, proſiliens, Apoll. lib. 3.

Προθύελλα θύελλα, in Theog. Heſiodi, i. procelloſa tẽpeſtas, ἔνθα καὶ ἔνθα φέρει προθύελλα θύελλα.

Πρόθυμα, ατος, τὸ, res quæ ante ſacrificiũ offertur, præmactata victima, primitiæ ſacrificii, vt thus, ſiligo, hordeum. Ariſtophanes in Pluto, βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη.

Προθυμέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ſum prõptus, aliquid magno ſtudio ſuſcipio & inſtituo, enitor, laboro, affecto, ſum propenſior, operã do & prompto animo curo. Accuſatiuo iungitur, vt ταῦτα προθυμοῦμαι, Plato & Xenophon. προθυμοῦνται τὴν ὀλιγαρχίαν, ſtatui paucorum propenſius vacant, Thucydid. συμπροθυμηθεὶς τὸν ἔκπλουν, qui princeps hortator fuit tranſmittendi, Idem. Et aliquando cum Infinitiuo, Demoſthenes. καὶ ποιεῖν τι προθυμούμενος. προθυμοῦμαι βοηθεῖν, exopto & enitor auxiliari. προθυμοῦμαι δεινὸς λέγειν γενέσθαι, Xenophon libro 1. Pædiæ, ſtudeo eloquentiæ. Plato 1. Republ. προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι, nobis velis oſtendere. προθυμήθητι οἰκοδομῆσαι, annitere ædificare, Nazanz. in Orat. προθυμεῖσθαι διαπεράσαι. Xenophon. προθυμούμενοι μάχεσθαι, ad prælium maximè ſpectantes, Plutarchus in Pericle. προθυμηθεὶς φυγεῖν, adnixus euadere. προθυμηθεὶς εἰπεῖν, Iſocrat. προθυμοῦμαι, ὅπως ἐν τοῖς στενοῖς ναυμαχήσωσι, ſtudeo efficere, vt in anguſtiis prælio decernant, Plutarch. in Themiſtocle. προθυμούμενος πρὸς εὐνοίας, Bud. in Epiſtol. poſter. οὓς παρόντας ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι, vt præſenti animo eſſe velint, Xenophon. φιλοπονῶ προθυμούμενος, Idem lib. 1. Pædiæ, lubens operam nauo.

Προθυμέω, idem.

Προθυμητέον, & Προθυμητέα, adnitendum, enitendum, conandum. προθυμητέον εἰπεῖν, Plato in Timæo.

Προθυμία, ας, ἡ, audacia, cupiditas, auiditas, ſedulitas, diligentia, obſequiũ, præſtantia, ſtrenuitas, animi propenſio, ſingulare ſtudium. Plato Epiſtol. 4, εἶναι φανερὰ ἥ τε ἡμετέρα προθυμία περὶ τὰς συμβεβηκυίας πράξεις. προθυμίαν πᾶσαν ἔχω, omnem adhibeo diligentiam. προθυμίαν ἐμβάλλειν, animi præſtantiam inicere. Xenoph. Homerus Iliad. β, ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, i. ταῖς ἑαυτοῦ προθυμίαις. μετὰ προθυμίας, cum animi promptitudine, libenter, propenſo animo. ὑπὸ προθυμίης, Idem.

Πρόθυμος, ου, ὁ, alacris, propenſus, qui prompto & erecto eſt animo, ſtudioſus, paratus, accinctus, expeditus, circunſpectus, concitatus, lubens, gnauus. οὐκ εἰμὶ πρόθυμος ἐξηγεῖσθαι, non libenter enuntiauerim. πρόθυμος εἰς τὰ πράγματα, Ariſtoph. τὸ πρόθυμον, alacer animus. τὸ πρόθυμον περιεχόμενοι, accincti, Plato in Leg.

Προθυμότατα, promptiſſimé.

Προθύμως, diligenter, promptè, ſtrenuè, impigrè & cõcitatè, intrepidè, accuratè, libenter, comiter, propenſo animo. προθύμως ἔχειν πρὸς τὰς ἐργασίας, ad obſeruationes propenſus, Iſocrat.

Πρόθυρον, ου, τὸ, veſtibulum, limen, domus prima pars, domus frons prima. ὀδ. ξ, ἑστᾶσ' ἀνὰ πρόθυρον. Et ita dicitur de priuatis ædibus, vt προπύλαιον de veſtibulo vrbis vel templi vel regiæ. quanquam Ariſtot. de regia Perſarum loquẽs, τὸ πρόθυρον iunxit πυλῶνι. Vitru. πρόθυρα (inquit) Græcè dicuntur quæ ſunt ante ianuam veſtibula. Nos autem appellamus prothyra, quæ Græcè dicuntur diathyra: quo vocabulo quid intelligatur, ſuprà dictum eſt. πυλῶνες καὶ πρόθυρα, &c. i. veſtibula & atria, ſic Budæus. Nazanz. in Orat. μὴ πρόθυρα στεφανώσωμεν. Plato 2. de Republ. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, i. virtutis inanem ſpeciem mihi prætendere oportet quaſi veſtibula & velamen.

Προθύω, μ. ύσω, π. υκα, prius interficio, ſacrifico. Actiu. & προθύομαι pro eodem. προθύετο ταῖς μούσαις, ſacra Muſis antè perſoluebat, Plutarchus in Lycurgo. προθύομαι τοῦ λαοῦ, pro populo ſacrifico, Nazanz. in Orat.

Πρῶϊαι, αἱ, pyra præcocia.

Πρωϊαίτατος, præcox, πρὶν πρότερος, Suid.

Προΐαλλω, appono, προπέμπω, præpono, mitto. Odyſſ. ξ, προΐαλλε σύβωτης.

Προϊάπτω, μ. άψω, π. αφα, mitto ante tempus, vt ψυχὰς ἄιδι προΐαψεν, i. πρὸ τῆς εἱμαρμένης ἔπεμψε, quaſi diutius in pace viuere potuiſſent. Sic Virgil. 9. iuuenum primos tot miſerit orco. Significat etiam noceo, lædo, mitto cum detrimento. προΐαψεν, προδιαφθείρει, Homer. Ilia.

Πρόϊασι, τὸ προέρχονται, μετὰ προθέσεως συντίθενται.

Προϊδεῖν, prouidere, proſpicere & conſulere. προϊδωμεν, proſpiciamus, præuideamus. προΐδωσι τὴν νῆσον, inſulam proſpexerint, Philoſtr.

Προϊδέσθαι, videre, aſpicere. Heſiod. χαλεπὸς προϊδέσθαι, viſu ſæuus.

Προϊδὼν, qui præuidit, prouidens. προϊδόντες ἑαυτῶν, ſibi conſulentes, Thucydid.

Προΐει, præmittebat, προΐημι, à προΐω. Hom. Iliad. α. ὡς εἰπὼν προΐει. Capitur etiam pro præſenti. Idem Iliad. ζ. ἐς πεδίον προΐει χαλίῤῥοον ὕδωρ, i. προΐημι, ἀναδίδωσι.

Προΐεμαι, voce paſsiua, obiicio, prodo, vt προΐεσθαι τὴν πόλιν, Demoſth. i. prodere & condonare, vel euertendã obiicere, quod & καθυφεῖναι dicitur. προΐεται τὰ πράγματα τοῖς πολεμίοις, res hoſtibus prodit, Plutarch. in Pericl. τὸν ὅρκον προΐεσθαι, Demoſth. ἐγκαταλειφθεὶς καὶ προϊεμένου τοῦ παιδὸς τὴν μητέρα, à filio relicta matre & prodita, Plutar. in Romulo. Item emittere, Ariſtot. καὶ τὸ αἰδοῖον προΐεται σπέρμα. προΐεμαι ῥῆμα, emitto verbum, Demoſth. id eſt, ἀφίημι. προϊέμενος φωνὴν, vocem emittens, Plutarch. in Lycurgo. Item dimitto, vt προΐεσθαι δύναμιν, dimittere exercitum, Plutarch. Sicut Cic. Offic. 1, Quum autem Pompilio videretur vnam dimittere legionem. μὴ προϊεμένου τὰς κόρας, non dimittente puellas, Plutarc. in Romulo. Item proiicio, abiicio, largior, effundo, impendo, inſumo, promo, reſtituo, trado, erogo. vt χρήματα προΐεσθαι τοῖς φίλοις, Ariſtot. Ethic. 9. Et ibidem, προΐεσθαι τῷ φίλῳ, i. cedere & condonare amico. Demoſthen. tamen προΐεσθαι τὰ χρήματα dixit pro homini obærato & egenti, & labefactatæ fidei credere. προΐεμαι εἰς τὴν ἀλλαγὴν, committo alteri commutationẽ, i. per alterum facio, Plato in Leg. προΐεσθαι πίστιν, fidem adhibere, Plutarch. προΐεντο ἑαυτοὺς, abiecerunt ſeipſos, abiiciebant. προϊέμενοι τὸ πρᾶγμα, Demoſt. reiicientes. Itẽ permitto, negligo, contemno, relinquo, deſero, ἐγκαταλείπω. προΐεμαι ἀδικουμένους, i. ἐάω, Thucyd. permitto iniuriã fieri, i. negligo. προϊέμενος τὴν κτῆσιν, ὧν χρὴ, rerũ neceſſariarum poſſeſsionẽ refugiens, Plutar. in Solone. Et προϊέμενος τὰ ὄντα dicitur qui priuatus eſt rebus ſuis. προϊέμενοι χώρας πολλὴν, magna agri parte multati, Plut. in Rom. Ariſtot. 2. OEcon. pro concedere & dare, τῶν μετοίκων ἐν προϊεμένων αὐτοῖς οὐδὲν διὰ τὸ καὶ ὑπὸ ὀφείλειν, i. quũ inquilini nihil præberent, quoniam eis etiam deberent. Plut. προΐεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον dixit pro mortem ſibi conſciſcere. Hoc Virgil. ad verbũ AEneid. 6. dixit, -vitámque peroſi Proiecere animas. Et Lucanus, -animas effundere viles Quolibet hoſte paras. Legitur & προΐημι actiua voce pro effutio, proiicio, immitto, porrò ago, in primam aciem promoueo, Xenoph. παιδ. 7. Sed προΐεσθαι magis in vſu eſt, Bud. Com.

Προϊέναι, progredi, Xenoph. καὶ φασὶν εἶναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι μεγάλας. πλούτου προϊέναι μέχρι ποσοῦ, ad ſummum vſque diuitiarum progredi, Plutarch. in Numa. προϊέναι ὀρεινὴν, montanam viam capeſſere. προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi vlterius.

Προΐζα, nuper.

Προΐηκε, miſit, appoſuit. Homerus Iliad. προΐηκεν μὲν ... προΐηκε τράπεζαν.

Προΐημι, præmitto, dimitto. vnde πρόες in Imperat. 2. Aoriſti. Item προΐημι, vtendum do, erogo, credo, fœnero. Ariſtoph. νεφ. ἐπ' ἄνδρα τῷ αὐτῷ τὸ χρὴ προΐεσαι; i. κιχρᾶν. Aliquando perdere ſignificat, ῥίπτειν, ἀπολλύειν καὶ σκορπίζειν.

Προῖκα, gratis, ſponte, ἀμισθί. Xenoph. μικρὰ μέρη παρ' ἐκείνου προῖκα λαβόντες, gratuito accipientes. προῖκα διδόναι, condonare, Ariſtoph. νεφ.

Προίκιος, ου, ὁ, qui aliquid gratis agit, ſpontaneus. προίκιος χάρις, in Epigram. gratuita gratia.

Προικόννησος, inſula marmore abundãs: παρὰ τὸ τὸν προῖκα τῆς μαρμάρου μεταδοῦναι: aut quod animalib⁹ ceruis ſimilibus abundet: προὶξ γὰρ ὑπὸ ζῷον ὅμοιον ἐλάφῳ, Etym.

Προικὸς, οὐ, malus, ſtultus, pauper.

Προΐκτης, ου, idem, mendicus, petens gratis, Cæl. lib. 7, c. 29, & Homer. Odyſſ. ρ.

Προικῷος, α, ὁ, dotalis.

Πρόϊμος, ου, τὸ, præcox.

Προὶξ, κὸς, ἡ, δωρεὰ, φερνὴ, dos quam affert vxor; nam quæ dantur à marito, ἕδνα propriè dicuntur, Plato de Leg. & Ariſtot. in Polit. dicitur & ἐπιπροῖκα pluraliter. προὶξ, apud Gazam ſcribitur lib. 3. Gram.

Προϊππεύω, antè equito, equo præcedo. Plutarch. τοῖς προϊππευομένοις, equitibus qui præierãt, in Public. πολὺ προϊππεύων τῶν ἄλλων, longè ante alios equitans, Idẽ in Camillo. προϊππεύων τοῦ στρατοῦ, pro exercitu equitans, ante exercitum equum agens, Idem ibidem.

Προΐσασι, prænorunt.

Προΐσμεν, præſcimus, præcognitũ habemus, Demoſt.

Προΐσχομαι, porrigo manum, protendo, προΐσχειν χεῖρας.

Προΐσταμαι, eſt quaſi antè ſtare, id eſt, proſtare, vt apud Quintil. Iubet proſtare gladio cinctum: & denotat defenſionem, ſcilicet τὸ ἐμπροσθεν ἵστασθαι, καὶ βοηθεῖν τοῖς ὄπισθεν, conſtruitúrque cum Genit. vt προΐστασθαι τῶν δικαίων, iura alicuius tueri & defenſitare, Demoſth. Aliquando eſt præficere, præfecturam conferre, vt τῶν μεγίστων πραγμάτων προστὰς, adminiſtrationi præfectus, vel ſummam curã habens & poteſtatem, apud eundem. Rurſus idem κατ' ναι. προΐσταται Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, hunc ſibi Stephanũ tutorem & defenſorem vindicémque aſſumit. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducẽ Solonẽ præfecerunt, Plutarch. in Solone de bello Salaminio. οἱ προϊστάμενοι, pricipes factionũ, ſic apud eundẽ Ibidem. Aliquãdo eſt liti pro alio ſe opponere, cauſæ alienæ defenſionem ſuſcipere, euentúmq; præſtare, Demoſt. κατ' ὀνήτ. Et qui cauſam eo modo pro alio recipiunt, προστάται τοῦ πράγματος apud eundem dicũtur. vnde προστασία. Aliquãdo, prætendere, prætexere, ſicque cõſtruitur cũ Accuſ. Demoſt. πρὸς στρ. τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐστη). προστησαμένη, prætendens, Plato de Leg. Aliquãdo proponere, ὑποτιθέναι. vt προστῆσαι παράδειγμα, proponere exemplũ, Lucian. in Caucaſo. Aliquando præferre, anteponere, præponere. Gregor. τὰ χείρονα τῶν κρειττόνων προϊστάμενοι. Et Plato, τὰ ὦτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι, plus aurib⁹ quàm menti tribuentes. Sophocl. πρόστητ' ἀναγκαίας τύχας, curam gerite violentæ fortunæ & neceſsitatis vrgentis. Aliquãdo in principiis locare. Greg. de Baſil. αὐτὸν προστησάμενος τοῦ λόγου τοῦ ἐκείνου θεὸν, quaſi defenſorem moderatorémque orationis huius Deũ in primis locantes. Vnde προστατήριος Apollo, quaſi veſtibularius & liminaris, quaſiq́ue ianitor appellatus. Aliquando adeſſe, obuiũ eſſe, præeſſe, antecellere, præ ſe ferre. προΐσταται τῆς φύσεως οὐ τοῦτο, in his nonnihil naturæ progenitũ eſt. προΐσταται χολὴ αὐτοῖς, eis bilis proſiſtit, Gaza in Problem. Ariſtot. ſect. 4. προϊστᾶσι τὸ πνεῦμα, ſpiritũ proſiſtentes, Idem. προϊστάμενον γλισχρότης, lentor ſequax & collectus, c. 11. lib. 2. Dioſc. Ariſtid. Panath. μήτε προστησάμενοι τὸ σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου, nec ſpeciem oratione ipſa inferiorem præ ſe ferentes. Dicitur quoque per Accuſ. προΐστασθαι τὴν ἐκκλησίαν, pro τοῖς ἐκκλησίας, i. moderari, regere, Syneſ. quod & ἐφέστασθαι τῇ ἐκκλησίᾳ dici poteſt.

Προΐστημι, προστήσω, π. στα, præſideo, præſum, perſiſto, προΐστημι, antè ſtatuo, præficio, prætẽdo, obiicio, oppono, produco. προεστήκει τοῦ δήμου, populo præerat, Thucyd. προεστηκόσιν αὐτῶν, eis præfuerunt, Ariſtot. l. 3. Polit. c. 10. οὐκ ἀξίως σεωυτοῦ προέστηκας, i. non è dignitate tua degis, Herodotus. προεστήκει τῷ πατρὶ, patri aſsidebat, Idem. τῆς ὁπλοθήκης προεστηκὼς, i. (vt inquit Curtius) ſuper armamentariũ poſitus. προέστη τῆς ἀρχιερωσύνης, præfuit ſacerdotio, Gaza de Senect. προεστάναι τῷ δήμῳ, populo præeſſe, Thucyd. Plato Epiſt. 7, μεγάλης προεστὼς πόλεως, magnæ vrbi præfectus. ἡ κοσμίου προεστῶσα ἐργασίας, οὐδὲ σεμνῆς, i. quæ parum honeſto quæſtui præeſſet, quæ parum pudicè vitã inſtituit, Plut. in Pericle. προεστῶσα πρὸς τῷ ἱστῷ, quæ telæ præeſt. Xenoph. in OEcon. προεστὼς τῆς σπουδῆς πατρίδος, tuæ patriæ præſidẽs, Herodot. πάντων προέστι ἀρετῆς ψυχῆς, omnes magnanimitate antecellẽs, Plato in Tim. Significat etiam proſtituo, i. προαγωγεύω. vt προεστῶσα τὴν αἰχμάλωτον, & προστᾶσα χαμαὶ, proſtans, proſtituta, ἡ ἐργαζομένη, i. merẽs publicè. Bud. Com. Item obſiſto. Sophocl. in Aiace, ἦ σοι γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ; vtrúmne Aiax contra te hoſtis ſtetit vnquã? Vnde

de προεστὼς,antè ſtans,præcedens,obuius,obſtans. Plut. in Public. τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι, antè euntibus vel ſtantibus. Et τῆς βασιλείας μνήμης προεστὼς, qui erat princi- pi à memoria,Herodian. προεστῶτες,magiſtratus. οἱ προεστῶτες τῶν πόλεων,principes ciuitatum.

Προϊστορέω,antè memoro,prius commemoro.

Προΐστωρ,ορος,ὁ,teſtis

Προΐσχομαι,allego,prætendo. Herodian. ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος παρῃτήσατο,ipſe autem ſenectutẽ excuſans,repudia uit. Syneſ. καὶ τοῦτο προΐσχονται. Plut. προϊσχόμενος γυμνὸν τὸ ξίφος,i. προβαλλόμενος. Προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη,diſtrictos gladios prætendentes, Idem in Galba. Προΐσχετο σάκος, clypeum prætendebat, præferebat,in Epigrammate. προΐσχοντο αὐτοῖς,obtulerunt eis conditionẽ,i. προεβάλλοντο. Et χεῖρας προΐσχομαι,manus ſupplices porrigo,Thucyd. Προϊσχόμενος χεῖρας, manus protendens, manus paſſas habens,i. ἱκετεύοντες,ἱκέται γενόμενοι,Idem. Eſt etiã oppono pro velamento & integumẽto,cõſtruitúrque cũ Genit.& Accuſ. vt προΐσχεσθαι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, Plutarch. quod facere ſolent qui videre nolunt, & quos pudet cernere, Bud.Comm. Προϊσχόμεναι κόμην λελυμένην, quæ paſsis ſunt crinibus,Plut.in Rom. Προϊσχόμενος προτείνων καὶ ἐπαγγελλόμενος,proponens, Thucyd. Προϊσχόμενος εἶπε,verba faciẽs, Herodot. lib.1. Προϊσχόμενος τοιάδε,i. ita allocutus, Idem. Προϊσχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. προϊσχόμενοι πρόφασιν,excuſationem afferentes,cauſati, Herodot.

Προῖτος,ου,ὁ,Prœtus.

Προϊχνεύω,ευσω,π.δ.κα,præeo,colo.

Προϊὼν,præcedens,prodiens,exiens,progreſſus. προϊόντος χρόνου,procedẽte tempore,i. interiecto tempore,progreſſu temporis. & προϊόντος τοῦ λόγου,progreſſu orationis, Ariſtot.Rhet.ad Alexand.

Προΐωξις, inſecutio, perſecutio ſeu proſecutio,i. προδίωξις. Heſiod. ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο. vbi Interpres, ἐν τούτοις,φησὶν,ἦν καὶ προδίωξις καὶ ὀπισθοδίωξις,ὅτι τινὲς θεαὶ ἐξωχευμέναι: καὶ γὰρ οἱ πολέμιοι ποτὲ μὲν διώκουσι,καὶ καλεῖται τοῦτο προΐωξις.ποτὲ δὲ διώκονται,καὶ καλεῖται τοῦτο παλίωξις.

Πρόκα,ſtatim,extemplo, repentè,ſubitò, ex improuiſo,ἐξαίφνης.

Προκαιρότερον,magis neceſſarium,vtilius.

Προκαθαίρω,præpurgo.

Προκαθέζομαι, προεδρεύω, præſideo. Προκαθέζεται νυκτὸς, imperium habet noctis,Nazanz.in Orat.de Luna.

Προκαθεύδω,dormio,Ariſtoph.

Προκαθηγέομαι,ducatum præſto.

Προκάθημαι,prę̨ſideo,antè ſedeo,antè ponor,obſideo, perſto,tueor. Genit.

Προκαθίζομαι,præſideo: vt προκαθίζομαι ἐς τὸ προάστειον, in ſuburbanis præſideo.

Προκαθίζω,antè ſedeo. Ilia.β,κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Item præfero,Lucianus.

Προκαθίστημι,μ.ήσω,π.κα,præconſtituo, præpono. Actiu.Accuſ. Item præparo,vnde προκατάστασις.

Προκαλέομαι, flagito,poſtulo, prius voco, inuito, hortor,adhortor,exhortor,ſuadeo, moueo,κινέω,euoco,voco in iudicium,prouoco ad certamen.Accuſ. προκαλοῦμαι τὰ μέτρια, æqua poſtulo, Thucyd. ἐπιχειρεῖτε εἰπεῖν ἃ προκαλούμεθα,dicere quæ poſtulamur,Plato de Legib.Idem Plato Epiſtol.8, προκαλούμενοι φίλους καὶ διαφόρους μαλακῶς, molliter amicos & inimicos cohortantes. Προκαλοῦμαι ταῦτα,ad hæc prouoco, Thucyd. Προκαλέσασθαι τὸν ἀριστεύοντα βαρβάρων, prouocaſſe bellaciſsimum barbarum, Plutarch.in Numa,i.prouocaſſe ad certamen. Προκαλεῖσθαι, prouocare,laceſſere, idque dupliciter. Nam aliquando extra forum eſt, aliquando in foro, conſtruitúrq; vtroque modo cũ duobus Accuſ. Extra forum poſuit Xen. οὐχ ἃ κρείσσων ἤδει ὢν,ταῦτα προὐκαλεῖτο τοὺς συνόντας, nõ iis ludicris æquales prouocabat, quibus ſe ſuperiorem eſſe confidebat. ὅπηνικα καὶ μέτρια προκαλούμενοι τὸν Ῥωμύλον ἀποδοῦναι τὰς κόρας, Plut.in Rom.ſupplices Romulum orãtes & obſecrantes vt puellas redderet. In foro,Demoſthen. πρὸς πάντα προκαλούμενοι προὔκαλοῦντο ἡμᾶς ὡς οὐ δεξομένους, optionem nobis offerebant velut non accepturis. Eſt enim προκαλεῖσθαι πρόκλησιν,conditionẽ offerre,& prouocare hominem aliquo iudicio. Sic προκαλεῖσθαι δίκην apud eundẽ Demoſt. Ibidẽ. Sic Val.Max.lib.2, Pertinacius progreſſa contentione, Valerius Luctatium ſponſione prouocauit. προεκαλέσατο εἰς δίκην, in iudiciũ prior vocauit, Xenoph. Προκαλοῦμαι ἐς δίκας,ad iudiciũ voco, Thucyd. Προκληθεὶς ἐς κρίσιν,in iudicium vocatus,Idem. Προκαλοῦμαι ἐς ἀγῶνα,voco in certamen, Xenoph. Πρὸς μάχην αὐτοὺς προὐκαλεῖτο,ad pugnã prouocabat, Plut.in Rom. προκαλεῖσθαι τοὺς οἰκέτας,i. βασανίζειν εἰς βάσανον αἰτεῖσθαι: quod ſeruos in quæſtionẽ poſtulare Cicer.dixit. id quod inopia probationũ olim fiebat etiam in cõtrouerſiis ciuilibus. Huc pertinet, quũ etiam aliquãdo ponitur pro denuntiare quippiam aduerſario, teſtatóq; prædicere: de quo plura Bud Com. Προκαλεῖσθαι διαιτητὴν, offerre arbitrũ, arbitrio laceſſere. Προκαλεῖσθαι ἔμετον, vomitum mouere dixit Alexand.Aphr.lib.1.Probl.& προκαλεῖσθαι τὰς τροφὰς ἐπὶ τὸν στόμαχον,cibos in ſtomachũ euocare. Xenoph.iunxit duobus Accuſ.alteri Præpoſitionẽ εἰς addens. αἰσθήσεται σε προκαλούμενον ἑαυτὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον,ſentiet ſe ad hoc certamen abs te prouocari. Προκαλοῦμαι τὸν ἱππέα εἰς πεδίον, equitem in campũ prouoco, Bud.in Epiſt.prior. prouerbialiter dicitur. Προκαλέομαι ἐς ὁμολογίην αὐτοὺς, Herodot. ad deditionem hortor. ἐθάρρει καὶ προὐκαλεῖτο πολλάκις, ſpe bona fretus eſt, hortatúſque ſæpius, Plutarch.in Publ. Cum Infinit. προκαλοῦντο μάχεσθαι, ad pugnam ſe inuicem prouocabãt, Idẽ in Rom. Προὐκαλεῖτο φίλον εἶναι, vt ſecum amicitiam iniret,hortatus eſt,Idem in Theſeo.

Προκαλέστερον,promptius,paratius.

Προκαλέω,ῶ,μ.έσω,π.κα, prius voco, accio, ſuadeo, δύναμαι,euoco,cio, prorito, voco aliquandó ad ſedem vel iudicem, Demoſt. Actiu. Accuſ.iung.

Προκαλίζομαι,& Προκαλίζω,μ.ίσω,π.κα, prouoco. προκαλῶ,ſicut προκαλοῦμαι,ſuadeo,rogo,προτρέπω. Actiu. Accuſ. Iliad.ε,κάπρους προκαλίζετο. Et Iliad.λ,cum Infini, ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ἀεθλεύειν προκαλίζετο, prouocabat ad certandum, προκαλεῖτο.

Προκάλυμμα, ατος, τὸ, cooperimentum, protectio, velamen,velamentum,inuolucrum,prætextus.

Προκαλύπτομαι, oppono pro velamento,προΐσχομαι. Vnde pro prætexere ponitur, & prætendere,ſiue colorare, vt apud Virgil. -hoc prætexit nomine culpam.

Προκάμνω,laboro, προαγωνίζομαι,defatigor. prius laboro, προκαθεῖν. πάντων δ᾽ ὑπὲρ μήτηρ ἐμὴ παίδων προὔκαμνε, Ariſtides.

Προκάμπυλος,ου,ὁ,de plãtis dicitur, quæ vbi primùm in rectum altius venerint, rurſus terram verſus inclinant. quæ quum ſe erexerint,in terram ſe rurſus incuruant.

Προκάρδιον,ου,τὸ,loc⁹ pectoris qui eſt ſub mamillis,prę̨cordia, quæ & ὑποχόνδρια dicuntur. Vide Marcell.apud Dioſcor.lib.4.cap.de aqua.

Προκάρηνος,ου,ὁ,præceps,capite deorſum vergens.

Προκάρπια. vide in dictione Περικάρπια.

Προκαταβαίνω,deſcendo.

Προκαταβάλλομαι,ordior,præmolior, auſpicórq;, fundamentum pono & iacio. Προκαταβάλλομαι κατάλογον,enumero,Alexand.Aphrod. μηδὲν αὖ σοι τούτων προκαταβαλοίμην κατάλογον,&c. quaſi fundamentum ponere poſsim & ordiri ſeu proponere.

Προκαταβάλλω, repræſento, propono, ante diẽ ſoluo. Sic Longol.Epiſt.lib.1, Sed quia non horum eſt neque temporum neque morum,æs alienum ad diem diſſoluere,nedum gratuitã penſionum pecuniam repræſentare.

Προκατάβλημα,ατος,τὸ,quod primò ſoluitur,ſicque appellabatur Athenis præſentatio penſionis vectigalium prima,quam & προκαταβολὴν vocabant: ad alterum enim terminum (vt duo definiebantur termini emptori)

pecunia, quæ erat reliqua ſoluenda: προκατάβλημα dicebatur.

Προκαταβρέχω, antè perfundo.

Προκαταγγέλλομαι, prius promitto.

Προκαταγγέλλω, prænuntio.

Προκαταγινώσκω, antè cognoſco, prius ſcio, præcondemno, præiudico. Genit. & Accuſ. Vnde προκατεγνωσμένη δίκη, quæ præſumpta opinione damnata eſt, antequā̃ cauſa agatur, Bud. Comm.

Προκατάγνωσις, præiudicium.

Προκαταδύω, antè demergo, occido.

Προκατακλίνομαι, prǽſideo, in eminẽtiori loco diſcũbo.

Προκατακλύζω, præluo.

Προκαταλαμβάνω τὴν ἀδηλότητα, incertitudinem præmeditor, Plutarch. in Opuſc.

Προκαταλαμβάνειν καταλόγον, enumerare, Alex. Aphr.

Προκαταλαμβάνω, præoccupo, anticipo, intercipio, cõprehendo, præuenio, anteuerto, φθάνω. Actiu. Accuſ. iungitur. εἰ δὲ προκαταλάβοις σεαυτὸν τῇ σφραγῖδι, ſi te ſigillo præmunieris, Nazanz. in Orat.

Προκαταλέγω, addo in catalogum.

Προκατάληψις, ἡ, præoccupatio. Fit autẽ (inquit Ruf.) quum id quod aduerſarius arrepturus eſt, aut quę obiecturus, præſumimus ac prædicimus. Latinè (inquit) pręceptio vel anticipatio dicitur. Vide Πρόληψις.

Προκαταλύω, σ. ύσω, π. υκα, derogo, prius diſſoluo. προκατέλυσε τῷ ἔργῳ τὸν βίον, ante operis abſolutionem obiit, Plutarch. in Solone.

Προκαταπίνω, prius deuoro.

Προκατάργματα, τά, libamina ſacrificiorum, quæ fiebãt antequàm hoſtiam ferirent, προθύματα.

Προκαταρκτικὸν, τό, cauſa euidens, cauſa morbi externa, quæ extrinſecus aduenit corpúſque alterat: cauſam initialem dixit Hermolaus Barbarus, externam & laceſſentem Cornarius. dicitur & προηγούμενον αἴτιον. Diuerſa ab hac eſt interna, quam προηγούμενον vocant.

Προκαταρκτικὸς, ή, ὁ, euidens. προκαταρκτικὴ αἰτία, præcedens cauſa. Vide in verbo Κατάρχομαι. ἐν προκαταρκτικοῖς, per initia, Hermog.

Προκατάρξις, principium & origo. προκατάρξις τῆς δίκης, litis conteſtatio.

Προκατάρχομαι, auſpicor, ſum auſpex. προκατάρχεσθαι δίκης, litem conteſtari. προκατάρχομαι δὲ ἱερῶν ἄνδρα Κορίνθιον, in ſacris virum Corinthium præficio, Thucyd.

Προκατάρχω, præexiſto, anteuerto, antegredior. προκατάρξαν αἴτιον, cauſa antecedens: antegreſſam dixit Cicero. Eſt etiã præpolleo, antiquior loco numeróque habeor, Bud. Comment.

Προκατασκέπτομαι, exploro.

Προκατασκευάζω, ω, ασω, κ. ακα, præparo. προκατασκευαζόμενος στοχασμὸς, coniectura præprobata, Hermogen.

Προκατασκευὴ, ἡ, præſtructio, præparatio confirmationis, obiectio, ſolutio. Procataſceue (inquit Rufinia.) fit quum rei de qua acturi ſumus colorem præparamus, atque prætendimus. Latinè dicitur præparatio. videtur ea quæ & partitio dicitur à quibuſdam: προκατασκευὴ ἡ καὶ διαιρέσεως καλουμένη, Hermogenes. Dicitur & προδιήγησις, & ἐπαγγελία, Interpr. Demoſthenis. Vide in dictione Ἐπαγγελία.

Προκατάστασις, ab Hermog. 1. de Inuent. dicitur προδιηγήσις, i. narrationis præparatio.

Προκατασχεθεὶς, antè coercitus. προκατασχεθεὶς ὑπὸ τοῦ βαπτίσματος, Nazanz. in Orat. baptiſmo præoccupatus.

Προκαταφεύγω, prius fugio, confugio, fugam occupo.

Προκαταχρῶμαι, vide Καταχρῶμαι.

Προκαταχρίω, prius illino, antè oblino.

Προκαταχέομαι, antè cõſumo, antè pfundo & abſumo.

Προκατεδεῖται, præcipiet, prius edet, Lucian.

Προκατειλημμένοι, anteuerti tibi.

Προκατειλήφει, occupauerat.

Προκατεργάζομαι, præparo, præagito.

Προκατέχω, iampridem poſſideo, præoccupo, antè capio, præcoerceo.

Προκατηγορία, antecedens accuſatio, Thucyd.

Προκατοψόμενος, exploraturus.

Πρόκαυμα χύτρας, aduſtio ollæ, cap. 2. Prophetæ Iocelis.

Πρόκειται, prædicta, prius audita.

Πρόκειμαι, propoſitus ſum, proponor, pręponor, me offero, ponor ſeu proponor in medio, ſiue ſum propoſit⁹, manifeſtus ſum, ſum præſtitutus, offeror, adſum, præferor, iaceo, cubo, ſum prius inſtitutus, exto, emineo. πρόκειταί μοι ζῆν, mihi vita propoſita eſt. πρόκειται τῆς Σκυθικῆς, Scythicæ terræ prætenditur, Herodot. προκειμένη τῆς ἠπείρου γῆς, ex porrecta à terra contigua, Idem. πρόκειται ἐς θάλασσαν, in pontum porrigitur.

Προκείμενον, τὸ, id quod agitur, id de quo agitur, vel ambigitur, id quod incidit in diſputationem, res quæ propoſita eſt.

Προκείμενος, η, ὁ, præſens, apud Polyb. Item exporrectus, ad ſpectandum expoſitus, appoſitus: vt Odyſſ. ξ. ἐς ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. προκείμενος ἀτυχίᾳ, ſum infelici fortunæ expoſitus, Aphth. Itẽ ſubiectus, i. qui proponitur exempli loco, Gal. ad Glauc. ἐφ' ἧς ἐπὶ τῆς προκειμένης διαθέσεως, in ſuppoſita affectione. προκείμενος σκοπὸς, inſtituta intentio, propoſitus ſcopus, Idem ibidẽ. προκείμενον ἔργον, opus quod ſuſcipitur.

Προκέλευθος, dux, præuius, pręcurſor, anteãbulo, Nõn.

Προκελευσματικὸς, pes metricus, quatuor ſyllabis breuibus conſtans.

Προκελεύω, iubere, προκελεύειν.

Πρόκειμαι, id eſt, πρόκειμαι. vnde προκέηται, proponatur, in Subiunctiuo.

Προκέφαλος, ὁ, ὁ, qui eſt capite acuminato, vt vpupa. Apud Grammaticos dicitur verſus προκέφαλος, ſiue μακροκέφαλος, cuius initium geminatur: à quo ſi caput auferas, velut ſuperfluum reſegmen, ſanum efficies verſum: vel ſi συναίρων medicceris, & in dactylum conflès, qualis eſt ille, ἐπεὶ οὐχ ἁλιεῖς ὅτι γυναῖκας αἰδοίας ἀφροδίσιαις. Huic opponitur ἀκέφαλος, Euſtath. Iliad. 1.

Προκεχειρισμένος, omnib⁹ obuius, proiectus, cõteptus.

Προκήδομαι τῶ ἀνδρὸς, viri curam gero, Plut. in Numa.

Προκήνιος, ἰος, ὁ, cultellus, phlebotomum, Hippocr.

Προκηρύσσω, miſſo præcone accerſo, per præconem edico. Ariſtot. 2. OEconom. προεκήρυξεν ἀπιέναι τὸν βουλόμενον, edixit vt qui vellet emeret.

Προκινδυνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, pro aliquo periclitor, periculis obuiam eo, propugno. Actiu. Accuſ. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ἐλευθερίας, periculum pro eorum libertate ſuſcipio, Plutarch. in Themiſtocle.

Προκινεῖν, promouere, Xenoph.

Προκλαίω, præfleo, Eurip. προκλαύσαντες, prius deflẽtes.

Προκλῆς, έος, Procles, filius Ariſtodemi, pater Soi, Plutarch. in Lycurgo.

Πρόκλησις, εως, ἡ, prouocatio, proteſtatio, precatio, libellus de mancipiorum quæſtionibus aut teſtimonio, quẽadmodum ex ſuo verbo Προκαλεῖσθαι cognoſcere licet. Propriè autem eſt (vt ſcribit Bud. Com.) denuntiationis genus, quum partes extra iudicium diem conſtituũt ex compoſito, vel alter alteri diem dicit ad aliquem actũ iudicio procul agendum: vt fit verbi gratia, quum exhibitoria eſt petitio ad inſtrumentum exſcribendum. Vide Κλῆσις in Ammon. ἐν τῷ δίκης προκλήσει, exercitatio diſci, cap. 4. lib. 2, Macchab.

Προκλητικὸς, οὐ, ὁ, efficax ad prouocandum quippiam, vim habens eliciendi, ἐφελκτικός. cum Genitiuo. προκλητικὸς ὑγρῶν, humores accerſens, euocans, proritans, inuitãs, ciens, excitans, Dioſcor. lib. 2, cap. 104. προκλητικὸς οὔρων, vrinam euocans, ciens vrinam, vrinam proritans, prouocans, Idem lib. 1, cap. 163.

Πρόκλητος, prouocatus, promptus.

Προκλύζω,

Προκλύζω,antè diluo,perfundo prius,antè alluo,prius imbuo.

Προκλυτὸς,&

Πρόκλυτος,ου,ὁ,præauditus,præcognitus.

Προκοίλιος,verſus vocatur, cuius veluti aluus intumeſcit,contractionéque indiget,qualis eſt primus Ilia.verſus:vbi in πηληϊάδεω ε in ω abſorbetur,Euſtat.Iliad.ζ.

Προκαρτέω,μ.ήσω,π.ηκα,excubo.Neutr.abſol.

Προκοίτιον,ου,antethalamus,antecubiculum.

Πρόκοιτος,ου,excubitor.

Προκολακεύω,μ.εύσω,π.ευκα,præblandior.

Προκόλπιος,qui muneribus aliquem corrumpit,δωροδόκος. Eſt quoq; προκόλπιον,τὸ περὶ τοῦ κόλπου, vel περὶ τοῦ σκοποῦ. προκόλπιον ἐκπετάσας,extendens ſinus,Lucian.

Προκομίζομαι,præparo,Herodot.

Προκομίζω,effero,profero,obiicio.

Προκόμιον,ου,τὸ,coma appoſititia,antię,interprete Theodoro,περὶ τὰς τρίχας,Homeri Interpr. ἡ φενάκη.

Προκόννησος,inſula ceruis abundans.διονύσιος γὰρ ὁ ἀθηναῖος τὰς ἐλάφους πρόκας λέγει,Etym.

Προκοπὴ,ῆς,ἡ,felicitas,promotio,ſucceſſus proſper, pfectus:à προκόπτω.

Προκοπὶς,ἡ,cæſaries.

Πρόκοπον,capulum.

Προκόπτω,μ.ψω,π.φα,procedo.præcedo,proficio,διέρχομαι. Neutr.abſol.ὅσον προκόπτω τῆς σοφίας,quantum facio compendii in ſapientia. τῆς ἀρχῆς προκοπτόντων ἡμῶν ἐκείνοις, i. αὐξησάντων,ἤγουν προκοπὴν,καὶ ἐπίδοσιν ποιούντων ἡμῶν τῆς ἀρχῆς ἐκείνων, Thucyd. Interpres,nobis augentibus illorum imperium. προκόψαντες τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος, magna claſſis parte egregiam operam nauantes, Thucydides,id eſt, προκοπὴν μεγάλην τῷ ναυτικῷ στόλῳ παρασχόντες, τοῦτ' ἔστι πολλὰς ναῦς παρασχόντες εἰς τὰς ναυμαχίας,ἢ ὥς τινες,ἐπὶ μέγα ἐν τῷ ναυτικῷ προκόψαντες,inquit Interpr.

Προκόσμημα, τὸ, ornamentum, externus cultus, apud Laertium.

Προκόσμιον,ου,τὸ,ante mundi initium.

Προκόττα,tonſuræ genus,& capillamentum. κόττα enim caput eſt.& κόττοι gallinaceı̃ ob capitis criſtam.

Πρόκριμα,ατος,τὸ,præiudicium,prælectio, præcipitatū iudicium,præcipitatio iudicii,i.quum ex cōcepta temerè opinione quippiam agitur,& iudicam⁹ ipſi apud nos antequàm compertum habeamus.

Προκρίνω,μ.ινῶ,π.ικα,κρίνω πρὸ τινος,antepono,eligo,prefero,in primis cenſeo,in primo loco pono,præpono. Xenoph.in Apol.Socrat.ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν,me cæteris hominibus longè prætulit. Plato in Apolog.οὓς αὐτοὶ ἑαυτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι , quos ſibi anteponunt in magiſtratibus. προκρίνει τῷ ἐκκλησιαστικῷ,preiudicat ordini eccleſiaſtico:ſic in canone 10.concil.Nicæni. τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας,frugi & modeſtum anteponens diuiti,Plut. in Themiſtocle. προκριθεὶς ἐπὶ ἀνδρίᾳ,fortitudine cunctis præſtare iudicatus. Et προκριθέντες dicuntur, quorum nomina ad ſpem ſortium recipiuntur,quaſi eximii & ſelecti. Act. Accuſ. Bud. Comm.

Προκριτέον,præferendum eſt.

Προκριτέος,ου,præferendus.

Πρόκριτος,ου,ὁ,electus,eximius,pręcipuus,ἔκκριτος,in ordinem antè coactus,ἔγκριτος,Bud.in Epiſt.Dicūtur quoque πρόκριτοι προκριθέντες,de quibus in Προκρίνω.

Προκρόσσα,τὰ,ſacrificium Cereris.

Πρόκροσσαι νῆες,naues ſibi iunctæ ſcalarū inſtar aliæ poſt alias,vel pronæ in caput decliues,quaſi προκάρσαι. παρὰ τὰς κρόσσας,ἅς κεφαλὰς καὶ ἀρχὰς τῶν ἀθροισμάτων,ἔτι καὶ τῶν τειχῶν λέγουσι, Etym. ἅμα νῆες πρόκροσσαι,aliæ deinceps naues,Herodot. πρόκροσσαι,i. ἐπάλληλοι,ἅμα ἐπ' ἄμας.

Πρόκροσσον,gradus,ſcala.

Προκυκλὶς,pronuba,προμνήστρια.

Προκυλινδέομαι , ad pedes alicuius ſupplicem deuolui. προκυλινδῶ. προκυλινδούμενος,prouolutus. προκυλινδεῖται τῶν θηρῶντων,ante venatorem prouoluitur.

Προκυλινδέω,prouoluo, antè voluo, Demoſthenes & Ariſtophanes.

Προκύλισις,ſupplicatio,Plato de Legib.

Προκυμαία,murus ædificatus ad repellendum fluctus.

Πρόκυμος,ου,ὁ,alacris,promptus,πρόθυμος.

Πρόκυνες,emiſſarii canes,in Epigr.

Προκύπτω,μ.ύψω,π.υφα,inclino,immineo,obliquato capite proſpicio,erumpo,promineo, emergo, exiſto, prodeo,promico,in Epigr.

Προκύων , ωνος , Procyon ſydus. Item ſtella quæ in Procyone lucida cernitur,προκύων vocatur, inquit Proclus. Dicitur & Icarius canis,& Sirius Anticanis à Cicerone. Idibus Iuliis Procyon exoritur manè , Columella lib.11,cap.2.

Προκώνια,ſuffimentorum genera , aut hordea non ſiccata,aut tritica melle confecta & in Sole toſta,Etym.

Πρόκωπος,ου,ὁ,nudus,vt enſis. Herodiano πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος dicitur ὁ ξιφήρης,id eſt,qui ad capulum manu admota ſtringendi occaſionem expectat, Bud. Comment. Dicitur etiam anteretes in naui , quem obremigem appellare poſſumus.

Προλάγος,præceps in dicendo.

Προλαμβάνω, præcipio,præripio, præmeditor,præuenio,præcurro,præuerto,φθάνω λαβεῖν,occupo, præoccupo,anteuerto,præſumo,ſiue anticipo,vt Cicer. dixit,& præcedo,προτρέχω,Syneſ.Ex quo & οἱ προλαβόντες,maiores & deceſſores & anteceſſores. Alex.Aphr.in Probl.προλαμβάνει κατὰ τὸν χρόνον ὡς ὀξυτέρα τὴν ἀκοὴν ὄψις,ictū anticipat tempore viſus vt acutior quàm auditus. Idē, ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοὴν,viſus auditū præuenit, ſeu auditui anteuertit. ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρὸν,rei opportunitatē accelerauit, Plut.in Camill. προὔλαβε πολλῷ,lōgè proceſſit, Thucyd. προλαμβάνω τῇ κρίσει,præiudico,Hermogenes. Conſtruitur etiam cum Accuſ.& Datiuo. Theophr.8, ὅπως προλάβωσι ταῖς εὐδίαις τὴν αὔξησιν,vt incrementū præſumere valeant clementia temporis. Alibi Idem cum Genitiuo poſuit, προλαβεῖν τοῦ χειμῶνος,anteuertere hyemi. προλαμβάνω τῆς φυγῆς,fugam occupo, Thuc. Eſt etiā opinione præſumo,exiſtimo. Plut.in Cæſ. ὃν τοῦτον εἶναι προλαβόντες. Inde Iuriſconſulti præſumo dicunt,pro opinione anticipata ducor. Et οἱ προειλημμένοι πάθει dicūtur Luciano , qui grauiore animi motu præpediti ſunt & affectibus obnoxii.

Προλεαίνω, μ. ανῶ, prælino , præmollio , antè explano, pręparo. Act. Accuſ. Chryſoſ. ὁδὸν προλεαίνειν,viā munire.

Προλέγω,μ.έξω,π.εχα, prædico, antè dico , prius commemoro,ſuadeo,præoccupo. Actiu. Accuſat. προλέγειν τὴν ἡμέραν,diem condicere.

Προλείπω,μ.είψω,π.ειφα,deſero:ἀπολείπω, ἐκλείπω,deſtituo,relinquo,prodo. Actiuum, Accuſ. Odyſſ.ξ, κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε, &c. Phocyl. μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,penitiſſimas domos relinquentes. Item deficio, cum Dat. εἴ τῳ προλείποι ἡ ῥώμη,ſi quem vis defeciſſet.

Προλέλοιπα,dereliqui:à προλείπω.

Προλεπτύνω,antè extenuo.

Προλεσχέζω,inſidıor.

Προλήνιον,ου,τὸ,torcular,cap.5. Eſaiæ.

Προληπτικὸν,οῦ,præſumptum.

Πρόληψις,εως,ἡ,opinio anticipata,cogitatio quę iā animū occupauit,præceptio,Politia. Cic.anticipationē & prænotionem vertit. Iuriſconſ. vocant præſumptionē, amplificatio à Gaza vertitur apud Alex.Aphr.l.1.Prob, μόνοι κύνες ἐν τῷ θέρει λυττῶσι διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ξηρᾶς κράσεως, canes ſoli rabioſi fiūt per æſtatem propter habitus ſicci amplificationem. Idē li.2, ἤδη πρόληψιν ἔχει παχύτητος, &c. iam aliquid ex ſe habens craſſitudinis. πρόληψις αἰτίας, in Epigramm. τὰς ἐκ τοῦ ἔθους προλήψεις,&c.id eſt,quæ vſu olim inoleuerunt, Baſil.in Epiſt. Πρόληψις figura , quā id quod obiici poteſt occupamus, Quintilianus libr. 9,

cap.2. Prolepſis (inquit Rutil. Lupus) eſt quum id quod aut in aduerſarii cauſa, aut in iudiciis opinione eſſe aut fore arbitrabamur contrarium nobis, præoccupamus dicere & cum ratione diſſoluere. Hanc figuram ſuperi* προκατάληψιν vocauimus. Prolepſis (inquit Rufin.) eſt quum antè numerus redditur verbis, quàm res perſonæ affiniantur. Latinis appellari poteſt præſumptio, vel anticipatio, vt; Nec tantum Rhodope miratur & Iſmarus Orphea. Et, Interea reges, ingenti mole Latinus Quadriiugo vehitur curru. Vide etiam Quintil. lib. 4. cap. 1. & lib. 6. cap. 1.

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, ſtagna fluuiorum.

Προλιμοκτονῶ, fame macero & conficio. προλιμοκτονηθεὶς, fame præfatigatus.

Προλιπαίνω, interea perungo.

Προλιπεῖν, deſeruiſſe. vnde προλιπὼν, qui deſeruit. Vide in Προλείπω.

Προλόβιον, ου, τὸ, prominentia auriculæ infimæ, quæ λόβος dicitur.

Πρόλοβος, ου, ὁ, idem quod πρηγορεὼν, receptaculum auiũ quarundam, in quod cibus indigeſtus recipitur, i. ſinus prominens in gutture auium, in quem aues recentes cibos immittunt. Latinis ingluuies dicitur, vt Gaza vertit in Ariſtot. lib. 2. Anim.

Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, guloſus, ingluuiei ſimilis.

Προλογίζειν, præfari. πρόσθεν λέγειν, proloqui, præloqui.

Πρόλογος, ου, ὁ, præfatio, prologus.

Προλοχίζω, prius inſidias ſtruo. προλοχίζουσι τὰ περὶ τὴν πόλιν ἐνέδραις, circa vrbem inſidias collocant, inſidiis obſident, Thucyd. προλελοχισμέναι ἐνέδραι, occupatæ inſidiæ & præparatæ.

Προλύται, οἱ, literarum candidati apud Iureconſ.

Πρόμακρος, oblongus, teres.

Προμαλακύνω, præmollio, Alexand. Aphrod.

Προμαλάσσω, καὶ Προμαλάττω, præmollio.

Προμάλη, maza.

Πρόμαλος, genus ſylueſtris arboris, Etym. μυρίκη ἢ ἄγνος, Phauorinus.

Προμάμμη, ης, ἡ, proauia.

Προμανθάνω, prædoceor. Ariſtophanes νεφ. ἅττ᾽ αὖ προμαθεῖν ἄξι᾽ ᾖ δίδασκε.

Προμαντεία, ας, ἡ, vaticinium, oraculum, prædictio diuina, prærogatiua in vaticinando, oraculi conſulendi prærogatiua, clarior locus oraculorum.

Προμαντεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, prædiuino. Deponẽs, Accuſ. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. ἡ φύσις οὐ προμεμάντευται μέγεθος, i. magnitudo ex naturæ prouidentia non exiſtit: ſic vertit Gaza. προμαντεύσατο, prædiuinauit, vaticinatus eſt, Herodot.

Προμαντεὺς, ὁ, Neptuni cognomentum apud Thurios, Lycophr. Vide in Προφάντης.

Πρόμαντις, ἡ, antiſtes vaticinãtium, vates, pythia, ἡ προαγορεύουσα ἐν μαντείαις, Interpr. Thucydidis. αἱ πρόμαντιες, antiſtites, Herodot.

Προμαρτύρομαι, antè teſtor, prætestificor.

Προμαχέω, προμαχῶ, propugno.

Προμαχίζω, μ. ίσω, π. ικα, in prima acie pugno. Neutrum abſol. Homer. Ilια γ. Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος, id eſt, προεμάχει, pro Troianis propugnabat.

Προμάχομαι, in prælio me ſtrenuè gero, in prima acie pugno, inter primos prælior. Genitiũ. Vt προμαχόμενοι σοῦ; Ariſtoph. Cum Accuſat. Plutarch. in Fabio, ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, καὶ προμάχεσθαι τῶν ὅπλων ἐγκρατεῖς ὄντας ἀπέγνωσε, per hoſtes loco munitiſſimo inſtructos ferro vim facere diffidebat: ſic Lapus.

Πρόμαχος, ου, ὁ, anteſignanus, in prima acie pugnans. Hom. Ilia. γ. φαίνετο ἐκείνῳ πρόμοι ἔμμεναι, i. πρόμαχοι. πρόμαχοι, προταγωνισταὶ, principales in acie milites, principia, Eraſm. Item πρόμαχος, is qui præbibẽdo cæteris præibat, apud Athen. Eſt & genus placentæ.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum, pinnæ, minæ.

Προμελετάω, μ. ήσω, π. ηκα, præmeditor.

Προμελέτησις, εως, ἡ, præmeditatio.

Προμένειον, τὸ, mali punici genus à Promeno quodam Cretenſi dictum, Nicand.

Προμεριμνάω, præcogito, antè ſum ſolicitus, prius ſum anxius.

Προμετρητὴς, qui triticum aliáſque fruges vendentibus menſurandi officium pro mercede exhibet.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale, ornamentum equi circa frontem. προμετωπίδια ἵππων, pelles equinarũ frontiũ, Herodot.

Προμετωπὶς, ίδος, ἡ, pellis frontis.

Προμέω, prædor.

Προμήθεια, ας, ἡ, prudentia, prouidentia, cura, conſiliũ, ἀλάβεια, ἐπιβουλὴ, inſidiæ, πρόγνωσις, σκέψις, proſpicientia, πρόνοια. προμήθειαν λαβεῖν, i. κηδεμονίαν, Eurip. προμήθειαν ποιεῖσθαι, prouidere, Plato de Leg.

Προμηθέομαι, οῦμαι, προνοοῦμαι, conſulo, rationem habeo, proſpicio, prouideo, cõſilio malis imminentibus occurro. προμηθέεσθαι ἑωυτοῦ καὶ τιμὴν ἐκέλευε, iubebat vt ſibi honor haberetur atque reuerentia, Herodot. προμηθεόμενος σέο, μὴ πλήξω, diſpiciens ne te feriam, conſiderans, idẽ Herod. προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεὸν, fratris reſpectum habens, Idẽ.

Προμηθὲς, τὸ, prouidentia.

Προμηθέστατα, conſultiſſimè.

Προμηθεύομαι. τὸ προμηθέομαι.

Προμηθεὺς, έως, is cui antequam res aggrediatur ſuppetit conſilium.

Προμηθέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ προμηθοῦμαι.

Προμηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prouidens, prudens, conſideratus, circunſpectus, φροντίδα ἔχων ſeu ἔχουσα.

Προμηθητεία, ας, ἡ, προμνήστρια.

Προμηθικῶς, prudenter, Ariſtoph.

Προμηθοῦμαι. vide Προμηθέομαι.

Προμήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, prolixus, porrectus, longus, oblongus, productus, in longitudinẽ porrectus, procerus. προμήκης τὴν κεφαλὴν, qui eſt capite oblongo, Plutarch. in Pericle. τὸ πρόμηκες, oblongum.

Προμηνύω, præſignifico, præmonſtro, prædico, prænuntio. προμηνύειν πόλεμον, prænuntiare bellum, Chryſoſtom. ἀεὶ ἱεροφαντεῖ.

Προμήτωρ, ορος, ὁ, auus ex matre.

Προμιγῆναι, συνελθεῖν, μιγῆναι, Homer.

Προμικρῷ, paulò antè.

Προμνάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, τὸ προξενῶ καὶ μνηστεύομαι, hoc eſt, alicui ſtipulor, pro alio ambio, & ei concilio. Plutarch. in Lycurgo, προμνώμενος αὐτῷ κηδεστίαν. Eſt etiam pronubæ ſiue nuptiarum conglutinatricis officio fungor. Videtur etiam accipi pro vxorem deſpõdere, Bud. Com. Item hortor & ſuadeo, Plutarch. in Comment. de rectè audiendi munere.

Προμνησαμένη, ἡ, pronuba. Xenoph. τοὺς δὲ προθέντας ἅμα μισεῖν ἀλλήλους τε καὶ τὴν προμνησαμένην, i. pronubam.

Πρόμνησις, præmemoratio.

Προμνηστεύομαι, τὸ προμνάομαι. προμνηστευσάμενός σοι τὴν Προξενίδου θυγατέρα, tibi Proxenidę filiam ad connubium cõcilians, Lucian.

Προμνηστικὴ, ars τῆς προμνηστρίδος, quaſi conciliatrix, ars conciliandi & copulandi.

Προμνηστῖνοι, alius poſt alium, ſigillatim. οἱ προελθόντες ἀλλήλους, καὶ μὴ ἅμα πάντες ἀφιέντες, ἀλλὰ κατὰ τάξιν, καὶ ἐφεξῆς.

Προμνήστρια, ας, ἡ, pronuba, nuptiarum conciliatrix, προξένητρια, ὁ προμνηστευσάμενος, author nuptiarum, auſpex nuptiarum. Ariſtoph. οὐδ᾽ ὄφελ᾽ ἡ προμνήστρι᾽ ἀπολέσθαι κακῶς.

Προμνηστρὶς, ίδος, ἡ, idem. Xenop. ἔφη τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας δεινὰς εἶναι συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείας, dicebat bonas pronubas aptas eſſe ad matrimonium conciliandum.

Πρόμοιρος, qui morte immatura decedit intẽpeſtiuus. Et de morte præmatura dicitur.

Προμολὴ, ῆς, ἡ, cacumen, eminentia, progreſſus, veſtibulum. στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπὶ προμολῇς, A pol. Rhod. ſtetit in veſtibulo, in

in primo aditu aut ingreſſu. ἐν προμολῇσι τῆς ἐξόδου, Idem Apollon. Rhod. προμολῇσιν ὀλύμπου, i. ἀκρωρείαις, ἐξοχαῖς, in Epigram.

Προμόλω, accedo. Odyſſ. ἐς δ᾽ ὕδωρ προμολον, ſe contulerunt, προῆλθον.

Προμολὼν, οῦντος, ὁ, procedens, προελθὼν, prægreſſus.

Πρόμος, ου, ὁ, primus, πρόμαχος, primarius, bellator. Iliad. γ, φαίνετ᾽ ἀέλιπε πρόμον ἔμμεναι. Et Apollon. lib. 2. Argon. αὐτὰρ δ᾽ ἰὼν ἐπί πρόμος ἵστατο, ſurgebat propugnator ſuorum ſociorum.

Προμοσχεύω, viuiradices facio, viuiradices quærito, Gaza.

Προμύθιον, fabulæ præfatiuncula, ſententia à qua morata narratio incipere ſolet, inquit Donatus in Terent. vt, Dii immortales, homini homo quid præſtat?

Προμυλαίνειν, pronum eſſe, labio protendere.

Προμυλία, ας, ἡ, dea quæ molis præſidebat.

Προμύσσω, vel προμύττω, μ. ξω, emũgo, vt προμύξαι τὸν λύχνον, emungere lucernam. μύξαι enim dicuntur nares.

Προναία, ſtatua Palladis in Delphis παρὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρῦσθαι, Etymol.

Πρόναον, τὸ, veſtibulum templi, aut lucus ante fanum.

Πρόναος, ου, ὁ, ante templum ſtãs, protẽplum, vel protemplaris, Valla Interp. vt Herod. 1. προναία, Minerua, quam tamen alii à prouidentia προνοίαν vocant.

Προναυμαχέω, pugna nauali decerno antè.

Προνήμεται, προνεμεσάζει, Sophocl.

Προνίκω, μ. κῶ, promoueo, Actiu. Accuſat.

Προνίζω. vide προνοίζω.

Πρόνοος, templi ſuggrunda, vel potius veſtibulum templi, Lucian.

Προνηστεύω, ieiuno pridie feſti, prius ieiuno.

Προνικῶ, antè vinco, Thucyd.

Προνοέομαι, τὸ προμηθεύομαι, προεπίσκεμμαι, ante omnia cogito, excogito, procuro, mihi curæ eſt, obſeruo, tueor, caueo, prouidè paro, proſpicio, ꝓuideo. vnde προνοοῦμαί σου, conſulo commodis tuis, καὶ προνοίαν ποιοῦμαι. προνοοῦμαι τοῦ σώματος, mihi corpus curæ eſt, rationem habeo corporis, conſulo corpori. προνοοῦμαι τῆς οὐσίας, fortunis meis proſpicio. Thucydid. lib. 6. Sic Galen lib. 1. ad Glauc. τῶν σπλάγχνων προνοεῖσθαι, extis proſpicere. προνοοῦμαι μὴ αὐξῆσαι, do operam ne augeam, Idem ibidem. προύνοησάμην φρενὸς, Euripid. prẽmuniui mentem. προύνοήσω, prçuidiſti, Ariſtophan. προνοούμενος, ſibi prouidens, intentus. Eſt etiã de-induſtria facio, & conſultò aggredior, quod etiam ἐκ προνοίας ποιῶ dicitur. προνοούμενοι τὰ καλὰ, bona prouidè parantes, Paulus cap. 12. ad Romanos, & ad Corinth. Epiſt. 2. honeſta procurantes.

Προνοέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem. Philo de mundo, ἔστιν ἓν αἴτιον αὐτὸ τὸ ἀνωτάτω, τὸ προνοοῦν τοῦ τε κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ, i. eſt vna cauſa ſuprema mundo, & iis quæ in eo ſunt proſpiciens. Lucian. τί γὰρ ἂν ἐπέλθοι τούτων ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν. προνοεῖ τῶν οἰκείων, familiaribus prouidet, Paulus c. 5. Epiſt. 1. ad Tim. προνοοῦντες ἑαυτῶν, ſibi prouidentes. προνοητέον καὶ τῶν ἐπ᾽ ὠφελείᾳ διδομένων, &. Dioſcor. lib. 6, cap. 33. prudenter tractari etiam opus ea quæ ſalutis cauſa dantur.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, prouiſor.

Προνοητικὸς, prouidus, circunſpectus: cui opponitur ἀπρονόητος apud Xenop. προνοητικὸς λόγος, prouida ratio, Thucydid. προνοητικὴ δύναμις, vis prouidendi. τὸ προνοητικὸν, animi vis & facultas prouidendi, ſeu ipſa prouidentia.

Προνοητικῶς, prouidè, Bud. in Epiſt. poſter.

Πρόνοια, ας, ἡ, prouidentia, ἡ εἱμαρμένη, anus fatidica Stoicorum, & prudentia: quoniam hæc potiſſimum prouidet. Cicero & Gellius lib. 6, cap. 1. πρόνοια vocabatur etiam Pallas, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρῦσθαι, quod indicat Æſchin. contra Cteſiphont. ὀνομάζετο τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ πρόνοια. alii dictam volunt, ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ, Harpoc. Itẽ πρόνοια cura, ſolicitudo, induſtria, ꝓſpectus, cautio, proſpectio, πρόγνωσις, prouiſio: vnde πρόνοιαν ποιεῖσθαι, i. λόγον ποιεῖσθαι, ἐπιμέλεσθαι, ratione habere alicuius rei & curare. πρόνοιαν ποιεῖσθαι τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς, Bud. in Epiſt. prior. Idem ibidem, πρόνοιαν ποιεῖσθαι τοῦ μὴ δοκεῖν, &c. πρόνοιαν ἔχω τούτου, Thucyd. ὁ δαίμων ἔσχε αὐτοῦ πρόνοιαν, Deus de eo prouidentiam habuit, Deus ei conſultum voluit, Iſocrat. in Euagora. πρόνοιαν τίθεσθαι, prouidere. Sophocles, ἐπεὶ τῆς ἔργῳ καὶ προνοίᾳ λύεσθαι. ἀνθρωπίνη πρόνοια, prouidentia humana, Xenoph. πρόνοια ἀνδρὸς, Demoſth. πρόνοια πτωχῶν, cura pauperum dicitur à Chryſoſt. in libello de precatione, pro cura quæ habetur de ipſis. ὑπὸ προνοίας ἥγειν ἀπὸ γνώμης καὶ παρασκευῆς, Thucydid. ἐκ προνοίας, conſultò, ex animo, de induſtria, dedita opera, ἑκουσίως, ἐξεπίτηδες, ἀκουσίως eſt oppoſitum. Cicero oblatum incendium eſſe dicit, i. de-induſtria factum, in Oratione pro domo ſua. ἐκ προνοίας ἀδικῶ, ſciens prudénſque perperam ago. ἐκ ἐκ προνοίας, nullo conſilio.

Προνομαία, ας, ἡ, proboſcis elephanti.

Προνομία, ας, ἡ, prædatio.

Προνομεύω, μ. εύσω, π. ευκα, perago, prædor, diripio, vaſto, cap. 11. Prouerb. Solomon. ἐπρονομεύθησαν ἀπὸ τῆς γῆς αὐτῶν, abiecti ſunt de terra ſua, cap. 48. Eccleſiaſtici.

Προνομὴ, ῆς, ἡ, paſcua, pabulum, commeatus. ἐξιόντες πρὸ νομῆς, arcentur ire frumentatum, Plutarch. in Camillo. Ibidem, τοὺς μὲν ἐν προνομαῖς σκιδνάμενος ἐπῆλθε, eos qui frumentatum exierant palantes vidit. Item præda, rapina, vaſtitas, direptio, captiuitas poſt victoriam belli. ἔσονται εἰς προνομὴν, ſeruient tributis, cap. 12. Prouerb. Solomon.

Προνομία, ας, ἡ, priuilegium, prerogatiua, authoritas. Interdum direptio. Interdum proboſcis elephanti, quæ & προνόμαιον dicitur.

Πρόνομος, ου, ὁ, Pronomus, proprium tibicinis nomen.

Πρόνοος, ου, ὁ, prouidus.

Προνοτίζω, antè madefacio.

Προνούστερος, prudentior, prouidentior. Sophocl. τίνα τίς ἂν σοι τἀνδρὸς ἦν προνούστερος, i. προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.

Προνωπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, facilis, prõptus, ἀνυπόφορος, paratus, præceps, extenſus, pronus, procumbens, Euripid.

Προνώπιον, ου, τὸ, quicquid ad fores primùm occurrit, vt veſtibulum, προσκηνίμιον, proſpect⁹, quaſi προνώπιον: ſicut ἐσώπιον, quod intus cuique expoſitum eſt, & loca vbi imagines exponebantur.

Προνώπιος, propitius, propitiatio.

Προνώπιος, ὁ προπετής, προπεπτωκώς.

Πρὸξ, κὸς, ὁ, animal ceruo ſimile, hinnulus, dama, ἐλάφου γέννημα, vel cerua prægnans, vel cerua primùm enixa.

Πρόξενος, hoſpes.

Προξενέω, μ. ήσω, π. ηκα, concilio vſuram vel alium contractum, interpres ſum vſuræ faciendæ, αἴτιος εἰμι, ἐργάζομαι. Demoſth. Refertur & ad alias quaſcunque res, quas aliis comparare & conciliare contendimus, ídque cum Datiuo & Accuſat. i. præſto. Plutar. οἱ πάντων χείρονες τὴν ἡμῶν προξενοῦντες. Gregor. πάντας σοι προξενῶν τὰς μονὰς, manſiones cœleſtes tibi concilians. φόνον προξενεῖς τῇ ἰατρικῇ, cædem arti medendi concilias aut attribuis, Lucian. προξενεῖν κίνδυνον τῇ πόλει, in periculũ adducere ciuitatem, Nazanz. in Orat. προξενοῦντες τὴν τυραννίδα τῷ σόλωνι προσέκειντο, Soloni inſtabant, ei tyrannidem vltrò offerẽtes, Plutar. in Solone. προξενεῖν τὴν χάριν, Ariſtid. προξενοῦσα φιλίας βασιλέων, ad regum comparandas amicitias valens, Plutar. in Solone. Eſt etiam hoſpitio publico ſuſcipio, & hoſpitii neceſſitudine alicui coniungor, cum Genit. Xenoph. διὰ τὸ προξενεῖν ὑμῶν, quòd mihi hoſpitii neceſſitudo vobiſcum intercedit, Bud. Comment. προξενήσεις αὐτοῦ, ei eris hoſpitalitatis author, Lucian.

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta, i. licitator, mediator, conciliator & interuentor, quaſique conciliator hominum inter ſe ſtipulantium & ſpondentium, Bud. Com.

Προξενήτρια, ας, ἡ, conciliatrix.

Προξενία, ας, ἡ, amicitia, hoſpitalitas, ius hoſpitii, neceſſitudo hoſpitii & priuata & publica, commeatus.

Πρόξενος, ου, ὁ ἡ ἡ, αἴτιος, πρόξενος, ὁ κοινῇ τῆς πόλεως ὅλης φίλος, hoſpes publicus, qui legatos ciuitatum honoris cauſa ſuſcipit. Accipitur & pro priuato hoſpite & conciliatore. vnde Gregor. tranſlatè poſuit, μυστήριον λαμπρότητος πρόξενον, i. conciliatiuum. Chryſoſtom. σωτηρίας ἡ ζωῆς αἰωνίου πρόξενος ἡ προσευχή, ſalutis conciliatrix precatio. Accipit & in malam partem Nazanz. & nonnunquam in bonam. πρόξενοι ἡμῖν κακίας, eidem dicuntur mali angeli, qui nos in malum impellunt, qui nobis ſunt malitiæ authores, ſeu impulſores. πρόξενος ὢν Θηβαίοις, AEſch. de viro quodam Athenienſi. πρόξενος ὢν τῆς πόλεως, hoſpes ciuitatis, Ariſtot. lib. 5. Politic. cap. 4. πρόξενος ἦν ἀλκιβιάδης τῶν λακεδαιμονίων, Alcibiades ſummam cum Lacedæmoniis familiaritatem contraxerat, Plutar. in Alcibiade. πρόξενος ὢν τοῦ δήμου τῶν ἀθηναίων, AEſchin. πρόξενοι καλούμενοι ἐκ τῆς ἰδίας πόλεως ἐγένοντο, i. qui iuſſu ciuitatis hoſpitium præſtabant. vnde qui id ſponte faciebant ἐθελοπρόξενοι dicti, Interpr. Thucydid.

Προοδηγὸς, dux viæ.

Προοδηγὸς μάλα, Interpr. Ariſtoph. vbi tamen προοδηγέ.

Προοδοιπορέω, ῶ, præcurro, prçmôſtro viam, viam prçeo.

Προοδοποιέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, facio viam, viam munio, & aditum patefacio: vnde & pro præparare, promptum exhibere, accomodare ad, & quaſi imbuere ponitur. Accuſat. & Datiuo, vt προοδοποιῶ σοι τοῦτο, ſum tibi author, & exemplum præbeo. προοδοποιεῖ τῇ λυκούργου τὴν παίδευσιν αὐτῶν, eos Lycurgi inſtitutis præparat, Plutarch. in Lycurgo. προοδοποιεῖ τῷ πόματι, hauſto potu iter regit, Gaza in Problem. ſectione 3. προωδοποίηκε τῷ φόβῳ, metui aditum patefecit, Ariſtot. in Problem. πολλὰ προσυναγωνισάμενος ἡ προοδοποιῶν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας, multorum ei adiutor fuit, ad condendarum legum rationem, Plutar. in Solone. προοδοποιεῖν δεῖ τοιαῦτα πρὸς τὰς διατριβάς, talia ad conuerſationes ſunt accomodanda, Ariſtot. lib. 7. Politic. cap. 17.

Προοδοποιοῦμαι, procliuis ſum, præparatus ſum, pronus & obuius. Et προωδοποιημένος, præparatus, expoſitus. προοδοποιεῖται τῷ πάθει, i. affectioni eſt opportunior, Idem lib. 2. de partibus Animal. cap. 4. προοδοποιεῖται εἰς ἕκαστον, præcedit ad ſingula, Gaza in Problem. Ariſtot. προοδοποιεῖται πρὸς τὴν τερατογονίαν, propenſus eſt ad monſtrificam partionem, Ariſtot. προοδοποιεῖται πρὸς τὸ ἄνω, vergit ad ſitum ſuperiorum, Gaza ex Ariſtot. lib. 3 de partib. Anim. προοδοποιεῖται ὑπὸ τῆς φύσεως πρὸς τὸ καταψύχεσθαι, ad refrigerandū ſua natura habilis redditur, Ariſtot. in Probl. ſect. 6.

Πρόοδος, ου, ἡ, progreſſus. ἡ τοῦ σπέρματος πρόοδος, ſeminis profluuium, deductio ſeminis. ἡ παύλου πρόοδος, Pauli progreſſus, Nazanz. in Orat. ἐκ δόξης εἰς δόξαν προόδοις ἡ προκοπαῖς, à gloria in gloriam proceſſibus profectibúſque. Idem in Orat. διὰ τὴν τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἡ τὴν ζωὴν τῆς ἐπαγγελίας πρόοδον ἡ ἀνάβασιν, id eſt, proceſſum & aſceſum, &c. οὐ δεῖ παρθένον προόδους ποιεῖσθαι συνεχεῖς καὶ πολλάς, non oportet virginem multùm & ſuperuacaneè prodire, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ.

Προόδων, οντος, ὁ, qui dẽtes habet exertos, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξέχοντας ἔχων τῶν ἄλλων.

Προενοέω, procuro, prouideo, præparo.

Προοιμιάζομαι, procemior, exordior præfari, Plato de Legib. προοιμιασάμενος, Bud. in Epiſt. poſter.

Προοιμιάζω, μ. άσω, π. ακα, præludo, procemium facio, Neutr. abſolut.

Προοιμιακὸς, procemialis.

Προοίμιον, ου, τὸ, procemium, exordium, initium orationis, præludium, præfatio: à πρὸ & οἶμος, i. cantus: vel οἶμος, i. via. Oratio eſt, qua auditoris animũ ad argumentum cum attentione percipiendum comparamus, ac propriè ab antiquis vocatum procemium, quod in principio à Citharœdis cantabatur. vt Cicero de Oratore, Connexum autem ita ſit principium conſequenti orationi, vt non tanquam citharœdi procemium effictum aliquod, ſed cohærens cum omni corpore membrum eſſe videatur. vide in Chiliad. Eraſmi, Procemia magna. Xenophon, οὐκ ἐξαπατήσω δὲ σε προοιμίοις ἡδονῆς, non te fallam voluptatis procemiis, i. à voluptate ductis exordiis. προοίμια & ἐπίλογοι quomodo differat, Hermog. Quot procemiis vtantur Oratores, Quintilian. lib. 4, cap. 1, & lib. 6, capite primo.

Προολεῖ, prodit, deſerit, perdit.

Προομαλύνω, præpolio, Nazanz.

Προομολογέω, antè confiteor. Philo de mundo, τούτου δὲ προομολογηθέντος ἀκόλουθον ἂν εἴη, &c. id eſt, hoc igitur iam confeſſo ac poſito, &c.

Προοπτέον, proſpiciendum eſt.

Πρόοπτος, ου, ὁ, prçuiſus, præ cognitus, manifeſtus, conſpicuus. πρόοπτῳ θανάτῳ, manifeſtæ neci, Herodot.

Προορέομαι, & Προορῶμαι προεωρώμην, προορώμενος, προορᾶσθαι, προοραθήσομαι, prouideo, φανερῶς βλέπω, proſpicio. Xenoph. ἃ προεώρων ἐφοβούμην, &c. προορᾶν εἰ τις ἐῴη, Idem. ὀλίγα προορᾶν περὶ τῶν μελλόντων, Idem Xenoph. τοῦτο προϊδών, ὡς συμβαλεῖται πρὸς τὸ λαθεῖν, Idem lib. 2. Pædiæ, hoc prouidens conducturum ad latendum.

Προορατικοὶ, οἱ, qui proſpiciunt futura.

Προορατὸς, qui per prouidentiam humanam prouidere poteſt, Xenophon.

Προορίαι, idem quod προορέω. προορώντες τοῦ σίτου, rei frumentariæ conſulentes, Herodot.

Προορίζω, μ. ίσω, π. ικα, decerno, prædeſtino, præſtituo, præfinio, prædefinio, præordino, prius decerno. Actiu. Accuſat. vnde προωρισμένοι, prçdeſtinati, ſelecti & deſignati, ἐκλεκτοὶ, ἀφωρισμένοι. Προορίζειν, ſiue ὁρίζειν, eſt quod decretum fuit, iam palàm pronuntiare, Eraſm. cap. 8. Pauli ad Romanos. Προορίζεσθαι autem ſignificat idem quod τὴν οὐσίαν ἢ τὴν οἰκίαν ἀφορίζεσθαι, hoc eſt, oppignorationis & hypothecæ notam apponere. Bud. Comment.

Προορισμὸς, præfinitum, præſtitutum, prædeſtinatio.

Προορμάομαι, antè concitor.

Προορύττω, antè fodio.

Προοῦ, emitte, protende.

Πρόπορον, muſtum, quod priuſquam vuæ calcẽtur ſponte diſtillat.

Προοφειλόμενος, debitus, intercedens. προοφειλομένης φιλίας, amicitia intercedente. προοφειλομένης εὐεργεσίας, beneficentia intercedente, Thucydid.

Προοχευμένος, antè conceptus.

Προοχὴ, ῆς, ἡ, eminentia.

Πρόοψις, εως, ἡ, proſpicientia. præuiſio. proſpectus. ἀπὸ προόψεως, ex improuiſo, i. μὴ ὑπὸ τοῦ φανεροῦ κρύφα, Thucydid.

Προπαγὴς, έος, prominulus, protuberans, Lucian. ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς.

Προπάθεια, ἡ, præludium morbi, aduentatio morbi.

Προπαιδεία, τὰ πρῶτα μαθήματα (inquit Suidas) quæ & προπαιδεύματα dicuntur, hoc eſt, liberales artes, quæ ante Theologiam Philoſophiámque doceri debent, Budæus Comment. προπαιδεύματα τῆς γενναίας φιλολογίας, incunabula ſeu principia verarum diſciplinarum, Budæus in Epiſtolis prioribus.

Προπαιδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, prædoceo.

Προπαίζω, illudo, prælude.

Προπάλης, ου, ὁ, leno, mango.

Πρόπαλαι, diu, iam diu, iam pridem, olim, quõdam.

Πρόπαν, totum. Iliad. α, ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο, &c. per totum diem.

Προπάππος, ου, ὁ, proauus.

Πρόπαρ, προπάροιθεν, in conſpectu. Heſiod. πίσυρες ἐσπερίδες, πρόπαρ ἑσπερίδων λιγυφώνων, in conſpectu Heſperidum.

Προπαραβάλλω, aggero.

Προπαράληψις, εως, ἡ, præaſſumptio, & figura quum ad finem dictionis aliquid accedit, quam eandem nonnulli παραγωγὴν vocant, ὑφαίρεσιν contrariam, Diomedes tamen diſtinguendas exiſtimat. quem conſule.

Προπαρασκευάζομαι, ἡ

Προπαρασκευάζω, præparo. Xenoph. τοῖς μέλλουσιν ἱκανοῖς παισὶ προπαρασκευάζειν πάντα. προπαρασκευάζω τὸν μηρὸν διὰ τούτων, præmunio his femur, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Προπαρασκευή, ἡ, præparatio.

Προπάροιθεν, & προπάρ, per apocopen, coràm, anteà, ἔμπροσθεν, antè, ex aduerſo, contrà, in conſpectu. Eſt autem Aduerb. temporis & loci. Genit. iungitur. Iliad. γ, ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, ante cœtum. Heſiod. προπάροιθε φυλάσσει, in fronte cuſtodiit.

Πρόπας, Præpoſitione redundante pro πᾶς, vniuerſus, omnis. Iliad. ζ, νῆάς τε προπάσας: vbi ἡ πρὸ περιττή. πρόπας στόλος, Sophocl. id eſt, πᾶσα δύναμις, Interpr.

Προπάστον, ante thalamum locus.

Προπάσχω, iniuriam prior accipio, antè patior, antè afficior. Xenoph. οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα, quæ nullū prius accepit beneficium. Plato ſecundo de Republica, οὐδὲν δὴ ἐγχὸν προπεπονθώς, nulla iniuria laceſſitus. προπεπονθότες, iam iniuria laceſſiti. προπαθὼν, antè afflictus. προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν, à nobis prius læſi.

Προπάτωρ, ορος, ὁ, propater, id eſt, primus pater, principium alicuius generis, progenitor. προπάτορες οἱ αὐτοῦ πατέρες, Plato de Legibus. ὦ Ζεῦ προγόνων προπάτωρ, Sophocles.

Πρόπειραν ποιοῦμαι, tento, experior, id eſt, δοκιμασίαν. πρόπειραν Ἀθηναίοισι ποιεύμενοι, Athenienſibus relegantes periculum, Herodot.

Προπειράομαι, prius tento.

Προπείσομαι, prior accipiā detrimētum. Futurum verbi προπάσχω.

Προπεμπτή, ῆς, ἡ, deductio quæ honoris cauſa fit.

Προπέμπομαι, producor & deduco, Actiuè. Xenoph. lib. 5. Pædiæ, τὸν μὲν προσιόντα προὐπέμπετο ἐν τάξει, i. deducebat & dirigebat.

Πρόπεμπτα, quinta pars ſolutionis, ἢ πρὸς ἡμίσεις πέντε.

Προπέμπω, μ. ψω, π. ομφα, præmitto, vltrò mitto, comitor, cum pompa aſſequor, deduco honoris gratia. vnde συμπροπέμπω, concomitor, vnà deduco abeuntem. προπέμψατέ με χθονὸς, Euripid. concomitamini me extra terram. Et οἱ προπέμποντες dicuntur anteambulones præcedentes, qui ſcilicet principem antecedunt: qui verò ſequuntur οἱ ἑπόμενοι.

Προπεπηγὼς, antè concretus.

Προπεπονθώς. vide προπάσχω.

Προπεριζούμενος, complectens, ἀγκαλιζόμενος.

Προπεριχαράττω, antè circunrado, antè ferro marginās ſcarifico.

Προπερονάω, alligo, Accuſat.

Προπερτρέω, μ. ήσω, π. ηκα, penetro. Actiu.

Προπέρυσι, tertio anno ante præſentem, anno ab hoc tertio: πέρυσι enim ſuperiore anno ſignificat.

Προπερυσινὸς καρπὸς, i. fructus āni tertii ante præſentem. vide in dictione περυσινός.

Προπετάννυμι, obtendo, obtego, Accuſatiuo & Genit. Xenophon.

Προπέτεια, ας, ἡ, immodeſtia, temeritas, lingua infrenata, licentia, inſolentia, cōtumacia. ὑπὸ προπετείας, morum improbitate, Demoſth.

Προπετῶς, Eraſm. præcipitanter vertit

Προπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, temerarius, præceps, effuſus, proteruus. προπετέστεροι περὶ τοῦ λογισμοῦ, procax, effrenatus, inſidioſus, aſtutus, pronus, propenſus, citus, præproperus, procliuis, deditus, procumbens, προκείμενος. προπετὴς γέλως, riſus effuſus, Iſocrat. μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε, id eſt, riſum ſolutum, Phocylid. μὴ προπετὴς ἐς χεῖρας. προπετεῖς ὀφθαλμοί, prominentes oculi apud Galenum & Alexandrum Aphrodiſæum: quibus opponuntur κοῖλοι, libro primo ad Glauconem. προπετὴς ἐπὶ τὰ ἔξω, in partem exteriorem propenſus, Alexand. Aphrod. προπετὴς πολιὰς ἐπὶ χαίτας, Euripid. id eſt, in ætate præcipiti & vltima. προπετὴς περὶ τὰς ἡδονὰς, Plato de Legibus. προπετὴς item exertus, de lingua apud Hippocratem. προπετὴς γλῶσσα, in Epigrammate.

Προπετῶς, proteruè, procaciter, inſolēter, proteruiter, temerè, improbè, petulanter, effrenatè. προπετῶς μάχῃ χρησάμενος, quum temerè pugnaſſet, Plutar. in Camillo.

Προπέφανται, prædicta ſunt, manifeſta ſunt.

Προπεφραδμένος, prædictus, prænūtiatus, Heſiod. προπεφραδμένα πολλὰ ἄεθλα, &c.

Προπεφυκὼς, ότος, ὁ καὶ ἡ, affixus.

Προπηλακίζεσθαι, multum de ſua dignitate amittere, Plutarchus in Fabio. προπηλακισθεὶς λόγοις ἢ ἔργοις, laceſſitus contumelia vel iniuria, Plato de Legibus. προπεπηλακισμένος, ignominioſè cōtemptus, ludibrio affectus, Idem in Epiſtolis.

Προπηλακίζω, μ. ίσω, π. ικα, vitupero, contemno, conuicior, laceſſo, ὑβρίζω, ludibrio afficio, probris inſector, κακῶς λέγω. Actiuum Accuſat.

Προπηλάκισις, εως, ἡ, vituperatio, Plato libro 1. de Republica.

Προπηλακισμὸς, οῦ, ὁ, vituperium, irritatio, dedecus, opprobrium, contumelia. vide αἰκία, apud Ammon. προπηλακισμὸς τῆς δικαιοσύνης, AEſchin. ludibrium iuſtitiæ.

Προπηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, decliuis, præceps, pronus.

Προπίνω, prius bibo, honoro aliquem vino, poculum cum vino trado. προπίνειν ἐπὶ κυρίως (inquit Pindari Interpres) ἅμα τῷ πόματι καὶ τὴν φιάλην χαρίζεσθαι. προπίνειν ταῖς φιλοτησίαις, Demoſthen. ad potandum inuitare amicos. προὔπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῷ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἀργυρίου, propinauit ei Tigellinus quinquaginta & ducenta milia argenteorum, Plutar. in Galba. Demoſthen. quoque proditores patriæ, hoſtibus προπίνειν dicuntur per Metaphoram quandam, quaſi ad occupandam patriam inuitātes, & vltrò allicientes alios. In Orat. περὶ τῆς παραπρεσβ. προὔπινον τὴν Ἑλλάδα dixit, & προπίνονται τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἀντὶ τοῦ προδίδονται, Hermogen. exponit.

Πρόπιον, ου, τὸ, oraculum, vaticinium.

Προπίπτω, procido, ſum prociduus: vnde δυσπρόπτωτος.

Προπιτνῶ, accidens precor.

Προπλόος, ου, ὁ, prænauigans.

Πρόπλους, nauis quæ præmittitur, actuaria. πρόπλοι νῆες, præcurſoriæ naues, naues exploratoriæ, naues ſpeculatoriæ, apud Pollucem Thucydid. & Iſocrat.

Προπλύνω, præluo, prius lauo, prius colluo.

Προπλώσας, antè egreſſus.

Προπνίγειον, τὸ, propnigeon, Plinius iunior Epiſt. 17. lib. 2. præfurnium dicitur à Vitruuio.

Πρόποδες. vide in πρόπους.

Προποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, progredior, ingredior.

Προποδὼν, Aduerb. præſens, ante pedes.

Προποιέομαι, prius extruor. προποιηθεὶς, præparatus, prēconditus.

Προποιῶ, prius ago, occupo.

Προπολεμέω, μ. ήσω, π. ηκα, propugno. Actiu. Genit. προπολεμοῦντες τοῦ γράμματος, propugnatores literæ, Nazanz. in Orat. προπολεμῶν κατὰ τῶν θηρίων, aduerſus feras propugnans, Idem ibidem.

Προπόλιος, ου, ὁ, ſuburbanus, à πόλις. Item ante tempus canos producens, à πόλιος, AElian. Dionyſ.

Πρόπολις, ιος, ἡ, craſſior materia & viſcoſa in fundamētis operum, quæ apes inſtituunt.

Πρόπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, miniſter, famula, ſacrificus, æditus. Ariſtoph. πρ. σεαυτὸν πρὸς τῆς θύρας θᾶττον τοῖς ἡμετέροις προπόλοισιν, id eſt, θεράπουσι. Idem in Pluto, ὁ τοῦ θεοῦ πρόπολος, Dei miniſter. Apud. Herodot. πρόπολος propriè videtur eſſe famulus aut ancilla heram præcedēs, vt ἀμφίπολος, pediſſequa, aut herilibus miniſteriis intenta: ſic ferè Euſtath. Ilia. α.

Πρόπομα, ατος, τὸ, propinatio. apud medicos veteres potio eſt mellita, ex vino & melle & vino deſpumato, cuiuſmodi ferè eſt qui ſyrupus nominatur.

Προπομπεία, ἡγεμονία, Hermogen.

Πρόπομπα, profeſtū. προπομπαὶ, cōcomitationes, pompæ, προπομπεύοντες, Thucydid. ἐν δὲ ταῖς προπομπαῖς καὶ ὅλως ταῖς ἱερῶν ταῖς πομπαῖς προηγοῦντο κήρυκες ἀνὰ τὴν πόλιν, Plutarc. in Numa: vbi Lapus, in profeſtis autē, & omnino in ſacerdotum feſtis, per vrbem præcones præcipiebant. τοὺς προπομποὺς τῶν γραμματοφόρων ἐν ταῖς τῶν ὀχημάτων ἀμοιβαῖς ἀποστέλλουσι, id eſt, celeriter tabellarios in vehiculorum viciſsitudinibus præmittunt, Idem in Galba.

Προπομπία, ας, ἡ, præmiſsio, præitio, deductio, comitatus cum pompa.

Προπομπὸς, οῦ, ὁ, præmiſſor, deductor, comes, ſtipator, πομπεύς, dux viæ, Xenoph.

Πρόπον, pedē. dicitur autem πρόπους, οδος, & πρόπους, ſeu πρόπον, πρόπον, id eſt, ima pars, pro ima parte montis, in Epigram. πρυμνὸν etiam dicitur pro eodem.

Προπονεῖν, antè fatigari, Xenoph.

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis, hoc eſt, mare illud quod ante pontum Euxinum eſt, Byzantio adiacens.

Προπορεύομαι, præcedo, præuenio. προπορεύομαι ἡμῶν, pro eodem, Xenoph.

Προπορεύω, procedo.

Πρόποσις, εως, ἡ, propinatio.

Προποτισμὸς, ὁ, præbibitio.

Πρόπους, οδος, ὁ, qui prægmagnis eſt pedibus, & nomen ſtellæ apud Proclum de Sphæra, quæ pedes geminorum præcedit. dicitur autem πρόπους, quaſi præpes. Item πρόποδες, inſulæ quædam è regione Aegypti. πρόποδες ὀρέων, montis ima pars, eminentes montium partes, ſcopuli excurrentes à rupe: ſaxa procurrentia dixit Vergilius.

Προπρηνὴς, præceps, pronus. Homer. Iliad. γ, οὐ τ' ὀπίσω ἀλλὰ προπρηνὴς. &c. i. εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

Προπροκαταΐγδην, antrorſum cum impetu. Apollon. 2. Argon. ὑπέσχε κύματι λάβρῳ προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός, i. εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ἀνωθεν καταφερομένῳ τῷ ſcilicet.

Προπροκυλινδόμενος, ſupplex ad pedes deuolutus: vbi Præpoſitio geminata emphaſim notat, ſcilicet valde ſuppliciter, vel diu admodum.

Προπταίω, antè labor, cladem prior accipio.

Πρόπτωσις, ἡ, proſtratio, procidentia vueæ tunicæ oculi apud Medicos, quum vehementi motu procidit oculus vel aliud membrum. Dioſcor. de naphta loquens, dicit conferre πρὸς πνίγας ὑστερικὰς καὶ προπτώσεις, hoc eſt, Interprete Marcello Vergilii, ad muliebrium locorum in fœminis ſtrangulationes & procidentias. προπτώσεις ὑστέρας καὶ δακτυλίου, id eſt, vuluæ & ſedis procidentia, Ruell. in gen. Neutro: ſed Hermol. in Fœminino, lib. 1. Dioſcor. cap. 90. procidentes vuluæ & ſedes, Marcell. qui adnotat procidere fœminis quidē vuluam, ſed in vtroq; ſexu etiam ſedem. προπεπτωκυῖας τὰς ὑστέρας, vulua procidua, ibidē. Mar. l. 1. Dioſ. προπεπτωκότας τοὺς ὀφθαλμοὺς, procidētes oculi, Dioſc. l. 1, c. 134. & lib. 4. cap. 38. vide ibidem Annot. Marcelli.

Προπυνθάνομαι, prius intelligo, prius audio, præſentiſco, reſentiſco, certior fio, Accuſat.

Προπυνθάνομαι, præſcio, prænoſco.

Προπύλαιον, ου, τὸ, & Πρόπυλον, porticus, veſtibulum, id eſt, locus ille ante ianuas inter fores domus & viam medius relictus, in quo qui dominum eius domus ſalutatum venerant, priuſquàm admitterentur conſiſtebāt: & neque in via ſtabant, neque intra ædes erant. ἀνὰ πρόπυλον, in veſtibulo, in Epigram. προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως, arcis veſtibula, Plutar. in Pericle. Significat etiam ingreſſum templi. πρόπυλα τοῦ ἱεροῦ, templi veſtibulum, Herodot.

Προπωγώνιον, ου, τὸ, lanugo, prima barba.

Προπῶλαι, propolæ, Bud. in Pandect.

Πρόρρητα, τὰ, fauſta, prompta.

Προρρέω, profluo. Heſiod. ποταμοῦ ἀλλὰ προρρέοντος. προρρέοντι, profluenti, Homer.

Πρόρεστος, ὁ, ἡ, intercus, Adiectiuē.

Προρραίνω, reſpergo.

Προρραντὸς, prius aſperſus.

Προρρηθεὶς, prædictus, antè dictus.

Πρόρρησις, εως, ἡ, vaticinium, denuntiatio, prædictio, oraculum, præceptum. Lucian. περὶ δὲ τῶν δικῶν, ἢ βωμοὺς ἢ προρρήσεις καὶ προρρητικὰ προειπεῖν τὰς δίκας: vbi ꝓ loco in quo redditur oraculum capitur.

Προρρητέον περὶ τούτων, de iis procemium faciendum eſt, Plato de Legibus.

Πρόρρητος, id eſt, προειρημένος, Sophocl. in Thrach.

Πρόρριζον, radicitus, προδήλωμεν.

Πρόρριζος, ὁ καὶ ἡ, cum radicibus, radicitus. πρόρριζος ἐκκεφθεὶς, Sophocl. αὐτὴ τῷ παντὶ γένει.

Πρὸς, Genit. iuncta, vim habet eandem quam Per iurantis: vt, πρὸς τοῦ Διὸς, id eſt, per Iouem. πρὸς τοῦ Διὸς ἱκετεύω ὑμᾶς, AEſchin. πρὸς Διὸς φράσον, Ariſtophan. πρὸς θεῶν, quæſo per deos, Demoſthen. πρὸς τῶν θεῶν, Ariſtophan. vbi ἕνεκα τὸν ὅρκον κεῖται. Item ponitur pro ὑπό, Sophocl. i. τοῖσι πέξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ, à me quidem, id eſt, ὅσον κατ' ἐμοῦ. Interdum officium denotat, vt πρὸς ὑμῶν ἐστι, officii noſtri eſt, nobis decorum eſt, noſtrum eſt, noſtra intereſt. οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης πέλει, res veſtra gloria indigna, Thucyd. πρὸς ἀνδρός ἐστι, viri eſt, id eſt, ad virum pertinet, Ariſtophan. in Plutarcho. πρὸς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ὑγιὲς τι εἰργασμένου, Xenophon. ἄτοπα λέγεις καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, abſurda dicis, nec pro tua dignitate aut pro tuo officio. πρὸς τοῦ καθήκοντος ἐστι, eſt officii, Bud. in Epiſt. prior. Denotat item originē, vt πρὸς ἀνδρῶν, πρὸς γυναικῶν, id eſt, ab agnatis & cognatis, Iſocrat. Pauſan. ὄντες Νηλεῖδαι τὰ πρὸς μητρὸς, cognatione Nelidæ, hoc eſt, à Nelida genus maternum ducentes. πρὸς μητρὸς νόθος, natus non ex iuſta matre, Plutar. in Themiſt. ἀδελφὸς πρὸς πατρὸς, id eſt, à patre. πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus. πρὸς αἵματος, cognatus, conſanguineus. οἱ πρὸς αἵματος, id eſt, οἱ συγγενεῖς. Sophocl. αἰσχύνομαι τοὺς πρὸς αἵματος, id eſt, τοὺς ἀπὸ τοῦ γένους, meos gentiles & conſanguineos. Interdum ponitur pro' eo quod' Latinè dicimus, Quod pertinet ad, vt πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων αἰτίως. Idem vſus Latinis in Præpoſit. à. Plautus, A morbo valui. Cic. Sumus enim flagitioſè imparati, cùm à militibus, tum à pecunia. Liuius, Quietum deinde tempus fore videbatur reliquum æſtatis tempus, fuiſſetq; per Pœnum hoſtem. πρὸς ἐκείνων ἦν ἐν ὀλίγῳ ναυμαχίαν, pro illis eſſe in arcto pugnam naualem, Thucyd. id eſt, illis aptam. πρὸς ἀδικοῦντων μᾶλλον ἐστι, commodius eſt his qui iniuriam fecere, idem Thucydid. πρὸς τῶν ἐχόντων τὸν νόμον τίθης, ad commodum diuitum legem ponis, Euripid. Dicitur idem aliquando per περὶ χάριν, & ἕνεκα, & διὰ, cum Genit. aut Accuſ. Item πρὸς, cum Genit. pro παρὰ, à vel ab. Sophocl. ἐθηλύνθην στόμα πρὸς τῆς γυναικὸς, id eſt, ſum emollitus mucronem ab hac muliere, i. mucro meus ab ea eſt emollitus. πρὸς τοῦ δήμου γεγονέναι δοκοῦσι, quæ à populo inſtructa videtur: ſic Lapus apud Plutar. in Lycurgo. Item apud vel erga. Homer. Iliad. α, μάρτυροι ἔστων πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς θνητῶν ἀνθρώπων, i. πρὸς τοὺς θεοὺς, vt exponit Interpres. πρὸς ἐμοῦ φρονεῖ, adhibe mihi mentem, Eurip. πρὸς βασιλέως ὄντες λόγου, alicuius apud regem exiſtimationis exiſtētes, Herodot. Capitur etiam pro ad, ſeu verſus. πρὸς νυκτὸς, ad noctem, ſeu noctem verſus, i. occaſum verſus, Heſiodus in Theogon. γαμβρὸς τ' αἰ ναίουσι πύλῃ κλυτοῦ ὠκεανοῖο, ἐχαπ ῆ πρὸς νυκτὸς, ἵν' ἰαπετοῖο. πρὸς ζέφυρον, ad Zephyrum, Dionyſius de ſitu orbis: vbi ſubauditur μέρος, i. πρὸς τὴν δύσιν. πρὸς βορέαν ἄνεμον, ad Boream ventum, Herodot. vbi ſubauditur Accuſat. πολὺ, vel quid ſimile: ſic Homer. Odyſſ. ι, cum Accuſat. πρὸς ἄρκτου τῆς Εὐρώπης φαίνεται, ad Septētrionem Europæ conſtat, Herodot. πρὸς λιβύης, Libyam verſus. Sunt & aliæ quædam locutiones ex hac Præpoſit. vt πρὸς τινὸς εἶναι, alicui ſtudere & fauere, & eum tueri adiuuaréque. Idem fit in Præpoſitione A apud Latinos, qui ab aliquo facere, ſtare, vel eſſe dicunt. pro adiuuare, & defendere aliquem, vel cauſam alicuius defenſionémque confirmare. Cic. Stabat à mendacio contra verum.

πρὸς Διὸς ἐστὶ, à Ioue eſſe, i. in Iouis tutela, Odyſſ. ξ. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurum, Thucyd. i. βουλήσονται ἡμῶν. πρὸς ἡμῶν ἐν τούτοις εὑρίσκεται, in iis quod pro nobis faciat inuenitur, Nazanz. in Orat. πρὸς ἡμῶν ὄντα, pro nobis facientia, Thucyd. πρὸς ἡμῶν ἐστι, pro nobis eſt, Herodot. πρὸς ἡμῶν γίνεσθε, ſtate à nobis. πρὸς ἐμοῦ λέγεις, pro me loqueris, Lucian. i. in meũ commodũ. πρὸς τοῦδε φράσω, huius nomine loquar. πρὸς τῶν πολεμίων μᾶλλον ἐστι, magis pro hoſtibus eſt. πρὸς τῶν πολεμίων ἔγγιστα τυγχάνει, hoſtibus proxima eſt, Herodot lib. 8. πρὸς τῶν πολεμίων μᾶλλον νομίζει, pro hoſtibus magis eſſe arbitratur, Thucydid. πρὸς ἐμοῦ ἐστι, mihi eſt familiaris, propinquus amicus. πρὸς θυμοῦ, pro animi ſententia, Gaza de Seneƈ. Πρὸς δίκας στένει, i. κατὰ, Sophoc, πρὸς τῶν ἕνδεκα βασιλέων βασιλεύει, vnà cũ vndecim regibus regnat, Herodo. Πρὸς θεῶν, coram diis, Homer. Πρὸς ἀγαθοῦ, idem quod ἐπ' ἀγαθῷ, ſalubriter. πρὸς ἀγαθοῦ γίνεσθαι dicit Ariſtot. de mundo, pro feliciter euenire, proſperè cedere. ſic Gal. Πρὸς κακοῦ ὂν pro incommodo dixit, vt πρὸς κακοῦ γίνεται, nocet. πρὸς τρόπου, ex moribus cuiuſque, ſecundum quod cõuenit aut conſentaneun eſt. Et hæc cum Genit. Datiuo iunƈta ponitur pro iuxtà, propè, ſuprá: vt Πρὸς τοῖς ποσί. πρὸς τοῖς εἰωθόσι τρόποις, iuxta conſuetam cõſuetudinem, Thucyd. Πρὸς τῇ γῇ, prope terram. πρὸς τοῖς πολεμίοις ἦσαν, vicini hoſtibus fuerant, i. πλησίον τῶν πολεμίων. Ariſtot. de mundo, πρὸς ταῖς ἀνατολαῖς τοῦ ἡλίου εἰσρέων ὁ ὠκεανὸς, i. ab ortu Solis in orbem terræ exundans Oceanus. &c. Philo de mundo, εἶναι πρὸς τῷ αἰθέρι, apud ætherem eſſe. πρὸς τῷ ἱερῷ, ſecus fanum, Plut. in Theſeo. πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, in ſacris quibuſdam ſaltare, Idem in Lycurgo. πρὸς ἱεροῖς θυσίαις γίνονται. Πρὸς ἱεροῖς ζῶντα κακῶς λέγειν ἐκώλυσε, in viuũ ſacris in locis inuehi maledictis vetuit, Plut. in Solon. πρὸς θυσίαις διατρίβει, circa ſacrificia verſatur, Idem in Numa. Πρὸς ταῖς ἀγκάλαις παιδία κομίζουσι, pueros in vlnis tenẽtes, Plut. in Romulo. Πρὸς ἀμφοτέροις ἴσον γίνεσθαι, vtriuſq; eſſe æquales, Idem in Numa. ὅπου πρὸς τοῖς ἑξήκοντα βεβιωκὼς ἦν, vbi & ſexageſimum ætatis ſuæ annum abſoluiſſet, Idẽ in Themiſt. Quin & cum hoc caſu elegantia non caret, vt Πρὸς τούτῳ εἰμί, Demoſt. ſeruio huic rei, i. ſum deditus, vel occupatus & intentus, hoc meditor, hoc ago. Plato in Phædro, Πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ σωκράτης. Πρὸς τοῖς πράγμασι γίγνομαι, Demoſth. vaco rebus & incumbo. πρὸς τοῖς φυτοῖς εἶ, plantis vacas, Xenoph. Πρὸς τοῖς ἔργοις ἄσχολοι, ſe operum negotiis exercentes, Ariſtot lib. 5. Polit. cap. 5. πρὸς τοῖς ἔργοις εἶναι, negotiis intendere, Idem ibidẽ. Sic Πρὸς αὑτῷ εἶναι, ꝑ ſecum ipſe meditari. Πρὸς ἑαυτῷ τὰ πολλὰ ὁρῶν, multa volutans animo, Plut. in Themiſt. Πρὸς αὐτῷ, vnà cum ipſo, Thucyd. Pro ἐν, Sophoc. in Aiac. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς ἀργείων στρατῷ, i. ἐν τῷ στρατῷ, intinxiſti enſem in exercitum Græcorum, i. εἰς τὸν στρατόν. Idem ibidem, ἦ καὶ πρὸς ἀτρείδαισιν ἤχμασας χέρα; aduerſus Atridas armaſti manum? Item ad, ὡ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, ad malum ſectione indigens, Sophocl. Πρὸς τῷ κλέμματι χεῖρας, i. περιχείρας τῷ, &c. AEſchin. Πρὸς ἑτέροις τισὶ τὴν γνώμην ἔχουσι, i. περιέχουσι, i. alias res agunt, vel vt Cicer. verbis vtar, capita conferunt. Πρὸς τούτοις, i. ad hæc, Πρὸς δὲ τούτοις, &c. præterea verò, Plut. in Lycurgo. Πρὸς δὲ τούτοις, ſ. εἰρημένοις, i. præterea, præter diƈta. καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, Demoſth. Πρὸς δ' ἔτι τούτοις, ad hæc. Ariſtop. in Plut. καὶ πρὸς δ' ἔτι τούτοις εἶπεν, itémq; dixit. Cũ Accuſ. ſimiliter varii vſ⁹ eſt, ponitúrq; ꝓ ad, apud ſeu erga, circa, ſub, ante, verſus, εἰς, in cũ motu & ſine motu, propriè tamen motũ ad rẽ animatã ſignificat. Πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεσθα, Ariſtoph. ad deum acceſſimus. Πρὸς οἰκίαν βαδίζει, Plut. in Public. ad ædes vadit. Hom. Odyſſ. ξ. ἤλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματα, venit in ædes meas. Et Od. ο. ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον. Ariſtoph. in Pluto, Πρὸς τὸ τέμενος ἥκομεν τοῦ θεοῦ, in delubrum dei venimus. Πρὸς ἀκτῖνα, Orientem verſus. Πρὸς φῶς βαδίζειν, Plut. in Lycurgo, lumine præuio ire. Plat. in Epiſt. ἐκ τῶν τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα, οὐδ' αὖ

πρὸς τοὺς εὐφυεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα, i. nulla enim ſunt quæ diƈta ad populum magis ridicula videatur, neque quæ apud ingenio valẽtes magis admirabilia & diuina. Πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, apud vos dicere, Demoſt. Πρὸς ὑμᾶς φράσω, vobis dicã, Idem. Πρὸς ὑμᾶς ζῶν, apud vos degentibus, idem Demoſt. Plato 2. de Rep. Πρὸς δόξαν ζῆν, ad hominum opinionem viuere. Πρὸς τὰς ἔχθρας ὀξυκλινής, Plut. in Solone. Πρὸς ἀφροδίσια ἀεκτικόν, venerem excitans: ſic Interpretes Dioſc. lib. 1, ca. 92. Πρὸς τὰ ψηφίσματα προσεγγράφω, adſcribo decretis, AEſch. Πρὸς τὸ παρὸν, in præſenti, in præſens, i. in re ipſa, ἐν τῷ πράγματι. & Græcis ſic vſurpatur vt Latinis In præſenti: non ſolùm de inſtanti, ſed etiam de aliis temporibus. κεῖται πρὸς τοῦτο καίρου τὰ πράγματα φιλίππου, res Philippi in ea ſunt conditione tẽporis. Πρὸς τὸ γῆρας, in ſeneƈtute, Plato de Legib. Πρὸς τὸ ἄγαλμα ἵστατο, ante ſimulachrum ſtabat, Herodot. Πρὸς τὰ διονύσια, ſub Dionyſia. Πρὸς τὴν ἀέρα διατρίβει, Ariſtop. Plato in Epiſt. pro ὑπὸ, ſed cum Genitiuo, τοῦτο πρὸς πολλῶν ἀδοξίαν σοι οἴσει, hoc apud multos gloriam tibi pariet. Xenoph. lib. 1. ἀπομν. σωκράτης γὰρ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κόσμον τῇ πόλει παρέχει πολὺ μᾶλλον ἢ λίχας, &c. Idem ibidem, καὶ πρὸς φίλους καλὸν ἦν ἀγαθὸν εἶναι, i. circa amicos, &c. Πρὸς ἀξίαν τὴν ἀξίωσιν, Ariſtot. in Rhetor. circa. Πρὸς αὑτὸν αὐτοῖς, ſibi conuenienter, Idem Polit. 7. Πρὸς τὸ προσῆκον, prout cuique conſentaneum eſt & conueniens: quod etiam dicitur κατὰ τὸ προσῆκον, Iſocr. Πρὸς ἀξίωμα, reſpeƈtu dignitatis, pro dignitate, Demoſt. Πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμει, pro meritis honores impertitur, Plut. in Fabio. Πρὸς ἃ συμφέρει λέγω, pro iis quæ proſunt dico, Demoſth. Πρὸς τὸν θεὸν, apud Deum, i. cum Deo, Theophylaƈt. Πρὸς βασιλέα γινόμεναι συνθῆκαι, cum rege percuſſa fœdera, Iſocrat. Πρὸς αὐτὸν ποιεῖται, cum eo rem agit. Πρός με παίζει, mecum ludere. Vide Παίζω. ὡς δεῖν αὐτὸν πρὸς τὴν πόλιν ἐστὶ, Demoſt. Πρὸς ἑτέρων εἶναι, referre ad aliorum commoda. Πρὸς ἑτέρων ἀρχὴν, qui aliorum res curat, & aliena commoda tuetur. Πρὸς καθαρότητα ἀφίσταται, pro κατὰ καθαρότητα, diſtat claritate. Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, volãt flatu ſecundo, Gaza lib. 8. Anim. Ariſtot. Πρὸς τὸ ἐναντίον, in contrarium, Lucian. in Cauc. Conuenit & permutationibus & compenſationibus, vt Theophr. de balſamo ſyncero, quod ſcribit vẽdi δὶς πρὸς ἀργύριον, i. argento ad drachmam, vt Interpres exponit: vel bis tanto argẽti, vt Bud. Similitudini interdum, vt apud Alexand. Aphr. lib. 2. Probl. καὶ κατὰ ἄλλα πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τὰ φαινόμενα. Πρὸς τὸν βραχίονα, proportione brachii. Πρὸς αὐτὴν, pro eius corporis magnitudine, Gaza. Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, pro vrbis magnitudine. Πρὸς τὸν πολλῶν λόγον, vt vulgus facit, Plat. de Leg. Πρὸς ὑπερβολὴν, reſpeƈtu exceſſus. Πρὸς τὸ δοκοῦν, ꝓut viſũ fuerit. Significat etiã ꝓpter, vt Πρὸς ὃ, cuius gratia. Πρὸς χάριν, pro χάριτος ἕνεκα, vt Πρὸς χάριν διαλέγει. Πρὸς χάριν ὁμιλεῖν, cũ aliquibus cõuerſari ad emerendam eorum gratiam. Πρὸς χάριν πράττω, facio gratia induƈt⁹. Ariſtoph. νεφ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτε, i. idcirco. Idem ibidem, πρὸς ταῦθ' ὦ μειράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἱροῦ, id eſt, propter hæc. πρὸς ἐπιστολὰς ὑποπτεύειν αὐτὸν, Thucydid. ex epiſtolis, vel propter epiſtolas. Plato in Apologia, πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, &c. itaque dixerim. Sophocles in Aiace, πρὸς ταῦτ' ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω, proinde Vlyſſes fruſtra inſultet. Item per. Sophocl. φυσῶντα δ' αὖ πρὸς ῥῖνας αἷμα, per nares efflantem ſanguinem. Πρὸς itẽ contrà. Plut. in Camillo, ἐκ διαφορᾶς τε δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον, ex contentione populi aduerſus ſenatum. Chryſoſtom. καὶ προσευχαῖς, ἀξιούμενοι τῶν πρὸς θεὸν ἁμαρτιῶν, remiſſionem adepti ſcelerum quæ in Deum commiſerãt, quibus diuinam iram in ſe prouocauerant. μάχομαι πρός τινα, pugno cũ aliquo, i. contrà. Sic Cicero ꝓ Font. A quo periculo defendite iudices ciuem fortem. πρὸς τὸν βάρβαρον, i. κατὰ τοῦ βαρβάρου. Oratio Demoſt. πρὸς λεπτίνην dicitur, & nõ κατὰ λεπτίνου, quia ſcilicet ex formula τῆς παρανόμων γραφῆς poſt annum accuſari legiſlatores non poterant: quare ad eum potius quàm contra eum legem ab eo la-

tam accuſat poſt annum,quaſique apud eum. πρὸς δυσωδίας σώματος διαμασώμενα, halitum oris commanducata extinguit,contra grauem oris halitum manditur, Dioſc. lib.1,cap.78. πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, efficax eſt contra venena, Ruell. aduerſatur venenis,&c. Hermol.lib. 1.Dioſc.cap.95. πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ, hebetes oculos clarificat, Dioſc.lib.1, cap.140. πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, auxiliatur contra ſerpentum percuſſus,Dioſc.lib.1,cap.144. πρὸς ἡμᾶς ἐστι, in nobis ſitum eſt, penes nos eſt. Itē ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία,amicitia quæ inter nos intercedit. πρὸς ἐκείνους ὀρθῶς συμβαίνει,quòd ad illos pertinet, rectè cōtingit, Thucydid. τὸ πρὸς ἐμὲ,quod ad me pertinet. Seruit etiam cōtentioni,i.cōparationi,ſicut præ apud Latinos, vt præ nobis beatus videris, Plato de Rep.6. ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα χρόνον, ſi cum eo compares, & cum æternitate, vel præ æuo Idem Epiſtol.7,τὰ δὲ ἄλλα, σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη,cætera verò ſi cum his cōparētur, damna exigua mihi videntur. Philo de mundo, τὰ πρὸς ἀλήθειαν καλὰ,i.quæ ad normam veritatis pulchra ſunt. ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζονται ἄλλοι ἀνδράποδα, præ me alii ſerui exiſtimãtur, Lucianus. πρὸς τὸ μακαρίους ἢ καὶ εὐδαίμονας εἶναι νομίζομεν, non beatos modò, ſed felices etiam exiſtimamus, Plutarch. in Opuſc. πρὸς τὸ ὑπόλοιπον,reliqui comparatione. πρὸς ἀκρίβειαν,diligenter. πρὸς ἀλλήλους,mutuò,inuicem. πρὸς ἀφθονίαν, abundè. πρὸς ἀφοσίωσιν, defunctoriè. πρὸς βίαν, neceſſariò, Ariſtoph. πρὸς βραχὺ,pauliſper. πρὸς ἑαυτὸν, ſecum ipſe,& ſolus. quod etiam ἐφ' ἑαυτοῦ dicitur,& καθ' ἑαυτόν. πρὸς ἑαυτοὺς,inter ſe,ſecum. πρὸς ἔπος,& πρὸς λόγον, vel potius πρὸς λόγον, ad rem quæ agitur, vt ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ,ſi ad rem pertinere videatur. πρὸς ἔχθραν,inimico animo. πρὸς καιρὸν πονεῖν, tempeſtiuè laborare, Sophocl. in Aiace. πρὸς ὀλίγον,parumper. Lucian. πρὸς ὀλίγον διαρκεῖν,ad tempus exiguū durare. Πρὸς ὀργὴν,iracundè,cum ira. πρὸς ὀργὴν εἶπεν,ira ſuccenſus dixit, Plutarch.in Solone. Πρὸς ὀργὴν φεύγει ἐκ τῆς πόλεως, ira ductus ex vrbe diſcedit,Idem in Camill. Πρὸς ὀρθὰς καὶ ὀρθάς, rectis lineis, ad rectam lineam,ad rectum angulum. Locutio compendioſa eſt: ſubintelligitur enim γωνίαν, & interdū γωνία. Πρὸς οὐδὲν,αὐτὸ τι πρὸς οὐδεμίαν αἰτίαν. Sophocl.ἐρεῖ πρὸς οὐδὲν ταῦτα,talia nequicquam dicet. Πρὸς τοῖς ἔξωθεν,exter nis. Πρός τι,ad aliquid, relatiuum, quod ad aliud refertur. vnde τὰ πρός τι,i.nomina ad aliquid dicta, vt loquitur Donatus apud Terent.in Phor. Πρός τι, ſiue τὸ πρός τι comparatio ab Hermogene dicitur. πρὸς τοσοῦτον,hactenus, Ariſtot.2.OEcon. Aliquando ſine caſu præterea ſignificat. Iſæus,πρόσοδος μὲν αὕτη, δύο καὶ εἴκοσι μναῖ, καὶ πρὸς,i.amplius. In compoſitione interdum inſuper ſignificat & præterea: interdum ſimul, vnà. Πρὸς δὲ, & πρὸς ἔτι aliquando aduerbialiter ponuntur pro inſuper, præterea & amplius. Et hæc ferè ſunt quæ de multo & vario huius Præpoſitionis vſu Grammatici tradūt. Vide etiam Bud.Com.

Προσάββατον. Marci 15,ἦν παρασκευὴ ὅ ἐστι προσάββατον, erat paraſceue quæ præcedit ſabbatum, quaſi dicas præſabbatum,hoc eſt, initium ſabbati.

Προσαγγελεὺς,έως,ὁ προσαγωγεύς.

Προσαγγελία,ας,ἡ,annūtiatio,nūtius,Phalar.in Epiſt.

Προσαγγέλλω,μ.ελῶ,annūtio,offero,defero,reū facio.

Προσαγγίζω,appropinquo.

Προσαγήοχα,adduxi:à προσάγω. προσαγηόχασι,adduxerūt.

Προσαγλαΐζομαι,adornor.

Προσάγομαι,τὸ ἐπάγομαι, ἐφέλκομαι, ἀſciſco, allicio,concilio,promereo,mihi aſciſco,οἰκειοῦμαι,ἰδιοῦμαι,in meum fauorem pertraho,attraho,ſubigo,mancipo,δουλόω, captiuum facio, Bud. Com. προσάγομαι σύμμαχον, in ſocietatem adduco. προσηγάγετο αὐτούς,ad ſe perduxit,ad ſe traduxit. Προσάγομαί σε χρήμασι,pecuniis te mihi cōcilio, Plato de Leg. Προσάγομαι τροφὴν,cibum capio, Ariſtot. in Problem. Προσάγεται τοῖς ποσί,pedibus ori cibum admouet. Idem lib.4.Animal. προσάγεται ξένον, alienus eſt, alienus videtur, Plutarch. in Romulo. ἔθνη προσηγάγετο πολέμῳ,nationes bello ſubdidit,Idem ibidem. προσηγμένος ἐν δεξιᾷ τόξον, Plato de Legib.in dextra tenens ſagittam. προσαγαγέσθαι εἰς γέλωτα,riſum elicere. προσάγομαι τούτοις,his adducor. προσάγομαι χαλινῷ,adducor vt operiā, Gaza de Seneċt. προσάγομαι βίᾳ,vi aufero. & προσαχθῆναι βίᾳ,cogi. προσαχθεὶς,qui aſſenſus eſt.

Προσαγόρευσις,appellatio,ſalutatio.

Προσαγορεύω,μ.εύσω,π.προσείρηκα,ſaluto, appello, compello,voco,denuntio,dico,indico,cēſeo. Actiu. Accuſ. προσαγορεύει σε δι' ἐμοῦ,&c. Bud.in Epiſt.prior.ſalutat.Et cum Infinit. προσαγορεύω σοι χαίρειν, te ſaluto, Xenoph.& προσαγορεύω χαίρειν,iubeo valere,ſperno, Platoni de Leg. προσαγορεύειν κατ' ὀρθὸν,rectè diſcernere,Cicero ex eodem. προσαγορεύομαι, idem cum Accuſ. Προσαγορεύονται τὰ τοιαῦτα,huiuſmodi vocatur nominibus, Nazanz. οὐ προσαγορεύομαι,contemnor,Thucyd.

Προσάγω,μ.άξω,π.ῆχα,adduco,admitto,admoueo,adhibeo,adfero,appono,cōporto,offero,attribuo. Huic opponitur ἀπάγω. Conſtruitur autem & cum Datiuo,& cum Accuſ. Lucianus in Caucaſo, ὅταν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσι,quum vobis offerunt ſeu adducunt.Idem,προσάγουσι τῷ βωμῷ,aræ admouent. Chryſoſt. τοὺς νόμους τῇ ἀρετῇ προσάγειν,i.offerre. προσάγειν συκοφαντίαν, adhibere calumniam,&c. Demoſth. Ariſtophan.in Pluto, δίκαιον χρῆμα προσάγειν. προσάγω πρὸς τὴν ἐλαίαν, Ariſtoph.adduco. Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, ad populum referre, Ariſtot.lib. 2.Politic.cap.9. Xenoph. προσάγειν τοὺς δεομένους τιμωρῆσαι ... qui admiſſionibus præfectus erat. Eſt etiam concilio, in ſententiā adduco, blāditiis in ſpem allicio, συμπείθω, perſuadeo, in ſocietatem ſolicito, ad me vel ad amorem meum duco,οἰκειοῦμαι,ſicut προσάγομαι. οὐ προσήγαγε πρὸς δικαίαν τὸν ἄνθρωπον, non commouit hominem ad iuſtitiam, Chryſoſt. ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἄνδρα, virum metuendum placo, Plutarch.in Publicola. Item impono,iniungo, vt imponere laborem Latinis. Cic. Nunquam iſte plus militi laboris impoſuit, quàm ſibi ſumpſit. Item accerſo,συγκαλῶ,colligo,ſiſto,conficio,cōmitto,contraho, aſtringo,adigo, ad defectionem ſolicito. Προσῆγε τοὺς ἀρίστους, optimates accerſiuit, Idem in Lycurgo. προσάγει τοῦτο λόγοις, hoc verbis aggreditur, Plutarch.in Pericle. προσάγω τὸ ἔργον, rem exequi aggredior. προσάγων ὅρκοις ἕπεσθαι σφίσιν αὐτῷ, iureiurando adigens eos ad ſe ſequendum. Eſt etiam adiungo me, applico, propè accedo. Plutarch.in Galba, προσῆγον ἑαυτοὺς ... ſic dicitur,vt προσβαίνω. Inde & pro obrepere,quod eſt quaſi alium per hypocriſim fallere,ponitur. Plutarc. καὶ προσάγουσι δι' ἀπάτης τοῖς βασιλεῦσι,i.obrepunt regibus,& captioſè inſinuantur apud reges. Προσάγω σχολῇ μαλακῶς, molliter otio ſtudeo, Plutarch. in Apophtheg. προσήγετο εἰς τὴν Ῥώμην,ſe Romam contulit,idem in Numa.

Προσαγωγεὺς,έως,ὁ, conciliator, interpres, ſequeſter, emiſſarius, qui & προσαγωγίδης,& ὑπακουστὴς dicitur: à Latinis aures & oculi regum,aut tyrannorum:in vtranque enim partem accipi poſſunt, Bud.Com.

Προσαγωγὴ,ῆς,ἡ, prouentus, acceſſus & aditus,qui τοῖς ... προσαγομένοις ad principem datur ſupplicaturis, προσαγωγὰς λημμάτων, ἐπίτηδες, προσόδων, conciliabulum, conuentus. ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quod ſenſim fit, aut acceſſione paulatim creſcente, Bud.Com.

Προσαγωγίδης,ου,ὁ, idem quod προσαγωγεύς. προσαγωγίδας Plutarch. vocat auſcultatores, qui referant audita. Eraſm.in Adag. Midas,&c.

Προσαγώγιον,ου,τὸ,circinus, inſtrumentum fabrile, quo ligna curua attrahentes dirigunt.

Προσαγωγὶς,ίδος,ἡ,exploratio.

Προσαγωγὸς,οῦ,ὁ,blandus,ſuauis auditu. προσαγωγὸς τῶν λημμάτων, conciliator atque interpres capturarum & lucrorum.

Προσαγωνιστὴς,οῦ,concertator.

Προσάδω,

Προσᾴδω,μ.άσω,accino. Actiu. Datiuo. προσᾴδω τ̃ μούσαις,muſis cano,accino,Ariſtoph.

Προσπαίζω,colludo.

Προσαναφλέγειν,flammã accendere,quæ ad æthera feratur.

Προσαίνω,adulor.

Προσαιρέομαι,μ. ήσομαι,π. ημαι,eligo, deligo, quũ vir virũ legit, Xenoph. παιδ.1. ἵππαρχον δ' ἐκείνης αὐτῷ προσαιρούμενον, quum ſibi dixiſſet magiſtrũ equitum,i.delegiſſet, Plutarch. in Camillo. Eſt etiam allego,ad numerum antiquum addo & mihi coopto, Idem ibidem.

Προσαισθάνομαι,præſentio.

Προσαιτειοί,arctiſsima familiaritate cõiuncti, Xeno.

Προσαιτέω,μ.ήσω,π.ηκα,mendico,ſtipem oſtiatim peto, πολλὰ αἰτῶ,inſuper peto, πλεονεκτῶ,conſector. Accuſat. Iſocrat. προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, petens à quibuſlibet obuiis. Aliquando ſignificat adhuc peto. Xenophon in Apolog. Socrat. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν,viuere adhuc cupiens & petens.

Προσαίτης,ου, mendicus. προσαῖται πάντες, Lucian. mendici omnes. Chryſoſt. ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν,venire in colloquium cum mendicis.

Προσαιτιάομαι,inſuper accuſo. Accuſ. iung.

Προσακοντίζομαι,ſagittis confodior.

Προσακονῶ,inſuper acuo, Bud. in Epiſt. poſter.

Προσακτέον, adducẽdum,admouendũ. Ariſtot.1. OEcon. ὡς τὰ ἐλευθέρια τῶν ἔργων προσακτέον, quibus liberalia officia credenda ſint.

Προσαλίζω,μ.ίσω,π.ικα,configo. Actiu.

Προσαλίσκομαι,præter alia capior & condemnor.

Προσάλληλα,inter ſe,alia.

Προσάλλομαι,ſalio,proſilio, Ariſtot. de mundo.

Προσαμάομαι,τὸ ἐπισωρεύω ᾗ συνάγω,accumulo,Bud. Cõ.

Προσαμύνομαι,ſumo defenſionem aduerſus,auxilio leuo. Datiuo. Plutarch. in Romulo.

Προσαμύνω,vindico, adiuuo,auxilior, fero auxilia,opem fero, προσβοηθῶ, tutor. Datiuo & Accuſ. Homer. Iliad.β, ὄφρα ἴδηται ἤ ῥά τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, vt videat an ſibi quicquam auxiliemur.

Προσαναβάλλω,inſuper ſurſum iacio, Ariſt. de mundo.

Προσανάβηθι,aſcende.

Προσαναγκάζω,idem quod ἀναγκάζω, & ἐπαναγκάζω (nam ἡ πρὸς nihil hîc ad ſignificationem facit) hoc eſt,compello,cogo,addico,ad officium retraho.

Προσαναγορεύω,de alto dico. Actiu.

Προσανάθου,depone,communica à προσανατίθεμαι.

Προσαναιρέω,μ.ήσω,π.ηκα,do reſponſum.

Προσαναιροῦμαι πόλεμον,bellum aſſumo, Thucyd.

Προσανακλαίομαι,vel Atticè προσανακλάομαι,cum aliquo lamentor congemiſco. Datiuo.

Προσαναλαμβάνω,in ordinem adſcribo, τὸ λαμβάνω, ſed vehementius quiddam.

Προσαναλογίσαντες,οἱ,prætereа cogitantes.

Προσανάλωται, interiit.

Προσανανεόω,ſuſcito,renouo.

Προσαναπαύσομαι αὐτῇ, requieſcam cum illa, cap.8. libri Sapientiæ.

Προσαναπληρόω,ſuppleo, Ariſtot. in Polit.

Προσαναπλέκω,adduco,replico.

Προσαναρριπίζω,denuò exuſcito.

Προσαναστέλλω,reprimo. Accuſ. Plutarch. in Pericle.

Προσαναπίπτομαι,minor,ἀπειλῶ.

Προσαναπτθείς,elatus,iratus.

Προσανατίθεμαι, τὸ ἀνατίθεμαι, hoc eſt, conſulo amicum vel fidum hominem & conſultum, & conſilium meum vel negotium expono. Paulus ad Galat.1, οὐ προσανεθέμην σαρκὶ ᾗ αἵματι,non adhibui (inquit) in cõſilium carnem & ſanguinem,hoc eſt,cum nullo hominũ Damaſci conſilia de Euangelica prouincia mihi mandata diuinitus communicaui. Et ibidem cap.2, ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, mihi enim qui aliqui eſſe videbantur, nihil communicauerunt: vel prorſus conſilia mecum nõ contulerunt. Sic Diodorus, τοῖς μάντεσι προσανεθέμενος περὶ τοῦ σημείου, quum ſuper portento Chaldæos conſuluiſſet. Eſt etiã τὸ προσαναφορτίζομαι,inſuper hoc oneris ſuſcipio, ἐπὶ τῷ προτέρῳ ἄχθει ᾗ τόδε αἱροῦμαι Xenoph. ἀπομ.2, μεγάλου ἔργου ὄντος τοῦ ἑαυτοῦ τὰ δέοντα προσαναγκάζειν μὴ ἀρκεῖν τοῦτο, ἀλλὰ προσανατίθεσθαι τὸ ᾗ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται, πείθειν, Budæus Comment.

Προσαναχρωννύω,transformo me in eoſdem colores.

Προσανδραποδίζομαι,in ſeruitutem redigo.

Προσανεσπᾶται τῷ τραχήλῳ, ceruici admouetur, Plutarch. in Themiſtocle.

Προσανέχω,adhæreo, προσκολλάομαι.

Προσανῄει,aduentabat, Thucyd.

Πρόσαντες,τὸ,opera,labor, moleſtum, difficile, aduerſum,accliue, Euripid. in Oreſte.

Προσάντης,ους,ὁ ᾗ ἡ,arduus,perarduus, aduerſus, oppoſitus, ἐναντίος,contrarius,obuians, difficilis,accliuis, aduerſus. Xenoph. in Apolog. Socrat. ἐπὶ μὲν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης,aduerſus alia bona non nitebatur. προσάντης λόγος καθίσταται, oratio in contrarium nititur. προσάντου προσώπου, vultus moleſti. Πρόσαντες χωρίον,locus accliuis.

Προσαντιβολέω, precor.

Προσαντλάω,μ.ήσω,π.ηκα,haurio. Neut.

Προσαυξῶ,creſco,augeor: ἀντὶ τοῦ γὰρ τὸ αὔξειν.

Προσαφῆκαν,antè congeſſerant, Herodot.

Προσαξίαν,meritó.

Προσαπαιτέω,exigo,deſydero.

Προσάπαξ,ſemel, Aphthonius.

Προσαπειλή,ῆς,ἡ,honor.

Προσαπειλησάμενος,qui minas addidit.

Προσαπεκδύσαι,præterea exuere.

Προσαπερείδομαι,adnitor.

Προσαπέρχομαι,inſuper diſcedo, Xenoph.

Προσαποβάλλω,inſuper perdo. Actiu. Ariſtoph. ᾗ προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα,inſuper eam pecuniam emittes cum duodecim: libris ſcilicet.

Προσαποδίδωμι,adiicio. προσαπέδωκε, addito.

Προσαπόδοσις,redditio. In hac figura (inquit Rutilius Lupus) ſententiis duabus aut pluribus propoſitis, ſua cuique ratio vel poſterius reddetur, vel ſtatim ſub vnaquaque ſententia ſubiungetur, quibus poſterior ratio ſubinferetur. Rom. Aquila προσαπόδοσιν vocat,quũ in idem vocabulum poſtrema pars membri deſinit,à quo is ambitus incœpit. hanc figuram alii κύκλον appellant. Vide Quintil. lib.9, cap.3.

Προσαποδύσαι, προσαπεκδύσαι.

Προσαποδύομαι,exuam vltrà.

Προσαπόδοσις,aſsignatio.

Προσαποκρίνομαι,plus æquo,vel plus atque interrogor, reſpondeo.

Προσαπόλλυμι,ſimul pereo,vnà concido.

Προσαπολλύω, amitto,perdo. προσαπώλεσαν, amiſerunt. προσαπολέσῃ ᾗ ἐκεῖνον,etiam illum vita perderet.

Προσαποτρίβω,traho moram.

Προσαποσκευάζομαι,præmoneo,demolior.

Προσαποστερέω,inſuper priuo,fraudo. Chryſoſt. προσαποστερεῖ ἑαυτοὺς τῆς σωτηρίας,ſalute ſe priuare.

Προσαποστῆσαι,vltrò deficere,trahere ad defectionem.

Προσαποστρέφω,obuerto, Actiu.

Προσαπτέον,tangendum eſt. Genitiuo, Nazanz.

Προσάπτομαι,tango, attingo, ſum particeps. Genitiuo iung. Dioſcorid. προσάπτεται τῆς τριχὸς,pilum attingit. Additur etiam Datiuus. Xenoph. προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι,quæ ſolùm ore attigerint. Pro leuiter attingo. προσαψάμενοι μόνον τούτων τῶν ἁμαρτημάτων, leuiter huic culpæ affines, AEſchines. Capitur etiam pro tracto.

Προσάπτω,μ.άψω,π.αφα,applico,adiungo,appono,affigo, defigo in aliqua re. Eſt etiam attribuo, accommodo,contribuo,aſsigno, προσνέμω. Actiuum, Accuſat. cum

Datiuo. Ariſtot. de mundo, τὴν αἴγυπτον ὁ μὲν τῷ ἀσίᾳ, ὁ δὲ τῷ λιβύῃ προσάπτουσι, hoc eſt, προσνέμουσι. προσάπτω σοι τιμὰς, id eſt, τιμῶ σε, Sophocl.

Προσαράσσομαι, allidor, impellor. & προσαρράσσομαι apud Herodot. legitur. Προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον αὐτῶν τὰς θύρας, Lucian. fores ſubitò in faciem occludant.

Προσαράσσω, μ. άξω, π. αχα, alligo, affigo, colliďo, rumpo. Actiu. Accuſ.

Προσαρδεύομαι, irrigor.

Προσαρτύνεται, adiungit, aptat, Heſiodus. Accuſatiuo & Datiuo.

Προσαρκέω, μ. έσω, π. κα, adiuuo, ſuccurro, opem fero, προσβοηθῶ, ſuppedito. Actiu. Accuſ.

Πρόσαρμα, τος, τὸ, alimentum corpori familiare & adhæreſcens, ὁ τῷ σώματι προσφυὴς τροφὴ, Euſtath. προσάρματα, fercula, αἱ τροφαί: fit enim hæc vox ab αἴρω τὸ προσφέρομαι, ὅθεν καὶ ἄρτος λέγεται.

Προσαρμόζω, μ. όσω, π. ακα, adapto, accõmodo, aptè coniungo, admoueo, cõmitto. Actiu. πράγματα νόμοις προσαρμόζων, res legibus accommodans, Plutarch. in Solone.

Προσαρμόττω, adiungo, conglutino, ferruminor, coagmento, προσαρμόζω.

Προσαρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, appendo, ſuſpendo, adiungo. προσαρτημένος, pendens. Datiuo. προσηρτημένον τῇ χύτρᾳ, fictili coniunctum, ollæ appenſum, Dioſcorid. lib. 8, cap. 15.

Προσάρτησις, appenſio, adnexus, retinaculum.

Προσαρέω, conuenio, apto.

Προσαστειάζομαι, aliquid ciuiliter dico.

Προσαστράπτειν τείχει, muro affulgere, Nazanz. in Orat.

Προσαυδάω, μ. ήσω, π. ηκα, alloquor, ſaluto, compello, verba facio. Neut. Accuſ. Odyſſ. ξ, ἐγὼν δ' αὐτὸν προσηύδων, id eſt, conueniebam. Idem Iliad. α, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, i. verba faciebat, προσεῖπε.

Προσαυλεῖ, tibiis canit ſeu ludit.

Προσαυλείους τύχας, fortunas aularum, Euripid.

Προσαυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſto in aula. Neutr.

Προσαυξάνω, inſuper augeo, adaugeo.

Προσαύξησις, incrementum.

Προσαυτοχειρία, ας, ἡ, ſuimet interfectio.

Προσαφαιροῦμαι, inſuper aufero.

Προσαφεψέω, μ. ήσω, τὸ ἀναφέψω, decoquo.

Προσαφὴ, tactus, attactus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 11.

Προσαφθεῖσα πυρὶ, igni admota, igni ſuccenſa.

Προσαφοδεύω, proluuiem alui proiicio.

Προσβαίνω, accedo, προσέρχομαι, procedo, ſubeo, gradior, penetro, progredior ad. Datiuo. προσέβη τῷ καπιτωλίῳ, Capitolium conſcendit, Plutarch. προσβαὶ, ἐνθορὼν, ἐμβὰς, Homeri Interpr. προσβᾶσαν ἐρινεῷ μεγάλῳ, aſcendentem caprificum excelſam, Plutarch.

Προσβάλλομαι, adiicior, inferor, incurſu petor, oppugnor. Vnde προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit vel incidit vel incumbit & appellitur & quod oppugnatur, Bud. Com. προσβάλλεται τοῖς δήγμασι, morſibus iniicitur, Dioſcorid. lib. 8, cap. 15.

Προσβάλλω, μ. αλῶ, π. προσβέβληκα, occurro, appellor & pello. Lucian. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν πόῤῥωθεν; pepulit aures noſtras? Eſt etiam συμβάλλω καὶ συμπλέκομαι, confligo, προσπίπτω, ingruo, aggredior, impetum facio, adorior, conſero manus, irrumpo, aſſilio, irruptionem vel impreſſionem facio, hoc eſt, μάχομαι & oppugno. vt προσβαλὼν τῇ πόλει, Xenoph. προσβάλλω τῇ χώρᾳ, inuado regionem, Plutarch. in Themiſtocle. ἐάν σοι προσβάλῃ, ſi in te incurrerit, hoc eſt, ſi te intus malè afficere tentarit, ſi te inuaſerit, Nazanz. in Orat. προσβαλὼν τῷ ἀδὰμ, Adam adortus, Idem. προσβάλλω τῇ ἰωνίᾳ, adeo Ioniam, Thucydid. προσβάλλω κηρύκῳ, id eſt, ἐλλιμενίζω. προσβάλλω πρὸς τὸ τεῖχος, muro ſuccedo, ſubeo muros, adorior muros. Item impingo, intorqueo, illido, AEſchines φιλοκρ. τοῦ ξίφους γυμνοῦ προσβαλὼν, Plutarchus de Bruto. Προσβάλλω item τὸ συντρέπω καὶ συντρίβω, hoc eſt, allido, collido, percutio, ferio. vnde προσβάλλειν τινὰ ἵππῳ, incitare in eum & irritare, ſtimulare & impellere. Demoſth. ἀεὶ σφ. ὥς περ θυσίαις προσβαλόντων. Eſt quoque προσβάλλειν ἀτιμίαν, notare ignominia, irrogare ignominiam & infligere. Item admoueo, vt προβάλλω, applico, adiicio, immitto, infero, aggrego, appono, accommodo, Plato in Timæo. πρόσβαλλε τὰ ῥόδα, adiice roſas, Dioſcor. lib. 1, cap. 54. προσέβαλε πόλεις εἰς τὸ κοινὸν, &c. Ariſtid. i. aggregauit. Accipitur & pro ἀτενίζω, & oculum obtutúmque figo. Plutarc. Symp. ὁ δὲ θαλῆς προσέβαλε τῷ νεανίσκῳ πολὺν χρόνον, hoc eſt, τὴν ὄψιν προσέβαλε. ὄψις προσβάλλουσα τοῖς ἐρωμένοις, Nazan. in Orat. ὑλιακῷ φωτὶ σαθροτέραις ἔτι προσβαλόντες τὴν ὄψιν, imbecillioribus adhuc oculis ſolis lucẽ intuentes, idem Nazanz. προσβάλλει ἄνω, ſurſum tollit, Plato in Timæo. προσβάλλει, ἀντικρούει, incurrere, vt incurrere in oculos, Bud. in Annot. in Epiſt.

Πρόσβασις, progreſſus, adit*, introitus, ἔφοδος, acceſſus.

Προσβατὸς, peruius, acceſſus. Xenophon, χωρίον, ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ, i. locus quo mors aſpirare nequiret.

Προσβεβλημένον, τὸ, propoſitiuum.

Προσβεβλημένος τῷ πατρὸς, dimicans pro patre.

Προσβεύω, honoro, ſuſpicio, veneror.

Προσβῆναι, acceſſiſſe.

Προσβιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, inſuper cogo, vi cogo, per vim facio. Accuſat. προσβιάζεται τοῖς παραγγέλμασι πρὸς τὴν ἀρετὴν, ad virtutem præceptis ducitur, Gaza de Senect. alii tamen legunt προσβιβάζεται. προσβιαδὴς, rapidè fugiens. Προσβιάζω, idem.

Προσβιβᾷ, συμφορμάζει, Interpr. Ariſtoph.

Προσβιβάζω, promoueo, impello, adduco, doceo, perſuadeo. Lucian. in Anacharſi, οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἀθυμίᾳ τῆς ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰκάζεσθαι βουλόμενος, &c.

Προσβλέπω, μ. έψω, π. εφα, aſpicio. Actiu. προσβλέπω σε, id eſt, βλέπω πρός σε, Euripid. Plato lib. 1. de Rep. προσέβλεπον αὐτὸν ἐφοβούμην, aſpiciens ad eum timebam. Lucian. cum duobus Accuſat. ἐν τῷ ἀεὶ πίνειν, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φιλόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, accedentes amico vultu & pacato intuens. Sophocl. cum vnico, προσβλέπειν, σ' ἔξεστί σοι τὰ τοῦδε ἔργα, tibi licet huius opera inſpicere. Ariſtophan. in Pluto, Προσέβλεψέ μέ τις, aſpexit me quiſpiam. Προσέβλεψεν αὐτὴν ἵλεῳ προσώπῳ, miti vultu cã aſpexit, Plutarch. in Public. Nazanz. in Orat. iunxit Datiuo, ἡλίῳ προσβλέψαντα, eum qui ſolem proſpexit.

Προσβλητὸς, adhærens, agglutinãs, productus, vt ἀργύριον προσβλητὸν, argentum productũ, cap. 10. Hieremiæ.

Προσβοηθέω, fero auxilium, accedo auxilio. Προσβοηθεῖν, cum auxilio accurrere. τὸ συμβοηθεῖν, ſuppetias ferre, arma conſociare. Thucyd. Προσβεβοηθηκότας, & συμβεβοηθηκότας, & ἐπιβεβοηθηκότας appellat τοὺς συμμάχους.

Προσβολὴ, ῆς, ἡ, à προσβάλλω dicitur propinquitas, adiectio, traiectus, tranſitus. ἐν τῇ προσβολῇ, in itinere. ἐν προσβολῇ τῆς σικελίας, dum in Siciliam trãſmittunt, Thucyd. vbi Valla, in prominentibus Siciliæ locis exponit. Itẽ vis, impetus, incurſus & acceſſus violentior, excurſio, impreſſio, ἔφοδος, aggreſſus, admotio, tormentum, machina, receptus, Thucyd. lib. 4. ſic Valla, & rectè. Interpr. exponit προσόρμησις, καταιγὶς, ἐπίθεσις, violentus impetus, vt eſt aciei in aduerſariorũ aciem, oppugnatio, vt ὁ ἐκ προσβολῆς ἀγὼν, pugna circa muros vrbium, Plutarch. Vnde προσβολὴ τῶν ἀθλητῶν, petitio gladiatorũ ad vulnera infligenda, vt προσβολὴ τῶν πολεμίων. ἐκ προσβολῆς, primo ſtatim impetu, Philoſtr. προσβολῆς ὀξείας τοῦ τείχει γενομένης, in murum impetu acerrimo ab hoſtibus facto, Plutarc. in Public. προσβολὴν ποιοῦμαι πρὸς τὸ τεῖχος, copias muris admoueo, Herodot. προσβολαὶ ποιεῖται τῷ τείχει, murũ aggreditur, Thucyd. προσβολὰς ἐποιοῦντο, machinas ad muros quatiendos faciebant, Idem. προσβολὴν ἔχον τῆς σικελίας, inuadendæ Siciliæ opportunus, ſeu ἔχον ἔφοδον καὶ προσόρμισιν, Interpr. Thucydid. προσβολαὶ, i. συμπλοκαὶ, implicationes quũ nauis in nauem incidit. Idẽ. προσβολαὶ τῶν κινδύνων, caſus

caſus periculorum, Nazanz. in Orat. σικύας προσβολὴ, cucurbitæ affixio, admotio, Dioſc. lib. 7, cap. 1. ἔστι καὶ φλεβῶν σύγχρισμα πρὸ τῆς ὑποπτου προσβολῆς, febribus circuitu redeuntibus illinitur ante ſuſpectam acceſſionem, Dioſc. lib. 5, cap. 123. προσβολαὶ προσώπων φιλίων, Euripid. occurſus grati oris. προσβολαὶ καρτεραί, valida tormenta dixit Herodot. Eſt & noxa offenſióque, Syneſ. & προσβολὴ τῆς ἀπωλείας eſt ἀπώλεια. Plato etiam appellat punctũ diſſectionis cuiuſdam, & applicationis decuſſationiſque, quod Cicero commiſſuram vertit, quaſi iuncturam cohærentem, Bud. Comm.

Προσβόρειος, & Πρόσβορρος, Aquilonius, ad Aquilonem vergens, ab Aquilone perflatus.

Προσβρέχω, infundo, irrigo.

Πρόσγειος, ὁ, ἡ, terræ proximus, contiguus, humilis. Ariſtot. de mundo, de ſyderibus errantibus, ὥστε αὐτῶν τὸ μὲν προσγειότερον, τὸ δὲ ἀνώτερον, vt eorum aliud propius terrã accedat, aliud ſit altius.

Προσγελάω, μ. άσω, π. ακα, arrideo. Accuſ.

Προσγίνομαι, inſuper fio, adnaſcor, augeor, addor, adiungor, cõcilior, accedo, interuenio, adſum, incido. Philo de mundo, ζῷα ταῖς τοῦ παντὸς ὁλοσχερεστέραις προσγίνεται μοίραις, i. animalia amplioribus vniuerſi partibus acceſſionis vice ceſſerunt. Plato 1. de Rep. προσγενέσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ προσήκει τοῖς δημιουργοῖς, artificibus id accedit, vt arte mercenaria vtantur. προσγίνεσθαι, accedere, aduenire, addi: cuius contrarium ἀπογίνεσθαι, Plato de Leg. προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ, regis ſocietatem ſecuti, Plut. in Themiſt. προσγεγενημένου ναυτικοῦ, acceſſione claſſis, Thucyd. προσγίγνεται ἀπ' ἐμοῦ, à me præſtatur, Xenoph. προσγιγνόμενα, προσκτᾶσθαι, Thucyd. προσγενομένων τῶν ἐκεῖ, rebus illic bene geſtis, Idem.

Προσγράφω, adſcribo. Plutarch. in Numa, πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ προσγράψαι, reip. Pythagoram adſcripſerunt. Idem in Public. ἀυτὸν τῇ βουλῇ προσέγραψε, inter patres eum legit. Προσγράφειν τοῦτο πρὸς τὴν εἰρήνην, id ad pacem adſcribere ſeu ad iam ſcriptam pacem addere, Budæus. τοῖς ὁμολόγοις προσγράψαντες τὴν εἰρήνην, Demoſt.

Προσδαπανάω, inſuper abſumo, præterea inſumo.

Προσδεδεμένοι τρυφῇ, addicti deliciis: à verbo προσδέω, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Προσδέδεται, alligatus eſt.

Προσδεής, indigens, qui indiget, qui aliquo deficitur, προσδεηθείς, Genit.

Προσδεθείς, ὁ, vinctus, alligatus.

Προσδεῖ, inſuper opus eſt. Datiuo & Genit. Plato in Epiſt. ἐράστῳ δὲ καὶ κορίσκῳ πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν σοφίᾳ, φημὶ ἐγὼ προσδεῖν σοφίας τῆς περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς, &c. i. Eraſto & Coriſco præter eam ſapientiã quæ deformis eſt, affirmo etiam ſapientia opus eſſe, qua quis ſibi ab improbis cauere nouit. προσδεῖ τύχης, inſuper opus eſt prouẽtu, Demoſt. Προσέδει τῆς διδασκαλίας ἐμοί, opus erat mihi declaratione, Thucyd. Plat. 2. de Rep. προσδεήσει αὐτῇ καὶ τῶν ἄλλων, indigebit ipſa & aliis. προσδεῖ ὑμῖν τοῦ ναυτικοῦ, indigetis claſſe, Thucyd. Προσδεῖ ἑνός, vno adhuc opus eſt, Lucian. προσδεῖ τῆς ἀρετῆς, virtute opus eſt, Ariſtot. lib. 1. Polit. μείζονος δὲ οὐ προσδεῖ, maiore non eſt opus, Plato de Leg. ἐὰν δέ τι προσδεῖν δοκῇ, ſi quid deeſſe videatur, Idem ibidem.

Προσδείκνυμι, præmonſtro.

Προσδέκομαι, expecto, Ionicé.

Προσδεκτέον, accipiendum.

Προσδεκτός, acceptus, gratus.

Προσδέομαι, indigeo præterea, opera indigeo, mihi eſt opus, rogo, poſtulo, deſydero, obſecro. Depon. Genit. Προσδέομαί τινος, aliquid mihi deeſt. Xenoph. μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι, i. opus etiam eſſe diuinatione.

Προσδέρκομαι, aſpicio, Euripid.

Πρόσδετος, ὁ καὶ ἡ, illigatus, in Epigram.

Προσδέχομαι, μ. ἔξομαι, π. δέγμαι, præterea accipio, aſſumo, ſuſcipio, admitto, accipio conditionẽ, in ſocietatẽ accipio, vtor, excipio. Itẽ præſtolor, expecto, vt apud Luc. c. 2. de Simeone, προσδεχόμενος τὴν παράκλησιν τοῦ ἰσραήλ. Et Xen. προσδεχόμενος καὶ ἄλλην στρατιὰν οἴκοθεν. προσδεχομένου μου γενήσεσθαι, &c. Thucyd. in 2, διὰ φόβων προσδεχόμενοι, timentes & cauentes, Plato de Leg.

Προσδέω, μ. ήσω, π. ηκα, alligo, vincio, Plutar. in Pericle, σανίσι προσδήσας, quum Samios tabulis alligaſſet.

Προσδιαβάλλω, calumnior, inſimulo, maiorẽ calumniã incito. Actiu. Accuſ. ὡς προσδιαβληθείη μᾶλλον εἰς τὸν λακωνισμὸν, vt ex Lacedæmoniorum amicitia in inuidiam magis adduceretur, Idem ibidem.

Προσδιάθεσις, affectus, diſpoſitio.

Προσδιαιρεῖσθαι, inſuper diuidere, Ariſtot. in Rhet.

Προσδιαιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, apud aliquem victito.

Προσδιαιτέω, ſicut προσαιτέω, mendico.

Προσδιαίτησις, εως, ἡ, cõuerſatio, victúſq; apud aliquem.

Προσδιαλέγομαι, ſimul ſermocinor, rurſus alloquor, diſſero reaffari. Datiuo. προσδιαλέγομαί σοι, te alloquor. προσδιαλέγομαι εὐχαῖς, oro ſupplex, Plato de Leg.

Προσδιάλεξις, diſſertatio.

Προσδιανοέομαι, inſuper ſentio, Plato de Leg.

Προσδιανοῶ, Plato in Leg. inſuper animaduerto.

Προσδιαπατταλεύω πρὸς σανίδα, fuſti ſuffigo.

Προσδιαστέλλομαι, τὸ διομολογοῦμαι, προσδιορίζομαι, nominatim excipio, & ſtipulatione caueo.

Προσδιαστρεφόμενος, deprauatus.

Προσδιασύρω, inceſſo, detraho, Ariſtoph.

Προσδιατρίβω, μ. ίψω, π. ιφα, tardo, moror, immoror, cum aliquo verſor, aliquem conſector. Datiuo.

Προσδιαφθείρομαι, ſimul pereo, vnà concido.

Προσδιαφθείρω, præterea corrumpo.

Προσδίδωμι, addo, cõmunico, inſuper do. Xenoph. αἰτούμενοι προσδοῦναι, καὶ τοῦτο μηδενὸς ἀγαθοῦ, precantem ſe participem inſuper efficere, idque boni nullius.

Προσδιέρχομαι, enarro. προσδιελθών, inſuper narrans.

Προσδιορίζομαι, & Προσδιορίζω, eò amplius conditionem addo, verbiſque attempero & definio quod dictum eſt, & quaſi addefinio quod ſimpliciter enũtiatum erat, additamentis circunſcribo, & amplius diſtinguo. Vulgus circunſtantias addere dicit.

Προσδιορισμός, huiuſmodi circũſcriptio, verborúmq; præciſio. Vulgò cautela. Et apud Dialecticos dicitur ea pars propoſitionis præcipua, quæ ſignificat quo nã modo prædicatum inſit in ſubiecto. circunſtantiam appellant, Bud. Com.

Προσδοκάω, μ. ήσω, π. ηκα, expecto, ſpero, ἐλπίζω, credo, exiſtimo, ſuſpicor, reor, præſagio. Cũ Infinit. Plato 2. de Rep. προσδοκῶ πρὸς ἔργον τι εἶναι τοῦτο, ſpero ad hoc prodeſſe, i. reor. προσεδοκῶντο μὴ συμμενεῖν, nõ putabãtur ſtabiles manſuri. προσδοκῶ ἀποδείξειν, confido me probaturũ, Aeſchin. προσδοκῶ χαλεπὴν αὐτὴν φανεῖσθαι, Demoſth.

Προσδοκία, ας, ἡ, & Προσδοκίη Ionicè, expectatio, ſperatio, ſpes, metus, ſuſpicio, obiectus. ἀλγεινοῦ κακοῦ προσδοκία ἐστί, triſtis mali expectatio eſt, Ariſt. in Probl. ſect. 7. ἔχω προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας, ſum in expectatione ſecuritatis, Demoſt. προσδοκίαν παρέχω, ſignifico. παρὰ προσδοκίαν σχῆμα dicitur, quando aliter reſpondemus, quàm expectatur.

Προσδόκιμος, ου, ὁ, approbatus, de quo magna ſpes eſt, imminens, impendens, adfuturus, qui expectatur, προσδόκιμός ἐστι, expectatur. ſic Ariſtot. lib. 2. OEcon. προσδόκιμός ἐστιν ἥξειν, &c. Demoſth. habiturus creditur, exiſtimatur. προσδόκιμος δύναμίς ἐστι ἐκ παιονίας, ex Pannonia copiæ expectantur, Plutarch. in Othone. προσδόκιμα ἦν τὰ χρήματα πρὸς αὐτόν, i. pecuniam expectabat. προσδοκίμων ὄντων τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ, i. προσδοκωμένων ἄλλῃ στρατιᾷ: ἐπιδοκιμῶν δὴ λοιπόν, Interpr. Thucyd.

Προσδραμεῖν, accurrere. Xenoph. προσδραμεῖν τῷ ἰσραήλ. προσδραμεῖν τῷ δωρήματι, accurrere ad donum, Nazanzen. προσδραμεῖν πρὸς τοὺς ἐγγύς, Xenoph. incurrere in eos qui propè ſunt.

Προσδραμοῦμαι, accurram, Demoſth. προσδραμεῖσθαι, accurſurum eſſe.

Προσδραμὼν, accurrens, inſiliens, Ariſtoph.

Προσεάω, permitto, ſino.

Προσεβήσατο, adiit. Accuſatiuo. Heſiod. φίλον ἀμφότεροι προσεβήσατο.

Προσεγγίζω, μέλλων ἐγγιῶ, appropinquo, propius accedo, πλάζω. Neut. Datiuo iungitur.

Προσεγγράφω, aſcribo, inſuper aſcribo & addo, aſcribo decretis, adiicio ſcripto, Aeſchines. Iungitur Datiuo cum Accuſ.

Προσεγκαλῶ, accuſo, expoſtulo, increpo, imputo.

Προσέγκειμαι, incumbo.

Προσεγχρίω, in Epigr. illino.

Προσεδοκήθη, ſperatum eſt.

Προσεδρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aſſideo, ſedulò incumbo, ſum ſedulus, aſſiſto. Neutr. Datiuo. Ariſtot. lib. 8. Polit. cap. 4. προσεδρεύουσι τῆς φιλοπονίας, id eſt, exercentur. προσεδρεύω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, aſſideo ad iudicium, ſeu tribunali, Chryſoſtom. de off. Epiſc. πρὸς ἴδιον προσεδρεύει, in rem propriam ſedulus incumbit, rei propriæ inſiſtit ſedulus, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 3. προσεδρεύω item inſidior, ἐνεδρεύω, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Προσεδρία, ας, ἡ, & προσεδρεία, aſſiduitas, perſeuerãtia, diutina obſidio, Thucyd.

Πρόσεδρος, ὁ, ὁ, aſſidens, aſſiduus. πρόσεδρος τῆς μαντείας, augurii præſes, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Προσέειπον, allocutus ſum. προσέειπε, affatus eſt, προσεῖπε. Homer. προσέειπεν ἄνακτα.

Προσέζευξεν, adiunxit.

Προσεῖκε, emiſit.

Προσεθίζω, aſſuefacio. Xenoph. in Apol. Socr. πῶς ἡμῶν εἶναι τοὺς αὖ διαφθείρομαι, καρτερίαν καὶ ἀτέλειαν προσεθίζων; eos tolerantiam docens & frugalitatem?

Πρόσει, accedit: pro accedes & adibis, Epictet.

Προσειδέναι τὴν χάριν, præterea gratiam habere, Plat. in Apol. Socratis.

Προσεῖδον, i. εἶδον, vidi, Sophoc. in Aiace.

Προσεικάζω, comparo, aſſimilo, æquiparo, ἀφομοιῶ. οὓς τὰ μὲν ἄλλα σατύρων αὖ τις γένει προσεικάσειε, quos quidem in reliquis ſatyrorum generi quiſpiam aſſimilarit, Plutar. in Numa.

Προσείκελος, ὁ, ὁ, adſimilis, ſimilis.

Προσείλετο συνάρχοντα, Plut. in Public. ſocium imperii adiunxit, delegit ſibi collegam.

Προσειλημμένος ὑμένι, membrana contentus.

Προσείλιος, & προσειλής, ὁ, ὁ, apricus, ad calorem Solis expoſitus, ὁ πρὸς εἵλην τετραμμένος, hoc eſt, πρὸς τὴν ἡλίου αὐγήν.

Πρόσειμι, compoſitum ex πρὸς & εἶμι, eo, vado, ſignificat accedere, conuenire, & tam ad perſonas quàm ad res refertur. πρόσεισιν ἰησοῦς, accedit Ieſus, Nazãz. πρόσεισι πτηνοῖς, ad volucres accedit, Plut. in Rom. Idem de Cicerone, ἀλλὰ καὶ τῷ λέγειν μετὰ φόβου προσιόντα, ad dicendum timidè accedens. Dicitur & de muliere nubente, quaſi pro conuenire in manum, i. contrahere & nexum inire, vt ἀνδρὶ προσιέναι, Xenoph. Significat etiam quotannis redire & obuenire. πρόσεισι, προσέρχεται, obuenit. Vide Bud. in dictione Obuenire. Thucyd. 2. προσιόντων μὲν ἑξακοσίων ταλάντων, &c. Vnde προσιόντα, obuentiones, reditus. Pertinet aliquando hæc dictio ad forum, vt προσιέναι τῇ βουλῇ, ad curiam referre. προσιέναι τῷ δήμῳ, cũ populo agere. προσιέναι τοῖς δικασταῖς, apud iudices cauſam actitare, in iudicio dicere. Vel cum Accuſ. vt apud Aeſchin. προσιέναι τὸ δικαστήριον, ingredi iudicium, Bud. Com.

Πρόσειμι, adſũ, adiicior. vnde πρόσεστι, de quo infrá. Xenoph. τῇ μὲν βίᾳ πρόσεισιν ἔχθραι, violentiæ inſunt inimicitiæ, i. cum violentia ſunt coniunctæ. Iſocrat. ταῦτα πάντα προσεῖναι δεῖ τοῖς καλῶς καὶ μετρίως γέρουσι, id eſt, ineſſe. Plat. 1. de Rep. δεῖ δὴ αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι καὶ ζημίαν, eis imponi neceſſitatem & mulctam.

Προσεῖναι, adeſſe.

Προσεῖπον, ἀόριστ. β, appellaui, affatus ſum, allocut⁹ ſum, dixi, vocaui. τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτὸν, id nomen ſibi vendicauit, Nazanz. in Orat. προσεῖπεν καὶ τὸν πρεσβύτην ἡμῶν, &c. Bud. in Epiſt. prior. ſaluta legatum noſtrũ. προσεῖπε μοι, i. προσαγορεύσαιμι, ſalutarem. προσείποι, vocauerit. προσειπεῖν, alloqui, ſalutare. προσειπεῖν ὄνομα, Euripid. προσειπὼν ἑκάτερον ὃν ὀνόματι, nomine filium vtrunque appellans, Plut. in Publicola.

Προσείρηκεν, allocutus eſt, appellauit, dixit.

Προσείρπυζε, arrepebat, ſerpebat.

Προσέκει, adiicio, προστίθημι.

Προσεκπράττω, inſuper exigo.

Προσέσχον, intendi, attendi. Ariſtoph. προσέσχον τὸν νοῦν τῇ ἱππικῇ.

Προσεκτέω, incurio.

Προσέκειτο, ἀντὶ τοῦ προσέκειτο.

Προσεκθλίβω, inſuper exprimo.

Προσεκκαίω, accendo, inſuper exuro.

Προσεκπηδάω, proſilio.

Προσεκπυρσοῦν, accendere.

Προσεκτέον, ſtudendum eſt, attendendum eſt.

Προσεκτικὸς, ἡ, ὀν, attentus, ſobrius. προσεκτικὸς λόγος, Hermog. oratio ad comparandam animi attentionem comparata. προσεκτικὸς τοῦ πνεύματος, qui ſpiritum emittit, Ariſtot. in Probl.

Προσεκύνησα, adoraui.

Προσελαύνω, trãſcendo, ſupero, percutiẽdo ferio, pduco. Itẽ accedo, pficiſcor, pmoueo, irruo, puehor, equito, adequito, aduehor, vt προσελαύνω τῷ ἵππῳ, aduehor equo, Xen. Idẽ li. 4. Pæd. ὁ δὲ προσελαύνει πρὸς τοὺς ὑρκανίους, alter quidẽ adequitat ad Hyrcanios, i. equo fertur ad. προσελαυνούσης ἡμέρας, Lucia. adueniẽte vel aduẽtãte die. τῇ πόλει προσελαύνω, impetum ad vrbem facio, Plut. in Public.

Προσελεῖν, cõuiciari, ὑβρίζειν. ab Elide vrbe Arcadię, vel ab ipſis Arcadib⁹ cõuiciatoribus, q προσήλυτοι dicebãtur.

Προσελθὼν, accedens. προσελθὼν τοῖς λογισταῖς, Demoſth.

Προσελεύθω, corrigo, rationes exigo.

Προσελεύθω, aduenio. Neutr. abſ. προσεληλύθατε τῷ ὄρει, ad montem acceſſiſtis. προσεληλύθει, acceſſerat.

Προσελεύσεσθαι, iturũ eſſe. πρὸς σὲ ἐλεύσομαί σοι, ad te accedã, in Προσέλευσις. πρόσοδος, pceſſus, ſupplicatio. (Epigr.

Προσελήναιος, ὁ, ὁ, ante Lunam natus. Vide Chil. Eraſm.

Προσέληνοι, οἱ. cognomentum Arcadum, quòd ante Lunam fuiſſe ſe contenderint, voluerintque mortalium omniũ antiquiſſimi videri. Apol. l. 4. Arg. ἀρκάδες οἱ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται, Arcades aſtris priores.

Προσέλομαι, eligo. προσελόμενος, qui delegit.

Προσελώδης, paluſtris.

Προσεμβαίνω, inſulto. Datiu. Sophoc. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, deſcendo in aquam, Dioſc. lib. 5, cap. 21.

Προσεμβάλλω, inſuper adiicio, addo, impello.

Προσεμβῆναι, ἐπεμπηδῆσαι, inſilire, inſultare: à προσεμβαίνω. Dat. iũgit. Sopho οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρῆ; an non mortuo te oportet inſultare?

Προσεμπάσσω, aſpergo, qui aſperſit.

Προσεμπεδοῦν, confirmare.

Προσεμπικραίνεσθαι σαμίοις, ſæuire in Samios, Herodot.

Προσεμφερὴς, ὁ, ἐμφερὴς καὶ παρεμφερὴς, ſimilis, aſſimilis, ſimilitudinem referens, non diſſidens, nõ abſimilis. Datiuo.

Προσεμφορηθέντος, q ſũpſit, qui eſitauit vel comedit. Alex. Aphr. l. 1. Prob προσεμφορηθέντος τῆς τροφῆς, q cibũ ingeſſit. προσεμφορηθέντος κώνειον, qui cicutam hauſit, Dioſc. l. 6, ca. 1, & 31. προσενεγκάμενος εἰς φῶς, qui ad lucẽ attulit, Plut. in Lycurg.

Προσένεγκε, offer. προσενέγκαι, offerat. προσενέγκας, qui obtulit.

Προσενεκτέον, adferendum eſt, apponendum eſt, adhibendum eſt.

Προσενέπω, appello, alloquor. & προσεννέπω pro eodem. Sophoc. ἄλλον προσεννέπω.

Προσκατάποσις, oblatus, deuoratus, hauſtus, Dioſc. lib. 6, cap. 32. προσκαταποθὲν ἰοβόλον πῶμα.

Προσενήνοχε, obtulit, cap. 11. Pauli ad Hebr.

Προσέντaξις, ἡ. vide Πρόταξις in Appendice de vocabulis militar.

Προσεντείνω πληγάς, verbera infligo, Demoſth. προσεντεῖναι πάλιν ἑτέρας, alteras totidem plagas addere & infligere. Figura eſt Attica Plutarcho: nam ſubaudiendum πληγάς, Bud. Comment.

Προσεντέλλεσθαι, inſuper iubere, Xenoph.

Προεντίκτω, prius pario.

Προσεντοίχιον, ὁ, τὸ, ante conſpectum poſitum, vt paries.

Προσεξαιρέομαι, deligo. Accuſ.

Προσεξαμαρτών, inſuper errans.

Προσοξις, attentio.

Προσέοικα, aſſimilor, appareo. Datiuo. Plat. Epiſt. 7, εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, voto aſſimile eſt tale conſilium. προσέοικε τῷ σκοπῷ, præſenti conſiderationi cōuenit, Nazanz. in Orat. προσέοικε χλευάζειν, Demoſth.

Προσεικώς, ότος, ὁ, ſimilis. Dat. Lucian. ταῖς παιδιαῖς προσεικότα, ludicris aſſimilia. εἰς τὰ πολλὰ καθαρμῷ προσεικυῖα, multùm luſtrationi adſimilis, Plut. in Numa.

Προσεπαινῶ, collaudo.

Προσεπιλαλῶ, iterum ac tertiò loqui & dicere.

Προσεπεμβαίνειν, inſultare, irridere.

Προσεπεμβάλλω, adiicio.

Προσεπερωτᾶν, iterum ac tertiò interrogare.

Προσεπῄνεσε, approbauit.

Προσεπιβλαστάνω, incrementum germinum ſuſcipio.

Προσεπιγαμέω, adgenero.

Προσεπιδεικνύω, μ. ξω, π. χα, oſtendo. Actiu.

Προσεπιδημέω, μ. ήσω, π. ηκα, appello. Neutr.

Προσεπιδίδωμι, adiicio, addo.

Προσεπιδοξάζω, coopinor. προσεπιδοξάζει, coopinatur, Gell. lib. 19, cap. 1.

Προσεπιζητέω, requiro.

Προσεπικτᾶσθαι, inſuper acquirere, Ariſtot. in Rhet.

Προσεπιλαμβάνομαι, &

Προσεπιλαμβάνω, inſuper aſſumo.

Προσεπιλέγω, inſuper addo. Accuſ. Theophr. lib. 1, c. 6. de cauſis plant.

Προσεπιλάκαντο, προσεπίλαξε, Homer. Odyſſ.

Προσεπιμελοῦμαι, inſuper curam gero, Plato de Leg.

Προσεπιμετρεῖν, aliquid vltra iuſtum ſubinde admetiri, & ad cumulum addere.

Προσεπινοέω, poſteà intelligo.

Προσεπιπίπτω, inſuper incurro, incido, incumbo, graſſor, Philo.

Προσεπιρρώννυμι, confirmo, vires ſuperaddo.

Προσεπιστέλλω, inſuper ſcribo, mando, Thucyd.

Προσεπιτάττειν, indies alia atque alia, vel indies maiora iubere.

Προσεπιτέρπομαι, inſuper oblector, Ariſtoph.

Προσεπιτραγῳδεῖν, amplificare verbis.

Προσεπιφύομαι, inſuper naſcor, Bud. in Epiſt. prior.

Προσεπιχειρεῖν, prælium inire.

Προσεπιχέω, inſuper infundo.

Προσέπτατο, προσέπτησαν, aduolarunt, Ariſtoph.

Προσεργάζομαι, opus præmunio, operam do, acquiro. Accuſatiuo.

Προσερείδω, μ. είσω, π. εικα, applico, innitor. Act. Accuſ.

Προσερεῖν, narro, appello, laudo. Προσερεῖν τὴν πόλιν, i. laudare, Ariſtid. ὡς προσερῶν, vt conſulturus, conſulendi gratia, Herodot.

Προσέρομαι, interrogo.

Προσεροῦμεν, dicemus, Plato de Leg.

Προσέρπω, proſerpo. Sophoc. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον, i. τὸ ἀποβησόμενον, τὸ ἐκβησόμενον, metuo euentum. Idem, καὶ σοὶ προσέρπει τοῦτο, ad te repens.

Προσερρήθη, ſalutatus eſt, appellatus eſt, Eurip.

Προσέρρευσε, acceſſit, affluxit.

Προσέρχομαι, aduenio, adeo, aggredior, obuenio, prouenio, aduento, ſubeo, accedo ad, coeo, congredior, pergo, conſueſco. Depon. Datiuo iung. προσερχόμενός σοι, ad te accedo, Xenoph. προσέρχομαι τῇ βουλῇ, refero ad curiam, Demoſth. προσέρχεται τῷ βήματι, adit tribunal, Chryſoſt. προσέρχεσθαι τοῖς κοινοῖς, ad rempub. accedere & tractare, Demoſt. dicitur & πρὸς τὰ κοινά. Plato Epiſt. 9, ἐν ἴσῳ τῷ βελτίστῳ πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται, nulla eius quod optimū eſt ratione ad remp. gerendam accedunt. προσέρχομαι ἐγγύς, appropinquo, adorior, Xenoph.

Προσέσομαι, adiiciar, inſuper adero. Plato 2. de Repub. κλίναι προσέσονται, accedent lecti, i. addentur.

Προσέσται, addetur. Datiuo.

Πρόσεστι, adeſt, additur, τὸ ἐμοὶ τοῖς ὅλοις ἃς ἔχω δεῖ μοι καὶ τοῦτο, & largè mihi ſupereſt, vt ſic dicam. πρόσεστι δ' ὕβρις, inſuper accedit. ὕβρις τίνος πρόσεστι τῷ πράγματι, Demoſth. τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, Rodolph. Agric. interpretatur apud Lucianum, delationis cōditiones: alii, calumniæ rationes. τὰ προσόντα τοῖς κεφαλαίοις διαπίπτει ἤδη, hoc eſt, τὰ πλεονάζοντα. Ex quo fit vt τὸ προσὸν pro excurrēte ſumma ponatur, & quod quadranti ſummæ & integræ ſupereſt.

Προσέσχε, applicuit, acceſſit, appulit, appropinquauit, προσέσχηκε, Bud. Comment. Προσέσχεν εἰς μεγάλην, Ariſtid. Προσέσχον πρὸς τὴν Σίφνον, Herodot. ad Siphnum applicuerunt, i. appulſi ſunt.

Προσέσχες, animaduertiſti, Xenoph.

Προσετάχθη, præceptum eſt.

Προσεταιρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſocium aſſumo, amplector, in ſocietatem aſciſco, in ſocietatē mihi deligo. Neut. abſo. cum Accuſ. Herodot.

Προσετίθεντο, acceſſerunt.

Προσετετάχατο, attributi erant, ordinati erant.

Προσέτι, adhuc, præterea, amplius. Προσέτι τούτοισι, præterea, ſub hæc, Herodot.

Προσέπλασε, aſperſit, προσέρραινεν, Ariſtoph.

Προσευκτικός, deditus precationibus, Chryſoſt.

Προσευπορεῖσθαι, largè ſuppeditari, abundè ſupereſſe.

Προσευρίσκω, adinuenio. Accuſ. & Dat. Hermog. καὶ δὲ αὐτῷ λείπονται προσευρεῖν.

Προσευσχολεῖν, accuratè contemplari. Genit.

Προσευχὴ, ἡ, precatio, deprecatio, oratio quæ ad Deū funditur: quaſi Προσοχὴ, quoniam attentione opus ſit. Chryſoſtomus, ταῖς προσευχαῖς συζῆν, addictum precationibus viuere. ‖ Eſt & locus vbi mendici ſtipem efflagitant, vt apud Iuuenalem, AEde vbi conſiſtas, in qua te quæro proſeucha.

Προσεύχομαι, μ. ξομαι, π. ηγμαι, oro, facio precationem, vota perago, vota nuncupo, intercedo, precor, adoro, propriè Deum. Depon. Datiuo. Plato lib. 1. de Rep. Προσευξάμενος τῷ θεῷ. Ariſtoph. in Pluto cum Accuſ. ἵν' ἀλλ' εὐχομένην ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν, vt vota tua deo peragas & preces, vt precationem facias & ſupplices. Προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς, deos orare, Plutarch. in Numa.

Προσεφεύρομαι, adhuc ſeu inſuper comminiſcor, Budæ. in Epiſt. poſt.

Προσέφη, allocutus eſt, προσεῖπε, προσεφθέγξατο. Accuſatiuo, Homerus.

Προσέφυ, adnexus eſt, adhæſit. Ariſtophanes πεφυκέναι γέγονε τοῦ νῦν λόγου εὖ προσέφυμεν, iſtud verbum rectè es amplexus, rectè es locutus.

Προσέχεια, ας, ἡ, attentio, προσοχή.

Προσεχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, continuus, continens, ſobrius, attentus, contiguus, vicinus, proximus, finitimus. Προσεχέες, animaduertentes, Herodot. Προσεχέας σφι εἶλοντο, ſibi applicauerunt.

Προσέχοντες, οἱ, ſocii abſoluti, aſſenſores ſtudioſi.

Προσέχομαι, adhæreo, adnaſcor, ſum affinis. Προσέχομαι τῆς ἀπολογίας, Bud. in Epiſtol. poſterior. Προσέχεται δὲ τῷ δένδρῳ, arbori adhæret, Theophraſt. in hiſtoria plantar.

προσεχόμενος, προσαπτόμενος, adhærens. προσεχόμενος τῶν ἰδίων λόγων πειθοῖ, Bud. in Epiſt. prior.

Προσέχω, μ. ἕξω, π. προσέσχηκα, attendo, intendo, προθυμοῦμαι, ſtudeo, aſſequi volo, incumbo, mentem adhibeo, ſeu aduerto: cui opponitur ἀμελῶ. Neutr. Datiuo iungitur: vt προσέχω ἐμαυτῷ, mei habeo rationem, Xenoph. προσέχω ταῖς ὀργαῖς, i. ἐπακούω καὶ ποιῶ, Ariſtoph. προσέχειν τῷ πολέμῳ, incumbere in bellum. προσέχειν τὸν νοῦν, mentem adhibere. Idem in Pluto, πρόσεχε τὸν νοῦν ἵνα πύθῃ, adhibe mẽtem vt intelligas. προσέχω σοι τὸν νοῦν, te audio, te obſeruo, tibi adhæreo, habeo in potentia tua fiduciam, Aeſchin. προσέχω τὸν νοῦν τούτῳ, animum ad hoc adhibeo & applico. προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς πολεμίοις, Plato de Leg. ad hoſtes mẽtem animúmque conuertere. πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ, Ariſtoph. ἄνδρες προσέχετε τὸν νοῦν. idem Plato 2. de Rep. οὐ πάνυ μάλα τούτου προσέσχηκα τὸν νοῦν, animaduerti. Idem in Epiſt. αὐτοῖς σφόδρα προσεῖχον τὸν νοῦν, eos vehementer obſeruabã. προσέχω τὴν γνώμην, attentus ſum, Thucyd. προσέχοντες τὴν διάνοιαν πράξει μεγίστῃ, maximæ actioni mentem adhibẽtes, Plut. in Numa. Idem ſine caſu nominis dixit, αὐτοῖς οὐδὲν ἧττον τῷ πλῷ προσέχειν τὸν αἰτιώτατον. πρόσεχε μὴ φῦς, &c. caue ne fias, Epictet. προσέχω ἀπὸ τούτου, mihi caueo ab hoc, ca. 7. Euang. Matth. Significat etiam auſcultare, obtemperare, parere, audire, accedere, aſtipulari, adhærere, cõſentire ſeu aſſentiri. Iuſtinus Martyr, ὡς ἂν Ὁμήρῳ προσέχεις ὁμιλεῖν, i. Homero ſubſcribis. προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ, altari adſtitit. Dicitur & οὐ προσέχω, pro nihil moror. οὐ προσέχω τῇ εὐδαιμονίᾳ, &c. non attendo felicitati, non curo felicitatem, nihil moror felicitatem, Plut. in Apophtheg.

Προσεχῶς, ſine vllo medio, attentè, continenter.

Προσεχῶσθαι, exaggeratum eſſe.

Προσέῳξα, adaperui.

Προσζημιόω, μ. ώσω, π. ωκα, damno afficio.

Προσῆ, inſit, Ariſtoph. Datiuo.

Πρόσηβος, ὁ, ὁ, puber.

Προσηγόμην, adductus ſum.

Προσηγορεῖν, προσαγορεύειν.

Προσηγόρημα, ſalutatio, Eurip.

Προσηγορία, ας, ἡ, ſalutatio, appellatio. pro nomine appellatiuo Hermog. προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, ortum habere ab aliquo. Vide Quintil. lib. 1, cap. 7.

Προσηγορικὸς, ἡ, ὸν, καὶ Προσήγορος, ὁ, ὁ, appellatiuus, ſalutatiuus, προσφωνητικός.

Προσῄει, adibat, accedebat, præcedebat, adueniebat, adueniit, proueniebat, pendebatur. προσῄει πρὸς τὰς ἀρχάς, adibat magiſtratus, Thucyd. Ariſtoph. in Pluto, ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν προσῄειν: vbi προσῄειν tertiæ eſt perſonæ ἰωνικῶς, ὡς ἡ προσῄει, ἦσκειν εἶπε καλά, ἀντὶ τοῦ ᾔσκει: ſic Interpr. Eſt igitur προσῄειν pro προσῄει.

Προσῄεσαν, accedebant, adibant, pergebant, adierunt, acceſſerunt. Xenoph. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. προσῄεσαν τῷ Σόλωνι, Solonẽ adibant, Plut. in Solone.

Προσῆν, obuenit. προσῆν φόρος, tributũ obuenit, Herod.

Προσήκεις, ſimilis eſt. προσῆξαι δέμας, corpore es ſimilis, Eurip. à προσήκω.

Προσῆλθον, acceſſerunt.

Προσήκατο, admiſit, accepit.

Προσῆκον, τὸ, decens, conſentaneum, congruens, quod conuenit. Elocutionis formulas quæ ab eo manant vide in Προσήκω.

Προσηκόντως, decenter, rectè, rite, vt par eſt ſeu erat. προσηκόντως τῇ πόλει ἐξῆλθον τοιοίδε, quales par erat, tales in patriam extiterunt, Thucyd.

Προσήκω, conuenio, i. congruo, τὸ καθήκω καὶ ἀνήκω, pertineo, ſum amicus, propinquitate attingo. Neutr. Datiuo iungitur. Plato de Rep. 7. οὐ μόνον γεωργίᾳ προσήκει, ἀλλὰ καὶ στρατηγίᾳ, non ſolùm ad agriculturam pertinet, ſed etiã artis imperatoriæ refert præſciſcere tempeſtates. οὐδὲν προσήκει αὐτῷ, ad eum nihil pertinet, Demoſth. προσήκει μοι τοῦτο, hoc mihi conuenit, Idem. οἴει σοι προσήκειν τῶν τούτου, cenſes ad te pertinere eius bona. Et apud eundem, οὐκ ἐμοὶ προσῆκεν, crimen ad me nihil pertinet, non conuenit, crimen in me non eſt veriſimile. τί προσήκει τοῦ ἀδικοῦντι, quid intereſt eius qui iniuriam infert, idem Demoſth. i. διαφέρει. προσήκει πολλοῖς, incumbit multis. Προσήκει ſequente Infinitiuo, cum Datiuo nunc, nunc cum Accuſ. etiam in eadem clauſula, Iſocr. προσήκει σοι ποιεῖν, προσήκει ὑμᾶς ποιεῖν. προσήκει μοι ὁρᾶν, Bud. in Epiſt. prior. προσήκει τῷ οἰκονόμῳ ὡς δεῖ ταῦτα διαθεῖναι, ad gubernatorem domus attinet, quemadmodum hæc ſint adminiſtrãda, Ariſtotel. lib. 1. Politic. προσῆκε πάσχειν, &c. conſentaneum erat pati, Plutarch. in Public. μή τι προσήκει σοι; num tibi erat propinquus? Eurip. ſic Plato in Leg. Ponitur etiam aliquando προσήκει pro προσήκει, ſicut ἦν pro ἦν, & οἴει pro οἶδε. Sophocl. εἰ δὲ τῷ ξένῳ τούτῳ προσήκει Λαΐῳ τι συγγενὲς, &c. i. εἰ ἦν τις πρὸς Λάϊον συγγένεια, ſi intercedebat cum Laio conſanguinitas. οἷς τι προσήκει τοῦδε τοῦ τολμουμένου, qui huic ſceleri ſunt affines: ſic Bud. in dictione Affinis, in Epiſt. vnde Προσῆκον nomen, vt τὸ προσῆκον τοῦ πράγματος, pro pertinẽs ad cauſam, & quaſi affine cognatúmque, & coniũctũ cum cauſa: ſimile ei quod Latini affinem culpæ, crimini & ſuſpicioni dicunt. Plato, τὸ προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, ius ſuũ vnicuique tribuere. προσῆκον τοῦ ἀρχομένου μηνός, qui incipienti menſi debetur, i. ſpectat, Plut. in Solone. τὴν τήρησιν αὐτὴν προσήκουσαν τοῖς ἱερεῦσι, eam obſeruationem ſacerdotibus eſſe delegatam, Idem in Numa. προσήκουσα πόλις αὐτῷ, vrbs quæ ſit iuris & ditionis ipſius, Plutar. in Rom. προσήκων θάνατος, Demoſt. mors iuſta, debita, merita mors, qua quis dignus eſt. ἡ προσήκουσα ψῆφος, idẽ Dem. merita ſentẽtia. προσήκουσα τιμή, debitus honor, cõgruus, Plato de Leg. τυγχάνειν δόξης τῆς προσηκούσης apud eundẽ, i. conſequi meritam gloriã. ἡ προσήκουσα δίκη, meritæ pœnæ, Demoſthen. i. ἀξία. προσηκούσας τιμωρίας ἀποτίσεις, eis pœnas dabis meritas, Plato de Legib. μὴ προσήκουσα, Demoſth. ad rem nihil pertinens, non conſentanea. μηδὲν αὐτῷ προσήκουσα ὑπατεία, ad eum nihil pertinens conſulatus, Plut. in Public. ἀνθρωπομορφίαν οὐδὲν τι τῇ κατὰ Νουμᾶν ὁσιότητι προσήκουσαν, deorum religionem nulla ſimilitudine ad Numæ pietatem accedentem, Idem in Numa. Προσήκοντας τοῖς πολίταις λόγους, ſermo ciuibus conducibilis, Idẽ in Solone. ὁ προσήκων ἐγγύτατα, genere proximus, Plat. de Leg. οὐδὲν σοι προσήκων, non tibi propinquus. ἦν δέ τι καὶ Λιβίᾳ κατὰ γένος προσήκων, erat Liuiæ genere coniunctus, Plutarc. in Galba. Sunt enim Προσήκοντες, οἱ οἰκεῖοι, cognati & affines, coniũcti propinqui. Προσήκοντες τοῦ βασιλέως, regis neceſſarii. οἱ προσήκοντες αὐτῷ, eius cognati, Plato in Leg. & Ibidẽ cum Datiuo. οἱ προσήκοντες γένει, Ariſtoph. ſanguine cohærentes, neceſſitate deuincti, & affinitate coniuncti. Lucian. καὶ πάρεισιν οἱ προσήκοντες, adſunt neceſſarii. Iſocrates ad Demon. μᾶλλον ἰσχύομαι τοὺς ἀεὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας, quàm ſanguine coniunctos. Plat. in Apol. cum Genit. οἱ τούτων προσήκοντες, horum neceſſarii, οἱ τούτων οἰκεῖοι. Προσήκουσα γυνὴ κατὰ γένος, vxor generis coniũctione propinqua, Plut. in Pericle. τὰ προσήκοντα κατὰ γένος, Ariſtot. Προσῆκον ἦν, Demoſth. i. προσήκει. Προσῆκον ἦν ἔχειν, decebat habere, Plut. in Lycurgo. Abſolutè item ponitur. Idem in Numa, ὡς οὐδενὸς ὄντος τῶν ἀνθρωπίνων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεὸς, ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι προσῆκον, id eſt, quaſi in humanis rebus nihil ſit ſtabile, ſed vtcunque vertat deus vitam noſtram, libenter admittere deceat, &c. & in Publicola, ἡσυχίαν ἦγεν ὁ Οὐαλέριος ὡς τῷ Βρούτῳ μᾶλλον ἄρχειν προσῆκον, quieuit Valerius quòd Bruto magis deberetur imperium. Προσῆκον ἄρχω, legitimè impero. οὐ προσῆκον κίνδυνον ἀναρρίπτω, improbè periculũ propulſo, Thucydid. Ariſtophan. in Pluto, πῶς οὖν ἂν εἰ διὰ χρηστὰ τοιαῦτα, εἴ σοι προσῆκον μηδὲν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ; i. ſi propter res quæ tua nihil interſunt in odium venis, de re nihil ad te pertinente, i. διὰ τῶν πραγμάτων τῶν σοὶ μηδὲν διαφερόντων λυπῇ καὶ ἀγανακτεῖς. κάμνεις φίλων ἐπιτυχὼν, ὡς προσῆκον ὂν τοῖς μέγα φρονεῖν,

νῶν, Plutar. in Romulo, vicos ſine muris incolebant, quaſi id ipſis patrium foret elato animo eſſe. τὸ προσῆκον σώζοντες, Ariſtid. κατὰ τὸ προσῆκον, vt par eſt, pro dignitate, Ariſtoteles in Rhetor. παρὰ τὸ προσῆκον, παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα, παρὰ τὸ εἰκός, præter honeſtatem, ſupra modum, immeritò, indignè. μὴ προσῆκον, nihil pertinens. τὰ προσήκοντα, pertinentia, licita, digna. προσήκοντα ἤθη, bonæ conſuetudines, Plato. τὰ προσήκοντα ποιεῖν, Demoſthen. id eſt, τὰ δέοντα. dicitur & τὰ καθήκοντα ποιεῖν. τὰ προσήκοντα πράττειν, rectè agere & pro officio, Xenoph. dixit. Ariſtot. de mundo, ἤξίωσεν εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα, id eſt, ad conſeſſus ſibi contributos, id eſt, τὰ οἰκεῖα. δίκαια καὶ προσήκοντα γνῶναι, iudicare, ſtatuere, Demoſthen. τῶν προσηκόντων πάντες τυγχάνουσι, debita ſibi præmia omnes ferunt. μηδὲν προσήκοντα, non idonea, non conuenientia. τὰ μὴ προσήκοντα πράγματα, i. μὴ ὄντα ἀληθῆ, τὰ ἀλλότρια, Demoſthen. Interp.

Προσῆλθε, perrexit, acceſſit.

Προσήλιος, apricus, ſoli expoſitus, ſolem ſentiens.

Πρόσηλος, idem, Theophr. lib. 2, cap. 9. de cauſ. plantar.

Προσηλόω, ῶ. ώσω, affigo, clauos indo, clauos affigo, obdo clauis. Lucian. in Caucaſo, ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, cui affigere oportebit. τοῖς βίβλοις προσηλωμένῳ, libris incumbenti, Chryſoſtom. de offic. Epiſcop.

Προσήλυτος, ου, ὁ, aduena, peregrinus, proſelytus: à πρὸς & ἐλεύθω. Proſelyti vocabantur qui diuerſæ factionis nati, in ius Moſaicæ legis reciperētur. Hæbræis GERIM dicebantur, & propriè ii qui ex ethnicis, legibus Moyſi & ceremoniis initiati, Iudaiſmum profitebantur, non illi quidem gēte, ſed adoptione Iudæi: vnde in Actis Apoſtolorum dicitur, Iudæi quoque & Proſelyti.

Προσηλῶσθαι, ſuſpendi, Demoſth.

Πρόσημαι, aſſideo, obſideo, adſiſto, Datiuo.

Προσημαίνω, præſignifico, portendo, i. oſtentis ſignifico, prænuntio, denuntio, prodigiis ſignifico, inſuper ſignifico, præ me fero, commonefacio, ſignum do. Xenophon, ἐφ' ὅτι οἱ θεοὶ καὶ τέρατα πέμποντες σημαίνουσι.

Προσημασία, ας, ἡ, ſignum.

Προσημπόλησα, accepi.

Προσῆν, aderat, adhærebat, Datiuo.

Προσήνεγκε, obtulit, προσηνέγκατε, obtuliſtis.

Προσηνίεια, ας, ἡ, manſuetudo, beneuolentia, πρᾳότης, ἀγαθοφροσύνη.

Προσήνεμος, ου, ὁ, vento expoſitus, vento obnoxius. προσήνεμον μέρος, eſt ſupra aream & frumentum quod vulgò ſupra ventum vocant. hoc ad auram dici poteſt, & ad flatū, vt ὑπήνεμος ſub flatum & ſub auram. Sic apud Theophraſt. προσήνεμον & ὑπήνεμον opponuntur. ἐν προσηνέμῳ, in aura.

Προσηνέχθη, oblatus eſt, adductus eſt. ταῖς πόλεσι προσηνέχθη φιλανθρωπότατα, ciuitates benigniſsimè tractauit, Plut. in Pericle. προσηνέχθησαν, admoti fuerunt.

Προσηνής, έος, ὁ καὶ ἡ, lenis, manſuetus, blandus, idoneus, iucundus, ſecundus, ſuauis, clemens, φιλάνθρωπος. τὸ προσηνές, blanditiæ, blandimentum.

Προσηνῶς, placidè, blandè, ſuauiter.

Προσήπω, macero, & putrefacio.

Προσήσεται, gratum erit, acceptum erit, admittet. Accuſat. Lucian. προσήσεται ὑμᾶς πορευθῆναι, dimittet vos ire, capite 3. Exodi.

Προσηύδα, allocutus eſt.

Προσηράσθη τῇ γῇ, terræ acquieuit, Philoſtrat.

Προσηύρετο, incidit, adduxit.

Προσηώας ἀρτεμίδος ναὸς, Proſeoæ Dianæ tēplum in Artemiſio, Plutar. in Themiſt. vide Stephanum de vrbib⁹, in dictione ἀρτεμίσιον.

Προσθάλπω, applico.

Προσθάθμην, ad amuſſim.

Πρόσθε, τὸ πρόσθεν, πρότερον, priori loco, antè, corā, in prima parte, ſuprà, ſuperius, πρίν, prius, priori longa. Hom. πρόσθε δ' οἱ ἀσπὶ' ἔχε, ei prætendit, pro ἔμπροσθεν αὐτοῦ, Idē Homer. Iliad. ἐν τῷ πρόσθε, Ariſtop. πρόσθ' ἵππων, προμάχων, Homeri Interp. Odyſ. ο, δεξιὸς ἦξε πρόσθ' ἵππων, ante equos.. πρόσθ' ἄλλων, Homer. Iliad. ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων.

Προσθεῖναι, addidiſſe. προσθεῖναι τὰς θύρας, apud Herodot. pro ἀποκλεῖσαι.

Προσθελκύω, attraho.

Προσθέλυμνον, προθέλυμνον, funditus, radicitus.

Πρόσθεμα, pudēdum, Etym. Item appoſitio, additio, appendix, προσθήκη. ἐν προσθέματι ποιεῖ, in peſſo prodeſt, &c. apponitur, admouetur, in vellere imponitur, lib. 3. Dioſc. cap. 163. προσθέματα, medicamenta quæ in vellere naturalibus mulierum admouentur, hoc eſt, peſsi, Etym.

Προσθέμενός σοι, qui tibi adeſt, Thucydid. προσθέμενος τοῖς βασιλεῦσι, regibus additus, Plutar. Public. Paſsiuè.

Πρόσθεν, antè, coràm, anteà, prius, vlterius, ἔμπροσθεν, in conſpectu, πρότερον, anterius. πέσε δέ οἱ πρόσθεν, Homer. in bello ranarum, cecidit coram ipſo. Genit. Ariſtoph. τῇ πρόσθεν ἢ μιᾶς ἐνστάσης δίκης, pridie quàm lis ſit cōſtituta. Vide in dictione Μία. τῇ πρόσθεν, pridie. Plato de Legib. id eſt, τῇ προτεραίᾳ, cum Genit. πρόσθεν τῶν ἐπιτυχόντων, Dem. πρόσθεν ὁρῶντες γεγονότα τῶν πολιτῶν, videntes eum cunctis ciuibus præſtare, Plutarch. in Pericle. λέκτρα πρόσθεν θέσθαι τῆς λόγχης, pluris facere thalamos quàm haſtam, Euripid. ὧν πρόσθεν, quibus poſthabitis, Idem. πρόσθεν ποιοῦμαι, prætendo, Plato de Legib. dicitur & ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, id eſt, oppono. μηδὲν πρόσθεν ἤ, nihil antè quā, nihil prius quàm, Sophocl. ἢ πρόσθεν, &c. πρὶν ἄν, &c. Xen. id eſt, antequàm. ἐν τῷ πρόσθεν, in fronte. εἰς τὸ πρόσθεν, in aduerſum, ex aduerſo. εἰς τὸ πρόσθεν ἐπιδιδόναι, incrementum capere atque etiā augeri Plato in Epiſt. ἡλικίας εἰς τὸ πρόσθεν προβαίνειν, ætate progredi, ætate procedere. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, Idem Plato de Legib. vlterius in ferendis legibus progredi. ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, porrò pergit, vltrà pergit. πίεστ' ἐς τὸ πρόσθεν, Ariſtop. procedite vlterius ſeu ſuperius. πρὸς τὸ πρόσθεν ἤγαγον, Ariſtid. duxerūt in primum locum. Idem, ὑπὲρ τοῦ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι, pro primo loco contendere, & primis partibus. ὡς πρόσθεν ἤδη, iam antè. Gaza de Seneċt. ὁ πρόσθεν, priſtinus, ſuperior. ἡ πρόσθεν ὁδὸς, vlterior via. οἱ πρόσθεν, qui ſtant in fronte.

Πρόσθες, adde, adauge.

Προσθέσθαι, συμπολεμῆσαι.

Πρόσθεσις, εος, ἡ, appoſitio, additio, appendix, acceſſio, adiectio, incrementū, admotio, applicatio, corollarium, immiſsio, Gaza. Proſtheſis eſt (inquit Tryphon in Appendice) quum aliquid adiicitur principio ſyllabæ, vt ἄσταχυς, θαμά, pro στάχυς, ἅμα.

Πρόσθετος, ου, ὁ, additus, appoſitus, appendens, admotus, Item creditor. Plutar. in Lucullo, πρόσθετος κόμη, id eſt, φενάκη, Demoſthen. τὸ πρόσθετον, id eſt, πρόσθεμα. ἐν προσθέτῳ μετὰ σμύρνης καταμηνίων ἐπισπαστικόν, id eſt, mēſes extrahit cū myrrha ſubditum in vellere, Ruell. quum myrrha menſtruis hærentibus ſubiicitur, Barbar. &c. Dioſcor. libro 2, cap. 135. in vellere appoſitum, &c. Idem lib. 3, cap. 9. in velluſculo ſi apponatur, Barbarus: in peſſo additur, &c. Idem libro tertio, cap. 47. τὰ πρόσθετα, quæ apponuntur & adhibentur vt medicamenta, Galen, ad Glauc.

Προσθέω, progredior.

Προσθῇ, acceſſerit, Datiuo.

Προσθήκη, ης, ἡ, additio, augmentum, additamentum, incrementum, acceſſio, appendix. Plato 1. de Repub. σμικρά γε ἴσως προσθήκη, parua quidem additio, Plutar. in Anton. ὥστε ἐν ἄρα προσθήκῃ γυναικὸς ἦν, adeò ſe velut comitis & aſſeclæ loco & numero eſſe voluit, Demoſthen. ὁ δὲ δῆμος ἐν προσθήκης μέρει, id eſt, numerus eſt tantùm: vt, Nos numerus ſumus, & fruges conſumere nati. vel, nulla populi ratio habetur. Item προσθήκη, id eſt, βοήθεια, pro συμβουλή, Sophocl.

Πρόσθημα, idem.

Προσθήσω, adiiciam, Datiuo, & Accuſ.

Προσθιγγάνω, prehendo, apprehendo. Genit. Budæus

in Epiſtolis.

Πρόδρομος,ου,ὁ, anterior, priorem obtinens ſitum, prior, primorem Gaza exponit. προδρομα τραύματα, aduerſa vulnera, aduerſo in hoſtem pectore excepta, in Epigram.

Προσδιλίβω, attero.

Πρόσδου, adde, admoue, Ariſtophan.

Προσίασι, accedunt. ſed cum πρὸς compoſitum προσίασι dicitur, non προσίασι.

Προσιδεῖν, proſpicere, aſpicere.

Προσίει, προσίησι.

Προσίεμαι, deſydero. Item admitto, i. recipio, agnoſco, acceptum habeo, προσδέχομαι, non repudio conditionem, vt προσίεσθαι τὴν προσβείαν, apud Liban. Sic Cicero Philip. Recipere legatum hoſtium, &c. Xenoph. εἴ τις χρημάτων ἐπιθυμῶν, ἡττᾶσθαι προσίεται, ſi quis pecunia perpulſus vinci ſe patitur. Idem, τὰ αἰσχρὰ ὑπισχ. προσίεσθαι, à turpibus abhorrere. Idem, οὐ προσίεμην δανείσασθαι, non adducebar vt æs alienum conflarem, non ſuſtinebam mutuam ſumere pecuniam. Idem, τὸ ὑπαίτιον εἶναι τινὶ, μὴ πάνυ προσίεμαι, obnoxium eſſe cuiquam non admodum probo. προσίεται λόγους ἀληθεῖς, admittit veros ſermones, Plutar. in Public. & Chryſoſtom. ἐκεῖ τοῖς ἱεροῖς. οὐ προσίεμαι τὸ πένθος, non admitto luctum, Plutar. in Public. προσίενται ταῦτα, hæc admittunt, Idem in Rom. οὐ προσίεντο τὴν προδοσίαν, animũ ad proditionem faciendam non induxerunt. προσίεται ἄνω, ſurſum tranſmittit, Ariſtot. in Problem. Sic equus ſi equiti cedat, τὴν ἀναβάτην προσίεσθαι, i. aſcenſorem admittere dicitur: vnde & pro admitto, id eſt, approbo, δοκιμάζω ponitur. Παυλ. 8, ἢ κατηγορεῖσθαι δὲ τοῦ ὀφθαλμοῖς προσίετο, non improbabat: ſic admittere religiones, Cicero de Legibus. Item admitto, i. facio vel committo. Xenop. παιδ. 7, προσίεμεθα ἐκείνοις ἃ προσθεν ᾔδειμεν, hoc committeremus, vt deteriores quã pri⁹ eſſemus. Sic Plautus in Menæc. Quid tandem admiſi in te, vt loqui non audeam? Bud. Comm.

Προσιέναι, adire, accedere, acceſſiſſe, puenire, appropinquare, quotãnis redire & obuenire: vnde ἀντιπροσιέναι, occurrere, Xenoph. προσιέναι τῇ ἀληθείᾳ, accedere ad veritatem. Nazanz. in Orat. προσιέναι θεοῖς τὰ προσόδια, diis quotannis offerri, Ariſtoph.

Προσιζάνω, inſideo, Datiuo. προσιζάνει τοῖς τοίχοις, adhæret parietibus, Dioſcor. lib. 5, cap. 76.

Προσίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio ſedere, ſedeo, aſſideo, inſideo, καθίζω, Datiuo. προσίζει τῷ ἀμβίκι, inſidet calici, inhæret, Dioſcor. lib. 5, cap. 102. προσίζοντες τοῖς ἄνθεσι, reſidẽs in floribus, Theophr. lib. 5, cap. 14. de cauſ. plant.

Προσίῃ, aduenerit, aduentarit.

Προσίημι, Actiua voce, idem quod προσίεμαι Paſſiua voce, ſed non tam in vſu eſt, Bud. Comment.

Προσίεσαν, tendebant, iuerunt.

Πρόσιθι, accede.

Προσίκτωρ, ſupplex.

Προσίνεσθαι, nocere, lædere.

Προσίοιεν, accederent, Xenoph.

Προσιππεύω, adequito.

Προσίσταμαι, μ. ήσομαι, π. αμαι, adſum, adiungor, & proximus ſum. Aeſchin. κτ' τιμ. προσεστηκότας τῷ διαγραφεῖν. προστὰς τοῦ δήμου, populo præpoſitus, Demoſth. κτ' στεφ. τοὺς ἐκ ταὐτομάτου προσεστῶτας vocat teſtes fortuitos, qui fortè interim affuerunt. Item occurro, obuiam eo, impingo, προσκόπτω, congredior & aggredior, vt προσστῶμεν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον, aggrediamur quoq; hãc diſputationẽ, Plato. Eſt etiã aduerſor. obſtrepo, malè afficio, obſiſto. ἐμποδίζω, inimicus ſum. obſideo, offendo. ſed hoc cum Datiuo.

Προσίσχε, pro προσίσχεσθε, obiice, Euripid.

Προσίστημι, obfirmo, id eſt, firmiter colloco. obicem oppono. ſiſto & inhibeo. commeare vero, impedio. vt προστῆσαι τὸ πνεῦμα, Ariſtot. Bud. Comment.

Προσιστορέω, inſuper trado, præterea refero.

Προσίσχομαι, & Προσίσχω, inhæreo, adhæreo, propinquo, accedo, auſculto, attendo. προσίσχεσθαι πρὸς τῷ δένδρῳ, arbori inhærere, Theoph. lib. 9. hiſtor. plant. cap. 4. προσισχομένας τῷ γαργαρεῶνι βδέλλας, lib. 3. Dioſcor. cap. 94. hærentes gulæ hirudines. προσίσχον ἐς τὰς νήσους, profecti ſunt in inſulas, Herodot. προσίσχοντες τοῖς ἐσχάτοις, ad extrema propinquantes, Thucyd.

Προσιτὸς, οῦ, acceſſibilis. οὐ προσιτοὶ πλείοσι, pluribus inacceſſus.

Προσίτω, accedat, adſit. πρόσιτον, accedite, Ariſtophan.

Προσιὼν, όντος, accedẽs, adiens, procedens, incidens, proueniens, propius veniens, propius accedens, inuadens, προσελθὼν, præſens. Plato in Apologia, ἰδίᾳ ἑκάστῳ προσιὼν, ad ſingulos priuatim adiens. προσιὼν τῷ δήμῳ, agens cum populo. προσιὼν τῇ βουλῇ, referens ad concilium & curiam, Demoſt. & Bud. προσιὼν τοῖς κοινοῖς, Dem. ad rempublicam tractandã accedẽs. προσιὼν πρὸς τὰς πύλας, ſubiens portis, i. per portas. προσιόντος ἰουλίου μηνὸς, ingrediẽtes Iulii menſe. Sic Lapus in in Camil. Plut. προσιόντες, aggreſſi, aduẽtantes. προσιόντες τοῖς ἄλλοις, ſe ad alios conferentes. προσιόντες τῇ ῥώμῃ, Romæ appropinquantes, Plutarc. in Fabio.

Προσκάθετον, ου, perpendiculum.

Προσκαθίζομαι, &

Προσκάθημαι, obſideo, ἐντυγχάνω, circunſto, perſeuero in obſidione. προσκαθίζομαι τῇ πόλει, obſideo vrbem, Thucydid. προσκαθίζομαι πολιορκίᾳ, maneo in obſidione. προσκαθεζόμενοι τὴν πόλιν πολιορκίᾳ, obſidẽtes oppugnarunt, Thucydid. προσκαθήμενοι τῇ οἰκίᾳ. προσκαθέζοντο τῇ πόλει, vrbem obſedit, Thucydid. πολιορκοῦμαι πρὸς καθεζόμενος, Xenophon. ἐπολιόρκει προσκαθήμενος, obſidione circundedit.

Προσκαθίζομαι, incumbo.

Προσκαθίζω, incũbo, adhæreo, aſſideo. Plato in Apologia, πανταχοῦ προσκαθίζω.

Προσκαθίστημι, inſuper conſtituo.

Προσκαθοπλίζω, inarmo.

Πρόσκαιρον, pauliſper.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ, tempeſtiuus, temporarius, ad tempus durans, non perpetuus nec ſibi conſtans. πρόσκαιρος κόσμος, Nazanz. in Orat. πρόσκαιρος γεγονὼς, Idẽ ibidem. vbi Moſell. modò purgatus, & purgationis officium etiamum olens.

Προσκαίρως, ad tempus: ſic Theophil. in Inſtit.

Προσκαίω, aduro, inuro, deuro.

Προσκακοπαθεῖν, condoleſcere & compati, compoſitum ex πρὸς, quod aliquando in compoſitione aſſiduitatem & vehementem applicationem denotat, & κακοπαθεῖν quod eſt malis affici: vnde προσκακοπαθεῖν τῇ δι' ἡμᾶς μορφωθείσῃ ἢ βαπτισθείσῃ, apud Gregorium in Epithaphio eſt in contemplatione & commemoratione humanitatis à Chriſto ſeruatore ſuſceptæ affici dolore, & macerari & penè intabeſcere, Bud. Comment.

Προσκαλέομαι, aduoco, accerſo, ad me voco, aſciſco, ſocium ad bellum euoco. προσκαλεσάμενος, qui aduocauit, qui iuſſit adeſſe. προσεκλήθη αὐτῷ ἀριθμὸς, &c. ei adhæſit numerus, cap. 5. Actorum Apoſt. conſenſit ei numerus, conſpirauit cum eo, Eraſm. ibidem. Item accio, allicio, inuito, inuoco, prouoco, laceſſo, in ius voco. προσκαλεῖται τρίχας, pilos euocat, capillos prouocat, id eſt, elicit, Dioſcor. lib. 2, cap. 184. προσκαλοῦμαί σε τῆς ὕβρεως, voco te in ius nomine iniuriæ. vide Bud. in Epiſt. prior. Ariſtophan. νεφ. οὐ δὴ νὴ τὸν ἑρμῆν προσκαλοῦμαί σ' ἔγωγε, εἰ μὴ 'ποδώσεις τ' ἀργύριον. αὐτὸ τοῦ, διὰ τὸν μάρτυρα ἀπεχθάνεσθαι εἰς τὸ δικάζειν καλεῖσθαι. προσκληθεὶς εἰς ἄρειον πάγον δίκην ὑπέμεινε, citatus in Areopagum iudicium ſubiit, Ariſtoteles libr. quinto Politic. capite 12. προσκληθεὶς φόνου εἰς ἄρειον πάγον, cædis in Areopagum accerſitus, Plutar. in Solone.

Προσκαλέω, Actiuè, idem. Sophocl. αὖθις σε προσκαλῶ, iterum te voco.

Προσκαρτερέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſeruio, deſeruio, annitor, incumbo, inſiſto, aſſiſto, inſto, officium exhibeo, moremgero, inſeruio, perſeuero. Paulus ad Romanos, προσκαρτεροῦντες εἰς αὐτὸ τοῦτο. προσκαρτεροῦντες τῇ προσευχῇ, precatio-

ni inſtantes, Idem ibidẽ: quod aſſiduã ſonat inſtantiam. προσκαρτερεῖ τῷ φιλίππῳ, adhęret Philippo, cap. 8. Actorum Apoſtolicorum. ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, id eſt, vt nauicula ſibi inſeruiret, hoc eſt, eſſet viui, ſiue adhiberetur, capite tertio Euang. Marci.

Προσκαρτέρησις, inſtantia.

Προσκαταβαίνω, deſcendo ad. Cebes Thebanus, ἐν τῷ πίνακι αὔται ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ προσκαταβαίνουσιν.

Προσκατάβλημα, acceſſio, corollarium, quod ſenſim acceſſit.]acceſſio ſortis, Demoſthen. κατ' ἀριστοκρ.

Προσκατάβαλημα. vide προσκατάβλημα.

* Προσκαταγελῶ, etiam vel inſuper arrideo, Athen.

Προσκαταλλάττομαι, reconcilior.

* Προσκαταλαλοῦμαι, loquacitate vincor & circunueniorque, & increpo obruorque, in Comment. Ariſtophan. ὁ δὲ γέρων πληγὰς λαβὼν βοᾷ ἔπειτα καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν παίδων ἀντιτύπτεσθαι, &c. ἐν νεφ.

Προσκαταλέγομαι, aſcribo, ſublegor.

Προσκαταλείπω, dimitto, ceſſo, inſuper relinquo: vnde Philoni de mundo, τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ἐπιβεβηκόσι δεινοῖς, reliquiæ quæ ſequentibus malis ſuperſtites fuerunt.

Προσκατανέμω, diſtribuo.

Προσκατασκευάζω, inſuper paro.

Προσκατασύρω, inſuper detraho, in Epigram.

Προσκατατίθημι, inſuper dependo, ſoluo, numero. Ariſtoph. νεφ. κἂν προσκατάθεῖναι γ' ἄν ὀμόσαι τριώβολον.

Προσκατεύχομαι, precor.

* Προσκατέχομαι, hæreo, adhæreo, Baſil.

Προσκατηγορεῖσθαι, ſimul prædicari, apud Ariſtot. ab initio 3. terræ ſectionis de enunciatione, de verbo Subſtantiuo dicitur.

Προσκατηγορέω, ῶ, inſuper accuſo, præterea defero. Xenophon, ἐὰν δὲ σοῦ προσκατηγορήσω ὅτι, &c. quòd ſi te itẽ accuſauero quòd, &c. προσκατηγορῶ ἐπίδειξίν τινα ἐπὶ χρήματι, prẹiudicium aliquod corruptelæ appono, Thucydid.

Προσκατελέχθησαν πατρίκιοι, in ſenatorũ ordinem aſcripti ſunt.

Προσκαθήμενος, aſſidens, obſidens, Herodot.

Πρόσκειμαι, adiaceo, adhæreo, addictus ſum, ſum deditus, addor, admoueor, adiectus pẽdeo, πλησιάζω ἐπίκειμαι, ſum vicinus. Plato in Apologia, πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ſum ciuitati adhibitus à Deo. προσκεῖσθαι. πρόσκειμαι κακῷ, Sophocl. detineor malo, implicitus ſum malo. πρόσκειταί μοι, mihi negotium datum eſt, munus mihi eſt delegatum. προσέκειτο αὐτῷ, ei addicebatur, Herodot. διὰ τὸ προσκεῖσθαι αὐτὸν τὰ πρὸς κύριον, quia ipſe eſt Dominum ſecutus, capite 1. Deuteronom. Ariſtoph. νεφ. κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον τὸν πρωκτὸν ἔχειν, id eſt, anguſto adhærentem podicem, &c. προσκείμενα ἀλλήλοις φύλλα, folia cohærentia, ſibi inuicem adiacentia, Dioſcor. lib. 4, cap. 252. Item adſum, exponor oculis aliorum, addo, appono, adſcribo, progredior, inſto, inceſſo, ingruo, irruo, incumbo intendo in, ſector, innitor, vtor opera, do operam, τῷ σόλωνι προσέκειντο τὴν τυραννίδα προξενοῦντες, Soloni inſtabant tyrannidem vltrò offerentes, Plutarc. in Solone. προσέκειτο τοῖς ναυτικοῖς, in rem nauticam incumbebat, Thucydid. πρόσκειται δεόμενος, precibus inſtat, Plutarch. in Pericle. Item aſſentior, colo & gratificor.

Προσκειμένως, inſtanter, addictè, Bud. in Epiſt. prior.

Προσκεχηνώς. vide προσχάσκω.

Προσκέπτομαι, contemplor, conſydero, πραγματεύομαι καὶ ἐξετάζω. προσκέπτομαι πάντα, omnia rimor, conſydero, Herod. προσκεψάμενος ἐπὶ σεαυτοῦ, re apud teipſum cõſyderata.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, puluinar, ceruical, puluinus. Plato libro primo de Republ. καθῆστο ἐπί τινος προσκεφαλαίου καὶ δίφρου, ſedebat ſuper puluinum & ſellam. αὐτὶ δὲ προσκεφαλαίου λίθον ἀναλαβεῖν πρὸς τῇ κεφαλῇ, Ariſtoph. in Pluto.

Προσκεφαλὴ, idem, cap. 26, lib. 1. Regum.

Προσκηδὴς, ἐος, curarum plenus, ſolicitus, procurans. & προσκηδεῖς, proximi, affines. προσκηδέες αὐτῷ ἦσαν, in eum propenſi erant, Herodot.

Προσκήνιον, ου, τὸ, proſcenium, veſtibulum ſcenæ, aulęum ſcenæ: à πρὸ & σκηνή. Fuit & agnomen Nanii ſcorti inſignis, quòd exteriore cultu formæ vitium tegeret. προσκήνια θεάτρων, proſcenia theatrorum, Plutarchus in Lycurgo.

Προσκηρύττω, prædico, præſignifico.

Προσκηρυκεύομαι, mitto caduceatorem.

Προσκινεῖσθαι, coire, συνουσιάσαι.

Προσκιρτάω, μ. ήσω, ſalio antè. προσκιρτᾷν, choreas ducere, præſilire. προσκιρτῶντι τοῦ λόγου, verbo præſultanti, Nazanzen. in Orat.

Προσκληρόω, μ. ώσω, π. ωκα, adiungo, addico, quaſique ſortito affigo & circumſcribo. Lucas in Actis, προσεκληρώθησαν τῷ παύλῳ, Bud. Commment.

Πρόσκλησις, εος, ἡ, exhortatio, vocatio in iudicium.

Προσκλητὴς, aduocatus.

Πρόσκλιμα, ſubſtentaculum cui innitimur, Etym.

Πρόσκλισις, propenſio, inclinatio.

Προσκλύζω, μ. ύσω, π. υκα, adundo, alluo, inũdo, proluo, colluo, inſpargo, foueo, Neutr. Accuſat.

Πρόσκλυσις, εος, ἡ, alluuio.

Πρόσκλυσμα, infuſio, inſtillatio. εἰς προσκλύσματα λαμβάνεται, ad fotus aſſumitur, Ruell. inſpargitur, Marcell. lib. 5. Dioſcor. cap. 4.

Προσκνάω, attero, affrico. Xeno. ἐπιθυμῶν εὐθυδήμῳ προσκνῆσθαι, Eutydemo affricari cupiens. Gregor. Nazanz. τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, quibus aures pruriũt & titillãtur.

Προσκνύζομαί σοι, tibi adgannio, Philoſtr. in Heroicis.

Προσκολλάω, μ. ήσω, π. ηκα, agglutino. Accuſatiuo & Datiuo: vnde προσκολλῶμαι, adhæreo, agglutinor, conglutinor, προσφύομαι, adiungor, coniungor. Deponens, Datiuo. προσκολληθῆναι τῷ σώματι, corpori conglutinari, Alexand. Aphrod. libro ſecundo Problem. ἐφ' ἑαυτοῦ προσκολλᾶσθαι τῷ τρεφομένῳ μορίῳ, agglutinari per ſe parti quæ alitur. Paulus ad Epheſios, προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα, vxori adhærebit.

Προσκομιδὴ, allatio, ἀναφορά.

Προσκομίζομαι, recipio & ducor. προσκομίζεται φορείῳ πρὸς τὰ ἔργα, ad opera fertur lectica, Plutar. in Pericle.

Προσκομίζω, affero, comporto, duco, admoueo.

Πρόσκομμα, ατος, τὸ, offenſio, offẽdiculum, βλάβη, ζημία, damnum, error, ſcandalum, impedimentum, obex. Eſt autem πρόσκομμα in pedibus, quod in facie ὑπώπιον, teſte Euſtathio. λίθος προσκόμματος, lapis in quem impingitur, Petrus Apoſtolus cap. 2, Epiſt. 1.

Προσκοπέομαι, μ. οῦμαι, &

Προσκοπέω, ῶ, prouideo, proſpicio. προσκοπέω τὰ κοινὰ, in commune proſpicio, Thucydid. προσκοποῦμαι τὸ σὸν, conſulo tuo commodo & proſpicio, Euripid. προσκοπουμένη, proſpiciens.

Προσκοπὴ, ῆς, ἡ, idem quod πρόσκομμα, offenſio, Polyb. impedimentum, Thucydid. ἐς προσκοπὴν νεῶν, ad impediendas naues, vel ad ſpeculandum.

Προσκόπησις, contemplatio & proſpectio.

Πρόσκοπος, ſpeculator, explorator.

Προσκόπτω, μ. όψω, π. οφα, offendo, impingo in, collidor, ceſpito. Vtitur eo Matt. 7, ἄνεμοι προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ, id eſt, venti incubuerunt in domum, vel impegerunt. προσκόπτω λόγῳ, in ſermonem impingo, capite ſecundo Epiſtolæ 1. Petri. προσκόπτω τῷ ὀφθαλμῷ, occurrẽs oculo offendor, Nazanz. in Orat. de Natiuit. Domini. προσκόπτει σε ἡ σαρκὶ, te caro offendit. προσκόπτομεν τῷ ἀέρι ῥοιζοῦντες, in currẽdo aerem impetu noſtro violamus, Ariſtot. in Probl. ſect. 5. προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, offẽdit in tenebris digitum, Ariſtoph. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes qui petræ alliduntur, Nazan. προσκόπτω τῷ λίθῳ, impingo in lapidem, Eraſm. apud Paulum cap. 9. ad Romanos. προσκόψῃς πρὸς λίθον πόδα σου, impingas in lapidem pedem tuum, cap. 4.

Euang. Matth. Item propello, concutio, irruo, in Argumento βατράχων apud Ariſtophan. quod carmine ſcriptum eſt. Ariſtot. Accuſat. iunxit in Problem. ſect. 7.

Προσκορέω, ſatio.

Προσκορὴς, faſtidium afferens. τὸ προσκορὲς, quod affert ſatietatem & tędium.

Προσκόρως, abundè, Hermog. puto προσκορῶς dicendum.

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, puluinar.

Προσκρίνειν, addicere.

Προσκεκρουκὼς, offenſus.

Πρόσκρουμα, ατος, τὸ, offenſio, πρόσκομμα. προσκρούματα, offenſacula.

Προσκρόνιον, vallum, obex, πρόφραγμα.

Πρόσκρουσις, εως, ἡ, idem.

Προσκρούω, reſiſto, refello, reprimo, aduerſor, προσκόπτω, προσπταίω, ἐναντιοῦμαι, offendo, offenſo, ſum offenſus, ſum infeſtus, ἐπηρεάζω, infeſtus reclamo, me infeſtum præbeo: προσκεκρουκὼς, qui inimicus eſt factus. Datiuo, vt προσκρούειν θεῷ, Deum offendere, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης. μὴ προσκρούσῃς θεῷ, Idem de officio Epiſcoporum, ne in Dei offenſionem incidas. προσέκρουσε τοῖς λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit, Plutarchus in Themiſtocle. προσκρούω τοῖς πολίταις, in offenſionem ciuium incido & inuidiam, offendo ciues, Idem in Theſeo. προσέκρουσε τοῖς πολλοῖς, in offenſionem multitudinis incurrit, Plutarchus in Fabio. ἤχθοντο τῷ ὐαλερίῳ καὶ προσέκρουον, id eſt, Valerio conflata eſt inuidia, Idem in Publicola. προσκρούω τοῖς πολεμοποιοῖς, à belli premor authoribus, Idem ibidem. ὡς δὲ ταῦτα συνέβη, πᾶσι πάντη προσκρούσας ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν ἑκὼν, vbi hæc inciderunt, omnibus omnino fuit odio, & ſe magiſtratu vltrò abdicauit, Plutarchus in Publicola. προσέκρουσε κατὰ τούτων, Demoſthen. in offenſionem iſtorum incurrit, offendit iſtos. Item προσκρούω, lædor, me impingo, offendor. Accipitur & pro reperio, ſed cum Accuſatiuo, ſicut offendo Latinis. vide προσπταίειν apud Ammonium. Significat etiam προσκρούειν conflictari, fortunæ vires experiri & ſubire, Demoſthen.

Προσκτάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, acquiro, inſuper acquiro ſeu paro, inſuper comparo, concilio, in poteſtatem redigo, imperio addo, aſciſco, induco, aſſumo, προσλαμβάνω, Actiuum Accuſatiuo. προσκτάομαι δύναμιν, potentiam prolato. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο, imperii fines protulit, Iſocrat. in Euagora.

Προσκύδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venerandus, glorioſus.

Προσκυζεῖν, Theophraſt. libro primo hiſtoriæ plantarum, capite decimo tertio. ἀεὶ δὲ ἐν ἅπασιν οἱ κλάδοι φαίνονται πολυοζότεροι, διὰ τὸ μετ᾽ ἀνὰ μέσον προσκυζεῖσθαι, id eſt, ramuli omnium nodoſiores videntur, quia minimum eis internodium interiacet, Gaza.

Προσκυλίω, μ. ίσω, π. ικα, aduoluo. Actiuum. προσκυλίσας λίθον τῇ θύρᾳ, qui lapidem ad oſtium aduoluit, cap. 27. Euangelii Matthæi.

Προσκυμαίνω, alluo. Datiuo. Philoſtrat. in Heroicis.

Προσκυνέω, μ. ήσω, π. ηκα, cõgenulo, hoc eſt, genua flecto, ſupplico, ſum ſupplex, veneror, colo, adoro. hoc verbum cap. 4. Euang. Ioann. iungitur Dat. προσκυνεῖσθαι τῷ πατρὶ, &c. Ibidem tamen iungitur Accuſ. τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν, adorantes eum. & in Apocal. Ioann. nunc Dat. nũc Accuſat. iũgitur. προσκυνεῖν πατέρα, adorare patrem. τὴν φάτνην προσκύνησον, præſepe adora, Nazanz. in Orat. Chryſoſt. προσκυνήσας τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δεσπότην καὶ χορηγόν. Ariſtoph. Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον, &c. προσκυνῶν τὸν θόλον,

Προσκύνημα, veneratio, adoratio.

Προσκύνησις, εως, ἡ, idem.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator.

Προσκυνητὸς, οῦ, ὁ, adorandus, Nazanz. in in Orat.

Προσκύπτω, μ. ύψω, π. υφα, inclino, συγκύπτω. Plato, καὶ προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφὼς, ac ſeipſum protẽdens ad aurẽmque admouens, quædam ei dixit, Bud. Comm.

Προσκυρόω, ratum facio, confirmo.

Προσκύρωσις, εως, ἡ, addictio.

Πρόσκυσον, adorato: pro προσκύνησον.

Πρόσκωπος, ου, ὁ, remum manu tractans. πρόσκωποι, remiges, id eſt, οἱ περὶ τὰς κώπας ναῦται, i. κωπηλάται, Lucian. Significantur autem hoc nomine remiges quidam, qui tamen quum opus eſſet, decertarent etiam & propugnarent. Eoſdem vocat Thucyd. αὐτερέτας, & μαχίμους, Bayſ.

Προσλάζομαι, προσλαμβάνω.

Προσλαλέω, alloquor. προσλαλῶ σοι, tecum colloquor.

Προσλαμβάνεσθαι τὴν ἐμπειρίαν, experimento proficere.

Προσλαμβανόμενος, ſonus apud Muſicos, acquiſitus interpretatur à Capella. vide Vitruuium lib. 5.

Προσλαμβάνω, aſſumo, adiungo mihi, mihi aſciſco, inſuper capio, admitto, deligo, adipiſcor, occupo. προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας, perfidiæ infamiam ſubiit, Plutarchus in Fabio. προσλαβεῖν τροφῆς, ſumere cibũ, c. 21. Act. Apoſt. Legitur etiam ibidem προσλαμβάνεσθαι τροφῆς, pro eodem. Item cõiicio, ſuſpicor, interpretor.

Προσλέγομαι, colligo, cumulo. Heſiod. κακὰ προσλέξατο θυμῷ, id eſt, συνῆξε, ἐσώρευσε.

Προσλέγω, addo.

Προσλεύσσω, aſpicio. Sophocl. προσλεύσσων φόνον. Idem, αὖ δρᾶ προσλεύσσεις.

Προσλῶσιν, acceſſerint.

Πρόσλημμα, ατος, τὸ, aſſumptum, res aſſũpta, Nazanz. in Orat. περὶ τὸ βάπτισμα.

Προσληπτικὴ, aſſumptiua cauſa, Quintilian. lib. 7, c. 5.

Προσληπτικὸν κτητικὸν, poſſeſſiuum: ſic Interp. Apollon.

Πρόσληψις, aſſumptio, res aſſumpta, admiſſio, comprehenſio, cognitio. ἀφαίρεσις ei opponitur apud Nazan.

Προσλιπαίνω, craſſum reddo, inungo.

Προσλιπαρέω, μ. ήσω, π. ηκα. τὸ προσμένω, non diſcedo. aſſiduus ſum, affixus ſum, διατελῶ, perſeuero, ſupplico, obnixè precor. Neutr. Dat. Bud. in Epiſt. prior. πολὺ δὲ εἰμι καὶ διατελῶ προσλιπαρῶν καὶ προσέχων τοῖς παραμυθίαις τοῖς ἀπεσταλμένοις, &c. multus ſum & aſſiduus exhortationibus, &c.

Προσλιπάρησις, εως, ἡ, obſecratio.

Προσλογίζομαι, adnumero, computo, recenſeo: vnde προσλογίσασθαι, referre acceptum.

Προσλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, exiſtimo, reputo, animo conſydero, imputo. Actiu. Accuſat.

Προσλογιστέα, adiicienda, Datiuo.

Προσλυμαίνομαι, affero perniciem.

Προσμανθάνω, addiſco.

Προσμαρτυρέω, atteſtor. προσμαρτυρέω τῷ οὕτω ῥηθέντι, &c. hoc dictum atteſtor, id eſt, aſtipulor huic dicto, Plutarc. in Opuſculis.

Προσμάττω, conglutino, miſceo, appono.

Προσμάχομαι, depugno, decerto. cum Datiuo. vt προσμάχομαί σοι, Plato de Legibus.

Προσμυθέω, addo fabulis.

Προσμειδιάω, μ. άσω, π. ακα, ſubrideo, arrideo.

Προσμελοῦμαι, curam gero, ἐπιμελοῦμαι.

Προσμένω, μ. ενῶ, expecto, προσλιπαρέω, perſeuero, cõmoror, præſtolor, duro, remaneo, operior, inhæreo, acquieſco. προσμένουσί μοι, perſeuerant apud me, cap. 15. Euang. Matthęi. προσμένειν τῷ χριστῷ, adhærere Chriſto, cap. 11. Act. Apoſtolicorum.

Προσμίγνυμι, admiſceo, adiungo.

Προσμιγὴς, coniunctus, Dat. Plato de Legib.

Προσμίγω, ſubeo, ſuccedo, προσέρχομαι, congredior, inuado. Datiuo, προσμίγω τῷ τείχει, muro ſuccedo, Thucydid. προσμίγει τάραντι, Tarentum ſubit. προσμίγω πρὸς τὰς ἐπάλξεις, ſubeo pinnis, Idem. προσμίγειν ἄποροι, ad dimicandum inhabiles. προσμῖξαι, ad manus venire, promouiſſe, ꝓpinquare, cõiungere ſe cum, coire. Dat. Thucyd. προσμῖξαι αὐτόσε, illuc acceſſiſſe. προσέμιξε, cõgreſſus eſt. προσέμιξαν τῇ νάξῳ, ad Naxum ſunt appulſi, Herod. προσέμιξαν τοῖς βαρβάροις, cum Barbaris conflixere, Idem. προσέμιξαν τῇ πόλει, vrbem inuaſerunt, Plutar. in Theſeo. προσέμιξε τὸν

κίνδυνον

κίνδυνον,admouit periculum,AEſchin. προσέμιξεν ἐγγὺς, i.ἐπλησίασεν,promouit propè,Thucyd. Προσμίξας,cógreſſus,qui conflixit. προσμίξας πρὸς τὰ ὅρια,qui applicauit ad fines,qui acceſſit,Xenop. προσμίξαντες τῷ καπιτωλίῳ,Capitolio propinquãtes, admoti,Plut.in Public. προσμίξαντες αὐτοῖς ἐγγύθεν,propius accedentes,Plato de Leg.& Xenoph. προσμίξαντες ἐγγὺς,Plutar.in Numa,ſe propius admouentes,concurrentes,conſerentes manus. προσμίξασα,quæ adhæſit,Plato de Leg.

Πρόσμιξις,commixtio,concurſus.

Προσμισθόω,mercede conduco.

Προσμολεῖν,ἐξελθεῖν,prodire,accedere:à μόλω ſeu μολέω. Sophoc.in Aiace,σὲ προσμολεῖν καλῶ, vt accedas te voco. Idem cum Accuſ.ibid.μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον,mediũ ingreſſus exercitum.

Προσμονὴ,mora,manſio.

Προσναυμαχήσεις πελοποννήσου, pro Peloponneſo dimicabis,Herodot.

Προσναυπηγέεσθαι νέας,naues exædificari.

Προσνέμομαι,adſcribor, Demoſth. Interpr.in dictione Τεταγμένοι. Προσνενέμησθε ὡς τούτους,in horum numerum adſcripti eſtis. Προσνέμεσθαι τοῖς νενικηκόσι, ad victores accedere,Plut.in Romulo. Vide & Bud.in Epiſtol.in verbo Contribuere. Προσνεμηθεὶς τῇ φυλῇ,in tribum adſcriptus,Plut.in Publicola.

Προσνέμω,attribuo,diſtribuo,adiicio.Ariſtot.de mũdo,καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀεὶ μοίραις,inſulas cõtribuunt iis partibus,quibus earum quæque vicinitate coniuncta eſt. φέρων ὁ περικλῆς τῷ δήμῳ προσένειμεν ἑαυτὸν, ſe ipſum Pericles populo dedit,ſe ad populum contulit,factus eſt popularis,Plut.in Pericle.

Προσνεύω,annuo,incumbo in remos: ſic Bud.in verbo Ἀναπίπτω. Προσνένευσαν,i.προσέπεσον,acquieuerunt, Thucy. vbi Valla adnatarunt explicat.

Προσνήχομαι,μ.ήξομαι,π.νηγμαι,adnato.Depon.Datiuo.

Προσνοεῖν,conſiderare.

Προσογκὴς,in molem amplam diſtentus.

Προσοδεύομαι, percipio,καρποῦμαι. Bud.Com. προσοδευόμενα χρήματα, pecuniæ quæ ex vectigalibus proueniunt, apud Vlpianum Demoſthenis interpretem.

Προσόδιος,ου,ὁ,itinerarius.

Πρόσοδος,ου,ὁ,à πρόσειμι,de quo ſuprà,ingreſſus,acceſs⁹, ἔντευξις,i.conuẽtio,aditio,hoc eſt,παρουσία,congreſſus,cõcurſus.Πρόσοδον ἐποιέετο,è caſtris mouit,Herodot.Πρόσοδον ἐποιησάμην,prodii,Iſocrat. Eſt etiam reditus,obuẽtio, & vectigal & quæſtus,lucrum,cenſus,prouentus,προσφορὰ,πορισμὸς,compendium,ἐπέτεια χρήματα.dicitur & ἔργον & ἐπικαρπία,Bud.Com.Πρόσοδος χρημάτων,Thucyd. Προσόδου πόρον μηχανᾶσθαι,Xenoph. lib.1. Pæd.i. pecuniarum reditum excogitare,ſeu dare operam parando commeatui.Προσόδους μηχανᾶσθαι,rei parandæ dare operã, Idem in OEcon. Ariſtot.lib.de mundo,ἄλλοι καθεστήκεσαν προσόδων ταμίαι,i.alii erant vectigalium quæſtores obuẽtionúmq; conſtituti. Itẽ conuentus,conciliũ,quaſi σύνοδος & πρόσοδος:quare p aduocata concione ponitur Iſocr. Πρόσοδοι quoque dicuntur ſupplicationes, & ad altaria puluinariáq; deorum obſecrationes.Ariſtop.νεφ.καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται),i.θρησκεῖαι παρὰ τοῦ βωμοῦ. Προσόδους τε πομπὰς ποιεῖσθαι,Plato de Leg.ſupplicationes & pompas agere.Inde Προσόδια μέλη, carmina quæ in huiuſmodi obſecrationibus & ſupplicationibus cani ſolebant, Athen. Cæl.lib.3,cap.3,& Bud.Com.

Προσοικειοῦμαι,mihi concilio,Accuſ.

Προσοικειόω,μ.ώσω,accommodo. Προσοικειοῦται τῇ φύσει, naturæ accommodatur,naturæ eſt conſentaneus. Alexand.Aphrod.τὸ φλέγμα προσοικειοῦται τῇ φύσει μᾶλλον ἢ μελαίνης χολῆς.

Προσοικέω,vel Προσοικίζω,accolo,iuxta habito.Datiuo. προσοικέω τῷ ποταμῷ,accolo fluuium,Plato in Timæo.Et cum Accuſ.προσοικεῖν ποταμοὺς, accolere fluuios, Ariſtot. in Polit. Προσοικοῦσι αὐτὴν πόλιν, ipſi vrbi finitimi ſun Thucyd.vnde Προσοικοῦντες,vicini.

Προσοικοδομέω,exædifico,adiungo,fabricor,ædificium duco.

Πρόσοικος,ου,ὁ, vicinus, incola, finitimus, propinquus. Πρόσοικοι ἔπαυλεις,proxima cõtinẽs.πρὸς τοὺς τῷ τόπῳ προσοίκους θεοὺς,Ariſtid.

Προσοίσομαι,capiam cibum.

Προσοισόμενος τοῖς ἐχθροῖς,cum hoſtibus conflicturus.

Προσοιστέον,adferendum eſt,alendum eſt. Προσοιστέον τὰ γυμνασία,adhibenda eſt exercitatio,Ariſtot. libro 8.Politic.cap.4.

Προσοιστέος,ἄξιος προσφέρεσθαι,adiiciendus.

Προσοίσω, admouebo,afferam:à Προσφέρω. μὴ προσοίσῃς χέρα,ne manum admoueas,Eurip.

Προσοκέλλω,μ.ελῶ,applico,appello.

Προσολοφύρομαι,collamentor,congemiſco.

Προσομιλέω,ῶ,collocor,communico cum,congredior, verſor,ſimul ſermocinor,προσαγορεύω,me applico, adhæreo,contingo,do operam. Datiuo & Accuſatiuo. Alexand.Aphrod.lib.1.Problem.ἀεὶ τῷ ἀέρι προσομιλεῖν, aeri ſemper expoſitum eſſe. Idem,ἡμῖν προσομιλοῦσιν θερμὸν ὕδωρ,&c.nobis obducta aqua calida. προσομιλοῦμεν τὰ ἴδια, priuata communicamus.

Προσομιλητέον,accedendum eſt.

Προσομιλητικὸς,ή,ὸν,ſermocinatiuus.Quintil.lib.3.partem iudicialem & concionalem προσομιλητικὴν, i. ſermocinatricem dicit,quæ à forenſi ratione diſiũgitur, & eſt accommodata priuatis diſputationibus.

Προσομιλία,adiunctio,admotio, congreſſio, contact⁹. Alex.Aphr.lib.2.Probl.θερμαινόμενα ὑπὸ τῆς τοῦ θερμοῦ προσομιλίας αὐτὰ θερμαίνουσιν αὐτὸ,&c.

Προσόμοιος,ſimilis,aſſimilis.

Προσομολογέω,aſſentior,inſuper fateor,Iſocr.

Προσομόργνυμι,inquino,abſtergo.

Προσομορέω,conterminus ſum.

Προσονειδίζομαι,exprobrationibus oneror.

Προσονειδίζω,obiicio,criminor.

Προσονομάζω,cognomino,voco.

Προσονομασία,adnominatio,agnominatio, genus figuræ,Quintil.lib.9,cap.3.

Προσόντες,qui adſunt,aduenientes. τὰ προσόντα,parta bona.Xenoph.

Προσοράω,aſpicio,obſeruo.

Προσοργίζομαι,vltrò indignor.

Προσορίζω χρόνον,præfinio tempus,Plut.in Lycurgo.

Προσορμάω,hoſtiliter accedo.

Προσορμίζομαι,appellor,applicor.προσορμίζονται πρὸς δῆλον,ad Delum habent ſtationẽ. προσωρμίσθησαν, applicuerunt in portum,cap.6.Euang.Marci.

Προσορμίζω,appello,προσοκέλλω.

Προσόρμισις,appulſio,deſcenſus,egreſſus,receptus.

Πρόσορος,ου,ὁ,conterminus.

Προσουδίζω,μ.ίσω,π.ικα,proſterno,terræ allido, πρὸς τὸ ἔδαφος ῥίπτω.προσουδίσας πάλιν σὺ,ſolo illiſiſti &interfeciſti. Vide Suid.προσουδίσας εἰκόνα,qui proſtrauit imaginẽ,qui in ſolum iecit & humi proſtrauit,Plut.in Galba.

Προσουρεῖν,felicìter agere,ſecundis ventis.προσουρῆσαι, ἀνδραποδίσασθαι,δέξασθαι:ſic apud Interpret.Ariſtoph.

Προσφυέος,idoneus,ἐπιτήδειος.

Πρόσουρος,ου,ὁ,conterminus.οἱ πρόσουροι αἰγύπτῳ,Herodot.

Προσοφείλω.vide in Προσόφλω.

Προσοφλέω,inſuper ero debitor.

Προσοφλισκάνω,debeo. Actiu. Accuſat. προσωφλήκασιν ἀλαζονείας,oſtentationis & iactantiæ nomen ſubiit, Plut. in Themiſtocle.

Προσόφλω,vel προσοφείλω,inſuper debeo,etiam debeo, alio nomine debeo,vt ſi beneficii dator repẽſo acceptoris beneficio debitor ſit,Ariſtot.Ethic.5. Xen.προσοφείλω σοι ἄλλας χάριτας. Lucian.de Sacrif.προσώφλον αὐτοῖς πάλιν

ἢ τριάκοντα δραχμάς, ipſis præterea debebat amplius quā triginta drachmas. Accipitur etiam pro inſuper multari. Demoſth. τὰς πεντακοσίας δραχμὰς προσώφλεν, inſuper ipſe quingentis drachmis multatus eſt. Ex vi Præpoſitionis, quæ aliquando in compoſitione amplius quiddam, & vltrà deſignat. ἢ προσώφλε ζημίαν, mult or, Bud. in Epiſt. prior. προσώφλειν αἰσχύνην, Demoſt.

Προσοχὴ, ῆς, ἡ, attentio, diligens victus ratio, κατανόησις, τήρησις. vide in Εἰσβολὴ apud Suidam.

Προσοχθέω, μ. ήσω, π. ηκα, deſpicio, infenſus ſum alicui, tædiū moleſtiámque capio ex re quapiā. Actiu. Accuſ.

Προσοχθίζω, appello ad litus, propinquo. Itē odi, abominor, offendor. προσώχθισα τῇ ζωῇ μου, tædet me vitæ, c. 27. Geneſeos. προσώχθισα τῇ ζωῇ αὐτῶν, moleſta eſt mihi vita illorum, cap. 25. Eccleſiaſtici. προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, mihi diſplicuit generatio illa, Pſalmo Dauid. 58. προσοχθιεῖ αὐτοῖς, abhorrebit ab eis, cap. 38. Eccleſiaſtici. προσοχθιεῖτε ἐν ταῖς ἀνομίαις ὑμῶν, diſplicebunt vobis iniquitates veſtræ, cap. 26. Ezechielis. προσωχθίσθη θυρεὸς, abiectus eſt clypeus, cap. 1. lib. 2. Reg. & cap. 7. Deuteronomii.

Προσόχθισμα, ατος, τὸ, &

Προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, abominatio & idolum, offenſio, offendiculum, affectio, moleſtia ex re quapiam, tædium, odium. προσοχθίσματι προσοχθιεῖς, deteſtaberis. pro idolo, cap. 11. lib. 3. Reg. ſicut etiam βδέλυγμα ibidem.

Προσόψει, videbis, Sophocl.

Προσόψημα, τὸ, opſonium, Dioſc. lib. 1, εἰς προσοψήματα ἑψόμενα φύλλα λαχανεύονται, folia opſonantur igni olerum modo ad eſus, Hermolaus apud Dioſcor. lib. 1, cap. 112, ad opſonia vſurpātur, Ruellius: item & Hermolaus lib. 2. eiuſdem, cap. 83. προσοψήμασι μίγνυται, additur in cibos, opſoniis additur, Dioſcorid. lib. 1, cap. 147.

Πρόσοψις, εως, ἡ, aſpectus, proſpectus, θεωρία, facies. Sophocl. in Aiace, σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν, tuam faciem videre & os. τὴν πρόσοψιν τῶν πολεμίων ἔχω, Thucyd.

Προσπάθεια, ας, ἡ, affectio.

Προσπαίζω, alludo, iocor, ludendo perago. Datiuo vel Accuſ. προσπαίζω σοὶ, tibi alludo, iocor tecum, Plato de Leg. προσπαίζει τὸν κύνα, Lucian. ludendo admouet cani.

Πρόσπαιος, ὁ & ἡ, recens, nouus. & πρόσπαιον, τό. vnde ἐκ προσπαίου, repentè, recenter, Ariſtot. lib. 9. Ethic. cap. 5. & προσπαίως, Aduerb. pro eodem, Ibidem.

Προσπαίω, adpalpito, Plutarch. in Othone.

Προσπαλαίω, appropinquo, luctor cum, reluctor, obluctor. Datiuo.

Προσπαρεμβάλλομαι, aggero. Datiuo. προσπαρεμβάλλονται σφίσι λίθους, aggerunt in ſuum vſum lapides, Thucyd.

Προσπαραγράφω, adſcribo, iam ſcriptis addo.

Προσπαρακαλέω, cohortor, in auxilium voco. vide Παρακαλῶ.

Προσπαραλαμβάνω τὴν ἀκρίβειαν, exactè trado, magnam impendo diligentiam, Dioſcor. lib. 1. in præfatione.

Προσπαρασκευάζειν, Demoſt. vnà apparare.

Προσπαρδεῖν, oppedere, Ariſtoph.

Προσπαρέχω, inſuper exhibeo, inſuper præbeo.

Προσπασσαλεύω, defigo, depingo, τὸ προσπατταλεύω.

Προσπάσσω, inſpergo, aſpergo, addo. προσπάττειν λουτρὰ ἁλῶν, ſale aſpergere balnea, Galen. lib. 1. ad. Glauc.

Προσπάσχω, afficior immodicè, magno affectu hæreo, propenſus ſum & deditus alicui rei. Nam πρὸς, hic vehementiam denotat. Datiuo iung. προσπάσχω σοι, afficior tibi, ſum tibi gratus, Bud. in Epiſt. prior. παιδείαν προσπαθοῦς, doctrinam amicè complexus, Idem ibidem.

Προσπατταλεύω, μ. εύσω, affigo, clauo affigo, Lucianus in Cauc. & Ariſtoph. in Pluto. ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτῆς δὴ μάλ' ὥσπερ κοτύλην. Προσπατταλεύσω τουτονὶ, hæc affigā huic, id eſt, de hoc ſuſpendebo.

Πρόσπεινος, ὁ & ἡ, eſuriens, cap. 10. Act. Apoſt.

Προσπελάζω, adiungor & admoueor, Datiuo & Accu. in Epigramm.

Προσπελάσαντες, admoti, adiecti, propinqui.

Προσπελάω, appropinquo.

Προσπέμπω, mitto accerſitum, inſuper mitto. Ariſtop. in Pluto, ἄμυλόν τι προσέπεμψεν ἡμῖν, placentamque inſuper miſit ad nos hanc.

Προσπεπτωκὸς, τὸ, apud Galenum, quod collapſum eſt & cōcidit. προσπεπτωκυῖα σταφυλὴ, vua rugoſa AEtio vocatur.

Προσπεριβάλλομαι, obuallo. Accuſ. προσπεριβάλλεται τὸν πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσὶ, terreſtrem exercitum vndique nauibus circundedit, Plutarch. in Themiſt. τείχει προσπεριεβάλλετο, mœnibus vrbem cinxit, Iſocr. in Euagora.

Προσπεριβάλλω, circumpono, induo, προσπεριλαμβάνω. Actiu. Accuſ. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει, vrbi murū circundo: ſic Valla apud Thucydid.

Προσπεριγίγνεσθαι, Demoſth. ſupereſſe.

Προσπέρχομαι, prius decedo, præmorior.

Προσπεσεῖται, incidet.

Προσπεσὼν, qui irruit, adortus, ἀόρ. β. ἀπὸ τοῦ πίπτω ἀγχίστου. μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας, incidens in conſuetudinē, cum Diana ſcilicet, frequentius quàm in hominis conſuetudinem. προσπεσόντος τῷ Περικλεῖ τοῦ πράγματος, quum ea res ad Periclem perlata eſſet, Plutarch. in Pericle.

Προσπετάννυμι, extendo, illido.

Προσπέτομαι, aduolo. (runt.

Προσπέφυκα, adhæreo, adnaſcor. προσπεφύκασι, adhæſe-

Προσπεφυκότως, ſtrictè, cohærendo, totis viribus, forti- (ter.

Προσπεφυκὼς, ότος, ὁ, coalitus.

Προσπήγματα, τὰ, pars quædam nauis.

Προσπηγνύω, μ. ήξω, π. ηχα, illido, crucifigo. ſic cap. 2. Actorum Apoſt. de Chriſto.

Προσπηδάω, proſilio, inſulto, aggredior.

Προσπιέζομαι, προσπείθομαι.

Προσπηχύνομαι, ἀόρ. α. προσπηχυνάμην, vlnis amplector, cubito metior.

Προσπίζω, μ. ίσω, propugno, adiuuo.

Προσπίπτω, irruo, προσβάλλω, impingo, incurſo, inſurgo, do impetum, facio impetum, occurſo, me obiecto, adorior, ingruo, impreſſionem facio, irrumpo. Verbum ferè militare. προσπίπτουσι πρὸς τὰς ψυχὰς, irruūt in animas, Plato de Leg. πρὸς τὴν ἑστίαν προσέπεσε, in ſacrarium ſe cōiecit, Plutarch. in Themiſt. προσπεσεῖν πρὸς βρέτας, Ariſtophan. Item ſupplex fio, genibus aduoluor, καὶ ἐμαυτὸν καταβάλλω, procido, procumbo, humi proſternor, adoro, ſupplico, Datiuo. Vnde τῷ θεῷ προσπίπτειν, Deo ſupplicare, Deo ad genua accidere, Chryſoſtom. προσπίπτων δουλικῶς τῷ πατρὶ, &c. Nazanzen. in Orat. genibus patris accidens more ſeruorum. προσπίπτουσι τῷ Σπουρίνᾳ δεόμενοι, Spurinam ſupplices adorant, Plutarch. in Othone. προσπίτνω σε, Euripid. ſupplex te placo, tibi ſupplico, me tibi inflecto & inclino. ἱκέτης προσπίπτω, Xenoph. ſupplex ad tua genua accido, iaceo ad pedes, proſternor ad pedes. προσπίπτειν πρὸς γούνατα, iacere ad genua, Demoſth. Item incurro, occurro, συμβαίνω, ἐπιπίπτω, interuenio, incido in, accido. Vnde τὰ προσπίπτοντα, Ariſtotel. Politic. 3. pro iis, quæ quotidie alia atque alia accidunt & occurrunt. Sic Cic. ad Attic. Vetas me ſuſpicari quicquam accidiſſe ad animum tuum, quod ſecus à me erga te commiſſum ſit. Pro incido, Ariſtot. de mundo, ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν, ὕστερον γινομένη, i. fulgetra prius quàm tonitru nobis ſeſe infert, quum tamen poſt ipſum fiat. Lucian. ἀλλά μοι ξένη τις φωνὴ προσέπεσεν, i. auribus meis accidit, vt Plinius iunior loquitur: vel ad aures, vt Liuius. προσέπεσεν ἐκ θεοῦ φωνὴ τῷ Μάρκῳ Καιδικίῳ, diuina vox ad Marci Cedicii aures perlata eſt, Plutarchus in Camillo. προσπίπτω πρὸς τοσούτους, incido, &c. προσέπεσέ μοι τὰ κακὰ, Ariſtoph. acciderunt. προσπίπτουσαι τύχαι, fortuiti caſus.

Προσπιστὴς, οῦ, ὁ, propugnator, auxiliator.

Προσπιτνέω, accumbo, procido, procumbo, oro. προσπιτνοῦσα, accidens, aduoluta, Sophocl.

Προσπλάζω, appropinquo, προσπελάζω.

Πρόσπλασις,

Προσπλαστικὸς, opplens, obſtruens, Dioſc. lib. 5, cap. 77.

Προσπέλαστος, ὁ, appropinquabilis, facilis, affabilis, ἀντὶ τοῦ εὐπροσπέλαστος. AEſchyl. οὐδὲ προσπέλαστοι ξένοις, qui nō patiuntur ad ſe commeare hoſpites.

Προσπλάττω, affingo. προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς, crurib⁹ adhæreſcens, Dioſcorid. lib. 1, cap. 129. προσπεπλασμένον τοῖς καυλοῖς δάκρυον, caulibus adhærens lachryma, Idē lib. 3, cap. 92. & libro 4, cap. 24. προσπεπλασμένα τῇ γῇ, per terram ſtrata.

Προσπλέω, adnauigo, aduenio, ſum in curſu, aduento, traiicio, triremi applico, Gaza.

Προσπληρῶσαι ταῖς ναυσὶ, i. καὶ προσθεῖναι ἄλλας πληρώσας, Thucy.

Προσπλήττω, corrigo, Nazanz. in Orat.

Πρόσπλωτος, nauigabilis.

Προσπνέω, μ. εύσω, afflo, aſpiro, Ariſtoph. Datiuo.

Προσαποθνήσκω, præmorior.

Προσποιέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ὑποτάττω, ſubiungo, adiungo. προσεποιοῦντο ὑπηκόους, ſibi obſequentes reddebāt, Thucydid. Eſt etiam vendico, οἰκειοῦμαι, mihi concilio, meum eſſe contendo, vt iure ſibi aliquid vendicare, Iſæo. cum Accuſ. προσποιοῦμαι τὴν νίκην, mihi vendico victoriam. Plutarc. poſuit pro vendico, i. aſſumo, σφετερίζομαι, καὶ προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, inquit de nece Cæſaris. Eſt etiā, ſimulo, aſſimulo, ſimulatione vtor, præ me fero, arte compono, cum Infinit. προσποιοῦμαι εἶναι φίλος, fingo eſſe amicum, AEſchines. προσποιοῦμαι βήττειν, fingo me tuſſire, Xenophon. προσποιοῦμαι δεῖσθαι, ſimulo me precari. προσεποιεῖτο χαίρειν συνὼν ἐκείνῳ, fingebat ſe gaudere illius conſortio, Plutarch. in Camillo. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. προσποιούμενος τὸ θεραπεύειν, ſe mederi fingens. Iſocr. ἐὰν μὴ δεόμενος, τὸ δεῖσθαι προσποιῇ, egere fingas. Plato 1. de Rep. προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν, inſtare ſe ſimulabat, vnde μὴ προσποιεῖσθαι, diſſimulare. μὴ προσποιεῖσθαι δεῖ καὶ εἰ ἠδίκησαν, diſſimulandum eſt, etſi deliquiſſent, Thucyd. i. μή τοι γε δεικνύειν τὸ γνῶναι. Item προσποιοῦμαι, profiteor. Dion apud Platonem in Epiſt. Πλάτων, ὡς ἔοικε, προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι, &c. ſe callere profitetur ea quæ ad popularem ſtatum conferant. προσποιοῦμαι σοφὸς εἶναι, ſapientem me eſſe profiteor, Gaza de Senect.

Προσποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, & mihi quæro, in rem meam verto, acquiro, in poteſtatem redigo, trado, οἰκεῖον ποιῶ, ſubiicio, potior, obtineo. Accuſ. & Datiuo. πάντας προσεποίησε βασιλεῖ, cum rege omnes familiaritate coniunxit, Plutarch. in Pericle.

Προσποίημα, ατος, τὸ, fucus, fictio, aſsimulatio.

Προσποίησις, idem, οἰκείωσις, κτῆσις, vendicatio, ὑπόκρισις, ἡ ἐπαγγελία, Interpr. Thucyd. προσποιήσει ἔχων κομπωδέστερον, ſpecie ipſa iactantiuſculus, Thucydid.

Προσποιητικὸς, fictor. προσποιητικὸς ἀνδρείας, ſimulator fortitudinis, Ariſtot. lib. 3. Polit. cap. 7.

Προσποιητὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fictus, ſimulatus. Ariſtot. 2. OEcon. μετ' ὀργῆς προσποιητοῦ, cum afficta ira.

Προσπολεμέω, oppugno, bellum facere pergo. προσπολεμῶ σοι, tibi aduerſor.

Προσπολεμόω, inſuper hoſtem facio, bello tento.

Πρόσπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſeruus, ſerua, ancilla, miniſter in ſacris. Sophocl. προσπόλοις φυλάσσεται, ſeruatur à ſeruis, i. ὑπὸ τῶν προσπόλων, i. τῶν δούλων.

Προσπορεύομαι, accedo, progredior. Ariſtot. 2. OEcon. προσπορευομένου μηνὸς, menſe labente. προσπορεύομαί σοι, accedo ad te, Matth. 10.

Προσπορίζω, quæro, acquiro, inſuper ſuppedito, Demoſthen.

Προσπορισμὸς, οῦ, ὁ, quod nobis acquiritur per eos qui in noſtra poteſtate ſunt, peculium.

Προσπορπατὸς, ὁ, affixus, apud AEſchyl.

Πρόσπταισμα, ατος, τὸ, offenſio, πρόσκομμα. Alexād. Aph. lib. 2. Probl. ἐκ προσπταίσματος βουβὼν γίνεται, quum pes offenditur, inguen intumeſcit. Idē lib. 1, ἐν τῷ προσπταίσματι τῷ ἐν ποδὶ δακτύλου βουβῶνες ἐπαίρονται, per offenſionem digiti pedis inguen intumeſcit.

Προσπταίω, μ. αίσω, π. αικα, offendo. Datiuo. Aphthon. ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε, ad ſpinas offendit. προσπταίεις τῷ βλεπομένῳ, offendis ad id quod videtur, Nazanz. in Orat. προσεπταίετε τῇ φωνῇ, voce offendimini, idem ibidem. προσέπταισε Βοιωτοῖς, in Bœotios incidens offenſionem accepit, Bœotiis ſuccubuit, Plutarchus in Fabio. διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ, ob Phidiam in inuidiam & offenſionem populi incidit, Idem in Pericle. Item aduerſa fortuna laboro, in ruinam incido, offenſionem & calamitatem accipio, fortunæ vices accipio, excido, affligor, illidor, fruſtror. προσέπταισαν μεγάλως, magnam iacturam fecerunt. μεγάλως δὲ προσέπταισε, magnam cladem accepit, Herodotus. προσπταίσας τῇ ναυμαχίῃ, qui prælium nauale malè geſſit, idem Herodot.

Πρόσπταμαι, aduolo, pro aduenio & irruo. Sophocl. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, i. προσέβαλε.

Προσπτάμενος, aduolans, Ariſtoph.

Προσπτῆται, aduolet, Xenoph.

Προσπτυξάμενος, amplexatus.

Προσπτύσσομαι, & Προσπτύσσω, μ. ύξω, π. υχα, amplector, ἀσπάζομαι, προσαυδῶ, ſaluto. Accuſ. Odyſſ. γ, προσπτύξομαι αὐτὸν ἀντὶ τοῦ προσαγορεύσω, φιλοφρονήσομαι, προσομιλήσομαι. Et lib. 1. Argon. Apollon. χεῖρα δὲ χειρὶ ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο φώνησέν τε, i. ἐδεξιώσατο καὶ τοῖς λόγοις ἐφιλοφρονήσατο. Homer. Odyſſ. δ, προσπτύξατο μύθῳ, id eſt, ἐξελιπάρησεν, ἐκολάκευσεν, exorauit. Euripid. cum Genitiuo in Medea, φιλῶ χρῄζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι, id eſt, προσαυδᾶν ἀσπάζεσθαι, ſalutare. Pro adoro etiam Accuſ. apud Nonnum. προσπτύσσειν μύθῳ dixit idem Nonnus pro ἐρωτῶ, rogo, οὐδὲν ἔτι προτί με σοφῷ προσπτύξετε μύθῳ, nihil poſthac me rogabitis, pro ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν.

Προσπύλαιον, ου, τὸ, veſtibulum.

Προσπυνθάνομαι, inſuper percontor.

Προσραίνω, aſpergo, inſpergo, adiicio, προσβάλλω, Ariſtoph. προσραίνειν τὸ ὄξος τῇ μήτρᾳ, Alexand. Aphrod. inſpergere acetum vuluæ.

Πρόσρηξις, colliſio, cōflictatio, ἀντικοπὴ, Philo de mūdo

Προσράπτω, aſſuo, προσραπτέον, aſſuendum eſt.

Προσρηθεὶς, ſalutatus, Euripid.

Πρόσρημα, τος, τὸ, compellatio, appellatio.

Πρόσρησις, εως, ἡ, alloquutio, ſalutatio. Plato in Epiſtol. ἆρ' ὀρθῶς εὖ τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσρήσεως; πρόσρησις οἰκέτου, Idem in Leg. ſerui appellatio, i. ad ſeruum allocutio, qua compellatur ſeruus. πρόσρησις ἐμπόρων ἔσται, à mercatoribus ſalutabitur, cōmemorabitur, Plut. in Themiſt.

Προσρητέον, appellandum eſt, vocare oportet, Plato de Legibus.

Προσρητέος, inſuper commemorandus.

Πρόρριζα, & Πρόρριζον, ſtirpitus, radicitus, vnà cum radicibus. Dicitur & πρόριζα, vel πρόῤῥιζον. πρόρριζον ἐλαύνων, ſtirpitus euellens, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 13.

Προσριζόφυλλος, à capite foliatus.

Προσριζόω, affigo, affibratum adnecto. Datiuo & Accuſ. Philo de mundo.

Προσρήσσομαι, cirumiicior, allidor.

Προσρυεῖν, affluere.

Προσρυείς, affluens, accreſcens.

Προσσημαίνω, prætereа ſignifico, vt ῥῆμα δέ ἐστι μέρος λόγου χρόνων διαφόρων προσσημαντικόν, i. cum actione etiam temporum ſignificatiuum.

Προσσημασία, ſignum additū, vel cōcurrens aliis ſignis.

Πρόσταγμα, ατος, τὸ, mandatum, edictum, imperium præſcriptum, lex.

Προστακτικὸς, οῦ, ὁ, imperatiuus.

Πρόσταμα, cubiculum.

Προστανύω, extendo. Actiu. Accuſ.

Πρόσταξις, εως, ἡ, iuſſio, imperium, præſcriptum. Ariſtot. de mundo, πάντα ὑφ' ἕνα σημαίνοντα δινεῖται μετὰ πρόσταξιν τοῦ τὸ κράτος ἔχοντος ἡγεμόνος, i. ſub vno ductore omnia mouentur, qui imperia & ipſe ſignificanda accepit ab eo apud

quem ſumma eſt imperii.

Πρoςὰς, idem quod πρoςὰς, oſtii latus, antæ, Vitruuius libro 6, cap. 9.

Πρoςαςία, ας, ἡ, & Πρόςαςις, ιος, ἡ, præfectura, præſidentia, authoritas, magiſteriũ, principatus, imperium, dignitas, præſtantia: à πρoΐςαμαι. ἡ τοῦ δήμου πρoςασία, authoritas apud populũ, Thucyd. ἡ κατὰ τῶν πολεμίων πρoςασία, Ariſtid. πρoςασίαι οἰκετῶν, officiorum familiæ præſcriptio, Baſil. in Epiſt. Item turma auxiliaris. Eſt etiã πρoςασία, ἡ πατρωνεία, i. patronatus. Sic enim Plut. in Romulo docet Latinos vocare πατρωνείαν, quam Græci πρoςασίαν, quũ quiſpiam pro alio liti ſe opponit, & eius defenſionẽ ſuſcipit, euentúmq; præſtat, Demoſt. κατ' ἀριστ. πρoςασίας οὐκ ἔτυχεν, auxilio ſuperioris ſunt deſtituti, Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

Πρoςατεία, defenſio, πρoςασία, procuratio, præfectura, Xenoph. χορηγίας, γυμνασιαρχίας, πρoςατείας, &c.

Πρoςατέω, & Πρoςατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, præſum, præſideo. Genit. πρoςατεῖ αὐτοῦ, ſe defendit, Gaza de Senect. Xenop. εἰ συμφέρει τῆς πόλεως πρoςατεῖν. πρoςατῆσαι πάντων, præſidere omnibus, cap. 4. lib. 1. Machabæorum. πρoςατεύειν ἀνθρώπων ἄλλων, Xenoph. lib. 1. Pædiæ. πρoςατεύω ὅπως ὑποτελῶσι, idem Xenoph. Item cum Datiuo & ἐν Præpoſitione. οἱ ἐν ταῖς πόλεσι πρoςατεύοντες.

Πρoςατήριος, α, ὁ, præſes, Apollinis epith. vide Πρόςαμαι.

Πρoςατηριῶν μὴν, menſis quo πρoςατήρια celebrabantur, viníque horni feriæ recludebantur, apud Plutarch.

Πρoςάτης, ου, ὁ, præſes, præfectus, præſul, author & dux, aſſertor, qui adeſt, dignitate præditus, vindex, procurator, δημαγωγός, propugnator, auxiliator, tutor, adiutor in bello. Xenoph. ἐὰν πρoςάτης ὦ ὅπως ἐνεργοὶ ὦσι, &c. ſi præfectus ſis vt operentur, &c. πρoςάτης τοῦ δήμου, in prælio primarius, qui populo præeſt. Plut. in Romulo, τοὺς δυνατοὺς ἀπὸ τῶν πολλῶν διῄρει πάτρωνας ὀνομάζων, ὅπερ ἐστὶ πρoςάτας. Idem in Mario ait πάτρωνας καλοῦσι τοὺς πρoςάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Et propriè hoc nomine dicebatur patron⁹ peregrini hominis. Mos enim Athenis fuit peregrinos aliquem è ciuibus ſibi πρoςάτην deligere. πρoςάται, primores, proceres.

Πρoςατικὸς, οῦ, patronus.

Πρoςάτις, ιδος, ἡ, mulier quæ rei alicui præſidet, quæ præeſt, tutatrix. Paulus cap. vlt. ad Rom. de Phœbe loquens, πρoςάτις ἐμοῦ ἐγενήθη, mihi adfuit.

Πρoςατίσσομαι, vt ἐπιτάσσομαι, imperium accipio. Plato 1. de Rep. ἀξιοῦσι δεῖν οὕτω ἑκάστῳ, ᾧπερ καὶ ἔργον τι πρoςέτακται, cui & munus aliquod eſt aſsignatum. πρoςταχθεῖσα δούλη, redacta ſum ſub imperium, facta ſum ſerua, Euripid. Cum Accuſ. Xenoph. πρoςτάττεσθαι γὰρ αὐτοῖς ἔφη μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mandari ipſis dicebat maiora negotia quàm pro virib⁹. τὸ πρoςταχθὲν, quod iuſſum eſt.

Πρoςτάττω, μ. άξω, π. αχα, impero, præſideo, mando curã vel onus, delego, præſcribo, iniungo, impero tributum vel collationem, exigo. Item attribuo, deſtino, aſsigno. Accuſ. & Datiuo. Plato in Phædro.

Πρoςαυροῦσι τὰς ναῦς, naues clatris præfigunt. Vide in dictione Σταυρόω.

* Πρoςέγιον, prominentia tecti. Plutarch. in Cæſare, αὐτὸν δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ πρoςεγίῳ τῆς θύρας ἱδρῦσθαι.

Πρoςεθεὶς, additus, appoſitus, accreſcens.

Πρoςεθήσεται, adiiciar.

Πρoςέθομαι, depoſco.

Πρoςεγχίζω, addo murum.

Πρoσειληφὼς, ὁ, adultus.

Πρoςέλλω, aſtringo, ſuccingo, apprimo, cõprimo, contraho, ad æqualitatem redigo, compono, orno, σώζω, & πρoςάγω. Πρoςεσταλμένος etiam dicitur qui compoſitus eſt in frugalitatem. φύλλα πρoςεσταλμένα ἐπ' ἄλληλα, folia inuicem concreta, Dioſc. lib. 4, cap. 89.

Πρoςερνίδιον, ου, τὸ, pectorale equi.

Πρoςεταγμένος, cui mandatum eſt. Πρoςεταγμένος τῷ λαῷ, populo præfectus.

Πρoςεταργανωμένη, ἡ, allaqueata, coniuncta. ψήφους πρoςεταργανωμένην, clauis affixam dixit Lycoph. à ταργάνη, quę Atticè ταργάνη.

Πρoςετυχηκὼς, qui interfuit, Datiuo.

Πρoςηθίδιον, ου, τὸ, πρoςερνίδιον. Significat etiam ſimulacrũ ſiue imaginem non perfectam, ſed ad pectus tantùm deductam.

Πρoςηθὶς, ίδος, ἡ, pectus pedis, hoc eſt, eminentia illa circa digitos pedum.

Πρoςήκω, μ. ξω, π. κα, intabeſco, liqueſco, attabeſco: vt, πρoςέτηκα τοῖς μαθήμασι. Πρoςέτηκα τῷ πράγματι αὐτῷ τῷ χαίρειν καὶ τέρπομαι, & quaſi intabeſco & adliqueſco, ἀποσπάσας διάκειμαι, & abduci inde nequeo, & addictus ſum, πρoςπεφυκότως ἔχω, Bud. ibidem. πρoςέτηκεν, i. πρoςεκεκόλληται, affixus eſt, coagmentatus eſt, deditus eſt. πρoςτηκτὸς, intabeſcẽs, Lucian. Interpr. Agricola, affixus deditúſque, Eraſm.

Πρoςῆσαι, proſtituere, præficere, ποιῆσαι, producere.

Πρoςηνομένος, qui præfecit. αὐτῷ τῷ ἔργῳ πεποιημένος, Demoſthenes.

Πρoςιβάζομαι, præcedo, πρoπορεύομαι, μείζομαι.

Πρoςίθεμαι, ex πρὸς, quod vehementiam hic denotat, & τίθεμαι, aſſentior, aſtipulor, adhæreo, πείθομαι, accedo, adiicio, addo, faueo tibi. αὐτῷ πρoςέθεντο, ſe ei adiunxerũt, Plutarch. in Galba. πρoςέθεντο τῇ γνώμῃ αὐτῷ, in eius ſententiam iuerunt, Idem in Themiſtocle. Item in Fabio, πρoςτίθεντο καὶ κατακοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, omnes illi ſe dederunt, ſéque ad eius ſententiam accommodarunt, πρoςθέσθαι προτέρῳ λόγῳ, ad priorem ſententiam accedere. Plutarchus, πρoςθέμενος τοῖς ἀριστοτελικοῖς λόγοις, addictus dogmati Ariſtotelico: quod etiam τίθεμαι dicitur. Alibi idem, ἑαυτὸν πρoςέθηκε dixit pro eodẽ, Bud. Com. Πρoςθέσθαι μιᾷ ψήφῳ, vnum calculũ mittere, Thucydid. Πρoςέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον, perrexit comprehendere & Petrum, cap. 12. Act. Apoſtol. πρoςέθεντο τῇ Ἀρισταγόρῃ πρήσσειν, inſtiterũt Ariſtagoræ vt efficeret, Herodot. πρoςθέσθαι φίλον, conciliare amicum.

Πρoςίθημι, μ. θήσω, π. εικα. τὸ εἰς αὔξησιν τίθημι, appono, cõpono, propono, applico, committo, adiicio, addo, admoueo. πρoςθεὶς ἀρὰς, Sophocl. imprecationes adiiciens, proponens. Πρoςίθημι εἰς τὰ πράγματα τὴν φιλανθρωπίαν, Demoſt. affero, adiicio, applico. Xenoph. τὸ σῶμα πρὸς τὸ σῶμα πρoςθήσεις, os ori admouebis. Ariſtoph. ἵππον πρoςετίθει πρὸς τοὔνομα, equum addebat ad nomen. Eſt etiam τὸ ἀνατίθημι καὶ πρoςνέμω, attribuo, cõtribuo, aſcribo, & πρoςλογίζομαι, imputo. Thucyd. τὸ δὲ ἐμπλήκτως ὀξὺ ἀνδρὸς μοίρᾳ πρoςετέθη, datum eſt virilitati & aſcriptum, hoc eſt, præcipitis celeritatis cauſam virilitatem eſſe cenſebant. Eſt etiam addico. vnde πρoςθέντες. πρoςτίθημι τῇ ὄψει, præ me fero. Plato in Apolog. cum Datiuo & Accuſ. ὁ θεὸς ἐμὲ τῇ πόλει πρoςτέθεικε, Deus me ciuitati attribuit.

Πρoςιλάω, μ. ώσω, ſtercus elido. Ariſtophan. πλ. πρὸς αὐτοῦ τὼ ὀφθαλμώ μου πρoςεπίλησεν, id eſt, oculos meos ſtercore perfudit.

Πρoςτιμάω, multo, ζημιόω. Datiuo & Accuſ. vt πρoςτιμᾶν τῷ δημοσίῳ eſt aliquem multare, vt pecunia reip. eſſet dependenda, Demoſth. Bud. Com.

Πρόςτιμημα, ατος, τὸ, multa, ζημία, ζημίωμα, pœna legibus præfinita aduerſus iuris violatores.[1]

Πρόςτιμον, ου, τὸ, idem. πρόςτιμον ζημίας τῷ χρῶντι ὁρίζειν, pœnã quácunque ſors tulerit, definire, Plutarc. in Solone.

Πρoςομία, ας, ἡ, & Πρoςόμιον, ου, τὸ, labiorum complicatio.

Πρόςομος, ου, ὁ, acutus, dentatus.

Πρoςουμφανὴς, in apertum, πρὸς τὸ ἐμφανές.

• Πρoςραγῳδεῖν, tragicè aliquid addere, tragicè alloqui. Strabo, πρoςραγῳδεῖ δὲ τούτοις ὁ καλλισθένης.

Πρoςραχηλίζω. vide in dictione Τραχηλίζω.

Πρoςρέπομαι, & Πρoςρέπω, ſupplico, i. πρoςτρέπω, hortando precor, colo, honoro, adoro.

Πρoςρέχω, μ. πρoςδραμοῦμαι. ἀόρ. β. πρoςέδραμον, accurro. Neutr. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. πρoςτρέχειν τοῖς ὀσφρητοῖς, accurrere ad odorata.

Πρoςρίβομαι,

Προστρίβομαι, τὸ ἀναμόργνυμαι, concilio, inuro, imprimo. Plutarch. καὶ διὰ τοῦτο τῇ μαντεῖᾳ προστριβόμενος αἰσχρὰν ἐπὶ τοῦ ἀξίου διαβολήν. Tranſlatio ſumpta eſt à coloribus infricatis, aut in occurſu attritis, quæ maculam cõtactu relinquunt, vt ſi quis incurrerit in carbonarium. Plutarch. in Solone, τὸ δ᾽ ἀδάπανον τῷ Σόλωνι τὸν ἐμπορικὸν οἴονται βίον προστετρῖφθαι, id eſt, Solon verò vt profuſior eſſet, ex mercatoria vitæ ratione accepiſſe fertur. φύσις προστρίψατο συγγενικὸν αὐτῷ νόσημα, ei natura gentilem morbum iniecit, Idem in Pericle. προστριψάμενος τῷ συνάρχοντι παιδοφονίας ἀνάγκην, εἶτ᾽ αὐτὸς δικαιοῖ χαρίζεσθαι ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος, i. impoſita collegæ neceſsitate occidendi liberos, æquum ducit fœminis per gratiam proditores patriæ concedere, Plutarc. in Publicola. Eſt etiam infligo, impingo, vt προστρίβομαι τινὶ τὰς αἰτίας ἢ μέμψιν, i. reiicio culpã in quempiam, & aliquo crimine vel alia re aſpergo. Item incutio, vt ἐπιτίθημι. vt πληγὰς προστρίβομαι τοῖς οἰκέταις, Ariſtidi. Bud. Comm.

Προστρίβω, Actiuè, pro eodem.

Προστρόπαιος, ου, ὁ, impius, parricida, ſceleratus, contaminatus. προστρόπαια χρήματα καὶ ἐναγῆ, Phalar. Item τὸ μίασμα, ſicut Latinis ſcelus pro ſceleſto. Et προστρόπαιος, qui piaculum importat, qui religione obſtringit, ob quem religio oboritur, qui etiam ἐνθύμιος dicitur. Item pro ſupplice. Sophocles in Aiace, ὦ παῖ πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ᾽ ἐγείνατο. θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου ἱκετήριον θησαυρόν. vbi ab Interprete προστρόπαιος exponitur προστετραμμένος αὐτῷ, ἢ ἱκετεύων, ad eum conuerſus vel ſupplicans.

Προστρόπαιος Ζεὺς, Iupiter ad quem ſupplices vel egentes conuertuntur.

Προστροπαιῶ, ſupplico.

Προστροπὴ, ῆς, ἡ, ſupplicatio, & reatus ob homicidium & piaculum, & contaminatarum manuum abominatio, & deteſtabile facinus, labes ſceleratæ cõtagionis, τὸ μίασμα. Significat etiam deuotionem & deteſtationem: diras imprecari Latini dicunt.

Πρόστροπος, ὁ, ὁ, circunuolutus manus ad pedes rogando.

Πρόστροχος, ου, ὁ, rotundus.

Προστυγχάνω, accido, ἐντυγχάνω, παρατυγχάνω, παραγίνομαι, me offero, fortè occurro, incido, reperio, interſum, adſum, fio obuius. Plato in Epiſt. οὕτως ἐξίως ὑπήκουσεν, ὡς οὐδεὶς πώποτε ὧν ἐγὼ προσέτυχον νέων, vt nemo alius ex his adoleſcentibus quos vnquam conuenerim. Item attingo, manum admoueo. Datiuo.

Πρόστυπος, ſtipiti ſeu cauli adiacens, Dioſcorides libro 4, capite 11.

Προστυποῦμαι, apprimor, Galen. ad Glauc.

Πρόστυπος, ſubſtrictus, adſtrictus.

Προστύφω, antè inſpiſſo.

Προστυχὴς, qui incidit aliquò, obuius.

Προστυχὼν, quicunque obuius factus eſt. τὸ προστυχὸν, obuium.

Πρόστῳον, τὸ, locus ante porticum.

Προσυγγίνομαι, congredior, Datiuo.

Προσυλλέγω, antè colligo.

Πρόσυλος, qui materiæ adhæret, materialis, qui rebus caducis & concretis deditus eſt potius quàm abſtractis, carnalis, Bud. in Epiſt. poſter.

Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, confluentem facientes.

Προσυνοικήσασα, quæ nupſit, Datiuo.

Προσυνοικῶ, iuxtà habito.

Προσυντίθεμαι, prius paciſcor.

Προσυπακουστέον, ſubaudiendum eſt.

Προσυπακούω, μ. σω, π. κα, ſubaudio.

Προσυπαντάω, venio in occurſum.

Προσυπάρχειν, concedi, permitti, dari, Demoſth.

Προσυπογράφω, ſubſcribo, Datiuo. Bud. in Epiſt.

Προσυπουργεῖσθαι, inſeruire.

Προσυφαίνω, adtexo, Datiuo & Accuſ.

Προσφάγιον, ου, τὸ, pulmentarium, id eſt, ὀψάριον, inde dictum quòd addatur pani, vt notat Eraſmus in cap. 21 Ioannis Euang.

Πρόσφαγμα, victima, hoſtia, σφάγιον, Euripid.

Προσφαίνομαι, appareo.

Προσφανὴς, apertus, Demoſthen. προσφανές ἐστι, manifeſtum eſt, liquet.

Προσφάσθαι, alloqui.

Πρόσφατος, ου, ὁ, recens, iuuenis, iunior, νεώτερος, tenereſcens, qui nuper conſtitit. Propriè dicitur de recenter iugulato: nam φάσαι iugulare eſt, vnde φάσγανον. Vide Νεαρὸν in Ammon.

Προσφάτως, recenter, nuperrimé.

Προσφαιδρύνω, μ. νῶ, vel ύσω, π. κα, facio ſplendidam rationem, defendo.

Προσφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis, aſsimilis. Item conducibilis, Herodotus.

Προσφέρομαι, admoueo, adhibeo, Plato de Rep. 8. προσφέρεται τοσαύτην ἰσχὺν τὸ βοήθημα, tantam vim habet id remedium, Dioſc. lib. 7, cap. 4. προσενέγκασθαι τινὰ σπουδὴν, quãdam adhibere diligentiam, in prologo Eccleſiaſtici. Item vtor, vt προσφέρεσθαι ἵπποις, Xenoph. προσφέρονται τραχέως αὐτοῖς, eis vtuntur aſperè, i. eos aſperè tractant, Plut. in Lycurgo Item ſum beneficus in aliquem. Herodian. αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, quibus effuſiſsimè eos proſequebatur. τὰ δ᾽ ἄλλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Φάβιον ἀπέδειξαν ὕπατον, quum aliis honoribus Fabium affecerunt, tum eius filium Fabium conſulem crearunt, Plutarch. in Fabio. προσφέρεται τοῖς παισὶν ὑπερηφάνως, i. qui multa in pueros per ſummam contumeliam perpetrauit, Idẽ in Theſeo. ἡμεῖς προσενηνέγμεθα οὕτως πρὸς ἐκείνους, Demoſth. qui nos ipſos ita modeſtè geſsimus in illos, qui ita placidè cum illis egimus. προσφέρομαί σοι, vt Demoſt. vel προσφέρομαι πρὸς σε, vt Iſocr. exhibeo me tibi & præſto, ago tecũ bene, aut ſecus, me tibi offero, te inuado. Plato in Epiſt. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ, vt te erga alios rectius geras. προσφέρομαί σοι χάριν, exhibeo tibi beneficiũ, Phalar. in Epiſt. προσφέρομαί σοι διὰ γραμμάτων, Bud. in Epiſt. prior. tecum literis ago. προσφέρομαί σοι οὕτω, ita tecum ago, Idem ibidẽ. προσφέρομαι μετρίως, Demoſt. modeſtè ago. προσφέρομαι ἄνω, me effero in ſublime. Item prælio congredior, dimico cum, inuehor, inuado, accedo, i. addor, ὁμιλῶ, appello, applico, obuiam me fero, manus conſero, προσπελάζω, tendo cõtrá. προσφέρομαι πρὸς πεφραγμένους, munitos aggredior, Herodot. προσφέρομαι πολέμῳ, bellũ infero ſeu gero, Liban. in argum. Demoſt. προσφέρεται δρόμῳ, accurrit, citato curſu fertur, Plutar. in Public. Προσφέρονται κραυγῇ καὶ ἀλαλαγμῷ, clamore bellico ſe inferũt, Idem in Solone. προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει, diſtricto enſe adueniens, irruens, Idem in Galba. προσφερομένων ὀξέως, celeriter ingruentibus, Idẽ in Themiſtocl. προσφερόμενος πόλεμος, bellũ impendens, ingruens, Idem in Pericle. προσφερομένης τῆς νεὼς, naue aduentante, Idem in Romulo. Προσφερόμενα, Xenoph. de feris quæ inferuntur ad caſſes. προσφέρομαι ταῖς συμφοραῖς, fero accidentia. Προσφέρεται σκοπέλῳ, ſcopulo admouetur, Lucian. Item adhæreo, partes ſequor, accedo, Herodot. αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ἡμεῖς, ὁπότερον βούλεσθε προσφέρεσθαι ἢ Πέρσῃσιν ἢ Φοίνιξι, velitis ne accedere aut adiungere vos Perſis, &c. προσηνέχθη ὑπολοίποις πράγμασι, reliquas res eſt aggreſſa, Ariſtid. Item eſito, cibum ſumo vel aſſumo, vt Celſ. dixit, deuoro. Theophr. 4, οὐδὲν γὰρ ἐνοχλεῖ πολὺ προσενεγκαμένων. προσφέρομαι μικρὰ ἐξ ἄρτου, parum panis ſumo, Ariſtot. in Probl. ἰχθύας προσφέρεσθαι, piſcibus veſci. Προσενεγκάμενος φάρμακον, vbi ſumpſit venenum, Plutarch. in Themiſt. Προσφερόμενος, paſtu exhibitus, Gaza. Vnde προσφερόμενον, cibus, poculũ. τὰ προσφερόμενα, pabula, cibus oblatus, eſculenta. προσφερόμενα τὰ ἐδέσματα, cibi qui comedũtur, Gaza. προσφερόμενα πράγματα, negotia quæ expediunt. προσφερόμενα ἐς γυναῖκας, &c. mulieribus conuenientia, Thucydid.

Πρόσφορον, τὸ, accommodatum, quod conducit, & prodeſt ac proficit, quod & πρόσφορον per ο in penult.

Προσφέρω, affero, profero, ἐπιφέρω, infero. Item cibũ offero edendum, & porrigo poculum & medicamentũ, vt medicus ægroto, Galeno. Eſt etiam ori vel naribus admoueo, Ariſtot. Problem. ſectione 2. Actiu. Accuſat. Bud. Com. Xenoph. pro iniicio, τὰς χεῖρας αὐτοῖς προσέφερε, ipſos manibus apprehendebat, manus ipſis afferebat. προσφέρω σοὶ τὰ βοηθήματα, tibi remedia admoueo, Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. προσφέρων τῇ σωτηρίᾳ φάρμακα, medicamina ad ſalutem adhibens, Plutarch. in Pericle. προσφέρων τεκμήριον, trahens coniecturam. Ariſtoph. νεφ. μηχανὰς πρὸς σὲ προσφέρειν dixit, i. machinas ad te admouere. βίαν πατρίδι προσφέρειν, Plato Epiſt. 7, vim patriæ adhibere ſiue afferre. ἀνάγκην προσφέρω, Eurip. admoueo neceſſitatem & adfero. προσφέρειν κακῷ κακόν, Idem. Item προσφέρω, refero, confero, & pendo. προσφέρω τάλαντα, pendo talenta, i. ſoluo. προσφέρω λόγον, alloquor, habeo ſermonẽ, ſermonem infero. Dicitur & προσφέρομαι λόγον pro eodem. προσφέρω σοι λόγους, tecum ſermones habeo, Thucy. λόγον αὐτῷ προσήνεγκε, cum eo ſermonem contulit, Plutar. in Themiſtocle.

Προσφεύγω, confugio. Datiuo iungitur. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς, ſe ad aras recipientes, qui ad aras confugerunt, Plut. in Solone.

Προσφιλὲς, τὸ, gratum.

Πρόσφημι, alloquor, προσαγορεύω, Homer.

Προσφθέγγομαι, alloquor, ſaluto.

Προσφθεγκτήρια, τὰ, dona vocabantur quæ ſponſus pro ablata virginitate donabat.

Προσφθεγκτὸς, προσφωνηθῆναι ἄξιος, dignus ſalutatu, Sophoclis Interpres.

Πρόσφθεγμα, τὸ, alloquium, ſermo, Eurip.

Πρόσφθεγξις, ſalutatio, interpr. Herm. de figuris.

Προσφθείρομαι, meo malo accedo.

Προσφθονέω, inuideo. Datiuo.

Προσφιλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui amat, amabilis, dilectus, gratus, iucundus, beneuolus, placens, in amorem propenſus, charus & ſuauis, familiaris, humanus, acceptus, accommodus. προσφιλεῖς τοῖς ὁμοφύλοις ἦσαν, in ſui ordinis homines leniter clementérque ſe habebant.

Προσφιλοκαλέω, decoro.

Προσφιλονεικέω, contendo.

Προσφιλοπονῶ, τὸ φιλοπόνως καὶ σπουδαίως προστίθεμαι.

Προσφιλοσοφῶ, addictus ſum philoſophiæ.

Προσφιλοτεχνῶ, inſuper ambitioſæ & artificioſæ diſputationi indulgeo, Philo.

Προσφιλοφρονοῦμαι, benignè excipio, Budæus in Epiſt. poſterior.

Προσφιλῶς, amicè, beneuolè. Xenop. προσφιλῶς χρῆσθαι, beneuolentia proſequi.

Προσφορὰ, ᾶς, ἡ, oblatio, oſtentio & exhibitio, obiectio, admotio. Item cibus & cibi aſſumptio, panis. ἐν τῇ προσφορᾷ ἡδὺ, gratum cibis, Gaza lib. 4, c. 10. hiſt. plant. Theophraſt. Idem lib. 4, cap. 10. de cauſis plant. κουφοτέραν ποιεῖ τὴν προσφοράν.

Πρόσφορος, ου, ὁ, accommodus, aptus, tempeſtiuus, facilè parabilis, vtilis, conducibilis, congruus, ἁρμόδιος, πρέπων competens, ἐπιτήδειος, qui expedit, qui iuuat, συμφέρων. ὀφθαλμῷ χρόα πρόσφορος, oculo congruens color, Plutarch. in Pericle. τὸ πρόσφορον ἔχειν, Plato de Legib. commodè tractari. τὰ πρόσφορα, ea quæ expediunt, Thucyd. πάντα τὰ πρόσφορα ἐπιτηδεύειν τῷ πράγματι, omnia exercere quæ ad rem faciãt, Plat. Epiſt. 7. μετὰ τῶν προσφόρων τῇ θεωρίᾳ μαρτυριῶν, adhibitis conſiderationi ipſi conuenientibus teſtimoniis, Nazanz. in Orat. τὰ πρόσφορα τῇ στρατιᾷ, apparatus exercitus, apparatus belli.

Προσφόρως, conuenienter.

Προσφραγίζω, μ. ίσω, π. ικα, inſignio. Actiuum, Accuſatiuo iungitur.

Προσφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aptus, commodus, adhærẽs. Et προσφυῆ, quæ ſedem in qua hærent nunquam mutare valent. Plato cum Genitiuo poſuit, Epiſt. 7, ὁπόσοι τῶν δικαίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὅσα καλὰ, μὴ προσφυεῖς εἰσι καὶ ξυγγενεῖς, &c. quicunque ab his quæ iuſta ſunt, & quæ honeſta ſunt alieni & abhorrent.

Προσφύεσθαι, adhærere.

Πρόσφυξ, perfuga, profugus. | Significat etiam nonnunquam eum qui ſua ſponte ac propria voluntate iudicióque ad aliquem, cuius patrocinium expetit, confugit, quem clientem Latinè dicimus. Nazanz. οἱ δὲ πολλάκις προσπεπτωκότες καὶ τέλειοι καὶ τελείας θεότητος πρόσφυγες. Item in Pandect. Græcis, ὁ δι' ἀπληστίαν τοῦ κέρδους συνθέμενος πρόσφυγι συνήγορος, φανερὸν τῆς δίκης μοῖραν μετὰ τὴν δίκην λαμβάνειν καὶ ἐπιμείνας, τοῦ συνηγορεῖν ἐκβαλλέσθω, hoc eſt, Quiſquis inexplebili lucri deſyderio detentus, aduocatus cum cliente ſuo pactus fuerit, vt peracto iudicio certam & præſcriptam partem accipiat, ac ita liti immoratur: à patrocinio eiiciatur. πρόσφυξ, προσπόλος, θεράπων, Ariſtoph. Interpres in dictione Πρόπολος.

Προσφύομαι, adhæreo, adhæreſco, adnaſcor, pòſt agnaſcor, accreſco, adnector, affixus ſum, incumbo. Datiuo iungitur. Plato in Epiſt. νῦν σοι ταῦτα προσφύονται, tibi inoleſcent.

Προσφυὴς, ύτος, ὁ, agnatus, accretus, concretus, inhærens, complexus, ἐνδεδεκώς. Plato in Tim. προσφυέντα ἐκ πυρὸς καὶ ὕδατος. Et mordicus Lucia. in Sympoſ. καὶ τὴν ῥῖνα προσφυὴς ἀπέτραγεν.

Πρόσφυσις, appẽdix, dependentia, adiunctio, nexus, annextus, iunctura, adhæſio, adnatio, ſeu vt Gaza vertit, agnatio & intimatio. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problemat. τὰ δὲ ὁμιλεῖ κατὰ πρόσφυσιν καὶ ὁμοίωσιν, ὡς αἷμα σαρκὶ, ἢ μυελῷ, ἢ ὀστῷ, alia coniunguntur per agnationem & aſſimilationẽ, vt ſanguis cum carne vel medulla vel oſſe: agglutinatio ab eodem Gaza redditur.

Προσφύω, μ. ύσω, appẽdo, annexo, annecto, agnaſci facio. Dat. & Accuſ. Alex. Aphrod. τὸ χρηστὸν τοῦ αἵματος προσέφυσε τῷ μορίῳ, probum ſanguinem membro adiunxit. Pro adhæreo, Ariſtoph. προσέφυσας λόγοις, adhæſiſti, incubuiſti, amplexus es & ſecutus. προσπεφυκὼς, adhærẽs, natiuus, inſitus, qui ſe immiſcuit, Plato de Leg. προσπεφυκὼς τῇ σκέψει, Bud. in Epiſt. prior. i. προσεκτικῶς. προσπεφυκὼς ἐς τὸν μυκτῆρα, nari adnexus, Ariſtot. lib. 5. Anim.

Προσφυῶς, domeſticè, familiariter, conſequenter.

Προσφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, alloquor, προσφθέγγομαι, acclamo, appello. Actiu. Accuſatiuo. Odyſſ. ε, προσφώνει νέστορος υἱόν. Iſocrates, προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, appellare obuios & alloqui. Et cum Datiuo προσφωνεῖ τοῖς ἑταίροις, acclamat ſodalibus, cap. 11. Euãg. Matth. προσεφώνει αὐτοῖς, eos alloquebatur, cap. 22. Act. Apoſt. Item promitto, decido, nuncupo, conſecro, deuoueo.

Προσφώνημα, τὸ, acclamatio, ſalutatio.

Προσφώνησις, εως, ἡ, allocutio.

Προσχαιρητήρια, feſtum apud Athenienſes, ὅτι ἀνεισι ἀπιοῦσα ἡ κόρη.

Προσχαράζω, effingo, affingo.

Πρόσχες, intende.

Προσχέω, affundo. Lucian. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον. προσχέομαι ψυχρῷ ὕδατι, mihi aqua frigida infunditur, Ariſtot. in Probl.

Πρόσχημα, ατος, τὸ, ſtatus, occaſio, πρόφασις, prætextus. Item velamentum, προκάλυμμα, obtentus: vel color, quo Quintilian. vſus eſt: per cauſam, per ſimulationem, Cic. Dicitur & per ſpeciem. εἰ μὲν χρημάτων χρήζοντες, πρόσχημα ἡμέας ἐξαιτέονται, ſi per cauſam depoſcendi nos, pecunias cupiunt, Herodot. πρόσχημα τὴν ἀμύνεσθαι, per ſpeciem vlciſcendi, &c. Thucydid. πρόσχημα ἀγῶνος, Sophocl. prætextus certaminis. Nam prætextu certaminum conueniebant Græci ad conſultandum de rebus Græciæ publicis. πρόσχημα ποιοῦμαι, prætẽdo. Sic etiã dicitur defenſio,

tutamen & propugnaculum. προὔχημα μέγιστον ἀρχῆς, maximi imperii columen, Plut. in Fabio. Item inſigne, decus, atque res viſenda, ἀξίωμα, quaſi προέχον σχῆμα καὶ ἐξαίρετον, Herodot. Vnde πρόσχημα Καμβύσου, magnificam ſpeciem & ſpectatu mirabilem Cambyſis Perſarum regis, vocat Ariſtot. de mundo. Plutarch. πρόσχημα τῆς ἀκροτάτης ἀρχῆς dictaturæ maieſtatem vocauit, Bud. Com. Eſt etiã πρόσχημα calceamenti genus anteriori parte diſſectum.

Προσχηματισμὸς, figura dictionis eſt, quum in fine ſyllaba aſſumitur, vt λόγοισιν pro λόγοις, Tryph. in Append. hanc & paragogen ſupra nominauimus.

Προσχειρίζομαι, promo, inſtituo, appono. melius legeretur προχειρίζομαι.

Προσχοῖ, i. ὕλην συμφορεῖ, humum aggerit, Thucyd.

Προσχόμενος, prætendens, προτείνας. Apollon. 2. Argonau. ἄκρου προσχόμενος σακέος ἴθεος, i. προβαλλόμενος αὐτὸ ἀσπίδος, loco clypei tenens.

Πρόσχορδον, conſonum, σύμφωνον. πρόσχορδα φθέγματα, conſonæ voces, Plato de Leg.

Προσχράομαι, inſuper vtor. Lucia. in Alcy. φύσις τέχνας, ὡς λόγος, πρὸς ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη, natura ſacras artes ab æthere mutuata. προσχρῶμαί σοι πλεῖστα, te vtor plurimùm, Ariſtot. in Polit. προσχρῆται τῷ χρυσῷ, Lucian. auro vtitur. Plato 1. de Rep. κατά τινι τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι ἀπ' ἐκείνου ὠφελοῦνται, quodam vno eodémque communiter vtentes. προσχρῆται τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ, eandem appellationem ſubit, Nazanz. in Orat. προσχρήσασθαι ποιήσει, poeſi operam dediſſe, Plut. in Solone. Et προσχρήσασθαι vel προσχρῆσθαι, adhiberi, quod & προσκεῖσθαι dicitur.

Προσχρῄζω, exigo, obſecro. προσέχρῃζε, popoſcit, delegit. Genit. Herodot.

Πρόσχυσις, effuſio.

Πρόσχωμα, ατος, τὸ, agger, aggeſtio terræ, vallum, moles terræ accumulata, Strab.

Προσχὼν, διὰ ἰῶτα σ, videns, Etymol. προσχὼν autem appellens, προσορμίσας, auſcultans. Προσσχὼν τῇ πόλει, quum in vrbem appuliſſet, Thucyd. Προσσχόντες ἐς Λῆμνον, qui quum Lemnum appuliſſent, Herodot. Προσσχόντες ἐς Σάμον, Samum appulſi, Idem. Προσσχόντες τὰς νῆας, naues admouentes, applicitis ad terram nauibus, Idem.

Προσχωννύω, terram accumulo.

Προσχωρέω, accedo, pergo, me confero ad, me dedo, facio deditionem, ad paciſcendum deſcendo, deficio ad. Προσχωρῶ σοι, in tuam ditionem concedo, ad te deficio, ὑπείκω. Προσχωρεῖ τῇ ὁμολογίᾳ, in fidem accipior, venio in deditionem, deſciſco ad, me colloco ad, tranſeo ad, me dedo. Τῶν πολεμίων οὐδεὶς προσκεχωρήκει, nullus ex hoſtibus ad eius fidem confugit, Plutarch. in Fabio, id eſt, ſe dedidit. Προσκεχωρήκουσαν ἀμαχεὶ πόλιν αὐτῷ, &c. vrbem quæ ſe ei dediderat, Idem in Camillo. Thucyd. ἐδόκει δὲ καὶ προσχωρήσειν ἡ πόλις ἀπό τινων ἔνδοθεν πρασσόντων. Inde pro adhærere, aſſentiri, & ſequi alterius partes ponitur. Προσχωρεῖν, accedere, προστίθεσθαι, Demoſth. Προσκεχώρηκεν Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, i. προσῆλθον. Προσχωρέει, ſuccedit, Herodot. ἤν τι προσχωρῇ, ſi quid proficiamus, ſi quid ſuccedat. Προσχωρέω item accommodo, tranſmuto, cum Accuſ. Προσκεχωρήκασι τὴν γλῶσσαν πρὸς τὸ χθονικὸν ἴδιον.

Προσχώρησις, acceſſus.

Πρόσχωρος, ου, ὁ, vicinus, accola, finitimus.

Προσχώσας, aggerens.

Πρόσχωσις, agger, aggeſtio, limi aggeſtus, alluuio, vallũ.

Προσψαύω, μ. αύσω, π. αυκα, attingo, i. primoribus digitis tango. Item ſtringo, ἐπιψαύω. Actiu. Accuſ.

Προσψεύδομαι, affingo, ementior.

Προσψηφίζομαι, decerno.

Προσψιθυρίζω, adſuſurro, in Epigr.

Πρόσω, antè, vltrà, vlterius, procul, prorſum, à fronte, eminus, πόῤῥω, longè, magis ac magis, vltró. Ariſtotel. de mundo, διαπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, rectà ante ſe flant, directis lineis ſpirant. Idem ibidem, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπον, vltrò citróque perrepens. Homer. Iliad. α, ὁ δὲ οἶος ὁρᾷ ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, i. ἔμπροσθεν, à frõte, antè. Et Ilia. γ, ὡς δ' ὁ γέρων μετέησιν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, videt à fronte & in poſterum. πάλιν καὶ πρόσω, i. ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν, pòſt & antè, id eſt, vltrò citróque, Euripid. ἐς τὸ πρόσω, ad incrementum, ad procedendum. Πρόσω εἶναι, procul eſſe, Xenophon. ὡς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς, vbi multum noctis erat, Thucydid. οὐχ ὅτι δὲ ἡ πρόσω, non procul ab AEgypto, Herodot. Πρόσω γίγνομαι, procul abſcedo, Xenoph. γεγονὼς ἤδη μὲν ἡλικίας πρόσω, annis grauis, æui maturus, Plut. in Camil. Πρόσω σοφίας, ſupra ſapientiã, Philoſt. in Hero.

Προσῳδὰ τὰ, inſtrumenta quæ neruis intenduntur, quę etiam κρούσματα, ἔγχορδα & ἔντατα dicuntur.

Προσώδης, fœtidus: ſed cum ι ſubſcripto tumidus.

Προσῳδία, ας, ἡ, accentus, Priſciano interprete: à πρὸς & ᾠδή. Eſt enim modulatio quæ adhibetur ſyllabis dictionum. Gellius ſcribit Προσῳδίας veteres appellaſſe tũ notas vocum, tum moderamenta, tum accentiunculas, tum voculationes. Critias citharœdicos cantus etiam Προσῳδίας appellauit.

Προσῴδιον, cantilena ſacra quæ diis canitur, Etym.

Προσῳδὸς, ὁ, ὁ, citharœdus, cantor.

Προσώζεσαν, computruerunt, oluerunt. Nazanz. ὦ τῆς κακίας προσώζουσι καὶ οἱ μέλλοντες.

Προσωθεῖσθαι, atteri, collidi, προστρίβεσθαι.

Πρόσωθεν, μακρόθεν, ex longinquo. Sophoc. in Aiace, ἔρχοντι γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφίστασαν, venientẽ enim ex longinquo ſcientes circunſteterunt.

Προσώκειλε, impegit, offendit, applicuit.

Προσιὼν, aditus, qui adeſt. Προσιόντος αὐτῷ πλούτου, quũ preſtet diuitiis, Plut. in Pericle.

Προσώθει, impelle, protrude.

Προσωνομασία, ας, ἡ, agnominatio: figura apud Quintil. quæ aut ſimilitudine aliqua vocum, aut paribus, aut cõtrariis vertit in ſe aures & excitat.

Προσωνυμία, ας, ἡ, appellatio, cognomen. hoc Plut. vtitur in Pericle.

Προσώπαια, ἀντὶ τοῦ προσώπου, metaplaſmo.

Προσωπειοῦν, confirmare.

Προσωπεῖον, ου, τὸ, &

Προσώπιον, ου, τὸ, &

Προσωπὶς, perſona, larua, vultus, πρόσχημα, μορμολύκειον. Chryſoſt. τὰ προσωπεῖα ἀφελόντες, perſonas detrahentes. Προσωπεῖον εἰσάγειν, Interpr. Hermog.

Προσώπιον, aſpectus, facies.

Προσωπικὸς, perſonalis.

Προσωποληπτέω, perſonam reſpicio. Προσωποληπτεῖτε, perſonam reſpicitis. Ea voce vtitur diuus Iacobus in ſua Epiſtola.

Προσωπολήπτης, ου, ὁ, acceptor perſonarum, qui reſpectũ facit perſonarum.

Προσωποληψία, ας, ἡ, acceptio perſonarũ, reſpectus perſonæ, quũ huic magis fauemus quàm illi, nõ ob ipſius rei ſed perſonæ diſcrimen. Προσωποληψία παρὰ τῷ θεῷ οὐκ ἔστι.

Πρόσωπον, ου, τὸ, perſona, vultus, facies, quæ ſubiecta eſt caluæ, aſpectus, conſpectus, ſpecies, figura, larua, Lucian. Pro modo poſſe accipi notat Eraſm. cap. 1. Epiſtol. 2. ad Corinth. Iulius Pollux ait Πρόσωπον ſignificare id quod fronti ſubeſt, vt complectatur oculos, naſum, os, genas, mentum. Gellius libro 3, cap. 19. annotat faciei vocabulum apud Latinos latius patere, quàm Græcis πρόσωπον. Proinde de homine tantùm dicitur, quòd quũ vnus animantium erectus ſit, ſolus antrorſus proſpectat, vocẽque anteuerſus emittit, quaſi πρόσω δεῖ ὄπωπον. διὰ γὰρ τὸ μόνον ὀρθὸν εἶναι τῶν ζώων μόνον πρόσωθεν ὄπωπεν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ πρόσω διαπέμπει, vt ſcribit Ariſtot. l. 3. de partib. Quòd autẽ in homine πρόσωπον eſt, in brutis irrationalibúſque προτομὴ dicitur, ſicut in auibus ῥύγχος & ῥάμφος. Πρόσωπον ἐκπεπληγμένον, turbata facies, Xenoph. προσώπου ἐπιμέλεια, cultus in facie, nitor vultus. Theologi quoque πρόσωπον

vocant perſonam, non qualis fuit Roſcii in theatro, ſed ſubſtantiam indiuiduam & intelligentem, quam etiam ὑπόστασιν appellant. Πρόσωπον etiam pro homine, vt perſona apud Latinos. Phocyl. ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον. Chryſ. ἀρκεῖ πρὸς ἅπερ αὐτὸν οὐ δικαίου πρόσωπον ὑποθέσθαι κριτοῦ, &c. i. itaque ſatis erat iuſti iudicis perſonã inducere. ἐπὶ προσώπου αἰγύπτου, cap. 15. lib. 1. Reg. vbi exponitur è regione AEgypti. Dicitur & de acie, frons. Vide φάλαγγος μῆκος in Append. de vocab. militar. κατὰ πρόσωπον, à fronte, Thucyd. κατὰ πρόσωπον ἄγειν τὸν ςρατὸν, Xenoph. libr. 1. Pæd. i. in fronte agere.

Προσωποποιΐα, perſonæ confictio, quum rebus inanimatis perſonam orationémque tribuimus, aut defunctos tanquam viuos & præſentes inducimus. Deſcribunt hanc figuram Rhom. Aquila, Rufin. & Rutil. Lupus. vide etiam Quintil. lib. 6, cap. 1, & lib. 9, cap. 2. προσωποποιΐαι ϑεατρικαὶ, i. quæ vulgò moralitates dicuntur, Budæ. in Epiſt. poſter.

Προσωπορεία, profectus viæ, προκοπὴ ὁδοῦ.

Προσώπουπα, Athenis vas æneum erat echino perſimile: ſic dictum, quòd leonum & ferarum imagines in oris ambitu circumpictas haberet.

Προσωρμία, ſtatio nauium. malim per ο in antepenul.

Προσώτατα, longiſſimè, vlterius.

Προσώτατος, ου, ὁ, longiſſimus, ἐσώτατος. τοῦ προσωτάτου, latiſſimè, longiſſimè, dictum per ellipſin τοῦ διά. Apud Sophocl. in Aiace, λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτου, i. ſedatur contentio latiſſimè peruagata.

Προσωτάτω, lõgiſſimè. Xenoph. ὡς ἐνῆν γε ὅτι δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, quàm longiſſimè fieri potuit à ſenſibus ſummouiſſe. προσωτάτω τῆς ἑλλάδος, lõgiſſimè à Græcia, Plut. in Themiſtoc. ὅτι προσωτάτω, quàm longiſſimè, Xenophon.

Προσωτέρω, vlterius. προσωτέρω αὐτῶν, vltra ipſos. τὰ προσωτέρω, vlteriora.

Προσωφελέω, proſum, eo ſuppetias, adiuuo. Datiuo cõſtruitur & cum Accuſ.

Προσώχθισα, abominatus eſt, impegit: à προσοχθίζω. προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, &c. Paulus cap. 3. ad Hebr. offenſus eram generationi illi, Eraſm. qui adnotat hæc: Valla magis probat infenſus ſum quàm offenſus: quòd, ni fallor, offenſus durè cohæret Datiuo generationi. Atqui infenſus dicitur Latinis, qui aduerſus tendit in quempiã. Porrò Græcis προσοχθεῖν eſt tædium moleſtiámq; capere ex re quapiam. Hieronymus trãsfert, Diſplicuit mihi generatio illa, i. pertuli eam ſemper rebellantem, ídque nõ ſine tædio meo. Nam Deus in diuinis literis ſæpe hominum more loquitur: hæc ille. Legitur autem προσώχθισα apud Paulum ibidem per ι in penult. vt apud Heſych. & Suid. Eraſm. eodem ca. τίσι δὲ προσώχθισε, &c. quibus autem infenſus fuit, &c. vertit. vide ſuprà in Προσοχθέω & Προσοχθίζω.

Προταινὶ, nuper, nouiter, promptè. Προταινὶ τάξεων, Eurip. ante acies.

Προταίνιον, paulò antè, vel dudum, πρὸ μικροῦ, ἢ παλαιὸν, Phauorinus.

Πρόταχτος, in priori acie pugnans. τῶν προτάκτων φόνος ἦν πολὺς, qui in fronte erant, multi ceciderunt, Plutarch. in Camillo.

Προταμεῖν, præſcindere, prius arare, proficere, ſuperare.

Προταμὼν, præcidens, κόψας, Homer.

Πρόταξις, pugna aperta, in priore aciei parte conſtitutio. vide in Append. de vocab. milit.

Προταριχεύω, prius ſale condio.

Πρότασις, ιος, ἡ, propoſitio apud Logicos, vt homo currit. vnde ἀντιπρότασις, i. oppoſita propoſitio: expoſitio dicitur à Trapez. in Rhet. Ariſtot. in Topicis tradit πρότασιν eſſe quæſtionem quæ in vnam duntaxat partem effertur, vt, Súntne diuitiæ bonæ? quam ſi in vtranque efferas partem, πρόβλημα fiet: vt, Súntne diuitiæ bonæ, an non bonæ?

Προτάσσω, μ. άξω, π. αχα, præordino, præpono, præfigo, præfinio, præſtituo. τὸν περὶ τῶν λυσσοδήκτων λόγον προετάξαμεν τῶν ἄλλων, lib. 7. Dioſc. cap. 2, antepoſuimus cũctis aliis de morſu rabidi canis ſermonem.

Προτατικὸν πρόσωπον, perſona extra argumẽtum, inquit Donatus in primam ſcenam primi actus Phorm. Terẽt.

Προτάττομαι, præcedo.

Προτεγίσματα, τὰ, quæ tecto ſuperiecta ſunt ad arcendum imbrem.

Προτείνομαι, excuſo, i. prætendo, prætexo, Liban. Item palàm offero, profero in medium. Demoſth. οὐδὲ ἔχει τὰ τῆς ἀσχολίας ἐγὼ προτεινόμενος. Plato in Epiſt. τὴν ἡλικίαν προτεινόμενος, excuſabam, i. afferebam in excuſationem. προτείνεσθαι τὰ δίκαια, iuſta in medium proferre, Demoſthenes. vide Budæum.

Προτείνω, μ. ενῶ, π. αχα, protendo, porrigo, in medium affero, polliceor, iniicio. Actiu. Accuſatiuo, Ariſtoph. in Pluto, χρ. καὶ πῶς γε χεῖρας προσχέλους ἔχειν μ' ἐρεῖς. χρ. ἐπεί γε προτείνειν γε δραχμὰς εἴκοσι, quum porrigerent viginti drachmas. προτείνει τὰ ἐκπώματα, Demoſth. Itẽ obiecto, prætendo, præ me fero. Plato 2. de Repub. ψεύδεσθαι θεὸς ἂν ἐθέλοι ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, i. falſam obtendẽs ſibi ſpeciem. Item Πρότασιν ποιῶ, hoc eſt, διαπορῶ, in quæſtionem & in dubium reuoco, diſputandam eſſe contendo aliquã rem, propono, προβάλλω, mihi poſtulo explicari. Προτείνειν φιλίαν, Demoſth. offerre, Bud. Προτείνειν τὰς δεξιὰς, tollere dextras, Xenoph. Item Προτείνειν aliquãdo idem quod λαμβάνειν, Bud. Com.

Προτεῖον, τὸ, primatus. melius per ω in prima.

Προτεῖος, ὁ, primarius.

Προτειχίζω, præmunio.

Προτείχισμα, propugnaculum, murus, exterior munitio, antemurale.

Προτέλεια, τὰ, dicuntur ἡ πρὸ τῶν γάμων δωρεὰ, vel τὰ πρὸ τῶν γάμων δῶρα, vt inquit Pollux, donatio propter nuptias. προγάμεια etiam dicta καὶ ἡ προμνήστρια. τὰ προτέλεια γάμων, Plato de Leg. initiatiua nuptiarum ſacra. Sed refertur etiam ad alias res: vt τὰ προτέλεια τῆς συνουσίας, Lucian. i. veluti tyrocinium & initiatiuum. Quin & omnia primordia rei diuinæ faciendæ ſic appellantur, Gregor. Bud. Com.

Προτέλειοι ἀρχαὶ, dicebantur ab Atticis αἱ πρὸ τῶν γάμων μετὰ θυσιῶν ἀρχαί. Sed translatè accipitur à Dionyſio pro precibus quæ fiunt ante ſacroſanctam epulationem, aut aliam rem ſacram ad quam accingimur, Bud. ibidem.

Προτελευτάω, prius mortem obeo.

Προτελέω, μ. έσω, π. εκα, initio. Vnde προτελεῖσθαι dicebãtur ſponſi & ſponſæ, quum ſe idoneos & puros redderent: quemadmodum & cætera quoque, quæ expiandi gratia ante rem ſacram fiebant, eodem vocabulo ſignificari ſolent. Bud. Com. Προτελώμεθα τῷ λόγῳ, initiemur verbo, Nazanz.

Προτελίζω, præinitio, Eurip.

Προτεμένισμα, ατος, τὸ, templi veſtibulum. ἐν τῷ προτεμενίσματι κεῖται, Thucyd. ante fanum ſitus eſt, in veſtibulo templi.

Προτενὴς, έος, protenſus. Προτενὲς δόρυ, id eſt, προτεταμένον, Apollon. Rhod.

Προτένθης, ου, ὁ, prægustator, vorax. Ariſtoph. νεφ. ἐπεὶ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι μᾶλλον, i. lurcones, comedones, cupedioſi, dediti cupediæ: vbi Interpres Græcus, Προτένθαι δὲ οἱ προλαμβάνοντες καὶ προεσθίοντες τὰ ὄψα πρὶν εἰς ἀγορὰν κομισθῆναι, καὶ μετὰ τὸ πωλεῖσθαι πλείονος, οἱ νῦν μετάβολοι καλούμενοι, οἱ λίχνοι, οἱ ἀκρατεῖς. Vnde fit Προτενθεύω, præligurio, helluor, lurcor. Idem Ariſtoph. ibid. διὰ τοῦτο προτενθεύουσιν ἡμέρᾳ μιᾷ, die vno tempus præfixum præoccuparunt: vbi idem Interpr. Προτενθεύουσι προλαμβάνουσι, προλιχνεύουσι, προθύουσιν ἡμέραν μίαν, προέλαβον τὴν προθεσμίαν ὑπὸ τοῦ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ κέρδους.

Προτεραία, ἡ, dies antecedens, pridie: ſic ὑστεραία, poſtridie. προτέρα autem prior, ſimpliciter. ἐν τῇ προτεραίᾳ, Budæus in Epiſt. poſter. i. pridie. τῇ προτεραίῃ, Herodot. προτεραίᾳ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, pridie quàm præliũ fieret, Thucyd. τῇ προτεραίᾳ ὅτι, pridie quàm, Demoſt.

Προτεραίτερος, prior, Ariſtoph.

Προτερεύω, & Προτερέω, μ. ήσω, π. ηκα, primas teneo, præpondero, præmaturo. προτερεύω τῆς ὁδοῦ, præcedo, feſtino. προτερῶ, ſum prior: ſicut ὑστερῶ, ſum poſterior. προτερεῖ χρόνῳ, tempore præuenit, Theophr. lib. 3, cap. 30. de cauſis plantarum. μικρὸν προτερεῖ τῷ τόκῳ, paulò partum maturat. προτερεῖ εἰς τὴν φθίσιν, celerius perit, Theophr. lib. 14. de cauſis plant. οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, nulla in re priores eritis, quàm in illatione iniuriarum, nihil antecedetis quàm, &c. προτερεῖν, præuertere, anteuenire, antecedere. προτερῆσαι, προλαβεῖν, præuenire, Thucydid. προτερήσας τῇ ἡλικίᾳ ὑμῶν, Bud. in Epiſt. prior.

Προτέρημα, ατος, τὸ, priuilegium, prærogatiua, felix ſucceſſus, & res prius bene geſta, apud Diodorum: victoria, primæ partes.

Προτερίζω, molior quiddam noui.

Πρότερον, prius, anteà, ſuperiore tẽpore, præterito tempore, potius. Plato de Legib. magis, Idem ibidem. πρώην Ariſtophan. poſt quam particulam non ſequitur ὕστερον, ſed ſubauditur, vt notat Interpr. Thucydid. Plato Epiſtola 3, εἶπες σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας. ἃ νῦν δὴ λέγεις, dixiſti viginti fermè dieb[us] ante meum ex Syracuſis in patriam receſſum, quæ nunc dicis. πρότερον τῇ φύσει, prius ordine naturę: itaetiam πρότερον τῷ χρόνῳ, prius & antiquius temporum ordine. πρότερον ἀποστῆναι, priuſquàm deficeret, Thucydid. Πρότερον ἢ, cum Infinit. Plutar. in Camillo, οὐκ ἔφη πρότερον ἢ τοὺς ἐν τῷ καπιτωλίῳ πολίτας ἐπιψηφίσασθαι κατὰ τὸν νόμον, noluit ante quàm ciues qui in Capitolio erãt, lege decernerent. πρότερον ἢ καθαρθῇ, antequàm purgatus ſit, Plato de Legib. πρότερον ὡς οὐδὲν ὄντες ὀδόντες, vt parum neceſſarii dẽtes, Ariſtot. lib. 3. de partibus Animal. οἱ πρότερον, maiores natu, Idem. τὰ πρότερον, ſuperiora.

Πρότερος, ου, ὁ, prior: propriè de duobus, antecedens, ſuperior, priſtinus, natu maior. οἱ πρότεροι, maiores. οἱ προγενέστεροι, οἱ πρὸ ἡμῶν, Homer. Iliad. προτέρᾳ ἡμέρᾳ, Demoſth. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, pridie mutationis cõtigit, id eſt, die priori ante mutationem, Ariſtot. lib. 5. Politicorum, cap. 12. τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ, τῇ παρελθούσῃ, τουτέστι νοσί, Ariſtophan. Interpr. τῇ προτέρᾳ, id eſt, pridie. τῇ προτέρᾳ, ἢ ἐκλίπωσι, pridie eius diei, quo excluditur, Ariſtot. libro ſexto Animalium.

Προτέρω, πορρωτέρω, lõgius, vlterius, interius, intrò, ἐσωτέρω. προσωτέρω, procul in, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, Odyſſ. ξ, μᾶλλον προτέρω. Et Odyſſ. ο, ἐπεὶ δ' ἴδμεν προτέρω, id eſt, εἰς τὸ ἔμπροσθεν. Aliquando diutius, Apollon. 2, ἔτι προτέρω τετιηότες ἠγερέθοντο. προτέρω χειρός, id eſt, πορρωτέρω τοῦ δέοντος ἢ μετρίου. fit autem per ſyncopen pro πορρωτέρω.

Προτέρως, anterius, εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

Προτέρωσε, vlterius, longius, εἰς τὰ ἔμπροσθεν μέρη, Dionyſius de Situ orbis. προτέρωσε κελεύθου, Apollon. Rhod.

Προτειχίδιοι, milites qui in fronte collocati ſunt.

Προτεταμένος, extend ens, qui porrexit: à προτείνω.

Προτετύχθαι. vide Varinum in dictione προτέτυκται.

Προτήθη, ης, ἡ, qui vel auiæ mater.

Προτὶ ἄστυ, in vrbem, Odyſſ. ο, id eſt, πρὸς, Doricè, & ποτί.

Προτιάπτω, affigo, προσάπτω, agglutino.

Προτιβάλλω, σωφρονίζω, ἐπιπλήσσω, id eſt, refreno, caſtigo, coerceo, Iliad. ε. ad finem. προτιβάλλεαι, ἐπιπλήσσεις, σωφρονίζεις, παιδεύεις, ὀνειδίζεις.

Προτιδέγμαι, excepi, aſſumpſi, expecto.

Προτιειλέω, μ. ήσω, π. ηκα, verto, torqueo, Actiu.

Προτίθεμαι, propono, Plato de Legibus. πρόθετο πρὸς τὸν θεόν, Deo propoſuit, Plutarchus in Romulo. προτίθεντο, apponebant. προτίθεσθαι. προθεῖναι τὴν ψῆφον, vide in ψῆφος. εἰς τὸ ἐμφανὲς προτιθέμενος, in apertum producens, Nazanz. in Orat. προτίθεσθαι, in animo proponere, Thucydides.

Προτίθημι, μ. ήσω, π. ηκα, propono, προτείνω, exhibeo, præſto, profero, volo, conſtituo, τείνω, metior, promoueo, τιμιώτερον κρίνω, προκρίνω, προτιμῶ, præeligo, præopto, præfero. Actiu. Accuſat. Sophocl. προὔθηκ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων, qui fratri appoſuit cœnam propriorum filiorum. προθέντες οὐδὲν αὐτὶ τοῦ καλοῦ, Euripid. προὐτίθεσαν τοῦ ὁσίου τὸ τιμωρεῖσθαι, præpoſuerunt ſanctitati vindictam, Thucyd. προτίθημι τὴν διαγνώμην, ad conſilium refero. ἔδοξε βουλὴν προθεῖναι τῷ καμίλλῳ, Camillo viſum eſt concilium conuocandum, Plutarch in Camillo. Liuius dicit habere ſenatum. Προτιθέναι ψῆφον & ἀναδιδόναι, permittere iudicibus vt ſententiam dicant, Bud. Comment.

Προτιμάομαι, cunctos honore antecello. Xenop. in Paſſiua voce. τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικὴν, id eſt, rem vrbanam bellicæ in honore præferri, Plutarchus in Numa.

Προτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, pluris æſtimo, ἐντρέπομαι, eligo, φροντίζω, curo, rationẽ rei habeo. κήδομαι, Actiu. Accuſ. & Genit. Xen. τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιωβελίου προτιμησαίμην, hunc autem ne ſelibra quidem pluris æſtimauerim. προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν, pluris æſtimare veritatem. Plato in Epiſt. προτιμήσας τὸ πάσχειν ἀνόσια τοῦ δρᾶσαι πρότερον, conſtituẽs pati indigna & nefaria potius quàm facere. Ariſtop. in Pluto, οὐδὲν προτιμῶ σου, id eſt, οὐ φροντίζω σου, οὐ φοβοῦμαί σε, nihil te curo. προτιμῶ, id eſt, λόγον ἔχω, ἐπιστρέφομαι. ὧν οὐδὲν προτιμᾷ, quorum nihil curat, apud Demoſthen. προτιμῆσαι τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας, iuſtitiam regno prætuliſſe, Plutar. in Numa. προτιμῶν πολλοῦ ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, magnifaciens hoſpitium meum, Herodot.

Προτίμησις, prælatio, præoptatio, præpoſitio: electio à Trapezuntio vertitur.

Προτιμητέος, præferendus, prçponendus. προτιμητέα ἡ τέχνη, Lucian.

Πρότιμος, idem.

Προτιμότερον, antiquius, præſtantius, optatius, præferẽdum. προτιμότερον ἔχω, i. προτιμάω.

Προτιμυθήσασθαι, alloqui, Apollon. Rhod.

Προτιμωρέομαι, vlciſcor, Accuſat.

Προτιμωρέω, prius opem fero, Datiuo.

Προτιόσσομαι, præuideo, præſagio, προβλέπω. Odyſſ. ξ, θάνατον προτιόσσετο, i. προέβλεπε, προσεδέχετο, ante oculos proponebat.

Προτιπτύσσομαι, amplector, ὁμιλῶ. vide Προσπτύσσω.

Πρότμησις, ιος, ἡ, &

Προτμητὸς, οῦ, ὁ, vmbilicus, quòd primum in infante ſecetur: οὖθαρ, ſumen. Inferius per ω ſcribitur in prima ſyllaba, quod non placet.

Προτογενέστεροι, οἱ, progenitores, ſeniores.

Προτογεννημάτων ἄρτοι, primitiarum panes, capite quarto, lib. 4. Regum.

Προτόγονος, primogenitus. malim πρωτόγονος per ω in prima: vt infrà ſcribitur.

Προτολμάω, audaciæ exemplum do, laceſſo iniuria. τὸ προτετολμημένον. Herodia. δεῖν ἐπεξελθεῖν ἢ τιμωρήσασθαι γερμανοὺς ἐπὶ τοῖς.

Προτομίζεσθαι, prætentare, præire.

Προτομὴ, ῆς, ἡ, bulcus. Itẽ pars capitis in animalibus infra frõtẽ & oculos, quod in auib[us] ῥύγχος & ῥάμφος, in homine πρόσωπον ꝓpriè dicitur. Vnde & in ariete machina & in nauis prora caput eo nomine ſignificatur. Dicitur & imagines προτομαὶ, quæ vſque ad vmbilicum pinguntur. προτομὴ ἵππου, prima equi portio: ſic dicitur ſydus quoddam à Proclo. προτομαὶ μόσχων, ſummæ partes vitulorum, cap. 9. lib. 3. Regum.

Προτονίζω, intendo, in Epigram.

Προτόνιον, τὸ, palliolum quo ſacerdos induebatur, mòxque poſt ſacrificiũ ei qui mactauerat, imponebat: ὥρασι

ρια. Dicebatur autem πρόπτην, ὅτι πρῶτα παιδίσκη τῶν ὧν ἀλλφῶν κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῆς ὀφίων ἰδῶσι, authore Suida.

Πρότονον, ου, τὸ, Neutri Gen. & Πρότονος, ου, ὁ, rudens, i. funis, quo malus nauis ad proram protẽditur aut puppim. Odyſſ. β, χτ. ἡ προτόνοισιν ἔδησαν ἱστὸν, id eſt, χαλίους δ' ἦν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἑστάναι. οἱ ἢ παλαιοὶ κάλως ἀπὸ τῆς πρώρας εἰς προτόνον ἢ πρύμνας διατείνοντας, inquit Didymus.

Πρότοπος, princeps, Thucydid.

Πρόσθεν, antea, antehac, πρότερον, antequàm, πάλαι, dudũ, Ariſtophan. ὁ πρόσθε βίος, ſuperior vita, Gaza de Senect. ὁ πρόσθε πόλεμος, ſuperius bellum, Demoſth. ὁ πρόσθε χρόνος, ſuperius tempus, Ariſtot. 2. OEconom. ἐν τῷ πρόσθε χρόνῳ, tempore ſuperiori, Herodot. πρόσθεν, anteà quidem. Ariſtophan. πρὸ τοῦ δεῖπνα πρόσθεν.

Προβαπτίδας, ὑπόβαπτα, ἄξια. Homer. Iliad. πρόσφατον ἄγγελον. vide Phauor.

Προτρεπτικὸς, ἡ, ὁ, inſtructiuus, exhortatiuus. προτρεπτικὸς πρὸς ἀρετὴν, AEſchin. προτρεπτικὸς λόγος, ſuaſoria oratio, Iſocrat. προτρεπτικὰ ῥήματα, exhortatoria verba, Gaza libro 4. Grammat.

Προτρέπομαι, & Προτρέπω, μέλλω, ψω. εψα, ſuadeo, incito, impello, exhortor, προκαλῶ, induco, inuito, obſecro, hortor, adhortor. Xenoph. προτρέψασθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν, ad virtutem homines incitare, προτρέψασθαι εἰς ἡμετέραν φιλίαν, exhortando cõuertere in noſtram amicitiam, AEſchin. Item cum Infinit. Idem, τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι διαμελετᾶν τῶν σῶν, &c. Xenoph. προτρέπεται καὶ πολίτας κοινωνεῖν τῆς πανηγύρεως, exhortatur ciues celebritatis fieri participes, Plutarch. in Lycurgo. Xenoph. ἤκουσα ἢ ἄλλον αὐτοῦ λόγον, ὃ ἔδοξεν μοι προτρέπειν τὸν ἀκούοντα ἐπιμελεῖσθαι ἑαυτοῦ, &c. Et cum duobus Accuſatiuis, Sophocl. τοσοῦτόν σ' ἐγὼ προτρέπω, tantum te oro. προτρέπειν ἐπ' ἀρετὴν, Iſocrat. id eſt, προτρέψασθαι. προτρέπειν τὰ οὖρα, vrinas ciere, Galen. libro 1. ad Glauc. προτρέποντο, terga dabant, id eſt, ἀποτρέπεσθαι ἐφύγον, Homer.

Προτρέχω, præcurro. Neutr. Datiuo iungitur. προτρέχει τὰ κοπρίζεσθαι τῶν ἀκόπρων ἢ εἶναι ἡμέρας, quæ ſtercorantur feſtinantius, quàm quæ ſtercoris ſunt indiga erumpunt, Theophr. lib. 8, cap. 8. hiſtor. plant. Iſocrat. προτρέχειν Datiuo & Genitiuo iunxit: πολλοῖς ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας, multorum lingua mẽtem præcurrit. προτρέχοντες ἁρμάτων, &c. curruũ præcurſores, cap. 8, lib. 1. Reg.

Προτρεψάμενος, exhortatus, hortatus.

Προτροχὸς, acris, acutus.

Πρότριτα, ante triduum, πρὸ τρίτης ἡμέρας τῆς ἐνεστώσης, ἢ διὰ ἡμέρας τρεῖς, ἄμεινον ἢ τὸ πρότερον, Interpr. Thucyd. τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀποθανόντων πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, facto ante triduum tabernaculo, mortuorum oſſa proponuntur, Valla ex Thucyd.

Προτριτεῖον, nudiuſtertius.

Προτροπάδην, curſu concitato, impetu incitato. ἀμεταστρεπτὶ ἢ εἰς τὸ ὑμπροσθεν, προθύμως. Xenop. φεύγειν προτροπάδην.

Προτρέπω, μέλω, ψω. ευα, verto, flecto, Actiuum.

Προτροπὴ, ῆς, ἡ, exhortatio, παράκλησις, ſuaſio, impulſus, προθυμία, Interpr. Demoſth. Protrope (inquit Rufin.) adhortatio ad aliquam rem eſt. & παραλογία. Vergil. -nũc nunc inſurgite remis, Hectorei ſocii.

Πρότροπος οἶνος, quod defluit antequàm vuæ calcentur. lixiuium muſtum à Columella dici videtur: ſatis apta ſimilitudine à noſtra lixiuia, quæ per colum madente cinere paulatim diſtillatur. Vitruuius ait Lesbũ inſulam vinũ protropõ producere. Athen. & πρόδρομον & πρόδρομον appellatum ſcribit à Mitylenæis, quod apud eos dulce naſcitur. Agnoſcit Plinius πρότροπον Gnidium inter tranſmarina vina. πρότροπος γλυκὺς, paſſum protropon, Dioſcor. lib. 5, cap. 10. pro genere vini: à Latinis dicitur lixiuium vinum. vide annotat. Marcelli.

Προτρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, ſtella quæ iuxta virginis dextram alam figitur, & paulò ante vindemiæ tempus exoritur, apud Aratum.

Προτρυγητὴς, ὁ, idem, Proclus de Sphæra.

Προτυγχάνω, ſum obuius.

Προτυπόω, fingo, imaginor, pono (vt vulgò dicitur) caſum: vnde προτύπως, ἀκολούθως.

Προῦβαινε, procedebat.

Προῦβαλε, proponebat.

Προῦβη, proceſſit, προὔβησαν, pro προέβησαν.

Προυγελάν, ὑβρίζειν, iniuria afficere.

Προὐδίδοσαν, prodiderunt, Thucydid.

Προὔδοσαν, idem, Demoſth.

Προὔδωκε, prodidit.

Προὐθυμεῖτο, properabat.

Προὐνεθυμήθην, prius ſuadeo.

Προυκάθητο, præſidebat.

Προυλίγον, paulò antè, nuper.

Προϋπολαμβάνω, prius exiſtimo.

Προὐμνάομαι, peto, ambio.

Προύνικος, ου, ὁ, mercenarius, baiulus, cõuiciator, ὑβριστὴς. παρὰ τὸ νεῖκος, ἢ παρὰ τὸ ἐνεγκεῖν τὸ κομίζειν.

Προύνη, ἡ, prunus arbor, Theophraſt. lib. 9, cap. primo hiſtoriæ plantarum.

Προυννέπω, denuntio, edico, Euripid.

Προυνὸς, collis, βουνός.

Προυνούστερος, prouidentior.

Προξενῶ, concilio, hoſpitio ſuſcipio.

Προϋπαρξις, ἡ, præexiſtentia.

Προϋπαρχὴ, ῆ, ὑπαρχὴ, τὴν πρὸς ὑπαρχὴν τοῦ ἑτέρου ἀμείβεσθαι, ſodali vices beneficii rependere, Ariſtot. l. 9. Ethicorum, capite ſecundo.

Προϋπάρχω, μ. ἄρξω, π. ηρχα, præexiſto, præcedo, præſum, antè ſum, ſum prior, antè ſubſto. Aliquando idem quod ὑπάρχω, id eſt, priores partes in beneficio aliquo collocando occupo, prius beneficium confero, Demoſthen. cum Genit. οἱ προϋπάρχοντες τὸ πρὸς ὑμᾶς εὖ, prouocantes vos beneficio, Idem. Et aliquando de tempore dicitur, vt προϋπάρχοντες νόμοι, antiquiores leges, antea latæ. προϋπάρχουσα φιλότης τε ἢ κοινωνία, Plato in Epiſtolis, id eſt, prima amicitia & communis. προϋπάρχουσα ἀξίωσις, priſtina dignitas, Thucydid.

Προὔπεμπε, deducebat.

Προὔπεμψαν, deduxerunt.

Προϋπεργασία, ἡ, proypergaſia, vel paraſceue (inquit Rufin.) eſt præmunitio, qua antè vtimur vt confirmetur id quod ſubiecturi ſumus: vt ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus. Quare velut generalis locus & tractatus communis eſt.

Προϋποστρωθεὶς, prius ſubſtratus.

Προϋπειργασμένα, τὰ, res iã partæ. τὰ ἀπὸ σοῦ ἐμοὶ προϋπειργασμένα, abs te mihi collata beneficia, Bud. in Epiſt. poſter.

Προὔπινε, propinauit.

Προϋπισχνοῦμαι, prius promitto.

Προϋπόκειμαι, prius ſubiectus ſum, præſupponor, prius ſum. Philo de mundo, τὸν δεξόμενον χῶρον προϋποκεῖσθαι σώματι, locum oportet in rerum naturam prius editum eſſe quàm corpus. προϋποκειμένης γῆς, prius ppoſiti agri, prioris agri, Plutar. in Solone. προϋποκείμενα dicuntur τὰ πρότερον φύσει ὄντα, quę ἐν τοῖς προϋπαρχομένοις cenſentur, quæ præeuntia & antegredientia Latinè dici poſſunt.

Προϋπολαμβάνω, prius exiſtimo, animo ſeu opinione præſumo.

Προϋποστάς, iam creata, præexiſtens, Nazanz.

Προϋπόστασις τοῦ σώματος, præcedens corporis ſubſtantia, antecedens compages corporis, Dioſcorid. libro ſeptimo, cap. primo.

Προϋπογραφαὶ, αἱ, prima colorum fundamenta & velut ſubſternicula, quibus firmatur tinctura pertinacius.

Προϋποτίθημι, præſuppono, Ariſtot. libr. 7. Politic. capite quarto. vnde.

Προϋποτεθέντα, hoc eſt, ſuppoſita.

Προυπτὴ

Προϋποτίθημι, antè ſubſterno, antè ſubiicio.

Προϋπτεύω, antè ſuſpicor. malim προϋποπτεύω.

Προὖπτος, ου, ὁ, manifeſtus, viſibilis, certus, præuiſus, πρόδηλος, Euripid. & Demoſthen. ἐς προὖπτον κίνδυνον καταστῆσαι, in apertum periculum duxerint, Thucyd.

Προὐργιαίτερον, melius, vtilius, antiquius, præſtabilius. προὐργιαίτερον τὸ ἑαυτῆς ἐποιήσαντο, ſuæ potius ſaluti conſuluerunt, id eſt, προτιμότερον, Interp. Thucyd. προὐργιαίτερον ἡγεῖσθαι τὴν τύχην τῆς προνοίας, Alcidam.

Προὔργου τί ἐστι, dicitur quod operæpretium eſt & præuertendum, in primis videndum & conducibile: vnde προὔργου τι ποιεῖν, operæpretium facere: quaſi πρὸ ἔργου πάντως ἄγει δηλονότι. Plato 2. de Repub. καὶ ἆρα τι προὔργου ἡμῖν ἐστιν αὐτὸ σκοποῦσι πρὸς τὸ κατιδεῖν, &c. Et certè nõnihil nobis cõſiderantibus cõfert ad perſpiciẽdum, &c. Idem ibidem, ἔγωγε πρὸς δοκῶ προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν, hanc diſceptationem ad id ſpero conducere. προὔργου οὐδὲν ἦν ποιῆσαι, non operæpretium erat efficere, Gaza. πρὸ ἔργου εἰσὶ πρὸς τὴν ἁρπαγὴν, expeditiores ad raptum, Idem. προὔργου τι καὶ ἀναγκαῖον, quod ex re eſt & neceſſarium, Lucian. προὔργου πεσόντα, Euripid. commodè lapſum, commodiſsimè. τὸ προὔργου, id eſt, σπουδαῖον. διδάσκοντες τι τῶν προὔργου λόγοις τὸ δέον πράσσειν, docẽtes verbis quid in primis operæpretiũ ſit facere, Thucydid. Ariſtop, in Pluto, κωλύειν τῶν τι προὔργου ποιεῖν, prohibere aliquid eorũ quæ in rem præcipuè ſunt facere, aliquid eorum quæ operæpretium eſt facere, ſeu τι τῶν ὠφελίμων. τῶν προὔργου τι δρᾷν, idem Ariſtophan. τῶν προὔργου ἀπαλλαγεὶς, perfunctus iis quæ ſunt antiquiſsimæ curæ, Bud. in Epiſt. prior. & in poſter.

Προσπηλακίζειν, ὑβρίζειν, contumelia afficere, Arcadib⁹, Ety.

Προὐστήτην φόνου, Sophoc. id eſt, προέστησαν περὶ τοῦ φόνου, τὴν ἔχθραν, ſcilicet, προστάται ἐγένοντο.

Προὐτένθευον. vide προτενθεύω.

Προὔτρεψε, προέτρεψε, hortatus eſt, poetice.

Προὔφαινε, præmonſtrabat.

Προὐφαίνετο, extabat, Homer. in Odyſſ.

Προὔφασμα, ατος, τὸ, prætextus.

Προὐφείλει, prædebet, Euripid.

Προὐφείλες, pro ὤφειλες, ἐχρεώστεις, debebas, Ariſtophan.

Προὐφειλῶ. vide προοφειλῶ.

Προὔφερον, proferebam.

Προὐφυσικά τα, præorſa & & primordia naturæ.

Προὔφισις, antegreſſus. Hermog. μὴ γὰρ προϋφισταμένης τῆς ὕβρεως, οὐδὲ τὸ περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικεῖν συνίσταται, i. vi non præeũte.

Προϋφίσταμαι, antecedo, Genit.

Προϋφίστημι, Nazanz. τοῖς ἄλλοις τὴν ὕλην προϋποστάσης, &c.

Προὔφυ, pro προέφυ, id eſt, προϋπῆρξε. Sophocl. οὐδ' ἐμὸς μὲν δὲ προὔφυ πατὴρ, id eſt, extitit.

Προὐχόμην σε, te protendebam, Ariſtoph.

Προὔχοντο, προείχοντο, παρεῖχον ἢ κατεῖχον ἐπὶ τὸ σφάξαι, Hom.

Προὔχω, προέχω, emineo, excello, præcello, præſto, excurro, præbeo, vaticinor. προὔχει οὐδέν τι τουτέων ἐπιμεμνῆσθαι, horum facere mentionem nihil pertinet, Herodot.

Προὔχων, οντος, prominẽs. Genit. ἀκτῇ προὔχοντα πόδα, vtri prominentem pedem, Plutar. in Theſ. προὔχουσαν, προέχουσαν, Apollon. Rhod. i. eminẽtem. προὔχοντες, præcellentes.

Προὔχωσε, aggeſſit, Accuſat.

Προφάγῃ, antè ederit.

Προφαίνεσθαι, apparere palàm, obuerſari, ſe exhibere, Xenop. ἤγγελον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς προφαίνεσθαι θεῶν μῆνιν, deorum iram in ſacris apparere monebant, Plutar. in Camill. προφάνητέ μοι, apparete mihi, Soph. προφανῆναι, apparuiſſe.

Προφαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, aperio, palàm facio, præ me fero, facem præfero, præluceo, portẽdo, & ſignifico aliquo prodigio, demonſtro, præmonſtro, interpretor, prędico, prænoſco, Nazanz. in Orat.

Προφανσις, ἕνσος, proſpectus, viſus.

Προφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perſpicuus, propatulus. ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, ex profeſſo, ex aperto. dicitur etiam διὰ τοῦ προφανοῦς, pro eodem.

Πρόφαντον, ου, τὸ, oraculum, præuaticinatum. πρόφαντον ἐγένετό σφι, eis dictum eſt, Herodot.

Πρόφαντος, cõſpicuus, clarus, celebris. Neptunus apud Thurios hoc nomine colebatur: vt annotat Lycophr. Interpr. Iſacius: quanquam in Aldino exemplari apud Lycophr. προμανθεὺς legitur.

Προφανῶς, apertè, in Epigram.

Προφασίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, &

Προφασίζω, μ. ίσω, π. ικα, capio occaſionem, ſimulo, prætexo, excuſo, tergiuerſor, cauſor, fingo cauſas, αἰτιῶμαι πρόφασιν, αἰτιολογοῦμαι, prætendo, σκήπτομαι, in excuſationem adduco, Bud. in Epiſt. poſter. προφασιζόμενοι μῆνα, nondum adeſſe menſem cauſabantur, id eſt, ἔλεγον εἶναι ἱερομηνίαν. τὸ καὶ τὸ σκήπτῃ καὶ προφασίζῃ προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, Nazanz. in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσματος. nũc hoc nũc illud cauſaris, & prętendis excuſationes peccatis. ἀφανῶς προφασίζεται, Demoſthen. προφασιστὸν, fictum, confictum, Thucydid.

Πρόφασις, εως, ἡ, prætextus, excuſatio, occaſio, oratio, cauſatio, πρόσχημα, tergiuerſatio, ſpecies, obtentus, ratio, δικαιολογία, ἀφορμὴ, ſimulatio, titulus, color & ambitus à Quintiliano: excuſandi ratio, ſatisfactio. vide Ariſtop. Interpr. in dictione Διατριβή. Ariſtot. lib. 2. Animal. loquens de cornutis Animalibus, ait ſerpentes quoſdam habere ſimilitudinem quandam cornuum, ὄφεις ἔχοντας ἐπανάστασιν, ὅσον προφάσεως χάριν, ſerpentes quibus quaſi aliquid veluti veſtigium cornus extuberat, Gaza. προφάσεως ἕνεκα, defunctoriè, id eſt, quæſito prætextu. Chryſoſtom. περὶ τοῦ ἱερέως. γέγονεν ἡ τῆς διαγνώμης πρόφασις, ... Idem ibidem, πρόφασιν δὲ λόγον καὶ ἀπολογίαν, id eſt, excuſationem. παῖδα σὴν δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμουμένην, Euripid. filiam huc tuam mittere, nominẽ hoc, quo tanquam Achilli ſponſa nuberet viro. προφάσει χρῆσθαι, Demoſth. πρόφασιν εἰπεῖν, Idem. πρόφασιν δίδωμι τοῦ ζητεῖν, anſam præbeo quærendi, Idem. πρόφασιν ἐνδίδωμι, Thucydid. πρόφασιν λαμβάνω, caueo, cauſor, Idem. Πρόφασιν λαμβάνειν, apud Platonem, id eſt, amplecti occaſionem, occaſionem nanciſci. Πρόφασιν πεῖσθαι, apud eundem pro eodem, Epiſt. 7. Πρόφασιν τῆς πρὸς ἐμοῦ διαφορᾶς ποιούμενος, occaſionem in me odii capiens. Πρόφασιν ποιεῖν, prætexere, prætendere, Demoſthen. Πρόφασιν ἀργείοις φιλίας ὑμῖν ποιεῖ, &c. Ariſtophan. Argiuorum amicitiæ occaſionem iniuriæ prætexit. Προφάσεις πλάττεσθαι, excuſationes fingere, Demoſth. Πρόφασιν ἔχειν, occaſionem nanciſci, prætexere, Plato de Legibus. Προφάσεις ἔχειν ὥστε ἀπιστεῖν τινα, in cauſa eſſe quo minus quis credat, Xenophon. τὰ πρῶτα προφάσεις ἔχει τὰ Νέρωνος ἐγκλήματα, ad priora obtenduntur Neronis crimina, Plutarc. in Galba. Προφάσεις περιέχειν, Ariſtophan. Πρόφασιν πορίζεσθαι, occaſionem excogitare, Plato in Epiſtolis. Προφάσεις προφασίζεσθαι, cauſificationes ſeu tergiuerſationes prætendere, AEſch. μή μοι πρόφασιν, Ariſtophan. vbi ſubaudiendum, προφασίζου vel quid ſimile. Πρόφασιν προϊσχόμενοι Παυσανίου ὕβριν, ſuperbiam Pauſaniæ cauſati, Herodot. Προφάσεις, primarias & principes cauſas interdum vocat Hippocrat. libr. 3. Epid. interdum etiam falſas. vide Galenum lib. 2. & 3. de fracturis.

Προφασιστικὸς λόγος, occaſionis verbum, excuſatorium verbum, cap. 22. Deuter.

Πρόφασσα, ἡ, prompta, præueniens in dicendo.

Προφείδομαι, Genit, Iſocrat.

Προφερέστατος, ου, ὁ, præſtantiſsimus, optimus.

Προφερέστερος, melior, præſtantior, maior.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cuius facies multos annos præ ſe fert quum ſit iunior. cum Genitiuo, Heſiod. τῶν γε μὲν ἄλλων προφερὴς τ' ἦν πρεσβυτάτη τε, aliis maior natu erat. | προφερὴς dictus eſt vtilis. Heſiod. ὡς μὲν προφέρει τε ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, proficit & in itinere, & in opere faciundo.

Προφέρω, profero, in medium adduco, prodo, infero, propono, προλέγω, palàm facio. Accuſatiuo conſtruitur & Datiuo. προφέρω μῦθον, propono verbum, Euripid.

πολὺ προφέρει ἔργα δόξης, id eſt, opera facit lōgè præſtantiora quàm opinentur, in Epigram. προφέρειν τι ζεύγματι, i. ὑμπροφέρειν τῆς φαντασίας ἐσφάζοντο, Thucydid. Homer. Iliad. γ, πολλὴν ἔριδα προφέρονται, id eſt, certamen inferunt. εἰς φαεινὴν προφέρει, in Epigram. εἰς φῶς προφέρωμεν ὥσπερ τινὰ τόκον, &c. in lucem proferamus velut partum, Nazanz. in Orat. προφέρει φανερὴν ποίει, Homer.

Aliquādo obiicio, exprobro, imprōpero, crimini obiicio, vt προφέρειν σοι τὴν δυσφημίαν. Sic Cicero, Vt nullum dictum petulans proferatur, id eſt, obiiciatur. προφέρειν σοι τὴν ξενίαν, id eſt, ὀνειδίζω, AEſchin. Lucian. τὰ τοιαῦτα προφέρεις, talia obiicis crimina. Homer. Iliad. ϐ, καί σφιν ὀνείδεά τι προφέρων, id eſt, ὀνειδίζων. Et Iliad. γ, μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε.

Aliquando cito, allego, παρέχομαι, δικαιολογοῦμαι: vt litigātes προφέρουσι τὰ δικαιώματα, vel eorum patroni. Sic pferre inſtrumentum, in Pandect. Aliquando τὸ ἐπιδίδωμι, ἐπίδοσιν ποιῶ, proficio, incrementum facio, cum Genit. Heſiod. ὅς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, &c. id eſt, acceſsionem facit viæ & progreſſum. προφέρειν σοὶ εἰς δυστυχίαν, id eſt, ὑπερβάλλω σε δυστυχίᾳ, Euripid. προφέρειν μέγα ἐς τὸ κτᾶσθαι δύναμιν, magnoperè proficere ad potētiam ampliandam, Thucydid. Interdum prēſto, excello, ſum melior, προέχω. ἄλλος ἄλλῳ προφέρει, alius alio præſtat, Thucydid. προφέρειν οὐδεὶς ὑμῶν ῥώμῃ, nemine veſtrū virib° ſum melior, Idem. προφέρει εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων, inter inſulas felicitate præſtabat, Herodot. lib. 5. προφέρειν πλούτῳ Ἀθηναίων, diuitiis inter Athenienſes præcipuus, Idem. εὐφροσύνῃ προφέρων, in Epigram.

Πρόφημι, μ. ήσω, π. προείρηκα, prædico.

Προφητεία, ας, ἡ, prophetia, ſacrum reſponſum ſeu vaticinium. Prophetiam Paulus vocat cap. 14. 1. ad Corinth. non prædictionē futurorū, ſed interpretationē diuinæ Scripturæ: quēadmodū & Plato vates à prophetis diſcernit. Vates arrepti numine, nec quid ipſi loquātur intelligunt: ea prudentes interpretantur cæteris. Prophetia omnis in ſacris literis appellatur viſio: vnde & Prophetæ antè dicebantur videntes, inquit Hieron. in caput 12. Oſeæ.

Προφητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, vaticinor, prēſagio, interpretor, quaſique antiſtitis officio perfungor. Accuſat. iungitur & Datiuo. Ariſtot. de mundo, διὰ ψυχῆς ὄμματι τὰ θεῖα καταλαβοῦσα τοῖς τε αὐθρώποις προφητεύουσα, &c. προεπροφήτευσε, prius vaticinatus eſt, Iudas Apoſt. in Epiſt.

Προφήτης, ου, ὁ, propheta, pronūtiator, antiſtes, interpres vaticiniorum non ipſe vates, teſte Platone in Timæo. pro Poeta à Paulo accipitur cap. 2. Epiſt. ad Titum. προφήτης dicitur qui olim dicebatur ὁ βλέπων, id eſt, videns, cap. 9, lib. 1. Regum.

Προφητικός, propheticus.

Προφῆτις, ιδος, prophetiſſa. προφῆτιν, τὴν, prophetam, capite 2. Apocal. Ioann. de Iezabel muliere.

Προφητοπάροντες, οἱ, prophetarum præcurſores.

Προφθαδίην ἀμείβειν, anteuertere ſermone, Nonnus.

Προφθάμενος, anteuertens.

Προφθάνω, prēuenio, προάγω. Act. Accuſ. προφθάσει, occupabit, c. 9, l. 2. Reg. προέφθασεν, prēueni. προφθάσωμεν, præueniamus.

Προφθίμενος, præmortuus, in Epigr.

Προφιλῶς, amicè.

Προφοιβάζω, μ. άσω, præpurgo, antè purifico, προαγνίζω, Nonn. cum Accuſat.

Προφορά, ᾶς, ἡ, enuntiatio, pronuntiatio, vox, elatio.

Προφορεῖσθαι, λέγεσθαι καὶ ὥσπερ πορεύεσθαι, Ariſtoph. Interpr.

Προφορικός, οῦ, ὁ, eloquēs, enuntiatiuus. προφορικὸς λόγος, ſermo vocalis: cuius contrarium ἐνδιάθετος, internus & qui fit in animo. ὁ προφορικὸς ὑπὸ καὶ κοινὸς ἁπάντων ἡμῶν λόγος, ſermo qui profertur, Nazanz. in Orat.

Πρόφορος, ου, ὁ, humor cruentus & aquoſus intra membranas quibus fœtus cōtinetur, Ariſtot. l. 7. Anim. c. 7.

Πρόφραγμα, locus ante ſeptum vel ſcenam, Ariſtot. lib. 2. OEconom. προφράγματα vocat ſepimenta ante domos veſtibulis ſimilia.

Πρόφρασσα, prompta, beneuola, πρόφρων, πρόθυμος, animata.

Προφρονέως, προθύμως, vehementi, prōpto animo, lubēter.

Πρόφρων, ονος, ὁ, promptus, alacer, propēſus, beneuolus, prudēs. ὁδ. ξ. πρόφρονι χρώμενα λιπαίμω, i. δηλοντι, πρόθυμος, bluens. πρόφρονι θυμῷ, Homer. i. τῷ ἐκ φρενὸς καὶ διαθέσεως.

Προφυγεῖν, fugere. προφυγόντα, αὐτὶ τοῦ ὑπεκφυγόντα, Homer. Iliad.

Προφυλακή, ῆς, ἡ, præcautio, ſpecula, vigiliæ, cautio, Cicero. Item munitio ad arcendum. προφυλακαί, procubię excubiæ, Xenoph.

Προφυλακίδες ναῦς, ſpeculatoriæ naues, aut ad præſidia, locorúmve cuſtodiam mitti ſolitę. προφυλακίδας νῆας, Thucydid. 1. αἱ πρὸ τῶν ἄλλων ὁρμῶσι, vt inquit Interp.

Προφυλακτική, dicitur ea pars medicinæ quæ cauſas morborum arcet, ac propagandæ valetudinis gratia inuenta eſt. προφυλακτικὴ ἀγωγή, cauendi ratio, Dioſcorid. lib. 6, cap. vltimo.

Προφυλακτικὸς τρόπος, præcauēdi modus. προφυλακτικὸν ἰοβόλων, qui à venenatis animalibus feriri non patitur, Dioſcor. lib. 3, cap. 163. προφυλακτικὰ βοηθήματα, remedia quibus in prēcautione vtimur, Dioſcor. lib. 7, cap. 1. quę morbos arceant, Ruell. & Bud. in Epiſt. poſter.

Προφύλαξ, primus excubitor. προφύλακες, ſpeculatores, præſidiarii, Plutarch. in Camillo. ſtationarii à Liuio dicuntur.

Προφυλάττομαι, caueo. προφυλάττομαι, præcaueo, prouideo.

Προφυλάττω, caueo, proſpicio, prēſidio impoſito tutor, protego, cuſtodio. Xenoph. εἰ μὴ ἐγὼ προεφυλάττομι ὑμᾶς, niſi vos defenderem: de cane oues cuſtodiente. προφυλάττω σε, à te caueo, Herodot. προφυλάσσουσαι νῆες, naues præſidiariæ, naues ſpeculatoriæ, Idem.

Προφυτεύω, fundamenta alicuius rei iacio, προκατασκευάζω, præparo, προπαρίσταμαι, Sophocl.

Προφωνέω, ῶ, proloquor, prædico. Sophoc. καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, i. te præmoneo vt ne ſepelias. προφωνῶ πᾶσι, prædico omnibus, Euripid.

Προφωχθείς, antè toſtus.

Προχάζομαι, progredior, cedo.

Προχαίνη, ῆς, ἡ, occaſio, prætextus, πρόφασις, πρόσχημα.

Προχάραγμα, præſignatio, Nazanz. in Orat. vbi tamen Bilibald. præludium exponit.

Προχαράττω, lineamenta duco, imprimo.

Προχαριστήρια, τά, dies feſtus apud Athenienſes, quo magiſtratus finita iam hyeme, & fructibus germinare incipientibus, Mineruæ ſacra facere omnes ſolebant.

Πρόχειλον, labiorum prominens pars.

Πρόχειλος, ου, ὁ, labroſus, labeo, prominentibus labris.

Προχειμάζω, præhyberno, hyemem prægredior & tempeſtatem.

Προχείμασις, ἡ, tempeſtas quæ eſt ante diem ſtatutum, Veget. lib. 4. cap. 40.

Προχειρίζομαι, & Προχειρίζω, habeo in manibus & pono, promo, edo, ante oculos pono, expromo, reprēſento, tracto, expono, πρόχειρον ποιῶ. προχειρίζομαι τὸ βιβλίον, libellum in manibus tero. Eſt etiā deligo, deſigno, ad aliquid faciendum ſumo & eligo, ἐκλέγω, præparo, ἀποτάζω, inſtituo, conſtituo, præficio. Lucas in Act. cap. 22, ὁ θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε, delegit te. & cap. 26, προχειρίσασθαί σε, vt te deſignarem. προχειρισάμενος Ἡλιόδωρον ἀπέστειλε, accitum Heliodorum miſit, cap. 3. lib. 2. Macchab. τῶν ὑπάτων οἰκέτας δημοσίους προχειρισαμένων τὰ δόγματα κομίζοντας τῷ αὐτοκράτορι καὶ τὰ καλούμενα διπλώματα δόντων, &c. Plutar. in Galba. vbi Philelph. quum cōſules famulos publicos deſignaſſent, qui decreta portarent imperatori, quique diplomata quæ vocantur, darent, &c. προχειρισθεὶς ἀρετῇ τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, virtute, id eſt, virtutis nomine delectus ad exercitui imperandum, Lucian. Sic Polyb. & Plato.

Πρόχειρον

Πρόχειρον,τὸ: ſic Harmenopulus iuris ciuilis Epitomen à ſe editam vocat, quaſi expeditam & obuiam cuique iuris totius methodum.

Πρόχειρος,ου,ὁ,expeditus,facilis,promptus,lubẽs, paratus,qui eſt in promptu & ad manum,vulgaris,omnibus notus. Πρόχειρος λόγος, Demoſt. κοπὶς πρόχειρος, mucro expeditus & ſtrict⁹, Xenop. Πρόχειρα σκεύη καὶ ἀναγκαῖα, Plut. in Lycurgo,expedita vaſa & neceſſaria,i. quibus ferè vtimur. τὰ τῆς θεραπείας τοῖς τοιούτοις πυρετοῖς πρόχειρα,inquit Galen.lib.1.ad Glauc. tales febres in promptu curãtur. Πρόχειρον ἦν,in promptu erat. ἀεὶ παντὸς προχείρου,in promptu,Epictet. Πρόχειρον ἔχω,habeo ad manũ, Valla. τὸ πρόχειρον,opportunitas.

Προχειρότατον τοῦτο,quod omnibus eſt in ore.

Προχειροτονέω,ῶ,ήσω,π.ηκα, deligo,prius deligo,vt fit per ſuffragia,antè deſigno,ſeu creo ſuffragiis,prę cęteris deſigno: à porrigen dis digitis, quo geſtu ſuffragabatur olim populus. Act. Accuſ.

Προχειροτονία Athenis dicebatur,quum quod in ſenatu conſtitutum erat,ad populum id vt confirmaret,referebatur. Populus autem primò ſuffragia faciebat, deliberandúmne longius ſuper ſenatuſconſulto, an ſimpliciter recipiendum.

Προχειροτονίζω,μ.ίσω,π.ικα,τὸ προχειροτονέω.

Προχείρως,promptè,expeditè,ineptè,temerè,inconſultò,Plutarch.

Προχέομαι,effundor,præcedo. Homer. Iliad.β,ἐς πεδίον προχέοντο.

Πρόχευμα,ατος,τὸ,profuſio.

Προχεύω,προχέω,Dionyſius de Situ orbis.

Προχέω,μ.έσω,π.κα,effundo. Actiu. Accuſ.

Πρόχθες,nudiuſtertius.

Πρόχυσις,oſtium fluminis,in mare effuſio.

Πρόχνυ,geniculatim,ad genua,in genub⁹,quaſi πρὸς γόνυ,παντελῶς,funditus. Ὀδ.ξ, ὀλέσθαι πρόχνυ,fũditus interire.

Προχοή,ῆς,ἡ,vas concauum.

Προχοή,oſtia fluuiorum in mare,& eorum aluei,ac fluxus omnis aquæ,fluẽtum. Hom. Ὀδ.ε,τὸν δ' ἱκάνεν ἐς ποταμοῦ προχοάς,i.τὰ εἰς θάλασσαν τῷ ποταμοῦ στόματα,τὰς προχύσεις, inquit Didym. Apoll. Arg. προχοαῖσιν, ῥ εἰς θάλασσαν ῥεῖ, influit in mare. Heſiod. prohibet οὐρεῖν ἐν προχοῇ ποταμοῦ, i. in flumen & aquis fluuiorum vrinam reddere.

Προχοΐδιον,ου,τὸ,vas vinarium,vaſculum. Strabo,προχοΐδιον τι μελιτηράτον.

Προχοΐς,ίδος,matula,ἀμίς.

Πρόχοος,ου,ὁ,gutturnium, vrceus, vas in quod hauritur vinum,ἀγγεῖον προχυτικόν,ἀπὸ τοῦ χέειν τὸ ὕδωρ, Ὀδ.α,πρόχοω ἐπέχευε φέρουσα καλῇ χρυσείῃ,ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος χέρνιβα.

Πρόχορος,Prochorus,proprium viri Chriſtiani,cap.6. Act. Apoſt.

Πρόχους,οντος,ὁ,ἀγγεῖον,ſitula,vrna,vas. Ariſtoph. πινάκων χρυσίοις ἀφύσσετε προχόοισιν,aquas aureis vaſis hauritis.

Προχόω,μ.ώσω,π.ωκα,exaggero. προχώσας ποταμὸς τὰ χωρία,Herodot.

Προχρίω,prius illino.

Πρόχυσις,εως,ἡ,alluuio,τὸ μεταξὺ χῶμα. vnde πρόχυσις χθονὸς,γῆ ἡ ποταμόχωστος, limo obducta terra & aggeſta, regio oblimata,vt eſt A Egyptus. Apol.2,ἡ δὲ καὶ ἠονεῖος πρόχυσιν ἔφη τῆς ἠονείας,τοῦτ' ἔστι τῆς λιλονείας τὴν ἐγκεχυμένην χθόνα αὐτῆς εἰς θάλασσαν. Dionyſius,τοῦ δὲ μετ' ἠονείης πρόχυσις χθονὸς ἐκπεπέτασται.

Προχύτη,ης,ἡ,gen⁹ vaſis,primitiæ,hordea, aqua quæ in aurem victimæ infundebatur.

Προχύτης,ου,ὁ,Eurip. ſignificat molã,i. fruges quæ ſparguntur victimis,libamina,prochytas Eraſm. vertit.

Προχύω,effundo.

Προχῶναι,αἱ,nates,locus vbi cum ſede coniungitur coxendix.

Προχωρέω,procedo,ſuccedo,progredior,egeror. εὖ προχωρεῖ τὸ πρᾶγμα,bene ſuccedit res. Προχωρεῖν καλῶς,proſperè cedere,Xenoph. προχωρεῖν ἐπὶ μέγα, in magnitudinem proficere,Thucyd. προχωρεῖν εἰς τοὐναντίον, Chryſoſt. καὶ ἰσοχωροῦντες. τὰ προχωροῦντα, quæ ſuccedunt. προχωροῦσιν ἔρωτος,amoribus implicatus, apud Herodian. Politiano interprete. προχωρεῖ,licet,Datiuo. αὐτῷ χρήματα πέμψον ὁπόσα σοι προχωρεῖ,mitte ad eum tantum pecuniæ, quãtum poſſis commodè,Xenoph.

Προχώρημα,ſtercus,cap.32. Ezech.

Προωθέω,propello. προωθοῦσι,protrudunt.

Πρόωλος,ante tempus perdendus,πανώλης, & qui perit ante tempus,Demoſth.

Προωμαι,deſeram,remittam,ἐκχωρήσω,προώμεθα,Demoſth. à προΐεμαι.

Πρόωνες,decliui montium loci.

Πρόωνται,deſerant,prodant,omiſerint,Ariſtot. libr.5. Polit.cap.7.

Προώνυμος,prænominatus. Nonnus,ὕδωρ πολλαχόθεν προώνυμον ἐν σῷ ποταμῷ.

Πρόωρα,prima germina.

Προώριος τιμὴ à Nonno dicitur, id eſt, gloria tempus præoccupans.

Πρόωρος,ου,ὁ,immaturus,præcox. πρόωρος μοῖρα,in Epig.

Προώρως,immaturè,intempeſtiuè,ante horam.

Πρόωσις,ἡ,ὤθησις,propulſio,impetus,protruſus. Ariſtoteles de mundo, κατὰ μίαν πρόωσιν ἀνατρέπειν,vno obnixu ſubuertere.

Πρύλεισις,mortuorum elatio,funus.

Πρυλέες,έων,ὁ καὶ ἡ,vel Πρύλις, pedes, miles grauis armaturæ,lingua Gortyniorum. Homer. Iliad.ε,ἐκ τὸν πόλιον πρυλέεσσ' ἀραρυῖαι,id eſt,πεζοῖς ὁπλίταις. Eſt & vatis nomen, qui Troianæ vrbis excidium prædixit, vti teſtatur Iſacius Lycophronis interpres.

Πρύμνα,ης,ἡ, puppis, quòd vltima ſit in naui. Odyſ.ο,ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο,in puppi ſedebat. κατὰ πρύμναν ἱστάμενον τὸ πνεῦμα,vẽtus à puppi inſpirans, Thucyd. πρύμναν ἐκρουσάμην,puppim inhibui,inhibui remos, Greg. in Epiſtol. πρύμναν ἐκρούοντο,remos inhibere cœperant,Thuc. vbi Interpr. πρύμναν,inquit,κρούεσθαι, eſt paulatim ſe ſubducere,irè inceſſim non vertendo nauigium. vide eundem. qui ſic recedit ad puppem remigat. Interdũ pro naue capitur. Hom. Ilia.α,τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι ἀχαιούς. vbi Interpr. τὰς ναῦς ἀπὸ μέρους φησί: πρύμνα γὰρ μέρος τῆς νεὼς τὸ ἔσχατον. vnde δίπρυμνος,duplici puppe nauis. vide Πρῷρα. Πρύμναι καλοῦνται τὰ ὄπισθεν μέρη τῶν νεῶν,Idem Interpr.

Πρυμναίοισι κορύμβοις,corymbis puppim,in Epigr.

Πρύμνη,puppis,non ſolum nauis, ſed cuiuſcunque rei extremitas,Etym. Ὀδ.ο,ὤχετο δὲ τ' ἀθλῶν τινὶ πρύμνῃ,i. πᾶσι πρύμνην,Didymus: vbi totum & pars in eodem caſu ponuntur.

Πρύμνηθεν,à puppe,à tergo.

Πρυμνήσιον,ου,τὸ, funis quo nauis ad terram à puppi religatur: rudentem Plin. vocat: alii oram. τὰ πρυμνήσια,retinacula. Ὀδ.ο,τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν,oram ſoluerunt, Interpr. παρὰ πρυμνήσια,i. τὰ ἀπόγεια σχοινία, Homer. dicuntur & γύαια & πείσματα.

Πρυμνήτης,ου,ὁ,gubernator,princeps,apud A Eſchyl.

Πρυμνητικὰ ἄφλαστα,ſummitas extrema puppis. Vide apud Bayfium.

Πρυμνόθεν,funditus,radicitus.

Πρυμνὸς,ἡ,ὁ,vltimus,ἔσχατος,ſummus. Iliad.ε,τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε,linguam ſummam incidit.

Πρυμνώρεια,ας,ἡ,radix montis,extremitas montis.

Πρυτανεία,numerus triginta dierum apud Ariſtop. dicit Harpoc. eſſe numerũ dierũ 35. vel 36. Vide in Cyrill. & Ammon. variant enim quò ad accentus.

Πρυτανεῖα,τὰ,pecunia quam vterque litigantium, tam actor quàm reus in Prytaneo deponebat, quæ & παρακαταβολὴ dicebatur,de quo ſuprà: Latinè ſportula appellatur. Ariſtoph. νεφ. τοῖς γάρ τις ὀμνύς' οἷς ὀφείλων τυγχάνω, θεὶς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν: verba ſũt debitoris ca-

lumniatoris & litigioſi. vbi vide Interpr. Suidas author eſt, reditus publicos Athenis πρυτανεῖα appellari, & eo nomine metallorum vectigalia & fori, i. rerum venditarum, & portoriorũ intelligi, & quicquid à ſociis vel ſubditis penſitaretur, & quicquid ex manubiis, vel rebus publicatis redigeretur, quorum cumulus bina millia talentûm propemodum conficiebat, Bud. Com.

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis, in quo iudices & magiſtratus verſabantur, cõſultabántque. Eo in loco quoque alebantur publicè bene meriti de rep. qui honos habebatur maximus, vt ex Cicerone de Orat. intelligitur. Vt ei (inquit) victus quotidianus in prytaneo publicè præberetur. Sic dictũ quaſi πυρῶν ταμιεῖον, i. tritici promptuarium, vel horreum publicum, Lucian. in Prometh. τὰ τοιαῦτα ὀπὶ δίξεις ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν. Plato in Apol. ἀγαθὸν ὅ,τι μᾶλλον πρέπει οὕτως, ὡς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, in prytaneo ſumptu publico nutriri. ἐν πρυτανείῳ σίτησις, quibus dabatur, Interpr. Demoſt. ἐν πρυτανείῳ epulabãtur vates, Ariſtoph. Interpr. vbi primæ ſunt breues. σιτήσεις ἐν τῷ πρυτανείῳ, AEſchines de ducibus. Alebantur publicè & ὀρφανοί. vide ſuprà in dictione Ὀρφανία. Ariſtot. l. 1. de mundo, ὁ δ' ὅτι τις εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει, σιτησόμενος, i. hic in prytaneum it, cui id datum eſt, in eo vt publico victu epuletur. Vſurpatur à Pindaro pro quibuſuis amplis & heroicis ædibus, ſcribitúrque hæc vox ab omnibus πρυτανεῖον, πρυτανευομένων: de qua & ſequentib⁹ vide inter alios Harpocrat. βουλευτήριον dicitur nonnũquam, & curia, Herodot. de Sicyone loquens, lib. 5. πρυτανεῖα ἔχων, curias habens, Thucyd. lib. 2. τὰ πρυτανεῖα πιθέναι. vide Bud. in dictione Πρυτανεῖα, & Παρακαταβολὴ in Commentariis.

Πρυτανεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, adducor. paſſiuè pro mihi ſuppeditatur, Demoſth. & Bud.

Πρυτανεύω, μ. εύσω, π. ευκα. verbũ hoc ab iis deducitur, qui πρυτάνεις vocabãtur, quæ erat quinquagenaria claſſis, i. ἡ τῶν πεντακοσίων Athenis, quæ in dies quinque & triginta imperii ſummam obtinebat: & ſignificat regere, moderari, curare, adminiſtrare & condere. & pro imperio conſtituere: vt τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσε, Iſocrat. i. pacem firmauit & confecit. Et Ariſtoph. Achar. ἢ μὴ περὶ εἰρήνης πρυτανεύητε, niſi conſuletis, conſilia agitetis, & de pace agatis, Bud. Com.

Πρυτανεῖα τῆς ἡμέρας, imperitandi dies, dies imperii, Herodotus.

Πρυτανήϊον, idem quod πρυτανεῖον, Etym. ἐν πρυτανηΐῳ, in curia, Herodotus.

Πρυτάνης, ε, ὁ, καὶ Πρύτανις, ιος, ὁ, diſpenſator, gubernator, quæſtor, frumentorũ præfectus, quaſi πυρῶν ταμίας, Thucy. l. 6. Copioſè de hoc vocabulo diſſerit Bud. Com. vide & Cyrill. diſtinguentẽ neſcio quàm rectè. Θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις, Nazanz. in Orat. οἱ πρυτάνεις, qui ſimul ſacrificant & comedunt, Demoſthen. quæſtores, præfecti conſilio, Plato de Leg. πρυτάνεις κόσμου, mundi rectores, cap. 13. lib. Sapientiæ. Datiuo plurali, τοῖς πρυτανεῦσι & πρυτάνεσι. τοὺς πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν, i. cogere concionẽ, AEſchines. Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8. ait πρυτάνεις ſuperiores eſſe ſacerdotibus, quaſi dicas pontifices. ſic appellabãtur magiſtratus, quibus publicorum ſacrificiorum præcipua ſummáque adminiſtratio commiſſa erat. ψήφισμα δρακοντίδου γράψαντος, ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους, εἰς τοὺς πρυτάνεις ἀποτεθεῖεν, i. decretum decernente Dracontide, vt pecuniarũ rationes à Pericle ad prætores referrentur, Plutarch. in Pericle. οἱ πρυτάνεις τῶν ναυκράρων, magiſtratus Naucrarorum, qui Athenas coluerunt data fide puniendi Athenienſes citra mortem, Herodotus lib. 5.

Πρύτανις, ιδος, Prytanis pater Lycurgi, ſecundum Simonidem poetam. Plutarc. in Lycurgo. πρύτανιν in Accuſ. πολλῶν λαῶν καὶ μεγάλων κύριος ὁ πρύτανις, multarum ac magnarum rerum poteſtatẽ habebat Prytanis. Ariſtot. l. 5. Polit. vbi Aretin. prætor exponit. & πρυτανεία, prætura.

Πρῷ, τὸ πρωΐ, Atticè, Interpres Ariſtophan.

Πρωαίτιος, præcipuus author.

Πρῴζον, nudiuſtertius τὸ προχθιζόν, κατ' συναίρεσιν, Varin.

Πρώην, paulò antè, primùm, nuper, non ita pridẽ, Gaza lib. 4. τὸ πρώην, primùm, Aphthon. πρώην ποτέ, AEſchin. χθὲς καὶ πρώην, heri & nudiuſtertius.

Πρωθήβης, ε, ὁ, exiſtens in prima pubertate, impubis. Iliad. 3, παῖδας πρωθήβας, i. πρώτως ἡβῶντας νέους τὴν ὥραν, ἀπὸ τῆς ἀκμῆς, ὁ δ' ὧν ἡλικίας: ſic Interpres.

Πρωθύστερος, ε, ὁ, præpoſterus.

Πρωΐ, manè, diluculo, intempeſtiuè, prœmaturè, ante tempus conſtitutum, πρωινοῦ, ἕωθεν, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, cui opponitur ὀψέ, Xenoph. in OEcon. & in Pæd. ἅμα πρωΐ, mox vt duluxit, ipſo ſtatim diluculo. Homer. πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖ, i. ὑπὸ τὴν ἕω, ὑπὸ τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τὸν ὄρθρον. Xenoph. πρωῒ ἀνίστασθαι, diluculo ſurgere. additur ei etiam Genitiuus, vt πρωῒ τῆς ἡμέρας, diluculo diei, ſeu ſub tempus matutinũ. vide Ὄρθρος apud Ammon. πρωῒ πάνυ, ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, Ariſtoph. ſic etiam Interpr. Thucyd.

Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, manè. πρωΐας δ' ἐπανάγων, &c. manè autem reuertens, Matth. 21.

Πρωϊαίτατα, ſummo manè.

Πρωϊαίτατος, maturrimus.

Πρωϊαίτερος, ε, ὁ, tempeſtiuior, matùrior, cæteris feſtinantior. πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος, Plato 2. de Rep. maturius quàm deceret, prius quàm oporteret. πρωϊαίτερον γέροντα γίγνεσθαι, i. maturè fieri ſenem, Gaza de Senect.

Πρωϊανθής, primo vere florens, properè florens, præmaturè florens, feſtinanter florens.

Πρωϊβλαστεῖν, germinare propero. πρωϊβλαστεῖν, præcoquam facere germinationem, primo vere germinare.

Πρωϊβλαστία, germinum celer prouentus.

Πρωϊβλαστής, & Πρωΐβλαστος, ε, maturè germinãs, properè germinans, germine præueniens, germine præcox.

Πρωϊβλαστότερος, prius germinans.

Πρωϊζά, nudiuſtertius. Homer. Iliad. β. χθιζά τε καὶ πρωΐζ' ὅτ' ἐς αὐλίδα, &c.

Πρωϊζόν, paulò antè præteritum, heſternum.

Πρωΐθεν, de manè.

Πρωϊκαρπεῖν, celeriter fructum afferre.

Πρωϊκαρπία, ἡ, præcox fructificatio.

Πρωΐκαρπος, fructu præcox, fructu præueniens, celeriter fructum perficiens.

Πρώϊμος, matutinus, præcox, præmaturus, tẽpeſtiuus exponitur ab Eraſmo: vt, ὑετὸν πρώϊμον, pluuia tempeſtiua, cap. 5. Epiſt. beati Iacobi. admonet tamen legendum πρωϊνὸν, i. matutinam. πρώϊμος σπόρος, ſementis tempeſtiua, præcox, Xenoph. in OEcon. πρώϊμοι σικύοι, præcoces cucumeres: ſic Gaza in Probl. Ariſtotel. ſect. 20. quæſt. 14. πρώϊμα ἀρμενιακά, perſica præcocia, in Epiſt. prior. Bud.

Πρωϊνός, οῦ, ὁ, matutinus.

Πρωΐον, hora matutina.

Πρώϊος, ε, ὁ καὶ ἡ, matutinus, properus, maturius veniẽs, velociter matureſcens, præcox, maturus. πρώϊος ὕπνος, matutinus ſomnus, in Epigram. πρώϊον σπείρουσιν ὄροβον, ſatu maturo ſerunt eruum, Theophraſt. de cauſ. plant. πρώϊα δένδρα, præcoquæ arbores, Gaza.

Πρωϊότης, celeritas, maturitas, Theophr. de cauſ. pl.

Πρωϊοσπορεῖσθαι, maturè ſeri. πρωϊοσπορεῖσθαι, maturè ſatus.

Πρωϊοσπορῶ, præmaturè ſemino. πρωϊοσποροῦσι τὸν κύαμον, fabã maturè ſerunt, Theophr. lib. 3. c. 30. de cauſ. plant.

Πρωϊόσπορος, qui maturè ſeritur. πρωϊόσπορα, frumenta quæ præmaturè ſerenda ſunt.

Πρωκτός, οῦ, ὁ, podex, anus, culus. vnde λακαταπύγων & λακκόπρωκτος, Ariſtoph. καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττει. vide Eraſmum in adagio, Podex lotionem vincit.

Πρωκτοτηρεῖν, aſpicere adulterorum nates dum depilantur: ita enim publicè adulteri plectebantur, Suidas.

Πρωλαδίας,

Πρηλυδίης, remiſſus, diſſolutus, pronus.

Πρὼν, πρωνὸς, ὁ, eminentia montis, & radix eius, collis. dicitur & πρηών. Ariſtoph. αἰγαίας πρῶνας, moles AEgei.

Πρὼξ, πρωκὸς, ὁ, Doricè, ros, roris gutta vel ſtillicidium. Archilochus etiam timidum hominem πρωκτὰ appellat.

Πρώονες, αἱ, loca incurua, prominétes mõtiũ vertices.

Πρῷος, πρώϊμος, Ariſtoph.

Πρῷρα, ας, ἡ, prora: ἀπὸ τοῦ προϊέναι, à præeundo, quaſi προϊέρα τις οὖσα, Bayf. vide in Chil. Eraſ. Prora & puppis.

Πρῷρα, anteriora, Etymol.

Πρῴραθεν, è proris.

Πρῳρατεύειν, proretam eſſe, Ariſtoph.

Πρῳράτης, ου, ὁ, & Πρῳρεὺς, έως, ὁ, qui hominibus ad prorã imperat, ipſámque regit, cuſtos & gubernator in prora nauis, prorarius, proræ director: proretam dicunt Latini, Bayf. ὁ τοῦ κυβερνήτου διάκονος, Xenoph. in OEcon.

Πρωροστάτης, ου, ὁ, qui primus ſtat.

Πρῶτα, pro πρῶτον, Atticè, primùm, quamprimùm, ἅπαξ, τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχήν. Neutris enim ſingulariter & pluraliter in Aduerbiorum ſignificatione indifferenter vtuntur. Homer. ὅθι ξ ἵζον ... πρῶτα θεῶν, i. ante deos alios. Ariſtoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο, ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν τὰ βλέφαρα περιέψησεν. τὰ πρῶτα, primę partes. Sic Virg. AEneid. 5, Emicat Euryalus & munere victor amici Prima tenet. τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα αἱρεῖν, primas referre. Ariſtophan. ἔχει τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας, i. πρωτεύει, πρῶτός ἐστι, princeps eſt, Homer. Iliad. β, οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, mancipes, οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι, i. magiſtri ſocietatum, Bud. in dictione Mancipes.

Πρωταγόρας, filius Euagoræ regis Salaminis in Cypro, Iſocrat. in Euagora.

Πρωταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui agit primas partes, primo loco certans, propugnator.

Πρωταγωνιστῶ, primas actionis partes ago, primo loco ago, in certaminibus præferor, Ariſtot. lib. 8, cap. 4.

Πρώταρχος, militiæ princeps, cap. 10. lib. 2. Macchab.

Πρωτατικὸν πρόσωπον, aduentitia perſona, quæ ſemel inducta in principio fabulæ, in nullis deinceps partibus fabulæ adhibetur.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, principatus, primus honor, primatũ locus. τὸ πρωτεῖον ἔχειν, Demoſt. τὰ πρωτεῖα τὰ τῆς πρώτης τάξεως γέρα, primæ partes, i. τὰ πρῶτα. Latini etiam primas appellant. τὰ πρωτεῖα φέρομαι, τῶν πρωτείων τυγχάνω.

Πρωτέλειαι, primitiæ. melius per ο vt ſuprà.

Πρωτεὺς, έως, ὁ, Proteus, deus marinus. Hymnus eius extat apud Orph. vide in Chiliad. Eraſmi. πρωτῆος αἰγιαλοῦ, litoris Prothei, in Epigram.

Πρωτεύω, μ. εύσω, π. κα, priores partes duco, primas teneo, primas fero, plurimum authoritatis obtineo, principem locum obtineo. πρωτεύω τῇ σοφίᾳ, ſapientia ſum excellentior. πρωτεύει αὐτῶν, eis ſe ducem præſtat, Xenoph. Omiſſ. lib. 2. Plutarch. in Apophtheg. πρωτεύουσι τῆς ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Idem in Solone, πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter ciues primas obtinet. Idẽ in Lycurgo, πρωτεύει κατὰ δόξαν, gloria præcellit. Dicitur quoque πρωτεύεσθαι. Eraſm. prouerb. Alpha penulatorũ.

Πρωτηρότης, qui primus arat, Heſiod. ἔργοις.

Πρώτιστα, primùm, in primis, i. τὸ πρῶτον. Aduerb. Ariſtoph. in Pluto, ἐμοὶ γὰρ εἰσιόντες εἰς τὴν οἰκίαν πρώτιστα, &c.

Πρώτιστος, ου, ὁ, primus. πολὺ πρώτιστος, pro πάντων πρῶτος, Hom. Iliad. β. & Ariſtoph. πρώτιστός μου, me prior, Nonn.

Πρώτμησις, εως, ἡ, pars corporis circa vmbilicũ, eo quòd ibi ſectio in corporibus primò fiat.

Πρωτόβαλος, primùm nauigans, πρωτόπλοος.

Πρωτοβαθρεῖν, lib. Eſther ὕψωσεν αὐτὸν καὶ ἐπρωτοβάθρει πάντων τῶν φίλων αὐτοῦ, exaltauit eum, & poſuit eius ſolium ſuper omnes amicos quos habebat.

Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, qui in eminentiſsimo loco ſedet, ὁ πρωτεδρείας ἀξιωθείς.

Πρωτοβολέω, primò emitto, in Epigram. πρωτοβολεῖν, priorem iaculari. πρωτοβολοῦν ξύλον βεβρώμενον, lignũ frugiferum affert primitiua, cap. 47. Ezechiel.

Πρωτοβόλοι, primò ferientes ſeu iacientes, in Epigr.

Πρωτοβόλος, equus, qui iã primũ dentes emiſit, pullus.

Πρωτογεννήματα θερισμοῦ, cap. 23. Exod. meſsis primitiua opera, ſeu primæ fruges, primitiæ frugum. πρωτογεννημάτων ἀπαρχὰς, frugum primitias, cap. 45. Eccleſiaſtici. & cap. 44. Ezechiel. τὰ πρωτογεννήματα ὑμῶν δώσετε τῷ ἱερεῖ, primitiua ciborum veſtrorum dabitis ſacerdoti.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator, quales ſunt in principũ aulis. Sic etiam dicitur animal quoddam Indicum, in quo ἡ γευστικὴ δύναμις præcipua eſt, vt ſcribit Alexand. Aphrod. Probl. lib. 2.

Πρωτόγονος, ου, ὁ, primogenitus. πρωτόγονος ἐντολὴ, mandatum primogenitum, Nazanz.

Πρωτογόνος, primò enixus, primùm pariens, primigenius. Heſiod. πρωτογόνον δ' ἰέφων, &c.

Πρωτόζυξ, primò mixtus ſeu matrimonio copulatus, in Epigramm.

Πρωτοθοινία, ας, ἡ, prima conuiuii portio.

Πρωτόθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, primo loco ſedens.

Πρωτόθροος, primò locutus, Nonnus. Item primo ſono editus. vnde πρωτόθροος ὀμφὴ, i. prophetia.

Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, prima cathedra, prima ſella, quaſi dicas præſidentiam.

Πρωτοκήριος, ὁ, primicerius.

Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus accubitus.

Πρωτόκουρος λειμὼν, vel πρωτόκουρος πόα dicitur, quæ primùm tondetur, Bud. Com.

Πρωτόλεια, τὰ, primitiæ frugum, prima ſpolia.

Πρωτολογεῖν, primas partes occupare in actione, primò agere.

Πρωτολογία, primus ſermo, prima actio, primæ partes (agendi.

Πρωτολοχία, ἡ, vide φάλαγγος μῆκος in Append. de vocab. milit.

Πρωτόμυστος, αἱ, primùm alicuius ſacris initiati.

Πρωτόμφαλον, ου, τὸ, clypei vmbilicus.

Πρῶτον, primùm, i. αὐτίκα δὴ, Demoſth. vbi nihil ſequitur. Vſurpatur ſæpe vice Comparatiui, vt apud Alexãd. Aphrod. lib. 1. Probl. ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ ἢ ἅμα, ictus tonitruum prius quàm fulgor efficit, aut ſimul. vbi cum Genit. iungitur, i. ante fulgur. πρῶτον ἁπάντων, Demoſth. πρῶτον dicendum, non πρῶτος, Phrynich. ἐπεὶ πρῶτον ἰσχύρισε, primo quoque tempore, Budæus in Epiſt. prior. τὸ πρῶτον, primarium, principium illud, Plutarc. in Numa, pro Deo ipſo. τὸ πρῶτον, πρότερον, ἐξ ἀρχῆς, Homer. Iliad. τὸ μὲν πρῶτον, Demoſth. poſt quod ſequitur ἔπειτα, i. deinde. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, primùm, Idẽ. πρῶτον πάλιν, idem Demoſt. πρῶτον μὲν, tum primùm, Xenoph. πρῶτον ἢ, prius quàm, Ariſtot. in Rhet.

Πρωτόπλους, primùm nauigans, aut qui primùm naui in aliquem locum venit.

Πρωτοπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Πρωτοπαγὴς, οῦ, ὁ, nuper vel primò fabricatus, nuper compactus, recenter inſtructus, πρώτως πεπηγὼς, νεωστὶ κατεσκευασμένος.

Πρωτοποσία, propinamentum, primus potus, Dioſcorid. lib. 2, cap. 193.

Πρωτόπλαστος, ου, ὁ, primò fictus & creatus, vt Adam.

Πρωτόπλοος, ου, ὁ, primò nauigans. Epitheton nauis nouæ, Euripid. in Androm.

Πρωτοπορεία, dicitur de iis qui primò incedunt.

Πρωτόποσις, ἡ, quæ virgo iam primùm nupſit marito, πρωτόπαιος.

Πρωτοπραξία, ἡ, prima exactio, quod primùm exigitur.

Πρῶτος, ου, ὁ, primus, præcedens, primarius, principatũ obtinens, ἄρχος, ſummus, antecedens. hic poſitiuus gradus apud Græcos ſæpius vſurpatur pro Comparatiuo, id eſt, prior aut ſuperior, vt cap. 10. Epiſtolæ ad Romanos. πρῶτός μου ἦν, cap. 1. Euangelii Ioannis, prior me erat, id eſt, potior & potentior erat. πρῶτος ἡμῶν, me prior,

AA.

Nonnus. πρῶτος φύσι καὶ πλούτῳ, Demoſthenes. πρῶτοι, maiores. ἡ πρώτη, prima: ἀπὸ πρώτης, ab initio, Thucyd. τὴν πρώτην, Demoſt. & Bud. primùm. vbi intelligitur ἀρχὴν.

Πρωτὸς, fortunæ ſubiectus, fatalis potius, oxyt. Cyril.

Πρωτογόνος, progenitor: & πρωτόγονος, primogenitus. πρωτόγονος ἀρχὴ παιδοτόκου ξὺν γάμον, &c. Nonnus, id eſt, nuptiæ, principium & primũ ſeminarium vitæ filios producentis.

Πρωτοπάκτος κονία, lixiuium è cineribus calce commixtis comparatum teſte Paulo.

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, præantiſtes, alæ præfectus, præſes, princeps, Xenoph. Vide in Append. de vocab. milit. in Λοχαγωγὸς, & ἐπιστάτης, & Φάλαγγος μῆκος. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu ſtat, Thucyd. πρωτοστάτης αἱρέσεως, author factionis, præfectus ſectæ.

Πρωτοτοκεύειν τὸν υἱὸν, filium facere primogenitum, cap. 21. Deuteronomii.

Πρωτοτόκια, τὰ, primogenia. τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ ἀπέδοτο, ius primogeniti permutauit: ſic Eraſmus in Epiſtol. ad Hebræos, c. 12. Adnotat idẽ πρωτοτόκια ſignificare non primitiua, ſed primogenitalia, vt ita cauſa docendi loquamur, i. ius primogeniti. τὰ πρωτοτόκια καὶ πρεσβεῖα, i. vt Bud. verbis vtar in Epiſtol. prior. primigenia & præcipuum ætatis. cap. 25. Geneſeos legitur πρωτοτόκια.

Πρωτότοκος, ου, ὁ, primogenitus. ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως, primogenitus omnis creaturæ, Nazanz. in Orat.

Πρωτοτόκος, ου, ἡ, primò enixa, quæ primùm peperit. πρωτοτόκους, id eſt, primiparis. Apud Græcos eodem verbo, accentu ſolùm tranſeunte parentes & partus intelliguntur.

Πρωτοτοκοῦσα, quæ primùm enititur.

Πρωτότομος, ὁ καὶ ἡ, qui primò cæditur, in Epigram. πρωτότομος καυλὸς, Galen. caulis prototomus & tener, qui & κύημα Dioſc. & ἔμβρυον apud Euſt. Inuenio & πρωτότομον καυλὸν in eodem ſignificato. πρωτοτόμου ἀμπέλου, vitis primò putatæ, Theophr. lib. 4. cap. 16. hiſt. plant.

Πρωτοτομῶ, in primis puto.

Πρωτότυπον, ου, τὸ, exemplar.

Πρωτότυπος, ου, ὁ, primitiuus.

Πρωτουργὸς, primarius, Plato de Leg.

Πρωτοφανὴς, primò apparens, Nonnus.

Πρωτοφυὴς, Apollon. lib. 7.

Πρωτὼ, ὄνομα νηρηΐδος.

Πρώτως, primùm, primò, principaliter, præcipuè, primariò, primo loco, κυρίως, i. propriè & per ſe, non per accidens, Alexand. Aphr. πρώτως ἔχειν apud Plat. præcellere, πρωτεύειν. Apud Gal. idẽ ſignificant πρώτως, ἁπλῶς, κατὰ πρῶτον λόγον, & κυρίως. Huic opponitur τὸ δευτέρως.

Πταῖσις, voles, in Epigram.

Πταίρω, ſternuto, πτάρνυμαι.

Πταῖσμα, ατος, τὸ, error, peccatum, delictum, crimen, caſus, lapſus quilibet, σφάλμα, infortunium, calamitas, clades, detrimentum, damnum. Refertur & ad fabularum exactionem in ludis ſcenicis, quam Terent. in prologo Hecyræ calamitatem appellat.

Πταίω, μ. αίσω, π. αικα, incido in fraudem, incido in aduerſam fortunã, fallor, offendo, labor, erro. Eſt propriè impingere ad quippiam, ac labi: leuius eſt quàm cadere, quemadmodum impingere poteſt qui non planè cócidat. Ponitur itaque pro errore peccare, delinquere, nocere. Neutr. abſol. οὐκ ἐλάσσω πταίει, nõ minus labitur. Thucyd. μὴ περὶ Μαρδονίῳ πταίσῃ ἡ Ἑλλάς, ne Mardonio ſubiiceretur Græcia, Herodot. οἱ πεπταικότες, Rhetor. ad Alexand. videntur dici qui rebus duris & aduerſis cõflictati ſunt. Πταίσαντας τῇ μάχῃ, Ariſtid. i. victos.

Πτελέα, ἡ, ſtorea quæ in lẽbis ſubſternitur, Pollux.

Πτάκις, ιδος, pauidus.

Πτακισμὸς, οῦ, ὁ, timiditas.

Πτακωρεῖν, timere, pauere.

Πτάομαι, volo, as. ἐπτ, ἐπτάμην, ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις. πτᾶσθαι, vnde διαπτᾶσθαι apud Ariſtoph. ex Euripid.

Πτάμενος, volans. πταμένη, πτᾶσα. Homerus.

Πτανεῖον, ου, τὸ, culina.

Πτὰξ, κὸς, pauidus, δειλὸς, πτώξ.

Πταρμικὴ, ἡ, ptarmice genus fruticis valens ad ſternutamenta excitanda, vnde nomen accepit, Dioſc. lib. 2, c. 195. ſternutamẽtaria herba à Romanis dicitur teſte Marcello ibidem.

Πταρμικὸς, οῦ, ὁ, habens vim ciendi ſternutamenta, ſternutationem prouocans ac proliciens, ſternutatorium.

Πταρμὸς, οῦ, ὁ, ſternutatio, ſternutamentum, Alexand. Aphrod. πταρμοὺς κινεῖν, ſternutamenta mouere, Galenus lib. 1. ad Glauconem.

Πτάρω, & Πταίρω, & Πτάρνυμι, ſternuto. Neutr. abſol. ἔπταρον, ſternutaui, in Epigram.

Πτάω, μ. ἤσω, ἀόρ. β. ἔπτην, volare. Neutrum.

Πτι, ſyllabica eſt adiectio, facta per ſyncopam à ποτὶ, vt πῆι pro cur.

Πτέλεθρον, iugerum, πλέθρον.

Πτελέα, ας, ἡ, & Πτελεὸς, οῦ, ὁ, vlmus, εἶδος δένδρου, Hom. Iliad. & Dionyſius de ſitu orb. eius truncus valet ad fundamenta ædificiorum. Vide Dioſcor. lib. 1, cap. 112. qui & lib. 1, cap. 183. inquit In Cypro quandam ficum eſſe, quæ vlmus eſſe videatur. Eſt etiam πτελέα, vrbis nomen.

Πτελέϊνος, vlmus.

Πτεία, ἡ πτερὶς, Theophr. lib. 1. hiſt. cap. 8.

Πτέρινος, alatus, πτερωτός. πτερίνοις θεοῖς, Ariſtoph.

Πτερὶς, ίδος, filix herba, Dioſc. lib. 4, cap. 282.

Πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum, pars pedis poſterior: ἀπὸ τοῦ πατεῖν, proculcare, & ἔρα terra. Vnde & πτέρνη τῆς πόλεως apud Lycophr. pro ἡ βάσις, teſte Euſtath. ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων, poſt veſtigia gregum, cap. 1. Cantic. Salomonis. Eſt & inferior pars mali, Bayſius. Item πτέρνα dicitur quæ in ληνὸν aut ἰσοδόκην immittitur apud Pollucem, quæ mali calx à Vitruuio dicitur.

Πτέρνη, idem, Etym.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, ὁ, calcar.

Πτερνίδες, αἱ, fundum, & baſes peluium medicorum.

Πτερνίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſupplanto. Actiu.

Πτέρνιξ, ικος, ὁ, pternix, icis, caulis quidam cacti ſuffruticis, Theophr. lib. 6. cap. 4. hiſt. plant.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, δόλος, ἀπάτη, ἐπιβουλὴ, ſupplantatio, dolus, inſidiæ.

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, ſupplantator.

Πτερνοκοπεῖν, calcaneis ſtrepitum mouere, ſupplodere pedibus.

Πτερνοτρώκτης, perniuorus, proprium muris, Homerus de bello ranarum.

Πτερόδονητος, ου, ὁ, pennis verberatus, ταχύς.

Πτερόεις, όεντος, ὁ, volatilis, penniger, velox, ταχὺς, agilis, leuis, ἐπτερωμένος ἢ ταχέως φερόμενος. πτερόεντα, in Epigram.

Πτερόεντα dicuntur verba quaſi alata, ſiue pennigera, quòd veluti miſſilia ſunt velocia, ac animum vulnerantia inſtar ſagittarum. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Homer. i. λόγους ταχεῖς: λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον.

Πτερὸν, οῦ, τὸ, penna, ala. Galenus docet τὰ πτερὰ danda eſſe febricitantib⁹, vt quæ carne ſint molli. Pro plumis, δηλ. ὅ, κατὰ δὲ πτερὰ χαυνότερα. πτερῶν quædam πτίλα, i. implumes, quædã πτερὰ propriè, hoc eſt, pennatæ alæ, quædam etiam ὠκύπτερα, quaſi citipennes nominantur. Item πτερὰ, palmulæ remorum apud Polluc. qui & περὶ κωπῶν. Heſiod. νηὸς πτερὰ dicit, i. ἱστία, vela. Vocantur item πτερὰ ſeu πτερώματα in re ædificatoria muri duo in altitudinẽ conſurgentes alarum inſtar.

Πτεροῤῥοέω, & Πτεροῤῥυέω, pennas demitto, amitto pennas, Ariſtoteles.

Πτερύσσεσθαι, volucrem fieri. Dicitur etiã per metaphoram ἀντὶ τοῦ αἰωρεῖσθαι, hoc eſt, ἐπαίρεσθαι, ſpe erigi & animo exultare, quaſi alitem fieri: quia animus ſic geſtiens cõſiſtere neſcit & ſibi conſtare. Philo de mundo, ὑπὸ τοῦ τὸ

ἐν ἰδεῖν ἱμέρῳ πτερωθεὶς, præ deſyderio illud vnum cernendi quaſi ales factus, i. deſyderio volitans. ναῦς τῷ ἱςίῳ πτεροῦται, nauis vela pennis induuntur, Nazanz. ἐπτέρωται, pennis eſt intectus. ἐπτερώθησαν, i. ἐπτήρθησαν. ἐπτερωμένος, pennatus, Ariſtophanes.

Πτεροφόροι, οἱ, vocantur curſores, tabellarii ac nuntii, quòd hi peregrè proficiſcentes (vt Dionyſ. ſcribit) ſurrectas in capite pennas geſtare ſolebant. Plut. in Othone, καὶ πτεροφόροι συνεχῶς ἐφοίτων, ἀεί τι προσχαρὲς ἐκείνῳ φράζοντες, & pterophori aſsiduè adueniebant, illi ſubinde accidere quippiam aſſerentes. Ad id Iuuenalem quoque alluſiſſe putant nonnulli,

Tanquam de Cattis aliquid, toruíſque Sycambris
Dicturus, tanquam diuerſis partibus orbis
Anxia præcipiti veniſſet epiſtola penna.

Deducitur autem vox ἀπὸ τοῦ πτερὸν καὶ φέρειν. Eſt & in Septentrionibus ad Rhiphæos montes regio hoc nomine nuncupata, ab aſsiduo niuis caſu, pennarum quadam ſimilitudine, Herodoto & Plin. authorib. Sic enim ſtultè opinabantur aerem oppletũ eſſe pennis, proindéq; non patere in longinqua proſpectũ, neque tranſitũ. Itẽ ordo quidam militaris hoc nomine appellabatur, διὰ τὸ ἐν τοῖς λόφοις πτέρωσιν, i. propter criſtas quas in cono geſtant. Item ſacerdotum genus apud AEgyptios.

Πτεροφόρος, regio apud Pomponium Melam.

Πτεροφυήσαντες, οἱ, plumati.

Πτεροφυήσουσι, alas aſſument, cap. 42. Eſaiæ.

Πτερόω, ῶ, μ. ώσω, π. κα, alas accõmodo: quod ad nauẽ tranſtulit Greg. ἡ ναῦς ἐκ λιμένων ἀνάγεται, καὶ τῷ ἱςίῳ πτεροῦται. Et Virg. AEneid. 3, - & velorum pandimus alas. Et Plato Polit. 5, πτερῶσαι appellauit equites è peditibus facere, Bud. Com.

Πτερυγίζω, μ. ίσω, π. ικα, volaturio, alas moueo. De auibus propriè dicitur adhuc pẽnis immaturis volare geſtientibus, ſed fruſtrá. οὐ πτερυγιεῖς ἐντεῦθεν, nõ hinc auolabis, Ariſtoph. Tranſlatè ponitur pro fruſtra & inaniter conari. Idem in Plut. ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις, fruſtra nugaris, nihil promoues, nihil agis, deblateras, Lucian. vſurpauit pro indecorè & ſcurriliter geſticulari, Eraſ. Chiliad. & Bud. Com.

Πτερύγιον, ου, τὸ, ala, vel potius parua ala. eſt enim diminutiuum à πτερόν. Accipitur pro pinnaculo apud Matthæum 4. quòd in alarum morẽ motetur. τὸ τοῦ ἱεροῦ πτερύγιον, templi pinnaculum, Nazanz. in Orat. πτερύγιον τῆς διπλοΐδος, cap. 16. lib. 1. Reg. & cap. 24. ſummitas pallii, ora chlamydis, lacinia veſtis, inquit Sabellicus. πτερύγια καὶ λεπίδες, pennulæ & ſquamæ, cap. 11. Leuitici de piſcibus. Item naſi prominentes vtrinque alæ apud Gal. lib. 2. de vſu partium, & extrema gubernaculi pars in naui. Item membranula oculi ſub angulo oriens, quæ ita augeſcit quandoque vt pupillã operiat. Latinè vnguis dicitur à Celſo. duplex enim genus, vnum appendicis more adhæreſcit, alterũ quaſi connatũ coalitúmque eſt, vt Caſſius medicus annotauit. Pterygium fit quandoque in oculo, quũ poſt longam in candido oculi exulceratiõnẽ carníſque in ea parte maius incrementũ, neruoſa & tenuis membrana oculo ſuperincurrit, inquit Gal. πτερύγιον ὀφθαλμικὸν, pinnula oculorũ, Ruell. concretus in hominis oculo vnguis, Marcel. lib. 5. Dioſc. cap. 128. πτερύγια τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, vngues in oculis orientes, Hermol. c. 22. lib. 2. Dioſc. Eſt & pterygium quod in pedibus manibúſque fit, & vbique, ad pollicis præcipuè vnguem. Eſt autem carnis incrementũ circa vngues, vnguis aliquã operiens partem. πτερύγια τὰ ἐν δακτύλοις. Dioſc. lib. 1, cap. 152. πτερύγια ἀπουλοῖ, pterygia ad cicatricem ducit, Ruel. digitorum pterygia tollit, Barbarus: digitorũ reduuias, Marcell. Dioſc. diuerſa facit πτερύγια & παρωνυχίας, lib. 5, c. 6. παρωνυχίας τε καὶ πτερύγια καὶ οὖλα ἐφεστῶτα καὶ αἱμασσόμενα σὺν μέλιτι θεραπεύει, reduuias & pterygia & abſcedentes gingiuas cruentáſque cum melle ſanat.

Πτερυγοφόρον, ſuccinum, dictum quòd ſtramenta, floccos, paleas fimbriáſque ad ſe trahat. πτερυγοφόρον ἤλεκτρον vide in dictione Λυγκούριον.

Πτερυγώδης, alatus, alæ ſpeciem gerens. πτερυγώδεις, οἱ, à medicis dicuntur ii quibus extant atque eminent retrorſum ſcapulæ in modum alarum excarnes, cuiuſmodi homines tabi obnoxios cenſent, Galenus lib. 2. & 6. Epid. & cap. de Temper.

Πτερυγωκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, celeripennis, pernix, ὠκύπτερος apud AEſchylum.

Πτερυγώματα, τὰ, pudendi muliebris labra, quæ κρημνοὶ ab Hipp. dicũtur, ambitꝰ genitalis muliebris, Cor. Cel.

Πτερυγωτὸς, alatus, pennatus, volucris, Ariſtoph.

Πτερυλλίδες, αἱ, cicadæ.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala, ἀίτωμα, plauſus & quaſſatio alarum, vt apud Plinium de gallinaceis, Diem venientem nuntiant cantu, ipſum verò cantum plauſu laterum. Item latior temonis pars. & veſtis pars citra fimbrias. αἱ χιτῶνος πτέρυγες, &c. tunicæ pinnæ, &c. Plut. in Numa. ſic Lapus. ſed puto ſignificare manicas. eas pinnas ait virgines Spartanas geſtare ſolitas ab inferiori parte non conſutas. Nicander πτέρυγας vocat pedes teſtudinis marinæ quibus innatat. πτέρυξ etiã dicitur herba quæ & ἄκανθιον, Dioſc. lib. 3, cap. 151. de foliis abietis Theophraſt. lib. 3. hiſtor. plantar. cap. 10. pro rupe ſeu terra ſublimi, Euripid. pro acie in Epigram.

Πτέρις, ιδος, ἡ, genus herbæ, vulgò filix fanaria dicitur.

Πτερύσσεσθαι, idem quod πτερυγίζειν: vel quum latera alis ſuis feriunt, vt gallinacei ante cantum, Lucian. Bud. Comm. cap. 1. Ezechielis, πτέρυγες πτερυσσόμεναι ἑτέρα τῇ ἑτέρᾳ. vbi Latinè, pennæ corũ rectæ alterius ad alterum.

Πτερυτὸς, πτερωτός.

Πτερώματα, τὰ, pinnæ & muri in ædificiis ab alarum ſimilitudine.

Πτερώσας, adaptans pennas.

Πτέρωσις, ala. πτερώσεως διαλυθείσης, pennis diſſolutis, Lucian. πτέρωσιν ἀναλαμβάνει, pennas recipit, Ariſtoph.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, qui pennas accommodat, & pennatus, Nazanz.

Πτερωτὸν, τὸ, ales, volucris.

Πτερωτὸς, οῦ, ὁ, pennatus, alatus, pennis intectus, volucer, pennis volans. περὶ τῶν πτερωτῶν, de alatis.

Πτῖλον, ου, τὸ, πτερόν.

Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus auium.

Πτῆναι, & Πτῆμι, μ. ήσω, π. ηκα, ἀόρ. β. ἔπτην. vnde πτῆναι, volare. Neutrum abſolutum.

Πτηνὸς, οῦ, ὁ, volucris, vt Gaza vertit in Ariſtot. volatilis, alatus: & πτηνὸν, volucre, pennigerũ. τὰ πτηνὰ ζῶα, animantes volucres. πτηνοὶ πόδες, volucres pedes, in Epigram. πτηνοὶ λόγοι, Plato de Leg. verba volatilia.

Πτῆσις, εος, ἡ, volatus, volatio, Gaza in Ariſtot.

Πτήσομαι, volabo, in Epigram.

Πτήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, timeo, inhorreo, metu trepido & contrahor, percellor, cõſternor, fugito. Soph. in Aiace, τάχ᾽ ἂν ἐξαίφνης εἰ φανείης, σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι, ſilentio contrahantur & trepident, i. συσταλεῖεν ὑπὸ φόβου. Xenoph. ἐν χειμῶνι ὅτι οὐ φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς, οἴκοι καθήμενοι. πόλις πρὸς πόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα, Euripid. ciuitas calamitate accepta trepida ſe recepit ad alienam ciuitatem, i. confugit. πτήξαντες ἠρεμεὶ, Ariſtoph. quietè ſubſidentes, vt in inſidiis fit etiam ſine metu.

Πτητικὸς, ὁ, volax, vt Gaza vertit in Ariſtot. altiuolus, ad volandum aptus. ὁ μὴ πτητικὸς, qui minus volat.

Πτίλον, ου, τὸ, pluma, penna mollis, velum, remus: pro galea, Ariſtoph. Interpr. πτίλα βλέφαρα, Dioſcor. lib. 2, cap. 87. raritas ſuperciliorum, Hermolaus, glabreſcentes ſimúlque naſcentes aliæ palpebræ, Marcellus annotans Dioſcor. deſignare eam labem quam Græci πτίλωσιν & πτίλα βλέφαρα dicunt, quod malũ Galen. in Iſagoge deſcribit. ab auibꝰ & earũ pennis facta vox eſt: πτίλα enim dicũtur lanugines magis q̃ pẽnæ ſtatim excluſos pullos veſtientes, quibꝰ deinde cũ incremẽto auis pereuntibꝰ.

legitimę plumæ oriuntur. πτίλα ὐ πτερωτὰ φορέει, alas non pennatas ſed glabras gerit, Herodot.

Πτιλὸς, ῦ, ὁ, caluus, ſuperciliis depilatis.

Πτίλωσις, ιος, ἡ, oculorum vitium, quum pili ſuperioris palpebræ defluunt, vel quum conuertuntur pupillámq; impediunt, vel ordine duplici ſupernaſcuntur. craſſities eſt calloſa palpebrarum rubea, cui accedit frequẽter defluuium pilorum: ſic AEgin. lib. 3.

Πτιλωτὰ, τὰ, quæ membrana ſicca volant: ſic Gaza in Ariſtotele.

Πτισμὸς, ῦ, ὁ, genus cantilenæ.

Πτισάνη, ης, ἡ, ptiſana, hordeum vel triticum decorticatum, furfur. Fit etiam ptiſana ex aliis frugibus, Marcell. lib. 2. Dioſcor. Apud Columellam pultis genus ex farina hordeacea, cui maxima reſtaurãdarum virium vis ineſt, & nutriendi. eius cremor ſiue ſuccus datur febricitantibus, Galen. lib. 1. ad Glauc. πτισάνη prima & ſecunda breui, in Epigr.

Πτίσσω, purgo, decortico, tundo, quod pinſendo fit in hordeo & aliis frugibus, Bud. Comm. ἐπτισμέναι κριθαὶ, hordeum pinſitum, Gaza lib. 8. Animal. Ariſtotelis, hordeum à gluma ſeparatum, Idem. πτιστὸς, piſtus, Gaza li. 2. hiſt. plant. Theophr.

Πτιστικὸν, ῦ, τὸ, cantionis ſpecies.

Πτόα, ας, ἡ, pauor, timor, tumultus.

Πτοίομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, timeo, abeo in ſtuporem, animo percellor, pauore perfundor, conſternor. μὴ πτοηθῆτε, ne terreamini, ne paueatis. ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œſtro perculſus es, Eurip. πτοῖται περὶ τὰ ξύλα, lignis gaudet, Ariſtot. lib. 8. Animal. ἐπτόηνται περὶ τὴν ὀχείαν, copia libidinis gaudent, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 8. ἐπτοῆσθαι περὶ τὴν ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῆς ὀχείας, i. voluptate rei venereæ geſtire atque incitari, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 18. ἐπτοημένος, attonitus, ſtupid⁹. ἐπτοημένος περὶ τοῖς ἐν τῷ σκηνῇ τέρψεις, Chryſoſtom. de officio Epiſc. id eſt, captus. πτοηθέντος καὶ διαφυγόντος τῦ ὄρτυγος, coturnice trepidante & euolante, Plutarch. in Alcibiade. ἵπποι πτοηθέντες ἀπ' ὑδεμιᾶς ἐμφανοῦς προφάσεως, equi perterriti nulla manifeſta cauſa, Idem in Publicola.

Πτοέω, μ. ήσω, π. ηκα, terreo, afficio ſpe vel metu, hallucinor. Act. Accuſ.

Πτοιηθεὶς ἵπποις, ſtudioſus equorum.

Πτόησις, εος, ἡ, ſtupor, attonitio, formido, affectio. libido, Gaza ex Ariſtotel. lib. 4, cap. 5. de generat. Animal. i. coitus auium.

Πτοΐα, ας, ἡ, pro πτόα, pauor, inanis metus, Etym.

Πτοιὰ, idem.

Πτοιαλέος, trepidus.

Πτοιέω, μ. ήσω, π. ηκα, terreo, pro πτοέω, cõmoueo, percello. Act. Accuſ. Heſiod. πρὸς ὁμήλικας ἐπτοίηται, i. gaudẽs ſpectat æquales ſuos, & intentus eſt ad eos.

Πτοῖος, timor, tumultus.

Πτολίεθρον, ου, τὸ, &

Πτολίεθρον, oppidum, πόλισμα, πόλις, vrbs.

Πτολεμίζω, belligero, πολεμίζω, i. πολεμῶ. Odyſſ. ξ, πτολεμίζομεν υἷας ἀχαιῶν.

Πτόλεμος, πόλεμος, Homer.

Πτολίαρχος, πολίαρχος, in Epigr.

Πτολιόπορθος, ου, ὁ καὶ ἡ, &

Πτολίπορθος, vrbis populator vel expugnator. Hom. Iliad. β, πτολίπορθος ὀδυσσεὺς, i. πόλεις πορθῶν, πολεμικός.

Πτόλις, ιος, ἡ, i. πόλις. Iliad. β, κατ' πτόλιν.

Πτόλισμα, ατος, τὸ, ciuitas.

Πτορθάκανθος, ramos gerens aculeatos, ramis aculeiger.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, germen, planta, plantula, κλὼν, κλάδος, βλάστησις. Heſiodus, πτόρθοιό τε λήγει, finem facit germinandi. Ariſtophanes in Pluto pro ſcapis & ramulis maluæ ſeu germinibus, ἀντὶ δὲ δ' αὐτὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους. πτόρθος μέγας, pro claua Herculis, in Epigrammate.

Πτόρμος, celer, prudens.

Πτόρμος, ῦ, ὁ, ſternutatio, pro πταρμὸς, AEolicè.

Πτύας, ſpecies aſpidis, à ſpuendo.

Πτύγμα, ατος, τὸ, ſignificat quippiam duplicato cõpoſitum aut cõplicatum, vt linteũ: quod & δίπλωμα dicitur.

Πτύγξ, γος, ptynx, auis quam nonnulli eandem eſſe putant cum hybri, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 12.

Πτύελον, ου, τὸ, ſpuma maris, ſputum, ſaliua, peluis tonſoria. Alex. Aphr. l. 2. Prob. πτύαλον dicit per α. ἀνάγεται τὸ πτύαλον, pus expuitur, vt vertit Gaza.

Πτυκτίον, ου, τὸ, ruga, libellus.

Πτυκτὸς, ῦ, ὁ, plicatus, conuolutus, obſignatus.

Πτιλλὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ, cap. 21. Leuit. κυρτὸς ἢ ἔφηλος τοῦ ὀφθαλμοῦ, &c. ſi gibboſus, ſi lippus, ſi albuginem habens in oculo, &c.

Πτωνὸν, præceps.

Πτὺξ, χὸς, ὁ, vel Πτύξις, flexus, flexura, plica. Ilia, ἡ, ὁ, ξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε. & montiũ decliuitas, Etym. dicitur itẽ πτυχή.

Πτύξαγις, cancri epitheton.

Πτύον, ου, τὸ, ventilabrum, cribrum, inſtrumentum quo grana repurgantur à paleis, θρίναξ, vannus. πτύον inde dictum eſt, quod paleas ſecernat à granis. Nam πτύω eſt expuo.

Πτυόφιν, cum ventilabro.

Πτυρμὸς, metus, horror.

Πτύρομαι, conturbor, terreor, conſternor animo, & percellor, ἐκπλήττομαι, tumultuor. Dicitur etiam quum auis ſe vel pullos roſtro ſcalpit. πτυρεὶς ἵππος, conſternatus equus, Plutarch. in Fabio.

Πτύσις, excreatio, ſputum, expuitio.

Πτύσμα, & πτύσμα, ατος, τὸ, idem.

Πτύσσομαι, induo. Ariſtoph. νεφ. πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, i. περιβάλωμαι τὸ ἱμάτιον διπλασιάσας.

Πτύσσω, μ. ύξω, π. υχα, plico, contraho in rugam. Actiu. Accuſ. τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, purpuram in ſinus contrahere, Plut. in Romulo.

Πτύχη, ης, ἡ, plicatio. πτύχη vt eſt in commentario in primum Arg. Apoll. λέγεται ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα, locus vbi nauis nomen inſcribitur.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, concauitas, vallis, μυχὸς, ſinus. Eurip. ἐν δέλτου πτυχαῖς, in finibus & plicis epiſtolæ. Sophoc. ἐν κευθμῶνος πτυχαῖς, αὐτὶ τῦ κοιλώμασι.

Πτυχὶ, τῷ, rugoſo.

Πτυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugoſus. πτυχώδη ἐπικαλύμματα, loculoſa rugoſáque opercula, Ariſtot. de Anim.

Πτύω, μ. ύσω, π. υκα, ſpuo, exereo, emitto ſputũ, expuo, eiicio de mari, in Epigr.

Πτωκάδες, Harpyiæ, Schol. Sophocl. in Philoct.

Πτωκάζειν, formidare, δειλιᾶν.

Πτῶμα, ατος, τὸ, caſus, ruina, lapſus. πρὸς πτώματα πονίζεται, bibitur præcipitatis ex alto, bibitur contra præcipitationes, Dioſcorid. lib. 1, cap. 187, & lib. 3, cap. 2. Item cadauer, à cadendo dictum, hoc eſt, ἀπὸ τῦ πίπτειν, quẽadmodum & Latinis.

Πτὼξ, κὸς, ὁ, timidus. vnde pro lepore ponitur: à timiditate, hoc eſt, ἀπὸ τῦ πτώσσειν.

Πτῶον ἱερὸν, Ptoum templum, Herodot. lib. 8. eſt autem in Bœotia ſupra paludem Copaidem ante montem, pximè vrbem Acræphiam.

Πτώσιμος, ου, ὁ, caducus.

Πτῶσις, ιος, ἡ, idem quod πτῶμα, iactus, proſtratus, ruina: & caſus Nominis declinati apud Gramm. & Ariſtot. de interpr. Plaga exponitur cap. 30. Exodi, οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς πτῶσις ἐν τῇ ἐπισκοπῇ αὐτῶν, non erit in eis plaga, quum fuerint recenſiti.

Πτωσκάζω, & Πτώσσω, Ionicè, p πτήσσω, μ. ώξω, π. ωχα, formido, timeo, metu perterreor, πτωχεύω, συστέλλομαι, mendicando adeo. μή πως μεταξὺ χάζοιτο πτώσσων ἠρινείους οἴκους.

Πτωτικὸς, caſualis.

Πτωτὸς, cadens.

Πτωχαλάζων, pauper arrogans, oſtentator diuitiarum, præ ſe ferens faſtum cum paupertate coniunctum, Athenæus. vide prouerb. in Chiliad. Eraſmi, Meſſe tenus propria viue.

Πτωχεία, ας, ἡ, inopia, mendicitas.

Πτωχεῖον, ptochium, i. πτωχοδοχεῖον, domus medicorum, in canone 8. concilii Chalced.

Πτωχεύω, μ. σω, π. ευκα, inops dego, i. πτωχός, μενδικῶ, mendico. Neutr. abſolutum. Odyſſ. ο, λελιαίομαι κατὰ ἄστυ πτωχεύων. μηδέ τι πόσιν πτωχεύειν, πόσιν ἐπαύτως, Nazanzen. in Orat. πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, idem Nazanz. ob meam carnem pauper fit.

Πτωχίζω, pauperem facio, cap. 2. lib. 1. Reg.

Πτωχικός, ἡ, ὁ, mendicatorius. πτωχικὴ στολή, Eurip.

Πτωχότερος, mendicior.

Πτωχοποιός, mendicos faciens, parans mendicitatem.

Πτωχός, ἡ, ὁ, inops, mendicus. Homer πρὸς γὰρ διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Differunt πτωχὸς & πένης, vt docet Ariſtoph. in Pluto his verbis, πτωχοῦ μὲν βίος, ζῆν ἐστι μηδὲν ἔχοντα· τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, περιγίνεσθαι δ᾽ αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ᾽ ἐπιλείπειν. πτωχὸς nomen ignominiæ, Demoſth. in Fœminino genere πτωχή, pauper, cap. 21. Euangelii Lucæ. Apud Euangeliſtas ſæpius πτωχός, id eſt, pauper capitur pro miti ſeu manſueto, more Hebræorum, quòd ferè ferocitas comitetur diuitias, & ſit ferocitas indocilis.

Πύαλος non dicendum, ſed πύελος Atticis, Phrynic.

Πυάμους veteres dixiſſe fabas pro κυάμους, annotat Euſtath. Iliad. χ.

Πυανεψιών, ῶνος, menſis apud Athenienſes, qui Romanis eſt October, ſi Theodoro credimus. Iulium interpretatur Lapus in Theſeo Plutarchi, in quo celebrantur πυανέψια feſta Apollini ſacra, quibus πύανα coquebant, hoc eſt, fabas & legumina quædam: vnde & nomen menſi. Et πυανέψιος, feſto in Apollinis honorem inſtituto, quaſi κυανέψιος dici annotat Euſtath. Iliad. χ.

Πυανός, faba, legumen.

Πύαρ, coagulum, πυτία.

Πυαρίτης, decoctum lac, quod ſtatim à partu emulgetur, coloſtrum. Dicitur & πυέατιον.

Πυγαῖον, ου, poſticus. πυγαῖον ἄκρον, extrema natium.

Πυγαῖος, ου, ὁ, ſalax, libidinoſus.

Πύγαργος, ου, aquilæ genus cauda albicante. Apud Ariſtotelem Theod. ait poſſe albicillam interpretari. Vocatur & νεβροφόνος, id eſt, hinnularia, eodē Theodoro interprete. Item qui eſt albo podice, mollis & effœminatus: à πυγὴ & ἀργός.

Πύγελα, τά, vrbs circa Epheſum Chio oppoſita. ciuitas enim hæc Ioniæ ſic dicta, quòd nonnulli ex iis qui cum Agamemnone militarum venerant, illic propter morbum ſedem & nates infeſtantem commorati ſunt, Theopompus.

Πυγή, ῆς, ἡ, nates, longa priore, Ariſtoph.

Πυγηδόν, Aduerb. Ariſtot. lib. 5. Anim. πυγηδὸν συνιόντες λέοντες, leones auerſi coeuntes. πυγηδὸν ἀναχωροῦσι νεμόμενοι, recedunt in auerſum paſcentes, Idem.

Πυγίδιον, ἐπύγιον, Ariſtoph.

Πυγίζω, μ. ίσω, π. ικα, pædico. Act. Accuſ. iung.

Πύγισμα, ατος, τό, pædicatio.

Πυγιστής, ῦ, ὁ, pædico.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, pygmæus: à homine πυγών, id eſt, πῆχυς quaſi πηχυαῖος, quòd cubitales ferè ſint, & ternos dodrãtes non excedant, vt ſcribit Plinius. πυγμαῖοι, i. nani, pumiliones, & puſilli homines, Gaza cap. 6. lib. 2. de gener. Animal. Ariſtotelis. Sedes eorum ſunt ſupra AEgyptum prope Oceanum, quibus cum gruibus dimicatio eſſe ſolet, vt ſcribit Homer. initio Iliad. γ. Vide in Chil. Eraſm. Pygmæorum acrothinia Coloſſo adaptare. πυγμαῖος item, i. bellator, & ad bella promptiſſimus, inquit Hieron. in cap. 27. Ezec. De Pygmæis Gell. lib. 9, c. 4.

Πυγμαίως, inſtar pugni, Etym.

Πύγματος, ου, ὁ, inſtabilis.

Πυγμαχέω, ſum pugil, cæſtu pugnam committo. Apol. 2, ἀεθλεῦον πτύλω ἀπεσύντο πυγμαχέοντα.

Πυγμαχία, ας, ἡ, cæſtuum pugna, pugillatus. Apollon. 2. Arg. πυρέσσεσθαι ὑπὸ πυγμαχίης.

Πύγμαχος, ου, ὁ, pugil.

Πυγμή, ῆς, ἡ, cæſtus, pugnus, pugilatus, i. certaminis genus, quod cæſtibus exercebatur. Plutarch. de Lycurgo, πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. De eo Virgil. quoque AEneid. 5.

Πυγμῇ, πυκνῶς cap. 7. Euang. Marci crebrò exponitur.

Πυγολαμπίς, ίδος, ἡ, cicindela, genus inſecti, quod nunc pennatum eſt, nunc impenne, Ariſtot. lib. 4. Anim.

Πυγός, ῦ, ὁ, & Πυγοστολίς, breuis, & genus animalis. πυγὸς etiam apud Theoph. lib. 3. hiſt. pl. c. 4. enumeratur inter arbores montanas: à Gaza non exponitur.

Πυγοστόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, clunes ornans vel lacertos: epitheton meretricis. Heſiod. μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω, i. κοσμοῦσα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἕδρας μέρη ζωναῖσιν, ἢ στολίζουσα τοὺς πυγῶνας καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιδεραίοις χλιδῶσι καὶ δακτυλίοις, vt exponit Interpres.

Πυγούσιον, ου, τό, cubitale, vlna.

Πυγών, ῶνος, ὁ, cubitus: ἀπὸ τῆς ὠλεκράνου ἐπὶ τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς ἐκτεταμένον μέτρον, Theon. τὸ δὲ μῆκος ὀκτωκαίδεκα πηχῶν καὶ πυγῶνος, id eſt, duodeuiginti & amplius cubitorum eſt longitudo.

Πυγωνιαῖος, cubitalis.

Πυδαρίζω, αἰτὶ τοῦ ποδαρίζω ἀσελγῶς, calcitro, clunes motitans laſciuiter ſalto, Etym.

Πυέλιον, ου, & Πυελίς, ίδος, ἡ, & Πύελον, ου, τό, & Πύελος, ου, ὁ, ſcyphus, vrna. Pollux inter vaſa balnearia ponit, quam alii μάκτρας vocant. videtur autem πύελος concauus locus fuiſſe in quo abluerētur: quanuis & theca rectè dicatur πύελος. Nōnulli πυέλους balnei ſolia interpretantur. Significat etiã hoc nomen id quod palam Latini vocant in annulo, vbi ſcilicet gēma includitur. Item apud Medicos concauitas, aut intercapedo in quam cerebri meatus exeunt. ληνὸν quaſi torcular Heroph. vocauit. πύελος non πύαλος, Phrynic. ὑφ᾽ αὐτοῖς ὑπόκοιλα ὅμοια πυελίοις, ἐν οἷς ὁ καρπός, Dioſc. lib. 4, c. 255, ſub ipſis calyculati folliculi aliquantum caui, in quibus ſemen continetur, Ruell. ſub ipſis caua peluibus ſimilia, in quibus ſemen, Marcel. fortè legendum πυελίοις. vide Heſych.

Πυελώδεις μύες, ſoliati mituli: ſic Gaza de mitulis de genere oſtreorum, Ariſtot. lib. 5. Anim. cap. 15. ἐν πυελώδεσι τόποις φύονται τὰ ὄστρεα, conchæ naſcuntur in gurgite, Gaza apud eundem Ariſtot. ibidem.

Πυετία, ἡ, coagulum, de quo Ariſtot. lib. 3. Anim. Gaza lib. eod. c. 20. ad finem, & plura c. 21.

Πυέω, ad ſuppurationem perduco.

Πυθάγγελος, τραγῳδίας ποιητής, Ariſtoph.

Πυθαγόρειος, ὁ, à Pythagora ducens ortũ, Pythagoreus. πυθαγόρειος ἀνήρ, Apoll. in Epiſt. In genere Fœminino Plutarch. in Numa dicit, πυθαγόρειον ἐχεμυθίαν.

Πυθαγορικός, Pythagoricus.

Πυθάκνη, dolium, vrceus, Dioſc. lib. 5, c. 31.

Πυθανάγκη, ex neceſſitate perſuaſio, quum volētes nolentes neceſſitati parēdum eſſe cognoſcimus. Sic etiam Cic. ad Attic. teſtatur ſe πυθανάγκην ducem ſequi.

Πυθαύλης, ῦ, ὁ, Pythii carminis cantor. πύθιον enim carmen pæana vocabant.

Πυθεδών, όνος, puſtula, vlcus, Nicand. & Eraſtot.

Πυθεῖον, Pythium oraculum, ſiue locus vbi oracula reddebantur. Vide Alexand. Genial. lib. 6. cap. 2. ſcribitur infrà πύθιον.

Πυθέσθαι, ἀκοῦσαι, audiuiſſe, accepiſſe, εἰδέναι, Homer. Iliad.

Πύθεο, ſciſcitare.

Πυθεύς, έως, ὁ, conſultus ac prudens, qui de magnis reb᷒

interrogatur & conſulitur. πυθίως,τῶ, Thucyd. vbi Valla Apollinis Pythii vertit.

Πύθηαι,audieris, Homer. à πυνθάνομαι.

Πύθια, vel Πύθεια, τὰ, ludi in honorem Apollinis inſtituti ab Agamemnone, Etymol. Pythia perdomitæ ſerpentis nomine dicti, vt canit Ouid. vide in Chil. Eraſm. Pythia & Delia, & Poſt Pythia.

Πυθιάδες, Pythiades à Pythiis dicuntur, ſicut Olympiades.

Πυθίαι, vates Apollinei, vaticinantes phœbades.

Πυθιαὶ βοῦ, p πυθιαί, πύθιον μέλος. πυθιάς νίκα, Plat. de Leg.

Πυθικὸς, Pythicus. πυθικὸς νομοθέτης, legumlator Apollinis, Plato in Leg. πυθικὸς χρησμὸς, Pythicum oraculum, Plutarch. in Solone. τὸ πυθικὸν, idem, Ariſtoph. πυθικὰ δῶρα, Idem. πυθικὰ χθὼν, Euripid.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum. vide Πυθῶον.

Πυθιονίκης, Pythionices, i. victor in Pythiis, victor in pythicis ludis: de iis autem victoribus Ariſtot. ſcripſit, vt Plut. refert in Solone.

Πύθιος, Apollinis cognomen à pythone ſerpente, quẽ iaculis ſuis interemiſſe fertur: vel à dicẽdi vſu atque interrogandi, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι. πύθιοι dicebantur apud Lacedæmonios, qui Delphos ad conſulenda oracula mittebantur, qui publicè cum regibus cibaria habebant, & veſcebantur vnà, Herodot. lib. 6.

Πυθμένες, αἱ, ſpicæ, ἐν τῇ ἀμπέλῳ τρεῖς πυθμένες, in vite tres propagines, cap. 40. Geneſ. item cap. 41. ibidem.

Πυθμενόθεν, funditus, prorſus.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, imum, pars ima, ſolum, propago, radix. πυθμὴν ἐπίτριτος, Ariſtotel. lib. 5. Polit. cap. 12, ſeſquitertium fundum, pythmen epitritus: vbi πυθμένα aliqui interpretantur radicem, vt Marſilius: alii propaginem: alii fũdum, vt Thermardes Pythagoricus: Leonardus cubum, quod nõ placet Fabro Stapulenſi, quem ibidem videas diligenter de ratione numerorum. ἀπὸ τοῦ πυθμένος πολλὰς ἔχει ῥάβδους, protinus ab radice virgas habet numeroſas, Dioſcor. lib. 1, cap. 133: ſic Interpr. παρὰ πυθμὴν ἐλαίης, Homer. Odyſſ. ι. περὶ ῥίζαν, ad radicem. quod dixit Nonnus ἰδὼν ὑπὸ πυθμένα συκῆς, cap. 2. Euang. Ioannis. περὶ τὸν πυθμένα τῆς ῥίζης, ad caput radicis, ad imã radicem, Dioſcor. lib. 4, cap. 105. ἐκ ἑνὸς πυρῶν εἷς πυθμὴν, Ariſtot. lib. 1. de generat. Anim. cap. 20: vbi Gaza, ex vno tritici grano vnus fundus prodit. ἑπτὰ στάχυες ἐν πυθμένι ἑνὶ, ſeptem ſpicæ in vno culmo. τὴν δὲ ἄμπελον ἄγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, id eſt, vitis verò ſubtus circum ſua crura inſtituenda formandáque eſt, Theophr. lib. 3, cap. 18. de cauſis plantar. πυθμένα πλατὺν ἔχει τὸ μέσπιλον, Dioſcor. lib. 1, cap. 171, meſpilum fundum habet in latitudinem fuſum, Hermolaus: Ruellius imam partem vertit, Marcellus vmbilicum, id eſt, quod in ſummo pomo vmbilici modo deſcendit, præſertim in malis, pyris, ſorbis, meſpilis, & aliis penè infinitis, in quibus cauum & veluti lacuna deſcendens, lanugines in ea parte floccóſque & flores poſtquam defloruit, inutiles reliquias oſtendit: & quoniam deſcendit, & quaſi in dolio fundum facit, πυθμένα, id eſt, fundum, & quod humani vmbilici modo cauum eſt, ὀμφαλὸν etiam Græci vocauerunt. Pollux lib. 2. oſtendit Athenienſes fundum in ficis vmbilicum vocare: οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸν τῶν σύκων πυθμένα ὀμφαλὸν ὀνομάζουσι, i. Attici verò ficorum fundum vmbilicum nominant: hęc Marcell. lib. 1. Dioſcor.

Πυθοῖ, in Pythiis: idque ſine Præpoſitione, ſicut ὀλυμπίασι καὶ ἰσθμοῖ. πυθοῖ καὶ ἀθήνῃσι, Plut. in Numa: vbi Interpr. Pythiæ & Athenis. Vide etiam Steph. in dictione Πυθώ. πυθοῖ, autem ponitur Aduerbialiter in loco. Idem in Solone, ἔνιοι δὲ φασὶ καὶ μαντείαν γενέσθαι τῷ σόλωνι πυθοῖ τοιαύτην, nonnulli etiam tradunt Pythicum oraculum huiuſmodi redditum Soloni fuiſſe.

Πυθοίατο, intellexerint, audierint, p πύθοιντο, i. μάθοιεν. Iliad. α, οἳ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν.

Πυθοίμην, intelligerem, intellexerim, Ariſtoph.

Πυθοκλείδης, ου, ὁ, Pytoclides, preceptor Periclis Athenienſis in muſica, Plutarc. in Pericle.

Πυθόληπτος, à Pythio correptus, furens.

Πύθομαι, putreſco, interrogo, audio.

Πυθόμαντις, ὁ, vates Pythicus. Sophoc. Adiectiuè vſurpauit pro fatidicis in tyranno OEdipo. πυθόμαντις ἑστία, ἡ τοῦ μαντικοῦ πυθικοῦ οἰκία, idem Sophocl.

Πύθοντο, audierunt, reſciuerunt.

Πυθοῦ, ſecundus Aoriſt. à πυνθάνομαι, i. crede, concede, ἐπίστευσον, Ariſtoph.

Πυθόχρηστον, ου, τὸ, oraculum Apollinis, ſors edita à Pythio. ὡς πυθόχρηστα παραγγέλματα, præcepta velut oracula Apollinis, πυθόχρηστον μαντεῖον, oraculum Pythicum, Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 11. πυθόχρηστον μάντευμα, Idem.

Πύθω, μ. ύσω, π. κα, putrefacio. Actiu. Accuſ. ἵνα μὴ πύθῃ ὀστέα ὄμβρος, i. σήπῃ, Heſiod.

Πυθὼ, όος, ἡ, putrefactio, & vrbs Phocidis: παρὰ τὸ πύθεσθαι αὐτόθι τὸν δράκοντα ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, Etym. ἐς πυθὼ μολὼν, Eurip.

Πυθῶδε, Aduerb. ad locum oraculi Apollinis Pythii.

Πύθων, ωνος, ὁ, pytho ſerpens, draco. Item ſpiritus diuinator, quo qui correpti ſunt, πυθωνικοὶ appellantur. Plut. tradit πύθωνα ſuo tempore vocatum fuiſſe, quẽ olim ἐγγαστρίμυθον vocabãt, & εὐρυκλέα. Tibullus in Fœm. genere Delphica Python dixit. πύθωνος πνεῦμα, Pythonis ſpiritus, cap. 16. Act. Apoſt. vbi Eraſ. Pytho nomen erat draconis, quem iaculis ſuis cõfecit Apollo. vnde & ipſe Pythius dictus eſt: deinde ſpiritus ille quo afflati prædicebant futura, Pytho vocari cœptus eſt. πύθωνα ῥέοντα τῷ δημοσθένους παραβάλλων πρὸς τοὺς ἰσοκράτους νεάλεις περὶ λόγων, Lucian. Idem, μηδὲν μὲν ὁ πύθων πρὸς δημοσθένην: vbi πύθων ꝓprium eſt oratoris.

Πυθὼν, ἡ, nomen loci, Ammon. & Cyrill. Idem opinor quod πυθὼ ſuperius.

Πύκα, ornatè, prudẽter, affabre, ἐπιμελῶς, καλῶς, frequẽter, denſè, συνεχῶς, πυκνῶς: vtraque breui.

Πυκάζω, μ. άσω, π. ακα, prima breui, tego, ἀσφαλίζω, συστέλλω, ſtipo, concreſcere facio, fulcio, munio, dẽſo, orno, cõpono me, decorè me gero. Act. Accuſ. Sophoc. πύκαζε σαυτὸν, decorè te gere oti°, cõpone te. νόον πεπυκασμένος, ꝓ prudẽti dicitur ab Heſiod. Hom. Iliad. β, ἅρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖται, i. bene operata, ἐσκευασμένα.

Πύκασεν, περιεκάλυψεν, ἐσκέπασεν, συνέχε, Homer.

Πυκασθεὶς, έντος, ὁ, coopertus. πυκασθεὶς στέμμασι, coronis coopertus.

Πυκασμὸς, conſtipatio, δασύτης φυτεύματος.

Πυκιμήδης, εος, ὁ καὶ ἡ, prudens, accuratus, συνετὸς, ἢ συνετῶς.

Πυκινὰ, πυκνῶς, συνεχῶς, crebrò, Homer.

Πυκινὸς, ῦ, ὁ, denſus, creber, συνεχὴς, frequẽs, calidus, prudẽs, tutus. Hom. Ilia. πυκινὴν ἐρητύετο βουλὴν, i. συνετήν. Heſio. πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσιν, opacos receſſus. πυκινὸς δόλος, dẽſæ inſidiæ, Homer. & πυκινὸς δόμος, i. πυκνὸς, ἰσχυρὸς. & πυκινὸν λέχος, i. πυκνὸν, denſum.

Πυκινόφρων, ονος, ὁ, prudens, σώφρων.

Πυκινῶς, ἐπιμελῶς, ἀσφαλῶς, πυκνῶς, συνετῶς, Homer.

Πυκνὰ, prudenter, denſè, crebrò. Alex. Aphr. in Prob. οἱ πυκνὰ λουόμενοι, qui crebrò balneo vtuntur. πυκνὰ ῥωγαλέην, paſſim fractam, Hom. Odyſſ. ν.

Πυκναῖος, vetus.

Πυκνάκις, frequenter, Ariſtot. in Probl. ſect. 3.

Πυκνὶς, locus concionis Athenis, q & πνὺξ dicebatur.

Πυκνοβλαστος, denſè germinans.

Πυκνογόνατος, ου, ὁ, denſè geniculatus, crebris diſtinctus geniculis & internodiis, Dioſc.

Πυκνοκίνδυνος, qui quodlibet periculũ intrepidè adit, frequenter pericula ſubiens.

Πυκνόκομον, pycnocomon, genus herbę, de qua Dioſc. lib. 4, cap. 272. ſic autem dicta eſt, quòd denſa ſit coma.

Πυκνόρριζος, dẽſus radice, qui denſa eſt radice, q eſt dẽſis

ſis ſiue crebris radicibus.

Πυκνὸς, οῦ, ὁ, denſus, obſcurus, frequens, ſpiſſus, obdenſus, ſolidus, Terent. cui opponitur ἀραιὸς, ſuccinctus, ſolidus, ſucci plenus, qui carnem habet ſolidam, Galen. ad Glauc. παχὺς autem obeſus & pinguis, vt ibidem mox. πυκνὸν & μανὸν contraria, Ariſtot. in Prædicamẽto qualitatis. πυκναὶ ἐκκλησίαι, crebrę conciones. Item πυκνὸς, συνετὸς, ſapiens. Homer. Iliad. γ. μήδεα πυκνὰ, conſilia ſana & cordata.

Πυκνόσαρκος, qui denſo eſt corpore, qui dẽſa mole conſiſtit.

Πυκνοσπορεῖν, denſum ſemen ſpargere.

Πυκνόσπορος, denſè ſeminatus.

Πυκνοσπορούμενος, qui frequens ſeritur.

Πυκνόστυλος, cuius intercolumnio vnius & dimidiatæ columnæ craſſitudo interponi poteſt.

Πυκνότερον, crebrius, ſæpius, Plato de Rep.

Πυκνότης, denſitas, addenſatio, condenſatio, ſpiſſitudo, aſtrictio. Item σύνεσις, prudentia, εὔσκεψις, Plato. Vide μανότης.

Πυκνοῦμαι, craſſeſco, ſpiſſeſco, ſolideſco.

Πυκνόφθαλμος, crebras habens gemmas.

Πυκνόφυλλος, frondibus denſus.

Πυκνόω, ῶ, ώσω, π. ωκα, denſo, condenſo, ſolido, ſpiſſo, obſtruo, παχύνω, obduco, cogo, indenſo, denſum reddo. Aliquando itero ſæpe. Ariſtoph. νεφ. στρεφοῦ τὸν στρόφει πυκνώσας te verſa crebro id faciens.

Πυκνῶς, crebrò, ſæpe.

Πύκνωμα, ατος, τὸ, & Πύκνωσις, εως, ἡ, idem quod πυκνότης, condẽſatio, ſpiſſitudo, dẽſitas, craſſitudo: cuius contrarium μανότης, id eſt, raritas. ἡ τῶν σωμάτων πύκνωσις, corporum denſitas, Galen. lib. 2. ad Glauc. Dicitur & πύκνωσις φάλαγγος. vide in append.

Πυκτεῖον, ου, τὸ, locus vbi pugiles exercentur, armarium libellorum.

Πυκτεύομαι, & Πυκτεύω, ω. εύσω, π. ευκα, pugno, id eſt, pugnis decerto, pugilem ago, pugilum certamẽ exerceo, pugilatu vtor, pugillor, Bud. in Pandect. ex Paulo. Accipitur etiam pro quouis modo contendere. Lucian. τοῖς κατεαγόσι τοῖς οἰκονόμοις διαπυκτεύειν.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil. πύκτης πόλεμος, bellum durum, vt Lucian. dixit. vide Budæum in Pandect.

Πυκτίδες, αἱ, fidiculæ.

Πυκτικὴ, ῆς, ἡ, ars pugilis, pugilatus, pugilica diſciplina.

Πυκτικὸς, pugilum certamini aptus, magiſter ludi, pugilum magiſter. Argyrop. exponit ad militãdum aptus, & militaris.

Πυκτίον, ου, τὸ, pugillares, libellus, breuiariũ, breue, πυκτίς. ἐν πυκτίῳ γράφοντες, in pugillaribus ſcribentes, Ariſtophanis Interpres.

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, libellus, tabula, epiſtola. ἀπὸ τοῦ πυκτίζω, quod eſt ἀσφαλίζεσθαι, καὶ συγκλείεσθαι. Γεγραμμένη πυκτὶς, depicta tabella, in Epigram. Item πυκτὶς, nomen animalis apud Ariſtoph. quòd punctis ſit diſtinctum, vt arbitror.

Πυκτοὶ ἐγκεχαραγμένοι, punctus: à πύσσω, Homer. πίνακι πυκτῷ, pugillares exaratæ & ſcriptæ.

Πυλαγορεῖν, pylagoram agere ſeu eſſe, AEſchin.

Πυλαγόρας, ου, ὁ, legatus, qui è ſingulis Græcorum ciuitatibus ad Amphyctionum conuentum mittebatur. ἀπὸ τοῦ εἰς πυλαίαν ἀγείρεσθαι, nempe quod ad Pylæam conuenirent. Appellabantur quoque ἱερομνήμονες.

Πυλάδης, ου, ὁ, Pylades.

Πύλαι, αἱ, locus Græciæ, quem Thermopylas aliàs vocant, nomine impoſito, quòd Pylades illic ob Clytemnæſtræ cædem primus ſit damnatus: vel διὰ τὸ στενὴν εἶναι πάντῃ τὴν εἴσοδον, ἀπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα προερχομένοις. Nam à Theſſalis ad Phocidem introeuntibus anguſtus ac veluti portis quibuſdam arctatus locus videbatur. Dicebatur item πύλαι conuentus Amphyctionum, Etym.

Πυλαία, ας, Pylæa, id eſt, concilium apud Pylas locum Græciæ fieri ſolitum ab Amphyctionibus, AEſchin. & locus ipſe vbi conueniebant qui dicebantur πυλαγόραι.

Πύλαιος, extra portam, & nomen proprium viri, Etym. ſed πυλαῖος penanſ. Mercurius, Cyrill.

Πυλαίσατος, homo nihili, ὁ μηδὲν ὑγιὲς μήτε λέγων, μήτε φρονῶν.

Πυλαῖτις, ιδος, ἡ, epitheton Mineruæ, quia in portis vrbium pingebatur.

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas & bene cõpactas, ἀδιεξόδευτος. Epith. Plutonis apud Homerum Odyſſ. λ. pete Didymum & Theoc. in Megara.

Πυλαοχὸς, vel πυλαδρὸς, & Πυλαωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ianitor, & ianitrix, cuſtos. Epigram. libro 4. ἐμοὶ πυλαωρὸς ἐμεῖο, ſit meus ianitor.

Πυλεὼν, ῶνος, pro πυλὼν, veſtibulum, ianua, Poetic.

Πύλη, ης, ἡ, porta, columna ex lapide quadrato vel laterculis, ianua, Apollon. Rhod. de domo. 1. breui, Iliad. ζ. αἱ πύλαι αἱ τοῦ τείχους: θύραι αἱ τοῦ οἴκου, Interpr. Thucyd. αἱ πύλαι αὐτὶ τῆς αἱ εἴσοδοι τῆς ἀγορᾶς, Ariſtophan. διὰ πυλῶν, vectigal quoddam apud Athenienſes vocabatur.

Πυληγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in Pylo vrbe genitus, vt Neſtor.

Πυληγόροι, publicani, qui & panegyres curant.

Πύλιγγες, lanugo, pili qui in anu naſcuntur.

Πύλιος, ου, ὁ, Pylius. τριγέρων πύλιος, ter ſenex Neſtor Pylius, in Epigram.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula.

Πυλλίω, frango, dico, diuulgo.

Πύλος, ου, pro πύλη apud poetas. Homer. Iliad. ρ. & eſt metaplaſmus.

Πυλουρὸς, ianitor, Herodot.

Πυλοπλάκτης, malorum plenus.

Πύλωμα, ianua, Euripid.

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, veſtibulum, ianua, πυλῶνος θύρα, oſtiũ veſtibuli, cap. 11. Act. Apoſt. πυλῶνες, fores, atria. Ariſtot. de mundo, πυλῶνες δὲ πολλοὶ καὶ συνεχεῖς, περίθυρά τε, &c. ianuæ & veſtibula, &c. vbi inter ſe hæc diſtincta ſunt.

Πυλωρεῖν, ianitorẽ eſſe, portas ſeruare, vt Horæ apud Homerum in cælo.

Πυλωρεῖον, ου, τὸ, ianitoris officina.

Πυλωρὸς, οῦ, ὁ, ianitor, portarum cuſtodiæ præfectus, oſtiarius: à nomine ὤρα, id eſt, cura. Sic etiam Medicis vocatur inferius ventriculi orificium.

Πύματος, η, ὁ, vltimus, ἔσχατος, τελευταῖος, primis breuib⁹, in Epigram. & ibidem πυμάτη.

Πυμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pinguis. melius πιμελώδης.

Πυνδαξ, ακος, ὁ, manubrium gladii, baſis, πυθμήν. vnde calix ἀπυνδακωτος, pedibus carens, aut pertuſus. Gaza apud Ariſtot in Problem. accipit pro operculo. ἐπεὶ καὶ ἀμφορέως τὸν πυνδακα ἐάν τις ἀφελὼν διὰ τοῦ πυθμένος τέλη ἕλκων ἔσω, καὶ ἔξω εἰ πέμψαι διὰ τοῦ κατεδήματος, ψόφον ποιεῖ, &c. quoniã etiam ſi quis amphoræ fundum detracto operculo viciſſim modò intus attrahens, modò extra depellens perterat, ſonum per intercapedinem reddet, &c.

Πυνθάνομαι, μ. πεύσομαι, π. πέπυσμαι. μέσ. ἀόρ. β. ἐπυθόμην, audio, interrogo, intelligo, cognoſco, certior fio, cõperio, reſciſco, indago, accipio, animaduerto, edoceor, μανθάνω. Depon. Accuſat. πυνθάνομαι ταῦτα, hæc audio, Xenoph. πυνθάνομαι τὸν ἄνδρα πάντων, ab omnibus ſciſcitor de viro, Ariſtophan. Interpr. πυνθάνομαί σε ἀγαθὸν ὄντα, Plato in Epiſtolis. ἐπεὶ πύθοιτο τὰ τοῦ φρουρίου, Xenoph. vbi intellexit rem de caſtello. διὰ τῶν κατασκόπων πυνθάνομαι τοῦτο, AEſchines. πυθέσθαι τὸ πεπραγμένων, conſilio publico intereſſe, Plutarchus in Romulo. Genitiuo etiam iungitur, præſertim quum ſignificat diſco & audio. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην, vt de patre audiebam, id eſt, ἤκουον, AEſchines. πυνθανόμην Ἰθάκης, Homer. Odyſſ. ν. audiebam de Ithaca. Ariſtophan. φέρε δὴ πύθεσθέ μου ταδί, id eſt, agite, audite hęc ex me: ſic enim arbitror. πυνθάνομαί σου, ex te audio, Demoſthen. & Plato de Repub. πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, abs te audio res, Ariſtophan. θαυμάσιόν τινα λό-

γει συθέσθαι τῶν μουσῶν, mirabilem quendam ſermonem ex muſis audiiſſe, Plutarchus in Numa. πυνθάνομαί σου ὁποίοις ὑ χρὴ θεοῖσι πελάζειν, Xenoph. conſulo & peto. βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι, pauca abs te petere volo, Ariſtophan. in Nubibus. πάθος ὑδενὸς ἧττον τῶν ἀπίστων πυθέσθαι θαυμάτων, id eſt, res non minus creditu difficilis, quàm quæ admiranda fidéque indigna videntur, Plutarch. in Camillo. πυνθάνομαι ἀκοῇ, audio. πυνθάνομαι ἀκούων, audiens intelligo, Homerus Odyſſea, αὐτὶ τῶ πυνθανόμενος ἀκούω: ſic Didymus. πυνθανόμενοι εἶναι, accipientes eſſe, Thucydid. Et cum Præpoſitionibus, πυνθάνομαι ἐκ σοῦ, Idem. πυνθάνομαι περὶ σοῦ τοῦτο, Demoſth. audio ex te. πυνθάνομαι παρὰ θεῶν, à diis factus ſum certior, edoctus, Xenoph. πυνθάνομαι τοῦτο παρ᾽ ἄλλων, de hoc ab aliis certior fio, Idé. πύθου παρ᾽ αὐτῶν διὰ τί, &c. AEſchines, ſciſcitare ab eis cur, &c. πυθόμενος παρ᾽ αὐτοῦ, ab eo edoctus, Iſocrat. πυθόμενος ταῦτα παρὰ τῶν κατασκόπων, de his per ſpeculatores certior factus, Plutarch. in Camillo. πυνθάνομαι περὶ τῶν αὐτῶν, de eiſdem rebus conſulo, Idem Plutarch. in Opuſcul.

Πυανοί, οἱ πύνοι, legumina cocta, πυανοί.

Πυώνης, ὁ τεχνίτης.

Πὺξ, Aduerb. pugnis, κονδύλοις. Homer. Iliad. γ, καὶ πὺξ ἀγαθὸν πολυδεύκεα, id eſt, ἐν πυγμῇ ἀνδρεῖον καὶ γενναῖον. Heſiod. οἱ δ᾽ ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἰλαδόν.

Πύξα. vide Interpr. Theocr. Idyl. ζ.

Πυξάκανθα, arbor ſpinoſa è qua licium conficitur, buxea ſpina. vide λύκιον.

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum.

Πυξινὸς, οῦ, ὁ, buxeus. ſic dictus eſt χαιρεφῶν, Ariſtoph.

Πυξίον, tabula qua vtebantur ſcriptores. πινακίδιον, πίναξ. Lucian. de pugillaribus: nam antiquitus in buxo elementa formabant ob materiæ firmitatem. Accipitur item pro inſtrumento pictoris. πυξία λίθινα, tabulæ lapideæ, cap. 24. Exodi.

Πυξὶς, ίδος, ἡ, pixis, πινακίδιον: vnde πυξίδιον, id eſt, χυλίχνιον, & πυξίον.

Πυξοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, habés colorem buxeum, qui buxeo eſt colore.

Πύξος, ου, ὁ, buxus: vnde deducitur mutato π in b.

Πυξώδης, buxeus.

Πυοειδὴς, ſimilis puri, puris ſpeciem referens, Gaza ex Ariſtot. lib. 6. Animalium.

Πύον, pus, vlcus. πύον ἐκλείπετο λευκὸν, pus extitit albũ, Empedocl. apud Ariſtot. l. 4, c. 8. de gener. Anim. πύον οὐκ ἔχοντες, pure carentes, Ariſtotel. libr. 5. Animal. ſic Galen. ad Glauc. vbi πυὸν legitur.

Πυοποιεῖν, ad ſuppurationem perducere, Dioſcorid. libro 2, cap. 188.

Πυοποιὸς, ὁ καὶ ἡ, pus mouens, ſuppurãs, pus excitans, ſuppurationes adiuuans. τὸ πυοποιὸν, ſuppurationes faciens. τὰ πυοποιὰ, medicamenta ad pus mouendum confecta, medicamenta pus mouentia, Dioſcor. lib. 2, cap. 82.

Πυοῤῥεῖν, pus emittere, fluere cum purulentia, pus effluere, eſſe purulentum.

Πυοῤῥία, diſtillatio.

Πυοῤῥοοῦντα τὰ ὦτα, & ὦτα πυοῤῥοοῦντα, aures purulentæ, aures quibus effluit pus, Dioſcor. lib. 1, cap. 78.

Πυὸς, αἰτὶ τοῦ πυρὸς, triticum, Etym.

Πῦος, εος, τὸ, pus, vt Gaza vertit in Ariſtot. Itẽ lac quod ſtatim à partu emulgetur, cõcretum atque ſanguinolentum, coloſtrum, coagulum, Ariſtoph. Pace, ἰδοὺ καὶ πύος τις ἔνδον, καὶ λαγῷα τέτταρα.

Πυουλκὸς, οῦ, ὁ, inſtrumẽtum quo pus extrahitur, Galen. libro 2. ad Glauc.

Πυῶν, ad ſuppurationem perducens: vnde ἐκπυῶ.

Πῦρ, ρὸς, τὸ, ignis, vis ignea, calor, incendium. πῦρ φλογὸς, incendium flammæ. τὸ πῦρ γίνεται ἐπὶ πῦρ, ignis igni additur. πυρὸς χρῆσις, Interpres Heſiodi. πῦρ αὔειν, ignem facere, focũ accẽdere, Xen. in OEcon. καὶ πρὶν χρήματα πάντα δοκεῖ μιν ξύλα ἔχοντι ἐν πυρὶ φθινύθειν, euaneſcere, Hom. Ili. πυρὶ πῦρ, Ariſtop. τὰ πυρὰ, ignes, ignaria, Gaza l. 5, c. 4. hiſt. pl. Theoph. πυρὰ πολλὰ καύσας ἐσήμανε τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν, id eſt, per multos ignes ſuum aduentum ſignificauit. Plut. in Camillo. & Bud. in Epiſt. poſter. τὰ πυρὰ ἐκκαίοντες, incendentes ignes, Herodot. & Thucydid.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, pyra, hoc eſt, lignorũ ſtrues, rogus, buſtum, πυρκαϊά, Homer. Iliad. τάφος, Euripid. vide Varinum.

Πυράγρα, ας, ἡ, forceps. δι᾽ ὁμοιότητα λαβεῖν, quòd ignem capiat.

Πυραγρίτης καρκῖνος, in Epigram.

Πυράζω, μ. άσω, π. ακα, rutilo, rubeo, Neut. abſolut.

Πύραθος, ſtercus caprinum propriè, Nicand. Schol.

Πυραίθω, ignem facio, ignes excito, Euripid.

Πύραιθος, vas ad ignem ferendum.

Πυράκανθα, ἡ, pyracantha, genus herbæ ſeu plãtæ, Dioſcor. lib. 1, cap. 18.

Πυράκμων, ονος, ὁ, Pyracmon, vnus è fabris Vulcani, Vergil. libro 8.

Πυρακτέω, comburo.

Πυρακτέομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, liqueſco igni, igneſco.

Πυράκτωσις, εως, ἡ, incendium.

Πυραλλὶς, ἡ, auis aduerſa turturi, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 1. Gaza ignariam interpretatur.

Πυραμιδὴς, ignitus, ignis ſpeciem habens, viuido colore & igneo præditus.

Πυραμοῦς, οῦ, ὁ, meſſis, meſſis tritici.

Πυραμίδες, αἱ, pyramides, moles Geometrica ratione conſtructæ in modum flammæ, vt à lato videlicet in acutum tendant. dicuntur etiam regia granaria apud AEgyptios. Hieronym. ſcribit Thaletem menſum eſſe pyramides, vmbras obſeruando, quando nobis æqua magnitudine ſunt. πυραμίδων χώματα, in Epigr.

Πύραμος, fluuius Ciliciæ, dictus propter abundantiam tritici circa ipſum, Etym.

Πυραμοῦς, ὁ, placentæ genus ex tritico, melle admixto, quod proponebatur præmium iis, qui totam noctem vigiles perdurarent.

Πυραμοῦα, ἡ, apis, ἡ μέλισσα.

Πύραυνον, inſtrumentũ prunis ferendis deſtinatum, πυρφόρον. παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πύραυνος, idem, Etym.

Πυραυγὴς, ignei ſplendoris.

Πυραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas in Epiſt. poſter. quòd fiſtulas referant, & ignem emittant.

Πυραυστὴς, pyrauſta, vermiculus aranei ſpecie, infeſtans fauos apum, qui & κλῆρος dicitur, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 27. ſic Gaza. Eſt & paruum animal quod volans in lucernam, vt ignem attingat, aduritur. Hinc Prouerb. Πυραυστοῦ μόρος, in eos qui ſibi mortem aſciſcunt. dicitur aliâs πυρίγονος. Meminit eius AElian. vide in Chil. Eraſm. Pyrauſtæ gaudium.

Πυργηδὸν, inſtar turris, cateruatim, Iliad. μ.

Πυργῶμαι, & Πυργηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, & Πυργοῦμαι, ſum in arce, contineo me intra muros, muros defendo.

Πυργήρης, excelſè, inſtar turris.

Πυργίον, ου, τὸ, pars triremis: ſicut & πυργοῦχος.

Πυργίσκος, armarium, arca in turris ſimilitudinem.

Πυργίτης, paſſerum genus, quod in turribus nidificat, Galen. lib. 6. ſalubrium, & AEgin. lib. 1.

Πυργόβαρις, εως, ἡ, turris munita, propugnaculum vel domus in modum turris ædificata, vt exponit D. Hieron.

Πυργομαχεῖν, turrim oppugnare, Plutarc. in Apophth. Lacon.

Πύργος, ου, ὁ, turris, pyrgus, fritillus, alueolus, tabula luſoria, μέσαυλον, τεῖχος, & militaris ordo quadringentos viros continens, τάξις, cohors, turma equeſtris. vide Euripid. in Alceſtide. Euſtath. Iliad. δ. tradit conſtare è trecentis & ſexaginta viris, inſtruitúrque quadrangula forma ad typum turris.

Πυργοῦχος, pars quædã nauis. τῶν πυργούχων συῤῥαγέντων, cõfractis lignis quæ turres ſuſtinere ſolẽt. vide apud Bayf.

Πυργοφο

Πυργοφορέω, turrim geſto.

Πυργοφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, turrifer, epitheton Rheæ.

Πυργόω, ῶ. ώσω, π. ωκα, turrifico, ὑψόω, in altum tollo, vnde apud Ariſtophan. ἐν σιγλῶν, πυργώσας τέχνην, id eſt, ὑψώσας, αὐξήσας, μεγαλύνας. Idem in Batrach. πυργώσας ῥήματα pro μεγάλα ποιεῖν dixit. Et Nonnus, λαὸν ἀλήτην πίσυνος ἀρραγέεσσιν ἐπυργώσαντο θεμέθλοις, erexerunt & ſtabilierunt. dicitur etiam lib. 1. Epigr. πυργωθεὶς ἰλέφας, turritus & ingens: vnde πύργωμα, turris & mœnia. apud Euripid.

Πύρδαλα, vel πύρδαμα, focus, ſarmenta, faſces.

Πύρεθρον, genus herbæ, Dioſco. lib. 3, cap. 86. hæc πυρῖτις dicitur à Nicandro.

Πυρεῖον, ου, τὸ, focus, thymiamaterium, thuribulum, receptaculum ignium, cap. 27. Exodi.

Πυρεκβόλα, igniuoma, Alex. Aphrod. in Probl. ἐπὶ πυρεκβόλων in iis quæ pyrecbola, id eſt, igniuoma dicuntur, Politian. ibidem.

Πυρετικὴ ἀνωμαλία, febrilis inæqualitas, Galen. libr. 1. ad Glauconem.

Πυρεξία, ἡ, & Πυρετὸς, οῦ, ὁ, febris: à πῦρ dicitur, quemadmodum latinis à feruēdo: vnde πυρέτιον, febricula, Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. καὶ πυρέτια λεπτὰ κάχτιωντα, laborant febriculis. vide Galen. in lib. de differentiis febrium. πυρετοῦ σπεῖρος ἢ παραβολὴ, Demoſthen.

Πυρέσσω, febricito, febrio, Gaza, febre conflictor, verbum αὐτοπαθητικὸν, Gaza. πυρέσσω πυρετὸν, pro eodem dicit Alex. Aphrod. πυρέσσω τοῦτον τὸν πυρετὸν, corripior hac febri, Galen. lib. 1. ad Glauc. πυρέσσοντες τεταρταίῳ, quartana febre laborantes, Philoſtrat. in Heroicis.

Πυρετώδης, febres creans, febres contrahens.

Πυρεὺς, ὁ, comburens, igne vaſtans.

Πυρευτικὴ χρεία, ignarius vſus, Theophraſt. lib. 5, capite 3. hiſtor. plant.

Πυρεύων τὴν ὕλην, ignem in materiam ſeu ſyluam immittens, Plato in Epiſt.

Πυρὴ, focus, rogus.

Πυρήια, τὰ, ligna quæ colliſa ignem edunt, ſiue lapides idem facientes, igniaria.

Πυρὴν, ῆνος, ὁ, & πυρήνη, ἡ, oliuarum oſſiculum, Heſych. ὅσοντε πυρὴν ἐλαίης, Herodot. inſtar nuclei oliuę: ſic Valla. τὸ δὲ ἐντὸς τῶν πυρήνων, &c. ſeſarum, hoc eſt, nucleorum medulla. Hermol. cap. 147. lib. 1. Dioſcorid. quod autem intra nucleum eſt, Ruell. πυρῆνες, nuclei dicuntur omnes quibus in pomis exterior & ambiēs eos caro ſuſtinetur, quales ſunt in ceraſis, prunis, oliuis, vuis, aliiſq; eiuſmodi. κόκκοι verò acini. Marcellus apud Dioſcorid. de malo Punico loquentem, lib. 1, ὁ δὲ ὀξείας ὁ πυρὴν acidi mali acinus, &c. exponit, non interiorem nucleum, ſed cum ſua carne acinum intelligēs. Hermolaus tamen & Ruell. nucleus acini mali punici interpretantur. vide Marcell. ibidem. Item πυρὴν, cōgeries ſtruēſve in acumen tendens, quam metam vocare poſſis, cuiuſmodi eſt fœni meta. πυρῆνα μήλης, pro ſpecilli medici cuſpide ac ſummo frequēter dicitur, Galen. Celſus aduerſum ſpecillum vocat. Galen. etiam alliorum ſegmenta πυρῆνας dixit. πυρῆνες βοτρύων, vinacea apud Ariſtot. πυρῆνας ἐλάττους, pauciora vinacea, Gaza in Probl. Ariſtot. ſect. 20. quæſt. 24. ibidē pro nucleis palmularum.

Πυρηνιζόμενοι φῦσαι, ventilantes ignē folles, in Epigram.

Πυρηνώδης, nucleaceus, nucleoſus, nucleatus. πυρηνώδης καρπὸς, fructus ligno intus abſcondito, Gaza libr. 2. hiſtor. plant. cap. 8.

Πυρηφόρος, ου, ὁ, frugifer, σιτοφόρος.

Πυρία, ας, ἡ, balnei genus, ſolium, ἡ ἐν τῷ βαλανείῳ πύελος, & Pyria vrbs Lesbi. Item fotus, fomentum, Galen. ad Glauc. αἱ πυρίαι, fomenta caloris, æſtuationes.

Πυρίαμα, fomentum, Gaza in Probl. Ariſtot.

Πυριᾶν, fouere. vide πυριάω.

Πυρίασις, fotus, ſiccum fomentum.

Πυριασὶς, apud Comicos coloſtrum, lac ab edito fœtu emulſum, quod ad ſenſum caloris ilicò cogitur. id πυρίεφθον vocant Aſiatici teſte Galeno, lib. de alimentis.

Πυριατήριον, ου, τὸ, locus vbi fit ignis, vel balnei genus, quod Seneca ſudatorium vocat: alii ὑπόκαυστον, vaporariū (Politian.

Πυριάτης, ου, ὁ, πυριάτης, de quo ſuprá.

Πυριατὸς, ὁ, later, aut quicquid igne calefactum linteo inuolutum, aut aſſulis metallóve (vti nunc quoque fit) incluſum, fomenti gratia admouetur.

Πυριάω, foueo, calens impono, inuro. πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ, calida maris aqua fouere, Dioſcor. lib. 4, cap. 247.

Πυρίβια, τὰ, animalia quædam igni viuentia.

Πυριβρεμέτης, ου, ὁ, in igne ſtridens.

Πυρίδιον, ου, igniculus.

Πυρίεφθος, ὁ, πυριάτης ſiue πυριάτης. ἑφθὸν πυρὶ, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος.

Πυρίη, thuribulum, Herodot. odor, Idem.

Πυρικαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignitus.

Πυριθαλπὴς, lib. 4. Apollon. πυριθαλπὲς ὕδωρ, in Epigr.

Πυρίκαυστος, ου, ὁ, ambuſtus, igni aduſtus. πυρίκαυστα νοσήματα, i. vrentes & edaces morbi, Ficin. in Timæo Platonis, qui inquit bilem intus cohibitam producere huiuſmodi morbos. πυρίκαυστα ἕλκη, Dioſc. l. 1, c. 82. ambuſta igni.

Πυρικὴ, ἡ, oſſiculum oliuæ. dicitur & πυρήν.

Πυρικρότητος, ferrum igne elaboratum, & percuſſum, ἀπὸ τῶν κροτῶν.

Πυριλαμπὴς ἀστέρες, in Epigram.

Πυριλάμπης, τοῦ πυριλάμπους, Pyrilampes vir Athenienſis, Plutar. in Pericle.

Πυριλαμπὶς, vel πυγολαμπὶς, vermiculus quidam in tenebris lucens, ſiue inſectum minutum, quem etiam λαμπουρὶν vocant: cicindela, noctiluca.

Πυρίμαχος, feruens in pugna, inuictus pugnando. Eſt item lapidis ſpecies, Ariſtot. in 4. Meteorol.

Πυρινὰ, acuta ſpina. vide in dictione Ὀξυάκανθα, & apud Marcell. lib. 1. Dioſcor.

Πυρίνη, nucle⁹, oſſiculum intra oleam, lapillus ignitus, θρύμμα διαυγὲς, χόνδρος λιβανωτοῦ. vide in dictione Νάρδα.

Πυρινοειδὴς, ὁ, ſecūdus ſpinæ verticillus, ſiue ſpondylus, à cuſpidis ſpecie dictus, quem Hippocr. ὀδόντα vocauit.

Πύρινος, triticeus. πυρίνη πτισάνη, quæ ex tritico facta eſt ptiſſana, Dioſcor. lib. 2, c. 111. & Ariſtot. in Problem. ſectione 1. πύρινον ἄλευρον, triticea farina, Dioſc. lib. 3, cap. 116. πύρινον ἄχυρον, triticea palea, Theop. lib. 8, c. 4. hiſt. pl.

Πυρινὸς, ή, ὁ, igneus, rufus, Theoph. lib. 9. hiſtor. plant. ἐν γλώσσαις πυριναῖς φαινόμενος, in linguis igneis apparēs, Nazan. in Orat. πυρινοὺς θώρακας, igneos thoraces, c. 9. Apoc.

Πυρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis nucleo. πυρινώδεις ὀφθαλμοὶ, oculi velut nucleus conſtantes, Ariſt. lib. 6. Anim.

Πύρειον, igniarium, i. id quo ignis elicitur. conſtat è ſilice & ferro, quæ colliſa ignem excutiunt. Dicitur etiam ἐναυσμα & ἐμπύρευμα.

Πυρίπνους, efflans ignem. ζῆλος πυρίπνους, i. zelotypia ardens. πυρίπνοος παῖδες, in Epigram.

Πυρίπνοα τόξα, de arcu & ſagittis amoris, Ibidem.

Πυρισμάραγος, ab igne reſonans.

Πυρίσπαρτον δῆγμα, morſus igne ſatus, in Epigr. de Cupidine.

Πυρίσσω, ardeo.

Πυρίτης λίθος, pyrites lapis, ex quo ignis excutitur. hui⁹ lapidis meminit Dioſc. lib. 5, cap. 135. & Galen. ad Glauc. in curatione tendonum. Lucian. in Sacrif. πυρίτην Vulcanum vocat, quòd circa ignem perpetuò verſetur, qui ignipotens à Latinis dicitur.

Πυρίτης ἄρτος, ὁ, panis triticeus.

Πυρῖτις, ιδος, genus herbæ, quæ dicitur etiam πύρεθρον.

Πυρῖτις, ιος, ἡ, montana nardus, quæ & Thylacitis, Gal.

Πυρίθαλπος, ignem fouens, in Epigr.

Πυριφλεγέθων, οντος, ὁ, Pyriphlegeton, fluuius inferorū, Lucian. de Luctu.

Πυριφλεγὴς τόπος, locus igni combuſtus, l. 3. Macchab.

Πυριῶν, incendens, feruefaciens, Dioſcor. l. 2, cap. 101.

Πυρκαϊά,ᾶς,ἡ,πυρά,rogus,incendium,conflagratio,flāma,φλόξ,ignis,Gaza de Seneƈt.

Πύρνα,ης,ἡ,panis,fruſtum panis:à πυρός,triticum.

Πυρναῖος,ου,ὁ,maturus,comeſtibilis.

Πύρνος,ου,ὁ,panis,cibus,buccella.Odyſ.ο,αἴτει τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ,id eſt,πύρινον ἄρτον.

Πυρνὸς,idem,Etym.

Πυρόβολα,τὰ, tormenta ad ignem iaculandum, cap.6, lib.1.Macchab. κατέπεμψε τῷ χάρακι ἀράδοντα τὰ πυρόβολα,in vallum faces crebras iactauit,Plut.in Camillo.

Πυρόβολος,ου,ὁ,telum ignitum.

Πυρογενὴς, tritico genitus, in Epigram.

Πυρογενὴς,dicitur Bacch⁹ ab Auſonio,i. igne genitus.

Πυροδάνιον,focus,culina.

Πυροειδὴς,igneus,Plato de Legibus.

Πυρόεις,όεντος,ὁ,calidus,flammeus,rutilus,ignitus,Martis ſyd⁹ ſeu ſtella.Ariſtot.de mūdo,εἶτ᾽ ὁ πυρόεις,ὁ ἀρχαῖος τε καὶ ἄρεος προσαγορευόμενος. πυρόεις πόθος, i. amor,in Epigr.

Πυρολαμπὶς,ἡ,cicindela,genus inſecti,Ariſtot.libro.5.

Πυρομάντις,ου,ὁ,qui ex igne diuinat. (Anim.

Πυρομαντεία,ἡ,ex igne diuinatio,ignifſpicium.

Πυρόομαι,ῦ.όομαι, π.ωμαι, igneſco, ignem patior,Gaza. Ariſtot.de mundo,φλογώδης ἐστὶν ἀπὸ τῆς αἰθερίου φύσεως πυρουμένη διὰ τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως πυροῦται,caleſcit, ferueſcit,candet,igneſcit,ignitur.

Πυρὸν,τὸ,rogus,æſtus.

Πυροποίκιλος,ὁ,punctis coloris ignei diſtinct⁹ & varius.

Πυροπολεῖσθαι,igni vaſtari.

Πυροπωλεῖν,vendere triticum,Demoſth.

Πυροπώλης,tritici venditor,Ariſtoph.

Πυρρραγὴς,ῆος, igne fractus. fruſtū camini ignis vi reſciſſum πυρραγὴς propriè dicitur:vnde pro inutili & rerum ſuarum conſumptore accipitur metaphoricè,Suid.

Πυρὸς,ου,ὁ,triticum,frumentum:priori longa.πυρὸς καταχεῖσθαι κριθῇ σῖτος,Hom.εἷς πυρὸς,vnum tritici granum. πυροὶ,tritici grana. πυρῶν,frumentorum, Bud. in Epiſt. poſter.idem ibidem pro ignium.τὸ τῶν πυρῶν ἄλευρον,Gal. lib.2.ad Glauc.πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι,frumēti quadraginta millia Medimnorum,Plutar.in Pericle.

Πυρὸς καὶ ὑγρὸς, aridus & humidus, ſic exponit Marcell.apud Dioſcorid.lib.1,cap.93.vbi Bud.πυῤῥὸς emendat pro Rufo vt Hermol.& Ruell.interpretantur.ψῆγμα πυρὸν χρυσοῖο,ramentum fuluum,in Epigr.

Πυρὸς ἄγρα,dicitur ab aliquib⁹ frutex,qui & χαμαιλαία, Dioſcorid.lib.4,cap.268.

Πυκνὸς,ſpiſſus,Gaza lib.3.hiſtor.plant, Theoph.vnde Comparat.πυκνότερος,ſpiſſior,eodem interprete.

Πυροτομία,ἡ,meſſis tritici.

Πυρότριχες,qui pilo ſunt rufo,Ariſtot.in Probl.

Πυροφόρος,ου,ὁ,frugifer,frumentifer,ferax tritici,1.longa,Apollon.Rhod. γῆς πυροφόρου πεδία,terræ tritici feracis agri,Plutar.in Solone. Heſiod.ἀὴρ πυροφόρος τέταται, id eſt,aer triticifer:à nomine πυρός. Item πυροφόρος,ignifer à nomine πῦρ. Scribit Alexand.Genial. libr.5 cap.3. eum morē Græcis fuiſſe,vt quoties procinctæ acies con gredi ſe pararent,ante prima ſigna ſtaret vates laureos ferens ramos & corollas: illiſque πυροφόρον nomen fuiſſe, quoniam lampada præferret,quem violare ſummum habebatur nefas,quod legati munere fungeretur.Dicitur & πυρσοφόρος.

Πυρίχρως,οος,ὁ,flauus.

Πυρόω,ῶ.όσω,π.ωκα,1.breui in Epigr.igne examino,ἀκμάζω,candefacio, incendo,torreo,cremo, exuro,comburo,concoquo,apud Alexand.Aphrod.

Πύρπνοος,ignem ſpirans,pro πυρίπνοος,Euripid.

Πυρπολέω,ῶ.ήσω, π.ηκα,incendo, igne depopulor, igne vaſto. Ariſtoph. τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; quis domum noſtram igni cremat? Propriè quū ſignum datur ſociis aut hoſtibus inſtantibus:ignē verto.πυρπολέοντες,ignem vertentes. πυρπολεῖν, ignem facere, Xenoph. πυρπολοῦμαι κώμας,Bud.in Epiſt.poſter.πυρπολοῦντα τὰ τῶν Φωκέων ἄστη, Phocenſium vrbes incendio deuaſtante,Plut. in Them.

Πυρπόλησις,εως,ἡ, populatio ignei imbris, incendium.

Πύῤῥα,ας,ἡ,Pyrrha.

Πυῤῥαγὴς,fractus & diſſiliens igne.

Πυῤῥάκης,flauus,rutilus,rufus, cap. 16.lib.1.Reg. cap. 17.ibidem. πυῤῥακὴς pro eodem legitur.

Πυῤῥίας,ου,ὁ,ſerpentis genus ab igneo colore. Et ſeruus apud comicos,ob capillitii fuluedinem:vnde Terentianus Byrrhia fortaſſe nomen habet,pro Pyrrhia.idem & ξανθίας eadem ratione dicitur, Euſtath. Iliad.γ. πυῤῥίας, ἀντὶ τοῦ δοῦλος,Ariſtoph.Interpr.

Πυῤῥίζειν,rufum reddere. (Anim.c.7.

Πύῤῥιχαι βόες, Pyrrichæ boues in Epiro,Ariſtot.lib.8.

Πυῤῥίχη,ης,ἡ, Pyrrhyca, genus tripudii, quod armati peragebant,ſaltus, tripudium armatorum in pugna ad confidentiæ oſtentationem,vt hoſtes inde conſterni ſe putarent. vide in Chiliad. Eraſm. Pyrrichen oculis præferens.vide etiam Bud.in Pandect.& Plat.de Legib.

Πυῤῥιχίζω,ſalto,tripudio.

Πυῤῥίχιος,ου,ὁ,pyrrichius pes,Interpr.Hermog.Quintilian.lib.9,cap.4.

Πυῤῥιχιστὴς,armatus ſaltator,Plutar. in Othone:ſic Philelphus. πυῤῥιχισταὶ,pyrricharii ſiue purricarii armis ſaltantes,Bud.in Pandect.

Πύῤῥιχος,fuluus,pro πυῤῥὸς,Doricé.

Πυῤῥόθριξ,ιχος,apud Ariſtot.in Rhetor.

Πυῤῥοκόμης,fuluus comam.

Πυῤῥὸς,οῦ,ὁ,fulu⁹,facie ſeu oculis igneis,rutilus,rufus, ruber,rubeſcens. Ariſtoph. de eo qui ſtercore fœdatus eſt.vnde πυῤῥιάζω & ὑποπυῤῥιάζω. Fuluus color flaui fuſciſque comparatione conflatur,Plato in Timæo. πυῤῥῷ nihil eſt contrarium,Ariſtot.in Prædicamentis.

Πύῤῥος,ου,ὁ,Pyrrh⁹, Epirotarum rex. & Achillis filius, paroxyt.

Πυῤῥότης,ἡ,rufitas,Gaza lib.5,cap.5.de gener.Animal.

Πυῤῥότριχος,ου,ὁ,flauus crines. πυῤῥότριχας πώλους, equos rufis pilis conſpicuos,Euripid.

Πυῤῥούλας,ὁ,nomen auis apud Ariſtot. Gaza vertit rubicillam aut rubeculam.

Πυῤῥικὰ πρόβατα,oues Pyrrhicæ, Ariſtot. lib.3.Anim.

Πυρσαὶ,ignes,faces,Euripid.vide in πυρσός.

Πυρσεύομαι,ῦ.εύσομαι,illuſtror,eluceo.

Πυρσεύω,igne ſublato do è ſpecula ſignum,facem præfero,præluceo.Ad verbum ſonat τὸ πῦρ σεύειν, ignem excitare. Ariſtot.de mundo,τῶν φρυκτωρειῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλοις,&c.i. ignibus ex alia atque alia ſubinde (ſpecula ſublatis.

Πυρσόω,ῶ.ώσω,π.ωκα,idem.

Πυρσοῖ,incendit,Euripid.

Πυρσοχαιτοκόμος,τοῦ,capite flauo,flaua cæſarie.

Πυρσολέπτοι,οἱ,decorticati ab igne,aduſti.

Πυρσὸς,οῦ,ὁ,flamma,ignis,facula,luminare,fax,λαμπάς, ignis editus,ignis accenſus. Et feſtum quoddam anniuerſarium Argiui πυρσὸν vocant,quoniam emenſi periculum à Danao Lyncæus & Hypermeſtra, facibus conſecutæ,ſalutis è longinquis ſpeculis ſigna prætulerūt,Plut. in Camill.ἆρας πυρσὸν εἰς τὴν ῥώμην dixit,i.ignē ſeu facem Romā verſus in altū extuliſſe.Et φῶτα πυρσῶν,facularū lumina dicūtur.In genere Neutr. πυρσὰ,faces apud Eurip. in Hecuba. Inuenitur etiam πυρσὸς pro πυῤῥὸς,in eadem Tragœdia. πυρσ᾽ ἔχουσα ὄμματα, rutilos habens oculos.

Πυρσοτόκος λίθος,ignarius lapis,in Epigram.

Πυρσοφόρος,ου,ὁ,vas capax, in quo ligna ſuccenſa imponebantur,vas ad prunas ferendas,πύραυνος,Bayf.

Πυρφορεῖ,ignem affert,Philoſtrat.in Heroicis.

Πυρφόρος,ου,ὁ,ignifer, πυρφόρος. vide Schol.Euripid.in Phen.& Prouerb.Ne ignifero quidē parcitū.A Eſchyl. citatur apud Gell.lib.13.c.17.ἐν τῷ πυρφόρῳ Προμηθεῖ,i. in ignifero Prometheo.πυρφόρον ἀστραπᾶν,Soph.ſic Ariſtop. πυρφόροις οἰστοῖς,igniferis miſſilibus. Thucy.πυρφόρος θεὸς, Soph.i.πυρ ηφόρος,χθονικός.πυρφόρον Νύμφα, deā frugū Cererē,Eurip.πυρφόροι ἱερεῖς,ſacerdotes ſic appellati, Lucia.

Πυρώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,ignitus,feruidus,ardens. πυρώδης χρ τὴν γεῦσιν,qui vrentis eſt guſtus, Dioſc.lib.2,cap.191. πυρώδης τὴν γεῦσιν, Idem lib.2,cap.206, qui guſtu eſt feruētu,qui guſtu eſt accendenti.

Πυρωθεὶς,qui ignem ſenſit,candens.

Πυρωπόδης ὡσεὶ,apud Nonnum,i. πυρώδης.

Πύρωσις,εως,ἡ,exploratio quæ fit per ignē,ferueſactio, exęſtuatio,incendium,exuſtio,concoctio.

Πυρωτὴς,ȣ̃,ὁ,lib.2. Eſdræ: vbi Latinè aurifex.

Πυρωτικὸς,ȣ̃,ὁ,habens naturam feruidam,feruorem excitans,adurens,ardens,calore fouens.

Πῶς,quό· vide Ammon.

Πύσει,putrefaciet,σήψει, Homer. Iliad.

Πύσμα,ατος,τὸ, interrogatio, quæſitum interpretatur Aquila,vbi exacerbando aliquid interrogamus & augemus eo modo,vt ad id non niſi pluribus reſponderi poſſit: in quo differt ab erotemate, hoc eſt, interrogato, quòd ad hoc vna voce tantùm vel negante vel confitēte reſponderi poteſt.

*Πυσματικὸς,percunctatorius,ſciſcitatiuus: differt τῷ διαλεκτικῷ. vide Ammon. περὶ ἐρωτ.

Πύσις,εως,ἡ,auditus,interrogatio, rumor, fama, φήμη, Thucydides.

Πυταλίδαι,οἱ, Pytalidæ: ſic dicitur genus quoddam principum in Græcia, qui primùm benignè Theſeum in profectione Athenienſi conuiuio exceperunt, Plut. in Theſeo.

Πυτίζω,μ.ίσω,π.ικα,ſputo irroro,ſpuo: à verbo πτύω deductum,vel πτύω. ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν,reſpuit humorem, Ariſtot.lib.4. Anim.

Πυτίνη,ης,ἡ,vas vinarium. πλέγμα ἀπὸ λύγων. Nomen eſt comœdiæ Cratini apud Ariſtoph.

Πύτισμα,ατος,τὸ,irroratio ſputo facta.

Πυώδης,purulentus.

Πύωσις,εως,ἡ,ſuppuratio,aut vnguis,puris collectio eſt quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano ſimilis eſt, AEgineta & Galenus. Vide in dictione Υ῾πόπυον.

Πω,Doricè,pro πόθεν,vbi,vnde,dum. οὐδέν πω, i. nihil dum,nihil adhuc, Ariſtoph. πω. vbi ἐγκλίνεται. Idem in Pluto, οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. nōdum res in eo ſunt. οὐδὲν πω ζῷον,nullum alud animal, Plato de Leg. οὐδενός πω, nullius dum,nullius adhuc, nullius hactenus, Thucyd. τίνα πω,quémnam ſeu quámnam, Laſcar. γέ πω,quidem, quodammodo, Ariſtoph.

Πῶ,poſſideo.

Πώγων,ωνος,ὁ,barba, ἰουλία,villus modo barbæ dependens. πώγωνες quoque apud poetas cuſpides ſeu ſpicula ſignificat,quæ Homerus γλωχῖνας vocat. Apud Galenum πώγων λοπίμου dicitur, quod Plinius hiſpidum calicem & echinatum caſtaneæ appellauit.& AEſchyl. πώγωνα φλογὸς dixit metaphoricè,flammam ignis ſparſim erumpentem,& in acumen quoddam aſſurgentem.

Πωγωνίας,ȣ,ſtella quæ deorſum comam præfert, vt κομήτης ſurſum,& ξιφηφόρος cui ab imo aſſurgit, Theon in Aratū. Plin. ita πωγωνίας Græci vocant,quibus inferiore ex parte in ſpeciem barbæ longæ promittitur iuba.

Πωγωνίας,ȣ,ὁ,& Πωγωνιάτης,ȣ,ὁ,& Πωγωνίτης,& Πωγωνίτης,barbatus, Iouis Epitheton.

Πώγωνος,ȣ,ὁ,idem. virilis.

Πωγωνοτροφῶ,barbam alo,barbam nutrio, Plutarch. in Apophthegm.

Πωγωνοφορία,ας,ἡ,geſtatio barbæ.

Πῶα,τά,pecora,greges: à Recto πῶυ.

Πωλῆσαι,vendidit.

Πωλεία,armentum apud Vlpianum. Varro equariā vocauit,id eſt,armentum equorum,equórum diſciplina & inſtitutio. πώλευσις pro eodem, Xenoph.

Πωλέομαι,μ.ήσομαι,π.ημαι,verſor,eo,me confero. Deponens. Homer. Iliad. α,εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο, id eſt, ἀνεστρέφετο,παρεγίνετο,accedebat. Heſiod. in Theogon. πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,ſuper terga maris verſatur & conſiſtit.

Πωλεύμενος,venalis.

Πωλεύμενοι, Hom. Odyſſ. περιγινόμενοι,ἀναστρεφόμενοι.

Πώλευσις,cura & induſtria equas admiſſarióſque alendi,& admiſſuræ faciendæ.

Πωλευτικὸς,πωλευτικός.

Πωλεύω,μ.εύσω, π.ευκα, equuleos pullóſve domo, hoc eſt, πωλοδαμνῶ,vel domandos loco. Hoc verbo etiam cura ipſa & induſtria equas admiſſarióſque alēdi & admiſſuræ faciendæ comprehenditur.

Πωλέω,μ.ήσω,π.ηκα,vendo,venale habeo, venale propono,addico,rependo. Act. Accuſ. πωλοῦντες τὰ δημόσια, auctionantes publicè, Plut. in Publicola: puto exponēdum res publicas vendentes. πωλῶ σοι, tibi vendo, Xenoph. πωλεῖται πρὸς διπλοῦν ἀργύριον,duplo rependitur argento, Dioſc.lib.1, cap.18. πωλεῖν,exponere ſe, & ſui copiam facere. αἱ ἑταῖραι πεφασμένως πωλοῦνται,meretrices palàm ſibi quæſtum indicunt, Plut. in Solone. πωλοῦσι τὰ διαφέρουσι ῥαβδία τιμῆς,virgas magno pretio vēdi, Theophraſt.l.9,c.6.hiſt.pl. πωλούμενος διπλασίῳ,duplo qui venditur, Plut. in Apoph. Lacon.

Πωλὴ,venditio.

Πώλημα,ατος,τὸ,res venalis.

Πωλήσκεσθαι, φοιτήσεις, περιγινόμενοι ἀναστρεφόμενοι, Homer.

Πώλησις,εως,ἡ,auctio,equorum domatio.

Πωλητήριον,ȣ,τὸ, forum venalium,lapis vnde quondam mancipia vendebantur, & locus in quo conſidebant qui ex πωλητῶν ſenatu erant.

Πωλητὴς,ȣ̃,ὁ,venditor. Et magiſtratus Athenis decem numero,qui omnium rerum venalium curam gerebant, οἱ πωληταὶ dicebantur,vel πωληταὶ penult. circunfl.

Πωλία,inſtrumentum quoddam æreum.

Πωλικὸς,ȣ̃,ὁ,equeſtris,equinus, ἱππικὸς, παιδικός. ἐς τὸν πωλικὸν ἔποσ,equi in morem, Lucian. πωλικὴ ἀπήνη, Sopho. i. ἀπὸ πώλων ἢ ζεύγνυσιν.

Πώλιον,ȣ,τὸ, pulliſi, i. id quod equa emittit antequàm emittat pullum, Ariſtot. lib.8. Anim.

Πωλίον,paruulus pullus,equulus,equuleus, Ariſtoph.

Πωλοδαμνέω,μ.ήσω,π.ηκα,domo equos. Sophocles pro educo, αὐτὸν ἐντρέφοντα παῖδας δεῖ πωλοδαμνεῖν, i. ὡς πῶλον γυμνάζειν, i. παιδοτριβεῖν.

Πωλοδάμνης,ȣ,ὁ,equorum domitor, Xenoph. in OEc.

Πῶλος,ȣ,ὁ ϗ ἡ,pullus equinus,equuleus. Cicero domitores equorum fame debilitant equuleorum nimis effrenatam vim. vnde εὔπωλος, bonos equos alens. Sophocles, ὡς πῶλον γυμνάζειν. Dicitur etiam de pullo aſini, cap.21. Euang. Matthæi, εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην ϗ πῶλον μετ' αὐτῆς. De elephantis Ariſtot. lib.9. Anim. cap.1, i. vitulus. Gaza tamen pullum exponit. Pro puella Eurip. πῶλον τὴν παῖδα λέγει μεταφορικῶς, inquit Interp. & ἀφροδίτης πῶλοι,ſcorta dicebantur.

Πωλοτρόφος θεσσαλία,in Epigr.

Πώλυψ,υπος,polypus, hoc eſt, caruncula mucoſis naribus innaſcens eáſque obturans.

Πῶμα,ατος,τὸ,operculum vaſis, πῶμα ἔρδειν, Hom. Iliad. πώμασιν ἄρσον, i. πώμασιν, Idem. Item ſpecies palmæ. Pro πόμα, i. potus ſeu poculum, in Epigr. vbi Ianus Laſcaris inquit etiam poſſe legi πώματος, vt 1. ſyllaba propter μ liquidam producatur. Eurip. δαιτὸς ϗ πώματος. Lib.2. Eſdræ, ſect. 18, βρώματα ϗ πώματα. vide Πῶμα apud Ammo.

Πωμάζομαι,& Πωμάζω,claudo,obturo,operculo,as, Colum. prēligo,appono operculum. πωμάσῃ,operiat, Ariſtot. in Probl. πεπωμασμένος,operculatus. πωμασθῇ,clauſus fuerit, Ariſtot. lib.8. Anim. πωμασθεὶς,obturatus.

*Πώμαλα, Atticè, pro οὐδαμῶς,haudquaquam,nullatenus,minimè. Demoſthenes ſerpſum interrogās ſubiicit, πώμαλα, & Ariſtoph.

Πωματίας,ſpecies cochleæ tereſtris, Dioſc.l.2,c.11.

Πωμήριον, pomerium, dictum ἀπὸ ὄπισθεν τοῦ τείχους ἢ μετὰ τείχους, quaſi poſt murum, vel cum muro, Plutarchus in Romulo. locus eſt relictus vacuus poſt murum: de quo vide & Titum Liuium lib. 1.

Πῶμι, μ. πώσω, π. πέπωκα, bibo.

Πώποτε, vnquam, ποτὲ, aliquando. Plato 1. de Rep. ἀλλὰ δὴ καὶ οὐ φαιδρὸς ὁ βρώμενος πώποτέ τι μετ' ἀλλήλων κοινῇ πρᾶξαι ἀδίκους ὄντας, τοῦτο οὐ παντάπασί τι ἀληθὲς ἐλέγομεν. πώποτε οὐδαμοῦ, nuſquam, Ariſtophanes.

Πωρόω, durum facio, ſolido, ferrumino.

Πωρωτὴς, ύος, ἡ, miſeria, luctus.

Πωρῶδες, calloſus, aſper.

Πωρίνου λίθου meminit Herodot. lib. 5.

Πῶρος, κ, ὁ, luctus, πένθος. vnde ταλαίπωρος, & cætera compoſita. Item πῶρος, lapidoſa durities articulorum, callus, Ariſtotel. author eſt ſanguinem putridum in pus verti, pure autem concalleſcente πῶρον conſiſtere. Gaza vertit porum. πῶροι ποδαγρῶν, i. durities lapidoſæ in podagris, ſic Gaza apud Alexand. Aphr. πώρους θρύπτει, Dioſc. l. 5, cap. 100. articulorum tofos comminuit, Ruellius: quas Græci poros dicunt, concretas circa oſſa lapidoſas duritias frangit, Marcellus.

Πωρὸς, cæcus.

Πωροῦσθαι, concalleſcere in pumicis vel tofi ſpeciem, & coaleſcere conſolidarſque. Et quod in aliis συμφύεσθαι dicitur, in oſsibus πωροῦσθαι vocatur. πεπωρωμένη καρδία, cor obcæcatum, Matth. 6.

Πωρόω, obduro, in modum tofi concalleſcere facio. πωροῖ κάταγμα, &c. Dioſc. lib. 1, cap. 112. confracta ſarcit, Hermolaus: fracta oſſa ſolidat, Ruellius: oſſa fracta ſolidat, ſuccedēte oſſea cicatrice quam porum dicunt, Marcellus. πωροῖ ἀπώρωτα ὀστᾶ, reſarcit confracta oſſa, ferruminat, in os durat. Vide ſuprà in dictione Α'πώρωτος.

Πώρωσις, εως, ἡ, ἡ ἐξ ὀστῶν σύμφυσις καὶ συνδεσμος, callus. Vnde pro inſenſibilitate & obſtinatione ponitur. Item pro cæcitate & excæcatione. πώρωσις καρδίας, cæcitas cordis, Marci cap. 3.

Πῶς, quomodo, quî, qua ratione, τίνι τρόπῳ. πῶς ἂν καλέσειας; quomodo vocares? πῶς οὐ νοεῖτε; quî fit vt non intelligatis? πῶς δ' οὐκ ἂν εἴησαν οὗτοι ἄμαχοι, quidni imbelles alioqui futuri? Herod. Sciendū quòd πῶς δ' in reſponſionibus aſſenſionē ſignificat. Demoſt. πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς; nónne tu improbus es? πῶς γὰρ οὔ; quis enim inficias ire poteſt? quidni? Contrà πῶς γὰρ ἄν, negationem. qui enim fieri poſſet? Interdum hæc particula clauſulam ſententiæ facit. Gregor. ἔστι δὲ τοῦτο πῶς; at hoc quonam pacto fieri poterit? Interdum ἐμφατικῶς ponitur, & ſignificationem habet τοῦ κατὰ πολὺ, & quaſi admirabundè profertur. Ariſtoph. ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεὶ, at ego mirè hoc ingenio præditus ſum, λίαν ἐμὸς ὁ τρόπος. Syneſ. ἥσθην, ἀλλὰ πῶς οἴει, gauiſus ſum equidē, atque quemnam ad vſque modum gauiſus? πῶς οἴει σφόδρα; Ariſtoph. quàm vehementer putas? Idem νεφ. κἀχ τῶν σιδίων βαδίζεις ἐποίει. πῶς δοκεῖς; quomodo exiſtimas? Vtuntur autem Græci hac particula in interrogationibus, quæ nō perinde Latinis vſitatæ ſunt. πῶς δυσκόλως, quàm difficulter, & Marci 10. πῶς δυσχερῶς, quàm grauiter, Demoſth. πῶς οὖν; Idem κατ' ἐρώτησιν. Aliquādo πῶς inclinatur, Gaza lib. 4. & tunc ſignificat quodammodo, aliquo modo, vel ornat impletq; ſolùm. αὐτίκα γάρ πως ἴσα, nā propemodū paria erāt. διαλαθὼν πως, vtcunque latitās, Thucy. ἀκριβῶς πως, Demoſth. vbi πως vacat. ἔπως, ſi quendam in modum, ſi quem in modum, ſi qua ratione.

Πωτάομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι. Doricè pro πετάομαι, ſignificat volare. Depon.

Πωτηθεὶς, volatu raptus, in Epigr.

Πῶυ, εος, τὸ, pecus, grex ouium, ποίμνιον, ouile. ὅθ. ξ, τόσα πώεα οἰῶν, tot ouium greges. Heſiod. πώεα μῆλων, &c. i. ἄρνια. Homer. Iliad. γ, ὅστ' οἰῶν μέγα πῶυ διέρχεται.

Πώυγξ, γος, ὁ, mergi genus.

Ρ A, vtique, ἄρα, δὴ, ſyllabica eſt adiectio metri cauſa, & enclitica. ὅθεν, ἐπιρρηματικὴ ῥα, &c. Ponitur aliquando cum ἐπεὶ, Iliad. β, ἀλλ' ἐπεὶ ῥα θεοὶ, &c. ἔστι δὲ σύνδεσμος παραπληρωματικὸς, inquit Interpr. Itē cum γὰρ, vt Iliad. α, καὶ γάρ ῥα κλυταιμνήστρης προβέβουλα, i. καὶ γὰρ δή. ὅς ῥα poeticè pro ὅς γε. Cum accentu etiam inuenitur, vt Il. α, ἦ ῥὰ, dixit quidem. ἔστι δὲ καὶ ἐπίρρημα, ὃ σημαίνει μὲν τὸ ῥᾳδίως: γίνεται δ' ἀπὸ τοῦ ῥᾴδιον, κατ' ἀποκοπήν.

Ρ'ᾶ, rha, genus radicis quam ῥῆον alii vocant, Dioſcor. lib. 3, cap. 3, Rha pontica eſt radix à Rha fluuio Ponticæ regionis, de quo Ammianus Marcellinus hiſtoricus li. 22. Tanais, qui inter Caucaſias oriens rupes, per ſinuoſos labitur circunflexus, Aſiámque ab Europa diſterminans, in ſtagnis Meoticis deliteſcit: huic Rha vicinus eſt amnis, in cuius ſuperciliis vegetabilis quædā eiuſdem nominis gignitur radix, ad multiplices medelarum vſus proficiens.

Ρ'αβάσσω, vltrò citróque, ſurſum ac deorſum obambulo, ſtrepitum excito, complodo.

Ρ'αββί. Matth. 23, ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββί, i. vos autem nolite vocari rabbi. Vbi adnotat Eraſm. rabbi eſſe præceptoris vocabulum, nempe qui docet. Vnde & apud Hebræos à multitudine ſcientiarum dicta eſt vox ῥαβ. Item cap. 26, Iudas ſic Chriſtum compellat, μή τι ἐγώ εἰμι ῥαββί; nunquid ego ſum rabbi? In libro manu ſcripto quodam ſcribitur his omnibus locis ῥαββί per i ſolum. Item Ioann. 1, οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ ῥαββί, ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον, διδάσκαλε, i. dixerunt autem illi, Rabbi, quod dicitur, ſi interpreteris, magiſter.

Ρ'αββουνὶ, pro διδάσκαλε, id eſt, præceptor ſeu magiſter, Ioannis cap. 20.

Ρ'αβδεία, ας, ἡ, verberatio quæ fit virga.

Ρ'αβδεύω, μ. εύσω, π. ευκα. τὸ ῥαβδίζω, verbero, Gaza, i. virgulas quatio, Ariſtot. in 9. de Anim.

Ρ'αβδία, τὰ, virgulta, radioli oris piſcium. ῥαβδεύοντες τοῖς ἐν τῷ στόματι, ἃ καλοῦσι ῥαβδία, verberat radiolis oris ſui, quos vocant virgulas, Ariſtot. lib. 9. Animal.

Ρ'αβδίζω, μ. ίσω, π. ικα, virgis cædo, excutio, decutio perticis, perticis percutio, Gaza lib. 1, cap. 13. de cauſ. plant. Theophr. Actiu. Accuſ.

Ρ'αβδίον, virgula, ramulus, ſcapus.

Ρ'αβδοειδὴς, virgatus, virgæ ſimilis.

Ρ'αβδοειδῶς, futuræ in caluaria.

Ρ'αβδονόμος, κ, ὁ, deſignator, lictor, miniſter qui facit cedere, id eſt, locum præbere. item βραβευτὴς, qui victori præmium dabat.

Ρ'άβδος, κ, ἡ, faſces, virga, ramus, germen, linea, ſcipio, baculus: ἀπὸ τοῦ ῥαπίζειν, ἢ παρὰ τὸ ῥᾳδίως ποιεῖν βαδίζειν. ἅμα ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι, &c. cum omnibus ſimul faſcibus ac ſecuribus, Plutarch. in Public. τὰς ῥάβδους ὑφεῖναι, ſummittere faſces ibidem. & ſæpius poſtea in genere Fœminino. ῥάβδος ἴριδος ἐστὶν ἔμφασις εὐθεῖα, i. virga arcus cæleſtis exhibitio eſt in directum conformata, inquit Ariſtot. lib. de mundo, loquens de iis quæ in aere apparent. ῥάβδους λεπτὰς, ramos tenues, Dioſc. lib. 2, cap. 190. ῥάβδοις διαποικίλος, lineis interuenientibus varius, Gaza. Item ῥάβδος, virga viſco imbuta ad aues capiendas, Ariſtoph. interpr. De virga correctionis Plato de Leg. Plutarch. in Camill. tradit Camillum pueris Phaliſcorum dediſſe ῥάβδους καὶ μάστιγας, i. virgas & verbera quibus pædagogum nudatum in vrbem agerent. Item ῥάβδος, venæ terræ. ἐν τοῖς μετάλλοις ῥάβδους, in metallis venas, Theoph. lib. 4, cap. 13. de cauſ. plant. Item virgulæ & obeli qui Homer. verſibus aſcribebantur. rami quoque palmæ peculiariter ῥάβδοι vocantur.

Ρ'αβδουχέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, caduceatori aſſocior, cū faſcibus

faſcibus,deducor. ῥαβδουχοῦνται δὲ πρὸ αὐτῶν ἰοῦσαι, Plutarchus in Numa de Veſtalibus.

Ῥαβδουχίαι,αἱ,faſces.

Ῥαβδοῦχος,ου,ὁ,& Ῥαβδοφόρος,ου,ὁ ϗ ἡ,lictor,virgifer.ῥαβδοῦχος,viator exponitur ab Eraſ. cap.16.Act.Apoſt. Nã hi ῥαβδοῦχοι,i.viatores propriè dicuntur,per quos magiſtratus denuntiant quid velint, quibus mos quoque eſt geſtare virgas, Bud.in Pand. Plutarch. in Romulo, τὸ δὲ δῆσαι λατῖνοι πάλαι μὲν λιγάρε, νῦν δὲ ἀλλιγάρε καλοῦσιν· ὅθεν οἱ τε ῥαβδοῦχοι λικτῶρες, αἱ τε ῥάβδοι βάκυλα καλοῦνται διὰ τὸ χρῆσθαι τότε βακτηρίαις. ῥαβδοῦχος item & βραβευτὴς pro eodem à Platone in Protagor. pro moderatore & arbitro diſputationis, deſignatore inſtructoréque certaminis, id eſt,agonotheta.

Ῥάβδωσις τοῦ κίονος, Ariſtot.lib.10.Ethic.cap.4. vbi Argyrop.columnę erectio: Aretin.columnæ baiulatio: Interpres vetus, columnæ virgatio.

Ῥαβδωτὸς,οῦ,ὁ,virgatus. Vnde inter oſtrea quædã ῥαβδωτὰ vocantur, quaſi dicas virgata, vel pectinatim diuiſa, Gaza interprete.

Ῥάγα,vigor,vis,impetus,ῥώμη.

Ῥάγα σταφυλῆς,acinum vuæ, Dioſc.lib.4,cap.72.

Ῥαγαδαιότης,ητος,ὁ,impetus.

Ῥαγαλέγος,ου,ὁ,echinus.

Ῥαγὰς,άδος,ἡ,fiſſura,rima,ſciſſura,ruptura,ῥῆγμα, fractura,πόλυξ,σταφυλίς. ῥαγάδες,fiſſa,Hermolaus: rimæ ſedis, Ruell. dicuntur autem ῥαγάδες ἀπὸ τοῦ ῥήγνυμι,i. à frangendo. ῥαγάδες αἱ ἐν ποσὶ ϗ δακτυλίῳ,rimæ pedũ & ſedis,Ruel. & Marcell.Rhagades,&c. Hermol.lib.1. Dioſc.cap.95. ῥαγάδας ϗ κονδυλώματα,&c.rimæ ſedis & condylomatis,&c. ſic Interpr.apud Dioſc.l.1. τὰς ῥαγάδας ὑπορρεῖν, Theophr. lib.5,cap.13.de cauſ. plant.defluere acina:ſic Gaza.

Ῥαγδαῖος,ου,ὁ, impetuoſus, vehemens, inſtar torrentis, validus,aſper,horrendus.

Ῥαγεὶς,έντος,ὁ,ruptus,fractus.ῥαγεῖσα,rupta.

Ῥάγες βότρυος,acini vuæ. Vide Ῥάξ.

Ῥαγεὺς,tinctor,Etym.

Ῥαγῇ,erumpat, diſruptus ſit.

Ῥαγῆναι,abruptum eſſe.

Ῥαγίζω,μ.ίσω,π.ικα,comedo, vuas colligo, Neutrum. Accuſatiuo.

Ῥαγικοὶ μύρμ,pediculi acinorum, Theophraſt.libro 3. hiſtor.plant.

Ῥάγιον,ου,τὸ,paruus acinus.

Ῥαγοειδὴς χιτὼν,vuea oculi tunica,quòd racemo ſit ſimilis expreſſo ſucco apud medicos.

Ῥαγολόγος ἐχῖνος, vuilegus echinus, in Epigram.

Ῥαγόω,ſcindo, Etymol. ῥαγῶνται αἱ κριθαὶ, diſrupta cute frangantur hordea, Dioſcor.lib.5,cap.94.

Ῥαγώδης,acinoſus,racematus.

Ῥαδαλὸς,οῦ,ὁ,tener,mollis,diſſolutus,τρυφερός.

Ῥαδάμανθυς,υος,ὁ,Rhadamanthus,in Epigram.

Ῥάδαμνος,ου,ὁ,ſurculus,ramus,flos. ῥάδαμνος αὐτοῦ ἐξελεύσεται, cap.8.Iob.vbi Latinè,gramen eius egredietur. vide Suidam.

Ῥαδινίζω,quatio,moueo.

Ῥαδινώρεοι,οἱ,hortulani,qui oleribus dant operam: ab ὠρεῖν,quod tutari notat.

Ῥᾳδίαι, calceamenta quædam, ſandalia, quòd in induendis iis parum laboretur,dicta.

Ῥᾳδιεστέραν πόλιν dixit Hyperides faciliorem, próptiorem atque obſecundantiorem, vt εὐπειθέστερον Homer. & ἀφθονέστερον AEſchyl.

Ῥᾳδιέστερον,facilius, Bud.in Epiſt.poſter.

Ῥαδινάκη, rhadinace: ita Perſæ vocant oleum, Herodotus libro 6.

Ῥαδινὸς,οῦ,ὁ, tenuis,gracilis,imbecillis,debilis,impotens,delicatus,λεπτὸς,ἀδινὸς,τρυφερὸς,mollis. Heſiod. πόα ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο, herba ſub pedibus Veneris mollibus creſcebat: ἀπὸ τὸ ῥᾷον δινεῖσθαι. Item celer. Anacr. ῥαδινοὺς πώλους, pernices equos. Steſichorus, ῥαδινοὺς ἄκοντας,ſtridula iacula. Ibicus ῥαδινοὺς κίονας,excelſas & immanes columnas dixit. Xenoph. εἰς μῆκος αὖ ϗ ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιοῦσιν ἔφη μᾶλλον συλλαμβάνειν ὁ Λυκοῦργος ἡγήσατο, ἢ τὴν διαπλατυνοῦσαν τῷ σίτῳ.

Ῥάδιξ, virga, baculus, caulis, pedum, à compellendo ocyus ire pecora nomine deducto, apud Nicand.

Ῥᾴδιος,ου,ὁ,facilis,expeditus,procliuis,promptus,εὐπετὴς,tolerabilis,ἄλυπος,κοῦφος,ἀφελής. Xenoph. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστι εὑρεῖν, non admodum facile eſt inuentu. ῥᾴδιόν ἐστι γελάσαι, Idem. ῥᾴδιος ἀπαλλαγὴ,facilis receptus, Euripides. Ammon.diſtinguit ab ἀργῶς & εὐπετής.

Ῥᾳδιουργέομαι,& Ῥᾳδιουργέω,μ.ήσω,π.ηκα, dicitur Xenophonti,quũ quid fit facile & ſine negotio: accipitur pro negligere & ſine intentione & cura negotium obire, vt operarii deſidentes & ignaui,qui operis conſummationem ad ſe pertinere non magnopere putant. in ſumma, mala fide in re quapiam verſor. Neutr Bud.Com.

Ῥᾳδιούργημα,ατος,τὸ,& Ῥᾳδιουργία,ας,ἡ,aſtutia,fallacia, verſutia,cautela,malitia,propenſio ad quoduis facinus, κακουργία,conatus malus. Vnde Plutarch.hoc vocabulo teſtamenti diſpoſitionem vocat. Item mollities, incuria,otium,facilitas viuendi,deſidia. Xenoph αἱ μὲν ῥᾳδιουργίαι, ϗ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, id eſt, otia & voluptates tranſlatitiæ. ῥᾳδιουργία τῶν διδαξάντων,&c. docentium facilitas, Bud.in Epiſt.prior.

Ῥᾳδιουργὸν Heſych. ſignificare ſcribit πλαστογράφον, id eſt,falsò ſcribentem,quem Cicero teſtamentarium vocat, hoc eſt, adulteratorem teſtamenti: & ταχύγραφον, id eſt,celeriter ſcribentem: & πανοῦργον,id eſt, verſutum: & μηχανουργὸν, i.artificem: & πολυμήχανον,i. verſipellem, Bud. Com.& in Epiſt.poſter.

Ῥᾳδίως, facilè,leuiter,temerè,ex facili,εὐπετῶς, κούφως, ἀδεῶς,ἀφελῶς. Vnde ῥᾳδίως ἔχω,ſum facilis, bona ſum valetudine.

Ῥάζω,μ.άξω,π.αχα, latro. Item aſpergo,ῥαίνω.

Ῥάθαγος,ου,ὁ, ſtrepitus, tumultus, propriè remi aquã ferientis ſonitus, & fragor à fluctibus in ſcopulos alliſis excitatus, Nicand.interpr.

Ῥαθαίνω,τὸ ῥαθαμίζω.

Ῥαθάμη,quies,otium,negligentia.

Ῥαθάμιγξ,γγος,ὁ,gutta, puluis ex equitatu. lib.1.Epigr. generis eſt Fœmin. ϗ φονίῃ ῥαθάμιγγι λιθαὶ κατεκίρνατο πηγή. Heſiod.in Theogonia, ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι, guttæ cruentæ.

Ῥαθαμίζω,τὸ ῥαίνω.

Ῥαθαπυγίζω, concaua & lata manu nates ferio, vel pedibus in podicem inſultando complodo ſonitúmque edo, apud Ariſtoph.

Ῥαθέω,percutio. Item aſpergo,ῥαίνω.

Ῥᾳθυμέω,μ.ήσω,π.ηκα, pigreſco, torpeo, ceſſo à, delicior, venereis operam do, deſideo, deſidiæ & inertiæ me dedo, otio indulgeo, ignauus ſum, ignauè ago, iaceo, negligo, ἀθυμῶ, ῥᾳθύμως ἔχω, τρυφῶ, Neutrũ. οὐδὲ ῥᾳθυμῶν διατελεῖ τὸν βίον, i. otio languens, Iſocr.

Ῥᾳθυμία,ας,ἡ, pigritia, ſocordia, ignauia, inertia, negligentia, ſecuritas, quies, otium, mollities. ῥᾳθυμία ἐχθρὸς τῆς ἀργίας ϗ τρυφῆς, Plato de Legib. ῥᾳστώνη ϗ ῥᾳθυμία, Demoſt. τὰς ἀληθινὰς τῆς ῥᾳθυμίας οὐκ ἐν ταῖς ἀργίαις οὔσας ὁρῶν, videns veram animi quietem non in ſegnitie conſiſtere, Iſocrat.in Euagora.

Ῥᾳθυμίζω, propulſo ſocordiam, ad vigilantiam excito. Item ſubleuo, leuo, demulceo, recreo.

Ῥᾴθυμος,ου,ὁ, quietus. Iſocr. οὐδὲ διηγείρησα τῶν ἀπαγγελλομένων, ἀλλὰ ῥᾳθύμως εἶχον, quieſcebam, i. non commouebar, ſegnis, ſupinus, deſidioſus, mollis. τὸ ῥᾴθυμον, deſidia, Ariſtot.in Rhet.

Ῥᾳθυμότερον, ſegnius, indulgentius, mollius.

Ῥᾳθύμως, ſegniter, ſupinè, oſcitanter, per inertiã. μετὰ πάντων ῥᾳθύμως παρέρχεσθαι, Galen.lib.1.ad Glauc. ῥᾳθύμως

ἀνοφέρειν,patienter ferre,Plato de Leg.

P'ᾳ̃α,facilitas,ſanitas.

P'αιβοειδὴς,έος,ὁ ϰ ἡ,incuruus,conuexus,Hippocr.

P'αιβὸς,οῦ,ὁ, obliquus, flexus, peruerſus, qui pedibus eſt incuruis & in ſe contractis,cui crura ſunt introrſum obtorta: περὶ τὸ ῥαίω τὸ φθείρειν,καὶ τὸ βαίνω. Huic opponitur βλαισός.

P'αιβοσκελὴς,loripes,flexa habens crura,in Epigram.

P'αίδια,τὰ,ſandalia,calceamenta muliebria.

P'αῖδιον,vel P'αίδιον,vehiculum,rheda,ἅρμα σκιαστόν.

P'αΐζω,μ.αΐσω,π.ϰκα, ex morbo refocillor,i.melius habeo,ex morbo recreor, ἐκ τῆς νόσου ἀναλαμβάνομαι. ῥαΐζει meliuſculè habet, Ruell.lib.8. Dioſcor.cap.3.

P'αιχμίον,ἡ,flagellum.

P'αῖκος,ϰ,ὁ,Græcus,additione G literæ apud Latinos.

P'αικὸς,ἀντὶ τὸ χαλκὸς,Etym.

P'αίνω,μ.ανῶ,π.αϰα,roro,aſpergo,inſpergo,reſpergo,rigo,humecto. Actiu. Accuſ.ῥαίνω εἰς τὰ βλέφαρα,aſpergo palpebras,Ariſtoph.

P'αίειν,perdere,deſtruere,à ῥαίω.

P'αιστὴρ,ῆρος,ὁ ϰ ἡ,σφύρα,malleus.inferius.ῥαιστήρ.

P'αιστήριος,ϰ,ὁ, fabrilis, & vaſtatiuus,corruptiuus, Apollon.lib.7.

P'αισὸς,corruptus.

P'αιφάνω,purus ſum,caſtè viuo.

P'αίω, vaſto, deſtruo, corrumpo, φθείρω, ϑραύω. vnde διαῤῥαίω. Actiuuum. Accuſ.ναῦν ῥαισθεῖσαν,lib.2.Apollonii, nauis euerſa.

P'ακά,rhaca,ſic Græcè ſcribitur: in nonnullis tamen Latinis codicib⁹ per ch legitur rhacha, Matth.5. vbi Eraſ. Rhaca, inquit, vox eſt contumeliæ apud Hebræos, quaſi dicas Latinè cerebroſum aut cerebro carentem. Quin & Græci ῥάκος hominē nihili appellāt,à veſte detrita reiiculáq; ſumptum conuitium. At videtur rhaca magis eſſe vox indignantis,velut interiectio:hæc ille.

P'ακιάζω,veſtimenta deſicco.

P'άκιλος,durus.

P'ακένδυτος,ϰακοείμων,detrita veſte amictus.

P'ακίδες,αἱ,rami frutices,ἀκρέμονες.

P'ακίζω,verbero,diſcindo,τολμᾶν τῆς ῥάχεως διαιρεῖν.

P'άκιον,ου, τὸ, veſtis vilis, detrita ac pertuſa, Ariſtoph. diminutiuum. Chryſoſt. γυναῖκα πλεῖστα ῥάκια φέρουσαν,i. ſordidis pannis veſtiri ſolitam.

P'ακιοσυῤῥαπτάδης,ὁ,Euripid.ab Ariſtoph.cognominatur, quòd aliorum poetarum dictis, ceu plumis alienis ſeſe ornauerit, vel quòd ferè pannoſos reges in ſcenam produxerit.

* P'ακοδυτεῖν, pannis obſitum eſſe. Chryſoſt.in Epiſt. ad Rom.6,ἀυχμῶσα,πινῶσα,ῥακοδυτοῦσα.

P'ακόεσσα,pannoſa & vilis,in Epigram.

P'άκος,εος,τὸ,pannus vilis,veſtis pannoſa & lacera,τετρύχιον, ſicut ῥάκιον, reiicula,ſaga. ὀδ.ξ, τὰ σὰ ῥάκεα δυσπαλέεσσι,i.παλαιὰ ϰ διεῤῥωγότα ἱμάτια. Ariſtoph.in Pluto,ἀντ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος,pro veſtimēto habere pannum,i.veſtem attritam,ſeu craſſam laciniam ſiue panniculū. Gal. ἀναλαμβανέσθω δι' ὀλίγου ῥάκει τριβακῷ ὀξαλίδος χυλὸς, excipiatur ſuccus oxalidis panniculo veſtis detritæ. Interdum linteolū. vnde apud Dioſco.ῥάκος λινοῦν ſæpe pro ὀθόνιον. ῥάκη λινᾶ,lacerata linteola, Ruell.linteorū laciniæ, Marcel.lib.5.Dioſc.c.78. Transfertur in hominē nihili, Lucian.in Tim. à veſte detrita reiiculáque ſumpto conuitio. Formatur autē à ῥήσσω,ῥήξω,ἔῤῥηχα, η in α conuerſo, & denſo conſonante in tenuē. Capitur etiam pro cicatrice ſeu ruga & lacinia faciei. Ariſtoph.in Pluto, ὄψει κατάπαλλα τὰ προσώπου τὰ ῥάκη.

P'ακοῦμαι,laceror,in modū detriti panniculi rumpor. Dioſc.l.5,c.94. ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, rugoſæ facies, cicatricoſæ & laceratæ,Ruellius:rugoſi vultus,Marcellus.

P'ακτήρια,τὰ,tympana,à ſtrepitu:& ſaltationis gen⁹.

P'άκτος,vallum,torrens,petra,collis.

P'ακτεῖον,virga,baculus.

P'ακώδης,fractus,ῥωγαλέος,διεῤῥωγὼς,attritus. vnde ῥακώδεις κόλποι dicuntur Græcis ſinus quibus tenuis cutis & attritis veſtium fragmentis ſimilis ſuperiacet. ῥακώδες σῶμα,in Epigramm.

P'άκωμα,idem quod ῥάκιον,veſtis vilis & lacera, & cōmiſſuris conſerta.

P'αμά,rhama legitur cap.2.Matth.φωνὴ ἐν ῥαμᾶ ἠκούσθη, vox in rhama audita eſt. vbi Eraſm.rhama Hebræis excelſum ſonat, vt clarā longè latéque ſonantem vocē intelligas. Eſt & huius nominis locus in tribu Aſſer iuxta Gabaa.

P'άμμα,ατος,τὸ,liciū, filum, deligatura,ſutura,à ῥάπτω.

P'άμνος,ϰ,ὁ ϰ ἡ,ramnus,virgultum ſpinoſum,quo Chriſtus coronatus eſt,magna ſpina,ſpina alba eſt,teſte Dioſcorid.lib.4,cap.203.

P'αμνουσία, ας, ἡ, Fortuna ſeu Nemeſis, quæ in Rhamnunte vico Atticæ ſimulacrū habebat, à Phidia fabrefactum.

P'αμφὴ,gladius,culter.

P'αμφὶς,ίδος,ἡ,genus nauigii.

P'άμφος,εος,τὸ,roſtrum auium propriè,vt ῥύγχος ſuum. Laſcar.οἱ γύπες καμπύλοις ῥάμφεσιν ἰδὼν ἰσίδυ: ſic etiam Alexander Aphrod.

P'άμφος,curuus,obliquus,βλαισός.

Pανὶς,ίδος,ἡ,aſperſio,ſtilla,gutta,aqua pluuię,aſpergo. Pro ſanguine Gaza in Problem.Ariſtot.

P'αντὴρ,ῆρος,locus in oculis, vnde lachrymæ fluunt.

P'αντίζεσθαι, mundari, purgari, abſtergi. ὁ δὲ δέξεται ῥαντισθῆναι βορβόρου μικρὰ ῥαντίζεσθαι ἢ καθαρὸν ἐστὶ δι' ὕδατος καθαροῦ φερόμενον,Nazanzenus.

P'αντίζω,μ.ίσω,π.ικα,aſpergo, Actiuum.

P'άντισμα,& P'αντισμὸς,οῦ, ὁ, aſperſio, luſtratio,gyrus, aſpergò. Sic Plin.longinqua aſpergine maris.

P'αντὸς,aſperſus,variegatus.

P'ᾶνων,ſpargant.

P'άξ,γὸς,ὁ ϰ ἡ, acinus vuæ, granum racemi. prima longa in obliquis. dicitur & ῥὼξ in Epigram. ἐν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino vuæ paſſæ,Dioſc.l.3,c.94. & c.19. Leuitici,οὐδὲ τὰς ῥᾶγας ἀμπελῶνός σου συλλέξεις,in vinea tua racemos & grana decidentia non congregabis. ῥᾶγες,acini, Dioſc. l.4,c.51. ῥᾶγες μικραὶ,πυῤῥαὶ,κατὰ μέγεθος πυροῦ, vuarum acini numeroſi,rubri,magnitudine tritici, Marcel.ibidē,qui adnotat Plin. racemos vocare quos Dioſc. ῥᾶγας nō ſine diſcrimine: quoniam in racemis plures in vnū collecti vuarum acini ſunt, in iis autē quas vocant Græci ῥᾶγας, vnius tantùm vuæ & acini æſtimatio eſt. Videtúrque Dioſc.nō racemos,ſed acinos intelligere,ſubdens κατὰ μέγεθος πυροῦ,i.tritici grani magnitudine. αἱ ῥᾶγες βότρυος, acini vuæ,acina in gen.Neutr.Gaza lib.3. de cauſ.plant. Theophr. καλοῦσι τὰς ἐν σκορόδῳ ῥᾶγας ἀγλῖθας, Dioſc.lib. 2,c.185. alii nucleos vocant aglithas,Ruel.nucleos quibus coagmentatur allium,ſpicas appellant, Barbar. vocāt in aliis diuiſiones ſpicas ſeu nucleos, Marcell. qui ibidem à Theophraſto,dici γέλγεις adnotat,quas Dioſc. ἀγλῖθας,alii ἀγλίθια vocant.

P'άξαι,κατα βαλεῖν. ῥάξει ὁ θεὸς τοὺς ἐπανισταμένους ἐπὶ τὸ ὄρος Σιὼν,i.elidet eos Deus qui conſurgunt contra montē Sion,cap.9.Eſaiæ:ſic Hieronym.ibidem exponit.

P'άξον,frange.

P'ᾷον,ονος,τὸ,facilius,ἄμεινον, melius. Vocabulum conueniens ægrotis, qui incipiunt conualeſcere, vnde & verbum ῥαΐζω,pro facilius à morbo me habeo.

Pαπαπαύλης,ὁ,ſtipulam inflans,idem qui & ῥαπαύλης.

P'απάνη,ἡ,ſtipula.

P'απαύλης,ϰ,ὁ,qui ſtipulam inflat.

P'απίζω,μ.ίσω,π.ικα,alapis percutio,colaphis cædo,colaphos incutio,in faciē percutio,colaphum infligo,alapas impingo. Actiu. Accuſ.ῥαπίζω σε ἐπὶ σιαγόνα,impingo alapam in maxillam tuam,Matth.5.

P'απὶς,ίδος,ἡ,virga,crepida,fibula,ῥάβδος. vnde χρυσόρραπις,

ῥαπις, id eſt, χρυσοῦν ῥάβδον ἔχων, Homer.

Ῥάπισμα, ατος, τὸ, alapa, colaphus. Phrynich. ait non (eſſe in vſu.

Ῥάπτης, ου, ὁ, ſutor.

Ῥαπτὸς, οῦ, ὁ, lacer, fractus, ſutilis.

* Ῥαπτὰ, centones, puluini, τὰ τῶν στρατιωτῶν ῥαπτὰ, &c. Xenoph. in 4. ἰλλω.

Ῥάπτω, μ. ψω, π. αφα, ſuo, conſuo, ſarcio, conſarcino, affingo, doloſè ago, i. machinor. Neutr. Accuſ. ῥάπτω κακὰ, Hom. Odyſſ. 1. βουλεύομαι, συνάγω, τεχνῶμαι, ſtruo. & ῥάπτομαι pro eodē, Ariſtoph. νεφ. οὐδὲν πλὴν ῥαψῳδεῖν αὐτοῖν. vide prouerb. Ne quid ſuo ſuat capiti.

Ῥαρίας, άδος, Ceres, à Raro quodam Triptolemi auo cognominata, quam ille quum filiam quæreret, hoſpitio accepit.

Ῥάριον, puer, infans, Etym.

Ῥάρος, ν, robuſtus: item venter. vnde & pro puero ponitur. eſt & nomen loci proprium, Etym.

* Ῥάσμα, ατος, aſpergo, perfuſio, Athen. μύρων ῥάσματα εἰς τὴν γῆν ἔπιπτε.

Ῥάσατε, aſpergite, rigate, à ῥῶ, ῥάζω, irrigo, Homer. Odyſſ. υ, vi ſterno & eiicio, Euſtath.

Ῥάσσω, τὸ ἀράσσω.

Ῥᾶστα, facillimè. Ariſtoph. νεφ. ῥᾶστα πάντων, Demoſth. vt μάλιστα πάντων.

Ῥαστάζω, vel Ῥαιστάζω, laboro, impello, turbo.

Ῥᾶσον, pro βέλτιον ἢ βέλτιον, Euripid. Schol.

Ῥᾶστος, η, ὁ, facillimus.

Ῥαστωνεύομαι, & Ῥαστωνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, χαλάζω, liberè ago, otior, otio langueo, capto otium, indulgeo inertiæ, ῥᾳδιουργῶ, Neutr. abſol.

Ῥαστώνη, ης, ἡ, facilitas. Plato Epiſt. 7. ἕνεκα μὲν ἵνα τινὰ ῥαστώνης ἴσχῃ τῆς πορείας, itineris leuandi cauſa. Item facultas, vt πολλὴ ῥαστώνη γίγνεται, &c. Plato Gorgia, τοῦ δὲ ἐκπέμποντι τῆς πόλεως ὄχλῳ ῥαστώνην φυγῆς παρέχειν, ex vrbe fugiēdi facultatem multitudini præbuerunt, Plutarc. in Camil. Itē rerum ſecundarum proceſſus, res ſecundæ, hoc eſt, τοῦ βίου διαγωγία, Gregor. in Iulian. 1. & Iſocr. in Euag. Huic opponuntur τὰ ἐκ τῆς τύχης ἀντιπίπτοντα. Cic. vitæ tranquillitatem vocat. ἰσότητος ἐν ἀφθονίᾳ καὶ ῥαστώνης δι' εὐτελείας γεγενημένης, quū æqualitas eſt in abundātia & per vilitatem ſatietas, Plut. in Lycurgo, ſic Lapus. Eſt itē recreatio, relaxatio, remiſſio, laxamentū, reſpiratio, reſpirandi ſpatium, ἀνάπαυσις, quies & otium, voluptas, quia facilè in eam illabimur, ſolatium, deſidia, ignauia, ſegnities, ῥᾳθυμία, laboris leuamentū, & facilis ratio rei cōficiendæ: cui opponitur χαλεπότης. ῥαστώνην τινὰ φέρειν, relaxationē quandam afferre. καί τινος ἐν τῷ παρόντι ῥαστώνης καὶ ἀνάπαυσιν ἐκ κακῶν δεομένοις, otium laboriſque remiſſionē ex malis, deſyderantibus, Plutar. in Camil. Lyſ. ῥαστώνην ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας, facilē modum inueni lōgioris itineris conficiendi. μετὰ ῥαστώνης, cōmodè, citra difficultatem. μετὰ ῥαστώνης ἀποτελεῖν, citra difficultatē abſoluere, Ariſtot. lib. de mundo.

Ῥατήρ, ῆρος, poculum, crater: à ῥάζω, i. irrigo.

Ῥατουμένα πύλη, porta rhatumenia, ſic Lapus in Public. Plutarch. de quadam porta Capitolii.

Ῥαφανέλαιον, Rhaphanelæum, quod & ῥαφάνινον ἔλαιον, Rhaphaninum oleum, id fit ex rhaphani ſemine, Dioſc. lib. 1, cap. 46.

Ῥαφανὴ, ἡ, idem quod ῥαφανὶς, id eſt, radix ſiue radicula, genus herbæ. Homer. βατραχ. οὐ πρώην ῥαφανάς, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας.

Ῥαφανιδόω, μ. ώσω, podicem radice traiicio, radiculam ſeu raphanum in ſedem impingo: quę pœna erat eorum qui in adulterio eſſent deprehenſi. Ariſtoph. νεφ. τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πιθόμενός τέφρᾳ τε τιλθῇ, ἕξει τινὰ γνώμην, λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;

Ῥαφανὶς, ῖδος, ἡ, raphanus, radix Latinè dicitur, radicula à Gaza vertitur in Probl. Ariſtot. ſect. 9, quæſt. 6. ab eodē etiam raphanus apud Theophr. l. 5. de cauſ. plant. pro planta cuius radix mirè incraſſatur. Ariſtoph. νεφ. ἀλλ' οὐ ἐλάδης ἐξῆν κεφαλὴν τῆς ῥαφανίδος, radiculę caput accipere non licebat, vt quæ venerē excitaret. ῥαφανὶς καὶ κράμβη ſunt diuerſæ apud Alex. Aphr. in Probl. l. 2. ῥαφανὶς nūc penult. producit, nūc corripit, Phryn.

Ῥαφανὶς ἄγριος, armoracinum.

Ῥάφανος, ὁ, ἡ, raphanus, radicula: παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι, nam ſtatim à ſatu oritur. Vide Ῥάφανον & Ῥάφανον in Ammon. ῥάφανος, radix vertitur à Gaza l. 1. Probl. Alexand. Aphr. quæſt. 42. raphanus alibi braſſica apud Ariſtot. l. 5. de nat. Anim. cuius hæc ſunt verba, ἐπὶ τῆς ῥαφάνου ἣν καλοῦσί τινες κράμβην, in braſſica quā vocant nōnulli cramben. ῥάφανος ἀγρία, braſsica ſylueſtris, Gaza apud Theophraſt. ῥάφανος ἀείου, braſsica optima, Idem lib. 7. hiſtor. plant. Theophraſt. Braſsica arceri ebrietatem ait libro 4. hiſt. plant. idem Theoph.

Ῥαφανώδης ῥίζα, radix modo raphani conſtans, Theophraſt. in hiſt. plant.

Ῥαφὴ, ῆς, ἡ, conſutio, cōmiſſura, iunctura, ſutura, pars caluæ ſerrata, Gaza.

Ῥαφία, ας, ἡ, ſutura. Interdum & pro conſilio capitur, vnde κακορραφία, κακοβουλία.

Ῥαφιδευτὸς, acu textus. τὰ ὑφαντὰ καὶ ῥαφιδευτὰ, Exod. 36. τῇ ποικιλίᾳ τῇ ῥαφιδευτῇ, opere plumario, c. 27. ibidem.

Ῥάφιον, ſubula, καττύειν.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, acus, acicula, fibula, virga, calceamentū, olus agreſte lapſanæ ſimile. Item piſcis acus, Athen. alio nomine βελόνη.

Ῥαχὰ, vide Ῥαχός.

Ῥαχάδην, ſpinatim, ἐπὶ τῆς ῥάχεως.

Ῥαχὸς, locus ſyluoſus & ſublimis: à ventorum ſtrepitu dictus. ῥαχία ὁ λόφος.

Ῥαχετίζω, ῥαχίζω.

Ῥαχέτρον, ου, τὸ, meditullium ſpinæ.

Ῥαχὸς, ἀπόσπασμα, ἀπόσχισμα, Heſych. ἅπαν φυτὸν, ὅταν ἐμβλαστῇ τὸ πρῶτον, ἐᾶν ῥιζοῦσθαι μηδὲν κινοῦντα τῶν ἄνω, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀμπέλων ποιοῦσιν, ἀφιέντες τὰς ῥαχὰς, Theophr. lib. 3, c. 9. de cauſ. plant. plantam vnamquanque, dum prima germina fundit, patere intactam manere, vt radicē liberè capiat, nec quicquam mouere velis, vt in vitibus obſeruatur, ſic Gaza.

Ῥαχία, ας, ἡ, dorſum, ſpina, locus editus, cautes, ſtrepitus, litus quod vnda verberat, reciprocatio fluctuum ſiue aquarum æſtus, ſtagnariū, vadoſum æſtuariū, litoris ſalebræ, terra metallis abundans, locus arboribus conſitus, Etym. ῥαχία ἐστὶ πετρώδης τόπος ἐφ' ὃν προσρήγνυται ἡ θάλασσα, ἢ ὁ κλύδων, καὶ ἡ θαλάσσης ὁρμὴ, ὅθεν τὰ τραχέα ὀξέα, ῥαχία καλεῖται, ὡς ἀπὸ τῆς ῥαχίας τῆς πέτρας, Interpr. Thucydid.

Ῥαχίζω, μ. ίσω, π. ικα, diſſeco, diuido per ſpinam, σφάζω, διακόπτω. Sophocl. ἴχνευε πολυκερῶ φόνον κύκλῳ ῥαχίζων. Itē mentior, εἰκαίως καὶ ῥᾳδίως ψεύδομαι. Actiu. Accuſ.

Ῥάχις, εως, ἡ, ſcapula, inguen, tergū, ſpina dorſi, dorſum de folio, Dioſc. l. 2, c. 217. Pro dorſo terræ in Epigr. priore breui. ῥάχις etiā dicitur pars leuis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, Ariſtot. lib. 4. Animal. Transfertur aliquando, vt ῥάχις τοῦ οὔρεος, Herodot. & in Epigram. dorſum montis. ἐπὶ τὴν ῥάχιν, Ibidem.

Ῥαχιστὴρ, ῆρος, ὁ, vanus, mendax. Ῥαχιστὴς, οῦ, idem.

Ῥαχίτης μυελὸς, ſpinæ dorſi medulla, medulla ſpinalis, quæ & νωτιαῖος, Galen.

Ῥάχος, palus ſpinoſus, & vitis, Etym.

Ῥαψῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, verſus contexo ſeu conſarcino, poemata decanto, verſuum centones recito. Lucian. de luctu, ταῦτα παρὰ πάντων ῥαψῳδοῦνται δύο τὰ Ὁμήρου στίχοι, i. recitantur verſus ab omnibus. ῥαψῳδῶ, Ariſtoph. heroicis verſib⁹ te celebro, carmine celebro. Itē ῥαψῳδεῖν, tricari, nugas agere, ἀδολεσχεῖν, φλυαρεῖν. Pro diſſerere Demoſt.

Ῥαψῴδημα, ατος, τὸ, mendacium, nugæ.

Ῥαψῳδία, ας, ἡ, ἀπὸ τοῦ ῥάπτειν καὶ ᾠδὴ, quaſi cōſutio ſeu contextura carminū, coaptatio, compoſitio, φλυαρία, cento,

poematum recitatio, pronuntiatio carminum, verſuum decantatio, canticum, carmen heroicum, Plato de Leg. ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, Lucian.

Ῥαψῳδὸς, ῦ, ὁ, recitator carminis ſeu verſuum, qui aliena carmina in publicis conuentibus accinere ſolebat: quòd cantiones quaſi ſuerent concinnatione multa. Lucian. de Homero, & Interp. Sophoclis de Sphinge quæ verſibus ænigmata texebat. Alii ῥαβδῳδίας & ῥαβδῳδὸν vocant, à virgula, ὅτι ῥαβδοῦχοι ἠγωνίζοντο: ſiue quia lauri ramum tenerent, qui huiuſmodi carmina componerent. Pindarus à ῥάπτω deducto nomine, rapſodum, ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδὸν vocat. Plato lib. 2. de Rep. ῥαψῳδοὺς facit poetarum miniſtros.

Ῥάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facilior. ῥάων ἐγένετο, conualuit.

Ῥέα, facilè, ῥᾳδίως, ἀκόλως, ταχέως, facilius & citius, poeticum eſt.

Ῥέα, ἡ, Rhea, filia Oceani & Tethyos, Plat. in Timæo vxor Saturni, quæ & ῥεία dicitur. Heſiodus in Theog. ῥεία δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα: vbi Interpres, ῥεία, τουτέστιν ἡ ῥυτὴ καὶ ἄστατος καὶ ἀειδίνητος ὕλη καὶ πάντοθεν ἀλλοιωτὴ καὶ θρεπτὴ, ἢ ἡ εὐδαιμονία καὶ τὸ ἀχαρὶς τῶν θεῶν.

Ῥεγεὺς, fullo, tinctor.

Ῥέγκω, Atticè, pro ῥέγχω, ſterto: pro fremo de equis, Eurip. Neutr. abſol.

Ῥέγμα, tinctura.

Ῥέγος, idem, Etym.

Ῥέγχω, μ. ῥέγξω, π. ἔῤῥεγχα, ſterto, rhonchiſſo. vnde ῥέγξις & ῥέγχος. Neutr. abſol.

Ῥέδιον, ου, τὸ, rheda, currus.

Ῥέδω, ῥέζω.

Ῥέεθρον, ου, τὸ, fluentum, ῥεῖθρον, ῥεῦμα. Iliad. β, Κηφισσοῖο ἀμφὶ ῥέεθρα. Apollonius ſecundo Argonaut. οὐδὲ ῥέεθρα τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι, i. tot flumina ſeu meatus & amnes: vbi ſcribitur Thermodonta fluuium ſecari in centum amnes quatuor exceptis.

Ῥέεν, fluebat, pro ἔῤῥεεν, ἔῤῥει, ἐφέρετο, Homer.

Ῥεζέσκω, &

Ῥέζω, μ. ῥέξω, π. ἔῤῥεχα, facio, ſacrifico, ἱερουργῶ, patro, manibus contrecto, tingo. Actiuum, Accuſatiuo. Odyſſ. ξ, ἱερήϊα πολλὰ παρεῖχον θεοῖσίν τε ῥέζειν αὐτοῖς τε δαῖτα πένεσθαι, ad diis ſacrificandum. Heſiodus, καὶ τὰ ἄνθρωποι ῥέζουσι, hæc faciunt. Iliad. α, φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, id eſt, ἐπιτελέσαι, θῦσαι. ἔῤῥεξεν ἡμᾶς οὐ καλῶς, nos incommodo affecit, Plato de Legibus. Item cum duobus Accuſatiuis: vt Iliad. γ, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, hoſpitem lædere.

Ῥέθεα, τὰ, membra.

Ῥεθομαλίδαι, οἱ, τρυφεροὶ τὴν σάρκα, delicata & molli cute.

Ῥέθος, εος, τὸ, facies, membrum, corpus. Apollon. lib. 2. Argon. αὐτίκ' ἀναγξάμενοι ῥεθέων περιπλέγδην βαρείας χεῖρας, &c. vbi Interpres, ῥέθος δὲ ἅπαν μέλος. ἐνταῦθα δὲ τὰ πρόσωπα, id eſt, ora & facies. Laſcar. pro corpore, θαλερὸν ῥέθος αὐτὸν ἐφύλαττο, i. τὸ σῶμα.

Ῥεῖ, fluit. ῥεῖ dicendum Atticis, non ῥέει, Phrynic.

Ῥεῖα, Aduerb. facilè, ἀπόνως, poeticum.

Ῥεῖα, ας, ἡ, pro ῥέα, Rhea.

Ῥεῖη, idem, in Epigr.

Ῥείη, pro ῥέῃ, fluat, in Epigr.

Ῥεῖθρον, ου, τὸ, fluentum, alueus, profluens aqua, portus. ῥεῖθρον & ῥεῦμα coniunxit Nazanz. in Orat. Ammon. diſtinguit. ἐν ῥείθροις, in limitibus humidis, Ruell. & Barb. lib. 2. Dioſc. cap. 209.

Ῥεινοτόρος, ſcuta perforans, aut vulnerans.

Ῥεῖσις, ὁ, ſermo, apophthegma.

Ῥειτὸς, & Ῥεῖτος, fluidus, fluens.

Ῥειώνη, Iuno apud Euphorionem, Etym.

Ῥέκος, εος, τὸ, cingulum.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, author, ἐργάτης. Heſiod. κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι.

Ῥέκτης, ου, ὁ, factiuus, ſtrenuus.

Ῥεκτὸς, virilis veſtis.

Ῥεμβασμὸς, ῦ, ὁ, occupatio mentis, ἀχαλίνωτος ἔννοια, καὶ ζωῆς ἀφανισμός. ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας, inconſtantia concupiſcétiæ, cap. 4. Sapientiæ.

Ῥεμβάω, circundo, vagor, fluctuo.

Ῥέμβομαι, πλανῶμαι, γυρεύω. ῥεμβόμενος ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου καὶ τὴν τάξιν ἀπολείπων, Plut. in Fabio: vbi Interpres, à caſtris noctu diſcedens & ordinem deſerens.

Ῥέμβος, ου, ὁ, gnatho. κυρίως ῥέμβος ἐστὶν ὁ συνεχῶς ἀναστάτως πλανώμενος, καὶ χωρὶς εἰς αὐτό τι δαπανῶν, βραδέως εἰς τὸν οἶκον ἀναστρέφων, hunc Latinè vagabundum dicere poſſumus, ex Leg.

Ῥέμβω, circunuerto, vacillo, irrito. Actiu. vnde ῥόμβος.

Ῥεμβὼν, funda.

Ῥεμβώδης, ὁ, inanis labor, remiſſus, Suid. immitis, tortuus, Plutarc. lib. de vero audiendi munere.

Ῥεμωνία, Remonia, locus in quo Remus ſepultus eſt, Plut. in Romulo.

Ῥέμος, Remus frater Romuli, Idem ibidem.

Ῥέμφος, εος, τὸ, roſtrum, naſus, os.

Ῥέμω, doleo, penetro, putrefacio.

Ῥεμώνιον, Remonium, pars Auentini montis, quã vrbi condendæ Remus delegit: eam ſuo tẽpore vocari ῥιγνάριον author eſt Plut. in Romulo.

Ῥέξαι, fac, Hom. Iliad. β.

Ῥέξας, operatus, θύσας. Iliad. α, ἱερὰ ῥέξας, i. ἱερουργήσας. ῥέξαντες χίμαιραν δάμαλιν, in Epigr.

Ῥέξειν, πράξειν, Homer. Odyſſ.

Ῥέον, facilius, ἀφροντιστότερον.

Ῥέοντα τὰ, pocula, trullæ.

Ῥέος, τὸ, fluxus, ῥεῦμα. AEſchyl. δακρυοίστακτον ἀπ' ὄσσων λειβομένα ῥέος. vide Suid. in dictione Πλέκος.

Ῥέπε, κατέῤῥεπε, κατέβαινε, καθείλκετο, Homer.

Ῥεπίδες, αἱ, ſquamulæ: ſic Gaza lib. 14, ca. 17. hiſt. plãt. Theophr. ſunt autem velut ξύσματα.

Ῥέπω, repo, declinor, inclinor, vergo, propendeo, ſum propenſus, præpondero, prolabor, ἀποκλίνω. De ſtatera propriè dicitur. Tráslatè poſuit Ioſeph. πλῆθος ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς θρασυτέρους. Plato Epiſt. 7, διστάζοντί μοι πότερον ἂν εἴη πορευτέον ἢ πῶς, ὅμως ἔῤῥεψε δεῖν καὶ νῦν πειρατέον εἶναι, quum ipſe dubitarem, eſſet eundũ néene, inclinauit eò ſentẽtia, quòd in præſentia tentandum eſſet. Ab hoc verbo deducitur ῥοπή. Capitur etiam τὸ ῥέπειν pro pertinere. Ariſtoph. ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει, eò pertinet & tendit oraculum. ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα, in ventrem tendit & fertur, repit, Galen, ad Glauc. ῥέπειν πρὸς τὰς ἡδονὰς, procliuiorem eſſe vel propenſiorem ad voluptates. ἐν τῷ γλυκεῖ ῥέπουσα, in dulcedinem vergens, Dioſcor. lib. 4, cap. 285.

Ῥέῦνος, πρόσωπον, facies, Etym.

Ῥεῦμα, ατος, τὸ, vnda, fluxus, pituita, catharrus, impetus aquarum, tempeſtas, illuuies, ſcaturigo, gurges, torrens. ῥεῦμα στομάχου καὶ κοιλίας, fluxus ſtomachi & ventris, Dioſc. lib. 1, cap. 114. ῥεύματα τῶν ὀφθαλμῶν, diſtillationes oculorum, i. tenues, vt inquit Galenus, qui ferantur ex oculis humores, qui nec cohiberi poſſint, nec volentib⁹ nobis fiunt, à lachrymis hoc ſolo differentes, quod lachrymæ non ſemper fluunt, & electionem voluntatémque in nobis habent, Bud. in Epiſt. prior.

Ῥευματίζομαι, grauedine infeſtor, fluxu humoris noxii tentor, fluxionibus infeſtor. ῥευματισθεὶς τὴν ἀρτηρίαν, cui diſtillatio in arteriam defluxit. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. τοῦτο πάσχουσι καὶ οἱ ῥευματισθέντες ἐπὶ τῷ κατάῤῥουν τὴν ἀρτηρίαν, hoc illis accidit, quorum arteria diſtillatione infeſtante affecta per ductionem eſt.

Ῥευματικὸς, fluxionibus obnoxius, quem fluxio premit, quem fluxio vrget, Gaza. ῥευματικὴ διάθεσις, affectio rheumatica, Galen. ad Glauc. ἕλκη ῥευματικὰ, diſtillantia vlcera, Dioſcor. lib. 2, cap. 156. ῥευματικὰ τὰ ἐν κνήμαις, tibiarum vlcera diſtillantia, fluida tibiarum vlcera, Dioſcor. li. 1, cap. 184.

Ῥευματικώτατος, ου, ὁ, qui maximè obnoxius eſt fluxib⁹.

Ῥευμάτων,

Ῥευμάτιον, fluctiuncula. ῥευμάτιον dicitur Θερμώδων, i. fluuius Thermodon, in Theſeo Plut.

Ῥευματισμὸς, ȣ̃, fluxio, lib.1. Dioſc. de priſcis malis. ῥευματισμὸς κοιλίας, rheumatiſmus alui, i. fluxus mali & noxii humoris in aluū. ῥευματισμὸς θώρακος, rheumatiſmus thoracis, Interpret. Dioſc. lib.1, cap.107.

Ῥεῦμον, infans recens natus.

Ῥεῦσις, ιος, ἡ, fluxus, fluxio.

Ῥευστὸς, ȣ̃, ὁ, fluxus, χυτὸς, caducus, momentaneus.

Ῥευστῶς τίκτει, cum paſſione generat.

Ῥέφανος, ὁ, raphanus, Ionicè, Ammon.

Ῥεφὴς, tectus.

Ῥεχθεὶς, factus, Homer. ῥεχθὲν, factum.

Ῥέχθον, lugebant.

Ῥέω, μ. ῥεύσω, π. ῥεῦκα, fluo, decurro, emano, profluo, delabor, madeo, liquefio, aſpergor, φέρομαι, χέομαι: aliquando φθείρεσθαι, Interpr. Demoſth. Neut. abſol. ῥέειν τὸ μέσον, per medium fluere, Herodot.

Ῥέος, ῥέω, Atticè, fluentū, AEſchyl. ἄποτον κρηναίας ῥέος, potabile flumen. Idem in gen. Neutro ῥέος dixit.

Ῥήγεια, ἡ, Regia, Plut. in Rom. pro loco vrbis Romæ.

Ῥηγεὺς, έος, ὁ, tinctor. ῥηγεῖς, οἱ βαφεῖς, Interpr. Homer.

Ῥηγὴ, ῆς, fiſſura, ῥῆγμα.

Ῥηγία, regia, i. βασίλειον οἴκημα, id eſt, domus regia, Plut. in Numa.

Ῥήγιον, ȣ, τὸ, Rhegium, vrbs prope Siciliam: ſic dicta, quòd terręmotu facto perfracta iſthic multa fuerint, Etym. Item vtile, iucundum, bonum.

Ῥῆγμα, ατος, τὸ, eruptio, ruptura, rima, ruina, cruſta. ℘ malo quodam Dioſc. lib.1, cap.81. ῥῆγμα (inquit Vlpia. Rhet.) aiunt Medici conceptaculi alicuius rupturam vt venæ vel arteriæ: differtque à ſtremmate, quòd hoc ſit vbi articulus ſuo loco mouetur. vel ῥῆγμα, ῥήξεως διάστασις: στρέμμα verò, ὀστέων μετάστασις dicitur. Galenus ſcribit vnitatis ſolutionem quæ in muſculis euenit, ἕλκος καὶ ῥῆγμα dici. Alii arteriarum & venarum eſſe volunt. AEgineta τὰ ῥήγματα μὲν (inquit) σὺν ἐγχυμώσει γίνεται πάντως. Apud Ariſtot. de mundo ῥήγματα γῆς pro ſalebris ponuntur, & hiatu, & terræ diſceſſu, κατὰ τὰ ῥήγματα τὰς ἀναπνοὰς ἔχειν, terræ diſceſſibus patefactis perſpirare. ῥήγματα, fracta, Gaza lib.7, cap.11. hiſt. plant. Theophr. rupta, Idem li.9, ca.19. ὅσα τὸ ἐῤῥηγμαι.

Ῥηγματίας, qui ruptis laborat, i. τοῖς ῥήγμασι. ῥηγματίας genere Maſculino vt τραυματίας, dicuntur quibus diſſectum aut ruptum quocunque modo intus aliquid fuerit, Dioſc. lib.4, cap.11. & Marcellus ibidem. ῥηγματίας ὠφελεῖ, ruptis prodeſt, Dioſc. lib.3, cap.163. diruptos etiā vocat Cicero in Philipp.

Ῥηγμὶν, ῖνος, poeticè, litus, ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται. Ilia. α, ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, i. ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Propriè verò procella, & aqua alliſa litori, Etymolog. ἀκταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν,* Euripides.

Ῥηγμὸς, ȣ̃, ὁ, idem.

Ῥηγμοχασμὸς, quaſi hians ruptura, ſanguinis euacuatio quæ fit rupta vena, apud Celſ.

Ῥήγνυμαι, erumpo: vt τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυνται τὰ καταμήνια, erumpunt menſtrua, Ariſtot. ſic etiam vox ῥήγνυσθαι dicitur, hoc eſt, erumpere, quum poſt ſilentium edimus eam & loquimur. Nonn. tranſitiuè dixit ca.8, ῥήξατο φωνὴν, erupit in vocem. Ariſtop. πρ. ἐκτεταμένην ῥήξατε κἀμοὶ φωνὴν, i. prælongam mihi quoque vocem rumpite. Sic Virgil. 2. AEneid. Compoſito rupit vocem: vbi Seru. rupit vocem, i. erupit in vocem. Et dictum eſt per contrarium: nā ſi ſilentium rūpere eſt loqui (vt, -quid me alta ſilentia cogis Rumpere?) vocē rumpere eſt tacere: hæc ille. Significat etiam cum vehemētia & fragore elidor, & supernè decido, vt procelloſa pluuia & grando ſolet, Ariſtot. ῥήγνυσθαι etiā fluctus & vndę dicūtur, hoc eſt, rūpi & diuidi. Eſt etiā diuelli, abripi. Greg. de Baſ. ἡ φιλοσοφία δὲ ἡ σπουδὴ, καὶ τὸ ῥαγῆναι κόσμου, καὶ μετὰ θεοῦ γίνεσθαι, Bud. Com.

Ῥήγνυμι, &

Ῥηγνύσσω, &

Ῥηγνύω, μ. ῥήξω, π. ἔῤῥηχα, διακόπτω, illido, κόπτω, προσρήσσω, rūpo, perrumpo, ruinas & fiſſuras infero, diſiicio, refringo, diuello, findo, effringo. In translationibus elegans vſus eius eſt, vt ῥηγνύναι φωνὴν eſt poſt ſilentium loqui, & quaſi vocem exire geſtientem edere, hoc eſt, ſinere vt erūpat. Ariſtop. in Nub. ῥῆξον φωνὴν ἤ τινι χαίρεις. Demoſt. 3. Phil. ἐτόλμησεν οὐδεὶς ῥῆξαι φωνήν. ῥῆξαι κλαυθμὸν, edere vocē flebilem, Plut. in Pericle. Idem Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων θερμῶν ὁ χῶρος, emittit fontes, ſcatet fontibus, quaſi terra rupta ſcatebram elidit. ῥηγνύναι δάκρυα, erumpere in lachrymas, lib.3. Epigr. δάκρυα δ' ἐξέῤῥηξε.

Ῥῆγος, εος, τὸ, pannus tinctus, cooperimētum, puluinar, τὸ βεβαμμένον ἱμάτιον, βαπτὸν περιβόλαιον, culcitra, lodix, ſtragulum ad cooperiendum: παρὰ τὸ ῥέξαι, i. βάψαι.

Ῥηθεὶς, έντος, dict⁹. ῥηθὲν, dictum, reſponſum, nuntiatū. ῥηθέντα, pronuntiata.

Ῥηθῆναι, dici.

Ῥηθήσεται, dicetur, Thucyd.

Ῥηΐδιος, & Ῥεῖος, ȣ, ὁ, poeticè, pro ῥᾴδιος, facilis, Heſiod. ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, &c. vnde ῥηϊδίως pro ῥᾳδίως, εὐκόλως.

Ῥηϊρὸς, ȣ̃, ὁ, ſordidus, horridulus, ſqualidus.

Ῥήϊστα, facillimè.

Ῥήϊστος, ȣ, ὁ, facillimus. ῥηΐστη βιοτὴ, ἀριστὴ, ἀνθρώποις, Homerus Odyſſ.

Ῥηΐτερος, facilior, in Epigram. ῥηΐτερον, facilius, Apollon. Rhod.

Ῥῆκται σεισμοὶ ab Ariſtotele de mundo, terræ motus dicuntur, i. effractores, qui terræ hiatum vi eruptione facta patefaciunt.

Ῥηκτικὸς, vim habens rumpendi.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, dictum, verbum, vocabulum, vox, lex, iuſſus, inuentum, ſententia: pro verſu integro Ariſtoph. id eſt, ἔπος. ῥήματα, ſermones, Plato in Legib. τοῖς ῥήμασι τοῖς αὐτοῖς, Demoſt. ῥῆμα iuxta proprietatē Hebraici ſermonis, dicitur res noua quæ rumore diuulgetur: vt ca.2. Euang. Lucæ, καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονὸς, ὃ ὁ κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν, i. & videamus hoc quod accidit, quod nobis aperuit Dominus.

Ῥηματικὸς, ȣ̃, ὁ, verbalis.

Ῥημάτιον, ȣ, τὸ, vocula, dictiuncula. Ariſtop. πρ. ῥηματίοις κομψοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω, cum minutis verbis & ſententiis ſeu rationibus conficiam.

Ῥὴν, ῥηνὸς, ὁ, ouis. vnde εὔῤῥην & πολύῤῥην.

Ῥήνεια, inſula non procul à Delo.

Ῥηνίκας, ouium aut agnorum pelles, diphtheræ.

Ῥῆξαι, τὸ βάψαι ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, tingere. vnde ῥήγεα, βαπτὰ ἱμάτια καὶ περιβόλαια, inquit Didym. interp. Homeri.

Ῥήξας, ἀντὶ τοῦ διασκεδάσας, διασκορπίσας, Ariſtoph. i. diſpergens, diſſeminans.

Ῥῆξεν, pro διέῤῥηξεν, Homer. Iliad. β.

Ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, fortis, bellicoſus. ῥηξήνορα τὸν ῥηγνύντα τὴν ἠνορέην, τουτέστι τὴν ἀνδρίαν, ἢ ἀνδρεῖον, ἢ τὸν ῥῆξαί τι καὶ πρᾶξαι τῇ ἠνορέῃ δυνάμενον, Homeri Interpr. & ῥηξηνορεία, fortitudo, robur, propriè in pręlio acies hoſtiles perrumpentium.

Ῥηξίφρων, ονος, ὁ, idem, ὁ καταβάλλων τὴν φρένα.

Ῥηξικέλευθος Ἀπόλλων, in Epigr.

Ῥηξίνοος βάκχος, in Epigr. quòd mentem & animū frāgat & eneruet.

Ῥῆξις, εως, ἡ, fiſſura, rima, fractio, fractura, colliſio. Ariſtotel. de mundo, κατὰ ῥῆξιν νέφους, in fractura nubis. Item exulceratio oculi in cornea tunicula, quę vel ex ictu vel vehementi inflāmatione facta ſit, quæque diſruptionem tunicarum oculi adfert, ac humores per quos videmus diffluere compellit.

Ῥηξίφλοια, τὰ, quibus eſt ſcaber cortex, quæcunq; corticem rumpunt matura, vt nuces.

Ῥῆξον, erumpe.

Ῥηθέμενος, confeſſus.

Ρ'ήσαντο, dixerunt, decreuerunt, & ἐψήφισαν.

Ρ'ησία, colloquium.

Ρ'ησίαρχος, qui oracula loquitur, ſiue qui interrogat oraculum.

Ρ'ησίδιον, ου, τὸ, dictiuncula.

Ρ'ῆσις, dictio, locutio, dictum, ſcriptum, ſententia, verbum, ſermo, vox, oratio. Lucian. ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, longa quadam oratione vti. Ariſtoph. ἀλλ' ἦσ' εὐθὺς Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα, cecinit ex Euripide ſententiam quandã: vel ῥῆσις, ὁ μακρὸς καὶ ῥητορικὸς ἀπὸ τέλους ἐκφερόμενος λόγος. Cicero videtur perpetuam orationem appellare. τὴν ῥῆσιν καταπαλίξας, qui perorauit, Herodot.

Ρ'ήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, idem quod ῥηγνύω, verbero, lacero, lanio, ſcindo, ferio. κροτῶ. Act. Accuſ.

Ρ'ητέον, dicendum, explicandum. ῥητέα, dicenda. Hermog. χρὴ δὲ εἶναι ῥητέα.

Ρ'ητὴρ, ῆρος, ὁ, dictor, i. qui dicit, præceptor, & idem qui ῥήτωρ: propriè qui aptè, concinnè & eleganter loquitur. vnde Homer. Phœnicem ait Achilli præfectum, μύθων τε ῥητῆρ' ἔμμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, hoc eſt, oratorem verborũ & actorem rerum, Cic. de Orat. lib. 3.

Ρ'ητευόμενον, ου, confeſſum.

Ρ'ητίνη, ης, ἡ, reſina. Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 20, ait turdi genus quoddam non veſci niſi viſco & reſina. οἶνος ῥητίνῃ πιτυΐνῃ ἐσκευασμένος, vinum piceæ reſina conditum, vinũ reſinatum, Dioſc. lib. 5, cap. 10.

Ρ'ητινίζω, ſum reſinaceus.

Ρ'ητινίτης οἶνος, reſinatum vinum, Dioſc. lib. 5, cap. 35.

Ρ'ητινώδης, εος, ὁ & ἡ, reſinoſus. Sic Columella, medicamenta adiicito reſinoſa, reſinacea.

Ρ'ητορεία, ας, ἡ, rhetorica, orandi ratio, oratio. Lucian. ἐν ταῖς ῥητορείαις, in orando, Gaza.

Ρ'ητορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, declamo, oro, dico, exerceo rhetoricam, rhetorum more dico. Neutr. abſol.

Ρ'ητορικὴ, ars & vis oratoria, ratio dicendi, artificioſa eloquentia interprete Cicerone, & oratoria facultas, quæ ciuilis rationis ac ſcientiæ magna pars eſt. vnde dicta autem ſit, vide Quintilian. lib. 2, cap. 1. ῥητορικὴ βαφὴ, fucus oratorius, Plutarch. in Pericle. ῥητορικὴ γραφὴ, dicebatur actio vel accuſatio aduerſus rhetorem aliquid dicentem, ſcribentem agentémve contra fas & leges. vel ῥητορικαὶ γραφαὶ dicebantur, quòd ſecundum varias rhetorum actiones introducebantur, Harpocr.

Ρ'ητορικὸν, rhetoricum, Quintil. lib. 9, cap. 3. poſſis illud grãmaticum, hoc magis rhetoricũ dicere. τὰ ῥητορικὰ, quæ amplificant, Ariſtot. in Rhetor. i. ἃ ὠφέλει ὁ ῥήτωρ λέγειν: ſic Interpres.

Ρ'ητορικὸς, facundus, orator.

Ρ'ητορικῶς, rhetorico more.

Ρ'ητὸς, ἡ, ὁ, qui tutò dici poteſt, dicendus, dictus, determinatus, definitus, præfinitus, certò præſcript⁹, celebris, clarus, ὀνόμαστος, ἔνδοξος. ὁ λόγῳ ῥητὸς, qui ſermone poteſt exprimi, Nazanz. in Orat. χρῆμα ῥητὸν ἢ σιγώμενον, Euripid. τῷ ῥητῷ τούτῳ, hoc verbo, hoc dicto, hoc ſermone, Nazan. in Orat. οὐ γὰρ ῥητὰ φαμὲν εἶναι λέγοντες τὰ αὐτὰ ὡς νόμους οἷόν τε θεθῆναι εἶναι, Plato de Leg. Nam in re multa eſſe dicimus, quę non ita dici poſſunt, vt leges de eis ponantur. ῥητὰ καὶ ἄρρητα, dicenda tacendáque, fanda atque nefanda. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον, Demoſt. dicenda ſilendáq; effutierunt. Iſoc περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ, i. quę in vulgus efferri poſſunt. Plato Epiſt. 7. ῥητὸν γὰρ οὐδαμῶς ἐστὶν, ὡς ἄλλα μαθήματα, verbis enim exprimi non poteſt vt diſciplinæ aliæ. ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ, quo euaſurus prædicatur euadit, Thucyd. i. ὡρισμένοις. ῥητὸς μισθὸς, ſtata merces. ῥητῇ ἡμέρᾳ, conſtituta die. ἐν ῥητῷ χρόνῳ, certo & deſignato tempore, tempore conſtituto, Plut. in Pericle. ἐπὶ ῥητοῖς, ſuper re certa & plana, certis præſcriptis cõditionibus legibuſque. itẽ non gratuitò. ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι, Thucyd. ἐπὶ ῥητοῖσι ἐδέξαντο, ſub conditionibus receperunt, Herodot.

Ρ'ήτρα, ας, ἡ, conuentus, confeſſio, concio, facultas dicendi, licentia, dogma, oraculum, decretum, calculus, pactum, conuentio in dictis. vnde ῥήτραν ἔγραψε, rogationem tulit. Item commentarius, ſcriptura, σύγγραμμα. Odyſ. ξ. ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθα, αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, i. paciſcamur inter nos. τὴν ῥήτραν παραλαβὼν, partes dicendi aſſumens, Lucian. ῥήτρας vocauit Lycurgus ſuas ſanctiones, quòd quaſi decreta & oracula quędam eſſent, Plut. in Lycurgo.

Ρ'ητρεύω, τὸ ῥητορεύω.

Ρ'ήτρη, eadem quæ ῥήτρα, Etym.

Ρ'ητροφύλακες, ſcriptorum publicorum & monumentorum conſeruatores, Etym.

Ρ'ήτωρ, ορος, ὁ, orator, cauſidicus. apud antiquos dicebatur rhetor, qui conſilia populo & reipublicæ dabat, δημαγωγὸς, concionator, i. δημηγόρος. Xenoph. ἐνίοτε ῥήτορας φαύλους ἀγαθοῖς δημηγόροις φίλους ὄντας. Pro delatore Plato in Apologia, ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων, quum rhetores parati eſſent nomen meum deferre, méque in iudicium trahere. Ariſtoph. in Pluto, τὸ στόμ' ἐπιβύσας χρήμασι τῶν ῥητόρων, i. τῶν κατηγόρων. Idem ibidem pro ductoribus populi, σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσι τοὺς ῥήτορας. ῥήτορσι φορεῖ τρεῖς, apud Iſocratem.

✱Ρ'ητῶς, planè, certò, nominatim, ad verbum, & certis verbis, & quod vulgò dicunt, expreſſe. Themiſt. in 3. de Anima, ῥητῶς γὰρ ταῦτά φησι περὶ αὐτοῦ. ῥητῶς φησι, ſcitè inquit, Dioſcor. lib. 8, cap. 14.

Ρ'ηχάδαι, vel Ρ'ηχαδαι, οἱ qui damnatos εἰς τὰς ῥαχίας, i. in ſaxa præcipitant.

Ρ'ηχία, i. ῥαχία.

Ρ'ηχὸς, ἡ, præcipitium, promontorium.

Ρ'ῆχος, ſepes, vallum ſepis, Herod. vtitur 107.

Ρ'ηχώδης, εος, ὁ & ἡ, aſper, ſalebroſus: mali cotonei epith. apud Nicandr. propter inæqualitatem cutis.

Ρ'ιγεδανὸς, ἡ, ὁ, odibilis, terribilis, horribilis, horrens, κρυερός. lib. 1. Epigr. στέρματι ῥιγεδανὴ πτωχὸς ἀπάσης.

Ρ'ιγεῖον, ου, τὸ, pannus ad cooperiendum, Cyrill.

Ρ'ιγέω, μ. ήσω, π. ηκα, in timore frigeo, algeo, exhorreo, obſtupeſco, timeo, φοβοῦμαι, ἀλγοῦμαι. & ad animũ refertur, vt ῥιγόω ad corpus. Hom. Iliad. γ. ὣς φάτο, ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, i. ἐφοβήθη. ῥιγόω ῥιγῶ, τὸ ψύχομαι: ῥιγέω, ῥιγῶ, τὸ φοβοῦμαι. ῥιγοῦντες, in febriũ acceſſionibus cũ tremore algentes: ſic Marcel. l. 3. Dioſc. c. 29: rigentes, Ruell. algentes, Barbarus.

Ρ'ιγηλὸς, ἡ, ὁ, tremendus, φρικτὸς, φοβερός. Οδ. ξ. κατὰ ῥιγηλὰ πέλονται, ſunt horrenda, prima longa.

Ρ'ίγιος, ου, ὁ, rigidus, horridus, frigidus, moleſtus. τὸ ῥίγιον, φρικτὸν, φοβερὸν, Hom. ῥίγεα πάθη, horrores, rigores febriũ, cum tremore algores, Marcell. apud Dioſc.

Ρ'ίγιστος, η, ὁ, terribilis, lethifer. ῥίγιστα, φρικτά, Homer.

Ρ'ιγίων, ονος, ὁ, peior. Heſiod. γυναικὸς οὐ ῥίγιον ἄλλο, i. peius nihil mala, vxore videlicet, i. χεῖρον. Hom. Iliad. α, τὸ δὲ καὶ ῥίγιον ἔσται, i. φρικωδέστερον, χαλεπώτερον.

Ρ'ιγνὸς, ῥιγηλός.

Ρ'ιγνόω, μ. ώσω, rugo. as, corrugo, in Epigr.

Ρ'ῖγος, εος, τὸ, frigus, id eſt, ψῦχος: cui opponitur θάλπος apud Xenophontem, horror, priori longa. Item in febre frigus vehementius, rigor qui eſt initium febris. Propriè dicitur frigus illud quod in acceſſionibus tertianæ febris hominem tremere facit: quo qui laborant, ῥιγοῦντες dicuntur. Quòd ſi extremas tantùm membrorum partes occupauerit, περίψυξις vocatur. Alexand. Aphrod. γίνεται δὲ περίψυξις πρότερον, εἶτα ὀλίγη ἐπὶ φρίκη, εἶτα ῥῖγος. Ponitur à Dioſcor. ſæpe pro ipſa febre. Ρ'ίγη περιοδικὰ, horrores circuitu certo commeantes, Hermolaus, rigores febrium circuitu redeuntes, Ruellius: febrium in acceſſione cum tremore algores, Marcel. apud Dioſc. libro 1. cap. 62. χρόνια ῥίγη, Dioſcorid. libr. 3, cap. 86, diuturni rigores, Ruell. vetuſti horrores, Barbarus: lõgi in acceſſionibus febrium cum tremore algores, Marcel.

Ρ'ιγὸς, rigidus, horridus, frigidus, Etym.

Ρ'ιγοσίβιος, η, ὁ, perpetuò frigens, Cæl. lib. 13, cap. 37.

Ρ'ιγόω,

Ῥιγέω, μ. ώσω, π. ωκα, frigeo, τὸ ψῦχος, ad corpus refertur. Neutr. Abſolut. Odyſſ. ξ, ἐπεὶ ἐρρίγησα. Xenop. ῥιγώσουσι καὶ ἀχειμάσουσι. Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ σῶμα πᾶν ῥιγοῦν, i. partes omnes noſtri corporis rigent. Lucian. de Luctu, ἵνα μὴ ῥιγῷεν, ne algeāt, pro ῥιγοῖεν. Idem ibidem, τὸ μὴ ῥιγοῦν πολὺ κάλλιον τοῦ ἀμπέχεσθαι, non frigere melius quàm veſtem habere. Item ibidem, οὐδὲ ῥιγώσεις. Ariſtophan. in Pluto, ἐρρίγωσ' ἔτη τρισκαίδεκα, annos tredecim intus frixi.

Ῥίγχος, ου, ὁ, roſtrum.

Ῥίγω, idem quod ῥιγέω, & ῥιγόω.

Ῥιζάγρα, apud AEginetam, qua ſpicula chirurgi extrahunt.

Ῥίζα, ης, ἡ, radix, δι' ἧς ῥεῖ τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδρεσι, fibra, ſtirps, origo, priori longa, in Epigram. & vltima breui. τὰς ῥίζας περιαχεῖται, ablaqueatur, Gaza. Item ῥίζα vocatur media pars claui vel gubernaculi, quæ & alio nomine φθεὶρ dicitur & τράχηλος, teſtib⁹ Thoma Magiſtro, & ante hunc Polluce.

Ῥιζίας, ὁ, ſuccus radicarius: ſic exponitur à Gaza pro eo qui ex radice exprimitur, Theophr. lib. 6. hiſtor. pl. rhiſias Plinius lib. 18, cap. 3.

Ῥίζιον, ου, τὸ, origo, radix, idem quod ῥίζα, τὰ ῥίζια, paruæ radices, capillamenta radicum, Dioſcor. libr. 2, cap. 193.

Ῥιζοβολεῖν, radices agere, radices dimittere, radicari. ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, in Epigram. id eſt, partes intimæ iecerunt radices.

Ῥιζοβόλος, radices agens, ſe propagans.

Ῥιζόθεν, radicitus, ſtirpit⁹, Cicero in Catone maiore.

Ῥιζόνυχες, vnguium in digitis initia, ac velut radices quædam.

Ῥιζοτομεῖν, ablaqueare ac radices reſecare.

Ῥιζοτομία, ablaqueatio. ſignificat etiam herbarum lectionem ad medicamenta: radicidium Gaza vertit lib. 9, cap. 8. hiſtor. plant. Theophr.

Ῥιζοτομικὸς, herbarius.

Ῥιζοτόμος, inciſor radicum, radiſeca, herbarius, medicamentarius.

Ῥιζοτομούμενα, quorum radices inciduntur.

Ῥιζοφάγος, ου, ὁ, radice viuēs, radices eſitans, radicum appetens, amans radices, vorax.

Ῥιζόφλοιος, cuius cortex radicis ſpeciem gerit.

Ῥιζοφυεῖν, radices emittere.

Ῥιζοφυὴς, radice proueniens.

Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus.

Ῥιζοφυτὸν, ου, τὸ, ſtirps, ἐκ ῥιζοφύτων τινῶν σπερμάτων, ex ſeminibus ſtirpium, Gaza.

Ῥιζόφυτος, radice natus.

Ῥιζόω, μ. ώσω, π. ωκα, & Ῥίζω, radico, firmo, fulcio, radices adigo, figo radices, corradico, Gaza. ἐρρίζωσεν, ἀνάντων ἐποίησεν, Homer. Odyſſ. de naue verſa in lapidem. Philo de mundo, γῆν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης θεὸς ἐν τῷ μέσῳ ἐρρίζωσεν, in medio fibris ſuis terram & aquam conſtabiliuit. Plato Epiſt. 7 ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει καὶ εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασι πικρότατον, id eſt, radices egerunt.

Ῥιζώδης, radicis ſpeciem habens.

Ῥιζωθεὶς, terræ inhæreſcens, radices capeſſens, radicibus adhærens.

Ῥιζωθῆναι, radices capere, fibris ſubnixum eſſe.

Ῥίζωμα, ατος, τὸ, radix. AEſchyl. pro genere ſiue progenie accepit. ſignificat & ortum ſiue principium. Empedocles quatuor elementa vniuerſi ῥιζώματα vocat, velut ſeminaria.

Ῥιζώρυχος, ου, ὁ, eradicator, radices funditus euellens, in Epigram.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, radicatio, radix, ſtirps, firmamentum.

Ῥικνᾶν, decipere.

Ῥικνιὸς, ιτος, ὁ, ἡ, ἡ, rugoſus, vetus, obſoletus, Nicand.

Ῥικνὸς, ἡ, ὁ, rugoſus, curuus, ῥυσός. Apollon. 2. Argon. ῥικνοῖς ποσὶν ἦ δ' ἐρέεσκε, rugoſis pedibus.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curuitas.

Ῥικνοῦσθαι, vel ῥικνοῦσθαι, in ſaltando lumbos vehemēter agitare, & contrahi vt ſenes, ἀπὸ πλωϊσθαι.

Ῥικνώδης Βάκχος, in. Epigr. id eſt, rugoſus propter vuas paſſas.

Ῥίμφα, leuiter, ſtatim, celeriter, παρὰ τὸ ῥύμην ἑαυτὸν διατείνειν. Homer. Iliad. ζ, ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει, id eſt, ταχέως, ἐλαφρῶς καὶ ῥᾳδίως.

Ῥὶν, ῥινὸς, ἡ, ῥὶς, naris. Xenoph. ὁπόταν χειμὼν, εἰ μὴ ῥῖνες συντίθενται, τί αἱ ἡμῖν ὄφελος ἦν; Heſiod. τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, cuius è naribus mucus manabat. αἱ διὰ ῥινῶν αἱμοῤῥαγίαι, ſanguinis è naribus eruptiones, Galen. lib. 1. ad Glauc. Capitur etiam pro naſo. Ariſtoph. νεφ. αὗται δ' ῥῖνας ἔχουσι hæ naſos habent. Idem in Pluto, ἀπεστράφη τὴν ῥῖν' ἐπιλαβομένη, auerſata eſt naſum obturans, Plutar. in Public. διὰ σιμότητα τῆς ῥινὸς ἐσκεδασμένης, ὥστε μὴ εἶναι τὸ διείργον τὰ ὄμματα, propter ſimitatem naſi ita depreſſi, vt nihil eſſet quod oculos diſcriminaret. ῥῖνες, nares, Ariſtoph. de genere quodam torturæ.

Ῥινάω, fallo, decipio. vt Interp. Pauſan. metaphoricè ab iis qui per olfactum decipiuntur aut decipiunt, Menand. ἤγουν ἐξηπάτημαι ῥινᾶν, Euſtath. Iliad. ξ.

Ῥίναι, αἱ, caricæ nigræ.

Ῥινεγχυσία, infuſio ſiue inſtillatio in nares.

Ῥινεγχύτης, ου, ſpecillum per quod in nares infunditur aliquid.

Ῥινεγχυτεῖται ὁ χυλὸς, naribus infunditur ſuccus, Dioſc. lib. 2, cap. 213 ῥινεγχυτούμενος, naribus inſtillatus, naribus infuſus, Idem lib. 5, cap. 106.

Ῥινὴ, ῆς, ἡ, lima, inſtrumentum auro fundendo aptum vt ῥινὴ τεχνοσύχγυσις.

Ῥίνη, ης, ἡ, rhina piſcis, ſcatina, vt Gaza interpretatur, apud Ariſtot. lib. 2. Animal. meminit & AElianus.

Ῥινηλατεῖν, ſagaciter perſequi & indagare.

Ῥινηλάτης, ου, ὁ, ſagax: de cane dicitur.

Ῥίνημα, ατος, τὸ, ſcobs, ramentum, ῥίνισμα dicitur lib. 2. Dioſcorid. cap. 61.

Ῥίνια, τὰ, nares.

Ῥινίζω, limo, polio. ῥινῶ etiam dicitur. Alex. Aphrod. ῥινώμενοι σίδηρος, &c. ferrum quod limatur: vnde ῥίνημα.

Ῥινοβάται, οἱ, Rinobati, Gaza. ſunt autem piſces qui naſci putantur ex ſcatina & rana, Ariſtot. lib. 2. de generat. Animal. cap. 5.

Ῥινόβατος, ου, ὁ, rinobatos piſcis, quaſi ſcatinorum dixeris. Gaza apud Ariſtot. lib. 6 Animal. leuiraiam exponit: aliàs Græcam vocem relinquit.

Ῥινοβόλῳ σὺν ἤχῳ, in Epigram. ſono naribus edito & impulſo.

Ῥινοδέψης, ου, ὁ, corii tinctor, coriarius.

Ῥινόκερως, animal quoddam quadrupes, & auis in AEthiopia, Cęlius lib. 9, cap. 15. vide AElian. & Oppian. lib. 2. de venat. & Prouerb. in Chilia. Eraſm. Rhinocerotis naſus. Eſt & nomen vaſis Martiali.

Ῥινοκόλουρα, ciuitatis nomen in AEgypto, quòd incolæ eius eſſent mutilatis naribus, Stephan, Cælius libro 2, capite 30.

Ῥινοκοπεῖν, naſum amputare.

Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ, inſtrumentum quo noxiis naſum diſtorquebant.

Ῥινόμακτρον, τὸ, ſudarium abſtergendis naribus aptum, emunctorium narium.

Ῥινοπύλη, ης, ἡ, valua & exigua porta.

Ῥινὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, pellis, ſcutum, βύρσα, δέρμα, ἀσπὶς, tergus, pellis bubula qua clypei operiuntur, pellis ex qua fiunt ſedes. Pro cute hominis, Odyſſ. ξ. ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, cutem ab oſsibus trahere, & oſſa viſceribus nudare, de cute Vlyſſis. Apoll. 2. Argon. genere Fœminino dixit ἀζαλέας ῥινούς. Et Euripid. ἱππικὴν ῥινὸν, equinam pellem. Heſiod. ὀστέα ῥινοῖο περὶ ῥινῶν μινύθουσι, pelle putrefacta.

Ῥινόσιμος, ὁ, reſimum habens naſum.

Ῥινότυπος, ου, ὁ, ſcuta percutiens.

Ῥινοτόμος, ου, ὁ, clypeos & arma diſſecãs, coriarius. Martis epitheton. Heſiod. αὐτὰρ ἀμφὶ ῥινοτόρῳ, &c.

Ῥινοτορωνδώρεια, nomen proprium fictitium, Etym.

Ῥινοχόος, ου, ὁ, infundibulum.

Ῥίνω, limo. vnde διερρινημένος, limatus.

Ῥινῶ, inueteraſco: ſic ἐρρίνηται.

Ῥιξαχέσκα, ſic dicitur genus quoddam locuſtæ longis cruribus, Dioſcor. lib. 2, cap. 57. vbi tamen ſunt qui legant ἀσίρακος.

Ῥίον, ου, τὸ, promontorium, montis acumen, ſummitas, τὸ ἄκρον, iugum, & ſpecula. παρὰ τὸ ῥαίζειν τὸ κατακλύζειν εἰς ὀξὺ, Didym. Iliad. ξ, ὁ ῥίον ἀπὸ τοῦ ἀπερρῖφθαι τοῖς ὄμβροις.

Ῥιπαῖα ὄρη, Rhiphæi montes ad Septentrionem: dicti quòd Boreas illinc flare incipiat. Plutar. in Camillo ait quoſdam ex Gallis Celticis, ſuperatis Rhiphæis montibus extrema Europæ occupaſſe.

Ῥιπὰς & ῥιπὴ, turbo venti.

Ῥίπεα, τὰ, & Ῥῖπες, crates vimineæ, ligamina ex virgultis vel ſalicibus. Nominatiuus eius eſt ῥίψ, ῥιπός.

Ῥιπὴ, ῆς, ἡ, ictus ſeu iact⁹ teli miſſi velut fulminis, πνοὴ, vis flatuum & ſpiritus, oculi momentum. Item incitamentum, ὁρμὴ, κίνησις, impulſus, properatio, inflatus, impetus. Iliad. θ, ὅσσον τ' αἰγανέης ῥιπὴ, &c. priori longa. Dicitur & ῥιπὴ, pro eodem: à ῥίπτω. ῥιπῇ πνοῆς, Apoll. Rhod. ῥιπαῖς ἄστρων, Sophocl. i. στιλβόντων.

Ῥίπη, ἡ, Rhipe vrbs, paroxyt. Cyrill.

Ῥιπίδιον, ου, τὸ, flabellum.

Ῥιπίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſufflo, excito ignem ſufflando, ventilo, diuentilo, follibus perflo, follibus accendo, ventilo follibus, agito, ſolicito, ὀπτῶ, aſſo, Ariſtophan. Interp. primis longis, in Epigram. Philo de mundo, πρὸς ἀνέμων ῥιπίζεται τὸ ὕδωρ, aqua flatu diuentilatur. ῥιπιζόμενος κλύδων, fluctus qui impetu rapitur, qui iactatur, Iacobus cap. 1. Epiſtolæ ſacræ. ῥιπιζόμενον τὸ πῦρ, ignis per auram ſolicitatus.

Ῥιπὶς, ίδος, ἡ, flabellum, vas ex vimine contextum. Inde ῥιπίδιον, diminut.

Ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio, Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl.

Ῥιπισμὸς, diuentilatio. Alexand. Aphr. Problem. libr. 2. μεγάλη δὲ γίνεται ἀνάπνοη διὰ τὸν ῥιπισμὸν τῆς καρδίας, id eſt, vt cor latis poſſit refrigerari.

Ῥιπιστὸς, perflatilis, ventis expoſitus. ῥιπιστὸν, διαπνεόμενον, Varinus.

Ῥίπος, ου, ὁ, paruus. Item ſtorea, matta. Dioſc. lib. 1, cap. 56, ἐπιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμων, imponens arundinaceam cratem. ἐπὶ τὸν ῥίπον ἐπιθεῖσι, &c. Idem Dioſcor. lib. 5, cap. 95, ſuper cratem imponũt, Ruell. in eo quod Græci ſtratum vocant imponunt, Marcell. in Græco tamen ῥίπον ſcribitur.

Ῥιπτάζω, & ῥιπτάζω, & ῥιπτέω, μ. ήσω, π. ηκα, & ῥίπτω, μ. ψω, π. ιφα, proiicio, emitto, iaculor, eximo, expono, diſiicio, ſpargo, conſpergo, abiicio, deturbo, iacto. Ariſtot. de mũdo, οἱ δ' ἄνω ῥιπτοῦντες καὶ κάτω, &c. qui ſurſũ deorſumq; iactant. Heſiod. τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσω, cum retrò proiiciebant, pro ῥιπτάζεσκον. Sophocl. in Aiace, ἔπεσσιν ἄκρας ῥιπτεῖ θεοῖς. hoc verbum deductum eſt à ῥίπτω, vt Gaza ſcribit vnde ἐρριμμένοι, diſiecti ſiue ſparſi, quo vtitur Lucian. agẽs de ſtellis, toto cælo paſſim, temerè, nullóque ordine ſparſis. ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους, ſe in ſpem incertam coniecit, Plutar. in Themiſt. ῥίπτω βέλη, emitto iacula, Plato, de Legib. ῥίπτειν, τὸ ἀπολέσθαι ἰέναι, ῥιπτεῖν δὲ τὸ μὴ σφοδρότατος ῥίπτειν κίνδυνον, id ſubire, defungi.

● Ῥιπτάζω, ῥιπτάζω, Heſych. conflictari, Celſ. ægroti eſt in lecto conflictantis. Plutar. de Cicerone ambigente inter Cæſaris & Pompeii partes. καὶ δῆλός ἐστι τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπταζεὶς ἐπ' ἀμφότερα καὶ δυσπαθῶν: vnde & ῥιπτασμὸς apud eundem Plutarch.

Ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, naſus. at μυκτῆρες, nares, authore Ammonio, ſed confunduntur. ἡ δὲ ῥὶς ὀρθὴ τε ἦν, καὶ τοὺς μυκτῆρας ἀνθρώπων, ac naſus & rect⁹ erat, & ad nares diffundebatur, Philoſtrat. in Heroicis. ῥισὶ, naribus. vide ῥίν.

Ῥίσκος, ου, ὁ, riſcus: propriè ciſta pelle cõtecta, Teſte Donato, Cælius lib. 9, cap. 9.

Ῥίσσον, τὸ, flabellum, ventilabrum.

Ῥῖπος, idem qui ῥιπὶς, apud Herodian. Etym.

Ῥιφεὶς, έντος, ὁ, iactus, iniectus, Alex. Aphr. ὕδατος ἀπὸ ὕψους ῥιφέντος.

Ῥιφὴ, impetus, ὁρμή: vnde riphæi montes, vt vult Seruius in Georgicis.

Ῥιφῶ, proiectus fuero. ῥιφὼ ἐπὶ κραββάτου, decumbens in grabato, Nazanz. in Orat.

Ῥίχεα, τὰ, Theoph. lib. 2, cap. 25. de cauſis plant. ὥσπερ ὁ κιττὸς τὰ ῥίζεια τὰ ἐκ τῶν βλαστῶν, id eſt, ſicut hedera germinibus vndique proſilientes radiculas gerit: ſic Gaza. ſed vide num ſit legendum ῥίζεα.

Ῥιχνοῦσθαι, ῥικνοῦσθαι, turpiter & incompoſito motu cieri.

Ῥὶψ, πὸς, ὁ, vimen flexile, ramus ſalignus. παρὰ τὸ ῥίπτω, quod inflectatur ob lentitudinem, Bayf. ῥιψὶ κατεστέγαζε, paleis intego, Herodot.

Ῥίψασπις, ιδος, ὁ, timidus. ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα, qui abiecto ſcuto fugit: à ῥίπτω, & ἀσπίς. Ariſtophan. νεφ. τὸν ῥίψασπιν χθὲς ἰδόντες.

Ῥίψις, εως, ἡ, impetus, iactus, proiectio. Plato 2. de Rep. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς οὐ παραδεκτέον, Vulcanũ cælo à patre deiectũ eſſe, non eſt admittẽdum.

Ῥιψοκίνδυνος, ου, ὁ, temerarius, ſeſe in periculum præcipitans, incogitans, audax, πάντολμος, θρασὺς, θερμουργὸς. ῥιψοκίνδυνον ἔργον, audax facinus, Xenoph. Cicero in 3. Act. Verr. vertit ad audendum proiectus, & proiectam audaciam ῥιψοκινδυνίαν appellat idem pro Roſcio Amerino.

Ῥιψοκινδύνως, audacter, temerariè.

Ῥοὰ, ᾶς, ἡ, malus punica arbor, & malum punicum fructus. dicitur etiam ῥοιά. ῥοὰ γλυκεῖα, malum punicum dulce. ῥοὰ οἰνώδης, malum punicum vinoſum. ῥοὰ ὀξεῖα, acidum granatum, Ruell. & Barbar. acida punica, Marcell. lib. 3, cap. 40. Dioſcorid. ῥοαὶ, malogranata, cap. 7. lib. 3. Reg.

Ῥοαὶ ῥεύματα, Homer. Iliad. β.

Ῥοὰς, άδος, roratio, irroratio, morbus ſatorum. ꝑ morbo vitis quum defloret irrorans, aut quũ acini defluunt, Theophr. lib. 4. hiſtor. plant, cap. 16. Item ῥοὰς pampinus laſciuus, Idem lib. 2, cap. 8.

Ῥοιβδῶ, & ῥοιβδέω, abſorbeo, cum ſonitu ſpiro, cum ſtrepitu proiicio.

Ῥογεὺς, ὁ, tinctor, βαφεύς.

Ῥογέω, μ. ήσω, π. ηκα, floreo, concito, domo.

Ῥογία, ſartrix, ἀκέστρια.

Ῥοξεῖν, Epicharmus dixit pro ῥέγχειν, i. ſtertere.

Ῥογμὸς, οῦ, ὁ, ſonus quem quis ſupinus ſtertendo edit, rhonchus.

Ῥογχάζειν, reſonare, ῥοχθεῖν.

Ῥόγχος, ου, ὁ, rhonchus. apud Apuleium, ſonus naſi, qui fit ſtertendo: à ῥέγχω, ſterto.

Ῥοδακινέα, ἡ, arbor quædam apud Nicand. deſcripta: perſea, perſicus arbor, Scholiaſtes.

Ῥοδάκινον, τὸ, fructus perſici mali, aut ſaltem eius generis, cuiuſmodi ſunt armeniaca & præcocia: à roſeo colore fortaſſis, qui in Anglia dilutior eſt: vel à Rhodo inſula primo hoſpitio Perſicarum arborum ex AEgypto aductarum.

Ῥόδαμνος, ramus, germen.

Ῥοδάνη, ης, ἡ, trama.

Ῥοδάνθη, in Epigram. nomẽ proprium: vnde ῥοδανθεῖος, ibidem.

Ῥοδανίζω, agito, & continuo motu cieo tramam, συνεχῶς πλάσσω τὴν κρόκην, Euſtath. Iliad. σ.

Ῥοδανὸς, οῦ, ὁ, Rhodanus fluuius Galliæ, Plut. in Solone

● Ῥόδαξ, ῥοδοειδὴς λίθος.

Ῥοδέη πυγή, in Epigr. ῥοδῆ πυγή, Ibidem.

Ῥοδέα, ſertum è roſis.

Ῥόδεος

Ῥόδεον,roſeum,purpureum,odoratum,ſpecioſum.

Ῥοδῆ,ῆς,ἡ,roſarũ frutex.aliàs ῥοδὴ,circunfl.vide Ῥόδον in Ammonio.

Ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, herbæ genus quæ naſcitur in Macedonia:dicta ἀπὸ τῶν ῥόδων,à roſis quarum odorem refert,ſi interatur,Dioſcor.lib.4,cap.46.

Ῥοδιακὴ κόλλα,glutinum rhodiacum,Dioſc.l.3,cap.101.

* Ῥοδίδες,paſtilli ex roſis confecti,Dioſcor.19.

Ῥοδίζω,roſeo colore tingo, florem affero. Actiu. cum Accuſat. Alexand.Aphrod.αἷμα ῥοδίζει τὸ δέρμα καὶ ἐρυθραίνει, ſanguis florem cuti largitur. Item ῥοδίζειν, roſam reſipere,imitari.ῥοδίζει τῇ ὀσμῇ,odore roſam imitatur,Dioſ. lib.2,cap.12.

Ῥοδικὸν,ῦ,τὸ,roſarium,id eſt,aqua roſacea.

Ῥόδινον ἔλαιον,roſaceum oleum,Dioſcor.lib.1,cap.54. & Galen.lib.1.ad Glauc.

Ῥοδινὸς,ῦ,ὁ,roſeus.

Ῥόδινον μύρον, vnguentum roſaceum, Ariſtot. in Probl.

Ῥόδιος,ου,ὁ,Rhodienſis,Rhodius,ex Rhodo oriundus. proparoxyt.Cyrill. At ῥοδιὸς, Rhodius Troadis fluuius, apud Homer.Iliad.μ.

Ῥοδὶς,ίδος,paſtillus roſeus.αἱ ῥοδίδες,è roſa paſtilli,Dioſcorid.lib.1,cap.132.

Ῥοδίτης οἶνος, rhodites vinum, id eſt, roſaceum vinum, Dioſcor.lib.5,cap.26.

Ῥοδοδάκτυλος,ου,ὁ καὶ ἡ,habens digitos,id eſt,radios roſeos.Auroræ epitheton eſt, Iliad.α, ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, id eſt, ῥοδόχροος, διαυγής. πυῤῥώδης γὰρ ὁ ἀὴρ ὄρθρου γίνεται ἐν τῇ ἀνατολῇ. ἀπὸ δὲ τοῦ σχήματος τῶν τῆς χειρὸς δακτύλων, σημαίνει τὸ τῶν ἀκτίνων σχῆμα, inquit Interpr.

Ῥοδοδάφνη, vitis ſpecies, vuam roſæ ſimilem ferentis. & proprium fruticis qui & νήριον dicitur, Dioſcor.lib.4, cap.8. ſic etiam per cõtumeliam appellatus fuit in Syria ſpurciſsimus quidam,quem inſectatur Lucian.cuius rei cauſam referre veretur.

Ῥοδόδενδρον,rhododendron,genus fruticis,qui & νήριον dicitur,& ῥοδοδάφνη, Dioſcor.lib.4,cap.82.

Ῥοδοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, roſis ſimilis,aſpectu gratioſus.

Ῥοδόεις,εντος,ὁ,roſaceus.ῥοδόεντα ἄνθεα, roſæ, Euripid.

Ῥοδόμελι,rhodomeli,confectio quædã ex roſis & melle,Dioſcor.lib.5,cap.26.

Ῥόδον,ου,τὸ,roſa,quam Plutarch.ſic dictam ait,ὅτι ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδμῆς ἀφίησι, quòd ingentẽ odoris fluxum emittat.Grammatici ἀπὸ τοῦ ὄζειν deducũt.Ammon.diſtinguit à ῥοδωνιὰ & ῥοδῶ.

Ῥόδον,bene olens,Etym.

Ῥοδωνιὰ,ᾶς,ἡ, locus vbi roſæ naſcuntur, roſarium,roſa, Gaza libr.1.hiſt.plant. Theoph.cap.15. pro frutice roſarum,lib.6,cap.1.ibidem. Item ῥοδωνιὰ, virile membrum.

Ῥοδόπηχυς,ὁ καὶ ἡ,habens lacertos roſeos,ſeu vlnas cubiti.Heſiod.ἰωπορὸν ῥοδόπηχυς.

Ῥοδοπὸς,ῦ,roſeus color.

Ῥόδος,inſulæ nomen,Etym.

* Ῥοδόσταγμα,liquor roſarum,in Hippiat.

Ῥοδοφόρος,roſifer.

* Ῥοδόχροος, Dioſcor. πυῤῥὸν καὶ ῥοδόχρουν,roſeus,roſacei coloris,vt aurora.

Ῥοδὼν,ῶνος,ὁ,roſetum,oxyt.Cyrill.

Ῥοδωνία,ſertum ex roſis,rododaphne.Item genus vitis flauas vuas habentis, Etym. ‖ dicitur & ῥοδωνιαία λοπὰς, Athen.158.& 160.olla quæ in menſam ferebatur odoratiſſima.

Ῥοδῶπις,roſeis oculis.

Ῥοδωπὸν τὴν χρόαν,quod roſeo eſt colore,Dioſcor.lib. 5,capite 122.

Ῥόζω,latro,canũ propriè: ſed tranſlatè de hominibus pro ῥύζω accipitur,Suid.

Ῥοὴ,ῆς,ἡ,fluxus,fons,alueus. Homer.Iliad.β,μαιάνδρου τε ῥοαὶ,i.ῥεύματα,fluenta.

Ῥοθέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,impetu feror,ὁρμῶ,διώκω,perſequor

Ῥοθιάζω, impetuoſè remigo, confertim & cum vocis ſtrepitu feror. & ῥοθιάζω,κατὰ ῥόθου καὶ ψόφου ἰδίᾳ, Ariſtoph. Interpres.

Ῥόθιον,ου,τὸ,impetus,vnda,fluctus,κῦμα, remorum ſonitus,ὁ ἦχος τῆς εἰρεσίας, Thucydid. propriè ἡ τοῦ κλύδωνος ὁρμὴ, vt annotat Arati Interpres. ἀπὸ τοῦ ταχέως ῥεῖν, à remigantibus dictum,quum ſimul multis remis concitata nauis impellitur,Ariſtop.Interpr.ῥόθιον καλεῖ)(inquit Harpocrat.)περὶ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσι. ῥοθίου φόβῳ,terrore illiſorum fluctuum, Thucydid.ῥόθια κλύζοντο, fluctus inundabant & fluctuabant, Apollon.Rhod.

Ῥόθιος,ου,ὁ καὶ ἡ,violentus, vehemẽs. ῥοθίοισιν ἐπὶ χοιράδεσιν, in Epigram.in littoribus impetuoſis & quæ aquæ impetu impetuntur.ῥοθίῃ νηΐ,ruenti naui,Ibidem.

Ῥοθοπυγίζω,nates clàm accedẽs extẽſa manu verbero.

Ῥόθος,ου, ὁ, impetus, vndarum ſtrepitus,ſtridor,ψόφος. Heſiod.τῆς δὲ δίκης ῥόθος ἑλκομένης,&c.

Ῥοιὰ,ᾶς,ἡ,malum punicũ: eius putamen dicitur σίδιον, id eſt,malicorium. ῥοιᾶς λεπίσματα, malicorium, Galen.ad Glauc.ῥοιαὶ,id eſt,punica mala, vim habent aſtringendi, Idem ibidem. Item ῥοιὰ,punica,pro arbore,lib.1.hiſtor. plant. Theoph.cap.5,Gaza. ῥοιὰ ἀγρία,ſylueſtris punica, cuius flos balauſtium,Dioſcor.lib.1,cap.155.

Ῥεία,paroxyt.volutabrum equorum.

Ῥοιὰς,άδος,ἡ,carunculæ naturalis iuxta magnum oculi angulum decremẽtum ſiue imminutio.opponitur vitio quod ἐγκανθὶς vocatur.

Ῥοιὰς ἀμπέλου,roratio vitis,id eſt, quum defluit & deperit tenellus racemus, Theophr.lib.5, cap.13.hiſtor.pl.

Ῥοιὰς μήκων,papauer quod rhœas dicitur, erraticũ papauer,genus herbæ,Dioſcor.lib.2,cap.210.

Ῥοιβδέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,abſorbeo,ῥοφέω, Neutr. Accuſat.

Ῥοίβδησις, cantus inſuauis vt paſtorum, id eſt, ῥοίζησις, ſtridor.

Ῥοῖβδος,ου,ὁ,abſorbitio,ſtridor, impetus. Ariſtophan. νε.de vento,φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης,fertur cum ſtridore & impetu.

Ῥοιβέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,emico,Neutr.Abſol.

Ῥοιζμὸς,οῦ,ὁ,ſibilus,ſtridor.

Ῥοιζέω,ῶ.ήσω,π.ηκα, ſono, ſibilo innuo, inſibilo,ſibilo cum ſtridore,curro,inſequor,ὁρμῶ, συρίττω,ἢ νέμω.ῥοιζεῖν apud Homerum paſtor dicitur, quando in educendo pecus fiſtula inſonat,quod & ψιλάζειν dicitur,Euſtath.

Ῥοιζηδὸν,cum magno impetu,vehemẽter,ſonorè,procellæ in morem.

Ῥοίζημα,ατος,τὸ,ſibilus,currus,ſonus,motus, impetus, ſtridor.

Ῥοῖζος,ου,ὁ vel ἡ Ionice,ſtridor ſibili, impetus cum ſtridore,fluctus vehemens.

Ῥοῖκοι,οἱ,mala punica.

Ῥοικὸς,ῦ,ὁ,prauus, ſtrabus, rugoſus, καμπύλος,fluxione laborans:vnde ῥοικαὶ dicuntur mulieres quarũ vuluæ reumatiſmo,hoc eſt, fluxionibus laborant.ῥοικοῖς ἁρμόζει ἐν προσθέτῳ, vuluis fluxione laborantibus in peſſo confert, Ruell.fœminarum fluxionibus ſubiicitur, Marcell.fœminas defluuio laborantes appoſitu iuuat,Hermol.

Ῥοΐσκοι, οἱ, corymbi aurei ornatus gratia ſacrorũ ſtolis annexi,ob mali punici ſimilitudinem ita dicti. ῥοΐσκους χρυσοῦς καὶ κώδωνας,&c.velut mala punica aurea & tintinabula,cap.28.Exodi.

Ῥοισμὸς,ῥυμός.

Ῥοΐτης οἶνος,rhoites vinum,id eſt,ex punicis malis confectum,Dioſcor.lib.5,cap.26.

Ῥοίτειον,ου,τὸ,Rhœteum,promontoriũ & vrbs Troadis.

Ῥομβέω,ῶ.ήσω,π.ηκα,voluo fundę in morẽ aut rhombi.

Ῥομβητὸς,motus in modum rhombi.

Ῥομβοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, figura Geometrica habens latera oppoſita æqualia,& ãgulos oppoſitos æquales,ſed nõ eſt rectangula,nec æquilatera. Dicitur etiam de figura aciei, quæ & σφηνοειδὴς,vt habetur in append.de vocab.milit

Ρ'όμβος,ου,ὁ,trochus,trochiſcos,puerorum ludus,vertigo,& inſtrumentum quo mulieres vertẽdo nent. Item gen' ſaltationis,& quadrilatera figura aciei, quæ tamen rectãgula non eſt,quę & ῥομβοειδὴς.vide ἔμβολον,in append. de vocab.milit.Item piſcis nomen,de quo AElian.

Ρ'ομβωτὸς,rhombi figura,δινωτὸς,turbinatus,circumactus,in Epigram.

Ρ'όμοξ,teredo,vermis lignũ exedens.

Ρ'ομφάζω,baiulo.

Ρ'ομφαία,ας,ἡ,framea, iaculum longum. vide Gellium lib.10,cap.25.

Ρ'ομφεῖς,lora quibus conſuuntur calcei.

Ρ'όος,ῥοῦς,οῦ,ὁ, decurſus, ꝓfluuium,decurſus aquæ,defluxus,flumen,fluẽtum,ῥεῦμα,riuus,vnda: vnde κατὰ ῥοῦν, Lucian.i.ſecundo flumine. pro quo dixit Hom.Odyſ.ξ, κατάῤῥοον, i.κατ' ῥόον. ῥόον ſiue ῥοῦν,medici fœminarũ fluxiones appellant, addita coloris diuerſitate, vtpote nigras, rubẽtes,albas,pallẽtes,aquoſáſve fluxiones. Eas quidam Latinorum menſes appellarunt,addita coloris eadem diuerſitate,ſed parum feliciter vt nobis videtur: neque enim menſes ſunt,ſed ex fœminarum locis ad multũ tẽporis diſtillationes toto ſe illac purgante corpore,&c. Marcell.lib.1. Dioſcor. ῥοῦς γυναικεῖος ἐρυθρὸς, rubræ fœminarum fluxiones, Dioſc.lib.4,cap.10.de quibus vide annotationem Marcelli,ibidem. ῥοῦν γυναικεῖον ἵστησι, profluuia fœminarum tenet, Hermol.fœminarum fluxiones, Marcell.abundantiam fœminarum, Ruell. lib.1. Dioſcorid. cap.123.proluuium mulierum,Hermol.mulierum vuluæ contra profluuia medetur,Idem: abundantiam mẽſium in fœminis ſiſtit,Idem.ῥοῦν λευκὸν ἵστησι,albas fœminarum fluxiones ſiſtit, Dioſcor.lib.3,cap.65.

Ρ'οπαλίζω,fuſtigo,agito.

Ρ'οπαλισμὸς,οῦ,ὁ,tentigo.

Ρ'όπαλον,ου,τὸ,claua,baculus,fuſtis,ῥάβδος,de claua Herculis Interpr. Homeri. pro membro virili, in Epigram.

Ρ'οπαλοειδὴς,clauæ ſimilis.

Ρ'οπὴ,ῆς,ἡ,propenſio, momentum lancis huc aut illuc inclinantis, ſtateri lingua, ictus oculi, motus,impetus, vergentia,inclinatio,pondus,impulſio. Ariſtot.de mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων, γίνεται τὰ οἰκεῖα, i. quum ab vna vi impultrice cieantur omnia,fit vtiq; quod cuique commodum eſt. ἡ ῥοπὴ τῆς φορᾶς αὐτῶν πρὸς τὸ δέρμα γίνεται, Galen.ad Glauc. impetus eorum in cutem vergit & fertur. ἔχεται ῥοπῆς,fluctuat & nutat,Ariſtop. ἀφελκόντων καὶ διαστρεφόντων τὴν ῥοπὴν, prementibus lancẽ ac flectentibus, Plutar.in Camillo. Chryſoſt.de offic.Epiſcop. ὑπὸ τῆς ἄνω βοηθουμένη ῥοπῆς,adiuta à ſuperiore inclinatione,i.quæ antea erat. quod Cicero dixit Nutu ſuo, Maxim. Plan. vertit οἰκεία ῥοπή. Cũ ad tẽpus refertur ſignificat ꝓpriè tempeſtiuam faciendarũ rerum horam,quod Terent. dixit articulum in Adelphis. Illuc vide vt ipſo articulo oppreſſit. ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, in hoc rerum articulo poſiti, Thucydid.id eſt,μιᾷ μάχῃ μέγιστ' ἐξεργάζεσθαι δυνάμενοι.vide Interpretem Thucyd.eſt ſumptum ab illo Homerico,ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς: vel ab animalibus,quæ vno ictu & momẽto occiduntur, Xenophon lib.4. Pædiæ ὁ Κῦρος μικράν τινα ᾤετο ῥοπὴν εἶναι καὶ παρόντων καὶ ἀπόντων,nõ parui eſſe momenti ducebat, vel eorum præſentiam vel abſentiam. ῥοπὴν ποιεῖ καὶ κωλύει,&c. Ariſtot.lib.4. Polit.cap.11.momentum facit & prohibet,i. eleuat & reprimit. Accipitur etiam ῥοπὴ,pro auxilio & potentia, pro ope cæleſti, Chryſoſt. εἰ μὴ προσγένοιτο ἡ τῆς θείας ῥοπῆς ἐπ' αὐτ τῶν ἀγαθῶν εἰς τὰς ἡμετέρας ἐλθεῖν ψυχὰς,id eſt,niſi Deus propẽſus in nos ſit,nihil omnino bonorum in animas noſtras venire poſſit. ῥοπὴν μεγάλην ἔχει,magnam opem affert, Argyrop. σμικρὰ ῥοπὴ,ἡ τυχοῦσα πρόφασις, Sophocl.ῥοπὴ κατωφερὴς, deſcenſus, delapſus,decliuitas, Alex.Aphrod.

Ρ'οπήιον,locus conſitus.

Ρ'οπητὸν,ſorbile,ſorbitio.

Ρ'όπτρον,ου,τὸ,ῥόπαλον, malleus impulſor fores ꝓpellẽs. & ἐπίσπαστρον,i.oſtii annulus,apud Lyſiã.vide κορώνη. Item ictus,fuſtis,claua,τύπος,ῥομφαία,enſis genus. Eurip.ἐπιπέμπων αὐτὸν δίκης ῥόπτρον, diuinam vltionem indicat, Euſtat.Ilia.γ, ῥόπτρον dicitur Polluci paxillus in maioribus laqueis aut retibus venaticis,qui incuruis & inflexis lignis(quæ vt Archil.docet Ariſtoph.Interp. σκανδάληθρα vocantur) inſeritur.

Ρ'οῦμα,ἡ, Rhuma:ſic dicebatur mamma à veteribus referẽte Plut.in Romulo. vnde ῥουμιλία,i.Rhumilia dea dicta eſt,quę educationi infantiũ pręeſſe putabatur, Ibidẽ.

Ρ'οῦς,οῦ,pro ῥόος,ὁ.vide ſuperius in ῥόος.

Ρ'οῦς,ὁὸς,ὁ, Rhus Symmachi vocatur. duo eius genera apud Galen.alter obſoniorũ.ῥοῦς ἐπὶ τὰ ὄψα,qui & ἐρυθρὸς, & μαγειρικὸς,coquinarius:alter tinctorius,βυρσοδεψικὸς ῥοῦς, à tingendo corio nominatus. ῥοῦς ὁ ἐπὶ τὰ ὄψα,ὃν ἔνιοι ἐρυθρὸν καλοῦσι καρπός ἐστι τοῦ καλουμένου βυρσοδεψικοῦ ῥοὸς·ὅπερ ὠνομάσθη ἐκ τοῦ τοὺς βυρσοδέψας αὐτῷ χρῆσθαι εἰς τὴν σύψιν τῶν δερμάτων.ἔστι δὲ δενδρύφιον φυόμενον ἐν πέτραις ὡς δίπηχυ,&c. Dioſcor.lib.1, cap.148. i. Rhus quæ obſoniis aſpergitur, ab aliquibus Erythros appellata,ſemen eſt coriarii fruticis. Ita vocari ſolet:quoniam coriorum infectores ea vtantur ad inſpiſſandas pelles:arbuſcula in petris naſcẽs,binûm cubitorum altitudine,hæc Ruell. Marcell. Rhus qui in opſoniis habet vſũ,&c. Hermol. Rhus quod obſoniis inſpergitur,&c.qui interpretatur,καρπὸν βυρσοδεψικοῦ ῥοὸς, ſemẽ excoriarii fruticis eiuſdem nominis: Marcell.autem,ſemen plantæ quæ coriaria rhus appellatur. Dioſc.itẽ l.1, c.181, αὐτὶ ῥοὸς τοῖς ὄψοις μίγνυνται τὰ ἄωρα μόρα ξηρὰ κοπέντα, immatura mora ſiccata & tuſa acinorum rhois vice obſoniis miſcentur, Ruell. pro coriario frutice quem Rhum dicunt, Marcell.

Ρ'οῦς,ὁ, τοῦ ῥοῦ, Rhus,loci proprium eſt nomẽ in Megarenſi agro, Plut.in Theſeo.

Ρ'οφάω,ῶ,ήσω,π.ηκα,& Ρ'οφέω,ῶ,ήσω,π.ηκα, ſorbeo. ἀπὸ ῥοφεῖν, Galen.ad Glauc.

Ρ'όφημα,ατος,τὸ,ſorbitio. Gaza etiam polentam vertit in Ariſtot. τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα, Galen.lib.1.ad Glauc.

Ρ'οφητὸς,ſorbilis. τὸ ῥοφητὸν,ſorbile: vt ῥοφητὰ ὠά.

Ρ'όφημα,ατος,τὸ,fluctus,abſorbitio.

Ρ'όφω,αὐτὶ τοῦ ῥοφάω,βαρυτόνως. Attici ſic dicunt, Etym.

Ρ'οχθέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,reſono,ſuſpiro,ſtrepito: à ſoni aſperitate. Neutr. Abſol.

Ρ'ύω,κινῶ καὶ σείω,moueo: vnde ἐπιῤῥώσαντο.

Ρ'οώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,fluxus,fluidus,fluens. ῥοώδεις πυρετοὶ,dicuntur Medicis febres,quæ quum multo alui fluxu & aliquando vomitu fiunt: accedunt perfrictiones ſubitaq; virium defectio,quum ſiti,vigilia,& pulſuũ in venis humilitas. Cornel.Celſ. vocauit fluẽtes & has febres,item & alios morbos, in quibus nimium ex omni humore ſecernerent ægri,idque etiam diuerſis partibus.

Ρ'οών,ῶνος,ὁ,locus malis punicis conſitus, cap.12, lib.3. Zachariæ

Ρ'υάδες,αἱ,vites quædam,quæ alio nomine ψιάδες dicuntur.

Ρ'υάδες,flutæ piſces, Ariſtot. libro 4. Animal. ſic Gaza alibi ſpargi.

Ρ'ύαμα,ατος,τὸ,cuſtodia.

Ρ'ύαξ,κος,ὁ,riuus,alueolus,profluuium,fluctus: de igni Hermogen.lib.2.de Inuent. ἡ Αἴτνη πυρὸς ἔχει ῥύακας,ignis vndas eudmit. οἱ τοῦ αἵματος ῥύακες, Ariſtid.

Ρ'υὰς,άδος,oculi vitium quãdo cãthus lachrymas continere nequit ῥυάδος τοῦ σώματος καὶ μανοῦ γενομένου, quum corpus fluxum laxúmque eſſet, Ariſtoteles lib.3.de partibus Animal.

Ρ'ύατο,cuſtodiebant,ſeruabant.

Ρ'ύαχες,alueoli.

Ρ'ύαχετος,θόρυβος,ὁ ὄχλος ἀχετός.

Ρ'ύβδην,vehemẽter,abſidè,fuſim,celeriter,cũ ſtrepitu.

Ρ'υγάδες,ſedis rimæ.alii ῥαγάδες appellant.

Ρ'υγχομάχει,pugnat cum roſtro, Datiuo.

Ρ'ύγχος, εος, τὸ, rictus, roſtrum, ῥάμφος. ῥύγχος de homine in Epigram. i. πρόσωπον. de aue Ariſtoph. Interp. de porcis Idem. vnde ῥυγχίον.

Ρ'ύδω, &c

Ρ'υδὸν, fuſim, affatim, abūdé. Od. ο, ἀρίζαντος ἐγὼ χαίρω ῥυδὸν ἀφνειῷ, i. ῥύδην τὸν πλοῦτον ἔχοντος, πυτέστι πῶ πλούτῳ χύδην πλεονάζοντος ὁ διέξοδον ἔχοντος πλοῦτα, πλουσίου, prædiuitis.

Ρ'υεὶς, fluens. ῥυεῖσα, diſſipata, defluens. ῥυὲν, quod fluxit.

Ρ'ύω, μ. ῥεύσω, π. κεκ, fluo, proruo. Neut. abſolut. ἦν ῥυῆ, ſi fluxerit, Eurip.

Ρυζεῖν, lamentari, latrare, murmurare. vide Ρύζω ſuprá.

Ρ'ύημα, τὸ, itrium, bellarii genus præſtantius: nam λάγανον deterius dicitur teſte Gal. li. de Alim. dulciariorum liborum genus cum melle præparatorum.

Ρ'υλῶσαι, emanaſſe, fluxiſſe. ῥυλῶσαι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, emanaſſe rumorem in populum, Plut. in Numa.

Ρ'υήσομαι, diffluam, peribo. ῥυήσεται, fluet.

Ρ'υηφένεια, diuitiæ: παρὰ τὸ ῥυλῶσαι τὸν ἄφενον, Etym. vide Callim. Interp. in hymnum Iouis.

Ρ'υηφενὴς, έος, ὁ, ἡ, ὁ, diues, cui affluunt opes: παρὰ τὸ ῥύδην ἔχειν τὸ ἄφενος. ῥυηφενέων, πλουσίων, Dionyſ. de Situ orbis.

Ρ'υθμία, ας, ἡ, conſonantia.

Ρ'υθμίζω, μ. ίσω, π. κεκ, apto, diſpono, accommodo, concinno, dirigo, modulor, corrigo, κοσμῶ, compono. Actiu. Accuſ. ῥυθμίζομαι pro eodem apud Ianum Laſc. αὐτὸς ῥυθμιζέτω σοι ἡ βίον ἡ λόγον, hæc tibi vitam & rationem dirigat, Nazanz. πεὶ τῶ βαπτ.

Ρ'υθμικὸς, rythmicus, Quintil. lib. 9, cap. 4.

Ρ'υθμοποιία, ἡ, rythmorum effictio.

Ρ'υθμοποιὸς, ὁ, ὁ, rythmorum concinnator.

Ρ'υθμὸς, ὁ, ὁ, conſonantia, μέλος, modulatio, modulus, ordo, motus, numeros vertit Gaza. Gell. ex Varrone ῥυθμὸν explorare menſuræ vocis longitudinem ait. Item εἶδος χρώματος κατ' δάκτυλον ὧν χρῶνται οἱ αὐλητικοί. Vide eundē Gell. lib. 16, ca. 18. & M. Verg. l. 5, c. 6. Cōment. in Dioſc. vbi diligētiſſimè multis explicat quid muſicis & poetis, quid item medicis rythmus: ad cuius obſeruationes ex Cic. orat. ad Brut. hoc adiecerimus, ῥυθμὸν, hoc eſt, numerum, vocari quicquid ſub aurium menſuram aliquā cadit, etiam ſi abeſt à verſu, qualis ῥυθμὸς in Plat locutione quod imitatius ferebatur, & clariſſimis verborum luminibus vtebatur, à nonnullis agnoſcebatur. ἐν τῷ ῥυθμῷ ἀναπνέουσι, numeroſè reſpirāt, Gaza in Probl. Ariſtot. ſect. 5. κατ τὸν αὐτὸν ῥυθμὸν ἔχει, Plato de Leg. i. κατ τὸν αὐτὸν λόγον. κατ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἐπωμίδος ποιήσεις αὐτὸ, iuxta texturam ſuperhumeralis facies ipſum, c. 28. Exo. ῥυθμοὶ numeri muſici Quintil. cap. 5. lib. 1, Tum nec citra muſicen Grammatice poteſt eſſe perfecta, quū ei de metris rythmiſq; dicendū ſit. Et, Rythmus autē circa ſonum verſatur, metrū etiam abſque cantu ſi proferatur, retinet ſuā proprietatē.

Ρ'υκάνη, inſtrumentum fabrile, telum, defenſaculum refocillatorium, runcina ad læuigandum. ῥυκάνη, in Epigram.

Ρ'ύλαος, Rhylaus, vir Romanus de gente Fabia, Plut. in Fabio.

Ρ'ῦμα, ατος, τὸ, purgatio, aliquid quo pannus purgatur, ſtriga. Quidam ῥύμμα ſcribunt. Item impetus, propugnaculum, quod ῥύμην quoque ſignificare legimus. Sophoc. in Aiace, σμικρὸν πύργου ῥῦμα, i. ὀλίγης φυλακῆς, paruum tuta munitio. Item tractorius funis, quo nauis adducitur, Polyb. lib. 1.

Ρ'ῦμαι, libero, protego, cuſtodio.

Ρ'υμβεῖν, ſuperbire.

Ρ'ύμβιον, τὸ, rotula quæ agitatur à ſagis & veneficis, rhombus, Apoll. Interp. in 4.

Ρ'υμβὸς, ὁ, ὁ, vertex, rotula, Etym. ὁ ῥυμβὸς à Cyrillo exponitur impetus, turbo: paroxytonum autem proprium nomen fluuii eſſe dicit idem Cyrillus. Euripides pro motu & vertigine capit.

Ρ'υμβὼν, flexus, in ſpiram circunuolutio.

Ρ'ύμη, ης, ἡ, vis, impetus, φυλακή, interruptio, ſic Gaza: impulſus, interp. Planude ex Cic. p impetu Ariſtop. ὑπὸ τῆς ῥοῖζου ἡ τῆς ῥύμης, i. ὁρμῆς. ῥύμη θεῶ, impetus dei, Eurip. ῥύμη τῆς ὀργῆς, impetus iræ & vis, Demoſt. i. ὁρμή. ῥύμη item ſtriga vertitur à Iano Laſc. Eſt etiam vicus, non quidem pag⁹ aut oppidum, i. κώμη, ſed pars vrbis. Ciuitas enim diſtinguitur à vicis, vici in vias, viæ in domos: hæc Eraſm. cap. 9. Act. Apoſt.

Ρ'ύμηξ, torrens.

Ρ'ύμμα, purgamentum, σμῆγμα, ſtrigil.

Ρ'υμὸς, ὁ, ὁ, temo currus: ſic dictum, quòd teneat & cōſeruet currum alioqui fragilem.

Ρ'υμοτομέω, μ. ήσω, π. κεκ, vicos ordino, diſtribuo vias, viceſque ſeco & meto, εἰς ὀρθὸν κόπτω.

Ρ'υμοτομία, ας, ἡ, viarum & tramitum ſectio atque directio metatióque.

Ρ'υμουλκέω, remulco adduco ſeu traho, quū nauis aut hippago fune religata protrahitur, apud Polyb.

Ρ'υνδάκη, auis quædam columbæ magnitudine.

Ρ'υνδακὸς, ὁ, Phrygię fluuius, apud cuius oſtium Briarei gigantis eſt tumulus, Apoll. Interp.

Ρ'υογχεῖται, naribus infunditur.

Ρ'ωίσματα, ramenta.

Ρ'ύομαι, μ. ύσομαι, π. υσμαι, libero, σώζω, φυλάττω, tueor, defendo, ptego, cuſtodio, ſeruo, tutor, eripio, redimo, ſubleuo, ἀπολύω. Depon. Accuſ. Sophoc. ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος ὑμᾶς, vos eripuit. 2. ſyll. longa, Ὀδυσ. ξ. οὐδὲ πόσιν φυλάσσω τε ῥύομαί τε. 1. breui, Heſio. ὃς δίκας κύδιμον ἔχει ῥύεταί τε πόληα. producitur autem lib. 4. Epigr. ἡ φυτὰ ῥυόμενος. Heſiod. ῥυσόμεθα κράτος ὑμῶν, veſtrum imperium defēdemus. ῥύσασθε cū Genit. & Accuſ. Apoll. 2. Arg. ῥύσασθε δυσιμμενέων ἀτερπέων κύμης, liberate me calamitate. Aliquando etiam Paſſiuè accipitur. ἐρρύσθη ὑπὸ τῆ χάριτος, per Dei gratiā eſt liberat⁹, can. 4. conc. Neocæſar. ἵνα ῥυσθῶ, vt liberer.

Ρ'ύπα, pro ῥύπον, ſorditiem: & pro ῥυπαρά.

Ρ'υπαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, ſordido, fœdo, maculo, deturpo. vnde pro conuicior, maledictis lacero, infamo: & cōtrario ſignificatu, purgo, abſtergo. Act. Accuſ.

Ρ'ύπαιον, AEtoliæ mons eſt, Nicand.

Ρ'υππαπαῖ, ἐπίφθεγμα ναυτικὸν, acclamatio nautica. Heſyc. habet ῥυππαπαί.

Ρ'υπαρία, ας, ἡ, immunditia, ſordities, ſpurcitia, fæx, retrimētum, ſitus, ſqualor, illuuies, pædor, Lucano, quum de anu malefica loquitur, Fœda ſitu macies, longuſque in carcere pædor. Transfertur ad animum, & ſignificat auaritiam. Eſt & genus ſordidi vlceris apud Dioſcorid. lib. 5, cap. 67.

Ρ'υπαρὸς, ὁ, ὁ, ſordidus, putris, ſqualidus, obſitus ſordibus, inquinatus, auarus. ῥυπαρὸς ἄρτος, ſordidus panis dicitur à Paulo AEgineta, quem ſecundarium Marcellus interpretatur lib. 2. Dioſc. cap. 112. hic panis dicitur etiā à Græcis πιτυρίας, i. furfureus. ἔρια ῥυπαρά, lanæ ſuccidæ, Dioſc. lib. 2, cap. 85.

Ρ'ύπασμα, ατος, τὸ, ſordes.

Ρ'υπάω, vel ῥυπόω, μ. ήσω, π. κεκ, ſqualeo, ſordeo, αὐχμῶ. Neutr. abſolut. Ariſtoph. in Pluto, ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, &c.

Ρ'υπὶς, ίδος, ἡ, ruga.

Ρ'υπόγραφος, ὁ, ὁ, ſordidarum humiliúmque rerū pictor. Hoc nomine vocatus eſt Pyrrhicus, quòd tonſtrinas, ſutrinas & aſellos pictura exprimeret.

Ρ'υπόεις, εντος, ὁ, ſordidus.

Ρ'υποκόνδυλος, ὁ, parcus, extremè ſordidus, qui ne numulum quidem ſumpti faceret ad vngues repurgandos, Eraſm. Chil. Bud. legit ῥυπαροκόνδυλος.

Ρ'υπὸν, τὸ, ſordes. pro ῥύπος extulit Theocritus per meaplaſmum.

Ρ'ύπος, εος, τὸ, ſordes que in ſummis vnguibus manuum ac digitorū colliguntur, illuuies immunda, quæ diſtringitur à corporibus oleo illitis poſt ſudorē, vnà cum ſu-

dore reliquiſque humani corporis ſordibus: ſic Marcellus lib. 1. Dioſcorid. Item quæ ex vnctorũ athletarum corporibus raduntur: in gymnaſiis alio nomine στλεγγίσματα & γλοιοὶ, Latinè verò ſtrigmenta dicũtur. Rhypon Iulius Pollux pro cera quoque ſigillari acceptum quãdoque tradit ab authoribus: niſi quis typon, non rhypon in Polluce legat. Sed & apud Ciceronem in Epiſt. ad Atticum rhypos ſcriptũ eſt pro ceris ſiue formis vnde ſigilla fingebantur, fortaſſe à ſitu vetuſtatis appellatis: vt Plinianum quoque illud, Expreſsi cera vultus ſingulis diſponebantur armariis, vt eſſent imagines, quæ comitarentur gentilitia funera.

Ῥυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſordeo, cõtamino. Neutr. abſol.

Ῥυπὶς, ligula & cochlear. ῥυπῖδι μεγάλῃ δινῶν τὸ ὕδωρ ἀνάγει, Dioſcorid. lib. 2, cap. 87. cochleari aquam validiuſculè conturbato, Ruellius: aquam ligula grandi cõturbato, Hermolaus. ſunt tamen qui ibidem legant ἀρυτῆρι, i. hauſtro, vt ibidem exponit & adnotat Marcellus.

Ῥυπτικὸς, ἡ, ὸν, qui abſtergendi & purgandi vim habet. vnde ῥυπτικὴ δύναμις, vis detergendi, Alexand. Aphrod. ῥυπτικὸς τοῦ φάρυγγος, fauces detergens.

Ῥύπτομαι, σμήχομαι, Ariſtoph. Interpr.

Ῥύπτω, τὸ καθαίρω, abſtergo, detergo, purgo, diſcutio. ῥύπτειν, i. purgare, non tamen quo aluus purgatur modo, ſed quo manus ſordidæ humore aliquo abluuntur. Marcellus ῥύπτειν abſtergere aut exterere exponit: vnde ῥυπτικὰ, quæ exterunt & abſtergunt. Plinius tamen lib. 24, c. 11. de ſucco libanotidis agens, repurgare ponit, pro quo ῥύπτειν dixit Dioſc. hæc Marcell. lib. 3. Dioſc. vnde διαρρύψαι τὸν χυμὸν, humorem detergere, Galen. ad Glaucon.

Ῥυπώδης, fæculentus, ſordidus.

Ῥυσὰ, vel Ῥυσὴ, ῆς, ἡ, tabes, γῆρας, corrugatio, ſiue rugarum ſulcatio. vnde & pro anu ponitur.

Ῥύσατο, velauit.

Ῥῦσαι, liberare.

Ῥυσιάζομαι, & Ῥυσιάζω, μ. άσω, π. ακα, capio pignus.

Ῥύσιον, pignus, ſaluum conductum, λύτρον, ἀντίποινον, vadimonium quo gratiæ agũtur pro ſanitate & bona fortuna, Etym. Item præmium gratulatorium pro valetudine bona aut felici euentu, apud Dionyſ. de ſitu orbis. ῥύσια δ' Ἀπόλλωνι χερσὶν ἀνάγουσιν ἅπαντα, Euſtath. Iliad. λ, ῥύσια ψυχῆς δῶρα, i. dona quæ animæ proſint, & ſint ſalutaria, Euripides.

Ῥυσίπονος κάματον, in Epigram. laborem leuans.

Ῥύσις, εως, ἡ, fluxus, vadum, fluxio, iactura, profuſio, riuus, profluuium. Ariſtotel. de mundo, οἷ ἄστρου ῥύσις, tanquam ſyderis profluuium.

Ῥυσὶς, ίδος, ἡ, phiala aurea.

Ῥύσκομαι, ῥύομαι.

Ῥυσμὸς, imago, ſpecies, figura, σχῆμα, ἰδέα, θέσις, ἡ ἐκ τύπου καὶ ζωγραφῆ.

Ῥυσοῦται, rugatur, Ariſtot. apud quem ῥυσὸς pro rugoſo, in Probl. & apud Ariſtoph. i. ῥυτίδας ἔχων.

Ῥυσώματα, τὰ, facierũ ſenilium rugæ ac ſordes. τὰ (inquit Suid.) ἐπὶ τῆς ὄψεως τῆς γεγηρακότων ἀπλώματα.

Ῥυσόκαρφος, qui rugoſis eſt ſurculis.

Ῥυσὸς, ἡ, ὁ, vel ſimplici σ ῥυσὸς, ῥικνὸς, rugoſus. Ariſtop. in Pluto, ῥυπῶντα, κυφὸν, ἄθλιον, ῥυσὸν, μαδῶντα, νωδόν.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, rugoſitas.

Ῥυσόω, μ. ώσω, π. ωκα, corrugo, ſeneſco.

Ῥύσωσις. vide Ῥυτίδωσις.

Ῥυσμὰ, ſtupratio, violatio mulieris apud Lycophr. Etym. violentus tractus, compreſsio.

Ῥυστάζω, & Ῥυστάζω, μ. άσω, π. ακα, violo, per vim traho, extraho. Actiu. Accuſ.

Ῥυστακτὺς, ύος, ἡ, extractio cum verberatione, violenta tractio.

Ῥύστης, ου, ὁ, liberator.

Ῥυτὰ, τὰ, vaſorũ genus, & ἱερὰ τὰ ὑπὸ ποταμῶν, τὰ ἡνία, τὰ ἐλκυστά, χαλινὰ, τόξα, σύμφυλα. Heſiod. ἵππους ὠκέας ἵπποις ῥυτὰ χαλῶντες, i. habenas laxantes, i. ἐνδόντες τοὺς χαλινούς.

Ῥυταγωγεὺς, έως, ὁ, habena & lorum equi.

Ῥυταίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, fœdo, conuitior, maledictis lacero, infamo. Actiu. Accuſ.

Ῥυτὴ, ῆς, ἡ, πήγανον, ruta, quæ Latina dictio à Græca deducta eſt, teſte Marcell. interpr. Dioſcorid. lib. 3.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, habena, frenum, lorum, ἱμὰς, flagellũ quo cædebantur ſerui, ὀφρυχίδες. Sophocl. in Aiace μέγας ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν, i. χαλινόν. ῥυτῆρες κυρίως οἱ λόγοι τῶ χαλινοῦ οὓς κατέχουσι ταῖς χερσὶν οἱ ἐπιβαίνοντες. Eſt etiam ῥυτὴρ, cuſtos, tendens arcum. ῥυτῆρες οἰστῶν, i. οἱ ἐπιβαίνοντες, τοξόται οἱ ἕλκοντες: à verbo ἐρύω, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ῥυτιδόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, rugoſus ſum. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. τοῦ χεῖλος μέρος ῥυτιδοῦται. Lucian. τὴν ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, rugoſam habens faciem.

Ῥυτιδόω, obrugo, rugo.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugoſus.

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, corrugatio. Medici pupillæ corrugationem ſic vocant, quæ & ῥύσωσις.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga ἡ συνελκυσμένη σὰρξ: ἀπὸ τοῦ ῥύω. Ariſtop. in Pluto, ἐν τῷ προσώπῳ τὰς ῥυτίδας ὅσας ἔχει, quàm multas rugas habet: vbi primæ ſyllabæ corripiuntur.

Ῥυτὸν, rhytum, vox Græca Latinis vſurpata: poculi genus eſt cornibus ſimile, ſed perforatũ, ex quo tenuiſſimè profluẽte vino infernè bibitur, Bayf. capiebat autem duos congios, teſte Athen. ἀπὸ τοῦ ῥύειν: erátque poculum heroibus peculiare. Vide Interpr. Demoſth.

Ῥυτὸς, ἡ, ὁ, magnus, trahendus, qui ferri non poſsit. Ὀδ. ξ, ῥυτοῖσιν λάεσσι, grandibus ſaxis. ἑλκυστοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασταχθῆναι λίθοις: ſic Didym. Item ῥυτὸς pro fluenti. Sophocl. ῥυτῶν κρηναίων ποταμῶν ἰσμὸς, i. τῶν ῥεόντων, παρὰ τὴν ῥύσιν, inquit Interpr.

Ῥύτρον, ου, τὸ, rutrum herba, & genus ſuffruticis, Theophraſt. lib. 6, cap. 3. hiſt. plant. Item redemptio, pro λύτρον, vel potius præmium redemptionis.

Ῥύπω, abſtergo, ῥύπτω.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ, ſeruator, protector, cuſtos, liberator.

Ῥυφὸν, οῦ, incuruum. Æolica dictio eſt.

Ῥυχάχητος, ου, ὁ, tumultus, συρφετός.

Ῥύψις, εως, ἡ, purgatio, abſterſio, Nazanz.

Ῥύω, ῥύομαι, traho, cuſtodio, tueor. Pauſan. etiã de ſacrificiis efferri dicit: vnde ἀναρρύειν, ſacrificare: interim etiam violentiam notat. vnde ῥυστάζω, Euſtath. Iliad. ω.

Ῥῶ, dico, fluo, valeo, ago, perdo, ruo, impetum facio, libo, Etym.

Ῥωὰ, ᾶς, ἡ, ῥοιά. Item coſtæ tenuiores molliorésque ῥωαὶ dicuntur.

Ῥωβικότερος ὢν, qui vix poteſt pronuntiare r literam.

Ῥωγαλέος, α, ὁ, fractus, quaſi ῥαγαλέος, rimoſus, lacer. vnde εἵματα ῥωγαλέα, veſtimẽta lacera & rimoſa, Hom. Ὀδ. ξ.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, ſcala, gradus, valua, & petra, Etym. ῥωγάδα πέτρην, ſpecum præruptum & exeſum excauatúmque dixit Nicander adiectiuè. ῥωγάδες, rimæ terræ, vt notat Marcell. lib. 4. Dioſcorid.

Ῥῶγες, pars eſt magnæ domus, μεγάρου μέρος.

Ῥωγμὴ, ῆς, ἡ, rima capitis profundior. rhogme eſt per longum rima caluæ profundior, aut in ſuperficie fiſsio, in qua nuſquam fiſſum os mouerit. Vide adnotationem Marcell. lib. 4. Dioſcor. & in dictione Κατάγματα. ῥωγμὴ etiam generaliter pro quauis rima & ſalebra accipitur.

Ῥωγμὸς, οῦ, ὁ, tumor, fiſſura, hiatus terræ.

Ῥώδης, fluctuoſus.

Ῥώδιγγες, tubera, vibices.

Ῥώθων, pars gutturis. Et ῥώθωνες, nares. ἄγει πολὺ αἷμα διὰ ῥωθώνων, ſanguinem copioſum per nares impellere. τὰς ἐν τοῖς ῥώθωσι δυσωδίας καὶ σηπεδόνας ὠφελεῖ, putrida tędia narium graueolentiámque emendat, Ruell. graueolentiam nariúmque putredines purgat, Barbarus lib. 2. Dioſc. cap. 213. & lib. 2, cap. 12. εἰς τοὺς ῥώθωνας ἐγχυθὲν, naribus infuſum, idem Dioſc. lib. 4. cap. 245.

Ῥώθομαι,

Ῥώομαι, iraſcor, triſtor.

Ῥῶμα, τὸ, vis, impetus.

Ῥωμαϊκὸς, οῦ, ὁ, & Ῥωμαῖος, ου, ὁ, Romanus, Latinus.

Ῥωμαϊστὶ, Romanè, Latinè.

Ῥωμαλέος, ου, ὁ, robuſtus, ἀνδρεῖος.

Ῥωμαλεότης, robur, virilitas.

Ῥωμανὸς, Rhomanus filius Vlyſsis & Circes, vnde Rhoma dicta ſecundum quoſdam, Plutarch. in Rom.

Ῥωμαίᾳ λέξις, perpetua elocutio vertitur ab Aquila.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vis, potentia, ſanitas, valentia. Inde & vrbis Romę nomen, quā Solinus Valentiā pri⁹ fuiſſe dictam Latinis tradit: alii à ruma, hoc eſt, à mamma lupæ, quam ſuxerunt Remus & Romulus. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, vis & robur, Plato de Legib. πολλὴ ἰσχύος ῥώμη, vis multa roboris, Philo de mundo. ῥώμη τοῦ λέγειν, Plato de Leg. ἡ ῥώμη τῆς ψυχῆς, Xenoph. ῥώμην παρέχει, animum addit.

Ῥωμινάλιος ἐρινεὸς, ruminalis ficus, quę cur ita dicta ſit, vide in Romulo Plutarch.

Ῥῶμις, Rhomis, Latinorū tyrannus qui expulit Tyrrhenos, à quo dicta Rhoma.

Ῥώννυμι, μ. ώσω, π. ωκα, & Ῥωννύω, firmo, confirmo, corroboro. ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνίσασθαι, roborans corpus ad conſerenda prælia, Plutarch. in Camillo. Paſsiuum eſt ῥωννύομαι, valeo. μ. ῥώσομαι, π. ἔῤῥωμαι, hinc ἔῤῥωσο, vale. ἐῤῥωμένος, robuſtus. ἐῤῥώσθη χρήμασιν ὁ δῆμος ἐκ τῶν λαφύρων, populus ex hoſtium ſpoliis opibus locupletatus eſt, Plut. in Publicola. ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, animatiores ſunt effecti, Thucydides.

Ῥῶμος, ου, ὁ, Remus frater Romuli. dicitur etiam ῥέμος.

Ῥωμύλος, Romulus rex Romanorum.

Ῥῶνιξ, ὁ, fluuialis ſcaphæ genus.

Ῥώνιος, ου, ὁ, diues, ἄξιος, πλούσιος.

Ῥὼξ, γὸς, rupes, arena, vua, acinus vuæ. vnde ἄμπελος φιλοῤῥὼξ, & πυκνόῤῥωξ βότρυς. ὁ ῥὼξ ἐν τῷ βότρυϊ, acinus in racemo, Eſaiæ 68. ῥωγῶν μείζους θύλακοι, folliculi acinis maiores, Ariſtotel. lib. 5. Animal. Euſtath. ῥῶγας pro acinis aut vuis barbarum eſſe teſtatur, ſed eo in ſignificato ῥᾶγας dici debere. addit idem ῥῶγας eſſe μεγάρου μέρος, ſecundum Homer. ῥὼξ item genus phalangii eſt ſimilis acino vuæ. Vide adnotationem Marcelli lib. 3. Dioſcorid.

Ῥώομαι, fluo, ὁρμῶ, tendo, ruo.

Ῥῶπες, virgulta, ſyluoſæ plantæ. Odyſſ. ξ, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, frutices denſos & vimina iniecit. vnde ῥωπογράφοι dicuntur in iſtis ſcribentes, Etym. Item loca ſyluoſa. Item pigmenta, μίγματα, Cæl. lib. 11, cap. 17.

Ῥωπήϊον, τὸ, locus virgultis plenus, frutex, vimineum virgultum. Odyſſ. ξ, κατ' ῥωπήϊα πυκνὰ κείμεθα, in virgultis iacebamus.

Ῥωπίζω, miſcellaneam condituram facio, confundo, Euſtath. Iliad. ν. quidam malè exponunt apud Iouē Comicum pro indoctè & ſtolidè aliquid facere.

Ῥωπικὰ, τὰ, merces variæ, τὰ παρεμπορεύματα.

Ῥωπικὸς, οῦ, pretioſus, ἐκλεκτὸς, ὡραῖος. Sunt qui planè diuerſo ſignificatu interpretentur, vt ſit ῥωπικὸς, οὐδενὸς ἄξιος, i. vilis, nullo in pretio habitus. Plut. in Lycur. τὸ σιδηροῦν ἀγώγιμον ἐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, οὐδ' εἶχε τιμὴν καταγελώμενον ὥστε οὐδὲ πρίασθαί τι τῶν ξενικῶν καὶ ῥωπικῶν ὑπῆρχεν.

Ῥώπιον, molle virgultum, Etym.

Ῥωποπερπερήθραν, τὴν, quidam Comicus Demoſthenē vocauit per cauillum.

Ῥωποπερπερείας φράσις, futilis eſt & inanis dictitatio, Euſtath. Iliad. ν.

Ῥωποπώλης, ου, ὁ, minutarum & omne genus rerū venditor, cuiuſmodi à Flacco ciceris & fractæ nucis emptor dicitur. Item pigmentarius, ſeplaſiarius, μυροψὸς: aliàs ῥωποπώλης.

Ῥῶπος, τὸ, & Ῥῶπος, ου, ὁ, faſciculus ſeu ſarcina è diuerſis rebus colligata, exilis & nullius momēti merx, vt Euſtath. Iliad. ν. & vt Dionyſ. Halicar. varia, quam veteres etiam γέλγην vocitaſſe ait. Item confuſio quædā variorum colorum, miſcellanea colorum coaceruatio, mixtura pictorū & vnguentorum: quod item ſignificat παντοδαπὸν φόρτον, i. miſcellaneum onus. ῥῶπον ἐνθεὶς ἐκ καλάμου, i. indens cratem arundinaceam, Ruell. apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 56. Hermol. fiſcellam arundinaceam. Bud. autem ῥῶπον emendauit: nam legebatur ῥύπον. Item ῥῶπος, nulla re dignus, Cæl. lib. 11, cap. 57. Vide Ὀρῶπος.

Ῥωρὸς, vehemens.

Ῥῶσαι, roboraſſe.

Ῥώσθαι, σπουδάζειν, valere, poſſe.

Ῥωσθεὶς, conſolidatus, valens, ſanatus, roboratus, animatus. ῥωσθεῖσα, roborata

Ῥῶσις, ιος, ἡ, ſanitas, firmitudo, firmitas, robur, vires, firmatio, roboratio, conualeſcentia.

Ῥωστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus. ſuperius Ῥαιστήρ.

Ῥωστήριον, impetus, incitatio. (impetuoſus.

Ῥωστικὸς, οῦ, ὁ, corroborans, robur augens, vires firmās,

Ῥωτίζω, literam ρ in pronuntiando ſæpiuſculè itero.

Ῥωχμὴ, ruina, Interpr. Hermog.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, ſciſſura, χάσμα, terræ diſceſſio. Homer. ῥωχμὸς, ἔλυσε γαίης.

Ῥώχω, dentibus fremo.

Ῥὼψ, virgultum, frutex, dumus, θάμνος. vide Ῥῶπες.

Ῥώω, μ. ώσω, π. ωκα, firmo, Thucyd. ἔῤῥωτο, id eſt, προεθυμεῖτο, properabat.

ΣΑ', lingua Megarenſiū, Herodiano teſte, ſignificat, τινὰ, i. quædā.

Σᾶ, pro σῶα, contractè, incolumia, integra, apud Euripid.

Σαβάζειν, bacchari, tripudiare more bacchantium ouare.

Σαβακοὶ σαλμακίδαι, id eſt, δυνατοὶ καὶ ἑταῖραι, in Epigram.

Σαβακὸς, ὁ, putridus, rancidus, carioſus, apud Chios.

Σαβακῶς, acerbè, duriter.

Σαβανὸν, οῦ, τὸ, pannus aſperior defricandis à balneo corporibus accommodus, apud AEtium. D. Victor ſabana extulit pro lineis inuolucris, quibus excipitur in fontis Baptiſmo infans.

Σαβάζιος, Bacchus, ab eiuſmodi ſabaſmis & furioſis ſaltationibus. aliàs σαβάζιος: nā Barbari, pręſertim Phryges, σαβάζειν pro εὐάζειν vtuntur, Cæl. lib. 4, cap. 15. In Sabaziū hymnus eſt apud Orph. Rhod. Mnaſias Patarēſis referente Harpocr. dicit Sabazium Bacchi filiū fuiſſe.

Σαββατίζειν, ſabbatū celebrare, ſabbatizare, requieſcere.

Σαββατικὴ ἡμέρα, ſeptima dies.

Σαββατισμὸς, ſabbatiſmus, ad Hebr. 4. vbi agitur de requie, ita, ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, itaque relinquitur ſabbatiſmus populo Dei. Vide Nazanz. in Orat. de animarum ſabbatiſmo.

Σάββατον, ου, τὸ, ſabbatum, i. requies. Hebræa vox qua ſignificatur quies, nam eo die, nempe ſeptimo cuiuſque hebdomadæ, Iudæis fas non erat quicquā agere. Plut. innuere videtur σάββατον dici à σαβάζειν. Iudæi enim eo die ſe inuicem ad largius bibendum inuitare ſoliti erāt. Greg. Nazanz. in Orat. εἰς τὴν καινὴν κυριακὴν, ἡ ὀγδόη τε κτίσις τὴν ἀρχὴν ἀπὸ κυριακῆς λαμβάνει. δῆλον δέ. ἀπὸ γὰρ ταύτης ἑβδόμης τὸ σάββατον γίνεται, κατάπαυσις οὖσα τῶν ἔργων. Iudæi itē ſabbata dies hebdomadæ nominant, vt notat Theophylact. in cap. 20. Ioann. οἱ ἰουδαῖοι πᾶσαν ἑορτὴν σάββατον ὠνόμαζον: ἀνάπαυσις γὰρ τὸ σάββατον. πολλάκις οὖν ἀπήντα ὁ ἑορτὴ ἐν τῇ παρασκευῇ, καὶ ἐκάλουν τὴν παρασκευὴν σάββατον διὰ τὴν ἑορτήν. ὅτε τὸ κυρίως σάββατον ὠνόμαζον δευτερόπρωτον, ὡς δεύτερον ὂν προηγουμένης ἄλλης ἑορτῆς καὶ σαββάτου. hæc Vulgarius Græcus Interpr. apud Lucam c. 6. hoc eſt, Iudæi quoduis feſtum ſabbatum vocabant: nam ſabbatum requiem ſonat. Sæpenumero igitur incidebat feſtum in paraſceuen, & vocabant paraſceuen ſabbatum propter feſtum. Itaque quod propriè ſabbatum erat, nominabant

ſecundoprimum, quòd ſecundum eſſet ab altero feſto & ſabbato quod præceſſerat. σαββάτου ὁδὸν ἔχει, &c. abeſt iter ſabbati, Act. Apoſt. 1. id eſt, ſpatium mille paſſuum. longius iter facere Iudæis non licebat ſabbatis.

Σαβελλίῳ συναλεῖψαι, καὶ ἀρειανοῖς διαιρεῖν, cũ Sabellio confundere, & cum Arianis diſtinguere: naturas ſupple, Nazanz. in Orat.

Σάβιττος, ου, ὁ, culex.

Σαβίνη, ἡ, Sabinus ager, Gaza de Senect.

Σαβοῖ, debacchantis acclamatio atque cõpellatio. Vtitur Demoſthen. eo contra AEſchin. καὶ βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ. Nam probris inſectatur AEſchinem, vt qui matrem co mitari ſolitus fuerit, atque vnà cũ ea ſacra colente clamare, εὐοῖ, σαβοῖ, Strabo lib. 10. Geograph.

Σάβος, Bacchi ſacerdos, ὁ τελούμενος σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ διονύσῳ. & locus Baccho ſacer.

Σάβυττος, raſuræ genus ad formæ gratiam cõparatum. apud quoſdam etiam pro muliebri pudendo capitur.

Σαγηνεία, ας, ἡ, piſcatio.

Σάγαιον, ſagum, tegmen.

Σαγάπηνον, ου, τὸ, ſagapenum: ſuccus eſt herbæ cuiuſdam ferulam referentis, naſcentis in Media. Alii legunt σαγάπηνον. Sagapenum fit ab imo caule vulnerata ferula, Dioſc. l. 3, c. 91. Idẽ c. 95. eiuſdem lib. docet σαγάπηνον eſſe ὀπὸν, i. liquorem herbæ ferulaceæ quæ in India naſcitur. Plin. plantam facit in Italia naſcentem.

Σάγαρις, ιος, ἡ, gladius Perſicus, bipennis aut enſis quo vtebãtur Amazones, apud Xenoph. κοπὶς dicitur & μάχαιρα ab eodem, pugio, ſecuris. σάγαρις apud Herodot. legitur pro eodem. σάγαρις λεισφλεβὶς, phlebotomum quo venæ ſecantur.

Σάγγαρις, ἡ, fluuius Phrygiæ. & σαγγάριος apud Apoll. Item σάγγαρις, proprium nomen filii Medi, Etym.

Σάγη, ſcutum, tegmen, arma, ſtragulum. Item clitellæ iumentorum apud Ioſephum. σάγῃ καλλίστῃ διακεκοσμημένος ἵππος, optimis operimentis adornatus equus, cap. 3, lib. 2. Macchab.

Σαγηνεύς, & Σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, & Σαγηνευτὴς, piſcator, verriculator, in Epigr.

Σαγηνεύω, μ. εύσω, π. κα, irretio, circundo retibus, illigo, euerriculo, Valla interprete. [σαγηνεύειν, OEcumen. in Acta, de Apoſtolis homines ad fidẽ conuertentibus dixit. σαγηνεύειν τὴν χώραν dixit Plato in 3. de Leg.

Σαγήνη, ης, ἡ, verriculum vel euerriculum: à verrenda aqua vel mari, rete piſcatorium. propriè tamen ſinus retis in quem capti piſces deueniunt.

Σαγηνοβόλος, piſcator.

Σαγηνόδετον ἅμμα, vinculũ ſagenæ alligatũ, in Epigr.

Σαγὶς, pera, ſaccus.

Σάγμα, τὸ, cumulus, theca clypei. σάγη enim clypeus dicitur, imò tota panoplia, Cæl. lib. 11, cap. 48. σάγματα τῆς καμήλου. cap. 30. Geneſ. ſtramẽta cameli. ſic Interpr. ſed puto accipi pro ſtragulis. * Σάγμα, ſagma, i. onus iumenti ſarcinarii, & ſarcinarius equus, ἀπὸ τοῦ σάξαι.

* Σάγος, ſagum, Plutar. αὐτοὺς σάγοις ἐμπεπορπημένους μέλασι. vnde & Σαγηφορεῖν apud Strab. 57. pro ſagis indui.

Σάγουρον, τὸ, verriculum, rete.

Σαθέριον, τὸ, ſatherium, quadrupes animal ex mari victum quærens, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 5. Gaza Græcam vocem relinquit.

Σαθύω, calefacio, foueo, θάλπω.

Σάθη, ης, ἡ, veretrum.

Σάθραξ, ὁ, pediculus.

Σαθρὸς, οῦ, ὁ, debilis, imbecillus, marcidus, flaccidus, carioſus, detritus, putris. Lucian. ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, i. vietus. τοὺς δὲ ἐλπίσι διέφθειρεν ἤδη σαθροὺς ὄντας καὶ δεομένους προφάσεως, alios ſpe corrumpebat qui iã exulcerati erãt & obtentu egebant, Plut. in Galba. σαθροῖς λόγοις, i. mendaciis, Eurip. σαθρὰ δόγματα, Naz. in Orat. τεῖχος σαθρὸν dicitur murus vetuſtate collapſus ac dirutus, Luciano.

Σαθρόω, μ. ώσω, debilito, cap. 10. Iudicum.

* Σαθροῦσθαι, cõquaſſari, concuti, labaſcere. Chryſoſt. ad Eph. cap. 5, σαθροῦται ἡ οἰκοδομὴ, λύεται ἡ ἁρμονία, de Eccleſiæ corpore loquens. Item marceſcere, flacceſcere, Idem Chryſoſt. ad Roman. cap. 6, οὐ γὰρ ἐστι σῶμα ὑπὸ χρόνου σεσαθρωμένον ἰδεῖν, ὡς ψυχὴν ὑπὸ ἁμαρτημάτων πολλῶν σαθρουμένην καὶ κατασπωμένην.

Σαίνεσθαι, pro turbari aut terreri, apud Paulum cap. 1. Theſſal. prima Epiſt. exponit Eraſm. citans Græcorum ſcholia. ſumpta metaphora à canib⁹ caudã mouentib⁹.

Σαινίδωρον Epicurus Antidorum vocabat, Laert. lib. 10. Videtur autẽ ſic appellari poſſe, qui muneribus dandis hominum beneuolentiam captat.

Σαίνουροι & Σαινουρίδες, οἱ, dicuntur equi vel canes caudam perpetuò mouentes. vide Σείουροι.

Σαίνω, μ. ανῶ, turbo, terreo, commoueo. Item arrideo, adulor, blandior, lenocinor, mulceo. ſumptum à canib⁹ caudã mouentibus. σαίνει τῷ χριστῷ, adulatur Chriſto, Nazan. in Orat. ἐλπὶς σαίνουσα, ſpes blandiens, Plut. in Rom.

Σαίρω, μ. αρῶ, verro, i. ſcopo, ſcopis purgo. Item rideo, gaudeo, obſtupeo, hio, labia diduco. vide Σεσηρὼς infrà.

Σαῒς, ἡ, AEgypti vrbs, vbi ingens eſt hippopotamorum copia.

Σαϊτικὸς νομὸς ὁ ἐπικαλούμενος, præfectura Saitica appellata, de qua Plato in Timæo.

Σαμβύκιον, genus muſici organi.

Σάκανδρος, pudendum muliebre.

Σακέλλα, & Σακέλλιον, marſupium, ſacculus.

Σάκαι, Thraces.

Σακέσπαλος, ου, ὁ, ſcutum quatiens, ſcutorum vibrator, πολεμικὸς, bellicoſus.

Σακεσφόρος, ου, ὁ, ſcutifer, epitheton Aiacis.

Σακεύω, τὸ λῄζω, depeculor.

Σακίται, οἱ, agni ſubrumi, qui intra ſepta adhuc cohibentur, pro σηκῖται.

Σακκίζειν, ſaccellare vertit Gaza, & poſt eũ Hermol. quod eſt vinum ſaccis perfuſum corrigere. Theophr. lib. 6, cap. 9. de cauſ. plant. ἔχει γὰρ τοιοῦτον χυμὸν ὃς ἐφίσταται τῷ οἴνῳ σακκιζομένῳ, &c. de myrto, i. habet enim talem humorem qui vino quũ ſaccellatur, reſidet atque innatat: ſic Gaza. σακκίζειν & σακκελίζειν, Galen. per ſaccũ tranſmittere & excolare. Plinius caſtrare vina dixit, & ſacco frangere vires.

Σακκίον, ου, τὸ, ſaccus, crumena.

Σάκκος, ους, τὸ, ſaccus, cilicium, ſaccea tunica, cilicina tunica, qui habitus fuit prophetalis populi delicta plãgentis, inquit Hieronym. in cap. 20. Eſaiæ.

Σάκος, εος, τὸ, ſcutum, ἀσπὶς, ὅπλον. Aliquando ἀντὶ τοῦ πώγων, barba. priori ſyllaba nunc breui, Heſiod. χερσὶ γ' ἔμελλε σάκος εἶναι: nunc longa, διὰ δ' ἐμὰ σάκος ἄραξε, Idem. σάκος διὰ δύο κκ, οἱ δὲ ἀττικοὶ δι' ἑνὸς, Phrynich.

Σακοφόρος, baiulus, σακκοφόρος.

Σάκτας, ὁ, ſaccus. Ariſtoph. in Pluto, τοῦδ' ἧκεν εἰς σάκταν τινὰ, i. εἰς θύλακον, σάκκον: à verbo σάττομαι, refercio, impleo & conſtipo.

Σάκχαρον, ſaccharum, genus mellis concreti, de quo Dioſcorid. lib. 2, cap. 107. dicitur & ſal Indicus & mel arundineum, teſte Marcello ibidem.

* Σακχυφάντης, Demoſt. χρ. ἐλυμποσ. 158. τὰ ἀνδράποδα οἱ σακχυφάνται). ἔτι γε δὲ ἦν μοιχὸς ἡ οἰκία, καὶ τὰ ἀνδράποδα οἱ φαρμακοτρίβαι.

Σάκωμα, æquipondiũ, vt adnotat Bud. in Epiſt. poſt.

Σάλα, cura, damnum.

Σαλάγειν, ſtuprare, turbare.

Σαλάγη, clamor.

Σαλαΐζειν, lamentari, θρηνεῖν, κόπτεσθαι.

Σαλακωνεία, mollities, iactantia, Etym.

Σαλάκωνες, οἱ, molles, effœminati. alii prodigos interpretantur, Cæl. lib. 7, cap. 16. Theophr. σαλάκωνα eſſe dicit prodigum, qui vbi res non exigit, opes profundit.

Σαλακωνίζειν, τὴν πυγὴν αἰσχρῶς κινεῖν, i. nates parum decorè

corè mouere, quod nos ceuere dicimus, id quod Ariſtophan. συυλοσεισπυγᾶν quoque vocat. Sunt qui dictũ tradant à Salacone quodã molliculo, & deliciis difflu ẽte.

Σαλαμάνδρα, ἡ, genus lacerti, de quo Ariſtot. AElian. & Nicand. in Alexiphar. & in Theriacis. & Dioſc. libro 2, cap. 67. & lib. 6, cap. 5.

Σαλάμβας, ὁ, dæmon: παρὰ τὸ ἀεὶ ἐν σάλῳ εἶναι. itẽ feneſtra.

Σαλάμβη, ης, ἡ, infumibulum, feneſtra.

Σαλαμβώ, Veneris cognomentum apud Babyl.

Σαλαμινία, ας, ἡ, nauis publica vocabatur apud Athenienſes, qua euocati ad iudicium ſubuehebãtur. in hac qui erant rei nauticæ peritiſſimi habebantur. σαλαμινία τριήρης, ſalaminia triremis qua vtebãtur ad res maximas & neceſſarios vſus, Plutarch. in Pericle.

Σαλαμίς, vrbis nomen proprium, Etym. Salamis dicta eſt elegia quam Solon ſcripſit recuperandæ Salaminis gratia, Plutarch. in Solone.

Σαλάω, μ. άσω, π. ακα, quatio. Actiu. Accuſ.

Σάλγαμα, τά, quæcunque in vaſis condita ſeruãtur ad victum noſtrum, Cæl. lib. 16, cap. 38.

Σαλεύοντες ὄνυχες, mobiles vngues, Dioſcorid. libr. 5, capite 5.

Σαλεύομαι, labor, iactor, nequeo me ſtabilire, fluctuo, concutior, dimoueor de loco.

Σαλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, coagito, quatio, agito, moueo, commoueo, fluctuo, ſalio.

Σαλεῖμ, i. εἰρήνη, vt exponit Nazanz. in Orat.

Σαλία, ἡ, plexus rullæ, quam capite geſtabant Spartanæ in modum quaſilli implicitam.

Σαλμυδησσός, οῦ, ὁ, litus iuxta Euxinum pontum vadoſum & periculoſiſſimum. Item Thraciæ fluuius in Euxinum pontum exonerans.

Σάλος, ου, ὁ, cõmotio ac tumultus, propriè maris ac fluctuũ, procella, vertigo, vacillatio. σάλος Polyb. in primo poſuiſſe videtur pro loco minimè portuoſo, ſed in quo naues in ſalo eſſe & commorari queant. vide Bayf.

Σαλοῦσθαι, curioſè incedere & accuratè vt molliculi, σαλακωνίζειν.

Σάλπη, ἡ, ſalpa, piſcis genus, qui bos etiam dicitur. Gaza in Ariſtot. Græcã vocem relinquit. Fuit & σάλπη mulier quædam Lesbia quæ παιγνία librum conſcripſit, teſte Euſtath. Iliad. σ.

Σαλπιγγολογχυπηνάδαι, οἱ, apud Ariſtoph. dicuntur qui tubis, haſtis, barbíſque formidabiles ſunt.

Σάλπιγξ, γγος, ἡ, tuba, lituum, buccinum. σάλπιγξ τυρσηνική, Tyrrhena tuba, Euripid. Eſt & auis quædã, & inſtrumentum bellicum. Item buccina piſcis ſeu turbo apud Archilochum. Colebatur & apud Argiuos Minerua σάλπιγξ cognomẽto, à repertis tubis, cuius & Lycophr. meminit, Euſtath. Iliad. σ.

Σαλπίζω, μ. ίξω, π. ιχα, buccino, tubis cano, tuba clango, intono. Neutr. abſol. ἐσάλπισε, tuba cecinit, ſic Apocal. 8, & cap. 18. lib. 2. Regum.

Σαλπικτής, οῦ, ὁ, tubicen. vide Ε'κπικτης in Append. de vocab. milit.

Σάμαινα, ἡ Σαμαίνη, ης, ἡ, nauigii genus bireme, rotundum & concauum, atque in ventris ſimilitudinem formatum, vt mare percurrere & celeriter conuerti poſſet: à Polycrate Samiorum tyranno primo inuentore nomen habens, authore Plutarcho. Vide & Bayf. alii numiſma hoc nomine intelligunt, Cæl. lib. 4, cap. 31.

Σαμαίνω, ſigillo, σφραγίζω.

Σαμακία, τά, ornamenta quædam muliebria.

Σάμαξ, butomus iuncus, aut gramen, crates, ſporta.

Σαμάρεια, vrbis nomen proprium, Etym.

Σαμαρείτης, Samaritanus.

Σάμβαλα, τά, calceamenta, σάνδαλα.

Σαμβύκη, ης, ἡ, ſambuca, hoc eſt, triangulũ inſtrumentum muſicum, quod ex inæqualibus, longitudine ſicut & craſſitudine, neruis efficitur, vt ſcribit Porphyrio. Eſt & inſtrumentum πολιορκητικὸν oppugnandis vrbib⁹ idoneum apud Polybium.

Σαμβυκίστριαι, αἱ, minæ.

Σάμη, inſula κεφαλληνίας. Homer. ἰλ. α, ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι δουλιχίῳ τε σάμῃ τε καὶ ὑλήεντι ζακύνθῳ. Virgil. 3. AEneid. Dulichiúmque, Saméque, & Neritos ardua ſaxis. Hæc etiam σάμος dicta eſt διὰ τὸ μέσον, vt ὀδ. δ, ἐν πορθμῷ ἰθάκης σάμοιό τε. Et Iliad. ζ, οἵ τε ζάκυνθον ἔχον, ἠδ' οἳ σάμον ἀμφενέμοντο. Alioqui σάμος Ionum eſt inſula in Aſia.

Σάμιος, ὁ ἀπὸ σάμου νήσου: σαμαῖος verò, ὁ ἀπὸ σάμης. σαμία γῆ, Dioſc. lib. 5, cap. 164. Samia terra.

Σαμοθρᾴκια κρόμμυα, cepæ Samothraciæ, Theophraſt. lib. 2, cap. 4. hiſt. plant.

Σάμοι, οἱ, faſtigia, τὰ ὕψη, Euſt. Il. ν. vnde dicta Samus.

Σάμος, vrbis & inſulæ nomen: σάμη verò vrbis tantũ, vt vult Apoll. apud Strab.

Σαμψυχῖτις, ίδος, ἡ, iaculatrix.

Σαμφόραι, equi quibus impreſſum eſt σαμ, hoc eſt σ, vt Dores vocabant, quemadmodum κοππατίαι, quibus κ. Ariſtoph. in Nub. οὐδ' ὁ ζύγιος οὐδ' ὁ σαμφόρας.

Σαμψοῦχος, ſampſuchus, apud Heſych.

Σαμψυχίζομαι, & Σαμψυχίζω, ſampſuchi odorẽ repræſento, ſum odore amaraci, ſampſuchi odore imbuor.

Σαμψύχινον μύρον, ſampſychinum vnguentum, Dioſc. lib. 1, cap. 59. Hermol. ex Plin. dubitat an idẽ ſit ſampſucinum vnguentum & amaracinum. Marcellus annotat idem eſſe apud Dioſc. lib. 1.

Σάμψυχον, ſampſuchum genus herbæ, quam & amaracum vocant, Dioſcorid. lib. 3, cap. 47. Vide in dictione Ἀμάρακον.

Σανδάλιον, ου, τό, ſandalium, calceamentum muliebre. ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου, ſubliga ſoleas tuas, cap. 12. Actor. Apoſt. vbi angelus Petrum alloquitur. Dicitur & σάνδαλον, σανδάλιον, Luciano.

Σανδαράκη, ης, ἡ, apum cibus, duritiæ ceræ proximus, apud Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit: rhythacæ, & color quidam metallicus: vnde Sandaracinus Adiect. Sandaracæ veneno perit equus & quoduis iumentum, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 24. σανδαράχη legitur apud Galen. ad Glauconem.

Σανδαραχίζειν, colore imitari ſandaracam, Dioſcorid. lib. 5, cap. 113.

Σάνδυξ, υκος, ὁ, genus ceruſſæ: à colore ſandarachæ.

Σανίδες. vide in Σανίς.

Σανίδιον, tabella, AEſchin.

Σανιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aſſularum ſimilis.

Σανίδωμα, ατος, τό, tabulatum.

Σανιδόω, tego, tabulo. hinc σεσανιδωμένα τὰ πλοῖα, tecta tabulata, naues tabulatis munitæ.

Σανίς, ίδος, ἡ, tabula, aſſer, ſtipes, θύρα, liber, Euripid. in Alceſtide. σανίδες, tabulæ in quibus leges ſcribebantur apud AEſchin. tabulæ quibus inſcribebantur debitores aut præuaricatores, aut etiam mulctæ debitorum: album ſeu albarium, in quo Athenis maleficorũ crimina deſcribebantur. σανίδες de tabulis nauis Lucian. de tabulis Iudicum Ariſtoph. dicuntur etiam πινάκια.

Σάννη, ἡ, alumna, nutrix.

Σαννώδεις, οἱ, apud Medicos dicuntur ii quibus eminulæ protuberãt alarum inſtar ſcapulæ, quibus propterea anguſtus tabulæ ritu ac depreſſus eſt thorax, vnde illis nomen, paratis tabem incurrere. eoſdem & πτερυγώδεις nominant, Galen. lib. 2. de Temper.

Σαννᾶς & Σάννος, ὁ, apud Cratin. fatuus, Euſtath. Iliad. 9. hinc ſanniones apud Comicos Latinos.

Σάννιον, τό, penis: παρὰ τὸ σαίνειν.

Σάοι, ſeruet, in Epigram. priore breui.

Σάος, ὁ, ἡ, ſoſpes, incolumis, & contractè σῶς, deinde & σόος, poſtremò etiam σῶος, i. ὑγιής. vnde σαόπτερος, de quo infrà. Item σάος, proprium nomen inſulæ & fluuii.

Σαοσίμβροτος, ὁ, ἡ, ſeruans homines.

Σαοφροσύνη pro σωφροσύνη,lib.4.Epigramm.ἦν δὲ σαοφροσύνης,ἀργυρέης εἰμὶ μόνον.

Σαοφροσύνη,prudentia,temperantia,pudicitia,libr.4. Epigram. ἱππόλυτον δ' ἀγαθὴ πέφνε σαοφροσύνη.

Σαόφρων,ονος,ὁ,prudens,caſtus,ſanæ mentis. ἀλλὰ,ἀλλὰ σαόφρων δεῖ,pro σώφρων.

Σαόω,μ.ώσω,π.ωκα,ſaluo. Actiu. Accuſ.

Σάπειρ, Σάπειρες.vide Etym.

Σαπειρίτης λίθος,id eſt,σάπφειρος,Interpr. Apollonii.

Σαπεὶς,έντος,marceſcens, putreſcens,putrefactus, qui putruit:à σήπω.

Σαπέρδης,ου,ὁ,ſaperda piſcis,ponticum opſonium, qui alio nomine coracinus appellatur, Cælius lib.7,c.47. aliâs per iota ſcribitur in fine cum articulo Fœminino. Gaza in Ariſtot. Græcam vocẽ relinquit. Laert.lib.6. in Diog. Volebat quidã apud eũ philoſophari, cui ille σαπέρδην dedit,ac ſequi ſe iuſsit. Interpr.vertit pernã.

Σαπῆ,computruerit,putreſcat.σαπῆναι,putruiſſe.

Σαπρία,ἡ,σηπεδὼν,caries, putredo, marcor, marcedo, putrilago,Hermol.lib.1.Dioſc.cap.113.

Σαπρίζω,putreſco.

Σαπρόκνημα ἕλκη, putreſcentia vlcera in tibiis, putreſcentium tibiarum vlcera, Dioſc.lib.4,cap.280.

Σαπρὸς,οῦ,ὁ,marcidus,vetuſtus,putris,turpis,vetuſtate putidus,rancidus,carie vitiatus,vietus. παλαιὸς καὶ μὴ νέος, Ariſtophanes.

Σαπρότης,ἡ,marcedo & caries lignorum,ſitus.

Σάπφειρος, gemmæ nomen, Etym. σάπφειρος λίθος,de quo Dioſcorid.lib.5,cap.149,& Dionyſius de ſitu orb. Nazanz. λίθον σάπφειρον ἀγλαόεντα.

Σαπφίραι,σαμφόραι.

Σαπφὼ,οῦς,ἡ,vna ex nouem poetis lyricis.

Σαράβαρα,ων,τὰ, veſtis Perſica, τὰ περὶ τὰς κνημῖδας ἐνδύματα, Heſych. tibialia apud Perſas,quæ ex cocco confecta brachatũ locum habebant,& fœminalibus(μηροδέτας vocant) alligabantur, geſtamen illuſtrium virorum & ſatraparum.ſic exponit Eudoxius Græcus author.

Σάραβον,ου,ὁ,vel Σάραβον,γυναικεῖον αἰδοῖον,muliebre pudendum,cunnus.

Σάραγος,miniſter publicus qui ſtoas verrebat.

Σαραπεῖς.vide in dictione Σεραπεῖς.

Σάραπις,ιδος,ὁ, Sarapis deus quem Alexandrini colebant. Fuit & Platonis cognomentum.

Σάραπις,ιος,ἡ,Perſica tunica albo diſtincta.

Σαράπους,ὁ καὶ ἡ,diſtortos habens & diductos pedum digitos, apud Hipp. σαράποδα & σάραπον Alcæus Pittacum vocabat, quòd latos pedes traheret, vt habet Interpres Laert.lib.1.

Σαραφθία, Nazanz. proprium mulieris quæ Heliam Prophetam aluit. Bilibaldus Sareptana vertit.

Σαργάνη,ης,ἡ,ſporta,ſagena,reticulum ad capiendos piſces,plexus reticularis,funis,laqueus,AEſchyl.

Σάργανος,ὁ ἀχῖνος.

Σαργῖνοι,οἱ, ſargiani piſces gregales, Ariſtotel.libro 9. Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

Σάργος,ὁ, ſargus apud AElian. & Ariſtot.l.5. Anim.c. 11. Gaza Græcã vocẽ relinquit.piſcis eſt è mugilũ genere.

Σαρδάζειν,Sardonium ridere.

Σαρδαναφάλος,ου,ὁ,morio,γελωτοποιός.

Σαρδιαναὶ βάλανοι.vide in dictione Βάλανοι.

Σαρδιανοὶ ὤνιοι, Sardiani vænales, vt Interpres Plutar. in Romulo: vel Sardi, vt Eraſmus in adagiis. ductum eſt prouerbium à Veientibus Hetruriæ populis ſubactis à Romulo. σαρδιανοὶ autem dicti ſunt à Sardibus vrbe Lydiæ, vnde ſunt ab initio deducti Hetruſci.

Σαρδινοὶ,incolæ Sardis vrbis.

Σάρδινος λίθος,ſardius lapis,ſic cap.4. Apocal.

Σάρδιος,lapis pretioſus. σάρδιος λίθος,ſardius lapis, Apocal.21. σάρδιον pro eodem, Exodi 28.

Σάρδις,vrbis nomen,Etym.

Σαρδονικὸν λίνον, linum Sardonicum: dicitur à Græcis colchium, Herodotus.

Σαρδόνυξ,ſardonyx,lapis pretioſus.

Σαρδὼ,ἡ,lapillus pretioſus,Lucian.

Σαρδόνιος πόα,ſardonia herba, quam Latini ranunculum vocant: ſcelerata herba ab Apuleio dicitur. Ea iuxta Dioſcor. in cibo potúve ſumpta mentis alienationẽ & cum labiorum contractione eas conuulſiones facit, vt riſus ſpeciem præbeat: à quo euentu natum prouerbium eſt, Sardonius riſus.

Σαρδόνες,plagæ & retia venatoria.

Σάρεφθα,nomẽ eſt loci. Lucæ 4, καὶ ἐπέμφθη ὁ ἡλίας εἰς σάρεφθα πρὸς γυναῖκα χήραν, & miſſus eſt Helias in Sarephtha Sidonis ad mulierem viduam.

Σάρι,τὸ, ſari: ſic dicitur quædam planta in AEgypto, Theophr.lib.4,cap.9.hiſt.plant.

Σάρια,τὰ, ſaria: ſic dicuntur quædam exeuntia ex ſari planta, Theophraſt.in hiſt.plant.

Σάρισσα,ης,ἡ, haſta Macedonica.

Σαρισσοφόρος,ου,ὁ,haſtam ſariſſæ portans.

Σαρισῶν, venabulorum Macedonicorum: ſic Gaza li. 3.hiſt.plant. Theophr.cap.11.

Σαρκάζω,μ.άσω,π.ακα, amarulentè rideo,naſo ſuſpendo, ſubſanno, σεσαρωνοῦμαι, ſummis labris aliquid attraho,& vello,tondeo,Hippocr.& Herodot.

Σαρκασμὸς,οῦ,ὁ,ſarcaſmos,ironiæ genus,dicacitas concinna,iocus amarulentus,exacerbatio: quũ aduerſariorum facta (inquit Rufin.) cũ exacerbatione admiſsi eorum laceſsimus. Et idẽ alibi ſarcaſmon à chleuaſmo diſtinguens, peculiariter illo fœdiora ſignificari ſcribit, non tamen ſine dicacitate concinna.

Σαρκαστικῶς,ſalſè & amarè,Bud.in Epiſt.poſter.

Σάρκες,αἱ. Hippocr. lib. de fracturis, muſculos σάρκας vocat vſitato vocabulo, quòd omnis caro ſenſu prædita, pars ſit muſculi.

Σαρκίδιον,ου,τὸ,σάρκιον.

Σαρκικὸς,qui eſt ex carne,carneus,carne conſtans,carnalis, carni deditus, carnem ſapiens, Nazanz.in Orat. σαρκικὴ ἐντολὴ, carnale mandatum, cap.7.ad Hebr. σάρκωσιν τοῦ χριστοῦ, Chriſti incarnatio, Nazanz.in Orat.

Σάρκινος,ου,ὁ,carneus: materiam ſignificat non qualitatem, quam notant quum dicunt σαρκικός.

Σάρκιον,caruncula. ἐν τῷ σαρκίῳ,in carne,Nazanz.

Σαρκίτος,ὁ, qui in carnem redegit.

Σαρκοβόρος,ὁ,carniuorus,Nazanz.

Σαρκοκήλη,ἡ,ramex carnoſus,apud Medicos.

Σαρκοκόλλα, lachryma arboris naſcentis in Perſide, ſimilis thuris pollini. Latinè etiam artemonia.

Σαρκολαβὶς,ίδος,forceps, Marcell. forfex. Ruel. forficula, Barbarus lib.3. Dioſcorid.cap.94.

Σαρκοσίζω,carnem à cute aufero.

Σαρκοτροφέω,cutem bellè curo,apud Nazanz.

Σαρκοφαγεῖν,carnes appetere,edere carnes,in Epigr.

Σαρκοφαγία, & κρεοφαγία,ἡ,eſus carnium. σαρκοφαγίας ἀπέχει, à carnibus abſtinet.

Σαρκοφάγος,ου,ὁ,carnem comedens, carniuorus, cui caro in cibo eſt, carne viuens. Ponitur pro τάφος, lapis Aſius, quòd carnem exedat.

Σαρκοφόρος λόγος,pro Chriſto,Nonnus.

Σαρκόφυλλος, folia habẽs carnoſa, Theophr.lib.1.hiſt. plant.cap.16.carnifolius, Gaza lib.6,cap.6.ibidem.

Σαρκόω,μ.ώσω,π.ωκα,incarno, vuln⁹ incarno, carne expleo, augeo carnem, carne obtego, plenum reddo, corpus impleo. Actiu. Accuſ.

Σαρκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, carnoſus, carne præditus, carneus, pulpoſus, carne propemodũ conſtans, carne redundans. σαρκώδης ἂν τὴν φύσιν, carnis ſpeciem referens.

Σάρκωμα,τὸ, carnoſitas, carnis præter naturam incrementum. Vide Marcel.lib.3.Dioſc.c.94.& lib.5.

Σάρκωσις,εως,ἡ,carnis generatio,incorporatio. σαρκώσεως ἀρχὴν

σκήλιον, excreſcētia carnis in ſcroto, Dioſc. lib. 5, cap. 127.

Σαρκωτικὸς, carnem creans, carne explens.

Σάρμα, hiatus, χάσμα.

Σαρμὸς, cumulus terræ, arena, tegmentum, fœnum.

Σὰρξ, κὸς, ἡ, caro. Hæc dictio iuxta proprietatem ſermonis Hebraici in ſacra Scriptura capitur interdū pro toto homine, ſicut in eadem pro eodem ψυχὴ, i. anima reperitur. ἔσονται δύο εἰς σάρκα μίαν, erunt duo in carnem vnam, id eſt, è duobus fiet vnus. ſic etiam Ioannes cap. 17. σάρκα hominem nominat. Et Matth. 24, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ, nequaquā ſeruata fuiſſet omnis caro: vbi caro pro homine ponitur: tametſi abſolutius quiddam habet caro, veluti quum Latini Omnes mortales pro omnes homines dicunt: ſunt enim mortales qui homines nō ſunt, & caro eſt quæ non ſit hominis. σὰρξ κοχλίου, limacis callus, Hermolaus lib. 1. Dioſcorid. cap. 80. σὰρξ item pulpa, de oliua. Theophr. lib. 6, cap. 11. de cauſ. plant. αὔξει γὰρ ἡ σὰρξ τότε, tum enim pulpa augeſcit.

Σαρξίφαγον, genus herbæ quæ & ἴσατις ab aliquibus dicitur, Dioſcorid. lib. 3. ſunt qui σαξίφραγον legant.

Σάρος, ου, ὁ, æditnus, qui ædem conuerrit.

Σαρὸς, in Epigram. verriculum, ſcopæ, à σαίρω. vide Interpr. Ariſtoph. in verbo Κόρημα. rectius dici κόρημα quā σαρὸς Phrynich. tradit.

Σαρώνδυος, fluctuans, fluctibus iactatus, apud Lycophr.

Σάρπος, area, domus lignea.

Σαρπηδὼν, nomen viri proprium, Etym.

Σαρρυφθεῖν, deſipio, vanus fio.

Σαρῶ, verro, orno. σαρῷ τὴν οἰκίαν, domum verrit, ſcopis purgat, Lucæ 15. ἐσάρωσε τὴν οἰκίαν, mundauit domū, Nazanz. in Orat. τοῖς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ὀλιγωρίᾳ σαρώσαντες, Idem. σαρωῦ, σαίρειν. melius κορεῖν dicitur. pro σαρῶσαι dici ait ἐκκορῆσαι, inquit Phrynich.

Σάρωθρον, ſcopæ.

Σάρωμα, & Σάρωσις, τὸ φιλοκάλλημα.

Σαροῦμαι, ſcopis purgor. σεσαρωμένος, verſus: à verro, ſcopis mundatus, Lucæ c. 11. σεσαρωμένος οἶκος, domus ſcopis mundata, Matth. 12. σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον τὸν ἐν σοὶ θρόνον, Nazanz. Item fluctuo & hio, Etym.

Σάρων, ωνος, ὁ, libinoſus, pudendum muliebre, rete venatorium. Item Saron deus nauticus, à quo Saronico mari nomen inditum, vt ſcribit Ariſtides in Themiſtocle. Pauſanias ſcribit σάρωνα Æthiopiæ maritimæ regioni imperaſſe. Hinc & apud Græcos prouerbium illud de hominibus arti nauticæ plurimùm deditis, σάρωνος ναυτικώτεροι.

Σαρωνίδες, arbores cauæ, Etym.

Σαρωνὶς, mare ita vocatum à Sarone in illud præcipitato, Etym.

Σατὰν, ὁ διάβολος, Suid.

Σατανᾶς, ſatanas. σατανᾶ in Genit. ſatanas etiam Petrus à Chriſto dictus eſt, Matth. cap. 16. non diabolum intelligente, ſed quod humano affectu Petrus aduerſaretur conſilio diuino: Nam ſatanas Hebræis ſonat aduerſarium.

Σατεῖδες, ornatus capitis fœmineus.

Σάτινον, τὸ, & Σατίνη, ης, ἡ, plauſtrum, vehiculum. Hom. Hym. ἵπποις σάτινα καὶ ἅρματα ποικίλα.

Σατνιόεις, εντος, ὁ, fluuius Phrygiæ.

Σάτον, menſura quædam frumenti. σάτον vox Syra eſt, quæ apud illos declarat menſuræ genus capientis ſeſqui modium. Luc. 13, ἔκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, abſcondit in farinæ ſata tria.

Σατραπεία, ας, ἡ, præfectura.

Σατραπεύω, f. εύσω, π. κα, ſum præſes. Genitiuo Ariſtot. 2. OEcon. Καρίας σατραπεύων, Cariæ præfectus, Cariā imperio obtinens. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας, ſatrapa ſuperioris Phrygiæ, Plutarch. in Themiſtocle.

Σατραπεία, ἡ, ſatrapeia. ſic Perſæ vocant principatum Babylonis. Herodot. qui lib. 3. ait Darium conſtituiſſe viginti prouincias, quas Perſæ vocant σατραπηΐας, ſatrapeias, earúmque ſingulis præſides præfeciſſe.

Σατράπης, ου, ὁ, ſatrapa, i. præfectus prouinciæ: Perſicum eſt vocabulum. Ariſtotel. de mundo, τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διειληφότων ... ὧν στρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως, ei regni ſumma commiſſa erat, præcipuæ poſt regem dignitatis.

Σατραπία, prouincia, Thucydid. vide Budæum in Annot. in Pandect.

Σάττα, ἡ, rulla, operculum capitis fœminarum.

Σάττω, μ. άξω, π. αχα, onero, onus iniungo, ſeu iugum impono, propriè de iumentis clitellariis quibus onera imponuntur, inſtruo: itē impleo, denſo, refercio & conſtipo, vnde νεοσάττω. Item premo & ſubigo: vt σεσαγμένη γῆ, ager ſubactus. Sic Cic. 2. de Orat. Subacto mihi ingenio opus eſt, vt agro non ſemel arato, ſed nouato & iterato. σεσαγμένος ψάμμῳ, arena refertus, Lucian.

Σατυρεία, ας, ἡ, genus eſculenti ex herba.

Σατυρίας, ου, ὁ, ſatyrias morbus, Ariſtotel. lib. 4, cap. 3. generat. Animal.

Σατυρίασις, εως, ἡ, priapiſmus, & totius corporis cancer, elephantiaſis, pudendorum palpitatio, tentigo, σατυριασμός. Vide Galeno attributas definitiones, & Seruium primo Georg. Virgilii.

Σατυρίζω, arrigo.

Σατυρικὸς, ſatyricus, mordax. Plutarch. in Pericle, τί ἄν τις ἀνθρώποις σατυρικοῖς τοῖς βίοις θαυμάσειε; quis miretur ſatyricos & vitæ hominū obtrectantes homines? σατυρικοὶ τοῖς βίοις καὶ ἐφήμεροι, homines victu ſatyrici & in diem viuentes, Idem in Galba.

Σατύριον, τὸ, ſatyrion herba apud Dioſcorid. ad venerem incitans, quam cynoſorchin quoque vocitāt. & nomen animalis amphibii in Ariſtot. ſicut & σατύριον.

Σατυρισμὸς, οῦ, ὁ, motus ſiue pruritus ad venerem, tentigo, tumor prominulus ſiue augmentum adenum poſt (aures.

Σατυρικὸς χορὸς, ſatyricus chorus.

Σατυριῶ, prurio ad venerem inſtar Satyri, ὀργιῶ, Ariſtophan. Interpr.

Σάτυρος, ſatyrus, ... τὴν οὐ δέον τὰ αἰδοῖα. vide Ælian. de Animal. & apud Pompon. Melam. Eſt & Orphei hymnus in Satyrum. vtraque prima breui in Epigram.

Σατυρώδης, hiſpidus, Lucian. à Satyro.

Σαυαρμόζων τὰ εὖ, inter ſe atque aptè conglutinans aliqua, Plutarch. in Polit.

Σαυκὸν, οῦ, τὸ, aridum. Heſych. σαυκρὸν habet.

Σαυλοπρωκτιᾶν, τὸ σαλακωνίζειν, σαλεύειν τὸν πρωκτόν.

Σαῦλος, vitioſus fluxúſque, delicatus, leuis, quietus, & Σαῦλος, Saulus, cap. 7. & 8. Act.

Σαυλοῦσθαι, deliciari, τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ἁβρύνεσθαι.

Σαυνία, τὰ, miſſiles lapides.

Σαυνὸς, tener, mollis.

Σαῦρα, ας, ἡ, lacerta, & piſcis quidam σαυρὸς dicitur.

Σαυρία, ας, ἡ, corruptio ſegetum, iaculum, venabulum. vide Theocr. in pharmac.

Σαυριάζω, μ. άσω, π. ακα, deſtruo ſegetes, iaculor, ferio.

Σαυρίδιον, naſturtium.

Σαυροειδὴς, ὁ καὶ ἡ, qui figura lacertam repræſentat. τὸ σαυροειδὲς, ſimile lacertæ.

Σαυρομάται, οἱ, Sauromatę, ab oculis ſcilicet lacertidis.

Σαῦρος, ου, lacertus quadrupes, à quo σαῦρα, ἡ, lacerta & piſcis lacertus, vt Gaza vertit in Ariſtotel. meminit & Ælianus.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, loc⁹ vbi haſta locatur, & iaculi manubrium, cuſpis haſtæ, ſed poſterior: nam prior cuſpis, ἐπιδορατὶς dicitur. ſic ferramentū concauum mucronatum, cui inſeritur extrema haſtæ pars. ἀντὶ τῶν σαυρωτήρων ῥοιὰς εἶχον χρυσέας ἐπὶ τοῖς δόρασι, pro coronis mala punica argentea geſtabant, Herodot.

Σαυνισμὸς dicitur ab Ariſtotel. in Problem. vbi Gaza linguæ hæſitatio.

Σαυτοῦ,tuiipſius.

Σαυχμὸς,putris,debilis.

Σάφα,manifeſtè,ἀκριβῶς,σαφῶς,ἀληθῶς,ἀσφαλῶς.σάφ' οἶδα,certò ſcio,Ariſtoph.σάφ' ἴσθι,certo ſcias,Xenoph.

Σαφαλλαμβίους,τοῖς,calamitatibus ſuccumbentes,apud Xenophontem.

Σάφεια,ας,ἡ,declaratio.

Σάφειρος,ſaphirus,lapis pretioſus.

Σαφέστατα,manifeſtiſsimè, exploratiſſimè, procul dubiò,planiſſimè.

Σαφέστατος,explanatiſſimus. σαφεστάτη γλῶσσα, explanatiſſima lingua.

Σαφέως,planè,σαφῶς.

Σαφήνεια,ας,ἡ,claritas,certitudo,diluciditas, declaratio,expreſſio,perſpicuitas,explanatio.Philo de mundo, ἐπαναλαβόντες τὸν λόγον σαφηνείας χάριν εἴπωμεν, &c. hũc denuò ſermonem explanationis cauſa exordiamur.

Σαφηνέως,pro comperto,verè.

Σαφηνίζω,μ.ίσω,π.ικα,declaro,φανερὸν ποιῶ,explano,explico,ἐμφανίζω. σαφηνίζει τῇ φωνῇ, voce explanat,Ariſtot. lib.9.Animalium.

Σαφηνιστικὸν τὸ ἅγιον πνεῦμα,Nazanzenus in Orat. Spiritus declarator.

Σαφὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,manifeſtus,planus, perſpicuus, dilucidus,indubitatus,euidens,inſignis,apertus,certus & verus,ἀληθής. Xenoph.φίλος σαφὴς καὶ ἀγαθὸς,cert^v,explorat^o.

Σαφήτωρ,ορος,ὁ,vates verus,interpres.

Σαόζω,μ.όσω,π.ωκα,ſaluo.Actiu.Accuſ.

Σαφῶς,perſpicuè,ſanè,i.breui.Ariſtoph.οἶδας σαφῶς.

Σάω,& σαόζω,idem quod σώζω, ſeruo,tutor, ſeruo incolumem.Homerus Iliad.σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις. σάω pro σῶζε,ſerua,in Epigr. ſic Hom.Odyſſ.pro σάωσον.

Σαὼ,ἡ,Nereidis nomen à ſeruandis nautis.

Σαώτερος, ſaluus, incolumis, indemnis, ſanior, magis incolumis. Iliad.α,μή μ' ἐρέθιζε σαώτερος ὥς κε νέηαι.

Σαωτὴρ,ῆρος,ſeruator,lib.1.Epigr.τῷ δὲ σωτῆρος,&c.

Σβεστὴς,ῆρος,extinguens,Nazanz.in Orat.

Σβεννύω,μ.σβέσω,π.ικα, extinguo,obſcuro. Hinc ἐσβέσθην,extinctus ſum.Simonides,ἐσβέσθης γηραιὲ σφέλλας. vnde etiam ἀποσβεννύω, à quo ἀποσβεσθεὶς, extinctus, Gaza in Somnio Scipionis. σβέσαι,extinxiſſe,καταπαῦσαι, Homer. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ πυρός.

Σβεσθήσομαι,extinguar.σβεσθῇ,reſtinguatur,extĩctus ſit.

Σβέσις,εως,ἡ,extinctio. Ariſtotel.ſcribit luminis extinctionem quæ per ſe fit,μάρανσιν vocari,quæ ab alio,σβέσιν. Alexand. Aphrod lib.1.Probl.εἰ δὲ ὑγρότης ἀμέτρως ὑπερβάλλει τὴν θερμότητα σβέσις γίνεται, ſi humor calorem immodicè exuperet,extinctio fit.

Σβεστήριος,ου,ὁ, qui extinguendi vim habet. vnde σβεστήρια κωλύματα, machinamenta ad reſtinguendum ignem. Plutarch.in Camillo, οὐδὲν ἄκος, οὐδὲ σβεστήριον ἔχοντες, nullum remedium, nihilque quo extinguerent habentes. σβεστήριον πυρὸς ὕδωρ,Nazanz.

ΣΔ ponebãt AEoles in multis vocibus loco ζ literæ, vt pro ζυγὸν,σδυγὸν,pro ζυγὸν,σδυγὸν,pro μαλίζειν,μαλίσδειν,&c.

Σὲ,te.

Σεβάζομαι, & Σεβάζω,μ.άσω,π.ακα, colo & veneror, religioſè admiror,obſtupeſco.

Σέβας,τὸ,cultus,reuerentia,adoratio,ἡ μετὰ πίστεως προσκύνησις, λατρεία δὲ ἡ διὰ τῶν ἔργων θεραπεία. σέβας nomen eſt ἄκλιτον,vt docet Gaza. ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον,i.tu cui maximã reuerentiam debeo, &c. Euripides & Sophocles pro re auguſta. σέβας ὅρκων,in Epigram.

Σεβάσσατο, pro ἀσεβὲς ἡγήσατο, Homer.irreligioſum putauit & nefas,fas eſſe non putauit.

Σεβάσθητι,venerare. Accuſ.

Σεβάσθησαν,coluerunt.

Σέβασμα,ατος,τὸ, cultus Deo aut ei qui maieſtatẽ quãdam obtinet exhibitus,veneratio,σέβας, religio, numen, id eſt, id quod adoramus, & ſumma reuerentia veneramur,quódque maieſtate præcellit. σεβάσματα,dicuntur omnia quæ veneramur, vt ſunt aræ, delubra, ſtatuæ, ſimulacra,monumenta: à verbo σέβομαι, quod propriè ad religionẽ pertinet. Hieronym.vertit culturas,c.17.Act. Apoſt.quem & Eraſm.ſequitur.

Σεβασμιάζω,veneror,pius ſum.

Σεβάσμιον,ου,τὸ,reuerentia.

Σεβάσμιος,ου,ὁ,pius,religioſus, venerabilis,venerãdus. σεβάσμιον ἀξίωμα, & σεβάσμιος τιμὴ,auguſta dignitas.σεβασμία,πότνια.

Σεβαστὸς,οῦ,ὁ,adorabilis,venerabilis,honorabilis. Imperatoribus Romanis, in primis Octauio Auguſto peculiare hoc nomen fuit. σεβαστὴ σπεῖρα, auguſta cohors, cap.27.Act.Apoſt.

Σεβέννιον,ου,τὸ,apud Archigenem, cortex extimus in palmulis enatus,qui & ἐλάτη dicitur.

Σεβίζω,μ.ίσω,honoro,benedico,colo,σεβάζω.

Σέβις,ἡ,πῆξις,fixio,firmitas.

Σέβομαι,colo,veneror, ſanctè ſeruo, cultu proſequor, προσκυνῶ,ſum religioſus,ſum pius,αἰδοῦμαι,ἐντρέπομαι: propriè de iis,quibus diuinum quiddam ac maieſtatem tribuimus,quæ & σεβαστὰ dicuntur. Depon. Accuſat. Plato in Epiſt.ὁμοίως αὖ ταῦτα ἐσέβετο ἐμοὶ, hæc pariter atque ego veneraretur. σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον, χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσι, i. ne diuinum vlla contagione pollueretur, ſeorſum ab illo collocant,&c. Idem in Timæo. Accipitur aliquando paſſiuè pro color, vt παρ' ἑλλήνων σεβόμενοι θεοὶ, dei qui à Græcis coluntur, Nazanz.in Orat.

Σεβόμενος,colens,religioſus.

Σέβω,idem quod σέβομαι. Actiu. Accuſ. Lucian. τοὶ θεοὶ σοῦ, χρὴ ἤδη σέβειν, ὁ ἰδὼ δελφὸς τὸν ἀπόλλω, &c. Ariſtoph.νεφ. ὑπερφυῶς λυθῶν μεγάλως σέβουσι. Idem in Pluto, τὰ θεῖα σέβειν, diuina colere. σέβω τὴν δίκην,colo iuſtitiã, Plato de Leg.

Σέδας,τὰς καθέδρας.

Σέθεν,tui: à σοῦ recto inuſitato.

Σέθεν Doricè pro σοῦ. Homer.οἱ γελῶσι σέθεν οἷα.

Σειλακία, ἡ, Dianæ cognomentum, & locus Laconiæ vnde illi nomen.

Σειληνὸς, Silenus, Bacchus: παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῇ ληνῷ. σειληνώδης qualis, Ariſtoph. Interpr. in verbo τί με κηλεῖς. σειληνοὶ καὶ σάτυροι, Plato de Leg.

Σείνεται,lædit,nocet.

Σείνων,ωνος, ὁ, proprium viri,paroxyt. circunflexũ autem ſignificat lædens,Cyrill.

Σεῖο Ionicè pro σοῦ, tui, primitiuè. ἰλ.ο, σεῖο γὰρ οὔτι τυχὼν φιλότητος ἀπείσης.

Σείομαι,tremo,tremiſco. τὸν ἐγκέφαλον σείομαι,Ariſtophan.νεφ.i.cerebro ſum emoto.

Σειονία,ας,ἡ, Theſſalia.

Σεὶρ,ρος,ὁ,ſol.

Σειρὰ,ᾶς,ἡ,catena,ἅλυσις,reſtis,vinculum: nam εἴρω nexo eſt. Item ſera & obex forium,eo quòd antiquitus fune ſolerent communire ianuas ante repertũ ſeræ vſum. σειρὰς τῆς κεφαλῆς μου, cap.16. Iudicum. vbi Latinè,crines capitis mei.

Σειράζω,vinculum traho.

Σειραίνω,μ.ανῶ,exicco.

Σειραῖος,ου,ὁ,nomen dextri equi currus, quando ludebant in theatro. Vide Sophocl. Interpretẽ,& Varinum in verbo Παρήορος.

Σείραιος οἶνος,defrutum,ſapa,ἕψημα.

Σειρὴν,ῆνος, ἡ, ſiren, apis genus, aut certè domuncula. Eſt & fabuloſarum mulierum vna, quarum hæc nomina fuiſſe dicuntur Parthenope, Leucoſia, & Ligia. Deducitur autem vox non à εἴρω, quod eſt traho, vt quidam volunt, ſed à σείω, vel ἀπὸ τῆς σειρᾶς. Significatur hoc nomine & auicula quædam, & indumentum quoddam prætenue. Ariſtot. inſectum eſt quoddam, Gaza Græcã vocem relinquit. vide in Chil. Eraſ. Siren amicũ nuntiat.

Σειραφόρος ἵππος, equus ferens catenam, ὁ ἔξω τοῦ ζυγοῦ.

ἵππος ὁ σειρήεις exponitur ab Interprete Ariſtoph.

Σειρόω, ſeu σειρέω, euacuo.

Σειρῶναι, vocantur pellucida amicula.

Σειρίασις, inflammatio capitis, aduſtio infantium & diſtillatio à Plinio dicitur. aliàs σειρίασις ſcribitur.

Σειριάω, μ. άσω, π. ακα, luceo, ſicco, capitis inflammatione laboro. Alexand. Aphrod. Problem. 98. lib. 1, διὰ τί βρέφη ἐν τῷ θέρει σειριᾷ, ὅ φησι τὸ πολὺ δῆμος φασὶ καῦμα ἔχειν αὐτά. πυρέσσει γὰρ πυρετὸν λεπτὸν κατὰ βάθος, καὶ κοιλοφθαλμιᾷ καὶ ἀχρωτεῖ καὶ ἀσθενεῖ, ἵνα δὲ καὶ διαφθείρεται, &c. id eſt, cur infantes per æſtatem capitis inflammatio exercet, quæ ſiriaſis appellatur, æſtu tantiſper detineri infantes multitudo dicere conſueuit, &c.

Σειρίδες, funiculi, vincula, torques.

Σειραϊς, ὁ, gentile nomen, oxyt. paroxyt. autem proprium mulieris eſt, Cyrill.

Σείριος, Iouis epith. propter aſtra, Etym.

Σείριον, omne aſtrum, Etym.

Σείριος, ὁ, ὁ, Sirius ſtella, quę canicula & σειρίασις dicitur. σείριος ἀστὴρ κεῖται ὑπὸ τὸ ῥύγχος τοῦ κυνὸς, ὥς φησιν Ἄρατος. hæc ſtella æſtus incrementa ſecum afferre putatur: vnde Apoll. 2. Argon. ἐκ Μινωίδων νήσων ἔλαμψε σείριος: à verbo σειρῶν, id eſt, deſicco: vel à σειρῶ, id eſt, exhaurio, vel quod canes σειρεῖν, id eſt, os aperire & hiare cogat. hæc ſtella eodem quo totum ſignum nomine canis vocatur, vt Procl. ſcribit. Pro ſole Heſiod. δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς, &c. Idem, γόνατα δὲ σείριος ἄζει, Sirius, vel ſol, vel etiā ſtella canis. Idem, ὁπότ' ἂν δὲ πρῶτα σθένος ἠελίοιο παύεται ὀξέος αὐγῆς, πύρ τε σείριος ἄζει, id eſt, ἡ ἰσχὺς τοῦ ἡλίου τοῦ ξηραντικοῦ. Eſt etiam σείριος veſtimenti tenuis genus.

Σείριος οἶνος, ſirium vinū, id eſt, ſapa quæ fit muſto igni decocto, Dioſcor. lib. 5. cap. 10.

Σειρομάστης, ὁ, ſpecies iaculi, haſta, lancea. καὶ σειρομάστας καὶ τὰ ὅπλα τοῦ βασιλέως Δαβὶδ ἔδωκε τοῖς ἑκατοντάρχαις, id eſt, dedit centurionibus haſtas & arma regis Dauid, cap. 11, libri 4. Regum.

Σειρῶ, euacuare, inanire, Apoll. Interp. vide σειρόω.

Σεῖον τι, Homer. ἐκινήθη, ἐπεσείσθη.

Σεισάχθεια, ας, ἡ, alleuatio debiti communis, χρεῶν ἀποκοπή, quaſi oneris iniqui excuſſio: nouas tabulas Latini vocant: dicta σεισάχθεια, ἀπὸ τοῦ σείειν τὸ ἄχθος, ab excutiendo onere. Hanc primus Solon apud Athenieſes excogitauit maximo tenuiorum bono. Nam per eam æs alienum à pauperibus vel ad oppignorata vſque ſeruituti corpora conflatum, diſſolutum eſt. Corporū & poſſeſſionum redemptionem exponit Laert. lib. 1, ab initio vitæ Solonis, ἀπὸ τοῦ ἀποσείσασθαι τὸ βάρος τοῦ δανείου, i. ab excutiendo æris alieni intolerabilem ſarcinam.

Σεισθεὶς, motus.

Σεῖσις, εος, ἡ, quartus vertebrarum ſpinæ affectus præter κύφωσιν, λόρδωσιν, & σκολίωσιν, quādo compages omnis ſiue harmonia ſpinæ vertebrarum mota eſt, loco tamen ſuo vertebræ permanent, periculúmq; eſt ne diuellātur diſſolutæ aut contuſæ ad vehementem aliquem ſpinæ concuſſionem, Galen. lib. 3. de Articulis.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, motor terræ: epithetū Neptuni, quòd terram quatiat, Gell. lib. 2, cap. 28.

Σεῖσμα, ατος, τὸ, ſuccuſſus, excuſſio.

Σεισματία, ας, ἡ, & Σεισμὸς, ὁ, terræmotus, terræ quaſſatio, agitatio, excuſſus, concitatio, concuſſio, concuſſus. Plutar. in vita Cimonis, σεισματίαν σεισμὸν γενόμενον τὸν τάφον τοῦ ἰφιδέως, ἐπίνευσε τὸ γυμνάσιον. Ariſtot. de mundo, πολλάκις πολὺ πνεῦμα ξένον ἐμπεσὸν ἔξωθεν ἐγκατειλῆφθαι ταῖς γῆς κοιλώμασι, καὶ ἀποκλεισθὲν ἐξόδου μετὰ βίας αὐτὴν συνετίναξε ζητοῦν ἔξοδον ἑαυτῷ, καὶ ἀπετέλεσε τὸ πάθος τοῦτο ὃ καλεῖν εἰώθαμεν σεισμὸν, ſæpe flatus aduena introrſus in caua terræ irrumpens, deinde exitu omni excluſus, intus ſeſe verſando ingenti vi terrā quatit, nequicquam exitum inde quæritans: ex quo fit natura facinus, quod vocamus terręmotum, &c. vide ibidem de eius generibus. σεισμοὶ γῆς, id eſt, terræmotus, cur ſcribit...

dicuntur duo teſtamenta, vetus & nouum, Nazanz. σεισμὸς τοῦ ἐπιχώριος, Idem in Orat. εἰς τὰ βάπτισμα, ſic dictum ait tēpus illud, quo populus ad Chriſti prædicationem concurrebat.

Σεισὸς, ὁ, ornamentum muliebre, apud Max. Gramm.

Σεισοπυγὶς, ίδος, & Σείσουρα, ας, ἡ, auicula, quæ aſſiduè caudam quatit: quidam motacillam vocant.

Σεῖον, vas teſtaceum.

Σειστὸς, concuſſus, Etym.

Σεῖστρον, ου, τὸ, ſiſtrum, crepitaculum æneum in ſacris Iſidis ſolenne. aliàs σεῖστρον.

Σείω, μ. σείσω, π. σέσεικα, quatio, vibro, agito, κινῶ, concutio, ventilo, iactóque, decipio, turbo. Actiu. Accuſat. ἔσεισε, terræmotus fuit. καὶ αὐτοῦ μηνὸς ἔσεισε, eodémque menſe extitit terræmotus, Thucydid.

Σέλα, pro σέλαϊ, i. φωτὶ, πυρὶ, Homer. Interpr.

Σελαγίζομαι, ardeo, λάμπω, Ariſtoph.

Σελαγέω, μ. ήσω, π. ηκα, luceo, eluceo. Neutr. abſol. Ariſtophan. πῦρ σοῦ πάντως σελαγεῖ. & σελαγέομαι pro eodem. Ibidem, ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται μαρμαραίαισιν ἐν αὐγαῖς, id eſt, καταλάμπεται, fulget.

Σελαγίζω, luceo, fulgeo, ardeo.

Σελαῖαι, lampades.

Σέλας, αος, ατος, τὸ, iubar, lumen, σελάας, fulgor, fulgur. Ariſtot. de mundo, τὰ σέλα ἀνάπτει, igniculi proſiliunt, fulgores emicant, ſeu faces quæ in aere apparēt. Idem ibidem, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι. τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται, id eſt, fulgor eſt ignis collectio qui in aere exarſit, per cælum ille quidem aut iaculari ſpecie tranſmeans, aut vno loco fixus. Gaza libr. 2. Gram. hoc nomen facit ἄκλιτον.

Σελασφόρος, ὁ, ὁ, lucifer, ſplendidus.

Σελάτης, ου, limax, κοχλίας.

Σελάχη, τὰ, piſces ſine ſquamis. Plin. li. 9, cap. 24. exponit chartilaginea.

Σελάχη, τὰ, dicuntur piſces Galeno, quorum aſpera ac noctu refulgens eſt cutis, ἀπὸ τοῦ σέλας ἔχειν, quòd fulgorem oſtentent.

Σελάχιον, τὸ, præſegmē ſiue fruſtum piſcis ad condituram præciſum.

Σελαχώδης, chartilagineus, chartilaginei generis.

Σέλαχος, chartilagineum. σέλαχος καλεῖται ὃ ἂν ἄπουν ὂν, καὶ βράγχια ἔχει ζῳοτόκον ᾖ, Ariſtot. lib. 3. Anim. i. quicquid inter marina pedibus orbatum & branchias habēs animal generat, ſub nomine chartilaginei intelligitur.

Σελάω, ſplendeo. σελάοντας ἀϋτμὰς, ſplendētis impetus, Nicand. de muſtella.

Σέλγη, ης, ἡ, ciuitas Piſidiæ: vnde ἀσέλγεια dicta, quòd ibi intemperanter viueretur.

Σελίας, iubar, ſplendor, lumen, fulgor & fulgur.

Σελευκὶς, poculi genus, à Seleuco rege dictū. Item calceamentum muliebre. Item auis quædā locuſtis veſcens. Seleucidûm auium meminit Oppian. in Ixeutic. Triremes Seleucides, vide apud Bayf.

Σελῆναι, αἱ, lunæ: pemmata erant rotunda & lata, quibus ſex ordine inſtruem aggeſtis imponebatur velut coronis, βοῦς. vide in Βοῦς.

Σεληναία, ας, ἡ, luna, i. σελήνη. Ariſtoph. πρὸ φῶς σεληναίης πάλιν, vltima Nominat. longa eſt, vt ſcribit Chryſoloras.

Σεληναῖος, ου, ὁ, lunaris.

Σελήνη, ης, ἡ, luna. ὅτι τὸ σέλας αἰεὶ νέον ἔχει. ὑπὸ σελήνην γὰρ τεθέντα σήπεται κρέα, carnes quæ lunæ plenæ expoſitæ pernoctarunt, putreſcunt, ſic Gaza. Politia. ſic, Quæ carnes noctu ſub plenilunio fuerint, putreſcunt, in Probl. Alex. Aphrod. Σελήνη, filia fuit Θείας καὶ Ὑπερίονος, vt ſcribit Heſiod. in Theog. σελήνης hymnus eſt apud Orphæum. Eſt & nomen piſcis, AElian.

Σεληνιάζομαι, ſum lunaticus, ſyderor: furor eſt non perpetuus, ſed recurrit interuallis.

Σεληνιαζόμενοι, lunatici, ſyderati, cap. 4. & 17. Euang

Matthæi.

Σεληνιακὸς, lunaris: vnde σεληνιακὴ ἐκλείψις, lunæ defectus, Alexand. Aphrod.

Σεληνίδια, τὰ, lunulæ. Et σεληνὶς, amuletum quod pueri collo geſtant.

Σεληνίτης λίθος, ὄν τινες ἀφροσέληνον ἐκάλεσαν διὰ τὸ εὑρίσκεσθαι ἐν τοῖς νυκτὸς μέσον ἐν τῇ τῆς σελήνης παραυξήσει, &c. Dioſc. lib. 5, cap. 151. Selenites lapis, quem aliqui aphroſelenon appellarunt, quoniam noctu plenus creſcente luna reperiatur. Marcell. Latinos ait vocare lunarem.

Σεληνόπληκτος, lunaticus, ἀπόπληκτος.

Σελινούσιος πυρὸς, triticum Selenuſium, Theoph. libro 3, cap. 26. de cauſ. plant.

Σελίγνις, ιος, ἡ, ſiligo, &

Σιλιγνίτης ἄρτος, ſiligineus panis. vide σεμίδαλις.

Σελίδωμα, tabula lata, σέλμα.

Σελινίτης οἶνος, ſelinetes vinum, i. ex apio confectum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 66.

Σελινοειδὴς, apium imitans.

Σέλινον, ου, τὸ, apium, διὰ τὸ σύνεσιν ἐν τοῖς ἕλεσιν: vnde Hom. Iliad. 6, ἑλεσθρεπτόν τε σέλινον, i. paluſtre apiū ſeu in paluſtri loco proueniens. Alexand. Aphrod. Probl. 53. lib. 1. τὸ σέλινον θερμὸν ὂν μειοῖ πυρετὸν, οὐ τῷ θερμὸν εἶναι (τὸ γὰρ ὅμοιον αὐξητικὸν τοῦ ὁμοίου) ἀλλὰ τῷ ῥύπτειν τοὺς νοσοποιοὺς χυμοὺς ἐκ τῶν φλεβῶν καὶ εἶναι διουρητικὸν, i. apium quod calidum eſt, febrem minuit, non eo quòd calidum (ſimilia enim ſe mutuò iuuant) ſed quòd materias infeſtantes ex venis diſcutere atque detergere poteſt, & vim mouendi vrinam habet. Apium prodeſt ad ciendam vrinam ſi potio bibatur in qua maduerit, Galen. lib. 1. ad Glauc. οὐδ᾽ ἐν σελίνοις εἰσί, Ariſtoph. Interpr. & Eraſm. in Prouerbiis. Item σέλινον, muliebre pudendum.

Σέλινον ἄγριον, apium agreſte, genus herbæ quæ & βατράχιον dicitur, id eſt, ranunculus, Dioſcor. lib. 1, cap. 209.

Σελινουσία, ἡ, braſſicæ genus.

Σελινουσία γῆ, ſelinuſia terra, de qua Dioſcorid. libr. 5, cap. 176.

Σέλις, ιδος, ἡ, ſpatium inter lineas, liber, pagina, carina nauis, ſpatium inter tabulata nauis: alio nomine ζυγὸς & σέλμα, Euſtath. Iliad. π.

Σελλίζειν, ſellizare, ambitioſum eſſe, ſimulare opes quū ſis inops: à Sello quodam, qui quum pauper eſſet, diues tamen haberi ſtudebat. vide Eraſm. in Adagio, Theagenis pecuniæ. & Suidam in dictione Θεαγένης.

Σελλοὶ, οἱ, Selli, gens Epirotica, Iouis ſacerdotio conſecrata, qui & ἑλλοὶ dicuntur.

Σέλλω, impetu ruo, ὁρμῶ, Euſtath.

Σέλμα, ατος, τὸ, tabula, fundum maris, tranſtrum, lignū ſuper quo nauis fundatur: vnde εὔσελμος, ſedes remigum, & ſpatium intermedium inter nauis tabulata qui & ζυγός. Sophocl. Antigon. de confracta naue, ὑψίους ἐκ τῶν σφίγας τε λευκὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.

Σελματιαῖοι ποταμοὶ, fluuii lutulenti, Gaza ex Ariſtot. lib. 2. de Generat. Animal.

Σελμὶς, ίδος, ἡ, rudens, tabulatum, τὸ σπάρτον, funiculus piſcatorius.

Σελμὸν. vide Etym.

Σέλπιδες, αἱ, rates, σχεδίαι.

Σεμέλη, Semele, Harmoniæ & Cadmi filia, quæ Ioui Διόνυσον, id eſt, Bacchum peperit, vt ſcribit Heſiod in Theogon. per Semelem autem vitē intellige: ſic dictam quia τὰ μέλη σείει, i. membra concutit vino multo vtentium. hymnus in eam extat apud Orpheum. Item σεμέλη, menſa, & feſtum quoddam.

Σεμέλος, ὁ, cochlea.

Σεμίδαλις, ιος, ἡ, ſiligo, ſimila, ſimilago. Eſt autem ſiligo apud Plinium nō modò granum delicatiſsimi & primarii Aphricíque tritici, ſed medulla ſiliginei grani. παρὰ τὸ σμῶ τὸ ἐσθίειν, καὶ τὸ ἄλις, τὸ λεπτομερέστατον, Bud. de Aſſe. Paulus AEgineta lib. 1. ſimilam à ſiligine diſtinguit, cùm ſiligineum panem σιλιγνίτην vocet, quum eundem firmiſsimè, valentiſsiméque nutrire dicit, ac mox proximum locū aſſignat illi pani, qui ex ſimila, vel ex ſimilagine fit, quem σεμιδαλίτην vocant. Idem planè Celſus tradit eiſdē propemodum verbis, quū inquit, Ex tritico firmiſsima ſiligo, deinde ſimila.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, ex ſimilagine factus panis.

Σεμίδεμις, columba ſylueſtris, palumbes.

Σεμναὶ, αἱ, deæ Eumenides. Sic vocabantur furiæ apud Athenienſes, bene ominandi gratia, quibus ſacrum fiebat in curia Areopagitarū, vt quas exiſtimari volebant eius eſſe curiæ præſides, in qua ſicarii iudicabantur, tanquam vindices & vltrices hominū necatorum. Quibus ſacrificuli ob id tres erant inſtituti, id eſt, ἱεροποιοί, Bud. in Annotat. Epimenides apud Athenienſes phanū conſtruxit σεμνῶν θεῶν. Interpr. malè vertit verēdorum deorum. σεμναὶ θεαὶ, αἱ Εὐμενίδες, Ariſtop. Interpr. aliter ποίναι ibidem dicuntur σεμναὶ θεαὶ, i. venerādæ, Plut. in Solone. ὡς ἐγένοντο αἱ σεμναὶ θεαὶ περιβαίνοντες, vbi ad Erinnes ipſas deuenerunt: ita enim vocabant eas deas Athenienſes.

Σεμνεῖον, ου, τὸ, Scytharū locus vbi myſteria peragebant. Vnde pro loco ponitur, vbi congregantur viri honeſti, aut domo ſacra, monaſterio.

Σεμνηγορία, ας, ἡ, concio honeſta.

Σεμνόθεοι, οἱ, diuini humanique iuris peritiſsimi, ac religioni dediti, quales appellati ſūt philoſophi & gymnoſophiſtæ, apud Diogenem.

Σεμνολογία. vide in σεμνολογοῦμαι.

Σεμνολόγημα, ατος, τὸ, grauis & reuerenda oratio, grauitas, maieſtas, titulus, honorificum dictum, Bud. in Epiſt. poſter. Significat etiam ἔνδοξον, θαυμαστὸν, καὶ ἄξιον ἐν ὕμνοις, καὶ μέγα, καὶ ἐξέχον.

Σεμνολογία, ας, ἡ, idem quod σεμνολόγημα, venuſt⁹ ſermo & grauis, & lepidus, ſcitéque compoſitus, vt rhytmi Iſocratis.

Σεμνολόγος, oſtentator, inſolens. item εὔλογος.

Σεμνολογοῦμαι, & Σεμνολογῶ, ſpecioſè & grauiter loquor dicendo orno & celebro, magnificè narro & ſplendidè, Lucian. ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν. Pauſan. ἀλλ᾽ ἐμοὶ δοκεῖ, ἀθηναῖοι περὶ τῆς ἀττικῆς ἐσεμνολογήσαντο, id eſt, ἐσεμνολογήσαντο, Atticæ laudes prodiderūt, de Attica magnificè loquuti ſunt: vnde τὰ σεμνολογούμενα, grauiter dicta, Bud. in Epiſt. Item σεμνολογοῦμαι, iacto, oſtento, glorior, Baſil.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates & ſeuerus.

Σεμνομυθέω, μυθέω, ω. ᾶσω, ſcitè fabulam narro. σεμνομυθεῖν, σεμνολογεῖν, Euripid.

Σεμνοποιέω, authoritatem addo, reuerentiam concilio, Strabo.

Σεμνοποιοῦμαι, in grauitatem me compono, honeſtos & ſpecioſos mores præ me fero.

Σεμνοπροσωπία, oris dignitas, Bud. Comment.

Σεμνοπροσωπῶ, honeſtatem & grauitatem aſpectū & ore præ me fero, ſuperbus ſum, grauem faciem oſtendo. Ariſtoph. πρ. καθ᾽ ἡμῶν σεμνοπροσωπεῖς, & propter nos aſpectu præ te fers grauitatem.

Σεμνὸς, ἡ, ὁ, caſtus, pudicus, ἁγνὸς, verecundus, honeſtus, ſplendidus, innocens, religioſus, grauis, ſerius, σπουδαῖος, μεγαλοπρεπὴς, auguſtus, ſeuerus, ἔντιμος, τίμιος, colendus, reuerendus, venerandus. σεμνὰ σεμνοῖς, Euripid. pudicam decet pudor: ſic Eraſm. honeſta honeſtè facit. σεμνοὶ λόγοι, honorifici ſermones. σεμνοὺς λόγους non in bonam partem, Ariſtoph. oſtentabundis orationibus ſeu verbis. vbi ridet Iſocratem vt σεμνολόγον. σεμνὸν ἀλάζων, ὑψήρους καὶ σοβαρὸς περὶ σὲ δὲ, Ariſtop. Interpr. σεμνὸν μέτρον, i. ῥῆα, idem Interpr. σεμναὶ ἱεροπῇ, Sophocl. i. σεβασμίαι. σεμνὴ οἰκία, Demoſthen. magnifica domus. πόλις σεμνὴ, Idem. καλὸν καὶ σεμνὸν, idem Demoſthen. σεμνὰ ἱμάτια, Ariſtophan. σεμνὸν ὕδωρ, πειρήνης, Euripid. venerandam aquam Pirenes fontis. σεμνὰ item vocant ſacrata & inacceſſa loca.

Σεμνότης,ητος,ἡ,caſtitas,ſanctimonia, maieſtas,authoritas,grauitas, honeſta verecundia,ſeueritas morum qualis eſt in virginibus & iuuenibus probè & pudicè inſtitutis. Patet hæc dictio ad omnem morum grauitatem & honeſtatẽ: ſignificat enim interdum pudicitiam,interdum ſobrietatẽ & modeſtiam, pudorem liberalẽ & ingenuum. ὀ σεμνότητος ἔργον, id non poſtulat pudorem, nec exigit reuerentiam,Euripid.

Σεμνοῦν,adornare,illuſtrare,Herodot.

Σεμνολόγημα,ατος,τὸ,σεμνολόγημα.

Σεμνωθεὶς,iactabundus,exultans.

Σεμνύνομαι,grauiter me habeo, cum grauitate ago & compoſitè,ad grauitatem me compono,grauis videri affecto,laudẽ quæro,glorior, me amplum ago, me iactito, oſtento meam dignitatem,me ventito & oſtento,φιλοτιμοῦμαι,idem eſt quod σεμνολογοῦμαι,niſi quòd illud in oratione magis conſiſtit, hoc autem extra verba in reliquo habitu.

Σεμνύνω,μ.υνῶ,π.υγκα,idem quod σεμνολογῶ,honeſto,orno,adorno,decoro, luculentum reddo, commẽdo & extollo. Actiu. Accuſat.

Σέμνωμα,ατος,τὸ,decus,ornamẽtum. Ian. Laſcar. πολλὰ σῶν ἀρετῶν σεμνώματα.

Σεμνῶς,venuſtè,grauiter,decenter,honeſtè, Ariſtoph. in Pluto. Item turpiter,αἰσχρῶς,apud Lycophrontem.

Σεξτιλίαις καλάνδαις, calẽdis Sextilibus, Plut. in Rom.

Σεξτίλιος μὴν, ὃς νῦν αὔγουστος, Sextilis menſis,qui & nũc Auguſtus, Idem ibidem.

Σέξτιος σύλλας ὁ καρχηδόνιος, Sextius Syllas Carthaginenſis,proprium ſcriptoris,cuius meminit Idem Plutarchus ibidem.

Σέο,tui, pro σοῦ.σέο πεῖθε, Homer. Iliad.

Σεοὶ,dii,Doricè.

Σεπλασία, forum fuit Capuæ in quo negotiabantur vnguentarii.

Σεπτιμάγιον,ſeptemagium, Plutarch. in Romulo refert Veientes vocare quod Græci dicũt ἑπταμόριον, id eſt, ſeptima pars.

Σεπτέμβριος, Septẽber. εἰδοῖς σεπτεμβρίαις, idibus Septembribus, Plutar. in Galba.

Σεπτεύω,μ.εύσω,π.ευκα,veneror,σέβω.

Σεπτήριον,ου,τὸ, nouennalis ſolennitas, quæ Delphis celebrabatur in memoriam eius pugnæ, quam Apollo aduerſus Pythonem geſſit,quem ad Tempe vſque perſecutus fuerat. Quidam ſcribunt Pythonem metu fugiſſe: alii ſaucium ac fugientem in ea, quam nũc ſacram viam dicimus,priuſquàm Apollo eum conſecutus eſſet, occubuiſſe: ita ſepultum à filio (cui nomen αἴξ) ab Apolline inuentum. Quarum omnium rerum σεπτήριον imitatio quædam eſt.

Σεπτὸς,ἡ,ὁ,pretioſus,ſanctus,colendus, venerandus, adorandus, Nazanz.

Σεπτὺς,pyxis.

Σεραπιὰς,herba,quæ & ὄρχις dicitur, Dioſcor. lib. 3, capite 142. ſic Ruell. & Barbar. à Marcello exponitur ſarapias per a,qui adnotat ibidem σαραπιάδα & τετράρχιν vocari à Paulo AEgineta, lib. vltimo.

Σέρις,genus oleris, Alexand. Aphrod. in Probl. σέρρις apud Suidam legitur.

Σερίζω,firmo,fulcio,στηρίζω.

Σέρις,ιος,ἡ,intybum ſiue cicorium. Columella l. 8, cap. 14. docet anſeribus ſerendum eſſe genus intybi, quod Græci σέριν appellant. De natura huius herbæ, Dioſcor. lib. 2, cap. 163. vide Marcelli adnotationem ibidem. vide & cap. 164. lib. 2. Dioſcorid. vbi σέριδα in Accuſat. ſerim exponunt Interpretes. Item σέρις,cingulum,catena.

Σέριφον, herba quæ & abſynthium marinum dicitur, id eſt, ἀψίνθιον θαλάσσιον, Dioſcor. lib. 3, cap. 27.

Σέριφος,herba quædam,ſol,formica alata.

Σερὸς,heſterno die,heri,apud Eleos.

Σέρφος,ου,ὁ,inſecti gen⁹ formicæ ſimile, culex, Ariſtop. Interpr. & Eraſm. in prouerbio, Ineſt & formicæ,&c.

Σεσαγμένος,ὁ,repletus, onuſtus, ſago veſtitus. & σεσαγμένοι ἵπποι,ſellis inſtrati equi.

Σεσαρὼς,κεχηνὼς:à verbo σαίρω, p σεσηρὼς in medio Perfecto. Heſiod. ἡ δ' ἄδην τοι σεσαρυῖα εἴσιται, abundè hians ſeu hiulca.

Σέσελι,λεως,τὸ,ſeſeli genus herbę, Dioſcor. l. 3, cap. 60. 61. 62, & 63. Hæc herba veſicæ auxiliatur, Alex. Aphr. Problem. vlt. lib. 1.

Σέσελι κύπριον,dicitur ab aliquib⁹ arbor,quæ & κρότων, id eſt, ricinus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 254.

Σεσιγημένος,tacitus.

Σέσηπα,putrui:mediũ Perfect. à σήπομαι. σέσηπε,putrefactus eſt. σεσηπὼς, qui putruit. σεσηπυῖαι νῆες, putrefactæ naues.

Σεσηραγγωμένος,ὁ,lacunoſus.

Σέσηρος,rictus,i. minax oris habitus,vt eſt canis ringẽtis.

Σεσηρὼς,κεχηνὼς,hians labris longius diductis,lætabũdus, Plutar. in Apophth. γελῶν καὶ σεσηρὼς,ridens ac lætabundus. σεσηρὼς κύων, Ariſtop. à verbo σαίρω, p ὀργιζόμενος.

Σεσησμένος,cribratus, cribro excuſſus. σεσησμένη τέφρα, cribratus cinis, Dioſ cor. lib. 4, cap. 245.

Σέσιλος,ου,ὁ,cochleæ nomen, quæ in ſentibus & frutetis hærere ſolet. σέσιλον ἢ σεσέλιτα καλοῦσι κοχλίαν τοῖς ἀκάνθαις καὶ τοῖς θαμνίσκοις προσκεκολλημένον, cap. 11, l. 2. Macchab. Seſilum vel ſeſelita vocant cochleã vepribus & frutetis adnaſcentem.

Σεσοβημένοι,parũ inducti,turbati,ĩordinati, σεσοβημένοι.

Σεσόγχωσις,ὁ βασιλεὺς τῶν αἰγυπτίων, Ariſtoph. Interp.

Σεσοφισμένος,ου,ὁ,callidus, verſutus, commentitius, edoctus. Genit. Heſiod. ναυτιλίης σεσοφισμένος.

Σεσοφισμένως,ſcitè.

Σίσυφος,ου,ὁ,veterator,aſtutus. fortè σέσυφος.

Σέσωσται,ſaluus factus eſt.

Σεῦ,pro σοῦ, Odyſſ. ξ. μή τις σεῦ ἄλλος ἀκούσῃ. σεῦ ἕνεκα,σεῦ χάριν, Homer. Iliad.

Σεύαμαι,τὸ σεύομαι.

Σεύατο,ὥρμησε,irruit,properauit,pro ἐσσεύατο. Apollonius 2. Argon. σεύατ' ἴμεν πόντονδε, cœpit ire in pontum.

Σεύεο,concitetur.

Σεύομαι,μ.σεύσομαι,ἀόρ.α, ἐσύθην, ἀόρ.β. ἔσσυα,cieor, moueor,concitor,excitor,eo. Odyſſ. ξ, ἐπὶ κοίτην ἐσσεύοντο, ibant cubitum. Et Iliad. ζ, ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, id eſt, ὥρμων. σεύομαι cum Accuſat. pro perſequor, διώκω. Homer. Iliad. γ, εἴπερ αὖ αὐτὸν σεύοντοι, quanuis eum agitent.

Σεὺ,vermis: ſed obliqui tantùm in vſu ſunt.

Σεῦτλον,ου,τὸ,beta.

Σεύω,idem quod σεύομαι, fugo,pello. Odyſ. ξ, σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλῃ. Aliquando incito: vnde ἐπισεύσας,exhortatus.

Σεὼ,gemini Caſtor & Pollux Lacedæmoniis, quibus σεοὶ pro θεοὶ dicuntur.

Σέω,σείω,σεύω.

Σεωυτῷ, tibi, Herodot. σεωυτὸν,teipſum, Idem.

Σήγαρον,ſtragulum.

Σηγὴρ,parua,humilis, Etym.

Σὴθ, violentum, infeſtum, lingua AEgyptiorum.

Σήθω,attamino,moueo,excutio, cribro, incerno, cribro cerno, κοσκινίζω, Suid. σήσας,qui cribrauit.

Σηκάζω,μ.άσω,π.ακα,concludo, ſtabulor, propriè de agnis, quanuis de aliis quoque dicatur animantibus, Ilia. θ. Xenoph. in Comment. ὥσπερ ἐν αὐλίῳ σηκασθέντες κατακεκοπίασιν. tranſlatè fugio.

Σηκοκόρος, vel σηκοκόρος, vel σηκοκόρος,ου,ὁ,gregis cuſtos, ſtabularius,æditus.

Σηκίζω,ſagino, in Epigram.

Σηκίλη,ης,ἡ,pediſſequa,proma. ꝓpriè quæ ruri penum ſeruat: cuiuſmodi Laertæ anus, teſte AElio Dionyſ. quę & σηκίς.

Σηκὶς,ίδος,ἡ vel ὁ,verna,cubicularia,ancilla,ſeruus. A-

riſtoph. Veſp. ὅτι τὴν δίεγαν αἰτήξας ὁ σηκὸς λάθρα. inferius ſcribitur σηκός.

Σήσαμος, ου, ὁ, pinguis.

Σηκοκόρος, æditus, σηκοκόρος. (res.

Σηκολάαι, οἱ, latrones, prædones, ſacrilegi, depeculato-

Σηκὸς, ῦ, ὁ, ſtabulum in quo ſeorſum agni lactantes clauduntur, loculamentum, mandra. Heſiod. σηκόντ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνίην, id eſt, ouile, ſeptum ouium. Item ædes, templum, vel pars templi interior, quæ alio nomine adytum dicitur. Significat etiam pódus, hinc ἀντισήκωσις ἢ ἀντισήκωμα. Item ſacra olea. vide σηκὸς apud Ammon.

Σηκύλη, ἡ, idem quod σηκὸς, & σηκίλη.

* Σήκωμα, ſacoma, Vitruu. pondus, Gaza. Polyb. pro eo quod apponitur ad æquilibrium faciendũ, quaſi oppondum. σήκωμα πόνων, onus laborum, Phalaris.

Σηκωτὴρ, lorum iugi, ὁ τῶ ζυγοῦ ἀναφορεύς.

Σηλία, id eſt, τηλία. & τὰ σήλια, vaſa quædã in quibus fit panis, parua dolia.

Σηλυμβεία. vide Etym.

Σῆλυς, ὁ, nomen viri Thracis, Etym.

Σῆμα, ατος, τὸ, ſepulchrum, τάφος, buſtũ, monumentum, ſignũ, vt σῆμα αἴρειν, ſignũ vellere & tollere in bello. Item portentum, monſtrum. Hom. Iliad. β, ἔφάνη μέγα σῆμα, δράκων, i. σημεῖον. Item forma, διαχάραγμα, tropheum, columna, terminus. εἰς πολλὰ διαιρούμενον σήματα, in multas formas digeſtum, in multas diuiſum partes, Dioſc. libr. 5, cap. 106. σήματα βάσεως τῷ ἀνδριάντων σήματα γεγράφος, i. ſcripta, γράμματα, Homerus.

Σημαία, ας, ἡ, imago, ſignum. τὰς σημαίας ἐκφέρειν κατὰ τάχος καὶ τὸν στρατὸν ἕπεσθαι κελεύει, &c. ſigna repẽte efferri, & copias ſequi iubet, Plutar. in Fabio.

Σημαίνομαι, conie cto. Sophoc. in Aiace, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, i. στοχάζομαι, συμβάλλω, διὰ σημείων γινώσκω. Item obſigno: vnde σεσημασμένος, obſignatus. σεσημασμένοι ὑδρίαι, Iſocr. σεσημασμένα διπλώματα, obſignata diplomata, Plutarchus in Galba.

Σημαίνω, μ. ανῶ, ſignifico, indico, indicium defero, obſigno, noto, adnoto, portendo, nuntio, renuntio, teſtor, certiorem facio, exprimo, explano, declaro, δηλῶ, σημασίαν καὶ δήλωσιν δίδωμι, σημεῖον ποιῶ, do ſignum: vt σημαίνειν τὴν ἔφοδον, ſignum dare pugnæ. σημαίνειν κατὰ ζεῦξιν, ſignum ponendis caſtris dare. Ariſtot. de mundo, ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ, &c. id eſt, ſimul atque claſſicum exaudiri in exercitu cœptum eſt, vel ſimul ac tuba ſignum dedit. ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, ſignum receptui datum eſt, receptui cecinerunt, Plut. in Apoph. Lacon. Ariſtot. lib. de mundo, ὅταν ὁ θεὸς πάντων ἡγεμὼν τε καὶ γενέτωρ σημήνῃ πάσῃ φύσει, κινεῖται πάντα ἐνδελεχῶς ἐν κύκλοις καὶ πέρασιν ἰδίοις, i. ſimulátque ſignum omnibus naturis dederit, &c. σημαίνει εἰς τὸ ἔξω, in partem exteriorem apparet, Idem lib. 4. Animal. σημαίνειν πρὸς ἄρχοντας, Plato de Legib. Cum Datiu. & Infinit. σημαίνουσιν ἡμῖν σπεύδειν, nobis properandum ſignificant, Xenoph. lib. 3. Pædiæ. σημαίνω αὐτοῖς μάχεσθαι, do eis prælii ſignum, Idem. Item obſigno, σφραγίζομαι. Item edico, impero, ĩperito, ἄρχω: vnde τὰ σημαινόμενα πράττειν. parere mandatis, imperata facere. Homer. Iliad. α, πᾶσι δὲ σημαίνειν, id eſt, imperare, πρὸς τάττειν. Item pro dicto. Plato 1. de Rep. ὁ λόγος σημαίνει. σημαίνω, ſignificare, ſignum eſſe. σημῆναι, non σημᾶναι, Phrynich. σήμανον, ſignifica, Euripid. διὰ σήμανσιν, Xenoph. in OEconom.

Σημάλιος, ὁ, ſignificatiuus.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, res qua ſignificatur. Pro paſtore, Apollonius Rhodius.

Σημαντικὸς, ή, ὸ, ſignificatiuus, ſignificans.

Σημαντρὶς γῆ, terra ſignatoria, Herodot.

Σήμαντρον, ου, τὸ, ſignaculum, σφραγίς, vinculum epiſtolæ, & pro ſignis & notis, Euripid.

Σημάντωρ, ορος, ὁ, ſignator, ſignificator, index, ductor, prætor, princeps, ἡγεμών, dux qui dat ſignum claſſico, ἡνίοχος, auriga, rector, imperator, qui vnicuiq; deſignat quid faciendum ſit. Ariſtot. de mundo, πάντα ὑφ' ἕνα σημάντορα κινεῖται, omnia ſub vno duce mouentur. σημάντορες ἵππων, Non. σημάντορες σταθμῶν, magiſtri ſtabulorũ, Apoll. Rhod.

Σημασία, ας, ἡ, ſignificatio, intellect⁹, ſignum, vexillum, cap. 2. Numer. & cap. 29. ἡμέρα σημασίας, dies clangoris & tubarum.

Σημειογραφεῖν, notis & conſcribendi compendiis ſcribere, Plutar. in Catone.

Σημειογράφος, ὁ, ταχυγράφος, exceptor actuarius, qui notis ſcribit vt verba oratorum ſubſequatur.

Σημεῖον, ου, τὸ, ſignum, probatio, argumẽtum, oſtentum, prodigium, nota, ſymbolum, ſignificatio, veſtigium, vexillum. ὁ φέρων τὸ σημεῖον, ſignifer, Plutar. in Camillo. σημεῖα δὲ τῆς ἀσιτίας πεπονηκέναι χάριν λέγοντες φέρουσι, Herodotus lib. 1. σημεῖον ποιεῖσθαι, pro argumento accipere, Iſocrat. σημεῖον δ' αὔ τις ποιήσαιτο τὴν Ἡσιόδου ποίησιν, i. id ita eſſe tibi Heſiodi poeſis fuerit argumẽto. σημεῖον εἰς ἀρετὴν καὶ κακίαν. Plato Epiſt. 7, argumentum virtutis & improbitatis. σημεῖον δὲ, locutio eſt pro, huius rei quam dico ſignum eſt & argumentum: & ſine verbi Subſtãt. aut alius adiectione dicitur, Bud. Comment. Item σημεῖον, miliare. Herod. 8, ἀπέχοντι τῆς πόλεως σημεῖα ἑκκαίδεκα, ad decimum ſextum ab vrbe lapidem. Et Iuſtin. in Parænetico, ἐν τῷ ἕκτῳ σημείῳ ἀπὸ τῆς πόλεως σημείων διεστῶτι Βαΐων, ad ſextum à Baiis lapidem. Eſt etiam punctum, i. κέντρον, ἀκαριαῖον, & tempus præſtitutum, Ariſtoph. Item augurium, Xenoph. σημεῖον vocat Plutar. in Pericle arietem vnicornem. Sũt qui diſcrimen ponant inter σημεῖον & τέρας, quòd σημεῖον ſit præter conſuetudinem, vt apes in domo: τέρας verò præter naturam. Ammon. diſtinguit à τεκμήριον. vide τέρας apud eundem.

Σημειοῦμαι, annoto, & idem quod ὑποσημειοῦμαι. Itẽ commentarium rerum ſcribo, ex quo fiat poſteà hiſtoria. Eſt etiam inſignio, ſignum prætẽdo vel imitor, Gregor. Accipitur etiam Paſſiuè pro inſignior, notor, apud eũdem, Bud. Comm. τοῦ ἀλλοτρίου φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα, Nazanz. σημειωθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα τοῦ χρίσματι καὶ τοῦ πνεύματι, Idem.

Σημειοφόρος, ου, ſignifer. vide ἐκ τακτικῶν, in Append. de vocabulis militar.

Σημειόω, μ. ώσω, π. ωκα, idem quod σημειοῦμαι, id eſt, noto, annoto, excipio. Actiu. Accuſat.

Σημειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui aliquid notat.

Σημείωσις, εως, ἡ, ſcriptio, ſignum, ſuperſcriptio, cõmentarius, deſignatio, ſignificatio, adnotatio, animaduerſio, indicium, notæ. Medici vocant σημείωσιν. & aliquando σημεῖα, cuncta illa quib⁹ cognitis aliud quod ignorabatur, cognoſcitur.

Σημειωτικὸς, de ſignis agens, notis diſtinguens. σημειωτικὸν μέρος, appellant Medici eam medicinæ partem quæ de ſignis agit.

Σήμερον, hodie, Gaza lib. 4. τὸ σήμερον, dies hodiernus. τὸ καλούμενον σήμερον, hoc quod dicitur hodie, Paulus cap. 3. ad Hebr. vbi Eraſm. totum hoc tempus, inquit, vſque ad finem vitę, vocatur hodie. τῇ σήμερον ἡμέρᾳ. Plutar. in Fabio. δύο νίκας τῇ σήμερον ἡμέρᾳ νενίκηκας, hodie duplicem victoriam retuliſti.

Σημήια, τὰ, in Epigram. ſigna, puncta.

Σημῆναι. vide in σημαίνω.

Σημικίνθια. vide in dictione σιμικίνθια.

Σημότης τῶν ὀδόντων, incuruitas dentium.

Σημύδα, i. betula arbor, Theop. lib. 3. hiſt. pl. cap. 14.

Σήμων. vide Etym.

Σὴν χάριν, tua gratia, πρὸς χάριν σου, διὰ τὸ σὸν θέλημα, καὶ σοῦ ἕνεκα, Varin.

Σηνία, τὰ, ſacrificia apud Lacones. σίους autem deos vocabant..

Σηνιατήριον, ου, τὸ, incerniculum, cribrum, τὸ κόσκινον.

Σηνίνη, multipes animal oniſcis ſimile, quadrupes lacertæ ſimile, & rhæda.

Σηνύρος, caudam motitans, adulãs. de canibus & equis dicitur.

dicitur.vide σπόγγος.

Σηπεδὼν,όνος,ἡ,marcedo,putredo,caries,exedens vlcus, vlcus putreſcens,Dioſcor.lib.3,cap.6. σηπεδόνας καθαίρει, Idem li.1,cap.67.putredines purgat,Hermol.putreſcentia vlcera,Ruell.& Marcell.

Σηπεδονώδης ἀὴρ, vitiatus aer, Alex.Aphr.lib.1.Probl.

Σῆπες,tineæ,σκώληκες:à Nominat.σὴψ.

Σηπεδὼν,ἡ, genus lacerti eſt apud AElian. & Nicand.

Σηπία,ας,ἡ,ſepia.Gaza Græcam vocem relinquit. vide in Prouerb.Perca ſequitur ſepiam.

Σηπιὰς,promontorium in Magneſia,Etym.promontorium Theſſaliæ apud Iolcon, vbi Thetis in ſepiam conuerſa eſt,Peleũ perſequentẽ fugiens: ſic Varin.Phauor.

Σηπίδιον,ου,ſepiola.Ariſtot.lib.5.Anim.

Σήπιον,ου,τὸ, ſepium:ſic dicitur pars quædam dura & ſolida ſepiæ,de qua Ariſtot.4.Animal. In ſepiis habetur, quod proportione reſpondeat piſcium ſpinis,Idem lib. 2.de partibus Animal.

Σήπομαι, μ.σήψομαι, π.σέσημμαι, ἀόρ.β.ἐσάπην, putreo,putreſco,ranceſco,rancidus fio,μυδάω, ſentio putredinem,cariem ſentio,carie pereo,commarceo,marceſco,conſeneſco:ſic Varro,Deponens abſolut.

Σηπτικὸς,ὁ ἡ,ἡ,putrefaciens,putredinem contrahens, ad putrefaciendum maximè faciens, vim habens putrefaciẽdi.Alexand.Aphrod.ἐστὶ δὲ ἡ κρᾶσις αὕτη σηπτικὴ, hæc qualitas contrahit putredinem.

Σηπτὰ,αἱ,medicamenta quæ vim habent erodendi putrefaciendique,putrifica,exedentia,quorũ vis eſt exeſſe, medicamina erodentia, medicamenta emarginantia,vlcerantia,Dioſcor.li.2,cap.67.δυνάμεις σηπταὶ, pro eodem apud eundem lib.3,cap.11.

Σηπτικὸς,corrumpens,erodens, putrefaciens, putrefactorius.τὸ σηπτικὸν,medicamentum putrificum,Gaza. σηπτικὸν, Ariſtot.lib.8.Animal. cap.29.ait gigni ex aſpide.

Σηπτὸς,putridus.

Σήπω,μ.σήψω,π.σέσηφα, putrefacio, emargino, erodo,exedo,corrumpo,ad cariem duco.vide πύθω.

Σηραγγώδης,εος,ὁ ἡ,ἡ,rimulẽtus,inanis, vacu⁹, perforãs.

Σήραγξ,γγος,ἡ,antrum,ſpecus,μυχὸς,cauerna,hiatus terræ,locus altus & præruptus. σήραγγες,αἱ,Ariſtot.lib.5.Animal.i.rimę,cauernę & fauces:ſic Gaza.σήραγγας ἔχων λεπτὰς,&c.ſic legitur lib.4.Dioſcor. cap.267. vbi Ruell.fiſtulas habens tenues,ſed Marcell.tenues habens diſcurrentes venas.

Σῆρες,οἱ,Seres populus,vel vermes nentes ſericum.

Σηραγγώδης,σηραγγώδης.

Σηρικὸν,οῦ,τὸ,ſericum.σηρικὸν νῆμα,ſericus pannus,ſerica tela. Chryſ.σηρικῶν δεσμοὺς ἐκ σηρικῶν νημάτων συγκειμένους.

Σήρω,aperio, rideo, ſimulatè rideo, os in longum extendo: vnde σεσηρὼς,hians.

Σὴς,τος,ὁ,tinea,vermiculus veſtibus noxius,σκώληξ ἱματίων: vnde σητόκοπος,à tineis pertuſus & deroſus. Chryſoſtom.ἔχουσι τῶν θεσμάτων ἐν ἔχει τὸ λυμαινόμενον, ὁ σίδηρος τὸν ἰὸν:τὸν σῆτα, τὸ ἱμάτιον. δύο εἴδη σκώληκος ἐγγινομένου ἔστιν τῶν ξύλων,ὁ μὲν σκώληξ ὀξυχείλου,ὁ δ' ἀμπέλων,σὴς ἱματίων,ψὴξ σιτοῦ ἄλλων,φθοῦ σύκων, inquit Interpr. Heſiod. ſuperius σὴς ſcribitur. σῆτες οἱ ἐν τοῖς ἱματίοις, vermiculi noxii veſtimentis, Theoph. lib.1.hiſtor.plant.cap.16.tineæ veſtium,lib.9.

Σησάμη, Dioſc.lib.4,cap.65.de papauere. ἀντὶ σησάμης αὐτῇ χρῶνται, eo ſcilicet papauere, pro ſeſama vtuntur: Ruell.pro ſeſamo,Marcell.

Σησάμινον ἔλαιον,ſeſaminum oleum,id eſt,ex ſeſamo cõfectum. σησάμινον ἔλαιον ἐκ τοῦ σησάμου σκευάζεται, Dioſcor. lib.1,id eſt,oleum ſeſaminum cõditur ex ſeſamo: ſic Hermol.qui in Corollario adnotat oleum ſeſaminum Indis referri acceptum, qui è caſtaneis quoque ac oryza conficiunt. Herodotus quoque ſcribit oleo non vti Babylonios niſi ſeſamino.

Σησάμινα ξύλα,ſeſamina ligna,&c. Dioſcor.lib.1,cap. 130:ſic Hermol.& Ruell.legunt.Marcell. legendum putat συκάμινα,id eſt,mori ligna,adnotans σησάμινα ξύλα,i.ſeſamina ligna intelligi non poſſe, quum ſeſamum in genere frugum ſit.

Σησαμίτης,ου,ὁ,panis ex ſeſamo factus.

Σησαμοειδὲς μέγα,Seſamoides magnum, genus herbæ, Dioſcorid.lib.4,cap.242. σησαμοειδὲς μικρὸν,Seſamoides paruum,herba,Ibidem,cap.243.

Σησαμοειδῆ,τὰ,oſſicula,quæ manuum pedúmque articulis circumpoſuit natura velut auctarium, dicta à ſeſami leguminis minuti ſpecie,apud Galen.

Σησαμοειδὲς περατικὸν,ſemẽ ellebori nigri,ſic dicitur apud Dioſcor.lib.4,cap.241.

Σήσαμον,ου,τὸ,ſeſamum, frumenti ſpecies, Theophraſt. lib.1.hiſtor.plant.cap.18.vbi ſeſamam Gaza vertit.& libro 4,cap.10.& lib.8, cap.3.ibidem. σήσαμον in Aſſyria creſcit ad arboris iuſtam magnitudinem,Herodot.σησαμάγριον, ſeſamũ agreſte dicitur ab aliquibus arbor,quæ & κρότων,id eſt,ricinus,Dioſcor.lib.4,cap.254.

Σήσαμος,ου,ὁ,idem,& vrbs Paphlagoniæ.

Σησαμοῦς,οῦντος,ὁ,εἶδος πλακοῦντος, genus placentæ ex ſeſamo & melle. Differt autẽ à σησαμῆ,quòd idem eſt quod σησαμίς: vnde σησάμινον ἔλαιον, quod & σήσινον dicitur, quo Cyri perungebantur milites,Cælius.

Σησαμώδης,ſeſamæ vicinus,ſeſamaceus.

Σήσεις.vide σείω.

Σησὶς,ancilla.σμαλίς.

Σῆτες,p σοῦς,tuis.σῆσιν ἔχε φρεσὶν, tu cõdita mẽte teneto.

Σηστέρτιον,τὸ,Seſtertium,locus Romæ erat, vbi eos necant quos Cæſares ſupplicio dedunt,Plut.in Galba.

Σηστὸς,οῦ,ὁ ἡ,ἡ,Seſtus,vrbs eſt maritima è regione Abydi,in qua habitabat Hero puella,de qua Muſæus.

Σῆστρον,cribrum,cymbalum.

Σητανὸν,regiunculæ nomen, Etym.

Σητανὸς,cribratus.

Σητάνια κρόμμυα,cepæ ſetanicę, Theophraſt.lib.7,cap. quarto hiſt.plant.

Σητάνιος,ου,ὁ,panis ex farina purgata.Itẽ annuus,Etym.

Σητόβρωτος,ου,ὁ, comeſtus à tinea, qui à tineis roditur, tineoſus,tineis obnoxius.

Σητοδοκὶς,ίδος,ἡ,papilio.

Σητόκοπος.vide in σὴς.

Σὴψ,πος,ſeps,genus ſerpẽtis, aut potius lacerti apud Nicand.in Theriacis,& AElianum. Seps genus eſt beſtiolæ quæ aliquib⁹ dicitur σαύρα χαλκιδικὴ,lacerta Chalcidica, Dioſcor.lib.2, cap.70. σηπὸς δήγματα, Idem libr. 2,cap.153.ſepis morſus, Ruell.& Barbar.Chalcidicæ lacertæ morſus,Marcell.Dioſcorid.l.5,cap.24.genus vipeſe facit,ἀρήγει δὲ ἡ τοῖς ὑπὸ ἐχίδνης ἢ χαλκιδικῆς σηπὸς δηχθεῖσι, contra morſum viperæ quã ſepa vocant,auxiliatur.

Σῆψις,εως,ἡ,putrefactio,corruptio,cadauer.

Σθεναρὸς,ᾶ,ὁ,& Σθένιος,ὁ, potens, validus, robuſtus, ἰσχυρός.

Σθένιος,proprium ſerpentis,Interpr.Homeri.

Σθένος,εος,τὸ, potentia,δύναμις,vis.παντὶ σθένει,omni conatu,omnibus viribus,Demoſth.σθένος ἠερόεν,ἀπερεσιαχὼς,Apollon.Rhod.i.ἰσχυρῶς. dicitur & βίη ἡρακληείη,pro eodem.

Σθενόω,μ.ώσω,π.ωκα, confirmo, roboro,Actiu. Accuſ.

Σθένω,poſſum. σθένειν τῷ πλούτῳ,opibus valere,Sophoc. in Aiace.Ibidem,εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅποιπερ ἂν σθένω, illuc vado quo poſſim. Ariſtoph.in Pluto,κατ' ἴσον ἂν σθένω,pro viribus meis.οὐδὲν ἂν σθένοι, nihil poſſit, Plutar.in Opuſcul.

Σθενὼ,όος,ἡ,Stheno ſoror Meduſæ.

Σθηθώνιον,medium pectoris.

Σία,τὰ,arida,ξηρά.

Σιαγόνια,τὰ,maxillæ,cap.18.Deuter.

Σιαγὼν,όνος,ἡ,maxilla,ὅτι σιάλῳ τις ἐκφαινομένη.

Σιαλίζω,μ.ίσω,ſaliuam glutio.

Σιαλὶς,ἡ,ſputum,mucus.

Σίαλον,ου,τὸ,ſaliua,ſpuma ex ore emiſſa. Xenoph. καὶ τὸ

σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύει, ex ore ſaliuam expuit. τὸ σίαλον ἰῶδες γίνεται, ſaliua veneni eſt inſtar, in Problem. Alex. Aphrod. ſic Politian. Gaza autem, ſaliua fit rubiginoſa: prior expoſitio videtur melior.

Σίαλος, ου, ὁ, porcus pinguis. Odyſ. ξ, ἀλλ' αἰεὶ σιάλοιο ζαφλεγέος... σίαλον τὸν ἄριστον ἀπάντων. σῦς σίαλος, hoc eſt, χοῖρος ἀδηφαγὸς, λιπαρὸς, σιτευτός. Homer. ibidem, ἄλλοι δ' αὖ σίας σιάλους ἀπιτάλλον.

Σιαλοχοεῖν, ου, ὁ, qui ſpuit inter loquendum.

Σιαλώδης, pinguis, opimus.

Σιάλωμα, ατος, τὸ, circulus ſcuti, munimen exponit Laſcaris apud Polyb.

Σιαλῶσαι, ποικίλαι, id eſt, variegare, Heſych.

Σιβαίνη, ης, ἡ, & Σίβϐα, pera.

Σίϐδη, ἡ, malum granatum.

Σιβίδια, punicorum cortices, ſidia.

Σιβύνη, Athen. pro venabulo, fol. 61. μετ' οὐ ἱπόμενοι κυνηγοὶ δύο ἔχοντες σιβύνας ἐπικεχρυσωμένας, &c.

Σιβλωὼν, tibiarum repoſitorium.

Σίβυλλα, ης, ἡ, Sibylla vates, à denuntiandis deorũ conſiliis: σιοὺς enim deos, & βυλὴν, conſiliũ AEoles vocabãt. de ea Lactant. & Suid.

Σιβυλλαίνειν, & Σιβυλλιᾶν, vaticinari, reddere oracula, Ariſtoph.

Σιβύλλειοι βίβλοι, ſibyllini libri, Plutar. in Fabio. ἐκ τῶν σιβυλλείων ἱλασάμενος τὸν ἅδην, quũ ex libris Sibyllinis orcum placaſſet; Idem in Public.

Σιβυλλισταὶ, vates, fatidici, vt χρησμολόγοι, Plutar.

Σιβύνη, vel σιγύνη, ης, ἡ, apud Macedones, ἀκόντιον ῥωμαϊκόν, Suid.

Σιβύνιον, ſpiculum, haſtula, Polyb.

Σῖγα, tacitè, quietè. ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ σιωπητικῶς, ὅπερ ἔχει βραχεῖαν τὴν λήγουσαν, lib. 2. Argon. Apollon. σῖγα δ' ἀπωσθεν ἑταίροις, &c. ſic Ariſtoph. κάθιζε σῖγα.

Σίγα, tace, σιώπα. Ody. ξ, σίγα νῦν, vtraque longa ſyllaba.

Σιγαλέος, tacitus, Iulian. lib. 3. Epigr. κεῖται σιγαλέη.

Σιγάζω, μ. άσω, π. ακα, facio ſilere.

Σιγαλόεις, όεντος, ὁ, ſplẽdidus, varius, ποικιλὸς, ob pulchritudinem, admirationem & ſilentium inducens. Epithetum frenorum. Eraſm. trãſtulit pictus in Prouerbio, Arripe negotii curam: & Ouid. li. 4. Metamorp. pictis inſignia frenis: vnde ἡνία σιγαλόεντα, Iliad. ε, vbi Interpr. ἤτοι ἀποστίλβοντα, ἢ λαμπρὰ καὶ ποικίλα τῇ κατασκευῇ, θαυμαστὰ καὶ σιωπὴν ἐκ τοῦ θαύματος ἐμποιοῦντα, id eſt, magnifica. Item quod ob teneritatem & ἁπαλότητα nullum edit fragorem aut crepitum σιγαλόεν dicitur. τὸ ἀμάλακτον, τὸ ἄψοφον, Euſtath. Iliad. ε & χ. Et χιτὼν σιγαλόεις, Homer. Odyſſ. ο. elegans tunica dicitur.

Σιγάω, μ. ήσω, & σιγάσομαι, π. ηκα, ſileo, ſilentio ſupprimo, conticeſco. ι. longa. Actiu. Accuſat. σίγα λόγους, ſupprime ſermones & verba, Eurip. σιγῶ πρὸς τοῦτο, ſileo ad hoc, Xenoph. lib. 5. Pædiæ. Ariſtop. in Pluto, ἰὼ ἰδοὺ ὅπως σιγήσομαι.

Σίγειον, ου, τὸ, Sigeũ, vrbs vel promõtorium Troadis. παρὰ τὴν σιγὴν κατ' ἀντίφρασιν· πολύηχος γὰρ ὁ τόπος, Etym.

Σιγήδακτης, ου, ὁ, clàm mordens, σιγῇ προσσαίρων.

Σιγὴ, ῆς, ἡ, ſilentium, priori longa: vnde ἀσίγητος.

Σιγῇ, tacitè, ſubmiſſa voce, μετὰ σιγῆς σιωπῇ. Odyſſ. ο, σιγῇ νῦν ξυνίει, ſilentio audi. ἐᾶν σιγῇ, tacitè relinquere, Plato de Legib. σιγῇ λόγον ποιοῦμαι, ſubmiſſa voce loquor. Item λάθρα, clàm, clanculum. σιγῇ τοῦ αἰθίοπος, clam AEthiope, Herodot. σιγῇ φίλων, clam amicis, Euripid.

Σιγηθὲν, quod ſilentio retentum eſt.

Σιγηλὸς, οῦ, ὁ, taciturnus, oxyt. σιωπηρός.

Σίγηλος, ὁ, proparoxyt. ſigelus, narciſſus, Cyrill.

Σιγλῶ, Doricè, pro σιγᾶν, tacere.

Σιγλὼν μακρὰ ἀκίς, haſtile Macedonicum. meli⁹ per υ in medio, Apollon. lib. 2.

Σιγηρὸς, οῦ, ὁ, taciturnus, quietus.

Σίζκος, ου, ὁ, animal, quod quidã terreſtrem crocodilum vocant: melius ſcribitur σκίγκος.

Σίγλαι, inaures. Inferius σίκλαι ſcribitur.

Σίκλος, ſiclus, numus Perſicus valens obolis Atticis octonis, vel iuxta alios duas drachmas, didrachmon.

Σίγμα, nomen literæ, de qua Herodot. Significat menſam vel potius cœnaculum ſemirotundum inſtar hemicycli & lunatæ teſtudinis: à ſimilitudine literæ Græcæ, de quo Epigram. Aſpice limata ſcriptũ teſtudine ſigna. Lampr. in Heliog. Illud ſanè mirum videtur, vt de croco ſigna ſtrauerit, quũ ſummos viros rogaſſet ad prãdium.

*Σιγματοειδὴς, habens formam literæ σ. σιγματοειδὴς ἡ θέσις.

Σιγμοειδεῖς, αἱ, membranæ ſunt tres in vena corporis arterioſa: à qua pulmo nutritur, intrò & foras nutantes, Galen.

Σιγμὸς, οῦ, ὁ, locutio quæ fit per ſimum.

Σιγνιτὸς οἶνος, vinum ſigninum, Dioſc. lib. 5, cap. 13.

Σίγριον, portus Tenedi, Etym.

Σιγύνιον, iaculi genus, venabulum: quaſi σύγκαινον, ὁ παρὰ τοῦ καίνειν ὡς εἰ κατὰ τῶν. vide σιβύνη, & σίγυνον.

Σίγυνοι, ſcutella, quæ & peltaria. Item haſtæ ferro totæ obductæ. & haſtas ſimpliciter ſic dicunt Cyprii, Etym. Apollon. 2. Arg. κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους, &c. vbi Interp. σιγύνους δὲ καλοῦσιν οἱ κύπριοι τὰ ἀκόντια, ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια.

Σίγυνον, & σίγυμνον, iaculum penitus ferreum. ὁλοσίδηρον ἀκόντιον, Lycophr. Euſtath. Iliad. γ.

Σίγωνος, ſubulcus.

Σιζχάζομαι, derideo.

Σίδα, ης, ſida, genus plantę, Theop. lib. 4, cap. 11. hiſt. pl.

Σιδαλκὸς, genus cantilenæ.

Σιδάρεος, ου, ὁ, faber ferrarius.

Σίδαρος, ἀντὶ τοῦ σίδηρος, Doricè vel AEolicè, Etym

Σίδη, ης, ἡ, ſida herba, ſiue plãta in Orchomenico lacu naſcens, mali punici non abſimilis, cuius foliis oues veſcũtur, fructibus verò porci, vt ſcribit Theop. addens in Nilo quoque ſimile quiddam naſci, ſed ſine radice. Eſt & vrbs Pamphyliæ.

Σιδήρεος, ου, ὁ, ferreus, ἰσχυρός. Odyſſ. ο, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, id eſt, validum, στερεόν. alibi πολύχαλκον dixit. dicitur etiam σιδήρειος, ι. breui. σιδήρειος κορύνη cur dicatur Apoll. Rhod. Interpr. σιδηρείοισι, ferramentis.

Σιδηρόω, μ. ώσω, π. ωκα, ferro, ferrum obduco. Thucyd. lib. 9, ἐσεσιδήρωτο, ferratum erat.

Σιδηρεία, ἡ, fabrica ferri, ars quæ circa ferrũ verſatur.

Σιδήρειον, ου, τὸ, ferramẽtum, ſpiculum, Gaza ex Ariſtot. σιδηρείῳ ἐκράτησε, ferro potitus eſt, id eſt, ferreo inſtrumẽto, Herod. σιδήρεια λιθουργὰ, lapidaria ferramenta, Thucy.

Σιδηρῖτις, in Eubœa vocatur herba, quæ & χαμαιπίτυς dicitur, id eſt, aiuga, Dioſcor. lib. 3, cap. 175. Dicta eſt autem ſideritis, quoniam glutinandis vulneribus apta pręcipuum in bello haberet vſum. σιδηρῖτις etiam à nõnullis dicitur herba quæ & ἰξίνη lib. 4. Dioſcorid. cap. 86. Eſt & σιδηρῖτις ἀχίλλειος, i. ſideritis Achillea, Dioſcor. l. 4, cap. triceſimoſeptimo.

Σιδηρεῖτις, terra vbi foditur ferrum, & lapis incredibilis virtutis, quẽ Magnetẽ Latini & Heracliũ nominant.

Σιδηρείτις τέχνη, ars militaris aut fabrilis.

Σιδηροβόλος μηχανὴ, machina ferrum iaculans, Bud. in Epiſt. poſter.

Σιδηροβριθὴς, grauis & ferreus, Ariſtoph.

Σιδηροβρὼς, ῶτος, ὁ, vorans ferrum. Epith. cotis apud Sophocl. in Aiace, σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκοτὴς, i. σιδηροβρῶτι, ἀκονῇ σιδήρῳ ἐσθιούσῃ, cote ferri edace nuper acutus.

Σιδηροδάκτυλος, habens digitos ferreos. fuſcinæ epith.

Σιδηροδέσμοις ἀνάγκαις ἄγονται, vinculis ferreis ligati trahuntur, lib. 3. Macchab.

Σιδηρόδετος, ου, ὁ, ferro victus. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in ligneis ac ferratis ſoleis, Herodot.

Σιδηροκμὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, vt αἱδηροκμὴς, ferro interfect⁹. σιδηροκμῆσι βοτοῖς, pecudibus ferro cæſis. Sophocl. in Aiace,

ἐν

ἐν μόνοις βροτοῖς. Σιδηροχμῆσιν ὄνυχες δακεῖν ποιὸν, id eſt, τῷ σιδήρῳ φονευθῆναι.

Σιδηροῦς, ῦ, ὁ, ferreus.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrũ: à σίζω, ſtrideo. ι. breui. Heſio. ferrũ ære poſteri⁹ fuiſſe ſcribit, χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος: pro enſe Idem Heſiod. δῆκε τὸ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀφῆς δηκτῆρα σίδηρον δεινὸς ἀνήρ. Nicander etiam Fœmin. genere extulit σίδηρον θαλφθεῖσαν. σιδήρου ἕνωσις μετὰ μολίβδου, plumbatura.

Σιδηροτόκος, ου, ὁ, ferrum producens: epithet. Hiſpaniæ. σιδηροτόκος ἰβηρία, ferripera Hiſpania, in Epigram.

Σιδηροτομεῖν, ferro incidere, in Epigram.

Σιδηρουργίαι, αἱ, ferrariæ fabricæ.

Σιδηρουργὸς, faber ferrarius.

Σιδηροῦς, ferreus, στερρός. σιδηροῦν νόμισμα, ferreus numus, Plutar. in Lycurgo.

Σιδηροφορεῖσθαι, arma ferre, Thucydid. ἐσιδηροφοροῦντο, οἱ ἕλληνες, Græci ferro armati inuadebant, Ariſtot. libro 2. Politic. cap. 9.

Σιδηροφορέω, arma fero, me armo.

Σιδηροφόρος γαῖα, terra ferax ferri, dicitur regio Chalybum pontica ab Apoll. Rhod. lib. 2. Argon.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis, AEſchyl.

Σιδιοειδὴς, pallidus inſtar mali punici corticis.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex aut granum maligranati, maligranati ſeu punici tunica aut putamen: malicorium à Latinis dicitur. Ariſtoph. κάκτῳ σιδίων βαπτάζεις ἐποίει. σίδιον ῥοιᾶς, & λέπισμα ῥοιᾶς, lib. 1. Dioſc. cap. 184. & lib. 2, cap. 111.

Σιδονίηθεν, ab vrbe Sidonia.

Σιδὼν, ῶνος, ἡ, Sidon vrbs Phœniciæ, penultima producta, & incola Sidonis, penultima breui, Etym.

Σίαλον, τὸ, & Σίαλος, ου, ὁ, ſaliua, Gaza lib. 3.

Σίεσθαι, agitari.

Σίζω, μ. σίσω, π. σέσικα, bullio, ſtrideo: vnde σίζει αἷμα apud Quintilian. Hoc verbum ad ferrum ignitum pertinet, quãdo in aqua extinguitur, ad cuius ſibili imitationem confictum eſt.

Σιόπης, vpupa, quæ & ἔποψ & γέλασος.

Σίθων, olim ſic dicebatur Thracia.

Σικαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula.

Σικανία, Sicilia, quòd Hiſpani à Sicano vel Sicare Hiſpaniæ fluuio profecti ipſam inhabitauerunt.

Σικανὸς, Siculus, Etym.

Σικάριος, Sicarius. hæc dictio Latina vſurpatur à Luca, cap. 21. Actorum Apoſt.

Σικελίζειν, pro ſaltare inuenitur, Athen. lib. 1.

Σικελικὸς βίος, Siculus viuendi mos. Plato Epiſt. 7. pro ſoluto & diffluenti: cui ibidem δωρικὸν opponitur. & δωρικῶς ζῆν, i. ſobriè viuere.

Σικελιώτης, ὁ, Sicilienſis, Ammon.

Σικελὸς, Siculus, Gentile. Ammonius diſtinguit à Siceliota.

Σικελιωτικὸν, Siculus, Dioſcor. lib. 3, cap. 29.

Σικέρα, ας, ἡ, ſicera, omnis potio acris & ebrietatem inducens. Eſt autem dictio Hebræa, vt ſcribit Hieronym. in Eſaiam. Illi enim ſchechar eiuſmodi potionem & ebrietatem ipſam appellant. οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίῃ, vinum & ſiceram non bibet, cap. 1. Euang. Lucæ. Porrò vini factitii vſum fuiſſe apud AEgyptios teſtis eſt Diodorus Siculus, quod ſua lingua vocarent zuthum, id quod olim Galli ceruiſiam vocabant, Hiſpani celium teſte Plinio.

Σίκιννις, ἡ, genus ſaltationis militaris, ſaltatio Satyrica, cantio verò tragica, habens aliquid comicum, Etym. vide κόρδαξ in Ammonio.

Σίκινος, inſulæ nomen iuxta Eubœam, OEnoe prius vocata, quòd ſit vitifera, Etym.

Σίκλαι, inaures, σίγλαι.

Σίκλος, ου, ὁ, ſiclus: didrachmon eſt, id eſt, numus continens duas drachmas. τέταρτον σίκλου ἀργυρίου, quarta pars ſtateris argenti, cap. 9. lib. 1. Regum. σίκλοι χάλκου καὶ σιδήρου, cap. 17. lib. eiuſdem, ſicli æris alieni.

Σικύα, ας, ἡ, cucurbitula, Ficinus exponit apud Platonem in Timæo, cucurbita medicinalis, Gaza in Probl. Alex. Aphrod. Sic Plutar. ὥσπερ, inquit, αἱ σικύαι τὸ χεῖριστον ἐκ τῆς σαρκὸς ἕλκουσιν, οὕτω τὰ ὦτα τῶν πολυπραγμόνων ἄττει τοὺς φαυλοτάτους λόγους ἐπισπᾶται), vt cucurbitulæ id quod in carne peſſimum eſt attrahũt, ſic curioſorum aures peſſima verba colligunt. σικύαι μεγάλαι, admouẽtur præcordiis ad ſiſtendum ſanguinem, Galen. ad Glauc. σικύας ἀργυρᾶς, cucurbitas argenteas, pro medicis inſtrumentis, Lucian.

Σικυηδὸν ῥήγνυσθαι, i. cucumeris in modum os frangi dicitur, obliqua per craſſitudinem fractura. Dicitur & ῥαφανηδὸν, Paulus AEgin. lib. 5.

Σικυήλατον, ου, τὸ, cucumerarium.

Σίκυον, ου, τὸ, ſemẽ cucumeris apud Theoph. l. 7. hiſt. pl.

Σίκυος, ὁ, cucumer, ſeu cucumis, vt vertitur à Gaza. Item pepo. ὁ σίκυς, υος, etiam dicitur: vnde σίκυος ἄγριος, & σίκυς ἄγριος, ſylueſtris cucumis. οἱ σίκυοι πέπονες, apud Ariſtot. in Problem. cucumeres cognomento pepones.

Σικυώδης, cucumerarius.

Σικυώνη, σικύα, cucurbita.

Σικυώνιον ἔλαιον, ſicyonium oleum, dictum quòd in Sicyonia maximè conficitur, de quo Dioſcor. lib. 1, cap. 33. vide Marcell. ibidem. vim habet hoc oleum calefaciẽdi, & diſcutiendi, Galen. ad Glauc.

Σικχάζομαι, derideo, execror.

Σικχαίνομαι, idem. Phrynichus hoc verbum reiicit vt barbarum.

Σικχαντὸν, τὸ, moleſtum, iniucundum.

Σικχασία, tædium, faſtidium.

Σίκχη, ἡ, fimbria, κράσπεδον.

Σικχὸς, ῦ, gracilis, ἀηδὴς, ὁ μικρὸς σῖτος. Item faſtidiens, tædio affectus. Plutar. οἱ σικχοὶ καὶ νοσώδεις ἄρτον καὶ σῖτον προσφερόμενοι, ναυτιῶσιν.

Σιλανίων, ῶνος, proprium pictoris qui imaginem Theſei pinxit, Plutar. in Theſeo.

Σίλβη, ἡ, pẽmatis gen⁹ ex hordeo, ſeſamo, & papauere.

Σιλλαίνω, μ. ανῶ, π. κα, inter loquendum cum contemptu oculos aliò torqueo.

Σιλλὸς, ῦ, ὁ, ſcomma, nugæ.

Σιληνὸς, Silenus, proprium dei Sileni, aſſeclæ Bacchi, Bud. in Epiſt. poſter.

Σιληνοπορδεῖν, voluptuari, mollem & effœminatum eſſe.

Σιλιγνίτης ἄρτος, ſiligineus panis dicitur à Paulo AEgineta lib. 1.

Σιλλαίνω, μ. ανῶ, per iocum mordeo, cauillor, ſalſè ludo in quempiam, proſcindo, maledictis & conuitiis lacero, dicaciter ludo. Lucia. καὶ τὸ συλλαίνειν καὶ διαγελᾶν, i. dicteriis ludere. Item toruè video & inſpicio, σπαλίζω, Etym.

Σιλλικύπρια, τὰ, Sillicypria. ex fructu horum faciunt AEgyptii vnguentum. vocantur autẽ ab eis κίκι, Herod.

Σιλλογράφος, ου, ὁ, ſillorum ſcriptor, qualis fuit Timon Phliaſius philoſophus maledicentiſſimus.

Σίλλοι, οἱ, ſales, dicacitates, conuitia, ſubſannationes, quaſi ἴλλοι: ἴλλειν δὲ, τὸ σκώπτειν.

Σιλουΐα, Siluia. vide in dictione ἰλία.

Σίλουρος, ὁ, ſilurus piſcis: de quo vide Athen. AElian. & Eraſm. in Prouerb. Silurus putris.

Σίλυβον, ſilybon, ſpina eſt lata, Dioſcor. lib. 4, c. 149.

Σίλφη, ης, ἡ, blata, σκώληξ. Silpha inſecti genus, quod ſenectutem exuit, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Σίλφιον, ου, τὸ, arbor balſami, radix laſeris, Colum. Ariſtop. in Plut. οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι τὸν πλοῦτον αὐτοῦ καὶ τὸ βάττου σίλφιον. Græci rarum & nouum quempiam honorem hoc Prouerb. vocant. σίλφιον βάττου πολυτίμητος, laſerpitiũ ſeu laſer à Gaza vertitur.

Σιλφιώδες φύλλον, folium laſeris.

Σιλωάμ, Lucas cap. 13 Euang. ὁ πύργος ἐν τῷ σιλωάμ, &c. turris in Siloe. hãc turrim cecidiſſe ſupra decem & octo homines habitãtes Hieruſalẽ cõmemorant ſacræ literæ.

D D.

Σίμα,τά,aquilina.

Σίμαι, ſummæ partes citharæ, ἢ οἱ τοῖς ὀρφαῖς δίσαις τ-νίς. Item apes. vide Cæl.lib.28,cap.27.

Σιμαίθα, ſcortum fuit Megarenſe, cuius amore Alcibiades quoque inſaniit, Plutarch.in Pericle.

Σιμβλεύω, apes aluearibus condo.

Σιμβλῆις πέτρα, ſpecus in quo mellificant apes, Apollon.Rhod.

Σιμβλίδες,αἱ,apes.

Σίμβλιον μέλι, ſimbliũ mel dicitur Siciliæ inſulæ, Dioſcor.l.2,c.104. Marcellus tamen legendũ cenſet ὑβλαῖον.

Σίμβλον,ου,τό, capſa vbi ponuntur apes, & alueare. Idé σίμβλος,ὁ,& σίμβλη,ἡ, dictum videtur σίμβλον, quaſi σιμβόλον, nempe ὅπου τὸν κήματον αἱ σιμαὶ συμβάλλουσι. Apum auté epith.eſt σιμαί. σίμβλος δὲ ἐστιν,εἰς ὃ τὰ κηρία συνάγει, ἀγγεῖον, ἢ κυψέλη. Apoll.2.Arg.ὡς ἐπὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονέονται, &c. Heſiodus in Theogon. μίμνοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in aluearibus manentes.

Σιμικίνθιον,ου,τό, ſemicinthium, ſudarium, faſcia, ſemicinctum. Videtur Latina vox eſſe corrupta, non Græca. σιμικίνθια ἢ σουδάρια, ſemicincta & ſudaria, Act.19. vbi Eraſm. vtranque (inquit) vocem Latinam Lucas vſurpat, in cuius adnotatione ſcribitur σημικίνθια per η, in codice Aldino per ι: ſed per η melius. vide Suidam.

Σιμὸς,οῦ,ὁ, ſimus, preſſis naribus exponit Seruius. Itē decliuis, ſi de loco dicitur. oxyt. eſt. paroxyt. verò ſimum piſcem ſignificat, Cyril. ῥῖνα σιμὸς, Lucian. naſo ſimo. σιμὸς ἔρως, ſimus Cupido, in Epigr. σιμὸς & κυρτὸς differunt apud Galen. ad Glauc.

Σιμότης, ητος,ἡ, ſimitas. σιμότης ῥινὸς ὑποδιδυκυίας, depreſſi naſi ſimitas, Plutarch. in Publicola.

Σιμόω, reprehendo.

Σίμυλος, Simylus poeta, de quo Plutarc. in Romulo.

Σίμων,ωνος, Simon, nomen proprium, cuius prior ſyllaba producitur apud Nonnum, quæ tamen breuis eſt apud Ariſtoph. in Nubibus. & lib.2. Epigramm. & apud Horat de arte poet. σίμων, Simon, raptor pecuniarum publicarum, i. depeculator, Ariſtoph.

Σίμωμα,ατος,τό, depreſſio, retuſio, rotunditas, Plutarc. in Pericle.

Σιμωνίδης, Simonides poeta Ceus, vnus ex nouem Lyricis. tempore Pindari floruit, Interpr. Ariſtoph.

Σιναμωρέω, baſio, fœdo, perdo, vaſto, noxam affero, Herodotus.

Σινάμωρος, vel Σινάμορος per ο. πορνικὸς, libidinoſus, deſtinatus ad nocendum, πρὸς τὸ σίνεσθαι μεμορημένος, χαλεπὸς, nociuus.

Σιναμωρευμένη dicitur quæ cum viro congreditur. Ariſtoph. πφ. γυνὴ δὲ σιναμωρευμένη χαίρει, i. ἀνδρὶ συνουσιάζουσα πρὸς μίξιν. σίνος ἡ τὸ αἰδοῖον.

Σιναπίζω, τὸ δριμύ θέμαι.

Σίναπι,εως,ἡ, ſinapi, ὅτι σίνεται τοὺς ὦπας.

Σιναπισμὸς, οῦ, ὁ, exulceratio corporis facta impoſito ſinapi. vide adnotationem Marcel. lib.2. Dioſcor.

Σιναπιστέον, ſinapiſtino vtendum, Ruell. ſinapi conſpergendum, Marcel. lib.7. Dioſc. cap.3.

Σίναπυ, non dicitur, ſed νάπυ, Phrynich.

Σιναρὸς, læſus, πονηρός.

Σινάς. noxia, φθαρτικά.

Σινδαιαρχούσθαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄνδρας σίνεσθαι.

Σινδὼν, όνος, ὁ, ſindon, i. amictus ex lino Ægyptiaco, quod nunc diſcroſſum appellatur: plaga, tela, Gaza lib. 4, cap.9. hiſt. plant. Theophr. dicta ſic, quia primùm in Sidone vrbe huiuſmodi amictus fieri cœpit, ob id Tyria à Martiale dicta. erant enim vicinæ vrbes Tyrus & Sidon.

Σίνηπι,εος,τό, ſinapi, cuius vis eſt acris, i. δριμεῖα.

Σινιάζω,μ. άσω,π. ακα, cribro, concutio, Neutr.

Σινιαστήριον,ου,τό, cribrum.

Σίνις, fur, latro, κακοῦργος, κλέπτης, λῃστής.

Σινόδοντες, dentiſces piſces, Ariſtot. lib.9. Animal.

Σινόδους,οντος,ὁ, fera quæ dentibus nocet.

Σίνομαι, noceo, infeſto, perturbo, lædo, vexo, populor, calamitatem affero. Depon. Accuſat. Heſiod. ἄνδρας μέγα σίνεται, viris multum obeſt. Xenoph. σίνομαι πολλὰ τὴν γῆν.

Σίνος,εος,τό, nocumentum, clades, detrimentum.

Σίνος, mentula, vt Ariſtoph. Interp. docet. Inde Silleni deflexum nomen eſt.

Σιντηΐς, Lemnus inſula ſic dicebatur, quòd Sintii eam incolerent, Etym.

Σίντης,ου,ὁ, nocuus.

Σίντιες,οἱ, Sinties Lemnii, ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι τὸ βλάπτειν, ὄντες πειραταί, ἢ ὅτι δοκοῦσιν αὐτοὶ πρῶτοι ἐπινενοηκέναι τὰ πρὸς πόλεμον ὅπλα. ταῦτα γὰρ ὁμολογουμένως βλάπτει, i. à nocendo, vt qui ſunt piratę, vel quòd primi arma excogitarint, quæ reuera hominibus nocent. Homer. Iliad. κ. σίντιες ἄνδρες ἅμα πάντα μόνουτο πάντα.

Σίντωρ,ορος, qui lædit, in Epigram.

Σισύπη,ης,ἡ, ſordidarum ouium lana, vel excrementum ouis.

Σίνω, noceo, attero, lædo, ι. longa, Neut. Accuſat.

Σινώπη, nomen fœminæ proprium, & vrbis etiam. vide Etymolog.

Σινωπίζειν, laſciuire: à Sinope ſcorto quopiam nobili, celebratæque laſciuiæ: vel certè à Sinopenſium morib*. tractum.

Σινωπικὴ μίλτος, ſinopica rubrica ſeu minium, Dioſc. libro 5, cap.103.

Σιοκόρος,ου,ὁ, deorum cultor, æditiuus.

Σίον,τό, herba quædā aquatica ſimilis apio: à quibuſdam ἀναγάλλις. vide Marcell. lib.2. Dioſc. cap.157, & 159.

Σιὸς,ῦ,ὁ, deus, lingua Æolica: vnde Sibylla dicta eſt. & σιώ, dii Lacedæmoniis.

Σίπαλος, ου, ὁ, difficilis, modeſtus, deformis, impurus, ἄμορφος.

Σίττη,ης,ἡ, apud Ariſtot. lib.9. Animal. cap.16. Gaza exponit ſitta pro aue: vnde legendum eſſet σίττη.

Σιπνὸς, denſus, ſolidus.

Σιπύη, ης, ἡ, arca, penus, μάκτρα, ἀρτοθήκη, arca panaria, quaſi σιτύη, παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεσθαι. Ariſtoph. in Pluto, ἡ μὲν σιπύη μεστὴ ἐστὶ λευκῶν ἀλφίτων.

Σιπυΐς,ίδος,ἡ, pyxis, & vas fictile aſſeruandæ farinæ vſui deſtinatum: vnde ὁμοσιπύους Charontes vocat virũ & vxorem, quaſi dicas cpœnuarios, Ariſtot. li.1. Polit. c.1.

Σίπυλος,ου,ὁ, Sipylus, vrbs, mons iuxta Lydiam.

Σίραιον,τό, defrutum, ſapa, τὸ ἑψηθὲν γλεῦκος, vinum nouum decoctum. Ariſtoph. in Veſpis, & Alexand. Aphr. lib.2. Problem.

Σίρβωνον, τό, placentæ genus, Veneri apponi in ſacrificiis ſolitæ.

Σειρίασις,εως,ἡ, inflammatio eſt partium earum quæ circa cerebrum aut eius membranam ſunt.

Σίρις, imperitus, & nomen proprium fœminæ, & vrbs Italiæ, Etym.

Σειριῶ, laboro capitis ardore. σειριῶσι παιδίοις ἐπιπλάττεται infantiũ diſtillationibus, quas ſiriaſes vocant, illinitur, Ruell. capitis ardoribus in infantia, quos Græci ſiriaſin dicunt, Marcell.

Σειρίασις, capitis ardor, σειρίασις.

Σιρομάστης, inſtrumentum ſiue vas quoddam ferreum, anſam ligneam habens, quo telonæ vtuntur, εἰς ὕδραν, haſta, romphæa.

Σιρὸς, vas in quo far & legumina reponitur, dolium, mulus, carcer, fouea, Etym.

Σιῤῥὸς,ῦ,ὁ, cuniculus, i. fouea ſubterranea, foſſa, λάκκος. σιῤῥοί, ὀρύγματα ἐν οἷς κατατίθενται τὰ σπέρματα.

Σισαμὶς,ίδος,ἡ, ſeſamum, fruges quæ frugibus inſpergitur. Hom. πλακοῦς περίπλεως ἔχων πολλὴν σισαμίδα.

Σίσαμον,ου,τό, σήσαμον, i. ſeſamum.

Σισαμὶον,τό, ornamētũ muliebre aureũ, torquis modo.

Σίσυρα

Σίσαρον,ου,τὸ,ſiſer,oleris genus,ſeſeli.

Σιγμὸς,οῦ,ὁ,ſtridor,qualis fit ex ferro cãdente in aquam miſſo.

Σισύμβεια,,flores quibus coronabatur ſponſus.

Σισύμβριον,τὸ,ſerpyllum.Lat. vel corona, Veneris herba.fit ex ea oleũ cui vis ineſt propulſandi humoris, Galen.ad Glauc.habet & vim acuendi. Siſymbrium genus ſuffruticis,i.φρυγανῶδες, Theophr.lib.2. hiſtor.plant.c.1.

Σίσυμνον,haſta,δόρυ.vide σίγυμνον.

Σισύρα,ας,ἡ,barbarica veſtis ex pellib⁹ caprinis,ἱμάτιον δασὺ καὶ παχὺ,rheno ſeu ſagum pelliceum,διφθέρα.Capitur etiam pro craſſo & vili ſtragulo.Ariſtoph.νεφ. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.Idẽ ſignificãt σισύρνα & σίσυς, Etym.

Σισυρίγχιον,τὸ,ſiſyrinchiũ,genus bulbi herbę, Theoph. libr.7, capite 13.hiſtor.plant. vbi tamen σισυρίγχιον, & lib. 6,cap.6.de cauſ.plant.

Σίσυρμα,τὸ ἐκ κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σισύρνα,ἡ σισύρα,indumentum è villoſis pellibus conſutum.Pro ſtragulo lecti,Ariſtoph.Interpr.

Σισυρνοδῦται,οἱ,tegumine ſeu operculo ſpiſſo induti: ſic apud Lycophr.in Alexand.cancri dicuntur.

Σισυροφόρος,ὁ,rhenonę aut penula indutus.

Σισυφὶς αἶα, σισυφὶη γαῖα, id eſt, vbi Siſyphus regnauit, regio Corinthia.

Σίσυφος,Κορίνθου βασιλεύς,Interpr.Sophocl.ab hoc originem traxit Vlyſſes.σίσυφος, idem erat apud veteres quod θεόσοφος.ſuperius σίσυφος.

Σίσων,ωνος,ſemen eſt exiguum in Syria apio ſimile.vide Dioſcor.lib.3,cap.64.

Σῖτα,pro σιτία,cibi.

Σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, rem frumentariam aduehere, Lucian.

Σιταγωγὸς, frumentum ferens, commeatum portans, frumentarius. σιταγωγοὶ νῆες, naues frumentum portantes,naues commeatum ſubuehentes,Thucydid.

Σιτανίας,ου,ὁ, frumentago, genus frumenti, Theophr.

Σιτάνιον,vel σιτάειον,ου,τὸ, genus meſpilli,ἀνθηδονικός. Item frumentum hornum.

Σιτάνιος πυρὸς,triticum ſitanium dicitur ab aliquibus, quod τριμηνιαῖος πυρὸς,i. trimeſtre triticum dicitur apud Dioſcor.lib.2,cap.110.σιτάνιον ἄλευρον, ex trimeſtri tritico farina,Dioſcor.lib.4,cap.69.

Σιταρχία,legitur 2.OEcon.Ariſtotel. pro commeatu, τριμήνου σιταρχίαν δωρεὰν αὐτοῖς δίδοσθαι:vbi Bernardinus Donatus,trium menſium ſtipendium ipſis dono dare. Item ibidem,τῶν στρατιωτῶν ὀφειλομένων παρὰ τοῦτο τὰς σιταρχίας καὶ τοὺς μισθοὺς ἐξ ἡμερῶν,id eſt,ſtipendia & mercedem.

Σίταρχος,commeatui vel ciborũ ſumptibus pręfectus. Et σιταρχία,ipſum officium.

Σιτέομαι, edo, paſcor, ἐσθίω, τρώγω, epulor. Ariſtot.de mũdo, ὁ μέν τις εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, alius quidem in Prytaneum it,vt publico victu epuletur.Ariſtophan. νεφ. κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; doctrinam quaſi canis vorabo? Plato in Apologia, ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, in Prytaneo ali ſumptu publico.Ariſtop.in Pluto, σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτου μαλάχης πτόρθους, veſci maluæ ſcapis ſiue germinibus.σιτοῦμαι ἄρτον, comedo panem, Theocrit.Idyll.9.σιτούμενοι,cibum capiẽtes,Bud.in Epiſt.poſt.

Σιτευτὸς,οῦ,ὁ,depaſtus,ſaginatus,ſeu ſaginatilis, Bud. in Pandect.

Σιτεύω,μ.εύσω,π.ευκα,pinguefacio frugibus,ſagino.Actiu. Accuſat.

Σιτέω,μ.ήσω,π.ηκα,nutrio,paſco,victito,Actiuum Accuſatiuo.

Σιτηγεῖν,i.σῖτον ἄγειν,Demoſth.

Σιτηγὸς ὁλκὰς,ſiue σιταγωγὸς,nauis frumentaria.

Σιτηρὰ,frumentacea.τὰ σιτηρὰ κατέχειν, rei frumentarię vecturam detinere,Plut.in Galba.σιτηρὰ μέτρα,menſuræ tritici.pro tritico ipſo Theoph.lib.1.hiſtor.plant.cap.1.

Σιτηρέσιον,ου,τὸ,annona, copia,diuiſio frumenti,τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφὴν,teſſera frumentaria,ſtipendium, authoramentum,Politiano Interprete,Bud.in Annot.

Σιτηρεσιάζω,μ.άσω, frumentum & ſtipendium præbeo. Accuſat.Ariſtot.2.OEconom.τοὺς πλέοντας εἰς δίμηνον σιτηρεσιάσαι ἢ αὐτοὺς πλέειν,id eſt,his qui nauigarent rem frumentariam ſuppeditare vel ipſos nauigare.

Σίτηρον,ου,frumentum.

Σίτηρον ἀγγεῖον,caniſtrum,σιπύη.

Σίτησις,εως,ἡ, idem quod σιτηρέσιον, annona atque ius epulandi,quod dabatur bene meritis in Prytaneo,educatio,victus,nutritio. Lucian.in Prometh. τὰ τοιαῦτα ἐνεδείξω ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτὸν, dignũ me ducerem qui in Prytaneo alerer:ſic Plato in Apolog.vide Bud.in Pandect.

Σιτισμὸς,nutritio,διατροφή.

Σίτθα,vox eſt paſtoralis,pro ψίττα.vide σίττα.

Σιτίζω,μ.ίσω,π.ικα,nutrio,alo,paſco,ψωμίζω,Act.

Σιτικὸς,οῦ,ὁ,frumentarius.

Σιτίον,ου,τὸ, cibus, cibarium, σιτηρέσιον, commeatus, res frumentaria. Xenoph.σιτία σιτῇ τὰ φαυλότατα,cibis veſceris viliſsimis.παρασκευάζειν σιτία,victũ ſuppeditare. λαβόντες τριῶν ἡμερῶν σιτία,ſumptis trium dierum cibariis, Thucydid.ἐν σιτίοις καὶ ὄψοις,in pane & obſoniis,Gaza.

Σιτισμὸς,οῦ,ὁ,eſca,σιτισμός.

Σιτιστὰ,τὰ,altilia,cap.22.Euang.Matth.à σιτίζω, i. cibo nutrio,ſicut altilia ab alendo.

Σιτοβολίον,τὸ,granarium,horreum quo triticum reponitur. σιτοβολὼν,idem.

Σιτοδεία,ας,ἡ, penuria rei frumentariæ, fames, inedia, annonæ caritas,parſimonia.ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι,annonæ caritate premi.

Σιτοδοσία,ἡ,largitio frumenti.

Σιτοδοτεῖσθαι,frumentum accipere.Sic dicebãtur οἱ ἄνδρες οἱ σιτομετρούμενοι,i.ii quibus frumẽtum publicè dabatur.

Σιτοδότης,frumenti largitor.

Σιτοδόχος, ſuſcipiens frumentum, frumentum capiẽs, Bud.in Epiſt.poſter.

Σιτοκάπηλος, ου, ὁ, frumenti venditor, rei frumentariæ negotiator.

Σιτοκλονεῖσθαι,ſiti & fame cruciari,ὑπὸ δίψους κλονεῖσθαι,καὶ τὸ φαγεῖν.

Σιτόκουρος,inutilis,fruſtrà nutriendus.

Σιτολογέω,μ.ήσω,π.ηκα,frumentor,Neutr.

Σιτολογία,ας,ἡ,frumentatio,munus τῶν σιτολόγων, Plut. in Fabio.

Σιτολόγοι, magiſtratus qui exigunt annonam, & frumentum cogunt.

Σιτομέτραι, qui erogandæ annonæ publicæ munus habent, qui frumẽta metiuntur annonámque diſpenſant, Ariſtot.lib.4.Politic.cap.15.qui menſores frumenti appellantur in Pandect.

Σιτομετρεῖν, metiri frumentum, diuidere frumentum per menſuras,frumentum exhibere.

Σιτομετρεῖσθαι,frumentum menſura accipere. De militibus dixit Polyb.

Σιτομετρεία,ας,ἡ,& Σιτομέτριον,vel σιτόμετρον, ου, τὸ, demenſum,quaſi frumenti menſura. Erat autem ἀπὸ τοῦ id appellatum, quod ſingulis menſibus ſerui à dominis accipiebant,quaternos ſcilicet modios frumenti. τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον;hoc eſt,quiſnam eſt fidelis diſpẽſator ac prudẽs, quẽ cõſtituet domin⁹ ſuper familitiũ ſuũ,vt det illis in tẽpore demenſum cibum? Lucæ 12.vide annotat.Eraſm.in hunc locum.

Σιτομετρονομεῖν, frumentum metiri vel largiri. nam qui demenſa ſua acceperant, eorum nomina aſcribebantur.

Σιτοποιία,frumentorum fructificatio,panificiũ, Xen.

Σιτοποιὸς,οῦ,ὁ,panifex,panificus,piſtor,qui vel quæ panẽ facit,panis artifex.ἀνάσσα σιτοποιὸς,Eurip.i.ἀρτοποιητικά.

Σιτοποιοῦμαι,panem facio,in panifacio occupatus ſum.

Interdum ſumo cibum,id eſt, σιτοῦμαι, epulor, quod & ipſum interdum cum Accuſat.iung. σιτοποιοῦνται καρπὸν, fructum ſeu ſemen in cibos excipiunt,veſcuntur, Dioſcor. lib 4.cap.16.Bud.in Epiſt.poſter. σιτοποιεῖσθαι,ire frumentatum,Xenoph.lib.1.Pædiæ.

Σιτοποιῶ,paſco,alo,Accuſat.

Σιτοπομπία,ας,ἡ,tranſmiſſio frumenti.

Σιτοπώλης,ου,ὁ,venditor frumenti.

Σῖτος,ου,ὁ,priori longa, frumentum: σῖτος verò cibus, τὸ βρῶμα,panis,ἄρτος.Odyſſ.ξ.σίτου χρειῶν κακορραφίην.Et Xen. σίτου γὰρ τοσούτου ἰσχύει,ὅσον ἡδίως ἐσθίει. καὶ δεῖ τούτου οὕτως συρεσκευασμένος ἦει,ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναι, vt panis deſyderium ei eſſet pro opſonio. σῖτον ποιεῖν, cibum parare,panem conficere,Plato 2. de Repub. ἐπὶ σῖτος, Xen. in OEconom. σῖτον αἱρεῖσθαι,cibũ capere. ἐν σίτῳ εἶναι, pro eodem,Idem Xenoph. σίτου ἐπέχει, Thucyd. commeatu caret, Xenop.lib.1.Pæd. φέρονται δ᾽ οἴκοθεν,σῖτον μὲν,ἄρτους: ὄψον δὲ,κάρδαμον, ferunt verò domo pro cibo panem,&c. σῖτος interdum quenlibet cibum ſignificat. Chryſoſt. οἱ περισσευμάτες, περισπουδαὶ μᾶλλον τρέφουσι τὴν ψυχὴν ἢ τὸ σώματα σῖτος. Itẽ σῖτος,fruges,far,ſeges.vnde σίτου ἐκβολὴ,quãdo ſegetes ariſtas emittunt,Thucy. Eſt etiã σῖτος annua penſitatio, ad alimentum viduarum & pupillorum , quæ dabatur à curatoribus bonorũ,vel à viris vxoribus repudiatis:vnde σίτου δίκη appellabatur rei vxoriæ actio.

Σιτὸς,ή,ὸ,eſculentus.

Σιτοῦμαι,vide σιτίζομαι.

Σιτοφάγος,frumento victitans.

Σιτοφόριον,ου,τὸ,crumena,caniſtrum.

Σιτοφόρος,ὁ καὶ ἡ, frumentum ſubuectans, commeatum portans, ferax frumenti. σιτοφόρος γῆ, ager frumentarius.

Σιτοφυλακεῖον,τὸ,camera frumenti.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento aſſeruando item vt iuſto pretio venderetur, curam gerebant: quod ipſum etiam fiebat in farina & pane. Erant autem numero viginti,ex quibus quindecim in ipſa ciuitate , quinqꝫ in Pyræo.

Σιτοχρόος,ου,ὁ,habens colorem frumenti.

Σίττα,ας,ἡ,citta,pica. Item σίττα,vox paſtorum ad gregem.ſcribitur σίτθα.

Σίττας,pſittacus auis.

Σίττη,ἡ,ſitta auis,Gaza vertit ex lib. 9. Anim. Ariſtot.

Σίττυβος, ου, ὁ, vaſis genus. & σιττύβα, funiculus, veſtis pellicea.

Σιτὼ,όος,ἡ,Cereris ſtatua.

Σιτώδης,frumentaceus.

Σιτὼν,ῶνος,ὁ,ager frumentarius.

Σιτωνέω,frumentum emo.

Σιτωνία,ας,ἡ,res frumentaria.

Σιτώνης,ου,ὁ,mercator frumẽtari⁹, frumẽtator public⁹, ὁ ἀγοραστὴς τοῦ δημοσίου σίτου:vnde σιτωνία,ipſum mun⁹. οἱ σιτῶναι καὶ σιτοκάπηλοι,frumenti negotiatores, Nazan. in Orat.

Σίφλος,ου,ὁ,contumelia.

Σιφλὸς,ή,ὸ,turpis,ridiculus,cæcus,imbecillis,culpabilis,inualidus, mollis,flaccidus,ἀφαυρὸς,μαλθακὸς,λεπτὸς,ἀκατέργαστος,vecors.σιφλὸς πόδα, Apollon. Rhod. σιφλὸς ὁ μῶμος, Idem. Lycii ferulæ medullam etiam σιφλὸν vocant,ob fungoſam eius raritatem,Euſtath.Iliad.ξ.

Σιφλόω,excæco,ἐπίψογον ποιῶ,καὶ μωμητὸν,vel ὀλλύω καὶ παύω τῆς ὁρμῆς, Euſtath.Iliad.ξ.

Σιφλώζειν,exibilare,explodere.

Σιφνεὺς,talpa apud Lycophrontem,Etym.

Σιφνιάζω,μ.άσω,π.ακα, nimis accuratè carmine vtor. Dictum à Philoxeno Siphnio. Alii ad Siphniorum mores referre malunt ſcurriles & procaces, vt ſit σιφνιάζειν ſubſannare,& digito oſtendere, digito nates attrectare, &(vt habet Prouerb.)medium vnguem oſtendere. Ab inſula Siphno deducit Suid. ſicut à Lesbo λεσβιάζειν: à Creta κρητίζειν.vide in Chiliad.Era ſm.Siphniſſare.

Σίφνιος,turpis,impurus.

Σιφνὸς,vacuus,κενός.

Σίφων,ωνος,ὁ, inſtrumenti genus quo ex vaſe hauritur vinum,fiſtula, canalis, Dioſcor.lib.5,cap.80.& cap.116. Alex.Aphr.lib.2.Probl. τὸν σίφωνα ἐκμυζῶντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinũ per fiſtulam exuggendo attrahimus.Item σίφων, vas quo continetur triticum. Et vermis ſimilis formicæ, & culex Meleagro,Epigram.lib.7.Eſt quoque σίφων homo ſordidus & libidinoſus: à σιφλάζειν.

Σίφωνες,οἱ,ſiphones,tibiæ ſeu tubi:dicuntur à ſono vocis,ſi,ſi,ſi:vnde illud Iuuenalis, Effigiémque deæ longis ſiphonibus implent. Item fiſtulæ quibus vinum è dolio exugunt emptores,bonitatem eius exploraturi.

Σιφώνιον,herba quæ & βρῶμος dicitur, i.auena, Dioſc. lib.4,cap.230.

Σιὼ,dii. Sic Lacedæmonii τὼ Διοσκούρους vocabant. νὴ τὼ σιὼ,per geminos, Plutar. in Apophth. Lacon. vide in dictione τώ.

Σιωπάω,μ.ήσω,π.ηκα,taceo, conticeſco,obticeſco, ſum tacitus. σιωπῶ πρὸς τοῦτο, Xenoph. σιωπήσομαι,pro σιωπήσω. Lucian.in Caucaſo,κἀγὼ σιωπήσομαι,& ego ſilebo.

Σιωπὴ,ῆς,ἡ,ſilentium. διαφέρει τὸ σιγᾷ, καὶ τὴν ὅπα τὴν φωνήν. Ammon.diſtinguit à σιγή.ἦν σιωπὴ τῶν ἄλλων,alios ſilẽtium habebat,Plut.in Public.i.ſilebant.σιωπὴν ποιοῦμαι, Dem.

Σιωπῇ,ſilentio,tacitè,μετὰ σιωπῆς.Demoſt.ἐγένετο σιωπή.Xenoph.lib.1.Pæd.σιωπῇ διῆγε, tacitè degebat. ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,in ſummo ſilentio fuerunt,Homer.Iliad.

Σιωπηρὸς,& Σιωπηλὸς,ή,ὸ,taciturnus.σιωπηραὶ ὁδοὶ, tacitæ viæ,in Epigram.

Σκάζω,μ.άσω,π.ακα,claudico,flecto,inclino,ἐκ τρομερῶν βαλῶ,Neutr.abſol.

Σκάλευμα,τος,τὸ,ſcarificatio,σκάλμα.

Σκαιαὶ,αἱ,ſcææ,portæ, dictæ quòd in ſiniſtra parte vrbis ſint,à σκαιὸς,vel à Scæo opifice, vel ꝙ Troianis ſiniſtræ fuerint: per eas enim receptus equus ligneus exitiũ eis intulit. Homer. Iliad.ζ. ἵκανεν ὅτε σκαιαὶ πύλαι ἷξε.per has Troes exierunt in prælũ:vnde Δαρδάνιαι πύλαι dictę.Seruius Grammat.enarrans illud. Vergil.AEneid.lib.3,Agnoſco,Scæǽque amplector limina portæ. Scæa porta inquit,dicta eſt non à pugnis ante ſe factis ſæuis,i.malis. (nam & anteà ſic dicta eſt)nec ab itinere ingreſſis ſcæuo, i.ſiniſtro:ſed à cadauere Laomedõtis,i.ſcæomate quod in eius fuerat ſuperliminio.

Σκαιὸς,ή,ὸ,ſiniſter,i.quod ad ſiniſtram eſt:cui opponitur δεξιός. Item σκαιὸς,indoctus, imperitus, rudis ad diſcendum,ἀμαθὴς,ineptus,inſcitus,indiſertus,agreſtis,ἀνόητος,ſtultus,improbus, qui procul eſt ab humanitate vel à literis,ſæuus,ferox,δεινὸς,χαλεπὸς:ſic Didym.apud Homer.σκαιὸν ἀφάγημα, res quæ præter animi ſententiam cadit,& nõ ex voto.& σκαιὸν ῥίον,exiguã rupẽ vocauit Hom.

Σκαιότης,ητος,ἡ,fatuitas,ruditas,ſtupor,imperitia.

Σκαίρω,μ.αρῶ,tripudio,ſalio,ὀρχοῦμαι, χορεύω,σκιρτῶ,καὶ πόδας ταχέως κινῶ καὶ ἱμείρω. Neutr.abſol.

Σκαιωρέω,μ.ήσω,π.ηκα.κακουργέω.

Σκαιωρεία,ας,ἡ,dolus,malitia, κακουργία, tripudiũ,ſaltus.

Σκαλαθύρειν,coire,σκαλεύειν,λάθρα πλησιάζειν.

Σκαλάθυρμα,ατος,τὸ,& Σκαλαθυρμάτιον,ludicrum,vmbra,phantaſia,doctrina exilis. Ariſtoph.περ. σκαλαθυρμάτιά τινα μικρὰ παιδεύειν,id eſt,σκαλεύματα σμικρὰ καὶ λίτια παιγνία ἀπό ποιήματα καὶ μαθήματα,ludicra quædam parua & ſenſu leuia:à verbo σκαλεύω,i.fodio,ſcalpo,ſcarifico.& à nomine ἄθυρμα,i.παίγνιον.

Σκαλαπάζω,eo,circumeo,erro.

Σκάλασις,ſarritio.

Σκαλίας,inſtrumentum,menſura terræ.

Σκάλευμα,ατος,τὸ.effoſſio.

Σκαλεὺς,έος,ὁ,foſſor, runcator, ſarritor, qui ſarculo operatur.

Σκαλεύω,μ.εύσω,π.ευκα, fodio, moueo, euerto, incido, ſcarifico,pedibus tero,vt gallina terrã,auriſcalpio, tango,ſcalpo,inſcalpo,Gaza in Probl. Ariſtot. μαχαίρᾳ πῦρ μὴ

μὴ σκαλεύειν, ignem gladio non fodiendum, Plut. in Numa. τὸ πῦρ ἀποσκάλευε, Ariſtoph.

Σκαληνὸς, ῦ, ὁ, numerus diſpar, figura Geometrica inſtar ſcalæ, figura triãgula, cuius latera inter ſe omnino inęqualia. Itẽ obliquus, curuus, habens multos angulos.

Σκαλίας, ὁ, ſcalias fructus cacti, Theophr. lib. 6, cap. 4. hiſtor. plant.

Σκαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, fodio, ſarrio. Neutr. Accuſ.

Σκαλὶς, ίδος, & ίος, ἡ, ſarculum. Xenoph. in OEcon. καὶ δὴ σκαλίας, ἔφην ἐγὼ, ὦ ἰσχόμαχε, τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ;

Σκάλσις, ſarritio, Theophr. lib. 3, cap. 25. de cauſ. plan. & σκάλσις pro eodem, lib. 4, cap. 14.

Σκαλισμὸς, ῦ, ὁ, ſartio. Colum. Peracta ſementi ſequens cura eſt ſartionis, &c.

Σκάλλω, μ. αλῶ, fodio, ſarrio, ſubigo. σκάλλοντες κονιορτοῦσι, ſarculo puluerem excitant, Gaza lib. 2. hiſtor. plant. Theophraſti.

Σκάλμη, ης, ἡ, gladius Thracicus. σιδηρομάχαιρα.

Σκαλμὸς, ῦ, ὁ, lignum quo alligatur remus, quod & Latinè ſcalmus vocatur, labrũ nauis vbi remi adnexi ſunt, à quo interſcalmia, ſpatia inter remiges dicta ſunt, Bud. in Pandect. vide Bayſium, ſcalmus, interſcalmium, ἀμφισκάλμιον πλοῖον.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa. σκάλοπας, μῦας τινάς οὐ φασιν ἀπολαύειν, Ariſtoph. Interpr.

Σκάμανδρος, nomen viri proprium, & fluuii Troię: vnde πεδίον σκαμάνδριον, cãpus Scamãdro ꝓpinquus, Iliad. ε.

Σκαμβὸς, ῦ, ὁ: ἀπὸ τοῦ σκάζειν, ὁ σκαιῶς περιβαίνων, prauus, curuus, obliquè ingrediens, πλάγιος περιπατῶν, cancri more.

Σκάμμα, ατος, τὸ, foſſio, cauea ludorum.

Σκαμμάδες, αἱ, ſcorta.

Σκαμμωνία, ſcammonia herba, de qua Dioſcor. libr. 4, cap. 261. Hæc ventrem ducit, vt ſcribit Alexand. Aphr. in præfat. lib. 1. Probl.

Σκαμμώνιον, ου, τὸ, liquor collectus ex herba ſcammonia, vt notat Marcell. lib. 4. Dioſcor.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ex ſcammonia confectũ vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 75.

Σκάμνα, ſcamna, apud Iſocratem: vnde σκαμνία, τὰ, apud eundem.

Σκαμυζεῖ, indignatur, ægrefert, μεμψιμοιρεῖ.

Σκανδάληθρα, τὰ ἐν ταῖς παγίσιν ἐπικαμπῆ ξύλα, Ariſtoph. Interpr. ligna incurua laqueorum, quibus feræ incidentes detinentur. Ariſtoph. Acarn. transfert ad ſermonis aculeos, κατ' ἀγκύλους ἐρεῖ τε σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν. Pollux σκανδάληθρον interpretatur paxillum, qui in muſcipulis erigitur vt obicem ſuſtineat

Σκανδαλίζομαι, offendiculum patior. ἰουδαῖοι σκανδαλιζόμενοι, Nazanz. in Orat.

Σκανδαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſcandalizo, offendo, ſum offendiculo, ſum obſtaculo, ὑβρίζω, Actiu. Accuſat.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, ſcandalum, offendiculum, obex, obſtaculum, offenſa. Eraſmus his modis exponi poſſe docet in cap. 1. Pauli ad Roman. vbi etiam offenſionem exponit. & cap. 14. ibidem lapſus occaſionem, πρόσκομμα, Nazanz. à ruina dictum: quòd occaſio ſit cadẽdi ſi quid obſtet eunti: & σκάζω, claudico: quòd claudus inflectens ſe, videatur tendere ad ruinam. σκάνδαλον μου εἶ, capite 16. Matthæi, obſtaculo mihi es: ſic Eraſm.

Σκάνδεια, ας, ἡ, genus galeæ, & nomen vrbis.

Σκάνδιξ, ικος, ὁ, εἶδος λαχάνου, herba ſcanaria inter olera ineptiſsima: vnde matri Euripidis exprobratũ eſt, quòd ſcandicem vendiderit: & ipſe Eurip. σκανδικοπώλης propterea dictus. Metroclis Cynici σκάνδικας, id eſt, ſyluestre olus abluentis meminit Laert. lib. 2. in Ariſtippo.

Σκάνδυκες, αἱ, pali, χάρακες.

Σκανὸν, cauſa, impedimentum.

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, σκαπανεύτης.

Σκαπάνη, ης, ἡ, vas concauum, foſſa, foſsio, agricolatio, in Epigram. ἐν τῇ σκαπάνῃ, dum foditur, Gaza. Item σκαπάνιον, ſarculum, ligo.

Σκαπανεύτης, ου, ὁ, foſſor.

Σκάπετος, fouea, τάφρος ἢ τάφος.

Σκάπος, ramus, & ventus quidam.

Σκαπτὴ ὕλη, foſſititia materia.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, foſſor.

Σκάπτω, μ. άψω, π. αφα, fodio, ὀρύττω, λαχαίνω, ταφρεύω, foſſas conficio, paſtino, raſtro fodio. σκάπτειν οὐ δύναμαι, fodere non valeo, Eraſm. in Prouerb. Pedibus ingredior.

Σκάραβος, ὁ, fullo, inſectum quoddam.

Σκαρδαμυκτὶ, conniuentibus oculis.

Σκαρδαμυκτής, ου, quibus oculi nimium conniuent.

Σκαρδαμυκτῶ, & Σκαρδαμύσσω, μ. ύξω, π. υχα, frequẽter claudo & aperio oculos, conniueo, πυκνῶς βλεφαρίζω, id eſt, nictor, τὸ σκαίρειν, ἤγουν κινεῖν, καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς. Significat etiã collimo, & viſum figo, adnictor mulieri, oculis inuito & prouoco, Bud. Comment.

Σκαρθμὸς, agilitas, pes ſeu baſis, ſaltatio, motus, curſus, ὁ τῶν ποδῶν κίνησις: vnde πολύσκαρθμος, agilis.

Σκαίρω, μ. ίσω, π. ικα, ſalto, ἀσπαίρω, palpito, turbor, bullio.

Σκαριφεύω, μ. εύσω, leuiter & vmbris tantùm imaginem delinio.

Σκαριφάομαι, perfunctoriè quippiam agere, neq; admodum exactè, ſcarificare, per ſuperficiem ſcindere.

Σκαριφισμὸς, ῦ, ὁ, delineatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam: vnde pro perfunctorio & parum accuratè aliquo facto ponitur, Cælius lib. 6, cap. 28.

Σκάρφος, ου, τὸ, ſarmentum, ſtipula, feſtuca, τὸ κάρφος καὶ φρύγανον, Harpocrat.

Σκάρος, ὁ, ſcarus piſcis, apud. AElian. & Ariſtot. qui (vt ait Oppian.) ſolus inter omnes piſces vocalis eſt. 1. breui, in Epigram. vbi etiam dicitur αὐδήεις, loquax. Theoc. Interpr. ἀπὸ τοῦ σκαίρειν deducit.

Σκατὸν, vel σκατὸς, ῦ, τὸ, merda.

Σκατοφάγος, ου, ὁ, merdam comedens: Medicorũ & AEſculapii epith. apud Ariſtoph. in Pluto.

Σκαφεῖον, ου, τὸ. σκάφιον, ligo. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, i. fodiendo.

Σκαφεύομαι, ſcaphis necor, quale torquendi genus habes apud Plutar. in vita Artaxerxis.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, & σκαφεία, effoſsio.

Σκάφη, ης, ἡ, ſcapha, quę erat longarum nauium, mediocritate ſolũ non genere à naue differens. Plut. ἐφόλκιον vocat, Lucia. ἰδιωτικὴ τὴν σκάφην, τὴν σκάφην λέγει. Veneti ſchipho & copano. Ponitur & pro vaſe ligneo concauo. Plutarch. in Romulo, ἐνθέμενος αὐτοὺς εἰς σκάφην τὰ βρέφη. Cyrill. peluim interpretatur. Liuius alueum appellat, ab Vrb. 1, Tenet fama, quũ fluitantem alueum, quo expoſiti erant pueri, tenuis in ſicco aqua deſtituiſſet, Bayſ. de re nautica.

Σκαφηφόρος, ου, ὁ, ſcapham ferens: vt homines alieni in Panathenæis ſolebant.

Σκαφίδιον, ου, τὸ, parua nauis. Lucian. tamen dixit μικρὸν σκαφίδιον.

Σκάφιον, ου, τὸ, ſcaphium, hoc eſt, matula, Polluce authore. Item vas potorium vel eſcarium, vt ſcribit Athen. Item ligo, vt apud Iuuenal. Et ride ſcaphium poſitis cùm ſumitur armis. Erat & vas æreum, in quo ſtyli in medio ſiti proceritas horarum ductus diſcriminabat. Vitr. id ſcaphẽ & hemiſphęriũ appellat: quo vſu, quũ nõ cauo ambitu, ſed plano deſcriptum eſt, area ea diſcus appellatur quaſi lẽticula. Plut. in Numa, σκάφιον vocat, quo ignis ſacer extinctus ſolis tantùm radiis accendebatur, Hermol. in Plin. Item calua ſiue cranium apud Ariſtoph. à ſcaphæ figura. Eſt & tonſuræ genus apud Suid.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, ſcyphus. Numeratur & inter culinaria vaſa apud Athen. vrna. Eſt etiam tonſuræ genus, Etym. Item muſculus, i. marina concha oblongior, apud Hipp.

Σκαφοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ſcaphæ.

Σκάφος, ους, τὸ, commune eſt vocabulum cuiuſcunque

generis nauium, vt σκάφη τετρήρικὰ, naues quadriremes, Diodor. Sophocl. εἰς δ' ναυτικὸ σκάφη πεσόντες ἀρδίαν ἐκτο-εις, id eſt, εἰς τὰς ναῦς. σκάφος ἀργοῦς, Euripid. πεφρεγμένον ἢ ἀ-γῶ, inquit Interpr. Accipitur & pro concauitate & ventre nauis, ἀπὸ τοῦ σκάπτω. Item σκάφος, foſsio, paſtinatio. Heſiod. τότε δὴ σκάφος ἔμεν οἴνων. Item foſſa, ciſterna, piſcina, in lib. Epigr. Gregor. σκάφος νός, apud Euripid. i. nauis. Eſt & vas in quo ventris onus reddebant fœminæ, & ruſticum inſtrumentum foſſorium, apud Pollucem.

Σκαφόρη, ἡ, vulpes, ἀλώπηξ.

Σκεδάζω, μ. άσω, π. ακα, & Σκεδάννυμι, diſsipo, diſpergo, σκορπίζω, conturbo, irrito. Actiu. Accuſat. σκεδάννυται, euaneſcit, diſpergitur.

Σκέδασις, σκορπισμὸς, φυγὴ, Homer. Interpr.

Σκεδασμένος, pallatus, Valla.

Σκεδασμὸς, οῦ, ὁ, diſſipatio.

Σκεδαστικὸς, diſcutiens, diſſipans.

Σκεδαστὸς, ὁ, diſsipabilis, ſeparabilis, diſſipat⁹, diuidu⁹, mutabilis, Ciceroni, qui ex Platone σκεδαστὴν οὐσίαν vertit materiam mutabilem.

Σκεδάω, σκεδάννυμι, diſpergo.

Σκεδιάζω, ex tempore ago, ſcribo, pro σχεδιάζω.

Σκεδίασμα, res rudis & extemporalis. pro σχεδίασμα.

Σκεδρῶ, σκεδάω.

Σκεθρὸς, οῦ, ὁ, exactus, diligens. σκεθρὰ δίαιτα, apud Hippiat. ratio victus exacta, quam ἀκριβῆ & λεπτὴν Galen. vocat, quæ ſolius ptiſſanæ ſucco aut melicrato conſtabat, cui aduerſatur φαύλη, Hipp. dicta aliâs etiam ἁπλῆ καὶ ἐπιτυχοῦσα, quæ vini vſu & carnium conſtat: inter quas extremas media eſt ὑποφαύλη, ſiue λεπτὴ, aut etiã μέση nominata, quæ perficitur ptiſſana, blito, malua, olere atro, beta aut cucurbita, & piſcibus ἁπαλοσάρκοις. σκεθρὸν, ἀκριβές.

Σκιερὰ, Palladis feſtum, Etym.

Σκιραφεῖα, inſtrumentum luſorium, tali, Etym.

Σκιρὰς, Mineruæ ſtatua, ſic appellata à loco, Etym.

Σκιρόμαντις, εως, ὁ, qui loco editiore templo deſignato auguria captat.

Σκῖρος, ſordes, caſeus acris, lucus, quercetum.

Σκίρων, ventus à Scironiis ſaxis ſpirans, quæ Sciron latro inhabitauerat: & mons inter Megarã & Corinthũ.

Σκειρωνίδες πέτραι, Euripid.

Σκελεαὶ, ocreæ, ſubligaria, femoralia, tibialia.

Σκελετεύω, areſacio, aſſicco: vnde σκελετευθεῖσα, quã vocem Marcell. apud Dioſcor. lib. 1. ſcribit pertinere ad ea quæ ſale aut ratione alia vt perennent, exucto omni humore durantur & inueterantur. σκελετευθεῖσα χελὴ, muſtella ſale inueterata, Dioſc. lib. 8, cap. 15. σκελετευθεῖσα σὰρξ, aſſiccata caro, in ſale ſeruata, Idem c. 3. l. 2. πεφρυγμένη ... καὶ δίχα τῶν ἐντὸς σκελετευθεῖσα δι' ἁλὸς καὶ ξηρανθεῖσα ἐν σκιᾷ, ambuſta, exenterata, inueterata, ſale & in vmbra ſiccata, Ruell. vel, vt alii, inaſſata exemptiſq; interaneis aſſeruata ſale, in vmbráque reſiccata. Et σκελετευθὲν ἧπαρ, iecur ſale inueteratum, Hermol. ſiccatum, Ruell. lib. 2. Dioſc. capite 51.

Σκελετίζω, ſupplanto.

Σκελετὸς, οῦ, ὁ, oſſeus, arid⁹, defunct⁹ qui exaruit, hoc eſt, cadauer aſſiccatum, ξηρὸς, mortuus. τὸν ὑπὸ ... σκελετὸν dixit Lucillus Epigram. lib. 3.

Σκελιφρὸς, aridus, contractus.

Σκελλίδες, αἱ, apud AEgin. nuclei allii & ſegmina.

Σκελλὸς, aridus, intortus.

Σκέλλω, μ. ελῶ, attenuo, ξηραίνω, ſicco, in medio Perfect. ἔσκληκα: vnde ἐσκληκὼς, pro quo etiam dicitur ἐσκληκώς. vide ſuis locis.

Σκέλος, εος, τὸ, crus, brachium. Cęlius ſcribit ſignificare totum illud quod conſurgit ex crure, ſpyro & pede. σκέλος, inquit Interpres Apollonii, τὸ ἀσαρκον μέρος τοῦ σώματος παρὰ τὸ κατώσκελλος ... κατὰ σκέλος βαδίζουσι λέοντες, leones pedatim gradiuntur, Ariſtot. de Animalibus. σκέλη πρόσθια, pedes priores, Gaza ex Ariſtotele. βραχίονας κάμπτει καὶ τὰ σκέλη, & brachia & crura inflectit, Idem lib. 2. Animaliũ, διὰ τῶν σκελῶν πλαδῶσιν εἰς τοὺς πόδας, per fœmora cruráq; in plantas finiunt, Idem Ariſtot.

Σκελοτύρβη, ης, ἡ, paralyſis ſpecies, quando recti nequeũt incedere, ſed nunc in læuam, nunc in dextram corpus contorquent, pedéſque proferunt: interdum etiam velut inutile ſyrma, anguium more pedem promouent. de quo malo vide in Adnotat. Marcel. lib. 4. Dioſcorid.

Σκελετὸς, exiccus, Etym.

Σκέμμα, ατος, τὸ, & Σκέμμος, conſilium, commentatio.

Σκένα, σκήνωμα, σκήνη, tugurium, vmbraculum. Heſiodus, ὦ σκήνα μαιόμενοι, &c.

Σκεπάζω, μ. άσω, π. ακα, cooperio, intego, abſcõdo, opaco, obſtruo, ſeruo, protego. Actiu. Accuſat. σκεπάσας τὰ ῥώθωνας, obſtruens nares, Dioſcor. lib. 5, cap. 88.

Σκαπάνη, foſſio, Gaza lib. 3, cap. 2, de cauſ. plant. Theophraſti, pro genere culturæ.

Σκαπάναι, agri foſſiones.

Σκέπανον, τὸ, σκέπη, tegmen.

Σκεπαρνηδὸν, mod⁹ ligationis chirurgic⁹, ἀνακεκλασμένος.

Σκεπαρνίζω, ſecuri percutio, ancipiti ſecuri ferio: vnde σκεπαρνισμὸς. de quo in dictione ἐκκοπή.

Σκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, fractura caluę in duas partes, quũ grauiore ictu oſſa percuſſa deſiliunt.

Σκέπαρνον, ου, τὸ, aſcia, πέλεκυς, bipennis, ſecuris vtrinque ſcindens. item tegmen laneum.

Σκέπαρνος, vinculum.

Σκέπας, τὸ, & Σκέπασμα, ατος, τὸ, velamen, tegumẽtum, operculum, operimentum, amictus, protectio, tegmen. Odyſſ. ε, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.

Σκέπασα, τὰ, ſic dicuntur lecticæ opertæ pellibus, vt refert Hieronym. in cap. vltimum Eſaiæ.

Σκεπαστὴς, οῦ, protector.

Σκεπαστικὸς, ὁ, tegens, qui operit.

Σκεπαστήριον, ου, τὸ, defenſaculum.

Σκεπάω, pro σκέπω, Homer. Odyſ. σκέπας περίσχω, κωλύω, ſic Didym.

Σκέπη, ἡ, tegmen, tegumentum, velamentum, στέγος, protectio, operimentum, tutela, tutamen, pręſidiũ. μεταδοὺς τοῖς δεομένοις στέγης, σκέπης, τροφῆς, impertiaris indigenti tectum, indumentum, cibum, Nazanz. in Orat. εἰς τὴν χωρίου ... ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου, Herodot. metus prætextu: ſic Valla.

Σκεπτέον, conſyderandum, tractandũ. vide in σκέπτομαι.

Σκεπτικὴ, eſt conſyderatrix ſecta illorum qui ſemper aſſenſum retinebant, ſemper ſe dubitare pre ſe ferentes. vide Gellium & ſuprà in ἐφεκτικοί.

Σκεπτικὸς, οῦ, ὁ, conſyderator, perſpectiuus, contemplatiuus, quęſitor, qui ſemper aſſenſum retinet. Gell. lib. 11, cap. 5. vbi σκεπτικοὶ, ab alio commentantes exponitur. σκεπτικὸς πύῤῥων, in Epigram. opinatiuus Pyrrho.

Σκέπτομαι, μ. ψομαι, π. εμμαι, conſydero, mecum conſydero, diſpicio, inſpicio, habeo in oculis, video. ὁρῶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ſpeculor, θεωρῶ, exploro, tracto, βουλεύομαι, decerno, prouideo, φροντίζω, meditor, cogitatione complector, in animo conſtituo, animũ intẽdo, φιλοσοφῶ, video, i. animaduerto. Philo de mũdo, σκεπτέον δὴ καὶ περὶ ἀφθαρσίας de immortalitate videndum. Iſocr. ad Nicocl. σκεπτέον τί τῶν βασιλευόντων ἔργον ἐστὶ, quod ſit regum munus vidẽdum eſt. σκεψόμεθα, ἐπισκεψόμεθα, Ariſtoph.

Σκέπω, tego, operio, munio, prætexo. Alex. Aph. ἐπὶ λεβήτων σκεπομένων, in opertis lebetis.

Σκέραφος, ου, ὁ, conuitium.

Σκερβολέω, & σκερβόλλω, cõuitior, λοιδορῶ, κερτομῶ, ...λω, Ariſtoph. Interpr.

Σκέρβολος, ου, ὁ, impoſtor, conuitiator.

Σκευαγωγίαι, ſarcinæ.

Σκευαγωγῶ, ſarcinas colligo, refero, ſarcinas & vaſa veho, cõuaſo. σκευαγωγεῖν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν, vaſa legere ex agris, quod fit metu incurrentiũ hoſtium, Dem. αὐτόθι. quod mox poſtea ibidẽ dicitur μετασκευάζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα.

Σκευάζομαι,

Σκευάζομαι, ornor, induor, armor. σκευάζεται ἀρώμασι, conditur aromatibus. Item colligo neceſſaria ad iter, conuaſo. Item paro. Plato 2. de Repub. ἐκ τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, i. σκευάζοντες, ex hordeo farinã conficientes. σκευάζειν, conficere, de medicamento ſeu oleo, Galenus ad Glauconem.

Σκευάζω, μ. άσω, π. ακα, apparo, compono, condio, conficio, molior, ſtruo, conſtruo, affingo, exprimo. Itẽ veſtio, cultu compono, & induo, adorno, exorno, concinno, inſtruo, armo, armis contego, Bud. Com. ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, Ariſtophanes, id eſt, te vt Herculem ornaui, te effeci Herculem.

Σκευαθήκη, ης, ἡ, armarium, hoc eſt, repoſitorium vaſorum, quæ ornamento magis ſunt domui, quàm in vſum quotidianum comparata. malim σκευοθήκη.

Σκευάριον, ου, τὸ, vaſculum, vas, parua ſupellex, vtenſilis res. Ariſtophan. in Pluto, ἅπαντα δ' ἡμῶν ἀργυρίου καὶ χρυσίου τὰ σκευάρια πλήρη 'στιν, omnia vaſa plena ſunt argẽto & auro.

Σκευασία, ας, ἡ, compoſitio, conditura, Dioſcor. σκευασίαι φαρμάκων, confectiones medicamentorum, Galen. ad Glaucon. Item conditio & apparatus ciborum, condimentum, Bud. Com.

Σκεύασμα, apparatus ciborum, σκευασία.

Σκευαστὸς, οῦ, ὁ, factitius, compoſitus. Plato de Rep. 6. poſuit pro eo quod opificio conſtat. Et Epiſt. 7. περὶ σώματος ἅπαντος, σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, de quouis corpore ficto & naturali, i. artificiali, ſeu, vt loquitur Virg. arte laborato. σκευαστὸς οἶνος, factitium vinum, Dioſcor. Libr. 5, cap. 37.

Σκευοφόρος, ſarcina.

Σκευὴ, ῆς, ἡ, habitus, veſtis, veſtitus, cultus & ornat⁹, geſtamen, vt στολὴ & κατασκευή. τὴν σκευὴν ἀφῃρημένος, Ariſtoph. habitum ſcenicum & ornatum auferens. Itẽ armamenta nauis, in Act. Apoſt. cap. 27, τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἔρριψαν. vel inſtrumentum nauticum, quia σκευὴ ſignificat inſtrumentum, vt κατασκευὴ, hoc eſt, τὰ σκευὴ τὰ κατ' οἶκον, πυτίνη τὰ ἔπιπλα, authore Polluce. Item σκευὴ, armatura, apparatus, de apparatu militari, Demoſth. σκευὴ τῶν ὅπλων, genus armorum, Thucyd. σκευῇ ψιλῇ χρώμενος, leui armatura vtens, Idem.

Σκευοθήκη. vide Σκευαθήκη.

Σκευοποίημα apud Plutarch. pro habitu ſcenico, hoc eſt, pro inſtrumento ſcenico & cultu apparatúque ſcenicorum.

Σκευοποιὸς, qui perſonas & alia ſcenica apparat. σκευοποιοὶ, qui habitus ſcenicos parant. οἱ ποιοῦντες τὰ σκευοποιΐα, Ariſtophan. Interpr.

Σκευοποιοῦμαι, inſtructus ſum & exornatus gemmis & aliis rebus pretioſis. Accipitur & pro ſuo Actiuo.

Σκευοποιῶ, inſtruo, armo, fabricor, κατασκευάζω.

Σκεῦος, εος, τὸ, vas, vaſculum, geſtamen, τὸ ἀγγεῖον. σκεῦος ὀστράκινον, vas fictile, Leuit. 14. σκεῦος ἐκλογῆς, Act. 9. de Paulo, Eraſmus interpretatur organũ electum. τὰ σκευὴ dicuntur armamenta, ſupellex, ſarcinæ, impedimenta, & quæcunque vtenſilia. σκεύη τριηρικὰ, armamenta triremium, Demoſth. σκεύη καὶ χρήματα, Plato de Leg. χρήματα καὶ σκεύη, ibidem mox. Item apparatus, ornamenta. οὐκ ἔσται σκεύη ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικὶ, non induetur mulier veſte virili, Deuteron. 22. γεωργικὰ σκεύη, ruſtica inſtrumenta. τὰ σκεύη τῶν βοῶν, iuga boum, 2. Reg. 24. τὰ τῶν ἵππων σκεύη, Xenoph. lib. 4. Pæd. Cyri, i. ornamenta equorum: Philelphus vaſa equorũ exponit. σκεύη πολεμικὰ, arma bellica, Iudicum 18. & 1. Regũ 13. ἐγένετο αὐτῷ αἴρων σκεύη αὐτοῦ, factus eſt eius armiger, 1. Reg. 16.

Σκευοφόρα κτήνη, iumenta ſarcinaria & clitellaria.

Σκευοφορέομαι, feror tanquam ſarcina, vel ſarcina mea geſtatur. & eſt militum, qui calonibus & iumentis ſarcinariis vtuntur.

Σκευοφορέω, μ. ήσω, π. ηκα, fero ſarcinas, calonum eſt & iumentorum. Neutr. abſol. dicitur & σκευοφορεῖν, vt vult Interpr. Ariſtophanis.

Σκευοφορία, phalangæ quibus baiuli ferendis onerib⁹ vtuntur. Pollux ex Platone ſcribit τὸ σκευοφόριον.

Σκευοφόρον, ου, τὸ, impedimentum exercitus & ſarcina. de bellicis ſarcinis Plutarch. in Othone.

Σκευοφόρος, ου, ὁ, ferens ſarcinas in exercitu, lixa, calo. Bayf. τὰ σκευοφόρα, quæ portant impedimenta.

Σκευοφυλακέω, cuſtodio ſarcinas.

Σκευοφύλαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, qui vtenſilia cuſtodit, armarii cuſtos.

Σκευόω, inſtruo, paro.

Σκευωρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, in malam partem, & idem ferè quod συσκευάζομαι, i. ſtruo, molior, capto, ἐπιβουλεύω, contechnor, incœpta inſidioſa ſuſcipio, atque adorior, adorno, machinor, ex præparato conficio. Demoſth. καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο, &c. quem locum Bud. exponens dicit σκευωρίαν dictam eſſe à ſeruandis vaſis, i. ἀπὸ τοῦ σκεύους καὶ ὤραν. σκευωρίαν autem aliquando ſignificare captationem: & σκευωρεῖσθαι, fraudulenter aliquid agere, moliri & captare prædam. σκευωρεῦνται περὶ τὴν νεοττιὰν, nidum violo, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 32. Accipitur tamen paſſiuè etiam ἐσκευωρημένος pro fictus, & impoſturæ plenus. ἐσκευωρημένον, συνεσκευασμένον, συγκεχροτημένον, i. cõflatum ſeu coitione & conſenſu multorum adornatum, Bud. in dictione Conflare, in Epiſt. Eſt etiam ſatago, perſcrutor, & excutio omnia ſagaciter & curioſè, & prædonũ more, Plutarch. Et σκευωρούμενος, captator etiam & qui imminet occaſioni prædæ & intentus eſt, inſtánſq; cuſtodum negligentiæ. σκευωρούμενοι περὶ αὐτὰ, Demoſth. fraudulenter agentes. Aliquando accipitur in bonam partem pro tracto, molior, & ſatago. Et dicitur ἀπὸ τῆς τῶν σκευῶν φυλακῆς, οἱονεὶ τὰ σκεύη ὁρᾶν, Bud. Com. σκευωρούμενοι καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, parantes ac purgantes locum, Plutarchus in Camillo.

Σκευωρέω, idem.

Σκευώρημα, ατος, τὸ, commentum, inſidiæ, inſidioſa molitio, & fraudulenta rerum machinatio. molimen fraudulentum & captioſum, ſolertia inſtructa, Budæus in Epiſt. poſter.

Σκευωρία, ας, ἡ, idẽ quod σκευώρημα, i. calumnioſa actio, κατασκευὴ, quadruplatoria perſcrutatio, Demoſthen. Significat etiam περίεργον φυλακὴν καὶ ἐπιμέλειαν, hoc eſt, curioſam, delatoriámque obſeruationem & cuſtodiam, quod etiã interdũ in bonam partẽ accipitur. ἀπολλυμένης τῆς θηλείας αὐτοὶ ἄρρενες περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιοῦνται τὴν σκευωρίαν, mortua fœmina, mares ipſi officio matris funguntur in pullos, ductando, &c. Ariſtot. lib. 9. Animal. Eſt etiã vehemens occupatio circa aliquid & delectatio. διὰ τὴν περὶ ταῦτα σκευωρίαν, propter eam ipſam qua vtuntur ſolertiam, Ariſtot. lib. 1. de generat. Animal.

Σκευωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui vaſa & arma cuſtodit.

Σκέφασος, ου, ὁ, compoſitus.

Σκέψις, εως, ἡ, cõſyderatio, conſilium, deliberatio, opinatio, diſceptatio, diſputatio, diſcuſſio, propoſitio, propoſitum, quæſtio, animaduerſio, traditio, præceptio, cogitatio, cõmentatio, θεωρία. σκέψιν ποιεῖσθαι, diſſerere, Plato de Leg. σκέψιν πᾶσαν ποιήσασθαι, diligentiſsimè conſyderare., Ibidẽ. σκέψις ἡ πορείας, viæ propoſitum, Idẽ ibidem.

Σκέπτω, concludo.

Σκηνάομαι, & Σκηνέομαι, & Σκηνόω, idem quod σκηνόω. σκηνωσάμενος, tabernaculum faciens, Plato in Leg. σκηνησάμενος καλύβην, qui latibulum conſtruxit, Thucyd. ἐσκηνωμένοι, hoſpitati, habitacula habentes.

Σκηνίτης, οῦ, ὁ, in ſcena vel tentorio habitans, ſcenam quandam inhabitans vel vmbraculum, Etym.

Σκηνόω, μ. ώσω, π. ωκα, incumbo, maneo.

Σκηνὴ, ῆς, ἡ, ſcena, vmbraculum, & ea theatri pars, quæ inter duo cornua pertenditur: tentorium, quod ab ruſticis inumbrationis cauſa excitari ſolitum erat, tabernaculum, medium theatri oſtium. σκηναὶ dicuntur quæcunque in caſtris aliiſve locis ex frondibus, culmis, pel-

libus tabuliſque temporalia domicilia, quales ſcenæ in hortis aliquando ad vmbram eriguntur. vnde σκηνοποιεῖσθαι verbum apud Dioſcorid. lib. 2, cap. 178. Latini antiqui attegias omnia hæc vno nomine vocarunt. Iuuenalis, Dirue maurorum attegias. hæc ex Marcel. apud Dioſcorid. lib. 2. σκηνὴν ποιῶ, facio tabernaculum, Thucyd. σκηνὰς πήγνυσθαι, ſcenas conſtituere, Plato de Legib. Item σκηνὴ, ſcena, id eſt, luſus, fraus, ornatus tragicus, ornatus quidam muliebris. ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος, actio fabulæ, ſic Eraſ. in fine argum. tragœdiæ Hecubæ Eurip. vide in Chiliad. Scenæ ſeruire. οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ſcenici & hiſtriones. σκηνὴ itẽ pro conuiuio. σκηνὴν διαλύειν, ſoluere conuiuiũ. τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυον, Xenophon, conuiuium in lectum diſſoluerunt, i. cubitum ſe contulerunt.

Σκηνίδιον, ου, τὸ, tabernaculum.

Σκηνικὸς, οῦ, ὁ, ſcenicos agones exercens, Bud. in Pand.

Σκηνῖται, οἱ, populi Nomades in tabernaculis degẽtes.

Σκηνοβατοῦμαι, in proſcœnium in comœdia prodeo.

Σκηνοβατῶ, peruulgo, traduco, omnium oculis expono, infamo.

Σκηνογραφία, ας, ἡ, eſt frontis & laterum abſcedentium adumbratio, ad circiniq; centrum omnium linearũ reſponſus. Plutarch. πάντα πράγματα τραγῳδίας ὄντα καὶ σκηνογραφίας, omnes res dignæ tragœdia & ſcena, Cæl. lib. 5, c. 8.

Σκηνόγραφος, ſutor tabernaculorum.

Σκηνόομαι, τὸ σκηνῶ.

Σκηνοπηγία, τὰ, ſcenopegia: à σκηνὴ & πήγνυμι, hoc eſt, à fingendis tabernaculis. Latini aſpirationem perperam addunt. Feſtus dies erat Hebræorũ, quem celebrabant gratias Deo agentes propter cõuectas fruges menſe Septembri, confectiſque tabernaculis tanquam ſub dio agentes lætabantur: vnde pſalmos quoſdam, qui inſcripti ſunt Pro torcularibus, Dauid, vt nonnullis placet, conſcripſit in hunc diem feſtum, vt docet Theophylactus in cap. 7. Ioan. Inuenitur genere etiam Fœmin. ἡ τῆς σκηνοπηγίας ἑορτὴ, Zachariæ Prophetæ 14, dies feſtus tabernaculorũ. σκηνοπηγία quoque ab Ariſtotel. dicitur nidi conſtitutio illa, quam miro ingenio excogitãt hirundines implicito feſtucis luto, ad lutariæ paleationis normã, quę ἀχύρωσις appellatur. Inquit enim l. 9. de Animal. natura, ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία φανερὸν ποιεῖ, & c. i. hirundo in fingendo conſtituendóque nido id clarè oſtendit.

Σκηνοποιΐα, ας, ἡ, locatio tentoriorum.

Σκηνοποιὸς, οῦ, ὁ, tentorii artifex, aulæorũ texendorum artifex, aulæorum textor, qui aulæa texit, Acto. cap. 18.

Σκηνοποιοῦμαι, & Σκηνοποιῶ, tabernaculum excito, domum facio & coagmento, in tentoriis moror. σκηνοποιεῖσθαι, tabernaculum effingi, ſcenas & topiariũ tabernaculum fieri, Dioſc. l. 2, cap. 179, καυλοὺς καὶ ἕλικας αὔξανομένους ἐφ' ἱκανὸν, ὥστε καὶ σκηνοποιεῖσθαι, caules & capreolos tantùm adoleſcentes, vt topiarium quoddam tabernaculũ effingere videantur, Ruellius: vt ſufficiant operi topiario, Barbarus: vt ſcenas etiam & tentoria inumbrent, Marcellus. σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς τρυφῆς, Nazanz. in Orat. ventri delicias concinnantes, ſic Beroaldus.

Σκηνορραφεῖον, τὸ, officina coriarii.

Σκηνορράφος, ου, ὁ, ſutor, coriarius.

Σκῆνος, εος, τὸ, habitatio, cella, tabernaculũ, tentorium, ornatus muliebris.

Σκηνόω, μ. ώσω, π. κα, habito, contubernor, habeo caſtra, tabernaculũ habeo, caſtra metor, pono tentorium & erigo, κατασκηνῶ, obumbro. Neutr. abſol. hoc verbum à tabernaculis dictum eſt, vt intelligas temporariam habitationem, vt adnotat Eraſm. in cap. 1. Ioann. καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, & habitauit inter nos. σκηνοῦν ἐρείπια, rudera habitare, Plutarch. in Camillo.

Σκηνύδριον, ου, tugurium.

Σκήνωμα, ατος, τὸ, habitaculum, tentorium, papilio, tabernaculum, habitatio, σκηνή.

Σκηνωτὴς, οῦ, ὁ, qui in tabernaculis agit.

Σκηπάνιον, ου, τὸ, ſceptrum, baculus: à verbo σκηρίπτω.

Σκήπτομαι, μ. ψομαι, π. μμαι, fingo, ſimulo, tergiuerſor, illudo, cauſificor, prætexo, προφασίζομαι, prætextu vtor, cauſa quapiam excuſo, αἰτιολογοῦμαι. Demoſt. κατὰ φιλίππου β. Ariſtophan. in Pluto, Δι. σὺ δ' ἔμπορος; Συκ. ναὶ, σκήπτομαι γ' ὅταν τύχω, i. næ, fingo quidem pro re nata me eſſe mercatorẽ, i. me eſſe profiteor. ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, ſe furere ſimulauit, Plutarch. de Solone in eius vita. σκηψάμενος ἀρρωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, ſimulata corporis aduerſa valetudine, magiſtratu ſe abdicauit, Idem in Camill. σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, diſsimulo me ſcire, Herodot. σκηπτόμενος πρὸς αὐτὸν οὐ βοηθέω, tergiuerſans illi opem nõ fero, Thucyd. Item pro innitor, incumbo, hæreo. Apoll. 2. Arg. βάκτρῳ σκηπτόμενος. Et pro defendo, vt σκήπτομαι ὑπέρ σου, defendo te, ſum tibi patronus, Plato in Leg.

Σκηπτὸς, οῦ, ὁ, fulmen violentum, i. quod effracta nube & illiſa impetu in terram decumbit, vt docet Ariſtotel. de mundo. Idem ibidẽ enumerans genera κεραυνῶν, i. fulminum, inquit, σκηπτοὶ δ' ὅσοι κατασκήπτουσιν εἴς τι, i. quæcunque fulmina in quiduis illiſa ſint, σκηπτοὶ dicuntur.

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ, ſceptriger. Iliad. α, σκηπτοῦχος βασιλεὺς, i. σκηπτροφόρος.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, ſceptrum, ſcipio, cui innitimur: à σκηρίπτεσθαι vel σκήπτεσθαι. Pro baculo mendici Homer. Odyſ. Accipitur tamen pro eo ſcipione, quẽ reges geſtabant auratum & eburatũ, βασιλικὴ ῥάβδος: & ſignũ erat vel imperii, quale Agamemnoni datur latè imperitanti: vel orationis, quale concionator Telemachus dicitur habere: vel iuſtitiæ, quod Achilli datur, qui iniuria affectus per ſceptrum, velut iuſtitiæ ſymbolon, iurat. Iliad. α. Vide in Chiliad. Eraſm. Aliud ſceptrum, aliud plectrum. σκῆπτρον βενιαμὶν, cap. 10. lib. 1. Regum, exponitur tribus Beniamin: ibidem etiam familia.

Σκηπτροφόρος, ου, ὁ, rex, ſceptrifer.

Σκήπτω, μ. ψω, π. φα, fulmino, irruo, σφοδρῶς καὶ βιαίως καταφέρομαι. Item fingo, ſimulo, προφασίζομαι, occaſionẽ inuenio, innitor, innitor baculo, Odyſſ. ρ. & ω.

Σκήπων, ωνος, ὁ, baculus, ſcipio, σκῆπτρον.

Σκηρίπτομαι, vel Σκηρίπτομαι, innitor, fulcior.

Σκηρίπτω, nitor. Apoll. 2. Argon. de bobus, χηλαῖς σκηρίπτοντες, vngulis innitentes, id eſt, τοὺς ὄνυχας ἐρείδοντες, ἐμπήγνυντες. vnde τὸ σκηπάνιον.

Σκῆψις, εως, ἡ, fictio, πρόφασις, ſimulatio, fictũ refugium, excuſatio, prætextus, cauſa, gratia, πρόσχημα, velamen, παραπέτασμα, tentamentum, commentum, falſum teſtimonium. σκῆψιν προθέμενος τὴν ξενίαν, prætendens hoſpitium. σκήψεις καὶ προφάσεις ἐροῦ, Demoſt. σκήψεις ταῦτα καὶ προφάσεις ῥᾳθυμίας, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. Eſt etiã nomen vrbis in Troia, Etymol.

Σκιὰ, ᾶς, ἡ, vmbra, adumbratio: quaſi κιά. nam κίειν, comitari eſt.

Σκιαγραφία, adumbratio, ductus & inumbrata pictura, prima picturæ lineamenta, inanis ſpecies. Plato 2. de Rep. πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον, me mihi virtutis ſimulacrum prætendere oportet.

Σκιαγραφικὸς, vmbratilis.

Σκιαγράφος, qui rem adumbrat.

Σκιαγραφῶ, adumbro, hoc eſt, rem non ſolidam exprimo, ſed per vmbram edo, ac fallaci ſimulacro repræſento, leuiter informo, lineari pictura vmbratiliq; aliquid fingo & ſimulo, quales ſunt imagines picturæ vmbratilis, quod & ὑπογραφεῖν & ὑποτυποῦν dicitur. σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν, adumbrans ſiue vmbratiuè repræſentans veritatem, Nazanz.

Σκιάδες, rami prægrandes vmbrã facientes, attegiæ.

Σκιαδεὺς, έως, piſcis vmbra, quẽ Athen. σκίαιναν vocat.

Σκιάδιον, ου, τὸ, vmbella, vmbraculum, σκίασμά τι, pileus latus, veluti vulgò ſtramineus aduerſus ſolis ardores. Item rotundum illud veluti velamentũ in herbis, vt in aniſo & fœniculo, i. muſcarium. ἐπ' ἄκρου σκιάδιον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ

ϰ, τὸ σπέρμα, in cacumine muſcarium in quo ſemen depẽdet, Dioſcorid. lib. 3, cap. 58. & 62. vbi Ruellius capitulium exponit, alii vmbellam.

Σκιάζω, inumbro, obumbro, tego, velo, opaco. Sic Cicero 1. de Nat. deorum, Quum autem terram nox opacaſſet, tum cælum totum cernerent aſtris diſtinctum. Et eodem lib. Sol quum terras larga luce compleuerit, eaſdem modò his, modò illis ex partibus opacet. Euripid. σκιάζω φόνον, velo malas, adumbro, i. vmbram eis cōcilio & affero. vnde συσκιάζω τὴν γένυν, i. barbeſco, pubeſco. Dicitur & σκιάω. vnde ὑποσκιάω. κλάδοις σκιάζονται, ramis fici teguntur, Plutarch. in Camillo.

Σκιαθήρας, quaſi dicas vmbræ indagator, inſtrumentũ autem gnomicon eſt, quo etiam architecti metandis vrbibus vtebantur. vide Σκιόθηρον.

Σκίαινα, ἡ, vmbra piſcis, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 19.

Σκιαμαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, pugno cum vmbra, ad vmbrã pugno, vmbratilem pugnã pugno ſeu exerceo, vmbratili certamine depugno, quod faciunt ii qui ſecum ipſi pugnã meditantes, nemine repugnante concertant. Dicitur prouerbio de inaniter laborantibus. de quo Eraſ. Chiliad. Plato in Apolog. Socr. οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδὲ ἐλέγξαι οὐδένα, ἀλλ' ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον ϰ, ἐλέγχειν, μηδενὸς ἀποκρινομένου.

Σκιαμαχήσας, εντος, ὁ, crebris ictibus aerẽ inanẽ feriens.

Σκιαμαχία, ας, ἡ, ſimulata & vmbratilis armorum meditatio, ſiue pugna, & genus leuioris exercitationis, veluti pilarum luſus: vulgò ſcrimia. Abiit in prouerbium de iis quæ fieri nequeunt. Plutarch. eleganter ſcribendi ſtudium, quo garriendi pruritũ ſedari poſſe putat, σκιαμαχίαν nuncupat.

Σκιάομαι, vmbra tegor.

Σκιάποδες, οἱ, populi Libyę, ſic dicti quòd maiore æſtu humi iacentes reſupini vmbra ſe pedum protegant, vt inquit Plinius.

Σκιαρὸς, vmbroſus, Plato.

Σκιὰς, opus topiarium, ſcena, attegia, camera è frondibus & arbuſtis, Plutarch. in Themiſtocle, de Xerxe prę lium nauale ſpectante, καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ, ſub tabernaculo aureo ſedens. Item σκιὰς, vmbra corporis, ramus grandis, locus choro & canticis deſtinatus, Etym.

Σκίασμα, ατος, τὸ, vmbra, vmbratio.

Σκιατροφία, vita vmbratilis, quum quis in vmbra degit ſemper, deliciæ & otium vmbratile.

Σκιατροφέομαι, vel Σκιατραφέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, nutrior in vmbra, in vmbra coaleſco, vmbraculis fruor, in vmbraculis dego, in ſolem non prodeo, Xenoph. Dicitur & ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων, iiſque qui in deliciis vmbraculorum aſſueti, aduri à ſole nolunt, Athen. Et voce actiua ἐσκιατραφηκὼς, pro ἐσκιατραφημένος, Bud. Com.

Σκιαυγεῖν, cæcutire, ἀμβλυώττειν.

Σκιάω, tenebris ſeu vmbra tego. ὁδ. ο. σκιόωντο ἀγυαί.

Σκίγγος, ν: ſic ſcribitur lib. 3. Dioſc. cap. 144. Sincus, Ruell. & Barbarus: Singus, Marcellus. dicitur tamen σκίγκος lib. 1. Dioſc. cap. 71. pro crocodilo terreſtri.

Σκιδακὸς, οῦ, ὁ, trachurus piſcis.

Σκιδαρὸς, tenuis, ἀραιὸς, exilis, rarus.

Σκίδιον, ν, τὸ, aſſula.

Σκίδναμαι, ſpargor, diſpergor, diſſipor. Homer. Iliad. α, αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο χ' κλισίας, i. ἐσκεδάννυντο, ἐσκορπίζοντο. σκίδνασθαι, σκορπίζεσθαι, idem Odyſſ. ἅμα ἠελίῳ σκιδναμένῳ, ſimul atque refulſit ſol, Herodot.

Σκίδνημι, ſpargo, diſſipo. vnde διασκίδνημι.

Σκιερὸς, οῦ, ὁ, vmbroſus, opacus. Heſiod. φεύγειν δὲ σκιεροὺς θώκους.

Σκιηθρέομαι, fruor vmbraculis, τὸ σκιατροφέομαι.

Σκιθρωπάζει τὸ πρόσωπον, demittit vultum. σκυθρωπάζει malim.

Σκίληνμα, ariditas, σύμπτωσις.

Σκίλλα, ης, ἡ, ſcilla, herbæ genus, Dioſcorid. lib. 2, cap. 205. in dictione Σχινόκεφαλος. Scilla, arbuſcula, quæ & in terra & in mari viuere poteſt, Theophr. l. 1. hiſt. pl. c. 5.

Σκιλλητικὸν ὄξος, ſcilliticum acetũ, Marcellus: ſcillinum acetum, Ruellius à ſcilla. dicitur & vinum & oleum ſcilliticum, quòd ſcilla herba contuſa commiſceatur, Dioſcorid. lib. 2, cap. 205. & lib. 5, cap. 27.

Σκιλλητικὸς οἶνος, ſcillinum vinum, de quo Dioſcorid. lib. 5, cap. 28. vbi tamen σκιλλιτικὸν legitur.

Σκιλλώδης, ſcillinus, ſcillaceus, ad ſcillæ figuram accedens, Dioſcorid. lib. 2, cap. 204. Theophr. lib. 1, cap. 8. de cauſ. plant. οἷον αἱ τε σκίλλαι ϰ, ὅσα σκιλλώδη, id eſt, ceu ſcillæ cæteráque huiuſmodi.

Σκιμαλίζειν, pertentare digito an gallinæ oua conceperint. Item medium oſtentare digitum, quo ſummus contemptus ſignificatur. Fuit enim priſci moris, vt ſi quos floccipenderent, aut inſigni contumelia, vel deformi conuitio afficerent, id obiectu medii digiti protenti, non autem compreſſi, denotarent, Alexand. Genial. lib. 4, cap. 26.

Σκιμαλίσω, ἐξυβρίσω ἢ χλευάσω, Ariſtoph. Interpr.

Σκιμβάζω, μ. άσω, π. ακα, claudico, χωλεύω.

Σκίμβολος, ν, ὁ, fatuus, ſtolidus.

Σκιμβὸς, οῦ, ὁ, loripes, claudus.

Σκίμπων, ſcipio, σκήπων, σκίπων.

Σκίμπος, & Σκίμπους, οδος, ὁ, ſcabellum, ſella, pheretrum, ferculum, lectus humilis & mutilus, grabatus. Ariſtoph. νεφ. χάμαζε τούτῳ θὲς τὸν ἱερὸν σκίμποδα. vbi Interpr. τὸν κράβατον σκίμποδα λέγουσιν Ἀττικοί. οἱ δὲ φασι σκιμπόδιον, ἰδίως δὲ λέγουσι τὸ χωλὸν κραβάτιον: σκιμπάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν φασὶ τοῖς παλαιοῖς εἴρηται, παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας.

Σκίμπτομαι, & Σκίμπτω, μ. ψω, π. ιμφα, figo, innitor, Actiu. Accuſ. iung.

Σκίμπων, ωνος, baculus, βακτηρία, ῥάβδος, σκυτάλη, Interpres Apollon. Rhod. σκίμπωνα προτείνοντα, ſcipionẽ prætendent, Herodot. lib. 4. ſic Valla. vide ne ſcamnum aut ſcabellum ſit exponendum.

Σκίναξ, κος, ὁ, agilis, velox, ſaltabundus, σκιρτητικὸς, Nicander.

Σκίναρ, ος, τὸ, fœtura, φύτευμα, ἀπὸ τοῦ σκιρτᾷν. σκίναρ ναρὸν, recens animal, Nicander de muſtella.

Σκινδαψὸς, οῦ, ὁ, inſtrumentũ muſicũ. legitur & κινδαψός.

Σκινδαλαμὸς, vel Σκινδαλμὸς, οῦ, ὁ, aſſula, fragmentum, minutum ramentum quod à pennis raditur ac lignis, τὸ λεπτότατον ξύσμα τῶν καλάμων ϰ, ξύλων, ac propriè fragmentum ſeu aſſula in longum potius, quàm in latitudinem diſſecta. σκινδαλμοὶ, paruæ tabellæ, Ariſtoph. Interpr. in dictione πίνακες. Dioſcor. lib. 1, cap. 17, εἰς πολλοὺς σκινδαλμοὺς θραυόμενος, qui aſſuloſè frangitur. Pro nugis & quiſquiliis Ariſtoph. νεφ. λόγων ἀκριβῶν σκινδαλμοὺς μαθήσομαι, i. λεπτολογίας, argutiolas, rationũ minutias & ſubtilitates.

Σκινδαλαμοφράστης, qui meras argutias crepat, ſubtilitates effutiens, ſubtiliter deblaterans, nugatoriè ſubtilia diſſerens, inſignis nugator.

Σκινδαλίζειν & Σκινδαλίζειν, medio digito naſum alicuius fodere & ferire, Euſtath.

Σκινδαψὸς, genus plantæ ſimilis hederæ apud Nyſam in India, inquit Apollonii Interpres.

Σκινδίζομαι, calcitro, λακτίζομαι.

Σκινθοὶ ϰ, κολυμβηταὶ, homines nantes, ſeſéque ſubmergentes, Gaza lib. 4, cap. 7. hiſt. plant. Theophr.

Σκιὸς, ίδος, ἡ, vmbra piſcis, qui & σκίαινα, Gal. de alim.

Σκιογραφεῖν, adumbrare, deſignare. cum Accuſat. Nazanzenus in Orat.

Σκιογραφία, ας, ἡ, prior deſignatio, lineamentũ primum picturæ.

Σκιογράφος, vmbræ pictor, Bud. in Epiſt. poſter.

Σκιοειδὴς, vmbratilis, vmbrã præ ſe gerẽs, vmbroſus.

Σκιόεις, εντος, ὁ, amplam vmbram faciens, obſcurus, opacus. Homer. Iliad. α. οὔρεά τε σκιόεντα, &c. μέγαρα σκιόεντα, σύσκια διὰ τὸ ὕψος, Idem in ὁδ. Et in neutro σκιόεν pro

σκιόεν. Apoll.2.Argon. ἄλσεϊ τε σκιόεντι ἄρησε.

Σκιόθηρον, τὸ, locus captandæ vmbræ idoneus. Et σκιόθηρα, inſtrumenta quædam mathematica ſunt, Plutarc. in Marcel. vide Σκιαθῆρας.

Σκιομαχία, ας, ἡ, idem quod σκιαμαχία.

Σκιόποδες, οἱ. vide Σκιάποδες.

Σκιοτροφία, vmbratilis educatio.

Σκίουρος, ου, ὁ, animalculum quod cauda ſibi vmbram facit, meminit eius AElian. & Oppian. 2. de venat. Sciurus genus animalis, quod quoties ſub dio eſt atque non ſub tecto, cauda ei pro tecto eſt atque vmbra: vnde nomen ſciuris, ἀπὸ τῆς σκιᾶς τῆς οὐρᾶς.

Σκιόωντο, inumbrabantur, obſcurabantur.

Σκίπων, baculus, ſcipio, Etym.

Σκιπὸς, οῦ, ὁ, ſordidus, auarus. melius σκνιπὸς vt infrá.

Σκίπτω, pungo.

Σκίπων, ωνος, ὁ, idem quod σκίπων.

Σκίπωνις, ιος, idem. item radius.

Σκιράδιον ἄκρον, Sciradium promontorium ad Salaminem inſulam, Plutarch. in Solone.

Σκιρῖται, Sciritæ apud Lacedæmones, procubitores erant qui obſeruabant ne quis noctu extra phalanga progrederetur. Præterea Sciritæ primi inibant pugnã: hæc Phileph. in lib. de repub. Lacedæmoniorum. Vide Stephanum in dictione Σκίρος.

Σκίρος, ſordes, abominanda, Etym.

Σκιρὸς, οῦ, aſſula. Vtitur Vitruu. pro fragmentis quæ marmorarii ex operibus deiiciunt, σκινδαλμός.

Σκιρόω, valde ſordeo.

Σκίῤῥα, vel Σκίῤῥος, terra alba vt gypſus.

Σκιῤῥὰς γῆ, λευκή τις ὡς γύψος, καὶ ἀθηνᾶ σκιῤῥάς, Ariſtophan. Interpres.

Σκίῤῥον, τὸ, ſqualor & ſordes caſeorum, τὸ ῥυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, Ariſtoph. Interpr. vnde ἐσκιῤῥωμένον.

Σκίῤῥος, ου, ὁ, durities, dura hepatis affectio, affectio in aliqua muliebrium locorum parte facta, quæ tactui non cedit, inæqualiter tumet & ſine dolore plerunque eſt. Quid autem differat à σκλήρωμα, vide paulò inferius.

Σκιῤῥοφοριὼν, ῶνος, ὁ, Martius menſis, Gaza lib. 3. hiſtor. plant. cap. 6. ſed Maius ibidem libr. 4, cap. 12, & cap. 18. παρὰ τὸ φέρειν σκίρας ἐν αὐτῷ τὴν θυσίαν, ἤγουν γύψον. ὁ γὰρ θησεὺς ἀπερχόμενος μετὰ μινωταύρου τὴν ἀθηνᾶν ποιήσας ἀπὸ γύψον ἐβάσταζεν, Etymolog.

Σκιῤῥόω, induro, σκληρύνω, obdureſco. ὁ σκιῤῥούμενος σπλὴν, lien duro tumore vitiatus, Alexand. Aphrod. σκιῤῥούμενοι ἀδένες, incaleſcentes adenes, Gaza lib. 2. Probl. Alexand. Aphrod. ἐσκιῤῥωμένοι σπλῆνες, lienes præduri, duri lienes, lienis durities, durati lienes, durities lienum, Dioſcor. lib. 1, cap. 161. τὰ ἀποσκιῤῥούμενα, τὰ τετυλωμένα, partes obdureſcentes, vt calloſa genua pedum veſtigia, quæ & occaleſcere etiam dicuntur: ſic Bud. in Epiſt.

Σκιῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus, aridus.

Σκιῤῥωθεὶς, έντος, ὁ, induratus, qui fecit callum.

Σκίῤῥωμα, ατος, τὸ, idem quod σκίῤῥος.

Σκιρτάω, μ. ήσω, π. ηκα, exulto, ſalio, ſalto, laſciuio, inſulto. Neutrum abſol. Ariſtophan. σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρὸν, &c.

Σκίρτημα, ατος, τὸ, laſciuia, ſaltatio, πήδημα.

Σκίρτης, claſsis ſeu cohors virorum ſexcentorum, qui priuatim militabant, nõ cũ aliis Lacedæmoniis, Etym.

Σκίρτησις, exultatio, Nazanz. in Orat.

Σκιρτικὸς, οῦ, ὁ, petulcus, i. ſaltator laſciuus.

Σκιρτοπόδης, ου, ὁ, laſciuus ſaltator, qui petulantius ſaltat. σκιρτοπόδης σάτυρε, in Epigram.

Σκίρων, ωνος, Sciron ventus, qui & Caurus ab Atheniẽſibus dicitur, quoniam ſpirat à ſaxis quæ Sciron latro incoluit, quem Theſeus interemit. Sciron, onis, in Theſeo Plutarch. pro prædone ipſo quem Theſeus interfecit iuxta agrum Megarenſem è petra deiectum. Fuit autem hic filius κανήθου καὶ ἡνιόχης τῆς πιτθέως, id eſt, Canethi & Henioche Pitthei filiæ.

Σκίταλοι, οἱ, nihili homines & mali.

Σκιφίτιον, corbis è palmeis virgis contexta.

Σκίφος, εος, τὸ, gladius apud AEoles.

Σκιώδης, obſcurus, vmbratilis, vmbroſus, Plutarch.

Σκλέω, areo. vnde ἔσκλαα & ἔσκληκα, exarui. vide Σκέλλω.

Σκλῆμα, oſsis exſiccatio.

Σκληῦναι, tabeſcere, macerari: à σκλῆμι verbo inuſitato. vnde apud Alciphron. ἀποσκληῦναι λιμῷ, fame confici.

Σκληραγωγία, ſeuera educatio, diſciplina. σκληραγωγία τοῦ σώματος, Chryſoſt. περὶ ἱερ. dura corporis educatio.

Σκληραγωγῶ, durè tracto, duriter exerceo, durè & illiberaliter, ac minimè indulgenter educo.

Σκληραύχην, ενος, ὁ, σκληροτράχηλος.

Σκληρεία, ἡ, duritia, durities, induratio, rigor.

Σκλήρεια ξύλα, ligna dura, Theophraſt. libr. 3. hiſtoriæ plant. cap. 10.

Σκληρόγεως, ὁ καὶ ἡ, habens ſolum prædurum.

Σκληρόδερμος, duro putamine conſtans, dura cruſta opertus, intectus cruſta, cruſtatus, tunica dura intectus.

Σκληροκαρδία, ας, ἡ, duritia cordis.

Σκληροκάρδιος, qui duro eſt corde.

Σκληρόκηροι δέλτοι, libelli qui ob ceræ duritiem difficulter inſcribuntur, diu autem quæ inſcripta ſunt retinent, Suid.

Σκληροκοίλιος, laborãs duritie ventris, qui dura eſt aluo, Dioſcorid. lib. 5, cap. 29.

Σκληροπρόσωπος, qui dura eſt facie.

Σκληρὸς, οῦ, ὁ, durus, ſtrigoſus, rudis, craſſus, aſperus, auſterus, rigidus, aſper, prædurus, immitis, calloſus: μαλακὸς ei opponitur. Ariſtoph. ὦ σκληρὲ δαῖμον. σκληραὶ βρονταὶ, dira tonitrua. Heſiod. σκληρὸν δ' ἐβρόντησε, durè & grauiter tonuit. Itẽ σκληρὸς fauorũ vitium quũ putreſcunt.

Σκληρόσαρκα, quæ durioris carnis ſunt.

Σκληρόστρακος, teſta dura tectus, teſtaceus, Gaza.

Σκληροσώματος, ου, ὁ καὶ ἡ, durum habens corpus. Alexãd. Aphrod. lib. 1. Problem.

Σκληρότης, durities, duritia, duritudo, duritas, ſcabrities, ruditas, ἀσάφεια, Hermog. Interpr.

Σκληροτράχηλος, ου, ὁ, duræ ceruicis, qui dura eſt ceruice, quaſi dicas duriceruicus, vt Politianus dixit incuruiceruicum pecus.

Σκληρότριχα, τὰ, quibus duri pili.

Σκληρότριχες, qui duro ſunt capillo.

Σκληροφθαλμία, morbus oculi, quãdo præ duritie palpebræ vix è ſomno aperiuntur, ſordéſque in oculis ſubſiccæ remanent, oculíque propterea ſubruffi: lippitudo durior.

Σκληρόφθαλμος, qui eſt duris oculis.

Σκληρόω, μ. ώσω, π. ωκα, induro. Actiu. Accuſ. iung.

Σκληρυνᾶν, arefacere, oſcitare, pandiculari.

Σκληρύνομαι, indureſco.

Σκληρυντικὸς, οῦ, ὁ, indurans.

Σκληρύνω, obduro, induro, obrigere facio, reddo durum, contraho. Actiu. Accuſ.

Σκλήρωμα, duritia, mola vteri apud Medicos, duriuſculus tumor in aliqua muliebrium locorum parte factus à diutinis & permanentibus inflammationibus, ac æquali tumore creſcens, tactuíque minus repugnans, quíque quum mediocri dolore ſentitur, quum in σκίῤῥῳ contrà fiat, qui tactui non cedit, inæqualitérque tumet ac doloris expers eſt. Vide Marcelli adnotationem lib. 2. Dioſcorid.

Σκληφρὸς, οῦ, ὁ, dicitur qui attenuato & exhauſto corpore, exilis, macer, ſtrigoſus, ὁ σκληρὸς καὶ παραβατικὸς, ὁ τὰ σκληρὰ φέρειν δυνάμενος, Suidas.

Σκνιπὸς, οῦ, ὁ, ſordidus, auarus, μικρολόγος. ſuprà ſcribitur Σκιπός.

Σκνιποφάγος, culicibus victitans, Ariſtot.

Σκνιφὸς, οῦ, ὁ, qui eſt hebeti viſu. Item μικρολόγος καὶ φειδωλός.

περὶ ὧν ἐκ τῶν σκνίπων, i. à volucribus vermiculis minimis, & ligna erodentibus. hoc vocabulũ reprobat Phrynic.

Σκνὶψ, pro κνὶψ, vermiculus erodẽs ligna, culici ſimilis, & culex, Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 3.

Σκοίδης, ὁ, calumniator, διάβολος, λάλος, στωμύλος, loquax, facundus.

Σκοιὸς, οῦ, ὁ, fortis, mollis, varius, tenebroſus. σκοιὸν (inquit Heſych.) ἰσχυρὸν, δασὺ, μαλακὸν, βαθὺ, μέγα, χλωρὸν, ποικίλον, σύσκιον.

Σκοληκοῦσθαι, καὶ σκωληκοῦσθαι.

Σκολιὰ, τὰ, carmina conuiualia, ſic dicta, quòd nõ quiuis ea caneret, ſed eruditi duntaxat. σκολιὰ, μέλη τινὰ ἐν συμποσίοις γινόμενα, Ariſtoph. Interpr. ἔν τινι τῶν σκολιῶν δηλοῖ ὁ ἀλκαῖος ποιητὴς, in quodam ſuorum carminum declarat Alcæus poeta, Ariſtot. lib. 3. Polit. cap. 10. ſic Aretin. Vide Eraſmũ in prouerbiis, Admeti nænia, Carica muſa, Canere ad myrtum.

Σκολιεύω, intorqueo, cap. 40. Iob.

Σκολιὸς, οῦ, ὁ, obliquus, tortuoſus, flexuoſus, incuruus, diſtortus, intortus, confragoſus, malignus, importunus, inæqualis, iniquus, prauus, διεστραμμένος, δυσχερὴς, χαλεπός.

Σκολιότης, ητος, ἡ, tortuoſitas, prauitas.

Σκολιόφρων, iniquus, qui eſt iniquo animo, Nonnus.

Σκολιόω, obliquo, intorqueo.

Σκολομαχαίριον, τὸ, ferramentum chirurgicum ad paxilli effigiem accedens, vt ratio nominis loquitur, cuius in excidendis verrucis formicíſque radicitus, vſus erat.

Σκολόπαξ, ὁ, gallinago auis, quæ in arbore nunquã ſedet, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 8. aliâs legitur ἀσκαλώπαξ.

Σκολόπενδρα, ἡ, ſcolopendra, Dioſcorid. lib. 1, cap. 186. σκολόπενδρα θαλασσία, ſcolopendra marina, genus piſcis, Idem lib. 2, cap. 16. σκολόπενδραι, ſcolopendræ quas centipedes Gaza vocat. ſunt autem terreſtres & marinæ, lib. 4. Animal. cap. 1. centipedæ à Gaza etiam vertitur. De remediis aduerſus ictum ſcolopendræ vide Dioſc. libro 9, cap. 4. de ſcolopendrarum generibus Marcellum apud eundem.

Σκολοπένδριον, ου, τὸ, herba quæ & ἄσπληνον dicitur Dioſcorid. lib. 3, cap. 151. quòd ſcolopendræ beſtiæ folia referant ſimilitudinem: à Marcello ibidem dicitur etiam ſcolopendria genere Fœminino. Hæc herba lienem adiuuat, vt tradit Alexand. Aphrod. Probl. vlt. lib. 1.

Σκολοπίζομαι, adiguntur corpori meo aculei.

Σκολοπίζω, μ. ίσω, figo palum, crucifigo.

Σκολοποειδὴς, ὁ καὶ ἡ, cruciformis, σταυροειδὴς, valli inſtar munitus, Dioſcorid. lib. 1, cap. 134. σκολοποειδὲς, τὸ, cruciforme. Theophr. tale fico folium tribuit.

Σκόλοψ, vel Σκώλοψ, οπος, ὁ, palus, lignum fixum, crux, ſudes, ſpiculum, ſtimulus, aculeus, ſagitta infixa, infixus ſurculus, propriè palus præacutus. σκόλοπας ἕλκει, Dioſc. lib. 4, cap. 251. impactos corpori aculeos extrahit, Ruellius: aſſulas & infixa corporibus extrahit, Hermol. ſurculos corpori infixos, Marcell. lib. 2. Dioſc. cap. 11. σκόλοπας ἀνάγει, extrahit tela corporibus inhærentia, Hermol. adactos corpori aculeos extrahit, Marcel. cap. 28. lib. 2. Dioſcorid. & cap. 204. ποιεῖ πρὸς σκόλοπας. σκόλοπας καὶ ἀκίδας ἐπισπᾶται, extrahit ſpicula & aculeos, Ruell. ſurculos & cuſpides, Marcell. aculeos & quæ infixa ſunt corpori, Hermol. lib. 1. Dioſcorid. cap. 114. Item σκόλοψ, acies, acumen, Heſych.

Σκολύθριον, ου, τὸ, ſcabellum, ſedicula.

Σκόλυθρος, ου, τὸ, illiberalis, ſordidus.

Σκόλυμος, ου, ὁ, cardui ſpecies, Plin. lib. 22, cap. 22. Scolymon quoque in cibos recipit oriens, & alio nomine limonium appellat. frutex eſt nunquam cubitali altior, criſtíſque foliorum & radice nigra, ſed dulci. dicitur & ſcrobilus quòd echinum habeat nuci pineæ ſimilem. dicitur & cinara, quòd cineribus, vt quibuſdam placet, gaudeat. carduus à Gaza vertitur. Heſiod. ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ καὶ ἠχέτα τέττιξ, &c.. σκόλυμον etiam dicitur ab aliquibus herba quæ & κυνόγλωσσον lib. 4. Dioſcorid. cap. 219, λάχανον ἄγριον ἀκανθῶδες.

Σκολυμῶδες φύλλον, folium carduo ſimile, Gaza apud Theophraſtum.

Σκολύπτω, euello, κολούω.

Σκολύφρων, ὁ, durus, operoſus, difficilis, tetricus.

Σκομβρίδες, αἱ, piſcium genera.

Σκομβρίζω, μ. ίσω, π. ικα, muſſito, & laſciuè ludum quendam exerceo, γογγύζω.

Σκόμβρος, ſcombrus piſcis apud AElian. & Ariſtotel. lib. 6. Animal. cap. 17.

Σκοπάρχης, ου, ὁ, præfectus ſpeculatorum.

Σκόπελος, ου, ὁ, ſcopulus, ὑψηλὸς τόπος, ἀφ' οὗ περισκοπεῖν καὶ ἀπιδεῖν ἔστι πάντα.

Σκοπεύω, pro σκοπῶ, Gabrias in fabul. AEſopi. σκοπεύων τὴν ὁδὸν, viam conſyderans, 1. Regum 4.

Σκοπέομαι, & Σκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſydero, animaduerto, obſeruo, cõtemplor, ſpeculor, σκέπτομαι, animo voluto, cogito accuratè, ſpecto, ἀφορῶ εἰς, ἐπιτηρῶ, δοκιμάζω, exploro, indago, quæro, perſcrutor, diſcutio, ἐπιμελῶς ἀναλογίζομαι, διαλογίζομαι, animo complector, reputo, æſtimo, delibero, intueor, in cõſpectu habeo, ὁρῶ, Ariſtoph. σκοπούμενος διάξεις, aſsiduè perpendes. Sic Plato 1. de Repub. nunc voce paſsiua, nunc actiua vtitur. In actiua ſignificatione. σκοπεῖ τοὺς ἄλλους, alios cõſyderat, Thucyd. ἐσκόπουν πάντα πρὸς τοῦτο, Demoſthenes. σκοπῶ περὶ τούτων Xenophon.

Σκοπὴ, ῆς, ἡ, & Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, ſpecula, ſcopulus, ὑψηλὸς τόπος. ὀδ. ξ, ἐπήτριμοι δὲ κατὰ σκοπιὰς ἄνεμοι εἴατο. Apol. 2. Arg. ἀποτμήγει σκοπῇ ἶσον, 1. ὀρφ. σκοπιὴν ἔχοντες, ſpeculantes. σκοπιῶν ψευσθέντες, ſpeculatione fruſtrati, Thucyd.

Σκοπιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, & Σκοπιάζω, inuiſo, ſpecto, ſpeculor. Iliad. κ, ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθών. Apoll. 2, σκοπιάζετο νῆα.

Σκοπιωρέομαι, è ſpecula contemplor, ſpeculor, obſeruo. σκοπιωρεῖται, φυλάττεται, Ariſtoph.

Σκοπιωρὸς, qui è ſpecula contemplatur & obſeruat. Transfertur etiã ad alia. Dicitur & σκοπιήτης, pro eodẽ.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ, cuſtos, ſpeculator, explorator, κατάσκοπος. Homer. Iliad. ϐ, ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε. Sophocl. in Aiace, ὦναξ τῶν ἐφεστῶν σκοποὶ, i. ἐπίσκοποι, ἐπιτηρηταὶ, obſeruatores, i. δεσπόται, domini. σκοπὸς τοῦ γινομένου, rei ſpectator & obſeruator, Xenoph. Item ſpeculatio, conſyderatio, mens, ὅρος, propoſitum, γνώμη, διάνοια, intentio, votum, ſpes, conſilium, quod Latinis vno vocabulo cogitatio dicitur. Vnde ἀπὸ τοῦ σκοποῦ, i. præter propoſitum, præter intentionẽ & conſilium, abſurdè, ab re. τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνω, inſtituti mei ſpe fruſtor. φέρειν τὸν σκοπὸν πρός τι dixit Alexander Aphrod. ad aliquid animum intendere, ſcopum dirigere. σκοπὸν ἔχειν, compotem eſſe voti, in Epigram. Item & propoſitum ſagittariorum, quem ſcopulum Tranquillus vocat. ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, Xenoph. lib. 1. Pæd. vide in Chil. Eraſm. Scopo aberrare, Scopum attingere, Scopo nullo propoſito iaculari. Eas ſignificationes Ianus Laſcar. ſic in Epigrammate complexus eſt, ἦχον μὲν αὐτῆμαρ σκοπὸν ἐλεῖν ἀμοχθὶ καὶ τυχεῖν τῆς ἐλπίδος. σκοποῦ δ' ἁμαρτὼν ἔκπεσε παντὸς σκοποῦ. σκοπεῖ δ' ὅπως γένοιτο κεραυνοῦ σκοπὸς, i. ſperans autem ipſo die ſe accepturũ ſine labore, & ſperata re potiturum: à propoſito autem aberrans, excidit tota mente. reſpicit autem quomodo fiat fulminis deſtinatum obiectum & ſignum.

Σκορακίζω, μ. ίσω, π. ικα, vitupero, conuitior, exinanio, mitto in eremum, ad coruos mitto, in malam crucẽ mitto, profligo, eiicio, damno, odio perſequor.

Σκορακισμὸς, οῦ, ὁ, vituperatio, contumelia, reprobatio, impoſtura, χλευασμὸς, ἀπάτη, ὕβρις, φαυλισμὸς, ἀποδοκιμασία.

Σκοροδάλμη, nidor, allium cum muria tritum, acrementum. vide in Chil. Eraſm.

Σκορδινᾶσθαι, protendere membra cum oſcitatione, capite grauari, pandiculare.

Σκορδινισμὸς,οῦ,ὁ,pandiculatio,apud Galen.

Σκόρδιον,ſcordion,genus herbæ,ſic dictæ quòd allii odorem reſipiat,Dioſc.l.3,c.125.& ibidem Marcellus.

Σκοροδοειδὴς,allii ſpeciem gerens,Dioſc.lib.3,cap.54.

Σκόρδον pro σκόροδον lib.2.Dioſcorid.cap.186. vnde fit σκορδόπρασον,i.ſcordopraſum ſeu ſcorodopraſum, genus allii,ibidem.

Σκορδύλαι,αἱ, ſcordylæ, fœtus thynnorum in Ponto, Ariſtot.lib.6.Animal.

Σκορδύλος,ου,ὁ,ſcordylus, piſcis quem cordylam vocat Plinius.

Σκοροδίζω, ante pugnam gallinaceos alliis præmunio. ἐσκοροδισμένος,qui allia comedit,Ariſtoph.Interpres.

Σκορόδιον,ου,τὸ, caulis allii,vel ipſum allium. Ariſtoph. in Pluto, ἀποφώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τῆς βυφῆς,i.κωλυῶς τῶ σκοροδίου.

Σκόροδον,ου, τὸ, allium, Ariſtoph. ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς,&c.à Gaza vertitur etiam cepa.σκορόδοις μίγνυται, miſcetur alliatis,Hermol.alii,alliis,lib.1.Dioſc.cap.179.

Σκοροδὼν,ῶνος,ὁ,allietum.

Σκορπαίνομαι,aſper ſum,irrito.

Σκορπαίνεσθαι,exaſperare,inſoleſcere.

Σκορπίατος,ου,ὁ,qui natus eſt in ſcorpione.

Σκορπίδες,ſcorpiones piſces,Ariſtot.lib.5.Animal.

Σκορπίδιον,parua baliſta,cap.6,lib.1.Macchab.

Σκορπίζω,μ.ίσω,π.ικα,ſpargo, diſcutio,diſſipo, diſpergo,διαχέω,σκεδάζω,φθείρω. Actiu. Accuſ. Phrynichus ait eſſe Ionicum,Atticum autem σκεδάννυμι. σκορπίζειν,διδόναι τοῖς πένησι,Nazanzenus.

Σκορπιοειδὴς, ſcorpioides, genus herbæ, quòd eius ſemen ſit caudæ ſcorpionis effigie, Dioſcorid.lib.4. cap. vltimo. vbi putat Marcellus eandem eſſe cum ea quæ ſcorpio dicitur à Plinio.

Σκορπιοπληκτὴς,οῦ,ὁ,percuſſus à ſcorpione.

Σκορπίος,ου,ὁ,ſcorpius: παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν.vel παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν. de notis morſum ſcorpionis conſequentibus,Dioſc.lib.8,cap.3: & de remediis lib.9,cap.4. Eſt & piſcis nomen apud Ariſtot.à Gaza vertitur ſcorpius, vt pro fœminino σκορπὶς,ἡ,apud eundẽ,ſcorpio. De ſcorpiis inſectis vide Nicand. & AElian.& in Chil. Eraſm. Scorpium pro perca,Scorpius ſub omni lapide.Item coma plexilis puerorum,cincinnus crinium in acumen deſinens,idque in pueris, vt in fœminis κόρυμβος, in viris κρώβυλος,Thucydid.Schol. Item σκορπίος, ſcorpio,genus plantæ, quæ & τηλύφονον dicitur. Theophr.lib.9.hiſtor. plant. οἱ δὲ σκορπίον καλοῦσιν διὰ τὴν ῥίζαν ἔχειν ὁμοίαν σκορπίῳ, id eſt, alii autem ſcorpium vocant, quia ſcorpioni ſimilem habet radicem.

Σκορπίουρον, genus herbæ quæ & ἡλιοτρόπιον, quòd eius flos effigie ſit caudæ ſcorpionis,Dioſc.lib.4.

Σκορπιοῦσθαι,idem quod σκορπαίνεσθαι,ἀγριαίνεσθαι,ἐρεθίζεσθαι.

Σκορπισμὸς,οῦ,ὁ,diſperſio.

Σκορπιώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ſcorpioni ſimilis, pernicioſus, venenoſus,aſper,ad iracundiam pronus.

Σκοταῖος,ου,ὁ,& Σκοτεινὸς, οῦ, ὁ, tenebroſus, tenebricoſus,vmbroſus,obſcurus.ἐγγὺς δὲ τῆς πόλεως γενόμενος ἤδη σκοταῖος,quum prope vrbem ſub veſperam acceſſiſſet,Plut. in Camillo. ἐνέδρας δεδιὼς σκοταίους,nocturnas timens inſidias,Idem in Fabio. σκοτεινὸς appellatus eſt propter obſcuritatem ſcriptorum Heraclitus Epheſius, cuius meminit Ariſtot.de mundo.

Σκοτεύω,aufugio,δραπετεύω.

Σκοτία,ας,ἡ,furia,tenebræ,& τέγλυφον.

Σκοτίας,ου,ὁ,tenebrio,fugitiuus.

Σκοτίζω,μ.ίσω,π.ικα,obſcuro, tenebris obnubilo, obtenebro, Actiu.Accuſ. σκότισον,obſcura. præceptum Heracliti.vide Eraſmum in Adag.

Σκότιος,ου,ὁ,tenebroſus. σκότιοι μῦθοι,in Epigr. σκοτία νὺξ, nox picea,Euripid. σκότια μέλη, Ariſtoph. Item σκότιος,ex occulto coitu & illegitimis nuptiis natus, ex rapta natus,ſpurius,clandeſtinus, obſcuris natalibus ortus,vulgò conceptus, cuius pater ignoratur,νόθος. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Iliad.ζ, σκοτίη κύπρις, in Epigram. σκοτίη φυλάδα, Apoll. σκότιον λέχος,Euripid.de pellice.

Σκοτίος,Scotius viri nomen.

Σκοτοδινιάσας,oculorum vertigine raptus,Lucian.

Σκοτοδινία,vertigo oculorum,caligo,Plato de Leg.

Σκοτοδινιάω,μ. άσω, obtenebreſco, caligo, hallucinor, ſic defatigor vt videre nequeam, faſtidio corripior,vertiginem patior,caligo oculis: à conuolutione aquarum dictum,teſte Alexand.Aphrod.in Problem.

Σκοτοδινιῶντες,vertiginoſi,Dioſcorid.lib.5,cap.7.

Σκοτόδινος,tenebricoſa vertigo,apud Hipp.

Σκοτόεις ζόφος, Apollon. 2. id eſt, caligo tenebroſa. & σκοτόεντι νέφος apud Heſiod.

Σκοτόμαινα,ης,ἡ, caligo, profunda nox, Nazanz.in Orat. noctis epitheton eſt,in qua inſaniant & furiant agitentúrque cæleſtia, Etym.

Σκοτομήνη,ης,ἡ,nox illunis,hoc eſt,luna carens,obſcura,turbulenta,tempeſtuoſa.

Σκοτομηνία,ας,ἡ,obtenebratio lunæ.

Σκοτομήνιος,ου,ὁ καὶ ἡ,obſcurus,vt nox. Odyſſ.ξ, ἐπῆλθεν νὺξ σκοτομήνιος, hoc eſt, ἀσέληνος, σκοτεινὴ ἡ καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀποκρύπτεται τῷ φωτὶ τὸν ἥλιον συνόδῳ·μήνη γὰρ ἡ σελήνη, inquit Didymus.

Σκότος,εος,τὸ,vel Atticè,ου,ὁ,tenebræ. Euripides in Hecuba, ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπών. ὑπὸ σκότου τὸ φθόνον ἐκρύπτε, Xenoph.libr.4. Pædiæ, clàm inuidiam continuit. ἤδη ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους, Demoſth. σκότους γενομένου, Xenophon. ἐν σκότῳ νέμεται,i.in opaco,Idem.

Σκοτοῦμαι,caligo,vertigine infeſtor.

Σκοτόω,μ.ώσω,π.ωκα,obtenebro, caligare facio, ποιῶ μὴ διαβλέπειν, Sophocl. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, oculis offundam caliginem.

Σκοτώδης,tenebroſus,obſcurus,opacus.

Σκότωμα, ατος, τὸ, vertigo, quũ vel tenebræ oculis obuerſantur,vel rotari omnia videntur.

Σκοτωματικὸς, vertiginoſus, vertigines oculorum ſentiens, Barbarus lib.2,cap.80. Dioſcor.ab eodem dicitur οἶνος σκοτωματικὸς, vinum vertigines faciens, lib.5,cap.35. σκοτωματικοὶ,id eſt, vertiginoſi, quibus non tenebræ, ſed tenebricoſæ lucis obſcuritates (σκοτώσεις Galen. appellat) oculis obuerſantur, videtúrque illis circumagi caput, comitantúrque eas incerti diſcurrentéſque lucis ſplendores,μαρμαρυγὰς ille vocat.Fit hæc affectio plerunque quũ cerebrum occuparunt frigidi & glutinoſi humores. Quam ob cauſam quantumuis leui de cauſa cõcidunt, vt quum viderint circumagi aliqua, rotas,verbi cauſa, turbinéſve, aut ſi ipſi circumagantur. Hæc Marcel.lib.3. Dioſc. τὸ σκοτωματικὸν λεγόμενον πάθος,affectus qui caligo dicitur,Alexand.Aphr.lib.2.Probl.

Σκυαρπάζω,turbo.

Σκύβαλα,τὰ,rudera.

Σκυβαλίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι, reprobor, contemnor, in nihilum redigor,abiicior.

Σκυβαλικὸν ἀργύριον vocat Timocreon poeta apud Plutarch.in Themiſtocle, argentum excrementitium & vile,id eſt,quod ex terræ ſordibus conflatur.

Σκυβαλισμὸς,οῦ,ὁ,reiectamentũ,reprobatio,ἀφαύλισμα.

Σκύβαλον,ου,τὸ,κόπρος, ſtercus durius ac aridius & quaſi in nucleos diuiſum,aut quod canibus proiectũ eſt,quaſi κυσίβαλον. Alexand.Aphr.in Probl. ἐξάγει σκύβαλον καὶ οὖρον, cacant & vrinã reddunt. Item frumenti purgamentum, quod acus Latinis dicitur. Item quiſquiliæ, reliquiæ, putamentum,ramentum,reiiculamentum, Dioſc.lib.5, c.77. τὸ σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μένει,omne craſſamentum in linteo remanebit,Ruell.quod inutile & durum, Marcell.de excremento pompholygis.

Σκυβελίτης οἶνος, vinũ quod ſuapte ſponte ex vuis paſſis diffluit,AEtius lib.9.

Σκυδίζω,

Σκυδίζω,calcitro,λακτίζω.

Σκυδμαίνω,μ.ανῶ,σκύζομαι,triſtor,iraſcor,ὀργίζομαι.Pro priè de leonibus ob catulos abreptos in iram concitatis:ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ τοῦ μαίνειν.

Σκύδνος,conuitium,ira,triſtitia.

Σκυζᾶν,canire,catulire:& de canibus dicitur libidine incitatis, quum furore quodam in venerem rapiuntur, Ariſtot.lib.6.Animal.cap.18.

Σκύζομαι,μ.ύσομαι,π.υσμαι,idem,σκυδμαίνω.

Σκύζω,idem,Etym.σκύζουσι αἱ ἵπποι,equę equiunt,i.libidine incitantur,Ariſtot.lib.6.Animal.cap.18.

Σκύθαινα,fabula.

Σκύθιζε,σκύζεσθαι,iraſci, vultu triſti & obnubilo incedere.

Σκυθικὴ ῥίζα,ſcythica radix,quæ γλυκεῖα,i.dulcis & ἀδυγλυκεῖα dicitur à Theophr.quæ & Dioſc.γλυκύῤῥιζα,i. dulcis radix,lib.3,cap.7.vide Marcellum ibidem.

Σκυθικαὶ,αἱ,genus calceamenti.

Σκυθοπιεῖν, Scythicè bibere, merum vinum intemperanter bibere.

Σκύθος,genus poculi.

Σκυθοτοξότης,ου,ὁ,ſagittans Scythicé.

Σκυθράζω,σκυθρωπάζω.

Σκύθραξ,adoleſcens,μεῖραξ,ἔφηβος.

Σκυθρὸς,οῦ,ὁ,moleſtus,triſtis,συνδρὸς τὴν ὄψιν.

Σκυθρωπάζομαι,μ. άσομαι, π. ασμαι, præ triſtitia eo demiſsis oculis, contriſtor, mœrore animi deiicior, ſum mœſtus, auſteritatis prætextu aliquid ago, Scythico ſum vultu,τὴν ὀφρῦν ἀνασπῶ. Vel παρὰ τὸ σκύζομαι καὶ ὢψ,ὠπός: vel quaſi χυτρωπὸς, παρὰ τὴν χύτραν, ὁ ἀφανὴς πρόσωπον κεκτημένος.Depon.abſol.

Σκυθρωπάζω,μ.άσω,π.ακα,idem. Neutr. Ariſtoph.ὀφρῦν συνῆγον ἐσκυθρώπαζόν θ᾽ ἅμα,mœſti erant.

Σκυθρωπασμὸς,triſtitia, ſupercilium, tetrica ſeueritas, Plutarchus.

Σκυθρωπὸς,οῦ,ὁ,vultuoſus, obſcurus & triſtis: cui opponitur ἱλαρὸς,i.alacer & lætus. Xenophon,ἱλαραὶ δὲ αὐτὴ σκυθρωπὸν ἦσαν. dicitur & σκύθρωψ: quiddam tamen ſonat vehementius quàm triſtis, vt intelligatur non qui doleat, ſed qui vultu ſit inamœno, auſterus nimirum & tetricus.

Σκυθρωπὸν ἔχειν,moleſtum eſſe, Xenoph.

Σκῦλα, τά.vide Σκῦλον.

Σκυλαῖαι,αἱ,idem,παιπάλαι.

Σκυλακεύειν τὰς κύνας,τὸ ἐμπιπλάναι σκυλάκων.

Σκυλάκευμα,ατος,τὸ,catulus, Plutarch.in Apoph.Lac.

Σκυλακεία,admiſſura, ſiue nutricatio catulorum, grex catulorum.

Σκυλάκιον,ου,τὸ,canis,σκύλαξ . Gaza in Ariſtotel.vertit catellus.

Σκυλακώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, inuerecundus,caninus . τὸ σκυλακῶδες,frons inuerecunda,impudentia,Xenoph.

Σκύλαξ,κος,ὁ καὶ ἡ, catulus,canis:quaſi φύλαξ,ἀπὸ τοῦ δηλοῦν τὴν ὑλακήν . σκύλακι κυνὸς σκύμνον λέοντος συμβαλεῖν Καμβύσεα,i. Cambyſem cõmiſiſſe duos catulos,alterum leonis,alterũ canis, Herodot.σκύλαξ de catulis ferarum apud Euripid. Pro piſce in Epigramm.pro cane ibidem. Item pro catena ferrea,teſte Polluce.

Σκυλεύματα,ſpolia,Euripid.

Σκυλεύω,μ.εύσω,π.ευκα,ſpolio,prædor, lego ſpolia,detraho ſpolia,ἐναρίζω. Actiu. Accuſ.iung.

Σκυλλῶναι πρός με legitur apud Euſeb. lib.1.de Præpar. Euang. in Agabari epiſtola,i.vſque ad me fatigari, hoc eſt,ad venire,ſeu veniendi laborem ſuſcipere.

Σκύλια, τὰ,caniculæ piſces, Ariſtot.lib.6.Animal.meminit & AElianus.

Σκύλλα,ης,ἡ,ſcylla,monſtrum marinum. Vide in Epigramm.de eius ſimulacro. τυρσηνὶς σκύλλα,Euripid.id eſt, σικελικὴ,Interpres.

Σκύλλαρον,ου,ſquylla parua,eſt quoddam genus cõchæ, Ariſtot.lib.4.Animal.

Σκυλλέω,vello,vnguibus traho,aut lacero.

Σκύλλομαι,vexor. ἐσκυλμένος,diuulſus,diuexatus.

Σκυλλοπρόσωπος,ου,ὁ,impudens.

Σκύλλος,σκύλαξ.

Σκύλλω,μ.υλῶ,vexo,moleſtus ſum. Actiu. Accuſ.

Σκυλμαίνω,iraſcor,σκυδμαίνω.

Σκύλματα κόμης,in Epigram.dilaniationes comæ.

Σκυλμὸς,οῦ,ὁ,vexatio.

Σκυλοδέψης,Ariſtoph.i.σκυτοδέψης.

Σκυλοδέψιος,ου,ὁ,corii tinctor.

Σκῦλον,ου,τὸ,ſpolium,exuuiũ,pannus lacer, pellis,exuuiæ. de pelle leonis Interpr. Sophocl. τὰ σκῦλα, mortuorum manubiæ prædáve ac ſpolia,ſicut λάφυρα,viuorum.

Σκύλος,τὸ,prima breui in Epigram.pro σκῦλον.

Σκυλοφόρε,in Epigr.ô victor.

Σκυμαλίζειν, σκιμαλίζειν.

Σκυμνεύω νεβρούς,alo hinnulos.

Σκυμνία,catuli,Ariſtot.l.9.Anim.de vitulo marino.

Σκύμνος,ου,ὁ,catulus leonis, leonculus, pullus. Lucret. lib.5, At catuli pantherarũ ſcymníque leones. Soph.in Aiac.μήτις ὡς κενῆς σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ,ne quis vt deſertæ catulum leænæ ex hoſtibus abripiat. σκυμνὸς, catulus aliorum animaliũ quàm leonum, Etym. σκυμνὸς ἀλώπεκος,catulus vulpis, Plut.in Lycurgo. σκυμνιοὶ τῶν θηρίων,ferarũ fœtus,Ariſtot.lib.6.Animal.de catulis vrſæ, ibidem.de catulis vituli marini,Dioſc.lib.2,cap.88.

Σκυνίζω,calcitro.

Σκυνίον,ſupercilium,τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων. idem quod ἐπισκύνιον,Nicander.

Σκυρθαλία,ας,ἡ,adoleſcentia.

Σκυρθάλιος,ου,ὁ,adoleſcentulus,νεανίσκος.

Σκυρέπτω,cornu peto,κεραΐζω,κυρίττω.

Σκύρον,ου,τὸ,erythrodonum,iſatis,Nicand.

Σκύρος,ου,ὁ,aſperitas,ſalebra minuta,fruſtula quæ exiliunt ex marmore dum inciditur,λατύπη,πῶρος,ſcyrrhus. Eſt etiã inſulæ nomen & vrbis, quoniam argilloſæ ambæ,Etym. Hanc inſulam ait Stephan.olim Pelaſgos & Cares inhabitaſſe. Eſtque vna ex Cycladibus,teſte Plinio.antea Syphnus Meropia & Aris nominata.

Σκυρωτὸς,præruptus,aſper,ἀπόκροτος.

Σκυτάλη,ας,ἡ,mus araneus. Col. lib.6,cap.17,mus araneus quem Græci σκυτάλην appellant, quanuis exiguis dentibus non exiguam peſtẽ molitur. Item vectis,virga, fuſtis, claua & baculus, ῥόπαλον. ἔσονται ψαλίδες ταῖς σκυτάλαις, ὥστε αἴρειν τὸ θυσιαστήριον, καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων,Exodi 30. Erunt vectes vt altare portetur: facies autẽ vectes ex lignis incorruptis.σκυτάλην κρατῶν,tenens fuſum,2.Reg.3. Item ſcutica, hoc eſt, flagellum ex pelle factũ. Itẽ pera ex corio. Itẽ caterua equeſtris. Eſt quoque tabula in qua ſcripta ſontium delicta proponebantur. Item ſurculus loricatus, quod genus epiſtolæ erat apud Lacedæmonios, de quo Gellius.lib.17,cap.9.vide in Chiliad. Eraſm. Triſtis ſcytale. Eſt etiam ſcytale,venenata ſerpens, Lucan. lib.9, Et ſcytale ſparſis etiã nunc ſola pruinis Exuuias poſitura ſuas. De ſcytale ſerpente vide AElian. Nicand. & Dioſcorid.lib.8,cap.7.

Σκυταλία σικύα,ſcytalius cucumis,lib.7,cap.4,hiſtor. plant. Theophr.σκυταλίας σίκυος,Idem.

Σκυταλίδες, qui ſubſunt articulis condyli, vel nodi. eſt etiam genus animalculi : apud Alexandrenſes genus cancri marini aut ſquyllæ.item vas quoddam in naui.

Σκυτάλιον, vocatur ab aliquibus herba quæ & κοτυληδὼν,Dioſcorid.lib.4,cap.92.

Σκυταλὶς,ίδος,ἡ,baculus,Herodot.lib.4.

Σκύταλον,ου,τὸ,genus teli, quæuis virga,& ſcutica,ῥόπαλον,baculus,βακτηρία,Ariſtoph. Interpr.

Σκυταλίζομαι,ligno verberor,Etymolog. σκυταλισμένη, τὸ πληγείη.

Σκυταλωτὸς,virgatus,Etym.

Σκυτεῖον,ου,τὸ, ſutrina.

Σκυτεὺς, έως, ὁ, coriarius, cerdo, ſutor.

Σκυτεύω, ſum cerdo, artem coriariā exerceo, Lucian.

Σκυτίζω, μ. ίσω, π. ικα, lacero.

Σκυτικὴ, ῆς, ἡ, ars coriaria, Plato 2. de Rep.

Σκυτίνη, præcinctum pelliceum.

Σκύτινος, η, coriaceus. Ariſtoph. περ. οὐδὲν ἄλλο ῥαφαιδῶν σκύτινον, nihil conſarcinans pelliceum, δερμάτινον.

Σκυτοδεψέω, μ. ήσω, π. ηκα, tingo pelles. Neutr.

Σκυτοδεψικὰ, fæces pellium, Gaza l. 3, cap. 23. de cauſ. plant. Theophr. item lib. 5.

Σκυτοδέψης, ου, ὁ, & Σκυτοδεψὸς, οῦ, ὁ, tingens & ſubigens pelles, coriarius, σκυτεύς.

Σκύτος, εος, τὸ, corium, pellis, δέρμα, ῥίν. & vt inquit Petronius, omnis cutis eſt quæ inter tendones colli patet. Quidam verò dicunt medullam dorſualem ſiue dorſi: quidam rurſus quicquid eſt inter frontem & ſupercilia: quidam occiput ſeu neruum ceruicis: alii capitis cutem. vnde & caput quoque ſignificat, Etymolog. vide in Chiliad. Eraſm. σκύτη βλέπειν.

Σκυτοτομέω, μ. ήσω, π. ηκα, exerceo artem incidendi coriū, coriariam exerceo ſiue ſutoriam, ſum ſutor. Neutr. abſol. Ariſtoph. ὁ μὲν τὸ αὐτοῦ σκυτοτομεῖ καθήμενος.

Σκυτοτομικὴ, ῆς, ἡ, ars ſutoria. Plato 1. de Rep. ἡ σκυτοτομικὴ πρὸς ὑποδημάτων κτῆσιν, χρήσιμος.

Σκυτοτομικὸν πλῆθος, Ariſtoph. multitudo ſutorum.

Σκυτοτόμος, ου, ὁ, inciſor corii, ſutor, cerdo, calceolarius.

Σκυτώδης, εος, ὁ, alueo tumens.

Σκύφος, εος, τὸ, ſcyphus. Odyſſ. ξ, καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ei ſcyphum dedit.

Σκωληκίζεσθαι, inſtar vermium moueri.

Σκωληκίζοντες μύουρες, pulſus vermiculantes, id eſt, qui minuuntur.

Σκωλήκιον, ῦ, τὸ, vermiculus.

Σκωληκιῶντα ὦτα, vermiculantes aures, apud Medicos. Vide Marcellum lib. 4. Dioſc. cap. 43.

Σκωληκόβρωτος, ου, ὁ, à vermibus exeſus, eroſus à vermibus, de Herode Act. 12. vide Eraſmi adnot.

Σκωληκοειδὴς, έος, ὁ, vermiformis, vt Gaza vertit in Ariſtot. vermiculatus, in vermiculorum ſpeciem contractus, lumbricorum forma, vermiculi forma, Marcel.

Σκωληκοῦσθαι, vermiculari: id fit quum enatis vermiculis ſegetes & arbores infeſtantur. σκωληκοῦται πυρὸς, vermem ſentit triticum, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. cap. 15. σκωληκοῦται τὰ δένδρα, arbores vermiculantur, vermiculationem ſentiunt, vermem ſentiunt, Theophraſt. lib. 4. hiſtor. plant.

Σκωληκοποιέω, vermem genero, vermem pario.

Σκωληκοτόκα, τὰ, quæ vermem pariunt, quæ vermem procreant: vermipara, Gaza.

Σκωληκοτοκέω, vermem pario, Ariſtot. in Polit.

Σκωληκοτοκούμενον, vermicularia proles, Gaza.

Σκωληκοφάγος, vermibus viuens.

Σκωληκώδης, vermem imitans.

Σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis, vt Gaz. vertit in Ariſtot. σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας ἀναιρεῖ, Dioſc. lib. 1, cap. 106, vermes & tineas perdit, Hermol. tineas ac cuncta ventris animalia necat, Ruell. lumbricos ventris & aſcacidas necat, Marcell. adnotans tamen σκώληκας non ad ventris animalia tantùm, ſed ad alios etiam vermes qui in aliqua alia corporis parte fiunt, poſſe pertinere. σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων, coſſi. ſic Gaza in Ariſtot. interpretatur eos quos Pici Martii venantur. Vermis Indicus mirabilis ab AEliano ſcribitur. σκώληξ ἰὸς, ærugo vermicularis, Marcel. ærugo ſcolecia, Ruel. lib. 5. Dioſc. cap. 84.

Σκωλοβάτης, vermiculus quidam.

Σκωλοβατίζειν, apud Epicharm. dicuntur qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Σκῶλον, ου, τὸ, impedimentum in itinere, ſcandalum, offendiculum.

Σκῶλος, ου, ὁ, palus, ſpina. eſt etiā vrbs Bœotiæ hoc nomine, Etym.

Σκώλοψ, idem, σκόλοψ.

Σκωλύπτομαι, volutor, obliquo tractu moueor, σκολιῶς κινέομαι, Nicand.

Σκῶμμα, ατος, τὸ, cauillū, ſales, dicterium, ſalſè dictum, facetia, dictū, feſtiua dictio cum amœnitate mordax, authore Ruf. vide χλευασμὸς, & Ammon. diſtinguentē à γέλοιον, &c. σκώμματος ἦρχε, cauillo vti cœpit, Xenoph.

Σκωμμάτιον, ου, τὸ, cauillum.

Σκῶπες, οἱ, bubones, quæ ſunt aues nocturnæ ex genere noctuarum. Ab aliis vocantur aſiones, quarū alterum genus ἀεισκῶπες, i. ſempaſiones appellantur, vtroque vocabulo compoſito. Dicitur autem παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν: κακόφωνοι γάρ. Athenæus ſaltatione capi ſcribit, quemadmodum & ὦτος. Vnde σκώψ, ſaltatio variis motibus ad iſtarum auium imitationem: & verbum σκώπτειν, hoc eſt, alterum imitando illudere. vide Σκώψ.

Σκώπευμα, geſtus eſt manus ad frontem oppoſitæ, vt melius diſpiciatur aliquid.

Σκώπτης, ου, ὁ, cauillator, deriſor, reprehenſor.

Σκωπτικὸς, ῆ, ὁ, cauillis valens, mordax, dicax, καθαπτικός.

Σκωπτόλαι, οἱ, qui cauillis & ſcommatibus gaudent, φιλοσκώμμονες.

Σκώπτομαι, ſum cauillo.

Σκώπτω, μ. ψω, π. φα, cauillor, illudo, irrideo, iocor, facetiis vtor, ſales dico, dicteria iacio: παρὰ τὸν σκῶπα, Etym. Accuſat. aut mediante Præpoſitione εἰς. Ariſtoph. πρ. σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ, irrident eius inſaniam. σκώπτω εἰς τὰ ῥάκια, illudo in pannos, idē Ariſtoph. ἐπισκώπτω pro eodem. σκώπτει τὰς λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, in Laconicos enſes cauillatur quòd parui ſint. Plutarc. in Lycurg. σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν, in eius auaritiā cauillans, Idem in Galba. Chryſoſt. διὰ τῆς ἱερᾶς οὐ διὰ τοῦτο εἰς μικροψυχίαν ὑμᾶς διετέλεις σκώπτων. & cum Datiuo, αὐτῷ σκώπτων, in eū ſalſè vrbanéque iocans, Plutarc. in Themiſt.

Σκῶρ, τοῦ σκατὸς, merda, ſtercus, oletum, ἀφόδευμα, κόπρος, ὑποχώρημα, σκύβαλον. Ariſtoph. μεμαλαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, ſubactum ſtercus comedere.

Σκωραμὶς, ίδος, matula, vas in quo cacatur, ἐν ᾧ ὑποχωροῦσιν, Ariſtoph. Interpr.

Σκωρία, ας, ἡ, ſcoria, fæces metalli. σκωρίαν vocant Græci ſpurcitiem metallorū. σιδήρου σκωρία, ferri ſtercus, ferri excrementum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 86. σκωρία χαλκοῦ, æris recrementum, Idem lib. 5, cap. 79. σκωρία μολύβδου, recrementum plumbi, Idem lib. 5, cap. 89. ſic à Celſo exponitur lib. 5, cap. 18.

Σκωριώδης, recrementoſus, recrementi ſpeciē habens.

Σκώψ, auis loquax & imitatoria: παρὰ τὸ σκαιὰν ἔχειν ὄπα, Etym. aſio, auis nocturna, Ariſtot. lib. 8. Animal. Eſt in genere duplici apud eundem libro 9. Vide Σκῶπες, & Suid. in dictione Ἡμέρα.

Σμαραγδίζειν, ſmaragdi colore eſſe.

Σμαράγδινος λίθος, ſmaragdinus lapis, Apocal. 4.

Σμάραγδος, ου, ὁ, ſmaragdus.

Σμαραγέω, μ. ήσω, π. ηκα, reſono, ἠχῶ, ſtrido, crepo, λάμπω Neutr. abſol. Homerus Iliad. β, σμαραγεῖ δέ τε πόντος, i. ἠχεῖ, ſonat, ſtrepit.

Σμαραγίζω, idem. Heſiod. γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε.

Σμαράσσω, pro μαράσσω, luceo, ſplendeo.

Σμαρὶς, ίδος, ἡ, genus puſilli piſcis. Quidam mænidas eſſe putant. Gaza in Ariſtotel. vertit cerrum piſcem ex mænarum genere.

Σμᾶται τὴν κεφαλὴν, caput ornatur, Herodot.

Σμάω, σμήχω, ῥύπτω, abſtergo, extero.

Σμιλίον, ου, τὸ, culter eſt ſutorius, quo corium ſcinditur.

Σμερδαλέος, ου, ὁ, terribilis, horrendus, formidandus, dirus, immanis, φοβερὸς, δεινὸς, καταπληκτικὸς, σμερδνὸς: à nomine σμερδνὸν, vel ὑπὸ τοῦ μείζονα τὴν ψυχὴν τῶν ὁρώντων τῷ φόβῳ. poeticum eſt. Heſiodus, σμερδαλέον κανάβιζε, i. immaniter. σμερδαλέον δ' ἰάχησε, Homerus.

Σμερδνὸς,

Σμερδνὸν, terribiliter.
Σμερδνὸς, οῦ, ὁ, σμερδαλέος.
Σμέρδνος, εος, τὸ, robur, impetus.
Σμάω, purgo, abſtergo, percutio.
Σμῆγμα, ατος, τὸ, σμήχω, purgamentum, medicamentum ad tergendum, Dioſc.lib.2, cap.138. ſic Hermol.c.2, lib. 2. Dioſcorid. σμήγματα τῶν ὀδόντων, dentifricia, Dioſcor. lib.1, cap.41. τοῖς περὶ τὰς ψώρας ἁρμόζουσι σμήγμασι, medicamentis quæ pſoras abſtergunt, cap.2. lib.2. Dioſcor. Itē lib.2, cap.102, λέπρας λείους καὶ κνησμοὺς σμῆγμα σὺν νίτρῳ, i. lepras & pruritus nitro addito expurgans.
Σμηκτικὸς, οῦ, ὁ, habens vim abſtergendi purgandíque, expurgans, abſtergens, detergens.
Σμηκτὶς γῆ, cimolia, Hippocrat.
Σμήχη, ης, ἡ, ſapo, ſmegma, quod purgat: à σμήχω.
Σμηλαχίω, μ. ήσω, π. ηκα, loquor, φωνῶ.
Σμήνιον, ου, τὸ, propolis, id eſt, cera durior. Dioſcorid. libro 2, cap.109. docet τὴν πρόπολιν, quæ ceræ ſimilis eſt, inueniri περὶ τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων, i. circum ora apiariorum, Barbar. in aluearii foribus, Ruellius: circa alueorum aditus, Marcellus. Vnde patet aliud eſſe σμήνιον, & aliud πρόπολιν.
Σμηνοδόκος, qui excipit examina apum, in Epigramm. vbi & proprium eſſe poteſt.
Σμηνοκόμος, ου, ὁ, apiarius, μελισσουργός.
Σμῆνος, εος, τὸ, alueare, apiarium, examen. τὸ τῶν μελισσῶν πλῆθος, ἑσμός. Heſiod. in Theogon. ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι κηφῆνας βόσκουσι, i. in aluearibus, i. σίμβλοις ἐκ τοῦ περιεσχημένου τὸ στεῖχον, inquit Interpr. σμῆνος ἀρετῶν, examen virtutum, pro turba numeróque immenſo, Eraſmus in adagio Bonorum myrmecia. Item σμῆνος, loquendi dulcedo. Ariſtoph.νεφ. μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδῶν, id eſt, ſuauitas.
Σμῆξις, εως, ἡ, purgatio: itē plaga, percuſsio, ictus, Etym.
Σμηραία, Smerea, genus ſuffruticis, Theophr.
Σμήριγξ, capillus, crinis.
Σμήρινθος, ου, ὁ, funiculus, & auis genus.
Σμήχω, μ. ήξω, π. ηχα, abſtergo, detergo, purgo: à σμῶ τὸ καθαίρω. Actiu. Accuſ. σμήχω αἰθίοπα, AEthiopē lauo, Lucian. κνησμοὺς παύει θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον, pruritus ſedat ſulphur cum nitro confricatum, Marcellus: deterſum, Ruell.lib.5. Dioſc.cap.116. διασμηχθεὶς ἁλὶ, Ariſtophan. ſale deterius eſt, maceratus, i. διαβρεχθεὶς, perfuſus.
Σμικρολογία, ἡ, turpis parſimonia, ſordes, parcitas.
Σμικρολόγος, ſordidus, auarus, illiberalis, ἀνελεύθερος, in minimis occupatus.
Σμικρολογοῦμαι, anxiè nimiùm minutiſsima quæq; inquiro. σμικρολογεῖσθαι, minutiſsima quæque perſequi, Lucian. & σμικρολογία Platoni de Leg. de nimiū paruis & leuibus conſyderatio, vel paruorum conſyderatio. σμικρολογούμενοι, de re leui verba facientes, Bud. in Epiſt.
Σμικρολόγως, auarè, perparcè, tenaciter, minutiſſima quæque perſequendo, Bud. in Epiſt. prior.
Σμικρομερὴς, minutis conſtans partibus.
Σμικρὸν, aliquantulum. σμικρὸν ἐπισχεῖν, pauliſper immorari, Plato de Leg.
Σμικροπρέπεια, ας, ἡ, humilitas.
Σμικροπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humilis.
Σμικρὸς, οῦ, ὁ, paruus. σμικρὰ ῥοπὴ, ἢ τυχοῦσα σφῆλαι, Sophocl. σμικρὸν μέλιτος, parum mellis, Ariſtoph. σμικρῷ ἔμπροσθεν, paulò antè, Plato de Leg. ἐπὶ σμικρόν τι πολέμου, ad paululum quiddam momenti ad bellum, Herodotus. κατὰ σμικρὸν, paulatim. κατὰ σμικρὰ νέμειν, particulatim diſtribuere, in minima quæque, Plato de Leg.
Σμικρότερον, minor. Plato Epiſtol.7, σμικρότερον τὸ ἧττον κακὸν νομίζειν, minus malum ducendum eſt. μηδὲν ἐνιαυτοῦ σμικρότερον, non minore quàm annuo tempore, Idem in Legibus.
Σμικρότης, ητος, ἡ, paruitas, exiguitas.
Σμικρύνω, μ. υνῶ, imminuo. Actiu. Accuſ.

Σμίλαξ, ακος, ἡ, hederæ genus. σμίλαξ τραχεῖα, ſmilax aſpera, genus herbæ de qua Dioſcorid. libro 4, cap.234. σμίλαξ λεία, ſmilax leuis, genus herbæ, Idem ibidem cap. 235. Vide ibidem adnotationem Marcelli.
Σμιλεύματα, τὰ, raſuræ quæ ſcalpello abraduntur, ramenta, τὰ ἀποξεόμενα ὑπὸ σμίλης, ἀντὶ τοῦ διαγλύμματα, ſic Interpr. Ariſtophanis.
Σμίλη, ης, ἡ, cælum, ξυλὸς, ſcalpellum, culter ſutorius, medicum ferrum: pro cultello quo pennæ ſcriptoriæ parantur, in Epigram.
Σμιλίον, τὸ σμιλίον, cælum vel ſcalprum.
Σμίλλα, ligo, δίκελλα.
Σμινθεὺς, εος, ὁ, cognomen eſt Apollinis. Iliad.α, à loco vbi colebatur. σμίνθος γὰρ τόπος τῆς Τρῳάδος, ἐν ᾧ Ἀπόλλωνος σμινθέως ἱερόν. Item σμίνθος, mus lingua Cretenſium. vide Interpretem Homeri.
Σμίνθουρος, caudam mouens, adblandiens.
Σμῖνον, τὸ, ligo, bipennis, apud Nicand.
Σμινύη, ης, ἡ, dolabra, vel bidens, aut ligo. Plato 2. de Repub. ὁ γὰρ γεωργὸς ὡς ἔοικεν οὐκ αὐτὸς ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, οὐδὲ σμινύην, id eſt, ligonem.
Σμιρίς, ίδος, ἡ, lapis quo expoliuntur gemmæ & vitrum ſcinditur à vitreariis.
Σμίχος, ὁ, peciolus, id eſt, quo fructus in arbore pēdet, Theophr. lib.5. de cauſ. plant.
Σμογερὸς, οῦ, ὁ, durus, malus, inſidiator.
Σμοιὸς, οῦ, ὁ, difficilis, terribilis, triſtis.
Σμοκορδέω, μ. ήσω, π. ηκα, mulieres orno.
Σμορδέω, μ. ήσω, π. ηκα, coco, φωσκπάζω.
Σμυγερὸς, οῦ, ὁ, laborioſus, ἀπὸ τοῦ σμύχω τὸ καίω. Apollon. 2. Argon. μετὰ δὲ σμυγερώτατος ἀνδρῶν τειχέων χάλυβες ἐπιπολὺ γαίας ἔχουσι, i. ἐπιπονώτατοι.
Σμυδρὸς, οῦ, ὁ, candens ferrum, pro μυδρός.
Σμυκτὴρ, naris.
Σμύλαξ, κος, ſmylax, arbor quæ & taxus dicitur, Dioſcor. lib.4, cap.80. ita per υ ibidem ſcribitur, à Ruellio tamen ſimilax per ι, arbor eſt perpetuò virens, Theoph. lib.1. hiſt. plant. Ibidem dicitur hedera Cilicia.
Σμυὸς, triſtis, σμυιός.
Σμύραινα, murena piſcis, Ariſtot. lib.2. Animal.
Σμύρις, ſmyris, lapis quo gemmas annularii exterunt, Dioſc. lib.5, cap.158.
Σμυρίτης λίθος, cap.41. Iob, ſmyrites lapis.
Σμύρνα, ης, ἡ, myrrha: lachryma eſt arboris Arabicæ, AEgyptiacæ ſpinæ non diſsimilis, Dioſc. lib.1, cap.78. vbi de eius generibus. Vide & Theophr. lib.4. hiſtor. plant. σμύρνα βοιωτικὰ, myrrha Bœotica. inciſa radix eſt arboris in Bœotia naſcentis, Dioſcorid. libr.1, cap.79. Eſt etiam σμύρνα, nomen inſulæ.
Σμυρνίζω, æmulor myrrhā, myrrhæ ſum æmulus, myrrham redoleo.
Σμύρνιον quidam vocarunt τὸ ἱπποσέλινον, Dioſc. lib.3, cap.78, quum tamen ſmyrnium planta ſit alia, vt docetur cap.79. ibidem: dicitur autem ſmyrniū à ſmyrne, i. myrrha, quòd eam reſipiat. Vide adnotationem Marcel. ibidem. Nicād. dicit σμυρνεῖον forma adiectiua prō σμύρνιον. Columel. lib.11, cap.3. refert olus atrum Græcorum quoſdam vocare ἱπποσέλινον, nonnullos σμύρνιον.
Σμυρνοειδὲς quidā herbam vocant quæ & κλυμενὸς dicitur, Dioſc. lib.4, cap.8.
Σμύρος, murus piſcis, de quo & murena Ariſtot.
Σμῦς, mus.
Σμύχομαι, μ. ύξομαι, π. υγμαι, ardeo, marceſco, Galen. l. 1. ad Glaucon. Deponens. vnde κατασμύχομαι, dolore torqueor, Phalaris.
Σμύχω, μ. ύξω, π. υχα, comburo, καίω, corrumpo, ἀναλίσκω, perdo, abſumo.
Σμῶ, purgo, abſtergo, percutio.
Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices.
Σμῶδιξ, ιγος, ἡ, vibex, liuor ex percuſsione. Hom. Iliad.

β, ἠμῶ δ᾽ ἐξ δ᾽ αἱματόεσσα, i. ὁδὸν πληγῆς ὑφαιμος ἐμύλαπτ.

Σμυδύω, turbor, bullio.

Σμώμενος, σμηχόμενος, Heſych. σμώμενος ἰᾶται, exterit. ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος λίβανος ἰᾶται, Dioſc. lib. 1, cap. 82. capitis vlcera manantia cum nitro infricatum thus ſanat, Hermol. Ruell. ſi infricetur.

Σμώτη, à vento ictus, ſeu percuſſio, Etym.

Σμώττω, verbero.

Σμώχειν, conuitiari, μετὰ σπουδῆς ὀνειδίζειν.

Σοβάδες, αἱ, petulcæ & perſequentes meretrices, inſanæ, ſuperbæ, inſtabiles, αἱ πόρναι, Interpr. Ariſtoph.

Σοβαρεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, inſoleſco, & cum faſtu aliquid ago, efferor, me oſtento arroganter.

Σοβαροβλέφαρος, ου, ὁ, ſupercilioſus, faſtuoſus, procax. τὰς σοβαροβλεφάρους, in Epigr. ſeueras, ſeuero aſpectu intuẽtes.

Σοβαρὸς, οῦ, ὁ, venuſtus, diues, ſibi placens, arrogans, inſolens, ſuperbus, vultu & inceſſu tumorem animi & arrogantiam præ ſe ferens, ferox, furens, violentus: à σοβεῖν, quòd alios repellat ac faſtidiat, Suid. Ariſtop. de vẽto, ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς, i. ſæuus. σοβαρὰ λέξις, oratio ſuperba & ſpecioſa, Plutarc. σοβαρὸν βάδισμα, ſuperbus inceſſus, Nazanz. in Orat. de inceſſu pauonis.

Σοβαρῶς, magnificè, ſtudioſè, diligenter, ἐνθύμως.

Σοβὰς, idem quod σοβαρὸς, & ſcortum.

Σοβέομαι, conſternor, & turbulenter incedo, turbidè me infero. Vnde σεσοβημένος, τεταραγμένος, turbidus, conſternatus & impotens animi. βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, &c. inceſſus concitatus & inſolens, Baſil. in Epiſt.

Σοβέω, μ. ήσω, π. ηκα, improbè & inſolenter ingredior & obuios ſummoueo, inſequor, διώκω, curo. σοβοῦντες σὺν ὄχλῳ δορυφόρων, magna turba ſtipati, Plut. in Solone. Itẽ quatio, excutio, abigo, expello, vt σοβεῖν τὴν κόνιν, puluerẽ excutere, Xenoph. de ſtringendis equis loquens, de quo Bud. Com. Item compeſco, cogo gregem. Pro vrgeo de equite Laſcar. in Epigr. τί σοβεῖς κίνδυν ἐρειδόμενος.

Σόβη, muſcarium caudæ equinæ.

Σογκώδης καυλὸς, caulis ſonceus apud Theophraſtum. σογκώδης ῥίζα, radix inanis & fungoſa, Gaza lib. 9. hiſtor. plant. Theophraſt.

Σόγχος, ſonchus, ſcariola, genus herbæ, Dioſc. l. 2, cap. 162. à Ruellio dicitur cucurbita. Sonchus, olus agreſte, Theophr. l. 4. hiſt. pl. vbi tamen σόγκος, ſed σόγχος, Heſych.

Σοίαδω. vide σοιάδω.

Σοὶ, tibi. aliquãdo ſine accentu, Xenoph. φίλῳ σοι χρῆσθαι, te vti amico.

Σοίδης, loquax, arrogans, calumniator.

Σοῖο, tui, pro σοῦ, poſſeſſiuum à σὸς: at σεῖο primitiuum eſt à σύ, Ammon.

Σόλοι, Soli, vrbs eſt Ciliciæ, quæ poſtea Pompeiopolis dicta eſt. eiuſdẽ nominis etiam eſt in Cypro, Etym.

Σολοικία, idem quod σολοικισμός. Vide Budæũ in verbo Solœciſmus, in Epiſt.

Σολοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſolœciſmum facio, ſolœciſmum committo, ruſticè loquor, delinquo, erro, ruſticè dico. vide Laert. l. 1. in Solone. φωνῇ σολοικίζω, lingua ſolœcizo, id eſt, corruptè vtor.

Σολοικισμὸς, οῦ, ὁ, ſolœciſmus. Aſinius Capito apud Gellium vocat imparem & inconuenientem compoſituram partium orationis. Exempla vide apud Donatum libello de figuris. Hoc nomine ſignificatur quicquid fit perperam, nec rectè nec ordine peragitur: vt σολοικισμὸς τῶν ἡδυνῶν, Luciano.

Σολοικιστὴς, ſolœciſta, qui ruſticè loquitur, Lucian.

Σόλοικον, idem.

Σόλοικος, ου, ὁ, indiſcretus, ſuperbus, elatus, intemperãs.

Σολοικοφανὴς, έος, τὸ, quod ſpeciem habet ſolœciſmi.

Σολομὼν, ῶντος, Solomon, onis, Greg. Nazanz. in Orat.

Σόλος, ου, ὁ, diſcus, maſſa ferrea, quã exercitationis gratia iaciũt, ferreus orbis, qui ſi lapideus erat, δίσκος vocabatur: ſin ferro fabricatus, σόλος. vide Δίσκος in Ammon.

Σόλυμοι, gens circa Ciliciam: nunc Iſauri ſunt.

Σόλων, ωνος, ὁ, Solon, Athenienſium legiſlator, filius Euphorionis, vt Philocles voluit, vt alii omnes, Execeſtidæ. Mater eius conſobrina fuit matris Piſiſtrati, Plutarchus in Solone.

Σομφὸς, οῦ, ὁ, χαῦνος, πηχὸς, inanis & fungoſus, Gaza. ἐπὶ χρωμάτων τὸ φαιὸν λέγεται σομφὸν παρά που, τὸ μεταξὺ λευκοῦ καὶ μέλανος δηλονότι.

Σομφότης, ἡ, inanitas, fungoſitas.

Σομφώδης, εος, ὁ, mollis, laxus. Heſyc. σομφώδεις (inquit) αἱ χαυνότεραι τῶν αἰγιαλῶν.

Σόος, ου, ὁ, ſaluus, integer, ſanus: poeticum, i. σῶος, ἀβλαβὴς, ὑγιής. vnde οἰνοσόος, vinum ſeruans, apud Nonnum.

Σοραϊσμὸς, οῦ, ὁ, coaceruatio ac miſcella quædam ex variis ac diuerſis idiomatibus.

Σορδισμὸς, ſolœciſmus.

Σορέλλη, dicterium in ſenes. nam σορὸς ſepulchrũ eſt, τυμβογέρων.

Σορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cadauera cumulo, cõgrego. Neutrum abſolutum.

Σορηδὸν, ſimul, aceruatim, σωρηδόν.

Σορίτης, ου, ὁ, ſyllogiſmi ſpecies, qui & ſorites Latinè acerualis. ſcribitur & σωρείτης.

Σοροβλέφαρος, ου, ὁ, ſuperbus, arrogans, à magnis ſuperciliis & adductis. pari formula loquẽdi vtuntur Latini.

Σοροδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, capularis dæmon, hoc eſt, valde ſenex, ſepulchralis larua. σοροδαίμονες, buſtuariæ laruæ, ſilicernia, capulares, foſſæ confines.

Σοροπηγὸς, οῦ, ὁ, pollinctor, veſpillo, libitinarius, νεκροθάπτης. Seneca deſignatorem vocat. Ariſtoph. in Nebul. τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω. Item capſularum, quibus mortui efferuntur, faber.

Σορὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, vrna, loculus, ſepulchrum, cumulus oſſium & cadauerum. Generaliter pro omni cumulo. σοροὶ σαρκοφάγοι γίνονται ἐκ ἐργαζομένου τὰ σώματα, fiunt loculi qui corpora erodunt, &c. Dioſcorid. lib. 5, cap. 134. λιθίνας σοροὺς, &c. lapideas arcas, i. loculos, Plutarch. in Numa, de ſepulchro Numæ regis, in genere fœminino ſæpius ibidem. ſic etiam tradit Ariſtoph. Interpr.

Σόρπης, ſyllogiſmi ſpecies.

Σοραγνὶς, ίδος, ἡ, abies vetuſta.

Σὸς, σοῦ, ὁ, tuus.

Σόσσος, ſtadium, διόπτρα, inſtrumentum geometricum.

Σοῦ, tui: τοῖς ἀπὸ σοῦ, tuis, Thucy. λέγειν περὶ σοῦ, Xenop. de te dicere. Vide Τὸ σύ.

Σοῦ, ἰδὲ, στῖχε, ὅρμα, ſic apud Varinum.

Σουβλίζω, μ. ίσω, inſubulo, penetro.

Σοῦβος, ὁ, nomen animalis apud AElianum & Oppianum lib. 2. de venatione.

Σουδάριον, τὸ, ſudarium. Lucas hanc dictionẽ Latinam vſurpauit, Act. 19, & Ioannes 11. Græci autem κεφαλόδεσμον vocant, authore Polluce.

Σουητώνιος παυλῖνος, Suetonius Paulinus, proprium ducis Romani, Plutarch. in Othone.

Σουλπίκιος, Sulpicius, proprium viri Romani, Plutarchus in Camillo.

Σούνιον, ου, τὸ, Sunium, promontorium Athenarum.

Σουρεντῖνος οἶνος, ſurentinum vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 13.

Σοῦσα, τὰ, Suſa metropolis Perſidis. item flores, apud Phœnicas, Etym.

Σοῦσθε, ite, ὁρμᾶσθε.

Σούσθω apud Sophoclem, i. ὁρμάσθω, moueatur, pro σευέσθω: à verbo σόω, i. ὁρμῶ.

Σούσινον, ου, τὸ, oleum ex liliis confectum. σούσινον μύρον, ſuſinum vnguentum à ſuſo quod lilium ſignificat. vnde Suſa Perſarum regia (vt inquit Athen.) ob amœnitatem vocata fuerunt. hoc vnguentum dicitur lilinum à Latinis, id eſt, κρίνινον. vide Hermol. in Corollario Dioſcorid. cap. 64. σούσινον χρῖσμα pro eodem, Dioſcorid. lib. 1, cap.

1,cap.63.vide ibidem Marcell.

Σῶς,motus,impetus,iter,curſus.

Σῶν,vade,irrue.

Σῶον,lilium,flos,apud Phrygas,Etym.

Σοφία,ας,ἡ,ſapientia,conſilium. ſæpe accipitur pro aſtu,ſolertia,calliditate & arte. σοφία in contemplatione verſatur:φρόνησις in actu.Itē σοφία pro facultate & ſcientia,vt lib.2.Platonis de Repub.διδάσκαλοι σοφίας δημιουργικῆς ἢ δικανικῆς διδόντες,tradentes. Ariſtoph.in Pluto, ὅτι πλεῖον αὖ τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ σοφίας μάλιστ' ἔχω ἰδεῖν.σοφία λόγου, eruditus ſermo. σοφία τῶν εἰδῶν, formarum peritia, Plato in Epiſt.σοφία & μανία contraria apud Xenoph. σοφία,id eſt,ſapientia,duplex eſt, vt traditur à Platone Epiſt.6. altera liberalis & ingenua, quæ ἀληθινὴ dicitur:altera illiberalis,quæ αὐθεντική & ἀνελευθέρα vocatur ab eodem.

Σοφίζομαι,μ.ίσομαι,π.σμαι, ſapienter ago vel loquor, demonſtro,fallo,impono ſermone,ſubdolè ratiocinor, argutor,comminiſcor,arte vtor, argutè excogito,ſimulo,ementior,molior,commentor, vafrè, argutè, ſubdoléque excogito, captioſè ago, aſtu callido vtor, τεχνάζομαι,decipio,deterreo. Depon.Accuſat. Ariſtoph.τῷ δ' αὖ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι, ex arte ago & ſapienter: vbi in bonam partem capitur. σοφίζονται τὴν πορφύραν,purpuram conficiunt,Philoſtr.in Heroicis. σοφισαί τι ἢ, οὐ δεῖ τὸ ἀπῆτεν,Nazan.in Orat.εἰς τὴν αἴτησιν σοφίζεσθαι, vafrè excogitaquiddam de petitione. δεῖ μὴ σοφίζεσθαι τὴν ἀπολογίαν,oportet purgationem non doloſè agi,Idem Nazanz.τῶν σοφιζομένων τινὲς θῆλυ φασὶν εἶναι τὴν σελήνην, nonnulli cauillo ſexum fœmineum lunæ tribuunt,Ariſtot.lib.7.Animal. Item doceor ab alio,percipio ſapientiam,intelligo. Xenop. τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν ἢ ἐσοφιζόμεθα, id eſt, animo agitabamus & docebamur.ἐσοφίσατο ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους,ſapientior euaſit cunctis hominibus, ſapientior fuit, &c. cap. 4.lib.3.Regum.ἐσοφίσατο ἠλὶ, ὅτι κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, intellexit Heli quòd Dominus puerum vocaret, cap.3, lib.1. Regum. σοφισάμενος ἀρετῇ ὑπὲρ πάντας, &c. omnibus ſapientia præſtans, Nazanz.in Orat.σεσοφισμένος ἀνὴρ,vir ſapiens apud Phocylid.

Σοφίζω,μ.ίσω,π.κα.doceo ſapientiā,erudio,eruditum reddo, reddo ſapientem, arte compono, arte confingo, Actiu. Accuſ.μὴ σοφίζου ποιῆσαι τὸ ἔργον σου,noli extollere te in faciendo opere tuo,cap.10.Eccleſiaſtici.

Σόφισμα,ατος,τὸ, fraus, deceptio,cautela, dolus,cauillum,calumnia,fraus compoſita,impoſtura,calliditas,inuentum,ars, artificium, inſtitutum,captio, figmentum, fictio,cauillatio,arguties,vaframentum,fucus,, fallacia, ſcitamentum,κόμψευμα,δαίδαλμα,ſcitum & artificioſum commentum, Bud. in Epiſt. in dictione Scitamentum. Ariſtophan.τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν χρήσιμον,id eſt, inuentū. Protagoras primus ſophiſma his qui contentionis ſtudio delectantur,induxit, Laert.lib.9. Cicer.Academic. Quorum ſunt contorta & aculeata quædam ſophiſmata:ſic enim appellantur fallaces cōcluſiunculæ.σοφίσματα,i.exquiſita documenta & ſpecimina artis, Ariſtoph. σοφίσματα χρωμάτων,colorum fuci,Nazanz.in Orat.

Σοφισματικὸς,fraudulentus.

Σοφισμὸς,callida nimis & coacta interpretatio,ὁ βεβιασμένος ἐξήγησις.

Σοφιστεία,inanis ſapientia.

Σοφιστεύω,μ.εύσω,π.κα,doceo,philoſophor, rhetoricā profiteor,Hermog.

Σοφιστὴς,οῦ,ὁ,orator,rhetor,præceptor,artium magiſter, ſapiēs,doctor Rhetorices,ſimulator, cauillator,captionum artifex, & quilibet artifex. θρήνων σοφιστὴς, lamentorum artifex, & magiſter à Luciano dicitur ἀεὶ πένθους. Iſocrat.ad Nicocl.pro philoſopho, μήτε τῶν ποιητῶν τῶν εὐδοκιμούντων,μήτε τῶν σοφιστῶν μηδενὸς οἴου δεῖν ἀπείρως ἔχειν. λογογράφος ἢ σοφιστὴς,Demoſt.σοφιστὴς λόγων,rhetor,Plutarch.in Lycurg.in malū AEſchin. & σοφιστὴς Sophocli doctus citharœdus dicitur, & apud Eupol.carminū colendorum peritus. Olim σοφισταὶ dicebantur philoſophi & ſapientiæ profeſſores,deinde rhetores: poſtremò abiit nomen in inuidiā, vt σοφισταὶ dicerentur qui fictam quandam ſapientiæ ſpeciem iactitarent. Cic.Academ. Quis eſt nūc hic ſophiſtes? ſic enim appellantur hi,qui oſtentationis aut quæſtus cauſa philoſophantur. De ſophiſtis,i.non planè philoſophis multa Lucian.in Fugit. Interp. Thucydid.lib.3,σοφιστὰς δὲ λέγει τοὺς σοφιζομένους τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ τοὺς ἐν τῷ συνηθείᾳ λεγομένους τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν μαθημάτων. Plutarc.in Themiſt. docet qui ſophiſtæ dicātur & vnde,his verbis,τὴν καλουμένην σοφίαν,οὖσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν, ἢ δραστήριον σύνεσιν δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, ἢ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν,eam quam vocant ſapientiā,hoc eſt,rem bellicam,& quandā rerum gerendarum prudentiam & cognitionem ad vim iudiciariam adiungentes, & à negotiis ad vſum dicendi orationéſque traducentes, ſophiſtæ habiti ſunt & nuncupati. σοφισταὶ οἱ πάνυ λεγόμενοι. vide Suidam in dictione Πάνυ.

Σοφιστία,ἡ,ſapientia.

Σοφιστικὴ,ars cauillatrix,Quintil.lib.7,cap.4.

Σοφιστικὸς,cauillator, doloſus. σοφιστικὸς λόγος,captioſa ratiocinatio,captio. σοφιστικὸν διλήμματον, deprauata cōplexio, Trapezuntius.

Σοφιστιώντων,τῶν, Plutarch.argutantium.

Σοφιστομανῶ,mirè ſtudioſus ſum ſophiſtarum.

Σοφίστρια,ἡ, magiſtra.

Σοφοκλεῖς,οἱ,laudicœni,hoc eſt,qui propter cœnam ſibi pactam, orantem laudabant.

Σοφὸς,οῦ,ὁ,ſapiens, doctus,acutus,ſcitus, δεξιὸς, induſtrius,conſultus,peritus,prudens, ſciens, argutus, aſtutus,callidus, vafer, ſolers, cordatus, ſapientia præditus, bonus,vtilis. Plato in Apolog. Socr. cum περὶ Præpoſitione & Genit. εἴπερ περὶ τῶν τοιούτων σοφός ἐστι, ſi quis talium callens eſt. Cum Accuſ.ibidem,κινδυνεύω ταύτην εἶναι τὴν σοφίαν σοφὸς,videor hac ſapientia præditus. Ibidem,ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, ego enim mibi conſcius ſum nihil neque magnum neque paruum me ſcire. Ibidem,ἢ τἆλλα σοφώτατοι, in aliis quoq; rebus ſapientiſsimi. σοφοὶ τὰ μάταια, vani ſapientes, Nazanz.in Orat. σοφὸς τὰ ναυτικὰ,rei nauticæ peritus. Et cum Dat. Sophocl. λέγει γνώμῃ σοφὸν φῦναι τοιοῦτον ὄντα,&c. dicit mēte ſapientem eſſe, qui talis ſit. σοφὸς λόγος,ſermo præclariſſimus, Plato de Leg. σοφὸς νόμος, Herodot. σοφὸς & ἀμαθὴς,contraria, Xenoph. Ammon.diſtinguit à συνετός. σοφοὶ apud veteres dicebantur cuiuſlibet opificii artifices,vt Iliad.ο.annotat Euſt.ſic σοφὸς ἐς ἔργα τέκτων.ſic & bonum citharœdū σοφὸν vocat Sophocl. ταῦτα ἡμῖν οὗτοι οἱ σοφοὶ τῶν κακοποιῶν, hæc nobis illi, i.produnt, qui in malis artibus ſunt ſapientes, Nazanz. in Orat. σοφὸν dicitur non ſolùm quòd ſapit,verumetiam quicquid elegās eſt & eruditū. σοφὰ φάρμακα,medicamenta exquiſita.

Σοφόω,μ.ώσω,π.κα,illumino, Actiu.

Σωφρονιστῆρες, dentes quos Auicenna dentes ſenſus vel intellectus appellat. Latini genuinos vocant. Ariſtot. κραντῆρας.

Σοφρόνους,ν,ὁ,prudens.

Σοφῶς,ſapienter, aptè, ingenioſè, ſcitè. Ariſtoph.σοφῶς γε τὰ τῆς χάριτος.

Σοφώτερον,ſcientius, Valla.

Σόω,ſeruo,κιῶ,ἐρμῶ. vide Varin.

Σωσιναύτης,ου, fluuius iuxta Heracleam tutiſsimos habens & placidiſsimos portus, quaſi ſoſpitator nautarū, Apollon.Interpr.lib.2.

Σπάδιξ,ικος,ὁ, genus muſici inſtrumenti. Item auulſus è palma termes cum fructu,& coloris punici ſpecies, Cæl.lib.2,cap.31:& lib.3,cap.9.

Σπαδίξας τὸ δέρμα,pellem detrahens.

Σπάδιον,ν,τὸ,ſtadium, Dorienſium lingua.

Σπάδων,ονος,ὁ,ſpado,id eſt, qui vi caſtratur: ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν

cõuellitur enim in ipſis neruus, qui genitale erigit. Eunuchus autem eſſe poteſt & natura.

Σπαδὼν,ὁ, contractio, ſpaſmus, Hippocr.

Σπαδωνισμὸς, caſtratio.

Σπάζω,μ. άσω,π. ακα, diuello, traho. σπάζω τὸν ἀέρα, aerẽ haurio. ἔσπασε τοῦ ὕδατος, aquam hauſit, Philoſtratus in Heroicis.

Σπάθη, vel Σπάθη, ης, ἡ, rudes, inſtrumentum quo ſpumam detrahimus. σπάθη, i. ſpatha, moueri in vaſe cyprinum vnguentum docet Dioſcorid. lib. 1. à Marcello rudis exponitur, pro virgula. Idem ibidem interpretatur operimentum fructus palmæ. apud Lycoph. remus. Pollux exponit σπάθην dici ἐξ οὗ κρέμανται οἱ τοῦ φοίνικος βάλανοι: cuius vſus eſt apud Herodot. & Xenoph. Spathe Græcis dicitur arbor quæ & ἐλάτη, i. abies, cuius lachrymam quoque ferè ſpathen appellant, teſte Hermol. in Corollario Dioſc. qui lib. 1. apud eundem σπάθην, palmã, abietem interpretatur. ὁ μὲν ἄῤῥην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, ἡ δὲ θήλεια καρπὸν εὐθὺ μακρὸν, Theophr. lib. 2. hiſtor. plant. i. mas primùm ſuper ſpatham floret, fœmina fructum ilicò oblongum præſtat: de palmis. Idem ibidem, ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄῤῥεν ἀποτεμόντες τὴν σπάθην ἀφ' ἧς τὸ ἄνθος, id eſt, dum floret maſcula, ſ. palma, ſpatham abſcindentes, qua flores emergũt, &c. ἐκ φοινίκης σπάθης τόξα πεποιημένα, arcus ex palmarum ſpathis facti, Herodot. lib. 7. ita Valla. Item σπάθη, inſtrumentum defenſorium, vt enſis, gladius. Item inſtrumentum textoris, cuius pulſu tela arctatur denſatúrque. Sunt etiam σπάθαι, coſtarum oſſa.

Σπαθάω,μ. ήσω,π. ηκα, conſumo, prodigo facultates, minuo, diſsipo, helluor, dilapido, τρυφάω, intemperãter ſuperbio, ſtudioſè laboro: ἀπὸ τοῦ συντόμως κινεῖν τὰς ὑφαντικὰς σπάθας. Hoc verbum duo ſignificat potiſsimùm, τὸ ἀναλοῦν καὶ τὸ ὑφαίνειν, i. inſumere, & telam texere. Ariſtophan. in Nubibus, ἔφασκον, ὦ γύναι λίαν σπαθᾷς, vbi vtranque ſignificationem complectitur. Lucianus de luctu σπαθήσω dicit in futuro, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, i. neque huius cauſa bis térve die rem tuam diſsipabis. Idem in Cauc. ἡ καὶ λίαν αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα. vtitur etiam hoc Demoſt. pro ſtruo ἐν τῷ ὅρκῳ.

Σπάθη, ἡ. vide in Σπάθη.

Σπάθημα, ατος, τὸ, denſitas, πύκνωμα.

Σπαθῖναι, οἱ, ceruorum genus, ab ἐλάφοις differens vel ſpecie, vel cornibus, vel magnitudine, Euſtath. Iliad. θ.

Σπαίρω,μ. αρῶ, trepido, palpito, ſalio, efflo ſpiritum. Neutr. abſol. lib. 4. Epigram. ὁ μὲν γὰρ παῖδων σπαίρει πέλας, palpitat. & lib. 6, θρέψεν ἔτι σπαίροντα τὸν γέροντα, nutri adhuc palpitantem vetulum.

Σπαλαξία, oculorum morbus, cæcitas.

Σπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. Item genus herbæ, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. cap. 11. vbi tamen Gaza aſpalax exponit.

Σπαλὶς, nouacula, ψαλίς.

Σπαλίσσομαι, turbor, laceror.

Σπαλίων, ωνος, ὁ, machina bellica.

Σπάνη, ης, ἡ, paupertas, raritas, penuria, inopia.

Σπανία, idem quod σπάνις.

Σπανία, ἡ, Hiſpania, Paulus cap. 15. ad Romanos.

Σπανιάκις, rarò, Hermog. de Inuentione.

Σπανίζομαι, & Σπανίζω,μ. ίσω,π. ικα, indigeo, careo, rarus ſum, rarus fio, corrumpo, perdo. σπανίζειν tamen plus eſſe videtur quàm σπανίζειν, vt ἀπορεῖσθαι plus eſt quàm ἀπορεῖν. Planudes in Catone cum Accuſat. ὄφρα τι μὴ σπανίσῃς, &c. id eſt. ne quo egeas, ne tibi quid deſit. Ariſtoph. cum Genit. in Nubibus, σπανίζεις ἀργυρίου, argenti laboras penuria, rarum habes & paucum. ἐπιτηδείων ἐσπάνιζον, rerum neceſſariarum penuria laborabant, Plutarch. in Camil. σπανίζων τῶν ἐπιτηδείων, egens neceſſariis.

Σπάνιος, ου, ὁ, rarus, paucus, infrequens, rarus inuentu, perrarus, parcus, magnus, vtilis, pretioſus, Interp. Thuc.

Σπάνις, ιος & εως, ἡ, egeſtas, penuria, λεῖψις. χρυσίου δ' ἦν σπάνις ἐν τῇ πόλει, auri verò in vrbe penuria erat, Plutarc. in Camillo. Plato in Epiſt. χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκε, auri defectu pereuntem aliquẽ nullus poetarum ſcripſit. ἐν σπάνει, in raritate, in penuria. ἐν σπάνει χρημάτων, Demoſt. ἐν σπάνει καθεστάναι, penuria laborare, Hermog. διὰ σπάνιν σίτου, Iſocrat.

Σπανίως, rarò, parcè.

Σπανιώτατα, rariſsimè.

Σπανιὸν, pretioſum, multa re dignum.

Σπανοσιτία, ας, ἡ, penuria annonæ.

Σπανόφυλλος, rara folia habens, Theophraſt. libr. 1. hiſtor. plantarum.

Σπάομαι, σπάω, traho, ἀρύω.

Σπάραγμα, ατος, τὸ, laceratio, ἕλκυσμα, ἑλκυσμὸς, auulſio, diſcerptio.

Σπαραγματώδης, ὁ, iurgioſus.

Σπαραγμὸς, οῦ, ὁ, conuulſio, σπάραγμα.

Σπαραδικὰ, τὰ, quæ ſparſim degunt, inciuilia Theodoro Interprete. (ratio.

Σπάραξις, laniatio, euulſio, concuſsio, diſcerptio, lace-

Σπαράσσω,μ. άξω,π. αχα, lacero, vellico, dilanio, diſcerpo. Actiu. Accuſ. ἢμεῖν ἢ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἐντιθέντας δακτύλους, ἢ πτερῶν καθίεσιν, Galen. lib. 1. ad Glauc. vomere vel proritare ſtomachum inditis digitis vel pennis, i. laceſſere.

Σπαργανίζω,μ. ίσω,π. ικα, τὸ σπαργανῶ. Heſiod. in Theog. τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξε, faſciis inuoluens.

Σπαργάνιον, ſparganion herba, Dioſcorid. lib. 4. c. 22. quam ſic dictam putant, quòd foliis eius latis pro faſciis vterentur.

Σπάργανον, ου, τὸ, faſcia, pannus quo inuoluuntur infantes, cunabula. σπάργανα etiam dicuntur monumenta, i. γνωρίσματα, vt ſcribit Donatus in Eunuchum Terentii.

Σπαργανοῦται, faſcia inuoluitur.

Σπαργανῶ, cunabulis ſiue faſciis inuoluo. vnde Luc. de Chriſto, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, faſciis inuoluit ipſum. ad verbum, infaſciauit. σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτὰ, cunabulis ex lana obuoluunt & faſciis alligant, Ariſtot. l. 7. Animal.

Σπαργάνωμα, σπάργανον.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, malum eſt quo mulieres iam recentes à partu laborãt, quum ob lactis copiam mãmillæ tumefactæ ſic diſtenduntur, vt redundantiam vix ferre queant. χονδρωθέντες μαστοὶ καὶ σπαργανώσεις, Dioſc. l. 2, c. 152. turgentes mammæ, & eouſque duræ, vt quandam cartilaginis ſpeciem referant, Ruell. mammæ quæ ſunt lacte coagulato, item quæ ſunt pannoſæ, Barbarus: coagulans ſe in grumos lac, & lactis abundantiam nõ ferentes mammæ, Marcel. σπαργανώσεις τῶν μαστῶν, quum maiore impetu lactis natura in eam partẽ facto tument inflammantúrq;, nec eius copiã ferre poſſunt: hæc idẽ Marcel.

Σπαργάω,μ. ήσω,π. ηκα, luxurior, auellor in aliqua re affectus, ſum in ſicco, doleo de re ablata, nimius ſum in edendo & luxuriando, turgeo libidine, ὀργάω. ὀλιγαρχίαν σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, oligarchiam ferocẽ & feruidam, Plutarch. in Lycurgo. Item deſydero, appeto. Dicitur quoque de vberibus lacte turgentibus. σπαργῶντες μαστοὶ, à partu copiam lactis non ferentes mammæ, Marcellus: turgentes mammæ, Ruell. lib. 5. Dioſcorid. cap. 21.

Σπαργέω,μ. ήσω,π. ηκα, idem.

Σπάργη, ira, ὀργή.

Σπαρεὶς, ſatus, ſeminatus, qui ſemen excepit, in quem incidit ſemen, ſic Eraſm. cap. 13. Matth.

Σπαρίζω, ſalto & moueor vt piſcis, Etym.

Σπαρνοπόλιος, ὁ, raros habens canos.

Σπαρνὸς, rarus, paucus, tenuis, diſperſus.

Σπάρος, piſcis genus, Etym. & in Epigram.

Σπάρτη, ης, ἡ, filum, linea, carpentarii rubrica, ſcirpus. ſed σπάρτη fœmininum eſt à σπαρτός. σπαρτὴ καὶ ἀγρία, vrbana & agreſtis, Gaza.

Σπαρτιάτης, Spartanus, Etym.

Σπαρτιάτις, ιδος, ἡ, Spartana mulier.

Σπάρτιον, ου, τὸ, ſpartum vel geniſta, genus fruticis, de quo

quo Dioſcor.lib.4,cap.248.

Σπαρτίον,funiculus.σπαρτίον τὸ κόκκινον, funiculus cocci neus,cap.2.Ioſue.σπαρτίοις,funibus,Ariſtoph.

Σπάρτον,ου,τὸ,funis,rudens.Iliad.6, ϗ σπάρτα λέλυνται,id eſt,τὰ σχοινία.

Σπαρτοπόλιος,canities. In Tragœdia autẽ virili ſpecie nigra ac ſubpallida:in Comœdia vero, muliebri erat habitu ſpartopolios, canitiẽ & ipſa verbo tenus indicans, ſed inter iuniores perſonas, vt tamen intelligeretur aliquando meritorium ſcortum fuiſſe,Hermol.in Plin.

Σπάρτος,ου,ὁ,ſpartus. σπάρτος,ᾧ τὰς ἀμπέλους δέουσι, ſpartus quo vites ligant,Paulus A Egin.vt refert Marcellus lib.4.Dioſcor.cap.248.vbi & de ſparti generibus.

Σπαρτὸς,ῦ,ὁ,ſeminatus,ſatiuus. in genere Fœmin.σπαρτὴ,Dioſcor.lib.3,cap.45.

Σπαδᾶσθαι,conuulſum eſſe.

Σπάσμα,ατος,τὸ,conuulſio,contorſio.Plato in Timæo, σπάσματα,diſtentiones,conuulſiones,vulſa,Ruell.cõuulſa, Hermol.σπάσματα λαμβάνει,conuulſis corripitur, Gaza in Problem.Ariſtot.

Σπασμάτια,τὰ,diſtentiones,Gaza lib.9.hiſtor.plantar. Theophraſti.

Σπασματώδης,euellens,conuellens.

Σπασμὸς,ῦ,ὁ,contractio, neruorum rigor ſiue diſtẽtio, conuulſio. propriè neruorum & muſculorũ affectus eſt, euulſio: Gaza.Ariſtot.lib.7.Animal.cap.12.ait infantes ante ſeptimum diem σπασμῷ,i.conuulſione interire.fit autem conuulſio reductis ad ſuum originem neruis vel muſculis: idque vel inanitione, vel ſiccitate, vel repletione. σπασμοὶ ϗ σπάσματα,cõuulſa dicuntur à Latinis,quod malum Galen.in definitionibus deſcribit.

Σπασμώδης,conuulſus.

Σπαστὸς,ῦ,ὁ, cui intus aliquid euulſum eſt. item qui attrahit.

Σπαταγγίζειν,turbare.

Σπάταγος, ſpatagus,ſpecies echinorum, Ariſtot.libro 4. Animalium.

Σπατᾷ,deorſum labitur.

Σπαταλάω, μ.άσω, π.ακ, delicior, deliciis affluo, laſciuio. Neut.abſolut. ἐσπαταλήσατε,laſciuiſtis, cap.5.Epiſt. beati Iacobi.

Σπατάλη,cibus,delitiæ,ἡ τρυφὴ,voluptas,luxus.

Σπατάλημα,luxus ſumptuum,in Epigram.

Σπατάλιον,ornamentum fœminarum:à σπάω.

Σπάτινος,η,ὁ,coriaceus.

Σπατίλη,ης,ἡ,excrementum,merda, liquida humidáve deiectio,Hipp.ἡ τῆς αἰδ ἐξω κόπρος,Suid.ſterc⁹ humanum. ἢ τὸ ἀπόξυσμα τῆς βυρσῶν τὸ μικρὸν, ramentum coriorum,retrimenta quæ à coriis detrahuntur,Ariſtoph.

Σπάτος,εος,τὸ,corium,pellis.

Σπάω, μ.άσω, π.ακ, euello, conuello, traho, amoueo, ſtringo,diſtringo,diſtendo, ἑλκύζω, cõtorqueo, abduco, educo,attraho,contraho.Item ſorbeo, vt haurientes pocula facere ſolẽt.Athen.ὁ δ᾽ ἀλέξανδρος λαβὼν ποτήριον,ἔσπασεν μὲν φιλοτίμως.μὴ σπάσῃς θάνατον,ne haurias mortem,ne cõtrahas,Nazanz.in Orat.

Σπεῖμα,funis.

Σπεῖο, ſequere, ἕπου, συνακολούθησον, Homer. à σπέομαι.

Σπεῖον,τὸ,ſpecus,antrum.

Σπεῖος,τῦ σπείου,vel σπέος,τὸ,ſpelunca, ρ σπέον,id eſt,σπήλαιον,Homer.

Σπεῖρα,ας,ἡ,cohors,caterua,manipulus,exercit⁹. Item ſpira,id eſt,funis nauticus in orbem conuolutus,vel ſerpentum conuolutio. Nonnunquam pro opere piſtorio inuenitur.Orbis in ligno,Interpr.Diodoro. (ἱστία.

Σπεῖρα,veſtimenta,Etym.ſuppara & ὑφάσματα,ἐξ ὧν τὰ

Σπεῖραι δένδρων,arborum orbes, Theophraſtus libro 5.hiſtoriæ plantarum.

Σπειράομαι,μ.άσομαι,π.αμαι,contraho in ſpirã,ſicut ſerpens vel canis dormire volens,Depon.abſol.

Σπειρεχθία,τὰ,magna animalia venenata, quòd iis ſpira caudáque velut oneri ſit,apud Nicand.

Σπειρηδὸν,cohortatim, per cohortes: Item in orbem, inſtar ſerpentis,conuolutim,σπειρηδὸν ἑλισσόμενος.

Σπείρημα, ſerpentis conuolutio,ſpira: volumen,Dionyſius de Situ orbis.

Σπεῖρον,ου,τὸ, veſtis vilis & lacera, velum, inuolucrum, indumẽtũ,ἱμάτιον,veſtis funebris,funebre operimẽtum.

Σπείρω, μ.σπερῶ,π.ἔσπαρκα, ἀόρ.β.ἔσπαρην, ſemino,ſemina mando,ſolo ſemen credo & cõmitto.σπείρω τὴν γῆν,ſemino agrum.Item gigno.Sophocl.ὅς σ᾽ ἔσπειρε, qui te generauit.σπείρειν σπέρματα παλλακαῖς,ſemina mandare concubinis,liberos ex concubinis ſuſcipere, Plato de Leg. σπείρειν εἰς δικαιοσύνην, ſerere in agrum iuſtitiæ, Nazanz. in Orat.εἰς τὸ βάπτισμα.

Σπειρώδης,εος,ὁ ϗ ἡ,multa habens inuolucra.πολλὰ ἔχον σπεῖρα,ἤγουν ἐνδύματα,Nicand.

Σπείσασθαι,inducias facere,Cicero ad Atticum.

Σπεῖσαι,in Epigram.pro ἔσπεισαι.

Σπείσεις,libes,Homer.Iliad.à σπένδω.

Σπεῖσις,ἡ,libatio,σπονδή.

Σπεκλοῦν,ſonitum edere in coitu,coire,Cælius libr.8, cap.4.vide σπλεκοῦν.

Σπεκουλάτωρ,ωρος,ὁ, ſpiculator, cap. 6.Euang.Marci, quam dictionem Latinam Euangeliſta vſurpauit mutata vocali.

Σπέλεθος,ου,ὁ, excrementum, fimus, ſtercus, Interpres Ariſtophanis.

Σπέλλαξ,muliebre veſtimentum.

Σπέλλιον,ου,τὸ,A Eolicè,armilla.

Σπενδεῖον,ου,τὸ,σπονδεῖον.

Σπενδίσκω,libo,ſacrifico.

Σπένδη,libamen.

Σπένδομαι,μ.σπείσομαι,π.ἔσπεισμαι,ὁ ἀόρ.ἐσπεισάμην,paciſcor, fœdus ſancio, fœdus percutio, ineo fœdus, ſpondeo,trãſigo,do fidem, fide publica indulgeo, interpono fidem,paciſcor inducias, facio ſocietatem, reconcilior, Depon.Accuſat.vt σπένδομαι σπονδὰς, ϗ σπένδομαι τοῦτο, ferio fœdera,hoc eſt,induciis pactis permitto & concedo. Laſc.ἐπὶ δυσσεβῶν ὀλέθρῳ σπένδεσθαι, in impiorum exitium fœdus facere.σπένδομαι ἐπὶ τῷ θυσίᾳ,&c.immolor ſuper hoſtia:ſic Eraſm.cap.2.ad Philippenſes.σπένδομαί σοι,tecum paciſcor,tecum fœdus ineo,apud Demoſth. ſic Ariſtop. & Xenoph.σπείσασθαι κήρυκι, inire fœdus ſeu paciſci cum caduceatore, A Eſchin. σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς,cum eis fœdus percutientes,Demoſthen. σπείσασθαι σφίσι ἠξίουν ἡμέρας τοὺς νεκροὺς ἀναλέξ,ſpõderi ſibi poſtulabant dici ſpatium ad mortuos tollendos, Thucydid. σπένδομαί σοι ἀναχώρησιν,fide interpoſita veniam tibi do abeundi,Idem. οἱ ἐσπείσαντο τοῖς ἀθηναίοις,fœdus Athenienſium abnuerant, Idem. σπένδονται πρὸς τοὺς ἀθηναίους,fœdus cum Athenienſibus percutiũt,Idẽ Thucy.ἐσπείσατο πρὸς τοὺς ἕλληνας,&c. Ariſtid. σπεισάμενος πρὸς αὐτὸν,qui innuit cum ea fœdus, Plut.in Theſeo.ἐσπεῖσθαι, fœdere inito & amicitia ſedaſſe,Eurip. τὰ ἐσπεισμένα,fœdera, id eſt, τὰ ὁμολογηθέντα,τὰ συμφωνηθέντα,τὰ σπονδοποιηθέντα.

Σπονδοποιοῦμαι,idem.

Σπένδω,μ.σπείσω, quod à σπένδω inuſitato mutuatur:libo,ſacrifico,ſacrificiis me Deo concilio.Neut.Dat.σπένδω θεοῖς,Hom.μὴ σπένδειν θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων,diis non libare ex vitibus amputatis. Hoc vnum fuit ex præceptis Numæ Pompilii,Plutar.in Numa. Et cum Accuſ. Odyſſ.ξ,σπείσας δ᾽ αἴθοπα οἶνον,&c.cum Genit. Ianus Laſcaris,σπένδετε πηγῆς,libate ex fonte.σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος, Ariſtoph.vbi ἄκρατον ſubaudiendum,vel σπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς,id eſt,κατὰ χειρῶν,Idem.

Σπένδων,οντος,Spendon,poeta Lacon, Plut.in Lycur.

Σπέομαι,ſequor,Depon.

Σπέος,εος,τὸ,ſpelunca,ſpecus,σπήλαιον.

Σπέργυς. vide Etym.

Σπέρμα,ατος,τὸ, prolificum ſemen, ſemen genitale, virus genitale. quid differat à γονὴ vide apud Marcell. libr. 3. Dioſcor. & lib. 4. Item σπέρμα, ſemen, ſeges, plătula, fruges, fructus. ἐκ σπερμάτων σκευάσματα, &c. pulmenta ex leguminibus confecta: ſic Bud. in Epiſt. σπέρμα πυρὸς, Homer. Odyſſ. id eſt, τὸν σπινθῆρα τοῦ πυρὸς.

Σπερμαίνω, ſemino, ſemen emitto, genero. Heſiod. σπερμαίνειν φιλίαν, id eſt, liberos gignere.

Σπερματίας, ου, ὁ, cucumeris ſpecies.

Σπερματίδες, αἱ, ſeminariæ venæ, Ariſtot. lib. 3. Anim.

Σπερματίζω, ſemẽ efficio. σπερματίζον λίνον, linum folliculos germinans: ſic cap. 9. Exodi.

Σπερματικὸς, ἡ, ὁ, ſeminalis, genitalis, ſemini genitali præſcriptus, ſemen genitale habẽs, ſeminarius, ſemine abundans, vim ſeminis producendi poſſidens. οἱ σπερματικοὶ πόροι, meatus ſemini attributi, Alex. Aphrod. & τὰ σπερματικὰ ἀγγεῖα, ſeminis conceptacula.

Σπερμάτιον, paruum ſemen, ſemunculum, Barbar. libr. 2. Dioſcor. cap. de Chelidonia.

Σπερματισμὸς, ſeminis emiſſio, ſeminis ſatus, ſeminis depoſitio.

Σπερματῖτις, ἡ, ſeminaria vena, vt Gaza in Ariſtot.

Σπερματουμένη γῆ, ſeges, Gaza lib. 3, cap. 2. de cauſ. plan.

Σπερματώδης, ſeminoſus. σπερματώδης κίνησις, motus qui paſſim per loca inæqualia agitur: ſic Gaza apud Ariſtotelem in Probl. ſect. 5, quæſt. 1.

Σπερμοβολεῖ, ſemen genitale emittit.

Σπερμολογία, ας, ἡ, perceptio & collectio ſeminis quæ fit ab auibus quãdo ſeminatur. Item ſeminatio verborum, loquacitas.

Σπερμολόγος, ου, ὁ, σπερμονόμος, ſeminilegus. Item verbi ſator, locutuleius, qui nouos rumores ſpargit in vulgus, quíque ex alieno viuit, vt ſcribit Harpocrat. Item vilis, εὐτελὴς, deſpiciendus, Etym. Eſt & auicula eiuſdem nominis apud Athen. & Ariſtoph. frugilega, Gaza Interp.

Σπερμολογῶ, nugor, & verba loquaciter fũdo & deblattero. σπερμολογεῖν, verba effutire, Nazanz.

Σπερμοφόρος, ſemen ferens, in Epigr.

Σπερμοφυεῖν, ſemen producere, ſemen proferre, ſemineſcere, Gaza lib. 7. hiſtor. plant. Theoph.

Σπερμοφυὴς, ſemine erumpens.

Σπερὸς, ἡ, ὁ, curuus.

Σπερχνόω, ſemino, iraſcor, minor, perſequor.

Σπερχειὸς, οῦ, ὁ, flumen Theſſaliæ.

Σπερχθεὶς, turbatus, irritatus, apud Herodot.

Σπερχνὸς, οῦ, ὁ, acris, aſper, diligens, feſtinans, impetuoſus. Heſiod. ἔμβαλε χάλκειον ἶχος σπερχνόν.

Σπέρχομαι, propero, ἐπείγομαι, σπεύδω. σπέρχοιεν ἐρετμοῖς, incumbere remis, Homer.

Σπέρχω, vrgeo, premo, hortor, ἐπείγω, κελεύω, ingruo, excito: poeticum.

Σπευδάζω, ὀτρυνω, Interpr. Homer. in verbo ὤτρυνε.

Σπεύδω. μ. σεύσω, π. ἔσπευκα, feſtino, accelero, appropero, ἐπείγομαι, maturo, pergo, contendo, incumbo, enitor, ſtudeo, paro. Neutr. Accuſ. σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero, Thucyd. σπεύδω κακὰ, ad mala propero, Idem. σπεύδειν τὸ ἐφ' ἑαυτὸν eſt ſtudere & conſulere rebus vel rationibus ſuis. τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἕκαστος σπεύδει, ſuo quiſque commodo vacant, Thucy. σπεύδω σὸν ἀγαθὸν, tuæ parti ſtudeo, Euripid. & σπεύδω χάριν τὴν σὴν, gratũ tibi facere ſtudeo, Idem in Hecuba, pro σπεύδω εἰς σὴν χάριν. σπεύδω εἰς ἄροτον, Heſiod. σπεύδω περὶ σοὶ, περιέρχομαί σε, Ariſtoph. σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, &c. Eurip. pro feſtina redire, matura reditum. σπεύδειν βραδέως, feſtinare lentè, quod vnico verbo Nigidius apud Gell. lib. 10, cap. 11. expreſſit, maturare. vide σπουδάζειν in Ammon. Cum Infinit. Nonnus, ἐσπεύδε βαίνειν σπεῦδε, Sophocl. σπεύδει θανεῖν, mori properat. ἔσπευδε μεταλαβεῖν τὸν καιρὸν, rei accelerauit opportunitatem, Plutarc. in Camillo. σπεύδων τὴν νίκην ἑαυτοῦ φθάσαι πρὶν ἐκεῖνον ἐλθεῖν, properans antè potiri victoria, quàm ille veniſſet, Idem in Othone.

Σπεύσται, ῶν, publici miniſtri. vide σπουδαῖοι.

Σπευστικὸς, feſtinator.

Σπέος, ſpeluncæ. Datiuus eſt à σπέος. Heſiod. in Theog. σπῆι ἐνὶ γλαφυρῷ, in concauo ſpecu.

Σπηλαιώδης ὑπόσκαφος, ſpecus ſubcauatus, cauerna ſpeluncæ modo facta.

Σπήλαιον, ου, τὸ, & Σπῆλυγξ, γος, ὁ, ſpelunca: παρὰ τὸ σπέος, ἢ λᾶας ἔχουσι λίθος κατατετρημένος, exeſa petra, Apoll. 2. Arg. κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τετρηχυίας κλυζούσης ἁλὸς ἐνδομύουσιν, id eſt, αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ ταῖς πέτραις.

Σπηλώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, plenus ſpeluncis.

Σπιεὶς, iuncea ſporta.

Σπιδὲς, έος, τὸ, & Σπίδιον, ου, longum, multum, prolixum. AEſchylo frequens eſt, vt σπίδιον μῆκος ὁδοῦ: & Homer. διὰ σπιδέος πεδίοιο: quod tamẽ Zenodot. Interpr. aſperum & infrugiferum, paritérque longum.

Σπιδνὸς, οῦ, ὁ, denſus.

Σπιδόθεν, Aduerb. eminus, procul, à longè. Antimach. σπιδόθεν προϊδέσθαι, longè antè præuidere.

Σπίζα, ἡ, auicula paſſeri ſimilis. aliâs σπίζη, Gaza vertit in Ariſtot. fringillã. σπιζίαι ἱέρακες, fringillarii accipitres, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 36.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius, Theodor. Gaza ex Ariſtotele lib. 8. Animal. cap. 3.

Σπίζια, τὰ, aues.

Σπιζίτης, fringillatio, ὄρνις τι αἰγίθαλον, fringillago auis, Gaza.

Σπίζω, extendo, prolongo, ἐκτείνω, Interpr. Ariſtoph.

Σπιθαμὴ, ῆς, ἡ, palmus, id eſt, menſura, quæ fit à pollice ad minimum digitum manu extẽſa: vel (vt Bud ſcribit) menſura duodenũm digitorum. Latini dodrantem appellant. δοχμὴ etiam dicitur. dicta σπιθαμὴ παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι τοὺς δακτύλους, hoc eſt, à diducendis digitis: & dodrans, quòd ab humani pedis longitudine deſy deretũr quarta pars: quemadmodum ad explẽdam libram ad vncias nouem, quę dodrantem cõſtituunt, tres requirimus vncias. Gaza in Ariſtot. palmam vertit. vide in Chiliad. Eraſm. Spithama vitæ. Variant Plinius & eum ſequuti in hac menſura, nunc pedalem nunc ſemipedalem & aliquãdo palmarem vocãtes, quæ & ſi videatur deſcriptio à nobis dodranti & ſpithamæ congruere, nihilominus tamen ea non eſt vtendum, ne concurrat cum antiquo palmo quę quatuor digitorum in hominis manu, vt ſunt cõiunctorum ſine pollice eſt, quę ſexies repetita cubitum Romanum conſtituit, qui ex vigintiquatuor huiuſmodi digitis conficitur: hæc Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Σπιθαμιαῖος, α, ὁ, qui palmæ habet aut ſemipedis longitudinem, palmaris, id eſt, vnius palmi, dodrantalis, palmi implens longitudinem, qui eſt quatuor digitorum longitudine, palmum altus, altitudine quantũ patet à ſummo pollice ad extremum minimum digitum explicata humana manus, Marcell.

Σπιθαμώδης, dodrantalis, Dioſcor. lib. 4, cap. 59.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, ſaxum concauum in aqua, aut circa mare, petra. Hom. Ody. γ, νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν, i. ταῖς λείαις πέτραις ἢ ὑφάλοις πέτραις ἢ, ταῖς κατὰ θάλασσαν κεκαλυμμέναις ὀλίγῳ ὕδατι, παρὰ τὸ ἐπικλύζεσθαι τῇ ἄχνῃ: ſic Didym. Et lib. 2. Epigrã. φασὶ δ' ἢ, ἡ νῆσον ἁλιπλανέεσσι χέεσθαι ταῖς ὑφάλοις πέτραις ἢ φανερῶς σπιλάδων, quã ſint aperti ſcopuli & ſaxa. Item σπιλὰς, argilaceum ſolum, Gaza lib. 2, cap. 5. de cauſis plantarum Theophraſti.

Σπιλόω, μ. ώσω, π. κκα, contamino, Actiu.

Σπίλα, ας, ἡ, & Σπίλος, ου, τὸ, macula, κηλὶς. Item fides, χερσὶν ἐξεστηκὼς. Item σπίλα, fraces, σύμφυλα.

Σπιλόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, ſordeſco, maculor. Deponens, abſolutum.

Σπίλος, οῦ, ὁ, ῥύπος, μιασμὸς, labes, nota, inquinamentum, macula veſtis è vino aut vnguine. Itẽ macula faciei, Dioſcorid, lib. 1, cap. 39. αἴρει δὲ ἢ σπίλους ἐκ προσώπου, emendat maculas

maculas faciei. vide Marcellum ibidem: σπίλοι, inquit, notæ ſunt, quæ in veſtibus hærentes eas diſcolorãt, quarum ſimilitudine aliquãdo in humano vultu, & reliquo corpore maculæ oriuntur, nullo aut exiguo vitio ſummã tantùm cutem variantes. Videtur Plinius in olei amigdalini medicina, hoc mali genus furunculos dixiſſe: quanquàm in abſceſſuum genere furunculi & ei & aliis ſint. Item σπίλος, pumex, ſcopulus, πέτρα πεφυκυῖα, γῆ κεχοιρωμένη. Ariſtot. de mundo, σύμπασα τῆς ὑγρᾶς φύσις ἐπιπολάζουσα κατά τινας τῆς γῆς σπίλους τὰς καλουμένας ἀναπέφυκε οἰκουμένας, &c. i. humoris vniuerſi natura innatabũda exiſtere terrã faciẽs per quaſdam ſaxoſas eminentias, quas habitabiles vocamus, &c. ſic Budæus σπίλον pro inſula Lycophr. poſuit. ab Atticis σπίλος non dicitur, ſed κηλὶς, Phrynichus.

Σπιλόω, maculo, ῥυπόω.

Σπίλωμα, ατος, τὸ, ῥύπος, μιασμὸς, κηλὶς, macula, labes, næuus: propriè notæ in veſtibus diſcolores. Item locus ſalebroſus, ſaxum aſperum.

Σπιλωτὸς, ἡ, ὁ, maculoſus.

Σπινθάριγες, ſcintillæ, αἱ λαμπηδόνες.

Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, ſcintilla. Ariſtoph. in Pluto, ἱνα γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ, &c. Iliad. δ. τοῦ δὲ τε πολλοὶ σπινθῆρες ἵενται. σπέρμα πυρὸς etiam dicitur ab Homero.

Σπινθηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſcintillo, Neutr.

Σπινθηροειδὴς, ſcintillans, qui more ſcintillæ ducitur.

Σπίνος, ου, ὁ, εἶδος ὀρνέου, paſſeris genus, Gaza lib. 3. Gram.

Σπίζα, idem quod σπίζα, Etym.

Σπλαγχνεύειν, σπλάγχνων μεταλαβεῖν.

Σπλαγχνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, miſereor, miſericordia moueor, affectu tangor. Deponens. ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, affectu miſericordiæ tactus eſt erga eos, cap. 9. Euang. Matthæi. σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, miſeret me turbæ, Ibidem cap. 15, & cap. 8, & cap. 6. Euang. Marci, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, &c. σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς, miſert⁹ noſtri, Idem cap. 9. σπλαγχνισθεὶς τοῦ δούλου, miſertus ſerui, cap. 18. Euangelii Matthæi.

Σπλαγχνικὰ φάρμακα, medicamẽta quæ ad viſcerũ morbos condiuntur, Hermol. medicamẽta quę ad ſplãchna, id eſt, interanea exta conficiũtur: ſic Marcell. apud Dioſ. annotãs Græcè σπλάγχνα eſſe, quæ Latinè exta, vitaliora nempe interanea, vt cor, pulmo, iecur, & ſi qua alia in cæſis victimis aliquid quondam ſignificabant. Aruſpicinæ enĩ prima illa vox fuit, qua cũctas eas partes in animalib⁹ ſimul ſignificarent: trãſlata deinde ad partium in animalibus hiſtoriam & Medicinam vox eſt, melioráque & vtiliora interanea omnia communi extorum appellatione iudicata ſunt. obſeruauimus tamen nos iecur plerunque ea voce intelligi. Id enim maximè obſeruari in aruſpicinis præcipiebatur: hæc ille.

Σπλαγχνισμὸς, commiſeratio.

Σπλάγχνον, ου, τὸ, viſcus, vt Gaza vertit in Ariſtot. hoc inteſtinum in parte ſiniſtra ſitum eſt è regione hepatis, Plato in Timæo. τὰ σπλάγχνα, inteſtina, interna exta & vitaliora, qualia ſunt, cor, pulmo, iecur, & ſimilia. σπλάγχνα lienem & iecur Gal. appellat ad Glauc. σπλάγχνων προνοεῖσθαι, viſceribus prouidere, Ibidem. σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργὴν, Ariſtoph. τὰ ἱερείου σπλάγχνα, victimæ exta, Plutar. in Galba. σπλάγχνον καὶ ἡ καρδία, ἀφ' οὗ εὔσπλαγχνος ὁ εὐκάρδιος καὶ ἀνδρεῖος, καὶ ἄσπλαγχνος ὁ ἀκάρδιος καὶ δειλός. Sophocl. αἰτίασαι δὲ μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, id eſt, τὴν ἐμὴν καρδίαν. σπλάγχνον ἔντονον, cor intentum, id eſt, immotum, Eurip. Item σπλάγχνον, miſericordia, affectus animi, ingenium, mores, Idem Euripid. in Medea. Hebræi vehementem ac pium affectum viſcera vocant. σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοὶ, &c. Chryſoſtom. διὰ ἐντερώνην.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, exta torrens.

Σπλαγχνοσκόπος, ου, ὁ, extiſpex, ab inſpiciẽdis extis dict⁹.

Σπλαγχνοτόμος, ου, ὁ, viſcerator, ſector viſcerum.

Σπλαγχνοφάγος, viſcera edens.

Σπλεκοῦν, coire, τὸ πλησιάζειν, παρὰ τὸ πλέκεσθαι: vnde σπλεκωμένη pro ſubagitata, Plut. in Numa.

Σπληδὸς, οῦ, ὁ, cinis, σποδὸς, apud Nicand.

Σπλὴν, ηνὸς, ὁ, ſplen, lien, linteum oblõgum. σπλὴν ἐσκιρρωμένος, lien induratus: de quo malo vide annotationem Marcelli lib. 2. Dioſcor. σπλὴν eſt in ſiniſtra parte & ἧπαρ in dextra, Galen. ad Glauc.

Σπληνιᾶν, ſplenis doloribus vexari, ſplenis incremento laborare.

Σπληνικὸς, ἡ, ὁ, lienoſus, lienis induratione laborãs, hoc eſt, cui poſt inflammationem lien in antiquum non reſtituitur habitum, ſed tumor permanet & durities, Galen. in definit. vide annotat. Marcelli lib. 2. Dioſcorid. capite de lupino.

Σπλήνιον, ου, τὸ, emplaſtri genus longiuſculũ ad figuram lienis, imò quacunque forma pro partium ſitu cõcinnatum, quo medicamenta, vel illita, vel excepta alioqui applicantur, ſplenium dicit & Plinius. ζπλήνιον dixit Dioſcorid. Paulus Ægin. ἔμπλαστρον de aranea, nullo aut exiguo inter ſplenium & emplaſtrum diſcrimine. Sunt autem ſplenia à lienis forma qui ſplen dicitur, in lõgitudinem magis quàm latitudinem extenſa fronti plerunque imponuntur quaſi faſciolæ ad arcendos dolores aut in alium quempiam vſum: vnde & Latinis ſpleniata frons dicitur: vnde Martial. Splenia tolle legens, &c. hæc Marcell. Interpr. Dioſcor. lib. 2. Eſt & σπλήνιον, ſplenium herba, quam alii ἄσπληνον, Dioſcor. lib. 3, cap. 151. Sunt etiam qui vocent σπλήνιον herbam, quæ & ἡμιονῖτις dicitur, Dioſcorid. ibidem cap. 152.

Σπληνιάω, laboro vitio lienis.

Σπληνῖτις, ιδος, ἡ, lienaria vena, Ariſtot. libr. 3. Animal.

Σπληνώδης, lienoſus, Galen. ad Glauc.

Σπογγεῖς, οἱ, ſpongiatores, ſpongiarii, id eſt, ſpõgiarum piſcatores.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, accentu in vltima Atticè, ſpongia, διὰ τὸ σπᾶν τὸ ὑγρά.

Σπογγίον, ſpongiola, Ariſtoph.

Σπόγγισμα, τος, τὸ, purgamentum quod ſpongia obitur detergitúrque, Euſtah. Odyſſ.

Σπόγγος, idem quod σπογγιὰ, peniculum vertit Hermolaus lib. 1. Dioſcor. cap. 182. De ſpongiis mentionem faciunt, Ariſtot. Ælian. & Dioſcor. lib. 5, cap. 130. Itẽ σπόγγοι, adenes iuxta fauces.

Σπογγώδης, ſpongioſus.

Σποδέω, ῶ, cædo. Ariſtoph. περὶ . ἐφλα μαζᾶς σποδῶ. Item κινῶ, ſubagito, conſuetudinem cum aliqua habeo.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, cinis, κονία.

Σποδιὰς, ἡ, arbor quæ eſt veluti ſylueſtris prun⁹, Theophraſt. lib. 3. hiſtor. plant. cap. 7.

Σποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, coquo ſub cinere, Plato 1. de Rep. φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ, ad ignem ſub cinere fagi glãdes torrebunt. Item σποδίζω, ad cinereum colorẽ vergo. Item ſpongia perſicco.

Σπόδιον, cinerula exponitur à Marcello libr. 5. Dioſc. cap. 76. χρῶνται δὲ τὰ φύλλα μετὰ τῶν ἀνθῶν, καὶ ἀντὶ σποδίου λαμβάνονται εἰς χρῆσιν ὁμοῦ, vruntur hæc folia cum floribus, vt ſpodii vicem cinis præſtet, Hermol. & Ruell. vruntur ad cinerulam quam ſpodion Græci dicunt, Marcell. libro 1. Dioſcorid. cap. 138.

Σποδίτης ἄρτος, panis ſubcineritius.

Σποδοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, cinereus, cineritius, qui cinereo colore ſpectatur. σποδοειδὴς τὴν χρόαν, colore cinereus, Ariſtot. lib. 8. Anim. σποδοειδὲς χρῶμα, color ex cinere albicans, Idem ibidem.

Σποδούμενος, ου, ὁ, vſtus, φλεγόμενος, Lycophr.

Σποδὸς, οῦ, ὁ, cinis, at non ſimplex propriè, qui τέφρα dicitur, ſed ſordidus, & in quo extincti carbones permixti ſunt, & aliarum rerum reliquiæ, ſtercus, κόνις, μαρίλη. Lucian. de luctu, τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπείκασι, i. cinere veſci. Lycophr. vtitur pro incendio, πυρκαϊά.

Σποδούμενος κάρα, comminutus caput, Eurip.

Σπολὰς, άδος, ἡ, veſtis pellicea, diphthera.

Σπολῶσα, miſſa vel ornata.

Σπολὴ, ῆς, ἡ, ſtola.

Σπόλια, τὰ, lanæ quæ ab ouium cruribus euelluntur.

Σπόμαι, ſequor, ἕπομαι, μετέρχομαι.

Σπονδάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, fauorabilem mihi facio.

Σπονδαρχίαι, libamina immolatorum, Herodot.

Σπονδεῖον, ου, τὸ, calix, vas ad libandum vinum, Athen. libro 9, & cap. 1. lib. 1. Macchab.

Σπονδεῖος, ου, ὁ, ſpondeus pes: à σπονδὴ, quia in ſacrificiis eo vtebantur.

Σπονδοφόρος, ου, ὁ, fecialis.

Σπονδίω, moueo, agito.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, ſodalitas, induciæ, fœdus, confœderatio, ſponſio, libamentum, libatio, libamen. nam intercedentibus libationibus olim fœdera inire ſolebant. Ammonius diſtinguit à λοιβῆς. σπονδὴ, οἴνου ἔκχυσις ἐπὶ τιμῇ δαιμόνων: ἢ τοῦ οἴνου ἐπίχυσις πρὸς τὰ ἱερουργήματα, inquit Interpr. Heſiodi. Pro vino, Ariſtoph. σπονδαὶ αἱ πρὸς πελοποννησίους, fœdera cum Peloponnenſibus contracta, Thucydid. ἐν σπονδαῖς ἐς πόλιν ἦλθον, vrbē ſaluis fœderibus inuaſerunt, Idem. ἀντὶ τοῦ ἴσου σπονδῶν, Interpr. σπονδὰς ποιεῖσθαι, fœdera percutere, transfigere, Thucydid. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι, diis libationes facere, Xenoph. lib. 4. Pædiæ. σπονδὰς ποιεῖσθαι, ſanctè promittere Valla vertit. σπονδὰς καθεῖναι δ' ἱμπύρους, Euripid. paciſci ſacra adolendo. λύειν τὰς σπονδὰς, Demoſthen. σπονδὰς λακεδαιμονίων λύσετε, Thucydid. fœdera quæ vobis cum Lacedæmoniis ſunt, frangetis.

Σπονδίζω, percutio, vro.

Σπένδοντες, οἱ, fundentes libamen in fœdere ſanciendo.

Σπονδοποιῶ, fœdus facio. τὰ σπονδοποιηθέντα, τὰ ἰσπονδωμένα, Bud. in Epiſt. prior.

Σπονδοφόρος, ὁ, ferens fœdera, caduceator.

Σπονδύλιον, ου, τὸ, vertebra ſeu nodus qui eſt in ſpinis animalium. Item verticillus quo fœminæ in fuſis ſuis torquendis vtuntur.

Σπονδυλίων, ωνος, ὁ, medulla quæ eſt in vertebris ſpinæ.

Σπονδύλη, ης, ἡ, verticella beſtiola, Theod.

Σπονδύλη, ἡ, muſtella, γαλῆ, παρ' ἀττικοῖς.

Σπόνδυλος, idem quod σπονδύλιον.

Σπόνδυλοι, οἱ, ſpondyli, id eſt, vertebræ: ſic Niger apud Philoſtrat. vertebrata orbiculatim oſſa, Gaza: vertebrę, Idem. Sunt autem in homine vigintiquatuor ſpondyli, id eſt, vertebrę. ſunt & ſpondyli, verticilla pondera, quibus mulieres fuſos ſuos deducendo filum librant: à qua forma σπονδύλιον dicitur herba, i. verticillum ſeu verticillaris herba, de qua Dioſcor. lib. 3, cap. 90. vide annotat. Marcel. ibidē. Dicitur & hæc herba σπόνδυλος lib. eodem cap. 97. vbi Ruell. ſpondylus, Barbar. ſpondylium, Marcell. verticillum herba. Hæc herba habet vim vacuandi, Galen. ad Glauc. Aliqui (vt ſcribit Feſtus) σπονδύλους cubos appellant. Eſt & piſcis nomen σπόνδυλος, apud Macrob. & Senecam.

Σποράς, ᾶς, ἡ, ſatio, ſatus, ſeminatio, ſementis, ſeges, Euripid. Item generatio, genus. Sophoc. τοῦ δ' ὀρφανίζεις σποράς; id eſt, τὸ γένος.

Σποράδες, αἱ, Sporades inſulæ quædam ſic dictæ, quòd in mari ſitæ ſint, quaſi palantes.

Σποράδην, ſparſim, ἐσκεδασμένως, vulgò, paſſim, paulatim dixit Liuius de ſecundo bello Punico, Equites peditéſque certatim portis ruere, ac paulatim per campum properare ad hoſtes.

Σποραδικὸς, ſparſus, ſeparat⁹, diſperſus, ſingularis, non gregalis. σποραδικὰ, τὰ, ſolitaria, inciuilia, Ariſtot. libr. 1. hiſtor. τὰ μὲν πολιτικά, τὰ δ' σποραδικά, aliæ ciuiles, alię inciuiles. σποραδικὰ ζῶα vel θηρία, ſoliuagæ beſtiæ: quibus opponuntur ἀγελαῖα, Idem Polit. lib. 1.

Σποράς, άδος, ὁ, varios locos habitans, ſparſus. Euripid. in Rheſo, σποράδες κεῖνται τινὲς ἐν. Et σποράδες genere Fœminino, id eſt, ſeparatæ, diſperſę, ſparſim euntes. φεύγουσαι γὰρ ἔνιαι τῶν βοῶν σποράδες, fugiētes enim nōnullæ vaccarum palātes, Plut. in Fabio. σποράδες νῆες, naues palantes. παντοίων σποράδες σίχες, Nonn. σποράδες νόσοι, diuerſi generis, confuſanei, non congeneres, ſparſim graſſantes morbi, Hippocrates.

Σποργαὶ, αἱ, niſus ad pariendum.

Σπορεὺς, έως, ὁ, ſator, Xenoph. in OEconom.

Σπορητὸς, ὁ, ſementis, tempus ſerendi, Gaza.

Σπόριμος, ſatus, cultus, ſeges. ἐν τῇ σπορίμῳ γῇ, in ſegetibus, Gaza. σπόριμος χόρτος, herba ſemen afferens, cap. 1. Geneſeos. σπόριμαι χῶραι, culta, loca quæ conſeruntur, agri frumentarii, Dioſcor. lib. 3, cap. 128.

Σπορὶς, ίδος, ἡ, ſporta, Nazan.

Σπόρος, ου, ὁ, ſemen, ſemētis, ſeges. πυρὸς, triticum. σπόρου φύσις, Xenop. in OEconom. τὸν σπόρον ποιεῖσθαι, ſemina terræ mandare, Thucydid. Item σπόρος, ſatus, ἄροτος.

Σποῦ, id eſt, oculus apud Scythas, Herodot.

Σπουδάζομαι, expetor. σπουδάζεται, eſt in ſtudio. σπουδάζεται σοι ἡ ἀλήθεια, Nazanz. in Orat. Plutar. in Pericle. αὐτὴν ὡς σοφήν τινα λέγουσιν ὑπὸ τοῦ περικλέους σπουδασθῆναι, eam vt ſapientia præditam aiunt à Pericle fuiſſe obſeruatam ſummo ſtudio. σπουδαζόμενος ἀνὴρ, vir gratioſus. σπουδαζόμενος τοῖς βασιλεῦσι, qui eſt curæ regibus. σπουδαζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν, qui ſummo ſtudio colitur à ciuibus, Plut. in Themiſt. Idem de hiſtrione nobiliſsimo, σπουδαζόμενος ὑπὸ πάντων, hoc eſt, πλείστης ἀξιούμενος σπουδῆς. ὑπὸ πολλῶν σπουδαζόμενος, populi fauore adiutus, Idem. τὸ σπουδαζόμενον ἦν ὑπ' ἐκείνων ἐκτεθλῖψαι τὴν κακίαν, illis id agebatur, vt malitia extereretur, Nazan. in Orat. σπουδαζομένη πρὸς χάριν παιδεία, diſciplina quæ ad gratiam quæritur, Plut. in Themiſt. ἐσπουδασμέναι παιδιαί, ludi liberales & ſerii, Ariſtot. in Rhetor. ἐσπουδασμένα σιτία, accuratæ epulæ & cibi, Xen.

Σπουδάζω, μ. άσω, π. ακα, ſtudeo, aliquid diligēter facio, ſeriò ago vel dico, do operam, ſatago, apparo, inſtituo, conor, σπουδαιολογῶ, negotior: cui opponitur παίζω. Item expeto, affecto, obſeruo, curo, colo, in ſtudio & cultu habeo, habeo in pretio. Eſt etiam frugi vitam ago. σπουδάζω διδάσκων, diligenter doceo, Xenoph. in OEcon. σπουδάζων ὁμιλῶ τούτῳ, ſtudio cum hoc colloquor. σπουδάζων καὶ ὑπερδιατεινόμενος, nitens & contendēs ſupra modum. Conſtruitur autem variis modis hoc verbum, vt σπουδάζω πρός τινα, colo aliquē, faueo alicui, exhibeo me obſequioſum. σπουδάζειν πρός τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει. τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει, Lucian. σπουδάζω περὶ τούτων πρὸς σὲ, rebus tuis faueo, accuratè proſequor. & σπουδάζω εἰς τὰ σὰ, faueo reb⁹ tuis. & σπουδάζω τὸ σὸν, ago id quod eſt in rem tuam, tuas partes foueo. σπουδάζω πρὸς ταῦτα, hæc expeto, Plut. in Themiſt. σπουδάζω περὶ τούτων, ſolicitus ſum & accuratè proſequor. Conſtruitur etiam cum Datiuo, ſicut ſtudeo & faueo apud Latinos. Cum Accuſat. Plato in Epiſt. σὺ ἡμῶν μὲν ὡς τεταπείνωκας, ἄλλα δὲ ἐσπούδακας, ad alia intendiſti animum. σπουδάζω τοῦτο, hoc obſeruo, AEſchin. Cum Infinit. Chryſoſt. ἐν προσευχαῖς δὲ τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ σπουδάζων ἐγχολάζειν, precationibus vacare ſtudens aut inſtituens. σπουδάζοντες δὲ κακοὶ, data operaeſſe mali ſtudentes, Nazan. σπουδάζοντες ἄρχειν, ambiētes magiſtratum, Plut. in Camill. Xen. in Apolog. Socr. οὐ τὰ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, non omnia dicere inſtitui quæ ad iudicium pertinerent. Idem cum περὶ & Genit. περὶ πραγμάτων προσποιούμενος σπουδάζειν, rerum ſe fingens eſſe ſtudioſum. Plat. Epiſt. 7, φασὶν εἰδέναι περὶ ὧν σπουδάζω, inquiunt ea ſe callere quæ ſtudioſè tanquàm ſeria meditor. Dicitur etiam σπουδάζω περὶ τῶν. Plato, περὶ τὰ τῶν νόμων προοίμια σπουδάζειν, in legū procemiis ſtudiū ponere, elaborare in exordiis legū. Xen. τοιαῦτα μὲν περὶ τούτων παίζειν ἅμα σπουδάζων, i. ſimul ſeriò rem agens. Iſocrat. περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ridiculis ſeriò agens. περὶ ἃ σπουδάζετε, Dem. quibus vacatis, operam datis, incumbitis, in quibus ſtudium ponitis. σπουδάζω περὶ τὰ γράμματα, Budæus in Epiſtolis poſterioribus. σπουδάσω περὶ μέλιτος,

Meliſſæ

Meliſſæ Phyſico operam dediſſe, Plut. in Themiſtocle. σπουδάζει περὶ φιλίαν, ſtudet circa amicitiam, Ariſtot. lib. 8. Ethic. σπουδάζειν περὶ δικαιοσύνην, ibidem. σπουδάζειν περὶ τὸ ἴσον, colere æquitatem, Demoſth. σπουδάζω περὶ τὰ χρήματα, Plato de Legib. σπουδάζει περὶ τὸν πόλεμον, bello gerendo ſtudium adhibet, Iſocrat. in Euagora. Idem ad Demonicum. μᾶλλον ἐθαύμασε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προέχοντας, id eſt, maiori honore afficiebat ſui ſtudioſos. Idem ad Nicoclem, cum ἐπὶ & Datiuo, ἐφ' αἷς γνώμαις ἐκεῖνοι μάλιστα ἐσπούδασαν, in quibus elaborarunt, in quibus ſtudium poſuerunt. Xenop. σπουδάζειν ἀναγκασθῆναι ἐφ' οἷς οὐδ' αἱ μαινόμενοι σπουδάσειεν, ea in ſtudio habere, &c. ἐφ' ᾧ μάλιστα σπουδάζω, i. cuius maximè ſatago, Æſch. Et cũ ὑπὲρ, vt σπουδάζειν ὑπὲρ τῶν πραγμάτων, Dem. δεόμενος καὶ σπουδάζων ὑπὲρ τῶν ῥωμαίων, ſtudio Romanorũ obſecrans, Plut. in Publ.

Σπουδαιολογοῦμαι, affectatè & magno ſtudio adhibito loquor. Xenoph. ἀναβ. 1. Significat etiam ſeriò loquor, ſeriò diſputo, eidem in Sympoſ. Accipitur etiã in ſignificatione Paſsiua, vt ὁ λόγος οὗτος ἐσπουδαιολογήθη, i. ἐσπουδάσθη, Bud. Comment.

Σπουδαιολογούμενος, ſeriò loquens.

Σπουδαῖος, α, ον, ſedulus, attentus, ſtudioſus, diligens, induſtrius, ſtrenuus, res ſerias tractãs, ſerius, χρηστὸς, bonus, probus, ingenuus, ſtudio dignus, ἐπαινετὸς, laudãdus, colendus, accuratè fabrefactus: ei opponũtur γελοῖος & φαῦλος, Ariſtot. de oppoſit. σπουδαῖος γίνεται περὶ τοῦτον, Demoſt. ſtudioſus illius efficitur. σπουδαῖος αὐλητὴς, ἀλλ' ἄνθρωπος μοχθηρὸς, optimus tibicen, ſed homo nequã. Plut. in Pericle. ἀνὴρ σπουδαῖος, apud Plat. Epiſt. 7. dicitur vir ſedatus, vir grauis, & bene moratus, vir maturus. Iſocrat. πολὺ διαφέρουσιν εὑρήσεις τὰς τῶν σπουδαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας. σπουδαῖα τὰ ἤθη, Idem Iſocrat. ἀνδράποδον σπουδαῖον, Demoſthen. ſedulus ſeruus. Plato 1. de Repub. πάνυ γέ τι σπουδαῖον εἶναι ἡ δικαιοσύνη, id eſt, res laudabilis, res quæ cum virtute geritur. σπουδαῖα πράγματα, res ſeriæ, Æſchin. & Xenoph. σπουδαῖος οἶνος, probatum vinum, Dioſcor. lib. 9, capite 8, id eſt, laudatum & bonum. οὐ σπουδαῖον μέλι, mel minimè probatum, mel reprobum, Idem lib. 1, cap. 118.

Σπουδαιότατον, præcipuum, Plato de Legib.

Σπουδαίως, ſeriò, bona fide, citra vllum figmentum, diligenter, attentè, accuratè. σπουδαίως βοηθεῖ, præſentaneo eſt auxilio.

Σπουδαρχία, ambitio.

Σπουδαρχιάω, & Σπουδαρχίω, ſtudioſus ſum magiſtratuũ gerendorum, ambitioſus ſum, ambio. σπουδαρχιῶντες, ambientes magiſtratum, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 5.

Σπούδασμα, ατος, τὸ, ſtudium, res ſtudioſè affectata. σπουδάσματα, opuſcula, Sophronio Interprete.

Σπουδαστέον, diligentia eſt adhibenda, ſtudendum eſt.

Σπουδαστὴς, fautor & factioſus.

Σπουδαστικὸς, οῦ, ὁ, diligens, & qui ſerio ſermone oblectatur. opponitur τῷ φιλοπαίγμονι.

Σπουδὴ, ῆς, ἡ, ſtudium, diligentia, feſtinatio, celeritas, ſedulitas, cura, μελέτη, ſolicitudo, ἀρετὴ, ſedulitas exhibendi officii, animi intentio, negotium ſerium: cui opponitur παιδιά. Vnde ἄξιον σπουδῆς, pretioſum, æſtimatũ, quod in pretio habetur. σπουδὴ καὶ παιδιὰ, Plutar. grauitas & iocus, res ſeria & ludus. σπουδὴ γέγονε περὶ τούτων, Dem. opera adhibita eſt & impenſa, ſtudium & fauor. μετὰ σπουδῆς, ſerió. χωρὶς σπουδῆς, ioco, Ariſtot. in Rhetor. μετὰ σπουδῆς διαγράφειν, magno ſtudio deſcribere, Ariſtot. de mundo. ὑπὸ σπουδῆς, enixè, μετὰ σπουδῆς. ὑπὸ σπουδῆς ἀναστρέφων, feſtinè currens, Plutarchus in Romulo. ἐν σπουδῇ, ſeriò, ſtudio, Plato de Legib. ἐν σπουδῇ τίθεσθαι τὴν κτῆσιν τῶν πραγμάτων, rerum affluentiæ ſtudere, Plutarch. in Solone. ἐν σπουδαῖς, in ſeriis. κατὰ σπουδὴν, ſedulò, diligenter, properè, cõfeſtim, è veſtigiò, feſtinãdo, properatò, feſtinãter, Valla apud Thucydid. σπουδὴν ἔχειν, properare, dare operam, ſtudio incumbere. σπουδὴν ἔχω τούτου, i. φροντίζω, Eurip. σπουδὴν εἰσφέρειν εἴς τι καὶ περὶ τι. σπουδὴν περὶ ταῦτα εἰσφέρω, ſum de his ſolicitus, Chryſoſtom. περὶ ἱερῶν. σπουδὴν ποιεῖσθαι, ſeriò accipio, ſeriò dictum interpretor. σπουδὴν ποιεῖσθαι, operam ſumere, operam dare, σπουδάζειν, ſtudium adhibere, eſſe ſolicitum, contendere, & de aliquo laborare, & diligenter curare, magno ſtudio colere & præparare. σπουδὴν ποιοῦμαι γράφειν, mihi ſtudium eſt ſcribẽdi. σπουδὴν ποιοῦμαι ὑπὲρ τούτων, Chryſ. περὶ τῶν ἱερῶν. σπουδὴν ποιεῖσθαι πᾶσαν ὅπως οἰκήσεις μεγαλοπρεπεῖς, Nazanz. σπουδὴν τίθεσθαι, operam nauare. σπουδὴν ἔθου, Sophocl. diligenter incubuiſti, diligenter feciſti, ſedulò feciſti. Plato Epiſt. 6. τῆς σπουδῆς ἀδελφὴν παιδείαν facit. εἰς σπουδὰς διατρίβεσθαι, in ſtudia incumbere. Idem ibidem, εἰς ἀφροδισίων σπουδὰς διατριβομένων, rei venereæ operam dantium.

Σπουδῇ, Aduerb. feſtinanter, diligenter, citato agmine, vix, cum labore & ſtudio, κατὰ σπουδὴν, μόλις, μόγις, ægrè, μετὰ πολλῆς δυσκολίας, i. cum difficultate & multo negotio, δυσχερῶς. ὁ σπουδῇ προσιὼν, properanter accedens, Lucian. Odyſſ. ο, σπουδῇ τοῦ ἀΐξαιτε, i. κατὰ τάχος, ἐσπουδασμένως, properanter. Et Iliad. β, σπουδῇ δ' ἕζετο λαός. vbi Interpres μόλις exponit. & δυσχερῶς, i. vix tandem. Item ſeriò, ſedulò, ex animo, ſtudioſè, conſultò, dedita opera. σπουδῇ καὶ μετὰ γέλωτος, ſeriò & ioco, Plutar. in Pericle. σπουδῇ παίζειν, ſeriò iocari. σπουδῇ λέγων, ſeriò loquens, Plato de Legib. σπουδῇ κείμενα νόμιμα, ſeriò conditæ leges, Plato de Legib.

Σπουδογέλοιος apud Strab. Menippus cognomento dictus, ridiculè ſtudioſus.

Σπουσίνοι, οἱ, miniſtri publici Athen. reipub. à Spuſino quodam primo eorũ inſtitutore dicti: quos & σπευσίνους dictos inuenio, à celerandi fortaſſe ſtudio, eoſdémque & τοξότας.

Σπυραθία, α, ἡ, & Σπύραθος, ου, ὁ καὶ ἡ, & Σπυρὰς, άδος, ἡ, pilula, globulus, ouium & caprarum excrementum, Iul. Pollux. σπύραθος, bacca caprina dicitur à Palladio. Sunt Græci qui non tantùm pro caprino fimo, ſed pro ouillo etiam accipiant eam dictionem. σπύραθος μία, ſtercoris caprini vna pilula, Ruell. vna bacca, &c. Barbarus: globulus, &c. Marcell. lib. 2. Dioſcor. cap. 101. αἰγῶν σπύραθοι πινόμενοι, Idem. σπυράθους αἰγὸς, i. fimo capræ, Idem libro ſecundo, cap. 96.

Σπυρίδιον, ου, τὸ, ſportula, fimus.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, ſporta, τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος.

Σπυρίχνιον, idem quod σπυρίδιον.

Σπυρὶς: ἀπὸ τῶν πυρῶν, συσκευάζουσι, Etym.

Σταβαλοκόμη, ης, ἡ, criſpum capillitium.

Στάγη, ἡ, capſa panaria, κάρδοπος.

Στάγμα, ατος, τὸ, liquor, in Epigram.

Σταγὸν, τὸ, calidum, aridum. (tim.

Σταγὼν, όνος, ὁ, gutta, ſtilla, ſtillicidium. κατὰ σταγόνα, guttatim.

Σταγονίας λίβανος, thus ſtagonias appellatum, quaſi dicas ſtillicidiare, genus thuris: à ſimilitudine ſtillicidiorum, thus maſculum, de quo Dioſcor. lib. 1, cap. 82.

Σταδαῖος, ſtans, erectus.

Σταδιάζω, τὸ σταδιάζω.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, ſtadialis, menſuram ſtadii complectens, & ſtatarius.

Σταδιεὺς, έως, ὁ, curſor in ſtadio, ὁ σταδιοδρόμος.

Σταδίη, ex pacto pugna, ſtatarium prælium. ὑσμίνῃ σταδίη μάχη, Homer.

Σταδιοδρόμοι, οἱ, qui in ſtadio curſu certant.

Στάδιον, ου, τὸ, & Στάδιος, ου, ὁ, locus exercitationis & theatrum, ſtadium, curriculum, menſura pedum ſexcentorum & vigintiquinque. Xenop. ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, ad multa perferri & peruenire ſtadia. Ariſtoph. ὑπερλέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, i. longè præſtantiſsimũ eloquentia. τὸ στάδιον, Platoni de Legib. pro genere curſus. Pro loco certaminis, Theophil. lib. 2. Inſtit. Et Adiect. στάδιος firmus, bene compactus: vnde σταδιαῖος θώραξ, καὶ ἐλυτὸς δὲ τοῖς ἡ σταδία ἦν μάχη, pugna non erat ſtataria, Thucydid. ſic Valla & rectè.

Στάζω, μ. άσω, π. ακα, ſtillo. Eurip. στάζω δάκρυ, ſtillo ſeu

libo lachrymas,i.fleo. Apollon.2, σάζει φόνον,ſtillat ſanguinem. Sophocles in Aiace cum Accuſatiuo & Datiuo iunxit, κάρα στάζων ἱδρῶτι, καὶ χέρας ξιφοκτόνους, i. habens caput ſudore ſtillans,&c.

Σταθεὶς,έντος,ὁ,poſitus,erectus,præfectus, præpoſitus, ſtans,conſiſtens, collocatus. σταθεὶς ἐς μέσον, in medio poſitus. σταθεὶς πέλας, adſtans, prope conſtitutus, Sophocl.à verbo ἵσταμαι.

Σταθερὸς,οῦ,ὁ, ſtabilis,intenſus, fortis in ipſo pũcto & vigore exiſtens, & quaſi medius,Etym. αἴθριος σταθερὸς nõ dicitur,ſed βέβαιος,Phrynich.σταθερὸν ἦμαρ,pro καύματι ὄν καὶ θερμὸν,&c.Apollon.Rhod.Interpr.

Σταθευτὸς,toſtus,paulatim vſtus. ἀπὸ τοῦ σατὸς, καὶ τοῦ εὕω, τὸ καίω.

Σταθεύω,Atticè pro στατεύω,torreo,ὀπτῶ,lẽto igne aſſo. ἐπειδὰν δὲ ἱστάμενοι φλέγωσι.σταθεύω τὰ σαρκία,carunculas deuro,Ariſtot.lib.4. Animal.ſic Gaza & Heſyc. σταθευόμενος, toſtus,Gaza lib.7,cap.12.hiſtor.plant.Theoph.

Σταθῆναι,ſtare,cap.3.Euang.Marc.ἀόρ.α.verbi ἵσταμαι. σταθῇ,conſiſtat.σταθήσονται,ſtabit, conſtituetur, fulcietur vt ſtet,Eraſm.cap.14.Pauli ad Romanos.ἐν ζυγῷ σταθήσονται, ſtatera ponderabuntur,cap.21. Eccleſiaſtici. στάθητι, ſtato,eſto,Lucian.

Σταθηρὸς,firmus,robuſtus.

Σταθηρότης,ητος,ἡ,robur,conſtantia.

Σταθμὰ,vel στάθμια,τὰ,libra & pondera. Plutar.in Camillo,τὸν δὲ ζυγὸν καὶ τὰ σταθμὰ τοὺς Κελτοὺς λαβόντας ἀποχωρεῖν ἐκέλευσε, lancem & pondera tollentes Celtas abire iuſſit, Item ſtationes in ſtabulis,ἱπποστασίαι,Bud.Comment.

Σταθμάομαι,pondero,examino,æſtimo,ad amuſſim dirigo & perpendo,Plato in Gorgia. σταθμώμενος μικρῷ λόγῳ τὰ μεγάλα,tenui oratione ardua expendens,Nazanz.σταθμώμενοι τοὺς περιπάτους, metantes deambulationes, Budæus in Epiſtolis prioribus. συντυχὼν τοῖς σταθμωμένοις τοὺς περιπάτους,&c.i.metantibus.Item coniecturam facio, comminiſcor,στοχάζομαι,argumentum duco. σταθμᾶσθαι τούτῳ, ex hoc ducere argumentum,Theophr.lib.9.hiſtor.plant. σταθμώμενος τοῖς λεγομένοις,ex dictis coniectans,Herodot.σταθμησάμενος,commentus,argumentatus.

Σταθμάω,μ.ήσω,π.ηκα,Idem,Actiu.Accuſat.

Σταθμεύω,ſtabulor,diuerſor,ſtatiua habeo.

Σταθμὴ,ῆς,ἡ.pondus,amuſſis,rubrica carpẽtarii, quadra, perpendiculum, χωρίον λευκὸν χρώμενοι μίλτῳ ἢ μέλανι ᾧ σημαινόμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα.

Σταθμητὸς,ὁ,ἡ,menſurabilis.

Σταθμίδες,αἱ,ligna in naui , ſuper quibus tranſtra ponuntur.

Σταθμίζω,μ.ίσω,π.ικα,σταθμίζομαι,pondero, perpendiculo rem exploro. Actiu. Accuſat.

Σταθμὸς,οῦ,ὁ,ſtabulum,ouile,caula, αὐλὴ,μάνδρα,diuerſorium,iter vnius diei,ſiſtendi ratio,ſtatio,ſtatiua,ἐπαύλεις,πανδοχεῖον,manſio,diuerſorium militare, ſiue tabellariorum,quæ certis ſpatiis diſtingui ſolent. Lucia.Icarõ. ἀπὸ τῆς σελήνης τὴν σκηνὴν,ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός.τοὺς σταθμοὺς αὐτῶν καὶ τὰς ἀπάρσεις, ſtationes eorum & profectiones, c.33.Numerorum.Item limen,poſtis,cardo,Herodot.σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. σταθμοὶ τῆς θύρας,poſtes ianuæ,cap.60.Eſaiæ.Item libra,ſtatera,pondus.σταθμὸς χρυσοῦ, auri pondus, Gaza de Senect. τῶν Κελτῶν περὶ τὸν σταθμὸν ἀγνωμονούντων, Gallis circa pondus iniquè ſe gerentibus, Plutar.in Camillo. σταθμὸν διτάλαντος, duorum talentorum pondo, Herodot. σταθμὸν τεσσαράκοντα τάλαντα, Thucydid. quadraginta pondo talentorum.Herodot. ἕλκουσι σταθμὸν τάλαντα δέκα.Et tamen menſura millium 28.ſemis,Bud.in Annot.

Σταθμοῦχος,ου,ὁ,paterfamilias,caupo,hoſpes.

Σταθῶσι,ſteterint,ſint erecti.

Σταίητε,ſteteritis.

Σταίνιον,ου,τὸ,ſumen,abdomen:à σταίς.

Σταιρὸς,ſiccus,calidus,incontinens.

Σταὶς,αιτὸς,τὸ, farina aqua ſubacta,flos farinæ, farina ad pinſendum macerata & recentior,quippe quæ fermẽti acorem nondum contraxerit, paſta. Marcell. annotat σταὶς Græcis eſſe antequàm fermenteſcat in panificio maceratam aqua farinam manibúſque ſubactam, &c.Dioſcorid.lib.5,cap.118.σταιτὶ περιπλάσαντες , cruſta piſtorio opere panificii modo confecta circunlinentes,polline ſubacto.πυρῶν τὸ σταὶς,triticea maſſa,Ariſtot.in Probl.

Σταιτίτης,ἡ,placenta.

Σταχτὴ,ῆς,ἡ,gutta,aqua lixiuii,quę primo fluxit. Item pinguiſsimus ille liquor proueniens ex myrrha expreſſa. Stacte pinguitudo eſt recentis myrrhæ quæ per ſe vnguentum facit nomine ſtacten, Dioſcor. libr.1, cap.75. annotat Marcell. dictam eſſe ſtacten,à verbo στάζω,i.diſtillo, vt ſtacte ſit expreſſæ myrrhæ pinguiſſima diſtillatio. Vnde Lucretius, Aut amaracini blandum ſtactæque liquorem.vide & alia ibidem, & apud Hermol.in Corollario lib.1,cap.75.A Plinio etiam ſtacte in myrrhæ generibus ponitur. vide etiam Marcell.libr.1. Dioſc.cap.78.

Στακτὴς,ἡ,ſpecies atramenti ſutorii.

Στακτὸς,οῦ,ὁ,ſtillatitius,liquidus,colatus.Ariſtoph.in Pluto, μύροισι μυρίσαι στακτοῖς , vnguẽtis vngere ſtillaticiis.

Στάκω,ſto.

Σταλαγμὸς,οῦ,ὁ,gutta,i.ſtilla. Chalcanthi ſpecies eſt puriſſima,ſtiriæ ſiue guttæ ſimilis: vnde genus inauriũ Cæcilius ſtelaginum vocauit. Apud Hippocr.ſignificat diſtillationem illam è capite ad pect°, aut ad alia membra.

Σταλάζω,μ.άξω,π.ακα, ſtillo.Neutr. vnde ἀποσταλάζω, Ariſtophan.

Σταλακτικὸν,ſtillatitium ait eſſe Dioſcor.quod guttatim ex humidis & confractis locis ſtillat.

Σταλακτὶς, ſic dicitur quaſi genus quoddam atramẽti ſutorii, Dioſcor. lib.5, cap.160. dicitur etiam σταλακτικὸν ibidem,id eſt, ſtillatitium.

Σταλακτὸς,ſti llatitius.

Σταλάω,σταλάζω.

Στάλικες,αἱ,valli,retia quæ feris tendũtur,perticæ venatorum, hoc eſt, furculæ quibus retia eriguntur, quo facto maculoſa laxitas intẽditur. Hæ fu rculę pronę ſtãt, vt velut anterides ſint indaginis & tibicines, quum in amenta retium inditæ fuerint. Dicuntur etiam χελίδες,στάλικες,πάσσαλοι,id pali acuti,ξύστραι. Pro paxillis vitium,in Epigram.Eius Nominat.Singularis eſt στάλιξ.

Σταλουργὸς τάφος, in Epigram. ſepulchrum in quo extructa erat columna.

Σταλτικὸν,οῦ,contrahens,reprimens,qui cõpeſcit,qui reprimit,qui contrahit, Theophr.de cauſ.plant.

Σταλυμαίνομαι,infeſto.

Στάμεν,ſtare.

Σταμῖνες,tabulata nauis.Ariſtarch.dicit recta ligna ſtamini ſimilia,Etym.foros vocant Latini.

Σταμνάριον,ου,τὸ, vas fictile ad vina condienda perutile.

Σταμνίον,& Σταμνίον,ου,τὸ,ἀμφορεὺς,amphora,ſeria. Plato Epiſt.vltima,πέμπω δὲ καὶ οἴνου γλυκέος δώδεκα σταμνία.

Στάμνος,ου,ὁ, vrna,calathus,fictile,hydria, ſeria,amphora. Ariſtoph.in Pluto,αὐτὴ δὲ θεράπαινα, στάμνου κεφαλὴν ἐπιτηδείως ἔχειν,&c. λάβε στάμνον χρυσοῦν ἕνα, ſume vas vnum aureum,cap.16.Exodi.

Στάν,ſteterunt,αὐτὰρ οἳ ἐστάν,Iliad.π.

Στάναι,ſtare.

Στάνος,ου,ὁ,infelix.

Σταπὶς,ίδος,ἡ, vua paſſa,σταφίς.

Στὰς ὀρθὸς,ἱστάμενος ὀρθός.στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον,aſſiſtens concilio.στᾶσι,ſtantibus.

Στασιάν,ἡ,hypotheca,vadimonium,ἐγγύη.

Στασιάζω,μ.άσω,π.ακα, ſeditionem conflo, contendo, diſsideo , factionibus contendo, res nouas molior, ſeditioſè diſsideo. στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ , ciuitas inteſtinis ſeditionibus laborans. Plato in Epiſt.στασιάσαντες ἐν ἀλλήλοις, Thucydid. Xenoph. Datiuo iunxit 2.ὑπομ. στασιάζειν ἀλλήλοις,ſeditionem inter ſe agitare. Idem cum Genit.

Genit. & περὶ, στασιάζουσι περὶ τοῦ πρωτεύειν ἐν τῇ πόλει, tumultuãtur vt primas ferãt. περὶ τὰ δημόσια στασιάζουσι, in republ. inter eos ſeditio interceſſit, Plut.in Them. στασιάζειν πρὸς τὸν βασιλέα, tumultuari aduerſus regem. ἐστασίαζον πρὸς ῥωμύλον, in Romulum ſeditione vtebantur, Plutar.in Numa. ἓν στασιάζει πρὸς ἑαυτὸ, vnũ à ſeipſo diſsidet, Nazanz.in Orat. τοῖς ἐκείνοις ἐστασιάσθη, ipſis mota eſt ſeditio, Idem.

Στασιασμὸς, ῦ, ὁ, diſſenſio, factio, ſeditio. Ariſtot.2.OEconom. διὰ στασιασμοῦ τῆς χώρας ἀργοῦ γινομένης, quũ per ciuilem diſcordiam ager non coleretur.

Στασιαστὴς, ῦ, ὁ, ſeditioſus.

Στασιαστικοὶ λόγοι, verba ſeditiones excitantia, Plutar. Camill.& AEſch.

Στασιαστικῶς, ſeditione exorta, ſeditioſe. στασιαστικῶς ἔχω πρὸς σὲ, Demoſth.

Στάσιμον, conſtantia, grauitas, cantus chori dum conſiſtitur: in choro media pars dicitur apud Tragicos, vbi ſtatur, & exordium calamitatis in ipſo actu narrandæ inſtituitur, AEſchyl.Interpr.

Στάσιμος, ῦ, ὁ, ſtabilis, firmus, ſtans, grauis, tardus, piger, aduerſus.

Στάσις, εως, ἡ, ſeditio, ciuile bellum, diſcordia, inteſtina diſcordia, inteſtinum bellũ, cõtrouerſia, factio. Ariſtot. 2. OEconom. ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, videns duas factiones. Plato Epiſt. 7, κατεπείγουσιν ὑμᾶς αἱ τῶν στάσεων πολλαὶ διαφοραὶ, vos vrgent multæ ſeditionum diſcordiæ, i. à ſeditionibus prouenié̃tes. τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν ὑπὲρ τῆς πολιτείας ἐστασίαζον, in antiquam rurſus de republ. ſeditionem reciderũt, Plut.in Solon. ἐν στάσει εἶναι, ſeditione laborare, Thucydid. εἰς στάσιν ἐμβάλλω, moueo ſeditionem, Xenoph. τὰς στάσεις ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, certare inter ſe, Iſocrat. Item ſtatio, officina, ordo, ſtatus, ſtatus ſiue conſtitutio orationis, perſeuerantia, conſtantia, ſtabilitas, quies, actus ſtãdi, ſitus. στάσις καὶ κίνησις, ſtatus & motus, Ariſtot.in Problem. στάσις ἀνέμων, perſeuerantia venti. vide Interpr. Thucydid. περὶ τῆς στάσεως, de ſtatione & loco, de veſtigio, AEſchin. οὐ μὴ γένηται στάσις τῷ ἴχνει τοῦ ποδός σου, non erit requies veſtigio pedis tui, cap.28. Deuteron. στάσιν ἔχει, conſiſtit, Paulus cap.9.ad Hebræos. Ariſtoph. in Pluto, κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην, i. ordinem & locum. στάσιν λαμβάνει τὸ πνεῦμα, ceſſat à motu ſpiritus, ſupprimitur ſpiritus, Dioſcorid.l.6, cap.12. στάσιν λαμβάνειν, pro ſubſiſtere, Alexand. Aphrod.lib.2. Probl. λεπτομερεστέρα στάσις ab eodem dicitur tenuitas conſtitutionis ſeu conſtitutio tenuis. τὴν στάσιν παχὺ, ſubſtantia craſſum, Galen.ad Glauc. hoc eſt, τὴν σύστασιν. στάσις παννυχὶς, vigiliæ, Nazanz.in Orat. Dicitur & de choro, vt apud Bud. Comment.

Στασιωδέστατος, ου, ſeditioſiſſimus.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſeditioſus, Xenoph. στασιώδης τε δοκεῖ καὶ θέλειν πολλοὺς τοῖς φίλοις ἐχθροὺς παρέχειν.

Στασιωτεία, ſeditioſus ſtatus, Plato de Leg. cui opponitur πολιτεία ibidem.

Στασιώτης, ου, ὁ, ſatelles, δορυφόρος. στασιῶται, οἱ, ſeditioſi milites. στασιῶται τοῦ ἐκείνου, qui ſunt contrariæ illi factionis, Herodot. στασιῶται σφι γενόμενοι, coniurantes inter ſe.

Στασιωτικὸς, ſeditioſus, ſeditiones excitãs. στασιωτικὸς καιρὸς, ſeditionis reipubl. tempus, Thucydid. κατὰ τὸ στασιωτικὸν ἀντειπὼν, ſeditioſè contradicens.

Στάσκω, ſto, ab ἵσταμαι, vt ſcribit Gaza lib.2. Gram. Homer. Iliad. γ. στάσκεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, pro εἱστήκει, ſtabat.

Στατέον, vnde καταστατέον, conſtituere oportet, Plato de Legib.

Στατεύω, foueo, calfacio, σταθεύω.

Στατίτμαι, αἱ, tuberculi ſunt: ἀπὸ τοῦ στέατος, quia pingue quoddam in his ſit collectum ſub cutem.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, ſtater, hoc eſt, genus numi, quatuor drachmas habens, valentes quatuordecim ſolidos noſtros, vt ſcribit Bud. Ariſtoph. νεφ. καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἐστ' ἄξιον στατήρων, hoc eſt, infinitis eſt ſtateribus dignum. Vtebantur hoc nomine & Perſę, & Macedones: vnde Philippici ſtateres, Dorici & Alexãdrei dicti. στατῆρες δαρεικοὶ, numi Darici, Herodot. Eſt etiam ſecundum alios ſiclus, quod Hebręorum numiſma quatuor drachmas Atticas valet, vt ſcribit Ioſeph. Item debitor apud Epicharmũ, Etym.

Στατίζομαι, ſto, Euripid.

Στατίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſtabulor, conſiſto.

Στατικὸς, ῦ, ὁ, ponderatiuus.

Στατὸς, ῦ, ὁ, ſtans, ſtabilis, qui diu ſtetit, ὁ ἑστὼς ἐπὶ πολὺν χρόνον, i. breui, in Epigr. στατὸν ὕδωρ, Sophocl. in Philoct.

Στατὸν, genus veſtis.

Στάτωρ ζεὺς, Iupiter Stator, ὃν ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειε, quem epiſtaſium quis interpretari poſſit, Plutarchus in Romulo.

Σταυρηδὸν, in crucis modũ, inſtar crucis, figura crucis.

Σταυροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, σταυρότυπος.

Σταυροὶ λιμένων, ſepta portuum.

Σταυρὸς, ῦ, ὁ, σκόλοψ, crux, vallũ, ſublica, i. palus ligneus fixus & erectus, τὸ ὀρθὸν καὶ ἀπεξυσμένον ξύλον. Odyſſ. ξ. σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε. σταυροὺς καταπηγνύντες, vallos defigentes clatrantéſque: ſic Valla apud Thucyd. ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν αὔραν ἵστασθαι, quòd in aerẽ tollatur. ἢ παρὰ τὸ στάσις καὶ τὸ οὖρος, οἷον ὁ μῆκος ἔχων καὶ πλάτος, Etym.

Σταυρότυπος, ου, ὁ, cruci ſimilis, cruciformis.

Σταυρόω, μ. ώσω, π. ωκα, crucifigo, pango vallos, id eſt τοὺς σταυροὺς καταπηγνύω, vallo, cãcellato vallo claudo. Actiu. Accuſat. vnde ἀποσταυρόω, & προσσταυρόω. προσσταυροῦσι τὰς ναῦς, naues clatris præfigunt, Thucydid. lib.4. vbi Interpr. ὀρθοὺς προσέπηξαν, ἵνα δὲ ὅτι ξύλοις ὀρθοῖς προσοχυρώθη. προσσταυρούμενον, id eſt, ὀρθὸν ἱστάμενον.

Σταύρωμα, ατος, τὸ, agger ex lignis & terra, vallum, cancellatum vallum, ligneum ſeptum. δένδρα κόψαντες σταύρωμα ἔπηξαν, cæſis arboribus, cãcellatímque confixis naues prætexuerunt, Thucyd. σταυρώματα ξύλινα, lignei obices, ſepta lignea, Plutar. in Camillo.

Σταύρωσις, εως, ἡ, crucifixio, vallum, vallorum crucifixio, Thucydid.

Σταυρωτὴς, ῦ, ὁ, crucifixor.

Σταφιδόειν, vuam paſſam facere.

Σταφιδωθεὶς, έντος, ὁ, paſſus.

Σταφιδώσαντες τὴν σταφυλὴν, paſſam vuã facié̃tes, Dioſc. lib.5, cap.29.

Σταφὶς, ίδος, ἡ, vua paſſa. σταφὶς ἡμερος, vua paſſa, Dioſcor. libro tertio, cap.55. σταφὶς λιπαρὰ, vua paſſa pinguis, Idem lib.1, cap.4.

Σταφὶς ἀγρία, herba pedicularis, Scribonio Largo à necandis pediculis dicta. Theocrit. Idyl. poſtremo. Cornel. Celſ. & Plin. vua taminia. vide Marcell. libr.4. Dioſcorid. cap.246.

Σταφύλη, ης, ἡ, perpendiculũ, στάθμη. Homer. Iliad. β. σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, i. ad amuſſim ęquales ſeu ad circinum, id eſt, ὥστε ἴσους καὶ ἀναλόγους τοῖς νώτοις ὥσπερ στάθμῃ. σταφύλη γὰρ ὁ τεκτονικὸς διαβήτης ἢ δὲ τὴν στάθμην λέγουσιν.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, vua, botrus, vitis alba ſylueſtríſque: ſic Hermol. labruſca, Ruell. σταφυλὴν πρόσφατον, καὶ σταφίδα οὐ φάγεται, vuas recentes ſiccáſque non comedet, cap.6. Numer. Heſiod. βεβριθυίας σταφυλῇσιν, i. βότρυσι. σταφυλὴ ἡ γενναία λεγομένη, Plato de Legib. vua quæ dicitur generoſa: eſt enim & ἀγρία. σταφυλὴ ἀγρία, vua ſylueſtris, labruſcæ vitis vua, Dioſcor. lib.5, cap.16. vbi de eius vino. Columella libro octauo, capite quinto vuam labruſcam vocat. Item σταφυλὴ vitium vuulæ in gutture, quæ columella Latinis dicitur, & diſtenditur, luteóque colore ſubrubeſcit acino perſimilis. vide in verbo γαργαρεών. Dicitur & σταφυλοφόρος, Ariſtoteli. Plinius vuam ſeu vuulam inter tonſillas vltimo palato dependere ſcribit, ſub qua eſt minor lingua, quæ dicitur ἐπιγλωττίς. vide annotationem Marcelli libro quinto Dioſcoridis. σταφυλῆς φλεγμοναὶ, vuæ inflammationes, pro morbi genere, Dioſcor. lib.1, cap.95. vide in dictione κιονὶς.

Σταφυλοτομία,ας,ἡ, vuæ inciſio.

Σταφυλῖνος, paſtinaca ſylueſtris, herba venerea. Gaza in Ariſtot. interpretatur paſtinacam beſtiolæ verticillæ ſimilem. σὺν σταφυλίνου ἀγρίου σπέρματι, cum ſemine ſylueſtris paſtinacæ, Marcell. & Barbar. σταφυλῖνοι inter lachana enumerantur ab Alexand. Aphrod. libr. 2. Problem. Probl. 7. σταφυλῖνος ἄγριος, erratica paſtinaca, quam ſtaphylinũ vocant, Dioſcor. lib. 2, cap. 171.

Σταφυλοβολεῖον,ου,τὸ, locus in quo calcantur vuæ, πατητήριον.

Στάφυλος, Staphylus, filius Theſei & Ariadnes. Plut. in Theſeo. vel Ariadnes & Bacchi, vt habetur Ibidem paulò póſt.

Σταφυλοφόρος, vuigera. σταφυλοφόρον μόριον, particula vuigera, pars oris penitior, Ariſtot. 1. Animal. & Gaza.

Σταφύλωμα,ατος,τὸ, vitium oculi acino vuæ ſimile. σταφύλωμα, i. vuam, Galen. in definitionibus dicit in pupillę parte inſurgere acino vuæ ſimile, quod fit quum inflammatione & dolore in altum erecta oculi pupilla fuerit, & vuæ acini figuram oſtenderit, Dioſcor. lib. 1, cap. 138. σταφυλώματα τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς, vuæ oculorũ, Ruell. & Marcell.

Σταχάνη,ης,ἡ, trutina: Dorica dictio eſt.

Σταχυηρά,τὰ, quæ ſpicam gerunt, ſpicata, ſpicea.

Σταχυοβολεῖν, inſpicari videtur Gaza exponere lib. 1. de cauſis plant. Theophr. vt φυλλοβολεῖν, foliis eſſe deciduis.

Σταχυολογεῖν, legere ſpicas, ſpicilegiũ facere, id quod pauperibus in aliena ſegete licet poſt manipulos colligatos, & in decadas compoſitos. Dicitur etiam καλαμᾶσθαι. vide ſuo loco.

Σταχυολογία,ας,ἡ, ſpicilegium.

Σταχυοστέφανος,ὁ καὶ ἡ, epith. Cereris, in Epigram.

Στάχυς,υος,ὁ, ſpica frumẽti, & herba ſimilis marrubio. Stachis genus fruticis, de qua Dioſcor. lib. 3, cap. 120. habet hæc dictio στάχυς præter illam primam ſpicę ſignificationem etiam alias pleraſque. Nã & in Medicina nexus vinculíq; modus & ratio quædam στάχυς dicitur, & in nauium fabrica aliíſque aliquot artibus nomen hoc inuenitur: ſed vbique à ſpicis tranſlatum. στάχυς, ſpicæ, in Plurali, Heſiod. υ longa. Euſtath. Iliad. γ. annotat στάχυν in animalibus lũbos dici, τὰ περὶ τὰς ψόας. Item pars quæ ventri ſubiacet στάχυς vocatur, inquit Pollux. υ in Singulari corripitur, in Plurali producitur, Cyrill. & Ammon. Item στάχυς, ſtella fulgida, quæ in Virginis ſumma ſiniſtra manu hæret, Proclus.

Σταχυώδης, ſpicam pariens, ſpicatus, ſpicam gerens, ſpicoſus, Gaza.

Στέαρ,ατος,τὸ, adeps, eſca, farina, Gaza in Prob. Ariſtotelis, ſect. 4, quæſt. 22, fermentum, maſſa farinæ ſubactæ. Strabo ιζ, τὴν μὲν πηλὸν τοῖς χερσὶ φυρῶν, τὸ δὲ στέαρ τὸ εἰς ἀρτοποιίαν τοῖς ποσί. Gaza in Ariſtot. vertit ſeuum: nã πιμελὴ propriè eſt adeps. στέαρ, vnum idemq; eſt totius animaliũ omnium pinguis, Dioſcor. nomẽ, lib. 2, cap. 89. & deinceps, id eſt, adeps, ſeuum, axungia, & vnguen, & huiuſmodi appellationes pinguium. Ariſtot. lib. 3. de hiſtor. Anim. diſcrimen ponit inter στέαρ & πιμελὴν, i. adipem & ſeuum. Nam ſeuum fragile eſt, & poſtquam refrixit, glaciatur: adeps contrà liquidior eſt & minus creſcit & duratur. Adeps inter cutem & carnem inuenitur, ſeuũ in fine carnis ſemper eſt. Quæ vtrinque dentata ſunt animalia, adipem habent, quæ altera tantùm parte, ſeuum, &c. vide annotat. Marcell. l. 2. Dioſc. στέαρ τῆς ἀλώπεκος, adeps vulpinus, Ruel. ſeuum vulpis, Hermol. lib. 2. Dioſc. cap. 40. στέαρ χοίρειον, ſuillum pingue, adeps ſuillus, axungia ſuis, Dioſc. lib. 1, c. 144. Idẽ l. 1, c. 80, μετ' ἀξουγγίου ἢ στέατος ἀρκτείου, cum axungia vel ſeuo vrſino, Hermol. alii adipe. γαλῆς στέαρ, muſtellæ ſeuum, muſtellæ pingue. vtroque modo Eraſm. in Adag.

Στεατόω,ῶ,ώσω,ῶ,ωκα, impinguo, Depon.

Στεατώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ſeuo obeſus, ſeuatus, ſeuo conſtãs, qui ſeuo opimatur, ſeuoſus. στεατώδης ὑποφορά, ſeuoſus pedor, Barbar. ſeui odoris virus, Ruell. lib. 2. Dioſc. c. 94.

Στεάτωμα,ατος,τὸ, adipis effuſio ſub cute. στεάτωμα, nihil eſt aliud quàm (vt ſic dicam) adipatio. Galen. docet eſſe ſteatoma adipis cõtra naturam collectum aliquo loco incrementum. vide annot. Marcell. lib. 4. Dioſc.

Στεγάζω, tego, ſuſtineo, fulcio, firmo, firmus ſum, tãgo, recipio, retineo, ſuffero, ſum capax. στεγάζειν ὕπνον, capere ſomnum, ἔχειν.

Στεγανόμιον,ου,τὸ, naulum, merces quæ datur cauponi pro hoſpitio.

Στεγανόμος,ου,ὁ, caupo, paterfamilias.

Στεγανόπους,ὁ, planipes, vt Gaza vertit in Ariſtot. alibi palmipes. στεγανόποδες,οἱ, palmipedes aues. στεγανόποδα πτηνά, nãtes aues palmipedes, Ariſtot. l. 2. Anim. & Gaza ibidẽ.

Στεγανὸς,ὴ,ὸν, denſus, anguſtus, durus, ſolidus, opertus, impenetrabilis, pertinax, minutꝰ, firmus, σύμφυλος, στερεός, πυκνός, στρίφνος. Xenoph. in Venat. ἔχει δὲ καὶ τὴν τρίχα στεγανὴν, habet villos impenetrabiles. Item tacitus, à denſitate & ſoliditate tranſlatione ſumpta, vt in quem non competat illud Terentii, Plenus rimarum ſum, hac atque illac perfluo.

Στεγάνωμα, in muris ligamentum, Etym.

Στεγανῶς, ſtrictè, denſè. στεγανῶς πωμάζει, Dioſc. lib. 2, cap. 94. arctiſſimè obſtruit, Barbar. στεγανῶς ἦσαν ἐς τὸν λέβητα, acriter acta in ahenum, Thucyd. ſic Valla. Interp. ſic, στεγανῶς, id eſt, διὰ στεγανὸ σώματος.

Στεγανώτερος, conticentior, Bud. in Pãdect. Inde Prouerb. στεγανώτερος ἀρεοπαγίτου, Areopagita taciturnior, Eraſm. Chiliad.

Στεγάρχης,ὁ, qui tecto præeſt, præfectus ædium.

Στέγασμα,ατος,τὸ, ſuſtentaculũ, tegumen. στέγασμα ὀστέινον, oſſea textura, Plato in Timæo.

Στέγασα,τὰ, ſubtegulanea vertuntur à Plinio:

Στέγασδον,ου,τὸ, ſtegeſtra, hoc eſt, tectum, pileum è ſtramentis contextum.

Στέγη,ης,ἡ, caſa, ſolarium tectum, contignatio: ἐπὶ τὰς στέγας, τὸ ἀλείφειν. ἐπὶ τῶν στεγῶν νεοχρίστων, Dioſc. lib. 4, cap. 44. in tectis recenter illitis, Ruell. in tegulis recens oblitis, Barbar. in recẽs cõfectis tegulis, Marcel. qui ibidem annotat Græcos στέγης appellatione indicare quęcunque familiam à cæleſti aqua tuentur, ſiue fictiles tegulæ, ſiue ex materia tabulę, ſiue ſtramenta ſint. τὰ ἔρεα τῶν στεγῶν, granaria, Xenoph. in OEconom. Item στέγη, camera, δῶμα, οἶκος, domus, ædes, Euripid. & Sophocl.

Στεγητὴ,ἡ, ſcortum.

Στεγνὸν,τὸ, tectum, Xenoph. in OEconom.

Στεγνὸς,ὁ, ſtrictus, ſolidus, firmus, στερεός, cõſtrictus, corpore adſtrictus, præcluſus. Dioſcor. lib. 5, cap. 19. ἐπὶ τῶν φλεγμαινόντων καὶ στεγνῶν, in inflammatis & corpore aſtrictis, Marcell. στεγνὸν πάθος, adſtricta perturbatio ſeu affectio, Galen. lib. 1. ad Glauc. τὰ στεγνὰ, adſtricta renum vitia, & quæcunque impedimento ſunt, vt vrina aut difficulter, aut ſæpe nulla, aut ſaltem per interualla temporis ſtillis fluat, ſiue ea in veſica, ſiue in renibus fuerit: ſumpta à fictilibus vaſis tranſlatione, inter quæ vocantur στεγνὰ denſiora & ſolidiora, quę nec rimis, nec raritate liquorẽ infuſum tranſmittunt, ſed eum cõtinent. στεγνὰ σώματα, ſtrigoſa corpora, anguſta, Dioſcor. lib. 8, cap. 9.

Στεγνόω,ῶ,ώσω, aſtringo, cõſtringo. στεγνοῦμαι τὴν κοιλίαν, mihi aluus aſtringitur: ſic Alexand. Aphrod. in Præfat. lib. 1. Problem. Et Dioſcorid. lib. 1, ἐστεγνωμένη μήτρα, aſtricta ſeu cõſtricta vulua. στεγνωθέντες, qui ex aſtricta cute in febrem diariam inciderunt, Galen. lib. 1. ad Glauc. aſtrictas febres Celſus lib. 1. vocat.

Στέγνωσις κοιλίας, cohibitio alui, conſtrictio alui, Dioſcorid. lib. 1, cap. 161.

Στεγνωτικὸν, vim habens aſtringendi vel inſpiſſandi. στεγνωτικὸν κοιλίας, aluum cohibẽs & ſiſtens, aluũ aſtringens, Dioſcorides libro primo, capite 165. aluum firmans, Plinius.

Στέγος,εος,τὸ, tectum. Sophoc. in Aiace, στέγος πλῆρες ἄτης, id eſt,

id eſt, domus plena incommodis.

Στέγω, τὸ ὑπομένω, tolero, fero, contineo, detineo, tenaciter ſuſcipio, conſtringo, tego, protego, operio, arceo ac inhibeo, coerceo. τοῦ ξύλου καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος, quum lignum per ſe ictus non poſſet perferre, Plutarch. in Camillo. οὐ στέγοντες κρύπτειν, non potentes occultare, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. στέξαντες, ὑπομείναντες, παθόντες, πονήσαντες. στέγω σιγῇ, ſilentio premo.

Στείβω, calco, ſtipo, grauo, ambulo, tero.

Στειβεύς, ὁ, viator, ὁδίτης.

Στειλάσα ἑαυτήν, exornans ſeipſam.

Στειλειός, οῦ, ὁ, manubrium, lignum ſecuris aut foramen, per quod inſeritur, ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως, Didym.

Στείνομαι, angor, ſuſpiro, triſtor. Heſiod. in Theog. ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελώρη, στενομένη.

Στεινόπορος τόπος, locus anguſtus.

Στεινός, οῦ, ὁ, pro στενός, anguſtus. ἐν τῷ στεινῷ, in anguſtiis.

Στεῖνος, εος, τὸ, ſpatium inter foſſam & mœnia, via anguſta, & pontis anguſtia, Etym.

Στεινόω, μ. ώσω, arcto, in arctum cogo, anguſto, Cicer. Actiu. στεινωπὸν ὕδωρ, Dionyſ. de ſitu orbis. vide στεινωπός.

Στειπτός, peruius.

Στεῖρα, ας, ἡ, ſterilis. itē carina nauis, quod & στείρωμα dicitur, Hom. Iliad. α, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον, &c. τῆς δ' ἔμπροσθεν τῆς νεώς. ἐπεὶ στερεωτέρα τῶν σανίδων ὑπάρχει· ἐπὶ γὰρ τῷ ξύλῳ τούτῳ ὥσπερ ἐπὶ θεμελίῳ τινὶ ἐποικοδομεῖται τὰ ἄλλα ξύλα τῆς νεὼς, inquit Interpr.

Στειρευτά. vide Etym.

Στείριον, veſtis tenuis ac tranſlucens.

Στεῖρος, ου, ὁ, ſterilis, ἀντὶ τοῦ στεῖρα. Euripid. in Androm.

Στειρωθῆναι, ſterilitatem pati, liberis priuari, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ.

Στείρωσις, εως, ἡ, ſterilitas.

Στειφρός, οῦ, ὁ, validus.

Στείχω, eo, proprio ordine eo: vnde στοιχεῖν, incedo, accedo, aduento, prodeo, tendo, ἐν τάξει πορεύομαι, ἐν τάξει ἀναχωροῦμαι: vnde περιστείχω, in 2. Indefinit. ἔστιχον: vnde δίστιχον. Iliad. α, κοῦροι ἅμ' ἔστιχον, ibant. Sophocl. στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi ante ædes. στείχοντες πόλεμον, Homer. Iliad. ε.

Στείω, ſto, poeticé.

Στελγιδοποιός, faber ſtrigilū, qui fabricat ſtrigiles, Ety.

Στελγίς, ίδος, ἡ, ſtrigilis, ξύστρα. inferius στλεγγὶς ſcribitur.

Στελγίσματα, τὰ, ramenta, ſordes quæ abraduntur ſtrigili, ſtrigmenta. vide in ῥυπός, & in στλεγγίσματα.

Στελεόν, οῦ, τὸ, manubrium ſecuris, τὸ ἀπὸ πελέκεως ξύλον.

Στελεός, οῦ, ὁ, inſtrumentum coquinarium, στελεόν. & ſecuris lignum, ſeu manubrium, Etymol.

Στελεφοῦρος, ὁ, plantago, genus herbæ, quę & ἀρνόγλωσσον, i. agnina lingua dicitur, & ὄρτυξ, i. coturnix, Theoph. lib. 7, cap. 10. hiſtor. plant.

Στελεχιαία, ἡ, vena in corpore humano, quæ arboris caudici proportione reſpondet.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens.

Στελίχιον, ου, τὸ, & Στέλεχος, εος, τὸ, ſtipes, truncus, ramus, Etymolog.

Στελεχώδης, caudicoſus, ſurculoſus, lignoſus. στελεχώδεις κλάδοι, rami lignoſi, ſurculoſi, caudicoſi, Dioſcorid. libro 4, capite 73.

Στελίς, ίδος, quiddam arbori innaſcens vt viſcū & hiphear, Theophr. libro ſecundo de cauſis plantarum. vide Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Στέλλομαι, iter contendo, proficiſcor, ſed nauigatione propriè: differt enim τοῦ πεζεύειν. Significat tamen aliquando πορεύεσθαι, ire, venire. Sophocl. in Aiace, τούτων ἕκατι δεῦρ' ἐστάλην, i. ἐπορεύθην. στέλλονται κινεῖν, accinguntur ad mouendū, Euripid. ἐστέλλετο ἐς τὴν Κέρκυραν, Cercyram veniebat, Herodot. ἐφοδιασθεὶς αἴγυπτον ἐστείλατο, profectionem in AEgyptum parauit, libr. 2, cap. 4. Macchab. Eſt etiam εἰσβάλλω & ἐκστρατεύω, i. expeditionem ſuſcipio. Item velum contraho, Ariſtoteles in Mechan. Homer. Iliad. α, ἱστία μὲν στείλαντο, i. συνέστειλαν, καθεῖλον. Item veſtior, deuito, ſubſtraho, ſecedo. στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται, declinantes hoc, ne quis nos carpat, &c. Paulus cap. 8. Epiſtolę ſecundæ ad Corinth. i. cauentes. Sumptum eſt à nautis, qui flexo curſu declinant ſcopulum aut periculum. ἐσταλμένος, indutus, Lucian. ἐσταλμέναι στολῇ, vtentes veſtitu, Plato de Legib.

Στέλλω, μ. ελῶ, π. ἔσταλκα, mitto, ordino, apto, orno, ſuccingo, paro, inſtruo, exorno, induo, ἑτοιμάζω, κοσμῶ, διατάττω, ἐκτείνω, traho, contraho, aſtringo, ſiſto, compeſco, inhibeo, cohibeo, reprimo, curſū teneo, Eurip. claſſem ſtruo, Idem. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χεῤῥόνησον, mille homines miſit in Cherroneſum, Plutarchus in Pericle. στέλλειν ἐμπορίαν, ad negotiationem mittere. Plato in Epiſtolis, οὐ μὲν γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης ὕστερος σὺ στέλλῃς, ὅτι ἀρχόμενος ἐμπορεύονται κάλλιον καὶ θεοφιλέστερον. στέλλειν πλοῦν, nauticā expeditionem facere. Sophocl. ὃς δὴ τὸν δὲ πλοῦν ἐστάλη μέν. ἀντὶ τοῦ, δι' ὅντινα τὸν ἐπὶ Τροίας ἐστάλημεν πλοῦν. Odyſſ. ξ, ἐννέα νῆας στεῖλα, id eſt, inſtruxi, παρεσκεύασα, adornaui. ἐστείλαμεν ναῦν, nauem traiecimus, Euripid. στέλλειν στρατὸν, traducere claſſem, claſſe proficiſci, Idem. στέλλειν ἱστία, vela contrahere. Apollon. 2, ἱστία στείλαντες, στέλλω στρατιὰν, contraho exercitum. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, apud Alexand. Aphrod. quæ aluum adſtringunt.

Στέλμα, ſertum, corona.

Στελμωνίαι, faſciæ quibus canum latera præmuniūtur, ζώματα.

Στεμβάζω, conuicior, χλευάζω.

Στέμβω, iniuria afficio, ὑβρίζω, & motito, συνεχῶς κινέω, Euſtath. Iliad. β.

Στέμμα, ατος, τὸ, corona, ornamentum, στεφάνωμα, infula, vitta, ſtemma, inſignia, imagines. στεμμάτων οὐχ ἥσσονες, non inferiores ſtemmatis, id eſt, non degenerātes à maiorum nobilitate, Euripid. στέμμα AEſchin. dixit lanam, ἀπὸ τοῦ στέφειν τοὺς ἱκετεύοντας, Eurip. Schol.

Στέμφαλον, ου, τὸ, genus annonæ ſiue leguminis.

Στέμφυλον, ου, τὸ, cortex vuæ vel oliuæ, fraces.

Στέμφυλα, dicuntur & oliuarum nuclei ſiue oſsicula, & vuarum grana, quæ vinacea vocant, authore Cōſtant. in Geop. Galen. etiam ſolida vuarum retrimenta in torculari expreſſa ita vocat, & ab aliis etiā radices vuarum è ſarmentis enatas ſic vocari ſcribit lib. 2. de aliment. ὁ δὲ στεμφύλινος οἶνος, &c. Dioſcorid. lib. 6, cap. 1. ex vitibus vinum, Ruell. ex his quæ domeſtica & in quotidiano vitæ vſu homini ſunt, &c. Marcell. Ariſtoph. in Nubib. βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις, i. vinaccis. vbi Interpres, στέμφυλα κυρίως λέγεται τὰ ἀποπιέσματα τῶν ἐλαιῶν, πιέσματα δὲ τὰ ἐκ τῶν σταφυλῶν ἀποπιεζόμενα. κυρίως δὲ καὶ ἀνάπαλιν τὰ στέμφυλα ἐπὶ σταφυλῶν, καὶ τὰ πιέσματα ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν.

Στέμβω, μ. έμψω, π. εμφα, moueo. Actiuum: vnde ἀστεμφὴς, ſtabilis.

Στέναγμα, ατος, τὸ, &

Στεναγμός, οῦ, ὁ, ſuſpirium, ſuſpiratio, luctus, gemitus, planctus.

Στεναγής, στεναγμός.

Στενάζω, & poeticè στενάχω, μ. άξω, π. αχα, &

Στεναχίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuſpiro, ingemiſco. Heſiod. in Theog. στονάχιζε δὲ γαῖα πελώρη, tellus vaſta gemebat, Odyſſ. ξ, μεγάλα στενάχοντες φέροντο, vehementer gementes, id eſt, πονοῦντες, λυπούμενοι. Dicitur autem στενάζω παρὰ τὴν στενοχωρίαν τῆς καρδίας, vt ſcribit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. à cordis anguſtia. nam crebrò & ampliter ſuſpirant qui anguntur vel iraſcuntur, vel qui amant. στενάζω τὸν τεθνεῶτα, deploro mortuum.

Στενακτὴ καὶ δειλαία, gemebunda & miſera, capite quinto Ezechielis.

Στένιον, pectus.

Στενόεις, εσσα, ὁ, ſubanguſtus.

Στενοθώραξ, κος, anguſto pectore, quales στηθώδεις à Medicis dicūtur. tabi obnoxios teſtatur τοὺς στενοθώρακας, Galen. lib. 6. Epidem.

Στενολεσχεῖν, anxium eſſe & torqueri in rebus friuolis & nugamentis, λεπτολογεῖν. Ariſtoph. νεφ. σεὶ κεπνοῦ στενολεσχεῖν, anguſtè loqui & tenuiter.

Στενολέσχης, ὁ, λεπτολόγος.

Στενολεσχία, ας, ἡ, anxietas in rebus nihili.

Στενολογέω, de rebus nihili nimiùm anxiè diſcepto, de meris nugamentis ſolicitus & anxius torqueor, Eraſm. in Prouerb.

Στένομαι, ſuſpiro, triſtor, iraſcor.

Στενόπορθμος, arcto freto aſtrictus, Euripid.

Στενόπορος, ὁ, anguſta via. Item Adiect. Ariſtot. de mundo, ἐν δὲ τοῖς πρὸς δύσιν στενοπόρῳ στόματι διανοιγομένοις, &c. in ãguſtis autem faucibus, quę ad occidentē vergunt, apertus, &c. Alexand. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξύφωνος, anguſta tibia ſono eſt acuto. στενόποροι ὀφθαλμοὶ, oculi arctos meat⁹ habentes, oculi arctis meatibus conſtantes. στενόπορος ἔξοδος, Euripid. arctus exitus. στενόπορα τῶν χωρίων, anguſta locorum, Thucydid.

Στενὸς, ἡ, ὁ, anguſtus, arctus, cõpreſſus. τὰ στενὰ, anguſtiæ, Thucydid.

Στενότης, ητος, ἡ, anguſtia.

Στενοφυλλία, anguſtia frondis.

Στενόφυλλος, habẽs anguſta folia, qui foliis eſt ãguſtis.

Στενοχωρέομαι, & Στενοχωρέω, frequento, & frequentor, anguſtor, locum anguſtũ reddo, πιέζω, premo & premor, vrgeo & vrgeor, arctor, coarctor, aſtringor, anxius reddor.

Στενοχωρία, ας, ἡ, anguſtia, anguſtus locus, anxietas: huic εὐρυχωρία opponitur.

Στενόω, μ. ώσω, π. ωκα, idẽ quod στενοχωρέω, arcto, frequento, anguſtia premo, ſtringo, coanguſto, Cicero. Vnde ἐστενωμένως ζῆν, modicè, & ſumma parſimonia viuere, i. διαζῆν, ἀποζῆν. Latini tolerare dicunt, Actiu. Accuſat.

Στέντωρ, ορος, ὁ, Stentor: vnde στεντόρειος κήρυξ, præco ſtentorius, Ariſtot. lib. 7. Politic.

Στεινυγρὸς, ἡ, ὁ, arctus, idem quod στενὸς, Ionicè. Simonides, μουσῶν στεινυγρῷ συνεχὴν ἐν ἀτραπιτῷ.

Στενυγροχωρία, apud Hippocr. pro στενότης, loci anguſtia. de quo multa Galen. lib. 1. de articulis.

Στενυγρόω, ſtipare, ſiccare, humidorũ meat⁹ contrahere.

Στένω, μ. ενῶ, στενάζω, gemo, ſuſpiro, anhelo, ingemiſco, deploro. Neutr. Sophocl. ἀκοίμητα στένοντα πόντον, i. ἠχοῦντα. στένω σε, Euripid.

Στενωπὸς, ὁ, angiportus, arcta via, anguſtiæ locorum, κώμη, vicus. διὰ τῶν στενωπῶν εἰς ἀγορὰν εἰσέβαλον, per vicos in forum irruperunt, Plut. in Public. Pro faucibus & anguſtiis, Apol. 2. Arg. τρηχὺς δ' ἁλὸς στενωπός. Homer. Adiect. dixit Iliad. η. στενωπῷ ἐν ὁδῷ, pro ἐν στενῇ ὁδῷ, ἐν στενῷ τόπῳ. Sic στενωπὸν ὕδωρ dicitur arcta aqua: & πόντος στενωπὸς apud Apoll. Rhod. lib. 2.

Στέπτω, ſtemus.

Στεπτήρια, τὰ, ſerta quædã, quæ ex arborum ramis ſuſpendebantur.

Στέργηθρον, ου, τὸ, amor, philtrum.

Στέργω, μ. ξω, π. χα, amo, adamo, amore proſequor, amplector, charitate cõplector, obſeruo, colo. Dicitur propriè de naturali amore, & non facilè ſolubili: hinc φιλοστοργία, mutuus parentum & liberorum amor. Accipitur etiam pro ἀγαπάομαι, ἥδομαι, boni conſulo, ἀγαπῶ, ἐμμένω, ἀσπάζομαι, acquieſco, & cõtentus ſum. Et diuerſis modis cõſtruitur. Cum Datiuo, vt στέργειν τοῖς παροῦσι. στέργω τοῖς παροῦσι, præſentibus ſum contentus, Bud. in Epiſt. prior. ſic Ariſtid. ἐστέργμεθα μούσαις, charisſimi ſumus muſis, in Epigram. Et cum Præpoſit. vt στέργειν ἐπὶ τούτοις. στέργω ἐπὶ τούτῳ τῷ χρόνῳ, eo tempore ſum contentus, Gaza de Seneꝺ. Cum Accuſat. vt στέργω τὴν κρίσιν ἢ τὰ ἐγνωσμένα, prouocare nolo, quod etiam ἀγαπῶ dicitur. πάντα στέργω, omnia me delectant, Iſocrat. μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε, riſum ſolutum ne ames. Idem, στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω, i. præſentia amplectere, ſeu in præſentibus acquieſce. Sophocl. κλύοις τ' ὅπως τα στεργέτω, i. ſectetur.

Στερέμνιος, ου, ὁ, durus, robuſtus.

Στερεὸν, τὸ, ſoliditas.

Στερεὸς, οῦ, ὁ, ſolidus, rigidus, durus, firmus. Plato 1. de Republ. τοῦτο ἤδη στερεώτερον, καὶ οὐκέτι ῥᾴδιον εἶχεν ὅ, τι τις εἴποι, i. durum & graue. στερεὸν σχῆμα, i. ſolida figura, quę ſit vide apud Gellium lib. 1, cap. 20.

Στερεότης, ητος, ἡ, ſoliditas.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, crudelis. στερεοφρόνως, immitis, Soph.

Στερεόω, μ. ώσω, π. ωκα, firmo, ſolido, conſolido, Actiu. Genit. ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, cap. 2, li. 1. Reg. ἐστερεωμένη πόλις, vrbs murata, cap. 5. ibidem.

Στερέω, μ. ήσω vel ἔσω, π. ηκα, priuo, viduo, orbo, exhaurio, exuo, fraudo, Genit. & Accuſat. Thucyd. στερῆσαι ἀγαθῶν. Xenoph. στερήσεται τῆς πόλεως, ciuitatē amittet & exulabit. ἐστερήθησαν δυνάμεως, vires attriuerũt. Thucyd. στερέσθαι τῆς κεφαλῆς, capite priuari & carere, Xenoph.

Στερέωμα, ατος, τὸ, firmamentum, conglobamẽtum, fulcimentum, ſoliditas.

Στερεῶς, firmiter, arctè, σκληρῶς, ἰσχυρῶς. Homer. Odyſſ. οἳ δ' ἐμὲ μὲν στερεῶς κατέδησαν, me tenaciter ligarunt.

Στερηθῆναι, priuari.

Στέρησις, εως, ἡ, priuatio, bonorum mulctatio: vide Ariſtot. in Prædicamentis. & ſtatim poſt prædicamenta, & in primo Phyſic. στέρησις & ἕξις opponuntur. vide ἕξις.

Στερησόμενος, priuandus, Lucian.

Στερητικὸς, ἡ, ὁ, priuatiuus. στερητικὴ πρότασις, negatiua propoſitio: cui opponitur κατηγορικὴ, & καταφατικὴ, id eſt, affirmatiua. στερητικὴ ἡ κατὰ μέρος, particularis negatiua.

Στερίσκομαι, orbor, amitto. Genit. στερισκομένου αἵματος, effluente ſanguine, Ariſtot.

Στερίσκω, priuo, fraudo, exuo, ἀφαιροῦμαι, Actiuum, Genitiuo.

Στερφόπεπλος, ὁ καὶ ἡ, tenuem lacernam indutus.

Στέρφος, ου, ὁ, ſterilis, debilis. Item ſolidus, ὡς ὑπ' ὁ... αὐτοῖς στερφοῖς καὶ παχέσιν ἐμβόλοις πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ, id eſt, ſolidis ac craſſis roſtris aduerſus vacua & fragilia, &c. Thucydid. lib. 7. ita Valla, & ſané στερφοτέρας ναῦς ἐποίησαν, naues minus ſolidiores fecerunt, minus craſſas, Thucydides.

Στερφότατος, ου, minimè dumoſus, minimè aquoſus, Thucydides.

Στεργαία, ἡ, via equorum vngulis proculcata, priua rerum omnium.

Στέρνυξ, medulla, ἐγκέφαλος.

Στερνόμαντις, python, ἐγγαστρίμυθος.

Στέρνον, ου, τὸ, pectus, ἀπὸ τοῦ στερρὸν εἶναι. Itẽ cogitatio, mens. Ponunt Grammatici στέρνον inferiorem partem thoracis eſſe, ſuperiorem στῆθος. τύπτειν τὰ στέρνα, ferire pectus, Xenophon.

Στερνοτυπία, ας, ἡ, pectoris percuſſio, planctus. Lucian. de luctu, ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν στερνοτυπία, ad tibię modulos plãctus editus.

Στερνοτυπέομαι, plango, pectus percutio: vnde στερνοτυπούμενος, mœſtus, præ dolore tundens pectora.

Στερνοτύπης, ου, ὁ, στερνοτυπούμενος.

Στέρξις, amor, habitus animi præſentibus contentus.

Στέρομαι, amitto, careo, Genit. οὐδὲ τούτου στέρεται τοῦ εὐδαίμονος, Ariſtid. Heſiodus, νίκης τε στέρεται, &c. victoria priuatur. Plato primo de Republica, καὶ ὦτα στερόμενα τῆς αὐτῶν ἀρετῆς κακῶς τὸ αὑτῶν ἔργον ἐργάσεται, aures ſua virtute priuatæ. Idem libro ſecundo, τούτων ὁποτέρου ἂν στέρηται, φύλαξ ἀγαθὸς οὐ μή ποτε γένηται, vtrocunque horum priuetur, bonus cuſtos non erit.

Στεροπὴ, ῆς, ἡ, fulgur, ἀστραπὴ, ἀστεροπή. Item fulgor: vnde χαλκοῦ στεροπὴ, Homero, æris fulgor, i. arma fulgentia: παρὰ τὸ στερεῖν ὄπα τῆς, ἤτοι τῆς ὄψεως.

Στεροπηγερέτης, ου, ὁ, ſuſcitans fulgur.

Στεροψ, όπος, ἡ, fulgur apud Sophocl. vnde στεροπὴ, vt ab

ὁ ψ, ὀπὸς, ὁπωσὶ, Euſtath. Iliad. κ.

Στερέω, μ. ώσω, π. ωκα, firmo, ſτερέω. Actiu. Genit. vel Accuſat. iungitur.

Στερροτανεῖν, firmare, durare, ſolidare.

Στερρὸς, ά, ὸ, ſolidus, rigidus, durus. στερρὸς δαίμων, durus genius, Euripid. στερρὰ ψυχὴ, firmus ac ſtabilis animus, Ariſtophan. θεότης στερροτέρα τῆς ὄψεως, deitas ſolidior quàm oculis poſſit conſpici, Nazanz.

Στερρότης, ητος, ἡ, firmitas, ſoliditas, ſtabilitas, conſtãtia, grauitas. Chryſoſt. πίστις ἔχει στερρότητα πέτρας μιμουμένης.

Στέρφνιος, durus, rigidus.

Στερφόπηλος, ὁ, leonis exuuio indutus. Lycophr. in Alex. τῶ στερφοπήλου σκηπανίοις.

Στέρφος, εος, τὸ, corium, pellis, leonis exuuium. Item vas fictile, κεράμιον.

Στερῶ, μ. ερῶ, Atticè pro στερέω.

Στεῦομαι, promitto, firmo, præfinio, διαβεβαιοῦμαι, ὑπισχνοῦμαι, polliceor, profiteor, minor, præ me fero, iacto: vnde tertia perſona Singul. Indicat. στεῦται per ſyncopen, pro στεύεται: & tertia perſona Prẽteriti imperfecti, στεῦτο pro ἐστεύετο. Homer. Iliad. γ, στεῦτο γάρ ἥ πινος ἐρίζειν, &c. Apollon. ſecundo Argon. στεῦται δ' ἠελίου γόνος ἔμμεναι, ſe filium ſolis profitetur. Et Iliados ε, στεῦτο γὰρ ἀχόμενος γενεσίων, pro ἔλεγε.

Στέφαναι, ſpiræ.

Στεφάνη, ἡ, circulus verſicolor pupillã ambiens, qui & ἶρις teſte Galeno, Poll. Eſt & extimus capillorũ ambitus. Item galea περικεφάλαια, cacumen, corona, ſpira, quod erat ornamentum capitis matronarum Heſiod. στεφάνην χρυσέην κεφαλῆφι ἔθηκε, id eſt, coronam. Item ambitus, murus, ſepulchrum, ſupercilium, id eſt, ἄκρα. Apollon. 2, τύμβου δ' στεφάνης ἐπέβας. Item genus cribri, εἶδος κοσκίνου. Sic etiam dicitur herba, quę & laurus Alexandrina, Dioſc. lib. 4, cap. 237.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ, in orbem, circũcirca.

Στεφανηπλόκος, ὁ καὶ ἡ, coronarius, qui coronas nectit, qui texit coronas, Theophraſtus libro ſexto hiſtoriæ plantarum. στεφανηπλόκους Plutarchus dixit: quas Plinius libr. 21. capite ſecundo coronarias vocat, coronarũ ſutilium inſtitrices.

Στεφανηφορεῖν, coronam ferre.

Στεφανηφορεία, geſtatio coronæ. Accipitur pro dignitate, vt erat choragorum munus, & theſmothetarum, & id genus qui coronas geſtabant.

Στεφανηφόρος, ὁ, ὁ, coronam ferens.

Στεφανία, corollæ.

Στεφαναῖα ῥαφὴ, ſutura capitis anterior, coronalis dicta, quòd eo ferè loco ſerta & corollarum redimicula capiti imponerẽtur, teſte Galeno lib. de oſsibus, vel quòd iuxta extimum comæ circulum (quem στεφάνην dici teſtatur Pollux) capitis caluam circunſcribat.

Στεφαναῖα φλὲψ, vena eſt circulo cor ambiens apud Medicos.

Στεφανίσκος, corolla, laurea.

Στεφανίτης, ου, ὁ, athleta coronatus: vnde στεφανίτης ἀγὼν, certamẽ, cuius victoriæ præmiũ corona proponebatur.

Στεφανῖτις, ιδος, ἡ, vua quæ frondes habet incurſantes acinis miro naturæ luſu. coronariam vocat Plinius.

Στεφανίων, ὁ, graculi ſpecies.

Στεφανοπλόκος, coronamentorum artifex: idem quod στεφανηπλόκος.

Στεφανοποιὸς, ſtructor coronarum, ὁ στεφανηπλόκος.

Στέφανος, ὁ, ὁ, corona: vnde ἀστέφανος θυσία, Ariſtophan. ſecunda breui. πλόκος etiam dicitur. Item decus, palma & victoria. Item ambitus mœnium in orbem ductus. Orph. ἑπτὰ αἰεὶ στεφάνοισι κυκλούμενον. Eſt & nomen ſyderis. νότιος ὁ στέφανος, Procl. in Sphæra, auſtralis corona, ſignum cæleſte.

Στεφανοῦμαι, cingor. cum Genit. στεφανοῦνται τῶν ἀνθέων, floribus coronantur, Philoſtrat. Et cum Accuſatiuo, στεφανοῦμαι τὰ ἀεθλία, præmia accipio, Idem in Heroic. Heſiod. in Theogonia, ἄστρα τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, quibus cęlum cinctum eſt. Ariſtoph. περ. στεφανούμενος καλάμῳ λευκῷ, albo calamo coronatus.

Στεφανοφόρος, coronatus, coronam geſtans.

Στεφανόω, μ. ώσω, π. ωκα, corono, cingo, corona inſignio, redimio, exorno, τιμῶ, ſecunda breui, in Epigram. Actiu. Accuſat. ἐστεφάνωσα με' ἀγγέλια, Ariſtophan. & Interpr. in dictione ἀγγέλια. στεφανώσας τὸν νεκρὸν, Idem Ariſtophan. Accipitur apud Galenum pro victorem declaro, palmam tribuo.

Στεφάνωμα, ατος, τὸ, corona, coronamentum, Gaza lib. ſexto hiſtoriæ plantarum Theophraſti, res ex qua fit corona, coronarium genus oleris quodcunque foliaceum, Athenęus.

Στεφανωματικὸς, ού, ὁ, coronarius, coronamentis aptus, quo coronæ factitantur, qui in coronas additur, qui coronis inſeritur, Dioſcor. lib. 2, cap. 158.

Στεφανώπιδες μυῤῥίναι, myrti modo coronarii generis prouenientes, Theophraſtus libro quinto hiſtoriæ plantarum.

Στέφος, εος, τὸ, στέφανος, ſertum, corollariũ, Callimach. in hymno Dianæ.

Στεφοφόρος, Græci vocant flamines.

Στέφω, μ. ψω, π. φα, circundo, corono, impleo, exorno, redimio: ſic Sueton. Tintinnabulis faſtigium ædis redimiuit. Actiu. Accuſat.

Στῆ, ſubſtiterit, conſtiterit. & στῆ pro ἔστη, Homer.

Στῆθοσφιν, Aduerb. per pectora, στήθεσι.

Στηθίδιον, ου, τὸ, medium pectoris, pectuſculum.

Στῆθι, ſta, ab ἵστημι. Ariſtophan. in Pluto, στῆθ' αὐτοῦ ἐν, στῆθι.

Στηθικὸς τόπος, pectoris locus.

Στηθοδέσμιον, ου, τὸ, pectorale.

Στηθοδεσμὶς, ίδος, faſcia pectoralis, capite ſecundo Hieremiæ.

Στῆθος, εος, τὸ, pectus, ſuperior pars thoracis vſque ad iugulum, Cælius libro ſecundo, cap. 36. vnde στηθιαῖος, pectoralis, Interpres Ariſtophanis in dictione λώπιον. vide στέρνον.

Στήκω, τὸ ἵστημι, hoc eſt, βεβαίως μένω. στήκει ἢ πίπτει ἰδίῳ κυρίῳ, proprio domino ſtat vel cadit, Paulus cap. 14. ad Romanos. στήκετε ἐν πίστει, id eſt, ſtate in fide, Idem Paulus capite 16. Epiſt. 1. ad Corinth. Alexand. Aphrod. lib. 1. Prob. διὰ τί ἐπὶ τῶν οἰνόντων, πλησίον στήκοντες ἰσόμεθα τὰ χρώματα βλέπομεν, id eſt, propè ſtantes.

Στήλη, ης, ἡ, colũna. & propriè pila ſtans in monumentis, cippus, ſimulachrum, imago, titulus lapideus ſiue ſaxeus, titularis lapis, Bud. in Pandect. vnde dicatur vide Ariſtoph. Interpr. in dictione κύρβεις. Ariſtot. de mundo, καθ' ἃς Ἡρακλέους λεγομένας στήλας, &c. qua parte ſunt Herculis columnæ. στῆλαι Ἡρακλῆος, Dionyſ. de ſitu orbis. στήλας Latini πύλας vocant, ſed Plinius Græca voce vtitur, in qua ſcriptæ ſunt, inquit, ſtelæ lapideæ literis incognitis. στῆλαι Διονύσου, Dionyſ. de ſitu orbis, ſunt in extremis montib[9] Indiæ. Bacchus & Hercules ſuorum laborum metas & monumenta in extremis orbis partibus ſtatuerũt, quos Alexander imitatus eſt. ἐν ταῖς στήλαις ſcribebantur fœdera, in Epiſtola Philippi ad Demoſt.

Στηλίδιον, parua ſtatua, terminus.

Στηλιτὶς, ίδος, ἡ, lignum in puppi erectum.

Στηλιτευτικὸς, famoſus, iniurius, ὑβριστικὸς, infamator: vnde duæ illæ Inuectiuæ ac infamatrices Orationes, qui b[9] Naz. impiũ Iulianũ notat, στηλιτευτικοὶ vocati ſũt λόγοι.

Στηλιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, noto, i. pingendo vel ſcribendo aliquem infamia noto, ſculpo in columna in vituperium alicuius, inuehor in aliquem & triumpho, Etym. Actiu. Accuſ. οἱ τὸν ἀνανίαν καὶ τὴν σάπφειραν φοβερῶς στηλιτεύσαντες, qui Ananiã & Sapphirã publici ſupplicii dedecore infamarunt, Nazanz. in Orat. ſic Moſell. πρὸς

ἐν ἐγέβϐατον ἐξ ἐστηλίτευσας τὴν ἀδικίαν, tuliſti grabbatum, beneficentiamque palàm confeſſus es, Idem in Orat. ἐν ὕψει στηλιτευόμενος, Idem ibidem, in alto turpiter pendens: ſic Bilibaldus.

Στηλίτης, ου, ὁ, notatus infamia, vel potius qui notauit alterum, Demoſthen. Philippica 3.

Στηλογραφία, ας, ἡ, tituli inſcriptio.

Στηλογραφῶ, ſculpo in columna.

Στηλοκοπεῖν, infamia notare, Hermogen.

Στῆλος, lapis, qui inferius muro innixus fulcit eum.

Στηλόω, μ. ώσω, erigo vt cippum vel ſtatuā. ἐστήλωσέ με ὡς σκοπὸν εἰς βέλος, cap. 3. lamentationum Hieremiæ, Poſuit me quaſi ſignum ad ſagittam. ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων, comportauit ſuper eum aceruum lapidum, cap. 18. lib. 2. Regum. Item firmo, ſtabilio, Nazanz. ἐστηλώθη, ſtabat, ſtetit, cap. 17. lib. 1. Regum. ἐστηλωμένοι παρὰ τὴν θύραν, ſtantes iuxta ianuam, cap. 18. Iudicum.

Στῆμα, omnes herbæ marinæ.

Στημόνια, αἱ, cincinni tenues in modum ſtaminis.

Στημονίζομαι, ſtamina duco.

Στημονίζω, idem, κλώθω.

Στημόνιον, & Στήμων, ονος, ὁ, ſtamen. στήμων, in Epigr.

Στῆναι, ceſſare, ſiſtere.

Στήνιον, ου, τὸ, pectus, στῆθος.

Στηνιῶσαι, ſalibus & conuitiis inceſſere. nam στήνια feſtum erat Athenis, in quo ſe mutuò ſcommatis perſtringebant. vide in Chiliad.

Στυπτηρία, vel στυπτηρεία, alumen.

Στήριγμα, ατος, τὸ, firmamentum, munimentum, ſtabilimentum, fulcimentum.

Στηριγμὸς, οῦ, ὁ, firmitas, affixio, fixus ſtatus. σέλας στηριζόμενον, fulgor fixus, i. ignis extenſio longè porrecta, & loco permanens tanquam profluuium ſyderis, vt docet Ariſtot. libro de mundo.

Στήριγξ, γος, ſuſtentáculum, & lignum in curru.

Στηρίζω, μ. ίξω, π. ιχα, firmo, confirmo, fulcio, affirmo, affigo ſeu figo, conſtabilio. Heſiod. τὸν μὲν ζεὺς στῆριξε χθονὸς, defixit in terram. Idem, κίοσιν ἐστήρικται, columnis nixus eſt. Idem, οὐδαμῇ ἐστήρικται, i. nuſquam ſuſtentabatur, nuſquàm hærebat. στηρίξαι ἐς τὴν καρδίαν, ad cor hærere, Thuc. στηρίζων ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς κυρίους, ſe inſinuans in partes principes, Dioſcor. lib. 6, cap. 2. Item στηρίζω, ſtationem facio, dicitúrque de planetis antequàm retrogradiūtur & recurrunt, cùm in epicyclo vel minima, vel nulla differentia inuenitur incremēti atque diminutionis, hoc eſt, τῶν προσθετικῶν τε ἐξ ἀφαιρετικῶν μεγέθων. inde στηριγμὸς, huiuſcemodi inſtitio.

Στῆσαι, ſtatuiſſe, ſiſtere, παῦσαι τὰς ὁρμάς.

Στήσεις, ſiſtas.

Στήσαντες, ſtatuentes.

Στήσασθαι, appendere, mutuò dare: id enim olim ad ſtateram fiebat.

Στήσεται, quieſcet.

Στήσιος ζεὺς, ſtator Iupiter, Dem. Phil. α.

Στησίφυλλον, τὸ, telephium herba.

Στῆτε, ſtate.

Στῆτα, ας, ἡ, fœmina, vxor apud Theoc. quomodo & illud Iliad. α. διαστήτην ἐρίσαντε, diuiſim legendum autumant quidam. διὰ στῆτην ἐρίσαντε, fœminæ cauſa contendentes, nimirum Chryſeidis, vt ibi annotat Euſtath.

Στήτην, ſteterunt, in duali pro ἔστην, Homer. Iliad. α.

Στιβαρὸς, pinguis, στιαρώδης.

Στίω, pro στῶ, ſtetiſſem, vt δώω, pro δῶ, & θείω pro θῶ, poet.

Στία, & στίον, lapis, calculus. Apollon. 2, ἐκ τοῖς αἰγιαλοῖσι πόλις μοῦ στιάων: vbi Interpr. στίαι αἱ ψῆφοι παρὰ σικυωνίοις καλοῦνται: vnde πολύστιος.

Στιάζω, lapides iacio.

Στιβάδιον, ου, τὸ, ſtibadiū, hoc eſt, tor°, vel cubile ex ſtibade herba conſtructum. qua dictione Seruius 1. Aeneid. vſus eſt, Cælius lib. 4, cap. 58.

Στιβαδοστρώνω, μ. ώσω, π. ωκα, lectum ſterno. Neut. abſol.

Στιβάζω, calco, πατέω.

Στιβαρὸς, ιος, ὁ ἐξ ἡ, & Στιβαρὸς, ᾶ, ὁ, fortis, robuſtus, grauis, durus, violentus, ἰσχυρὸς, validus, ponderoſus, denſus.

Στιβὰς, άδος: ſicut στιβάδιον, lectus ex paleis, foliis & gramine, ſtragulū, Gaza Interp. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος, exſiliēs è toro, Plut. in Cam. Ariſtoph. in Pluto, αὐτὶ δὲ κλίνης ἔχειν στιβάδα σχοίνων, torum iunceum. Sed propriè στιβάδες herbæ ſunt aptæ ad diſcumbendum. ἐκάθευδον οἱ νέοι ὁμοῦ ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτα πεφυκότος καλάμου, &c. dormiebant ſimul iuuenes in herbis, quas congerebant ex arūdinibus apud Eurotam natis, Raphael Reg. Philelph. verò, dormiebāt in toris quos, &c. in Apoph. Lacon. Plut. στιβάδας ποιεῖ ἐξ τίκτει ἐν ταῖς στιβάσι, i. nidum ſibi cōſtruit atque in ſtragula parit, Ariſtot. lib. 8. Anim. de phuca piſce: ſic Gaza. Plin. nidificat ex alga atque in nido parit. Nazanz. in Orat. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πήξωμεν, toros altos ne ſternamus. Item στιβάδες, frondes, cap. 11. Euang. Marci, στιβάδας ἔκοπτον ἐκ τῶν δένδρων, frondes incidebant ex arboribus.

Στιβεὺς, ᾶ, ὁ, fugitiuus, μαστιγίας, verbero.

Στιβεὺς, εως, ὁ, fullo, κναφεύς. legitur & στιεύς.

Στιβευτὴς, ᾶ, ὁ, veſtigator.

Στιβεύω, μ. εύσω, π. δυκα, & Στιβέω, μ. ήσω, π. ηκα, calco, veſtigo, indago, στίβω, διοδεύω, eo, Act. Accuſat. Soph. in Aiace, πῶς ἐστίβηται πεδόθεν εἰπέ μοι νῦν, i. διοδεύεται, veſtigatū eſt.

Στίβη, ης, ἡ, frigus, conſtrictio: propriè matutinus ros, pruina. Item aranea, & color metallicus niger.

Στιβία, ας, ἡ, στίβος.

Στιβιάω, μ. άσω, frigeſco, ῥιγῶ.

Στιβίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ στιβίω. & ῥυθμίζω στιβάζω τὸ ψεῦδος, aufugio, δραπετεύω, διαφεύγω.

Στίβος, ου, ὁ, veſtigium, trames, veſtigatio, inditium, ſemita, via, iter, ὁδὸς, παρὰ τὸ στίβω τὸ ἀφεμαπῶ. priori breui, in Epigram. Xenoph. ἐντεῦθεν παρῆσαν ἵππων ἐφαίνετο ἴχνη ἵππων ἐξ κόπρος. εἰκάζετο δ' ἦν ὁ στίβος ὡς δισχιλίων ἵππων.

Στιβρὸς, ᾶ, ὁ, ſtolidus.

Στίβω, τὸ στιβίζω. στίβουσι κύνες, canes calcant, i. figunt veſtigia, i. gradiuntur ſeu currunt. Euripid.

Στιγεὺς, έως, ſubula, acicula ſutoria.

Στίγμα, ατος, τὸ, ſtigma, macula, diſtinctio, punctum, cicatrix, nota impreſſa, quali ſolebant ſerui à dominis notari. Heſiod. στίγματα δ' ὡς ἐπέφαντο, i. maculæ apparebant. στίγματα Dioſcor. lib. 3, cap. 209. ponit inter cutis vitia, i. non tam puncta ipſa, quàm punctis variata ſuperficies, & maculis punctorum decolorata cutis. vide Marcelli annotationem lib. 2. Dioſcor.

Στιγμαῖος βίος, vita vnius puncti, vita momentanea: vnde illud, στιγμαῖος βίος ἐστὶ πρὸς τὸν ἄπειρον αἰῶνα, punctum eſt vita, ſi ad infinitum ſeculum comparetur. στιγμαῖον μέγεθος, Proclus de Sphæra, punctus viæ, progreſſus minimus & vnius ſolùm puncti.

Στιγματηφορέω, fero ſtigmata, Lucian. Ionicé.

Στιγματίας, ου, ὁ, notatus, obſignat°, & verbero, maſtigia.

Στιγματίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ στίζω.

Στιγμὴ, ῆς, ἡ, momētum, punctū, quod poſt κῶλον, i. membrum adnotari ſolet, i. minima nota, quà mēbra ſermonis in ſcribēdo librarii diuidunt: eadémq; ratione quæcunque continuū aliquid intercedentia anguſtis interuallis diuidunt, diſcernunt & euariant.

Στίγω, μ. ίξω, π. ιχα, ſigno, verbero, ſtigmata inuro, notis pungo, maculis ſpargo, maculis diſtinguo, literas imprimo.

Στιγων, ωνος, ὁ, στιγματίας, Cæl. l. 13, c. 54.

Στιγδωὸς, ου, ὁ, verberatus, cauteriatus.

Στίζω, μ. ίξω, π. ιχα, pungo, percutio, ſigno percutiēdo, verbero, cædo verberibus, μαστιγῶ, στιγματίζω, mordeo & inceſſo, noto, ſigno ſimpliciter. Actiu. Accuſ. ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπον γλαῦκας, noctuas in frontibus inuſſerant, Plut. in Pericle.

Στικτέον, diſtinguendum eſt.

Στικτὸς, ᾶ, ὁ, pictus, ſignatus, varius, ſplendidus. στικτὸς ἔλαφος

ἔλαφος, ceruus punctis diſtinctus, Sophocl. & Nonnus.

Στίλβη, ης, ἡ, ſplendor, ſpeculum. Item fictile vaſculū, quo vice lychni vtebantur, apud Polluc.

Στιλβηδὼν, όνος, ſcintilla, ſplendor, nitor, fulgetra.

Στιλβοποιέω, μ. ήσω, π. κκα, ſplendidum reddo, nitorem concilio.

Στιλβότης, ὁ, nitor vultus. ἐπὶ τοῦ στιλβότητα χρῶνται γυναῖκες ἐλαίῳ τῷ σικυωνίῳ, oleo Sicyonio vtuntur mulieres ad cutis nitorem in facie, ſic Hermolaus: ad commendandum faciei nitorem, Ruellius: ad nitorem vultus, Marcellus apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 33.

Στιλβόω, μ. ώσω, π. ωκα, & Στίλβω, μ. ίλψω, π. ιλφα, vibro, fulguro, reluceo, refulgeo, coruſco, fulgorem addo, illuſtro, reſplendeo, laſciuè nutritus ſum, niteo quemadmodum bene paſti, luſtro, nitidum reddo. Homer. Iliad. γ, χάλκεῳ τε στίλβων καὶ εἵμασι, i. λάμπων. τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει, gladium ſuum vibrauit, Pſal. 6. Dauid. Dioſcorid. l. 5, capite 165. πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν, ad poliendum & illuſtrandum.

Στίλβωμα, ατος, τὸ, στιλβότης. εἰς στιλβώματα μίγνυται, pigmētis ad conciliandum faciei nitorem inſeritur, miſcetur iis quæ ad nitorem cutis conficiuntur, Dioſc. l. 1, c. 63.

Στίλβων, οντος, ὁ, Mercurii ſtella, vt ſcribit Higinus, & Ariſtot. in libello de mundo, de quarto orbe planetarum agens, στίλβων, inquit, κύκλος ὃν ἱερὸν ἑρμοῦ καλοῦσιν ἔνιοι, τινὲς δ' ἀπόλλωνος. orbis à Bud. exponitur. οἱ μάντεις ἀστρολόγοι τοὺς ἐν κινήσει ὄντας ἀστέρας στίλβοντας καλοῦσιν, inquit Apol. Interpr.

Στιλβωνίδης, reſplendens ac nitens è balneo.

Στίλβωσις, nitor, ſplendor.

Στίλος, ου, ὁ, aries, dux gregis, κτίλος.

Στιλπνὸς, οῦ, ὁ, ſplendidus, φαεινὸς, λαμπρός.

Στιλπνότης, ἡ, ſplendor.

Στίλπωνες, οἱ, puſilli homūciones, quos etiam σκνιπαίους nominant.

Στιμμίζομαι, cum ſtibio oculis gratiam concilio.

Στίμμις, ἡ, ornamentum muliebre, ſtibium, & στίμμι, τὸ, Euſtath. Iliad. ϑ.

Στίξ, ιχὸς, ἡ, acies, τάξις, turma continens viros T. i. trecentos ſiue quingentos, ἀπὸ τοῦ στείχειν τὸ τάξει πορεύεσθαι. τάξεως, numerus, ſeries, caterua. Iliad. γ, καί ῥ' ἵπποις μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, i. τάξεις τὰς στρατιωτικάς. Ariſtoph. in Equitibus, τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν, i. τὸ πλῆθος, τὰς τάξεις, ordines & numerū. στίχες φυτῶν, ordines plantarum, in Epigram.

Στίον, στία.

Στίπον, τὸ, oliuæ oſsiculum.

Στιπτὸς, οῦ, ὁ, denſus, ſolidus, peruius, πυκνὸς vel στερεὸς, Ariſtoph. Interpr.

Στίφος, εος, τὸ, cuneus, acies, ordo, turma, caterua, agmē, cœtus, conuentus, numerus militum quater mille. vide in Append. de vocab. milit.

Στιφρὸς, aridus, contractus, denſus, πυκνὸς, ἀδαλὴς, floridus, plenus, impletus, calloſus, firmus, toroſus, ſolideſcens, rigidus, retorridus, durus. στιφρὰν σάρκα ἔχουσι, ſunt carne conſtanti atque rigidiuſcula, Gaza de vrtica marina. στιφρότεροι ὄγκοι, moles criſpiores, Ariſtot. in Probl. vbi tamen στριφνότεροι legitur.

Στιχαδικὸν ὄξος, ſtichadicum acetum, i. ex ſtichadis herbæ ſucco confectum, Dioſc. lib. 5, cap. 45. vbi Marcellus ſtœchadicum per œ, & ſtœchas.

Στιχαοιδὸς, verſificator, poeta, in Epigram.

Στιχάομαι, ordine eo, procedo. Depon. abſol. Homer. Iliad. β, στιχόωντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν, i. ἐν τάξει παρεγίγνοντο.

Στιχὰς, ſtichas, herbæ genus quæ demetenda eſt ad medicinam quum ſemine prægnans eſt, Dioſcorides in præfatione lib. 1. Ex ea fit vinum quod appellatur στιχαδίτης οἶνος, idem Dioſcorid. lib. 5, cap. 44. Marcellus per diphthongum οι ſcribit στοιχαδίτης. apud Plinium etiam ſtœchas ſcribitur pro herba.

Στιχάω, idem quod στιχάομαι.

Στίχες, ων, ἡ στίξ.

Στιχηδὸν, Aduerb. cum verſu, in verſum, per verſus, cateruatim, ordine, in quincuncem. Id autē dicitur, quando res æqualibus inter ſe ſpatiis diſtant, & quoquo te vertas, ſemper æqualis ordo eſt, vt videtur in vitris & pauimentis, & apud quoſdam ordines arborum.

Στιχίδιον, ου, τὸ, verſiculus.

Στιχίζω, carmina ſcribo, per ordinem diſpono.

Στιχομυθεῖν in tragœdiis dicitur, quum alternis verſibus reſpondetur.

Στιχοποιΐα, verſificatio, Plutarchus.

Στίχος, ου, ὁ, verſus. στίχους ῥαψῳδεῖν, verſus recitare. Itē ordo: nam verſus ordinem ſignificat. Virgil. in verſum diſtulit vlmos. & iterum, - triplici pubes quam Dardana verſu, &c. Eſt & στίχος, manipulus militum. vide in Append. de vocab. milit.

Στιχουργέω, μ. ήσω, verſificor, ſcribo verſus.

Στίχω, μ. ίξω, vado, incedo, circundo.

Στιχῳδὸς, οῦ, ὁ, rhapſodus, quòd virgulā manu tenens carmina recitaret: στίχος enim interdum virgam ſignificat, Euſtath. Iliad. α.

Στιώδης, durus, aſper: à στία vel στίον.

Στλεγγίζω, rado, ξύω, ἀποξύω, vngo.

Στλεγγὶς, ίδος, olei gutta. Item ornamentum capitis mulierum, ſtrigil, ξύστρα, pecten, ſtrigilis, Raphael Reg. in Apophth. Lacon. Plutarch. vbi ait Lacedæmonios non vti στλεγγίσι σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις, ſtrigilibus ferreis, ſed arundineis vel pectinibus, vt Phileph. & à ſtringendo, id eſt, exterendo nomen traxit. ſuperius ſcribitur στελγὶς, & στελεγγίς.

Στλέγγισμα, ατος, τὸ, ſordes quæ ſtrigili raduntur: ὁ ἀπὸ τῆς ἀποξυσμάτων γλοιὸς, ſtrigil, στλεγγὶς, ξύστρα, Heſych. ſuprà legitur στέλγισμα.

Στοὰ, ᾶς, ἡ, porticus, fornix, teſtudo, porticus in qua frumentum Athenienſium ponebatur, ταμιεῖον. στοὰ βασίλειος dicebatur Athenis porticus regia quæ in dextra Ceramici parte poſita conſpiciebatur, in qua rex (vt inquit Pauſan.) ſedere ſolet, cuius magiſtratꝰ erat annuus, ac βασιλέως ἀρχὴ vocitatus. Præter hanc communem alias adhuc duas βασιλείους στοὰς recenſet Harpocr. quarū vnam ἐλευθερίου διὸς, hoc eſt, Iouis liberatoris, è regione ſuperioris βασιλείου collocatam fuiſſe, ac alteram adiicit olim ἀνάκτειον, poſtea verò ποικίλην à picturis variis nuncupatam. Compoſita à στοὰ, & deriuata habent ω, vt ἐξώστης, προστῷος, & στωϊκὸς, Gaza lib. 3. Gram. οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφοι dicuntur ſtoici philoſophi, i. οἱ στωϊκοί. vtroque enim modo loquendi Philo vtitur in lib. de mundo.

Στοβάζω, μ. άσω, π. ακα, obtrecto, κακολογῶ, συμβάζω.

Στοβὸς, οῦ, ὁ, conuitium, iurgium.

Στοιβαδιάζω, in lecto reponere ſiue ſternere.

Στοιβάζω, inſtipo, ſtruo, digero, σωρεύω, cogo, adglomero, Lucian. στοιβάσουσι ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, ſtruem lignorum component, Leuitici 1.

Στοιβὰς, στιβάς.

Στοιβασία, inceſſus, ſtructio, Etym.

Στοιβὴ, ῆς, ἡ, herbæ genus, ſtœba frutex, Theophr. lib. 1. hiſt. plant. Item lectiſternium, à dictione στιβὰς, i. torus.

Στοιβοειδὴς, criſpus, tortitius. Alexand. Aphr. l. 2. Problem. ... καὶ ... ἡ στοιβοειδὴς θρίξ.

Στοιχάδες, αἱ, oleæ per ordinem conſitæ. στοιχάδες ὁλκάδες, Nonn. i. naues ordine diſpoſitæ, ordinariæ.

Στοιχάριον, ου, τὸ, tunica. ſic ἐν τῇ θείᾳ λειτουργίᾳ, Chryſoſt.

Στοιχὰς, ἡ, ſtœchas, herba quædam de qua Dioſc. lib. 3, c. 31. vide Stephanum de vrbibus, & in dictione Στοιχάς.

Στοιχειακὸς, οῦ, ὁ, elementalis.

Στοιχειωδῶς, ordinatè.

Στοιχεῖον, ου, τὸ, elementum, vt ignis, aer, aqua, terra, cōcauſa, interna & ſubſtantialis cauſa. Ammon. diſtinguit à γράμμα, i. litera. κατὰ στοιχεῖα, ſecundum elementa literarū, ſecundum literarum ordinem. Item fundamentum, initium, rudimentum. Iſocrat. ταῦτα γὰρ στοιχεῖα πρῶτα καὶ μέγιστα

χειῶν πολιτείας, i. fundamenta & primordia.

Στοιχειόω, μ. ώσω, π. ωκα, elementa trado, atque hominẽ rudimentis inſtituo. στοιχειούμενοι φόβῳ, timore inſtructi, ti moris prima elementa ſuſcipientes, Nazanz. in Orat.

Στοιχειώδης κριθὴ, hordeum in verſus ſpicatum, Theophraſt. lib. 8, cap. 4.

Στοιχείωσις, ιος, ἡ, deformatio, prima elementorum inſtitutio.

Στοιχέω, ambulo, incedo, procedo ordine. στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς πίστεως, ingrediuntur veſtigiis fidei. στοιχεῖν, in verſus rectos porrigi, Gaza, item Bud. in Epiſt. priorib. de ordine in quincuncem.

Στοιχηδὸν, elemẽtariter, ordine, ordinatim, in verſum, κατὰ τάξιν, turmatim.

Στοιχίζω, indagine cingo, concludo.

Στοιχισμὸς, οῦ, ὁ, indages, id eſt, plagarum expanſio varis ſubtectarum.

Στοῖχοι, indago & ſeries plagarũ, quibus ſaltus ſtabuláque, ferarum cinguntur à venatoribus. στοῖχοι etiam ordines ſunt in acie à fronte ad tergum ſigillatim porrecti. quare οἱ κατὰ στοῖχον τεταγμένοι, στοιχεῖν dicũtur ab AElian.

Στοῖχος, ου, ὁ, ordo in quincuncem procedens, Bud. in Epiſt. prior. ἐπὶ στοίχου ἴσι, Ariſtoph.

Στοιχῶ, τὸ στοιχειόω, συμφωνῶ.

Στολάρχος, & στόλαρχος, ου, ὁ, dux claſsis.

Στολαι, άδος, ἡ, lorica, genus armaturæ.

Στολὴ, ῆς, ἡ, ſtola, amictus, veſtis genus in talos demiſſę, veſtis tantùm muliebris eſt. Vnde Cic. obiicit cuidam, quòd quum togam induiſſet, ſtatim verterit in ſtolam. Apud Græcos confunditur. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ στέλλομαι, induo, Bayſ.

Στολιστὴς, ὁ, veſtiarius, 4. Reg. 10.

Στολίδες, αἱ, rugæ in fronte.

Στολιδωτὸς, οῦ, ὁ, ornatus.

Στολίζω, μ. ισω, π. ικα, orno, honeſto quaſi veſtimento. Actiu. Accuſ. Heliod. ἀλλ᾽ ὥσπερ στολίσας νυμφικῇ, &c. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus, Nazan. in Orat.

Στολιον, in Epigramm. parua ſtola, id eſt, amiculum, veſtis philoſophica.

Στολὶς, ίδος, ἡ, στολή.

Στόλισμα, amictus, ἔνδυμα, indumentum.

Στολισμὸς, οῦ, ὁ, ornamentum, veſtitus.

Στόλοκρον, ου, τὸ, præſectas habẽs comas & attonſas frondes: effertur tam de plantis, quàm de hominibus.

Στόλος, ου, ὁ, claſsis, & etiam nauis commeatus, curſúſque, i. πλοῦς, iter. ναυτικὸς στόλος, claſsis, Thucyd. στόλος ναυτικὸς, Idem. Ariſtot. στόλος & πλοῦς differunt, Interpr. Heſiodi. Eſt etiam στόλος, exercitus tam terreſtris quàm nauticus, copiæ, expeditio, appendix, Gaza. στόλον ἔχει τινὰ, aliquid habet prominens, Ariſtot. lib. 4. de part. Animal. στόλος κέρκου, tenor caudæ, idem Ariſtot. lib. 2. de part. Animal.

Στολύπη, ης, ἡ, genus herbæ.

Στόμα, ατος, τὸ, os, bucca, i. concauum illud, in quo ſunt lingua & dentes: παρὰ τὸ τέμνω, quaſi τὸ τὰ σιτία τέμνον. στόμα διαίρειν, os aperire, Demoſth. στόμα κλείειν, os claudere, Ariſtoph. ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere & commemorare. ἀποστοματίζειν, & quod Cic. in Catil. ex memoria exponere dixit: cui opponitur de ſcripto dicere. ἀπὸ στόματος λέγειν, memoriter recitare, Plutar. in Solone & in Themiſt. διὰ στόματος ἔχειν, in ore habere, Xenoph. ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι διὰ στόματος ἐχόντων τὸν Σκιπίωνα, quum ob res feliciter geſtas Scipio omnibus verſaretur in ore, Plut. in Fabio. ἐξ ἑνὸς στόματος, Ariſtoph. concordi voce. κατὰ στόμα, coràm, i. facie ad faciem, Euripid. κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντος ἵζεσθαι, coram actore ſedere, Plato in Leg. τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, os ventriculi, Galen. ad Glauc. i. στόμαχος, vt ibidem mox ſequitur: & στόμα κοιλίας pro eodem, Alexand. Aphr. libr. 2. Probl. Item στόμα, acies gladii, quòd ea parte mordeat, mucro. vnde & δίστομος dicitur gladius vtrinque incidẽs. πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, cadent acie gladii, Lucæ 21. στόμα τῆς φάλαγγος, acies & frons exercitus inſtructi & cõpoſiti ad prælium: quia eſt velut acies ferri perrumpens, & aperiens id in quod impellitur. Accipitur etiam pro oſtio & aditu. Ariſtotel. de mundo, ἐν δὲ τῷ κατὰ δύσιν στενοπόρῳ στόματι διανοιχθεὶς, &c. in anguſtis faucibus apertus. στόμα λιμένος, fauces portus, Plutarc. στόμα τῆς ἀγυιᾶς, introitus viæ, Xenoph. στόμα πολέμου, Homer. στόματα πνευμάτων, ſpirituum exitus, Ariſtot. de mundo. στόμασι τῶν ἐμπορίων, oſtiis emporiorum, in aditibus, Demoſth.

Στομαλγία, ας, ἡ, oris dolor.

Στόμαργος, ου, ὁ, φλύαρος, rabula.

Στοματικὰ, τὰ, medicamentà oris. στοματικὰ φάρμακα, medicamenta quæ ori inſeruiunt, de quibus vide Marcellum lib. 3. Dioſcorid.

Στομαχικὸς, οῦ, ὁ, qui cibum continet. Mirum tam oſcitanter hactenus in omnibus Lexicis contrario ſenſu adſeruatam hanc vocem, quum nihil vulgarius ſit quàm in huiuſmodi deriuatis (vt appellant Grammatici) nominibus vitium etiam ſæpe ſignificari: quod ipſum non ſolùm licet videre in ἀσθματικὸς, ἀρθριτικὸς, κωλικὸς, ἡπατικὸς, καρδιακὸς & ſimilibus, quibus ſanè vocibus illos vocamus, qui his vel ſpiritus, vel lienis, vel iecoris malis laborant: ſed & in hac ipſa dictione στομαχικὸς, quũ de ea nominatim ſcribat Paulus AEgineta, vbi de ſtomachi affectionibus agit, earundémque remediis, πρὸς δὲ τοὺς μὴ κατέχοντας τὴν τροφὴν, οὓς ἰδίως οἱ παλαιοὶ στομαχικοὺς ὀνομάζουσιν, ἁρμόσει, hoc eſt, iis qui cibum aſſumptum non continent, quos peculiari nomine ſtomachicos appellauerunt veteres, confert: vt ſit στομαχικὸς, ſtomacho laborans, cui ſtomachus diſſolutus eſt, ita vt cibi tenax non ſit, Hermol. & Ruell. Interpretib. Significat nonnunquam τὸ στομαχικὸν etiam id quod ſtomacho prodeſt ac vtile eſt, Dioſc. lib. 3, cap. 7. de dulci radice.

Στόμαχος, ου, ὁ, ſtomachus, gula, ventriculus, os ventris. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ὅσων μὲν ἡ κοιλία καὶ ὁ στόμαχος ἀπέριττος ἐστι μοχθηρῶν χυμῶν, &c. vbi Gaza, quorum ventriculus nõ vitioſis redundat excrementis. στόμα κοιλίας etiam dicitur. Pro iugulo & gula Homer. Iliad. γ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε, id eſt, λαιμοὺς, φάρυγγας, ἐπεὶ συνίζει ὁ στόμαχος τῷ λαιμῷ. τὸν στόμαχον ἀνερεθίζειν, ſtomachum irritare & prouocare, id eſt, os ventriculi, Gal. ad Glauconem, id eſt, ἀνερεθίζειν τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, ſeu τῆς κοιλίας: hæc enim pro eodem accipit. Stomachi infirmitas dicitur certum mali genus in ea parte, quod Græci ἀτονίαν & ἀρρωστίαν aliquando dicunt, id eſt, languorem & debilitatem, & virium eius partis infirmitatẽ: quod malum febribus aliquando ſuperaccedit, aliquando per ſe morbum facit, quem Græci ἀκράτειαν τῶν εἰσφερομένων, id eſt, incontinentiam eorum quæ eò demittantur, appellant. vide apud Galenum ad Glauconem. καῦσος στομάχου, exæſtuatio ſtomachi, Dioſcorid. lib. 3, cap. 7. στομάχου δήξεις, ſtomachi interciſiones, Ruell. eroſiones ſtomachi, alii, lib. 3. eiuſdem Dioſc. cap. 36.

Στομβάζω, ore dilatato loquor, πλατυστομῶ.

Στόμβος, grauiter ſonans, grauiſtrepus, clamoſus.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens. Item rebellis: de equis qui non parent frenis.

Στόμιον, ου, τὸ, habena, lupatum, frenum, vel potius ea freni pars, quam equus contumax mordet, buccula, ſeu gula, Gaza: oſculum. Idem, pro paruo ore, in Problem. Ariſtotel. de vlcere Galen. ad Glaucon. Dicitur & de puteo, & de aliarum rerum introitu, vt os Latinis. Ariſtot. de mundo, καὶ τῶν πνευμάτων πολλὰ πολλαχοῦ γῆς στόμια ἀνέῳκται, id eſt, exitus ſpirituum in multis locis terræ pate facti ſunt, id eſt, ſpiracula & emiſſaria. ora venarum etiam στόμια vocat Alexand. Aphrod. Lucianus de luctu, πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου παρακύψαι, id eſt, pauliſper è ſpecu apparere & proſpicere.

Στομοδίκος, ου, ὁ, loquax, στωμύλος.

Στόμος, conuitium, garrulitas.

Στομόω,

Σ Τ

Στομόω, μ. ώσω, π. ωκα, σκληρύνω, roboro, conſolido, ὀξύνω. Vnde ςομῶ τὴν μάχαιραν, exacuo aciem: quaſi os gladii concinno, tempero, & obduro, quod niſi heret, inutilis gladius eſſet. ἕως θερμὸς ὁ σίδηρος, τῷ ψυχρῷ ςομωθήτω, dum calidum eſt ferrum, frigida temperetur, Nazanz. in Orat. ἐςομωμένην ἐχέδναις, Euripid. i. πεφραγμένην, inſtructa & armata. Item infeſtā aciem obuerto, infeſto agmine exercitum firmo. Actiu. Accuſ. Bud. Com. Item os compono & formo ac inſtituo ad decorem. Ariſtoph. νεφ. καὶ μέμνησ᾽ ὅπως εὖ μοι ςομώσεις αὐτὸν, fac vt exacuas ipſum.

Στωμύλματα, τὰ, ampullæ.

Στωμύλος, loquax, nugo, turpis, grauis.

Στομφάζω, μ. άσω, π. ακα, magna loquor, reſono, ſuperbio, irrideo.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, acerbus, arrogans, durus, σκληρὸς, τραχὺς: à nomine ςόμα & ὄμφαξ, i. vua acerba. Ariſtoph. νεφ. AEſchylum vocat ψόφου πλέων ςόμφακα κρημνοποιόν.

Στομφαστικὸς, οῦ, ὁ, magniloquus.

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, amplo ore.

Στόμωμα, ατος, τὸ, acies, robur aciei, mucro. κάμινος δοκιμάζει ςόμωμα, fornax probat ferrum durum. nam ςόμωμα ferrum eſt (meo quidem iudicio) chalybe contemperatum & quaſi roboratum: à ςομοῦν. Id quod facilè deprehenditur ex verbis Daimachi in Poliorceticis, vbi docet in quem vſum quodlibet ςόμωμα diuerſis è locis petitum, conuertendum ſit. τῶν ςομωμάτων, inquit, τὸ μὲν σινωπικὸν καὶ χαλυβδικὸν, χρήσιμον εἰς τὰ τεκτονικά: λακωνικὸν δὲ εἰς ῥίνας καὶ σιδηροτρύπανα, καὶ χαρακτῆρας καὶ λιθουργικά: τὸ δὲ λύδιον εἰς ῥίνας καὶ αὐτὸ καὶ μαχαίρας καὶ ξύρια καὶ ξυςῆρας. Porrò cum Plinio errant Medici non pauci, qui ſquamę genus alterū ſubtilius decuſſum, ſtomoma interpretantur. Capitur etiā ſimpliciter pro robore & ſolida vi rei cuiuſpiam. ſic Plutarch. τὸ ςόμωμα τοῦ οἴνου καὶ κράτος dixit: & rurſus, σιδήρου ςόμωμα καὶ ἀκμὴν ἀποκόψαντες, quod nos aciem ferri cum Plinio dicere poſſumus. Item ςόμωμα, vaſis genus.

Στοναχέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſuſpiro. Neutr.

Στοναχὴ, ῆς, ἡ, ſuſpiriū, ςεναγμὸς, dolor, gemitus, 2. breui.

Στοναχίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, ſuſpiro, gemo. Depon. Iliad. β, ὑπὸ δὲ ςοναχίζετο γαῖα.

Στονόεις, όεντος, ὁ, ſuſpirioſus, gemebundus. Apollon. ςονόεσσαν ἐπ᾽ ἤματι νύκτα φυλάσσω, Hom. Iliad. θ, βέλεα ςονόεντα χέοντο, i. τῶν πολλῶν ςεναγμῶν αἴτια, i. tela lamētabilia, & quę ſunt cauſa lamentationis, moleſta.

Στόνος, ου, ὁ, ςοναχὴ, λύπη.

Στόνυξ, ὁ, acies & mucro, & abuſiuè quicquid eſt mucronatū, & in acumen deſinit vel exit. λοίγιος ςόνυξ, lethifera teli cuſpis, apud Lycophr.

Στόνυχας, extremitates vnguium.

Στοργέω, μ. ήσω, π. ηκα, amo.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, amatio, εὔνοια, affectio amoris, vt eſt filii erga parentes, παρὰ τὸ ςέργειν.

Στορέννυμι, & Στορεννύω, vel Στορέω, ςόρνυμι, μ. ςορέσω, ſterno, ſopio, ſedo, mitigo, tranquillo. ἐςόρεσε πόντον, Homer. Odyſſ. i. ἔςρωσε, γαλήνην ἐποίησεν. ἐςόρεσαν δαπέδῳ, ſolo æquarunt, in Epigram. ςορέσωμεν φρόνημα αὐτῶν, animos eorum proſternamus, Thucydid. lib. 6. vbi Interpr. ait figuratā eſſe locutionem. ςορέσαι, ςρῶσαι, Homer. ςορέσας, καταςρώσας, ſternens, Idem. ςορέσαντο, ſtrauerunt, Apollon. Rhod. ςόρεσαν, Idem.

Στορεύς, tranquillans, ſtrator, Apoll. lib. 1.

Στόρθυγξ, ſpiculum haſtæ, ἀκίδος ἐςὶν, τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος ἢ τὸ τοῦ βέλους σιδήρεον, ſtipes. pro Priapo in Epigram. ςόρθυγγα δικέρωτον, de cornibus cerui, Ibidem, i. bicornem ramū ſeu brachiū. vnde ἑκκαιδεκαςόρθυγξ κορωνὶς. ςόρθυγγες, capilli cum ſordibus impliciti, vel haſtæ cuſpides.

Στοχάζω, intra ouile pecora cogo atque includo.

Στοῖχος, ου, ὁ, varus.

Στοχάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, ad ictum deſigno, peto, vt gladiatores petere inter ſe dicuntur, ἐφίεμαι. Item collimo, ſcopum peto, oculum in ſcopum intendo, & quod vulgò dicitur, album figo: & per tranſlationem eſt animi intenſione ad propoſitum ſuum dirigere & cōferre, Ariſtot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. 5. cogitatus dirigere, reſpicere ad, conſyderare, coniecturam facere, coniectura colligere. Genit. ςοχάζομαί σου, Phalar. de te coniecturam capio. τὸ ςοχασόμεθά σου, in Epigr. οὐκ ὀρθῶς ςοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, non rectè de viro iudicantes, Plutarch. in Fabio. ςοχαζόμενος τῶν πολιτῶν, propriis ciuibus conſulens, 2. Macchab. 14. Iſocr. ad Demonicum, τὰς τῶν θεῶν ςοχάζεσθαι διανοίας, mentem deorum ſpectare ſeu coniectura colligere. Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύνης, τὰς τῶν ἁμαρτανόντων ςοχάζεσθαι προαιρέσεις. ςοχαςέον τοῦ μέσου, coniectandum eſt medium, Ariſtot. lib. 2. Polit. εἰ δ᾽ ὀρθῶς ςοχαζόμεθα τοῦ ὄντος, quòd ſi re ipſa veritatem exquirimus, Plutarch. in Pericle. ςοχάζομαι τῆς ἡδονῆς αὐτῶν, ſtudeo vt placeam, Ariſtot. lib. 4. Ethic. cap. 6. ἐςόχασται τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γινομένου, hæc ita expoſita ſunt, vt magna ex parte res euenit. ἐςόχαςαί σοι ἡ δίαιτα, Galen. lib. 1. ad Glauc. victus ratio tibi exquiſita & expenſa. ςοχάζομαι ἀπὸ τῶν ἠθῶν, ex moribus coniecturā accipio, Phalar. in Epiſtol. ςοχάζομαι πρὸς τοῦτο, Plato de Leg. ςοχάζομαι Bud. Epiſt. 1. iungit Accuſ. δεινοὶ τά τε κατὰ τὸν πόλεμον καὶ τὰ κατὰ τὰς συνθήκας ςοχάζεσθαι. Item colo, & nutus eius obſeruo quem colere conſtitui, Polyb.

Στοχὰς, άδος, ἡ, ædificium ex tempore extructum ad æquandum locum vbi tenduntur plagæ.

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, coniectura, contemplatio. συλλογιζόμενος ςοχασμὸς, Sulpit. Victor de Rhet. & Trapez.

Στοχαςής, οῦ, interpres, coniectator.

Στοχαστικὸς, οῦ, ὁ, coniecturalis, qui coniicit, cōiectator, qui coniectura excogitando mente capere poteſt, qui eſt ſolerti coniectura & conſultus. Et ςοχαςικὸς ἀνὴρ, qui certæ deſtinationis eſt in iaculando, vel telo aliquem petendo, hoc eſt, εὔςοχος.

Στοχαστικῶς, Aduerb. coniectura.

Στραβισμὸς, diſtortio oculi, obliquus aſpectus, limitas oculorum.

Στραβὸς, οῦ, ὁ, & Στράβων, ωνος, ὁ, ſtrabo, qui diſtortis eſt oculis, φολκὸς τὰς ὄψεις διάςροφος.

Στραγγαλέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſuffoco, ſtrangulo.

Στραγγάλη, ης, ἡ, locus ſtrangulationis.

Στραγγαλιὰ, ᾶς, ἡ, obligatio, διαπλοκὴ, δυσλύτως. τοὺς ἐκκλίνοντας εἰς τὰς ςραγγαλιὰς ἀπάξει κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν, declinantes in obligationes adducet Dominus cū operantibus iniquitatem, Pſal. ρκδ. ςραγγαλιὰς βιαίων δογμάτων διαλύειν, violenti dogmatis nodos diſſoluere, Nazanz. in Orat. Vide Heſych.

Στραγγαλίδες, nodi ſiue nexus intricati, & quidam globuli, quum humor non coquitur, nec excernitur, ſed redundat, Cæl. lib. 10, cap. 11.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuoſus.

Στραγγαλόω, diſtorqueo, διαςρέφω, σφίγγω, ſtringo. Alexand. Aphrod. in Probl. de cane rabido, καὶ ἡ οὐρὰ ςραγγαλοῦται ὑπὸ τῆς ξηρότητος, καὶ ἰσχναίνεται, i. cauda præ nimia ſiccitate horret, tabeſcit, extenuatur.

Στραγγεῖα τὰ ἰατρικὰ, inſtrumenta quibus Medici humorem exprimunt, vt ſunt medicinales cucurbitæ, Alexand. Aphrod. Probl. 59. lib. 2.

Στραγγεύω, criminor, premo. vnde ςραγγεύομαι, id eſt, κωλύομαι, διατρίβω, angor, premor anguſtiis. Ariſtoph. ἐπὶ τί ἂν, ὦ ταῦτ᾽ ἔχων ςραγγεύομαι, ad quid ita ceſſo? vbi τὸ ἔχων vacat.

Στραγγίας πυρὸς, triticum ſtrangias appellatum, Theophraſt. lib. 3. de cauſ. plant.

Στραγγίζω, extillo, aquam excludo guttatim, exprimo humorem. Dioſcorid. lib. 1, cap. 32. χωρὶς τοῦ σὺν ςραγγίζειν τὸ ὕδωρ, ita ne extillet aqua. σὺν ςραγγίζον τὸ ὕδωρ, aquā extillans, Hermolaus: excludens aquam, Ruellius: ſinens effluere aquam, Marcell. lib. 2. Dioſcorid. cap. 87. ςραγγιεῖ τὸ αἷμα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ θυσιαςηρίου, decurrere faciet ſanguinē ad baſim altaris, Leuitici 1.

Στραγγὸς, obliquus, peruerſus, inordinatus.

Στραγγουρία, vrinæ ſtillicidium, diſtillatio vrinæ, δυσουρία. Cato de re Ruſt. Quibus lotium ægrè it, Græci & à difficultate & à dolore δυσουρίαν id malum dixerunt, quibus lotium ſubſtillum eſt. Græci hoc vitium στραγγουρίαν dixerunt, dum ſcilicet vrina non niſi per interualla ſtillis fluit. Galen. adſcriptæ definit. dicunt στραγγουρίαν eſſe κατὰ στράγγα τοῦ οὔρου ἔκκρισιν. Cicero veſicæ morbum appellat. Vide Marcellum lib. 1. Dioſcor. Plato in Epiſt. τινὶ δὲ συνεχῶς ἀεὶ ἀλγεῖν τὴν τῆς στραγγουρίας, morbo impeditur vrinæ difficulter reddendæ.

Στραγγουριάω, ῶ, vrinæ difficultate laboro, vrinæ ſtillicidio laboro & vexor. Vide Marcellum lib. 1. Dioſc.

Στράγξ, vel Στράξ, γὸς, gutta quæ paulatim defluit, ſtilla.

Στραμβολοκομᾶν, eſſe criſpis capillis.

Στράπτω, fulgeo, fulguro, ἀστράπτω.

Στρατάομαι, caſtra loco, bello, ſum in exercitu ſeu caſtris. Iliad. γ, οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας, &c. i. ἐστρατοπέδευον, ſtatiua habebant, ἐστρατοπεδεύοντο.

Στρατάρχης, dux exercitus.

Στρατάρχοῦντες, οἱ, duces exercitus.

Στρατεία, ας, ἡ, expeditio, bellum, στράτευμα, munus militare ſeu militandi, ipſum officium militandi, acies. vnde ἀστρατεία. vide Cyril. in Append. & Στρατιὰ inferius. στρατεία propriè eſt κατὰ γῆν, Thucyd. στρατείας ἀπόδρασις, vitatio ſeu detrectatio militiæ, Demoſth. στρατείας γενομένης, facta expeditione, Iſocr. στρατείας ἄγειν, Idem. στρατείας ποιεῖν, facere expeditionem, AEſchin. στρατείας ἐποιήσαντο, expeditiones ſumpſerunt, Thucydid. στρατείας τελεῖν, ſtipendia facere dixit Polybius: & πέντε ἐνιαυσίους ἔχειν ἤδη στρατείας, iam quinq; annua ſtipendia feciſſe: & στρατεύειν εἴκοσι στρατείας ἐνιαυσίους, viginti annua ſtipẽdia facere, apud eundẽ.

Στρατεὺς, magnus, ſuperbus, Etym.

Στράτευμα, ατος, τὸ, exercitus, manus, agmen, Thucyd.

Στρατευματικὸς, ὁ, militaris. Στρατεύσιμος, ου, ὁ, idem.

Στρατεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, & Στρατεύω, μ. εύσω, π. ευκα, milito, mereo, ſtipendia facio, delectum ago, bellum infero, exeo in expeditionem. Ariſtot. 2. OEcon. τῶν στρατευομένων παρῄτεῖτο τὰς σιταρχίας, &c. militãtibus ſtipendia denegabat. Ariſtoph. πῶς οὐχ οὖν δίκαιος, ὅστις οὐ στρατεύεται. μισθοῦ στρατεύονται, ſtipendio merent, Xenoph. στρατεύομαι ἐπὶ τούτων, Idem. στρατεύεται ἡμῖν, nobis meret, ſub nobis ſtipẽdia facit. Demoſth. στρατεύεται καίσαρι, militat Cæſari, ſeu meret, Nazanz. στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτορι ποστουμίῳ, ſub dictatore Poſthumio merens, Plutarch. in Camillo. στρατεύεσθαι ἔξω, in militiam proficiſci, Plato de Leg. στρατεύω τὸν πόλεμον, Thucyd. bellum ſumo: ſic Valla. στρατεύειν εἰς οἰνιάδας, bello laceſſere, &c. Thucyd. στρατεύω ἐς γῆν, inuado terram, idem Thucyd. ἐστράτευσαν ἐς κύπρον, Cyprum ſunt ingreſſi hoſtiliter, idem Thucydid. στρατεύουσι πρὸς πλάταιαν, Idem, cum exercitu Platæam profecti, &c. quæ ciuitas ſocia erat Athenienſium. vide Interpr. στρατεύειν ἐπ' αὐτοὺς ἄξιον, æquũ eſt eis bellum inferre, ſic Hermog. libr. 2. περὶ εὑρέσεων. στρατεύουσιν ἐπ' αὐτοὺς, Thucydid. infeſto exercitu eos aggrediuntur, arma inferunt. στρατεύω ἐπὶ τὴν πόλιν, Idem. στρατεύω ἐπὶ τὴν ποτίδαιαν, cum exercitu adeo Potidæam, idem Thucyd. vbi non ſignificatur hoſtilitas. στρατεύοντες ἄριστοι, optimi in re militari.

Στράτευσις, expeditio.

Στρατευτικὸς, militaris, Bud. in Epiſt. poſter.

Στρατήγιον, ου, τὸ, locus vbi cõueniunt milites, prętoriũ.

Στρατηγέομαι, regor ducis conſilio. στρατηγεῖσθε ὑπ' ἐκείνου, Demoſth. ducimini ab eo. τὰ στρατηγούμενα, prætoria facinora, idem Demoſth.

Στρατηγέτης, ου, ὁ, dux exercitus.

Στρατηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum prætor vrbanus. Item ducem ſeu gubernatorem rei bellicæ ago, ſum dux belli, ducis fungor officio, præſum, ſum prætor exercitus, ſum militum præfectus, militum gero præfecturam, στρατηγὸς γίνομαι. Actiu. Accuſat. στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, Demoſt. Sophocl. cũ Genit. πῶς σὺ στρατηγεῖς τοῦδε, i. κρατεῖς, in hunc imperium habes. στρατηγῶ τῶν νεῶν, Thucydid. præſum nauibus. στρατηγῶν τῶν σαμίων, Samiorum dux, Plutarch. in Pericle. τῆς ναυμαχίας ἐνίκων, ἧς χαβρίας ἐστρατήγει, pugna nauali, in qua Chabrias dux erat, vicerunt, Idem in Camil. τοῦ στρατοπέδου παντὸς ἐκείνου στρατηγεῖν, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. Idem tamen Datiuo mox ibidem iunxit. στρατηγοῦντες οὐϊτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum, Plutarch. in Othone.

Στρατηγηθεὶς, qui ſubditus eſt ductori exercitus.

Στρατήγημα, ατος, τὸ, geſtum militare, conſilium, ſtrategema, exemplum militare ſummo ſtudio imitandũ, imperatoria calliditas, imperatoria aſtutia, Plutarch. in Apophth. Lacon. ἐν δὲ τῇ μάχῃ στρατηγήματι ἐχρήσατο, &c. in pugna aſtutia militari vſus eſt, Idem in Fabio.

Στρατηγία, ας, ἡ, prætura; imperium rei militaris & gubernatio, imperatorium munus, exercitus præfectura, ducatus belli, militiæ præfectura. vide Φαλαγγαρχία in Append. de vocab. milit.

Στρατηγιάω, μ. άσω, π. ακα, milites ducere cupio, Neutrum abſolutum.

Στρατηγικὴ, ἡ, militaris facultas, rei militaris facultas.

Στρατηγικὸς, ducendi exercitus peritus, rei militaris peritus, aptus ad rem militarem, στρατηγεῖν ἱκανός. οἱ στρατηγικοὶ, milites, οἱ στρατηγικοὶ προσαγορευόμενοι, milites qui prætoriani appellantur, Plutarc. in Othone. στρατηγικὴ σκηνὴ, prætorium tabernaculum, imperatoris tentorium, Idem in Fabio. τὸ στρατηγικὸν τοῦ βασιλέως, ars regis militaris, Bud. in Epiſtolis poſter. τὰ στρατηγικὰ ἔργα, rei militaris præcepta, Xenophon.

Στρατηγικῶς, imperatoriè.

Στρατήγιον, ου, τὸ, prætorium, ſignum ducis in bello, vexillum. καλεῖ ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ στρατήγιον, vocat ad tribunal & prætorium, Plutarch. in Pericle. Pro caſtris Sophocl. in Aiace, μόνον δ' ἀφορμηθέντα στρατήγιον, i. τὸ στρατόπεδον, ἀπλῶς.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, nauis ducis in bello nauali. στρατηγὶς ναῦς, imperatoria nauis, Thucyd. στρατηγὶς πύλη, prætoria porta, i. qua in præliũ exercitus educitur. Sophocl. καὶ δὴ τὰς διοσκούροις στρατηγίσιν πύλαις. Item ad perſonam relatũ, pro ductrice exercitus, vt apud Amazones.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, imperator, dux exercitus, præfectus bello imperator, πολέμου ἡγεμὼν, ductor, prætor. Nam quem Pomponium prætorem dicit Liuius, eundem Plutarc. πομπώνιον τὸν στρατηγὸν, in Fabio. οἱ τοῦ βασιλέως στρατηγοὶ, regis prætores, Idem in Lycurgo. στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, magiſtratus templi, Act. 4. i. princeps ſeu dux templi. Ariſtot. de mũdo, στρατηγοὶ πολέμων καὶ κυνηγεσίων, i. duces tũ bellici, tum venatores, ſic vertit Bud. στρατηγοὶ καὶ ἡγεμόνες, Demoſth. στρατηγοὺς ἀναβιβάζειν, ductores exercitus in iudicium proferre, AEſchines.

Στρατιαὶ, militum copiæ.

Στρατηλασία, expeditio.

Στρατηλατέω, duco exercitum, dux ſum belli, ineo expeditionem, ſumo expeditionem, bellum infero.

Στρατηλάτης, ου, ὁ, στρατηγὸς, prætor, dux militaris, bellici agminis dux. στρατηλάτης νεῶν, nauium ductor, Euripid.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, militia, exercitus, expeditio, multitudo militum ac etiam Angelorum, Etym. στρατιᾶς ἄρχων, exercitus dux, i. στρατηγὸς, Ariſtot. de mundo. ἐπὶ στρατιᾶς, i. militiæ, eidem lib. 1. OEcon. Plato in Apolog. τὸν ἐπὶ ξύλῳ ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν. στρατιᾶς ἀπαλλαγεὶς, militia defunctus, Ariſtoph. τῆς εἰς μήδους στρατιᾶς, exercitus qui ad Medos mittitur, Xenoph. ἔν τε τῇ στρατιᾷ καὶ ἐν τῇ πόλει, domi ac foris, Thucyd. στρατιὰν πέμπειν, exercitum mittere, Idem. τὴν στρατιὰν ποιήσασθαι, exercitum comparaſſe, Idem. τῆς στρατιᾶς & τὸν στρατὸν παρασκευάζεσθαι, Idem. στρατιὰν πέμπεσθαι ἐπί τινα, &c. infeſtare cum exercitu, Herodot. στρατιὰν διαλύειν, dimittere exercitum, Xenoph. lib. 5. Pæd. στρατιαὶ πεζαὶ, pedeſtres exercitus, Thucyd.

Στράτιος, bellicoſus, caſtrenſis à Bud. vertitur. Iouis epitheton & Palladis. στρατίου διὸς, i. Iouis militaris fit mentio

tio ab Herodoto libro 5. Soli autem Cares Ioui militari offerunt hoſtias.

Στράτις. vide Etym.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. ὁ πλοῦν τοὺς νομίμους στρατείας τετελεκὼς καὶ μισθοφορεῖν πεπαυμένος, &c. miles emeritus, i. qui miſſionem vt veteranus impetrauit, Bud. in Com. in Epiſt. in dictione Emeritus. Item στρατιώτης, ſtratiotes, genus herbæ, cuius duo genera: alter enim in aquis naſcitur, Dioſcorid. lib. 4, cap. 102. alter χιλιόφυλλος dicitur, Idem capite 103.

Στρατιώτιδες ναῦς, prætoriæ naues. στρατιώτιδες νῆες, naues quibus milites vehuntur, i. vt vtar verbis Interpr. Thucydid. στρατιώτας ἔχουσαι τοὺς μέλλοντας πεζομαχεῖν, ἃς καὶ ἱππαγωγοὺς καλεῖ ὁ Θουκυδ. Plutar. in Pericle refert Periclē victis Samiis expugnaſſe naues, quarum viginti στρατιώτιδες.

Στρατιωτικόν, οῦ, τὸ, exercitus.

Στρατιωτικός, οῦ, ὁ, militaris, militiæ peritus. στρατιωτικοὶ πόνοι, Xenophon. στρατιωτικὰ φρονεῖν, in militum ordinem contineri, non efferri velle ad dignitatem imperii, Plut. in Othone. στρατιωτικὰ χρήματα. vide Θεωρικά.

Στρατιωτικῶς, militariter.

Στρατιῶτις, miles mulier. ſed στρατιωτὶς oxyt. nauis eſt parata ad vehendos milites, Bayſ.

Στρατοκήρυξ, ὁ, præco exercitus, 3. Reg. 23. vide Ἐκτακτοι in Append. de vocab. milit.

Στρατολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, armo, i. ad rem militarem concito, milites conſcribo, delectū facio, milites deligo, in militiam deligo, adſcribo ad militiam. Actiu. Accuſ.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus militum.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, caſtrorum præpoſitus, princeps exercitus.

Στρατοπεδαρχία, ἡ, caſtrorum præfectura.

Στρατοπεδεία, exercitus, Bud. in Epiſt. poſter. στρατοπεδείαν ἐποιήσατο, exercitum cōſtituit, 2. Macchab. 12, & Ioſue 4. θήσετε αὐτοὺς ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ ὑμῶν, ponetis eos in loco caſtrorum, |caſtrametatio, Poll. vide Ἀναστρατοπεδεία & Ἀποστρατοπεδεία, Xenoph.

Στρατοπέδευσις, caſtrorum metatio, caſtrorum poſitio, Plato de Legibus.

Στρατοπεδεύομαι, μ. εύσομαι, π. δευμαι, & Στρατοπεδεύω, caſtrametor, habeo caſtra, habeo ſtatiua, σκηνοῦμαι, ſum in caſtris, caſtra pono, caſtra loco & communio. Depon. abſol. ἐστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ ἀκτῇ, Thucydid.

Στρατόπεδον, ου, caſtra, vallum. χειμερινὸν στρατόπεδον, Demoſt. στρατόπεδον ποιοῦμαι, pono caſtra, habeo æſtiua, Thucyd. στρατόπεδον καταλαβεῖν, caſtris locum deligere, caſtra ponere, Idem. Item στρατόπεδον legio apud Polyb. agmen, acies, στράτευμα. ſignificat hæc dictio populum exercitus & locum in quo eſt populus, Interpr. Thucyd. pro exercitu Bud. in Epiſt. prior. Pro comitatu principis & aula, in canone ſeptimo concilii Sardicenſis. In Plurali accipitur pro militibus ipſis. Item στρατόπεδα, locus in AEgypto iuxta Nilum hinc inde, vbi habitarunt Iones & Cares, Herodot. lib. 2.

Στρατός, οῦ, ὁ vel ἡ, exercitus. dicitur & ναυτικὸς στρατός, i. naualis exercitus, pro claſſe, Bayſ. vide Στρατὸς & Στρατόπεδον apud Ammon.

Στράτος, ἡ, Stratus vrbs. Vide Steph.

Στρατόφιν, ab exercitu, στρατοῦ.

Στρατοφύλακες, copiarum duces.

Στράττις. vide Etym.

Στραφεὶς, contortus, verſus, dans terga, conuerſus. στραφέντες ἔφυγον, Xenoph.

Στραφήσομαι, mutabor, vertar. στραφῇ, motus fuerit.

Στρέβλη, tormentum, nauticum inſtrumentū ligneum, cuius labris conſtringuntur plancæ in compingenda naue adactis cuneis ligneis, ſubſcus. pro tormento cap. 31. Eccleſiaſtici, οἰκέτῃ κακούργῳ στρέβλαι καὶ βάσανοι, ſeruo maleuolo tortura & compedes.

Στρεβλὸς, οῦ, ὁ, tortuoſus, καμπύλος, σκολιὸς, peruerſus, curuus. Item paruus, verſutus, callidus.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, obliquitas.

Στρεβλόω, μ. ώσω, π. ωκα, torqueo, quæſtionem adhibeo, deprauo, ſtricte ligo, conſtringo & arctè vincio, contorqueo, detorqueo, peruerto. Actiu. Ariſtoph. νεφ. στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε, quæſtionem adhibetis & iudicatis. Plato 2. de Rep. στρεβλώσεται paſsiuè dixit, i. torquebitur.

Στρεβλωτήριον, tormentum.

Στρέμμα, luxatio, ὁ ἄρθρου παραβάσεις, ἢ ὀστέου μετάστασις, inquit Vlpian. Rhetor Olynth. 2. Demoſth. Quid differat à ῥήγματος, vide ſuprà in dictione Ῥῆγμα. Item στρέμμα, ſtriblita, placentæ ſpecies.

Στρέμματα, τὰ, luxata, artus luxati, Interpretes Dioſc. lib. 1, cap. 114. ſunt autem quum ſuo loco mota oſſa legitimos naturæ in ea parte motus cum dolore remorantur. hæc Marcell. apud illum. Vide Gell. cap. 13. lib. 4.

Στρεψίαιγλος, radios deflectens, lucem auertens. Ariſtoph. νεφ. νεφελᾶν στρεψαίγλαν δάιον ὁρμάν, i. νεφελῶν στρεψαίγλων, δινεκτῶν.

Στρεπτὸς, οῦ, ὁ, flexibilis, torques, fibula chlamydis. στρεπτοῦ χιτῶνος, Homer. Iliad. τοῦ ἁλυσειδωτοῦ σιδήρου, i. loricæ ex circularibus & curuis catenulis conſertæ. στρεπτὸν περιαυχένιον, torquem tortilem, Herodot. ὡς εἶδε ψέλλια ἐγκείμενα ψέλλια χρυσᾶ καὶ στρεπτοὺς, αὐτὸς μὲν παρῆλθε, vt vidit armillas paſsim iacentes aureas & torques, ipſe quidē præteriit, Plutarch. in Themiſt. στρεπτά, funiculi intorti in ſculpturis, in lib. Reg. Item στρεπτὸς, panis ſubcineritius.

* Στρεπτοφόρος, torquatus.

Στρέπτω, torqueo. hinc ſtropha.

Στρεύγομαι, immoror, cunctor, tabeſco præ fame, liqueſco.

Στρεύγω, μ. εύξω, π. δχα, corrumpo, triſtifico, expugno, tardo. Actiu. Accuſ.

Στρέφανον, τὸ, bipennis, ſecuris.

Στρεφάνω, verto. Actiu. Accuſ.

Στρεφθεὶς, εἰς φυγὴν τραπεὶς, φεύγων, Homer. Iliad.

Στρεφοδικοπανουργία, cōpoſita dictio apud Ariſtoph. ſententiarum corruptela, iuris peruerſa adminiſtratio.

Στρέφομαι, verſor, habito. ἐν μέσῳ στρέφῃ, in medio verſaris ſiue in aperto, Nazanz. in Orat. Plato Epiſt. 7, ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, in terra verſari, agere. Item fallacia vtor, tergiuerſor, cunctor, comminiſcor technas, Greg. ἐπιστ. 1. Sic apud Virg. AEneid. 12, Verte omnes tete in facies, & cōtrahe quicquid, Siue animis, ſiue arte vales. Accuſat. Budæus Comm.

Στρεφόμενος, ſupinus, ſecurus, otioſus, improuidus.

Στρέφος, tortio, luxatio, corium, pellis.

Στρέφω, μ. ψω, π. φα, verto, torqueo, contorqueo, intorqueo, deflecto, moueo, circumago, conuerto, obuerto, verto in fugam, in 2. Aoriſt. ἔστραφον. Actiu. Accuſat. Plato de Rep. lib. 1, στρέφουσι αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι, eius animum angunt, ſint veri nécne. Ariſtoph. νεφ. σὺ τούτων αἴτιος, στρέψας σεαυτὸν εἰς πονηρὰ πράγματα, qui te ad res malas conuertiſti. στρέφων πανταχῇ, quoquouerſus verſans, Demoſth. στρέψαι ἵππους, in fugam vertere & coniicere, Homer. Herodotus ἔστρεφε τὸν πόδα dixit, pro pedem luxauit. Eſt etiam animo verſo & voluto. στρέφειν, κλέπτειν, verſutè agere, Ariſtoph.

Στρέψις, obturatio, deligatio vaſorum cum pelle aut corio.

Στρεψοδικέω, μ. ήσω, π. ηκα, σκοτόω, συστρέφω, inuoluo.

Στρεψίμαλλος, miſer, afflictus, Etymol. Item verſipellis, aſtutus, στρόφις. metaphora à velleribus intortas criſpatáſque lanas habentibus.

Στρέψις, εως, ἡ, conuerſio, fraus.

Στρεψοδικῆσαι, pro στρέψαι τὰς δίκας, dolis, & varietate dicendi iura fallere, & cauſas inuertere. Ariſtoph. νεφ. ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας διολισθεῖν.

Στρηνὲς, Aduerb. pro τραχέως, horribiliter. lib. 3. Epig. στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔατι. Apoll. 2. Arg. στρηνὲς δ' αἰεὶ σμερδαλέον βρέμε αὐτῇ, i. immanè ſeu immaniter.

Στρηνὴς, manifeſtus, aſper, acutus, magnus.

Στρηνιάω, μ. άσω, intemperanter & immodeſtè ago, ſum in deliciis, viuo in deliciis, laſciuio, ἀτακτέω, moleſtè fero, infrenis ſum: metaphora ſumpta à deducentibus habenas: ἀπὸ τοῦ στρέφειν τὰς ἡνίας.

Στρῆνος, ου, ὁ, durus, σκληρός.

Στρῆνος, τό, durities, ſuperbia, faſtus, delicię, Apocal. 18.

Στρηνὸς, acutum & patens. Nicoſtratus dicit aſperum, & contrariam auditui loquelam, Etym.

Στριβιλικὶγξ apud Ariſtoph. capitur pro ne tantillum quidem, ne pauci quidem.

Στρίβος, tenuis & exilis vox, ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα φωνή.

Στριγμὸς, οῦ, ſtridor.

Στρὶξ, γὸς, canaliculus.

Στριφνὸς, οῦ, ſtrictus, ſolidus, firmus, ſtrigoſus, Cic.

Στρίφνος, neruoſa boum caro, & βοτάνη ἀδέψητος, Suid.

Στροβιλὸς, οῦ, ὁ, curuus, delicatus, obliquus.

Στροβεὺς, έως, ἐργαλεῖον κναφικὸν, inſtrumentũ è carduis fullonũ, quo rudem pannũ tractant, lanæque villos excitãt.

Στροβέω, μ. ήσω, π. ηκα, tumultuor. Plutarch. λοιμώδης νόσος φθείρουσα τὴν ἰταλίαν ἐστρόβησεν, id eſt, ἐτάραξεν. νόσος ἐστρόβησε τὴν ῥώμην, morbus Romam inuaſit, Idem in Numa. Item moueo, verſo, circumago, vt luctantes ſolent, στρέφειν: & verſo, id eſt, ἀνακρίνω, vt στρέφειν τὴν γνώμην, probo, exploro. Significat etiam excutio mentem meam, & verſo me in omnem partem. Greg. de Erem. & Ariſtoph. στρόβει σαυτὸν στρέφων πυκνώσας, teipſum verſa, id ſæpe iterans.

Στροβίλινος, pineus. στροβίλινος ὁ πιτύινος φλοιὸς, cortex arboris pinus vel piceæ. ſic Hermol. apud Dioſc. lib. 1. cortex pini vel piceæ, Marcell. cortex pini, aut nucis eius, Ruell. στροβιλίνη ῥητίνη, ſtrobilina reſina, Hermol. pinea reſina, Marcel. è pineis nucibus reſina, Ruell. lib. 1. Dioſcor. cap. 92.

Στροβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 36.

Στροβιλοειδὲς ὄρος apud Strab. lib. 13. mons in pineæ nucis formam tuberoſus. Interpr. exponit turbineum in acutum apicem deſinentem. ἔχει στροβιλοειδὲς σχῆμα, nucis pineæ figuram gerit, Theophr. in hiſt. plant.

Στρόβιλος, ου, ὁ, nux pinea, & interdũ ipſa pinus, ἡ πίτυς καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. vide Ariſtoph. Interpr. & Plin. l. 16, cap. 11. ὁ δὲ στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, pini cortex & folia, Marcellus lib. 1. Dioſcorid. cap. 87. περὶ τῶν στροβίλων, de nucibus pineis, Ruellius. de pineæ nucis nucleis, Marcellus lib. 1. Dioſcorid. cap. 85. Item στρόβιλος, genus cardui. Item procella, tempeſtas, vortex, ventus verticoſus. Ariſtot. de mundo, λαῖλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, id eſt, λαῖλαψ & στρόβιλος flatus dicitur qui infernè ſurſum verſus repentè conuoluitur. Item turbo, ludus, & genus ſaltationis, Plato de Repub. 4. Item cochlea, Etym. Strobili dicti ſunt filii Carcini poetæ, Eraſmus in prouerb. Fortunatior Strobilis Carcini.

Στροβιλῶ, τὸ συστρέφω, contorqueo & intorqueo, voluo. Accuſ. Plutarch. in Apophtheg. Lacon. στροβιλοῖ τὴν γλῶτταν, inſtruit ac exercet linguam.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frequens anfractibus.

Στρόβος, ου, ὁ, vortex aquarum, Nicand. Interpr.

Στρογγυλαίνομαι, conuolui.

Στρογγύλη, ης, ἡ, rapa, torta: inſularum AEoli vna.

* Στρογγυλίζω, ore rotundo loquor atque enuntio. Halicar. in vita Lyſiæ, inter virtutes Lyſiæ numerat τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Στρογγυλοειδὴς, rotundus. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. vocat ἀλῖνας, στρογγυλοειδῆ σώματα.

Στρογγυλόκαυλος, rotundicaulis, Gaza lib. 7, cap. 4. hiſt. plant. Theophr.

Στρογγυλόλοβος, rotunda ſiliqua incluſus.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, qui rotunda eſt facie.

Στρογγύλος, ου, ὁ, rotundus, tendens in acutum, turbinatus, in orbẽ circumactus, teres. ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ, Ariſtop. στρογγύλαις ναυσὶ, naui rotundæ, i. ἐμπορικῇ διὰ τὸ πολεμικῇ μακρὰς εἶναι, Interpr. Thucydid. lib. 2. στρογγύλαι νῆες, naues onerariæ, Bayfius. στρογγύλαις χαλάζαις, Ariſtoph. στρογγύλα ῥήματα, i. πυκνά, Interpr. eiuſdem. ‖ στρογγύλη λέξις, rotunda oratio & numeroſa, Halicar. de Lyſia.

Στρογγυλότης, rotunditas, orbis.

Στρογγυλόω, μ. ώσω, rotundo. Alexand. Aphrod. καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, aqua è ſublimi cadẽs rotunda efficitur.

Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν, orbis capillorum, 1. Regum. 19.

Στρογγύλος, tereti figura, Plutarch.

Στρογγύλωσις, pro exercitu, 1. Reg. 17.

Στροίβηλος, ου, ὁ, vibex, tuber.

Στρουβὸς, grauis, δεινός.

Στρομβηδὸν, turbinatim, in Epigram.

Στρομβοειδὴς, στρομβώδης.

Στρόμβος, ου, ὁ, trochus, ſphæra, globus, vortex, lapis rotundus, ῥόμβος: παρὰ τὸ στρέφεσθαι, Etym. Item conchylium. à Theod. in Ariſtotel. vertitur cochlea, turbo, cochleæ genus, anfractus cochleæ.

Στρομβέω, μ. ήσω, π. ηκα, verſo, voluto.

Στρομβώδης, ὁ, turbinatus, vt Gaza ex Ariſtot. in 4. hiſtor. Animal.

Στροτὸς ἀντὶ τοῦ στρατὸς AEoles dicunt, & cõuerſam multitudinem, Etym.

Στρουθία μῆλα, mala ſtruthea, Hermolaus: mala ſtruthia, alii lib. 1. Dioſcor. cap. 161. de cotoneis malis, è quibus meliora eſſe ait quæ ſunt ἀληθινὰ, i. vera cotonea, & minus vtilia & grandia στρουθία vocari dicit. Ibidẽ Marcellus docet mala ſtruthia cotoneis cognata potius eſſe quàm eadem, nec aliud inter cotonea vera & ſtruthia diſcrimen eſſe oſtendere Dioſcoridem, quàm ex forma, magnitudine & odore.

Στρουθίζεσθαι, ſtruthio herba lanas purgare ac candidas reddere. ἐστρουθισμένα ἔρια, i. lanæ radicula curatæ, Ruellius & Barbarus: lanæ lanariæ herbæ radicula curatæ, Marcellus: qui docet ibidem στρούθιον, ſtruthium herbam eſſe qua lanæ curantur: ideóque herbam & radicem lanariam à pleriſque appellari. vnde στρουθίζεσθαι, i. ſtruthio herba lanas ad candorem, mollitiem & purgationem curari. στρούθιον dicitur à Plinio radicula. Vide Marcellum lib. 2. Dioſcorid.

Στρουθίζω, ſtrideo, lamentabilem vocem edo, τρίζω, Eſaiæ 10. vbi Latinè gannio habetur: dicitur autem ibidem de pullis auium qui pennas mouent, os aperiunt & quaſi ganniunt dum eſcam à matre recipiunt.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, ſtruthiocamelus apud AElian. & Oppian. lib. 3. de venatione.

Στρουθίον, ου, paſſerculus, & generaliter quæuis auicula. Item radicula, ſeu lanaria herba eluendis lanis idonea. Dioſcorid. l. 2, cap. 196. de natura eiuſdem. Vide & adnotationem Marcelli ibidem, στρουθίου χυλῷ τὰ φύλλα βεβρεγμένα, folia ſucco lanariæ herbæ madentia, Marcellus apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 125.

Στρούθιος μηλέα, ſtruthea malus. Theophr. lib. 2. hiſt. plantar. cap. 3. vbi ait cotoneam malum aliquando fieri ex ſtruthea.

Στρουθοκάμηλος, ſtruthocamelus, auium maxima eſt, ſi tamen auis dicenda eſt. concoquit ferrum, vt ſcribit Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. ὁ στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητί τινί.

Στρουθοκέφαλος, ου, ὁ, habens caput paſſeris.

Στρουθὸς, οῦ, ὁ, paſſer auis. Struthio animal eſt ſolitudines appetẽs, qui quũ pennas habere videatur, tamen de terra altius non eleuatur. Hieronym. in 13. Eſaiæ. στρουθὸς μεγάλη, Ariſtoph. στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ἡ θήρα ἦν, Lucian. de Garamantibus loquens, ſtruthionũ magnarum humi ſerpentium venatus eſt. στρουθῶν κατάγαιον ὁρμὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον μάχαι, Herodot. lib. 4. vbi Valla, In bellum pelles ſubterraneorum ſtruthionum Macæ ferũt. Sunt autem

autē Macæ populi Africæ. στρουθὸς ὁ λίβυκος, Struthio terræ Africæ incola, de aue lib.4.de part. Animal.cap.12. ſtruthio Africus, Gaza, Lybicus, Idem. στρουθὸς ὁ ἐν λιβύῃ, ſtruthio Africa, ſtruthio Libyca, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap.5. στρουθὸς λίβυσσα dicitur à Gabria in fabulis AEſopi. Significat etiam στρουθὸς in mimis obſcœnam partem virilem, à paſſeris ſalacitate.

Στρουθίς, τος, ὁ, idem.

Στροφάδες, inſulæ ſunt in Ionio mari, Etym.

Στροφαῖος, α, ὁ, ianitor. Mercurii cognomē, quòd ianuarum cuſtodiæ præſideret. Ariſtoph. in Pluto, παρὰ τὰς θύρας στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. καρ. στροφαῖον ἐάλλ' ἐκ ἔργον ἐσ' ἐδὲν στροφῶν. Item aſtutus, verſutus, callidus, veterator, qui & cōtorquere verba & multis machinis res inuertere nouit, hoc eſt, ὁ εἰδὼς συμπλέκειν ἢ στρέφειν λόγους ἢ μηχανάς, ὁ πανοῦργος.

Στρόφαλιγξ, γος, ὁ, conuerſio, flexus, cardo, turbo, συστροφή, vertigo. gener. Fœmin. Apollon. lib.4. & Iliad. φ.

Στροφαλίζομαι, μ. ισομαι, π. ισμαι, vertor, voluor.

Στροφαλίζω, μ. ισω, π. ικα, vibro, στρέφω.

Στρόφιγξ, ά δος, ἡ, conuerſio, vertigo.

Στροφάω, μ. ήσω, π. ηκα, verto. Actiu. Accuſ. inferius per ω, in prima.

Στροφεῖα, τὰ, ἢ ἄζυγας, ἢ στροφεῖα, ἢ στελεχοῦς, &c. Lucian.

Στροφεῖτε, decipiatis, in Epigram.

Στροφεὺς, ἑως, ὁ, cardo oſtii, id eſt, στρόφιγξ, ſummus dorſi ſpondylus, ſcilicet quòd in eo caput circumagatur, cui & ὀδοντοειδὲς nomen. οἱ στροφεῖς τῶν θυρῶν, valuarum cardines, Theophraſt. lib. 4. hiſt. plant.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, verſutia, captio, cunctatio ſubdola, aut tergiuerſatio fraudulenta & ludificatrix, fallacia: à φέρομαι λογισμῶν στροφαῖς, argutiarum verſutias, Nazanz. in Orat. Item reuolutio, conuerſio. στροφαὶ ὡρῶν, temporum mutationes, Plato de Legib. Dicitur etiam quum equus à ſeſſore in obliquum flectitur, id eſt, καμπαί, flexus, Xenophon, Budæus Comm. & Cæl. lib.5, cap.8. Item στροφὴ, pars comœdiæ, ſic dicta quòd chorus ab vna parte theatri in alteram ad populum ſe conuertat: ᾠδὴ etiam appellatur. στροφὴ, τὸ κῶλον τὸ σύστημα, Ariſtoph. vide Interpr. in verbo Στρέφω.

Στρόφιγξ, γος, ὁ, cardo oſtii, στροφεὺς, θυρῶν πυλῶν τοὺς στρόφιγγας, portarum cardines, Plutarchus in Romulo. στρόφιγξ γλώσσης, volubilitas linguæ, Ariſtoph. Interpr. Item verticulū epiſtomii in aquæductibus, & in ſalientiū ſigillis.

Στρόφιδες ἱμάντων, Euripid. volumina lororum.

Στρόφιον, ου, τὸ, ſtrophium, faſcia, torques, cingulum tortum, corona, inauris, Laert.

Στρόφιος, ου, ὁ, Strophius, pater Pyladæ.

Στρόφις, ὁ, verſatili verſutia præditus. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶ στρόφιγγος. Ariſtoph. πρ. στρόφις, ἀργαλέος, ματιολοιχὸς, i. verſutus, veterator, i. εὔστροφος ἢ εὐκίνητος.

Στροφολογία, ſtrophologia, conuerſio dictionum, Bud. in Epiſt. prior.

Στροφοῦμαι, torminibus vexor & laboro. ὁ στροφούμενος ἵππος, in Hippiat.

Στρόφος, ου, ὁ, dolor inteſtinorū, quòd tormen Latini vocant, vel tormina potius in numero multitudinis. Cor. Celſus de ſignis aquæ intercutis loquens, cap.6, libr. 2. Eiuſdem morbi nota eſt, vbi circa vmbilicum inteſtina torquentur (στρόφον Græci vocant) coxæque dolores manent, &c. Item cincinnus, cirrus, funiculus tortus, lorū, χιτῶνα ἐρραμμένον, ἄπο κλωστὸν, ἢ ἢ ἱμὰς τοιοῦτος.

Στροφὸς, idem. στροφοὶ dicuntur verba ac ſermones contorti, inuoluti & doloſi, συμπεπλεγμένοι ἢ δόλιοι λόγοι.

Στροφώδης, ὁ, torminoſus, torminibus vexatus, quē tormina excruciant, qui patitur vertigines, qui patitur tormina, Ruell. & Marcell. apud Dioſcorid.

Στρύμαργος, ὁ, furioſè in venerem concitus, Galenus in gloſſem.

Στρυμὼν, όνος, Strymon, flumen Amphipolis Thraciæ.

Στρυφνὸς, οῦ, ὁ, acerbus, rigidus, faciens obſtupeſcere dentes, durus, auſterus, aſtringens, validus, denſus. στρυφνὸς χυλὸς, ſapor acerbus. Theophraſtus libr. 6. de cauſ. plantarum. τὰ δ' εἴδη τῶν χυλῶν ὑπολαβεῖν ῥᾴδιον, οἷον γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμὺς, ἁλμυρὸς, πικρὸς, ὀξὺς, id eſt, ſaporum genera facile eſt complecti: exempli gratia, dulcis, pinguis, auſterus, acerbus, acris, ſalſus, amarus, acidus. στρυφνὸς οἶνος, acerbum vinum, lib.5. Dioſcorid. cap. 10. vbi ab auſtero diſtinguitur. στρυφνὸς ἄνθρωπος, homo auſterus, apud Xenophontem. πυκνοῦται τὸ δέρμα ὑπὸ ψυχρῶν τοιοῦτον ὑπὸ στρυφνῆς ἀθρόως στεγανούσης, οἷόν τε ἢ τῷ λουσαμένῳ ἐν ὕδατι τῷ συστυπτικῷ ἐγένετο, Galen. l.1. ad Glauconem, denſatur cutis aut frigore aut qualitate affatim ſtringente, velut in eo qui aluminoſa aqua ſe lauit. ἄκανθαι στρυφναὶ, ſpinæ rigidæ, Ruell. ſapore acerbo, Marcell. lib.4. Dioſc. cap.16. στρυφνὰ & αὐστηρὰ differunt, i. acerba & auſtera: nam acerba ſunt aſperiora, i. τραχύτερα, quàm auſtera, Plato in Timæo.

Στρυφνότατος χυμὸς, guſtu peracerbus, Gaza de Sen.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas, quam gignit minor ſiccitas & largius frigus, vt docet Alexand. Aphrod. Probl. 70. lib.2. Problem.

Στρύχνον, ου, τὸ, vuæ pendula, pendula racemi: ſic Gaza lib.3. Theophr. de cauſ. plant.

Στρύχνος, ου, ὁ, ſolanus, frutex. Strychnus, genus herbæ, de qua Dioſcor. libr.4, cap. 71.72.73, & 74. vbi de eius ſpeciebus. à Celſo ſolanum Latinè dicitur. vide adnotationem Marcell. ibidem. Reperitur & genere neutro στρύχνον. Dioſcorid. lib.4, ἐστὶ ἢ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ φυσαλίδα, &c. eſt & aliud ſolanum, quod peculiari nomine halicacabon, id eſt, veſicariā aut phyſalida vocant. στρύχνον μανικὸν, ſolanum manicum, id eſt, furioſum, à furore quem facit dictum, Dioſcorid. lib.4. στρύχνον μανικὸν ὃ ἢ δορύκνιον καλοῦσι, ſolanū manicum, quod & dorycnion vocant. genus herbæ eſt venenoſæ, Idem lib.6, cap.1, & cap.7. ibidem. στρύχνον ὑπνωτικὸν, ſolanū ſomnificum, Dioſcorid. lib.4. genus eſt fruticis. στρύχνῳ κηπαίῳ, horenſi ſolano, Ruell. ſtrychno ſatiuo, Barbarus: ſatiuæ veſicariæ quam ſtrychnon vocant, Marcell. lib.3. Dioſcorid. cap.134. στρύχνος herba habet vim refrigerandi & reſiccandi, ſed leuiter, Galen. ad Glauc.

Στρώβιλος, ὁ, στρόβιλος.

Στρωγίς, apollinaris minor.

Στρωθεὶς, έντος, ſtratus.

Στρῶμα, τος, ſtroma, ſtragulum, omne quod ſternitur & inſternitur, ſtratum, teges, tapes, ἐπίβλημα, στιβάς. Ariſtophanes, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν. Vide in Chiliad. Eraſm. Mileſia ſtromata. Themiſtocles dixit λόγον τοῦ ἀνθρώπου τοῖς στρώμασιν ἐοικέναι, id eſt, hominis orationem tapetibus ſimilem eſſe: nam quum illi extenduntur formæ figuræque apparent, contrà quum contrahuntur: itidem & in ſermone hominis, Plutarch. in Themiſtocle.

Στρωματεῖς, οἱ, ſtragularia vincula, Theophraſt. lib.4, cap.2. hiſtor. plant. ſic Gaza. ab Atticis dicitur στρωματόδεσμος, Phrynich.

Στρωματεὺς, ὁ, piſcis quidam maris rubri.

Στρωματὸς, ὁ, ἢ ἡ, variè contextus.

Στρωματίζω, μ. ισω, π. ικα, inſterno vt iumentum.

Στρωματόδεσμος, ου, ὁ, faſciculus ſarcinarius. Ariſtotel. de mundo. στρωματόδεσμοι δύο, &c. Dicitur & στρωματόδεσμον, genere Neutro. AEſchines, ἄνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, ſtratus, id eſt, lectus, ſtragulum, torus, lectiſternium, menſa ſtrata, culcitra. Xenophon, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ ἢ τὰς κλίνας ἢ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις ἐπιθεράπευειν, id eſt, culcitras. εἰς στρωμνὴν ἢ ἀμπεχόνην, ad veſtem & ſupellectilem, ac cæterum cultum & ornatum, Plutarch. in Themiſt.

Στρώννυμι, &

Στρωννύω, μ. ύσω, π. υκα, ἀόρ. α. ἔστρωσα, &

Στρωννύω, ſterno. Actiu. Accuſ.

Στρῶσις ὁδῶν, conſtratio viarum.

Στρῶσον, ſterne.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, trabs parua, crates, tegmentũ ex papyro in ſcenis & tuguriis. alii dicunt tectũ ex virgis, Etym.

Στρώτης, ου, ὁ, inſtrator, qui equum domino inſternere ſolet, Cæl. lib. 9, cap. 11.

Στρωτὸς, ῦ, ὁ, ſtratus. Heſiod. in Theog. φαρσοῖς ἐν λεχέεσσι στρωτοῖς dicitur quod quocunque modo ſtratum eſt.

Στρωφάομαι, verſor. Heſiod. ἢ ϰυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται, i. ἀναστρέφεται, verſatur.

Στρωφάω, ῶ, άσω, π. αϰα, & Στρωφῶ circunf. verto, neo.

Στυβαραὶ χρυσοῦ, cruſtæ auri.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, odio habens viros. Amazonum epitheton apud Aeſchyl.

Στυγέομαι, ῦμαι, ήσομαι, π. ημαι, odio ſum, paſsiuè. στυγητὸς, inuiſum eſſe. στυγούμενον, λυπηρὸν ϰαὶ μίσους ἄξιον, Interpr. Sophocl. in Trachin.

Στυγερὸς, ρῦ, ὁ, querulus, triſtis, odioſus, moleſtus, grauis, terribilis, horribilis, ἀπεχθὴς, μισητὸς, φοβερός. vnde στυγερὸς πόλεμος, & στυγερὸς θάνατος, Euripid. στυγερὴ ὁδὸς Homero, i. difficilis & moleſta expeditio: & στυγερὴ νοῦσος, grauis morbus. στυγερὴ τίσις, grauis pœna, Apoll. Rhod. στυγερὸν ἄχος, idem Apollonius. στυγερὸν γῆρας, Idem. στυγερὰ πάθη, Ariſtoph. Aliquando δύστηνος, miſerabilis. Apollon. 2. Argon. οὐ γάρ φημι στυγερώτερον ἄλλον.

Στυγερότης, ητος, ἡ, mœſtitia.

Στυγερώπης, ου, ὁ, cum odio aſpiciens, vultuoſus, triſtis. vnde ζῆλος στυγερώπης Heſiodo, i. inuidia inuiſo aſpectu cernens & toruis oculis.

Στυγερωπὸς, ingratus aſpectu, in Epigram.

Στυγέω, ῶ, ήσω, π. ηϰα, odi, timeo. Actiu. Sophocl. στυγῶ σε τῆς δειλίας, odi tuam timiditatem. τὸν δ' οὐ φεύγεις θεοὶ φιλοῦσι, ϰαὶ στυγοῦσι τὸν ϰαϰὸν, Idem. Pro δέδοιϰα Hom. Iliad. ν, μάχεσθαι ἐπεί τ' ἐπιμίξ ... τόν τε στυγέουσι ϰαὶ ἄλλοι, i. quem formidant tanquam fortiſsimum. Apollon. 2, οἱ δ' ἐστύγησαν ... metuerunt & triſtati ſunt, ἐστύγησαν, ηὐλαβήθησαν. Heſiod. Interpretes etiam pro τιμῶ, i. honoro, capiunt.

Στυγητὸς, ῦ, ὁ, triſtis, odibilis, στυγερός.

Στυγνητὸς, ῦ, ὁ, idem.

Στυγνάζω, ω, άσω, π. αϰα, triſtor, triſtitiam fero, moleſtia icior, χαλεπαίνω.

Στυγνὸς, ῦ, ὁ, triſtis, mœſtus, moleſtus, λυπηρός. Sophoc. μή τις ὕβρεσι στυγνοῖσι λάβοι, i. moleſtis iniuriis. ὄμμα στυγνὸν, oculus triſtis, Baſilius in Epiſtolis. στυγνὸν & ἱλαρὸν cōtraria, in Epigramm.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœror.

Στυγόλεϰτρος νόος, mens quæ odit concubitum & coitum, in Epigramm.

Στύγος, εος, τὸ, odium, in Epigram.

Στύγω pro στυγέω. vnde στύξατο, odio perſecuta. & ἀποστύξασα, in Epigram.

Στύεσθαι, incitari.

Στυλῶσαι, ſpoliare, σϰυλεῦσαι.

Στύλος, ου, ὁ, columna, pertica. Chryſoſtom. vocat Petrũ & Paulum τοὺς στύλους τῆς ἐϰϰλησίας, Eccleſiæ columnas.

Στύμα, τος, τὸ, genitalis membri arrectio, ἔντασις τοῦ αἰδοίου, Euſtath. Iliad. χ.

Στύμμα, ατος, τὸ, ſpiſſamentum, & domitura vnguenti. στύμματα μύρων, vnguentorum ſpiſſamenta, Dioſc. lib. 1. vide Marcellum eius Interpr. qui ait ſpiſſamentum eſſe quod extremum ad vnguenti confectionem ſupponitur, ne fluitet quod conditum fuerit.

Στυμνὸς, durus.

Στύμος, ου, ὁ, truncus.

Στυμφαλίδες, genus auium in lacu circa Stymphalida, Etym. vide Aelian. στυμφαλίδες ὄρνιθες, Apoll. 2, ... ὄρνιθας στυμφαλίδας ἤλασε λίμνης ..., &c.

Στυμφαλὶς, &

Στύμφαλος, ου, ὁ, ϰ ἡ, Arcadiæ ciuitas & fons.

Στὺξ, γὸς, Styx, infernalis palus, & in Arcadia eiuſdem nominis, quaſi dicas mœſtitiam, Theophr. lib. 5, cap. 20. de cauſ. plant. αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἱ ἀέρι μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα, Styges locis iſtiuſmodi, i. craſſiori aere præditis fiunt, quæ maximè corpora ſubeunt. Item στὺξ, filia vna Oceani dicta eſt. Heſiodus in Theog. hanc præſtantiſsimam facit omnium filiarum eius.

Στύομαι, triſtitia afficior, Ariſtoph.

Στυπάζω, ω, άσω, ſtrepo, tono, ὠθῶ, impello.

Στυππεῖον, vel Στυπεῖον, ου, τὸ, ſtupa. ϰυπάβειον λίνον, quaſi στυπεῖον, τὸ τῷ πλοίῳ ... στυπεῖον, τὸ τῆς ἐλαίας ..., ὅθεν τὸ λίνον ...

Στύπη, genus lini, Etym.

Στύπος, tonitru, ſtipes, truncus, ϰλάδος, Apoll. lib. 4. & omnis arbor dura ac firma ſic vocatur.

Στυππειοπώλης, ου, ὁ, qui canabinas veſtes & ſtupeas vendit, apud Ariſtoph.

Στυπτηρία, ας, ἡ, alumen, στυπτηρία, chalcitis. στυπτηρία σχιστὴ fiſsile alumen, Dioſc. lib. 1, cap. 181.

Στυπτηριώδης, alumen ſapiens, aluminoſus. vnde apud Galen. ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες.

Στυπτιϰὸς, ῦ, ὁ, ſtrictiuus, ſtypticus, guſtum aſtringens, ſpiſſandi vim habens, inſtipans, adſtrictorius, acerbus: à στύφω τό, τι ξηρὸν, ϰ δριμὺ, ϰ στυπτιϰὸν, id eſt, ſiccitas, & acritas, & acerbitas. Theophraſt. lib. 6. de cauſ. plant. στυπτιϰὸν χυμὸν, quæ auſtero ſapore eſt, Ruellius & Barbarus lib. 3. Dioſcorid. cap. 152.

Στυραϰίζω, ω, ίσω, traho, pungo, ſtimulo. & ſtyracē præfero, ſtyracem refero, apud Dioſc. lib. 2, cap. 109.

Στυράϰινον μύρον, ſtyracinum vnguentum, de quo Dioſcorid. lib. 1. id eſt, ſtyrace confectum.

Στυράϰιον, τὸ, haſtile, aut potius ſpiculũ ſeu cuſpis. Valla pro ſpiculo exponit apud Thucyd. lib. 2. Interpr. verò ait eſſe id quod vocatur σαυρωτὴρ τῆς λόγχης.

Στύραξ, ϰος, ὁ, lignum iaculi, στυράϰιον, σαυρωτὴρ, pars haſtę inferior quæ manu tenetur, manubrium: vel etiam ipſa arbor, è qua iacula, ſimilia his quæ è corno fiunt. Mihi magis probantur qui non ſolùm pro ligno, ſed potius ipſo ferro lignis affixo ac ipſa cuſpide interpretantur: vt ſit ὁ σίδηρος τοῦ ἀϰοντίου, quibus etiam ſuffragari videtur Pollux lib. 1. quum de haſta loquitur, cuius, inquit, pars anterior αἰχμὴ ϰ ὄπισθεν ... ϰ στύραξ. Sunt etiam qui annulum interpretentur, quo cuſpis ligno adſtricta & affixa manet. Libanius videtur hac voce vſus, pro incenſi vel ſuffitus genere quopiam, quum ita in libro de propria ſua fortuna ſcribat, στύραϰας ἅμα ὀσμῇ ... Ariſtotel. lib. 4. Animal. ait ſtyracis ſuffitu multa inſecta fugere. Cyrillus pro lachryma ſiue odoramento fœmininum facit, aliàs maſculinum: itidem Ammon. Barbarus annotat etiam στύραϰας vocari tonſillas præpilatas, quæ alio nomine ... dicuntur.

Στυφελίζω, ω, ίξω, π. ιϰα, euerto, quatio, pulſo, inceſſo, moueo, agito, perſequor, verbero, vinco, torqueo, διωϰῶ, ἀθετῶ, ... ἀναστρέφω, proſterno, repello, repercutio, Iliad. ε, τρὶς δ' οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων, i. ... Pro inſectari & inceſſere Apollon. 2. Argon. ... ἐστυφέλιξε.

Στυφελισμὸς, ῦ, ὁ, contumelia, querimonia, iniuria, ira, motus, μέμψις, ὕβρεις. Ariſtoph. in Equitibus, ... στυφελισμοί.

Στυφελὸς, ῦ, ὁ, durus, fortis, aſper, turbulentus, moleſtus, difficilis. Apoll. 2. Arg. στυφελὴ βρόμος ..., i. τραχὺς, τραχεῖα ϰ σϰληρά. & στυφελὸς σϰόπελος lib. 2. Epigr. i. σϰληρὸς, durus. & lib. 1, στυφελὴ σταγὼν, gutta dura ſeu acerba.

Στύφλος, terra arida & dura. Itē στυφλὸς, i. aſper & difficilis. Lycophr. ... στύφλα ... ναίουσι ..., inſolētes & aſperos Miſeni tractus incolunt, i. τραχέα ϰλίματα.

Στύφομαι, fumo.

Στύφος, εος, τὸ, ſtupa, lucrum.

Στυφρὸς, ῦ, ὁ, grauis, ſolidus, conſtans, calloſus, retorridus, duratus. Ariſtot. lib. 2. Animal. vocat ϰοιλίαν, id eſt, ventriculum

ventriculum auium quarundam στυφρὸν, id eſt, calloſam: ſic enim Gaza.

Στύφω, μ. ύψω, π. υφα, obturo, aſtringo, cum acrimonia & morſu ſtringo, acriter ſtringo, perſtringo, mordeo, ſpiſſo: vnde ὑποστύφω, leuiter aſtringo guſtum. στύφειν τὸ δέρμα, Galen. ad Glauc. ſpiſſare. στύφων κατὰ τὴν γεῦσιν, aſper guſtu. χείλεα δὲ στυφθεὶς, id eſt, labra punctus, morſus, ſtrictus, &c. in Epigram.

Στύψις, εως, ἡ, conſtrictio, ſpiſſatio, ſpiſſamentum, aſtrictio: cui opponitur χαύνωσις. Item aſtrictio quæ dulcedini opponitur apud Galen. ad Glauc. ſpiſſamentum medicamenti, acerbitas, auſteritas. τὰς τῶν μύρων στύψεις, ſpiſſamenta vnguentorum, Dioſc. lib. 1, cap. 5.

Στωϊκοὶ, philoſophi ſic dicti ἀπὸ τῆς στοᾶς, quæ erat ipſorum ſchola, Etym.

Στώμιγξ, ιγγος, trabs lignea.

Στωμυλόχειλος, garrulus, στωμύλος.

Στωμυλία, ας, ἡ, argutia, loquacitas, dicterium, lepos, facetiæ, ſcurrilitas, garrulitas, σχηματοκολακεία, πανουργία.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, qui obliqua dicta facetiáſque colligit, πολυλογίας συνάγων, collector blateramentorum, Ariſtoph. de Euripide.

Στωμύλλομαι, στωμύλλω, garrio, φλυαρῶμαι. vnde κατεστωμυλμένος apud Ariſtophan.

Στωμύλλω, imperfectè loquor, deblattero, garrio, multa & arguta loquor, & per ſe manifeſta blatero. Ariſtophan. νεφ. οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν, verba effutiens.

Στώμυλμα, τος, τὸ, loquacitas, futilis verboſitas, blateramen, facetiæ, Bud. in Epiſtol. poſter. στωμύλματα, ſtulta blateramenta, argutiæ, nugæ, nugamenta, lepores.

Στωμύλος, ου, ὁ, multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, linguax, locutuleius, blatero, garrulus, verſutus, deceptor, adulator, nequam. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem.

Σὺ, tu. Ariſtoph. in Pluto abſque verbo in Vocatiuo. Νι. τὸ πτερὸν ἐφάπτεταί σου λανθάνειν δοκοῦντ' ἐμέ. Γρ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.

Συάγρειος, aprinus: dicitur & συάγριος lib. 2. Dioſcorid. capite 102.

Σύαγρος, ου, ὁ, aper. Antiqui ſeparatim σῦν ἄγριον dixerunt. Vide apud AElianum.

Σύαινα, à ſue vocatus, quem Græci recentiores chœrillam interpretantur, hoc eſt, porculum.

Συανία, ας, ἡ, conuitium & conſertio manuum.

Συβάλλας, ὁ, & Σύβας, α, ὁ, libidinoſus, voluptuarius.

Συβαρίζειν, deliciari, fiducia diuitiarum calumniari, genio indulgere, oppiparè ac genialiter viuere. vide in Chiliad. Eraſm. Sybariſſare.

Σύβαρις, ιος & ιδος, lautitiæ, conſummatæ deliciæ. Philoſtrat. paſsim prouerbiali ſchemate vſurpat pro luxu & deliciis, καὶ συβάριδος μεστοὶ ὄντες. & lib. 6, ἐπ' ἀνθρώπου σύβαριν ἡγουμένου τὰ πάντα, qui ſummũ bonum luxu metiebatur.

Σύβαρις, ἡ, Sybaris, filia Themiſtoclis quam Nicomedes Athenienſis vxorem habuit, Plutarch. in Themiſt. Sic etiam appellatur vrbs quædam in Calabria.

Συβαρίτης, qui ex Sybari eſt, Sybarites, Etym.

Συβαριτικὸς, οῦ, ὁ, mollis, voluptuoſus. vnde συβαριτικὴ τράπεζα, de conuiuio dicebatur nimium apparato, Eraſm. Chiliad. συβαριτικὸς μῦθος, Sybaritica fabula, Aphthon. in principio τῶν προγυμν.

Συβήνη, ης, ἡ, arcus aut calamorum theca, pharetra.

Συβόσιον, ου, τὸ συοφόρβιον, grex porcorum. ὀδ. ξ, τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Συβριάζω, μ. άξω, inſoleſco, delicior, συβαρίζω.

Συβρισμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus in conuiuiis.

Συβώτης, ου, ὁ, prima breui, ſubulcus, χοιροβόσκος, συφορβός. Homer. προσέφης Εὔμαιε συβῶτα. Plato 2. de Republic. συβωτῶν προσδεησόμεθα.

Συγγάλακτος, collactaneus.

Σύγγαμβροι, οἱ, mariti duarum ſororum.

Σύγγαμος, ου, ἡ, vxor.

Σύγγαμος, ου, ὁ, affinitate quadã iunctus, generis affinitate propinquus, idẽ genus ſubiens. pro riuali, Euripid.

Συγγέγονε, congreſſus eſt, coiit, compreſsit, Datiuo.

Συγγενεαλογῶ ἐμαυτὸν, ſimul originẽ meę familię receñſeo.

Συγγένεια, ας, ἡ, conſanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, ſocietas propinquorum, coniunctio ſanguinis, proximitas, familia, germanitas, neceſsitudo. συγγένεια ψυχῶν, Plato in Epiſt. οὐδὲ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ὤφθη συνδυαζόμενον, piſcium diuerſa genera coire viſum non eſt, Ariſtoteles.

Συγγενὴς, έος, ὁ & ἡ, cõſanguineus, affinis, cognatus, propinquus, ſobrinus, eiuſdẽ generis, genere propinquus, cognatione quadam coniunctus, neceſſarius, gentilis, natiuus, congenitus. Ariſtot. συγγενὲς πνεῦμα εὔκρατον ἐν γῇ, &c. congenitus ſpiritus, &c. ſic Bud. vertit. Plato cũ Genit. iunxit Epiſt. 7, ξυγγενὴς τοῦ πράγματος, cognatione quadã cum re coniunctus. συγγενὴς τοῦ φαβίου, Fabii neceſſarius, Plut. in Fabio. οἱ συγγενεῖς, nobis ſanguine cohærentes. ſic Quintil. συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι, cognati & propinqui, Plato de Leg. τὸ συγγενὲς, neceſsitudo, cognatio, propinquitas.

Συγγενέτωρ τέκνων, coniunx, Plato de in Legib. vbi videtur de vxore dici.

Συγγενίδες, αἱ, conſanguineæ.

Συγγενικὸς, οῦ, ὁ, innatus, naturalis, cognatus, congenitus. συγγενικὸν νόσημα, gentilis morbus, hæreditarius morbus, Plutarc. in Pericle. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina, Idem in Themiſt.

Συγγενέω, congenero.

Συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres.

Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, conruſticus, ſocius in cultura agri, ξυγγεωργὸς, Ariſtoph. in Pluto.

Συγγηράσκω, vnà conſeneſco. Neutr. abſol.

Σύγγηρος, ὁ & ἡ, conſeneſcens, in Epigram.

Συγγίνομαι, conuenio, coeo, ὁμιλέω, cõmercium habeo cum aliquo, colloquor, verſor cum, congredior, adſum, interſum, adhæreo, ſum frequens, ſum familiaris. Depon. Datiuo. συγγίνομαί σοι, me tibi in congreſſum do & colloquium, tibi congredior. Ariſtoph. νεφ. συγγενέσθαι ταῖς νεφέλαισιν εἰς λόγους, venire cum nubibus in colloquium. Plato in Epiſt. ξυγγινόμενος ἄλλοις, i. cum aliis verſans & agens. Idem de Rep. lib. 1, χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, i. difficilis eſt eorum conſuetudo & familiaritas. Pro cohabito, coeo, concumbo, Idem eodẽ lib. πῶς τ' εἶ γυναικὶ συγγίνεσθαι; potes rem cum muliere habere? συγγενομένη τῷ Θησεῖ, cõpreſſa à Theſeo, Plut. in Theſeo. Id aliquando ad res refertur, vt συγγίνομαι τῇ παιδείᾳ, in ſtudio literarũ verſor. συγγίνεσθαι λόγῳ, ad orationẽ venire, Ariſtot. in Rhet. συγγίνομαι τῇ ὑδροποσίᾳ, Plato de Leg. συγγινομένη τύπωσις τῶν μελλόντων ὡς παρόντων, informatio quæ futura non minus quàm præſentia contingat, Nazanz. in Orat. Item adiuuo, συμμαχῶ, ſocius ſum, συμβουλεύω. Item ſimul naſcor.

Συγγινώσκομαι, & Συγγινώσκω, ignoſco, tribuo veniam & habeo, Quintil. excuſationem in bonã partem accipio, ſimul cognoſco, ſimul intelligo, τὰ αὐτὰ γιγνώσκω καὶ ὁμογνώμων εἰμὶ, approbo, cõprobo. Datiuo. σύγγνωθί μοι, Ariſtophan. συγγνώσῃ μοι, ignoſces mihi, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύν. συγγνώσεταί σοι τῆς ἁμαρτίας, Euripid. συγγινώσκω τὴν ἁμαρτίαν, id eſt, μετὰ πολλῶν συνεξαμαρτάνω, Thucydid. συγγινώσκεσθαι ἀξιῶ, dari mihi veniam poſtulo, Bud. in Epiſt. prior. συγγινώσκομαι ἐμαυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πράγματα διέπειν, mihi ſum conſcius non eſſe amplius parem rebus obeundis, Herodotus. συγγινώσκομαι τούτου εἶναι αἴτιος, in me culpam huius rei eſſe agnoſco, Idem. συγγινωσκόμενοι, non ignorantes, agnoſcentes, aſſentientes, cedentes, idem Herodot. συγγινώσκω σοὶ τῆς ἀπαιδευσίας. συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, quòd deceptus ſis, ignoſco, Philoſtr. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς, agnoſcimus nos haud rectè egiſſe, Herod. Ξέρξης δέ οἱ οὐ συγγινώσκειν λέγειν ἀληθέα, hunc Xerxes negãs locutũ vera, Idẽ. συγγνοὺς ἐγὼ, ego meũ erratũ agnoſcens,

Idem. συγγνόντες τοῦτο, hoc agnoſcẽtes, Idem. συγγνόντες ἀδικεῖν, ſuam culpam agnoſcentes.

Συγγνώμη, ης, ἡ, venia. συγγνώμη πολλὴ αὐτοῖς, Demoſth. καὶ συγγνώμη, &c. & venia danda, Thucydid. συγγνώμης ἄξιος, Euripid. συγγνώμης τυχεῖν, veniam impetrare, Demoſthen. συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιῶ, vt à vobis impetrem, mereor, Thucydid. ſic Valla, volo mihi veniam detis, id eſt, ἄξιός εἰμι συγγνώμης ἐπιτυχεῖν. συγγνώμην ἔχειν, ignoſcere, veniam dare, crimen vel pœnam condonare, Bud. in Epiſtol. συγγνώμην ἔχω σοι, veniam do tibi, Thucydid. ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω, viro ignoſco. Plato 2. de Repub. πολλήν που συγγνώμην ἔχει, καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Iſocr. in Euagora, καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην, ipſis veniam dandam cenſeo. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει, in his pater dat veniam, Sophocles. συγγνώμην ἔχετε, ignoſcite, Demoſth. & Plato de Leg. Interdum συγγνώμην ἔχειν ſignificat venia dignum eſſe. Hermog. de Inuent. χαλεπώτερός ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου, ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ γένος συγγνώμην ἔχει. ὁ δὲ ἐπιτρέπει διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι, i. ille quidem propter nationem venia dignus eſt. συγγνώμης τι ἔχω, ſum venia dignus, Thucydid. συγγνώμην ἔχει, i. δεῖ συγγνώμης τυχεῖν αὐτόν. συγγνώμην εἶναι, veniam dandam eſſe, Idem. Dicitur etiam συγγνώμη, ſtatus vnus ex aſſumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut perſonam quæ iudicio non eſt obnoxia, vt ſcribit Hermog. conceſsio à Trapezunt. exponitur. Latinè etiam dici poteſt venialis ſtatus, & deprecatio.

Σύγγνωμον, τὸ, clementia, ad ignoſcendum procliuitas.

Συγγνωμονέω, τὸ συγγινώσκω. Συγγνωμονῆσαι non dicitur, ſed συγγνῶναι, Phrynich.

Συγγνωμονικὸς, procliuis ad ignoſcendum, ad veniam pronus, clemens & facilis in condonandis maleficiis: cui opponitur τιμωρητικός. συγγνωμονικὸν κεφάλαιον dicitur ab Hermog. venialis locus. συγγνωμονικὴ ἀντίθεσις, conceſsio.

Συγγνώμων, ονος, ὁ, mitis, miſericors, dans veniam, & venia dignus, Thucyd. indulgens, clemẽs & facilis, fauens. vnde ἀσυγγνώμων. συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Euripid. dare veniam de dictis, ob dicta. Xenoph. πρὸς θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, à diis veniam expoſces.

Συγγνώσομαι, ignoſcam.

Συγγνωστὸς, οῦ, ὁ, dignus venia, ignoſcendus, cui ignoſcẽdum eſt, deprecabilis. συγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, minimo conceditur miſericordia, Sapient. 6. συγγνωστ' ἂν ἦν σοι, Euripid. venia tibi eſſet danda, ignoſcendũ erat, ſeu eſt.

Σύγγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, frater, ſoror, ἀδελφὸς, συγγενὴς, cognatus, conſanguineus, congenitus.

Σύγγραμμα, ατος, τὸ, volumen, commentarium, ὑπόμνημα, quodcunque opus, commentatio, liber. Xenoph. καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περὶ τοῦ Ἡρακλέους. Iſocr. pro libro libera & ſoluta oratione cõſcripto: τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα μὲν ἅπαντες νομίζουσι, &c. Ammon. diſtinguit à σύνταξις.

Συγγραφεὺς, έως, ὁ, hiſtoricus, author, i. librorum compoſitor. vide Λογογράφος in Ammon. συγγραφεῖς δέκα, decem ſcribæ, Thucydid. ſic & Iſocrat.

Συγγραφὴ, ῆς, ἡ, hiſtoria, compoſitio, ſcriptio à Cicerone dicitur, vt Tuſcul. 5, A quo non modò impulſi ſumus ad philoſophicas ſcriptiones, verumetiam laceſsiti. ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφὴν, Ariſtid. συγγραφὴ, ἡ συμφωνία γεγραμμένη, Thucyd. Interpr. Refertur aliquando ad forum, & ponitur pro chirographo, ſyngrapha, hoc eſt, ſtipulatione & cautione. Neque ſemper obligatione reciproca conſtabat, ſed etiam vnius tantùm ſponſione & alterius ſtipulatione. vide in Chiliad. Eraſm. Ex ſyngrapha agere. Aſconius Pædianus ſyngrapham à chirographo diſtinguit, quòd in hoc tantùm quæ geſta ſunt, ſcribi ſolent: in ſyngrapha verò etiam contra fidem veritatis pactio venit. Syngrapha eſt cautionis & ſatiſdationis memoria conſignata. Syngraphæ etiam dicuntur tabulæ & chirographæ ſeu chirographa, i. cautiones manu alicuius ſubſcriptæ annulóve obſignatæ, quas ipſe inficiari nequit, Budæus in Annotat. in Epiſto. & in dictione Compactum.

Συγγράφομαι, & Συγγράφω, μ. άψω, π. αφα, conſcribo, id eſt, compono hiſtorias, vel poemata, cum alio ſcribo, literis mando, in ſcriptum refero, συνθήκην ἔγραφον δίδωμι, trado, præcipio. Actiu. Accuſ. συγγράφω ἐπιστολὴν, Demoſthen. & Bud. συγγράφεσθαι τὴν μίσθωσιν, Demoſth. συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres, Plutarch. in Romulo. τὰ συγγεγραμμένα, commentata, Bud. in Com. in Epiſtol. in dictione Commentari. Aliquando συγγράφω, i. cũ ſcripto caueo ab aliquo.

Συγγυμνασία, ἡ, coexercitamentum, certamen, exercitatio, Sapientiæ 8.

Συγγυμναστὴς, ſocius exercitationum, Plato in Leg.

Σύγε, tu quidem, dicitur vt ἔγωγε, equidem. Ariſtoph. νεφ. ἀλλ' αὖθις ἐπιλήσει σύγε, ilicò tu obliuiſceris.

Συγκαθαγίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſanctifico. Actiu.

Συγκαθαιρέω, tollenti onus auxilior.

Συγκαθαρμόζω, compono, diſpono. Sophocl. πατέρ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, i. περιστεῖλαι.

Συγκάθεδρος, ου, ὁ, aſſeſſor.

Συγκαθέζομαι, conſideo.

Συγκαθείργνυμι, & Συγκαθείργω, ſimul includo, & in eodem loco cohibeo. Lucian. λέοντι συγκαθειρχθεὶς, cum leone coniectus in caueam, leoni commiſſus.

Συγκαθεὶς, ſimul demittens. συγκαθείσης θηλείας, fœmina conſidente.

Συγκαθελεῖν, vnà euertere, demoliri, Thucydid. συγκαθελὼν, qui ſimul euertit.

Συγκάθεσις, coniudicatio, comparatio, collatio.

Συγκαθεύδω, condormio, vnà dormio, Plato in Leg.

Συγκαθέψω, ſimul coquo.

Συγκάθημαι, conſideo, ſimul ſedeo.

Συγκαθιδρύω, colloco.

Συγκαθιερῶ, conſecro.

Συγκαθίζω, conſideo, Bud. in Epiſt. poſter.

Συγκαθίημι, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul demitto, συγκαταβαίνω. Actiu. Accuſatiuo.

Συγκαθίστημι, ſum vnus ex authoribus, ſimul tranſigo, συμβιβάζω. συγκαθίστη, συνεβίβαζον, conſtituit, confirmauit, Thucydid. Interpr.

Συγκαίω, aduro, comburo.

Συγκακοπαθέω, ſimul affligor, ſum afflictionum particeps.

Συγκακουργεῖν, colludere.

Συγκακούργημα, res per colluſionẽ actoris & rei tranſacta, ex quo genere eſt præuaricatio, i. καθύφεσις.

Συγκακουργία, eſt quæ colluſio à Iuriſcon. appellatur.

Συγκαλέω, μ. έσω, π. εκα, conuoco, inuito, accio. εἰς ταὐτὸν συνάγω, concionem aduoco, prouoco. Actiu. Accuſ.

Συγκαλινδεῖσθαι, conuolui.

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκαλύπτομαι, me contego. Ariſtophanes in Pluto, ἀδεὴς ἐγὼ συγκαλυψάμενος δέους, id eſt, faciem obnupſi, vel me cooperui.

Συγκαλύπτω, μ. ύψω, π. υφα, cooperio. Actiu.

Συγκάμνω, μ. αμῶ, ſimul laboro. Neutr. abſol. Sophocl. ἴθ', ἐξόνει, σύγκαμνε, i. adiuua.

Συγκαμπαὶ, iuncturæ. Gaza digitos vertit l. 3. Animal.

Συγκάμπτομαι, ſuccumbo.

Συγκάμπτω, inflecto, incuruo, contraho, circumago.

Σύγκαμψις, inflexus.

Συγκασιγνήτη, i. germana ſoror, Euripid. in Alceſt.

Σύγκασις, frater, ſoror, Euripid.

Συγκαταβαίνω, vnà ſubſideo, ſimul deſcendo, vnà aliquid aggredior, συγκαθίημι.

Συγκατάβασις, vulgò condeſcenſio, quum quis ſe demittit vltra ſuam dignitatem.

Συγκαταβιοῖ, conuiuit.

Συγκαταγηράσκω, conſeneſco.

Συγκατάγω,

Συγκατάγω, reſtituo, ſubtrahendo allicio, vnà reduco in patriam, Plato Epiſt.7.

Συγκαθευδήσων, qui vnà dormiuit, Ariſtoph.

Συγκαταδύομαί σοι, vnà demergor, vrinor.

Συγκαταζεύγνυμι, coniungo. Sophocl. in Aiace, ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, i. συνεζεύχθη, ὑπὸ τῆς ἐν τινὶ ζυγῷ ζῶον, graui incommodo conflictatus eſt & vexatus. συγκαταζεῦξαι τὰς χηρευούσαις γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus, Plutarch. in Camillo.

Συγκαταζῶ, conuiuere.

Συγκαταθάπτω, vnà ſepelio.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, aſſenſio, approbatio, qua eadem viſa noſcuntur, συμφώνησις. Ita enim Stoici cauſam antecedentem adiuuantem vocant. Cicer. in Lucul. Nunc de aſſenſione atque approbatione, quam Græci συγκαταθέσεις vocant, pauca dicemus.

Συγκαταθύνω, emendo, corrigo.

Συγκαταίνεσθαι, agnoſcere.

Συγκαταινος, adſtipulator, & συναίνετος, i. collaudator.

Συγκαταινῶ, annuo, conſentio, τὸ συγκατατίθεμαι, & συναινῶ. συγκαταινοῦντες, comprobantes, Budæus in Epiſtolis poſter.

Συγκαταιρεῖ ἀγῶνας, certamina obtinuit, id eſt, vicit, Herodotus.

Συγκατακαίω, concremo.

Συγκατακλείω, concludo.

Συγκατακλιθέντες, οἱ, vnà cubantes.

Συγκατακλινής, accumbens, Ariſtoph.

Συγκατακλίνομαι, vnà cubo, ſiue vnà accumbo, Ariſtophan. συγκατακλινήσομαι ἐγὼ, ὅσον πρυγός.

Συγκατακτὰς, συγκατακτεῖνας, ſimul occidẽs, qui vnà occidit, Sophocl. in Aiace.

Συγκαταλέγω, coopto ad ſodalitatem vel collegium aliquod.

Συγκαταριθμοῦμαι, ſimul enumero, Ariſtot. in Prædic.

Συγκαταῤῥήγω, vnà decido.

Συγκαταῤῥυεῖσα, quæ ſimul defluxit.

Συγκατασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, ſimul præparo, inſtruo, cõpono, adiuuo parantem, comprobo. Actiu. Accuſ.

Συγκατασκήπτω, μ. ψω, π. φα, cum impetu venio.

Συγκατασπάω, ῶ, pariter auello, conuello.

Συγκαταστῆξαι, annumerare, Phalar. in Epiſt.

Συγκατατίθεμαι, aſſentior, approbo, conſentio, conſenſum præbeo, annuo, comprobo. Datiuo. συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ, qui conſenſit concilio, cap.23. Euangelii Lucæ. συγκατάθου ἡμῖν, aſſentire nobis, cap.1. Danielis. συγκαταθετέον τοῖς νέοις, aſſentiendum eſt iunioribus, Dioſcorid. lib.1. in præfatione. οὐ συγκαταθήσῃ μετὰ τοῦ ἀδίκου, ne conſentias cum iniuſto, cap.23. Exodi. οὐ συγκαταθήσῃ αὐτοῖς διαθήκην, non inibis cum eis fœdus, Ibidem.

Συγκατατίθημι, idem, cum Datiuo.

Συγκατατραγεῖν, ſimul cibum ſumere.

Συγκαταφέρω, affero.

Συγκαταφλέγω, vnà comburo, Lucian.

Συγκαταψηφίζομαι, ſuffragiis ſeu calculis addor, cooptor. συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων, Act.1. cooptatus eſt in numerum vndecim Apoſtolorum, annumeratus eſt ſuffragiis, ſiue calculis additus eſt.

Συγκατεργάζομαί σοι, tibi operam præſto. συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν, Herodot. te adiuuo ad regnum occupandum. συγκατεργαζομένοις αὐτῷ δίδωσι, his quibus fuerat vſus adiutoribus dat.

Συγκατέρχονται, vnà redeunt.

Συγκατευκτα, ατος, τὸ, res votiua.

Συγκατευθύνει, dirigit.

Συγκατηγορεῖν, vnà accuſo Genitiuo.

Συγκατιὼν, vnà deſcendens, Demoſth.

Συγκατοικέω, vnà cohabito.

Συγκατοικίζω πόλιν, incolo vrbem, frequentem efficio, colloco.

Συγκατορύττω, vnà defodio, vnà ſepelio. Lucian. ἐς τὸν ἄλλον κόσμον συγκατορύξαι.

Συγκαυθεὶς, exuſtus.

Σύγκαυσις, exuſtio.

Σύγκειμαι, conſto, id eſt, compoſitus ſum. Depon. Sophocles, βαλεῖτε χ᾽ ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους, nos quoque pelletis tres ſimul poſitos, qui ſimul ſumus. δεῖ μετὰ τὴν οἰνοποσίαν ὕδωρ πίνειν, ὑπὸ θεραπείας γάρ τινος τῆς συγκειμένης ἐναντίως, ὅπου ἐπάγει βοηθείας, Dioſcorid. lib.5, cap.13. oportet poſt ebrietatem bibere aquam: ab ea enim veluti contraria curatione, auxilii ratio aliqua quærenda eſt, Marcellus. Ruellius autem: nanque à cura conſtantis temulentiæ quendam auxilii modum inducit. σύγκειται, certum eſt, conſtat, conſcribitur. σύγκειται ταῦτα δι᾽ ἀνδρῶν, &c. hæc conſcripta ſunt per viros, &c. Plutarch. in Numa. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ, oſsium alterum alteri inſeritur, Ariſtot. σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ᾽ ἐμὲ, cõiuratis omnes aduerſum me, cap.22. lib.1. Regum. συνέκειτο σφι, conuenerat inter ipſos. κατὰ τὰ συνέκειτο, ex conuentis, Plutarch. in Camillo. ὥσπερ ἦν συγκείμενον αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, quẽadmodum ipſa cum principibus conuenerat. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies, Bud. in Epiſt. poſter. συγκειμένας ἡμέρας, dies de quibus erat conuentum, Herodot.

Συγκείμενον, ου, τὸ, quod conuenerat, quod pepigeramus, conuentio, pactũ. τοῦ συγκειμένου πλέω χρόνον, vltra præſtitutum tempus. ὑπὸ συγκειμένου, ex compoſito. ὑπὸ συγκειμένου λόγου, id eſt, συνθεσίας, Thucydid. ἐς τὸ συγκείμενον ἦλθον, ad locum de quo conuenerant, venerunt. πρὸς τὸ συγκείμενον ἔχει, οὐχ ἧττον, &c. Nazanzenus in Orat. vbi Moſellanus, non minus ſe habet cum eo, cum quo comparatur, &c. τὰ συγκείμενα, fœdera, Bud. in Epiſtol. poſter. κατὰ τὰ συγκείμενα, è compoſito, ex conuentis. παρὰ τὰ συγκείμενα, præter conuenta, præter ea de quibus conuentum eſt, præter præſtituta, extra præſtituta.

Συγκεκορδυλημένος, coaceruatus, mixtus.

Συγκεκροτημένος, ου, ὁ, accinctus, in procinctu exiſtens.

Συγκεκροτημένως, plauſibiliter, magna cum laude.

Συγκεντέω, trucido, ſimul pungo.

Συγκεράννυμι, μ. άσω, π. ακα, &

Συγκερατύω, commiſceo, contempero, admiſceo quadam temperatura, ſimul moderor, confundo, conflo, cõpono, aptè coniungo: pro amicitiam contraho, Xenophon. Actiu. Accuſ. συνεκεράσαντο φιλίην πρὸς Ξέρξεα, amicitiam cum Xerxe contraxerunt, Herodot. ad Hebr. 4, λόγος μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, ſermo nõ cum fide coniunctus iis qui audiuerant. συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus admixti, Plutarch. in Numa. συγκεκραμένη, Sophocl. confuſa, μεμιγμένη.

Συγκερασθὸς, temperatus.

Συγκεφαλαιόομαι, in ſummã colligo, & in ſummã colligor: nam actiuè & paſsiuè ſignificat. συγκεφαλαιοῦται ὀλίγον ἐκ πολλοῦ, ex multo tempore exiguũ conſtituitur. συγκεφαλαιωσάμενος, qui ſummatim dixit, qui in pauca retulit.

Συγκεφαλαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſummatim colligo, συλλέγω, ſummatim dico.

Συγκεχυμένος, confuſus.

Συγκεχυμένως, confuſè, promiſcuè.

Συγκεχωρηκὸς, ότος, τὸ, conceſſum.

Συγκηδεσταὶ, οἱ, mariti & vxoris parentes, qui duas ſorores in vxores duxerunt, teſte Euſtath. Iliad. ξ.

Συγκηδεύομαί σοι, vnà tecum ſepulturæ mandor.

Συγκινδυνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſimul periclitor, ſocius ſum periculi. Neutrum. Datiuo. συγκινδυνεύω σοι, tecum me periculis obiecto.

Συγκινέω, ſimul moueo.

Συγκίνησις, commotio.

Συγκιρνᾶσθαι, commiſceri.

Συγκιρνάω, commiſceo. συγκιρνάω inquit Planudes, quod Cicero tempero.

Συγκλάσαντι, confringens, Ariſtoph.

Συγκλάω,inflecto,compreſsius tracto.

Σύγκλεισις,cõmiſsio,coniunctio,concluſio,ſtructura.

Συγκλεισμὸς,οῦ,ὁ,concluſio,anguſtia,obſidio, Nazanz. μετὰ πλὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίας καὶ τὸν πικρὸν συγκλεισμὸν τῶν ἐχθρῶν βεβιασμένων.

Συγκλειστὸς,concluſilis. συγκλειστὸν ἔργον,opus interraſile, cap.7.lib.3.Regum.

Συγκλείω,μ.είσω,π.εικα,claudo,φράττω, obſepio,cõmitto,coniungo,concludo,obſero,arcto.Actiu.

Συγκλέπτης,ου,ὁ,ſocius & particeps furti.

Συγκλεΐζω,μ.ίσω,concludo,includo,implico. συγκεκλεισμένος,concluſus.

Συγκληρονόμος,ου,ὁ,cohæres.

Σύγκληρος τῷ θνητῷ βίῳ, vitæ caducæ conſors eſt, Plutarch.in Opuſc.

Συγκληρόω,μ.ώσω,π.ωκα, ſimul ſortior. δοκεῖ δέ μοι συγκεκληρῶσθαι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη, Ariſtid. ὥσπερ ἀνάγκῃ τινὶ καὶ φύσει συγκεκληρωμένον, Idem.

Συγκλήσαντες,πυκνώσαντες,συναχθέντες,συνασπίσαντες, Thucydides.

Συγκλησία,ας,ἡ, concilium: & dicitur de ſenatoribus: ἐκκλησία verò de populo.

Συγκλητικὸς,οῦ,ὁ,ſenator, Plutarch.in Fabio.

Σύγκλητος,ου,ὁ,ſenatus, ſenatorius ordo, concio. Vnde σύγκλητος βουλὴ, indictiuum concilium, & σύγκλητος ἐκκλησία,conuocata concio & indicta, quæ repentè noua aliqua de cauſa fiebat: contrà νόμιμος ἐκκλησία, legitima cõcio, fixa & ſtata, quæ ter in menſe habebatur. συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν γενομένης, conuocata cõcione ab imperatoribus, Demoſt.i.indicta concione: cui opponitur κυρία,i.ſtata, quæ certis & ſtatutis diebus habetur. vide Suidam. συγκλήτου στρατεύματος,conuocatarum copiarum, (Euripid.

Συγκλινίαι,conuexitates.

Συγκλίνομαι,in toro ſimul cubo.

Συγκλονεῖσθαι,titubare.

Συγκλονέω,μ.ήσω,π.ηκα,concutio.Actiu.

Συγκλόνησις,concuſsio,impulſus.

Σύγκλυδες,vicini, mixti, σύλλεκτοι, colluuies hominum collectanea multitudo apud AEſchin.Socraticũ. συγκλύδων ἀνθρώπων,hominũ conuenarum,i. χυδαίων, Thucyd.

Συγκλύζω,aquis obruo.

Σύγκλυσμα,ατος,τὸ,clyſter.

Συγκλύω,i.conſentio, Sophocl.in Aiace.

Συγκοιμάομαι, ſimul dormio, condormio, ſimul cubo, concumbo, συνέρχομαι. Datiuo.

Συγκοιμήματα, Euripid.

Συγκοιμώμενος,contubernio fruens.

Συγκοίνωνος,ου,ὁ,conſors,particeps. συγκοίνωνος ῥίζης, particeps radicis.

Συγκοίτιον,ου,τὸ,merces pro concubitu.

Σύγκοιτος,ὁ καὶ ἡ, concubitor, qui ſimul cubat, conſors tori,in Epigramm.

Συγκολάζω,ſimul animaduerto in.

Συγκολλᾶσθαι, coaleſcere.

Συγκολλάω,μ.ήσω, ferrumino,conglutino, colligo,cõpono & ſtruo.

Συγκόλλησις,εως,ἡ,conglutinatio.

Συγκολλητὴς,fictor,compoſitor, compactor, conglutinator. Ariſtophan.νεφ. βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς, id eſt, ψευδοπλάστης.

Συγκομιδὴ,ῆς,ἡ,tranſuectio,apportatio, repoſitio fructuum,aceruatio,συνάθροισις, collectio, συλλογή. συγκομιδὴ καρποῦ, fructuum legendorum occupatio,perceptio frugũ. συγκομιδὴν τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, ſic c.12.cõcilii Sardicenſis.

Συγκομίζομαι,colligo, lego,excipio,percipio, adorno. Accuſatiuo.

Συγκομίζω,μ.ίσω,π.ικα,comporto,fructum ex agro domum refero.Actiu.Accuſ.Xenoph. ἔργον τὸ θέρος τούτῳ καὶ συγκομίζοντα καρπούς, &c.i.cõuehentem fruges ſeu fructus collectos. καιρὸς μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε, Nazanzen.in Orat.ſere quando tempus eſt,& collige fructus. Pro ſepelio, Sophocl. ἐᾶν, σὺ φωνῶ τόνδε τὸν πικρὸν χερσὶν μὴ συγκομίζειν, id eſt, μὴ θάπτειν,ne ſepelias, ne colligas cadauer, ne comportes,ad ſepulturam videlicet.

Συγκομιστὴ ῥητίνη, reſina locularis Palladio dicta, quòd in loculis & fictilibus vaſis conueheretur, immunda,aſſulas & lapillos admixtos adhuc habens.

Συγκομιστήρια, τὰ, feſta quibus primæ fruges comportabantur.

Συγκόμιστος ἄρτος, panis eſt inter furfuraceum & ſimilagineum medius, quaſi confuſaneus, Dioſcor.lib.2,cap. 150.Dicitur & αὐτόπυρος,& eſt is panis vnde nihil cribro excuſſum ſit, & omnibus tritici partibus nulla detractione conſtet, quod ipſæ appellationes indicant. Nam αὐτόπυρος, in quo totũ triticum ſit, & συγκόμιστος, in quem ſimul omnia ex tritico ſint collata. Cicero cibarium panem vocat.

Συγκομμάτιον,genus quoddam edulii.

Σύγκομμος,contuſus.

Συγκοπὴ,ῆς,ἡ, conciſio, figura quum aliquid è medio dictionis aufertur. Item affectio ſimilis deliquio. καὶ πάντων ὀξεῖα καὶ ἀθρόα δυνάμεως, i. vniuerſarum virium ruina,vniuerſarum virium proſtratio, quæ toto languente corpore defectu animę,exiguo pulſu venarum,ex tremitatũ corporis perfrictionibus & ſudore indicatur, quæ ſi validior ſit,remedio plerunque caret: ſin ſuperſint vires aliquæ,ei ſuccurritur aliquando. Hæc Marcel.Dioſcorid.Interpres.eius meminit Galen.ad Glauc.

Συγκοπτικὸς,huiuſmodi deliquium inducens.

Συγκόπτομαι,animo liquor. συγκόπτεσθαι, in ſyncopen incidere,Galen:ad Glauc.vbi agitur de remedio,quod his datur,qui ex ſiccitate in ſyncopen labuntur.

Συγκόπτω,μ.όψω,π.οφα,ferio,ſimul cædo,verbero,concido,contundo, pulſo, confringo, diſrumpo, diſcindo. Lucian. πολλαὶ φιλίαι συγκόπτουσι,hoc eſt, vt Cicer.in Catone Maiore loquitur, multæ amicitiæ diſciſſæ potius quàm diſſutæ.

Συγκοσμεῖν,cohoneſtare, Xenoph.

Συγκουφίζω,adiuuo,ſimul leuo. Accuſ.

Συγκραδαίνω,cõcutio,euibro. Ariſtot.de mundo, πολλὰ μέρη συγκραδαίνει πνεῦμα, &c. multis in locis ſpiritus vibrantem motum ciuit.

Σύγκραμα, ατος, τὸ, diluta potio, Ruellius: diluta vini potio,Marcellus: commixtum,Barbarus lib.2.Dioſcorid.& lib.5,cap.118.

Σύγκρασις,εως,ἡ,commixtio, vnio,confuſio, contemperatio,temperatura,temperamentum,neceſsitudo,commercium,coniunctio diuerſæ naturæ, Nazanz.in Orat. de Filio Dei.

Συγκρατέω,ῶ,conſeruo, tueor, συνέχω. Chryſoſt. τὸν ἡμετέραν βίον αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι, vitam noſtram precationes continent.

Σύγκρατον ἀέρι τὸ φῶς,lux aere temperata,lux in aere cõtenta, Nazanz.in Orat.

Συγκρητίζειν,conſpirare,litem componere periculo imminente. à Cretenſibus ſumptum, qui ſemper ſeditioſi ſunt, Etymolog.

Συγκρητισμὸς, ὁ, conſpiratio. Vide in Chil.Eraſm. vocabatur conciliatio quam Cretes poſtquam tempore aliquo diſsidium inter ſe aluiſſent, ac ne ab hoſtibus inuaderentur, metuerent, iniuerunt, ac inter ſe concordiam ſtabilierunt.

Σύγκριμα,coagmentũ, concretio, concrementum, cõpages,& quod concretũ eſt (vt Cicero loquitur) vt mundus. Item comparatio, diſcretio, diſcrimen. τὸ σύγκριμα τοῦ βασιλέως ἰσθανάτου αὐτόν,edictum regis eum morte mulctabat, 1.Macchab.1.

Συγκριματικὸς,ὁ,temperatus.

Συγκρίνομαι,comparor. Et συγκρίνεσθαι πρός τινα, contendere, iudicio experiri, etiam cũ aliquo capitali iudicio diſceptare.

diſceptare. Eſt & συγκρίνεσθαι, coagmentari, concreſcere. συνεκρίθη, concretus eſt, Stephan. Niger apud Plut. in Opuſcul. συνεκρίθη τοῖς φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς σαμίους, ingens amicitia cum Theræis & Samiis contracta eſt, Herodot. vnde συγκρινόμενος, & συγκριθεὶς, cócretus, fact⁹ corpulétior.

Συγκρινόμενα, τὰ, pacta.

Συγκρίνω, μ. ινῶ, π. ικα, comparo, comparationem facio, coerceo, cogo, iudicio colligo, aggrego, confero, cótraho, diſcerno, Ariſtot. lib. 9. Ethic. Accuſat. & Dat. συγκρίνων ἐνύπνια, interpretãs ſomnia, cap. 6. Danielis. ὁ συγκρίνων τὸ ἐνύπνιον, ſomnium interpretãs, cap. 40. Geneſeos. μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν ἵκτορα, ne me tumulo metiaris, in Epigr. τῷ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, aggregandi diſgregãdíſque ratione, Theophr. lib. 6. de cauſis plant. συγκρίνειν πρὸς ἐνδόξους, Ariſtot. in Rhetor.

Σύγκρισις, εως, ἡ, comparatio, aſſimilatio, generatio, mixtio, commixtio, miſcella, coitus contextus, condenſatio, concretio, concrementum. Syncreſis ſiue antitheſis (inquit Rufin.) eſt comparatio rerum atque perſonarum inter ſe contrariarum. σύγκρισις ἐνυπνίου, interpretatio ſomnii, c. 3. Danielis. dicitur ibidem etiã σύγκριμα pro eodem.

Συγκριτικὸς, ἡ, ὁ, comparatiuus, qui congregat.

Συγκροτέω, μ. ήσω, π. ηκα, propriè de fabris effertur ordine modulato incudem tundentibus, cóplodo, applauſu approbo, adorno, inſtruo, concelebro, conſtruo, apparo, como, compono, committo, collido, excito, conflo, auxilior, ſimul adduco, meditor, conſpiro, vt συγκροτεῖν δύναμιν, colligere copias. συνεκρότει τὰς δυνάμεις, Ariſtid. συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορὸν, Demoſt. apparare, adornare. συγκροτῶ συμπόσιον τῶν ἀλεγειτόνων καθ᾽ ἑκάστην, conuiuium vicinorum quotidie compleo, Gaza de Seneɛt. συγκροτεῖν τὼ χεῖρε, Xenoph. συγκροτεῖν τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ ῥίγους, collidere dentes. συγκροτεῖται ὁ ἵππος, Lucian. excitatur & committitur. συγκροτεῖν τὸν πόλεμον, Ariſtid. συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, rebus ad bellum pertinentibus inſtructi & exercitati, Demoſthen. συγκεκροτημένος, omnium applauſu approbatus, concelebratus, compoſitus, inſtructus, Bud. in Epiſt. poſter. ἵππος συγκεκροτημένος apud Lucian. dicitur Agricolæ equitatus inſtructus, Eraſm. equa ſpectatiſsima & excellens. συγκεκροτημένον, ἰσχυροποιημένον, συνεσκευασμένον, cóflatum, coitione & conſenſu multorum adornatum, id eſt, conſenſu communi coactum & comparatum. συγκροτηθεῖσαι ἡμέραι, dies condicta, Bud. in Epiſt. poſter.

Συγκρότημα ποιεῖσθαι, conſpirare, id eſt, facere σύστασιν, coitionem, conſpirationem, concilium inire, Bud. in Epiſt. prior. & poſter.

Συγκροτήσαντες, οἱ, vulgò complices.

Συγκροτισμὸς, conſpiratio.

Σύγκροτος, coniugatus, Euripid. in Androm. σύγκροτον ζεῦγος, conflata ſocietas, i. cónubium, idem Eurip.

Σύγκρουμα, debitum, fœnus.

Συγκρούσιος, ὁ, ὁ, concuſſor, colliſor. συγκρούσιος γέλως, riſus indecorus, qui totum corpus quatit. vide in Chiliad. Eraſm. Syncruſius riſus.

Σύγκρουσις, & Σύγκρουσμος, colliſio. σύγκρουσις πολέμου, Budæus in Epiſt. συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις, aſſiduas offenſiones & contentiones ciuitas habens, Plutarch. in Numa.

Συγκρούω, μ. ούσω, π. ουκα, collido, concutio, παροξύνω, in cóflictum impello. Iſocrat. ἡμᾶς δὲ τοσούτου δέομαι συγκρούειν τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν. Liuius Committere ac profligare bellum dixit pro eodem, i. καθιστάναι τὸν πόλεμον, συμβάλλειν. Et Herodot. συνέκρουον δ᾽ αὐτοὺς, ſimultatem inter eos ciebãt & alebant. Sic Cyprian. Epiſcoporum cohærentem concordiam ſubdola temeritate collidere, hoc eſt, συναράσσειν, περισπᾶν, συγκρούειν. συγκρούειν φίλους φίλοις, amicos amicis collidere, & ad ſeditionem committere, Ariſtot. 5. Politic. Item συγκρούω, collætor. συγκρούσας τὼ χεῖρε, Ariſtoph. manibus plauſum excitans.

Συγκρύπτω, μ. ύψω, π. υφα, abſcondo, ſimul abſcondo. Actiu. Accuſat.

Συγκτάομαι, ſimul paro, mihi vnà ſubigo.

Συγκτερεΐζω, vnà iuxta facio & parento. Apollon. 2. συνεκτερέϊζε δὲ λαός.

Συγκτίσται, duces coloniæ deducendæ.

Συγκυβεύω, vnà alea ludo. συγκυβεύων αὐτῷ, vnà cum eo alea ludo, talorum ludo ſimul incumbo, ſimul teſſeras iacto.

Συγκυκάω, μ. ήσω, π. ηκα, commiſceo. Actiu. Ariſtophan. in Pluto, ὁ Ζεὺς βούλεται ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον, εἰς τὸ βαραθρον ἐμβαλεῖν, in eundem culeum committens, componens, commiſcens.

Συγκυκλῶ, circundo.

Συγκυλινδοῦμαι, volutor. Datiuo iungitur.

Συγκυνάγος, ὁ καὶ ἡ, pro συγκυνηγὸς, Euripid.

Συγκυνηγία, ſimul venor.

Συγκυνηγέτης, ὁ, ὁ, ſimul venans, ſocius venationis.

Συγκύπτω, ſimul inclinor, me inclino, incuruor, proſternor, decumbo, pariter incumbo, Syneſ. Accipitur etiam pro ὑποκύπτειν & κατακύπτειν, & deorſum aſpicere, vt demiſſi ſpiritus homines ſolent toto corpore deflecti in terram & contrahi: cui contrarium eſt ἀνακύπτειν, Gregor. εἰς φῶς. Eſt etiam coire & in vnum contrahi quod hiabat & diſtrahebatur, Xenoph. ἀναβ. 2, Bud. Comment. συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας αἱ ἵπποι, equæ ſeſe colligunt & ſocietate gaudent, Ariſtot. lib. 6. Anim.

Συγκυρέω, μ. ήσω, π. ηκα, contingo, confirmo, aſſequor, congruo, incido, me inſinuo, Neut. abſolut. συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα, fortuitò oblata eſt, Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι, fieri contigit, Idem. τὰ συγκυροῦντα τῆς πόλεων, quæ ad ciuitates pertinent, cap. 25. Numer.

Συγκύρημα, ατος, τὸ, &

Συγκυρεία, ας, ἡ, ſors, caſus, συντύχημα. κατὰ συγκυρίαν, forté. κατὰ συγκυρίαν κατέβαινε, accidit vt deſcenderet, cap. 10. Euang. Lucæ.

Σύγκωλος, ὁ, ſolidus.

Σύγγονος, ὁ, ἡ, germanus.

Συγχάζω, concedo.

Συγχαίρω, gratulor, συνήδομαι, ſimul gaudeo, collætor. Datiuo. συγχαίρω σοι, gaudeo tecum, tibi gratulor. συγχαίρω σοι τούτων, Demoſthen. vide ἐπιχαίρειν in Ammon.

Συγχέαι, turbare, confudiſſe.

Συγχειμάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, cohyberno. Ariſtoph. in Pluto, κατὰ τὰ δεινὰ βαδίζει καὶ ταῦτα συγχειμάζεται, mecum hyemis incommoda ſuſtinebant.

Συγχέω, τὸ συγχύνω, diffundo, labefacto, cóſterno, Valla. σύγχει, πέρθει, λύει, Homer. συγχέας, qui confudit.

Συγχορεύτης, concelebrator, Plato de Legib.

Συγχορεύω, ſimul tripudio.

Συγχορηγέω, μ. ήσω, π. ηκα, confero, ſoluo expenſas.

Σύγχορτος, ὁ, ὁ, vicinus, herbifer, herboſus.

Συγχράομαι, commercium habeo, cómodatò accipio. vide Bayf. de re nauali.

Συγχρωσθεὶς, colliſus, offenſus.

Σύγχρισις, comparatio.

Σύγχρισμα, ατος, τὸ, inunctio, illitus, vnguentű, vnguen, collitio, illitio.

Συγχρίω, illino, vngo, perungo.

Συγχρονίζω, μ. ίσω, π. ικα, contemporaneus ſum, commoror, multum ſum temporis. Neutr. Datiuo.

Συγχρονισμὸς, ὁ, eſt eorum qui concurrunt in idẽ tẽpus.

Σύγχρονος, ὁ, ὁ, æqualis, & (vt ita dicam) contẽporaneus. σύγχρονος αἰῶνος, apud Nonn. id eſt, æternus. Cum Datiuo apud eundem, ἀλλά οἱ σύγχρονον ὄρφνη.

Σύγχυσις, εως, ἡ, confuſio, turbatio, mixtio. σύγχυσις ἡ τῶν ὑδάτων ἰσοῦσα. σύγχυσις ὀφθαλμῶν ἡ ἐκ πληγῆς, oculi ictu cruentati, ſuffuſi ſanguine ex ictu oculi, Dioſcor. lib. 4, cap. 13. σύγχυσις βίου, vitæ perplexitas, Euripid. σύγχυσις dicitur quæ à Quintiliano lib. 8, cap. 2 mixtura verborum. ſpecies eſt hyperbati ex omni parte confuſi: conſternatio

Hermogen.

Συſχωννύω,& Συγχέω,μ.ύσω,π.υκα,confundo,obſcuro, tumultuor,perturbo,in admirationem duco. Actiuum, Accuſatiuo.

Συſχωνεύω,conflo.

Συſχωρέομαι,ῦμαι,& Συſχωρέω,μ.ήσω,π.ηκα,concedo,συνομολογῶ, permitto,locum præbeo, annuo, aſſentior, ὁμονοέω,συμφωνῶ, conuenio, cõcurro, συμβαίνω,συνέρχομαι,συντρέχω,conſentio & aſtipulor,non reclamo,acquieſco,ἀρκοῦμαι,ἀγαπῶ,contentus ſum, me dedo,me cõfero, ἐνδίδωμι, χαρίζομαι, relaxo, remitto, veniam do, comiter & per gratiam indulgeo quippiam & cõdono, Syneſ.Hoc verbum vnũ ex illis eſt, quę in præſenti voce actiua prolata, in Futuro vocem paſſiuam ſortiuntur apud Atticos.Apud Demoſth. enim & Platonem legitur συſχωρήσομαι in Futuro,à συſχωρέω. συſχωρέομαι τοῦτο, vt mihi permittatur, impetro. Bud.Comment.cum Datiuo & Infinit.Chryſoſtom.συſχωρῆσαι δαίμοσιν ἐμβατεύειν εἰς ψυχὰς,dæmonibus in animos irruptionem cõcedere. οὐ συſχωρηθῶμαι τὸ ἀέρι δοῦναι,&c. Nazanz.in Orat.non cõcedo aeri,&c.non aſſentior vt dem aeri.Idem ibidem,ὅσον συſχωρηθῶμεν,quantum nobis condonatur.Idem in Orat. τὸ συſχωρηθὲν συγκεχωρήκασι, conceſſo ceſſerunt,id eſt,condonarunt & remiſerunt.Idem ibidem, ὁ τὸ πλέον παρὰ τοῦ δεσπότου συſχωρηθεὶς, quum tibi plus à Domino ſit remiſſum.Item ibidem,σοὶ μὲν συγχωρηθῆναι τὴν ἁμαρτίαν,tibi peccatum eſſe remiſſum. συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν,commeatum impetrauit,Nazanzen. Idem in Orat. ἵνα πλέον συſχωρηθῶμεν, vt maiori donemur venia,vt maiorem conſequamur remiſsionem. συſχωρούμενοι ἀκούειν,quibus conceſſum eſt audire,Idem Nazanz. συſχωρησόμεθα καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς,in mutuam gratiam redibimus, Thucydid. συſχωρέω σοι τῆς ἡγεμονίας, tibi imperium cedo:ſic Gaza lib.4.Grammat.συſχωρῶ σοι ταῦτα,in his tibi aſſentior, Thucydid. ὅπῃ ἂν συſχωρῇ, id eſt, καθὼς ἂν συſχωρῇ ὁ καιρὸς,quocunque res caderent. συſχωρεῖν ἁμαρτήματα, remittere peccata, Chryſoſt.περὶ ἱερωσ. τὸ συſκεχωρηκὸς, indultum,conceſſum.

Συſχώρημα,ατος,τὸ,&

Συſχώρησις,εως,ἡ,conceſſio,aſſenſus,conſenſus,conſpiratio,abolitio.

Συſχώρησμα τῆς τιμῆς,honoris conceſsio,Plutarchus in Publicola.

Συſχωρητέον,concedendum eſt,fatendum eſt, Plato in Timæo. ἀρχὴ συſχωρητέα οὕτως ἔχειν,concedendum eſt ita ſe habere initium,Lucian.

Συſχωρηθέμενος,venia donatus,cui venia habetur.Eſt etiam in Pand.cuius nomen abolitione principis ex reis exemptum eſt.Inde illud Gregor.in Pentecoſt. ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς οὐχ ἑπτάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συſχωρηθέμενος,toties venia diuinitus donatus,Bud.Comment.

Συſχώσαντες,qui obſtruxerunt,ſubruẽtes,obturantes. Herodot.συſχωσθήτω,obruatur,defodiatur,Nazanz.

Σύδην,celeriter,impetuoſè.

Σύετο,concitabatur.

Συζάω,μ.ήσω,π.ηκα,conuiuo,cõſueſco,familiaritatem habeo: vnde συζῶ, communiter viuere, συνδιάγειν, συμβιοῦν,vitæ conſuetudine ſociari, agere vitã cum aliquo. Datiuo. ταῖς προσευχαῖς συζῶ, precationibus addictum viuere, Chryſoſtom. συνεζηκὼς ἀρετῇ, qui à puero virtutem exercuit. συζῶ πενίᾳ, vitam in paupertate duco. συζῶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ,verſor in ſtudio rerum gerendarum & ſum addictus, Demoſth. συζῶντες ἀλλήλοις, alius cum alio degentes.

Σύζεσον,conferuefacito,Dioſcor.lib.2,cap.94.

Συζεύγνυμι,μ.εύξω,π.ευχα,&

Συζεύγω,coniungo,copulo,committo,connecto,coniugo,eodem iugo iungo.Accuſatiuo. τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, coniugio addictus, coniugalibus vinculis adſtrictus. Baſilius in Epiſt. συνεζευγμένοι στοχασμοὶ, coniunctæ coniecturę, Hermogen.

Σύζευξις,εως,ἡ,coniunctio,coniugium. Plato de Leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι,coniugium inire.

Συζῶ.vide in συζάω.

Συζητεῖν,altercari,diſputare.συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, diſputantes cum Stephano,cap.6.Acto.Apoſt.

Συζήτησις,mutua quæſtio,conquiſitio,diſceptatio,diligens inueſtigatio.

Συζητητὴς,οῦ,ὁ,diſputator.

Συζοφόω,μ.ώσω, ſimul obtenebro, in Epigram.

Σύζυγα,coniugata,coniugalia.

Συζυγεῖς,οἱ,coniuges,mariti,lib.3.Macchab.

Συζυγέντες,coniuncti, cum vxore agentes, Xenoph.in OEconom.

Συζυγῆ ζῶα, animalia coniugii legem ſentientia, Nazanz.in Orat.

Συζυγία,ας,ἡ,coniugium, coniunctio, ſocietas, congeminatio,coniugatio,comparitas. Philo de mundo,τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ μὴ: λευκοῦ γὰρ ὄντος ἀνάγκη καὶ τὸ μέλαν ὑπάρχειν, &c. id eſt, eorum quæ coniugatim contraria ſunt,quæ coniugata ſunt. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία, Ariſtid. συζυγίαι ἐναντιοτήτων, diſſidentium comparationes, Colum.lib.2,cap. 2. κατὰ συζυγίας,coniugatim,coniunctim. συζυγίη πτερύγων, par alarum,in Epigram. συζυγία τροχαϊκὴ, id eſt,trochæus. συζυγίαι ἰαμβικαὶ,i. δίϊαμβοι:ſic Inter pr. Ariſtoph.

Σύζυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,coniunx,compar, coniugalis, maritus, ſeu marita,ὁμόζυγος,quaſi pariter ducens iugum. Pro ſocio. Ariſtop.in Pluto.ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,&c. ſi ſocium quempiam ſumpſero. φῶς μὲν αὐτίκα τῷ δικαίῳ καὶ ἡ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη,Nazanz.in Orat.περὶ τοῦ βαπτίσμ. Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆος,ſum compar patri & æqualis.

Συζυγοῦντα,Cicero coniugata vocat.

Σύζυξ,ὁ,ὁμόζυξ,compar,coniunctus.

Συῆλαι,αἱ,volutabra ſuum,& loca cœnoſa.

Συηνεῖν,inſcitè quippiam agere.

Συήνη,Syene vrbs AEgypti.

Συηνία,ας,ἡ,ruditas,ruſticitas, à ſuibus deductũ. Inde & συηνίας Adiectiuè,αἰσχρὸς,σκαιὸς,ἀμαθής.

Συθεὶς,digreſſus,amotus,Sophocl. συθεὶς ἐξ ἕδρας, Euripid.à ſede motus,excitus:à σεύω.

Σύθεν,impetum fecerunt.

Σύθι,feſtina,ἐλθέ.

Συϊκὸς,ῆ,ὁ,& Σύϊνος,ſuillus,in Epigram.

Σύϊλλος,Suillus, cognomen quorũdam Romanorum à ſuibus dictum, vt καπράριος,à capris,Plut.in Public.

Συκάζω,μ.άσω,π.ακα,calumnior,premo,ficus lego.σῦκα ἐκλέγω,Ariſtoph.Interpr. συκάσαι,ficus colligere, Philoſtrat.in Heroicis.

Συκαλὶς,ίδος,ἡ,ficedula auis, Ariſtot. lib.8.Anim.cap. 3.eadem dicitur ſed diuerſo tempore μελαγκόρυφος,id eſt, atricapilla propter coloris mutationem, Idem Ariſtot. lib.9.de Natura Animal.Legitur & συκαλὶς pro eodem.

Συκαμίνορος,ου,ὁ,ſtultus,μωρός.

Συκαμινέα,ας,ἡ,morus. μορέα ἡ συκαμινέα,morus,Dioſcorid.lib.1,cap.181: vbi alii legũt μορέα ἢ συκαμινέα,morus ſiue ſycaminus. & ita interpretatur Hermol. pro eadem arbore.

Συκάμινον,ου,τὸ,morum, Theophr.lib.6,cap.7.de cauſis plantarum.συκάμινα διδόναι,mora dare in cibatu,Ariſtot. lib.6.Animal.ſic Gaza.

Συκάμινος,ου,ὁ,morus,μορέα. Sycamin⁹ arbor eſt ſui generis,peculiaris Syriæ, quemadmodum indicat Diuus Hieronym.συκάμινος αἰγυπτία, morus AEgyptia, Theop. hiſtor.plant.lib.1.

Συκαμινῶδες,τὸ,morum, Gaza.

Συκασὶς,ſycophanta,delator.

Συκέα,& συκέη,Herodot.&

Συκῆ,ῆς,ἡ,ficus arbor.priori longa. συκῆ μέλαινα, ficus nigra,Dioſcor.lib.1,cap.181.συκῆ ἀγρία, ficus ſylueſtris, caprificus, Barbar. & Marcell.Dioſcor.libr.1,cap.184.

συκῆ

συκῆ ἰνδικὴ, ficus indica, Theophr.lib.1.hiſtor.plant. συκῆ, ficus vocatur ab aliquibus frutex qui & πίνδος, Dioſcor. lib.4,cap.264. Ita etiam dicitur ſpeciespini, lib.3.hiſtoriæ plant. Theophr. vbi Gaza ficus.

Συκὰ, ficus, pro vitio, Dioſcor.lib.2,cap.204. ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκὰς ὀπτηθεῖσαι, &c. tollunt verò ficus aſſati, Ruell. vlcera quos ficus vocant, Marcell. vlcera quę à fici ſimilitudine nominantur, Barbar.

Συκία, ας, ἡ, cucurbitula qua ſanguis exugitur. pro σικύα.

Σύκινος, η, ὁ, ficulnus. Item inutilis, imbecillis: à fragilitate ligni ficulnei. Ariſtoph. in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον, &c. ſi ſocium ſumpſero aliquem debilem. συκίνη γνώμη, Lucian. ficulna mens, debilis, manca, ἀδύνατος, ἀνωφελής.

Σύκιον χλοάοντα, cucumerem virentem, in Epigram.

Συκὶς, ίδος, ἡ, ficus & ficulneum, locus vbi ficus creſcũt.

Συκίτης οἶνος, ſycites vinum, i. ficatum, quod & καταρχίτης οἶνος, Dioſcor.lib.5,cap.32.

Συκοφαντεῖν, adulari.

Συκόβιος, ου, ὁ, ficis viuens. Vocabãtur Sycophantæ hoc nomine Athenis.

Συκολογεῖν, ficus legere, Ariſtophan.

Συκολόγος, ου, ὁ, quaſi ficus numerans, ſiue de ficis loquẽs, ſycophanta.

Συκομορέα, ἡ, & Συκόμορον, ου, τὸ, ſycomorus arbor, & fructus eius. ficus auté eſt Aegyptia prædulcis ſine granis: compoſito nomine ex fico & moro, Plin. & Dioſcorid. authoribus. συκόμορον, ἔνιοι δὲ καὶ τοῦτο συκάμινον λέγουσι, καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ᾽ αὐτῆς καρπὸς συκόμορον, &c. Sycomorum aliqui etiam ſycaminum, id eſt, morum vocant, cuius fructus ſycomorum etiam dicitur, Dioſcor. lib.1, cap.182. διὰ τοῦ συκομόρου, i. ex ſycomoro fit medicamentum, cuius meminit Galenus libro ſecundo ad Glaucon. Et συκομορίτης οἶνος, ſycomorites vinum quod cõficitur ex ſycomoris, Dioſcor.lib.5,cap.24.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus. Dicitur tamẽ de ficu & arbore. Et tamẽ propriè σῦκον ficus matura, vt ἰσχὰς, arefacta, & φήληξ, immatura & ſylueſtris: ὄλυνθος verò, imatura quidẽ, ſed cultiua. σῦκα ἰδίειν, pro τρυφᾷν, Ariſtop. σῦκα ξηρά, caricæ, Plat. de Leg. σῦκον ἐν κύπρῳ, ficus Cypria, Dioſ.l.1.c.183. σῦκον etiam pro morbo, qui eſt hulcus in oculis, quæ & σύκωσις appellatur. Quidã mariſcã appellari putãt, Latiné. Id gen⁹ hulceris Paulus AEgin.lib.3.deſcribit. Σῦκα nominãtur (inquit) eruptiones rotundæ in modum vlcerum, cum quadam ſoliditate rubentes, quas dolor comitatur. Hæ plerunque caput petũt, tametſi etiam in reliquo naſcantur corpore.

Συκόπας, ὁ. vide Sycophanta, in Chiliad. Eraſm. & inferius συκώπας.

Συκοτραγίδης, ου, ὁ, ficuum ſector, ſordidus, auarus.

Συκοπανδίας, ου, ὁ, συκοφάντης.

Συκονεὺς, ὁ. vide Sycophanta in Chiliad. Eraſm. & συκωρὸς infrà.

Συκοφαντέομαι, οῦμαι, calumnia premor, inuidia premor, Xenoph. in OEconom. συκοφαντηθεὶς ἐπ᾽ ἐγκλήμασι, &c. Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ.

Συκοφαντέω, ῶ, ήσω, πέπηκα, calumnior, calumniis circumuenio, defero falſo, accuſo, illudo. Actiuum. Plato lib. 1. de Republ. οἴει γάρ με οὕτω μανῆναι, ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον; id eſt, illudere Thraſimacho. Idem ibidem, πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι, id eſt, peruerte tuis iſtis ſi potes cauillationibus, i. calumnioſè refelle. Hoc verbum non vno ſumitur modo, verùm plerunque ſignificat falſò deferre, & crimẽ data opera impingere, quo nonnihil emolumenti à reo extorqueatur. Interdum ad quancunque fraudem pertinet, vt cap.19. Euangelii Lucæ, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ſi quid aliquem defraudaui.

Συκοφάντημα, τὸ, calumnia.

Συκοφάντης, ου, ὁ, calumniator, ſycophanta, delator, quadruplator, φηλάκτης, ſycophãta fera domeſtica capitalis, Philoſtrat. in Heroicis. συκοφάντης ἐν 30. δραχμαῖς κινδυνεύει, Iſocrat. vide in Chiliad. Eraſm. Plut. τοῦ συκοφάντου γέγονεν ὄνομα φιλονεικῶν μουνῶν, γεγονότος φασὶν. κωλυθείσης γὰρ ἐξάγειν ἀφαιρεῖν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, συκοφάνται ὀνομασθῆναι. Ariſtoph. Interp. præter hanc adhuc aliam huius appellationis cauſam adfert, quẽ conſule ſtatim in initio Pluti. συκοφάντην τῶν ὀνομάτων, verborum ſycophantam, Nazanz. in Orat.

Συκοφάντησμα, ατος, τὸ, accuſatio.

Συκοφαντία, ας, ἡ, calumnia, quę vt habẽt Pandect. Græcæ, trib⁹ fit modis, ἢ γὰρ συκοφαντεῖ τις πλασὰς κατηγορεῖν, ἢ συνειδότως τῆς ἰδίας ἀποδείξεως γίνεται, ἢ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ φυγοδικεῖ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας, &c.

Συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, natura ad calumniandũ propenſus, Lucia. vnde συκοφαντικῶς obſeruare, eſt delatoris quadruplatoríſque more obſeruare, hoc eſt, diligentiſſimé. vide Bud. in annot. in Epiſt.

Συκοφάντρια, ας, ἡ, calumniatrix, Ariſtoph. in Pluto.

Συκοφορεῖν, ficus fero & produco, in Epigram.

Σύκχοι, οἱ, calceamenta Phrygia.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ficui, ficoſus: vnde βλέφαρα συκώδη, lib.1. Dioſcorid. vbi de ficis agit, palpebræ ficoſæ.

Συκών, ῶνος, ὁ, ficetum.

Συκώπας, vel συκώπης, αυδος, ὁ, puerorum modo ficorum ſtudioſus: in ſycophantam Athenienſes iactabant. meli⁹ per ω in medio.

Συκωρὸς, οῦ, ὁ, quaſi ficos obſeruans, ſycophanta. Accipitur nonnunquaum pro ficuum cultore & agricola.

Σύκωσις, εως, ἡ, vitium palpebræ aſperæ & ficoſæ: ſic dictum à fici ſimilitudine, quando caro excreſcit. Fit enim (teſte Galen. in Iſagoge ſua) quum ex interiori parte intumuerint palpebræ, excreuitq; illic carni aliquid ſimile, ex quo difficile mouetur oculus. vide Marcell. libro 1. Dioſcor. Item σύκωσις, ani vitium hulcuſve ex attritu natium, quod mariſcam vocamus & ficum.

Σύλα, ων, ἡ, præda, ſpolium, direptio. Ariſtot. 2. OEconom. εἴ τις σῦλα εἴχεν κατὰ πόλεως, &c. ſi cui ius eſſet rapinę aduerſus ciuitatem. Idem ibidem, περὶ τῶν συλῶν διεδικάσαντο, id eſt, de direptionibus iudicio diſceptarunt.

Συλαγωγέω, ῶ, ήσω, πέπηκα, abigo prædã, ſpolio, denudo.

Συλᾶσθαι λέκτρα, priuari cubilibus, Euripid.

Συλάω, & συλέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, &

Συλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, prædor, ſacrilegio compilo, aufero, furor, deprædor, diripio, tollo, detraho, ſpolio, lædo ac noceo. Homer. Iliad. π. κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσύλα τὰ τεύχεα Ἀχαιῶν. συλῶ τινά τι, hũc ſpolio, ab hoc aufero, Ariſtot. in Rhetor. Heſiod. κύκνον συλήσαντες ἀπ᾽ ὤμων τεύχεα κλυτὰ, Cygnum propriis armis ſpoliantes. vbi duos habet Accuſatiuos. ἐσύλα τόξον, ἰγύμνου, ἐξέβαλε τῆς θήκης, Homer. Iliad. depromebat, extrahebat ex theca. Idem, σύλα πῶμα, id eſt ἀφήρει τῆς ἐλλοθήκης τὸ πῶμα. τεύχεα συλήσειν, σκυλεύσειν, ὅ ἐστι τὰ ὅπλα ἀφελεῖν, Homer. Iliad. συλᾶν τὰ δημόσια, publicum aliquid furor vel depeculor, Plato de Legib. συλᾶν τὰ θεῖα, Idem ibidem, ſacra furari. συλᾶν, violare, Phalar. in Epiſt. ζωὸν συλήσας, in Epigram.

Σύλη, ης, ἡ, & Σύλησις, εως, ἡ, compilatio. σύλησις ἱερῶν, ſacrilegium, Plato de Legib.

Συλητὴς, οῦ, ὁ, compilator.

Συλλαβὴ, ῆς, ἡ, comprehenſio, ſyllaba: ἀπὸ τοῦ λαμβάνω. μόνον οὐκ αὐταῖς ταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, Lucian. tantũ non ipſis ſyllabis dicebant.

Σύλλαβος, ου, ὁ, index libri.

Συλλαλοῦμαι, ſimul loquor, Nazanz.

Συλλαμβάνομαι, & Συλλαμβάνω, μ. ψω, π. φα, comprehendo, id eſt, manu capio, accipio. Accuſat. Ariſtophan. in Pluto, ἅπτεσθαι χαίρειν συλλαβὼν τὴν μείρακα, puellam accipiens. συλλαβὼν τὸ θεσπισθὲν, verba oraculi expendens. συλλαμβάνειν τὸ δίκαιον, capeſſere quod iuſtum eſt, Xenophon. Item comprehendo, id eſt, perſtringo, concludo, conti-

neo: vnde σύλλαβος, index. Inde συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, ad ſupplicium rapere: ſicut Cicero ad Quintum Fratr. Is hominem comprehendit, & in cuſtodiam Epheſi tradidit. συλλαβόμενοι τοὺς νεανίσκους, vbi comprehenderunt adoleſcentes, Plutarchus in Publicola. Item opitulor, adiuuo, συνεργῶ, ſubuenio, ſuccurro, faueo, cōfero, adſum, proſum, auxilior, βοηθέω, aſſentior, ſum adminiſter, συναγωνίζομαι. Cum Datiu. & Genit. συλλαμβάνομαι τούτου, huic aſſentior, Thucyd. συλλαμβάνομαί σοι, te adiuuo, cap. 3. ad Philippenſes. αὐτῷ συλλαμβάνονται, cum adiuuant, Plutar. in Galba. πλεῖστα τοῖς στρατιωτικοῖς συνελάμβανε, plurima cōferebat militibus, id eſt, donabat & ipſe ferebat, Idem ibidem. συλλαμβάνω σοι τοῦ πράγματος, συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου, adſum tibi in certamine, Philoſtrat. in Heroicis. συλλαμβάνει μοι δυσέργων, mihi in arduis auxiliatur operib⁹, Idem ibidem. σύλλαβε μόχθων, eſto mihi ſocius laborum, Eurip. συλλαμβάνει εἰς τὸ φιλεῖσθαι, conducit ad beneuolentiā, Xenophon. Item concipio & κυῶ, id eſt, quum vtrunque ſemen genitale coit ad fœtum faciendum, Ariſtot. de Generibus Anim. Item ſuſcipio. Plato de Legib. 4, χειμῶνος ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν ἢ μή, Bud. Comment.

Συλλαβίζω, ſyllabas iungo, ſyllabas connecto, comprehendo. παῖδας συλλαβίζειν διδάσκω, doceo pueros ſyllabas nectere, Lucian.

*Συλλαλούμενος καὶ συνακουόμενος, apud Nazan. συλλαλούμενοι dicuntur de quibus ſimul erat ſermo.

Συλλάνιος Ζεύς, Syllanius Iupiter: & συλλανία Ἀθηνᾶ, Syllania Minerua dicitur in Lycurgo Plutarch. in oraculo dato à Pythia ipſi Lycurgo.

Σύλλαξις, commercium, contractus, commutatio, Plato de Legibus.

Συλλάω, diripio. apud Herodotum tamen alicubi per vnicum λ.

Συλλεγείς, collectus, contractus, frequens.

Συλλεγῇ, collectus ſit.

Συλλέγομαι, colligo, comparo, quæro. Ariſtophan. ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι. συλλέγομαι βίον, victum colligo. Item συλλογίζομαι hoc eſt, ratiocinor, rationem alicuius rei gerendæ vel explicandæ ineo, certis argumentis colligo & conſtituo. Item conuenio, frequens venio, confluo, colligor, congregor. Plato Epiſt. 7, οἱ στρατιῶται ξυνελέγησαν ἀθρόοι, vnum in locum ſunt coacti.

Συλλέγω, μ. λέξω, π. λεχα, idem, hoc eſt, percipio & colligo, decerpo, demeto, glomero, cōmiſceo, συναθροίζω, cogo, congrego, contraho, συνάγω, conuoco, Actiu. Accuſ.

Συλλείβω, μ. είψω, π. ειφα, ſtillo, fluo, Neutr.

Συλλειόω, contero.

Συλλειτουργῶ σοι, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. &

Σύλλεκτρος, ου, ὁ, eodem in loco cubans, Lucia. corriualis, coniunx, in Epigram.

Σύλλεξις, εως, ἡ, collectio, congreſſus, commixtio, copulatio, Plato.

*Συλλειτουργός, Theocrit. in Eccleſiaſt. hiſtoria, identidem pro eodem fungente ſacerdotio: ſic inter ſeſe vocabant Epiſcopi.

Συλλήβδην, collectim, ſimul, cōprehenſim, ad ſummam, ſtrictim, ſuccinctè, ſummatim. Ariſtot. de mundo, συλλήβδην δὲ τὸ ἐν ἀέρι, &c. id eſt, denique, in ſumma verò, breuiter. Plato de Republ. ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δὴ οἱ δίκαιοι ἄδικοι ἢ καὶ ξυλλήβδην, ἀρετῇ οἱ ἀγαθοὶ κακοὺς δύναν) ποιεῖν, aut denique & συλλήβδην εἰπεῖν, id eſt, vt in ſumma dicam, Idem de Legib.

Σύλλημμα, τὸ, collectio. σύλλημμα περὶ τὴν ὀσφὺν, circa lumbos aſtricto, Marcell. lib. 8. Dioſcor. cap. 1.

Συλληπτέον, ſubueniendum. συλληπτέον τῷ σώματι, corpori ſubueniendum., Gaza de Senect.

Συλληπτικὸς, ἡ, qui concipere poteſt, collectiuus.

Συλλήπτρια, adiutrix. Xenoph. ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων.

Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, adiutor, συναγωνιστής, Xenop. ἀγαθοῦ σοι γεγονὼς συλλήπτωρ, boni ſum tibi adiutor.

Συλληρεῖν, nugari.

Συλληφθῆναι, conceptum eſſe.

Συλλήψεσθαι, adiutorem fore, auxilio futurū, Thucyd.

Σύλληψις, εως, ἡ, collectio, comprehenſio, cōplexio, concluſio, conceptio, conceptus, amplexus, complexus. ἀγανακτῶ πρὸς τὴν σύλληψιν, nolo capere, Chryſoſtom. de officio Epiſcop. ξύλληψιν ἐποιοῦντο, comprehenderūt, Thucydid. Item σύλληψις, ſubſidium, auxilium. Syllepſis (inquit Ruſin.) Latinè correptio. Eſt quum duabus diuerſiſq; ſententiis & rebus vnum datur verbū minimè vtriſq; conueniens: vt, Incluſos vtero Danaos, & pinea furtim Laxat clauſtra Sinon. σύλληψις per genera eſt apud Terent. in Andria, Vtinam aut hic ſurd⁹, aut hæc muta facta ſit. Ibidē, Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit? &c. Nā quia ſcelus ſceleſtus intelligitur, qui ſubiunxit non quod, & ad intellectum non ad verba redegit. ſit etiam ſyllepſis per numeros, Vergil. Pars in fruſta ſecant: hæc Donat.

Συλλογεὺς, έως, ὁ, collector, coactor indictionalis, qui alio nomine ἐκλογεὺς, & interdum ἀγύρτης dicebatur.

Συλλογέω, μ. ήσω, congrego.

Συλλογὴ, ῆς, ἡ, congregatio, collectio, delectus.

* Συλλογίζομαι, & Συλλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, computo, concludo, ratiocinor, cogito, conſydero, comprehendo, ratione complector, rationem ſubduco, ſubducta ratione colligo, diſſero, diſputo, argumentis comprobo. συλλογίζομαι τὸ καθόλου, infero concluſionem vniuerſalem.

Συλλογιμαῖος, α, ὁ καὶ ἡ, collectitius, collectaneus.

Συλλογισμὸς, οῦ, ὁ, computatio, penſatio, ratiocinatio, ratiocinatiuum vel collectiuum, Quintil. Interpr. Quid ſit Syllogiſmus vide apud Gellium lib. 5, cap. 26. συλλογισμὸς ἐριστικὸς, ratiocinatio pugnax.

Συλλογιστικὸς, ἡ, ὁ, rationalis. huius oppoſitum eſt ἀσυλλόγιστος. συλλογιστικὴ πρότασις, ratiocinandi propoſitio. συλλογιστικὸν ἐνθύμημα, Interpr. Hermogen.

Σύλλογος, ου, ὁ, hominum frequētia, conuentus, circulus ille colloquentium, coitio, cōcilium, iudicium, συνέδριον, conceſſus, & συνάρχοντες, id eſt, collegium, vt augurum. σύλλογον ποιῶ, aduoco concionem, cōcilium cogo, Valla. σύλλογος ἔκκλητος, i. concilium. σύλλογον ποιεῖσθαι, cœtum habere, habere ſeu facere conuentus, Plato de Legib. σύλλογον συλλέγειν, comitia habere, Idem ibidem.

Συλλούω, colluo.

Συλλοχία, ας, ἡ, cœtus, congeries, congregatio, ἄθροισμα, metaphoricè apud Hippocr.

Συλλοχίζειν, decuriare, συνιστάναι, id eſt, factioſè cogere, καταλοχίζειν, κατατάσσειν, συγκροτεῖν, διαλάττειν, Bud. in annotat. in Epiſt. συλλελοχισμένη δύναμις εἰς ἑκατοντάδας, manus in cēturias inſtructa, Plut. in Romulo.

Συλλοχισμὸς, ὁ. vide in Append. de vocab. milit.

Συλλυπέομαι, οῦμαι, condoleo, condoleſco, ſimul mœreo. συλλυπούμενοι τῷ πάθει, miſerantes calamitatem. συλλυπηθησόμενος, vnà lucturus.

Συλλύω, διαλύω, χωρίζω, Sophocl. εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, i. diremptururus. συλλύεσθαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις, omnibus quæ iuſta ſunt conſentire, cap. 11. lib. 2. Macch. συνελύθη, reconciliatus eſt, cap. 13. ibidem.

Συλοικὸς, ἡ, inſulſus, ineptus.

Σύλον, ου, τὸ, pignus, ἐνέχυρον.

Συμβαίνω, μ. βήσομαι, π. βηκα, contingo, accido, conuenio, ſum conſentaneus, in concordiam eo, cōuentionē ineo, contraho, pacifico, tranſigo, facio fœdus, ὁμολογῶ, συμφωνῶ, Neutr. Datiuo. ξυνέβαινεν αὐτῷ καταφεύγειν εἰς τὸν λόγον ἀτοπώτατον, ei contigit vt ad abſurdiſsimam rationem confugeret, Plut. in Camill. Idem ibidem, αὐτοῖς συνέτυχε παρ' ὀλίγον ἐλθόντας ἀπολέσθαι, eis contigit vt propemodū interierint, in vltimum vitæ periculum ſunt adducti. ὡς συνέβαινεν ἑκάστῳ τὰ λύτρα, Dem. συμβαίνει πρᾶγμα ἀναγκαῖον, i. γίγνεται, συμβαίνει λεγόμενα, &c. Plato de Legib. συμβαίνει περὶ τὸν

μείζω φαίνεσθαι, vſu venit vt his maiora lucra videãtur. συμβαίνει γίνεσθαι, Pl de Leg. vſu venit vt ſit, i. fit vt ſit. συμβαίνει δεῖσθαι, fit vt indigeat, Demoſt. τότε κακῶς ἀκούειν καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν φάβιον, tunc malè audire & contẽptui eſſe Fabio contigit, Plutar. in Fabio. συμβαίνειν, effici, oriri, conſequi, vt συμβαίνειν ἄτοπα, ſequi abſurda & incommoda. συμβαίνειν τῇ συγκρίσει, cadere & conuenire in comparationem. κοινῇ ξυνέβη μοι dixit Ariſtophan. pro inter nos conuenit, ὁμονοοῦμεν, συνέβησαν τοῖς ἐκείνοις, cum illis depacti ſunt, Thucydid. Et συμβαίνειν πρὸς τοὺς ἐκείνους, cum illis tranſigere, Idem συνέβησαν πρὸς τοὺς λακεδαιμονίους, acceperunt à Lacedæmoniis oblatam conditionem, Idem. συνέβησαν καθ᾽ ὁμολογίαν, deditionem fecerunt, Idem Thucyd. συμβῆναι τὰ πλείω, vlteriorem conuentionem fieri, apud eundem. συμβῆναι, pro congredi, & ſimul ire, Sophocl. ὃν οὐδαμοῦ φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί, quem nuſquàm dicis pedem cõtuliſſe. συμβῆναι γενόμενον, eueniſſe, euaſiſſe, factum eſſe, Plato Epiſt. 7. ὁ πρῶτος δὲ χρόνος τῆς εἰς σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημίας, διὰ πάντα ταῦτα ξυνέβη γενόμενος, primùm quidem tempus mei in Siciliam aduentus per hæc omnia traductum eſt. Idem ibidem, τὸ σμικρὸν τοῦτο, μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γενόμενον, id eſt, fit. τὸ συμβαῖνον, euẽtus, id quod accidit, Demoſth. τὰ συμβαίνοντα, caſus, euenta, Gaza. Dicuntur & τὰ γενόμενα. ἀλλήλοις συμβαίνοντα, inter ſeſe conuenientia, Plutar. in Numa.

Συμβακχεύω, debacchor, cum aliis inſanio.

Συμβάλλομαι, cõfero, adiuuo, adiicio, conduco, me accomodo, eodem accedo, tueor, ſum ex viu. Depon. συμβάλλεται ποδαγρικοῖς, prodeſt podagricis, Dioſcor. lib. 5, capite 116. Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl. ἶρις καὶ ὕσσωπος συμβάλλεται πλευριτικοῖς, Iris & hyſſopum conferunt ad laterum dolores. Idem lib. 2, ἔχομεν ἐν τῷ κατιέναι τὸ βάρος τοῦ σώματος συμβαλλόμενον τῇ κάτω φορᾷ, id eſt, pondus corporis iuuans vt pronius deferamur. Idem lib. 1, καὶ τὸν κύνα φασὶ τὸ ἄστρον συμβάλλεσθαι κατά τινα ἀπόρροιαν τοῖς κυσὶ πρὸς τὴν λύσσαν, dicunt etiã ſydus caniculæ rabiem canibus per delibationem quandam cæleſtem atque influentiam emoliri: ſic Gaza, id eſt, momentum afferre ad rabiem. Plato libro 1. de Republ. μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις συμβάλλεται, in hoc multùm confert nummorum poſſeſſio. συμβάλλομαι τοῦτο εἰς ἀρετὴν, id confero ad virtutem, Plato de Legib. ἐς πλῆθος οἱ συμβάλλεται, ei ad incrementum confert, Herodot. συμβάλλεται πρὸς τὸ λανθάνειν, Xenophon, conducit ad. οὐδὲν ἂν συμβάλοιτο τηλικαύτη δύναμις πρὸς τὸν χρηματισμὸν, &c. Iſocrat. nihil adferat ſeu cõferat, &c. συμβαλόμενος μεγίστην αὐτῷ δύναμιν, qui ei maximo fuit adiumẽto, Idem in Euagora. συμβάλλεσθαι αὐτοῖς, eos adiuuare, c. 5. Euang. Lucæ. ὁλκάδα οἱ συμβάλλεσθαι, mittere ei onerariã nauem, Herodot. Item συμβάλλομαι, colligo, dico, occurro, ἀπαντῶ, prælium conſero. συμβάλλομαι γνώμην, ſententiam dico. συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plutarch. in Fabio. vbi Guarinus, veram ratus philoſophorum ſententiam. puto etiam poſſe exponi, animo voluẽs, &c. συμβαλλόμενος ἐπὶ δακτύλων τοὺς μῆνας, menſes in digitos deducens. συμβαλλόμενος πόλεμος, commiſſum bellum, Bud. in Epiſt. poſter.

Συμβάλλω, coeo, cõmittor, coniungo, commiſceor, copulor, συνάπτω, συῤῥέω, vt venæ & confluentes, Ariſtot. & Theophraſt. συμβάλλει εἰς ταυτὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει, cum altero oculo coit, Gaza ex Problem. Ariſtot. ſect. 3. Itẽ committo, colliſo, confligo. Plutar. συνέβαλον τὰς δυνάμεις, acies inſtructas ad prælium commiſerunt. Et in hac ſignificatione aliquando abſolutè ponitur, Iſocrat. Homer. cum Accuſatiuo & Infinit. Iliad. γ, αὐτὰρ ἐμὲ ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον μενέλαον συμβάλετ᾽ ἀμφ᾽ ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. συνέβαλον αὐτῷ, conflictabantur cum eo, cap. 17. Actor. Apoſt. id eſt, congrediebantur ſiue committebant cum eo. Id verbum ſignificat cõſerere manus in bello, adoriri, prælio congredi, collatis ſignis dimicare, prælio dimicare, infeſtus ſignis inferri in. συμβάλλω πρός σε, cõfligo tecum, Iſocrat. Item colliſo, hoc eſt, inimicitiam inter duos & diſcordiam rixámq; concito, συγκρούω, vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xenoph. παιδ. 6. Itẽ confero & contendo, comparóque. Aliquando pro μεταδίδωμι καὶ χρῶ. Item coniecto, coniicio, coniectura cõſequor, interpretor, vt συμβάλλειν ἐνύπνιον. Cebes Thebanus, δι᾽ ἑρμηνέως συμβαλλόμεθα τὰ λεγόμενα, id eſt, per interpretẽ quæ dicuntur intellectu aſſequimur. συμβάλλειν τὰς φύσεις, naturas coniicere, coniectura conſequi, Dioſcor. lib. 5, cap. 46. Item compono, cõiungo, commiſceo, συμπλέκω, συμμίσγω, admoneo, congredior, colloquor, commercium habeo, occurro, συναντάω, paciſcor, & contractus conuentáque ineo, συναλλάττω, Demoſten. & Iſocrat. συμβάλλοντες ἀλλήλοις, congredientes inuicem, Theophraſt. lib. 5, cap. 5. de cauſ. plant. συμβάλλω σοι λόγους, tecum colloquor, Euripid. συμβάλλω συμβόλαια, pacta tracto, Plato de Legib. συμβάλλειν δεξιὰς inter ſe dextras iungẽre, Euripid. συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας, ſerere legumina in noualibus, Theophraſtus libro tertio de cauſis plant. συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος, ex prato coronam contexo, Philoſtrat. in Heroicis: ſic Niger. συμβάλλω σοι ἀγῶνα, tecum certo, Euripid. συμβάλλειν ἔχθραν τινὶ, contrahere alicuius inimicitias, Idem. συμβάλλειν ἔριν, contentionem inter ſe exercere, Idem Euripid. συμβάλλειν ἔπη, verbis pariter inceſſere, Sophocles. ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά, viro ignoſco audienti maledicta, conferre cõuitia.

Συμβλητὰ, ſunt coacta per ſe velleris implexu potius quàm textu condita: ſic dicũtur velut vndæ in textis: à verbo συμβάλλω. vide Hermol. lib. 8. Plin. cap. 48.

Σύμβαμα, τὸ, accidens, propoſitio ex nomine & verbo perfectam ſententiam reddens, vt Socrates ambulat.

Sed παρασύμβαμα ex nomine & & verbo imperfecta oratio, vt σωκράτει μέλει. συμβάματα quæ ſint, vide Gazam lib. 4. & Suidam in dictione σύμβαμα, & κατηγόρημα.

Συμβὰν, fortè, quum accidiſſet. Participium eſt verbi imperſon. συμβαίνει.

Συμβὰς, άντος, qui euenit ſeu contigit. Xenoph. πολέμου κακοῦ συμβάντος αἴτιος, aduerſi belli author. συμβάντες καιροὶ, incidentia tempora, oblata, Demoſth. τὸ συμβὰν ἀπὸ τῆς τύχης, Idem.

Συμβατείοντα ἐφιέμενον συμβῆναι, Thucydid. affectantem conuentionem.

Συμβασιλεύω, μ. εύσω, π. ἔκα, ſimul impero, ſimul regno. ſum regni ſocius.

Σύμβασις, ἡ, concordia, conuenientia, colloquium, ὁμολογία, conuentio, conuentum, pacificatio, deditio, conditio deditionis, amicitia, pactio, pactum, fœdus, ſæpius apud Ioſephum. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, acceperunt conditionem, Thucyd. initio 2. σύμβασιν ποιοῦμαι, ineo pactionem, in concordiam duco, Idem lib. 3.

Συμβαστάζω, confero, comparo, cap. 18. Iob.

Συμβατήριος, ου, ὁ, paciſcibilis, commodus ad pacta. συμβατήριοι λόγοι, ſermones de paciſcendo, Thucydid.

Συμβατικὸς, ἡ, ὸ, cõueniens ad pacta, paciſcibilis, ad conuentionem pertinens, ad conuentionem faciens ſiue pactionem. συμβατικοὶ λόγοι, verba quæ de componenda pace fiunt, Plutar. in Camillo. συμβατικὸν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, nihil de conuentione reſpondit, Thucyd. συμβατικῶς ἔχει πρὸς ἡμᾶς καὶ φιλικῶς, Gregor. Nazanz. in Epiſt.

Συμβέβηκε, accidit, accidens eſt, Nazanz. in Orat.

Συμβεβηκὸς, τὸ, accidens, caſus, euẽtus fortuitus, fortuita & aduentitia ratio. vide Porphyr. in quinque vocib' conſecutio dici poteſt, hoc eſt, qualitas quæ ſequitur ea quæ per ſe ſtant, i. ſubſtantias. Cicero, Cõſecutio tractatur, quum quid quanq; rem ſequatur, inquiritur. τὸ πολλοῖς συμβεβηκὸς, quod multis contigit, Xenoph. συμβεβηκὸς ἂν εἴη, &c. contigerit, Demoſth. τὰ κατὰ συμβεβηκὸς, quæ temerè & caſu eueniunt. Et τὰ συμβεβηκότα τὰ τυχόντα, dicuntur à Lucretio euenta, à Cicerone nonnunquàm rerum attributa.

Συμβεβηκότως, per accidens. hoc Aduerbio vtitur Nicomachus lib. 1. Arith.

Συμβεβιασμένα, ſimul per vim occupata, Demoſt.

Συμβεβληκότες τὰ βλέφαρα, habentes compreſſas palpebras, Ariſtot. lib. 3. Anim.

Σύμβημα, ατος, τὸ, euentus, Bud. in Epiſt. poſter.

Συμβῆναι. vide in Συμβαίνω.

Συμβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, coniecto, ex collatione aliquorũ doceo, & probo, & conijcio, certior fio, affirmo. συμβιβάσει αὐτόν, Paul. cap. 2. Epiſt. ad Corin. vbi Vulgarius exponit διορθώσει, id eſt, corriget vel corripiet. Eraſ. vertit, Conſilium dabitur ei, in textu: in annotat. vero, Inſtruet eum aut docebit. Item compono, compagino, conglutino, compingo, coagmento, accomodo, ad cohærentiam adduco, concilio, ad amicitiam fœdúſque adduco. συνεβιβάσθησαν, pacti ſunt, conuenerũt. συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοις, de his tranſactum eſſe, Thucydid.

Συμβιβασθεὶς, compactus, connexus, in morem membrorum vnius corporis cohærentium aptè inter ſe.

Συμβιβασις, εως, ἡ, inſtructio, affirmatio.

Συμβιβασμὸς, pactum, tranſactio, cõcordia, in Pand.

Συμβιβαστικὸν, cõfirmatio vt fœderis, & ſocietas faciendi fœderis. συμβιβαστικὸν πᾶν, quiuis contractus, quodcunque fœdus, pacificatorium, Plutar. in Alcibiade.

Συμβιβῶ, inſtruam, docebo.

Σύμβιος, ου, ὁ, συμβιώτης.

Συμβιόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſimul viuo. Neutr. Datiuo. Item cum Præpoſit. μετὰ & Genit. Cebes Theban. μετὰ τούτων συμβιοῦ πημαινόμενος.

Συμβιῶν, ſimul viuens, conſueſcens.

Συμβίωσις, εως, ἡ, conuictus, vitæ conſuetudo, contubernium, conuiuium, Gaza de Senect.

Συμβιωτέον, ſimul viuendum eſt.

Συμβιώτης, ου, ὁ, conuictor, contubernalis, ſimul viuens, conuiua.

Συμβλαστικὸς ἀὴρ, aer ad germinandum iuuans, Theoph. lib. 2, cap. 4. de cauſ. plant.

Συμβληθῆναι, comparari. Datiuo.

Σύμβλημα, ατος, τὸ, peſſulus, ſolidatio, cap. 42. Eſaię.

Συμβλήμενος, obuius factus, συναντήσας, Odyſ. ε, pro συμβεβλημένος: à σύμβλημαι, pro συμβέβλημαι. legitur & σύμβλητο pro occurrebat, lib. 1. Argon. Apollon. ἔνθ' αὐτῷ σύμβλητο. & apud Homerum, σύμβληντο βασιλῆες, pro συνελήλυθεσαν.

Σύμβλησις, compago, cap. 26. Exodi.

Συμβλητικὸν δὲ πρὸς φαντασίαν, facit ad viſionem, Gaza.

Συμβλητὸς, conferendus, comparabilis & commutabilis: vnde Ariſtot. accipit συμβλητὸν, & ἀσύμβλητον pro eodem. Lucian. οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, cum noſtris viribus non comparandam.

Συμβοήθεια, ἡ, mutuum auxilium, Thucyd.

Συμβοηθέω, mutuò ſum auxilio, mutuò auxilia mitto, ſuppetias gero, vnà adiuuo, ad opem præſidiúmque concurro. συμβοηθῶ πρὸς αὐτοὺς, eis ſimul auxilio aduenio, ſimul mitto auxilia ad eos: ſic Interpr. Thucydid.

Συμβοηθοὶ, auxiliares.

Συμβολαιογράφος, vel συμβολαιογράφος, ου, ὁ, notarius, qui cõtractus ſcribit, in Pandect.

Συμβόλαιον, ου, τὸ, commercium, pactum, contractus, cõuentio, conuentum, argumentum contractus, res cõtracta, κοινώνημα exponitur à Platone lib. 1. de Republ. vnde συμβολαίου δίκη, controuerſia, vel iudiciũ de pacto & contractu. ἐν συμβολαίαις δίκαις, in rebus contrahẽdis & in iudiciis, Thucydid. δίκαι περὶ συμβολαίων, controuerſię de pactis, Ariſtot. in Politic. συμβόλαια διαλύειν, perſoluere pactam pecuniam, Idem lib. 3. Polit. cap. 1. ſic Aretin. κοινωνικὸν συμβόλαιον, ſocietas & commercium, Plut. in Romulo. συμβολαίων βεβαίωσις, tabularum ſtabilitas, Idem in Solone. συμβόλαια & δικαιώματα, pro eodem accipiuntur, inſtrumenta & iudicia & probatorię ſyngraphæ, veluti teſtium, in Pandect.

Σ Υ

Συμβολαιτεύω, paciſcor, contraho, συναλλάττω.

Συμβολεὺς, έως, ὁ, inſtrumẽtũ quo piſcatores retia texũt.

Συμβολὴ, ῆς, ἡ, coniunctio, connexio, nexus, compago, commiſſura, adaptatio, ἅρμοσις, vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, oſſium iuncturæ, Plato in Timæo. συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων, id eſt, nonnullæ literæ labris comprimuntur, Ariſtot. lib. 2. de part. Anim. Itẽ cõgreſſio, congreſſus, conflictus belli, cõflictio præliaris, pugna, excurſio, prælium, commiſſio, id eſt, partium comparatio ad pugnam, acies collata, certamen. συμβολὴ τοῦ πολέμου, Bud. in Epiſt. poſter. i. σύρραξις, cõmiſſio belli, quũ tam bellũ eſt commiſſum. Item συμβολὴ, cõfluens fluuiorum, apud Strabonem lib. 4. Item coniectura, conſilium, vtilitas: inductio etiam dicitur, Bud. in Pandect. Item collecta, collatitia cœna, ἔρανος: vnde fit ἀσύμβολον, τὸ δίχα ἐράνου, καὶ τὸ δωρεάν, apud Athen. συμβολὴ, eſt collatio que à ſingulis in commune confertur: vnde ἀσύμβολοι dicti qui non conferunt in medium, Bud. in Epiſt. poſter. ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν, ex ſymbolo conuiuium comparare ſeu celebrare, in Canone 54. Concil. Laodicenſis.

Συμβολὴν, τὴν, ſtipem.

Συμβολικὴ, ῆς, ἡ, cõnexio, copulatio, vt στοιχείων συμβολικὴ, connexio & copulatio elementorum, vt ſyllabarum Grammaticis.

Συμβολικὸς, οῦ, ὁ, coniecturalis, allegoricus & ænigmaticus. Inde Theologia συμβολικὴ eſt, quæ in ſacramẽtis implicita eſt hodie in Eccleſia, vt olim in ceremoniis legalibus fuit. Ea & τελεστικὴ, & μυστικὴ appellatur: differtque à philoſophica theologia, quæ verſatur in theoria, & rerũ diuinarum commentatione. Hæc dicitur quoque ἐποπτικὴ & ἀποδεικτικὴ, Bud. Comment.

Συμβολικῶς, cõiecturaliter, id eſt, per comparationem præteritorum & futurorum.

Συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ, cap. 21. Deuteron. comeſſationibus vacat, & luxuriæ atque conuiuiis.

Σύμβολον, ου, τὸ, ſymbolum, nota à Cicer. in Topicis dicitur, ſignũ: Celſus indicia mortis notas vocat. ἦν δὲ τοῦ καιροῦ τῆς ἐπιχειρήσεως σύμβολον, erat ſignum aggrediendæ rei opportunitatem adeſſe, Plutar. in Romulo. Item ſignum militare, σύνθημα, teſſera bellica, Eurip. de ſymbolo belli, Interpr. Thucydid. Et σύμβολα interdum inſignia, id eſt, παράσημα, Herodia. σύμβολα χρύσεα, aurea inſignia, Lucia. σύμβολα nominat Ariſtid. oleam Mineruæ, & ῥίζαν, Neptuni. Item σύμβολον, ſignificatio, indiciũ, argumentum, coniectura, omen, augurium, σήμειον, portentum. σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς συνηθείας, argumentum & indicium facere & coniecturam, Demoſthen. τὴν τέχνην τὴν περὶ συμβόλων ἀναιροῦντες, artem conijciendi reſcindentes, Plut. in Pericle. Xenoph. 1. Comment. οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. Itẽ ἔρανος & collatio, Hieronymo Interprete, Eſt autem, inquit, collatio ſermonum ſicut in cõuiuiis ſolet: eſt & pecuniarum ſiue aliarum rerum, vt c. 23. Prouerb. vacantes potibus & dantes ſymbola conſumentur. (vbi tamen in Græco codice συμβολὰς generis Fœmin. legitur.) Symbolum autem dare eſt ſicut vnuſquiſq; ſolet pro parte ſua cibos ad veſcendum, ita in ſermone verba conferre. σύμβολον Lucianus alicubi accepit pro eo in quo ſcribũtur nomina, id eſt, pro libello: nam ibidem vocat βιβλίον. Græci etiam ſymbolum annulum appellant, Plin. lib. 33, cap. 1. Dicuntur quoque hoc nomine teſſeræ quædam, quæ dantur publicè à ciuitatibus quibuſdam hominibus ſibi amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, Lyſ. Sic hodie vocari poſſunt teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybicas vocant, quaſi ad permutandam pecuniã externã inſtitutas. Aliquando accipitur ἀντὶ τοῦ τμῆμα, quaſi teſſera & fruſtum abſciſſum, commiſſura. Plato in Sympoſio, Συμβολὰ Pythagorica dicta ſunt quædam quaſi ænigmata, ſignificantia rem aliquam occultam & reconditam, quæ etiam συνθήματα, & ἀλληγορήματα dicuntur.

Σύμβολος, ὁ, Maſcul.generis: ſicut σύμβολον pro omine quoque ponitur apud Syneſ. ἵνα μοι τοῦ γυμφίου σύμβολος ἀπαίσιος ἦ ... Sic autem dicitur, vt ἀνάλογος, ἀνάλογος, μετάμελος, & ſymbolus vel ſymbolum Latinis. Item incidens, obuius.

Σύμβοτος, ὁ, ὁ, compaſcuus, συνήθης.

Συμβούλευμα, ατος, τὸ, conſilium.

Συμβουλεύομαι, conſilium habeo, conſulto & delibero cum aliquo, conſulo aliquem, peto conſilium, conſilium ineo. συμβουλεύομαί σοι, id eſt, ἀνακοινοῦμαι, & συσκέπτομαι, συμπραγματεύομαι, tecum commentor de re aliqua, te conſulo, Plato in Epiſt. συμβουλεύω autem, do conſiliũ, Ibidem. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ, te in conſilium adhibeo, abs te conſilium peto, Ariſtoph. συμβουλεύεταί μοι, me conſulis, Herodot. Plato Epiſt. 7, ὅταν τίς μοι ξυμβουλεύηται περί τινος τῶν μεγίστων, &c. quum quis me cõſulit de re quapiam maxima. ὅταν ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι, Iſocrat. quum ſuper tuis rebus quenquam in conſilium tibi adhibiturus es ſeu conſulturus es, &c. συμβουλεύεσθαί τι τῶν συμφερόντων, conſilium haberi de quopiam eorum quę proſunt. Plato Epiſt. 7. καὶ μὴν κατὰ τὸν ὀρθὸν τρόπον ὁδὸν τῆς πολιτείας, ξυμβουλεύει τό τι τῶν συμφερόντων, τοῦ ... ἔχοντας τὸ τοῖς τοιούτοις ξυμβουλεύειν.

Συμβούλευσις, συμβουλή.

Συμβουλευτέος, conſulendus, conſilio agitandus.

Συμβουλευτικὸς, eſt oratio conſultoria, in qua cõſilium datur alicui.

Συμβουλευτικὸς νόμος, lex quæ conſulat, Plato de Legib. συμβουλευτικὰ ἰδέα, Hermog. genus deliberatiuum.

Συμβουλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, conſulo, i. do conſilium, moneo, ſuadeo, πείθω, hortor, προτρέπω. Neutr. Datiuo iung. vt συμβουλεύω σοι, ſum author. & εἰσηγοῦμαι. Xen. ἀεὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώποις ξυμβουλεύειν. συμβουλεύω ἀεὶ καλῶν, Plato de Legibus, præcipere. συμβουλεύω μοι ποιεῖν, Demoſt. Iſocrat. cum Datiuo & Accuſat. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας, &c. quæ liberis tuis conſuleres. συμβουλεύω συμβουλὴν, do conſilium. Dion in Epiſt. ad Perdiccam in Epiſt. Platonis, δίκαιος δ' εἰμὶ καὶ ξενικὴν καὶ ἱερὰν συμβουλὴν λεγομένην συμβουλεύειν περί τε τῶν ἄλλων, καὶ ὡς Εὐφραίῳ δεῖ τι νῦν χρῆσθαι, debeo verò & hoſpitale & quod ſacrum dicitur conſilium dare, & de aliis rebus, & quemadmodum Euphręo te vti oporteat. συμβουλεύω βέλτιον, ad melius hortor, Ariſtot. in Rhetor.

Συμβουλὴ, ῆς, ἡ, conſultatio, ſuaſio, ſentẽtia, conſilium, & admonitio. Plato in Epiſt. ἐκείνην ταύτην εἴρηκας συμβουλὴν, iſtud conſilium meum non fuit quod tu ais. συμβουλὴ τῷ τοιούτῳ, conſilium quod illi datur, Idem ibidem.

Συμβουλία, ας, ἡ, conſultatio, conſilium. Xenop. πάνυ δρῶντα ἐφρόντιζε πρὸς τὴν τῶν θεῶν συμβουλίαν.

Συμβούλιον, ου, τὸ, conſilium. συμβούλιον ἔλαβον, cõſilium cęperunt, inter ſe conſultationem ceperũt, conſilium inierunt, cap. 12. Euang. Matth. συμβούλιον ποιοῦσι, conſilium ineunt, cap. 3. Euang. Marci.

Σύμβουλος, ου, ὁ, conſiliarius, qui eſt à conſiliis, conſiliorum moderator, cõſiliorum dator, qui in conſilium adhibetur, in conſilium aſſumptus, ſocius conſiliorũ, ſuaſor, monitor, cõſultor, author. σύμβουλός εἰμί σοι, i. συμβουλεύω, Plato in Epiſt.

Συμβῶμεν ἀλλήλοις, inter nos conueniat, Nazanz.

Σύμβωμοι θεοὶ, dii quos eiuſdem aræ honore dignabantur, cuiuſmodi Aman⁹ & Amãdat⁹ apud Perſas, Strab.

Συμμαθητὴς, ῦ, ὁ, condiſcipulus. συμμαθηταὶ τοῦ παιδεύοντος, condiſcipuli, Bud. in Epiſt. prior.

Συμμαθητιάω, ſimul diſcere cupio, Idem ibidem.

Συμμαλάσσω, ſubigo, commollio.

Συμμανθάνω, μ. συμμαθήσομαι, π. συμμεμάθηκα, ἀόρ. β. συνέμαθον, condiſco. Item condocefacio. Sophocl. in Aiace, ὡς δεῖ ὀδύρεσθαι με συμμαθεῖν τόπον.

Συμμάρπτω, μ. ψω, π. φα, comprehendo.

Συμμάρτυρα λαβεῖν, teſtem ſumere, Plato Epiſt. 2.

Συμμαρτυρέομαι, ῦμαι, &c.

Συμμαρτυρέω, ſimul teſtimonium reddo, ſimul atteſtor, ſimul teſtificor, comprobo, do teſtimonium, conteſtor conſcius teſtor, ὁμοφωνῶ, ὁμολογῶ, teſtimonio cõfirmo, Plato de Legib. συμμαρτυρεῖσθαί σοι, tibi conteſtor. συμμαρτυρεῖ τούτῳ, huic eſt teſtimonio, Plutar. in Romulo.

Συμμασσείν γῆν, ſigillarem terram.

Συμμαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul pugno, propugno, facio ſocietatem, ſum ex ſocialibus, ſum auxilio, ſum in bello ſocius, ſum in belli ſocietate, bello gerẽdo adiuuo. Neutrum Dat. iung. vide apud Ammon. συμμαχεῖν, & βοηθεῖν.

Συμμαχία, ας, ἡ, auxilium, ſocietas in bello, &, vt ſic dicam, confœderatio, ad bellum cõfœderatio, ſocietas bellica, belli conſortium, bellandi mutua ſocietas. quid differat autem à dictione ἐπιμαχία docet Interpr. Thucyd. συμμαχίαν σοι συντίθεμαι, Thucyd. ineo tecum ſocietatem. συμμαχίαν σοι ποιοῦμαι, pro eodem apud Xenop. & Æſch. πολεμικὴ συμμαχία, belli apparatus. Plato Epiſt. 6, ὅτι ἴσως πολλῶν δεῖσθε, ὅτι ἄλλης πολεμικῆς συμμαχίας, ἐφ' οὗ χρυσοῦ προσγενομένη γένοιτ' ἂν μείζων εἰς τὰ πάντα δύναμις ἢ φίλων βεβαίων.

Συμμαχικὸν, τὸ, ſocietas, fœdus ſociale, ius ſocietatis, copiæ ſociorum. ἐς τὸ συμμαχικὸν, ex formula, Thucydid. lib. 8. κατὰ τὸ συμμαχικὸν, iure ſocietatis. τὰ συμμαχικὰ, quæ mutuò ſunt auxilio, auxiliares copiæ, auxilia, Demoſt.

Συμμαχικὸς, ſocialis. συμμαχικὸς πόλεμος, bellum ſociale.

Συμμαχὶς πόλις, ciuitas ſocia. συμμαχίδα ῥωμαίων πόλιν, vrbem quæ cum Romanis iniit ſocietatem, Plutar. in Camillo. τὴν συμμαχίδα τῶν ῥωμαίων πορθοῦντες, agrum ſociorum populi Romani depopulantes, Idem ibidem. συμμαχίδες πόλεις, in Epiſt. Philippi apud Demoſt.

Συμμάχομαι, ſum pugnæ ſocius, τὸ συμμαχέω. συμμάχεταί μοι τὸ εἰκὸς, ratio mihi dictat, Herodot. συμμάχεται αὐτοῖς, ſtat pro eis, Thucy. συμμαχεσάμενοι πρὸς τὸν δῆμον, Ariſtot. lib. 4. Polit. vbi Aretinus, qui ad bella gerenda ſunt cum populo coniuncti.

Σύμμαχος, ὁ, ὁ, καὶ ἡ, auxiliarius, ſocius, cõmilito, auxiliator, qui eſt auxilio ſiue adiumento, ſtudioſus, confœderatus, qui habetur in partibus, fautor, adiutor. vide ἐπίκουρος. σύμμαχος ὁ μετά τινος μαχόμενος. πρόμαχος δὲ, ὁ προμαχόμενος ἐν τῇ μάχῃ. Plato Epiſt. 7, ἦλθον σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον, veni ego adiutor eius aduerſus tyrãnum. συμμάχων ὄντων τῶν ποταμῶν, fluminum beneficio, Herodot. Xenoph. de virtute agẽs, βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων. φρόνησις δεῖ τῷ λέγοντι σύμμαχος, prudentia eſt dicenti adhibenda, Sophocl. σύμμαχος πόλις, Demoſth. τὸ σύμμαχον, auxilium, Xenoph. κατὰ τὸ σύμμαχον, ex fœdere ſocietatis.

*Συμμεμυκότες, καὶ διαβαίνοντες opponuntur, i. compreſſis cruribus & diuaricatis, apud Xenoph.

Συμμενεία, ας, ἡ, conſtantia.

Συμμένω, maneo, conſeruor, conſiſto, duro, in ordine derſto. συμμένω βεβαίως, ſtabilis in fide maneo.

Συμμερίζομαι, vnà partem accipio.

Συμμεταβάλλομαι, ἀφίσταμαι, Æſchin.

Συμμεταβάλλω, commutor, vnà mutor, Paſſiuè.

Συμμεταιτία, ſecundæ cauſæ.

Συμμεταποιῶ, commutat.

Συμμεταφέροντες, οἱ, ſecum transferentes.

Συμμετέρχομαι, concomitor, Baſil. in Epiſt. cum Dat.

Συμμετέχω, participo, Genit. iung.

Συμμετοικῶ σοι εἰς ῥώμην, tecum Romam migro, Plutarchus in Numa.

Συμμέτοχος, conſors, Valla.

Συμμετρέω, metior, æquo, coæquo, ſumo menſuram, capio altitudinem. συμμετρῶ ταῦτα τῇ δυνάμει, hoc virib⁹ meis commenſuro ſiue commetior, Nazanz. in Orat. συμμετρούμενος χρόνῳ, tẽpori adæquatus. τῷ μακρῷ συμμετρούμενος χρόνῳ ἔφθιτο, Soph. id eſt, μακραίων ἀπέθανε, longæuus periit.

Συμμέτρησις, proceritas, cõmenſuratio, altitudo, commenſus, & immodica accõmodatio, Halicarn. in Lyſia. μέτρησις τοῦ χρόνου.

HH.

Στιλπνὸς, manifeſtus, aſper, acutus, magnus.

Στρηνιάω, μ. άσω, intemperanter & immodeſtè ago, ſum in deliciis, viuo in deliciis, laſciuio, ἀτακτέω, moleſtè fero, infrenis ſum: metaphora ſumpta à deducentibus habenas: ἀπὸ τοῦ στρέφειν τὰς ἡνίας.

Στρηνὴς, οῦ, ὁ, durus, σκληρός.

Στρῆνος, τὸ, durities, ſuperbia, faſtus, deliciæ, Apocal. 18.

Στρηνὸς, acutum & patens. Nicoſtratus dicit aſperum, & contrariam auditui loquelam, Etym.

Στριβιλικὶγξ apud Ariſtoph. capitur pro ne tantillum quidem, ne pauci quidem.

Στρίβος, tenuis & exilis vox, ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα φωνή.

Στριγμὸς, οῦ, ſtridor.

Στρὶξ, γὸς, canaliculus.

Στριφνὸς, οῦ, ſtrictus, ſolidus, firmus, ſtrigoſus, Cic.

Στρίφνος, neruoſa boum caro, & βοτάνη ἄβρωτος, Suid.

Στρεβλὸς, οῦ, ὁ, curuus, delicatus, obliquus.

Στρεβλεὺς, έως, ὄργανον τῶν κναφικῶν, instrumentũ è carduis fullonũ, quo rudem pannũ tractant, lanæque villos excitát.

Στροβέω, μ. ήσω, π. ηκα, tumultuor. Plutarch. λοιμώδεις νόσοι ἐπιοῦσαι τὴν ἰταλίαν ἐστρόβησαν, id eſt, ὁ πάρεξω. νόσος ἐστρόβησε τὴν ῥώμην, morbus Romam inuaſit, Idem in Numa. Item moueo, verſo, circumago, vt luctantes ſolent, στρέφειν: & verſo, id eſt, ἀνακρίνω, vt στρέφειν τὴν κυλίκα, probo, exploro. Significat etiam excutio mentem meam, & verſo me in omnem partem. Greg. de Erem. & Ariſtoph. στροβοῦσιν τὸν στρόβει πυκνώσας, teipſum verſa, id ſæpe iterans.

Στροβίλινος, pineus. στροβίλινος ἢ πιτύινος φλοιὸς, cortex arboris pinus vel piceæ. ſic Hermol. apud Dioſc. lib. 1. cortex pini vel piceæ, Marcell. cortex pini, aut nucis eius, Ruell. στροβιλίνη ῥητίνη, ſtrobilina reſina, Hermol. pinea reſina, Marcel. è pineis nucibus reſina, Ruell. lib. 1. Dioſcor. cap. 92.

Στροβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 36.

Στροβιλοειδὲς ὄρος apud Strab. lib. 13. mons in pineæ nucis formam tuberoſus. Interpr. exponit turbineum in acutum apicem deſinentem. ἔχει στροβιλοειδὲς σχῆμα, nucis pineæ figuram gerit, Theophr. in hiſt. plant.

Στρόβιλος, ου, ὁ, nux pinea, & interdũ ipſa pinus, ἡ πίτυς καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς. vide Ariſtoph. Interpr. & Plin. l. 16, cap. 11. ὁ τοῦ στροβίλου φλοιὸς καὶ τὰ φύλλα, pini cortex & folia, Marcellus lib. 1. Dioſcorid. cap. 87. περὶ τῶν στροβίλων, de nucibus pineis, Ruellius. de pineæ nucis nucleis, Marcellus lib. 1. Dioſcorid. cap. 85. Item στρόβιλος, genus cardui. Item procella, tempeſtas, vortex, ventus verticoſus. Ariſtot. de mundo, λαῖλαψ δὲ καὶ στρόβιλος, πνεῦμα εἰλούμενον κάτωθεν ἄνω, id eſt, λαῖλαψ & στρόβιλος flatus dicitur qui infernè ſurſum verſus repentè conuoluitur. Item turbo, ludus, & genus ſaltationis, Plato de Repub. 4. Item cochlea, Etym. Strobili dicti ſunt filii Carcini poetæ, Eraſmus in prouerb. Fortunatior Strobilis Carcini.

Στροβιλῶ, τὸ συστρέφω, contorqueo & intorqueo, voluo. Accuſ. Plutarch. in Apophtheg. Lacon. στροβιλοῖ τὴν γλῶτταν, inſtruit ac exercet linguam.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frequens anfractibus.

Στρόβος, ου, ὁ, vortex aquarum, Nicand. Interpr.

Στρογγυλαίνεσθαι, conuolui.

Στρογγύλη, ης, ἡ, rapa, torta: inſularum AEoli vna.

* Στρογγυλίζω, ore rotundo loquor atque enuntio. Halicar. in vita Lyſiæ, inter virtutes Lyſiæ numerat τὸ συστρέφειν τε καὶ στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Στρογγυλοειδὴς, rotundus. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. vocat ἀδένας, στρογγυλοειδῆ σώματα.

Στρογγυλόκαυλος, rotundicaulis, Gaza lib. 7, cap. 4. hiſt. plant. Theophr.

Στρογγυλόβολος, rotunda ſiliqua incluſus.

Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, qui rotunda eſt facie.

Στρογγύλος, ου, ὁ, rotundus, tendens in acutum, turbinatus, in orbẽ circumactus, teres. ἐν νηὶ στρογγύλῃ, Ariſtop. στρογγύλῃ νηΐ, naui rotundæ, i. ἐμπορικῇ, διὰ τὸ πολεμικῆς μακρὰς εἶναι, Interpr. Thucydid. lib. 2. στρογγύλαι νῆες, naues onerariæ, Bayfius. στρογγύλαις χαλάζαις, Ariſtoph. στρογγύλα ῥήματα, i. πυκνὰ, Interpr. eiuſdem. ἡ στρογγύλη λέξις, rotunda oratio & numeroſa, Halicar. de Lyſia.

Στρογγυλότης, rotunditas, orbis.

Στρογγυλόω, μ. ώσω, rotundo. Alexand. Aphrod. καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, aqua è ſublimi cadẽs rotunda efficitur.

Στρογγύλωμα τῶν τριχῶν, orbis capillorum, 1. Regum. 19.

Στρογγύλως, tereti figura, Plutarch.

Στρογγύλωσις, pro exercitu, 1. Reg. 17.

Στρόμβαλος, ου, ὁ, vibex, tuber.

Στρομβὸς grauis, βαρύς.

Στρομβηδὸν, turbinatim, in Epigram.

Στρομβοειδὴς, στρομβώδης.

Στρόμβος, ου, ὁ, trochus, ſphæra, globus, vortex, lapis rotundus, ῥόμβος: παρὰ τὸ στρέφεσθαι, Etym. Item conchylium. à Theod. in Ariſtotel. vertitur cochlea, turbo, cochleæ genus, anfractus cochleæ.

Στρομβόω, μ. ώσω, π. ωκα, verſo, voluto.

Στρομβώδης, ὁ, turbinatus, vt Gaza ex Ariſtot. in 4. hiſtor. Animal.

Στροτὸς ἀντὶ τοῦ στρατὸς AEoles dicunt, & cõuerſam multitudinem, Etym.

Στρουθία μῆλα, mala ſtruthea, Hermolaus: mala ſtruthia, alii lib. 1. Dioſcor. cap. 161. de cotoneis malis, è quibus meliora eſſe ait quæ ſint ἀληθινὰ, i. vera cotonea, & minus vtilia & grandia στρουθία vocari dicit. Ibidẽ Marcellus docet mala ſtruthia cotoneis cognata potius eſſe quàm eadem, nec aliud inter cotonea vera & ſtruthia diſcrimen eſſe oſtendere Dioſcoridem, quàm ex forma, magnitudine & odore.

Στρουθίζεσθαι, ſtruthio herba lanas purgare ac candidas reddere. ἐστρουθισμένα ἔρια, i. lanæ radicula curatæ, Ruellius & Barbarus: lanæ lanariæ herbæ radicula curatæ, Marcellus: qui docet ibidem στρούθιον, ſtruthium herbam eſſe qua lanæ curantur: ideóque herbam & radicem lanariam à pleriſque appellari. vnde στρουθίζεσθαι, i. ſtruthio herba lanas ad candorem, mollitiem & purgationem curari. στρούθιον dicitur à Plinio radicula. Vide Marcellum lib. 2. Dioſcorid.

Στρουθίζω, ſtrideo, lamentabilem vocem edo, τρίζω, Eſaiæ 10. vbi Latinè gannio habetur: dicitur autem ibidem de pullis auium qui pennas mouent, os aperiunt & quaſi ganniunt dum eſcam à matre recipiunt.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, ſtruthiocamelus apud AElian. & Oppian. lib. 3. de venatione.

Στρουθίον, ου, paſſerculus, & generaliter quæuis auicula. Item radicula, ſeu lanaria herba eluendis lanis idonea. Dioſcorid. l. 2, cap. 196. de natura eiuſdem. Vide & adnotationem Marcelli ibidem, στρουθίου χυλῷ τὰ φύλλα βεβρεγμένα, folia ſucco lanariæ herbæ madentia, Marcellus apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 125.

Στρούθιος μηλέα, ſtruthea malus. Theophr. lib. 2. hiſt. plantar. cap. 3. vbi ait cotoneam malum aliquando fieri ex ſtruthea.

Στρουθοκάμηλος, ſtruthocamelus, auium maxima eſt, ſi tamen auis dicenda eſt. concoquit ferrum, vt ſcribit Alexand. Aphrod. in præfat. lib. 1. Problem. ὁ στρουθοκάμηλος σίδηρον πέσσει ἰδιότητι τινί.

Στρουθοκέφαλος, ου, ὁ, habens caput paſſeris.

Στρουθὸς, οῦ, ὁ, paſſer auis. Struthio animal eſt ſolitudines appetẽs, qui quũ pennas habere videatur, tamen de terra altius non eleuatur. Hieronym. in 13. Eſaiæ. στρουθὸς μεγάλη, Ariſtoph. στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν ἡ θήρα ἦν, Lucian. de Garamantibus loquens, ſtruthionũ magnarum humi ſerpentium venatus eſt. στρουθῶν καταγαίων δορὰς φέρουσι ἐς τὸν πόλεμον μάχαι, Herodot. lib. 4. vbi Valla, In bellum pelles ſubterraneorum ſtruthionum Macæ ferũt. Sunt autem

autē Macæ populi Africæ. στρουθὸς ὁ λιβυκὸς, Struthio terræ Africæ incola, de aue lib.4.de part. Animal.cap.12. ſtruthio Africus, Gaza, Lybicus, Idem. στρουθὸς ὁ ἐν λιβύῃ, ſtruthio Africa, ſtruthio Libyca, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap.5. στρουθὸς λίβυσσα dicitur à Gabria in fabulis AEſopi. Significat etiam στρουθὸς in mimis obſcœnam partem virilem, à paſſeris ſalacitate.

Στρουθοῦς, τος, ὁ, idem.

Στροφάδες, inſulæ ſunt in Ionio mari, Etym.

Στροφαῖος, ου, ὁ, ianitor. Mercurii cognomē, quòd ianuarum cuſtodiæ præſideret. Ariſtoph. in Pluto, παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. καρ. στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν. Item aſtutus, verſutus, callidus, veterator, qui & cōtorquere verba & multis machinis res inuertere nouit, hoc eſt, ὁ εἰδὼς συμπλέκειν καὶ στρέφειν λόγους καὶ μηχανὰς, ὁ πανοῦργος.

Στροφάλιγξ, γος, ὁ, conuerſio, flexus, cardo, turbo, συστροφὴ, vertigo. gener. Fœmin. Apollon. lib.4. & Iliad.φ.

Στροφαλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, vertor, voluor.

Στροφαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, vibro, στρέφω.

Στροφὰς, άδος, ἡ, conuerſio, vertigo.

Στροφάω, μ. ήσω, π. ηκα, verto. Actiu. Accuſ. inferius per ω, in prima.

Στροφεῖα, τὰ, καὶ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ σειραγωγοὺς, &c. Lucian.

Στροφεῖτε, decipiatis, in Epigram.

Στροφεὺς, έος, ὁ, cardo oſtii, id eſt, στρόφιγξ, ſummus dorſi ſpondylus, ſcilicet quòd in eo caput circumagatur, cui & ἐπιστροφεὺς nomen. οἱ στροφεῖς τῶν θυρῶν, valuarum cardines, Theophraſt. lib.4. hiſt. plant.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, verſutia, captio, cunctatio ſubdola, aut tergiuerſatio fraudulenta & ludificatrix, fallacia: ὁ στρέφων λογισμῶν στροφὰς, argutiarum verſutias, Nazanz. in Orat. Item reuolutio, conuerſio. στροφαὶ ὡρῶν, temporum mutationes, Plato de Legib. Dicitur etiam quum equus à ſeſſore in obliquum flectitur, id eſt, καμπὴ, flexus, Xenophon, Budæus Comm. & Cæl. lib.5, cap.8. Item στροφὴ, pars comœdiæ, ſic dicta quòd chorus ab vna parte theatri in alteram ad populum ſe conuertat: ᾠδὴ etiam appellatur. στροφὴ, τῶν κώλων τὸ σύστημα, Ariſtoph. vide Interpr. in verbo Στρέφεσθαι.

Στρόφιγξ, γος, ὁ, cardo oſtii, στροφεὺς, θυρεοὺς πυλῶν τοὺς στρόφιγγας, portarum cardines, Plutarchus in Romulo. στρόφιγξ γλώσσης, volubilitas linguæ, Ariſtoph. Interpr. Item verticulū epiſtomii in aquæductibus, & in ſalientiū ſigillis.

Στροφίδες ἱμάντων, Euripid. volumina lororum.

Στρόφιον, ου, τὸ, ſtrophium, faſcia, torques, cingulum tortum, corona, inauris, Laert.

Στρόφιος, ου, ὁ, Strophius, pater Pyladæ.

Στρόφις, ὁ, verſatili verſutia præditus. μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ στρόφιγγος. Ariſtoph. πα. στρόφις, ἀργαλέος, μαπαλυεχὲς, i. verſutus, veterator, i. εὔστροφος καὶ εὐκίνητος.

Στροφολογία, ſtrophologia, conuerſio dictionum, Bud. in Epiſt. prior.

Στροφόομαι, torminibus vexor & laboro. ‖ ὁ στροφούμενος ἵππος, in Hippiat.

Στρόφος, ου, ὁ, dolor inteſtinorū, quod tormen Latini vocant, vel tormina potius in numero multitudinis. Cor. Celſus de ſignis aquæ intercutis loquens, cap.6, libr. 2. Eiuſdem morbi nota eſt, vbi circa vmbilicum inteſtina torquentur (στρόφον Græci vocant) coxæque dolores manent, &c. Item cincinnus, cirrus, funiculus tortus, lorū, χαλινὸν ἐστραμμένον, ἤτοι σχοινίον, ἢ ἱμὰς πεπλεγμένος.

Στροφὸς, idem. στροφοὶ dicuntur verba ac ſermones contorti, inuoluti & doloſi, συμπεπλεγμένοι καὶ δολεροὶ λόγοι.

Στροφώδης, ὁ, torminoſus, torminibus vexatus, quē tormina excruciant, qui patitur vertigines, qui patitur tormina, Ruell. & Marcell. apud Dioſcorid.

Στρύμαργος, ὁ, furioſè in venerem concitus, Galenus in gloſſem.

Στρυμὼν, όνος, Strymon, flumen Amphipolis Thraciæ.

Στρυφνὸς, οῦ, ὁ, acerbus, rigidus, faciens obſtupeſcere dentes, durus, auſterus, aſtringens, validus, denſus. στρυφνὸς χυλὸς, ſapor acerbus. Theophraſtus libr.6. de cauſ. plantarum. τὰ δ' εἴδη τῶν χυλῶν ἀποδοῦναι ῥᾴδιον, οἷον γλυκὺς, λιπαρὸς, αὐστηρὸς, στρυφνὸς, δριμὺς, ἁλμυρὸς, πικρὸς, ὀξὺς, id eſt, ſaporum genera facile eſt complecti: exempli gratia, dulcis, pinguis, auſterus, acerbus, acris, ſalſus, amarus, acidus. στρυφνὸς οἶνος, acerbum vinum, lib.5. Dioſcorid. cap. 10. vbi ab auſtero diſtinguitur. στρυφνὸς ἄνθρωπος, homo auſterus, apud Xenophontem. πυκνοῦται τὸ δέρμα ἢ ψυχόμενον ἢ ποιότητος αὐτοῦ στρυφνῆς ἀθρόως σφιγγούσης, οἷόν περ καὶ τοῖς λουσαμένοις ἐν ὕδατι τῷ στυπτηριώδει ἐγένετο, Galen. l.1. ad Glauconem, denſatur cutis aut frigore aut qualitate affatim ſtringente, velut in eo qui aluminoſa aqua ſe lauit. ἄκανθαι στρυφναὶ, ſpinæ rigidæ, Ruell. ſapore acerbo, Marcell. lib.4. Dioſc. cap.16. στρυφνὰ & αὐστηρὰ differunt, i. acerba & auſtera: nam acerba ſunt aſperiora, i. τραχύτερα, quàm auſtera, Plato in Timæo.

Στρυφνότατος γεύσασθαι, guſtu peracerbus, Gaza de Sen.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas, quam gignit minor ſiccitas & largius frigus, vt docet Alexand. Aphrod. Probl. 70. lib.2. Problem.

Στρύχνον, ου, τὸ, vuæ pendula, pendula racemi: ſic Gaza lib.3. Theophr. de cauſ. plant.

Στρύχνος, ου, ὁ, ſolanus, frutex. Strychnus, genus herbæ, de qua Dioſcor. libr.4, cap. 71. 72. 73. & 74. vbi de eius ſpeciebus. à Celſo ſolanum Latinè dicitur. vide adnotationem Marcell. ibidem. Reperitur & genere neutro στρύχνον. Dioſcorid. lib.4, ἔστι καὶ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἁλικάκαβον καλοῦσιν, οἱ δὲ φυσαλίδα, &c. eſt & aliud ſolanum, quod peculiari nomine halicacabon, id eſt, veſicariā aut phyſalida vocant. στρύχνον μανικὸν, ſolanum manicum, id eſt, furioſum, à furore quem facit dictum, Dioſcorid. lib.4. στρύχνον μανικὸν ὃ καὶ δορύκνιον καλοῦσι, ſolanū manicum, quod & dorycnion vocant. genus herbæ eſt venenoſæ, Idem lib.6, cap.1, & cap.7. ibidem. στρύχνον ὑπνωτικὸν, ſolanū ſomnificum, Dioſcorid. lib.4. genus eſt fruticis. στρύχνῳ κηπαίῳ, hortenſi ſolano, Ruell. ſtrychno ſatiuo, Barbarus: ſatiuæ veſicariæ quam ſtrychnon vocant, Marcell. lib.3. Dioſcorid. cap.134. στρύχνος herba habet vim refrigerandi & reſiccandi, ſed leuiter, Galen. ad Glauc.

Στρώβιλος, ου, ὁ, στρόβιλος.

Στρωγγὸς, apollinaris minor.

Στρωθεὶς, έντος, ſtratus.

Στρῶμα, τος, ſtroma, ſtragulum, omne quod ſternitur & inſternitur, ſtratum, teges, tapes, ἐπίβλημα, στιβάς. Ariſtophanes, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν. Vide in Chiliad. Eraſm. Mileſia ſtromata. Themiſtocles dixit λόγον τοῦ ἀνθρώπου τοῖς στρώμασιν ἐοικέναι, id eſt, hominis orationem tapetibus ſimilem eſſe: nam quum illi extenduntur formæ figuræque apparent, contrà quum contrahuntur: itidem & in ſermone hominis, Plutarch. in Themiſtocle.

Στρωματεῖς, οἱ, ſtragularia vincula, Theophraſt. lib.4, cap.2. hiſtor. plant. ſic Gaza. ab Atticis dicitur στρωματόδεσμος, Phrynich.

Στρωματεὺς, ὁ, piſcis quidam maris rubri.

Στρωματὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, variè contextus.

Στρωματίζω, μ. ίσω, π. ικα, inſterno vt iumentum.

Στρωματόδεσμος, ου, ὁ, faſciculus ſarcinarius. Ariſtotel. de mundo. στρωματόδεσμον δῆσαι, &c. Dicitur & στρωματόδεσμον, genere Neutro. AEſchines, ἄνθρωποι δύο στρωματόδεσμα φέροντες.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, ſtratus, id eſt, lectus, ſtragulum, torus, lectiſternium, menſa ſtrata, culcitra. Xenophon, οὐ μόνον τὰς στρωμνὰς μαλακὰς, ἀλλὰ καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰ ὑπόβαθρα ταῖς κλίναις ἐπεμελεῖτο, id eſt, culcitras. εἰς στρωμνὴν καὶ ἀμπεχόνην, ad veſtem & ſupellectilem, ac cæterum cultum & ornatum, Plutarch. in Themiſt.

Στρώννυμι, &

Στρωννύω, μ. ύσω, π. υκα, ἀόρ. α. ἔστρωσα, &

Στρωννύω, ſterno. Actiu. Accuſ.

Στρῶσις ὁδῶν, conſtratio viarum.

Στρῶσον, ſterne.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, trabs parua, crates, tegmentũ ex papyro in ſcenis & tuguriis. alii dicunt tectũ ex virgis, Etym.

Στρώτης, ου, ὁ, inſtrator, qui equum domino inſternere ſolet, Cæl. lib. 9, cap. 11.

Στρωτὸς, ῦ, ὁ, ſtratus. Heſiod. in Theog. στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. στρωτὸν dicitur quod quocunque modo ſtratum eſt.

Στρωφάομαι, verſor. Heſiod. ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται, i. ἀναστρέφεται, verſatur.

Στρωφάω, ω. ήσω, π. ηκα, & Στρωφῶ circunf. verto, neo.

Στυβαραὶ χρυσοῦ, cruſtæ auri.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, odio habens viros. Amazonum epitheton apud Æſchyl.

Στυγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, odio ſum, paſsiuè. στυγῆναι, inuiſum eſſe. στυγούμενον, λυπηρὸν καὶ μίσους ἄξιον, Interpr. Sophocl. in Trachin.

Στυγερὸς, ρᾶ, ὁ, querulus, triſtis, odioſus, moleſtus, grauis, terribilis, horribilis, δύσφορος, μισητὸς, φοβερός. vnde στυγερὸς πόλεμος, & στυγερὸς θάνατος, Euripid. στυγερὴ ὁδὸς Homero, i. difficilis & moleſta expeditio: & στυγερὴ νοῦσος, grauis morbus. στυγερὴ τίσις, grauis pœna, Apoll. Rhod. στυγερὸν ἄχος, idem Apollonius. στυγερὸν γῆρας, Idem. στυγερὰ πάθη, Ariſtoph. Aliquando δύστηνος, miſerabilis. Apollon. 2. Argon. οὔ τινά φημι σέθεν στυγερώτερον ἄλλον.

Στυγερότης, ητος, ἡ, mœſtitia.

Στυγερώπης, ου, ὁ, cum odio aſpiciens, v[…]uoſus, triſtis. vnde ζῆλος στυγερώπης Heſiodo, i. inuidia inuiſo aſpectu cernens & toruis oculis.

Στυγερωπὸς, ingratus aſpectu, in Epigram.

Στυγέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, odi, timeo. Actiu. Sophocl. στυγῶ σε τῆς δειλίας, odi tuam timiditatem. τοὺς δὲ σύ γ' ἐχθαίρεις θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς, Idem. Pro δέδοικα Hom. Iliad. η, μάχεσθαι ἐκ πολέμου ἀρισάμενον, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, i. quem formidant tanquam fortiſsimum. Apollon. 2, οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες, metuerunt & triſtati ſunt, ἐστύγησαν, ηὐλαβήθησαν. Heſiod. Interpretes etiam pro τιμῶ, i. honoro, capiunt.

Στυγηρὸς, οῦ, ὁ, triſtis, odibilis, στυγερός.

Στυγητὸς, οῦ, ὁ, idem.

Στυγνάζω, μ. άσω, π. ακα, triſtor, triſtitiam fero, moleſtia ſcior, χαλεπαίνω.

Στυγνὸς, οῦ, ὁ, triſtis, mœſtus, moleſtus, λυπηρός. Sophoc. μή τις ὕβρεσι στυγναῖσι λώβαις, i. moleſtis iniuriis. ὄμμα στυγνὸν, oculus triſtis, Baſilius in Epiſtolis. στυγνὸν & ἱλαρὸν cõtraria, in Epigramm.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœror.

Στυγόδεμνος νόος, mens quæ odit concubitum & coitum, in Epigramm.

Στύγος, εος, τὸ, odium, in Epigram.

Στύγω pro στυγέω. vnde στύξαισα, odio perſecuta. & ἀποστύξασα, in Epigram.

Στύεσθαι, incitari.

Στυλεῦσαι, ſpoliare, σκυλεῦσαι.

Στύλος, ου, ὁ, columna, pertica. Chryſoſtom. vocat Petrũ & Paulum τοὺς στύλους τῆς ἐκκλησίας, Eccleſiæ columnas.

Στύμα, τος, τὸ, genitalis membri arrectio, ἔντασις τοῦ αἰδοίου, Euſtath. Iliad. χ.

Στύμμα, ατος, τὸ, ſpiſſamentum, & domitura vnguenti. στύμματα μύρων, vnguentorum ſpiſſamenta, Dioſc. lib. 1. vide Marcellum eius Interpr. qui ait ſpiſſamentum eſſe quod extremum ad vnguenti confectionem ſupponitur, ne fluitet quod conditum fuerit.

Στυμνὸς, durus.

Στύμος, ου, ὁ, truncus.

Στυμφαλίδες, genus auium in lacu circa Stymphalida, Etym. vide Ælian. στυμφαλίδες ὄρνιθες, Apoll. 2, πολλὰς ὄρνιθας στυμφαλίδας ἔλασεν λίμνης ἀπωθεν, &c.

Στυμφαλὶς, &

Στύμφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Arcadiæ ciuitas & fons.

Στὺξ, γὸς, Styx, infernalis palus, & in Arcadia eiuſdem nominis, quaſi dicas mœſtitiam, Theophr. lib. 5, cap. 20. de cauſ. plant. αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις, αἳ δὴ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα, Styges locis iſtiuſmodi, i. craſſiori aere præditis fiunt, quæ maximè corpora ſubeunt. Item στὺξ, filia vna Oceani dicta eſt. Heſiodus in Theog. hanc præſtantiſsimam facit omnium filiarum eius.

Στύομαι, triſtitia afficior, Ariſtoph.

Στυπάζω, μ. άσω, ſtrepo, tono, ὠθῶ, impello.

Στυππεῖον, vel Στυππίον, ου, τὸ, ſtupa. καννάβινον λίνον, quaſi στύπον, τὸ τυπτόμενον λέγεσθαι. στυππεῖον, τὸ τῆς ἐλαίας ἐστυμμένον, στυππίον, ὅθεν τὸ λίνον νήθεται.

Στύππον, genus lini, Etym.

Στύπος, tonitru, ſtipes, truncus, πρέμνον, Apoll. libr. 4. & omnis arbor dura ac firma ſic vocatur.

Στυππειοπώλης, ου, ὁ, qui canabinas veſtes & ſtupeas vendit, apud Ariſtoph.

Στυπτηρία, ας, ἡ, alumen, στυπτηρία, chalcitis. στυπτηρία σχιστὴ fiſſile alumen, Dioſc. lib. 1, cap. 181.

Στυπτηριώδης, alumen ſapiens, aluminoſus. vnde apud Galen. ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες.

Στυπτικὸς, οῦ, ὁ, ſtrictiuus, ſtypticus, guſtum aſtringens, ſpiſſandi vim habens, inſtipans, adſtrictorius, acerbus: à σύφω, τὸ ξηρὸν, καὶ δριμὺ, καὶ στυπτικὸν, id eſt, ſiccitas, & acritas, & acerbitas. Theophraſt. lib. 6. de cauſ. plant. στυπτικὴ γευομένῳ, quæ auſtero ſapore eſt, Ruellius & Barbarus lib. 3. Dioſcorid. cap. 152.

Στυρακίζω, μ. ίσω, traho, pungo, ſtimulo. & ſtyracẽ præfero, ſtyracem refero, apud Dioſc. lib. 2, cap. 109.

Στυράκινον μύρον, ſtyracinum vnguentum, de quo Dioſcorid. lib. 1. id eſt, ſtyrace confectum.

Στυράκιον, τὸ, haſtile, aut potius ſpiculũ ſeu cuſpis. Valla pro ſpiculo exponit apud Thucyd. lib. 2. Interpr. verò ait eſſe id quod vocatur σαυρωτὴρ τοῦ δόρατος.

Στύραξ, κος, ὁ, lignum iaculi, στυράκιον, σαυρωτὴρ, pars haſtę inferior quæ manu tenetur, manubrium: vel etiam ipſa arbor, è qua iacula, ſimilia his quæ è corno fiunt. Mihi magis probantur qui non ſolùm pro ligno, ſed potius ipſo ferro lignis affixo [...] ipſa cuſpide interpretantur: vt ſit ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου, quibus etiam ſuffragari videtur Pollux lib. 1. quum de haſta loquitur, cuius, inquit, pars anterior αἰχμὴ καὶ ὀξὺ δόρατος, καὶ στύραξ. Sunt etiam qui annulum interpretentur, quo cuſpis ligno adſtricta & affixa manet. Libanius videtur hac voce vſus, pro incenſi vel ſuffitus genere quopiam, quum ita in libro de propria ſua fortuna ſcribat, στύρακας ἅμα ὀσμῇ θεραπεύοντες τὸν θεόν. Ariſtotel. lib. 4. Animal. ait ſtyracis ſuffitu multa inſecta fugere. Cyrillus pro lachryma ſiue odoramento fœmininum facit, aliâs maſculinum: itidem Ammon. Barbarus annotat etiam στύρακας vocari tonſillas præpilatas, quæ alio nomine σαυρωτοὶ dicuntur.

Στυφελίζω, μ. ίξω, π. ιχα, euerto, quatio, pulſo, inceſſo, moueo, agito, perſequor, verbero, vinco, torqueo, διακινῶ, διασείω, ἀποκινῶ, ἀναστρέφω, proſterno, repello, repercutio, Iliad. ι, τρὶς δ' αὐ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων, i. διέσεισε. Pro inſectari & inceſſere Apollon. 2. Argon. καί ἑ νέον περὶ λίσσης ἐπεὶ δὴ αὖ ἐστυφέλιξε.

Στυφελισμὸς, οῦ, ὁ, contumelia, querimonia, iniuria, ira, motus, μέμψις, ὕβρις. Ariſtoph. in Equitibus, ὀργὰς ὑμῶν ἀνέχεται καὶ στυφελισμούς.

Στυφελὸς, οῦ, ὁ, durus, fortis, aſper, turbulentus, moleſtus, difficilis. Apoll. 2. Arg. στυφελὸν βρέμει ἀκτή, i. τραχώδης, τραχεῖα καὶ σκληρά. & στυφελὸς σκόπελος lib. 2. Epigr. i. σκληρὸς, durus. & lib. 1, στυφελὸν σταγόνα, gutta dura ſeu acerba.

Στύφλος, terra arida & dura. Itẽ στυφελὸς, i. aſper & difficilis. Lycophr. μισοῦσι στύφλα ναίοντες κλίτη, inſolẽtes & aſperos Miſeni tractus incolunt, i. τραχέα κλίματα.

Στύφομαι, fumo.

Στύφος, εος, τὸ, ſtupa, lucrum.

Στυφρὸς, οῦ, ὁ, grauis, ſolidus, conſtans, calloſus, retorridus, duratus. Ariſtot. lib. 2. Animal. vocat κοιλίαν, id eſt, ventriculum

ventriculum auium quarundam ϛυφρὸν, id eſt, calloſam: ſic enim Gaza.

Στύφω, μ. ψω, π. υφα, obturo, aſtringo, cum acrimonia & morſu ſtringo, acriter ſtringo, perſtringo, mordeo, ſpiſſo: vnde ὑποστύφω, leuiter aſtringo guſtum. ϛύφειν τὸ δέρμα, Galen. ad Glauc. ſpiſſare. ϛύφων κατὰ τὴν γεῦσιν, aſper guſtu. χείλεα δ' ἐϛυφθεὶς, id eſt, labra punctus, morſus, ſtrictus, &c. in Epigram.

Στύψις, εως, ἡ, conſtrictio, ſpiſſatio, ſpiſſamentum, aſtrictio: cui opponitur χαύνωσις. Item aſtrictio quæ dulcedini opponitur apud Galen. ad Glauc. ſpiſſamentum medicamenti, acerbitas, auſteritas. τὰς τῶν μύρων ϛύψεις, ſpiſſamenta vnguentorum, Dioſc. lib. 1, cap. 5.

Στωϊκοὶ, philoſophi ſic dicti ἀπὸ τῆς ϛοᾶς, quæ erat ipſorum ſchola, Etym.

Στῶμαξ, ικος, trabs lignea.

Στωμαδόκος, garrulus, ϛωμύλος.

Στωμυλία, ας, ἡ, argutia, loquacitas, dicterium, lepos, facetiæ, ſcurrilitas, garrulitas, σκωμματολογία, πανουργία.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, qui obliqua dicta facetiáſque colligit, πολυλογίας συνάγων, collector blateramentorum, Ariſtoph. de Euripide.

Στωμύλλομαι, ϛωμύλλω, garrio, φλυαρῶμαι. vnde κατεστωμυλμένος apud Ariſtophan.

Στωμύλλω, imperfectè loquor, deblattero, garrio, multa & arguta loquor, & per ſe manifeſta blatero. Ariſtophan. περιϊὼν ϛωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν, verba effutiens.

Στώμυλμα, τος, τὸ, loquacitas, futilis verboſitas, blateramen, facetiæ, Bud. in Epiſtol. poſter. ϛωμύλματα, ſtulta blateramenta, argutiæ, nugæ, nugamenta, lepores.

Στωμύλος, ὁ, ὁ, multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, linguax, locutuleius, blatero, garrulus, verſutus, deceptor, adulator, nequam. Accipitur tam in bonam quàm in malam partem.

Σὺ, tu. Ariſtoph. in Pluto abſque verbo in Vocatiuo. Νι. τὸ πτηδίον ἐφάνη τί σου λαβοῦσ' ἐν ἀνθῶ ἐμέ. Γρ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.

Συάγρειος, aprinus: dicitur & συάγρειος lib. 2. Dioſcorid. capite 102.

Σύαγρος, ου, ὁ, aper. Antiqui ſeparatim σῦν ἄγριον dixerunt. Vide apud AElianum.

Σύαινα, à ſue vocatus, quem Græci recentiores chœrillam interpretantur, hoc eſt, porculum.

Συαρία, ας, ἡ, conuitium & conſertio manuum.

Συβάλλας, ὁ, & Σύβας, α, ὁ, libidinoſus, voluptuarius.

Συβαρίζειν, deliciari, fiducia diuitiarum calumniari, genio indulgere, oppiparè ac genialiter viuere. vide in Chiliad. Eraſm. Sybariſſare.

Σύβαρις, εος ἢ ιδος, lautitiæ, conſummatæ deliciæ. Philoſtrat. paſſim prouerbiali ſchemate vſurpat pro luxu & deliciis, ἢ συβαρίδος μεσοὶ ὄντα. & lib. 6, ἐν' ἀνθρώπου σύβαριν ἡγουμένου τὰ πάντα, qui ſummũ bonum luxu metiebatur.

Σύβαρις, ἡ, Sybaris, filia Themiſtoclis quam Nicomedes Athenienſis vxorem habuit, Plutarch. in Themiſt. Sic etiam appellatur vrbs quædam in Calabria.

Συβαρίτης, qui ex Sybari eſt, Sybarites, Etym.

Συβαριτικὸς, οῦ, ὁ, mollis, voluptuoſus. vnde συβαριτικὴ τράπεζα, de conuiuio dicebatur nimium apparato, Eraſm. Chiliad. συβαριτικὸς μῦθος, Sybaritica fabula, Aphthon. in principio τῶν προγυμν.

Συβίνη, ης, ἡ, arcus aut calamorum theca, pharetra.

Συβόσιον, ου, τὸ συοφόρβιον, grex porcorum. ὁδ. ξ. τόσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

Συβριάζω, μ. άξω, inſoleſco, delicior, συβαρίζω.

Συβριασμὸς, οῦ, ὁ, ſtrepitus in conuiuiis.

Συβώτης, ου, ὁ, prima breui, ſubulcus, χοιροβοσκὸς, συφορβός. Homer. συφεῷ ἐν εὗρεν ὑφορβοὺς. Plato 2. de Republic. συβώτου γενήσομεθα.

Συγγάλακτος, collactaneus.

Σύγγαμβροι, οἱ, mariti duarum ſororum.

Σύγγαμος, ου, ὁ, vxor.

Σύγγαμος, ὁ, ὁ, affinitate quadã iunctus, generis affinitate propinquus, idẽ genus ſubiens. pro riuali, Euripid.

Συγγίνεται, congreſſus eſt, coiit, compreſsit, Datiuo.

Συγγενεαλογῶν ἐμαυτὸν, ſimul originẽ meę familię recẽſeo

Συγγένεια, ας, ἡ, conſanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, ſocietas propinquorum, coniunctio ſanguinis, proximitas, familia, germanitas, neceſsitudo. συγγένεια ψυχῶν, Plato in Epiſt. περὶ τὰς συγγενείας ἰχθύων οὐδὲν ὦπται συνδυαζόμενον, piſcium diuerſa genera coire viſum non eſt, Ariſtoteles.

Συγγενὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, cõſanguineus, affinis, cognatus, propinquus, ſobrinus, eiuſdẽ generis, genere propinquus, cognatione quadam coniunctus, neceſſarius, gentilis, natiuus, congenitus. Ariſtot. συγγενὲς πνεῦμα τὸ κρατοῦν ἐν γῇ, &c. congenitus ſpiritus, &c. ſic Bud. vertit. Plato cũ Genit. iunxit Epiſt. 7, ξυγγενὴς τοῦ πράγματος, cognatione quadã cum re coniunctus. συγγενὴς τοῦ Φαβίου, Fabii neceſſarius, Plut. in Fabio. οἱ συγγενεῖς, nobis ſanguine cohærentes. ſic Quintil. συγγενεῖς ἢ οἰκεῖοι, cognati & propinqui, Plato de Leg. τὸ συγγενὲς, neceſsitudo, cognatio, propinquitas.

Συγγενὴς τῶν τέκνων, coniunx, Plato de in Legib. vbi videtur de vxore dici.

Συγγενίδες, αἱ, conſanguineæ.

Συγγενικὸς, οῦ, ὁ, innatus, naturalis, cognatus, congenitus. συγγενικὸν νόσημα, gentilis morbus, hæreditarius morbus, Plutarc. in Pericle. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina, Idem in Themiſt.

Συγγενάω, congenero.

Συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres.

Συγγεωργὸς, οῦ, ὁ, conruſticus, ſocius in cultura agri, ξυγγεωργὸς, Ariſtoph. in Pluto.

Συγγηράσκω, vnà conſeneſco. Neutr. abſol.

Σύγγηρος, ὁ ἢ ἡ, conſeneſcens, in Epigram.

Συγγίνομαι, conuenio, coeo, ὁμιλέω, cõmercium habeo cum aliquo, colloquor, verſor cum, congredior, adſum, interſum, adhæreo, ſum frequens, ſum familiaris. Depon. Datiuo. συγγίνομαί σοι, me tibi in congreſſum do & colloquium, tibi congredior. Ariſtoph. π. συγγενέσθαι ταῖς νεφέλαισιν εἰς λόγους, venire cum nubibus in colloquium. Plato in Epiſt. ξυγγινόμενος ἄλλοις, i. cum aliis verſans & agens. Idem de Rep. lib. 1, χαλεποὶ ἢ ξυγγενέσθαι εἰσιν, i. difficilis eſt eorum conſuetudo & familiaritas. Pro cohabito, coeo, concumbo, Idem codẽ lib. οἷος τ' εἶ γυναικὶ συγγίνεσθαι; potes rem cum muliere habere? συγγενομένη τῷ Θησεῖ, cõpreſſa à Theſeo, Plut. in Theſeo. Id aliquando ad res refertur, vt συγγίνομαι τῇ παιδείᾳ, in ſtudio literarũ verſor. συγγίνεσθαι λόγῳ, ad orationẽ venire, Ariſtot. in Rhet. συγγίνομαι τῇ ὑδροποσίᾳ, Plato de Leg. συγγινομένη τὰ μέλλοντα ὡς παρόντα, informatio quæ futura non minus quàm præſentia contingat, Nazanz. in Orat. Item adiuuo, συμμαχῶ, ſocius ſum, συμβουλεύω. Item ſimul naſcor.

Συγγινώσκομαι, & Συγγινώσκω, ignoſco, tribuo veniam & habeo, Quintil. excuſationem in bonã partem accipio, ſimul cognoſco, ſimul intelligo, τὰ αὐτὰ γιγνώσκω ἢ ὁμογνώμων εἰμὶ, approbo, cõprobo. Datiuo. σύγγνωθί μοι, Ariſtophan. συγγνώσῃ μοι, ignoſces mihi, Chryſoſt. περὶ ἱερωσύν. συγγνώσεταί σοι τῆς ἁμαρτίας, Euripid. συγγνώσομαι τὴν ἁμαρτίαν, id eſt, μὴ πολλῶν συνεξαμαρτάνω, Thucydid. συγγνώσεσθαι ἀξιῶ, dari mihi veniam poſtulo, Bud. in Epiſt. prior. συγγινώσκομαι ἐμαυτῷ οὐκέτι ἔτι δυνατὸς τὰ πράγματα διέπειν, mihi ſum conſcius non eſſe amplius parem rebus obeundis, Herodotus. συγγινώσκομαι τούτου εἶναι αἴτιος, in me culpam huius rei eſſe agnoſco, Idem. συγγινωσκόμενοι, non ignorantes, agnoſcentes, aſſentientes, cedentes, idem Herodot. συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης. συγγινώσκω τῆς ἀπάτης, quòd deceptus ſis, ignoſco, Philoſtr. συγγινώσκομεν αὐτοῖσιν ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς, agnoſcimus nos haud rectè egiſſe, Herod. Ξέρξης δὲ οὐ συγγινώσκειν λέγειν ἀληθέα, hunc Xerxes negãs locutũ vera, Idẽ. συγγνοὺς ἐγὼ, ego meũ erratũ agnoſcens.

Idem. συγγνόντες ταῦτα, hoc agnoſcẽtes, Idem. συγγνόντες ἀδικοῦσι, ſuam culpam agnoſcentes.

Συγγνώμη, ης, ἡ, venia. συγγνώμη πολλὴ αὐτοῖς, Demoſth. καὶ συγγνώμη, &c. & venia danda, Thucydid. συγγνώμης ἄξιος, Euripid. συγγνώμης τυχεῖν, veniam impetrare, Demoſthen. συγγνώμης ὑμῶν τυγχάνειν ἀξιῶ, vt à vobis impetrem, mereor, Thucydid. ſic Valla, volo mihi veniam detis, id eſt, ἄξιός εἰμι συγγνώμης ἐπιτυχεῖν. συγγνώμην ἔχειν, ignoſcere, veniam dare, crimen vel pœnam condonare, Bud. in Epiſtol. συγγνώμην ἔχω σοι, veniam do tibi, Thucydid. ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω, viro ignoſco. Plato 2. de Repub. πολλήν που συγγνώμην ἔχει, καὶ οὐ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Iſocr. in Euagora, καὶ πολλὴν αὐτοῖς ἔχω συγγνώμην, ipſis veniam dandam cenſeo. πατὴρ τούτων συγγνώμην ἔχει, in his pater dat veniam, Sophocles. συγγνώμην ἔχετε, ignoſcite, Demoſth. & Plato de Leg. Interdum συγγνώμην ἔχειν ſignificat venia dignum eſſe. Hermog. de Inuent. χαλεπώτερός ἐστιν ὁ πολίτης ἀδικῶν τοῦ πολεμίου, ὅτι ὁ μὲν διὰ τὸ γένος συγγνώμην ἔχει. ὁ δὲ ἐπιτυχεῖν διὰ τὸ πολίτης εἶναι, τὸ μισεῖσθαι, i. ille quidem propter nationem venia dignus eſt. συγγνώμης τι ἔχω, ſum venia dignus, Thucydid. συγγνώμην ἔχει, i. δεῖ συγγνώμης τυχεῖν αὐτόν. συγγνώμην εἶναι, veniam dandam eſſe, Idem. Dicitur etiam συγγνώμη, ſtatus vnus ex aſſumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut perſonam quæ iudicio non eſt obnoxia, vt ſcribit Hermog. conceſsio à Trapezunt. exponitur. Latinè etiam dici poteſt venialis ſtatus, & deprecatio.

Σύγγνωμον, τὸ, clementia, ad ignoſcendum procliuitas.

Συγγνωμονέω, τὸ συγγινώσκω. Συγγνωμονοῦσι non dicitur, ſed συγγνῶναι, Phrynich.

Συγγνωμονικὸς, procliuis ad ignoſcendum, ad veniam pronus, clemens & facilis in condonandis maleficiis: cui opponitur τιμωρητικός. συγγνωμονικὸν κεφάλαιον dicitur ab Hermog. venialis locus. συγγνωμονικὴ ἀντίθεσις, conceſsio.

Συγγνώμων, ονος, ὁ, mitis, miſericors, dans veniam, & venia dignus, Thucyd. indulgens, clemẽs & facilis, fauens. vnde ἀσυγγνώμων. συγγνώμονα εἶναι τῶν εἰρημένων, Euripid. dare veniam de dictis, ob dicta. Xenoph. τοὺς θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονας σοι εἶναι, à diis veniam expoſces.

Συγγνώσομαι, ignoſcam.

Συγγνωστὸς, οῦ, ὁ, dignus venia, ignoſcendus, cui ignoſcẽdum eſt, deprecabilis. συγγνωστός ἐστιν ἐλέους ὁ ἐλάχιστος, minimo conceditur miſericordia, Sapient. 6. συγγνωστά σοι ἦν, Euripid. venia tibi eſſet danda, ignoſcendũ erat, ſeu eſt.

Σύγγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, frater, ſoror, ἀδελφὸς, συγγενὴς, cognatus, conſanguineus, congenitus.

Σύγγραμμα, ατος, τὸ, volumen, commentarium, ὑπόμνημα, quodcunque opus, commentatio, liber. Xenoph. καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ, περὶ τοῦ Ἡρακλέους. Iſocr. pro libro libera & ſoluta oratione cõſcripto: τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα μὲν ἅπαντες νομίζουσι, &c. Ammon. diſtinguit à σύνταξις.

Συγγραφεὺς, έως, ὁ, hiſtoricus, author, i. librorum compoſitor. vide Γνωσιγράφος in Ammon. συγγραφεῖς δέκα, decem ſcribæ, Thucydid. ſic & Iſocrat.

Συγγραφὴ, ῆς, ἡ, hiſtoria, compoſitio, ſcriptio à Cicerone dicitur, vt Tuſcul. 5. A quo non modò impulſi ſumus ad philoſophicas ſcriptiones, verumetiam laceſsiti. ποιήσαντες καὶ ἄλλην συγγραφὴν, Ariſtid. συγγραφὴ, ἡ συμφωνία γεγραμμένη, Thucyd. Interpr. Refertur aliquando ad forum, & ponitur pro chirographo, ſyngrapha, hoc eſt, ſtipulatione & cautione. Neque ſemper obligatione reciproca conſtabat, ſed etiam vnius tantùm ſponſione & alterius ſtipulatione. vide in Chiliad. Eraſm. Ex ſyngrapha agere. Aſconius Pædianus ſyngrapham à chirographo diſtinguit, quòd in hoc tantùm quæ geſta ſunt, ſcribi ſolent: in ſyngrapha verò etiam contra fidem veritatis pactio venit. Syngrapha eſt cautionis & ſatiſdationis memoria conſignata. Syngraphæ etiam dicuntur tabulæ & chirographæ ſeu chirographa, i. cautiones manu alicuius ſubſcriptæ annulóve obſignatæ, quas ipſe inficiari nequit, Budæus in Annotat. in Epiſto. & in dictione Compactum.

Συγγράφομαι, & Συγγράφω, μ. άψω, π. αφα, conſcribo, id eſt, compono hiſtorias, vel poemata, cum alio ſcribo, literis mando, in ſcriptum refero, συνθήκας ἔγραφον δίδωμι, trado, præcipio. Actiu. Accuſ. συγγράφω ἐπιστολὴν, Demoſthen. & Bud. συγγράφεσθαι τὴν μαρτυρίαν, Demoſth. συγγεγραμμένοι πατέρες, conſcripti patres, Plutarch. in Romulo. τὰ συγγεγραμμένα, commentata, Bud. in Com. in Epiſtol. in dictione Commentari. Aliquando συγγράφω, i. cũ ſcripto caueo ab aliquo.

Συγγυμνασία, ἡ, coexercitamentum, certamen, exercitatio, Sapientiæ 8.

Συγγυμναστὴς, ſocius exercitationum, Plato in Leg.

Σύγε, tu quidem, dicitur vt ἔγωγε, equidem. Ariſtoph. νεφ. ἀλλ' ἐπιλήσει σύγε, ilicò tu obliuiſceris.

Συγκαθαγίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſanctifico. Actiu.

Συγκαθαιρέω, tollenti onus auxilior.

Συγκαθαρμόζω, compono, diſpono. Sophocl. πατρὸς τ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, i. σκευάσαι.

Συγκάθεδρος, ου, ὁ, aſſeſſor.

Συγκαθέζομαι, conſideo.

Συγκαθείργνυμι, & Συγκαθείργω, ſimul includo, & in eodem loco cohibeo. Lucian. λέοντι συγκαθειργμένος, cum leone coniectus in caueam, leoni commiſſus.

Συγκαθεὶς, ſimul demittens. συγκαθείσης θηλείας, fœmina conſidente.

Συγκαθελεῖν, vnà euertere, demoliri, Thucydid. συγκαθελὼν, qui ſimul euertit.

Συγκάθεσις, coniudicatio, comparatio, collatio.

Συγκαθεύδω, condormio, vnà dormio, Plato in Leg.

Συγκαθέψω, ſimul coquo.

Συγκάθημαι, conſideo, ſimul ſedeo.

Συγκαθιδρύω, colloco.

Συγκαθιερόω, conſecro.

Συγκαθίζω, conſideo, Bud. in Epiſt. poſter.

Συγκαθίημι, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul demitto, συγκαταβαίνω. Actiu. Accuſatiuo.

Συγκαθίστημι, ſum vnus ex authoribus, ſimul tranſigo, συμβιβάζω. συγκαθίστη, συνεβίβαζε, conſtituit, confirmauit, Thucydid. Interpr.

Συγκαίω, aduro, comburo.

Συγκακοπαθέω, ſimul affligor, ſum afflictionum particeps.

Συγκακουργεῖν, colludere.

Συγκακούργημα, res per colluſionẽ actoris & rei tranſacta, ex quo genere eſt præuaricatio, i. καταδίκασις.

Συγκακουργία, eſt quæ colluſio à Iuriſcon. appellatur.

Συγκαλέω, μ. έσω, π. εκα, conuoco, inuito, accio. εἰς ταὐτὸν συνάγω, concionem aduoco, prouoco. Actiu. Accuſ.

Συγκαλινδεῖσθαι, conuolui.

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκαλύπτομαι, me contego. Ariſtophanes in Pluto, διὰ τί ἐγὼ συγκεκαλυμμένος; id eſt, faciem obnupſi, vel me cooperui.

Συγκαλύπτω, μ. ύψω, π. υφα, cooperio. Actiu.

Συγκάμνω, μ. αμῶ, ſimul laboro. Neutr. abſol. Sophocl. ἴδ', ἱκνοῦ, σύγκαμνε, i. adiuua.

Συγκαμπαὶ, iuncturæ. Gaza digitos vertit l. 3. Animal.

Συγκάμπτομαι, ſuccumbo.

Συγκάμπτω, inflecto, incuruo, contraho, circumago.

Σύγκαμψις, inflexus.

Συγκασιγνήτη, i. germana ſoror, Euripid. in Alceſt.

Σύγκασις, frater, ſoror, Euripid.

Συγκαταβαίνω, vnà ſubſideo, ſimul deſcendo, vnà aliquid aggredior, συγκαθίημι.

Συγκατάβασις, vulgò condeſcenſio, quum quis ſe demittit vltra ſuam dignitatem.

Συγκατεβίω, conuiuit.

Συγκαταγηράσκω, conſeneſco.

Συγκατάγω,

Συγκατάγω, reſtituo, ſubtrahendo allicio, vnà reduco in patriam, Plato Epiſt. 7.

Συγκαταδαρθὼν, qui vnà dormiuit, Ariſtoph.

Συγκαταδύομαί σοι, vnà demergor, vrinor.

Συγκαταζεύγνυμι, coniungo. Sophocl. in Aiace, ἄτῃ συγκατεζύχθη κακῇ, i. συνεζεύχθη, ὑπὸ τῆς ἐν ἰδίῳ ζυγῷ ζώσης, graui incommodo conflictatus eſt & vexatus. συγκαταζεῦξαι τὰς χηρευούσας γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, connubio iungere cœlibes cum viduis mulieribus, Plutarch. in Camillo.

Συγκαταζῆν, conuiuere.

Συγκαταθάπτω, vnà ſepelio.

Συγκατάθεσις, εως, ἡ, aſſenſio, approbatio, qua eadem viſa noſcuntur, συμφώνησις. Ita enim Stoici cauſam antecedentem adiuuantem vocant. Cicer. in Lucul. Nunc de aſſenſione atque approbatione, quam Græci συγκαταθέσεις vocant, pauca dicemus.

Συγκαταθύνω, emendo, corrigo.

Συγκαταιϊσθαι, agnoſcere.

Συγκαταινος, adſtipulator, & συναίνετος, i. collaudator.

Συγκαταινῶ, annuo, conſentio, τὸ συγκατατίθεμαι, & συναινῶ. συγκαταινοῦντες, comprobantes, Budæus in Epiſtolis poſter.

Συγκατηρίζ ἀγῶνας, certamina obtinuit, id eſt, vicit, Herodotus.

Συγκατακαίω, concremo.

Συγκατακλείω, concludo.

Συγκατακλιθέντες, οἱ, vnà cubantes.

Συγκατακλινεὶς, accumbens, Ariſtoph.

Συγκατακλίνομαι, vnà cubo, ſiue vnà accumbo, Ariſtophan. συγκατακλινομένῃ ἐγὼ, ὄζων τρυγός.

Συγκατακτὰς, συγκατακτείνας, ſimul occidẽs, qui vnà occidit, Sophocl. in Aiace.

Συγκαταλέγω, coopto ad ſodalitatem vel collegium aliquod.

Συγκαταριθμοῦμαι, ſimul enumero, Ariſtot. in Prædic.

Συγκαταρρέω, vnà decido.

Συγκαταρρυεῖσα, quæ ſimul defluxit.

Συγκατασκευάζω, μ. άσω, π. ακα, ſimul præparo, inſtruo, cõpono, adiuuo parantem, comprobo. Actiu. Accuſ.

Συγκατασκήπτω, μ. ψω, π. φα, cum impetu venio.

Συγκατασπάω, ῶ, pariter auello, conuello.

Συγκαταστῆξαι, annumerare, Phalar. in Epiſt.

Συγκατατίθεμαι, aſſentior, approbo, conſentio, conſenſum præbeo, annuo, comprobo. Datiuo. συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ, qui conſenſit concilio, cap. 23. Euangelii Lucæ. συγκατάθου ἡμῖν, aſſentire nobis, cap. 1. Danielis. συγκαταθετέον τοῖς νέοις, aſſentiendum eſt iunioribus, Dioſcorid. lib. 1. in præfatione. οὐ συγκαταθήσῃ μετὰ τοῦ ἀδίκου, ne conſentias cum iniuſto, cap. 23. Exodi. οὐ συγκαταθήσῃ αὐτοῖς διαθήκην, non inibis cum eis fœdus, Ibidem.

Συγκατατίθημι, idem, cum Datiuo.

Συγκατατραγεῖν, ſimul cibum ſumere.

Συγκαταφέρω, affero.

Συγκαταφλέγω, vnà comburo, Lucian.

Συγκαταψηφίζομαι, ſuffragiis ſeu calculis addor, cooptor. συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων, Act. 1. cooptatus eſt in numerum vndecim Apoſtolorum, annumeratus eſt ſuffragiis, ſiue calculis additus eſt.

Συγκατεργάζομαί σοι, tibi operam præſto. συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχὴν, Herodot. te adiuuo ad regnum occupandum. συγκατεργαζομένοις αὐτῷ δίδωσι, his quibus fuerat vſus adiutoribus dat.

Συγκατέρχονται, vnà redeunt.

Συγκάτευγμα, ατος, τὸ, res votiua.

Συγκατευθύνει, dirigit.

Συγκατηγορῶ, vnà accuſo Genitiuo.

Συγκατιὼν, vnà deſcendens, Demoſth.

Συγκατοικέω, vnà cohabito.

Συγκατοικίζω πόλιν, incolo vrbem, frequentem efficio, colloco.

Συγκατορύττω, vnà defodio, vnà ſepelio. Lucian. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατορύξαι.

Συγκαυθεὶς, exuſtus.

Σύγκαυσις, exuſtio.

Σύγκειμαι, conſto, id eſt, compoſitus ſum. Depon. Sophocles, βαλεῖτε χ᾽ ἡμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους, nos quoque pelletis tres ſimul poſitos, qui ſimul ſumus. δεῖ μετὰ τὴν οἴνωσιν ὕδωρ πίνειν, ὑπὸ θεραπείας γάρ τινος τῆς συγκειμένης οἰνώσεως, ἔστιν ἐπάγειν βοηθείας, Dioſcorid. lib. 5, cap. 13. oportet poſt ebrietatem bibere aquam: ab ea enim veluti contraria curatione, auxilii ratio aliqua quærenda eſt, Marcellus. Ruellius autem: nanque à cura conſtantis temulentiæ quendam auxilii modum inducit. σύγκειται, certum eſt, conſtat, conſcribitur. σύγκειται ταῦτα δι᾽ ἀνδρῶν, &c. hæc conſcripta ſunt per viros, &c. Plutarch. in Numa. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ, oſsium alterum alteri inſeritur, Ariſtot. σύγκεισθε πάντες ὑμεῖς ἐπ᾽ ἐμὲ, cõiuratis omnes aduerſum me, cap. 22. lib. 1. Regum. συνέκειτό σφι, conuenerat inter ipſos. κατὰ τὰ συνέκειτο, ex conuentis, Plutarch. in Camillo. ὥσπερ ἦν συγκείμενον αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, quẽadmodum ipſa cum principibus conuenerat. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies, Bud. in Epiſt. poſter. συγκειμένας ἡμέρας, dies de quibus erat conuentum, Herodot.

Συγκείμενον, ου, τὸ, quod conuenerat, quod pepigeramus, conuentio, pactũ. τοῦ συγκειμένου πλέω χρόνον, vltra præſtitutum tempus. ἀπὸ συγκειμένου, ex compoſito. ἀπὸ συγκειμένου λόγου, id eſt, προδοσίας, Thucydid. ἐς τὸ συγκείμενον ἦλθον, ad locum de quo conuenerant, venerunt. πρὸς τὸ συγκείμενον ἔχει, οὐχ ἧττον, &c. Nazanzenus in Orat. vbi Moſellanus, non minus ſe habet cum eo, cum quo comparatur, &c. τὰ συγκείμενα, fœdera, Bud. in Epiſtol. poſter. κατὰ τὰ συγκείμενα, è compoſito, ex conuentis. παρὰ τὰ συγκείμενα, præter conuenta, præter ea de quibus conuentum eſt, præter præſtituta, extra præſtituta.

Συγκεκορδυλημένος, coaceruatus, mixtus.

Συγκεκροτημένος, ου, ὁ, accinctus, in procinctu exiſtens.

Συγκεκροτημένως, plauſibiliter, magna cum laude.

Συγκεντέω, trucido, ſimul pungo.

Συγκεράννυμι, μ. άσω, π. ακα, &

Συγκεραννύω, commiſceo, contempero, admiſceo quadam temperatura, ſimul moderor, confundo, conflo, cõpono, aptè coniungo: pro amicitiam contraho, Xenophon. Actiu. Accuſ. συνεκεράσαντο φιλίην πρὸς Ξέρξεα, amicitiam cum Xerxe contraxerunt, Herodot. ad Hebr. 4, λόγος μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασι, ſermo nõ cum fide coniunctus iis qui audiuerant. συγκεκραμένοι πολίταις, ciuibus admixti, Plutarch. in Numa. συγκεκραμένη, Sophocl. confuſa, μεμιγμένη.

Συγκερατὸς, temperatus.

Συγκεφαλαιόομαι, in ſummã colligo, & in ſummã colligor: nam actiuè & paſsiuè ſignificat. συγκεφαλαιοῦται ὀλίγον ἐκ πολλοῦ, ex multo tempore exiguũ conſtituitur. συγκεφαλαιωσάμενος, qui ſummatim dixit, qui in pauca retulit

Συγκεφαλαιόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſummatim colligo, συλλέγω, ſummatim dico.

Συγκεχυμένος, confuſus.

Συγκεχυμένως, confuſè, promiſcuè.

Συγκεχωρημένον, όντος, τὸ, conceſſum.

Συγκηδεσταὶ, οἱ, mariti & vxoris parentes, qui duas ſorores in vxores duxerunt, teſte Euſtath. Iliad. ξ.

Συγκηδεύομαί σοι, vnà tecum ſepulturæ mandor.

Συγκινδυνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſimul periclitor, ſocius ſum periculi. Neutrum. Datiuo. συγκινδυνεύω σοι, tecum me periculis obiecto.

Συγκινέω, ſimul moueo.

Συγκίνησις, commotio.

Συγκιρνᾶσθαι, commiſceri.

Συγκιρνάω, commiſceo. συγκιρνάω inquit Planudes, quod Cicero tempero.

Συγκλάσαντες, confringens, Ariſtoph.

Συγκλάω,inflecto,compreſsius tracto.

Σύγκλεισις,cõmiſsio,coniunctio,concluſio,ſtructura.

Συſκλεισμὸς,οῦ,ὁ,concluſio,anguſtia,obſidio, Nazanz. μετ̀ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν καὶ τὸν πικρὸν συγκλεισμὸν τοῦ ἱερέως βεβιωμένον.

Συſκλειστὸς,concluſilis. συſκλειστὸν ἔργον,opus interraſile, cap.7.lib.3.Regum.

Συγκλείω,μ.είσω,π.εικα,claudo,φράττω, obſepio,cõmitto,coniungo,concludo,obſero,arcto. Actiu.

Συſκλέπτης,ου,ὁ,ſocius & particeps furti.

Συγκλείζω,μ.ίσω,concludo,includo,implico. συſκεκλεισμένος,concluſus.

Συſκληρονόμος,ου,ὁ,cohæres.

Σύγκληρός ἐστι θνητῷ βίῳ, vitæ caducæ conſors eſt, Plutarch.in Opuſc.

Συγκληρόω,μ.ώσω,π.ωκα, ſimul ſortior. δοκεῖ δέ μοι συſκεκληρῶσθαι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ἡ μάχη,Ariſtid. ὥσπερ ἀνάγκῃ τινὶ καὶ φύσει συſκεκληρωμένον,Idem.

Συγκλήσαντες,πυκνώσαντες,συναχθέντες,συναπίσαντες,Thucydides.

Συγκλησία,ας,ἡ, concilium: & dicitur de ſenatoribus: ἐκκλησία verò de populo.

Συſκλητικὸς,οῦ,ὁ,ſenator,Plutarch.in Fabio.

Σύſκλητος,ου,ὁ,ſenatus, ſenatorius ordo, concio. Vnde σύſκλητος βουλὴ, indictiuum concilium, & σύſκλητος ἐκκλησία,conuocata concio & indicta, quæ repentè noua aliqua de cauſa fiebat: contrà νόμιμος ἐκκλησία, legitima cõcio, fixa & ſtata, quæ ter in menſe habebatur. συγκλήτου ἐκκλησίας ὑπὸ στρατηγῶν γενομένης, conuocata cõcione ab imperatoribus,Demoſt.1.indicta concione:cui opponitur κυρία,i.ſtata, quæ certis & ſtatutis diebus habetur. vide Suidam.συγκλήτου στρατεύματος,conuocatarum copiarum, (Euripid.

Συγκλινίαι,conuexitates.

Συγκλίνομαι,in toro ſimul cubo.

Συſκλονεῖσθαι,titubare.

Συſκλονέω,μ.ήσω,π.ηκα,concutio. Actiu.

Συſκλόνησις,concuſsio,impulſus.

Σύſκλυδες,vicini, mixti, σύμμικτοι, colluuies hominum collectanea multitudo apud AEſchin.Socraticũ. συſκλύδων ἀνθρώπων,hominũ conuenarum,i.χυδαίων, Thucyd.

Συſκλύζω,aquis obruo.

Σύſκλυσμα,ατος,τὸ,clyſter.

Συſκλύω,i.conſentio, Sophocl.in Aiace.

Συſκοιμάομαι, ſimul dormio, condormio, ſimul cubo, concumbo,συνέρχομαι. Datiuo.

Συſκοιμήματα,Euripid.

Συſκοιμώμενος,contubernio fruens.

Συγκοίνωνος,ου,ὁ,conſors,particeps. συſκοίνωνος ῥίζης, particeps radicis.

Συſκοίτιον,οῦ,τὸ,merces pro concubitu.

Σύγκοιτος,ὁ καὶ ἡ, concubitor, qui ſimul cubat, conſors tori,in Epigramm.

Συγκολάζω,ſimul animaduerto in.

Συγκολλᾶσθαι, coaleſcere.

Συγκολλάω,μ.ήσω, ferrumino,conglutino, colligo,cõpono & ſtruo.

Συſκόλλησις,εως,ἡ,conglutinatio.

Συſκολλητὴς,fictor,compoſitor, compactor, conglutinator. Ariſtophan.νεφ. βδελυρὸς, ψευδῶν συγκολλητὴς,id eſt, ψευδοπλάστης.

Συγκομιδὴ,ῆς,ἡ,tranſuectio,apportatio, repoſitio fructuum,aceruatio,συνάθροισις, collectio, συλλογή. συγκομιδὴ καρποῦ,fructuum legendorum occupatio,perceptio frugũ. συſκομιδὴν τῶν καρπῶν ποιεῖσθαι, ſic c.12.cõcilii Sardicenſis.

Συγκομίζομαι,colligo, lego,excipio,percipio, adorno. Accuſatiuo.

Συγκομίζω,μ.ίσω,π.ικα,comporto, fructum ex agro domum refero. Actiu. Accuſ. Xenoph. ἔργον τι ὅπωσποιοῦντα καὶ συſκομίζοντα καρπούς, &c.i.cõuehentem fruges ſeu fructus collectos. ἀνθρώπων ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε, Nazanzen.in Orat.ſere quando tempus eſt,& collige fructus. Pro ſepelio,Sophocl. ὅπως σὺ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν μὴ συγκομίζειν, id eſt,μὴ θάπτειν,ne ſepelias, ne colligas cadauer, ne comportes,ad ſepulturam videlicet.

Συγκομιστὴ ῥητίνη, reſina locularis Palladio dicta, quòd in loculis & fictilibus vaſis conueheretur, immunda,aſſulas & lapillos admixtos adhuc habens.

Συγκομιστήρια, τὰ, feſta quibus primæ fruges comportabantur.

Συſκόμιστος ἄρτος, panis eſt inter furfuraceum & ſimilagineum medius, quaſi confuſaneus, Dioſcor.lib.2,cap. 150. Dicitur & αὐτόπυρος,& eſt is panis vnde nihil cribro excuſſum ſit, & omnibus tritici partibus nulla detractione conſtet, quod ipſæ appellationes indicant. Nam αὐτόπυρος, in quo totũ triticum ſit, & συſκόμιστος, in quem ſimul omnia ex tritico ſint collata. Cicero cibarium panem vocat.

Συſκομμάτιον,genus quoddam edulii.

Συſκοπεὶς,contuſus.

Συγκοπὴ,ῆς,ἡ, conciſio, figura quum aliquid è medio dictionis aufertur. Item affectio ſimilis deliquio. συμπτώσεις ὀξεῖα καὶ ἀθρόα δυνάμεως, i. vniuerſarum virium ruina,vniuerſarum virium proſtratio, quæ toto languente corpore defectu animę,exiguo pulſu venarum,extremitatũ corporis perfrictionibus & ſudore indicatur, quæ ſi validior ſit,remedio plerunque caret: ſin ſuperſint vires aliquæ,ei ſuccurritur aliquando. Hæc Marcel.Dioſcorid.Interpres.eius meminit Galen.ad Glauc.

Συſκοπτικὸς,huiuſmodi deliquium inducens.

Συſκόπτομαι,animo liquor. συγκόπτεσθαι, in ſyncopen incidere,Galen.ad Glauc. vbi agitur de remedio,quod his datur,qui ex ſiccitate in ſyncopen labuntur.

Συſκόπτω,μ.όψω,π.οφα,ferio,ſimul cædo,verbero,concido,contundo, pulſo, confringo, diſrumpo, diſcindo. Lucian. πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν,hoc eſt, vt Cicer.in Catone Maiore loquitur, multæ amicitiæ diſciſſæ potius quàm diſſutæ.

Συſκοσμεῖν,cohoneſtare, Xenoph.

Συſκουφίζω,adiuuo,ſimul leuo. Accuſ.

Συſκραδαίνω,cõcutio,euibro. Ariſtot.de mundo, πολλὰ μέρη συνεκράδανε πνεῦμα, &c. multis in locis ſpiritus vibrantem motum ciuit.

Σύγκραμα, ατος, τὸ, diluta potio, Ruellius: diluta vini potio,Marcellus: commixtum,Barbarus lib.2.Dioſcorid.& lib.5,cap.118.

Σύſκρασις,εως,ἡ,commixtio, vnio,confuſio, contemperatio,temperatura,temperamentum,neceſsitudo,commercium,coniunctio diuerſæ naturæ,Nazanz.in Orat. de Filio Dei.

Συſκρατέω,ῶ,conſeruo, tueor, συνέχω. Chryſoſt. τὴν ἡμετέραν βίον αἱ προσευχαὶ συſκρατοῦσι, vitam noſtram precationes continent.

Σύſκρατον ἀέρι τὸ φῶς,lux aere temperata,lux in aere cõtenta,Nazanz.in Orat.

Συſκρητίζειν,conſpirare,litem componere periculo imminente. à Cretenſibus ſumptum, qui ſemper ſeditioſi ſunt,Etymolog.

Συγκρητισμὸς, ὁ, conſpiratio. Vide in Chil.Eraſm. vocabatur conciliatio quam Cretes poſtquam tempore aliquo diſsidium inter ſe aluiſſent, ac ne ab hoſtibus inuaderentur, metuerent, iniuerunt, ac inter ſe concordiam ſtabilierunt.

Σύſκριμα,coagmentũ, concretio, concrementum, cõpages,& quod concretũ eſt(vt Cicero loquitur) vt mundus. Item comparatio,diſcretio, diſcrimen. τὸ σύſκριμα τοῦ βασιλέως ἰθανάτου αὐτὸν,edictum regis eum morte mulctabat,1.Macchab.1.

Συſκριματικὸς,ὁ,temperatus.

Συſκρίνομαι,comparor. Et συſκρίνεσθαι πρός τινα, contendere, iudicio experiri, etiam cũ aliquo capitali iudicio diſceptare.

diſceptare. Eſt & συγκρίνεσθαι,coagmentari,concreſcere. συγκριθεὶς,concretus eſt,Stephan. Niger apud Plut.in Opuſcul. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingens amicitia cum Theræis & Samiis contracta eſt,Herodot. vnde συγκρινόμενος,& συγκριθεὶς,cõcretus,fact⁹ corpulétior.

Συγκρινόμενα,τὰ,pacta.

Συγκρίνω,μ.ινῶ,π.ικα,comparo, comparationem facio, coerceo, cogo, iudicio colligo,aggrego,confero,cõtraho,diſcerno,Ariſtot.lib.9.Ethic.Accuſat.& Dat.συγκρίνων ἐνύπνια,interpretãs ſomnia,cap.6.Danielis. ὁ συγκρίνων τὸ ἐνύπνιον,ſomnium interpretãs,cap.40.Geneſeos. μή με πάτρῃ σύγκρινε τὸν ἴκτινα, ne me tumulo metiaris, in Epigr. τοῦ συγκρίνειν καὶ διακρίνειν, aggregandi diſgregãdiſque ratione, Theophr.lib.6.de cauſis plant. συγκρίνειν πρὸς ἐνδόξους, Ariſtot.in Rhetor.

Σύγκρισις,εως,ἡ,comparatio,aſſimilatio,generatio,mixtio,commixtio,miſcella,coitus contextus,condenſatio, concretio,concrementum. Syncreſis ſiue antitheſis(inquit Rufin.) eſt comparatio rerum atque perſonarum inter ſe contrariarum. σύγκρισις ἐνυπνίου,interpretatio ſomnii,c.3.Danielis dicitur ibidem etiã σύγκριμα pro eodem.

Συγκριτικὸς,ἡ,ὁ,comparatiuus,qui congregat.

Συγκροτέω,μ.ήσω,π.ηκα,propriè de fabris effertur ordine modulato incudem tundentibus,cõplodo,applauſu approbo, adorno, inſtruo, concelebro, conſtruo, apparo, como,compono,committo,collido,excito,conflo,auxilior,ſimul adduco,meditor,conſpiro,vt συγκροτεῖν δύναμιν, colligere copias. συνεκρότει τὰς δυνάμεις, Ariſtid. συγκροτεῖν καὶ διδάσκειν τὸν χορὸν,Demoſt.apparare,adornare. συγκροτεῖ συμπόσιον τῶν ἀεὶ γειτόνων καθ᾽ ἡμέραν,conuiuium vicinorum quotidie compleo,Gaza de Seneċt.συγκροτεῖν τὼ χεῖρε, Xenoph. συγκροτεῖν τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ ῥίγους, collidere dentes. συγκροτεῖται ἡ ἔρις,Lucian.excitatur & committitur. συγκροτεῖν τὸν πόλεμον, Ariſtid. συνεκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, rebus ad bellum pertinentibus inſtructi & exercitati,Demoſthen. συγκεκροτημένος,omnium applauſu approbatus, concelebratus,compoſitus,inſtructus,Bud.in Epiſt.poſter. ἵππος συγκεκροτημένη apud Lucian. dicitur Agricolæ equitatus inſtructus,Eraſm.equa ſpectatiſsima & excellens.συγκεκροτημένον,ἐσκευασμένον,συνεσκευασμένον,cõflatum, coitione & conſenſu multorum adornatum, id eſt,conſenſu communi coactum & comparatum. συγκροτηθεῖσα ἡμέρα,dies condicta,Bud.in Epiſt.poſter.

Συγκρότημα ποιεῖσθαι,conſpirare,id eſt, facere σύστασιν,coitionem,conſpirationem,concilium inire, Bud.in Epiſt. prior.& poſter.

Συγκροτήσαντες,οἱ,vulgò complices.

Συγκροτησμὸς,conſpiratio.

Σύγκροτος, coniugatus, Euripid. in Androm. σύγκροτον ζεῦγος,conflata ſocietas,i.cõnubium,idem Eurip.

Σύγκρουμα,debitum,fœnus.

Συγκρούσιος,ὁ,ὁ,concuſſor,colliſor. συγκρούσιος γέλως,riſus indecorus, qui totum corpus quatit. vide in Chiliad. Eraſm. Syncruſius riſus.

Σύγκρουσις,& Συγκρουσμὸς,colliſio. σύγκρουσις πολέμου,Budæus in Epiſt.συγκρούσεις ἀπαύστους καὶ φιλονεικίας ἔχουσα πόλις, aſſiduas offenſiones & contentiones ciuitas habens,Plutarch.in Numa.

Συγκρούω,μ.ούσω,π.ουκα,collido,concutio,προσκρούω,in cõflictum impello.Iſocrat.ἡμᾶς δὲ τοσούτου δέομεν συγκρούειν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων.Liuius Committere ac profligare bellum dixit pro eodem,i.καθιστάναι τὸν πόλεμον,συμβάλλειν. Et Herodot.συνέκρουον δ᾽ αὐτοὺς,ſimultatem inter eos ciebãt & alebant. Sic Cyprian. Epiſcoporum cohærentem concordiam ſubdola temeritate collidere,hoc eſt,συναράσσειν, περιθλᾶν,συγκρούειν. συγκρούειν φίλους φίλοις,amicos amicis collidere,& ad ſeditionem committere, Ariſtot.5. Politic. Item συγκρούω,collætor.συγκρούσας τὼ χεῖρε,Ariſtoph.manibus plauſum excitans.

Συγκρύπτω,μ.ύψω,π.υφα,abſcondo, ſimul abſcondo.Actiu.Accuſat.

Συγκτάομαι,ſimul paro,mihi vnà ſubigo.

Συγκτερίζω,vnà iuxta facio & parento. Apollon.2. συνεκτερέιζε δὲ λαός.

Συγκτίσται,duces coloniæ deducendæ.

Συγκυβεύω, vnà alea ludo. συγκυβεύων αὐτῷ, vnà cum eo alea ludo, talorum ludo ſimul incumbo, ſimul teſſeras iacto.

Συγκυκάω,μ.ήσω,π.ηκα,commiſceo. Actiu. Ariſtophan. in Pluto, ὁ Ζεὺς βέλτιστε ἐς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρίβλιον,εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν, in eundem culeum committens, componens,commiſcens.

Συγκυκλῶ,circundo.

Συγκυλινδοῦμαι,volutor.Datiuo iungitur.

Συγκυναγὸς,ὁ καὶ ἡ,pro συγκυνηγὸς,Euripid.

Συγκυνηγέω,ſimul venor.

Συγκυνηγετὴς,ᾶ,ὁ,ſimul venans,ſocius venationis.

Συγκύπτω,ſimul inclinor,me inclino,incuruor,proſternor,decumbo,pariter incumbo,Syneſ.Accipitur etiam pro ὑποκύπτειν & κατακύπτειν,& deorſum aſpicere,vt demiſſi ſpiritus homines ſolent toto corpore deflecti in terram & contrahi: cui contrarium eſt ἀνακύπτειν, Gregor. εἰς φῶς. Eſt etiam coire & in vnum contrahi quod hiabat & diſtrahebatur, Xenoph. ἀναβ.2, Bud.Comment. συγκύπτουσι πρὸς ἀλλήλας αἱ ἵπποι, equæ ſeſe colligunt & ſocietate gaudent, Ariſtot.lib.6.Anim.

Συγκυρέω,μ.ήσω,π.ηκα, contingo, confirmo, aſſequor, congruo,incido,me inſinuo,Neut.abſolut. συνεκύρησε κατὰ τύχην προσπεσοῦσα,fortuitò oblata eſt, Herodot.συνεκύρησε γενέσθαι,fieri contigit,Idem. τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει,quæ ad ciuitates pertinent,cap.25.Numer.

Συγκύρημα,ατος,τὸ,&

Συγκυρία,ας,ἡ,ſors,caſus,συντύχημα.κατὰ συγκυρίαν, forté.κατὰ συγκυρίαν κατέβαινε,accidit vt deſcenderet, cap.10.Euang. Lucæ.

Σύγκωλος,ὁ,ſolidus.

Σύγγονος,ὁ,ὁ,germanus.

Συγχάζω,concedo.

Συγχαίρω, gratulor, συνήδομαι, ſimul gaudeo, collætor. Datiuo. συγχαίρω σοι,gaudeo tecum,tibi gratulor.συγχαίρω σοι τούτου,Demoſthen.vide συγχαίρειν in Ammon.

Συγχέαι,turbare,confudiſſe.

Συγχειμάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι,cohyberno. Ariſtoph. in Pluto,κακὰ πολλὰ συμβαίνει καὶ ταῦτα συγχειμάζετε,mecum hyemis incommoda ſuſtinebant.

Συγχέω,τὸ συγχύνω,diffundo,labefacto,cõſterno, Valla. σύγχεε,τάραττε,λύπει,Homer.συγχέας,qui confudit.

Συγχορεύτης,concelebrator,Plato de Legib.

Συγχορεύω,ſimul tripudio.

Συγχορηγέω,μ.ήσω,π.ηκα,confero,ſoluo expenſas.

Σύγχορτος,ὁ,ὁ,vicinus,herbifer,herboſus.

Συγχράομαι, commercium habeo, cõmodatò accipio. vide Bayſ.de re nauali.

Συγχρισθεὶς,colliſus,offenſus.

Σύγχρισις,comparatio.

Σύγχρισμα,ατος,τὸ,inunctio,illitus, vnguentũ,vnguen, collitio,illitio.

Συγχρίω,illino,vngo,perungo.

Συγχρονίζω,μ.ίσω,π.ικα,contemporaneus ſum,commoror,multum ſum temporis.Neutr.Datiuo.

Συγχρονισμὸς,ὁ,eſt eorum qui concurrunt in idẽ tẽpus.

Σύγχρονος,ὁ,ὁ,æqualis,&(vt ita dicam)contẽporaneus. σύγχρονος αἰῶνος,apud Nonn.id eſt,æternus. Cum Datiuo apud eundem,ἀλαώπιδι σύγχρονον ὄρφνῃ.

Σύγχυσις,εως,ἡ,confuſio,turbatio,mixtio. σύγχυσις ἡ τῶν ὑδάτων ἔνεσις. σύγχυσις ὀφθαλμῶν ἡ ἐκ πληγῆς, oculi ictu cruentati,ſuffuſi ſanguine ex ictu oculi, Dioſcor.lib.4,cap.13. σύγχυσις βιοτῆς,vitæ perplexitas,Euripid. σύγχυσις dicitur quæ à Quintiliano lib.8,cap.2 mixtura verborum.ſpecies eſt hyperbati ex omni parte confuſi:conſternatio

Hermogen.

Συγχύω,& Συγχέω,μ.ύσω,π.υκα,confundo,obſcuro, tumultuor,perturbo,in admirationem duco. Actiuum, Accuſatiuo.

Συγχωνύω,conflo.

Συγχωρέομαι,ῆμαι,& Συγχωρέω,μ.ήσω,π.ηκα,concedo,συνομολογῶ, permitto,locum præbeo, annuo, aſſentior, ὁμονοέω,συμφωνῶ, conuenio, cócurro, συμβαίνω,συνέρχομαι,συντίθεμαι,conſentio & aſtipulor,non reclamo,acquieſco,ἀγαπῶ,contentus ſum, me dedo,me cófero, ἐνδίδωμι, χαρίζομαι, relaxo, remitto, veniam do, comiter & per gratiam indulgeo quippiam & códono, Syneſ.Hoc verbum vnú ex illis eſt, quę in præſenti voce actiua prolata, in Futuro vocem paſſiuam ſortiuntur apud Atticos.Apud Demoſth. enim & Platonem legitur συγχωρήσομαι in Futuro,à συγχωρέω. συγχωρέομαι τοῦτο , vt mihi permittatur, impetro. Bud.Comment.cum Datiuo & Infinit.Chryſoſtom.συγχωρῆσαι δαίμοσιν ἐμβατεύειν εἰς ψυχὰς,dæmonibus in animos irruptionem cócedere. οὐ συγχωρούμαι τὸ ἀέρι δοῦναι,&c.Nazanz.in Orat.non cócedo aeri,&c.non aſſentior vt dem aeri.Idem ibidem,ὅσον συγχωρούμεθα,quantum nobis condonatur.Idem in Orat. τὸ συγχωρηθὲν συνεχώρησε, conceſſo ceſſerunt,id eſt,condonarunt & remiſerunt.Idem ibidem,ὅ τὸ πλέον παρὰ τοῦ δεσπότου συγχωρηθεὶς, quum tibi plus à Domino ſit remiſſum.Item ibidem,σοὶ μὲν συγχωρηθῆναι τὴν ἁμαρτίαν,tibi peccatum eſſe remiſſum. συνεχωρήθη τὴν ἐκδημίαν,commeatum impetrauit,Nazanzen. Idem in Orat. ἵνα πλέον συγχωρηθῶμεν , vt maiori donemur venia,vt maiorem conſequamur remiſsionem. συγχωρούμενοι ἀκούειν,quibus conceſſum eſt audire,Idem Nazanz. συγχωρησόμεθα καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς,in mutuam gratiam redibimus, Thucydid. συγχωρέω σοι τῆς ἡγεμονίας, tibi imperium cedo:ſic Gaza lib.4.Grammat.συγχωρῶ σοι ταῦτα,in his tibi aſſentior, Thucydid. ὅπῃ ἂν συγχωρῇ, id eſt, καθὼς ἂν συγχωρῇ ὁ καιρὸς,quocunque res caderent. συγχωρεῖν ἁμαρτήματα , remittere peccata, Chryſoſt.περὶ ἱερωσ.τὸ συγκεχωρεικὸς, indultum,conceſſum.

Συγχώρημα,ατος,τὸ,&

Συγχώρησις,εως,ἡ,conceſſio,aſſenſus,conſenſus,conſpiratio,abolitio.

Συγχώρησμα τῆς τιμῆς,honoris conceſsio,Plutarchus in Publicola.

Συγχωρητέον,concedendum eſt,fatendum eſt, Plato in Timæo. ἀρχὴ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν,concedendum eſt ita ſe habere initium,Lucian.

Συγχωρούμενος,venia donatus,cui venia habetur.Eſt etiam in Pand.cuius nomen abolitione principis ex reis exemptum eſt.Inde illud Gregor.in Pentecoſt. ὁ δ' ἁμαρτωλὸς οὐχ ἑπτάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ συγχωρούμενος,toties venia diuinitus donatus,Bud.Comment.

Συγχώσαντες,qui obſtruxerunt,ſubruétes,obturantes. Herodot.συγχωσθήτω,obruatur,defodiatur,Nazanz.

Σύδην,celeriter,impetuoſè.

Σύετο,concitabatur.

Συζάω,μ.ήσω,π.ηκα,conuiuo,cóſueſco,familiaritatem habeo: vnde συζῆν, communiter viuere, συνδιάγειν, συμβιοῦν,vitæ conſuetudine ſociari, agere vitá cum aliquo. Datiuo. ταῖς προσευχαῖς συζῆν, precationibus addictum viuere, Chryſoſtom. συνεζηκὼς ἀρετῇ, qui à puero virtutem exercuit. συζῶ πενίᾳ, vitam in paupertate duco. συζῶ τῇ φιλοπραγμοσύνῃ,verſor in ſtudio rerum gerendarum & ſum addictus, Demoſth. συζῶντες ἀλλήλοις, alius cum alio degentes.

Σύζεσον,conferuefacito,Dioſcor.lib.2,cap.94.

Συζεύγνυμι,μ.εύξω,π.ευχα,&

Συζεύγω,coniungo,copulo,committo,connecto,coniugo,eodem iugo iungo.Accuſatiuo. τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, coniugio addictus, coniugalibus vinculis adſtrictus. Baſilius in Epiſt. συνεζευγμένοι στοχασμοὶ, coniunctæ coniecturę,Hermogen.

Σύζευξις,εως,ἡ,coniunctio,coniugium. Plato de Leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι,coniugium inire.

Συζῆν.vide in συζάω.

Συζητεῖν,altercari,diſputare.συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, diſputantes cum Stephano,cap.6.Acto.Apoſt.

Συζήτησις,mutua quæſtio,conquiſitio,diſceptatio,diligens inueſtigatio.

Συζητητὴς,οῦ,ὁ,diſputator.

Συζοφόω,μ.ώσω, ſimul obtenebro, in Epigram.

Σύζυγα,coniugata,coniugalia.

Συζυγεῖς,οἱ,coniuges,mariti,lib.3.Macchab.

Συζυγέντες,coniuncti, cum vxore agentes, Xenoph.in OEconom.

Συζυγῆ ζῶα , animalia coniugii legem ſentientia, Nazanz.in Orat.

Συζυγία,ας,ἡ,coniugium, coniunctio, ſocietas, congeminatio,coniugatio,comparitas. Philo de mundo,τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ μὲ: λέγω γὰρ ὄντος αὔξειν καὶ τὸ μέλλειν ὑπάρχειν, &c. id eſt, eorum quæ coniugatim contraria ſunt,quæ coniugata ſunt. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία, Ariſtid. συζυγίαι ἐναντιοτήτων, diſſidentium comparationes, Columdib.2,cap. 2. κατὰ συζυγίας,coniugatim,coniunctim. συζυγία πτερύγων, par alarum,in Epigram. συζυγία τροχαϊκὴ, id eſt,trochæus. συζυγίαι ἰαμβικαὶ,i. διίαμβοι:ſic Interpr. Ariſtoph.

Σύζυγος,ου,ὁ καὶ ἡ,coniunx,compar, coniugalis, maritus, ſeu marita,ὁμόζυγος,quaſi pariter ducens iugum. Pro ſocio. Ariſtop.in Pluto.ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ,&c. ſi ſocium quempiam ſumpſero. φῶς μὲν αὐγάζει τῷ δικαίῳ καὶ ὁ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη, Nazanz.in Orat. περὶ τοῦ βαπτίσμ. Nonn. σύζυγός εἰμι τοκῆος,ſum compar patri & æqualis.

Συζυγοῦντα,Cicero coniugata vocat.

Σύζυξ,ὁ,ὁμόζυξ,compar,coniunctus.

Συῆλαι,αἱ,volutabra ſuum,& loca cœnoſa.

Συηνεῖν,inſcité quippiam agere.

Συήνη,Syene vrbs AEgypti.

Συηνία,ας,ἡ, ruditas,ruſticitas, à ſuibus deductú. Inde & συηνίας Adiectiuè,αἰσχρὸς,σκαιὸς,ἀμαθής.

Συθεὶς,digreſſus,amotus,Sophocl. συθεὶς ἐξ ἕδρας,Euripid.à ſede motus,excitus:à σεύω.

Σύθεν,impetum fecerunt.

Σύθι,feſtina,ἐλθέ.

Συϊκὸς,ή,ὸ,& Σύϊνος,ſuillus,in Epigram.

Σύϊλλος,Suillus, cognomen quorúdam Romanorum à ſuibus dictum,vt καπράριος,à capris,Plut.in Public.

Συκάζω,μ.άσω,π.ακα,calumnior,premo,ficus lego.συκαλλέγω,Ariſtoph.Interpr. συκάζειν,ficus colligere, Philoſtrat.in Heroicis.

Συκαλὶς,ίδος,ἡ,ficedula auis, Ariſtot. lib.8.Anim.cap. 3.eadem dicitur ſed diuerſo tempore μελαγκόρυφος,id eſt, atricapilla propter coloris mutationem, Idem Ariſtot. lib.9.de Natura Animal.Legitur & συκαλὶς pro eodem.

Συκάμινος,ου,ὁ,ſtultus,μωρός.

Συκαμινέα,ας,ἡ,morus. μορέα ἡ συκαμινέα,morus,Dioſcorid.lib.1,cap.181: vbi alii legút μορέα ἢ συκαμινέα,morus ſiue ſycaminus. & ita interpretatur Hermol. pro eadem arbore.

Συκάμινον,ου,τὸ,morum, Theophr.lib.6,cap.7.de cauſis plantarum.συκάμινα διδόναι,mora dare in cibatu,Ariſtot. lib.6.Animal.ſic Gaza.

Συκάμινος,ου,ὁ,morus,μορέα. Sycaminꝰ arbor eſt ſui generis,peculiaris Syriæ, quemadmodum indicat Diuus Hieronym.συκάμινος αἰγυπτία, morus AEgyptia, Theop. hiſtor.plant.lib.1.

Συκαμινώδης,τὸ,morum, Gaza.

Συκεσῆς,ſycophanta,delator.

Συκέα,& συκῆ,Herodot.&

Συκῆ,ῆς,ἡ,ficus arbor.priori longa. συκῆ μέλαινα, ficus nigra,Dioſcor.lib.1,cap.181.συκῆ ἀγρία, ficus ſylueſtris, caprificus, Barbar. & Marcell.Dioſcor.libr.1,cap.184.

συκῆ ἰνδικὴ, ficus indica, Theophr.lib.1.hiſtor.plant. συκῆ, ficus vocatur ab aliquibus frutex qui & πίτυς, Dioſcor. lib.4,cap.264. Ita etiam dicitur ſpeciespini,lib.3.hiſtoriæ plant. Theophr. vbi Gaza ficus.

Συκῆ,ficus,pro vitio,Dioſcor.lib.2,cap.204. ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκὰς ὀπτηθέντες,&c. tollunt verò ficus aſſati, Ruell. vlcera quos ficus vocant, Marcell. vlcera quę à fici ſimilitu dine nominantur, Barbar.

Συκία,ας,ἡ, cucurbitula qua ſanguis exugitur. ꝓ σικύα.

Σύκινος,η,ὁ,ficulnus. Item inutilis, imbecillis: à fragilitate ligni ficulnei. Ariſtoph.in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ καὶ σύκινον, &c. ſi ſocium ſumpſero aliquem debilem. συκίνη γνώμη, Lucian. ficulna mens, debilis, manca, ἀδυνὴς, ἀνωφελής.

Σύκιον χλοάοντα, cucumerem virentem, in Epigram.

Συκὶς,ίδος,ἡ, ficus & ficulneum, locus vbi ficus creſcũt.

Συκίτης οἶνος, ſycites vinum, i. ficatum, quod & κατορχίτης οἶνος, Dioſcor.lib.5,cap.32.

Συκοαιτεῖν, adulari.

Συκόβιος,υ,ὁ, ficis viuens. Vocabãtur Sycophantæ hoc nomine Athenis.

Συκολογεῖν, ficus legere, Ariſtophan.

Συκολόγος,υ,ὁ, quaſi ficus numerans, ſiue de ficis loquẽs, ſycophanta.

Συκομωραία,ἡ, & Συκόμωρον,υ,τὸ, ſycomorus arbor, & fructus eius. ficus autẽ eſt AEgyptia prædulcis ſine granis: compoſito nomine ex fico & moro, Plin. & Dioſcorid. authoribus. συκόμωρον, ἔνιοι δὲ καὶ τοῦτο συκάμινον λέγουσι, καλεῖται δὲ καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς καρπὸς συκόμωρον, &c, Sycomorum aliqui etiam ſycaminum, id eſt, morum vocant, cuius fructus ſycomorum ętiam dicitur, Dioſcor. lib.1, cap.182. διὰ τῶ συκομώρων, i. ex ſycomoro fit medicamentum, cuius meminit Galenus libro ſecundo ad Glaucon. Et συκομωρίτης οἶνος, ſycomorites vinum quod cõficitur ex ſycomoris, Dioſcor.lib.5,cap.24.

Σῦκον,υ,τὸ, ficus. Dicitur tamẽ de ficu & arbore. Et tamẽ ꝓpriè σῦκον ficus matura, vt ἰσχὰς, areſacta, & φάλαξ, immatura & ſylueſtris: ὄλυνθος verò, ĩmatura quidẽ, ſed cultiua. σῦκα ἰδίειν, pro τρυφᾶν, Ariſtop. σῦκα ξηρὰ, caricæ, Plat. de Leg. σῦκον ἐν κύπρῳ, ficus Cypria, Dioſ.l.1.c.183. σῦκον etiam ꝓ morbo, qui eſt hulcus in oculis, quæ & σύκωσις appellatur. Quidã mariſcã appellari putãt, Latinè. Id genꝰ hulceris Paulus AEgin.lib.3.deſcribit. Σῦκα nominãtur (inquit) eruptiones rotundæ in modum vlcerum, cum quadam ſoliditate rubentes, quas dolor comitatur. Hæ plerunque caput petũt, tametſi etiam in reliquo naſcantur corpore.

Συκόπους,ὁ. vide Sycophanta, in Chiliad. Eraſm. & inferius συκώπους.

Συκοπριάστης,υ,ὁ, ficuum ſector, ſordidus, auarus.

Συκοσπαδίας,υ,ὁ, συκοφάντης.

Συκουρὸς,ὁ. vide Sycophanta in Chiliad. Eraſm. & συκωρὸς infrá.

Συκοφαντέομαι,ῦμαι, calumnia premor, inuidia premor, Xenoph. in OEconom. συκοφαντηθεὶς ὑπ' ἐθελόμαι, &c. Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ.

Συκοφαντέω,μ.ήσω,π.κκα, calumnior, calumniis circumuenio, defero falſo, accuſo, illudo. Actiuum. Plato lib. 1. de Republ. οἴει γὰρ ἐξ ἐπιβουλῆς, ὥς τι ξηρεῖν ἐπιχειρεῖν λέγοντα καὶ συκοφαντεῖν θρασύμαχον; id eſt, illudere Thraſimacho. Idem ibidem, πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει, εἴ τι δύνασαι, id eſt, peruerte tuis iſtis ſi potes cauillationibus, i. calumnioſè refelle. Hoc verbum non vno ſumitur modo, verùm plerunque ſignificat falſò deferre, & crimẽ data opera impingere, quo nonnihil emolumenti à reo extorqueatur. Interdum ad quancunque fraudem pertinet, vt cap.19. Euangelii Lucæ, εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ſi quid aliquem defraudaui.

Συκοφάντημα,τὸ, calumnia.

Συκοφάντης,υ,ὁ, calumniator, ſycophanta, delator, quadruplator, ἐργολάβος, ſycophãta fera domeſtica capitalis, Philoſtrat. in Heroicis. συκοφάντης ἐν 30. δραχμαῖς κινδυνεύω, Iſocrat. vide in Chiliad. Eraſm. Plut. τοῦ συκοφάντη τοὔνομα ἐκ φιλοπραγμοσύνης, γενέσθαι φασίν. κεκωλυμένον γὰρ Ἀθήνησιν ἐκφέρειν τὰ σῦκα, μηνύοντες καὶ φαίνοντες τοὺς ἐξάγοντας, συκοφάνται ἐκλήθησαν. Ariſtoph. Interp. præter hanc adhuc aliam huius appellationis cauſam adfert, quę conſule ſtatim in initio Pluti. συκοφάντην τῶν ὀνομάτων, verborum ſycophantam, Nazanz. in Orat.

Συκοφάντισμα,ατος,τὸ, accuſatio.

Συκοφαντία,ας,ἡ, calumnia, quę vt habẽt Pandect. Græcæ, tribꝰ fit modis, ἢ γὰρ συκοφαντεῖ τις πλαστῶς κατηγορῶν, ἢ προδότης τῆς ἰδίας ὑποθέσεως γίνεται, καὶ τὰ ἀληθῆ ἐγκλήματα κρύπτων, ἢ ψυχρολογεῖ τελείως ἀναχωρῶν τῆς κατηγορίας, &c.

Συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, natura ad calumniandũ propenſus, Lucia. vnde συκοφαντικῶς obſeruare, eſt delatoris quadruplatoríſque more obſeruare, hoc eſt, diligentiſſimé. vide Bud. in annot. in Epiſt.

Συκοφάντρια,ας,ἡ, calumniatrix, Ariſtoph. in Pluto.

Συκοφορεῖν, ficus fero & produco, in Epigram.

Σύκχοι,οἱ, calceamenta Phrygia.

Συκώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, ſimilis ficui, ficoſus: vnde βλέφαρα συκώδη, lib.1. Dioſcorid. vbi de ficis agit, palpebræ ficoſæ.

Συκὼν,ῶνος,ὁ, ficetum.

Συκώπους, vel συκόπους,ποδος,ὁ, puerorum modo ficorum ſtudioſus: in ſycophantam Athenienſes iactabant. meliꝰ pero in medio.

Συκωρὸς,ῦ,ὁ, quaſi ficos obſeruans, ſycophanta. Accipitur nonnunqaum pro ficuum cultore & agricola.

Σύκωσις,εως,ἡ, vitium palpebræ aſperæ & ficoſæ: ſic dictum à fici ſimilitudine, quando caro excreſcit. Fit enim (teſte Galen. in Iſagoge ſua) quum ex interiori parte intumuerint palpebræ, excreuítq; illic carni aliquid ſimile, ex quo difficile mouetur oculus. vide Marcell. libro 1. Dioſcor. Item σύκωσις, ani vitium hulcuſve ex attritu natium, quod mariſcam vocamus & ficum.

Σύλα,ης,ἡ, præda, ſpolium, direptio. Ariſtot. 2. OEconom. εἴ τις σύλας ἔχει κατὰ πόλεως, &c. ſi cui ius eſſet rapinę aduerſus ciuitatem. Idem ibidem, ὑπὲρ τῶν συλῶν διεδικάσαντο, id eſt, de direptionibus iudicio diſceptarunt.

Συλαγωγέω,μ.ήσω,π.κκα, abigo prædã, ſpolio, denudo.

Συλᾶσθαι λέκτρα, priuari cubilibus, Euripid.

Συλάω, & συλέω,μ.ήσω,π.κκα, &

Συλεύω,μ.εύσω,π.ευκα, prædor, ſacrilegio compilo, aufero, furor, deprædor, diripio, tollo, detraho, ſpolio, lædo ac noceo. Homer. Iliad. π, κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσύλα τὰ τεύχεα ἀχαιῶν. συλῶ τοῦτον, hũc ſpolio, ab hoc aufero, Ariſtot. in Rhetor. Heſiod. κύκνον συλήσοντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ, Cygnum propriis armis ſpoliantes. vbi duos habet Accuſatiuos. ἐσύλα τόξον, ἐγύμνου, ἐξέβαλε τῆς θήκης, Homer. Iliad. depromebat, extrahebat ex theca. Idem, σύλα πῶμα, id eſt ἀφῄρει τῆς βελοθήκης τὸ πῶμα. τεύχεα συλήσουσι, σκυλεύσουσι, ὅ ἐστι τὰ ὅπλα ἀποδύσουσι, Homer. Iliad. συλῶ πατρίδα, publicum aliquid furor vel depeculor, Plato de Legib. συλᾶν τοὺς θεοὺς, Idem ibidem, ſacra furari. συλᾶν, violare, Phalar. in Epiſt. ζωὴν συλήσας, in Epigram.

Σύλη,ης,ἡ, & Σύλησις,εως,ἡ, compilatio. σύλησις ἱερῶν, ſacrilegium, Plato de Legib.

Συλητὴς,ῦ,ὁ, compilator.

Συλλαβὴ,ῆς,ἡ, comprehenſio, ſyllaba: à σὺν & λαμβάνω. μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, Lucian. tantũ non ipſis ſyllabis dicebant.

Σύλλαβος,υ,ὁ, index libri.

Συλλαλοῦμαι, ſimul loquor, Nazanz.

Συλλαμβάνομαι, & Συλλαμβάνω,μ.ήψω,π.ηφα, comprehendo, id eſt, manu capio, accipio. Accuſat. Ariſtophan. in Pluto, ἅπτει χαίρειν συλλαβὼν τὴν μείρακα, puellam accipiens. συλλαβὼν τὸ θεοπρόπιον, verba oraculi expendens. συλλαμβάνειν τὸ δίκαιον, capeſſere quod iuſtum eſt, Xenophon. Item comprehendo, id eſt, perſtringo, concludo, conti-

neo: vnde σύλληπτωρ, index. Inde συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, ad ſupplicium rapere: ſicut Cicero ad Quintum Fratr. Is hominem comprehendit, & in cuſtodiam Epheſi tradidit. συλλαβόμενοι τοὺς νεανίσκους, vbi comprehenderunt adoleſcentes, Plutarchus in Publicola. Item opitulor, adiuuo, συνεργῶ, ſubuenio, ſuccurro, faueo, cōfero, adſum, proſum, auxilior, ſentio, aſſentior, ſum adminiſter, συναγωνίζομαι. Cum Datiu. & Genit. συλλαμβάνομαι τούτου, huic aſſentior, Thucyd. συλλαμβάνομαί σοι, te adiuuo, cap. 3. ad Philippenſes. αὐτῷ συλλαμβάνοντι, cum adiuuant, Plutar. in Galba. πλεῖστα τοῖς στρατιωτικοῖς συνελάμβανε, plurima cōferebat militibus, id eſt, donabat & ipſe ferebat, Idem ibidem. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἀγῶνος, συλλαμβάνω σοι τὰ ἆθλα, adſum tibi in certamine, Philoſtrat. in Heroicis. συλλαμβάνεις μοι δυσέργων, mihi in arduis auxiliatur operib⁹, Idem ibidem. σύλλαβε μόχθων, eſto mihi ſocius laborum, Eurip. συλλαμβάνει εἰς τὸ φιλεῖσθαι, conducit ad beneuolentiā, Xenophon. Item concipio & κυῶ, id eſt, quum vtrunque ſemen genitale coit ad fœtum faciendum, Ariſtot. de Generibus Anim. Item ſuſcipio. Plato de Legib. 4. ... χειμῶνος ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν ἢ μή, Bud. Comment.

Συλλαβίζω, ſyllabas iungo, ſyllabas connecto, comprehendo. παῖδας συλλαβίζειν διδάσκω, doceo pueros ſyllabas nectere, Lucian.

*Συλλαλούμενος ἢ συνακουόμενος, apud Nazan. συλλαλούμενοι dicuntur de quibus ſimul erat ſermo.

Συλλάνιος Ζεύς, Syllanius Iupiter: & συλλανία Ἀθηνᾶ, Syllania Minerua dicitur in Lycurgo Plutarch. in oraculo dato à Pythia ipſi Lycurgo.

Σύλλαξις, commercium, contractus, commutatio, Plato de Legibus.

Συλλάω, diripio. apud Herodotum tamen alicubi per vnicum λ.

Συλλεγείς, collectus, contractus, frequens.

Συλλεγῇ, collectus ſit.

Συλλέγομαι, colligo, comparo, quæro. Ariſtophan. ἄλλων αὐτὰ ξυλλεξάμενοι. συλλέγομαι βίον, victum colligo. Item συλλογίζομαι, hoc eſt, ratiocinor, rationem alicuius rei gerendæ vel explicandæ ineo, certis argumentis colligo & conſtituo. Item conuenio, frequens venio, confluo, colligor, congregor. Plato Epiſt. 7. οἱ φρατρίαι ξυνελέγησαν ἀθρόοι, vnum in locum ſunt coacti.

Συλλέγω, μ. ξω, π. χα, idem, hoc eſt, percipio & colligo, decerpo, demeto, glomero, cōmiſceo, συναθροίζω, cogo, congrego, contraho, συνάγω, conuoco, Actiu. Accuſ.

Συλλείβω, μ. ψω, π. φα, ſtillo, fluo, Neutr.

Συλλειόω, contero.

Συλλειτουργῶ σοι, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. &

Σύλλεκτρος, ὁ, ὁ, eodem in loco cubans, Lucia. corriualis, coniunx, in Epigram.

Σύλληξις, εως, ἡ, collectio, congreſſus, commixtio, copulatio, Plato.

*Συλλειτουργός, Theocrit. in Eccleſiaſt. hiſtoria, identidem pro eodem fungente ſacerdotio: ſic inter ſeſe vocabant Epiſcopi.

Συλλήβδην, collectim, ſimul, cōprehenſim, ad ſummam, ſtrictim, ſuccinctè, ſummatim. Ariſtot. de mundo, συλλήβδην δὲ τὸ ἐν ἀεί, &c. id eſt, denique, in ſumma verò, breuiter. Plato de Republ. ἀλλὰ τῇ δικαιοσύνῃ δεῖ οἱ δίκαιοι ἀδικοῖς ἢ ἢ ξυλλήβδην, ἀρετῇ οἱ ἀγαθοὶ κακοὺς δυνατοὶ ποιεῖν, aut denique. & συλλήβδην εἰπεῖν, id eſt, vt in ſumma dicam, Idem de Legib.

Σύλλημμα, τὸ, collectio. σύλλημμα περὶ τὴν ὀσφῦν, circa lumbos aſtricto, Marcell. lib. 8. Dioſcor. cap. 1.

Συλληπτέον, ſubueniendum. συλληπτέον τῷ σώματι, corpori ſubueniendum., Gaza de Senect.

Συλληπτικός, ὁ, qui concipere poteſt, collectiuus.

Συλλήπτρια, adiutrix. Xenoph. ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια τῶν ἐν πολέμῳ πόνων.

Συλλήπτωρ, ορος, ὁ, adiutor, συναγωνιστής, Xenop. ἀγαθός σοι γίγνομαι συλλήπτωρ, boni ſum tibi adiutor.

Συλληρεῖν, nugari.

Συλληφθῆναι, conceptum eſſe.

Συλλήψεσθαι, adiutorem fore, auxilio futurū, Thucyd.

Σύλληψις, εως, ἡ, collectio, comprehenſio, cōplexio, concluſio, conceptio, conceptus, amplexus, complexus. ἀγαλλομαι ἐπὶ τὴν σύλληψιν, nolo capere, Chryſoſtom. de officio Epiſcop. ξύλληψιν ἐποιοῦντο, comprehenderūt, Thucydid. Item σύλληψις, ſubſidium, auxilium. Syllepſis (inquit Rufin.) Latinè correptio. Eſt quum duabus diuerſiſq; ſententiis & rebus vnum datur verbū minimè vtriſq; conueniens: vt, Incluſos vtero Danaos, & pinea furtim Laxat clauſtra Sinon. σύλληψις per genera eſt apud Terent. in Andria, Vtinam aut hic ſurd⁹, aut hæc muta facta ſit. Ibidē, Vbi illic ſcelus eſt qui me perdidit? &c. Nā quia ſcelus ſceleſtus intelligitur, qui ſubiunxit non quod, & ad intellectum non ad verba redegit. fit etiam ſyllepſis per numeros, Vergil. Pars in fruſta ſecant: hæc Donat.

Συλλογεύς, έως, ὁ, collector, coactor indictionalis, qui alio nomine ἐκλογεύς, & interdum ἀγύρτης dicebatur.

Συλλογέω, μ. ήσω, congrego.

Συλλογή, ῆς, ἡ, congregatio, collectio, delectus.

*Συλλογίζομαι, & Συλλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, computo, concludo, ratiocinor, cogito, conſydero, comprehendo, ratione complector, rationem ſubduco, ſubducta ratione colligo, diſſero, diſputo, argumentis comprobo. συλλογίζομαι τὸ καθόλου, infero concluſionem vniuerſalem.

Συλλογιμαῖος, α, ὁ ἢ ἡ, collectitius, collectaneus.

Συλλογισμός, ῦ, ὁ, computatio, penſatio, ratiocinatio, ratiocinatiuum vel collectiuum, Quintil. Interpr. Quid ſit Syllogiſmus vide apud Gellium lib. 5, cap. 26. συλλογισμὸς ἐριστικός, ratiocinatio pugnax.

Συλλογιστικός, ῦ, ὁ, rationalis. huius oppoſitum eſt ἀσυλλόγιστος. συλλογιστικὴ πρότασις, ratiocinandi propoſitio. συλλογιστικὸν ἐνθύμημα, Interpr. Hermogen.

Σύλλογος, ου, ὁ, hominum frequētia, conuentus, circulus ille colloquentium, coitio, cōcilium, iudicium, συνέδριον, conceſſus, & συνάρχοντες, id eſt, collegium, vt augurum. σύλλογον ποιῶ, aduoco concionem, cōcilium cogo, Valla. σύλλογος ἐκκλησίας, i. concilium. σύλλογον ποιεῖσθαι, cœtum habere, habere ſeu facere conuentus, Plato de Legib. σύλλογον συλλέγειν, comitia habere, Idem ibidem.

Συλλούω, colluo.

Συλλοχία, ας, ἡ, cœtus, congeries, congregatio, ἄθροισμα, metaphoricè apud Hippocr.

Συλλοχίζειν, decuriare, συνιστάναι, id eſt, factioſè cogere, καταλοχίζειν, καταγράφειν, συγκροτεῖν, διαλέγειν, Bud. in annotat. in Epiſt. συλλελοχισμένη δύναμις εἰς ἑκατοντάδας, manus in cēturias inſtructa, Plut. in Romulo.

Συλλοχισμός, ὁ, vide in Append. de vocab. milit.

Συλλυπέομαι, ῦμαι, condoleo, condoleſco, ſimul mœreo. συλλυπούμενοι τῷ πάθει, miſerantes calamitatem. συλλυπηθησόμενος, vnà lucturus.

Συλλύω, διαλύω, χωρίζω, Sophocl. εἰ μὴ ξυλλύσων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει, i. diremptūrus. συλλύεσθαι ἐπὶ πᾶσι τοῖς δικαίοις, omnibus quæ iuſta ſunt conſentire, cap. 11. lib. 2. Macch. συνελύθη, reconciliatus eſt, cap. 13. ibidem.

Συλοικός, ῦ, inſulſus, ineptus.

Σύλον, ου, τὸ, pignus, ἐνέχυρον.

Συμβαίνω, μ. βήσομαι, π. βηκα, contingo, accido, conuenio, ſum conſentaneus, in concordiam eo, cōuentionē ineo, contraho, pacifico, tranſigo, facio fœdus, ὁμολογῶ, συμφωνῶ, Neutr. Datiuo. ξυνέβαινεν αὐτῷ καταφεύγειν εἰς τὸν λόγον ἀτοπον, ei contigit vt ad abſurdiſsimam rationem confugeret, Plut. in Camill. Idem ibidem, ὡς τοῖς συνέβη ... εἰς τὸν ἔσχατον κινδυνεῦσαι, eis contigit vt propemodū interierint, in vltimum vitæ periculum ſunt adducti. ὡς συνέβαινεν ἔχειν τὰ λύτρα, Dem. συμβαίνει πρᾶγμα ἀναξιον, i. γίγνεται, συμβαίνει λεγόμενα, &c. Plato de Legib. συμβαίνει ... δεῖν

μείζω φαίνεσθαι, vſu venit vt his maiora lucra videãtur, συμβαίνει γίνεσθαι, Pl de Leg. vſu venit vt ſit, i. fit vt ſit. συμβαίνει δεῖσθαι, fit vt indigeat, Demoſt. τότε κακῶς ἀκούειν καὶ καταφρονεῖσθαι συνέβη τὸν φάβιον, tunc malè audire & cõtẽptui eſſe Fabio contigit, Plutar. in Fabio. συμβαίνειν, effici, oriri, conſequi, vt συμβαίνει ἄτοπα, ſequi abſurda & incommoda. συμβαίνειν τῇ συγκρίσει, cadere & conuenire in comparationem. κοινῇ ξυμβέβηκεν dixit Ariſtophan. pro inter nos conuenit, ὁμολογοῦμεν, συνέβησαν τοῖς ἐκείνοις, cum illis depacti ſunt, Thucydid. Et συμβαίνειν πρὸς τοὺς ἐκείνους, cum illis tranſigere, Idem. συνέβησαν πρὸς τοὺς λακεδαιμονίους, acceperunt à Lacedæmoniis oblatam conditionem, Idem. συνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, deditionem fecerunt, Idem Thucyd. συμβῆναι τὰ πλείω, vlteriorem conuentionem fieri, apud eundem. συμβῆναι, pro congredi, & ſimul ire, Sophocl. ὃν οὐδαμοῦ φὴς οὐδὲ συμβῆναι ποδί, quem nuſquàm dicis pedem cõtuliſſe. συμβῆναι γενόμενον, eueniſſe, euaſiſſe, factum eſſe, Plato Epiſt. 7. ὁ μὲν οὖν πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημίας, διὰ πάντα ταῦτα ξυνέβη γενόμενος, primùm quidem tempus mei in Siciliam aduentus per hæc omnia traductum eſt. Idem ibidem, τὸ σμικρὸν τότε, μεγάλων καὶ μυρίων κακῶν αἴτιον ξυμβαίνει γιγνόμενον, id eſt, fit. τὸ συμβαῖνον, euẽtus, id quod accidit, Demoſth. τὰ συμβαίνοντα, caſus, euenta, Gaza. Dicuntur & τὰ γενόμενα. ἀλλήλοις συμβαίνοντα, inter ſeſe conuenientia, Plutar. in Numa.

Συμβακχεύω, debacchor, cum aliis inſanio.

Συμβάλλομαι, cõfero, adiuuo, adiicio, conduco, me accomodo, eodem accedo, tueor, ſum ex vſu. Depon. συμβάλλεται ποδαγρικοῖς, prodeſt podagricis, Dioſcor. lib. 5, capite 116. Alexan. Aphrod. lib. 1. Probl. ἶρις καὶ ὕσσωπος συμβάλλονται πλευρίτισι, Iris & hyſſopum conferunt ad laterum dolores. Idem lib. 2, ἔχομεν ἐν τῷ κατιέναι τὸ βάρος τοῦ σώματος συμβαλλόμενον τῇ κάτω φορᾷ, id eſt, pondus corporis iuuans vt pronius deferamur. Idem lib. 1, καὶ τὸν κύνα φασὶ τὸ ἄστρον συμβάλλεσθαι κατά τινα ἀπόρροιαν τοῖς κυσὶ πρὸς τὴν λύσσαν, dicunt etiã ſydus caniculæ rabiem canibus per delibationem quandam cæleſtem atque influentiam emoliri: ſic Gaza, id eſt, momentum afferre ad rabiem. Plato libro 1. de Republ. μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις ξυμβάλλεται, in hoc multùm confert nummorum poſſeſſio. συμβάλλομαι τοῦτο εἰς ἀρετήν, id confero ad virtutem, Plato de Legib. ἐς αὔξησιν συμβάλλεται, ei ad incrementum confert, Herodot. συμβάλλεται πρὸς τὸ λανθάνειν, Xenophon, conducit ad. οὐδὲν ἂν συμβάλοιτο τηλικαύτη δύναμις πρὸς τὸν χρηματισμόν, &c. Iſocrat. nihil adferat ſeu cõferat, &c. συμβαλόμενος μεγίστην αὐτῷ δύναμιν, qui ei maximo fuit adiumẽto, Idem in Euagora. συμβάλλεσθαι αὐτοῖς, eos adiuuare, c. 5. Euang. Lucæ. ὁλκάδα οἱ συμβάλλεσθαι, mittere ei onerariã nauem, Herodot. Item συμβάλλομαι, colligo, dico, occurro, ἀπαντῶ, prælium confero. συμβάλλομαι γνώμην, ſententiam dico. συμβαλλόμενος ἀπόδειξιν τῶν φιλοσόφων, Plutarch. in Fabio. vbi Guarinus, veram ratus philoſophorum ſententiam. puto etiam poſſe exponi, animo voluẽs, &c. συμβαλλόμενος ἐπὶ δακτύλων τοὺς μῆνας, menſes in digitos deducens. συμβαλλόμενος πόλεμον, commiſſum bellum, Bud. in Epiſt. poſter.

Συμβάλλω, coeo, cõmittor, coniungo, commiſceor, copulor, συνάπτω, συρρέω, vt venæ & confluentes, Ariſtot. & Theophraſt. συμβάλλει εἰς ταὐτὸ τῇ ἑτέρᾳ ὄψει, cum altero oculo coit, Gaza ex Problem. Ariſtot. ſect. 3. Itẽ committo, colliſo, confligo. Plutar. συνέβαλον τὰς δυνάμεις, acies inſtructas ad prælium commiſerunt. Et in hac ſignificatione aliquando abſolutè ponitur, Iſocrat. Homer. cum Accuſatiuo & Infinit. Iliad. Γ, αὐτὰρ ἐγὼ ἐν μέσσῳ καὶ ἀρηΐφιλον μενέλαον συμβάλετ' ἀμφ' ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. συνέβαλον αὐτῷ, confligebantur cum eo, cap. 17. Actor. Apoſt. id eſt, congrediebantur ſiue committebant cum eo. Id verbum ſignificat cõſerere manus in bello, adoriri, prælio congredi, collatis ſignis dimicare, prælio dimicare, infeſtis ſignis inferri in. συμβάλλω πρὸς σε, cõfligo tecum, Iſocrat. Item colliſo, hoc eſt, inimicitiam inter duos & diſcordiam rixámq; concito, συγκρούω, vt συμβαλεῖν ἄνδρας φίλους, Xenoph. ... 6. Itẽ confero & contendo, comparóque. Aliquando pro μεταδίδωμι καὶ χρῶ. Item coniecto, coniicio, coniectura cõſequor, interpretor, vt συμβάλλειν ἐνύπνιον. Cebes Thebanus, δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα, id eſt, per interpretẽ quæ dicuntur intellectu aſſequimur. συμβάλλειν τὰς φύσεις, naturas coniicere, coniectura conſequi, Dioſcor. lib. 5, cap. 46. Item compono, cõiungo, commiſceo, συμπλέκω, συμμίσγω, admoneo, congredior, colloquor, commercium habeo, occurro, συναντάω, paciſcor, & contractus conuentáque ineo, συναλλάττω, Demoſten. & Iſocrat. συμβάλλοντες ἀλλήλοις, congredientes inuicem, Theophraſt. lib. 5, cap. 5. de cauſ. plant. συμβάλλω σοι λόγους, tecum colloquor, Euripid. συμβάλλω συμβόλαια, pacta tracto, Plato de Legib. συμβάλλειν δεξιάς, inter ſe dextras iungere, Euripid. συμβάλλειν τὰ χέδροπα εἰς τὰς νέας, ſerere legumina in noualibus, Theophraſtus libro tertio de cauſis plant. συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος, ex prato coronam contexo, Philoſtrat. in Heroicis: ſic Niger. συμβάλλω σοι ἀγῶνα, tecum certo, Euripid. συμβάλλειν ἔχθραν τινί, contrahere alicuius inimicitias, Idem. συμβάλλειν ἔριν, contentionem inter ſe exercere, Idem Euripid. συμβάλλειν ἔπη, verbis pariter inceſſere, Sophocles. ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἴσα κακά, viro ignoſco audienti maledicta, conferre cõuitia.

Συμβεβλημένα, ſunt coacta per ſe velleris implexu potius quàm textu condita: ſic dicũtur velut vndæ in textis: à verbo συμβάλλω. vide Hermol. lib. 8. Plin. cap. 48.

Σύμβαμα, τὸ, accidens, propoſitio ex nomine & verbo perfectam ſententiam reddens, vt Socrates ambulat.

Sed παρασύμβαμα ex nomine & & verbo imperfecta oratio, vt σωκράτει μέλει. συμβάματα quæ ſint, vide Gazam lib. 4. & Suidam in dictione σύμβαμα, & κατηγόρημα.

Συμβάν, fortè, quum accidiſſet. Participium eſt verbi imperſon. συμβαίνει.

Συμβαίτιος, qui euenit ſeu contigit. Xenoph. πολέμου καιρῶν συμβαίτιος αἴτιος, aduerſi belli author. συμβάντες καιροί, incidentia tempora, oblata, Demoſth. τὸ συμβὰν ἀπὸ τῆς τύχης, Idem.

Συμβασείοντα ἐφιέμενοι συμβῆναι, Thucydid. affectantem conuentionem.

Συμβασιλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſimul impero, ſimul regno, ſum regni ſocius.

Σύμβασις, ἡ, concordia, conuenientia, colloquium, ὁμολογία, conuentio, conuentum, pacificatio, deditio, conditio deditionis, amicitia, pactio, pactum, fœdus, ſæpius apud Ioſephum. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν, acceperunt conditionem, Thucyd. initio 2. σύμβασιν ποιοῦμαι, ineo pactionem, in concordiam duco, Idem lib. 3.

Συμβασίζω, confero, comparo, cap. 18. Iob.

Συμβατήριος, κ. ὁ, paciſcibilis, commodus ad pacta. συμβατήριοι λόγοι, ſermones de paciſcendo, Thucydid.

Συμβατικός, ἡ, ὁ, cõueniens ad pacta, paciſcibilis, ad conuentionem pertinens, ad conuentionem faciens ſiue pactionem. συμβατικοὶ λόγοι, verba quæ de componenda pace fiunt, Plutar. in Camillo. συμβατικὸν οὐδὲν ἀπεκρίνατο, nihil de conuentione reſpondit, Thucyd. συμβατικῶς ἔχει πρὸς ἡμᾶς καὶ φιλικῶς, Gregor. Nazanz. in Epiſt.

Συμβέβηκε, accidit, accidens eſt, Nazanz. in Orat.

Συμβεβηκός, τὸ, accidens, caſus, euẽtus fortuitus, fortuita & aduentitia ratio. vide Porphyr. in quinque vocib' conſecutio dici poteſt, hoc eſt, qualitas quæ ſequitur ea quæ per ſe ſtant, i. ſubſtantias. Cicero, Cõſecutio tractatur, quum quid quanq; rem ſequatur, inquiritur. τὸ πολλοῖς συμβεβηκός, quod multis contigit, Xenoph. συμβεβηκὸς ἂν εἴη, &c. contigerit, Demoſth. τὰ κατὰ συμβεβηκός, quæ temerè & caſu eueniunt. Et τὰ συμβεβηκότα τοῖς οὖσι, dicuntur à Lucretio euenta, à Cicerone nonnunquàm rerum attributa.

Συμβεβηκότως, per accidens. hoc Aduerbio vtitur Nicomachus lib. 1. Arith.

Συμβεβιασμένα, ſimul per vim occupata, Demoſt.

Συμβεβληκότες τὰ βλέφαρα, habentes compreſſas palpebras, Ariſtot. lib. 3. Anim.

Σύμβημα, ατος, τὸ, euentus, Bud. in Epiſt. poſter.

Συμβῆναι, vide in Συμβαίνω.

Συμβιβάζω, μ. άσω, π. ακα, coniecto, ex collatione aliquorũ doceo, & probo, & conijcio, certior fio, affirmo. συμβιβάσει αὐτὸν, Paul. cap. 2. Epiſt. ad Corin. vbi Vulgarius exponit διορθώσει, id eſt, corriget vel corripiet. Eraſ. vertit, Conſilium dabitur ei, in textu: in annotat. vero, Inſtruet eum aut docebit. Item compono, compagino, conglutino, compingo, coagmento, accomodo, ad cohærentiam adduco, concilio, ad amicitiam fœdúſque adduco. συνεβιβάσθησαν, pacti ſunt, conuenerũt. συμβιβάσθαι ἐπὶ τούτοις, de his tranſactum eſſe, Thucydid.

Συμβιβασθεὶς, compactus, connexus, in morem membrorum vnius corporis cohærentium aptè inter ſe.

Συμβίβασις, εως, ἡ, inſtructio, affirmatio.

Συμβιβασμὸς, pactum, tranſactio, cõcordia, in Pand.

Συμβιβαστικὸν, cõfirmatio vt fœderis, & ſocietas faciendi fœderis. συμβιβαστικὸν πᾶν, quiuis contractus, quodcunque fœdus, pacificatorium, Plutar. in Alcibiade.

Συμβιβῶ, inſtruam, docebo.

Σύμβιος, ου, ὁ, συμβιώτης.

Συμβιόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſimul viuo. Neutr. Datiuo. Item cum Præpoſit. μετὰ & Genit. Cebes Theban. μετὰ τούτων συμβιοῦ πιμελῆς ιῶνες.

Συμβιῶν, ſimul viuens, conſueſcens.

Συμβίωσις, εως, ἡ, conuictus, vitæ conſuetudo, contubernium, conuiuium, Gaza de Seneſt.

Συμβιωτέον, ſimul viuendum eſt.

Συμβιώτης, ου, ὁ, conuictor, contubernalis, ſimul viuens, conuiua.

Συμβλαστὴς ἀὴρ, aer ad germinandum iuuans, Theoph. lib. 2, cap. 4. de cauſ. plant.

Συμβληθῆναι, comparari. Datiuo.

Σύμβλημα, ατος, τὸ, peſſulus, ſolidatio, cap. 42. Eſaiç.

Συμβλήμενος, obuius factus, συναντήσας, Odyſ. ε, pro συμβεβλημένος: à σύμβλημαι, pro συμβέβλημαι. legitur & σύμβλητο pro occurrebat, lib. 1. Argon. Apollon. ἔνθ' αὐτῷ σύμβλητο. & apud Homerum, σύμβλητο βασιλῆι, pro συνήντησεν.

Σύμβλησις, compago, cap. 26. Exodi.

Συμβλητικὸν ἐστι πρὸς φαντασίαν, facit ad viſionem, Gaza.

Συμβλητὸς, conferendus, comparabilis & commutabilis: vnde Ariſtot. accipit συμβλητὸν, & ἀδιάφορον pro eodem. Lucian. ὁ συμβλητὸν ὑπεροχῇ ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, cum noſtris viribus non comparandam.

Συμβοήθεια, ἡ, mutuum auxilium, Thucyd.

Συμβοηθέω, mutuò ſum auxilio, mutuò auxilia mitto, ſuppetias gero, vnà adiuuo, ad opem præſidiúmque concurro. συμβοηθῶ πρὸς αὐτοὺς, eis ſimul auxilio aduenio, ſimul mitto auxilia ad eos: ſic Interpr. Thucydid.

Συμβοηθοὶ, auxiliares.

Συμβολαιογράφος, vel συμβολαιογράφος, ου, ὁ, notarius, qui cõtractus ſcribit, in Pandect.

Συμβόλαιον, ου, τὸ, commercium, pactum, contractus, cõuentio, conuentum, argumentum contractus, res cõtracta, κοινώνημα exponitur à Platone lib. 1. de Republ. vnde συμβολαίου δίκη, controuerſia, vel iudiciũ de pacto & contractu. ἐν συμβολαίοις δίκαις, in rebus contrahẽdis & in iudicijs, Thucydid. δίκαι περὶ συμβολαίων, controuerſię de pactis, Ariſtot. in Politic. συμβόλαια διαλύειν, perſoluere pactam pecuniam, Idem lib. 3. Polit. cap. 1. ſic Aretin. κοινωνικὸν συμβόλαιον, ſocietas & commercium, Plut. in Romulo. συμβολαίων βεβαίωσις, tabularum ſtabilitas, Idem in Solone. συμβόλαια & δικαιώματα, pro eodem accipiuntur, inſtrumenta & iudicia & probatoriç ſyngraphæ, veluti teſtium, in Pandect.

Συμβολαστεύω, paciſcor, contraho, συναλλάττω.

Συμβολεύς, έως, ὁ, inſtrumẽtũ quo piſcatores retia texũt.

Συμβολὴ, ῆς, ἡ, coniunctio, connexio, nexus, compago, commiſſura, adaptatio, ἁρμονία, vt συμβολαὶ τῶν ὀστῶν, oſſium iuncturæ, Plato in Timæo. συμβολαὶ τῶν χειλῶν εἰσὶν ἔνια τῶν γραμμάτων, id eſt, nonnullæ literæ labris comprimuntur, Ariſtot. lib. 2. de part. Anim. Itẽ cõgreſſio, congreſſus, conflictus belli, cõflictio præliaris, pugna, excurſio, prælium, commiſsio, id eſt, partium comparatio ad pugnam, acies collata, certamen. συμβολὴ τοῦ πολέμου, Bud. in Epiſt. poſter. 1. σύλληψις, cõmiſsio belli, quũ iam bellũ eſt commiſſum. Item συμβολὴ, cõfluens fluuiorum, apud Strabonem lib. 4. Item coniectura, conſilium, vtilitas: inductio etiam dicitur, Bud. in Pandect. Item collecta, collatitia cœna, ἔρανος: vnde fit ἀσύμβολον, τὸ δίχα ἐράνου, καὶ τὸ δωρεάν, apud Athen. συμβολὴ, eſt collatio que à ſingulis in commune confertur: vnde ἀσύμβολοι dicti qui non conferunt in medium, Bud. in Epiſt. poſter. ἐκ συμβολῆς συμπόσιον ἐπιτελεῖν, ex ſymbolo conuiuium comparare ſeu celebrare, in Canone 54. Concil. Laodicenſis.

Συμβολὴν, τὴν, ſtipem.

Συμβολικὴ, ῆς, ἡ, cõnexio, copulatio, vt στοιχείων συμβολικὴ, connexio & copulatio elementorum, vt ſyllabarum Grammaticis.

Συμβολικὸς, ή, ὁ, coniecturalis, allegoricus & ænigmaticus. Inde Theologia συμβολικὴ eſt, quæ in ſacramẽtis implicita eſt hodie in Eccleſia, vt olim in ceremonijs legalibus fuit. Ea & τελεστικὴ, & μυστικὴ appellatur: differtque à philoſophica theologia, quæ verſatur in theoria, & rerũ diuinarum commentatione. Hæc dicitur quoque ἐποπτικὴ & ἀποδεικτικὴ, Bud. Comment.

Συμβολικῶς, cõiecturaliter, id eſt, per comparationem præteritorum & futurorum.

Συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγεῖ, cap. 21. Deuteron. comeſſationibus vacat, & luxuriæ atque conuiuijs.

Σύμβολον, ου, τὸ, ſymbolum, nota à Cicer. in Topicis dicitur, ſignũ: Celſus indicia mortis notas vocat. ἦν τοῦ καιροῦ τῆς ἐπιχειρήσεως σύμβολον, erat ſignum aggrediendæ rei opportunitatem adeſſe, Plutar. in Romulo. Item ſignum militare, σύνθημα, teſſera bellica, Eurip. de ſymbolo belli, Interpr. Thucydid. Et σύμβολα interdum inſignia, id eſt, παράσημα, Herodia. σύμβολα χρύσεα, aurea inſignia, Lucia. σύμβολα nominat Ariſtid. oleam Mineruæ, & ῥόδον, Neptuni. Item σύμβολον, ſignificatio, indiciũ, argumentum, coniectura, omen, augurium, οἰώνισμα, portentum. σύμβολον ποιεῖσθαι τῆς συνηθείας, argumentum & indicium facere & coniecturam, Demoſthen. τὰς τέχνας τῶν συμβόλων ἀναιροῦντες, artem conijciendi reſcindentes, Plut. in Pericle. Xenoph. 1. Comment. οἰωνοῖς τε χρῶνται, καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις, καὶ θυσίαις. Itẽ ἔρανος & collatio, Hieronymo Interprete, Eſt autem, inquit, collatio ſermonum ſicut in cõſilijs ſolet: eſt & pecuniarum ſiue aliarum rerum, vt c. 23. Pro uerb. vacantes potibus & dantes ſymbola conſumentur. (vbi tamen in Græco codice συμβολαὶ generis Fœmin. legitur.) Symbolum autem dare eſt ſicut vnuſquiſq; ſolet pro parte ſua cibos ad veſcendum, ita in ſermone verba conferre. σύμβολον Lucianus alicubi accepit pro eo in quo ſcribũtur nomina, id eſt, pro libello: nam ibidem vocat βιβλίον. Græci etiam ſymbolum annulum appellant, Plin. lib. 33, cap. 1. Dicuntur quoque hoc nomine teſſeræ quædam, quæ dantur publicè à ciuitatibus quibuſdam hominibus ſibi amicis, vt hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis, Lyſ. Sic hodie vocari poſſunt teſſeræ collybiſticæ, quas literas collybicas vocant, quaſi ad permutandam pecuniã externã inſtitutas. Aliquando accipitur ἀντὶ τοῦ τμῆμα, quaſi teſſera & fruſtum abſciſſum, commiſſura. Plato in Sympoſio, Συμβολὰ Pythagorica dicta ſunt quædam quaſi ænigmata, ſignificantia rem aliquam occultam & reconditam, quæ etiam συνθήματα, & ἀλληγορήματα dicuntur.

Σύμβολος, ου, Maſcul.generis: ſicut σύμβολον pro omine quoque ponitur apud Syneſ. ἵνα μοι τῷ νυμφίῳ σύμβολος ἀμείνων ἥκῃ. Sic autem dicitur,vt ἐφάλογος, ἀνάλογος, μετάμελος, & ſymbolus vel ſymbolum Latinis. Item incidens,obuius.

Σύμβοτος,ου,ὁ, compaſcuus,συνήθης.

Συμβούλευμα,ατος,τὸ,conſilium.

Συμβουλεύομαι, conſilium habeo,conſulto & delibero cum aliquo,conſulo aliquem,peto conſilium,conſilium ineo. συμβουλεύομαί σοι,id eſt, ἀνακοινοῦμαι,& συσκέπτομαι,συμπραγματεύομαι,tecum commentor de re aliqua, te conſulo, Plato in Epiſt. συμβουλεύω autem,do conſiliũ,Ibidem. συμβουλεύομαι μετὰ σοῦ,te in conſilium adhibeo,abs te conſilium peto, Ariſtoph. συμβουλεύεταί μοι,me conſulis, Herodot. Plato Epiſt.7. ὅταν τίς μοι ξυμβουλεύηται περί τινος τῶν μεγίστων, &c. quum quis me cõſulit de re quapiam maxima. ὅπως ἂν ὑπὲρ τῶν σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβουλεύεσθαι,Iſocrat. quum ſuper tuis rebus quenquam in conſilium tibi adhibiturus es ſeu conſulturus es, &c. συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφόρων, conſilium haberi de quopiam eorum quę proſunt.Plato Epiſt.7. εἰ δὲ κατὰ τὸν ὀρθὸν πορευομένης ὁδὸν τῆς πολιτείας,ξυμβουλεύει τὸ τι τῶν προσφόρων,τοῦ ἔχοντος τὸ τοῖς τοιούτοις ξυμβουλεύειν.

Συμβούλευσις,συμβουλή.

Συμβουλευτέος,conſulendus,conſilio agitandus.

Συμβουλευτικὸς,eſt oratio conſultoria, in qua cõſilium datur alicui.

Συμβουλευτικὸς νόμος,lex quæ conſulat,Plato de Legib. συμβουλευτικὰ ἰδέα,Hermog.genus deliberatiuum.

Συμβουλεύω,μ.εύσω,π.ευκα,conſulo,i.do conſilium,moneo,ſuadeo,πείθω,hortor,παραινῶ. Neutr.Datiuo iung.vt συμβουλεύω σοι,ſum author.& εἰσηγοῦμαι. Xen. περὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώποις ξυμβουλεύειν. συμβουλεύω περὶ καλῶν,Plato de Legibus,præcipere. συμβουλεύω μοι ποιεῖν, Demoſt. Iſocrat. cum Datiuo & Accuſat. ἃ τοῖς παισὶ τοῖς ἑαυτοῦ ἂν συμβουλεύσειας,&c.quæ liberis tuis conſuleres. συμβουλεύω συμβουλὴν,do conſilium. Dion in Epiſt.ad Perdiccam in Epiſt. Platonis,δίκαιος δ᾽ εἰμὶ καὶ ξενικὴν καὶ ἱερὰν συμβουλὴν λεγομένην συμβουλεύειν περί τε τῶν ἄλλων,καὶ ὡς Εὐφραίῳ δεῖ ταυτῇ χρῆσθαι,debeo verò & hoſpitale & quod ſacrum dicitur conſilium dare,& de aliis rebus,& quemadmodum Euphręo te vti oporteat. συμβουλεύω βέλτιον, ad melius hortor, Ariſtot. in Rhetor.

Συμβουλὴ,ῆς,ἡ,conſultatio,ſuaſio,ſentẽtia, conſilium, & admonitio. Plato in Epiſt. ἐκείνην τοιαύτην εἴρηκας συμβουλὴν,iſtud conſilium meum non fuit quod tu ais. συμβουλὴ τοῦ τοιούτου,conſilium quod illi datur,Idem ibidem.

Συμβουλία,ας,ἡ,conſultatio,conſilium. Xenop. πάνθρωποι ἐφρόνουν παρὰ τὴν τῶν θεῶν συμβουλίαν.

Συμβούλιον,ου,τὸ,conſilium. συμβούλιον ἔλαβον, cõſilium cęperunt,inter ſe conſultationem ceperũt,conſilium inierunt,cap. 12. Euang. Matth. συμβούλιον ποιοῦσι, conſilium ineunt,cap.3.Euang.Marci.

Σύμβουλος,ου,ὁ,conſiliarius,qui eſt à conſiliis,conſiliorum moderator,cõſiliorum dator,qui in conſilium adhibetur, in conſilium aſſumptus,ſocius conſiliorũ,ſuaſor, monitor,cõſultor,author. σύμβουλός εἰμί σοι,i.συμβουλεύω, Plato in Epiſt.

Συμβῶμεν ἀλλήλοις,inter nos conueniat, Nazanz.

Σύμβωμοι θεοὶ,dii quos eiuſdem aræ honore dignabantur, cuiuſmodi Aman⁹ & Amãdat⁹ apud Perſas, Strab.

Συμμαθητὴς,οῦ,ὁ,condiſcipulus. συμμαθηταὶ τῶν παιδείων, condiſcipuli, Bud. in Epiſt. prior.

Συμμανθάνω,ſimul diſcere capio, Idem ibidem.

Συμμαλάττω,ſubigo,commollio.

Συμμανθάνω,μ.συμμαθήσομαι,π.συμμεμάθηκα,ἀόρ.β. συνέμαθον,condiſco. Item condocefacio. Sophocl. in Aiace, ὁ δεῖς δέξεταί με ξυμμαθεῖν πόνος.

Συμμάρπτω,μ.ψω,π.φα,comprehendo.

Συμμάρτυρα λαβεῖν,teſtem ſumere, Plato Epiſt.

Συμμαρτυρέομαι,οῦμαι,&c.

Συμμαρτυρέω,ſimul teſtimonium reddo,ſimul atteſtor, ſimul teſtificor, comprobo, do teſtimonium, conteſtor, conſcius teſtor,ὁμολογῶ,ὁμολογῶ,teſtimonio cõfirmo, Plato de Legib. συμμαρτυρεσθαί σοι,tibi conteſtor. συμμαρτυρεῖ τούτῳ,huic eſt teſtimonio, Plutar. in Romulo.

Συμματταίλαι γῆν,ſigillarem terram.

Συμμαχέω,μ.ήσω,π.ηκα, ſimul pugno, propugno, facio ſocietatem,ſum ex ſocialibus,ſum auxilio, ſum in bello ſocius,ſum in belli ſocietate, bello gerẽdo adiuuo. Neutrum Dat. iung. vide apud Ammon. συμμαχεῖν,& βοηθεῖν.

Συμμαχία,ας,ἡ, auxilium, ſocietas in bello,&,vt ſic dicam,confœderatio,ad bellum cõfœderatio,ſocietas bellica,belli conſortium,bellandi mutua ſocietas. quid differat autem à dictione ἐπιμαχία docet Interpr. Thucyd. συμμαχίαν σοι συντίθεμαι, Thucyd. ineo tecum ſocietatem. συμμαχίαν σοι ποιοῦμαι,pro eodem apud Xenop. & AEſch. πολεμικὴ συμμαχία,belli apparatus. Plato Epiſt.6. ἵνα ἴσαιτε ὅπως,ὅτι ἄλλης πολεμικῆς συμμαχίας,ἀλλ᾽ αὖ χρυσοῦ προσγενομένη γένοιτ᾽ ἂν μείζων εἰς τὰ πάντα δύναμις ἡ φίλων βεβαίων.

Συμμαχικὸν,τὸ,ſocietas, fœdus ſociale,ius ſocietatis, copiæ ſociorum. ἐς τὸ συμμαχικὸν,ex formula, Thucydid. lib. 8. κατὰ τὸ συμμαχικὸν,iure ſocietatis. τὰ συμμαχικὰ,quæ mutuò ſunt auxilio,auxiliares copiæ,auxilia, Demoſt.

Συμμαχικὸς, ſocialis. συμμαχικὸς πόλεμος, bellum ſociale.

Συμμαχὶς πόλις,ciuitas ſocia. συμμαχίδα ῥωμαίων πόλιν,vrbem quæ cum Romanis iniit ſocietatem, Plutar. in Camillo. τὴν συμμαχίδα τῶν ῥωμαίων πορθοῦντες, agrum ſociorum populi Romani depopulantes, Idem ibidem. συμμαχίδες πόλεις,in Epiſt. Philippi apud Demoſt.

Συμμάχομαι, ſum pugnæ ſocius,τὸ συμμαχέω. συμμάχεταί μοι τὸ εἰκὸς,ratio mihi dictat, Herodot. συμμάχεται αὐτοῖς,ſtat ꝑ eis, Thucy. ξυμμαχεσάμενοι πρὸς τὸν δῆμον, Ariſtot. lib.4. Polit. vbi Aretinus,qui ad bella gerenda ſunt cum populo coniuncti.

Σύμμαχος,ου,ὁ καὶ ἡ,auxiliarius,ſocius,cõmilito, auxiliator,qui eſt auxilio ſiue adiumento,ſtudioſus, confœderatus,qui habetur in partibus,fautor, adiutor. vide ἐπίκουρος. σύμμαχος ὁ μετά τινος μαχόμενος. πρόμαχος δὲ,ὁ προερχόμενος ἐν τῇ μάχῃ. Plato Epiſt.7. ἦλθον σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον,veni ego adiutor eius aduerſus tyrãnum. συμμάχων ἐόντων τῶν ποταμῶν,fluminum beneficio, Herodot. Xenoph. de virtute agẽs,βεβαία δὲ τῶν ἐν πολέμῳ σύμμαχος ἔργων. προμηθία δεῖ τῷ λέγοντι σύμμαχος, prudentia eſt dicenti adhibenda, Sophocl. σύμμαχος πόλις, Demoſth. τὸ σύμμαχον, auxilium, Xenoph. κατὰ τὸ σύμμαχον,ex fœdere ſocietatis.

*Συμμεμυκότες,καὶ διαβαίνοντες opponuntur, i. compreſſis cruribus & diuaricatis,apud Xenoph.

Συμμενεία,ας,ἡ,conſtantia.

Συμμένω,maneo,conſeruor, conſiſto, duro, in ordine derſto. συμμένω βέβαιος, ſtabilis in fide maneo.

Συμμερίζομαι,vnà partem accipio.

Συμμεταβάλλομαι,ἀφίσταμαι, AEſchin.

Συμμεταβάλλω,commutor, vnà mutor, Paſſiuè.

Συμμεταίτια,ſecundæ cauſæ.

Συμμεταποιεῖ,commutat.

Συμμεταφέροντες,οἱ,ſecum transferentes.

Συμμετέρχομαι,concomitor, Baſil. in Epiſt. cum Dat.

Συμμετέχω,participo, Genit. iung.

Συμμετοικῶ σοι εἰς ῥώμην,tecum Romam migro, Plutarchus in Numa.

Συμμέτοχος,conſors, Valla.

Συμμετρέω,metior,æquo,coæquo,ſumo menſuram,capio altitudinem. συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, hoc virib⁹ meis commenſuro ſiue commetior, Nazanz. in Orat. συμμετρούμενος χρόνῳ,tẽpori adæquatus. τῷ μακρῷ ξυμμετρούμενος χρόνῳ ἔφθιτο, Soph. id eſt, μακραίων ἀπώλετο,longæuus periit.

Συμμέτρησις, proceritas, cõmenſuratio. altitudo,commenſus,& immodica accõmodatio, Halicarn. in Lyſia. μέτρησις τοῦ χρόνου.

Συμμετρία,ας,ἡ,ſymmetria,commenſio ex Cicerone dici poteſt,qui menſionem pro menſura dixit,conuenientia menſurarum, proportio, modus conueniens,conuenientia rerum,Ciceroni:concinnitas,moderatio,temperamentum: ἀμετρία opponitur.συμμετρία φαρμάκου, Galen ad Glauc.moderatio,temperamentum. συμμετρία χρόνου, ætatis conuenientia.συμμετρίαι, id eſt, accõmodatæ modicè membrorum proportiones. Significat item συμμετρία,genus veſtis muliebris.

Σύμμετρος,ου,ὁ,moderatus,ſobrius, modicus, commenſuratus,commodus,congruens, competens, mediocris, correſpondens,par,æqualis,appoſitus, menſuræ conueniens,modicè coagmẽtatus,aptus,accõmodatus,μέτριος, temperatus, modulatus. σύμμετρον τοῖς ὑποδεχομένοις φῶς, Nazanz. in Orat. τῷ καιρῷ σύμμετρον, deſtinato tempori menſura reſpondens,Idem ibidem. ὅσον σύμμετρον δεῖ παρόντι καιρῷ, Ariſtot.in Rhetor.quantum præſens tempus poſtulat.σύμμετρον αὖ εἴη,ſatis ſit factum, Plato de Legib. Itẽ τὸ σύμμετρον,moderatio.

Συμμέτρως,adæquatè,modicè,ἱκανῶς,ſatis,Euripid.

*Σύμμηρος,cõtractis fœmoribus:cui opponitur ὁ διαβεβηκὼς,in Hippiat.

Συμμήστορες,conſiliarii & adiutores, Apollon.Rhod.

- Συμμητιάομαι,conſulo,i.do conſilium.

Συμμιγὴς,ἐος,ὁ καὶ ἡ,promiſcuus,mixtus,commixtus.βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν,Ariſtid. Euripid.Datiuo iunxit, συμμιγὴς φόνῳ, cũ cæde permixtus.

Συμμίγνυμι,& Συμμιγνύω,μ.ίξω, π.ιχα, συνάπτω,συμβάλλω,commiſceo,concurro,concurſum facio,caſtra caſtris adiungo,vires ſocio,coniungo,ἑνόω,pugnam conſero,confligo,prælior. Datiuo conſtruitur, συμμίξομέν τοι, prælium conſeremus tecum,Herodot. συμμίξαντες τῷ στρατῷ,ad exercitum propius accedentes, Plut.in Pericl. εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις, Xen. Item cõuenio,coeo, ago cum,communico,contraho cum,colloquor,σύνειμι, vtor cõſortio,ὁμιλῶ.vt συνέμιξα αὐτῷ διὰ λόγων,verba cum eo feci. συμμίξεις μοι, vteris me familiariter, Apollon.in Epiſtolis.

Σύμμικτος, commiſtus, promiſcuus, varius, miſcellaneus. σύμμικτοι ἄνθρωποι,conuenæ.

Συμμιμηταὶ,ſimiliter imitatores,coimitatores.

· Συμμίξαι,συμποιεῖν,συῤῥάξαι.

Σύμμιξις,εως,ἡ,mixtio,commixtio,conſortium,neceſſitudo.σύμμιξις καὶ κοινωνία,Plato de Leg. τὸν υἱὸν τῆς συμμίξεως,obſides,cap.14.lib.4. Regum.

Συμμίσγω, idem quod συμμίγνυμι & συμμιγνύω.συμμίσγειν ἐς μάχην ὑμῖν,pugnam vobiſcum conſeramus,Herodot. Hom.Iliad.β,ὅς τε Πηνειῷ συμμίσγεται,cum Peneo commiſcetur.

· Συμμορία,ας,ἡ,portio,multitudo,curia, tribus pro cœtu & conuentu. Laſcar.ψυχῶν ἀγχάρτων ἵκετο συμμορίην.συμμορίαι,teſte Vlp. Rhetor.Olynth.2.& Harp. decuriæ ſũt munera obeuntium. Nam ex decem tribubus Athenis delecti erant mille ducenti ditiſsimi,qui conferrent pecunias quoties reſpub.egebat, & armarent atq; inſtruerent viginti claſſes,diſtribuuntque erant in ſingulos ſexageni,vocabántq; συμμορίας ſexaginta illos.Ex his omnibus locupletiſsimi trecenti eligebantur, qui in primis pecuniam conferrẽt præ aliis. Verũ quòd ad vocem attinet, decuriæ vel claſſes dici poſſunt Latinè.Sic Colu. Aratores à vinitoribus, vinitores ab aratoribus, iiſque à mediaſtinis,claſſes etiam non maiores quàm denũ hominum faciundæ, quas decurias appellauerunt antiqui, & maximè probauerũt,quòd is numeri modus in opere cõmodiſsimè cuſtoditur.συμμορίας εἴκοσι,Dem.ἡγεμόνες τῆς συμμορίας.Idem Demoſth.duces claſsium:ſic apud Athenienſes dicuntur συμμορίαι,vt claſſes apud Romanos.

Σύμμορος,ſocius, Thucyd.ſic Valla. Dat.iung

Συμμορφόω,conformem facio.

Συμμυθολόγος,tacens.

- Σύμμυσις,ἡ,compreſsio.

Συμμύστης,ου,ὁ,ſymmiſta,conſors & ſocius diſciplinę,in hiſtor. Eccleſiaſt.lib.1.ſecretarius.

Συμμύω,comprimo & comprimor, cõcludor,me comprimo,coeo.συμμύουσιν αἱ ὑστέραι,vuluæ comprimũtur,vuluæ ſe contrahunt,Ariſtot.συμμύουσιν ὡς ὁρῶντες,ſe comprimunt vt cernentes. συμμεμύκασιν οἱ πόροι, claudũtur pori: vnde συμμεμυκὼς,compreſſus.

Συμμῶν,σιωπῶν.

Συμπαγὴς,cõpactus,cohærẽs,cõcretus,Plato in Tim.

Συμπάθεια,ας,ἡ,cõdolentia,naturalis cõſenſus & cõuenientia,cognatio,cõmiſeratio,rerũ conſenſus,qui quot modis fiat vide apud Aphrod.Prob.35.lib.2. Idem Problem. vlt.l.1,ἔχουσί τινα συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μόριον, membris ſingulis ſubueniunt. Cicero 2.de Diuinat. Ex quadam conuenientia & coniunctione naturæ,quam Gręci vocãt συμπάθειαν.Plinius cõſenſum mẽbrorũ dixit:conſortium Celſus vocat. συμπάθεια τῶν φίλων,cõdolentia amicorum, Bud.in Epiſt.poſt. τῆς πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας τὴν ψυχὴν ἀποῤῥῆξαι, Baſil.in Epiſt. ad Greg.Naz.i. animam à contagioſo abrumpere conſenſu cum corpore.

Συμπαθὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, eiuſdem affectus, conſentiens, qui ſimul afficitur.τὸ συμπαθές σου, tua humanitas, Phalar.in Epiſtolis.

Συμπαθῶ,συμπάσχω,i.cõdoleſco, alieniſque incõmodis afficior,cõſentio.συμπαθεῖ ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν,afficitur ſenſu noſtrarũ infirmitatum,c.4.ad Hebr.τοῖς δεσμοῖς μου συνεπαθήσατε,afflictionum quę ex vinculis meis cõtigerunt,participes fuiſtis, Itẽ c.10.eiuſdem Epiſt.

Συμπαθῶς,cõmiſeratione quadam,officioſè,humanè.

Συμπαιγνία,ας,ἡ,colluſio,ἀπάτη,in Pandect.

Συμπαιδεύω,condoceo,ſimul erudio: vnde Polyb.ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος,in violẽtia & iracũdiæ furore educatus,i.ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ σύντροφος,aſſuetus & exercitatus.

Συμπαίζω,μ.αίξω, π.αιχα, colludo, Neutrum, Datiuo iungitur.

Συμπαίκτωρ,ορος,ὁ, &

Συμπαιστὴς, colluſor, Plato & Phrynic.

Συμπαίστρια,ἡ,colludens,Ariſtoph.

Συμπαίστωρ,ſimul nutritus,& colluſor.

· Συμπαλαίω,μ.αίσω,π.αικα,colluctor.Dat.

Σύμπαν.vide in dictione Σύμπας.

Συμπανηγυρίζω,commercor.

Συμπαρασυργεῖν,coadiuuare.

Συμπαραγίνομαι, aduento, adſum,Chryſoſt.in Epiſt.ad Philippenſes.

Συμπαραθέω,concurro,ſimul accurro.

Συμπαραινῶ,collaudo.συμπαρῄνεσα καὶ ἐγὼ,αὐτὴ τῷ πατρί μου, Ariſtoph.

Συμπαρακαλέω,cohortor. Plato Epiſt.7, ἱκανώτατοι συμπαρακαλεῖν.

Συμπαρακολουθῶ,conſequor.Dat.iung.συμπαρακολουθῶ τῷ λόγῳ ὀρθῶς,rectè atq; ordine diſputationẽ proſequor.

Συμπαραλαμβάνω, comprehẽdo, complector, ſimul accipio,ad me recipio,adiicio,adiungo.

· Συμπαραμιγνύω,commiſceo, Ariſtoph.in Pluto.

Συμπαραπλέω,ſimul nauigo.

Συμπαραπλεῖν,adnauigare,conſequi.

*Συμπαραπόλλυμαι,ſimul pereo vel perdor. Demoſt.ἅπαντας μὴ συμπαραπόλλυμαι διὰ τούτους.

Συμπαρασκευάζω, μ.άσω, π.ακα, adiuuo, ſimul efficio, Demoſthen.

Συμπαραστατεῖν,adeſſe & fauere, Ariſtoph.

Συμπαραστάτης,ου,ὁ,ſubſidiarius, coadiutor, ſocius, Ariſtoph.in Pluto:aſtipulator,ſimul vindex.

· Συμπαρατείνω,produco, prorogo, protraho,ſimul extẽdo.

Συμπαρατηρεῖν,vnà obſeruare,Demoſth.

*Συμπαρατρέφω,ſimul nutrio. Xenop. de agricultura, καὶ κινδυνεύειν τοῖς βοσκήμασιν καὶ θηρία συμπαρατρέφουσι.

Συμπαραφερόμενοι,qui vnà feruntur.

Συμπαρεδρεύω,

Συμπαρεδρεύω,μ.εύσω,aſſideo,maneo.

•Συμπαρειςέρχομαι,ſimul interlabor,& clã intro. Lucia. ἐπειδὰν τις αἰαπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με,συμπαρειςέρχεται λαθὼν μετ' ἐμοῦ ὁ τῦφος καὶ ἡ αὔχη καὶ ἡ μεγαλαυχία.

Συμπάρειμι,vnà præſens ſum.

•Συμπαρέκτασις,vt ἀντιπαρέκτασις,contentio,comparatio,Nazanz.

Συμπαρεκτεινόμενος,ſimul extentus.

Συμπαρέπομαι,accedo,etiam & præterea obtingo,i.cedo,συμπαρακολουθῶ,concomitor.

Συμπαρεπλάγχθην,ſimul deuolaui.

Συμπαρέχω,pro παρέχω.

Συμπαρών,όντος,qui ſimul adeſt.ὁ συμπαρών.

Συμπαρῄει,vnà accedebat.

Συμπαρήμην αὐτῷ,ei aderam,cap.8. Prouerb.

Συμπάροικος,ὁ,ὁ,contubernalis.

Συμπαρομαρτέω,μ.ήσω,π.ηκα, iuxtà & ſimul ſequor,comitor. Neutr. Datiuo iungitur, Xenoph.

Συμπαρών,vnà præſens,Lucian. θεοῦ συμπαρόντος,diuino inſtinctu. συμπαρόντες,qui ſimul adſunt,fautores.

Σύμπας,αντος,ὁ,vniuerſus.ἑκαστος πᾶς,quiſque. σύμπαντες, multi ſimul. σύμπαντα,vniuerſa. σύμπαν κράτος,totũ robur. σύμπαντι ὥρμησαν,omni ope incubuerunt, Thucydid. τὸ σύμπαν,ſumma,κεφάλαιον,quod ex multis ſingulis colligitur, totum,vniuerſum,ipſa vniuerſitas. Ariſtot.de mundo, τὸ δὲ σύμπαν αἰώνιον,&c. τὸ σύμπαν εἰπεῖν dixit Idem ibidem pro,vt in vniuerſum dicam, vt ſemel abſoluam. Iſocr. ζήτει νόμους τοὺς μὲν σύμπαν δικαίους, in vniuerſum leges conquire,quæ iuſtæ ſint. τὸ δὲ σύμπαν,in ſumma,ad ſummum, Galen.ad Glauc.

Συμπάσσω,conſpergo.

Συμπάσχω,τὸ συμπαθῶ,condoleſco,commiſereſco,ζωμηθῶ,coafficior,ὁμοιοπαθῶ, ſum conſentiens, eandem affectionem recipio, conſimiliter afformor. συμπάσχει τοῦτο καὶ φύλλα,hoc quoque patiuntur, Theophr. συμπάσχει ταῖς μεταβολαῖς,mutationes ſentit, Idem lib.2.de cauſ.plan. ἐγινώσκων ὑφ' ὅτου συμπάσχει, Xenoph.

Συμπαταγέω,μ.ήσω,π.ηκα, collido,palma aut vola aperta quatio.

Συμπατέω,μ.ήσω,π.ηκα, conculco, vtroque pede calco. Actiu. Accuſat. Item cum Datiu. pro perſuadeor, Phalar.in Epiſt. (carpit.

Συμπατριώτης, compatriota. Lucian. velut barbarum

Συμπείθομαι,conſentio. συμπείθονται,aſſentiuntur. Lucian. δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων,populus in ſententiam delatorum veniens, &c. Plut.in Themiſt.

Συμπείθω, ſimul perſuadeo, ſeu ſimul ſuadeo, verbis vnà flecto. Xenophon, τὰ δὲ συμπείθων,τὰ δὲ βιαζόμενος.

Συμπέμπω,ſimul mitto.

Συμπεπάρθαι,confixum eſſe,transfixum eſſe.

Συμπεποδισμένος τὼ πόδε,pedibus reuinctus,Lucian.

Συμπέπηγε,coaluit:vnde

Συμπεπηγυῖα,in denſitatem coiens.

Συμπεπλεγμένον ἀξίωμα, Latini vel coniunctum dicunt, vel copulatum. vide Gellium lib.1,cap.8.

Συμπεπλεγμένως,coniunctim,vnà,ſimul.

Συμπεπτικὸς, concoquens.

Συμπέπτωκε γίνεσθαι,contigit,Herodot.

Συμπεπτωκὼς, compreſſus, contractus. Sophocl. κακοῖς συμπεπτωκώς,malis circumuentus. συμπεπτωκυῖα κοιλία,compreſſus venter,apud Gellium lib.16,cap.3. τὸ συμπεπτωκὸς,cõpreſſum,quod collapſum eſt & exaruit,quod Galen. σεσαρκωμένον dixit:ſic AEtius σταφυλὴν σεσαρκωμένην, vuam exarefactam & iam rugoſam vocat.

Συμπεραίνω,concludo,conficio,tranſigo,termino. Actiuum, Accuſatiuo. συμπεραίνει καὶ ἐκπίπτει εἰς τὴν τῶν θηλειῶν χώραν,inſeritur & in locos rẽditur fœminarum, Ariſtot. lib.5. Animal.

Συμπέρανσις,ἡ,concluſio.

Συμπέρασμα,ατος,τὸ, concluſio, connexio, complexio, συλλογισμός. & τὰ συμπεράσματα aliquando ſunt argumentorum puncta,vltima pars ſyllogiſmi, in qua duo ὅροι, id eſt,termini propoſitionis relicto medio coniunguntur. vide Quintil.lib.5,cap.14.

Συμπεριάγω,vnà duco,ſecum quoquo duco, Xenoph. de tyrannis loquens.

*Συμπεριαγωγὸς,ὁ καὶ ἡ,Plato lib.7.de Republ.

Συμπεριάπτω,contorqueo,Gaza.

Συμπεριδινέω, vnà circumagor, Datiuo. Ariſtotel. de mũdo, συμπεριδινεῖται τῇ σελήνῃ,&c.

Συμπεριπατέω, ῶ, ſimul ambulo, ſimul ſpatia aliquot perago,Plutar.

Συμπεριφέρω,vnà circũfero & circumago, Ariſtot. de

Συμπεριτίθημι,circundo. (mũdo.

Συμπεριφέρω,circunfero,circunuoluo, circumago, Alexand. Aphrod. συμπεριφέρει αὐτὸν τῇ δινήσει,huc & illuc eum rapiens. συμπεριφέρομαί σοι, tecum verſor, pro συμπεριφέρομαι, Epictet. γυνὴ καὶ ἀνὴρ ἑαυτοῖς συμπεριφερόμενοι,vir & mulier bene ſibi conſentientes,cap.25. Eccleſiaſtici.

Συμπεριφθείρομαι,turpiter & flagitioſè cum aliquo oberro,Bud. Comment.

Συμπεριφορά,ᾶς,ἡ,portatio quæ fit circũferendo,comitatus,Polyb.in 5.& miſericordia,indulgentia, obedientia,apud eundem.

Συμπεριφέρω,communio.

Συμπέσοι, concidat.

Συμπεσὼν,όντος,ὁ,contingens,incidens.

Συμπέσσω,concoquo,ἐκπέσσω. συμπέσσει τὰ κρέα ἑψόμενα σὺν αὐτῷ, Dioſcor.lib.4,cap.10. carnes cum eo decoctæ coaleſcunt, Ruell. carnes quum coquuntur, additum conglutinat, Barbarus: conſtipat, Marcellus. In quem ſenſum & illud ex eodem lib.4, cap. 11. τὰ κρέα συνεψόμενα συνάγουσι, carnes cogunt ſi cum eis coquantur,id eſt, coaleſcere faciunt & conſtipant.

Συμπεφραγμένον,ν,conſeptum.

Συμπεφυκὸς,τὸ,compreſſum,quod coaluit.

Συμπεφυκότες,οἱ,obcæcati,obſepti,obducti,concreti.

Συμπεφυὼς,ῶτος,conſitus,concretus, Nonn.

Σύμπήγνυμι,μ.ήξω,π.ηχα, conſtringo, congelo, cogo, coagulo,copulo, Actiu. Accuſat. συνέπηξε τὰ ἔθνη, gentes in vnum compulit & admiſcuit, Plutar. in Romulo. συμπηγνύναι τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης, euerſæ vrbis reliquias coagmentare, Plutar. in Camillo.

Συμπηγνύω,compingo,coapto,compono.

Σύμπηκτος,οῦ,ὁ,compactus.

Σύμπηξις,εως,ἡ,commixtio,compoſitio,compactio,coagmentatio,concretio,compages,congeries,σύστασις.

Συμπιέζω,opprimo,comprimo.

Συμπιεῖν,combibere.

Συμπίῃ,imbiberit.

Συμπιλέω,coarcto,conſtringo, anguſtum reddo,conſolido,inſpiſſo,denſo,comprimo,obſtruo.

Συμπίνω,μ.συμπίσω,π.συμπέπωκα,combibo,ſimul bibo. Neutrum Datiuo iungitur & Accuſat.

Συμπίπτει, incidit, συμβαίνει, Euripid.

Συμπίπτω,μ.συμπεσοῦμαι,π. συμπέπτωκα. & ἀόρ.β, συνέπεσον,contingo, accido, concido, & idem patior, incurro, incido,coeo,competo. Ariſtot.de hiſtor.1, & 9. Neutr. Datiuo iungitur, Bud. Comment. συμπίπτει φόνῳ,incidit in cædem, Sophoc. Galen. l.1.ad Glauc. καὶ ἡλικίαις, καὶ φύσεσι, καὶ ὥραις ἔτους, καὶ κράσεσιν ὑγροτέραις συμπίπτουσιν οἱ ἀμφημερινοὶ πυρετοί. οὐκ ἂν δοκῇ συμπεσεῖν ὁ πόλεμος τοῖς Ἀθηναίοις ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτίων, εἰ,&c. haudquaquam viſum fuiſſet aliis de cauſis bellum Athenienſibus inferendum, ſi, &c. Plutarch. in Pericle. ξυνέπεσον εἰς τοῦτο ἀνάγκης, Thucydid. eo venerunt neceſſitatis. Item contrahor,comprimor,aſtringor,& συμπίζω,i.cõſido, συστέλλομαι, vt apud Xenop. qui μυκτῆρας ἀναπεπταμένους opponit τοῖς συμπεπτωκόσι.& Ariſtot.de gener.2. Res enĩ tumida,quũ ad habitũ ſuũ redit, συμπίπτειν dicitur,i.cõſidere, συνίζειν καὶ καθίστασθαι. Eſt etiã

τὸ συῤῥήγνυμαι καὶ συμπλέκομαι, καὶ συμβάλλω, confligo, vt ξυμπί-πτειν τοῖς πολεμίοις, apud Xenoph. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Sophocl. id eſt, ſolus cum ſolis congreſſus. συμπεσεῖν τὸ συμπλ-ηθὲν εἰς μάχην: συμπεσεῖν δὲ τὸ ἐξαίφνης μὴ εἰδότι τινὰ ἐντυχεῖν, Interpres Sophoclis. Item ἁρμόζω, congruo, cõuenio. Ariſtot. de mundo, τὰ δὲ ἀνάλογον συμπίπτει τούτοις καὶ ἐν θαλάσσῃ, id eſt, proportione his reſpondēt quæ in mari eueniunt, Iſocrat. θεώρει τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις, καὶ τοῖς τυράννοις, obſerua quæ faciant priuati & quid reges, & quis cuiuſque rei euentus.

Συμπλακεὶς, conſertus. συμπλακεὶς αὐτῷ, cum eo implicitus, hærens.

Συμπλάττω, confingo, conformo, compono, comminiſcor, calũnioſe exquiro, conflo. Heſiod. γαίης γὰρ σύμπλασσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, id eſt, finxit.

Συμπλείονες, καὶ ξυμπλείους, ſimul plures, id eſt, non ſigillatim, complures ſimul collecti, vt σύμπαντες, Ariſtot.

Συμπλεκὴς, ἐος, connexus, coniunctus, Nonn.

Συμπλέκομαι, manum conſero, aut pedem conſero, congredior, confligo. συμπλακῆναι αὐτῷ, cum eo eſſe congreſſum. ξυμπλακῆναι αὐτοῖς, cum ipſis manus conſerere, Nazanz. in Orat. συμπλεκόμενος τοῖς πολεμίοις, cũ hoſtibus manum conſerens, Plutar. in Themiſt. συμπλεκόμενος τῷ Περικλεῖ περὶ τὸ βῆμα, ad pulpitum cum Pericle in certamen deſcendens, Idem in Pericle. συμπλέκεσθαι πρὸς Ἀννίβαν, cum Annibale manus conſerere, Idem in Fabio. Accipitur etiam in bonam partem pro amicè conuenio & complector, hæreóque. Cebes Theban συμπλέκονται πρὸς ἕκαστον, amplectuntur ſingulos. Idem, συμπλέκονται αὐτοῖς, ipſos complectuntur. συμπλέκομαί τινι, eſt mihi negotium cum eo, rem habeo cum eo, implicatus ſum. Cicero dixit, Sortis neceſsitudine coniũctus ſum. Et quod idem Cicero in Somnio Scipionis dixit connector, id vertit συμπλέκομαι Max. Planud. συμπλέκονται ἀλλήλοις, iungũtur inter ſeſe. (mog.

συμπλεκόμενα, iuncta.

Συμπλεκτικὸς, copulatiuus. συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, Her-

Συμπλέκω, μ. ξω, π. χα, concinno, complico, connecto, contexo, conſero manus. Actiu. Accuſat.

Σύμπλεξις, εος, ἡ, complexio.

Συμπλέων, conſentiens, ὁμονοῶν.

Συμπληγὰς, άδος, ἡ, ſymplegas, i. complexio, cõflictatio. Ariſtot. de mundo, πλῶσιν κλεαυτῶν μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες. vbi Bud. ſexcentæ denique ibidem conflictationes aeriæ opacitatis fiunt. Sunt etiam Symplegades inſulæ duæ, ſiue duo ſcopuli in Boſphoro: dictæ quod inter ſe aliquãdo cõcurriſſe fabulis tradũtur. συμπληγάδες deſcribuntur apud Euripid. πέτραι δίσσαι συζυγοῦσαι: dicuntur & κυανέαι συμπληγάδες eidẽ: dicũtur & συνδρομάδες πέτραι.

Συμπλάγδην, Aduerb. Theocrit. in Hercule, id eſt, terribiliter, altè.

Συμπληθύνω, μ. υνῶ, impleo, augeo, Genit.

Συμπληθύω, idem.

Συμπλήρης, cõpletus, repletus, plenus, Plato in Epinomide, συμπλήρης ζώων οὐρανός.

Συμπληρόομαι, expleo, Cicero,

Συμπληρῶ, complere.

Συμπλήρωμα, τὸ, &

Συμπλήρωσις, completio, complemẽtum, perfectio.

Συμπληρωτικὸς, qui complet, qui cõſtituit, qui facit ad.

Συμπλοΐα, ας, ἡ, connauigatio.

Συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ ſimul nauigantium, Ariſtoteles lib. 8. Ethicorum.

Συμπλοκὴ, ῆς, ἡ, complexio. Item coniunctio, hoc eſt, quum negotium cum aliquo habemus. Item complexus, coitus venereus. Item congreſſio, congreſſus, prælium, conflictio, conflictus, manuum conſertio. Pertinet etiam ad textoriam, & idem ſignificat quod συνάφεια. Symploce figura (inquit Rhom. Aquila) ſæpius ab vna orationis parte incipit, & toties in vnam atque eandem definit: vt, Quis legem tulit? Rutilius. Quis tribus ſortitus eſt? Rutilius, &c.

Σύμπλοκος, coniunctus, connexus, nexilis. Nonn. σταυρῷ σύμπλοκος, cruci affixus. σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum nexile, Idem.

Σύμπλοος, ου, ὁ, ſimul nauigans, ſocius nauigationis, curſus comes, conuector, Valla. σύμπλους, idem.

Συμπνίγομαι, ſuffoco.

Συμπνευσμὸς, οῦ, ὁ, conſpiratio, ὁμόνοια.

Συμπνέω, & Συμπνείω, conſpiro, i. vnanimiter aggredior quippiam & coniuro, quod etiam dicitur συμφρονῶ.

Συμπνίγω, vnà ſuffoco, coarcto.

Συμπνοία, concordia, cõſenſus, cõſpirans beneuolẽtia.

Συμποδηγῶ, duco, dirigo, Plato in Polit.

Συμποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, obligo, id eſt, impedio. τοὺ πόδας συνδέω, Ariſtoph. Interpr. Actiu. Accuſat. συμποδίζεσθαι, Paſſiuum, irretiri.

Συμποθὲν, abſorptum, deglutitum.

Συμποιῶ, compono, ſimul ago, opitulor.

Συμπολεμέω, μ. ήσω, ſimul bellum gero, in bello gerẽdo adiuuo, preſidio ſum in bello, communiter bellum gero, ſum in partibus, συμμαχῶ, ſum commilito. Datiuo. Plat. Epiſtola 7, ἣν τ' οὐδ' ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι χεῖρον ὑμῖν.

Συμπολεμίζω, concerto, auxilior.

Συμπολίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio habitare, comprehendo.

Συμπολιορκέω, vnà obſideo.

Συμπολιτεύομαι, cohabito, vnà dego, eadem in gubernatione verſor, Plato in Epiſt.

Συμπολίτης, ου, ὁ, conciuis.

Συμπομπεύω, ludos celebro.

Συμπονέω, μ. ήσω, π. ηκα, collaboro, ſimul laboro. Neutr. & Atticè ξυμπονῶ apud Sophocl. i. adiuuo.

Συμπορεύομαι, coeo, conuenio.

Συμπορίζεσθαι, comparare, Demoſth. χρῆ μικρὸν αὐτοῖς συμπεπόρισται, ſibi comparauerunt.

Συμπορισμὸς, οῦ, ὁ, paratio.

Συμποσιάζω, μ. άσω, π. ακα, conuiuor, Neutr.

Συμποσιαρχέω, ſympoſiarchia fungor in conuiuio, præſum conuiuiis, Ariſtot. in Polit.

Συμποσιάρχης, ου, ὁ, συμποσίαρχος.

Συμποσιαρχίαι, αἱ, magiſteria conuiuiorum.

Συμποσίαρχος, ου, ὁ, præfectus conuiuii, modiperator, cui ſorte principatus conuiuii obtigit, conuiuii princeps, magiſter conuiuii, Gaza de Senect.

Συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, conuiuator.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio, conuiuium, locus conuiuii. ἡ συμποσία, libro tertio Macchabæorum, τὸν τῆς συμποσίας καιρόν. Marcus Cato contẽdit apud Ciceronem de Senect. conuiuii vocem eſſe multo vrbaniorem & honeſtiorem, quàm apud Græcos συμπόσιον ſit. συμπόσια συγκρατικά, Hermogen.

Συμπότης, ου, ὁ, compotor, conuiua. Lucian. σύνδειπνοι καὶ συμπόται ἐπιχέονται.

Συμποτικὸς, οῦ, ὁ, ſpectans ad conuiuium, exhilarans conuiuium, hilaris conuiua, aptus & dexter in conuiuiis, conuiualis: vnde ἀπό τινος ξυμποτικοῦ, Lucian. & ξυμποτικοὶ νόμοι, conuiuales leges.

Συμπότειρα, ας, ἡ, compotrix.

Συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους, qui fuit in ferendis legibus ſocius, Plutar. in Lycurgo.

Συμπράκτωρ, ορος, ὁ, adiutor, ſocius, ἀκόλουθος, Sophocl.

Συμπράττω, conficio, contendo, vnà molior & laboro, ſimul ago, operam præſto, ſum ſtudioſus, rei gerẽdæ me ſocium præbeo, ad rem agendam ſum adiutor, mecum res agitatur, operam meam accomodo, conſpiro, fauco, opitulor, adiuuo. Neutr. Datiuo iungitur & Accuſat. vt συμπράττω σοι τόδε, hoc tibi conficio & in commodum tuum, & tua cauſa efficio, & ſtudeo tibi. θανάτου μοι συμπράκτωρ, mihi mortis es adiutor. συμπράττω τὰ περὶ τοὺς Ἀθηναίους, ſtudioſus ſum Athenienſium, Thucydid. συμπράττοντες ταῦτα, huius rei participes, Idẽ. τὰ δ' ἄλλα συμπράττε,

in cæteris

in cæteris opitulare, Sophoc. προῖκα συμπράττων πᾶσι τοῖς δεομένοις, gratis opitulans quauis in re indigentibus, Plutar. in Galba συνέπραξε τῷ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν πεσόντων, id eſt, Adraſto eſt opitulatus in recuperandis cadaueribus, Idem in Theſeo. Item ibidem, συμπράττων ἑτέρῳ γάμον ἄλλον, id eſt, alteri ad aliã comparandam vxorem operam ſuam præſtare. συνέπραττον τούτοις, ad hæc efficiẽda operã ſuam accomodabant, Demoſthen. παραιτουμένοις συνέπραξεν αὐτοῖς, ἀφεθῆναι τὴν πόλιν αἰτίας ἁπάσης, deprecantibus operam præſtitit, vt ciuitati crimen quodcunque remitteretur, Plutar. in Camillo. συμπράττοντος ἐμοῦ ἀνέλαβες, mea opera recepiſti, Gaza de Seneẽt.

Συμπρέσβεις, ſocii legationis, collegæ.

Συμπρεσβευταὶ, collegæ in legatione, Ariſtot. in Polit.

Συμπρεσβεύω, ſum in legatione collega, AEſchin.

Συμπρεσβύτερος, qui & ipſe preſbyter eſt: Cõpreſbyter Hieronymus vertit in Epiſtola quadam ad Euagrium, cuius initium, Legimus in Eſaia.

Συμπράκτωρ, ὁ συμπράκτωρ, adminiſter, Herod.

Συμπρίαμαι, coemo, Ariſtot. in Polit.

Συμπροθυμοῦμαι, in eãdem cauſam incumbo, ad idem efficiendum contendo, eodem incumbo, vnà ſtudeo, do operam, faueo. συμπροθυμηθέντες ἀπαλλάξεσθαι, eximi properantes, Thucyd. συμπροθυμηθέντες τὸν ἔκπλουν, qui principes hortatores tranſmittendi fuerant, Idem Thucydides.

Συμπροπομπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum ductor ad prandium.

Συμπροπέμπω, μ. έμψω, π. ομφα, comitor, deduco, Actiu. Accuſat.

Συμπρόσειμι, adhæreo, Datiuo. Pſal. Dauid. ϛϚ, μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας.

Συμπροσπεφυκέναι, cohærere.

Σύμπτωμα, ατος, τὸ, incurſus, concurſus, caſus, accidens. συντυχία potius dicendum ait Phrynich. ἀπὸ συμπτώματος, à caſu, Galen. κατὰ σύμπτωμα συνώφθη, fortuitò deprehenſus eſt. Significat etiam caſum alicuius rei aſſeclam, Ariſtot. de hiſtor. 9. Alexand. Aphrod. Probl. 45. lib. 2. lunæ defectus & coitus cum ſole vocat συμπτώματα, id eſt, concurſus ſeu incurſus. Refertur aliquando ad morbum, vt pallor in morbo σύμπτωμα eſt. hoc eſt, morbi acceſſio. Galenus ita diſtinguit à συμβεβηκὸς, vt dicat τὰ ἐξ ἀνάγκης ἑπόμενα ταῖς κατασκευαῖς ἀφ' ὧν ἐνεργοῦμεν, ὑγιαινόντων μὲν ἡμῶν συμβεβηκότα, νοσούντων δὲ συμπτώματα vocari. συμπτώματα νοσημάτων, acceſſiones morborum: aliquãdo febres, lib. 1. ad Glauc. σύμπτωμα τῆς κοιλίας, compreſſio ventris, apud Gellium lib. 16, cap. 3.

Συμπτωματικὸς, fortuitus.

Σύμπτωσις, εως, ἡ, compreſſio, calamitas, cõtractio. ſignificat etiam caſum quencũque: ſicut σύμπτωμα. Eſt etiam conflictus, incurſio rerum eodem deſinentium, vt linearum quæ non ſunt parallelæ, Bud.

Συμπτυχίζω, contego. Diodor. διά τινος αὐλῶνος στενοῦ καὶ ἀμπιπυκασμένου δένδρεσι διαγόντων.

Συμπωρῶσθαι, concreſcere in ſpeciem pumicis vel tofi, & coaleſcere.

Συμφάγῃ, vnà ederit, Plato de Legib.

Σύμφαθι, dic ſimul, Xenoph.

Συμφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, φανερὸς, patens, conſpicuus, dilucidus.

Συμφάσεις, αἱ, apparentiæ colorum, quales in Iride videntur.

Συμφέρει, expedit, vtile eſt, competit, opus eſt facto. Plato 1. de Republica, ξυμφέρει αὐτῷ πλεῖν, ei prodeſt nauigatio. συμφέρει τὰ πολλὰ τῶν πολεμίων, in multis rebus bellicis conducit, Thucydid. συμφέρει πρὸς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῖς, Ariſtot. in Polit.

Συμφέρομαι, ſum auxilio, aſſentior. συμφέρομαί σοι, tecũ ſentio, conſentio. opponitur τῷ διαφέρομαι. Ariſtot. de mundo, συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον, id eſt, conſentiens & diſſentiens, conſonans & diſſonans. Συμφέρεται τοῖς χωρίοις ἄλλοτ' ἄλλος γινόμενος, Nazanz. in Orat. 8, tempori inſeruit aliud alibi indicans. συμφέρεται τῷ ἡλίῳ, cum ſole fertur, ſimul cum ſole mouetur, ſolẽ ſequitur, Plutar. in Solone. συμφέρεται τοῖς χρονικοῖς, annales ſequitur, Idem in Themiſt. συμφερόμεθα, inter nos conuenit, Plato de Legib. εἰ δὲ μὴ συμφέροιντο, ſi de hoc non conueniebat, Herod. συμφέρονται τὰ ἄλλα οἱ Θηραῖοι Κυρηναίοις, cætera Theræis cum Cyrenæis conſtant. συμφέρονται ἄλλοι οὗτοι τόδε τοῖς Πέρσαις, in hoc cum Perſis iſti conueniunt, cum Perſis in hoc congruunt. ἐν ἄλλοις συμφέρονται, in aliis conueniunt, in aliis inter eos conuenit, Nazanz. Significat etiam contingere. Herodot. συνηνέχθη κῶς οἱ τυφλὸν γενέσθαι. Et Plutar. in Cæſare, τύχῃ τινὶ ἄχαρις τῷ Καίσαρι συνηνέχθη, id eſt, euenit. Item συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, ſorte ſua acquieſcere, & modicis contẽtum eſſe, qui nihil præcipuũ ſibi poſtulat, Plut. συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, vnus ſum è multis, non ſum eximius. Significat etiam congredior, & conuenio, Plato & Herodot. συμφέρομαί σοι, tecum congredior, tibi adducor in congreſſum, Bud. in Epiſt. priorib. Συμφέρομαι τοῖς πολεμίοις, confligo, συγκρούω. Heliod. εἰ δὲ τοῖς συνοισόμεθα πολεμίζειν, ſi pugnam commiſerimus inter nos. πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς μεγαρεῦσι, cum Megarenſibus pedeſtri certamine manus conſeruiſſe, Plutarc. in Solone.

Συμφέρον, ſeu ξυμφέρον, τὸ, commodum & vtilitas. Plat. 1. de Repub. τὸ τοῦ κρείττονος φῂς ξυμφέρον δίκαιον εἶναι. Item cum Datiuo ibidem, τὸ τῷ ἰατρῷ ξυμφέρον σκοπεῖ. τὸ τῇ πόλει συμφέρον, Demoſth. τὸ συμφέρον καὶ τὸ μαχόμενον, conuenientia & contrarietas, Nazanz. in Orat. τὸ συμφέρον complectitur vtile & neceſſarium, Hermogen. τὰ συμφέροντα, commoditates, res vtiles, Cicero.

Συμφερτὸς, ῆ, ὁ, vtilis, confertus, in vnum collatus, congeſtus, cumulatus, aggeſtus. vnde συμφερτὴ πορεία, confertum iter, & quod à multis ſimul agitur, apud Nonn.

Συμφερτῶδες, id eſt, ἀγύρτης.

Συμφέρω, confero, i. ſimul fero, comporto. συμφέρω χρήματα, cumulo pecuniam, Thucydid. Item ſimul fero, i. tolero, Euripid. pro συμπονῶ, Sophocl. Item συμφέρειν, pdeſſe & vtile eſſe, contribuere. Item quadrare, & competere apud Sophocl. pro συμφωνεῖν, Ariſtoph. Interpr.

Συμφεύγω, confugio.

Σύμφημι, μ. ήσω, confiteor, conſentio, aſtipulor, collaudo, aſſentior, comprobo, affirmo. Neutr. Datiuo iungitur. Paulus ad Roman. σύμφημι τῷ νόμῳ, conſentio legi. Sophocl. σύμφημι δή σοι. Item Accuſat. Xenoph. ξυνέφη καὶ ταῦτα, hęc ita eſſe concedebat. Cum Infinit. Plato, ξύμφημι κοινωνήσειν, promitto me ſocium futurum.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, vates, teſtis.

Σύμφθαρσις, εως, ἡ, colluuio: quæ & συμφθορά.

Συμφθέγγομαι, colloquor.

Συμφθίνω, vnà decreſco, ſimul diminuor, Dat. iung.

Συμφιλοδοξῶ, ſeruio alicuius gloriæ. Sic Cicero dixit, Nam omnes φιλοδοξοῦσι gloriæ meæ.

Συμφιλοσοφεῖν, vnà philoſophari, ſimul dare operam philoſophiæ.

Συμφοιτάω, conuenio, ſum condiſcipulus.

Συμφοιτητὴς, οῦ, condiſcipulus, Phalaris.

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ, calamitas, detrimentum, iactura, dãnum, incõmodum, iniuria, ταλαιπωρία, aduerſa fortuna, aduerſitas fortunæ, ἀτυχία, vitium, pernicies, malum. Iſocrat. τὴν συμφορὰν τὴν ἑκατέροις προσοῦσαν διαφεύγειν, quod mali vtrique adiunctum eſt euitare. συμφορὰ κακῶν, Ariſtoph. συμφορὰ καὶ εὐπραγία opponũtur, Thucyd. ἐν συμφοραῖς καὶ εὐπραγίαις, in aduerſis rebus & ſecundis, Plato de Legibus. τῶν ἐπὶ συμφοραῖς γεγονότων, qui in calamitates inciderunt, Demoſthenes. συμφορᾷ χρῶμαι, mœrore afficior. συμφορᾷ ἐχρῆτο, iactura afficiebatur. Συμφορὰν ποιῶ, ἢ ποιοῦμαι, loco dãni puto, dãno duco, iacturã me feciſſe exiſtimo, calamitatis loco duco, p iactura duco. συμφορὰν τὸ εἶδος ποιοῦμαι, formã ægrefero. συμφορὰν διπλῆν ἐποιεῖτο, duplicẽ ſe iacturã feciſſe animaduertebãt, Herod. συμφορὴν ἐποιεῦντο καὶ

ἐμπὶς λόγοις, noxiam rebantur illi ſuam orationem, Idem Herodot. ſic & Bud. in Epiſt. prior. συμφορὴν μεγάλην ἐποιήσαντο, rem ingentis calamitatis eſſe duxerunt, id ſibi pro ingenti calamitate duxerunt. Item συμφορὰ, ἀπόβασις, συντυχία, caſus fortuitus, euentus, accidens, τὸ συμβεβηκὸς, Sophocl. συμφοραῖς βίου, i. βιωτικαῖς συντυχίαις. τὰς ἐμαυτοῦ συμφοράς, i. συμβάντα μοι, Ariſtoph. Interpr. τὰς συμφορὰς τῶν πραγμάτων, i. τὰς ἀποβάσεις, Interpr. Thucydid. συμφοράν, Eurip. in bonam partem accepit pro ſucceſſu. item Herodot. libro 7. pro vtilitate, ſi rectè vertit Valla.

Συμφορέω, μ. ήσω, comporto, conueho, congero, recōdo, accumulo, congrego. Demoſthen. περὶ τοῦ στεφάνου, σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας, id eſt, συναγαγών.

Συμφόρησις, εως, ἡ, collatio, caſus, contingentia, infortunium. Itē coaceruatio, collectio, multitudo collecta. συμφόρησις εἰς τὸ ἄστυ τοῦ χωριτικοῦ πλήθους, confluxio in vrbē multitudinis agreſtis, Plutar. in Pericle.

Συμφορητὸς ἐκ ἀλλοτρίων πτερῶν, alienis pēnis cōfert⁹, Lucia. συμφορητὸς ἑστίασις, conuiuiū ad quod plures cōferunt, Ariſtot. lib. 3. Polit. cap. 11. συμφορητὰ δεῖπνα, cœnæ à multis collatæ, cœnę collatis ſymbolis paratæ, Idem eiuſdem libri cap. 7.

Συμφόρειος, collatus, mixtus.

Σύμφορον, ου, τὸ, commodum, conſentiens, aptum. σύμφορον ποιεῖν, vtiliter facere, Xenoph. σύμφορα τὰ ἀναγκαῖα, Sophocl. Interpr.

Σύμφορος, ου, ὁ καὶ ἡ, vtilis, frugi, cōueniens, decens, ὀπαδὸς, comes. Heſiod. ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ λιμὸς, fames ſequitur inertem. Idem in genere Fœmin. ἀνδρογύνοις τ' ἀγαθῇ, κούρῃ δ' οὐ σύμφορός ἐστι. Ariſtoph. in Pluto, πλοῦτος γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον.

Συμφορούμενοι, dicuntur aues quando nidos conſtruūt. Sic Vergil. in Palæm.-namque notaui Ipſe locum, aerię quò congeſſere palumbes. Apud Platonem συμπεφορημένοι opponuntur διαπεφορημένοις, hoc eſt, cōpoſiti diſperſis & diuulſis, Bud. Comment.

Συμφόρως, commodè, Xenoph.

Συμφράδμων, ονος, ὁ, conſiliarius, σύμβουλος, apud Hom. Iliad. β. Item ὁμόφρων, vnanimis & concors.

Συμφράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, ſimul conſulo, διανοοῦμαι, delibero, dico, video. Odyſſ. ο, νεοειδέες συμφράσσατο θυμῷ. Et Iliad. α, ἰδοῦσ' ὅτ' οἱ συμφράσσατο βουλάς, id eſt, ὅτι αὐτῷ συνεβουλεύσατο, cum eo conſilia agitauerat. Heſiod. μῆτιν συμφράσσασθαι, conſiliū dare.

Σύμφρασις, ἡ, conſenſus.

Συμφράττω, μ. άξω, π. αχα, concludo, obturo. Actiuum, Accuſatiuo.

Συμφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, cōcordo, reſipiſco, me colligo, mentem recipio, prudenter percipio. Datiuo iungitur. συμφρονεῖν τῇ ὀρθοδόξῳ συνόδῳ, conſpirare cum rectæ ſcientiæ concilio: ſic Canone 3. Epheſini Concilii. συμφρονήσας θείᾳ τινὶ τύχῃ, quodam diuino inſtinctu ac animi diuinatione permotus, Plutarc. in Theſeo. γυναῖκες ἰδίᾳ πρὸς αὐτὰς συμφρονοῦσαι, mulieres ſuo priuatim iudicio permotæ, &c. Idem in Public. συμφρονήσας ὁ Βρέννος ἀπήγαγε τοὺς Κελτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον, ad ſe reuerſus Brennus abduxit Celtas in caſtra, Idem in Camillo. Interdum Accuſ. pro vnà intelligentia concipio & comprehendo, cogitatione complector. Ariſtot. de mundo, τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε, anim⁹ res inter ſe ſitu lōgiſsimè ſeiunctas vnà intelligētia cōplexus eſt. συμφρονεῖ πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι, auguratur ſe ad illum mitti, Plutar. in Themiſt.

Συμφρονήσαντες, οἱ, prudentes.

Συμφρύγεται ὁ χαλκὸς, æs ſimul frigatur, cap. 24. Ezechiel.

Σύμφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, conſors, concors, conſentiens. Plato Epiſt. 7, οὐδὲν θαυμαστὸν εἴ τις θεῶν καὶ τοῦτον εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν περὶ πολιτείας, ὁποίαν ἡμῖν, σύμφρονα ποιήσειε, ſibi reddidit conſentientem.

Συμφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cognatus, cōnaturalis, eiuſdē naturę, ingenitus, inſitus, qui coaleſcit cū aliquo, inhærens, continens, altius inſidens, cōnexus, innexus, cūgenitus, congruus, qui natura ineſt, compactus. τῷ κοινῷ συμφυεῖς ὄντες, ad rem communem conſerti, Plutar. in Lycurgo. συμφυὲς τοῦ παντὸς χρόνου, id eſt, perpetuum, Plato de Legib. συμφυὴς λίθος, lapis perpetuus, Gaza.

Συμφυΐα, conuenientia, eadem natura, coniunctio & quaſi concreſcētia, coalitus, coitus, cognatio, ſenſus, coaleſcentia, cohærentia, cōpactio. Philo de mundo, τῆς συμφυΐας ἀπέστη, à coalitu eſt abſtractus, i. nō iam coaleſcit. συμφυΐα ἀδελφῶν, coniunctio fratrum, Nazanz. in Epiſt.

Συμφυλάττω, vnà cuſtodio, Xen. τὴν οὐσίαν συμφυλάττειν, facultates vnà conſeruare.

Συμφυλέτης, ου, ὁ, gentilis, tribulis.

Σύμφυλος, ου, ὁ, ſimul natus, conueniens naturæ, cognatus, eiuſdem generis, gētilis, vernaculus, affinis, domeſticus, quo domi ferè vtimur, familiaris, συμφύλοις καὶ ὁμονόμοις, Budæus in Epiſtolis prioribus. σύμφυλος καὶ γνώριμος ὕλη, Dioſcorid. 1. in Præfat. vernacula cognatáque omnibus materia, Ruell. cōmunis notáq; omnib⁹ materia, Marcel. τὰ σύμφυλα vocātur cognata, & quę vnius ſūt claſſis, quæ in vno eodémque ſunt ordine. ἃ δὴ τούτοις ἐστὶ σύμφυλα, quæ his ſunt cognata. σύμφυλα καὶ φαρμακώδη σπέρματα, ſemina domeſtica & quæ in quotidiano vitæ vſu ſunt, & quæ ſolas medicas habent vires: ſic Marcell. libr. 3. Dioſcor. cap. 1.

Συμφύομαι, coaleſco, ſolidor, coeo, cohæreſco, concorporor, adducor, comprimor, coagmentor, inſideo, ſum continuus, concorporeſco, compaginor, συμφύεσθαι, ſociari, cōflaríque, vniri, coſolidari, Ariſtot. in Polit. συμφυόμενοι ταῖς χερσὶν ἀποτόμοις ἐχώρουν ἄνω, locis præruptis innitentes ſurſum tendebant, Plutar. in Camillo.

Συμφύρομαι, commiſceor. συμπεφυρμένην ταῖς οἰκήσεσι πόλιν, confuſam domibus vrbem, Plutar. in Camillo. συμπεφυρμένον αἵματι κόμμι, gūmi ſanguine ſubactum, ſanguine conſperſum, cap. 25. lib. 2. Dioſcor.

Σύμφυρτος, commixtus, confuſus, Euripid.

Συμφύρω, commiſceo, συμφυράω.

Συμφυσάω, vnà ſpirare, vnà flare, Plato de Legib.

Σύμφυσις, εως, ἡ, coaleſcētia, cohæſio, coitus, complexus, compaginatio, coagmentatio, coalitus, conſolidatio, cōflatio, vnio. συμφύσεις, αἱ, ſinus. συμφύσεις ἔχει, ſinuoſus eſt.

Συμφυσώμενα, συγκατασκευαζόμενα, Interpr. Ariſtoph.

Συμφυτεύω, conſero, ſimul planto. Xenoph. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, &c. ingenitæ animo voluptates. συμφυτεῦσαι τοὔργον, ſimul authorem fuiſſe facinoris.

Συμφυτικὸς, vnitati opportunus.

Σύμφυτον, vocatur à quibuſdam herba, quę & πεντάφυλλον Dioſcor. l. 5, c. 58, & l. 1, c. 28. eadem herba dicitur etiam ἰλλίσιον, & μαδικόν. σύμφυτον πετραῖον, genus eſt herbæ ſic dictæ à vi ſolidandi, Dioſcor. lib. 4, cap. 10. à Ruellio vertitur alus. Eſt & alterum genus συμφύτου, de quo Dioſcor. ibidem cap. 11. quod & πηκτὸν dicitur: à verbo πήγνυμι, id eſt, ſolido & denſo. Latinè dicitur ea herba à quibuſdam ſolidago. σύμφυτον ad glutinandum valet, Galen. ad Glauc.

Σύμφυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſitus, innatus, natiuus & congenitus, inſititius, cōiunctus, cognatus, genuinus, particeps, ſinus, proprius. σύμφυτός εἰμι τοκεῦσι, ſum patri conſitus, id eſt, eiuſdem cum eo naturæ & eſſentiæ. ἀνυδρίᾳ εἴ που τόποις ξύμφυτος ἐν γῇ, &c. ſi aquæ penuria loco inſita in locis aliquibus, &c. vnde συμφύτως Aduerb. Alexand. Aphrod. συμφύτως τῷ πυρὶ σύνεστιν ἡ θερμότης, calor igni eſt inſitus. τὸ σύμφυτον, cognatio, cognata natura, Plato de Legib. ſexus, Euripid. τὰ σύμφυτα, res inſitæ naturæ & natiuæ.

Συμφύω, coniungo, compagino, committo oras, coaleſcere facio, conglutino, coagmento. Plato in Epiſt. συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν πρὶν ὑπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, id eſt, in priſtinam amicitiam reducere & cōciliare. συμπέφυκε, adnexus eſt. συμπεφυκὼς, obſeptus, coagmentatus, inſidens, naturæ intimus, συμπεφυκυῖαι ῥίζαι,

ἀπὸ κεφαλαίου, &c. radices à capite prodeuntes, Dioſcor. lib.4.cap.240.

Συμφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, conuenio, i. pactum facio, paciſcor, pactum tueor, conſpiro, conſono, conſentio, idem ſentio, colloquor, concordo, concorditer permaneo. Neutrum. Datiuo iung. συμφωνῶ ἐμαυτῷ, mecum conſto. συμφωνῶ σοι ἐπὶ τούτους, aduerſus hos tecum conſpiro, Ariſtot.lib.4.Polit.cap.12. συνεφωνήθη ὑμῖν, conſpiratū eſt à vobis, conſpiraſtis, Act.5. συνεφώνησάς μοι δηναρίου, denario pactus es mecum, Matth.20. & cum μετὰ ibidem, συμφωνῶ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, cōuentionem facio cum operariis in ſingulos dies denario, paciſcor cum operis in ſingulos dies denario. πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθὸν, priuſquam de mercede cum eis conuentum eſſet, Nazanz. in Orat. vnde ἀσύμφωνοι, qui aliquid abſque conuentione faciunt, apud eundem Nazanz. τὰ συμφωνηθέντα, pacta, τὰ ὁμολογηθέντα, Bud. in Epiſt.

Συμφώνησις, concordia, conuenientia, conſenſus.

Συμφωνία, ας, ἡ, concentus, conſonantia, conſpiratio, conſenſus, Cicero 2. de natura deorum, & 2. de Diuinat. Hinc ſymphoniacus Latinis vſurpatum, vt in prouerb. Malus choraules, bonus ſymphoniacus. Symphoniaci ſerui qui, vide in Bud. adnotat. in Pand.

Σύμφωνον, ου, τὸ, conſonans, conſonantia, pactum.

Σύμφωνος, conſonans, reſpondēs. βίαιοι καὶ ξύμφωνοι πράξεις, Plato de Legib.

Συμφώνως, concorditer.

Σύμψαυσις, contactus.

Συμψαύω, cōiungor. συμψαύουσι, contactu mutuo iunguntur. συμψαύοντα, inuicem contingentia.

Συμψηθεὶς, contritus, vulneratus.

Συμψῆσαι, αὐτὶ τοῦ συξέσαι τὴν κόνιν, ὡς μὴ σημεῖον ἢ τύπον ἀπολείπεσθαι τῆς καθέδρας. Ariſtoph. νεφ. ἀνισταμένους συμψῆσαι, id eſt, complanare & adæquare arenam, videlicet vt corporis veſtigiū deleretur. vide Interpr. ὁ δέ μιν συμψήσας ποταμὸς, hunc porticibus contorquens fluuius.

Συμψηφίζω, μ. ίσω, π. ικα, computo. Actiu.

Σύμψηφος, ου, ὁ, eiuſdem ſententiæ, adſtipulator, ſubſcriptor, approbator. Plato 2. de Rep. σύμψηφός σοι εἰμὶ, ἔφη, τούτου τοῦ νόμου, huic legi tecum ſuffragor. συμψήφους λαμβάνω, mihi ſuffragantur, Idem de Leg.

Συμψυχία, animorum concordia, Greg. Nazanz.

Σύμψυχος, ὁ, vnanimis, eiuſdem ſententiæ.

Σὺν, & Atticè ξὺν, Præpoſitio eſt, & ſignificat cum, ſempérque cum Datiuo conſtruitur. σὺν θεῷ, Dei pace impetrata, Deo exorato, Dei permiſſu. Contrarium illi quod eſt apud Plaut. in Pœnul. Nam ego infelix diis meis iratiſsimis. Sophocl. in Aiace, ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωφύνεται. Idem ibidem, τάχ' ἂν ἴδοιμεν αὐτὸν σὺν θεῷ σεσωσμένον, i. μετὰ τῆς βοηθείας τοῦ θεοῦ. Plato in Epiſt. σὺν θεῷ εἰπεῖν dicit his verbis, τὰ μὲν οὖν εἰς τὸ παρὸν, σὺν θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς, ea autem in præſens, Dei quidem gratia, bene ſe habēt. Ibidem, ἄλλος τε καὶ ἐπειδὴ, σὺν θεῷ εἰπεῖν, ῥᾴδιος ἴσως, i. Deo iuuante. σὺν τοῖς θεοῖς, diis fauentibus, Ariſtophan. ſic & Xenophon, σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, ad tuum commodum pœnas exigere. σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνω, laude incito, Thucyd. σὺν νόμῳ, ſecundum legem, Plato in Legib. σὺν τῷ νόμῳ τὴν ψῆφον τίθεσθαι, Xenoph. ſecundum legem iudicium ferre. Capitur etiam σὺν pro ἐν. ὁ δὲ ξὺν ἦν, μὲν οὖσα δὲ σὺν νήεσσι, in nauibus. σὺν χρόνῳ, tandem, ad tempus, aliquanto tempore. Aliquando ſubauditur abſq; Pronomine αὐτῷ. Apollon. Rhod. Significat autem ſine caſu pariter, vnà, ſimul, vt σὺν δὲ καὶ, &c. atque vnà, Bud. in Epiſt. poſter. In compoſitione verò, communiter, & adiuuat vim verbi, gratiámque addit, vt συντελῶ, ad cōſummationem confero. Interdum ſignificat cōtractionem ſenſim procedētem, vt σύνοξυς, ſenſim mucronatus, in mucronem deſinens.

Σῦν, ſuem, cum circunflexo, à Nominatiuo σῦς.

Συναγανακτέω, ſimul conqueror, ſimul ſum ſolicitus.

Συναγανάκτησις, indignatio, condolentia, officium.

Συνάγγελος, ου, ὁ, ſocius qui vnà mittitur.

Συνάγχι, propè, in propinquo, Hermog.

Συναγείρω, μ. ερῶ, congrego, cogo, aduoco, colligo, ἀγείρω, συλλέγω, συναθροίζω. Actiu. Accuſ. συναγείρω φάτνωμα, comparo exercitum. ὅσα ξυναγείρετ' ἰδυίῃσι, ὁ ἀλ. ξ.

Συναγελάζομαι, aſſocior, gregatim dego.

Συναγελάζω, μ. άσω, π. ακα, coniungo, congrego, concilio, ſocio.

Συναγελασμὸς, οῦ, ὁ, congregatio, grex, conciliū, cœtus.

Συναγηόχει, comportauerat.

Συναγηοχέναι, collegiſſe, aggregaſſe: à verbo συνάγω. vide Suidam in dictione Ἀγηοχώς.

Συνάγκεια, ας, ἡ, conuallis, locus vbi duæ valles conueniunt: ὁ συνῳδηδὸς τόπος, Suid. (collectio.

Σύναγμα, reſidentia, hypoſtaſis lotii, nubes, eleuatio,

Συναγορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſimul aduoco, conſentio, cōcordo, in iudicio defendo, patrocinor, adſum. συναγορεύω σοι ταῦτα, in his tibi aſſentior, tuam orationem comprobo, Thucyd. ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις, ἐπετέλεστο, quæ ad placationes deorum vates fieri mandabant, confecta ſunt, Plutarch. in Fabio. Lucian. συναγορεύοντες ὁ μὲν τῇ εὐπορίᾳ τις ἀφ' ᾗ τοῖς κάτω δικασταῖς τοῦ πέπτων.

Συναγορέω, defendo, Gaza de Senect. τῶν ἐπιφανεστάτων δικῶν, ὧν ποτε συνηγόρησα, τοὺς λόγους ἐκτελῶ, cauſarū illuſtrium quaſcunque defendi, orationes conficio. συνηγορῆσαι δεῖ τῶν ἀριστείων τῇ ἡδονῇ, i. voluptati primas defendiſſe partes, Ariſtot. lib.1. Ethic. cap.12. Vide Συνηγορεῖν.

Συναγρὶς, ἡ, dentex, cis, piſcis, Ariſtotel. de Animal.

Συναγρόμενος, pro συναγειρόμενος, congregatus.

Συνάγχη, ης, ἡ, angina, quæ vulgò ſquinantia, ſynanche. quæ fit propriè faucium interioribus muſculis inflammatis. quod malum ſi guttur inuaſerit, iam κυνάγχη per κ dicitur, teſte Paulo Aegineta. Vide Παρασυνάγχη. vbi notauimus etiam hanc differentiam confundi. vide etiam Marcellum lib.1. Dioſcor. & Gellium lib.11. c.9.

Συναγχικὸς, angina laborans, Galen. ad Glauc.

Συνάγω, μ. άξω, π. αχα, congrego, colligo, conduco, i. ſimul duco: ſicut Cic. Rhet. vlt. Virgines locum in vnum cōduxerunt, i. coegerunt. Actiu. Accuſ. συνάγω ἐκκλησίας, Thucyd. πάσας τὰς χρυσοῦ θεραπείας συνάξεις ἐπὶ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν, Nazanz. Item contraho quod apertum eſt, i. claudo, glomero, coarcto, coniungo, Ariſtotel. de partib.3. & de hiſtor.2. Item conſocio, concilio, εἰς ὁμόνοιαν ἄγω. Xenophon. συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν, affinitatem inter homines conciliare, affinitatem iungere. Ariſtoteles de mundo, τὸ ἄῤῥεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ, marem cum fœmina coniunxit. Homerus Iliad. β. dixit ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, vt prælium committamus. τὰς ὀφρῦς συνάγειν, ſupercilia contrahere & mœſtum eſſe, Ariſtophan. νεφ. συνάγοντες πρῷραν, proram acuminantes, Herodotus. συνῆκται εἰς ὀξὺ, in acutum ſe collegit. Item intendo, augeo, Gregor. Itē conquiro. συνάγειν τὸν βίον, cōparare victū. συνάγειν τὰ συνοίκια, cōuiuendi legē ſancire, Plato de Leg. συνάγειν φθόνον, conflare inuidiā, Demoſt. συνάγω εἰς ἕν, eodem cōiicio, adduco, redigo, Idē. συνάγω εἰς ὀλίγον, in anguſtū redigo, Thucyd. συνάγειν εἰς χεῖρας, cōſerere manus, Plutar. in Public. ἀρχομένων δὲ αὐτῶν συνάγειν εἰς χεῖρας, i. manus cōſerere incipientibus ipſis. Et συνάγεσθαι non eſt ſimpliciter conuenire, ſed in concionem aut in concilium cōgregari ac veluti conſpirare. συναχθῆναι τῇ ἐκκλησίᾳ, conſuetudinem agere cum cōgregatione, Act. Apo.11. συνήχθησαν εἰς τοῦτο χριστιανοί, per omnia in hoc conſenſerunt, Plutarch. in Numa. τὰ μὲν οὐ συνῆκται, τοῖς δὲ οὐ χρῶνται γνώσαντες, alia ne inducta quidem ſunt, aliis periti non vtūtur, id eſt, non ſunt lege ſtatuta, Ariſtot.2. Polit. cap.3.

Συναγωγεὺς, ὁ, conciliator & congregator, præſes.

Συναγωγὴ, ῆς, ἡ, congregatio, cōtractio, adductio, compreſsio, coactio, cōgeries, collectio, cumulus, cœtus, concio, conuenticulum. ſynagoga olim dicebatur eccleſia.

vt docet Hieronymus cap.1.Prouerb.Salomonis. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, collectio lactis, coactio, & copia, Alex. Aphrod.lib.1.Probl. συναγωγὸν ἑαυτὸ εἰς ὀξὺ, in acutum ſe colligens. ἐν συναγωγῇ τοῦ πολέμου, in cogendo bello, Thucyd. ταῖς τοῦ μετώπου συναγωγαῖς σεμνὸς, contractione frontis captans reuerentiam, Iſocrat.in Euagora.

Συναγώγιμος, collatiuus, Athen. 7. Vnde συναγώγιμα συμπόσια vocantur, & συναγώγιμα δεῖπνα, τὰ ἐκ τῶν συμβολῶν, hoc eſt, συμβολικά: collatitias cœnas dixeris.

Συναγωγὸς, qui conſtringit, qui non contrahit. συναγωγὸς πολλῶν, qui multa colligit, Porphyrius de ſpecie.

Συναγωνίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, concerto, ſocius in pugna adiuuo, ſum commilito, ſuffragor, opitulor, laboranti & certanti propriè. Plato in Epiſt. πολλοῖς συνηγωνισάμην, multos meo patrocinio iuui, multos defendi. συναγωνίζομαι τούτοις, ad hæc conficienda operam meam vnà impendo, Demoſth.

Συναγωνιστὴς, οῦ, ὁ, commilito, ſocius eiuſdẽ certaminis.

Συνάδελφος, qui fratrem habet, opponitúrque τῷ ἀναδέλφῳ. Xenoph. οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τιμῶσι μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων, &c.

Συναδικέω, cum aliquo iniuria aliquem afficio, iniuriæ & iniuſtitiæ ſum ſocius.

Συνάδω, μ. άσω, π. ᾖκα, concino, concordo, ſum conſonus, conſono, ſuccino, ſociúmque me præbeo cantanti, reſpondeo, conuenio. Neutr. Datiuo iung. huic opponitur διάδω, id eſt, diſſono.

Συνάεθλος, ου, ὁ, certaminis ſocius & adiutor.

Συναεθλέω, adiuuo certamen, cõcerto, certo cum. Datiuo iung. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης.

Συναθροίζονται, conueniunt.

Συναθροίζω, μ. οίσω, aggrego, congrego, conuoco, conglobo, coniungo, condenſo, coaceruo, in vnum cogo, ſimul colligo.

Συνάθροισις, εως, ἡ, confluuium, conglomeratio, cœtus, congregatio, aggregatio, agmen.

Συναθροισμὸς, οῦ, ὁ, congeries, congregatio. figura ſermonis, quæ & ſingulis verbis, & plurium verborum cõiunctione fieri poteſt. exempla pete à Rutil. Lupo. συναθροισμὸς, i. coaceruatio, dicitur quum omnia confertim in vnum conferuntur locum. vide Quintil.lib.8, cap.4.

Συναΐγδην, ſimul, vno impetu.

Συναΐδιος, ου, ὁ, coæternus, συνυπάρχων, æternitatis honore par. vide συνάναρχος.

Συναικλίαι, αἱ, conuiuia, concœnationes.

Συναΐσσω, ſimul irruebant. Heſiod. καί τε συναΐξαντες ἀπ᾽ ἀλλήλων ἰόντες, i. ἐκινοῦντο κατ᾽ ἀλλήλων.

Σύναιμος, ου, ὁ, conſanguineus, frater. dicitur & ξύναιμος Atticè apud Sophocl. & συναίμων, ονος. apud Phocyl. μὴ δ᾽ ἀμφὶ κτεάνων γε συναίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθοις.

Συναίνεσις, conſenſus, comprobatio apud Theophil. in Inſtit. & Pandect. Græcis.

Συναινέτης, comprobator, Bud. in Epiſt. prior.

Συναινέω, μ. έσω, π. ηκα, comprobo, conſentio, annuo, Actiu. Accuſatiuo.

Συναινος, ου, ὁ, laudis particeps, ὁμόδοξος, cohabitator.

Συναιωρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ſto ſuſpenſus, pendeo animi, contrahor. συναιωρούμενοι ἀδήλῳ θανάτου προσδοκίᾳ, Phalar. συναιωρούμενοι τῷ μέλλοντι, de futuro pendentes, de futuro ſuſpenſi, Plutarch. in Numa.

Συναίρεσις, εως, ἡ, ſynæreſis, i. tractio, contractio, commixtio, figura, quando ex duabus vocalibus diuiſis, vna fit ſyllaba & diphthõgus, vt δημοσθένης pro δημοσθένη. συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, numeri complexus, Nazanz. in Orat.

Συναιρετὸς, οῦ, ὁ, adiutor.

Συναιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, contraho, συνάγω, συμβάλλω, συναγείρω ἀθροίζω, ſimul tollo, συνάγω, congrego, confundo. Actiu. Accuſ.

Συναίρομαι, auxilior, συμπράττω. Deponens. Accuſat. vt συναίρεσθαί σοι τὴν δυστυχίαν, hoc eſt, ſubleuo, μετὰ σοῦ δυστυχῶ: &

συναίρεσθαί σοι τὸν κίνδυνον, pro συναγωνίζομαι, vnà periculum ſubeo. Eſt enim συναίρεσθαι, ſimul cum aliis ſuſcipere, ἀναλαμβάνειν, Budæus Comm. συνάρασθαι τὰ πράγματα, Demoſthen. & συνάρασθαι τὸν πόνον, Budæus in Epiſt. priorib. συναράμενοι τοῦ Ἀττικοῦ πολέμου, qui cum cæteris Atticũ bellum ſumpſerunt, Thucydid. συναράμενοι τοῦ κινδύνου, qui ſimul periculum ſubierunt, idem Thucydid. id eſt, ἀντιλαβόμενοι. & ponitur Genit. pro Accuſ. teſte eiuſdẽ Interpr. τοὺς γαλάτας οὐίνδικι συναραμένους, Gallos qui Vindici tulerant auxilium, Plutarch. in Galba.

Συναίρων, ſecum aliud tollens.

Συναιροῦντα, & Συναιρούμενα, dicuntur apud Ariſtot. quibus ſublatis, altera quoque tolluntur.

Συναίρω, ſimul tollo, colligo, confero. Matth.18, συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, conferre rationem cum ſeruis. Sic Cicero ad Attic.5, Quid opus eſt (inquam) potius quàm rationes conferatis? Vide in dictione Λόγος.

Συναισθάνεσθαι, conſentiſcere, ſimul ſentire, συμπάσχειν. Dionyſ. οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθόμεθα, nobis conſcii noſtri ſumus.

Συναίσθησις, verbum eſt Medicorum apud Galen. quæ eſt veluti morbi conſcientia. συναίσθησις κνησμώδης, ſenſus pruriginis, Dioſcorid. lib.8, cap.2.

Συναίτιος, ου, ὁ, cauſalis, qui eſt in cauſa, cauſæ comes, author, adiutor, cauſæ conſors, principalem cauſam adiuuãs, cauſa adiutrix. συναίτιον apud Medicos quod per ſe quidem poteſt inducere morbum, facit id tamen cum alio: ſic definit Herod. author Medici falsò adſcripti Galeno. τὰ συναίτια, adminicula cauſarũ principalium, ſecundæ cauſæ, acceſſoriæ miniſtræque cauſæ, ad finem coadiuuantes cauſæ. Phyſici συναίτια, id eſt, concauſas vocant, quæ & στοιχεῖα, elementa, cauſas internas & ſubſtantiales. πάντα συναίτια γίνεται τῆς φθορᾶς, omnia dant cauſam emoriendi, Theophr. lib.5. de cauſ. plant. Cic. cauſæ adiuuantia vocat τὰ συναίτια. vide Αὐτοτελῆ αἴτια.

Συναιχμάλωτος, concaptiuus: ſic vertitur ab Eraſm. c. vlt. Pauli ad Romanos.

Συναίχμιος, ου, ὁ, auxiliator, ſocius in bello, ὁ σύμμαχος.

Συνακέω, cohabito. Neutr. Datiuo iung.

Συνακμώρησις, eleuatio.

Συνακμάζω σοι, æqualis tuus ſum, clareo tuis temporibus. συνακμάσαι τῷ ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruiſſe.

Συνακολουθέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul ſequor, comitor, correſpondeo. Neutrum, Datiuo iungitur. Plato Epiſt.7, ἡμῖν ξυνακολούθησον πρὸς διονύσιον, ſequere nos ad Dionyſium, i. veni nobiſcum ad. συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ, Idem de Leg. τοῦτο συνακολουθῶ, hoc concedo, Idem ibidem.

Συνακόλουθος, ου, ὁ, comes, ſuccedens, conſecutor.

Συνακούω, ſimul audio.

Συνάκτησις, εως, τὸ, accumulatio, συνάθροισμα.

Συνακτικὴ δύναμις, vis conglutinatoria.

Συναλαμβάνω, comprehendo.

Συναλγέω, condoleſco, commiſereſco, συμπάσχω. Sophocles, δίδοσθ᾽ ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας, id eſt, χρὴ τοὺς δυστυχίας συναχθομένους, qui dolemus vicem eius. συναλγέω σοι, tuam vicem doleo. συναλγεῖν, ſimul angi, συμπαθῶς ἔχειν, Budæus in Epiſt. poſter.

Συναλγηδόνες, comploratores, Euripid.

Συναλεαίνω, concalefacio, calorem adiuuo, apud Plutarchum.

Συναλειφὴ, ῆς, ἡ, counctio.

Συναλείφω, μ. είψω, π. ειφα, ſimul vngo, oblino, obſtruóque, coniungo, permiſceo, commiſceo, confundo, συνάπτω, cuius contrarium χωρίζω apud Nazanzenum. Actiu. Accuſ. vt συναλείφειν φαῦλα, delinire praua, blandiri prauis: vbi tranſlatè ponitur.

Συναληθεύειν, ſimul verum eſſe. συναληθεύειν τὰς προτάσεις, ſimul eſſe veras propoſitiones, Ariſtot. in Dialect.

Συναλίζω, μ. ίσω, π. ικα, congrego, cõglomero, cogo, obduco, coniungo. Actiu. Accuſ. vnde συναλισθῆναι, conuenire

nire & aggregari, Lucian.

Συναλλακτὴς, conciliator, φιλιαςὴς, συναλλακτής.

Συναλλακτικὸς νόμος, commercialis lex, quæ cauet in contractibus. lego συναλλακτικός.

Συναλλαγὴ, ῆς, ἡ, κοινωνία, ὁμιλία, ἀμοιβὴ, συμβίβασις, commercium, conciliatio. Sophocl. λέγει δ' ἵεις δραμοῦσα τοῦ θεσπεσιωτάτου αἰδρῶν γνώμην ἐς ξυναλλαγῆ λόγου, id eſt, cõmercio ſermonis.

Συνάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, contractus, commercium, συμβόλαιον, συνάξις, conciliatio. συνάλλαγμα ἔχει πρὸς τὴν ἀρετὴν, cõmercium habet cũ virtute, Gaza de Seneਫ.

Συναλλακτὴς, οῦ, ὁ, conciliator.

Συνάλλαξις, commutatio, Plato in Leg.

Συναλλάσσοντο, i. συνῄεσαν, reconciliabantur, Thucyd.

Συναλλάττω, μ. άξω, π. αχα, concilio, vt nuptias, &c. cõtraho, paciſcor, contractus conuentáque ineo, permuto, commuto, συνάγω. Actiu. Accuſ. Sophocl. ἢ σ' αἰτιάζω πρὸς τ' ἐφεσίου διὸς, ἅπις τι τῆς σῆς συναλλαχθεὶς ἐμοὶ, vnde mihi es conciliatus, i. συναλλαγὰς ἔχεις, γάμῳ συνεζεύχθης, συνηρμόσθης, ὅθεν ἢ τὸ συνάλλαγμα. συναλλαχθεῖσι γάμοις, &c. Euripid. συναλλαγῆ, reconcilietur, Thucyd. συναλλαγῆναι πρὸς ἐκείνους, cum illis tranſigere, Idem.

Συναλλοιόω, ſimul altero, ſimul immuto.

Συναλοιφὴ, vocalium commixtio, vnio duarum ſyllabarum, quantum ad vocales in vnam: à verbo συναλείφω. Eius modos ſeptem recenſet Tryphon in Append. Vide & Quintil. lib. 9, cap. 4.

Συνάμα, ſimul, vnà, in Epigramm.

Συναμαρτάνω, vnà erro, Phalaris.

Σύναμμα, τὸ, copula, vinculum aſtringens, Ariſtot. in 4. de part. Animal.

Συναμπορεύω, comeo, ſuccurro laboranti, connitor: ab ἱμπορεύω.

Συνάμπορος, ου, ὁ ἢ ἡ, coambulo, comes, Nonnus.

Συναμπορεύω, i. connitor. vide in dictione Ἄμπορος.

Συναμυνέειν, βοηθεῖν, Euripid. Datiuo.

Συναμφότερος, vtrunque ſimul. Plato Epiſtol. 8, ἐάν τι τὸ ξυναμφότερον, &c. συναμφοτέρων, vtriuſque, Nazanzen. in Orat. Dicitur tam ſingulariter, quàm pluraliter, licet ἀμφότερος tantùm dicatur pluraliter, Bud. Com. συναμφότεροι, vtrique, Herodotus. ὁπλίτας ἢ ψιλοὺς ξυναμφοτέρους χιλίους, mille tam leuis quàm non leuis armaturæ, Thucyd. συναμφότεραι νῆες, vtraque claſsis, Idem.

Συνάμφω, ſimul ambo, vtrunque. Philo de mundo, συνάμφω διαιρεῦντας ἐπικρίνειν, vtrunque expendentes de re ſtatuere.

Συναμωρέω, vaſto, incommodo, apud Herodot. pro συναμωρέω. legitur & συνάμωρος vel συνάμορος per ο, pro συνάμορος. συνάμορος τῆς ἑαυτοῦ, ſua ipſius deſtruens.

Συναναβὰς, ſimul aſcendens, qui ſimul aſcendit. συναναβᾶσαι, quæ ſimul aſcenderunt.

Συναναγκάζω, τὸ κατηναγκάζω, quod etiam προσαναγκάζω dicitur, cogo, vi perficio.

Συναναγυμνόω, μ. ώσω, ſimul nudo.

Συναναδίδωμι, vnà digero. vide Ἀναδίδωμι.

Συναναδικέω, ſimul iniuriam infero.

Συναναζέσον, Dioſc. lib. 1, cap. 33, ἄλλο ἐπιβαλὼν ὕδωρ συνανάζεσον αὐτῷ, adiecta alia aqua, fac ſimul cum ea ferueat.

Συναναιδρισμὸς, οῦ, ὁ, frequentatio.

Συναναιρέομαι, colligo.

Συναναιρέω, ſimul perimo, vnà de medio tollo.

Συνανάκειμαι, ſimul accumbo.

Συνανακεράννυμαι, miſceor. συνανεκράθη θεῷ ὁ ἄνθρωπος, Nazanz. in Orat. homo Deo in vnitate perſonæ coagmentatus eſt: ſic Moſellan. de Chriſto. vnde

Συνανακραθεὶς, admixtus, commixtus, Lucian. πίνειν ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοτησίαν, aconito mixtam amicam inuitationem bibere, vel aconito temperatam.

Συναναλίσκω, ſuppedito, χορηγῶ, hoc eſt, non malignè præbeo neceſſaria, vnà ſumptum facio, Xenoph.

Συναναμίγνυμι, vnà miſceo, intermiſceo, commiſceo, commercium habeo.

Συνανάμιξις, amicitia.

Συναναπαύομαι, ſimul accumbo, ſimul quieſco. συναναπαύσωμαί σοι, vnà tecum refocillor.

Συναναπείθω, ſimul ſuadeo, cohortor.

Συναναπέμπω, ſimul tranſmitto.

Συναναπλέκομαι, implicor.

Συνανασπάω, ſimul ſurſum rapio & traho.

Συνάναρχος, ὁ, ὁ, coæternus, principii quoque expers.

Συναναγωνίζω, ſimul dimico.

Συναναστρέφομαι, μ. ψομαι, π. εμμαι, ſimul verſor cum aliquo. Depon. abſol. Datiuo etiam iungitur, vt συναναστρέφομαί σοι, tecum verſor, Plutarch. in Lycurgo.

Συναναστρέφω, reuerto, recedo. συνανέστρεφον πάντες, &c. omnes conuertebantur, Plutarch. in Galba.

Συναναστροφὴ, conuerſatio.

Συναναστῶμεν, vnà reſurgamus.

Συνανατέλλομαι, coorior. Depon. Datiuo.

Συνανατρίβομαι, verſor cum, conflictor cum.

Συνανατρίβω, ſimul tero, permiſceo.

Συναναφέρειν, ſimul euehere. συναναφέρει γὰρ ἑαυτῷ τὸν κόσμον, Nazanz. in Orat. ſecum ſubuehit & mundum.

Συναναφλέγω, concremo, ſimul vro.

Συναναχορεύω, ad numerum circumago, chorum duco, replicor, vnà ad numerum moueor. Dat. vide Ἀναχορεύω.

Συνανάχυσις, εως, ἡ, contagium quod ex contactu naſcitur, coniunctio corporum, Plutarch.

Συνανδρόομαι, vnà roboror.

• Συνανείργω, cohibeo, contineo. Ariſtot. in 1. de Animal. de reſpiratione loquens, κωλύειν γὰρ αὐτὰ τὸ ὄγκον ἐξιόντα, ἢ τὰ ἐνυπάρχοντα ἐν τοῖς ζώοις ἐκκρίνεσθαι συνανείργοντα τὸ συνάγον ἢ πηγνύον.

Συνανελθῶμεν, vnà aſcendamus.

Συνανέλκω, in altum ſimul rapio.

Συνανθεῖν, ſimul florere.

Συνανθηρᾶν τὸν ὄρτυγα, coturnicem capere anniti, Plutarch. in Alcibiade.

Συνανθρωπεύομαι, vel Συνανθρωπεύω, & Συνανθρωπέω, ἢ Συνανθρωπίζω, μ. ίσω, π. ικα, cum hominibus dego, cum hominibus verſor. Animalia etiam cicuria & manſueta vocantur συνανθρωπευόμενα, Ariſtot. lib. 5. Animal.

Συναντάομαι, & Συναντάω, μ. ήσω, π. ηκα, obuiam eo, obuiam progredior. Neutr. Datiuo iung. Heſiod. οἵ κέν τοι συναντῶσι, qui illis occurrunt.

Συνανθήλω, pro συνανθήλω, occurri, obuiaui.

Συναντίω, occurro. Non. μαθὼν ποτὶ φθεγξάμενος συνηντίασε.

Συνάντημα, ατος, τὸ, occurſus, interitus, occaſus, euentus. vnde συνάντημα ἓν συναντήσεται αὐτοῖς, in vnum & eundem exitum incurſuri ſunt.

Συνηντίαζον, occurri, Sophocl.

Συναντιλαμβάνομαι, adiuuo. Datiuo. συναντιλαμβάνομαί σοι, te adiuuo, Lucæ 10. συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις, infirmitatibus auxiliatur, Paul. c. 8. ad Rom. συναντιλαμβάνεσθαι, in re quapiam ſuſcepta auxilio adeſſe laboranti.

Συναντιλαμβάνω, idem. Actiu. Accuſ.

Συνάντομαι, συναντάω, Depon. Datiuo. poetic.

Συναορέω, comitor, conſequor.

Συναορέω, idem. Pindarus, γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτιτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ ἐλπὶς, ei comes eſt.

Συνάορος, ὁ καὶ ἡ, pro σύνευρος, metatheſi τῶ α, coniunx, συνηρμοσμένη, nupta, vxor, Euripid.

Συναπάγομαι, accommodo. συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς, ſe accõmodantes humilibus, id eſt, obſecundantes, Paulus cap. 12. ad Romanos.

Συναπαίρω, μ. αρῶ, π. ῆρκα, commigro. Datiuo.

Συναπαρτίζω, coæquo, adæquo. Chryſoſt. τὸ χαριέστατον κάλλος, τοῦ βίου τούτῳ συναπαρτίζεται.

Συνάπας, omnis. συνάπασαι, vniuerſa, Herodot.

Συναπελαύνω, vnà expello, Aphrod.

Συναπερείδω, firmiter adigo, impingo, incutio, ἀπερείδω. Vnde Plutarch. in Cic. ἐν τῷ λόγῳ συναπερείδοντος ἅμα τὴν ὑπόνοιαν, atq; interim oratione ſua ſuſpicionem coniurationis in Cæſarem excutiens & impingens, infligénſque, Bud. Comm.

Συναπέστη, ſimul defecit.

Συναπηρτισμένος, perfectus, impletus.

Συναπίασι, ſimul diſcedunt.

Συναπίστασθαι, rebellare, Herodot.

Συναποβάλλω, ſimul amitto. Actiu. Accuſ.

Συναποχειροτονοῦμαι, mittor ad ſuffragia magiſtrat' gratia.

Συναπόδημος, qui vnà peregrinatur.

Συναποδημῶ, ſimul peregrinor.

Συναποδρᾶναι, vnà fugere, Ariſtoph.

Συναποδύονται, ſimul veſtem exuunt.

Συναποθνῄσκοντες, commorientes.

Συναποθνήσκω, commorior, vnà emorior, ſum comes mortis. Dat. συναπέθανον ἀλλήλοις, alternis ictibus transfixi occiſi ſunt. Plutarch. in Public. συναποθανεῖσθε, ſimul moriemini, AEſchin. Vnde συναποθνήσκοντες, ſocii erant apud AEgyptios, tanto affectu inter ſe mutuò deuincti ac lege copulati, vt ſi fatale quippiam aut diri caſus alteri contigiſſet, alter tanquam pœnæ ſocius, eundem fortunæ exitum eſſet laturus, vt de Antonio & Cleopatra legimus. Apud Aquitanos huiuſcemodi ſocii ſoldurii dicti ſunt, Alexand. Genial. lib. 1, cap. 26.

Συναποκαθαίρω, ſimul purgo.

Συναποκλύζω, ſimul abluo.

Συναποκρίνομαι, colludo.

Συναπολαμβάνω, concipio.

Συναπολαύω, ſimul fruor, ſum comes fruendi. συναπολαύει τῶν μερῶν, &c. partium vitia haurit & conſentiens eſt: ſic Gaza in Problem. Ariſtot.

Συναπολείπω, ſimul deſtituo.

Συναπόλοιτο, ſimul pereat.

Συναπολογοῦμαι, patrocinor, συνηγορῶ, AEſchin. Dat.

Συναπομαραίνομαι, μ. ανοῦ, π. ασμαι, contabeſco. Neutrum.

Συναπονεύω, ſimul nuto, ſimul innuo, Thucydid.

Συναποστῆναι, vnà rebellare, Thucydides. συναποστάντες, qui ſimul rebellarunt.

Συναποτικτόμενα, congenita & σύμφυτα.

Συναποτίκτω, vnà cum partu edo.

Συναπτικός, οῦ, ὁ, coniunctiuus.

Συνάπτομαι, cohæreo, coeo, congredior. συνάπτομαί σοι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον, matrimonio tibi filiam copulo, Lucian. συνάψασθαι τὸ κῆδος τῆς θυγατρὸς, affinitatem ex filia feciſſe, Thucydid. ἄρσενι γὰρ θήλεια συνάπτεται, in Epigram. congruit. συνήφθην Λητοῖ, cum Latona congreſſus ſum, Aphthon. λόγος πᾶσι συνημμένος, ratio omnibus indita, Nazanzenus in Orat.

Συναπτὸς, οῦ, ὁ, coniunctiuus. Et συνάπτος, ὁ συνάπτων, καὶ δεσμῶν.

Συνάπτω, μ. άψω, π. ῆφα, copulo, coagmento, coniungo, Xenoph. διὰ τούτων ἡ φιλία διαδυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς, id eſt, inter ſe conciliat. συνάπτει τὴν ἀνδρείαν τῇ μουσικῇ, muſicæ cōiungit fortitudinem, Plutarch. in Lycurgo. αὐτοὺς συνῆψε τοῖς περὶ Κεκίνναν, eos cum Cecinnæ militibus coniunxit, Idem in Othone. συνάπτω γάμον, nuptias contraho, Euripid. κῆδος σοι συνάψαι, tecum affinitatem contrahere, Idem. συνάπτειν κακά τινι, idem Eurip. coaceruare, cumulare. Item inſero, applico, accommodo, coaleſcere facio & ferrumino, conglutino, συντήκω. Theophr. 9, συνάπτειν μέλη, contrahere membra & comprimere. Accipitur plerunque paſſiuè pro hæreo alicui rei vel adhæreo, coeo, committor, coaleſco, cohæreo. Plato Epiſtol. 8, πέρας οὐδέν ποτε τελεῖται, ξυνάπτει δ' ἀεὶ παλαιὰ τελευτὴ δοκοῦσα, ἀρχὴ φυομένη νέα, i. continuata quadā ſucceſsione termino apparenti principium nouū ſuboritur. συνάπτω σοι, me tibi coniungo. συνάπτει πρὸς τὸ ὑποχόνδριον, ventri iungitur, Ariſtot. lib. 2. Animal. συνάπτειν ὅρκοις, iureiurando coire. Item conuenio, quadro, ἁρμόττω, congruo, conſentaneus ſum. συνάπτετον λόγοις, Sophocles, conueniat inter vos. Eſt etiam contingo, & concurro, incurro, competo. τύχη δέ μοι συνάπτει ποδός, fortuna me pede contingit, i. contingit meum pedem. συνάπτει τῇ γῇ, terram attingit, Theophr. lib. 4, cap. 9. hiſt. plant. dicitur & ab eodem συνάπτειν ἐπὶ τῇ γῇ. συνάπτει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus eſt, Herodot. συνάπτουσι εἰς ἓν, in idem concurrunt, coeunt, Gaza. συνάπτω πρὸς τὴν ἀκμὴν, ad florem peruenio ætatis, Ariſtot. de generat. Animal. ἕως νεφελῶν συνάψει, vſque ad nubes propinquabit, cap. 33. Eccleſiaſtici. συνάπτει τὴν ἀμφισβήτησιν, ad quæſtionem pertinet, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 1. συνάπτει πως ταῦτα εἰς τὰς δυνάμεις, hæc ad potentias quodammodo rediguntur, Theophraſt. lib. 6, cap. 1. de cauſ. plant. Item confligo, cōgredior cum hoſtibus, & manus conſero. μάχην συνάπτω σοι, tecū manus conſero. συνάψας τὴν μάχην, qui prælium conſeruit, qui pugnam commiſit, qui pugna congreſſus eſt, Plutarch. in Theſeo. συνάπτοντες ἱππομαχίαν ἀμάζοσι, congredientes cum Amazonibus equeſtri prælio, Ariſtid. συνάπτω πόλεμον τοῖς ἀνθρώποις, in homines bellum gero, Philoſtr. συνάπτω σοι πόλεμον, tibi ſeu in te moueo bellum, Euripid. συνάπτω πρός σε τὸν πόλεμον, tecū bellum contraho, i. gero, Thucyd. συνῆψεν αὐτῷ, cum eo prælīū conſeruit. συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρσησε πολεμίοις, prælio abſtinuit hoſtibus prouocantibus, i. in manus venire cum hoſtibus non auſus eſt, Plutarch. in Pericle. Περικλέους συνάψαντος αὐτούς, quum Pericles eos ad bellum excitaſſet, Idem in Alcibiade. συνῆπτό μοι τούτοις παράκλησις, mihi cum illis certamen fuit, Herodot. Itē συνάπτω, cōmiſceo, cuius contrariū ponit Nazanz. in Orat. χωρίζω.

Συναπωθέω, ſimul expello.

Συναπώλετο, ſimul periit.

Συναραρυῖα φάλαγξ, i. συνηρμοσμένη, Lucian.

Συναράσσομαι, ferio, confligo & confligor.

Συναράττω, τὸ συγκρούω, collido, confringo, vrgeo, συμπίπτω, συγκρούω, contundo. Apollon. 2. Arg. τῇ μὲν ἄρ' ἐς γόμφοισι συνάραξε, contundebat & compingebat eam clauis. pro conflictor Ariſtotel. de mundo, συναρασσόντων ἀνέμων τοιούτων, &c.

Συναραχθεὶς, laceratus.

Συναρέσκει μοι, mihi quoque placet, Demoſth.

Συναρήγειν, auxiliari.

Συναρηρὼς, compactus, coagmentatus. Apollon. 2, δοιοῖς συναρηρότα γόμφοις, i. συνηρμοσμένα.

Συνάρθρος, ου, ὁ, articulatus.

Συναρίθμησις, connumeratio, Nazanz.

Συναρίθμησον τοῖς κτίσμασι, cōnumera creaturis, Nazanzenus in Orat.

Συναρίθμιος, numerum augens, Phalaris cum Genit.

Συναριστάω, ſimul prandeo, Ariſtoph.

Συναρμόζω, μ. όσω, π. οκα, coapto, copulo, effingo, concilio, conſocio, coagmento, appendo, συνάπτω. Actiu. Accuſ. Xenoph. τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι, tibi corpus coagmentatum eſt & compoſitum. συνήρμοσεν ὄψιν ὀμμάτων, coniunxit oculos, Euripid. συναρμόσαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν, ciuitatem in optimum ſtatum redigere, Plutarch. in Solone. Capitur etiam συναρμόζω pro congruo, conuenio & quadro, cum Datiuo. Xenoph. οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν, improbi cum probis nunquam amicitiam inire poſſint.

Συναρμολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſtruo. Actiu. συναρμολογουμένη οἰκοδομή, ſtructura coagmentata, commiſſa, coaptata, compacta, compaginata.

Συναρμοστὴς, οῦ, ὁ, ſimul præfectus, collega præfecti. Nazanz. in Orat. ἐγὼ τούτου συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος, &c. ego huius rei ſum conciliator, ego pronubus ſeu auſpex. Lucian. in Anacharſi, πολιτείας συναρμοστὴν, &c. reipublicę cōcinnatorem, reipublicæ moderatorem.

Συναρμόττω, τὸ συναρμόζω, cohæreo, coaptor & coapto, copulo,

Digitized by Google

copulo, vincio. Accuſat. & Datiuo.

Συναρπάζω, μ. ξω, & Atticè ῶ, corripio Ariſtoph. ταχέως τινὶ ξυνάρπασον, i. arripe. Item citò intelligo & percipio. Sophocl. συναρπάζω φρενὶ, id eſt, ὀξέως συνίημι καὶ ἀντιλαμβάνομαι.

Συνάρσις, εως, ἡ, connexio, compoſitio.

Συναρτάω, annecto, appendo, coniungo, colligo ſeu copulo. Euripid. in Medæa, συναρτήσας τῆς, &c. συνήρτηται τῇ φλεβὶ, venæ connectitur, Ariſtot. lib. 1. Animal. συνήρτηται πρὸς τὴν γαστέρα, aluo annexus ſuſtinetur, Idem. συναρτᾶσθαι, id eſt, συμπλέκεσθαι, adhærere.

Συναρτύω, μ. ύσω, π. υκα, συνηρτυμένος, apparo, inſtruo, adapto. Apollon. 2. ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, nauē ſcutis inſtruentes texerunt. vbi etiam legitur συναρτύσαντες.

Συναρχαιρεσιάζω, ire ad comitia ad danda ſuffragia, in petitione adiuuare, candidato fauere & adeſſe.

Συνάρχαι συνιοῦσαι, collecti magiſtratus.

Σύναρχοι, collegæ principatus participes.

Συνάρχω σοι, collega tuus ſum, ſum tibi collega.

Συνάρχων, οντος, ὁ, collega. ὅτι οὐχ ἐπ᾽ αὐτῷ, οἱ συνάρχοντες, Demoſthenes.

Συναρωγὸς, auxiliator, in Epigram.

Συνάσκησις, εως, ἡ, continentia.

Συνασπίζομαι, & Συνασπίζω, μ. ίσω, π. ικα, contego, conſtipo, defendo. Actiu. Accuſ. Bud. Com. συνασπίσαντες πάλιν, conferto agmine rurſum adorti, Plutarch. in Romulo.

Συνασπισμὸς, οῦ, ὁ, protectio, mutua defenſio, quum milites mutuò ſcuta & haſtam obtendunt capiti, teſtudo phalangis, συνάφεια. vide in Append. de vocab. milit.

Συνασπισταὶ, commilitones, mutuò ſe defendentes.

Συναστράπτω, colluſtror, pariter coruſco, Nazanzenus in Orat.

Συνατυχεῖν, vnà miſerum eſſe, Phalar.

Συναύγεια, τὰ, corradiantia.

Συναυδῶ, concino, σύμφημι, aſſentior, συνᾴδω. Sophocl. Atticè ξυναυδῶ dixit pro fateor. ab αὐδάω.

Συναυλία, ας, ἡ, conſonantia, propriè citharæ & tibiæ, vel alterius organi cum tibia, tibicinium. Item cohabitatio, conuerſatio, nuptiæ, Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 16.

Συναυλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, conuerſor, cohabito, cōmoror & ſub eodem tecto verſor: ab αὐλὴ, quod ſtabulū ſignificat & diuerſorium. Depon. Datiuo iung. Xenophon, συναυλίζεσθαι εἰς τοὺς πολίτας ἄνδρας.

Σύναυλος, ου, ὁ, conſonans, σύμφωνος, cohabitator, κατοικῶν, συνήθης, contubernalis, ſocius. Sophocl. δυσὶ μανίᾳ ξύναυλος, i. ξύνοικος, detentus furore.

Συναυμαχεῖν, adium in pugna nauali, Thucyd.

Συναυξάνω, & Συναύξω, augeo, ſimul augeo, Xenoph. συναύξειν, vnà adaugere. & συναυξηθῆναι, vnà coaluiſſe, Iſocr. συναυξηθῇ, concreuerit. συνηύξηθη, vnà auctus eſt.

Συναύτης, ου, ὁ, ſocius in nauigatione, comes, σύμπλους. Sophocl. κατέπεφνες ἄναξ τινὸς συναύταν, Doricé.

Συνάφεια, ας, ἡ, propinquitas, contrectatio, cōtiguitas, iunctura, affinitas, coitio, coitus, expreſsio, effigiatio, coniunctio. Damaſc. ἡ ἀνάστασις, ἀνάστασίς ἐστι πάντως, συνάφεια πάλιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, reſurrectio planè eſt, animæ & corporis iterata connexio.

Συναφὴ, ῆς, ἡ, idē, coniunctio, cōnexio, cōtactus, coitus. ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, venereus coitus, coitus voluptas.

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intimus, coniunctus contiguus, contingens.

Συναφιέναι, ſimul emittere.

Συναφίσταμαι, ſeparo, ſum ſocius rebellionis, cum aliis animo rebello.

Συναφίστημι, ſimul in defectionem traho, Thucyd.

Συνάχθομαι, condoleſco, triſtor, ſimul angor, compatior, vicem doleo, miſereor. Datiuo. Iſocrat. ἀτυχοῦσι τοῖς φίλοις συνάχθονται, miſerentur infelicium amicorū. συνάχθομαί σοι, vicem tuam doleo, Phalar. in Epiſt. συνάχθομαί σοι τῶν ἀπολωλότων, condoleſco tibi propter res amiſſas, Iſocrates.

Σύναψις, εως, ἡ, coniunctio, adnexio, copulatio, prælii. συνάψις τῶν χειρῶν, conſertio manuum, Bud. in Epiſt. poſt.

Συνδαΐζω, μ. ίξω, occido. Sophocl. ἀλλά με συνδάιξον, i. ὁμοῦ διάφθειρε.

Συνδακρύω, μ. ύσω, π. υκα, collachrymor.

Συνδακὼν, rumpens, corrodens.

Συνδαπανάω, conſumo.

Συνδεδεμένος, vnà vinctus. συνδεδεμένος ἄλλῳ, cum alio compoſitus, Nazanz. in Orat.

Συνδεδεγμένοι νόμοι, leges decretæ & ſtatutæ, Ariſtotel. lib. 5. Polit. cap. 9.

Συνδειπνέω, μ. ήσω, π. ηκα, concœno, cœno cum. Neutr. Datiuo iung.

Σύνδειπνον, ου, τὸ, concœnatio, conuiuium. Cicero lib. 9. Epiſt. famil. in epiſt. quadam ad Petum σύνδειπνα exponit concœnationes.

Σύνδειπνος, ου, ὁ, concœnator, conuiua, ſodalis. Lucian. ξυναίας τὸν πατρὸς σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. συνδείπνους ἔλαβεν ἀμφοτέρους, vtroſque apud ſe cœnaturos conuiuio excepit, Xenophon.

Συνδέομαι, ſimul precor. Plato in Epiſt. μετὰ τοῦ Θεοδότου καὶ Ἀρυβίου συνεδεήθην σου μὴ ποιεῖν ταῦτα, vnà te oraui ne iſta faceres.

Σύνδεσμος, ου, ὁ, nodus, copula, coniunctio, coitus, vnio, colligatio, commiſſura, compago, internexus. Alexand. Aphrod. libr. 2. Probl. ὁ μὲν στελλόμενος ἐμπίπτει καὶ εἰς τοὺς ὅρους τῶν ἐκλειπτικῶν συνδέσμων, &c. in terminos deficiendi coituum, &c. Eſt & σύνδεσμος, pars neruoſa artus connectēs. vide in nomine Μῦς. Item σύνδεσμος, nodus, ſtella præfulgens ἐν ἄκρῳ τοῦ λίνου, Proclus.

Συνδεσμώτης, qui vnà ligatus eſt.

Συνδεσπότεια, ας, ἡ, eadem dominatio.

Συνδετικὸς, οῦ, ὁ, fœderabilis, vim habens vinciendi, copulatiuus.

Σύνδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, alligatus. Sophocl. in Aiace, σύνδετος ἄγων ὁμοῦ ταύρους, &c.

Συνδέω, μ. ήσω, vel έσω, π. ηκα, vel εκα, colligo, connecto, vincio, implico, committo, coagmento, copulo, perſtringo, ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας δεσμεύω. Actiu. Accuſat. & Datiuo. Ariſtotel. de mundo, φασὶ φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι, &c. faciem ſuam connexuiſſe ſimulachro. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, Plato in Epiſtol. id eſt, in priſtinam reducere amicitiam & ſocietatem.

Συνδημιουργέω, condo.

Συνδιαγινώσκω σοι, aſſentior tibi, Herodot.

Συνδιάγω, ſimul dego. συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum dego, Dioſcorid. lib. 1. in præfatione. συνδιάγειν ἡδέως, iucundi in conuictu.

Συνδιάζειν, conſpirare, conſultare.

Συνδιαιρέω, ſimul dirimo, ſimul diuido, diſtinguo, Nazanzenus in Orat.

Συνδιαιτάομαι, ſimul viuo, ſum domeſticus & familiaris, conſueſco, ſum ſocius victus, ſum ſodalis, conuerſor. Chryſoſtomus, ἀγγέλοις συνδιαιτᾶται, cum Angelis commercium habet.

Συνδιαιτώμενος, ſimul viuens, Plutarch. in Lycurgo.

Συνδιαιωνίζω, ſimul perenno, perpetuò conuerſor, Nazanzenus.

Συνδιακοσμέω, ſimul exorno, ſimul compono.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Συνδιαμνημονεύω, recordor.

Συνδιαπορεῖν, ſimul deliberare.

Συνδιαπράττω, ſimul conficio, curo, Lucian. τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν, id eſt, vnà curant imperium, ſeu vnà curam gerunt regni.

Συνδιασκέπτομαι, ſimul conſidero, Nazanz. in Orat.

Συνδιασμὸς, οῦ, ὁ, coniunctio, conſpiratio.

Συνδιαστικὸς, ad coniugium natus.

Συνδιαταλαιπωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul laboro & in æ-

rumna ſum.

Συνδιατρίβω, commoror, congredior, vnà verſor, conſuetudine vtor. Datiuo. Xenoph. apud Iſocrat. cum Genitiuo & μετὰ, μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις, quibuſcum ſis iucundiſsimè victurus. Idem cum Datiuo, αἱροῦνται συνδιατρίβειν τοῖς ἀλλήλων ἀνοίαις, volunt in mutua dementia immorari. ſtultitiæ alter alterius inſiſtere.

Συνδιαφέρω, cũ alio tolero. συνδιαφέρω τὸν πόλεμον, bellum ſimul tolero, Herodot.

Συνδιαφθείρω, vnà corrumpo.

Συνδιωθέω, ſimul tranſmitto.

Συνδιημέρευσις, εως, ἡ, quotidiana conſuetudo.

Συνδιημερεύω, μ. εύσω, π. ευκα, diem ſimul duco, τὴν ἡμέραν συνδιάγω. συνδιημερεύω τοῖς ἡλικιώταις, cũ æqualibus diem traho, Plutarch. in Lycurgo.

Συνδικάζειν, vnà iudicare, Plato de Leg.

Συνδικεῖν, adeſſe, patrocinari, defendere, eidem cauſæ patrocinari, & patrociniũ ſuum in cauſam communem afferre. Xenoph. οἱ συνδικεῖν δυνάμενοι, &c. patroni ſeu aduocati & cauſidici. συνδικεῖν νόμῳ, legem ſuadere, legi patrocinari, id eſt, συναγορεύειν.

Σύνδικος, ου, ὁ, ſimul iudex, qui eãdem cauſam defendit, patronus, & ὁ συνειπὼν ταῖς δευτερολογίαις, hoc eſt, qui ſecundis actionibus cauſam defendit, vt in cauſa Cornelii Balbi Cicero. Itẽ qui à ſingulis vrbibus mittitur patroni ad cauſam vnius prouinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur, Budæus in Annot. & Com. Item ad quos publica negotia deferuntur.

Συνδικῶ σοι, te vtor contubernali, tecum adminiſtro, Plutarch. in Othone.

Συνδισκεύω, μ. εύσω, π. ευκα, colludo, diſco.

Συνδοκεῖν dicitur quod cõſtat inter multos, & de quo inter eos conuenit. συνδοκεῖ μοι τοῦτο, id mihi comprobatur ſeu probatur, Thucyd. συνδοκεῖ ταῦτά μοι, Lucianus. Plato Epiſtol. 7, ἐμοὶ καὶ ὑμῖν τοῖς φίλοις κοινῇ ξυνδοκεῖ, nobis communiter placet. Idem Epiſt. 8, πᾶσι ξυνδοκεῖν, omnes ad vnum idem ſentire. συνέδοξε, placuit, viſum eſt. Inde in Pandect. τὰ συνδόξαντα dicuntur compacta & conuenta, Bud. Com. Et συνδόξασα ἡμέρα, dies ſtatus ſeu conſtitutus, Bud. in Epiſt. in verbo Conſtituere. dicitur etiam ἡμέρα ἀποτεταγμένη & συντεθειμένη.

Συνδοκιμάζω, ſimul perpendo, comprobo ſimul diſcutio & exploro, Iſocrat. ad Nicoclem.

Συνδοχικὸν, συνδιαδεξάμενον.

Συνδοξάζομαι, conglorificor. συνδοξαζόμενος ὁμότιμος, qui pari honoris gradu vnà cum eo glorificatur, Nazanzenus in Orat.

Σύνδορπος, σύνδειπνος, conuiua, ſodalis, coepulo, conuictor, Nonnus.

Συνδοτέα, ſimul danda, Ariſtoph.

Σύνδρομα pluraliter pro concurſu dixit Apoll. 2. Arg. ἣν δὲ φύγητε σύνδρομα πετράων, i. σύνοδον.

Σύνδουλος, ου, ὁ, conſeruus.

Συνδραμεῖν, coire, concurrere, congregare, iuuare, συνελθεῖν. Alexand. Aphr. συνέδραμε ψυχὸς ψυχρὸς καὶ παχὺς, & c. συνδραμεῖν ἱεμένων, ad congrediendum celeri curſu ferebantur, Plutarch. in Camillo.

Συνδράω, συμπράττω, adiuuo, adiuto, Euripid.

Συνδρομάδες, αἱ, anguſtiæ ſunt, quæ & ſymplegades.

Συνδρομὴ, ῆς, ἡ, concurſus, συνδρομή, Interpr. Hermog. συνδρομὴ dicitur Medicis ſymptomatũ in loco patiente coaceruatio quædam & veluti concurſus. ἡ τῆς πληθωρικῶν σημείων ... συνδρομὴ, hoc eſt, concurſio notarum plenitudinis humorum, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Συνδρομοσάκης, concurrens, comes, ſimul vadens, lib. 3. Epigr. ... λάβε σύνδρομον.

Συνδυάζομαι, coniugium ago; conduplicor, ſocior, cõiungor. συνδυαζόμενον, id eſt, συγκαίμενον. συνδυασθέντες, Plato in Legibus.

Συνδυάζω, μ. άσω, coniungo, conduplico, compono, Ariſtot. in Rhet. item communico, copulor & cõiungor. Pſalm. ρμ, οὐ συνδυάσω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Συνδυασμὸς, combinatio, coniunctio, copula, coitus venereus, Ariſtot. lib. 4. Animal.

Συνδυαστικὸς, coniugalis.

Σύνδυο, bini, duo ſimul. σύνδυο ...θέντες, id eſt, δίδυμοι. σύνδυο καὶ σύντρεις πόλεις, Ariſtid.

Συνέαξα ſeu ξυνέαξα, confregi. Odyſſ. ξ, ἵνα ξυνέαξαν ἄλλοι. συνάξαι, fregiſſe, ex ἄγω.

Συνεγγίζω, μ. ίσω, π. ικα, admoueo, impono. συνεγγίζει τῷ καρπῷ, brachio committitur, Dioſc. lib. 2, cap. 101. συνεγγίζει τῷ φθινοπώρῳ, propinquus eſt autumno, Dioſcorid. lib. 2, cap. 98.

Σύνεγγυς, propè, iuxtà, in propinquo, proximè, è proximo. σύνεγγυς εἰσὶ ἀλλήλοις, Ariſtot. in Prædic. σύνεγγυς ἀλλήλαις εἰσὶ, inter ſe proximæ ſunt, Idem lib. 2. Polit. ἡ σύνεγγυς, proxima. τὸ σύνεγγυς αὐτῶν, eorum propinquitas, Ariſtot. lib. 1. Polit. τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσι, quæ ſunt propinqua his quæ inſunt, Idem in Rhetor. loquens de his quæ propinqua ſunt laudabilibus & vituperabilibus.

Συνεγείρω, colleuo, ſimul leuo, Phocyl.

Συνέγκω, confero.

Συνέγνω, præbuit veniam.

Συνεδέθη, colligatus eſt.

Συνεδρεῦσαι, conſidere.

Συνέδρα, ας, ἡ, ſtatio, conſeſsio. τῆς συνέδρας ἀποχωρεῖν, Xenophon.

Συνέδραμε, concurrit. vide Συνδραμεῖν.

Συνεδρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, præſideo, conſideo, conſiſto. pro mittere τοὺς συνέδρους, AEſchin.

Συνεδρία, ας, ἡ, conſeſſus ſenatorum ac iudicum, concilium, conuentus.

Συνεδριάασθαι, conſidere, Apollon. Rhod.

Συνέδριον, ου, τὸ, curia, conſeſſus, collegium. AEſchines pro conſeſſu iudicum & conſiliariorum, i. συνεδρία. βουλευταὶ καὶ ἐκκλησιασταὶ ἐξίασιν εἰς συνέδρια τὰ προσήκοντα, Ariſtot. lib. de mundo, i. ſenatores & concionatores ſe conferunt ad ſibi contributos conſeſſus.

Σύνεδρος, ου, ὁ, conſeſſor, qui conſidet, aſſeſſor, eadem in ſede manens, contubernalis, Cic. diſceptator, conſiliarius, ſenator. Sophocl. in Aiace dixit, ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου, &c. ex corona conſidentium principum. σύνεδροι τῶν συμμάχων, AEſchin. τοὺς ἐκ τῶν πόλεων συνέδρους, &c. Idem.

Συνεείκοσι, ſimul viginti. vide Συνεείκοσι.

Συνέεργω, μ. ἔρξω, π. ερχα, colligo, conſtringo. ... θοῶς συνέεργε χιτῶνα, i. συνεῖχε. χερσὶ συνέεργε, i. manus adducebat & contrahebat.

Συνεζευγμένον, genus figuræ, i. ζεῦγμα, Quintil. l. 9, c. 3.

Συνεζευγμένος, iugatus, coniunctus.

Συνέζευξε, copulauit.

Συνεζύγην, ſum implicitus, Euripid. Datiuo.

Συνέηκε ſeu ξυνέηκε, i. συνέβαλε, συνέμιξε, συνέκρουσε, intellexit, commiſit, conſeruit.

Συνεθέλω, ſimul volo, aſſentior.

Συνεθίζω, μ. ίσω, π. ικα, aſſuefacio, conſuefacio. συνεθίζεσθαι φρονεῖν ὅμοια, Iſocrat. conſueſcere eadem ſentire.

Συνειδέω, μ. ήσω, ſum conſcius. Iſocr. ad Demonic. καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σαυτῷ γε συνειδήσεις, tibi quidem conſcius eris: ſic in Aldino codice. Alii σαυτῷ γε συνειδήσεις legunt. συνεῖδον τὴν ἀπάτην, rem confictam cognoui, Plutarchus in Publicola. & Chryſoſtom. ἀεὶ ἰσχυρότερος. ἵνα ἡμῖν συνειδῶσιν, vt nobiſcum cognoſcant, AEſchines. συνειδέναι σεαυτῷ ταύτην τὴν νίκην ..., huius certaminis victoriam tibi ipſi conſcire; Epictetus: ſic Politianus. Xenoph. in Apolog. Socrat. ... συνειδέναι. τὸ συνειδὸς, conſcientia, Demoſth.

Συνείδησις, εως, ἡ, & Συνειδὸς, ότος, τὸ, conſcientia, fides, certitudo. Hermog. ... φεύγει, reus ſit conſcientiæ, quòd conſcius fuerit. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ ἀδικήματος, impulſus

impulſus rei conſcientia, Plutarch. in Public.

Συνειδὼς, ότος, ὁ, conſcius, qui ſimul nouit, compertum habens. vide Σύνοιδα. Xenoph. ὁ δὲ συνειδὼς αὑτῷ πολλὰ καὶ πονηρὰ, &c. ſibi conſcius multa à ſe & mala cõmiſſa eſſe. συνειδὼς ἑαυτῷ ταῦτα, Demoſthen. συνειδὼς τοῖς πρὸς ἐμέ σοι πεπολιτευμένοις, Phalaris in Epiſtol. tecum reputans quæ in me es molitus. συνειδότες τὸ πατρὸς θάνατον, mortis paternæ conſcii teſtes. ἐκ συνειδότων σφίσι, à ſuis conſciis, Thucydides.

Συνειλεγμένος, collectus, contractus, Demoſth.

Συνειληθεῖσα τροφὴ, coactum alimentum, Gaza lib. 3, cap. 19. de cauſ. plant. Theophraſt.

Συνειλημμένος, comprehenſus, captus: à συλλαμβάνω.

Συνειλήσας, qui congregauit, qui coegit.

Συνειληφέναι, concepiſſe. vnde συνειληφυῖα, quæ concepit. συνειληφυῖα τὸ τεκεῖν, prægnans & partui vicina, cap. 4. lib. 1. Regum.

Συνειλοχέναι, collegiſſe: à συλλέγω. vnde συνειλοχὼς, qui collegit, qui in vnum congeſsit, Demoſthenes. συνειλοχὼς οὐσίαν ἱκανὴν, id eſt, ſatis locuples & ſplendidus, Plutarchus in Romulo.

Συνειμαρμένα, fato connexa, fato conſequentia, atque comitantia, quaſi affata dicas.

Σύνειμι, μ. συνέσομαι, vtor familiariter, ſimul ſum, viuo cũ aliquo, verſor, ὁμιλῶ, conſuetudinẽ habeo, concũbo & rem habeo, cõſueſco, διαλέγομαι, συνοικῶ. σύνει, verſaris, συνυπάρχεις, Interpr. Ariſtophan. σύνει θεοῖς, cum diis agis, Euripid. λόγοις σύνειμι, Ariſtophan. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina verſari, Nazanzen. Sophocl. καί μοι δυσθεράπευτος ἄναξ ξύνεστιν ἔφεδρος, mihi inſtat & imminet tanquam inſurgens athleta. ξυνεῖναι τῷ κόπῳ, in labore verſari, Ariſtophan. in Pluto. Item cum Accuſ. & Dat. ibidẽ, μετὰ σοῦ τὰ πλεῖστα σύνεισι, plurimum temporis tecũ cõſumunt & verſantur. Lucian. de luctu, τῷ λοιπῷ βίῳ συνεσομένους, honeſtè victuros. συνὼν μυρίαις ἀνίαις, idem Lucianus. pro eo quod eſt curis & anxietatibus plenus & diſtrictus. μυρίοις κακοῖς συνόντες dicuntur eidem qui inter innumera mala poſiti vel conſtituti ſunt.

Σύνειμι pro συνέρχομαι, conuenio, coeo, pergo in congreſſum, ſimul eo. in Infinit. συνιέναι vnà ire. Et in tertia perſona plur. Indicat. συνίασι, ſimul eunt.

Συνεῖναι, intelligere, pro συνιέναι, à συνίημι.

Συνειπεῖν, ſuadere, patrocinari, ſubſcribere, comprobare, adeſſe, ſimul loqui & teſtari, conſenſum præbuiſſe, συγκαταθέσθαι, aſſenſum eſſe, defendere, συνηγορεῖν, συναγορεύειν, AEſchines. Vnde συνείποιμι, pro aliquo perorarem & conſentirem. συνεῖπε ταῖς πόλεσι, patrociniũ ciuitatum ſuſcepit, Plutarch. in Themiſtocle. συνεῖπε τῇ εἰρήνῃ, Demoſth. Idem cum Accuſ.

Συνείρ, connectens aliquid ſine intermiſsione.

Συνείργω, μ. είρξω, π. εἶρχα, concludo, cohibeo, coerceo, in cuſtodia teneo. Actiu. Accuſ.

Συνειρηκότες, patrocinati, Demoſth.

Συνείρυε, contrahebat, in Epigram.

Συνείρω, μ. ερῶ, congrego, coniungo, conſero, connecto. Vnde συνείρω τοὺς λόγους, continuo ſermonem, oratione continua ſeu perpetua vtor. De iis dicitur qui facundè & expeditè loquuntur. Quintilian. connectere & cõtinuare verba dixit, Cicero declamare. Lucian. σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς σύνειρε, de furto verba facias.

Συνεὶς, έντος, ὁ, animaduertens, cognoſcens, intelligens.

Συνεισάγω, confero, comporto, ſimul induco, includo. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ, ſecum omnia bona intro duxit, Chryſoſtomus.

Συνείσακτος, ὁ καὶ ἡ, aliunde importatus, externus: ſic in tertio canone concilii Nicæni.

Συνεισβάλλω, τὸ συμπίπτω, ſimul irruo, hoſtiliter inuado, Demoſth. τὰ συνεισβάλλοντα τοῖς νοσήμασι, quæ cũ morbis irruunt, Galen. ad Glauc. lib. 1.

Συνεισέβησαν σκάφος, nauẽ ſimul ſunt ingreſsi, Euripid.

Συνεισέρχομαι, ſimul ingredior.

Συνεισήνεγκε, contulit. συνεισήνεγκε τεταρτημόριον διὰ τιμῆς, ad honorem præſtandum quartam bonorũ partem contulit, i. dedit, Plut. in Public. συνεισήνεγκαν, contribuerunt, Idem in Camillo. συνεισενέγκαι, ſimul conferre.

Συνείσομαι, vnà ſciam, Ariſtoph. συνείσεται ἕκαστος ἑαυτῷ τῆς νίκης αἰτιώτατος ὤν, ſciet vnuſquiſq; ſe eſſe maximè victoriæ authorem, Xenoph. lib. 2. Omiſſ.

Συνεισπίπτων τοῖς φεύγουσι, perſequens fugientes, Plutarchus in Camillo.

Συνεισπορεύομαι, vnà ingredior.

Συνεισφέρω, confero, ſimul induco. Datiuo & Accuſ. iung. vt συνεισφέροντες αὐτῷ τὸν νόμον.

Συνεισφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, collecta: ſic Cicero de Orat. lib. 2, Ego verò (inquit ille) quoniam collectam à conuiua, Craſſe, exigis, non committam vt ſi defugerim, tibi cauſam recuſandi aliquam dem.

Συνεκβάλλω, vnà eiicio.

Συνέκδημος, ου, ὁ, comes itineris, peregrinus, ſocius peregrinationis.

Συνεκδίδωμι, confero ad dotem filiæ, adiuuo ad collocandam puellam. συνεξέδωκεν αὐτὴν ἑτέρῳ, eam alteri in matrimonium dedit, Plutar. in Plinio. συνεκδιδόντες πενομένας θυγατέρας, id eſt, copiis ſuis pauperes in locandis filiabus iuuant, Idem in Romulo.

Συνεκδοχὴ, ἡ, intellectio, animi conceptio, figura Grãmatica, quum pars pro toto nominatur, aut contrá: quæ figura nomen immutat & inflectit, vt, homo Romanus pro ipſis Romanis, auratum pro auro: fit enim, quũ aut plus aut minus quàm dictum eſt, concipitur animo. De hac figura vide Quintilian. lib. 8, cap. 6, & libr. 9, cap. 3. Synecdochica eſt constructio ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gaza libro 4. Grammat.

Συνεκδοχικῶς, comprehenſim, ſucceſsiué. συνεκδοχικῶς τέθειται ὁ Ἀπολλώνιος ῥόδιος δήμους ἀντὶ τῆς χώρας καὶ τῆς γῆς. vide Interpretem.

Συνεκδῦσαι, vnà exuere, ſimul deponere, Plutarch.

Συνεκεράσατο, contemperauit.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio, intus excito.

Συνεκθηλύνω, vnà effœminor.

Συνεκθρέψαι, ſimul educaſſe.

Συνεκκαίδεκα, ſimul ſexdecim, ſimul ſeni deni: ſic dicti ſunt illi Athenienſium qui ſeni deni conficiebant triremem in vſum vrbis, Demoſth. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου.

Συνεκκαίω τὸ συνεκθερμαίνω.

Συνεκκλησιάζω, eidem eccleſiæ aſſentior, eiuſdem ſum eccleſiæ, ſimul concioni interſum.

Συνεκλεαίνω, ſimul tero.

Συνεκλεανθεὶς, contritus, ſimul tritus.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, eccleſia eiuſdem conſors electionis, ſimul electa.

Συνεκλέλυται, ſimul ſolutus eſt, in Epigram.

Συνεκπέμπω, μ. έμψω, π. εμφα, ſimul emitto.

Συνεκπέπτω, ad conſummationem concoquo.

Συνεκποιοῦμαι, decidam ſimul.

Συνεκπίνω, ſimul ebibo. vnde apud Ariſtoph. in Plut. ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν συνεκποτέ' δεῖ σοι καὶ τὴν τρύγα, fæcem quoque te bibere oportet. Atticè pro συνεκποτέον δεῖ σοι.

Συνεκπίπτω, conuenio, congruo, euenio. Ariſtotel. de mundo, ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, hæc naturæ vi ab humida expiratione euenire comparatum eſt. Plutarch. in Pericle. Περικλῆς οὐ συνεχώρει ταῖς ὁρμαῖς τῶν πολιτῶν, οὐδὲ συνεξέπιπτεν ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπηρμένοις, id eſt, nec concedebat, nec indulgebat cupiditatibus ciuium, quum fortuna & viribus adeò elati animis eſſent. συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ, proximus primo extitit.

Συνεκπλέω, ſimul enauigo.

Συνεκπληροῦν, replere, complere.

Συνεκπορίζειν, ſubminiſtrare.

Συνέκρουε, cõmiſit, excitauit inter aliquos diſcordiam

ἀ συγκρίνω.

Συνεκτεθραμμένα, quæ ſimul exaluerint, quæ coaluerint.

Συνεκτελεῖν, conficere.

Συνεκτικὸς, capax, comprehendendi & cõtinendi vim habens, qui continet & in ſtatu ſuo aliquid conſeruat. συνεκτικὸν εἰς αὑτὸ, ſeipſum colligens & contrahens, Ariſtot. in Probl. συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, conſtantiora, ſpiſsioráque ſemina, Theophraſt. lib. 4. de cauſ. plant. αἰτία συνεκτικὴ, cauſa continens, quæ eſt, definiente Galen. quæ præſens præſentem facit morbum, diſcedens ſeparatáq; tollit, qualis in veſica calculus eſt. Celſus eas cauſas morbos continentes vocat. συνεκτικὸν αἴτιον, primaria eſt cauſa, & reliquarum eſſentiam cõtinet, vnde illi nomen: éſtq; generationis rei alicuius cauſa, complexa ſub ſe tria cauſarum genera, vtilitatem, cuius gratia aliquid fit: facultatem, cuius ope efficitur: & inſtrumenta, per quæ. Hanc Stoici inuexere. Galen. eam non admittit, niſi interdum vt odioſam de nominibus altercationem euitet. vide Galen lib. aduerſus Iulianum.

Συνεκτίκτω, vnà cũ partu edo. Itẽ ad partum conduco.

Συνεκτινύω, & Συνεκτίω, vnà ſoluo, ſimul exoluo. συνεκτινύοντες τὰ χρέα, æs alienũ diſſoluẽtes, Plut. in Romulo.

Συνεκτρέφω, ſimul alo, iuuo, ad nutricationem confero. συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, Euripid.

Συνεκτρίβω, contero.

Συνελαθῆναι, compulſos eſſe, συμβληθῆναι. vnde συνελαθεὶς, compulſus.

Συνελαύνω, expello, compello in anguſtum, in vnum cogo. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. & Bud. in Epiſt. poſt. συνελαύνω ἐς στενὸν, in arctũ compello, Lucian. συνελαύνω σε πρὸς ἔσχατον πενίας, in extremam neceſsitatem redigo, Lucian.

Συνελέγη, coactus eſt, congregatus eſt.

Συνελεῖν, vnà capere, cepiſſe.

Συνελευθερόω, libertatem adiuuo.

Συνέλευσις, εως, ἡ, conuentus, σύνοδος, conuentio, congregatio, concurſus.

Συνεληλύθα, conueni, vnà adii: ἀ συνέρχομαι. συνεληλύθεσαν, conuenerant. συνεληλυθότες, qui conuenerunt.

Συνελθεῖν, vide συνέρχομαι.

Συνελθόντα, conſentanea, cõtingentia, quæ cõtigerũt.

Συνελίσσω, conglomero.

Συνελιττόμενος, implicatus orbibus.

Συνελκύω, contraho, συστέλλω. Ariſtophan. ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν ἀθρόως συνελκύσας, &c.

Συνελύθη, reconciliatus eſt, 2. Macchab. 13.

Συνελὼν, qui cepit. αἰτὶ τ̃ συνάξας καὶ συνελάσας. συνελὼν δηλῶ, ſummatim ſignifico, Thucyd. ἐν δὲ συνελὼν λέγω, atq; vt ſemel omnia dicam, vt ſemel omnia cõplectar, Idem. ὡς δ' εἰπεῖν συνελὼν, Ariſtid. vt ſuccinctè dicam, Xenoph. συνελὼν φάναι, breui complectatur, breui complectens dicat, Thucyd. Et συνελὼν δὲ φαίην ἄν. συνελόντι φάναι, vt breuiter dicam, vt vno verbo abſoluam. Dicitur etiã συνελόντι δὲ εἰπεῖν, & ἐν δὲ λόγῳ εἰπεῖν, & ἐν λόγῳ, ſine verbo. συνελόντι φράσαι, Demoſth. Dicitur & per Accuſ. καὶ συνελόντα φάναι: & adhuc συντεμόντεσσι ſine verbo, συνελόντι δὲ, Bud. Commentariis.

Συνέμβολον, ου, τὸ, coniunctum tetrachordum.

Συνεμπάσσω, μ. άσω, conſpergo.

Συνεμπίπτειν, incurrere, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνέμπορος, ου, ὁ, comes, ſimul iens, generis Fœm. Plutarch. in Theſeo.

Συνεμφαίνεται, innoteſcit.

Συνεμφαίνω, ſimul refero & oſtendo. Theophraſt. τὰ δὲ πολλὰ συνεμφαίνει τινὰ τῷ χυμῷ ὀσμὴν, i. odorem quendam vnà cum ſapore referunt, hoc eſt, ſimul referunt, quaſiq; comitem habent ſaporis odorem quum guſtantur.

Συνενδεικνύμενα à Gal. dicũtur quæ indicationi cõferunt, quod verbũ eſt Medicorum peculiare, vt ἀντενδεικνύμενα, quæ contrariam indicationẽ habent, Bud. Com.

Συνενδιάω, vnà verſor.

Συνενδίδωμι, cedo, concedo. Datiuo.

Συνενδύω, induo.

Συνενήνεται, poſiti ſunt, coaceruati ſunt: à τῶ, accumulo. συνενήνεται φάκελοι, aggeruntur faſces, Herodotus.

Συνενήνοχε, qui comportauit.

Συνενεγκεῖν, conducere, prodeſſe. συνενέγκοι, conferat, vtile ſit, Demoſth.

Συνενείκομαι, συμφέρομαι. Heſiodus, τείχος δέ οἱ ἀντιβολεῖ ὑψηλὸς τῷ δὲ συνενείκεται, i. collis ei occurrit, in quem ſimul defertur.

Συνενεχθῆναι, contigiſſe, Herodot. Datiuo.

Συνενκτὴ, veſtræ conſors eccleſiæ.

Συνενεχθεὶς, collatus, comportatus: à συμφέρω. συνενεχθεὶς πολέμῳ, tempore belli contingens. συνενεχθεῖν πάθος ἀκμάζοντι πολέμῳ, quum bellum flagraret, calamitas veniens, Plutarch. in Camillo.

Συνενήνοχα, profui.

Συνένστασις, εως, ἡ, contentio.

Συνεξάγω, vnà exigo, ſimul eiicio, vnà educo. συνεξάγω στρατὸν, copias contraho.

Συνεξαιθριασθεὶς, ſub dio vnà poſitus, Dioſc. l. 3, c. 163.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro. Iſocrates, τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, conſueſcere cum ſimul peccantibus.

Συνεξαναστὰς, conſurgens.

Συνεξανίσταται, vnà conſurgit & inoleſcit. Plutarch. in Polit. οἱ κισσοὶ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν δένδρων περιπλεκόμενοι συνεξανίστανται, hederæ prævalidæ arboris ſtipitem circumplexæ vnà conſurgunt & inualeſcunt.

Συνεξανοίγω, coaperio.

Συνεξανύειν, vnà perficere.

Συνεξαπατῶ, ſimul decipio, Demoſth.

Συνεξάρας, qui ſimul extulit.

Συνεξαυαίνω, ſimul exicco.

Συνεξέβαλε, ſimul exegit.

Συνέξειμι, vnà aggredior.

Συνεξελαύνω, ſimul abigo, in Epigram.

Συνεξελθεῖν, commigraſſe, vnà emigraſſe.

Συνεξέλιπε, ſimul defecit, Plutarch. in Numa.

Συνεξέρχομαι, conuenio, vnà exeo cum, Demoſth.

Συνεξετάζομαι, verſor inter, ſto à partibus, ſocior cum, connumeror, ſum in numero, Budæus.

Συνεξευρίσκω, vnà excogito, ſimul adinuenio. Dion apud Platonem in Epiſtolis, πού γὰρ τῆς μοναρχίας λόγους αὐτὸν ἐλπίζω ξυνεξευρήσειν.

Συνεξῄει, ſimul exibat, Xenoph. συνεξῆλθε, ſimul exierſit.

Συνεξημερῦμαι, ſimul manſuefio.

Συνεξισόω, ῶ, ώσω, ῶ, κα, coæquo. Actiu.

Συνεξομοιῶ, aſsimilo, ad imitationem effingo, conſimile reddo. συνεξομοιοῦται, ſimilitudinem repræſentat.

Συνεξορμάω, ῶ, ήσω, ῶ, κα, facio facultatem alicuius rei. συνεξώρμα τὸν δῆμον πρὸς τοῦτο, ad id populum excitare ac impellere nitebatur, Plutarch. in Fabio. κινεῖν καὶ συνεξορμᾶν τὴν στάσιν, ſeditionem concitare, incendere, factioniq; adiutorem ſe præbere, Idem in Publicola.

Συνεξουρέω, vnà reddo vrinam, Alexand. Aphrod.

Συνέορσις, εος, ἡ, contractiuncula.

Συνεορτάζω, μ. άσω, π. ακα, feſtum concelebro.

Συνεορταστὴς, ſocius celebritatis, Plato de Leg.

Συνεοχμὸς, iunctura, conglutinatio, συνοχὴ, cõmiſſura. pro συνοχμὸς. ſuperflua eſt enim ε litera, Euſtath. Iliad. ξ.

Συνεπάγομαι, vnà mecum duco.

Συνεπάγω, colligo, coadiuuo, præparo cum conſilio.

Συνεπᾴδω, ſimul incanto.

Συνεπαινέω, μ. έσω, collaudo, comprobo, aſtipulor. ὁ συνεπαινέω, diſſuadeo.

Συνέπαινος, approbans. συνέπαινός εἰμι τῷ δ, hoc comprobo, Herodotus.

Συνεπαίρω, attollo, vnà excito. Xenophon in OEcon. συνεπαίρει τοῖς νοουμένοις, ad ea quæ ſola mente videri queunt, penetres, Nazanzenus. τῷ σταυρῷ συνεπαίρεται, cum cruce attollitur,

attollitur, Idem.

Συναπολαύομαι, vnà ſenſum & fructum percipio.

Συναπῄτιῶμαι, vnà accuſo. Accuſ.& Genit. οὓς συναπῆτε τῷ λακωνισμοῦ, quos in inuidiam Laconicæ amicitiæ ſimul adduxerat, Plutarch. in Pericle.

Συναποχωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, vado & conuerſor inter conuentus, Neutr. abſolutum.

Συναποστῆναι, vnà coniuraſſe.

Συναπερείδω, idem quod συναπερείδω, de quo ſuprá. vtitur eo Plutarch. in Cæſare.

Συναπερείδω, μ. είσω, idem, innitor.

Συνέπεια, ας, ἡ, conſequentia, contextus verborum.

Συνέπεσε, incidit, συνέβη, contigit. imperſonaliter cum Infinit. Thucyd.

Συμπίπτει, contigit, accidit. συνέπεσε κατ' αὐτῶν ὁ ὄχλος, concurrit turba aduerſus eos, Act. 16.

Συναπευθύνω, μ. υνῶ, dirigo. Actiu. Accuſ. τοῦ θεοῦ συναπευθύνοντος, inſtinctu numinis.

Συνεπαινῶ, comprobo, collaudo.

Συνεπηχέω, conſono, adſono, conſona voce accino, cōcino, ſuccino. Ariſtot. de mūdo, κορυφαίου κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός, auſpicanti præſuli totus chorus accinit.

Συνεπιβάλλομαι, vnà aggredior. Genit. & Dat. Lucian. συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου, vnà mecum opus auſpicari.

Συνεπιβλάπτεσθαι, vnà lædi, Ariſtot. in Polit.

Συνεπιβουλεύω, vnà inſidior.

Συνεπιγραφεύς. vide Ἐπιγραφεύς.

Συνεπιγράφω, mecum aſcribo, conſortem laudis facio, partem laudis impertio. Datiuo & Accuſ.

Συνεπιδακρύω, collachrymor.

Συνεπικαταφέρεται, ſimul incumbere.

Συνεπικλάω, μ. άσω, π. ακα, confringo.

Συνεπικοσμῶ, cohoneſto & viſendum reddo.

Συνεπικουρῶ, vnà & ſimul ſuccurro, opē affero, Xenop.

Συνεπικουφίζω, alleuo.

Συνεπικραδαίνω, vnà mico.

Συνεπικροτέω, applaudo.

Συνεπικρύπτω, occulto.

Συνεπικυρῶ, confirmo, comprobo. Et dicitur quū maior authoritas vel poteſtas probat quod minor cenſuit.

Συνεπιλαμβάνομαι, ſimul accipio, aſſentior, adſum, fero auxilium, βοηθῶ, participo, adiuuo incœptum, opitulor, ſimul incumbo. Genitiuo iung. συνεπιλαμβάνεται παιδεύσεως, diſciplinam capeſsit, Plato in Timæo. συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, ſimul certamen aggrediuntur, Plutarc. in Camill. συνεπιλαμβάνομαι τοῦ στρατεύματος, cōparo exercitum, Herodot. συνεπιλαμβάνομαι τοῦ πολέμου συβαριτικοῦ, in bello Sybaritano auxilio fui, Idem. Lucian. τὴν ἀθηνᾶν ... συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου, ad rem efficiendam mihi opitulari. vbi alii συνεπιβαλέσθαι legunt.

Συνεπιληπτέον, participandum, partem capiendum. συνεπιληπτέον δέ σοι τῆς φροντίδος ἐμοὶ τῆς μετανοίας, &c. Budæus in Epiſt. priorib.

Συνεπιμαρτυρῶ, aſtipulor, teſtimonio ſum, ſimul atteſtor. Ariſtot. de mundo, συνεπιμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, &c. huius autem rei elogium eſt mortalium conſenſus.

Συνεπιμελέομαι, vnà curo, ſum procurator. Xenop. τῆς ... τοῦ συνεπιμελουμένου, &c.

Συνεπινεύω, annuo, obſecundo. συνεπινεύει τῇ φθορᾷ, ſe vitiandam concedit, conſentit rem habere, Plutarchus in Apophtheg.

Συνέπινον, ſimul bibi.

Συνεπιπονεῖν, vnà laborare, Xenoph.

Συνεπισκέπτομαι, vnà conſydero, Plato in Apolog.

Συνεπισπάω, corripio, conuello.

Συνεπισπώμενος, ſequens. Plato Epiſt. 7, τοῦτο δὴ τῷ μύθῳ καὶ πλάνῃ ξυνεπισπώμενος ὢν εἴσεται, &c. hunc ſermonem & digreſsionem qui ſequitur, certò ſciet.

Συνεπισπῶμαι, idem quod ἐπισπῶμαι, attraho, allicio, aſciſco. συνεπισπάσασθαι, id eſt, συνελκύσαι, συγκατανεῦσαι, Interpr. Demoſthenis.

Συνεπίσταμαι, conſcio. Datiuo. συνεπίσταμαί σοι ταῦτα δράσαντι, ſcio te admiſiſſe ſcelus, Lucian.

Συνεπιστένω, condoleo, συνάχθομαι, ſimul ſuſpiro.

Συνεπιστρέφω, conuerto. κεραίαι συνεπιστρέφονται τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, apices denſitate inter ſe conuerſi, id eſt, frequenter inuicem conuoluti, Plutarch. in Numa. συνεπιστρέφεσθαι τοῖς ἤθεσι, Idem ibidem. vbi Lapus, iiſdem vti moribus.

Συνεπισχύω, adiuuo, ſum adminiſter. Xenophon, ἐάν τι πρᾶγμα ... συνεπισχύῃ, i. συμβοηθῇ.

Συνεπιτείνω, intendo, augeo. Accipitur etiam paſsiuè pro ſimul intendor, vnà augeor, apud Ariſtotel. libr. de inſomniis.

Συνεπιτελεῖν, eſſe adiumento.

Συνεπιτίθεμαι, ſimul aggredior, inſidior. συνεπιτίθεμαί σοι, tecum irruo.

Συνεπιφαίνομαι, ſententiam dico cum aliis.

Συνεπιφάσκω, confiteor.

Συνεπιφέρω, vnà affero.

Συνεπιψηφίζω, μ. ίσω, π. ικα, comprobo, ſimul ratum habeo, calculum vnà adiicio, authoritatem accommodo, author fio. συνεπιψηφίζω τὸ δόγμα, Bud. in Epiſt. prior.

Συνέπνιξαν, ſimul ſuffocarunt.

Συνέπομαι, μ. έψομαι, conſequor, id eſt, ſimul ſequor, comitor, cedo, pareo, non reſiſto, ſum conſentaneus, attentè audio ſeu auſculto. Depon. Datiuo. συνέπομαι ἰδεῖν ... δεδοκιμασμένον, ſum facilis animo ad exequendum quod probatū eſt, Thuc. τὸ συνεπόμενον Cic. vocat conſectariū libro 4. de Finib. & conſentaneum, Nunc venio ad illa tua breuia, quæ conſectaria eſſe dicebas. & iterum, Illud verò minimè conſectarium, ſed in primis habes, &c.

Συνεποπτεύω, conſpicio.

Συνεπούλωσις, cicatrix, Gaza in Problem. Ariſtot. ſect. 1, quæſtione 50.

Συνεπουρίζει τὸ πνεῦμα, ventus ſecundus eſt, Ariſtot.

Συνεπουρίζων ἄνεμος, pleniorem ſignificationem habet quàm οὔριος, vel ἐπουριάζων.

Συνερανίζω, colligo, confero, congero, cogo, conuiuia & cœnas facio, coaduno. Philo de mundo, πάντα εἰς τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κόσμου συνερανίζειν, omnia ad mundi complementum conferre. συνερανίζω εἰς χύτραν τὰ ᾠά, oua conicio in patellam, Ariſtot. lib. 3. de generat. Animal.

Συνεργάζομαι, μ. άσομαι, π. είργασμαι, adiuuo, cōficio, ſubigo, i. κατεργάζομαι. Depon. Datiuo iungitur. vnde συνειργασμένος, cultus, elaboratus, compactus. οἱ συνειργασμένοι λίθοι, lapides non coagmentati, non politi, οὐ ξυνθέντες καὶ ἐνθέντες, Thucydid.

Συνεργάτης, adiutor. ξυνεργάτης αὐτοῖς, Euripid.

Συνεργέω, μ. ήσω, π. ηκα, obſecundo, cooperor, adiuuo, συλλαμβάνω, auxilior, ſum adiumento, faueo. Neutr. Datiuo. Aliquando Accuſat. cum Præpoſitione εἰς. Philo de mundo, οὐδὲν εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ, nihil ad mundi facit interitum, ſeu nihil confert ad. Et cū πρὸς, συνεργεῖ πρὸς ἀφθονίαν, ad copiam alimenti adiuuat, Theophraſt. lib. 3. de cauſ. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐτεκνίαν, conducit ad fœcunditatem, Plutarch. in Romulo.

Συνεργία, mutua opera, auxilium efficax.

Συνεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, cooperator, cooperarius, ſubſeruiēs, adiutor, qui efficaciter adiuuat, συνάπτος, collega, particeps operis, συμμεθέκτωρ, adminiculator, ſocius & cōſors operis. συνεργὸς πρὸς τέχνην, adiuuans artem, Xenoph. Idem in genere Fœminino, ἀγαπητὴ συνεργὸς τεχνίταις, operum conſocia, opificibus beneuola. Philo de mundo, συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν, oculis ſeruiēs ad apprehenſionem, &c. συνεργοῖς χρῆσθαι, vti adiuoribus, Xenophon.

Συνέργω, copulo, concludo, cohibeo. Actiu.

Συνέρδω, adiuuo, Sophocl.

Συνερείδομαι, inhæreo, innitor, ſitum, fixum, & affirma-

tum habeo. Euripid. χέρας δεσμοῖς συνερειςθέντες, id eſt, manus vincti.

Συνερείδω, confirmo, conſtabilio, connecto, vincio.

Συνορεῖν νόμῳ, legi patrocinari, id eſt, συνδικεῖν, Demoſt. & Bud. Vide Συναγορεύω.

Συνερρύηκε, διαλύει. Accuſ. Alcidam.

Συνερειστικὸς, οῦ, ὁ, habens vim renitendi.

Συνερίδω, colligo fuſa, fundo.

Συνερετμέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſimul remigo. Neutrum, Datiuo iungitur.

Συνερείζω, μ. ίσω, π. ικα, coniungo.

Συνερίθος, ου, ὁ καὶ ἡ, mercenarius: propriè quæ τὸ ἔριον, id eſt, lanam ſimul operatur: συνεργὸς, adiutor, ſocius.

Συνερκτικὸς, facilè orationes connectens & componens, Ariſtophanes.

Συνερξις, εως, ἡ, copulatio, συναφὴ, concluſio. σύνερξις τῶ γάμου, connubium, coniugium, Plato in Timæo.

Συνέρομαι, interrogo, συνερωτῶ, συμβάλλομαι.

Συνευνος, ου, ἡ, coniunx.

Συνερρύηκε, confluxit, Iſocrat.

Συνερρώγει, συνεπεπλάκει. συνερρώγει ὁ πόλεμος, bellum cōflatum fuerat, Thucyd.

Συνερρωγὸς εἰς ταυτὸ, in eandem ſemitam deductum. αἰδοῖον συνερρωγὸς εἰς ταυτὸ τρῆμα ἐξωτάτω, genitale foramen foras directum peruium, Ariſtot.

Συνέρχομαι, conuenio, id eſt, congrego, adiungor, in vnum coeo, confluo, concurro. συνῆλθον τὸ σὸν λέχος, conueni ad tuum cubile, Sophocl. Plato lib. 1. de Rep. πολλάκις γὰρ συνερχόμεθά τινες εἰς ταυτὸ, παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες, διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν, in vnum cœtum conuenimus. συνέρχομαι εἰς βουλὴν, curiam adeo, Idem in Legib. συνῆλθέ σοι, i. ἔλαβέ σε κοινωνὸν τοῦ βουλεύματος, Sophocl. συνῆλθον εἰς λόγους, in colloquia venerunt, Plutarch. in Camill. συνελθεῖν, coire, conſpiraſſe. ταῖς γυναιξὶ συνελθεῖν, cōgredi cum mulieribus & coire.

Συνερῶ, patrocinabor, Bud. in Epiſt. poſt. συνερῶν, patrocinaturus, defenſurus, Demoſth.

Σύνες, intellige, Gregor. in Epiſt. vide Ξυνίες.

Συνεσθίειν, ſimul cibum capere.

Σύνεσις, εως, ἡ, intellectus, prudentia, induſtria, intelligētia, peritia, perſpiciētia, γνώμη, ingenii ſagacitas, mentis acies, iudicandi vis quædam acuta, φρόνησις, conſcientia, cognitio quæ opponitur ἀγνοίᾳ, i. ignorationi. Plato 2. de Rep. συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ ὁριζόμενον τό, τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον. vbi de canis affectu agitur. σύνεσιν ἔχω, ſum mentis compos. σύνεσιν λαβεῖν, deſpicere, rationi accedere. σύνεσις quid ſit Ariſtot. lib. 1. magn. Moral.

Συνεσκέπησαν, ſimul recenſiti fuerunt.

Συνέσπακε, compegit, συμπέπηγε.

Συνεσπολυμμένος, contectus.

Συνεσόμεθα, vnà verſabimur.

Συνέπομαι, ſum comes, conſector. Datiuo.

Συνεστάλη, contractus eſt, territus eſt.

Συνεσταλμένος, contractus, timidus.

Συνεσταλμένως, parcé. συνεσταλμένως ζῇ, parcè viuit, Plutarch. in Apophth.

Συνεσταυρώθη, ſimul eſt crucifixus.

Συνέστηκε, conſiſtit, ornauit, commendauit. συνέστηκε μίμησις, eſt imitatio.

Συνεστήκει, conſtiterat.

Συνεστήκασι, concreſcunt.

Συνεστηκότως, conſtrictè, cōtracto animo, Ariſtot.

Συνεστηκὼς, compactus, ſpiſſus, compreſſus, ſolidus, nō fluxus, Ariſtot. & Theophraſt. συνεστηκότα λογισμὸν διαλύει, ingenium in ſe contractum & quaſi conſidens exporrigit, vel impeditam rationis vim liberat, A Egin. οὐ συνεστηκότα σώματα, fluxa corpora & ſoluta. Apud A Eſchin. συνεστηκὼς pro coniurato accipitur, & qui conſilium proditionis iniit, Bud. Com. Et συνεστηκότες, id eſt, congregati, compoſiti, glomerati, congreſsi.

Συνέστησε, commendauit, ornauit.

Συνεστιάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, conuiuor, vnà epulor, accumbo, crapulor. Depon. Datiuo iung.

Συνεστίη, conuiuium, Herodot.

Συνέστιος, ου, ὁ, domeſticus, conuictor, contubernalis, ſimul habitans.

Συνεστομόομαι, in fauces contrahor, anguſtis faucibus coniungor.

Συνεστραμμένος, contortus.

Συνεστραμμένως, obliquè, contorté.

Συνεστὼς, ῶτος, ὁ, compactus, ſolidus, ſpiſſus, contractus, concretus.

Συνέσχον, continui.

Συνέσωσα, ſaluti fui.

Συνεταιρευόμενός σοι, tuus ſodalis, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνετάφην, ſimul ſum ſepultus.

Σύνετε, intelligite, Sapientiæ 6, & Deuter. 32.

Συνετελέσθη, perfectus eſt.

Συνετὴς, ὁ, intelligibilis.

Συνετίζω, μ. ίσω, π. ικα, facio intelligere, ſignifico, erudio, doceo, inſtillo, Actiu. Accuſ.

Συνετὸς, οῦ, ὁ, intelligens, conſultus, induſtrius, aſtutus, cordatus, ἐπινοητικὸς, ſcitus, ſagax, circunſpectus, ſolers, docilis, aptus ad comprehendendum. vide Gell. lib. 20, cap. 4. & Σοφὸς in Ammon. συνετός εἰμι τ' οἰκτρὰ, Euripid. quatenus miſereſcere cōueniat, ſcio. συνετοὶ τὰ ἀχρεῖα, inutiliter ſolertes, Thucyd. συνετοὶ τῶν καλῶν ἐχόντων, prudentes rerum honeſtarum, Lucian. in Anacharſi. τὸ συνετὸν, ſolertia, intelligentia, cognitio. συνετὰ, paſsiuè apud Lucianum, quæ intelligi poſſunt.

Συνετῶς, intelligendo, prudenter, ſcienter, ſcité.

Συνετώτερος, ου, ὁ, doctior.

Συνευδοκέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſentio, communico, aſſentior: idem ferè quòd συναινῶ, συγκατατίθεμαι, comprobo. Neutrum, Datiuo. συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις, comprobatis facta, Lucæ 11.

Συνεύδω, ſimul cubo. Datiuo. συνεύδω σοι, tecum dormio, Euripides.

Συνευλαβέω, coerceo.

Συνευνέτις, ἡ, vxor, Euripid.

Συνευνασθῆναι, concumbere. Datiuo. συνευνάσθην, ſomnum vnà caperem, Phalar. in Epiſt. συνευνασθεὶς, qui concubuit, qui congreſſus coiuit.

Συνευνέτης, & Σύνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, coniunx. Sophocl. ἐμὴν ἔχει ξύνευνον μητέρα, meam matrem habet vxorem.

Συνευπορεῖν, amico operā accommodare ad pecuniam conficiendam & inueniendam, Demoſt. Accipitur pro conferre & ſimul ſuppeditare. Plutarch. in Lycurg. νύμφας ἐπιτεχνωμένας καὶ συνευπορούσας, ὅπως ἂν ἐν καιρῷ καὶ λανθάνοντες ἀλλήλοις συμμιγνύοιντο, id eſt, ſponſa moliente agentéque, quo tempeſtiuè & clàm inuicem conuenirent.

Συνευρίσκω, vnà inuenio.

Σύνευσις, εως, ἡ, aſſenſio, inclinatio, vergentia, nutus, reſpectus. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. πρὸς μέγαν κανθὸν ἐστὶ σύνευσις τῆς κόρης, ad angulum magnum oculi vergit pupilla.

Συνευφραίνομαι, μ. ανοῦμαι, collætor. Depon. Accuſ.

Συνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, annuo, reſpicio, vergo, me demitto. Neut. τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, caperaſti ſupercilia, Lucian. οἱ αἰδούμενοι τοὺς ὀφθαλμοὺς συννενεύκασι, quos puduit, oculos deorſum vertunt, Alexand. Aphrod. εἰς γῆν συννενευκὸς ὄμμα, oculus in terram vergens, Baſilius in Epiſt. συννεύει εἰς ἓν ἐκ τῆς περιφερείας κέντρον, reſpicit in vnum centrum ex circunferentia, Plutarch. in Numa. συνένευσεν ἐπὶ ξίφος, reſpexit ad enſem, in Epigram. πρὸς αὐτὸν συννεύουσι, in eum conſentiunt, Plutarch. in Numa. ὠθοῦσιν ἀλλήλους συννενευκότες, pellunt alter alterum annuentes, i. proni & deorſum reſpiciētes, Lucian. Item συννεύω, deſcendo, Alexand. Aphrod. κατ' ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος, paulatim in partem anteriorem deſcendit.

Συνευωχέομαι,

Συνδειπνέομαι, vnà epulor & ſum in conuiuio.

Συνηφάγομεν, comedimus.

Συνεφάπτομαι, μ. άψομαι, π. αμμαι, adiuuo, συνεπτέλλω, contingo, ſimul attingo, rem aggredior, ſum adiumẽto. minus autem eſt quàm συναίρομαι, quaſi ſummis digitis attingo, vel ſimul onus attingo, non etiam tollo & in humeros ſuſcipio: & plus quàm παραφάπτομαι, quaſi iuſtam operam cum aliis præſto. Depon. Genit. Chryſoſt. θεοῦ δὲ ῥοπὴ συνεφάπτεται τῶν πόνων ἡμῶν, Dei propenſio noſtros labores ſubleuat. συνεφάπτομαι τοῦ ἔργου, ſimul opus aggredior, Plutarch. in Pericle. τῷ φίλῳ συνεφάπτεσθαι τοῦ βάρους, Bud. in Epiſt. prior.

Συνέφασαν, confeſſi ſunt, Xenoph.

Συνεφεῖν, nubes congregare & cogere, Ariſtoph. συνεφεῖν νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, cap. 9. Geneſ. vbi Latinè obducere cælum nubibus.

Συνεφέλκω, ſimul traho, vnà rapio. & voce paſſiua pro eodem, Chryſoſt. συνεφελκομένη μεθ' ἑαυτῆς καὶ σωφροσύνην, ſecum trahens temperantiam.

Συνεφεστῶτες, præpoſiti.

Συνεφηβεύειν, vnà adoleſcere.

Συνέφηβος, æqualis, vnà pubeſcens.

Συνεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obſcurus, nubiloſus. συνεφὴς δρόσῳ ὁ οὐρανὸς, cælum roſcidum, Deuter. 33.

Συνεφία, ας, ἡ, congregatio nubium ad tempeſtatem, obnubilatio, Ariſtot. in Problem.

Συνεφίσταμαι, præponor operi. τὸ συνεφιστάμενον τῷ ἀποτελεσματικῷ, quod finem & effectum per ſe facienti cauſæ adeſt, Dioſcorid. lib. 7, cap. 1.

Συνεφισκέπτειν, conſyderare.

Συνεφρύγησαν, aruerunt.

Συνεχέαμεν, confudimus, obteximus.

Συνέχεια, continuitas, continuatio, aſsiduitas, perpetuitas, nixus, continentia, Gaza.

Συνεχὲς, aduerbialiter ſignificat ſubinde, συνεχῶς. Ariſtoph. in Equitib. λέγε δὲ μάλα συνεχές. & prima longa, Apollon. 2, συνεχὲς ἀρχιόωντο, &c.

Συνεχέστατα, ſæpiſsimè, aſsiduè, frequẽtiſsimè, Xenop.

Συνεχέως, frequenter, ſeriatim, ordinatim, continenter, aſsiduè. Heſiodus in Theogonia, prima longa συνεχέως ἐμάχοντο, &c.

Συνεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, continuus, ſpiſſus, cohærens, continens, contiguus, finitimus, continuatus, perpetuus, cõiunctus. συνεχὴς ἀναλογία, continua rerum comparatio. συνεχὴς πυρετὸς, aſsidua febris, i. continua, Galen. lib. 1. ad Glauc. Ariſtotel. de mundo, μεθ' ἣν τὴν αἰθέριον φύσιν συνεχὴς ἔστιν ἡ δι' ὅλων παθητὴ, &c. Idem cum Datiuo ibidem, συνεχὲς δὲ αὐτῷ τὸ μέχρι τὸ αἰγύπτιον, id eſt, ei coniunctum. Plato Epiſt. 3. ὁ λόγος ἧκει μοι ξυνεχὴς τῷ νῦν δὴ λεγομένῳ. συνεχὴς δὲ τοῖς ἄλλοις τὸ βῆμα θορύβους, in concione frequens tumultus agitabat, Plutarch. in Camillo. Item pro crebrò. Alexãd. Aphr. μικρὰ ἐκτροπὴ τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα, μεγάλη δὲ τὰ σπάνια, parua habitus deprauatio crebros & frequẽtes morbos affert. τὸ συνεχὲς, pars continua.

Συνεχθαίρω, ſimul odi, in Epigram.

Συνεχία, ας, ἡ, idem quod συνέχεια.

Συναιχμάλωτος, ου, concaptiuus: ab ἔχμα, quod vinculum ſignificat.

Συνεχμος, ου, ὁ, coniunctura, vbi aliquid coniungitur, id eſt, commixtura.

Συνέχομαι, cohæreo, contineor, implicor, συμπλέκομαι, κρατοῦμαι, affligor. συνέχομαί σοι, à te cohibeor. συνέχεται δυσεντερίᾳ, vexatur dyſenteria, cap. 28. Act. Apoſt. συνείχετο τῷ πνεύματι, coartabatur ſpiritu, ſic Eraſ. ibidẽ, cap. 17. συνείχοντο τῷ βαρβαρικῷ, ritu barbarico vtebantur, Plutarch. in Solone. συνέχεσθαι τῇ προθυμίᾳ καὶ τῷ φόβῳ, Chryſoſt. dixit pro adduci alacritate & metu. συνεχόμενος δίψῃ, ſiti adactus. συνεχόμενοι τῷ πόνῳ, labore cõtinenti defeſſi, οὐχ ὡς ἐκεῖθεν αὐτῷ τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εἶναι συνεχομένου, non quod illinc ei vita & eſſentia dependeat, Nazanz. in Orat.

Συνεχὲς, τὸ, continens, natura cohærens & continuatã, coniunctum, continuum. Interdum firmamentum apud Rhet. vide Quintil. lib. 3, cap. 13.

Συνέχυνε, confundebat, id eſt, commouebat, perturbabat, cap. 9. Act. Apoſt.

Συνέχω, μ. ἕξω, π. συνέσχηκα, contineo, conſtringo, coarcto, cogo, connecto, comprimo, coapto. Actiu. Accuſat. συνέχοντες εἰρεσίαν, nauem moderandi periti, Thucyd. Ariſtoph. νεφ. τὼ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, femora non collidentes, aſtringentes, atterentes.

Συνεχῶς, continuò, ſæpius, aſsiduè, ἀδιαλείπτως, frequenter, continenter, protinus, Demoſth.

Συνέχωσαν, obruerunt, obſtruxerunt.

Συνέψειν, concoquere, Galen. ad Glauc.

Συνεψία, συμπλέκτεια, συνομιλότεια.

Συνεψιάζω, colludo, confabulor.

Συνεωνημένος, qui emit.

Συνεωνήσαντο χώρας, agros coemerunt.

Συνεωράκει, conſpexerat.

Συνεωρακὼς, contemplatus.

Συνεωρᾶσθαι, conſpectum eſſe.

Συνήνεγκε, compulſus eſt, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνηβολία, occurſus, συντυχία. Apollonius 2, συνηβολίῃ πελάσαντο.

Συνηγορέομαι, patrocinio defendor, Bud. Com.

Συνηγορέω, μ. ήσω, π. ηκα, iuuo, patrocinor. Datiuo. συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, Ariſtot. in Rhet.

Συνηγορία, ας, ἡ, patrocinium, aduocatio, defenſio: cui opponitur κατηγορία, Aphthon.

Συνηγορικὸν, τὸ, merces patrocinii, Ariſtophan. Interpr. erat autem drachma.

Συνήγορος, ου, ὁ, patronus, aduocatus, cauſidicus, deprecator, ῥήτωρ, patrocinator, Ariſtot. lib. 6. Polit. cap. 8. de magiſtratibus. Vide in dictione Εὔθυνοι.

Συνήδειτε τούτοισι, hos experti eſtis, hos cognouiſtis, Herodotus.

Συνήδει, intellexerat.

Συνῄδειν, & Atticè ξυνῄδειν, conſcius eram. Plato in Apolog. ἐμαυτῷ γὰρ ξυνῄδειν οὐδὲν ἐπισταμένῳ, id eſt, mihi conſcius eram me nihil ſcire. εἰ συνῄδειν ὑμῖν οὖσι, &c. ſi ſcirem vos eſſe, &c. Demoſthen. συνῄδει, conſcius fuerat, ſimul ſciuerat, viderat, videbat, Iſocrat. συνῄδει ταῦτα αὑτῷ πεπραγμένα, Demoſthenes, hæc à ſe facta ſciebat. συνῄδει με ἠδικημένον, ſciebat me iniuria affectum, Idem. συνῄδειτε, conſcii eratis, ſimul ſciebatis, AEſchin.

Συνήδομαι, μ. ήσομαι, π. ησμαι, collætor, vnà lætor, gaudeo, delector, oblector, gratulor. Datiuo iungitur. συνήδομαί σοι τῆς εὐτυχίας, congratulor tibi felicitatem, Budæus in Epiſtola quadam ad Ianum Laſcarem. οὐκ ἄγαν ἐμαυτῷ συνήδομαι τῆς ἀποδημίας ταύτης, huius profectionis me pœnitet: ſic Bud. in verbo Oportet, in Annot. in Epiſt. οὐ μὴν θανόντι συνήδομαι, non lætor eius morte, Euripid. σοί τε καὶ ἐμοὶ συνήδειν, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνηδύνω, placeo, voluptatem affero, oblecto.

Συνήεσαν, contenderunt. συνήεσαν ἐς λόγους, in colloquium ventitabant.

Συνήθεια, ας, ἡ, conſuetudo, conuerſatio, aſſuefactio, familiaritas, φιλία. συνήθειαν ἐμποιεῖν, &c. Demoſth. συνήθειαι in plurali, menſes dicuntur.

Συνήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, familiaris, conſuetus, vſu exercitatus, vſu comparatus, qui contraxit conſuetudinem, in vſum receptus, aſſuetus. συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους τοῖς τοιαύταις ὄψεσι, Plutarch. in Lycurgo, huiuſmodi conſpectus familiares iuuenibus reddens. συνήθης νέοις, idem Plutarch. τὸ σύνηθες, conſuetum, τὸ ἐθιζόμενον. Vnde τὰ συνήθη ποιεῖν, pro conſuetudine agere. Accipitur ἀντὶ τοῦ τὰ νομιζόμενα ποιεῖν, iuſta mortuis facere & parentare, Budæus Commentariis.

Συνήθως, pro conſuetudine. ἐξηπατημένοι συνήθως ὑπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ λεγομένων, decepti conſuetudine eorum, qui in im-

perio eſſe ferebantur, Plutarch. in Galba.

Συνῆκα, intellexi. συνῆκας, intellexiſti. συνῆκε, intellexit. συνήκαμεν, ſcimus, percepimus, Plutarch. in Apophth. Lacon. Doricè. συνήκατε, intellexiſtis. συνῆκαν, intellexerunt, cap. 7. Actor. Apoſt. ſic etiam Herodot.

Συνήκει, conducit.

Συνήκομαι, conuenio, coeo.

Συνήκοος, ου, ὁ, coauditor. Genitiuo. συνήκοοι δ' ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ςόματος ἰόντων λόγων, verba ex ore modeſto profluentia ſimul audientes.

Συνήκω, deſino, contraho, coeo, concurro.

Συνήλικα παιδάρια, coæui pueri, Danielis 2.

Συνήλυδες, comites, Nonnus.

Συνηλυσίη, ſocietas, conuentus, cœtus, in Epigram.

Συνήλυσις, ιος, ἡ, conuentio, concurſus.

Συνημερευτὴς, qui in quotidianum vſum & conſuetudinem aſſumitur, Ariſtot. lib. 5. Polit.

Συνημερεύω, totos dies vnà verſor, totos ſimul dies exigo, vnà viuo, ſimul verſor, diem traduco & tempus. Xenoph. ἃ λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι.

Συνημερούμενος, miteſcens.

Συνημμένος, coniunctus. συνημμένα ἀλλήλοις, inter ſe deuincta.

Συνημμένως, continenter.

Συνημοσύνη, ης, ἡ, compoſitio, pactum, confœderatio.

Συνήμων, ſocius, familiaris.

Συνήνεγκεν, ἀντὶ τοῦ λυσιτελὲς γέγονεν, conduxit & contulit, operæpretium & vtile fuit.

Συνήνεκε, contulit, profuit. Datiuo, συνήνεγκε ποιῆσαι, ei profuit feciſſe. Itē acceſsit, contigit, vnà conuenit, cū Infin. τάδε οἱ συνήνεικε γενέσθαι, hoc ei caſu euenit, Herodot.

Συνηνέχθη, προσεγένετο. συνηνέχθη κακὰ, inuecta ſunt mala, Plutarch. in Numa. συνηνέχθη ἕκαστα, ſingula contigerunt, Thucyd. συνηνέχθη πρᾶγμα τοιόνδε γενέσθαι, hoc negotii contigit. συνηνέχθη παθήματα γενέσθαι, Thucydid. detrimenta contigerunt. συνηνέχθησαν γνώμῃ, in ſententiam conuenerunt, Idem.

Συνήνωται τῷ πατρὶ, cum Patre iunctus eſt, Nazanz. in Orat. α. συνηνωμένος, Ibidem.

Συνήορα γούνατα, conſociata genua & paria ſeu cōparia apud Nonn. παρὰ τὸ ἀείρω τὸ ζεύγνυμι. vnde καὶ ὁ παρήορος.

Συνήορος, ὁ δ. θ. Didym. & Heſych. συνηρμοσμένη.

Συνῆρσε, coniunxit.

Συνηρετμεῖν, συμφωνεῖν, συνέχειν, conuenire, concordare, concordes eſſe, tueri beneuolentiam, metaphora ſumpta à ſimul nauigantibus.

Συνηρεφεῖν, opacare, inumbrare.

Συνηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſpiſſè contectus, vmbroſus, denſus, conſitus, obſitus, hirſutus, nemoralis, opacus, Gaza. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμὲν, in opaco ſumus, in vmbra, Lucianus in Anacharſi, id eſt, ἐν τῷ συσκίῳ.

Συνηρημένον, ου, τὸ, contractum, congregatum.

Συνηρημένως, contractè.

Συνηρμοσμένος, concinnatus, συνηρμοσμένος.

Συνηρὴς, idem quod συνηρεφὴς, σύσκιος.

Συνήριθμος, eiuſdem numeri, in Epigram.

Συνήορος, ου, ὁ, concors, conſonans.

Συνῆσαν αὐτῷ, erant cum eo.

Συνῆσαν pro συνῆσαν, verſabātur ſeu verſati ſunt, & vnà fuerūt. Xenoph. l. 1. ὁπόσον χρόνον δὲ κἀκεῖνοι συνεγενέσθην, ἕως συνεγενέσθην Σωκράτει συνῆσαν, quandiu cū Socrate manſerunt. vide Ἠ'σαν.

Συνήσω, intelligam.

Συνῆτε, intellexeritis. οὐ μὴ συνῆτε, cap. 6. Eſaiæ, nolite intelligere.

Συνηυξημένος, ſimul auctus. συνηυξημένα, quæ ſimul creuerunt.

Συνῆχας, collegiſti.

Συνηχέω, ῶ. ήσω, ηκα, conſono, reſono reſpondendo ad cantilenam.

Συνήχθεσθην, contriſtatus ſum. συνηχθέσθην σοι, tecū graui affectus ſum dolore. συνηχθέσθη σοι τοῖς παθοῦσι, Iſocrat.

Συνήχθησαν, conuenerunt. Vide Συνάγω.

Συνήχομαι, ſimul nato.

Σύνθακος, ου, ὁ, conſeſſor.

Συνθάπτω, ſimul ſepelio, Sophocl. συνθαπτόμενοι χεροῖν, Nazanz. in Orat.

Συνθεΐα, ας, ἡ, eadem diuinitas.

Συνθεῖν, coire, congregare.

Συνθέλω, ſimul volo, conſentio, aſſentio, faueo.

Σύνθεμα, pactum, ſignum, teſſera.

Σύνθεο, audi, auſculta, animaduerte ἀλ. ο, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, i. tu condita mente teneto, νόησον, σύνες, manda memoriæ. Idem ibidem, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον, attende & audi. Aliquādo σύνθεο ſignificat κατάνευσον, annue, paciſcere.

Συνθερμαίνω, concalefacio.

Συνθεσία, ας, ἡ, fœdus, συνθήκη. Iliad. β, ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια.

Σύνθεσις, εως, ἡ, compoſitio, contextus, compactio, compages, ſtructura, commiſſura, aceruus, concretio, concrementum, coagmentatio, temperatura, concinnatio, compoſitio carminis, vt ſyntaxis proſæ. Item σύνθεσις, apta & concinna modis omnibus orationis & verborum ſtructura & collocatio, in qua ita componuntur & conſtruuntur verba, vt non aſper eorum concurſus, non hiulcus, ſed quodammodo coagmentatus & læuis. Cic. 3. de Orat. & Fab. Quintil. cap. 4, lib. 9. de hac figura ſatis multis diſſeruerunt. Hæc eſt contraria ἀναλύσει, à quibuſdam confeſsis exordiens, & deſinens in id quod in quæſtione eſt: ἀνάλυσις autem eſt, quaſi retextio complexionis, hoc eſt, τοῦ συμπεράσματος, Bud. Comm. Eſt & ſynthesis, veſtis qua vtebātur in Saturnalibus, vt notat Interpres Plin. Iunioris, lib. 2. Vide Bayf.

Συνθετέον, componere oportet.

Συνθέτης, compoſitor, author, Plato de Leg.

Σύνθετο, συνῆκεν ἢ ἤκουσεν, Homer. Odyſſ.

Σύνθετος, ου, ὁ, compoſitus, fucatus, ex compoſito adornatus, concretus, coagmentatus.

Συνθήκη, ης, ἡ, fœdus, pactum, inſtitutum, cōditio, σύμβασις, placitum, confœderatio, pactio, compoſitio, conſenſus, contractus conuentúmque, Ariſtot. Polit. 3. Vnde κατὰ συνθήκην, ex compacto & veluti in communi conditione lata, ciuili conſenſu & inſtituto, & iure recepto, Ariſtot. Ethic. 5. Dicunt etiam συνθήκας plurali numero, ἀντὶ τοῦ συμβολαίου, vt παρὰ συνθήκας, contra fidem pacti & contractus, Demoſth. Et pro fœdere itidem pluraliter, Lyſias. vide Σπονδαὶ apud Ammonium. συνθήκας πρὸς θεὸν δευτέρου βίου, Nazanzenus in Orat. pacta cum Deo vitæ ſecundæ.

Συνθηκοφύλαξ, κος, ὁ, depoſitarius.

Σύνθημα, ατος, τὸ, compoſitum, conſtitutum, vt ἀπὸ συνθήματος, ex compoſito, ex compacto & conſtituto. Item ſignum bellicum quod datur inſtructæ aciei, i. teſſera, Xenoph. παιδ. 3. & 7. Significat etiam ſignum, id eſt, vexillum. Et σύνθημα νυκτερινὸν apud Polyb. teſſera vigiliarum, quæ erat tabella ſcripta à Tribuno data. Sic Greg. τολμᾷ δὲ τοῦ κατὰ τοῦ μεγάλου συνθήματος, &c. & accipitur generaliter pro quocunque ſigno. Vnde συνθήματα ἐπιστολιμαῖα, notæ ſiue teſſeræ quædam erant epiſtolares, indices & commendatrices eorum qui eas reddebant, Gregor. in Iul. Et in Pandect. Græcis, συνθήματα vocantur diplomata quæ iis dabantur qui curſu publico vtebantur. Ex eo & συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ dictæ, quo verbo etiam furtiuæ ſignificantur, cuiuſmodi hodie maximè frequētantur, præſertim ab iis qui per hoſtica loca bellóque infeſta tabellarios mittunt. παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare teſſeram. Ariſtot. ὁ δὲ σύνθημα παρεγγυᾷ, i. teſſeram per explicatam aciem prodit & profert. Dicitur etiam διδόναι σύνθημα à Polyb. Quin & συνθήματα dicuntur ἀλληγορήματα & ænigmata, Budæus Comm. σύνθεμα pro eodem reperitur.

Συνθηματιαῖοι, οἱ προειλημμένοι, καὶ ὡμολογημένοι, ὁμολογούμενοι.

Συνθηράω, ſimul venor, Xenoph.

Συνθηράτης,ου,ὁ,ſocius in venatione.

Συνθηρος,ου,ὁ,ſimul venans. Cum Genit. Xenoph. ἀξιῶ σοι ἐπιτήδειον εἶναί με σύνθηρον τῶν ἀγαθῶν φίλων, arbitror me tibi ad venandos amicos eſſe ſocium.

Συνθιασώτης,ου,ὁ,ſocius, conſors, ſodalis. Ariſtoph. in Pluto, δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ λήρου,i. conſortes delirii ſeu delirandi. συνθιασῶται τῆς αὐτῆς ἡλικίας,id eſt,ἡλικιῶται, Ariſtophan. Interpr.

Συνθλάω,confringo,contundo.

Συνθλίβομαι,dilabor,pereo.

Συνθλίβω,comprimo,conſtringo,vexo.

Συνθνήσκω,ſimul morior. συνθνήσκω σοι,tecum morior, Ariſtophan.

Συνθοίνος,ου,ὁ,conuiua.

Συνθολοῦν,confundere.

Συνθραύω,confringo,συντρίβω.

Σύνθροος ἠχὼ,vox concors & conſona, Nonn.

Συνθρύπτω,comminuo,affligo.

Συνθυμεῖν,ſimul indignari,conſentire.

Συνθύω,ſimul ſacrifico.

Συνίασι,concurrunt. Apollon. 2. Argon. ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασι.

Συνιᾶσι,intelligunt, Bud. in Epiſt. poſter. & Lucian. à verbo συνίημι.

Συνιδεῖν,videre,concernere,conſyderare,conſpicere, perſpicere,ſenſiſſe,intellexiſſe,κατανοῆσαι,cognoſcere. Iſocrat. εἰ μὲν ἴσως τὸ δῶρον ἄξιον τῆς ὑποθέσεως χαλεπὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς συνιδεῖν.

Συνίδοι,intelligat.

Συνιδρῶσαι,conſudare.

Συνιδὼν,ſimul intuens,conſpicatus, ſentiens, perpendens. συνιδόντες,cognoſcentes.

Συνίει,intelligebat, Lucian.

Συνιεὶς,intelligens,audiens,gnarus.

Συνιέμεν,conuenire,congredi,colloqui. Heſiodus in Theogon. φωναὶ φθέγγονθ' ὥστε θεοῖσι συνιέμεν,id eſt,ita voces ſonabant Typhonis vt cum diis congrederetur.

Συνιέναι,intelligere,intellexiſſe. μὴ συνιέναι,ignorare, Demoſthen.

Συνιέναι,congredi,coire,vnà ire,conuenire,congregari,cõcurrere,cõtrahi. συνιέναι εἰς αὑτὸ,ſe colligere,in ſe coire, Ariſtot. in Problemate. συνιέναι πρὸς τὴν γῆν, in terram corruere.

Συνίεσαν,commercio vſi ſunt,intellexerunt,ἐνόησαν.

Συνίετε,intelligite.

Συνιζάνω,reſideo, quemadmodum in ſeſe reſidẽt ſpongiæ preſſæ,ſubſideo. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πηλὸν ἐν πυρὶ,condenſari & coire lutum in igne, Plut. in Publicola. Item conſydero.

Συνιζηκυῖα φλὸξ, conſidens flamma, Bud. in Epiſt. poſt.

Συνίζησις,εως,ἡ, conſeſſus, labes, ſedimentum molis, id eſt,quum magnæ molis ſtructuræ ſubſidunt rimas quaſdam edentes. Ariſtot. de mũdo, οἱ δὲ σεισμοὶ συνιζήσεις ποιοῦντες εἰς τὰ κοῖλα χασματίαι καλοῦνται, terræmotus qui labes terræ relinquunt in caua ſubſidentis ab hiatu dicuntur χασματίαι. Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, mœror vt corpora ſubſideant efficit,ſeu vt conſideant. Et in carmine συνίζησις dicitur, quum inter metiendum carmen duæ vocales ſyllabis diuiſæ pro vna computantur, vt δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Et Iliad. α, ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Eſt etiam συνίζησις quum ſcribitur ἀχιλεὺ pro ἀχιλλεὺ, Interpr. Eurip. dicitur & συνεκφώνησις.

Συνίζω,idem quod συνιζάνω.

Συνίημι,μ. ήσω,π. εἶκα, intelligo, μανθάνω, diſco, animaduerto, γνώσκω,audio. Inde συνιᾶσι, tertia perſona Pluralis Indicat. Actiuum eſt,& quum ſignificat intelligo, Accuſatiuum habet: quum ſentio, Genit. Lucian. in Caucaſo dicit, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, non intelligeremus quantum felices ſimus. Homer. Odyſſ. σ, σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο,i. audi ſeu attẽde & intellige. Cõſtruitur quoque non ineleganter cum Participio, vt συνίεισι πάσχοντες κακῶς, καὶ συνίημι μεταγελώμενος. συνίημι πεπλημμεληκὼς, Lucian. Item συνίημι,compono,committo,συμβάλλω,συμμίγνυμι. vt Iliad. α, τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, pro συνέμιξε καὶ συνέβαλε.

Συνίουσι,intelligunt,cap. 13. Euang. Matth.

Συνιοῦσι,intelligentibus,cap. 8. Prouerb. Salom.

Συνίσαν,& ξυνίσαν,congrediebantur. Heſiod. in Theogon. οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, illi concurrebant. Idem, ἐν ἀσπίδι, οἱ δ' ἀλαλητῷ θεσπεσίῳ συνίσαν: breui ſecunda.

Συνίσασι,vnà ſciunt,ſunt conſcii,cognoſcunt, Sophocl. & Demoſthen.

Συνίσταμαι,voce Paſſiua,cogo,coagmẽto,fingo,formo conſtruo,compingo. Ariſtot. hiſtor. 9. de Veſpis, καὶ συνίστανται σφηκωνεῖς τετραθύρους, conſtruunt fauos ſuos quadrifores. πρὸς τὸν ἀννίβαν πολέμου συνίστατο τοὺς πρώτους ἀγῶνας, aduerſus Annibalem prima belli certamina excitauit, Plutar. in Fabio. Idem facio manũ, accedo ad auxilium, εἰς τὸ αὐτὸ συνέρχομαι. Eſt etiam congregari & ad bellum conſociari. συνίσταμαί σοι,tecum congredior, Eurip. συνίστανται πρὸς αὐτοὺς,ad eos tranſeunt, Thucy. συνιστάμενος ἐξ ὧν πρὸς ἑκατέρους,è ſuis finibus ad alterutros accedens, id eſt, veniens in auxilium, Idem. συνιστάμενοι πρὸς ἀλλήλους,inter ſe alius alium conueniẽtes, Idem Thucyd. συνισταμένων ἀγώνων,collatis prœliis, Plutar. in Romulo. Item coniuro, conſpiro, vt οἱ δὲ συνίσταντο τῷ κατιλίνᾳ. Cicero per coire id enuntiauit, vt coire de innocẽtium fortunis, coire de locupletiſſimorum bonis, id eſt, in abdito conſilia agitare. de euertendis innocentium bonis, aut locupletum fortunis. συσταθεῖσα σύνταξις, conſpirans & conflata coitio, Plato de Legib. Item τὴν ἀρχὴν λαμβάνω καὶ ὑπεξίστημι καὶ φύομαι εἰς τὸ εἶναι,id eſt,conſto,conſiſto,perſiſto. συνισταμένην τυραννίδα κωλύειν,ſurgentem tyrannidem opprimere, Plutarc. in Solone. Item ſum compactus,congeror,ſpiſſor,colligor,συνάγομαι,conſtituor,cõponor,reſipiſco, Bud. Comment. συνιστάμεθα, inter nos conuenit. συσταθέντα πράγματα,res conſtitutæ, Demoſt.

Συνίστε,ſimul ſcitis,conſcii eſtis, Thucyd.

Συνίστημι, μ. ήσω, π. ἔστηκα, τὸ συνίσταμαι, cogo, coagmento,fingo,formo,conſtituo,conſtruo, vt ζῶα συστήσασθαι καὶ ἀναπλάσαι,homines fingere, Lucian. in Prometh. Et Plato in Timæo, ξυνέδησε καὶ συνεστήσατο οὐρανὸν, vbi media voce vſus eſt. συνεστήσαντο συνθήματα καὶ ἄλλα δόγματα, Nazan. in Orat. conſtituerunt,excogitarunt,ſuſcitarunt. Inde pro concilio accipitur, & ad concordiam adduco, φίλον ποιῶ,in vnum congrego,συναθροίζω,in cœtum cogo,& quaſi conſocio, vt συστῆσαι πόλεις, Iſocrat. πρὸς φίλιππον. Vnde & Cicero ciuitates conſtitutas dixit,pro in vnum cõciliatas & conſociatas. συστήσας σε ἐκείνῳ,te illi adiungens, Lucian. συστῇ τὰ πράγματα,cõſtitutæ res fuerint, Demoſth. & Bud. Eſt etiam contraho, corrugo, obduco, vt συστήσας τὸ πρόσωπον, Plut. Sympoſ. συστὰς,contractus, qui conſtiterit. συσταθέντες λιμῷ καὶ καμάτῳ, fame & labore enecti, Herodot. Et pro πήγνυμι,addenſo,conglutino,& concreſcere facio, Ariſtot. de Generat. 1. Item conflo,communi conſenſu comparo,vnanimiter molior, vt συστῆσαι πόλεμον, Iſocrat. Demoſthen. & Plutar. συνεστηκυῖα δύναμις,copiæ communi comparatæ cõſenſu, Demoſthen. & Bud. Ponitur etiam pro conſpiro,ſicut συνίσταμαι de coniurationibus aut coitionibus. Ariſtot. Politic. 5, συστάντες ἐπέθεντο ἐπὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας. vnde συστὰς,conſpirans, AEſch. Item συναχθεὶς,συναθροισθείς. Et cum Datiuo, Demoſthen. συνεστήκει πόλεμος φιλίππῳ καὶ ἀθηναίοις, bellum exortum eſt inter eos vel exarſit. συνέστηκε πρὸς ἄλληλα τὰ ἡδέα,quæ voluptate afficiunt inter ſe diſtant, Ariſtot. lib. 7. Ethicorum. συνεστηκυῖαι γνῶμαι,perplexæ ſententiæ, Herodot. συνεστῶτα καὶ διεστῶτα,conuenientia & diſsidentia, Nazan. in Orat. συνιστάναι,decuriare, Budæus in annotat. in Epiſt. Plutarch. καὶ συνίστασαν ὑπ' αὐτὸν τοὺς ἀναιρήσοντας,i. conſcribebant,decuriabant: ſicut Cicero pro domo ſua, Cum deſperatis ducibus decuriatos

ac deſcriptos haberes exercitus perditorum, id eſt, factioſè coactos: vnde συσώς, decuriatus, ὁ κατειλεγμένος, ὁ κατατεταγμένος, καταλελοχισμένος. & συστατικός: de quo ſuprà. Et συνεστῶτες, coniurati & cocuntes, & fœdus ineũtes, & cōſociati. Huc pertinet quum pro ad defectionem, vel ad res nouas ſolicitare ponitur. Lucian. in Caucaſo, διὰ τοῦτο αἰτιάσεταί τις τὸν ἑταῖρον καὶ πλὴν γῆν ὅτι ἡμᾶς συνιστήσατο, nos compulerunt ad coniurationem. συνιστὰς τοὺς ἀρκάδας ἐπὶ τῇ σπάρτῃ, ſolicitans Arcadas aduerſus Spartam. Aliquando eſt quoque oſtendo, teſtificor, i. γνώριμον ποιῶ, καὶ μαρτυρῶ, Demoſthen. πρὸς κάλλ. & Iſæo πρὶς κλήρους κλήρων. Aliquãdo & συνίστημι, nobilem & notũ facio, illuſtro, Syneſ. Theotimo. Item commendo, vt συνίστημι τῇ φιλίᾳ σῇ, Syneſ. Xenoph. φίλοις διδάσκω, καὶ ἄλλοις συνίστημι. Eſt etiam contineo, & auxilior, Bud. Comment. συνεστάναι ſeu συνεστηκέναι τὸ ζήτημα dicitur, id eſt, quæſtio ſeu controuerſia dicitur conſiſtere ſeu conſtare, ſeu ſubſiſtere & conſtitui, quæ in iudicium deduci poteſt. Contrà dicitur ea non conſiſtere quæ ab oratore quin ſuſcipi nō debeat ne cauſa quidem dicenda eſt.

Συνίσθι, Eurip. ſcis conſcius, id eſt, συνιπίσασαι.

Συνισορῶ, conſcius ſum, σύνοιδα.

Συνίστωρ, ορος, ὁ, cognitor, teſtis, conſcius.

Συνισχυρίζω, & Συνισχύω, roboro, confirmo, ſuppetias ferendo roboro.

Συνίσχω, cohibeo, contineo.

Συνιῶν, ſentiens, intelligens, perſpiciens, prudenter ſe gerens: ſic legitur apud Paulum cap. 3. ad Rom.

Συνιών, conueniens, commeans, confluens, qui ſe contrahit. συνιόντος ὄχλου, concurrente turba, conueniente, cap. 8. Euang. Lucæ. συνιόντες, concurrentes. συνερχόμενοι ὁμοῦ, Interpr. Hom. Συνιόντες μάχονται, pugnam inter ſe conferunt συνιόντα χρήματα, id eſt, prouentus pecuniæ.

Συγκαταδεῖν, ſimul decurrere & prędas agere, Latinè excurrere.

Σύνναδα, ciuitas Phrygiæ.

Συνναίω, vnà habito. Apollon. 2. Argon. μετίει ζυνναίεσκον.

Συννεύω, contrahor & in me vertor.

Συννεφὴς, nubilus, obſcurus, tenebroſus

Σύννις ὁ πιτυοκάμπτης, Synnis Pithyocamptes, ꝓprium prædonis, quem in Iſthmo Theſeus peremit, Plutarc. in Theſeo, apud Suid. ſcribitur.

Σύνις, vnico ν, Genitiuus eſt σύνιδος.

Συννοέω, cogito, intelligo, quaſi mecum ipſe intelligo, mecum reputo, mēte reuoluo, animaduerto, apud me æſtimo & perpendo, triſtis & cogitabundus ſum. Συννοῆσαι, intellexiſſe. συννοήσας, cogitans, conſyderans, videns, cognoſcens, Plato de Legib.

Σύννοια, ας, ἡ, cogitatio, mœſtitia, propriè cogitatio intus condita, intentio. εἰς σύννοιαν ἐλθεῖν, mentis compos factus ſum, Bud. in Epiſt. prior. ἐν συννοίᾳ ἔχω, mecum conſydero.

Σύννομον, τὸ, affine, familiare, τὸ συνόν, Hipp.

Σύννομος, ſimul paſcens, qui communibus paſcuis cum fœminis vtitur, ſocietate coniunctus, ſocius paſtus ſeu paſtionis, conuictor, cōſors, propinquus. σύννομοι ἀπέλλων ἀδελφῶν, in Epigram. σύννομοι παῖδες, filii vnà educati, ſocii, contubernales, Plut. in Lycurgo. σύννομοι θαλάσσης συνεχεῖς πέτραι, Euripid. i. propinquæ mari.

Σύννους, qui ſecum eſt, qui eſt apud ſe, cuius anim⁹ non vagatur, qui ſecum ipſe res æſtimat, cogitabundus, ad ſe rediens, mentis compos. Iſocrat. ἐθίζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν: δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις, fac aſſueſcas non triſtis eſſe, ſed cogitabundus: per illud enim ferox, per hoc prouidus videberis. ἀντὶ τοῦ γελωτοποιοῦ σύννους, pro ſcurra conſtans ſeu grauis, Nazanz. in Orat. σύννουν τὸ βλέμμα, grauis contuitus, cogitabundúſque, Gaza.

Συνοδεύω, μ. εύσω, cōcurro, συνοδεύω σοι, ſum tibi comes itineris, tecum iter facio.

Συνοδία, ας, ἡ, comitatus, colloquium, congreſſus: vnde ſententia illa, ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεί.

Συνοδικὴ σελήνη, luna coiens: ſic vocatur quando in eodem ſigno eandem cū ſole plagā obtinet. vide μηνοειδής.

Συνοδικὸν, nouilunium, quod & σύνοδος Aſtrologis.

Συνοδοιπόρος, ὁ, ἡ, comes.

Συνόδοντες, quibus ſunt continui dentes.

Σύνοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, cōcilium, ſynodus, comitia, coitus, concurſus, conuentus, conuenticulū, cœtus, congreſſus, congreſsio, commercium, συνουσία, coitio, copula, coalitus, concretio, cōpoſitio, σύλληψις, συναγωγὴ, κοινωνία, prẹlium, acies coeuntes, σύλλογος, Interp. Thucyd. συνόδου γενομένης, habito concilio, Thucydid. ἀπὸ συνόδου, id eſt, ἀπὸ ὁμονοίας. συνόδῳ τούτων, coniunctione horum, Nazanz. in Orat. σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον, luna ex ſolis congreſſu deficiens, Plut. in Romulo. ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι, &c. Demoſth. in verſu Solonis, in præliis. σύνοδος, in Epigram. accipitur Adiect. pro ſocio & comite itineris.

Συνόδους, όντος, ὁ, ſynodus, genus piſcis.

Συνόδων, ὁ καὶ ἡ, συναγὼς, dentes piſcis, vt Gaza vertit in Ariſtot. lib. 8. Animal.

Συνόζω, vnà redoleo.

Σύνοιδα, Præterit. med. eſt ex εἴδω τὸ γινώσκω, & ſignificat idem quod Latinis conſcius ſum: conſtruitúrque aliqãdo cum Datiuo, vt σύνοιδα ἐμαυτῷ ἀπαιδεύτῳ ὄντι: ſicut Quintilian. 3. Sed non ſuſtineo eſſe conſcius mihi diſſimulanti. Aliquando cum Accuſat. vt σύνοιδα ἐμαυτῷ τοῦτο ἡμαρτηκότι. Xenop. ἐρῶ καὶ ἐν τούτοις ἃ σύνοιδα αὐτῷ, dicam ea quorum ei ſum cōſcius, i. quæ de eo noui, id eſt, quæ eū dixiſſe ſcio. Plato de Republ. lib. 1, τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι, ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστιν, ei qui nullius ſibi culpæ conſcius eſt, iucunda ſpes adeſt. Xenoph. in Apologia Socratis, ἀνάγκη ἐστὶ πολλὴν ἑαυτοῖς συνειδέναι ἀσέβειαν, neceſſe eſt eos multę ſibi impietatis conſcios eſſe. Aliquãdo per rectum, vt σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν, Plato in Apolog. Ponitur etiam αὐτὶ τοῦ οἶδα καὶ γινώσκω, id eſt, noui, Iſocr. de pace, & in Archid. Bud. Comment.

Συνοικειόω, colligo, coniungo. Συνῳκείωσε τῇ τροφῇ τὸν ζῆλον τῆς πολιτείας, cum alimento vnà reipubl. affectum conciliauit, Plutarc. in Numa. συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ, virum viro familiarem facientes, adiungentes, Ibidem.

Συνοικείωσις, ἡ, hoc ſchema (inquit Rut. Lupus) docet diuerſas res coniungere, & communi opinione cum ratione aduerſari: & habet magnā vim vel ex laude vitium vel ex vitio laudem exprimendi. vide Quintil. lib. 9, c. 3.

Συνοικειοῦμαι, accōmodor, Gaza de Senect. ſum familiaris, ſum addictus & peculiaris, ſum proprius, fruor conſuetudine.

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium, coniugium, ſic Canone 27. Concil. Calchedonenſis.

Συνοικέτης, ου, ὁ, cohabitator.

Συνοικέω, μ. ήσω, π. ηκα, cohabito, vnà habito, contubernio vtor, in contubernio habeo, conſuetudinem habeo. συνοικοῦσι τὴν πόλιν, vrbem ſimul habitant, Plutar. in Numa. πολὺς συνοικῶν ἐν ἱππικαῖς ἤθεσι, i. peritus diſciplinę equeſtris, Euripid. Item in matrimonium accipio, cōtraho, matrimonium, coniugium ſubeo, nubo: & tam de viro dicitur quàm de muliere. Συνῴκησεν τῷ ἀνδρὶ, Lucia. συνῳκηκυῖα τῷ ἱππονίκῳ, quam vxorem habuit Hipponicus, Plutar. in Pericle. Aliquando pro adhæreo & implicor.

Συνοίκημα, contubernium.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio, conuerſatio, conſuetudo, conſortium, contubernium, vicinitas, frequentia colonorum, ciuitas, grex, coniugium. συνοίκησιν ζητεῖν, coniugium quærere.

Συνοικία, ας, ἡ, domuum multitudo: vnde apud Platon. pro ciuitate ponitur, propter domorum cōiunctionem, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Significat etiam cœnaculariam domum, vt quā per ſingula cœnacula inquilinis

linis vocarent. Iſæus pro caupona poſuiſſe videtur, Bud. Comment. vide ἄκος apud Ammon.

Συνοικίζω, μ. ίσω, π. ικα, cohabitare facio, id eſt, colloco, commigrare facio, vnà incolo, ſum ex colonis, frequento. Item ἐκδίδωμι, id eſt, connubio coniungo, marito, nuptui do, & veluti contubernio coniungo. ταύτην συνοίκισον σεαυτῷ, hanc tibi aſciſce, Nazanz. in Orat. συνοικίζεσθαι etiam dicitur vrbs vna è pluribus facta, vt ſit potentior & validior, , vt apud Thucydid. legitur, συνοικίζουσι δὲ τὴν πολιορκίαν εἰς τὴν μιτυλήνην βίᾳ, id eſt, ad obſidionem tolerandam omnes incolas in vrbem cogunt. Cui verbo opponitur διοικίζεσθαι, Bud. Com. vide οἰκίζεται apud Ammon.

Συνοικισμὸς, ῦ, ὁ, cohabitatio, contuberniũ, conſtructio vrbis.

Σύνοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, cohabitator, ſimul habitans, permixtè habitans, conſors, contubernalis, domeſticus, familiaris. Plato Epiſtola ſeptima, ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος, auſteritas autem ſolitudinem parit amicorum. Ariſtoph. in Pluto, ἀλλ' οὖν σύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με, me contubernalem ſuſcipite. Item σύνοικος, vicinus, maritus, coniunx, Aphthon. Item incola vrbis ſeu inquilinus, Plat. de Legibus, i. μέτοικος, vt mox ſequitur.

Συνοικουμένη γῆ, terra nõ vaſta aut deſerta, ſed frequentia habitatorum culta.

Συνοίκουρος κακῶν, contubernalis malorum, Euripid.

Συνοικοχὴ, ῆς, ἡ, morbus, conuitium, pugna.

Συνοικτίζω σε, te commiſeror, Xenoph.

Συνοικῶν, coniunx.

Συνοίμιον, proœmium.

Συνοίμιος, conſonus, σύμφωνος, συνῳδός. Apollon. 2. Arg. συνοίμιον ὕμνον ἄειδον, i. συνῳδόν, ὅτι τὸ οἶμα δηλοῖ: οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή.

Συνοίσομαι, συμφωνῶ, conſono, aſſentior, conſentio.

Συνοίσει, & ξυνοίσει, Atticè, conferet. Ariſtophan. τοῦτο ξυνοίσει, id erit vtile.

Συνοίσειν, quadraturum eſſe. Sophocl. in Aiace, αἰαῖ τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; vbi Interpres, συνοίσειν, συνδραμεῖν, καὶ συνενεχθῆναι καὶ εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν.

Συνοισθήσομαι, conferar, coniungar, Gaza lib. 4.

Συνοίσομαι, congrediar. συνοισόμεθα, συμβαλοῦμεν, συναχθησόμεθα, concurremus, præliabimur. συνοίσεται, continget. Ariſtophan. περὶ τὸ βέλτιον, τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται, res in reipubl. vtilitatem vertetur. συνοίσεσθαι ἄμεινον αὐτοῖς, cum ipſis actum iri melius, Herodot. συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ, occurſurus magno malo, Idem.

Συνοῖσον, τὸ, vtilitas.

Συνοῖσος, vtilis.

Συνοκλάζειν, ſubſidere, ζεῖν, feruere.

Συνοκωχὴ, ῆς, ἡ, calamitas, caſus, morbus, conuitium, pugna.

Συνολκὴ, ῆς, ἡ, contractio, titillatio, ἀναπνευστικὴ, ἀναληπτικὴ. εἰς συνολκὴν ἀέρος, ad percipiẽdum aerem, lib. Sapient. cap. 15. συνολκὴ χειλέων, diſtentio labiorum, contractio, Dioſcor. lib. 6, cap. 15.

Σύνολον, omnino, id eſt, in ſumma, in vniuerſum. ὡς σύνολον εἰπεῖν, vt in vniuerſum dicam. τὸ σύνολον, prorſus, ad ſummum, ſimul, Plato de Legib. Dicitur & hoc modo à Cebete, καὶ τὸ σύνολον δὲ, τὸ τιμᾶν ταῦτα ὡς ἀγαθὰ ὄντα, τοῦτό ἐστι τὸ παρέχον τοὺς ἀνθρώπους, denique hæc colere vt bona, &c.

Σύνολος, ου, ὁ, vniuerſus, integer.

Συνομαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, frater, Euripid.

Συνομαρτῶ, comitor, ſequor.

Συνομιλεῖν, colloqui, conſueſcere, conſuetudinem habere, Datiuo.

Συνόμιλος, ὁ καὶ ἡ, congerro, conſors, ſocius, ſodalis, Nazanzenus.

Συνόμνυμι, conſpiro, coniuro. συνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον, in eadem verba iurauerunt, Thucyd. συνομνύναι ἐπὶ τὸν ἄνδρα, in virum coniurare, Philoſtrat.

Συνομολογοῦμαι, & Συνομολογῶ, aſſentior, cõſentio, confiteor, collaudo, probo. Xenoph. συνωμολόγει, concedebat & fatebatur. συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν, cõueniſti tributum te daturũ, Idem. συνομολογῶ σοι τὰ ἐπιταχθέντα, conſentio tuo imperio, Plato in Timæo. Idem lib. 1. de Republ. ξυνωμολόγηται μὲν καὶ ταῦτα: pro συγκεχώρηται, confeſſus eſt hæc. Pro paciſcor. Idem Epiſt. 7, ξυνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι, ambo pacti ſumus, id eſt, pactum fecimus. Ibidem, ταῦτα ξυνωμολογήσαμεν, de his inter nos conuenit. συνωμολογούμεθα ταῦτα, in his conſentimus, Plato de Legib. συνωμολογεῖτο ταῦτα, Xenoph. de his conuenit.

Συνομορέω, ſum contiguus. Datiuo.

Συνομόω, μ. όσω, idem quod συνόμνυμι, coniuro, cõſpiro. συνωμόσαμεν βοηθεῖν, iureiurando promiſimus ferre opem. δέκα τινὲς συνώμοσαν μὴ γῆμαι, conſpirarunt ad cœlibatum, Hermoge. vnde συνωμοκότες & συνομόσαντες, collecti, coacti, conſpirantes, iuriſiurãdi participes, inter ſe fide obligati, coniurati, Thucyd.

Συνοξύνω, in acutum ſenſim extenuo.

Σύνοξυς, ſenſim mucronatus, in mucronem deſinens.

Συνοπαδὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, comes, longa penultima.

Συνοπτικὸς, perſpicax, circunſpectus, qui cõtemplatur, compendiarius, vtilis.

Σύνοπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, viſibilis, intelligibilis, dilucidus.

Σύνοπτρον, contemplatio ſyderum.

Συνόπτω. vide συνῶπται.

Συνορέω, ῶ, καθορῶ, video, conſpicio, animaduerto, cerno, quod plus eſt quàm video, comprehendo, intelligo, κατανοῶ. ξυνιδόντες τὰς χρείας, vſu docti. Plato de Leg.

Συνορίνω, συνταράττω, commoueo, turbo.

Συνορμίζω, ſimul in portum deduco.

Σύνορος, ου, ὁ, vicinus, γείτων, finitimus, conterminus.

Συνοροῦσαι δυνάμεις, conterminæ poteſtates, Budæus in Epiſt.

Συνορούω, concurro, ſimul impetum facio. Apollon. 2. Argon. αὖτις συνορούουσαι ἐναντίαι.

Συνουλόω, μ. ώσω, π. κα, cicatricem facio, Neutr.

Συνούλωσις, cicatricum obductio, Nazanz. in Orat.

Συνουργία, ἡ, obſequium.

Συνουσία, ας, ἡ, ὁμιλία, coitus, cõcubitus, veneris vſus, initus. συνουσία ἡ πρὸς τοὺς ἄρρενας, concubitus cum maribus, Ariſtot. in Polit. i. ὁμιλία. Item conuentus, ſodalitas, ſocietas, cœtus, conuenticulum, σύλλογος, κοινωνία, διατριβὴ, Ariſtophan. Interpr.

Συνουσιάζω, μ. άσω, π. ακα, coeo, Neutr. abſol.

Συνουσιασμὸς, ῦ, congreſſus, coitus, concubitus.

Συνουσιαστὴς, ῦ, ὁ, coitor. Item congreſſor, collocutor, cliens, diſcipulus, familiaris, contubernalis. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι, ab eo volens auertere diſcipulos.

Συνουσιαστικὸς, ῦ, libidinoſus, κοινωνικὸς, Ariſtoph.

Συνουσιόω, μ. ώσω, eſſentiæ indo. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. συνουσιοῦται μουσικὴ τῇ ψυχῇ, id eſt, modulandi ratio animæ noſtræ inſita eſt, eſſentiæ animi eſt indita.

Συνοφθῆναι, conſpectum eſſe.

Σύνοφρυς, υος, habens ſupercilia coniuncta & denſa.

Συνοχέομαι, ſimul vexor.

Συνοχὴ, ῆς, ἡ, imbecillitas, turbatio, ſolicitudo, σύγκλεισις, complexus, coarctatio, viæ anguſtia, anxietas, cohærentia, commiſſura, coniunctio, coagmentatio, ſeries. ἐν συνοχῇ λιμένος, lib. 1. Argon. Apollon. id eſt, ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ στενώματι τοῦ λιμένος. & ἐν ξυνοχῇ πολέμοιο, ibidem, pro in cõflictu belli. & lib. 2, ἀλὸς ἐν ξυνοχῇσι. i. ἐπὶ στόματος τοῦ πόντου, ὅπου στενοῦται ἡ θάλασσα, in faucibus maris, in ore ponti. τῆς καρδίας συνοχὴ, coarctatio & anxietas cordis.

Συνοχηδὸν, ſtrictè, tenaciter, arctè, συλλήβδην.

Σύνοχος, ου, ὁ, continens febris, febris cõtinua ex ſanguine abundante ferueſacto & in bilem tranſeunte. συνεχὴς autem eſt quæuis continua febris. Alexan. Aphrod. 10. Probl. lib. 2, ὁ σύνοχος ἐξ αἵματος λαβὼν τὴν ὕπαρξιν, ἄφθονον ἔχων τὴν ὕλην, οὐ φέρει οὐδὲν διάλειμμα, continens febris, quia

ſanguine abundante prouenit, nullam obtinet intermiſſionem. & lib.1. Problem. quæſt. 91. συνόχῳ ληφθεὶς, continua febre correptus.

Συνοχωκότε, i. συμπεπλοκότε, cõpreſſi, coarctati, collapſi. Homer. Iliad. 6, τὼ δέ οἱ ὤμω, κυρτὼ ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Ex συνέχω fit συνοχὴ: vnde συνοχάω, μ. ήσω, π. συνόχηκα, & Particip. συνωχηκώς: vnde συνελῶ ἰωνικῶ καὶ δωρικῶ συνοχωκώς. alii à verbo συνοχέω deducunt.

Σύνοψις, ιος, ἡ, taxatio, compendiũ. Apud philoſophos dicitur quando res latè diffuſa, omnis in conſpectum ſimul datur: obſeruatio, cõſpectio, perſpectio, Platoni de Legibus.

Συνοπτάω, conſtipo.

Συσκηνοῦντες, contubernales.

Συνταγὴ, ſignum, præceptum.

Σύνταγμα, ατος, τὸ, ordo, agmen, exercitus, in claſſes diſtributio, & ad ſtipendium conferendum deſcriptio, vt penſitatio annua, quæ penditur à ſociis ciuitatibus & ſtipendiariis ad bellum gerendum. συντάγματα στρατιωτικὰ, ordines militàres. καθ' ἡγεμονίας καὶ συντάγματα, i. turmatim, Plutarch. in Camillo. Eſt etiam volumen ſtudio conſcriptum, & elaboratum opus, non vt ὑπόμνημα, ex tẽpore & ſine cura, ſed quod dictionem habet compoſitioni congruam, & capitum diuiſionem rectè atque ordine digeſtam. συντάγματα, commentaria, libri, præcepta, Plutarc. in Numa. Eſt nonnunquam σύνταγμα, conſtitutio atque ordinatio, vt σύνταγμα τῆς πολιτείας. τὸ μὲν σύνταγμα τῆς πολιτείας τοιοῦτον ἦν αὐτοῖς, Iſocrat. in Areopag. id eſt, coordinatio & conſtitutio.

Συνταγματάρχης, ου, ὁ, collega in ducendo exercitu.

Συντακῇ, colliqueſcat.

Συντακτέον, copulandum eſt.

Συντακτικοῦ αὐτοκράτωρ, cui penſionum ſoluẽdarum cura eſt commiſſa, Bud. in Epiſt. poſter.

Συνταλαιπωρεῖν, vnà miſerum eſſe, Phalaris.

Συντάμνω, præcido. συντάμνοντος χρόνου, exacto tempore.

Σύνταξις, εως, ἡ, conſtructio, modus conſtructus, ſeries, ordo & diſciplina, compoſitio & coordinatio. Item tributũ, deſcriptio ad ſtipendium conferendũ, & in claſſes diſtributio, acies ſicut de σύνταγμα dictum eſt. διδόναι σύνταξιν, dare tributum, AEſchin. συντάξεις τελεῖν, i. tributa pendere, ſtipendia & penſitationes, Idem. συντάξεις ἡμῖν ὑποτελεῖν, Iſocrat. tributa nobis pendere. συντάξεις χρημάτων καὶ νεῶν, Ariſtid. Athen. vocat ſtipendium quod conferebant coloni Theſſalici. Significat etiam annua quæ dantur à principibus. Herodia. in 1, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ ὀλίγαις παραγγέλλοις καλῶν, inuitans eos ſtipendio haud contemnendo. Vnde συντακτικὴ ἀποχὴ, liber ſtipendiarius, & breuiariũ quem ſtatum regis vocamus. Ponitur & pro volumine compoſito, ſeu (vt Cicero) libri confectione, vt σύγγραμμα, σύνταγμα, Bud. Comment. vide in Ammon. σύνθεσις & σύγγραμμα.

Συνταραξις, conturbatio.

Σύνταφρα δένδρα, ſunt quorum radices inter ſe complexæ cratem quandam conficiunt & ſepem.

Σύντασις, contentio ſiue tentigo. σύντασις τοῦ αἰδοίου, tentigo penis, Gaza. σύντασις νεύρων, neruorum rigor, Ruell. diſtentio neruorum, Marcell. tentura neruorum, Barbarus lib. 3. Dioſcor. cap. 163. σύντασις γίνεται τῶν σκελῶν, crura contenduntur.

Συντατέον, connitendũ. συντατέον ſiue ξυντατέον ἐστὶ, omni conatu nitendum, Plato Epiſt. 7.

Συντάσσομαι, vel συντάττομαι, condo, conſcribo, cõpono librum & ſcribo. συντάττομαι τοὺς νόμους, deſcribo leges, Plutarch. in Solone. συντεταγμένος πολιτείαν, qui rempubl. conſcripſit, Idem in Lycurg. συντάττομαι νόμιμα πολιτ, ius ciuile tracto, Gaza de Seneƈt. Eſt etiam eiuſdem ordinis ſum & notæ & claſſis, atque eadem dignitate præditus, adiungor. ὅλῃ θεότητι συντεταγμένος, toti diuinitati conglutinatus, Nazanz. in Orat. συντέτακται τῷ σκώληκι, vermi adductus eſt, Idem. συντεταγμένους ἐπὶ φίλιππον εἶναι, i. ad munera belli ſuſcipienda diſpoſitos eſſe contra Philippum, quaſi in ordinem digeſtos & deſcriptos, AEſchin. συντεταγμένης φάλαγγος, acie inſtructa, Plutar. in Lycurgo.

Συντασσόμενοι, qui ad ſtipendium conferendum ordine deſcripti ſunt, & in claſſes diſtributi. Interdum compoſiti, in ordines euntes, acie inſtructa & agmine iter facientes.

Συντεταγμένως, compoſito agmine.

Συντάττω, μ. άξω, π. αχα, coniungo, cõnecto, copulo, connecto, compono, commentor, ſcribo, ἐντέλλομαι, præcipio, ὁρίζω, deſcribo, rego, in ordines digero & redigo: cui opponitur καταλύω, Plutar. in Anton. Item comparo, inſtituo, cõſtituo, & cõſtitutũ habeo & cõpoſitũ. AEſch. συντάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ita inter nos cõſtituimus. Inde συνταξάμενοι πάντα, qui ex cõpoſito atq; de induſtria omnia faciũt, de cõpoſito & cõſulto machinãtes, Dem. κατ' Δημοσθ.

Συνταφεὶς, conſepultus.

Συνταφῆθι, vnà ſepeliaris.

Σύνταφος, contumulatus, Plato de Legib.

Συνταχύνω, corripio, accelero, properanter vrgeo. Accuſat. & Dat.

Συντείνομαι, τὸ διατείνομαι καὶ διαμάχομαι καὶ ἀπαγορεύω, cõnitor, contendo, dimico, Plato de Repub. 6. Bud. Comment. συντεταμένῃ γνώμῃ, Xenoph. intento animo.

Συντείνω, μ. ενῶ, π. ακα, pertineo, tẽdo, vergo, ſpecto aliquò, ad ſcopum dirigo, Ariſtot. Ethic. 6. & Polit. 7. συντείνει πρὸς λόγον, ad rationem pertinet, Idẽ l. 5. de Generat. Anim. συντείνει εἰς τοῦτο, Iſocr. eò pertinet εἰς ὃ συντείνει, Demoſt. Plato in Gorg Actiuè vſus eſt, καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα, καὶ τὰ τῆς πόλεως, dirigentem & intendentem eò omnia & ſua & publica, Bud. Comment. pro contendo & conor efficere, cum Accuſat. Plato in Epiſt. αὐτὸ τοῦτο ξυντείνων, οὐκ αἰσχρὰ πώποτε. Item incito, vrgeo, inſto, impenſius cohortor. Idẽ Epiſt. 7, ξυντείνας αὐτοί τε καὶ τὸν ἐγγύμενον, τὴν ἐσθῆτ' οὐκ αἰτεῖν.

Συντειχίζω, ſimul munio, extruẽdi muri ſũ ſoci⁹, Xen.

Συντεκταίνομαι, vnà molior, compono, Apoll. Rhod.

Συντέλεια, ας, ἡ, vtilitas, conſummatio, maturitas, perfectio. ἔκλαυσεν ἕκαστος ἕως συντελείας μεγάλης, vehemẽter vterque fleuit, c. 20. l. 1. Reg. Itẽ tributũ, penſitatio, collatio, εἰσφορά. εἰς συντέλειαν ἄγειν, vectigales & ſtipendiarios facere, Demoſth. vide in Harpocr.

Συντελέομαι, ſtruo, molior. συντελέσασθαι δίκην, Demoſt.

Συντελεστὴς, οῦ, ὁ, municeps, conſummator: ſic dicitur Chriſtus apud Nazanz. in Orat.

Συντελέστρια, ας, ἡ, municeps, Fœmin.

Συντελέω, μ. έσω, π. εκα, proſum, ad cõſummationẽ confero, facio ad, miniſtro ad, perficio, perago, ex vſu compleo & conficio, Demoſt. pro eodem dicit διαλύω. Chryſoſt. συντελεῖν τι πρὸς τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ad virtutẽ prodeſſe, &c. τοῦτο εἰς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, id ad vires & robur non parum confert. εἰς τοῦτο δὲ συντελεῖ καὶ τὸ, &c. ad hoc & illud ſpectat, Plutar. in Solone. τὰ πρὸς χρηματισμὸν συντελοῦντα, ad rem pecuniariam ſpectantia, Plut. in Lycurgo.

Συντελεῖν τὸν ἀγῶνα, ludos celebrare, ludos exhibere, Idẽ in Theſeo. συντελεῖν, εἰσφέρειν, pendere, AEſchin. συντελεῖν φόρους, ſoluere tributa: & συντελεῖν εἰσφορὰς, pendere vectigal. συντελεῖ ἐς ὀρχομενὸν, vectigalis eſt Orchomeni, Thucydid. τῶν νόθων εἰς κυνόσαργες συντελούντων, Plutarc. in Themiſt. vbi Lapus, nothis in Cynoſarges cõtribuentibus.

Συντελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vtilis, χρήσιμος. περὶ τῶν συντελῶν τῶν μορίων, de partibus eodem pertinentibus, Ariſtot. lib. 3. de partibus Animal. Item qui tributum confert, eodem tributum & collectam conferens. συντελῆ ὡς αὐτοὺς ποιεῖν, ſibi efficere vectigalem, Demoſt. συντελεῖς, vectigales, ſtipendiarii, qui tributa conferunt: & συντέλεια, penſitatio tributi, Demoſth.

Συντελικὸς τῆς βοπῆς, efficax ad tropũ, conferens ad tropum, Hermogen. συντελικὸς τῆς τέχνης, Idem.

Συντελούμϑμος, peractus. συντελουμϑμου ἀγῶνος, quum ludi peragerentur, Plutar. in Apophth. Ariſtot. αὐτὴρ ἀπάντων ἡ ἡμῖν τῶς ἐστὶ ὁ πως ὄντων συντελουμϑμων ὁ ϑεὸς, i. vtcunque perfectorum.

Συντέμνω, abbreuio, diminuo, decurto, præcido, trunco, contraho, compendio complector. Actiu. Accuſat. ἐν συντεμοῦσα, Euripid. vnico verbo ſummam rei colligens.

Συντέρμων, ονος, ὁ, finitor, συντελεστής. συντέρμονες σῆλαι, in Epigram. conterminæ columnæ.

Συντεταμϑμως, ſummoperè, magnoperè. Plato Epiſtola 7, ὁ δίων συντεταμϑμως ἰδεῖτο ἡμῶν, &c.

Συντέτηκα, tabefactus ſum, Euripid. vnde συντηκτὸς, liquefactum, colliquatum, Dioſcor. lib. 9, cap. 12.

Συντέτρηνται, perforati ſunt ſimul.

Συντεχνάζειν, colludere, Plutar.

Σύντεχνος, coartifex, Ariſtoph.

Σύντηγμα, colliquamentum, id quod à corpore deteritur liqueſcendo, vel quod ex incremento ſecernitur reſolutione præter naturam, colliquatio & tabes, humoris conſumptio.

Συντήκομαι, liquefio, tabefio, tabeſco & colliqueſco, Aliquando συνάπτω ἡ συμπήγνυμαι, & cohæreo, & conglutinatus ſum, totus alicui rei incumbo.

Συντηκτικὸς, ἡ, ὁ, tabi obnoxius, morbo confectus, exhauſtus ægritudine, ſyntecticus, qua voce vtuntur & Latini. Item vim obtinens tabefaciendi, in tabem redigẽs. συντηκτικὸς πυρετὸς, febris quæ liquefacit. τὸ κατατετηγμϑμον τοῦ σώματος.

Συντήκω, idem quod ἐκτήκω, macero ac liquefacio, colliquefacio, contabefacio, abſumo, quaſi ὑδραίνω: vnde συντετηκὼς, tabe & macie extenuatus. Dicitur etiam συντετηκὼς, vt προστετηκὼς τῷ πράγματι, αὐτῇ τὸ προστεϑέμενος ἡ λίαν χαίρων ἡ ἀναπαύστως διακείμϑμος, addictus & ita incumbẽs vt auelli nequeat. συντήκω etiam eſt τὸ συμφύω, hoc eſt, coaleſcere facio, conglutino & coagmento, ſimul fundo, hoc eſt, συγκολλῶ, quod etiam conflare dici poteſt, vt de argento & huiuſmodi aliis.

Σύντηξις, εως, ἡ, colliquatio & tabes, σύντηγμα.

Συντηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſeruo, obſeruo, Actiu.

Συντήρησις, εως, attentio, cõſeruatio, & pars animæ quæ ſemper aduerſatur vitiis, ſynteresis. ἀπὸ τοῦ συντηρέω, id eſt, conſeruo. τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα συντήρησις, de aere, Naz. in Orat. 3, id eſt, vinculum quo anima cum corpore cohæreat conſeruetúrque.

Συντηρητικὸς, conſeruator, Nazanz. in Orat.

Συντηεία, τὰ, ludi & ſacrificia diis facta pro ſalute.

Συντήειος, ου, ὁ, conſeruans. Herodian. de Laurento loquens, ὅϑεν ἡ τὸ ὄνομα τῷ χωρίῳ συντήειον εἶναι ἰδόκει, vnde & cõſtans loco nomen, à lauris ſcilicet.

Συντίϑεμαι, compono, aſſentior, annuo, κατανεύω, conuenio, contraho, ineo conditionẽ, aſtipulor, conſpiro, coniuro, condico, συγκροτῶ, quod eſt duorũ aut plurium quippiam inuicem denuntiantium, cõfœderor, cõpromitto, paciſcor, conſtituo cum aliquo & conuentum facio, ὁμολογῶ. Dat. Xenoph. ἑλλ. 6, κἀκείνοις μὲν συνέϑετο. Plato 2. de Republ. δοκεῖ λυσιτελεῖν ξυνϑέσϑαι ἀλλήλοις μήτ' ἀδικεῖν μήτ' ἀδικεῖσϑαι, componere inter ſe & tranſigere, vt neque inferant iniuriam, neque accipiant. συντίϑεμαί σοι προδοσίαν πατρίδος, tranſigo tecum de faciendo proditionem, tecum de prodenda patria compono, Herodot. συντίϑετό σφι συμμαχίαν, cum eis ſocietatem contraxit. συνεϑέκατο τούτῳ, cum eo conuenerat. συνεϑέκατο φιλότητα τοῖς αὐτοῖς, cum iiſdem amicitiam iniuit. Interdum cum Præpoſit. πρὸς. Xenoph. συντίϑεσϑαι μὲν πρὸς τὰς συμμαχίδας πόλεις ταῦτα προσῆκον. Et cum εἰς, συντίϑεται εἰς ὕδωμα, conditur ſapa, Dioſc. lib. 1, cap. 173. Et ſine Præpoſit. συντίϑεται τοῖς ἱματίοις, veſtibus inſeritur. Item cum Accuſat. συνϑέμενοι τὴν ἡμέραν, diem conſtituentes, Thucyd. vnde συντιϑεμϑμη ἡμέρα ſeu ἀποτεταγμϑμη, dies ſtatus, qui & conſtitutus dicitur, Budæn Epiſt. in verbo Conſtituere. Item συντίϑεσϑαι, pro ἀκούειν, προσέχειν, animaduertere: vnde σύνϑου Imperat. de quo ſuprà. συντιϑεὶς σκοπὸς, ſuppoſita intentio, Ariſtoteles lib. 6. Politicorum.

Συντιϑέμϑμοι, οἱ, conſentientes.

Συντίϑημι, μ. ϑήσω, π. ϑεικα, compono & cõcinno, tempero, condio, conficio, coniungo, coagmento, copulo, confundo, commiſceo, colligo, in ſummam redigo, multiplico, συγγράφω, ſum author. Actiu. Accuſat. συντιϑεὶς τὴν πεεὶ τὸν σίκιννον πραγματείαν, per Sicinum confecit negotium, Plutarch. in Themiſt. συνϑεὶς γέλων πολύν, Sophocl. ῥήματα κατεγέλασε λέγων, vt inquit Interp. Laſcaris tamen pro irridens eos, Atridas & Vlyſſem, exprobrando ſcilicet ſua beneficia eis. Eſt etiam compono, id eſt, ſtruo, & cõſpiratione & coitione fingo & comminiſcor, Antiph. Hoc etiam παρασκευάζω dicitur, & παρασκευάζομαι. Iſocrat. τὰ συγγράμματα συντιϑέναι dixit pro cõſcribere libros & componere. ἐν βραχεῖ συνϑεὶς λέγω, Sophocl.

Συντιμᾶσϑαι, magno æſtimari res venales.

Συντίμησις, pretium, cap. 12. lib. 4. Reg. exiſtimatio pretii, cap. vltimo Leuitici.

Συντιμωρεῖν dicitur Hipp. pro συμφράττειν ἡ λυσιτελεῖν, teſte Galeno lib. 1. de morb. acutis.

Συντινάσσω, μ. άξω, concutio, conquaſſo, Accuſat. Ariſtot. de mundo.

Συντομία, breuitas, compendium, βραχύτης.

Συντομικὴ, ars conſuendi.

Σύντομος, ου, ὁ ἡ ἡ, conciſus, circunciſus, cõtractus, compendiarius, modicus, curtatus, celer, ſuccinctus, circunſcriptus, breuis, ſ. via. τὴν σύντομον παρεὶς, viam breuem & facilem relinquens, Ariſtot. lib. 4. de Generat. Anim. Xenoph. συντομωτάτη ὁδὸς, cõpendium viæ breuiſſimum. συντομωτάτην διαπολέμησιν ἡγεῖται, ſperat intra breue momentum ſe bello defungi, id eſt, ἡγεῖται δι' ὀλίγου διρήσειν τὸ τέλος τοῦ πολέμου, Thucyd. lib. 7.

Συντόμως, breuiter, protinus, breui momẽto, celeriter, velociter. ὡς δὲ συντόμως εἰπεῖν, Xenoph. in OEcon.

Συντονία, contentio & rigor, conatus, cura, labor, ſolicitudo, συντονίᾳ πολλῇ τροχάζω, curſum admodum intendo. συντονία τοῦ αἰδοίου, Ariſtot. lib. 5. Animal. genitalis rigor, genitale contentum & rigidum, intentio & tentigo penis, Gaza.

Σύντονον, idem.

Σύντονος, ου, ὁ ἡ ἡ, vehemens, acer, contentus, intentus, violẽtus, fortis, cõcitatus, rigidus, inflexibilis, σφοδρὸς, ardens, continuus, vt σύντονος φωνία, hoc eſt, incitata, quæ opponitur remiſſæ. σύντονος κίνησις, motus cõcitatus, Philoſtrat. Et ἱππασίαι σύντονοι, Galen. id eſt, equitationes acres. σύντονος ποδάγρα, vehemens podagra. σύντονον πῦρ καὶ μαλακὸν, ignis continens & mollis, Ariſtot. σύντονον βλέπει, contentum tuetur, Philoſtrat. ſic Niger. σύντονα ἕλκειν, trahite æqualiter, id eſt, æquali nixu, Eurip.

Συντόνως, acriter, ſtudioſè, enixè, ſummoperè, συντεταμϑμως. συντόνως ἐβάδιζε, confeſtim iuit, Plut. in Galba. συντόνως ἰόντες, contentè pergentes, acriter ambulantes, Lucian.

Συντράπεζος, ὁ ἡ ἡ, ſocius menſæ, Eurip.

Σύντρεις, tres ſimul, triplices, terni.

Συντρέφω, ſimul educo, inſtituo, Plato de Legib.

Συντρέχω, concurro, vnà accurro, conuenio, aſſentior, confiteor apud Demoſthen. Neutr. Dat. iung.

Συντρέω, peruium reddo, perforo, Ariſtid.

Σύντρησις, εως, ἡ, meatus. σύντρησις ἐστὶ μυκτήρων, narium foramina, Ariſtot.

Συντριβὴ, comminutio, tribulatio, ignominia, ruina, exterminium, contritio, colliſio, ἀλεσμός.

Συντριβὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, conuerſans.

Συντρίβω, μ. ίψω, π. ιφα, contero, comminuo, confringo, Actiu. Accuſat. συντρίβεται τὸ πρᾶγμα, Demoſth. συντετριμμϑμον καταδεσμῶν, ſaucium obligans, Nazanz. in Orat.

Σύντριμμα, ατος, τὸ, contritio, ἁμάρτημα. σύντριμμα χειρὸς,

fractio manus,cap.21.Leuitici.

Συντριμμὸς,ὁ,idem,cap.1.Sophon,Prophetæ,& cap.4. Hieremiæ.Item cap.22.lib.2.Reg.

Σύντριψις,confractio,Nazanz.in Orat.

Συντροφέω,ſimul alo.

Συντροφία,ἡ,conuictus, cibíſque ſodalitium, educatio, in Epigramm.

Σύντροφος,ου,ὁ καὶ ἡ,collactaneus,ſimul educatus,educatus cum aliquo,ὁμοτροφὴς,coalumnus,cóſuetus,ſocius, φίλος. σύντροφος ἁπλότητι,alumnus ſimplicitatis,Nazanz.in Ora. σύντροφός εἰμί σοι τούτων, hæc tecum nutrio,Plato in Legib. συντρόφους ποιῶν τοῖς τοιαύταις ὄψεσι καὶ συνήθεις τοὺς νέους, iuuenes huiuſmodi conſpectibus aſſuefaciens & enutriens, Plutarch.in Lycurgo. σύντροφος δίαιτα,victus aſſuetus, Idem in Camillo. σύντροφον ἦθος, id eſt, οἱ ὁμήλικες. σύντροφα ζῶα,cicures animantes, Xenoph. τοῖς θηρείοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῆς συντρόφου. Item σύντροφος, exercitus & aſſuetus alicui rei,etiam cum Datiuo: vt παιδείᾳ σύντροφος ἀνὴρ, Luciano.

Συντροχάσαι,κατατρέξαι,πληρῶσαι, obuiare, accumulare, Etymolog.

Συντυγχάνοντα,τὰ,euentus,caſus, ea quæ contingunt. Xenoph. τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα μετὰ τοῦ καρτερεῖν, durare aduerſus fortuitos euentus, ſeu aduerſus ea quæ incidunt.

Συντυγχάνω,verſor cum aliquo,colloquor,obuio, cógredior,occurro,obuius fio,contingo, incido in. Neutrum Datiuo iungitur. Ariſtoph.ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obuia facta. συντυχεῖν αὐτῷ,adire eum,cap.8.Euan. Lucæ. συντυχὼν κίνδυνος,quodcunque periculum. βιαζόμενοι πρὸς τὸ συντυχὸν ἀτάκτους ἠνάγκασαν μάχεσθαι, vim inferentes, nullis pro re nata inſtructos ordinibus coegerunt pugnare,Plutarc.in Camillo. συντυχὸν πάθος,τὸ συμβάν. Sophocl.εἰ μὴ φανείην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,id eſt,quicquid accidiſſet.

Συντύραννος,ſocius in tyrannide.

Συντυχία,ας,ἡ,ὁμιλία,σύντευξις,fatum,conſortium,caſus,σύμβασις,ſors,fors,accidens,δυστυχία, aduerſitas, congreſſus,ſocietas. συντυχία ἐρωτικὴ,amatorium conſortiū, Thucyd. ἅμα τῷ ἔργῳ τῇ συντυχίᾳ,ita rei conditione vrgente,Idem. συντυχίαι,fortuita,quæ accidunt cauſæ.

Συντυχίζω,μ.ίσω,π.ικα,accumulo.

Συνυπακούω,ſubaudio,ſubintelligo.

Συνύπαρχος,collega.

Συνυπάρχω,ſimul ſum, Hermog.

Συνυπατεύω,vnà conſul ſum, ſum collega in cóſulatu.

Συνύπατος,collega,conſul.

Συνυποκρίνομαι,ſimul ſimulo.

Συνυποχωρεῖ,redit in ſuum locum.

Συνυφαίνω,contexo,ſimul attexo.

Συνυφαίνεσθαι,contextum eſſe.

Συνυφὴ,tela.vide Ὑφή.

Συνυφὴς,textus,adnexus,cohærens,perpetuus.

Συνυφῆαι,compages adhærentes.

Συνυψόω,ſimul extollo.

Σύγχρονος,contemporaneus.

Συνῳδεία,συγχορεία.

Συνῳδὸς,οῦ,ὁ,conſonus, conſentaneus,eodem pertinés, concentor,ſimul canens. Lucian. παρακαλέσαντες τὰς μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, muſas inuocantes ſocias carminis in exordio. Ariſtophanes, συνῳδά σοι φρονῶ, tibi aſtipulor.

Συνωθέομαι, τὸ συνελαύνομαι, compellor, & quaſi συγχωροῦμαι.

Συνωθέω,ῶ,compello,incito, cogo in vnum, vtraque manu impello.

Συνῳκειωνται,accommoda ſunt.

Συνῳκηκυῖα,quæ cohabitauit.Datiuo.

Συνωλισθηκὼς, qui confluxit, qui coiit. (Θα.

Συνωμόμεθα, cóueniam⁹, paciſcamur, συνθήκας ποιούμε-

Συνωμοσία,ας,ἡ,coniuratio.Plato 2.de Republ. ἐπὶ γὰρ τὸ λανθάνειν ξυνωμοσίας τε καὶ ἑταιρείας συνάξομεν, id eſt, coniurationes & amicorum ſocietates inibimus. Idem in Apologia,ἀμελήσας ξυνωμοσιῶν καὶ στάσεων τῶν ἐν τῇ πόλει γιγνομένων.vbi in malam partem capitur.

Συνωμότης,qui ſimul iurat & conſpirat,cóiurator,προδότης,ſocius coniurationis.Plato Epiſt.7,ξυνωμότας συναγαγὼν,i.congregans cóiurationis ſocios. συνωμόται εἰς τριακοσίους ἐγένοντο,ad trecentos fecerūt coniurationem, Thucydid.συνωμοτῶν αὐτοῦ,eorum qui cū eo coniurarunt,Plutarch.in Galba.

Συνώμοτον,τὸ,iuſiurandum, Thucyd.

Συνωμοτὸς,οῦ,ὁ,coniuratus.

Συνὼν,verſans & agés cum,præſens,qui adeſt, moram trahens,contubernalis,congrediens,congreſſus.συνόντες μοι,qui ſunt mecum.

Συνωνέομαι,coemo,Depon.Accuſat.

Συνώνη,τὸ ἄχθος.

Συνωνυμεῖν,eſſe ſynonymum.Datiuo.

Συνωνυμία,nominis cómunio,vt vertit Rhom.Aquila. Hac vtimur(inquit idem)quoties vno verbo non ſatis videmur dignitatem aut magnitudinem rei demonſtrare:ideóque in eiuſdem ſignificatione plura cóferuntur:vt ſi dicas,proſtrauit,afflixit,perculit. vide nū ea ſit quæ ποικιλία τῶν ὀνομάτων dicitur ab Hermog.

Συνώνυμον,ου,τὸ,ſynonymum.vide Ariſtot.ante Prædicam.συνώνυμα ζῶα,animalia eiuſdem generis.

Συνώνυμος,nominis conſors, nominis conſortium habens,id nomen ſortitus,vnicus cum,&c. vniuocus, Argyrop.lib.5.Ethic.cap.2.συνώνυμοι καὶ αἱ φῦσαι καὶ αἱ τιθύμαλλοι,veſicariæ atque lactariæ nominis tantùm conſortes videntur,Gaza lib.9.hiſtor.plant.

Συνωνύμως,vniuocè,Argyrop.

Συνώπη,vrbs Ponti.

Συνῶπται,cognitum eſt,viſum eſt,exploratum eſt,compertum eſt,intellectum eſt,Ariſtot.

Συνωριαστὴς,οῦ,ὁ,ductor bigæ,Lucian.

Συνωριάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι,ſurſū & deorſum vehor.

Συνωρὶς,vel ξυνωρὶς,Atticè,ίδος,ἡ,biga,duo equi coniugati.currus duorum equorum.Lucian.pro coniunctione duorum hominum capit,ſed metaphoricé.

Σύνωρος,conſonus,cognatus.

Συνῶσι,intelligant.

Σύνωσις,compulſio & contuſio, impulſus, coagulum.

Συνωφελῶ,commodo. συνωφελεῖν, conferre, Xenoph. in OEconom.

Συνώφθη,conſpectus eſt,deprehenſus eſt.

Συνωχαδὸν,continenter,id eſt,συνεχῶς.Heſi.in Theog. ἀρρώκτου ἴσχει συνωχαδὸν,i.confertim.

Συοκτασία,cædes ſuis,in Epigram.

Συοκτονία,porcorum cædes,Dionyſ.de ſitu orbis.

Συότροφος,ου,apros nutriens.

Συοφορβὸς,οῦ,ὁ,ſubulc⁹. & συοφόρβιον,grex ſuum,hoc eſt, συβόσιον.

Συπαλίστος,ου,ὁ,malus,κακοῦργος.

Συπαραγγέλλω,adiuuo.

Συπαρίστημι,aſto.

Συρακοῦ,ἀντὶ τοῦ συρακούσας,Etym.

Συρβάβυττα.vide Etym.

Συρβαῖν,tumultuari,incompoſitum eſſe.

Σύρβη,ης,ἡ,tumultus, & vox qua ſubulci ad ſues vtuntur,& theca fiſtularis.

Συρβηνεὺς,έος,ὁ,tibicen.

Συρβηνέων χορὸς,Syrbenæ chorus, de incópoſitis ac tumultuoſis,Eraſm.in Chiliad.

Συρβηνὸς,tumultuarius.

Σύργαστρος.vide Etym.

Σύρδην,tractim,impetuoſé, fundit⁹, Eurip.in Rheſo.

Συρίμβολον,ου,τὸ, fiſtula, qua in obſidione aquæ exquiruntur.

Συρὶς

Συρία, ἡ, Syria, vel vt Gaza, Suria. Syriã conferendam eſſe prope apum aluearia docet Ariſtot. libr. 9. Animal. Item συρία, ἡ παχεῖα χλαῖνα. Item vna ex Cycladibus.

Συριακὸς, Syriacus. συριακὴ κοκκυμηλέα, Syriaca prunus, Dioſcorid. lib. 1, cap. 175.

Συρίασις, εως, ἡ, morbus capitis pueris familiaris, inflammatio ſiue ardor cerebri, vel circa membranas cerebri Paulo AEginetæ. malim per ς in prima ſyllaba: aliàs per iota ſcribitur.

Συριγγίας, genus arundinis in totum cõcauæ, vnde fiſtulæ fieri ſolent. συριγγίας κάλαμος, calamus nomine ſyringias, qui eſt callo craſſo & geniculis denſior, vnde ſcriptorius calamus, Dioſcorid. lib. 1, cap. 114.

Συρίγγιον, ου, τὸ, foramen rotæ, in quo axis voluitur.

Συριγγέμβολος, ὁ, & contractè συρίμβολος, canalis per quem aqua intra caſtella obſeſſorum defertur, compoſita vox à dictionibus æquiualentibus, σύριγξ videlicet & ἔμβολος, Euſtath. Iliad. κ.

Συριγμὸς, οῦ, ὁ, ſibilus, ſtridor, tinnitus. Dioſcorid. libr. 2, cap. 99. de tinnitu aurium. Vide in dictione Ἦχος. συριγμοὶ τῶν ὤτων, aurium tinnitus, Hermolaus apud Dioſc. lib. 1. Idem ſtridorem alibi exponit.

Σύριγξ, γος, ἡ, fiſtula. Heſiod. τοὶ μὲν ὑπαὶ λιγυρῶν συρίγγων ἵεσαν αὐδήν. Item arundo fiſtularia, Gaza lib. 4, cap. 12. pl. pro fiſtula aluearis apum, Nazanzen. in Orat. ἐπὶ σύριγγος σκόροδα φέρει [illegible], ſuper fiſtula capitari poſſunt allia: ſic Gaza lib. 7, cap. 4. hiſt. plant. Theophr. ſed vide Suidam. σύριγγες αἰὲν [illegible], Euripid. fiſtulæ rotarum ſubſiliebant, vbi fiſtulæ, id eſt, modioli qui ſunt veluti fiſtulæ, nam ſunt caui. σύριγγες ἁρματείους, Idem. Item σύριγξ: fiſtula, i. vlcus profundum & exedens, apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 69, & cap. 115, lib. eodem. huius meminit Galenus libr. 2. ad Glauc. vbi de eius curatione. Sophocl. pro ſiphonibus, σύριγγες αἷμα φυσῶσι [illegible], i. αἱ ὀπαὶ τῆς πληγῆς. σύριγξ etiam dicitur δορατοθήκη, id eſt, locus vbi haſtæ reponuntur. Pro cauerna, Ariſtot. de mundo, πνεῦμα παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας γῆς, i. ſpiritus qui aberrans inſinuarit in abſtruſos quoſdam terræ & cæcos meatus, &c. i. in latentes cauernas.

Συρίζειν, ambigua vox eſt, nam & fiſtula canere ſignificat, & ſyriſſare, ſiue Syrum agere, hoc eſt, molliculum eſſe. Neutr. abſol.

Συριηγενὲς ἅρμα, currus Syrius, Herodotus.

Συρικτὴς, οῦ, ὁ, fiſtulator, fiſtulicen, tibicen. prima lõga.

Σύρισκος, ου, ὁ, vas vimineum, genus vaſis contexti, in quod ficus aridas immittunt & vuas paſſas, omniáque huiuſmodi fomenta gulæ, Philelphus in Epiſt.

Συριστὴς, οῦ, ὁ, grus mas.

Συριστὶ, Syriacè.

Συρίττω, μ. ίξω, π. ιχα, ſibilo, exibilo, explodo. Ariſtoph. in Pluto, [illegible] συρίξας ἐγὼ, [illegible], ὡς παρείας ὢν ὄφις, id eſt, ſibilans.

Σύρμα, ατος, τὸ, genus veſtis tragicorum, vel cauda ſiue tractus veſtis fœminarum, ἀπὸ τοῦ σύρεσθαι. Vnde Martial. Aptaſti longum tu quoque ſyrma tibi. Idem, Muſa nec inſano ſyrmate noſtra iuuet. [illegible] σύρματι τῶν [illegible], Dioſcorid. lib. 5, cap 77. deraſum quiddam ac detractum à fornacibus, Ruellius: deraſum quiddam ac purgamentum fornacum, Marcellus: qui ibidem adnotat σύρμα accipi pro purgamẽto & quaſi eo quod ſcopis verritur: quemadmodum rei ruſticæ ſcriptores in fimi & ſtercoris generibus, συρματικὴν κόπρον vocant id quod vndique ſcopis in vnum collectum fuerit, quale in purgandis tricliniis totáque domo quotidie in locum quẽpiam conuerritur. σύρμα enim nihil aliud ſignificat: hæc ille. σύρματα, ſtramina, Ariſtot. l. 10. Ethic. ſic Argyropil. & Aretin. in prouerb. Aſinus mauult ſtramen quàm aurũ.

Συρμαία, ας, ἡ, raphanus, genus herbæ cuius ſucco vtuntur AEgyptii aduerſus alui fluores, Ariſtoph. ἐν συρμαίᾳ καὶ κρόμμυα, in apio & cæpis, Herodot. lib. 2. Eſt autem genus raphani, vt Iulius Pollux, Diodorus, & Plinius interpretantur. Item cibi genus ex adipe & melle confectum, purgationibus aptum, & potio è ſale & aqua miſtis. συρμαίῃσι διαδιδόντες τὴν κοιλίην, dilutionibus ventrem abſtergentes, Herodotus.

Συρμαΐζειν, purgare potione ex aqua & zea. συρμαΐζουσι, purgant ſe, Herodot.

Συρμαϊσμὸς, vel Συρμασμὸς, ῦ, ὁ, huiuſmodi purgatio. συρμαία.

Συρματίτης κόπρος, ſtipularius fimus, Theophraſt. libr. 2. hiſt. plant. cap. 8, & lib. 7, cap. 5.

Σύρμασμος, ſiue Συρμαία, moderata euacuatio, ſiue per ſedem facta ſiue per vomitum, Galen. lib. 2. de artic.

Συρμὸς, οῦ, ὁ, tractus ſerpentis. Philo de mundo pro tractu fluctuantis vndæ poſuit, ὑπὸ συρμοῦ δίνης βιαιοτέρας ἀρπασθεῖσαι καταπόθησαν, id eſt, fluctuantis aquæ vortice raptæ ſunt & abſorptæ. συρμὸς χαλαζώδης, in Epigram. tractus grandinis & præcipitatio. συρμὸς ἀνέμων, & συρμὸς ποταμῶν, Ibidem.

Συρνὶς, ος, ἡ, herba quædam apio ſimilis.

Σύρνια, ſtriges, aues inauſpicatæ.

Συρρηπτὴς, ὁ, nomen auis apud AElian.

Συροφοίνιξ, κος, Syrophœnix, Lucian.

Συῤῥαγησόμενος, erupturus, Bud. in Epiſt. poſter.

Συῤῥαδιουργεῖν, technas ſtruere.

Συῤῥάδος, mixtus, adulterinus, [illegible].

Σύῤῥαξις, conflictus, συμβολαὶ, συναφαί. & dicitur de fluminibus cum impetu confluentibus.

Συῤῥάπτω, μ. άψω, π. αφα, conſuo, conſarcio, conſarcino. Heſiod. δέρματα συῤῥάπτειν, &c.

Συῤῥάσσω, μ. άξω, confligo, συμβάλλω, συμπίπτω. Philo de mundo, τῶν φύσει ἀντιπάλων συῤῥάξαι αἴτιον, &c. συῤῥάξουσι πρὸς αὐτοὺς, inter ſe conuenient, Thucydides. συῤῥάξαι, συμπεσεῖν, συμμῖξαι.

Συῤῥοθος, colluuio, confluuium, collectio aquarum.

Συῤῥεφὴς, contectus.

Συῤῥέω, μ. εύσω, π. ευκα, confluo. Neutr. abſol.

Συῤῥήγνυμι, μ. ήξω, π. ηχα, confringo, committo, irrito, Actiu. Accuſat. συνεῤῥήγνυντο πόλεμοι, erumpebant bella, Ariſtides.

Σύῤῥηξις νεφῶν, nubium fragor, Nazanz. in Orat.

Σύῤῥιζος, cuius radices inter ſe ſerpunt.

Συῤῥὴ, & Σύῤῥοια, &

Σύῤῥοος, confluuium, confluxus, σύῤῥοθος.

Συῤῥυὴς, confluens, collapſum.

Συῤῥύηκαν, confluxerunt.

Σύρσις, εως, ἡ, tractus, tractatio.

Σύρτης, ου, frenum. χαλινός.

Σύρτις, ιος, ἡ, ſyrtis, locus arenoſus in mari: ἀπὸ τοῦ συρ[illegible], καὶ [illegible] πάντας. σύρτεις duæ ſunt, altera magna, altera parua. Vide Ariſtot. lib. de mundo.

Σύρφαξ, vilis & abiecta multitudo, Ariſtoph. Item συρφετώδης ὄχλος, apud Lucian. & Phrynich.

Συρφετὸς, ῦ, ὁ, ἄχυρον. Heſiod. χόρτον δ' [illegible] καὶ συρφετὸν, id eſt, paleam & farraginem. Item συρφετὸς, vilis plebecula, quaſi fæx plebis, quam & συρφετώδη ὄχλον dicimus. Item vilis ſermo, ex vento ſordes collectæ, quiſquiliæ, Budæus in Pandectis.

Συρφετώδης, ex vili materia compoſitus, Lucian. & Budæus in Annot. in Pandect. i. ἰδιωτικὸς, triuialis. συρφετώδης ὄχλος, Lucian. vilis & abiecta multitudo.

Σύρφος, animalculum inſtar culicis, σίρφος.

Σύρω, μ. ερῶ, π. σύρκα, traho. pr. longa. Actiu. Accuſ. Item ſtringo. de enſe, euagino σύρειν ἄκινάκην, in Epigram.

Σῦς, υὸς, ὁ καὶ ἡ, ſus: παρὰ τὸ σύω, τὸ ὁρμῶ, Etymol. Homer. δ. Λ. ξ, πεντήκοντα σύες, &c. dicuntur & ὗες. σῦς γέγονεν, i. χοῖρος γέγονεν. Hiſtoriam ſuilli pecoris AElian. deſcripſit. σῦς ἄγριος apud Ariſtot. eſt aper, σύαγρος.

Συσείω, μ. είσω, π. εικα, concutio. Actiu. Accuſ.

Σύσκαρα, τὰ συσπᾶνα

Συσκάπτω, ſimul fodio, terram accumulo, paſtino.

Συσκεπάζω,contego.

Συσκευάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι, molior, ſtruo, adorno, capto,inſidiis aggredior, & negotiũ captioſum inſidioſúmque adorno, inſidiis peto, immineo per inſidias, captioſè teneo, capio laqueis, inſidias ſtruo, inſtruo inſidias aut dolum,contechno. Eſt etiam comparo,apparo, conſtituo. Plutarch.in Catone, εἰς ἡδονὴν καὶ χλιδὴν συσκευασάμενοι τὸν βίον, ad voluptatem conſectandam comparantes. ὅπως συσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν οἱ στρατιῶται, vt ſe milites pro facultate inſtruerent, Thucyd. Inde & pro parare ſe ad viam,ſiue(vt Plaut.dixit)concinnare viam ponitur.& ad verbum eſt vaſa colligere,atque etiã cibaria ſecum portare. Xenoph.παιδ.4.& 5. συσκευαζόμενος τἀμά, colligẽs ſarcinas meas,Bud.in Epiſt.prior.& poſter. Ex quo συσκευασμένος,ſuffarcinatus,& ad viam accinctus ſarcinis compoſitis. Et συσκευαζόμενος πρὸς τὴν φυγὴν, fugam adornans, Lucian. Ponitur & pro σκευάζομαι apud eundẽ. Itẽ pro compilo,vt συσκευάσας ἐκ τῆς οἰκίας apud Demoſth. & Lucian. Ex huius verbi imitatione Latini quoq; cõuaſare, pro furtim aliquid colligere,deducunt. Terent. Phorm. Rectè ego mihi vidiſſem, & ſenis eſſem vltus iracundiam, Aliquid conuaſaſſem, atque hinc me conijcerem protinus in pedes,Bud.Com.

Συσκευάζω, colligo in faſciculum, vel in vnã ſarcinam connecto. συσκευάσατε τοὺς αἰγυπτίους,ſpolietis AEgyptios, Exodi 3. Demoſt.tranſlatè vſus eſt περὶ παραπρ. διό φησι ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὕτω συνεσκεύασεν.

Συσκευασία,apparatus,molitio, adornatio,inſidiarum ſtructio: & reliquas habet ſignificationes conuenientes ſuo verbo.

Συσκευασμένως,confertim,ſimul: à συσκευάζω.

Συσκευαστὴς,οῦ,ὁ,concinnator.

Συσκευὴ,ῆς,ἡ,idem quod συσκευασία.

Συσκηνία,ἡ,συνουσία.

Συσκήνιον, ſodalitas.

Σύσκηνος,ου,ὁ,domeſticus,σύνοικος, contubernalis. Xenoph. σύσκηνος ἐμός.

Συσκηνῶν,in eodem morans tentorio,contubernalis.

Συσκιάζω, obtenebro, obſcuro, obnubo, vmbra occulo,obumbro. Accuſat. Heſiod.πέτρη δὲ συσκιάσει,&c. συσκιάσαι πτέρυξι πτάσμασι, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης. συσκιάζον δένδρον,arbor nemoroſa,cap.4.Oſeæ.

Συσκίασις,obumbratio.

Συσκιασμὸς,vmbraculum.

Σύσκιος,ου,ὁ,vmbroſus,opacus.

Συσκοτάζω,obnubilor,obtenebror. συσκοτάζει,cõtenebraſcit,adueſperaſcit. συνεσκότασε, noctis tenebræ erant, Thucyd. ἤδη συνεσκότασε,obſcura iam nocte, Idem.

Συσπάζω,contraho.

Συσπαράττω,μ.άξω,concerpo.

Σύσπασις,εως,ἡ,conuulſio.

Συσπαστὸν,pugio.

Συσπάω,conuello,contraho,attraho,contorqueo.

Συσπειράω,cõglomero, cõſarcino. Ioſephus l.9.Iud. συσπειραθέντες τοῖς σώμασιν, cateruatim cõdẽſatis corporib⁹.

Συσπένδω, ſimul libo, eiuſdẽ libaminis ſum particeps, Demoſth.& AEſchines.

Συσπουδάζω σοι,tibi ſtudeo,à te ſto,Ariſtoph.

Συσαρκία καὶ εὐχυλία,carnis & ſucci bonitas, Theophr. lib.1.de cauſ.plant.

Συσσεισμὸς,concuſſio, Nazanz.in Orat. vbi Moſellanus,terræ motus.

Συσσείω,μ.σείσω,π.σεικα,concutio. Actiu. Accuſ.

Σύσσημον,ου,τὸ,ſignum, σύσσημον δεδώκει,dederat cõmune ſignum, Marci 14: ſic Eraſmus,qui adnotat eſſe cõmune ſignum de compoſito datum, cuiuſmodi ſunt quæ milites vocant ſymbola, quorũ alia ſunt vocalia, alia muta.

Συσσήμων,ου,ὁ,conſignificans.

Συσσήπω,computrefacio,macero.

Συσσιτεῖν,in contubernio eſſe,ſodalitate vti,cõuiuere, vnà cibum capere,conuiuia habere communia. συσσιτεῖν μετ' ἀλλήλων, Ariſtot.lib.6. Politic.id eſt,ſimul in eadem comeſſatione eſſe, Aretinus: coepulari atque comeſſari, Faber. Vnde συσσιτητικὸς pro ſodali vel contubernali.

Συσσιτία,ας,ἡ,ſodalitas.

Συσσίτιον,ου,τὸ,locus conuiuii. συσσίτια,ſodalitates,conuiuia publica, quæ apud Lacedæmonios inſtituit Lycurgus, vt ſimul cœnatum conuenientes ciues ad communia & ordinata opſonia ac cibos, frugalitatem inter ſe amplecterentur. Vide in Lycurgo Plutarchi. συσσίτια τῶν ἱππέων, Ariſtot.in Polit.

Συσσιτοποιέω,compinſo. συσσιτοποιοῦντες, in cibum concinnantes,compinſentes, Dioſc.lib.6,cap.1. συσσιτοποιεῖται ἄρτῳ καὶ ὀπτᾶται, cogitur cum pane & inaſſatur, Ruell. pani compinſitur & torretur, Marcellus libr.4.Dioſcorid.cap.240.

Σύσσιτος,ου,ὁ,ſodalis,conuictor, qui eadem menſa vtitur cum aliquo. ξύσσιτος Atticẽ.

Συσσιτοῦνται ἀλλήλοις,inuicem conuiuantur.

Συσσιτῶν,ſimul veſcens,conſodalis, AEſchines.

Συσσώζειν,conſeruare,Euripid.& Plato de Leg.

Συσσωματοποιέω,μ.ήσω, corroboro. Ariſtot.de mundo, συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα πνεύματα καὶ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ γῇ ὑγρῶν κεκρυμμένων, i. flatus qui terram ſubierint, corroboratiores fiunt à liquoribus intus conditis.

Σύσσωμος,ὁ καὶ ἡ, eiuſdem corporis. σύσσωμα τὰ ἔθνη, eiuſdem corporis conſortes gentes, Paulus ad Epheſios.

Συσσωρεύω,μ.εύσω,π.ευκα,congero,coaceruo. Actiu. Accuſatiuo iungitur.

Συστάδην,cominus, vt συστάδην μάχη, ſtataria pugna: συστάδην καὶ συσταδὸν μάχεσθαι,cominus pugnare: & differt τῷ διὰ δοράτων. συστάδην μάχονται οἱ συμβάλλοντες τὴν μάχην ἐγγύθεν. ἀκροβολίζονται οἱ μακρόθεν βέλεσι μαχόμενοι, ἀφ' οὗ ἀκροβολισμὸς ὁ κοινῶς αἰτιᾶται λιμὸς. οὐ συσταδὸν μάχαις ἐχρῶντο,pugna nõ ſtataria vtebantur, Thucyd. id eſt, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Galen. τὸ συστάδην κρατεῖν δυναμένων τὸ νικᾶν.

Συσταθεὶς,concretus,conſtitutus. συσταθεὶς τῷ βασιλεῖ,cõmendatus regi,cap.4.lib.2.Macchabæorum. συστάθεντες, commendati.

Συσταθμία,ἡ,æqualitas ponderis.

Σύσταθμος,æqualis pondere,æquilibris.

Συσταλεὶς,addenſatus,Ariſtoph.

Συσταλτικὸς,corripiens, qui vim habet contrahendi: ἀπὸ τοῦ συστέλλω.

Συστασιάζω,ſeditionem concito.

Συστασιασταί,αἱ,ſeditionis authores,Marci 15.

Σύστασις,εως,ἡ,conuentus populi, cœtus, cõiuratio, conſpiratio, coitio, hoc eſt, ſodalitium in perniciem legum, Demoſth. κατὰ στεφ. ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν, inſidiæ & conſpiratio virorum, Plutarch.in Numa. σύστασιν τῆς γνώμης ἔχει,cum tenet animorum contentio, Thucydid. ſic Valla. Eſt etiam craſsitudo & coagmentum, Galen. Therapeu.14. Interdum ſubſtantia, corpus & concretio. τῇ συστάσει μὲν ὑγρὸν φάρμακον, τῇ δυνάμει δὲ ξηραντικόν: ſic Galen.lib. 2.ad Glauc.i. ſubſtãtia humidum, ſeu vt vulgò dicitur, actu humidum. pro craſſamento ibidem. συστάσεις τῶν ζῴων, corpora animalium, Ariſtot.5. Animal. συστάσεις ξηραί, ſicca concrementa, Idem libr.3. Animal. ait deſcendere in veſicam, vnde fiant calculi genus morbi, Gaza ibidẽ. Itẽ conſtitutio, vt σύστασις τέχνης τινός. & conſtructio Platoni de Leg. λιθολόγοις ἢ καί τινος ἑτέρας ἀρχιτέκτοσι συστάσεων, ex lapidibus vel ex alia quauis materia aliquid conſtruentib⁹. συστάσεις πόλεων καὶ φθοραί, conditæ vrbes atque deſtructæ, Idem ibidẽ, i. conſtitutiones & conſtructiones. Ibidem mox pro opere. διὰ τὸ κάμνειν τῇ συστάσει, quia feſſus nequit ſuſtinere, Ariſtot.5.Anim. σύστασις τοῦ ὕδατος, aqua ſtagnãs, Theophr.lib.5.de cauſ.plant. σύστασις προσώπου, oris & vultus conſtitutio, compoſitio, ſtatus, Plutarch.in Pericl. χρώματι καὶ συστάσει ὅμοια, Ariſtot.4. Animal. colore formáq; proxima. συστάσεως ἁρμονιῶν, naturæ concentuũ, Plato de Leg.

Leg. σύστασις pro cõgreſſu & colloquio, Plutarch. in Themiſt. τὴν Θεμιστοκλέους πρὸς βασιλέα ἔντευξιν καὶ σύστασιν γενέσθαι, id eſt, Themiſtocli cum rege cõgreſſum & colloquium fuiſſe. Ad hæc conciliatio & ad concordiam reductio, apud Iſocr. Et aliquando commendatio. In Append. de vocab. milit. exponitur pro numero militum 32. τέσσαρες λόχοι. Eſt etiam prælium collato pede pugnatum, ſtataria pugna, vt de συστάδην dictum eſt, Herod. de quo Bud. Com. ἐν συστάσει μαχόμενος, ſtante acie pugnans. μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατασκευὴ τῶν πολεμίων καὶ σύστασις, magnã enim belli molem magnóſque motus ab hoſtibus parari cõſtabat, Plutarch. in Public. Item σύστασις, adſtructio, βεβαίωσις, probatio, comprobatio. vnde συστατικὰ νοήματα, Hermog.

Συστατέω, commendo, probo.

Συστατικὸς, ἡ, ὸν, commendatitius, qui conſtituit, qui facit vt res conſiſtat. συστατικὴ ἐπιστολὴ, Bud. in Epiſt. priorib. συστατικὰ ἐπιστόλια. vide Εἰρηνικά.

Συσταυρούμενος, vnà crucifixus. συσταυρούμενοι Χριστῷ, Nazanz. in Orat. Συσταυρωθεὶς, idem.

Συστεγάζω, μ. άσω, contego.

Συστέλλομαι, contrahor. συστέλλου σεαυτὴν, ſuccinge teipſam, Ariſtoph. εἰς ὀλίγον συνεσταλμένοι τόπον, in exiguum locum collecti, Plutar. in Camillo. συνεστάλησαν εἰς τὰ τείχη, in mœnia ſunt contracti, i. reiecti, Idẽ ibidem. Et quũ ad animum refertur, pro mœſtus ſum, animo cõtrahor: cui opponitur διαχεῖσθαι, Synеſ. Vnde συνεσταλμένος, κατηφὴς, qui eſt demiſſo animo, & deiectis ſpiritibus, Bud. in Com.

Συσταλμένον, ου, τὸ, diminutiuum.

Συστέλλω, μ. ελῶ, π. έσταλκα, cõtraho, συνάγω, coerceo, corripio, compeſco inſolentem, & ad moderationem redigo, Iſoc. de Pace, & Greg. in Iulian. 1. δῆμον συνέστειλεν εἰς κώπην, ad remigum opera populum traduxit, Plutarchus in Themiſt. συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, in mœnia eos repulit, Idem in Pericle. συστείλαντες εἴσω τοῦ χάρακος ἑαυτοὺς, ſe intra vallum conglobantes, Idem in Camil. Eſt etiam συστέλλειν, pauore contrahere hominẽ, deprimere & reprimere animum, ſicut διαχεῖν, hilarare, Bud. in Epiſt. poſt. & συνεστάλθαι, ἐκπεπλῆχθαι, δεδειματῶσθαι, ἐκπεφοβῆσθαι, Budæus Comment.

Συστενάζω, ſimul gemo, congemiſco.

Σύστον, ου, τὸ, anguſtum, veſtis ſordida & piloſa, apud Antimach.

Συστενοχωρούμεθα, coarctamus anguſtiis.

Σύστημα, ατος, τὸ, globus, cõgregatio, cœtus, collegium, turma, ſocietas, conuentus, πλῆθος, multitudo congregata, fabrica, coitio, cõplexio, conſtitutio, collectio: item cõmendatio. Itẽ conceptus, conſtitutus fœtus, concretio. κόσμος ἐστὶ, vt inquit Ariſtot. de mundo, σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις περιεχομένων φύσεων, i. cõpages coagmentata ex cælo, terra, &c. λοιπὰς τέχνας εἰς ταὐτὸ συναγαγὼν, ἓν αὐτὸ ἐκ πασῶν ἀπέδειξε σύστημα, reliquas artes in vnum redactas, vnum ipſum ex omnibus corpus reddidit, Plut. in Numa. Apud Muſicos συστήματα, principales partes vocantur: hæc autem ipſa conſtant ex certo tractu pronuntiationis, quæ dicuntur διαστήματα διαστημάτων. Porrò ipſorum partes ſunt φθόγγοι, qui à nobis ſoni vocantur: hi autem ſoni prima ſunt fundamenta cantus, vt ſcribit Chalcidius.

Συστηματικὸς, collectiuus, περιληπτικὸς, Gaza lib. 2. Gram.

Συστῆσαι, cõfirmare, coniungere, comparaſſe. συστήσων δὲ τῷ μάγῳ θάνατον, necem Mago comparaturus, Herodot.

Συστήσασθαι, conſtituiſſe.

Σύστοιχα, τὰ, ſunt cognata, & συγγενῆ, & conſociabilia. σύστοιχα ἀλλήλοις ἐστὶ, inter ſe ſunt ſociata, Gaza. Et quæ ſunt eiuſdem literaturæ, cognatę literę. Item σύστοιχα ſunt ὁμόστοιχα, quæ in eodem verſu locantur: ſic ἀλφαβητὸν σύστοιχον τῷ πηχῷ, Bud. Com.

Συστοιχεῖν dicuntur οἱ τῆς αὐτῆς στοίχου ὄντες, hoc eſt, ἐπὶ ἴσης τεταγμένοι, eundem ordinem habere, congruere. συστοιχεῖ τῇ Ἱερουσαλὴμ, confinis eſt Hieruſalem, Paul. ad Galat. 4.

Συστοιχία, ας, ἡ, ὁμοίως ὄρχος, ordo: propriè ordinis & ſortis ſociabilitas, affinitas, & naturæ cognatio.

Σύστοιχοι, & Συστοιχοῦντες, ſunt eiuſdem ſortis & ordinis, & qui eandem ſeriem efficiunt. σύστοιχοι τούτοις, his conſociati, Theophr. lib. 6. de cauſ. plant.

Συστολὴ, ῆς, ἡ, ſyſtole, correptio, abbreuiatio, cõtractio, repreſſio, compreſſio, remiſſio: cui διαστολὴ opponitur. συστολή ἐστιν, ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ, ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ: ὡς φαίζοος ἀντὶ τοῦ φαίζωος, ἔχειν ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

Συστολίζω, ſimul orno, in Epigram.

Συστομὸς, ὁ, ἡ, ὁ, elinguis, & qui eſt ore ſenſim compreſſo & contracto.

Συστομόω, μ. ώσω, ſimul in fauces contraho, apud Ariſtotelem de mundo.

Συστομώτερος, qui eſt ore compreſſiori, taciturnior.

Συστρατεύομαι, & Συστρατεύω, vnà proficiſcor in militiã, comitor, ſimul milito. Datiuo. Thucyd.

Συστρατηγεῖν, præturæ collegam eſſe.

Συστράτηγος, ου, ὁ, coimperator, collega imperii militaris, collega in prætura, Thucyd.

Συστρατιώτης, ου, ὁ, commilito.

Συστραφεὶς, conuerſus, coactus.

Συστραφῇ, contractus ſit, cogatur, ſpiſſetur.

Σύστρεμμα, ατος, τὸ: à συστρέφω, tumultus, error. Eſt etiã verbũ caſtrenſe, & ſignificat numerum certum militum, vt mille, i. χιλιάδες δύο. Itẽ conuolutio & globus, coagmentum compactile. Ariſtot. de mundo, ὄμβρων μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα, i. imbris contorta ſtillicidia maiuſcula & iugiter caſitantia.

Συστρεμμάτων ὕδατος apud eundem, pro vortice aquæ, hoc eſt, conuolutione & volumine, Bud. Com.

Συστρεπτικὸν, τὸ, quod cogit & condenſat. Hippocrat. τὸ ἀποχωρὲν πάν, συστρεπτικὸν, i. compingit & coagmẽtat id quod in aliquam partem defluxit.

Συστρέφομαι, contorqueor, me colligo, in compendium contrahor. συνεστράφθην τῇ ἀδελφῇ μου, comparata ſum cum ſorore mea, Geneſ. 37. συστρέφομαι ἐπὶ τὸν κύριον, cõiuro aduerſus Dominum, 4. Reg. 10. συστραφῆναι τοὺς δυνατοὺς, primores coiiſſe, Plutarch. in Romulo. συστρέφεσθαι dicũtur & συστρεφόμενοι ſiue συνεστραμμένοι, milites confuſi, conglobati, & confertim coeuntes. ἐπειδὰν ὑπὸ τῶν πολεμίων σκεδασθέντες αὖθις πειρῶνται στρέφεσθαι, Xenoph. ἑλλ. 6. Eſt etiam συστρέφεσθαι, quod Liuius vocat orbem voluere, de agmine loquens in anguſtum redacto, & vndique circumuento, his verbis, Cogebantur & ipſi orbem breuiore ſpatio colligere. Alibi, Ni Vectius rex iam in orbem voluẽtes ſuos increpans. συστρέφεσθαι εἰς ἑαυτὸν, in ſeipſum vergere, Gregor. de Theolog. Hoc Cicero Verti in ſeipſum appellat, vt de Finibus 3, Sola ſapientia in ſe tota conuerſa eſt, Bud. Comment. συστρεφόμενον ἐν ἡλίῳ χύλισμα, ſuccus in ſole denſatus, ſole coactus, Dioſc. lib. 3, cap. 119.

Συστρέφω, contraho in compendium, breuiter complector. Item addenſo, inſpiſſo, conglobo, coaceruo, infercio, vt συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, apud Halicar. in Iſocrat. συστρέφεσθαι μέλλει ἡ ῥητίνη, reſina in eo eſt vt cõfluat, Hermolaus: vt denſetur, Marcellus: vt coeat, Ruellius lib. 1. Dioſcorid. cap. 94. Item intorqueo, volutim intorqueo, contorqueo, conuoluo, vibro: vnde συνεστραμμένος, contortus, intortus, Plato in Protag. ἐνέβαλε ῥῆμα βραχὺ καὶ συνεστραμμένον, ὥσπερ δεινὸς ἀκοντιστής. ſicut apud Cicer. incitata & vibrans oratio, aut contorta ſententia. & Quintil. 12, Nec illis vibrantibus concitatiſque ſententiis velut miſſilibus vtetur. Significat etiam agmen cogere, & factionem ciere, Ariſtotel. Polit. 5. Et Æſch. ἀεὶ ὅδε ὁ ἀνὴρ οὗτος νῦν ἐπ' ἐμὲ συστραφέντες ἥκουσι, i. quaſi agmine facto, & quadrato agmine, i. ex compoſito, & coitione facta in necem meam. συστραφέντες, συνελθόντες, Thucydides, conſpiratores, conuenientes. οὐ συστραφέντες, Idem. vbi Interpres, ἅμα ταχθέντες. Valla tamen, nequaquã acquieſcentes. ſed videtur ſignificare non diſtracti,

ſed ordinati, conuenientes, contracti, ἀθρόοι ξυνέλθοντες. Eſt etiã cõuoluere in faſcem. Luc. in Act. c. 27, συστρέψαντος δὲ τοῦ παύλου φρυγάνων πλῆθος, faſcẽ autẽ virgultorum cõuoluente Paulo. συστρέφειν ἑαυτὸν, ſeſe colligere, Plato l. 1. de Rep. συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, ſe ipſe colligẽs quaſi fera in nos inuaſit. Et Virg. AEn. 12, Subſtitit AEneas, & ſe collegit in arma, Bud. Comm.

Συστρὸς, circulo circundatus, & concluſus, Etym.

Συστροφὴ, ῆς, ἡ, δυὼ, congregatio, collectio, gurges aquarum, vortex, obſcuratio, Hermog. κατὰ συστροφὴν, i. σφοδρικῶς, vt Interpr. exponit: conuolutio à Trapez. Eſt etiã cõcurſus, conuentus, coniuratio, coitio, hoc eſt, arcana pactio & factioſa, quæ etiam σύστασις, & συνωμοσία dicitur, vt apud Luc. in Act. c. 19. & 24. συστροφὴ πλῆθος, copiæ, Herodot. συστροφαὶ etiam ſunt nodi in articulis digitorum ab articulari morbo collecti, Dioſc. Bud. ibidem: imò collectiones morborum in quauis parte intumeſcẽte natę, συστροφαὶ Hipp. dicuntur. τὰς περὶ τοὺς κονδύλους συστροφὰς, articulorum nodos, Ruell. articulorum in digitis concretiones, Marcell. l. 1. Dioſc. c. 35. συστροφὴν πᾶσαν καὶ χοιράδας μαλάσσει, collectionem omnem & ſtrumas emollit, Barbar. nodos omnes & ſtrumas, &c. Ruel. dẽſatas omnes in corpore partes & ſtrumas, Marcell. l. 1. Dioſc. c. 186. συστροφαὶ νεύρων, cõcretiones neruorũ, nodi neruorũ, Idẽ l. 5, c. 127.

Σύστυλος, ου, ὁ, eſt in quo duarum columnarum craſſitudo in intercolumnio poterit collocari, & ſpirarum plinthides æquè magnæ ſint eo ſpatio, quod fuerit inter duas plinthidas, Vitruu. lib. 1, cap. 2.

Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, colluſor in ludo pilæ.

Συσφίγγω, conſtringo, cogo, contraho. συνέσφιγξε τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, accinxit lumbos ſuos, cap. 18. lib. 3. Reg.

Συσχεθῇ, cohibeatur, ceſſet, cap. 24. lib. 2. Reg.

Συσχηματίζομαι, conformor, me accommodo. συσχηματίζομαι τῷ αἰῶνι τούτῳ, me ad figuram huius ſeculi accommodo, Paulus cap. 12. ad Rom. συσχηματίζομαι ταῖς ἐπιθυμίαις, me accommodo concupiſcentijs: ſic Eraſm. cap. 1. Epiſt. primæ Petri. συσχηματίζοντες πρὸς τὸν ἀμώμητον βίον, conformantur ad vitam inculpatam, Plutarch. in Numa.

Συσχολάζειν, ſimul otiari, colludere, Plut. in Lycurgo.

Συσχολάζων, ὁ, condiſcipulus.

Συσχολαστὴς, οῦ, ὁ, condiſcipulus, apud Strabonem.

Συτάω, ſupplico, ἱκετεύω.

Σύτο, concitatus eſt, concitabatur.

Συτωνία, ας, ἡ, frumentatio.

Συφαιὸς, οῦ, ὁ, ſubulcus.

Συφακίζειν, vindemiare, ὀπωρίζειν: nã σύφαξ muſtum eſt.

Σύφαρ, exuuium ſerpentis, pellis leberis, ficus corrugata, & ſenectutis prolificatio, valde ſenex Lycophroni, Etym. Eraſm. prouerb. Nudior leberide, & Cæcior leberide. Siculi etiam σύφαρ vocant τὴν γραῦν, rugoſam illã nubeculam quæ lacti ſuperſtat, Nicand. Interpr.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, συῶν οἶκος, hara porcorum. Odyſſ. κ, ἔρχεαι ἐν Κίρκης ἀνὰ συφεοὺς, &c.

Συφορβία, grex porcorum.

Συφορβὸς, ου, ὁ, ſubulcus.

Συχνά, aſſiduè.

Συχνάζω, denſo, ſtipo, frequento.

Συχνάκις, ſæpenumero, multoties, frequenter.

Συχνὸν, multùm, Aduerbialiter apud Ariſtotel. συχνὸν ἀποπτάς, longè volans, ſemotè volans.

Συχνὸς, οῦ, ὁ, denſus, coniuratus, multus, permultus, frequens. Ariſtot. de mundo, προθύροις συχνοῖς σταδίοις ἀπ' ἀλλήλων, &c. veſtibula multis ſtadiis dirempta. Plato, συχνὴν πολίχνην ποιεῖν, vrbiculam frequentem faciunt. Idem 2. de Republ. ἵνα μὴ ἱκανὸν λόγον ἐάσωμεν ἢ συχνὸν διεξίωμεν, vt non vel neceſſarium ſermonem dimittamus, vel ſuperuacaneum perſequamur. συχνὸν τοῦ βίου, vitæ bona pars, Plato in Epiſt. ἄπειμι γὰρ εἰς ... συχνὸν ... τοῦ βίου. συχνῷ βελτίων, longè melior, Plato de Leg. συχνὸς χρόνος, longum tempus, diuturnum tempus, Plutarch. in Theſeo. οὐσία συχνὴ, cenſus copioſus, Ariſtoph. in Pluto, ὅσοι δ' ἐπιεικεῖς, οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν, facultateſq; habebant multas. συχνὰ κεκτημένος, multa poſſidẽs.

Συχνῶς, crebrò, aſſiduè, frequenter.

Σύω, i. σείω, moueo. vnde ἐσσύοντο.

Συώδης, εος, ὁ, ἡ, truculẽtus, ſuillus, porcinis morib⁹, ſordidus, ἀμαθής. Dicitur etiam ὑώδης pro eodem.

Σφάγανον, ου, τὸ, enſis: à verbo σφάζω. vnde φάσγανον per metatheſin, Gaza lib. 4. Gram.

Σφαγανὸς, ſatiua herba, quæ & ἐλελίσφακον, li. 3. Dioſc. cap. 40. σφαγανὸν etiam dicitur ab aliquibus herba quæ & ξιφίον, Idem lib. 4, cap. 228.

Σφαγεῖον, vas in quod pecudis iugulatæ ſanguis excipi(tur.

Σφαγεὺς, έως, ὁ, iugulator, gladius. Sophoc. in Aiace, ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἂν, i. τὸ ξίφος.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, σφάγιον, iugulatio, iugulum, nex, cædes, mactatio, vulnus. καὶ σφαγὴν προτείνων, iugulum protendens, Plutarch. in Galba. εἰς σφαγὴν ἐκδίδωμι ἐμαυτὸν δι' ὑμᾶς ὑπὲρ τῆς πολιτείας, me pro republica deuoueo, Gaza de Senectute. διὰ τῶν σφαγῶν, per iugulum, Ariſtot. lib. 3. Animal. ἐς σφαγὰς καθιέντες σφᾶς αὐτοὺς διεφθείροντο, iugulis imprimentes ſibi mortem conſciſcebant, Thucyd. vbi Interpr. ... τοῦ σώματος, ἔνθα σφάττονται τὰ ζῶα. σφαγὴν ... τὴν ... ἀπειλῶν. σφαγὰς ἐποιεῖτο, cædes fecit, Demoſt.

Σφαγιάζω, iugulari.

Σφαγία, dies ſacrificii.

Σφαγιάζομαι, macto hoſtias. ἐσφαγιάζετο αὐτῷ, id eſt, ei hoſtias immolauit, Herodotus. σφαγιασάμενος τῷ φοίβῳ, i. quum Phœbo immolaſſet, Plutar. in Theſeo. ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν, capram immolabat, caprã iugulabat, Idem in Lycurgo. σφαγιασθεὶς, mactatus.

Σφάγιον, ου, τὸ, cædes, iugulatio, victima, hoſtia, occiſio. Et pars qua ſeparantur κλεῖδες, i. iuguli, & id quod vberibus ſubeſt, in receſſu quodam & cauitate.

Σφαγὶς, idẽ, hoc eſt, τὸ περικάρδιον, καὶ ἡ τομή. σφαγίδες quoque numerãtur à Polluce inter inſtrumẽta ſacrificalia.

Σφαγίτιδες, αἱ, iugulariæ venæ, iugulares venæ.

Σφαδάζω, μ. άσω, π. ακα, malè habeo, non quieſco, δυσφορῶ, ἀλγῶ χαλεπῶς φέρω, ἀσχάλλω, i. vellor, conuellor, σφακελίζω, i. ſyderor, diſſoluor, σπαίρω ſeu σκαίρω, id eſt, palpito, diſcrucior, perturbor, animi moleſtiam fero, iraſcor cũ gemitu. Sophocles, ὁ δ' ἐσφάδαζεν οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπαίρειν καὶ σφακελίζειν. vnde ἀσφάδαστος, de quo vide Suidam.

Σφαδαιὸν, vehemens, moleſtum.

Σφαδασμὸς, οῦ, ὁ, cruciatus, contractio.

Σφάζω, μ. άξω, iugulo, gladio transfigo, obtrunco, macto, σφάττω, lanio, immolo. ὁ ἐν τῷ φῶ, ῥάζω, τὸ φονεύω. Sophocles, ἔσφαζε, κἀρράχιζε, &c.

Σφαῖρα, ας, ἡ, pila, globus, orbis, ſphæra, folliculus. Suetonius in vita Auguſti, Exercitationes campeſtres poſt ciuilia bella omiſit, & ad pilam primò folliculúmque tranſiit. Vide in Chiliad. Eraſmi, Sphæra per præcipitium, & Sphæram inter ſe reddere. σφαῖραι θαλάσσιαι, pilæ marinæ, ait Ariſtot. lib. 9. Anim. nidum alcedinis auis ſimilem eſſe, pilis marinis & aloſachnis, i. iis quæ à flore maris aloſachnæ dicuntur.

Σφαιρηδὸν, rotanter, σφαιροειδῶς, in orbem.

Σφαίρισις, εως, ἡ, ludus pilæ.

Σφαιρίδιον, ου, τὸ, pilula, hoc eſt, globulus, & ſphæricum quiddam ac rotundum.

Σφαιρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ludo pila. Neutr.

Σφαιρικὸς, globoſus. σφαιρικὸς λόγος, ſphæræ ratio, Proclus: & σφαιρικὴ θήκη, ſphæræ alueus apud eundem.

Σφαιρίον, ου, τὸ, σφαιρίδιον, orbiculus, pilula, follicul⁹. σφαιρία τῶν κορύμβων, acini corymborum, Dioſc. lib. 2. ca. 213. σφαιρία τὰ κυπαρίσσου, i. galbuli, Hermol. libr. 1. Dioſc. cap. 106. pilulę cupreſſi, alii.

Σφαιριστήριον, ου, τὸ, loc⁹ balinei, in quo veteres frictiones ſuas

ſuas & varia exercitationum genera facere ſolebant: ſed in primis ad exercitiũ pilæ deputatus eſt, Bud. in Anno.

Σφαιριστὴς, ῦ, ὁ, ludens pila, vel peritus pilæ, ſphærularis ludi ſtudioſus.

Σφαιρῖτις, ἡ, Gale. authore, eſt cupreſſus, eò quòd σφαιρία, hoc eſt, orbiculos ſiue pilulas ferat: qua ratione Poetæ Latini cam conigeram appellant.

Σφαιροειδὴς, ἑος, ὁ καὶ ἡ, in ſphærã ſiue ſphæræ ſpeciem cõglobatus, rotũdus, orbiculatus, pilæ gerẽs ſpeciem. vnde

Σφαιροειδῶς, in modum pilæ ſeu globi, in orbem.

Σφαιρομαχεῖν, pila vel globo certare, pila ſe exercere, Plato in Legib.

Σφαιρομαχία, ἡ, ſphæromachia. Statius in præfatione lib. 4. Syluarum, Nam & ſphæromachias ſpectamus, & pilaris luſio admittitur.

Σφαιρόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, ſum rotundus, contrahor in orbem. Depon. Accuſatiuo. ἐσφαιρῶσθαι τὸ δόρυ, haſtam obtuſam eſſe, i. cuſpide carere, Ariſtoteles lib. tertio Ethicorum.

Σφαῖρος, Sphærus, proprium viri ſcriptoris, Plutarch. in Lycurgo.

Σφαιρούμενοι, in formam pilæ ſe conuoluentes.

Σφαιρόω, μ. ώσω, π. ωκα, glomero, inuoluo in orbem, conglobo, Actiu. Accuſ.

Σφαίρωμα, ατος, τὸ, conuolutio, globus, volubilitas.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia calciamenti, ligula. σφαιρωτὴρ τοῦ ὑποδήματος, corrigia calciamenti: ſic Rufinus apud Nazanz. in Orat.

Σφακελίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſyderor, afflor ſydere, inflammor, illido, ſalto, ſubtremiſco, doleo cum conuulſione, & putreſco, emorior, Etym. σφακελίζει τὰ ὀστᾶ, oſſa ſyderantur, Ariſtot. lib. 3. Animal. σφακελίσαι ἰσχῦν, reſtrictũ os, Plato in Timæo. σφακελίσαντος αὐτῷ τοῦ μηροῦ, diſſoluto eius femore, Herodot. lib. 6. σφακελίζοντα ἕλκη, ſyderata vlcera, Dioſcorid. lib. 4, cap. 104. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera quæ ad ſyderationem ſpectant, Ruellius: vulnera ſyderatione periclitantia, Barbarus lib. 2. Dioſcor. cap. 153. σφακελίζει καὶ σφακελίζεται, radicatione infeſtatur, radicibus marceſcit, radicibus tabeſcit. σφακελίζει τὰ ὄσπρια, radicibus tabeſcunt legumina, Theophr. lib. 8. hiſt. plant. σφακελίσαντες ἐρέβινθοι διαφθείρονται. i. cicer arefactis radicibus emoritur, idem Theophr. l. 6. de cau. pl.

Σφακελισμὸς, ῦ, ὁ, de arboribus dicitur ſydere afflatis. Latini ſyderationem & carbunculationem appellant, quando ſcilicet arbores nigreſcunt. Apud Theophraſt. lib. 4. hiſt. plant. à Gaza radicatio vertitur pro arborum vitio, quum radices marceſcunt: tabitudo radicis Ibidẽ lib. 8. Dicitur & ἀστροβολισμὸς, Theophr. de cauſis 5, id eſt, ſyderis percuſſio: & de hominibus quoque dicitur: inſania & putredo medullarum.

Σφάκελος, ου, ὁ, ſyderatio, inflammatio, morbi genus eſt, partem aliquam corporis, ſæpe penè totum corpus percutientis ſubitò, atque exiccãtis, & plerunq; hominem enecantis: quod cùm repentino quodam eueniat impetu, è cælo vi quadam ſyderis accidere putatur. Eſt etiam medius digitus. Quidam putredinem oſſium dicunt, & omnem corruptionẽ quocunq; fiat modo. vide in Chil. Eraſ. Sphaceli faciunt immunitatem, & σφάκελον infrá.

Σφάκελος, ſphacelus herba ſaluiæ ferè ſimilis, Theophraſt. lib. 6. hiſt. plant. cap. 2.

Σφάκιον, ου, τὸ, vitis palmes.

Σφακὸν, ῦ, ὁ, pro φάκος, fœnum, pabulum iumentorum, muſcus arborum, planta quædam agreſtis.

Σφακτὴς, ἰσφαγιδίος, Eurip.

Σφαλεὶς, qui accepit calamitatem, affectus clade, ſpe deſtitutus, fruſtratus opinione, errore falſus. σφαλέντα, improſperè cedentia, infeliciter geſta. Vide in verbo Σφάλλομαι.

Σφαλερόνηκτος, ου, ὁ, de fluuio in quo periculoſum eſt natare: deſignatur interdum amnis magnitudo.

Σφαλερὸς, ῦ, ὁ, fallax, infidus, dubius, periculoſus, pernitioſus, ἐπικίνδυνος, lubricus, incertus, inconſtans, nocuus, ἀδηνὴς, parum tutus. Sophoc. σφαλερὸν πύργου ῥῦμα, i. ἐπισφαλὴς φυλακή.

Σφαλίζω, vincio, ligo.

Σφάλλομαι, erro, fruſtror, fallor, offendo, titubo, labor, pecco, deficio ſeu deficior, ſuccumbo, ſuperor: eius contrarium κατορθῶ. Cum Genitiuo coniungit Hermogen. σφάλλομαι τούτου, ab hoc deerro. Sic & Thucydid. σφαλεὶς τῆς δόξης, ſpe deceptus. σφαλεὶς ταύτῃ, hac ratione deſtitutus, Idem. Et cum Datiuo, σφάλλομαι πείρᾳ, irrita ſpe tento, idem Thucyd. μὴ σφαλῇ τῇ ἀγνοίᾳ, ne per inſcitiam laberetur. σφάλλεσθαι γνώμαις, animi non eſſe compotẽ, Xenoph. σφαλεὶς γνώμῃ, opinione deceptus, opinione falſus. dicitur & σφαλεὶς γνώμης pro eodem. σφαλέντες πρώτοις ἀγῶσι, quibus in primis præliis malè ſucceſſit, Thucyd. τὰ ἐσφαλμένα μοι, errata mea, Bud. in Epiſt. prior. Accuſatiuo etiã iungitur. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρείσης τῆς διανοίας, i. animus in multis errat & titubat vitiata mente, Iſocrat. σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ, aliquid abs te incommodi accipio. μὴ ὑπὸ πολλῶν σφαλεῖέν τι, &c. Xenop. ne à multis mali aliquid paterentur. κἂν σφάλληταί τι, etiam ſiquid minus ſucceſſerit, Plato in Leg. εἰ σφαλείη τι, ſiquid detrimenti accidat, Thucyd. αὖ τι σφαλλόμενος τύχῃς, &c. ſiquid aduerſi tibi acciderit, Xenoph. σφαλείς τι, ὀλισθὼν, Ariſtoph. qui in errorem incidit: ſic Plato de Leg. σφαλεὶς τὰ πλείω, multis caſib⁹ aduerſis vexatus, Thucyd. ἢν σφαλῇ, ſi collaberetur, Herodot. οὐκ ἂν σφαλείης ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ὀνόμασι, in excelſis nominibus non erraueris, Nazãz. in Orat. σφαλεὶς ἐξ ὕψους ἔπεσε, ex alto decidit, Plut. in Pericle.

Σφαλὸς, cippus, lignum quo ſontium pedes vinciũtur, vinculum, δεσμός.

Σφάλλω, fallo, ſeduco, aberrare facio, ſubuerto, deiicio, noceo, turbo, vitio, perdo, peſsũdo, auerto, decipio, πλαίειν καὶ ἀποτυγχάνειν ποιῶ. Plato Epiſt. 7, ταὐτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem Dionem quoque fefellit. τὰς ναῦς ἔσφηλε, καὶ παρεδίδου πλαγίας τοῖς Ἕλλησι, naues auertebat, & Græcis latera dabat, Plutarch. in Themiſtocle. ἅπαξ ὀλίγου δεήσας προσπεσὼν ἔσφηλε τὸν ἄνδρα, ſemel parũ abfuit, quin virũ arte intercepiſſet, Idẽ in Fab. Vide in dictione Ὀλίγου. vnde σφήλας Participium. σφήλας ἡμᾶς, nos decipiẽs, Thuc. σφήλας οὐδὲν τὴν πόλιν, nuſquã de ciuitate malè merit⁹, Idẽ.

Σφάλμα, ατος, τὸ, error, lapſus, vitium, offenſa, offenſio, erratum, caſus, iactura, clades, pernities.

Σφαραγεῦντο, raucè reſonabant.

Σφαραγίζω, μ. ίσω, π. ικα, reſono. Actiu. Heſio. pro excito. σὺν δ' ἀνέμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, i. ciebant.

Σφάραγος, fauces, guttur.

Σφᾶς, ipſos, ipſas. Sophocl. καί σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους ξυναρπάσειαν, atque ipſos. σφὰς κεφαλὰς, ſua capita, Homer. Odyſſ. σφᾶς pro σφᾶς αὐτοὺς, Demoſthen. & Plato de Legib. τὰ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀπώλοντο, Thucydides. τὰ κατὰ σφᾶς ἀπολόμενοι, Idem. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διαλλαττόμενοι λόγοις, verba inter nos referimus. Lucianus hanc locutionem carpit.

Σφάττω, μ. άξω, π. αχα, iugulo, trucido, macto, occido, φονεύω, κτείνω. Actiu. Accuſ. Odyſſ. ξ, ἔσφαξαί τε καὶ εὗσαν. Vide Σφάξαι & Θύεσθαι in Ammon.

Σφὶ, pro σφέας, καὶ αὐτὸν, id eſt, μὶν καὶ νὶν, Gaza libro ſecundo Grammatic. Sophocles in Aiace, ἐγὼ σφ' ἀπείργω, ego eum prohibeo: vbi σφὶ numeri eſt Singularis. Idem ibidem, τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ, μνήμων τ' Ἐρινύες καὶ τελεσφόρος δίκη κακοὺς κακῶς φθείρειαν, id eſt, αὐτούς. σφὶ, αὐτὴν, Eurip. in Medea, δεῖ γάρ νιν ἢ τοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω, i. eam ipſam.

Σφέας, ipſos, pro σφᾶς. ἀλλά σφεας, ἀλλ' αὐτοὺς, Homerus. καί σφεας, καὶ αὐτοὺς, Idem. σφέας in genere Fœminino pro ipſas, Herodot. Et σφέα pro αὐτά. ἵνα ὀπίσω σφέα ἔχοι, vt ea rurſus haberet, Herodotus. ἐς τοσόνδε τὰ σφέα προηγάγοντο, tantoperè ſtatum ſuum prouexerunt, Idem. ἔπε-

μὰ σφίσ᾽ ἔπεφνε παῖδε δύω, duos pueros execuit, Idem. εἰς σφέα δώματα, in ſuas ædes, Apoll. Rhod. vide Interpret.

Σφεδανὸς, ῦ, ὁ, terribilis, intenſus, vehemens, feſtinus. Et σφεδανῶν, occidens, perdens.

Σφενδὴς, odorum, purum.

Σφέας, Ionicè, ipſi, αὐτοί.

Σφεῖς, ipſos, vel ipſi in Nominat. Herodot.

Σφείων, σφῶν, ipſorum. ἀπὸ σφείων, ἀφ᾽ ἑαυτῶν, Homer. Ilia. à ſeipſis.

Σφέλας, ατος, τὸ, ſcabellū, humilis ſedes, ταπεινὸς δίφρος.

Σφέλμα, τὸ, flos ilicis arboris, vel lentiſci.

Σφενδάμνινος, ὁ, robuſtus, ſolidus, iligneus.

Σφένδαμνος, ου, ἡ, acer arbor, vel vt alii, ilex, πρῖνος, Theophraſt. lib. 2. hiſtor. plant. σφένδαμνον in genere neutro legitur apud eundem lib. 3. pro eodem.

Σφενδονίζειν non eſſe dicendum docet Lucian.

Σφενδονᾶσθαι, ἀπορρίπτεσθαι, Nazanz. in Orat.

Σφενδονάω, vnde ἀποσφενδονῶ, Lucian. σφενδονᾷ θηρία, funda percutit beluas, Nazanz. in Orat. ἐσφενδόνα, vibrabat, Euripides.

Σφενδονέω, ῶ, ήσω, π. ηκα, agito fundam. Actiu. σφενδονῶντες, fundis inceſſentes.

Σφενδόνη, ης, ἡ, funda: ἀπὸ τοῦ σπεύδειν. σφοδρὸν γάρ τι κινεῖται. Item pala annuli. Plato lib. 2. de Rep. τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, conuertiſſe annuli palam ad palmam ſeu gemmam annulo incluſam. Eſt & crurum obligaculum, quo fœminæ vtuntur.

Σφενδονηδὸν, è funda, Etym.

Σφενδονίζω, μ. ίσω, π. ικα, fundam agito, funda roto. τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονήσεις, animam inimicorum tuorum funda rotabis, cap. 25, lib. 1. Reg.

Σφενδονίτης, ου, ὁ, funditor, qui funda vtitur, qui funda lapides iacit, Xenoph. apud quem σφενδονήτης legitur etiam in manu ſcriptis.

Σφενδονοειδὲς, τὸ, figura agminis in cuneum conformati, figura dimidiati rhombi.

Σφενδονοειδὴς, fundæ figuram habens. terræ epitheton apud Dionyſium.

Σφεριὸν, ῦνος, ὁ, rete rotundum.

Σφετερίζομαι, & Σφετερίζω, τὸ ἰδιοποιοῦμαι, meum aſſero, mihi vendico, mihi proprium & addictum facio, ad me traho, mihi aſſumo, aufero, interuerto, Xenoph. ἑλλην. 5. τοὺς πολλοὺς σφετερίζοντες, multos ſuarum partium faciunt, Nazanz. in Orat. Accipitur pro me inſinuo, emereor & aſciſco, apud eundem. De Baſil. ἀνθρώπους σφετερίζομενος, Bud. Comm.

Σφετεριστὴς, interuerſor, qui aliena vel ea quæ communia ſunt in ſuam ſolius rem vertit.

Σφέτερος, α, ον, ἴδιος, proprius & ſuus. Heſiodus, θεσμὸν σφέτερόν τε δόμον, σφέτερος τε τοκῆας, i. ἴδιον δόμον. καὶ ἴδια ἑαυτῶν ἐς τὴν σφετέρην οἶκον, Phalar. in Epiſt. Odyſſ. ξ. νέεσθαι ὁδὸν σφέτερον, ἀλλὰ, &c. in ſua redire, & domum. Ariſtotel. de mundo, τὰ χερσαῖα ζῶα εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νομοὺς διέξερχονται, i. terreſtre animal ad ſuas ſedes & paſcua repet, &c. vbi σφέτερος αὐτὸ τοῦ ἴδιος accipitur, i. ἴδιος. Plato in Epiſt. οὐδένα δεῖ τῶν ἐμῶν φίλων αἰτιᾶσθαι ὡς διὰ τὴν ἐμὴν ῥᾳθυμίαν τὰ σφέτερα πάντα, ἐξὸν μὴ ἀπολέσθαι, διόλωλε, neminem amicorum de me conqueri oportet res ſuas, quum ſaluæ eſſe poſſent, per meā inertiam diſperiiſſe. Item pro ὑμέτερος, veſter. Heſiod. σφέτερον πατρὸς ὑμετέροιο, &c. Pro ἡμέτερος, Xenoph. lib. 6. Pædiæ Cyri. οἱ σφέτεροι, ſui, idem Xenop. ἀεὶ σφετέρων, de ſuis popularibus.

Σφέων, ſui ipſorum, pro σφῶν, in Epigramm. σφέων ἀδελφεὴν, ſuam ſororem.

Σφήκεια, ἡ, Cyprus inſula olim ſic dicta.

Σφηκία, τὰ, examen veſparum, veſpeta, i. cellulæ veſparum, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, palus, ſudes, cuneus, lignum acuminatū, ob ſimilitudinem inſectarum in medio veſparum. Ariſtoph. in Pluto, μέγαν λαβόντες ὀρθὸν σφηκίσκον.

Σφηκισμὸς, ῦ, ὁ, genus harmoniæ, quod veſparum ſuſurro non erat diſſimile.

Σφηκὸς, gracilis, aut robuſtus.

Σφηκόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſtringo, torqueo, obſtruo, operculo. Actiu. Accuſ. σφηκώσας τὸ ἀγγεῖον, obturās vas, operculans, Dioſc. lib. 5, cap. 56. Item exploro.

Σφηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gracilis, ſtrigoſus, macilentus, ventre exili veſparum in morem, acer, amarus: nam & veſpa amara eſt. Ariſtoph. in Pluto, περὶ ἐμοὶ δ᾽ ἰσχνὸς καὶ σφηκώδης καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιαρά. vnde τὸ σφηκῶδες Ibidem pro macie.

Σφήκωμα, ατος, τὸ, faſcia, linamētum quo aliquid tegitur, vel inuoluitur. σφήκωμα περιτεθειμένον τῇ χύτρᾳ, faſcia ollæ appenſa, Ruellius: linamentum, Marcellus libro 8. Dioſcorid. cap. 15. Item σφήκωμα, locus galeæ quo pēnæ alligātur, τόπος τῆς περικεφαλαίας ὅπου τὰ πτερὰ δέδενται, Ariſtophan. Interpr.

Σφηκώτης, σφηκία.

Σφῆλα, pro ἔσφηλα, feſelli: à σφάλω.

Σφῆλαι. Vide in verbo Σφάλω.

Σφῆλον, τὸ, validum, robuſtum.

Σφηλὸς, ῦ, ὁ, agilis, obliquus, πλάγιος.

Σφὴν, ηνὸς, ὁ, cuneus quo ligna ſcinduntur, γόμφος. Apud Ariſtoph. pro inſtrumento tortorum, quo veritatem extorquent: Latini fidiculas vocant, vt eſt apud Vallam libro 1.

Σφηνεὺς, piſcis quidam marinus.

Σφηνίσκος, ου, ὁ, cuneolus. Paulo AEginetæ linamētum eſt tortile, quod diducendis vulnerum labris velut cuneus immittitur.

Σφηνοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, cuneiformis, cuſpidatim denſus. Vide Ῥομβοειδής.

Σφηνοπώγων, ωνος, cui diffiſſa velut cuneo barba eſt & biſulca. Lucian. ὅσοι εἰσὶν ἐν ταῖς κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες.

Σφηνοῦμαι, impingor, inculcor. Dioſcorid. lib. 5, cap. 13. βληθέντα εἰς μέλι ὅτι πλεῖστον, ὥστε ἐνσφηνοῦσθαι, coniecta in plurimum mellis, quò demergi poſſint, Ruellius: in eam copiam mellis coniecta, vt eo demerſa obruantur, Marcellus. σφηνουμένων ἐν τῷ στομάχῳ θρόμβων, grumis ſe magis in ſtomacho denſantibus, Dioſcorid. lib. 6, ca. 26. ἐσφηνωμένος χυμὸς, infartus humor, Galen. lib. 1. ad Glauc. ἐσφηνωμένος ψωμὸς, cibus conſtipatus, Politianus: panis intruſus, Gaza. ἐσφηνωμένην καλάμῳ τὴν ὑδρίαν, vrceum arundine obſtructum, Dioſcor. lib. 5, cap. 31. & ἐσφηνωμένον, inculcatum, impactum.

Σφηνόω, obturo, obſtruo, cuneo, obſero, infarcio, σφηλῶ, βασιλίζω, γομφόω, πακτόω. σφηνοῦ, obſera, adſtringe & claude, in Epigram.

Σφήνωσις, εως, ἡ, denſitas, conſtipatio.

Σφὴξ, κὸς, ὁ, veſpa vel crabro, fucus, Eraſm. Naſcitur ex equo, in Epigram. Veſparum meminit Ariſtot. Nicād. & AElian. diuerſis in locis. Gaza in Ariſtot. ἐργάτας veſpas, operarias transfert. De remedio aduerſus ictus veſparum, vide Dioſcorid. lib. 9, cap. 2, & Marcellum ibid. Capitur interdum σφὴξ pro σφηνί.

Σφῆν, ſuis, Fœmin. generis.

Σφήττιος, acerbus, acidus. vnde ὄξος σφήττιος, & ὄξος σφήττιον, Ariſtoph. in Pluto, pro aceto acutiſſimo, vt ita dicam, hoc eſt, δριμυτάτῳ, vt vult Interpr. metaphora à populo: πικροὶ γὰρ οἱ σφήττιοι καὶ συκοφάνται.

Σφηττὸς, δῆμος ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Σφὶ, pro σφίσιν, αὐτοῖς. Odyſſ. ξ. καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἰαπέμπειν.

Σφίγγω, μ. ίγξω, π. ιγχα, ſtringo, adſtringo, conſtringo, complector, arceo, cogo. Actiu. Accuſ.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, podex, anus, & veſtis genus.

Σφὶγξ, γὸς, ἡ, ſphinx, animal portentoſum hominis ſpecie. Fertur Sphinx filia fuiſſe Chimæræ & Orthi canis, à Bœotis φὶξ dicta. Heſiod. in Theog. ἣ δ᾽ ἄρα φῖκ᾽ ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον, ὀρθῷ ὑποδμηθεῖσα, &c. vbi alii legunt,

gunt, ὁ δ' ἀρχὴ φίξ' ὅλον, &c. ἡ σφὶγξ αἴνιγμα περιβάλλεται τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ συνιεῖς τις, σώζεται: εἰ δὲ μὴ συνίει, ἀπόλλυται ὑπὸ τῆς σφιγγός. ἡ δὲ ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις σφὶγξ ἐστι, inquit Cebes Thebanus.

Σφίκτης, ου, ὁ, cinædus, mollis.

Σφίγγος, genus auis.

Σφιν, illis, αὐτοῖς, ipſis, pro σφίσι, Ionicè, Homer. Iliad. β. αὐτοῖς γάρ σφιν δῶκεν ἀνήρ, ipſe enim eis dedit vir, id eſt, αὐτοῖς δέ σφιν ἱκέσθω, id eſt, αὐτοὶ ἐπὶ δὲ ἱκέσθω αὐτῷ, Homer. Interp.

Σφίσι & σφίσιν, ſibi ipſis, in reciprocatione. Xenoph. τῶν κρείττονος ἐδέοντο καὶ σφίσι παρέχειν φύλακα, Critonem precabãtur vt ſibi daret cuſtodem. Plato in Epiſt. εἰσὶν ἄνθρωποι οἱ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δέξαντα εἶναι, νῦν πάλιν τὰ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, &c. dicũt ſibi videri. καί τις μᾶλλον σφίσι ἐτράπετο, & alius huc, alius magis illuc propenſus eſt, Herodot. μετὰ δέ σφισιν, ἐν αὐτοῖς ἦ, Homer. Iliad. ἀεὶ σφίσι dixit Apollon. 2. Argon. pro ἀεὶ ἀλλήλοις, σύνορθαι πίπτοντα ἀεὶ σφίσι μᾶλλα, pecudes in arctum coguntur cadentes aliæ ſuper alias, ſeu inter ſe. additur & primæ perſonæ ibidem, ὥρη δ' ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι, inter nos ipſos.

Σφιτεθεῖσθαι, conditam eſſe legem.

Σφογγώδης, ſpongioſus, lib. 4. Dioſcorid. cap. 267. pro σπογγώδης.

Σφόδρα, valdè, nimium, impenſè, impendiò, immodicè, apprimè, grauiter, intenſè, in affirmatione apud Xenophont. pro maximè. σφόδρα λεγόμενα, quæ paſſim dicũtur, Plato de Leg. σφόδρα γε, in reſponſione ꝑ admodũ. Xen. ἐκείνου χρήσιμά γε ἄλφιτα; σφόδρα γε μάλα σφόδρα, valde vehemẽter, id eſt, ſummoperé. Plato in Epiſt. καὶ μάλα σφόδρ' αὐτῷ διελεγόμην.

Σφοδρός, οῦ, ὁ, vehemens.

Σφοδρεργαζόμενος, ὁ, valde laborans.

Σφοδρός, ὁ, ὁ, vehemens, validus, vegetus, violentus, moleſtus, truculentus, acer, acerbus, horrendus.

Σφοδρότερον, vehementius. Σφοδρότερος, acrior.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, acrimonia, velocitas, intentio, Plat. de Legib.

Σφοδρύνομαι, & Σφοδρύνω, pro vehemens euado, ἰσχυρὸς εἰμι καὶ σφοδρὸς, immanis ſum. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. ἄνεμος μεγαλύνεται καὶ σφοδρύνει, ventus maior redditur & vires accipit. Idem voce Paſſ. dixit libr. 2. ἐν τοῖς ... μᾶλλον αἱ ὀδύναι σφοδρύνονται, id eſt, augentur.

Σφονδύλη, blatta, animal hirundini ſimile tetri odoris: à Gaza in Ariſtotel. vertitur verticilla, aliàs verticillus, inſecti ſpecies de quo Ælian. vide in Chiliad. Eraſmi, Sphondyla fugiens peſſimè pedit.

Σφονδύλιον, ου, τὸ, vertebra ſpinæ, & herba rutinalis Latinè dicta.

Σφονδύλος, ου, ὁ, verticulum membrorum, calculi ſuffragiorum, σπόνδυλος πάχυλος.

Σφονδυλοδίνητον νήματι, in Epigram. filo quod verticulo ad filum appenſo torquetur.

Σφόνδυλος, ου, ὁ, & Fœmin. genere apud Nicand. ſpinæ vertebra, callum interius oſtreorum, & piſcis marini genus, & calculus quo ſuffragia ferebantur. Itẽ verticillum quod fuſo iungitur, Theophr. lib. 3. hiſtor. plant.

Σφός, ή, όν, ſuus. Doricè pro σφέτερος, i. ἴδιος. Ody. ξ. ... σφῶν, i. ἑαυτῶν. Heſiod. in Theog. ἄλλα σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, iuit cum ſuis filiis.

Σφραγίδιον, antrum Cithæronidum nympharum, quæ ibi olim vaticinabantur ſecundum fabulas.

Σφραγιδονυχαργοκομῆται, homines voluptuarii, qui comam nutriunt, & vnguem expoliunt, vel digitos ad vngues vſque annulis onerant, Ariſtop. νεφ. vide & Suidam in dictione σφραγίς.

Σφραγιδοφυλάκιον, annuli pars in qua gemma ſedet. dicitur item πύελος, & πυελίς.

Σφραγίζομαι, obſigno, obſignatum reddo. Paulus capite 15. ad Roman. ait ſe redditurum Iudæis pauperibus munus obſignatum. Sic enim ſolet reddi pecunia, inquit Eraſm. vide illic. σφραγισάμενος ὑμᾶς, qui obſignauit nos, hoc verbo Paulus ſignificare ſolet rei certitudinem, veluti quum obſignamus inſtrumentum aut vas.

Σφραγίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſigno, ſigillo inſignio, concludo, conſigno, authoritate comprobo, obſigno pro cõfirmo, quod ſigillum additum rem certam efficiat. Actiu. Accuſat. iungitur. σφράγισον τὸ ἀργύριον, conſla pecuniam, cap. 22, libr. 4. Regum. σφραγίσαι τὰς ἁμαρτίας, finem imponere peccatis, cap. 10. Danielis.

Σφραγίς, ῖδος, ἡ, ſigillum, ſignaculum, ſignum, δακτύλιος, annulus quo ſigilla imprimũtur, id eſt, ſignatorius annulus ſeu gemma: Latinè pala apud Cicer. οἱ σφραγῖδας ἔχοντες, Ariſtophan. id eſt, nobiles. σφραγὶς videtur pro baltheo accipi apud Lucia. Pro ſymbolo & nota impreſſa Herodot. apud quem tamen σφρηγὶς legitur. σφραγῖδα βάλλειν αὐτοῖς ἐπὶ τὴν κοιλίαν, Ariſtophan. ſigillum imprimere. Sic dicitur baptiſma, Nazanz. in Orat. tanquam σωτηρίας καὶ τῆς δεσποτείας σημείωσις, id eſt, conſeruatio & dominationis deſignatio. Item Lemnia rubrica, ſiue Lemnium ſigillum. μίλτου τῆς καλουμένης λημνίας σφραγῖδος, &c. rubricæ, quæ Lemnia ſphragis dicitur, Dioſcor. libr. 6, cap. 1. σφραγὶς αἰγὸς, ſigillum capræ dicitur à quibuſdã γῆ λημνία, terra Lemnia, quòd eam incolæ cogant in paſtillos & imagine capræ ſignent, Idem Dioſcor. lib. 5, cap. 105.

Σφράγισμα, ατος, τὸ, ſigillum impreſſum, Euripid & Xenoph. in Omiſſ. lib. 1.

Σφραγιτίδες, nymphæ, Plut. in Ariſtot.

Σφραιαί, αἱ, minæ, iræ.

Σφριγανός, ή, ὁ, maturus, vehemens, robuſtus, florens, vigens, Etym.

Σφριγάω, μ. ήσω, π. ηκα, iuueneſco, vigeo, ferueo, robuſtſio, in ipſo flore & feruore ætatis ſum, ſucculentus ſum. Ariſtoph. νεφ. Ἀσώματι γὰρ καὶ σφριγᾷ, id eſt, floret ac viget, σφριγῶντι σώματι, corpore vegeto & viuaci, Euripid. τὴν ἀγάλην τῷ χρυσοῦ σφριγῶσαν καὶ ἀναφῶ ... , &c. Chryſoſtom. ἀεὶ τῆς ἱερᾶς. vnde mamilla mulieris ob copiã lactis, extenſa, σφριγῶσα dicitur. Et οὔθατα σφριγῶντα, vbera lactè turgida, vt annotat Pollux. Nazanz. σφριγῶν καὶ σωματροφῶν, nitid⁹ & bene curata cute. Baſil. in Hexaem. σφριγῶν κατὰ πιθανολογίαν, vigens in probabilibus afferendis rationibus. Accipitur metaphoricè pro laſciuio, & intemperanter me gero, vt pecudes ſtabulis emiſſæ, quod Polit. vitulare tranſtulit, Neutr. abſolut.

Σφριγῶντες, οἱ, muti.

Σφυγμός, οῦ, ὁ, pulſus arteriarum, percuſſus etiam à Plinio dicitur: deprehenditur autem ex contractione ſpiritus & dilatatione, inquit Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. σφυγμῶν κινήσεις, Galen. lib. 1. ad Glauc. σφυγμῶν ἀνακλητικὸς, pulſus reuocãs, venarum pulſus excitans, arteriæ ictus recreans. vide adnotationem Marcell. lib. 5. Dioſc.

Σφυδῶν, fortis, durus, robuſtus.

Σφύζω, μ. ύξω, π. υχα, ſalio, moueor, ardeo, deuito, pulſo vt arteriæ. σφύζουσιν οἱ κρόταφοι, Galen. lib. 1. ad Glauc. exiliunt tempora & palpitant. Idem ibidem, αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, pulſantur. Cicero 2. de Nat. deorũ videtur hoc micare & palpitare dicere. Iam verò venæ & arteriæ micare non deſinunt, quaſi quodam igneo motu, &c. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα, exilit mihi ſpiritus, Nazanz. ἀεὶ τῷ βαπτισμ.

Σφύξις, pulſus.

Σφῦρα, ας, ἡ, malleus ex lignis factus, malleus quo occãtur glebæ, φάραγξ, inſtrumentum fabrile. Odyſſ. γ. ἄκμονά τε σφῦράν τ' εὐποίητόν τε πυράγριαν, &c. priori longa: ſic & apud Heſiod. ... σφύρησι κατέλασε. ἐν σφύρῃ ἐλαύνουσι, malleo adigunt, quo faber ſcilicet vtitur, Ariſtot. libro quinto, capite octauo de generatione Animalium. Sic etiam dicitur piſcis genus.

Σφύραινα, ή, piſcis quem Attici κέστραν Polluce teſte vocant, Gaza in Ariſtot. vertit malleolum piſcem. σφύραιναι, αἱ, malleoli, piſces gregales, Idem Ariſtoteles libro nono Animalium.

Σφυράς, capræ ſtercus, aut ouis. σφυράδες τὰ ἀποπατήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων, Suid. excrementum. Ariſtot. libro 7. Animal. τὰ δὲ τῶν τετραπόδων ἔχει καὶ σφυράδας, ὅταν ἤδη τέλεα ᾖ, καὶ ὑγρὸν, καὶ σφυράδας, τὰς μὲν ἐν τῷ ἐσχάτῳ τοῦ ἐντέρου, τὸ δὲ τῇ κύστει οὖρον, quadrupedes vel excrementum iam inde habent & alui & veſicæ, alterum in poſtremo inteſtini, alterum in ipſa veſica.

Σφυρήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, fabricatus malleo, malleo ductus, affabrefactus, ſolidus.

Σφυρήματα, ferramenta.

Σφύριον, plantula pedis, paruus talus, malleolus, fabrile inſtrumentum, Theophr. lib. 5. hiſtor. plant.

Σφυροκόπος χαλκεύς, malleator faber, cap. 4. Geneſeos.

Σφυρὸν, οῦ, τὸ, planta pedis, talus, calx, ὁ ἀστράγαλος, malleolus ſeu calcaneus, cruris poſtremum, Ariſtot. lib. 1. de partibus Animal. τὰ σφυρὰ, tali, pedum iuncturæ. ϛρέμματα σφυρῶν, luxati tali, Marcell. luxati malleoli, Ruell. lib. 4. Dioſcorid. cap. 231. ἄχρι τῶν σφυρῶν, vſque ad talos, Demoſth. de veſte talari. Item σφυρὸν ima pars montis, id eſt, ὑπώρεια, in Epigram.

Σφυρωτὴρ ὑποδήματος, capite 14. Geneſeos, corrigia caligæ.

Σφῶ, vos, Nominat. & Accuſatiuo caſu,

Σφωὶ, & σφὶ, ſe, in Accuſatiuo caſu tantū inclinātur ſæpius. Homer. Iliad. α, τίς γάρ σφωε θεῶν, &c. id eſt, αὐτοὺς τοὺς δύο, id eſt, ipſos. Et in Genit. & Datiuo, σφωΐν. Idem ibidem, καί σφωιν δὸς ἄγειν, id eſt, αὐτοῖς.

Σφῶϊν, ipſis, vobis, veſtrum.

Σφωΐτερος, veſter. Homer. Ilia. α, χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι, id eſt, veſtrum. Poetę pro tuus & ſuus, id eſt, ἴδιος vtuntur. Apollon. 1. Argon. σὺν πλεῖσιν ἑτάροισιν, ἑρμαίως σφωϊτέροιο τοκῆος, id eſt, ἑοῦ, ſui. Idem ibidem, τὸν ἀέκοντα ἀπολειπόντες ἰδμοσιν σφωΐτερον ἑταῖρον, id eſt, σφέτερον.

Σφῶν, ſuorum. ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας σφῶν αὐτῶν, ex captiuitate ſuorum, Thucydid. σφῶν αὐτῶν φρουράς ἀποκλήρωσαν, quæſtores è ſuo corpore ſortiti ſunt, Idem. δῆμον σφῶν καταφυγὴν εἶναι, populum ſuum eſſe refugium, id eſt, ſibi, Idem Thucydid. σφῶν, pro αὐτῶν, ipſorum, Xenoph. in Pædia. σφῶν τοκήων, Homer. Odyſſ. veſtrorum parentum, Interp. tamen aliter.

Σχαδόνες, faui fucorum, ſobolariæ, ſoboles apum.

Σχαδίζω, lacto, Etym. inferius χαλίζειν ſcribitur.

Σχαδὼν, ζῶον ἄπτερον, ἄπους, item iactus quidē teſſerarum, & fauus fucorum, apum ſoboles, vt Gaza reddit ex Ariſtot. lib. 5. Animal. χαδόνων θυρίδες, cellæ ſobolariæ, Ariſtoteles lib. 9. Animal. de apibus.

Σχάζω, tenorem inſtituti vel moris abrūpo, & ſoluo, deſinóque. Ariſtoph. νεφ. σχασάμενος τὴν ἱππικήν, deſinens iam equorum ſtudium, & abrumpens, artem equeſtrem deſinens. Eſt etiam τὸ ἐφέλκω, retraho, reduco, ſupprimo. Xenoph. de canibus. χάσασαι τὴν οὐράν, καὶ φρίξασαι διαβάλλουσιν, reducentes caudā, atque inter crura cōdentes & continentes diſcurrunt. Et Athen. lib. 4. σχασθεὶς ἱστίοισιν λάθρα κατὰ μηχανὰς χαλάσαντες τῶν ἀρμάτων, per clandeſtina machinamenta reductis velis aut tabulatis, vel deductis & demiſſis. Item ſiſto, inhibeo. Ariſtoph. νεφ. καὶ χάσας τὴν φροντίδα λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα, ſiſtens & continens apud te, ac ſi diceret, animaduerte diligenter, & toto pectore ad hoc incūbe. Sic χάζω ἐπὶ κώπης, τὸ κατασπάω. χάζειν etiam eſt ſecare venam, aut ſcarificare cutem, adigere cultellum. κατατεῖν. dicitur & χάω Ariſtoph. vide χάζειν & ὑποχάζειν apud Budæum. χάσει ὑπὸ τὴν γλῶτταν, venæ ſub lingua ſcitè adacto cultello ſanguinem detrahat, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Σχαλίδες. vide σχάλιδες.

Σχαλιδῶσαι, & ὑποχαλιδῶσαι, plagas erigere, & furcis venaticis fulcire.

Σχαλίζειν, lactare. ſuperius ſcribitur χαδίζειν.

Σχαῖ. vide χάω.

Σχάσαι, ſubito impulſu artus in priſtinū ſtatum reponere, ἀθρόως μεταβάλλειν καὶ ἐξαίφνης ἀθρόγειν τὸ ἄρθρον πρὸς τὸ σχῆμα: & in palęſtra, τὴν χεῖρα τοχέως ἄγειν πρὸς οὐ τὴν ἐκ τοῦ ἱμάσσειν ὅσιον, Galen. de articulis.

Σχασάμενος, continens.

Σχάσε, cohibuit, inhibuit, in Epigram. à σχάζω, quod ſignificat detineo nauem ne pcedat, i. κατασπάω, Ariſtop.

Σχάζεσθαι, τὸ χαλᾶσθαι, apud Hippocr. remitti.

Σχασθεὶη, impelleretur: vnde χασθεὶς λίθος ἐκ τοῦ πηδαλίου, miſſus, immiſſus lapis tormento.

Σχάω, χῶ: vnde χάζω, κινῶ, σχίζω, Ariſtoph. Interpr. χὰν, τὸ χάζειν, Hipp. & Ariſtoph. Neb. κοὐκ ἐξέχασα ἀμελήσας: vbi χὰν dixit pro ἔχαζον, hoc eſt, ἔσχιζον, non ſcarificaui, cultellū non adegi, nō perdidi: id quod fit quum inteſtina farcta coquuntur, ne diſrumpātur. Eſt etiam τὸ χαλᾶν, deducere, demittere, relaxare.

Σχαστηρία, ας, ἡ, funis vel trochlæa, vel aliud quo organū ducitur, hoc eſt, quo intentum laxatur, vel erectū demittitur. Ariſtot. de mūdo, ὥσπερ δ᾽ ἔφασαν οἱ μηχανοποιοὶ διὰ μιᾶς ὀργάνου χαστηρίας, πολλὰς καὶ ποικίλας ἐνεργείας ἀποτελοῦντες, id eſt, non ſecus atque illi machinatores ſolent, qui inſtrumento vno demittendo multos & varios effectus edūt. Item funis in carceribus, qui curſores diſpeſcebat, quòd eo concidente prouolarent omnes, Galenus ſecundo de articulis.

Σχαστήριον, ου, τὸ, pugio, vel ſcalpellus eſt veterinarii ad pertundendum & tranſſuendum. Item port°, pars nauis Bud. Comment.

Σχατόγηρος, ου, ὁ, decrepitus.

Σχεδιάζω, τὸ χεδιάζω.

Σχεδάριον, libellus, pugillaris.

Σχέδη, ης, ἡ, tabella ſiue pagella phylliracea, hoc eſt, tiliacea, qua pro chartis vti ſolebant.

Σχέδην, pedetentim, ſenſim, compoſito gradu, ἀτρέμας, ἠρεμαῖ, βάδην. Plutar. in Public. τὸ δὲ νικῶον τέθριππον ὁ μὲν ἡνίοχος ἐξελαύνει σὺν ἱπποδρόμου σχέδην ἐστεφανωμένος, currum autem victricem auriga impellebat prope hippodromum coronatus: ſic puto exponendum. vel ſic. currum victricem auriga ex hippodromo ſenſim educebat coronatus. Idem in Camillo, πυθόμενος τὰ γινόμενα, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει καὶ σχέδην ἐπακολουθεῖν, αὐτὸς δ᾽ ἐπειγόμενος ᾔει διὰ σπουδῆς πρὸς τοὺς ῥωμαίους, dum quæ fierent accepiſſet, alios iuſſit in acie & gradatim ſubſequi, ipſe autem properās ad Romanos contendit.

Σχεδία, ας, ἡ, ratis, tumultuarius pons. & pugio, aut telum, quod ſit ad manum, χεῖλον, Bayſ. Vide Didym. Ody. ι, vbi ita appellat nauē ſubitò & quaſi temerè cōpactam.

Σχεδιάζω, μ. άσω, π. ακα, erudio, dolo. Item celeriter & ex tempore facio, inconſyderatè facio & improuidè inconſultéque nugor, mentior. Eſt etiam repræſento, id eſt, ante diem facio. Neutr. Accuſat. τὸ χεδιάζειν ἡμῖν διαλεκτικῶν ἀνάδοσιν, Nazanz. Idem in Orat. εἰς τὸ βάπτισμ. χεδιάζοντες καὶ μὴ προσδιατετηρημένως.

Σχεδιαί, άδος, anchuſa, apud Hipp.

Σχεδίασμα, opus ex tempore factum.

Σχεδίη, eadem quæ χεδία.

Σχεδίην, propè, ferè, χέδην.

Σχέδιον, telum, haſta qua cominùs pugnatur.

Σχέδιος, ου, ὁ, ſimplex, inelaboratus. & χέδιον πόνον p muſto, id eſt, vino rudi & extemporaliter facto, in Epigr,

Σχεδίος, proprium ducis Phocenſium, Hom. Iliad. β.

Σχεδόθεν, de proximo, propè. Odyſſ. ε, χεδόθεν δ᾽ οἱ ἦλυθεν αὐτῆς, ad eum propius acceſſit.

Σχεδὸν, & χεδόνη, ferè, fermè, penè, ἀγχοῦ. Plato in Apologia, χεδὸν τι ταῦτα, hæc ferè ſunt. Ariſtot. in Prædicam. qualit. ἴσως μὲν οὖν καὶ ἄλλος ἄν τις φανείη τρόπος ποιότητος ἀλλ᾽ οὖν μάλιστα χεδὸν λεγόμενοι, τοσοῦτοί εἰσι. Item propè, cominus, πλησίον, ἐγγὺς, Homer. χεδὸν εἶναι, prope eſſe. Cum Dat. Heſiod. οἳ δὲ σφι χεδόν εἰσι, qui ſibi propinqui ſunt, id eſt, inter ſe. Idem, ὁ δ᾽ οἱ χεδὸν ἤλυθε, propius ad eum acceſſit. χεδόν τῇ, prope eam, Apollon. Rhod. Laſcar. Genit. adiungit

git. σχεδὸν ἅπαντες, Demoſthen. σχεδὸν αὐτὸ τοῦ ἔτους. Sophocl. in Electra, τὸ γὰρ πέφυκα δῆ ῥᾷδ' ἐργον ἴδης, σχεδὸν τι τῆς σῆς οὐ καταισχύνω φύσιν. σχεδόν τι πρότερον, paulò antequám. σχεδὸν aliquádo vacat. Plato Epiſt. 7, τίς δ' ἦν ἡ ἐκείνου διάνοια καὶ ἐνθύμησις, σχεδὸν οὐκ εἰκάζων, ἀλλ' ὡς εἰδὼς σαφῶς εἴποιμ' ἄν, quæ eſſet illius ſententia & animus, non coniiciens, ſed pro cõperto habens dixerim. Interdum ſignificat circiter. Ibidem, εἰς αὖ γεγονὼς ἐγὼ ἀφικόμην, σχεδὸν τότε τετταράκοντα γεγονώς, ānum agens circiter quadrageſimum. dicitur etiam σχεδόν τι.

Σχέδιον, ſcheda.

Σχεδρὸς, ἡ, ὁ, patiens, laborioſus.

Σχέθω, detineo, teneo, habeo, ἴσχω, cohibeo, inhibeo, prohibeo, coerceo, reprimo. Odyſſ. ξ, νόον σχέθε τινὰ' ἐνὶ θυμῷ, in animo mentem & cogitationem habuit. Et Iliad. δ, ...σχέθον ἰδ' ἄλλοι ... additur etiam Genit. Idem Homer. σχέθε δ' ὄσσε γόου, temperauit oculos luctu. Item Datiuus cum ἐπὶ, vt Iliad. α, ἐπ' ἀμφοτέρη ... σχέθε χεῖρα, id eſt, ἔσχεν, ἔθηκε, poſuit & tenuit. σχεθέμεν τῆς φορᾶς, &c. in medio curſus impetu retineri, Nazanz. Idem in Oratione εἰς τὸ ἅγιον πάσχα, σελήνη σχεθήσεται, luna retinebitur.

Σχεῖν, occupare. σχεῖν πράγματα, habere moleſtias, Ariſtoph. εἰρ. ab ἔχω ἀόρ. 2. σχεῖν πρὸς τὴν σαλαμῖνα, ad Salaminem ſiſtere.

Σχελίδες, αἱ, laterum carnes & pulpæ, βοὸς πλευρὰ, Ariſtophan. Interpr.

Σχελὶς, anchuſa.

Σχελωνάζω, μ. άσω, nugor.

Σχέμα, σχῆμα.

Σχέθω, σχεῖν, Homer.

Σχενδύλη, ης, ἡ, inſtrumentum quoddam fabri.

Σχερόω, μ. ώσω, π. ωκα, macero, Actiu. Accuſat.

Σχέρατος, ὁ, ὁ, conuicium.

Σχερία, inſula Pheacum, tonſura.

Σχερὸς, littus, ἀκτὴ, αἰγιαλὸς.

Σχὲς, mane, ſiſte greſſum, habe, Soph. παρὰ ἴσχες, Eurip.

Σχέσθαι βίαι, à vi ſuperſedere, παύσασθαι. ...σχέσθαι χέρας, à Menelao prohibere manus, Euripid.

Σχέσις, εως, ἡ, habitus, habitudo, conuenientia, forma, ſpecies, animi tenor, retentio, reſpectus, vſus, relatio, Nazanz. in Orat. τὸ τῆς πρὸς ἀλλήλα σχέσεως διάφορον, diuerſitas relationis qua ſe inuicem reſpiciunt. Scheſis, figura (inquit Rufin.) Latinè affectio, qua aduerſariorũ affectum quenlibet fingimus, cui reſpondeamus.

Σχέσις ὀνομάτων, apud Grammaticos eſt quum cuique Subſtantiuo ſuum Adiectiuum aptè connectitur.

Σχετλιάζω, μ. άσω, π. ακα, miſereor, moleſtè fero, iniuriã ſuſtineo, lamentor, quirito, & quiritor, indignor, indignanter exclamo, plango, angor, miſerabiliter eiulo. σχετλιάζειν, ſuam conditionem commiſerari. Lucian. ...καὶ σχετλιάζειν. Ariſtoph. ἃ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. ταῦτα πρὸς ἑκάστους ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πολλάκις ἐν τῷ δήμῳ σχετλιάζοντες, hæc ad ſingulos priuatim & publicè apud populum miſerantes, id eſt, dignis miſeratione ſuaſionibus agitantes, Plutar. in Camillo, de Roma non deſerenda.

Σχετλιασμὸς, ῦ, ὁ, moleſtia, indignatio, ἀγανάκτησις, miſeratio, lamentatio, ὀδυρμὸς, Thucyd. Valla querelã exponit. σχετλιασμοὶ δυσχεραίας, δυσφημίαι ...

Σχετλιαστικὸς, ἡ, ὁ, miſerabilis, indignabundus.

Σχέτλιος, α, ον, miſer, miſerabilis, lamentabilis, ἄθλιος, infelix, indignus, impius, qui poteſt aliis inferre malum. ἄδικος ἀγνώμων, peruicax, iniuſtus, iniquus, βαρὺς, grauis & moleſtus, χαλεπὸς, rigidus, crudelis. σχέτλιος καὶ ἀναιδὴς, Demoſthen. σχέτλιος ...θλ, durus & ſæuus. σχέτλιος πόνος, durus & irrequietus, Homer. σχέτλιος καὶ πολύτλας dicitur Vlyſſes ab eodem in Odyſſ. ὦ σχέτλιε ἀνδρῶν, ô hominum miſerrime, Ariſtoph. ...καὶ σχέτλιον, ſtultum & abſurdum, Demoſt. δεινὸν καὶ σχέτλιον, Ariſtoph. ...καὶ δεινὰ, id eſt, indigna. δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, Demoſth. σχέτλια ἔργα, id eſt, ἄδικα, opera mala & contumacia, teterrima facinora. Homer. Odyſſ. ξ, οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, i. impia & ſcelerata opera. Et Iliad. ζ, κρυόεντος ... σχέτλιος, i. ὁ τὰ σχετλιάζειν καὶ δι' ὀδυρμὸν τοῖς ἀνθρώποις αἴτιος, λύπας ἐν τοῖς διδοὺς, id eſt, qui miſeriarum author eſt hominibus. Aliquando σχετλιασμοῦ καὶ μόνως ἄξιος, Hom. Iliad. γ, μὴ μ' ἔρεθε σχετλίη. Pro indigno, Ariſtop. in Pluto, οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα καὶ πράγματα, nõne res mihi acciderunt indignæ & miſerabiles? nonne atrocem iniuriam accepi?

Σχέω, μ. σχέσω, π. ἔσχηκα, habeo, teneo, detineo, tolero, abſtineo, prohibeo, cohibeo, reprimo, ἐπέχω, κωλύω. σχέω χάριν τῷ θεῷ, deo habeo gratiam. Iſocrat. πολλὴν δὲ ἂν τῷ θεῷ χάριν σχοίην εἰ μὴ διαμαρτοιμι τῆς δίκης, id eſt, gratiam deo habuerim, ſi, &c. Sophocl. in Aiace, ἀμφὶ μὲν τούτων ... σχήσει, id eſt, ἀεὶ τούτων καλῶς ἕξει, res bene ſe habebit. σχήσει καλῶς, i. ἕξει, Demoſth. σχήσουσιν ἐχθρῶς, inimici erunt, Idem. σχήσων τὴν βασιλείαν, regno potiturus, Herod. οὐ πολλὺν χρόνον σχήσω, non diu morabor, Euripid. σχήσω σε ἐξιέναι, ſum tibi futurus impedimẽto quominus egrediaris. σχήσω μένος λεόντων, feram vim leonum, Herodot. lib. 7. σχήσειν, appulſurum eſſe, Ariſtot. de naue. σχήσοντα τῇ πελοποννήσῳ, Thucyd. applicaturus ad Peloponneſum, Valla.

Σχῇ, habeat.

Σχῆμα, ατος, τὸ, καλλωπισμὸς, modus, figura, habitus, gradus, ſtatus, conditio, corporis geſtus, honeſtas, decus, decorum, κόσμος, exornatio, deſcriptio, ὑπογραφὴ, εἶδος, θέσις, ſitus & mod⁹, ſpecies, effigies, forma, ſtatua, perſona, vultus, prætextum, color, velamen. ...σχῆμα τὴν ἀναβολὴν ...φάσκοντες, negationem videri eam dilationem inquientes, Plut. in Galba. σχῆμα πάτριον καὶ μάθημα, patrius mos & diſciplina, Gaza de Seneꝺt. σχῆμα τῆς ἀρχῆς, modus imperandi. ἐν ταπεινῷ σχήματι εἶναι, Xenoph. lib. 5. Pęd. eſſe in humili habitu. ἐν τῷ αὐτῷ σχήματι μᾶλλον ἐστι, eadem habitus ratione ſuo munere magis fungitur, Ariſtot. in Problem. ἐν σχήματι μητρὸς πράττει, matris gerit perſonam, Plato de Legib. ἐν σχήματι πατρὸς καὶ μητρὸς, ſub patris & matris perſona ſeu ſpecie, Idem ibidem. Apud Theophil. in Inſtit. Ciuil. capitur pro eo qui vulgò dicitur caſus. σχῆμα in chorea quid, Plato de Legib. quid autem propriè ſignificet σχῆμα vide apud Quintil. lib. 9, cap. 2. περὶ τῶν λόγων σχημάτων, Hermogen. σχήματα, κόσμια, γνωρίσματα, ...ματα, inſignia, Bud. in Comm. in Epiſt.

Σχηματίζομαι, τὸ πλάττομαι, καὶ ὑποκρίνομαι, ſimulo, prætexo, & in certam quandam corporis affectionem componor. Xenoph. in Symp. ...τὴν ἀπὸ τοῦ θεοῦ δόξαν αὐτοῖς ...ἐσχηματίζοντο ... , dei opinionem commenti ſũnt, quæ ipſis illis, quorum gratia fingebant, ſaluti eſſet, Plutar. in Numa. Eſt etiam ornor, componor, color. Plat. in Gorgia, καὶ οὐ ...ἐσχηματισμένη, non vt Rhetorica magno cultu & exquiſito ſeſe venditat. Itẽ formam accipio. σχηματίζεσθαι, ſitum & habitum ſeruare. ἐσχηματισμένοι λόγοι, figurati ſermones, exculti, Bud. in Epiſt. prior. ἐσχηματισμένα προβλήματα, Hermog.

Σχηματίζω, μ. ίσω, π. ικα, plano, firmo, figuro, figura exprimo, effingo, aſſimilo, inuolucris tego, abſcondo, firmum contineo. Actiu. Accuſat.

Σχημάτιον, τὸ ὑπόσχημα, ſtaticulum dicitur Plauto, quod erat ſaltationis genus, quando ſaltator nunc proſiliebat, nunc ſtabat. σχημάτια λακωνικὰ ὀρχήσατο, Laconicos modulos ſaltauit, Herodot.

Σχημάτισις, ſitus.

Σχηματισμὸς, ῦ, ὁ, habitus, figuratio, formatio, cult⁹ corporis, decus, ornamentum, compturáque, ſimulatio, prętextum. Ponitur interdum pro faſtu, Plato de Repub. 6, Bud. Comment.

Σχηματιστέον, formandum.

Σχηματονομία, artifex geſticulatorum diſciplina, qualis eſt chironomia, Athen. lib. 14, Bud. Comment.

Σχηματοποιέομαι, fingo, formo, informo, conformo, effingo. Eſt etiam geſticulationi ſeruire, ſchemata ſalta-

tionis cuiuſq; imitari. σχηματοποιεῖσθαι, etiam eſt quod Cicero dixit, Sentio illo cantu orationem meam quaſi colorari. σχηματοποιούμενος etiam dicitur, ὁ πλασσόμενος αὐτὸς καὶ μὴ ὁμολογητικός, qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed effictо vultu & ſermone aſſimulato: tracta metaphora ab illis ſaltatoribus, qui in multas ſpecies ſeſe aſſimulabant, Bud. Comment.

Σχέσεν, τὸ ἔξειν. σχέσεν καὶ τὰς παρ' ὑμῖν, αὐτὶ τοῦ ἐπισχεῖν ἢ κατέχειν. vide σχέω.

Σχέσθαι, αἱ δέξεσθαι, αἱ πεσθαι, ἀποσχέσθαι, παύσαι, Homer. Interpr.

Σχέσις, εος, ἡ, habitus, appetitio, κώλυσις, detentio.

Σχέσομαι, ferar. σχέσομαί σου, abs te abſtinebo, Ariſtop.

Σχετλία, ἡ, āchora de qua ſtat nauis in mari fluctuās.

Σχιάζω, obumbro, pro σκιάζω.

Σχιδακιδόν, aſſulatim, in modum aſſulæ, aſſuloſé.

Σχίδαξ, ακος, παρὰ τὸ σχίζω, aſſula, fragmentum ligni, quo in ſacris vtebantur, Nazanz. in Orat. dicitur & σχίζα ab Homero. τὰς σχίδακας, id eſt, ligna ſecta, haſtulas, Hermol. & Marcell. lib. 2. Dioſcor. cap. 86. σχίδακες μικραί, aſſulas, Ruell. parua fragmenta, Marcell. taleolas minutas, Hermol. apud Dioſcor. lib. 1, cap. 130.

Σχιδής, ῆ, ὁ, lacer, pannoſus.

Σχίδος, σχίδαξ, ὑποχηνις.

Σχίζα, ης, ἡ, ſcheda, ſciſſura, rima. Et σχίζαι, ligna fiſſa in vſum ſacrificiorum. Odyſſ. ξ. κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυός, percuſſit autem ſchiſa in altū ſublata, id eſt, fuſte & fruſto ligni. Idem Iliad. α. καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, id eſt, ſuper ligna fiſſa.

Σχιζόποδες, οἱ, fidipedes, i. aues aquatiles, Gaza apud Ariſtot. lib. 8. Animal. cap. 3.

Σχιζοποδία, ας, ἡ, fiſſipedatio, id eſt, fiſſio pedum, lib. 1. Ariſtot. de partib. Animal. σχιζόπους, pedes habens multifidos. τὰ σχιζόποδα, Gaza in Ariſtot. vertit fiſſipes.

Σχιζόπτερος, ου, ὁ, qui habet pennam diſcretā, alas fiſſas, ſciſſa penna volatilis, vt ſunt aues, Ariſtot. lib. 4. de part. Animalium.

Σχίζω, μέλλω, σχίσω, ſcindo, diſſeco, findo, diſſindo, quaſi rimas facio, diduco, diuido, ſeparo, diſcerno, ſecerno, intercido, interſcindo. Actiu. Accuſat. σχίζειν τὴν ἄμπελον, vitem ſcīdere in brachia, Gaza. σχίζειν ξύλα, ligna ſcindere, Xenoph. lib 1. Pædiæ.

Σχιλὸς, ῦ, ὁ, veſtis muliebris.

Σχινδαλμὸς, ῦ, ὁ, fiſſura, σχίσμα, aſſula.

Σχινδύλησις, εως, ἡ, calami, arundiniſve fiſſio, Hipp.

Σχινίζομαι, ad dentes purgandos, ſeu albos reddendos vtor lentiſci cuſpidibus ſeu ſcilla herba, Etym.

Σχίνινος οἶνος, lentiſcinum vinū, Dioſcor. libr. 5, cap. 29. σχινίνη ῥητίνη, lentiſcina reſina, Idem lib. 1, cap. 91. σχίνινον ἔλαιον, lentiſcinum oleum, quod ex maturo lētiſci fructu conficitur, Idem Dioſcor. lib. 1, cap. 51. & σχίνινον χρῖσμα, vnguentum lentiſci, Ruell.

Σχινοκέφαλον, Periclem vocarunt poetæ Attici, quòd ipſe eſſet προμήκης τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσύμμετρος, i. quòd eſſet capite oblongo cæteris partibus non reſpondente.

Σχῖνος, lētiſcus, quæ eſt arbor ex qua fiūt cuſpides pur gandis dentibus accōmodæ. παρὰ τὸ σχίζεσθαι, καὶ διακρίνειν τὰ μασήλην. Etym. dicit ſcillam herbæ genus ad dētes albos reddendos commodū. Galen. ait σχῖνον eſſe ſpeciem quandam ſcillæ, vel ſcillæ bulbum. τὴν δὲ σκίλλας, ὅτι ἔστι καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι, Plut. in Peric. σχῖνος gen. Fœm. l. 1. Dioſc. c. 6. legitur & exponitur à Ruellio iuncus. σχῖνος etiam dicitur lentiſci liquor ſeu lachryma. Ariſtoph. in Pluto, συμβαδίζουσιν ὀπὸν καὶ σχῖνον ὄξει διεῖμενος, id eſt, ζύγλας μαστίχην, reſinā lentiſcinam.

Σχινοτρῶγες, οἱ, lentiſci arroſores. rodebant enim effœminati lentiſcum ad nitelam alborémq; dentium, Eraſ. Prouerb. Lentiſcum mandere.

Σχινώδης, iunceus.

Σχίσις, εως, ἡ, ſectio, fiſſio, fiſſura, diuiſura, χάραξ, propago, ramus.

Σχίσμα, ατος, τὸ, diſſentio, diuiſio, diſſidium.

Σχισμὸς, ῦ, ὁ, ſciſſura.

Σχισταί, αἱ, calceamenta, Ammon. Cyrill.

Σχιστός, ῦ, ὁ, ſciſſilis, fiſſus, fiſſilis, laciniat° à Plinio. vnde lignum σχιστόν, id eſt, fiſſile, vt apud Vergil. & fiſſile lignum ſcinditur. ἔστι δὲ σχιστὸν (inquit Ariſtot.) τὸ δυνάμενον διαιρεῖσθαι ἐπὶ πλεῖον ἢ τὸ διαιρούμενον διαιρεῖ. Eſt & σχιστὸς veſtis muliebris apud Ammon. & Cyrill. vide χιτὼν in Bayf. σχιστὸς λίθος, ſciſtos lapis, id eſt, ſciſsilis, de quo Dioſc. lib. 5, cap. 137. & ibidem Marcel. σχιστὸν γάλα, lac ſchiſton, i. ſciſſile, de quo Dioſc. lib. 2, cap. 177. σχιστὰ κρόμμυα, fiſsiles cepæ Theophr. lib. 7. hiſtor. plant.

Σχοίατο, continerent, ſedarent, παύσαιντο, ὑπόσχοιντο, Homerus.

Σχοίμην, ης, ἡ, pro ἔχοιμι: à σχέω. Iliad. ε. εἴ πως ἀϋτῆς σχοίατο, id eſt, ὑπόσχοιντο, tumultu abſtinerent & clamore.

Σχοίνητι, putetis.

Σχοινία, ἡ, ceſpes totius iunci, Theophraſt. lib. 4. hiſtoriæ plant. cap. 13.

Σχοινίζειν, finire, circunſcribere, diuidere, ſolum dimetiri: vnde περισχοινίζω, circunſcribo, in vnum duco: vnde & περισχοίνισμα, circunſcriptio.

Σχοινίκλος, ὁ, auis, Ariſtot. lib. 8. Anim. iūco à Gaza interpretatur.

Σχοίνινον ἔλαιον, lentiſcinum oleum, Dioſc. lib. 1. & Hermol. in corollario. qui & σχοίνινον ἔλαιον, iuncinū vnguentum exponit.

Σχοινίον, ου, τὸ, funiculus, rudens, reſtis, funis craſſus. σχοινίον μεμιλτωμένον, Ariſtoph. Significat etiam hæc dictio inſidias apud Dauidem in Pſal. σχοινίων νόμος, lex muſicæ: ſic appellata.

Σχοίνισμα, ατος, τὸ, idem, & terræ menſura.

Σχοινισμὸς, ῦ, ὁ, menſura terræ, & tortura quæ fit per funes.

Σχοινίων, iunco, proprium auis, Gaza apud Ariſtot. libro nono Animal.

Σχοινοβάτης, ου, ὁ, funambulus.

Σχοινοπλόκος, ου, ὁ, reſtio, id eſt, funarius.

Σχοινοπώλης, ου, ὁ, ſpartarius, reſtium venditor.

Σχοῖνος, ου, ὁ, iuncus, funis. Item iuncus odoratus, herba, quam σχοῖνον μυρεψικὸν vocat Hippocr. Greci autem quoties de hac herba loquūtur, abſolutè σχοῖνον dicūt paſcua, ἐκ τοῦ χῶ τὸ χρισμά. Eſt autem rotūdus odoratus iuncus vim habens ſpiſſandi vnguenta, vt docet Marcell. lib. 1. Dioſcor. Huius iunci duo ſunt genera: nam eſt σχοῖνος λεία, i. iuncus læuis, & ὀξύσχοινος, i. iūcus acutus. vide & alia l. 4. Dioſcor. capite 52. vbi σχοῖνος Gen. Fœminin. eſt. Schœnum dicitur Gen. Neutr. à Columella, libro 12, capite 20. Eſt & menſura terræ Perſica, ſexaginta ſtadia continens authore Herodoto: licet Plinius libro quinto & duodecimo quadraginta ſtadia dicat, id eſt, quinque milia, niſi ſit error notarum, Budæus in Annotationibus. Feſtus Pomp. indicat olim ſchœnicolas appellata ſcortā plebeia ac vilia, ab vnguento viliſsimo quo oblinuntur. Plautus in Pœnul. Miſeras, ſchœno delibutas, ſchœniculas ſordidas.

Σχοινοτενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, longus, rectus. Hermogenes, ἐν μονωδίᾳ μακροτέρῳ κώλῳ καὶ χρησάμενος, κατέτεινε σχοινοτενεῖς ἀπέδειξε διώρυχας ἐνταῦθα, alueos ad funiculum deſignauit certenos, Herodot. σχοινοτενὴ κατὰ τὴν πόλιν ποιεῦνται, rectum limitem iuxta vrbem faciunt, Idem. σχοινοτενῆ ᾄσματα, carmina prolixa, ſic Niger apud Philoſtratum in Heroicis.

Σχοινοτρῶγες, οἱ, vide in Chiliad. Eraſmi.

Σχοινοφόρος, funigerulus, Nazanzenus in Orationibus ſic interpretatur: puto tamen ſignificare iunciferum.

Σχοῖεν,continerent.

Σχοινώδης,iunceus.

Σχοίνων συμβολεῖς,iuncorum complicatores,ſtorearum nexores.

Σχολάζω,μ.άσω,π.ακα,otior, otiū ago, ſum in otio, requieſco,ferior,deſideo,immoror,βραδύνω,ἀργῶ,negotiis vaco,operam do. Dat.iung. vt ταῖς ἡδοναῖς σχολάζειν, voluptatibus indulgere. σχολάζω τῇ τοῦ λόγου διακονίᾳ,Chryſoſt. περὶ ἱερ. σχολάζω κύβοις,alex vaco:ſic in canonibus Apoſt. cap.μβ,σχολάζειν στρατείᾳ,vacare militiæ. Chryſoſtom.præpoſitionem addidit,πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ θεοῦ λιτανείᾳ σχολάζειν,totum vitæ tempus vacare precationib⁹ ſeu in precationibus verſari. σχολάζω περὶ τὴν [illegible], AEſchin. σχολάζω πρὸς τῇ λύρᾳ,vaco lyræ,Phalar.in Epi. ἵνα σχολάζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις,ſatagere propriorum non impedit,Ariſtot.lib.5.Polit cap.8. πρὸς ἐννοίᾳ τινὶ τῶν θείων παρ' αὐτοῖς ἱερεῦσι σχολάζων,Plutarc.in Numa,alicui rerum diuinarum ſpeculationi apud ipſos ſacerdotes vacans. οὐ σχολάζω πρὸς τὸ,&c.non habeo otium ad,&c.Bud.in Epiſt. poſter. item Xenoph.& Plato de Legib. μὴ σχολάζειν ὑπὸ πολέμων,Platoni de Leg.1.bellis occupari, per bella non vacare. ἀρκεῖ γὰρ ἂν βασιλεῖ ἀκροᾶσθαι ψαλλόντων σχολάζῃ, ſatis eſt regi cæteris canentibus audiendi otium ſupereſſe,Plutarch.in Pericle. σχολάζω φεύγειν,fugiendi mihi eſt facultas,Xenoph. σχολάζειν δραστηρίως τι καὶ πονητικῶς,ſtrenuè & actuoſè otiari,i.acri ſtudio commentari,Bud.in Cōment.in Epiſt. σχολάζουσα ἐκκλησία,vacans Eccleſia,i.quæ eſt ſine rectore:ſic canone 16.ſinodi Antioch.

Σχολαῖος,α,ον,tardus, quietus, otioſus, ſegnis, ceſſans. Thucyd.κατὰ τὸν ἄλλον πλοῦν σχολαῖοι κομισθέντες, in cætera nauigatione otioſi venientes.

Σχολαίτερον,ſeri⁹, tardius:cui opponitur θᾶττον,id eſt, celerius. vnde σχολαίτερον κινεῖσθαι,Ariſtoteli de mundo,lētius moueri. Dicitur autem & σχολαίτερον. σχολαίτερον ὑγιαίνει,lentius ſanatur,Chryſoſt.περὶ ἱερωσ.

Σχολαιότερος,ου,ὁ,tardior, ſerior, ſegnior, cunctatior, Valla.

Σχολαιότης,tarditas,quies,cunctatio,ſegnities.

Σχολαίτατα,attentiſſimè.

Σχολαίτερος,α,ον,idem quod σχολαιότερος.

Σχολαίως,tardè,paulatim,gradatim,lentè, otioſè, per otiū.σχολαίως διαχυθὲν τὸ σῶμα,ſenſim corpus conficiens, Plutarch.in Pericle.

Σχολαστήριον,ου,τὸ,locus ad ſolatium,ſchola.

Σχολαστὴς,οῦ,ὁ,otio deditus,vagus, diſcipulus, ſcholaſticus. σχολαστὴς ὄχλος, otioſa multitudo, Plutarchus in Solone.

Σχολαστικὸς,ἡ,ὸν,idem. σχολαστικὸς pro otioſo, & pro ficto Cataneus interpres Plinii Iunioris libr.2.Epiſt.vlt.vbi lex ſcholaſtica quid ſit interpretatur. vnde σχολαστικώτεραι πόλεις,ciuitates in otio & pace magis degentes,Ariſtot. lib.6.Politic. τὸ σχολαστικὸν,otium.

Σχολεῖον,ludus literarius.

Σχολέω,μ.ήσω,π.ηκα,vaco.Neutr.abſol.

Σχολὴ,ῆς,ἡ,otium,vacatio,ceſſatio,cunctatio,mora, lētitudo,deſidia,ῥᾳθυμία,διατριβὴ,ſchola,ludus,commentatio,exercitatio,μελέτη καὶ σπουδὴ,opportunitas. σχολή γε ἡμῖν μανθάνειν, Xeno.diſcere nobis vacat. σχολὴ ἴσως συμμαχεῖν τοῖς στρατιώταις,Idem.l.1.Pæd. σχολὴ χρόνου,otium temporis,Plato de Leg. ἱκανὴν σχολὴν ἔχω,ſatis otii habeo. ἔχω σχολὴν,abundo otio. σχολὴν ἔχων,otioſus,Gaza. σχολὴν ἄγω, viuo in otio,ſum oti oſus,ſum in otio,quieſco.σχολὴν ἄγω ἐπὶ σοὶ. tibi vaco,aduerſus te,Lucian.σχολὴν πρὸς [illegible], Xenop. lib.5.Pæd.σχολὴν ἄγειν,i.διατρίβειν,βραδύνειν,Eurip.σχολὴν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἄλλων,i.à cæteris vacantes, Plut.in Numa. [illegible] σχολὴν ἄγουσα ἀπὸ τούτων, Ariſtot. Plato 2.de Repu. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγειν,ab aliis vacans,ceſſans ab aliis. Ibidem,σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δεόμενος, ab aliis muneribus egeat vacatione,id eſt,otio & ceſſatione. τὴν τῶν ἀναγκαίων σχολὴν ὑπάρχειν,neceſſariorum facultatem adeſſe, Ariſtot.lib.2.Politicor.cap.7, Plato in Apologia,ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας οὐδέν τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονε, propter hanc occupationem non mihi licuit quicquam agere rerum ciuilium. Ibidem,δεόμενος ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τὴν ὑμετέραν παρακέλευσιν,cui opus eſt otio ad vos exhortādos. Sophocles cum Infinitiuo, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολὴ, ſi cui vacat conſiderare. σχολὴν λαμβάνω,ſum otioſus, Eurip. σχολὴν ποιοῦμαι πρὸς τοῦτο, huic vaco, Xenoph. σχολὴν ποιεῖσθαι πρὸς ἓν ἄλλο dixit idem Xenophon, id eſt, incumbere in ſtudium vnius alius, ſtudium & operam ponere in vno alio. ἐν σχολῇ,& κατὰ σχολὴν, in otio, per otium, cunctanter,Plato de Legib. κατὰ σχολὴν ἀντιτείνει, in otio contrà contendat,Demoſth.κατὰ δημοκρατ. ἐν ταῖς ἀνέσεσι καὶ σχολαῖς ἀπὸ τῶν μαθημάτων χρώμενος,quum ei in diſciplinis percipiendis quieſcere ac animum relaxare liceret,&c.Plutarch.in Themiſtoc. ταῦτα ἀδέσθω ἐν ταῖς σχολαῖς λέγεται τῶν φιλοσόφων, verùm hæc diſputantur in ſcholis philoſophorum,Idem in Pericle. Item σχολὴ, diſputatio quæ per otium agitatur.Et in balneis σχολὴ Vitruuio pars labri ſeu alui à præſtolando eſt dicta.

Σχολῇ,Aduerbium,vix,nullo modo,nullatenus,multo minus,otioſè,ſegniter,pedetentim,leuiter,tardè,lentè,cunctanter,βραδέως. σχολῇ ἐξαλλόμενον, vix ſaliens, Xenophon. σχολῇ γε,nullo pacto,Hermogenes. σχολῇ που,οὐδαμῶς,nullatenus.

Σχολικὸς,ad ſcholam pertinens.

Σχόλιον,ου,τὸ,gloſſema,appendix,additio, interpretatio breuior.

Σχόμενος,captus,retentus,habens,tenens,eleuans, tegens faciem.

Σχυντηλὸς,ἡ,ὸν,verecundus. vſitatius eſt αἰσχυντηλός.

Σχὼν,occupans,potitus. σχόντες ῥήγιον,Rhegium tenentes, Thucydid. ἄγχι σχὼν,admouens,Homer. Odyſſ. σχὼν ἐς πόλιν,i.ἐλλιμενίσας,portum adeptus. σχόντες ἐς τὸν αἰγιαλὸν, ad litus appulſi,Thucyd. σχόντες κατὰ τὸ ποσειδώνιον,ad templum Neptuni appulſi,Idem. σχόντες ὑπὸ νύκτα,quum per noctem quieuiſſent,Idem.

Σῶ,concutio,cribro,σείω.

Σῶ,pro οἱ σῶοι,apud Thucyd.

Σῶδες,aues ſic dictæ,in Ixeut.Opp.

Σωδῶες,vngues,ſiue digiti.legendum σωλῆνας.

Σώεσε,ſaluum fecit,& impetum fecit,Etym.

Σώεσκον,ἐσώζον,Homer.

Σώζεο,vale,in Epigr.

Σώζομαι,ſalutem conſequor,ſum incolumis,exto,Gaza de Senect. σώζομαι εἰς οἴκους, me recipio domum, Eurip. σωθέντος ἐμοῦ ὀπίσω ἐς οἶκον τὸν ἐμὸν, quum ſoſpes domū rediero,Herodot. σώζομαι οἴκαδε,domum incolumis reuertor. Plato Epiſt.7,οἴκαδε ἐσώθην, ſaluus domū rediī. ἐσώθησαν ἐς πόλιν,in vrbem euaſerunt, Thucydid. ἐς τὸ ὄρος σώζου,recipe te in montem, Nazāz. σώζεσθαι ἐς τὸ σῶμα, ꝓ ſalute laborare, Thucyd. σώζεσθαι ἐκ τῶν κινδύνων,euadere ex periculis, Ariſtot.in Rhet. σώζεσθαι πρὸς τὸ στρατόπεδον, Xenoph.l.5.Pæd.ſe in caſtra recipere. Item σώζεσθαι,manere. Galen.li.1.ad Glauc.σώζεται δ' ὅμως καὶ τότε τὸ ἴδιον αὐτῶν βραδυτῆτί τε καὶ ἀραιότητι. σώζεσθαι τὰ ἔπη,extare carmina. σώζεσθαι etiam eſt ad frugem bonam euadere.σωζόμενος,ſaluus.ναῦς τοῖς εἰς ἐμὰ σωζομένοις,in Epigr.

Σώζω, vel σώζω,μ.σω,π.κα, ſaluo, ſeruo, tueor, βοηθέω, βουλεύομαι,ſaluti conſulo,ſalutem pario,ſalutem affero, ſum ſaluti, incolumitati reſtituo,ſum ſalutifer,tutor,cōſeruo, φυλάττω. Act. Accuſ.φυγῇ πρὸς τὴν πόλιν ἔσωζον ἑαυτοὺς, fuga ad vrbem facta ſaluti ſuæ conſuluerunt, Plut.in Public. σώζειν διὰ σινδόνος,in linteo ſeruare, Herodot. ἡ σώζουσα ὁμολογία, pactio & cōuentio ſeruās & tuens, Dem.σώζουσα ψῆφος,ſentētia abſolutoria:cui opponitur ἡ καθαιροῦσα, ſiue φθείρουσα,i.ſentētia damnatoria,Bud.Cō.τὴν σώζουσαν τιθέναι,Idem in Epiſt.poſt.vbi ψῆφον intelligere oportet.

Σωθῆναι, eſſe reducem.σωθῆναι ἐς σπάρτην,Spartam ſoſpitem rediiſſe,Herodot.

Σώθητι, ſaluus fias, Nazan. in Orat. σώθητε, ſeruemini.
Σωθῶ, ſaluus fuero, ſaluus fiam. ἵν' ἐγὼ σωθῶ, vt ego ſaluer, Nazanzenus.
Σωκέω, valeo, poſſum, Etym.
Σῶκος, ου, ὁ, cognomen Mercurii, quaſi σωτήριος aut σώσικος, ἰσχυρὸς, ἢ συνήθης, hoc eſt, ὁρμῶν ὠκέως. eſt etiam nomen proprium.
Σωκέω, μ. ήσω, π. ηκα, poſſum, ἰσχύω, δύναμαι, auxilior, σώζω. Dicitur & σώκω, vt eſt apud Varinum in dictione Σῶκος. Neutr. Accuſ. iung.
Σωκράτειος, Socraticus. vnde σωκράτειοι λόγοι, Socratici ſermones in vltima Epiſt. Platonis.
Σωκράτης, εος, Socrates Platonis præceptor. σωκράτης σοφώτατος πάντων, Ariſtophanis Interpr. σωκράτης λιθογλύφος ἦν, Idem.
Σωκρατίζειν, Socratem ſectari, Interpr. Ariſtoph.
Σωκρατικὸς, ὁ σωκράτειος.
Σωλὴν, ῆνος, ὁ, canalis, fiſtula, tubus, Vitru. & Iureconſ. imbrex, κρουνὸς, aquæductus. vnde pro ſpondylorũ meatu ponitur, qua reſidet medulla. Eſt & conchylii genus apud Athen. quod & vnguis & dactylus à Plin. libr. 32. vocatur. à Gaza exponitur vnguis ſiue digitus apud Ariſtot. li. 4. Animal. σωλήνων γένος, genus vnguium, idem Ariſtot. lib. 4. de partib. Animal. pro teſtatis quibuſdã.
Σωληνάριον, τὸ, canalicula, canalis exiguus, AEtius.
Σωληνισταὶ, οἱ, oſtrearum piſcatores, Athen.
Σωληνοειδὴς, canalicularis, canaliculatus, ad fiſtulæ modum factus, fiſtulæ ſimilis.
Σώλ υμοι, ciuitas Indiæ, Herod. 11.
Σωλυμαῖος, ου, ὁ, gentile.
Σῶμα, ατος, τὸ, corpus: παρὰ τὸ σῆμα, hoc eſt, à ſepulchro, quòd anima in corpore ſit quaſi ſepulta. Homer. vocat σῶμα τὸ ἄψυχον, ἐπεὶ σῶμά τι οὐδέποτε ζῶντος, vt σῶμα δ' οἴκαδ' ἐμόν. &, σῶμα γὰρ ἐν κίρκης κατελείπομεν. &, σῶμα τ' ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον. δέμας δὲ τὸ ἔμψυχον idẽ poeta ſolet appellare. è diuerſo tamen Euripid. inquiẽs, ἐκτὸν δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ οὐξότου (...) ἄσιτον σῶμα, per ſingula corpora, AEſchin. περὶ τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, ad corpus arma facere, i. corpori adaptare, Xenoph. Item σῶμα, ſtatura corporis, pars corporis, corpulentia, truncum corpus, membra, caro, ſubſtantia. Vnde ὑμενῶδες σῶμα, membranaceum corpus ſeu ſubſtantia. Gal. ad Glauc. καὶ κατὰ τὸ τῆς γαστρὸς ἢ τὸ τῶν ἐντέρων σῶμα κατακλείεται πνεῦμα φυσῶδες, in ventre vel interaneis includitur fluctuoſus ſpiritus, &c. Idem pro parte corporis lib. 2. ad Glaucon. διὰ πολλῶν γὰρ τῶν μεταξὺ σωμάτων, τὸ ἐντυγχάνειν μέλλει τῷ πεπονθότι μορίῳ παραδιδόν πάντων, αὐξηθήσεται καὶ ἠμαυρῶσθαι τὴν δύναμιν, (...) λεχθῆναι γὰρ πολλῶν σωμάτων ἐν κοιλίᾳ, &c. id eſt, ciborum copia in ventre remanente, Ariſtot. in Probl. Solidas corporis partes vocat Alexand. Aphrod. τὰ στερεὰ σώματα, inquiens in Probl. τὰ βρέφη ὑγρὰ τοῖς πόροις τε καὶ τοῖς στερεοῖς σώμασιν ὑπάρχει, i. corporis partibus plenis & nihil concaui habentibus. Item σώματα, mancipia. σώματα αἰχμάλωτα, Demoſthenes. σώματα φίλτατα, filii, AEſchines.
Σωμασκέω, μ. ήσω, π. κα, paro, γυμνάζω, corpus exerceo, parturio.
Σωμασκία, ας, ἡ, exercitatio corporis, Xenoph.
Σωμάτιον, ου, τὸ, veſtis qua vtebantur in agendis tragœdiis.
Σωματεμπορεῖν, de mangonibus Strabo dixit, qui corpora, hoc eſt, ἀνδράποδα venditant & emptitant.
Σωματέμπορος, ὁ ἀνδραποδοκάπηλος.
Σωμάτια, αἱ, dicuntur membranulæ quibus vtuntur ad ſcriptiones.
Σωματικὸς, ἡ, ὁ, corporalis, corpori deditus, craſſus, corporeus. vnde βάσις σωματικὴ apud Philonem de mundo, ſedimentum corporeum. σωματικὴ ὑπηρεσία, corporis miniſteriũ, Ariſtot. in Polit. σωματικὸς ἐπωνύμως, cognomen à corpore tractum, Plutarch. in Pericle.

Σωματοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, corpulentus, corporeus.
Σωματοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, in vnum corpus redigo & cogo, coagmento, corroboro, πυκνόω, denſo. Item adformo, pingo, depingo. Actiu. Accuſ. Alexãd. Aphrod. lib. 1. Probl. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κατηφῆ, triſtem depingunt Amorem.
Σωματοῦσθαι, in corpus ire (vt Quintil. loquitur) hoc eſt, corpulentum fieri & concreſcere. σωματοῦται, corporatur, Ariſtot. lib. 2. de gener. Animal. cap. 4. Sic Theophraſt. ὅπως σωματωθῶσι dixit, qui in corpus coacti ſunt. Bud. Comment.
Σωματοφύλαξ, κος, ὁ, corporis cuſtos, id eſt, ſatelles, & ſtipator, δορυφόρος.
Σωματώδης, corpulentus, corpulentiam gerens, calloſus, corpulentia concretus, corpulentia contentus.
Σωμάτωσις, corporatio, Theophraſt. lib. 6, cap. 17. de cauſ. plantarum.
Σώομαι, moueor, impetu feror.
Σῶος, vel iota ſubſcripto σῷος, ου, ὁ, ſaluus, ſoſpes, integer. σῶα ἦν, extabant.
Σώπατρος βεροιαῖος, Sopater Berœenſis, comes Pauli Apoſtoli, cap. 2. Act. Apoſt.
Σώραχος, ου, ὁ, vaſculum ficuum.
Σωρεία, ας, ἡ, congeries, collectio.
Σωρείτης, ſyllogiſmus acerualis, cauillationum cõgeries quædam, authoribus Chryſip. & Cicer. in Lucullo. Eius meminit Laertius variis in locis.
Σώρευμα, ατος, τὸ, cumulus.
Σωρεύομαι, aſſeruor.
Σώρευσις, εος, ἡ, aceruatio.
Σωρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cumulo, accumulo, aggrego, aceruo, coaceruo, cogo, colligo, congero aceruatim, onero, obruo, Actiu. Accuſ.
Σωρηδὸν, aceruatim, cumulatim.
Σωρὸς, tumulus ſepulchralis, ſepulchrum: ἀπὸ τοῦ σῶμα (...), Etymolog.
Σωρὸς, οῦ, ἡ, aceruus, faſcis, ſtrues lapidum, θημὼν, Hom. itẽ θημωνιὰ. σωρὸν ἀμήτου, i. σῖτον συλλέγων ἀπὸ θημωνιάζειν, Heſiod. σωροὶ, de aceruis frumenti, Plutarch. in Lycurgo. σωρὸς χρημάτων, Ariſtoph. σωρὸς ἀγαθῶν, Idem.
Σῶρυ, εως, τὸ, Sory. id quidam putant idem eſſe cũ melanteria, ſed falli eos oſtendit Dioſc. lib. 5, cap. 111. Sory Plinius fieri docet ex inueterata chalcitide.
Σῶς, ῶ, ὁ καὶ ἡ, ſaluus, integer. σῶς, ὑγιής. Homer. Odyſſ. ε, αὐτὸς δ' οὐ σῶς ἐστι, &c. Plato 1. de Rep. ὅτω νῦν σῶς ἦ. σῶς ὄλεθρος νῦν μοι, Homer. Odyſſ. Vbi Volaterr. nunc certum mihi fatum. & alter Interpres, nunc mihi præſens inſtat exitium. vbi σῶς, i. inſtans & certus, vt Bud. inquit. σῶν in Neutro, incolume, Demoſt. σῶν τοῦτο, incolume hoc. σῶν καὶ ὑγιᾶ, ſaluum ſanúmque, Thucydid.
Σωσθένης, Soſthenes princeps ſynagogæ Corinthi, ca. 18. Act. Apoſt.
Σῶσι, ſeruant, pro σώζουσι, Herodot.
Σωσίβιοι, οἱ, gobii piſciculi.
Σωσίβιος, Soſibius hiſtoricus, Plutarch. in Lycurg.
Σωσικλῆς ὁ πεδιεὺς, Soſicles Pedienſis, vir Athenienſis ex tribu quæ πεδιὰς dicitur, Plutarch. in Themiſt.
Σωσίπολις, tutor ciuitatis, Ariſtoph.
Σωσίληθρος, ου, ὁ, magnus, integer, manifeſtus.
Σώσιμος, dignus vt ſaluetur.
Σωστικὸς, qui ſeruat, vim habens ſeruandi, ſeruator, tutor. Ariſtot. de mundo, ἡ ἴση, σωστικὴ πᾶσι τῆς ὁμονοίας, id eſt, æqualitas tutrix eſt concordiæ.
Σῶστρα, τὰ, merces ſalutis, præmia liberationis & conſeruationis, qualia dari ſolent Medico pro ſanitate reſtituta. Xenoph. de ſeruo fugitiuo, ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα τούτου ἐπαγγέλλεσθαι, præmia recuperandi eius gratia vt ſeruatori futura denuntient, alios exhortor.
Σώτειρα, ſeruatrix, liberatrix: ſic dicitur ἡ ἀθηνᾶ, i. Minerua, cui ſacrificabãt Athenienſes, Ariſtoph. Interpr.

Σωτήσιος,ου,ὁ,dignus qui ſeruetur.

Σωτὴρ,ῆρος,ὁ, ſeruator, conſeruator, vindex, ſalutaris, qui dat ſalutem, liberator, qui conſulit alienæ incolumitati,author ſalutis. Ita cognominatus eſt Antiochus rex Macedoniæ,Lucian. σωτὴρ περὶ πόλιν,ciuitatis ſeruator,Plato de Legib. In Vocatiuo ὦ σῶτερ. Ζεὺς σωτὴρ,Iupiter ſeruator, Ariſtot.lib.de mundo, & Ariſtophan.in Pluto.Inde etiam dicũtur Caſtor & Pollux σωτῆρες,quia à nautis in ſalutem inuocantur.

Σωτηρία,ας,ἡ,ſalus,ſaluatio,vt ita dicam,potius dicitur quàm ſalus,i.ſeruatio,conſeruatio,protectio,tutela,remedium,incolumitas. ἐπὶ σωτηρίᾳ,Plato de Leg.vbi Ficinus,vt in gratiam reſtituat.ſic & σωτηρίας ἕνεκα,&c. vbi idem Ficinus inquit,vbi multi ne fugiant cuſtodiuntur. Item σωτηρία,receptus,reditus. Plato in Epiſt. τῆς πάλιν οἴκαδε σωτηρίας, in patriam reditus. περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα σωτηρίας,pro ſalute próque in patriam reditu, Thucyd.

Σωτήρια,ων,liberalia,hoc eſt, ſacrificia pro accepta ſalute,& idẽ quod σῶστρα. Sic dies appellari poteſt,quo con ſeruatorem Chriſtum anniuerſario luctu proſequi inſtitutum eſt,ſupplicio ſalutari affectum: à σώζω. σωτήρια τὴν μὲν ἄγω,hunc diem lætabundus pro ſalute celebro,vota pro ſalute ſuſcepta hodie perſoluo. σωτήρια θύουσι αὐτῷ, ei tanquam liberatori immolant. ἔθυεν σωτήρια, καὶ πρεσβείας λαμπρὰς ἱστίασεν,Plut.in Galba.vbi Philelph.ſalutaria ſacrificauit,ſplendidúmque epulum parauit. σωτήρια τελεῖν λυκαίνη,in lupæ gratiam ſalutaria celebrant,i.quæ ad ſalutem pertinent,recenſent,Idem in Romulo.

Σωτηριακὸν,pretium quod pro funeris elatione datur.

Σωτήριος,ου,ὁ καὶ ἡ,ſalutifer,ſalutaris,ſaluti futurus,ſanabilis,χρήσιμος.εἰς τὴν σωτηρίαν,commodus,ſecũdus.Sophocum Genit. τύχ᾽ ἂν φανεῖμεν αὐτῷ σὺν θεῷ σωτήριοι,ei ſalutẽ attulerimus. πρᾶξις σωτήριος,res ſalutaris,Plut.in Themiſt. σειρὰ σωτήριος,ſalutaris catena,Nazanz. σωτήριοι αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου,orbis nationes ſanabiles,ca.1.Sap. Solomonis. σωτήριον τὸ νόσημα,ſalutaris morbus,non exitioſus,Galen. ad Glaucon. Plato Epiſt.7,φάρμακον ἐπινοεῖ τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν,καὶ τὸν τῶν ἐφόρων δεσμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον, Ephororum magiſtratum conſeruatorem regii principatus.

Σωτηριώδης,ſaluber,ſalubris,ſalutaris,ſoſpitalis, Macrobius.

Σωῤῥάματα,ligna circa rotam:ſic ferramenta ὑπόσωῤῥα.

Σῶφρον,τὸ,modeſtia.

Σωφρονέστερος,conſiderantior.

Σωφρονέω,ῶ,ήσω,α.κα, ſum mentis compos, ſum ſanæ mentis, reſipiſco, ſanum ſapio, ſum ſanus, ſum prudens, ſum cautus, εὖ φρονῶ, rectè ac conſultè facio, ſobrius ſum, caſtus ſum & maneo, caſtitate præſto, continentiæ ſtudeo, matrimonio legitimè vtor, modeſtus & temperans ſum,ab inferenda iniuria tempero,tẽperatè & modeſtè me gero,ſanctè viuo. Neutr.abſolut. σωφρονεῖν καλὸν, id eſt, τὸ μὴ ἀσελγεῖν, ſapienter facere. εἰς ἀφροδίτην σωφρονῶ, ſum caſta, Euripides. σωφρονῶ πρὸς σε, erga te ſum modeſtus,modeſtia vtor erga te, Xenopho. σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεοὺς,ſanè de diis ſentire,Idem lib.1. Cõmentariorum. σωφρονεῖν & μαίνεσθαι opponuntur apud Platonem lib.1. de Republ. τοὺς σωφρονοῦντας, i. τοὺς τὴν ἀρετὴν μεταχειριζομένους: τὸ σωφρονεῖν γὰρ ἐπὶ πάσης ἀρετῆς λέγεται. ἐπὶ τὸ σωφρονεῖν ἐναντίον ἐστὶ τῷ μαίνεσθαι: τὸ μαίνεσθαι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀμέτρου τῶν χρημάτων ἐρώντων, καὶ ἐπὶ τῶν φιλοδόξων καὶ φιληδόνων. ὥστε τὸ σωφρονεῖν οὐ τῷ φιληδονεῖν μόνον ἐστὶν ἐναντίον,ἀλλὰ καὶ τῷ φιλοδοξεῖν καὶ τῷ φιλοχρηματεῖν: τὸ δὲ τούτοις ἐναντίον ὃ ἐστι πᾶσα μανία ἀκολασία,ἐπὶ πάσης ἀρετῆς εἰκότως ἂν λέγοιτο.

Σωφρονὴ,ſic dicitur Daphne à Poetis,Aphthon.vel κόρη,i.puella,quòd eſſe debeat temperans.

Σωφρονίζω,ω,ίσω,α.κα, modeſtum & ſobrium reddo, facio ſapientem,moderor,refreno,caſtigo,emendo,cõpeſco,reprimo.Actiu.Accuſatiuo. Xenoph.τὴν λαγνείαν αὐτῆς τῷ λιμῷ σωφρονίζω, id eſt, ad modeſtiam redigo. σωφρονίζειν,contentum ſuis modeſtè agere:cui πολυπραγμονεῖν opponitur.

Σωφρονικὸς,ῦ,ὁ, probus, honeſtus, temperans, natus ad temperantiam ſiue aptus,caſtus,pudicus,ſanctus. Xenoph. τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ τῶν θρασέων, &c. σωφρονικαὶ πράξεις,temperatæ actiones,Baſil.in Epiſt.

Σωφρονικῶς,μετὰ λογισμοῦ καὶ εὐλόγως,Ariſtoph.

Σωφρόνισμα,moderatio,refrenatio,Naz.in Orat.

Σωφρονισμὸς,ῦ,ὁ,moderatio,caſtigatio,demulſio.

Σωφρονιστῆρες,τοὺς,geminos dentes vocat Cleanthes,qui omnium extremi naſcuntur circa vigeſimum annum,κατὰ τὴν τοῦ φρονεῖν ὥραν. Ariſtot.κραντῆρας vocauit.

Σωφρονιστήριον,correctorium,caſtigatorium,nomen carceris,carcer correctionis.

Σωφρονιστὴς,ῦ,ὁ,modificator,moderator,caſtigator, cẽſor.Sophroniſtæ decem Athenis in qualibet tribu legebantur,qui iuuenum mores cenſerent.

Σωφρόνως,caſtè,modeſtè, compoſitè, prudenter, ſagaciter,ἀγαθῶς,ἐπιεικῶς,probè,Ariſtoph. Plato 1.de Rep. σωφρόνως ἀπαιτεῖν,ſana mente repetere. σωφρόνως ἄρχεσθαι,apud Sophoc.i.εὐτάκτως,decenter regi.

Σωφροσύνη,ης,ἡ,temperantia,cõtinentia,modeſtia,grauitas,ſcientia,ſapientia,frugalitas,ſobrietas,verecũdia, pudicitia,caſtimonia,caſtitas,παρθενία. Eraſ.annotat magis ſobrietatem & ſanitatem mentis ſonare,quàm tẽperantiam. Ariſtot.lib.6.Ethic.c.5,dictam ait σωφροσύνην, quaſi σώζουσαν τὴν φρόνησιν. Et Socrates apud Plat.quaſi σωτηρίαν τῆς φρονήσεως. σωφροσύνη opponitur μανία. Xenoph. τί δίκαιον,τί ἄδικον:τί σωφροσύνη,τί μανία. σωφροσύνην ἔχω, ſum modeſtus, Thucyd. σωφροσύνην λαβόντες,reſipiſcentes,δουλότητι φυλάξωμεν,Idem.

Σώφρων,ονος,ὁ,moderatus, modeſtus & temperans, cõſtans,continens.Cic.Interpr.Tuſc.4,ſobrius,prudẽs,ſapiẽs,caſtus,pudicus,mediocris,bene moratus, grauis & honeſtus,circunſpectus,prouidus,conſultus, qui moderatè viuit,ſanctus,probus,bonus,ὁ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενος.huic opponũtur ἄφρων,ἀκόλαστος & ὑβριστής. Sophoc. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι,καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. Plat. Epiſt.7, τὴν τῆς διαίτης σώφρονα δίαιταν μιμεῖσθαι, victum temperatũ imitari. σώφρων ψυχῆς ἕξις, Idem in 1. de Leg. σώφρονα ἤθη, mores probi, AEſchin. σώφρων περὶ τοὺς θεοὺς, Xenophon. σώφρονες,οἱ πιστοὶ,modeſti. σώφρονες δικασταὶ,Demoſth. σώφρονα ἔργα,honeſta opera,Ariſtoph.

Σωφρονισμὸς,ῦ,ὁ,moderatio,caſtigatio.

Σώχω,μ.ξω,α.κα,tero.

Σώχω,τρίβω.

Σώω,pro σώζω,ſeruo,abſcõdo,ὁρμῶ ſeu ὁρμίζομαι,σφζομαι. Apoll.2.Arg. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀΐδαο σώεσθαι, dicebant ſe ab inferis ſeruatos eſſe & ereptos, Ibidem. σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν,i.tranſuehebantur & tranſmittebãt regionem Tibarenida.

T A

TA',ea quæ,hæc: vt ἀλλὰ τὰ μὲν πεπύχθαι,ἰάσομεν.& Hom. Odyſ.ξ, αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ᾽ ἔσκε,τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκε.vbi τὰ priori loco ea ſignif. ſecundo quæ.contrà Iliad. α,ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν,τὰ δέδασται:τὰ priori loco,i.ἅ τινα, ſecundo ταῦτα.Doriẽſes,teſte Corintho,τὰ pro τὶ dicunt nonnunquam.

Τάγα,alioqui.

Τὰ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων,in rebus gerendis contra Atheniẽſes,Thucyd.

Τάδε,hæc:pro ταῦτα.ἐπὶ τάδε μὲν,τὰ ἐκεῖνα δὲ,vel ἐπὶ τάδε μὲν,ἐπὶ θάτερα δὲ,pro citrà & vltrà dicunt,Bud.Com. τὰ δὲ τοῦ πολέμου,de bello autẽ,&c. Thucyd. κατὰ τάδε,horſum,ex hac forma. τὰ δὲ νῦν,nunc verò,Idem ibidem. τὰ δὲ πολλὰ,αὐτὶ τοῦ ὡς ἐπιπολύ, Thucyd.

Τὰ δυνατὰ,pro viribus,pro virili.

Τἀμά, pro τὰ ἐμά, res meæ, mea ratio, quantum ad res meas attinet. Syneſ. ἀκούει τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά.

Τὰ ἐκ τῶν νόμων, quæ leges litigatoribus indulgent, Demoſthen.

Τὰ ἐν μέρει, p τὰ καθ' ἕκαστον. Et τὰ ἐπὶ μέρους, particularia, ſingularia, Bud. Com.

Τὰ ἐν ποσί, in medio poſita, præſentia: quæ ante pedes etiam Latinis dicuntur.

Τὰ ἐπίχειρα, merces, ἀμοιβή.

Τὰ ἕτερα, idem quod θάτερα, vel ἐπὶ τὰ ἕτερα, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ἕτερον μέρος, in diuerſum, in alteram partem, Bud. Com.

Τὰ χτ̄ Παυσανίαν, i. Pauſanias, Thucyd.

Τὰ κάτω, inferiora, quæ ſub cælo ſunt.

Τὰ μέν, & τὰ δέ, ſepe Aduerbialiter ponuntur pro partim & partim, ſicut τὰ μὲν καὶ τὰ δέ, & τοῦτο μὲν τοῦτο δέ. Xenophō, τὰ μὲν ἔργῳ δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ἦν, τὰ δὲ καὶ διαλεγόμενος, &c. Sic Plutarch. καὶ διελέχθη πρὸς τοὺς πολίτας, τὰ μὲν χαλεπῶς ἀβελτερίαν αὐτῶν καὶ μαλακίαν, τὰ δὲ παρορμῶν καὶ παρακαλῶν, ſua oratione partim ciuium amentiam ſegnitiémque obiurgauit, partim incitauit atque adhortatus eſt. τὰ μέν, τὰ δέ, partim quidem, partim verò, Plato de Leg. & Ariſtot. in Rhet. τὰ μὲν αὐτὸς αὐτῶν ἔχε, τὰ δὲ ἐμὲ ἔα ἔχειν, partem quidē earum tibi habe, partem verò mihi permitte.

Τὰ νῦν ἔτι, nunc.

Τὰ ἀεὶ τοῖς ναῦς, naues, Thuc. τὰ ἀεὶ πλέα, Demoſt.

Τὰ πλεῖστα, plurima, in plurimis, plerunq; vt plurimū.

Τὰ πολέμου, rationes belli.

Τὰ πολλά, in multis, per eclipſin τοῦ κατά. Id Gell. lib. 7, cap. 2. imitatur, Cœcilij, hominis hercle pleraque haud indigentis. Capitur etiam Aduerbij vice p frequenter, ſæpenumero, plerūque. Plato, τὰ πολλὰ βλαβὼν ἐδόκει καὶ λύπη ψυχῇ. legitur & ταπολλὰ coniunctim.

Τὰ πρῶτα, primùm, in primis, & primas tenens partes, ſummus. Lucian. in Timone, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, rurſus diteſce, & Athenienſium princeps eſto. χαίρετον καὶ τὰ πρῶτα.

Τά τε ἄλλα, καὶ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀλλὰ τοῦ γε, hoc eſt, ſi nihil aliud, ſaltem: vel, quum ob alia, tum propter hoc.

Τὰ τῆς ἐξουσίας, i. ἡ ἐξουσία, Budæus. τὰ τῆς ψυχῆς, quæ ſunt animæ propria, Plato de Leg. τὰ τῶν νόμων, Demoſth. τὰ τῶν Ἑλλήνων, i. οἱ Ἕλληνες, Idem.

Τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ ὄντα, facultates.

Ταβελλίων, ῶνος, ὁ, ſcriba ciuitatis, à ſecretis ſiue cōſilijs.

Ταβερνεῖον, τό, caupona, diuerſorium.

Ταβιθᾶ, ἡ, Tabitha, proprium puellæ quam Petrus Apoſtol. ſuſcitauit. Vide in dictione Δορκάς. Cap. 5. Euangelij Marci legitur Græcè ταλιθὰ κοῦμι, i. Talitha ſurge: in Latinis exemplaribus legitur Tabitha per β. Incertū eſt autem, inquit Eraſmus, an hoc loco Tabitha nomen proprium ſit puellæ, quam Chriſtus vitæ reſtituit: quēadmodum in Actis Apoſtolorum puella Ioppenſis Tabitha dicta eſt, quam Petrus ad vitam reuocauit, vt legis illic cap. 9. cuius vocabulum Lucas Græcè interpretatus eſt Dorcas, quod Latinis ſonat capram ſiue hinnulum, à Græco verbo δέρκομαι, video, quòd acribus oculis ſit hoc animal.

Ταβιτί, Tabiti dicitur Veſta Scythicè, Herodot. l. 4.

Τάβλα, tabula in qua luditur teſſeris, in Epigr.

Ταγαῖος, ου, ὁ, ſubiectus, ſubdit°, qui iuſſus aliquid facit.

Τάγγη, rancor. Alex. Aphr. lib. 2. Probl. τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγιζεται, i. fiunt rancida.

Ταγγίζω, ranceſco, rancidus fio.

Ταγγώδης, ὁ, rancidus, A Egin.

Ταγεία, ας, vel ταγή, ῆς, ἡ, imperium, principatus, munus regium, commeatus, comparatio rerum ad vitam neceſſariarū. Significatur peculiariter hoc nomine ſummus principatus & ducatus in Theſſalia. Pro præfectura, i. ἐπιστρατηγία, Ariſtot. in OEcon.

Ταγεύω, hunc magiſtratum adminiſtro.

Ταγηνίαι, panes quidam qui & ἐσχαρῖται dicuntur: bellaria, in ſartagine cocta ex adipe humido & caſeo & melle & vua paſſa, Etym.

Ταγηνιστός, οῦ, ὁ, in ſartagine coctus.

Τάγηνον, ου, τό, ſartago, τήγανον.

Τάγηλος, ου, ὁ, parcus, φειδωλός, præco, legatus, perui°, δρομαῖος, celer, aſper, acutus, ὀξύς.

Τάγηος, ου, ὁ, idem.

Τάγμα, ατος, τό, ordo, acies, contubernium, agmen, turma, legio, λεγεών, cohors, certa penſio & conſtituta. Ariſtot. 2. OEconom. ἐκέλευσε τὴν βουλὴν χρυσοφορεῖν, τάγματα ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, id eſt, res quaſdam certas & definitas in templo dicare. τάγμα φυλακῆς ἡμερινῆς ἄγων, cohortem præſidij diurni agens, Plutarc. in Camillo. τάγματα κατάλογοι, numeri, Bud. in Epiſt. poſter.

Ταγματάρχης, qui præeſt cohorti aut agmini.

Ταγματικοὶ ἵπποι, equi qui agmen exercitus ſequūtur ad conuehenda impedimenta.

Ταγός, οῦ, ὁ, dux, præfectus, ἀρχηγός, ἡγεμών. Et ſummus magiſtratus in Theſſalia.

Τάχος, τό, & Plural. τάχεα, minimum, fortuitum.

Τᾷδε, hac, ita, ὧδε.

Ταδί, pro ταῦτα, Ariſtoph.

Τάζω, μ. άσω, π. ακα, extendo. Activ. Accuſ.

Ταθείς, protenſus: à τείνω.

Ταί, articulus pro αἱ. vnde ταίγε, i. αἵ γε, hæ. Poet. ταὶ δὲ γυναῖκες, i. αἱ δέ, Apoll. Rhod. ταὶ τρεῖς, tres, i. αἱ, in Epig.

Ταινία, vitta, corona. ταινία.

Ταίναρος, ου, ὁ, Tenarus promontorium Laconiæ. Ariſtoph. fingit eſſe apud inferos, in Ranis.

Ταινία, vittarum extremitas, redimiculum quod pendet è corona regia. Virgil. lib. 7. fit longæ tænia vittæ. Lucian de Alexand. διαδεδεμένος ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλήν. Accipitur & p tota vitta & corona, mitra, zona. ταινίαις καὶ στεφάνοις ἀνέδουν αὐτόν, vittis & coronis eum exornabam, Plutarch. in Pericle. Tæniæ, i. vittæ quibus crines ligātur, inquit Hieron. in ca. 4. Eſaiæ. Propriè tamen ταινία faſcia dicitur: à quarum ſimilitudine lapides ſub aquis candicantes atque in longum porrecti, ταινίαι quoq; vocantur. Eſt & piſcis nomen apud Ariſtot. lib. 2. Animal.

Ταινίον, Atticè, ἐνδόσιμον, pectorale, torques, monile, ὑποτραχήλιον, Etym.

Ταινιόω, μ. ώσω, π. ωκα, corono, στεφανόω, ligo. Activ.

Ταχεῖ, i. τὰ ἐκεῖ, loca illa, Thucyd.

Τακείς, έντος, liquatus, liquefactus. τακέν, liquefactum, liquatum.

Τακερός, ᾶ, ό, ſubiugus: item colliquans. τακερὸς ἔρως, apud Anacr. quòd ad tabem perducat amor, & depaſcatur medullas. τακεροί, τηκτοί, ὑγροί, κατεψυγμένοι, liquati, exucci, i. caduci, vieti, Lucianus de ſenibus. τακερὰ σάρξ, apud Plutarc. caro tenella & mollicula, qualem morbidā appellant Itali. σαρκὸς τακερᾶς, carnis colliquefactę, maceratæ, Gal. lib. 1. ad Glauc. de carne porculorum dāda ægrotis. τακερὸς χάριτος, in Epigr. i. oculis liquefacientib° & tabefacientibus, ſcilicet alios.

Τακερυνθῇ, eliqueſcat, Dioſcor. lib. 5, cap. 94. καθεψηθεῖσα δὲ μετ' ἐλαίου μέχρι τακερυνθῇ, &c. decocta in oleo viq; dum liqueſcat, Ruellius: flacceſcat, Marcell. lib. 4. Dioſcorid. cap. 280.

Τακῇ, liqueſcat.

Τακηρός, tabidus, flaccidus, tener, diſtabeſcens, eliqueſcens, mollitus, liquatus, liquidus, Dioſcor. lib. 1, ca. 145. Bud. tamen corrigit τακερός. κρέα τακερὰ dicuntur carnes coctura & vi ignis teneriores effectæ.

Τακήσομαι, tabeſcam, reſoluar.

Τακίτα, ἡ, Tacita, hoc nomine vnam Muſarum Numa Pompilius vocauit, Plut. in Numa.

Ταχράτεται νῆες, naues robuſtiſſimæ.

Ταχρίονα, meliora, Herodot.

Τακτέα, quæ in ordine veniunt, Xenoph.

Τακτικός, ή, όν, acialis, ordinalis, ordinarius, militaris, peritus

peritus rei militaris, ſtruendę aciei peritus, qui imperat. τακτικὸς autem propriè ad exercitum pertinet. Vnde τακτικὰ, quæ ad rem militarem pertinent. τὰ τακτικὰ διδάσκειν, ſcientiam militarem docere, Xenoph. [illegible], inſtruendæ aciei gnarus, Lucian. ſic Bud. in Epiſt. poſt. τακτικὰ κινήματα ordinati motus. Nazanz. in Orat. οἱ τακτικοὶ ἀριθμοὶ, militares numeri, Xenoph. διέξοδοι τακτικαὶ, ordinationes acierum, Plato de Legib. [illegible], ſtruendæ aciei tum peritus, Philoſtr. in Heroic.

Τακτικῶς, militariter ordine inſtructo, vt in acie fieri ſolet.

Τακτὸς, οῦ, ὁ, ordinarius, ordinem tenens, [illegible], diſtinctus, certus, ὡρισμένος, ſtatutus, conſtitutus. [illegible], Ariſtides.

Τα[illegible], paſtilli ex adipe conciſo minutim, adiectis ſale, pulueribus aromatibuſque.

Τάλα, magnum.

Τ[illegible], deniit.

Ταλαεργὸς, οῦ, ὁ, operum patiens, [illegible], laborem tolerans, operi patienter incumbens, [illegible] mulorum epitheton eſt: vide prouerbiũ, Muli Mariani.

Τάλαινα, ας, ἡ, miſera. Ariſtop. in Pluto, τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως, me miſeram contumeliæ cauſa.

Τ[illegible], Odyſſ. ν.

Ταλαιπωρέομαι, &

Ταλαιπωρῶ, pro eodem, id eſt, laboro, labores fero, πονῶ, μοχθῶ, fatigor, vexor, accidor, affligor, profligor, accipio cladem, fero ærumnas, tum ærumnoſus, miſer fio, in pernitiem deuenio, enecor, conficior, κακῶς ἔχω, mecum miſerè agitur, perduro in malis. [illegible], hyeme vexatur, Thucyd. [illegible], ſibi laborant, Idẽ. [illegible], recuſo ærumnas, Idem. [illegible], Demoſth. [illegible], eos qui miſerè non ſint victuri, Plato 2. de Rep. Xenoph. [illegible] & cẽ i. [illegible], qui agit in ærumna, Thucyd. [illegible], fatiſcens & exhauſtus vulneribus. Capitur etiam ταλαιπωρῶ tranſitiue pro miſerum facio, defatigatũ acceſſumque me reddo, fatigo, vexo, crucio. Iſocr. [illegible], nos accidit & afflixit.

Τ[illegible], feſſus.

Ταλαιπώρημα, calamitas, Phalar.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miſeria, ærumna, afflictio, vexatio, labores, calamitas, peſtis, cruciatus, Thucyd.

Ταλαίπωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tolerans, ærumnoſus. Ariſtophan. [illegible] τὸ ταλαίπωρον dixit, pro pertinacia, cõſtantia & laboris tolerantia.

Ταλαιπώρως, difficulter, aſperrimè, cum penuria & labore, ærumnoſè.

Ταλαίφρων, ονος, idem quod [illegible]. Sophocl. [illegible], i. [illegible].

Ταλακάρδιος, qui multa ſuſtinet animo. Heſiod. de Hercule, [illegible], i. magnanimus.

Τάλαν, ανος, τὸ, miſerum. Item in Vocatiuo τάλαν generis Maſculini. Ariſtoph. ὦ τάλαν, ò miſer, heu te miſerũ. τάλαν interdum [illegible], vbi mulier alloquitur mulierẽ.

Ταλανίζω, [illegible], miſereor, miſerum puto, defleo, lugeo. Neutr. Accuſ.

Ταλαντιαία χάλαζα, grando talentaris, id eſt, magnitudine talenti, cap. 16. Apocalypſis Ioannis. Talentum, magnum antiquis dicebatur. vnde quicquid ingens eſſet, id ταλαντιαῖον vocabant.

Ταλάντατος, [illegible], miſerrimus. Ariſtophan. in Pluto, [illegible] ταλάντατε, &c. Idem ibidem, ταλάντατ' ἀνδρῶν [illegible], infeliciſſime virorum, nõ timebas deũ? ταλάντατ' ἀνδρῶν [illegible], Idem.

Ταλαντεύω, [illegible], appendo, libro, iungo, Etym.

Ταλάντερος, [illegible], miſerior.

Ταλαντεύομαι, [illegible], &

Ταλαντεύω, vergo & inclinor, & [illegible], peſſum eo, degrauor. Philo de mundo, [illegible], id eſt, [illegible], tui libramento depreſſa. [illegible] Idẽ: vbi ταλαντεύω eſt expendo, appendo, libro & ſuſpenſum teneo. Inde ταλαντεύειν τὴν γνώμην, animum vtroque ancipitem eſſe & alternantem. [illegible], &c. Bud. in Epiſt. vbi [illegible] intelligitur. Lucian. [illegible], in neutram partem propenſus ſum, vt libra in examine ſtans & æquilibrio. Alciphron cum Accuſatiuo iunxit, pro in æquilibrio tenere. [illegible], vtram in partem ego vergam in tua voluntate poſitum eſt. [illegible], Nazanz. in Orat. nutu ſalutem trutinans.

Ταλαντιαῖος, [illegible], ingens, [illegible], grauis. Aliter Ariſtoteles ſecundo OEconomicor. [illegible], pro talentis ſponſores dare viginti talentorum.

Ταλαντίζω, [illegible], pondero. Actiu.

Τάλαντον, ου, τὸ, trutina, libra, lanx: παρὰ τὸ ταλᾶν τὸ φέρειν. [illegible], Thunni pondus fuit ad talenta quindecim, Gaza lib. 8. Animal. Ariſtot. Varia autem erant talẽta Græcorum, Macedonicum enim talentum tres erant aurei, Atticum talentum ad ſex millia ſtaterum excreuit, [illegible], vt Euſtath. Iliad 9. adnotat. apud alios talentum centum viginti quatuor drachmas pendebat. Apud Athenæũ talentum eſt, [illegible]. Talentum Atticũ, vt docet Budæ. ſexagenas minas Atticas capit, & mina Attica cẽtenas drachmas. τάλαντα χρυσοῦ, Homer. τάλαντα [illegible], Demoſth. [illegible], Ariſtoph.

Τ[illegible], ου, ὁ, calamitoſus.

Τ[illegible], ſtatio, [illegible].

Ταλαὸς, οῦ, ὁ, miſer, ærumnoſus, [illegible], Suidas. Valla exponit calamitoſus apud Herodot.

Ταλαπαθὴς, έος, idem.

Ταλαπείριος, ου, ὁ, miſer, laborioſus, multa incommoda expertus. Homer. Odyſſ. ζ. [illegible] ταλαπείριος.

Ταλαπενθὴς, έος, ὁ, ἡ, luctũ patiens, [illegible], Home.

Ταλαύρινος, ου, ὁ, Martis epitheton, ſcutum habens multa patiens, & robuſtum.

Ταλαρίσκος, [illegible], quallus, fiſcella, diminutiuum, in Epigramm.

Τάλαρος, ου, ὁ, calathus vimineus, calathus in quo caſe* coagulatur, quallus. [illegible], in Epigramm. Heſiodus [illegible], &c. alii autem in ſportis ferebant, vuas videlicet, à vindemiatoribus accipientes.

Τάλας, ανος, ὁ, miſer, laborioſus: à τάλω vel ταλάω. Ariſtoph. [illegible], hei mihi miſero. In Vocatiuo τάλαν. Idem in Pluto, ὦ τάλαν, heu te miſerum, ò miſer. vnde ταλάντερος & ταλάντατος.

Ταλασήια ἔργα, i. lanificia, Apoll. Rhod.

Ταλασία, ας, ἡ, textura, [illegible], lanificiũ, ſacrorum adminiſtratio, ſicut etiam ταλασιουργία. vnde Thalaſius deus nuptiarum, Plutarch. in Romulo.

Ταλάσιον, τὸ, lana.

Τ[illegible], ου, ὁ, lanifex.

Ταλάσιος, Talaſius, proprium iuuenis Romuli ciuis, à quo quòd in Sabina muliere ſeruanda optima fuerit vſus fortuna, Talaſſius vox nuptialis Latinis vſurpata eſt, quemadmodum Græcis ὑμέναιος, Plutarch. in Rom. Ibidem vide & alia.

Ταλασιουργεῖν, texturam exercere, artem texendi ſcire. Xenoph. [illegible] ταλασιουργεῖν, [illegible].

Ταλασιουργία, ας, ἡ, lanificium, [illegible], [illegible]. ταλασιουργικὰ ὄργανα, inſtrumentum textrinæ, Xenophon in OEconom.

Ταλασιουργὸς, οῦ, ὁ, lanifex.

Τλῆμα, τος, ἡ, patientia.

Τλησικάρδιος, ου, ὁ, audax, prudens, in aduerſis patiens, miſer. καρτερόφρων, ἄθλιος, ὁ πάνυ καρτερικός. primis breuib.

Τλῆτα, τά, ſortes, κλῆροι.

Τλημόνως, ως, ὁ, fortis, audax, bellicoſus, ἐν τῇ μάχῃ καρτερικός.

Τλήμφρων, ονος, ὁ, patiens, conſtans.

Τλάω, μ. ἄσω, π. αχα, ſuffero, τολμῶ, audeo, ſuſtineo, poſſum. Ianus Laſcar. ἱ τλάσαι λάτριν, tolerauit miniſtrum. Idem cum Infinit. ζῶν ατρεκέως ἄτλη τι τλάσσαις. Et lib. 1. Epigr. ἱ τλῆ καὶ ἢ ψυχὴν ζευκτὸν ἐκεῖ νόστιν πλέειν.

Τάλεα, olearum rami. Vi quadeò id nomen Latinum factum eſt, vt taleare pro incidere vſurpet ruſtica ſimplicitas. Non opinor hoc modo ſcriptum apud Græcos reperiri, ſed apud Latinos tantùm. Græci θαλλὸν vocant oleatum ramos.

Τμηδά. vide in dictione Ταδιδά.

Τμῆξις, εως, amor.

Τλητ, εδος, Nymphæ nomen, virgo deſponſa, μελλόνυμφος, Sophocl.

Τλήμων, ονος, ὁ, virgo iam deſponſata.

Τλήθω, miſer ſum, κακοπαθῶ.

Τλητέα, in poſterum.

Τάμασσος, oppidum Calabriæ in Brutiis, apud Lycop. quod ab aliis Temeſa dicitur.

Ταμιαὶ εργάδες. fundæ quæ depromuntur, Plutarch. in Theſeo in verſibus Archilochi.

Ταμιεῖον, promptuarium, cella, penu, penuarium: ſic Eraſm. cap. 12. Luc. Euang. propriè locus eſt in ædibus, in quo poculenta eſculentaque reponuntur, Xenoph. Itē conclaue, & cubiculum vbi reponuntur pecuniæ domini, penetralia ſiue intima ædium. Vnde ταμιεύω εἰς τὰ ἐπίδω, ærario applicati.

Τάμω, ἀπὸ τοῦ ἥμισυ, Homer.

Ταμιεύω, incidere. ἀπὸ τομοῦ, Homer.

Ταμεσίχροος, ος, ὁ, incidens corpus, τέμνων τὸν χρῶτα, Hom. Iliad. à verbo τέμνω.

Ταμία, vel ταμίαινα, ας, ἡ, cellaria, mulier quæ domus habet adminiſtrationē, diſpenſatrix, οἰκονόμος, penus cuſtos, conda & proma. Homer. Odyſſ. ἄπνε ταμία παρέθηκε, &c.

Ταμίας, vel ταμιεὺς, ὁ, ὁ, quæſtor, cuſtos cellæ, promus, cōdus, diſpenſator theſaurorū, vel domus œconom°, præfectus ærarii. vnde ὑπὸ ὄγκω ταμίαν. Plut. in Public. docet Publicolam conſtituiſſe ταμιεῖον, i. Saturni ædem, & populo poteſtatem feciſſe creandi δύο ταμίας, i. duos quæſtores. ταμίαι ἐκκλησίας, Demoſth. τῶν ταμιῶν ταμίας, &c. Idem. Ariſtot. de mundo, ἄλλοι οἱ δὲ φόρων τακτοὶ ταμίαι, i. vectigalium quæſtores. Ariſtophanes. Neptunum vocat τριαίνας ταμίαν, i. fuſcinæ arbitrum. ταμίας τῆς τύχης, qui in arbitrio ſuo fortunam habet, Thucyd. τῶν χρημάτων ταμίας καὶ τελεστά, Demoſt. A Plat. in Tim. dicitur πλεύμων τοῦ πνεύματος τῷ σώματι ταμίας, i. ſpirituum cuſtos velut penuari° corpori pulmo. Nazianz. in orat. ὁ τὸ δόξαν χρυσοῦ γὰρ ἢ τὰ ἀγαθὰ ὑπὸ ἑαυτῷ ταμίας, ὥσπερ τὰς ἡμέρας. πολλοὶ ταμίαι ζωῆς ἐκείνων. Eurip.

Ταμιεῖον, ου, τό, ταμιεῖον, cella penuaria, penus, horreum, ærarium, conclaue, cubiculum. ταμιεῖον χρυσοῦ, ærarium ad aurum recondendum: ſic in Comment. Ariſtop. ὥσπερ ἐκ ταμιείου προφέρειν, hinc velut ex ærario proferre, Iſocrat. ταμιεῖον τὸν ναὸν τοῦ Κρόνου, ærarium Saturni ædem conſtituit, Plut. in Public.

Ταμιευτικός, ἡ, ὁ, parcus, & qui recondere nouit in futurum. ταμιευτικὸς νόμος, quæſtoria lex, Plut. in Public. ταμιευτικὴ ἐξουσία, quæſtoria poteſtas.

Ταμιεύομαι, &

Ταμιεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum quæſtor, quæſturam gero, exerceo officium quæſtoris, conſeruo, repono, ſepono, condo, recondo. in futurum tempus reiicio, parcus diſpenſo, colligo & in repoſitorio reſeruo, ὅθεν λέγεται τῶν χρημάτων, ταμιεύειν. Ariſtop. pro φυλάσσω & ὑπερτίθημι. ταμιεῦσαι τὴν λύπην, Alcidam. Lucian. ἐς τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, in craſtinum recondere odium, &c. ταμίευε τὸ χρυσίον, reconde pecuniam, Idem. ταμιεύσαιεν σοι θεοὶ τὸν φοίνικα, vtinam palmam tibi dii reſeruent, Gaza de Seneſt. Nazanz. in Orat. ἐν ταμιείαις τὰ μὲν ὑπερτίθεσθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι καὶ ταμιεύεσθαι, ſeponere & differre & ſuſpendere.

Ταμίσιος, ὁ, ὁ, ταμίας.

Τάμισον, ου, τό, coagulum.

Τάμνω, ἀπὸ τοῦ τέμνω. ἀφ' οὗ τάμνω, μ. ταμῶ, π. τέτμηκα, ἀόρ. β. ἔταμον. incido, diſtribuo, diuido, excido, ſeco, vaſto, πραιδεύω, διαιρῶ, Etym. Actiu. Accuſ. Hom. Od. ξ. τάμνων δέρμα βόειον. τάμνειν ὅρκια, percutere fœdera, i. σπονδάς. Idem Ilia. ὁ ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ τάμνειν τὴν γῆν, ἀπὸ δ' ἔταμον. ταμεῖν γῆν apud Herodot. 1. agrū depopulari. τάμνειν pro τεμεῖν, Hom. Odyſſ. ἐκ δὲ γλῶσσαν τάμνων. Item caſtrare. Heſiod. ἀπ' ἔταμε μήδεα.

Ταμυνα, vrbs Eubϖæ, Etym.

Ταν, vocantis eſt, amice, tu, ὦ τᾶν.

Ταν, p' τὰν, Dorice. τὴν ἑαυτῶν ἔχοντες, ſuum territorium obtinentes. Tanc ὁ τὰν ἐπὶ τάδε, ὁ τοῦ τε αὐτοῦ, μετ' αὐτῶν ἀνεμίξεν, de Lacedæmoniis pueris vide Interpr. Thucy.

Ταν, pro τοῖς. in long. τὰ εἴδεσι, in ſpeciebus.

Ταναγρα, ας, ἡ, vas æreum in quo condiebant carnes.

Τανάηκος, εος, ὁ ἡ, ὁ, acutam habens aciem, aut longum manubrium. δείκνυται ὁ τανύηκης ἤγουν τὴν ἀκμὴν, τανυστὸν ἐκτεταμένην τὴν αἰχμὴν, Homer. Iliad. τανάηκεϊ χαλκῷ, longo ferro, protenſo à τανύω.

Τανυμύκον βοὸς, in Epigramm. intenſè & vehementer mugientis.

Ταναντία τούτων, quæ his ſunt contraria, Xenoph.

Ταναύδειρος, ου, ὁ, ἡ αὐχὴν, collo protenſo ac longo.

Ταναός, ἡ, όν, extenſus, porrectus, longus, acutus, aſper. καὶ τῶν ταναῶν τὰ πέταλα δρυῶν, patulæ quercus, in Epig. ταναὸν γῆρας, prouectæ ætatis, Ibidem.

Ταναόπους, οδος, recto pede ſtans, & protentis diuaricatiſque pedibus incedens.

Τανυφής, ὁ, ſubtiliter contexta.

Ταναπαιον, τό, ligneum inſtrumentum, in quo baiuli onera imponunt.

Ταναχάλκεος, ſolido ære conſtans, firmus.

Ταναλίζω, tremo, palpito σαίνω.

Ταν δόμοι, τὰ veſparum aut fucorum examina.

Τάνις, ας, ἡ, plaga, regio.

Τάνις, εως, Tanis, metropolis Ægypti, vbi Moyſes tot mirabilia exercuit. Hebraicè Zoan dicitur.

Τανίσφυρος, ὁ, λεπτόσφυρος, εἰς πόδας.

Τανύφυλλος, foliis longis anti à τανύφυλλος.

Τανύδρυος, ὁ, tremorem artuum inducens.

Ταντάλειος παῖς, filius Tantali Pelops, apud Eurip.

Τάνταλος, ὁ, ὁ, Tātalus, Iouis ex Plote nympha filius.

Τανύγλωσσος, ου, ὁ, habens linguam extenſam, in longam vocem producens, ὁ τὰς γλώσσας. Apud Homerum Odyſſ. epitheton cornicum. Volaterranus vertit inibi garrula cornix.

Τανυγλώχιν, ινος, ὁ, extenſos habēs angulos, & cuſpides acutas habens.

Τανύηκης, εος, ὁ ἡ, ὁ, longè acutus, extenſus in acutum, extenſiuus.

Τανύθριξ, ὁ τανύτριχος, qui promiſſo eſt capillo, aut etiā tenui, qui horridos & ſetarū inſtar arrectos habet pilos, qui eſt rigentibus pilis, qualis capra. τανύτριχα αἶγα, protentos pilos habentem capram, Heſiod.

Τανυλεγής, έος, ὁ ἡ, ὁ, prætendens magnam curam & dolorem, aſper, inexorabilis, æternum ſomnum conciliāns, longum inferens ſomnum, perpetuum ſoporins. μακροκοίμητος, ὁ μακρὰν ἀγρυπνίαν παρέχων. Mortis epithet.

Τανῦν, nunc, in præſentia. ἀπὸ τοῦ παρόντος. ἐκ τῶν παρελθόντων τὰ νῦν περιλαμβάνων, ex præteritis quæ nūc adſunt cōciens, Plutarch. in Solone.

Τανύοντο, extendebantur.

Τανύπεπλος,

Τανύπεπλος,ου,ὁ ϗ ἡ, habens longam veſtem. τανύπεπλοι Ἑλένη,αὐτὴ τὸ τεταμένον πέπλον ἔχουσα,apud Homer.Iliad.γ.& πλακοῦς τανύπεπλος,placenta intumeſcens,apud eundem.

Τανύπλευρος, amplus, qui eſt lateribus patulis, habens longa latera,in Epigr.

Τανυπλόκαμος,ου,ὁ,capillos longos habens,Nonnus.

Τανύπους,ὁ ϗ ἡ,extendens pedes,lõgis pedibus,latis paſſibus incedens,velox, epitheton Furiarum apud Sophoclem,σεμναὶ ἐριννύες,τανύποδες.

Τανύπρωρος,circa frontem & faciem extenſus.

Τανύπτερος,ου,ὁ,habens extenſas alas,patẽtibus alis volans,τανυσίπτερος.Heſiod.αἰετὸν ὄρον τανύπτερον.

Τανυπτέρυξ,υγος, idẽ. τανυπτέρυγας,præpetes apud Homerum,οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι,præpetibus volucribus. Vide Gellium lib.6,cap.6.

Τανύρριζος,ου,ὁ ϗ ἡ,radices extendens. Heſiodus,αἰγειροί τε τανύρριζοι.

Τανυθεὶς,έντος,ὁ,extenſus.

Τανυσίπτερος,idem quod τανύπτερος,auium epitheton apud Homerum Odyſſ.ε, ὁ ἐστι πλέον τείνων τὰ πτερὰ, Didym. ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτείνων τὴν πτῆσιν, ſic Moſcop. τανυσίπτεροι ὄρνις,Heſiod.

Τανυσκόπελος, ſcopulos longos habens,Poetic.

Τανυστόμενος,ἐκτείνας,Homer.Iliad.

Τανύσατο,extendit,Apollon.Rhod.

Τανυστὺς,ἡ,extenſio.

Τανύσφυρος,ου,ὁ ϗ ἡ,talos extendens,id eſt,velox. Heſio. τανύσφυρον Ὠκεανίνας.

Τανύφλοιος,ου,ὁ,habens magnum corticem. καὶ εὔοινος, Etymolog.

Τανύφυλλος,ου,ὁ ϗ ἡ, habens longas frondes, habens latum folium.

Τανύω,μ.ύσω,π.υκα,& Ταίνω,μ.ανῶ,extendo,traho. Actiu. Accuſ. τείνω,ἐκτείνω. Odyſſ.ο,ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν,i. κατὰ μῆκος ἐπέθηκε. τανύομαι pro eodem Apollon. 2.Arg. λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο,diſtendebant. Homer.Iliad.ε, ὑπὸ δ' ὀρμαθὰ μακρὰ τάνυσσαν,i. κατὰ μῆκος ὑπέθηκαν,ſubſtrauerũt. Heſiod.χείρ' ἐτανύσθη,& exporrectus eſt. τετάνυσο,ὑπέκειτο, ἐπέκειτο,impoſita erat.

Ταξάμενοι,οἱ,tributum imponentes.

Τάξει,ordinatim.

Ταξεῶται,apparitores præſidum.

Ταξιαρχέω,μ.ήσω,π.ηκα, impero aciei, præſum cohorti, ſum præfectus,ſum centurio. Neutr.

Ταξιάρχης,pro ταξίαρχος,Xenoph.

Ταξιαρχία,præfectura legionum,Ariſtot.lib.6. Polit.

Ταξίαρχος,ου,ὁ,centurio,ordinum ductor & rector,claſſis præfectus, maior quàm πεντάδαρχος, quàm δεκάδαρχος, quàm λοχαγὸς, Xenoph. ταξίαρχοι, qui præſunt peditib' leuis armaturæ & ſagittariis,Ariſtot.lib.6.Polit. Vide Chryſoſt. περὶ ἱερ.& τάξις in Append. de vocab.milit.

Τάξις,εως,ἡ,non modò κόσμον,hoc eſt,ordinem,ſed etiã modum ratione temperatum ſignificat, & certum ac ratum tenorem,& ordinatam conſtructionem,digeſtionẽ concinnam,Plato de Leg.2. τάξις θεολογίας, tractandæ theologiæ ratio, Nazanz.in Orat. τάξιν ταξάμενος,Plato in Leg. certum modum habens præſcriptum, imperatã habens certam menſuram,modũ imponens. διὰ τάξεως, certo ordine,Idem. ἐν τάξει,moderatè,Idem. ἐν τάξει μουσικῇ,Idem. εἰς τάξιν,per ordinem,Xenoph. τάξιν ποιεῖσθαι, ordinem facere,i.ſequi, AEſchin. τάξιν ταῖς δίκαις ἐπιτιθέναι,cauſas taxare,lites componere,Lucian. τὰς τάξεις τῶν νόμων τιθέναι,Plato de Leg. Eſt etiã officiũ,munus, inſtitutum:vt συμβούλου τάξις, officium & partes conſiliarii, Demoſth. Item μοῖρα,locus,loci dignitas,loci moderatio,locatio,poſitus,ſitus,conſtitutio,gradus, conditio, ordinatio,habit':vt ἐν ἐχθροῦ τάξει,hoſtili affectu habitúque,hoſtis loco,numero,& vice ſpeciéque, Demoſt. Sic τάξιν ἐπέχειν τινὸς,loco alicuius haberi,vicem obtinere, in Pandect.& Athen.Et τάξιν ἔχειν,Ariſtot. ꝑ eodem. ἐν γαμετῆς ἔχε τάξει,&c.loco habuit vxoris, Plut.in Galba. τάξιν ἔχει τῆς τελετῆς,initiationis ſpeciem præ ſe fert. τάξιν νόμου ἔχει,legis habet vigorem. τάξις φρουρήματος,Demoſth. locus & ſtatio. Item τάξις,ἑκατὸν ἄνδρες,i. centuria. Ariſtot.de mundo,ὁ δὲ ταξίαρχος εἰς τάξιν καθίσταται,i. centurio ad centuriam ſe confert. δύο τάξεις, duæ cohortes, ſeu duæ decuriæ aut centuriæ, Xenoph. Item acies, agmẽ, agminis ordo,aciei ordo,ſtatio,pugnandi locus. ἐν τάξει, in ordine militari. ἐν τάξει μένειν,in ſua claſſe manere. Dicitur etiam κατὰ χώραν μένειν. τάξιν λιπεῖν,locum in acie deſerere. τάξιν τὴν ἐπὶ στρατοπέδου, AEſchin. τάξις ἱππέων,turma,ordo equitum, Xenoph. οἱ ἐκ τῶν τάξεων ὁπλῖται, ordinarii milites, Thucyd. ita Valla. Eſt item τάξις,locus & ſedes alicui conuentui vel collegio conſtituta, Ariſtot. Polit.7. Et ob id factum eſt,vt pro comitatu & multitudine hominum cuipiam magiſtratui apparentium operámque dantium ponatur,& quæ cohors olim conſulis aut prætoris appellabatur. Et in Pãdect. ἡ τάξις τῶν ἡγεμόνων,apparitores præſidum appellantur. Significat & id quod vulgò ſtatum vocant,quemadmodum & ordo Latinis. ἐν τάξει ποιεῖν,ſtatis vicibus aliquid facere,Bud.Cõ. Numeratur etiam inter figuras à Rut. Lupo in fine ſecundi libri, quæ fit quum vnaquæque res nouiſſimorũ ſententia clarè diſtinguitur. Quintil. inter figuras nõ ponit: quem conſule lib.9,cap.3.

Τάξος,taxus arbor,quæ & ſmilax,lib.4. Dioſcoridis: Vide Σμίλαξ.

Ταπεινὸς,ῦ,ὁ,humilis,humilis ſortis homo,humili fortuna,ignobilis,plebeius,langueſcens,abiectus: cuius cõtrarium ὑψηλὸς Nazanz.& μεγαλοπρεπὴς Xenoph. Item incomptus,ſordidus: cui opponitur φιλόκαλος. Refertur ad rem,fortunam,genus & conditionem. ταπεινὸν ποιεῖν, Demoſth. deprimere. ταπεινὴ γλῶσσα,lingua vulgaris vernaculáque,authore Euſtath. ταπεινὴ δίαιτα, vilis victus, Plato de Leg. ταπεινὴ δουλεία,humilis ſeruitus, Ibidem. Eraſm. apud Petrũ c.5. Epiſt.1. adnotat ταπεινὸν pertinere ad animi modeſtiam, ὁ θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν, Deus ſuperbis reſiſtit, humilib' autem dat gratiam. Item Chriſtus c.11. Euãg. Matt. ſe mitem & humilem corde eſſe inquit, ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ,&c.

Ταπεινότερος,qui inferioris eſt ordinis.

Ταπεινότης,ητος,ἡ,humilitas,ſummiſſio,incuruatio,inclinatio,miſeria,ignobilitas,Demoſth.

Ταπεινοῦν,attenuare,comprimere.

Ταπεινοφρονέω,μ.ήσω,π.ηκα,humiliter ſentio. Neut.abſ.

Ταπεινοφροσύνη,ης, ἡ, humilitas animi, animi modeſtia nihil altum de ſe ſentiens, contraria arrogantiæ. Hoc verbum diuus Hieronymus adnotat tanquam impropriè vſurpatum à Paulo cap.2. ad Coloſſ. quũ aliàs virtutem ſonare ſoleat, illic vitium, quum quis humilia ſentit atque terrena, & abiecti eſt animi, vt patiatur ſeſe veluti bubalum duci naribus præceptis hominum.

Ταπεινόφρων,modeſtus,humilis,abiecto animo.

Ταπεινόω,μ.ώσω,π.ωκα,humilio,deprimo, comprimo, opprimo,contraho,reſtringo,ſummitto,demitto, affligo,extenuo: cuius contrarium eſt ὑψόω. Actiu. Accuſ. ταπεινοῖ τὸν φθόνον,lenit inuidiam,Plutarch.in Pericle.

Ταπείνωσις,εως,ἡ,humiliatio,humilitas cõditionis,paruitas,afflictio,diminutio,incuruatio,contractio,humilitatis vitium,Quintil.& nomen figuræ rhetoricæ,quæ res magnas extenuat.

Τάπης,ητος,ὁ,tapes,ſtragulum,plaga. Ariſtoph. in Plu. ἐχ' ἕξεις ὕπ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν,ἀλλὰ τάπητα.

Τἀπὶ τούτοις,quæ hæc ſequuntur,Ariſtoph.

Τάπις,idem quod τάπης,puluinus.

Ταπολλὰ, id eſt, τὰ ἐπὶ πολὺ,plerunque, magna ex parte,Demoſth.

Ταπρῶτα,primùm, Heſiod.& Homer. id eſt, τὰ πρῶτα ϗ τὴν ἀρχὴν.

Ταρ,autem,id eſt,δὴ,δὲ, ἄρα,ϗ δὴ,τοιγάρ. Iliad.α, τίς τάρ

φρων θεῶν: vbi tamen in codice antiquiſſimo manu ſcripto legitur πὶς τ᾽ ἄφρων, &c.

Ταρβέος, α, ὁ, timendus.

Ταραγμὸς, turbatio, perturbatio, tumultus, conſternatio, ταραχὴ, σύγχυσις, Euripid.

Ταρακτὴς, ῦ, ὁ, turbator.

Ταρακτικὸς κοιλίας, ventrem turbans, Dioſcor. ταρακτικὴ ϐἐν τῆς πολιτείας, ciuiles diſcordiæ, Plutarch. in Camill.

Ταρακτὸν, τὸ, Ionicum. Vide Etym.

Τάρανδος, animal ceruo ſimile, cuius pelle veſtiuntur Scythæ.

Ταραντινίδιον, α, τὸ, genus veſtis ſubtilis.

Ταραντῖνοι, οἱ, equites quidam dicebantur, ψιλοὶ ἱππεῖς, iaculatores. vide Ο᾽ πλῖται in Append.

Ταραντινὸν, ῦ, τὸ, genus veſtis ſubtilis muliebris.

Ταραξικάρδιον, α, τὸ, quod cor affligit & perturbat, τὸ δάκνον τὴν καρδίαν.

Ταραξιπποστράτος, ῦ, ὁ, turmas equeſtres perturbans: ſic Cleon apud Ariſtoph. dicitur.

Τάραξις, ἡ, perturbatio oculorum ab aliqua cauſa extrinſeca, vt ex fumo, vnde aliquantiſper rubent, & lucẽ ægrius admittunt.

Τάρας, αντος, ὁ, Tarentum vrbs Calabriæ, à cõditore eiuſdem nominis appellata.

Ταραχώδης, ῦ, ὁ, turbulentus.

Ταράττομαι, conſternor, vertor in tumultum. ταράττομαι μή τις φήσῃ, &c, timeo ne quis dicat, Ariſtot. in Prædic.

Ταράττω, ω. άξω, π. αχα, turbo, cõfundo, territo, me præbeo moleſtum, infeſto, commoueo, vexo, excito, conſterno, percello. ταράττει τὸ ῥάσον, τὸ ῥῶ ἐ φθέγξω. Actiu. Accuſ. ταράττει αὐτὸν, eum malè habet, Demoſth.

Ταραχὴ, ῆς, ἡ, perturbatio, tumultus, diſcordia, ſolicitudo, infeſtatio, turbamentum, Valla. ταραχὴ ἐ θόρυβος, Demoſth. ταραχὰς ποιεῖν, Iſocrat.

Ταραχθεὶς, conſternatus.

Τάραχος, ῦ, ὁ, turba, turbatio, tumultus.

Ταραχωδέστατος, turbulentiſſimus.

Ταραχώδης, εος, ὁ ἐ ἡ, turbulentus, turbidus, tumultuoſus, Thucyd.

Ταρβαλέος, grauis, terribilis, metuens. Nonnus, ταρβαλέοι δ᾽ ἀλάλαζον.

Ταρβέω, ῶ. ήσω, π. ηκα, timeo, tremo. φοβῦμαι. Actiu. ταρβεῖ γάρ ὗ, non metuet. ὅτι ταρβῶ σοῦ δίκης ὁρμώμενον, non timeo tibi iuſtè aggredienti, Eurip. ταρβήσας, κατατρέμων, Homerus.

Ταρβὴ, ῆς, ἡ, tremor, τάρβος.

Ταρβὴς, έος, ὁ ἐ ἡ, denſus, δεινὸς, φοβερὸς, attonitus.

Τάρβος, εος, τὸ, tremor, timor, ſtupor. lib. 1. Argonau. Apollon. εἴ σε δεμάζει τάρβος ἐπιπλόμενον, metus ſuperueniens, terror, φόβος.

Ταργαίνω, μ. ανῶ, turbo.

Ταργάνη, ης, ἡ, ſporta, laqueus.

Ταργανη. vide Etym.

Ταργανόομαι, impliquor, torqueor.

Τάριχα, τὰ, opſonia pretioſa & probè condita.

Ταριχεία, vel Ταριχία, ας, ἡ, condimentum, muria, ſuccidia, hoc eſt, caro ſale conſperſa, conditura, ſalſura. εἰς ταριχείας φαῦλοι, ad rem ſalſamentariam mali, Ariſtoteles libro 9. Animal.

Ταριχέμπορος, ὁ, lardi venditor.

Ταρίχευσις, εως, ἡ, ſalſatio. εἰς ταρίχευσιν κομίζω, ad condiendum porto.

Ταριχευτὴς, ῦ, ὁ, ſalinarius, Herodot.

Ταριχευτὸς, conditus ſale.

Ταριχεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſeruo, cõdio, liquefacio, ſicco, ſalio, in ſale aſſeruo, ſale condio, condio ac ſeruo, ſale arefacio, ſale conficio, ſale obruo, ſale macero, ſale inuerto. τὸ ταριχευθὲν δίχα ἁλῶν, ſine ſale conditus, citra ſalem inueteratus, Dioſcorid. lib. 2, cap. 89. τὸ ταριχευθὲν ὕειον στέαρ, ſalſum ſuillum pingue, ſalia axungia, Idem libro primo, cap. 189.

Ταριχηρὸς, ῦ, ὁ, ſalſus muria vel ſale, ſalitus, ſale cõditus. ταριχηραὶ τελλῖναι, ſalſæ tellinæ. cap. 8. lib. 2. Dioſc. ταριχηρὸν στέαρ, ſalſa axungia, idem Dioſcor. lib. 1, cap. 144. τὰ ταριχηρὰ, ſalſamenta.

Ταρίχιον, τὸ, exiguum ſalſamentum, Laert. libro ſecundo in Menedemo.

Ταριχοπώλης, ῦ, ὁ, ſalſamentarius.

Τάριχος, ῦ, ἡ & ὁ vel τὸ, ſalſamentum, muria, ius, piſcis putris, caro ſalſa, caro ſale condita, condimentum, ſalſura, offa ſalſuræ, ſalitum corpus. τὸ τάριχος, Galen. ad Gl. τὰ ταρίχη, Ibidem. Cap. 106. lib. 2. Dioſcorid. βοηθοῦσι δὲ πήγανον ἐσθίοντες ἐ τάριχος, prodeſt eſitaſſe rutam & ſalſamentum. Vide in Chiliad. Eraſmi, Taricus aſſus eſt ſimulatque viderit ignem: & Tarichus boni cõſulitur, vbi deſunt carnes: & Tarichus non feret ſe digna.

Ταρκύνιος σοῦπερβος, Tarquinius Superbus, Plutarchus in Numa.

Ταρκυνίται, οἱ, Tarquini aſſenſores.

Ταρμοσύνη, ης, ἡ, timor.

Ταρὸς, mutilus.

Τάρπη, vrna funebris.

Ταρπῆναι, oblectati ſunt. τάρπησαν ἐδωδῆς, Homer. Odyſ. id eſt, ἐκορέσθησαν.

Τάρρημα, remigatio, apud Ariſtoph. Etym.

Τάρροθος, adiutor, ſocius.

Ταρρὸς, idem quod ταρσὸς. Eſt etiam nexus & contextus radicum inter ſe in modũ cratis, id quod euenit vbi arborum conſitarum ſpatia non iuſta ſunt.

Ταρρώδεις ῥίζαι, radices torridæ, Gaza lib. 6, cap. 7. hiſt. plantar. Theophr.

Ταρσος, ου, ἡ, Tarſus vrbs Ciliciæ.

Ταρσὸς, ῦ, ὁ, ſummitas manus, vola, Gaza ex Ariſtot. Item planta pedis, vngula, pars pedis è calce procedens, hoc eſt, anterior pars veſtigii. ταρσὸν ἑωυτοῦ ἀπέταμε, dimidium pedem ſibi præcidit, Herodot. ταρσὸς τοῦ ποδὸς, plãta, Ariſtot. lib. 3. Animal. ταρσοὶ, talaria, lib. 4. Epigram. τί δὲ ταρσοὺς ποσσὶν ἔχεις. Legitur etiam ταρσοὶ ibidem codẽ libro, ὄμματά σοι ἐ ταρσὰ πεδίλημα, id eſt, pedes. Et apud Nonnum, φεγγεϊ πτύξατο ταρσὰ πεδίλων, amplexus eſt & oſculatus ſumma ſeu ſummitates calceorum. Eſt etiam ὁ κρεμάθρα, hoc eſt, ὁ ἐκ τῶν καλάμων πλεκτὸς κάλαθος, παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, vas è calamo contextum, calathiſcus, fiſcella: à cuius ſimilitudine ταρσὸς ἐ ταρρὸς dicitur ſeries in manibus & pedibus. ταρσοὶ χειρῶν, articuli manuum, cap. 11. Daniel. ταρσὸς item palmula, remigium, & ſeries remigii in triremibus, quam Arrianus ταρσοὺς τῶν νεῶν vocat. ταρσοὶ κωπῶν apud Pollucem palmulæ remorum dicũtur. vide Bayfiũ qui has locutiones explicat, ταρσοὺς ἀναβαίνειν & ἀνακρίνειν. Hippocr. πᾶν τὸ πεπλατυσμένον ταρσὸν vocat, vt teſtatur Galen. in Gloſſ.

Ταρταρίζειν, cum tremore quodam obrigere.

Τάρταρος, ου, ὁ, tartarus, profundiſſimus inferorum locus, διὰ τὸ τεταράχθαι τὸν αὐτῷ ἀέρα. Plato putauit tartarũ eſſe aquarum theſaurum, quas euomit atque reſorbet, & pro terrarum qualitate colorem ſaporẽmque mutare. Eſt autem, vt ſcribit in Theogon. Heſiodus, τόσσον ἔνερθ᾽ ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐσ᾽ ἀπὸ γαίης. In Singulari generis Maſc. Idem, ἐς τάρταρον ἠερόεντα: in Plurali Neutr. Idem Heſiod. ἀντρα τε ἐ ῥίζαι ἐ τάρταρα γαίης, i. loca infima.

Ταρταρόω, μ. ώσω, π. ωκα, in tartarum deiicio & præcipito, cap. 1. Epiſt. 2. Petri.

Ταρτησία μύραινα, Ariſtoph. Interpr. γαλῆ ταρτησία, feles tarteſſia, Eraſ. in Prouerb ταρτησίῃσι ὁμοιόταται γαλαῖ, muſtellæ murænis ſimillimæ, Herodot. lib. 4: ita Valla. Vide Heſych. Suid. murænam exponit.

Ταρφέα, Aduerb. frequenter.

Ταρφειὸς, οῦ, ὁ, &

Ταρφὺς, έος, ὁ ἐ ἡ, creber, frequens. Heſiod. ἰοχέαιρα θάμνοι ὑφόωντες ταρφέες.

Ταρφεῖς,

Ταρφεῖος, denſus, πυκνὸς, συνεχής.

Ταρφος, εος, τὸ, denſitas, ſpiſſitudo. vide Stephanum in dictione ταρφος.

Ταρφὺς, ᾶ, ὁ, frequens.

Ταρχαίον, ν, τὸ, parentatio, ſepultura.

Τάρχανον, luctus, cura, dolor.

Ταρχέα, τὰ, iuſta, inferiæ.

Ταρχέτιος, Tarchetius rex Albanorum ſceleſtiſsimus, Plutar. in Theſeo.

Ταρχεύω, ſepelio: vnde ἀτάρχευτος, inſepultus.

Ταρχὴ, perturbatio.

Ταρχήματα, τὰ, exequiæ.

Ταρχύω, μ. ύσω, π. υκα, pareto, ſepelio, curo funus, θάπτω. Apollon. 2, ἐπιὲς δ᾽ ἥμιν ἤδη τάρχυον μεγαλωστὶ, tertio die ſepeliebant.

Ταδαλία, ſtoliditas: ἀταδαλία vſitatius.

Τάσις, εως, ἡ, extenſio, diſtētio, vehemētia, intentio. Hermogen. lib. 4. de Inuent. τάσις δέ ἐστι τῶ λόγου, ὅταν ὑπεραίρῃ τὸ μέτρον τῶ λόγου τὸ πνεῦμα, μακρότερον γινόμενον τῶ δυνάμενον ἐν ἰδίῳ ἀναφθῆναι τῷ λέγοντος πνεύματι, id eſt, intentio orationis eſt, quando orationis ſpiritus longior eſt quàm proprio dicentis ſpiritu capi poſſit. τάσιν ἔχων, qui tenditur, tenſus.

Τάσσομαι, ſum in acie, milito, inſtruor acie. ὑπὸ ἐξουσίαν τάσσομαι, ſub poteſtate conſtituor, cap. 7. Euang. Lucę.

Τάσσω, idem quod τάττω, digero, taxo, impono, iubeo, impero, inſtituo, conſtituo, ſtatuo, inſtruo aciē, in aciem ordino, dico, deputo, repono, in ordinem colloco, ordine compono.

Τατιαὶ, ἰαττατιαὶ, Ariſtoph. vox dolentis & patientis.

Τατιάρη εἰς νῆσον, appellit inſulæ.

Τατερπίζω, inſtauro.

Τάτι, pro ἃ, vbi τὰ περίλεια. Odyſſ. ξ, ἴδεαι νῦν ὦ ξεῖνε, τάτι λῃδάσαι παρέστι, &c.

Τάττιον ἅλα, Dioſcor. lib. 5, cap. 118. vocat tatteum ſalem genere Phrygium. Ita enim legendum cenſet Marcell. Interp. à Taita ſtagno Cappadociç, quæ in magnç Phrygiæ parte quondā fuit authore Strabone: vnde & ſal hic Phrygius dictus, Dioſcor. ibidem. Tateus ſal apud Plinium legitur.

Τάτες, Doricè, pro ἔτος, annuatim.

Ταῖδίον, mamilla, τιτθίον.

Τατία, Tatia, filia Tatii vxor Numæ Pompilii, Plut. in Numa.

Τατιῶνες, Tatienſes: ſic dicti ſunt tribus quędam Romanorum à Tatio Sabinorum rege dictę, Plutarchus in Romulo.

Τάτιος, Tatius rex Sabinorum, Plutar. in Romulo.

Τάττω, μ. άξω, π. αχα, ordino, ſtatuo, & impono, irrogóque. vt τάττειν ζημίαν. τάττειν ἐπιζήμια τῷ νόμων, Demoſthen. τάττει ὁ νόμος ἐπιτίμιον, imponit, irrogat ſupplicium, Idem Demoſthen. & Budæus. Ariſtot. 2. OEconom. θάνατον ἔταξε τὸ ἐπιτίμιον, mulctam irrogauit mortem ipſam. Hermogen. κατὰ λόγον τῶν ἀδικημάτων τὰς τιμωρίας ἔταξε, pro ratione commiſſorum pœnas conſtituit. Quod ſic dicitur, vt τάττειν τὴν ἀξίαν τοῦ ὠνίου, hoc eſt, ſtatuere, quod vēditoris eſt vt plurimum indicantis quanti vendere velit: & interdum emptoris. quod etiam τιμᾶν dicitur. vnde taxare verbum in vſu venit. τάττειν ἐναντία, opponere, Xenoph. Eſt etiam ὁρίζω, vt ὥρα τεταγμένη: & χώρα τεταγμένη, locus conſtitutus, Xenoph. τάξασθαι τὴν ἡμέραν, diem conſtituere, id eſt, præfinire & promittere: vnde ἡμέρα τεταγμένη, dies conſtitutus & certus. & τεταγμένος χρόνος, ſtatutum tēpus. τὸ τεταγμένον, certum quid, Ariſtot. in Polit. vnde τεταγμένα dicuntur quæ conſtitutas & ſtatas vices habent, vt ortus, occaſúſque ſyderum. τεταγμένα ὀνόματα, vſitata nomina, Iſocrat. in Euagora. Item deſtino, hoc eſt, certum hominem alicui rei præficio vel conſtituo, vt ταχθέντες προστάτου... Xenoph. Ariſtot. de mundo, τέτακται δὲ κατὰ μὲν τὸ γεγονὸς μία τῶν μοιρῶν, ἄτροπος, id eſt, vna Parcarum, in eo quod iam profligatum, conſtituta eſt ſeu deſtinata & attributa Præterito. Plato 1. de Repub. τῷ δὲ τιμωρεῖν ἡ δίκη ὑπ᾽ ἄλλου του μέλλει ὑφ᾽ ἧς τέτακται, ad quod inuenta eſt & comparata. Idem lib. 2, ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάξουσι ταύτην, hāc prouinciam ſuſcipiūt, ſe huic miniſterio & negotio addicunt. τάττεσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλεῖν, ad nauigium animum intentum habere, Epictet. τάττει ἐπὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων, admittit ad repetendas rationes magiſtratuum, Ariſtot. lib. 3. Polit. ἐπὶ τὰς πράξεις σε τάττουσι, te rebus præficiunt, Iſocrat. Idem, τοὺς ἐπὶ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς τιμωρίας τεταγμένους, id eſt, deputatos & deſtinatos ad miſerias aliis inferendas & exigenda ſupplicia. Demoſth. ἐφ᾽ ἓν ἐκ τούτων ἐμαυτὸν ἔταξα, vnum horum mihi ſequendum delegi. ἐτάξατε στρατηγὸν ἐπ᾽ αὐτοῖς τριήρων, triremib⁹ præfeciſtis, Demoſth. Eſt etiam in acie colloco, Lyſ. vnde ταξάμενοι, vel παραταξάμενοι, acie inſtructa ſtātes, Syneſ. ἐτάξαντο ἐπὶ ὀκτὼ τῶν στρατιωτῶν, totam aciem octonis denſam viris inſtruxerunt, Thucydid. ταξάμενοι ταῖς ναυσὶν ἐπὶ τεσσάρων, Idem Thucyd. quadrato agmine naues diſponentes, Valla: ſed Interpr. exponit pro eo quod eſt, κατὰ τέσσαρας πλεούσας. οἱ σάμιοι δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμέναι, Samii decem nauibus inſtructi fuerunt, ita vt vnica in fronte eſſet, quam reliquę deinceps ſequerentur in verſum porrectæ. τεταγμένοι κατὰ μίαν ναῦν, Thucydid. nauibus in ſeriē ſingulis diſpoſitis. Dicitur & ἐπὶ μιᾶς.

Item loco & numero habeo, Syneſ. τεταγμένος, compoſitus, frugi, non diſſolutus, vt τεταγμένος ταῖς ἐπιθυμίαις, Plutarch. Item miles centuriatus & merens: contrà ἄτακτος, qui non eſt in numerum redactus. Cōſtruitur interdum cum μετὰ, interdum cum εἰς. τάττω ἐμαυτὸν μετὰ σοῦ, tuæ accedo ſententiæ, Philoſtrat. μετ᾽ ἐμοῦ τέτακται, mei eſt ordinis, Nazanz. in Orat. τοὺς ἐγκρατεῖς τούτων ἁπάντων εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τάττομεν, id eſt, in claſſem dominandi peritorum adoptamus, in ordinem redigimus, in ordinem cooptamus, in ordinem aſcribimus. Idem, τάττω ἐμαυτὸν εἰς τὴν τῶν ἀρχεῖν βουλομένων τάξιν, me in eorum ordine loco, &c. Item εἰς ἄνδρας ταχθῆναι, virilem togam ſumere. Et cum ἐν, οἱ δὲ ἐξ ἀρχῆς τὴν μουσικὴν ἔταξαν ἐν παιδείᾳ, in doctrinarum numerum redegerunt, annumerauerunt & locum dederunt. αὑτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, Plutar. in Solone, in pauperum ordinem ſe redigit, id eſt, inter pauperes ſe cōnumerat. Et cum πρὸς. Xenoph. ἑαυτὸν τάττει πρὸς τοὺς ἰδίους φίλους, ſe ſubſtituit vicarium. ἐτάχθησαν πρὸς τὴν αὐτῶν συμμαχίαν, cum eis ſocietatem contraxerunt, Thucydid. Et cum Genitiuo, ταξάντες ἀργυρίου πολλοῦ, ingenti precio taxantes, Thucydid. lib. 4. Demoſth. ὃς γὰρ ἑαυτὸν τάξας τῶν ἀπεσταλμένων ἐν φιλίαις, qui ſe inter eos cenſeri voluit. τάττειν φόρον, indicere tributum & imperare, eiúſq; modum vnicuique ſtatuere, tributarios facere. τοὺς φόρους τάξας τοῖς Ἕλλησι, A Eſch. qui tributa impoſuit ſeu iniunxit Gręcis, i. vt Græci ea ſoluerent. vide Bud. τάττομαι φέρειν φόρον, iubeor tributum pendere. Plato Epiſt. 7, ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις, eius pater Barbaris tributum pendere coactus eſt. ἐτάχθησαν φέρειν τὸν φόρον, ad ferendum tributum adigebantur.. ταξάμενοι χρήματα φέρειν, Thucydid. pendere pecuniam iuſſi, iuſſi ſoluere, ſoluturi. Interpres Græcus ὑπέσχοντο exponit. τάττομαι ὑπ᾽ ἄλλου, alii ſubiectus pareo. Lucian. τάττεται ὑπὸ θεῷ, deo ſubiicitur, Idem. ταχθεὶς, cui datum eſt negotium, locatus. ταχθεὶς ἐπ᾽ αἴγυπτον, ad A Egyptum delegatus, Herodot. ταχθεὶς ἐπὶ τὴν λίμνην φρουρεῖν, cui datum erat negotium paludis cuſtodiendæ. οἱ δὲ τοὺς τόπους ἀναλαβεῖν καὶ ὁρίσαι ταχθέντες ὑπὸ τοῦ καμίλλου, &c. ii quibus à Camillo datum erat negotium vt ſacra loca inſtaurarēt & definirēt, &c. Plutarch. in Camillo. ταχθεὶς νόμῳ, lege taxatus, Plato de Legibus. ταχθέντες πρέσβεις, deſignati & conſtituti legati. τὸ ταχθὲν τελεῖν, apud Sophocl. i. imperium exequi, quod imperatum eſt facere.

Ταώς, phaſianus.

Ταϋγέτη, ης, ἡ, Taygeta filia Atlātis, vna ex Pleiadib⁹.

Ταΰγετον, ου, τὸ, Taygetum mons Laconicæ, qui & τα-

γετε dicitur.

Ταύλα, tabula, in Epigram.

Ταυλωτὰ, tabulata. vide σανίς.

Ταυρέη, ης, ἡ, tergus taurinum, pellis taurina.

Ταυρεία, idem, Etym.

Ταύρειος, taurinus: vnde ταυρεία κυνῆ, id eſt, ἐκ ταυρείου δέρματος. Iliad. κ. ταύρειον αἷμα νεοσφαγὲς, tauri recens iugulati ſanguis, Dioſc. lib. 6, cap. 26. vbi de eius vi lethali & remediis, & apud Marcellum.

Ταύρεος, ου, ὁ, taureus, Neptuni Epith. Heſiod. ἢ ταύρεος ἐννοσίγαιος, Taureus Neptunus ſeu taurinus.

Ταυρηδὸν, toruè, taurino vultu, ἀγρίως. ταυρηδὸν ὁρᾷς, toruè aſpicis, Ariſtoph. Interpr. in verbo βρενθύει. ταυρηδὸν ἐμβλέπω, toruè intueor, in morem tauri, Lucian.

Ταυρία, Neptuni feſtum quoddam.

Ταυριᾷν, propriè vaccarum & taurorum eſt, quum deſyderio coitus concitantur, ac mirè in Venerem feruntur: ſicut ἱπποµανεῖν de equis.

Ταυρικὸς, tauricus, Poſſeſſiuum, qui ad taurum montem pertinet, Etym.

Ταύρειος, α, ο, taurinus.

Ταῦροι, Scythica gẽs ab AEgyptiis colẽtibus bouem & Apin oriundi, Etym. apud Epheſios dicebantur adoleſcẽtes, quos in Neptuni feſto vina infundere mos erat.

Ταυρόκολλα, ης, ἡ, glutinum, Dioſcor. lib. 3.

Ταυροκολλώδης, taurino glutini ſimilis, Dioſcor. lib. 1, capite 81.

Ταυρόκρανος, capite bouino, cornutus.

Ταυρόκτονος, ὁ, proparoxyt. à tauro occiſus. paroxyt. autem, qui taurum occidit, Ammon. & Cyrill.

Ταυροπόλα, ας, ἡ, Dianę epithet. aut quòd apud Tauros Scythiæ populum colatur, aut à parte totum, quòd gregibus præſit: aut quòd eadem ſit cum Luna, quæ tauris vehitur. quam etiam ταυρωπὸν vocant. Sophocl. in Aiace, ἦ ῥά σε ταυροπόλα Διὸς ἄρτεμις, taurorum præſes.

Ταυροπόλος, idem, Etym. ταυροπόλος θεὰ, Euripid. i. ταυρικὴ, à Taurica regione, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ταῦρος, ου, ὁ, taurus ἀπὸ τοῦ τανύειν τὸ γῆς. De tauro vide AElia. & de taurino ſanguine, Nicand. in Alexiphar. Oppian. lib. 2. de Venat. & Prouer. apud Eraſm. Abiit & taurus in ſyluã. Eſt & nomẽ ꝓpriũ loci apud Achiuos. Eſt etiã nomẽ Ciliciæ mõtis, Ety. Item locus pudẽdus ſecũdum nates. Item virile membrum: vnde ἀταύρωτος, virgo talem taurũ non experta. vide Pollucem lib. 2. Eſt etiam ταῦρος Trœzenius fluuius, Euſtath. Iliad. λ: vnde ταύρειον ὕδωρ apud Sophocl. ſic etiam dictus eſt dux quidam belli, apud Minoem regem Cretæ, vt refert Plutar. in Theſeo.

Ταυρούμαι ὄμμα, Euripid. i. ἀγριοῦμαι. vide Interpr.

Ταυροφάγος, tauriuorus, Ariſtoph. Bacchi epith. nam dithyrambici carminis præmium erat taurus, Etym.

Ταυροφανὴς, tauro ſimilis, Dionyſ. de ſitu orbis.

Ταυρὼ, όος, ἡ, Diana Taurica.

Ταυρῶσιν αἱ βόες, vaccæ tauriunt, Ariſtot. lib. 6. Anim. quando videlicet libidine agitantur.

Ταύσας, augens, multiplicans.

Ταυτὰ, eadem: & ταῦτα, hæc. Ariſtop. νεφ. αὖθις με ταυτὰ ταῦτα ἢ πλείω λέγε. ταυτὰ τοῖσδε βουλόμενοι ποιεῖν, eadem quæ illi facere volentes, Thucyd. κατὰ ταυτὰ, eadem ratione, in hac forma, per id temporis.

Ταῦτα, itaq;, Ariſtoph. vbi Interp. λείπει ἡ διὰ, ſic Hermog. & Plato de Leg. διὰ ταῦτα, quocirca. ἢ ταῦτα, ex con ſuetudine Græci ſermonis facit ad epitaſin, quod Latini reddere ſolent, ídque, atque id, & quidem, aliiſq; cõſimilibus. ἢ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, Ariſtoph. i. ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, Attica repetitio. vide Interp. κατὰ ταῦτα, ad hũc modum, pariter, Demoſth.

Ταῦτ' ἄρα, ad hæc, præterea. Heſiod. ταῦτ' ἄρ' ἀζόμενοι τίμα ἀειδόμενον ἤδη, id eſt, ideó. Atticum eſt. Ariſtoph. νεφ. ἔπειτα, τί ταῦτ' ἔχων ὀκλάζομαι; quid ita ceſſo? vbi τὸ ἔχων vacat. Idem pro itaque, ταῦτ' ἄρα ἢ τὸ ῥῆμα τ' ἀλλήλοις ὅσων ἢ προσδόμεθα. ταῦτ' ἄρα τὴν εἰρήνην ἀσπάζῃ ἢ φιλάλλης, propterea pacem amplecteris, Bud. in Epiſt. prior.

Ταύτῃ, hac, i. hac via vel ratione, hac parte, eatenus, ſic, ita, hoc modo, itidẽ, ὥσπερ, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, hunc in modum. Plato de Republ. ὥσπερ οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα ἀγαπῶσι, ταύτῃ τε δὴ ἢ οἱ χρηματισάμενοι, περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν, i. itidem qui pecunias ſibi parauerũt, earum ſtudio vt proprii operis tenentur.

Ταύτῃ βέλτιον, eo melius. ταύτῃ πλείω, tanto plura. ταύτῃ ᾗ, eatenus, quatenus, Thucyd.

Ταύτῃ μὲν, ταύτῃ δὲ, partim quidem, partim veró. Significat interdum τούτου ἕνεκα, quamobrem, quapropter. Herodian. lib. 3, ταύτῃ ὁ Σεβῆρος, ἢ φοβηθεὶς μείζονι ἐσεσθαι ἑαυτὸν, i. διὰ τοῦτο. Item hic, ibi. Plato Epiſt. 7, ὁ δὴ εἶναί που ταύτῃ κινδυνεύει, hic alicubi eſſe videtur. περὶ ταύτῃ χωρίων, circa oppidorum, Valla lib. 2. Thucyd.

Ταυτὶ, hac, Ariſtoph.

Ταύτην ἔχω τὴν διάνοιαν, ita animat⁹ ſum, ita affect⁹ ſum.

Ταυτὶ, Atticè, pro ταῦτα, hæc, quantum ad hæc, Lucia. Item pro ἐνταῦθα.

Ταυτίζομαι, ἰδιοποιοῦμαι, Suid.

Ταυτὸ, vel ταυτὸν, idem, ſimile. Philo de mũdo, εἰς ἓν ἢ ταυτὸν ὑποκείμενον, in vnum idémque ſubiectum. Plato Epiſtola 7, ταυτὸν δὴ ἢ Διονύσιος. Chryſoſtom. ταυτὸν ποιεῖς, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξάγοις, perinde feceris ac ſi piſcem ex aqua extraxeris. ταυτὸν δικαιοῦν, Plato de Legib. κατὰ ταυτὸ, ad idem exemplar, eodem modo, Ariſto phan. εἰς ταυτὸν συναλισθῆναι, eodem in loco congregari, Plato de Legibus.

Ταυτοδυναμεῖ, idem valet, tantum poteſt, Gaza libro 4. Grammat.

Ταυτοέπεια, ταυτολογία, idem ſermo, ſermonis iteratio: vt Iliad. α, ὑπόδρα ἢ κατάρατον. vbi Interp. δὶς τὸ αὐτὸ προφέρων, ἐπὶ πλείονος χάριν.

• Ταυτοθελὴς, Damaſc. de Chriſto per omnia obtemperante, dixit.

Ταυτοῖ, illic, ibidem.

Ταυτολογεῖν, eandem rem iterum atque iterum repetere, τὰ αὐτὰ λέγειν.

Ταυτολογία, eiuſdem ſermonis repetitio crebra. ταυτολογία (inquit Rhom. Aquila) vnius nominis aut verbi prius poſiti vim deinceps pluribus verbis explicat: vt, Senatus populúſq; Romanus, ſummum cõſilium, à quo ordine iura exteræ nationes petunt, &c. vide Eraſm. in Prouerb. Iterum tranquillitatem, & Quintilian. libr. 8, cap. 3.

Ταυτολόγοι κανόνες, in Epigramm. regularum eandem formam verborum habentium.

Ταυτόματος, η, ὁ, per ſeipſum, caſualis. ἀπὸ ταυτομάτου, id eſt, ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, à caſu, fortuitò, derepentè, ſpontè, vltró. ἀπὸ τοῦ ταυτομάτου παραγινόμενος μάρτυς, teſtis fortuitus, id eſt, non rogatus, neque adhibitus, id eſt, παρατυχών.

Ταυτομολέω, μ. ήσω, π. ηκα, transfugio, Neutr.

Ταυτὸν, pro ταυτὸ. vide in dictione ταυτὸ.

Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem perſona.

Ταυτότης, ητος, ἡ, identitas, ὁμοιότης, cõformitas, Ariſtot. lib. 8. Ethic. paritas, Hermog. dicitur & ταυτολογία & expolitio, Victorin. apud Cicer.

Ταφεὺς, έος, ὁ, mortuorum curator, quem Plautus pollinctorẽ vocat, veſpilo, ſandapilarius, θάψας, admirãdus.

Ταφὴ, ῆς, ἡ, exequiæ, buſtum, loculus, monumẽtum, ſepulchrum, ſepultura. Lucian. διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, partiti inter gentes ſepeliendi rationem. εἰς ταφὰς τιθέναι, Sophocl. in Aiace, pro ſepelire. ταφὰς ποιεῖσθαι, buſtum facere, Thucydid.

Ταφήϊον, ου, τὸ, veſtis quæ ſternitur ſuper ſepulchrum.

Ταφήϊος, ου, ὁ, funeſtus, ἐντάφιος, ſepulchralis, funebris. Apollon. 2. λαιμοτόμησε μῆλα ταφήϊα, pecudes funereas.

Ταφιῶν, ſepultura affici, ſepultum eſſe.

Ταφίη λίθος, id eſt, ſepulchrum, in Epigram.

Τάφιοι,

Τάφιοι, gens à Tapho rege denominata, prius Teleboæ vocati, Etym.

Τάφον, ſeu ἔταφον, ſtupefacti ſunt, admirati ſunt, ἐθάμβησαν. Apollon. 2. Argon. ἐκ τάφεν, &c.

Τάφος, ου, ὁ, prima breui, in Epigram. ſepulchrum, tumulus, cœna in exequiis, περίδειπνον, exequialis cœna, funebre epulum. Item ſtupor, θάμβος: & inſula quædam.

Ταφρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, fodio, duco foſſas.

Τάφρος, ου, ἡ, foſſa, vallum, agger, foſſa circa mœnia, τὸ πρὸ τείχους ὄρυγμα, foſſa ad munitionem de caſtrametatione Xenop. foſſæ vt fiunt in vitibus, ſulcus, ſcrobs. Thucydid. in genere Fœmin. lib. 3. ſic Herodot. & Æſchin. Eſt etiam τάφρος fluuii nomen.

Ταφὼν, ὁ, ſtupefactus, attonitus: à θάπω ſeu θάπτω, admiror.

Τάχα, velociter, confeſtim, ταχέως, forſan, fortè, fortaſſe, ἴσως, pro ταχέα per ſyncopen, breui vtraque in Epigram. Odyſ. ο, τάχα δ' ἔσσεται ἄλλος, id eſt, mox, confeſtim. τάχα & ἴσως, &c. fortaſſe autem, Demoſth. καί που τάχα, & fortaſſe, Lucian. ὡς τάχα, quamprimùm, Euripid.

Ταχάπαντα, fortè aliquando.

Τάχα που, fortè, ἴσως που, forſitan. ἐκ περισσοῦ λέγω. ſignificat etiam ταχέως, celeriter.

Τάχει, ſtatim, citò: ſic cap. 2. Apocalyp. Ioann. ſed ibidem mox ταχὺ legitur.

Ταχεῖα, celeritas. διὰ ταχείας, celeriter.

Ταχέως, citò, propediem, continuò, protinus, iamiam, breui tempore, cum ſumma celeritate, feſtinato, Valla. πέμψω δ' ὡς τάχιστα ταχέως.

Ταχινὸς, celer, poeticum, primis breuibus. & ταχινὸς, lepus vel ceruus. Ariſtoph. ταχινὰ ἅρματα.

Ταχινῶς, celeriter, in Epigram.

Τάχιον, citius, Alexan. Aphrod. in Problem. τάχιον πολιοῦνται, celerius caneſcunt. θᾶττον potius dicendũ Phrynichus ſcribit.

Τάχιστα, velociſsimè. ἐπειδὰν ἢ ὡς τάχιστα, vbi primũ, ſimulatque. τὴν ταχίστην, primo quoque tempore, quamprimùm, citiſſimè. τάχιστα ὁδὸν, Ariſtoph. φράζε τὴν ὁδὸν ὅπως τάχιστ' ἀφίξομ' εἰς Διὸς ἐγώ, dic quo pacto viarũ citiſſimè, id eſt, qua via citiſsima & breuiſſima. vel intellige κατὰ ὁδὸν. ὅτι τάχιστα, feſtinantiſsimè, ὡς τάχιστα, primo quoq; tempore, quàm maturrimè. ὡς τάχιστα, ſequẽte εὐθύς, Xen.

Τάχιστος, η, ὁ, velociſſimus, celeritate maxima prædit°.

Ταχίων, ονος, ὁ, ocior, velocior, ταχύτερος, θάσσων: à Poſitiuo ταχύς.

Τάχος, εος, τὸ, celeritas. & pro ταχέως Atticè. ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, vt quiſque celerrimè poterat. ὡς εἶχον τάχους, quàm potuerũt maturrimè, Thucyd. ἰσχύειν παντὶ τάχει, quàm citiſsimè properabant, Plutar. in Camillo. ἐν τάχει, citò, velociter, celeriter, quàm primũ, breui, propere, primo quoque tempore, mature. Sophocl. in Aiace, ἐν τάχει μολεῖν, pperãter venire. ἐν τάχει, ὡς τάχος, ἢ ὅσον τάχος, ἢ διὰ τάχους, ἢ ὅτι τάχος, κατὰ τάχος. διὰ ταχέων ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ. διὰ ταχέων ἀπολέσθαι, breui perire, quã citiſſimè perire, Galen. libr. 2. ad Glauc. διὰ τάχους θανεῖν, Sophocl. repentè mori. Idem, οὐχ ὅσον τάχος δεῦρ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο; non quàm primùm huc eum adduces?

Ταχὺ, celeriter, citò, primo quoque tempore, propere, curriculò, protinus. ταχὺ μάλα, ilico.

Ταχυβάμων, ονος, ὁ, tardus, per ἀντίφρασιν.

Ταχυβάτης, pernix, Euripid.

Ταχυβλαστία, ἡ, celeritas germinãdi, celeris germinatio.

Ταχυβουλος, ου, ὁ, inconſtans, temerarius.

Ταχύγουνος, ὁ, ἡ, velox, Nonn.

Ταχυγράφος, actuarius, exceptor. ταχυγράφοι, vulgò notarii, ſcribæ latinius: dicti à ſcribendi velocitate.

Ταχύδακρυς ὑπὸ ἔρωτος, citò præ amore flens, Lucian.

Ταχυδίνης, ου, celeriter volubilis, Nonn.

Ταχυεργὸς, promptus manu, acer, Appian.

Ταχυμαθὴς, έος, ὁ, citò diſcens vel doctus.

Ταχύθυμος, iracundus, in Epigram.

Ταχύβουλος, qui citò deliberat aut cõſiliũ capit, Non°.

Ταχυεργία, celeritas rei conficiendę, apud eundem.

Ταχυναυτεῖν, celeriter nauigare, Plutar. in Pericle. ταχυναυτοῦσι σκάφεσι, Bayf. de re nauali.

Ταχυναυτοῦσα, celeriter nauigans. ταχυναυτουσῶν νεῶν, nauium actuariarum, Æſchin.

Ταχινὸς, celer. ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις, breui futurum eſt vt deponatur, velox eſt depoſitio, Petrus Apoſtolus capite primo Epiſt. 2.

Ταχύνω, μ. υνῶ, priori breui, celero, accelero, Neutr. abſolut. inuenitur tamen interdum cum Accuſat. Sophocl. κοίλην κάπετον χερσὶ ταχύνατε, ſcrobem accelerate, id eſt, ταχέως ποιεῖτε.

Ταχυπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, credulus, Nonn.

Ταχύποπτος, ὁ, ſuſpicioſus, celeriter ſuſpirans, Plato.

Ταχύποτμος, celeriter moriturus: vnde ὥρα ταχύποτμος Nonno, hora mortem citò allatura.

Ταχύπωλος, ου, ὁ, habens equos celeres, ἱππικὸς, bellicoſus, πολεμικὸς, Homer. Iliad.

Ταχὺς, εῖα, ὑ, celer, præceler, velox, properans, volucer, vtraque breui, Homer. Iliad. β. in gen. Fœmin. ταχεῖα: à ταχὺς fit Comparat. θάσσων, Gaza lib. 2, εἴης ταχὺς οὔλιος, Homer. cum Infinit. apud Ariſtoph.

Ταχύτατα, & τάχιστα, celerrimè.

Ταχύτερον, properantius.

Ταχύτερος, celerior, apud Ariſtot. de mundo.

Ταχύτης, ητος, ἡ, velocitas, pernicitas, celeritas, rapiditas, volubilitas. ταχυτῆτα, celeritatem: ſic apud Nazanz. in Orat. Item ταχυτῆτι, ibidem.

Ταχυτόκος, breui tempore pariens.

Τάω, capio. Actiu. Accuſat.

Ταχυφθίμενος, fluxus, caducus, citò periens, Nonn.

Τάων, harum, i. ē pro τούτων, Poet.

Ταὼς, ῶ, & ταῶς, ταῶνος, ὁ, pauo. παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν τὸν ταῶν. Admittit hoc nomen aſpirationis notam inter α & ω, ταῶς, ſicut ἰχθυοῖς, de quo Athen. l. 9. De pauone ſcribunt riſtot. Ælian, & Oppian. in Ixeut. ταῶνας ἐφίεσαι ταῖς γυναιξὶ, pauones mulieribus ſubmiſiſſe, Plut. in Pericle.

Τε, que, Coniunctio. Xenoph. ὑπηρέτην ἐκόντα τε καὶ εὔνουν, &c. miniſtrum & volentem & beneuolum. Aliquãdo πρὸς παρέλκυσιν κεῖται, vt in dictione ὅστε, & ὥστε. τε particula poſt tertiam dictionem, Thucydid. Item τε bis in eodem membro apud eundem. Cum ſ ſequẽte, Plato de Legibus, cum particula καλῶ ibidem: cum modis diuerſis ibidem & in Epiſt. τε aliter Græcè locatur quàm Que apud Latinos. Ibidem, ἰδόντες τε ὅσα, &c. quum videatur dicendum, ἰδόντες ὅσα τε, &c. Interdum περιττάζει, vt in ἐφ' ᾧτε, idque poeticè & Ionicè. Homer. Odyſſ. ἔστι πόλις τε χαλκοῦ ἰδεῖν, &c. Dores pro σε vtuntur & Æoles. τε δὲ, ἄλλοτε δὲ, Demoſt. αἴ τε μήν, id eſt, αἱ ποτε μήν, Hom. Iliad. ἔτι τε, adhuc etiam, Plato de Legib.

Τέγγω, irrigo, humecto, mollio, macero, καθύγραίνω, βρέχω, tingo, madefacio, ἱδρῶτας τέγγει, id eſt, ſudores arcet obtrudítque, Gaza in Problem. Ariſtot. ſect. 2, quæſt. 32. Plato, τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας, infamia emolliri & à propoſito dimoueri.

Τέγεα, ας, ἡ, mucus, & vrbs Arcadię.

Τεγίδιον, ornamentum muliebre.

Τέγεος, ſub tecto, ſublimis, altus. Item domus, portic°, Etymol. Homer. ita appellauit cubilia fœminarum. ἀπὸ στέγους, ὑψηλοῦ, Euſtath. Iliad. ζ. τέγεοι θάλαμοι, id eſt, ὑψηλοί, tabulati thalami, Homer.

Τέγη, ης, ἡ, tectum, tegmen.

Τεγησσὸς, ῦ, ἡ, ciuitas Cypri.

Τεγητὸς, ῦ, ὁ, benignus, χρηστός.

Τέδυρα, ας, ἡ, Tenecyra vrbs Bœotiæ.

Τέγος, εος, τὸ, tectum, tegulum, tegmen, domus, proſtibulum, cœnaculum. vide ὑπερῷον in Ammon. τέγεος, Homerus, id eſt, τοῦ κατὰ γαίης οἴκου, inquit Interpr. ſunt qui aulam

exponant.

Τεὰ, poeticè, pro σὰ, tua.

Τεθαλυῖα, pro τεθηλυῖα, ας, ἡ, θάλλουσα, ἀκμάζουσα, germinans, florens. Heſiod. ... τεθαλυῖα. Idem, ... τεθαλυῖαι, venuſtate vernantes. τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, abundans pingue, de porcis, Idem.

Τεθαμμένος, ſepultus: à θάπτω.

Τεθαμβήατο, conſuſi fuerunt.

Τεθαρρηκότως, audacter, audenter, audēti animo, cum fiducia.

Τεθάψομαι, ſepeliar mox: à θάπτω, Sophocl.

Τεθέασαι, ſpeculatus es, ſpectaſti, Accuſat.

Τεθεῖν, pro τεθεῖσθαι, Hermogen.

Τέθεικα, poſui. Perfect. à τίθημι. Lucian. εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς, vobis in commune attuli.

Τεθεικὼς, qui poſuit,

Τεθεὶς, poſitus, repoſitus, propagatus.

Τεθῇ, ponatur.

Τέθηλα, Præterit. med. à θάλλω, floreo, verno, gliſco. Heſiod. ... τέθηλε πόλις.

Τεθήλασι, pullularunt.

Τεθήλει, ἐθάλλεν, Homer. Odyſſ.

Τεθηλότα, τὰ, virentia.

Τεθηλὼς, florens, vernans, in Epigram.

Τεθῆναι, poni, poſitum eſſe.

Τέθηπα, ſtupui: à verbo θάπω ſeu θήπω, timui, admiratus ſum. τεθηπότες, ἐκπεπληγμένοι, ... Hom. Iliad. perculſi, Actiu. Apollon. Rhod.

Τέθμια, τὰ, legitima.

Τεθμὸς, lex. Laſcar. τεθμὸς φώτεσσι ..., &c.

Τεθναξόμαι, morior.

Τεθναίην, moriar. Optat. eſt à θνήσκω, vel τέθνημι, vt docet Vrban. Grammat. Homer. Iliad. γ. τεθναίην, ἀλλὰ ..., &c. id eſt, ἀποθάνοιμι. Odyſſ. ...

Τεθνάμεν, pro τεθνάναι. Laſcar. τεθνάμεν ... μακάρεσσι, &c.

Τεθνάναι, mori, morte affici, mortuum eſſe, Thucyd.

Τεθνάτω, interficiatur, Plato de Legibus.

Τέθνηκα, & τέθναα, & τέθνηκα, mortuus ſum: Præterit. eſt à θνήσκω, vnde τεθνηκὼς ſiue τεθνειὼς, mortuus. & τεθνηκὼς, ότος, pro eodem. Heſiod. ... τεθνειῶτα ... μέθυ, id eſt, θανόντα ... τεθνεῶτας, interēptos, ... ἀποκτείναντας, Hom. vbi tamē τεθνεῶτας Ariſtarc. legit. Lucia. ... τεθνεὼς. τεθνεὼς ὑπ' ἐκείνου, ab illo interfectus, Plato in Epiſt. τεθνεῶτος αἵματος, mortuo ſanguine, Plato in Timæo. τεθνεῶτι, mortuo, in Epigram. τεθνεῶσι, mortuis. Plato in Epiſt. vnde Fœminin. τεθνεῶσα, ἀπὸ τοῦ τέθνεα, inquit Gaza lib. 2. Grammat. τεθνεκὼς ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, à flumine extinctus.

Τεθνήξομαι, moriar. Ariſtoph. ... τεθνήξει, ore aperto mortem obibis: à θνήσκω.

Τεθορεῖν, διαπηδῆσαι.

Τεθραμμένος, nutritus, enutritus, educatus. Xenoph. τεθραμμένον εἰς πολυσαρκίαν, id eſt, ita altam vt obeſior eſſet.

Τεθράσθαι, ἰσχῦσαι.

Τεθραυσμένος, τεθλασμένος.

Τεθρηνῆν, ...

Τέθρια, τὰ, arbores agreſtes & ſteriles.

Τεθριπποβάτον, ὁ ... ἅρματος.

Τεθριππεύονται, qui vehuntur quadrigis.

Τέθριππον, ου, τὸ, quadriga, τεθρίππου ἅρμα, quadrigariū curriculum, quadrigale curriculum, Valla. τέθριππον ... ἀναβὰς, quadrigam equis albis tractam conſcendit, Plut. in Camill. τεθρίππον ... ὀλύμπια, Idem in Opuſcul.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, quadriiugus. Ariſtoph. ... τέθριππον, equum alere quadriiugem, i. quaternum ad iugum vnum alligatum. τεθρίπποις ... , quadriiugo curru inuecti ſunt, Idem in Romulo. τέθριππος ὄχος, quadriiugus currus, Euripid.

Τεθριπποτροφῶ, quadrigas, i. quadriiuges equos alo.

Τεθρυλλημένον, ... τεθρυλλημένον, in Epigram.

Τεθυλλημμένον, ...

Τεθυμένον, ...

Τεθῶσι, poſiti fuerint.

Τεκμήριον, ...

Τεῖν, tibi, Doricè, & τὶν. Odyſſ. ε, τεῖν δ' ἰθέλω ... ἐ..., id eſt, σοι.

Τεῖν, quærere. ζητεῖν.

Τεινεσμὸς, ὁ, ὁ, egerendi libido frequens ſed inanis. Marcellus annotat τεινεσμοὺς eſſe cōtinuos & implacabiles impetus ad egerendum, ex quib^9 nihil præter exigua cruenta vel mucoſa ſequantur. Vide plura apud eundem Marcellum lib. 1. Dioſcor.

Τείνομαι, conor, nitor, contendo. Philo de mundo, ... ad ſummum æthera cōtendunt. ... militarium viarum quæ à regione in vrbem tendunt ſeu quę pertinent, Plato de Legibus. Item pro σφίγγω, id eſt, ſtringo. Homer. Iliad. γ. ... τεταμέναι φλέβες, venæ diſtentæ, Galen. ad Glauc.

Τείνω, μ. τενῶ, tendo, intendo, extendo, produco: vnde ... id eſt, ... Ariſtoph. contendo vehementer, intendo. ... , Homer. Iliad. Ponitur aliquando pro iſte contēdo, ſicut Latinis contendere & intendere iter, intendere fugam, Euripid. μακρὰς ἔτεινον, viam longam peregerunt, Sophocl. μὴ τεῖνε μακράν, noli ſermonem producere longe. Eſt etiam porrigor, me porrigo, extendor, ſum extētus, ſpecto ad, pertineo ad: & conſtruitur cum πρὸς, vt πρὸς τὴν ἰδιότητα τείνει, pertinet ad proprietatem, &c. Theophr. libr. 1. de cauſis plant. τείνει πρὸς ἀρετὴν ad virtutem ſpectat, Plato de Leg. & τείνει εἰς, pro eodem apud eundem. τείνει εἰς ... , ad victum pertinet. ... , Euripid. ... , Ariſtid. ... , ad quam mons vſque pertingit, Herodot. Significat item ... , apud Euripid.

Τειναῤῥώ, carmen deduco, cantilenā extendo, τραγῳδῶ.

Τείρεα, τὰ, aſtra. ... .

Τειρέω, μ. ήσω, ... domo, contero, Actiu.

Τειρόμενος, η, ὁ, vexatus, ... , Homer. Odyſſ.

Τείρω, μ. τερῶ, π. τέτερκα, infeſto, ſum moleſtus, affligo, fatigo, domo, negotium exhibeo, cōficio, diuexo, exhaurio. ... , Homer. Iliad.

Τειχεία, τὰ, vide τεῖχος in Ammon.

Τειχεσιβλήτης, ὁ ... .

Τειχεσιπλῆτα, ὁ, ὁ, &

Τειχεσιπλήτης, ὁ, ὁ, appropinquator murorū, muros quatiens, qui muros diruit, ... Martis Epith. apud Homerum.

Τειχέω, muris cingo, muro intercludo. ... , vrbes condidit, Herodot.

Τειχήρης, εος, ὁ, ἡ, mœnibus clauſus. τειχήρεις ... , intra muros Naxios repellunt, Thucyd. vbi Interp. id eſt, ... , caſtella extruens, ſic Valla ex Thucyd. ſed malè.

Τειχία, munitio, muralis munitio, Thucyd.

Τειχίζομαι, &

Τειχίζω, μ. ίσω, π. ικα, muro munio, muro cingo, muro ſæpio, murum duco, muros excito. Actiu. Accuſ. τειχίζω μακρὰ τείχη, longos muros excito. τειχίζω τὴν πόλιν, vrbem muro cingo, Thucydid. τειχίζω ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ, cingo caſtra muris, Idem. ... , murus fit. ... , præditus eſt muris.

Τειχιόεις, pulchra mœnia habens. Hom. Iliad. β, ... , i. ... .

Τειχίον, ου, τὸ, paries, paruus murus, Thucyd. diminutiuum eſt à τεῖχος.

Τειχίοις, τοῖς, parietinis.

Τείχισμα, & Τειχισμὸς, ὁ, murorū extructio, ductio, & cōſtructio.

ſtructio muri, arx, munitio, munitiones, munimenta.

Τειχιστὴς, cementarius.

Τειχιστός, ... ὁ, muratus.

Τειχοδομέω, extruo muros, in Epigram.

Τειχοδομία, ας, ἡ, ædificatio murorum.

Τειχολέτης, ὁ, deſtruens muros.

Τειχομαχέω, ῶ, ήσω, π. κε. oppugno murũ ſiue expugno, mœnibus immineo. τειχομαχεῖν δυνατοί, precipui in pugna murali, Thucyd. τειχομαχεῖν μοι, me velut murum oppugnare, Ariſtoph.

Τειχομάχος, muri oppugnator, Chryſoſt. ... τειχομάχος apud Ariſtoph. pro eodem.

Τειχομαχία, ας, ἡ, muralis pugna, muri oppugnatio. τειχομαχίας ἰσχυρᾶς οὔσης, quum vehementer muri oppugnarentur, Plutar. in Othone.

Τειχομαχέω, idem.

Τειχοποιΐα, ας, ἡ, muri extructio, murorũ extruendorum cura.

Τειχοποιὸς, οῦ, ὁ, fabricator murorum, qui murorum conficiendorum curam habet.

Τεῖχος, εος, τὸ, murus, mœnia τῆς πόλεως, munitio, munimentum, vallum, arx, vrbs, oppidum, caſtellum. τὰ δὲ τείχη, Demoſth. Interpr. ſupplet χωρία καὶ φρούρια. τείχη τὰ μακρὰ, Thucydid. de Athenis. τὰ τείχη, loca muros habentia, Idem. τείχη τρία, id eſt, τρεῖς τοῖχοι, ita Græcus Interpres apud eundem. Valla tamen triplici muro. Ammon. diſtinguit τοῖχος & τεῖχος.

Τειχοφυλακεῖν, muros cuſtodire.

Τειχοφύλαξ, murorum cuſtos. τειχοφύλακες, cuſtodes in mœnibus conſtituti.

Τείω, τείνω.

Τέως, τὸ τέως, interim, tum, ἐν ᾧ. Odyſſ. ο, τέως δέ φίλη ... αὐτοῦ κεῖσθαι.

Τέκε, ἔτεκε, ἐγέννησε, Homer. Iliad.

Τεκεῖν, parere, peperiſſe.

Τεκέσθαι, idem, genuiſſe, Homer. Odyſſ.

Τέκετο, pro ἔτεκε, peperit, & pro genuit. Odyſſ. ο, ... αὖ τέκετο πολυφρόνα.

Τέκη, pariat.

Τεκμαίρομαι, coniecto, id eſt, obſeruo, auguror, ſigno, noto, deſtino. Depon. Datiuo iung. & Accuſat. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, duco è veſtibus argumentum, Herodot. τεκμαίρομαι τοῖς ὑπομνήμασι, ex commentariis cõiicio, Plutar. in Lycurgo. ... τεκμαίρομαι, ex Romuli clade coniecturam colligo, Idem in Numa. τεκμαίρομαι λόγοις αὐτοῦ, ex eius verbis coniecturam facio, Xenophon. τούτοις τεκμαίρονται τίνος ἐπιθυμεῖ τὰ παιδία, &c. his ſignis coniiciunt quid infantes cupiant, Plato de Legib. τεκμαιρόμενοι τῇ φωνῇ, ex voce coniecturam facientes, Plutarch. in Galba. τεκμαίρεσθαι ἀεὶ τῷ μέλλοντι ὀρθῶς τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν, ex futuro ducem optimum coniicere, Idem in Fabio. ... Galen. lib. 1. ad Glauc. τεκμαιρόμενος ... conijciens quæ nunc adſunt ex præteritis, Plutar. in Solone. ἀπὸ τῆς πρᾳότητος τεκμαιρόμενος τὸν τρόπον, ex eius manſuetudine coniiciens ingenium, Idem in Lycurgo. τεκμαιρόμενος ἀπὸ τῶν ἔργων τοὺς τρόπους τῶν πολιτῶν, ab operibus ciuium mores complectens, Idem in Numa. τεκμαίρομαι πρὸς τοῦτον χρόνον, ad normam huius tẽporis moderor, Gaza libro 3. de cauſ. plant. Theophr. Heſiod. pro ſtruo & molior cum Accuſat. ... id eſt, ... Homer. Interpr. id eſt, molitur, conficit, deſignat: vnde διατεκμαίρομαι, determino, per ſigna demonſtro. ... Dionyſ. de ſitu orbis, id eſt, ... notat & obſeruat, ſeu ..., finit: vnde & σῆμα pro termino, Idem ſæpe.

Τέκμαρ, ατος, τὸ, finis, τέλος, πέρας, πεῖραρ, ſignum, coniectura.

Τέκμαρσις, εως, ἡ, cognitio quę fit per τεκμήρια, ſic Galen. interpretatio, coniectura, τεκμασμός.

Τεκμήραντο, ἐβουλεύσαντο ... Homer. Interpr.

Τεκμήριον, ου, τὸ, coniectura, indicium, argumentum, documentum, teſtimonium, ſignum certum & verum, ſicut εἰκὸς tantùm probabile. Cicero in Partitionib. vocat propriam rei notam. Dici propriè annotant Grammatici de re futura, quemadmodum σημεῖον de præterita. Iſocr. ... τεκμήριον δὲ, huius rei quam dico argumentum eſt. τεκμήρια, rerum ſigna. τεκμήρια καὶ μάρτυρας, &c. ſigna & teſtes, Plato de Legib. Idem in Apologia, μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. τεκμήριον ποιεῖσθαι apud eundem, coniecturam facere. τεκμήριον ποιῶ, teſtimonium perhibeo, Thucyd. τεκμήρια λέγειν, Demoſth. argumenta colligere.

Τεκμηριόομαι, obſeruo, Bud. in Epiſt. poſter. τεκμηριοῦσθαι, coniectare, deliberare.

Τεκμηριοῦσθαι, indicare, atteſtari.

Τεκμήρω, indico.

Τέκμωρ, ορος, τὸ, ſignum, indicium, argumentum, finis, τέλος, mors, terminus. Homer. ... id eſt, τεκμήριον.

Τεκνικὴ, ῆς, ἡ, ars ſtructoria, idem quod οἰκοδομική. legitur malè pro τεχνική.

Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus.

Τεκνογονεῖν, liberos gignere, liberos ſeu filios procreare, fœtificare, in Epigram.

Τεκνογονία, ας, ἡ, procreatio ſeu propagatio filiorum.

Τεκνοκτονία, ἡ, parricidium.

Τεκνολέτειρα, ας, ἡ, necatrix filiorũ, quæ amiſit filios, quæ perdidit & occidit.

Τέκνον, ου, τὸ, filius, fœtus, proles, pignora, filia, ſoboles, catulus aliquando. κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων, canum & ſimiarum catuli, Plutar. in Pericle. Homer. Odyſſ. ο. dixit, ποῦ γὰρ ἐγὼ φίλε τέκνον ἴω, ad rem reſpiciens, id eſt, ποῦ φίλε, ô chare fili.

Τεκνοποιέομαι, & Τεκνοποιέω, ῶ, ήσω, π. κε, genero filios, liberos gigno & ſuſcipio, liberos procreo, prolem facio, παιδοποιῶ. Xenoph. ... Idem, ταῖς γυναιξὶ συνελθόντες τεκνοποιήσασθε.

Τεκνοποιΐα, prolis generatio, procreatio filiorum, Xenoph. ... τῆς τεκνοποιΐας, &c.

Τεκνοποιὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fœcundus.

Τεκνοσπορία, procreatio filiorum, in Epigram.

Τεκνοτροφεῖν, liberos educare.

Τεκνοτροφία, liberorum educatio, ſobolis educatio.

Τεκνόομαι, gigno, genero filios. τεκνοῦσθαι, prolem recipere, Ariſtot. lib. 7. Animal. de muliere.

Τεκοῦσα, puerpera.

Τεκνοφονεῖν, liberos interficere, in Epigr.

Τεκνόω, ῶ, ώσω, π. κε, parturio, fero partum, ... genero, gigno. Neutr. abſol. δοκεῖ δὲ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι, videtur nothum ex hac ſuſcepiſſe, Plut. in Pericle.

Τέκνωσις, εως, ἡ, filiorum procreatio, propagatio generis. τέκνωσιν ποιεῖσθαι, procreare, Thucyd.

Τέκοι, pepererit.

Τέκον, pro ἔτεκον, peperi & genui. Odyſſ. ... quem genuit. Et τεκόμην pro ἐτεκόμην. Homer. Iliad. ζ, ... id eſt, quẽ genuit. vbi mox ſequitur, ... id eſt, peperit.

Τέκος, εος, τὸ, filius vel filia, vt Διὸς τέκος, Pallas. Iliad. α. τὰ τέκεα, id eſt, τέκνα, Ariſtophan.

Τεκοῦσα, mater, genitrix.

Τεκταίνομαι, μ. ανοῦμαι, fabrico ſeu fabricor, artẽ fabrilem exerceo, molior, condo, ædifico, efficio, paro, κατασκευάζω. Depon. Accuſat. Philo de mundo, ... mundũ morbi exortẽ fabrefecit. Ariſtoph. ... id eſt, artẽ fabrilem ſiue

lignariam exercet.

Τεκταίνω, μ. ανῶ, idem, cōminiſcor, molior, ſtruo. Apollon. 2. Argonaut. πύργωσαν ἐν οἰκίᾳ τεκτήναντες, id eſt, κατασκευάσαντες.

Τεκτονικὴ, fabrica, ars fabrilis, ars lignaria, ars ædificatoria, Gaza in Problem. Ariſtot.

Τεκτονικὸς, ῦ, ὁ, fabrilis artis peritus, artis lignariæ peritus: vnde τεκτονικὴ χρεία, fabrilis vſus.

Τεκτονουργὸς, οῦ, ὁ, architectus, operarius.

Τεκτοσύνη, ars fabrilis, architectonice. τεκτοσύνη ἐπέων, hexametrorum verſuum artificium, in Epigr.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber, quod eſt generale nomen ad omnes artifices (exceptis plaſtis) qui è quauis materia aliquid faciunt, opifex, ædificator, ſtructor, architectus, materiarius, τεχνίτης. Valla putat Græcè τέκτονα fabrū eſſe lignarium, quum Suidas palàm indicet vocabulum lapidariis ac lignariis eſſe cōmune: apparet enim dictionem à τεύχω ductam. τέκτονες χαλκῶν, Eurip.

Τεκὼν, όντος, ὁ, qui genuit. οἱ τεκόντες, parentes.

Τέκωσι, fuerint enixæ.

Τέκνωσις, εως, ἡ, filiorum procreatio.

Τελαίνειν, cura dignari, in pretio habere.

Τελαμὼν, ῶνος, lorum enſis, & vnde ſcutum propendet, baltheus ſcuti dicitur à Valla. Item vinculum, ligamentum, & proprium nomen viri, Etym. τελαμὼν καὶ πηλεὺς filii αἰακοῦ, in dictione Αἰγίνα.

Τελαμῶνες, lintea concerpta vulneribus peraccommoda. vel faſciolæ potius, quibus oblæſa membra obligari ſolent.

Τελαμωνιάδης αἴαξ, Homer.

Τελαμωνίαι, apud Pollucem dicuntur, quas Xenophō στλεγγίδας vocat.

Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum latum pertinet, vel ad Telamonem, Etym.

Τελέθεσκον, eram, in Epigr.

Τελεθύσαι, expendere.

Τελέθω, & Τελέθομαι, ſum, fio, orior, γίνομαι, perficior: à τελέω, τὸ ὑπάρχω. Phocylid. ὅσσοι δὲ θεοὶ τελέθοντες, id eſt, fiunt dei.

Τελειογονία, generatio perfecta.

Τελειογόνος, perfectum pariens.

Τελειοκαρπέω, fructum perficio.

Τέλειον, τὸ, telion, id eſt, perfectum: ſic cœna regis Perſarum ab eo quotannis instructa die illo quo rex eſſet creatus, vocabatur.

Τελειοποιὸς, initiator, qui baptiſmate quempiam initiat & expurgat, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσμ.

Τέλειος, ου, ὁ, ὁ τέλος ἔχων, eximius, integer, perfectus, adult⁹, qui eſt iuſtæ magnitudinis & integræ ætatis. vnde τέλειος ἀνὴρ, integra ætate vir, apud Lucia. & τέλειος τὰ πολιτικὰ, Ariſtid. τέλειος ἡμέρα, vltimus vitæ dies. τελεία τροφὴ, ſolidus cibus, Nazanz. τέλειον καὶ μέγα ἀγαθὸν, Demoſt. τέλειον αἷμα, Ariſtid. & τελείαν ἱππικήν. τέλειον ἀτύχημα, luculētum detrimentum, Demoſth. τέλειον ἱμάτιον, Plutarch. pro toga pura ac virili dixit. τέλεια etiam ἱερὰ hoſtias dicebāt eximias, vel ſanctiores, vel largiores & luculentas. Liui⁹ aliquādo hoſtias meliores, aliquando maiores appellat. τέλεια igitur ἱερὰ dicuntur ἐντελῆ, vel potius (vt alii) ὁλόκληρα τὴν ἡλικίαν, καὶ μὴ κολοβωθέντα, hoc eſt, eximiis hoſtiis facta. Nam ἱερὰ in Plurali aliquando ſunt exta: & τέλειον, eximium & amplum. Iliad. α, ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων, & ei. lectarum caprarum. Apud Plutarch. τέλειος dicitur qui vxorem habet, ſicut ἤϊθεος cœlebs. & τέλειοι dicebantur vxores ducentes, vt inquit Pollux: τέλειος enim γάμος ἐλέγετο, ὡς τελῶν πρὸς τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον. Et τέλειος, Iupiter, nuptiarum præſes, ſicut Iuno ἥρα τελεία. Inde etiā προτέλεια ἀρχαὶ, de quibus ſuprá. τέλειοι θεοὶ, perfecti dei, dii pręcipui, dii ſummi, Lucian. ſunt, puto, qui ſelecti dicuntur. τέλειοι etiā equi dicuntur ὀδὸν βεβληκότες, hoc eſt, qui dentes ætatis indices amiſerunt, Bud. Comm.

Τελειοστιγμὴ, ῆς, ἡ, perfectio, interpunctio, quæ fit quum oratio ad periodū peruenit ſiue ad perfectā ſententiam.

Τελειοστιχὶς, ίδος, carminis ratio, qua poſtrema verſus ſyllaba primæ iuncta eſculentum, poculētúmve, aut vas vtenſile notatur, vt illius verſus, ἀργυρέην ζεύγλην θεὸς ὤπασεν ἀλέκτωρ γέροντος: caput & finis componūt. ἄρτος, hoc eſt, panis apud Athenæum.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio, integritas.

Τελειοτοκέω, perfectum fructum pario.

Τελειοτοκία, generatio perfecta.

Τελειόω, vel τελεόω, μ. ώσω, π. ωκα, τὸ τελῶ, efficio, perficio, inſtituo, conſummo, ad perfectionem deduco. finio: vnde οἱ τελειωθέντες αἵματος, pro martyrio conſumptis, Gregor. τελειώσεις τὰς χεῖρας ἀαρὼν, initiabis manus Aaron, id eſt, conſecrabis, cap. 29. Exodi. τελειοῦν τὸ ἅγιον πνεῦμα, Spiritus ſanctus qui initiet, Nazanz. in Orat. Idem ibidem, καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι, id eſt, ἁγιάζεσθαι καὶ καθαίρεσθαι. Et τελειοῦσθαι etiam dicuntur qui iam virilem togam ſumpſerunt, aut tutelæ ſuæ facti ſunt. τελειούμενος, perfectus, qui incrementa perfecta habet. τοῖς χριστοῦ πάθεσι τελειούμενος, Chriſti paſſionibus ſanctificatus: ſic Bilibal. apud Naz.

Τελεόω, idem. Iliad. α, διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, id eſt, ἐτελεῖτο, ἐπληροῦτο.

Τελείως, plené.

Τελείωσις, εως, ἡ, perfectio, initiatio, conſecratio, ſanctificatio. Gregor. ſic appellat baptiſmum. ſalus exponitur à Bilibaldo apud eundem in Orat.

Τελειωτὴς, ῦ, ὁ, conſummator, initiator, propagator, finitor, Nazanz. in Orat.

Τελενικᾶν, euacuare: deductum à Telenico quodam omnium egeno, Eraſm. Chiliad.

Τελενίζω, vacuo, Etym.

Τελεόγονος, vitalis.

Τελεοκαρπέω, fructum perficio, in plenum fructifico.

Τέλεον, poſtremò, omnino, penitus, prorſus, Plutarch. in Romulo & Lucian.

Τέλεος, ου, ὁ, perfect⁹, ὅλος: vnde ἡ τελεωτάτη ἀδικία, Platoni lib. 1. de Republ. i. ſumma iniuſtitia, i. ἡ ὅλη ἀδικία.

Τελεόω, μ. ώσω, perficio, abſoluo, conſūmo. ἐτελέωσέ με, eum voti compotem fecit: vnde τελεωθῆναι, Plat. lib. 2. de Repub. adultum eſſe. & τελεωθεὶς, qui ad iuſta incrementa peruenit, qui firma eſt ætate. Item τελεωθῆναι, τὸ γῆμαι.

Τελέσση, τελέσῃ, Homer. Iliad.

Τελεσιὰς, tripudium cum gladiis, ab inuētore Teleſio.

Τελεσιάζειν, ſacrificare, ſacra peragere.

Τελέσιος, vltimus.

Τελεσιουργέω, μ. ήσω, perficio, conficio, cōſummo, finem impono, abſoluo, τὸ τελῶ.

Τελεσιουργία, ας, ἡ, perfectio in omni opere.

Τελεσιουργὸς, ῦ, ὁ, efficax, effector, aut perfector operum, imitator. δύναμις τελεσιουργὸς, vires ad perficiendum efficaces, Plut. in Public. τὸ τελεσιουργὸν, perfectio, viuacitas.

Τελέσκω, perficio. deductū eſt à τετέλεκα vt ſcribit Gaza lib. 2. Grammat.

Τέλεσμα, ατος, τὸ, vectigal, ſumptus, Lucian.

Τελεσσίγαμος, nuptias perficiens, Nonn.

Τελεσσίγονος, prolificus.

Τελεσσίμορος ἠὼς, dies mortifera, funeſta, Nonn.

Τελεστήριον, ου, τὸ, locus vbi initiatur. τελεστήριον φλυῆσιν ὅπερ οἱ λυκομίδαι κατακαυθὲν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, αὐτὸς ἐπεσκεύασε θεμιστοκλῆς, Phliæ teleſterium, id eſt, initiandi locum, ab Barbaris incenſum Themiſtocles inſtaurauit, Plutarc. in Themiſt. Phliæ autem populus eſt Atticæ regionis.

Τελεστὴς, initiator.

Τελεστικὸς, myſticus, quaſi initiator. τελεστικὴ θεολογία, ἡ συμβολικὴ, de quo ſuprá. τελεστικὴ σοφία, ſapientia circa myſteria & initiationes conſiſtens, Plutar. in Solone.

Τελεστικῶς, myſticè, arcanè, Hermog.

Τελεσφορέω, μ. ήσω, π. ηκα, probè fructifico, opportunè fero fruges, abſoluo, fructum perfectum & abſolutum refero

fero ſeu edo, Neutr. abſol.

Τελεσφορεῖαι, τελεταὶ, Apoll. Rhod.

Τελεσφόρος, ου, ὁ, ferens tributum, ferens ad finem, & opportunè fruges producens, perfectè fungens officio, Gaza lib. 2. de cauſ. plant. Theoph. Homer. Ody ξ. μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, per annum integrum & totum, id eſt, τέλειον, perfectum. τελεσφόρος δίκη dicitur à Sophocle, id eſt, τελεσιουργὸς, effectrix operum & author. τελεσφόρος γῆ, alma tellus, id eſt, terra fertilis, id eſt, fruges perficiens, Theophraſtus. Sunt item qui τελεσφόρον interpretentur vatem, aut etiam ἐξημερίμωδον. οὐκ ἔσται τελεσφόρος ἀπὸ θυγατέρων ἰσραὴλ, capite. 23. Deuteronom. vbi Latinè Non offeres mercedem proſtibuli. δὸς τελεσφόρα, perfecta redde, Sophocl.

Τελετάρχης, ceremoniarum cõditor, Dionyſius hoc nomine Chriſtum appellat.

Τελετὴ, ῆς, ἡ, expiatio, ceremonia, initiationis ritus, initiationis hoſtia, μυστήριον, religio, τελεσιουργία, & ſacerdotiũ, Dem. Apud Plat. de Rep. 2. τελεταὶ pro ludis & ſacrificiis ponũtur, dicítq; eſſe λύσεις & καθαρμοὺς ἀδικημάτων. Auguſt. de Ciuitate 10. conſecrationem ſignificare dixit. Plutar. in Demetr. pro initiatione poſuit. Syneſ. altaris ſacrificium τελετὴν ἀπόρρητον vocare ſolet, quaſi arcanam & myſticam ceremoniam. Gaza ſacrum vertit. Maiora item feſta τελεταὶ vocabant, quòd non citra grandiorẽ impenſam fierent. ἀπὸ τοῦ τελεῖν, quod impendere ſignificat.

Τελεσιουργὸς δύναμις, à Dionyſio vocatur vis diuina operans in ſacramentis Eccleſiaſticis.

Τελεσιουργῶ, apud eundem pro cõſecro, dedico, initio, Bud. Comment.

Τελευταῖα, & τὰ τελευταῖα, ſiue diuiſim τὰ τελευταῖα, tandem, poſtremo, ad poſtremum, ponitur poſt enumerata. Lucian. de luctu, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, ληρεῖ ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, denique ad iſtum modũ apud multos teſtes delirans.

Τελευταῖον, & τὸ τελευταῖον, vel τοτελευταῖον, coniunctim, Idem. οὕτω τελευταῖον, ita demum, AEſchin.

Τελευταῖος, α, ὁ, finalis, extremus, poſtremus, vltimo loco poſitus. χριστὸς dicitur à Nazanzeno in Orat. ὁ ἀπ' ἀρχῆς καὶ ὁ τελευταῖος.

Τελεύτατος, ου, ὁ, idem.

Τελευτάω, ῶ, ήσω, π. ηκα, morior, mortem oppeto, diem obeo, occumbo, decedo, expiro, ago animam, βίον ἐκπεραιῶ, exeo è vita, è vita concedo, naturæ concedo, finem habeo, terminor, cõficior, extinguor: vnde τελευτήσας, defunctus, vita functus, hac luce defunctus. τελευτήσαντες τὸν αἰῶνα, vita defuncti. τελευτήσαντος φόβου, extincto metu, Plato de Legib. τελευτᾷ ἐς πέλαγος, ad mare terminatur, Thucydid. ἐτελεύτησαν ἐς τοῦτο, hunc exitum habuerunt, Herodot. σκοπεῖσθε εἰς τίνα τὴν ἐλπίδα ταῦτα τελευτήσει, Demoſt. quem finem habitura ſit ſpes, id eſt, in quem finem & exitum ventura. τελευτάω item pro deſino, tandem vertor in, demum euado in. Iuſtinus Martyr, εἰς τὸ πῦρ τὰ πάντα τελευτᾶν, in ignem omnia diſſolui ſeu reſolui, id eſt, ἀναλύεσθαι εἰς τὸ πῦρ καὶ φθείρεσθαι. τελευτᾷ εἰς πονηρὸν, in malum deſinit, Nazanz. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, deſinit in calamitates, recidit in ærumnas, Plutarch. in Solone. τελευτᾷ εἰς ὄνειαρ, in vtilitatem deſinit, Aphthonius. τοῖς δὲ τέττιξιν ἡ τέρψις ἐτελεύτα εἰς ἔνδειαν, Idem, cicadis autem oblectatio finiebatur in inopiam: vel ſic, inopia cicadarum ſequebatur oblectationem. ποῖ τελευτᾷ οὗτος ὁ λόγος, quorſum hæc? Plato de Legib. ἐτελεύτα, exactus eſt. ἐτελεύτα ἐς νύκτα, ad noctem extrahebatur. Item finio, compleo, πληρόω, τελειόω, perficio. ἔτους ἑβδόμου τοῦ πολέμου τελευτῶντος, ſeptimo belli anno finiente, Plutarch. in Camillo. τελευτᾷ τὸ ἔργον, καὶ τελευτᾷ τὸ αὐτὸ ἀποθνήσκειν, ἐφ' ᾧ συντελοῦνται τὸν βίον, ἵνα ᾖ τελευτᾷ τὸν βίον, καὶ τελευτᾶν γὰρ λέγεται καὶ τελευτᾶν τὸν βίον, ὥσπερ καὶ καταστρέφειν καὶ καταστρέφειν τὸν βίον. ἔστι δὲ τὸ τελευτᾶν καὶ τὸ καταστρέφειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τε αὐτὰ, δυνατὸν τὸ ἀποθνήσκειν. τελευτᾶν βίον, τελῶ, περῶ, Euripid. τελευτᾶν καὶ τελευτῆσαι τὸν βίον, vita defungi, Thucydides. τελευτήσειν, εἰς τέλος ἄξω, πληρώσω, Homer. Odyſſ. τελευτήσειν, τελειώσειν, πληρώσειν. τελευτᾷ τὴν λιβύην, terminat Lybiam, Herodot. τελευτᾶν λόγον, finem loquendi facere, Thucyd. Significat etiam affero, ſuppedito, ſubminiſtro, paro: vt Odyſſ. ο, τελευτήσουσι κακὸν ἦμαρ ζωὸς ἐὼν, afferet ipſis malum diem, i. diem mortis.

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, obitus, finis, exitus, exceſſus, deceſſus, extremitas, vitæ exitus, mors, conſummatio, τέλος, τελείωσις. Hom. Odyſ. τελευτὴ θανάτοιο, mortis obitus ſeu exitium. Heſiod. θανάτοιο τελευτὴν ἀγρίαν. τελευταὶ, extremitates, extrema, Ariſtot. ſic Gaza.

Τελευτήσεσθαι, perfectum eſſe.

Τελευτῶν, & τελευτῶν, in omnibus caſibus & generibus capitur interdum Aduerbialiter pro tãdem, id eſt, τὸ τελευταῖον, AEſchin. ἄχρι δὴ τελευτῶν, denique, Budæus in Epiſtolis prioribus. Plato primo de Republica, τελευτῶν δὲ ξυνεχώρησε, denique conceſſit. Idem ibidem, ξυνωμολόγησε καὶ τοῦτο τελευτῶν. τελευτῶν δ' οὕτως ἐνέπλησεν αὐτοὺς τοῦ πολέμου, ὥστε, & c. ſic demum eos bello ſatiauit, vt, & c. Iſocrat. in Euagora. τελευτῶσα φύσις ἔσται, tandem natura erit.

Τελεφία ὕλη, vide in dictione χαλκίδης.

Τελέω, ῶ, έσω, π. εκα, impleo, perficio, finio, perago, finẽ facio ſeu affero, πληρῶ, τελειόω, εἰς τέλος ἄγω: vnde ἐτελέσθη, abſolutum eſt. τελῶ διατάσσων, finem facio mandandi. τελῶ σοι νόστον, præſto tibi reditum, Odyſſ. ε, & Iliad. α. ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ, id eſt, ἵνα πληρώσῃ, vt iram expleat, Heſiod. ἐπὴν νόσον τελέσῃ, vbi morbo perfunctus fuerit. τελεῖν ὄλβον, afferre, immittere, Apollon. Rhod. Aliquando tendo, pertingo, peruenio. ἐτέλεσεν ἐς φάρσαλον, Pharſalum peruenit, Thucydid. τελέσητε τὰς πόλεις, cap. 10. Euang. Matthæi: Eraſmus explicat perambulaueritis ciuitates. Aliquando, inſtituo, initio, vt τελεσθεὶς τὸ βάπτισμα, initiatus, Gregor. Item ago & celebro, & rem ſacram facio, ἄγω, vt τελεῖν τὰ παναθήναια, Liban. καὶ πάσας τελεῖν τὰς ἱερατικὰς ἐνεργείας, Dionyſ. τελῶ πομπὴν, põpa fungor, pompam celebro. τελοῦσι ἑορτὴν, celebrant feſtum, Plutarch. in Numa. ἐτελέσθην τὰ ἐλευσίνια, fui initiatus Eleuſiniis, celebraui Eleuſinia, Lucian. ἐτελέσθημεν καὶ σιγᾶν μεμαθήκαμεν, initiati ſumus, ac rem ſilentio tenere ſumus edocti, Idem. τετελεσμένος, initiatus, capite quarto Oſeæ. μετὰ τετελεσμένων ἔθυον, cum initiatis ſacrificabam. & Gregor. de Paſcha, πάσας ὑπεραίρουσα τὰς ἑορτὰς, καὶ τὰς αὐτοῦ χριστοῦ, καὶ ἃς ἐπ' αὐτῷ τελούμεθα, quæ agi in eius honorem ſolent. Aliquando annumeror, cenſeor, contribuórque, adoptor. Syneſ. εἰς μοναδικὸν βίον ἐτέλεσε, inter monachos profiteri cœpit. Sic εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠξίωμαι, inter viros cenſus ſum, in virilem ætatem perueni, virilem togam ſumpſi, Lucian. τελεῖν εἰς ἐποίκους, inter inquilinos cenſeri: ſic Budæus in Annotationibus in Epiſt. in dictione Cenſere. τελῶ εἰς ἀστοὺς, adſcribor inter ciues, Sophocles. τελέω ἐς Βοιωτοὺς, inter Bœotos cẽſeor, Herodot. τελέουσι ἐς ἕλληνας ἀθηναῖοι, præſtant inter Græcos Athenienſes, Idem. ἐτέλεον οὗτοι ἐς ἕλληνας, inter Græcos cenſebantur, Idem Herodot. οἱ εἰς σύγκλητον τελοῦντες, ii quibus eſt ſenatorius ordo, Plutarch. in Romulo. Eſt etiam cenſeor, id eſt, τιμῶμαι. Inde τὸ θητικὸν τελοῦντες, capite cenſi. & τὴν ἱππάδα τελοῦντες, equites, de quo Budæus de Aſſe lib. 5. Aliquando τελῶ eſt penſito & ſoluo, vt τελεῖν ἀργύριον, argentum pendere, Xenoph. vnde τέλος, vectigal: de his Bud. Comment. νομίζουσι δεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἀργύριον τελέσαι ὥστε πράγματα ἔχειν, me daturũ eſſe pecuniam, & c. de eo qui litem redimit pecunia. τελεῖν τὰ χρήματα, pendere pecunias, Iſocrat. τελεῖς δύο δραχμὰς μισθὸν, ſoluis duos obolos mercedis nomine, Ariſtoph. τέλος τελεῖν, vectigal pendere, Plato de Legibus. τελεῖν συντάξεις, id eſt, εἰσφέρειν, conferre ſtipendia & pẽſitationes ſoluere, AEſchin. Aliquando conſumo, pecuniam impẽdo, ſumptus facio. τελέονται μεδίμνων μυριάδες ἕνδεκα, vndecim myriades medimnorum abſumptæ, Herodot. hinc πολυτελὴς, ſũptuoſus, & qui multa pfudit.. Et θέας τελεῖν, ſpectacula edere. Herod. τελῶ ἄθλους, obire certamina, Hom. Odyſ.

Τελέως, perfectè, abſolutè, omninò, penitus, prorſus, integrè, plenè, planè, vehementer, ſummè. Iſocrat. νόμιζε τελέως εὐδαιμονήσειν, te futurum puta feliciſſimum.

Τελείωσις, pro τελείωσις, conſummatio, cap. ſeptimo ad Hebræos.

Τελήεις, pro τέλειος, Poeticè. Heſiod. ἀπ᾽ ἀενάων ποταμῶν τελήεντος ποταμοῖο, abſoluti & perfecti fluuii. Hom. Iliad. α, τελήεσσας ἑκατόμβας, ἔρεξα, tuli ſolénia ſacra, id eſt, eximiis hoſtiis facta ſacrifitia.

Τέλθειον, τό, conuicium, oppobrium.

Τέλθος, εος, τό, debitum, χρέος.

Τέλθω, cantu oblector.

Τελικάρδιος, ὁ, gemmæ ſpecies, colore cordis, Plin. lib. 37, cap. 10.

Τελικός, extremus, finalis. τὸ τελικὸν, quod vltimum eſt, Cicero de Finibus. τὰ τελικὰ dicuntur bona illa quæ ad illud vltimum bonum pertinent. τελικὰ κεφάλαια, Aphthon.

Τελισκόμενος, abſolutus, completus, cap. 23. Deuteron. οὐκ ἔσται τελισκόμενος ἀπὸ τῶν θυγατέρων ἰσραὴλ, &c. i. πληρούμενος ἢ τελειούμενος, inquit Heſych.

Τέλλεται, pro τέλλεται, Apollon. Rhod.

Τέλλις, εος, ἡ, pars, totum, ordo.

Τέλλος, Tellus, proprium viri Athenienſis, vt patet ex Plutar. in Solone, qui Solonis eum ciuem facit Crœſo beatiorem.

Τέλλομαι, & τέλλω, μ. τελῶ, π. ἔταλκα, orior, ἀνατέλλω: vnde ἐπιτέλλω. Homer. Iliad. α, κρατερὸν δ᾽ ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλεν, ἔλεγε, vt exponit Interp. Idem Iliad. ε, τοῖς δ᾽ ἐπὶ πᾶσ᾽ ἐπέτελλε Τυδεΐδῃ ἀναφαίνει αἰπολῶν, pro ἐπιτέτελλεν, i. τούτῳ δὲ προσετέτακτο, ἐπεχείρησεν, ἐπὶ τούτῳ λῶ τὸ πᾶν τῆς ἐξουσίας. Ponitur aliquando per aphæreſin pro στέλλω.

Τέλμα, ατος, τό, locus cœnoſus cũ aqua, locus paluſtris, palus, lacuna, ſtagnum, cœnum, ager. Item puteus, φρέαρ, pro mortario, Herodot.

Τελματιαῖος, ου, ὁ, cœnoſus, paluſtris. τελματιαῖοι βάτραχοι, lutariæ ranæ, Gaza lib. 9. Animal. Ariſtot.

Τελματικὸς, ἡ, τό, lacuſtre, paluſtre.

Τελματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæculentus, lutoſus. τελματῶδες λίμνη, fæculentum ſtagnum.

Τελμίς, eluuies, lacuna, τέλμα, lutum putaneum è puteis egeſtum, ſordes, inquinamentum.

Τελμισσεῖς, gens in Caria, Etym.

Τελμισσὸς, vrbs in Lycia, à Telmiſſo Apollinis filio ſic dicta, Etym.

Τελμῶν, ὁ, faſcia.

Τέλομαι, perficio.

Τέλος, εος, τό, conuenientes ſuo verbo habet ſignificationes, finis, vltimum, poſtremitas, extremum & ſummũ, ſumma, perfectio, euentus, exitus, executio, conſummatio, faſtigium. τέλος ἔχειν, Demoſt. finem habere, finem ſortiri, ad finem perduci. τέλος ἔχει, abſolutum eſt, Plutar. in Public. τέλος ἔχων, pro τελεῖος, Plato de Leg. & τέλος ζῶν, defunctus, apud eundẽ ibidẽ. ὅσοι τέλος ἔχει, i. defuncti, i. οἱ τελευτήσαντες, ibidẽ. τέλος ἐπιτίθημι, finem impono. vide ἐπιτίθημι. τέλος θανάτου, finis mortis, i. mors ipſa. Heſiod. καὶ μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε, &c. τέλος θανάτοιο ἀλεείνων, mortẽ vitans, Homer. Odyſ. τὰ τέλη, fatales neceſſitates, Phalar. τὰ τέλη τῶν ἁμαρτημάτων, completiones peccatorũ, Nazanz. in Orat. τέλος, i. τοῦ ἵππου, Ariſtot. in Polit. vide & apud Bud. in Com. Item τέλος, initiatio, ſymbolum, ordo, negotium, ſacrificium, feſtum, nuptiæ, honor, vectigal. τέλος δίδωσι, tributum ſoluit, Nazanz. in Orat. τὰ τέλη τὰ δημόσια, publica vectigalia, Plutarc. in Alcib. τὰ τέλη ἔχοντες, quæſtores ærarii, Thucy. ſic Valla. Et οἱ ἐν τέλει, magiſtratus dicũtur & præfecti, dignitate prędití, primores, principes, optimates: qui etiam dicũtur τὰ τέλη, ab imponendo tributo rebus. οἱ ἐν τέλει ὄντες, i. αἱ ἀρχαὶ, Thucy. Sophoc. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει, virum bonum oportet principibus parere. τὰ τέλη καταβάντες, i. οἱ ἄρχοντες, magiſtratus aſcendentes, Thucyd. vbi Neut genus conuenit cum Maſcul. Itẽ impenſa, ſumptus: vnde τέλος φέρειν apud Ariſtot. in Polit. i. ἀνάλωμα δαπανᾶν, ſumptũ facere & ſuſtinere impenſas. τέλεσι τοῖς οἰκείοις, domeſticis ſumptibus, Thucy. vbi Interpr. τέλεσι, i. τῇ δαπάναις, ὅθεν δὲ τελὸς καὶ τελώνης. Eſt itẽ τέλος, legio, & τάγμα στρατιωτικὸν, acies, turma, τάξις, manipulus, cohors, agmen, numerus equitum bis mille & quadraginta octo. vide in append de Vocab. militar. in τέλος & τετραρχία. Soph. in Antig. πεζὰ καὶ τὰ τέλη appellat τὰς στρατιωτικὰς πανοπλίας, panopliam exercitus, propterea fortaſſe quòd panoplia inſtructi milites ſint τελοῦντες, niſi intellexerit turmas grauis armaturæ equitum, τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα. τέλη τρία ποιήσαντες τῶν νεῶν, Thucyd. tria nauium agmina facientes, tres acies. τέλη τῶν ἱππέων, equitum turmæ, Idẽ Thucy. τέλη πλατυσμῶν, agmina, Eurip. τέλη μυστικὰ, i. μυστήρια, Idem. κατὰ τέλη, cateruatim, turmatim. κατὰ τέλη ἐτετάχατο, in ordinem redacti erant, Herodot. ἐν τελέεσσι, ἐν τάγμασι, Homer. Interp. Accipitur etiam Aduerb. pro tandem, denique, per eclipſim τὸ κατά. Sophocl. τέλος θάνοιμι καὐτὸς, ad poſtremum ipſe quoq; moriar. quod & ἐπὶ τέλει dicitur apud Lucia. ἐπὶ τέλει πνίγονται, denique ſtrangulãtur, poſtremo, Dioſc. lib. 6, cap. 11. Dicitur etiam εἰς τέλος pro eodem. εἰς τέλος κρύπτειν, perpetuò celare, Nazanz. in Orat. πρὸς τὸ τέλος, tandem, Plato de Legibus.

Τέλος δὲ, demum, nouiſſimè autem, ad poſtremum, ſed ad extremum, denique. τέλος δὲ τῶν πάντων, ad extremum omnium, poſt omnia, Plato de Leg. τὸ δὲ τέλος, in ſumma. ὥστε τέλος, itaque ad extremum, Thucyd.

Τέλσος, ὁ, ὁ, profunditas.

Τελχὶν, furioſus, ſupra hominẽ vires habens, ſceleſtus, malicioſus, & ad mortem depreſſio, ſeu deductio, Etym.

Τελχῖνες, οἱ, homines afflati ſpiritu, & furioſi, inſani, inuidioſi faſcinatores, quales Chorybantes & Cabri fuiſſe commemorãtur. παρὰ τὸ θέλγω, τὸ ἀμαυρῶ, σκοτίζω, καὶ ἀπατῶ.

Τελχίνιος, maleficus, Etym.

Τελχινώδης, duræ ceruicis, τραχηλώδης.

Τελχινεύω, cõtentioſè me oppono, σκληροτραχηλῶ, ἀντιτείνω.

Τελώνης, ου, ὁ, publicanus, tributorum & vectigaliũ collector, vectigalium redemptor, homicida.

Τελωνάρχης, manceps, magiſter publicanorum. dicitur & ἀρχιτελώνης, Bud. in Epiſt. in dictione Manceps.

Τελωνεία, ἡ, tributi ſeu vectigalis exactio, Demoſt.

Τελωνεῖται, eſt tributari⁹, i. ſoluit tributũ, c. 13. l. 1. Macc.

Τελωνέω, portorium exigo, vectigalia conduco, publicanum gero, Plut. in Apophth. Lacon. & Naz. in Orat. ἃ κακῶς ἐτελώνησε, quæ malè vt publicanus collegerat: ſic Bilibald.

Τελώνης, ου, ὁ, τέλων, publici vectigalis redemptor, nomen inuiſum Athenienſibus, Ariſtoph. Interp. τελῶναι, publicani, id eſt, qui vectigalia redimunt: vnde & redemptores dicuntur, genus hominum olim infame apud Iudæos, nunc apud Chriſtianos cumprimis honeſtum, nec id ſanè mirum, quum inſtitores omnibus penè anteponantur, quos nec Ariſtot. nec Tullius inter honeſtos ciues haberi voluit.

Τελωνικὸς, ἡ, ὁ, vectigalis.

Τελώνιον, ου, τό, telonium, i. menſa publicanorum, locus in quo vectigal colligitur, & in quo τελώνης ſedet tributũ exigẽs: à τέλος, quod eſt vectigal. τελωνεῖον à Suida dicitur pro eodem.

Τέλωρ, ωρος, ὁ, ingens, immanis, πέλωρ.

Τεμαχίζω, in fruſta diſſeco.

Τεμάχιον, ου, τό, fragmentum.

Τεμαχίτης ἰχθὺς, piſcis ingens qui in fruſta diſſecatur muria condienda.

Τέμαχος, εος, τό, fruſtum. τέμαχος ἐπὶ ἰχθύων καὶ ἐπὶ πλακοῦντος ἐπὶ δὲ κρεῶν οὐκ ἔτι, de piſcibus dicitur & placentis, non item de carne, vt notat Interpres Ariſtophanis τεμαχῶν τεμάχη μεγάλα ἀγαθῶν, κρέα τ᾽ ὀρνίθεια κιχλῶν. Idem Ariſtophan. in Plu

T E

in Pluto, πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἀνθρώπων, magna vis piſcium & carnium coctarum. τεμάχη, τὰ κόμματα τῶν ἰχθύων, Ariſtophan. interpr. vide Suidam & Varinum: vnde τεμαχῖται piſces ſunt magni, qui ſale condiuntur, ſeruãtúrque. τεμάχη χοίρεια, id eſt, porcinæ carnes ſeu fruſta, vt ſũt quas dicimus coſtellatas, & huiuſmodi, in Epigram.

Τεμενίζω, conſecro, Thucyd. lib. 2, τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τεμενίσας, templo Iouis locum conſecrans.

Τέμενος, εος, τὸ, nemus, delubrum quodcunque diis dicatum & conſecratum, locus quiuis ſeparatus in honorem dei alicuius, aut herois, ἱερὸν χωρίον ἀφωρισμένον θεῷ κατὰ τιμὴν, ἢ καὶ ἥρωϊ, Homer. Iliad. β, fanum, ædes, ſacellum, lucus: vnde ἐκτέμνω, dedico. Apollon. 2. de Dioſcuris, χρύσεον μετέπειτα περὶ ἄστυ ἵνα θεοῖσι πόνοις ἀγάλματα ἵσαν τέμενος περίσημον, &c. αὐτὶ τοῦ τέμενος ἀφωρισμένον αὐτοῖς, inquit Interpr. Ariſtophan. πρὸς τὸ τέμενος ἥκειν τοῦ θεοῦ, in delubrum dei iuimus. τέμενος αὐτοῖς ἅπαν τὸ χωρίον, omne id ſolum dedicauit, Thucyd. ἄλσος ἢ τέμενος, lucus vel ager diis dicat⁹, Plato de Legibus. Homer. καὶ μὴν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, id eſt, τόπον τινὰ καὶ χωρίον ἀπέτεμον: vbi non pro templo accipitur, ſed pro agro quem quis peculiariter colit. Generaliter τέμενος dicitur omnis locus ab aliis ſeiunctus, ἀπὸ τοῦ τέμνειν.

Τεμενωρός, æditŭus, loci cuſtos.

Τέμεσα, ἡ, vrbs Brutiorum in Calabria, vbi laudatiſſimum æs celebratur.

Τέμμα, τος, τὸ, coronamentum, pro στέμμα.

Τέμμω, honoro, ſuadeo, confido.

Τέμνω, μ. τμήξω: vnde ἀποτμήξας apud Heſiodum, vel τεμοῦμαι, aliàs τμήσω, Aoriſt. 2, ἔτεμον, incido, concido, ſuccido, ſeco, execo, colluco, puto, cædo, ſeparo, diſtinguo, diduco, diſcerno, diſcerpo, vaſto, depopulor, macto. Actiuum, Accuſatiuo. τέμνω τὴν ὕλην, ſuccido ſyluam, Thucydid. τεμοῦμεν τὴν γῆν, agrum vaſtabimus, Idem. ἔτεμον τὴν γῆν, agrum depopulati ſunt, id eſt, ἐδενδροτόμησαν, Interp. Thucydides. dicitur & χώραν καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἔτεμον, agrum populati ſunt, Thucydid. Interpr. ait Atticam eſſe cõſtructionem. τεμὼν τὴν γῆν καὶ κακώσας ἀπῆρεν ἐπ' οἴκου, quum agrum magnis cladibus vaſtaſſet populatúſq; foret, domum rediit. Plutar. in Pericle. τέμνω τὴν χώραν, agrum deuaſto, Idem in Theſeo & Iſocrate. τέμνειν πέλαγος, ſecare pelagus, Homer. & τέμνειν πλόον, apud Apollonium, nauigare, διαπερᾶν, ſulcare. μέσον τέμνειν, medium tenere, Pl. Epiſt. 8. δίκαιον αὖ ἴσως καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν μέσον τεμεῖν, omnibus vobis expediat medium tenere. A τέμνω fit Latinum Temno: vnde contemno. τέμνειν φάρμακον idem dixit pro interere medicamentum. & τέμνειν φάρμακον τούτων, contra hæc remedium afferre, ſeu remedium excogitare. τέμνειν πόλιν δώδεκα μέρη, apud eundem, pro in partes duodecim ciuitatem partiri. τέμνειν ὁδὸν, apud eundem pro viam facere, munire ſeu conſternere. τέμνοντες ὁδὸν μακρὰν, longam viam ſecantes, id eſt, lõgè proficiſcentes. vide in dictione ὁδός. τέμνω τρίβον, viam ſeco, id eſt, teneo, lib. 1. Epigram. vt τέμνω κέλευθον, apud Euripid pro eodem. τέμνειν ὅρκια, inire fœdus & percutere, apud Homer. Euripid. iunxit duobus Accuſatiuis, inquiens, τέμνετε ἵππους φόβην, id eſt, κείρετε φόβην τῶν ἵππων, tondete. τέμνεσθαι ἀλλήλων, alium ab alio ſeparari. τέμνεσθαι τῇ ἐξουσίᾳ, facultatem inter ſe partiri, poteſtate diſtingui, Nazanz. in Orat. τέμνων λόγος, cui opponitur ὁ περιβάλλων, Hermogen. vide τμητικός.

Τέμπεα, τὰ, vallis, κοιλώματα.

Τέμπη, τὰ, tempe, loca amœna & arboribus cõſita, gratáque opacitate vmbroſa, frigore iucunda, virentia, fontibus irrigua, qualia veteres deſcribunt inter montes Theſſaliæ Oſſam & Olympum. vide apud Plinium lib. 4, capite 8.

Τέμπεα, τὰ, ὁμοίως.

Τεναγίζειν, dicitur fluuius cũ decreſcit, & limũ inducit.

Τέναγος, τὸ, lacuna, lacus, ſtagnum, palus, limus, locus lutulentus, locus vbi in ſuperficie eſt aqua, locus lacunoſus, eluuies, vadũ, Gaza. διὰ τεναγέων, per paluſtria. τὰ τενάγη, vadoſa, paluſtria, cap. 47. Ezech. Itẽ τέναγος, nomen inſulæ Troiæ.

Τεναγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lutulentus.

Τέναγος, ου, ὁ, ſycophanta, maleficus.

Τενθεία, ας, ἡ, voracitas.

Τενθεύω, μ. εύσω, π. δυκα, voraciter edo.

Τένδω, comedo, glutio, voro, rodo. Heſiod. ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, i. polypus ſuum pedem corrodit.

Τένος. vide Etym.

Τενθεία λιχνεία, Ariſtophan.

Τένθης, ου, ὁ, vorax, helluo: vnde προτένθης apud Ariſtop.

Τενθρηδὼν, ὦνος, teredo, inſecti genus quod inter apes verſatur, inſectum veſpę ſimile, fucus, Ariſtot. l. 9. Anim.

Τενθρήνη, inſectum aculeatũ veſpæ ſimile ex apum genere, mellificans, apud Nicand.

Τενθρηνιον, ου, τὸ, vbi veſpæ fœtum edunt, fauus, teredinarium, Gaza ex Ariſtot. lib. 9. Animal.

Τένθω, τενθεύω, edo.

Τένος, ου, ὁ, corona oleagina lana intexta.

Τένων, όντος, ὁ, collum, ceruix, neruus in collo, qui ad vltimos vſque talos protenditur. Cornel. Celſ. Græco vocabulo tenonta appellat. Theodor. Gaza tendonẽ trãſfert ſecut⁹ dictionis etymologiã. Nã τένων à verbo Græco τείνω dicitur, quod eſt, tẽdo: tenditur enim hic neruus à ceruice ad calcem pedis vſq; ἐπὶ τένοντα τοῦ τυράννου πάτει, preme ceruicem tyranni, Lucia. loquẽs de Mycillo inſidenti humeris tyranni. Et τένοντες, tendones, hoc eſt, nerui illi duo, ſine quorum opera ceruicis vertebræ collum ſuſtinere nequirent. χρονίους τενόντων ἀποστάσεις, inueteratos tendonum rigores, Ruel. veteres circa ceruicis neruos abſceſſus, Hermol. cap. 29. lib. 2. Dioſcor. τοῦ τραχήλου τὰ ὄπισθεν τένοντας ὀνομάζονται, id eſt, colli poſteriores partes tenontes nominãtur. vide Marcell. lib. 2. Dioſc. cap. 25. Heſiod. ἀπὸ δ' ἄμφω χεῖρε τένοντε, i. τὰ τοῦ τραχήλου νεῦρα. ἄμφω τένοντε, τὰ κατατεινόμενα νεῦρα, Hom. Odyſ. Sic item vocant neruos, qui ſunt ex vtraque parte ſtomachi. Et Pollux tradit ſic etiam dici neruos latos à poplite exorſos, ac in calcem productos. ἀμφοτέρω δὲ τένοντε, Hom. Iliad. ἀμφότερα τὰ κατατείνοντα νεῦρα, duos neruos colli, ex vtraque parte reſpõdentes à pede ad occiput. Hippoc. τένοντας appellare ſolet muſculorum fines, quos ἀπονευρώσεις nominant Anatomici, qui omnino neruoſiores ſunt mediis ipſis muſculis, Galen. lib. 2. de artic. vide in verbo μῦς. οἱ τένοντες τῶν μυῶν, muſculorum chordæ, Galen ad Glauc. Tenontes muſculorum, i. κεφαλαὶ μυῶν. τένων item pro montis ceruice ponitur, apud Baſil. in Epiſt.

Τέξεται, pariet, Accuſat.

Τέο, pro τοῦ, i. τινὸς, cuius. Hom. Ilia. ε, ἀτρείδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι: vnde τεομέχρις, quandiu, quouſque. l. 7. Epigr.

Τέος, ου, ὁ, aliquis. εἴ τεοισιν ἑλλήνων, ſi quibus Græcorum.

Τεὸς, ῦ, ὁ, tuus, Dorice pro σὸς. ὦ ἄναξ τεὸς, i. ὁ σὸς, dominus tuus. τεοῖο pro σοῦ, Homer. τεὸν ἔργον, καὶ σὸν ἔργον, Idem. Item τεὸς, ſonus, vox.

Τερεβρύειν, tremere, Hippocrat.

Τέραμνον, τὸ, tectum domus, cœnaculum, contignatiõ ędium, apud Lycoph. Alii per ε. propriè ſignificat domorum ſummitates.

Τέραμνος, ου, ἡ, alucare, vmbraculum.

Τεραμνώτερος, coctilior.

Τεραμότης, ἡ, coctilitas, facilitas percoquendi, Theop.

Τεράμων, ονος, coctibilis, de leguminibus dicitur, Theophr. l. 8, c. 9. de cauſ. pl. τὸ τεράμον καὶ τὸ ἀτεράμον, coctile & incoctile apud Dioſc. l. 4. τεράμον σπέρμα, i. διάλυτον καὶ τῇ ἑψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον, i. quod reſolui facilè poteſt & coctura immutatur, Dioſcor. ibidem, vbi ſcribitur etiam γῆν τεράμονα dici, i. terram coctilem, ſiue in qua ſemina coctilia naſcuntur. τεράμονα καὶ ἀτεράμονα σπέρματα, ſemina coctilia & incoctilia, Idem Dioſcor. ibidem.

Τέρας, ατος, τὸ, monſtrum, prodigium, oſtentum, augu-

rium.Odyſſ.ο,de aquila & anſere.

Τεράσιον,ου,τὸ,monſtrum,portentum,res monſtroſa & prodigioſa. τὰ τεράσια,miracula, Chryſoſt.de Babyla.

Τεράσιος,ου,ὁ,monſtroſus,prodigioſus,portētoſus. ζεὺς τεράσιος, Iupiter prodigiorum author vel auerſor.

Τερατεία,ας,ἡ,monſtroſitas,ineptia, vanitas,præſtigiæ, impoſtura,ψευδολογία, prodigioſa loquacitas, Ariſtoph. νεφέλαις.

Τεράτειος,ου,ὁ,τεράσιος.

Τερατεύομαι,μ.εύσομαι,π.δ.μαι,&

Τερατεύω,μ.εύσω,π.κα,falſa nuntio,mentior,quaſi portenta & monſtra loquor,portentoſè facio,monſtri ſimile aliquid ago,prodigioſè fingo,τερατολογῶ.

Τεράτιος, Teratius, proprium viri apud Plut.in Rom.

Τερατογραφῶ,monſtrifica ſcribo.

Τερατώδυμα,τὸ,monſtrum.

Τερατοποιῶ,parere monſtra.

Τερατοκία,monſtrifica partio.

Τερατολογῶ,monſtroſa dico, & prodigioſa. τερατολογεῖν,τὸ ἀπίθανα διηγεῖσθαι, Ariſtoph.

Τερατολογία,ας,ἡ,monſtroſitas,portentū,falſiloquium, αἰάπλασμα,prodigioſa loquacitas.

Τερατολογία,ου,ὁ,qui portentoſa mentitur.

Τερατολόγος,monſtroſa dicens, prodigioſa narrans,Etymologicon.

Τερατολογούμενα,confiƈta,monſtrifica.

Τερατοσκόπος,ου,ὁ,prodigiorum interpres, portētorum ſignorúmque inſpector,portentorum ſpectator.

Τερατουργῶ,inopinata vel abſurda facio,monſtra edo.

Τερατούργημα,ατος,τὸ,& Τερατουργία,ας,ἡ,facinus prodigioſum & confi dens.

Τερατουργὸς,ὁ, θαυματοποιός, prodigiorum artifex, portentorum effector.

Τερατώδης,εος,ὁ κὴ ἡ, monſtroſus, in monſtrum degenerans, pro oſtento capiendus, miraculoſus, prodigioſus, monſtrificus, Ariſtoph.

Τερατωδῶς,prodigioſè,monſtroſè.

Τερατωπὸς,monſtroſus, Homer.in hymno Panos.

Τερεβινθίζω,reſinæ terebinthinæ ſimilis ſum. τερεβινθίζων λίθος λεγόμενος,lapis à terebinthinæ reſinę colore dict^9 terebinthizon,Dioſcor.lib.5,cap.152. Eſt autem genus Iaſpidis.

Τερεβινθίνη, terebinthina, Ruell. terebinthina reſina, alii lib.3.Dioſcor.cap.163.

Τερεβίνθινον ἔλαιον, terebinthinum oleum,quod ex terebinthi fructu fit, Dioſcor.lib.1,cap.51.

Τερεβίνθινος οἶνος,vinum terebinthinum,id eſt,confectū ex ramis & baccis terebinthi,Dioſcor.lib.5,cap.30.

Τερέβινθος,ἡ,terebinthus arbor, Theophr.lib.3.hiſtor. plant.alibi tamen τέρμινθος dicitur.

Τέρεινα, tenera. αὐτὶ τοῦ τέρεινα. Eſt & nomē vrbis quæ Heraclidi fuit patria, & inſula quæ à Lygra vna Sirenum inhabitata fuit,apud Lycophr.

Τερειναῖος,qui eſt ex vrbe Terena,Etym.

Τ-ρείνας παιας,id eſt,τὰς ἁπαλὰς κὴ χλωράς, Apoll. Rhod. Et τερείνην ὄψιν,oculos teneros,Euripid.

Τερεινοτέρη ἀμνοῦ,agno tenerior,in Epigr.

Τέρεμνος,ου,ὁ,altus,fortis,domus. τέρεμνα οἴκων, Euripid. vbi τεραμνα per α,& in Epigram.

Τέρεν,τὸ ἁπαλόν. τέρεν δάκρυ, τρυφερὸς αὐτὶ τοῦ ὑγρὸν, Homer. Iliad.ſ.

Τερενοθόρειμοι,teneros capillos habentes, Auſon.

Τερετίζω,μ.ίσω,π.ικα,laſciuè canto,τετίζω:à cicadis ſumptum. Neutr.abſolut. teretare Gaza exponit in Probl. Ariſtot.

Τερετίσματα,τὰ, propriè citharæ ſtrepitus,& cantus cicadæ: veteres autem cantus laſciuos & procaces ſic vocabant.φορμίγγων τερετίσματα, frequentamenta cythararum, in Epigram.

Τερέτριον,κὴ Τέρετρον,ου,τὸ,terebrum, vel terebra. ἀπὸ τοῦ τείρω, τείρω,τὸ τιτρῶ.

Τέρηδαι,ων,ἡ,inſtrumentum quoddam τῶν φρεωρύχων, id eſt, putreariorum, & puteos excauantium.

Τερηδονίζομαι,teredines ſentio,teredine infeſtor & vermiculor. τερηδονίζεται ὁ ὀπὸς.id eſt, ſuccus teredinem ſentit, teredinis iniuriam ſentit, Dioſcor.lib.1,cap.182.

Τερηδὼν,όνος,ὁ,teredo,vermis in ligno naſcēs & illa corrodens,coſſus. Dicitur autē vel παρὰ τὸ τρῶ,vel παρὰ τὸ τιτρώσκειν. Apud Ariſtotelem τερηδὼν vel τενθρηδὼν à Gaza vertitur teredo eruca.quæ aluearibus apum innaſcitur. τερηδὼν ὀστοῦ,teredo oſſis, perforatio à corruptione eſt, quod nomen malo ex eo quod illi accidit factum eſt: perforatur enim.

Τέρην, ενος, ὁ, ἡ τέρεν, tener, qui facilè teritur, friabilis, mollis,calidus,ὑγρὸς, Iliad.π.

Τερθρεία,ας,ἡ,deductio.

Τερθρεία,ας,ἡ,κὴ Τέρθρευμα,ατος,τὸ, incantatio magica, præſtigium,conflictatio verborum,aliter ſubtilitas verborum. Orus ſignificare dicit inane ſtudium, λεπτολογίαν κὴ ἄκαιρον φλυαρίαν.

Τερθρευόμενοι,argutantes,argutiolis cōtendentes,Plut.

Τερθρευὴς,έος,ὁ,incantator,præſtigiator,veneficus.

Τερθρεύω,μ.εύσω,π.κα,præſtigior,obſeruo.

Τερθρήνιον,ου,teredinarium.malim τενθρήνιον vt ſuprà.

Τερθρία,idem quod τερθρεία,i.φλυαρία,Chryſoſtom.

Τέρθριοι, funes quidam in ima parte mali nauis, Interpres Apollon.Rhod.

Τέρθρον,ου,τὸ,artemon,& funis quo vtrinque velum trahitur: propriè antennæ ſummum extremúmve iugum, cornua antennarum videtur dixiſſe Vergil. vnde qui extremos veli fines tendunt rudentes,τέρθριοι dicūtur. Hippocrat. metaphoricè dixit illud, ἐπὴν ἐν αὐτῷ τῷ τέρθρῳ ᾖ τῆς νούσου, pro, ſummum morbi, vbi in præcipiti ſtat, præſenſque remedium poſtulat morbus.

Τερθρωτὴρ,ῆρος, locus in prora vnde in mare proſpicit proreta.

Τέρθω,ſicco,vro.

Τέρμα,ατος,τὸ,extremum, termin^9,πέρας,ὅρος,finis,ora, meta,planta pedis. Et quod Cicero,à calce ad carceres, Gaza ὅπι ᾗ τέρματος dixit. Capitur etiā pro ad extremum. Phocylid.ἀρχόμενος φίλου πάντων μὴ τέρμ᾽ ὁδῦμαι.

Τερματίζω,μ.ίσω,π.ικα,abſoluo,ὁρίζω: vnde ὑποτερματίζω

Τερμέρεια κακὰ,ingentia mala: à Cariæ loco,quo tyranni vſi ſunt pro carcere,Suid.

Τέρμερος,termerus proprium viri,quem humana capita confringentem Hercules verberibus ita cōtudit: vnde τερμέριον κακὸν,termerium malum, dictum de eo in quem ſua malefacta retorquentur. vide in Chiliadibus Eraſmi.

Τερμία ἡμέρα, extrema vitæ dies,ἐφ᾽ ἧς μέλλει τὸ τέλος τοῦ βίου δέχεσθαι, Suid.

Τερμιεὺς, Iupiter terminalis. παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ κὴ τέρμα εἶναι, Etymol.

Τέρμινθοι,τὰ,tumores in corpore nigro colore,rotundi & oblongi,ſimiles terebinthi fructibus, vt tradit Dioſcorides.

Τερμινθίνη ῥητίνη,reſina terebinthina, Dioſcorid.libro 1.capite 92.

Τέρμινθος,ου,herba lino ſimilis,qua texebātur funiculi, & arbor quæ Latinis terebinthus dicitur: quanquàm & Græcè aliquādo τερέβινθος ſcriptū reperiatur, vt in Prouerb.Eraſ.τερέβινθου ἀνθοπηγίαν. Oribaſi^9 verò φύματος genus τέρμινθον dicit,cui bulla adiacet, quo adempto inferius aliquid naſcitur. Terebinthi arboris meminit Dioſcorides libro primo, cap. 92. & ibidem Marcell. qui adnotat poſteriores vocaſſe grani viridis arborem. Vide & Hermolaum in Corollario, quem ibidem Idem Marcellus taxat.

Τερμινθὸς,idem,Etym.

Τερμιόεις,έσσα,εν,talaris,μακρὸς,πόδηρ. Heſiod.τερμιόεντα χιτῶνα,

χιτῶνα, id eſt, ποδήρη, talarem tunicam.

Τέρμιος, extremus, inconſtans.

Τέρμις, pes, τέρμα.

Τόρμων, ονος, ὁ, Terminus deus.

Τέρπανδρος, poeta, qui muſicæ Spartanã fortitudinem coniunxit, Plut. in Lycurgo.

Τέρπω, Ionicè, pro τέρπω, Doricè, oblectare.

Τερπέσθην, ſunt oblectati, Homer. Odyſſ.

Τερπικέραυνος, ὁ, ὁ, fulmine gaudens, vel quaſi τρεπικέραυνος, id eſt, hoſtes vertens fulmine & fundens. Odyſſ. ξ. Ζεὺς τερπικέραυνος dicitur Iupiter fulminator.

Τερπνιστος, iucundiſſimus, Etym.

Τερπνόν, iucunditas.

Τερπνὸς, ὁ, ὁ, iucũdus, venuſtus, ὁ τέρψιν ποιῶν, ἡδὺς, ſecundus: cui opponitur λυπηρὸς, id eſt, aduerſus.

Τερπνότης, ητος, ἡ, iucunditas.

Τέρπομαι, μ. τέρψομαι, delector. παρὰ τὸ θεραπεύειν τὴν ψυχὴν, ἢ τρέπειν εἰς ἀσθενῆ, Etym. Depon. Datiuo iungitur. τέρπομαι δίσκοις, pro παίζω, Homer. Iliad. ζ. Item Iliad. α. Accuſat. addit, vt ὁ δ' φρένα τέρπετ' ἀκούων, hic animum oblectabat. ἦν φρένα τέρπομαι, Idem Odyſſ. τέρπομαι θυμὸν, Apollon. Rhod.

Τέρπω, μ. ψω, π. ερφα, delecto, voluptate afficio, mulceo, demulceo, ἥδω, κηλῶ, delectatione capio. Actiuum, Accuſatiuo.

Τερπωλὴ, ῆς, ἡ, delectatio, voluptas.

Τερσαίνω, μ. ανῶ, abſtergo, ſicco ad ſolem, conſtringo, Actiuum, Accuſatiuo. ‖ Iulianus Serapioni de ficis Damaſci loquens, καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶν σύκων ἡ ὁπωρινὴ ἔχει ἢ βεβαιοῖ εἰ τερσαινόμενα εἰς τὸ ὅμοιον ἔρχεται, &c.

Τερσανθῆναι, i. ἀναξηρανθῆναι, reſiccari.

Τέρσετο, ſiccabat.

Τέρσην, ſiccauit.

Τερσόμενος, ſiccatus, in Epigram.

Τέρσω, Aeolicè, pro τείρω, tero, ſicco, ξηραίνω, inſolo.

Τέρτυλλος, Tertullus, proprium nomen Rhetoris, qui cum Anania principe ſacerdotum venit ad accuſandum Paulum Apoſtolum, cap. 24. Actor. Apoſt.

Τέρυ, υος, τὸ, tenue, imbecille.

Τερυίης, aſinus detritus & ſenex.

Τέρυς, vorax.

Τερύσκομαι, clamo, ægrotus ſum.

Τερφθείην, oblecter, Xenoph. à τέρπω.

Τέρφος, εος, τὸ, teſta, cortex.

Τερψιμβροτος, ὁ, ἡ, delectans homines, Epitheton Solis, Odyſſ. μ.

Τερψίνοος, animum oblectans, voluptuarius, Poetic.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, oblectamen, oblectamentũ. vide χαρὰ apud Ammon. τέρψις εἴδους, capta de re voluptas, in Epigr.

Τέρψις ἀοιδῆς, cantus voluptas, Heſiod.

Τερψιχόρη, vna ex nouem mũſis: ſic dicta quòd choreis & tripudiis delectetur, aut (vt Phurnutus ait) διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου, id eſt, quod maxima vitæ pars ea delectetur & gaudeat.

Τερψίχορος ὑπάλλαι, in Epigram. choris gaudens.

Τέρω, domo, contero.

Τέσσαρα, ας, ἡ, præceptum ducis, quo vel ad aliquod opus, vel ad bellum mouetur exercitus.

Τέσσαρα, τὰ, quatuor. de hoc numero Tzetzes in vita Heſiodi. ἡ διὰ τεσσάρων συμφωνία, quaternaria conſonãtia, Gellius lib. 5. cap. 10.

Τεσσαράκοντα, quadraginta. τετταράκοντα, Ariſtophan.

Τεσσαρακονταετὴς, quadragenarius, Heſiod.

Τεσσαρακονταπλοῦν, quadraginta octo.

Τεσσαρακοντάπηχυς, apud Athen. vt διπλάπηχυς.

Τεσσαρακοντήρης, nauis quadraginta ordinũ. vide apud Bayfium.

Τεσσαρακοντόργυιος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, quadraginta paſſuum.

Τεσσαρακοστὸς, & Τεσσαρακοστὸς, ὁ, ὁ, quadrageſimus, quadragenus. τεσσαρακοσταῖοι ἐξῆλθε, die quadrageſimo exiit, Ariſtot. τεσσαρακοσταῖον βλαστάνει, quadrageſimo die germinat. τεσσαρακοστὴ, quadrageſima pars, Ariſtoph. Interpr. τεσσαρακοσταὶ χῖαι, Thucyd. vbi Valla, quadraginta numos Chios. Interpres Græcus, ἡ χρῆα νομίσματα τεσσαρακοστὰ.

Τέσσαρες, οἱ καὶ αἱ, quatuor. πίσυρες pro eodem, Herodot. πίσυρες à poetis, & τέτορες.

Τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim. τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας, quatuordecim dies, Thucyd. vbi etiam legitur τέσσαρες καὶ δέκα. τεσσαρεσκαίδεκα ἔτη, quatuordecim annos, Epictet.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, quartus decimus. τεσσαρεσκαιδέκατος, Xenoph.

Τεσσεράκοντα, teſſerarius, vide in dictione ἄγγελος.

Τεσσεράκοντα, quadraginta, Herodot.

Τέσσαρσι, quatuor, Datiuus caſus.

Τεσσόν, exiguum, puſillum.

Τεταγμένος, ordinatus, ſtatus. hinc τεταγμένοι, ſtationes agentes, Plutar.

Τεταγμένως, ordine, ritè, rectè, certiſsimè, vicibus inoffenſis, temporibus ordinatis, deſtinatis temporibus.

Τετακὼν, ὄντος, ὁ, extendens: à τάζω, poeticè, Hom. Iliad. ἀρῆς ποδὸς τεταγὼν, id eſt, ἐκτείνας. Apollon. 2. Argon. τεταγὼν πέλεκυν μέγαν.

Τέταται, extendi, porrexi. Perfect. à τείνω.

Τετακώς, auſus.

Τεταμένος, porrectus, intentus, pertinens: à τείνω.

Τετανικὸς, ὁ, ὁ, ὀπισθοτονικὸς, qui neruorum rigore vel diſtentione correptus eſt, in Hippiat. ὀπισθοτονικὸς ἢ οἱ τετανικὸς ὅστις, ὁ τοιοῦτος πάσχων ἐπὶ τετανῶδες, qui morbo illo laborat qui τέτανος dicitur: quum ſcilicet muſculi qui ſecundum ſpinam ſunt, ita rigent, vt ſe inflectere non poſſint, τετανικοί, Dioſcor. libro tertio, cap. nonageſimoquarto, quibus nerui contrahuntur, Ruellius, & Barbarus: rigentes, Marcellus: cui expoſitio aliorum non probatur.

Τετανοειδὴς, apud Theophraſtum in 4. τὰ δὲ φύλλα τὰ μὲν ἔχει ἀπὸ τοῦ φύλλου τετανοειδῆς.

Τέτανος, ὁ, ἡ, accentu in prima, rigor neruorum, neruorum diſtentio, extentio frictióq; in corpore neruorum omnium & muſculorum, vel conuulſio in rectum, quum collum ac maxillæ trahũtur, dentes cohærent, nec in partem aliquam caput inflecti poteſt, nihilque aliud (inquit Galen. de motu muſcul.) tetanus eſt quàm quum partes inuitè in contraria retrahuntur à muſculis oppoſitis. vide Marcellum lib. 1. Dioſcor.

Τετανὸς, ὁ, ὁ, promiſſus vertit Gaza, exporrectus, rigidus, rigens, ſine rugis, erugatus, non rugoſus. τετανὸν δέρμα, cutis ſine rugis. τετανὸν πρόσωπον, facies erugata, facies diſtenta. τετανὸν φύλλον, promiſſum folium. τετανὸν ξύλον, materies venis in longum fluctuans: ſic Gaza lib. 3. hiſtoriæ plantarum, capite vndecimo Theophraſti: ſed capite duodecimo lignum promiſſum idem vertit. τετανὰ ῥίζαι, Dioſcorides libro tertio, capite quinquageſimo quinto, radices rigidæ, rigentes, Ruellius: ſed Marcellus radices quæ rugis carentes diſtẽta cute ſunt, qui ibidem adnotat rugoſo opponi τετανὸν, & faciem hominis dici τετανὸν, quæ tenta & plena humore cutis ſuperficie nitet, lævorem habet, & nullis aratur rugis.

Τετανόω, erugo, rugas deleo, apud Dioſcor.

Τετάνωθρα, τὰ, quæ vim habent erugandi & læuigandi cutem: pharmaca extendendis rugis apta. τετάνωθρα τῶν προσώπων, Dioſcorides libro tertio, capite 102. tetanothra quæ cutem faciei erugant & extendunt, Ruell. quæ cutem in facie tendunt, Barbarus: ea quæ ad nitorem læuorémque cutis vultus conficiuntur, Marcellus. Sunt autem τετάνωθρα quæcunque ad læuigandam & erugãdam hominis cutem præſertim in vultu conficiuntur.

Τεταραγμένως, confuſè, inordinatè.

Τετάρπομαι, dicitur à Præterito τέταρπα: à τέρπω.

Τεταρπόμενος, τερπόμενος. Odyſſ. ξ. τεταρπόμενος φίλην με oblectans filius. τεταρπόμενοι εἰς τέρψιν ἐληλυθότες

κικορισμένῳ, περιφερής, Homer. Interpr.

Τετραπτύζω, in quatuor diuido.

Τεταρταΐζω, laboro febre quartana.

Τεταρταῖος, ὁ, quartanus, quarto die erumpens, Alexander Aphrod. Problem. 10. lib. 2. ὁ τεταρταῖος πυρετὸς διὰ δύο ἡμερῶν μόνον κινεῖται, quartana febris diebus duobus interpoſitis mouetur, &c. τεταρταίῳ πυρέσσω, quartana febre laboro, Philoſtrat. in Heroicis. τεταρταῖοι πυρετοὶ, quartanæ febres. τεταρταῖοι χρόνιοι, febres quartanæ longo tempore durantes, Gaza. Itē τεταρταῖος, quatriduanus, quatriduo defunctus, Herodot. ſic & cap. 11. Euang. Ioann. de Lazaro.

Τετάρτη λακωνική, Laconicus quartarius, gen⁹ eſt menſuræ, Herodot. lib. 6.

Τεταρτημόριον, ου, τὸ, quadrans, quarta pars oboli, hoc eſt ærei duo, Ariſtot. lib. 6. Polit.

Τέταρτον ἡμιτάλαντον, tria talenta & ſemis.

Τέταρτος, η, ὁ, quartus.

Τέταρτος ἀπόγονος, abauus.

Τεταρτῶς, quarto gradu.

Τέτατο, diſtentus erat, extenſus, ἐτέτατο: à verbo τείνω. Homer. Iliad. ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης, id eſt, ὑπετέτατο. Et τέτατο, ὡς τε παιδίον ἦσαν, αἴρηλυντο, Homer. Iliad.

Τετάχαται, id eſt, τεταγμένοι εἰσὶ, Thucyd. inſtructi ſunt.

Τετελέσθαι, πληρωθῆσθαι, Homer. Iliad. α. τετελέσθαι ὀΐω, perfectum iri ſpero.

Τετεύχαται, τετευγμένοι εἰσὶ, tertia perſona Ionica perfecta Paſſ. à τεύχω. Odyſ. ξ, & τετεύχατο in pluſquàm Perfecto, apud Heſiod.

Τέτευχε, obtinet, Genit. τέτευχε τῆς λειτουργίας, ſortit⁹ eſt ſacerdotium, conſecutus eſt, cap. 8. ad Hebræos. τετευχὼς τοῦ τέλους, finem intentum aſſecutus, Dioſc. lib. 1, cap. 32. τετευχὼς ἀεὶ ταῖς ἐπιθυμίαις, qui explendis libidinis affectib⁹ incumbit, Plato in Timæo.

Τέτηκε, extabuit: Perfect. medium à τήκω, Homer. Iliad. γ. κλαίουσα τέτηκα: vnde τετηκὼς, reſolutus, tabefactus, liquefactus, mœſtus, & τετηκυῖα, reſoluta.

Τέτηνε, terebrauit.

Τετιηνδίος, η

Τετιηώς, triſtatus, cruciatus, λυπηθείς: à themate inuſitato τιέω, τὸ λυπῶ, ἢ τιμωρῶ. Odyſſ. α. φίλον τετιημένος ἦτορ: & in Iliade, ἀτὰρ ἤσαν τετιηότες, id eſt, mœrentes & triſtes.

Τετιμένος, ſyncope, pro τετιμημένος, honoratus, Heſiod. in Theog. θεῶν τετιμένη ἐστὶ μάλιστα, à diis eſt honorata.

Τέτλαθι, ἢ

Τέτλαθι, ſuffer, ſuſtine, καρτέρησον, ὑπόμεινον, pro τλᾶθι, vel τλῆθι. Heſiod. τέτλαθι ὀνειδίζειν. Homer. Iliad. α, τέτλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ ἀνάσχεο.

Τετλαίη, pro τλαίη, ὑπομείνειεν, Homerus. vide Varinum.

Τετλάμεν, Ionicè, ſufferre, καρτερεῖν, Homer. Odyſſ. δ.

Τετληότες, ὑπομεμενηκότες, καρτερήσαντες, Homer.

Τετληὼς, ότος, tolerans, patiens. Odyſſ. δ. ἀλλ' ἔμπης τετληότι θυμῷ, id eſt, καρτερικῷ ἢ ὑπομενετικῷ.

Τέτμον, inuenio, καταλαμβάνω, reperio, ἐδείκνυ. Ilia. δ. ἀλλ' ἔτι πυρὸν τέτμεν. Cum Genit. Heſiod. in Theog. ὃς δέκε τέτμηται ἀπεργέος ἀνδρὸς ζόη, &c. quicunque grauem natiuitatem ſit ſortitus.

Τέτοκα, peperi, in Epigram.

Τετοκυῖα, puerpera enixa.

Τετολμημένα, facinora, ſcelera.

Τέτορα, quatuor, pro τέσσαρα. Heſiod. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, mulier autem pubeſcat quatuor annis poſt decem, id eſt, vxor ducatur anno quarto poſt decimum.

Τέτορεν, vulnerauit.

Τετραβάμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, quadrupes, τετράπους.

Τετράγλωχιν, in Vocatiuo, in Epigrammate, id eſt, quadrate, epitheton Mercurii. Scribit enim Thucydides vetuſtiſſimos Græcos ſolitos eſſe Mercurii ſtatuas ante domos ponere. Deinde quia terminos faciebant lapide terram verſus acuminato & in quadratam figuram ſeſe extollente, in cuius ſummitate caput hominis pectore tenus imponebant, ſuſpicari licet cum Mercurium fuiſſe, quem quadratum vel quadrangulum Leonides Epigrammatarius appellat.

Τετραγράμματον, ου, τὸ, quadriliterum. adnumerabatur hoc nomen inter cognomenta Dei, quòd eius nomen apud omnes gentes quatuor literis ſignaretur.

Τετράπηχυς, ου, ὁ ἢ ἡ, quatuor cubitorum. Eſt quoque τετράπηχυς, diurnus labor aratori præpoſitus.

Τετραγῳδικόν, ου, tragicis fabulis perſimile.

Τετραγωνία, ἡ, quadratoria, pro arbore, Theophraſt. libro 3. hiſtor. plaut.

Τετραγωνίζω, μ. ίσω, π. ικα, quadro. Neut. Accuſat. τετραγωνίζω etiam dicitur pro eodem.

Τετραγωνισμὸς, οῦ, ὁ, quadratio.

Τετράγωνον, τὸ, quadrangulum. τετράγωνον quid. vide apud Ammon. in Categor.

Τετραγωνοπρόσωπος, ου, ὁ, formam oris quadram habens, forma oris quadrata.

Τετράγωνος, ου, ὁ ἢ ἡ, quadrus, quadratus, formæ quadratæ, quadrangularis, quadrantalis, Hermol.

Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum habens latitudinem aut altitudinem, ſemidodrantalis ab Hermolao lib. 1. Dioſcor. cap. 85.

Τετραδάκτυλος, idem. τετραδάκτυλοι, qui ſunt quaternis digitis.

Τετράδιον, τὸ, ex quatuor rebus conſiſtens: τετράδιον verò & τετράδιον, ex duobus & quatuor.

Τετράδιον, quaternio, Budæus in Epiſtolis poſteriorib. τετραδίοις στρατιωτῶν τέσσαρσι, quatuor militum quaternionibus, cap. 13. Actor. Apoſt.

Τετραδιστὴς, οῦ, ὁ, qui aſſiduè laboribus & periculis inuoluitur, veluti quarta luna natus. Sumptum ab Hercule, quem hac luna natum ferunt. Sunt qui coitionem eo nomine intelligant familiarium iuuenum, κατὰ τετράδα γενόμενοι.

Τετράδραχμον, ſpecies numi valētis drachmas quatuor. Et τετράδραχμος μέδιμνος, medimn⁹ qui quatuor drachmis venditur, Ariſtot. 2. OEconom.

Τετραέλιξ, ικος, & Τετραέλικτος, quater circunuolutus.

Τετραετὴς, έος, ὁ, τετραετὴς, quadrimus.

Τετραετηρικὸν, quod quarto quoque anno inſtauratur, vt ἀγὼν τετραετηρικός.

Τετραετηρὶς, ίδος, annus quartus.

Τετραέτης, ους, ὁ ἢ ἡ, quadrimus: ſic apud Plat. de Legib. τετραετὴς χρόνος, quadriennium, Herodot.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραετίᾳ, Aduerb. quadriennio.

Τετράζυξ, υγος, quaternus, quadriiugus. Nonn. τετράζυγες υἱέες, quatuor filii. Item τετράζυγι δεσμῷ, quadruplici vinculo, Idem. τετράζυγι κόσμῳ, mundo & orbi quadriiugo propter quatuor eius limites, ortum, occaſum, meridiem & ſeptentrionem, Idem Nonn.

Τετράζωρον, genus freni.

Τετραήμερος, ου, ὁ, quatriduanus. τετραήμερος νεκρὸς, Naz. in Orat. de Lazaro. κατὰ τετραήμερον, quadrinis diebus, Gaza.

Τετραδιπλάσιος, ου, ὁ, quadruplex.

Τετράθυρος, quaternas fores habens.

Τετραίνω, τὸ τετραίνειν, ὅταν τετρήνωσι, quum perforarint, quum penetrarint, Theophraſtus libro ſecundo hiſtoriæ plantarum, capite octauo. τετρήνας, qui perforauit, Ibidem. vbi tamen τετρήνας.

Τετράκις, quater.

Τετρακισμύριοι, quadraginta millia, quadragies mille. τετρακισμυρίους λίτρας ἀργυρίου, quadraginta millia librarum argenti, Plutar. in Public.

Τετρακισχίλιοι, quatuor millia, quater mille.

Τετράκωλος, quadrupes.

Τετρακόρυμβος, quatuor oras haben: ſi∴e corymbos, hederæ

hederæ epithet. τετράκορυμβος κισσὸς, in Epigr.

Τετρακόσιοι, αι, quadringenti. οἱ τετρακόσιοι, Athenis rerum ſummæ aliquando præfuerunt, Iſocr. οἱ τετρακόσιοι ὀλιγαρχοῦντες ἀθήνησι, Demoſt.

Τετρακοσιοστὸς, ῦ, quadringenteſimus.

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, quaternio, id eſt, numerus quaternari⁹, quem obſeruabant & celebrabant Pythagorici, & per quem iuramenti formulam ſtatuebant, rerum elementa quatuor innuentes: ſiue (iuxta alios) ζυδὸν ἢ στυλὸν, ποιῦ τοῦ ἀληθῶς ναι.

Τετράκυκλος, ου, ὁ ἢ ἡ, quatuor rotarum, Herodot.

Τετράλιξ, ἡ, tetralix, genus herbæ, Theophr.

Τετραλογία, quadriloquia.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τετράμετρον, tetrametrũ, verſus octonarius, à quatuor menſuris, quarum vnam duo pedes conficiunt.

Τετράμηνος, ὁ ἢ ἡ, quatuor menſium, quadrimeſtris, Gaza. τὸ τετράμηνον, quadrimeſtre.

Τέτραξ, ακος, genus auis, Ariſtoph. Interpr.

Τετράξοος ἐλάτη, abies quadripartita. vide Theophr. lib. 5, cap. 2. de cauſ. plant.

Τετράοροι ἵπποι, Homer. Odyſſ. τέσσαρες ἵπποι ἐζεύγμένοι, quadriiuges equi, quatuor equi in quadrigis. τετράορα ἅρματα, Euripid. ab eo quod quatuor equis tollantur: ab ἀείρω: vnde per craſim, τέθριππα.

Τετράπαλαι, in Epigram. quater quondã, id eſt, valde, id eſt, iampridem.

Τετράπεδος, ὁ, ἡ, quadratus. Herodot. ἐκ τετραπέδων λίθων. τετραπέδοις λίθοις, in Epigr.

Τετράπηχυς, εος, quatuor cubitorum, quadricubitalis. Ariſtoph. τετραπήχεις ἢ ſπτιαῖοι.

Τετραπλασιάζω, quadruplico.

Τετραπλάσιος, α, ὁ, & Τετραπλασίων, ονος, quadruplus, quadruplo amplior, quadruplo maior. Plato de Republ. 2. τετραπλάσιον χρόνον ἀναλίσκειν, quadruplo temporis plus impendere. Dioſcor. ἐν τετραπλασίονι ἀγγείῳ κατὰ τὸ ἐμχωρούμενον ὑγρῶ πλῆθος, in vaſe quadruplæ capacitatis. ἐν τετραπλασίονι λόγῳ, id eſt, in quadrupla proportione, Ariſtot. in Probl. τετραπλασίων σμύρνα πρὸς τὸ κιννάμωμον, myrrhæ quadrupla ad cinnamomum portio, Dioſcor. lib. 1, cap. 77.

Τετράπλευρος, quadratus. τετράπλευρος κίων, in Epigr.

Τετραπλῆ, quadrupliciter.

Τετραπλοῦν, quadruplum, cap. 19. Euang. Lucæ.

Τετραποδηδὸν, in morem quadrupedũ, ritu & more quadrupedum, Ariſtoph.

Τετραποδίζω, quaternis pedibus gradior.

Τετραποδισμοὶ, ærumnoſi & laborioſi inſtar quadrupedum.

Τετραποδιστὶ, Aduerb. quatuor pedibus, quadrupedum more, pedibus manibúſque, i. omni conatu.

Τετράπολις, ὁ ἢ ἡ, quatuor habens ciuitates.

Τετράπορος, quatuor habens foramina, quadriforis Plinio.

Τετράπους, οδος, ὁ ἢ ἡ, quadrupes, quaternis pedibus cõſtans. Ariſtoph. πῳ. genere Neut. dixit τῶν τετραπόδων τῶν ἔξω ὀρθῶν ἄρρενα, ex quadrupedib⁹ quæ ſunt maſcula. Inter τετράποδα, etiam canem Solon numerauit, Plutar. in Solone. τετράπους item dicitur menſa pocularis, Pollux.

Τέτραπλας, id eſt, ἑτέρα πλας, Heſych.

Τετραπτερυλλίδες, vel τετραπτερυλλίδες, αἱ, cicadæ: ſic dictæ quòd quatuor habeant alas. Eſt & locuſtarum & mordellarum (quas ὀρνιθίας vocat Ariſtot.) epithet.

Τετράπτερος, quatuor pẽnas habẽs, quadripennis, quaternas pennas gerens.

Τετράπτιλος, idem, Ariſtoph.

Τετραπτὸ, conuerſus erat, flexus erat, Homer.

Τετράρρυμον, vel τετράρυμον, quadrigæ. τετράρρυμον ἅρμα, currus quatuor conſtans temonibus.

Τετράρχης, ου, ὁ, tetrarcha: quadruplaris vertitur à Theodoro. vide στρατηγός in Append. de Vocab. milit.

Τετραρχία, quadruplaris curia.

Τετραρχῶ, tetrachiam gero.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio, numerus quaternarius. ἡμέρα τετρὰς, quartus dies. τετράδι μηνὸς, quarto die menſis, Thucyd. τῇ τετράδι φθίνοντος, pro τῇ τετάρτῃ, Demoſth.

Τετράστιχος, quaternis verſibus conſtans.

Τετράστιχος λίθος, quatuor ordinum lapis.

Τετραστοιχία, ας, ἡ, ordo ex quatuor, quaternorum verſuum ordo.

Τετράστυλος, ου, habens quatuor columnas.

Τετραετὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, quadrimus.

Τέτρατος, pro τέταρτος, poeticè, quartus.

Τετράθρυφος, in quatuor fruſta diuiſus. Heſiod. ἄρτον δειπνήσας τετράθρυφον, &c.

Τετραφάληρος, ου, ὁ, habens quatuor clauos eminẽtes ſiue phaleras. Homerus, τετραφάληρος κυνέη, i. τέσσαρας φαλοὺς ἔχουσα, inſignis quatuor criſtis.

Τετράφαλος πήληξ, conis quatuor prædita galea, Apollon. 2.

Τετραφάρμακον ἐκ λείων φάρμακον, medicamẽtum quod dicitur tetrapharmacon. vnum eſt τῶν λεαινόντων, i. leniẽ & pinguium. Philo de mundo, κατὰ σύγχυσιν ὥσπερ ἐκ γένεσιν, ὡς ἡ περὶ ἰατρῶν τετραφάρμακον: vbi αἰτίδιον ſubaudıtur.

Τετραφόροι, tetraphori phalangarii.

Τετράφυλοι, in quatuor tribus diſtincti.

Τετράχειρος, quatuor palmorum.

Τέτραχα, quadrifariam.

Τετράχειρ, cui quatuor ſunt manus.

Τετραχῆ, quadrifariam.

Τετραχθὰ, pro εἰς τέσσαρα μέρη, in quatuor partes, Iliad. γ.

Τετραχθῖ, ἐπὶ τετράσι μέρεσι τε καὶ τῶ.

Τετράχμον, τετράδραχμον, quatuor drachmæ.

Τετράχμον, vide Etym.

Τετραχοίνικον, τὸ, Hermolaus octo ſextarios interpretatur, Ruellius modium, Marcellus ſemodium, apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 39.

Τετραχορδιαῖα, τὰ, quæ habent quatuor chordas.

Τετράχορδον, tetrachordon.

Τετράχορδος, ου, eſt chordarum cum certa qualitate diuiſio.

Τετραχῶς, quadrupliciter.

Τετράωρος, &

Τετράορον, quatuor equi in quadrigis iuncti: quaſi τέσσαρες ὀρχοῦντες, ἢ πρὸς τὸ ἀείρειν τὸ ζύγιον.

Τετράωτος, qui quatuor aurib⁹ eſt inſignitus, cui quatuor inſunt aures, qui multa audiuit, prudens.

Τετρεμαίνω, timeo, horreo: cum Accuſatiuo ἄν περιτρεμαίνω ἢ περιδέομαι. Aliquando abſolutè. Idem, τετρέμαινε τετρεμαίνειν, i. φεύγειν ἢ δεδιέναι, τρέμειν καὶ ἀναδιδάσκειν.

Τετρήχειν, Præteritum pluſquamperf. med. pro ἐτεταράχειν, turbatus eram.

Τετρυχωμένος, cruciatus, territus, confuſus.

Τετρήρης, ἡ, quadriremis nauis, Bayf.

Τέτρηχε, ταράσσεται, horret, Dionyſ. de Situ orb.

Τετρήχειν, turbatus eram, ἐπεὶ τετρήχει. Ilia. β, τετρήχει δ' ἀγορὴ, i. ἐτετάρακτο, tumultuabatur.

Τετρηχυῖα, turbata, exaſperata: à τρέω, pro ταράσσω, poeticé: à ταράσσω, vel à ταράσσω, Etymolog. τετρηχυῖα θάλασσα, in Epigramm.

Τετριγὼς, triſtem & exilem vocem emittens, ſicut veſpertiliones ac pulli: thema eſt τρίζω. Homer. Iliad. β, ἔλεεινα κατάδεις τετριγῶτας. τὸ τετριγὸς, ſtridulum reſonans, ſtridens.

Τετρηρικὸν πλοῖον, quadriremis, Bayf. de re Nau.

Τέτριξ, tetrix auis, Gaza ex Ariſtot. lib. 6. Anim. hanc vocant Athenienſes οὔραγα, vragen, Ibidem.

Τετριχωμένος, ο, ὁ, piloſus.

Τετρόμος, ὁ, ἡ, tremor cum rigore.

Τέτροφα, verti. Præterit. Attic. à τρέπω, vt κέκλοφα, κλέπτω.

φε. Ariſtop. πῶς δὲ ἱμάντας τοῦ πῖδαματίκαλοεος quò tranſtuliſti & abſumpſiſti?

Τετρυμμένος, fatigatus, in Epigr.

Τετροφαλία, ας, ἡ, galea.

Τετραβολιαῖον, τὸ, pretioſum, πολυτίμητον, quod quatuor obolis conſtat.

Τετρώβολον, numus quatuor obolos valens, hoc eſt, beſſem drachmæ. Habebat effigiem Iouis, & poſtica parte duas noctuas. τετρώβολον βίος pro militis ſtipendio apud Pauſaniam.

Τετρώβολος, vir quatuor obolorum.

Τέτρωμαι, vulneratus ſum, Euripid.

Τετρωμένος, vulneratus, læſus.

Τέτρωρον, τὸ, quadrigę: ſubintelligēdum τὸ ἅρμα. τέτρωρον ἄγειν, Eurip. i. τέθριππον. Itē τέτρωρον, pars in talo prona, quā ſurſum vergere dicit Galen. libro de oſſib. quatrionem cum Iſidoro non ineptè dixeris.

Τετρώροφος, ὁ, ἡ, quatuor tabulatorum.

Τετρώσομαι, ſauciabor.

Τέτρωρον, ου, quadriga.

Τέττα, vox minoris ad maiorem reuerētiæ cauſa, προσφώνησις πρεσβυτέρου φίλου ὑπὸ νεωτέρου, Homeri Interpres. Vide ἄττα. ſignificat autem vt ô venerabilis, ô amice, Cic. lib. 7. Epiſt. famil. ad Treb. in Epiſt. Adeóne, &c. Alii indignantis Aduerbium interpretantur, quaſi per apocopen à τέτλαθι.

Τετταρεσκαίδεκα ἔτη, quatuordecim anni, Ariſtot. libro ſexto Animal.

Τετταρακοντούτης, quadragenarius.

Τεττιγομήτρα, ας, ἡ, tettigometra, quaſi cicadarū mater, Bud. in Pandect. ſic dicitur cicada recens nata à parentis nomine, Ariſtotel. lib. 5. Animal. matrix cicadæ à Gaza transfertur.

Τεττιγόνια, τὰ, cicadaſtræ, Ariſtot. li. 4. Anim. ita Gaza. & lib. 5. Idem τεττιγόνια transfert mutas cicadas, propter alterum genus argutum, id eſt, Achetas dictum.

Τεττιγόνιαι, αἱ, cicadæ fœminæ, quę mutę ſunt, quarum mares ἀχέται vocales ſunt.

Τεττιγῶδες, cicadæ ſimile, Etym.

Τεττιγοφόροι, cicadiferi, i. Athenienſes, propterea quòd capillis complicandis adhiberent cicadas aureas, vt eo argumento αὐτόχθονας ſe probarent, ſicuti creduntur cicadæ, & γηγενεῖς.

Τεττίζω, ſtrido.

Τέττιξ, ὁ, cicada: vnde τὸ τεττίζειν, ſtrido, τὸ φωνητικὸν φωνῶ. Homer. Iliad. τεττίγεσσιν ἐοικότες. Heſiod. κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ. Veteres Athenienſes aureas cicadas capillis ſuis implicatas geſtabant, quòd eſſent αὐτόχθονες, i. indigenæ vt cicadæ, vt ſcribit Thucydid. Vnde Ariſtop. νεφελ. dixit ἀρχαῖά γε καὶ διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα, cicadis referta, i. obſoleta. τέττιξ χρυσοῦ [illegible] κρώβυλος, cincinnus cicada aurea retentus.

Τετυγμένος, η, ὁ, factus, fabricatus, elaboratus, κατεσκευασμένος: à τεύχω. Odyſſ. δ. δόμον τοι χρύσεον τετυγμένον. Phocylid. οὐ γὰρ δυνατὸν τὸ τετυγμένον εἶν' ἀτέλεστον, quod factum eſt, infectum eſſe non poteſt.

Τέτυγμαι, ὑπῆρχον, erā, ſeu fui. Od. ξ. μή τρίτατον τετύχθαι.

Τετυχεῖν, ἐπιτυχεῖν. Odyſſ. [illegible]: à τύχω.

Τετύκοντο, κατεσκεύαζον, ἡτοίμαζον, Homer. & Dionyſ. de Situ orb. cum Accuſ.

Τέτυκται, κατεσκεύασται, ſtructus eſt & paratus. Iliad. [illegible] τέτυκται, Homer. Odyſſ. Aliquando pro eſt, ὑπάρχει, vt Iliad. δ. [illegible] τέτυκται.

Τέτυκτο, ἦν, erat. Heſiod. [illegible] τέτυκτο.

Τετύφωμαι, inſanus ſum, attonitus ſum, ſuperbus ſum, & elatus.

Τέτυχθαι, fuit, eſt, ſine Participio.

Τετύχθαι, eſſe, Homer. Odyſſ. τετύχθαι [illegible]. Idem ibid.

Τετυχεῖν, paraui, ſtruxi, ſecundum Indefinitum verbi medii, pro ἐτυχεῖν, à τύχω. Homerus Iliad. α. τετύκοντο δαῖτα. Et Odyſſ. ξ. τετυκοίμεθα δόρπον. Apoll. 2. Arg. βωμὸν τετύκοντο, aram extruxerunt.

Τεῦ, tui, alicuius, τινός. ſine accentu τευ, vt Odyſſ. ξ. οὔτ' ἐπὶ δήμιος ἄγγελος οὔτέ τευ ἄλλου, neque vllius alterius rei. Itē τεῦ, cum circunflexo, pro τίνος percontatiuè. Odyſſ. ε. τεῦ δ' αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; cuius in ædes accedam? ἄχρι τεῦ, quouſq;, in Epigramm.

Τευθὶς, ίδος, ὁ, explorator, κατάσκοπος.

Τευθὶς, ίδος, ἡ, piſcium genus: ſed quodnam ſit parum conſtat. Plinius & Theodorus loliginem, alii ſepiam, alii viliorem piſciculum. τευθίδες à Philelpho gladioli piſces exponuntur in Apophthegmat. Plutarchi, quod ex ſenſu rectè videtur exponi. Idem in Themiſtocle aduerſus Eretrienſem quendam, ἢ γάρ ἔφη, καὶ ὑμῖν περὶ πολέμου τίς ὁ λόγος, οἳ καθάπερ αἱ τευθίδες μάχαιραν μὲν ἔχετε, καρδίαν δὲ οὐκ ἔχετε, vobis etiam, inquit, de bello ſermo eſt, qui inſtar teuchidum gladium quidem habetis, cor verò nullum geritis. Vnde prouerbiali ſchemate dixit Ariſtophanes in Achar. ὅν γ' οἶδα τευθίδος δεόμενον, i. quem ſciam etiā teuthide indigentem. Vide apud Aelian. & in Chiliad. Eraſmi, Teuthidum more. Ariſtoteles diſtinctim dixit, αἱ δὲ σηπίαι καὶ τευθίδες νέουσιν ἅμα συμπεπλεγμέναι, ſepiæ & loligines natant implicitæ ſimul. Eſt & ciuitatis nomen in Arcadia, & ducis in Aulide, qui Palladem vulneraſſe dicitur.

Τευθὸς, ὁ, nomē piſcis apud Ariſtot. Gaza vertit loliū. τευθοὶ, loligines ſunt maiores, & τευθίδες minores, vt patet ex Ariſtot. verbis, lib. 4. de partib. Anim.

Τευθρανίδης, τοῦ Θρανίδου παῖς, abuſiuè per abiectionē, Homer. vel Teuthrani filius, vt quidam volunt.

Τεύκριον, Teucrium dicitur πόλιον ὄρεινον, i. polion mōtanum, Dioſc. lib. 3, ca. 124. vocatur etiam ſic ἐρυθρόδανον, i. rubria herba, Idem lib. 3, cap. 160.

Τευκριδῶν μὲν γένος ἀπ' Αἰακοῦ, ab Aeaco Teucridarū genus initium ſumpſit, Iſocr. in Euagora.

Τεύκριον, ου, τὸ, teucrion, genus herbæ, Dioſcorid. libr. 3, cap. 111. dicitur & τευκρὶς, à Teucro fratre Aiacis, vt notat ibidem Marcellus.

Τεῦκρος, ου, ὁ, Teucer, viri nomen.

Τευκρὸς, οῦ, ὁ, Teucer, i. Troianus.

Τευκτὸς, κατεσκευαστὸς, factus, fabricatus.

Τεύχομαι, apparo, fabricor. τεύχεσθαι, κατασκευάζεσθαι. vide Etymol.

Τευμησία, vulpes, beſtia, Etym.

Τεύμησσος, montis nomen proprium, Etym. τευμησσὸς legitur apud Varinum.

Τεύξομαι, impetrabo, aſſequar: Futurum à verbo τυγχάνω. Genitiuo [illegible] φατιὸς, præfecturam exercitus conſequar. τεύξεται, id eſt, ἐπιτυχὴς γίνεται, voti compos erit, Euripid in Hecuba. ſic Sophocles, [illegible] γε μοῦ [illegible], gloriam conſequetur à me quidem, id eſt, [illegible]. τεύξεσθαι [illegible], iiſdem fruiturum eſſe. τεύξεσθαι [illegible], Homer.

Τευξόμενος, adepturus, conſecuturus.

Τευτάζω, [illegible], ſatago, ſedulò rem gero, curo, affecto, ſtudioſè ago, quieſco, otior, milito. τευτάζειν, verſari, Phrynicus.

Τευταμὸς, militia.

Τεῦτλον, beta, interprete Gaza.

Τεῦτλον, idem, σεῦτλον, herbæ genus, Theoph. l. 1. hiſt. plant. τευτλὶς, idem. Homer. in bello ranarum, ὁ τεῦτλα χλωρὰ [illegible].

Τευτλοφάκη, ης, ἡ, edulū quoddā ē beta & lētibus, Heſiod.

Τεῦχος, τὸ, armaturā, arma, hoc eſt, quæuis inſtrumenta: [illegible] κατασκευάζεται. Homer. Iliad. τεύχεα δυσμενέων, hoſtilia arma. Idem Iliad. [illegible]. Et Odyſſ. [illegible] τεύχεα [illegible], i. τὰ τῆς νεὼς ὄργανα, armamenta.

Τευχοφόρος,

Τευχοφόρος, armiger, armifer, armatus, Eurip.

Τευχηστὴς, ῦ, ὁ, miles.

Τεύχιτις, σχοῖνος ἡ ἀρωματικὴ, i. Teuchitis iuncus odoratus Arabicus, Dioſc. lib. 1, cap. 16.

Τεῦχον, ſtruebant.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas, inſtrumẽtum omne, volumen, liber, & alueus, Gaza de apibus. τὸ τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον: τὰ τεύχη, τὰ ὅπλα, arma.

Τεύχω, μ. τεύξω, π. τέτευχα, facio, ποιῶ, fabrico, ſtruo, cudo, paro, obarmo. Heſiodus, οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων, ſibimet ſtruit. Homer. Iliad. α, τῷ δ' ἐπεὶ ὄφριν ἐκα-βόλος ἄλγεα τεύχει, i. παρέχει, ποιεῖ. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι, i. ἐποίει, Ibidem. σ' ὕπατον τεῦξε, quæ te cõſulem creauit, in Epigram. ἔτευξαν, κατεσκεύασαν, ἐποίησαν, Homer. Odyſ. τεύχειν δόλον, Nonnus, i. ſtruere dolum. Phrynicus τετύχηκα ait dicendum, non τέτευχα.

Τέφρα, ας, ἡ, cinis μαλίη, σποδός: à τύφω, vro.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in cinereum colorem.

Τεφρὸς, ῦ, ὁ, cineritius, canus. τεφρὸν καὶ πυῤῥὸν μέσον, mediũ inter cinereum & rufum, Ariſtot. lib. 9. Anim.

Τεφροῦται, cineraſcit.

Τεφρόω, μ. ώσω, π. ωκα, redigo in cinerem.

Τεφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cinereus.

Τεφρωθεὶς, qui in cinerem abiit.

Τέφρωσις, in cineres redactio.

Τεχθεὶς, qui genit⁹ eſt, natus: à verbo τίκτω, pario, quaſi dicas partus.

τεχθῇ, editus fuerit in lucem.

Τεχθῆναι, naſci.

Τεχνάεντες, pro τεχνήεντες, dolo rem agentes, in Epigr.

Τεχνάζομαι, artes ſtruo, Ariſtoph.

Τεχνάζω, μ. άσω, π. ακα, dolis machinor, adorno, ſtruo, molior, artifex ſum, artem exerceo, artificio vtor, dolo vtor, excogito, ſolerter inuenio. Sed ferè in malam partẽ pro κακουργῶ. Philo de mundo, φθορὰν ἀντὶ σωτηρίας τεχνάζειν, pro incolumitate interitum moliri. τεχνάζει τὸν Ἀννίβαν ἀποσπάσαι, molitur Annibalem amouere longius, Plutarch. in Fabio. τεχνάζειν ἐπιστάμενος, notitiam artis præ ſe ferens: ſic Valla apud Herodot.

Τεχνάομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, fabrico, aſtutè ædifico, arte conficio, μηχανῶμαι, comminiſcor, excogito & ſolerter inuenio, machinor aliquid doloſè, μηχανῶμαι, molior. Depon. Accuſatiuo. Sophocl. in Aiace, γνώσεσθ' αὖ ... τεχνωμένων. Galen. ad Glauc. lib. 2. ἐπιτιθέναι δ' οἶνον ταῦτα καὶ ὅσοι θαλάττης ἔχουσιν οἶνον. καὶ αὐτὸς δ' ἂν ἐπὶ τοῦ καιροῦ τεχνάσαιο, in tempore vinum ſalſum conficere poſſis, ſeu marina dilutum aqua.

Τέχνασμα, ατος, τὸ, machinamentum, ars, artificium κατασκεύασμα, εὕρημα, commentum, σόφισμα, dolus, fraus, κακούργημα.

Τεχναστέον, ingenioſè conandum.

Τεχναστικὸς, ῦ, artificioſus, ſolertia ingenii præditus.

Τέχνη, ης, ἡ, ars, artificiũ, artis profeſſio, diſciplina. Aliquando pro dolo, aſtutiâ, impoſtura, fraude artificioſa, offucia, quemadmodum ars apud Latinos: quale eſt illud, ſic ars deluditur arte. Quin & Latini vtuntur dictione Græca. Terẽt. Tam ſcio hanc technam à Parmenone profectam, quàm me viuere. Vide prouerb. Technam hanc in te ſtruxiſti, apud Eraſmum in Chiliad. ἡ τῶν λόγων τέχνη, ars dicendi, Plutarch. in Pericle. τὼ τέχνα in Duali, Plato de Legib. vt τὼ χεῖρε. τέχναι, i. artes, quomodo inuentæ, Interpres Heſiodi. τέχνη, μηχανὴ, Hom. Odyſſ. πάσῃ τέχνῃ dicitur ab Ariſtophane pro omni arte, id eſt, prorſus & quacunque ratione. πάντι τρόπῳ, πάσῃ δυνάμει.

Τεχνίδιον, ου, τὸ, articula, parua ars, arguta ars, inuentiuncula, verſutia.

Τεχνήεις, εντος, arte exculptus, artis peritus, in Epigr.

Τεχνηέντως, ſcitè, ἐπισταμένως, Apoll. & Homer. Odyſſ.

Τέχνημα, ipſum artificis opus, opificium, Xenoph. ἀδικα τεχνήματα, Eurip. fraudes.

Τεχνήμων, ονος, artificioſus, Nonnus. τεχνήμονας αὐλοὺς, in Epigr. artificioſas tibias.

Τεχνήσατο, εἰργάσατο, compoſuit, Hom. Odyſſ.

Τεχνήσομαι, ſtruam, machinabor.

Τεχνίζομαι, fabrico, τεχνάομαι.

Τεχνικὸς, ῦ, ὁ, artificioſus, artium peritus, arte valens, ingenioſus, ingenii ſolertia præditus. vnde οἱ τεχνικοὶ, liberalium artium profeſſores, Ariſtot. in Problem. & οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ, rhetores, apud Platonem. τεχνικαὶ ἐργασίαι quæ ſint, Ariſtot. in Politic. τὰ τεχνικὰ, artificioſa, Plato de Legib. τεχνικὰ ὀνόματα, nomina artium propria, Quintil. lib. 8, cap. 2. & Hermog.

Τεχνικῶς, artificioſè, ſolerti ingenio.

Τεχνιτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, aliquid artificioſè molior, arte exquiro. Neutrum abſol. Ioſeph. ἐτεχνίτευε τινὰ τρόπον φεύγειν, machinabatur.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, opifex, faber, artis peritus, artis profeſſor. τεχνῖται διονυσιακοὶ, bacchanales artifices aut hiſtriones, Ariſtot. in Probl. vide Gell. lib. 20, cap. 3.

Τεχνογράφοι, artis ſcriptores, Ariſtot. in Rhet.

Τεχνολογέω, τὸ γραμματίζω, ſecundum artem Grammaticæ inflecto. Eſt etiam de arte diſſero. & τεχνολογεῖν, arte loqui, arte perſequi, artificioſè diſputare, argutari, Nazãzenus in Orat.

Τεχνολογία, ας, ἡ, ſermo & ratiocinatio de arte, artificioſa oratio, artis formula.

Τεχνολόγος, ου, ὁ, argutator, Nazanz. in Orat.

Τεχνοπαίγνιον, τὸ, ludus artificioſus. Auſonius ſic ſcribit verſus aliquot ſuos in monoſyllaba exeuntes.

Τεχνοσύνη, ars, in Epigr.

Τεχνούργημα, τέχνημα.

Τέχομαι, naſcor.

Τέκος, εος, τὸ, filius.

Τέκω, pario.

Τέῳ, τινὶ, alicui. ἄλλῳ δὲ δὴ τέῳ, alicui autem alii. τέῳ τρόπῳ, qua ratione, interrogatiuè. τέῳ δυνάμει, qua copia, Herodotus.

Τεὼ, tuos, Dualiter.

Τέων αἰ ἐρχόντων, id eſt, τίνων, quorum, Homerus in Odyſſ. pro τῶν.

Τεωρὸς, fugitiuus, latro, maleficus.

Τέωρος, ου, ὁ, nebulo, ſycophanta.

Τέως, interea, interim, tandem, antea, tunc, tum, eatenus, hactenus, pauloantè, nuper, olim. Pro anteà, Odyſ. ο, ἦχε βίη δὲ τέως μὲν, &c. vbi τέως μὲν ſpondeum faciunt. Pro tantiſper Lucian. in Alcyone, ἀδυνατώτεροι ἢ ὄντες τέως, ἕως ἂν ὦσιν ἀπειρότεροι, id eſt, tandiu quandiu fuerint imperiti. τέως ἂν χρεία ᾖ, tantiſper dum vſus fuerit, Demoſth. τέως καθαιρώμεθα, ἵνα, &c. eatenus purgemur, dum, &c. Nazanz. in Orat. Item τέως, ἐν τῷ παρόντι, primùm, in principio, Hermog. & Plato de Legib. Item prius cum τότε, Demoſth. τέως τῆς παρούσης, ad hunc vſque diem, Phalaris. τέως ἔτι, atque interim, interim etiam, Demoſth. τέως & ἕως, id eſt tandiu quandiu, ſibi inuicẽ reſpondent, & redditiua ſunt, itáque ſe habent vt τότε & ὅτε.

Τῇ geminatum, idem ſignificat quod tum geminatum apud Latinos. τῇ, ἐκεῖ, hic & illic. Ariſtot. de mundo, συνεχὴς δὲ αὐτῷ, τῇ μὲν τὸ αἰγύπτιον, τῇ δὲ τὸ αἰγαῖον, altera parte AEgyptium, altera AEgeũ. Item τῇ pro huc & eò, Heſiodus, τῇ δ' εἶσ' ὅποι σ' ἂν ἄγω, eò venies quocunque te agam. Item pro hac. Idem, διαφοίτα τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον, hac & hac diſcurrebãt. Significat etiam τῇ ea, qua, hac via, hac parte, quatenus, qualiter, quó. Item vnde, vbi, vbinam. Item hinc, illinc. τῇ δὲ καὶ τῇ, vtrinque, hinc, illinc.

Τοὶ, tibi, huic.

Τῆ, cape, λάβε, δέξαι, δοκιμάσαι: à τῶ inuſitato. ſicut à ζῶ, ζῆ & ζῆθι. Hom. Odyſſ. ι, τῆ πίε οἶνον, verba ſũt Vlyſſis ad Cyclopa. & Odyſſ. κ, τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλόν.

Τήβεννα, ἡ, & τήβεννος, ου, ὁ, toga, dicta à Tebeno Arcade

inuentore, veſtis Romana. vide apud Suid. & Varinum in dictione τηβεννα. τήβενναν ἐφόρει περιπόρφυρον, togam geſtabat purpura circuntextam, Plutarch. in Romulo.

Τηβεννοφόρος, ου, ὁ, togatus.

Τηγανίζω, μ. ίσω, π. ικα, frigo, coquo in ſartagine, & torreo. Actiu. Accuſ.

Τηγανιστὰ ᾠὰ, oua in ſartagine frixa, apud Galen.

Τηγανίτης, ου, ὁ, panis in ſartagine coctus, caſeo admixto.

Τήγανον, ου, τὸ, ſartago, patella, quaſi τήκανον, à cibis liquefaciendis Ionicè pro τήγανον, Etym. τήγανον ὀστράκινον, patella fictilis, in Epigr. vide τάγηνον.

Τῇδ' ἑξῆς, poſtridie.

Τῇδ' ἐχομένη, poſtridie, poſtero die. τῇδε μὲν ταύτην τὴν ἡμέραν, Plato in Epiſt.

Τῇδε, huc, hic, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, τούτῳ τῷ τρόπῳ, οὕτως, hoc modo. Plato 1. de Republ. τῇδε δύναμαι τῇδε τῇ σκέψασθαι, volo hac via expendere. Item iſtic. idem Plato Epiſtola 4. πάντες οἱ τῇδε λέγουσι, qui iſtic agunt omnes inquiunt. Ibidem, ἡμεῖς δὲ πολλὰ ἀκούοντες οὐδὲν τῶν τῇδε, οὐδὲν ἴσμεν, multa audientes de iis quæ iſtic geruntur, nihil pro certo ſcimus. Idem Epiſtola 8, ὅσα νῦν γέγονε τῇδε αὐτοῦ, ἀεὶ Σικελίαν, quæcunque geſta ſunt iſtic apud Siciliam. vbi τῇδε & αὐτοῦ ponuntur ἐκ τοῦ παραλλήλου. αὐτοῦ τῇδε περιμένων, hic remanens, Herodot. νῦν μὲν τῇδε, νῦν δὲ τῇδε ἐνεργεῖν, nūc hic nunc illic agere, Nazanzen. in Orat. τῇδε ῥίπτειν, eò ferri, Plato de Legib. τῇδε κἀκεῖσε περιφέρειν, huc & illuc circūagere, Alexand. Aphr. ἄλλοτε τῇδε κἀκεῖσε, huc & illuc exiliens. Bud in Epiſt. prior.

Τῇδε, hac, hac parte, Ariſtoph.

Τηθαλλάδης, à muliere nutritus, Etym.

Τήθεα, τά. Vide in τῆθος.

Τηθὴ, ῆς, ἡ, auia vel matertera, nutrix.

Τηθήσιος, ου, ὁ, amabilis, ἱμέρσιμος.

Τηθὶς, & τηθίδιος, nutrix, μαῖα, Euſtath. Iliad. ξ.

Τηθὶς, ίδος, ἡ, amita. vide Ammon.

Τῆθος, ους, τὸ, oſtreum, τήθυος. τὰ τήθεα, oſtrei genus, παρὰ τὴν τιθήνην, ἤτοι γλυκὺ γάλα γάρ ἐστι μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων, Euſtath. Iliad. π. Nicand. Schol. etiam ὦτα vocari ait, & exponit ἀγρίας λεπάδας.

Τήθυα, τὰ, vertibula, tubera, calli, paludes, conchæ quædam. τήθυα χελώνια, quæ vertibula ſiue callos ſpeciali nomine à tegminis qualitate appellamus, Gaza apud Ariſtot lib. 4. Anim.

Τηθυνήτειρα, ας, ἡ, nutrix.

Τηθὺς, ύος, ἡ, Tethys, vxor Oceani. Vnde pro mari accipitur, & apud Homerum pro terra. παρὰ τὸ τιθηνὴ εἶναι καὶ τροφὸς, quòd alat nos: qua ratione etiam Latinis alma tellus dicitur.

Τηκεδανὸς, tabidus, τηκόμενος, τήκων.

Τηκεδὼν, όνος, ἡ, tabes, corruptio.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, genus lapidis. à poſterioribus Græcorū Medicis dicitur lapis, qui & ἰουδαϊκὸς λίθος, quòd calculos abſumat, vt notat Marcell. lib. 5. Dioſc.

Τήκομαι, μ. ξομαι, π. γμαι, liquefacio, pereo, paulatim abſumor, liqueſco, colliqueſco, tabeſco, me macero. Deponens.

Τηκτικὸς, liquans, vim habens reſoluendi ac liquefaciendi.

Τηκτὸς, ή, όν, liquabilis, liquari idoneus, quod liqueſcere poteſt, liquefactus, Eurip.

Τήκω, μ. ξω, π. χα, liquefacio, macero, mollio, tabefacio, attenuo, labefacio, liquo & conſumo, in tabem reſoluo, κατατήκω. vnde περιτήκω. Bud in Epiſt. ad Ludouic. fratrem, καὶ τοίνυν ἤδη ὡς ὅσον τῶν ἰταλικῶν λόγων περιτετηχυῖαν καὶ οἷονεὶ περιτετηκότα συμπεπλασμένου μέχρι, &c. κηρὸς τετηκὼς, liquata cera, Galen. ad Glauc. lib. 2.

Τηλαυγέω, eminus ſplendeo.

Τηλαύγημα, τος, τὸ, candor, lepræ principium, quum in ſuperficie cutis apparet.

Τηλαυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, τηλέφαντος.

Τηλαύγασις, εως, ἡ, fulgor, & τηλαύγημα.

Τηλαυγῶς, Aduerbium, liquidò, ſplendidè, dilucidè, perſpicuè.

Τῆλε, longè, procul, πόῤῥω, μακράν. Homer. Iliad ζ, τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, longè ab Aſcania.

Τηλεβόλος, bombarda. Laſcaris, κάτ' ἄνω τηλεβόλω. τηλεβόλος ἰὸς, ſagitta longè feriens, lib. 6. Epigr.

Τηλεδαπὸς, ῆ, ὁ, ὁ ἀπὸ τῆς τῆλε, καὶ ἔδεος, peregrinus, qui ex lōginquo venit. Odyſſ. ξ. ξείνῳ ἰσχέμεν τηλεδαποῦ.

Τηλεθάει, in Epigr. floret, germinat, vireſcit.

Τηλέθαος, ου, ὁ, longè ſplendens, floridus.

Τηλεθάων, οντος & οντος, valde vireſcēs. δένδρεα τηλεθάοντα, Hom. Odyſſ. η, arbores latè frondentes.

Τηλεθόωντα, ἡ, valde vireſcens, vigens, luxurians, copioſa, ἄγαν θάλλουσα, ἢ θάλλειν δένδρεσι κου, germinans longè & in altum.

Τηλέθω, θάλλω, Interpr. Heſiodi.

Τηλεκλειτὸς, perceleberis, ἔνδοξος. Heſiod. χαῖρε τε λυγγῶος φυλῆ τηλεκλειτοῖο. τηλεκλειτῶν, id eſt, longè & multum inclytorum, Homerus.

Τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, Homer. ex longinquo vocati auxiliares, ad longinquam expeditionem vocati.

Τηλέκλυτος, ου, ὁ, famoſus, clarus, inclytus, Hom. Odyſſ. ι. ὁ πόῤῥωθεν δέξα διέρχεται, ſic Didymus interpr.

Τηλέμαχος, ου, ὁ, Vlyſſis ex Penelope filius. ſic etiam dictus eſt pater Latini, vt refert Plut. in Romulo.

Τηλέπορος ἀταρπιτὸς, longa via, Nonus. τηλέποροι λιμένες, longinqui portus, apud eundem. Ariſtoph. ηφ. τηλεπορόν τι βόαμα, clamorem longè peruagantem.

Τηλέπυλος, vrbs Leſtrigonum: vel Adiectiuè vrbs magna, portis latè diſtantibus, ὑψίπυλος.

Τηλέσκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, procul apparens, longè viſus. Heſio. πυρὴ: τηλέσκοπον αὐγήν.

Τηλεσκόπος, ου, ὁ, procul videns, longè aſpiciens vnde τηλεσκόπον ὄμμα, oculus eminus intuens. Ariſtoph. ὑπὸ δῖμμα δὲ τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν. τηλεσκόπον αὐγὴν, in Epigr.

Τηλεφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, τηλέσκοπος, procul lucens aut apparens. Ariſtoph. ηφ. τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα.

Τηλέφεια τραύματα, dicuntur vulnera malignitatis multum præ ſe ferentia, vt quæ ſalutarem Achillis manum requirant.

Τηλέφιον, τὸ, portulaca agreſtis. apud Theocritum folium papaueris exponunt quidam, cuius crepitu amoris teſtimonium reddi arbitrabātur veteres vocarunt etiā τηλέφιον aliqui tertium genus ſedi, i. ἀειζώου, Dioſc. libr. 4. cap. 91. Vide etiam lib. 2, cap. vltimo.

Τήλεφος, Teleph⁹. διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quòd ceruus eum lactauerit. Fuit hic filius Herculis, cuius filia Rhoma Aneæ nupſit ſecūdum quoſdam, vnde Roma dicta, Plut. in Rom.

Τηλέφυλλον, ου, τὸ, folium papaueris, vt tradunt Theocriti Interpretes, dictūmq; putant quaſi δηλέφυλλον, quòd amorem præmonſtret. Vnde & per ι in penultima ſcribunt quidam. nam huius folijs intra manum colliſis, ex ſono de amore iudicabant.

Τήλεως κεκαθαρμένης, &c. fœnigræci mundi, Dioſcorides libro primo. ſic Hermolaus, Ruellius & Marcellus exponunt.

Τηλέφονον, τὸ, telephonon herba, quæ & σκορπίος, i. ſcorpio dicitur, Theophr. l. 9, c. 1. hiſt. plant.

Τηλία, ας, ἡ, circulus cribri, cribrum. Ariſtophan. in Pluto, εἰ τυγχάνει γε ὁ δακτύλιος τηλία, ſi annulus quidem eſt lapſis cribri. Item operculum caminale, apud eundē. Hoc vocabulo quoque turpis ludi ſtudium ſignificatur, vt aleæ vocabulo apud Latinos: vnde pro tabula ponitur, qua teſſeris luditur. Item pegma, ſiue conceptum quadratum, in quo farina venalis habetur, ſeu tabula lata, in qua panis formatur. Incernicula vertit Plinius ex Ariſtotele. Budæo in Commentar. magis placet arcas frumentarias dici. ὑπὸ τῶν τηλιῶν ἐφεστῶτα τῷ καὶ

ἀπηλαύνον

ἀπηλαύνειν ὅρον τοὺς σιτοπύλας, decretum ſancitum eſt, aſinũ à nemine arceri à frumentorum aceruis, Ariſtotel. lib. ſexto Animal.

Τηλίκος, ου, ὁ, & τηλικόσδε, & τηλικοῦτος, ου, ὁ, tãtus, tam ſenex, tam grandis natu, tam magnus, tantæ authoritatis. Aliquando ἀντὶ τοῦ μικρὸς ἢ πάνυ νέος, tantulus. Odyſſ. α, ἐπεὶ τηλίκος ἐσσί. Xenoph. καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν, i. quum eſſemus adoleſcẽtes. Plato 2. de Republ. ὁ γὰρ νέος οὐχ οἷός τε κρίνειν ὅ τι τε ὑπόνοια, ἀλλ' ἃ ἂν τηλικοῦτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις, δυσέκνιπτά τε φιλεῖ γίγνεσθαι. τηλικοῦτος τὸ μέγεθος κόλαξ, AEſchin. τηλικοῦτος λίθος, Hermog. τηλικοῦτο καὶ τηλικοῦτον in Neutro ſequente vocali, Demoſthen. i. tantum. τηλικοῦτον τόλμημα, Ariſtoph. τὰ τηλικαῦτα, ἡλίκα. τηλικαῦτα πράγματα, tantæ res, tam magnæ. τηλικαῦτα τὸ μέγεθος, Iſocr. τηλικαύτη, ἡ, tanta. τηλικαύτη δίκη, Demoſth. τηλικαύτης σωτηρίας, tantæ ſalutis.

Τηλικουτοσί, pro τηλικοῦτος. Ariſtoph. περιόντα τηλικουτονί, tam grandem natu.

Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina, Dioſc. lib. 2, cap. 130. Cap. 184. legitur τηλίον pro eodem, ſed malè. τήλινον μύρον, telinum vnguentum, i. ex fœnogræco confectum, Idem lib. 1, cap. 57.

Τῆλις, ἡ, in Genitiuo τήλιδος καὶ εως, in Datiuo τήλει, fœnogræcum herba: ſic Interpretes Dioſcoridis lib. 2, cap. 111. & 127. Plinius & Varro teſtantur hanc frugem ſiliciam & ſiliculam Romanos magis quàm fœnogræcum appellaſſe. Columella eam ſimpliciter ſiliquam dici ait.

Τηλόθεν, de longinquo, πόῤῥωθεν, μακρόθεν, μακρὰν, eminus, longè á. Genitiuo. Apollon. 2. Argon. τηλόθεν αἱμονίης, procul ab Hæmonia. Item ſine caſu. Homer. Ilia. α, ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν. & Iliad. β, ἄγε πάντας ἀγκυλοτόξους τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος.

Τηλόθι, procul, πόῤῥω. Il. α, τηλόθι πάτρης, procul à patria.

Τηλεπέτης, ου, ὁ, procul auolans.

Τηλοῦ, longé. inde Latinis telum deductum eſt. Homer. Odyſſ. γ. cum Genitiuo, τηλοῦ φασὶν ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Apollon. 2. Argon. ὑπὸ τηλοῦ ἑστὼς, eminus ſeu longè ſtans. Heſiod. in Theogon. τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, procul à diis. Ariſtoph. in Nubib. σύγγνωθί μοι, τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν, i. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, ἐν τοῖς ἀγροῖς, longè enim habito in agris. vbi Genitiuus ab Aduerb. τηλοῦ non regitur.

Τηλυρὸς, οῦ, ὁ, procul ſemotus. Apollon. 2. Argon. ἐστί τις αἶα τηλυρὸς, id eſt, longinqua tellus. Et τηλυρὰ πεδία, apud Eurip. campi longè diſſiti.

Τηλυγέτης, ου, ὁ, vnicus, in ſenectute genitus, vltimò natus, natu minimus, μονόπαις, Laſcaris. Dicitur de eo poſt quem natum nõ eſt integrum alium rurſum parere, aut qui peregrinante, ac procul abſente patre natus eſt, vt Telegonus Vlyſſis è Circe: & Telemachus, quum procul à domo apud Troiam pugnaret. Accipitur pro charo, & ſolo abſolutè, & καταχρηστικῶς. κυρίως γὰρ τηλυγέται καλοῦνται οἱ τηλοῦ τῆς γονῆς ὄντες παῖδες, ὃ δεῖ ἐν γεροντικῇ ἡλικίᾳ σπαρέντες. δοκεῖ γὰρ τὰ μετὰ ἀπόγνωσιν τῆς παιδοποιίας γινόμενα, μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι. hæc Homeri Interpr. vetus.

Τηλύγετος, idem. μοῦνος τηλύγετος πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι, ſolus, vnicus in multis opibus, Homer. ἄμφω τηλυγέτω, Idẽ, i. μονογενεῖς, ἀγαπητοὶ, præter quos non habebat alios pater, nec habiturus erat. & τηλυγέτη in genere Fœminino. Iliad. γ, παῖδά τε τηλυγέτην, filiámque charam, ἀγαπητὴν, μονογενῆ.

Τηλωπὸς, οῦ, ὁ, procul apparens, procul ſemotus, ἔκδημος. Sophoc. τηλωπὸς οἰχνεῖ, i. peregrè agit.

Τημελεία, ας, ἡ, cura, ἐπιμέλεια, ornatus.

Τημελέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, curo, curam gero. Depon. Genit. vnde ἀτημέλητος, non curatus.

Τημελετέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem. Actiu. Accuſ.

Τημελέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, orno. τημελοῦντες ὥσπερ νομεῖς, Ariſtid.

Τημελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, ſtudioſus.

Τήμερον, Atticè, pro σήμερον, hodie. τήμερον, Ariſtop. Idem in Pluto, πρὸ τοῦ τήμερον δοῦναι δίκην. Ex quo ἡ τήμερον ἡμέρα ſic dicitur Grecè, vt Latinè hodierno die, pro hodie. Item τήμερα. Ariſtoph. παρεῖναι δεῖ ταῖς χερσὶ δίκαιον τήμερα.

Τῆμος, poeticum eſt, tunc, τότε, τηνικαῦτα, aliquãdo, iuxta quam horam, Etym.

Τημοῦτος, i. τῆμος, tunc, Heſiod. τημοῦτος αὐάδου, &c.

Τὴν, illam, pro ταύτην, & τὴν pro ἣν, quam, apud Hom. vt Iliad. α, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Τὴν ἀρχὴν, ab initio, prima portione.

Τὴν ἑαυτοῦ ὀλίγων, Thucyd. vbi Græcus Interpres ſubaudit κατοικίαν. vide num potius ſubaudiendum ſit τάξιν.

Τὴν εἴσω θάλασσαν, internum mare, mare mediterraneũ.

Τὴν ἡμὴν μίαν, Ariſtoph. Interpr. γνώμην ſubaudit.

Τὴν ἡμέραν, interdiu.

Τὴν πρώτην, ab initio, τὴν ἀρχὴν, Herodot. lib. 1.

Τὴν ταχίστην, maturè, quàm maturrimè, primo quoque tempore, quàm perniciſſimè, quàm rapidiſſimè, quàm celerrimè, quàm raptiſſimè, Demoſth. περὶ στεφ. φέρε νῦν σὲ τηνδὶ τὴν ταχίστην περιάγω, agedum te quàm celerrimè circumagam & conuertam, Ariſtoph.

Τὴν ὥραν, in tempore.

Τήνα, pro ἐκείνη, Doricè, illa.

Τηνάλως, obiter, ſimpliciter, leuiter, gratis, nullo periculo, inaniter, fruſtra, μάτην, ματαίως, καὶ ἄλλως.

Τηνδὶ, pro ταύτην, hãc. Ariſtoph. in Plut. τηνδὶ διδόντα.

Τήνελλον, τὸ, cantilena quæ in laudem victoris decantatur, à quo victor τήνελλος dicitur, Heſych.

Τηνεὶ, & τηνεῖ, illic.

Τήνελλα, & τήνελλος, ου, ὁ, erat lyræ harmonia, & pulſatiuncula, i. κρουμάτιον, quæ in victoria edebatur. Ariſtop. ἀλλ' ἐὰν νικήσῃς γε τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ, ſi exuperas voce, tenellus es, i. maximus muſicus, aut victoriæ compos. τήνελλα καλλίνικος, Idem. vide Interpretem.

Τηνεσμὸς, οῦ, ὁ, tenaſmus, morbus inteſtinorum, egerendi libido ſine tamen effectu aliquo. melius per ει in prima ſyllaba, vt ſuprá.

Τηνία, lumbricus longus & latus, vipera, faſcia, tænia, ἐνδόσημα. vſitatius ſcribitur per αι in 1. ſyllaba, vt ſuprá.

Τηνὶ, & τηνίκα, & τηνικάδε, &

Τηνικαῦτα, tunc, aliquando, tandiu, interim, per id tẽporis, ea tempeſtate, Ariſtid. huic reſpondet ἡνίκα, Gaza lib. 4. poſt ἐπειδὴ, Demoſth. ἐξὸν ἀπολαῦσαι τῶν ἡδονῶν καὶ τηνικαῦτα τυχεῖν τῆς χάριτος, Nazanz. in Orat. quum liceat prius frui voluptatibus, ac tum demum conſequi gratiam.

Τῆνος, Tenus, inſula vna Cycladum. vnde σκόροδα τήνια, allia Tenia, apud Ariſtoph. in Pluto.

Τῆνος, ου, ὁ, ille, pro κεῖνος, Doricè, & τήνα, illa. Laſcar. τήναν μὲν φάμας, τῆς δ' ἐμάλασσε λέχεος.

Τηνῶθε, illinc.

Τηξιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lethalis, membra liquefaciens.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio tabes, in tabem reſolutio: à τήκω. τῆξις ψυχῆς καὶ σώματος, Nazanz. in Orat.

Τῇπερ, qua parte.

Τηρυὲ, voluptuarius, diſſolutus, Etym.

Τηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſeruo, aſſeruo, obſeruo, φυλάττω, animaduerto, ſpecto, tueor. Actiu.

Τήρησις, εως, ἡ, conſeruatio, cuſtodia, tutela, φυλακή.

Τηρητέον, ſeruandum eſt. τηρητέον πάσῃ φυλακῇ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, &c. Nazanz. in Orat.

Τηρητικὸς, οῦ, ὁ, tuens, ſeruabilis.

Τηροῦ, caue, Ariſtoph.

Τησίχρυσος ῥίνη, in Epigram. lima atterens aurum. fortè τηξίχρυσος.

Τητάω, μ. ήσω, π. ηκα, priuo, & quæro, tento, Etymolog. Actiuum Accuſatiuo. Heſiodus Paſſiuè accepit, μὴ σὺ μὲν αὐτῆς ἄλλον, ὁδ' αἰτῇ τοι, σὺ δὲ τητᾷ, i. priueris, στερίσκῃ. τητῶμαι, careo, mihi deeſt. Genitiuo. φρενῶν τητώμενοι, Sopho. & Plato de Legib.

Τῆτες, & τῆτα, ἐπὶ ἔτος, τούτῳ τῷ ἔτει, hoc anno, quod Do-

τιεὲ πῶλιν dicitur. Ariſtop. ναχὼν ἱερὸς ἐλήθεος πῆτες ἱερομνημονεῖν, hoc anno deſignatus rerum ſacrarum ſcriba.

Τίπη, ης, ἡ, priuatio, egeſtas.

Τίτθη, auia, τήθη.

Τῆτος, ιος, oſtreum, Etym.

Τήτυμος, verus, ἐτήτυμος.

Τηΰγετον, τὸ, Taygetus, Laconiæ mons editus. Taygeta dixit Virgil. Baccata Lacænis Taygeta.

Τηΰσιος, α, ὁ, inanis, μάταιος. Odyſſ. γ. σὺ δὲ πόσιν ὁδὸν ἔρχεαι, i. ματαίαν, tu verò fruſtra iueris. παρὰ τὸ δύω, id eſt, rigo: quaſi δευσία, mutatis δ & ε in τ & η, i. ἄκλυτος.

Τι, τῖ τινὸς, aliquid, quiddam certum, nõnihil, portio, quicquam, indefinitè: & declinatur cum accentu in vltima. ἐποίμασον τὶ δειπνήσω, para quod cœnem, cap. 17. Euãg. Lucæ. ἐν τῷ πρός τι, in eo quod eſt ad aliquid, Ariſtot. lib. 1. Ethic. μᾶλλόν τι, plus aliquanto, Thucyd. τι particula interdum independẽter ponitur, vt τοῦτον τὸν ἄνδρα μούκιον ὁμοῦ τι πάντων καὶ σκαιόλαν καλούντων, &c. hunc virum Muciũ ſimul ac Scæuolam vocantibus cunctis, Plutarch. in Publicola. Frequenter παρέλκει ex proprietate Græci ſermonis. Ariſtophanes νεφέλ. ἀλλ' ἀκολουθήσας ἐμοὶ, αὐόμενός τι, & alibi ſæpius. ὀξύ τι, Demoſthenes: vel refertur ad μικρόν.

Τι, τῦ τίνος, quid, interrogatiuè declinatur cum accentu in penultima. Aliquando redundat apud Atticos, de quo infrà in τίς, & Bud. Com. τί χρήσιμον; pro ad quid vtile? Ariſtop. νεφ. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; hoc ad quid prodeſt? τί χρησόμεθα τούτῳ; Demoſthen. quid nobis agendũ in hoc tempore? Ariſtoph. λέγε δὴ τί κελεύεις, dic igitur quid iubeas. τί λέγεις σύ, Idem. ὦ, τί σ' εἴπω, idem Ariſtophan. quo nomine te appellem. κατὰ τί, ad quid, Idem. τί καλόν ἐστιν; Demoſthen. τὸ τί ἐστι, id eſt, definitio ipſa, ratio. τὸ τί ἐστιν ἡ ἀρχή, principium quidditas eſt, Gaza li. 2. de gen. Animal. Ariſtot. ἐν τῷ τί ἐστι, in ſubſtantia, Argyrop. lib. 1. Ethic. Ariſtot. τί item cũ articulo in interrogatione. Ariſtoph. νεφ. ἐπὶ τί δὴ νῦν μοι. σω. τὸ τί; Idẽ in Pluto, καὶ μὴν ὁ περιττότατός γ' ἐστὶν ἡμῖν μοι. συκ. τὸ τί; quid?

Τί βαιὸν. pro ὡς ὀλίγον. Sophocles, τί βαιὸν ὄντος ἐστί τῆς συμμάχου.

Τι γάρ; quid ni? πῶς γὰρ οὔ;

Τι δαὶ, quid autem? quare? pro τί δή;

Τί δὲ; quid aliud? vt τί δ' ἄλλο ἢ ἐγέλασε; quid aliud quàm riſit? Et τί δ' ἢ μὴ ἐπαγγελλόμενός γε ἀκριβῶς λέγειν; quid aliud tandem niſi ſe accuratiurum pollicebatur? Liuius, Itaque illa nocte nihil aliud præterquàm vigilatum eſt. τί δὲ ταῦτα; quorſum hæc? Gaza de Senect.

Τι δή; quid tandem?

Τι δήποτε; quamobrem tandem, propter quid, ecquid?

Τι δῆτα; pro τί δή.

Τι ἦν εἶναι, pro τί ἐστι, ſæpe apud Ariſtot.

Τι μέλλει; quid moratur? τί βραδύνει;

Τι μὴ, pro nihil. Iſocr. ad Nicoc. ἀνδρείους μὲν ἡγούμενος εἶναι καὶ φιλοπόνους τοὺς μηδὲν πράττοντας τι μὴ τοιοῦτος, cenſentes eos fortes eſſe & induſtrios qui nihil rerum honeſtarũ faciunt.

Τί μὴν; quid nam? quid tandem? quia μὴν particula eſt expletiua. Plato 2. de Rep. ἀλλὰ τί μήν; quid igitur? Aliquando tamen eſt concedentis, pro πῶς οὔ; quid ni? Idẽ ibidem, ἀγαθὸς ὁ γε θεός, καὶ λεκτέον οὕτω. τί μήν;

Τί νυ, διατί δὴ, Homer.

Τί ὅτι, &c. quid quòd, quid eſt quòd, &c. τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν; cur conſpiraſtis, cap. 5. Act. Apoſt.

Τι οὖν τι, quid non igitur, Plato de Leg.

Τιάρα, ας, ἡ, tiara, ornamẽtum capitis, quod & τιάρας à quibuſdam appellatur. Hoc erectum ſoli reges apud Perſas geſtabant, duces verò inflexum, Etymologic. & Herodot. lib. 7. Tiara verbum Græcum eſt, & viu verſum in Latinum. de quo Virgil. ſceptrúmq; ſacérq; tiaras. τιάρα ὀρθὴ, recta tiara, Lucian.

Τιάρας, ἡ, criſta galeæ, pileus à Sole defendens.

Τιαροειδής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis tiaræ.

Τιβήν, ῆνος, tripus, τεβῆνα τις ὤν: παρὰ τὸ ἐπὶ τούτου τεθῆναι βάσιν ποιεῖσθαι, Etym. vtitur eo Lycoph.

Τιγγάβαρι, τὸ, cinnabari Attici vocant, Euſtat. Bœot.

Τίγρις, ητος, ὁ, Tigris fluuius.

Τίγρις, ιδος, ἡ, tigris fera, murmur fluuii. de tigride vide Ælian. & Oppian. 3. de Venat.

Τι δήποτε. vide in τί.

Τίε, ἐτίμα, cum honore excepit, Homer. Odyſſ. γ.

Τίομαι, μ. ἠσομαι, π. ημαι, triſtor. Depon. Datiu. πένθω, σκυθρωπάζω, λελύπηκα, τετιμώρηκα, Homeri Interpr.

Τίσιω, honoro, τιμῶ. Actiu. Accuſ.

Τίω, μ. ίσω, π. ικα, crucio, punio, λυπῶ, honoro. Actiu. Accuſ. vnde τετιημένος, Homer. Odyſſ.

Τίη, cur? ἦ more Attico aſſumpto. Pro τί Ariſtoph. in Achar. τιὴ μαθὼν φαίνεις αὐδ' ἀρυλλίδα, quid doctus. Apud Homer. τίη ſcribitur, ξεῖν τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νόημα ἐτύχθη, pro ad quid, quare, διάτι? Dicitur & τιὴ. Ariſtop. in Nubib. τιὴ δή; vbi Interpres, τιὴ δή, παράλληλα καὶ παρ' ὁμόφωνα, τιὴ δὲ λέγεσθαι ἀεί.

Τίωνα, ἡ, regina, ἡ βασίλισσα.

Τίφρη, τὸ ὀξύ, ὀξεῖα.

Τιτθεύειν, τιμωρεῖσθαι.

Τιθασεύω, cibum repono, fauum condo, curam gero. de apibus dicitur, Etym.

Τιθαιβώσσω, idem quod τιθασεύω, Etym. τιθαιβώσσουσι, mellificant, Homer. Odyſſ. τιθαιβώσσουσα, paſcens, apud Pindarum.

Τιθασευτικὸς, manſuetudini addictus.

Τιθάσευτα δεχόμενα, quæ manſueſcere poſſunt, Theophr. lib. 3. hiſt. plant.

Τιθασεύεται, miteſcit.

Τιθασεύω, μ. εύσω, π. ευκα, cicuro, mãſuefacio, palpo, demulceo, ἡμερόω, manſuetum reddo, διευπλύνω, χαλαχεύω, τρέφω, mollio, delinio, ſedo, placo. Actiu. Accuſ. iungitur.

Τιθασὸς, ὁ, ὁ, manſuetus, mitis.

Τίθει, Imperatiuus, pro τίθετι, vel θὲς, apud Lucianum, à verbo inuſitato τιθῶ, Bud. Comment. & τίθει pro ἐτίθει, ponebat. Homer. Iliad. α, πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, patris in manibus ponebat.

Τιθεῖσι, pro τιθέασι. Heſio. τιθεῖσι τε κηρία λευκὰ, faciũtque fauos candidos.

Τίθημι, π. ηκα, pono, colloco. τίθημι ψῆφον τῷ Δαρείῳ φέρειν, calculum pono in Darii ſententiam, Homer. Iliad. ſ. ἐς δίφρον ἀγαγὼν θέτο, in currum poſuit. τιθέναι ἐς τὸ αὐτὸ, in eadem conditione ponere, Thucyd. τίθεμαι τιμὴν ταύτην εἰς γῆρας, hunc honorem do ſenectuti, Plato in Leg. ἔθετο μετὰ τῶν φυλετῶν εἰς λόχον τὰ ὅπλα, cũ tribulibus arma in acie ſtatuit, Plutarch. in Pericle. θέμενος ἐν μέσῳ τῶν γερόντων ἀρχὴν, qui ſeniorum principatum in medio ſtatuit, Idem in Lycurgo. τιθέναι item ſtatuere, conſtituere, i. moderari, regere, μεταχειρίζεσθαι, διατιθέναι. Xenop. ἀπομν. 1. τὰ παῖτα ὅπως ἂν αὐτῷ ἰδοὶ ἦ, τιθέναι. & apud eundem, πρὸς τὸ συμφέρον πάντα τιθέναι, provt è re videbitur eſſe omnia gerere. εὖ τιθέναι τὰ ξυμφέροντα, commodis conſulere, i. καλῶς οἰκονομεῖν. τίθεμαι χεῖρον τὰ οἰκεῖα, rebus domeſticis malè conſulo, Thucyd. εἴτι δύναιτο θέσθαι ἄμεινον, ſiquid melius ſuggerere poſſit, ſiquid remedii poſſit adhibere, Plutarc. in Camillo. θέσθαι καλῶς, emendare, Bud. in Epiſt. priorib. Andocid. πρὸς ἀλλήλους θέσθαι καλῶς, inter ſe ſarcire & componere. Sic τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, componere quod inſtat, Lucian. θέσθαι τὸ παρὸν ἐν ἀπορίᾳ εἴχοντο, Thucyd. ambigebant quid in re præſenti agerent. Hom. Iliad. β, εὖ δ' ἄσπιδα θέσθω, i. διαθησάτω, componat & diſponat. Et Thucyd. εἴ τι θήσονται κατὰ νοῦν τὰ πράγματα, ſi ex ſententia contingat, ſi ex animi ſententia res bene cedant. τιθέμενοι τὰ πράγματα, i. διατιθέμενοι, οἰκονομοῦντες, Thucyd. Interpr. Interdum eſt aſſentiri, vel idem ſentire, fauere, adeſſe, aſtipulari, & ſuppetias ferre laboranti. Greg. de Baſil. ἐκείνῳ θέμενος, ad ipſum Baſilium victoriã inclinaui, i. προσθέμενος. θέμενοι συνθήκας, qui contraxerũt inter ſe, Plut. in Solon.

Interdum

Interdum ducere atque exiſtimare, & λογίζεσθαι. τίθεμαι δίκαιον εἶναι, iuſtum eſſe duco, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. τίθεμαι ταῦτα ἐν αἰσχρῷ, Euripid. pro turpi duco facinore. οὐδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα, noſtra parui ducunt, Lucianus. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, pro nihilo duco: οὐδένα ὑπόλογον ποιοῦμαι, id eſt, καταφρονῶ: παρ' οὐδὲν τίθεμαι, nihili facio. Lucian. παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην, parui facis benefactorem. τίθεσθαι παρ' οὐδὲν τὴν ἡδονὴν τῷ λόγῳ δύναμαι, aſpernari voluptatem ratione poſſum, Gaza de Senect. τίθεται οὐδὲν ὑπὲρ τὰ ἔσοπτρα, nihilo pluris facit ſpeculis, &c. Nazanz. in Orat. τιθέμενος παρὰ φαῦλον, pro minimo ducens. μηδὲν τίθεμαι, ὕστερον τίθεμαι, poſthabeo. τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, publicum bonũ ſuo anteponens, Plutarch. in Galba. Interdum eſt verbum dialecticum, & ſignificat ponere & ſupponere, hoc eſt, theſim facere. Plato 1. de Republ. κινδυνεύομεν οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν θέσθαι. Ibidem, λυσιτελεῖν τὴν ἀδικίαν τίθεσθαι, vtile eſſe iniuriam ponere. & differt τοῦ αἰτεῖν: ſed idem eſt ferè quod λαμβάνειν, & quaſi iure ſuo ſumere, hoc eſt, tanquam cõfeſſum vel per ſe probatum ſumere. τίθεμαι γνώμην, ſententiam meam dico. ἔθεντο ψῆφον, ſententiam tulerunt, Demoſthen. & Budæus. τίθενται τὰ δίκαια ἐκ τούτων, Demoſthen. his factis ius metiuntur. Sunt & aliæ ex hoc verbo locutiones, vt θέσθαι παῖδα, adoptare. ἐβουλεύετο παῖδα θέσθαι τῶν ἐπιφανῶν τινὰ νεανίσκων, conſultabat ſibi adoptare adoleſcentem aliquem ex illuſtribus, Plutarch. in Galba. αὑτῷ θέσθαι τὸν ἥδιστον, ſibi adoptare iucundiſsimũ, Ibidem. τίθεσθαι αὑτοῦ, ſuum aſſerere, ſibi vendicare. Plato Epiſtol. 7, ὡς αὑτοῦ τιθέμενος, tanquam ſuum confirmãs, tanquam ſibi attribuens. τίθεσθαι τὸ χρεῖον, pignori accipere, accipere in hypothecam, Demoſth. τίθεσθαι νόμον, legem ferre & ſancire. Vnde νομοθετεῖν & νομοθεσία. Xenophon, νόμους τίθενται ἵνα μὴ ἀδικῶνται, &c. Plato 1. de Republica, τίθεται δὲ τοὺς νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὑτῇ συμφέρον, leges fert quiſque principatus ad ſuam vtilitatem. τίθεσθαι τέλος χαμάτοιο πάντεσσι, finem facere laboris omnibus, Apollon. Rhod. τίθεσθαι τὸ σημεῖον, ſtatuere ſignum. Plutarchus in Camillo, & Liuius lib. 5. ab vrbe condita. τιθέναι τὸν ἀγῶνα, edere certamen, Gregor. vnde ἀγωνοθετεῖν. θέσθαι τὸν πόλεμον, deponere bellum, Thucydid. pro gerere, Idem. τίθεσθαι μάχην, pugnam conſerere. Heſiod. ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο. τίθεσθαι σπουδήν, ſtudium ponere. Sophocl. ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε, iſtam operam nauaſti. Laſcaris, οὔτι γέλων μακάρεσσ' οὐ μερόπεσσι τιθῶ, id eſt, facio, pro faciam. τίθεσθαι ἐν σπουδῇ, ſtudioſum eſſe alicuius rei, & de ea laborare, Plutarch. τίθεμαι ἐν παιγνίῳ, ludos mihi facio, Budæus in Epiſtol. poſter. τίθεμαι ἐν τοῖς πρώτοις, inter prima refero, Idem in Epiſtol. priorib. Sic ἐν πλούτῳ τὸ εὖ ζῆν τίθεσθαι, in diuitiis ponere felicitatem, vel diuitias ad felicitatem æſtimare. Pro ædifico & facio, Odyſſ. ο, ὑψηρεφὲς θέτο δῶμα. Lucian. θέμενοι δὲ βωμοὺς, &c. θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας, quum amicitiam cum omnibus feciſſem, Plutarch. in Camillo. θέμενος ἀρὰς κατὰ τῶν Ἀθηναίων, qui in Athenienſes fecit imprecationes, Idem in Theſeo. Item in Camillo, ἀρὰς θέμενος ἐπὶ τοὺς πολίτας, ciuibus mala imprecans. τίθεντο, παρεσκευάζοντο. τίθεντο δόρπον, Homerus. τίθεσθαι, definire, Ariſtot. περὶ ἑρμηνείας. θέσθαι, ἀποθέσθαι, καταλύσαι, conſiſtere, fieri. θέσθαι μαρτύρια, in teſtimonium poſita eſſe, Herodot.

Τιθευτὴρ, nutritor. Vide Sibylliacã.

Τιθεύω, μ. εύσω, π. δικα, nutrio, lacto. Actiu. Accuſ.

Τιθέω, τιθῶ, pro τίθημι.

Τιθὴ, ῆς, ἡ, nutrix.

Τιθήμενος, poeticè pro τιθέμενος.

Τίθημι, μ. θήσω, π. κα, voce actiua idem ferè quod τίθεμαι ſignificat, id eſt, pono & facio, ποιῶ, ἐργάζομαι, conſtituo, condo. τίθημι τὴν ἐλπίδα, pono ſpem, Phalaris in Epiſtol. Homerus Iliad. α, ἄλγεα ἔθηκε, id eſt, fecit, ἐποίησεν, εἰργάσατο. ἔθηκε κίονας, columnas erexit, Plutarch. in Pericle. τίθημι γέλων, Euripid. ſum ridiculus. τίθημι τῷ θεῷ ἱκετείαν, perago Deo ſupplicationem, Plutarch. in Theſeo. τίθημι χάριν, gratificor. τίθημι κότον σοι, tibi ſuccenſeo, Euripid. & in Epigram. τίθημι τιμωρίαν, pœnam irrogo. τιθέναι τὰ πρυτανεῖα, deponere pecuniã in prytaneo. Vide in dictione Πρυτανεῖα. τιθέναι τὰ ὅπλα, proponere arma in mediũ. Sophocl. καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς θήσουσ' Ἀχαιοῖς, id eſt, præmia proponunt arma mea. τιθέναι ἆθλον, Iſocrates dicit præmium proponere. θεῖναι τὰ πύθια, propoſuiſſe, conſtituiſſe, Demoſthen. τίθημι ἀπὸ κεφαλῆς, pono de capite, id eſt, depono. Odyſſ. ξ, ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε. τίθημι ἐν πυρὶ, Homerus, id eſt, βάλλω. Item æſtimo, conſtituo. Item duco & arbitror. Plato de Republ. τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν, πλείστου ἀξίαν εἶναι τῷ ἐπιεικεῖ, id eſt, duco plurimi eſſe faciendam. τίθημι ἔχειν, duco habere, puto habere. τιθέναι παρ' οὐδὲν, nihili facere. τιθέναι παρὰ φαῦλον, vili pendere & contemnere. τιθέναι ἐν μέρει, loco habere, loco ducere & ponere. Plato 1. de Republica, ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀλήθειαν, virtutis in loco ponis veritatem. Idem mox pro eodem dicit ἐν ἀρετῇ αὐτὸ καὶ σοφίᾳ θεῖναι, in virtute & ſapientia id ponere. τίθημι εἰς τὸν αὐτὸν λόγον τἄλλα πάντα, idem ſentio de reliquis omnibus. Plato 1. de Republica. Idem Epiſt. 7, εἰς αὐτὸ τιθέναι τὰ νοούμενα, ad ipſum referre cogitationes. τίθης εἰς ἀριθμὸν, in numerum reponis, Plutarchus in Solone. θετέον εἰς ἀνθρώπους, inter homines numerare oportet, Aphthonius. τίθημι ἐν ἀδικήματι, criminis loco pono, Thucydid. τιθέναι ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ ſeu λόγῳ, nullo loco numerare, in nullo numero habere, Budæus in Epiſtol. τίθημι εἰς δίφρον in currum impono. Heſiodus, ἀπὸ χθονὸς Ἀφροδίτης ἐς δίφρον θῆκεν, id eſt, εἰς τὸ δίφρον ἀνεβίβασεν. Sophocl. in Aiace, εἰς χεῖρας Τεύκρου δεξιᾷ φιλοφρόνως θεὶς, in manum Teucri dextra impoſita. τίθημι ἐν χείρεσσιν. Odyſſ. ξ, ἐν χείρεσσι ἔθηκε, dedit in manus. τιθέναι ἐν γράμμασι, id eſt, prodere literis. Plato Epiſtol. 7, αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασι ἐτέθη, ab eo hæc ſerio tractata literis mandata ſunt. θεῖναι ἐμαυτὸν ἐκ ἐν τοῖς ὑστέροις, &c. Iſocrat. θεῖναι πρὸς ψυχῆς, in Epigram. id eſt, boni conſulas, grato animo accipias. τίθημι πρὸς τούτῳ, huic adſcribo, Xenophon. Item ſuppono, hoc eſt, theſim facio & hypotheſim. Plato in Apolog. τίθημι γάρ σε ὁμολογοῦντα, facio enim te reſpondentem, id eſt, induco. Dicitur etiam pro eo quod eſt, eſto vt ita ſit, do ita eſſe. Iſocrat. καὶ τίθημι φιλάζειν αὐτούς. Demoſth. θήσω τοίνυν ἐγὼ μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο. Lucian. in Prometh. τίθει δὲ ὦ Ἑρμῆ τὸ χαλεπώτερον. Latini etiam dicunt, fac hoc ita eſſe. τιθέναι ψῆφον, τὸ φέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium & ſententiam, Budæus Comment. νόμους τιθέναι, leges ferre, Plato 1. de Republ. τιθέναι νόμον, vide in Ammon. duobus in locis. Idem diſtinguit θέσθαι & ὑποθέσθαι. ὅρους ἑαυτῷ τιθέναι, &c. fines ſibi præſcribere, Baſil. in Epiſtol. τιθέναι, καταβάλλειν, ſoluere, numerare. τὸ γιγνόμενον κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι, iuſtam partem pro ſubſtantiæ modo ſoluere. τιθεὶς, παρέχων, numerans & ſoluens, apud Demoſthenem.

Τιθηνέομαι, & Τιθηνέω, μ. ήσω, π. κα, nutrio, more nutricis ablacto, alo, educo. Actiu. Accuſ.

Τιθήνη, ης, ἡ, nutrix, τροφός. pro regione altrice ſeu terra alumna, i. patria, in Epigram, vbi prima corripitur.

Τιθήνησις, εως, ἡ, educatio, lactatio, nutritio, & nutricis officia, tutela.

Τιθηνήτειρα, nutrix, altrix & alumna, Actiuè, in Epigr.

Τιθηνητὴρ, nutritor, in Epigram.

Τιθηνὸς, ἡ, nutrix, 2. Reg. 4.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritius, educator, alumnus.

Τιθαὶ, αἱ, μαζοὶ, mammæ.

Τιθυμαλὶς, tithymalis genus herbæ lactariæ, quæ & ἀνδράλκης.

Τιθύμαλον, τὸ, καὶ

Τιθύμαλος, tithymalus, herba lactaria, cuius ſeptem ſunt genera, de quibus lib. 4. Dioſcor. cap. 255. & deinceps. Vide & ibidem adnotationem Marcelli. Dicitur

etiam μηκώνιον, id eſt, lactuca caprina. τιθυμάλλου χαρακίου, &c. lib. 4. Dioſcorid. cap. 89. characiæ tithymali, Ruel. vallaris lactariæ herbæ, Marcell. Columell. libr. 6, cap. 15, Item ſi vomer crus ſauciauerit, marina lactuca, quam Græci τιθύμαλον vocant, admiſto ſale imponitur.

Τιθωνὸς, οῦ, ὁ, Tithonus. eſt item manſuetus, itē ſenex, Etymolog.

Τίκτω, μ. τέξομαι, π. τέτοκα, ἀορ. β. ἔτεκον: à τέκω inuſitato, pario. Heſiodus, αἱ τίκτε κυσαμένη. Item gigno. Homer. Odyſſ. ξ, ὅν τίκ' ἐδυσσεὺς, quem genuit: de viro. & Odyſſ. ε, μάντιος αὖ τίκτε πολυφείδεα. τὰ τικτόμενα, liberi. Sophocles, χάους χάεσι γὰρ ὅσ' ἂν ἡ τίκτουσ' ἀεὶ, i. ἡ φύουσα, quæ parit, id eſt, quæ producit. Vide Κύειν in Ammon.

Τίλαι, αἱ, ψήγματα μικρὰ καὶ θραύσματα διάπτοντα διὰ τοῦ φωτὸς, pului ſculus ille minimus, qui in lucidis locis per aerem innatat, teſte Plutarch.

Τιλάω, μ. ήσω, ſtercus elido, inquino. vnde περιτιλῶ.

Τιλία, populus nigra, αἴγειρος.

Τίλλω, μ. τιλῶ, π. τετιλκα, vello, euello, mordeo, pungo, taxo, αἰκάζω, ξαίνω, λοιδορῶ. Actiu. τίλλω ἐμαυτὸν, euello meipſum, Ariſtophan. ὀρ. ἐ, τίλλε πτίλα τ' εἶχεν, vellicabat & plumas diſcerpebat. Lucian. παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, deſine comam diſcerpere & laniare. τέφρᾳ τιλθῆναι, apud Ariſtoph. νεφ. cinere calido conuelli ſeu depilatum eſſe.

Τίλλων, ὁ, tillo piſcis apud Ariſtot. Gaza Græcam vocem relinquit. Vide infrà Τίλωνες.

Τίλματα, vellicationes, Ruell. lib. 2. Dioſcorid.

Τιλμάτιον, ου, τὸ, peniculus, linamentum concerptum, μοτὸς τιλτός.

Τιλμὸς, & Τίλσις, εως, euulſio.

Τιλτὰ, τὰ, linamenta. Paulus AEginet. lib. 6, μετὰ δὲ χειρουργίαν διαμοτώσαντες ξηροῖς τιλτοῖς, καὶ σπλήνιον ἐπιθέντες, i. ſecundum autem manualem curationem, linamentum ſiccum indentes, deinde ſplenium imponentes.

Τιλτὸς, diſcerptus, euulſilis, Gaza. τιλτὸς μοτὸς, concerptum linamentum, Galen. ad Glaucon.

Τίλφαι. Lucian. τοὺς μυοὶ διατρίβειν ἐπαίτου καὶ τὰς τίλφας εἰκάσεις. vbi τίλφη videtur eſſe parui animalis nomen, quod verſetur inter chartas, ſicut mures. nam Lucian. ridet indoctum vim librorum emptitantem.

Τίλωνες, tilones: ſic dicuntur piſces quidam Praſiadis paludis, Herodot. lib. 5.

Τιμαλφέω, μ. ήσω, π. ηκα, honoro. τιμαλφεῖν τοὺς θεοὺς, Ariſtot. lib. 7. Polit. vbi Aretinus, ſacra diis facere.

Τιμαλφὴς, έος, ὁ, pretioſus, ſplēdidus, vendibilis, id eſt, placens primore aſpectu, emptoriſque allector, κόσμιος.

Τιμάομαι, mulcto, & in aliquem animaduerto, litem æſtimo. Genitiuo. vt δέκα ταλάντων τιμῶμαι, decem talentis litem æſtimo, condemnandum poſtulo tanti & curo, Demoſthen. τιμῶμαί μοι θανάτου, meipſum morte dignum cenſeo & fateor, damno me mortis, AEſchin. Et τιμῶμαι θανάτου τῷ φεύγοντι, accerſo & poſtulo capitis reum. Plato in Apologia, τιμᾶται δ' οὖν μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου, morte mihi litem æſtimat, morte me dignum cenſet. Idem in Gorgia, ἀποθάνοις ἂν εἰ βούλοιτό σοι θανάτου τιμᾶσθαι, mori de facili queas, ſi te capitali deferat crimine. τιμῶμαι πάσχειν ὁτιοῦν, me dignum cenſeo quouis ſupplicio, Demoſthen. & Budæus. Vt autem τιμᾶσθαι actoris eſt, ita ἀντιμᾶσθαι reus dicitur, qui quum inficiando non ſit, crimen eleuare conatur, & pœnam ſibi æſtimat exilius & leuius. Eſt etiam cenſeri, id eſt, æſtimatis facultatibus in cenſum redigi. Polybius, ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, ſupra centum millia æris cenſi ſunt. Idem, οἱ ὑπὸ τὰς τετρακοσίας δραχμὰς τετιμημένοι, quorū cenſus eſt infra drachmas 400. Ariſtoteles 2. OEconom. τὸ σῶμα δίμναιον τιμᾶσθαι, corpus minis duabus taxari. τετιμημένος χρημάτων, taxatus pretio. Thucydides. Aliquando cenſeri, id eſt, exiſtimatione & clara opinione præditum eſſe, Xenophon Sympoſ. Lucianus, πλοῦτον κέκληται διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς ἱεροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένος, id eſt, ea appellatione donatus. τὸ τιμώμενον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, dignitas imperii, Thucydid. Eſt etiam interdum vendentis, quod Latinè indicare dicitur: ſicut liceri ementis, Syneſ. Lucianus pro dignari, dignum ducere poſuit: εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως, id eſt, ἀξιώσαιμ' ἄν. vbi ſunt qui legant, τιμησαίμην ἂν ἐμαυτῷ: & melius, vt Ibidem, ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, qui coquū cruce dignum cenſeat, vel mulctet. ἃ πολλοῦ τιμᾶται Χριστὸς, quæ multi facit Chriſtus, Chryſoſtomus περὶ ἱερωσύνης. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν, multi faciens noſtram amicitiam, Idem de offic. Epiſcop. τιμῶνται τὰς κτήσεις, pretia conſtituunt poſſeſſionibus, Ariſtotel. lib. 6. Politic. περὶ πολλοῦ αὐτοὺς ἐτιμήσαντο συμμάχους σφίσι γενέσθαι, eos operæpretium putarunt excire in ſocietatem, Thucydid. libr. 6. περὶ παντὸς ἂν τιμησαίμην, &c. Bud. in Epiſt. prior.

Τιμάορος, vindex, vltor.

Τιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, prorſus idem cum τιμάομαι, id eſt, condemno, punio, caſtigo, mulcto. Actiuum, Acuſatiuo. Item habeo in pretio, honoro, magnifacio, τιμῆς ἀξιῶ, αἰδέομαι, amplector, colo, remuneror, cohoneſto, munificentia honeſto, Demoſthen. τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, cap. 15. Euangelii Matthæi, id eſt, honora, ſeu honorem habe. Secundum autem conſuetudinem Hebraici ſermonis magis pertinet ad ſubſidium quàm ad honorem. Apud Latinos honor pro præmio gratiáque vſurpatur, quæ pro merito refertur. Et apud Græcos τιμὴ à τίω deductum eſt, quod quoties in bonam accipitur partem, ſignificat dependo ſiue perſoluo. Homer. Iliad. α, οἵ κέ με τιμήσουσι, id eſt, τιμῆς ἀξιώσουσι, magnifacient. τιμῆσαι τἀληθὲς, verum dicere, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης. θεοὺς ἐτίμησαν, diis conſecrarunt, Nazanz. in Orat. Item taxo, pretio æſtimo, cenſum ago, taxo cenſum, cenſum augeo, Genitiuo & Datiuo. Plato in Apologia, ἴσως γὰρ ἄν μοι τούτου τιμήσαιτε, tanti enim fortaſſe me taxaueritis, hoc me pretio aut præmio dignum cenſueritis. Ibidem, τοσούτου βούλεσθέ μοι τιμῆσαι. τιμῶ πλείστου, plurimi facio, Demoſthenes. τιμῆσαι τῆς ἀξίας, digno pretio æſtimare, Ariſtid. τιμῶ αὐτὸ πάντων, &c. Gregor. Theolog. in Epiſtol. τιμάω περὶ πολλῶν χρημάτων, magnæ pecuniæ loco æſtimo. ἐτιμήσατε περὶ παντὸς αὐτοὺς χειρώσασθαι, nihil præoptaſtis quā vt eos caperetis, Thucyd.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, pretium, operæpretium, præmium, dignitas, honorificentia, veneratio, cultus, πρόστιμον, æſtimatio, dos, gratia, magiſtratus, id eſt, ἀρχὴ, Ariſtoteles lib. 3. Politic. τιμὴ τούτων, honor horum, id eſt, ab iis proficiſcens, Ariſtot. in Rhetor. τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς πρεσβύτας, honor quem iuniores præſtant ſenioribus, Plutarch. in Apophth. Lacon. Xenoph. οἱ δὲ γεραίτεροι τοῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται, gaudent dum à iuuenibus honore afficiuntur. τιμαῖς ὑπείκει, &c. Sophoc. τιμὴν ἔχειν, præditum eſſe dignitate, Thucydid. & Xenoph. munere fungi, præfici. ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου τιμὴν, ad iuſtum colendum & obſeruandum, Plato de Republica. οἱ ἐν τιμῇ γεγονότες, qui fuerunt in dignitate, Plutarchus in Galba. τιμὴ βασιλικὴ, regnum, cenſus regni, Homerus. τὰς τιμὰς ἐπιτείνοντες χωρίων, pretia prædiorum intendentes ſeu augentes, producentes, Budæus in Epiſtol. priorib. Item vltio, pœna, ποινὴ, mulcta, ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀδικήματος τιμωρία. Hom. Iliad. α, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε κυνῶπα πρὸς Τρώων, id eſt, à Troianis pœnas repetentes. τιμὴ etiam æſtimatio belli. Ilia. ζ, τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥν τιν' ἔοικε, &c. i. πρόστιμον τοῦ πολέμου, ὃ δεῖ φέρειν τινὰ καὶ σωτήλειαν. Sophocl. in Aiace priorem corripit, ἄρχοντές εἰσιν ὥστ' ὑπεικτέον τιμῇ.

Τιμηδὴς, έος, cautus, εὐλαβής.

Τιμήεις, εντος, τίμιος, pretioſus, honoratus. Vnde τιμήεντος. ἰλ. α, κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστι.

Τιμῆσσα, τίμιον, Homer. Odyſſ.

Τίμημα, ατος, τὸ, damnatio, condemnatio, pœna & ſupplicium, id eſt, τιμωρία, καταδίκη, mulctæ irrogatio, æſtimatio litis, facti æſtimatio, taxatio, pretium, valor, πρόστιμον,

τιμή, gradus dignitatis. Plato in Apolog. τοῦ τιμήματι ἡμῶν, ſum contentus litis æſtimatione & taxatione. τίμημα τῆς ἀξίας, id eſt, dignum pretium, Euripid. Nazanz. in Orat. ἀντὶ τῶν ὀφειλῶν αὐτὸ μεγάλου τιμήματος δέχεται ὁ θεός. Vnde τὸ γεγραμμένον τίμημα, iudicatum quod ius popoſcerit æquitáſque ſuaſerit, Demoſthenes. & ἐπάγειν τίμημα, agere ad pœnam, actionem pœnarum intendere. Sic ἐπιγράφειν τίμημα, Latini irrogare mulctam dicunt, hoc eſt, poſtulare vt damnetur à iudicibus, & in eum animaduertatur aliqua pœna. Eſt enim accuſatoris etiam pœnam irrogare, & litem æſtimare. Ariſtophan. in Pluto, τί δῆτά σοι τιμῶ; ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν γ' ἁλῷς, quanti litem tibi æſtimabo, ſi conuictus ſis? quantam tibi mulctam irrogabo litis nomine? τίμημα ποιεῖσθαι, id eſt, mulctam irrogare, Demoſthen. de iudicibus. Aliquando τίμημα eſt cenſus. Vnde πρῶτον, δεύτερον, τρίτον τίμημα, quæ ſunt claſſes: & οἱ ἐν τῷ τιμήματι, quos Romani claſsicos appellarunt. τίμημα φέροντες, cenſum habentes: ſic Aretin. apud Ariſtotel. lib. 3. Politic. ἔλαβε τὰ τιμήματα τῶν πολιτῶν, ad ciuium cenſus ſe contulit, Plutarch. in Solone. ἐκ δευτέρου τιμημάτων, ex ſecundo cenſu vel claſſe, Plato de Leg. Dicuntur quoque τιμήματα, facultates, copiæ, Budæus Com. οἱ ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, exigui cenſus homines.

Τιμάορος, ὁ, ὁ, adiutor, ὅρος ἢ ἔφορος, inſpector, Etym. τιμητὴς, Apollon. lib. 4. τιμάορος ὀργή, vltrix ira, Nonnus.

Τιμαουλκῶ, pro τιμουλκῶ, Heſych.

Τιμάσαντο, honorarunt.

Τιμάσασθαι, honorare.

Τιμασίθεος στρατηγὸς, Timeſitheus dux Lipareorũ, qui nauim Romanam quum Delphos peteret, captam liberauit, Plutarch. in Camillo.

Τίμησις, ιος, ἡ, idem quod τίμημα, hoc eſt, mulcta, & ſupplicii & litis æſtimatio, taxatio cenſus, & animaduerſionis modus, pœna delicti conſtituenda, ſupplicium. Item cenſus & honoris delatio, Bud. Com.

Τιμητεία, ἡ, τιμή.

Τιμητέος, ου, ὁ, honorandus.

Τιμητὴς, ὁ, cenſor, æſtimator bonorum, ὁ πρότερον τιμώμενος, ſicut ἐπιτιμητὴς, ὁ ὕστερον.

Τιμητία, ας, ἡ, cenſura.

Τιμητίας, ου, ὁ, cenſor.

Τιμητικὸς, ἡ, ὁ, cenſorius, honorarius, honorificus, honorem impendens.

Τιμητὸν, idem quod τίμημα, Demoſth. Bud. Com.

Τιμητόω, μ. ώσω, π. ωκα, pignoro.

Τίμιον, ου, τὸ, punitio, pretium, præmium.

Τιμιοπῶλαι, pollinctores.

Τίμιος, ου, ὁ ἢ ἡ, pretioſus, charus, honorabilis, honore dignus, honorãdus, magnifaciendus, in pretio habitus, qui magni eſt pretii, præcipuæ commendationis, excellens, præſtabilis, præſtans: cui opponitur ἄτιμος.

Τιμιότης, ητος, ἡ, pretium, excellentia, nobilitas.

Τιμιουλκῶ, peto, decipio, τιμὴν αἰτῶ vel τὴν τιμὴν ἕλκω, τουτέστι τιμῶ.

Τιμιούχος, ου, ὁ, honeſtus, potens, maximus, honorandus, dux potentiſsimus.

Τιμοκρατία, cenſu poteſtas, lib. 8. Ethic.

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, in qua à cenſu magiſtratus creãtur, inquit Ariſtotel.

Τιμοκρατικὸς, ἡ, ὁ, ambitioſus, cenſu potens.

Τιμοκρέων ὁ ῥόδιος μελοποιὸς, Timocreon Rhodius poeta lyricus, Plutarch. in Themiſt.

Τιμόπολις, qui ciuitatem honeſtat, Euripid.

Τίμων, ωνος, Timon viri nomen. circunflexum autem, Participium eſt à τιμάω.

Τίμων ὁ φλιάσιος, Timon Phliaſius, proprium poetæ nomen, quem citat Plutarch. in Numa.

Τιμωρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, &c.

Τιμωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, punio, crucio, vindico, iniuriam perſequor, mulcto, κολάζω, vltum eo, ſum vltor, auxilior, ſicut ἀμύνω & ἀμύναθω, ſum auxilio, tutor, defendo, ſuccurro, προσβοηθοῦμαι. Datiuo iungitur, vt τιμωρῶ σοι, vlciſcor iniuriam tibi illatam vel mortẽ. τιμωρῶ σοι, tui gratia exigo vltionem, Philoſtrat. in Heroic. τιμωρεῖν ἐμοί, meam vicẽ vlciſci, Herodot. πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ, vicem patris mei vlciſcens, i. ei fauens, Eurip. τιμωρήσαντες ὑμῖν παρθένοις οὔσαις ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, opẽ adferentes nobis quæ virgines ſumus aduerſus iniuria afficientes, Plut. in Rom. τιμωρέοντες τοῦ θεοῦ, Deo opitulantes, Deũ vlciſcentes, i. à Deo iniuriam propellentes, Herodot. Item cum Dat. & Accuſ. Plato in Apolog. τιμωρήσεις πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον, mortẽ Patrocli vindicabis. τιμωρησομαί σοι πάντα, Sophocl. Dicimus etiam τιμωρῶ σε, ἢ τιμωροῦμαί σε, pro κολάζω. τοὺς ἐχθροὺς ἐτιμωρήσατο, hoſtes vltus eſt, Iſocr. in Euag. τιμωρῶν αὐτούς, puniens eos, Act. 26. Conſtruitur etiam cum ὑπὲρ, vt τιμωρεῖν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς, vbi ἡ φονία ſubintelligitur, apud Lyſ. Hoc Cicer. pœnas perſequi hominis cæſi vocat, & pœnas expetere. Dicitur etiam parentare homini cæſo, metaphoricè, vt apud eundem, Litemus igitur Lentulo, parentemus Cethego, reuocemus eiectos. τιμωροῦμαι ὑπὲρ πατρίδος, Plato in Leg. patriæ ſuccurro: ſic Ariſtot. in Rhet. τιμωρεῖσθαι accepit Iuſtinus martyr pro diſcruciari, ἐν τῷ πρὸς ἕλληνας, ἡ ποτὲ ὁμοίως τιμωρεῖσθαι ἔφη, i. ſimile ſupplicium luere. ἐτετιμώρηντο, ſupplicio affecti fuerant, Thucyd. Sic Cebes Theb. μετὰ τούτων συμβιοῦν τιμωρούμενος. τιμωρηθεὶς, afflictus, punitus, Plato de Leg. Vide Ammon. diſtinguentem inter τιμωρεῖν & τιμωρεῖσθαι.

Τιμώρημα, ſupplicium. Plato 2. de Republ. ἃ δὴ διῆλθε τιμωρήματα, quas pœnas recenſuit.

Τιμώρησις, idem.

Τιμωρητέον, vindicare oportet, i. auxilio adeſſe, Thuc.

Τιμωρητὴς, peremptor.

Τιμωρητικὸς, crudelis, difficilis in condonandis maleficiis, ſeuerus, cupidus vltionis, vltor, vindex.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna & ſupplicium, propulſatio iniuriæ, defenſio, præſidium, auxilium, ratio vindicandi, cruciatus, κόλασις, δίκη, ἐκδίκησις. Vide Gell. lib. 6, cap. 14. τιμωρία ἐσχάτη, fraus capitalis à Liuio dicitur, i. delictum & piaculum ſeu pœna, Bud. in Annot. in Epiſt. in dictione Fraus. τιμωρία τούτων βραδεῖα, hi tardè puniunt, Ariſtot. in Rhet. ἐπὶ τιμωρίαν ἀνθρώπων, ad vltionem de hominibus ſumendam, Plato de Leg. περὶ τῆς τῶν ἀμφισσέων τιμωρίας, de ſumendo ab Amphiſſenſibus ſupplicio, AEſchin. τῆς τιμωρίας ἔσχοντο, ab auxilio ferendo ſuperſederunt. τιμωρίαν ἑτοιμάζομαι, paro auxilium ſeu defenſionem, Thucyd. τιμωρίαν παρέχω, ſum vltor damni dati. Idem, τιμωρίαν τῶν ἁμαρτημάτων ἀποδοῦναι, delicta luere. τιμωρίαν δοῦναι τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῷ ῥήτων, Chryſoſtomus περὶ τῆς ἱερωσύνης. τούτῳ τοιαύτας τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν, Iſocrates. huic reipſa pœnas dederunt. τιμωρίαν αὐτῶν προσήκουσαν τίσεις, Plato de Legibus. ei pœnas meritas dabis. τιμωρίαν ποιεῖσθαι, opitulari, pœnas exigere, ſumere & irrogare. τιμωρίαν παρ' αὐτοῖς ποιεῖσθαι, ab ipſis præſidium exigere, Thucydides. τιμωρίαν ποιεῖσθαι αὐτοῖς, eis auxiliari, Idem. τιμωρίας τυγχάνειν, pœnas ſumere, idem Thucyd. τιμωρίαν τυγχάνω τοῦ φίλου πάθους, vindico ſibi caſum, Xenoph. τιμωρίαν ὑπέσχοντο, auxilium promiſerunt, Thucyd. Valla tamen vltionem exponit. τιμωρίαν ἀπαιτεῖν τῶν ἀδικημάτων, AEſchin. τιμωρίας αἱ ὑπὸ γῆς, Plato in Legib. vbi vide num ſignificet furias.

Τιμωρὸς, οῦ, ὁ ἢ ἡ, vltor, vindex, vltionis perſecutor, adiutor, auxiliarius, defenſor, βοηθός. Ariſtot. de mundo, τῷ δὲ θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός, Deum iugiter ſequitur iuſtitiæ præſes dea, diuinæ legis vindex, &c. τιμωροὶ νέρωνος, vindices Neronis, Neronis vltores, id eſt, qui pœnas ſumũt de Neronis aduerſariis, Plutarch. in Galba. τιμωροὺς Syneſ. appellat dæmones hominibus infeſtos, quaſi βασανιστάς.

Τὶν, tibi, Doricè. ὁ τὶν ἀνομοιότατος, qui tibi ſit diſſimillimus, Plutarch. in Lycurgo.

Τίνα τρόπον, quo modo.

Τίναγμα, ατος, τὸ, καὶ τιναγμὸς, vel τιναγμός, vibratio, conquaſſatio, excuſſus, concuſſio.

Τινακτοπήληξ, ηκος, ὁ, σειολόφος, i. galeam quatiens.

Τινάκτωρ γαίας, Neptuni epithet. Sophocl. in Trachin.

Τιναχθόμενος, ου, ὁ, agitatus.

Τινάσσω, μ. άξω, π. αχα, prima breui, quatio, σείω, agito. Actiu. Accuſ.

Τινθάλεος, feruidus, διάθερμος.

Τινθὸς, venter, vas, πᾶν χώρημα, κύτος.

Τίνυμαι, punio, vlciſcor, τιμωρῶμαι, ἀποτίνομαι, ἀποδίδωμαι. Heſiodus, δίς τόσα τίνυσθαι. Pro rependere. Idem, ὅρκον τίνυσθαι, id eſt, iuſiurandum exigere & vlciſci. Homerus Iliad. καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, qui punitis.

Τιννύω, vel τίννυμι, μ. ύσω, π. υκα, reddo, pẽdo: vt τίννυμι δίκην, pendo pœnas. τιννύτω τιμωρίαν, pœnam luat. ſic in canone Apoſtolorum καὶ.

Τίνη, i. τί δή; cur, ad quidnam?

Τίνω, reddo, τίω, ἀποδίδωμι, ſoluo, pendo. vnde τιννύω, ſuo, & τίννυμι pro eodem, per duplex ν in deriuatiuis, licet primitiuum per vnicum, Gaza lib. 3. Grammat. τίνω τὴν βλάβην, Plato in Legib. reſtituo damnum. τιμὴν τίνειν, honorem rependere. Iliad. γ, εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες τίνειν οὐκ ἐθέλωσι, id eſt, ἐκτίνειν, ἀποδιδόναι. τίνειν δίκας, dare pœnas, Eurip. in Iphigen. in Tauris, δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς. τίνειν ἀλιτήματα, luere errata. lib. 4. Epigrammat. μοῦνα δ' ἀλιτήματα λαιμοῦ ὁ γαστὴρ τίνει πολλάκι τῷ πλεονί. Inuenitur etiam priori breui libro primo Epigramm. ὁ τάδε θρέψας τίνει, &c. id eſt, ſoluis. Nonnus, ἀμοιβὴν τίνειν, pro vices rependere & gratiam referre dixit. Apollon. 2. Argon. pro pœnas luere. παῖδες ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν ἀμπλακίης. τίνω μισθὸν, pendo mercedem, Xenoph. αὐτοῖς μισθὸν τίνειν, ipſis ſoluere mercedem. τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας, Plato Epiſt. 7, dare ſummas pœnas.

Τίομαι, μ. τίσομαι, id eſt, τιμωροῦμαι, vlciſcor. Odyſſ. ο, καὶ τίσατο ἔργον ἀεικὲς ἀντίθεον Νηλῆα, vltus eſt indignum facinus, ſupplicium ſumens de Neleo. ἐτισάμην σε, de te ſupplicium ſumpſi. τισάμενος τὸν ἀδελφεὸν, de fratre qui ſumpſit vltionem. ἐτισάμην πατρὸς αἷμα, Euripid. cædem patris vltus ſum. ſic Sophocl. τίσασθαι πατρὸς φόνον. Homerus Iliad. β, τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματα, id eſt, τιμωρήσασθαι, vlciſci. Item τίσασθαι, τιμωρίαν λαβεῖν, ſupplicium ſumere, cum Accuſatiuo & Genitiuo: vt Iliad. γ, ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, id eſt, ἕνεκα ἀδικίας. ſic Heſiod. in Theogon. τίσαιτο δ' ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο παίδων, vlciſceretur furias proprii patris in ſuos filios. Et τίομαι pro τιμῶ. Idem ibidẽ, καὶ τίεται αὐτὴν, eam colit. Item τίσασθαι pro ἀπολαμβάνειν. Odyſſ. γ, ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, τισόμεθα. Pro εἰσπραξόμεθα, repoſcemus, nobis reponi iubebimus.

Τίος, pro τήιος, per ſynæreſim, nomen patrium à nomine τῆος, quæ dictio ſignificat vrbem Paphlagoniæ.

Τίποτ', vt quid, Eurip.

Τίπτε, cur: ſyncopa eſt pro τίποτε, Poetis familiaris. τίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες; cur non ei dixiſti? Homerus Odyſſ. γ, pro τί δήποτε.

Τίς, τοῦ τίνος, ὁ καὶ ἡ, quis? ἐς τίνα ἡμέραν, Ariſtophan. ad quotum diem, vel ad quem diem. ἐπὶ τίσι δεῖν ποιεῖσθαι συμμαχίαν, Æſchines, quibus conditionibus, &c. Lucian. in Anachar. ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιητέον. ſic Iſocrates. Interdum τίς ἀντὶ τοῦ ποῖός τις. Demoſthenes, τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάντας ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τοὺς δημοσίους εἰμί; Cicero id per qui dixit, Xenophon Socraticus qui vir & quantus? τὸ ζητούμενον ſic accipitur vt quid interrogatiuum. Demoſthenes, τί νόμῳ καὶ βασάνῳ; quid legi cum quæſtione?

Τὶς, τινὸς, aliquis, nonnullus, ignotus quiſpiam. τὶς ἀφιέρωσος τιμήσεται, Ariſtophan. id eſt, ὁ μὴ ἐπιφανὴς ἐγχωρίοις βούληται. τινὸς μετρίας, &c. Demoſthen. vide anſignificet aliquanto modeſtiores, an clementiores quàm homo quiſpiã eſſe ſoleat. vide Interp. Ariſtop. ἀγορεύω τινὶ, ἐμοὶ μὴ θαυμάζειν ἀδύνατον ὄντα, &c. denuntio ne quis: ſic puto, ſed videris. κατά τινα μικρὸν τι τερατῶδες, aliquatenus labe monſtrifica affecta, Ariſtotel. lib. 4. de generat. Animal. Accipitur ἀντὶ τοῦ μέγας, hoc eſt, ὁ τῶν πολλῶν εἷς, non vnus quiuis, non contemnendus. Sic Cicero, Méque, vt facis, velis eſſe aliquem. τὶ interdum ex ſuperuacuo additur. Sic Terent. Subtriſtis viſus eſſe aliquid. Et τὶ etiam ἀντὶ τοῦ οὐδέν. Demoſth. καὶ τι κακὸν οὐ πεπονθότων, nihil non mali patientibus. πᾶς τις, vnuſquiſque. παντί τῳ, ἀντὶ τοῦ ἑκάστῳ, καὶ παντὶ τινὶ, Bud. Com. τὶς indefinitum cum verbo ſecundæ perſonæ. Ariſtoph. in Pluto, τὸν πλοῦτον ἔξω τις κάλει, i. foras Plutum voca tu quiſpiam.

Τίς δήποτε; quis tandem?

Τισαίατο, vlciſceretur. Accuſ.

Τίσαιτο, puniat, Homer. Odyſſ. ι. longa. vide in Τίομαι.

Τίσανδρος, viri nomen proprium, Etym.

Τίσις, σεος, ἡ, pœna, vltio, punitio, τιμωρία, ἔκτισις, κόλασις. Heſiodus, τοῖο τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι, huius facinoris vltionem fore. Odyſſ. α, ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται, id eſt, per Oreſten erit animaduerſio. Apollon. 2, ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν, per vos dederũt pœnas. Item ἀντίδοσις, remuneratio, Homer. Odyſſ.

Τισιφόνη, ης, ἡ, Tiſiphone vna furiarum.

Τίσομαι, vlciſcar, in Epigr. τίσομαί σε δίκην, ſumam de te ſupplicium, Eurip. τισόμεθα, ἀπολαψόμεθα, εἰσπραξόμεθα.

Τιταχίδαι, Fratriæ quædam & gẽtes ignobiles, Etym.

Τιταίνομαι, tendo, extendo, intendo, σπεύδω, mico. Odyſſ. β, τιταινομένω πτερύγεσσι. Item calce oblino, gypſo inducto tego & oblino.

Τιταίνω, μ. ανῶ, tendo, τείνω, ἕλκω, diſtendo, extendo, traho. Iliad. β, ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων. Nonnus, χάριν γενετῆρι τιταίνων, i. agens gratias patri.

Τιτακίδαι, populus Acãtidis tribus, neutiquam à Titaco denominatus, cuius Herodot. meminit, Etym.

Τιτὰν, dæmon ſubterraneus, & epitheton Solis. Hymnus Titanos extat apud Orpheum. vide in Chil. Eraſ. Titanicus aſpectus, Titanibus & Crono antiquiores, Titanas imploras. Τιτῆνες, καταχθόνιοι δαίμονες. Titanes Terræ & Cæli filii, vt ſcribit Heſiodus, per quos ſignificantur ſpiritus & venti, qui ex cælo, id eſt, ab aere in terram demiſſi, in ea occultantur. à verbo τιταίνω, quod extendentes manus ſuas & vi agentes, iniuriam faciunt. vnde terræmotus exoritur, quo multi pereunt. Heſiod. in Theog. τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε. φάσκε δ' ἀτιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον. τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. Τιτῆνες ἱερὰ παῖδες, Callimach. in Delo.

Τιτανικὸς, Titanicus.

Τιτανὶς, terra vniuerſa à quibuſdam ſic dicitur, à quibuſdã verò Attica ſolũ. à Titano vno ex Titanib᷒, Ety.

Τιτανοκράτωρ, domitor Titanũ, epithet. Iouis, Lucian.

Τίτανος, ου, ὁ, mons Theſſaliæ, à candore dictus.

Τίτανος, ου, ὁ, calx, gypſum. Heſiod. de ſcuto Herculis, πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι, ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, &c. vbi Interpr. τίτανος, ἡ ἄσβεστος ἐνταῦθα δὲ τὸν γύψον λέγει. τίτανος vim habet adurendi, Galen. ad Glauc. Sunt qui hac dictione calcem intelligãt, qua parietibus tectoria inducantur, vt notat lib. 5. Dioſc. Marcell. de cuius vi lethali & remediis idem Dioſc. lib. 6, cap. 20.

Τιτανῶδες ὁρᾶν, Titanicè inſpiciens, Titanis in modum, i. toruè, Lucian.

Τιτανωτὸς, οῦ, ὁ, calce oblitus, gypſatus.

Τίταξ, clarus, præſes, rex.

Τιταρήσιον, vrbis nomen apud Heſiod. Etym.

Τιτάω, priuo, τητάω.

Τιτήνη, regina.

Τιτηνὶς, ίδος, ἡ, Diana, Latonæ & Cæi Titanis filia, Nicand. Schol.

Τιτθευόμενος, lactens, Gaza.

Τιτθὴ, ῆ, ἡ, auia, matertera.

Τιτθὶς, ῆς, ἡ, nutrix. Plato 2. de Rep. ἀναῖ σοι λέγειν τιθηνίας, τιτθῶν, ζεφῶν, &c.

Τιτθίον, ου, τὸ, mamma. Ariſtoph. in Pluto, πιεζῶ μὲν ἴσως σε, κἄπτε τῶν τιτθίων ἐφάπτεταί σου, tuas mammas contrectat.

Τιτθὶς, ίδος, nutrix, Bud. in Epiſt. poſter.

Τιτθὸς, ῦ, ὁ, mamma, Galen. ad Glauc.

Τιτθωνὸς, ῦ, ὁ, Titthonus, quem Heſiod. patrem Memnonis facit & Emathionis ex Aurora.

Τιτίζειν, titiſſare, pipire, vocem edere more paſſerculorũ & aliarum auium. vide Varin. in dictione τιτιγώνες.

Τιτινὸν, τὸ, hornum, ἐπέτειον, apud Polluc.

Τιτίω, honoro.

Τίτλος, ὁ, titulus, cap. 19. Euang. Ioannis, vbi Euangeliſta Latina voce vſus eſt. quem autem Ioannes τίτλον vocat, cæteri vocarunt αἰτίαν, pro inſcriptione, quæ Græcè dicitur ἐπιγραφή.

Τῖτοι, dicuntur columbæ ex paſſerum ſalacitate, qui ſolent τιτίζειν.

Τιτραίνω, & τιτράω, μ. άσω, π. ακα, perforo, pertundo. τέτραται λεπτῷ τρήματι, tenui foramine perforatur, Dioſcor. lib. 5, cap. 77. τιτρᾶται ὑπὸ τῶν σκωλήκων, à vermibus eroditur, pertunditur.

Τιτρώσκω, μ. τρώσω, π. τέτρωκα, vulnero. Actiu. Accuſ.

Τιττυβίζω, μ. ίσω, π. ικα, ποιὸν μέλος ἀποτελῶ, garrio. Hirundinum eſt, quum vocem edũt: aut perdicum quorundã, ſicut cæteri poſteà dicuntur κακκαβίζειν, quo etiam Latini vtuntur.

Τιτύζω, idem.

Τιτυοκτόνος, epith. Dianæ, quòd Tityum interfecerit.

Τίτυρος, ου, ὁ, ſatyrus, aries maior, calamus. Item ἀργὸς, id eſt, ocioſus, Theocriti Interpres Idyl. 3. τίτυρος autem auis ſpecies eſt.

Τιτὺς, pullus, auicula.

Τιτύσκομαι, obſeruo, tendo, collimo, intendo, in ſcopũ intentus ſum, paro. Homer. Ilia. β, τοὶ δ' ἐπεπεβάζοντο περικαιόμενοι ἀχαιοὶ ἵπποι τε τιτυσκόμενοι κάτοχοι τ' ἔθνεα, i. κατασχαζόμενοι. σημαίνει καὶ τὸ ἑτοιμάζειν, ὡς ἐκεῖ, ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο. ἄπει δὲ καὶ ἔστι τοῦ ψυχικῶς στοχάζεσθαι.

Τίφη, ης, ἡ, blatta, quæ & ὄλυρα, olyra. Tipha vtilis eſt ſuibus in cibatu, & tollit grandines porcinas, Ariſtotel. lib. 8. Animal. Enumeratur inter frumentacea lib. 8, cap. 1. hiſt. plant. Theophr. Idem libr. 4. de cauſ. plant. ὁ ἐκ τῆς τίφης καὶ τῆς ζειᾶς πυρὸς σκευασία τινὶ καὶ τέχνῃ, triticum quod ex tipha & ſemine fit, paratu quodam & arte conſiſtit.

Τίφον, auis paluſtris.

Τίφος, εος, τὸ, humectus locus & vliginoſus, palus, ἕλος, ὁ κάθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος. Apoll. 2, ἔνθ' ἄρ' ἐπὶ πλατὺ τίφος.

Τίφυον, τὸ, tiphyum herba ex coronario genere, Theophraſt. lib. 7, cap. 12. hiſt. plant.

Τιχέομαι, protegor, σκέπομαι.

Τίω, μ. ίσω, π. ικα, honoro, magnifacio, colo, ſeruo, ſoluo, perſoluo, vlciſcor, vindico, ſicut τιμωρῶ φόνον, cædis pœnas luo, cædem luſtro, Plato in Legib. τίσαι ποινὴν Ξέρξῃ, pœna Xerxi ſatisfacere. τίσοντες ποινὴν μιτυληναῖοι, Mitylenæis pœnas luituri. Homer. Odyſſ. ξ, ἀλλὰ δίκην τίουσι, id eſt, ἀποδιδόασι, dant pœnas. Apollon. ſecundo, τῶν εὐεργεσιῶν τίσω χάριν, gratiam referam, ἀποδώσω. τίσαιεν, τιμωρίαν δοῖεν, ὁ δὲ πεφεύγασιν, ἀποτίσειαν. Homer Iliad. α, τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Et pro honoro, Ibidem, ἄριστον ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, i. κατ' οὐδὲν ἐτίμησας. Heſiod. ὃν τίεσκεν ἀκοίτην, i. ἐτίμα. οὐδὲν ἔτισας, κατ' οὐδὲν ἐτίμησας. τίσον, τιμῶν ἀξίωσον, δόξασον, Homeri Interpr.

Τλᾶθι, καὶ τλῆθι, tolera.

Τλάθυμος, ου, ὁ, laborum patiens, τλήθυμος.

Τλαιπαθὴς, miſer, laborioſus, τλησιπαθής.

Τλὰς, άντος, τὸ, tolerans, paſſus.

Τλασίφρων, ονος, ὁ, patiens.

Τλάω, μ. τλήσω, π. κα, tolero, audeo, ſuſtineo, καρτερῶ. Iliad. α, οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν ἀχαιῶν τέτληκας θυμῷ, i. καρτέρησας, ὑπομεμένηκας ἢ τέτληκας φέρειν, non ſuſtinuiſti dicere, Ariſtoph.

Τλεγγὶς, vel ςλεγγὶς, ίδος, pecten, κτένιον.

Τλῆ, pro ἔτλη, Homer. i. ἐκαρτέρησε, ὑπέμεινε.

Τλῆθι, tolera, ſuſtine, cum Infinitiuo. τλῆθι φέρειν, Apollon. Rhod.

Τλήθυμος, ου, ὁ, forti animo præditus, magnanimus.

Τλημαθέω, miſer ſum, laboro.

Τλημαθέω, aſſueſco miſeriæ.

Τλῆμι, μ. ήσω, π. ηκα, tolero, ſuſtineo, audeo. Act. Accuſ. Odyſſ. ξ, οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι. ἔτλη δὲ χεῖρας ἰλθεῖν, Xenoph. li. 2. Pædiæ, ſuſtinuit manum conſerere. Sophocl. μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' αἰδηνῶς βαλεῖν, i. μὴ ὑπομείνῃς, i. noli committere vt inſepultum eiicias. μὴ τλαίης, &c. in Epigram. τλάτω θανεῖν, i. ſuſtineat mori, Ibidem. τλαίην ἄν, pati poſſim, Ariſtoph. i. ὑπομείναιμι. τλαίης, ὑπομείνειας, καρτερήσειας, cum Infinit. Hom. Iliad. τλαίη, τολμήσειε, idem Homer. ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον, quæ ſuſtinuiſti admittere facinus impiiſſimum.

Τλημονέστατοι, laborioſi.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, patientia.

Τλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, miſer, laborum patiens & tolerãs, audax, conſtans, καρτερικός. ὦ τλῆμον, ô miſer, in Epig. Pro τολμηρὰ, ἀναιδὴς, Sophocl. ἰὼ τλήμων, heu me miſeram, quæ verba ſunt mulieris. τλήμων θυμὸς, Homer. i. ἄτολμος, ὑπομονητικὸς, animus fortis, tolerans & patiens.

Τλῆναι, auſum fuiſſe.

Τλαπάθεια, ας, ἡ, miſeria, patientia.

Τλησιπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, miſer, laborioſus.

Τληπόλεμος, Herculis filius à Sarpedone interfectus, Etymologic.

Τλησίπονος, ου, ὁ, laborioſus, audax.

Τλῆσις, patientia, audacia.

Τλήσομαι, pro καρτερήσω, ὑπομενῶ, ſuſtinebo, Hom. Iliad. γ, ἔτι τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι.

Τλῆτε, ferte, ſuſtinete, καρτερήσατε.

Τλητικὸς, patiens.

Τλητικῶς, patienter, ὑπομονητικῶς.

Τλητὸς, οῦ, ὁ, tolerabilis, ferendus.

Τμάγεν, ſeparati ſunt, diſſecti ſunt.

Τμάζω, μ. άξω, π. αχα, ſcindo. Act. Accuſ. Apoll. 2. Arg. αὐτὰρ ὁ τῷ γε ἀφελῶν ἔτμηξε.

Τμάγος, ου, ὁ, arator, foſſor.

Τμῆγος, ſciſſio, ſulcus.

Τμήγω, μ. ξω, ſeco, diuido, ſulco, cædo, Poet.

Τμήδην, cæſim, feſtinanter.

Τμηθὴς, ſectus, diſſectus. τμηθεῖσα, κοπεῖσα.

Τμηθῆναι, vaſtari, Thucyd.

Τμῆμα, ατος, τὸ, particula, cęſura, ſectio, ſegmentũ, pars, portio, fragmentum, bractea, liber. τμήματα ῥυθμῶν, Plat. de Leg. ſegmenta numerorum & bracteolæ, fragmenta.

Τμῆξαι. vide διατμῆξαι.

Τμῆσις, εως, ἡ, ſectio, ſciſſio, diuiſio, clades belli. & figura, quum dictiones compoſitæ diuiduntur, id eſt, tmeſis: vt ἄκρα πόλις, pro ἀκρόπολις.

Τμητὴρ, ῆρος, ſector, inciſor.

Τμητικὸς, οῦ, ὁ, acutus, vim habens incidendi, ſectilis, fiſſilis, ad penetrandum promptus. τμητικὸς χυμῶν, humores incidens, Alexand. Aphrod. Item ſectus. vnde apud Dioſcorid. libr. 4, cap. 270, φύλλα τμητικώτερα, folia maioribus inciſuris diuiſa.

Τμητὸς, ῦ, ὁ, inſciſſibilis, κοπτὸς, ſectus, ſectiuus, Paſſ.

Τμῶλος, ου, ὁ, Tmolus, mons Lydiæ.

Τὸ, articulus pręponitiuus generis Neutri. Nunquam patitur apoſtrophen, ſed tantùm ſynalœphen cum ſequente vocali, α quidem in α, ε verò vel ο in ου diphthongum: vt τἀληθὲς, τἄλλα, τοὔνομα. τὸ interdum pro διὸ, itaque. Hom. Ilia. γ, ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο, τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, quapropter extabui. Aliquãdo additur Infinitiuo,

quum Infinitiuum pro nomine capitur, Demoſth. Aliquando ſubiicetur. τὸ in interrogatione cum relatiuo qualitatis, apud Platonem ſecundo de Republica, τὸ ποῖον λέγεις;

Τὸ ἀγαθὸν, quo vtitur Ariſtoteles primo Ethicor. non debet verti ſummum bonum, ſed bonum ipſum, vt vult Beſſario. Argyrop. tamé modò bonum, modò ſummum bonum vertit, Bud. Comm.

Τὸ ἀνάπαλιν, è diuerſo.

Τὸ ἀπ' ἐκείνου, iam ex illo tempore.

Τὸ ἀπὸ τούτου, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦδε, i. iā, deinceps. & τὸ ἀπὸ τούτων, ad hæc. Lucian. τὸ δὲ ἀπὸ τούτων, διαλέγωμαι κατὰ ἴδιαν τοῖς παρά, &c.

Τὸ ἀρχαῖον, olim, quondam, ab origine.

Τὸ αὐτίκα, iam, illico, in præſentia, à principio. ἐς τὸ αὐτίκα, in præſens, in id quod præſens eſt, Thucyd.

Τὸ αὖ τό, identidem, Gaza.

Τὸ αὐτό, idem, par, tantundem. τὸ αὐτὸ λέγοντες, i. τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχοντες. εἰς τὸ αὐτὸ συνήχθησαν, in vnum conuenerunt. εἰς τὸ αὐτὸ ἐφοίτα τὸ δαιμόνιον τῷ λυκούργῳ καὶ τῷ νομᾷ, &c. Plutarc. in Numa: vbi Interpres, Eodem modo cógrediebatur deus Lycurgo & Numæ. ἐπὶ τὸ αὐτό, ſimul, in idem loci, ſimul, quod non ſolùm pertinet ad locum, verumetiam ad tempus, vt cap. 3. Act. Apoſtolor. ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἦσαν, coniuncti erant, cap. 2. ibidem. & cap. 14, κατὰ τὸ αὐτό, pro eodem.

Τόγε, τοῦτο, Homer. Iliad.

Τόγ' ἐμὸν οὐκ ἂν διακελεύοιτο, &c. nunquam ego iuberem, Plato de Legib.

Τόγ' εἰς αὐτόν, quod ad ipſum attinet, pro ſua virili.

Τόγ' ἐπ' ἐμοί, quod ad me attinet. Lyſias, τόγ' ἐπ' ἐκείνῳ ἦν, ἐσώθης, & quantum in eo fuit, ſeruatus es.

Τόγε ἧκον, quo ad eius fieri poteſt.

Τὸ δὲ μέγιστον, quod maximum eſt, Thucyd.

Τὸ δ' ὅλον, ad ſummum.

Τὸ δὲ πέρας, poſtremò.

Τὸ δέ τι, Ariſtot. in Logic. vbi Argyrop. hoc aliquid: alibi etiam hoc, pro demonſtratiuo & ſingulari & indiuiduo. Pro κατά τι, i. ſecundum quid, Thucyd.

Τὸ δοκεῖν, ſecundum opinionem, iuxta apparentiam.

Τὸ ἔλαττον, ſaltem.

Τὸ ἐμόν, quod ad me pertinet. Plato ſecundo de Republica, ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω, τόγε ἐμὸν ὅπῃ οὐ πείθομαι. τὸ ἐμόν, ſeu τὸ κατ' ἐμέ, ratio Latinè dicitur, i. conſilium & propoſitum. lingua Gallica vulgò caſum vocat, Bud. in dictione Ratio, in Annot. in Epiſt.

Τὸ ἔναγχος, nuper.

Τὸ ἐν ποσίν, id quod ad pedes eſt, hoc eſt, præſens eſt, ſiue quod inſtat.

Τὸ ἐξ ἀρχῆς, ab initio.

Τὸ ἐπίπαν, & τὸ ἐπίπαν, vt plurimum, in vniuerſum. ὡς τὸ ἐπίπαν, ferè ſemper, omnino.

Τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀποκρίναι, deinceps reſponde, Plato in Apol.

Τὸ ἔσχατον, denique, extremò.

Τὸ ἑξῆς, ſequela, ſeries.

Τὸ ἧκον εἰς ἐμέ, quod ad me pertinet.

Τὸ ἡμέτερον dicunt, pro nos, aut noſtra ratio.

Τὸ κατ' ἀρχάς, ab initio.

Τὸ κατ' ἐμέ, quantum in me eſt, pro virili parte, mea ratio, meum cōſilium, propoſitum, quod & τὸ ἐμὸν dicitur. Sic τὸ κατ' αὐτόν, pro viribus ſuis, quantum in illo erat.

Τὸ λοιπόν, ſiue τολοιπόν, in poſterum, deinde, poſthac, reliqua pars. Xenoph. τολοιπὸν τῆς ἡμέρας ἦν, &c. i. reliquam diei partem erat, &c. i. per reliquam partem diei.

Τὸ μακρότατον, ad ſummum, quum longiſſimè, Galen. ad Glauconem.

Τὸ μέγιστον, in primis. Plato Epiſt. 7, αἰτιῶμαι μὲν ἐμαυτὸν τὸ μέγιστον, &c.

Τὸ μὲν, & τὸ δέ, idē quod τοῦτο μὲν & τοῦτο δέ, de quo infrà.

Τὸ μὲν ἐμόν, quod ad me attinet, & τὸ σόν, quantum in te eſt vel fuit. Sophocles in Aiace, τοσοῦτον αἰδεῖσθ', ὡς τὸ σὸν ξυνὸν ἐγώ.

Τὸ μὲν ὅλον, in ſumma.

Τὸ μεταξύ, interea, interuallum.

Τὸ μετὰ τοῦτο, ἢ τὸ μετὰ ταῦτα, deinde, poſteá. Plat. in Epiſt. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ὕστερον ἑαυτῷ τεθνεὼς ἀφίκετο. & τὸ μετ' ἐκεῖνα, pro eodem ibidem.

Τὸ μή, i. quo minus, Sophoc. in Trachin. τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, Ariſtoph. ne eam, quo minus eam.

Τὸ νῦν εἶναι, &

Τὸ νῦν ἔχον, τὸ ἐν τῷ παρόντι, nunc. τὸ νῦν εἶναι tamen abundat in oratione.

Τὸ ὄντως, reuera.

Τὸ οὗ ἕνεκα, finem ſignificat, hoc eſt, actum.

Τὸ πάλαι, quondam.

Τὸ πάλαι ὄνομα, nomen antiquum.

Τὸ παλαιόν, olim.

Τὸ παρὰ νόμον, id quod eſt contra leges.

Τὸ παράπαν, omnino.

Τὸ παραυτίκα, continuò, è veſtigio.

Τὸ περὶ αἰσθήσεως, i. ſenſus, Plato de Leg.

Τὸ πλεῖον δέ, potiſſimum veró.

Τὸ πλέον ἤ, magis quàm, plus quám.

Τὸ πρὸς αἰδρῶν, locutio eſt compendioſa. ſubintelligitur enim γένος, ab agnatis, quod ad agnatos pertinet. vide Πρός.

Τὸ σὸν μέρος, pro τὴν σὴν ὀργήν.

Τὸ σύμπαν, ad ſummum.

Τὸ τελευταῖον, denique, tandem, Ariſtoph. νεφ.

Τὸ τί, propter quod, interrogatiué.

Τὸ τι, pars. Plato Epiſt. 9, τῆς γενέσεως ἡμῶν, τὸ μέν τι ἡ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δὲ οἱ λοιποὶ φίλοι, ortus noſtri partem patria, partem parentes vendicant, parté amici.

Τὸ τί ἦν εἶναι, apud Ariſtot. eſt ſubſtantia, Bud. Com.

Τὸ τοῦ λόγου, vt eſt in Prouerbio.

Τὸ τυχόν, paululum.

Τόδε, αὐτὶ τοῦ γάρ. τόδε, hîc, pro κατὰ τόδε, in Epigr. τόδ' ἱερὸν, ἐνθάδε σφραγίζεται, Homer. Odyſſ.

Τόδε, & τοδί, hoc, huc. ἐκ τοῦδε, iam inde ad hanc diem, i. μέχρι τοῦδε, huc vſque, ad hanc vſq; ętatem, adhuc, hactenus.

Τοδί, pro τοῦτο, Atticè, Ariſtoph. εἰπέ μοι τοδί.

Τόθεν, inde. Apoll. 2. Arg. ἐκ δὲ τόθεν, &c. i. μετὰ ταῦτα, vt exponit Interpr. Pro vnde, Dionyſ. de Situ orb.

Τόθι, ὅπου, vbi. pro ἐκεῖ, illic vel ibi, Odyſſ. ο. τόθι γάρ οἱ αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι. Apud Apollon. Rhod. videtur ſignificare tunc.

Τοί, tibi, σοί, Doricé. Homer. Iliad. α, τοὺς γάρ τοι δώσουσι, tibi dabunt. Item τοί, i. οἱ, οὗτοι, ἐκεῖνοι, οἱ τινες: vt Odyſſ. ξ, μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί, τοὶ ὄλυμπον ἔχουσι, qui habitant. Et Iliad. α, τοὶ δ' ἄρα θοῦ παλινὴν ἐκατόμβην ἑξείης ἔστησαν, i. αὐτοί. Et pro αὐτοί, i. ἡμεῖς, Apoll. Rhod. τοὶ λάχομεν, pro οἱ, in Epigr. τοὶ μέν, hi quidem, apud Pindarum. Eſt quoq; τοί Coniunctio completiua & enclitica. Xenoph. ἐγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, &c. i. equidem te iuſtum eſſe iudico. Ariſtop. in Pluto, σέ τοι σέ τοι λέγω, te quidem, te, inquam, appello. οἶδά τοι, noui equidem, idem Ariſtoph. ἢ τοι ἀδύνατόν ἐστιν ἀδελφῷ, Homer. Iliad.

Τοιάτ, huiuſmodi, pro τοιαῦτα.

Τοιγάρ, equidem. Homer. τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, i. ἐγὼ μὲν οὖν λέξω, equidem dicam, vel ego veró. Item τοιγάρ, pro δή, itaque. Sophocl. in Aiace, τοιγὰρ τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν.

Τοιγαροῦν, igitur, vnde, ergo, itaque, Dioſcor. lib. 8. ca. 15. vbi primo loco clauſulæ ponitur: quapropter, Demoſt. in ſecundo loco Epiſt.

Τοιγάρτοι, ergo, proinde, igitur, quocirca, atqui. In principio orationis Iſocrat. ad Nicoclem, τοιγάρτοι κύριοι γενόμενοι, &c. id eſt, itaque. τοιγάρτοι in ſecundo loco, Phalar. in Epiſt.

Τοὶ δέ, cæteri, hi, ipſi. aliquando pro articulo præpoſitiuo οἱ, Homer. Odyſſ. ξ, τοὶ δ' ἄφονες ἦσαν ἐπὶ ἵππων.

Τοιθορύσω,

Τινθορύζω,μ.ύξω,π.υχα,moueo.

Τοίνυν,interdum in aſſumptionibus ponitur pro atqui, at, cæterùm, ſicut ἀλλὰ μήν. Interdum eſt Coniunctio collectiua,& ſignificat proinde. ὁρᾶτε τοίνυν, videte autem,Demoſth. τοῦτο τοίνυν,hoc autem,Idem. ὅσα μὲν τοίνυν, quot autem vel quot igitur, Idem Demoſt. Aliquando igitur,licet non ſit Collectiuum. Ponitur & pro μὲν τοι, διὰ τοῦτο. Interdum τοίνυν, παραπληρωματικὸν eſt, ſicut verò Latinis. ὅτ τοίνυν χρόνῳ,&c.quo verò tempore, Demoſt. Lucianus de luctu, φέρε τοίνυν, ὅπως ἐπειδὴ ἀγνοεῖν, διδάξωμαί σε θρηνεῖν, agedum te lugere doceam. τοίνυν αὖ,cæterùm. αὖ τοίνυν,ſi itaque,Demoſt. εἰ τοίνυν,quòd ſi, Idem. ἔτι τοίνυν,atque etiam,iam verò,Idem Demoſth. ἔτι τοίνυν ὡς καὶ, &c.præterea verò,Iſocrat. ἵνα τοίνυν,vt autem, Demoſth. Item pro vtique & profectò. Philo de mundo,ὡς τοι τῆς ἁπάσης ὕλης μηδὲν ἔξω, ἀνάγκη τοίνυν ἐκτὸς ἢ κενὸν ἢ μηδὲν εἶναι. μὲν τοίνυν,igitur, Xenoph. τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων, &c. Significat & quidem, ſequente δέ. Idem,ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει Ὅμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα,ἐπὶ δὲ διθυράμβῳ,&c. ὅτι τοίνυν, quòd vero, & quòd autem,vel itaque quód. οὐ τοίνυν,non verò,at non,non igitur,neque verò,at neque, Demoſth. Pro non ergo, Plato 2.de Repub.ὡς ἀληθῶς εἶπον ἦν γ' αὖ ἰλαίμην,οἱ ἰατ' ἐμοὶ εἶν. οὐ τοίνυν,ἔφη,ποιεῖς ὃ βούλει.Item pro atqui non,Ibidem,οὐ τοίνυν δοκεῖ,ἔφη,ποῖος πολλοῖς. πρῶτον μὲν τοίνυν,nam primū quidem,vel primùm quidem certè, Demoſten. τάχα τοίνυν, fortaſſè autem. Idem,ὡς τοίνυν,quòd autem,Idem.

Τοῖο,pro τοῦ,i.αὐτοῦ. Heſiod.κλυτὰ τεύχεα τοῖο.ἐκ τοῖο,ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου,Homer.

Τοῖον,ſic,ità,adeò,οὕτως.Ody.α,τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισι.

Τοῖος,α,ον,hic,i.talis,τοιοῦτος.Ody.ο,τοῖόν κερδαλέον δὲ τοῖον ἅμα ἑσπόμενον θύραζε, puerum argutum vtiq;, talem ſimul, id eſt,& talem qui iam foras proſiliat.

Τοιόσδε,idem. Odyſſ.ο,οὔτοι τοιοίδ' εἰσίν, non tales ſunt. Ariſtot.de mundo,τὴν οἰκουμένην τοίαν δέ τινα ἱστορήκαμεν,orbem qui habitatur,talem prodidimus. τοιάνδε χρείαν, &c. Bud.in Epiſt.poſter. τοιάδε ſcribitur in Præfatione Alexand.Aphrod.lib.1.Probl.ἄπορος δὲ ζητήσεως εἰσὶν αἱ τοιαίδε.τοιάδε,huiuſmodi,hæc,talia.

Τοιοσδί,talis, Ariſtot. lib.1.de partibus Animal.τοιαδί, talia,Demoſt.& Ariſtoph.

Τοιοῦτος,talis, qui tali eſt habitu, in Fœmin. τοιαύτη,& in Neutr.τοιοῦτο & τοιοῦτον. Xenoph.τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον ἦν,&c. Plato,ἄλλο δή τι ἢ τὸ τοιοῦτον λέγει,i. aliquid aliud quàm hoc dicit. Idem in Apologia Socrat. ἐκ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. AEſchin. τοιαύτην ἔχοντες τὴν δόξαν, &c. τοιούτου πράγματος ὄντος,Demoſth.τοιαῦτα λέγειν,ἐξ ὧν αἱ πόλεις προαχθήσονται πρὸς ἀρετὴν,Iſocrat.i.talia dicere quibꝰ ſeu vt ciuitates promoueant ad virtutem.τοιαῦτα μὲν ἀγαπώμεθα ὑπὸ τούτων.τοιαῦτα δ' ἐφ' ὑμῶν ἐλεούμεθα, Plutar.in Romulo:vbi Interpr.ad hoc nobis horum amor recidit,ad hoc veſtra miſericordia. Poteſt etiā fortè ſic exponi, partim quidem ab his diligimur, partim vobis ſumus miſericordiæ.

Τοιουτοσί,talis,Lucian.τοιουτοσὶ γέγονα ἐγγενόμην.

Τοιουτότροπος,talis,huiuſmodi,Plato de Legib.

Τοῖς τότε,præſentibus. τοῖς μετ' αὐτούς, id eſt, poſteris, in princip.vitæ AEſop.ἐν τοῖς pro ἐν τούτοις, Thucyd.Interp.

Τοίσδεσι,Ionicè,pro τοῖσδε, τούτοις.

Τοιχάρχης,ὁ,qui præeſt lateri nauis,Bayf.

Τειχομαχέω,murum oppugno. Ariſtoph.νεφ.τειχομαχεῖν με διανοεῖ,&c.me quaſi murum oppugnare cogitas?

Τειχοποιοί,qui ſunt mœnibus reficiendis præfecti, Ariſtot.lib.6.Politic.& Demoſten. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ.

Τοῖχος,ου,ὁ,paries,murꝰ,à τεύχω.δ. εὐαίων τοῖχος,felix paries, Ariſtoph.Interpr.& Eraſm.in Prouerb.Ad felicem parietem inflectere. τοῖχος item pro latere nauis,lib.1.Epigram.& pro latere hominis apud Euripid.

Τοιχωρύχος,ὁ,prædo,τοιχωρύχος.

Τοιχωρύκτης,idem quod τοιχωρύχος.

Τοιχωρυχέω,μ.ήσω,π.ηκα, furor, fodio parietes: à verbo ὀρύττω.τοιχωρυχεῖ τὸν τοῖχον, parietem fodit, Ariſtot. libro 5. Ethicorum.

Τοιχωρυχία,ας,ἡ,parietum effractio, Xenophon in Apologia Socratis.

Τοιχωρύχος,ου,ὁ, effractor parietum,fur nocturnus.

Τόκως,fortiter,pulchrè,exactè.

Τόκα,tunc.pro τότε,Doricè.

Τοκάδηλον,omninò.

Τοκάρτα,vehementer.

Τόκας,άδος,ἡ, fœta,genitrix,μήτηρ,τεκοῦσα. Hom.Odyſ. ξ,θήλειαι τοκάδες,fœminæ fœtæ,ἐπίτοκοι. Item caduceus, culter,& circulus,terminus,Etym.

Τοκαταρχάς,ab initio,Demoſth.

Τόκαν,propterea,διόκαν.

Τοκετός,ου,ὁ,partus,natiuitas.

Τοκεύς,έως,ὁ,parens,γονεύς. Xenoph.ὦ παῖ τοκέων ἀγαθῶν,fili bonis parentibus edite. De brutis etiam Ariſtotel. in Politicis.

Τοκῆες,parentes.

Τοκιζόμενος,οἱ,fœneratus.

Τοκίζω,do ad vſuram.

Τοκισμός,ὁ,fœneratio, Ariſtot.1.Polit.

Τοκιστής,οῦ,ὁ,fœnerator.

Τοκογλύφος,idem.

Τόκος,ου,ὁ,vſura,fœnus. Gaza ex Cicerone de Senect. οὐδὲν δεῖ ὅτι χωρὶς τόκου ἀποδίδωσιν τὸ λαβεῖν,terra nunquam ſine vſura reddit quod accepit. οὐκ ἐκτοκιεῖς τῷ ἀδελφῷ σου τόκον ἀργυρίου, καὶ τόκον βρωμάτων, καὶ τόκον παντὸς πράγματος, οὗ ἂν ἐκδανείσῃς, τῷ ἀλλοτρίῳ ἐκτοκιεῖς, non fœnerabis fratri tuo ad vſuram pecuniam,nec fruges, nec aliam quamlibet rem, ſed alieno,cap.23.Deuteron. Ariſtot.2.OEconom.ἐν τόκῳ ἀποδόσθαι,reddere cum fœnore. Ariſtophan. νεφ. τότε δ' ἐστ' ὁ τόκος τί θηρίον. Δ.τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν πλέον πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται,ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου,τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους τοὺς γενομένους ἀποδίδωσιν,Iſocrat. Itē partus,γένεσις, fœtura. Odyſ.ο,ὅτι ψαύωσι τόκος τι.πρὸς τὸν τόκον,dum parturiunt.

Τοκοφορεῖν,fœnerari,vſuram facere.

Τόλμα,ης,ἡ,audacia,audentia,fiducia,crudelitas,præſtantia,animi conſtantia,animi magnitudo, vltima breui,in Epigram.αἰδὼς καὶ τόλμα, Demoſthen. τῇ τόλμῃ μαίνεσθαι,ferocire,Xenoph. lib.1. Pædiæ. Plato Epiſtola 7, ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ καὶ ἀθεότητι,καὶ τὸ μέγιστον,τόλμαις ἀμαθίας, homo execrandus aliquis in iniquitatem & impietatem,& quod maximum eſt,in temeritatem & inſolentiam delapſus.

Τολμάω,μ.ήσω,π.ηκα,audeo, facinus audeo, ſum audax, audacia vtor, ſum magnanimus, ſum animo fidenti, conor,aggredior. τολμῶ λέγειν,Demoſt. τολμῶ ἐξαγαγεῖν,Idē. τολμῶ ἐξενεγκεῖν,audeo publicare ſeu efferre, Xenoph.lib. 1.Pædiæ. ἐτόλμησε τὸν Ἀγησίλαον ὡς φιλῆσαι, Idem Xenop. oſculari auſus eſt. Chryſoſtom. ὁ τολμῶν ἐγγὺς πελάσαι, ꝑpius accedere non audet. Ariſtophan.in Pluto,τολμῶντα δρᾶν,audentes facere. Idem ibidem cum Accuſ. τόλμημα γὰρ τολμᾶτε οὐκ ἀνασχετόν,audetis facinus intolerabile. Interdum ſignificat ſuſtineo,hoc eſt,quippiam graue & in animum induco & mihi impero, quū ſignificamus rem non periculoſam,in qua propriè dicimus audere, ſed duram affectibus noſtris & intolerandam atque indignam. τολμῶ ἀποθανεῖν,mori ſuſtineo: ſic Eraſm. cap.5.Epiſt. Pauli ad Romanos. Iſocrat. τίς γὰρ ἐκ τούτων τολμήσει,τολμᾷ μεθεῖναι, Euripid.ſuſtineo dimittere. Plato 2.de Republ.δεῖ αὖ περὶ τοῦτο τὸ δικαιοσύνῃ τολμήσειν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων, ſuſtineat abſtinere:ſic Quintilian. Sed non ſuſtineo cōſcius eſſe mihi. Ponitur & pro καρτερεῖν,ὑπομένειν. Odyſſ.vltima, ἀντὰρ τίνος μὲν τόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἐώσι,&c. Item committo, patro. Chryſoſtom. ὁ ἐπὶ τοῖς ὑπὸ χερσὶν ἀδελφικοῖς τολμηθεῖσι. τολμηθὲν κακόν,ſcelus admiſſum,Hermog. τολμηθὲν ἔργον, facinus animoſè ſuſceptum, Plutar.in Romulo.

Τολμῶ, idem, Herodot.

Τολμήεις, ήεντος, ὁ, τολμητής.

Τόλμημα, ατος, τὸ, audacia, audax facinus, temerarium facinus, temeritas, moleſtia, ſtrenuitas.

Τολμηρὸς, ὰ, ὸ, audax, temerarius, ferox, præſtans, τολμηρῶς ... τὸ τολμηρὸν, audacia.

Τολμηρότατος, audaciſſimus, confidentiſſimus.

Τολμήεις, animi fidens.

Τολμητέον, audendum eſt.

Τολμητὴς, & Τολμητίας, ου, ὁ, temerarius, audax, audacia fretus, contumax.

Τολοιπὸν, deinceps, poſthac. Sophocles, τολοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς εἴκειν.

Τολόται, miniſtri publici, quorum opera vtebatur magiſtratus. vide in ...

Τολυώιον, menſuræ genus ex multis compoſitum, à Tolyno Megarenſe dictum, Etym.

Τόλυξ, membrum pudendum.

Τολύπευμα, ατος, τὸ, collectio, & de lana bene laborata dicitur.

Τολυπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, bene tracto, concinno, guberno, diſpono, excogito, machinor, perficio, abſoluo, elaboro, & in vnum quaſi caput congero. πηλὸν τολυπεύω, lutum concinno, adorno, Euripid. Odyſſ. ξ. πόλεμον τολύπευσε, confecit, κατειργάσατο. Item fatigor, laboro & infelix ſum, κακοπαθῶ.

Τολύπη, ης, ἡ, lanæ glomus ſiue globus, Euſtath. Iliad. ξ. lana bene elaborata ac depexa, & ad nendum cõcinnata, penſum. Item mazæ genus, Euſtath. in Odyſſ. ... lanarum peniculos imitatur, Marcell. elaboratis lanis ſimile redditur, Ruell. lib. 5. Dioſc. cap. 77. Item herba quædam lethalis, à qua τολυπεύειν pro κακοπαθεῖν malè deducunt quidam, Idem Euſtath. τολύπη ἀγρία, cap. 4. lib. 4. Reg. vbi Latinè colocynthis agri. ἀγρία κολοκύνθη, Suid.

Τόμα, forceps.

Τομαῖος χαίτη, Euripid. detonſa cæſaries aut coma.

Τόμαρος, ου, ὁ, mons apud Dodonam: vnde τομαρεία φηγὸς, fagus in Dodonæo monte ſucciſa, apud Orpheum.

Τομάω, μ. ήσω, π. ηκα, deſydero: propriè ſectionem. ῥῆμα ... Sophoc. in Aiace, ... πρὸς τομῶντι πήματι, id eſt, τομῆς δεομένῳ, ſectione egenti.

Τομεῖον, τὸ, inſtrumẽtum ferreum bifidum quo clauos emoliri ſolent fabri, forfex, Latinè.

Τομεῖς, quatuor dẽtes anteriores. ἀπὸ τοῦ τέμνειν, id eſt, ſecãdo, qui etiã διχαστῆρες, & κτένες dicuntur. vſitatius τομεῖς.

Τομεταξὺ, medium.

Τομεὺς, έως, ὁ, ſector, caſtrator.

Τομὴ, ῆς, ἡ, inciſio, inciſura, amputatio, caſtratio, cæſura, diuiſio, plaga, περιτομὴ circunciſio, reciſio, ſectio, diſſectio, portio, ſectura, Gaza lib. 2. hiſtor. plant. Theophr. τομὴν ποιεῖν, plagam facere, Galen. libr. 1. ad Glauc. Hom. Iliad. τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, id eſt, ἢ τμῆσιν, ὅ ἐστι τὴν ῥίζαν αὐτοῦ μηδὲν κατέλειπε. τομὴ λόγου: cui opponitur ἡ ἐκβολὴ, Hermogen. τομαὶ μέτρων, Idem Hermogen.

Τομαδὲν, nihil, Ariſtoph.

Τομίας, ου, ὁ, verres, euiratus, exciſus, caſtratus. τοὺς τομίας τῶν βοῶν ἐθίζουσι, boum exciſos aſſuefaciunt, i. caſtratos, Ariſtot. l. 6. Anim. Aliquãdo ſeparat°, ſelect°. Plat. de Leg.

Τομικὸς, ῆς, ἡ, reſtis & funiculus apud Vitruuium.

Τομὶς, ίδος, ἡ, forfex.

Τόμος, ου, ὁ & ἡ, inciſio, ſectio, fruſtum. Item charta, volumen. ἀπὸ τοῦ τέμνειν, id eſt, ſecando, quòd excidatur è pellibus animantium. Paroxit. Cyrill. & Ammon.

Τομὸς, ὁ, inciſus, & inſtrumentum ferreum quo aliquid ſecatur, Cyrill. & Ammon.

Τόμουροι, αἱ, oracula, μαντεῖαι, Euſtath. Iliad. π.

Τόμουρος, ὁ, qui quæ non ſunt videt per ſortes, apud Lycophr. ὁ τὰ μὴ ὄντα ὁρῶν μαντικῶς: ſic exponit Euſtath. Iliad. π.

Τόμουρος, ὁ, mons Theſprotiæ, ſub quo Iouis Dodonæi templum & oraculum, teſte Strabone.

Τομῶ, ſectione opus habeo, τομῆς δέομαι ἢ δεόμενος. Sophocl. πρὸς τομῶντι πήματι. vide τομάω.

Τόμυρις, ἡ, Tomyris regina Scytharum.

Τομώτερος, ου, ὁ, acutior. Phocylides, ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου, telum acutius & penetrabilius. Si decus ſermonis pateretur (inquit Valla) poſſet trãſferri incidentior ſeu amputantior. Interp. in Epiſt. ad Hebr. penetrabilior vertit. Sophocl. in Aiace, ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος γένοιτ' ἄν, gladius ſtat qua parte acutiſſimus eſſe queat, i. τμητικώτατος. Deductum eſt à verbo τέμνω, ſeco ſiue incido.

Τὸν, pro τοῦτον ἢ ὃν, poeticè, eum vel quem.

Τὸν αὐτὸν, δι' ὅμοιον, eodem modo.

Τοναία, pellex, ἄλοξις, pallaca. Item vocis intẽſio, Etym.

Τοναῖος δρόμος, ὁ ἰσχυρός.

Τονδὶ, i. τοῦτον, Gaza de menſibus.

Τονθορίζω, μ. ίσω, π. ικα, ἢ τονθορύζω, ſuſurro, immurmuro ſub lingua, vt ſolent ſerui quãdo à dominis vapulant vel obiurgãtur, ſuſpectè loquor. vide τονθορίζειν in Ammon.

Τονθορὺς, ύος, ὁ, ſtrepitus, vox.

Τόνθων, ωνος, caro dorſalis.

Τονιαῖον διάστημα, toni interuallum, Ariſtot. in Probl.

Τονίζομαι, ſono exprimor.

Τονίζω φωνὴν, vocem tono, noto, pronuntio.

Τονικὸς, id eſt, firmus.

Τόνος, ου, ὁ, firmitas, contentio, tonus, concentus. ὁ τῆς φωνῆς τόνος, ſtudium vehemens ac cura, intentæ vires, ſtabilimentum, intenſio, tenor, Gaza lib. 5. de gener. Animal. Ariſtot. τόνον ὁ κοινῶς ἔχει, ... λέγεται λόγιος τόνος ἢ φθόγγος ἐν τριμέτρῳ τόνῳ χρᾷ, trimetro carmine vaticinatur, Herod. l. 1. ὁ τόνος τῆς ψυχῆς, intẽtio animæ. Dicitur etiam τόνος vigor in picturis, id quod ſplendorem Latinè dicũt. τόνοι item vocantur nerui in ſtomachi lateribus, & funes lecti.

Τονόω, μ. ώσω, π. ωκα, firmo, intendo, roboro, Actiu.

Τονωτικὸς, vim habens ſolidandi, confirmandi & corroborandi, Alex. Aphrod. in Præfat. lib. 1. Probl.

Τόξα, τὰ, arcus. Pluraliter ferè vtuntur Græci: & comprehendit aliquando pharetram & ſagittas cum arcu.

Τοξάζομαι, τοξεύω.

Τόξευμα, ατος, τὸ, ſagittatio, βέλος, ſagitta, telum, miſſile, ſpiculum. εἰς τόξευμα ἀφικέσθαι, ad ſagittæ iactum venire, Xenoph. ἐντὸς γίγνεσθαι τοξεύματος, Idem lib. 1. Pædiæ. ἔξω τοξεύματος, extra iactum ſagittarum, Thucyd.

Τοξευτὴρ λύκος, genus lupi, Oppian. de Venat.

Τοξεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſagitto, ſagitta percutio, ſagittam emitto aut telum, configo: vnde ἐκτοξεύω, ſagittas abſumo. τοξεύω θηρίον, ſagitta ferio feram, Xenoph. lib. 1. Pæd. τοξεύειν εἰς τοὺς ἀποκτείναντας, in cædis autores tela arcu dirigere, Idem ibidem lib. 3.

Τοξήρης, arcitenens, Euripid. in Alceſt. Rheſo & Hercule furente.

Τοξικαὶ θυρίδες, Symmachus vocat, quas ſeptuaginta Interpretes abſconditas, alii obliquas. τοξικὰς autẽ quod inter ſagittarum anguſtum in ædes lumen immittant, & intrinſecus dilatentur, inquit Hieronym. in cap. 40. Ezechielis.

Τοξικὴ, ῆς, ἡ, ars ſagittandi, ſagittaria. τὴν τοξικὴν εὔστοχος, Lucian.

Τοξικὸν, τὸ, toxicum, Dioſc. lib. 1, cap. 44. & lib. 5, cap. 10. Idem lib. 6, cap. 1. τοξικὰ καλούμενα τῶν φαρμάκων, venena quæ toxica dicuntur. τοξικὸν δοκεῖ μὲν ὠνομάσθαι, ἐκ τοῦ τὰ τόξα τῶν βαρβάρων ὑπ' αὐτοῦ χρίεσθαι, Dioſcor. lib. 6, cap. 21. τοξικὸν appellatũ videtur (inquit A Egineta) quòd eo à Barbaris inficerentur ſagittæ, quæ τοξεύματα dicuntur, vel à taxo arbore venenata.

Τοξικὸς κάλαμος, arundo ſagittaria, Theophraſt. lib. 4. hiſtor. plant.

Τοξοβόλος, arcitenens, in Epigram.

Τόξον, ου, τὸ, arcus, telum. τόξα pro τόξον Iliad. π. τόξ' ὤμοισιν ἔχων.

ἴχων. Et Iliad.ζ, pro τοξικὰ ἱππικά. τόξα δ' οὐδέ, id eſt τοξικῶν ἐπιςήμων.

Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, ſupercilia cótrahere, tetricum eſſe.

Τοξοποιὸς, qui conficit arcus.

Τοξοσύνη, ἡ τοξικὴ, ſagittandi ars, Euripid.

Τοξότης, ου, ὁ, ſagittarius. τοξόται, ſagittarii, Xenophon de peditibus: nam ſtatim ſequitur ἱπποτοξόται, equites ſagittarii. Item τοξόται, miniſtri publici Athenis numero mille, Ariſtoph. Interpr.

Τοξότις Ἄρτεμις, in Epigram.

Τοξοφόρος, ου, ὁ, arcitenens, ſagittifer.

Τοπάζιον, lapis pretioſus, ſic dictus ἀπὸ τοῦ τοπάζειν, τὸ ζητεῖν, quòd multo ſtudio quæratur. Eſt & inſula rubri maris, quòd obſcuris tempeſtatibus à nauigãtibus ſemper quæreretur.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis pretioſus, cap. 21. Apocalypſis Ioann. vbi tamen τοπάζιον ſcribitur, & cap. 28. Exodi. τοπάζιος λίθος γλαυκιῶν, Dionyſ. de ſitu orbis.

Τοπάζω, μ. άσω, π. ακα, cóiecto, ſuſpicor, τεκμαίρομαι, ὑπονοῶ, συμβάλλω, στοχάζομαι. Et Troglodytarũ lingua, quæro, Actiu. Accuſat.

Τοπάλαι, priſca memoria, antiquitus, in Epigram.

Τοπαράπαν, omninò.

Τοπαράπαν, prorſus, Ariſtop. οὐκοῦν μὴ ποιεῖν τὸ παράπαν, κατ' ταῦτα ἔστιν, Suid.

Τοπαραυτίκα, ſtatim.

Τοπάροιθεν, anteà, & τοπάροιθε, in Epigram.

Τοπάρχης, loci præſes. τοπάρχαι, præpoſiti regionum, ſatrapæ, cap. 4. Danielis.

Τοπαρχία, ας, ἡ, territorium.

Τοπαστέον, coniiciendum.

Τοπεῖν, ὑπονοεῖν, ſuſpicari.

Τοπεῖον, funis.

Τοπεῖα, τὰ, arma nauis, funes. Hinc quidam apud Latinos topiarium opus deducunt, quum plantæ funium modo flexibiles & ſequaces in quaſlibet formas ducuntur.

Τοπικὴ, ars inueniendi, Quintilian. lib. 5, cap. 14.

Τοπικὸς, ἡ, ὁ, localis, ad locum pertinens. τοπικὴ τέχνη, pars Dialecticæ de inuentione argumẽtorum ex certis quaſi locis, quæ & multitudinis numero τὰ τοπικὰ dicitur.

Τοπικῶς, per capita, per locos communes.

Τοπλεῖςον διατρίβω, maxima parte verſor.

Τοπλέον, magis, plus, potius.

Τοπογραφία, loci deſcriptio, Quintil. lib. 9, cap. 2.

Τοποθεσία, ας, ἡ, deſcriptio loci ficta.

Τόποι, οἱ, loci muliebres, Dioſcor. lib. 1, cap. 59.

Τοπομαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, per locos pugno, non aperta acie, Neutr. abſolut.

Τόπος, ου, ὁ, locus, ſitus, tractus, ſedes, regio, loculamentum, οἱ τόποι, Etym. ἀπὸ τόπου, hinc. τόποι τινὲς τῶν ἄνω χώραν ἔχουσι, partes ſuperiores ad hæc ſunt opportunæ, &c. Ariſtot. in Problem. κατ' τόπους, tract⁹ ratione & regionis ſiue loci. Item ſedes & occaſio argumenti inueniendi ad aliquid probandum vel improbandum. vide Fabrum Stapulenſem in Prædicam. Ariſtot. τόπος κοινὸς, communis locus. dicitur & κοινὰ ποιότης, & κατάδρομὰ τοπικὰ. τόπος pro locis fœmineis apud eundem lib. 6. Animal. ὑπομένουσι μὲν αἱ θήλειαι ἰσχύι τινὶ τῶν αἰδοίων, ὅταν περὶ τὴν ὀχείαν ὁρμῶσι, ἀλλὰ χωρὶς τῶν τόπων, vbi tamen pro loco ſimpliciter Gaza accipit.

Τοποτηρητὴς, vicarius, vt in Canone 28. Concilii Calcedonenſis, τοποτηρητὰς τοῦ ἀποςολικοῦ θρόνου, &c.

Τοπρὶν, priùs, anteà.

Τοπρόσθεν, primùm, τοπρῶτον.

Τοπρόσω, porrò.

Τοπρότερον, prius. Ariſtoph. in Pluto, ὥσπερ τοπρότερον, vti anteà.

Τοπρωῒ, mane, cap. 1. Regum.

Τοπρῶτον, principiò, primùm, Thucyd.

Τόπῳ, loco & vice.

Τοπῶ, τοπάζω, coniicio, quæro, locos habeo, à quibus argumenta peti licet: vnde Topica, altera pars Dialecticæ.

Τόρβυλος, ου, ὁ, querulus, delator, contentionis cupidus.

Τόργιον, τὸ, Siciliæ mons, in quo vultures nidificant.

Τόργος, ου, ὁ, vultur ſanguinarius apud Lycophr.

Τορδύλιον, ſeu τόρδυλον, tordyliũ, ſeu tordylum dicitur ſeſeli creticum, genus herbæ, Dioſcor. lib. 3, cap. 63. τόρδυλον dicitur à Paulo Ægineta, lib. 6. τορδύλλη, ἡ, ab aliis.

Τορεία, ας, ἡ, ſculptura, tornatio.

Τόρευμα, ατος, τὸ, toreuma, id eſt, opus torno factum: ſagitta Euripidi in Hercule furente.

Τόρευσις, τορεία.

Τορευτὴς, tornator.

Τορευτὸς, ου, ὁ, tornatus, laboratus. τορευτὸν ἔπος, in Epigr.

Τορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, torno, ſculpo, laboro, torno, conficio, τορνόω.

Τορέω, μ. ήσω, π. ηκα, ferro tráſfigo, penetro, traiicio, τιτράω, τετραίνω. Actiu. Accuſatiuo. τορήσας, parans cultello, in Epigram.

Τόρμα, ης, ἡ, repagulum, cibus. Lycophr. τὸ πεντάδι τορμῶν χαλκοῦ τορμῶν dixit ὦ ἐναλκιδῶν ἐσχαμμένα. Eſt & modiolus rotæ in quem axis inſeritur, qui & πλήμνη, & χοῖνιξ à Sophocle dicitur. Item curriculum in hippodromo, cõſtans meta & carceribus, Euſtath. Iliad. ψ. poſſis & orbitam interpretari: vnde ἐκ τορμῶν teſte Pauſania, exorbitare.

Τορμὶς, domina, regina.

Τόρμος, ου, ὁ, modius rotæ, in quo voluitur axis.

Τορνεία, ἡ, tornatus, Gaza lib. 5, capite octauo hiſtoriæ plantarum.

Τόρνευμα, ſcobs, ramentum & quiſquiliæ. τορνεύματα τοῦ ξύλου, ramenta & ſcobem ligni, &c. Interpretes Dioſcorid. lib. 1, cap. 109.

Τορνευτήριον, τὸ, ferrum, inſtrumentum ad tornandum, Theophr. lib. 5. hiſtor. plant.

Τορνεύω, μ. εύσω, π. ευκα. τορνόω, ſculpo, torno facio vel circino, torno, detorno, circumago. Plato Epiſt. 7. loquens de circulo picto, vel circino edito, τρίτον δὲ, τὸ τορνευόμενον καὶ ἀπολλύμενον, tertium eſt id quod circino deſcribitur, & poſteà perit, id eſt, deletur.

Τόρνος, ου, ὁ, tornus, hoc eſt, inſtrumentũ quo vaſa detornantur ſiue cauantur: & lignum rotundum, turbinatum, Etymolog.

Τορνόω, μ. ώσω, π. ωκα, circunſcribo aliquid circulo, rotundum facio.

Τόρον ἐβόα, altum clamabat, Philoſtrat. in Heroicis.

Τορύνη, ης, ἡ, coclear quo olla mouetur, Etym. τορύνη legendum, Suid. & Ariſtophan.

Τορὸς, penetrans, vehemens, altus: & de voce dicitur. Item intelligens & manifeſtus.

Τόρος, inſtrumentum foſſorium effodiendis puteis idoneum, inſtrumentum quo putei perfodiũtur, nauiculæ ſimile, Etym. & tornus idem quod τόρνος, ſeu cælũ quo vtuntur quadratores. Item ſerra.

Τορύνη, ἀεργίτης, benefica, benemerita apud Atticos dicitur, Etym. Item cochlear, τὸ κινητήριον τῆς χύτρας. τορύνη ἰτυόδυκος, in Epigram. διδοὺς ὑδὶ τορύνη, Ariſtoph. vbi aliud eſt à cochleari. vide in Chiliad. Eraſm. Ollæ fabariæ toryna aurea.

Τορυνάω, elixo, coquo in olla, Ariſtoph.

Τορώνη, ἡ, regio apud Ariſtot. oppidum Macedoniæ, & alterum Troadis.

Τόρως, grauiter.

Τορῶς, manifeſtè, exactè, ſαφῶς, σαφῶς, ἀκριβῶς, Interpr. Ariſtophan.

Τοσάκις, toties, in Epigram.

Τοσάτιος, pro τόσος, tantus, Poeticum.

Τοσαυτάκις, toties: ſic Alexand. Aphrod.

Τοσαυταπλάσιον, tantuplum, Ariſtot. in Problem.

Τοσαυταχῶς, tot modis, Ariſtot. libro ſecundo de partibus Animalium.

Τοσαύτη,ης,ἡ,tãta,tam longa. τοσαῦται,totidem. τοσαῦται δὲ νῆες,tot tantæque naues.

Τοσαχῶς,tot modis.

Τόσον,tantum. ἐκ τόσου,ex tanto tempore,ex illo tempore,Plato. ἐκ τόσου κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων,ex tanta cum Athenienſibus contentione,Herodot.

Τοσόνδε,& τοσόνδε & τόσον,idem. Iliad.α, τόσον ἐχόμενα, pro τοσοῦτον. Plato 1.de Republ. ἀλλά μοι ἔτι τοσόνδε εἰπὲ, id eſt, hoc expone. ἐς τοσόνδε,intantùm,adeò,Sophocl. ἐς τοσόνδε τοῦ λόγου,ad hunc vſque narrationis locum,Herodot.

Τόσος,ου,ὁ,tantus,τοσοῦτος. Odyſ.ξ,τόσα πάντα οἰῶν. dicitur & τόσσος ibidem,τόσσα συῶν συβόσια. τόσος pro τηλικοῦτος τὸ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ δυνάμει,Hom.Iliad.β.

Τοσόσδε,tam multus. Ariſtot.de mundo, διαφορὰς ἔχει τοσάσδε,ὅσας,&c.id eſt,tot. τοσαίδε πόλεις,tam multæ vrbes. Thucydid. τοσάδε,tam multa,Plato de Legibus. τοσάδε ἐπῆλθον,id eſt,τοσαῦτα διεπράξαντο, Thucydid.

Τοσουδαι,venerari.

Τοσοῦτον,adeò,tantùm ſeu intantúm.Plato in Apolog. τοσοῦτον τοῦ κινδύνου καταφρονῆσαι, ita periculum contempſit. τοσοῦτον τῷ πλήθους καταφρονεῖ,&c. Iſocrat. τοσοῦτον διαφέρομεν τῶν προγόνων,ὅσον,&c. Idem Iſocrat.tantũ à maioribus differimus,vt,&c. Plut.in Public. οὐδὲν διαταραχθεὶς ἀλλ' ἢ τοσοῦτον μόνον εἰπὼν,ῥίψατε, &c. nihil commotus, niſi quòd id ſolùm locutus eſt,proiicite,&c. vbi Interpr. nihil cómotus,Proiicite,inquit,&c.

Τοσοῦτον,ἀντὶ τοῦ οὕτω.

Τοσοῦτον,καθόσον,hactenus,quatenus.

Τοσουτονὶ,tantùm,Ariſtoph.in Pluto.

Τοσοῦτος,ου,ὁ,tantus,tam multus,tam magnus. Plato in Apolog. θαυμάζω τί μοι τοσοῦτον χρόνον,tandiu. τοσούτοις ὕστερον χρόνοις,tanto poſt tempore. ἐκ τοσούτου τόπου τεκμαιρόμενοι,id eſt, certo interuallo coniectantes, Ariſtot. lib.4. Animal. τοσοῦτος τὸ μέγεθος, magnitudine tantus,Iſocrat. τοσούτων ὄντων τὸ πλῆθος,quum tam multi ſint. τοσοῦτοι ἄρτοι, cap.15.Euang. Matth.i. tot panes, ſiue tam multi panes, aut certè,tantùm panum. Nam hæc vox numerum ſignificat non magnitudinem, hoc eſt, quãtitatem diſcretam non continuam,vt loquuntur Dialectici. τοσοῦτοι ἀθρόοι, tam multi,Demoſth. τοσοῦτον,pro τοσοῦτο, Xenoph. τὸ δεῖνα τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον. Philo de mundo, τῶν χειροκμήτων οὐδὲν φήθησαν διαφέρειν τὸ τοσοῦτον ἔργον θεοῦ, dei tantum opus nihilò præſtare cenſuerũt operibus manu factis: vbi additur articulus. τοσοῦτον δεῖν,ὡς μόλις ἐξαρκεῖν τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς ἐν ταῖς γραμμαῖς ποικιλίας,tam exiguum adfertur,vt vix variandis in pictura lineis ſufficiat, Dioſcor.l.5.cap.101. τόγε τοσοῦτον, quantum ad hoc pertinet, hac quidem in re. τοσούτῳ,&c. ὅσῳ,&c. Iſocr.primum cum Compar.ſecundum ſine,i.tantum vt,cum Superlatiuis,Demoſt. ἐκ τοσούτου,ex illo tempore,Plato de Legib. μέχρι τοσούτου,hùc vſque,Xenop. ἐπὶ τοσοῦτο,idem, Ariſtot. in Polit. ἐν τοσούτῳ,interim, Ariſtoph.& Xenoph. εἰς τοσοῦτον,εἰς ὅσον, Galenus lib.1.ad Glauc. εἰς τοσοῦτο μίσους καθέστηκε,Iſocrat. εἰς τοσοῦτο μανιῶν ἐλήλυθας, Ariſtoph. ἐς τοσοῦτον,adeó. ἐς τοσοῦτο καταστήσονται ὥστε,eò redigentur,vt, Thucyd. κατὰ τοσοῦτον κρείττων,tantò potior.

Τόσσα,τοσαῦτα, Homer.vide in τόσος.

Τοσσάτιος,tantus,poeticé. ὑπὸ τοσσατίου κάλλεος, in Epigr. τοσσατίων βίβλων,Ibidem.

Τόσῳ μᾶλλόν τι,tanto magis.

Τότε,tunc,εἶτα,commodum,i.ipſo eodémque tempore,κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Cum perfecto non ponitur vt tradit Gaza libro 4.Gramm. ἀπὸ τότε,ex eo tempore,ab eo tempore.

Τότε δή ποτε, nonnunquam, Plato de Legibus.

Τοτὲ δὴ τέλος,tum demum.

Τοτὲ μὲν,τοτὲ δὲ,nunc quidem,nũc verò, interdum quidem,interdum verò: vel expone per tum particulam geminatam.

Τοτηνικάδε,tandem, Dem.

Τοτὶ,pro τί. Ariſtoph.in Pluto, Δι᾽ ἀνθρωπίσαι μοι. Σ.

id eſt quid? Item ad quid? cur? Ibidem,Νι. ἀεὶ ταῦτα σὺ μακρὰ μοι. Χρ. τοτί; id eſt,quare?

Τοῦ,capitur quandoque pro τίνος,cuius: ſed quum alicuius ſignificat,encliticum eſt. Ariſtoph.in Pluto, ἐπιθυμεῖς τοῦ δεῖ; quo eges? quid petis? Idem, εἴπου δεῖ τι γε, ſi quo eges. Pro τινὸς τῶν γὰρ ἀπλῶς κοινὸν ἀντὶ φύσει, inquit Interpr. Sophocl. enarrans illud, ἐπεὶ τοῦ κλύων σάλπιγγος, neq; vllam audiens tubam. Idem Soph.pro τίνος, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών; à quo hominum certior factus? Pro τούτου vel ἐκείνου. Odyſſ. ξ, οὐ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔθηκαν ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει.

Τοῦ γὰρ τοῦτο ποιεῖσι,pro διὰ τί;

Τοὔδαφος,pauimentum.

Τοῦδε,ſic.

Τοῦδε,huius,Ariſtoph. τοῦδε χάριν,rei huius gratia,Ariſtot.l.1.de part.Anim. ἀπὸ τοῦδε,ab hoc tempore,Ariſtop.

Τούδουνοι,τοποτηρηταὶ, inſidiatores apud Turcas, Etym.

Τοὐλάχιστον,ſaltem,minimũ,vt minimũ,Bud.in Epiſt.

Τοὔλλο,pro τὸ ἄλλο.

Τοῦ λοιποῦ,deinceps,poſthac,in poſterum. Plato, ἐκ τοῦ λοιποῦ χρόνου τοῦ λοιποῦ χρόνου, Ariſtophan.

Τοὐμὸν,meum.

Τοὐμὸν μέρος,pro virili parte.

Τοὐμοῦ,pro τὸ ἐμοῦ.

Τοὔμπαλιν,τὸ ἔμπαλιν,κατὰ κρᾶσιν, & τοὔπαλι, vtrúque,poet. Τοὔμπαλιν ποιεῖν φρενῶν,Euripid. Τοὔμπαλιν ἢ ἀνέβαινον, diuerſa,quàm conſcenderant,parte.

Τοὔμπροσθεν.vide in ἔμπροσθεν.

Τοὐναντίον,præpoſterè,è diuerſó. Xenop. Τοὐναντίον τοῦ συμφέροντος εἴρηκας,contrà quàm expedit dixiſti. Iſocrat. σὺ δὲ νομίζω τοὐναντίον τούτων ἐγνωκέναι, te enim contrà quã hi vitam inſtituiſſe arbitror. Τοὐναντίον τῆς βασιλείας,longè aliter quã apud regnum,contrà quàm regnum. Τοὐναντίον ἢ,&c. diuerſa ratione quàm,in contrarium.

Τοὔνεκα,propterea,τούτου ἕνεκα. Ammon. diſtinguit ab οὕνεκα, Homer.Iliad.α, Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε, huius cauſa mala dedit. Τοὔνεκα ταῦτα; quorſum hæc?

Τοὔνεκεν,quapropter,in Epigram.

Τοὐντεῦθεν,deinde,iam ab hoc tempore,iam inde,poſthac, ex eo,ex quo. Lucian.

Τοὐπιόντος, pro τοῦ μέλλοντος, οὖν τοῦ χρόνου.

Τοὐπίπαν,omninó. εἰς τοὐπίπαν,in vniuerſum,Bud.

Τοὐπίπεμπτον,quinta pars ſuffragiorũ. Item contéptum, abiectum: nam qui quintam partem ſuffragiorum vel calculorum accipiebant, viles & contempti habebantur, Etymolog.

Τοὐπίσω,poſthac,Euripid.

Τοὔπος,pro τὸ ἔπος.

Τοὔργον,pro τὸ ἔργον.

Τους,ἀντὶ τούσδε, ἀντὶ τοῦ τούτους. Ιλ. ξ, τοὺς γὰρ μετὰ θεσμοῖσιν ἔδοντες.

Τοὺς ἐν ἡλικίᾳ,vocabãt ad bellum per ætatem idoneos.

Τοὔσχατον,extremum,maximum.

Τουτέω.vide Etym.

Τούτας,pro ταύτας, Doricé.

Τουτὶ, Atticè,pro τοῦτο. Ariſtoph. νε. τουτὶ δὲ τί; hoc verò quid? οὐδὲ τουτὶ,ne hoc quidem,id eſt, ne tantillũ quidem, Idem.

Τουτοισὶ,hiſce. Plato in Apologia, ἐγώ σοι λέγω τοῖς ἄλλοις τουτοισί.

Τοῦτο,hoc. τούτου ἕνεκα, Homer.Iliad. τούτου χάριν τούτου μὲν ἐπέσχε,ἑαυτὸν ἀνελοῦσι, huius rei gratia ſubſedit, Thucy. τούτου,διὰ τοῦτο.. Demoſth. ἐκ τούτου, deinde, Plutarc.in Romulo. ἐκ τούτου δὲ, Xenoph. ἐν τούτῳ,tunc temporis,per id temporis,tum,intereà,interim,tantiſper. εἰς τοῦτο αἰτίας ἦλθον,ὥστε, &c. Iſocrat. εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν,eò venit inſolentiæ, Demoſt. εἰς τοῦτο ἐπιθυμίας ἥκομεν, Iſocrat. ἐς τοῦτο συνέμεινεν ἡ ἀρχὴ, magiſtratũs in id temporis permanſit, Thucydid. vbi Interp. ἐς τοῦτο,μέχρι δεῦρο μεμένηκε, vel ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ μεμένηκε. ἐς τοῦτο δὲ ἐξῆλθε, ἐς ὃ, &c. i. eouſque factum eſt, dũ,&c. ἐπὶ τοῦτο,ad hoc,i.huc,ad inferos, Ariſtoph. κατὰ τοῦτο, ita, κατὰ τοῦτο δὲ καιροῦ, per id temporis, Plutar.in Camillo.

Τοῦτο

Τοῦτο γοῦν, id demum.

Τοῦτο δὲ, quinetiam, tum, pariter, &

Τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, partim & partim, vel nunc nunc, quũ & tum, ſimul & ſimul, tum & tum. Et iungitur etiam obliquis caſibus. Id quod ideo fit, quia Aduerbialiter cõſtruitur in hac ſignificatione, Demoſth. τοῦτο μὲν τούτων δεινοὺς πού μοι ὀνομάζων ποιεῖ ὡς ἀδικήσετε, ἐὰν ἀφίλητε τὴν ἐπίληψιν: τοῦτο δὲ ἀρχέβιον καὶ περικλείδην, οἱ βυζάντιοι συλλαβόντες, ſimul enim Thalios, ſimul Archebium iniuria afficietis. Idẽ ſignificat τὸ μὲν, τὸ δὲ, vel τὰ μὲν, τὰ δὲ, Bud. Com.

Τουτόλα, ἡ, Tutola, nomẽ ſeruæ Romanæ, de qua Plut. in Rom. & in Camill. vbi τουτόλα legitur ꝓ eadẽ ancilla.

Τουτονὶ, hũc, pro τοῦτον, à Nominat. οὑτοσί. & τουτωνὶ, horũ. Plato in Apol. ὑπὸ τουτωνὶ ἀναγκαζόμενος, ab his coactus.

Τουτουῒ, huius. τουτουῒ τοῦ ἀγῶνος, Bud. in Epiſt. poſt. τουτῳῒ, huic, Ariſtoph.

Τόφρα, poeticè, interim, tandiu, aliquando, tunc, quum, interdum, ἐν τοσούτῳ, διὰ τοσούτου, καὶ ἔστιν ἀνταποδοτικὸν τὸ ὄφρα, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅσῳ, Interpres Apollonii. ἕως τούτου, hactenus, Homerus.

Τραβαῖος, ου, &

Τραβέα, ας, ἡ, trabea, genus veſtis. Dionyſ. lib. 2, περόναις ἐπιπορπημένας περιπορφύρους φοινικοπαρύφους ἃς καλοῦσι τραβέας, togas annectentes fibulis circũdiſtinctas purpura, ſubtegmine puniceo, quas trabeas vocant, Bayf.

Τραβέλλης, ὁ, χύων.

Τράγαι, A Eoles dicuntur, à traga nomen habentes.

Τραγαιναι, αἱ, hircænæ, αἶγες, hircinæ capræ, quæ genitale geminum habent, & maris & fœminæ, Ariſtot. lib. 4. de generat. Anim.

Τραγάκανθα, ἡ, tragacantha, genus ſpinæ, Dioſc. libr. 2, cap. 65. vbi Marcell. exponit, ſpinæ, quam tragacantham vocant, lachryma. Vide l. 3, c. 23. fuſius de ea apud Dioſc. & Theophr. lib. 9, cap. 1. hiſt. plant.

Τραγαλίζω, ὑποβάζω, Ariſtoph.

Τραγᾶν, τραγίζειν, hirceſcere, hirquire, Politianus, Gaza trageſcere. Ariſtot. lib. 5. ait pingues hircos non eſſe fœcundos: vnde vites quæ non ferunt, dicunt ruſtici τραγᾶν. Dionyſ. Hiſtor. lib. 5, cap. 19, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους ὅταν μὴ φέρωσι τραγᾶν καλοῦσι. Ariſtot. etiam vites hircire, hoc eſt, τραγᾶν, dicit, quæ nimia alimenti copia luxuriant, αἳ διὰ τὴν τροφὴν ἐξυβρίζουσιν, hirculari Gaza exponit, lib. 1. de cauſis plant. Theophr. & lib. 4. hiſt. Apud eundem Theoph. lib. 5. de cauſis plant. τὸ τραγᾶν τῆς ἀμπέλου, Gaza vertit articulatio vitis, pro vitio vitis. Itẽ circiter decimũ quartũ annum ſuæ ætatis adoleſcentes puberes τραγᾶν dicuntur, hoc eſt, vocem reddere aſperiorem, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τράγων ὅταν κραζόντων, vt ſcribit Alexand. Aphrod. Problem. 125. libr. 1.

Τραγάσιον, loci nomen proprium, Etym.

Τράγασος, viri nomen proprium, Etym.

Τραγεῖν, comedere, τρώγειν.

Τράγειος, ου, ὁ, hircinus.

Τραγέη, ας, ἡ, pellis hirci.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, animal hirco & ceruo ſimile, tragelaphus. à τράγος & ἔλαφος.

Τραγῆ, τραγέη.

Τραγήματα, τὰ, bellaria, i. ſecundæ menſæ. à τρώγω, cuius ἀόρ. β. eſt ἔτραγον. τραγήματα ἔφρυγε, apud Ariſtop. i. κατεχύσματα. Plat. 2. de Rep. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς, eis bellaria apponemus. hæc etiã τρωγάλια dicũtur, Gel. l. 13, c. 11.

Τραγηφόροι, αἱ, puellæ Bacchi orgia celebrantes hircinis pellibus circumamictæ.

Τραγίζειν, olere hircum. τραγίζει ἐκ τῆς ὀσμῆς, hircinum virus olet, Dioſcor, lib. 1, cap. 12. Item vocem edere inſtar hircorum, quando vox inæqualis mittitur. Gaza in Ariſtot. vertit caprire, de adoleſcentibus puto, quando in pubertate vocem immutant.

Τραγικεύομαι, tragicè loquor, Ariſtoph. Interpr.

Τραγικὸν πάθος, miſerabilis calamitas.

Τραγικὸς, ἡ, ὸν, hircinus, tragicus, Poeta author tragœdiæ. Vide in Chil. Eraſmi, Tragicæ execrationes, Tragica ſimia, Tragicè loqui, Tragicum malum, Tragicum tueri, Tragicus rex.

Τραγικῶς, tragicè.

Τραγικώτατος, ὁ, tragœdiis maximè celebratus. τραγικώτατος μῦθος, tragœdiis celebratiſſima fabula.

Τραγικώτερος, ἀξιοπιστότερος, Ariſtoph. Interpr. τραγικώτερον ᾤκει οἰκίαν ἐπικρεμαμένην τῇ ἀγορᾷ, καὶ καθορῶσαν ἐξ ὕψους ἅπαντα, δυσπρόσοδον δὲ πελάσαι καὶ χαλεπὴν ἐφοδεύειν, Plutarch. in Public. de domo Publicolę. vbi Interpr. Habitabat domum foro imminentem & omnia deſpectãtem, aditu difficili & arduo. prætermittens dictionem primam, quam puto ita poni, vt indicet terrorem, quem ciuibus ea domus incutiebat.

Τράγιον, gen⁹ fruticis terebintho vel iunipero ſimilis, quod & τραγίον. Item tragium herba, de qua Dioſc. li. 4, c. 49. Eſt & alterum τράγιον, de quo cap. ſequẽti Ibidem.

Τραγίσκος, hœdus, hirculus, Theocr. Idyl.

Τραγισμὸς, ſacrilegus.

Τραγοβάμων πὰν, hircinos pedes habens Pan, Interpres Ariſtophanis.

Τραγομάσχαλος, ου, ὁ, hircoſus, qui virus alarum olet.

Τραγόπους πὰν, in Epigr.

Τραγοπώγον, ου, τὸ, &

Τραγοπώγων, ωνος, ὁ, hircibarbula, genus oleris, Theop. lib. 7. hiſt. plant. barba ſeu barbula hirci, Ruell. l. 2. Dioſcor. cap. 176. dicitur ab aliis τρα πώγων, ab aliis κόμη.

Τραγοριγανίτης οἶνος, ex hircina origano cõfectum vinũ.

Τραγορίγανον, τὸ, καὶ τραγορίγανος, ἡ, herbę gen⁹. vide Dioſc. lib. 5, cap. 47. dicitur & Gen. Maſcul. Nicand.

Τράγος, ου, ὁ, hircus: παρὰ τὸ τρώγω, πολυφάγος γάρ: vel παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν. τράγος Græcis ſignificat animal, herbam, viroſum odorem qui ſub alis ſentitur: & frugẽ, in qua poſtrema ſignificatione accipit Dioſc. lib. 2, cap. 118. veteres aliqui τράγον σπόρον appellarunt, i. tragum frumẽtaceum, genus frumenti peregrinum Italiæ, cuius Plin. meminit. Intelligendum & illud ex eodem Plin. non frugem tantùm ipſam & tritici genus tragum dici, ſed quæ ex ſemine eius priſanæ ſimilis ad medicinam conficeretur farina. locus eſt lib. 18, cap. 7. Tragos herba τράγος, ab aliquibus dicitur, Dioſc. lib. 4, cap. 51. Plinius veprem appellat. τράγους etiam vocant σκληροτέρους σπόγγους, i. duriores ſpongias, Dioſc. lib. 5, c. 131. Apud Ariſtotel. tragi, i. hirci, appellãtur mænæ ſiue haleces mares, quum fœtu impleri fœmina incipit. τράγοι item dicebantur quedã naues, fortè quòd ꝓ inſigni hircos haberẽt, Bayf.

Τραγοσκελὴς, ἑος, ὁ, Panos epitheton, hircina habens crura, hircinis cruribus.

Τραγῳδάριον, ου, τὸ, tragœdiola.

Τραγῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, atrociter cano, vociferor, deploro, oſtento, tragœdias ago vel ſcribo. Lucian. ταῦτα πάντα τραγῳδεῖν ἔοικα, i. tragicè decantare.

Τραγῳδία, ας, ἡ, tragœdia, cuius pater Homerus, Hermog. & Plato de Leg. Polyb. de religionib⁹ Romanorum loquẽs, vocat hoc nomine admirationem & terrorem religionis iniectæ populo ab Auguribus & Pontificibus. ἀπὸ τοῦ τραγᾶν, τὸ βαρίως βοᾶν. vide in Chil. Eraſ. Tragœdias agere aut inſanire, & Tragœdias in nugis agere. τραγῳδίας καὶ ἀγροικία πάθη, A Eſchin.

Τραγῳδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui tragœdiam recitat.

Τραγῳδικὸς, tragicus, δραματικὸς, ἐμπαθὴς. Ariſtoph. ἐλέησον γέ τι μανικὸν τι καὶ τραγῳδικόν.

Τραγῳδοποιὸς, tragicus, Hermog. Vide in Ammon. τραγῳδὸς, & κωμῳδός.

Τραγῳδὸς, οῦ, ὁ, tragœdus, tragœdiarum mimus. pro tragico Hermog.

Τρακτάζω, dealbo, paro, malignè ago, κακουργέω, Etym.

Τρακτὸν, οῦ, τὸ, cera quæ facta eſt alba.

Τράλλεις, αἱ, Trallis, vrbs Lydiæ iuxta Meandrum flu-

uium, quæ prius Anthea vocabatur.

Τραμλὸς, οῦ, ὁ, amarus.

Τράμη, ἡ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας, i. foramen ſellæ: ἡ δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ τόπου μέχρι τῆς ἀρχῆς τῆς βαλάνου χωρίον, Etym. τραμὶ, vt vult Didym. dicitur ὄρρος, vt Interpr. Ariſtoph. notat.

Τράμις, podex, ὁ πρωκτός.

Τράμπις, ιος, ἡ, nauicula ad traiiciendū. Nicand. Schol. propriè nauiculam barbaricam ſignificare author eſt, capitur tamen pro quauis naue à Nicandro.

Τρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, apertus. Sophocles, ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανὲς, i. φανερὸν, σαφὲς, ἀληθές.

Τρανὸς, οῦ, ὁ, integer, ſolidus, adultus. Item verus, manifeſtus, clarus, planus, perſpicuus, & diſertus, Ariſtophan. Interpr. γλώσσας νηπίων ἔθηκε τρανὰς, linguas infantiū fecit diſertas, Sapient. 10. & Eſaiæ 36. τρανὴ ἔσται γλῶσσα, aperta erit lingua, &c. Nazanz. in Orat. 6. docet dici τὸ ἅγιον πνεῦμα σαφὲς, τρανὸν, i. manifeſtum, perſpicuum. dicitur & ibidem φαιδρυντικὸν πάντων, i. omnia illuſtrans.

Τρανοῦσθαι, τὸ καταλάμπεσθαι, manifeſtari. τρανουμένην εἰς ὕστερον αὐτὴν τοῦ πνεύματος τὴν θεότητα, Nazanzen. in Orat. ipſam Spiritus deitatem in poſterum conſpicuam futuram. φανεροποιούμενα, cernenda, Idem ibidem.

Τρανῶ, planum facio, declaro, illuſtro, & ἐκφαίνω. τρανοῖ τὰ κρυπτὰ τῶν θεοῦ μυστηρίων, manifeſtat occulta Dei myſteria, in carmine quodam de laudibus Dauid Prophetæ.

Τρανῶς, apertè, manifeſtè, ἐνδεικτικῶς. τρανῶς ὁρᾶν, perſpicuè videre.

Τρανώτερον, magis perſpicuum & clarius.

Τρανωτικὸς, explanator.

Τράπε, ἔτρεπε, Homer.

Τράπεζα, ης, ἡ, menſa, quaſi τετράπεζα, ἡ ἐκ τῶν τεσσάρων ἱσταμένη. Plato in Apolog. Socr. λέγειν ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, in foro verba facere & apud menſas argentariorum. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκαν τὰ μισθὰ, de menſa argentarii, Demoſt. τράπεζα ἱερὰ, altare, Nazanz. in Orat. τράπεζαι apud Ariſtoph. pulpitum aut locus editior, in quo vernę & mancipia venum exponebantur omnium oculis. vocatur is locus & κύκλοι. τράπεζαι δευτέραι, menſæ ſecundæ, bellaria. vide apud Bayſium.

Τραπεζεὺς, ως, ὁ, menſalis. Sic vocat Plutarch. eum qui diuerticuli cibiq; cauſa diligit amicum, non ex animo, quem & αὐτολήκυθον vocat.

Τραπεζεύτης, menſæ accumbens, conuiua.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, idem, conuiua, paraſitus, catellus domeſticus.

Τραπέζιον, ου, τὸ, abaculus, parua menſa, menſula, & figura quadrangula, inæqualibus duobus oppoſitis lateribus, aliis verò æqualibus. Strabo libr. 14. Tralleis vrbem conditam eſſe dicit ἐπὶ τραπεζίου, hoc eſt, in vertice quodam plano.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, numularius, monetarius, menſarius, κολλυβιστής.

Τραπεζιτικὰ γράμματα, rationes mēſæ & argentariorū.

Τραπεζοκόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, menſipeta, paraſitus, menſarum vorator. Phocylid. μὴ δὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῦ ἑταίρους, nunquam fac ſodales menſipetas adulatores.

Τραπεζοκόμος, ου, ὁ, & Τραπεζοποιὸς, ὁ, ſtructor, qui menſam curat, & ad eam ſpectantia: οὐχ ὁ μάγειρος (inquit Heſych.) ἀλλ' ὁ τῆς πίστεως ἀεὶ τὰ συμπόσια προσεδρεύων ἐπιμελούμενος.

Τραπεζοφόρος, & Τραπεζὼ, ἡ, ſacerdos Mineruæ ſacris præpoſita, ornans paranſque omnia.

Τραπείομεν, pro τραπῶμεν. Homer. Iliad. γ, ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, i. εἰς ἀφροδισίαν τραπῶμεν.

Τραπελίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſubinde muto.

Τραπελὸς, οῦ, ὁ, mutabilis.

Τραπέω, μ. ήσω, π. ηκα, calco vuas in lacu. Heſiod. οἱ γε μὲν ἔτραπεον, i. ἐπάτουν τὰς σταφυλὰς ἐν τοῖς ληνοῖς, ἢ τοῖς περὶ σωλῆνας. (ſor.

Τράπηξ, ηκος, iaculum, haſta.

Τραπητὴς, calcator vuarum.

Τραπητὸς, ὁ, vinum.

Τράπομαι, cedo. τραπόμεσθα, conuertimur, vertimur, Plutarch. in Opuſc. τράπονται τὴν ἄνω ὁδὸν, ad ſuperiora iter conuertunt, Herodot. conuertuntur, Idem libro 6. τραπόμην pro ἐτραπόμην. τράποντο, ἐβάπτισαν, ὥρμησαν, Hom. Iliad. τραπόμενοι, i. ἀπελθόντες, terga vertentes. τραπόμενοι ἔφυγον, in fugam terga verterunt, Thucydid.

Τραφὸς, aſper, τραχύς.

Τρασιὰ, ᾶς, ἡ, locus vbi ſiccantur ficus & caſei. Ariſtophan. νεφ. ὄζειν τρυγὸς, ταρσιᾶς, &c. vbi Interpr. τρασιὰ, τόπος ὅπου ψύχεται τὰ σῦκα καὶ ταριχεύεται, ἢ ἡ σανίς.

Τραυλίζομαι, & Τραυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, balbutio, titubo, ſum blæſus aut ſum balbus, ψελλίζω καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαλῶ. Neutr. abſol.

Τραυλισμὸς, οῦ, ὁ, balbuties.

Τραυλὸς, οῦ, ὁ, balbus, blæſus, iā Epigramm. aliquando ἁδὺς, λεπτός.

Τραυλότης, ητος, ἡ, blæſitas. Ariſtotel. Problem. ἡ μὲν οὖν τραυλότης τῷ γράμματός τινος μὴ κρατεῖν, καὶ τοῦτο οὐ τὸ τυχόν: ἡ δὲ ψελλότης τῷ ἐξαιρεῖν τι ἢ γράμμα ἢ συλλαβήν. ἡ δὲ ἰσχνοφωνία ἀπὸ τοῦ μὴ δύνασθαι ταχὺ συνάψαι τὴν ἑτέραν συλλαβὴν πρὸς τὴν ἑτέραν. vide Βλαισὸς, & Bud. Com.

Τραῦμα, ατος, τὸ, vulnus, calamitas, ſtrages, clades.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus. Iliad. ξ. in Argumen. τραυματίαι λιμοῦ, fame ſauciati.

Τραυματίζομαι, vulnus accipio. τετραυμάτισται, vulneratus eſt, Nazanz. in Orat. τραυματισθῆναι, vulneratum eſſe apud Thucydid. pro τρωθῆναι. τραυματισθεὶς πολλὰ, multis vulneribus ſauciatus.

Τραυματίζω, vulnero, vulnera infligo, ſaucio.

Τραυματικὸς, οῦ, ὁ, vulnerarius, aptus ſanandis vulneribus. τραυματικὴ ῥίζα, vulneraria radix, i. quæ vulneribus imponitur, lib. 2. Dioſcorid. cap. 4. τραυματικὰ ἀντίδοτα, vulneraria remedia, Idem lib. 1, cap. 131. τραυματικὸν, quod vulneribus prodeſt, idem Dioſcorid. lib. 3, cap. 7. de dulci radice. τραυματικὰ, vulneraria emplaſtra, Marcell. vulneraria medicamina, Ruellius: vulnerariæ medicinæ, Hermolaus lib. 1. Dioſcorid. cap. 98.

Τραύξανα, τὰ, quæ ex præſepi decidunt, & quæ iumentis ex pabulo reliqua fiunt. Item ſpinoſa quædam & ligna arida.

Τράφαλλος, τραφαλὶς, coagulum, caſeus recens.

Τραφεὶς, nutritus, adultus, educatus: à τρέφω.

Τραφερὴ, ῆς, ἡ, terra arida, continens, ἡ γῆ. lib. 4. Epigr. εἰ τραφερὴς πόντος ἀλιτήματα χεύατο δεῦρο, &c. à τρέφω. Ibidē, κολοφὼν τραφερῆς ἄφρον Ἰωνίης, i. Ioniæ, quæ eſt in continente. Apollon. 2. Argon. χάλαζος, ὑγρήν τε τραφερήν τ' ἐπιδάμενος, id eſt, via per continentem, ſeu ἡ διὰ ξηρᾶς.

Τραφερὸς, οῦ, ὁ, ſiccus, compactus.

Τράφην pro ἐτράφην, nutritus ſum. Iliad. γ, ὃς τράφη ἐν δήμῳ. τράφη, ἀνετράφη, educatus eſt.

Τράφηξ, ηκος, tabula qua panis ad furnum fertur, lignū in quo panes ponuntur, Etym. labiū nauis in quo ſcalmi ponuntur. Lycophron pro ligno ſimpliciter poſuit.

Τράφης, ſis educatus.

Τραφθεὶς, verſus, conuerſus, ſpectans, qui ſententiam mutauit, animo immutatus, deflexus, deflectens, vergēs, τετραμμένος.

Τραχεῖα, fiſtula per quam fluit ſpiritus ab ore ad pulmonem, Gell. lib. 17, cap. 2.

Τραχέως, ἀνδρείως.

Τραχηλιάω, &

Τραχηλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, timidus ſum, aperio, ſuperbio, extollo ceruicem, aduerſor. τετραχηλισμένος, reſupinatus, ad Hebr. 4. πάντα γὰρ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, i. omnia enim nuda & reſupinata oculis eius. Sic ibidem Eraſmus, qui hæc quoque adnotat: τετραχηλισμένα, inquit, perinde ſonat, quaſi dicas ceruicata. Greci putant metaphoram ſumptam ab ouibus quibus vellus à ceruice detrahitur, quum excoriantur: ſiue ab iis qui ceruicem inflectunt quū ſe ſubmittunt & agno-

ſcunt

ſcunt ſe eſſe inferiores. Sic & Iuuenalis, -aulam reſupinat amici: de ſcrutante omnia.

Τραχηλίζω, μ. ίσω, π. ικα, diuido animal per ſpinam, iugulo, reſupino, ſalto, ὀρχοῦμαι.

Τραχηλισμὸς, οῦ, ὁ, ceruicis flexus, Galen. de paruæ pilæ ludo.

Τραχηλιῶ, ὑψοῦ αὐχένα, Nazanz. in Orat. κατόπιν τῶν κωπηλατῶν τραχηλιᾷ καὶ τὸ πλῆν, &c. vbi Moſellanus cornua tollere.

Τραχηλοκοπεῖν, decollare.

Τράχηλος, ου, ὁ, collum, ſpina à vertice ad finem, ceruix, ceruix veſicæ, ὁ τράχηλος τῆς κύστεως, ſpondylus, παρὰ τὴν ῥαχιν τετάσθαι, ὅ ἐστιν ῥάχις: vel παρὰ τὸ τραχεῖς ἔχειν, Etym. Eſt & media mali nautici pars. vide in Καρχήσιον. Eſt quoque cōchyliū genus buccinæ marinæ, ſiue purpuræ, Euſtat.

Τράχουρος, ὁ, trachurus, piſcis apud Ælian.

Τραχυναυτεῖν, nauem celeri curſu agere, celeriter nauigare, Thucydides.

Τραχυνόμενος ποταμὸς, impetu decurrens fluuius.

Τραχυντικὸς, exaſperans & rigidus.

Τραχύνω, μ. υνῶ, π. υγκα, aſperum facio, exaſpero. Actiuum, Accuſ. iung.

Τραχύπους, cui pedes ſunt ſcabroſi.

Τραχὺς, έος, ὁ, aſper, durus, raucus, ſcaber, ſcabroſus, cōfragoſus, ſalebroſus, aculeatus: ei opponitur λεῖος apud Xenoph. Vnde τραχὺ ὀργῇ, iracundus, vehemens ad irā, Plutarch. in Publicola.

Τραχυσμὸς, οῦ, & τραχύτης, ητος, ἡ, ſcabrities, exaſperatio, aſperitas. τραχύτης τῶν ἱματίων, Plutarch. villoſitas illa & eminentia floccorum quæ in rudibus pannis viſitur.

Τραχύφλοιος, qui eſt ſcabro cortice.

Τραχυφωνία, ἡ, aſperitas vocis: & τραχύφωνος, raucè vociferans, voce aſper.

Τραχώδης, εος, ὁ ἡ, aſper, durus.

Τράχωμα, ατος, τὸ, palpebrarum ſcabritia interior. τραχώματα σμήχει, Dioſc. lib. 1. cap. 78. vbi Hermol. ſcabras genas exterit: Marcell. palpebrarum exterit ſcabritiem.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus ſaxoſus.

Τραυλὸς, οῦ, ὁ, balbus.

Τρεῖς, tres, hi & hæ.

Τρέμω, tremo, obtremiſco, timeo. vnde τρόμος. vnde etiam ἀτρέμας, quietè. οὐ τρέμω βλασφημεῖν, non vereor cōuitiis inceſſere, nō metuo maledicere, 2. Petri 2. τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius eſt de hoc principatu, Chryſoſt.

Τρεμώδης, tremulus.

Τρέπεσκε, vertebat in fugam, Herodot.

Τρέπομαι, fugo, in fugam verto, καταβάλλω. vt τρέπομαι τοὺς πολεμίους, hoſtes cedere cogo. τρέπεται τὸ στράτευμα, Plutarch. in Rom. fundit exercitum, in fugam vertit. τρέπουσι λακεδαιμονίους, fugant, Ariſtid. Eſt etiam eò redigor, eò deſcendo, proficiſcor, χωρῶ, accedo, me cōfero, viam ineo, ἐτραπόμην, me contuli. Inde ἑτέραν τραπέσθαι, aliā viam ingredi, aliam rationem rei peragendæ inſtituere. ſubintelligitur enim ὁδόν. Plato Epiſt. 7. ταύτην τραπόμενος, hanc viam tenens. ἐπὶ ἄλλην τινὰ τραπομαι, ſ. ὁδόν. τρέπεσθαι ἄλλας, alia via ire, Lucian. τραπέσθαι τὴν ἐπὶ τούτων, Idem. Plena oratione vtitur Xenophon lib. 2. ἐτράποντο τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέπεσθαι ἐπὶ τὸν βίον, viuendi viam per virtutem ſunt ingreſſuri. Ariſtoph. τρέπου σὺ τὴν σαυτοῦ ὁδόν, vade tuū iter, vade per teipſum, vade tua via. τρέπεσθαι ἐφ' ἑαυτὸν, in ſeipſum vergere, verti, Demoſthen. & Bud. τρέπεσθαι τὴν ὁδὸν αὐτῶν, Æſchin. ire viam, contendere viam, ſe recipere ad ſuas facultates & proprios penates. τρέπομαι ἐπ' αὐτούς, aduerſus eos tendo, Herodot. τρέπομαι ἐπ' ἄλλο εἶδος, &c. conuertor ſeu me conuerto ad aliam ſpeciem, Ariſtophan. τρέψομαι ἐφ' ἃ ὑπεσχόμην, Xenoph. lib. 5. Pædiæ, ad quæ dixi me conferam. τρέψομαι ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, accedam. τρέπεσθαι δεῖ πρὸς τοῦτο, in hoc incumbo, animum appello, Plato de Leg. Homer. Iliad. πρὸς ἔργα τράποντο, ſe ad operā conuerterunt. τρέπομαι, τρέπομαι. τρέπομαι εἰς, confugio ad, ἐς πόνον τραπέσθαι, Thucydid. τράποντο εἰς ἔργον, ſeſe ad opus accinxit, Apollon. Rhod. τρέπομαι εἰς ἀλκὴν, Thucydid. animum recipio, me conuerto ad fortitudinem, tento quippiam fortiter, fortitudinem capeſſo. τρέπομαι πρὸς τὸ κρεῖττον, Demoſth. ἐτράποντο πρὸς ταῦτα, in his occupabatur. ἐτράποντο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φονεύειν, Thucyd. cōuerterunt animum ad trucidandos homines. ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, ad latrocinium cōuerſi ſunt, Thucyd. τετράφθαι πρὸς πότον, ad potum conuerſum eſſe, Plutarch. in Themiſt. & Bud. in Epiſt. poſter. τετράφθαι πρὸς Ἴφιτον, ad Iphitum cōceſſiſſe, in Lycurg. Plut. τετραμμένοι εἰς ἡμᾶς, ad nos confugiens, Thucyd. ποῖ τράπωμαι; quo me vertam? ποῖ τις τράπηται, Ariſtoph. quò ſe quis circumagat, quid agat. ποῖ τράπωμαι; quò me vertam? Euripid. ποῖ τρέψομαι ἔτι ἐγώ, Xenoph. ποῖ τρέψεται; quò ſe recipiet? Demoſth. Itē vertor in perniciem. Xenoph. εἰ μὴ φοβοίμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτὸν τράποιτο, niſi timerem ne in meam verteretur perniciem. ἐτράποντο, ſunt dilapſi, diuerterunt, in fugam verſi ſunt, ſe applicarunt. τρέπεσθαι ἑτέρως, mutari, verti, Ariſtoph. ἐτράπετο, cōuerti, de Sole, Xenoph. ὅταν τράπηται ὁ ἥλιος, quum Sol cōuerſus deſtiterit, Gaza. Plin. ſic, in occaſum iā declināti Sole. τετραμμένος, vergens. τετραμμένος εἰς τὸ πέλαγος, ad mare ſpectans. τετραμμένος πρὸς τὰ ἔργα, incumbens rebus agendis, Thucydid. τετραμμένοι πρὸς πάντας, id eſt, πρὸς πάντας βλέποντες, Homer. Item mutatus apud Lucian. τετραμμένη λέξις, Hermog. dictio tranſlata.

Τετραμμένοι, οἱ, fugiētes. τετραμμένους ταῖς γνώμαις, Thucyd. 1. μεταβαλλομένους, mutantes ſententias.

Τρεπτέον, tendendū eſt. Plato, δεῖ ποτὲ δὴ τρεπτέον, ad hoc eundum eſt. τρεπτέον τὴν ὁδὸν, Ariſtoph.

Τρεπτὸς, ὁ, ἡ, vertibilis, fragilis, caducus, mutabilis. Nazanz. in Orat. εἰς κακίας τρεπτοῦ.

Τρέψις, conuerſio, τροπή.

Τρέπω, μ. ψω, π. τροφα, verto, auerto, cōuerto, muto, perſequor, loco pello, ſubmoueo, fundo, verſo, fugo, do in fugam, in fugam verto, impello & incito, deflecto, profligo, transfero, μεταστρέφω, περιστρέφω. Actiu. Accuſ. Chryſoſt. τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν εἰς φυγὴν ἐξαίφνης ἔτρεψε, vertit in fugam. τρέπω σοι ταῦτα εἰς κεφαλὴν, Demoſth. τρέπω εἰς κεφαλὴν σοι, in tuum caput retorqueo, Phalar. τρέπω σοι δεῖ νόον, tibi in mentē induco, Herodot. τρέπω εἰς σε τὰ ἔργα, &c. Æſchin. εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέψαι, in alios cauſas transferūt, Plut. in Romulo. τρέπω εἰς ὕπνον, Homer. Odyſſ. mitto dormitum. ἐπὶ τὸν ὕπνον τρέψων, Ariſtoph. εἰς χειμερινὴν, τροπὴν ſcilicet, Interpres. τρέπω πρὸς, verto ad, Xenoph.

Τρέσαν, deterriti ſunt, fugerunt.

Τρέσας, οῦ, ὁ, timidus.

Τρέψασθαι ἀν' Ἑλλάδα dixit Homer. Odyſſ. 4. diuertere in Hellada ſeu deflectere, ὁρμηθῆναι. vbi alii τέρψασθαι legunt, inquit Didymus.

Τρέφομαι, augeor, vegetor & coaleſco, cogor, condenſor, πήγνυμαι, Euſtath. τρεφόμενος πολέμοις, qui bellis enutritur, Plutarc. in Romulo. τέθραπται, educatus eſt, Demoſthen. τὸ τεθράφθαι, educatio, Plato de Leg. τρέφεσθαι & τρέφω pro eodem apud Xenoph.

Τρέφω, β. θρέψω, ad differentiam τοῦ τρέψω, à τρέπω, π. τροφα, nutrio, paſco, cibo, tollo, i. educo, vegeto, ſuſtento, compaſco, Plin. Actiu. Accuſ. τρέφω ἵππον, cibo alo, Philoſtr. in Heroic. τρέφω ὄρνιθας, aues altiles habeo. Item pro αὔξω & ἔχω. Sophocl. ἐλπὶς κατ' ἑαυτὸν σῶον ἔχουσα τρέφει.

Τρεχέδειπνοι apud antiquos vocabantur, qui cunctantius & lentius ad conuiuium veniebant: κατ' ἀντίφρασιν (vt apparet) ceſſatoribus celeritatem tribuentes.

Τρέχης, ου, ὁ, truncus, planta, ramus, germen.

Τρέχω, μ. θρέξομαι, & δραμοῦμαι. vnde τὸ δρόμος apud Ariſtoph. pro circumcurres. π. δέδρομα, ἀορ. β. ἔδραμον, curro, accurro. Neutr. abſol. τρέχω δεῖ περὶ ἀγῶνα, & τρέχω περὶ ψυχῆς, Gaza lib. 4. τρέχων περὶ ψυχῆς, pro animo ſolicitus, Herodotus.

Τρέω, μ. τρέσω, π. τέτρεκα, timeo, fugio, ſum fugax, tremo,

horreo. Heſiod. τρέσ' ἀΐδης, trepidauit Pluto. τρεῖν, δειλαίνειν, φοβεῖσθαι, formidare, vt qui rem detrectat agere. Τρέσας τὸ τῦ καλοῦ φιλήματος ἰδεῖν, qui ſe à pulchro oſculo auertit, Plutarch. in Apoph. Lacon.

Τρέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ τρῆμα, terebro, perforo, pertūdo, Alexād. Aphrod. lib. 2. Problem. τὸ γὰρ ὀπτικὸν νεῦρον τέτρηται, neruus enim viſui accōmodatus, eſt perforatus. Vnde τετρημένος, pertuſus, in Epigram. τετρημένος λίθος, poros lapis. τετρημένοι, foraminibus peruij, Gaza.

Τρηχαλέος, fractus.

Τρηρός, leuis, timidus, celer, paruus.

Τρῆμα, ατος, τό, foramen, ὀπή, τρύπημα, cuniculus, foramentum, Gaza: propriè per quod remus traiicitur. dicitur & τρύμα & τρυμαλιά.

Τρηματικτής, οῦ, ὁ, aleator, à punctis quæ in aleis effoſſa viſuntur.

Τρηματίας, pertuſus, in Epigram.

Τρηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, foraminoſus, foramen ſibi excauans, Gaza.

Τρητίασμός, perforatio.

Τρήσω, μ. τρήσω, π. ηκα, perforo, Actiu. Accuſ.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, ſic dicta à timiditate. penulti. per ω in obliquis, Gaza lib. 3. Gram. τρήρωνες αἱ πέλειαι, ἀπὸ τοῦ τρεῖν τὸ δειλαίνειν, δειλὸν γὰρ τὸ ζῶον, Interpres Homeri: vnde πολυτρήρων πόλεμον, Hom. Il. Αὐλίδα, ſic apud Ariſtoph. τρήρων pro timido nonnūquā vſurpatur.

Τρῆσις, perforatio, foramen.

Τρητός, οῦ, ὁ, foratus, teſſelatus, foraminibus diſtinctus, pulchrè diſtinctus & affabrè laboratus, in Epigram. τρητὸς λίθος, lapis foratus, Homer. Odyſſ. Vide Interpr. τρητοῖσι λέχεσσιν, apud Homer. Odyſſ. α. lectus penſilis qui traiectis per foramina funibus tenditur. τρητοῖσι λεχέεσσι, τετρυπημένοις περὶ τὴν τῶν χρωτῶν θέσιν, Homer. Iliad. γ. ἐν τρητοῖσι λεχέεσσιν: à verbo τρέω, τρήσω. Heſiod. in Theog. κρατερὸς τρητοῖσι νομεὺς, arbiter cauernoſæ Nemeæ.

Τρηχαλέος, aſper, lib. 4. Epigram. χειλῶν τρηχαλέους χθαμαλὴν ἀγκάλην.

Τρηχέως, acerbè, malè.

Τρηχύς, τρηχεῖα, τρηχύ, pro τραχεῖα, aſpera, petricoſa, Homer. Iliad. β. τρηχεῖα, ſalebroſa.

Τρηχὺς, εος, locus accliuis & difficilis ſalebroſúſque. item lapis Nicand. Schol. alij ſepem exponūt. τρηχὺ poeticè pro τραχύ.

Τρία, τὰ, tria. τῶν τριῶν, τοῖς τρισί. De ternario Tzetzes in vita Heſiodi.

Τρία ἡμιμναῖα, ſeſquimina, i. tres ſemiminæ.

Τρίαινα, ης, ἡ, prima breui. tridens, & locus Argiuorū.

Τριαινοπρόσωπος, agricola, qui tridente vtitur.

Τριαινοῦν, occare, Ariſtoph. Interpres.

Τριακαίδεκα τάλαντα, tredecim talenta, Ariſtophanes in Pluto.

Τριακάται, οἱ, apud Cyrenæos ephebi dicebantur. ſic enim apud Euſtath. Iliad. θ. legitur.

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigeſima mēſis dies. Lucian. de Luctu, πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, triacadas multas & olympiadas implens, i. multos menſes & annos. τριακὰς item tricenarius numerus, quem celebrandum cenſuerunt Simon & Marcio, Nazanz. in Orat.

Τριάκις, ter, Laconicè.

Τριακονθάμματα, τὰ, triginta maculas (niſi mēdum ſit pro vincula) habentia.

Τριακονθήμερος, qui habet triginta dies.

Τριάκοντα, triginta. Plato Epiſt. 8, νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε, legum cuſtodes creare quinque & triginta. vbi mox ordo commutatur, διὰ τέντε καὶ τριάκοντα νομοφύλακας. οἱ τριάκοντα, i. triginta tyranni, aliquando ſummæ rerum Athenienſium præfuerunt, Iſocr. Aeſchin. & Demoſth.

Τριακονταέτης, εος, ὁ καὶ ἡ, trigennis, trigeſimum agens annum, tricennalis, Plato de Leg. Sciendum quòd quum ætatem ſignat, acuitur: quum tempus, penacuitur.

Τριακονταετὴς ἀγνεία, caſtitas annorum triginta, Plutarchus in Numa.

Τριακοντάμηνος, triginta menſes natus.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum.

Τριακοντάς, trigenarius, Etym.

Τριακοντόρος & τριακόντορος, ἡ, nauis genus ab ordine remorum ſic dictæ. vide Bayf. τριακόντορος ἔστι ἡ ναῦς τριάκοντα ἐρετικῶν, Thucyd. lib. 4. in Gen. Fœmin. Valla explicat triremis. τριακοντέρου συμπεριπλεούσης, Plutarc. in Solone. πέμψαντι τριακόντορον, Plato in Epiſt.

Τριακοντούτεις σπονδαί, Thucyd. fœdera in triginta annos percuſſa, tricennalia fœdera, Valla. hæc facta ſunt inter Athenienſes & Lacedæmonios poſt ſubactam ab Athenienſibus Eubœam inſulam.

Τριακοντούτης, trigeſimum annum agens, Philoſtratus in Heroicis.

Τριακοντούτιδες Ariſtoph. ſcorta vocat. vnde καταριακοντουτίζειν, cum ſcortis rem habere. & naues etiam ſic dicuntur. αἱ τριακοντούτιδες ναῦς, παρὰ συγγραφεῦσι, Etym.

Τριακοντόφυλα, τὰ, triginta vallos habentia.

Τριακόσιοι, οἱ, trecenti, qui ſunt primi cenſus, iudices. τριακοστός, trigeſimus. τριακοστή, trigeſima pars, Demoſth.

Τρίακτος, deuictus, ſuperabilis.

Τριάρμενα πλοῖα, nauigia robuſtiſsima. Lucian. τριάρμενα καὶ ἀπόλλυθρα πλοῖα.

Τριάρμενος ναῦς, nauis inſtructa trinis velis, nauis quæ tribus velis prouehitur.

Τριὰς, άδος, ἡ, trinitas, numerus ternarius, ternio, Gellius lib. 1. cap. 20.

Τριασμὸς, μ, ὁ, ternionis ſeu ternarij numeri ratio. ſunt qui τρίαγμον ſcribant, vt ſit quædam in tria diuiſio.

Τριάσσω, vinco. Sumptū ab athletis, apud quos victoria in triplici certamine ſita erat. & τριαχθῆναι, ter vinci.

Τρίβακον, ου, τὸ, lacerum pallium, trita lacerna.

Τρίβακος, τρίβω, mora, exercitium, Etym. &

Τρίβακος, ὁ, veteranus, tritus in rebus agendis, qui & τρίβων Atticè, Euſtath.

Τρίβαλλοι, qui vitam inutiliter terunt, ἐν τοῖς βαλανείοις ἀεὶ γὰρ διατελοῦσιν.

Τρίβαρον, lecythus, vas in quo aliquid teritur, cochleare. Inde ἀλητρίβανον.

Τριβάρβαρος, ου, barbariſmus.

Τριβεὶς, tritus. τριβὲν δίκτυον, rete tritum, in Epigram.

Τριβελλὶς δόρυ, pro τρίαινα, in Epigr.

Τριβὴ, ῆς, ἡ, mora, ἀσχολία, exercitatio, vſus, διατριβή. Plato Epiſt. 7, μανθάνειν τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ, i. adhibita omni exercitatione & ſtudio. τριβὰς πλέκειν, moras nectere, Ariſtophanes.

Τριβολεκτραπελα, τὰ, compoſita dictio ἐκ τῦ τριβόλου, & ἐκ τραπέλου. & pro duris, inconditis, & nihili rebus vſurpatur ab Ariſtoph. in Nebul. id eſt, ἀτόμημα, σκληρά, ἀπείλωτα, abſurda, aſpera, ſalebroſa.

Τρίβολος, ὁ, tribulus, ad Hebr. 6. & Theophraſt. lib. 3. hiſt. plant. & Dioſcorid. lib. 4. cap. 16. ſic dicitur à tripli ci cuſpide, vt ibi adnotat Marcellus. Item murex, inſtrumentum bellicum. vide Bud. in Epiſt. poſter. & in Pandect. ἔδωκεν αὐτοὺς ἐν τοῖς πρίοσι, καὶ ἐν τοῖς τριβόλοις τοῖς σιδηροῖς καὶ λατομητὸν κατέπεσε, 2. Reg. 12. eos ſerrauit, & circumegit ſuper eos ſerrata carpenta & cultris diuiſit. Item τρίβολος, aſperum quiddam, quod equorum lupatis additur, ad incitandos domandóſve eos faciens. pro ramo in Epigramm.

Τρίβος, ου, ἡ, ſemita, callis, ὁδὸς, orbita, via, iter tritum. item ritus, Etym.

Τρίβους Romani dicunt quas Græci φυλάς. vnde τριβοῦνοι, i. φυλάρχης, Tribunus, Plutarch. in Romulo.

Τρίβραχυς, pes, Quintil. lib. 9, cap. 4.

Τρίβροχος, ter madefactus.

Τρίβω, μ. ψω, π. φα, tero, attero, ſubigo, mundo, cōtundo,

do,abſumo,collido,frico,perfrico,exerceo,vexo,ὀδύνω, cõtrecto,perficio.διατρίβω,perſto,περίλλω,populor,κατατρίβω. Actiu. Accuſ.τρίβω αἰῶνα,æuum tero & conſumo,viuo. Apoll. Rhod. ἢ δὴ πολλὸν αἰῶνα τρίβεσκε. Τρίβω βίον,colo vitã ſiue exerceo,Ariſtoph.in Pace,ὅπως ἂν γεωργικὸν βίον ἐτρίβομεν. Et Sophocl.δυσυχῆ τρίβεις βίον. Heſiod.ἀλλήλους τρίβουσι,i.κατατρίβουσι,vexãt.τρίβειν τοὺς πολίτας ἐν στρατιᾷ,exercere ciues & retinere in caſtris,&c. Plut.in Camil.ἐβούλετο τρίβειν τὸν πόλεμον χρόνῳ κἂν εἰ μάχης δέοιτο, volebat tẽpore bellum gerere,quanquã pugnandum eſſet,&c. Idem in Camil.i.prorogare,Idem in Fab.χρόνῳ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, καὶ χρήμασι τὴν ἀπορίαν, καὶ πολυανθρωπίᾳ τὴν ὀλιγότητα τρίβειν καὶ ὑπαναλίσκειν βεβουλευμένος. Vbi Guarinus, Eo cõſilio agens vt tempore illius vires redderet attritas, & rerum copiam ad inopiam, & exercitus magnitudinẽ ad tenuitatem reduceret. τριβόμενα πρὸς ἄλληλα αὐτῶν ἕκαστα, Plato Epiſt. 7. eorũ ſingula ſi inuicẽ agitentur, & velut atterãtur,i.exerceãtur. τετριμμένη ἀτραπός, via trita, Ariſtoph.

Τρίβων,ωνος,ὁ,veſtis lacera, lacerna, palliolum, obſoletum pallium.οἱ ἐν τρίβωνι φιλόσοφοι,Gaza de Seneẽt.ἐν μόνῳ τῷ τρίβωνι ἐκόμαζον οἱ φιλόσοφοι,&c.Interpr. Ariſtophan. Pro veſte ſuperiori, priore breui, in Epigram. de veſte muliebri,Ariſtoph. τρίβων etiã dicitur frugalis,ἔμπειρος, peritus,veterator,qui periculũ fecit. Ariſtoph.πρὸ τῆς χρημάτων ἡ τρίβων τῆς ἐνδάδε, penſilium calathorũ inſolens,nõ callens, non aſſuetus, non expertus. τρίβων εἶ τὰ κομψά, id eſt,tu exercitatus es verſutiis, Euripid. Vide Κομψός.

Τριβωνεύομαι, differo,procraſtino,τριβαὶ ἐμποιῶ,τηράζω.

Τριβώνιον,ου,τό,veſtis attrita,palliolum.

Τριβωνοφορεῖν,geſtare pallium.

Τριβωνοφορία,ας,ἡ,veſtis vilis geſtamen.

Τριβωνοφόρος,ου,ὁ, lacera & attrita veſte indutus,ſciſſa veſte indutus,Etymolog.

Τριγένεια,ας,ἡ.Strabo lib.12,εἰς τριγενείας δὲ προελθόντος τοῦ γένους,ad tertiam vſque progeniem.

Τριγενὴς,qui triplicem habet generationem.

Τριγέρων,qui tres ætates vixit,veluti Neſtor,i.nonagenarius.

Τριγχόω,ſepio,cingo:malim θ ab initio.

Τρίγλα,ης,ἡ,trigla,mulus piſcis, & nomen loci. Alex. Aphrod.in præfat.lib.1.Probl.de piſce,οὐδεὶς ἂν θαλασσίαν νάρκην ἀγρεύσας διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκοῖ, τρίγλα τε κρατουμένη αὐτὴ πάθη τῇ νάρκῃ, i. nemo ſanẽ vel torpedinẽ piſcem torporẽ per funiculum noſtro inuehere corpori,vel triglã obtentã vitium à torpedine accitũ tollere ignorat.

Τρίγλωνος,ου,ὁ, perfectus, ἀκροθίνιος, καὶ πολλὰς γλήνας ἔχων,habens tres oculos. nam γλήνη pupilla dicitur.

Τριγλοφόρους χιτῶνας, in Epigram. veſtes muliferas, id eſt,retia ad mulos capiendos.

Τριγλύφων καὶ κρηπίδων ποίησις, Ariſtot.lib.10.Ethic.cap. 4.vbi Argyrop.laqueariũ & fundamentorũ effectio: Aretinus,operis columnarum & fundamenti factio: antiquus Interpr.triſculptum exponit: Faber verò pro allaqueationibus.εἴσω τριγλύφων,intra triglypha,Eurip.ſunt in tẽplo vel ſtatuæ vel delubra,i.ſacella variè inſculpta.

Τριγλώχιν,ινος,ὁ,triſulcus,tricuſpis,τρεῖς ἀκίδας ἔχων,τρίγωνος, τρεῖς γωνίας, id eſt, angulos tres ferri habens. ὀϊστῷ τριγλώχινι,ſagitta trigonia: ſic Valla apud Homer.Iliad. ε,τριγλώχινι λόγῳ,tricuſpide ſermone.

Τριγμὸς,οῦ,ὁ,ſtridor,Ariſtot.lib.4.Animal.

Τριγονήσαντα,quæ tertium partum ediderunt.

Τριγονία,ας,ἡ,tertia ætas.αὐτόθεν ἐκ τριγονίας βασιλέα Cõmodum dixit Herodian. à tertia vſque progenie regẽ.

Τριγὸς,οῦ,ὁ,ſeptum, munitio.

Τριγχὸς,paries,στεφάνη,mœnia,ſeptum,circunuallatio, περίφραγμα.vide ſuperius Θριγκὸς,quod melius.

Τριγωνοειδὴς,triangularis,figuræ triangulæ.

Τρίγωνον,τό,triquetrũ,triangula forma. τὰ τρίγωνα,trigona inſtrumenta muſica,Ariſtot.8.Polit.cap.6.τρίγωνα ψαλτήρια,triquetra, Gaza in Probl.Ariſtot.

Τρίγωνος,ου,ὁ, triangulus,triangularis, & muſicum inſtrumentum ψαλτήριον τὴν ἐξάγωνον ὁμοίαν ἔχον,triquetrus, Etymolog. Sic etiam dicitur locus quidam ἐν τῷ δικαστηρίῳ,Interpr.Ariſtoph.

Τριδάκτυλος,ου, ternûm digitorum,tripollicaris, Gaza lib.3.hiſt.plant. Theophraſt.

Τρίδουλος,ου,ὁ,ſeruus ex tertia generatione.

Τρίδυμοι,οἱ,ter gemini.

Τριδύστηνος,ter infelix,in Epigram.

Τριέλικτος,ſinuoſus,ſinuoſo corpore,Herodot.τριέλικτον ἰχθυοπίδων,in Epigram.

Τριέμβολον,tribus repagulis munitũ, forte ac firmum, Item nauigii quoddam genus, vt Neſtoris nauis apud Homerum.

Τρίενος,trimus.σπέρματα τρίενα,trima ſemina, Theophr. lib.8.hiſtor.plant.

Τριέσπερος,ου,ὁ,prolixus,triueſper. Epithetõ Herculis, quòd tribus veſperis in vnam coniectis Iupiter cũ Alcmena concubuerit,vnde natus eſt Hercules.

Τριέτες, triennio,per triennium, Aduerb. proparoxytonum. τριετὲς verò cum acuto in fine, trienne, trimum, Ammon.& Cyrill.

Τριετηρικὸς,οῦ,ὁ,triennalis: à τρεῖς & ἔτος. vnde τριετηρικὰ, trieterica, ſacra Bacchi, quia tertio quoque anno celebrabantur. Trieterici hymnus eſt apud Orpheum.

Τριετηρὶς,ίδος,ἡ, trieteris, id eſt,triennium. τριετηρίδες, trieterica,id eſt tricennalia.

Τριέτηρος,trimus,in Epigram.

Τριέτης,εος,ὁ,triennium,Etym.

Τριέτης χρόνος, Herodot. Τριετὴς,trimus.

Τριετία,ἡ,trimatus,trienniũ, Theophr. 1.de cauſ.plãt.

Τριετίζειν, eſſe trimum. τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, cap.1.Regum.

Τρίζυγες ὅμαιμοι,tres fratres,in Epigram. τρίζυγες ὅμαιμοι,ibidem,i.triiuges,id eſt,nouem.

Τρίζω, edo vocẽ miſerabilẽ & lamentabilẽ,ſtridere: de pullis & hirundinibus propriè dicitur. Hom. Iliad. β,ἐλέησε κατέσθιε τετριγῶτας,i.τρίζοντας νεοσσούς,pullos ſtridentes. Nix quoque τρίζειν dicitur quando calcatur. τρίζειν,βρύχειν.vide in Βρύχειν apud Suidam. τρίζειν τοὺς ὀδόντας, ſtridere dentibus, Marci 9. Dicitur etiam de ferro, Alexand. Aphrod.τρίζοντος ἢ ῥινουμένου σιδήρου,&c.

Τριηκὰς pro τριακὰς, id eſt, ἡ τριακοστὴ καὶ τελευταία τοῦ μηνὸς ἡμέρα. Heſiod.τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην, trigeſimã diẽ menſis.

Τριηκόντορος,lembus,Herodot.τριηκόντοροι,naues triginta remorum,Idem.

Τριηκονθήμεροι μῆνες,menſes tricenis diebus conſtãtes.

Τριηκόντεροι,naues triginta remorum.vide Bayf.

Τριηκόσιοι,pro τριακόσιοι,trecenti,triceni,Herod.

Τριηκοστὸς,trigeſimus.

Τριήμερος,ου, ὁ καὶ ἡ, triduanus, tertio die. χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, Chriſtus reſurgit tertia die, Nazanz.in Orat. χρὴ τριήμερον γίνεται, trinis diebus fit,Gaza apud Ariſtotel. lib.5.Animalium.

Τριημιπόδιον,ου,τό, ſeſquipes.

Τριημιχοίνικ.ſeſquichœnix. τριημιχοίνικα μόλις ἀναλίσκουσι,&c.ternos ſemiſextarios vix conſumunt, Theophr.8. cap.4.hiſt.plant.

Τριηραρχέω, μ. ήσω, π. ηκα., conduco triremem propriis ſumptibus,pendo tributum ad triremes parandas & ſuſtinendas, nauim guberno, claſſis præfecturam ſubeo, ſum trierarchus,id eſt,princeps triremis. τριηραρχεῖν καὶ εἰσφέρειν,Demoſth.& Ariſtoph.

Τριηράρχημα,ſumptus in triremem.

Τριήραρχος, claſſicus, qui pendit ſtipendium ad triremem,Demoſthenes.

Τριηραρχία,triremis apparatus & inſtructio,gubernatio, præfectura triremium, Ariſtot. lib.6. Polit. Trierarchia,munus erat Athenis eorũ qui primi cenſus erãt, i.τῶν μεγίστων τιμημάτων, i, triremiũ publicè præbendarũ neceſſitas.vide Bud.de Aſſe. Erant autẽ vt apud Græcos

tres cēſus, ſic apud Romanos quinq; claſſes in cēturias ſuas diuiſæ. Claſſici erant qui cenſum conferebant. Capite cenſi & proletarii erant extra claſſem, ſicut Athenis τὸ θητικόν. τριηραρχίας ἀντιδιδόντες, antidoſim trierarchiæ impingentes, Demoſth. τριηραρχίαι καὶ λειτουργίαι, Idem. τριηραρχίαι & χορηγίαι differunt, quòd χορηγίαι ſunt vltroneæ, Demoſt. Interpr. τριηραρχιῶν nulla erat immunitas, vt idem Interpr. notat.

Τριηραρχικὸν, ordo trierarchicus Athenis fuit, id eſt, ordo eorum qui tenebantur ad pendendum tributum conficiendis & ſuſtentandis triremibus publicè in vrbe Athenienſi, Demoſth. περὶ τοῦ στεφάνου. qui id tributum pendebāt, dicebantur τριήραρχοι, & id munus ſoluendi tributi τριηραρχία, Ibidem. τριηραρχικὸν τίμημα, i. honor trierarchi, Athenis fuit præclariſſimus, Lucian.

Τριήραρχος, trierarchus, qui pendit pecuniam ad triremes, Demoſthenis Interpr. de mutationibus τριηραρχιῶν. Trierarchia etiam Valla vertit. Aliquando claſſis præfectus, triremis, ſiue triremium præfectus, Herodot. lib. 6, & Thucyd. lib. 4.

Τριηραύλης, ου, ὁ, tibicen.

Τριημιολία ναῦς, nauis quę non tot remis agitur, quot iuſta triremis, vt coniicit Bayf.

Τριήρης, εος, ἡ, triremis, nauis bellica, claſſis liburnica, Valla apud Thucyd. τριήρεις εἰσὶ ταχεῖαι, καὶ στρατιώτιδες, μεταχόντες δὲ ἱππαγωγοί, πλοῖα, ὁλκάδες, Interpres Thucydidis. Item τριήρης, poculum, Herodot. lib. 8. vbi à Valla vertitur trieris.

Τριηρικὸν, τὸ, naualis multitudo, Ariſtot. l. 4. Polit. c. 4. ſic vocat Strabo nauale ad triremes recipiendas.

Τριηρίτης, remex, Plutarch. in Themiſtocle. τριηρῖται, remiges, οἱ ἐν τριήρεσιν ἀφικόμενοι, Interpr. Thucydid. τριηρῖται χαμαιτυπῶν, Lucian.

Τριήριον, ου, τὸ, nauicula, cymba.

Τριηροκόμος, nauclerus, τριήραρχος.

Τριηροποιὸς, οῦ, ὁ, faber, qui triremes conſtruit.

Τριθεΐα, ας, ἡ, ternio deitatis, Nazanz. in Orat.

Τριθεῖται, οἱ, dicuntur qui ternionem in diuinitate aſſerunt. Nazanz. in Orat. ſic & διθεῖται, qui duplex numen aſſerunt, Ibidem.

Τριγκλίνδημαι, τριγκυλίνδημαι, Etym.

Τρικάρηνος, triceps, tergeminus. Heſio. in Theog. χρυσάορα δ' ἔτικτε τρικάρηνον γηρυονῆα, i. τρικέφαλον.

*Τρίκαρπος, τρεπτός.

Τρικέφαλος, ου, ὁ, triceps, epithe. Cerberi.

Τρικλίνιον, ου, τὸ, & τρίκλινος, ου, ὁ, triclinium, i. locus tribus conſtratus lectis ad diſcumbendum. vnde architriclin⁹.

Τρίκλωστος, ter nexus ſeu filatus, in Epigr.

Τρίκοκκον μέσπιλον, meſpilum tricoccon, Dioſcorid. libro primo, cap. 170. quòd tria habeat int⁹ oſſicula, quaſi dicas trigranum.

Τρικάρηνος, triuertex, Steph. in Παλλήνη.

Τρικόρωνος, ου, ὁ, dignus qui ſæpius pereat.

Τρικοπάνιστος, ter ſubactus, bene piſtus. Homerus, ἄρτος τρικοπάνιστος.

Τρικόρωνος, in Epigr. degens trium cornicum ætates.

Τρίκουρος, ter tonſus.

Τρισχιδὴς, trifidus, triſulcus.

Τρίκροτος, ου, ὁ, triremis.

Τρικυμία, ας, ἡ, ζάλη, quaſi ternus fluctus, decumanus fluctus. procella maxima & tempeſtas, ὅταν τὰ τρία κύματα εἰς ἓν συναθροισθῇ. Accipitur apud Plat. de Rep. 5. p maximo riſu: quemadmodum & κῦμα pro riſu, quo loquētes interdum obruuntur, quum ridiculum quippiam eis excidit, Bud. Comm.

Τρίλλιστος, & τρίλλιστος, ου, ὁ, multum rogatus, peroptatus, πολυλιτάνευτος, πολύευκτος, quem vt veniret τρὶς, i. frequenter ἐλίσσοντο, i. rogabant.

Τριμάρημα, ος, ἡ, tritania.

Τριμερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes diuido, ſeu ſeparo.

Τρίμετρον, verſus trimeter, q & ſenarius Latinè dicitur.

Τριμηνιαῖος, & τριμηνιαῖος, trimeſtris, tertio mēſe veniēs. τριμηνιαῖος πυρὸς, trimeſtre triticum. τριμηνιαῖοι πυροὶ, λεγόμενοι ὑπό τινων σητάνιοι, trimeſtre triticum, quod à quibuſdam σητάνιον vocatur, Dioſc. lib. 2, cap. 110.

Τρίμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, trium menſium, trimeſtris, trimenſis, Gaza. ternis menſibus aliquid agens, apud Herodot. τριμήνοις μελετήσαντες, vide in dictione Μελετήσαντες. τρίμηνον ἐκρύβη, tres menſes latuit, cap. 11. ad Hebr.

Τρίμινθος, ου, terebinthus arbor, apud Nicandr.

Τρίμιτον, veſtis vilis, ἀπαίδευτον ἱμάτιον, & ἀκατέργαστον.

Τρίμμα, ατος, τὸ, περίτριμμα, κολάκευμα, ἄλημα. Ariſtoph. Interpr. pro vſu & exercitatione. Sic quoque dicitur is qui tritus in rebus & exercitatus eſt, veterator, τετριμμένος ἐν λόγοις, Sic Latinis ſcelus pro ſceleſto. Quintil. appellat attrita actu forenſi ingenia. Ariſtoph. νεφ. λέγειν γενήσει τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη, i. ἐν λόγοις τετριμμένος, in dicēdi facultate exercitatus. Eſt & placentę genus nuptialis.

Τρίμμοι, ſunt tramites & limites tranſuerſi in agris.

Τρίμοιρον, pro eo quod eſt τριῶν μοιρῶν.

Τριμόριον, ου, τὸ, dodrans.

Τρίμορφος, ου, ὁ, triformis.

Τρινακρία, Sicilia, quòd ἄκρας, i. promontoria tria habeat, Pachynum, Lilybæum, & Pelorum.

Τρίναξ, ακος, inſtrumentum ruſticum ligneum. τρίνακας ξυλίνας χεῖρας ἀγρονόμου, in Epigram. id eſt furcas quæ ſunt vice manuum.

Τριξὸς, pro τρισσὸς, triplex. τριξὰ, triplicia. εἰς τριξὰ χωρία, in tres partes, Herodot.

Τριξώλης, ου, perditiſſimus, exitio digniſſimus, Euſtathius Iliad. δ.

Τριοβολαῖος ἐγχέλυς, paſtillus triobolaris, orbiculus pōderis obolorum ternūm.

Τριοβολιμαῖος, triobolaris, id eſt, tribus obolis dignus, vilis, ὤνιος.

Τριώβολον, tres vnciæ denarii, Hermol. lib. 5. Dioſc. ca. 107. tres oboli, Interpretes alii.

Τριοδῖτις, triuia.

Τρίοδος, ου, ἡ, triuiū. Sic vocabatur olim & Tenedus inſula, vtpote media inter AEgæum, Helleſpontum, & nigrum ſinū apud Aruen. ſeu Maleacum ſinū, Euſt. Iliad. ν.

Τριόδους, οντος, ὁ, tridens, Interpres Ariſtophan. in verbo Θυννάζειν. dicitur & τρίαινα. τοῖς τριόδουσι πεπληγμένοι, fuſcina percuſſi, Gaza. τριόδους κρεάγρα, fuſcina tridens, cap. 2. lib. 1. Regum.

Τρίοζος, ternis conſtans nodis, trinodis arboris nomē, Theophr. lib. 1. de hiſt. plant.

Τριόγχον δόρυ, tridens fuſcina, apud Lycophr.

Τριοπολὶς, ἡ, faſciculus alliorum. legitur & ὅρμαθος.

Τριόπιον, regio Cnedi. vide Etym.

Τριόρχης, butco auis milui magnitudine, Ariſtotel. lib. 8. Animal. cap. 3. Rubetam & anguem perſequitur, libro 9, c. 1. Ibidē. τριόρχης etiam dicitur à teſticulorū numero.

Τριόρχις, Triorchis genus herbæ, quæ & κερχνηΐς, vt notat Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Τριὸς, παλαίτριος, Interpr. Ariſtoph. in dictione τρίβω.

Τριπνοῦς, contrarius flatus, apud Sophocl. Etym.

Τρίπαιδες, αἱ, trium liberorum matres, Plut. in Numa.

Τρίπαππος, ου, ὁ, tritauus.

Τριπέδων, ωνος, ſeruus malignus & verbero, qui ſæpius vinctus & in carcerem coniectus fuit, Euſtat. Iliad. δ.

Τριπέταλον, herba quæ & τρίφυλλον, Marcell. l. 3. Dioſc.

Τρίπηχυς, tricubitalis, trium cubitorum, tricubitus, Hermolaus lib. 1. Dioſcorid. cap. 133. τρίπηχυς ὅλμος, piſtellum trium cubitorum, Heſiod.

Τριπιθήκινος, vehementer ſimiam referens, in Epigr.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, triplex, τρίπτυχος, trigemina lamina munitus, τρίθωκα κατὰ τρεῖς πλάκας, Euſtat. Iliad. σ.

Τριπλάσιος, triplus, Plato de Leg. cum Genit. Ariſtop.

Τριπλασίων

Τριπλασίων, ονος, triplæ amplitudinis, triplo amplior.

Τρίπλεθρον, ου, τὸ, trium iugerum.

Τριπλεκὴς, triplicatus, Nazanz. in Orat.

Τριπλῆ, tripliciter. Homer. Iliad. α, τριπλῆ, τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, i. τριπλασίονα καὶ τετραπλασίονα.

Τρίπλοος, triplus. Genit.

Τριπλοῦς, triplex, in Epigr. τριπλοῦν ὀθόνιον, triplicatum linteum. τριπλᾶ κηρία, triplices faui, Aristot. lib. 5. Anim.

Τριπόδης, ου, ὁ, tripes, tripedalis, tripedaneus. Hesiodus, ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν.

Τριποδίσκος, ου, vicus eſt in agro Megarico.

Τριπόθητος, ου, ὁ, optatiſſimus. Philo de mundo, τριπόθητον ἡγεῖσθαι ἀλήθειαν ἐξιχνιάζειν, curam habere antiquiſſimam inueſtigandæ veritatis.

Τριπόλιον, τὸ, polium herba, de qua Theophr. lib. 9, ca. 21. hiſt. plant. & Dioſcorid. lib. 4. vbi nota annotationē Marcelli contra Gazam.

Τρίπολος, ου, ὁ καὶ ἡ, tertiatus. de terra ter aratrum paſſa dicitur. à πολέω, aro, verto. Hesiod. νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ.

Τριπόνητος, ter textus, ter elaboratus, in Epigr.

Τρίπος, AEolicè, pro τρίπους. Hesiod. θεύεντο μέγας τρίπος.

Τρίπους, οδος, ὁ, tripus, olla tripes, & omne quod habet tres pedes. τρίποδες ἀναθηματικοὶ qui dicantur, vide ſuprà in Ανάθημα. τριπόδων duo erant genera, ἐμπυριβήτης, qui & λοιβητὴς, in quo aqua calefiebat: & ἄπυρος ab Homero dictus, in quo vinum diluebatur, Athen. lib. 2, & Euſtat. Iliad. 9. hūc vocari etiam ἀναθηματικὸν teſtatur, qui ad ornatum ædium templorúmque ſeruatus, ignem non experiebatur. vide in Chil. Eraſ. Ex tripode. Tripodibus Græci viros fortes donabant, quòd non facilè ſuccumbant, Horatius libr. 1. Carm. Donare tripodas præmia fortium Graiorum. Homer. Odyſſ. δώσει δέ τοι ἕν γε φέρεσθαι, ἢ ἕνα τριπόδων διχάλκων ἢ λέβητων, ἠὲ δύ' ἡμιόνους, ἠὲ χρύσεον ἄλεισον. Tripode vtitur Apollo edens oracula, διὰ τοὺς περὶ χρησμοὺς τῶν προγμάτων, ὡς τὸ, ὃς τ' ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα: vel quòd ex contentione orta inter piſcatores & mercatorem quendam, ſit Apollini tanquā ſapientiſſimo dicatus, vt fuſius ſcribit Interpr. Ariſtop. in Plut. τρίποδος δελφικοῦ σοφίσματι, Nazanz.

Τριπτήρ, lignum ſiue piſtillus magnus ad vuas conterendas, dolium paruum, cochleare. Item tritor, confrictor vel friator, Ariſtoph. Interpr.

Τριπτήριον, ου, τὸ, omne quo fricamus vel ſcalpimus aliquid.

Τριπτὸς, ῦ, ὁ, tritus, conciſus, contuſus.

Τρίπτυχος, ου, ὁ, triplex.

Τρὶς, ter: corripitur in Epigr. τρὶς ὕδατος τετρῆεν Heſiod. dixit, i. tres aquæ partes. καὶ δὶς τε πολλάκις, Hom. Iliad. τρὶς ἄπιστον, i. infidiſſimum, in Epigr.

Τρισαλιτήριος, ου, ὁ, peccator, ἁμαρτωλὸς, facinoroſiſſimus.

Τρισάλυπος, facilis, ter gratus.

Τρισάποτμος, ter miſer, in Epigr.

Τρισαρεσκὸς, vir fortis, vir fortiſſimus, Hermog.

Τρισάωρος, ter intempeſtiuus, in Epigr.

Τρισεινάς, άδος, ἡ, tertia nona dies mentis, apud Heſiod. i. ἡ ἐνάτη καὶ εἰκοστή.

Τρισέλληνος, in Epigr. epith. Herculis, qui vna nocte ex tribus facta generatus fertur. τρισέλληνος νὺξ, Ibidem.

Τρισέσπερος, idem quod τρισέσπερος.

Τρισευδαίμων, ter felix, feliciſſimus, Lucian.

Τρισίππιον, ου, τὸ, eſt ceu rotula quædam publiqua nota, quę igni candefacta malis equorūm imprimi conſueuit.

Τρισκαίδεκα, tredecim. τρισκαίδεκα τάλαντα χρυσίον λογιζόμενον, i. aurum ſi terdecies tanto taxetur, Herodot.

Τρισκαιδεκάοργυιος, qui eſt paſſuum tredecim.

Τρισκαιδέκατος, decimuſtertius, Plutarch. in Solone, & Heſiodus.

Τρισκαιδεκήρης, tredecim ordinum nauis, dicta ab ordine vel numero remorum. vide Bayf.

Τρισκακοδαίμων, ονος, ὁ, ter infelix, Ariſtoph.

Τρισκατάπτυστος, ου, ὁ, tribus mortib° dignus, deſpuēdus.

Τρισκατάρατος, trifurcifer.

Τρισκορημένον, τὸ, ſæpius ſcopis verritum ſolum, Anacreonti.

Τρισκελεῖς τράπεζαι, menſę tripedaneæ, apud Cratinum, quæ tribus fulcris innituntur.

Τρίσλοπα δένδρα, arbores ter ſquamoſæ, Theophr. lib. 3. hiſt. plant. cap. 6.

Τρισμακάριος, ter felix, Ariſtoph. in Nubibus, ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος, ô ter beatum propter commentationem de inteſtino.

Τρισμὸς, ῦ, ὁ, ſtridor. vide apud Suid. in dictione βρυγμός.

Τρισμύριοι, triginta milia. τρισμύριοι ὁπλῖται, triginta milia peditum, Ariſtot.

Τρισοϊζύρα πόλις, ab Archiloco Taſus vocatur, hoc eſt, mirè calamitoſa, Euſtath. Iliad. 3.

Τρισόλβιος, ου, ὁ, ter felix.

Τρισπίθαμος, tres palmos perficiens, habens tres palmos maiores. Heſiod. τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν. τρισπίθαμος τὸ ὕψος, qui eſt altitudine trium palmorum, Ruellius & Barbarus: trium dodrantium altitudine, Marcell. lib. 3. Dioſc. cap. 129.

Τρισσάκις, ter, in Epigr.

Τρισσάτιον, triplex, in Epigr.

Τρισσὸν, tertiò, Etym.

Τρισσὸς, genus ſerpentis. item tertius, trinus. τὸ τρισσὸν, trinum, trinitas.

Τρισσούμενος, triplicatus. τρισσουμένη ἑβδομὰς, triplicata hebdomas, Nazanz. in Orat.

Τρισσόω, ῶ, ώσω, in tres partes diuido, tertium locum repeto, tertium facio, cap. 18. lib. 3. Reg.

Τρισσῶς, tripliciter, trifariam, tertiò, Etym, Pro perendie, cap. 20. lib. 1. Reg.

Τριστάτης, dux. τριστάτης, ἐφ' ὃν ὁ βασιλεὺς ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ, cap. 7. lib. 4. Regum, Dux, ſuper cuius manum rex incumbebat. ſic & cap. 9. Ibidem. τριστάται, regii ſatellites, qui tria haſtilia manu tenent. Hieronymus cap. 23. Ezech. principes principum interpretatus eſt. nomē autem eſt apud Græcos ſecundi gradus poſt regiam dignitatem, inquit ille.

Τρίστεγον, cap. 20. Actor. Apoſtol. cœnaculum exponitur ab Eraſmo, qui annotat ſignificare contignationem à τρὶς, ter, & στέγη, tectum. Cęterùm ſolum primæ contignationis, tectum eſt infimæ partis ædium: rurſum ſecūdæ ſolum, tectum eſt primæ: item tertiæ ſolum, tectum eſt ſecundæ.

Τρίστιχος, ternis verſibus conſtans.

Τριστοιχὶ, Aduerb. per tres ordines. Heſiod. in Theog. ἀμφὶ δέ μιν νὺξ τριστοιχὶ κέχυται, triplici ordine.

Τρίστοιχος, ὁ τρίστοιχος, in Epigr. τριστοίχους ὀδόντας ἔχει, triplici ordine dentes habet, Ariſtot.

Τρίσχημος, ὁ, tres habēs cuſpides. τρίσχημοι αἰχμαὶ, in Epigr.

Τρισυλλαβία, trium ſyllabarum dictio, aut quid ſimile.

Τρισχίλιοι, ter mille. Ariſtoph. in Pluto, τρισχίλιαι ψυχαί, animæ circiter ter mille.

Τρισώματος, ου, ὁ, tricorpor.

Τριταγωνιστέω, ῶ, ήσω, tertii ordinis hiſtrionem ago, i. tertias partes ago, τρίτα λέγω.

Τριταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, ſiue hiſtrio tertii ordinis, hiſtrio qui tertias & vltimas fabulæ partes agit. In hominem vilem dicitur, quod probroſè Demoſtenes AEſchini obiecit, ὡς ἀλωμένοις τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ τέχνῃ τριταγωνιστοῦντος.

Τριταΐζειν, tertiana febre laborare, Dioſc. lib. 4, ca. 61.

Τριταϊκὰς περιόδους ὑφίστησιν, ſanat tertianos circuitus, i. tertianæ febris circuitus, Dioſc. lib. 2 cap. 67.

Τριταϊκῶς, tertio quoque die, apud AElian.

Τριτικὸν ἅλα, triticum ſalem vocant genere Phrygium, Dioſcor. lib. 5, cap. 18.

Τριταῖος, ου, ὁ, tertianus, i. die tertio aliquid faciens, tri-

duo aliquid agent,triduanus,triduo defunctus. τεταῖος ἦν ἐσβεβληκώς, euaſit triduo. τεταῖος ἀφικόμενος,triduo delatus,Herodot. τεταῖος ἀφίκετο, triduo peruenit, Idem. τεταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος, Eurip. iam dies tertius agitur ex quo ſublimis,&c.ſeu ad auras ſe extollens. τεταία in gen. Fœm. τεταία ῥαφανὶς, radix 3.die erumpens. περὶ τῶν ὄνων τῶν ἀπολωλυιῶν σοι σήμερον τεταίων,de aſinis nudiuſtertius perditis,cap.9.lib.1.Reg. τεταῖος πυρετὸς, tertiana febris,quæ ex bili flaua, materia calida, agili & efficaci creatur,die vno prætermiſſo accedēs,vt docet Alex. Aphrod.cap.10,lib.2.Probl. De hac febre etiā Probl.85. lib.1.vide in dictione ἀμφημερινός. Apud Medicos abſolutè etiam τεταῖος pro eodem dicitur,Dioſc.lib.2,ca.72. pro tertiana febre laborante.

Τεταιοφυὴς,ὴς,ὁ, febris quæ tertianæ naturam obſeruat,Galen.

Τετάλαντον, τὸ, pondus trium talentorum, ſiue quod tribus talentis conſtat.

Τεταταιὸν,τὸ,longum,extenſum.

Τέτατος,η,ον,terti⁹. Ilia.α,μῦ τετάτοισιν ἄνασσε, inter tertios regnabat. τετάτη,tertia,in Epigr.

Τετιηγγόνη,ης,ἡ,trineptis.

Τετιηγγόνος,ου,ὁ,trinepos.

Τετάς,ternarius,menſura ſedecim chœnicum,bes hemimedimni.

Τείτη,ἡ, trite, quædam chorda in muſica, Ariſtoteles in Problem.

Τετημόειον,ου,τὸ,triens,αἱ ὀξ χαλκοὶ,tertia pars, Plutarc.

Τετημοιεὶς,idem,Herodot.

Τετογένεια,Mineruæ epitheton, quòd apud Tritonē Africæ fluuium apparuerit: vel à nomine τετώ,i.κεφαλὴ; quòd ſit ex Iouis capite edita. Heſiod. in Theogon. αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα τετογένειαν,&c. Habet autem caput vim triplicem, ſcilicet νοῦν, μῆτιν, & θέλησιν. vel quia ſunt tres partes prudentiæ,memoria,intelligentia, prouidentia. Apud Ariſtophanē genus eſt ſaltationis in armis,in Mineruę honorem inſtitutum. vide Interpr.

Τετογενὴς,in Epigram.pro Minerua.τετογενεῖ in Dat. Herodot. Tritonidi,i. Mineruæ.

Τετομηνὶς,tertia menſis dies.

Τείτον, Aduerbium,ter,tertiò ſeu tertiūm. τὸ τρίτον ὕπατος ὤν, tertiò conſul,Plut.in Publicola.

Τείτον ἡμίδραχμον,duæ drachmæ & ſemis.

Τετοπάτορες,apud Philochorum,qui omniū primi nati ſunt,Etym.

Τετοπάτωρ,ορος,ὁ, proauus. Et τετοπάτορες, dæmones quidam,aut venti.

Τείτος,η,ον,prima breui,tertius.apud Thuc.exponitur à Valla,qui eſt cū duobus collegis: vbi Interpr. Græcus exponit μετ' ἄλλων δύο. διὰ τρίτης,tertio die.

Τείτος καὶ δέκατος,tertiusdecimus,Herodot.

Τετόω,videtur ſignificare in tres partes diuido.Cyril. exponit τετῶ,tertiò faciens.

Τεττὸς,triplex,Plato in Timæo. τετταῖς πόλεσι,tribus ciuitatibus,Idem in Leg.

Τεττύα,ας, legitimum erat ſacrificium ex tribus victimis conſtans,videlicet porco,ariete & hirco, Ariſtotel.

Τετυάρχης,qui præeſt tertiæ parti tribus,Etym.

Τεττὺς,ἡ,triplicitas,ternio, Nazanz.in Orat.triens, i. tertia pars, A Eſchin.& Demoſt.

Τετω,όος,ἡ,κεφαλὴ,caput.item metus,formido,& flux⁹.

Τείτων, Triton,fluuius Aphricæ. eſt & deus marinus, filius Neptuni & Amphitrites,Heſiod.in Theog.

Τείτωνα,nomen inſtrumenti muſici.

Τετωνὶς,Minerua,in Epigr.

Τείτως,tertio loco.

Τεφαλαγγία,triplex phalanx.

Τεφάλεια,ας, galea tres criſtas habens.τεφαλείας λευκολόφους,καὶ δόρυ καὶ λόγχας,Lucian.i.caſſides criſtis albis præditas:ſic puto exponendum. τὸ ῥάγιον, τὴν φάλαρα, τεφάλεια,φάλοις ἰχύοντα, Homer.Iliad. Scribitur etiam τρυφάλεια, verſo ι in υ.

Τεφάσιος,vel Τεφάσιος,α,ὸ καὶ ἡ,triplex, τετλάσιος, τρίφασιος,trifarius. Valla. τεφασία ὁδὸς, tripartita via. τεφάσιον, τὸ,triplex,trigeminum.

Τεφθεὶς,colliſus.

Τεφορεῖν,ter ferre,Theophr.lib.2.de cauſ.plant.

Τεφυὴς,trinus.

Τεφύλακτος,in tres vigilias diuiſus.

Τείφυλλον,ου,τὸ,trifolium,herbæ genus,Dioſcorid.lib. 3,cap.123. Sunt qui vocent eam ὀξύφυλλον, alii ἀσφάλτιον, alii μινυανθὲς,alii κνῆκον. Sunt etiam qui τείφυλλον vocent σανίκουν,Ibidem cap.143. Fuerunt item qui vocarunt τείφυλλον,herbam quæ & λωτὸς ἥμερος, idem Dioſcorid.libr. 4,cap.201.

Τείφυλλος πόα, trifolium herba, Dioſc.lib.9,cap.10.

Τείφυλος,in tres tribus diſtributus.

Τεφυὴς,ἡ,ὁ,triplex.

Τείχα,tripliciter, τεχῇ, trifariam. Herodotus, ὅτι ἂν τὴν φιλύρην τείχα σχίσῃ, tiliam vbi quis trifariam ſciderit. τείχα νυκτὸς,tertia & vltima pars noctis. Odyſſ.ξ,ἀλλ' ὅτε δὴ τείχα νυκτὸς ἔην.

Τείχαι,ſardæ piſces,τεχίαι.

Τεχαΐκες,qui aſſiduò verſantur in præliis, veluti aſſiduè concutientes ac motantes criſtas,in quibus plerunque capillorum quadam ſimilitudine propendent equinæ ſetæ. vnde illud, criſtáque hirſutus equina. Heſiod. tres illos populos diuerſos hoc nomine appellauit, qui Cretam incoluerūt,Pelaſgos videlicet, Achæos & Dores,ὅτι ἐκ τριχῆς ναίουσι γαίας ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο, quoniam,inquit, procul à patria terram diſtribuerunt trifariam.

Τείχακτον,ου,τὸ,pecten.

Τείχαπτον,ου,τὸ, quod ex crinibus contextum eſt bombycinum,ſericum aut bombycinum quoddam textum, quo capitis crines conſtringuntur, πολύμιτον, cap.16. Ezechielis,περιέβαλόν σε τεχάπτῳ,circundedi te trichapto.& paulò pòſt,τὰ περιβόλαιά σου βύσσινα, καὶ τείχαπτα, καὶ ποικίλα,& amictus tui byſſini,& trichapti,& verſicolores.D.Hieronymus volens tenuitatem exprimere veſtimenti, pro trichapto,ſubtilibus tranſtulit,quòd tenui ſtamine atq; ſubtegmine contextum eſſet.

Τεχαῖαι,αἱ,ſardæ piſces,Ariſtot.lib.8.Anim.

Τεχὰς,ἡ, turdi genus medium, qui merulæ magnitudine eſſe traditur,Euſtath.Iliad.υ, κίχλα ἡ τεχὰς, turdus pilaris auis,Ariſtot.

Τείχες,αἱ,à Nominatiuo θρὶξ,pili,capilli, capillamenta,acetabula,cirri. Vide in dictione πλεκτάνη. Pro villis ouium, Homer.Iliad. Nonius ſcribit inde tricas dici Latinè extrita aſpiratione.

Τεχῇ,in tres partes,tripliciter.τὸ τεχῇ διάστατον,triplici dimenſione diſtans.

Τείχινον,τὸ,τεικόρυφον.

Τεχθὰ,tripliciter,τείχα,trifariā,τεχῶς. Home.Iliad.β, τεχθὰ δὲ ᾤκηθεν.Et Il.γ,τεχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν,i.εἰς τρία μέρη.

Τεχθάδιος,τεμνὸς,in Epigr.

Τεχία,ας, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauſerit. à Gaza pilaris morb⁹ vertitur, Ariſtot.lib.7.Anim.cap.11.

Τεχίαι,αἱ,ſardæ piſces,Ariſtot.

Τεχίας,ὁ,trichiā piſcis dicitur à Plin. Gaza ſarda vertit lib.5.Anim.Ariſtot.

Τεχίασις,quaſi capillatio,anguſtiſſima rhogme eſt ſenſum fallens plerunque, eámque ob cauſam latens, quæ quia non facilè ſe oſtendit,mortis cauſam ſæpe affert. A capillis Græci eam nominarunt, quoniam anguſta,exilis,& ſenſum effugiens, quales capilli ſunt in calua capitis diſcurrentes,Marcell.lib.4.Dioſcor.

Τεχιάω,ſum piloſus.

Τεχίδες,ſardinæ,genus piſcis, qui & τείσσαι vocantur. aloſas Gaza vocat.

Τεχίτιον,

Τριχίνιον,ου,ὁ, veſtis ex pilis confecta, ῥάκιον.

Τρίχινος,η,ὁ, ex pilis vel ſetis compoſitus & contextus, laneus. τρίχινος σάκκος, cilicinus ſaccus, cap.6. Apocalyp. Ioann. δέρρις τριχίνη, pellis cilicina, cap.13. Zachariæ.

Τριχίον,τὸ, pilus, diminut.

Τριχῖτις στυπτηρία, alumen nomine trichitis, quaſi capillare. genus eſt aluminis ſigillatim quaſi in capillaméta caneſcentia diuiſi, Dioſcor. lib.5, cap.115.

Τριχῶνες, οἱ, dæmonum genus tenebroſum, ἢ ὑλαῖδαι, hoc eſt, materiæ addictum, quos & ἐμπουσαίους vocant, Aquila.

Τριχοβρῶτες, ῶτες, vermes qui pilos arrodũt, & ſunt tineæ, teredines, & id genus.

Τριχοβρωτικὸν, vermiculus pilos arrodens, Etym.

Τριχοειδῶς, capillorum modo.

Τρίχοθεν, tribus ex locis.

Τριχοκόμος,ου,ὁ, comatus, comæ ſtudioſus.

Τριχολάβιον & Τριχολαβίς, volſella.

Τριχολογεῖν, de rebus leuibus diſceptare, crines & floccos legere, in componẽdis crinibus ſtudium ponere.

Τριχόμαλλος,ου,ὁ ἢ ἡ, piloſus. τριχόμαλλος οἶς, lanigera ouis, ouis lanam nigram habens, in Epigram.

Τριχομανὲς, τὸ, filicula herba, Theophraſt. lib.7. hiſtor. plant. quam aliqui ἀδίαντον appellant, Dioſcor. li.4, cap. 227. vbi Marcell. adnotat trichomanes dici, quòd rara cute fluentem capillum expleat & ſubnaſci facit: μανὸν enim rarum.

Τρίχοσχιδα, trifida.

Τρίχορδον, τὸ, organum muſicum.

Τριχορροοῦντες, οἱ, qui patiuntur defluxum capillorum.

Τριχορρυεῖν, pilos amittere, Ariſtoph.

Τριχοστεγής, τριχοβρῶτες.

Τριχοῦ, tripliciter, tribus in locis.

Τριχουσιαῖος,α,ὁ, tricõgialis, τριχουσιαία χύτρα, tricongialis olla, Ruell. olla ternũm cõgiorum, Barbar. fictile tres capiens congios, Marcel. lib.2. Dioſcor. cap.94.

Τριχοφυὲς, τὸ, quod reſtituit capillos. τριχοφυὲς ἀλωπεκίας δοκεῖ, nutrit capillum, capillorúmque defluuia, quas alopecias dicunt, explet, Dioſcor. lib.2, cap.97.

Τριχοφυεῖν, pilos producere.

Τριχόφυλλος, folia habẽs capillata, qui eſt folio crinito.

Τριχόω,ῶ, piloſum reddo. τριχοῖ ἀλωπεκίας, alopecias ad pilum reducit, Dioſcor. lib.5, cap.160: vnde τετριχωμένος, pilis intectus. τετριχωμένος πίλος, lim' crinitus: ſic Gaza ex Theoph. lib.1. de cauſis plantarum.

Τρίχρονος,ου,ὁ, trium temporum, vt τρίχρονος λέξις.

Τριχώδης,εος, ὁ ἢ ἡ, capilloſus, capillaceus, pilis ſimilis, capilli ſpeciem referens. τὰ τριχώδη, fila, capillamenta. ἢ τριχώδη, machinæ bellicæ ad vrbes expugnandas.

Τρίχωμα,ατος,τὸ, coma, villus, cæſaries. τρίχωμα φέρειν, comam nutrire, Ariſtot. lib.2. OEconom.

Τριχωμανὲς, τὸ, fidicula.

Τρίχωρος,ου,ὁ, ternum capax. τρίχωρος θύλακος, folliculus trilocus, Hermol. folliculus ternum ſeminũ capax, Ruel. apud Dioſcor. lib.1, cap.134. τρίχωρος θύλακος, folliculus tribus loculamentis diuiſus, Marcell. triplici cõceptaculo, Ruell. lib.4. Dioſcor. cap.263.

Τριχῶς, tripliciter, τριμερῶς.

Τριχῶσαι, δασῦναι.

Τρίχωσις,εως,ἡ, λαχνὴ, ortus pilorum, Gaza. τρίχωσις τῆς ἥβης ἄρχεται, incipit pubeſcere.

Τρίχωτον, pars ea capitis quæ capillis tegitur, calua, cranium.

Τριχωτὸς, pilo præditus, capillis intectus.

Τριβημερεύω, milito, tranſigo horas, tempus fallo, differo. τριβημερεῖν, diem extrahens, Ariſtoph.

Τρίψις,εως,ἡ, tritio, frictio, fricatio, tritus, tritura, contrectatio, ſtridor, duritia. Galen. de parua pila, τρίψεσι μαλακαῖς δι' ἐλαίου χρῆσθαι, frictionibus vti.

Τριώβολον, tres oboli, merces iudicis. τριώβολον, ἡμιδραχμον τὸ, μισθὸς δικαστικὸς, Ariſtoph. Interp. δημόσιον τὸ ἡμιδραχμον, Suid. in dictione Διμοιρίτης. τριώβολον διδόναι, ternos obolos ſoluere, Thucyd.

Τριώλαξ, certamen in quo virgines curſu certabant.

Τριώπης,ου,ὁ, trioculus.

Τριώπλιος,ου, monile.

Τριώροφον, tertium tabulatum, cap.6, lib.3. Reg. τριώροφα τὰ ὑπερῷα, triſtega cœnacula, cap.6. Geneſeos.

Τριώροφος,ου, triplex laquearium, & culmen habens τρίστεγος. τριώροφοι pro tabulatis ſeu cœnaculis trium faſtigiorum, ſeu tectorum, ſeu lacunarũ, trium cõtignationum, Herodot.

Τρώειν, lædere, ſecare: aliâs per ω ſcribitur.

Τροθόνη,ης,ἡ, linteum.

Τροία,ας,ἡ, Troia, quæ & Ilium.

Τρόμαξε, intremuit.

Τρομβώδης,εος,ὁ, turbinatus.

Τρομέομαι, & Τρομέω,μ.ήσω,π.ηκα, tremo, trepido, φοβοῦμαι, timeo. Accuſat. Apoll. 2, τρομέοντες ὄλεθρον.

Τρομητὸς,ῆ,ὁ, tremulus.

Τρόμος,ου,ὁ, φόβος, tremor, timor, fuga.

Τρομώδης,εος,ὁ ἢ ἡ, tremulus.

Τρόνος, ſtupa, ſtamen, fuſum, ἄρπεδον.

Τροπαί,αἱ, ſolſtitiales venti, Gaza lib.2, cap.4. de cauſ. plant. Theophr. apud Ariſtot. exponit flatus tropæos, id eſt, quos verſarios ſeu reciprocos appellamus.

Τροπαία,ἡ, Iunonis cognomẽ, in cuius honorem dedicabantur trophæa.

Τρόπαιον, id eſt, τροπαῖον,ου,τὸ, trophæũ, vexillum, ſignum quod victores erigebant, vbi hoſtes in fugam vertiſſent, ἀπὸ τοῦ τρέπειν. Veteres Attici circunflectebãt penultimam, Iones verò penacuunt. vide in Chiliad. Eraſmi, Timidi nunquam ſtatuere trophæum: &, Trophæum incruentum. τροπαῖον ἀντέστησαν, Thucyd. trophæum è regione ſtatuerunt. Ariſtoph. in Pluto, ὁ θεὸς τρόπαιον αὐτὸς ἱστάτω τῶν τούτου τρόπων, deus trophæum de huius moribus ſtatuerit. τρόπαιον στήσομαι αὐτοῦ, de eo excitabo trophæũ, Eurip. & Dem. τρόπαιον καθ' ἡμῶν ἔστησαν οἱ πολέμιοι, Iſocrat. τρόπαιον ἡμῶν ἔστησαν, de nobis trophæum ſtatuerunt, Idem. τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ Βοιωτῶν, Ariſtid. trophæum de Bœotiis erexiſtis. μὴ τρόπαιον ἱστῆτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν, nolite de vobis ipſis trophæum erigere, AEſchines. τρόπαιον στήσας, qui trophæum excitauit ſeu fixit. τρόπαιον εἱστήκει, Demoſth. τρόπαιον εἱστήκει ἀπ' αὐτῶν, de eis trophæum excitatum erat.

Τροπαιουχέω, trophæũ ſtatuo, ἀριστεύω. τροπαιουχοῦντες, id eſt, κατορθοῦντες.

Τροπαιοῦχος,ου,ὁ, in cuius poteſtate ſunt trophæa. vertitur à Budæo trophæalis: Iouis eſt epithet. Interpretatur à Dionyſio Iupiter Feretrius, aut σκυλόφορος, aut ὑπερφερέτης, ὅτι πάντων ὑπερέχει, καὶ πᾶσαν ἐν κύκλῳ περιείληφε τὴν τῶν ὄντων φύσιν τε καὶ κίνησιν.

Τροπαιοφορεία, quum in pompa circunferũtur & oſtentantur monumenta victoriæ.

Τροπαιοφόρος, trophæum ferens, anteſignanus. τροπαιοφόρος εἰκὼν, imago ferens trophæum.

Τροπαλίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι, & Τροπαλίζω, verto: vnde ὑποτροπαλίζομαι, reſpecto.

Τροπαλισμὸς,οῦ,ὁ, conuerſio, mutatio.

Τροπαλὸς,ου,ὁ, aſper, τραχύς.

Τροπέω,μ.ήσω,π.ηκα, retrouerto, Activ. Accuſ.

Τροπὴ,ῆς,ἡ, mutatio, conuerſio, repulſio, fuga, cõuerſio in fugam, acies in fugam conuerſa, fuſio hoſtium. τροπὴ ἐγένετο, fuga facta eſt, Thucyd. τροπῆς γενομένης, re in fugã verſa ſeu conuerſa. Idem. γενομένης περὶ τὸν ἀέρα τροπῆς, coorta in aere tempeſtate, Plutar. in Numa. τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος, fugam Romanorũ ſentiens, Idem in Camillo, id eſt, ſentiens Romanos verti in fugam. τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις συμπλακέντας, prælium cõſereus, hoſtes in fugam conuertit, Idem ibidem. τροπὴν ποιοῦμαι, fugo, in fugam verto, repello, Thucydid. τροπὴν ποιῶ, in fugam verto, Ari-

ſtophan. ϛε τὰς τοσαύτας ϛρεπόμενοι, toties ſentẽtias mutantes, Plutar.in Galba. Sophocl. ἐν τροπῇ δορὸς, in fuga belli. ἐν ταῖς τροπαῖς δῆλον, militum argumento conſtat, qui ſuperati rapuerunt fugam, Gaza. οἱ ἐς τὰς τροπὰς, qui ſe in fugam verterunt, Idem Gaza. Τροπὴ item pro ſolſtitio accipitur, addito χειμερινὴ vel θερινὴ, quòd tunc ſol curſum mutet. περὶ ἡλίου τροπὰς τὰς χειμερινὰς, Thucyd. circa ſolſtitium hybernum, circa brumam. μετὰ τροπὰς χειμερινὰς, poſt brumam, Theophr. lib. 7, cap. 1. hiſtor. plant. ὑπὸ τροπὰς θερινὰς, ſub ſolſtitium, Ariſtot. li. 5. Animal. μετ' ἡλίου τροπὰς, poſt æſtiuum ſolſtitium. Homer. Odyſſ. ο. ſcribit ἡλίου τροπὰς eſſe in Syria inſula, quæ eſt vna Cycladũ, inquiẽs, νῆσός τις συρίη κικλήσκεται, εἴπου ἀκούεις, ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο. vbi Didymus, ἔνθα φασὶν εἶναι τὸ ἡλίου σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς τοῦ ἡλίου τροπάς. Item τροπὴ, tropus & forma dicendi ſeu figura, Hermog. i. μεταφορά, tranſlatio: vnde τροπικὴ λέξις apud eundem. vide Ariſtoph. Interpr. in dictione σμικρός.

Τρόπαλις, vinculum ex alliis aut naſturtio, Etym.

Τρόπηξ, ηκος, ὁ, remus, pars remi quæ manu tenetur.

Τροπάζειν, ſolſtitium facere, Gaza de menſibus.

Τροπίας, de vino dicitur quod vappeſcit, quod etiam ἐκτροπίας dicitur, & ὀξίνης. & lorum quo alligatur carina nauis, ὁ ϛροφὸς, ἐν ᾧ τίθεται ἡ τρόπις, Etym.

Τροπίδια, ligna ad carinam nauis idonea.

Τροπικοὶ κύκλοι, id eſt, tropici orbes, ita à conuerſionibus dicti, quaſi conuerſionales, vt exponit Bud. apud Ariſtot. de mundo: in his enim fiunt ſolis conuerſiones, id eſt, ſolſtitia.

Τροπικῶς, allegoricè, metaphoricè, ἀλληγορικῶς, μεταφορικῶς, Quintilian. lib. 10, cap. 1.

Τρόπις, ιος, ἡ, carina nauis, ϛεῖρα, Bayf. tropis à Martiale.

Τροπολογία, quum ſermo ad emendationem morum dirigitur.

Τροπομάσθλητες, Lucian. hãc dictionem vt parùm Græcam damnat.

Τρόπος, ου, ὁ, modus, ratio, mos, cõſuetudo, habitus, forma & ſtatus, formula, exemplum, genus pro modo, Plin. τρόπος τελευτῆς, genus mortis. οὐδενὸς τρόπου, nullo modo, Xenoph. ἐκ παντὸς τρόπου, Demoſth. omnibus modis, omninò. ἐκ μηδενὸς τρόπου, nullo pacto, Idem Xenop. ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν dixit, i. omnibus modis quærere. τίνι τρόπῳ, pro eodem, Ariſtoph. in Pluto. μηδ' ἐξ ἑνὸς τρόπου, id eſt, ἐκ μηδενὸς τρόπου, Iſocrat. ἐκ τούτου τοῦ τρόπου, hac ratione, Idem. ὑπὸ τρόπων ὁπόσων, quot modis, Ariſtoph. ἀφ' οὗ τρόπου, Idem. ſimplici modo, ſimpliciter. τίνι τρόπῳ καθίσατε, Sophocl. ὅτι τοῦ ἐπὶ τοῖσδε στεφάνοις ἱκετεύετε. μηδενὶ τρόπῳ στεφανοῦν, nullo modo coronare, AEſchin. παντὶ τρόπῳ, omni ope, omni ratione, omni modo, omninò. Plato 2. de Repub. παντὶ τρόπῳ ἄμεινον εἶναι δίκαιον ἢ ἄδικον. ἔν τινι τρόπῳ ζῆν, vitæ modum aliquem ſeruare, Plato de Legibus. ἐν τούτῳ τρόπῳ ὄντες μᾶλλον, hunc in modum quũ magis profeciſſent, Thucydid. ἐν τρόποις, in modo & conſuetudine, Plato de Leg. ἐν τρόπῳ βοσκήματος, more pecudis, Idem ibidem. εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι, in auis modum circunuolare, Lucian. Τρόπον in Accuſat. per defectum, Gaza li. 4. Sic Philo de mundo, ὅταν ἐρπηνώδους νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὼν διαφάγῃ, &c. i. quum erugo gliſcẽs inſtar morbi ſerpentis exederit, &c. Idem, γῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, fundamenti vice. τρόπον τινὰ, quodammodo, vbi κατὰ ſubauditur. τρόπον τινὰ διαιτητοῦ διαλέγομαι, arbitri modo diſſero, Plato in Epiſt. τρόπον πίτυος, in pini morem, Valla lib. 6. Herodoti. τρόπον συκέων θεραπεύειν, more ficorum curare, idem Herod. τοῦτον τὸν τρόπον καὶ τοιαύτας τέχνας, Dem. τινὰ τρόπον ἔσται, quómodo erit, Ariſtot. lib. 2. Politic. τὸν ἡμέτερον τρόπον, Ariſtophan. vbi ſubintelligitur κατά. κατὰ τρόπον, quodammodo. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, Xen. κατὰ πολλοὺς τρόπους, multis modis, multis de cauſis, Demoſth. κατὰ πλείονας τρόπους λέγεσθαι, pluribus modis dici, Ariſtot. in Prædicament. cap. vltimo. κατὰ πάντας τοὺς τρόπους, omnibus modis, Demoſt. Et κατὰ τρόπον, probè, rectè, recta ratione, ritè, ordine debito, καλῶς. κατὰ τρόπον διοικεῖν, rectè adminiſtrare. Item τρόπος, ſententia, volũtas, ſtudium, educatio, conditio, authoritas, ratio, animus, affectus, ſeu ingenium, mores: vnde ἀπὸ τρόπου, id eſt, ἔξω τοῦ τρόπου, alienũ ab honeſtis moribus, quod bonis moribus nõ cõueniat. ab re Latinè dicitur. Huic opponitur πρὸς τρόπου, id eſt, è re, rectè, Plato de Legibus, & Bud. οὐκ ἀπὸ τρόπου, non abſurdè, Plato in Timæo. περὶ τὸ τρόπου ἔχον τὸ αἰδέσιμον, moribus venerabilis, Nazanz. in Orat. ταῦτα πιστὰ μὲν ἦν τοῖς ῥωμαίοις ἔδοξεν διὰ τὸν τρόπον τοῦ λέγοντος, his fides à Romanis adhibita eſt ob viri dicentis authoritatem. ἐς τὸν νῦν τρόπον, Thucydid. ad præſentes vſque mores. τὸν τρόπον μεταθήσεται, Demoſth. mores mutabit. Iſocrat. πρὸς δυνάμιν, τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιτηδεύσαι, eorum mores formant. Idem ibidem, τὰ τῶν τρόπων ἤδη σπουδαῖοι τυγχάνειν δόξουσι, bonis moribus præditi videbuntur. χρηστοὶ τρόποι, probi mores, Ariſtophan. μὴ δυνάμενος τὸν κάμιλλον ἀπὸ τοῦ βελτίστου τρόπου τῇ δόξῃ παρελθεῖν, non potens Camillum optimis moribus virum gloria ſuperare, Plutar. in Camillo. τρόποι δίκαιοι, probi & iuſti mores, Plat. in Epiſt. τρόποι ὅσιοι, pii mores, Idem ibidem. τρόποι καὶ ἤθη, Idẽ de Legib. affectus & mores, Ficinus. vide ἦθος in Ammon. Grãmatici vocant tropum quandocunque vocabulum aliquod à propria ſignificatione mutatur. τρόπος & σχῆμα quomodo differãt vide apud Hermog. τρόπος καὶ τροπικὴ λέξις, in figuris Grçcorũ. Dialectici quoq; tropos, id eſt, modos propoſitionũ vocant, de quibus Ariſtot. in lib. de Interpr. ſect. 4.

Τροπὸς, ὁ, lorum quo remus ſcalmo alligatur: παρὰ τὸ τρέπεσθαι, τὸ στρέφεσθαι καὶ εἰλεῖσθαι.

Τροποῦμαι, fundo, fugo, καταγωνίζομαι.

Τροποφορέω, μ. ήσω, π. ηκα, mores tolero, morem gero, τοὺς τρόπους ὑπομένω. Neutr. abſolut. & in Actis cum Accuſat. ἐτροποφόρησεν αὐτούς.

Τροπόω, μ. ώσω, π. ωκα, in fugam verto, vinco, muto, Actiu. Accuſat.

Τροπώσασθαι, τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι, ἢ διὰ μάχης νικῆσαι. Lucian. καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη τετρόπωται, omnes remi ad ſcalmum ſunt religati.

Τροπωτὴρ, ῆρος, τροπός. Thucydid. lib. 2, τὴν κώπην, καὶ τὸ ὑπηρέσιον, καὶ τὸν τροπωτῆρα, id eſt, vt Valla explicat, remos, ſcalmos, pelles quas remiges ſibi in remigãdo ſubſtrauerũt.

Τροφαλὶς, ίδος, caſeus, coloſtrum. Quidam vocant τροφαλίδα, de quo infrá. τροφαλίδες, coloſtra, Ariſtot. lib. tertio Animalium.

Τροφεῖον, ου, τὸ, educatio, merces educationis, quod nutritionis cauſa rependitur, cap. 23, lib. 3. Reg.

Τρεφέσθω, αὐξανέσθω, Homer. Odyſſ.

Τροφεὺς, έως, ὁ, educator, nutritius, nutritor, altor, Ouidius lib. 2. Metamorph. τροφεῖς οἱ ἀνατρεψάμενοι, i. οἱ γονεῖς, in Epigram. & Sophocl. τροφεὺς ἅρματος, educator currus, id eſt, equorum currum trahentium, Plato de Legib. τροφεὺς τῶν ἵππων, equiſo, Idem ibidem.

Τροφεύω, nutrio.

Τροφὴ, ῆς, ἡ, nutrimentum, eſca, paſtus, victus, educatio, annona, commeatus, ſtipendia. τροφὴν ποιοῦμαι, victum emolior, Gaza: ἡ τῶν ὑδάτων τροφὴ, aquarum alimentum, id eſt, aquæ alentes, Nazanz. in Orat. Item educandi ratio, eruditio, cura in alendo. τροφαὶ αἱ παιδεύσιμοι, inſtitutiones, Euripid. Et τροφαὶ apud Sophocl. dicuntur proles, id eſt, adoleſcentes.

Τρόφι, pro τρόφιμον, magnum, plenum, ἁδρὸν.

Τροφίας, equus eſt domi nutritus, non ex armẽtitiis aut gregariis, quos φορβάδας vocant.

Τροφίμη, ης, ἡ, mater, domina, in Epigram.

Τρόφιμος, ου, ὁ, nutritus, & nutritor, magnus, adultus, alumnus, herilis filius vt exponit Donat. apud Terent. in Phormionem, 1. act. ſcena prima. ὁ δὲ ἀναξαγόρου τρόφιμος, Anaxagoræ verò alumn⁹, inquit Alexander AEtolus, referente Gellio, lib. 15, cap. 20. τρόφιμοι θεῶν, Ariſtid. Item τρόφιμος, bene alens, valde nutriens, nutritiuus, eſculẽtus,

vitalis,

vitalis,corpus alés,κυνῶν τρόφιμον,qui canibus eſt alimēto, Dioſc.lib.2,cap.81. τρόφιμος πρὸς κινήσεις, Plato de Legib. τὰ τρόφιμα,neceſſaria ad victum.

Τροφιώδης,denſus,coagulatus.

Τροφόεις,εντος,ὁ,bene educatus,magnus, ſolid^9,ἀδρανής. τροφόεντα κύματα,id eſt,μεγάλα,Homer. Odyſſ.

Τροφὸς,ῦ,ἡ,nutrix ſeu altrix,mater, Sophocl. γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ,id eſt, τῇ αἰνῶς δεδαρμένῃ,ἤγουν τῇ μητρί.

Τροφώδης,alens,nutriens.τροφώδης τροφὴ,valens alimentum,Ariſtot.in Problem.

Τροφώνια,τὰ,feſta Trophonii.

Τροφώνιος, Trophonius, nomen proprium vatis. Hic fuit filius ἱερέως,vt ſcribit Suidas, qui vaticinabatur in Lebadia,in antro quod Trophonii dictū eſt. vide apud Eraſmum in Prouerbio, In antro Trophonii. τροφωνίου χάριν τὰς σπήλαια καὶ μαντεύματα, Nazanz.in Orat.

Τροχάζω,μ.άσω,π.ακα,curro,cedo,feſtino, περιλαμβάνω, maturo, citor contentius, rotor, voluor, effundo curſum,curſito,curriculo eo,Gaza. & τροχάω,Odyſſ.ο,τροχόωντα θύραζε,foras currentem,pro τροχάοντα.

Τροχαϊκὸν σύγκριμα ἰωνικῶν, Hermogen.τροχαϊκὸν dicendum eſſe admonet Phrynich.

Τροχαῖος,trochæus,pes conſtans ſyllaba lōga & breui. διὰ τὸ πρὸ σπουδῆς τρέχειν τὸν ῥυθμὸν τοῦτο μέρος ᾄδειν.vide Quintilian.lib.9,cap.4.

Τροχαλία, ἡ, rotæ genus, qua aqua è puteis educitur, Poll.apud Laert.lib.2.in Socrate legitur τροχιλιὰ,vbi Interpretis verba hæc ſunt, Dicēti Alcibiadi non eſſe tolerabilem Xantippem adeò moroſam: atqui ait, ego ita hiſce iampridem aſſuetus ſum, ac ſi iugiter ſonum trochlearum audiam.

Τροχαλὸς,ῦ,ὁ,rotundus,aſper,rotabilis,incuruus,inclinatus.τροχαλὸς γέρων,ſenex incuruus inſtar rotę,ſilicerniū. Heſiod.τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι,curuum ſenem facit Item citus & celer, vnde τροχαλῶς, citò. τροχαλοῖσιν ὄχοις,vehiculo volucri,Euripid.

Τρόχαλος,lapillus in ripa,vel litore,κόχλαξ.

Τροχαντὴρ,pars puppis,coxæ caput,quod in fœmoris acetabulum inſeritur.

Τροχάω.vide τροχάζω.

Τροχεὸς,ὁ,rotundus,σφαιροειδὴς,Nicand.

Τροχηλατέω,μ.ήσω,π.ηκα,aurigor,ἐλαύνω.

Τροχηλάτης,ῦ,ὁ,auriga.

Τροχηλάτος,ῦ,ἡ,locus vbi agitur rota.

Τροχήλατος,rotis ſeu curru tract^9,irrequietus. τροχήλατος μανία,Euripid. furor rotatus ſeu agitatorius, rotans. Idem,σφαγὰς ἕκτορος τροχηλάτους, cædes Hectoris ad currum tractas,id eſt,ipſum tractum,&c. ἐν τροχηλάτοισι δίφροισι κυλινδεὶς,Sophocl.i.τροχοῖς ἐλαυνομένοις,διὰ τροχῶν κινουμένοις.

Τροχηλεά.vide τροχαλία.

Τροχιλέα,ἡ,vertigo,Gaza lib.4.hiſtor.plant.Theoph.

Τροχιὰ,ᾶς,ἡ,orbita,curſus,veſtigium,via, Laſcar.in Epigram.ἀπόρους ὑψιπόλων ἀμφιτρόχους τροχιάς.

Τροχιεὺς,ὁ,curſor,nuntius,ἀγγελιαφόρος.

Τροχίζομαι,rota torqueor.

Τροχίζω,tormentis exquiro.

Τροχίσκιον,ου,τὸ,rotula.

Τροχίλος,ἀπὸ τρέχω, Regulus auicula, quæ & σφήκιος. eius meminit Oppian.de aucupio. Gaza Græcam vocem relinquit. Trochilus auis Crocodilo amica eſt,aduerſatur autem Aquilę, Herodot. & Ariſtot.lib.8,& 9.Animal.

Τροχίσκος,ου,rotula,maſſa,orbiculus,paſtillus,Gaza libro 9,cap.10.hiſtor.plant.κυκλίσκος.

Τρόχμαλον,calculus,lapillus,τρόχαλος,ſcrupulus, Etym. apud Nicand.inſolens & aſper locus & petricoſus.

Τρόχμαλος,maceries,tumultuaria opera ruri cōſtructa

Τροχοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,rotæ ſpeciem habens, rotundus,in orbem ſe colligens,locus globidus, Valla:ſic etiam dicitur in Delo inſula.

Τροχόεις,εντος,ὁ,idem. τροχόεντα κόχλαξ,in Epigram.

Τροχοὶ,ſunt σφίγκτραι,i. fibulæ quibus rudentes ligantur, Interpr.Apollon.Rhod.

Τροχοποιεῖν,rotas facere,Ariſtoph.in Pluto.

Τροχὸς,ῦ,ὁ,κύκλος,reuolutio,rota,inſtrumentū ad quæſtiones,tormentáque. ἐπὶ τοῦ τροχοῦ μαστιγούμενοι δοῦλοι,Ariſtoph. inſtrumentum luſorium quod Latini trochum vocant,Græcis eſt ῥόμβος,στρόβιλος,turbo.

Τρόχος,ου,ὁ,curſus,δρόμος.

Τροχόω,curro.vide τροχάω.

Τρυβλίον,ου,τὸ,catinus, patella, ollula, acetabulū,ὀξύβαφον,κυλίχνη,χάδιον,culeus.Ariſtoph.in Pluto, ὁ ζεὺς βούλεται, εἰς ταυτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρυβλίον,εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

Τρυγάω,μ.ήσω,π.ηκα,vindemio.Heſiod.ἐτρύγων οἴνας,vites vindemiabant.τρυγᾶν τοὺς ὄρχους, Ariſtophan. & Eraſm.in Prouerb.Haud impunè vindemiabis. τρυγᾶται φοῖνιξ, palma ſtringitur,decerpitur,colligitur, Dioſcor.lib.1,cap. 149. τρυγηθεῖσαν τὴν σταφυλὴν,vuam decerpi,Idem lib.5,capite 29. τετρυγημένος,vindemiatus.

Τρυγὰς,ὁ,trynga auis, vt Gaza vertit apud Ariſtotel. lib.8.Animal.

Τρυγηρὸς,ῦ,ὁ,fæculentus,τρυγώδης,ἰλυώδης.

Τρυγητὸς,ῦ,ὁ,vindemia.

Τρυγίω,ſicco.

Τρύγη,ης,ἡ, nunc triticum ſignificat, nūc hordeū,nunc fructum quenlibet. pro vindemia,in Epigram.

Τρυγητὴρ,ῆρος,vindemiator. Heſiod. ἐς πελάγεος ἱφέρευν ὤου τρυγητῆρες.Item ſydus cæleſte. Columella lib.11,cap. 2.ſexto nonas Martii Vindemiator apparet,quē Græci τρυγητῆρα dicunt.

Τρυγητὴς,ῦ,ὁ,idem.

Τρυγητὸς,ῦ,ὁ,vindemiæ tempus.

Τρύγητος,ου,ὁ,vindemia,id eſt,vua.

Τρυγίας,ου,ὁ,fæx,Pſal.οε.

Τρύγιος,ου,ὁ,fæcatus.

Τρυγοδαίμονες,poetæ,qui fæce faciem inſucti ne cognoſcerentur,plauſtriſque inuecti poemata canebant. Ariſtoph.νεφ. μηδὲ πάθοις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι, id eſt, fæce obliti dæmones ſcenici, hiſtriones ſcilicet, vel etiam poetæ.

Τρύγοιπος,ου,ὁ,vas vimineum,quod ſupponitur buccæ torcularis,quando muſta fiunt. ἀφ᾽ ἧς τὸ πιόνδου, τὸ θλίβειν καὶ πιέζειν τὴν τρύγα.Ariſtoph.in Pluto, τρύγοιπος ταῦτα πάντ᾽ ἐστιν,id eſt,ὁ ὑλιστὴς ὁ σάκκινος,colum cilicinum,qu allus.

Τρύγχος ὀθονίου μακρὸν,villus lintei prolixus,Gaza lib.3. hiſtor.plant.Theoph.

Τρυγωδέω,cōuicior, ſcommate noto:quo modo de ſcenicis dicebatur,qui ora fæce perluebant, Eraſ.Prouerb. E plauſtro loqui.

Τρυγώδης,fæculentus, fæcoſus, Politian.in Problem. Alexand.Aphrod.

Τρυγῳδία,pro κωμῳδία,Ariſtoph.

Τρυγῳδὸς,tragicus,Idem.

Τρυγὼν,όνος,ἡ,turtur,coitus,καὶ πῶλ τροφον:à verbo τρύζειν, quod turturum eſt. Item paſtinaca piſcis,Dioſcor.lib.5, cap.40. τρυγόνος πληγαῖς ἀρήγει,paſtinacæ marinæ ictibus auxiliatur:ſic Interpr. vide Hermol.lib.9.Plin.cap.24.& Ariſtot.lib.5.Animal.cap.3.τρυγὼν θαλασσία,paſtinaca marina,ex numero venenatorum. vide Heſych. Meminit eius Ariſtot. Ælian.& Nicand. De notis morſum eius venenatum ſequentibus,Dioſc.lib.8,cap.4.& lib.9, capite 6.de remediis aduerſus eius ictum.

Τρύζω,μ.ύσω,π.υκα,ſtrido,obſtrepo,gemo, tryſſo, Neutrum,abſolut.propriè eſt turturum,vt τρίζειν veſpertilionum.τετριγὼς δεινὸν,eſt ſtridore diro.

Τρύμη,καὶ τρυμαλιὰ,ᾶς,ἡ,foramen,τρῆμα,ὀπή.τρυμαλιὰ ῥαφίδος,foramen acus,cap.18.Euang.Lucæ.

Τρύμη,idem. aliquando veteranus ſeu exercitatus in rebus agendis.Ariſtophan.νεφ.κύρβις, κρόταλον,κίναδος,τρύμη,ὁ ἀεὶ τετριμμένος ἐν τοῖς πράγμασιν,ἢ ὡς τρύπημα ἢ ἔχων.τρύμη ἢ τρῦμα τὴν ὀπὴν φασί. θέλει οὖν εἰπεῖν, λεπτολόγος καὶ ἄτοπος ὡς

ξύπανον.

Τρύξ,γος,ἡ,fæx,muſtum. Veteres item vinum vocabāt τρύγα,à præcipua,quæ in eo pars eſt,vinū ſ. ſecundarium. ſiue loram,quæ & δευτερίας, Galen.de Alim. Dioſc.l.2,c. 90.τὴν τρύγα ὑφιστάναι,fæcem ſubſidere. De fæce,Dioſc.l.5, c.124.Ariſtoph.in Pluto,ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν συνεκποτέ᾽ ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. vide ibidem Interpr. Nicand.etiam ſcoriā ſeu retrimentū ferri τρύγα dixit in Alexiphar.

Τρύμη,ης,ἡ,foramen.

Τρυπανία,ας,ἡ,& Τρύπανον,ου,τὸ,terebrum,τρύπη. Ariſtophan.blatero & futili loquacitate homo τρύπανον dicitur.

Τρυπανίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,καὶ Τρυπάω,μ.άσω,π.ηκα,terebro,perforo,aperio,patefacio,pertūdo: vnde τετρυπημένον πίθον,pertuſū doliū. Et τετρυπημένα ψῆφοι,calculi damnatorii,ſicut πλήρεις abſolutorii,Bud. Comment.

Τρύπημα,ατος,τὸ,foramen.

Τρύπησις,ἡ,terebratio.

Τρύχω,rūpo,cōminuo,cōtero:vnde διατρύχω,diuexo.

Τρυφάω,ἡ,ἀλήτης,Sophocl.in Philoct.

Τρυσίβιος,ου,ὁ καὶ ἡ,vitam crucians,moleſtus. Ariſtop.περὶ φιλεῖν καὶ τρυσίβιον γαστρὸς,i.ventris vitam exercentis,τὸν βίον κατατρύχοντες:à verbo τρύω,affligo,τρύχω:vnde ἄτρυτον.

Τρυσίππιον,ſtigma quod inuritur mādibulæ equi obſoleti,rotæ imaginem ferens,AElian.Dionyſ.

Τρύσις,morbus,labor.

Τρύσκω,τρύχω,ξηραίνω,ſicco,moleſto.

Τρυσμὸς,οῦ,ὁ,gemitus,murmur.

Τρυσώδης,ου,ὁ,æger,imbecillis.

Τρυτανεύω,μ.εύσω,π.ευκα,trutino.

Τρυτάνη,ης,ἡ,trutina,lanx,ζυγός.

Τρυτοδόχη,ης,ἡ,theca trutinæ.

Τρυττυαρχέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſum tribunus.

Τρυττὺς,ύος,ἡ,tribus,vel potius τριττύς,quæ tertia tribus pars eſt.

Τρυφάλεια,ας,ἡ,galea,quaſi τρύφαλος,à triplici cono. Homer.Iliad.γ.ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης,i.τῆς περικεφαλαίας,τοῖς φάλοις ἰσχύουσι.

Τρυφαλὶς,à Gaza in Ariſtot.vertitur formago: ſic autem Galli caſeum vocāt. vide τροφαλίς.τρυφαλίδες,αἱ,ſerum, coloſtra,τρυφαλίδες,τὰ τμήματα τοῦ ἁπαλοῦ τυροῦ.τρυφαλίδες τοῦ γάλακτος,formellæ caſei,cap.17,lib.1.Regum.

Τρυφάω,μ.ήσω,π.ηκα, geſtio, genio indulgeo, delicioſè ago,fruor, luxurioſé viuo,voluptatem capio, in deliciis vitam ago. Iſocrat.ad Nicoclem, τρύφα ταῖς ἐσθῆσι, delicias oſtende in veſtitu.μὴ γαστρὶ τρυφῶντες,Nazanz.in Orat.non deliciis ventris vacantes. τρυφῶσα παιδεία,educatio mollis, Plato de Legibus.

Τρυφερόβιος,delicata,ſuauis vita.

Τρυφερὸς,ἡ,ὁ,delicatus,mollis,tener,ἁπαλὸς,lautus. τρυφερὸς τὸν βίον,molliter viuens,Plut.in Pericle. τὸ τρυφερώτερον, deliciæ maiores,vita delicatior,Thucyd.

Τρυφερόχρωτος,habens teneram cutem,delicatulus. τρυφεροχρώτων ἕλκη,vulnera molliū & fœminei corporis,Hermol.delicatorum, Ruell. vlcera in teneris corporibus, Marcel.apud Dioſc.qui adnotat hāc dictionē pertinere nō tantū ad genus vitæ,ſed ad ſexum & ætatē etiā,vtpu ta pueros & in deliciis & vmbra agentes,quales ſunt fœminæ,& earum corpora,&c.

Τρυφὴ,ῆς,ἡ,deliciæ,mollities,luxuries,luxus,ludibriū, χλιδή,μαλακία,λιχνεία,τρύφει γὰρ καὶ διακλᾷ ὅλον τὸ σῶμα. ὕβρει καὶ τρυφῇ προτείνων τὼ πόδε, per iniuriam & contumeliam pedes protendens,Plutar.in Theſeo.

Τρύφημα,delectatio,deliciæ.

Τρυφηλὸς,καὶ Τρυφητὴς,voluptua rius,heluo.

Τρύφος,εος,τὸ,fruſtum,fragmentum, τὸ ἀπόκλασμα: à θρύπτω τὸ διακλῶ.

Τρυφηλὸς,lautus,ſolutus,delicatus.

Τρυφῶν,delicians,delitiis diffluens,delicatus.

Τρυχηρὸν,τὸ,pannoſum.

Τρυχόω,μ.ώσω,π.ωκα,καὶ Τρύχω,μ.ύξω,π.υχα,καὶ Τρύω, vexo,opprimo,corrumpo,defatigo,conficio,diuexo,exhaurio,extenuo,κατατρύχω,domo,πιέζω,torqueo: vnde τετρυμένος,extenuatus,κατατετρυμένος, emaciat*, maceratus, Plato de Legibus.τετρυμένος ἡλίῳ,ſole afflictatus. γήρα καὶ πενίῃ τετρυμένος,in Epigram.τετρυμένος ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ,afflictus ad vltimum calamitatis.

Τρῳὰς,άδος, Troas,hoc eſt, mulier Troiana, vel etiam regia in qua Ilium fuit.ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ τρῳάδι,in Ida Troiana, Theophr.lib.3.hiſtor.plant.cap.1.

Τρωγάλιον,τὸ,cicer frixum,bellarium. Ariſtop.in Pluto,ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν,bellaria ſpectatoribus proiicere,τραγήματα.

Τρωγάλιος,ου,ὁ,comeſtibilis.

Τρώγλη,ης,ἡ, foramen,nidus, Gaza. ἐκ τῆς τρώγλης τὸ διαβιβρώσκειν.

Τρωγλῖται,hirundinum ſpecies,ſic dictæ,quòd in foraminibus & cauernis nidulentur. vocantur etiam ἄποδες, & κύψελλοι.

Τρωγλοδύω,ing redior foramen. Homer. in bello rarum,τρωγλοδύοντα καὶ βάλλειν ἐρείπια.

Τρωγλόδυτα,τὰ,cauernas obeuntia,Ariſtot.libro 4.de partibus Animal.

Τρωγλοδύται οἱ,populi cauernas incolentes,qui à ſubeundis cauernis nomen acceperunt.

Τρωγλοδυτέω,gaudeo cauernis,Ariſtot.lib.9.Animal. τρωγλοδυτεῖ,latibula petit.

Τρωγλοδύτης,ου,ὁ,paſſer.

Τρωγλοδυτικὰ,animalia quæ cauernas ſubeunt,& in iis degunt.

Τρωγλοδυτικὴ,ῆς,ἡ,ſpecies viperæ. τρωγλοδυτικὴ ἀραβία, troglodytica Arabia,Dioſcor.lib.2,cap.193.τρωγλοδυτικὴ σμύρνα,myrrha troglodytica,ſpecies myrrhæ,Idem lib. primo,capite 78: ſic dicta à regione Troglodytarum, vbi naſcitur.

Τρώγω,μ.ώξω,π.ωχα,φαγοῦμαι,edo,cibum capio, σιτοῦμαι, comedo:propriè de brutis,ſicut ἐσθίω de hominibus, Homer.ἢ τρώγω ῥαφανίδας.

Τρώζειν,coire,ſtrepere.

Τρῳὴ,Troiana.

Τρωθῆναι,ſauciari,vulneratum eſſe, vulnus accepiſſe: vnde τρωθεὶς,læſus,ſauciatus.

Τρωϊκὸν παλλάδιον, Troianum Palladium, Plutarchus in Camillo.

Τρωκτὰ,τὰ, eſculenta, edulia, quæ cruda deuorantur, teſte Galeno.

Τρώκτης,ου,ὁ,ingenioſus,aſtutus,impoſtor,λαίμαργος,heluo,edax,vorax,πανοῦργος,ἀπατεών. Ody.ξ,ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς,τρώκτης,id eſt,inueterator,inuerſor,φιλάργυρος,lucrio, quæſtuarius. Eſt & piſcis nomen.de quo AElian.

Τρῶμα,damnum,clades,τραῦμα,vulnus,Herodot.

Τρωματίζω,vulnero.

Τρὼξ,γος,ὁ,gurgulio,σκώληξ ὀσπρίων.vide σὴς.

Τρώξιμος,ου,ὁ,comeſtibilis,maturus. τὰ τρώξιμα,cibaria,eſcaria,edulia.

Τρῶξις,ἡ,eſus.

Τρωὸς,χωεὺς τοῦ ι,αὐτὸ τοῦ τρωϊκὸς,Troicus,Etym.

Τρωπάσκω,καὶ

Τρωπάω,verto,in fugam coniicio,Actiu. Accuſat.

Τρωπῶ,ἐπιτρέπω,committo,curæ trado,Etym.

Τρὼς,ωὸς, viri nomen propriū, & gētile nomen,Ety.

Τρῶσις,εως,ἡ,vulneratio,ictus,vulnus.

Τρώσκω,τὸ τρώω.

Τρωτὸς,οῦ,ὁ,vulnerabilis,παθητός.

Τρωχάω,μ.ήσω,π.ηκα,curro, Neutr.abſolut.

Τρώω,lædo,vulnero.

Τρώων,Troum,Homer.Iliad.β.cum accentu in penultima,Gaza lib.3.Grammat.τρωῶν, Troianis.

Τὺ,Doricè & AEolicè ponitur pro σὺ,& eſt tam Nominatiui quám Accuſatiui caſus.Interdum eſt ſyllabica adiectio.corripitur in Epigram.

Τυ<

Τυβὶ, apud Ægyp. Ianuarius menſis, Theo. in Arat.

Τύγη, ἡ, οἰκία, δωμάτιον, στέγη, gurguſtiũ, domuncula, tectũ.

Τυγχάνω, μ. τεύξομαι, π. τετύχηκα, à τυχέω, ἀόρ. β. ἔτυχον, παρὰ τὸ τεύχω, Etym. ſum compos, ſortior, attingo, nanciſcor, ἐπιτυγχάνω, aſſequor, impetro, exoro, obtineo, habeo, potior. Genit. iung. vt τυγχάνειν τῆς δικαίων, ius ſuum obtinere, Iſocr. τυγχάνω τοῦδε, hoc impetro, Eurip. τυγχάνω εὐνοίας, συγγνώμης, ἐλέου, εἰρήνης, Demoſth. τυγχάνω βοηθείας, adiuuor, Idem. οὐκ ἔτυχον προστασίας, &c. ſunt auxilio ſuperioris deſtituti, Chryſoſt. περὶ ἱερ. τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐγὼ τυχεῖν, principatum cupio recuperare, Plato in Epiſt. τυγχάνω τῆς διαλλαγῆς, aliquem mihi concilio. ἐτύγχανεν φίλος, erat inter illos affinitas. τυγχάνω τιμῆς ἀπὸ τοῦ δαιμονίου, Ariſtot. in Rhet. à deo ipſo honorem adipiſcor: ſic Philelph. τεύξομαι ἐπιμελείας ὑπ' ἀνθρώπων, Xenoph. Odyſſ. ο, παρ' ἐμοῦ σεῖο τυχὼν φιλότητος, i. nactus apud te humanitatem, pro abs te amice & liberaliter acceptus. Accipitur interdum in malam partem, ſicut χρῆσθαι καὶ ἀπολαύειν. τυγχάνω ἀπεχθείας, Demoſth. in iram & odium incidere, adduci in odium. Æſchin. ὀργῆς τεύξεται, i. conſequetur, reportabit. dicitur & ὀργῇ χρήσεται. τυγχάνειν τῆς ζημίας, idem Æſchines, capere mulctam, i. mulctari. τυχεῖν δίκης pro λαβεῖν, vlciſci iniuriam, & ſumere pœnas, Demoſth. τυχεῖν δίκης ἐδεῖτο, ſupplicabat vt ſibi ſupplicium ſumere liceret, Plutarch. in Romulo. τυγχάνειν τιμωρίας, luere pœnas, Demoſth. & aliquando ſumere. τυγχάνω σκοποῦ, attingo ſcopum, Plato de Leg. Accuſ. etiam iungitur. Eurip. τεύξομαι ταῦτα σέθεν, hæc abs te impetrabo ſeu exorabo. ἐτύχομεν δίκας, incidimus in pœnas, Idem. οὐδὲν τυχόντας, & eidem Eurip. ὅ, τι τύχοιμι, temerè & abſque delectu, Ariſtoph. οἱ δὲ ὅ, τι τύχοιεν ἕκαστος τῶν ὀφθαλμῶν ἐσεβάσθησαν, alii in quodcunque oculis fortè inciderunt, hoc quiſque pro ſe coluerũt, Nazanz. in Orat. ſic Moſellanus. τυγχάνω σοι, pro συντυγχάνω, conuerſor, in Epigram. τυγχάνω, pro ὑπάρχω, id eſt, ſum. iungitur cum Participio alterius verbi etiam ſubſtantiui. τυχεῖν ὤν, eſſe, Ariſtoph. τυχεῖν ἐὼν τῷ Δημαρήτῳ ὁμοῦ, dixit ſe fortè fuiſſe cum Demarato, Herodotus. κἂν πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν ὄντες, Xenop. etiam ſi ditiſſimi ſint. ἔτυχε γυμνὸς ὤν, Lucian. ἔτυχε παρών, aderat, Thucyd. ἔτυχον ἀποστείλαντες, miſerunt, Idem. ἔτυχον ἠρκότες, idẽ Thucyd. i. ἐπεπτώκεσαν. τύχῃ λέξας, dixerit, Ariſtoph. ἐτύγχανε νοσῶν περὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, illis diebus in morbum inciderat, Plut. in Cam. τὸ τυχεῖν καὶ τὸ τυγχάνειν μετὰ μετοχῆς συντάσσεται, λαμβάνεται δὲ αὐτὶ κατὰ τύχην. ἰστέον δὲ ὅτι διὰ τῆς τοιούτων εἰς τὸ ῥῆμα τῆς μετοχῆς ἀεὶ συνάγεται) ὁ λόγος. οἷον, ἔτυχε δὲ τρέχων, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχεν. καὶ ἔτυχον αἰδούμενος, ἀντὶ τοῦ αἰδοῦμαι. ἔτυχον τοῦ Περδίκκου μισθοῦ μέλλοντες ἥξειν, à Perdicca mercede cõducti, vẽturi erãt, Thuc. Interdum ſine Participio. Plato 2. de Republic, τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης. Idem in Apologia, τυγχάνει μὲν γὰρ ἀγαθὸν ἀνδρῶν τῶν τούτων. Sophoc. in Aiace, ὅταν γὰρ αὐτὸς αὐτὸ τυγχάνει. βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν ὅσοις ἂν τύχωμεν, ſine diſcrimine quibuſuis auxilia mittere, vel bella inferre, Iſocrat. νῦν δὲ κἂν τυχεῖν αὐτοὶ Ἀθηναίους μὴ βουληθέντας ἀγωνίζεσθαι, ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι ὧν ἕνεκα ἦλθον, Thucyd. vbi Valla, Nunc autem hoc certè aſſecuturos, vt Athenienſibus pugnare nolentibus, ipſi ea obtineant citra pugnam, quorum gratia veniſſent. Interpres locum explicat, Nunc autem Atheniẽſes fortè non eſſe pugnaturos, vt ipſi ea obtineãt, &c. διὰ ἱερῶν τυχεῖν. ἱερωμένον λέγεται κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, fertur tum ducem ſacris operam dare contigiſſe, Plutarch. in Camillo. τυχεῖν βουλὴν συλλεγομένην, i. cogi concilium, Thucydid. ὁ τυχών, qui incidit, cum Genitiuo, Plato de Legib. τυχεῖν, Homer. Odyſſ. ξ, pro ex animi ſententia contingere & ſuccedere capit, τοίμοι μάλα τύγχανε πάντα. οὐ τυγχάνω, nihil proficio, Thucyd. αὖθις τυχεῖν, recuperare. ὅταν τύχω, quum tempus ſe mihi tulerit. Ariſtophan. in Pluto, ναὶ, νὴ Δία, πλουσίῳ γ' ὅταν τύχω, me eſſe fingo pro re nata, i. quum res ipſa tulerit. Dicitur & per Impersonale ὅταν τύχῃ. ὡς ἂν τύχῃ ὅπως, prout euenerit, Demoſthen. & Bud. δι' ἣν τύχῃ προφασιν, quacunque occaſione, vltrò, Bud. in Epiſt. poſterior. εἰ οὕτω τύχοι, exempli gratia, verbi gratia, fortaſſe, Æſchines. ὁπότερον ἔτυχε, vtrumvis ſine diſcrimine fuerit. οὐδὲν ὁπότερον ἔτυχε, nihil eſt quod æquè fieri ac non fieri poſſit. ὅπως ἔτυχε, vtcunque ſors tulit, temerè & ſine delectu. ὡς ἔτυχε, fortuitò, ſine diſcrimine, prout inciderit, prout res tulerit. τυχοῦσα ζημία, pœna, quancunq; ſors attulerit. τυχοῦσαι δυνάμεις, virtutes vulgares, quælibet, ad verbum contingentes. τυγχάνω fit à nomine τύχη, vt docet Gaza lib. 3. Gramm.

Τυγχανόντων, aſſequãtur, pro eo quod eſt τυγχανέτωσαν.

Τυδεὺς, έος, ὁ, Tydeus Diomedis pater. vnde Τυδείδης Διομήδης, Homer. Iliad.

Τύϊον, τὸ, Tyium. vide ſuprà in dictione Θύϊον.

Τυκάνη, ἡ, inſtrumentum quo fruges triturantur.

Τυκίζω, ἀκεσμότεινον, polio. Ariſtoph. Auib. τύκοις δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκαι τοῖς ῥυγχέσι.

Τύκος, inſtrumentum quo lapides incidunt & poliũt, cælum: dicitur & τύκιον, teſte Euſtat. Iliad. ξ.

Τυκτὸς, οῦ, ὁ, factus, paratus, χειροποίητος, ſubornatus, elaboratus. τυκτὸν κακὸν, natum malum, & naturaliter improbum, Homer. de Marte. & τυκτὸν κακὸν, admiſſum facinus, Laſcar. in Epigr. τυκτὸν δάπεδον, Hom. Odyſſ. i. κατεσκευασμένον καὶ λελειασμένον, complanatum.

Τύκω, μ. τύξω, paro.

Τύλας, α, turdus è tribus generibus minimus, quem gregalem eſſe, & nidificare hirundinum more annotat Euſtat. Iliad. ν, hoc eſt, συναγελαστικὸν καὶ νεοττεύουσαν κατὰ χελιδόνας. vocatur & ἰλλάς.

Τύλη, fœnumgræcum, planta, Theophraſtus libro 3. hiſtor. plant.

Τύλη, ης, ἡ, στρωμνὴ, culcitra, callus, καὶ τῆς ἐς μάλλον ὑπὸ τῆς ῥάχεως τὸ ἄκρον δέρμα.

Τυλιμὸς, pellicea crumena, in Epigr.

Τυλίσσω, voluo. vnde ἐντυλίσσω, inuoluo, apud Ariſtophanem. τυλίσσω, Iſacius apud Lycophron, ἐρευνῶ, indago, ſcrutor exponit.

Τύλλος ὀστίλιος, Tullus Hoſtilius, rex Romanorum, Plutarch. in Numa.

Τυλλόω, μ. ώσω, π. ωκα, dureo vt callus, calleſco, occalleo. Neutr. abſ. τετυλωμένος, qui callum obduxit, calloſus, qui occaluit, dur⁹. τετυλωμένος σιδήρῳ, obductus ferro, induct⁹ ferro. τὰ τετυλωμένα, τὰ ἀπεσκληρυμένα, i. partes obdureſcẽtes, vt calloſa genua & pedum veſtigia. Quæ ſenſum ægrè percipiũt, dicũtur occaleſcere, vt notat Bud. in Ep.

Τυλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calloſus.

Τύλον, ου, τὸ, pudendum membrum, alii lignum interpretantur.

Τύλος, ου, ὁ, callus, Dioſc. lib. 3, c. 94. pro vitio quodam corporis: vbi Marcell. docet eſſe ſolidam, candidã & ſine humore carnem, nec venis nec neruis ad eam pertinẽtibus. Lucia. τὰς χεῖρας τύλον ἀνάπλεων. Et callus in ſcapulis ex frequẽti affrictu onerũmque geſtatione excitatus, quod baiulis accidit. Item caro emortua, & caro protuberans circum oculos anguium, apud Nicand. Item cauilla, clauus ligneus. Ariſtoph. τύλον φορούμενον, i. τὸν ξύλινον ἧλον.

Τύλωμα, ατος, τὸ, exulceratio, tuber, inferior pars pedis, τύλωμα.

Τύλωσις, εως, ἡ, aſperitas, aſprities palpebræ inueterata, quæ in calli duritiem tranſit.

Τυλωτὰ ῥόπαλα, clauæ præferratæ.

Τυμβάς, άδος, ἡ, venefica, quòd in ſepulchris identidem verſetur, φαρμακίς.

Τυμβιὰς αὐδὴ, vox ſepulchralis ſine ſermo, Nonnus.

Τυμβεύω, ſepelio, exequias celebro. πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς, patris ſepulchro inſpergere libamina, in Epigram. Sophocles cum duobus Accuſatiuis, αὐτὸν ἐγὼ τὸν ἀνέρα θανόντα τοιοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ, i. κατὰ τὸ σῶμα, vt eius corpus condat monumento, ὥστε ἐνταφιάσαι.

Τυμβογέρων, ſenex capularis, σοροπλήξ.

Τυμβοχοέω, μ. ήσω, ſepelio, tumulo condo.

Τύμβος, ου, ὁ, tumba, ſepulchrum, buſtum, Cicer. de Legib. τάφος. ἀφὴ τὸ τύφεσθαι ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, τουτέστι καίεσθαι. Item τύμβος, ὁ πλησίον θανάτου ὤν, Euripid. Interpr.

Τυμβοχοέω, ſtruo tumulum, ſepelio.

Τυμβοχόη, ης, ἡ, tumba cauata ad ſepeliendum.

Τυμβωρυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſepulchra deprædor, Neutr. abſolutum.

Τυμβωρυχήσας, ὁ, qui ſuffodit ſepulchrum.

Τυμβωρύχος, ου, ὁ, ſpoliator mortuorum.

Τύμμα, τὸ, percuſſio, πληγὴ, vulnus. item κόμμα, moneta, nũmus percuſſus, Interp. Ariſtoph. in dictione Νόμισμα.

Τυμπανίζω, μ. ίσω, π. ικα, diſtendo, i. tympanum extendo, cum tumultu expello, verbero, flagello, excorio, diſcrucio, ligno percutio. nam tympanum, lignum eſt quo ſontes cædebantur. ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ τὰς θύρας τῆς πόλεως, impegit in portas vrbis, 1. Reg. 21. ἐτυμπανίσθησαν, i. diſtenti ſunt, ad Hebr. 11. à corio, inquit Eraſmus, ſumptum eſt in tympano diſtento: quanquam Græcanica ſcholia interpretantur de his qui fuſtibus contuſi perierunt: cæditur enim crebris ictibus tympanum.

Τυμπανίστρια, ας, ἡ, tympaniſtria.

Τυμπανίτης, ſpecies aquæ intercutis.

Τυμπανοειδὴς, έος, ὁ, ἡ, tympano ſimilis.

Τύμπανον, ου, τὸ, tympanum, quod erat inſtrumentum ex vna parte membrana clauſum, intus vacuum, quod baculo pulſatur. eo vti ſolebãt in ſacrificio matris deũ; μετὰ τυμπάνων καὶ χορῶν, cum tympanis & choris, Exodi 15. τύμπανα γράφειν, Demoſth. pingere tympana: ſic puto. Item lignum quo torquebantur nocentes. Ariſtoph. in Pluto, ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε; ô tormenta. ἐπὶ τὸ τύμπανον ἀπῆγε, ad ſupplicium proceſſit, 2. Macchab. 6. Item rota quæ à calcantibus verſatur, qualem paſſim videmus in ea machina, qua ſaxa ſubuehuntur in magnis ædificationibus. Verbo Græco γέρανος dicitur, i. grus, quo verbo etiam lingua vulgaris ſolet vti. additur μ per pleonaſmũ. vide in dictione Πλάθω apud Varinum.

Τύμπανος, auis quæ necatur à cortice, Ariſtot. libro 9. Animal. c. 1. ſic Gaza. legitur tamen ibidem τίπανος.

Τυμπανοφορέω, tympanum porto.

Τυνδαρίς, pro Helena in Epigram.

Τυνδαρίδης, Tyndarides filius Tyndari. Τυνδαρίδαι, in Epigram. συνωρὶς φιλοσόφων οἱ τρεῖς Τυνδαρίδαι, κάστωρ, ἑλένη, πολυδεύκης.

Τυνὴ, priori longa, tu, pro σὺ Doricè. Iliad. ε, τυνὴ δ' ἔ-... ἀπὸ τοῦ τὺ, ... τυνή, ... Heſiod. in Theog. τύνη μὲν ... tu, à muſis ordiamur, i. ego & tu incipiamus à muſis. vel, heu tu, incipiamus.

Τυννὸν, paruum, μικρόν.

Τυννουτοί, tantillus. Ariſtoph. ... τυννουτοί, &c. vbi Interpres, τὸ δὲ τυννουτοὶ, ... Et in genere Neutro τυννουτονί, i. μικρόν. Idem νεφ. ... τυννουτονί, i. puerulus paruus & tantillus. τυννουτοὶ, tantilli. Idem ibidem, ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουί, à ventriculo tantillo, quod dicitur contractis digitis, vt notat ibidem Interpres. ... id eſt, μικρῷ, Idem.

Τύνυμαι, vlciſcor, τίνυμαι.

Τυννόνδας, rex Eubœæ, Plutarch. in Solone.

Τυντλάζειν, in luto ingredi, aut luto aſpergere, blatterare, τονθολογεῖν.

Τύντλος, ου, ὁ, lutum, πηλὸς, locus cœnoſus. Itẽ tumultus, τάραχος.

Τυντλώδης, ου, ὁ, ἡ, lutoſus, ἰλυώδης.

Τύξις, apparatus.

Τυπάζω, μ. άσω, amputo, κόπτω.

Τύπανον pro τύμπανον, Apoll. Rhod. & in Epigram.

Τυπὰς, ἄδος, ἡ, malleus, σφῦρα.

Τυπέω, pro κτυπέω, ἢ τύπτω, ſono verbero.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, percuſſio, πληγὴ, ..., vulnus.

Τύπης, ου, ὁ, percuſſor.

Τυπικὸς, vmbratilis. Inde τυπικὸν quod μυστικὸν eſt & ἀλληγορικὸν, ſiue συμβολικὸν, cuiuſmodi fuit doctrina veteris Teſtamenti. τυπικὸν φῶς, figurale lumen, Nazanz. in Orat. ibidem opponitur ἀληθινόν.

Τυπικῶς, figuratiuè, in figura, Nazanz. in Orat.

Τύπος, ου, ὁ, forma ex qua exprimuntur ſimulachra, adumbratio rudis, exemplar, exemplum, ſignum, nota, veſtigium, norma, typus, regula, character, ſtylus, deſcriptio, formula, ſtatua, litera. τύπος τῆς μορφῆς, effigies formæ, Theophr. lib. 1, cap. 19. de cauſ. plant. τύπος τῶν ἥλων, veſtigium clauorum, Ioann. 20. τύπος τῶν λόγων, forma dicendi, Nazanz. in Orat. τύποι οἱ πολιτικοὶ καὶ δημόσιοι, ordinationes ciuiles & publicæ, ſic Can. 17. Calcedonenſis cõcilii, i. formæ. γραφὴ καὶ οἱ τύποι, deſcriptio & formæ ſeu formulæ, Plato in Leg. Idem Epiſt. 7, τὰ γεγραμμένα τύποις, quæ ſunt figuris deſcripta. Idem 2. de Rep. οἱ τύποι περὶ θεολογίας, τίνες ἂν εἶεν; τοιοίδε πού τινες, ... οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὤν, ... qualeſnam ſunt Dei deſcriptiones? τύπου & ὑπογραφαὶ (inquit Gellius lib. 1.) deſcriptiones ſunt minus exactæ quàm ἰσομοί. Inde τυπώδης μάθησις, craſsior doctrina, Ariſtotel. lib. de mundo, καὶ γὰρ εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, i. ſi minus accuratè, tamen ad craſsiorem doctrinam, ſeu ad formulam doctrinæ craſsiorem. Et τυπωδῶς. Cic. ad Attic. 4, Illud etiam te rogo, τὴν παροῦσαν κατάστασιν τυπωδῶς, ne hoſpes iſtuc veniam, i. rerum præſentium ſtatum ſummatim mihi deſcribas. τύπῳ λέγειν, ſummatim dicere, τύπῳ λαμβάνειν, τύπῳ ἀποδιδόναι. ὡς τύπῳ λαβεῖν, vt formula complectar, quoad pingui Minerua colligendum ſit, Gaza ex Theophr. ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, prout formula notáque ſubſignandi complecti ſingula licuit, apud eundẽ Theophr. in hiſt. plant. ὡς τύπῳ εἰπεῖν, vt ſimpliciter dicam, vt in ſumma dicam, vt pingui Minerua dicã, Theophraſt. lib. 1. hiſt. plant. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν τύπῳ, vt formula dicam, &c. idem Theophr. lib. 4. de cauſ. plant. τύπῳ εἰπεῖν, vt paucis expediam, Plutarc. in Romulo fine ὡς particula. τύπῳ τινὶ θεωρεῖν, ſub quodam cõpendio videndum, Aretin. apud Ariſtot. lib. 3. Politic. id eſt, ſuccinctè conſiderandum. ὡς τύπῳ διωρίσθη, paucis definitum eſt. Item τύπος, figura & vmbra. Item cauitas ea, quæ eſt in labio inferiori, Bud. Comm.

Τυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, ſigno, inſculpo, infigo, imprimo, exprimo, figuro, exemplum præbeo: cui opponitur ἀποτυποδιάζειν, Alcida. τὸ τυποῦν, quod imprimit formam. Nazanz. in Orat. de Baptiſmo, εἰ καὶ μὴ συνιεῖν τι τελείως, ἀλλ' οὖν τυπούμενα, ſ. νήπια, infantes ſi non plenè, at figuraliter intelligentes. γραφῇ τυπωθέντες, idem Nazanz. in Orat. vbi Moſella. ſacro Scripturæ penicillo effigiati.

Τυπτέω, cædo. τυπτήσω, verberabo, pulſabo. Ariſtoph. νεφέλαις, ἢ σὲ τυπτήσω, te pulſabo. τυπτήσεις, percuties, Idẽ. τυπτήσειν, Demoſt. i. τύπτειν.

Τυπτήσομαι, vapulabo. Ariſtoph. ἀλλ' αὖθις αὖ τυπτήσομαι.

Τύπτομαι, vapulo, luo pœnas. τύπτεσθαι πληγάς, vapulo, Plato in Leg. τύπτομαι πολλὰς, multis verberibus afficior, Ariſtoph. νεφ. vbi ſubaudiendum πληγάς. τύπτεσθαι ... πληγὰς, Idem.

Τύπτω, μ. ύψω, π. ... verbero, pulſo, percutio, verbera incutio, πλήσσω, παίω. τύπτω τὰς πληγὰς, incutio verbera, Ariſtoph. τύπτω σε ... Xenophon.

Τυπώδης μάθησις, vide in τύπος.

Τύπωμα, ατος, τὸ, vaſculum, ἄγγος, ὑδρία, vrna, Sophocl.

Τύπωσις, εως, ἡ, impreſſio, formatio, informatio.

Τυραννεῖον, ου, τὸ, domicilium tyranni.

Τυραννεύομαι, tyranno pareo, tyrannidem patior. τυραννευθῆναι ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν, à propriis ciuibus acti ſunt in tyrannidẽ, Plutarch. in Apophth. Lacon. τυραννευθεὶς, tyrãno ſubditus. Plato Epiſt. 8, τυραννοῦντί τε καὶ τυραννευθέντι παραινῶ ἐμὴν ξυμβουλὴν λέγω, do conſilium & ei qui tyrannum agebat, & ei qui tyranno ſubditus erat. τυραννευθεῖσα, tyrannis ſubdita, Thucyd.

Τυραννεύω, μ. εύσω, tyrannum ago, tyrannidẽ obtineo vel exerceo, regno, Iſocr. ad Nicoclem.

Τυραννέω, μ. ήσω, π. ηκα, ἄρχω, regno, rex ſum, dominor, impero, tyrannidem obtineo, domo, vim adfero. Actiu. Genit. aut Accuſat. τυραννεῖν τὴν ψυχὴν, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. τυραννήσας στοιχείων, qui in elementa ſæuiuit, Plato. τὰ δεσμὰ τυραννήσας, vincula violans, diſrumpens, Nazanz. τυραννεῖν abſolutè pro vigere & exuperare. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπωλείᾳ. τυραννεῖσθαι paſsiuè dicit Plato lib. 1. de Rep. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, &c. i. ex ciuitatibus aliæ reguntur à tyrannis. τυραννεῖται ἡ βασιλεία, tyrannidem patitur regnum, i. vim, Nazanzen. τετυράννηται, coactus eſt, Idem in Orat. 8. τυραννουμένη πόλις, ciuitas imperio ſubiecta, Plato de Leg. Idem mox, ψυχῇ τυραννουμένῃ, actiuè, id eſt, animo tyrannico ſeu dominanti.

Τυραννία, ας, ἡ, τυραννίς: ὑπὸ τυραννιῶν, Xenoph.

Τυραννιάω, μ. άσω, π. ακα, tyrannidem affecto. Neutrum abſolutum.

Τυραννίζειν, à tyranno ſeu tyrannis ſtare, Demoſth.

Τυραννικὸς, ή, όν, tyrannicus. Apud Iſocr. pro dominãdi perito, quaſi τυραννικός. Item pro violento. Xenoph. κακούργους τ' εἶναι καὶ τυραννικοὺς, i. ſuperbos & elatos. Item pro regio: vnde τυραννικοὶ οἶκοι, domus principis, apud Euripid. Pro regali. Iſocr. σύμβουλος ἀγαθὸς χρησιμώτατον καὶ τυραννικώτατον ἁπάντων κτημάτων ἐστί. νόμοι τυραννικοὶ, leges tyrannicæ, Plato libr. 1. de Repub. i. à tyranno ſeu tyrannis poſitæ.

Τυραννικῶς, tyrannicè.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, tyrannis, vis. τυραννὶς γάρ ἐστιν ἄλλο τι, ἢ ἀκούσιος διαμαρτία, Nazanz. in Orat. de Baptiſmate. Tyrãnis enim nihil aliud eſt, quã nõ voluntarius error, quàm vi expreſſus error. Item dominatio, imperium, regnum in bonam partem apud Iſocrat. in Euag. Item pro vxore principis, cap. 2. lib. Eſther.

Τυραννησείοντα, τὸν, geſtientem tyrannidem.

Τυραννοκτονία, tyranni cædes, tyrannicidium.

Τυραννοκτόνος, ου, ὁ, tyrannicida. τυραννοκτόνος φαλάριδος, percuſſor tyranni Phalaridis, Phalaris in Epiſt. οὐδεὶς τυραννοκτόνον, Idem ibidem.

Τυραννοκτονῶ, tyrannum occido. τυραννοκτονεῖν, interficere tyrannum, Hermog.

Τύραννος, ου, ὁ, tyrannus, iniquus rex, princeps, cui opponitur ἰδιώτης, i. priuatus. Iſocrat. ad Nicoclem, τοῖς δὲ τυράννοις οὐδὲν ὑπάρχειν τοιοῦτον. Ariſtoph. νεφ. ὑμεῖς δὲ τὸν μέγιστον θεῶν Ζῆνα τύραννον, &c. i. Iouem deorum regem. τύραννος & βασιλεὺς differunt ſecundum Philoſophos, Oratores autem indifferenter vtuntur, Thucyd. Interpr. Vnde autem dicatur tyrannus, vide apud Stephanum in dictione Τυῤῥηνία. τύραννος item tyrannus auis, de qua multa Ariſtotel. lib. 8. Animal.

Τυρβάζομαι, ſolicitor.

Τυρβάζω, μ. άσω, π. ακα, turbo. τὸν πηλὸν ταράττω, Actiuũ Accuſ. Τυρβέω, idem.

Τύρβη, ης, ἡ, turba, tumultus, inductio, turbatio & fruitio, Etymolog.

Τυρεία, ας, ἡ, cõfectio caſei. εἰς τυρείαν ἀμέλγεται γάλα χρήσιμον, lac vtile caſeo emulgetur, Gaza.

Τύρευσις, idem. εἰς τύρευσιν, ad conficiendum caſeum, Ariſtoteles.

Τυρεύεται γάλα, coit lac, id eſt, concreſcit, Ariſtot. lib. 3. Animalium.

Τυρεύω, μ. εύσω, ſtruo, molior, μηχανῶ, κατασκευάζω. τυρεύειν κατασκευὰς, fraudes ſtruere, inſidias ponere: ſic in canone 18. Concilii Calcedonenſis.

Τυρέω, cogo, coagulo. συνίστημι, συμπήγνυμι, ταράττω. Inde deducitur τυρὸς, hoc eſt, caſeus, qui lacte agitato coagulatóque conficitur.

Τυρίον, ου, τὸ, caſeolus.

Τύριος, Tyrius gentile, & nomen coloris ſicut & tyrianthinus, & tyriamethyſtus.

Τύρις, Perſica veſtis, & fluuii nomen in Boryſthenem excurrentis.

Τυρὶς, ίδος, ἡ, circuitus muri, πύργος.

Τυρόκνη, ης, ἡ, & Τυρόκνησις, εως, ἡ, μάχαιρα, gladius militaris, inſtrumentum horribile, & vrbis nomen: à muliere quadam, quæ prima in caſeos lac coegit.

Τυροκομεῖον, ου, τὸ, fiſcella in qua caſeus ſeruatur.

Τυρόνωτος κύκλος πλακοῦντος, Ariſtoph. πλακοῦς ὁ ἔχων τυρόν.

Τυροπωλέω, caſeos empturus pondero, libro, & ad librã expendo. vnde ſimpliciter pro σταθμάω accipitur.

Τυρὸς, οῦ, ὁ, priore longa, caſeus. vide Τυρέω. τυρὸς χλωρὸς, caſeus recens, Ariſtoph.

Τύρος, ου, ἡ, Tyrus inſula Phœniciæ.

Τυροῦσθαι, denſari in caſeum, coagulari, agitari, turbari. Vnde τυρούμενον γάλα, denſatum in caſeum lac, vitium quod fit in puerperis, aliquando ſtatim à partu, aliquando poſtea: coloſtrum autem eſt primi à partu lactis ſpiſſior & vitioſa ſua craſsitudine natura, quæ quoniam lactãtibus nocet, ideo anteà iubetur emulgeri. Vide Marcellum in lib. 2. Dioſcor. cap. 108. τυρωθέντος ὑφ' γάλα, ὑφ' χρόνῳ λάμψαντες, Nazanz. in Orat. lacte candidiores.

Τυῤῥηνία, Hetruria, Plutarch. in Publicola.

Τυῤῥηνικὸς κηρὸς, cera Tyrrhenica, Dioſcor. lib. 1, cap. 91, & lib. 1, cap. 184.

Τυῤῥηνὶς ἐσθὴς, Thuſca veſtis.

Τυῤῥηνὶς χώρα, Hetruſcus ager.

Τυῤῥηνὸς, οῦ, ὁ, Tyrrhenus, gentile.

Τύρσις, εως, ἡ, ambitus muri & viarum, turris, mœnia: à Tyrrhenis eorum inuentoribus dicta.

Τύρω, afficio moleſtia & crucio. Vide argumentum tertiæ tragœdiæ Sophoclis.

Τυρῶται ſiue τυρώδεις ἄρτοι, panes in quibus intritum caſeum permiſcebant, Euſtath. Iliad. ξ.

Τύσσω, μ. ύξω, π. υχα, ſupplico.

Τυτάω, idem quod τυχάω.

Τυτθὸν, parum, βραχὺ, paululum. Homer. Iliad. α, νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν, ne tantillo quidem honore affecit, οὐδ' ὀλίγον με ἐτίμησεν. οὐδ' ἔτι τυτθὸν ἄπεστη, ne paululũ quidem ſtabat, Apollon. Rhod.

Τυτθὸς, ή, όν, paruus, μικρὸς, infans paruulus. ἐκ μεσσοφανοῦς τῶν ὠκυπόδων βρεφῶν. Ponitur & Fœmin. Gen. ἡ τυτθὴ apud Homer. Idque Atticè pariter & Ionicè, vbi κύπελλον τυτθὸν, puſillum poculum dicit Euſtath. Iliad. χ. τυτθὸν τὸ πίνειν, Interpr. Ariſtophan.

Τυφαονία, petra eſt altiſsima in Caucaſo, ſic dicta quòd Typhon in ea fulmine Iouis percuſſus ſit dum perſequeretur, Etymol.

Τυφάων, ονος, Typhaon, qui & τυφὼν & τυφεὺς dicitur, vnus ex Gigantibus, qui ex Echidna genuit Orthum & Cerberum canes, Heſiod. in Theog.

Τυφεδανὸς, ή, όν, faſtuoſus, τετυφωμένος.

Τυφλῖνος, ου, ὁ, Cæcilia, ſerpentis genus quod oculis captum creditur. τοῖς τυφλίνοις ὄφεσι, ſerpentibus quas cæcilias vocant, Ariſtot. lib. 8. Animal.

Τυφλοπατάσσομαι, τυφλὸν πλάττομαι, cæcum ſimulo, Etym.

Τυφλὸς, ή, όν, priori breui, cæcus, captus luminibus, orbus luminibus. ponitur etiã pro ſurdo, ἀναπηλός. τυφλὸν δὲ τὸ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος, homo futuri ignarus eſt, Plutar. in Solone. τυφλὸν κίνημα, obſcurus motus, Idem in Galba. τυφλὸν κῦμα, in Epigram. τυφλὴ πίδαξ, fons cæcus, id eſt, non apparens, Ibidem.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas, orbitas luminis, Plato de Repub. huic opponitur ὄψις, vt docet Ariſtot. in oppoſitis.

Τυφλόω, μ. ώσω, π. ωκα, excæco, luminibus orbo. Actiu. Accuſ. τυφλωθῆναι ὀφθαλμοὺς, amiſiſſe viſum. τούτων τυφλωθεὶς, his orbatus, Plato in Timæo.

Τύφλωσις, cæcitas.

Τυφλώττω, cæcus ſum. Nazanz. περὶ τῶν βασιλείων τυφλώττειν

PP.

τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικὸν, &c. tenebras his quibus ratio eſt obcæcata.

Τυφλώψ, ῶπος, ὁ, cæcus, cæcutiens oculis.

Τυφογέρων, ſenex, delirus, inſanus & inſolẽs, Ariſtoph. νῦν τυφογέρων εἶ κἀπεράμυστος.

Τύφομαι, fumigo, fumo, comburo. τυφόμενον λίνον σβέσει, linum fumigans extinguet, Matth. 12. Item ardeo, incendor. τυφομένην ἀδροῦ πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα τὴν ἐρωτικὴν μνήμην καὶ χάριν, incenſam adulto & corroborato igne facem prioris amicitiæ recordationem & gratiam, Plutar. in Solone. πυρὶ τυφόμενον, in Epigramm.

Τυφόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, inaniter iacto, ſuperbio, tumeo. Depon. Datiuo iung. μαίνομαι καὶ τετύφωμαι, Demoſt. τετυφωμένος, ſuperbus. τυφωθεὶς, inflatus.

Τῦφος, ου, ὁ, ſuperbia, elatio, faſtus. item ſuperbus.

Τυφρηστὸς, nomen regis proprium, & nomen vrbis ab eodem denominatæ, Etym.

Τύφω, μ. ύψω, π. υφα, incendo, vro, καίω, inflammo. Actiuum, Accuſ. τύφε καπνὸν, fumum excito. τῦφε πολλῷ καπνῷ, κρίνων δίωκε, Ariſtophan. καπνῷ τύφων πόλιν, fumo infeſtans ciuitatem, Idem.

Τυφωεὺς, έος, ὁ, Typhoeus gigas. Homer. Iliad. β, γαίης ἱμάσσει εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς, i. τυφῶνος: à Nominat. τυφωεύς. Hic cum Echina congreſſus genuit Orthum canem Gerionis, & Cerberum quem Typhonem δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον eſſe dicit Heſiod. in Theog.

Τυφομανία, ἡ, rabies quædã, morbus è veterno phrenitidéque mixtus, Hippocr.

Τυφῶν, ῶνος, Typhon, gigantis nomen, qui Typhoeus dicitur. τυφὼν δὲ εἷς τῶν γιγάντων, γῆς υἱὸς καὶ ταρτάρου, πολέμιος τοῖς θεοῖς, ὥς φασιν Ἡσίοδος. Typhonẽ extinxit in AEgypto Horus, i. Apollo filius Oſiris, Herodot. Dicitur quoq; vẽtus contortus & turbulentus, fulgur, vortex ſeu vertex, turbo, Ariſtot. de mũdo, πνοαὶ ἀνέμων καὶ τυφώνων, flatus vẽtorum & tempeſtatũ: ſic Bud. ſeu verticum, vt idẽ etiam vertit. idem Ariſtot. ibidẽ, τὸ δὲ ἀστράψαν ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον ἐὰν ἄπυρον ᾖ παντελῶς, τυφὼν καλεῖται, i. quod fulſerit, ſi ad terram vſque curſim illiſum ſit, igniſque nihil interim conceperit, typhon vocatur, qui eſt vertex procelloſus & euerberans, inquit Bud. interpr. De Typhone vide Eraſmum in Annot. cap. 27. Actor. Apoſtol. Typhonem Plinius appellat præcipuam nauigantium peſtem, vt qui non antennas modò, verumetiam ipſa nauigia contorta frangat. Cæterùm tanto malo tenui remedio occurri, ſi acetum in aduenientem effundas, cuius vis frigidiſsima eſt. Idẽ illiſu ipſius repercuſſus correpta ſecum in cælum refert, ſorbétq; in excelſum. Dictus eſt autem Typhon à Græco vocabulo τύφω, id eſt, inflammo. Vide & Gell. lib. 19, cap. 1.

Τυφωνία, genus delirii cum furore mixtum, i. furioſus delirúſque lethargus, aut lethargicus furor & delirium. Vide Annot. Marcel. lib. 4.

Τυφωνικὸς, οῦ, auſtralis. τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος εὐροκλύδων, vẽtus typhonicus qui dicitur Euroaquilo. ſic Eraſm. cap. 27. Act. Apoſt. pro vento vno ex repentinis.

Τυφῶν, idem quod τυφώς. ei ouis nigra mactatur, Interpr. Ariſtophan.

Τυχαῖος, ου, ὁ, caſualis, fortuitus.

Τυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, conſequor, nanciſcor, cõtingo. ὀδ. ξ, τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, i. ἔτυχε, fortè ibat nauis, aut cõtigit vt nauis eſſet itura. τύχε τῆς σωτηρίας, conſequere ſalutẽ, Nazanz. in Orat. Vnde τυχεῖν τῆς εἰρήνης, pacẽ cõponere. τυχεῖν τῆς τιμωρίας, dare pœnas. τυχεῖν τῆς χάριτος, gratiã inire. quod tamen ſecundi Aoriſti ἔτυχον eſſe duxerim, à τυγχάνω.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, fors, fortuitus caſus, exitus rerum, euentus, ſtatus rerum. τύχη κύπριδος, fortuna Veneris, id eſt, quam Venus immiſit, Euripid. τύχη δαίμονος, ſors dæmonis, i. Dei voluntas, Idem. τύχη ἀήθης, Plato de Legib. caſus inſolens, caſus rarò accidens. καὶ ἀγαθῇ τύχῃ δέχομαι, quod felix fortunatúmque ſit, admitto, Xenoph. θείᾳ τινὶ τύχῃ παραγένεσθαι apud Platon. i. diuina ſorte euenire, & diuina, vt dicitur, virgula. ἐν τύχῃ γίνομαι, ἐν ἐλπίδι γίνομαι, ſpero, à fortuna pendeo, expecto euentum, Thucyd. τύχην vocat idem τὸν πόλεμον, lib. 2. ἀπὸ τύχης, fortuitò, caſu, fortéque. ἀπὸ τύχης ἦν, fortè aderat. τὰ ἀπὸ τύχης, fortuiti euentus, Ariſtot. in Rhet. διὰ τύχην, & κατὰ τύχην, i. caſu, fortuitó. item opportuné. μετὰ τύχης etiam à Platone dicitur. τύχαι, ſucceſſus. ἐπ' ἀμείνοσι τύχαις, melioribus auſpiciis, Plato de Leg. ἐκ τῆς παρούσης τύχης, ex præſenti conditione, Herodot. αἱ τύχαι, incerti euentus, Plato Epiſt. 8, δεδιὼς τὰς τύχας, timens fortunæ vices, τὰς παραπιπτούσας τύχας, caſus fortuitos, Thucyd. i. τὰ μέλλοντα ἀπὸ τύχης ἔσεσθαι, τὰς ὑποθέσεις. ἐς τὰς τύχας περιίστασθαι, i. εἰς ἄδηλόν τι περιΐστασθαι, idẽ Thucyd. in caſus incertos, in fortuita. κατὰ τύχας, Plato de Leg. in fortunis, in fortunæ caſibus, in aduerſis. τύχαι ἐφήμεροι, mutabiles rerum vices.

Τυχηρὸς, ᾶ, ὸ, caſu veniens, fortuitus. Philo de mundo, ἐκδόντας ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτοὺς, &c. ſeipſos dedentes fluxis fortuitiſque rebus.

Τυχηρῶς, fortunatè, feliciter, fortuitò, Etym.

Τυχικῶς, fortuitu, fortuitó.

Τυχίος, ου, ὁ, Tychius faber celeberrimus apud Hom. qui Aiacis clypeum elaborauit.

Τύχοι cum particula εἰ, pro verbi gratia. Lucian. ὥσπερ πρίασθαι παρ' αὐτοῦ, τὸν μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι βοίδιον.

Τυχὸν, fortè, fortaſſe, fortuitò, à caſu, cui opponitur ἐκ προνοίας apud Nazanz. itẽ quicquid cõtigit, vbiq; obuiũ, vile. τὸ τυχὸν πταῖσμα, prima quæque aduerſitas, Demoſt. ἀπὸ τοῦ τυχόντος, à caſu, Hermog. τυχὸν ἴσως, aliquãdo ſimul ponuntur pro eodem Atticè, Ariſtoph. Interpr.

Τύχος, εος, τὸ, cælum, lapicidarum inſtrumentum, λιθοξοϊκὸν ὄργανον apud Pauſan. vnde ἀποτυχίσαι λίθον, Euſtath. Iliad. ξ. ſuprà ſcribitur Τύκος.

Τυχόντως, quolibet modo, quouis modo, triuialiter, temeraria de cauſa, vtcunque, vt cõtigit, Bud. in Epiſt.

Τύχω, τεύχω, facio.

Τυχὼν, ἐπιτυχὼν, aſſecutus, Bud. in Epiſt. poſter. τυχὼν συγγνώμης, aſſecutus veniam, reportans, AEſchines. τυχόντες ὀνομάτων καλλίστων, conſecuti pulcherrima nomina, Plutarch. in Romulo.

Τυχὼν, ὁ, quilibet, gregarius, plebeius, paſsim obuius, vilis, tranſlatitius, triuialis, vnus è multis. Xenoph. παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, à quouis nummos accipere. οἱ τυχόντες, priuati homines. τοῖς τυχοῦσιν ἐγκρίνειν, i. τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, i. inter plebeios annumerare, in ordinẽ cogere ſeu redigere. dicitur & τοῖς τυχοῦσιν ἐντάττειν. τὰ τυχόντα, res quælibet vulgóque expoſitæ. Xenoph. ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θεῖα οἴεσθαι, &c. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης, τῶν τυχόντων καὶ ὧν οὐ πολὺς ὁ λόγος, &c.

Τύχων, paroxyt. dæmon quidam circa Venerem.

Τυψέλη, ης, ἡ, ſordes aurium: malim κυψέλη.

Τῳ ſine accentu, id eſt, τινί. Philo de mundo, ἐκεῖνο παντί τῳ δῆλον, illud cuiuis manifeſtum. Homer. Iliad. α, οὔτε τῳ ἄλλῳ. μὴ δέ τῳ χείρους δόξωμεν εἶναι, ne cui peiores fore videamur, Thucyd.

Τῷ, huic, i. τούτῳ. Et interrogatiuè quare, qui, πῶς, qua ratione, quamobrem, διὰ τί, vnde, ex quo. vt τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ, vnde hoc coniectas? Ariſtoph. φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; vnde iſtud credendum eſt? Lucian. τῷ πιστὶ χρὴ πιστεῦσαι τοῖς ἐξ ἀρχῆς; vnde fides adhibenda ſuperioribus eſt? ἐν τῷ πράγματος pro ἐν τίνι πράγματι. Sophocl. in Aiace, χαίροντ' ἐν τῷ πράγματος κυρεῖ ποτε; Idem, ὅτι τῷ λέγεις τόδε; id eſt, ὅτι τίνι, διατί, quamobrem? Aliquãdo ideò, διότι, διὸ δὴ. τῷ γεώδεις ἢ ξηροὶ ἢ λιπαροὶ τὴν φύσιν εἰσὶ, &c. eo quòd aut terreni, aut ſicci, aut pingues natura ſint, Theophr. lib. 1, cap. 16. de cauſ. plãt. Idem eodem lib. cap. 11, δυσκατέργαστοι καρποὶ, τῷ εἶναι τοιοῦτοι, difficiles confectu fructus, quando tales ſunt. Aliquando οὕτω, vt Odyſſ. ξ, τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ποιήσομεν, &c. id eſt, οὕτως αὖ, vel διὸ, itaque. Item ex quo loco, ex eo ipſo loco, hoc loco, hîc, hac parte, Heſiod.

ſiod.in Theog. τῇ μὲν γὰρ σπέρμα τε, καὶ ἔγχεα τε πλεῖ διμῶν ἐν βοῦ κατίδασα κελεύσας χαρὶ βοείῃ. τῇ δ' αὖ ὀστέα, &c. hîc quidem, &c. illic autẽ. Aliquando articulus eſt. τῷ λόγῳ, i. opinione mea, Euripid. in Hercul. furente. τῷ παντὶ χεῖρον, omnino peius, Phalar. in Epiſt. πρὸς τῷ τῆς ὕβρεως τῆς ἀδικ..., Demoſt. fortè intelligitur τρόπῳ. ἐν τῷ αὐτίκα, in præſenti. ἐν τῷ τότε, vt illa tempeſtate, Thucyd.

Τὼ, dualis eſt numeri. τὼ δύο πόλεε, Plato de Legib. ſic τὼ ἡμέρα, Xenoph. τὼ χεῖρε, τὼ πόλεε, τὼ φάσγγε, καὶ τὼ τὼ σώ, Interp. Ariſtop. τὼ τέχνα. vide in dictione Τέχνα, vel Χεῖρ.

Τώγα, οὐ τοίγα. Τῷδε, τῷ, ſic.

Τῷκα, i. ὅπως αὖ, Homer. Iliad. hoc modo.

Τῷ ὄντι, ſanè, certè, reuera, planè, verè, indubitatò, ex re ipſa. Plato 1. de Rep. ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων, id eſt, legitimus princeps.

Τῷ τρόπῳ, quo modo. Ariſtoph. νεφ. id eſt, τίνι τρόπῳ. τῷ τρόπῳ, quo modo, Plutarch. in Lycurgo, οὐκ ἔχει λέγειν, τῷ τρόπῳ διεφθάρησαν, dicere nõ poteſt, quo modo interierint.

Τῷτι, itaque, proinde. Philo de mundo, τῷτι καὶ τὸ σῶμα αὐτὸ σχεδὸν περὶ οὐρανὸν τὰς ὄψεις ἀνέτεινε, &c.

Τῆ, capio, Homer. τῆ νῦν ἐπεί.. αὐτὶ τὰ λάβε, accipe. vide Varinum in dictione Τεταγών.

Τωθάζω, μ. άσω, π. ακα, mordeo, irrideo, conuitiis inſector, increpo, decipio, glorior, Actiuum.

Τωθασμὸς, οῦ, ὁ, irriſio, χλευασμὸς. apud Ariſtotel. lib. 7. Polit. Aretinus pro laſciuia exponit.

Τωθαστὴς, οῦ, ὁ, καὶ

Τωθαστικὸς, οῦ, ὁ, mordax, irriſorius, Laert. in Speuſip.

Τωθαστικὴ, ars irridendi & mordendi.

Τῶκεν, ideò, ſic.

Τῶν, quorum, Heſiodus.

Τωνδὶ pro τούτων, Bud. in Epiſt. poſt.

Τὠρχαῖον γένος, vetuſtum genus.

Τὼς, ſic, ſimiliter, οὕτως. Homer. Iliad. γ, τὼς δ' ὁ ἀπεχθήσω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. Item τὼς Doricè pro τούς.

Υ Admirantis Aduerbium, vel imitatio ſonitus, quem quis odorans aliquid, ſpiritu naribus attracto reddit.

Υ῾άγχη, ης, ἡ, angina quæ cum tumore exteriores faucium partes occupat, eò quòd ſuum colla ſæpius hac inflammatione afficiantur, quos ὗας vocant Græci.

Υ῾άδες, αἱ, ſtellæ ſex, vt ſcribit Proclus de ſphæra, quæ in capite Tauri ſunt: ἀπὸ τοῦ ὕειν, id eſt, pluere, appellatæ. Nam & quum oriuntur & occidunt, tempeſtates, pluuias, largóſque imbres cient, Gell. lib. 3, cap. 9.

Υ῾αινα, ας, ἡ, hyæna ſerpens. Eſt & piſcis, de quo AElian. & quadrupes, cuius meminit Oppianus libro 3. de venat. & Ariſtotel. lib. 6. Animal. cap. 31. ab aliis dicitur γλανὸς, glanus, & hominem aggreditur, vt idem Ariſtot. ſcribit lib. 8, cap. 5. hoc animal minus interdiu videt quã noctu, Alexand. Aphrod. Problem. 69. lib. 1.

Υ῾ακίζω, μ. ίσω, madefacio, pluo.

Υ῾ακίνθια, feſta Hyacinthi Lacedæmone celebrari ſolita.

Υ῾ακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum æmulor, ſum colore hyacinthino, ſum violaceus.

Υ῾ακίνθινος, ου, ὁ, hyacinthinus, ſubniger, purpureus. ὑακίνθινα δέρματα, pelles hyacinthinæ, Exodi 35.

Υ῾άκινθος, ου, ὁ vel ἡ, Hyacinthus puer, ex quo & flori ei nomen, quem Romani vaccinium appellant. folium habet bulbi, caulem palmeum, læuem, tenuiorémque digito minimo, coloris herbacei, comam iacentẽ, incuruam, plenam floris purpurei, radice bulbacea. Erumpit cum viola nigra vere, ſed ante roſam. De hoc Ruel. lib. 3, cap. 104. ὑάκινθος etiam pro lapide pretioſo, Lucian. & in Epigram. item Apocal. 21, & Exodi 28. λήψονται τὸ χρυσίον καὶ τὴν ὑάκινθον καὶ τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον καὶ τὴν βύσσον, aſſument, &c. Item ibidem, ὑακίνθου κεκλωσμένης, hyacinthi retorti. ſic etiam dicitur à quibuſdam genus delphini, teſte Dioſcorid. lib. 3, cap. 85.

Υ῾ακινθώδης, hyacinthinus.

Υ῾άλη, vitrum, bombyx, vermiculus.

Υ῾αλίζω, ſum vitreus, lucidus ſum, ſum colore vitreo.

Υ῾άλινος, ου, ὁ, vitreus. ὑαλίνη θάλασσα, vitreum mare, c. 4. Apocal. Ioannis.

Υ῾άλιος, bellicus, ἐνυάλιος, Martis epitheton.

Υ῾αλλὸς, οῦ, ὁ, ſplendidus, manſuetus, pretioſus.

Υ῾αλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt vitri modo tranſlucidus.

Υ῾αλόεις, vitreus, pellucidus, ſplendidus.

Υ῾αλος, & Atticè ὕελος, ου, ὁ vel ἡ, vitrum. Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. περὶ ὑάλου διὰ τί ὑπὸ τοῦ πνεύματος φυσᾶται. Lucian. ὑάλῳ περιχρίει, vitro oblinit ſeu obducit. Ariſtoph. νεφ. de lapide pellucido vnde ignis accẽditur. τὴν ὕαλον λέγεις: vbi Interpr. ſcribit Homerum non noſſe hoc nomen, ſed eius loco apud eundẽ & alios antiquos ἤλεκτρον μὲν ἦν, ὕαλος δὲ οὐ, τὰ ὕαλα, vitra, Gaza in Probl. Alexand. Aphrod. Politianus vitrum interpretatur.

Υ῾αλουργεῖον, ου, τὸ, officina vitriaria.

Υ῾αλουργὸς, οῦ, ὁ, vitriarius.

Υ῾αλώδης, vitreus.

Υ῾αλόω, μ. ώσω, repræſento colorẽ aut naturã vitri.

* Υ῾άλωμα, vitium in oculis equorũ, vt γλαύκωμα, in Hippiat. συμβαίνει δὲ ἐκ τούτου ὃ καλεῖται ὑάλωμα, ὅμοιον φακῷ λευκῷ.

Υ῾ανός, terribilis, moleſtus, ſupinus, εἰκαῖος, fortuitus.

Υ῾ανία, ας, ἡ, tumultus, pugna, iniuria.

Υ῾αντες, οἱ, Bœotis hoc nomen dedit innata genti ſtupiditas, vt ὕαντες quaſi ſuini vocarentur: vnde locus adagio, Sus Bœotica.

Υ῾αξ, temo nauis, dux viæ, οἴαξ.

Υ῾αὶ, vide Υ῾άδες. Υ῾άσιν, filiis.

Υ῾ᾶται, Hyatæ, i. ſuales: ſic dicti quidam tribules Dorienſium à Clyſthene rege Sicyoniorũ, Herodot. lib. 5.

Υ῾βάδαι, populus Leontidis tribus, Etym.

Υ῾βάζω, vomo, incuruo me quemadmodum vomentes ſolent.

Υ῾βάλλω, vel Υ῾ββάλλω, Doricè pro ὑποβάλλω, ſubiicio.

Υ῾ββαλὸς, pronus, libidinoſus.

Υ῾βὸς, οῦ, ὁ, curuus, tortuoſus, ὑβός.

Υ῾βλητὴς, vates.

Υ῾βλὸς, καὶ Υ῾βὸς, οῦ, ὁ, κυρτὸς, curuus, gibboſus, Theocr. Idyl. ..

Υ῾βος, ου, ὁ, tuber in cameli dorſo, Gaza ex Ariſtot.

Υ῾βρίζω, μ. ίσω, π. ικα, iniurius ſum, iniuriam facio, contumelioſè tracto, ſum inſolens, inſulto, dicto vel facto lædo, offendo, infamo, ἀτιμόω, abutor, vitupero, vim infero, ſtupro, cõtamino: propriè enim ad corpus refertur, Iſocrat. Accuſ. ὑβρίζω ὕβριν, Ariſtoph. παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι, Idem. Sophocles, οὔτις σ' ἀχαιῶν οἶδα μή τις ὑβρίσῃ στυγνῶν λαβεῖν, nullus te afficiet iniuria. ὑβρίζω σε, Demoſth. multis in locis. Aliquando cum Accuſ. intercedente Præpoſitione εἰς, vt ὑβρίζω εἰς σέ. ὑβρίζω σε, i. corpus tuum plagis vel vinculis, vel alio quodam modo lædo: ſed ὑβρίζω εἰς σὲ, quando tuam vxorẽ violo, aut in aliquid aliud tuum vim infero, Lucian. ὑβρίζω εἰς σὲ, Euripid. ſum iniurius & impius. Ariſtoph. νεφ. ὑβρίζετέ γ' εἰς τοὺς θεοὺς, deos contumelia afficitis. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ τούτους ὑβρίζειν εἰς ἐμὲ, idem Ariſtoph. ὕβρισεν ἐμοῦ εἰς τὸ σῶμα, Demoſt. meũ corpus ſugillauit, pulſauit contumelioſè. ὑβρίζομαι εἰς τὸ σῶμα, & ὑβρίζομαι τὸ σῶμα, Idem. ὑβρίζω ὕβριν εἰς τοὺς οἰκέτας, Plato de Leg. ὑβρίζει εἰς τὴν πόλιν, in remp. contumelioſè agit, Ariſtot. in Probl. ὑβρίζοντες εἰς τὸ μαντεῖον, violantes vaticiniũ, Plut. in Solone. ὑβρίζω τι περὶ τούτους, aduerſus hos aliquid gero contumelioſè, Plato de Leg. ὑβρίζω ταῦτα περὶ θεοὺς, hæc ago in deorum contemptum, Idem ibidem. Et cũ duobus Accuſ. Xenoph. libr. 5. Pædiæ, ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀδικοῦντας διὰ ὑβρίζειν, τί δεῖ λέγειν; βιάζεσθαι καὶ ὑβρίζειν, Demoſthenes. ὑβρίσας, in

pluſquamperfecto, Idem. ὑϐρίσω, in Futuro, idẽ Demoſt. ὕϐριζε αὐτὸ τὸ ὑπόϐριζε, i. quieſce, Euripid. ὑϐρίζοντες οἱ ὄνοι, rudentes aſini, Herodot. ὕϐρισμαι τοιαῦτα, tales accepi iniurias, Demoſt. ἐφ᾽ ὑϐρίσθην, quo ludibrio affectus ſum, Sophocl. ὑϐρισμένη στολὴ, ſtola ſordida, abiecta aut inepta.

Υ´ϐρις, auis ſpecies nocturnæ.

Υ´ϐρις, εως, ἡ, immanior improbitas, cõtumelia, vituperium, flagitium, ſæuitia, ferocia, detrimentum, dedecus, vis illata, iniuria in corpus, adulterium, ſtuprum. ὕϐρεις εἰς πολλοὺς, Demoſth. ὕϐρις καὶ ἀδικία, Plato de Leg. ἀτίμῳ ὕϐρει ὑϐρίζεται, graui afficitur contumelia, Plut. in Pericl. Accipitur & pro deliciis nimiis & inſolentibus, procacitate, petulantia, faſtu, ſuperbia, licentia, inſolẽtia, proteruia, ἀλαζονεία. Vide Αἰκία in Ammon. ὕϐρις καὶ φρόνημα, Demoſthenes. ἐφ᾽ ὕϐρει φθεγγόμενοι τοὺς νόμους, Idem. ὕϐριν τὸ πρᾶγμα ἡγοῦνται, idem Demoſth. ſuperbiam, Budæus. ὕϐρει οὐκ ἴσχω, Sophocl. non afficio contumelia. ὕϐριν ἔχοντες, inſolentes & petulantes, Homer. Odyſſ. ὕϐριν ἐμποιεῖν, in inſolentiam adducere, petulantiam gignere, Ariſtot. 1. OEcon. Heſiod. ὕϐριν poſuit αὐτὶ τοῦ ὑϐριστήν, inquiens, κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕϐριν ἀνέρα τιμήσουσι.

Υ´ϐρισμα, ατος, τὸ, idem quod ὕϐρις, apud Plat. in Epiſt. διὸ τὸ τότε σοι ὕϐρισμα, νῦν ὑπὲρ αὐτοῦ ὀνείδεσιν λέγει.

Υ´ϐριστὴς, οῦ, ὁ, & ὑϐριστής, iniurius, conuiciator, ſtuprator, corruptor, flagitioſus, ἀκρατής, ſui impotens, inſoleſcens ob copias & potentiam, oppreſſor violentus, Demoſthen. huic opponitur σώφρων, id eſt, temperatus, apud Xenophont. in Apol. Socr. ὑϐριστὴς ἐν θανοῦσι γίγνεται, apud Sophoc. in Aiace, i. mortuis fit iniurius. ὑϐριστὴν ποτε τοῦτον ἐπιτρέψομαι, lib. 1. Epigr.

Υ´ϐριστικὰ, τὰ, ſacra quędam ſunt apud Argiuos de quibus Plutarch. de virtut. Mulier.

Υ´ϐριστικὸς, ἡ, ὁ, cõuitiatorius, inſolens, contumelioſus, in luxuriam prorepere ſolens. ὑϐριστικὸς ἀνὴρ, i. ὑϐριστής. ὑϐριστικὰ ῥήματα, i. πονηρὰ & improba, AEſchin. ὑϐριστικὸν ζῷον ὁ ἀμπέλων, eluxurians & laſciuiens.

Υ´ϐριστικῶς, contumelioſè. Plato in Epiſt. ἀπορρίπτων καὶ μεθιεὶς καὶ ὑϐριστικῶς εἰς ἐμὲ, me contumelia proſequendo.

Υ´ϐριστικώτερον, petulantius, Demoſth.

Υ´ϐριστρὶς, ἡ, conuitiatrix, Etym.

Υ´ϐριστόδικαι, οἱ μὴ θέλοντες ὑπέχειν τὰς δίκας.

Υ´ϐριστότατος, petulantiſſimus, confidentiſſimè improbus, ferociſſimus, flagitioſiſſimus, Xenoph. de Alcibiade, lib. 1. ἀπομνημ. & apud eundem.

Υ´ϐριστότερος, petulantior, ad contumeliam promptior.

Υ´ϐρίστρια, ας, ἡ, conuitiatrix & inuectiua.

Υ´ϐωμα, τος, τὸ, quæuis ſpinæ verticulorum præter naturam cõuerſio mutatióve, ὅταν ὁ τῶν σπονδύλων εἰς τὸ ἐκτὸς φύσιν ἐκβῇ, apud Hippocr. Gal. 3. de artic.

Υ´ϐωσις, εως, ἡ, affectio poſteriora capitis infeſtans ante ſpinam, κύρτωμα.

Υ´γεία, vel ὑγίεια, ας, ἡ, ſanitas, valetudo, ſeu bona valetudo. ὑγεῖ τὴν ὑγίειαν. ἀλίσαντες γὰρ τουτέστι ξηροὶ οἱ πηροὶ, Alexand. Aphrod. libro primo Problem. τῆς ὑγείας ἐκ συμμέτρου κράσεως οὔσης· τῆς δὲ νόσου ἐξ ἀμέτρου δυσκρασίας, quũ ſanitas ſit ex commoda valetudine & bono habitu, &c. Plato lib. 1. de Rep. ἡ ἰατρικὴ μὲν ὑγίειαν παρέχεται, bonam valetudinem præbet ars medendi. Eſt etiam epith. Mineruæ, Etym. τῆς ὑγείας ἀθηνᾶς ἄγαλμα, ſalubris Mineruæ ſignum Athenis fuit à Pericle erectum, Plut. in Pericle. Hymnus in ὑγίειαν extat apud Orph.

Υ´γιάζομαι, curor, incolumis reddor, ſaneſco, Gaza. Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. ὑγιαζόμενα ἕλκη dixit, vlcera quæ ſanantur. ὑγιασθεὶς, in bonam valetudinem reſtitut⁹. ὑγιασθεὶς μένειν, Alex. Aphrod.

Υ´γιάζω, ſano, curo. Ariſtot. de Medicis, ἀλλ᾽ ἄριστοι τῶν μαθόντων τοὺς ἀρρωστοῦντας ὑγιάζουσι.

Υ´γιαίνω, μ. ανῶ, valeo, id eſt, ſum ſanus, rectè valeo: cui opponitur νοσῶ. Neutr. abſolutum. τὰ παρ᾽ ὑμῶν ὑγιαίνει, Demoſth. Item ſum ſyncerus, ſapio, rectè ſentio, ſum integra mente, ſum animo felici. Ariſtoph. λέγουσι δ᾽ ὑπὲρ οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

⁎Υ´γιαίνω, ὡς διψάω. Themiſt. 24 ὑγιαίνοντες ὁδοὺς εἰς ὑγίειαν, ὡς διψῶντες ὁδοὺς εἰς διψώντα.

Υ´γιαστικὸς, ſanatorius, ſanandi vim habens.

Υ´γία, idẽ quod ὑγεία, vt paulò ſuperius ſcribitur. Significat etiã far conſperſum vino & oleo, & omne quod ad ſacrum attinet, vt flores, vnguenta, &c. vide Etym.

Υ´γιεινὸς, ἡ, ὁ, ſaluber aut ſanus, indifferẽter: (nã & apud Latinos ſaluber aliquãdo ponitur pro ſano. Salluſt. Genus hominũ ſalubri corpore.) ad ſanitatẽ corporis conducens & conferens, ſanitatem reſtituẽs. ὑγιεινὸς βίος, ſana vita, Plato de Leg. Ariſtot. 1. OEcon. πρὸς τὰς κινήσεις ὑγιεινὸν, i. valens ad motus ferendos. Iſocr. τοῖς σιτίοις τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, cibis gaudere ſaluberrimis.

Υ´γιὴς, ἡ, ὁ, & ὑγιὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, 1. & 2. breui, ſanus, integer, incolumis. Xenoph. μάλις γὰρ ἂν ἐν τούτῳ χρόνῳ τὸ δῆγμα ὑγιὴς γένοιο, ex morſu ſanus euadas. Accuſ. Sing. ὑγιέα contrahitur in ᾶ ὑγιᾶ, ἀττικῶς. Illud notandum, ὑγιὴς Grecos id omne quod ꝓbatur vocare. vnde & prouerb. ὑγιὲς μηδὲν, ὑγιὲς οὐδὲν, quũ omnia diſplicẽt. Contrà, res cũ vitio coniuncta σαθρὸν dicitur. Plato Epiſt. 6, φίλοι βέϐαιοί τε καὶ ἤθεσιν χρηστοὶ ὑγιεῖς, i. bonis morib⁹ præditi. ὑγιὲς μηδὲν, Ariſtop. i. nihil verum, nihil ſimplex, ἀφελὲς, ἁπλοῦς. ὑγιὲς οὐδὲν διανοούμενοι, nihil ſani cogitantes, Valla, i. ὀρθὸν, ἀληθές.

Υ´γιόω, ſano, curo.

Υ´γιῶς, rectè, ſanè, ratio ita dictat.

Υ´γιώτερον, αὐτὶ τοῦ ὑγιέστερον, apud Sophronem, Etym.

Υ´γραίνομαι, humeſco, humeo, Gaza: vueſco, Politian.

Υ´γραίνω, μ. ανῶ, humecto, humifico, humefacio, madefacio. Act. Accuſ. Gal. l. 1. ad Glauc. ἐν δὲ τοῖς λουτροῖς ὕστερον ὁ πυρετὸς χρονίζοι, διαϐρέξαι τε καὶ ὑγραίνειν τὸ σῶμα. ὑγραίνοντι καὶ εὐχύμῳ τροφῇ διαιτᾶν, victu humido & ſucci boni reficere, Gal. li. 1. ad Glaucon.

Υ´γρανσις, humectatio, Alex. Aphrod.

Υ´γρασία, ἡ, vligo, humiditas, humor.

Υ´γρέμπλαστρον, emplaſtrum liquidum non ſiccum.

Υ´γρὴ, ῆς, ἡ, marc. Homer. Iliad. κ, ἐφ᾽ ὑγρὴν ἤλυθεν ἰσθῖ᾽ ἐλεῖν, i. ἐπὶ θάλασσαν. ſic enim Atticè dicitur, inquit ibidem Interpr. ὑγρὰ κέλευθος, ἡ διὰ τῆς θαλάσσης, via humida, i. maris, ſeu per mare.

Υ´γρίζιος, viuens in locis humidis, epitheton piſcatoris, Nonnus.

Υ´γροκέφαλος, cuius caput humet, capitis humore abũdans, qui capite eſt humido, Alex. Aphrod.

Υ´γροκήλη, ης, ἡ, hernia humoralis, ramex aquoſus, dicitur & ὑδροκήλη.

Υ´γροκοίλιος, & ὑγρόκοιλος, ὁ, ἡ, qui eſt aluo fluentiori.

⁎Υ´γρομελὴς, membra habens adhuc tenera & flexilia, vt lepuſculus, apud Xenophont. ſæpius, ἐν τῷ κυνηγ.

Υ´γρόμυρον, τὸ, liquidum vnguentum.

Υ´γρὸν, τὸ, ſuccus, humor, ſudor.

Υ´γρόπορος, aquatilis, in aquis verſans, per humida gradiens. vnde ὑγροπορεῖν, lib. 4. Epig. καὶ νῆες ὑγροπόρουν, i. per humida ibant.

Υ´γρὸς, ὰ, ὸν, humidus, madidus, humectus, Politianus, tener, mollis & agilis, liquidus, ῥευστὸς, aquatilis, flexibilis, fluxus, fluidus, lubricus. ὑγρὸς πρὸς τὴν δίαιταν, mollior in victu, Plutarch. in Solone. Vnde ὑγρὸς βίος, fluxum ac remiſſum genus vitæ, συγκαταφερὴς εἰς ἡδονάς. τὸ κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς διαφοραῖς, Cimonis ad omnem morum impreſſionem facilitas, Plutarchus in Pericle. ὑγρότερα λήμματα Plutarchus dixit argumenta laxiora fluxioráque: & ὑγρότερα ζητήματα, quæſtiunculas tractabiles, haud nodoſas ſpinoſáſque. ὑγρὰ μέτρα, Plato in Legibus, menſuræ mollium rerum & liquidarum.

Υ´γρόσαρκος, qui carnem habet humidam.

Υ´γροσαρκότερος, cui eſt caro humidior.

Υ´γρότης, ητος, ἡ, flexibilitas, humiditas, &

Ὑγρότης, ητος, ἡ, idem. τῶ ἤθους ὑγρότης, morum facilitas.

Ὑγρωσία, humecta ſubſtantia.

Ὑγρόφθαλμος, ὁ, qui humidis eſt oculis, habẽs lubricos oculos: huic opponitur σκληρόφθαλμος.

Ὑγροφοῖνιξ, auis cuius meminit Ælian.

Ὑδαρέστερος, aquatior, dilutior.

Ὑδαρὴς, έος, ὁ, ἡ, ὑδαρές, ος, aquoſus, aquatus, aquam ſapiens, aqua dilutus, infirmus, fluxus, Ariſtot. in Politic. ὑδαρὴς οἶνος, vinum dilutius, vinum dilutum immodicè, Gal. lib. 1. ad Glauc. ὑδαρεῖς ἰχῶρες, diluta ſanies, Ariſtot. lib. 7. Anim. τὸ ὑδαρὲς, humidum, aquoſum, aqueũ, Gaza lib. 5. c. 1. de gen. Anim. Ariſtot. ὑδαρὲς ἐξύγκρατον, poſca aquoſa, poſca aquata, Gal. ad Glauc.

Ὑδεριάω, μ. άσω, laboro aqua intercute.

Ὕδος, ατος, τὸ, aqua. Rectus eſt inuſitatus, pro quo ὕδωρ receptum eſt.

Ὑδατόω, aquoſum facio, in aquam conuerto.

Ὑδάτια, τὰ, aquulæ, aquæ, Ariſtot. lib. 8. Animal. ὑδατίων ἐπιγινομένων, pluuiis ſuperueniẽtibus, Theoph. lib. 2. cap. 3. de cauſis plant.

Ὑδατόεις βραχίονες, in Epigrã. i. brachia roſida.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, gutta, puſtula aquã continens, veſicula.

Ὑδατοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, aquatilis. Empedocl. ὑδατοθρέμμονας ἰχθῦς, i. piſces humoris alumni.

Ὑδατόκλυστος, ου, ὁ, aqua ablutus.

Ὑδατοκλύσιον, aquæ, lotorum aqua.

Ὑδατοτροφέω, μ. ήσω, π. ηκα, aqua nutrio.

Ὑδατοτροφὴς, aqua nutritus.

Ὑδατοῦται, in humorem ſoluitur.

Ὑδατόχλοον, τὸ, virens aqua, ὑδατόχλοος.

Ὑδατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquaticus, aquoſus, aqueus, aquæ ſimilis, multum aquæ continens, hydropicus. ὑδατώδεις ἄνεμοι, venti aquæ fertiles.

Ὑδατώδης ἴασπις, cærulea iaſpis, cumatilis, aquatilis, Dionyſ. de Situ orb.

Ὕδει, idem quod ὕδω.

Ὕδει, pro ὕδατι, apud Heſiod. ab ὕδος, εος. vide ſuo loco.

Ὑδεριάω, aqua ſubeunte cutem laboro, Dioſcorides lib. 5, cap. 71.

Ὑδερικὸς, hydropic°, qui aqua intercute laborat. ὑδερικαὶ διαθέσεις, affectiones hydropicæ, Galen. ad Glauc.

Ὕδερος, ου, ὁ, aqua intercus, vitium intercus, hydrops. ὑδέρῳ ἔοικε, ſimilis aquæ intercuti eſt, Ariſtot. lib. 7. Ethi. cap. 7. ſic Argyrop. ὑδέρου ἴασις, i. aquæ intercutis curatio, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Ὑδέω, dico, canto, ὑμνῶ. Apoll. 2. Argon. καὶ τὰ μὲν ὡς ὑδέοντες, i. ᾄδοντες καὶ λέγοντες.

Ὕδης, ὁ, prudens, Poeta, συνετός.

Ὕδνης, filius, σώφρων, ſciens, peritus.

Ὕδνον, tuber, genus fungi, radix globoſa ſine foliis, ſine caule: foditur verè, cruda & cocta veſcuntur. vnde hydnophylla, herba quæ ſuper tubera creſcit.

Ὑδνῶ, nutrio.

Ὕδος, εος, τὸ, aqua. Heſiod. γαῖαν ὕδει φύρειν.

Ὑδὸς, οῦ, ὁ, nepos ex filia.

Ὕδρα, ας, ἡ, hydra, ſerpens, filia Echidnæ & Typhonis gigantis, ab Hercule interfecta, adiutore Iolao, vt ſcribit Heſiod. in Theog. nata eſt autem apud Lernam paludem Argiuorum in Peloponneſo: vnde & λερναία ſeu λερναίη, Ionicè dicta eſt ab eodem. τὴν ὕδραν δὲ ἀλκαῖος μὲν ἐννεακέφαλόν φησι, σιμωνίδης δὲ πεντηκοντακέφαλον, vt ſcribit Heſio. Interp. de Hydra Lernæa. vide Steph. de vrbibus in dictione Λέρνα. Dicitur etiam Hydra inſula Dolopum.

Ὑδραγωγία, aquæ deductio, aquæductus.

Ὑδραγωγὸς, οῦ, ὁ, adaquator, aquam educens. exponitur aquæductus cap. 24. Eccleſiaſtici. ἐν τῷ ὑδραγωγῷ, in aquæductu, cap. 18. lib. 4. Reg.

Ὑδραίνω, μ. ανῶ, lauo, humecto, irrigo, fundo. Actiu. Accuſatiuo.

Ὑδραλὶς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, ſerpens aquaticus, μετάβολος.

Ὑδράργυρος, ου, ἡ, argentum viuum, Dioſc. lib. 5, ca. 102, & lib. 6, cap. 29. vbi de vi eius lethali, & remediis.

Ὑδραύλης, ὁ, tibiis aquæ immerſis canere doctus.

Ὕδραυλις, organum eſt, machina aquatoria, Vitruu.

Ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio, ipſa aquę potatio, inundatio, irrigatio. διὰ ὑδρείαν, quum eunt aquatum, Thucyd.

Ὑδρεῖον, in Epigramm. i. γλυκὺ ποτὸν, aqua potabilis, ſeu locus, vt puteus.

Ὑδρέλαιον, ου, τὸ, oleum aqua dilutum. ἐν ὑδρελαίῳ τὴν ἰατρικὴν ἀπολιπεῖν, in hydrelæo medẽdi artẽ reliquiſſe, Plut. μετ' ὑδρελαίου, Dioſc. lib. 2, cap. 110, cum aqua cui oleũ admixtum eſt, quam hydrelæum dicunt, Marcell.

Ὑδρεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, &

Ὑδρεύω, aqua poto, ποτίζω, ἀντλῶ, aquor, adaquor, irrigor, & rigo, irrigo, aquam fero, haurio. ὑδρεύοντο ὕδωρ, hauſerunt aquam, ca. 6. lib. 1. Reg. ὑδρεύεσθαι τῇ κόπρῳ, eius fimum miſcere, Theophr. lib. 2. hiſt. plant.

Ὑδρευσις, adaquatio.

Ὕδρη, hydra, ſerpens, in Epigr.

Ὑδρήϊον ἔχουσα, hydriam habens, Herodot.

Ὑδρηλὸς, ἡ, ὁ, humidus, aquoſus, mollis, aquaticus, pro ὑδρηρὸς, Apoll. Rhod.

Ὑδρηλὰ ἀθὴρ, λειμῶνες, ὕδατι ἀειχαροιδὴν, Hom. Odyſſ.

Ὑδροχόος, ου, ὁ, aquarius. & ὑδροχόος, piſces.

Ὑδρία, ας, ἡ, hydria, ſitula, vas aquaticum. Plautus vocat aqualem. Nam & hydria ab aqua Græcis nomen habet. vide in Chil. Eraſ. Hydriam in foribus. Item vrna in quam coniiciebantur ſortes. ὑδρίας δύο Xenoph. ait Athenienſes, dum vellent iudicare ſuos duces in ſingulas tribus poſuiſſe, lib. 1. Omiſſ. De hydriis in eundem ſenſum Iſocr. & Ariſtoph.

Ὑδριαφόροι, aduenæ Athenis.

Ὑδρίον, parua aqua.

Ὑδρίσκη, ὑδρία.

Ὑδρογόγγη, η, clepſydra.

Ὑδροδόκαι, αἱ, lacunæ, λάκκοι.

Ὑδροδόκος κόλπος, ſinus ſeu alueus aquæ capax, Nõn°.

Ὑδροειδὴς, aquæ habens ſpeciem, Eurip.

Ὑδροδόκη, ἡ, receptaculum aquæ.

Ὑδροκήλη, ἡ, hernia, aquoſus ramex, i. ceſſantis humoris in ſcroti aliquam partem collectio. qui illic faciat tumorem. vide Marcell. interpr. Dioſc. lib. 1.

Ὑδρομαντεία, ας, ἡ, ars magica, quæ fit per aquam.

Ὑδρόμαντις, εως, ὁ, ex aqua futura diuinans.

Ὑδρομέδουσα, proprium ranæ, apud Homer. de bello Ranarum, quòd imperet aquis.

Ὑδρόμελι, aqua mulſa, aqua dulcis, Marcell. μεθ' ὑδρομέλιτος, cum hydromelite, Hermol. & Ruell. lib. 1. Dioſcorid. cap. 129.

Ὑδρόμηλον, hydromelon, genus confectionis ex aqua & melomelite, Dioſc. lib. 5, cap. 32.

Ὑδρομύλιον, τὸ, molendinum aquarium.

Ὑδρόμφαλον, collectio humoris crudi in vmbilico, Author defin. medic.

Ὑδροπέπερι, hydropiper, i. aquaticũ piper, genus plantæ, Dioſc. lib. 2, cap. 194.

Ὑδροπικὸς, vide infrà per ω.

Ὑδροποσία, ας, ἡ, potio aquæ, aquæ potus.

Ὑδροποτέω, μ. ήσω, π. ηκα, aquam bibo. γυναιξὶν ὑδροποτούσαις, Dioſcor. lib. 5, cap. 17, mulieribus abſtemiis, Ruel. & Barbarus ex Plinio: Marcellus, mulieribus aquam bibentibus, qui eo intelligendas credit faſtidiẽtes vinum mulieres ex fœtura.

Ὑδροπότης, ου, ὁ, aquam bibens.

Ὑδρορρόη, & ὑδρορρόα, alueus, canalis per quem aqua pluuialis decurrit, cloaca publica.

Ὕδρος, ου, ὁ, hydrus, ſerpens, ὄφις, coluber, à Theodoro in Ariſtot. vertitur natrix. Hom. Iliad. β, ἤλυθ' ἀμφιβάζοντι κακῷ ἐπιδέρκεος ὕδρου, ἰώμενος. vide Nicand. & Eraſmum in prouerbio, Hydrus in dolio. Eſt & nomen ſyderis,

de quo Proclus in Sphæra.

Υ᾽δροστάσιμος, ſtagnans.

Υ᾽δροστάσιον, τὸ, parua palus in aquæductibus. Accipitur pro caſtello.

Υ᾽δροφοβία, ας, ἡ, morbus eſt quo morſi à canibus rabidis laborant, & aquam vitant ceu canes rabidi: miſerrimum morbi genus, in quo ſimul æger & ſiti & aquæ metu cruciatur, Celſ.

Υ᾽δροφοβεῖν, aquam timere, in rabiem efferari, Dioſc. lib.5, cap.2.

Υ᾽δροφοβικὸν πάθος, Dioſcor. lib.7, ca.2, morbus hydrophobic⁹, ab aquæ metu: ſic dicitur affectio illa quæ morſu canis rabidi infligitur.

Υ᾽δροφοβικοί, qui morſi ſunt à cane rabido, propterea quòd aquam horreant tales.

Υ᾽δροφορία, ας, ἡ, aquę geſtatio. Eſt etiam feſtum Athenis lugubre, in eorum inſtitutum memoriam qui diluuio periiſſent, vt author eſt Apoll.

Υ᾽δροφόρος, ου, ὁ, aquam ferens, aquarius, gerulus aquæ.

Υ᾽δροφορέω, aquam fero, geſto aquam.

Υ᾽δροχόη, ης, ἡ, ἀμάρα, aquæductus.

Υ᾽δροχόος, ου, ὁ, aquarius, ſydus zodiaci, & ὑδροχοεύς, έως, apud Aratum.

Υ᾽δροχύτων κόλπων, ſinuum aqua perfuſorum, Nonn.

Υ᾽δρώδης, humidus.

Υ᾽δρωπιᾶν, eſſe hydropicum, intercute aqua laborare, aquæ cutem ſubeuntis morbo laborare, Dioſc. lib.3, ca. 123. & Alex. Aphr. lib.1. Probl.

Υ᾽δρωπικὸς, οῦ, ὁ, hydropicus, quem aqua intercus malè habet. ὑδρωπικὰ οἰδήματα, cutem ſubeuntium aquarum tumores.

Υ᾽δρώπιας, aqua intercus.

Υ᾽δρωψ, ωπος, ὁ, hydrops, intercus, aqua inter cutem, cuius ſpecies tres, anaſarca vel hypoſarca, aſcites, & tympanites. τοῖς ὑπὸ σάρκα ὕδρωψι, vitiis aquę ſubter cutem fuſæ, Dioſc. lib.2, cap.3, & lib.3, cap. 52. τοὺς ὕδρωπας ὑποσαρκίους ποιεῖ, aquas inter cutem ſanat, Ruell. contra reſoluentes ſe in aquæ naturam toto corpore ſolidas partes, quod malum Græci hydropen anaſarca vocant, facit, Marcell. Sic Barbar. Celſum ſecutus vertit tumores hydropicorũ inæquales, quæ expoſitio non ſatisfacit Marcello. Nam teſte Gale. in diff. ὑποσαρκίδιος ὕδρωψ dicitur, quum totum corpus pariter tumet, & aquoſo humore diluitur. Vide annotat. Marcelli lib.3. Dioſc.

Υ᾽δω, ὑμνῶ, laudo, cano, dico.

Υ᾽δωρ, ατος, τὸ, aqua, humor, pluuia, imber. Odyſſ.α, θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ: vbi prior producitur. corripitur autem Iliad.ι, φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ: ab ὕω, i. βρέχω, πλεονασμῷ τοῦ δ, inquit Apoll. Gram. ἀντὶ τοῦ ὕδατος θάλατταν ἐγχέοντες, pro dulci aqua marinam inſpergentes, Dioſc. lib.4, cap. 245. ὑδάτων ἐπιδόσει γινομένων, imbrium acceſſu, Theophr. lib.1. de cauſis plant. AEſchin. ἐγχεῖται ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ, aqua infunditur accuſatori. Aquam autẽ alicui fundere, eſt ei locum dare dicendi, & cauſam ſuam agendi. Ad aquæ enim menſuram certam Oratores dicebant & clepſydram, vt docet Bud. in Annot. Demoſt. ἀναστὰς ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. Eſt item ὕδωρ aqua intercus, Ariſtot. in Problem. ὕδατα trahi medicamento aliquo Dioſc. dicit l.4, c.263, i. aquas, aut aquoſa, quæ plerunq; apud Medicos indicant ſubeuntes cutem aquas, & malum quod hydropa dicunt, vt notat Marcell. ibid. Eſt & ſydus, quod Proclus in Sphæra vocat ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑδροχόου.

Υ᾽ειος, ου, ὁ, ſuillus ὑεία in gen. Fœmin. Dioſc. lib.2.

Υ᾽ελεῖν, delirare, deſipere.

Υ᾽ελίζειν, vitri modo pellucere, vitri colorem exprimere, vitri ſplendorem imitari.

Υ᾽έλινος, vitreus. vnde ὑέλινα κάτοπτρα, vitrea ſpecula, Alexand. Aphrod.

Υ᾽ελος, ου, ὁ, vitrum. Alexand. Aphrod. διατί δι᾽ ὑέλου ἐμφαίνει τὸ συνεχὲς τοῦ χρώματος. Idẽ lib.1. Probl. gen. Fœm. effert, αἱ ὕαλοι ἐκ τοῦ χειμῶνος θερμοῦ σφόδρα προσβληθέντος, ῥήγνυνται, id eſt, vitra franguntur, &c. Idem ῥήξιν ἐργάζεται τῇ τῆς ὑέλου φύσει. ὕαλος dicendum, non ὕελος, Phrynicus annotat.

Υ᾽ελοῦν, vitreum, Dioſc. lib.2, cap.99.

Υ᾽ελουργεῖον, ου, τὸ, officina vitrearia.

Υ᾽ελώδης, vitreus.

Υ᾽ε, pluebat.

Υ᾽ης, fatuitas.

Υ᾽ετίζειν, pluere.

Υ᾽έτιος, imbrem afferens, pluuialis, pluuius. ὑέτιος Ζεὺς, pluuius Iupiter: ἀπὸ τῶν ὑετῶν, à pluuiis ſic dictus, vt ſcribit Ariſtot. de mundo. ὑετία ἀτραπὸς, via pluuioſa, in Epigr.

Υ᾽ετομάντις, εως, ὁ, qui pluuiam futurã prædicere nouit. Cornicis cognomen apud Euphorionem.

Υ᾽ετὸς, οῦ, ὁ, pluuia. Ariſtot. de mundo, ἡ τοῦ νέφους θλίψις σφοδρὰ ψεκάδας διασπείρει ἁδροτέρας, καὶ τοῦτο καλεῖται ὑετὸν, id eſt, nubis compreſſio vehemẽs pleniores ſpargit ſtirias, hócque appellamus pluuiam, imbris contorta ſtillicidia cum maiuſcula ipſa, tum verò iugi tenore caſitantia, id eſt, ὄμβρον μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆς φερόμενα, vt Ibid. ſtatim ſubditur. prima huius dictionis producitur apud Heſiod. ὑετοῦ ἀμφιβάλῃ ἀελλὴν, &c.

Υ᾽ετίαι, vẽti quidam anniuerſarii, qui certo anni tẽpore flant, qui & ὑετίαι.

Υ᾽ετώτατος ἄνεμος, ventus maximè pluuius.

Υ᾽η, ης, ἡ, pluuia.

Υ᾽ηνία, ſtultitia, ὑηνία, porcorum graueolentia. Item συγγένεια, Suid.

Υ᾽ηνὸς, οῦ, τὸ, ſiniſter, rudis, imperitus, ignauus.

Υ᾽ηνίω, fœtidum & malè olens reddo, Etym.

Υ᾽ηνία, ignauia, proteruitas, Etym.

Υ᾽ηνέω, ſtultè ago, indocilis ſum.

Υ᾽ης, ου, Bacchi epitheton apud Ariſtoph. Semelem enim ὕην, & nutrices Bacchi ὑάδας vocat Pherecydes. Et ὕης, Iupiter, quaſi pluuius, ὄμβριος.

Υ᾽θλέω, μ. ήσω, π. ηκα, nugor, ληρῶ, deliro, deſipio. Ariſt. νεφ. ὑθλεῖς, ἀπέρρε. Vide in Chil. Eraſ. Nugas agere.

Υ᾽θλος, ου, ὁ, nugæ, φλυαρία, λῆρος. Plato 1. de Republ. οὐ γὰρ ἀποδέξομαι ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς, ſi tales mihi nugas dixeris, non admittam.

Υ᾽ίασι, τοῖς, filiis, pro υἱέσι, id eſt, υἱοῖς. Homer. Odyſſ.ξ, υἱάσι κυδαλίμοισι.

Υ᾽ιεῖ, filio. Odyſſ.ξ, ἐρμῆν μακάδος υἱεῖ θῆκε.

Υ᾽ιες, pro υἱέες, οἱ, filii. Odyſſ.α, πολεμίζομεν υἷες ἀχαιῶν, filii Achiuorum, i. Achiui. Iliad.β, υἱέες ἰφίτου, Iphiti filii, υἱεῖς.

Υ᾽ιεὺς, έος, ὁ, filius. Cuius tamen Nominatiuus inuſitatus eſt, nec υἱὸς aliter ſcribendum quàm per ι, quo etiã vtuntur proſæ orationis ſcriptores. Plato Epiſt.7, οὐ γὰρ αὐτὸ ὁ δῖος, ἀλλὰ τοῦ υἱὸς. In Datiuo υἱεῖ, & Accuſ. υἱέα. υἱέσι, filiis, legitur 2. de Rep. Platonis. παρακελεύονται πατέρες υἱέσι. Ariſtoph. νεφ. τοῖς ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, ſimilis futurus es Hippocratis filiis. υἱεῖ, filii, in Duali, Plato in Apol. Socr. ἐστὸν γὰρ αὐτῷ δύο υἱεῖ. & υἱέων, Ibidem, διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν, propter filiorum poſſeſſionem.

Υ᾽ιῆες, filii. Apoll.2, υἱῆες φρίξου. Et in Accuſatiuo Singulari υἱῆα, filium. Nonnus, αὐτὴ υἱῆα γεραίρων, &c. υἱῆεσι, liberis, in Epigr.

Υ᾽ιίδιον, filiolus.

Υ᾽ιδοῦς, nepos, filius legitimus. à Theodoro in Ariſtotele vertitur nepos ex filio.

Υ᾽ικῶς, filii more, filialiter.

Υ᾽ις, idem quod υἱὸς.

Υ᾽ικὸς, qui ad ſuem pertinet, ſuis proprius, Etym.

Υ᾽ιοθεσία, ας, ἡ, adoptio qua quis in filii locum adoptatur. υἱοθεσίαν ἀπολαμβάνομεν, adoptione ius filiorum accipimus. πνεῦμα υἱοθεσίας, ſpiritus adoptionis, ſic dicitur Spiritus ſanctus, Nazanz. in Orat.

Υ᾽ιοθετέω, μ. ήσω, π. ηκα, adopto, τεκνοποιῶ.

Υ᾽ιοποιέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem. Actiu. Accuſ.

Υ᾽ιὸς,

Υ῾ιὸς, ῦ, ὁ, filius, παῖς. dicimus υἱὸν ποιεῖσθαι, & θέσθαι pro adoptare. Et υἱὸς ποιητὸς, adoptiuus. υἱὸς εἰσποιητὸς, adoptiuus, qui à familia aſcititia ad ſuam naturalémque reuertitur.

Υ῾ιότης, ητος, ἡ, filiatio. οὐδὲ γὰρ ἐλλειφθεὶς υἱότης, neque enim egere eſt filium eſſe, Nazanz. in Orat.

Υ῾ιόω, adopto.

Υ῾ιοθεσία, filiatio, Scoliaſt. Eurip.

Υ῾ιωνὸς, ῦ, ὁ, & Υ῾ιωνὸς, ῦ, ὁ, nepos, id eſt, filius filii, ὕϊωνος. Apollon. 2. πρὶν δῶκε δ' υἱωνὸς ἐγὼ, &c. Homer. Iliad. ε. υἱέος υἱωνοῖσι. ἐκ τῆς συγγενείας. υἱωνοί, οἱ τῶν υἱῶν υἱοὶ, ἔγγονοι, inquit Interp.

Υ῾ιωνὴ, ης, ἡ, neptis.

Υ῾ίωσις, adoptio.

Υ῾αλὸς, τὸ, ſanum, ὑγιές.

Υ῾κος, ὁ, erythrinus, piſcis quem ebullitionem vocant.

Υ῾λαγμα, ατος, τὸ, &

Υ῾λαγμὸς, ῦ, ὁ, ὑλακὴ, clamor, latratus.

Υ῾λάεις, pro ὑλήεις, in Epigram. & Sophocl. id eſt, ὑλώδης, ſic Interpres.

Υ῾λάζομαι, ligna colligo.

Υ῾λαῖος, ου, ὁ, ſyluius, luxurians in materia.

Υ῾λακὴ, ῆς, ἡ, latratus, clamor, primis breuibus, in Epig.

Υ῾λακόμωρος, ου, ὁ, natus ad latrandum, ad latrandum factus, vocalis, acuta voce, Etym. Odyſſ. ξ. κύνες ὑλακόμωροι hoc eſt, ὑλακτικοὶ, οἱ ἀεὶ τὸ ὑλακτεῖν μεμορημένοι, ἢ οἱ πεπονημένοι, vel ὀξύφωνοι, vt Ariſtarc. exponit, vel ἰσοπυλακότες, vt Didymus.

Υ῾λακτέω, ῶ, ήσω, ηκα, latro, inſanè clamo. Accuſat. Lucian. πρὸ δὲ περιεστῶτες ὑποδεδράκασιν ὑλακτεῖν, i. latratu proſequens. Iſocrat. τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι, in eos qui ſe fortè offerunt, latrant. ὑλακτεῖ, Sophocl. id eſt, ἱμμανῶς ἢ μανιωδῶς βοᾷ: vnde ὀξυλακτεῖν apud Plutarch.

Υ῾λας, α, ὁ, Hylas, lacus & pueri nomẽ comitis Herculi.

Υ῾λασία, ἡ, lignatio, ſarmentorum collectio.

Υ῾λάστρια, ἡ, ligna colligens.

Υ῾λάω, ω. άσω, ακα, latro, reſodio, ἀρυλλῶ. Et ὑλᾶ τις, ἱστρέφει, ἀπόδωσιν. Neutr. abſolut.

Υ῾λεάτης, ου, ὁ, in ſylua degens. ὑλεᾶτα, ô Syluane, in Epigram. epithet. Panos.

Υ῾λη, ης, ἡ, hyle, ſylua, materia. Nam materias Latini vocant arbores deſtinatas ædificiis, ſed non dolatas. κόπτοντες τὰ δένδρα, καὶ ὕλην, Thucyd. lib. 4. vbi Interp. καὶ ὕλην ἄλλην ἀχρείαν. Valla, cędẽtes arbores, aliámq; materiam. ὕλη παντοία, omne arborum genus. ὕλη αὔη, ligna arida, Plato de Legibus. ὕλη καύσιμος, materia ignis, Idem ibidẽ. Item ὕλη, materia elementaris, id eſt, materia prima informis, ex qua elementa diſcreta ſunt, Bud. in Pandect. ὁ ἀπὸ πάσης ὕλης, ab omni materia abiunctus. ἀπὸ τῆς ὕλης καὶ τῆς ὑλικῶν, craſſis terrenæ molis impedimentis abiectis, Nazãz. in Orat. Item rerum omnium materia, ſeges, ratio. Galen. ad Glauc. δράσσεσθαι τὴν ὕλην, & ἀεὶ τῆς ὕλης, tractare materiam. Item nutrimentum, cibus, Ariſtot. lib. 8. Anim. ἐξ ὕλης ἀγρίας ζῶντα ἔθνεα, Herodot. agreſti materia victitantes gentes, id eſt, ex cibo agreſti. Eſt etiam herba quæ ex agro purgando eiicitur, herba fruges enecãs. Item ſtirps, frutex. Eſt & nomen vrbis proprium, Ety. Huius verbi meminit Laertius in Zenone Eleato, lib. 9.

Υ῾λήεις, εντος, ὁ, ſyluoſus, nemoroſus, denſus, opacus, ὑλώδης, de Baccho, Homer. Iliad. & in Epigram.

Υ῾λητοίτης, cubile in ſyluis habẽs: de feris dicitur. Heſiod. κεραοὶ καὶ νήκεροι καὶ ὑληκοῖται, &c. οἱ ἐν τῇ ὕλῃ καὶ ὄρεσι κοιμώμενοι, Interpr.

Υ῾λημα, τὸ, ſurculoſa materia, humilis & ſubmiſſa materia, herba fruges enecans, & res ſubiecta, frutetũ, planta, frutex, ſtirps humilis, Gaza. Theophr. lib. 6. de cauſis plant. εἰ δέ τι τῶν δένδρων ἢ ὅλως τῶν ὑλημάτων, ſi qua tamen arborum aut omninò plantarum, &c.

Υ῾λημανέω, ῶ, ήσω, ſylueſco.

Υ῾ληουργὸς, lignator, ὑλοτόμος. 2. Arg. Apoll. ἀνέρες ὑληουργοὶ, &c. i. ξυλουργοί.

Υ῾λημὸς, ου, ὁ, paſtor, qui in ſylua paſcit.

Υ῾λοφόρος, pro ξυλοφόρος, lignifer ſeu lignator.

Υ῾λονόμος, ὁ, ὕλονος, in ſyluis habitans, τέκτων.

Υ῾λίσσα, præſegmina coriorum.

Υ῾λιγξ, γος, ἡ, lancea, λόγχη.

Υ῾λίζειν, deſęcare, purgare, excolare, per colum liquare, transfundere. ὑλίζεται δι' ὀθονίου, exprimitur perlinteum, Dioſcor. lib. 3, cap. 9.

Υ῾λικὸς, ῦ, ὁ, materialis, materiam exhibens, materiam repræſentans, carnalis, craſſus. ὑλικοὶ τὴν διάνοιαν, quorum mens in craſſis & terrenis velut compedibus vincta tenetur, Nazanz. in Orat. ἀπόδαρτον ἢ ὑλικὸν πνεῦμα, pro diabolo, Idem ibidem.

Υ῾λοτρὸς, lignarius faber, Eurip. in Hercule furente.

Υ῾λος, pro ὕλη.

Υ῾λιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum, Dioſcorid. lib. 2, cap. 126. dicitur & ἡθμητής.

Υ῾λλεῖς, gens Celtica, Etym.

Υ῾λλίω, τὸ ὑλάω, promulgo, θρυλλῶ.

Υ῾λόεις, όεντος, ὁ, ſyluoſus, aliàs ὑλήεις.

Υ῾λοκόμος, frondoſus. ὑλοκόμον νάπος, Euripid. & in Epigram.

Υ῾λομανέω, ſylueſco, Gaza de Seneɛt. ὑλομανεῖν, luxuriare. De arboribus dicitur, quæ nimia vbertate in materiam, vel de vitibus quæ in ſarmenta eluxuriant.

Υ῾λομανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui ſyluis delectatur.

Υ῾λοτομία, cædua ſylua, Ariſtot. libro 1. Politicorum, capite 7.

Υ῾λοτόμιον, ου, τὸ, idem, Strabo 13.

Υ῾λοτόμος, ου, ὁ, incidens ligna, ξυλοτόμος, cæſor materiæ, ruſticus. ὑλοτόμος τέκτων, faber lignarius.

Υ῾λοτομῶ, materiam cædo. Heſiod. τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν.

Υ῾λουργὸς, ῦ, qui ſecat ſyluam.

Υ῾λοφάγος, ου, ὁ, ſyluas paſcẽs, id eſt, ἀλώμενος, νομάς, ἄγριος. Heſiod. ἢ βόες ὑλοφάγοι κρίας.

Υ῾λοφόρος, ligna ferens, Etym.

Υ῾λώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſyluoſus, ſyluarum replet⁹, ſylueſtris, ſyluaris, Valla: cœnoſus, fæculentus. ὕδωρ χρῆται ὑλῶδες, ἢ χυλῶδες, ἢ πηλῶδες, Dioſcorid lib. 5, cap. 87. aqua ſucci modo craſſeſcat, aut cœnoſa reddatur.

Υ῾λωρὸς, ῦ, ὁ, qui quæ per ſyluam fiunt obſeruat, nemorum cuſtos. ὑλωροὶ, ſyluarii: ſic dicuntur quidã magiſtratus extra vrbem, quos alii vocant ἀγρονόμους, Ariſtot. lib. 6. Politic. cap. 8. Item lib. 7, cap. 11. vbi Aretin. ſyluarum cuſtodes & agrimenſores.

Υ῾μὰ, pro ὑμέτερα, ſyncope poetica.

Υ῾μεδαπὸς, ῦς, conterraneus, veſtras, quaſi eodem vobiſcum loco natus.

Υ῾μέων, pro ὑμῶν, Doricè, veſtrũ, priori lõga, in Epigr.

Υ῾μέλη, ης, ἡ, ſterilis, ἄγονος, στεῖρα.

Υ῾μεναιόω, Hymenæum cano, matrimonio coniungo, Etymolog.

Υ῾μέναιος, ου, ὁ, Hymenæus, carmen nuptiale, nuptiæ, & deus ipſe nuptiarum. περὶ τὸν ὑμέναιον, vel τὸ ᾆσμα τοῖς περὶ τοὺς γαμίους. Heſiod. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, i. πολὺς ὕμνος, ὕμνος ἐπιθαλάμιος ᾠδή.

Υ῾μεναιόω, Hymenæum canto, matrimonio coniungo, Etym. ὑμεναιῶ, εἰς γάμους ἄγειν, Ariſtoph. Interp.

Υ῾μένιον, ου, τὸ, membranula.

Υ῾μένος, ὁ. vide ὑμήν.

Υ῾μένιος βάκχος, in Epigram. i. genialis & nuptialis: nã tum vino vtuntur copioſo.

Υ῾μένος, ου, ὁ, tenuis, λεπτὸς, ὑμενώδης.

Υ῾μενόπτερος, alas habens pelliceas ſeu ex membranis, vt ſunt veſpertiliones & cicadæ, Lucian.

Υ῾μενώδης, in modum membranæ tenuis, ſimilis membranæ, mẽbranæ ſpeciem recipiens, mẽbranaceus, membraneus, membrana exili conſtans. ὑμενώδει δεσμῷ, fibrarum nexu. Gaza ex Ariſtot.

Υ῾μέτερος, veſter, priori longa, Odyſſ. α. ὑμετέρας πορεύεσθαι apud Plat. in Apolog. Paſſiuè capitur: ἀμφὶ φάρμα,

χολὴ δὴ τῇ ἡμετέρᾳ ἀφελλιῶσι, cui opus eſt otio ad vos commonendos.

Υ᾽μὴν, ἐνος, ὁ, pellicula, membrana, tunicula. de mẽbrana oculi Galen. ad Glauc. ὑμένες, membranæ quibus fœtus inuoluitur.

Υ᾽μήτιον, mel accomodum medicinæ.

Υ᾽μηττὸς, locus Atticæ, in quo optimum mel naſcitur, Etymolog.

Υ᾽μηττὸς, ῦ, ὁ, Hymettus mons Atticæ.

Υ᾽μῖν, vobis, communiter, & Doricè ὑμιν, & AEolicè ὔμμιν, vt Ody. ο, ὔμμιν ὀδυνηθείη ἐφεξείης. dicitur etiam ὔμμι & ὕμιν. Heſiod. τοῦ δὲ ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. Sophocl. in Aiace, τῶδ᾽ ὕμιν δίας τὰ πὶς ἐκεῖνον ϑροῦν; vbi tamen ὑμῖν ſcribitur, poſteriore breui.

Υ᾽μμες, pro ὑμεῖς, AEolicè, vos. Homer. Iliad. α, πίθεσθε καὶ ὔμμες.

Υ᾽μνογράφος, idem quod ὑμνοπόλος, poeta hymnorũ ſcriptor. ὑμνογράφος ἀπόλλων, in Epigram.

Υ᾽μνίαται, celebrati ſunt, Herodot.

Υ᾽μνέω, ῶ, ήσω, π. κα, dico hymnum, hymnos canto, canto vel dico laudes, decanto, euulgo, ϑρυλλῶ, prædico, hymnis laudo, celebro carminibus & laudibus, fama celebro. Plato 2. de Repub. πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, id eſt, vno ore prædicant. Neque ſolùm de diis, vt quidam tradunt, dicitur, ſed etiam de hominib' & aliis rebus. vt ὑμνεῖν γεωργίαν, ὑμνεῖν τὴν πόλιν, Thucydides. ὑμνεῖν τὴν ἐμαυτοῦ ἰσχὺν, de meis viribus prædico, Gaza de Seneӕ. ὑμνείω poeticè pro eodem dicitur. Heſiod. τρίτατον πατέρ᾽ ὑμνείουσαι. Significat etiam conqueror, conuicior, ὀδύρεσθαι (inquit Suid.) μέμφεσθαι, λοιδορεῖν. Plat. lib. 1. de Rep. ἐνίοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται, καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον, in hoc ſenectutẽ accuſant tanquam ſibi cauſam multorum malorum. ὑμνεῖν de re turpi, nempe de cæde Dionis, Idem Plato Epiſt. 7, pro lamentari, πολλοῖς καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελὲς, multis aliis hæc deplorare curæ eſt.

Υ᾽μνοπολῶ, ὑμνῶ.

Υ᾽μνησις, laudatio, laudum decantatio, Naz. in Orat.

Υ᾽μνητὴρ, cantator, poeta, in Epigram.

Υ᾽μνήτης, ου, ὁ, laudator.

Υ᾽μνογράφος, hymnorum ſcriptor.

Υ᾽μνῳδὸς, poeta.

Υ᾽μνοπόλος, qui circa laudes crebrò verſatur, poetarum epitheton, præſertim Lyricorum. ὑμνοπόλος κεφαλὴ, Phalar. in Epiſt.

Υ᾽μνος, ου, ὁ, hymnus, laus deorum, & propriè cithara veteribʼ canebatur, Ety. Ammon. diſtinguit ab encomio.

Υ᾽μνῳδεῖν, hymnos canere, Plato de Legib.

Υ᾽μνῳδία, hymnodia, Lucia. & Phalar. in Epiſt.

Υ᾽μνῳδὸς, ῦ, ὁ, cãtator, præco celeber, Genit. ὑμνῳδὸς θείας δόξης, hymnos de diuina maieſtate canens, Naz. in Orat.

Υ᾽μοιος, ſimilis, pro ὅμοιος, AEolicè.

Υ᾽μὸς, pro ὑμέτερος, veſter. Heſiod. ῥυσόμεθα κράτος ὑμὸν, tuebimur veſtrum imperium, Homer. Odyſ. ὑμὰ κτήματα, id eſt, ὑμέτερα.

Υ᾽ν, ſuem.

Υ᾽νις, vomer, priori breui, lib. 6. Epigram. καὶ φιλήμονα ὕνιν. aliquando producitur addito altero ν, ὕννις. χαλκείην ὕννιν ἐμβαλὼν ἀρότρῳ, aratro vomerem æreum inſigens, Plutarc. in Romulo, vbi tamen ὕνιν per vnicum ν legitur.

Υ᾽νὶ, capra ſylueſtris.

Υ᾽ννὶς, ῆς, ἡ, & Υ᾽ννις, νος, ὁ, ὕνεις, vomer & capra.

Υ᾽οβόσκος, ὁ, & Συβώτης, ου, ὁ, ſubulcus, porcarius, Gaza.

Υ᾽οειδὲς, τὸ, oſſiculum eſt bifurcatũ, à quo lingua prodit, ab υ literæ ſimilitudine.

Υ᾽ολλὸς, ῦ, ὁ, volutabrum ſuum.

Υ᾽ομαι, compluor, pluuia perfundor, Herodot. ὑομένη χώρη, pluuia regio.

Υ᾽ομαθία, imperitia, ἀγροικία. Ariſtoph. ἔγωγε θαυμάζω τῆς ὑομαθίας, id eſt, τῆς ἀπαιδευσίας. (qu.

Υ᾽οσερις, ιδος, ἡ, herba ſtubo ſimilis, ſed minor, aſperior

Υ᾽οσκυαμᾶν, vacillare in ſermone, inſanire: ab hyoſciami herbæ natura, quæ inſanire, ac rerum omnium obliuiſci facit.

Υ᾽οσκυάμινον ἔλαιον, hioſcyaminum oleum, i. ex Apollinari herba confectum, Dioſcor. lib. 1, cap. 43.

Υ᾽οσκύαμος, υ, ὁ, hioſcyamus, i. faba porcina. vide apud Nicand. in Alexiphar: ſic autẽ dicitur quaſi ſuum faba, quòd, vt in hiſtoria refert AElian. paſtu eius conuellantur ſues, præſenti mortis periculo, niſi ſtatim copioſa aqua ſe foris & intus proluerint. Alii dictũ putant quaſi διοσκύαμον, id eſt, Iouis fabam. Latinè vocatur Apollinaris herba, ab Apolline Medicinę inuẽtore, vt notat Marcell. lib. 4. Dioſcor.

Υ᾽παγγέλλω, ὑπαγορεύω, ad maiorem vel potentiorem aliquid dico.

Υ᾽παγε, faceſſe hinc, apage, abi. vide ὑπάγω.

Υ᾽παγκάλιος, ῦ, ὁ, puer qui gremio & brachiis adhuc geſtatur.

Υ᾽παγμένος, ſubiectus, miniſter, ſeruus.

Υ᾽πάγομαι, ſicut ὑπάγω, fraudo, irrepo. Item adduco, id eſt, perpello, perlicio. Herodot. ὁ δὲ αὐτοὺς ἐφ᾽ ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Item perſuadeo. Xenoph. παιδ. 2. ὑπάγομαι etiam in poteſtatem meam redigo. Philo de mundo, ἤδη ὑπὸ σφῶν μέλλοντος καὶ τῆς χρόνων ὑπηκόους ποιήσαντα, qui in ſuam ditionem redegit fines temporum & terminos. Itẽ ꝓgredior, προάγομαι, ꝓ quo in vſum venit: de quo ſuprá. & Budæus Com. Et Paſſiuè apud Iſocr. πρὸς φιλίαν. τοιαύταις ἐλπίσιν ὑπαχθέντες. ὑπαχθέντες τῇ ὄψει καὶ προσμίξαντες ἐγγὺς, decepti aſpectu, propiúsq; admoti, Plut. in Solon. ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ, iugum ſubiturus, Lucian. ὑπάγομαι εἰς τὴν δουλείαν, Dem. ὑπαχθεὶς ὑπὸ δικαστήριον, ad iudicium delatus. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐκφέρειν, impelli ad bellum gerendum, Idem.

Υ᾽παγορεύεται ἐπιμελεῖσθαι, præcipitur curam eſſe habendam, Epictet.

Υ᾽παγορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, dico, nuncupo, pronuntio, dicto, ſignifico, σημαίνω, indico & denuntio, ſuadeo, προτρέπω, poſtulo, requiro, impero, præcipio, κελεύω. ὑπαγορεύει τὸ δίκαιον, ratio dictat. οὕτω γὰρ, οἶμαι, ὑπαγορεύει τὸ δίκαιον τῆς ἀκεραίου φιλίας, Bud. in Epiſt. prior. ita dictat ius & ratio, &c. χρεία ὑπαγορεύει, vſus poſtulat, exigit, ſuadet, Gaza lib. 4. Accipitur pro προαγορεύω, condico, ſuprà dico, prædico, cõteſtor. Abſolut. aut trãſitiuè vſurpatur, Bud. Com. vnde ὑπαγόρευσις, præceptio, dictandi ratio.

Υ᾽παγορία, conſilium, συμβουλία.

Υ᾽πάγω, μ. άξω, π. αχα, ſubduco, ſubiicio, ſubigo, in poteſtatem meam redigo. ὑπάγειν τοῦτον τινὶ τῶν ϕυτικῶν τὴν θείαν, &c. ad aliquam huiuſmodi generationẽ diuinã exigere, i. referre ad, ſeu ſubiicere, Nazan. in Orat. ὑπάγειν τὴν γαστέρα, ventrem ſubducere, Galen. lib. 1. ad Glauc. ὑπάγει κοιλίαν, aluum ſoluit, laxat, mouet & deiicit, Dioſcor. lib. 1, cap. 167. Itẽ vado, accedo, progredior, ꝓcedo, προάγω. Ioann. 3. ἀλλ᾽ οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει. Plut. in Anton. οὐχ ὥσπερ πρότερον ὑπάγοντα ἅμα πρὸς τοὺς ἐπιόντας καὶ ἀναχωροῦντα, non vt anteà progrediens ſimul & pedem referens. Item abeo, diſcedo. Ariſtophan. πῶς οὖν ὑπάγε, τί μέλλεις; Eraſm. cap. 2. Epiſt. Iacobi, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, abite in pace. ὑπάγεθ᾽ ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, Ariſtoph. ſubducite vos de via. Itẽ ſubtraho, ὑφίημι καὶ κατ᾽ ὀλίγον ἄγω, i. εἰσδίδωμι, introduco, ὑποβάλλω, πείθω, ἀπατῶ, adduco in errorem, perpello, perlicio: in qua ſignificatione ὑπὸ dolum aliquem, aut etiam vim in ſe continere, & non omninò malè ad primam huius verbi, quam poſuimus ſignificationem pertinere videbitur. Xen. προσάγειν τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. ὑπάγων κατὰ μικρὸν καὶ καταβιβάζων τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλασσαν, paulatim deducendo ciuitatem traducit ad rẽ maritimam, Plut. in Themiſt. ὑπάγουσιν ὑμᾶς ἐπὶ ταῦτα, protrudũt vos ad hæc, Demoſt. & Bud. AEſchin. κατὰ Κτησ. ὑπὸ τῆς ἀπάτης, καὶ τῆς ἀλαζονείας μάτην ὑπάγεσθε, fallimini, dolo adducimini. ſic & Dem. περὶ στεφ. εἰς ἀπεχθείας τῆς πόλεως ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, impulſis & profectis. Idem, καὶ εἰς ταῦτα ὑπῆκται κρίσιν, productus & adductus eſt, & ꝓtruſus.

truſus. Gregor. εἰς τοὺ ἱματίου ὑπεχ. Eſt etiam demittor, & in clunem ſubmitto, vel ὑποκλίνω, ſuccido. ὑπέχοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονὴν, ſubſidētibus clunibus ſemen recipiunt genitale, Ariſtot. lib. 5. Animal. vnde ὑποχωρή, huiuſmodi ſubmiſſio, & ſuccidua exceptio maris, apud eundem 6. Aliquando ad forum pertinet, vt ὑπάγειν εἰς δίκην, deferre & ad iudicium exhibere iudicandum: & ἀνθυπάγειν, recriminari, Xen. ἑλλην. 1. & 2. ὑπάγουσιν αὐτὸν εἰς δίκην, cum in iudicium vocant, Thucy. ὑπάγω θανάτου ὑπὸ τὸ δῆμον μιλτιάδην, apud populum mortis accuſo Miltiadem, Herodot. ὑπῆγον εἰς τοὺς ἐφόρους, ad Ephoros inimici citauerunt, Idem Herodot. ὑπῆγον δικαστηρίοις, ad iudicia vocabant, iudiciis perſequebantur, Lucian. ὑπάγειν τοῖς ὑβρεσιν τοῖς ... ζημίαις, Ariſtid. Et Hermog. ὡς ἱερόσυλος ὑπάγεται, ſacrilegii reus poſtulatur. Plato in Apolog. ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με ἢ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων, quū Rhetores parati eſſent ad nomen meum deferendum, méque in iudicium trahendum.

Ὑπαγωγεύς, inſtrumentum fabrile, quo lapides poliuntur, ξυστήρ. vide apud Suid.

Ὑπαγωγή, ῆς, ἡ, ſubductio, & ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur, & opponitur τῇ διώξει: quæ quia aliquādo ſubdola eſt, ad perliciendum hoſtem in inſidias, fit vt ponatur pro dolo, fraude, Bud. Comment. ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας, alui ſubductio, Dioſcor. lib. 3. cap. 30.

Ὑπαγωγός, ὁ, ὁ, blandus. & ὑπαγωγὸς κοιλίας, deiiciens aluum, ſubducens, emolliens.

Ὑπαί, pro ὑπό, apud poetas. eius autem originale eſt ὑπαί, cui additur ι, vt παραί & καταί. Hom. Iliad. β. ὑπαὶ πόδα νείατον ἴδης, ſub vltimo pede Idæ. ὑπαὶ φόρμιγγος, i. μετὰ τὸ τῆς κιθάρης μέλος, Apollon. Rhod. ὑπαί pro μετά, id eſt, cum, apud Ariſtoph. vide Interpr.

Ὑπαιάζω, ὑποθρηνῶ, in Epigram.

Ὑπαιθα, ex obliquo, corám, rectá. Apollon. 2. ... ὑπαιθα ... &c. vbi Interpr. ὑπαιθα, τὸ ἔμπροσθεν ... σημαίνει.

Ὑπαιθαλάδην, in obliquum declinauit, ſeu in anteriorem partem, Etym.

Ὑπαιθραι, αἱ, deambulationes ſubdiales, Cæl. l. 7. c. 5.

Ὑπαίθρια, manifeſta, quæ ſunt ſub dio.

Ὑπαιθριάζω, ſerenum reddo, ſub dio moror.

Ὑπαίθριον, locus ſubdialis, locus ſub dio expoſitus.

Ὑπαίθριος, ſub dio agens, ſubdiualis, Gaza lib. 5. hiſtoriæ plant. ὑπαιθρία δρόσος, ros ſerenus.

Ὑπαιθρον, idem quod ὑπαίθριον, Etym. ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, Lucian. ſub dio. Xen. ... πολέμους πράξεις τοῖς ἀνθρώποις ἐν ὑπαίθρῳ, id eſt, ſub dio, & ſub cælo, abſque tecto.

Ὑπαιθρος, idem quod ὑπαίθριος, id eſt, ſubdialis ſeu ſubdiualis, Bud. in Pandect. ἐν ὑπαίθροις τόποις, in locis ſubdialibus, Dioſcor. lib. 6, cap. 1.

Ὑπαίθρα, Aduerb. ſub diuo.

Ὑπαικάλλω, clàm palpum obtrudo, adulor.

Ὑπαιλίξαζειν, ὑποχώρει.

Ὑπαινίσσομαι, μ. ίξομαι, clàm & per ænigma ſignifico, obſcurè loquor, ſubinnuo.

Ὑπαιρέομαι, ſubripio.

Ὑπαίρω, attollo, eleuo, μετεωρίζω.

Ὑπαίσσω, μ. ξω, ſubrepo. Homer. Iliad. β. βωμοῦ ὑπαΐξας, id eſt, ὑπεξελθὼν τοῦ βωμοῦ.

Ὑπαίτιον, ου, τό, crimen, accuſatio. τὸ μὲν ἐμὸν ὑπαίτιον, mea culpa, Bud. in Epiſt. prior.

Ὑπαίτιος, ὁ, ἡ, reus, ſons, conſcius culpæ, obnoxius. Xen. τὸ ὑπαίτιον εἶναι παντὶ ... οὐ πάνυ κρατοῦμαι, obnoxium cuiquam eſſe & reprehendi non admodum ſuſtineo.

Ὑπακοή, ῆς, ἡ, obedientia, manſuetudo, ὑποταγή.

Ὑπακούω, μ. ούσω, π. κα, audio, auribus admitto, audita cognoſco, percipio auditu, exaudio. cum Genit. Ariſtophan. ... ὑπακούειν, audire preces. Aliquando pro obedio ponitur & pareo, ſiue morem gero, acquieſco, dicto ſum audiens, ſubauſculto, πειθαρχῶ, obſequor, ſum ſequax, cedo, obtempero, impera ta facio, ſum ſubditus. Etiam cum Genit. ὑπακούω τοῦ λόγου, pareo rationi, Bud. in Epiſt. prior. ὑπήκουσε τῆς ψύξεως, frigori factum eſt obnoxium, Theophr. lib. 5. de cauſ. plant. Δαρείῳ βασιλεῖ οὐδαμὰ ὑπήκουον, Dario regi neutiquam obtemperabāt, Herodot. ὑπακούοντες τοῖς Ἀθηναίοις, Athenienſibus ſubditi, Thucyd. Et cum Dat. vt, ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν, nos inclamantes audies, Lucian. ὑπακούσατε ... &c. Demoſt. de Philippo rege. ὑπακούσομαί σοι, tibi morem geram. Idem. ... ὑπακούσομεν, &c. bon enim alii paruerimus ſiue pareremus, Ariſtoph. ... ὑπακούω σοι ῥᾷον, te habeo indulgentiorem. φόβῳ σοι τοῦτ᾽ ὑπακούω, ad id faciendum metu adigor. ὑπήκουσαν ἄλλα, in reliquis paruérunt, Thucyd. αἱ δὲ ... διάκεινται μᾶλλον ἕξεις ὑπήκουον πρὸς τὴν διάφθορον, Plut. in Lycurgo, graciles & macilenti habitus artuum cedunt agilitati. Aliquando pro ſuccedo, vt τὰ πρᾶγμά μοι ὑπήκουσε, res mihi ex animi ſententia ſucceſſit.

Ὑπάκριτος, ὁ, ὁ, inconſultus.

Ὑπακτέον, decedendum eſt, Etym.

Ὑπακτικός, ὁ, aluum ſubducens.

Ὑπάλειμμα, τό, ſublitio, inunctio.

Ὑπαλείφω, ſublino, ἰσχίω, ſubter vngo.

Ὑπαλεύομαι, fugio, elabor, vito, caueo. Heſiod. ... ὑπαλεύεο φήμην.

Ὑπαλλαγή, ῆς, ἡ, hypallage, eſt figura quū oratio interſa vice profertur, diuerſitas, ſubalternatio, permutatio. Item quæ Latinis correctio eſt, vt ſi dicas, Nō iratus, ſed inſanus. hæc & μετωνυμία dicitur, Quintilian. lib. 8, cap. 6. & lib. 9, cap. 3.

Ὑπάλλαγμα, ſubſidiaria mutatio, & quod vicē alterius præbet, & res ſuccidanea, quaſi τὸ ἀντικαταλλαττόμενον, Bud. Com. ὑπάλλαγμα τὸ νόμισμά ἐστι, numus eſt rerum permutandarum ſubſidium, Ariſtot. lib. 5. Ethic. cap. 5.

Ὑπαλλακτικός, ὁ, ὁ, tranſmutatio. ὑπαλλακτικὴ στάσις, ſtatus cauſæ alternatiuus, apud Rhetores.

Ὑπαλλάττω, μ. άξω, π. χα, ſubalterno, identidem muto, ſubinde muto, ſubmuto, immuto, vario, ex ordine ſubmoueo, dimoueo, μετάγω, idē ferè eſt quod ἀνταλλάττω. Eſt enim ἀνταλλάττειν τὸ ἄλλον ἀντ᾽ ἄλλου εἰσφέρειν, inuerſa vice aliquid perferre. Actiu. Accuſat. Bud. Com.

Ὑπάλληλος, ſubalternus. ὑπάλληλα ſunt quorū alterum non pro altero, ſed ſub altero locatur & ponitur. differūt autem τῶν ἑτερογενῶν, id eſt, à genere diuerſis, Bud. Com τῶν ὑπαλλήλων γενῶν, generum, quorum alterum ſub altero collocatur, Ariſtot. in Prædicam.

Ὑπαλπία, ας, ἡ, patria Pedemontanorum.

Ὑπαλύω, ſiue ὑπαλύσσω, μ. ύξω, fugio, elabor. Odyſſ. ν, τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε, i. ἐξέφυγε, effugit. Phocylid. pro deuito. ... ὑπαλύξῃ.

Ὑπάλυξις, ως, ἡ, ſuffugium.

Ὑπαμβλύνω, obtundo, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὑπαμείβομαι, cunctor, Phalar. in Epiſt.

Ὑπαναδίπλωσις, reduplicatio.

Ὑπαναδύω, ſubeo.

Ὑπαναλίσκω, exhaurio, conſumo, expendo.

Ὑπαναλόω, μ. ώσω, idem.

Ὑπανάστασις, aſſurrectio, honor habitus in loco ſedēdo.

Ὑπαναχωρέω, ſenſim retrò abeo.

Ὑπαναχώρησις, εως, ἡ, retroceſſus.

Ὕπανδρος γυνή, ſubiecta viro mulier, mulier obnoxia viro, quaſi dicat, ſubuiralis, Paulus cap. 7. ad Rom. ὕπανδρος οὖσα ... declinaſti à viro tuo, trāſgreſſa es matrimonii legem, cap. 5. Numer. ὑπάνδρου γυναικός, cap. 6. Prouerb. Salomon. mulieris nuptæ.

Ὑπανειμένως, remiſſe, languidè, infirmé.

Ὑπανιείς, ἔντος, ὁ, dimittens.

Ὑπανιάω, infeſto, moleſtia afficio. Ariſtoph. ... ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ, mane calendis indoleant. ...

Ὑπανίημι τὴν φωνήν, remitto, ſeu intermitto vocem

Gaza lib.4.

Ὑπανίσταμαι, μ. ἀναστήσομαι, exurgo, aſſurgo, vt ὑπανίσταμαί τινι, & ὑπεξανίσταμαι, & ὑπεξαίσσομαι, honoris vel officii cauſa aſſurgo. Ariſtoph. ...ſedibus aſſurgendo ſenioribus cedere.

Ὑπανοίγω, μ. ὑπανοίξω, aperio. Actiu. Accuſat.

Ὑπαντιάζομαι, &

Ὑπαντιάω, μ. ἀσω, π. κα, obuio cuipiam honoris gratia, obuiam procedo, ὑπαντιάζω, Neutr. Datiuo. Item incurro, incido, Bud. in Epiſt. Aliquando occurrere hoſti, Xenoph.

Ὑπαντὴ, ῆς, ἡ, obuiatio.

Ὑπάντησις, occurſus.

Ὑπαντάζω, obuiam prodeo. Plutar. cum Accuſat. iun xit, ὑπαντιάζουσι τοῖς πολεμίοις, in aduerſos hoſtes incurrunt. ὑπαντιάζω στρατιᾷ, id eſt, copiis ex occulto occurro, Herodot. ὑπαντιάσας, ὑπαντήσας, ſubſidio veniens.

Ὑπαντλ..., idem, in Epigram.

Ὑπάντλια, τὰ, vaſa ærea, cadi.

Ὑπάντομαι, ὑπαντιάομαι.

Ὑπάντροι, οἱ, qui in ſpeluncis habitant.

Ὑπάντρος γῆ, terra ſubhians & cauernoſa.

Ὑπάντρος πέτρα, cauum ſaxum.

Ὑπανδιακονεῖν, miniſtrare.

Ὑπαπίνον, paulatim abibant.

Ὑπαπιέναι, abire, ὑπαναχωρεῖν.

Ὑπαπιόντες, diſcedentes.

Ὑπαποβλέπειν, ὑποβλέπειν; Ariſtoph.

Ὕπαρ, vigilantia, viſio vera non in ſomno, veritas non ſomnium, reuerà, euidenter, verè, inter vigilandum. Plato 2. de Repub. οὔτε αὐτὸς ἀλλοιοῦται, οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὔθ᾽ ὕπαρ, οὔτ᾽ ὄναρ, neque alios decipit nec vigilando nec dormiēdo. Idem in Epiſt.3. ... contumelia tum in me a bſte illata, in aſſeuerationem euaſit pro ſomnio, id eſt, nūc facta eſt viſio vera non ſomnium. vide apud Suidam.

Ὑπαράσσομαι, moueo, percutio.

Ὑπάργυρον, ſubargilus, Gaza lib.9. cap.4. Theophraſt. hiſtor. plant.

Ὑπάργυρος χθὼν, Euripid. terra ſubargentea, propter metalla.

Ὑπαρίθμησις, ſubnumeratio, Nazanz. in Orat.

Ὑπαρκτικὸς, ἡ, ὁ, ſubſtantiuus.

Ὑπαρκτὸν, ἡ, τὸ, ſtabile, μόνιμον, ὑπαρκτόν.

Ὑπαρνος, grex in quo ſunt agni. Item ouis quæ ſub ſe agnum habet, Euripid.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, ſubſiſtentia, conſiſtentia, res, ſubſtantia, & vita: vnde ἀνυπαρξία apud Dionyſ. pro interitu. quid differant inter ſe οὐσία & ὕπαρξις vide in verbo οὐσία. ὕπαρξιν ἔχειν, conſtare. Alexand. Aphr. lib.1. Problem. ἔχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὕπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, conſtat habitu temperato hominis corpus. λαμβάνει τὴν ὕπαρξιν ἐξ αἵματος, Idem dicit pro ex ſanguine prouenire. Et δίδωσι τῇ τριχὶ τὴν ὕπαρξιν, id eſt, τρίχα φύειν, edere capillum.

Ὑπαρπάζω, ſurripio. ὑπαρπάσας λόγον, verba interpellās, Herodot.

Ὕπαρτιτος, ὁ ἡ, ὁ, accliuis, ſupinus, leuis, ὕπτιος, λεῖος apud AEtolos, Nicand.

Ὑπαρχὴ, ῆς, ἡ, ἀρχὴ, προϋπαρξις, & ortus cuiuſq; rei apud Ariſtot. qui etiam προϋπαρχὴν pro eodem dixit. Vnde ἐξ ὑπαρχῆς, idē eſt quod ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἐξ ἀρχῆς, ab exordio, ab īntegro, denuò. Lucian. ἀναβαλὼν ἐξ ὑπαρχῆς, ... Significat etiam beneficium vltrò collatum, id eſt, priorem beneficentiam, quæ & προϋπαρχὴ dicitur, Bud. Comment.

Ὑπάρχομαι, μ. ἄρξομαι, π. ἦργμαι, concedo. Ponitur pro ἄρχομαι, cœpi, ſubeſſe incipio, Bud. in Epiſt. apud Galen. ὑπάρξασθαι pro εἰσηγήσασθαι dici videtur, hoc eſt, præiuiſſe poſteritati & præmonſtraſſe.

Ὕπαρχος, ὁ, ὁ, primas, princeps, proprętor, Valla. Rector prouinciæ dicitur à Strabone & Luciano; à quo etiam vſurpatur pro legato in exercitu, & qui imperium pro re ge adminiſtrat. πάντων ὕπαρχος, qui his præeſt, Thucyd.

Ὑπάρχω, μ. ἄρξω, π. ἦρχα, τυγχάνω, ſum, adſum, ſū præſens, exiſto, exto, ſubſto, ſupero. ὑπάρχω ἐμαυτῷ μάρτυς, Demoſt. ὑπάρχει ταῦτα οὕτως ἔχοντα, id ē. ὑπάρχει ἀληθῆ, verum eſt, Idem Demoſthenes. ὑπάρχει μοι πρὸς σὲ ἐπιχθεια, Demoſthenes. ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odium exiſtit, Ariſtoteles lib.5. Politicorum. ὑπάρξει τοῦτο βέβαιον, Demoſthen. de hoc conſtabit, hoc verè exiſtet. ὑπῆρξεν ἡμῖν, extitit nobis, Demoſthen. ὑπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινοῦντος ἰσχύος, quod mouetur ſuperat vires eius quod mouet, Ariſtoteles lib.5. de generatione Animalium. ὑπάρχει δὲ ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον, medium particeps vtriuſque extremi eſt, Idem Ariſtot. lib.3. de partibus Animalium. Item incipio, auſpicor, author ſum alicuius rei, vt πρῶτοι τούτου ὑπήρξαμεν, nos hoc exemplum prodidimus, Thucy.1.

Et accipitur aliquando in bonam partem, aliquando in malam. In bonam, quū pro cuiuſcunque inſtituti commendabilis authorem eſſe ponitur. Andocyd. οἱ ὑπάρξαντες τῆς εἰς ... ὑπάρξαι τοῦ εὐ ποιοῦντες, Budæus in Epiſtolis prioribus, priorem officio ſeu beneficio certare, priorem officio defungi, quod & προϋπάρχειν dicitur. Sic in mutuis largitionibus ὁ ὑπάρξας prior eſt, poſterior autem ἀντευποιῶν ἢ ἀντευεργετῶν, apud Ariſtot. Demoſthen. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξεν εἰς ὑμᾶς, vel (vt AEſchin.) ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε ἀμφότεροι τῷ φιλίππου πατρί. Vnde τὸ ὑπηργμένον, apud eundem Ariſtotelem, beneficium eſt, quod prius ſcilicet collatum gratiam poſtulat rependendam. τὰ ὑπηργμένα, quę quis accepit, ſubminiſtrata, ſuppeditata. τὰ ὑπηργμένα ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν, quæ nobis à diis data ſunt, Demoſthen. Et ἄξιος δὲ ὑπηργμένων, Ariſtidi pro eo ponitur. in quem meritò conferantur beneficia. In malam partem, quum pro laceſſere ponitur & excitare contētionem aut ſimultatem: cui opponitur ὁ ἀμυνόμενος, ἢ τιμωρούμενος, hoc eſt, qui iniuriam propulſat & vlciſcitur. ὑπάρχων πρὸς τοῦ τοιούτου, talis facti author. Demoſth. τὴν δ᾽ ἔχθραν πρότερος οὗτος ὑπῆρξε. ὑπάρχειν ἀδικίας, iniuria laceſſere. ὑπῆρξαν ἀδικίας, iniuriam intulerūt: Herodot. λέγουσι τὸν ῥωμύλον βίας ὑπάρξαι πρὸς τοὺς σαβίνους, id eſt, perhibent Romulum ad vim Sabinis inferendam animum intendiſſe, Plutarch. in Romulo. τοῖς ὑπάρχουσι βίας ἀμυνόμενος, Idem Plut. in Theſeo, i. vim adferentibus repugnās. vnde ὑπηργμένα apud Herodot. pro iniuria vltrò illata. Ex adductis exemplis ſatis apparet huius verbi cōſtructionem in hac ſignificatione inter Genit. & Accuſat. ambiguam eſſe. Nam cum Datiuo iunctum ſignificat adſum & faueo, vt aduocatus vel patronus: vt ὑπάρχω σοι, adſum tibi, ſto à partibus tuis, partes tuas ſequor. ὑπάρχει ἐμοί, eſt pro me, Ariſtot. in Rhetor. ὑπάρξει ἐκείνῳ καθ᾽ ὑμῶν, aderit illi aduerſus vos, Demoſth. ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ, Idem Demoſth. ſpondebant ſeſe ab eo ſtaturos eſſe. ὑπάρχω, pro paror, AEſchin. ἐκ τούτων χρημάτων ὑπάρξειν ἢ ναυτικὴν ἢ πεζικὴν δύναμιν. Et pro præſto eſſe, & ad munera ſeu munia belli ſuſcipienda paratum eſſe, apud eundem. Significat aliquando præeſſe, imperium gerere, Syneſ. ὑπῆρξας μεγίστων ἀρχῶν. ὑπαρχόμενα χωρίῳ, loco imperamus. Aliquando διαβάλλειν, id eſt, ad rem pertinere, Xenoph. πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς φῦναι, ex iiſdem ortos eſſe magnum eſt ad amicitiam, id eſt, multum facit ad, multū prodeſt ad. Aliquando obuenio, obtingo, hoc eſt, fortuna mea tulit. Polyb. τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει. Plato 1. de Republ. τῷ μὲν δικαίῳ ὑπάρχει ζημία, i. iuſto damnum obtingit. οὐ πολλοῖς τοῦτο ὑπῆρξε, non multis id contigit, Plutar. in Romulo. Iungitur cum aliis verbis, vt τυγχάνω & εἰμί. Vtuntur tamen his frequētius cum Participiis, quàm illo, vt ὑπάρχει ἐγνωκώς. Hoc per Subiunctiuum dicere ſolet Cicero, Iam ætas omnia, iam dies mitigarit. ὑπῆρξας δεόμενος, Bud. in Epiſtol. poſterioribus. Iungitur etiam cum Participio verbi Subſtantiui, vt τυγχάνω, ſed longè rarius. Deinde ὑπῆρξεν ... ὑπῆρξε ἐόντα ταῦτα, hæc erant, Herodot. Aliquando eſt licere, dari ſeu datum eſſe, concedi, contin

contingere, euenire. ὑπάρχει μοι, mihi datum eſt. ὑπῆρχε μόλις τοῦτο ἡμῖν, id nobis vix licuit, Thucyd. ὑπάρχει ὑμῖν, quum vobis adſit: ſic Valla apud Thucyd. Et cum Infinit. vt ὑπάρχει εἰδέναι, ſcire licet. ἐμοὶ ὑπῆρξεν, πολλοὶ μὲν ὄντι, φεύγειν εἰς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα, Demoſt. Idem, καὶ δὴ συκοφάντῃ μὲν εἶναι ὑπάρχει. Sic Cicero, Licuit eſſe otioſo Themiſtocli. Aeſchin. ἀλλ' ὑπῆρχεν αὐτῷ ὁ φεύγειν, ἢ τεθνάναι, at neceſſe erat. οὐχ ὑπῆρξε, non licuit. οὐχ ὑπῆρχε πρίασθαί τι, &c. nihil emere licebat, Plut. in Lycurg. ὥσπερ ὑπῆρχε, pro præſenti copia, vt tempus tulit, vt licuit, ὡς ἦν δυνατόν, Thucyd. Interpr. Item non deeſſe, ineſſe, inſitum eſſe, ſuppetere, ſuppeditari, Gaza lib. 4. ὑπάρχει τὸ αἷμα πᾶσι τοῖς ζώοις, ſanguis omnibus animalibus vernaculus atque intimus ſuppetit, Ariſtot. ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ, Demoſt. ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα, Idem. ἃ ὑπάρξαι δεῖ παρ' ὑμῶν, quæ à vobis ſuggeri, &c. Idem. ὑπαρξάντων τούτων, his ita ſe habentibus, i. ſi hæc ita ſuppeterent, Iſocr. ὁ δικαίως ὑπάρξας πλοῦτος, iuſtè parta pecunia, Idem. ὑπάρχουσα οὐσία, iam partæ opes, Idem. ἡ πρότερον ὑπάρχουσα, idem Iſocrat. ὑπάρχουσα αἰσχύνη, partum dedecus, Demoſt. ὑπάρχουσα πενία, præſens neceſſitas, Idem. ὑπάρχουσα δωρεά, vltrò collatum munus, Idem. ὑπάρχουσα τιμὴ etiã ſic dicitur, vt γεγενημένη τιμή, i. iuſtum rei pretium, Bud. Com. ὑπάρχουσα πόλις, propria ciuitas. ὑπάρχουσα φύσις, præſens natura, propria. ὑπάρχοντες νόμοι, Demoſt. quibus opponuntur καινοί. ὑπάρχοντες νῦν νόμοι καὶ πάλαι κύριοι, Idem. Et ὑπάρχοντες, qui nunc ſunt incolumes. οἱ ὑπάρχοντες, ſuperiores, idem Demoſt. οἱ πρότερον ὑπάρχοντες, Thucyd. priores. τὸ ὑπάρχον, præſens rerũ ſtatus, Plato Epiſt. 4. τὸ δὲ νῦν ὑπάρχον παρὰ σοὶ τοιοῦτόν ἐστι, i. præſens rerum tuarũ ſtatus talis eſt. τὰ ὑπάρχοντα dicuntur, vt τὰ ὄντα, ἡ οὐσία, facultates hominis, iam partæ opes & facultates, ſuppetentes facultates, res partæ, poſſeſſiones, patrimonia, res ſubiectę, Gaza li. 3. de part. Anim. Iſocr. pro ſtatu rerũ præſenti. τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, quæ ipſe poſſidet, c. 12. Lucæ Euang. τὰ ὑπάρχοντα σαθρά, quæ iam erant vitiata, Demoſt. τὰ πρότερον ὑπάρχοντα, Iſocr. τῶν ὑπαρχόντων χείρους δοκοῦμεν, inferiores videmur quàm res ipſa poſtulat, Demoſt. ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, i. ἐκ τῶν δυνατῶν, pro præſenti copia, ex præſenti rerum conditione, pro rebus ſubiectis, ex præſentibus facultatibus, ἐκ τῶν παρόντων. Plato Epiſt. 7, τίνες οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίγνοιντ' ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; quænam igitur pœnæ neceſſariò rectæ ipſis pro præſentis temporis ratione queant irrogari? ὑπὸ τῶν ἀεὶ ὑπαρχόντων γνώμῃ σφαλέντες, more rerũ humanarum opinione decepti, Thucyd. πρὸς τὰ ὑπάρχοντα μείζονι ἐλπίδι, maiori ſpe propoſita, quàm pro viribus, Idem.

Ὑπαρωματίζω, ſum aliquatenus aromaticus, ſum odoratus.

Ὑπασπίδιος, ου, ὁ, ſcutifer. ὑπασπίδιος κόσμος, Sophoc. i. κόσμος, ornatus armorum. ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει, ſub clypeo dormit, Eurip.

Ὑπασπιστής, οῦ, ὁ, idem, ſatelles, adiutor, propugnator, ὑπερασπιστής.

Ὑπατεία, ας, ἡ, conſulatus.

Ὑπατεύω, μέλλω, π. διεκ, ſum conſul, conſulatum gero, fungor magiſtratu.

Ὑπάτη, ης, ἡ, chorda inferior tenoris, chorda principalis, foramen principale.

Ὑπατικός, οῦ, ὁ, conſularis. ὑπατικὸς ἀνήρ, vir conſularis, Plutarch. in Camillo. (tus.

Ὑπατμίζω, euaporo. vnde ὑπατμισθείς, ſuffitu euapora-

Ὑπατμισμός, οῦ, ὁ, vapor, ſuffitus vaporis, Dioſcorid. lib. 3, cap. 26.

Ὑπάτοπος, ου, ὁ, ſubabſurdus.

Ὕπατος, ου, ὁ, conſul, eximius, altus, ὑψηλός, honoratus præ aliis, ſupremus, ſummus, princeps, βασιλεύς, ἡγεμών, ἐνδοξότατος, μέγιστος. Iliad. δ. κρονίδη ὕπατε κρειόντων, i. βασιλεῦ βασιλέων. Ariſtot. de mundo, τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν αὐτὸς ὁ θεὸς ἔλαχεν, ὕπατός τε διὰ τοῦτο ὠνόμασται, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τῷ συμπαντος οὐρανοῦ ἐγκαθιδρυμένος ὁ θεός, ſummã & primam ſedem deus ſortitus eſt, ea de cauſa ὕπατος, quaſi ſupremus appellatus, &c. ὕπατος Ζεύς, ſummus Iupiter, ſupremus, Euripid. ὕπατος Ἀπόλλων, in Epigramm. ὑπάτους Latini κονσούλας, id eſt, conſules vocant, οἱ πρόβουλοι, Plutarch. in Romulo. Herodian. β. etiam Fœmin. genere extulit, τὴν ὕπατον ἀρχὴν πλεῖον ἢ δὶς ἄρξαντα, qui bis conſulatũ obierat. Et τὴν ὕπατον τετελεκότι ἀρχήν. Et τὸ ὕπατον pro imo & profundo, apud Apollon. 2. Arg. ἐξ ὑπάτου εἶδος ἀμπνεύσας, i. ἐξ ἄκρου καὶ ἐκ βάθους. ὕπατον ὄρος, mons ſublimis in Epigram. ὕπατον κλέος, Ibidem.

Ὑπατοσκοπία, extiſpicina, pro ἡπατοσκοπία.

Ὑπαυγάζω, ſplendeſco.

Ὑπαυθαδισάμενοι, οἱ, qui arroganter egerunt.

Ὑπαυλέω, ſuccino tibiis, Lucian.

Ὕπαυλος, ου, ὁ, manens domi. Cum Genitiuo. Sophoc. in Aiace, χοίνον ἔρχεται τοῦ χρόνου ἐξερέττου καλιοῦς ὕπαυλον, i. ἐνδομυχον, in tentorio agentem.

Ὑπαύστηρος, ὁ καὶ ἡ, ſubauſterus, Dioſc. lib. 5, cap. 55.

Ὑπαφρος, ν, τό, ſpuma tectũ, ſpumoſum, quod non manifeſtum eſt. ὕπαφρον ὄμμα, Eurip. oculus ſpumoſus.

Ὑπαφροντίστως καὶ χαλεπῶς, malè inſcitéque viuentium, Herodotus.

Ὕπεαι, apud Homerum, id eſt, ὑπεληλύθεισαν, venerſit, ὑπῆλθον.

Ὑπέγγυα, bona prædia & obærata, ſponſione & fideiuſſione affecta.

Ὑπέγγυον κακόν, malum obnoxium, & fide ſolutum, Eurip. in Hecuba, & Interpr.

Ὑπεγγύους ὑποσχέσθαι, ſpondere, ſatiſdato promittere.

Ὑπέδεισαν, timuerunt. Iliad. α, τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοί, i. ἐφοβήθησαν.

Ὑπεδείδισαν, metuebant, Accuſ. Apoll. 2.

Ὑπεδέξαντο, reſponderunt.

Ὑπεδέξατο, recepit, promiſit.

Ὑπέδεκτο, ſuſcepit, excepit. pro ὑπεδέδεκτο, Homerus Odyſſ. ξ, ὅτι μιν σὺ ὑπέδεκτο. Apollon. Rhod. cum Infinit. Futuri temporis.

Ὑπέδεξο, pro ὑπεδέδεξο, ſuſceperas. Odyſſ. ξ, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο, i. excepiſti, ſuſcepiſti.

Ὑπέδυν, ſubii: ab ὑποδύομαι. ὑπέδυ πέτραν, ſubiit petram, Plutarch. in Theſeo.

Ὑπέθεντο, conſuluerunt, admonuerunt.

Ὑπείδομαι, ſuſpicor.

Ὑπειδόμενος, ſuſpicatus.

Ὑπεικάθω, cedo, do locum. Apollon. 2. Argon. ὑπεικάθεσκεν ἐρετμοῖς, cedebat remigibus & obſecundabat. ὑπεικάθοιμι, Sophoc. cederem, locum darem, habere nollem.

Ὑπείκω, do locũ, cedo, concedo, recedo, ſubiicior, obſecundo, manum do, i. victum me agnoſco, μαλάσσομαι, ὑποκύπτω, ὑπείκω, ὑποτάσσομαι, ſum ſubdit[9], ſubiaceo, mollis ſum & lubricus, ſuccumbo, obſequor, πειθαρχῶ, ἐν αὐτῷ λέγω, πείθομαι, ὑποκλίνομαι. Eurip. οὐδὲν ὑπείκων γήρᾳ, nihil dans loci ſenectuti. Apoll. lib. 2. Arg. θέμισιν γὰρ ὑπείξομεν, legibus obſequemur. Homer. Iliad. α, ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ſi tibi omni in re morem geram, i. ὑποχωρήσω. vbi εἰς Præpoſitio ſubauditur, εἰς πᾶν ἔργον. ὑπείξομεν τοῦ ἀρχαίου λόγου, à ſuperiore oratione diſcedemus, Herodot. λόγῳ ὑπεῖξαι dixit Xenoph. i. orationi locum dare. Plato lib. 1. de Rep. ὑπείκειν ἀλλήλοις, ſuccumbere inuicem & cedere, i. ὑποκατακλίνεσθαι. Sophocl. ὑπεικτέον τιμαῖς, honori cedendum eſt. ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, ſede tibi cedo, Plut. in Apophth. Lacon. ſic & Gaza lib. 4. Gram. Vide Bud. in dictione Cedere, in annot. in Epiſt.

Ὑπείλησαν, legitur apud Chryſoſt. ἀεὶ τῆς ἱερᾶς. ſed puto pro ἠπείλησαν impreſſum.

Ὑπείληφα, arbitratus ſum, opinor. Xenoph. δοκεῖς μοι ὑπειληφέναι οὕτως ζῆν, mihi videris me opinari ſic viuere. à verbo ὑπολαμβάνω.

Ὕπειμι, ſubſũ, ſubiaceo, ſuperſum, reſto, adſũ, inſum,

deliteſco, Xenoph. vnde ὑπείκομαι. ὑπεικόμενος, Ariſtides. Heſiod. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν, è manibus prominebant.

Ὑπεῖναι, ſurripere.

Ὑπείξις, ceſsio, ceſſus, ſubductio, obſequiũ, officium, Plato de Leg.

Ὑπεῖπον, dixi, dicendo attigi, ſubiunxi, ſubdidi, ſignificaui, ſubindicaui, προεῖπον. ὑπείποιμι, reſponderim. Sophocl. in Aiace. ἐκ σοῦ ἄνδρες ὑπείποις.

Ὑπειπὼν, όντος, ſubdens, reſpondens: aliquando προειπὼν, præfatus, Ariſtoph. Vide apud Suidam.

Ὑπεὶρ pro ὑπὲρ, Gaza lib. 4. non patitur anaſtrophen.

Ὑπείραλον πολίεθρον, Dionyſ. de ſitu orbis, id eſt, τὸ ὑπεράνω τῆς θαλάσσης κείμενον.

Ὑπείρεχε, τὸ ὑπέρεχε, mutato loco augmento. Hom. cũ Accuſ. Iliad. γ, μείζων ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, i. latis humeris præſtabat, ſupereminebat, μακρότερος ἦν.

Ὑπείρεχον cum Genit. i. ὑπεράνω εἶχον. ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, i. ſupra ignem tenebant, Homer. Iliad. β.

Ὑπείροχος, ου, ὁ, pro ὑπέροχος, excellens, ὑψηλὸς, eminentiſsimus, ὑπερέχων. vnde παντυπείροχος, in Epigram.

Ὑπείρων, ſuperior.

Ὑπεὶς τῆς ὀργῆς, iram deponens, Herodot.

Ὑπείσδυσις τῆς κληρονομίας, aditio hæreditatis.

Ὑπεισιέναι, ſubire, i. εἰς τοῦ ἔρχεσθαι.

Ὑπεκβάλλω, ciicio, παρέρχομαι, ἀμείβομαι, Apoll. Rhod.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigram.

Ὑπεκδιδράσκω, μ. άξω, π. ακα, ſubterfugio.

Ὑπεκδραμεῖν, effugere. ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν, præſentes pœnas effugere, Herodot. i. ἐκφυγεῖν. ὑπεκδράμῃ, παρέλθῃ, κινήσῃ, Euripid. in Phœniſſ. ὑπεκδράμωσι, præuaricentur, tranſcendant. ὑπεκδραμὼν, ὁ, ſubterfugiens.

Ὑπεκδὺς, diſcedens.

Ὑπεκδύω, μ. ύσω, π. υκα, exeo, ſubeo. Actiu.

Ὑπέκθεσις, εως, ἡ, repoſitio, ὑπόθεσις.

Ὑπεκκαίω, ſuccendo, Alexand. Aphrod.

Ὑπεκκαλύπτω, detego, in Epigram.

Ὑπέκκαυμα, fomes ſuccendens, fax, i. incitamentum, & ſuſcitabulum, ardor, incendium, exuſtio.

Ὑπεκκαῦσαι, ſuccendere.

Ὑπεκκείμενα, clàm exportata.

Ὑπεκκλαπεὶς, έντος, furto ſublatus. ὑπεκκλαπέντα διὰ τῶν φίλων χρήματα, pecuniæ clàm per amicos exportatæ, Plutarch. in Themiſt.

Ὑπεκκλίνω, ſubinclino, declino, defugio.

Ὑπεκκομίζω, μ. ίσω, π. ικα, clàm exporto, ſupporto, ſubduco.

Ὑπεκπέμπω, ſubmitto, clàm mitto, clàm & furtim emitto, vt fit in tumultu.

Ὑπεκπροθέω, μ. ύσω, π. υκα, præcurro, vinco.

Ὑπεκπροφεύγω, ſubfugio, clàm effugio. Heſiod. ὅτ' ἀνὴρ ὑπεκπροφύγοι κακότητα, quũ elapſus fuerit è calamitate.

Ὑπεκραγεὶς, erumpens.

Ὑπεκρέω, μ. εύσω, π. ευκα, tabeſco, ſenſim & clàm euaneſco & effluo, inundo. Neutr. abſol.

Ὑπεκστῆναι τῆς ἀπορίας, difficultatibus ſe liberare, Plutarch. in Solone.

Ὑπεκτίθεμαι, clàm depono, clàm ſepono, ſubtraho, λάθρα ἐξάγω, & fidei committo, veluti κρύφα παρακατατίθεμαι, ſed apud externum amicum. Conſtruitur autem cum Præpoſitione εἰς, vt ὑπεκτίθεμαι εἰς τὰς Ἀθήνας, clàm ſubduco & exporto Athenas deponendum, Bud. Com. ὑπεξέθεντο οἱ γονέες εἰς Τροιζῆνα, exportarunt parentes in Trœzenem. Plutarch. in Themiſt. τὸν ἄνδρα εἰς βίον ἀκύμονα ὑπεκτιθέμενος, &c. virum in tranquillam vitam ſubducens, Idem in Galba.

Ὑπεκτίθημι, μ. ήσω, π. ηκα, idem, clàm expono, clàm exporto, clàm colligo & ſubduco. Actiu. Accuſ.

Ὑπεκτρέπομαι, ſenſim vito & declino, auerſórque paulatim.

Ὑπεκφαίνονται, ſublucent.

Ὑπεκφέρω μετὰ τεύχεα τρίχα, Homer. Ιλ. μ. ὑπέκφερον, efferebant, Apollon. Rhod.

Ὑπεκφεύγω, clàm fugio, ſubterfugio, elabor. ὑπεκφυγεῖν. ὑπεξέφυγε, Homer. Iliad. & Euripid.

Ὑπεκχωρῶ, ſubduco, declino. vt ὑπεκχωρῶ θανάτῳ, à morte me ſubduco, Bud. Com. ὑπεκχωρῶ τοῦ βίου, naturæ cedo, diem obeo & morior, Plato de Legib.

Ὑπέλαιος, ου, ὁ, ſordidus, piger, imbecillis. Et ὑπέλαιον, γλοιὸς, ſordes.

Ὑπελθὼν, qui occurrit. ὑπελθὼν τοῖς στενοῖς, Plutarch. in Fab. in anguſtias incidens, anguſtiis clauſus.

Ὑπέμβρυον, τὸ, recens natus infans.

Ὑπέμεινα, ſuſtinui.

Ὑπεμνήμυκεν, triſtatus vel deiectus eſt: ab ἠμύω vel potius ἡμύω, quod eſt conniueo, inclino.

Ὑπέμνησα, memoraui.

Ὑπεναντίος, aduerſarius, aduerſus, contrarius, renitẽs, repugnans, hoſtilis, oppoſitus, inimicus, ἐχθρός. Datiuo. Heſiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν ὀξὺ ἐχρεμέτισαν, aduerſi inter ſe ſtridulè hinniuerunt. οἱ ὑπεναντίοι, hoſtes, Xenoph.

Ὑπεναντιοῦμαι, occultè aduerſor.

Ὑπεναντιούμενος, ὁ, repugnans. ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, illis infeſtus, Plutarch. in Pericle.

Ὑπεναντίως, variè, econtrario. ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, inter ſe diſcrepant.

Ὑπενδίδωμι, cedo, do terga, Thucyd. ὑπενδιδόναι, terga vertere. ὑπενδοῦναί τι καὶ ὑφεῖναι θαρσεῖν τί μοι, &c. Bud. in Epiſt. prior. i. condonare ſeu parcere & vires ſubmittere mihi animum deſpondenti.

Ὑπενεγκεῖν, pati, ſuſtinere.

Ὑπένερθε, vel ὑπένερθεν, ſub, infrà, ſubtus, ὑποκάτω, ὑπὸ χθονὸς, Genitiuo. Iliad. β. ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἵστατο, pro ὑποκάτωθεν.

Ὑπεννεσία, conſilium, Apollon. 2, ὑπ' ὑπεννεσίῃσι θεῶν, &c. id eſt, deorum voluntate.

Ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἵλκον ἐρετμά, Apoll. ex mari trahebant remos, i. ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνέφερον καὶ ἀνῆγον τὰς κώπας.

Ὑπεξάγω, ſeduco, ſubduco, eximo, ſubmoueo, ſubtraho. Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύνης, εἰ γὰρ τοῦτο σαυτὸν ὑπεξήγαγες τῆς τοιαύτης λειτουργίας, &c.

Ὑπεξαιρέομαι, ſubduco, interuerto, ſuppilo, clàm aufero & auerto, Bud. Com.

Ὑπεξαίρεσις, εως, ἡ, exceptio, ſubductio, detractio. Vide in figuris Græcis. & apud Quintil. lib. 3, cap. 8. Politianus in Epicteto vertit ſupputationem.

Ὑπεξαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſuſcipio, ἀναιρῶ, ἀφανεῖς ποιῶ, tollo de medio, aufero, detraho, educo. Actiu. Accuſat. iungitur. Sophocl. ὑπεξαιρῶν αἷμα, i. ἐκχέων. ὑπεξαιρεθῆναι ἐπιτήδειοι, Thucydid. idonei qui ſubſtituerentur in locum: ſic Valla.

Ὑπεξαίρομαι, clàm de medio tollo. Xenoph. de Tyrãnis, ὅταν δὲ τοὺς δικαίους καὶ ἀνδρείους διὰ τὸν φόβον ὑπεξαίρονται. Eſt etiã eximo, ſubmoueo, reiicio, Plato in Theæt.

Ὑπεξαλέασθαι, vitare, declinare.

Ὑπεξαλύζω, effugio, Heſio. τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον.

Ὑπεξανάγομαι, redeo.

Ὑπεξαναδύομαι, ſenſim & clàm exiſto, fallo emergendo. Homerus, λάθρη ὑπεξαναδῦσ πολιῆς ἁλός.

Ὑπεξανίσταμαι, honoris cauſa aſſurgo. ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, aſſurgere ſeniori, Plutarch. in Lycurgo.

Ὑπεξαφύω, clàm exhaurio. Apollon. 2, πολέες δὲ πόροι νήσοισιν ἔασιν, ὅππη ὑπεξαφύοντες, pro ὑπεξαφύσσοντες.

Ὑπεξέθετο, expoſuit, oſtendit, oſtenderat, Phalaris in Epiſt. ab ὑπεκτίθεμαι.

Ὑπέξειμι, exeo, ſubterfugio, ὑπεξίσταμαι.

Ὑπεξείρυσαν, ſubtraxerunt.

Ὑπεξείρυτο φόνοιο, ex cæde liberabat, Apollon. 1.

Ὑπεξήχθη, ſubductus eſt.

Ὑπεξελαύνω, abſcedo. ὑπεξελαύνοντες, clàm & longius progreſsi.

Ὑπεξελέσθαι, clàm auferre, ſubtrahere, eximere: ab ὑπεξαιρέομαι

ὑπεξαιρέομαι.

Ὑπεξέλιγμος, ſupplicium, tormentum, quæſtio, βάσανος, ἐφολκίς.

Ὑπεξέπεμψε, clàm emiſit.

Ὑπεξέρχομαι, μ. ξομαι, obrepo, ſurrepo, ſubduco, fallo. ὑπεξῆλθον, me ſubduxi. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, ciuitate exceſſit, Plutarchus in Publicola. ὑπεξελθεῖν αὐτῷ τὰ δεινὰ, ſub:re pro eo difficilia, Thucyd. Eſt etiam ſubire, i. εἰς τοῦπίσω χωρεῖν. ὑπεξελθών, clàm egreſſus, qui ſe ſubduxit.

Ὑπεξέφυγε, profugit, ſubterfugit, ſe ſubduxit, ita Valla ex Herodoto.

Ὑπεξέφερε, ὑφῄρημαι ἐξέφερε, ὑπεκόμιζεν, ἐξέφερε.

Ὑπεξέφυγον, ſubterfugerunt.

Ὑπεξίεναι, ſe ſubduxere.

Ὑπεξιέναι, prodire.

Ὑπεξίσταμαι, cedo, vt ὑπεξίσταμαί σοι τῆς ὁδοῦ, cedo tibi via, id eſt, decedo: quod etiam ἐξίσταμαι dicitur, τινὶ τῆς ὁδοῦ ἐκ. Decedo autem Latinè interdum ἀντὶ τοῦ ὑπεξίσταμαι accipitur, hoc eſt, ὑποχωρῶ. Cæſar, Quibus ita interdictum eſt, iis omnes decedunt, aditum ſermonémque defugiunt, Bud. Com. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei cedebant, Philoſtrat. in Heroic. ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ius meum imperii cedo. ὑπεξίσταμαι τῆς καθέδρας, è ſede aſſurgo, Plutarch. in Apoph. ὑπεξίστασθαι, clàm ſe ſubducere, ἐνδιδόναι, cedere. Vide Bud. in annot. in Epiſt. in dictione: Cedere gratię.

Ὑπεξούσιος, ου, ὁ, ſubditus, alieno iuri ſubiectus, qui eſt in poteſtate, filius familiàs. Theophil. in Inſtit.

Ὑπεξουσιότης, ſubiectio, Theophil. in Inſtit.

Ὑπεξυρημένος, ſubraſus.

Ὑποκουφίζω, ſubleuo.

Ὑπεπίπλουν, mouebant, ſubagitabant, ἀνίλλουν, κινοῦν. (λουν.

Ὑπεπτος, minus coctus.

Ὑπὲρ, cum Genitiuo ſignificat ἀντὶ, pro. vide Gazam lib. 4. Vnde fit ſuper, teſte Gellio lib. 13, cap. 9. ὑπὲρ τοῦ λανθάνειν καρτερῶν, latendi gratia tolerans, Plutarch. in Lycurgo. τὸν δῆμον ἀναβοηθοῦντων ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα, & ne tyrannis fieret populum iuuantibus, Idem ibidem. ὑπὲρ τοῦ μὴ γένηται τὰ μὴ ὄντα, i. ne fiant quæ ciuilia ſunt, AEſchin. παρέδωκεν ὁ Φάβιος τῷ Μινουκίῳ τὴν δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μάχεσθαι, tradidit Fabius Minutio exercitum ea conditione, vt prælio non exciperet hoſtem, Plutarch. in Fabio. ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης ἀποθνήσκειν ἐθέλοντες, Iſocr. ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, Dei vice. ὑπὲρ αὐτοῦ δέδοικα, timeo eius cauſa, Ariſtophan. ὑπὲρ τῆς ἐχθρῶν ἢ σφῶν αὐτῶν ἄμεινον βουλόμενοι, i. pro, Iſocr. ὑπὲρ τοῦ κοινῇ συμφέροντος, pro vtilitate communi. ὑπὲρ ἡμῶν, è re noſtra. ὑπὲρ ὑμῶν, è re veſtra, Demoſthen. Aliquando ſuper ſeu ſupra. Homer. Iliad. β, στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. ὑπὲρ μαζοῦ, ſuper mammam, Apollon. Rhod. ὑπὲρ μαζοῦ pro ὑπεράνω, Homer. Iliad. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, ſupra terram grando concreſcit, Plato in Timæo. τὰ ὑπὲρ γῆς ἀναστρεφέστερα ποιεῖ, vegetiora reddit quæ ſuper terram extant, Theophraſt. lib. 3. de cauſ. plant. Lucian. de luctu, καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ſuper terram relictus amicus & ſuperſtes. Sophocl. in Aiace, τάφρων ὑπὲρ ἐπιστραφέντος, ſuper foſſas ſaliente Hectore. οἱ Σικελοὶ ὑπὲρ τῆς ἄκρων, Siculi montani, Thucyd. i. οἱ ἐπὶ τῆς ἄκρων ὄντες καὶ ὀρεινοί. αἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, oppido imminentes, hoc eſt, ὑπεράνω τῆς πόλεως, Idē. ἡ ὑπὲρ Φάρου πόλις, ciuitas quæ eſt ſuper Pharum, Idem. ὑπὲρ ποταμοῦ οἰκουμένη, ſuper flumina ſita, Herodot. ὑπὲρ καπνοῦ κρέμαται, fumo ſuſpendunt, Theophr. lib. 9. hiſt. plant. ὑπὲρ τούτων, ſupra hos, Herodot. ὑπὲρ τὸ κλῆρον ἱκανὰ οὐσία, vltra ſortē bona ſufficientia, Plato de Leg. ſic Interpr. Item pro de: vt, ὑπὲρ πάντων γράψαι οὐκ ἐγχωρεῖ, de omnibus ſcribere non datur, Galen. lib. 1. ad Glauc. ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι, per Chriſtum precor, Nazanzen. in Orat. Cum Accuſ. ſupra, vltra, trans, præter, procul à. ὑπὲρ ἀνθρωπόν ἐστι, facultatē hominis excedit. ὑπὲρ ἡμᾶς λέγεται, ſupra humanum captum dicitur. ὑπὲρ ἡμᾶς πλέον ἐστὶ τὸ λεγόμενον, lōgè plus eſt, quàm vt noſter ſenſus aſſequi poſsit. ὑπὲρ λόγον, maiora quàm vt dici poſſent, ſupra quàm dici poſſent. ὑπὲρ τὸν καταλόγον, eximius, numero vulgi exēptus. ὑπὲρ ἄγαν, quàm valde, ſupra modum, Euripid. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ſupra dignitatem, Demoſth. ὑπὲρ αἶσαν, Homer. Iliad. ὑπὲρ τὴν εἱμαρμένην, præter fatum. Sic Apollon. lib. 4. ὑπὲρ μοῖραν, obſtante fato, Idem lib. 1. ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, qui annū ſexageſimum, Plutarch. in Lycur. ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ, Thucyd. apud quem Valla exponit Medicum bellum: ego verò, ſupra Medicum bellum & antè: cui opponitur μετὰ τὰ Μηδικὰ, apud eundem. ὑπὲρ χιόνα λαμπρότεροι, niue ſplendentiores, Nazanz. in Orat. In compoſitione auget, ſicut per aut quàm apud Latinos. Interdum vim habet Cōparatiui. Ariſtot. lib. 4. Polit. ὑπὲρ τείνει τῷ ποιῷ, ἢ λείπεται τῷ ποσῷ, magis ſuperat qualitate, quā deficiat quātitate.

Ὑπὲρ, eò quód.

Ὑπέρα, ας, ἡ, funis nauticus, quo cornua antennarum transferuntur: παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι. Vide in Chiliad. Eraſm. Hypera omiſſa pedem inſequeris. Item ὑπέραι, vermes quidam.

Ὑπεράγαμαι, demiror, ſupramodum miror, inuideo, Deponens.

Ὑπεράγαν, vehementiſsimè, maximé.

Ὑπεραγανακτῶ, ſupramodum indignor ac conqueror.

Ὑπεραγαπῶ, deamo, maximè amo, vehementer amo, præcipuè amo, præcipuo in amore habeo, Demoſth.

Ὑπεραγόντως, ſupramodum.

Ὑπέρογκος, ου, ὁ, ſuperbus, elatus.

Ὑπεράγω, μ. άξω, π. ῆχα, ſupero, excello.

Ὑπεραγωνίζομαι, defendo, propugno, Genit.

Ὑπεραής, έος, ὁ καὶ ἡ, deſuper flans.

Ὑπεραινετὸς, ſuperlaudabilis.

Ὑπερηρμένος, ſublatus.

Ὑπεραίρομαι, ſupra modum efferor.

Ὑπεραίρω, μ. αρῶ, π. ῆρκα, ſupergredior, prætereo, tranſcendo, excedo, ſuperſum, ſum altior, ſum immoderatus & nimius, ſum immodicus, ſupero, vinco. Accuſ. aut Genitiuo. φιλοῦσι περιέχειν καὶ περιεῖναι, i. præſtare & excellere. Chryſoſt. ὑπεραίρουσα καὶ τὴν ἐκείνων ἀξίαν. ὑπερῆρε τῇ δόξῃ τοὺς πάντας, gloria omnes ſuperauit, Plutarch. in Lycurgo.

Ὑπεραίσιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν.

Ὑπεραισχρος, turpiſsimus, Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, vehementer me pudet, AEſchin.

Ὑπεραιωροῦμαι, limis deſpicio, deſuper aſpicio, libror in altum, ſublime volo.

* Ὑπεραιωρεῖν, ſuper aliquid extendere, vel ſuperappendere. Dioſcorid. ὑπεραιωρουμένου ἐρίου κεχαλασμένου, ſuperexpaſſo vellere.

Ὑπέρακμος, ου, ὁ, ſuperadultus, grādis, cuius flos iā prçteriit, qui eſt vltra pubertatem, præteriens nubendi tēpus, Paulus cap. 7. Epiſt. 1. ad Corinthios.

Ὑπερακοντίζομαι, præſto. Genit. Alexand. Aphr. τὸ ἀσκληπιοῦ δῶρον, πάντων τῶν κατὰ τὸν βίον χρήσιμων ὑπερακοντίζει κατὰ τὴν ἀξίαν. i. AEſculapii donum omnibus rebus quæ ad vitæ degendæ rationem comparatæ ſunt, dignitate præſtat.

Ὑπερακοντίζω, μ. ίσω, π. ικα, valde iaculor, ad viuum ferio. ὑπερβάλλω, ſupero, νικῶ, vinco, antecello. Actiuū Accuſatiuo. Chryſoſtom. τοὺς πολλοὺς στατῆρας καταβαλόντας ὑπερακοντίσαι τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης, diuitiis animi eos ſuperaſſe qui multos ſtateras dediſſent. Ariſtoph. in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντιζε, eos qui vident, vicit.

Ὑπέρακρα, τὰ, montana.

Ὑπερακριβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, curioſus. ὑπερακριβὲς, ſupra modum exactum.

Ὑπερακρίζει δωμάτων, Euripid. ædibus imminet deſuper. ὑπερακρίζειν, ſuperare, per ſummū euadere, Charonꝫ.

Ὑπέρακριος, montanus.

Ὑπερακτινοβολεῖσθαι, præradiari, ἀμαυροῦσθαι, in radios incurrere & obſcurari, Bud. in Com. in Epiſt.

Ὑπεραλγέω, perdoleo, ſupra modum doleo. Genitiuo iungitur. ὑπεραλγέω σοῦ, tuam vicem doleo, Philoſtratus

in Heroic.ſic & Euripid.& Ariſtoph.

Ὑπεραλγής,έος,ὁ,ἡ,valde dolens. ὁ ἀγαθὸς ὑπεραλγὴς καὶ λυπηρός, ὑπεραλγῶ.

* Ὑπεραλκής, Plutarch. καὶ πάλαι χεῖρα ἰδρώτι τοῖς πεζοῖς φαλαγγίταις ὑπεραλκεῖς ἔχοντα.

Ὑπεράλλομαι,tranſilio,ſuperſilio, Ariſtot.l.9.Anim.

Ὑπεράλμενος,ὑπεραλλόμενος.

Ὑπεραναιδεύομαι,impudentia vincor.

Ὑπεράνάστης,ου,exul,μετανάστης,μετανάστης.

Ὑπερανεστηκώς, ſublatus. ὑπερανεστηκὼς τῆς γνώμης, animi faſtus, Philoſtr. ὑπερανεστηκότα,præ cæteris eminentia.

Ὑπερανίσημι,ſuperſto,ὑπερβαίνω.

Ὑπερανίσχων,eminens.

Ὑπεράντλος,ου,ὁ,inexhauſtus,circunfluens,ſuperabundans,copioſus,infuſus,ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου, exuberantem improbitatem hominum. ὑπέραντλος συμφορά, qui eſt calamitati exhauriendæ impar,Euripid. ſumpta metaphora à ſentina abundante aqua.

Ὑπεράνω, ſuper, in cælo. Sed ſciendum quòd quando ponitur cum Genitiuo,ſignificat ſuper aut ſuprá:quando abſolutè, in cælo. Galen.2.ad Glauc. μικρὸν δ' ὑπεράνω τῆς πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον,&c.

Ὑπεραποθνήσκω,morior pro,mortem ſubeo. Genit. Ariſtot.in Rhetor.

Ὑπεραποκρίνομαι, καὶ Ὑπεραπολογέομαι,adeſſe, & patrocinari & defendere. ὑπεραποκρίνομαί σου, Ariſtoph. ἐν ὀρθῷ ὑπεραπολογοῦντι οἱ φίλοι,pro eo amici ſui reſponderunt.

Ὑπεραποχρώντως,plus ſatis,perquàm abundè, Budæus in Epiſtolis.

Ὑπεράρω,ſuffulcio.

Ὑπεράρας,qui ſuperauit,Ariſtot.ab ὑπεραίρω.

Ὑπεραρρωδέω τῇ Ἑλλάδι,metuo Græciæ,Herodot.

* Ὑπεράρχιος, vt ὑπερτελής, qui & principium & finem excedit,vt Deus,Dionyſ.Areop.

Ὑπερασθενής,imbecillimus.

* Ὑπερασθμος,exanimatus,i.anhelus.

Ὑπερασπίζω, μ.ίσω,π.ικα, protego, propugno, ſtrenuè defendo,iuuo. Actiu. Genit. ἵνα ὑπερασπίσῃ σου, vt te protegat,Nazanz.in Orat.

Ὑπερασπισμός,οῦ,ὁ,protectio.

Ὑπερασπιστής,οῦ,ὁ,protector,propugnator,redemptor, qui clypeo ſuo protegit aliquem, ſatelles.

Ὑπεραχρημονεῖν,ſupra modum ineptire,Plutarch.

Ὑπεραυχέω,glorior,ſum inſolens,ὑπεραυχέω,ἐπὶ χρηστότητι, humanitatem præ me fero,Phalaris in Epiſt.

* Ὑπερδισχιλίοι, Demoſt. κατὰ ναυπ. plures ſex millibus.

Ὑπεράχθομαι,valde doleo.Depon.abſol. ὑπεραχθεσθείς, permoleſtè ferens.

Ὑπερβαίνω,μ.ήσω,π.ηκα,tranſeo,tranſgredior,prætereo & prætermitto, tranſmitto, prætergredior, tranſcendo plus quàm fas ſit,præuaricor. Chryſoſtom. τοὺς οὐρανοὺς ὑπερβῆναι,cælum tranſcendere. ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν, omnem abſurditatem exceſſit, Plutarch.in Numa. ὑπερβάντες τὸ πύργον,turrim tranſcenderunt, Herodot. Aliquando ſuperexto, redundo, exupero, ſupero, ſum maior,præcello,præſto, Genitiuo & Datiuo. Ariſtotel.de mundo, τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος; quinam præſtat homo cæteris animalibus? ὑπερβαίνοντες, dies intercalares Macrobio.

* Ὑπερβάδην ποσὶ πίπτειν, eſt non iuſto paſſu gradatim progredi,ſed tranſſultare aliquem locum,Ariſtotel. in Categ. Pro immodico vel ſupergrediente, Aretha in Apocal. ὑπερβάδην accipit.

Ὑπερβάλλομαι,μ.αλοῦμαι,π.ημαι,diſtendo,& τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, prorogo, in aliud tempus reiicio, differo. Accipitur etiam pro ὑπερβάλλω, excello,præpolleo,præſto,ſupero, vinco, Bud. Com. φρονήματι τὸν Πορσίναν ὑπερβαλλόμενος,animi magnitudine Porſenam ſuperans, Plutarch.in Publicola. ὑπερβαλλόμενος τοῖς ἐκείνου ἔργοις, illum rebus geſtis ſupergreſſus, Herodot. ὑπερεβάλλετο, quæ ſuperauit omnes,Euripid. ὑπερβάλλομαι, pro ſaltu ſupero & ſuperferor, Ariſtot.de delphino, καὶ ὑπερβάλλονται τοὺς ἱστοὺς ἐὰν τύχωσι τῶν πλοίων.

Ὑπερβαλλόμενος,ου,ὁ, tardus,cunctator.

Ὑπερβαλλόντως,excellenter,valde,plus iuſto,ſupra modum,ſuprà quàm credi poſſit,eximiè.

Ὑπερβάλλω, μ.αλῶ,π.ηκα, extendo,ὑπερέχω,καὶ ὑπερβαίνω, excello, ſupero, exupero, præpolleo, ſum firmior, ſum maior,ſum nimius,abundo, modo careo, modum egredior,modum excedo. Genit.& Datiuo. ὑπερβάλλει τὸ συμμετρίας,modum excedit, Ariſtot.lib.3.Politic. ὑπερβάλλω δυνάμει,ſum admirandus,Plato de Leg. Idem 2.de Republ. μείζονι κακῷ ὑπερβάλλειν,maiori malo ſuperare. ἄλλως ὑπερβάλλειν κακοῖς,Euripides, modum excedit in malis,vel ob mala. ὑπερβαλλόντων αὐτοῖς κακῶν, quum ipſi ſint ingentibus malis euicti, Thucyd. ὑπερβάλλω τοῖς πᾶσι, rebus omnibus præpolleo, idem Thucyd. τῇ φιλοτιμίᾳ πάντας ὑπερέβαλε, gloriæ cupiditate omnes ſuperauit, Plutarch. in Themiſtocle. ὑπερβάλλονται ἀλλήλους, Herodot. certant inter ſe vt quiſque alterum luctando ſuperet. ὑπερβάλλουσι πολὺ κατὰ τὸ πλῆθος οἱ δημοτικοὶ τῶν πολιτικῶν, multum excedit populi multitudo eos qui ſunt in republ.gerenda peritiores,Ariſtot.lib.4.Polit.cap.14.Idem 2.OEcon. dixit, ἔτι αὐτοὺς χρήματα ὑπερβάλλων τῷ πλήθει, immanem pecuniam ab ipſis petebat. ὡς ὑπερβάλω, Sophocl.id eſt, ὑπεκδράμω. ὑπερβάλοιντο, ſuperent, ſuperaſſent. ἀντὶ τοῦ ὑπερβάλλει, Demoſth. id eſt,ὑπερφυής. Eſt etiam ὑπερβάλλω,in auctione vinco,id eſt,pluris liceor & ſupra omnes, Andocyd.Bud.Comm.

Ὑπερβασία,ας,ἡ,contemptus,ὕβρις,ὑπερηφανία,ὑπέρβασις, ἀδικία, παράβασις, ἔνδυσις τοῦ καλοῦ. Heſiodus, ὑπερβασίας ἀλείτων.

Ὑπέρβασις,trangreſſio,iuramenti violatio,iniuria,malitia,ſuperbia.

Ὑπερβατόν,οῦ,τὸ,hyperbaton verborum & cõſtructionis ordo turbatus. Quintil. verbi tranſgreſſionem interpretatur, quam frequenter ratio comparationis & decoris exigit. Vide eundem lib.3,cap.3, lib.8,cap.2. & 6, & lib.9, cap.1.3,& 4. Eius etiam meminit Gaza lib. 4.Grammat.

Ὑπερβατός,qui tranſiri poteſt.

Ὑπερβεβλημένως,plus quàm oportet.

Ὑπερβερεταῖος,ου,ὁ, extremus anni menſis apud Macedones & Aſiæ populos. Vnde pro cõperendinatore ponitur,& ſerotino, ſiue cunctatore. ὑπερβερεταίου μηνὸς, Octobe exponitur in Canonibus Apoſt.cap.38.

Ὑπερβιάζομαι, vim infero. ὑπερβιαζομένου γὰρ τοῦ κακοῦ οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἔχοντες ὅ,τι γένωνται,præ violentia mali nõ habentibus quid agerent hominibus.

Ὑπερβιβάζω,traduco, traiicio, transfero, tranſcendere facio.

Ὑπερβιβασμός, tranſlatio, tranſcenſio. ὑπερβιβασμὸς τόνου,id eſt, μετάθεσις, tranſlatio toni in ſuperiorẽ locum ſeu primum, vt ἐγὼ. vnde ἔγωγε. Vide Gazam lib.2.Grãmat.in dictione ἔγωγε.

Ὑπέρβιος,ου,ὁ,immenſus,μέγας, magnanimus,βίαιος, inſolens,ſuperbus,ὑπερήφανος, violentus. ὁ δ' ὁ,εἴ δὲ ὅτε ἀλίτου θυμὸς ὑπέρβιος. Heſiod. ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας,immẽſum onus tollens. Idem,ὑπέρβιον ἦτορ, violentum cor. vnde ὑπερβίων, vi.λ.ξ,κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον. Eſt item ὑπέρβιος,proprium nomen Martis filii, qui primus animal mactaſſe legitur.

Ὑπερβλαστής,τὸ,in germinando excedens.

Ὑπερβλαστάνω,laſciuio germinibus.

Ὑπερβλήδην,exuperanter.

Ὑπέρβλητος,excellens.

Ὑπερβλύζω, effundo, redundo. ὑπερβλύζουσιν οὗτοι αἱ λαμπαί,Chryſoſt. διὰ τῆς ἱερωσύνης.

* Ὑπερβολάδην,ſupra modum,in carmine.

Ὑπερβολαῖαι,extremæ collium partes,cacumina montium.

tium. δεινοὶ αἱ πρὸς ὕψος ὑπερβολαὶ à Philone de mundo dicuntur iuga montium in altum exurgentia. τὸ μέσον τῶν ὑπερβολῶν, medium extremorum, Ariſtot.lib.8. Politic. τῶ ὑπερβολῶν ἐγκρατεῖς ὄντες, loco arduo & munitiſſimo conſiſtentes, Plutar.in Fabio. ἐπὶ τὰς ὑπερβολὰς ἐλαύνειν βοῦς, &c. ad montium cacumina boues agere, Idem ibidem. τὰς ὑπερβολὰς παραφυλάττουσι, ſaltus obſeruant, Ibidem.

Υ᾽περβόλαιον, ου, acutiſſimum tetrachordum.

Υ᾽περβολὴ, exuperantia, nimia copia, redundantia, victoria, præcellentia, exceſſus, vincendi locus, excellẽtia quæ ἐλλείψει opponitur. Demoſth. τοῦτο γὰρ τοῦτο ἐκ ἔχει τῶν ὑπερβολὴν ἀναιδείας, hoc ſcelus nullo ſcelere ſuperari poteſt. Inde illa locutio, οὐδεμίαν λείπω ὑπερβολήν. Et Demoſthen. τίνος δὲ οὗτοι λελοίπασιν ὑπερβολὰς εἰπεῖν, à quo ſuperari iſti poſſunt dicendi facultate. εἴ τις ἐστὶν ὑπερβολὴ τούτου, ſi quid hoc dici poteſt grauius, idem Demoſth. ὑπερβολὴ δὲ τῶν μεθ᾽ ταῦτα ἃ μέλλω λέγειν, grauiſſima ſunt ex ſequentibus quæ ſum dicturus, Idem. ὑπερβολὴ χεῖσθαι, latiſſimè extendere, Idem. τὰς ὑπερβολὰς παρέχεσθαι apud eundem, i. ποιεῖσθαι, exhibere & proferre exuperantias, i. exuperare. καθ᾽ ὑπερβολήν, ſupra modum, diligentiſſimè, Lucianus. καθ᾽ ὑπερβολὴν αἰσχύνης, omni ſuperato pudore, id eſt, ſupra modum perfricta fronte, AEſchin. ὑπερβολὴ κακίας, Demoſth. id eſt, magnitudo. ὑπερβολὴ τιμωρίας eidem, exceſſus ſupplicii. Item ὑπερβολὴ, prætermiſſio, tranſgreſſio veritatis ſupra modũ, veritatis ſuperlatio, ſic Quintil.lib.9, cap.2, lib.8, cap.4. & 6. Hyperbole (inquit Ruſin.) fit quum veritatem excedit ſententia. Vergil. Qui candore niues anteirent, curſibus auras. Item mora, dilatio, ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις, Bud.Comm. ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίων, Caryſtii cladem effugerunt, Herodot.

Υ᾽περβολῇ, ſupra modum, καθ᾽ ὑπερβολήν.

Υ᾽περβολία, ας, ἡ, iniuria, exceſſus.

Υ᾽περβολικὸν, τὸ, nimietas, i. ſupra modum fidémque.

Υ᾽περβολικὸς, exceſſiuus.

Υ᾽πέρβολος, lapis qui alligabatur ceruici ſubmergẽdorum nocentium. Item proprium viri. ὑπέρβολος ὁ λυχνοποιὸς, Ariſtophanes.

Υ᾽περβόρεοι, Hyperborei, id eſt, ſuperaquilonares, populus Septentrionalis.

Υ᾽περβριθὴς, έος, ponderoſus. Sophocl. ἄχος γ᾽ ὑπερβριθὲς ἄχθος λύπης, i. βαρύτατον, grauiſſimã moleſtiã intulerunt.

Υ᾽περβορίον, Aduerb. pro πόῤῥω, καὶ πόῤῥωθεν αὐτοῦ.

Υ᾽περγάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, occultè molior, ſubigo, cæca opera facio, vt διορύττω χρυσίον, Strabo. Depon. Accuſ. Philo de mundo, τὴν σκληρὰν γῆν ὑπεργάζεσθαι, ſolum prædurum domare. ὑπείργασμαι τὴν ψυχὴν ἐρῶν, Euripid. bene feci quod amem.

Υ᾽περγαμία, ας, ἡ, feræ nuptiæ, ὀψιγαμία.

Υ᾽πέργεια, τὰ, animalia quæ per ſumma telluris degũt: ὡς ἐναντίον τοῖς ὑπογείοις τὰ.

* Υ᾽περγέλαστον, vehementer ridendum. Demoſth. καὶ τὸ πρᾶγμα ἦν ὑπεργέλαστον.

Υ᾽περγέμων, οντος, ὁ, plenus.　　　(Hermog.

Υ᾽πέργηρος, qui eſt ætate prouectiſſima, decrepitus,

Υ᾽περγράφω, ſuperpingo: quo verbo vtitur Plinius l. 35, cap. 11. Nealces Venerem, ſolers hic arte ingenioſo operi ſuperpinxit.

Υ᾽περγύιον, magnum, immenſum, ὑπερφυὲς.

Υ᾽περδασὺς, έος, ὁ, valde denſus, valde piloſus.

Υ᾽περδεὴς, inferior, minor, multis indigens. Hom. ὑπερδέα vocat, qui timorẽ ſuperat, interritum, pro ὑπερδέα.

Υ᾽περδειμαίνω, metuo. Accuſ.

Υ᾽πέρδεινον, indigniſſimum, grauiſſimum, Demoſth.

Υ᾽περδειπνεῖν, in cõuiuiis ſumptuoſum eſſe, luxuriari.

Υ᾽περδεκατάλαντος βλάβη, damnum excedens 10 talẽta.

Υ᾽περδέξιον, regio Lesbi, tanquam ſæuiſſima, apud Xenophontem, Etym.

Υ᾽περδέξιος, gentile, & Iouis cognomentum, χαλεπώτατος. Item ſuperior, ſuperans. ὑπερδέξιος τῆς κακίας αὐτοῦ, vitus vitio ſuperior, Plutarch. in Numa.

Υ᾽περδέω, ſuperligo, in Epigram.

Υ᾽περδιατείνομαι, ſupra modum contendo, mira peruicacia contendo, Lucian.

Υ᾽περδιατείνω, idem.　　　(Accuſ.

Υ᾽περδικέω, μ. ήσω, π. ηκα, defendo in iudicio, Actiuum,

Υ᾽πέρδικος, admodum vel valde iuſtus, pluſquã iuſtus. Sophocl. τὰ σκληρὰ γάρ τοι κἂν ὑπέρδικ᾽ ᾖ, δάκνει.

Υ᾽περδίπηχυς, duobus cubitis altior, duorum cubitorum excedens altitudinem.

* Υ᾽περδοκεῖν, perplacere. Philoſtr. πάνυ τί μοι ὑπερδοκεῖ.

Υ᾽περεθίζω, prouoco.

Υ᾽πέρεια, ας, ἡ, Hyperia, fontis nomen, & vrbs Phæacũ.

Υ᾽περείδης, ου, ὁ, Hyperides proprium nomen.

Υ᾽περεῖδον, deſpexi, aſpernatus ſum, contempſi. ὑπεριδεῖν eſt veluti diſſimulare, & quum videas, perinde te gerere, quaſi non videas.

Υ᾽περείδω, μ. είσω, π. εικα, firmo, confirmo, fulcio, ſuffulcio, animum addo. Actiu. Accuſ. ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, columna tectum ſuſtinens, Plutarch. in Romulo.

Υ᾽περείπετο, oppugnatus fuit. & ὑπήριπε, deiecit: à verbo ἐρείπω.

Υ᾽περειπόμενος, defendens. ὑπερειπόμενος τῷ γήρᾳ, ſenio fractus, Plutarch. in Galba. ὑπὸ τοῦ φαβίου ἀεὶ ὑπερειπόμενος καὶ δαπανώμενος ἐλάνθανε, à Fabio latenter oppreſſus eſt & conſumptus, Idem in Fabio.

Υ᾽πέρεισμα, ατος, τὸ, firmamentum, adminiculum.

Υ᾽περειστικὴ βακτηρία, baculus ſuſtentatorius, Nazanz.

Υ᾽πέρεκεινα, vltra. Paulus cap. 10, 2. Epiſt. ad Corinth. εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι, in iis regionibus, quæ vltra vos ſunt, euangelizare.

Υ᾽περελίκμων αὐτοὺς, ventilabant eos cornibus, cap. 7, lib. 1, Macchabæorum.

Υ᾽περεκκρεμάσομαι, ſuſpendero, in Epigram.

Υ᾽περακοντίζειν, vltra ſcopum iaculari.

Υ᾽περεκπίπτω, ſupergredior, ſupra modũ exeedo, tranſcendo, ſupero, exupero, excello, Accuſ. Nazanz.

Υ᾽περεκπλήττομαι, ſupra modum admiror, ſummo ſtupore proſequor, Demoſth.

Υ᾽περεκπερισσόω, μ. ώσω, ſuperfluo.

Υ᾽περέκτισις, εως, ἡ, ſatisfactio.

Υ᾽περεκτείνω, vltrà extendo, præter modum produco. ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν, pro mortuis ſoluere.

* Υ᾽περεκτίνειν, ſuperare, ὑπερφέρειν, excellere, Accuſat. iung. Nazanz. Genit. iunxit.

Υ᾽περέκτισις, pœna, vindicta.

Υ᾽περεκχύνεται, exundat.

Υ᾽περέλαφρος, ου, perleuis.

Υ᾽περεμάνησαν, valde gauiſi ſunt.

Υ᾽περεμβάλλω, intermitto.

Υ᾽περεμπίμπλημι, μ. ήσω, π. ηκα, &

Υ᾽περεμπλήθω, valde impleo. Actiu. Accuſ.

Υ᾽περένδοξος, ου, ὁ, valde glorioſus.

Υ᾽περενέχειν, ferre, præualere.

Υ᾽περενεγκόντες, traducentes, tranſportantes. ὑπερενεγκόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, per Iſthmum naues tranſuehentes, Thucydides.

Υ᾽περέντευξις, interceſsio, Nazanz. in Orat.

Υ᾽περεντυγχάνω, poſtulo, interpello. ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν, pro nobis intercedit, ad Rom. 8. Et eſt quoties quis conuenit aliquem ſuper negotio alterius, velut ſi quis adeat principem commendaturus cauſam amici.

Υ᾽περεξακόσιαι, plus ſexcentæ.

Υ᾽περεπαινῶ, effuſis laudibus proſequor, ſummis laudibus extollo. ὑπερεπῄνει, immẽſis laudibus proſequebatur, AEſchines.

Υ᾽περεπιθυμῶ, ſupra modũ cupio, Bud. in Epiſt. prior.

Υ᾽περέπτης, ſuperuolaſti, Lucian. Accuſ.

Υ᾽περεσθίω, plus q̃ oportet comedo, cibo nimio me onero

Υ᾽πέρεσχον τὰ ὅπλα, ſuperiecerant arma.　　　(ro.

Υ'περτείνω, ſuppedito.

Υ'περεῦ, ſuperoptimè.

Υ'πέρευ γε, egregiè, ſupra modum bene, ὑπερχαλῶς.

Υ'περευγενὴς, nobilitate modum excedens.

Υ'περευδαιμονεῖν, in cælo eſſe, ſummis laudibus celebrari. Vide Bud. in dictione Referre in ſuperos, in Epiſt.

Υ'περευδοκιμοῦντες, dicũtur clariſſima opinione prediti, quaſi qui maximè aliqui eſſe videntur.

Υ'περεύχομαι, intercedo. Genit. ὑπερεύχομαί σου, precor pro te, tibi bene precor, Bud. in Epiſt.

Υ'περέχομαι, ſuperor, ſum inferior. ὑπερέχομαι κατ' ἀρετὴν, virtute ſuperor, Ariſtid.

Υ'περέχω, emineo, ſuperemineo, exto, exiſto, ſum ſublimis, διαφέρω, excello, ſupero, ſum ſuperior, ἀντέχω, προέχω, μάλα, præſto, præualeo, vinco. Genit. aut etiã Accuſ. Philo de mundo, τοσούτοις ζῶα ὑπερέχει φυτῶν, tot rebus animalia ſtirpibus præſtant. ἄνθη τῷ πλήθει ὑπερέχοντα τῶν φύλλων, flores foliis numeroſiores, Dioſc. lib. 4, cap. 7. ὑπερέχει τῆς ἐλευθεριότητος μεγέθει, liberalitatem exuperat magnitudine, Ariſtot. lib. 4. Ethic. cap. 2. ὑπερέχει τοῦ μέσου τῷ μέρει, ſuperat medium parte, &c. Idem lib. 5, οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, natura enim pars non ſuperat totũ, Ariſtot. li. 3. Polit. ὑπερέχει τὰ τρία τοῖν δυοῖν, tria excedũt duo, Idem lib. 5. τοῦ ὕδατος ὑπερέχειν, ab aqua extans, Herodot. ὑπερέχειν τῆς γῆς, terra excedere, Theophr. li. 5. de cauſis pl. ὑπερέχει τὴν κόμην, comam exerit, Dioſc. lib. 4, ca. 16. ὑπερέχει τὴν κεφαλὴν, capite eſt extante. ὑπερέχει πάντα νοῦν, Naz. in Orat. Item defendo, protego, ὑπερεκτείνω, ſuperextendo & auxilior, tueor, ὑπερμαχῶ καὶ ὑπερασπίζω, cum Accuſ. ὑπερέχειν χεῖρα, manum ſuper habere, i. protegere, Ariſtid. ὑπέρσχε χεῖρα ἑὴν ἴδεν, i. manu ſua eam protexit, Hom. Idem Odyſſ. ξ. cum Dat. & Accuſat. εἰ μή κεν ὑπέρσχῃ χεῖρα κρονίων, & cum manu protexerit. ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα εἱστήκει, ſuperiecta dextra manu ſtabat, Plut. in Publicola, de Mutio Scæuola. ὑπερέχων τὴν παλάμην, brachium ſuperexporrectum tenens.

Υ'περέχων, præſtans. ὑπερέχοντα ζῶα, animalia pregrãdia.

Υ'περῴηθεν, ex tabulato.

Υ'περῷον, ῴου, tabulatum.

Υ'περεωρῶντο, contemptui erant.

Υ'πέρζεσις, ἡ, efferueſcẽtia, efferuẽdi æſt⁹, nimi⁹ feruor.

Υ'περζέσας, efferuefactus, Ariſtot. de mundo.

Υ'περζέω, ſuperferueo, ſupra modum ferueo, vehemẽter ferueſco. ὑπερζεῖν, ſuperefferuere, feruẽdo effundi, feruore exundare, Ariſtot. in Probl.

Υ'περηγάσθην, vehementer admiratus ſum.

Υ'περηδέως, perlibenter. Xenoph. lib. 1. Pæd. τούτῳ οὖν αὐτῷ πάνυ ὑπερηδέως πίνοντας.

Υ'περήδιστα, quàm ſuauiſſimè.

Υ'περήδιστος, iucundiſſimus, ſuauiſſimus.

Υ'περήδομαι, valde lætor. ὑπερήσθην, vehementer lætatus ſum, Bud. in Epiſt. prior. ὑπερησθεὶς, vehementer gauiſus. ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, maiorem in modum delectatus potu.

Υ'περηδύνω, vehementer exhilaro. Baſil. καὶ ὁ μὲν διψῶν σε τῷ χυμῷ ὑπερήδυνε.

Υ'περήλασας, tranſiliiſti.

Υ'περῆλιξ, & ὑπέρηλιξ, κος, ὁ, decrepit⁹, qui vel quæ eſt ætate prouectiore: cuius Comparatiu. ὑπερηλικέστερος. ἵππος θερμὸς καὶ ὑπερῆλιξ, equus feruidus & adultus, Nazanz.

Υ'περηλικιότης, ἡ, decrepitas, ætas extrema.

Υ'περημερία, ας, ἡ, exceſſus, dilatio vltra præſcriptũ diẽ, dies in quã iudicatũ quis facere debet. ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, dicebant comiter diem præſtitutum prorogare.

Υ'περήμερος, ου, præteriens diem promiſſum, diem legitimum, diem conditum, qui in mora eſt. Iungitur autẽ Genitiuo. Lucian. ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, qui iã elapſo tempore non præſtitit quod ſpopondit, qui ad diem nõ ſatisfacit: atque eam ob cauſam alio vocabulo ἐκπρόθεσμος dicitur, & ὑπερπρόθεσμος etiam. Et ὑπερήμερος τοῦ ὀφλήματος, qui ad diem præſcriptum non ſoluit. hos Romani nomina tarda vocabant. λαμβάνειν ὑπερήμερον τὰ ὄντα, ἃ κτήματα τοῦ αὐτοῦ λαμβάνειν, ὑπὲρ ψήφου, in poſſeſſionem bonorum eius mitti, qui intra diem non adfuit, aut rei iudicatæ non paruit. ὑπερήμερον εἰσπράττειν τινὰ, de eo dicitur, qui acerbè, i. πικρῶς εἰσπράττεται, Bud. Com. τοὺς ὑπερημέρους ἀφιλάνθρωπους, Plut. in Solone: vbi Lapus, tardos nec oportunitati ſe offerentes abdicare.

Υ'περημίσεις ἦσαν, numero vltra dimidium erant. ὑπερημίσεις ἀστῶν, dimidium & eo amplius ciuiũ, Herodot. lib. 1.

Υ'περισχύω, μ. ύσω, π. κα, vltra virũ poſſum, excello, inſoleſco, extollor animoſitate, me effero & ſuperbio, ſum ſuperbus, ſupra vires aliquid tento, Etym. Neutr. abſ.

Υ'περθύμος, ον, ὁ, magnanimus, virilis, ſuperbus, valid⁹. Heſiod. βασιλεῦ ὑπερθύμων. ὑπερθύμους υἷας ἀχαιῶν, in Epigr.

Υ'περῆρτο, ſubleuauit, ἐπεξαίρετο.

Υ'περήσει, ſuperabit, ab ὑπερίημι.

Υ'περηφανέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, ſuperbio, ſuperbè iacto, Baſilius. Depon. abſol. Hoc verbum legitur in cõcilio Gangrenſi, canone 19, εἴ τις τῶν ἀσκουμένων χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης ὑπερηφανεύοιτο, &c.

Υ'περηφανέω, idem. Neutr. Etym.

Υ'περηφανία, ας, ἡ, ſplendor, ſuperbia, inſolentia, faſtus, τῦφος, τύφωσις, ἀπόνοια.

Υ'περήφανος, & ὑπερηφανής, ὁ, ὁ, ſuperb⁹, præclar⁹, ſublimis, elatus, excelſo animo, tumidus & ſui iactãs. ὑπερηφάνως λέγεις, ὡς φασι, λέγει, Demoſt. puto alludi ad prouerb. De plauſtro loqui. Gen. etiã Fœm. vnde ὑπερήφανος διάθεσις, ca. 20. conc. Gãgrenſ. αἰτία ὑπερήφανος, Demoſt. πράξεις ὑπερήφανοι τὸ μέγεθος, res geſtæ maximæ, Plut. in Fabio. ἔργων ὑπερηφάνων μεγέθει, operum magnitudine eximiorum, Idẽ in Pericle.

Υ'περηφάνως, arroganter.

Υ'περηχέω, μ. ήσω, π. κα, valde reſono. Neutr. abſ.

Υ'περθαυμάζω, demiror, ſupra modum admiror.

Υ'περθε, idem quod ὕπερθεν.

Υ'περθεματίζω, pluris liceor & ſupra omnes, ὑπερβάλλω, ὑπερτιμῶμαι, Bud. Com.

Υ'περθεματισμὸς, vocatur melior allata conditio in pacto additionis in diem.

Υ'περθεν, ſuper, deſuper, ὑπεράνωθεν. Ariſtot. de mũdo, τὸ δ' ὕπερθεν αὐτῆς πᾶν, &c. Eurip. in Medea, μόχθον δ' ἐκ δόμων ὕπερθεν ἥξεις πενθίμους φέρειν, i. ex δόμων μείζων. dicitur etiã ὑπερθεν. vnde τὸ ὕπερθεν, ſuprema pars. τὰ ὕπερθεν, ſuperna, Xen.

Υ'πὲρ θεὸν, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, preter numinis voluntatem.

Υ'περθερμαίνεσθαι, ſupramodum calefieri, efferueſcere.

Υ'πέρθεσις, εως, ἡ, dilatio, induciæ, tranſpoſitio, μετάθεσις.

Υ'περθετικὸς, ἡ, ὁ, ſuperlatiuus.

Υ'περθέω, præcurro, vinco, ὑπερίσχω. ὑπερθέων καὶ κρατῶν, Plato de Leg. præualens & exuperans.

Υ'περθνήσκω σοῦ, pro te morior, Eurip.

Υ'περθορόντες, ὑπερπηδήσαντες, ὑπερβαίνοντες, tranſcendent.

Υ'περθορεῖν, ὑπερπηδῆσαι, ὑπερβῆναι, Accuſ. ὑπερθορεῖν, ſaltu exiliit, Demoſt.

Υ'περθρώσκω, καὶ ὑπερθρώσκω, ſuperſilio, tranſilio. Accuſ.

Υ'πέρθυμος, ὁ, ὁ, elatus, magnanimus, μεγαλόψυχος, γενναῖος, ἀνδρεῖος, ἀνδρειότατος. τεῦχε ὑπέρθυμον, Homer. Odyſſ. ξ.

Υ'πέρθυρον, lapis hoſtii ſuperior, limen ſuperũ. Heſiod. ὑπερθύριον dicit. εἶχεν ὑπερθυρίοις ἀεχρύσεα, i. τὰ πύλαι.

Υ'περιάχω, ſono ſupero. Genit. in Epigr.

Υ'περιδεῖν, ὑπεριδεῖν, deſpicere. Gen. vel Accuſ.

Υ'περίδης, Hyperi filius vel nepos, Etym.

Υ'περιδὼν, diſſimulãs, contemnẽs. ὑπεριδόντες, non habẽtes honorem, i. καταφρονήσαντες. ὑπεριδόντες τὴν παίδευσιν, deſpicientes inſtitutionem, Plutarch. in Apophth.

Υ'περαίρεται, extollitur.

Υ'περικανῶς, perquàm ſufficiens.

Υ'περικὸν, hypericum, herba, quam eandem Niger putauit eſſe ἀνδρόσαιμον, vt ſcribit Dioſcorid. lib. 1. in præfatione. Idem tamen libro tertio cap. 171. docet ὑπερικὸν ab aliis κόριον dici, ab aliis ἀνδρόσαιμον, quòd eius flos luteus

digitis

digitis tritus ſanguineum ſuccum remittat. Plin. ſeparat androſæmon ab hyperico, vt annotat Marcell. lib. 3. Dioſcorid. Sunt etiam qui κόριν herbam vocent hypericon, Dioſcor. lib. 3, cap. 174.

Υ'περκταίνεσθαι, aberrare, tremere, extendi, ἀναπάλλεσθαι, concuti. ὑπερεκταίνοντο, pedes citò mouebantur propter lætitiam, ὑπερκινοῦντο. (ως.

Υ'περκάθαρσις, εως, ἡ, nimia & ſuperflua purgatio, ὑπερκάθαρ-

Υ'πέρινος, ὁ ἢ ἡ, hyperina. i. effœta propter nimium partum, exilis, nimium purgatus: nã ἰνῶ eſt euacuo, attenuo. ὑπέρινοι γὰρ γίνονται ἢ ὄρνιθες, hyperinæ aues, i. effœtæ, Ariſt. lib. 3. de gener. Animal. Bud. ὑπέρινος ſcribit.

Υ'περιπταμαι, ſupernè volo, ſuperuolo, tranſuolo.

Υ'περίσταμαι, tueor. ὑπερίσταμαί σου, ſto pro te, tibi adſum, Sophocles.

Υ'περισχύω, præualeo.

Υ'περισχυρος, viribus modum excedens.

Υ'περισχύω, vigeo, præualeo. ὑπερισχύω τῇ ἰσχύϊ, virib[9] præualeo, Theophr. lib. 1. de cauſis plant.

Υ'περισχύων, præpotens, impotens, ὑπερισχύων.

Υ'περίων, ονος, ὁ, Solis epith. ab ὑπὲρ & ἰών, vt ὁ ὑπεράνω ἡμῶν ἰών, ἢ ὑπὲρ πολλῶν τὸν κόσμον. Eſt & nomẽ proprium Hyperion, cuius Sol eſt filius, vt ſcribit Heſiod. vnde Sol ὑπεριονίδης ab eo dictus eſt, ſyllaba tertia longa.

Υ'περκαθαίρω, eximiè vacuo, ſupra modum purgo.

Υ'περκάθαρσις, immodica purgatio, vt quum mulieres plus iuſto purgantur: cui opponitur ἐποχὴ τῶν ἐμμηνίων, quæ eſt ſuppreſſio menſium.

Υ'περκάμνω, μ. καμῶ, π. κέκμηκα, fatigo. ὑπερκαμνεῖ, ὁ τοῦ ἀνάγκῃ, inquit Phauor.

Υ'περκαλλής, &

Υ'πέρκαλος, quàm pulcherrimus, forma modum excedens, ſupra modum formoſus.

Υ'περκάμνω, laſſor, defatigor. ὑπερκάμνειν τέκνων, pro filiis laborare, Eurip.

Υ'περκέρασφος, ου, ὁ, que ſupra caput ſunt capiens & attingens.

Υ'πέρκαρπα, & ὑπερκαρποφόρα, τά, fructuoſiſſima, Theop.

Υ'περκαρπέω, ſupra modum fructifico.

Υ'περκατακείμενος, ſuprà diſcumbens.

Υ'περκαταγέλαστος, valde deridendus.

Υ'περκατάληκτον, carmẽ quod ſyllaba aut pede abũdat.

Υ'πέρκειμαι, ſuperiaceo, præcedo, immineo, differo, ἀνάκειμαι. Item præſum. Genitiuo iungitur. Nazanz. de metropoli τῆς πόλεων ἂν ὑπερκείμεναι. ὑπερκείσθω, differatur, Gaza in præfatione Cic. de Seneꝺ.

Υ'περκέρασις, dicitur vbi ex altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio, vel alterius cornu hoſtium circunuentio, Bud. Com.

Υ'περκερᾶν, eſt (vt Liuius inquit) cornua extendendo claudere à tergo hoſtem.

Υ'περκολακεύω, adulor, aſſentor.

Υ'πέρκομπος, ου, ὁ, ſuperbus, valde elatus, iactabũdus, inſolens. ὑπέρκομποι τάχει νῆες, celeritate præſtantes naues. i. actuariæ, Plutarch. in Themiſtocle.

Υ'περκόμπως, iactanter, ſuperbè.

Υ'πέρκοπος, valde fatigatus, Ariſtoteles de auditu. Item ὑπέρκοπος, pro ὑπέρκομπος, metri cauſa. Sophocl. in Aiace, in fine verſus iambici, ὑπέρκοπον μηδέν ποτ' εἴπῃς αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, nullum vnquam verbum inſolens & ſuperbum in deos dixeris.

Υ'περκόσμιος, altiſſimus, ſupramundanus, cæleſtis.

Υ'περκρεμάζω, ſuperappendo, in Epigr.

Υ'περκύδας, αντος, ου, ὁ, glorioſus. Heſiodus, ἄπιστα δ' ὑπερκύδαντα μάρνασθαι, pro ὑπερκυδήεντα. ὑπερκύδαντας, ὑπερέχοντας τῇ δόξῃ, Homer.

Υ'περκύπτω, in pedes erigor, & emineo ſuper alios, exto, emergo. Lucianus, ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς ἐς τὸ βάθος κάτω βάθος χάσμα καθεῖμεν, id eſt, prominentes ad deſpectandam voraginem, enixè deorſum intuentes, & è ſummo labro propendentes. ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος φύλλον, follium extra aquam eminens, Dioſcor. lib. 4, cap. 101. Lucian. de luctu, τοῦ σπηλαίου ὑπερκύψας, è ſpecu proferre caput.

Υ'περλάμπομαι, τὸ ὑπερλάμπω. ὑπερλάμπεσθαι, præradiari, ὑπερεκπιπτόλεσθαι, ἀμαυροῦσθαι, Bud. in annot. in Epiſt.

Υ'περλαμπὴς, ὁ ἢ ἡ, præfulgens. Ariſtoph. νεφ. de Sole, ὑπερλάμποντος ἀκτῖσι κατὰ τείχη γῆς πέδον.

Υ'περλαμπρύνομαι, Xenophon de canibus inueſtigando fallacibus.

Υ'περλάμπω, prælucco, præradio. ὑπερλάμπειν, luce præſtare, & ſuper alios claritate conſpicuum eſſe, Nazã. in Orat. Vide in Ἀπολάμπειν.

Υ'περλεπτος, prætenuis.

Υ'περλυπέομαι, ſum ſupra modum mœſtus.

Υ'περμαζᾶν, intemperantius agere, ὑπερτρυφᾶν, laſciuire (quod vitium nimium ſaturos comitari ſolet) opipare viuere, luxurioſius agere delicatiúſque, ac diuitiis abundare. deducitur à μάζα. Item grandia habere vbera. Syneſ. οὗτοι γὰρ ὑπερμαζῶσι, ἢ ἀσυμμέτρους ἔχουσι τοὺς μαστούς. Vide in Chil. Eraſmi.

Υ'περμαίνομαι, valde inſanio: pro λίαν χαίρω, Ariſtoph.

Υ'περμανὴς, vehementer inſanus. ὑπερμαζήσαντες (inquit Suid.) ὁ ὑπερμαινόμενος.

Υ'περμαχέω, μ. ήσω, propugno. Genitiuo iungitur. ὑπερμαχῶ τῆς εὐσεβείας, pro pietate pugno, Nazanzenus in Orat. ὑπερμαχεῖν τῆς πειστράτου, Piſiſtrati gratia in prælium deſcendere, Plutarch. in Solone. ὁ κοινὸν ἅπαντες λέγομεν, τοῦτο ὑπερμάχει, quod commune omnes dicimus, hoc contende, Lucian. vbi tamen Budæus αὐτῷ legendum cenſet. Sophocles in Aiace cum Genitiuo & Datiuo, σὺ ταῦτ' ὀλωλότ' τὸν ἀλλ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί, in huius nomine mecum contendis, & eum aduerſus me tueris. Vide βοηθεῖν in Ammon.

Υ'περμαχητά, τά, victricia.

Υ'πέρμαχος, ppugnator. ὑπέρμαχος ὁ κόσμος τῶν δικαίων, vindex eſt mundus iuſtorum, i. vltor & defenſor, cap. 15. lib. Sapient. ὑπέρμαχος αὐτῆς, in Epigr.

Υ'περμαχοῦμαι, defendam, Sophocl.

Υ'περμεγέθης, εος, ὁ ἢ ἡ, ingens, ſupra modum grandis.

Υ'περμέγας, immanis, ingens, ſummus, Ariſtoph. ὑπέρμεγα, immenſum. ὑπέρμεγα ἀδίκημα, Bud. in Epiſt. poſt.

Υ'περμεγέθης, εος, immenſus. Xenoph. πολλ' ὑπερμεγέθη ἢ ἄλλως ἄπειρα, &c. ὑπερμεγέθης ἀδίκημα, immenſum flagitium, Æſchin. ὑπερμέγεθες ἔργον, Xenoph. lib. 1. Pæd. Ita ἀμεγέθης, & παμμεγέθης.

Υ'περμεθύομαι, valde ebrius ſum. ὑπερμεθύουσι, admodum eſſe temulentum.

Υ'περμενέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſupero potentia.

Υ'περμενὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, Iouis epitheton, Iliad. β, præpotens, valde potens, ſuperbus, ὁ ὑπερέχων τῇ δυνάμει, ὑπερισχύων, ὑπὲρ τὸ δέον βιαῖος.

Υ'πέρμετρος, nimius, immodicus, Bud. in Epiſt. poſt. Itẽ verſus hypermetrus, vt in 1. Georg. Verg. Aut dulcis muſti Vulcano decoquit humorem, Et foliis vndam tepidi deſpumat aheni, Seruius.

Υ'περμέτρως, enixè, ſupra modum.

Υ'περμήκης, præcelſus, præaltus, prælongus, procerus.

Υ'πέρμορα, indecenter, præter ſortem.

Υ'πέρμορα, ἢ ὑπέρμορον, ἢ ὑπερμόρως, idẽ. Hom. Iliad. β, ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, i. præter ſortem, præter fatum, indecenter, ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον, ὑπὲρ τὸ εἱμαρμένον.

Υ'περνεφὴς, ὁ, excedens nebulas. Herodian. de Alpibus, ὄρη ὑπερνεφῆ. & τὰ ἄκρα τοῦ ὀλύμπου ὑπερνεφῆ ὑπὸ νέφεσιν ὑπερνεφοῦνται.

Υ'περναυλοχέω, transfero claſſem.

Υ'περνήχομαι, ſupergredior.

Υ'περνικάω, μ. ήσω, π. ηκα, preualeo, νικηφόρος. Neut. Ac-

Υ'πέρνοτοι, hypernotii, i. ſuperauſtrales. (cuſ.

Υ'περξηραίνω, exicco, ſuperſicco.

Υ'πέρξηρος, magnopere ſiccus, aridiſſimus.

Ὑπέρδικος, ſuus & legitimus, vt filius patris.

Ὑπέρογκος, ου, ὁ, immenſus, excedens, nimius, immodicus, redundans, tumidus, vehementer corpulentia onuſtus, excelſus, ſuperbus, intolerabilis, vehemẽter faſtuoſus, τυφώδης, ἀλαζών, σοβαρός, Plato in Epiſt. πολὺ μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπερόγκους, ingentes & nimias opes. Baſil. alicubi pro graui & magnifico vtitur.

Ὑπεροειδής, piſtilli ſpeciem referens, Dioſcorid. libro 2, cap. 200.

Ὑπερῴα, ας, ἡ, palatum malim ὑπερῴα, vt infrà.

Ὑπεροπλιζόμενος, ſuperbiens.

Ὑπεροικέω, ſuper habito. ὑπεροικέει αὐτῶν, ſuper hos incolere, Herodot. τούτων δὲ ὑπεροικέουσι, ſuper hos habitant, Idem. Et cum Dat. etiam apud eundem, vt ὑπεροικέουσι τούτοις, ſupra hos habitant.

Ὑπεροικοδομέω, ſuperconſtruo.

Ὑπέροικοι τῆς χώρας, ſupremi regionis incolæ.

Ὑπεροίσω, ſubueham: à verbo ὑποφέρω.

Ὑπέρολβος, ου, ὁ, prædiues.

Ὑπερομβρία, vt ὑπερομβρία, immodica pluuia, Ariſtot.

Ὑπερόνη, tabulatum.

Ὑπεροπεὺς, έως, ὁ, contemptor, mendax.

Ὑπεροπτεύω, mentior, deſpicio, decipio.

Ὑπεροπλία, ſuperbia, διὰ τῆς δὶφθόγγου, Etym.

Ὑπερόπλιος, ὁ, κτητικὸν, qui ad ſuperbũ attinet, Etym.

Ὑπεροπλιέστατος, ſuperbiſſimus, Apoll. lib. 2. Arg.

Ὑπέροπλος, ὁ, ſuperbus, Etym.

Ὑπεροπλία, ας, ἡ, ſuperbia, ὑπεροπλίῃσι. Iliad. α. ἧς ὑπεροπλίῃσι τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ.

Ὑπεροπλίζομαι, μέλλω, ὥπλισμαι, expugno, ſuperbio.

Ὑπέροπλος, ου, ὁ, immenſus, fortis, ὑπερήφανος, elatus, qui nihil ſibi non arrogat armis, ᾧ ἡ ἰσχὺς καὶ ὅπλοις ἐστὶν ὑπερφανής. Apollon. 2. Argon. βίῃ ὑπέροπλος ὀπάων, miniſter immẽſis viribus. Heſiod. ἠνορέης ὑπεροπλου, fortitudinis inſolentis. Phocylid. ἴσχυε κατὰ πάντα, μηδὲ μέγα, μηδ' ὑπέροπλον, id eſt, nimium.

Ὑπεροπτεύω, ὁ, ὑπερήφανος.

Ὑπερόπτα, contemptim, ſuperbè, faſtuoſè, Sophocl.

Ὑπεροπτάω, ſupra modum deuro, vltra modũ torreo, immodicè torrefacio, Alex. Aphrod.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, cõtemptor, ſuperbus, deſpector, faſtuoſus, qui faſtidit, elatus.

Ὑπεροπτησις, nimia aſſatio, nimia torrefactio, nimia coctio, vehementiſſima deuſtio.

Ὑπεροπτικὸς, οῦ, ὁ, deſpectiuus, deſpicax, faſtidioſus, ſuperbus.

Ὑπεροπτικῶς, faſtidioſè.

Ὑπερόπτομαι, μαι, ὄψομαι, ὤμμαι, deſpicio, ſperno. Genit.

Ὑπεροπτος, ſpectabilis, magnus.

Ὑπέροψις, deſpectus, contemptio.

Ὑπεροράω, ὑπερόψομαι, contemno, deſpicio. Genitiuo. Xenoph. lib. 1. ὑπερορᾶν ἐκείνου τῶν τε θεῶν τῶν νόμων, τῶν συνόντων. Chryſoſtom. ὅσοι τὰ ἱερὰ ποιοῦσι; μανία γὰρ κατάρατος, ὑπεροραῖς τῆς τοιαύτης ἀρχῆς, Gregor. in Epiſt. Et cum Accuſatiuo. Plutarch. in Theſeo, ὑπερορᾷ αὐτοὺς, eos ſpernit. Cum præpoſitione πρός. Xenoph. αὐτὸς δὲ πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν ἐκ τῶν θεῶν συμβουλίαν, omnia humana diuino conſilio poſthabebat. ὑπερορᾷ, τὸ καταφρονεῖν. ὁρᾷ δὲ, τὸ θεωρεῖν, Phauor.

Ὑπερορία, ας, ἡ, locus extra fines, diuerticulum, extremę nationes, exilium. Chryſoſt. καὶ τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν μετάστασιν; quid loquor de exilio? ὅσοι τὴν ὑπερορίαν μετεστῆσαι, apud eundem: & πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετοικισθῆναι, exilio mulctari, patria expelli, exterminari ex patria. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπόντων, extermineut, Plato de Legib. ἐν τῇ ὑπερορίᾳ, in regione externa, i. extra fines, Budæ. in Epiſt. poſter. ὑπερορία ἀσχολία καὶ στρατιά, peregrinæ occupationes & expeditio, Thucyd.

Ὑπερορίζεσθαι, de eiectis extorribus exulibúſque dicitur interdum, exulare, AEſchin.

Ὑπερορίζω, elimino, extra limites eiicio, in exiliũ mitto, AEſchin.

Ὑπερόριος, ὁ, ὁ, extorris, ἐκτὸς τῶν ὅρων, profugus extra terminos, externus, peregrinus. ὑπερόριος πόλεμος, Ariſtot. dicitur bellum quod extra patriæ fines geritur. ὑπερόριον pro immenſo, immodico, inuſitato Ariſtid. poſuit, niſi ſit menda, Bud.

Ὑπερόρκια, violato fœdere, ſeu violatis fœderibus, Homer. Iliad.

Ὑπερορον, ου, τὸ, ὑπερορία.

Ὑπερόφρυς, ο, ὁ, ſuperbus, ὑπερήφανος.

Ὑπερος, ου, ὁ, piſtillum, κόπανον. ὅλμος autem mortariũ vel pila. Eſt & proprium nomen viri, Etym.

Ὑπερουράνιος, ſupercæleſtis, Nazanz. in Orat.

Ὑπερούσιος, dilectus, amatus, περιλαμβόμενος.

Ὑπεροφθήσομαι, contemptui ero.

Ὑπερόφρυς, υος, ὁ, ſuperbus, ſuperciliosus.

Ὑπεροχὴ, ῆς, ἡ, præſtantia, excellentia, ſummitas, ſublimitas, eminentia, dignitas, prærogatiua, exuperantia, exceſſus, apex, faſtigium, præualentia, magnitudo, amplitudo, primę partes, ὑπερβολὴ ὑπὲρ χεῖρα τὸ τάχος, exceſſus velocitatis, Gal. l. 1. ad Glauc. ὑπεροχὴν ἔχω, ſupero. Item excreſcẽtia, accumulatio, exaggeratio, amplificatio, Ariſtotel. in Rhet. ὑπεροχὰς Hermol. exponit ea quæ in vlceribus excreſcunt, Ruell. que in corpore extuberant, Marcell. excreſcentias vertit, l. 1. Dioſc. c. 152. ὑπεροχὰς ἐλεφαντιώντων, luxuriantes elephanticorum extuberationes, Dioſcor. lib. 2, cap. 99.

Ὑπέροχος, ου, ὁ, egregius, maior, eminens, ἐξοχος, ὁ ἄλλων μείζων.

Ὑπερόψει, deſpicies.

Ὑπεροψία, ας, ἡ, deſpicientia & deſpicatio Ciceroni, deſpectus, contemptio, faſtidium, arrogantia, faſtus, ſuperbia, amplitudo, ſplendor, imperium. τῆς δόξης ἡ ὑπεροψία, Lucian. ὑπεροψία αἱ ἀνθρώπων, hominum contemptus, Demoſth. ὑπεροψία τῆς ἡδονῆς, contẽptus voluptatis. Chryſoſt. ὅσοι πρεσβυτῶ. εὐχὴ καὶ λατρεία διὰ ἐν ὑπεροψίᾳ τῆς ἡδονῆς ἱδρύουσι τὴν ἑκάστου ψυχὴν, precatio & Dei cultus cuiuſque mentem conſtabilit in contemptu voluptatis. ἐπαίνων ὑπεροψία, laudum contemptus, idem Chryſoſt. ὅσοι ἱερεῖς.

Ὑπέρπαγὴς, valde glaciatus, Xenoph.

Ὑπερπαθέως, valde affectus, cõmotus, dolens, ὑπερπαθῶς.

Ὑπερπαίω, ſupergredior, ὑπερβαίνω, πλεονάζω, excello. ὑπερπαίοντα πᾶσαν ὕβριν, omnem iniuriã excedentia, Lucian.

Ὑπερπαχύνω, vltramodũ craſſo & pinguefacio. ὑπερπαχύνεσθαι, obeſum eſſe, ſupramodum adipe ingraueſcere.

Ὑπερπέμπω, vltra ſcopum iaculor, ὑπερακοντίζω.

Ὑπερπερισσεύω, σω, μ. δέω, π. δεκα, ſuperabundo. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ, vehementer exundo gaudio, ſuperfluo gaudio, Paulus cap. 7. Epiſt. 2. ad Corinth.

Ὑπερπερισσῶς, ſupramodum.

Ὑπερπίπτει, elabatur.

Ὑπερπετὴς, ſupra caput volans, ſublimis. Polyb. ἐκ τῷ βαλὼν ὑπερπετῆ δυνάτου φερόμενα.

Ὑπερπέτομαι, ſuperuolo, ſupernè volo, Ariſtotel. libro quinto Animal.

Ὑπερπέσσω, ſupramodum concoquo.

Ὑπερπηδάω, ῶ, tranſilio, ſaltu ſupero. Accuſat. & Datiuo. Ariſtoph. ὑπερπηδᾶν, tranſcendere, tranſgredi, conculcare, AEſchin.

Ὑπερπίμπλημι, μ. ήσω, π. ηκα, ſuperimpleo.

Ὑπερπίπτω, delabor.

Ὑπερπλεονάζω, exubero.

Ὑπερπλέω, ſupernauigo. Accuſ.

Ὑπερπληρόω, præter modum impleo.

Ὑπερπλησθεὶς οἴνῳ, ebrius, Sophocl.

Ὑπερπλήττομαι, θαυμάζω, Interpr. Ariſtoph.

Ὑπερπλούσιος, diuitiis modum excedens.

Ὑπερπλουτέω, ſum prædiues, Ariſtoph. in Pluto.

Ὑπέρπολλα, vt περίπολλα. Xenophon, καὶ ὑπέρπολλα ἀπ' κτεῖνω,

κτῶν, ὑπὲρ πολλὰ δὲ αἰδράποδα ὀλίγα ἐν τῷ χόρτῳ.

Ὑπερπονεῖν, pluſquàm oportet laborare, ſupra modum laborare & exerceri, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Ὑπερπονος, ὁ, labore confectus.

Ὑπερπονοῦμαι σου, laboro pro te. ὑπερπονοῦμαι τῶνδε, Sophocles in Aiace, id eſt, ὑπὲρ τῶνδε ἀγωνίζομαι, pro hoc decerto.

Ὑπερίπταμαι, ſuperuolo, ſupero volatu. Depon. abſolut. Apollon. 2. νηὸς ὑπερπτάμενον, ſupra nauem volantem: aquilam ſcilicet.

Ὑπέρπτωχος, nimia oppreſſus paupertate.

Ὑπέρπυρος, igneus, magnopere calidus.

Ὑπερπυρσάω, magis incandeſco, magis rubeſco.

Ὑπέρπυρος, valde calidus.

Ὑπερ πύργωσις, vide ἐκπύρωμα.

Ὑπερρέω, μ. εύσω, π. ῥυκα, ſuperfluo.

Ὑπερσαρκεῖν, & ὑπερσαρκοῦσθαι, dicuntur quæ corpulentiora iuſto fiunt. τὰ ὑπερσαρκοῦντα, cap. 2. lib. 2. Dioſcorid. carnis excreſcentiæ, quæ in carne excreſcunt, caro luxurians.

Ὑπερσαρκώματα, carnium excreſcentiæ, ſuperuacuæ carnes, Hermol. excreſcentiæ in carne, Ruell. cap. 4, libr. 2. Dioſcorid.

Ὑπερσάρκωσις, ſupercreſcens caro, excreſcentia carnis.

Ὑπερσκελὴς, qui eſt cruribus grandioribus & inæqualibus, Plato in Timæo: ſic Ficin.

Ὑπέρσοφος, vehementer ſapiens, Ariſtoph.

Ὑπερσπουδάζω, vehementer incumbo. Lucian. in Anacharſi, ὑπερσπουδάζοντας τὴν αἵρεσιν τῶν τοιούτων.

*Ὑπερσταθμίζεσθαι, prægrauare, propendere, Damaſcen.

Ὑπέρστολος στεῖρα, Euripid. prora ſuperducens.

Ὑπερστίζω, μ. ίσω, ſubigo ſolum, Gaza cap. 2, lib. 3. hiſtoriæ plant. Theophr.

Ὑπέρτατος, η, ον, ſupremus, altiſſimus, ſummus, maximus.

Ὑπέρτεγος, ſupra tectum.

Ὑπερτείνομαι, & ὑπερτείνω, μ. τενῶ, π. τακα, magis ſupero, ſum ſuperior, ſupergredior, ſuperextẽdo, deſuper diſpono, circumuenio, vinco, exporrigor. ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus ſupero, Ariſtot. in Problem. ὑπερτείνει τοῖς οὐσίαις, opibus eſt ſubnixus, Idem lib. 4. Politic. ſic Aretin. ὑπερτείνει ἐκεῖνον, illum tranſcendit, Ariſtot. in prior. ὑπερτείνει ὥρα, tempus amplificatur prorogatúrque, Gaza in Problem. eiuſdem Ariſtot.

Ὑπερτέλειοι, οἱ, ampliores numeri.

Ὑπερτελὴς, έος, ὁ, exterminus. ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος. Item pluſquàm perfectus, Damaſcenus de Deo, ὑπερτελὴς καὶ προτέλειος.

Ὑπερτέλλω, ὑπερέχω, præſto, anteeo, ſupereminco, exto, exorior. ὑπερφαίνω τῶν ἄλλων ἄστρων. ὑπερτέλλων ἥλιος, ſol efferueſcens, ſuperoriens, Herodot. ὑπερτέλλων πέτρος, in Epigram. petra ſuperincumbens.

Ὑπερτενὴς, altum, ὑπερέχον.

Ὑπέρτερα κρέατα, carnes exteriores, carnes quæ in victima forinſecus obiacent, vt σπλάγχνα quæ intus: vel vt quidã exponunt, carnes potiores & meliores.

Ὑπερτερέω, ſum ſuperior.

Ὑπερτερίαι, ligna quædam eminentiora currus, ſuper quibus res locantur.

Ὑπέρτερον, poſtremum, recens.

Ὑπέρτερος, α, ον, ſuperior, altior, antiquior, potẽtior, præſtantior, κρείττων. δυνάμει πολλῶν βασιλήων ὑπέρτερος, viribus multos reges ſuperans, Plutar. in Pericle. Nonnus, ναίζουσα μὲν νεῖλον μετὰ τέξιν, καὶ ὑπέρτερον ἀμφίς, vbi generis eſt Fœmini. Sophocl. ἐξ ὑπερτέρας χερός, id eſt, κρείττονος, i. μετὰ δυνάμεως μείζονος.

Ὑπέρτεχνος, artificioſus, σπουδαῖος.

Ὑπερτίθημι, prolongo, differo, tardo, cunctor, ἀναβάλλω, vide ἀναβάλλω apud Ammonium.

Ὑπερτίθετος, tardus.

Ὑπερτίθημι, ὑποθήσω, π. θηκα, ſuperimpono, ſubmitto, præpono, præfero. Actiu. Accuſat. ὑπερθέντες τὸν αὐχένα, attollentes

aratrum, Plutar. in Romulo. Item differo, id eſt, prolongo, protelo, procraſtino, in aliud tempus reiicio.

Ὑ*ὑπέρτιμος, magni pretii, Ariſtot. 2. OEconom.

Ὑπερτιμῶμαι, præferor in honore, apud Lucian. Bud. in quadam oratione, αἰτιώμενος τοὺς γείτονας ὑπεξάγειν τὸ χωρίον ὑπερτιμώμενον, i. vicinos ſubmouere, immẽſis pretiis eorum prædia ementem.

Ὑπερτοκεῖν, vt ὑπερκαρπεῖν, exuberare fructu & fœtura.

Ὑπέρτονος, ο, ὁ καὶ ἡ, vehemens, nimis intentus, ſupra modum intentus ſeu intenſus. ὑπέρτονος βοὴ, i. μεγάλη, ὑψηλή, Ariſtoph. & Interp. ὑπέρτονος ἵππος, in Hippiatr. dicitur qui τετάνῳ afficitur.

Ὑπερτραγίζειν, ſupra modum olere, hircorum virus odore vincere, hircum obolere. ὑπερτραγίζει τῇ ὀσμῇ, Dioſcorid. lib. 1, cap. 6. hircorum virus ſupra modum redolet, odore eſt ſupra modũ hircino. Item lib. 2, de nardo loquens.

Ὑπερτρέχω, tranſcurro, depopulor.

Ὑπέρυδρος, aqua inundans, nimis aqua repletus, diſtentus aqua inter cutem collecta, Hipp.

Ὑπερυθριάω, μ. άσω, erubeſco, ſubrubeſco, Ariſtophan.

Ὑπέρυθρος, fulu⁹, ſubrubeus, ſubrufus, ſubrutilus, ſubruber, rubidus, Gaza.

Ὑπερυμνητὸς, ſuperlaudabilis.

Ὑπερύπτιος, ὁ καὶ ἡ, valdè ſupinus, ſupra modum ſupinus reſupinus.

Ὑπερυψόω, ſuperexalto, vehementer exalto, in ſummũ effero.

Ὑπερφαίνομαι, ſupereminco, appareo. ὑπερεφάνησαν τοῦ λόφου, ſuperato colle apparuerunt, Thucydid.

Ὑπερφαλαγγίζω, μ. ίσω, π. ικα, includo phalangas: vnde ὑπερφαλαγγίζοντες, quum vtrinque phalanx hoſtibus circunfuſa aciem eorum coercet, Arriano, Bud. Comment. vide in Appendice de vocab. militar.

Ὑπερφανέντες, in conſpectum ſe dantes.

Ὑπερφανία, ας, ἡ, magniloquentia, ſuperbia.

Ὑπερφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, præcellens.

Ὑπερφέρω, μ. ὑπεροίσω, π. ὑπερήνοχα, extollo. ſubueho. Actiu. Accuſat. πνῖγμα ὑπερφέρει, ſtrangulatum cõcitat, Dioſcorid. lib. 6, cap. 33. Item præſto, ſum præſtantior, ſum eminentiſſimus, antecello, excello, ſupero, ὑπερβάλλω ὑπερφέρει μεγέθει πάντας, magnitudine cunctos exuberat, Plut. in Romulo. Iſocr. ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Et cum Genit. Xenop. ἐμὲ δὲ θεῷ μὲν οὐκ εἴκασεν, ἀνθρώπων δὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν, me hominibus longè præſtantiorem iudicauit. ὑπερφέρω τῷ πλούτῳ αὐτῶν, opibus eos antecello, Thucydid. ὑπερφέρομαι τῶν ἄλλων, alios præcello, Herodot. εἰσὶ πολλοὶ οἱ τούτων ὑπερσχόντες τῶν δικτύων, Chryſoſtom. περὶ ἱερωσ. multi ſunt qui ſuperarint hæc retia.

Ὑπερφθέγγομαι μ. ξομαι. verbis ſupero.

Ὑπερφίαλος, ο, ὁ, immenſus, ὑπέρμαλος, quaſi inundans & fluens vltra phialam. Itẽ infidus, fœdifragus, qui tranſgreditur iuſiurandum, quod per phialas factũ eſt, ſuperbus & inſolens: vnde μνηστῆρες ὑπερφίαλοι, Odyſſ. ξ. i. ἄπιστοι, ἄδικοι καὶ παραβαίνοντες τοὺς ὅρκους καὶ τὰς σπονδὰς τὰς διὰ φιαλῶν γινομένας. ὑπερφίαλον ἔπος ἐκ τερέφατο, Ibidem.

Ὑπερφιάλως, ſuperbè, audacter, impudenter, temerè, Homer. Odyſſ.

Ὑπερφιλέω, μ. ήσω, π. ηκα, vehemẽter amo. Actiu. Accuſat. Ariſtoph. in Pluto.

Ὑπερφλύζω, efferueſco, inundo.

Ὑπερφοβοῦμαι, verſor in ſummo metu, Xen. in OEcon. ὑπερφοβοῦμαί σου, tibi timeo, Phalar. in Epiſt.

Ὑπερφρόνητος, ὁ, contemptus.

Ὑπερφρονοῦμαι, contemnor.

Ὑπερφρονῶ, contemno, deſpicio, inſoleſco. Genit. & Accuſat. Ariſtoph. in Nub. σὺ δαιμόνων καὶ θεοὺς ὑπερφρονεῖς, deos deſpicis. Idẽ ibidẽ, τῶν κειμένων νόμων ὑπερφρονεῖν, leges cõſtitutas contẽnere. Plutarch. in Apophth. Lacon. δόξης ὑπερφρονοῦσι, gloriam contẽnant. ὑπερφρονοῦντες τοὺς ἀγελάρχας, contemnentes vehementer pecoris magiſtros, Plut.

in Romulo. Capitur & pro ſupero. Laſcar. ἄριϛ᾽ ἐνὶ χερσὶν ἀγορῆς κορύδων νόστιμα ἔασιν ὑπερφερέειν, &c. Eſt item ὑπερφερέειν, inſoleſcere, & ſupra modum de ſe ſentire, ad Romanos 12.

Υ᾽περφερῶς, contemptibiliter.

Υ᾽πέρφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ſuperbus. Sophocl. τίνος χάριν αὐδᾷς ὧδ᾽ ὑπέρφρονα, pro quo viro tam ſuperbè clamaſti. τὸ ὑπέρφρον, altitudo mentis, contemptus, Thucyd.

Υ᾽περφυὲς, ἐος, τὸ, eximiè factum, ſuperexcellens. δεινὸν καὶ ὑπερφυὲς, Demoſth. abſurdum.

Υ᾽περφυὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ingens, immẽſus, eximius, egregius, ineffabilis, inſignis. μισθὸς ὑπερφυὴς, Nazanz. in Orat. ὑπερφυὴς ὅσος, quàmplurimus. ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος, turba quàm maxima, quàmplurima, Ariſtoph. in Pluto. In Accuſat. ὑπερφυᾶ Atticè. Ariſtoph. μίαν δ᾽ ἐγὼ ἄγαμαι δαιμονίως ὑπερφυᾶ, mirè excellentem. ὑπερφυᾶ ῥώμην ἐνδεδειγμένον, Plutarc. in Romulo, robore eximium. ὑπερφυὴ μεγέθει, magnitudine inſignis, Idem ibidem. Iungitur cum Accuſat. apud Ariſtoph. in Pluto, ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος δύο δ᾽ ἐχέτω, inſignes magnitudine.

Υ᾽περφυσάω, ſupra modum inflatus ſum.

Υ᾽περφύω, innaſcor.

Υ᾽περφυῶς, eximiè, mirum in modum, egregiè, incredibiliter, ſuprà quàm dici poſſit. ὑπεράγαν.

Υ᾽περφωνῶ, altè clamo.

Υ᾽περχαίρω, vehementer exulto.

Υ᾽περχειλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, exuberans, plenus.

Υ᾽πέρχειλος, idem.

Υ᾽περχέομαι, μ. χεύσομαι. πέχυμαι, exubero, effũdor, infũdor.

Υ᾽περχολᾷν, bilioſum eſſe, valde iraſci.

Υ᾽πέρχολος, ὁ, ἡ, ſupra modum iratus.

Υ᾽πέρχομαι, accedo. ὑπῆλθε τοὺς πολλοὺς, ſe ad populum cõtulit, partes populi eſt ſecutus, Plut. in Pericle. θαῦμά μ᾽ ὑπέρχεται, ſubit me admiratio, Sophocl. ὑπελθὼν τὸν διάλογον, &c. ſubiens dialogum, Lucian. i. repræſentans: nam Budæo authore idem ſunt ὑποδύομαι, ὑπέρχομαι & ὑποκρίνομαι. τὸ ὑπελθὸν, quod in mentem venit, Bud. Comment. Item ὑπέρχομαι, aſſentor, adorior, obrepo, per obreptionẽ me alteri captioſè ſubmitto, Lucian. Quintilianus ad verbum ſubeo dixit, Interim verò, inquit, fallendus iudex, & variis artibus ſubeundus eſt. ὑπὸ enim hîc dolum denotat, quẽadmodum & de ὑπάγω dictũ eſt. μ᾽ ὑπῆλθε δαίμων, fortuna impoſuit, fefellit, Euripid. δόλῳ ὑπῆλθες, Idem. ὑπῆλθεν αὐτοὺς τέχνῃ φρενί, Idem Euripid. perſuaſit illis arte & ingenio, aſtu decepit. Item obſequioſè colo, alicui me vendito, & eum obſeruo, θεραπεύω, Andoc.

Υ᾽πέρχρεως, inuolutus ære alieno, vltra facultates ſuas obæratus.

Υ᾽περχρόνιος, ὁ καὶ ἡ, ſuper omne tẽpus, exuperans tẽpus.

Υ᾽περχυθεὶς, diffuſus.

Υ᾽περχυσις ἀγαθότητος, profuſa bonitatis abũdantia, Nazanz. in Orat.

Υ᾽πέρψυχρος, frigiditate excedens.

Υ᾽περῴα, ἡ, palatum, apud Ariſtotelem. dicitur & ὑπερῴη apud Lucian. διὰ ῥινῶν καὶ ὑπερῴας καθαίρειν, Galen. libro 1. ad Glauc. per palatum purgare.

Υ᾽περωδυνία, calamitas, λύπη.

Υ᾽περῶαι, fauces, ὑπερῷα.

Υ᾽περώησαν, retrò ceſſerunt, recti ſteterunt, impetum fecerunt, ὑπεχώρησαν, παρωρμήθησαν.

Υ᾽περωμία, excellentia humerorum, Chryſoſtom. τοῦ ἱερωμένος.

• Υ᾽περώνυμος, epithet. Dei, i. qui omnẽ appellationem excedit, & maior eſt omni nomine.

Υ᾽περῷον, ου, τὸ, ἀνώγεως οἶκος, contignatio, tabulatum, loc° editus, locus ſuperior, palatium, cœnaculum: & ὑπερώϊον, pro eodem. Odyſſ. α, ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο, in cœnaculo. Ariſtoph. in Pluto, τὸ δ᾽ ὑπερῷον ἰσχάδων γέμει, tabulatum caricis plenum eſt. τὰ ὑπερῷα τοῦ οὐρανοῦ, ſuperiora cæli, Pſal. ρδ᾽.

Υ᾽περῷος, ὁ, qui ad cœnaculum attinet, ἀνώγαιος, Etym.

Υ᾽πέσπερος, ὁ καὶ ἡ, exoleſcens, qui tempus ſuum exceſſit. ὑπέσπερος σμύρνη, Dioſcor. lib. 1. cap. 71. myrrha ſcabra præter modum, Ruell. maturitate inſignis, Hermol. addens poſſe exponi hilaris & ſpecioſa: myrrha eorum modo quæ exoleuerunt areſcens, Marcell. adnotat autem ὑπέρωρον ad ea pertinere quæ vltra tempeſtiuitatem ſuam producta, ſpeciem & bonitatẽ amiſerint: ab ὥρα pro ſpecioſo habitu, & quaſi ἀκμῇ. vnde ἀωρὸς, id eſt, neque citi° neque ſerius in vſum veniens. vide ibidem.

Υ᾽περώτιον, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν.

Υ᾽περωτῶ, clàm interrogo, quæro, Dem. Olynth. 1.

Υ᾽περώφθη, contemptui fuit, i. ἐξεφαυλίσθη.

Υ᾽πέσταν, polliciti ſunt, receperunt. Iliad. ϛ, ὡς τὸ πάλαι περ ὑπέσταν, ᾖσιν ὑπέσταν, pro ὑπέστησαν καὶ ὑπέσχοντο.

Υ᾽πέστην, ſubſtiti, ſuſtinui, non ſuccubui. Apollon. 2. Argon. ὁ δ᾽ αἰξάντος ὑπέστη. ὑπέστημεν τοὺς ἀγῶνας, ſubiimus difficultates, Thucyd. ὑπέστησαν προθύμως, alacres negotium ſuſceperunt. Item ὑπέστην, promiſi, ὑπεσχόμην, vt Iliad. δ, ὑπέστην καὶ κατένευσα. ὑπέστην θῦμα, pollicitus ſum victimam, Euripid. ὑπέστης θύσειν, pollicitus es ſacrificaturum, Idem Euripid. ſic Plato de Legibus. ὑπέστημεν, ὑπεσχόμεθα, Homer. Item ſeruiui, ἐδουλώθην: ab ὑφίστημι.

Υ᾽πέσχε, ſuppoſuit, ſubiit, ſuſtinuit, promiſit.

Υ᾽πεσχέθην, ὑπεσχόμην.

Υ᾽πέσχημαι, ἐπηγγελάμην, pollicitus ſũ: ab ὑπισχνέομαι. Homer. Iliad. β, ὥσπερ μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσε. ὑπέσχετο ἐπιστελεῖν, pollicitus eſt ſcripturum, vide Bud. in Com. in Epiſt.

Υ᾽πετάγη, ſubditus eſt, ſe ſubmiſit. ὑπετάγη τῇ ματαιότητι, vanitati ſubiacet. ὑπετάγη τῷ δόγματι, ſeruauit decretum, cap. 6. Danielis.

Υ᾽πέτλην, paſſus ſum, ſuſtinui, in Epigram.

Υ᾽πεύδιος, ſub dio, ſerenus, tranquillus. ὑπεύδιος ἀκτή, Apollon. Rhod. 1. ἧμος ὁ καὶ ἡ τρηχεῖα ἐπὶ πετρώδης. ᾗ ὑπεύδιος τῆς θαλάσσης κρηπὶς ἐστὶ θαυμαστὴ μεγέθους, qua mare tranquillum eſt, crepido eſt eximia magnitudine, Plut. in Themiſt.

Υ᾽πεύθυνος, ὁ, ἡ, ſubditus, obnoxius, reus, ſons, ὑπόδικος, culpabilis, reprehendendus, reddendis rationibus obnoxius, qui geſti ſui officii rationem reddere tenetur, qui ex adminiſtratione rerum tenetur, ἔνοχος, qui eſt in culpa, cauſę dicendæ obnoxius, qui in iudicium vocari poteſt. Genit. Demoſt. & AEſchin. vide Suid. ὑπεύθυνος τῆς ἐμαυτοῦ γνώμης εἰμὶ, ἀνεύθυνοι τῆς ὑμετέρας ἀκροάσεως, rationem reddere debeo mei conſilii, vos nõ debetis veſtræ auſcultationis, Thucyd. ὑπεύθυνοι ἀρχῶν ἦσαν, adminiſtratorum rationem reddit, Herodot. δίαιτα κακοπαθὴς καὶ ὑπεύθυνος, victus ſeuerus & aſtrictus, Plut. in Lycurgo.

Υ᾽πέχω, μ. ὑφέξω, ἀ. ὑπέσχον, ἀόρ. β. ὑπέσχεν, ſubmitto, ſuſtineo, ſubſiſto, adhibeo, recipio, luo. ὑπέχω τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις, obiecto caput lapidibus, Philoſtr. in Heroicis. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam ſubmiſit, Plutar. in Romulo. ὑπέχειν τὴν χεῖρα, præbere manum ſeu porrigere, apud Lucian. δίκην ὑπέχειν, ſubire iudicium, ſubire iudicis ſententiam & aleam, cauſam dicere, cauſam ſuſtinere, vt Cicero exponit, pœnas dare, Xenop. τούτου δίκην ὑπέχειν, huius rei criminis premi & cauſam ſuſtinere. ὑφέξω τοῖς κακίοσι δίκην, Euripid. vilioribus dabo pœnas. ὑπέσχε δίκην, pœnam ſubiit, Plutar. in Lycurgo. ὑπέχειν τὴν δίκην, Sophocl. ἐκτίνειν τὴν τιμωρίαν. τὴν τῆς δίκης πράξιν ὑπέχειν, Plato de Legib. pœnas dare. ὑπέχειν εὐθύνας, cauſam dicere, i. κρίνεσθαι, ἀπολογεῖσθαι, εὐθύνεσθαι, Demoſt. pro eodem mox dicitur, δίκην ὑπέχειν. dicitur & λόγον ὑπέχειν, Bud. ὑπέχω λόγον, id eſt, defendo rem aliquam, id eſt, δίδωμι λόγον, Alexand. Aphrod. λαβεῖν λόγον, oppoſitum habet, id eſt, refutare rem aliquam. ὑπέχω λόγον τῆς δουλείας, Nazanz. in Orat. rationem reddo ſeruitutis. ὑπέχειν τὴν κόλασιν, pœnam ſuſtinere, Aphthon. ὑπέχειν τὴν κρίσιν, iudicium ſuſtinere, Plato de Legibus. ὑπέχειν τιμωρίαν, ſubire ſupplicium, pœnam ſubire, dare pœnas, Idem ibidem. ὑπέχω τιμωρίας τῆς αἰτίας κινδύνων, pœnas luo, quòd author extiterim periculorum, Thucyd. Item ὑπέχω, occupo, opprimo. Aliquãdo

ponitur

ponitur pro prudenter ago.

Υ῾ποψηνιάσματα, ων, ἡ, propinqua partui. Sumpta metaphora à ficis immiſſis pſenibus vermiculis iam matureſcentibus, Eraſm. Chiliad.

Υ῾πόβολον, depoſitum ad vſuram.

Υ῾πήκοος, ου, ὁ, obediens, morigerus, imperata faciẽs, qui alterius imperio paret, qui ſubeſt, obtemperãs, attentus, obnoxius, ſubiectus. Dicitur & ὑπήκοος, κατήκοος, ἐπήκοος, οἰκεῖος: cui opponitur ἐχθρὸς, & ἀλλότριος. ὑπήκοος τοῦ βασιλέως, regi obtemperans. Herodot. πόλις ὑπήκοος ἀθηναίων, ciuitas quæ eſt ſub iure Athenienſium, Plutarch. in Pericle. ὑπήκοον τοῦ δικαίου πόλιν κατέστησε, iuſtitiæ obnoxiam ciuitatem reddidit, Idem in Solone. ὑπήκοον ἔχειν, habere ſub poteſtate, Xenoph. ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in ditionem ſuam agere, Idem. ὑπηκόους ποιοῦμαι, mihi ſubiicio, Thucyd. dicitur & προσποιοῦμαι. ὑπήκοος δουλεύειν, ſeruitutem tolerãs. κατὰ τὸ ὑπήκοον τῶν ἀθηναίων εἶναι, ditionis Athenienſium eſſe. Ariſtop. cum Dat. ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἐσθ' ὑπήκοα, i. diuitiis parent.

Υ῾πήκω, μ. ἥξω, idem quod ὑπείκω, hoc eſt, cedo.

Υ῾πήλατα τὰ φλέγμα κενοῦντα, purgationes pituitam elicientes, Galen. l. 1. ad Glauc. ὑπήλατόν τι τῶν ἐπιεικῶν, apud eundem, id eſt, aliquod ex his quę blãdè purgant, ex blandis medicamentis quæ ſolùm ventrem, inteſtina & primas venas ſine vehementia expurgant, non autem ex toto corpore trahunt.

Υ῾πήλυθε, ſubiit: ab ὑπηλεύθω. Accuſat. Homer. Iliad. Dat. Euripid.

Υ῾πῆν ἐμοὶ, mihi in mentem veniebat. Plato Epiſt. 7, αὐτῷ δέ μοι ὑπῆν, ὡς οὐδὲν θαυμαστὸν, &c. mihi ſuccurrebat non eſſe mirũ. ὑπῆν αὐτῷ πρὸς τοὺς μεγαρεῖς ἀπέχθεια, ſuberat ipſis in Megarenſes ſimultas, Plut. in Pericle.

Υ῾πήνεικαν, ἐξήνεγκαν, ἐξήγαγον, ὑπεξήγαγον, ſubduxerunt: ab ὑπείκω. vide εἴνεικα apud Etym.

Υ῾πηνέμιος, ου, ὁ, ſub vento expoſitus, ventis raptus, ſubuentitius, ſubuentaneus, κενὸς, leuis, irritus: vnde ὑπηνέμιον ὠὸν, ſubuentaneum, hoc eſt, inefficax ouum, quod citra coitum editur, ſed mutua fœminarum inter ſe Veneris imaginatione. Appellantur & zephyria oua, Plin. libro 10, cap. 60. Lucian. περὶ θυσιῶν, inquit, τὴν ἥραν ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον παῖδα γεννῆσαι τὸν ἥφαιστον. ὑπηνέμιον πνεῦμα, vento expoſitus, leuis, Nonnus. ὑπηνέμιος ποὺς, pes velox, Idem. ὑπηνέμια ὀνείρατα, ſubuentanea ſomnia, Lucian. ὁ ὑπηνέμιος λόγος, Plutar. περὶ τοῦ ἀκούειν, i. inanis, ex quo nullus gignitur mentis conceptus aut editur, & qui audienti non prodeſt.

Υ῾πηνέμιος, idem quod ὑπηνέμιος, euanidus, auræ patẽs, leuis: cui opponitur προσήνεμος, Xenoph. in OEconom. ὑπήνεμος τόπος, locus tranquillus, Gaza lib. 3. de cauſ. plãt.

Υ῾πήνη, ης, ἡ, barba, pili circa labia: muſtax à Gaza trãſfertur apud Ariſtot. lib. 3. Anim. ἅψατο τοῦ γενείου καὶ κατήγαγε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν, mento contracto barbã profundam demulſit, Plutar. in Camillo. ἄχνοος ὑπήνη, malæ imberbes, in Epigram.

Υ῾πηνήτης, ου, iuuenis incipiens barbeſcere, pubeſcens. Lucian. περὶ θυσ. ἀποπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ τὸν ἀπόλλωνα, καὶ τὸν ἑρμῆν ὑπηνήτην.

Υ῾πηντίασεν ἡρακλῆς, in Epigram. occurrit Herculi.

Υ῾πηοῖος, ὄρθριος, ὑπὸ τὴν ἠῶ, Homer. Odyſſ.

Υ῾πέρλαμπρος, ου, ὁ, valde ſplendidus.

Υ῾περεσίαι, quæ ſunt ſuppeditata, quæ quis accepit.

Υ῾πηρεσία, ας, ἡ, ſeruitium, obſequium, obſeruantia, obſeruatio, officium, adminiſtratio, muneris functio, adminiſtra opera, Bud. in Pãdect. ὑπηρεσία νόμων, cultus legum, Plato de Legib. ὑπηρεσία τῶν θεῶν, deorum cultus & miniſterium, Idem ibidẽ. Et in Apolog. ἐγὼ οἶμαι οὐδὲν ὑμῖν μεῖζον ἀγαθὸν γενέσθαι ἢ τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν, quã obſequium quo Deo obtempero. Idem Epiſt. 7, προσιόντες δέ μοι ἄλλοι τε, καὶ τῶν ὑπηρετῶν ὄντες ἀθηναῖοι ἐμοὶ πολῖται, ἀπήγγελλον, &c. i. adeuntes verò me & alii quidam, & miniſtri nonnulli Athenienſes mei ciues, denunciarunt. τριακοντόρους ὑπηρετικὰς, καὶ ὑπηρεσίας τοιαύτας τὰς κρατίστας, naues quæ armatos portarent 40. & harum adminiſtras quæ optimæ omnium erant, Thucydid. Idem. τοῖς θρανίταις τῶν ναυτῶν, καὶ ταῖς ὑπηρεσίαις, &c. vbi Valla dictionem hãc non explicat.

Υ῾πηρέσιον, ου, τὸ, remus, aſſer ſedis, pellis tanquam puluinus in quo remus ſedet, pars nauis quæ remo ſubiecta in remigando atteritur, Thucyd. τὴν κώπην καὶ τὸ ὑπηρέσιον, καὶ τὸν τροπωτῆρα: vbi Valla, remos, ſcalmos, pelles quas remiges ſibi in remigãdo ſubſternũt. ὑπηρέσιον δέρμα τὸ χῶον, ᾧ ὑποκάθηνται οἱ ἐρέσσοντες διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι ὑπὸ τῶν τῆς πυγῆς, Græcus Interpr. εἰς ὑπηρέσιον καὶ κώπην συνέστειλε τὸν δῆμον, populum ad nautarum opera & remigium traduxit, Plutarchus in Themiſtocle.

Υ῾πηρετέομαι, obſequiis & operis color & obſeruor. ὑπὸ ἀγγέλων ὑπηρετούμενος, cui ſeruiunt angeli, Nazanz. Et τὸ ὑπηρετούμενον, obſequiũ & exhibita opera. Accipitur etiã Actiuè, vt ὑπηρετοῦμαί σοι ταῦτα, hanc tibi operam nauo, in hoc tibi obſequor. ὑπηρετέεται ἡ εὐμέας ἀπ' ἡμέων, nos vobis obtemperamus, Herodot.

Υ῾πηρετέω, μ. ήσω, π. ηκα, miniſtro, ſubminiſtro, ſubſeruio, inſeruio, miniſteria exequor, morem gero, inſtruo, paro, ſuppedito, ſuggero, συμπαρέχω, nauo operam alicui & obſequor, faueo. Datiuo iung. & Accuſat. ὑπηρετῶ σοι τοῦτο, hoc obſequium tibi præſto. Xenoph. ἃ χεῖρες ἑκάστῳ ὑπηρετοῦσι, quæ manus cuique ſuggerunt. ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιταττομένοις, facere imperata, Demoſt. pro corona.

Υ῾πηρέτημα, miniſterium. Sophocl. & Plato de Leg.

Υ῾πηρέτης, ου, ὁ, miniſter, carnifex, exactor, qui exequitur iudicis ſententiam, apparitor, aſſecla, comes, diribitor, ſeruus publicus, AEſch. vide ἱππαγρέται in Append. de vocab. milit. Plutar. in Public. ὑπηρέτης τιμωρίας περὶ τῶν διακόνων, pro ſubdiacono, Canone 20. Concil. Laodicenſ. οἱ ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέται, exercitus miniſtri, Xenoph.

Υ῾πηρετικὸν, οῦ, τὸ, armamentarium. ὑπηρετικὰ τὰ, nauigia actuaria, quæ maioribus nauibus inſeruiunt.

Υ῾πηρετικὸς, vel ὑπηρετητικὸς, ή, ὁ, ſeruilis, miniſtrans, miniſtratorius, adminiſtratiuus, ſubminiſter, morem gerens, Pl. de Leg. Eſt etiam ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας. ὑπηρετικὸς ψυχῆς, ad exequenda animæ officia vim miniſtrandi obtinens. ἡ ὑπηρετικὴ, ſcientia miniſtrandi, ſeruilis ſcientia, Ariſtot.

Υ῾πηρέτις, ιδος, ἡ, miniſtra.

Υ῾πηρετοῦμαι. vide ὑπηρετέομαι.

Υ῾πήτρια, τὰ, ſumma vbera. ὑπήτριον (inquit Heſych.) ὑπογάστριον, ἐφήβαιον, ſumen, abdomen.

Υ῾πηχέω, μ. ήσω, reſono, ſubſono, ſuccino. Heſiod. ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρά.

Υ῾πῆψαν, id eſt, ὑφῆψαν.

Υ῾πιάζειν, ſubolere, ſuſpicari, Bud. in Epiſt. prior.

Υ῾πιέναι, ſubire.

Υ῾πίζοντες οὐδὲν, nihil ſedentes, Herodot.

Υ῾πίεται, remittitur, Idem.

Υ῾πίκομαι, operam do, Depon. Datiuo.

Υ῾πίλλω, ſublino.

Υ῾πιόντες, laceſſentes.

Υ῾πανις, ὁ, fluuii nomen apud Arrian.

Υ῾πισχνέομαι, μ. ὑποσχήσομαι, π. ὑπέσχημαι, μέσ. ἀόρ. β. ὑπεσχόμην, promitto, polliceor, ὁμολογῶ, ἐπαγγέλλομαι, pfiteor, voueo, ſpondeo, Depon. Accuſat. ὑπισχνούμενος ἕνδεκα ταλάντων, vndecim talenta promittẽs, Herodot. ὑπισχνοῦμαι ἀργύριον, Xenoph. ὑπέσχετο βοηθήσειν, pollicitus eſt ſe opem laturum, Plutar. in Publicola. ὑπισχνούμενος αὐτῷ τοὺς ἕλληνας ὑπηκόους ποιήσειν, promittẽs ei ſe Gręcos in ditionem ſubacturum, Idem in Themiſtocle. τὸ ὑπισχνούμενον, quod promittitur, Nazanz. in Orat. ὑπισχνεῖσθαι, promiſiſſe, apud Demoſt.

Υ῾πισχνὸς, gracilis, ſubgracilis, tenuis.

Υ῾πίσχομαι, idem quod ὑπισχνέομαι. Odyſſ. ϐ. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, ἀγγελίας προϊεῖσα, pro ὑπισχνεῖται. Apollon. lib. 2. Argon. ὑπίσχεται αἰνὰ πάθεσθαι: vbi etiam ὑπίσχεται legitur in codice manu ſcripto. ὑπίσχεσθαι δῶρα ἑκάστῳ, polliceri dona iu-

bebant, Herodot.

Ὑπαγωγὴ, ῆς, ἡ, deliberatio, σκέψις. ὑπαγωγαὶ Heſychio authore, ὑπαγωγαὶ, ὑποδρομαὶ τῆς πόσεως διὰ σκάφων.

Ὑπναλέος, α, ον, ſomniculoſus, ſomno oppreſſus, Nicād.

Ὑπναλὶς, ἡ, aſpidis genus ſomno necantis.

Ὑπνάω, μ. ήσω, π. ηκα, &

Ὑπνέω, dormio, ſopior, Neutr. abſolut.

Ὑπνηλὸς, ῆ, ὸ, ſomnolentus, ſomniculoſus, Gaza.

Ὑπνία, ας, ἡ, fœtor ſuum, quaſi ὑὸς πνοή.

Ὕπνιον, ου, τὸ, ſomnium.

Ὑπνοδότις, ιος, ἡ, ſomnifera.

Ὑπνομαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, pugno cum ſomno.

Ὑπνώδης, ſomnum prouocans, ſomnum gignēs, compoſitus.

Ὕπνος, ου, ὁ, ſomnus. Eius hymnus extat apud Orph. ὕπνος γείτων τοῦ θανάτου, in Epigram. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Hom. ..., id eſt, τὸν ὕπνον, αἰσθανόμενοι τοῦ ὕπνου. κατὰ τοὺς ὕπνους ἰδὼν, videns per quietem, Plutar. in Romulo. vide Gell. lib. 13, cap. 9.

Ὑπνοφόβοις βάκχοις, in Epigram. id eſt, ſomniis terrēs, & viſis.

Ὑπνόω, μ. ώσω, dormio. ἡδέως ὑπνώσεις, ſuauem ſomnum capies, Nazanz. in Orat. Idem ibidem, μή ποτε ὑπνώσῃς εἰς θάνατον, ne vnquam dormias in mortem. ὑπνωκέναι, dormiiſſe, Plutar. in Apophth. Lacon. ὑπνωθεὶς, ſoporatus, ſomnum accerſens.

Ὑπνώδης, ſomnolentus, ſomniculoſus, Politian.

Ὑπνωτικὸς, ῆ, ὸ, ſopiens, ſoporificus, cōcilians ſomnum, ſomnum alliciens, ſomniculoſus, deditus ſomno.

Ὑπνώττω, μ. ώξω, π. ωχα, ſoporor, dormio, dormito, κοιμῶμαι, καθεύδω. ὕπνον ὑπνώττω, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὑπὸ, cum Genit. ſignificat ab, vt ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἀποθνήσκειν, interire à iudicibus. Sic Cicero, Nihil enim eſſe valentius à quo intereat. ὑπὸ τῶν ἐκβαλόντων ἐλαθεὶς, &c. Iſocrat. pro eodem mox dicitur ὑπό. Plato 2. de Repub. ὑπὸ σιτίων καὶ ποτῶν ἀλλοιοῦται, à cibis mutatur. ὑπὸ etiam cum Genit. de. Ariſtot. de mundo, ὥσπερ ὑπὸ λαμπρᾶς καὶ ὑπὸ τῆς μείζονος πόλεως, ita de vrbe maiore exiſtimādum. vbi vide num ἐπὶ πόλεως legendum ſit, vel περὶ πόλεως. Item ex Platone 2. de Republica, χαλεπὸν εὑρεῖν παιδείαν βελτίω τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὑρημένης, meliorem ea quæ multo ex tempore inuenta eſt. ὑπὸ συνθήματος, ex compoſito. ὑπὸ μάλης, ſub ala: quod tantùm inuenitur in hac locutione: nam μάλη rectus non eſt in vſu, ſed μασχάλη. ὑπὸ στέρνοισι τέτυκται, Hom. Odyſſ. pectori ſubiecit. ὑφ' ἅρματος, ſub curru, id eſt, poſt currum, Euripid. ὑπὸ πομπῆς ἐξῆγον, ſub pompa eduxerūt, Herodot. ὑπὸ βασιλέος ἐγένετο, regis ditioni ceſſit, Thucy. ὑπὸ χρηστῶν ὀρθοῦται τὰ πράγματα ἔχει, res ſunt ſub rectoribus probis, Demoſth. τὰ ὑπὸ γῆς ἀποκρυπτόμενα ποιεῖ, vegetiora reddit quæ celantur ſub terra, Theophr. lib. 3. de cauſ. plāt. Item cum motu per Genit. Heſiod. in Theog. καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης πέμψαν, ſub terram miſerūt. Item propter, Plato, ὑπὸ ταύτης τῆς ἀσχολίας, οὐδὲν τῶν οἰκείων πρᾶξαι σχολή μοι γέγονεν, nihil mihi agere licuit rei familiaris per hanc occupationem, ſiue propter hanc occupationem, præ hac occupatione. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπίπτει τοῖς Ἀθηναίοις, aliis de cauſis bellum infertur Athenienſibus, Plutar. in Pericle. ὑφ' ἡδονῆς, præ voluptate, Ariſtophan. ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, Idem pro eodem. ὑπὸ λιμοῦ ἀπόλωλα, præ fame perii, Idem. ὑπὸ προθυμίας, prompté. ὑπὸ τῆς μετριότητος, pro mea modeſtia. Item per, Idem Epiſt. 7, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, multis paucorum facultates per decreta diſtribuens. ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἔξεστι, per ipſum ne ſapere quidē nobis licet, Plut. in opuſcul. Item penes, apud. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν μεγάλῳ ὢν ἀξιώματι, quum eſſet in magna apud Græcos veneratione, Thucydid. ὑπὸ πλεονέχων, id eſt, μετὰ πλεονέχων, Ariſtophanis Interpres. Cum Datiuo ſub. Heſiod. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, ſub ſaxo cauo. Lucia. de Luctu, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, ᾅδην ὑπειλήφασι, locum aliquem ſub terra profundum. Odyſſ. ε, ...

τοῦ κόλπῳ, in ſinu. ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο, ſub fonte reliquerunt, Apollon. Rhod. ὑπὸ πλατάνῳ, ſub platano. Homer. Idem Odyſſ. ξ, ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν, ſub Troiam duximus & ad Troiam. Item ibidem, ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα, ſub armis iacebamus ſeu in armis. ὑπὸ τῷ δέρματι συνίστασθαι, ſub cute concreſcere, Galen. libro ſecundo ad Glauconem. ὑπὸ τούτῳ, in huius poteſtate, Demoſthenes. ὑπὸ Πέρσῃσι ἦν Αἴγυπτος, AEgyptus eſt ditionis Perſarum, Herodotus. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶ, ſeruiunt Athenienſibus, ſunt Athenienſibus obnoxii, Thucydides. ὑπὸ τοῖς Ἀθηναίοις γίγνομαι, venio in Athenienſium poteſtatem. ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐγένοντο, Romanis parent, Romanis ſubiecti ſunt, Plutarchus in Apophth. ὑπὸ τοῖς συκοφάνταις ποιεῖν ſubiicere, Hermog. ὑπὸ δεσπότῃ μένω, ſub domino maneo, Xenophon, id eſt, domino ſubiectus, i. ſub domini imperio. Iſocrat. τοὺς ὑπ' αὐτοῖς ὄντας, &c. ipſis parentes & ſubditos. ὑφ' αὑτῷ ποιησάμενος, qui ſibi ſubiugauit. ὑφ' αὑτῷ ποιούμενος τοὺς φίλους ταῖς εὐεργεσίαις, amicos ſibi morigeros beneficiis reddens, Iſocrat. in Euagora. ὑπὸ ἀδμήτην τέκε, &c. Homer. Iliad. ζ, id eſt, ἀδμήτην συζευχθεῖσα. Plato Epiſtola ſeptima, ὑπὸ δικαιοσύνης διάγειν τὸν βίον, iuſtè viuere. ὑπ' ἠῶ, ſub auroram. Suidas habet ὑπ' ἠοῖ. ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῄει, &c. cum multo lumine procedebat, Plutarchus in Galba. ὑπὸ νυκτὶ, in nocte, Apoll. Rhod. ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι κατιὼν ἐξ οἰκίας, ex domo ſolus cum vniuerſis faſcibus & ſecuribus deſcendens, Plut. in Public. ὑπὸ πληγῇσι ἱμασσόμενοι, ictibus concitati, Homer. Odyſſ. ὑπὸ κιθάρῃ πλήττω, Apollonius Rhod. ad citharam, id eſt, ad eius ſonum ferio, &c. Idem pro eodem etiam ὑπὸ φόρμιγγος dixit per Genitiuum, Lucian. ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις καὶ τραγῳδίαις ἀρετάς τε ἀνδρῶν, &c. Item cum Datiuo pro Genit. Iliad. κ, ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς, pro ὑπὸ χειρῶν. Idem Homer. Iliad. δ. Cum Datiuo pro Accuſat. αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες, pro ὑπὸ τὸν ἥλιον, vt exponit Interpres. ὑπὸ item pro ſub, Accuſatiuo ſeruit. ὑφ' ἡγεμόνα εἰσὶ, ſub duce degunt, Ariſtot. 1. de Animalibus. τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων, ſubditorum ſibi ducum, Xenophon. πρὸς τοὺς ὑφ' ἑαυτὸν, ad ſuos ſubditos, Idem. ὑφ' ἑαυτοὺς ποιοῦνται, ſibi ſubiiciunt. Et pro ad, vt Iliad. β, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, id eſt, εἰς τὴν Ἴλιον. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν, pro ἐπὶ, Gaza libr. 4. Item quum tempus denotat. Xenoph. ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐκ τῆς ἀποδημίας ἧκον, ſub belli finem ex peregrinatione veni. ὑπὸ κύνα, tempore caniculæ, exortu canis, Ariſtoteles libro octauo Animalium. ὑπὸ κύνα ἁλίσκονται, caniculæ tempore capiuntur, Gaza. ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἀπέθανεν, per eoſdem dies vita exceſſit. Odyſſ. ο, ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο. ὑπὸ νύκτα, noctu, Thucydid. id eſt, κατὰ τὴν νύκτα, νυκτὸς, Interpr. ὑπὸ σεισμὸν, tempore terræmotus, Thucydid. τὰ ὑπὸ χρόνον, quæ temporis rationi ſubiiciuntur, Nazanz. in Orat. ὑφ' ἁμαρτίαν εἰμὶ, ſum peccato obnoxius, Eraſm. cap. 3. Pauli ad Romanos. ὑπὸ ἓν, in vnum, i. coniunctim: cui opponitur διηρημένως. In cōpoſitione interdum minuit, quemadmodum ſub apud Latinos, & clāculum ſeu furtim ſignificat.

Ὑπάμουσος, improbus, ruſticè inuerecundus.

Ὑποβάθρα, ας, ἡ, fundamentum, ſcabellum, ὑπόβασις. Cyrill. lib. 7, ταύτην ὑποβάθραν προϋποβαλόμενος, hoc fulcrum & ſuſtētaculum præiaciens.

Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, idem. Xenoph. τὰ ὑπόβαθρα τῶν κλινῶν παρεσκευάζον, id eſt, fulcra.

Ὑποβαίνω, ſubeo, decedo, delabor, retrogradior, ſubiaceo, ſubiicior, minuor. Galen. τοῖς γὰρ πρώτοις ἕτερα μέσα, ... καὶ μύες τοῖς δὲ ὑποβαίνουσιν, ἕτερα διακονοῦνται ...

Ὑποβάλλομαι, ſubſterno, vt ὑποβάλλεσθαι περιβόλαια, toralia & ſtragula ſubſternere, Lucia. ὑποβάλλομαι βιβλία, ſubſtrata habeo volumina, Idem. Ponitur & ἀντὶ τοῦ προβάλλομαι καὶ ὑποτίθεμαι, Baſil. Eſt etiam falsò mihi quippiam aſcribo, mihi quaſi ſubditititium aſſumo, vt τὰ ἀλλότρια ὑποβαλόμενος, aliena ſcripta ſibi aſſerens, Strabo vlt. Sic etiam τὰς ἀλλοτρίας ὑποβαλλόμενοι τῶν δόξας, bellorum gloriæ ſuccidaneum

cidaneum ſe inferre, Plut. in Pomp. Itē ſuppono partum, falſò ſuppono. Sophoc. in Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλέπτουσι μύθοις οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, i. ὑποσπείροντες, verba clàm ſerentes fallunt. Significat etiam per interpretem loquor.

Υ᾽ποβάλλω, μ. βαλῶ, π. βέβληκα, ſuppono, ſubiicio, ſubiungo, ſubdo, ſubſterno. Actiu. Accuſatiuo. ὑποβαλοῦσι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς, Iſocrat. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων δουλείαις, i. ἐξέδωκε, dedidit, AEſchin. Item ſuggero, admoneo, commonefacio, Xenoph. & Herodot. ὑποβαλὼν εἶπεν, excepit, Thucyd. Eſt etiam interfari, ſermonémque interpellare, & preposterè excipere, hoc eſt, ἀκαίρως ἢ ἀώρως ὑπολαμβάνειν, AEſchin. κατ᾽ κτησ. Actiu. Accuſ. Bud. Com.

Υ᾽πόβασις, εως, ἡ, ſubucula, ſubligaculum, decremētum, ὑπόζωμα. Pro baſi ponitur apud Areopag. in Schol.

Υ᾽ποβάτης, ſcabellum.

*Υ᾽ποβάθρα, ἡ, κρηπὶς, θεμέλιος, ὑπόβασις, Heſyc. vtitur Aretha in Apocal.

*Υ᾽ποβέβηκε, ſubeſt, ſecundariū eſt, id eſt, minus præcipuum eſt, vel tanquam ſpecies ſub genere, vel tanquam fundamentum eſſe, Hermog.

Υ᾽ποβεβηκότως, penitus, Ocellus de vniuerſo.

Υ᾽ποβεβρεγμένοι, irrigati, appoti.

Υ᾽ποβέβρωται, ſubroſus eſt.

Υ᾽ποβιάζω, violenter repello.

Υ᾽ποβιβάζω, minuo, per vim ſubduco. ὑποβιβάζει τὰ χολώδη, deiicit bilem, detrahit, Dioſc. lib. 3, cap. 34.

Υ᾽ποβιβαστικὸς, ῦ, ὁ, habēs vim deiiciēdi & ſubducendi.

Υ᾽ποβινητιῶντα βρώματα, apud Menand. edulia quę libidinem proritant, & pruritum veneris concitant.

Υ᾽ποβλαστάνω, ſuppullulo.

Υ᾽ποβλέπω, improbè & toruè aſpicio. Item limis aſpicio ad collimādum. Eſt etiam ſuſpicor, ſuſpecto, ἐχθραίνω, auerſor & fugito, Heſych.

Υ᾽ποβλήδην, Aduerbiū ab ὑποβάλλειν, ſermone ſubiecto, interpellato ſermone, vel excipiendo verba dicentis nōdum finita. Homer. Iliad. α, τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος ἀχιλλεύς, i. ὑποβαλὼν τὸν ἴδιον λόγον ἀχιλλεὺς ἢ ὑπολαβὼν τὸν ἀγαμέμνονα πρὶν ἢ παύσηται αὐτὸς εἰπών.

Υ᾽πόβλητος, ſubdititius puer, ſpuri*, noth*, ὑποβολιμαῖος, νόθος, pro adoptato. Phrynic. ὑπόβλητος λόγος, i. ὁ γνήσιος τῆς διανοίας, ἐκ οἰκεῖος. Sophocl. λύδης ἐρεῖ τόδ᾽ ὡς ὑπόβλητον λόγον αἰὲς ἔλεξας, orationem dixiſti alienam.

Υ᾽ποβλήτως, ſuppoſititiè.

Υ᾽ποβολεὺς, έως, ὁ, ſuppoſitor, Interpr.

Υ᾽ποβολὴ, ῆς, ἡ, præceptum, ſuppoſitio, adulteratio, fraudulenta & clancularia in aliquem oratio, ὑπόμνησις, ſubiectio, ſuggeſtio, impulſus. ſic in Epiſtola quæ eſt ante canones cōcilii Antiocheni ἐξ ὑποβολῆς opponitur τῷ ἐσχηματισμένως. ἐξ ὑποβολῆς ῥαψῳδεῖσθαι, apud Laert. lib. 1. in Solone ſcribitur. vbi Interpr. vertit, Homeri poemata, vt ordine reſarcirētur, ſcripſit. ὑποβολῇ προσώπου χρησάμενος, accerſita perſona vſus, Baſil. in Epiſt.

Υ᾽ποβολιμαῖος, ῦ, ὁ, ὑπόβλητος, αὐτάνδρος, ſuccidaneus, i. qui in alterius locū ſuccedit, Bud. in Epiſt. poſt. Eſt & hoc nomine Menandri Comœdia.

Υ᾽πόβολος, pignorationi obnoxius, & obiectus pro pignore, quam hypothecam Iuriſconſulti vocant. Eſt enim ὑπόβολον, τὸ ὑποκείμενον πρὸς δάνειον ἢ τόκον, ſiue domus, ſiue prædium, ſiue res mobilis ſit. ὑπόβολον etiam in Pandectis Gręcis idem eſt quod δωρεὰ προγαμιαία, hoc eſt, donatio propter nuptias. ὑποβολὸν autem ſecunda producta, ſignificat τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ, i. quod in vſuras ſextantes obſtrictum eſt pignoratitio conuento, vt ſcribit Euſtath. Bud. Com.

Υ᾽ποβορβόριον, τὸ, fæx, τρύξ.

Υ᾽ποβόρβορος, ου, cœnoſus, lutoſus.

Υ᾽ποβρέχω, μ. ξω, proluo, irrigo.

Υ᾽πόβρυχα, in profundo, ſubmerſè.

Υ᾽ποβρύχιος, ῦ, ὁ, ſubmerſus, ſubrigu*: à verbo βρύχω. Apollon. 2, καί τις ὑποβρύχιος σφεδανοῖσιν ὑπὸ λίμνης, i. καί τις βυθισθεὶς ἐν τῇ σφοδροτάτῃ λίμνῃ. ὑποβρύχιον φέρειν, ſubmergere, Herodot. πόνδον ὑποβρύχιον, in Epigr.

Υ᾽πόβρομος, ῦ, grauiuſculus. ὑπόβρομος τῇ ὀσμῇ, qui eſt odore ſubuiroſo, putidiuſculus odore, odore grauiuſculus, qui eſt odore grauiter viroſo.

Υ᾽πόγαιος, ἢ

Υ᾽πογαίδιος, ῦ, ὁ, idem quod ὑπόγειος.

Υ᾽πογάστριον, pecten, ſiue imus venter, pubes, Dioſcorid. lib. 2, cap. 197. Vide ſuprà in dictione Ἦτρον, & Κύσις apud Suidam.

Υ᾽πόγειος, ſubditus, ὑποτεταγμένος, ſubterrane*, ſub terra latitans. οἱ ὑπόγειοι, inferi, Bud. in Epiſt. prio.

Υ᾽πόγειον, ου, τὸ, ſedum maius, quod in ſuggrundiis ferè naſcatur, aizoum maius.

Υ᾽πόγειτος, ου, ὁ, ſubterraneus.

Υ᾽πογλυκάζω, τὸ γλυκὺ ὑπομένων λιτανεύω, deprecor, mentū tractando eius quem rogo, AEſchin. κατ᾽ τιμαρ.

Υ᾽πογίνομαι, ſuccreſco, ſubnaſcor, ſufficior.

Υ᾽πόγλαυκος, ſubglaucus, Dioſc. lib. 2, cap. 214.

Υ᾽πόγλισχρος, lentus, viſcoſus, gummoſus.

Υ᾽πογλουτὶς, ἡ, ſubnatale, vt Gaza vertit in Ariſtotel. lib. 1. de Animalib. id eſt, pars exterior communis femoris & natis, Gaza.

Υ᾽πογλυκαίνω, edulcoro, condio, adulo r.

Υ᾽πόγλυκυς, ſubdulcis.

Υ᾽πογλωσσὶς, ίδος, ἡ, caro qua lingua inferiori maxillæ connectitur, & coronæ genus.

Υ᾽πογλώττιον, τὸ, laurus Alexādrina, à ligula in foliis pmicante. τὰ ὑπογλώττια ὑποκάτω, ſub lingua, Ariſtot. lib. 2. Anim. ſic Gaza de ceruorum vermibus.

Υ᾽πόγλωσσον, herba, quę & laurus Alexandrina, Dioſc. lib. 4, cap. 237.

Υ᾽πογνάθια, manibus ſubiectis mento aut maxillis.

Υ᾽πογυιότατον, nuperrimè. Iſocrat. in Euagora, γεγονὸς τὸ μὲν παλαιὸν ἀπὸ Διὸς, τὸ δ᾽ ὑπογυιότατον ἐξ ἀνδρὸς τοιούτου τὴν ἀρετὴν, antiquitus à Ioue, nuperrimè à tam præclaro viro genitus.

Υ᾽πογονάτιον, ῦ, τὸ, quod genibus ſubiicitur, ſubgenuale, in libello de re diuina D. Chryſoſt.

Υ᾽πόγραμμα, τὸ ἴνδαλμα, & ὑπογραφὴ, ἢ τὸ ἀρμαστοῦ ὑπόθεμα, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι, Etym.

Υ᾽πογραμματεὺς, ſcriba, Demoſth. & Ariſtoph.

Υ᾽πογραμματεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſcriba ſum. Neutrum abſolutum.

Υ᾽πογραμμὸς, οῦ, ὁ, pictūra, monumentum, typus, exemplar. τὸ ἐπιπορεύεσθαι τοῖς ὑπογραμμοῖς τῆς ἐπιτομῆς διαπονοῦντες, ſecundum datam formam breuitati ſtudentes, cap. 2. lib. 2. Machab.

Υ᾽πογραφεὺς, ſubſcriptor, à manu ſeruus, amanuēſis, qui dictata excipit, ſcriba, notarius, librarius. Ariſtoph. Interpr. in dictione γραμματεύς.

Υ᾽πογραφὴ, ῆς, ἡ, ſubſcriptio. Eſt etiam primæ manus delineatio & deſcriptio, ſiue rudis craſſáque adumbratio, quæ pars eſt ζωογραφικῆς, Gellius libro primo cap. 5. Dicitur etiam de pueris, qui aut picturam docentur aut ſcripturam. Continet enim ὑπογραφὴ artis rudimenta, atque inde translatione ſumpta Plato libro de Republica ὑπογραφὴν craſſæ Mineruæ explicationem, non ſubtilem atque multum artis habentem appellat. Ariſtoteles ὑπογραφὴν τῶν θεμελίων vocat foſſam ductam & fundamenti circunſcriptionem. Eſt & fucus apud Lucianum, quo oculos ſublinunt. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιχρίσεις, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης. Hac dictione Herodian. lib. 4. pro figurato dicto & ridiculo vſus eſt, Bud. Com.

Υ᾽πογράφομαι, τὸ ψιμμυθοῦμαι ἢ ἐντρίβομαι, fuco vel ceruſa illinor & teror, calcor. accipitur etiā pro ſuo Act. Etym.

*Υ᾽πογραφικὸς, deſignatiuus, notatiuus, ſignificatiuus.

Υ᾽πογράφω, μ. ψω, π. φα, ſubſcribo, i. probo & aſſētior, aſtipulor, apud Demoſt. Interpr. Item τὰ ὑπογεγραμμένα

γράφω, i. dictata excipio. Item primis lineis deformo, & prima manu aliquid informo, & lineamenta duco, delinio, as, deſcribo, literis noto, præſcribo, hoc eſt, pueris qui docentur, ſcribo, Plato in Protag. & de Leg. 4. Eſt etiam commentarium rerum ſcribo, quarum hiſtoriam alii poſtea enarratius ſcribant, & ornamentis luminibúſque orationis additis, abſoluant & perpoliant, Iſocrat. πρὸς φίλιπ. Præterea deſigno, deſtinóque, ὑπογράφω, faciendum propono & inſtituo. Gregor. in Iul. τὰ δὲ ὑπεγράφετο, inſtituebantur, deſtinabantur, Bud. Comm. καὶ καταβάλλομαι, Etym. Item trado, prodo, literis mando, literarum monumentis trado, ſcribo. Philo de mundo, ὡς μὲν πολλοὶ κόσμους ὑπογράφουσι, &c.

Υ᾿πόγρυπος, ου, ὁ, qui eſt ſubadunco naſo.

Υ᾿πόγυιος, ὁ καὶ ἡ, propinquus, recens, quaſi ſub manib*. γυῖα γὰρ χεῖρες. Ariſtot. 2. OEcon. ὑπογυίου δὲ οὔσης ταύτης τῆς ἑορτῆς, &c. quum hic dies feſtus inſtaret. ὑπογύου μοι τῆς βίου τελευτῆς οὔσης, Iſocrat. ἐξ ὑπογύου, αὐτὸ τὸ νῦν, nuper, recenter, Ariſtoph. Interpr. (mé.

Υ᾿πογυιότατα, propinquiſsimè, proximè, νεωστὶ, nuperrime.

Υ᾿πογύως, idem apud Iſocr. & Bud. in Epiſt. διὰ τὸ ὑπογύως ἀπηλλαγμένοι τῆς νόσου, ἀναλήψεως δὲ καὶ ῥώσεως δεόμενοι, Dioſcorid. libr. 7, cap. 1. in ſeſe à morbo proximo colligentibus, qui virium recreationem & robur deſyderant, Ruel. in iis quos paulò antè reliquerit morbus, &c.

Υ᾿ποδεραία, τὰ, torques, monilia colli.

Υ᾿ποδάκνω, leuiter mordeo.

Υ᾿ποδακρύω, μ. ύσω, ſublachrymor.

Υ᾿ποδάμνασαι, ὑποτάξαι, perpeteris, vinceris, Hom. ὀδ.

Υ᾿πόδασυς, ὁ, hirſutus, aliquantum hiſpidus.

Υ᾿ποδδείσας, ſubueritus. Heſiod. μηδὲν ὑποδδείσας κύνας ἄρτιος.

Υ᾿ποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος, ſuſtinens, Homer. ὀδ.

Υ᾿ποδεδεμένος, calceatus, adhærens, innexus, Lucian. ὑποδεδεμένοι σανδάλια, calceati ſandaliis, Marci 6.

Υ᾿ποδεδεμένως, calceatè, cum calceis.

Υ᾿ποδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infirmus, imbecillis, exilis, indigens, pauper. Bud. in Epiſt. prior. μηδὲν μηδὲ τῶν χαμαιδῆς μηδ᾿ ὑποδεῆς γεγονός. Vnde ὑποδεέστερος, deterior. ὑποδεέστεροι, pauciores, minores, inferiores, minus habentes. ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων, ex minoribus cauſis.

Υ᾿πόδειγμα, ατος, τὸ, exemplum, ſignum, exemplar, ſimilitudo, concepta imago, ſpecimen, Bud. in Epiſt. poſter. hoc damnat Phrynich. dicendúmque eſſe cenſet παράδειγμα. Eo tamen Polybius vſus eſt de Annibale loquẽs, ὑπόδειγμα τοῦ πλήθει ποιῶν αὑτόν.

Υ᾿ποδείδω, μ. είσω, π. εικα, timeo, ſubuereor. Actiuũ Accuſ. Hom. Iliad. α. τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοὶ, i. ἐφοβήθησαν. ὑποδείσαντε, φοβηθέντε, Idem in Odyſſ.

Υ᾿ποδεικνύω, μ. είξω, π. εικα, præmonſtro, demonſtro per rationem & exempla, ſubinduco, ſubdemonſtro, clam commonſtro, quemadmodum ſolemus inſtante periculo, exemplum præbeo, oſtendo, doceo, deſigno. ὑπέδειξε, ſubindicauit, Nazanz. in Orat.

Υ᾿ποδεικτέον, ſubdemonſtrandum, ſubdendum.

Υ᾿ποδειμαίνω, ſubuereor, metuo. Accuſ.

Υ᾿ποδειμαίνων, ſubtrepidans.

Υ᾿ποδείξας, qui probauit.

Υ᾿πόδειξις, demonſtratio.

Υ᾿ποδενδριάζω, ſubitò ex improuiſo appareo.

Υ᾿ποδενδρούμενος, in arborem tranſiens.

Υ᾿ποδεξίη, ας, ἡ, ſuſceptio. πάρα τοι ἰδ᾿ ὑποδεξίη, Hom. ἰλ. πάρεστί σοι ἀφθόνως ἡ πρὸς ὑποδοχὴν ἐπιμέλεια. Interpr. i. ὑποδεξίαις, accipiendi commoditas ſiue ſuſcipiendi. κυλίκων ὑποδεξίαις ἁμίλλαις, Euripid. certaminibus poculorum alternantibus. (nus.

Υ᾿ποδέξιος, ὁ, ὁ, ſuſceptor, qui excipit, capax, opportu-

Υ᾿ποδέραιον, monile, ornamentum colli, Etym.

Υ᾿ποδερίς, monile, torques, ornatus muliebris. ὑποδερίδες τῶν γυναικῶν, mulierum monilia, id eſt, ornamentum quo ambiunt collum.

Υ᾿πόδεσις, calceatio, calceatus. Xenoph. ὑποδέσει ἀλαζονικῶς, calceatu arroganter inſoleſcens.

Υ᾿πόδεσμα, pignus.

Υ᾿ποδεσμίαι, ſocculi, vel ὑποδημίαι, vt eſt in libello Colloquiorum Græci ſermonis.

Υ᾿ποδέχομαι, μ. ἔξομαι, π. εδμαι, ſuſcipio, clanculum excipio ſeu furtim, familiariter excipio, τὸ ὑποτείνειν τὰς χεῖρας δέχομαι καὶ δεξιοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι, excipio ſed amicè: δέχομαι verò hoſtiliter & prædatoriè, Interpr. Thucyd. De pon. Accuſ. Apollon. 2. ἑοῖς ὑπεδέκτο δόμοισιν υἷ᾿ Ἀθάμαντος, ſuis ædibus filium ſuſcepit Athamantis. Ariſtoph. οὐδέποτ᾿ ἐγὼ πολεμον οἴκαδ᾿ ὑποδέξομαι domum recipiam. ὑπεδέκτο με πῆμα, excepit me calamitas. ὀδ. ξ. ἔτι γάρ τί με πῆμ᾿ ὑπέδεκτο, i. adhuc me premit calamitas. ὑπεδέξασθε τὴν πόλιν, in vrbem ſuſcepiſtis, ſeu excepiſtis, AEſchin. Item ἑστιῶ, conuiuio accipio, adhibeo in conuiuium. Item occurro, & tendo contrà, Xenoph. Item virum admitto, de muliere dante operam liberis, concipio. ἡ δὲ γυνὴ ὑποδεξαμένη φέρει τὸ φορτίον τοῦτο, Idem. Item recipio, i. polliceor. Homer. ὀδ. β. ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, i. ὑπέσχετο. ὑποδεχόμενος μεγάλα ἐλθόντι, venienti magna promittens, Herodotus. ὑποδεξάμενος, pollicitus, Idem. ὑπεδέξαντο τιμωρίαν, auxilium promiſerunt, Thucydid. οὐχ ὑποδέχομαι, abnuo. οὐχ ὑπεδέχετο, diſſimulabat, Herodot.

Υ᾿ποδέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſubligo, Actiuum. & ὑποδέομαι etiam Actiuè, induo calceos vel caligas. vt ὀδ. ο. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, pro ὑπεδήσατο. ὑποδέεσθαι κοθόρνους, cothurnos calceare, Herodot. contrarium τῷ ἀποδέω, Ariſtophan. Interpr.

Υ᾿πόδημα, ατος, τὸ, & Υ᾿πόδεσις, εως, ἡ, calceus, calceamentum, calciarium Budæo apud Baſilium in Epiſt. ad Gregor. Nazanz. hanc dictionem, ſoleã magis ſonare quàm calceamentum adnotat Eraſm. cap. 3. Euang. Matthæi, & cap. 13. Act. Apoſt. ita vertit.

Υ᾿ποδιαίρεσις, ſubdiuiſio, partitio, Trapezuntio.

Υ᾿ποδιαιρέω, ſubdiuido. ὑποδιαίρει, ſubdiuide.

Υ᾿ποδιάκονος, ſubdiaconus. ſic legitur in Canonibus Apoſtolorum, cap. μγ.

Υ᾿ποδιαστολὴ, ῆς, ἡ, ſubdiſtinctio.

Υ᾿ποδιδάσκαλος, ου, ὁ, ſubpræceptor.

Υ᾿ποδίδωμι, μ. δώσω, π. δωκα, cedo. Neutr. Datiuo.

Υ᾿πόδικος, ου, ὁ, reus, obnoxius, ſubditus, ſons. ὑπόδικος ὀρθῶς ἂν γίγνοιτο μεθ᾿ δίκης, Plato de Rep. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι, Idem in Leg. reus impietatis à quolibet volente accuſetur, reus ſit cuique volenti, i. reum agat qui velit. ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, damni illati accuſetur, vel damnum deponat ſeu reponat, Idem ibidem. ὑπόδικος ἔστω τῆς διπλασίου τῷ βλαφθέντι, duplum ei qui iniuriam accepit debeat, Ibidem. ὑπόδικον ἔχω ἀνδραποδισμοῦ, idem Plato ibidem, reum habeo ſeruitutis, ſic Ficinus. αὐτοὺς τῆς ψεύδους ὑποδίκους εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, Nazanz. veritati de mendacio rationem reddere obnoxios eſſe. Ariſtot. οὐχ ὑπόδικοι τῷ εἰκότι, i. οὐ δύνανται ἐλέγχειν ψευδῆ ἀπελέγχεσθαι, &c. Interpr.

Υ᾿ποδιοικητὴς, οῦ, ὁ, ſuppræfectus, Bud. in Epiſt. poſter.

Υ᾿ποδιφθερος, ὁ, pellibus indutus.

Υ᾿ποδμηθεὶς, ſubactus, in Epigram. ὑποδμηθεῖσα, ſubacta. Heſiod. in Theog. ὄρθῳ ὑποδμηθεῖσα, ab Ortho compreſſa & grauida facta.

Υ᾿ποδμὼς, ῶος, ὁ, miniſter, famulus, θεράπων, ὑπηρέτης, Homer. Odyſſ.

Υ᾿ποδοχεὺς, ὁ, ὑποδέξιος.

Υ᾿ποδοχὴ, ῆς, ἡ, ſuſceptio, receptaculum, acceptio, exceptio, hoſpitium, perfugium. ἐς ὑποδοχὰς τοῦ στρατοῦ, ad excipiendum exercitum. εἰς ὑποδοχὴν ἅπαντα λέγει, AEſchines, i. εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὑπόληψιν, in fauorem & obſequium, i. per omnia inſeruit. ὑποδοχαὶ ὑδάτων, ciſternæ & lacus, Ariſtot. lib. 7. Polit. Eſt etiam ὑποδοχὴ, epulum & conuiuium, feſtum, ab ὑποδέχομαι, Bud. Com. ὑποδοχὰς δὲ ποιούμενος ἰδίας ἐξ τοῦ ἑαυτοῦ, faciebat conuiuia, quibus viros

viros conſulares exciperet, Plutarch. in Galba: περὶ τὰς ὑποδοχὰς μὴ φείδεσθαι τῆς βασιλικῆς πολυτελείας, in conuiuiũ non parcere regiis ſumptibus, Idem ibidem. οἶνον λέσβιον καὶ τὴν ἄλλην ὑποδοχὴν παρεῖχεν, vinum Lesbii præbuerunt & ea omnia quæ ad celebrandum conuiuium pertinẽt, Idem in Alcibiade, ſic Actiolus.

Ὑπόδρα, toruè, quod ſignificat contorſionem oculorum in eum cui iraſcimur. frequens dictio Homero, ἀντὶ τοῦ ὑπόεγα, πλαγιασμῷ τοῦ δ. Iliad. α, τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, i. δεινὸν ὑποβλεψάμενος.

Ὑποδραμὼν ὑποδείξω, curſim oſtendam, percurrã, Dioſcorid. lib. 7, cap. 4.

Ὑπόδραξ, ακος, ὁ, toruus, toruo obtutu, limis oculis, ὑποβλεμματικὸς, Nicand. Schol.

Ὑποδρασία, toruitas, inimicitia, ſuſpicio.

Ὑποδράω, ſubminiſtro, Datiuo. Odyſſ. ο, οἵ σφιν ὑποδρώωσι, qui ipſis ſeruiunt.

Ὑπόδριμυς, εος, ὁ, aliquanta acrimonia amarus.

Ὑποδρὰξ λαδεῖ πάεγον, apud Nõnum, ſuſpicioſus, δεινὸς, grauis & toruus, ὑποπτεύων, ἰχθρὸς, vel ſuffugiens.

Ὑποδρώσσω, miniſtro, ſubſeruio. ὑποδρώσσων, ſubminiſtrans, Apollon. Rhod.

Ὑποδρηστὴρ, ῆρος, ὁ, ſeruus, miniſter. Odyſſ. ο, τοιοί δ' εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, i. ὑπηρέται θεράποντες.

Ὑπόδριμυς, ὁ καὶ ἡ, ſubacer, ſubacriuſcul⁹, aliquãtũ acer.

Ὑποδρομὴ αἵματος, ſuffuſio ſanguinis, ſanguinis concurſus, Dioſcorid. lib. 2, cap. 100.

Ὑποδύμι, ſubingredior. vnde ὑποδύς. Ariſtoph. in Pluto, τούτου δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδυὼθ' ἑκατέρῳ, τὰ βλέφαρα περιέλειχεν, puniceum pannũ ſubingreſſi. ὑποδύντε, ὑπεισελθόντες, Homer. ὑποδύντες αὐτοὶ τῷ ζυγῷ τῆς ἁμάξης, iugum currus ſubeuntes, Plutarch. in Solone.

Ὑποδύω, ſubeo, tolero, fero, ſuſtineo. ὑποδύω κίνδυνον, ſubeo periculum, Herodot. ὑποδύεται ἐν τῷ βάθει, Alexand. Aprod. lib. 2. Probl. i. in interiora loca ſe recepit. ὑποδύνουσι ὑπὸ τοὺς πίλους, ſub pileis occulunt, Herodot. ὑποδῦναι καὶ βαστάσαι, ſubire & geſtare, Plutarch. in Othone. Item induere. ὑποδύναι τὸ τῆς ἀπάτης προσωπεῖον. Chryſoſt. περὶ ἱερωσύνης. ὑποδύειν χιτῶνας τοῖσι εἵμασι, induere ſupra tunicam pallium, Herodot.

Ὑποδύομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, ſubeo, i. ingredior, vt ſubire tectum, Cæſ. ſubire portũ, Plinio. ὑποδυόμενος ὑπὸ τὸν κεραμίδων, Ariſtoph. tegulas ſubiens. Et ſubeo pro patior, ſuccumbo, vt ſubire cruciatus, Ciceroni, vel ſubeo, hoc eſt, obeo, ſuſcipio, vt ὑποδύεσθαι πόνους ἢ κινδύνους, Xenoph. quod eſt ſubire labores, pericula, Cic. Inde ponitur pro ſubrepere, ὑπελθεῖν, in gratiam alicuius ſe inſinuare, colere & obſeruare obſequioſè, Plutarch. in Cæſ. & Polit. ῥωννυμένοις τοῖς ῥωμαίων πράγμασιν, οἱ μὲν ἀσθενέστεροι τῶν περιοίκων ὑπεδύοντο, idem Plutar. in Romulo, Romana aucta re firmatáque, vicini populi, qui inferiores viribus erant, in Romanorũ ditionem ſe ſubiecerunt. ὑποδυομένου μεθ' ἡδονῆς αὐτῷ τοῦ δήμου, cũ voluptate populo ſe ei ſummittente populo ei lubenter obſequente, Idem in Publicola. Aliquando eſt ſubinduo, condo. Vnde ὑποδύεσθαι τὸν Δία, agere perſonam Iouis & ſimulare. Sic ὑποδύεσθαι τὸ σχῆμα τοῦ φιλοσόφου. Ariſtot. & Cicero Tuſcul. 5, Induere perſonã philoſophi, & ſibiipſi hoc nomen inſcribere. ὑποδυόμενοι τοὔνομα τοὐμὸν, nomen meum ſibi vendicantes, Lucianus. Aliquando eſt vrinari. Idem, ἰκαὶ δὴ ὅπως βύθιος ὑποδὺς κολυμβᾷ σὺ λέγει, Bud. Comm.

Ὑποδύσεις, αἱ, refugia.

Ὑποδυσφορέω, ſubmoleſtè fero, ſubiraſcor. Plato Epiſt. 9, λέγοντες ὑποδυσφορεῖν σε.

Ὑποδυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malè olens, qui eſt odore ſubgraui, qui odore eſt ingrato, Dioſcorid. lib. 4, cap. 282.

Ὑποδύτης, ου, ὁ, interior veſtis, ſubucula.

Ὑποδύω, μ. ύσω, τὸ ὑποδύομαι, ſubeo, ſubrepo, induo, calceo, Ariſtot. lib. 2. Animalium. ὑπέδυσαν πόλεμον, bellum ſuſceperunt.

Ὑποδώριος, ου, genus eſt muſicæ, Plutarcho. ὑποδώριον, ſubdorium, Gaza in Problem. Ariſtot.

Ὑποδωριστὶ, ſubdoricé.

Ὑποείκω, cedo, concedo, ὑπείκω, condono, indulgeo. Iliad. δ, ποῦ δ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν, id eſt, συγχωρήσομεν. Profluo & labor, Apollon. 2, κεχλάζοντ' ὑπόειξε, ſtrepitãs manabat: de fluuio.

Ὑποεργὸς, οῦ, ὁ, damnoſus, malus. Phocylid. ζῆλον τῶν ἀγαθῶν, ἐσθλός, φαῦλον δ' ὑποεργός. Item ὑπουργός, ſubſidiarius ſeu auxiliator, in Epigramm.

Ὑποζάκορος, ου, ὁ καὶ ἡ, adminiſter, Herodot.

Ὑποζεύγνυμι, ſubiicio, iungo. Iliad. ε, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, iungo tibi equos ad currum. ὑποζεύξας, qui iunxit. ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη, quadrigam equis albis tractam conſcendit, Plutarch. in Camillo. Sophocl. in Aiace, τῷ δ' ὑπεζύγην πόνῳ, hunc laborem ſubii, ὑπέστην πόνον, ἤγουν ἐπῆλθον, ἀπὸ τῆς ζώων τῶν ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ δουλευόντων. ὑπεζεύχθαι τοῖς ἐπιφόροις, vbi ſubiectus eſt generi.

Ὑπόζευξις, εως, ἡ, ſubiunctio, ſubinſertio, ſubnexio, genus figuræ, Iul. Firm.

Ὑπόζοφον, ad tenebras.

Ὑποζύγιον, ου, τὸ, iumentum, animal veterinum, doſſuariũ, ſubiugale, πῶλος: πῶλος υἱὸς ὑποζυγίου, pullus filius ſubiugalis, Mat. 21. ὑποζύγια, τὰ, ſubiugabilia, Valla 5. Herodot. alibi impedimenta. Poſſunt etiam dici veterina animalia ex Plinio. ὑποζύγια λέγονται βόες, ἡμίονοι, ἵπποι, i. boues, muli, equi, Xenoph. in OEcon. & Thucyd. Plato 2. de Rep. πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις, ad vecturas vti iumentis, ad onera ſubuectanda. πρόβατα καὶ ὑποζύγια, Herodot. ὑποζύγια καὶ ὀχήματα, Xenoph.

Ὑποζυγιώδης, ὁ, ſubiugus, ſubditus, qui nõ amplius ſui iuris eſt, Ariſtoph. Etym.

Ὑπόζωμα, cinctus, ſeptum tranſuerſum, præcordia, Gaza ex Ariſtot. lib. 3. de part. Animal.

Ὑποζώματα, τὰ, nauis tabulata, Suid.

Ὑποζωννύω, μ. ώσω, π. ωκα, ſuccingo, Actiuum. ὑμὴν ὁ ὑποζωκὼς, membrana coſtas ſuccingens, Galen. ad Glauc. ſeptum tranſuerſum. Alexand. Aphrod. Probl. vlt. lib. 1, ὁ δὲ ὕστατος τὸν ὑπεζωκότα καὶ τὸν πνεύμονα ῥήσσει.

Ὑπόζωσμα, ατος, τὸ, ſuccinctura, cingulum.

Ὑποθάλπω, ſpe inani foueo, decipio.

Ὑπόθεμα, ατος, τὸ, ſuppoſitorium, id quod ſupponitur, pedamentum, fundamentum, & quaſi baſis.

Ὑποθερμαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, calefacio. Actiu. Accuſ.

Ὑπόθερμος, ου, ὁ, ſubcalidus.

Ὑπόθεσις, εως, ἡ, ſuppoſitio, quæ eſt aliquando baſis & fundamentum, vt ſi dicas caudicem ὑπόθεσιν καὶ φύσιν arborum eſſe. ἡ τῆς ὠφελείας ὑπόθεσις apud Chryſoſt. περὶ τ' ἱερ. vbi Interpr. vtilitatis fundamentum. Aliquando refertur ad principia & elementa ſcientiarum: ſubiectiones à nonnullis etiam appellatæ. Aliquando diminutionem aut remiſſionem denotat. Vnde καθ' ὑπόθεσιν dicere, eſt tanquam ſuppoſitum, & non vt planè conſtitutũ, aut argumentis probatũ dicere, Theophr. de cauſ. plãt. 6. Sic ἐξ ὑποθέσεως eſt, quod non ſimpliciter eſt, ſed quodammodo & ex ſuppoſitione, Ariſtot. Polit. 3, & τ μετὰ τὰ φυσ. 3. & 9. Et apud Plutarc. fatum dicitur eſſe ἐξ ὑποθέσεως, id eſt, ex conſecutionis neceſſitate natum, non per ſe & ſuapte natura. ἐκ τῶν σῶν ὑποθέσεων, ex his quæ ſumpſiſti, Nazanz. in Orat. Sed quando ὑπὸ ἀντὶ τοῦ πρὸ Atticè accipitur (quod etiã in ὑποτίθημι, & ὑπάγω, pro προτίθημι & προάγω, & in aliis nonnullis fit) tunc interdum ſignificat πρόθεσιν, hoc eſt, propoſitum, αἰτίαν, vt apud Iſocr. εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, hoc eſt, ad rẽ, ad cauſam, ad propoſitũ redire. Interdum πρόφασιν, καὶ ἀφορμὴν, i. occaſionem, & prætextum, velaménque: quod & Latini ſpeciem dicunt, vt ὑπόθεσις τοῦ πολέμου, Plutarch. & Cic. ad Attic. 14. ὑπόθεσιν autem hanc habent, & eam præ ſe ferunt. ὑπόθεσις τοῦ ποιήματος, i. ἀφορμὴ, fons & materia. Interdum προαίρεσιν, ſiue ὅρον, res propoſita, ſuppoſita intentio, i. inſtitutum,

ſcopum, vt ὑπόθεσις τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας, ἐλευθερία, Ariſtot. & apud Iſocr. εὐθὺς γὰρ τοῦ βίου τοιαύτην ἐποιήσαντο τὴν ὑπόθεσιν, eam vitæ rationem inſtituerunt. Inde pro argumento operis accipitur. Interdum ſignificat id quod Quintil. thema vocat, quaſi facti poſitionem vel euentum: Plin. Iun. & Iuriſconſulti ſpeciem aut caſum: Cic. cauſam ex definito quæſtionum genere, Bud. Comm.

Ὑποθετέον, ſubiiciendum eſt, ſupponendum eſt.

Ὑποθέτης, conſiliarius, εἰσηγητής.

Ὑποθετικὸς, οῦ, ὁ, ſuppoſitiuus, hortatiuus, argumentatiuus, conditionalis, Bud. in Pand. ὑποθετικῷ ῥήματι, Gaza libro 4.

Ὑπόθευ, συμβούλευσον, da mihi conſilium. Odyſſ. ε, ἀλλά μοι σὺ ὑπόθευ: ab ὑποτίθεμαι.

Ὑποθεωρεῖν, conſpicere, Plutarchus.

Ὑποθήγω, ἐρεθίζω, προτρέπομαι, prouoco, ſuborno, exhortor, ἐπαλείφω.

Ὑποθήκη, ης, ſuppoſitio, argumentum, materia ſubiecta, ſubiecta ratio. Item pignus. Ariſtot. 2. OEcon. ὑποθήκας γενομένας τῆς τοῦ ἐλαίου τιμῆς, id eſt, oleo pignori oppoſito. ὑποθήκας ποιεῖται ἐς τὴν Περσίδα, ſubſidium apud Perſam comparat, Herodot. Item documentum, conſilium, adhortatio, monitum, monitus, admonitus, admonitio, hortamentum, præceptio, præceptum ad vitã inſtituendam. Iſocrat. ὑποθῆκαι ὡς χρὴ ζῆν καταλελοίπασι. ὑποθήκας λέγειν, monere, ſententiam dicere, Ariſtot. in Rhet.

Ὑποθημοσύνη, ης, ἡ, admonitio, præceptum, ὑποθήκη, βουλή. Apollon. ἀθηναίης ἰδυίης ὑποθημοσύνῃσι.

Ὑποθλίβω, premo, exprimo.

Ὑποθορυβέω, tumultuor.

Ὑποθράττω, turbo.

Ὑποθρέχω, ſubeo & inuado, Polybius apud Bayſium de Nauibus.

Ὑποθρύπτομαι, delicior. ὑποθρυπτόμενος καὶ ἀσελγής, inſolens & diſſolutus, Plutarch. in Pericle.

Ὑποθυμία, ας, ſuffimentum.

Ὑποθυμιάζω, ſubter vaporo, ſuffio, vro.

Ὑποθυμίασις, ſuffitio.

Ὑποθυμιάω, ſuffio.

Ὑποθυμίδες, αἱ, coronæ de ceruice penſiles, περιδέραιοι στέφανοι, Plut. 3. Sympoſ. Sunt qui pectorales coronas exponũt. Lesbii ὑποθυμίδας, myrti ramulos implexos, quibus ſeſe redimiebant, appellant authore Athenæo.

Ὑποθύμιος, ὑποστήθιος.

Ὑποθυμίς, nomen auis, Ariſtoph.

Ὑπόθυρα, vel Ὑποθυρίδες, ipſa valuarum cauitas.

Ὑποθωπεύω, μ. εύσω, π. ευκα, adulor, κολακεύω. Ariſtoph. Neutr. Accuſ. iung.

Ὑπιάχω, ſubſono, in Epigram.

Ὑποίγνυμι, clàm aperio, Ariſtoph.

Ὑποικεῖ, ſubhabitat, ſubeſt, in Epigram.

Ὑποικουρέω, μ. ήσω, π. ηκα, guberno, intus habito, reuertor. ὑποικουρεῖν, conſpirare, clandeſtinum conſilium inire, ſeorſum curam capere, inſidiari, Plutarch. in Othone.

Ὑποίνιος, ου, vinolentus.

Ὑποίομαι, ſuſpicor.

Ὑποιόω, vendico.

Ὑπόπιγγος, Hypoepus: carmen erat Dianæ proprium, vt Rheæ λευκίππους, & Bacchi dithyrambus apud Theodoritum. Sunt qui ὕπιγγος ſcribunt.

Ὑποιστέον, ferre oportet & ſuſtinere, Aphthonius.

Ὑπίσχομαι, excipio, ſuſcipio, Apollon. lib. 4.

Ὑποίσω, feram, ſuſtinebo, in Epigram.

Ὑποκαθαίρειν, repurgare.

Ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, alui purgatio, Galenus ad Glauconem.

Ὑποκαθιέναι, concedere, dimittere.

Ὑποκαθιστικός, ſublectus.

Ὑποκάθημαι, inſidior, reſideo. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus inſidiãs, Philoſtrat. in Heroicis. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum Barbarum ſubſidentes, Herodotus.

Ὑποκαθίζω, colloco, ſubſideo, recumbo.

Ὑποκαθίστημι εἰς τὴν καθέδραν, ſubſtituo in locum: ſic capite quarto Concilii Sardicenſis.

Ὑποκαίω, μ. αύσω, ſuccendo, ignem ſubdo.

Ὑποκαλύπτω, tego.

Ὑποκάμπτω, flector, conuertor, circumagor, ambages fugæ implico, deflecto de via, quæro diuerticulum, vt ceruus vel lepus fallere quærens. ὑποστρέφομαι, Xenoph. Bud. Com. ὑποκάμπτειν φθάνω, præcipio, Gaza ex Ariſtot. lib. 9. Animalium.

Ὑποκαπνίζω, fumigo, ſuffio, ſuffumigo.

Ὑποκαπνισμὸς, genus hauriendi fumi nidoriſve.

Ὑποκάπτω, præuoro, præripio & deglutio.

Ὑποκάρδιος ὀμφὴ, cordis conceptio, mens & cogitatio, Nonnus. ab eodem dicitur ῥόος αὐδῆς ὑποκάρδιος, riuus vocis ſubiens cor, Ioannis 15.

Ὑποκαρώνται, ſoporantur quadantenus.

Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, palearum excuſſio, Plutarch.

Ὑποκάρφομαι, ſicceſco, exaſperor, τραχύνομαι, apud Nicandrum.

Ὑποκαταβαίνω, aliunde ſubingredior, collabor ac ſubſideo, deſcendo. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβαινον, è muris deſcenderunt, Thucydid.

Ὑποκατάβασις, ſeceſſus, conceſſio, παραχώρησις.

Ὑποκατακλίνομαι, cedo ac me ſubmitto, ὑπείκω. ὑποκατακλινόμενος, cedens ac ſubmittens ſeſe. Plato 1. de Repub. συνδιάζεσθε πρὸς ἀλλήλους ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς, vobiſipſis ſuccumbentes.

Ὑποκατακλίνω, μ. νῶ, π. κα, ſuccumbo, ſubmitto me, inclino, Depon. Accuſ.

Ὑποκατάστατος, ου, ὁ, ſubſtitutus.

Ὑποκατηφὲς, triſte, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὑποκάτω, infernè, deorſum, parte ima, in inferiori loco, Plato in Leg. ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ad Hebr. 2. ſub pedib⁹ eius, ſubter pedes. μικρὸν ὑποκάτω, paulò inferius.

Ὑποκάτωθεν, infrà, inferné. τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς, inferioribus agris, Plato de Leg.

Ὑπόκαυμα πόθου, fomentum deſyderii, Plutarchus in Lycurgo.

Ὑπόκαυστον, τὸ, hypocauſtum: ſic Plinius Iunior Epiſt. 2. locus eſt in thermis concameratus & fornicatus, habens antepræfurnium, quo igne impoſito illæ caleſiũt. à quibuſdam vaporarium dicitur, quia vaporandis cubiculis adhibetur.

Ὑποκείκω, ὑπείκω, ſubſum, reuertor.

Ὑπόκειμαι, ſubiaceo, ſubſternor, ſupponor, ὑποπίπτω, Depon. Datiuo iung. ἐμοὶ ὑπόκειται, mihi conſtitutũ eſt, Herodot. Ariſtot. in OEcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις ὅτι πολλὰ τοιαῦτα ἡ φύσις ἐφίεται ἀπεργάζεσθαι, i. à nobis conceſſum eſt, pro confeſſo eſt, velut fundamentum iactũ eſt, &c. ὑπόκειται τῇ γνώμῃ, animo eſt conſtitutum, Demoſth. ὑπέκειτο μὲν τοῦ φυσικοῦ ἐκ τίνων γέγονε, θεωρῆσαι, facultatis erat Phyſici, ex quibus cauſis proceſſit, cõtemplari, Plut. in Pericle. ὑπόκειται ἡ ἐλπὶς, ſperatur, ſpes affulget. ὑποκείμεναι ἐλπίδες, Demoſt. propoſitæ ſpes & oſtenſæ. ὑπόκεινται θεμέλιοι, iacta ſunt fundamenta. ὑποκείμενος καιρὸς, ſubiectum tẽpus quo de agitur, tempus præſens, tempus quod tum adeſt, &c. Plutarch. in Public. δεῖ δὲ πρὸς τοὺς ὑποκειμένους καιροὺς τὰς πράξεις θεωρεῖν, decet præſentium temporũ rationẽ habere. τῇ δ' ὑποκειμένῃ χώρᾳ τὸ μνημονεῦσαι παραδειγμάτων ὀλίγων ἴσως οὐκ ἀνάρμοστον, hoc loco quædam commemorare exempla forſan haud incongruum erit. τὸ ὑποκείμενον, ὑπόθεσις, argumentũ, res propoſita, propoſitũ, materia, obiectũ, ſubiectum. Philo de mundo, ψυχὰς καὶ δαίμονας καὶ ἀγγέλους ὀνόματι μὲν διαφέροντας, ἓν δὲ ταυτὸν ὑποκείμενον διανοηθεὶς ἀποθήσεις δυσδαιμονίαν. ὑποκείμενα, pignora, hoc eſt, bona quæ in creditum ſubiecta ſunt & ſuppoſita. τὰ ὑποκείμενα ταύταις, Ariſtot. lib. 1. OEcon. id eſt, in quibus maximè deſudant diſciplinæ.

Ὑποκελεύομαι,

Ὑποκελεύομαι, ſubhortor.

Ὑποκελεύω, idem.

Ὑπόκενος, inanis, vacuus, irritus, vanus, Hermog.

Ὑποκέχηνε, dehiſcit, hiauit.

Ὑποκηρύττω, μ. ύξω, π. υχα, nuntio ſiue prædico per præ-
Ὑποκινέω, me commoueo. (conem.

Ὑπόκιῤῥος, ου, ὁ, ſubrufus, fulueſcens, ſubrutilans, ruf-
feſcens, ſubfuſcus.

Ὑπόκιστις, hypociſtis etiam Latinè ſic dicta, quod naſcatur ad radices ciſti fruticis : à nonnullis nominatur ῥόδεθρον, à quibuſdam κύτινος, i. cytinus, Dioſc. l. 1, c. 128.

Ὑποκλέπτω, fallo, celo, ſubduco, tego, ſupprimo, diſſimulo. Nonnus, μῦθον ὑποκλέπτειν, ſubmiſſa voce loqui. τοὺς ἀνδρὸς ὑποκλεπτομένους, Sophocles, id eſt, τοὺς ὑποκλέπτοντας, &c. ſic Laſcar.

Ὑποκλονίζω, μ. ίσω, π. ικα, diuulgo, clàm vulgo & ſpargo, φημίζω, Accuſatiuo.

Ὑποκλίνω, declino, inclino, ſuppono, ſubſterno, demitto. Ὀδ. ε, ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, innixus eſt, ὑπέπεσε, vt exponit Didym. Et lib. 1. Epigr. ὑποκλινθέντα κόμῃσι φύλλοις, ſuppoſitum comis & frondibus tuemini.

Ὑποκλύζω, proluo, repurgo, in Epigram.

Ὑποκνίζομαι, prurio, titillo.

Ὑπόκοιλος, concauus, leuiter cauus.

Ὑποκόλοβος, decurtatus, breuis.

Ὑποκόλπιος, occultus, qui eſt in ſinubus. vnde ὑποκόλπιον ὕδωρ Nonno, i. aqua quæ ſinus ſubit.

Ὑποκομψίας, elegans, facetus.

Ὑποκονίω, puluerẽ inferius excito, puluere cõſpergo.

Ὑποκονίομαι, ſabulo aſpergor, quod ſolent gymnaſtæ, ne lubricus corporis nudi & ceromate inuncti cõtactus manus fallat. Plutarchus, οὐδὲ ὑποκονίεται τὴν λαβὴν εὔπορον ποιῶν καὶ ἄφυκτον.

Ὑποκόνισις, pulueris excitatio.

Ὑποκόπτω, ſuccido.

Ὑποκορίζομαι, μ. ίσομαι, blandior, per diminutionem loquor, rem odioſam ſpecioſo nomine appello, aut minus inuidioſo, hoc eſt, εὐφήμως ὀνομάζειν, honeſtis appellationibus rem ſceleratam & pudendam celare & prætexere. Plato de Leg. 2, & Polit. 5. Sic Virgil. Coniugiũ vocat: hoc prætexit nomine culpam. Depon. Accuſ. ὑποκορίζομαι τὴν ἐν λόγοις Πυθαγόρου αἱμυλίαν, alludo ad Pythagoræ in dicendo gratiam, i. arrideo atque amplector, Plut. in Numa. ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, &c. id eſt, vrbanè minuendo nominis atrocitatem, meretrices amicas vocare, Idem in Solone. Xenoph. ἀπομ. 2, contrario modo accipit pro inuidioſo nomine appellare: οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με εὐδαιμονίαν· οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με κακίαν. Ariſtoph. in Pluto, εἰ λεπτὸν ἐδόκει γ' αὐτῷ τὸ μέτωπον, ἢ καὶ βατίον ὑπεκορίζετο, id eſt, per diminutionem & blanditias appellaſſet.

Ὑποκόρισμα, ατος, τὸ, diminutio, malæ rei integumentum, & ſpecioſa appellatio, auribúſque blandiens, blanditiæ, Bud. Com. εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ δεδομένην, Plutarch. in Galba. Vbi Philelphus ſciens imperium ſibi datum eſſe ſub adulationem velationémque exilii.

Ὑποκορισμὸς, idem.

Ὑποκοριστικὸς, οῦ, ὁ, diminutiuus.

Ὑπόκουφος, aliquantum leuis, exigui ponderis. ὑπόκουφον τῆς γῆς, humus pura, Gaza de Seneƈt.

Ὑποκρέκω, μ. ξω, reſono, reſpondeo, ad gratiam adſono, placidè pulſo fides in concinnanda ad numeros cithara, Pindari Interpr.

Ὑποκρητηρίδιον, ου, craterula.

Ὑποκρίζεσθαι, diminuere.

Ὑποκρίνομαι, falſò accuſo. Item ſimulo, ſum hiſtrio, fingo, mentior, ὑποδύομαι. vt ὑποκρίνομαι τραγῳδίαν, pro agere, Pauſan. ὑποκρίνομαι τὸν Ὀδυσσέα, Vlyſſem aſſimulo, affingo, Plutarch. in Solone. σκότος δὲ καὶ φῶς ὑποκρίνεται, caligo eſt, & lumen ſimulat, Nazanz. in Orat. de diabolo. Θέσπις ὑποκρινόμενος, Theſpis tragœdiam agens, Plutarch. in Solone. Eſt etiam reſpondeo, τὸ ἀποκρίνομαι. Hom. Ὀδ. ο, μερμήριξεν Ἀδρηλαος, ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο, i. ἀποκρίθείη. Plutarch. αὐτὸς ἄν, ἔφη, σὺ ταῦτα βέλτιον ὑποκρίναιο σαυτῷ, tu tibiipſi reſponderes melius. Quanquam ὑποκρίνομαι ἐμαυτῷ ſignificat etiam ἐν ἐμαυτῷ ὑπολογίζομαι, & ἐν ἐμαυτῷ κρίνω, mecum æſtimo & iudico. Quare eo in loco Plut. ſignificare poteſt, tu melius hæc tecum æſtimabis & iudicabis. Sic Hipp. ἐγὼ μὲν οὖν αἰνιγματώδως ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ τὸ ὄναρ, ſic mecum inſomnium æſtimabam atque interpretabar. Et apud Philoſtr. ὑποκρίνεσθαι, Bud. Comm.

Ὑποκρίνω, μ. ινῶ, π. ικα, ſimulo, reſpondeo.

Ὑποκρισία, in Epigramm. repræſentatio, actio.

Ὑπόκρισις, εως, ἡ, ſimulatio, pronũtiatio, efficta hiſtrionis vox, geſtus, actio, repræſentatio, προσποίησις. ὑποκρίσει χαίρω, delector voce hiſtrionis, Ariſtot. l. 3. Polit. Hypocriſis (inquit Rufin.) Latinè pronũtiatio, eſt figura ſententiæ, quum aduerſarium geſtu & pronuntiatione extollimus, vel abiicimus & ſpernimus: vt, Cantando tu illum? aut vnquam tibi fiſtula cera iuncta fuit? &c.

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, hypocrita, mimus, ſimulator, actor, pronuntiator, ludio, hiſtrio, quòd ſimulet ac imitetur alterius perſonam, vel quòd choro reſpondeat. Eſt etiam coniector, vates.

Ὑποκριτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad agendum.

Ὑποκριτικώτατος, qui maximè ſimulatus eſt.

Ὑποκρέκομαι pro φθέγγομαι, Ariſtoph. in Pluto, σὺ μὲν οὖν τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, ὃ τῆς πηκτίδος δι' ὑπεκρέκου, i. ἐφθέγξω, ἀνεκρούσω, dixiſti: ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κιθάρας ἢ τινος ἄλλου ὀργάνου.

Ὑποκρούω, μ. ούσω, π. ουκα, reluctor, i. ſimulo, interpello, à ſententia depello, incuſo, refello, obloquor, ſiue reſpõſo, prohibeo, reiicio, excutióque, ὑποβάλλω, ſupplaudo, pulſo de cithara, in Epigram. Actiu. Accuſ.

Ὑποκρύπτομαι, & Ὑποκρύπτω, occultè condo, abſcondo, clanculum repono. ὑποκρυψάμενοι θεράπαιναν, ſubducentes ancillam, Iſocrat.

Ὑπόκυκλα, rotulæ, aſtragali, propriè qui fundo pedũ ſubiiciuntur.

Ὑποκύδης, locus riguus & humectus.

Ὑπόκυκλος, ου, rotundus, volubilis, σφαιροφόρητος, κύκλον ἔχων ἢ ὑπόδοχον.

Ὑποκυματίζουσι, ſubfunduntur.

Ὑποκύπτω, μ. ψω, π. υφα, ſuccumbo, flecto caput, demitto oculos, me dedo, Ariſtid. Neutr. Datiuo.

Ὑπόκυρτος, ου, leuiter pandens, incuruus.

Ὑποκυσαμένη, & Ὑποκυσσαμένη, ης, ἡ, prægnans, imprægnata, ἐγκυμονήσασα, ἔγκυος γενομένη, ἐγκύμων. Heſiod. ἡ δ' ὑποκυσαμένη τίκτε κρατερόφρονα τέκνα, id eſt, ὑπ' αὐτοῦ κύουσα: ab ὑποκύω.

Ὑποκυστὶς, ίδος, ἡ, hypocyſtis, genus herbæ, Dioſcorid. lib. 1, cap. 90. ὑποκυστὶς legitur lib 1, cap. 153, & cap. 155. apud eundem. ſuprà ſcribitur ὑπόκιστις.

Ὑπόκυφος, ſubcuruus.

Ὑποκύψειν, demiſſis oculis videre.

Ὑποκύων, vna ex comœdiis Varronis.

Ὑποκώλια, internodia, femina, ſuræ.

Ὑποκωμῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, aſſimilo, comicè mordeo.

Ὑπόκωφος, ου, ὁ, ſubtiliter audiens, ſurdaſter.

Ὑπολαῒς, ίδος, ἡ, aliàs ὑπολαὶς, curuca auis, Ariſtotel. lib. 6. Animal. in huius nido cuculus parit, Idem lib. 9. vide in dictione Ὑπολαΐς.

Ὑπολαλῶ, ſubmurmuro, obloquor.

Ὑπολαμβάνω, μ. ὑπολήψομαι, π. ὑπείληφα, credo, puto, arbitror, ſuſpicor, coniicio, coniecto, opinor, νομίζω, exiſtimo, deprehendo, προσδέχομαι, animo concipio, ἐν τῷ νῷ λαμβάνω, percipio, intelligo, cognoſco, complector, recordor, ſentio, iudico, diſcerno, ratiocinor in re ambigua, interpretor, interpello ſermonem, ſubiicio, ſubdo, reſpondeo, ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνομαι, ἀντιλέγω, aſtruo, Xe-

noph. καὶ ἡ ταμία ὑπολαβοῦσα εἶπεν, interfata dixit. Plato lib.1.de Rep. ποῦ μόρευσι, ἔφη, ὁ Θρασύμαχος ὑπολαβὼν ὁ πολέμαρχος, i. alterius loco reſpondens: quod à Vergilio excipere dicitur. Ibidem, ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, hac ſermonem accipis, qua maximè deprauare poſſis. & ὑπολαμβάνειν τὸν λόγον, apud Herodot. i. admittere conſilium. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν δεῖ τὸ ἀσεβίζειν, &c. ignorantiam in bonam partem interpretari, Nazanz. in Orat. ὑπολαμβάνειν ἑαυτοῖς ἀλλήλοις, de ſuis fratribus habere opinionem, Ariſtot. in Polit. ὑπειλημμένος, preſumptus; Demoſth. ὑπειλημμένη δόξα, præſumpta opinio. ὑπολαμβάνω μισθῷ, conduco mercede, Thucyd. Eſt etiam abripio, ſubtraho, inuado, ὑφαρπάζω, τὸ ὑπολαμβάνειν. Idem, ἡ γὰρ ἂν νέφος αὐτὸν ὑπολαβόντες βίᾳ αὐτοὺς ἔσχον. ὑπέλαβεν αὐτὸν νεφέλη, ſubduxit eum nubes, cap.1. Act. Apoſt. καὶ ὑπολαμβάνειν τὸν ἵππον, eſt equum fræno ſiſtere & coercere, quod etiam ἀναλαμβάνειν & ἀνέχειν dicitur, Xenophon, Budæus Commentar.

Υ᾽πολάμπεται, ſubfulget, Apoll. Rhod.

Υ᾽πολαμπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ſublucidus, Heſiod. ἀλίκῃ δ᾽ ὑπολαμπὴς ἠῶς, i. λαμπρὰ ἦν.

Υ᾽πολάμπω, luceo, illuceo.

Υ᾽πολαπάζω, euacuo.

Υ᾽πολεαίνω, μ. ανῶ, lenio, Gaza de Senect.

Υ᾽πολείβομαι, deſtillo, liquefio, diffluo.

Υ᾽πόλειμμα, ατος, τὸ, reliquiæ, reſiduum, id quod remanſit. Ariſtot. de mundo ἐξ ὑπολείμματος γένους ζῇ.

Υ᾽πολειπὴς, reliquus, Theophr. lib.3. hiſt. plant.

Υ᾽πολείπομαι, μ. ψομαι, π. λειμμαι, reſto, relinquor, ſum reliquus, diſtineor, remaneo, ſum poſtremus. ὑπολειπόμενοι, reliqui, Ariſtot. in Politic. Et Actiuè relinquo, reliquum facio, prætereo, tranſeo, παρέρχομαι, cum Accuſatiuo. διὰ μικρὰς ῥαθυμίας μεγάλους πόνους ὑπολειπόμενος, Iſocrat. in Euagor. vbi Guarinus, propter parum otii multos labores ſubterfugiens. ὑπολείπομαι τὴν αἰτίαν, αὐτὸ τὸ αἰτιάσασθαι, apud Thucyd.

Υ᾽πολείπω, μ. ψω, π. λοιπα, derelinquo, deficio. Actiuum Accuſatiuo.

Υ᾽πόλεπρος, ſcaber.

Υ᾽πολευκαίνω, μ. ανῶ, π. γκα, ſubalbidū facio aut pallidū.

Υ᾽πόλευκος, ου, ὁ, colore albicans, ſubalbidus, candicās, colore ſubcandido, ſubalbus, canus, incanus.

Υ᾽πολήνιον, torcular, cap.16. Eſa. & cap.3. Iocl. Proph. ὑπολήνιον ὤρυξε, lacum fodit, ca.12. Euang. Marci: vbi Eraſm. lacum, i. id in quod excipitur liquor vuarum.

Υ᾽πολήνιος, ου, ὁ, torcularis.

Υ᾽ποληπτέον, exiſtimandum eſt, opinandum eſt: ab ὑπολαμβάνω.

Υ᾽πόληψις, εως, ἡ, opinio, ſuſpicio, coniectura, rudis & craſſa cognitio, cōprehenſio, captus, traditio, preceptio, exiſtimatio, iudicium, ſententia, ſenſus. Chryſoſtom. ἡ τῶν πολλῶν ὑπόληψις, i. multorum opinio & iudiciū de aliquo. Idem de off. Epiſc. τῆς γοῦν ὑπολήψεως ἔδει σε φροντίσαι τῆς σῆς, decebat te rationem habere tuæ exiſtimationis. ὑπόληψιν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τὴν πρὸς Καμαριναίους ἀπολέσεις, Phalar. in Epiſt. ſuperioris temporis apud Camarinenſes bonā de te opinionem amittes: ſic Aretinus. Hermog. ἐκ τῆς ὑπολήψεως φερομένων, ex opinione: ſic Trapezuntius. A Philone de mundo dicitur ἀκριβὴς καὶ βεβαία ὑπόληψις, i. exquiſita & ſtabilis opinio, pro perſuaſione illa quam fidē vocare ſolent.

Υ᾽πολίζονες, οἱ, minores magnitudine corporis.

Υ᾽πόλιθος, ου, ὁ, ſaxoſus.

Υ᾽πολιμπάνω, relinquo. Accuſ.

Υ᾽πολίπαρος, ſubpinguis, pinguiuſculus.

Υ᾽πόλισπος, ου, ὁ, habens nates graciles & detritas, depygem vocat Flaccus. ὑπόλισπα, τετριμμένα, ἰσχνὰ, preſſa, Ariſtoph. Interpr.

Υ᾽πολισθηρὸς, ἡ, ὁ, lubricus.

Υ᾽πόλιχνος, ου, ὁ, guloſus.

Υ᾽πολογίζομαι, &

Υ᾽πολογίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuſpicor, prætexo, ſimulo. Item cogito, reputo, æſtimo, perpendo, rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι. Itē horreo, refugio. Demoſth. τῶν παρεληλυθότων ἀδικημάτων, ἐν οἷς ὁ πιστεύετε ὑπολογιζόμενοι, iniuriarū præteritarum rationem nullam habentes in his rebus, quæ fidei veſtræ permiſſæ ſunt, hoc eſt, iniurias non reputantes. Plato 1. de Rep. οὐδὲν οἶμαι τοῦτο ὑπολογιστέον ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηΐ, &c. quòd in naui nauiget, id pro nihilo ducendum. Idem in Apolog. κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, vitæ periculi rationem habere. Idem ibidem, μηδὲν ὑπολογιζόμενος πρὸ τοῦ αἰσχροῦ, nihil magis formidare quàm turpitudinē. μηδὲν ὑπολογιζόμενοι, i. μηδένα λόγον ποιούμενοι, Bud. in Epiſt. prior. nihil expēſum ferentes: ſic ipſemet exponit. Gal. lib.1. ad Glauc. οὐκ ἔστι τι σύμπτωμα, καὶ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος ὑπολογιστέον κρᾶσιν, aeris conditio loco ſymptomatis habēda eſt. παῖδας πατέρας ὑπολογίζειν, filios patris habere rationem, Ariſtot. lib.7. Polit.

Υ᾽πόλογος, ου, reputatio, æſtimatio, vt ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ ποιεῖσθαι ἢ τίθεσθαι, nullo loco numerare, nullo numero habere, floccifacere, Bud. in Com. in Epiſt. Et τοῦτό μοι ὑπόλογος γίνεται, hoc mihi ad ſalutem cedit, hoc iure imputare aliis poſſum. Athen. l.4. ὅσοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, iſti à rege accipiunt victum, qui in ſtipendia cedit & imputatur, Bud. Com.

Υ᾽πόλοιπος, ὁ καὶ ἡ, relictus, reſtans, reſiduus, reliquus, qui remāſerat. Ariſtoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται, i. reſtat. ὑπόλοιπόν ἐστι, reliquum eſt, Demoſt. cum Infin. ὑπόλοιπα, reliqua, reliquiæ, Idem.

Υ᾽πολύδιος, cantus genus eſt, de quo Plut. in Muſic.

Υ᾽πολύομαι, pro eximo & libero. Hom. Iliad. α. τόν γ᾽ ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν, i. ἐξεῖλες καὶ ἔλυσας, è vinculis eum eripuiſti. Ariſtop. in Pluto pro ſoluere calceos & diſcalceare, ἴθι δ᾽ ὑπόλυσαι, i. ſolue calceos.

Υ᾽πολύριος δόναξ, arundo apta modulationi, Ariſtoph.

Υ᾽πολύω, ſoluo, propriè calceamenta. ὑπολύσει τὸ ὑπόδημα, tollet calceamentum, cap.25. Deuteronom. Ariſtoph. περ. ταύτας ὑπέλυσας αὐτὰς ἐπὶ τὸ χωρίον. vide Interpretem in dictione ἱμᾶς. ὑπολύειν γούνατα, genua diſſoluere, i. vitam eripere, & cauſam eſſe exitii. Odyſſ. ξ. πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ᾽ ἔλυσε.

Υ᾽πομάζιος, ὁ, ἡ, infans adhuc lactens.

Υ᾽πομαλάττω, ſubmollio.

Υ᾽πομαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, aptus, expeditus.

Υ᾽πόμαργος, ου, ſubinſanus, vecors. vnde ὑπομαργότερος, vecordior, vecordiuſculus, Herodot.

Υ᾽πομάστιος, ὁ, ὁ, lactens.

Υ᾽πόμβριον, madidum, ὑπόμβριον, ὑπόμβριον θέρος, æſtas imbribus moleſta, Plut. in Camillo.

Υ᾽πομειδιάω, μ. άσω, π. ακα, ſubrideo. Neutr. abſol.

Υ᾽πομελανίζω, nigrico.

Υ᾽πομέλας, ανος, nigricans, ſubniger.

Υ᾽πομενετέος, ſuſtinendus.

Υ᾽πομενητικὸς, tolerans. Genit.

Υ᾽πομονὴ, ἡ, ſuſtentatio.

Υ᾽πομένω, μ. νῶ, expecto, permaneo, reſto, perſto, ſuperſum, perſeuero, moram tolero, præſtolor, operior, perſiſto, φέρω, fero, ſuffero, perfero, καρτερῶ, ſuſtineo, hoc eſt, animum inducere poſſum, ἀνέχομαι, æquo animo tolero, nō moleſtè fero, audeo & poſſum: quod vulgò dicitur animum & cor habere poſſum. Cū Accuſ. conſtruitur. τὰς σειρῆνας πάντας φασὶν ὑπομένειν, Sirenas cūctos preſtolari ferunt, Xen. οἱ καλοὶ τὰ τοιαῦτα οὐχ ὑπομένουσι, talia non admittunt, i. οὐ φέρουσι, Idē. Plato, αἰσχρόν τι ὑπομένειν, turpe aliquid admittere. ὑπομένειν κρίσεις, iudicia ſubire, cauſam dicere, Hermog. ὑπομένω τὰς διαβολὰς, me ſuppono calumniis, Plato in Epiſtol. ὑπομένει τὴν ὕλην, materia obſiſtente arcetur, Gaza. ὑπομένειν τὴν ἀρχὴν, ſuſtinere onus imperii, Ariſtotel. in Politic. ὑπομένω τὴν ἄσκησιν, in ſtudio perduro. ὑπομένω εἰς χεῖρας, ſuſtineo cōſerere manus.

Et

Et cum Infinitiuo. Demoſt. οἱ δὲ τὴν χώραν καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν, relinquere ſuſtinuerunt. οὐχ ὑπομένει προδοῦναι τοὺς πολίτας, adduci nequit vt ciues prodat, Plutarch. in Fabio. οὐκ ἀνέχονται ὑπακούειν τῶν ἄρχειν μὴ δυναμένων, illis parere non patiuntur, qui neſciunt imperare, i. nolunt parere, &c. Plutarch. in Lycurgo. ὑπομένω ἀποτεμνόμενος, patior truncari, Ariſtot. lib. 4. Animal. ὑπομένω διατελῶ, perſeuero.

Ὑπομερισμὸς, οῦ, ὁ, ſubdiuiſio, ὑποδιαίρεσις, Hermog.

Ὑπομήκης, ſublongus, quadantenus longus, longiuſculus, oblongus, proceriuſculus, Dioſc. lib. 1.

Ὑπομηλαφῆσαι, contrectare, ὑποψηλαφῆσαι.

Ὑπομηλίζω, ſum colore in luteum langueſcente.

Ὑπομήλινος, ſubluteus.

Ὑπομίγνυμι, commiſceo, ſuffundo.

Ὑπομιμνήσκομαι, reminiſcor, recordor. Iſocr. εἰ σαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὢν ὑπομιμνήσκοις, ſi te hominem eſſe memineris. Alexand. Aphrod. φύσις ὑπομιμνησκομένη τὸ ἀνιαρὸν, natura ré moleſtam ſentiens, &c.

Ὑπομιμνήσκω, μ. ήσω, π. ηκα, memoro, recéſeo, admoneo, commoneo, commonefacio, ſuggero, in memoriam redigo, in memoriam reduco. Actiu. Accuſ. & Genit. Odyſſ. ο, υἱὸν νόστου ὑπομνήσουσα, reditus filium admonitura. ὑπέμνησεν πατρὸς, patris memoriam et impreſſit, memoriã deſideriúmque patris ei reliquit, ὑπομνησθῆναι ἐποίησε, Homeri Interpr. ὑπομιμνήσκω τῶν ὅρκων, iuſiurãdi admoneo, Thucyd. ὑπομιμνήσκοντος χωρίων ἱερῶν, Plut. in Camillo, in memoriam ſuggerens ſacra loca, ante oculos ponens. Idem ibidem, δακρύων ὑπεμίμνησκε τῶν ἀγώνων, flens ante oculos certamina ponebat.

Ὑπομισέω, leuiter odi, Bud. in Epiſt. poſt.

Ὑπόμισθος, mercede cõductus, mercenarius, adſcript*.

Ὑπόμνημα, ατος, τὸ, recordatio, commentarium, monumentum. Iſocrat. τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα καταλιπεῖν, virtutis relinquere monumentum. ἔχεις πολλῶν ἐντολῶν ὑπόμνημα τὴν εὐεργεσίαν, multis mandatis beneficentiæ memor eſſe iuberis, Nazanz. Plato Epiſt. 7, ὑπομνημάτων χάριν ταῦτ' ἔγραψα, in memoriæ ſubſidium hæc ſcripſit.

Ὑπόμνυμαι, certamen profero, comperendino, cauſam differendam cenſeo & peto, & quò minus iudicetur intercedo, prorogo, in aliud tempus reiicio: id eſt τὸ ὑφίστασθαι καὶ ἀναβάλλεσθαι τὴν δίκην προφάσει ἀποδημίας ἢ νόσου, Budæus Comment.

Ὑπομνηματίζομαι, commentor, in memoriam redigo.

Ὑπομνηματίζω, monumentis mando.

Ὑπομνηματισμὸς, οῦ, ὁ, decretum, regeſtum, commentũ, commentarium, Cic. in Epiſt. famil.

Ὑπομνηματιστὴς, οῦ, ὁ, ὑπομνήματα λέγων, legens commentaria, à conſiliis, admonitor, interpres, ὑποφήτης.

Ὑπομνηματογράφος, à commentariis.

Ὑπομνῆσαι, commonefacere. ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, leges in memoriam reuocare, AEſchin.

Ὑπομνησθεὶς, ſubmonitus.

Ὑπόμνησις, εως, ἡ, monitio, commemoratio, recordatio, mentio, memoria, commonefactio, commonitio, quum aliquid ſuggeritur in memoriam ne in obliuionem veniat, ſubmonitio. ὑποβολὴ, Xenoph. τὴν ὑπόμνησιν ποιοῦμαι, Gal. ad Glauc. in memoriam redigere: ſic & Thucyd.

Ὑπομνηστευσάμενος θυγατέρα, qui filiam deſponſauit, Ariſtot. lib. 5. Polit. cap. 4.

Ὑπομονὴ, ῆς, ἡ, patientia, tolerantia, perſeuerantia in re quapiam non ſine moleſtia, ſed rurſum cum expectatione. Hæc dictio non ſimpliciter ſonat patientiam qua toleramus mala, ſed patientem expectationem, quum ſpe præmii duramus in malis, & nos rebus melioribus ſeruamus: hæc Eraſm. in cap. 10. ad Hebr.

Ὑπομονητικὸς, ῆ, ὸν, patiens: ſic in canone vigeſimo Concilii Sardicenſis.

Ὑπομονικὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ὑπομόχθηρος, malus, ineptus, Lucian.

Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, vectis.

Ὑπομυθεῖσθαι, pro prædicere & vaticinari dixit Apoll. lib. 2. Argon. i. προειπεῖν: vbi Interpr. δεῖ λαμβάνειν τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς πρὸ, ὥσπερ καὶ τὸ ὑποστῆναι ἀντὶ τοῦ προστῆναι.

Ὑπομυσαρὸς, fœtidus, odioſus.

Ὑπονεάζω, ſubiuueneſco, ſubnouor, Gaza.

Ὑπονέμομαι, depaſcor, in Epigr.

Ὑπονοσφίζομαι, μ. ίσομαι, defraudo, decipio.

Ὑπονέφελος, ſub nubibus.

Ὑπονέω, ſubnato.

Ὑπονήϊον, ſubiectum Neio monti Thraciæ, vel vt alii Ithacæ, locus arborum plenus, ad quas naues religabãt.

Ὑπονίφει, ſubningit.

Ὑπονιφομένη νὺξ, nox pluuioſa, nox niuem emittens, Thucydides.

Ὑπονοέω, μ. ήσω, π. ηκα, animo concipio, προνοῶ, ὑποπτεύω, ſuſpicor, ſuſpectum habeo. Actiu. Accuſ. Ariſtoph. in Pluto, σὺ μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει τοιοῦτο, nihil de me tale ſuſpiceris. Interdum arbitror, ſentio. Philo de mundo, βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν τὸ πρότερον, ſatius eſt priori ſententiæ aſſentiri, prius in intellectum admittere.

Ὑπονοθεύω, adultero, corrumpo. ὑπονοθεύσας τὸν ἀδελφὸν, qui fratrem deceperat, cap. 4. lib. 2. Machab.

Ὑπόνοια, ας, ἡ, ſuſpicio, ὑποψία, opinio. ὑπόνοια τοῦ ἀνδρὸς, ſuſpicio quam habet maritus, Hermogen. τὴν ὑπόνοιαν ἔπεχε vertit Planudes, pro exiſtimationem retine. Item ſuperbia, confidentia, ſimultas. Eſt etiam figura, ὑποφορὰ, obiectio, quum aliud dicitur quàm audiens expectabat, vt illud Ariſtophanis, πρὸς τοῖσι ποσὶ δ' εἶχον χίμετλα. Plato pro allegoria capit ſecundo de Repub. καὶ θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, οὔτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένας οὔτ' ἄνευ ὑπονοιῶν, per allegorias effictas. ὑπόνοιαι καὶ μῦθοι, figuræ & fabularum inuolucra, Nazanzenus in Orationib.

Ὑπόνομα, τὰ, vlcera maligna, & veluti per cuniculos repentia, cuniculatim depaſcentia, quæ cuniculatim exedunt, cuniculoſa vlcera, id eſt, pluribus tranſuerſiſque itineribus quaſi canalibus per latitudinem putreſcentia, Marcell. lib. 3. Dioſcor.

Ὑπονομεύω, cuniculos facio.

Ὑπονομὴ, ῆς, ἡ, fraus, cloaca.

Ὑπονομηδὸν, i. διὰ ὑπονόμων καὶ αὐλώνων. ὑπονομηδὸν ποτοῦ ὕδατος ἐς πόλιν ἠγμένοι ὀχετοὶ, fiſtulæ aquæductus, quę aquam in vrbem ad potandum ferebant, Thucyd.

Ὑπόνομος, κρυπτὴ διώρυξ, σπήλαιον, cuniculus, Dioſcorid. lib. quinto cap. 105. ἔκ τινος ὑπονόμου σπηλαιώδους, ex quodam cuniculoſo ſpecu, ex cauernoſo cuniculo. διὰ ὑπονόμων, per cuniculos, Plutarch. in Camillo. ὑπονόμους ἔτεμεν, cuniculos parauit, Idem ibidem. ὑπονόμους ὀρύξαντες, ſub terra agentes cuniculos, Thucyd. vbi Interpres, ὑπόνομον, κεκρυμμένον ὄρυγμα.

Ὑπονοστέω, μ. ήσω, redeo, abſcedo, recedo, labor, ſubſideo, peſſum eo.

Ὑπόνοστος, ſubingreſſus, receſſus, Hermog.

Ὑπονύσσω, pungo, conficio.

Ὑπόξανθος, ſubruffus, ſubrutilus, flaueſcens, ſufflauus, ſuffuluus.

Ὑποξενίζω, peregrina commemoro.

Ὑποξέω, μ. έσω, π. εκα, perfectè ſculpo. Neutr. Accuſ.

Ὑπόξινος, ὁ καὶ ἡ, acorem quadantenus referẽs, ſubacidus, Dioſcor. lib. 2, cap. 101.

Ὑπόξυλος, ου, ὁ, ſubligneus, adulterinus, ὁ μὴ γνήσιος, Xenoph. in OEcon.

Ὑποξυρέω, μ. ήσω, ſubrado.

Ὑπόξυρος, ſubraſus, incuruus, humilis.

Ὑπόξυς, εος, acuminatus, ſubacutus.

Ὑποξύω, τὸ ὑποξυρέω. Accipitur etiam pro alluo & præterfluo.

Ὑποοργὸς, pro ὑπουργός.

Ὑποπάσσω, ſubaſpergo, inſpergo.

RR. iii.

Ὑποπατάσσω, ſubſtrepo.

Ὑποπατεῖν, ventrem deiicere.

Ὑπόπαχυς, craſſiuſculus.

Ὑποπιεσμός, ὁ, humiliatio.

Ὑποπεινάω, ſubeſurio, Ariſtoph. in Pluto.

Ὑποπέλιος, liueſcens, qui eſt colore ſubliueſcente, ſubliuidus, qui eſt colore propemodum liuido.

Ὑποπέμπω, clàm mitto, clanculum ſubmitto, ſuppono, ſuborno, furtim ablego.

Ὑποπεπληγμένος, ὁ, perculſus metu, territus, attonitus, ſubiectus.

Ὑποπεπτηῶτες, idem. Hom. Ilia. β. de pullis paſſeris, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, i. ὑποκεκρυμμένοι, pro ὑποπεπτωκότες, per ſyncopen & pleonaſmum τοῦ η: vel à πτήσσω, i. trepido, me contraho: vel à πτάω, vnde πτήσσω, πτώσσω, πτῆξις & πτήσσω.

Ὑποπεπτωκότως ἔχω, ſuccumbo, Ariſtid.

Ὑποπερικλάω, infringo.

Ὑποπερκάζω, μ. άσω, π. ακα, matureſco, creſco, nigreſco. Neutr. abſol.

Ὑπόπετρος, ὁ ἡ, ὁ, ſubpetroſus, lapidoſus.

Ὑποπιέζω, ὁ ἐκθλίβω, exprimo, elido, humilio, ſiccum & ſqualidum reddo, vexo. Actiu. Accuſ.

Ὑπόπικρος, ſubſalſus, ſubamarus.

Ὑποπίμελος, ſubpinguis.

Ὑποπίμπλαμαι, plenus ſum, impleor. ὑποπιμπλάμενος τῆς μεγαλοφροσύνης μετεωρολογίας, inſtructus eo genere dicendi quod ſublime dicitur, Plut. in Pericle. ὑποπίμπλαται βληχῆς, balatu completur, Dioſc. lib. 3, cap. 26.

Ὑποπιμπράναι, incendere.

Ὑποπίνω, ſubbibo, aliquantum bibo. Plato de Rep. 2. φαγεῖν πρὸς τὸ πῦρ, μετρίως ὑποπίνοντες, modicè bibētes.

Ὑποπίπτω, ſubiaceo, me ſummitto. ſuccūbo, cado ſub, incido in, cedo. Neutr. Dat. ὑποπίπτειν τῇ πόλει, Ariſtides, cedit ciuitati. ὑποπίπτει τι τῆς τῶν αἰτίων διαφορᾶς, ſubiacere quid cauſarum differentiis, ſubiici, Dioſc. lib. 7, ca 1. ὑποπεσεῖν δόρασι, ſe telis obiicere, Plut. in Fabio. τὸ δὲ ἀριθμοῖς ὑποπίπτον ἀνάγκη τίμιον εἶναι, κἂν μὴ ἀριθμοῖς ὑποβαίνῃ, Nazanz. in Orat. ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην, ſub artē cadit, Ariſtot. lib. 2. Ethic. πρὸς λύσιν ὑποπίπτειν, cadere ſub ſolutionem, explicari lucémque recipere rationis & doctrina hominis & ingenio, Alex. Aphrod. in Probl. à quo etiam dicitur ibidem, πολλοῖς ἔρωσιν ὁ αὐτὸς πολλάκις ὑποπίπτει, idem in multos amores incidit. Aliquando etiā ſignificat inſeruio, adulor, aſſētor, ὑποπίπτω, ὑπέρχομαι, AEſchi. ὑποπίπτειν, ſe obiicere, ſe offerre, Gal. ad Glauc.

Ὑποπιττόω, μ. ώσω, ſuppico, pice ſubungo. Ariſtoph. in Pluto, αὐτὴν πρίν ποτ᾽ ὑπεπίττουν, ſubagitabam.

Ὑποπλάκιος, ος, ὁ, ſubiecta monti πλακί.

Ὑπόπλακος, ου, ὁ, ſtratus.

Ὑποπλάσιοι ἀριθμοὶ, replicati numeri.

Ὑπόπλατυς, quadantenus latus, latiuſculus, ſe in latum pandens.

Ὑπόπλεος, ου, ὁ, plenus.

Ὑπόπλεως, idem, Atticé.

Ὑποπλέω, ſubnato, in Epigr.

Ὑποπνέω, aſpiro.

Ὑποποδιζομαι, μ. ίσω, π. ικα, impedio.

Ὑποπόδιον, ου, τὸ, ſcabellum, ſubſellium.

Ὑπόποδον, τὸ, ſuppedaneum.

Ὑποποιεῖν, ſuggerere, ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῷ χρόνῳ ὑποποιούσης τινὰ λανθάνοντος ζῆλον, tanquā ipſa ſimulatio clàm & ſenſim ſuggerat quandam honeſtatis æmulationem, Plutarch. in Pericle.

Ὑποποίητος, ου, ὁ, ſimulatus.

Ὑποποίκιλος, aliquantum verſicolor.

Ὑποποιοῦμαι, τὸ σφετερίζομαι, i. mihi authoro, ad authoritatem meam fidemque traho, occupo, οἰκειοῦμαι, cōcilio mihi, dicto audientem mihi reddo, ſubigo & ſubiugo mihi. ὑπεποιεῖτο τὸν δῆμον, blanditiis populum capere atque pellicere nitebatur, Plut. in Pericle. ὑποποιούμενος τὸν ἐρώμενον, eius amaſium ſibi conciliauit, Ariſtot. lib. 5. Politic. ὑποποιήσονται τοὺς χρήμασι τοὺς δυνάτους ἐπ᾽ σε, ſibi aduerſus te potentes vendicabunt pecunia, Philoſtr. in Heroic. Item ſimulo, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, Bud. Com.

Ὑποπόλιος, ου, ὁ, ſubcanus.

Ὑπόπορτις ἱερεύς, miniſtra filios habens, τέκνα ἔχουσα. Heſio. ὑπόπορτις autē ꝓpriè de vacca dicitur vitulū habēte.

Ὑποπορφυρίζω, purpureus ſum.

Ὑποπόρφυρος, ου, ὁ, ſuppurpureus, penè purpureus, leuiter purpureus.

Ὑπόπους, οδος, ὁ, pedes habens.

Ὑποπραΰνω, ſubmulceo, ſubplaceo.

Ὑποπρῆσαι, incendiſſe, concremaſſe.

Ὑπόπρεμνος, habens aliquid ſtipitis, Theophr. libro 2. hiſtor. plant.

Ὑποπροφασιζόμενος, obtētu obſeſſus, obductus, adumbratus, obuelatus: à πρόφασις.

Ὑπόπρῳρος, ου, ὁ, forma nauis. ναῦς ὑπόπρῳρος τὸ σίμωμα, κοιλοτέρα δὲ καὶ γαστρώδης, &c. nauis ꝓra depreſſa, cōcaua & ventricoſa, Plut. in Pericle.

Ὑπόπτερος, ου, ὁ, pennatus, leuis, celer, ſubalatus, aliger.

Ὑποπτεύομαι, μ. εύσομαι, in ſuſpicionem vocor & venio, ſum ſuſpectus, habeor ſuſpectus. ὑποπτεύεται κατέχειν, Demoſth. ſuſpicantur eum tenere, &c. ὑπωπτεύθησαν τὸν δῆμον ἐπιθέσθαι, in ſuſpicionem venerunt ne in populum graſſarentur, Thucyd.

Ὑποπτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſuſpicor, vereor, prætimeo, ὑφορῶμαι, ſuſpectum habeo, dubito, puto, exiſtimo, coniecto. Act. Accuſ. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ἡμῶν, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερᾶς. i. ſperare.

Ὑπόπτης, Sophoc. in Philoct. i. φανερὸς, pro eo qui in cōſpectu eſt alicuius. Item ſuſpicax. τοὺς ἵππους φασὶ ταχέως φοβουμένους ὑπόπτας λέγεσθαι, Interpr. Thucyd.

Ὑποπτήσσω, μ. ήξω, π. ηχα, formido, reuereor. Neutr. Accuſ. & cum Datiuo apud Xenoph. vt ὑποπτήσσω σοι, te vereor, te reuereor.

Ὑποπτος, ου, ὁ, ſuſpectus, in ſuſpicionem & formidinem veniens, inimicus. ὕποπτος αὐτῷ γενόμενος, ei in ſuſpicionem adductus, Plut. in Themiſtocle. τὸ ὕποπτον, ſuſpicio. ὑπόπτου τινὸς γενομένης, exorta aliqua ſuſpicione, Thucyd. τὸ ὕποπτον τῆς γνώμης, quid ſuſpicarentur, Idē. τὰ ὕποπτα τῆς οἰκίας, domus partes ruinoſæ, Plut. in Galba. ὕποπτα καὶ ἐπίβουλα, ſuſpecta & inſidioſa, Nazanz. in Orat.

Ὑπόπτως, ſuſpicioſè, ἐχθρωδῶς, id eſt, malè, hoſtiliter, odioſè. ὑπόπτως ἔχω πρός τι, tibi ſum ſuſpectus, Demoſt. pro ſuſpectum habeo, Idem. ὑπόπτως πρὸς αὐτοὺς διάκειμαι, eos habeo pro ſuſpectis, ſunt ipſi mihi ſuſpecti: ſic in Arg. libr. 2. Iliad. ὑπόπτως διακείμενος, Dat. Thucyd. i. ſuſpectus. ὑπόπτως λαμβάνω, in peiorem partem accipio, idem Thucyd. ὑπόπτως ἀπεδέχετο, Idem.

Ὑπόπτωσις, concidentia, ruina, pœnitentia, ſubmiſſio, canone 5. Concil. Ancyrani.

Ὑπόπυον, malum in oculo, abſceſſus corneæ, quū pus in cornea membrana colligitur, purulentum. Galen. & alii Medici Græcorum ferūt eſſe, quū totam oculi irim, i. orbem in eo ſic dictum, aut eius dimidium pus occuparit. hoc mali genus idem Gal. in Definitionib. vocat πύωσιν, i. ſuppurationem, & vnguem hoc ſenſu, pyoſis, i. ſuppuratio aut vnguis, puris collectio eſt, quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano ſimilis coit. De eodē hoc malo, Paulus AEgin. lib. 3. vide & annotat. Marcelli lib. 3. Dioſc. cap. 174.

Ὑποπυρρίζω, ſubruffeo, fulueſco.

Ὑπόπυρρος, ου, ὁ, ſuccēſus, ſubiratus, ſubrufus, ſubrubicūdus, l. 2. Dioſc. ὑπόπυρος legitur pro eodem. οὖρα πυῤῥὰ καὶ ὑπόπυῤῥα, vrinæ rufæ & ſubrufæ, Gal. lib. 1. ad Glauc.

Ὑπώρειον, ου, ὁ, montis exceſſus, ſiue eminentia. Et ὑπώρειος, ſub monte ſitum.

Ὑπόῤῥινος, ου, ὁ, ὑπὸ ῥινὶ φθεγγόμενος, qui obſcurè per naſum loquitur.

Ὑπόῤῥιον, paruum promontorium, ὑπόρειον, τὸ ὑπὸ τὰ ὄρη, Phauor.

Ὑπόῤῥαιβος, ου, ὁ, breuem viſum habens.

Ὑποῤῥάπτω, conſuo, compono. ὑποῤῥάπτω λόγον, Euripides.

Ὑποῤῥέω, μ. εύσω, π. ῥύηκα. ſerpo, confluo, Neutr. abſolut. ὑποῤῥεῖν, manare, τὸ ὑποχωρεῖν ἀπόλλυσθαι, Demoſth. Interpr. de tempore Ariſtoph.

Ὑπόῤῥηνος, ου, ἡ, ouis ſub ſe vel in ſe habens agnum, grauida ouis, fœta, ἴσχυος, ὑπάρνος. ῥῆνες γὰρ οἱ ἄρνες, Hom. Interp.

Ὑπόῤῥιζος, radix, ſubiectus radici, quod eſt infra radicem, aliquid habens radicis, radice aliqua fibratus, ſuffultus fibris.

Ὑποῤῥίνιον, barba ea quę ſub naribus enaſcitur: dicitur προγένειον, & locus ipſe ſub naribus: muſtacem vocant Latini, & μύστακα Græci.

Ὑποῤῥοιζέω, μ. ήσω, ſtrido.

Ὑπόῤῥοφοι, contubernales, ὑπόστεγοι.

Ὑπόῤῥυσις, ſubfluxio, Galen.

Ὑποῤῥαδιῶ, horreo, Actiu. Accuſat.

Ὑπορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, ſuffodio, clàm fodio, cuniculos ago. vide Didymum Homer. Interpr.

Ὑπορχεῖσθαι, ſaltationem choro canenti accõmodare, προσᾴδειν τὰ παιᾶνα, Athen. ὑπορχοῦνται τὴν ἁπλῆν ὄρχησιν, ſubſultando ſaltatorium tripudium exercent, Plutarchus in Numa.

Ὑπορχήματα, τὰ, cantilenæ, quæ ſaltantibus accinebantur, Lucian. vel geſtus ſaltantium, qui velut comites erant & aſſeclæ ſaltationum, ſine quibus ſaltationes non placebant, Bud. Comment.

Ὑπόσαθρος, rimoſus, vitioſus, vitio obnoxius, ſemiputris ac detritus, ſupputris, inſyncerus.

Ὑποσαίνω, μ. ανῶ, adblandior.

Ὑποσακίζομαι, depeculor. χρήματ' ὑποσακιζόμενος, Herodotus.

Ὑποσακίζω, μ. ίσω, impingo. ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ, id eſt, pręcedere, & alios à tergo relinquere, προηγεῖσθαι καὶ ὑφαιρεῖσθαι, Euſtath. Iliad. γ.

Ὑπόσαλος, ου, ὁ, mobilis, labans. ὑπόσαλοι ὀδόντες, mobiles dentes, Dioſcor. lib. 1, cap. 141.

Ὑποσάρκα, vocatur à medicis aqua intercus, quæ corp' vniuerſum tumefacit, ἀνασάρκα.

Ὑποσάρκιος, ου, intercus.

Ὑποσαρκόω, carne ſubter repleo, Galen. ad Glauc.

Ὑπόσεισμα, ατος, τὸ, hypoſiſma dicitur mãná thuris. Plinius micas concuſſu eliſas interpretatur. vide apud Hermolaum in Corollario Dioſcorid. lib. 1, cap. 86.

Ὑποσείω, μ. είσω, π. εικα, ſuccutio, latenter excutio.

Ὑπόσεμνος, ου, ὁ, grauis.

Ὑποσέσηρε, modicè aperta.

Ὑποσεύομαι, moueor, curro. Heſiod. τῶν δ' ὑποσευομένων καναχίζε ποσ' ἀπείρων χθὼν, irruẽtium pedibus ſtrepebat tellus.

Ὑποσημαίνω, ſubſignifico, indico, vt λέγομεν αὐτὸ ὑποσημαίνει, Galen. lib. 1. ad Glauc. οὗτος καὶ χρόνον ὑποσημαίνει πλείονα, hæc febris temporis ſignificat maiorem diuturnitatem. Aliquando ſignificat προσημαίνω, quod eſt, præſignifico, portendo, & ſignum do, anteſignanum me præbeo, & authorem ſuaſorémque. Plato de Repub. 8: vnde ὑποσημαίνειν τὸ εἰς ἔφοδον, claſſicum canere.

Ὑποσημειόω, μ. ώσω, notis excipio, ſcribo, in vita Xenophont. apud Diogenem Laertium.

Ὑποσημείωσις, εως, ἡ, ſubſcriptio.

Ὑπόσιμος, ſubſimus, Philoſtrat. in Heroicis.

Ὑποσιώπησις, reticentia, ſuppreſſio ſermonis, ἀποσιώπησις, figura orationis. vide Vlpianum Interpr. Demoſt.

Ὑποσκάζω, ſuffle cto.

Ὑποσκαλμὶς, locus vbi alligantur remi, σκαλμοῦ βάσις.

Ὑποσκάπτω, ſuffodio.

Ὑποσκαφὴ, cauerna, ſubcauatus ſpecus, Dioſcorid. libro 5, cap. 98.

Ὑποσκελίζομαι, & Ὑποσκελίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſupplanto, hoc eſt, ſuppoſito pede aliquem in terram deiicio, ἀνατρέπω, euerto, ſubuerto, fraudo, decipio. Actiu. Accuſat. Chryſoſtom. ἵνα ὑποσκελίσῃ τὴν κατὰ ψυχὴν αὐτοῦ.

Ὑποσκέλισμα, ruina.

Ὑποσκελισμὸς, ſupplantatio.

Ὑποσκιάζω, ὑπεξαίρω, ſubmoueo, ſubduco, clàm tollo, ſuſtollo, ſuſcipio, aſſimilo, obſcuro, adumbro, obũbro, perficio, metaphoricè, Etym.

Ὑπόσκιος, vmbroſus, opacus, vmbra opacatus.

Ὑποσκιόωνται, obumbrantur, Apollon. Rhod.

Ὑποσμύχομαι, abſumor. Apollon. 2. Argon. κεναὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαὶ, id eſt, ὑπὸ βάθους ἀμαυροῦνται, ſunt extinctæ, ὑποκέκαυνται, ſunt ſuccenſæ & aduſtæ, ſunt excæcatæ.

Ὑποσμύχω, affligo, opprimo, domo, conficio, cæcũ reddo, ſuccendo, ἔστι γὰρ ὑποσμύχειν καὶ τὸ ἠρέμα ὑποκαίειν, i. paulatim & ſenſim vrere.

Ὑπόσολοικον, ου, τὸ, ineptius, ſubabſurdum, incongruum.

Ὑποσπανίζω, μ. ίσω, π. ικα, diminuo, rarũ facio, decurto, egenus ſum. Iungitur Accuſat. vnde ὑποσπανιζόμενος, Particip. Paſſ. verbi, defectus, deſyderatus. Sophocl. in Aiace, τί δ' ἐστὶ χρείας τῆσδ' ὑποσπανιζόμενον; quid verò eſt, quod ad iſtam rem deſit & deſyderetur? id eſt, λείπεται τῆς τοιαύτης πραγματείας.

Ὑποσπασμὸς, morbus oculorum, quum rheuma multum & calidum per oculos fertur, ac propterea vultus ruber apparet.

Ὑποσπάω, μ. άσω, π. ακα, diuello, ſubduco, ſubtraho, Actiu. Accuſat. & Genit.

Ὑποσπείρω, occultè ſubſemino, diſſemino, diſpergo.

Ὑποσποδίζω, incinereſco. ὑποσποδίζουσα τῇ χρόᾳ, colore ſubcinereſcat, Ruell. colore fauillæ ſimilis euadat, Marcell. lib. 5. Dioſcorid. cap. 87.

Ὑπόσπονδος, ου, ὁ, ſocius, confœderatus, deditionem faciens, ex fœdere receptus, qui fidem accepit, per fœdera liberatus: ſic Philelp. vide ἄσπονδος. ὑπόσπονδός σοι χωρῶ, tecum pacta conditione abeo. ὑπόσπονδοι ἐξέρχονται, ſub pactione exeunt, accepta fide diſcedunt, Herodot. ὑπόσπονδοι ἐξῆλθον, interpoſita fide abierunt, data fide abierunt. ὑπόσπονδος ἐλθὼν, data ei fide profectus, Thucyd. ὑπόσπονδοι ἐξίασι, publica fide excedunt, Idem. ὑποσπόνδους αὐτοὺς ἐξιέναι κελεύει, eos data fide abire iubet, Idem Thucydid. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, Plutar. in Solone, inito fœdere miſſos fecit, fœderibus factis ſeu induciis dimiſit. ὑποσπόνδους νεκροὺς ἀπέδοσαν, mortuos ex more & iure reddiderũt, mortuos ex fœdere reſtituerũt. ὑποσπόνδους νεκροὺς τοῖς πολεμίοις ἀπέδοσαν, cæſos hoſti victoriam concedenti reddiderunt, Thucydid. ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς κομισάμενοι, qui ex fœdere interfectos receperunt, Idem.

Ὑπόστα, ſuſtine.

Ὑποσταθεὶς, ſubſiſtens, Euripid.

Ὑπόσταθμη, ης, ἡ, fæx, hoc eſt, id quod craſſius in liquoribus in fundo ſubſiſtit, ſedimentum, retrimentum & ſanies quæ ſubſederit, recrementum, ſidens craſſamẽtum. In liquidis ὑποστάθμην dicunt amurcam in oleo, fæcem in vino, hypoſtaſim in vrina, & in aliis ſedimentum omne quod pondere vel craſſitudine in imum deſcẽderit: hæc Marcell. apud Dioſcor. lib. 1.

Ὑποσταίη, ὑπόσχοιτο, promittat, Homer.

Ὑποστὰς, qui reſiſtit, ſubſequens, irruens, Herodot. ſe ſuſtinens, id eſt, operiens, Euripid. Itẽ repromittens, pollicitus, ὑποσχόμενος, Homer. Odyſſ. ὑποσχόμενος, Didym.

Ὑπόστασις, εως, ἡ, ſubſtantia ſiue natura ſubſiſtens. Ariſtot. de mundo, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, i. eorum quæ in aere apparent, alia ſpecie tenus exiſtunt, alia etiam habent naturæ exiſtẽtiam: ſic vertit Bud. à quo tamen paulò pòſt ſubſtantia redditur. Philo de mũdo, αὐγὴ καθ' ἑαυτὴν ὑπόστασιν οὐκ ἔχει, lux per ſe ſubſiſtere nequit. Subſtantiam Eraſm. vertit cap. 1. E-

piſtolæ ad Hebræos. ὑπόστασις, inquit, id eſt, ſubſtantia, (nam οὐσίαν eſſentiam Quintilian. vertit) à ſubſiſtendo dicta eſt. quæ Græcis aliquando accipitur pro perſona. τὸ ἀσύγχυτον τῶν τριῶν ὑποστάσεων ἐν τῇ μιᾷ φύσει τε καὶ ἀξίᾳ τῆς θεότητος, in vna & natura & dignitate deitatis incõfuſa trium perſonarũ diſtinctio, Naz. in Orat. Theologis ὑπόστασις in Trinitate diuina idẽ eſt quod ἰδιότης, & πρόσωπον, Greg. εἰς τὸ πάσχα. Pro certitudine, ad Hebræos cap. 3, & cap. 11. ὑπόστασις ἐλπιζομένων ἡ πίστις, fides, eorum quę ſperantur ſubſtantia. ὑπόστασιν autem dixit certitudinem, & id cui aliquid innititur & fulcitur, inquit Eraſm. Eſt etiam audacia & fortitudo, animíque pręſentia, Polyb. Apud Sophocl. inſeſſionem, id eſt, inſidiarũ locum ſignificat. Vocatur & apud medicos ὑπόστασις ſedimentũ quod craſſi⁹ in fundo ſubſidet. ὑπόστασις τοῦ οὔρου, id quod in vrina ſubſidet, ſedimentũ vrinæ, pars vrinæ ſubſidẽs, Alex. Aphr. l. 2. Pr. ἡ λευκὴ ὑπόστασις τοῦ οὔρου, ἀγαθὸν, &c. vide totũ Probl. ὑπόστασις ἱδρῶτος, pars ſudoris ſubſidẽs, i. vbi ſudor ſubſidet, Gaza. ὑπόστασις τοῦ περιττώματος, ſubſidens excrementum, Ariſtot. ὑπόστασιν γεώδη ἔχουσα σύρρευσις, collectio aquæ terrena ſubſidens concretione, Idem Ariſtot. lib. 5. Animal. ὑπόστασις κολλώδης, compages tenax, Theophr. lib. 5. de cauſ. plant. docens quaſdam arbores difficile ſcindi, quia tenaci cõpage conſtent.

Ὑποστάτης, ου, ὁ, furcifer: & ὁ ὑποστήσας, qui condidit, & in naturam rerum edidit, Dionyſ. vide ὑποστάτης in Ammon.

Ὑποστατικὸς, ὁ, ὑπομενετικὸς καὶ θαρραλέος, præſidens. Significat etiam authorem & conditorem ſubſtantiæ, Budæus Comment.

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ἀνασχετὸς, ferendus, Euripid.

Ὑποσταχύοιτο, augeretur, αὔξοιτο δίκην σταχύων.

Ὑποστέγω, μ. ξω, π. χα, ſuſtineo, Actiu. Accuſat.

Ὑπόστεγα, ſubtegulanea.

Ὑποστεγάζω, ſupertego, Actiu. Accuſat. Sophocl. Genit.

Ὑποστέλλομαι, μ. ελοῦμαι, & Ὑποστέλλω, μ. ελῶ, π. αλκα, formido, vereor, reprimo, paulùm timeo, metu diſſimulo, ſubduco, præuaricor, nec contentis viribus ago, vires remitto, hoc eſt, non acriter, non omni conatu ago: cuius contrariũ eſt ἀποτείνω, ſuffugio, ſubterfugio, ſum contractior, conſultò vincor, & cedo pari: quod etiam ὑφίεσθαι dicitur, vt qui gratificandi gratia, & obſequendi contentionem remittunt. Depon. Accuſat. Bud. Comment. συντόμως καὶ μηδὲν ὑποστειλάμενος, καὶ μηδὲ δείσας τὸν φθόνον, ἀλλὰ παρρησίᾳ χρησάμενος εἶπε, breuiter nec quicquam veritus, nec inuidiam metuens, ſed libertate vſus dixit, &c. Iſocr. in Euagora. οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, id eſt, nihil ſuffugi eorum quæ eſſent in rem &c. ſic Eraſm. cap. 20. Actor. Apoſtol. qui adnotat Lucam ſentire hoc modo, nihil detrectaui neque periculi neque laboris, qui modò pertineret ad vtilitatem, &c. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, mihi de bonis detrahitur, Ariſtot. lib. 2. Magnorum moral. ὥσπερ τὸν υἱὸν ὑποστέλλουσι τοῖς ταπεινοῖς, καὶ κάτω κειμένοις, οὕτως ὑποστελλόμενοι πάλιν καὶ ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀξίας τὸ πνεῦμα, quemadmodum abiecti & qui deorſum vergũt, Filium à Patre ſecernunt, ita rurſum à Filio Spiritus dignitatem ſegregant, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ βάπτισμα.

Ὑποστενάζω, ſuſpiro, ingemiſco, ἡσύχως στενάζω.

Ὑποστενὸς, ſubanguſtus.

Ὑποστερίσκω, priuo.

Ὑποστερνίζω, μ. ίσω, π. κα, mitto ſub pectore. Neut. Accu.

Ὑπόστερνοι, ſub pectore.

Ὑπόστημα, ſedimentum, & quod ex vrina ſubſidet. ὑποστήματα τῆς κοιλίας, alui ſedimenta, Gaza cap. 1, lib. 1. Anim. Ariſtot. Item ὑπόστημα ſtatio, cap. 23, libr. 2. Reg. vbi tamen ὑπόστασις, ὑπόστημα τῶν ἀλλοφύλων, ſtatio Philiſthinorum, cap. 11. Paralip. Dicitur etiam pro hypoſtaſi, Bud. Com.

Ὑποστῆναι, ſubſediſſe, promittere, ſubire, cedere. vide ὑφίσταμαι pro ſuſtinuiſſe. Demoſt. cum Accuſat.

Ὑποστηρίγματα, fulcra, ſubſtentacula, cap. 9. lib. 2. Reg.

Ὑποστηρίζω, μ. ίσω, π. ιχα, adfirmo, alleuio, fulcio, Actiu. Accuſatiuo.

Ὑποστήσομαι, digredior ab illo.

Ὑποστήτω μοι, mihi cedat, ὑποχωρησάτω, ὑπειξάτω, Hom.

Ὑποστικτέον, ſubdiſtinguendum eſt.

Ὑποστίλβω, reſplendeo, modicè ſplendeo.

Ὑποστοιβάζω, ſubſterno, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὑποστολὴ, ῆς, ἡ, repreſſio, ſubtractio, fuga, ſubmiſſio, ſubductio, δειλία, timiditas, & metus non planè nec ingenuè loquentis, & præuaricatio.

Ὑποστεναχίζω, ſubgemo. Homer. Iliad. β, γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ, id eſt, ὑπέστενε, ἤχει.

Ὑποστόρνυμι, ſubſterno, ſubiicio.

Ὑποστρατηγέω, ſecundum ab Imperatore locũ obtineo.

Ὑποστράτηγος, ου, ὁ, dux ſecundarum partium.

Ὑποστρέφομαι, auertor, τὸ ὑποκάμπτω, flexu fallo. Inde factum vt ὑποστρέφεσθαι ſit διαδιδράσκειν, & fugitando ludificari. ὑποστραφεὶς, Sophocl. ἐπιστραφεὶς, i. φροντίσας.

Ὑποστρέφω, μ. ψω, π. φα, accedo, poſtliminio reuertor, ἀναστρέφω, deflecto, diuerto, iter conuerto, abſcedo, ἀναχωρῶ, ἀνέρχομαι, νοστῶ, vertor, mutor. Iliad. ζ, ὑποστρέψειας ὄλυμπον, redeas in cælum, pro εἰς ὄλυμπον. πάλιν ὑποστρέφει εἰς οἶκον, reuertitur in domum, Nazanz. in Orat. Aliquando Actiuè, conuerto, auerto. Iliad. ε, ὑπόστρεφε μώνυχας ἵππους.

Ὑποστροφὴ, ῆς, ἡ, ius poſtliminii, impoſtura ἐξαπάτη καὶ διάδυσις, quæ etiam στροφὴ dicitur, receptus, reuerſio, νόστος, deflexio, ὑπόδυσις. Dicitur etiam ὑποστροφὴ quum terga vertunt cædentes. Hippocrat. ὑποστροφὴν τοῦ ἐρυθήματος vocat quando rubor recurrit. Pro ſchemate orationis, Hermogen. vnde ὑποστροφὴν ὑποστρέφειν eſt tanquam progreſſum implicare, & inter excurrentem expoſitionem rei repentè inſiſtere, καθ' ἐπιβολὴν, móxque ad reliqua progredi. quare τοῦτο τὸ σχῆμά τινες καταπλοκὴν ὀνόμασαν, Bud. Comm. iniectio dicitur à Trapezuntio.

Ὑποστρόγγυλος, ſubrotundus, orbiculatus.

Ὑπόστροφος, reuerſus, redux.

Ὑπόστρυφνος, ſubacerbus, guſtus adſtrictiuſculi, qui ſapore eſt leuiter acerbo, lib. 3. Dioſcor. cap. 7.

Ὑπόστρωμα, ſtragulum, quod ſubſternitur. εἰς ὑπόστρωμα, ad ſubſternendum.

Ὑποστρώννυμι, μ. ώσω, π. ωκα, ſubſterno. ὑποστρώσω, ſubſternam, ſubiiciam. ὑποστρωθεῖσα χεὶρ, manus ſubſtrata, palma manus.

Ὑποστρώννυμι, idem.

Ὑποστύφω, ſubſtringo, modicè adſtringo, Galenus ad Glauconem.

Ὑποσυγχύτως, confuſè, nullo ordine.

Ὑποσόλοικος, ον, incongruus.

Ὑπόσφαγμα, τὸ, hypotrimma eſt coquis & obſoniorum concinnatoribus vſitatum ex ſanguine commixto confuſóque cum melle, caſeo, ſale, cymino, & interdũ etiam aceto & lacte, odoriferſique frondibus contuſis. Hypponax, ὑπόσφαγμα σηπίας dixit ſepiæ atramentum, Euſtath. Iliad. ψ.

Ὑπόσφαλμα, ruptio venæ ex ictu & plaga plerũq; proueniens, ἀπὸ τοῦ σφάλλειν.

Ὑποσφίγγω, μ. ξω, ſubſtringo, in Epigram.

Ὑποσφραγίζομαι, ſinio, claudo, Phalar. in Epiſt. cum Accuſatiuo.

Ὑποσχέθω, detineo. Actiu. Accuſat.

Ὑποσχεῖν, ſuſtinere, ſuſpicari, repoſcere, ὑποθεῖναι, ὑπολαβεῖν, ἀπαιτῆσαι. ὑποσχεῖν τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων, AEſchin.

Ὑπόσχεο, & ὑπόσχου, promitte. Homer Iliad. α, ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον.

Ὑποσχέσθαι, ſpopondiſſe, ὁμολογῆσαι, promiſiſſe, Demoſt.

Ὑποσχεσίη, ης, pollicitatio. Apoll. 2, ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.

Ὑπόσχεσις, εως, ἡ, promiſſio, repromiſſio, promiſſum, profeſſio, ἐπαγγελία, Demoſthen. & in Epigram. Item ſubſtãtia, id eſt, quæ quis poſſidet, cap. 11. Deuteron.

Ὑποσχιδακώδης, aſſuloſus, aſſulatim ſciſſilis.

Ὑπίσχομαι, promitto, paciſcor, annuntio, Etym. Apoll. lib.

lib.2.Argon.ὑπέσχετο αἰπὰ ἄεθλα: vbi etiam legitur ὑπέσχετο.

Ὑπισχόμενος,ου,ſponſionē faciens,pollicitus,ἐπαγγειλάμενος:ab ὑπισχέομαι. Odyſſ. ὑπισχόμενος. ὑποσχόμενος ποιήσειν,pollicitus ſe facturum,Ariſtoph.

Ὑπισχὼν,ὑποβαλὼν,Homer.

Ὑποταγὴ,ῆς,ἡ,ſubiectio,ſubmiſſio,ſubiugatio,obedientia.

Ὑποταγήσομαι,ſubiiciar,Dat.Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσύν. ὑποταγῇ,ſubiectus fuerit. ὑποτάγητε,ſubditi eſtote.ὑποταγεὶς,ſubditus.

Ὑποταίνιος,ου,ὁ,ſubligatus.

Ὑποτακτικὸς,ἡ,ὁ,ſubiunctiuus, adiunctiuus à Donato dicitur.

Ὑποταράττω,conturbo,terrefacio.

Ὑποταρτάριος,ſub tartarum detruſus.Heſiod. τιτῆνες ὑποταρτάριοι.

Ὑποτάσσω,μ.άξω,π.αχα,ſubdo,ſubiungo,ſubiicio,colloco ſub,ſubigo.Actiu.Accuſat.

Ὑποτάσσομαι,ſubditus ſum,obedio,ſubſequor.ὑποτεταγμένοι,ſubditi.

Ὑποτείνομαι,ἀπὸ τοῦ προτείνομαι,prætendo,oppono,προτείνομαι,offero.Plato poſuit pro eo quod eſt interrogando & diſputando proponere & exponere.

Ὑποτείνουσα,linea eſt trigoni orthogoni,quæ vtraque latera recti anguli cōplectitur,Athen.lib.10,Bud.Com.

Ὑποτείνω,τὸ προτείνω,ὑποβάλλω,ὑποσαίνω,exhibeo,porrigo,protendo,oſtendo.Sophoc.in Aiace,μεγάλας δ' ἐλπίδας ὑποτείνει,i.ἐγείρει,αἴρει,intendit. ὑποτείνω ἐλπίδας,ſpes intendo,Demoſth. ὑποτείνω τὰ ἡμέτερα σωμαθ' ἑτοίμως,offero me adiutorem ad imperia liberanda. ὑποτείνω βασιλέα φίλον ποιήσειν,ſpondeo me regem amicum redditurum,Thucy. vbi Interpr.ὑποτείνω,ἐλπίδας δίδωμι.

Ὑποτειχίζω,ſubſtruo murum.

Ὑποτείχισμα,ſubſtructio,ſubiecta munitio.

Ὑποτελέω,μ.έσω,π.εκα,ſoluo,pendo. ὑποτελῶ τὸν φόρον,pendo tributum.

Ὑποτελὴς,ἑος,ὁ,ἡ,ἡ, tributarius, qui ſub tributo eſt,qui ſoluit tributum,ſtipendiarius,vectigalis, qui pendendo vectigali eſt obnoxius.ἀτελεῖς ὑποτελεῖς φόρου, tributorum immunes.

Ὑποτέμνομαι,intercipio,tranſitu arceo. ὑποτέμνομαι τὸν χρόνον,τὸ ὑφαιροῦμαι,aufero & præcido tēpus,eximo tempora,ſuccido,AEſchin.

Ὑποτέμνω,μ.ὑποτεμοῦμαι,π.ὑποτέτμηκα,præcido,incido,ſuccido,in compendium redigo,præuenio,doloſè ſuccido,vel præcido:à coriis,quæſi obliquè ſuccidātur,craſſiora apparent.

Ὑποτέφριος,ad cinerem vergens,cinereum colorem referēs, ſubcineritius,canus,Apol.li.2,& Dioſc.l.5,c.166.

Ὑποτίθεμαι,μ.ήσομαι,π.ειμαι,ſupponere vel ſuppoſitare, hoc eſt,velut ſubiectū ponere. vt ὑποτιθέμενος παραδείγματα ἰδέας,ponens exemplares rerum formas quas ideas appellant,Plutar.in Plat.quæſt. Iſocr. τοιοῦτον ἂν οἶμαι τοῦτον ὃν ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι,i.qualem poſuimus eſſe debere.Plato 1.de Republ.ὥσπερ δὲ διοίξειν ὥσπερ ὑπέθου,i.quēadmodum poſuiſti. Et eſt minus quàm ἀποφαίνεσθαι,quod eſt pro cōperto ponere.Inde pro conſtituere ponitur,& quaſi δογματίζειν,Ariſtot.περὶ τῆς φυσ.6.& apud eundem,ὅτι δ' ἐκαλῶς ὑπεθέμεθα,quòd autē nos rectè hoc cenſuimus & decreuimus.Ponere eſt apud Cicer.de Leg. Vt honeſta in virtute ponātur,in vitiis turpia. Idē,Ponūt Philoſophi nobis à natura noſmet eſſe commēdatos. Huic opponitur ἀναιρεῖν, id eſt,tollo: vt,Epicurus Dei prouidentiā tollit. Aliquando ὑπὸ Atticè valet πρὸς, quemadmodum in ὑπάγω,& ὑπείπω fit,& tunc ὑποτίθεσθαι ſignificat proponere,inſtituere.Iſocrat.ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὰ μέρη διατρίβειν, ὑποθέμενος περὶ τῶν ὅλων ἐρεῖν, quum in exordio pollicitus ſim de omnibus dicturum.Aliquando eſt etiā argumentum & materiam ſcribendi ſumere. ὑποτίθεμαι ταῦτα,hęc mihi dicendi materiam ſubiectūmque facio, Philoſtr.in Heroicis.Plut.in Homero,ὁ δ' Ὅμηρος ὑποτίθεται πράξεις ἀρχαίας. Legitur & ὑποτίθεται pro ſuſpicatur, Bud. Comment. Aliquando eſt admonere,conſilium dare, hoc eſt,παραινεῖν,καὶ συμβουλεύειν, præcipere,preceptiones dare doctrinæ moralis & philoſophicæ, Odyſſ.ο. ἀλλά μοι δὴ ὑπόθευ, id eſt,συμβούλευσον. Iſocrat. ἐγὼ σοι πειράσομαι συντόμως ὑποθέσθαι δι' ὧν ἄν μοι δοκῇς ἐπιτηδευμάτων πλεῖστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδοῦναι. Heſiod. δόλον δ' ὑπέθηκεν πάντη, omni dolo inſtruxit. ὑποτιθέμενος,edoctus,Philoſtrat.in Heroicis. ὑποτίθεμαι,συμβουλεύω,ὑποβάλλω,ὑποδείξω. Aliquando eſt pignori datum accipere,quod eſt fœnerantis. Pignoror Latini dicunt, vt apud Cicer. Philipp.14, Mars ipſe ex acie fortiſſimum quenque pignorari ſolet: quod eſt quaſi pignus accipere,& ſibi aſſerere,obnoxiūmque ſibi & debitum capere. ὑποτίθεσθαι νόμον, legem ponere. Alexand.Aphrod.lib.1. Probl. ἐπὶ αὐτῶν μόνων τῶν σωμάτων νόμον φύσεως ὑποθεμένης, quum natura de ſolis ipſis corporibus legem poſuerit.

Ὑποτίθημι,μ.ήσω,π.ηκα, quod eſt debitoris. Pignoro Latinè dicitur. ὑπέθεσαν αὐτῷ τῷ ταλάντῳ τὰς δημοσίας προσόδους,oppignerarunt ipſi talenti nomine publicas obuentiones,AEſchin. ὑποτίθημι τὸ ἐνέχυρον,pignus depono. τὴν οὐσίαν ὑπέθηκε,Iſocrat. ὑπέθηκεν ἑαυτὸν, ſeipſum credidit,ſe ſubmiſit,Plutarch.in Themiſtocle. Significat quoque ſicut ὑποτίθεμαι,ſuppono & principia pono. τὰς πόλεις ὑποθεῖναι, vrbes fundare,dixit Hermogen.Item conſulo,inſtituo,edoceo.Itē pono ſeu dico,ſubiicio,ſuggero,ſubdo,ſubminiſtro,ſubſterno. ὑπέθηκας ὀρθῶς λόγους, orationem rectè vertiſti,id eſt,mutaſti,Eurip. ὑποτίθημι ἐλπίδα, id eſt,ὑποβάλλω,propono. ὑποθεὶς κίνδυνον,poſthabens periculum,Demoſth.ſeipſum periculo exponens,ſe periculo ſubiiciens,Quintilian.

Ὑποτιμάω,μ.ήσω,π.ηκα,irrogo pœnam,condemno.Plutar.ὑποτιμᾶσθαι τὴν ἀξίαν εἰς τὸ δικαστήριον. Item æſtimo,cenſeo.Ariſtot.2.OEconom.ἵνα οἱ πένητες δύνωνται ὑποτιμᾶσθαι, i.vt pauperes cenſeri poſſent. Ibidem, τοὺς τὰ φόρεις πράσσεσθαι ἐκέλευσεν ὅσους αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο, tributa iuſſit ab his exigi quanta ipſi fuerant profeſſi,i.quāta ſibi indixerāt, ἐπέταξαν.ὑποτιμᾶσθαι de reo dicitur qui litem ſibi pecuniaæſtimat quaſi deprecabundus. Xenoph.in Apolog.Socr. ὅτι δ' οὕτως ἐγίγνωσκε,καταδηλότερον ἐγένετο, ἐπεὶ καὶ ἡ δίκη κατεψηφίσθη. πρῶτον μὲν γὰρ καλούμενος ὑποτιμᾶσθαι,οὔτε αὐτὸν ὑποτιμήσασθαι,οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν,ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν,ὅτι ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦντος εἴη ἀδικεῖν,vbi Aretin.Nā quum moneretur vt veſtem mutaret,neque facere voluit ipſe,neque amicis ac familiaribus permiſit,aſſeuerans ipſam ſordidationē admiſſi facinoris eſſe confeſſionem.

Ὑποτίμησις,pœna,& πρόφασις,Plut.in Camillo.ἄνευ ὑποτιμήσεως εἰπὼν,ἄνευ προφάσεως χρησάμενος,neque excuſatione neque prætextu vſus.

Ὑποτίτθιος,infans,lactens.

Ὑποτμάδες,αἱ,abſciſſæ,præcipites.

Ὑποτομὴ,paulatina inciſura,Gaza.

Ὑποτονθορύζω,μ.ύσω,ſubmurmuro.

Ὑποτοπάζω,μ.άσω,π.ακα,coniecto,coniicio,puto,delibero,arbitror,Actiu.Accuſat.

Ὑποτοπέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſuſpicor,credo, ſuſpectum habeo,pro ὑποπτεύω Attici exponunt,Thucy.Interp. ὑποτοπήσας μὴ ἐγκαταλείπειν,ſuſpicatus relicturum eſſe.

Ὑπότραχυς,aliquantum aſper,ſubaſper.

Ὑποτρέμω,ſubtremiſco. Plato lib.1.de Rep.καὶ ἐγὼ εἶπον ὑποτρέμων,& dixi ſubtimens.

Ὑποτρέφω,alo. Galen.νόσον ὑποτρέφει ἁμαρτήματα.

Ὑποτρέχω,τὸ ὑπέρχομαι,ſubeo. ὑποτρέχουσαι σπηλαίους τινας αἱ πηγαὶ, fontes quaſdam cauernas ſubeuntes, Nazanz.in Orat.ὑποτρέχει τὸ αἷμα ῥᾳδίως εἰ ἅψαιο, ſi tetigeris citò ſanguis ſuffugit,Galen.ad Glauc.ὑποτρέχειν πλάτανον,ad platanum ſubterfugere,confugere ad platanum ingruēte imbre & procella,Plut.in Themiſt. Baſil.tranſlatè poſuit pro ſubrepere & latenter inſinuari.ὑποτρέχειν τὸν διάβολον,

i. κολακεύειν, Æſchin. Xenoph. pro curſu comprehendo dixit, vel fugientem reprehēdo: vt ὑποθεῖν λῃστάς, prædones opprimere ſeu inſequi.

Ὑποτρέω, μ. έσω, π. εκα, ſuſtineo, tremo, trepido, præ timore fugio. Actiu. Accuſat. ὑποτρέσαι ὑποχωρῆσαι, ἀναφυγεῖν, ἢ ὑποφυγεῖν διὰ δέος, Homer. Iliad.

Ὑπότριμμα, τὸ, interitū, intritus palmulæ melle conditę, & aliorum condimentorum. item verſutiæ.

Ὑποτριόρχης, ſubbuteo accipiter, Gaza apud Ariſtot. lib. 9. Animalium.

Ὑπότριτος, ὁ, ſubtertius, Capella Interpr. lib. 7.

Ὑπότρομος, ſubtimidus, ſubtremulus, ὑπόφοβος, ὑποδεής.

Ὑποτροπάζειν, redire, Phrynich. ὑποτροπάζειν νόσον dixit Hippocrat. morbum reciprocare, iteratò recrudeſcere.

Ὑποτροπὴ, ὑποστροφὴ, φυγὴ, Apollon. Rhod.

Ὑπότροπος, ὁ, ὁ, rediens, redux, παλίνδρομος ἐξ ἀποστροφῆς. Apollon. Rhod. ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.

Ὑποτρόχαλος, ου, ὁ, ſubrotundus. ὑποτρόχαλα κείρονται, in rotundum tondentur.

Ὑποτρύζειν, ſubmiſſè loqui, muſſare.

Ὑποτυγχάνω, protinus & cōmodè appoſitéque reſpondeo, ὑπολαμβάνω, excipio verba, ſubdo. ἀλλ' ἴσως ὑποτυχὼν ἂν φαίης, ſed fortaſſis diceres, Plut. in Opuſcul. Capitur etiam pro ὑποφέρω.

Ὑποτυπόομαι, & ὑποτυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, per figuram demonſtro, imitor, deſigno, informo rem aliquem, hoc eſt, ſummaria deſcriptione deſigno, quod & σκιαγραφῶ dicitur, circunſcribo, repræſento. μὴ διδόναι ὑποτυπώσεις, præcepta tradere, Galen. ad Glauc. Item ὑποτυποῦμαι, animo verſo & imaginor, φαντάζομαι, Herodian. τοιαῦτα δὴ περὶ τῆς εἰκότας ὑποτυπούμενος, ὁ δὲ δὶς τι καὶ ἤλεγξεν, Bud. Com.

Ὑποτύπτω, verbero, ſuffringo, decutio: ſic puto accipi quodam in loco apud Nazanz. in Orat.

Ὑποτύπωσις, εως, ἡ, informatio, forma, exēplar, deſignatio, diſpoſitio. εἰς τὴν ὑποτύπωσιν, ad exprimendum exemplar, Eraſm. Ambroſ. ad exēplum, c. 1. Pauli ad Timoth. prior. Epiſt. dicitur autem quum res expreſſa ſubiicitur oculis. Eſt & figura, quæ euidentia & illuſtratio dicitur, quando res ita ſcribendo exprimitur, vt videatur delineari, vel (vt inquit Fab. 9.) propoſita quædā forma rerum, ita expreſſa verbis, vt cerni videatur potius quàm audiri. Vide apud eundem lib. 4, cap. 2. vbi credibilis rerum imago dicitur deſcriptio, quæ & ἔκφρασις dicitur ab Aphthon. à Rutilio Lupo χαρακτηρισμὸς, ab Aquila Romano διατύπωσις.

Ὑπότυφλος, ὁ, ὁ, luſcioſus.

Ὑποτύφομαι, ſuccendor, ſuffumigo. Philoſt. ὑποτύφεται τὰ (ſὶρνα.

Ὑποτύφω, ſuccendo, comburo.

Ὑποτυχὼν, ὁ, tempeſtiuè qui ſubdidit, qui reſpōdit. vide in ὑποτυγχάνω.

Ὑπουδαῖος, ſubterraneus.

Ὕπουλος, ου, ὁ, ſaniei plenus, ſubputridus, inflammatus: nam ὕπουλα ſunt vlcera oculorū quæ non apparent. ὕπουλα ἕλκη, id eſt, vlcera preſanata, i. quæ quum cicatricem obduxerint, ſubter tamen ſunt purulenta. Barbarus preſanata vulnera apud Plin. eſſe putat quæ μεμυκότα Greci dicunt, aliter tamen Bud. in Epiſt. poſter. ὕπουλα καὶ νοσώδη σώματα, ſubægra & morboſa corpora, Plutar. in Lycurgo. ὕπουλα οὕτως ἰκῶς, ſic nullum pus cicatrice obducta occultabitur, Gaza. ὕπουλος item ſuboccultus, ſubdolus, doloſus, infidus, fictus. διαφορά τις ὕπουλος, ὥσπερ ἐν σιδήρῳ διαφορᾶς ὑποσημαίνουσα, δημοτικῆς καὶ ἀριστοκρατικῆς προαιρέσεως, id eſt, ſuboccultæ quedam ſimultas veluti ferro inſtructa ſignificatione quadam emergētem diſcordiam plebis & nobilitatis portendens, Plut. in Pericle. ὕπουλος ἀνομία, fallax legitimè viuendi cōditio, Thucy. vide Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. & Suid. ὕπουλον τέλμα, Plutarc. in Romulo, limus ad cauandum difficilis, limus cæcus. ἦν τὰ τῶν στρατιωτῶν ὕπουλα καὶ σκυθρωπὰ μὴ τότε δωρεὰς αὐτοῖς διδόντος, erant militum animi ſubinfenſi ac triſtes, quoniā ne tum quidem iis largitio data eſſet, Plut. in Galba.

Ὑπούλως, latenter.

Ὑπουράνιος, ὁ, ὁ, ſub cælo exiſtens.

Ὑπουργέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſeruio, inſeruio, operam nauo, operam præſto, exequor, miniſtro. Cum Dat. Iſocrat. ἀνδρὸς τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες ὑπουργοῦσι τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὴν ταλασίαν, viris operam nauant, in iis quæ ad lanificium pertinent, Plut. in Rom. Item concedo, indulgeo, ſubuenio, adiuuo. Cū Accuſ. Soph. in Aiace, ἐς τὸν φίλον τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι, i. tot in amicum beneficia conferre.

Ὑπούργημα, τὸ, opus, obſequium, Herodot.

Ὑπουργία, ας, ἡ, miniſterium, officium, ſubſidium, munus, ſubminiſtratio, opus. ὑπουργίας ἀποδιδοὺς, gratiam beneficii referens.

Ὑπουργὸς, ὁ, ὁ, artifex, qui obſecūdat, miniſter, Ariſtid.

Ὑποφαίνω, μ. ανῶ, π. ακα, oſtēdo, leuiter pādo, noto, ſubiicio oculis. Actiuum. ὑποφαίνω ἐλπίδα, Demoſthen. ὁ γὰρ τόπος, ἐφ' ᾧ Κελτοὺς ἐνυκτομάχησε πρὸς τὸν Καπετωλῖνον, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου, loc° in quo noctu pugnauit aduerſus Celtas, à Capitolio ſe foro oſtēdebat, id eſt, in cōſpectu fori erat, Plut. in Camillo de Marco Manlio: poſt quæ verba ſequitur, καὶ παρεῖχεν οἶκτον τοῖς ὁρῶσι, & miſericordiam afferebat videntibus. ὑποφαίνει ἡμέρα, Xenoph. legitur & ὑπέφαινε, illuxit dies. Aliquando Neutr. eſt. Plato Epiſt. 7, ἃ δ' οὖν γίγνεται τὰ νῦν ὑποφαίνοντα, &c. quæ nūc ſuboriuntur, ſublucent, quæ aliquantulum ſe oſtendunt. ὑποφαίνοντος ἔαρος, vere incunte, Gaza de Seneꝫ. τοῦ ἦρος ὑποφαίνοντος, vere appropinquante, Theop. 5, c. 1. de cauſ. pl.

Ὑπόφαυσιν, Valla apud Herodot. exponit ad auroram vnde legendum eſſet ὑπὸ φαῦσιν.

Ὑποφαύσκοντος, i. tempore matutino, Ariſtot. in Prob. ὑποφαυσκούσης ἕω, prima luce, Idē ibidem.

Ὑποφέρομαι, ſubſiſto, labaſco aut titubo, nec firmiter nitor, ſed peſſum eo, Plut. in Sertor. Et tenorem non ſeruo, nec ordinem conſtitutum, oberro, ὑποσφάλλομαι, apud eundē in Lycurgo, Bud. Comment. Item rapior, abripior, abducor, & vehementer inclinor. ὑποφέρομαι τοῖς σκέλεσι, cruribus ſubmoueor, Ariſtot. in Problem. ὑποφέρομαι πλέον οὐδὲν, nihil emolumenti fero.

Ὑποφέροντες, οἱ, aduerſarii.

Ὑποφέρω, ſuffero, perfero, tolero, ſuſtineo. Iſocrat. τὸν γὰρ τῶν ὁμιλητικῶν τρόπον οἱ πάντες ἡδέως ὑποφέρουσι, id eſt, mores hominum affabilium nemo non tolerat. Itē ſubduco, ſubmoueo, tranſuerſum rapio, id eſt, παραφέρω. Item ὑποφέρω id eſt, obiicio, exprobro, Atticè, ſicut de ὑπάγω & aliis nō nullis dictum eſt, Herodian. Inde ὑποφορὰ, obiectio, & ἀνθυποφορὰ, exceptio obiectioni oppoſita. Eſt etiā veſtigium fallo, & pedem aufero, vt ὁ δ' ἄνεμος ὑπέφερε τὸν ὀδοιπορῶντα, ventus validus non ſinebat pedē ſublatum figere humi. Et χωρία ὑποφέροντα dicuntur, quæ veſtigium fallunt præ lubricitate, hoc eſt, ὀλισθηρὰ, vt inquit Pollux. ὑποφέρω ἐλπίδα, Soph. præbeo ſpē. ὑποφέρειν ὅπλα, arma ferre, Xen. ὑποφέρειν εἰς διόρθωσιν, ad emendationem deducēs, Plutar. in Lycurgo. τὰ σιδηρωμένα μέρη τοῖς πληγαῖς ὑποφέροντες, ictibus partes ferro munitas obiicientes, Idem in Camillo, i. ſubiicientes.

Ὑποφεύγω, ſubterfugio, ſuffugio, fuga dilabor, vito, abſoluor.

Ὑποφητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſum ſubuates, ſum antiſtes, ὑπουργῶ, χρησμολογῶ. Vnde ὑποφητεία deducitur, quę à prophetia ita differt, quòd hæc futura prædicit, illa autem, quæ vel fiūt, vel facta iam anteà ſunt, exponit. Eſt etiam ὑποφητεύω, enarro & interpretor, quaſi per manus acceptum, Accuſ.

Ὑποφήτης, ὁ, ὁ, ſubuates, i. qui ab alio oraculū acceptum ꝓmit. Accipitur etiā ꝑ ipſomet propheta, ſiue vate & ſacerdote. Itē ꝑ interprete poetarū, Laſc. γράμμ' ὑποφητῶν, &c. i. ſcriptū eorū qui explanāt poetas, qui & ὑπομνηματισταὶ dicūtur. Poteſt ὑπὸ αὐτὸ τοῦ θεοῦ accipi. vide ὑπομνηματισμός.

Ὑποφητικαὶ τάξεις dicuntur à Dionyſio Angelorum ordines

dines, qui diuina interpretandi munere funguntur, & quæ diuinitus acceperunt, aut à ſuperioribus ordinibus deinceps hauſerunt, infimis ordinibus quaſi per manus tradunt, & illi rurſus viris ſanctis & Deo plenis enuntiant & produnt, qui etiam ob id ἐκφάντορες & ἐκφαντορικοὶ dicuntur, Bud. Comm.

Ὑποφητικὸν, propheticum, fatidicum.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὑποφήτης. ὑποφήτορες φωνῆς, Apollon. Rhod.

Ὑποφθαλμία, ας, ἡ, genæ.

Ὑποφθάμενος, qui præuenit. Odyſſ. ο, ὑποφθαμένη φάτο μῦθον, anteuertens, προλαβοῦσα, ὑποφθάσασα.

Ὑποφθάνω, μ. ασῶ, præuenio, προφθάνω.

Ὑποφθὰς, προφθάσας, προλαβὼν, Hom. Iliad.

Ὑποφθέγγομαι, ſubdo, interloquor, immurmuro.

Ὑποφθονεῖν, ſubinuidere, Xenoph.

Ὑποφοινικίζω, rubeſco.

Ὑποφοινικοειδῆ φύλλα, folia in puniceum vergentia, ſuppunicantia, Dioſc. lib. 3, cap. 78.

Ὑποφόνιον, ου, τὸ, pœna, πρόστιμον, τὸ διδόμενον τοῖς φόνου κατηγοροῦσι.

Ὑποφορὰ, ᾶς, ἡ, obiectio, ὁ τοῦ ἐχθροῦ λόγος, inquit Hermog. i. aduerſarii propoſitio & oratio: ſublatio exponitur à Trapez. καθ᾽ ὑποφορὰν σχῆμα, eſt quæ ſubiectio dicitur in Rhetoricis ad Herenn. quæ figura fit quum interrogamus aduerſarios, aut quærimus quid ab aliis, aut quid contra nos dici poſſit: deinde ſubiicimus id quod oportet dici, aut quod non poteſt. Et ὑποφοραὶ, profunda & ſubducta vlcera, vlcera quæ dehiſcunt in fiſtulam, vlcera cauernoſa, oræ vlceris, quæ importunè contrahuntur & conniuent: ſic Gaza, Hermol. & Ruell. vertunt. ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐπὶ ὑποφορῶν συμπιπτόντων ἐπὶ τῶν ἑλκῶν, Alex. Aphrod. in Probl. id facit etiam in vlceribus quorum oræ importunè contrahuntur & conniuent, Gaza: ſed Politian. id in hypophoris agit, quæ in vlceribus concurrunt. ὑποφορὰς κολλᾷ, Dioſc. lib. 2, cap. 271.

Ὑπόφορος, ου, ὁ, tributarius, ὑποτελὴς, ὑπὸ τέλος.

Ὑποφραδὴς, animaduertens, Apoll. Rhod.

Ὑπόφρικος, ſubhorrens.

Ὑποφρύγιον, ſubphrygiũ, Ariſtot. in Probl. de Muſica.

Ὑποφρυγιστὶ, ſubphrygicé.

Ὑποφύομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, orior, ſubnaſcor, ſuppullulo. Depon. abſol. ὑποφυῶσι, enaſcantur, Ariſtot.

Ὑπόφυσις, adnatum, προσφυές.

Ὑποφωνέω, μ. ήσω, π. ηκα, murmuro, ſubmiſſa voce loquor, acclamo.

Ὑποχα, ſubmiſſé.

Ὑποχαίρω, gaudeo.

Ὑποχαλάζω, ὑποχωρῶ.

Ὑποχαλκὶς, ίδος, ἡ, vrbs Aetoliæ ad radices Chalcidis montis ſita, vnde illi nomen, Euſtat. Bœot.

Ὑπόχαλκος, ου, ὁ, ſubæratus, fictitius. Hinc illud prouerbiale in homines ſub prætextu virtutum vitia occultãtes, ὑπόχαλκον χρυσίον, hoc eſt, ſubæratum aurum. ὑπόχαλκον γένος, Plut. adulterina & ementita generis nobilitas.

Ὑποχαλῶ, remitto.

Ὑποχάροπος, ου, ὁ, ſublucidus.

Ὑποχάσκω, ſubhio. Ariſtoph. in Pluto, ὑποχάσκων ὁρᾷς, ἵνα δῶ μικρὸν χρέος.

Ὑποχείριος, α, ὁ, ſubditus, ſubiect⁹, obnoxius, mancipiũ, cõductus, captiuus, captus, in poteſtatem traditus & redactus, addictus, obediens, mãſuetus, vtilis. Odyſſ. ο, χρυσὸν γὰρ καὶ συνεῖν, ὅ, τι κε χ᾽ ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas inciderit, τῇ χειρί μου ὑπόπεσῃ. ὑποχείριον ποιεῖσθαι, dicit Xenoph. pro capere. ὑποχείρια ποιεῖν, Herodot.

Ὑποχεῖσθαι, ſuffuſionibus oculorum laborare.

Ὑποχέω, ſuffundo. Vide Χέω. vnde ὑποχεόμενος τῇ βαφῇ ῥητορικῇ τὴν φυσιολογίαν, fuco oratorio phyſicam diſciplinã adiungens, Plutarch. in Pericle.

Ὑποχὴ, ῆς, ἡ, genus retis.

Ὑποχθόνιος, ſubterraneus. vnde θεοὶ ὑποχθόνιοι, Heſiod.

Ὑποχίτων, quod ſubter tunicam eſt, i. ſublucida.

Ὑπόχλωρος, ſubuiridis.

Ὑποχοιρὶς, ἡ, porcellia, genus oleris, Theophraſt. lib. 7. hiſtor. plant.

Ὑποχόματα, vel ὑποχύματα, τὰ, ſuffuſiones humorũ, qui inter corneã & cryſtallinã cõcreſcẽtes, viſum impediũt.

Ὑποχόνδριον, hypochõdrium, à chartilagine, quaſi ſubchartilagineum denominatum, Ariſtot. lib. 9. de Anim. ſic Gaza ibidem: & eſt pars quædam ſuper vmbilicum hominis. ὑποχόνδρια, τὰ, præcordia. ὑποχονδρίων φλεγμονὴ, præcordiorum inflammatio, Ruellius & Marcellus & Hermolaus lib. 1. Dioſcorid. cap. 131. ὑποχόνδριον φλεγμαῖνον, inflammata præcordia, Dioſcor. lib. 3, cap. 125. ὑποχόνδριον alterum dextrum eſt, alterũ ſiniſtrum iuxta iecur & liena, Gal. lib. 1. ad Glauc. ὑποχόνδριον δεξιὸν, dextera præcordia, Dioſc. lib. 6, cap. 2.

Ὑπόχος, ου, ὁ, ſubditus.

Ὑπόχρεως, ω, ὁ, debitor, obęratus, ęre alieno oppreſſus, ὁ πολλοῖς ὑποκείμενος δανείοις, debitor & ſpõſor, Bud. in Epiſt. poſt. vide & in Com. Ariſtoph. Νεφ. πόθεν δ᾽ ὑπόχρεως συντόνως ἔλαθες γενόμενος; vnde inſciens æs alienũ contraxiſti? δῆμος μὲν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων, plebs premebatur à diuitib⁹ æris alieni magnitudine, Plut. in Solon. Sed ſciendũ quòd ὑπόχρεως οὐσία à Demoſt. dicitur ἡ ὑπέγγυος, ὑποκειμένη, quæ mutui aut pacti præs facta eſt, & ſatiſdato obnoxia: ex quo fit vt ὑπόχρεως ἀνὴρ dicatur nõ tantũ obęratus, ſed etiam obnoxius, & beneficii debitor, & qui ad obſequiũ obſtrictus eſt. Et ὑπόχρεα χρήματα vel κτήματα, & κατέχεια, ὑπέχεια, & ὑπέγγυα, Latini appellãt bona prędia & obęrata, ſponſione & fideiuſſione affecta, Bud. Com.

Ὑποχρίω, μ. ίσω, π. ικα, lino, pingo.

Ὑπόχρυσος, ſubaureus, ad auri colorem exflaueſcens.

Ὑπόχρως, ſubpallidus.

Ὑποχύματα, τὰ, ὑποχόματα. vide Marcell. lib. 1. Dioſc.

Ὑπόχυσις, ſuffuſio oculorum, morb⁹, ὑπόχυμα. ὑποχύσεις καὶ λευκώματα, ſuffuſiones oculorum & albugines, Dioſc. lib. 1, cap. 101, & lib. 2, cap. 13.

Ὑποχυτῆρες, οἱ, vaſa quibus oleum lychno adfunduut. Item chytropodes, Pollux.

Ὑπόχυτος, ου, ſubturbidus.

Ὑποχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, cedo, εἴκω, loco cedo, ſecedo, recedo, retrocedo, elabor, digredior, tranſeo, pedem refero, me ſubduco, do terga, declino, vito, ſubterfugio, ὑποχαλάζω, ἐνδίδωμι, ὑφίσταμαι, ὑπεξίσταμαι, λάθρα χωρῶ, pugnã detrecto, Valla apud Thucyd. Neutr. Genit. iung. & Dat. ὑποχωρούντες ὁδοῦ, in via cedentes, Plutarch. in Apophth. ὑποχωρήσαντες τῆς θεολογίας, qui ſe à Theologia ſubduxerũt, Nazanz. in Orat. ὑποχωρεῖν τῆς μάχης, Thucyd. ὑποχωρεῖ τῇ πόλει ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, Ariſtid. ὑποχωρεῖν τῷ κρατοῦντι, ſuperioris imperia detrecto, Thucyd.

Ὑποχωρήματα, τὰ, excremẽta, proluuies. Sellæ vocãtur à Plin. l. 25, hoc eſt excremẽta. vbi fortè mendũ eſt, quoniã verbũ ſella ꝑ excremẽtis accipi, præterquã à recentiorib⁹, nuſquã reperies. ὑποχωρήματα δυσεντερικά, dyſẽtericorũ proluuies, Ruel. excrementa inteſtinorũ, Marcel. ſedimenta, Barbar. lib. 2. Dioſc. cap. 127.

Ὑποχώρησις, εως, ἡ, diſceſſio, ſubductio, egeſtio, ſeceſſus, Naz. in Orat. κατὰ τὴν ὑποχώρησιν προΐενται, per meatũ ſui ſeceſſus emittunt, Ariſtot. lib. 8. Anim. de ſerpentibus.

Ὑπόψαμμος, ου, ὁ, ſubarenoſus, ſubarenaceus.

Ὑποψία, ας, ἡ, ſuſpectio, ſuſpicio, ὑπόνοια. φόβος καὶ ὑποψία τῆς πόλεως, Ariſtid. metus & ſuſpicio quæ habẽtur de vrbe, ſiue quę vrbs incutit. ἦν ἐν ὑποψίᾳ τινὶ διὰ συγγένειαν τῶν βασιλέων, ſuſpectus erat ꝑ regũ cognatione. Plut. in Publ. ὑποψίαν ἔχων πρός τινας, quorundã ſuſpicione offenſus, qui in aliquorũ venit ſuſpicionem, Idem ibid. δι᾽ ὑποψίας εἶχε τόλμημα, facinus ſuſpectum habebat, Idem in Romul. εἰς ὑποψίαν ἐλθεῖν, in ſuſpicionem venit, idem Plut. ibid. παρ᾽ ὑποψίαν εἶναι, Demoſth.

Ὑποψιθυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, ſuſurro, murmuro.

Ὑπόψιος, ου, ὁ, ſuſpectus, timidus; ἐπονείδιστος. Hom. Iliad. γ, οὕτω λώβην τ' ἔμεναι, καὶ ὑπόψιον ἄλλων, i. ἐμφανῶν τῶν λοιπῶν ὑποβλεπόμενον διὰ μῖσος, i. ab aliis deſpectū propter odium, aliis ſuſpectum, quem alii limis & toruis oculis inſpiciunt, i. ὑποπτευθῆς ὑπὸ τῶν λοιπῶν καὶ μισεῖσθαι ἄξιον.

Ὑποψόφω, concrepo.

Ὑπόψυχρος, ſuffrigidus, Hermog.

Ὑποψύχω, refrigero.

Ὑπτιάζομαι, & Ὑπτιάζω, μ. άσω, π. ακα, reſupinus ſum, ἐξυπτιάζω: quod aliquando eſt pro ſupinè delicatéq; me habeo & ignauiter, ſupinius negligentiúſque agito, θρύπτομαι, ὡραΐζομαι. Aliquando vt eſt apud Herodian. αὐτὸς ὑπτίαζεν, i. Politiano interpr. Talia dicentem Marcum ita animus defecit, vt ſtatim conticeſceret, ac languore nimio ſupinus in lectum relaberetur. ἐξυπτιάζω tamen Actiuè ponitur apud Lucian. καὶ σιμώσας προσβαίνων, καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτὸν, Bud. Comm.

Ὑπτίως, ſupinè.

Ὑπτιασμὸς, morbus ſtomachi eſt.

Ὕπτιος, ου, ὁ, quaſi ὄπτιος, ſupinus, reſupinus, in dorſum verſus, iacens, oſcitabundus, ſocors, ἀπραγμάτος, remiſſus. ei opponitur ἔντονος, Gaza lib. 4. ὑπτία χώρα opponitur ὀρεινὸς χώρα apud Ariſtid. ὕπτιος λόγος, Trapezunt. in Rhet. ὕπτιον πεδίον, campeſtris planities, Baſil. in Epiſt. τὰ ὕπτια pars ſupina. ἐν ὑπτίοις, infrà, parte ſupina.

Ὑπτίωσις, reſupinatio.

Ὑπτιούμενος, reſupinatus, Dioſcorid. lib. 4, cap. 89.

Ὑπτιώτερον, ſupinè, remiſſius.

Ὑπύβολον, τὸ. vide ſuprà Ὑπόβολον.

Ὑπωθῶ, ſubmoueo, Homer.

Ὑπωλισθηρὸς, lubricus.

Ὑπωμοσίαι, ab ὑπόμνυσθαι, ſunt dilationes quæ iureiurando poſtulantur & imperantur, hoc eſt, ἔνορκοι ἀναβολαί: vel dilationes propter ſonticum morbum, aut aliam legitimam cauſam impetratæ, Bud. Com.

Ὑπώπια, coram: ſignificat & faciem, aſpectū, vultum. Item pus ex oculis manans.

Ὑπώπια, τὰ, pars ſub oculis, i. ſinus.

Ὑπωπιάζω, μ. άσω, π. ακα, liuore ſeu ſanguinis nota ſugillo oculos, quos Græci ὦπας vocant: macero. inde pro coerceo ſiue cohibeo, ſubigóque. Paulus 1. ad Corinth. 9. ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ. Aliquando ponitur pro cuſtodio, diligenter obſeruo. pro ſugillo, & vitupero apud Luc. cap. 18. Euang. ἐκδικήσω αὐτὴν, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με, ne me ſugillet.

Ὑπώπιον, ου, ſugillatum, ſugillatio, liuor. ὑπώπιον πᾶν σῶμα γίνεται πρεσβυτέροις, ſenibus totū corpus efficitur quaſi vibicatum, Ariſtotel. in Probl. ὑπώπια, i. ſugillata, dicta ſic Græcis quòd frequenter ſub oculis fiant, quū ex contuſione vltimam cutem ſic ſubierit ſanguis vt appareat. Latini à ſuctu dixerunt ſugillata: nec ſolùm quæ ſub oculis fiunt ex contuſione ſuctúve ſic dicuntur, ſed quæ in reliquo corpore etiam, & ex quacunque iniuria nigreſcunt, i. liuores & quæ ex flagellis vibices remanent in corpore. hæc Marcell. l. 2. Dioſc. ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας· τῆς πληγῆς ἴχνη, i. quæ ſub oculis videntur percuſſionū veſtigia, inquit Pollux l. 2. ὑπώπια ἔκλευκα, exalbidæ ſuppurationes, Gaza lib. 9. hiſt. plant. Theophraſt. ὑπώπια quæ ſint, vide Marcell. lib. 3. Dioſcorid. & lib. 4, c. 147. & in dictione Πελίωμα.

Ὑπώρεια, propriè latus montis qua parte aſcenditur. diuiditur enim mons in partes tres: in πρέμνα, quod pedē, ſiue radicem montis ſignificat: in ὑπώρειαν, & ἀκρώρειαν, quod cacumen ſiue faſtigium montis eſt. ὑπώρεια, pes montis & radix montis à Gaza exponitur, i. montis ima pars. ὑπώρειαν ὀρέων οἰκέουσι, habitant montium radices, Herodot. κρημνῶν ὑπώρειαι περιρρήγνυνται, Plutarch. in Fab. vbi Guarinus, montiū ardua ingēti impetu proruerūt.

Ὑπωρόφιος, craſi pro ὑποωρόφιος, ου, ὁ, domeſticus, σύνοικος, ὁμόστεγος, ſub tecto poſitus, contubernalis. Iliad. ι, ἀλλ' ἄγετ' ἂψ μάλα δ' ἄρα, ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν πάντες ἐκ δώματος, i. ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ſub eodem tecto. Valla exponit, tibi hoſpites ſumus: ὑπωρόφιοι φάλαγγες, Ariſtoph. ſunt autē φάλαγγες, araneæ. στοὰ ὑπωρόφια, i. ſub tecto poſita, in Epigr.

Ὑπώροφον, quod eſt ſub tecto, Etym.

Ὑπώροφος, ſublimis, Euripid. in Hercule furente: ſubtegulaneus, Bud. in Epiſt. poſter.

Ὑπώχρος, ſubpallidus, quadamtenus pallidus, palleſcens, pallidiuſculus.

Ὕραξ, κος, ὁ, mus: ab ὗς, ſus: quoniam ſuillo roſtrum ſimile habeat, apud Nicand.

Ὕραξ, mixtim, ὕρραξ.

Ὑρία, ας, ἡ, regio Aulidi finitima. Eſt & hoc nomine vrbs Calabriæ, Cretenſium colonia, quæ & ὕριον Neutro genere, Euſtath. Bœot.

Ὑρακοτόμος, ου, ὁ, qui apum fauos eximit.

Ὕρηξ, γος, ὁ, ventilabrum.

Ὑρισὸς, οῦ, ὁ, ſporta.

Ὕρον, ου, τὸ, examen: & ὕριον, fauus.

Ὕρραξ, Aduerb. pro λύγδην, καὶ ἀναμίξ.

Ὕρτακος. vide Etym.

Ὑρτάνη, ἡ, ollæ operculum.

Ὑρτὴρ, ῆρος, ὁ, lotor, πλυνεὺς, Heſych.

Ὕρχαι, αἱ, vaſa fictilia, quibus reconduntur ſalſamenta, duas anſas habentia.

Ὕρχη, ης, ἡ, inſtrumentū, in quo nautæ onera baiulant.

Ὗς, ὑὸς, ὁ καὶ ἡ, ſuὸς, ſus, aper, porcus ſeu porca. ὗς πιχεῖα, Ariſtoph. Odyſſ. ξ, ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, &c. In Accuſ. plurali ὗς. Xenoph. ὗς πολλοὶ καὶ βοῦς τρέφει. Suis eſus prohibitus Iudæis, Leuit. 11. ἡμερωθεῖσες, ſues cicures, vrbani ſues, Ariſtot. lib. 6. Animal. ὕες ἄγριοι, ſues feri, Idem ibidem. ὗς ἀγρίους κυνηγετῶν. AEſchines. ὗς ἀγρίους δουλοῦν, apros ſubigere, Xenoph. Eſt etiam ὗς, piſcis nomen.

Ὑσγινοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tinctus colore herbæ hyſgini, quem putant ſimilem coccineo.

Ὕσγινον, οῦ, τὸ, oſtrum, herbæ genus, vaccinium, hyacinthus, purpureus color.

Ὕσειμι, illuc ingredior.

Ὑσίπτερος, ου, ὁ. φυτῶδης. malim οἰσύπτερος, vt ſuprá.

Ὕσθαι, humectari pluuia. vnde ὑσθεὶς, perlutus, pluuia perfuſus, qui imbrem admiſit: ab ὕω.

Ὑσθλὸς, οῦ, ὁ, nugamentum, commotio.

Ὑσθμιάζω, parū cōmodè, parúmq; ſalubriter valeo.

Ὑσθριξ, funis eſt vel flagellum ex ſetis porcorum.

Ὕσκα, obſoniolum, & lignum quo accenditur ignis.

Ὑσκυθα, ſuccerda, hoc eſt, excrementum ſuis.

Ὑσμίνη, ης, ἡ, pugna. μάχη, στάσις, σύστασις, quando pugna hoſtium & inſultus ſuſtinetur. περὶ τὸ ὑπομένειν. Iliad. β, διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Ὑσμῖνι, pro ὑσμίνῃ. Homer. Iliad. β, μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebant prælium committere.

Ὑσσόβριον, hyſobrium, genus herbæ quæ & μαῖον dicitur, Dioſcorid. lib. 7, cap. 49. Sunt tamen qui ibidem legant σισύμβριον.

Ὕσπληγξ, γος, ὁ, carceres vnde curritur, repagula, qui erat locus in circo, vnde equi emittebantur in ſpectaculis. Eſt & laquei genus, βαλβὶς, νύσσα, παγὶς λύκων. Item palus, pertica, clauus ligneus. Item annulus corneus, κεράτινος κρίκος. Item ſcutica, flagellum, ſtimulus. Item dimiſſio, remiſſio, καμπὴ, συστροφὴ apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Ὑσσαλεῖν, ſues paſcere.

Ὕσσαξ, pertica, palus.

Ὕσσακος, ὁ πάσσαλος, clauus, palus, Etym.

Ὕσσακτος, mulicbre pudendum. καὶ ὕσσακος πάσσαλος.

Ὑσσὸς, οῦ, ὁ, venabulum, haſtile, pilum, & clauiculus ferreus, ſeu apex in vmbilico ſcuti, Etym. αὐτὸς δὲ Κάμιλλος τοὺς στρατιώτας ἐδίδαξε τοῖς ὑσσοῖς μακροῖς διὰ χειρὸς χρῆσθαι, Plutarch. in Camillo. ipſe Camillus milites ſuos docuit longis manu haſtis vti: ſic Lapus. puto poſſe verti pilis,

vt &

vt & paulò pòſt Idem vertit.

Υ'σσωπίτης οἶνος, hyſſopites vinum, quod conficitur ex contuſis hyſſopi foliis, Dioſcorid.lib.5,cap.42, & Columella lib.12,cap.35.

Υ'σσωπον,ου,τὸ, & Υ'σσωπος, ὁ ἢ ἡ, hyſſopus,herba ſimilis ſampſuco. 3.Reg.4, ἐλάλησεν ὁ σαλωμὼν περὶ τῶν ξύλων ἀπὸ τῆς κέδρου τῆς ἐν τῷ λιβάνῳ, καὶ ἕως τῆς ὑσσώπου τῆς ἐκπορευομένης διὰ τοῦ τοίχου, diſſeruit Salomon ſuper lignis à cedro quæ eſt in Libano, vſque ad hyſſopum quæ egreditur de pariete. ὕσσωπος πόα γνώριμος, hyſſopus herba nota, de qua Dioſcorid.lib.3,cap.30. Hæc herba ſeptum tranſuerſum & pulmonem iuuat plurimum, vt ſcribit Alexand. Aphrod. in Problem. ad animi etiam deliquium adhibetur, Galen.ad Glauc.

Υ'σταντίω, illudo oculis, φενακίζω.

Υ'σταλλωτάω, dormiturio, capite nuto, νυστάζω.

Υ'σπὶξ,ἄδος,ἡ, vitis prædenſa.

Υ'στατον, tandem, poſtremò, ἐξ ὑστέρου.

Υ'στατος pro ὕστερος, poſtremus. vnde ὑστατίη νίκη, libro 5. Epigramm.

Υ'στατον, ſiue ὕστατα, Aduerb. vltimùm, poſtremò, poſtremùm, nouiſſimè, tandem, in Epigram. & ἄλ. Sic Latini. Liuius, Tunc errabúdi domos ſuas, vltimùm illas viſuri peruagantur. Curtius, Pater poſtremùm ſtrinxerat ferrũ, i. ad poſtremum. ὕστατον προσαγορεύω, vltimùm valere iubeo, Bud.Com. νῦν ὕστατα λωβήσαιο, Iliad.α.

Υ'στατος,ου,ὁ, extremus, vltimus.

Υ'στέρα,ας,ἡ, vulua, vterus, matrix, loci muliebres, ſinus vuluæ, ſecundæ, χόριον. τῆς ὑστέρας αἱ ἀναδρομαὶ, i. vuluæ in ſuperiorem partem motus & aſcenſus, & παρέγκλισις, eius declinatio in latus. ὑστέρας ἀναχαλαστικὸν, vtriculos fœminarum relaxans, Hermol. vuluã aperiens, Ruel. Dioſc. l.1,c.184. μῆτραι ἢ ὑστέραι λεγόμεναι, vuluæ & matrices nũcupatæ, Plato in Timæo. Dicitur item ὑστέρα, decima, ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα καλεῖται ἀπὸ τῆς ἀπιούσης ἡμέρας ἀριθμουμένη, Etymolog.

Υ'στεραία, τῇ, poſtridie, poſtero die, inſequenti die: ſicut προτεραίᾳ, priori: ſubauditur ἡμέρᾳ. τῇ ὑστεραίᾳ τοῦ Στεφανίου, &c.Bud.in Epiſt.prior. δωδεκάτῃ νόμον εἰσήνεγκεν εὐθὺς τῇ ὑστεραίᾳ, duodecima die legem tulit ſtatim poſtridie, Demoſth.κατ' ἀριστοκρατ. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, poſtero verò die, ἤγουν τῇ μετὰ τὴν προτεραίαν ἡμέρᾳ. Et εἰς τὴν ὑστεραίαν, in poſterũ diem. Lucian. ἀναβαλέσθαι εἰς τὴν ὑστεραίαν. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβαλέσθαι, in craſtinũ reiicere, Demoſth. Pro poſtridie, id eſt, die ſubſequenti, Plato Epiſt.7. ἔφην εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, dixi poſtridie me renuntiaturum. Ibidem, εἰς τὴν ὑστεραίαν εἶπον πρὸς Διονύσιον, poſtridie dixi. Pro eodẽ etiam dicitur ibidem hoc modo, τῇ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ἡμέρᾳ λέγει, poſtridie veniens inquit. κατὰ τὴν ὑστεραίαν, poſtero die, Galenus lib.1.ad Glauconem.

Υ'στερέομαι, μαι,ήσομαι, egeo, deſtituor rebus neceſſariis. Depon. Genit. ὑστεροῦνται τῆς δόξης, deſtituũtur gloria vel carent, Paulus ad Rom.cap.3. ὑστερηθεὶς, indigens, deſtitutus, quum mihi deeſſet.

Υ'στερέω,ῶ,ήσω,ηκα, careo, ἐλλείπομαι, non habeo, mihi deeſt, ſum inferior, fruſtror, non aſſequor, penuriam patior. Cum Genit. ὑστερῶ πολλῶν, multis deſtituor, multa deſunt mihi, Demoſt. ὑστέρει πόλεως, effuge vrbem, Plut. in Themiſt. ὑστερήκαι τῆς πόλεως, vrbe fruſtratus eſt, Thucyd. παλ ὑστερούντας τοῦ γάμου, Nazanz.in Orat. ὑστερῶ ἀπὸ τῆς χάριτος, deficio à gratia, deſtituor à gratia, i. non poſſum aſſequi, ad Hebr.12. τί ὑστερῶ; quid mihi deeſt? Matth.19. ὑστερεῖ σοι τοῦτο, hoc tibi deeſt, Marci 10. Item ceſſo, cunctor, tardius incipio, tardius venio, pòſt accedo, ſerius accedo, deſum, tempore excludor, etiam cum Genit. ὑστέρησε τῆς μάχης, prælio non interfuit, Plutarch.in Othone. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, Ariſtid. ὑστέρησαν ἡμέρᾳ μιᾷ τῆς συγκειμένης, peruenerunt poſtridie eius diei, qui erat deſtinatus. ὑστερέω τῇ διώξει, inſequor lentè. ὑστέρησαν τῇ διώξει, Thucydid. tardius ſunt inſecuti, Interpr. χρόνῳ ὑστερήσας,

tempore poſterior, Bud.in Epiſt.prior.

Υ'στέρημα,ατος,τὸ, poſteritas, defectus, neceſſitas.

Υ'στέρησις,εως,ἡ, penuria.

Υ'στερίζω,μ.ίσω, venio poſt tempus, poſterior ſum, intẽpeſtiuè facio. ὑστερίζειν, ἀπολείπεσθαι, præueniri, anteuerti, deſtitui, carere. Genit. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαυτοῦ, mihi vires deficiunt, Iſocrat.in Euag.& Bud.in Epiſt.poſter. κραυγῇ οὐδὲν ὑστερίζουσῃ τοῦ λαγὼ βοῶν ἐξέπλησσεν αὐτὸν, Xenoph. lib.1. Pæd.i. proſequens clamore lepori quàm proximo, eum exterrebas, clamorem excitans nihilo poſteriorem lepore, i. clamore premens. ὑστερίζειν τῶν ἔργων, Demoſth.i. ἀκολουθεῖν τοῖς πράγμασι, vt mox ſequitur: cui opponitur ἡγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, & ἡγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, Ibidem. ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, præueniri temporibus, Phrynich.

Υ'στερικὸς,ὴ,ὸν, vuluaceus, vuluarius, qui pro vulua habetur. ὑστερικὸν δὲ τῆς θηλείας, fœminæ eſt pro vulua, Ariſtot.lib.4. Animal. ὑστερικὸς τόπος, vuluarius locus. ὑστερικὸς ὑμὴν, vuluæ ſeu vteri membrana. ὑστερικοὶ πόροι, genitales meatus fœminæ, meatus vuluæ accommodati, Ariſtot.lib.6. Animal. ὑστερικὸν μόριον, vuluale membrum. ὑστερικὴ πνὶξ, vuluæ ſtrangulatio. Vide Marcell.l.1.Dioſc. ὑστερικαὶ προπτώσεις, vuluæ procidentiæ, vuluæ procidentes. ὑστερικὴ γυνὴ, mulier affectionibus vteri obnoxia. ὑστερικαὶ γυναῖκες, mulieres vuluæ malo opportunæ, ab vtero ſuffocatæ, Dioſcorid.lib.3,c.67,& l.2,c.10. αἱ ὑστερικῶς πνιγόμεναι, vuluæ ſtrangulatu oppreſſæ.

Υ'στεροβουλία,ας,ἡ, pœnitentia, mutatio ſentẽtiæ, ſerum conſilium.

Υ'στεροφυὴς,ὁ καὶ ἡ, nouiſsimè conſiſtere ſolitus, poſtremò natus, pòſt genitus, adnatus poſteriórque. ὑστεροφυὲς, τὸ, nouiſsimè & poſtremò natum.

Υ'στερόμητις, qui pòſt ſapit, Nonnus.

Υ'στερον,τὸ, ſecundæ, omnia quæ editum in lucẽ infantem ſtatim ſequuntur, vt Marcell.lib.3.Dioſc. ὑστέρου τὰ ἔσω ὄντα ἔχοντος, ſecundis interna euoluẽtibus, Ariſtot. l.7. Anim. pro membrana qua partus inuoluitur.

Υ'στερον, pòſt, nouiſsimè, tandem, denique, deinde, ſiue poſterius, ſerius, deinceps, poſtea, poſthac. Plat.1.de Republ. τὸν ὡς ἀληθῶς ἰδεῖν τὰ περὶ τοῦ ἀρχομένους, τὸν ὡς ἀληθῶς τοιοῦτον ὕστερον ἀρχὰς φυλάξαι, i. deinde. Habet interdum poſt ſe Genit. vt ὕστερον χρόνον τούτων. ὕστερον τούτων, poſt ea tẽpora. ὕστερον τῶν ἱππέων, poſt equites, Xenop. Ponitur etiam cũ Dat. Plato in Epiſt. ὕστερον ἐνιαυτῷ τριήρης ἀφίκετο, anno pòſt venit triremis, ſiue anno tranſacto. τῷ ὑστέρῳ ἔτει, ſecundo anno, poſtero anno, Ariſtot.lib.5. Animal. ὕστερον μιᾷ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, poſtridie pugnæ, Plato de Leg. χρόνῳ ὕστερον, inſequenti tempore. βραχεῖ χρόνῳ ὕστερον, paulò pòſt, Xenoph. χρόνῳ οὐ πολλῷ ὕστερον, non multò pòſt, deinde, interiecto tẽpore. ὑστέρῳ ποτὲ χρόνῳ, i. tẽpore poſteriori, Plutarc.in Lycurg. Aſciſcit ſibi & articulũ aliquando, vt οἱ ὕστερον, poſteri. οἱ ἐκείνων ὕστερον, illorum poſteri, Idem in Apoph. Aliquando & verba, vt ὕστερον ἔρχομαι, venio poſterior. ὕστερον πάσχειν, Thucyd. poſthac eſſe paſſuros. αὖθις ὕστερον, rurſus, idem Thucyd. μικρὸν δ' ὕστερον, & paulò verò pòſt, Plutarch.in Lycurgo. ὀλίγον ὕστερον, paulò pòſt, Idẽ in Publicola: ſed in Pericle ὀλίγῳ δ' ὕστερον legitur. οὐ πολὺ ὕστερον, non ita pòſt, Valla.

Υ'στερον πρότερον, figura, quũ quid narratur ordine conuerſo, præpoſteratio.

Υ'στερόποτμος,ου,ὁ, cui etiamnum viuo, vita tantùm ex hominum opinione defuncto, rogus fuit factus.

Υ'στερος, ſequens, ſecundus, Thucyd. ἀρετῇ οὐδενὸς ὕστερος, virtute nulli ſecundus. ὕστερος οὐδενὸς φιλοπονίᾳ, &c. Bud.in Epiſt.prior. induſtria nemini ſecundus. Aeſchin. μὴ ἡγοῦ σεαυτὸν τῶν νόμων ἀλλ' ὕστερος τούτων, noli te legibus præferre, ſed ſis eis ſecundus. ὑστέρῳ ἔτει μετὰ τὴν ἀπόστασιν, altero à defectione anno. ὕστερον ἂν τῶν τε νόμων ἢ τῶν ἀρχόντων τίθησι, legib⁹ ſe & conſule demiſſiorem gerit, Plutarch.in Fab. ὕστερον τίθεσθαι, poſtponere, poſthabere. Inde illud, ὕστερον τίθεσθαι τὸν πόλεμον τοῖς λόγοις ἐν ὑστέρῳ, poſtmodum, Thucyd. ἐν ὑστέ-

συλλεχθέντας, Plato de Leg. εἰς ὕστερον, in poſterum, Idem Epiſt. 7. εἰς ὕστερον ..., &c. εἰς ὕστερον δὲ, deinde, Galen. ad Glauc. εἰς τὸ ὕστερον, εἰς τὸ ἑξῆς, i. in poſterum, in futurũ. Aliquando in poſterũ ſignificat in poſterum diẽ, i. craſtinũ. ἐξ ὑστέρης, rurſus. ὕστερος λόγος, Ariſtoph. ὁ ὕστερος σύλλογος, proximũ conciliũ, proximè venturũ. ὕστερος πούς, pes poſterior, i. relictus & ſequens longè, Euripid. ὑστέρα πορεία, Plato in Epiſt. ſecunda profectio, ſequens. ὑστέρᾳ ὀλυμπιάδι, proxima olympiade. ὕστεροι συμμαχίας ποιεῖσθαι, ſecundo loco inire belli ſocietates, AEſch. ὕστερος itẽ pro νεώτερος, iunior, Homer. Iliad. γ, γενεῇ ὕστερος ἦεν, natu minor erat, i. τῇ ἡλικίᾳ νεώτερος. ὕστεροι, teriores, ſeri. ὕστερα, tardiora, Plato in Epiſtol. ὕστερα ἄλλα νομίζω, alia poſthabenda cenſeo, Thucydides.

Υ᾽στερόφωνον τῆς ἠχοῦς, Echus vox reparabilis.

Υ᾽στριξ, ιχος, ἡ, hyſtrix, erinacii ſpecies, aliàs ὕστριξ. Meminit eius AElian. & Oppian. 3. de venat. & Eraſmus in prouerb. Hiſtricis ſeta.

Υ᾽στριχὶς, ίδος, μάστιξ, flagellum ex ſetis ſuillis, quo cædebantur ſerui. ὑστριχίδι μαστιγοῦν, Ariſtoph. i. pelle hiſtricis ſeu flagello ex ſetis ſuillis. vide Suidam.

Υ᾽σκος, ὁ, venter, γαστήρ.

Υ᾽ϊδοῦς, nepos, ἔγγονος.

Υ᾽φ᾽ αὑτῷ πράγματα ποιεῖσθαι, in poteſtatem ſuã redigere.

Υ᾽φα, τὸ ὕφασμα.

Υ᾽φάζω, idem quod ὑφαίνω, Etym.

Υ᾽φαιμος, ου, ὁ, ſanguineus, ſubſanguineus, ſugillatus, ſanguine ſubtus concreto, ſubcruentus, cruore perfuſus, cruentatus, in Epigramm.

Υ᾽φαινέτω, & Υ᾽φαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, compono, paro, ordior, texo, carmino, πλέκω, Accuſat. Odyſſ. β, ἱστὸν ὕφαινε, telam ordiebatur. & Iliad. γ, μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, ordiebantur, ἔλεγον, ἔπλεκον, verba texebant. & Iliad. η, μῆτιν ὑφαίνειν, pro κατασκευάζειν ..., apud Heſiod. μῆτιν ὑφαίνειν, pro τὸ βουλεύειν: ἐβουλεύετο exponit Interpr. Et Iliad. ζ, δόλον ἄλλον ὑφαίνειν, i. πλέκειν, nectere. ſic Nonnus, ἔργον ὑφαίνειν pro ἐργάζεσθαι. ὑφαίνειν tramare, Valla exponit lib. 2. Herodot. Vnde ἐνυφαίνω ὑφᾶναι, texuiſſe. ὑφασμένα, texi. Ab hoc fit verbale ὕφασμα, & participium ὑφασμένος.

Υ᾽φαίρεσις, εως, ἡ, diminutio, priuatio, ſubductio, abrogatio, Nazanzenus.

Υ᾽φαιρέομαι, οῦμαι, & Υ᾽φαιρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſurripio, ſuffuror, κλέπτω, ſubtraho, eximo, ſubduco, ſuppilo, paulatim aufero, ..., Accuſ. & Genit. τὸ μὲν ὑφαιρεῖ τῆς πατρίου θρησκείας, aliquid abrogat patriæ religionis, Nazanz. in Orat. α. ὑφαιρεῖται τῷ κόρακι ὁ ἰκτῖνος ὅ,τι ἂν ἔχῃ, eripit à coruo miluus quicquid tenet, Ariſtot. lib. 9. Animal. Vnde ὑφείλετο, ſubduxit & furatus eſt, ἔκλεψε, defraudauit, interuertit, expilauit, Demoſth. & Ariſtoph. τοῖς μὲν ἄλλοις ὑφελέσθαι τὰ ἐγχειρίδια τῶν πολεμίων, alias quidem hoſtibus gladios ſubduxiſſe, Plutarch. in Camillo. ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας, qui aquam ſubduxit & aliò traduxit, Plutarch. in Themiſtocle.

Υ᾽φαλμος, ſubſalſus, aliquantum ſalſus.

Υ᾽φαλμυρίζων ἐπίπαγος, concreta ſalſilago, gelata ſalſugo, Dioſcorid. lib. 5, cap. 129.

Υ᾽φάλμυρος, ſubſalſus, aliquantum ſalſus, ſalſuginoſus. ὑφάλμυροι τόποι, loca ſalſuginoſa, Barbarus: ſalſa, Ruell. lib. 3. Dioſcorid. cap. 153.

Υ᾽φαλος, ὁ, ſaxũ ſub mari latẽs: vel adiectiuè, ſub vndis latens, ſubaquaneus, mari ſubmerſus: ἔξαλος ei opponitur. τοὺς ὑφάλους πέτρας, in Epigram. Item ὕφαλος, miſer. & tectus, doloſus, verſutus, Etymolog. ſic ὕφαλος φάσις, tectum conſilium.

Υ᾽φαμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arenoſus, arenaceus, ſabuloſus, Plutarch. in Fabio. ὕφαμμα χωρία, arenoſa loca, Gaza lib. 1. hiſt. plant. Theophr.

Υ᾽φανίζω, ſubſideo. Alexand. Aphrod. ὑφανίζει ... τοῦ ποτηρίου, &c.

Υ᾽φάντης, ου, ὁ, textor, Plato 2. de Rep.

Υ᾽φαντικὴ, ars textoria, Ariſtot. lib. 1. Polit. cap. 5.

Υ᾽φαντικὸς, ὁς, ὁ, textorius, villoſus.

Υ᾽φαντὸς, ἡ, ὁ, textus, intextus, textilis. ἐσθῆτα δ᾽ ὑφαντὴν, Hom. Od. ν, veſtẽmque intextam ſeu textilem. ἔργον ὑφαντὸν, opus plumarium, Exod. 26. & 28. ἔργον ὑφαντὸν ποικιλτοῦ, opus plumarium: vbi tamen opus polymitum exponitur. ὑφαντά, textilia, Thucydid.

Υ᾽φάντρια, ας, ἡ, textrix.

Υ᾽φάπτωρ, ſuccendor.

Υ᾽φάπτω, μ. άψω, π. αφα, ſubincendo, ſuccendo, accẽdo. Actiu. Accuſ. iung. τὸ μὲν πῦρ τοῖς ἀπλουστάτοις ... οἱ δὲ ξύλα καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ... ὑφάπτουσι, Xenoph. lib. 5. Pædiæ.

Υ᾽φαρπάζω, ſurripio, intercipio, corripio, & ὑφαρπάζομαι pro eodẽ. Ariſtoph. νεφ. εὐθέως ὑφαρπάσει, ſtatim capies. ὑφαρπάζω τὸν λόγον, ſermonem interpello.

Υ᾽φασμα, ατος, τὸ, textura, pannus, tela, πέπλωμα, velum, veſtes.

Υ᾽φασμένος, textus, lib. 6. Epigr. καὶ πλέκτον χρύσεον ὑφασμένον, &c. vnde συνυφασμένος apud Hermog. ab ὑφαίνω.

Υ᾽φάω, ὑφαίνω, Dionyſ. poeta.

Υ᾽φεαρ, τὸ, viſci genus quod in abiete ac larice naſcitur. δρυὸς ὕφεαρ, quercuum viſcũ apud Plin. τὸ ἐπιφυόμενον τῇ πεύκῃ καὶ ἐλάτῃ. vide Marcell. lib. 3. Dioſc. & Theophr. l. 3. hiſt. plant. In Genit. ὑφέατος, ibidẽ, & lib. 2. de cauſ.

Υ᾽φεδρεύω, ſubiectus ſum, ſubſideo.

Υ᾽φεδρία, ας, ἡ, inferior ſedes, inferior dignitas, inferior locus.

Υ᾽φειμένος, deterior, bonitate inferior. ὑφειμένη φωνὴ, ſubmiſſa vox, inferior. τὸ ὑφειμένον, remiſsio, Theophr. lib. 3. de cauſ. plant.

Υ᾽φειμένως, ſubmiſſè, incuruatè, remiſſè, parcè.

Υ᾽φείμην οὐδενί, conceſsi nemini. vide in Υ᾽φίημι.

Υ᾽φεῖναι τῆς ὀργῆς, abſtinere ira.

Υ᾽φέσωσι, ſubiciant.

Υ᾽φεκτον, ου, τὸ, lebes.

Υ᾽φέλκω, ſubtraho, ſupplanto, induco. & ὑφέλκομαι pro eodem apud Ariſtoph. ..., Interpr.

Υ᾽φελόντα, λάθωμαι, Ionicè pro ὑφελοῦντα, Ariſtoph. νεφ.

Υ᾽φελόμενος, ſurripiens.

Υ᾽φ᾽ ἓν, ad vnũ, Apol. in Epiſt. ὑφ᾽ ἓν συντελέσαι, ſimul conterere. Sapient. 12. ὑφ᾽ ἓν ..., &c. prius ſigillatim exponentes, &c. Dioſc. l. 6, c. 1. ſic Marcel. ſimul prius exponentes, Ruell. ὑφ᾽ ἓν ὅλον ἐξάπτεται, vnà omne penitus accenditur, in Probl. Alexand. Aphrod. ὑφ᾽ ἓν ὅλον σήπεται, ſimul omne putreſcit, Ibidem.

Υ᾽φὲν, ένος, τὸ, ſubunio, quæ eſt vna ex ſyllabarũ paſsionib⁹ nota, ab vltima litera primæ dictionis ad primã ſequẽtis ſubducta. Lucret. Semper_florentis honoris. Terent. heri ſemper_lenitas verebar quorſum euaderet.

Υ᾽φέξω, ſubibo, ſuſtinebo.

Υ᾽φέρπω, μ. ύσω, π. ..., & Υ᾽φέρπω, μ. έρψω, π. ερφα, ſubſerpo, ſubrepo. Neutrum abſol.

Υ᾽φες τοῦ φρονήματος, animoſitati detrahe, adime, Plutarchus in Apophtheg.

Υ᾽φεσις, εως, ἡ, diminutio, remiſsio contentionis, extenuatio, imminutio. οὐδὲ τὴν ... τῆς οὐσίας ὕφεσιν, neq; eſſentiæ imminutionem, Nazanz. in Orat. Vnde & ..., huiuſmodi enim eſt præuaricatoris affectus, vt ſe ſubmittere velit aduerſario. Pro modeſtia Nazan. in Epiſt.

Υ᾽φεσμὸς, οῦ, ὁ, impedimentum, ἐμποδισμός.

Υ᾽φεστάναι, exiſtere in rerum naturam. Philo de mundo. ὑφέστηκε τὰ συγκεκριμένα ἐν τῷ χρόνῳ, &c. quæ cõcretione coierunt, in rerum naturam extiterunt. Vnde ὑφεστικὸς, quod ſubſiſtit, quod in rerum naturam cadit.

Υ᾽φέστιος, qui domi agit, ſub tecto verſans.

Υ᾽φεστὼς, ἡ, ſubſiſtens.

Υ᾽φὴ, ῆς, ἡ, contextus, fimbria, ξυνυφή, textura, tela, Plato de Leg. item corpus, cuſtodia.

Υ᾽φηγέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, narro, expono, ſub alio expono, doceo, hortor, edoceo, inſtituo, ſuadeo & dicto, induco,

induco, author ſum, Ariſtot. l. 1. OEcon. τοῦθ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος, hoc præcipit, &c. ὥσπερ αἱ τῶν γεωμετρικῶν προβλημάτων ἀναλύσεις ὑφηγοῦνται, vt geometricarum propoſitionũ reſolutiones præcipiunt, in Rom. Plutarch. ὑφηγοῦμαι χάριν, præſcribo, Plato de Leg. ὑφηγήσασθαι χρῆσιν, vſum tradere, Gal. ad Glauc. cum Accuſ. Item duco, ſum dux, ὁδηγέω, præeo, vt ὑφηγεῖσθαι ὁδὸν, Plutarch. δαίμονός τινος ὑφηγουμένου, i. deo aliquo propitio, diuino nutu ſeu numine. Dicitur & θείᾳ πομπῇ, Bud. in Com. in Epiſt. in dictione Colere. ἀπολέλοιπε τὴν πόλιν ἡ θεὸς ὑφηγουμένη πρὸς τὴν θάλασσαν αὐτοῖς, vrbem dea reliquit ad mare ſe illis ducẽ præbens, Plutar. in Themiſt. κατὰ τὴν ὑφηγημένην μέθοδον λεκτέον, dicendum eſt via & ratione qua cœpimus, Ariſtot. lib. 3. de generat. Animal. & 1. Polit. κατὰ τὸν ὑφηγημένον τρόπον, ſecundum antecedentẽ modum: ſic Aretinus. Argyropil. verò, eundem ſeruando modum, lib. 2. Ethic. cap. 7. Itẽ prouocare, προηγεῖσθαι. Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι πολέμου ἄρχοντας τούτῳ ᾧ ἂν ὑφηγῆσθε, eo modo propulſare bellum conabimur à vobis laceſsitũ, quo modo vos prouocaueritis. Item præſum, præfectus ſum. Genit. Gal. de parua pila, τοῦτο μὲν δὴ τῷ ... μελέτω, τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι, qui gymnaſiis præfuturus eſt.

Ὑφήγησις, εως, ἡ, enarratio. item ductus, imperium, Ariſtotel. in Rhetor.

Ὑφηγητὴρ, deductor, ἡγεμὼν, in Epigram.

Ὑφηγητὴς, οῦ, ὁ, interpres, dux, propheta, μάντις, ὀρνιθοσκόπος, Sophocl. Interpr.

Ὑφημιόλιον, ſubdimidium, Capella lib. 6.

Ὑφηνιοχέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, fungor officio aurigæ, Neutrum abſolutum.

Ὑφηνίοχος, ου, ὁ, miniſter aurigæ.

Ὑφησόμενος, η, ον, ſubmiſſurus, ceſſurus, Plutarch.

Ὑφήσσων, inferior, minor. Heſiod. ἢ μὲν ὑφήσσων ἔσκε, i. ἐλάττων, aliquanto minor & iunior.

Ὑφίεμαι, condeſcendo in cõtentiones, incipio cõtendere. Item remitto, ἐλλείπω, cedo, & decedo de eo quod tueri poſsim ſi velim. & ſemper cum Genit. vt ὑφίεσθαι τῶν δικαίων τῶν ἑαυτοῦ, decedere de iure ſuo. Lucian. de Luctu, οὐδενὶ τὸ ... τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, nemini concedens reditũ. τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις τόλμης ὑφιέμενος, ὡς γνώμῃ καὶ φρονήσει καταπολεμήσων τὸν Ἀννίβαν, à pugna abſtinens, vt prudentia & cõſilio oppreſſurus Annibalẽ, Plut. in Fabio. μάλιστα τῶν πρωτείων ὑφιέμενος αὐτῷ, Idem in Galba vbi Philelphus, maximè ex omnibus primatibus ei ſe ſubmittẽs. Vide tamen num ſit expohendum, maximè primas ei partes deferẽs. οἱ τῆς κακίας τι ὑφιέμενοι, aliquid à malitia dementes, remittentes aliquid de malitia, Nazanz. in Orat. ὑφείμην ἂν οὐδενὶ οὐδενὸς, nihil cuiquam cederem, Bud. in Epiſtol. prior. Cum Infinitiuo Xenophon in Apologia Socratis, ἢ οἶσθα ὅτι μέχρι τοῦδε οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην βέλτιον ἐμοῦ βεβιωκέναι; neſcis me ad hunc vſque diẽ nemini conceſsiſſe in vita? id eſt, nemini ceſsiſſe vt quàm ego melius vixerit? ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμην εἰπεῖν, permittebatur nemini ſententiam dicere, Plutarch. in Lycurgo. ὑφίεσθαι, ὑποχωρῆσαι, vires remittere, vires ſubmittere, conſultò & comiter de viribus ſuis aliquid ſubtrahere, Budæus in Epiſt. prior. ὥστε μηδὲν οἴκτῳ τῆς ὀργῆς ὑφίεσθαι, vt nihil ſit iræ miſericordiæ condonatũ, vt iræ nihil miſeratio remiſerit, Plut. in Camillo. ὑφειμένη κατθανεῖν ἀντὶ σοῦ, Euripid. conceſſa pro te mori, permiſſa, i. cui conceſſum eſt vt, &c.

Ὑφιζάνω, μ. ανῶ, ſubſideo, ſuccedo, ſubmittor, Neutr. abſolutum.

Ὑφίημι, μ. ήσω, π. ηκα, ſuppono, ſubmitto, remitto, minuo, ὑποβάλλω. Actiu. Accuſ. τὰς ῥάβδους ὑφῆκε τῷ δήμῳ, populo faſces ſubmiſit, Plutarch. in Publicola. ὑφεῖναι ταῶνας ταῖς γυναιξὶ, pauones mulieribus ſubmiſiſſe, Idem in Pericle. ὑφίημι τὸ ἱστίον, i. συστέλλω, Sophocl. Et cum Genit. vt, οὔπω μοι τῆς λύπης ὑφῆκας, Liban. in Epiſt. nondum mihi indignari deſiiſti. Sic ὑφίημι τῆς ὀργῆς, vnde apud Herodotum, ὑφεὶς τῆς ὀργῆς. ὑφέντες, ἐνδόντες, χαλάσαντες, Hom.

Ὑφίσταμαι, ſubſideo, ſido, peſſum eo. Ariſtotel. Probl. διαθρυπτομένων δὲ ἀεὶ μάλιστα ὑφίσταται τὸ παχύτατον καὶ βαρύτατον. vnde ὑφιστάμενος, ſubſidens, qui eſt in imo, Herodot. Et ſubeo, ſuccedo, Plato de Republ. 6. Item ſubeo, id eſt, ſuſtineo, & ſuſcipio. Lucian. εἰ καὶ τοιοῦτον ὑφίστασαι, ſi quid tale ſuſcipis. ὑφίσταται τὸν πλοῦν, nauigationem ſuſcipit, Thucydid. ἰσχυρῶς ὑφίστατο τὰς πρὸς τοὺς προὔχοντας ἀπεχθείας, duras inimicitias ſibi principum ciuitatis conſtauit, Plutarch. in Themiſtocle. Eſt etiam κυρίως ἵσταμαι καὶ ὑποχωρῶ. Interdum poeticè pro ὑπισχνοῦμαι, recipio & polliceor: quo vſus eſt & Xenophon παιδ. 6, ἐγώ σοι ὦ Κῦρε ἐθελούσιος ὑφίσταμαι. Eſt etiam ſuſcipio, id eſt, aggredior, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, inſtituo & incœpto. Iſocrates πρὸς Φίλιππ. τὸ κράτιστον ὑποστησάμενος πειρᾶσθαι φαίνεσθαι τοιοῦτος. ὑφίστασθαι τὰς λειτουργίας, ſuſtinere munera, Gaza de Senect. Et pro ſuppono, pono, id eſt, τίθεμαι & ὑποτίθεμαι. Athen. οἱ δ' ἀρχαῖοι καὶ τοὺς θεοὺς ἀνθρωποειδεῖς ὑποστησάμενοι. Item ὑφίστασθαι, pro in rerum natura eſſe. ὑφίσταται φῶς, lux oritur, lumen exoritur, Nazanz. Pro in rerum naturam edo & produco, Alexand. Aphrod. τὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν ἀρχὴν ὑπέστησε, id eſt, conſtituit principium artium. Vnde ὑφισταμένη γένεσις, procreatio quæ omnia cõſtituit, à quaque omnia habent ſubſiſtentiam. Idem pro patior lib. 1. Problem. τὸ μαλακὸν τῆς ὕλης εἶκον τῇ θερμότητι ταχέως, θλάσιν οὐχ ὑφίσταται, i. non rumpitur, non patitur fracturam. ὑφίσταμαι πόνους, ſuffero, Hermog. πρᾴως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος, miti animo perferens ignominiam, Plutarchus in Pericle. Præterea ſuſtineo, i. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Syneſ. οὗτός ἐστι πρῶτος ὑποστὰς ὁπλίτην γυμνός. Hoc Liuius imitatus eſt, Iam non feras tantùm ſubſiſtere, &c. Budæus Comm. ὑφιστάμενος, repugnans, pugnando reſiſtens, non ſuccumbens.

Ὑφίστημι, μ. ὑποστήσω, π. ηκα, ſubeo, ſuſtineo, tolero, perfero, duro, obuiam eo, reſiſto, repugno. Nazanz. in Orat. τὴν ἀνθρωπότητα δι' ἡμᾶς ὑπέστη θεὸς, humanam naturam noſtra gratia Deus ſubiit. ὑπέστη μείωσιν, Idem ibidem. ἐπιβαίνοντα τῇ αὐτῶν τριήρει ὑποστάντες, imminentẽ ſuæ naui ſubeũtes, Plutarch. in Themiſtocle. ὑποστάντες καὶ μάχην συνάψαντες, excipientes & prælium conſerentes, Idem in Pericl. ὑπέστησαν τούτους, hos ſuſtinuerunt, hos excéperunt, Idem in Othone. ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν, in enſem ſubſiſtens erectũ duabus manibus, & deſuper decidens, &c. idem Plutar. ibidem, i. erectum enſem ſupponens, &c. Item conſtituo, recipio & polliceor, promitto, ſuſcipio, aggredior, ἀναλαμβάνω, vt ὑφίσταμαι. ὑπέστησαν πολλοὶ προθύμως ταῦτα τοῦ βασιλέως διαλεχθέντος, his à rege dictis, multi alacres ad mandata peragenda ſe accinxerunt, Plutarch. in Camillo, ὑποστῆναι τὴν στρατηγίαν ἠνάγκασεν αὐτὸν, ipſum perpulit ad ductandũ exercitum, Idem ibidem. ὑποστὰς τὴν στρατηγίαν κατέλεξε τοὺς μαχησομένους, imperatoris munere fungens, milites delegit, Ibidem. ὑποστὰς ἀνεῖλε, adortus peremit, Idem in Theſeo. Sophocl. in Aiace pro propono. γνώμας ὑποστήσας σοφὰς, i. ὑποθείς. Nazanz. in Orat. ὁ τοίνυν ἐστὶ θεὸς, πρότερον ὑποστησώμεθα. ὑφίστημι τοῦτο, hoc ſubſiſtere permitto, affirmo. ὑφίστημι τἆλλα, aſſero ſubſiſtere alia, Nazanz. in Orat. Item defigo, ſum author, ſum parens & author, in rerum naturam produco, ſubiicio, ſuppono, vt ὑφίστησιν ὁ θεὸς πάντα. οὐκ ὄντας ὑπέστησεν, quum non eſſent, creauit, Nazanz. in Orat. ὑποστᾶσα ἐξ οὐκ ὄντων, quæ extitit ex non entibus, Idem ibidem de materia prima.

Ὑφοράομαι, ῶμαι, ſuſpicor, toruè aſpicio, occultè & clã video. Xenoph. ἐπεὶ ὑφεωράκεσαν ἑαυτὰς, ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων, i. quum toruè aliæ alias inſpexiſſent, mutuo aſpectu lubenter fruebantur. ὑφορᾶσθαι, obſeruare, Galen. ad Glauconem, ὑποπτεύεσθαι, Demoſth.

Ὑφόρασις, ἡ, δυσωπία, ſuſpicio. vide Ὑποψία in Ammon.

Ὑφορατικὸς, ſuſpicax.

Ὑφοράω, μ. ὑπόψομαι, π. ὑφεώρακα, reſpicio, cõſidero, obſeruo, intelligo, deprehendo, ſuſpectum habeo, timeo.

Ὑφορβὸς, οῦ, ὁ, ſubulcus.

Ὑφορμεῖ dicitur ἡ λῃστρικὴ ναῦς. Et ὑφορμῶ αὐτὸ τὸ ὑποπτεύομαι, ſum formidoloſus alicui. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις προσεδρευόντων πειρατῶν καὶ ὑποπτευομένων. Syneſius tamen ſcribit, καὶ ὑφόρμει δέος οὐκ ἔλαττον, & ſuſpectum nobis erat periculum non minus, terrebat nos non minus metus ille, Bud. Comm.

Ὑφορμίζομαι, τὸ καταπλέω, appello ad portum. ὑφορμισάμενοι νυκτὸς, οὐκ ἔλαθον, Thucyd. lib. 2: vbi Valla, licet noctu progreſſi, non tamen latuerunt hoſtem. ὑφόρμισται αὐτῷ πηγὴ, ei fons adhæret, Philoſtr. in Heroic.

Ὑφορμοῦντα, ἀντὶ τοῦ ὑποπτεύοντα, ἐναντιούμενα.

Ὑφορώμενος, ſuſpicioſus, ὑποπτεύων, βλεπόμενος. Actiuè, Budæus & Xenoph. Vide in Ὑφορῶμαι.

Ὑφὸς, pro κυφὸς, abiecto κ, gibboſus, curuus.

Ὕφος, εος, τὸ, ὕφασμα, contextus, rete, tela, Dioſcor. lib. 2, cap. 68. ὕφος ἐρεοῦν, veſtis lanea, Idem lib. 1.

Ὑφόωσι, texunt, Odyſſ. η.

Ὕφυγρος, humidus.

Ὑφύδριος, &

Ὕφυδρος, ſubaquatilis, κολυμβητὴς, natator, κυβιστητὴρ, vrinator, aqua intercute laborans, ὑδρωπικὸς, Hippocr.

Ὑφωμαδὸν, vnanimiter, ὁμοθυμαδόν.

Ὕχος, ου, ὁ, nox.

Ὑψαγορέω, magna loquor, μεγαληγορῶ.

Ὑψαγόρας, ου, ὁ, altiloquus, μεγαλοῤῥήμων, mendax, ſycophanta.

Ὑψαύχην, ενος, altè cameratus, ſeu concameratus & arcuatus, & teſtudineatus.

Ὕψαρνος, ου, ὁ, fluuius Bœotiæ.

Ὑψαυχενίζω, ceruices tollo, in Epigr.

Ὑψαυχενοῦντες, ceruicem tollentes.

Ὑψαυχενῶν, οῦντος, ὁ, ſuperbiens.

Ὑψαυχέω, ἐνῶ, glorior, iacto, μεγαλαυχῶ. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ᾽ ὁ πολὺς πάντεσσι, i. ceruices tollit.

Ὑψαύχην, ενος, ὁ, glorioſus, ſupinus, elatus, elata ceruice incedens. ὑψαύχην ἵππος καὶ ἀγέρωχος, equus alticeruix & ſuperbus, Nazanzen. in Orat. Epitheton etiam eſt Apollinis in Epigramm. & apud Laſcar. ὑψαύχην τιμὴ, honor excelſus, Nonnus. φωνὴν ὑψαύχενα, vocem altam dixit idem Nonnus.

Ὑψεῖται, numularii, argentarii.

Ὑψερεφὴς, ὑψηρεφής. Odyſſ. ο, ὑψερεφὲς θέτο δῶμα, altam domum extruxit.

Ὑψηγόρας, ου, ὁ, celſiuocus, ſublimiuocus, alta & magna pro concione dicens, Etym.

Ὑψηγορία, ſuperbia, elatio.

Ὑψηγόρος, altiloquus, alta & magna prædicans, Etym.

Ὑψηλογέω, μ. ήσω, π. ηκα, altè loquor. Neutr. abſol.

Ὑψηλογνώμων, arrogans.

Ὑψηλόνοια, τὸ, elatio mentis, altitudo mentis.

Ὑψηλὸς, οῦ, ὁ, altus, procerus, edit⁹, ſublimis, quaſi ὑψερὸς, ὁ εἰς ὕψος ἡρμένος.

Ὑψηλοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, altè ſapio, mihi placeo, ſuperbio, animo efferor, arrogāter de meipſo ſentio, elato ſum animo. Neutr.

Ὑψηλόφρων, ονος, ὁ, altè ſapiens, ingens, ſublimis, ſuperbus, magnanimus.

Ὑψηλῶς, μεγάλως.

Ὑψήνορα τιμὴν, Nonn. honorem ſublimem, i. ſublimes viros efficientē, aut qui magnis & præclaris tribuēd⁹ eſt.

Ὑψηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, altus, ſublime faſtigium habens, celſitectus, ὑψηλὸς, ὑψηλόστεγος. dicitur & ὑψερεφής.

Ὕψιστος, altus, magnus.

Ὑψηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, altiſonans, ὑψαύχην.

Ὑψηχίδας, Hypſechidas, vir Spartan⁹, Plut. in Solone.

Ὑψι, altè. ὑψοῦ.

Ὑψιβάμων, altè vel in alto incedens.

Ὑψίβατος, ου, ὁ, altus. vnde ὑψίβατος πέτρας, Sophoc. i. ὑψηλὴν βάσιν ἔχων, habens altam baſim & profundam.

Ὑψιβρεμέτης, ου, ὁ, altitonās, altifremus. Heſiod. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, &c. & Homer. Iliad. μ, ἐν ἐν ὑψοῦ ἠχεῖ, ὃ δὴ βροντῆς βρόμος δὲ κινεῖται ἐκ τῆς πυρὸς ἦχος.

Ὑψιγένεθλος θεὸς, Nonnus, in alto natus.

Ὑψίζυγος, ου, ὁ, altiſedens, in alto trutinans humana, gubernator ſupremus. Heſiod. Κρονίδης ὑψίζυγος, i. Iupiter in alto facta hominum æſtimans & librans: nam ζυγὸς, ſtatera: vel in alto ſedens, ζυγὸν enim ſedes & tranſtrum, vt ſit metaphora. Iliad. δ, Ζεὺς ὑψίζυγος αἰθέρι ναίων: vbi Interpres, ὑψίζυγος, ὁ ἐπὶ ὑψηλοῦ θρόνου καθεζόμενος, ὁ τὴν ἀνωτάτω ἔχων καθέδραν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ᾽ ὧν καθίζοντες οἱ ἐρέσσοντες. ὁ ἐν ὕψει ζυγοστατῶν καὶ ἀπονέμων ἑκάστῳ τὸ πρέπον. Capitur etiam pro alto & ſublimi apud Nonn. vt ὑψίζυγον ἔλλαχε τιμὴν, & ὑψίζυγος ἔπλετο τιμή.

Ὑψιθέμεθλος, habens alta fundamenta, Nonn.

Ὑψικάρηνος, ου, ὁ, habens altum caput ſeu cacumen.

Ὑψικέλευθος, altiuius, in Epigr.

Ὑψίκερως, ω, ὁ, altus, alta cornua habens. per metaplaſmum dixit Ariſtoph. κατ᾽ ὑψικέρατα πέτραν, i. ὑψηλήν.

Ὑψικέρωμος, ὁ διὰ πυρὸς πυργοῦ.

Ὑψίκομος, alticomus, in ſumma parte frondoſus, ὑψιπέταλος. vnde δρῦς ὑψίκομος, alticoma quercus.

Ὑψίκομπος, ου, ὁ, ſuperbus. vnde ὑψικόμπως, arroganter, Sophocles.

Ὑψίλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſublimis.

Ὑψιμέδων, in alto regnans, alta regēns, celſirex, altipotens, Ariſtoph. ἐν νεφ. ὑψιμέδων Ζεὺς, altè imperās, in Epig.

Ὑψιμέλαθρος, altas ædes habens. vnde ὑψιμέλαθρος πόλος, apud Nonnum.

Ὑψινεφὴς, ſublimis.

Ὑψίνοος, attentus, animum attollens, ſuperbus, Nonn.

Ὑψιπέταλος, ου, ὁ, habens altas frondes, & ſimpliciter altus, Etym.

Ὑψιπέτης, ου, ὁ, altiuolans.

Ὑψιπετὴς, qui ab alto cecidit.

Ὑψιπόρος, ου, ὁ, per cacumina ingrediens currēnſve. ὑψιπόροιο ἅρματος, Nonnus.

Ὑψίπους, οδος, ὁ, excelſus.

Ὑψίπυλος, ου, ὁ, habens altas portas.

Ὑψιρεφὴς, altè ædificatus, altè extructus: ab ἐρέφω. ὑψιρεφὲς δῶ, alta domus, Homer. Odyſſ. ναοὶ ὑψιρεφεῖς, templa alta, Ariſtoph. ſuprà ſcribitur ὑψηρεφής.

Ὑψίζωνος, ου, ὁ, altè ſuccinctus, in altum ſubductam habens veſtem.

Ὕψιστος, ου, ὁ, altiſſim⁹, excelſiſſimus, & eſt Superlatiu⁹ ſine Comparatiuo, vt ſummus apud nos.

Ὑψιτενὴς, in alto extenſus, Nonn.

Ὑψιτένων, ſuperbus, elata ceruice.

Ὑψίτερος, Comparatiuus eſt ab ὕψος, Theocr.

Ὑψιφανὴς, altè apparens. ὑψιφανῆ νέφη, in Epigr.

Ὑψιφαής, ſublimis, in alto apparens, Nonn.

Ὑψιβάτης, altigradus.

Ὕψοθεν, ex alto, ἄνωθεν, altè, Dionyſ. de Situ orb. Aliquando ſuper, ὕψοθι. Apollon. 2, ὕψοθεν αὐτῆς.

Ὕψοθι, in alto, ἄνωθι, in ſublimi. Apoll. 2. Arg. ὕψοθι τείνει, altè tēdit, i. ὑψόσε, in altum. ἐπ᾽ Ἀραιῷ ἐρίπνα ὕψοθι νῆα, &c. idem Apoll. ὕψοθι γαστρὸς, ſuper ventrem, lib. 1. Epigr. ὕψοθι θώκων, ſuper ſedes, Nonn.

Ὑψόροφος, ου, ὁ, excelſus, faſtigioſus, magnus. Homerus Iliad. γ, εἰς ὑψόροφον θάλαμον ἦκε, i. ὑψηλόν.

Ὕψος, εος, τὸ, altitudo; quaſi ὄψος, vnde patet proſpect⁹, excellentia, proceritas, ſublimitas, cacumen, faſtigium. Ariſtoles de mundo, τὸ Δαρείου σχῆμα εἰς σεμνότητος καὶ ὑπεροχῆς ὕψος μεγαλοπρεπῶς διεκεκόσμητο, id eſt, in exquiſitum maieſtatis faſtigium os Darii exornatum erat. ὕψος λαμβάνει, Thucyd. altè excitatus eſt, ſublimitatē capit, ſublimis euadit. ἐφ᾽ ὕψους, Homer. ἐν ὕψει, in altū, Plato de Leg. ὕψος τῆς οὐσίας, quantitas facultatum, Idem ibidem.

Ὑψοπορεύς, in altum leuatus.

Ὑψόσε, in altum, in ſublimi.

Ὑψοῦ, altè, ἐν ὕψει, in alto. Ilia. α, ἐπ' ὀμφαλὸν ἑσταότος ὑψοῦ, &c. ὑψοῦ αἴρει, i. μετεωρίζει, Sophocl.

Ὑψόσε, ὑψηλότερος.

Ὑψόω, μ. ώσω, π. ωκα, exalto, in altum tollo, extollo, in ſublime fero, leuo, erigo, eueho. Actiu. Accuſ. Homer. βάτραχοι ὑψώσας ὄχθην δήμας. Item perficio. Ioſeph. lib. 2, πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον, ἰφθᾶ παλιντόνως, antequàm impleret opus, diſceſſit.

Ὑψῶ, pro ὑψηλὸν, Interpr. Ariſtoph.

Ὕψωμα, ατος, τὸ, altitudo, cacumen, ſummitas. hoc vtitur Phocylides.

Ὕψωσις, εως, ἡ, exaltatio.

Ὕω, μ. ὕσω, π. ὕκα, pluo, βρέχω, rigo, pluuia perfundo, madefacio, humecto. Ariſtoph. πρ. ἀλλὰ τίς ὕει; quis pluit? Odyſſ. ξ, ὗε δ' ἄρα ζεὺς πάννυχος, pluebat tota nocte. ὕοντα, ſeu ὕοντα θεὸν τιμῶσιν οἱ γεωργοί, Lucian. id eſt, pluentem deum. ὕω ὕδωρ, pluo aquam. Ariſtoph. in Nubibus, νομίζειν χρῆν αὐτὸν αἰεὶ τὸν δία ὕειν ὕδωρ. Aliter Apollonius cum Accuſatiuo lib. 2, ὗε δὲ πόντον ὄμβρος, imber cadebat in pontum. ὗε τῇ γῇ, in terra pluebat. Cum Datiuo Ariſtophan. νεφ. ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, vobis primis pluemus. Dicitur etiam impersonaliter ὕει, μ. ὕσει, ἀόρ. α. ὗσε. ὕσαντος, imber inceſſet. ὕσαντος, imbre exorto ſiue lapſo. πολὺ μὲν ὕσαντος, ſi copioſæ pluuiæ fuerint, Theophraſt. lib. 4. de cauſis plantar. ἐν γῇ ὕεται, in terra pluit, Herodot. ὗσεν ἡ πόλις σταγόσιν αἵματος, guttæ ſanguinis è cælo in vrbem ceciderunt, Plut. in Romulo. ὕσθησαν Θῆβαι, apud Thebas pluit, Herodot. ὑόμενος, imbre aſperſus.

Ὑώδης, εος, ὁ ἡ, porcinus.

Ὑωειδὲς, os quod ſubeſt antiadibus: ſic vocatum ab imagine literæ. alii φαρυγγαῖον vocant.

Φαείνω, apparui, ἐφάνην. Iliad. α, δοιὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, pro ἐφάνθησαν & ἐφαίνοντο.

Φαάντατος, η, ὁ, ſplendidiſſimus, λαμπρότατος, Hom. Odyſſ.

Φαάντερος, ſplendidius.

Φάβα, μέγας φόβος, magnus terror. καὶ τὸ ἀναιδὲς θάρσος.

Φάβες, palumbes: φάβιον, palumbium, à Nominat. φὰψ.

Φάβιος, quaſi φόδιος, à fodiendo, literis mutatis, Plutar. in Fabio.

Φαβὸς, palumbis.

Φαβοτύπος ἱέραξ, accipiter palumbarius, Ariſtoteles libro 8. Animal.

Φάγαινα, ἡ, hulcus, immanis appetitus comedendi, ſimilis ei quem βούλιμον nominant, Ammon.

Φάγγρος, phanger, piſcis in capite lapidem habens, Ariſtot. lib. 8. Anim.

Φαγέδαινα, ἡ, voracitas morbus, eſuritio, hulcus cācroſum, Dioſc. lib. 3, cap. 56. πρὸς ἕλκη καὶ φαγεδαίνας, aduerſus vlcera & phagedænam. Columel. lib. 9, cap. 12. docet apes vitio quod Græci φαγεδαίνας vocāt, interire. vnde φαγεδαινικὰ ἕλκη, phagedænica vlcera, Ruell. phagedænæ, alii, Dioſc. lib. 2, cap. 99. Eſt autem phagedæna, definiente Gal. hominis malum, in quo copioſum appetens cibum nimiúmque ſumens, continere eum nequit, ſed eo euomito rurſus appetit: & quoniam copioſi⁹ inutiliter comedat, phagedæna id malum dictū à verbo φαγεῖν, i. comedere: hæc ex Marcell. lib. 2. Dioſc.

Φάγεσαι, ede, cap. 17. Euang. Lucæ.

Φαγιλὸς, agnus.

Φαγήματα, τὰ, eſculenta, epulæ, βρώματα.

Φαγλαὸς, οῦ, ὁ, torrens.

Φάγομαι, pro φαγοῦμαι, edam: à φάγω verbo inuſitato, quod in Aoriſt. β. ἔφαγον habet. φάγομαι καὶ πίομαι, comedam vel bibam, cap. 19. lib. 2. Reg. φάγεται τὰς σάρκας, ca. vlt. Epiſt. D. Iacobi, exedet carnes, &c. Eraſ. ānotat Græcum codicem habere φάγεται, i. edite: in omnibus tamen quos viderim ſcribitur φάγεται, tertia Singularis numeri.

Φάγον, pro ἔφαγον, comedi. φάγε, comede, Ariſtoph. à φάγω inuſitato. vnde φάγω in Subiunct. φάγωμεν, comedam*. φαγεῖν, abedille, veſci, capere cibum.

Φάγος, ου, ὁ, vorax, edax, comedo.

Φάγρος, ου, ὁ, genus piſcis apud Ariſtot. à Gaza redditur pagrus, lib. 8. Anim.

Φαγώλιον, τὸ, marſupium, μασός.

Φαδάζω, flecto, γνάπτω.

Φάε, lucebat, ἔφαινεν. Odyſſ. ξ, φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς, id eſt, ἔλαμπε.

Φαέθοντος μαρμαρυγὴ, ſplendor Solis, in Epigr.

Φαέθουσα, ης, ἡ, Phaetuſa, vna ex filiabus Solis.

Φαέθω, μ. σω, luceo, ardeo.

Φαέθων, οντος, Phaetō. Solis epith. Heſiod. ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται, Sol lucidus intuetur. φαέθων ἥλιος, Sophoc. & Hom. Odyſ. Item Iouis ſtella. Ariſtot. de mundo, ἐφεξῆς δὲ ὁ τοῦ φαέθοντος κύκλος ὃν λέγουσιν. Pro die, Sophocl. in Aiac. νύκτας μὲν πάννυχα καὶ φαέθοντα ἀνεστέναζες, i. noctes & dies ita gemebas, i. κατὰ φαέθοντα, τουτέστι κατὰ τὴν ἡμέραν. Itē Phaeton Auroræ & Cephali filius, Heſiod. in Theog.

Φαεινὸς, ἡ, ὁ, lucidus, ſpecioſus, tenuis, ſubtilis, λαμπρὸς, rutilus, στιλπνός. Odyſſ. ξ, ζῶμα φαεινὸν, ſagū fulgēs. hoc vtitur Alex. Aphr. in præfat. l. 2. Probl. χρυσέῃ φαεινὸν, χρυσέῃ αἰγυρέῳ, λαμπρῷ, Hom. Iliad. φαεινὴ σελήνη, Idem.

Φαείνω, μ. νῶ, oſtendo, φαίνω, luceo, λάμπω, emico, illuceſco. Odyſſ. γ, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ ἥλιος, &c. vnde φαεινόμενα lib. 2. Apoll. φαεινομένη μαρμαρυγὴ, ſplendentes.

Φαεννὸς, ἡ, ὁ, ſplēdidus, manifeſtus, pro φαεινὸς, vt ἀννάζω pro ἀνάζω. φαεννὰς ἡλίου διεξόδους, Eurip. φαεννοῖς ὄμμασι στίλβων, Idem. Sophocl. ἐρεβος ὦ φαεννότατον ὡς ἐμοί.

Φαεσίμβροτος, ου, ὁ, ferens lucem mortalibus. Nonn. φαεσίμβροτον ἤλλαξε πυλὼν, &c. Heſiod. in Theog. υἱὸς φαεσιμβρότου ἠελίοιο, filius Solis lumen præbentis mortalibus. Vide apud Varin. in verbo πάγχυ.

Φαεσφόρος, lucifer, lucem afferens.

Φαζὴρ, peculiaris morbus, qui rubrum mare nauigātibus oboritur.

Φάζομαι, & φάζω, appareo.

Φάη, dic, à φημί: priorem produci tradit Gaza.

Φαιὰ, ᾶς, ἡ, fuſca, ſubnigra. fuſcus enim color medius eſt inter album & nigrum. φαιὰ ἔμπλαστρα, emplaſtra quæ phæas appellāt, Ruellius: emplaſtra fuſca, Barbarus: emplaſtra nigra, Marcell. Celſum ſecutus, Dioſc. lib. 5, cap. 93. vide ibidem Marcell.

Φαία, ας, ἡ, Phæa, ciuitas quædam, Cyrill.

Φαιακία νῆσος, Corcyra inſula.

Φαίαξ, κος, ὁ, phæax. Eſt & nomē proprium eius qui rexit proram nauis Theſei, Plut. in Theſeo.

Φαιδιμόεις, όεντος, ὁ,

Φαίδιμος, ου, ὁ, clarus, fortis, ἐπιφανὴς, λαμπρὸς ἐν τοῖς πολέμοις, à dictione φαιδρὸς, ρ abiecto, vt ſcribit Apoll. Gram. Hom. Iliad. ν, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.

Φαίδρα, Phædra, vxor Theſei, Plut. in Theſeo.

Φαιδρωπὸς, οῦ, ὁ, aſpectu formoſus, iucundus, gratioſus, Etymolog.

Φαῖδρος, ου, ὁ, Phædrus, viri nomen.

Φαιδρὸς, ἡ, ὁ, clarus, purus, manifeſtus, qui eſt læta frōte, ἱλαρὸς, γελαστὴς, alacer, lautus, nitidus, illuſtris, ſplēdidus. ὄμμασι χρώμασι καὶ βαδίσμασι φαιδρὸς, i. oculis & geſtu & inceſſu alacer. opponitur ei σκυθρωπὸς, apud Xenoph.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, ſpecioſitas, alacritas, hilaritas, feſtiuitas, lepor, ſplendor, Nazanz.

Φαιδρόω, μ. ώσω, π. ωκα, exhilaro. Actiu. Accuſ.

Φαιδρύνομαι, alacer fio. φαιδρυνόμενον, Bud. in Epiſt. poſt.

Φαιδρυντὴς, æditius.

Φαιδρύνω, terſum reddo, fulgentius reddo, exorno, polio, purgo, expurgo, λαμπρύνω, lauo, exhilaro, lętifico. Actiuum Accuſatiuo.

φαιδροπὸς, idem quod φαιδρωπὸς per ο in ſecunda ſyllaba, Etym.

φαιδρῶς, ſplendidè, nitidè, ſerena fronte.

φαῖεν, dicerent, φαίησαν, Æolicè. ὁπότε μὴ φαῖεν, quum nihil dicerent.

φαίην, dicerẽ, dixerim, fatear. φαίης, ὑπολάβοις, εἴποις. φαίες κεν, εἴποις ἄν, Hom. Ilia. ὁπότε φαίησαν, quando dixiſſent.

φαίκανον, τὸ, ruta, πήγανον.

φαικάσιον, ου, τὸ, pero, calceamenti ruſtici genus.

φαικὸς, οῦ, ὁ, leuis, ſplendidus, contumax, efficax, vigẽs, viuidus, agilis.

φαιλόνης, ου, ὁ, penula, Paulus Epiſt. 2. ad Timoth. cap. vltimo: vbi notat Eraſm. φαιλόνης, pallii genus eſt, non cõſularis, vt quidam putant, ſed quo tegimur ab imbribus. Alii putant eſſe thecam librorum: ita Græcanica Scholia. Hieronym. in 3. aduerſus Pelagium Dialogo vertit lacernam ſiue penulam.

φαῖμεν, diceremus, pro φαίημεν, vel ἔφημεν.

φαινακίζω, decipio, ſeduco, conuicior, irrideo.

φαινέσκετο, φαίνετο, Homer. Odyſſ.

φαίνεται, viſum eſt, apparet, videtur.

φαινόλης, induſium, ſagulum, ἐφεστρίς: quaſi tota tranſparens ob leuitatem tenuitatémque.

φαινολὶς, ίδος, λαμπρὰ, φωσφόρος.

φαίνομαι, μ. ανοῦμαι, π. ασμαι, appareo, videor, habeor, luceo, exorior, oſtendor, in conſpectum venio, prodeo, copiam mei facio, exto, edor, exiſto, reperior, comperior, conſpicior, viſor, cernor, ὁρῶμαι, agnoſcor, do ſpecimẽ. Xenop. εἴ τις βούλοιτο στρατηγὸς ἀγαθὸς μὴ ὢν φαίνεσθαι, &c. i. δοκεῖν, apparere. ὡς ἐμοὶ φαινόμεθα, vt mihi videmur, &c. Plat. de Leg. Cum Infinit. idem Plato lib. 1. de Rep. οὐ μέντοι ἧττον ἐφαίνετο πρέπειν, ἣν οἱ Θρᾷκες ἔπεμπον, i. non minus decora eſſe videbatur pompa, quam Thraces ducebant. & libro 2, Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις, κηληθῆναι. Idem in Epiſt. ἐφαίνετο πάνυ ἐμοὶ πιστεύειν σοί. φαίνομαι πεποιηκέναι, videor mihi feciſſe, Herodot. Ariſtoph. in Pluto eo modo vtitur, εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ, mihi quidem bene dicere videmini. Idem ibidem, φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινὸς, videris enim venire nuntius boni cuiuſquam. & in Nub. ἐν οἷδ', ἀτὰρ δὴ λέγειν φαίνει, videris bene dicere. φαίνομαι ἔχω, Xenoph. φαίνομαι ἔχειν, Idem. Plato in Epiſt. cũ Participio alterius verbi, σὺ φαίνου ἰατρεύων, tu fac vt mederi videare. φαίνεται ἄγων, videtur agere, Plut. in Numa. φαίνεται συνεωρακὼς, videtur conſpexiſſe, Idem ibidẽ. φαίνεται ποιήσας, videtur feciſſe, Thucyd. πέφανται ποιῶν, Demoſth. φαίνομαι οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου μεγάλα λέγειν προθυμούμενος, nõ videor quoquo modo affectare vt magna ediſſerã, Iſocr. in Euag. φαίνεται, verum videtur, viſitur. φαίνεται ἐς πόλιν ἀφικόμενος, conſtat in vrbem veniſſe. φαίνεται ἐς τοὺς Ἕλληνας καλὸν ἀγώνισμα, apud Græcos ſplendidum videtur certamen, Thucyd. φαίνεται λόγος τῶν ἔργων πολλῶν, idem Thucyd. multis de ſuis operibus ratio conſtat. Lucia. διὰ πολλὰ ποῦ ἀπαντηθέντα φαίνεται, id eſt, viſuntur. φανεῖται, palàm erit, id eſt, μέλλει φανῆναι. φαίνου, appare, Ariſtoph. φαίνου θεωρητικός, Nazanz. in Orat. φαίνετε, apparete, Ariſtoph. φανῆναι, conſpici, Demoſthen. φανῆναι τοῖς πολίταις βουλόμενος, ſe volens ciuibus oſtendere. φανῆναι ἐς τὸ φῶς, prodire in lucem, apparuiſſe. Item φαίνομαι, accuſor. Vnde

φαινόμενοι καὶ ἐγκαλούμενοι, rei, quos Romani pendentes appellant. τὸ φαινόμενον, veriſimile, obiectũ, facies, apud Alex. Aphrod. τὰ φαινόμενα, Proclus in Sphæra, apparẽtiæ, Linacer. Sic etiam aſtra & ſtellæ dicuntur.

φαινομηρίδες, nũcupatæ ſunt Lacænæ, quòd inceſſu coxas retegerent, Plut. in Numa.

φαινοπροσωπεῖν, oſtendere lætam faciem, agere hilari vultu, in publicum prodire, nec ſe domi aut in ſeceſſu continere, Eraſ. Chil.

φαινὸς, clarus, lucidus.

φαινύλλος, proprium nomen ἥρωος cuiuſdam.

φαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, oſtendo, præ me fero, εἰς τὸ φῶς ἄγω, φανερὸν ποιῶ, δείκνυμι, φανερόω, indico. Actiu. Accuſ. Homer. Iliad. δ, ἀριζήλα σήματα φαίνων. Capitur etiam pro accendo, ἀνάπτω. Ariſtoph. in Ranis, φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ λαμπάδας ἱεράς. Item do & exhibeo. Odyſſ. δ, ἐλέγη δὲ θεοῖς γόνον οὐκ ἔτ' ἔφαινεν. Aliquando ponitur abſolutè pro luceo, ſplendeo, ſum cõſpicuus. Ariſtoph. ὁ δ' ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, Sol negabat ſe lucem præbiturum vobis. Interdũ eſt deferre ad fiſcum, quadruplaturas & delationes factitare, accuſare, κατηγορεῖν, reum agere. Vnde τὰ φανέντα, bona delata. Et ὁ φαίνων καὶ μὴ ἐπεξιών, qui reum agit & nõ peragit. ὁ φαίνων, οντος, etiam dicitur planeta, qui & κρόνος appellatur. Ariſtot. lib. de mundo, ὁ τοῦ φαίνοντος ἅμα καὶ κρόνου καλούμενος κύκλος, i. Phænontis ſimul & Saturni circus dictus, de cælo Saturni.

φαιὸς, ᾶ, ὁ, fuſcus, pullus, μύϊνος, muſtellinus, qui medio eſt inter candidum & nigrũ colore, ex albo & nigro cõmixtus, Plato in Tim. & Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. λευκοῦ καὶ μέλανος μίξις ἀφανίζουσα τὰ ἄκρα τὸ χρῶμα, τίκτει χρῶμα ἕτερον τὸ τοῦ φαιοῦ, albi & nigri miſtio, abolitis extremis coloribus, alium parit colorẽ fuſcum nomine. φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater. Hac dictione indicantur quæ nigreſcunt magis quàm quæ nigra ſunt. Vide φαιά.

φαείσθαι, poetice, pro σφαιρίζειν.

φαιστὸς, ᾶ, ὁ, vel φαῖστος, luminoſus, lucens. Itẽ vrbs Cretæ, & promontorium Gortynis.

φάκελον, ου, τὸ, manipulus, faſciculus. Ammon. exponit conuulſionem cum inflammatione. fortè aliquid cõmune habet cum σφάκελος.

φάκελος, ου, ὁ, faſcis, onus, faſciculus lignorum, Ammon. φάκελος γραμμάτων, faſciculus literarum, Bud. in Epiſtol. prior. i. δεσμός.

φακὴ, ῆς, ἡ, lens, legumen, ὅτι τὰ φάη κακοῖ, καὶ ἀμβλύνει, quòd oculos lædat & hebetet, lens cocta, lenticula. ex ea fiunt cataplaſmata aduerſus inflationes quæ contrahuntur ex diſtillatione, Galen. Generat elephãtiam, vt Idem lib. 2. ad Glauc. ſcribit.

φακοειδὴς, phacoides, à lentis ſimilitudine dicitur herba, quæ & ἱμπίων, Dioſc. lib. 4, cap. 277.

φακοειδὴς, lenticulæ ſimilis.

φακίολοι φρυγανῶν, faſcioli ſarmentorum.

φάκος, ου, ὁ, lẽtigo faciei, verruca, Dioſc. lib. 1, Hermol. lenticula pro eodem vitio exponit.

φακὸς, οῦ, ὁ, legumen, lens cruda apud veteres, vt φακῆ, cocta, lenticula paluſtris. φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, lens paluſtris. Eſt autem muſcus lenticulæ ſimilis, qui in aqua ſtagnante reperitur, Dioſcor. lib. 4, cap. 88. φακοῦ σπέρμα, lentis ſemen, idem Dioſcor. lib. 2, cap. 71, lenticulæ ſemen. τὸν φακὸν τοῦ ἐλαίου, cap. 10. lib. 1. Regum lẽticulam olei exponitur. τὸν φακὸν τοῦ ὕδατος, cap. 26. lib. 1. Regũ, cyphum aquæ. Dicitur etiam φακὸς, nigra quædam oculi macula. Item inſtrumentum quoddam medicũ, & fræni pars: prætere & ſalebræ minutiæque marmoris. apud Iuſtinum Martyrem pro aheno aut vaſe in quo mortui cineres conduntur, poſitum legitur: vbi de buſto Sibyllæ loquitur.

φακτοῦν, ſepire, φράττειν.

φακωτοὶ ἐκκοπεῖς, lenticula ſcalpra apud Galenum lib. ſexto Therap. quorum in extremitate quiddam lenti non diſſimile prominet leuius obtuſiúſque in acutam cuſpidem exiens.

φακωτὸν, τὸ, vas fomentariorum, à lenticulæ ſimilitudine, labrum.

φάλα, caput, capitis ornamẽtum, clauus in galea ſplẽdidus, phalera. Vide apud Suidam αἰάπαλος.

φαλαγγαρχία, & φαλαγγάρχης, vide in Appendice de vocab. militarib.

φαλαγγηδὸν, turmatim.

φαλαγγιόδηκτος, morſus à phalangio.

φαλάγγιον, ου, τὸ, phalangium, quod eſt genus aranei,

quòd

Φ Α

quòd omnibus internodia terna ſint in crurib⁹. Phalangia ſunt in araneorum genere à crurum longioribus internodiis, quæ Græci phalangas dicunt, appellata. Eorũ multa ſunt genera, de quibus Plin. libr. 8. De ſignis morſum phalãgii cõſequẽtibus, Dioſcor. li. 8, cap. 1: de remediis autem lib. 9, cap. 3. Item φαλάγγια, fulcimenta, quæ nauibus ſubſternuntur, ἕρματα, & ligna, Euſtath. Iliad. δ.

φαλάγγιον, phalangium genus herbæ, quæ & φαλαγγίτιον & λευκάκανθα dicitur, Dioſcor. lib. 2, cap. 122. vocatur à Paulo AEgin. φαλαγγίτης, phalangites, vt notat Marcel. (ibidem.

φαλαγγίτης, ου, ὁ, legionarius.

φαλαγγομάχας, in Epigram. i. phalangibus pugnans.

φάλαγγες, κ, ὁ, bellicum inſtrumentum.

φαλαγγῶσα, exaſperata, irritata.

φάλαγξ, γος, ἡ, internodium in digitis, id eſt, digiti pars rigida & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorum eſt nodos, vt τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικὸν ſit κόνδυλος: τὸ δ' ἄκαμπτον, φάλαγξ. Eſt etiam animal araneo ſimile. Item phalanx, ordo militaris, agmen militare quo Macedones vtebantur, quemadmodum legione Romani. Continebat autem octo millia armatorum, nullúmq; genus aciei apud illos validius erat: vnde & peditum ſtabile agmen appellabant, authore Curtio. Dicitur autem vel ἀπὸ τοῦ πελάσαι ἄγχι, hoc eſt, à propius accedendo: vel ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod clarum ſignificat. Politian. teſtudinem interpretatur, vt apud Liuium, Galli teſtudine facta conferti ſtabant. συντεταγμένης φάλαγγος, inſtructa acie, Plutar. in Lycurgo de Spartanis. Xenoph. lib. 1, Pædiæ, ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, quod diſtinguitur ἀπὸ τοῦ κατὰ κέρας ἄγειν, & κατὰ μέτωπον, &c. de exercitu ducendo. Homer. Iliad. γ, πρώων ἀνέρρηξε φάλαγγας, id eſt, τὰς στρατιωτικὰς τάξεις. ἐπειδὴ τὸ παλαιὸν ξύλοις ἐμάχοντο. φάλαγξ ἡ τάξις ἀπὸ ἑκατὸν εἴκοσιν ἀνδρῶν, inquit Homeri Interpr. Demoſth. Philipp. 3, φάλαγγας ὁπλιτῶν ἄγει, i. τάξεις. vide in Append. de vocab. militar. multa de phalange & attributis ei. Dicitur etiam phalanx, trabs ſeu fuſtis, qui naui dum trahitur ſubiici ſolet. Apollon. 2, ῥῆμα ἐπεὶ νηὸς ἐπὶ κοτίνου φάλαγξ.

φάλαινα, ης, ἡ, balęna, quę & phocęna, vel thirſio interprete Theodoro. Item cicindula, lampyris, quæ noctu lucernis aduolat: παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄλλεσθαι, quæ & ψύχη dicitur, Nicand. Schol. κατὰ ἀποκοπὴν φάλαι εἶπεν λυχνάφειν.

φάλακον, opus rude, τὸ ἐπὶ τῷ φαλῷ ἐσβεσμένον, Etym.

φαλάκρα, ας, ἡ, caluitium, apud Syneſ.

φαλάκραι, loca nuda, nullis herbis aut plantis veſtita, quæ Latini glabreta vocant: ſunt & Nymphæ quædam hoc nomine appellatæ. φαλακραῖαι κόραι, apud Lycophr. naues ex arboribus in Phalacro Idæ promontorio ſuccifis factæ.

φάλακρον, ου, τὸ, promontorium Idæ.

φαλακρὸς, οῦ, ὁ, caluus. Lucian. φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν, τὴν δ' ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, capite caluo, &c. παρὰ τὸ φαλὸν, hoc eſt, λαμπρὸν ἔχειν τὸ κάρα: vel quaſi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, i. λευκόν. φαλακρὰ Hippocrati ſunt cum læuore rotunda.

φαλακρότης, τος, caluitium, Gaza in Ariſtot. glabretum.

φαλακρόω, μ. ώσω, caluũ facio: vnde φαλακροῦμαι, calueſco. & φαλάκρωσις, & φαλάκρωμα, caluitium, apud Alex, Aphr. φαλακρώσουσιν ἐπὶ σε φαλακρώματα, cap. 27. Ezechiel. radent ſuper te caluitium.

φαλακτάνιος, accipitris genus.

φάλανθος, caluus, φαλακρὸς, Etymolog. ἄνθος enim canus capillus.

φάλαρα, phaleræ Latinis dicuntur, α mutato in e, ſicut τάλαντον, talentum. Significantur autem eo nomine ornamenta equorum, ſiue equitum & nobilium, ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, quod illuſtre ſignificat, Euripid. pro loris.

φαλάρικα, phalarica, genus teli miſſile, quo vtuntur ex falis, i. ex locis extructis dimicantes.

φαλαρὶς, ίδος, ἡ, phalaris auis quę in mari verſatur, apud Ariſtot. & Oppian. Gaza Gręcam vocem relinquit. Columella phaleridas vocat, Clauſæ, inquit, paſcuntur anates, querquedulæ, boſcides, phalerides, ſimileſque volucres quę ſtagna & paludes rimãtur. vide Ariſtop. Interp.

φάλαρις, ιδος, ἡ, phalaris herba, Dioſcor. lib. 3, cap. 159.

φάλαρις, ὁ, nomen proprium regis Agrigentinorum.

φαλαρισμὸς, οῦ, ὁ, Phalaridis imperium, immanis crudelitas, imitatio Phalaridis, Eraſm. Chiliad.

φαληρὸς, ᾶ, ὁ, albus, caluus. alii legunt φαληρός.

φαλέρνος οἶνος, phalernum vinum in Italia, Dioſ. l. 5, c. 11.

φαληρεὺς, ὁ πολίτης, καὶ δημότης, Etym.

φαληριάω, μ. άσω, π. ακα, albeſco, attollo, cumulo, Neutr.

φαληρικὴ, ἡ, Phalerica piſcis, Ariſtot. lib. 6. Anim.

φαληριόωσα, albicans, ſpumoſus.

φαληρὸν, οῦ, τὸ, ferrum galeæ.

φάληρος, ου, ὁ, ſpumeus.

φαλὴς, & φάλης, Priapus deus, Ariſtoph. Interpr.

φαλιερὸν, τὸ, merum, ἄκρατον.

φαλιόπους, οδος, albis pedibus, λευκόπους.

φάλιος, ου, ὁ, ſplendidus, albus, in fronte albos habẽs crines, φάλιον, λαμπρόν.

φαλίπτω, vaneo, deſipio, ſpumo, dealbo.

φαλίσκοι, Faliſci, populi Italię.

φαλκὶς, ἡ, lignum quod carinæ clauis affigitur, apud Pollucem.

φαλικὸν ἆσμα, extemporaneum carmen quod in honorem Bacchi ſuper phallis canebatur, apud Ariſtoph.

φαλλοβατέω, ſuper phallum incedo, phallo inſideo, Lucianus.

φαλλὸς, οῦ, ὁ, phallus, priapus, penis, αἰδοῖον σύκινον, vel ξύλον ἐπιμήκης, ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον. vide Suid. & Interp. Ariſtop. in Achar. & in Chiliad. Eraſ. Phallus deo. φαλλοὶ, phalli, i. ficulcea veretra: ſic Valla apud Herodot.

φαλλοφόροι, οἱ, vide in Chiliad. Eraſmi.

φαλοικρότης, ητος, ἡ, caluitiũ. malim φαλακρότης vt ſuprá.

φάλον, τὸ, σχηματοειδὲς, phalera, clauus galeæ ſplẽdid⁹.

φάλος, ου, ὁ, gleba, apex, ἐπικάσσημα, conus galeæ, vbi λόφος, id eſt, criſta ligatur. Homer. Iliad. ζ, πλῆξε φάλον κόρυθος: vnde τετράφαλος πήληξ: vnde & τρυφάλεια, galea habens τρεῖς φάλους, id eſt, tres conos. φάλοι δέ εἰσιν οἱ κατὰ τὸ μέτωπον τῆς περικεφαλαίας χρυσοῖ ἧλοι ἢ ἀστερίσκοι, inquit Homer. Interpr. in ε, Iliad.

φαλὸς, idem, & ſplendidus: & ſcutella parua ſplẽdida in pectore equorum. Item petra eminens in mari, Etym.

φαλύνω, polio, ſplendidum reddo, illuſtro.

φαμαὶ, dico, opinor, λογίζομαι, Depon. Accuſat. Ody. ε, ἐλέγεν φάτο μῦθον, id eſt, dixit. Et Iliad. α, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, i. ἰσηγορῆσαί μοι, ex æquo mecum loqui.

φάμενος, dicens, aſſeuerans, locutus, εἰπὼν, Atticum eſt.

φαμενὼθ, apud AEgyptios Martius menſis dicitur, Theon in Aratum, & in Epigram.

φαῦ. pro ἔφησαν, dixerunt. & φαὶ, pro φάσθε, ὑπέλαβον, ἔφασαν, Homer. & Apollon. Rhod.

φάναι, dicere, affirmare, priori longa, vt docet Gaza libro 3. Gramm. quod pro ἐρεῖν aliquando ponitur. Xenop. lib. 1. ἀπομν. λέγεται ἀλκιβιάδην περικλεῖ τινὰ διαλεχθῆναι περὶ νόμων, εἰπέ μοι, φάναι, ὦ περίκλεις, ἔχοις ἄν με διδάξαι τί ἐστι νόμος; πάνυ μὲν οὖν, φάναι τὸν περικλέα, pro inquit vel reſpondit. vide Budæum.

φαναῖος, Apollinis cognomentum apud Chios. φαναῖος ζεὺς, Iupiter ſplendidus, nitidus, Eurip.

φαναῖ, velle, θέλειν

φάναι, αἱ, agni, ἄρνες.

φάνας μυστικῶν, Eurip. i. ἐκλάμψεις, demonſtrationes.

φανείην, δόξαιμι. Sophoc. in Aiac. εἰ μὴ φανείην τοῦ τὸ συντυχὸν πάθος, niſi indicarem.

φανὲν, viſus, ὀφθεὶς, qui apparuit, ſiue noctu, ſiue interdiu: ſed φανθὲν, noctu ſolúm.

φανερὰ οὐσία, opes, hoc eſt, facultates quæ in territoriis conſiſtunt, bona immobilia.

φανερὰ κρίσεις, approbatæ ſententiæ.

φανερῶς, i. manifeſté. vide Demoſt. Interpr.

φανερόμισος, qui palàm odit.

φανερὸς, ᾶ, ὁ, manifeſtus, conſpectus & eminens, planus, certus, expreſſus, qui eſt extra dubitationem, illuſtris, celebris, ἔπιδηλος, σύνδηλος. φανερὸς γίγνομαι, reperior, comperior, me eſſe conſtat, conſtat quòd ſum, &c. Plato in Epiſtolis, & de Legib. cũ Particip. φανερὸς γίγνομαι ἰὼν, videor ire, Xenoph. ὁ φανερὸς γενόμενος, qui manifeſtò eſt deprehenſus, qui innotuit. φανερὸς γενόμενος πωλῶν, Plato de Legibus, deprehenſus manifeſtè venditor. ἐάν τις φανερὸς γένηται, &c. ſi quis furti ſit manifeſtus, Xenop. φανερὸς εἶναι μονὸς ὤν, Demoſth. videor eſſe & me prodo. Xenoph. φανερὸς ἦν δημοτικὸς ὤν, pro certo popularis erat. θύων φανερὸς ἦν, apertè & pro certo ſacrificabat, Idem. Ariſtot. 2. OEconom. αὐτὸς τοῦτο ποιῶν φανερὸς ἦν, id palàm faciebat. Plato de Republ. lib. 1. φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, dicere velle videbatur. φανερὸν ποιῶ, σαφηνίζω, Xenoph. φανερὸν καθίστημι, Demoſth. ἐκ τοῦ φανεροῦ, propalàm, ex profeſſo, in aperto, Xenoph. ἐν τῷ φανερῷ εἶναι, eſſe in propatulo & propalàm, Idem. ἐπὶ φανεροῖς ξυνελήλυθμεν, cõgregati ſumus, iſta pro manifeſtis habentes. ἐκ τοῦ φανεροῦ, propalàm, Thucyd.

φανερέραστος, palàm amans.

φανερόω, ῶ, ώσω, ῶκα, manifeſto, palàm facio, promo, produco, patefacio, φαίνω, clarè oſtendo, in lucem edo. Actiu. πεφανέρωται, apparuit.

φανερῶς, planè, manifeſtè, manifeſtò, Politian.

φανέρωσις, manifeſtatio, Nazanz. in Orat.

φανίσκω, appareo, luceo.

φαῖνε, ἐφάνε, illuxit.

φάνης, ητος, ὁ, Sol. & Phanes nomen viri. Phanes apud Orph. in Argon. idem quòd ἔρως, quia primus, vt idem Poeta interpretatur, ex chao apparuit. de hoc meminit Nazanz. in Orat.

φανήτην, pro ἐφάνησαν δοιοί, Homer. Iliad.

φανοποιῶντες, ου, manifeſtãtes, Euſeb. l. 1. Eccleſiaſt. hiſt.

φανδεῖς. vide φανός.

φανίας. tenuis fortunæ quũ ſit, ſummas diuitias iactat & ſimulat, à Phania quodam eius ingenii. vide in Chiliad. Eraſmi.

φανίζω, μ. ίσω, π. ικα, appareo, manifeſto, φαίνω.

φανίον, locus quo purgamenta reiiciebant.

φανίον, τὸ, facula, parua lampas, igniculus, in Epigr.

φανίτας, ὁ, tabellariorum genus, Alexand. Genial. lib. 1, cap. 27.

φανὸς, ᾶ, ὁ, clarus, ſplendidus, λαμπρὸς. φανὰ, λαμπρά, καθαρά, Ariſtop. τὰ φανά, perſpicua, Ariſtoph. in OEconom. Item φανὸς, λαμπτὴρ, λυχνοῦχος, lampas, fax, laterna, cap. 17. Euãg. Ioann. μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, cũ laternis & facibus.

φανός, ου, ὁ, viri nomen. Interdum qui nunciat aliquid.

φαντάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, imaginor, informo, vt Cicer. de Nat. Magnam turbã congreget ignotorũ deorũ, atq; ita ignotorũ, vt eos ne coiectura quidẽ ĩformare poſſim*. Alexand. Aphr. in Probl. φαντάζονται τὴν χεῖρα, informant vſũ cogitatione. Plato 2. de Rep. ἆρα γόητα τὸν θεὸν οἴει, καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις, id eſt, apparere in alia atq; in alia ſubinde ſpecie, aliam ſpeciem ſubinde offerre. φαντάζεται αὐτοῖς, ſe illis oſtendit, cap. 6. lib. Sapient. φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν, ſibi videntur ſplendores videre, Galen. lib. 1. ad Glauc. οὗ ἐφαντασάμεθα, cuius ſpectrũ expreſſimus, Nazanz. in Orat. Item ibidem, φῶς ὅσον ἂν καθαιρώμεθα φανταζόμενον, καὶ ὅσον ἂν φανταζώμεθα, ἀγαπώμενον, lumen tantò magis contemplando intellectum, quantò plus purgamur: & quantò magis contemplamur, dilectum: de Deo. ἐφαντάσθησαν θεὸν, Deũ contemplati ſunt, Idem Nazanz. ἐν αὐτῷ τῷ ὄρει θεὸς ἀνθρώποις φαντάζεται, Idem in Orat. εἰς τὸ ἅγιον ὄρος, in ipſo monte Deus per imaginationem comprehenditur ab hominibus. φαντάζεται δεξιὰ τὰ ἀριστερά, dextra videntur quæ læua ſunt, Plato in Timæo. τὸ φανταζόμενον, quod fantaſia concipitur, quod animo concipimus, quod apparet, ſpectra & viſa, & ſomnia. Plato in Epiſt. τοτὲ μὲν οὕτω, τοτὲ δὲ ἄλλως πρὸς τὸ φανταζόμενον, ad oblatam ſpeciẽ & imaginationem.

φανταστὸς, obiectus. φανταστὸς θεὸς, Deus per viſum apparens, Nazanz. in Orat.

φαντάζω, idem, in ſomnis video, fingo, imaginem ementior, per phantaſma ludificor. Alex. Aphrod. φαντάζουσι τῷ σχήματι, &c. ſpeciem ementiuntur, ſentúmque decipiunt. Idem, τὸ τοῦτο ἔξω φαντάζοντα, idque foris præ ſe ferentia.

φαντασία, ας, ἡ, imago rerum animo inſidentium, perceptio, ſpecies quæ animo concipitur, imaginatio, viſio, opinio: vnde apud Philonem de mundo, τρανοτέρας λαβεῖν φαντασίας, mente ſpecies clariores concipere. φαντασία etiam ἔμφασις dicitur, i. imago relata, repræſentatio, inanis rei exhibitio: vnde Ariſtot. de mundo, κατ' φαντασίαν dixit, i. in ſpeciem. & φαντασίας ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis ſpeciem præbere, ibidẽ. Quid ſit phantaſia docet Quintilian. lib. 6, cap. 2. quas φαντασίας Græci vocant, nos ſanè viſiones appellamus, per quas imagines rerũ abſentium ita repræſentantur animo, vt eas cernere oculis, ac præſentes habere videamur. Cicero viſum vocat lib. 1. Academ. De ſenſibus ipſis quędam dixit noua, quos iunctos eſſe cenſuit è quadam quaſi impulſione oblata extrinſecus, quam ille φαντασίαν, nos viſum appellemus licet. vide Philonem de mundo.

φάντασις, εως, ἡ, ſimulachrum, ſpectrum, Lucian.

φαντασιώδης, imaginarius, cogitatione informatus.

φαντασιωδεὶς δαιμόνιόν τι, qui dæmonium quoddam videre viſus eſt, Plutar. in Apophth.

φάντασμα, τος, τὸ, viſum, ſpectrum, φάσμα. Differt autem φαντασία τοῦ φαντάσματος, quòd hoc ſit δόκησις διανοίας, οἵα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους: illa autẽ eſt figura aut ſpecies alicuius rei quæ ſenſu comprehenſa eſt, relicta in mente. Itaque φάντασμα eſt eius quod non eſt, φαντασία verò ſolũ eius quod eſt, authore Suida. Ariſtot. de mundo, φαντάσματα pro his accipit quæ apparẽt tam verè quàm falſò, his verbis, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μὲν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν, &c. eorum quæ in aere apparẽt, alia ſpecie ten⁹ exiſtunt, alia etiã habent naturę ſubſiſtẽtiam: ſic vertit Bud. Plato de Repub. ψεύδεσθαι θεὸς ἐθέλοι ἂν ἢ λόγῳ, ἢ ἔργῳ, φάντασμα προτείνων, id eſt, falſam ſpeciem præ ſe ferens. vide φάσμα (in Ammon.

φαντασικὸν, ᾶ, τὸ, phantaſia.

φαντασικὸς, ᾶ, ὁ, imaginatiuus.

φάνω, pro φανῶ, Doricè.

φανῶ, viſus fuero. φανῶσι, pateant, conſpicui ſint.

φάος, εος, τὸ, lux, lumen, oculus, ὄρθρος. ἅμα φάει πνεύματος μεγάλου κατιόντος, diluculò ingenti vento deſcendente, Plutarch. in Camillo. Odyſſ. ξ. ἰδεῖν φάος ἠελίοιο, lucem ſolis. Nonnus priorem facit indifferentẽ: longam, vt λιπόντα φάος ... alibi corripit. Capitur etiam φάος pro auxilio & ſalute.

φαραγγώδης, εος, ὁ, abruptus, præruptus. φαραγγώδεις τόποι, anguſta loca, Ariſtot. lib. 6. Animal.

φάραγξ, γος, ἡ, vallis, conuallis, terra fiſſa, ſpecus, barathrum, ſpelũca, ἡ ὀρεινὴ κοιλάς, priori breui. Apol. 2. κοίλη δὲ φάραγξ κατέχει μιν αἴνυθεν, id eſt, conuallis.

φαρῶ, texere, nectere.

φαρβία, ας, ἡ, craſſa veſtis.

φαρέτρα, pharetra, ζολωθήκη, τοξοθήκη, τὸ ἀποδεχόμενον βέλος. λέγεται δὲ παρὰ τὸ φέρειν τὰ βέλη δυνάμενα. Heſiod. κοίλην δ' ἀπὸ ὤμων φαρέτρην καββάλετ' ἐξόπιθεν.

φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, pharetra.

φαρίτειον, parua pharetra, in Epigr.

φαρετροφόρος ἔρως, in Epigr.

φαρσάκη, ας, ἡ, myrica.

φαρικὸν, genus veneni, Dioſcor. lib. 5, cap. 13. & lib. 6, capite 20. vide Marcellum ibidem.

φαρισαϊκὸς, Phariſaicus, Nazanz.

φαρκὶς, ίδος, ἡ, ruga, & φαρκιδώδης, rugoſa, & φαρκιδούμενος, mœſtus, fronte caperata.

φαρμάζω, μ. άσω, inficio, curo.

φαρμακεία, ας, ἡ, venenum, veneficium, medela, medicina,

na, medicamentum. φαρμακεία λέγεται ἡ ἀνία, Sittæ ré maleficam tribuunt, Ariſtot. lib. 9. Anim. Ammon. diſtinguit à γοητεία.

φαρμακεύθεὶς, έντος, ὁ, cui data eſt potio venenata.

φαρμακεύομαι, μ. εύσομαι, π. μαι, veneno inficio, incanto, medeor. Actiu. Accuſat.

φαρμακευὴς, έως, ὁ, veneficus, incantator, γόης.

φαρμάκειος, venenum, φαρμακεία, Plato de Legib.

φαρμακευτικὴ κάθαρσις, purgatio quæ pharmacis, id eſt, ſolutiuis medicinis fieri ſolet, Plato in Timæo.

φαρμακεύτρια, ας, ἡ, venefica.

φαρμακεύω, μ. εύσω, π. ευκα, idem quod φαρμακεύομαι, paro, condio, tingo, conficio medicamenta, curo medicamentis, do pharmaca, veneno vtor, Plato de Legib. Hippoc. ſolet vſurpare pro medicamento purgăte vti, vt passim docet Galen. Actiu. Accuſat.

φαρμάκευμα, medela, Plut.

φαρμακὶς, ἡ, incantatrix, venefica. φαρμακίδες, veneficæ, Ariſtot. lib. 6. Anim. φαρμακίδες θεσσαλαὶ, Ariſtoph.

φαρμακῖτις γῆ, pharmacitis terra, quæ & ἀμπελῖτις, Dioſcorid. lib. 5, cap. 173.

φαρμακίτιδες βίβλοι, libri de medicamentorum compoſitione ſcripti, Galen. ad Glauc. lib. 2.

φαρμακόεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, medicinalis, medicatus, & φαρμακόεις πόσις, i. potiones medicatæ, pro φαρμακόεντα apud Nicand. legitur. φαρμακόεις δόλος, ars vnguentaria, in Epigr.

φάρμακον, ου, τὸ, venenum, remedium, medicina, medicamentum, pigmentum. Anceps vox eſt ad venenorum maleficia & remedia, quæ & in bonam, & in malam partem accipitur: quădo in bonam, à φέρω καὶ ἄκος deriuari dicũt, quaſi ferens medelă: quando in mală, à φέρω καὶ ἄχος quaſi ferens triſtitiam. Herodian. quando in mală partem accipit, addit Adiect. δηλητήριον. Plato Epiſt. 7, φάρμακον ἐπιτεῖναι τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, remedium adhibuit ſenum dominationem, id eſt, ſenatũ. τέμνειν φάρμακον, pro eodem, ibidem. de quo vide in verbo Τέμνω. φάρμακον νηπενθὲς, Homer. Odyſ. medicamentum mœroris obliuionem inducens. φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ, &c. Idem ibidem. φάρμακα δυνάμενα, vide ſuprà in dictione Θεράπευμα. φαρμάκων κακουργίαι, mala medicamenta, Hermol. quem Marcell. reprehendit, maleficia exponẽs, l. 1. Dioſc. c. de Rhăno. Tria ſunt φαρμάκων genera teſte Euſtath. Iliad. δ. ἐπίπαστα, quæ leuădis doloribus vulneribúſque imponuntur: χριστὰ, quibus tela imbuuntur: & ποτὰ, ſecundum AEſchyl. hoc eſt, potabilia. Vide & Annot. Marcelli lib. 4. Dioſc. Item φάρμακον, colloquium, conuerſatio.

φαρμακοποιὸς, veneni confector, veneficus.

φαρμακοποσία, medicamenti hauſtus, Plato de Legib.

φαρμακοποτεῖν, medicamentum ſorbere.

φαρμακοπώλης, ου, ὁ, vnguĕtarius, pigmentarius, pharmacopola: à φάρμακον καὶ πωλέω.

φάρμακος, nomen viri proprium.

φαρμάκος, idem apud Didymum.

φαρμακὸς, οῦ, ὁ, veneficus, incantator, vnguentarius. Item ſacer & deuotus, κάθαρμα, id eſt, deteſtandus & execrabilis, expiator, & homicidarum luſtrator, Bud. in Annot. poſter. Vide etiam Suid.

φαρμακοτρίβης, ὁ, tinctor, & qui pharmaca terit & apparat, & qui ea vendit, Etym.

φαρμακῶδες, εος, τὸ, odor medicamenti.

φαρμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venenoſus, medicatus, ſalubris, vim habens medicam. φαρμακῶδες πόδημα, venenatum telum, Dioſc. lib. 3, cap. 94. Theop. l. 9. de hiſt. pl. φαρμακώδη vocat lac, ſuccos, liquores, ſeminaq; omnia illa quæ vim habĕt medicam, priuatimq; ad purgationes per inferna. Marcell. l. 3. Dioſc. c. 1. adnotat φαρμακώδη dici, quę ſolùm in medicina vſum habent. & φαρμακώδη ſignificare violento quodã remedio, & quo non nutriatur ſed purgetur tantùm corpus, medicinam tractare.

φαρμάκων, ωνος, ὁ, à pharmacis læſus, Etym.

φαρμακὼν, officina tinctoris, βαφεῖον.

φαρμουθὶ, menſis apud AEgyptios, qui à noſtris Aprilis appellatur, Plutar. in Romulo.

φαρμάττω, μ. άξω, π. αχα, tingo, vngo, venenis inficio, veneno noceo, ferrum intinctũ acuo, miſceo. ἐφάρμαξας με, me veneficio læſiſti, Herodot. vnde tranſlatè apud Plut. in Polit. φαρμάττοντες τὰ πράγματα τοῖς βλασφημίαις, admiſcentes res maledictis. Nazanz. in Orat. ἵνα ἡ φαρμακεία ... τέχνης φαρματτομένη τοῖς χρηστοῖς, vt medicina alioqui acerba, dulcore aliquo ad artis præſcriptum temperata, æquioribꝰ animis recipiatur. Item medicor. Aliquădo adulor, incanto, decipio. Itĕ recedo, abſcedo.

φαρόω. vide φαρόω. (Etym.

φᾶρος, εος, τὸ, palla, ἱμάτιον, pallium, veſtis exterior: ſicut χιτὼν, interior. Ili. θ, χιτῶνα δύνεν καὶ μέγα φᾶρος, pro palla virili. Pro fœminea, Idĕ Od. ε, ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. vbi prior ſyllaba producitur. corripitur autem apud Heſiod: ... &c. Capitur etiã ... &c. lintea, vela, ὀθόνας. Item pro velo capitis, & tegmine, apud Euripidem.

Φάρος, ου, ἡ, Pharus, inſula ante AEgyptum apud Plin. eſt etiã nomĕ vrbis propriũ, Etym. Et turris maxima prope Alexandriam, nauigantibus lumĕ præbens nocturno tĕpore: vnde etiã aliæ turres in hoc factæ φάροι vocantur, & dicitur quaſi φανὸς, quòd ex eo faces appareant. Interdum oratio.

φάρος, pars veſtis abſciſſa, fruſtum, pmótoriũ, pinna.

φαρόω, aro, renouo, φ abundat.

φαρυγγώδης, cum ingluuie, cum voracitate, Etym.

φαρυγγίτις, ἴδος, ἡ, ingluuies, edacitas.

φάρυγξ, γος, ὁ vel ἡ, guttur, fiſtula ſpiritalis, arteria poſtrema, Gaza li. 2. Anim. Ariſtot. gula, collũ, fauces. vide Marcell. annot. c. 37, l. 1. Dioſcor. dicitur & φάρυξ: vnde Phrynich. ὁ φάρυξ ἀρσενικῶς μὲν ἐπιτηδείως λέγει, ὁ δὲ ἄττικος ἡ φάρυξ. Ariſtoph. in Ran. ... Maſculino autem genere lib. 1. Epigr. ... Galen. l. 2. ad Glauc. fauciũ inflămatio angina dicitur. vide Λαιμός.

φαρυμὸς, ὁ, ὁ, audax, confidens.

φαρύω, expolio, illuſtro, λαμπρύνω.

φὰς, dicens, inquiens, qui affirmauit, ἀπολογιζόμενος, ὑπολαμβάνων, εἰπών. φᾶσα, ἡ, dicens.

φάσαι, φροντίσαι: vide ὁ ἀνώφατος.

φάσαξ, κος, ſycophanta.

φάσγανον, ου, τὸ, enſis: à verbo φάσαι, quod iugulare ſignificat. vel à σφάζω, σφάγανον, & φάσγανον. Hom. Ilia. α, φάσγανον ἐρυσσάμενος, id eſt, τὸ ξίφος. Itĕ herba quædã, Theophraſt. libro 7, cap. 11. hiſtor. plant.

φάσθαι, dicere, dixiſſe, λέγειν, συμβουλεύειν. Od. ς, ἀντία δεσποίνης φάσθαι, coràm dominam alloqui. φάσθαι ἔοντι μοι, Hom. Iliad. i. ... λέγειν.

φασὶ, dicunt, prima longa. φασὶ φιλίδαι, Hom. Iliad. Sæpe ſubauditur ὡς, pro vt aiunt, quemadmodum vulgò dici ſolet.

φᾶσι, dicentibꝰ, ἀπαγγέλλουσι.

Φασιανοὶ, οἱ, phaſianę aues, Ariſtot. lib. 5. Anim. φασιανοὶ apud Ariſtop. in Nubib. alii equos, alii aues interpretantur: à Phaſide fluuio Scythiæ. vide ibidem Interpr.

φασίζω, μ. ίσω, π. ικα, excuſo, Actiu. Accuſat.

φάσιμος, ὁ, conſpicuus, Etym.

φασίολος, phaſiolus, genus leguminis, Dioſc. lib. 2, c. 13. Legitur & lib. 4. eiuſdem Dioſc. φασήλους in Accuſat. vbi à Ruell. phaſiolos, à Marcell. phaſelos.

φάσις, εως, ἡ, dictio eſt ſignificatiua, ἀπὸ τοῦ φαίνειν, per quã nec verum nec falſum enuntiamus, vt homo Socrates. Aliquando pro propoſitione, Ariſtot. ... 3. & 10. Aliquando pro affirmatione, κατάφασις, ἀπὸ τοῦ φημὶ, apud eundĕ. Aliquădo pro dicto, ſententia & apophthegmate, Ariſtot. Ethic. 6. aliquădo pro fama, denuntiatione,

& rumore, Lucas in Act. cap. 21. ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ. Aliquando ſignificat appellationem, tuitionem, & criminum delationem, ημηνύματα, Hermog. vnde δοῦναι φάσιν, eſt inſtituere accuſationem contra aliquem, & eum deferre, Bud. Comment. φάσιν ἐπὶ χρημάτων τινῶν, Iſocr.

φᾶσις, ιος, ὁ, Phaſis fluuius Colchorum. (Ammon.

φάσκωλος, ὁ, faſciculus vel ſarcina veſtium, ἱματιοφορία,

φάσκες λεγόμενοι, faſces nuncupati, Plutar. in Public. de faſcibus Conſulum.

φασκία, Ariſtop. Interp. vbi puto dici ꝑ faſcia Latinè.

φάσκος, ὁ, penis, quem certus arbor producit: ſic Gaza lib. 3. hiſtor. plant. cap. 9.

φάσκω, dico, exiſtimo, fateor, profiteor, aſſeuero, ſum author. Imperfectum eſt ἔφασκον: cæteris temporibus caret. vide διαλέγεται in Amm. φασκέτω, dicat, Naz. in Orat.

φασκώλιον, ου, τό, marſupium coriaceum. Item veſtis, ferculum, cubile, & vas vel dolium quod recipit libros, veſtes, argentum: fortè eſt etiam poculum, Etym. Ammon. exponit δερμάτιον.

φάσκωλος, τό, marſupium, peta, ciſta, area, vbi veſtes reponuntur.

φάσκωλος, idem, ſcrinium, locus in quo veſtes reponuntur, & veſtis, Etym.

φάσμα, ατος, τό, viſum, viſio, ſomnium, monſtrum, prodigium, portentum, τέρας, proloquium, oſtentum, forma, ſignum, ſtatua, ſimulacrum, larua, ſpectrum, Naz. in Orat.

φάσσα, ης, ἡ, palumbus, genus turturis, φάψ. Gaza in Ariſtotele palumbem vertit.

φασσαι, in Epigram. pro auibus.

φασσαῖος, ὁ, συκοφάντης, Etym.

φασσοφόνος, ου, ὁ, occidens palũbum, accipitris genus. Gaza in Ariſtot. palumbarium vertit.

φάσων, velum.

φατέ, dicitis.

φατειός, ἡ, ὁ, dicendus, nominandus. Heſiod. in Theog. ἔνθα τε ἀμήχανον ὕπνος φατειὸν κίσθεμεν, id eſt, δυσώνυμον, ἐκ ὀνομαστον, dirum. Idem de ſcuto Herculis, δράκοντος ἔην φόβος, ἔτι φατειός, terror inenarrabilis.

φατέον, dicendum eſt, Plato de Legib.

φάτης, mendax, locutuleius.

φατί, φαντί, aiunt, Doricè: pro φασί, in Epigram.

φατίζω, μ. ίξω, τό φατίσαι, dico, fingo. Sophocl. in Aiace, οὐδὲν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν, nihil non dicẽdum dixerim. φατίζεται, dicitur, ι. breui, Apollon. Rhod.

φάτις, ιος, ἡ, fama, φήμη, ſermo, nomen, commemoratio, verbũ, eloquẽtia, ι. breui, in Epigr. ὦ μεγάλα φάτις, Sophocles. φάτις φυσική, dictum, ſententia phyſica, in Epigr. Item μαντεία, χρησμός. Item mandatum: vnde φάτις κακή, grauis nuntius, id eſt, nuntiatio. Sophocl. πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον κακὴν φάτιν τύχην φέροντα.

φατίσαν, dico. Act. Accuſ. ἐφάτισαν, cõfeſſi ſunt, Herod.

φάτνη, ης, ἡ, ſtabulum, præſepe. ἐν τῇ φάτνῃ κύων κατακείμενος, canis in præſepi cubans, canis in ſtabulo iacẽs, Lucia. Inde & ſuperiorem & inferiorem partem dentium molarium coniunctim ſimul φάτνας vocant. Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, φάτνη, i. præſepe vocantur, vt ſcribit Proclus.

φάτνωμα, ατος, τό, laqueare, tectum exſculptum, Etym.

φατνωματικός, ἡ, ὁ, laqueatus, lacunatus. τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πολυτελῆ καὶ φατνωματικὴν, Plut. in Lycurg. tecti domus fabricam pretioſam atque laqueatam.

φατνωτός, ὁ, tabulatus, σανιδωτός.

φάτο, pro ἔφατο, dicebat, ἐλέγετο, poet.

φατός, ἡ, ὁ, dicendus, dictus. οὐ φατός, ineffabilis, Heſiod. γίγνης ἀπλάστοι τε καὶ φατοί, &c. i. ineffabiles. Item φατός, celebris, ἔνδοξος, ὀνομαστός.

φατρία, pro φρατρία nonnunquam ponitur, quæ erat tertia cuiuſque tribus pars apud Atticos. τὸ σύνταγμα τινῶν, agmen, conuentus, collegium, ſodalitium, Aretin. apud Ariſtot. lib. 3. Politicorum, & ſocietatem lib. 4. ibidem exponit. vide Suidam & Budæum in annotat. in Pandect. φατρίας, id eſt, curias triginta Romulum induxiſſe ſcribit in eius vita Plutarchus. Continebãt autem tribus ſingulæ, decem curias, Ibidem.

φάτνοι, ἡ, locus ſubdialis, ruina.

φάττα, ου, ὁ, palumbes, pro φάσσης, Lucian.

φαυλία, oleaſter, aut ſimpliciter oleæ ſpecies. Theoph. lib. 6. cap. 11. de oleis, ἔχει τὸ ἔλαιον πρὸ τοῦ μελανθῆναι, φανερόν, καὶ ὅτι τὸ λευκότερον καὶ λαμπρότερον· οἷον γὰρ τῶν φαυλιῶν, ὥσπερ τὸ λευκόν, priuſquam nigreſcant habere oleum conſtat, & ſynceritum eſſe, atque albius, argumẽto eſt id quod ex phauliis promitur, &c. Idem ibidem, ὧν δὲ ἡ σὰρξ πολλή, ὁ δὲ πυρὴν μικρός, ὀλιγελαιότεραι αἱ φαυλίαι, ὡς ἐνταῦθα τῆς φύσεως κάμνούσης, quibus caro multa, nucleus paruus, hæ parciſſimè præſtant oleum, ſeu phauliæ, tanquam vires hac in parte naturæ deficiant. φαυλίας Theophraſto eſſe oliuã, à Plinio maiorinam dictam ſunt qui autumant. vocatur & φαύλη ἐλαία, teſte Euſtath.

φαυλίζω, μ. ίσω, π. ικα, vilipendo, ſubſanno, & ſuccenſeo. Actiuum Accuſat. Xenoph. τὴν δίαιταν μου φαυλίζεις, id eſt, viuendi modum meum parui facis.

φαῦλος, bene habitus, auctus, pulcher, magnus.

φαυλισμός, contemptus, irriſio, deſpectus.

φαυλίστρια, ſubſanatrix, contemptrix, capite ſecundo Sophoniæ prophetæ, αὕτη ἡ πόλις ἡ φαυλίστρια, hæc ciuitas malis dedita.

φαυλόβιος, malè viuens.

φαῦλος, η, ὁ καὶ ἡ, malus, vitioſus, peruerſus, nequam, improbus, ignobilis, ingeneroſus, non σπουδαῖος, ignauus, ἄνανδρος, ὁ μὴ χρηστός, minimè laudat°, humilis, vilis, abiectus, καταφρόνητος, contemptus, vitioſus, turpis, ſordidus, deſpicabilis, qui damnatur, μοχθηρός, miſer, futilis, friuolus, infimus, οὐδενὸς ἄξιος. φαῦλος οὐδὲ ἀσύμφορος, Demoſth. φαῦλος καὶ πονηρός, Idem. φαῦλον, id eſt, τὸ κακὸν καὶ τὸ εὐτελές, Demoſthenis Interpres. μικρὰ καὶ φαῦλα, Demoſthenes, humilia & ſeruilia. ἀδύνατα καὶ φαῦλα, Idem. φαῦλα καὶ πράγματα, res nullius penè momenti. φαῦλος πρὸς χρηματισμόν, qui rei pecuniariæ obeſt. φαῦλος de veſte, id eſt, vilis, Xenophon. Aliquando & ſimplex, ἁπλοῦς, rudis, exiguus, tenuis, imbecillis, parũ validus, minutus, paruus, leuis, facilis, ὡς οὐ φαῦλον, non leuiter, Syneſ. φαυλότερος, deterior. φαυλότεροι τῶν ἀνθρώπων, tardioris ingenii homines, id eſt, ἀμαθέστεροι, Thucydid. φαυλότεροι γνώμην, infirmioris conſilii homines: ſic φαυλοτέρως κατέστησε, pro ſimplici nec admodum operoſa. Et φαύλη ἐπίδεσις dicitur ab Hippocrate ligatura remiſſa. Item φαύλη δίαιτα, inter tria diætæ genera, (quæ ſunt σκληρά, ὑποφαύλη, & φαύλη,) conſtat vini viu & carniũ, quæ alioqui & ἁπλῆ, & πυκνή à Galeno dicitur. vide in σκληρός. φαῦλος σπανά, id eſt, σμικρά: nam φαῦλον, τὸ ἁπλοῦν, καὶ μονοειδής, Interpres Thucydidis. Plato ſecundo de Republica, οὐ φαῦλον πρᾶγμα ἐχειρίσαμεν, non paruulam rem ſuſcepimus. φαυλότατον ἔργον, Ariſtophan. id eſt, ἀτελές, βραχύ, ἁπλοῦν. Iſocrat. φαυλότατον & βέλτιστον oppoſita facit. φαυλότατα καὶ ῥᾷστα, apud Ariſtophan. i. leuiſſimè & faciliſſimè.

φαυλότης, ητος, ἡ, improbitas, prauitas, nequitia, πονηρία, vitium. Item imbecillitas, vilitas, ἀτέλεια, Xenoph. Pro infœcunditate, Plato de Legibus.

φαύλως, malè, peruerſè, improbè: cui opponitur καλῶς. φαύλως καὶ κακῶς, Demoſthen. incommodè, cui mox opponitur ἀμέμπτως, id eſt, leui de cauſa, leuiter. Item difficile, vt φαύλως τίκτει, ægrè parit. Aliquãdo contrà ἐκ τοῦ ῥᾴστου καὶ ἐμπείρως, εὐχερῶς, ῥᾳδίως, facilè. ἐπεὶ οὐ φαύλως, ἐκ αὐτίκα χερσὶ οὐδὲ ἀδιὰ χρημάτων, τίνα, Ariſtop. & Interp. φαύλως φέρε, Eurip. i. ne feras acerbius, leuiter feras, id eſt, ἁπλῶς. τοῦ δ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω, Idem Euripid. læſum autem me haud leui contumelia puto. φαύλως φέρειν τὰ δεινά, id eſt, ἀνέχεσθαι τοῖς δεινοῖς, Ariſtophan. Interpr.

φαῦνος, Faunus, deus paſtorum. vide Πᾶνος

φαῦρος, ἡ, ὁ, leuis, pro φλαῦρος.

φαῦσιγγες, maculæ tibiarum ex igne contractæ, fiſſuræ pedum

pedũ,ſplẽdores,radii,λαμπηδόνες,hemorrhoides,puſtulę.

φαῦσις,εος,ἡ,aurora,ortus,lux,illuſtratio, illuminatio, ſplendor.

φαύσκω,& AEolicè φραύσκω,pro φάσκω,dico.

φαυστύλος, Fauſtulus, famulus Amulii regis Albanorum, Plutarch.in Romulo. alii non hunc, ſed eum qui gemellos Rheæ Numitoris filiæ educauit, volunt ita fuiſſe nuncupatum,vt habetur Ibidem:vbi tamen φαυστύλος legitur.

φαύω,ἀπλήσω. Euripid.ἄρης ἔφαυσε λαῖφος,Mars impleuit vela,Laſcaris.

φὰψ,βὸς,phaps,auis genus. φὰψ,φάττα,περιστερά,&c. Ariſtot.lib.8.Anim.vbi Gaza,palumbes & columbus.φαψὶ,palumbibus.

φαωφὶ,ab AEgyptiis mẽſis October vocatur, Theon in Aratum.

φάω,μ.άσω,π.ακα,dico,facio,frango,occido.vnde ἀδελφόκτονος. Actiu. Accuſ. Pro luceo.Odyſſ.ξ,φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς,i.ἔλαμψε.

φέβομαι,fugio,φεύγω,metuo,cedo.Ilia.ι,φεβώμεθα τυδέος υἱὸν,i.φεύγωμεν.

φεβρουάριος μὴν,Februarius menſis, Plutar.in Numa, quod nomẽ ibidem interpretatur per dictionem καθάρσιος,i.luſtratorius & expiatorius.

φέγγομαι,fulgeo,Ariſtoph.

φέγγος,εος,τὸ,ſplendor,iubar. φέγγος φάους, ſplendor luminis,in Epigr.

φέγγω,μ.φέγξω,π.εγχα,illumino. Actiu. Accuſ.

φεγγώδης,luminoſus.φεγγώδης ἐστὶν ἡ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, &c. Nazanzen.

φείδιλος,quaſi φειδάλιτος,ſordidus,tenax.

φειδὴ, Fidene, vrbs.

φειδηναῖοι,οἱ,Fidenates,populi.

φειδίας,ου,ὁ, Phidias.Iouem hic fabrefecit,qui Piſę viſebatur, Plutarc.in Pericle.

φειδῖται, αἱ, qui φειδίτια celebrabant, hoc eſt, ſodalitia exercentes.

φειδίτιον,vel φειδύτιον,ου,τὸ,ſodalitium nomen,ſoci etas quæ in conueniendo in vnũ Spartæ fiebat. Ita & cœnationes ſuas vocabant propter parſimoniã,à verbo φείδομαι,vel ἀπὸ τῆς φιλίας,Eraſm.in Adag.ex Ariſtoph. Vtitur hoc nomine Cicero 1. Tuſcul.

φειδολὸς,οῦ,ὁ,ſordidus,parcus:infrà ſcribitur φειδωλὸς, & melius.

φείδομαι,μ.είσομαι,π.εισμαι,parco, i. abſtineo, parcè vtor,parcè attingo,modeſtè tracto,ſeruo,tempero à. Depon. Genit.φείδομαι ὀργῆς,ab iracundia tempero. φείδομαι κινδύνων, Xenoph.cedo periculo. Heſiod.μὴ φείδου σίτου,cibo ne parcè vtare. Xenoph. χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι πρὶν ἐρᾶν, modeſtè pecunia vti potentes antequàm amore caperentur. ὅπως φειδόμενοι τῆς συμμετρίας τῶ γραμμάτων,ἄλλα παραλείψω, ne ſupramodum oratio protrahatur,alios omittam,Plut.in Opuſc. ἃ,φειδόμενος τοῦ λόγου τῆς συμμετρίας,παρέλιπον,quæ,vt orationis modo parcerem,omiſi, Idem ibidem. οὐδ᾽ ἔχθρας ἀπεχθείας,οὐδὲ παῤῥησίας φειδόμενος,Idẽ in Cam. nihil diſſimulans,neq; odium,neq; libertatem remittẽs, i.aperto omni odio & libertate:vbi Interpr.nullius inimicitiis,nullius audaciæ parcens: ſed puto exponendũ, neq; inimicitiis neq; libertati modum imponens. ἐκέλευε τοῦ φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος,idẽ Plut.in Galba,iubebat vt imperatori parceretur,i.vt abſtineretur à cæde imperatoris. Itẽ miſereor, ignoſco,omitto, remitto,parco, do veniã.Sophoc.in Aiace,φείδου μηδὲν ὧν φρονεῖς,nihil remittas eorum quæ in animo habes.μηδὲν φειδόμενος,Pla. de Leg.ſedulò agens,nihil ceſſans,nihil omittẽs.φείδομαι διδάσκειν,Xenoph.i.parco docere. Inuenitur etiam cum Articulo & Infinitiuo pro caueo. Lucianus, καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου φείδονται τοῦ μολυνθῆναι, neque olei cauſa cauent inquinari.

φειδόμενος,ὁ,parcus, præparcus, ſordidus.

φειδομένη,ας,ἡ,parca,auara.

φειδὸς,ὁ,parcus,idem qui φειδωλὸς,Euſtat.Odyſſ.

φείδυλος,parcus,tenuis,Etym.

φείδω,φείδομαι,libero,ſeruo.

φειδὼ,όος,ἡ,parcitas,parſimonia,temperantia,abſtinẽtia,frugalitas,cura,miſericordia,φειδώ. Odyſſ.ξ,κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ᾽ ἔπι φειδὼ, i. neque ſibi temperant. μετὰ πολλῆς φειδοῦς διοικεῖς ἡμᾶς,multum parcendo nos diſponis,cap.12.libri Sapient. φειδώ τις ἐγένετο,cauebatur,cautũ eſt,Thucydid.

φειδωλὴ,ἡ,φειδωλία,ας,ἡ,idem,parſimonia,ſed in malum tenacitas,illiberalitas,auaritia,Nazanz.

φειδωλὸς,parcus,tenuis. Ariſtotel.lib.4. Ethicor. cap. 1. ponit φειδωλοὺς inter ſpecies auaritiæ, vbi Interpretes parcos interpretantur. τὸ φειδωλὸν ἐν δαπάναις,ſumptuum parſimonia,Plutarch.in Galba. Interdum φειδωλὸς dicitur modeſtus & ſobrius.Heſiodus,γλώσσης θησαυρὸς ἄριστος φειδωλῆς. Ariſtophanes ποι.genere Fœminino dixit, ἡ φειδωλὴ ἡ ξυνοῦσα χαρίς.

φείδων,ὁ,nomen viri proprium,Etym. Accipitur etiã pro φειδωλὸς in Epigr.

φειδώνια μέτρα,i.parca & auara.

φειδωνίδης,proprium viri,Ariſtoph.

φειδωνισάμενος μηδεμιᾶς ἡλικίας,temperãs à nullius ætatis exitio.

φεισμονὴ,ῆς,ἡ,miſericordia,φειδώ.

φειστέον,parcendum eſt.

φεισὼν,fluuius,qui alio nomine Ganges appellatur.

φελγύνω,nugor,mentis inops ſum,deliro.

φελῖναι,aues,quarum aucupium docet Oppian.

φελλὰς,άδος,ἡ,exterior librorum membrana.

φελλεὺς,έως,τόπος τῆς ἀττικῆς, Ariſtoph.Interpr. vnde φελλάτας,οἱ κισσηρώδεις λίθοι.

φελλίνας,ὁ,homo leuis,quaſi ſuberinus, Eraſm.Chilia.

φελλόδρυς,ἡ,phellodrys,arbor ſemper virens, Theoph. lib.1.hiſt.plant.cap.15.& lib.3,cap.16.

φέλλος,φελλοῦ, locus petricoſus: item cortex arboris, qui Latinis ſuber dicitur. φελλοὺς κομίζων, ſuber ferens, Plutarch. in Camillo, de nuntio qui ſubere Tyberim tranauit: Liuius corticem pro eodem dixit. Item φέλλος mons quidam Italiæ,in quo fiebant magnæ faces,Etym. Item proprium feſti Athenis,Interpr. Ariſtoph. Vide Bud.in Epiſt.in dictione φέλλος.

φελόνης,ἡ λωτὸν τομάριον,βίμβρανον,γλωσσόκομον,theca reliquiarũ lignea,capſula,marſupiũ,& parua tunica, Etym.

φελόνιον,indumẽtum ſacerdotis,caſula dici ſolet:ſic in libello de re diuina Chryſoſt.vbi φαιλόνιον tamen legitur.

φενάκη,ης,ἡ,ἡ προσθετὴ κόμη, appoſititia coma, galericulum,περικόμιον.

φενακία,ας,ἡ,fraus.

φενακίζω,μ.ίσω,π.ικα,decipio,ἀπατῶ,ἐξαπατῶ,πλανῶ, do verba,illudo, inanibus rerum ſimulachris & veluti præſtigiis oculis inſipientium impono. Actiu. Accuſ.τὶς ὁ φενακίσας ταῦτα,Demoſth.

φενακὶς,ίδος,vas vinarium,veges.

φενακισμὸς,οῦ,ὁ, deceptio, impoſtura, illuſio, ludificatio,ἀπάτημα.

φέναξ,κος,ὁ,deriſor, mendax, erro, deceptor, impoſtor, fuci artifex,πλάνος,Gallicè fin.

φενεὸς,vrbs Arcadiæ, iuxta quam Stygis aqua eſt, teſte Strabone.

φενίνδα,ἡ,ludi genus per ſphæram apparati,Etym.

φενὶς,idem.

φενόλης,penula,veſtis Romana,φαινόλης.

φένω,τὸ φονεύω.

φεραῖος,Pheræus,rex Theſſalorum,Plut.in Galba.

φέρασπις,ιδος,ὁ,bellicoſus,ſcutifer.φέρασπις ἀνὴρ, in Epigram.φέρασπις ἀθλῶν,Ibidem.

φεραυγὴς,έος,ὁ ἡ ἡ,lucidus, ſplendorem afferens, Etym.

φέρβομαι,paſcor,νέμομαι. Accuſat. Aliquando capitur

pro colo & habito. Apollon. 2. Arg. φέρβοντο φίλυραι.

φέρβω, μ. φέρψω, π. φέρφα, paſco, foueo, alo, nutrio: quaſi βίον φέρω. Actiu. Accuſatiuo.

φέρε, hortandi Aduerb. dic, age. Ariſtoph. φέρ' ἴδω τί ὀφείλω, age, videam cui debeo. φέρ' ἴδω τί δρᾷς, Idem. Et cum verbo plurali. Plutarch. in Fabio, φέρε τῶν πολεμικῶν ἐκεῖνο πρῶτον λάβωμεν, age ex rebus bellicis illud primum ſumamus: & in Galba, φέρε τοῦτον ἑλόμενοι δείξωμεν αἱ ἄνθρωποι πᾶσι, &c. agite, per huius electionē oſtendamus cunctis hominibus, &c. φέρε πέμψαντες, οἱ δεόμενοι ἀπαιτῶμεν τὸν ἑαυτῶν στρατηγὸν, eia, mittamus qui ab Ardeatibus ducem ſuum petant, idem Plutarch. in Camillo. φέρε cum ſecundis perſonis Optatiuorū vel primis ἀνυποτάκτων, Gaza lib. 4. φέρε εἰπεῖν, exempli gratia, Gaza de menſibus. εἰς ἕνα ἀνάγουσι φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, ad vnum referunt verbi gratia Iouem, vel vt ſic dicā, Porphyrius de ſpecie. vbi Argyrop. velut Iouem. ὡς φέρε εἰπεῖν, vt ita dicam, Nazanz. in Orat.

φέρε γὰρ, agite, Plato de Leg. pro φέρε δὴ, Demoſth. cum prima perſona ſingulari, & etiam cum plurali.

φέρε δὴ, age iam, agedum, cedo. φέρε δὴ καὶ ἄλλο εἴπω, agedum & aliud dicam, Herodot. Ariſtoph. etiam cum plurali, vt & φέρε νῦν. φέρε δὴ εἴπω, Demoſth.

φέρε τοίνυν, agedum, cum Subiunct. Lucian. φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἱκανῶς ἀκροᾶσθαι, διεξέλθωμέν σοι ἀληθινῶς.

φέρετε, agite, agedum. φέρετε ἐξαναστῶμεν ἐκ τῆς γῆς τῆσδε, agedum proficiſcamur è regione hac, Herodot.

φερεαυγὴς, φεραυγὴς, lucifer, in Epigram.

φερέβοια, ἡ, Pherebœa, proprium mulieris, quam duxit vxorem Theſeus, Plutarch. in Theſeo.

φερέγγυος, ου, ὁ, teſtis pretio vel fide dignus, ἀξιόπιστος, potens promittere, ἱκανὸς πληρῶσαι, ἀξιόχρεως, firmus, certus, præs.

φερέγγυος, ὁ, idem. οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρέχειν ὑμῖν, meæ vires ad tantum copiarum vobis præbendum non ſuppetunt, Herodot. φερέγγυος ἔσται διασῶσαι τὰς νέας, idoneus erit ad claſſem tutandam, idem Herodot. φερεγγυώτατος ἐφαίνετο πρὸς τὰ δεινὰ, aduerſus atrocia plurimū de ſua virtute ſpopondiſſe videbatur, Thucyd. vbi Interpr. φερεγγυώτατος, i. ἱκανώτατος.

φερέδειπνος ἰωὴ, vox prandii allatrix, Nonn.

φερεζαῖοι, Pherezæi, gens hoſtis Iſraelitarū, Exod. 23.

φερέζωος θεὸς, Deus almus & vitam afferens, Nonnus.

φερέκακος, ου, ὁ, laborum patiens.

φέρεκλος, nomen fabri proprium, Etymol. vide in dictione Ἁμαρτυάδας.

φερεκράτειον, ἀτελὲς μέτρον, Ariſtoph. Interpr. i. ἐξαχαῖον δίμετρον βραχυκατάληκτον.

φέρενα, φερνή.

φερένικος, victor.

φερεντίνη πύλη, Ferentina porta, vna ex portis vrbis Romæ, Plutarch. in Romulo.

φερέοικος, ου, ὁ, cochlea, teſtudo: quidam dicunt animal album ſimile muſtellæ ſub quercubus & oleis naſcēs, ſic ab Arcadibus vocatum: alii verò animal maius veſpa bene magna, Etym. Item domiporta, quę ſuam domum ſecum geſtat, Heſiod. φερέοικοί εἰσι πάντες, domum ſecum ferentes ſinguli, Herodot.

φερέπονος, ου, laborum tolerans.

φερέσβιος, ου, ὁ, vitam ferens mortalibus, i. frugifer, vitæ fœcunditate præditus, lib. 1. Epigram. τίκτει πυρὸν ὄπασσε φερέσβιον. Heſiod. γαῖα φερέσβιος. ſic Sol dicitur Nazanzeno in Orat.

φερεσσακὴς, ſcutatus. Heſiod. ἱππῆες φερεσσακέες καὶ μάχαι.

φερεσσακέων ἀχαιῶν, in Epigr.

φερεστάφυλος βάκχος, in Epigram.

φερίστερος, ου, ὁ, melior, potentior.

φερέτριος ζεὺς, Plutarch. in Romulo, i. Feretrius Iupiter, ſic dictus à feriendo, quòd Romulus Acconem hoſtium regem, quem votis petierat, feriendo oppreſsit.

φέρετρον, ου, τὸ, capulus quo mortui efferuntur.

φερέφαττα, ης, ἡ, apud Platon. &

φερσεφάττια, ας, ἡ, Proſerpina: alii φερσεφάττα.

φέριστος, à φέρτερος, ου, ὁ, optimus, βέλτιστος, excellentiſsim*, cuius maximè refert. nam φέρειν pro referre ſumitur.

φέρμιον, rete, ſporta ad piſces capiendos, naſſa, κύρτος, fiſcella è iuncis contexta. Euſtath. Iliad. 9. φέρμιον ex Menand. citat, atque ea verior eſt lectio.

φέρνιον, idem, κλωστικὸν ἀγγεῖον, Ammon.

φερνὴ, ῆς, ἡ, dos, προὶξ, quæ dantur viro à ſponſa. Aliter tamen cap. 22. Exodi, φερνῇ φερνιεῖ αὐτὴν ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα, dotabit eam & habebit vxorem.

φέρνιξ, ἡ, idem, Etym.

φερνοφόρος, ου, ὁ, dotalis, Hieronym. in cap. 11. Daniel.

φέροικος, φερέοικος, domiporta.

φέρομαι, feror, impetu curro, deuoluor, do impetum. φέρεται πολλὰς ὁδοὺς, viis multis fertur, Plato de Leg. φέρεσθαι θάνατον, mortem intercedere, ad Hebr. 9. φερόμενα dicuntur quæ impetu quodam aguntur, vnde & φορὰν vocant impetum. Aliquando rapior, auferor impetu. Aliquando dicitur de iis quæ in manibus hominum verſantur, vt liber editus. Sic Cic. Eius ſcripta quædam feruntur. Aliquando pro lucrari, & habere, λαμβάνειν, accipere, auferre, vt φέρεσθαι μισθὸν, ſicut apud Terent. Ego pretium ob ſtultitiam fero. & apud Plaut. Duplicem vt mercedem feras. φέρεσθαι ἆθλον, ferre & conſequi præmium, Bud. in Epiſt. ita vt apud Cic. Ne diutius pēdeas, palmam tulit. φέρεσθαι δόξαν. Cæſar, Maximam inter ſuos ferunt laudem. φέρεσθαι χάριν, inire gratiam, beneficiū accipere. ἐδωκε, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, i. vnum quodpiam munus habere donabit, i. tollere. δῶρα φέρεσθαι, λάβειν, ἀπενέγκασθαι, Homer. Iliad. φέρομαι δεύτερα, ſecundas partes refero, Hermog. ἴσα φερόμενος, paria referens, Plutarc. in Fabio. φέρεσθαι τὰ ἔσχατα, vltimas partes ferre, Bud. in Epiſt. prior. φέρομαι πένθος ἐπὶ σοὶ, te lugeo, Phalaris in Epiſtol. Aliquando ponitur pro vergere & tendere. Theophr. ἐπὶ ταυτὸ φέρονται, &c. Sic Cic. de Senect. Vitis quæ natura ſua caduca eſt, & niſi fulta ſit, fertur ad terram. ἐπ' αὐτὰ σώματα φέρεσθαι, ipſa corpora inuadere, in ipſa corpora ferri, irruere, &c. Plutarch. in Themiſt. φέρομαι εἰς τοὺς βαρβάρους, inuado in Barbaros. πάλιν ἦκε φερόμενος εἰς τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, rediit ad ſuum ingenium & mores, AEſchin. Sunt & aliæ locutiones ex hoc verbo, vt καλῶς φέρεσθαι, quod de eo dicitur, quicum bene agitur, rectè procedere, feliciter agere, ſe bien porter, Bud. in Epiſt. prior. & in Com. Sophocl. in Aiace, οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκοι δέος, i. bene ſe habeant, εὖ διοικοῖντο. ἀτυχῶς φέρομαι, res mihi infeliciter procedūt. Sic φέρεσθαι κακῶς, Liban. in argum. 1. Philipp. κακῶς φερόμενος, qui in offenſionem incidit, Plutarch. in Alcib. εὖ φερόμενος, animo elatus, εὐτυχῶν. Thucyd. εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, cui res militaris, & imperatoris munus rectè cedebat. Sic ἄμεινον καὶ χεῖρον φέρεσθαι, eodem modo dicuntur. ἔλαττον φέρομαι, poſteriores fero, cedo: vt ἔλαττον ἔχειν, vinci & ſuperari in ludo vel alia re. φερόμεθα πλέον ὑμῶν, vobis antecellimus, Herodot. Significat item φέρεσθαι, verſari, occupatum eſſe, & ſtudio alicuius rei teneri. Laert. in Carn. φιλόπονος δὲ γέγονεν ἄνθρωπος εἰ καί τις ἄλλος, ἐν μὲν τοῖς φυσικοῖς ἧττον φερόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἠθικοῖς μᾶλλον, Bud. Comm.

φερόμενος, ου, velox, citus, Plutarch. in Muſ.

φερόνικος, victor.

φερσεφόνη, ης, ἡ, Proſerpina: quod ἄφενος, hoc eſt, diuitias afferat.

φέρτατος, ου, ὁ, optimus, præſtantiſsimus, Hom. Iliad. β.

φέρτερος, ου, ὁ, καὶ ἡ, melior, potentior, velocior, robuſtior, ἰσχυρότερος. καί μιν ἄναξ θέρμαινε, ἐς ἐλπίδα φέρτερον ἕλκων, in ſpem meliorē trahens, Nonn. Hom. Il. α, πολὺ φέρτερός ἐστιν, i. κρείσσων, βέλτιον: à verbo φέρω, ἀπὸ τοῦ ἀχθοφόρειν.

φερτὸς, οῦ, ὁ, tolerabilis, τλητὸς, Euripid.

φέρτρον, pheretrum.

φέρω, μ. οἴσω, π. ἐνήνοχα, ἀόρ. α. ἤνεγκα, fero, ἀναφέρω, βαστάζω,

ζω, κομίζω, adfero, defero, importo, adduco. φέρω ἐπιστολὴν, fero epiſtolam, Thucydid. φέρω ἀργύριον, affero pecuniã, AEſchin. φέρε μοι τὸ κέντρον, affer mihi ſtimulũ, Ariſtoph. φέρειν εὐδοξίαν, gloriam afferre, Plato in Epiſt. τοῦτο φέρει πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἶμαι, hoc tibi apud multos gloriam pariet ſiue conciliabit. φέρω σοι κλέος, Homer. Odyſſ. afficio te honore, celebro decus tuum. φέρω σοι διαβολὴν, vide Διαβολή. Item auferre, aſportare, deportare, tollere. Gregor. αὖραι φέροιεν, auferant venti, in ventos abeat. φέρω item tolero, ὑπομένω, vt ἐπιεικῶς ἐνέγκαι, Plutar. βαρέως φέρειν τι, Xenoph. graui animo quippiam ferre. φέρειν χαλεπῶς, moleſtè ferre. χαλεπῶς ἐνεγκὼν, Demoſth. & ῥᾳθύμως φέρειν, Andocyd. pro ſupino remiſſóque animo trãſmittere, hoc eſt, non acriter vindicare. Item pendo, pẽſito. Inde φόρος, Plato Epiſt. 7. φέρειν ἐτάχθη τὸ φέρειν τοῖς βαρβάροις, imperatũ tributum pependit Barbaris. φέρειν χρήματα, eſſe vectigalem ſeu ſtipendiarium. ἤνεγκαν χρήματα, pecunias ſoluerunt, Plutarch. in Pericle. Item creo, deſigno, Demoſth. φέρε λοιπόν. οὗτοι ἐπὶ τὰ πράγματα ἐνεγκεῖν, &c. οὗτοι ἐνεχθεὶς, &c. id eſt, προβληθεὶς χρῆναι. φέρειν χορηγὸν, i. creare vel deſignare, Demoſthen. φέρειν τὰς ἀρχὰς, eligere magiſtratus, Ariſtotel. lib. 5. Politic. φέρειν τοὺς ἄρχοντας, creare magiſtratus, Aretinus & Faber apud Ariſtot. lib. 2. Polit. Sed ſanctus Thomas, electos principes ad populum deferre. Item accipere, λαμβάνειν. Sophocles, ἐξ οὗ δὴ ὅλοι ῥᾳδίως αὐτὸς ἐλπίζει φέρειν, i. δέχεσθαι. Dicimus etiam φέρειν μισθὸν, ſicut φέρεσθαι, mercedem ferre, i. accipere & referre præmium, Ariſtot. lib. 10. Ethic. & Thucyd. φέρειν χάριν, eſt conferre beneficium, obſequi & gratificari, χαρίζεσθαι. φέρω ζωὴν, vitam refero ſeu reporto, in Epigram. φέρω ἐχθίονα λόγον, i. διακομίζω, Sophocl. φέρειν ψῆφον & διαφέρειν ψῆφον, ferre ſuffragium & ſententiam, & decernere. Dicitur & ψῆφον τίθεσθαι & γνώμην δίδωμι. φέρω ψῆφον περὶ, &c. fero ſententiam de, AEſchines. φέρειν πόλεμον, bellum inferre. Heſiodus, οἵ ποτε αὐτῷ πόλεμον Διὸς υἷι φέροιεν, qui Iouis filio arma inferrent, i. contra Iouis filium. Item tendere, pertinere, & hoc cum Præpoſitione εἰς. Greg. ὁδὸς εἰς τοῦτο φερόντων, eôdem pertinentium. Idem Gregor. εἰς ᾅδου φέρουσαν, viam ad inferos ferentem. εἰς τοῦτο γὰρ ἐμοὶ φέρει τὸ μέγιστον ἐνταῦθα φέγγος τῆς ἀληθείας, ad hoc enim mihi tendit ſeu confert, i. pertinet, Idem. φέρει εἰς ἐγκέφαλον, ad cerebrum pertinet, i. tendit, ducitur ad cerebrum, Gaza. Vel cum ἐπί. Ariſtot. τῶν μεθ᾽ τὰ φυσ. 10. ἐφ᾽ ὃ φέρει, ad quod potiſsimũm pertinet. φέρει ἐπὶ γῆν, ad terram pertinet. τὰ πράξεις τὰς ἐπὶ ταῦτα φερούσας, Iſocrat. i. res ad hæc perducentes. ἐπ᾽ ἀμφότερα δέ τοι φέρει, quod vt facias duabus de cauſis intereſt, Herodot. Et cum πρὸς. οὐδὲν φέρει πρὸς αὐτὸν, ad eum nihil pertinet, Gaza de Senect. Sunt præterea & aliæ rationes huius verbi, vt φέρειν καὶ ἄγειν, populari & diripere. Sic Liuius, Vt ferri agique res ſuas viderunt. Xenoph. in bonum pro ferre ſine vi & violentia, vt & Plato de Leg. φέρειν dicitur quiſpiam qui ſuo arbitratu aliquem moderatur, Eraſmus in caput primum Epiſt. ad Hebræos. φέρειν διὰ γλώσσης ſic dicitur, vt ἔχειν καὶ ἄγειν, hoc eſt, hominẽ turbis celebrare, in ore ſemper habere. φέρειν διὰ μνήμης, meminiſſe, non obliuiſci. φέρω νόμον εἰς τοὺς βαρβάρους, Demoſth. euulgo in Barbaros. φέρω εἰς ὑμᾶς, i. μηνύω ὑμῖν, Thucyd. φέρει ἐς μέγα, excreſcit, Herodot. μέγα φέρει, Plato pro magni referre dixit, hoc eſt, πολὺ διαφέρει. ἔφερε πλέον ἡ γνώμη καταστρέψασθαι τὴν Ἑλλάδα, opinio eis de ſubigenda Græcia propenſior erat, Herodot. φέρειν etiam patria dicitur, Ariſtid. in Panath. φέρουσα γὰρ ἤνεγκεν ἀνθρώπους. Sic Cic. de Orat. Hæc ætas primùm Athenis oratorem propè perfectum tulit. Vnde ἐνεγκοῦσα pro patria, Syneſ. φέρω quoque interdum pars eſt orationis ornatus magis cauſa quàm ſignificationis poſita. Lucian. σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀπημπόλησας, teipſum cum ipſa philoſophia venum dediſti. vel magis ad verbũ, Teipſum addictum iuſti cũm iſta philoſophia. Sic Saluſt. Bonorum præmia ereptum eunt, pro eripiũt.

Et rurſus, Fuere tamen ciues qui ſeſe remq; publicam obſtinatis animis perditum irent. φέρων ἑαυτὸν ἐπιδοὺς, Bud. in Epiſt. poſter. & AEſchin. vbi φέρων παρέφερε ponitur, vt ἔπι in Εὖ οἶδ᾽ ὅτι.

φερέζωος, vitam ferens, Nonnus.

φερώνεια, ας, ἡ, Feronia nemoris dea, à ferendis fructibus dicta, quam alii ἀντίφορον, alii φιλοστέφανον, alii verò φερσεφόνην vocant.

φερώνυμον, ου, τὸ, cognomen.

φερώνυμος, verum habens nomen, ἀληθεύων τῷ ὀνόματι. Vnde φερωνύμως προσαγορεύειν, i. à ſimilitudine cõgrua appellare, rectè nominare. Ariſtot. lib. de mundo, ὅν ἄν τις φερωνύμως αὐ κορυφαῖον προσαγορεύσειε, &c. ab eo quem à ſimilitudine ſanè congrua coryphæum rectè appellaueris.

φετμὴ, ῆς, ἡ, pro ἐφετμὴ, præceptum.

φεῦ, heu, idem ferè quod ὦ, ſed Genit. iungitur. Xenophon, φεῦ τοῦ ἀνδρὸς, de homine loquens indigna nece perempto. φεῦ τοῦ λόγου, papæ, quid ego audio, Bud. Com. φεῦ τῆς Ἑλλάδος, veh Græciæ. φεῦ τῶν κακῶν, ô mala, Lucian. Admirationem inſignem notat interdum, quando vertas licebit, mirum aut dii boni. φεῦ, πόσον ὅσον ἀνέθηλεν ἔαρ, in Epigram. quantum, dii boni, fragrantię ver accendit. Item cum Nominat. Sophocles in Aiace, φεῦ τάλας, ô me miſerum. Cum Accuſat. Euripid. Aliquando ſine caſu, Gaza lib. 4. Cum Infinit. in Epigram.

φευκτὴ, ῆς, ἡ, fuga.

φευξύδρος, ὁ, hydrophorbus à Polybo medico appellatur, quaſi aquifuga, quòd aquam metuat ea affectione correptus.

φεύγω, μ. φεύξομαι, & φευξοῦμαι apud Hom. Iliad. ζ, π. πέφευγα, ἀόρ. β. ἔφυγον, fugio, fugæ me do, in fugam me conii-cio, fugam ineo, fugam capeſſo, fugam arripio, fugã intendo, terga in fugã verto, fugæ me mando, fuga abeo, fuga me concito, fuga me proripio, perfugio, verto ſolum. Item vito, declino, horreo, caueo, φυλάττομαι. Item deſiſto, nolo, renuo, aſpernor, reiicio, reſpuo. Cũ Accuſ. Xenoph. τοὺς φιλαιτίους φεύγει. cui Datiuus φυγῇ additur apud Platonem in Epiſt. ἀποστρέφεσθαι καὶ φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, πεινώντων δὲ δυναμένων τε ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων, auerſari & fugere indefeſſo quodã ſtudio eſurientium ſtultorumq; hominum felicitatẽ. φεύγω φυγὴν, Ariſtoph. φεύγω δικαστήριον, declino iudiciũ, Plato de Leg. φεύγω τὴν ἐλπίδα, ſpem reiicio, Plut. in Rom. Interdum pro exulo, vt φεύγειν τὴν πατρίδα, exulare patria: & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare ſua ciuitate, ab vrbe exulare. φεύγω τὴν ἑμαυτοῦ, à patria exulo. φεύγει τὴν γῆν, extorris exulat, Ariſtoph. Vnde ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, reuocatio exulum, vel reditus in patriam. Aliquando ad forum pertinet, & φεύγων dicitur ὁ ἀπολογούμενος, qui cauſam dicit, qui reus eſt & poſtulatus. vt φεύγων φόνου, φεύγων ἀνδροφονίας, qui accuſatur homicidii, qui de cæde reus agitur. φεύγειν τῆς δουλείας, in ſeruitutem aſſeri, ſtatus controuerſiam pati, vbi Accuſ. δίκην intelligendus. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες ſiue διωκόμενοι, i. rei peregrinitatis, AEſchin. φεύγω γραφὴν, accuſor, reus fio, Philoſtr. in Heroic. φεύγω γραφὴν ὕβρεως, reus ſum iniuriæ illatæ, Demoſt. δίκην φεύγειν πρὸς τῷ κριτῇ, cauſam defendere apud iudicem, Plutarch. in Rom. ἔφυγε τὴν θανατικὴν δίκην, reus factus eſt capitalis ſupplicii, Idem in Pericle. φεύγω δίκην παρανομίας, ſum reus præuaricationis, Bud. in Epiſt. prior. φεύγει δίκην ἀσεβείας Ἑρμίππου διώκοντος, impietatis accuſatur actore Hermippo, Plutarch. in Pericle. φεύγω δίκην πάνυ παλαιὰν, Iſocr. φεύγω δίκην τῶν βιαίων, Lucian. in iudicio de vi illata accuſor, de vi illata cauſam dicere cogor. ὁ φεύγων δίκην, reus crimen deprecans, Plutarc. in Public. καὶ τοῖς φεύγουσι τὴν δίκην ἐπικαλεῖσθαι τὸν δῆμον ἔδωκε, crimen deprecantibus prouocationẽ ad populum dedit. ὁ νόμος τῷ δίκην ὑπὸ τῶν ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίδωσιν ἐπικαλεῖσθαι, reo permittẽs à cõſulibus ad populũ prouocationẽ. Item φεύγω δίκην vel ἔγκλημα ὑπό τινος, qui actione aliqua in iudiciũ tractus eſt, contra quẽ lege agitur. Plato in Apolog. Socr.

Φ. Η

μή πως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσαύτας δίκας φύγοιμι, ne tã multorum criminum reus à Melito deferar. φεύγων δὴ προδοσίαν, reus proditionis, Thucyd. Et φεύγοντες ἐπὶ φόνῳ, qui ob cędem exilio ſe multarunt. ὅσοι ἐξ ἀρείου πάγου καταδικασθέντες ὑπὸ τῶν βασιλέων ἐπὶ φόνῳ, ἢ σφαγαῖσιν, ἢ ἐπὶ τυραννίδι ἔφευγον, Plutarch. in Solone. verba ſunt Solonis, qui ab Ariopago homicidii, aut iugulationis, aut affectatæ tyrannidis damnati à regibus eſſent: hæc Lapus: ſed videris. φεύγειν interdum nõ ſignificat actione cõueniri, ſed crimen timere & vitare. φεύγει ὁ διωκόμενος ὑπό τινος, καὶ φεύγει ὁ φυγαδευόμενος καὶ ἐξοριζόμενος καὶ φεύγει ὁ κατηγορούμενος. Iungitur etiam Genit. cum ἀπὸ apud Xenoph. vt ἀπὸ τῆς σκύλλης φεύγει, à Scylla fugere, ſeu Scyllam fugere & auerſari. Plut. in Solone cum Infinit. vt φεύγω ἐπιστῆναι, recuſo præficere. Plato in Apolog. διδάξαι ἔφυγες, docere noluiſti. Idem, ἔφυγόν σοι κοινωνεῖν, tecum agere nolui.

φεύζειν, heu exclamare, deplorare, φεῦ λέγειν, Euſtathius Iliad. χ.

φευκτέον, fugiendum. φυγῇ φευκτέον, fugiendũ, Lucian. Plato 2. de Rep. αὐτὸ δι' ἑαυτὸ φευκτὸν ὡς ὂν χαλεπόν.

φευκτέος, vitandus, Etym.

φευκτός, ή, όν, vitabilis, fugiendus. Sophocl. in Aiace, ἀγγελίαν ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν, nuntium intolerandum, nec vitabilem.

φεύξιμος. fugiendus, deteſtabilis, ἀποφευκτέος.

φεύξομαι pro φευξοῦμαι, fugiam. Ariſtoph. ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τὴν ἀχαρνίας. Eurip. in Medea. εἰ φεύξομαι δὴ γαῖαν. Homer. ἀοζαῖσι φεύξονται. Plato in Apolog. οὐδέποτε φοβήσομαι, οὐδὲ φεύξομαι. φεύξεται ὑπολογίαν, Demoſt. οὐ φεύξεται τὸ λέγειν, &c. Nazanz. in Orat. elabi non poteritis, quin dicatis, &c.

φεβρουάριος μὴν, Februarius menſis, quaſi dicas Græcè καθάρσιον, i. expiatorium. Vnde & antiqui ἡμέραν ἀποφράδα φεβρουάτην, id eſt, diem atram, februatam appellant. Plutarc. in Romulo. φεβρουαρίας εἰδοῖς, Februarias idus, Idem in Camillo.

φεψάλυξ, υκος, καὶ φέψαλος, ου, ὁ, ſcintilla. vide Suidam.

φῆ, dixit, ἔφη. Heſiod. φῆ ῥα δολοφρονέων.

φηγαιεῖς. A Eantidis tribus populus, Etym.

φηγαλεύς, ὁ, Bacchi cognomentum, ob fagos quæ viti pedamentum præbent, Euſtath. Iliad. α.

φηγίνεος, ου, ὁ, fagineus.

φήγινος, ου, ὁ, faginus, δρύϊνος, quod ex fago factum eſt, ſicut Latinis, vt fagineæ arculæ, Colum. & faginus axis, Virgil. φήγινος κόλλωπος, in Epigram.

φήγιον, ου, τὸ, mons iuxta Oceanum.

φηγός, οῦ, fagus: quaſi φαγός, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, comedere, quia olim homines fructibus arboreis victitabant, φηγῷ, Homero, i. δρυῒ ἱερᾷ Διός. Eſt etiam fax, Etym.

φηγοῦς, Erechtheidos tribus populus, Etym.

φήγω, ἐσθίω, comedo.

φηδῶ, perdo, decipio.

Φηΐ, vide Etym.

Φητιαλεῖς, feciales ſacerdotes pacis bellíque authores à Numa Pompilio inſtituti, Plutarch. in Camillo.

Φηκώδης, εος, ὁ, ſtrigoſus, malè habitus.

Φήληξ, ficus agreſtis, nondum matura, groſſus: à φηλοῦν id eſt, decipere, quòd immatura exiſtens oculis imponat præbita maturitatis ſpecie. de racemo præmaturo, Ariſtophanes.

Φηλήτης, ου, ὁ, deceptor. φιλήτης autem, fur, latro.

Φῆλιξ, ικος, Felix, viri proprium.

Φῆλος, ου, ὁ, impoſtor, ὁ ἀπατηλός, inſidiator, improbus, λαθραῖος.

Φηλῶ, decipio: à groſſis ficubus, qui maturi eſſe vidẽtur, quum nõ ſint. Actiu. Accuſ. φηλώσας κρείων apud Lycophr. imponens principi, ἐξαπατήσας τὸν ἄρχοντα.

Φήλωμα, ατος, τὸ, fraus, impoſtura, deceptio.

Φήλωσις, idem.

Φήμη, ης, ἡ, fama, rumor, ἀγγελία, nuntius, monitum, κληδὼν, ſermo, appellatio, nuncupatio, opinio, exiſtimatio, τιμὰ, diuinatio, reſponſum deorum, omen, oraculum. φήμας ἀδεσπότους καὶ ἀμφιβόλους, rumores incertos & ambiguos, Plut. in Othone. ἡ τῶν πολλῶν φήμη, opinio multorũ, i. quam habent de aliquo, Chryſoſt. περὶ τινος. ἐπισήμους ἑαυτοῖς γυναικείους φήμας, Plato de Leg. mulieres habẽtur. φήμης ἔστω, quod fauſtum felixque ſit. Idem ibidem. Heſiod. δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην, i. famam & opinionem de te. Plato in Epiſt. φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι, omen fauſtum vaticinor, ſiue prædico. μαντείας φήμη, oraculũ, Idẽ in Leg. φήμας μαντικάς, Sophocl. φήμην ἀγαθὴν ποιοῦμαι, benę auguror, Ariſtotel. in Probl. φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, Ariſtoph. id eſt, συνδεξόμεθα. Vide Interpretem. Xenophon, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις.

Φημὶ, μ. φήσω, καὶ φαμὶ, dico, aio, animaduerto, exiſtimo, promitto, fateor, ὁμολογῶ, cenſeo, λογίζομαι, arbitror, ὑπονοῶ, admitto, aſſor, iubeo, denũtio, prædico, celebro, cõmemoro. Vnde φημ' ἐγὼ, pro ſic aio, ſanè inquam, ita cenſeo certè, ſanè, profectò: reſponſio ad interrogationem. Vide Interpr. Ariſtoph. de accentus ratione. φημὶ πέμπειν, dico mittere debere. Xenoph. lib. 1 φημι ὅταν τι πέμπωσι, νομίζειν αὐτοὺς σοῦ φροντίζειν, ὅταν πέμπωσιν, ὥσπερ σὺ φῂς πέμπειν αὐτοὺς συμβούλους, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν, καὶ μὴ ποιεῖν, vt cenſes mittere debere: ſic Beſſario, & rectè. μανθάνεις, ὅν φησι; intelligis quẽ ſe dicat? Ariſtop. φησὶ αὐτὸς γεγονέναι, Demoſt. φησὶ κατασχεῖν, ſe retinuiſſe ait, ſe remoratum eſſe, Idẽ. φημὶ διδάξαι, dico me docuiſſe, Bud. ἔφη ἄγειν, dixit ſe reduiſſe, Demoſt. ἔφασαν λέγειν, aiunt dixiſſe, Xenoph. φασὶν ἐρρῶσθαι τῇ πίστει, &c. Bud. in Epiſt. prior. μὴ φημι, nõ permitto. Sophocl. τόνδ' εἴτε μὴ σὺ φῂς, οὐδ' ἄλλος στρατηγός, εἰς ταραχὴν θέσθαι, ſiue tu nõ ſinis, ſiue alius ductor, &c. μὴ φῶ, negem, Euripid. οὔ φημι, nõ aio, dico non, nego, diffido, nõ concedo, non admitto. οὐ φῄς, negas, Ariſtoph. καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς, ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν, nõ ſe, ſed illũ dixit eſſe imperatorẽ. οὐκ ἔφην ἀπελθεῖν, negaui me iturum, Demoſth. i. poſſe ire. οὐ φήσεις, negabis, Idem. οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκειότητας ἔφη βεβαιοῦν, negauit enim verba propinquitates ſeu familiaritates confirmare, idẽ Demoſt. ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου. ὁ δ. ξ. ἐφάμην μιγήμεναι. Et ὁ φάμενος, negans. ponitur quoque φημὶ interdum pro inquam, vt ἔφην. Videtur & aliquando poni ἀρχὴν καὶ περισσόν. Xenoph. ὅτι σε φαίης ὁ δ' ὅταν ... ἀπεφαίνετο. hîc φαίης aut abũdat, aut αὐτὸ τὸ ἔφη ponitur, vt Latinè dicere, pro dicere cœpit. Porrò φημὶ quũ de præterito dicitur, Præterito iungitur: quũ de futuro, Futuro. φασὶν ὁ λόγος, vt dici ſolet. Actiu. Accu. Iungitur etiam cum Participio: vt, ὡς ἔφη λέγων, ſic dicebat, Sophocl. ἔφη εἰπὼν, Hermog.

Φημίζομαι, καὶ φημίζω, μ. ίσω, vel ίξω, π. ισα, vulgo, vaticinor, voco, dico, ἐπικαλίζω, Actiu. Accuſ. Heſiodus, ἣν πολλοὶ λαοὶ φημίζουσι, prædicant. ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι, Eurip. quam fama mihi genitor ipſe dedicaſſet. legitur φημίξω in Futuro apud Ariſtot. lib. 7. Ethic. & apud Dionyſ. de ſitu orbis ἐφημίξαντο, i. dixerunt.

Φῆμις, rumor, φήμη, λόγος, ſententia. ὀδ. ξ. χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις. capitur etiam pro cõcione: vt ὀδ. ο. οἱ δ' ἐς θῶκον ... δήμιόν τε φῆμιν, i. ἐκκλησίαν, συνέδριον, Didymus.

Φημισμὸς, idem.

Φιμόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, obmuteſco, Depon.

Φιμόω, μ. ώσω, π. ωκα, obturo, Neutr. Accuſ.

Φημὶς, ίδος, ἡ, fama, rumor.

Φῆν, aiebat, pro ἔφην.

Φῆναι, oſtendere, dicere, δεῖξαι.

Φηνακίζω, φενακίζω, Etym.

Φήνη, ης, ἡ, fulica, oſſifraga, Gaza libro 6. Animalium Ariſtotel. cap. 6. & libr. 8. cap. 3. Eſt autem quàm aquila magnitudine maior: color ei ex cruore albicans, Homerus Odyſſ.

φήνωσι, δείξωσι. ὀδ. α. εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ δώωσί τε, donec oſtenderint tibi & dederint.

Φὴρ Aeolicè pro θὴρ, ηρὸς, ὁ, fera, gigas, centaurus. Hom. Iliad. α, ἐμάχεσσε φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. θηρσὶ, θηρίοις. λέγει δὲ τοὺς

κατπαύεσαι, inquit Interpres.

φήρεα, τὰ, oblongæ in glandulis ſub auribus eminentiæ, prælongi ſub auribus glãduloſi tumores apud Hippocr. ἀδενώδεις ἐξοχαὶ, quales Satyris tribuuntur.

Φηρῶ, vide Etym.

Φηρητιάδης, ου, ὁ, Pheretiades, i. Admetus, filius Pheretiæ, vt eſt apud Hom. Il. β, & apud Ouid. 8. Metamorph. Cúmque Pheretiade & Hiantheo Iolao. in quo verſu, Que, legi nõ debet, quia Pheretiades natura ꝓducitur.

Φηρομανὴς βάκχος, in Epigram. quòd in feras inſaniat, quòd inſano ferarum amore teneatur.

φῆγος, antiquorum deorum cibus.

φῂς, inquis, ſecunda Perſona τοῦ φημὶ, acuitur, habétq; ſubſcriptum iota ſecundum præceptioné antiquorum.

φῄς γε, dicis quidem, Ariſtoph. vide ſuo loco.

φῆς pro ἔλεγες, Homerus.

φήσαι, dixerit, Demoſth. λέγειν, idem.

Φῆσθα pro φῆς, aut ἔφησθα.

φῆσι, dixerit, φῇ.

φῆστος, Feſtus. πόρκιος φῆστος, Porcius Feſtus proprium viri præſidis Iudæorum, Act. 24.

φήσω, dicam, Demoſth. μέλλων τοῦ φημί.

φήτρη, ης, ἡ, cognatio, συγγένεια.

φατνὸς, ὁ, cardo, στρόφιγξ.

φθάζω, præuenio, ſed inuſitatum. quidam tamen inde τὸ φθὰς deriuant.

φθαίην, præuenirem, προλάβοιμι. φθαίης ἐλθεῖν, prius eas, Ariſtoph. φθαίη βαλέειν, prior iacularetur, Hom. φθαίητε ἂν ἐξανδραποδισθέντες ἢ τινα πυθέσθαι ἡμέων, priuſquam noſtrûm quiſquam audiat, poſſitis occupari ab hoſtibus epugnari, Herodot.

φθάμενος, φθάσας, anteuertens, anticipans, præueniens. Heſiod. τὴν φθάμενος, &c.

φθάνω, μ. φθάσω, π. ἔφθακα, ἀόρ. β. ἔφθην, καταλαμβάνω καὶ προκαταλαμβάνω, hoc eſt, aſſequor quod efficere contendo, προλαμβάνω, præoccupo, præuenio, anteuerto, præuerto, antecedo, præcedo, προήκω, ſum prior, præripio, anticipo, propero & feſtino, & aliud præterea quod non ſatis vno verbo exprimi poteſt. Demoſth. οὐ γὰρ ἔφθη ὁ θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Plato in Phæd. ἀλλὰ μὴν, ἔφη ὁ κέβης, ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις, atqui (inquit Cebes) omnino igitur id facies, quãdo ille tibi hoc quod poſtulas protinus conceſſerit. Idem in Sympoſ. οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰ ποιῶ τὸν ἀλκιβιάδην, omnino igitur id faciam, inquit Alcibiades. φθάσας μέλλοντος, præueniens futurũ, Plut. in Fab. cum Genit. φθάσας ὁ ἀθηναίων ἄγγελος τῶν λακεδαιμονίων, Herodot. Athenienſium nuntius Lacedæmonios anteuertens, i. præueniens. Thucydid. cum Datiuo & Accuſ. φθάνω τῇ προσμίξει, occupo me applicare. ἔφθησαν πολλῷ οἱ σκύθαι τοὺς πέρσας, multò priores Scythæ peruenerunt quàm Perſæ. φθάσαι τὸν λογισμὸν, anteuertiſſe rationi, Demoſth. φθῆναι ἐγκαταληφθέν, Thucyd. i. fuga elabi. Ariſtophan. ἀδικεῖν μὴ φθάσῃ σέ με, ἀλλὰ τὴν χύτραν ἰδεῖν. ἀνέῳξάς με φθάσας, aperuiſti me anteuertens, Idẽ. Et cum Infinit. vt φθάσας θαρρῆσαι, audendo occupans. φθάσασα συμβῆναι, quæ cœpit contingere, Bud. in Epiſt. poſt. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοήσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσμ. ſimul atque vnitatem concepi, tribus etiam perſonis vndiq; refulgeo: de Trinitate. καθιερῶσαι δὲ οὐκ ἔφθασε, conſecrationé autem non obiit, Plut. in Publ. τὸ κριθῆναι φθάσαι, iudicium præuenire, Idem ibidem. Ariſtoph. προσχαρῶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσας, κἀγὼ λαβὼν θύραζ' ἐξήνεγκον ἄν, i. ſimul atque dicebas te cacare, foras efferebam. Item cum Infinit. & πρὶν ſequente cum Subiunct. Alexand. Aphr. lib. 1. Problem. φθάνουσι πεφθῆναι πρὶν δράσωσι, prius concoquuntur quàm agere incipiant. Item ſequente πρὶν cum Infinit. lib. 2. Problem. φθάνει γὰρ σβεσθῆναι ὁ χυμὸς πρὶν γεννῆσαι τὴν διάθεσιν, prius extinguitur humor quàm vt poſſit gignere affectioné ſeu morbum. φθάνει πήξας πρὶν ἀπώσαι occupat priúſque indurat quàm repellit, Gaza. φθάνει, δεῖ προφράξαι τὰς πόρους πρὶν κινεῖσθαι τὴν θήραν, Xenoph. l. 2. Pædiæ, oportet prius obſtrui ſemitas quàm feræ moueãtur. πρόσθεν ἔφθασας ἐλθὼν σὺ πολλῷ χρόνῳ πρὶν τοῦτον τὴν παρ' ἑαυτῷ δύναμιν ἀθροίσασθαι, Xenoph. antè veniſti, quàm, &c. Plurimus autẽ eius vſus eſt cum Participiis, vt φθάνω ἀναβὰς, prior aſcendo, anteuerto, Xenoph. φθάσας προεκβαίνων, Bud. in Epiſt. poſter. φθάνω καταφυγὼν, ſtatim cõfugio & & abripio, AEſchines. φθάνω προκαταφυγὼν, Thucyd. fuga elapſus præuerto. φθάνω ὑφαρπάσας, præripio, Gaza. μὴ φθάνει ὑπεξιὼν τῷ τῆς ἀναπνοῆς καιρῷ, Ariſtotel. in Probl. vbi Gaza, non anticipat quatenus ſe tempore reſpirandi promere poſsit. ſed fortè ſic melius, nec ante ſe promit, quàm ſit reſpirandi tempus. μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν, Euripides. αἱ δ' ἄλλαι μικρὸν φθάνουσι χαρίεσσαι καὶ πάρεισι, &c. Ariſtid. φθάνω ποιῶν, prior facio, Xenoph. ἔφθην ποιήσας, pro ἐποίησα: & φθάνει ἀναλισκόμενον, pro ἀναλίσκεται. φθάνω ἀναλισκόμενος πρὶν ψοφῆσαι cõſumor antequam crepitum edam, Ariſtot. in Problem. ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς, ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν, prius quàm quod ſperabant, aſſecuti ſunt, eos abſumpſerunt, Plut. in Galba. Iſocrat. τὸ δ' ὕστερον οὐκ ἔφθησαν ἡμᾶς καταδουλωσάμενοι, deinde protinus in ſeruitutem nos redegerunt. Ariſtot. de Gen. ἔφθη καταπεπολυθεὶς, pro κατεπολύθη, Xenop. & ἐφθάκειν πυθόμενος, audieram, Syneſ. Iſocr. οἱ δ' οὐκ ἔφθησαν πυθόμενοι, at iſti ſimul ac audiuerunt. Plato in Euthyde. οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, non effugies, quin conuiuio excipias nos. Ariſtoph. in Pluto, οὐκ ἂν φθάνοιτε τοῦτο πράττοντες, i. cauſam dicere nullam poteſtis quin faciatis, ſeu quo minus faciatis. Item ibidem, οὐ μὴν εἰς ἀγορὰν ἰὼν τυχὼν οὐκ ἂν φθάνοις, i. omnino te in forum venire neceſſe eſt. φυτεύων παῖδας οὐκ ἔτ' ἂν φθάνοις, &c. Euripid. id eſt, cauſam hanc dices quin tibi ſint producendi liberi, i. oportet omnino vt gignas filios, &c. οὐκ ἂν φθάνοις ἐμφανὴς ποιούμενος, neceſſum eſt vt quamprimùm appares, &c. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ ἐμπεδοκλεῖ ἐγκαλῶν, Lucian. cogeris & Empedoclẽ accuſare, non poteris nõ accuſare, Lucian. οὐκ ἂν φθάνοι κἀμὲ μάντιν λέγων, nunquã effugerit quin me vaté dicat. Idẽ, οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, pro οὐκ ἂν λέγοις, in interrogatione. Xenoph. οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, εἴπερ ἤδη σοι φίλον ἐπισκέψασθαι, ὃ ἐγὼ εἰδὼς λέληθα ἐμαυτόν; Idem, ἂν φθάνῃς τοὺς φίλους εὐεργετῶν, ſi prior de amicis bene merearis. dicitur etiam pro eodem προτερεύω τοῦ ποιῶ, prior confero beneficium. φθάνω etiam peruenio ſignificat Gregor. ἄνω φθάνουσιν, euadunt in ſublime. Sic Homerus Iliad. 9, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν. Interdum declino apud Herodian. Politiano Interprete. φθάνω etiam dicitur & προφθάνω, quod præteriit, Bud. Com.

Φθαρεὶς, corruptus, vitiatus.

Φθαρῆναι, occidere.

Φθαρήσομαι, interibo, à φθείρω.

Φθαρικὸν, phtharicon, Dioſcorid. lib. 6, cap. 1. ad finem, enumeratur inter herbas ſeu olera venenata.

Φθάρμα, ατος, corruptio.

Φθαρτικὰ, τὰ, venena lethalia.

Φθαρτικὸς, οῦ, ὁ, corruptiuus, exitioſus, pernicialis, exitialem vim habens, exitialis, lethalis. τὸ φθαρτικὸν, cauſa intereundi.

Φθαρτὸς, οῦ, ὁ, corruptioni obnoxius, mortalis, caducus, fluxus, interiturus.

Φθὰς, ὁ, Vulcanus. Eſt quoque Participium, præueniens: à φθῆμι, vel ab ἔφθην.

Φθέω, φθάνω.

Φθέγγεο pro φθέγγου, clama, vocem ede, loquere. nã Iones diſſoluunt ου in εο.

φθέγγομαι, μ. ὀγξομαι, π. ἔφθεγμαι, loquor, ſono, pronuntio, enuntio, emitto vocem, vocem edo & reddo, ſum vocalis, profero, ore reddo, vociferor. Deponens. Accuſat. Dion apud Platonem in Epiſt. τὴν αὐτὴν φθέγγεται φωνὴν πρός τε θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους, voce ſua loquitur & apud deos & apud homines. Et ibidem, Epiſtol. 7, αὐτὸ τοῦτο ὄνομα, ὃ νῦν ἐφθέγμεθα, quod nunc enuntiauimus. Itẽ ibidem,

περὶ ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν, nihil mihi de iis dicebat. φθέγγεται γράμματα, literas profert, Ariſtot. lib. 2. Anim. φθέγγομαι λέγων, dico, Plato de Leg. μέγα φθέγξομαι, Demoſth. φθέγγεσθαι μέγιστον, Idem. φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς, vocē & clamore vti, Plato de Leg. φθέγγονται αἱ χορδαὶ, nerui ſonos incompoſitos reddunt, Gaza apud Ariſtot. in Problem. συμφώνως ἅπαντα φθέγγεται ὡς χορὸς, omnia conſonāt, Galen. ad Glauc. Item pipio, de pullis: cano, de gallo gallinaceo, Ariſtoph. gemo de palumbe, Gaza. Ariſtop. in Pluto pro ſtrepo, de oſtio, τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαιοντὶ, oſtiolum ſtrepitans clangit.

φθεγκτὸς, vocalis, in Epigr.

φθέγμα, ατος, τὸ, vox, ſonus, ſermo. Orus per ſimplex γ ſcribendum dicit, Herodian. verò per duplex. Ariſtoph. ῥήτ. ἀκούσας αὐτῶν τὸ φθέγμα ἡ ψυχή μου πεπότηται, i. φώνημα.

φθέγξηται, vocem edidiſſet.

φθεὶρ, ειρὸς, ὁ, pedunculus, piſcis omnium pinguiſſimus. Ariſtot. lib. 5. Anim. ſcribit hunc piſcem delphinum ſequendo maximè pingueſcere: Gaza ibidem vertit pediculus. φθεὶρ ἄγριος, pediculus ferus, apud eundem.

φθεῖρες, οἱ, fœda capitis animalia, id eſt, pediculi, Dioſcorid. lib. 2, cap. 104. Item fructus pinuum, ſtrobili. Homer. Iliad. β, φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον: vbi Interpr. τὸ ὄρος τῆς καρίας περὶ μίλητον διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πίτυς. οἱ γὰρ πίτυες τῶν πιτύων φθεῖρες προσαγορεύονται. οἱ δ' ὅτι τὰ τῶν πιτύων μικρὰ στρόβιλα, ὕπο λέγονται, ἃ καὶ πιτυοκάμπας φασίν. ἢ ἀπὸ φθειρόντος τοῦ ἐσθιομένου, ἢ ὅτι τὰ ἐξανθήματα τῶν πιτύων ὁμοιά εἰσι φθειροῖς.

φθειριάζω, pediculis ſcateo, morbo pediculari laboro.

φθειρίασις, morbus pedicularis: ἀπὸ τῶν φθειρῶν, quos & pedos & pediculos vocamus.

φθειρίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, quero pediculos. Dep. abſ.

φθειρογονώτερα, τὰ, quæ aptiora ſunt ad pediculos procreādos: melius per ω in ſecunda ſyllaba.

φθειροκομώδης, ου, ὁ, pediculis ſcatens.

φθείρομαι, Latinè vno verbo reddi nō poteſt. Demoſt. ἐπιτήδειοι τινὲς εἰσι φθείρεσθαι περὶ τοὺς πλουσίους, quidam eo ingenio præditi ſunt, vt cupidè ſuam operā diuitibus venditent. ἀπερριμμένοι καὶ ταπεινὰ πρᾶξαντες ἐφθείροντο περὶ αὐτὸν, καὶ συνηγανάκτουν, καὶ παρέζευον, deiecti, humilioréſque redditi ad eum ſeſe errabundi recipiebant, atque eum exaſperabāt: ſic Philelph. apud Plut. in Galba. Item φθείρομαι, abeo in malam rem, in exitium deuenio, exoleſco, deterior fio, corrumpor. Philo de mundo, δυὰς προσθεῖσα μονάδος εἰς τριάδα φθείρεται, id eſt, in ternariū interit. φθείρεται κακῶς, grauiter afficitur. Inde φθείρου, pro abi in malam rem, ἔῤῥε, μετ' ὀλέθρου ἀπαλλάττου. Ariſtoph. in Pluto, ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύζης, i. i in malam crucem.

φθειροποιὸς, pediculos producens. Apud Theophraſt. piceæ ſpecies eſt, quam pediculiferam tineoſámque vocare licet.

φθειροτραγέω, pedunculos edo, Herodot.

φθειροτρωκτέοντες, οἱ, pediculiuori, apud Herodot.

φθειροφάγοι, οἱ, Ponti gēs apud Strabon. à ſquallore & ſordibus nomen adepti, velut pediculiuori.

φθειροφόρος πίτυς, picea pediculifera, Theophr. lib. 1. de cauſis plantar.

φθείρω, μ. φθερῶ, π. ἔφθαρκα, ἀόρ. β. ἔφθαρον, corrumpo, vexo, vaſto, calamitatem infero, profligo, perdo, infeſto. Pro ſtupro, defloro, violo, vitio, apud Atticos non dici Phrynicus tradit. φθείρω πολέμῳ, bello vexo, bello infeſto, laceſſo bello. φθείρειν τὰς ναῦς, corrumpere naues, Thucydides.

φθειρογονώτερα, ad pediculos procreādos aptiora. ſuprà ſcribitur per ο μικρόν.

φθειρώδης, pediculoſus.

φθεῖσθαι, φθαρῆναι, ἀποθανεῖν. Odyſſ. ξ, φῆς δ' αὐτὸν φθεῖσθαι, cum inquis interiiſſe.

φθέω, præuenio, perdo, φθίω.

φθέῤῥω, Aeolicè, pro φθείρω, vt ἀγέῤῥω pro ἀγείρω.

φθῇ, præuenit.

φθῆμι, præuenio: à verbo φθέω.

φθῆναι, anteuenire, præuenire.

φθήσομαι, præueniam. Plato 2. de Rep. αὐτοὶ φθήσονται αὐτὸ δράσαντες, id prius facient.

φθία, Phthia, vxor Admeti regis Moloſſorū, Plut. in Themiſt. Item pars & vrbs Theſſaliæ, patria Achillis, priori ſyllaba longa. vnde φθιώτης.

φθιάσμαι, perdo, Etym.

φθιαὶ, Theſſalica.

φθίης, pereas, Homer. Odyſſ.

φθίμενος, ου, ὁ, deficiens, moriens, occiduus, defunctus, mortuus, pro ἐφθιμένος, detracto augmento & mutato tono. φθιμένους πρὸς σοῦ, Eurip. interfectos à te. φθιμένη νὺξ, i. παρελθοῦσα, præterita. Sophocl. in Aiace, ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς, i. παρελθούσης.

φθίνα, ας, ἡ, rubigo ac ſpecies oleæ.

φθινὰς, άδος, ἡ, tabidus, lethalis. φθινὰς νόσος, tabidus morbus, Plut. in Galba.

φθίνασμα, tabes, phthiſis. AEſchyl. ἡλίου φθινάσματα, Solis deſcenſum ſiue occaſum dixit, hoc eſt, τὴν δύσιν.

φθίνομαι, diſſipor.

φθινόμενος, idem quod φθίμενος. φθινομένου πρώτῃ, &c. ſic quondam in numerandis ex Lunæ luminibus menſium diebus, Græci tertiæ Decadis dies numerabant, id eſt, prima diminuentis ſe menſis, i. Lunę, quòd à plenilunio quotidiana luminum diminutione vſque ad nihilū, & tenebras decreſcit.

φθινοπωρινὸς, οῦ, ὁ, autumnalis: vt ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία, æquinoctium autumnale, Proclo. φθινοπωρινὰ δένδρα, Iudas Apoſt. in Epiſt. arbores autumno marceſcentes, árbores extremi autumni.

φθινόπωρον, ου, τὸ, autumnus: ſic dicitur, quòd eo tēpore poma fructúſq; omnes & folia quaſi mortis quadā imagine decidant. φθινοπώρου μὲν ἀρξάμενον, ἦρος δὲ παυσάμενον οὐδέποτε, &c. Gal. l. 1. ad Glauc. i. autumno vidi incipere.

φθινύθησκω,

φθινύθω, corrumpo, φθείρω, deficio, collabor, pereo. Odyſſ. ξ, οἶνον δὲ φθινύθουσι, i. vinum abſumunt, Actiuè. Et Iliad. α, φθινύθεσκε φίλον κῆρ, i. διέφθειρε. Et Iliad. β. abſolutè, τέκνα δ' ἐμὰ φθινύθειν, pro φθείρεσθαι, tabeſcere. ἐστὶ δὲ ἀττικὴ παραγωγή. ἐκ γὰρ τοῦ φθίνω παραγώγως λέγεται φθινύθω.

φθινύλλα, peſtifera, Ariſtoph.

φθινύω, τὸ φθινύθω.

φθίνω, μ. φθίσω, π. ἔφθικα, facio deficere, corrumpo, in tabē reſoluo. Actiu. Accuſ. Itē deficio, decreſco, extabeſco, intabeſco, pereo, minuor: verbum αὐτοπαθητικὸν, Gaza li. 4. Gram. & habet conſtructionem verbi Paſſiui. φθίνει, φθείρεσθαι, Interpr. Demoſt. & Hom. Odyſſ. φθινέτω, φθειρέσθω. Dies quoque φθίνειν dicitur, vbi à medio cœli axe deuergit occaſum verſus, teſte Euſtath.

φθινώδης, qui tabitudine conficitur, tabidus, qui tabē patitur, Dioſc. lib. 5, cap. 36.

φθίνων μὴν, menſis inclinatus & deficiens, λήγων: dicebatur à viceſima die vſque ad trigeſimam. Odyſſ. ξ, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, id eſt, περὶ τριακάδα καὶ νουμηνίαν, inquit Didymus. μηνὸς τετάρτῃ φθίνοντος, Thucydid. lib. 5, menſis quarto ante finem die: ſic Valla. περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα, menſe Februario poſt idus, Ariſtotel. lib. 6. Anim. cap. 17. περὶ φθίνοντας μῆνας, decreſcēte Luna, idem Ariſtot. lib. 7. Anim. cap. 2.

φθῖοι, οἱ, Phthii, à Phthio quodam denominati, Etym.

φθὶρ, ὁ τῆς πίτυος καρπός. vide ſuprà in φθεῖρες.

φθίσα, ἡ, exilis, tabe conſumpta.

φθισήνωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, hominib[us] peſtifer & exitioſus, ὁ φθαρτικὸς τῶν ἀνδρῶν, ὁ φθείρων τοὺς ἄνδρας. vnde à nonnullis φθισήνωρ. Hom. Iliad. β, πόλεμον φθισήνορα.

φθίσθαι, διαφθαρῆναι. Odyſſ. ο, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, animam ex membris abire & exolui.

φθισιάω, tabe marceſco, tabe conſumor, tabe laboro, Ariſtot. in Problem. ſect. 5.

φθινικὸς, οῦ, ὁ, tabificus, tabidus, ad tabitudinem redactus, tabem ſentiens. Alexand. Aphrod. οἱ ἐκ βάσεως κινηθῶσι τμηθέντες φθινικοὶ γίνονται, i. tabeſcunt, tabe laborant.

φθισίμβροτος, ου, ὁ, homicida, hominum corruptor.

φθίσις, εως, ἡ, corruptio, diminutio, decrementum, macies, morbus conſumptiuus, σῆψις, corporis tabitudo, lenta tabes exponitur lib. 4. Gellii, cap. 2. Galenus ait eſſe pulmonum exulcerationem, quam febricula & macies corporis ſequitur. Vide apud Marcellum libro 1. Dioſcorid. Ariſtot. de mundo, ἐκτροφαὶ πάντων καὶ ἀκμαὶ καὶ φθίσεις, rerum vegetationes adoleſcentium primùm, deinde tabeſcentium. Dicitur & oculi φθίσις, pupillæ cõſtrictio. Item φθίσις, contagio, obitus, interitus, fatum. φθίσις γίνεται τῆς σελήνης, Luna decreſcit. φθίσις τῆς σελήνης, Lunæ ſilentium, Gaza ex Ariſtot. lib. 4. de gener. Anim.

φθιτὸς, οῦ, ὁ, mortalis, corruptioni obnoxius, mortuus, in Epigr. prima breui.

φθίω, μ. ίσω, corrumpo. φθίσει, Homer. Iliad. ι, φθίσει, διαφθερεῖ, perdet, deſtruet. φθίσον, perde, Accuſ. Sophocl. In Perf. verbi Paſſiui ἔφθιμαι. vnde ἀποφθίσαι, apud Heſiodum, i. perdere.

φθιώτης, qui eſt ex Phthia regione, Etym.

φθογγάζομαι, ſonum emitto, in Epigr.

φθογγὴ, ῆς, ἡ, vox, φωνὴ, ſonus.

φθόγγος, ου, ὁ, ſonus, vox, litera, vocalis, vt a, e, &c. προσέθηκα ἐπιδεῖν φθόγγον, &c. primam adiici vocalem, Plutarch.

φθόεις paſtillos vocat Hippocrat.

φθόη, ης, ἡ, φθίσις, contagium, tabes, Gaza in Probl. Ariſtot. Græci Medici ſic vocant diminutionem corporis & maciem, quæ ex vlcere perpetuáque eius vomica fiat.

φθοῖς, τοῦ φθοιδὸς, ſic Gaza lib. 2. Grammat. fit autem per contractionem à φθόϊς: genus eſt placentæ. Inuenitur etiam in Plurali φθοῖς. Ariſtoph. καὶ φθοῖς ἀφαγνίζουσα καὶ τὰς ἰγδίδας, i. φθοΐδας, καὶ πόπανα, πλακοῦντας, πέμματα.

φθόϊς, ἴδος, placenta, tenuis farina aut puluis, & ſegmentum, auri ramentum.

φθονεῖσθαι, Paſſiuè, inuidioſum eſſe, in inuidiam vocari, onerari inuidia, inuidiam habere dixit Cicero de Orat. ſecundo, Quum Scaurus nonnullam haberet inuidiã ex eo, quòd Phrygionis Põpeii locupletis hominis bona ſine teſtamento poſſederat. φθονεῖται ταῦτα, hęc ſunt inuidioſa. φθονοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Xenoph.

φθονερία, inuidentia, inuidia, extremum νεμέσεως virtutis, Ariſtot. lib. 1. mag. Moral. cap. 28.

φθονερὸς, οῦ, ὁ, inuidus.

φθονερῶς, per inuidiam, Xenoph.

φθονέω, μ. ήσω, π. νηκα, inuideo, inuidia agitor & flagro, æmulor, reprehendo, μεγαίρω, prohibeo, denego: vt οὐ φθονήσω σοι, non tibi negabo quod poſtulas, libens præſtabo, non grauabor: ſic Plato in Apologia. Dicitur & φθονῶ σοι τοῦτο, hoc tibi ſuccenſeo, nec libenti animo concedo, concedere grauor, nego. Sic Vergilius, Quæ tandem Auſonia Teucros conſidere terra Inuidia eſt? id eſt, cur negas? Cicero, Licet verum inquirere ſine inuidia. Et cum Genitiuo. Demoſth. τῆς ἐργασίας τῆς τραπέζης ἐφθόνησεν. φθονῶ τῆς οὐ βεβαίου δοκήσεως τοῦ κέρδους, moueor inuidia lucri nondum explorati, Thucyd. Item cum Genitiuo & Datiuo. Phocylid. μὴ φθονέῃς ἀγαθῶν ἑτάροις, ne bona inuideas amicis. Item φθονῶ ἐπὶ τίνος, Iſocrat. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας, non inuidentes propter bona. Et cum Infinitiuo. Plato 1. de Republ. μὴ φθονήσῃς τόνδε διδάξαι, id eſt, hunc docere ne graueris. φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, pauperum inuidens vtilitati, Plutarch. in Camillo.

φθονηθεὶς, έντος, ὁ, fraudatus.

φθόνος, ου, ὁ, inuidia, inuidentia, μέμψις, indignatio, ira, odium, obtrectatio, in Epigram. ei opponitur φιλανθρωπία, Demoſthen. οὐδεὶς φθόνος, nulla inuidia eſt, non negabo tibi. φθόνος οὐδεὶς ἀναβαίνουσι, ad altiora contendentibus non inuidendum, Nazanzen. in Orat. οὐδεὶς φθόνος ἐλευθεριάζειν, nihil vetat libere proloqui, Bud. in Epiſt. prior. φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, Philo de mundo, i. docere nequaquam grauabimur, vt Budæus exponit. οὐκ εἰκὸς φθόνον ἔχειν τῇ πόλει, non æquum eſt inuidere ciuitati, Ariſtid. φθόνον κινῶ, conflo inuidiam, Hermog. φθόνον σοι συνάγω, Demoſth. Inuenitur etiam in Plurali apud Platonem lib. de Leg. vt ἄνευ φθόνων, ſine inuidia. Et in Epiſtol. ἀλλαξάμενοι τὰς ἐκ τῶν φθόνων διαβολάς.

φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, interitus, exitium, ſtrages, cõtagio, labes, lues, pernicies, clades, internecio, interẽptio, nex, perditio, vaſtitas, vaſtatio, deuaſtatio, calamitas, iactura, euerſio, deſtructio, ruina. τούτου φθορὰ γίνεται, diſſipatur, extinguitur, Gal. l. 2. ad Glauc. διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ζώων φθορὰν, contra animalium iniuriam, contra animaliũ morſus. εἰς φθοράν, i. in malã rem. εἰς φθορὰν καὶ ἰλάπτωσιν ἄγω, Sophocl. φθορὰ τῶν ἀνθρώπων, hominum amiſſio, Thucyd. φθορὰ πολέμων, Plato de Leg. lues bellorũ. Accipitur itẽ φθορὰ pro vitio, corruptela, ſtupro ſiue inceſtu.

φθοραὶ, αἱ, miſcellę permixtionéſq; colorũ: ſic à pictoribus vocantur, teſte Plutarc.

φθορεὺς, ſtuprator, in Epigr.

φθορεῖς, οἱ, vitiatores virginum.

φθοριμαῖος, ου, ὁ, corruptus.

φθόριον, ου, τὸ, veneficium. Inde φθόρια, medicamẽta quibus Medici vtuntur abigendis infantibus in vtero enectis: vel potius medicamenta, quibus fœtus in vtero necantur & abiguntur. dicuntur etiam ἐκβόλια. Vide Dioſcor. lib. 2, cap. 197.

φθόριος ἐμβρύων οἶνος, Dioſc. lib. 5, cap. 69, vinum abortiuum, Marcell. vinum quod phthorium vocãt, quoniam partus necat & abortus facit, Ruell.

φθοροικός, ἡ, domeſtica pernicies.

φθοροποιὸς, ὁ καὶ ἡ, tabificus, vitioſus, corruptiuus, peſtifer, lethalis, exitialis, exitioſus, tineoſus, Gaza. Philo de mundo, φθοροποιὸν αἰτίαν εὑρεῖν ἔστι, tabifica cauſa poteſt inueniri.

φθόρος, pernicies, corruptio, iactura, mors, Plut. in Camillo, & Ariſtot. in Probl. Itẽ vilis, futilis, fragilis, pernicioſus, apud Demoſth. & Ariſtoph. φθόρος ἄνθρωπος, &c. ſic Chryſoſt. περὶ ἱερωσ.

φθύζω, μ. ύσω, π. υκα, ſpuo.

φι & φιν ſyllaba Datiu. additur apud Poetas, vt ἰλ. ξ, ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι ἦλθον, ſimulac diluxit venerũt. Et ἰλ. ε, δεξιτερῆφι χειρὶ, dextra manu. Heſiod. ἐλθὼν δ᾽ ἑτέρηφι παρὰ ἡθῶν προϊόντων ἐς τὰ δίκαια, i. καθ᾽ ἑτέραν μερίδα, altera parte: ἢ αὐτὶ τοῦ ἑτέρα, vt ſit caſus Nominat. eſt autẽ Ionica appẽdix, i. παραγωγή. Idẽ Heſio. dixit ἐς τ᾽ ἄνεμον ἐς τ᾽ ὄμβρον, pro Accuſ. εἰς τὸν (ἄνεμον.

φιαγεῖδαι, gens Athenis, Etym.

φιαλεῖν, opus aggredi. videtur poſitum pro ἐφιάλλειν, τὸ ἐπιβάλλειν: vel φιαλεῖν, hilariter viuere, compotare, ἐφιμᾶν, προθυμεῖσθαι.

φιάλη, ης, ἡ, phiala, ἡ τὸ πιεῖν ἄλις περιέχουσα, poculum, patera. vnde φιαλίσκη, & ὑπερφίαλος.

φιαρὸς, crudus, acerbus. Item purus, lucidus, præ humore ſplendens, nitidus, lympidus, quaſi φαερός. Itẽ λιπαρός. Nicand. ὄρνιθος φιαρῆς, pinguis gallinæ.

φιάπλα, τὰ, fragmina.

φιβαλὴ ἡ ἰσχὰς, nux, carica, ficus arida, Etym.

φιβάλεον, τὸ, σῦκον, Etym.

φίβαλις, genus ficus, vnde cariceæ fiant peropportunæ.

φίβαλος, gracilis, tenuis, exilis, macer.

φίγειον, τὸ, promontorium, ἀκρωτήριον.

φιδάκνη, ἡ, vaſculum exiguum & anguſtum, veges, pro πιθάκνη, Interpr. Ariſtoph.

φιδίτια, τὰ, quaſi φιλίτια, ab amicitia, conuiuia ſunt ſiue cœnationes Lacedęmoniis, quæ Cretẽſibus ἄνδρεια dicũtur, συσσίτια, ſodalitates quædã & epulationes quæ fiebãt apud Lacedæmonios, Ariſtot. lib. 2. Polit. de Rep. Lacedæm. Vide φειδίτια ſuprà, & Plut. in Lycurgo.

φιδὸς, vide Etym.

φικιδίζειν, phicidiſſare. vide in Chil. Eraſ.

φίλα, φίλους, ἰδίους, Homer. Iliad.

φιλάγαθος, ου, ὁ, amator probitatis, bonarum rerum ſtudioſus, bonorũ amans, amans bonos, q pbo eſt ingenio.

φιλαγέννητος, ingeniti ſtudioſus. φιλαγέννητος is dicitur Naz. in Orat. qui ἀγέννητον ſolùm Dei pprium eſſe dicit.

φιλαγρύπνους, in Epigr. ſedulus.

φιλαδέλφεια, vrbs Aſiæ & AEgypti.

φιλαδελφία, ας, ἡ, fraternitas, amor fratris, fratrũ inter ipſos mutuus amor & diligentia, fraterna charitas. Hac voce ex amore & fratre compoſita, Apoſtoli ſignificare ſolent mutuum Chriſtianorum inter ipſos amorem, idque ex Hebræorum more, qui omnes ſuæ gentis fratres vocant: hæc Eraſ. in cap. 4. Pauli Epiſt. 1. ad Theſſal.

φιλάδελφος, ου, ὁ, amãs fratrem, fratris ſtudioſus, fraterna præditus charitate, fraternè amans. γενώμεθα φιλάδελφοι μᾶλλον ἢ φίλαυτοι, Nazanz. in Orat. εἰς τὴν ἁγίαν πεντηκοστὴν, fratrum potius quàm opinionum noſtrarum ſimus amatores: ſic Bilibaldus.

φιλαθηναῖος, ου, amator & ſtudioſus Athenienſiũ, fauẽs nomini Athenienſi, Ariſtop. Interp. de ratione accẽtus.

φιλάεθλος, ὁ, φιλόπονος.

φιλαίματος, ſanguinarius, epitheton Martis. φιλαίματος ἄρης, in Epigr.

φιλαίμων, crudelis, cruentus, qui ſanguinem amat.

φιλαίνιον, proprium mulieris, in Epigr.

φιλαίτατος, amiciſſimus, φίλος σφόδρα.

φιλαίτιος, ου, ὁ, querulus, accuſator, contẽtioſus, litigioſus, obiurgandi cupidus, μεμψίμοιρος. Xenoph. τοὺς φιλαιτίους φεύγειν. ὁ φιλαίτιος τῆς ἀμελείας πρὸς θεῶν, Plato de Leg. τὸ τῶν πολιτῶν φιλαίτιον, ciuium calumnia, Plut. in Solone.

φιλακίζεσθαι, gratificari, χαριεντίζεσθαι.

φιλακόλαστος, ου, ὁ, immodeſtus, intemperãtiæ ſtudioſus.

φιλακόλουθός εἰμι, libenter ſequor, Ariſtoph.

φιλάκρατος, meri cupidus, Nonnus.

φιλακροᾶν, cum diligentia auſcultare, gnauum & ſedulum eſſe.

φιλακροώμενοι, οἱ, cupidi audiendi, φιλακροάμονες.

φιλαλαζών, arrogantiæ ſtudioſus, Bud. in Epiſt. poſter.

φιλαλοίφητος, delector pigmentis & vnguine: iuxta illud, οὐκ ἔστι πίστις ἀνδρὶ φιλαλοιφοῦντι.

φιλαλήθεια, amor & ſtudium veritatis.

φιλαλήθης, εος, ὁ, veri amor. φιλαλήθεις, i. veritatis ſtudioſos, Philoſophi quidam ſe vocabant, Laert. lib. 1.

φιλαλληλία, amor mutuus.

φιλάλληλοι, οἱ, mutuo amore iuncti.

φιλαμαρτήμων, auidus peccandi.

φιλάμβροτος, pro φιλανθρώπου.

φιλαναγνώστης, ου, cupidus legendi.

φιλαναγνωσοῦντες, οἱ, qui libenter lectitant, apud Dionyſium Siculum.

φιλανάλωτης, ου, ὁ, conſumptor, prodigus, diſpendioſus, ſumptuoſus. opponitur τῷ φειδωλῷ apud Platonem.

φιλανδρία, amor viri, amor erga maritum. Lucian. μεγάλην διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν, ingenti honore à diis eſt donata propter beneuolentiam qua virum proſecuta eſt. Eurip. pro cupiditate coeundi cum viro.

φίλανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, amans virum: vt φίλανδρος γυνή. Apud Platonem etiam φίλανδρος γυνὴ καὶ μοιχεύτρια, dicitur viroſa & impudica.

φιλανθρώπευμα, liberale facinus & benignitatis pleuũ, benignè datum, humanitas, benignitas, Plutarch.

φιλανθρωπεύομαι, humanus ſum, in comitatem benignitatẽmque compoſitus ſum, comitate vtor, humanitate & beneuolentia proſequor. Accuſatiuo cum πρός. φιλανθρωπευόμεθα πρὸς ὑμᾶς, vobiſcum humaniter agimus, Nazanz. in Orat.

φιλανθρωπία, ας, ἡ, humanitas, i. amor erga homines, benignitas, liberalitas erga homines, hominum deſyderiũ, dexteritas eſt quædam beneuolentiáque erga omnes homines, Gell. lib. 13, cap. 15. cui contraria eſt μισανθρωπία. apud Demoſth. ei opponitur & φθόνος.

φιλάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, humanus, i. hominum amans, benignus, beneficus. ἄνθρωπος φιλάνθρωπος, Demoſt. φιλάνθρωπον οὐ ποιήσας, nihil humanum faciens, i. nihil faciens ad miſericordiam captandam, idem Demoſth. φιλάνθρωπα λέγειν, Idem. Eſt & hoc nomine herba, aparine veteribus dicta, Dioſc. lib. 3, cap. 104.

. φιλανθρώπως χρῶμαι, vtor familiariter, Demoſth.

φιλαοιδός, cantus ſtudioſus, in Epigr.

φιλαπεχθημόνως, odioſe, inimicé.

φιλαπεχθημοσύνη, inimicitiæ, Iſocr.

φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui odioſum aliis reddit, inimicus, φιλομίσαντος, φιλέχθρος: & in Neutro φιλαπεχθῆμον, Budæus in Epiſt. poſter. Aduerb.

φιλάπλους, ſimplicitatis ſtudioſus. φιλάπλοις καὶ εὐήθεις, Bud. in Epiſt.

φιλαργυρία, ας, ἡ, auaritia, quæſtus cupiditas.

φιλάργυρος, ου, ὁ, auarus. φιλαργυρώτατος, Xenoph.

φιλάρετος, virtutis ſtudioſus, Ariſtot. lib. 1. Ethic.

φιλαριστείδης, in Epigr. ſtudioſus Ariſtidis.

φιλάρχαιος, antiquarius, Ariſtoph. Interpr.

φιλαρχία, ας, ἡ, amor régnandi, dominãdi cupiditas, ambitioſa affectatio principatus, ambitio.

φίλαρχος, imperii cupidus.

φιλάτεχνος, ου, ὁ, ſolers.

φίλατο, ἐφίλατο, amauit, ἐφίλησε, ἠγάπησε, Dionyſ. de Situ orb. & in Epigr.

φιλατρέσιον, τὸ, veſtitus Perſicus.

φίλαυλος, amator tibiarum & cantus, qui tibiis delectatur vel fiſtulis.

φιλαυρά, τὰ, κακὰ καὶ ἄτοπα, inutilia, intempeſtiua, mala, abſurda.

φιλαυτία, ας, ἡ, amor ſuiipſius, cæcus amor ſui, Eraſ. in Adag. & Ariſtot. lib. 2. magn. Moral.

φίλαυτος, ου, ὁ, amans ſeipſum, qui ſe plus iuſto amat, nimium de ſe meritus. ἔστι φίλαυτος ὁ αὑτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές, Ariſtot. lib. 2. magn. Moral. cap. 13. & 14. cur vituperetur, vide apud eundem lib. 2. Polit. φίλαυτοι dicuntur, qui ſibi vehementer placent, quíque ſuis ipſorum commodis impenſè ſtudent, aliorum rebus vel neglectis vel afflictis, Eraſm. in Adag.

φιλεγκλήμων, libenter accuſans, delator, quadruplator, qui etiam συκοφάντης dictus.

φιλεγκώμιος, qui laudibus delectatur.

φιλέεσκεν, diligebat, ἐφίλει, ἐξένιζε: à φιλέεσκω.

φιλέθλιος, ου, qui ludo delectatur.

φιλειδήμων, cognitionis & ſcientiæ cupidus, quaſi φιλεπιστήμων. Hominis epith. apud Strab.

φιλέλαιος, ὁ καὶ ἡ, ſtudioſus olearum, in Epigr.

φιλελεύθερος, ου, ὁ, amator libertatis.

φιλέλλην, ηνος, ὁ, amicus Græcorum, ſtudioſus Græcorum, Plato.

φιλέμπορος, negotiationis cupidus, Nonnus.

φιλέοντων, ἀντὶ τοῦ φιλεόντων.

φιλέορτος, qui dies feſtos amat, feſtiuitatis cupidus. Budæus in Epiſt. ad Paceum, τῆς εἰρήνης προέχοντος ἀρεστοῦ καὶ φιλεόρτου ἐστὶ ſcribit, i. feſtiuum.

φιλεπιεικία, æqui boníque ſtudium.

φιλεπιτιμητὴς, οῦ, ὁ, amator reprehenſionum, i. pronus ad reprehendendum alios, mordax, obiurgator. Iſocr. μηδὲ φιλεπιτιμητὴς, παροξυντικὸν γάρ.

φιλεραστεῖν, amicos colere, amaſiorum cupidum eſſe, καὶ φιλόπαιδα εἶναι.

φιλεραστὴς, ſtudioſus amatoris, amaſiorum vel amicorũ cultor & amator, παιδεραστής: tam in bonam quàm in malam partem.

φιλέραστος, cupidus amoris, in Epigr.

φιλεργεῖν, labores appetere.

φιλεργία, ας, ἡ, voluntaria tractatio operum, agendi ſeu operan

operandi ſtudium, operæ ſtudium, φιλοπονία, Xenoph. in OEconomicis.

φίλεργος, ὁ, operoſus, φιλόπονος, induſtrius, ſedulus. φιλεργοὺς μελίσσας, apes operoſa, Nazanz. in Orat.

φιλέρημος, ου, ὁ, amicus ſolitudinis, amator deſerti, in Epigrammate.

φιλέριθος, ſtudioſus lanificii, in Epigram.

φίλερις, ιδος, ὁ, contentioſus, & φιλερισέω, contentioſum eſſe.

φιλερισέω, contentiones amo, Etym.

φιλεταιρεία, ας, ἡ, ſtudium amicorum.

φιλεταίρειον, philetærium herba, quæ & πολεμώνιον, Dioſcorid. lib. 4, cap. 9.

φιλέταιρος, ου, ὁ, amans amicos, amicorum ſtudioſus, amicabilis, placidus, προσηνής.

φιλεύιος βασιλεύς, in Epigram. Bacchi Epithet. id eſt, ſtudioſus ouationis & lætitiæ.

φιλευκτικός, Optatiuo gaudens.

φιλευποιΐα, ας, ἡ, beneficentia.

φιλέχθρος, odioſus, qui facilè occaſionem inimicitiæ accepit.

φιλέχθρως, φιλαπεχθημόνως. φιλέχθρως διάκειμαι, ſum inimico animo, Bud. in Epiſt. poſter.

φιλέψιος, ioci ac riſus amator, ſcurra, φιλοπαίσμων.

φιλέω, μ. ήσω, π. ηκα, amo, adamo, amicè accipio, μετὰ φιλοφρονεύσεως δέχομαι, φιλικῶς ὑποδέχομαι, amicè tracto, benignè accipio, φιλοφρονοῦμαι, oſculor, do oſculum, do baſium, ſuauior, delector, gaudeo. Homer. Odyſ. ο, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, amicè accipere & tractare, φιλοφρονεῖσθαι. Idem ibidem, ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς παντοίην φιλότητα, quem ex animo diligebat, & proſequebatur omni beneuolentiæ genere. Et Iliad. 6, ἐφίληθεν ἐκ Διός, Ioui chari erant, pro ἐφιλήθησαν. Heſiod. in Theogon. φιλῶνται pro φιλέω poſuit, prima longa, inquiens, ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα μοῦσαι φιλῶνται, id eſt, quem muſę diligũt. φιλῶ δρᾶν, amo faciẽs, pro facio libenter, Ariſtophan. in Pluto, φιλῶ γε δρᾶν αὐτὸ σφόδρα. ὑπὸ γὰρ πολλάκις χειρὸς φιλεῖ κλαπτόμενος καὶ εἰ λίαν ἐστὶ φιλάνθρωπος, Nazanz. περὶ τοῦ βαπτίσμ. diſplicet enim Chriſto, ſi ſæpius ſuppiletur. φίλει, pro φίλησον, prima longa, Hom. Iliad. ama, foue. φιλεῖν τῷ σόματι, ore admoto oſculari, Xenoph. Item φιλῶ, conſueſco, ſoleo, ſicut Latinis. Tacitus, Vt fermè amat poſterior adulatio: vbi amat pro ſolet, dixit. Quintilian. lib. 9, cap. 3. ex Græco tranſlata vel Salluſtii plurima, quale eſt, vulgus amat fieri. Thucyd. libr. 2, ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. φιλῶν, pro ſolens, Budæus in Epiſt. poſterior. φιλεῖ, Imperſonale cum Infinit. Præteriti vel Præſentis temporis, nunquam Futuri, Gaza lib. 4. φιλεῖ κολούειν, gaudet deprimere, aſſolet deprimere. Valla apud Herodot. ὡς φιλεῖ, vt mos eſt. Plut. ὡς δὲ φιλεῖ περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους, vt ſolitum eſt homines de huiuſmodi rebus loqui. Plato de Repub. 2, ἀμετάπτωτα φιλεῖ γίγνεσθαι, non ſolent mutari. Huius compoſita omnia Actiuè efferuntur, præter φιλοτιμοῦμαι, καὶ φιλοφρονοῦμαι. Ammon. φιλεῖν diſtinguit ab ἐρίζειν.

φίλη, ης, ἡ, amicitia, amica: vnde φίλη κεφαλή, blandientis eſt, quaſi tu dicas, dilectiſſime.

φιληδεῖν, delectari, capeſſere voluptatem, Theophraſt. lib. 9. hiſtor. plant. φιληδῶ μάχαις, Ariſtop. φιληδεῖν, ἀγαπᾶν, φιλεῖν, deliciis captus.

φιληδής, homo voluptuarius, voluptatis conſectator.

φιληδία, ας, ἡ, voluptas, vitium hominis voluptati ſeruientis, ſtudium voluptatis, luxuria. Ariſtoph. γρυλλίζειν ὑπὸ φιληδίας, præ voluptate grunnire.

φιληδονία, idem.

φιλήδονος, ου, ὁ, voluptuoſus, intemperatus, libidinoſus, Eraſm. in Adagio, Semper Leontini.

φιληθείς, adamatus.

φιληκοΐα, ας, ἡ, libẽs auſcultatio, audiẽdi ſtudiũ, attẽtio. Iſocr. καταπαύλισκα τὴν ἐν τῷ βίῳ χρηλίαν εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοΐαν.

φιλήκοος, ου, ὁ, cui innata eſt audiendi cupiditas, diſciplinarum ſtudioſus.

φιληλιαστής, contentioſus, controuerſiæ amans. φιλ ἡλιαστικός, ἀπὸ τοῦ μεγίστου δικαστηρίου τῆς ἡλιαίας, quod maximum erat tribunal Athenis, vbi ſub dio agebantur cauſæ.

φίλημα, ατος, τό, oſculum, ſuauium, baſium.

φίλημι, Ionicè, pro φιλῶ, amo.

Φιλήμων, Philemon, proprium poetæ, Plut. in Pericle.

φιλήνεμος, ſtudioſus venti, in Epigram.

φιλήρετμος, ου, ὁ, amator rei nauticæ. φιλήρετμοι, ναυτικοί, Homer. Odyſſ.

φιληστία, furtum, fraus.

φίλησις, amatio, dilectio, Argyrop. & Aretin. libro 8. Ethic. multis in locis.

φιλήσυχος, quietis ſtudioſus, ἀπράγμων, μονόδικος.

φιλησύχως διάκειμαι, ſum cupidus pacis.

φιλητέος, amandus. Ariſtot. l. 2. magnorum Moral. ponit differentiam inter φιλητέον καὶ φιλητόν.

φιλητής, οῦ, ὁ, amator, ἐραστής.

φιλήτης, ου, ὁ, fur, quaſi ὑφειλήτης. Heſiod. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, furibus, κλέπταις. φιλήτης autem per η, impoſtorem ac deceptorem ſignificat, Euſtat. Iliad. 9. vide ſuprà.

φιλητικός, οῦ, ὁ, amator, propenſus ad amãdum, auidus. Genit. φιλητικὸς γνωρίμων, erga notos beneuolus, Ariſtot. lib. 7. Politicorum. τὸ φύσει φιλητικὸν καὶ φιλόστοργον, naturalis indulgentia & charitas, Plut. in Pericle.

φιλητόν, οῦ, τό, fortuna.

φιλητός, ή, ὁ, amabilis, amore dignus.

φιλήτωρ, ορος, ὁ, amator, Alexand. Genial. lib. 2, cap. 25.

φιλία, ας, ἡ, amicitia, neceſſitudo, amor, concordia, reconciliatio, fauor, ſtudiũ. διὰ τὴν σὴν φιλίαν, propter tuam amicitiam, quia te amo, Thucydid. ἐν τῇ φιλίᾳ, in amico ſolo: vt ἐν τῇ πολεμίᾳ, in hoſtili. ἐν φιλίᾳ εἶναι, eſſe in amica regione, Xenoph. lib. 1. Pædiæ.

φιλιάζω, μ. άσω, π. ακα, ineo amicitiam, fio amicus. ἐφιλίασα αὐτῷ, ſum cum eo amicitia coniunctus, capite 37. Eccleſiaſtici.

φιλιατρῶ, rei medicæ ſtudioſus ſum, res medicas amo, vel medicamentorum vſu gaudeo. οἱ φιλιατροῦντες, medicinæ ſtudioſi, qui medicinam profitentur, Dioſcorid. lib. 6, capite 1.

Φιλίδης, Philides, proprium viri Athenienſis equorũ nutritoris, Plut. in Themiſt.

φιλικός, οῦ, amicus, ca, cum, amator, ſtudioſus, gratioſus, amabilis, ad amicitiam pertinens & aptus, ad amicos pertinens. φιλικὰ πολλὰ ἐπαθον ἀπ' ἐκείνου, Xenoph. φιλικὰ πράγματα, amicorum negotia.

φιλικῶς, amicè. φιλικῶς ἔχειν, beneuolum eſſe. φιλικῶς ἔχει πρὸς τὴν πολιτείαν, amico eſt in rempubl. animo, Ariſtot. 2. Polit. Xen. ἐκ τούτου, φιλικώτερον καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, maior erit inter vos beneuolentia & coniunctio.

φιλίνος, ὁ, amiculus, Etym.

φίλιος, ου, ὁ, amicabilis, ſocius, comis, qui eſt in amicitia, qui partium eſt alicuius, amicitiæ præſes. Iouis cognomentum, quaſi qui amicitiæ teſſeram & iura tueatur. φίλιοι λόγοι, verba placida. σκύλακες φίλιοι, catuli chari, in Epig. φίλια γράμματα, amicæ litteræ, i. beneuolæ & humanę, Plutar. in Othone. φίλια τὰ ἆθλα, præmia amica, amicitiæ prẽmia, Pl. in Timæo. φίλια ἔθνη, gentes amicæ, Idẽ de Leg.

φιλιόω, μ. ώσω, π. ωκα, concilio, amicũ reddo, συνιστάνω, Actiu. Accuſat.

φιλίππειος, ου, ὁ, philippeus, numi genus.

φιλιππήσιος, ου, ὁ, Philippenſis.

φίλιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, amãs equos, bellicoſus. φίλιππος λαός, armis Martis ferox gens, Euripid. i. ἱππικὸς καὶ πολεμικός.

φιλιππότατος, ου, ὁ καὶ ἡ, equorũ ſtudioſiſſimus, Philoſtr. in Heroicis.

φιλίς, ίδος, ἡ, canna, fiſtula.

φιλίσιον, aparine herba, quæ & φιλανθρώπιον.

φιλιστορῶ, cognoſcendarum rerum cupidus ſum, hiſto-

riæ ſtudeo, ſum cupidus narrandi.

φίλιστος, chariſſimus, φίλτατος. Sophoc. in Aiace, πρὸς τῶν φιλίστων ἐκ γόνων ὀλοίατο, à chariſſimis liberis occidatur.

φιλίτιον. vide φιδίτιον.

φιλίων, ονος, ὁ, amicior, φίλτερος.

φιλίως, amanter. φιλίως εἴρηκας, id eſt, κατὰ νοῦν, humanè, Plato de Legib. φιλίως καὶ κηδεμονικῶς, Bud. in Epiſt. poſter.

φιλλοβολέω, ῶ, ήσω, ηκα, defrondeſco, frondes emitto. malim φυλλοβολέω.

φίλλυρα, ας, ἡ, gemino λλ, Phillyra mater Chironis.

φιλλυρέα, ας, ἡ, Dioſcor. lib. 1, cap. 126. & apud Paulum φιλυρὶς, ίδος, tilia arbor: vnde

φιλλύρινος, tiliaceꝰ, Ruell. tiliagineꝰ, Marcell. l. 1. Dioſ.

φιλοβάρβαρος, barbarus, oſor elegantiæ.

φιλοβασίλειος, ου, ὁ, ſtudioſus in regem.

φιλογέλωος, ſcurra, facetus.

φιλόγελως, τοῦ φιλογέλωτος, vel φιλόγελω Atticè, riſus cupidus, qui rebus iocoſis gaudet.

φιλογεναῖον, ου, τὸ, probitatis ſummum ſtudium.

φιλογεωργεῖν, amare agriculturam, libenter arare.

φιλογέωργος, ου, ὁ, amator agriculturæ, agriculturæ deditus. φιλογεωργῶς, apud Xenoph. in OEconom.

φιλόγλυκυς, dulcis rei auidus, Ariſtot. in Problem. vbi capitur pro auido vini dulcis.

φιλογραμματεὺς, έως, ὁ, homo cupidus literarum.

φιλογυμναστία, de iis dicitur qui libenter exercentur.

φιλογυμναστῶ, libenter me exerceo, cupidus ſum exercitationis. φιλογυμναστεῖν λακωνίζειν, ſtudere Laconum ſermonem exactè imitari, Plutar. in Lycurgo.

φιλογύναιος, καὶ φιλογυνὴς, mulieroſus, vxorius, cupidꝰ fœminæ, ſtudioſus mulieris. Dicitur etiam φιλογύνης ad differentiam τοῦ φιλόπαιδος καὶ φιλεραστοῦ.

φιλογυνεία, mulieroſitas.

φιλογυνία, luxuria, libido, muliebritas.

φιλοδακρυὴς, libenter lachrymans.

φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, celebrans conuiuium.

φιλοδεσποτέομαι, natura ſeruus vel ſeruilis ſum, Etym.

φιλοδέσποτον, τὸ, amor in dominum.

φιλοδέσποτος, dominum amans, qui natura ſeruus eſt, & ſibi imperare nequit.

φιλόδημος, publicola. Ariſtoph. νεφ. ὁ σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.

φιλοδημότατος, familiariſſimus.

φιλοδημοτικὸς, ἡ, ὁ, popularis.

φιλοδίκαιος, iuſtorum ſeu iuſti ſtudioſus, Ariſtot. lib. 1. Ethicorum.

φιλοδικέω, amo litigia, Ariſtot. in Rhetor.

φιλόδικος, amator controuerſiæ, homo controuerſus, vt Cicero gentem Siculam natura controuerſam dicit, & acutam, hoc eſt, omnia ad controuerſiam vocantem, litigioſus, cupidus litis, litium ſtrepitu gaudens, φιλοπράγμων, qui alterum lite implicat, Bud. in Epiſt. poſter.

φιλοδοξία, gloriæ ſtudium, amor gloriæ, ambitio.

φιλόδοξος, gloriæ cupidus, ambitioſus.

φιλοδοξῶ, gloriæ ſeruio, gloriæ cupidꝰ ſum. Cicero ad Atticum, Nam omnes συμφιλοδοξοῦσι gloriæ meę.

φιλοδόξως, glorioſè, liberaliter, ambitioſé.

φιλόδουλος, amans ſeruitutis.

φιλοδωρεία, donum ſiue largitio, animi prōptitudinem retinens, ex beneuolentia profectum munus.

φιλόδωρος, liberalis, munificus, Xen.

φιλοζέφυρος χελιδὼν, in Epigram.

φιλοζωία, ἡ, amor vitæ.

φιλόζωος, ου, ὁ, vitæ, vel animantium cupidus, vitæ conſulens & animalibus. Xenoph. ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινὸς δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι, referunt hæc opificis animantiũ ſtudioſi artificium. φιλόζωα δένδρα Theophraſt. vocat arbores quæ viuaci tenore perdurãt, quæ nõ facilè enecãtur.

φιλοζωῶ, vitæ parco, & mortem metuo, φιλοψυχῶ.

φιλόθακος, deſes, ſedentarius, ocioſus, iners.

φιλοθεΐα, εὐσέβεια.

φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ſpectandi cupidus, ſpectaculorum amans, contemplationum ſtudioſus.

φιλόθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, Dei amãs, εὐσεβὴς, religioſus, pius, Dei ſtudioſus, Deo charus à Budæo etiam exponitur apud Baſil. in Epiſt. κελεύσματι φιλόθεα, Nazanz.

φιλόθερμος, caloris auidus.

φιλοθεωρὸς, οῦ, ſpeculationi deditus, cupidus ſpectandi.

φιλοθηρία, venandi ſtudium, Xenoph.

φιλοθουκυδίδης, ſtudioſus Thucydidis, in Epigram.

φιλόθρηνος, amans luctus, funebris, flebilis. vnde φιλόθρηνος τύμβος, Nonno.

φιλοθύτης, ὁ δεισιδαίμων, Ariſtoph. ſacrificiis intentus, diuini cultus amans, ſacrorum ſtudioſus, qui beneficio ſacrificiorũ Deo ſe ꝓbare autumat. φιλοθύται, ſuperſtitioſi & ſacrificiis deditі.

φιλοίκειος, ου, ſtudioſus neceſſariorum ſeu familiarium.

φιλοικόδομος, domorũ ſtudioſus, qui domorum extruendarum arte delectatur, Xenoph. in OEconom.

φιλοικτίρμονες, οἱ, miſericordes & amici.

φιλοίκτιστος, ου, ὁ, facilis ad lugendum. Sophocl. χρῆμα τοι φιλοίκτιστον γυνὴ, id eſt, συμπαθέστατον, res ad miſericordiã prona.

φίλοινος, ου, ὁ, amicus vini, vini auidus, vinoſus, Gaza.

φιλοΐστωρ, ορος, ὁ, cupidus diſciplinę aut veritatis.

φίλοιφος, libidinoſus, appetens coitus.

φιλόκαινος, nouitatis cupidus, ἀψίκορος, ταχέως κακοπρογμένος, ἀμετάβλητος.

φιλοκαλέω, ῶ, ήσω, ηκα, ſum ſtudioſus elegantiæ, & pulchritudinis, & honeſtatis, ſpecioſa complector, colo honeſtatẽ. Neut. abſol. Iungitur autẽ interdũ Accuſ. & eſt elegãtiam addo & aſciſco, vel comminiſcor. Strabo lib. vlt. ὥσπερ τοῖς κοινοῖς ἀναθήμασι προσεφιλοκάλει τινὰ κόσμον, addebat ad elegantiam ornatus vrbis.

φιλοκαλία, ας, ἡ, honeſti amor, ſtudium rerum honeſtarum, honeſtatis ſtudiũ. φιλοκαλία etiam Socrati obiecta, quaſi παιδεραστία.

φιλόκαλος, ου, ὁ, elegans, egregius, ſtudioſus honeſti, cultus. Iſocr. ad Demonicum, φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπὴς, i. lautus erat & ſplendidus. Idem, ἐθ βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής. ἔστι γὰρ φιλοκάλου μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς, καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. φιλόκαλος περὶ ὅπλα, Xenoph. lib. 2. Pædiæ, in armis elegans. Gregor. φιλόκαλον vocat pauonem, caudam ſuam expandentem.

φιλοκάλως, comptè, mundé.

φιλόκαινος, ου, ὁ, vanus, ματαιολόγος: vt, φιλόκαινον στόμα.

φιλοκέρδεια, cupiditas lucri, auaritia.

φιλοκερδεῖν, lucro ſtudere, Xenoph. lib. 1. Pædiæ.

φιλοκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quæſtus cupidus, quæſtuoſus, auarus, lucri auidus, Ariſtoph. in Pluto.

φιλοκέρτομος, mordax, cauillator, & irriſor.

φιλοκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, officioſus in amicitia.

φιλοκίνδυνος, καὶ πυκνοκίνδυνος, periculorum cupidus, alacriter ſubiens pericula, ὁ ῥιψοκίνδυνος. Differt ab eo qui μεγαλοκίνδυνος dicitur. ἐν ταῖς στρατείαις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ φιλοκίνδυνος, in imperiis militaribus vir fortis & expertus, Plutarch. in Pericle.

φιλοκνήμιδες, οἱ, qui armis gaudent.

φιλόκοινος, communitatis amans.

φιλόκολαξ, ακος, ὁ, amans aſſentatores.

φιλοκομπέω, iacto, me extollo, Etym.

φιλόκομπος, ου, ὁ, iactantiæ amator, iactator.

φιλόκοπρος, fimum diligens.

φιλοκοσμία, ας, ἡ, moderatio, modeſtia, pudicitia, ornatus, ordo.

φιλοκρινέω, accuratè & libenter æſtimo, & libens aliena æſtimo, & de his iudicium facio. μὴ φιλοκρίνει μοι τὰς ἀξίας τῶν σε καθαιρόντων, Nazan. noli mihi dignitates eorũ qui te purgant, curioſè expendere. φιλοκρινεῖν, delectum habeãt, id eſt. ἐξετάζειν, Thucydid.

φιλοκτέανος,

φιλοκτέανος, ου, ὁ, auar°, φιλοκτήμων, φιλοχρήματος, lucri aui dus. Iliad. α, ἀτρείδη κύδιστε φιλοκτεανώτατε πάντων.

φιλοκτήμων, auarus, cupidus pecuniæ, quæſtuoſus.

φιλοκτησία, cupiditas poſſidendi.

φιλοκτίστης, ου, libenter ædificans.

φιλόκτιστος, ſtructuræ cupidus, Nonn.

φιλόκυβος, aleæ ſtudioſus, Ariſtoph.

φιλοκυνήγος, ου, ὁ, ſtudioſus venationis.

φιλόκυπρος, Philocypr°, rex quidam Cypri, à quo Solon honorificè exceptus, Plutar. in Solone.

φιλόκωμος, ſtudioſus comeſſationis, in Epigram.

φιλοκώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dicax.

φιλολάκων, ωνος, philolacon, id eſt, Laconum ſtudioſus, Plutar. in Lycurgo, & in Apophth.

φιλολεσχεῖν, diſputare de literis, φιλοσοφεῖν, teneri ſtudio literarum, Bud. in Epiſt.

φιλολόγος, ſermonis vel ſtudii amator, loquax, eloquentiæ ſtudioſus, Plato: vnde φιλολογία, literarum amor.

φιλολοίδορος, procax, conuiciis gaudens, maledicus.

φιλόλουτρος, ου, ὁ, lauandi cupidus.

φιλολουτρῶ, libenter lauo, vel præcupidus ſum lauãdi, i. balnei. φιλολουτρεῖν, delectari balneis, Galen. ad Glauc.

φιλόλυποι, οἱ, mœrori & triſtitiæ dediti.

φιλομάθεια, ἡ, amor diſciplinæ, Plato in Timæo.

φιλομαθὲς, τὸ, docilitas.

φιλομαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, diſcendi cupidus, ſtudioſus diſcendi, ſtudioſus diſciplinæ, ὁ ἡδέως μανθάνων. Iſocrat. ἐὰν ᾖς φιλομαθὴς, ἔσῃ πολυμαθής.

φιλομαθία, ας, ἡ, amor diſcendi, ἡ φιλομάθεια.

φιλομαθῶ, τὸ φιλοσοφῶ, καὶ σπουδάζω, καὶ φιλοπονῶ, diſcẽdi teneor deſyderio, Plato de Legib.

φιλομαχῶ, cupidè pugno, pugnam appeto, incautè & feruidè prælior: cui opponitur φυγομαχῶ. φιλομαχῶν, auidus pugnæ.

φιλόμβριος, cupidus pluuiæ. φιλόμβριος τέττιξ, in Epigr.

φιλόμβροτος, dux Athenienſis, Plutar. in Solone.

φιλομειδὲς, τὸ, riſus ſtudium.

φιλομειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amans riſum, φιλόγελως, ἱλαρός: Veneris Epithet. vel quòd ἐκ τῶν τοῦ Κρόνου μηδέων, i. τῶν αἰδοίων, nata ſit: vel à μέδειν, quod eſt regnare. Hæc dictio metri cauſa geminat μ apud poetas. Homer. Iliad. γ, δῖξεν ἰλοῦσα φιλομμειδὴς ἀφροδίτη: vbi tamen in codice manu ſcripto per vnicum μ ſcribitur.

φιλομείραξ, ακος, ὁ, adoleſcentulorum amator.

φιλομηνυτότατος, ου, ὁ, delator acerrimus.

φιλομηδὴς, dicitur Venus ab Heſiodo in Theogonia. ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, quòd ex genitalibus nata ſit. Ibidem tamen φιλομμειδὴς, id eſt, hilaris & riſus amans.

φιλόμηρος, qui Homeri ſtudioſus eſt.

φιλομήτορες, matris amantes, Plutar. in Solone.

φιλομίσητος, & φιλόμισος, ου, ὁ, odioſus, inimicus.

φιλομίσως, odioſé.

φιλομουσία, amor Muſarum, ſtudium Muſices, Muſica.

φιλόμουσος, ου, ὁ, amicus Muſarum, Muſicus, Muſicæ ſtudioſus. Ariſtop. νεφ. θηρατὰ λόγων φιλομούσων, veſtigator muſicarum orationum.

φιλόμοχθος, laborioſus.

φιλομυθεῖν, libenter fabulari, fabularũ ſtudioſum eſſe.

φιλόμυθος, qui fabulis gaudet, fabuloſus.

φιλόμωμος, reprehenſor, cauillator, Platoni.

φιλοναύτης πέτρος, lapis nautic°, comes nautarũ, in Epigr.

φιλονεικέω, μ. ήσω, π. ηκα, contendo, obnitor, certo, ſum pertinax, rixor, æmulor, vincendi ſum cupidus. Neutr. φιλονεικῶ τὰ χείρω, per animi contentionem deteriora capto, Thucydid. φιλονεικῶ σοι περὶ ἀρετῆς, de virtute tecũ certo, Plato de Legib. φιλονεικῶ περὶ τὸ τοιοῦτον, id contendo, Idem in Epiſt. Et 1. de Republ. φιλονεικεῖν περὶ τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον, vt ego reſponderem inſtare. Cum Infinit. Xenop. φιλονεικήσει ὅπως περιγένηταί σου, vt te vincat, cõtendet.

φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, pertinacia, cõtumacia, ambitioſa vincendi contentio, contentionis pertinacia, animi concitatio, ἔρις, controuerſia.

φιλόνεικος, ου, ὁ καὶ ἡ, contentioſus, rixoſus, & victoriæ amans. ἦρος φιλόνεικος, Gorgias Leontinus. Xenoph. etiam in bonam partem, φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι τῷ ποιεῖν τοὺς εὐεργετοῦντας ἑαυτόν, contendens ne cederet bene de ſe merentibus. vnde φιλονείκως, Aduerb. φιλονείκως ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους, mutua eſt inter eos æmulatio, Idem Xenoph.

φιλοξενία, ας, ἡ, hoſpitalitas.

φιλόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, hoſpitalis, amans hoſpitum, & peregrinorum. Dicitur & φιλόξεινος pro eodem.

φιλόοινος, φίλοινος, in Epigram.

φιλοπαίγμων, ονος, amator iocorum vel ludorum, facetus feſtiuus & ludibundus, Gaza lib. 9. Animal.

φιλόπαις, puerorũ amator. τὴν φιλόπαιδα χέλυν, in Epig:

φιλοπαράβολος, ου, alacriter ſe offerens in pericula.

φιλοπάρθενος, ſtudioſus virginitatis, ſeu virgine gaudẽs.

φιλοπατρεία, amor patriæ vel patris, Interpr. Ariſtoph.

φιλόπατρις, ſtudioſus patriæ. φιλόπατρι, τὸ, patriæ charitas, in patriam amor.

φιλοπάτωρ, ορος, patris amator, amans patris. Nonnus, φιλοπάτωρ ἀγέρωχος ἄναξ.

φιλοπενθὴς, luctui libenter indulgens.

φιλοπευθὴς, φιλομαθὴς, diſcendi auidus.

φιλοπυστεῖν, ſciſcitandi cupidum eſſe. τὸ ἡδέως ἐρωτᾷν καὶ πυνθάνεσθαι ὅτι τι μανθάνειν.

φιλοπυστία, ας, ἡ, φιλομαθία.

φιλόπυστος, diſcendi cupidus, curioſus.

φιλοπλάτων, qui Platonis ſtudioſus eſt.

φιλοπλος, armorum ſtudioſus.

φιλοπλουτία, ας, ἡ, auaritia, diuitiarum ſtudium.

φιλόπλουτος, ου, ὁ, auarus, nimis diuitiarum ſtudioſus.

φιλοπλουτῶ, nimio ſtudio diuitiis inhio.

φιλοποιέω, facio amicum.

φιλοποιὸς, οῦ, ὁ, φιλεργός.

φιλοπόλεμος, ου, ὁ, bellicoſus, bellax, belli ſtudioſus.

φιλόπολις, ὁ καὶ ἡ, amans ciuitatis, ciuitatis ſtudioſus, publicola, ſtudioſus ciuilis vitæ. Iſocrat. φιλάνθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν.

φιλοπολίτης, ου, ὁ, ſtudioſus ciuiũ, ſaluti ciuiũ cõſulens.

φιλοπονέω, ſtudioſè laboro, vehemens adhibeo ſtudiũ, operam nauo, diligenter & cum labore quippiam ſector & proſequor. Accuſat. vt φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα, elaboro & lucubro. μόνον ἀεὶ φιλοπονεῖ τὴν κάθαρσιν, tantũ aſſiduè operatur purgationem, Nazanz. in Orat. φιλοπονητέον τοῖς φιλολόγοις, literarum ſtudioſis laborandum eſt, Idem ibidem: vnde πεφιλοπονημένον, elaboratum, elucubratum.

φιλοπόνημα, opus elaboratum.

φιλοπόνηρος, ου, ὁ, nequam, amicus prauorum, Ariſtot. lib. 9. Ethic.

φιλοπονία, ας, ἡ, labor voluntarius, amor laboris, ſtudiũ, induſtria, Gaza de Senect.

φιλόπονος, ου, ὁ, amicus laboris, ſtrenuus, gnauus, accuratus, induſtrius, diligens, alacer, φίλεργος.

φιλοποσία, auiditas bibendi, vinoſitas. εἰς φιλοποσίας προαχθῆναι, Xenoph.

φιλοπότης, ου, ὁ, potator, bibax, potandi ſtudioſus, bibendi auidus, conuiuiorum ſtudioſus.

φιλοπραγμονέστερον, ου, τὸ, diligentius.

φιλοπραγμοσύνη, amor ſeu ſtudium cauſas tractandi, ſtudium res agendi & cõficiendi, cupiditas negotiorum faceſſendorum.

φιλοπράγμων, ὁ φιλόδικος, & qui libenter aliis negotia faceſſit, curioſus.

φιλοπροσήγορος, ſtudioſus ſalutandi, facilis ad ſalutandum: vnde φιλοπροσηγορία, ſalutandi ſtudium. vide ἐν τῷ εὐπροσήγορος.

φιλοπρωτεύω, amo primatum gerere. φιλοπρωτεύων αὐτῶν, qui amat primatum gerere in eis, Diuus Ioannes Epiſtola tertia.

φιλόπρωτος,ου,ὁ,primariarum partium ambitioſus.

φιλοπόλεμος,ου,ὁ καὶ ἡ,bellicoſus.

φιλόπτωχος, pauperis amans, qui mente pauper eſt, & qui pauperum ſubleuator eſt.

φιλόπυρος,ὁ καὶ ἡ,ſtudioſus tritici,in Epigram.

φιλόπυστος,ſciſcitabundus,curioſus,φιλοπευθής.

φιλοπωμιστής,pomorum appetens,in Epigram.

φιλοπότης,ὁ,amans multum bibere,Etymol. à φιλοπότης tantũ differre volũt,quòd ille ſympoſia & cõpotationes amet,hic verò bibẽdo ſe explere & infarcire.

φιλόργιος,ὁ καὶ ἡ,cui feſta ſunt grata,in Epigram. φιλόργιος ἑορτή,feſtum orgiorum cupidum,Nonn.

φιλορήτωρ,rhetoricæ ſtudioſus.

φιλορνιθία,amor & deſyderium auium,Ariſtoph.

φιλόρνις,amans aues.

φιλόρρωξ ἄμπελος, in Epigr. vitis amica vuis vel acinis.

φιλορχήμων,ſaltator.

φίλος,ου,ὁ,amicus,ἑταῖρος,amator,dilectus,qui amicitiam cõtraxit,benignus,hoſpitalis,gratus & familiaris. Adiect. vel cognatus,οἰκεῖος,Subſtant. λέγεται φίλος καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου. Homer. Odyſſ.ο,φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι,amicus ſit,& rem amicitia dignã faciat: vbi alterum Subſtant. alterum Adiect. eſt. φίλον ἐστὶν ἐρέσθαι, placet inquirere, Idem ibidem. φίλα πράττω, gratam rem facio, Philoſtrat. φίλα ποιεῖσθαι,gratificari. δόσις φίλη, donum ab animo beneuolo profectum. Homer. Odyſſ.ξ, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε γίγνεται ἡμετέρη. φίλον. ἐμὸν, ὦ δέσποτα, pro ô amice mi, Ariſtoph. vide Suidam.

φιλόσκια δένδρα,arbores quæ frondibus obſeptæ ſeruantur, Theophr. lib.2. de cauſ. plant.

φιλόσκιος,amans vmbrarum.

φιλοσκώμμων,iocãdi cũ dicacitate ſtudioſus. (cet°.

φιλοσκώπτης,ὁ φιλολοίδορος,ὁ χλευαστικὸς, καὶ τωθαστικὸς,& fa-

φιλοσοφέω,ῶ,philoſophiæ ſtudio indulgeo,philoſophũ ago, σπουδάζω, σκέπτομαι, φροντίζω, ſtudeo & commentor, vt περὶ τῶν πολιτικῶν ἐφιλοσόφησαν, Iſocrat. Iungitur interdum Accuſat. vt apud eundem Iſocr. φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον, æſtimare & inquirere, in eóque commentari. μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν τὰ μέλλοντα,&c. Idẽ de Orat. φιλοσοφοῦσι μὴ τὰ περὶ θεοῦ,&c. Nazanz. in Orat. Iſocr. ad Nicocl. pro literis operam dare, in ſcientiis & diſciplinis verſari, τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδούς σοι δείξει,philoſophię,i. literarum ſtudium vias tibi demonſtrabit. Eſt etiam occupatum eſſe & circa aliquid intentum, quaſi munere ſuo fungentem,Ioſeph.1. & Lyſ. περὶ αὐτοὺς καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν,i. indagare, excogitare & comminiſci. Significat etiam diſceptare, diſſerere, diſputare & tractare aliquid. Nazanz. εἰς ψυχὴν. ταῦτα περὶ θεοῦ πεφιλοσοφήσθω ἡμῖν. Plut. in Cæſ. καὶ τῷ μεγαλογενεῖ διαθέσεις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως, ratione mathematica elegãter explicata. Aliquãdo τὸ καρτερεῖν,tolerare. Gregor. de Martyribus, καὶ τούτων ἔτι θαυμασιώτερον φιλοσοφήσαντες. Eſt etiã magno ſtudio contendere, omni animi contentione incumbere, Iſocr. in Paneg. Bud. Comment.

φιλοσόφημα,τος,τὸ,σκέμμα,φρόντισμα,μάθημα.

φιλοσοφητέον,diſputandum eſt.

φιλοσοφία,ας,ἡ,ſapientiæ ſtudium. Ponitur Iſocrati ſæpe ἀντὶ τῆς φιλολογίας: vt in Orat. ad Nicoc. ὅ,τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι καὶ φιλοσοφίᾳ, quicquid accuratè noſſe voles, id vſu & philoſophia conſequere,i. ſcientiis & diſciplinis,id eſt, literis.

φιλοσοφικὸς,ad philoſophiam pertinens.

φιλόσοφος,philoſophus,ſapientiæ amans,ſapientiæ ſtudioſus, doctrinæ ſtudioſus, ὁ φιλῶν λόγους καὶ σπουδάζων περὶ παιδείαν, vt ſcribit Phrynic. Plato cum Accuſat. 2. de Republ. τὴν φύσιν φιλόσοφος,natura philoſophus. φιλόσοφος τὴν ψυχὴν, Iſocrat. i. ſtudens animum exhibere ſapientiæ cupidum. φιλοσόφων παῖδες, pro ipſis philoſophis: frequens apud Græcos locutio. Aliquando φιλόσοφος pro philoſophico & humano.

φιλοστέφανοι, dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi ſtudioſè & acriter certant. Dicitur & de quocunque certamine contendentibus.

φιλοστέφανος,ὁ καὶ ἡ,coronarum cupid°. φιλοστέφανος ἄνθησεν, in Epigramm.

φιλοστοργεῖν, dicuntur ii qui magno amore erga liberos afficiuntur, vel liberorũ quærendorum ſtudio tenentur.

φιλοστοργία,ας,ἡ,indulgentia,beneuolẽtia,magnus amor parentum in filios,& è contrarió. Dicitur etiam de amore ſimili parentum amori. Athen. de elephãte, ὑπὸ δεινῆς τε φιλοστοργίας ἔχεται τοῦ θηρίου πρὸς παιδίον.

φιλόστοργος,ου,ὁ,amicus, beneuolus, neceſſarius, indulgẽs, ad diligendum propenſus, ingenio facili, pius erga liberos, liberorum amans. Dicitur etiam de prole pia erga parentes. Xenoph. de Cyro, παῖς φιλόστοργος φύσει, parentum venerator & pius puer. Sic Cicero ad Atticum, Nihil poſſum dicere ἐκτενέστερον, nihil φιλοστοργότερον, quod dixit de genere ſuo, Bud. Comment. τὸ φιλόστοργον, charitas.

φιλοστόργως, beneuolè, indulgenter, ardenti animo. φιλοστόργως ἔχω πρός σε, te vehementer amo, tibi indulgeo. φιλοστόργως ἐπιμελεῖσθαι τῶν τέκνων, Bud. in Epiſt.

φιλοστρατιώτης,militum amans,dux.

φιλόστροφος,ὁ,ἡ,leuis,mutabilis.

φιλοσυμμαχος,ου,ὁ,pugnax,conuiciorum cupidus, φιλολοίδορος,μάχιμος.

φιλοσυνήθης,εος,ὁ καὶ ἡ,comis,affabilis.

φιλοσωματεῖν,in curando corpore nimium occupatum eſſe,in cute curanda plus æquo operari.

φιλοσωματία,nimium corporis ſtudiũ,luxus,philautia.

φιλοσώματος,ου,ὁ,ſui corporis ſtudioſus. Chryſoſtom. αἱ φιλοσώματοι ψυχαὶ καὶ ταῖς σωματικαῖς ἡδίοσι ἐγκαλινδούμεναι: tamen ἀντὶ τοῦ φιλοψύχου vtitur Plato.

φιλοτάριχος,ſalſamentorũ auidus, quaſi ſalſamẽtarius.

φιλότεκνος,amans liberorum, indulgens liberis, amantiſſimus filiorum, cui magna erga gnatos charitas eſt. φιλότεκνος χελιδὼν, in Epigram.

φιλοτεχνέω,ῶ,artificioſè diſſero, artificioſa & ambitioſa arte vtor, ambitioſæ atque artificioſæ argumentationi indulgeo. φιλοτεχνεῖν περὶ τὰ ἔσω, in ſtudium interiorum incumbere, ſe vertere ad interiora, Epictet. ὅσα περὶ τὰς τῶν ζῴων γενέσεις ἡ φύσις ἐφιλοτεχνήσατο, quæ in generandis animalibus natura ingenioſè commenta eſt, Naz. in Orat.

φιλοτέχνημα, iactantia, κατασκευὴ, opus quod anxiè affingitur ſeu affictum, Baſil. in Epiſt.

φιλοτεχνία, varietas artificii & præſtantia, artificioſa induſtria, artificioſa ratio. Nazanz.

φιλότεχνος, induſtrius, ingenioſus, artis ſtudioſus, ſolers, Plutarch. φιλότεχνοι dicuntur qui opificiis ſtudent, & artibus atque artificiis excolendis.

φιλοτεχνότερον,ſolertius.

φιλοτεχνοῦντες,οἱ φιλότεχνοι.

φιλοτέχνως,artificioſè.

φιλότης,ητος,ἡ,amicitia, amor, φιλία, ἀγερμὸν, amicorũ conuentus, συνουσία: à nomine φίλος, vt ὁσιότης, à nomine ὅσιος, Gaza lib.3. Grammat. φιλότητι παρέχειν, amicè recipere, liberaliter tractare, beneuolẽtia proſequi, Hom. Il. ο. Heſiod. ἡγεῖσθαι ἐς φιλότητα, ducem eſſe ad amicitiam dixit. Plato in Epiſt. συμφύσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν πρὸ τοῦ πάσχειν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν, in antiquam redigere gratiam. Ibidem, διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος, per illiberalem amicitiam factus erat amicus. Pro concubitu. Heſiod. κυσαμένη δ' ὑπὸ τῷ διὰ θεοῦ ἐν φιλότητι.

φιλοτησία,ας,ἡ,epulatio, potatio, inuitatio ad potandũ, propinatio poſt cœnam beneuolẽtię ergo. φιλοτησίας προπίνειν, Demoſth. amicos ad potandum inuitare, poculis poſcere Latinè dicitur.

φιλοτήσια,τὰ,res venereæ, τὰ συνουσιαστικά.

φιλοτήσιος,ου,ὁ καὶ ἡ,φιλικὸς, amabilis, illex ad propinandum. φιλοτήσιος κρατὴρ, propinatitium poculum, quod conciliandæ amicitiæ ergo alteri præbibi ſolet. vide in Chiliad. Eraſm.

φιλοτι

φιλοτιμέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, & διαφιλοτιμοῦμαι, magno ſtudio conor quippiam efficere, annitor, obnixè contédo, ambitioſius contendo, ambitioſe quippiam conor, ſtudioſe ago, διατείνομαι. Depon. cũ Infin. vt φιλοτιμοῦμαι συναγαγεῖν, contendo coniungere, Plut. in Numa. φιλοτιμοῦμαι νικᾶν, de victoria decerto. φιλοτιμοῦμαι ἐξανευρεῖν, mihi inceſſit cupido inueniendi. Xenoph. εἰσὶν ἐνθάδε οἱ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, ſunt hic qui magnoperè vellent te amico vti, qui tuam ambirent amicitiam. Plato, μὴ μόνον ἐρωτᾶν, μὴ δὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχειν ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται, neque contendas, &c. Idem Plato Epiſt. 7, δοκεῖ μοι Διονύσιος παντάπασι φιλοτιμηθῆναι μή ποτέ πῃ δόξαιμι καταφρονῶν αὐτοῦ, ὡς ἐπ' ἐθέλειν παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι, videtur mihi ſui honoris cura ardens, veritus fuiſſe ne fortè viderer, &c. φιλοτιμούμενος πολλοῖς τὴν οἰκίαν ζητεῖν καὶ φοιτᾶν παρ' αὐτῷ, cupiẽs domum ſuam à multis quæri & frequentari, Plutarc. in Themiſtocle. Item μεγαλοφρονῶ καὶ σεμνύνομαι, Lyſ. & Lucian. φιλοτιμούμενοι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, exultantes, gaudentes, & elati munificentia, & in ea ſibi placentes. Xenoph. τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως ἐπῄδον, ita incinebãt his qui virtutis ſunt ſtudioſi: vel τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπ' ἀρετῇ. φιλοτιμοῦμαι τῇ πατρίδι, Ariſtid. ob patriã mihi placeo & ſuperbio, me iacto: ſic Bud. in cõpoſito διαφιλοτιμούμενος, in Epiſt. pr. φιλοτιμοῦμαι τῷ μεγέθει, Naz. in Or. vbi Bil. ad magnitudinem enitor: ſed viderit. Eſt etiam τὸ λαμπρύνομαι, munificè & benignè in commune facio, & prolixè largior, largiter honoro. ἐφιλοτιμήθημεν εἰς ὑμᾶς, Phalaris in Epiſt. in vos contulimus. φιλοτιμεῖσθαι πρὸς ὑμᾶς, Demoſt. munificum eſſe & benignum erga vos, vti liberalitate in vos. Item τὸ φιλονεικῶ καὶ ἀγωνίζομαι, certo, cupio ſuperare, æmulor, Athen. & Iſocr. φιλοτιμησάμενος πρὸς ὑδίνα, i. ἀγωνισάμενος, Bud. in Epiſt. prior.

φιλοτιμέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem, honori ſtudeo.

φιλοτίμημα, ατος, τὸ, conat⁹, contentio, i. ſtudiũ aliquid efficiendi. Item liberalitas, facinus liberale, ornamentũ, decus, gloria, munificentia & benignitas, magnificẽtia; Bud. in Epiſt. φιλοτιμήματα πρὸς τὴν πόλιν μεγάλα, magna erga ciuitatem magnificentia, Plut. in Alcibiade.

φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, ambitus, gloria, honor, honoris amor, honoris ſtudium, honorum appetitus, honorũ contentio, ſplendoris & gloriæ cupiditas, excellẽtiæ cupido & imperii. Plut. in Fabio, ἐνταῦθα δοκεῖ φιλοτιμίας ἥττων γενέσθαι· τοὺς γὰρ Βρεττίους πρώτους ἀποσφάττειν ἐκέλευσεν, ὡς μὴ προδοσίᾳ τὴν πόλιν ἔχων φανερὸς γένοιτο, i. vt Guarinus exponit, Hic videtur Fabius nimium ambitioni conceſſiſſe: nam primos omnium Brutios iugulari iuſſit, ne appareret eum proditione vrbem cepiſſe: qui ſenſus mihi probatur. φιλοτιμίας ἀμφισβητοῦν, de gloria contendunt. Itẽ φιλοτιμία, magnificentia, liberalitas & largitio, φιλοδωρεία, munificentia, ſumptus, erogatio publicè facta, quæ etiã ἐπίδοσις dicitur, vt donatiuum & congiarium, quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodian. Aliquando continentia. Item æmula virtus, eximia diligẽtia, æmulatio & contentio animi ad certamen excitati, peruicacia, & contentioſa ſimultas, liuidáque æmulatio. ἦν τῷ Ποπλικόλᾳ φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιέρωσιν, Publicolam libido inceſſit conſecrandi, Plutarch. in Publicola. φιλοτιμία τῶν ἡδονῶν, Aphthonius, cupiditas voluptatum. τῆς πρὸς ὑμᾶς φιλοτιμίας, ſtudii erga vos & voluntatis propenſæ, probandæ meæ erga vos liberalitatis gratia & benignitatis: vel vt apud AEſchinem, ambitionis eius vel eorum qui ſe vobis probare volunt: ſic & in epiſtola Philippi apud Demoſthenem. Plato in Epiſtolis, πολλὴν εἶχον περὶ αὐτῶν σπουδὴν εἰς τὸ ξυμπεραίνειν, οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα μᾶλλον, ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας, non alia de cauſa magis, quàm quòd honeſtis obnixè ſtuderem.

φιλότιμον, ου, τὸ, certamen, contẽtio, exercitatio, magnanimitas, honorificentia, ſtudium liberalitatis.

φιλότιμος, ου, ὁ, ambitioſus, contẽtioſus, gloriæ cupidus, cui gloriæ cupido natura inſita eſt, honoris cupidus, honoris cupiditate accenſus, ſolicitus, liberalis, munificus, lautus, ſplendidus. φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, Plato de Leg. cui curæ eſt virtus, virtuti obnixè ſtudens. φιλότιμος καὶ ἐλευθέριος, generoſus & liberalis, Xenoph. ὁρᾷς ὡς φιλότιμός ἐστι καὶ ἐλευθέριος, id eſt, honoris affectator. Chryſoſtom. δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἐκ τῶν δύο λεπτῶν γέγονεν ἐλεημοσύνη, id eſt, larga & ſplendida ſeu liberalis. φιλότιμος ψυχὴ, magnus generoſúſque animus, Plutarc. in Pericle. φιλότιμον ἦθος, mores liberales, Eurip.

φιλοτίμως, liberaliter, copioſe, magnanimiter, enixè, magno conatu, ſuperbè, ambitioſe. Et φιλοτίμως ἔχω, ἀντὶ τοῦ φιλονεικῶ, æmulor, certatim & ambitioſè cõtendo, gloria ad certamen excitor. φιλοτίμως ἔχω πρὸς τὸ ἀγαθὸς φαίνεσθαι, obnixè cupio ſtrenuus videri, Xenoph. φιλοτίμως κάμνω, grauiter ægroto, apud Cebetem Theb.

Φιλοτησίῳ κρατῆρι, propinatitio poculo.

Φιλότμητος ἠὼς, dies Circuncisionis à Nonno dicitur, aurora ſectionis amica.

Φιλοτοιοῦτος, qui vehementer eſt affectus in aliqua re, amator huius rei, talium amans, talium cupidus. φιλοτοιοῦτοι, talium amatores, Ariſtot. lib. 3. Ethic.

φιλοτραγήμων, bellariorum appetens.

φιλοτύραννος, dominandi cupidus.

Φιλοῦμαι, concilior.

Φιλόφθονον, ου, τὸ, inuidentia.

φιλόφιλος, ου, ὁ, amator amici, amici ſtudioſus, Ariſtot. lib. 8. Ethic.

φιλοφρονέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, feſtiuè & humanè ſuſcipio, ambio, dextram prehenſo, honorem peto, benignitate vtor, humanè benignéq; excipio, beneuolentia proſequor, blanditiis delinio. Depon. φιλοφρονοῦμαι ἤθη κακὰ, cupidè & libenter mores malos imbibo, Plato de Leg. Ibidem, θυμῷ φιλοφρονουμένους, ira concitatos. φιλοφρονηθέντες, amicè accepti & benignè, Xenoph. Item gratum me præbeo, probor à. placeo, ἀρέσκω, Plato de Leg.

Φιλοφρονέστατα, humaniſſimè, φιλικώτατα.

φιλοφρονέστατος, ου, ὁ, amicitiæ maximè cultor, φιλοφρονούμενος, προθυμούμενος.

Φιλοφρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, τὸ φιλοφρονέομαι.

Φιλοφρόνησις, φιλοφροσύνη, beneuolentia, exceptio cũ benignitate & comitate.

φιλοφρονητικὸς, feſtiuus, blandus, ἐπαγωγὸς, Budæus in Epiſt. poſterior.

Φιλοφρόνως, amicè, amantiſſimè, perbenignè, percomiter. Xenoph. lib. 5. Pæd. φιλοφρόνως εἰπεῖν. Sophocl. δέξαιο φιλοφρόνως θεός. φιλοφρόνως ἔχω, Xenoph. ſum beneuolus. φιλοφρόνως ἔχω περὶ τοῦτο, huic rei vaco, Plato de Leg.

φιλοφροσύνη, ης, ἡ, amicabilitas, affabilitas, beneuolentia, hilaritas, comitas, benignitas, benigna exceptio, hoſpitalitas, familiaritas, conſuetudo, φιλία, liberalitas, magnificentia, in Epigr.

Φιλόφρων, ονος, amicabilis, affabilis, humanus, ad vitæ cõſuetudinem facilis commodúſque, Bud. in Epiſt. poſt.

φιλοχορευτὴς, ſtudioſus chorearum, Ariſtoph.

Φιλόχορος, Philochorus, proprium hiſtorici, cuius meminit Plut. in Theſeo.

φιλοχρηματεῖν, acquirendi cupiditatem ſequi, Plato de Legib.

Φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupiditas, auaritia, Plato de Legib.

Φιλοχρήματος, ου, ὁ, qui ſua ſtudia confert in pecuniam, auarus. Plato Epiſtola ſeptima, ὁ φιλοχρήματος πένης τε τὴν ψυχήν, Vnde

φιλοχρημάτως ἔχειν, auarum eſſe, apud Iſocr. ad Demon.

φιλοχρηματέω, pecuniæ ſtudeo, pecuniis cumulandis incumbo, Plato de Leg.

φιλοχρημοσύνη, ης, ἡ, auaritia, Plato de Leg. ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης, Phocyl.

φιλόχρηστος, ου, ſtudioſus bonorum hominũ, bonis be-

neuolus. φιλόχριστος πόλις, beneuola ciuitas.

φιλόχριστος, ὁ, ἡ, ὁ, Chriſtianus, amans Chriſtum, Chriſti ſtudioſus, Nazanz. in Orat.

φιλόχρονος ἔντευξις, cauillatio ſtudioſè tempus captans, Nazanz. in Orat.

φιλοχρυσία, ας, ἡ, ſtudium habendi auri.

φιλόχρυσος, auri cupidus, auarus.

φιλοχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, libenter in loco verſor, Neutr. abſol. vnde ἐμφιλοχωρῶ, Bud. in Epiſt. Philo cum Datiu. ἕκαστον κατὰ τὴν πατρίδα φιλοχωρεῖ, i. ſuo loco vnunquodque vt patria acquieſcit.

φιλοψευδής, ἡ, φιλοψεύστης, amans mendaciū, impoſtor.

φιλόψογος, reprehenſor, cauillator. Euripid. in Phœniſſ. & adiectiuè dicax, mordax.

φιλοψυχέω, μ. ήσω, π. ηκα, vitæ turpiter & ignauè parco, & vitæ retinendæ nimium cupidus ſum. φιλοζωῶ, vitæ ac ſaluti conſulo, vitæ diſpendio moueor, δειλιάζω, Neutr. abſolut. Antiph. τίς περὶ τὸ συμφέρειν τῆς πόλεως φιλοψυχήσει; qui s per metum ſtationem ſuam deſeret?

φιλοψυχία, ας, ἡ, vitæ deſyderium, cupiditas lucis, vt inquit Quintilian. Plato in Apolog. πολλὴ γάρ τοι ἄν με φιλοψυχία ἔχοι.

φιλόψυχος, ου, ὁ, cupidus vitæ, vitæ auidus nimium, timidus, Euripid. Cap. 11. libr. Sapientiæ φιλόψυχος etiam Deus dicitur, i. amans animas.

φιλόψυχρος, frigoris cupidus.

φιλόω, in amicitiam redigo, concilio, amo.

φίλτατος, amiciſsimus, φερτατος. φίλτατοι λεγόμενοι, Plato in Leg.. ὦ φίλτατε, Ariſtoph. vbi intelligitur υἱὲ vel παῖ. vide Interpr. Et φίλτατα, oculi, liberi, & res quæ nobis charisſimæ ſunt. φίλτατα σώματα, liberi, AEſchin.

φιλτίας, ὁ, nomen proprium Hiſtorici, Etym.

φίλτερος, amicior, gratior. Heſiodus, πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἔσεαι.

φίλτρον, ου, τὸ, amor, res ad amorem inducens, vis amoris, amatorium poculum, amatorium veneficium, & amoris illecebræ, quibus amorem hominum conciliamus. Vulgò gratia dicitur, hoc eſt, corporis habitus, geſtus, dignitas, aut venuſtas, ita oculis hominum grata, vt ſolo ſui aſpectu inire gratiam ab omnibus, aut quàm plurimis poſsit. Aliquando eſt cauitas quæ ineſt in ſuperiori labio. Dicitur ita & caryota ſeu paſtinaca agreſtis, σταφυλῖνος, à vi quam habet in excitanda venere. Euſtath. Iliad. σ. Vide Dioſcorid. lib. 4. cap. 75. & Ariſtot. libr. 2. Animal. de Remora. γεωργία δὲ εἰρήνης φίλτρον, agricultura velut pacis philtrum, Plutarch. in Numa.

φίλυδρα, ἡ, aquam amans.

φιλυδρίας, φιλύδρ.

φιλυδριῶ, aquam diligo.

φίλυδρος, ου, ὁ, ἡ, φιλύδωρ, ορος, ἡ, φίλυδρα in Accuſ. aquæ amans, aquaticus, aquæ deditus, gaudens riguis.

φιλύκη, ἡ, philyca, arbor ſemper virens, Theophraſtus lib. 1. hiſt. plant.

φιλυπήκοος, ου, ὁ, clemens, morigerus.

φίλυπνος, ου, ὁ, ſomni amicus.

φιλυπόδοχος, ου, ὁ, in ſuſcipiendis amicis omni officio deditus.

φιλυποψία, ſtudium ſuſpicandi, Bud. in Epiſt. poſter.

φίλυρα, ας, ἡ, philyra planta, Latinè tilia, ex cuius cortice funes contexuntur.

φιλύφεσις, ου, ὁ, infirmus, debilis, ἀδύνατος.

φιληρός, οῦ, ὁ, odorifer, leuis.

φιλῳδὸς, ſtudioſus cantus, Ariſtoph.

φίλων, ωνος, Philo proprium viri. parox. circunflexum autem participium eſt à φιλέω.

φιλωνίδης ὁ σικελὸς ὁ ἀπὸ ἔννης, Philonides Siculus Ennenſis, proprium medici, Dioſcorid. lib. 4. cap. 240.

φίλως, libenter, amicè, ἡδέως, ſuauiter, amanter, gratè.

φιλώτατος, ου, ὁ, amiciſsimus, φίλτατος.

φιλωτὶς, Philotis, proprium ſeruæ Romanæ, de qua Plutarch. in Romulo, & in Camillo.

φιμὰ, ας, ἡ, ἡ, φιμὸς, nexus, præcluſio anguſta, vt in peris & ſacculis videmus, quum toto oris ambitu in anguſtum collecto, funiculo religātur. Inde pro clauſura ponitur muliebrium locorum, quod fit in illorum oſtio ex præcedente exulceratione, aut durata illic inflammatione. Celſus lib. 7. cap. 25. ſcribit eſſe, quando glans ita cōtecta eſt vt nudari non poſsit. φιμοῖ τὰς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ, aſperam carnis excreſcentiam conſtringentem os vuluæ reprimit, Ruellius: præcluſa genitalia, Marcellus lib. 4. Dioſcorid. cap. 92. Eſt & calloſum obturamentum & durum in ano. Interdum eſt frenum, κημὸς, camus, capiſtrum, quo non tantùm inſerto ori freno, ſed toto ambitu quaſi fibula quadam collecto rictu & ore morſus arcetur. Vide Marcellum in cap. 22. 1. lib. Dioſcor. φιμὸς ἐν στόματι, capiſtrum in ore, Eccleſiaſtici 20, & Eſaiæ 38. ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὰς ῥῖνάς σου, ἡ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου, iniiciā circulum naribus tuis, & frenum labiis tuis. vnde εὔφιμος ἵππος, frenis bene inſtructus equus.

φιμὸς, ὁ, inſtrumentum vrinatorium, cadus in iudicio calculis recipiendis, & ſagena capiendis piſcibus, Etym. Item fritillus, tabula aleatoria.

φιμόω, μ. ώσω, necto, ligo, colligo, colligādo claudo, occludo, quod fuſum eſt in arctum contraho, anguſtiis includo, ſtringo, ſuffoco, os obturo, os occludo, ἐμφράττω τὸ στόμα. οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα, cap. 25. Deuteronomii, non ligabis os bouis triturantis in area fruges tuas: nō obligabis os boui trituranti, Eraſm. cap. 9. primæ ad Corin. Ambroſius vertit, non infrenabis. Ariſtoph. περιφιμώσῃς τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, huius collum ligno conſtrinxeritis. φιμώθητι, obmuteſce, Lucæ 4, & Marci 4, πεφίμωσο pro eodem. vbi Eraſm. vult augmentum additū etiam celeritatem indicare, veluti dicas, mox obmuteſce.

φίμωτις, idem quod φιμὸς.

φιν ſiue φι particula apud poetas Datiuo vel Genitiuo additur. ἐκλινε δ' ἐπὶ ἰκρίοφιν, Hom. i. ἐκ τοῦ ἰκρίου. Idem Iliad. β, ὅσα τό τε ναῦφιν ἀφορμηθέντες ἀχαιοί, i. ἀπὸ τῶν νηῶν. Et Iliad. ξ, ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, i. ἀπὸ τῶν ὀστέων. Legitur & ἴκριόφιν pro ἐπὶ ἰκρίων, & δακρυόφιν pro δακρύοις, & ἀμφὶ σιδηρόφιν Iliad. β. id eſt, ἀεὶ τοῖς σιδήροις, vt exponit Interpres. Et Iliad. γ, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, i. τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Item ibidem, ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, i. ἐκ τῆς χειρός. Heſiodus in Datiuo, στεφάνην κεφαλῆφιν ἔθηκα, id eſt, τῇ κεφαλῇ. Idem, γενεῆφιν τε χρήστοι βρίθει τι.

φιν, ipſis, pro σφίν. Iliad. α, ὄφρα τί ὑμεσσίν ἀγγείλαντο, id eſt, ὅς ἐν αὐτοῖς.

φίναξ, κος, quercus.

φινεὺς, nomen viri proprium, Etym.

φίνις, oſſifragus, è genere aquilarum. φίνις τὸ ὄρνεον ὃ ῥωμαῖοι καλοῦσιν ὀσσίφραγον, &c. phinis auis eſt quam Romani oſſifragum nominant, Dioſcorid. lib. 2. cap. 58.

φίντατος, amiciſſimus apud Epichar. pro φίλτατος.

φίξ, φικὸς, pro σφίγξ, Heſiod. in Theogonia. vide in verbo Σφίγξ.

φίσκος, ου, ὁ, fiſcus, ærarium publicum.

φιτάλμιος, ἀντὶ τοῦ φυτάλμιος, Etym.

φιτύω, gigno.

φιτρὸς, οῦ, ὁ, κορμὸς, vas concauum & leue, corbis: & per tranſlationem vanum ſignificat & facilem.

φῖτα, Aduerb. celeritatem ſignificat.

φῖτυ, υος, τὸ, planta, germen, φύτευμα, σπέρμα, ſemen.

φίτυμα, ατος, τὸ, idem, τίκτειν ἡ φιτύειν, generare.

φίτυς, υος, genitor, pater.

φιτυάω, ἡ φιτύω, μ. ύσω, ſero, planto. Item procreo, gigno, & de patre tantùm dicitur, nō itē de matre, Etym.

φλαδιάω, μ. άσω, frango, comminuo.

φλάζω, obſcurè & inarticulatè loquor, ſtrepo, ferueo.

φλαναφάω, μ. ύξω, garrio, ineptio. ((ζω.

φλασμὸς, οῦ, ὁ, faſtus, τῦφος. ἡ παφλασμὸς, faſtuoſus: à φλά

φλαστὸς, οῦ, ὁ, colliſilis. οὐ θραυστὸν ἀλλὰ φλαστὸν, non fragile, ſed

ſed colliſile, Gaza ex Ariſtot.

φλαυρία, ἡ, populus Cecropidis tribus.

φλαυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, vilipendo. Actiu.

φλαῦρος, ου, ὁ, vilis, φαῦλος, malus, μάταιος, futilis, friuolus, κακός. Ariſtop. νεφ. μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς, nulla contumelia afficias viros doctos, i. μηδὲν εἴπῃς αἰσχρόν. φλαῦρα ἔπη, i. φαῦλα ἢ αἰσχρά, Sophocl.

φλαυρότατος, deterrimus, Herodot.

φλαύρως, malè, Ariſtoph. φλαύρως ἔχω, malè habeo, Herodot. id eſt, ἀσθενῶ. φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην, aliquantum artis tenere, Idem.

φλάω, μ. άσω, π. ακα, frango, contundo, mando, percutio, mollio. Actiu. Accuſ. Ariſtophan. νεφ. ἔφλα με κἀπεπόρδει, me pulſabat. Idem pro ſorbeo in Pluto, τὰς ἀθάρας πολλὰς ἔφλαεν, id eſt, ἀνερρόφει, ἤσθιεν μετὰ ψόφου, vt exponit Interpres, Idem Ariſtophanes ibidem, ἔφλα ἐν τῇ θυεία, tundebat in mortario. Ibidem, ῥήγνυσι γὰρ καὶ φλῶσι τὰ ἐντευχήματα, id eſt, rumpunt.

φλεβάζω, βρύω, ſcaturio, tanquam è vena: vel à verbo φλεύω.

φλεβικὸς, venalis, Gaza. φλεβικοὶ πόροι, venarũ meatus.

φλέβιον, ου, τὸ, venula.

φλεβοτομεῖν, venam ſecare, ſanguinem mittere, Galen. lib. 2. ad Glauconem.

φλεβοτομία, ας, ἡ, venæ ſectio, venarum inciſio, ſanguinis miſsio, Dioſcorid. lib. 6, cap. 35.

φλεβότομον, ου, τὸ, phlebotomon, ſcalpellum quo vena ſecatur.

φλεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venoſus, ſanguinis conceptaculis refertus, venulentus, Gaza.

φλεγέθω, comburo. Actiu. Accuſ. iung.

φλεγέθων κεραυνὸς, ardens fulmen. Heſiod. in Theog. βροντῆς τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.

φλέγεια, Achaiæ oppidum, Pellene dictum.

φλέγμα, ατος, τὸ, pituita, flamma, combuſtio, & inflammatio vehemens, ſiue φλόγωσις. ὀξὺ φλέγμα, acida pituita, quæ propter caliditatem ſalſo ſapori miſcetur, Plato in Timæo. Alexand. Aphrod. Probl. 5, lib. 2. ſcribit ἡμιτελὲς αἷμα ὀφθῆναι τὸ φλέγμα, i. pituitã imperfectum ſanguinem videri. Oppiano etiã æſtiuus calor φλέγμα dicitur.

φλεγμαίνω, μ. ανῶ, tumeo, quod in morbo dicitur langueo, pituita redundo, exæſtuo, ardeo. ἐὰν φλεγμήνῃ, ſi intumeſcat inflammetúrque, Gaza ex 1. Animal. Ariſtot. ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ καίεσθαι καὶ φλέγεσθαι, διὰ χολὴν γέγονε πάντα, Plato in Tim. quæcunq; partes corporis intumeſcere dicuntur, à bilis incendio & combuſtione vexantur: ſic Ficinus. φλεγμαίνοντα παρίσθμια, inflammationes tonſillarum, collectiones tonſillarũ, Dioſcorid. lib. 1, cap. 181. φλεγμαίνω pro exubero & redundo metaphoricè Plato poſuit lib. 2. de Rep. εἰ δ' αὖ βούλεσθε, καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν. φοβερὰν καὶ φλεγμαίνουσαν δεισιδαιμονίαν, turbulentam & exuberantem ſuperſtitionẽ, Plutarchus in Pericle.

φλεγμαῖος, ου, ὁ, inflatus.

φλέγμας, genus aquilæ flauæ, φλεγύας.

φλεγμασία, ας, ἡ, inflammatio, puſtula. item febris, Gaza in Probl. Ariſtot.

φλεγματικὸς, οῦ, καὶ φλεγματώδης, εντος, ὁ, καὶ φλεγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pituitoſus, pituita redundans ſiue abundans. Alex. Aphrod. in Problem. τὰ ἡμικέφαλα τῆς κεφαλῆς, τὴν ὀπισθίαν ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα.

φλεγμονὴ, ῆς, ἡ, inflammatio, collectio, tumor durus & calidus cum tenſione, reniſu ac dolore & pulſatione. Quid ſit φλεγμονὴ, vide lib. 3. Dioſc. & in dictione Ἐρυσίπελας. vide & apud Galen. in fine primi lib. ad Glauc. φλεγμονὴ πυρώδης, feruida collectio, Hermol. lib. 1. Dioſcorid. cap. 125. alii, inflammatio feruida.

φλεγμονῶδες ἐρυσίπελας, Eryſipelas, vt ſic dicam, phlegmonoſum, Galen. lib. 2. ad Glauc. id eſt, inflammationis particeps, & cum inflammatione permiſtum ſeu inflammatum. dicitur & φύγεθλον ibidem.

Φ Λ

φλεγμὸς, οῦ, ὁ, ſanguis.

φλεγραία, ἡ, Thraciæ mons, Etym.

φλεγύαι, οἱ, eſt nomen gentis quæ prius Gyrtonii dicebatur, Etymolog.

φλεγύας, ου, ὁ, aquila: ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ λαμπρὸς εἶναι. alii dicunt eſſe auem ſimilem vulturi. Heſiod. de ſcuto Herculis, μορφνοῖο φλεγύαο κελαινεφέος πτερύγεσσι, id eſt, nigræ aquilæ. vide in dictione Μορφνός.

φλεγυρὸς, οῦ, ὁ, iniurioſus, damnoſus, ſplẽdidus, ignitus, ardens. τὸ φλεγυρὸν, quod facilè ignẽ concipit, vt ſtipula.

φλέγω, μ. ξω, π. χα, comburo, inflammo, accendo, illuſtro, manifeſtum facio. Sophocles in Aiace, ἄταν εὐφορίαν φλέγων, i. ζωπυρῶν, ἀνεγείρων, excitans. Ibidem, φέγγος φλέγειν dixit pro lumen accendere. Idẽ ibidem pro illuſtro, πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. φλέγων λαμπάδι, Ariſtoph. flammam emittens lampade, lampadem ferẽs ardentem. Soph. in Aiace pro ardeo, ἀμφὶ μὲν νεῶν ἄκραισιν ἤδη ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος, i. ἀναφλεγομένου, ἀνα πτομένου, igne iam accenſo & ardente. ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus, Plut. in Romulo. Interdũ pro lædo. vro, inuro dolorem, ango, ὑποπίμπρημι. vnde φλέγεσθαι, vri, dolore affici. Ariſtoph. νεφ. κἄν σκώπτῃ τις σε, φλέγεσθαι, i. angi & dolere.

φλεδονέω, μ. ήσω, ineptè garrio.

φλεδονώδης, εος, ὁ, nugo, nugax, apud Hipp.

φλέδων, ονος, ὁ, ſtolidus, ineptus.

φλεδὼν, nugæ, ineptiæ.

φλεδονεία, ἡ, idem, Etym.

φλεδονεύω, nugor, nugas ago, Etym.

φλείοσον. vide Etym.

φλέξις, ιδος, genus auis, Ariſtoph.

φλέξον, adole, in Epigram.

φλεὸς, inuidia, corruptio.

φλεὺς, ὁ, Bacchus in Chio: παρὰ τὸ ἀναβλύζειν, Etym.

φλεύω, fœcundus ſum, plenus ſum, abundo. hinc & Bacchum veteres Phleonẽ cognominant, Cæl. l. 10, c. 65.

φλὲψ, βὸς, ἡ, vena, ſanguinis riuus à Plinio dicitur. Vide Gellium lib. 18, cap. 10. φλὲψ γονίμη, genitalis vena, id eſt, Priapus, in Epigr. φλέβες, αἱ, præcordia & cinctum, i. ſeptum tranſuerſum pectoris ſub pulmone, Ariſtotel. 1. Anim. Gaza tamen lib. 5. venas vertit pro eadem parte.

φλέω, φλεύω, εὐκαρπῶ.

φλέων & φλέω, planta paluſtris. vide Suidã. à Gaza vertitur phleus & phleum in Gen. Neutr. Plinius. Phleon & ſtœben eandem plantã facit. vide annotationẽ Marcelli lib. 4. Dioſc. qui phleon dici putat à fœcunditate.

φληδεῖν, nugari.

φληναφάω, μ. άσω, π. ακα, nugor, ſtultè loquor, Neutr. abſolutum.

φληναφέω, idem. Ariſtoph. νεφ. σαυτῷ περιφρόνει καὶ φληνάφει, id eſt, nugas age.

φληνάφος, ου, ὁ, nugax, φληναφώδης.

φλήναφος, ου, ὁ, nugæ.

φλιὰ, ᾶς, ἡ, limen, poſtis, βηλὸς, οὐδός.

φλιαὶ, αἱ, fulcimenta, quæ ſucculas vtrinq; diſpeſcunt & cõtinent. Galen. τὰ διαλαμβάνοντα τοὺς ἄξονας ἐρείσματα. Item ſcalarum quoque firmacula, quæ gradus tranſuerſarios, per quos aſcenditur, vtrinque compingunt. apud Hippocratem.

φλιαρὸς, tepidus.

φλιδόνες, αἱ, rugæ veſtium, ſinus.

φλίεθος, ου, ὁ, fertilis.

φλίει, ſonus fictitius accipitrum, earúmque auiũ quæ falcatos & reduncos habent vngues.

φλικταίνα, vlcus eſt in cornea oculi tunica.

φλιόω, perfringo, perrumpo, Etym.

φλόγεος, flammeus, lucidus, rubeus. φλόγεα, λαμπρὰ δὲ διάπυρα, ardentia, fulgore ſplendentia.

φλογερὸς, æſtuans, feruidus, flammeus, in Epigram. legitur ibidem & φλογέον.

φλογιᾷν, cum rubore inflammari.

φλογίζω, μ. ίσω, π. ικα, inflammo, exuro, Actiuum.

φλόγινος, ου, ὁ, flammeus. φλογίνη ῥομφαία, flammeo gladio, Nazanzenus. φλόγινον ἴον, viola flammea, Theophraſtus libro 6. hiſtor. plant.

φλογὶς, ίδος, ἡ, caro aſſa, eò quòd flamma aduſtuletur, Pollux.

φλογιστὸς, οῦ, ὁ, ardens, ſplendidus.

φλογμὸς, οῦ, ὁ, incendium, ignis, rogus, κεραυνὸς, fulgur, flamma, Budæus apud Philonem.

φλογόεις, εντος, flammeus, Nonnus.

φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

φλογοῦσθαι, inflammari.

φλογοφαῖος, color ex flammeo & fuſco.

φλογώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flammeus, rutilus, ignitus, flagrans, fulgens.

φλόγωσις, inflammatio, aduſtio: apud veteres capi pro phlegmone teſtatur Galen. Therapeut.

φλοιὰ, ᾶς, ἡ, Proſerpina.

φλοιάριον, τὸ, paruus cortex.

φλοιδούμενος, ου, ὁ, inflammatus, turbatus.

φλοΐνος, η, ὁ, è tegete factus. ἐσθῆτα φλοΐνην φορέουσι, ferunt veſtem ex tegete, Valla apud Herodot.

φλοιορραγεῖν, eſſe cortice rimoſo. φλοιορραγοῦντα κλήματα, rami rimoſo cortice, Dioſcorid. lib. 4, cap. 279. τῶν φλοιορραγῶν, quorum cortex diſrumpitur, Theophraſtus libro 3. de cauſ. plantarum.

φλοιορραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui eſt cortice rimoſo ac dirupto.

φλοιὸς, οῦ, ὁ, cortex. Iliad. α, ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. φλοιὸς δέ ἐστι τὸ καλούμενον λέπος. φλοιὸς καππάρεως ῥίζης, cortex radicis capparis, Galen. lib. 2. ad Glauconem.

φλοῖσβος, ου, ὁ, ſonitus in aqua, ἦχος, murmur, ſuſurrus, turba, tumultus, θόρυβος, κλόνος, ταραχή. φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti.

φλοισμὸς, decorticatio, Gaza l. 5. hiſt. plant. Theophr.

φλοιώδης, εος, ὁ, vanus, corticeus, corticoſus, corticis ſpeciem habens.

φλομὶς, ἡ, phlomis, i. verbaſculum, genus herbæ.

φλόμος, ου, ἡ, herba qua pro ellychniis vtuntur, verbaſcum, Gaza lib. 9. hiſt. plant. Theophr. de cuius generibus Dioſcor. lib. 4, cap. 104. φλόμον ἰδαῖον quidam vocant herbam quæ & λυχνῖτιν, idem Dioſc. lib. 5, cap. 58.

φλονίδες, αἱ, ſquamæ.

φλονῖτις, phlonitis, herba quæ & ὄνοσμα & ὄνωνις & ὀσμὰς dicitur, Dioſcorid. lib. 3, cap. 147.

φλόνος, ἀντὶ τοῦ φλόμος, Etym.

φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma, fulgur. φλὸξ πυρὸς, flammeū incendium. φλὸξ πίνακος, i. πινακὸς ὁ διάπυρος, Sophocl. Itē flammula, pro flore quodā apud Theophr. lib. 6. hiſt. plant.

φλόον legitur pro herba agreſti apud Phrynich. in verbo λάχανον.

φλόος, ου, cortex, φλοιὸς, exuuium ſerpentis, quam ſenectā anguinam vocāt, Nicand. Theriac. φλοιὸν ἔχοντες, &c. corticem habentes, Dioſc. l. 3, c. 164. ſic Interpr. i. φλοιόν. φλοιῶσι ἐπὰν ἀμήσωσι, vbi ſegetem meſſuerint, Herodot.

φλύαξ, ακος, ὁ, tremulentus, ridiculus.

φλυαρέω, μ. ήσω, π. ηκα, nugor, ſum nugator, garrio, blatero. vnde καταφλυαρῶ σου, deblatero aduerſus te. Ioann. λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς, verbis malis garriens in nos. Habet verbum tranſlationem à bullientibus ollis, quæ φλύειν dicuntur. Plato 1. de Rep. ἢ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, ſi tales nugas effutias. Idem in Apolog. Socr. πολλὴν φλυαρίαν φλυαρῶν, multas nugas effutiens. Ariſtophan. παῦσαι φλυαρῶν, nugis deſiſte, nugari deſine. Idem, φλυαρεῖς καὶ πυννχίζεις. τοῦτο φλυαρεῖται ἥδιον, hoc pro deliciis habetur, Nazanz. in Orat.

φλυαρία, ας, ἡ, nugæ, fictio, petulantia, fatuitas.

φλυαρολογεῖν, nugari.

φλύαρος, ου, ὁ, nugator, ὁ φλύων, καὶ ὑπερζέων τοῖς λόγοις, nugax, ineptè loquax, garrulus, verboſus. Pro nugis Ariſtoph. πολλὰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ φλύαρος, id eſt, vanitas, λῆρος, φλυαρίαι, vt Suidas exponit.

φλυαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugax.

φλυάσσω, nugor, ebullio.

φλυδαρὸς, flaccidus, humilis.

φλυδάω, humeſco, flacceſco, μυδάω.

φλυζάκιον, ου, τὸ, bulla, puſtula bullæ in modum exurgens, Hippocrates.

φλύζω, bullio, vomo, eructo. vnde ἀντίφλυξ.

φλυήσιος, ἡ, Mercurii cognomentum, & menſis quidā.

φλύκταινα, ης, ἡ, φλυκτίς.

φλυκταινοῦσθαι, puſtulas erumpere, puſtulas gignere, puſtulas emittere, puſtulas ſentire, ambuſta bullare, Marcellus cap. 134, lib. 1. Dioſcorid.

φλυκταινώδης, puſtulæ ſimilis.

φλυκταίνωσις, puſtularum eruptio.

φλυκτὶς, ίδος, ἡ, tumor qui ſubitò fit nimiùm laborantibus, quum non ſint aſſueti, puſtula, tuberculum, φῶδες, bulla, ſicut quæ fit per ignē. φλυκτίδες, αἱ, puſtulę quæ fiūt quoties facta exulceratione, aut ſine ea, in ſumma cornea tunicula tenuiſsima membrana ſublimis & in altū ſurgens, medium humorem conceperit & ſeruauerit, Marcell. apud Dioſc. lib. 1, cap. 130.

φλύσις, ιος, exanthema, puſtula in corpore erumpens.

φλύσσω, καὶ φλύω, idem quod φλύζω, καχλάζω, excito & reuiuiſco. Item eructo, eiaculor. & ὑψηλὸν ἦχον: vnde ἀντίφλυξ, Euſtath, Iliad. ξ. vnde etiam ἐπιφλύειν, & ἐπιφλύειν ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖν καὶ λοιδορεῖν, Apollon. Rhod.

φλώρα, nomen vrbis Romæ fuit vetuſtum, Laſcar.

φλωρὴ, in Epigram. fuſca, nigra.

φλῶρος, Florus, proprium viri.

φνεὶ, fictitiū apud Ariſtoph. ad auiū vocis imitationē.

φοβέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, timeo, terreor, trepido, extimeſco, exhorreo, ſuſpicor, diffido, εὐλαβοῦμαι, vereor, paueo, expaueſco, reformido, fugiò, ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχω, metus me inuadit. Depon. Accuſ. φοβεῖσθαι θεὸν, Deum timete, Apoc. 14. φοβοῦμαι πτόησιν, 1. Petri 3. terreor pauore. notandum hunc Accuſ. reciprocum eſſe iuxta proprietatem Atticorum, non tranſitiuum, gaudeo gaudium, furere furorem, timere timorem. φοβοῦμαι φόβον, terrore terreor. Marci 4, ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, timuerunt timore magno. φοβοῦμαι τί ποιήσει μοι ὁ ἄνθρωπος, timeo quid faciat mihi homo, 13. ad Hebr. φοβοῦμαι τῇ τυραννίδι ἐναντιοῦσθαι, ne tyrannidi obſtem, metu percellor, Plutarch. in Solone. φοβοῦμαι τὸ μὴ ἐπιτιθέναι ψευδῆ τιμωρίαν, Plato de Leg. caueo ne pœnas irrogē immeritas. Dicimus etiam φοβεῖσθαι περί τινος. φοβοῦμαι περὶ ἐμαυτοῦ δουλείας, Xenophon, timeo de mea ſeruitute. φοβοῦμαι περὶ σοῦ, tibi timeo: ſic Idē 5. Pæd. φοβούμενος περὶ τῶν μελλόντων, de futuris timens, Iſocrat. in Euag. φοβηθεὶς περὶ τοῦ χωρίου, Thucydid. pro oppido veritus. περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβοῦνται τὸ κατάδηλον, ſibi timent, ne pateſiāt, Thucyd. φοβοῦμαι ὑπὲρ τῶν, &c. Demoſth. Item cum ὅπως μὴ apud Xenoph. εἰ μὴ φοβούμην ὅπως μὴ ἐπ' αὐτὸν μεταβάλοιτο nisi timerem ne in meipſum verteretur. μὴ φοβοῦ ὡς ἀποστερήσῃ, noli timere ne careas, idem Xenoph. lib. 5. Pædiæ. προφοβοῦμαι, δέδοικα, vereor, pertimeſco, Ariſtophanes, de Præſenti. πεφοβημένος, territus, perterritus, φεύγων μετὰ φόβου, Homerus. ἐφοβήθη, territus eſt. φοβηθεὶς, εἰς φυγὴν τραπεὶς, Homerus.

φοβερίζω, μ. ίσω, terreo, Daniel. 5, & Eſdræ lib. 2.

φοβερισμὸς, terror.

φοβερὸς, οῦ, ὁ, terribilis, formidabilis, timendus, terrificus, qui eſt timori, qui eſt terrori, formidandus, formidoloſus, metuendus. φοβερὸν πᾶσιν εἶναι, omnibus eſſe periculoſum, Plutarchus in Romulo. φοβερὰν καὶ φλεγμαίνουσαν δεισιδαιμονίαν, terribilem & exuberantem ſuperſtitionem, Idem in Pericle. φοβερὸν πρᾶγμα, Demoſt. res atrox. Aliquando etiam timidus, pauidus, trepidus, territus ſeu terrefactus paſsiuè apud Thucydid. initio lib. 2. & Plat. de Leg. εἴ τι ἐκείνοις φοβερωτέροις τυχοῦσιν, ſi illis maiorem

iorem metum iniiciemus, Xenoph.

φοβερότης, ητος, ἡ, timor.

φοβέστρατος, fugam hoſtibus immittens: Mineruæ epitheton, Etymolog.

φοβέω, μ. ήσω, π. ηκα, terrefacio, percello, ταράσσω, terroré incutio, minitor, Actiu. Accuſ.

φόβη, ης, ἡ, capillus, coma, iuba: παρὰ τὸ φοβεῖσθαι ἐν τῷ πνεῖν ἀνέμοις. Theophraſt. lib. 8. hiſt. plant. ait ex leguminibus miliacea habere φόβην, i. iubam.

φοβητέον, timendum eſt. φοβητέα ὄντα, Plato de Leg.

φοβητικὸς, οῦ, ὁ, pauidus, qui metu afficitur.

φόβητρον, ου, τὸ, terror, ſpectrum, terriculũ, terriculamentum, monſtrum quod terrorem incutit, Lucæ 21.

φοβόδιψος, ὁ, à rabiente cane morſus, quem hydrophobum Latini dicunt, quaſi cum timore ſitiens.

φόβος, ου, ὁ, timor, terror, fuga. φόβον δ' ἴσχε, i. εἰς φυγὴν ὕλαυνε, in fugam conuerte, Homerus Iliad. φόβον ἄρηος φορέουσαι, Idem Iliad. β. id eſt, δίωξιν, τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν, i. ἐπιδείξασθαι ὅ τι ἰδὼν δύναιντ' τὸν πολέμιον, ὅ τι δὲ ἀπεσέχοιν φεύγειν. φόβος ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων, terror hoſtium, Xenophon. τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, metu ſui nominis, ſuo terrore, i. incutiendo aliis metum, Idem. Heſiod. δράκοντος ἔλω φόβος, id eſt, terror draconis, i. quem incutit draco. φόβος ἐμπέπτωκε, metus inceſſit, Thucydid. διὰ φόβου ὤν, i. φοβούμενος, Idem. φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ, idem Thucyd. metu veſtri, terrore veſtro. φόβον σοι παρέχω. Thucyd. ſum tibi formidoloſus, tibi incutio metum. φόβον περὶ θαλάσσης σοι προσάγω, idem Thucyd. tibi metum maris adfero. φόβος φίλων, amicorum reuerentia, timor quem habemus de amicis, metus ob amicos contractus, Plato. vide Δέος in Ammon.

φοιβάδω. vide Etym.

φοιβάζω, μ. άσω, π. ακα, lauo, purgo, λαμφαίνω, inſanio, diuino, vaticinor, Actiu. Accuſ. lib. 1. Epigram. κατοιβῶ φοίβασε μύθοις, pro vaticinata eſt.

φοιβαίδης, ὁ. vide Etym.

φοιβαίνω, numinis inſtinctu futura prædico.

Φοιβάς, άδος, ἡ, Phœbas Bacchi ſacerdos.

φοιβαστικὴ, ῆς, ἡ, vates, Deo plena.

φοιβαστικὸς, Phœbo dicatus.

φοιβάω, μ. ήσω, π. ηκα, luſtro, purgo. Apoll. 2. Arg. πρόσω ἀεὶ δέρμα γέροντος πάντα φοιβάοντες, i. καθαραίνοντες. φοῖβον γὰρ τὸ καθαρὸν, ὅθεν καὶ φοῖβος ὁ Ἀπόλλων, inquit Interpres.

φοίβη, ης, ἡ, aqua, & omne purum. Item Phœbe quæ ex Cœo peperit Latonam, Heſiodus in Theogonia, Diana, in Epigramm.

φοιβήϊος, Phœbeius.

φοιβὰς δάφνη, Daphnea laurus, in Epigram.

φοιβητεύω, μ. εύσω, π. ευκα, oracula do.

φοιβήτρια, ίας, ἡ, lotrix, καθάρτρια.

φοιβοβαστικὴ, ῆς, ἡ, Phœbo dicata.

φοιβόληπτος, Phœbo inſtinctus, Herodot.

φοιβονομεῖσθαι, puritatem conſequi.

φοῖβος, ου, ὁ, vaticinans. Item lucidus, purus & impollutus, Sol, quaſi φάβιος: à φῶς καὶ βίος, id eſt, lux & vita. Iliad. α. ἔκλυε φοῖβος Ἀπόλλων, id eſt, καθαρὸς, ἀμίαντος, ἢ μαντικός: φοῖβον γὰρ τὸ καθαρόν.

φοινήεις, ήεντος, ὁ, φοινικὸς, πυῤῥὸς, cruentus, terribilis vel ſquamoſus.

φοινιγμὸς, οῦ, rubedo.

φοινίζω, μ. ίξω, π. ιχα, rubefacio, Actiu. Accuſ.

φοινικιᾶν, rubere colore phœniceo.

φοινικαλίτης, ου, ὁ, fallax, fucatus.

φοινίκεος, ου, ὁ, phœniceus, puniceus, ruber. Apollon. 2. λόφοι ἐστίλβοντο φοινίκεοι.

φοινικὶς, τὸ, purpureum.

φοινίκη, Phœnice, Phœnicia, Syria: & morbus in ea regione, aliiſque orientalibus frequens. Quidam pro elephantiaſi, quam nos lepram dicimus, accipiunt.

φοινίκη, palma: ſic legitur libr. 9. hiſt. plant. Theophr. capite 2.

φοινικήϊος, ὁ, Phœniceus, qui ad Phœnicem pertinet, Etymol. de vino Phœniceo meminit obiter Herodotus. φοινικηΐων βίκοι, dolia palmularum vino plena, idem Herodotus.

φοινικίζειν, Phœnices æmulari, Lucian.

φοινικὸς πόλεμος, bellum Punicum.

φοινικὶς, ίδος, ἡ, purpura, pannus puniceus ſiue purpureus, purpureus amictus, punicea veſtis, Plutarch. in Apophth. Lacon. Ariſtoph. in Pluto, κατέπινε τ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, obnupſit eius caput puniceo panno. φοινικίδες, tapeta purpurea, Aeſchin.

φοινικίτης οἶνος, & φοινίκινος apud Plutarch. palmeum vinum, i. è palmulis confectum, Dioſc. lib. 5, cap. 31.

φοινικοβάλανος, ου, phœnicobalanus, Dioſc. l. 1, c. 149. ſic dicitur fructus palmæ qui maturuit, vt ibidẽ docetur: punicea palmula vertitur à Marcell. ibidẽ. φοινικοβάλανοι, tamarindi vulgò dicti, Ruell. l. 1, c. 48. qui & dactyli.

φοινικόεις, όεντος, purpureus. Heſiod. ἴσχ' ἡνία φοινικόεντα, tene habenas rubras. Idem, αἵματι φοινικόεις, ſanguine rubens. φοινικόεσσα, πυῤῥὰ τῷ χρώματι, purpurea. Odyſſ. ξ. χλαῖναν βάλε φοινικόεσσαν.

φοινικολόφος, ου, ὁ, habens criſtam rubram.

φοινικοπάρειος, ου, ὁ, rubro colore pictus.

φοινικοπάρυφος, ου, ὁ, qui habet tegmen puniceum.

φοινικόπτερος, ου, ὁ, phœnicopterus auis.

φοινικορόδια, roſaria punicea.

φοινικόρυγχος, ου, qui eſt roſtro rutilo.

φοινικὸς, ῦ, ὁ, ruber, qui natura eſt ſanguinaria, truculentus. ἰσχάδες αἱ φοινικαὶ λεγόμεναι, caricæ phœnicæ appellatæ à palmularum colore, Dioſcorid. libr. 5, cap. 32 φοινικοὶ νόμοι, de cædibus leges, Demoſth. Et τὸ φοινικὸν, procliuitas ad cædem.

φοινικουργὸς, ὁ, auis, i. ruticilla. eadem dicitur ἐρίθακος, id eſt, rubecula, ſed diuerſo anni tempore nomen mutat, Ariſtot. lib. 9. Animal. cap. 49.

φοινικοῦς, puniceus, ſpadix, rutilus, Gell. lib. 2, cap. 26. φοινικοῦν λόφον ἔχων, habens criſtam rutilam, Ariſtot. lib. 8. Animal. φοινικοῦς χιτωνίσκους, puniceas tunicas, Plutarch. in Numa. φοινικοῦν ῥάκος, puniceum linteum, Dioſcorid. lib. 3, cap. 105.

φοινικόφυτα, τὰ, palmaria, i. palmeta, Gaza l. 2. hiſt. plãt.

φοινίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, rubefacio. Actiu. Accuſ.

φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum.

φοῖνιξ, κος, ὁ, phœnix auis, cuius meminit Oppian. in Ixeut. & Eraſ. in prouerb. Phœnice rarior aut viuacior. Habet poſteriorem natura longam, vt ſcribit Euripid. Interpr. Item palma arbor, & palmula, i. fructus palmæ, etiam Gen. Maſc. apud Theophr. l. 1. hiſt. plant. & Herodot. φοίνικες, vim habẽt corroborandi, Gal. l. 1. ad Glauc. φοίνικες πατητοὶ, Galen. & Plin. palmæ paſſæ, quæ ſucco nimio ebriæ finduntur calcatis ſimiles. Pollux lib. 1. oſtendit φοίνικα ſignificare & palmam & eius partẽ vt ramum: πῶς δ' οὖν τοι (inquit) φοίνικος καὶ ὁ κλάδος ὁμωνύμως φοῖνιξ καλεῖται, i. palmæ etiam ramulus æquiuocè palma appellatur, vt Marcell. lib. 1. Dioſcorid. Item φοῖνιξ, color ruber, χρῶμα ἐρυθρὸν, purpura rubrica à Valla: color puniceus, Gell. l. 3, cap. 9, & lib. 2, cap. 26. Adiectiuè accipitur ab Apol. lib. 2. φοίνικι λόφῳ ἐπιλάμπεται πήληξ, id eſt, rubra criſta. Eſt & hoc nomine herba, de qua Dioſcorid. lib. 4, cap. 44. à colore palmulæ maturæ.

φοῖνιξις, rubefactio, rubor.

φοίνιος, ου, ὁ, ruber, funeſtus, cruentus. Vnde φοίνιος ἀνὴρ, lib. 1. Epigram. vir homicida. & apud Euripid. χεὶρ φοινίος, manus ſanguinolenta. vbi tamen & φονία legitur. & apud Sophocles in Aiace, φοινία ζάλη, cruenta tempeſtas. Ibidem, φοινία χεὶρ, ſanguinaria manus.

φοίνισσα, ης, ἡ, Phœniſſa. ναῦς φοίνισσα, nauis Phœniſſa, Herodot. φοινισσῶν νεῶν, Phœniſſarum nauium, Plutarch. in Pericle. Item φοίνισσα, genus vitis.

φοινίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, cruẽto, rubefacio, rubore ſuffũdo

& inficio, purpuro, intingo ſanguine. Actiu. Accuſat. αἰχμὴν φοινίσσω, &c. Euripid. pudore ſuffundo purpureo. Lucian. φοινισσόμεναι παρειαὶ, malæ cruentatæ. Sophocl. μέτωπον φοινιχθεὶς ὄψιν. πεφοινιγμένος, colore rubens puniceo. ἐρυθριάσας καὶ φοινιχθεὶς, Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσύνης.

φοινός, φόνιος.

φοῖτα, ibat, veniebat.

φοιταλέος, ου, ὁ, impetuoſus, inſanus.

φοιταλιώτης βάκχος, in Epigr. i. vagus.

φοιτὰς, άδος, ἡ, vaga, ſcortum, à furiato impetu quo in venerem fertur. Lib. 3. Epigr. ἱερὸς φοιτάδος ἱμερόεις. Sic apud Nonn. παχύζωνος ἀνέχετο φοιτάδι σιγῇ.

φοιτάω, μ. ήσω, π. ηκα, vado, me confero, ito, frequens adeo, impetuoſe eo, contendo, aduehor, peruehor, ventito, aduenio, adſum, ſpacior, obambulo, περιέρχομαι, συχνῶς παραγίνομαι, crebrius repeto, ad præceptorem eo, do operã, diſco. Neutr. abſol. φοιτῶ πρὸς σε, adeo te, Thucyd. Plato lib. 1. de Republ. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους, i. huc ſæpius ad nos accede, i. θάμιζε ἡμῖν. Ariſtoph. νεφ. διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει τὴν μειρακίων, i. ſcholam adire ſeu præceptorem. φοιτῶ εἰς διδασκάλου, Xenoph. adeo præceptorem. φοιτῶντες εἰς τοῦ διδασκάλου, Bud. in Epiſtol. τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾶν, eorum pueros ad ludum itare, &c. Plutarch. in Camillo. Plato Epiſt. 7, ἐπιστολαὶ δὲ ἄλλαι ἐφοίτων παρά τε ἀρχύτου καὶ τῶν ἐν Τάραντι, ab Archyta & iis qui Tarenti erant, crebræ veniebãt epiſtolæ, mittebãtur frequẽtes epiſtolæ. ἐφοίτων ἀγγελίαι, nuntii afferebantur, Thucyd. Hom. pro περιέρχομαι, ἀναστρέφομαι. Odyſſ. ξ, οἳ διὰ μεγάλα στενάχοντες φοίτων, huc illuc ibant. φοίτα ἀμφὶ χῶρον, circuibat locum, Apollon. Rhod. φοιτᾶν ἐς ὁμιλίην ἀνδρῶν, cum viris coire, Herodot. lib. 1. τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας ἐκδεδεγμένας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, mulieres liberas cum Pericle coeuntes excipit, Plut. in Pericle. Apud Sophoc. in Aiace, φοιτῶντα pro μαινόμενον, accipiendum: φοῖτος γὰρ ἡ μανία, inquit ibidem Interpr.

φοίτης, ου, ὁ, præco, κῆρυξ: παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ, quòd huc & illuc diſcurrat.

φοίτησις, frequentatio, itatio, vt ſic dicam: frequẽs acceſſus, Plato de Legib.

φοιτητὴς, οῦ, ὁ, diſcipulus.

φοιτία, ας, ἡ, iter, profectio.

φοῖτος, ου, ὁ, inſania, μανία, furor.

φολιδωτὸς, οῦ, ὁ, ſquamatus, corticatus, corticoſus, Gaza: cortice ſquamáve intectus, vt ſunt lacerti.

φολὶς, ίδος, ἡ, ſquama, piſcis vel anguis, λεπὶς, cortex. ἔστι δὲ ἡ φολὶς ὅμοιον χρῶμα λεπίδος, Ariſtot. lib. 1. Anim. vbi animalia quadrupeda non pennata, quæ oua pariunt, cortice, i. φολίδι muniri ait. οὔτε φολίδας, οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες, Idem lib. 2. Anim. volucres non ſquama, non cortice, non pilis teguntur. Alexand. Aphrod. πεζοῖς δὲ ζώοις τρίχας ἡ φύσις περιέβαλε, ἑρπετοῖς δὲ φολίδας, ἐνύδροις δὲ λεπίδας ἢ ὄστρακα, i. pilis natura texit animantes quæ ingreſſu vtuntur, cortice ſerpentes, ceu ſquamis aut teſtis beſtias aquarum incolas: ſic vertit Gaza. vbi φολὶς & λεπὶς differũt, vt ſit φολὶς, tunica ſeu pellis. Item ποίκιλμα, apud Apollon. Rhod.

φολκὸς, οῦ, ὁ, ſtrabo, cui obliqua eſt oculorum acies, abiunctáque à naturali venuſtate, στραβὸς, τὰς ὄψεις διάστροφος. Homer. Iliad. β, φολκὸς ἔην, i. στραβὸς, erat limis oculis. Aliquando pro miſerabili ponitur & deridiculo, vt qui τὰ φάη ἕλκει εἰς ἑαυτὸν, i. in ſe omnium conuertit oculos. Vocatur etiam βλεπεδαίμων.

φολὸς, φολὶς, ſquama piſcis vel anguis, Etym.

φολύνω, inquino, μολύνω, impleo.

φόλις, ὁ, rufus.

φονάω, μ. άσω, π. ακα, mortẽ alterius appeto vel infero.

φονεὺς, έως, ὁ, homicida, necator, occiſor, cædis auctor, oppreſſor, parricida, carnifex. Sophocl. in Aiace, p enſe, ὑφ' οὗ φονέως ἂν ἐξέπνευσεν i. ξίφους.

φονευτὴς, idem.

φονεύω, μ. εύσω, π. ευκα, τὸ φονάω, interficio, inſeruio ad cędendum, facio homicidium, cædem committo, damno capite, Herodot. Actiu. Accuſ.

φονέω, μ. ήσω, π. ηκα, idem. Actiu. Accuſ.

φονὴ, ῆς, ἡ, cædes, locus defunctorum vel occiſorum.

φονικὸς, οῦ, ὁ, mortifer, in cædem procliuis, homicida, ſæuus, truculentus, cædis patrator. φονικαὶ δίκαι, capitales ſententiæ. φονικοὶ λόγοι, orationes de cædibus, Hermog. φονικοὶ νόμοι, leges de cædibus, Demoſth. περὶ τὰ φονικὰ ὁ νόμος, lex de cædibus, Ariſtot. in Polit. ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες, iudices de cæde conſtituti. Plutarch. in Romulo. φονικὸν εἶδος δικαστηρίων, ſpecies iudicandi de homicidiis, Ariſtot. lib. 4. Polit. cap. vlt.

φονικώτατος, paratiſſimus ad occidendum, cædis auidiſſimus.

φόνιος, ου, ὁ, cruentus, ſanguinarius, crudelis. vnde φονία ἔχις, lethalis vipera. ἡ φονία δακετῶν, i. inter feras ſeu ſerpentes mordaces lethalis, in Epigramm. φόνιον δίκην αἰτεῖ, de cæde pœnas exigit, Eurip. φόνιον κῦμα μέθυ, &c. in Epigram. pro cæde.

φονοκτονέω, μ. ήσω, π. ηκα, interficio. Actiu. οὐ μὴ φονοκτονήσετε τὴν γῆν, terram cæde non polluetis, cap. 25. Numer.

φονοκτονία, ας, ἡ, cædes.

φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidiũ, ſanguis effuſus, ſtrages, occiſio, mors, funus. φόνοι ἀκούσιοι, homicidia fortuita. φόνοι ἐκ προνοίας, conſulta homicidia. φόνος etiam dicitur ſpina quædam, quæ & ἀτρακτυλὶς, Theophr. lib. 6, cap. 3. hiſtor. plant. Cruor à Gaza alicubi exponitur.

φονώδης, cruorem repræſentans.

φόξινος, piſcis celeriter naſcens, gignitur autẽ in oſtiis fluuiorum, Ariſtotel. lib. 6. Animal. Gaza Græcam vocem relinquit.

φοξὸς, οῦ, ὁ, habens acutum caput, vt pyramis, faſtigiato vertice, & qui eſt diſtorto vultu. Homer. Iliad. β, φοξὸς ἔην κεφαλὴν, i. ὀξυκέφαλος.

φορὰ, ᾶς, ἡ, latio, geſtatio, onus. ἐν ψήφου φορᾷ, dum ſuffragia feruntur & ſententiæ dicuntur, Euripid. Item tributum, collatio, εἰσφορά. vnde φορὰν φέρειν, penſitare. τὴν φορὰν ἔλειπες, ſoluere deſiiſti, Xenophon. φορὰ χρημάτων, Thucyd. pecuniarum collatio, tributũ, ἡ δόσις. Aliquando cumulatio, abundantia, fertilitas, copia, aduectio, vbertas, δαψιλεία. φορὰν φέροντες, fructum reddentes, Thucyd. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεται, arbores poſt fructificationẽ areſcunt, Ariſtot. πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ φορὰν, ad fructum ferendum, Theophr. l. 3. de cauſ. pl. φορὰ καρπῶν, annona fructuum, Baſil. ἡ τῶν καρπῶν φορὰ, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. φορὰ ἐλαιῶν, olearum prouentus largior, copia olearum, Gaza. φορὰ τῶν μυῶν, mures redundantes. φορὰ τῶν ῥητόρων, abundantia & feracitas, AEſchin. Item lapſus, illapſus, iactus, deiectio, deiectus, motus, motio, κίνησις, agitatio, curſus, excurſus, ruina, proruptio, caſus temerarius, impetus, ὁρμή. ἔτι δὲ παῖς ὢν ὁ Θεμιστοκλῆς ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι, adhuc puer Themiſtocles, vehemens admodum animíq; plen⁹ ac ſpiritus fuiſſe perhibetur, Plut. in Themiſt. ἡ κάτω φορὰ, deſcenſus, Plato de Leg. ἡλίου φορὰ, Solis curſus, Nazanz. in Orat. φορὰ δίσκου, iactus diſci, Ariſtid. φορᾷ κινεῖν, mouere, Plato de Leg. φορὰ dicitur ab Ariſtot. quæ à Cicer. loci mutatio & loci commutatio: ab eodem Ariſtot. etiam dicitur ἡ κατὰ τόπον μεταβολὴ, in organo περὶ τῆς κινήσεως. Eſt etiam vna quatuor motionũ apud eundem lib. 1. de Anim. φορὰν docet idem Ariſtotel. ineſſe brutis, intellectum non ineſſe, cap. 1. lib. 1. de part. Anim. vbi Gaza delationem exponit & vim deferendi.

φοράδες, αἱ, equæ.

φοράδην, impetuoſe, portãtes, ferendo, ſublatim. φοράδην πελάζει, portatur & accedit, Eurip. φοράδην πέμπεις, Idem. ἀπεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, ex prælio reportatus eſt, Plut. in Publicola.

φορεῖνω, fero.

φορεῖο-

φορολόγος, ου, ὁ, exactor.

φορβαία, ας, ἡ, capiſtrum quo os frenatur, περιστόμιον, c.40. Iob. θήσεις φορβαίαν περὶ ῥῖνα αὐτοῦ, pones ori eius capiſtrum.

φορβαντεῖον, à Phorbante Curetum imperatore denominatum. vide Etym.

φόρβας, αντος, ὁ, Phorbas, antis, amaſius Apollinis, Plut. in Numa.

φορβὰς, άδος, ἡ, ἁδρὰς, νομὰς, ſaginatus. Apol.2. Arg. φορβάδος ἀμφὶ βοὸς, lætæ bouis cauſa. Sic φορβάδες σύες, apud eundem: & apud Plat. de Leg. φορβάδες πῶλοι, qui paſcuntur & in paſcuis verſantur. φορβάδων ἵππων γάλακτι, equino lacte, Philoſtrat. in Heroic. φορβὰς γυνὴ, quæ victus gratia multis ſe commiſcet, meretrix. φορβὰς γῆ, apud Sophoc. nutritia & fœcũda terra. Sic φορβὰς ἅλμη, mare fœcundum dicitur à Nonno cap. vlt. Euang. Ioan.

φορβαιαία, χαπίστριον.

φορβεία, ας, ἡ, ligula in fiſtula, fibula, tunica, capiſtrum. φορβείαν περιζῶσθαι, capiſtro cingi, Aretin. apud Ariſtot. li. 7. Polit. Apud Cicer. ad Attic. exponitur ligula, περιστόμιον, χαπίστριον. vide Suid.

φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum eſca, præda, τροφὴ, alimentum. Ilia. ε, μή μοι δευοίατο φορβῆς, i. pabuli. Dicitur etiam de cibo humano, lib.2. Arg. Apoll. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς ἐδ' ὅσον: à φέρβω. Pro præda Sophocl. ὄρνισι φορβὴ παραλίοις φανήσεται, cibus erit & eſca marinis auibus.

φόρβος, inhumanus.

φορειαφόρος, ου, ὁ, lecticarius, qui fert lecticam, Plutarch. in Galba.

φόρετρον, ου, τὸ, merces vecturæ. Item pretium quod baiulo numeratur. dicitur & φορεῖον.

φορεῖον, ου, τὸ, ferculum, lectica, ſella, cubile, vehiculum, veſtis, Herodot.

φορεὺς, έος, ὁ, baiulus. ὁ φέρων, Apoll. Rhod.

φορέω, μ. έσω, π. ηκα, fero veſtem, vel annulum, vel alium huiuſmodi ornatum. τήβεννον φορῶν ἐσθῆτα, Tuſco amictu indutus, Plut. in Public. Ariſtoph. in Pluto, τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν, meam veſtem geſtans. Ibidem de dentibus, ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ, vnum enim molarem ſolum habet. Item φέρω, βαστάζω, vt σκῆπτρον φορέειν, ſceptrũ geſtare, Ilia. α. Heſio. ἐν ταλάροις ἐφόρευν βότρυας, in calathis ferebãt vuas. φορεῖν λῆμα, animum ferre, Ariſtoph. Homer. Iliad. β, φόβον ἀρήιος φορέουσι, i. δίωξιν, τὴν ἐν πολέμῳ φυγὴν, i. ἐπισάμενοι ὁ τὸ μὲν φεύγειν, τὸ δὲ διώκειν πολέμιον. Idem ibidem de equis, pro porto, ἵπποι θ' οἳ φορέεσκον ἀμύμονα πηλείωνα. De onere, Odyſſ. ν, ὅσσον πότ' ἐφόρει χρυσὸν καὶ ἀσπιρία χαλκὸν, &c. Item produco, affero, effero, cõgero. vnde ἐφόρει apud Thuc.

φορηδὸν, ſarcinæ in modum, aceruatim.

φόρημα, ατος, τὸ, geſtamen, onus, veſtis. φόρημα dicitur ab Interprete Ariſtophan. in dictione χρυσοφορῶ, & in dictione κανηφόρος.

φόρημι, φορέω, fero, geſto.

φορητὸς, ῆ, ὁ, tolerabilis, ferri idoneus. λαβὴ φορητὴ, anſa qua quid ferri poſſit, Epict.

φορητῶς, μεγάλως.

φορία, ας, ἡ, abundantia.

φόριγγες, tubera, ὕδνα.

φόριμος, ου, ὁ, vtilis, accommodus.

φορίνη, pellis humana, corium porci teſte Polluc. lib.6.

φόριον, merces.

φορκὸς, ῆ, ὁ, albus, canus, ῥυσὸς, rugoſus.

φόρκυν, portus, & proprium nomen, Etym.

φόρκυς, υος, Phorcus, dæmon marinus, filius Ponti & Terræ. Heſiod. in Theogon. καὶ ἀγλαύφρα φόρκυν. Dicitur & φόρκυν, υνος, Ibidem. τοῦτο μὲν ἐκ κητοὺς καὶ φόρκυνος γένος ἐστί.

φορμηδὸν, cophini inſtar, caniſtrorum inſtar, in modũ caniſtrorum, id eſt, ψιαθηδόν. φορμὸς γὰρ ψίαθος, ὅστις ἐναλλὰξ ἔχει τὸ πλέγμα ἐστί. Thucydid. lib.2, φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλλόντες ἀπήγαγον, in plauſtra aceruatim coniectos portarunt, ita Valla: Interpres ſic, ὡς εἰ ἄν τις πλέξῃ φορμοὺς τοὺς καλαμίνους ψιάθους, τοὺς μὲν κατὰ μῆκος αὐτῶν τιθεὶς, τοὺς δὲ ἄλλους πλαγίους ἐπιβάλλων κατ' αὐτῶν, &c. Vide illic.

φόρμιγξ, γγος, ἡ, cithara, tibia, Steph. Niger apud Plutar. & Apollon. φόρμιγξ, AEolicè.

φορμίδες, αἱ, crates & tegetes, Gaza libr. 5. Animalium Ariſtotelis.

φορμίζω, μ. ίσω, π. ικα, modulor, canto cithara, κιθαρίζω, citharam pulſo.

φορμικτὴς, citharœdus, in Epigram.

φορμοκοιτῶ, in ſtorea dormio.

φόρμιον, τὸ, tegeticula, qua inſternitur ſolum, & ſtramẽ nauticum.

φορμὶς, ιδὸς, corbula, tegicula. vnde φορμίων, proprium nomen.

φορμίωνος, nomen proprium viri, Ariſtoph.

φορμίσκοι, οἱ, calathiſci, ſportulæ, cophini, vas plicatum ex cortice, Etym.

φορμὸς, ῦ, ὁ, ſporta, ciſta, cophinus, calathus, vas, ſtorea, teges, ſtragulũ, πλέγμα ἢ τῶν καλαμίνων χηλίον, Etym. Ariſtop. καὶ φορμὸν ἔχειν αὐτὸ πάππος σκαφὴν, i. ſtoream. φορμοὶ, tegetes, & capitis vmbracula, Gaza lib.2. hiſt. plantar. Theophr. Item fiſcus ſparteus, & ſtramen nauticũ, vt exponit Donat. vnde Phormio paraſiti nomen.

φορμοσίκων, ονος, ὁ, obeſus, παχύς.

φορμοφόρος, ſportuliger: ita appellabatur Protagoras.

φορολογέομαι, & φορολογέω, μ. ήσω, π. ηκα, indico vel colligo tributum. Actiu. Accuſ. Ioſeph. τοὺς τὴν χώραν φορολογήσοντας, de regione vectigal exacturos.

φορολόγητοι, tributarii, ſerui, miniſtri. φορολόγητοι καὶ ὑπήκοοί σοι ἔσονται, ſeruient tibi ſub tributo, cap.20. Deuter.

φορολογία, exactio tributi.

φορμοῤῥαφέω, apud AEſchyl. ſtoreæ inſtar contexo. φορμοῤῥαφούμεθα ἐπὶ τὰ στενὰ, i. velut calathi ſeu ſtoreę ſuimur & conſtringimur in anguſtum, ſeu cogimur, AEſchin.

φορολόγος, ὁ, qui colligit vectigal, ac tributum exigit, tributi exactor.

φόρος, ου, ὁ, tributum, vectigal, ἐτήσιον τέλος, emolumentum. Scribunt Grammatici quòd φόρος tributũ eſt quod pro regione penditur: ſed τέλος, vectigal quod pro mercibus. vide Ammon. φόρους φέρειν, Demoſthen. & Ariſtophan. φόρον ἤνεγκον, tributum pependerunt, tributum tulerunt, Plutarch. in Apoph. Lacon. φόρους ἄγειν, vectigalia ſoluunt, Herodot. lib.6.

φορὸς, οῦ, ὁ, ventus proſper, fertilis. vide Ammon.

φορταγωγὸς ναῦς, nauis oneraria, quæ & φορτὶς, & φορτηγός.

φόρτακες, οἱ, baiuli, q onera aut ſarcinas humeris ſubeũt.

φόρτατον, ἀντὶ τοῦ φέρτατον, prẽſtãtiſſimũ, Etym.

φορτηγέω, onera fero.

φορτηγία, ας, ἡ, oneraria vectio, pars vna mercaturæ, Ariſtotel. lib.1. Politicor. & differt à nauigatione quæ dicitur ναυκληρία.

φορτηγὶς, ίδος, ἡ, oneraria nauis, quæ & φορτίς.

φορτηγὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, baiulus, qui onera geſtat. φορτηγὰ πλοῖα, naues onerariæ quæ rotundæ ſunt, Ariſtoph. Interpr.

φορτηγικὸν πλοῖον, oneraria nauis, Thucyd.

φορτίζω, μ. ίσω, π. ικα, onero. Actiu. Accuſ. φορτίζεσθαι ἀγκύρας, in Epigramm. i. onerare naues, ſcilicet anchoris, quod fit ex aquis eas in naues recipiendo. μὴ φορτισθῶμεν πλέον ἢ δυνάμεθα φέρειν, Nazanz. περὶ βαπτίσμ. μείονα φορτίζεσθαι, minora onera vehere, pauciora in ſarcinam collecta vehere. πεφορτισμένος, oneratus.

φορτικὴ ναῦς, oneraria nauis.

φορτικὸς, ῦ, ὁ, oneroſus, grauis, odioſus, teter, illepidus. λόγος φορτικὸς, ſermo iniurius, importunus, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερ. φορτικὸς θεατὴς, oneroſus & illiberalis ſpectator, Ariſtot. lib.8. Polit. τὸ φορτικὸν, aſperitas, moleſtia, tædiũ, Lucian. φορτικὸν φεύγων, inuidiam fugiens.

φορτικῶς, importunè, inuidioſè, grauiter, faſtidioſè. φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἡδονῶν, liberius ac licentius de voluptatibus loqui, quàm philoſophum deceat, Plutarch. in Solone. φορτικώτερον ἀμυνόμενος,

gravius atque aſperius ſe defendit, Idem in Themiſt.

φορτίον, ου, τὸ, faſcis, ſarcina, onus, pondus. φορτίον μέγα, onus ingens, Xenoph. lib. 2. Pædiæ. φορτίον ἀνθράκων, Ariſtophan. τὰ φορτία, merces. ἐκ φορτίων ἐκερδήνασαν, ex mercibus quæſtum fecerunt, Herodot. τὰ φορτία κατέφαγες, Ariſtophanes, id eſt, ψωμοὺς, κρέα, τυροὺς, καὶ τ' ἄλλα. Vide Interpretem.

φορτὶς, ίδος, ἡ, nauis oneraria, quæ dicitur etiam ὁλκὰς, & ναῦς στρογγύλη. φορτὶς πλανώμενος, in Epigr.

φόρτος, ου, ὁ, onus, moleſtia, opprobrium. ἄχθεται, εἰ φόρτου μέρος ἔχεται, in Epigr. i. ægrè fert ſe numerari, ſeu eſſe & ire inter vectores. φόρτον χρείας ἐμῆς ἔχων, Eurip. φόρτος pro inuidia. Ariſtoph. in Pluto, ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν, præterea inuidiam quoque vitauerimus.

φορύσσω, μ. ύξω, π. υχα, fœdo, polluo, confundo, cruento, miſceo. Actiu. Accuſ.

φορύσσω, idem, φυράω.

φορυτὸς, οῦ, ὁ, faſciculus, ſtorea, teges, cõgeries, colluuio, funis. φορυτὸς ἐπὶ φρυγάνων, faſcis de ſarmentis, Gaza lib. 3. Gram. ἐκ φορυτοῦ καὶ τῆς γῆς, ex congerie & terra, Ariſtotel. lib. 9. Anim. cap. 4. περὶ τὰ κλήματα καὶ τὸν φορυτὸν, ſarmentis & qualibet colluuione, idem Ariſtot. lib. 5. Anim. ἐν φορυτῷ, Ariſtoph. i. ἐπὶ φρυγάνων καὶ καλάμης καὶ συρφετοῦ, Interpres: vbi pro fune capi videtur.

φορύω, φορύσσω.

φοσφαὶ, vituli marini.

φοῦ, phu, genus herbæ, quam & ἀγρίαν νάρδον vocant, Dioſc. lib. 1, cap. 10.

φοῦσκος, ου, ὁ, ὀξυκέφαλος, φοξός.

φόως, φῶς, τὸ. Iliad. β, ἦκε φόως δὲ, miſit ad lucẽ, εἰς τὸ φῶς. & Iliad. ζ, φόως δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν, i. φῶς, χάραν, σωτηρίαν.

φραγγελλόω, flagello, Etym.

φραγγέλλιον, ου, τὸ, flagellum. Ioann. 2, καὶ ποιήσας φραγγέλλιον ἐκ σχοινίων, & cum feciſſet flagellum ex funiculis: vbi Latina vox corruptè pronuntiatur ex vulgi conſuetudine. Scribitur & φραγγέλιον, & φραγγίλλιον, quod poſtremum dictioni Latinæ vicinius eſt.

φράγγελοι, gens Italiæ, Etym.

φραγῇ, obturetur. φραγεὶς, obturatus.

φράγμα, ατος, τὸ, ſepimentum, κατάφραγμα, ſeptum, maceria, vallum, agger.

φραγμίτης, ad ſepeliendum idoneus. φραγμίτης κάλαμος, arundo ſeu calamus phragmites, id eſt, vallatorius, vt Ruellius: vel vt Marcellus, vallis ſepibúſque vtilis, quaſi dicas, vallaris vel ſepicularis, apud Dioſcoridem lib. 1, cap. 114. φραγμίτης θάμνος, frutex vallaris, Hermola°: ſepibus idoneus, ſepiendo aptus, ita alii interpretantur apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 121.

φραγμὸς, οῦ, ὁ, ſepes, obturatio, ſepimentum, ſeptum, maceria, vallum, agger. φραγμὸς ὠρίωνος, Nazanzen. in Orat. vbi Interpres, armatura Orionis. φραγμὸν item vocant ordinem dentium ac ſeriem, quaſi ſepem appelles. Hoc etiam nomine Lucianus appellatum quendam ſpurciſſimum ſcribit, ob ſpinas barbæ.

φραγμοσύνη, conſilium, ſententia.

φράγνυμι, & φραγνύω, ſepio, munio, φράττω.

φράδεν, dixit, diſſeruit.

φράδη, ης, ἡ, γνῶσις, cõſilium. Eſt etiam verbum, pro dic, ediſſere.

φραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prudens.

φραδμοσύνη, ης, ἡ, ſcientia, prudentia, cõſilium. Heſiod. μυθεῖσθαι δὲ λαοῖς ἰδυίῃσι φραδμοσύνῃσι.

φράδμων, ονος, ὁ, deliberans, conſiderans, conſultor, prudens, peritus.

φραδῶς, apertè, diſertè.

φράζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, intelligo, νοῶ, διανοοῦμαι, video, perſpicio, conſidero, expendo, excogito, ἐπινοέομαι, λογίζομαι, σκέπτομαι, βουλεύομαι, conſulto, conſulo, ineo cõſilium, molior, machinor, decerno: vnde ὑποφράζομαι. Depon. Accuſ. Odyſ. ξ, συγγενῆ οὐδ' εὐρύοπα Ζεὺς φράσσατο, i. animo agitauit & cõſtituit, deliberauit de expeditione, &c. & Ilia. α, σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις, i. λόγισαι, σκέψαι. φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, conſilium agitare de morte procorũ, Odyſſ. τ. φράζεο ὅπως ἐφάψεις, vide vt iis iniecturus, Idem ibidem. φράζεο, ὅρα, σκέπτου, διαλογίζου, Idem.

φράζω, μ. άσω, π. ακα, dico, diſſero, eloquor, expono, oſtẽdo, indico, σημαίνω, ἐξαγγέλλω, iubeo, nũtio, denũtio, edico, mãdo, explico, depromo, trado, i. doceo, edoceo, λέγω, exprimo. Actiu. Accuſ. ἀσπασάμενος τοὺς ἄνδρας καὶ φράσας ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος, ſalutans viros, & ſuum ipſius nomen indicans, Plutarch. in Camillo. Ariſtoph. νεφ. φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ, τι χρῄζεις, nobis quid velis cedo. Sophocl. τότε γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λόγον φράσαι: vbi prior corripitur. συντελοῦντα φράσαι, Demoſth. οὐ φράζω, diſſimulo. φράζω χαίρειν, iubeo valere, Bud. in Epiſt. prior. φράζω σιγᾶν, indico ſilentium, Ariſtoph. Itẽ φράζω, τὸ φράζομαι, ἐπινοῶ, ἐπινοοῦμαι, Sophoc. pro ἐπιζητῶ, καλῶ, poſtulo, Idem.

φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, ſepes.

φρακτικὸς, cataphractus eques.

φρενίζω, μ. ίσω, prudentem reddo.

φράσις, εως, ἡ, locutio, dictio, explicatio, interpretatio, & genus orationis, quicquid ad inſtructam orationem pertinet. Quintilianus cap. 1. libri 8. elocutionem vertit, & cap. 1. lib. 10, corpus eloquentiæ. φράσεως ἀδύνατος, infans, Bud. in Epiſt. poſter.

φρασίμων, attentus, φράδμων.

φράσσω, τὸ φράττω, ſtipo, cõdenſo. φράσσω ἄμπελον, vineam ſepe includo & circundo.

φραστὴρ, ῆρος, ὁ, dictator, expoſitor, indicator. φραστῆρ ὁδῶν καὶ ὑδάτων καὶ χιλοῦ καὶ σίτου, Xenoph. lib. 5. Pæd. qui vias oſtendit, &c.

φραστικὸς, οῦ, ὁ, eloquens.

φραστὺς, ύος, ἡ, conſultatio, intelligentia, ſentẽtia, φράσις.

φρατρία, ας, ἡ, cõuenticulum, contubernium, ſecta, ſodalitas, ſodalitium, tribus, curia: ab Athenienſi populo, qui diuiſus erat in duodecim tribus, rurſus ſingulæ tribus in tres φρατρίας. Homer. φρήτρας vocat, alii πάτραν. Valerius Publicola manumiſſum Vindicium ciuitate donauit, iuſſitque φέρειν ψῆφον ᾗ βούλοιτο φρατρίᾳ προσνεμηθέντα, ferre ſuffragium in quacunque vellet tribu, Plut. in Publicola.

φρατριάζειν, fratriæ conſortium habere, tribulium cõſortium habere, in vnum conuenire, Euſtat.

φρατριακὸς, οῦ, ὁ, curialis, contubernalis, tribunalis.

φρατρίαρχος, ου, præfectus tribus, princeps phratriæ.

φρατριαστὴς, οῦ, ὁ, qui eſt ex aliqua tribu.

φρατριεῖς, οἱ, curiones.

φράττω, μ. άξω, π. αχα, obturo, ſepio, vallo, βύω, obſtruo, condenſo, ſtipo, ſtabilio, munio, communio, præmunio, includo, occludo, armo. Actiu. Accuſ.

φράτωρ, ορος, ὁ, contubernalis, tribulis, συγγενὴς, affinis, præceptor. φράτορα φυλέτην, i. ſodalem contribulem, Ariſtot. lib. 2. Polit. εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτορας τοὺς παῖδας, dicebant de iis qui liberos profitebantur, Demoſth. καὶ εἰς τοὺς φράτορας εἰσαχθῇ, noménque daret fratriæ, Bud. Com.

φρέαρ, ατος, τὸ, puteus, & Poeticè φρεῖαρ, Nonn.

φρεάῤῥιοι, populus Leontidis tribus, Etymolog. Item proprium viri herois Athenienſis, cui ſe formandum & inſtituendum dedit Themiſtocles, vt in eius vita refert Plutarchus.

φρεάτια, profundi putei.

φρεατιαῖος, putealis, puteanus. vnde τὸ φρεατιαῖον ὕδωρ, Alexand. Aphrod.

φρεάτιον, puteolus, puteus.

φρεατορύκτης, ὁ, foſſor puteorum, Etym.

φρεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundus.

φρεναπάται, οἱ, mentium ſeductores.

φρεναπατάω, μ. ήσω, π. ηκα, mentem ſeduco, decipio, ſubſanno. Actiu. Accuſ. Paul. cap. 6. ad Galat. ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, ſuum fallit animum.

φρενόω, docere, admonere.

φρένες, αἱ, diaphragma, ſiue ſeptũ pectorale, aut potius διάζωμα, id eſt, ſeptum tranſuerſum, ὑπόζωμα. Gaza in Ariſtot. vocat præcordia aut cinctum. φρένες καλοῦνται ὡς μετέχουσαί τι τοῦ φρονεῖν, præcordia vocantur, quaſi ſint participia prudentiæ, Ariſtot. lib. 3. de partibus Anim. Item φρένες, mens, animus, λογισμός. vide φρὴν.

φρενήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, prudens, cordatus, mentis cõpos, aut etiam deſipiens, mente captus, Etym.

φρενίτης, ου, ὁ, ſeductor, mente captus.

φρενιτίζω, teneor phreneſi.

φρενῖτις, ιος, ὁ καὶ ἡ, mente captus.

φρενιτικός, qui per arduam febrim delirat atq; inſanit: ſic Gaza vertit Probl. 1, lib. 2. Alex. Aphr.

φρενιτιάω, ῶ, per febrem inſanio, vt vertit Gaza apud Alexand. Aphrod. in Problem.

φρενῖτις, mentis delirium, cerebri inflammatio quæ delirium infert. Alexand. Aphrod. lib. 1. Problem. φρενῖτιν κατασκευάζει καὶ οἶνος καὶ ὕδωρ διὰ τῶν πυρετῶν, i. delirium atq; inſaniam facit. φρενίτιδες, αἱ, ægrotantiũ deliria quæ phrenitides vocantur, Marcell. lib. 2. Dioſcorid. cap. 155. De phrenitide vide eundem Marcel. lib. 4. Dioſc. in dictione λάθαργος, & Galen. lib. 1. ad Glauc.

φρενοβλάβεια, ας, ἡ, inſania, dementia.

φρενοβλαβὴς, ſtultus, attonitus, mente captus.

φρενοδινής, mentem verſans, Nonn.

φρενοθελγὴς μῦθος, gratum verbum, Nonn.

φρενόθεν, ex mente. Sophocl. in Aiace, οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερὰ παῖ τελαμῶνος ἔβας, i. ἀπὸ οἰκείας γνώμης.

φρενοκλοπέω, μ. ήσω, impono præſtigiis, decipio.

φρενόληπτος, ὁ, ὁ, & φρενούμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, mente captus, furioſus, inſanus: vnde φρενομένους ποιεῖν, ꝑ furere, furioſum eſſe, apud Sophoclem.

φρενοπλὴξ, idem.

φρενοτέκτων, qui ſuo ingenio aliquid componit. φρενοτέκτων ἀνὴρ, ὁ ἐκ τῆς αὐτοῦ φρενὸς τεκταινόμενος καὶ συντιθεὶς, Ariſtop. Interpr. cordatus artifex.

φρενόω, μ. ώσω, caſtigo, ad mentem reduco, doceo, admoneo, φρονῶ, παιδεύω, rectè inſtituo. Actiu. Accuſ. Xenoph. ἐδόκει δέ μοι καὶ εἰς τὸ δοκιμάζειν φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι φρενοῦν, mihi verò videbatur ad amicos explorandum, quibus vti debeamus, bene inſtitutum.

φρένωσις, εος, ἡ, caſtigatio.

φρεωρύκτης, & φρεώρυχος, ου, ὁ, opifex, ſiue foſſor puteorũ.

φρύαγμα πωλικὸν, equinus hinnitus: ſic Volaterranus ex Nazanzeno.

φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, pars rationalis animæ, διάνοια, νοῦς, ingenium, ſenſus, ſedes præcordiorum, Gaza. ἐν φρενὶ, conſultò, ἐνὶ φρεσὶ κατὰ νοῦν, Hom. Iliad. φρενῶν ἔξω γενόμενος, captus mẽte, Plut. in Apoph. Lacon. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας, Ariſtoph. φρένες οὐ μόνον ὁ λογισμὸς, ἀλλὰ ἤδη καὶ ὑμὴν τις ὁ διεζωκὼς καλούμενος, ὅθεν τὸ μετὰ τοῦ σωματικοῦ ταύτας φρένας κατείναι τι ἐν τῇ ῥάχει μέρος τοῦ σώματος μετάφρενον λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶσαν τὴν ῥάχιν μετάφρενον λέγουσιν, inquit Heſiodi Interpres. vide φρένες.

φρητὸς, ἀπὸ τοῦ φρέατος κατὰ χρεῖαν, Etym.

φρήτρα, ας, ἡ. φρατρία, συνήθεια, ſodalitas, ſecta, tribus. Homer. Iliad. β. κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ.

φρήτωρ, ορος, ὁ, contribulis, φράτωρ.

φροιμιάζω, μ. άσω, π. ακα, facio procemium, Neut. abſolut.

φρίξαυχος, horrentis comas.

φρίσσω, timeo.

φρίκη, ης, ἡ, horror frigoris, febrilis horror, algor. Alex. Aphrod. lib. 2. Problem. ἐπὶ τῷ ψυχρῷ γίνεται ἡ φρίκη: εἶτα ἐπιτείνεται, φρίκη: εἶτα ἐπὶ μᾶλλον, ῥῖγος, id eſt, membra primùm frigore obtorpeſcunt, deinde inhorreſcunt: tum autem inalgeſcunt & rigent vario refrigerationis incremẽto. φρίκη περὶ τὸ θεῖον, horror & religio in deum, Xenophon. φρίκη quid ſit vide apud Marcell. lib. 1. Dioſcor.

φρικίαι, αἱ, & φρικία, τὰ, horrores, algores, rigores, in acceſſionibus febrium horrores, Marcel. lib. 1. Dioſcor. cap. 182. Item Dioſcor. lib. 4, cap. 15. ἐπὶ τῶν περιοδικῶν τὰς φρικίας περιάπτεται, horrores febrium abigit.

φρικίασις, horror.

φρικιάω, febri horreo.

φρικώδης, & φρικτὸς, ῆ, ὁ, horrẽd⁹, horribilis, formidabilis.

φρικτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, horridus.

φρικώδης, idem.

φριμαγμὸς, ῆ, ὁ, fremitus, ſonitus qui emittitur per nares equorum, hinnitus, Lycophr.

φριμάσσω, μ. άξω, γ. αχα, fremo, hinnio, exaſperor. Grammatici φριμάσσεσθαι de hirco dici: ſed φρυάττεσθαι de equo ſcribunt. Neutr. abſolut.

φρὶξ, κὸς, ἡ, horror, motus incipiens, vnda maris, prima fluctuatio, vel in ſuperficie tãtùm. μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, Homer. Odyſſ. vndis horrentibus opertus. μελαγχίμῳ φρίκα φέρει ζέφυρος, in Epigram.

φριξαυχένων, τῶν, ſetigerorum.

φριξόθριξ, horrorem inducẽs, hoc eſt pilorũ erectionẽ.

φρίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, horreo, inhorreſco, metuo, φοβοῦμαι, contremiſco, erigor, πυκνῶς καὶ ὀρθῶς κινοῦμαι, verbum, αὐτοπαθητικὸν, Gaza, Accuſatiuo iung. ἐγὼ μὲν φρίσσω τὸν πάντων ἐπόπτην, Nazanz. in Orat. horreſco. φρίσσων καὶ γλῶσσαν καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, horreſcẽs lingua, &c. Idem ibidem. φρῖξαν ἔθειραι, Homer. quod Vergilius, ſteteruntque comæ. φρίξας χαίτην, Ariſtophan. id eſt, ſeta inhorrens ſeu iuba. Heſiod. ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, horret ſetis. Sophocles cum Datiuo, ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν, id eſt, ὀρθωθεῖσαι τρίχες μου ἔστησαν ὑφ' ἡδονῆς. Sic aper ἰδίεσας, acies δίεσαν, meſſis ἀσάχυσι, mare κύμασι, timidus θριξί, φόνοισι, vt annotat Euſtathius Iliad. ν & ν. Ariſtoph. πρ. abſolutè, δέδοικα καὶ πέφρικα, &c. in medio Perfecto. πεφρίκασι, timent, Apollon. Rhod. penultima longa. πεφρικυῖαι, συνεσταλμέναι, Homer. Iliad. φρίσσω ποιεῖν, Demoſth. cum Infinit. ſic & in Epigram.

φροιμιάζομαι, καὶ

φροιμιάζω, exordii loco dico, præfor, præludo, præmitto, auſpicor, facio proœmium. Ariſtot. lib. 1. Ethicorum ad Nicomachum. πεφροιμιασμένα ἔστω, procemii loco dicta ſint.

φροίμιον, ου, τὸ, proœmium, Atticè, pro προοίμιον, in Epig.

φρονέω, μ. ήσω, π. ηκα, συνφρονῶ, mentis ſum compos, ſapio, intelligo, ex animo ſẽtio, αἰσθάνομαι, cogito, διανοοῦμαι, reputo, ſuſpicor, λογίζομαι, γινώσκω, cognoſco, ἐπίσταμαι, ſcio, volo, cupio, habeo affectum, ἐνθυμοῦμαι, animum intendo, vſu rerum ſum præditus. Accuſat. iungitur. φρονεῖν ἀρχαϊκὸν, Ariſtoph. πρ. ſapere ſimplicem antiquitatem, ſeu reſipere & olere. νεώτερα φρονεῖν, ad res nouas animum intendere, Plutar. in Othone, & Budæus in Epiſtolis poſterior. τυραννικὰ φρονῶ, ad tyrannidem aſpiro. νόθος φρονῶν γνήσια, nothus ſapiens legitima, Eurip. id eſt, ſpiritus habens velut legitimus filius. φίλα πατρὶ φρονέων, beneuolentia patrem proſequens, Homer. Iliad. id eſt, φιλοφρονούμενος. φρονέουσα φίλα, φρονέουσ' ἀγαθά, φιλοφρονουμένη, Idem. Sophoc. ὡς αὐτοῖς φρονῶ, quo animo ſim in illos. φρονῶ σοι κακὰ, tibi malè volo. φρονῶ σοι ἄριστα, ſum tui ſtudioſiſſimus, optimè tibi cupio, ἐπιεικῶς ἔχω σοι. Ariſtoph. in Pluto, φρονοῦντας ἄριστα αὐτοῖς. φρονεῖν δίκαια, Demoſthenes, id eſt, curare. φρονεῖν τὰ δέοντα, cognoſcere, Idem. φρονεῖν τὸ αὐτὸ, id eſt, conſentire, affici ſimiliter, eſſe concordes. τὸ αὐτὸ φρονεῖν εἰς ἀλλήλους, id eſt, eodem animo alios in alios affici, iubet Paulus capite 12. ad Romanos, idem alios in alios ſiue de aliis ſentire. vbi verbum hoc & ad affectum refertur animi modeſti, & de omnibus ex æquo bene ſentientis. φρονῶ σοι τὸ αὐτὸ, Bud. in Epiſt. poſter. φρονεῖν ταῦτα, Demoſthen. eodem eſſe animo ſeu affici. Iſocr. ὅμοια τοῖς εἰρημένοις φρονεῖν, iam dictis ſimilia ſentire. φρονεῖν τοιαῦτα, Ariſtophan. ἴσα φρονεῖν, Idem. ἄλλο τι φρονῶ, alia mens mihi eſt, Plutarchus in Themiſtocle. τὰ ἐκείνου φρονῶ, cum illo ſentio. φρονεῖ τὰ τῆς σαρκὸς, quę carnis ſunt curat, Eraſ. apud Paulum cap. 8.

ad Romanos. φρονῶ τὰ ὑμέτερα, Lucian. οὐ φρονῶ τοῦτο, hac in re non ſapit, non ſanus eſt, Euripid. Eſt etiã glorior, exulto, effero animum & tollo: vnde μέγα φρονεῖν, ſeſe efferre, animo efferri & de ſe ſẽtire magnificè, animos tollere, eſſe ſuperbum, φιλοτιμεῖσθαι. Sophocles, ξὺν τῷ δικαίῳ μέγ᾽ ἔξεστι φρονεῖν. μέγα φρονῶ ἐπὶ τούτῳ, id eſt, μεγάλως πέποιθα, valde confido ob hoc, AEſchin. μέγα φρονῶ ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην, Ariſtot. in Rhetoricis. μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην γεγενημένοις ἀγαθοῖς, bonis fortunæ glorians, Iſocrat. in Euagora. Et μέγιστον φρονῶ, de me opinionem habeo maximam. Xenop. τὸ μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν. φρονεῖν μέγιστον ἐπ᾽ ἐλευθερίᾳ, Demoſthen. φρονῶ τηλικοῦτον ἐφ᾽ ἑαυτῷ, tantum ſibi placet, Idem. φρονῶ τὰ ὑψηλὰ, arroganter de ſe ſentit. χεῖρον φρονῶ, ſum inſolentior, Iſocrat. φρονῶ βέλτιον, capio meli͛ conſilium. μέτρια φρονῶ, modeſtia vtor, Budæus in Epiſt. prioribus. μικρὸν φρονῶ, demitto animos, ſubmiſſius me gero, Demoſt. φρονεῖν ἔλαττον, Idem. μικρὰ φρονεῖν, animo eſſe demiſſo, animo eſſe puſillo. οὐ σμικρὰ φρονεῖν, Sophocl. i. μέγα φρονεῖν, ſe efferre. μεῖον φρονῶ, minus de me ſentio. Xenoph. ἀλλ᾽ οὐδὲ μέντοι ὅτι ἀδίκως ἀποθνήσκω, διὰ τοῦτο μεῖον φρονητέον, non ob id me decet de me minus ſentire. οὐδὲν φρονεῖν, nihil ſentire. Soph. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος. Et φρονεῖν, ſapere, ſapientem eſſe, σωφρονεῖν, prudẽtem eſſe, rectè agere & prudenter, νοῦν ἔχειν, Iſocrat. ad Nicocl. δίδου παῤῥησίαν τοῖς εὖ φρονοῦσι, permitte prudentibus liberè loquendi facultatẽ, οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ, Sophocl. φρόνουν εὖ, eſto prudens, idem Sophocl. de Aiace furente. εὖ φρονῶν, mentis ſuæ compos. Xenoph. τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σου θεράπων πολεμίου ἦ; Item bene & rectè ſentire, rectè iudicare, bonum affectum habere, rectè conſulere. Plato Epiſt. 8, ταῦτα δὲ σχεδὸν ἐκείνων ἀδύνατα, οὐκ εὖ φρονῶ, nõ rectè exiſtimat. Sophocles, εὖ φρονῶ τὰ σὰ, αὐτὴ τὰ εὔνους σοι καθίσταμαι, λέγω τοῖς σοῖς: ſic Interpres, id eſt, faueo tibi & tuis rationibus. εὖ φρονῶ σοι, bene tibi cupio, Euripid. φρονῶ κακῶς, imprudenter ago, malè cogito, non rectè ſentio, malè ſentio, inſoleſco, tum animo hoſtili. φρονῶ σοι κακῶς, malè tibi cupio, Euripid. καλῶς φρονῶ, idem quod εὖ φρονῶ. φρονῶ καλῶς σοι, ſum tibi beneuolus, Euripides. Item φρονῶ, τὸ βούλομαι, cum Infinit. Homer. Iliad. γ, φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη ἀργείους καὶ τρῶας. Heſiod. φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι, animũ intendit ad pugnã. Xenoph: φρονῶ ἀκοντίζειν dixit, pro ſcio iacula mittere ſeu audeo. φρονῶ τοξεύειν, ſcio mittere ſagittam, Idem Xenophon.. Pro ſentio & experior. Sophoc. in Aiace, σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ᾽ ἔστ᾽, ἐμοὶ δ᾽ ἄγαν φρονεῖν: vbi Interp. φρονεῖν, τὸ αἰσθάνεσθαι τῆς λύπης, id eſt, dolorem ſentire.

Conſtruitur idem verbum & cum Præpoſitionibus. Ariſtot. de mundo, οὕτω χρὴ καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν: ſic de vniuerſo cenſere oportet, ſeu ſentire & iudicare. φρονεῖν ἐπ᾽ ἐλπίδι, in ſpem adduci. Xenoph. ἐπ᾽ ἀγαθῇ ἐλπίδι φρονῶν, εὐφραίνεται, ſpe fretus bona lætatur. τὸ φρονοῦν, animus quo ſapimus, cuius organum & ſedes cerebrum dicitur ab Alexandro Aphrod. libr. 2. Problem. ratio etiam à Gaza vertitur.

Φρόνημα, ατος, τὸ, cognitio, intellectus, voluntas, vis animi, cogitatio animi, prudẽtia, affectus, propoſitum, conſiliũ, mens, ſententia. Terent. ſenſum dixit, Illius ſenſum pulchrè calleo. vnde ἀπὸ τοῦ φρονήματος καθελεῖν, de gradu, & de ſede deiicere, de gradu vel ſtatu dimouere & deducere, id eſt, de conſtantia deducere & propoſito. μάλιστα δ᾽ ἂν τις ἠγάσατο τὸ φρόνημα καὶ πρᾳότητα τῆς πόλεως, ὅτι, &c. maximè vero ciuitatis manſuetudinem & clementiam perſpexiſſes, quum, &c. Plut. in Fabio. φρόνημα ἔχειν, prudentem eſſe. Itẽ φρόνημα, audacia, faſtus, grauitas, pertinacia, ferocitas ſpiritus, αὔξημα, ὄγκος, ἔπαρσις, animi magnitudo. vnde Latinè, tollere ſpiritus, tollere animos, deponere ſpiritus & ponere animos. φρόνημα δημαγωγίας ἐμβριθέστερον, elatio animi ad popularem potentiam capeſſendam grauior, Plutar. in Pericle. τὸ φρόνημα καταβεβλημένος, mœſtus & abiectus animi, Bud. in Epiſt. φρόνημα παραλαμβάνειν, aſſumere ſpiritus, Demoſth. φρονημάτων πλήρεις, faſtu pleni, Ariſtot. in Polit.

Φρονηματίας, ου, ὁ, homo elati ſpiritus.

Φρονηματίζομαι, magnificè de me ſentio, & vt Fabius loquitur, maiores ſpiritus duco.

Φρονηματώδης, vel φρονημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, elatus, ſuperbus, conſtans.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, σύνεσις, γνῶμα, intelligentia, ſenſus. Plato in Apolog. φρονήσεως δὲ οὐκ ἐπιμελῇ, prudentiæ curam non geris. Ariſtot. lib. 1. Politic. pro quadam naturę habilitate, qua ad virtutes æquè ac vitia vti poſſimus. vide plura apud Varinum.

Φρονήτως, prudenter.

Φρόνιμος, ου, ὁ, prudens, prouidus, conſultus, ingenioſus, ἔμφρων, perſpicax, cordatus, compoſitus. Plato libro 1. de Republ. cum Accuſ. ἃ δὲ φρόνιμον, ἀγαθὸν λέγεις; in quibus prudentem, bonũ in his dicis? φρόνιμος περὶ συνουσίας, peritus ciuitatis conciliandæ, vel ſocietatum, Plato de Leg. φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, Xenoph. in Apolog. Socratis. Aliquando arrogans, animo elatus, qui parum modeſtè de ſeipſo ſentit: ad affectum magis refertur quã ad prudentiam. ei opponitur ἠλίθιος.

Φρονημώδης, animoſus, conſtans.

Φρονίμως, prudenter. φρονιμώτερον, prudentius, Gaza de Senectute.

Φρόνις, ιος, ἡ, prudentia, intelligentia. Eſt autem ſyncope pro φρόνησις.

Φροντίζω, μ. ίσω, καὶ φροντιῶ, π. ικα, curo, curam gero, ſtudeo, do operam, penſum habeo, cogito, cogitatione complector, συννοῶ, σκέπτομαι, μελετῶ, ειλοσοφῶ, commẽtor, meditor, rationem habeo, contemplor, κήδομαι, proſpicio, conſulo. Genit. vel Accuſ. Bud. Com. οὐ πολέμων φροντιεῖς, bella non curabis, Xenop. φροντίζων ἀπειλῆς αὐτοῦ, qui mouetur minis eius, Plutar. in Theſeo. φροντίζω λίαν τῆς ἔχθρας, odium nimium refugio, Ariſtot. lib. 7. Politic. βραχέα φροντίζων τῶν καταβοώντων, paruifaciens clamores, Plut. in Pericle. ὀλίγον φροντίζω σου, Lucian. φροντίζοντες οὐδὲν τῆς πολιορκίας, nihili pendentes obſidionem. ἂν οὐδὲν φροντίζοντες, Iſocr. τῆς ψυχῆς μηδὲν πώποτε φροντίζοντες, animi nihil penſi habẽt. μὴ φρόντιζε μηδὲν, nihil cures, Ariſtoph. μὴ νῦν τοῦτό γε φροντίζετε, hoc ne curetis, Idem. φροντιστέον τοῦ ἐκπεσεῖν τῆς ἐσχάρας μάλιστα ἐκ τούτου, ὅπως μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκλεισθῇ, eam ob cauſam curanda in primis cruſta eſt ne decidat, & cum ceciderit, ne citius quàm opus ſit, partes vlceris coeant, Dioſcor. lib. 7, cap. 3. Xenoph. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μωραίνοντας ἀπεδείκνυε, qui in his operam ponebant & ſtudium. φροντίζων τῶν λόγων, &c. Bud. in Epiſt. prior. προπεφροντισμένος λόγος, oratio meditata. προπεφροντισμένη ἀπόκρισις, accurata reſponſio. Plut. in Lycurgo. Xenoph. cum περὶ, & Genit. ἤρχοντο ἐπὶ τὸ περὶ τῶν τοιούτων φροντίζειν. Idem, περὶ τῶν ἐνθάδε φροντίζειν. Idem cũ Genit. & τοσοῦτον, τοσοῦτον αὐτοὺς τῶν φίλων φροντίζειν, tantam eos amicorum curam gerere. φροντίζειν περὶ τὸ πρᾶγμα, in re & negotio occupari, Alexand. Aphrod. φροντίζων πρὸς αὐτὸν ὡς δώσων δίκην, pro ſeipſo anxius tanquàm daturus pœnas. φροντίζω ὑπὲρ σωτηρίας, Demoſth. Item cum ὅπως & Futuro Indicat. Iſocrat. φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις, da operam ne quid iſto honore indignum cõmittas. Item cum particula εἰ. Plato 1. de Repub. ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα, videris nullam noſtri curam gerere, vtrum deterius an melius victuri ſimus. οὐ φροντίζω, ſum ſecurus.

Φροντὶς, ίδος, ἡ, cura, ſolicitudo. φροντίδα ποιήσομαι, curam ſuſcipiam, Phalar. in Epiſt. φροντίδα ἔχειν, in Epigr. φροντίδα παρέχειν, Ariſtoph. ἐν φροντίδι μοι ἐγένετο, mihi cupido inceſſit. ἐν φροντίδι γίνομαι, ſum ſolicitus. φροντὶς πατρικὴ, paternum officium & indulgentia. Item cogitatio, commentatio, hoc eſt, σκέψις, καὶ πραγματεία, καὶ θεωρία περὶ τινῶν ἀπόρων, Ariſtophan. Interpres.

Φρόντισμα, ατος τὸ, idem, σκέμμα, commẽtatio, cogitatio, meditatio, μελέτη, μελέτημα, σκέψις, opus elaboratum.

Φροντιστήριον, ου, τὸ, ſchola, dom͛ curarum, monaſterium, cœno

cœnobium,conciliabulum,conuentus. Ariſtoph. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστι φροντιστήριον,id eſt,ſchola.

φροντιστὴς,ὁ,σπουδαῖος,ὁ ἐνθυμητικὸς,diſcipulus. Ariſtoph. φαίνετ' οὐ δύνασθαι τοῦ φροντιστῆ.

φροντιστικὸς,ῦ,ὁ,cogitabundus.Theophr. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν,ſolicitiora in cibo.φροντιστικὰ ῥήματα,verba ſolicitatiua.Gaza lib.4.Gram.

φροντιστικῶς,ſolicité.

φροῦδα,inaniter,incaſſum.

φροῦδος,ου,ὁ,vanus,caſſus,abſens,obſcurus, abolitus,deſertus, inanis, euanidus, irritus, exhauſtus,nullus,κενὸς, ἀφανὴς,non apparens,qui diſparuit.φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται,Euripid.abſens ſeu abſentatus non apparet.εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμι πᾶς ἐγὼ,Idē.φροῦδος ἐπ' αὐτὸν,i.diſceſſit aduerſus eum Idem.βεβᾶσι φροῦδοι,ſeceſſerunt,Idem Euripid. φροῦδος ἐκ ναοῦ σταθεὶς,à templo digreſſus,Idem. φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ χαλκοδαμίου λόγος,Sophocl.vbi ὄντος ſubaudiendum.φροῦδος θάνατος,Euripid.i.ἄδηλος.φροῦδα τὰ χρήματα,Ariſtoph.νεφ.facultates ad vanum & irritum redactæ.

φρουρὰ,ᾶς,ἡ,cuſtodia,excubiæ, præſidium, & ipſi præſidiarii milites apud Demoſten.φρουρὰ μία περὶ τὴν χώραν,cohors vna ad præſidium loci excubans,μία φρουρὰ ἡμύνατο, vna cohors præſidio erat. φρουρὰν φαίνειν apud Xenoph. pro exercitum decernere,aut delectum habere.Ariſtop. νεφ.φρουρᾶς ᾄδων ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι, excubiarum gratia canens,&c.prouerbialiter in hominem vigilantem & diligentem dicitur

φρουραρχέω,μ.ήσω,π.ηκα, ſum princeps cuſtodū, Neutr.

φρούραρχος, cuſtodiæ princeps ſeu cuſtodiarū, princeps præſidiariorum,Bud.in Epiſt. præfectus caſtelli,Xenop. in OEconomicis.

φρουρέω,μ.ήσω, π.ηκα, cuſtodio ciuitatem vel quid aliud, excubo,obſeruo,σκοπῶ,excubias pono,excubias ago,defenio,tutor,ago cuſtodiam,cuſtodiis adſeruo, præſidiis teneo,ſum præſidiarius, præſidium impono ad tutelam, in pręſidio ſum,ſum pręſidio. Accuſ.φρουροῦμαι, cuſtodior. οἱ φρουρούμενοι,qui præſidio cuſtodiūtur,Ariſtid.qui præſidio tuentur,Demoſth.

φρούρημα,ατος,τὸ,pręſidium,ſeptum. Soph.in Aiace,ἄλλα τε βουκόλων φρουρήματα,i.τὰ βουκόλια.

φρούριον,ου,τὸ,præſidium,propugnaculum.locus munit᷒. φρούριον ποιεῖσθαι,præſidium imponere, Thucyd. τὰ φρούρια, oppida,caſtella,præcipitia.τὰ φρούρια ἐπισκευάζειν,Demoſt. inſtaurare caſtella.

φρουρὶς,ίδος,nauis quæ ad præſidium aut loci cuſtodiā mittitur,quæ & φυλακίς.φρουρίδες νῆες, naues præſidiariæ, Thucyd.

φρουρὸς,ῦ,ὁ, cuſtos,ſtipator,præſidiarius,qui eſt in præſidio.φρουροὶ, præſidia,ἀπὸ τοῦ φρουρᾶν.

φρύαγμα,ατος,τὸ, fremitus, anhelitus equi currentis, hinnitus,cachinnus,φρυαγμός.Itē elatio,inflatio,iactantia,faſtus,lib.1.Epigr.ποῦ τὸ φρύαγμα,&c. φρύαγμα ἰσχύος, ſuperbia fortitudinis,cap.24.Ezechiel.

φρυαγματίας,ου,ὁ,elatus,ferox,inſolēs: de equo propriè dicitur.

φρυακτὴς ἵππος,fremens,hinniens equus.

φρυάττομαι,terreor,extollor,hinnio. vide φρυάττεσθαι in Ammonio.φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι,ſpe vana elatus, cap. 7,lib.2.Macchab.ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας,equi ſeſe efferentes ad certamina,Plut.in Lycurgo.

φρυάττω,μ.άξω,π.αχα,fremo,frendeo.Item inſurgo,glorior,ſuperbio.Neutr.abſol.

φρυγὰ,ᾶς,ἡ,fuga.

φρυγανικὰ, virgulta citò areſcētia & igni accōmodata, ſuffrutices,Gaza lib.3.hiſt.plant.Theoph.

φρυγάνιον,exiguus frutex,Marcel.cremium,Barbar.l.3. Dioſcor.c.105.vbi cremium capit pro frutice puſillo.

φρυγανισμὸς,ῦ,ὁ,ſarmentum. ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξελθόντας, lignatum egreſſi, Thucyd.

φρυγανίστρια,ἡ,ſarmentatrix.

φρυγανοειδὴς,ſurculoſus, cremiorum modo/lignoſus, Marcell.lib.3.Dioſcor.c.46.φρυγανοειδὴς θάμνος,frutex ſurculoſus,frutex ſurculaceus,Dioſcor.l.3,c.171.φρυγανοειδὴς θαμνίσκιον, frutex ſurculoſus, frutex cremio ſimilis, Barbarus lib.3. Dioſcor. cap.44.

φρυγανοὶ, οἱ, frutices.

φρύγανον,ου,τὸ, ſarmentum, lignum aridum, ſtipula, virgultum minus virens, genus vtique tertium inter frutices & herbas,cremium,id eſt,herbæ aridæ, ſiccáque virgulta,quæ camino & incendio pręparantur,inquit Hieronym.in caput 10.Oſeæ:omne ad ardendum idoneum, Etym.feſtuca,ſuffrutex,Gaza l.1.hiſt.pl. Theop. φρύγανα καὶ κάρφη. vide κάρφος.φρυγάνοις χρῶνται οἱ πνευμάτων,Ariſtop.

φρυγανώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,ſurculaceus,frutetoſus,fruticoſus ſuffruticeus,aridus.φρυγανώδης θάμνος, frutex ſurculoſus, Dioſcor.lib.3,cap.108.τὰ φρυγανώδη,virgulta.

φρυγεὶς,toſtus,Dioſc.l.4,c.52. φρυγεῖσα, toſta, Hermol. frixa,Marcell.arefacta,Ruell.l.1. Dioſc.c.140.

φρύγετον,τὸ,apud Poll.l.1. & φρύγετρον l.6. ſartago ſictilis in qua farra torrebāt, farreum fortaſſè à Plin. dictū, lib. 18,c.3. Nouæ nuptæ(inquit)farreum præferebant:quod ita Polluci videbatur efferri, σύλλον δὲ ταῖς νύμφαις ἴσως ἐπὶ τοῦ γάμου ἐκάλουν φρύγετον φέρειν σημεῖον.

φρυγέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſicco,areo. Neutr.

φρυγίνδα,ας,ἡ,ludi genus quod fabis fiebat.

φρύγιον,ου,τὸ,cremium,id eſt,lignum aridum, & cantilena incitans ad arma.

φρύγιος,ου,ὁ,ſiccus,aridus.Pro flore quodā æſtiuo, Theophr.lib.6.hiſtor.plant.

φρύγιος λίθος, Phrygius lapis,Dioſcor.l.5,c.133.

φρύγιος ἁρμονία, Phrygia harmonia, Lucian. cuius proprium eſt τὸ ἔνθεον.

φρυγιστὶ,Phrygicé.ἡ φρυγιστὶ ἁρμονία, Phrygia harmonia, Ariſtot.lib.8.Politic.

φρυγμὸς,ῦ,ὁ,ſiccitas.

φρύγομαι,torreſio;Gaza lib.7.hiſtor.pl. Theop. ἐφρύγη δίψας ἄπο,in Epigr.πεφρυγμένος,toſtus.πεφρυγμένας κριθὰς,hordeum prætorridum, Thucyd.

φρύγω,μ.ξω,torreo,ſicco,frigo:vnde καταφρύγω,cremiis incendo.

φρυκτοὶ,οἱ, faces quibus ſigna dabātur vicinis hoſtib᷒, aut amicis appropinquantibus.φρυκτοὶ πολέμιοι,ignes aduentū hoſtiū ſignificātes.φρυκτοὶ φίλιοι καὶ πολέμιοι,Ariſtid.

φρυκτὸς,frixus,toſtus,ὀπτὸς,Ariſtoph.φρυκτὴ ῥητίνη,reſina frixa, diuerſa à colophonia,quanquam eadem à quibuſdam credita.

φρυκτὸς,faba:inde pro ſuffragio.Item vates,cōſultor.

φρυκτωρέω,ſplendeo,luceo,cuſtodiam nocturnam ago apud ignem,è ſpecula igniculum prænuntium excito,& igne ſublato aduentum denuntio,πυρσεύω,facibus eleuatis ſignum do. Et φρυκτωρεῖσθαι hoc modo ſignificari. Eſt etiam φρυκτωρῶ,prçluceo,hoc eſt,facem præfero.ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ καὶ πάσαις ὄψεσι, Nazanz. in Orat. ſol toti orbi ac oculis omnibus lucem impartit.Idem in oratione de ſancto Paſcha,ὅσον οὐρανὸς ἄνωθεν φρυκτωρεῖ,quantū cælum velut facibus ex alto illuminat,i.φωτίζει.

φρυκτωρία,ἡ λυχναψία,καὶ πυρσεία, ſplendor, luménque, ignes,faces,accēſio facium, facibus eleuatis ſignificatio. Ariſtot.de mundo,τοσοῦτος ἦν ὁ κόσμος,καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων,tanta erat deſcriptæ collocationis ratio,& præſertim ignium mutatis ſubinde vicibus lucentium à finib᷒ imperii ad vſq; Suſa. Solis eſt periphraſis apud Gregorium. Bud.Comm.& intenſio, cuſtodia nocturna apud ignem.Etym.φρυκτωριῶν ἐπιστάτης,Ariſtot.lib. de mundo, i.ſpecularii excubitores.

φρυκτώριον,eſt huiuſmodi ſpecula, vel πυρσεῖα καὶ λυχναψία, nauigantium directrix & hoſpitalis, vt pharus Alexandrina.

φρυκτωρὸς,cuſtos ſpecularius. excubitores in ſpeculis

orarum hoc vocabulo ſignificátur, qui ignes edere præ-nuntios & tollere è ſpeculis ſoliti ſunt. φρυκτωροὶ ἐσήμαινον, ſpeculatores pro ſigno ignes efferebant, Thucydid.

φρυκτωρῶ. vide φρυκτωρέω.

φρυμάσσειν, τὸ φρυμάττειν.

φρυνὸς, ὸς, καὶ φρυνίος, καὶ φρύνη, ἡ, Ariſto. 2. Anim. & φρῦνος, ου, rubeta, rana venenoſa, in ſicco ſemper rubés: à rubis, in quibus plerúmq; victitat. φρύνου πόσις, hauſtũ rubetæ venenum, Dioſc. lib. 2, c. 100, & l. 3, c. 169. τοῖς ὑπὸ φρύνου δηχθεῖσι, &c. à rana rubeta demorſis, &c. Idem Dioſc. l. 3, c. 169.

φρύνιον, ου, idem quod φρυνὸς. Item phrynium, genus fruticis, à rubetis quas φρύνους vocant, quòd aduerſus eas ſit auxilio. dicitur & ποτήριον. vide apud Marcell. l. 3. Dioſc.

φρύνιχος, Phrynichus vir Athenienſis, Plutar. in Themiſt. Itē ꝓpriũ poetæ Comici, Ariſtop. tragic⁹ etiã dicitur apud eundē, & in Comm. hic fuit ante AEſchylum.

φρυνοειδὴς, faciem rubetæ repræſentans.

φρυνολόγος ἱέραξ, rubetarius accipiter, Ariſtot. lib. 5, & 9. Animalium.

φρυνώνδας, nomen proprium viri Atheniēſis, malitia inſignis. vide Etym.

φρὺξ, Phryx, corripitur, Gaza lib. 3. Gram.

φρύγω, torreo, torrefacio, ſicco, frigo. Alexand. Aphr. lib. 2. Problem. ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς πυρώσεως φρύγεσθαι καὶ φθείρεσθαι, id eſt, concremari, Politian.

φρεῶ, καὶ φρυμὶ, μ. φρύσω, τὸ προΐημι. ἀπὸ τὸ προιῶ per ſyncopen πρεῶ, & mutatione τοῦ π, in φ φρεῶ: vnde φρυμὶ, καὶ φρὶς, vt θὶς, Bud. Comment.

φρεζεῖν, Atticè, pro φράζειν.

φῦ, adhæſit, ἧψεν, attigit. vt illud Odyſſ. ο, ἐντ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, hoc eſt, tetigit ſeu apprehendit illum manu, aut amplexus eſt: à verbo φύμι per abiectionem incrementi.

φύγαδε, ad fugam. εἰς φυγὴν, fugiendo, fuga: ſicut οἴκαδε, & id genus. Apollon. 2, φύγαδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος.

φυγαδεία, fuga, exilium, ἐξορία.

φυγαδεύομαι, exulo, exul ſum, fugio.

φυγαδευτήριον, refugium, effugium.

φυγαδεύω, μ. εύσω, π. δικα, fugo, in exilium ago, in exiliũ mitto, & relego, in exilium pello. φυγαδεύειν ἐκ τῆς πόλεως, in exilium mittere, tam de accuſatore, quàm de iudicib⁹ Demoſthen. dicit, Actiu. Accuſat.

φυγαδικὸς, ἡ, exulatorius. τοὺς πλάνους τοὺς φυγαδικοὺς, vagos & exules, profugos, Iſocrat. in Euagora. ἐς φυγαδικὴν προθυμίαν, ad emerendum exilio fauorem.

φυγὰς, άδος, ὁ, exul, profugus, fugitiuus, deſertor, cum Genit. φυγὰς ἀνθρώπων, fugiens homines ſeu hominũ, Nonnus. φυγὰς τῆς ἑαυτοῦ, ſua patria extorris, Thucydid. φυγὰς γίνομαι ὑπὸ τούτου, hoc fugio, Plato de Legib. φυγάδα ποιῶ, exilio mulcto, Demoſth.

φυγγάνω, μ. ανῶ, fugio: vnde καταφυγγάνω apud AEſchin. vide Varinum in verbo πάσχω.

φύγεθλον, vel φύγετλον, tumor latus quidem, ſed non altus, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt. Dolor diſtentióque vehemens eſt, & maior quàm pro magnitudine tumoris. Celſus lib. 5, cap. 5, φύγεθλα καὶ ὑποπίματα, Dioſcor. libro 4, capite 94. furunculi & abſceſſus, Marcell. pani & ſuppurationes, Ruel. φύγεθλον διαφορητικὸς, diſcutiens panos: ſic Interpretes Dioſcorid. lib. 1, cap. 98. vide Galen. ad Glauc. & in dictione φῦμα.

φυγελίτης οἶνος, phygelites vinum, quod ad Epheſum naſcitur, Dioſcor. lib. 5, cap. 12.

*φυγεργὸς, βλὰξ, ſocors, iners.

φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga, exilium eorum qui pœnam vitare volunt, cautio, accuſatio, expulſio, δίωξις. φυγὴ πεποίηται ὑπὸ πάντων, ab omnibus fuga facta eſt, Thucyd. φυγὴ μίνωος, Interpr. Ariſtoph. ἐκκλίνω κατὰ φυγὴν μίνωος, diuerto Minoem fugiens. Baſilius in Epiſt. ad Gregor. Nazanz. τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου, id eſt, his verò vitandis vnà demum cautio eſt, ſeceſſus ab omni mundo. φυγὴ ἀγαθῶν λύπη, dolor bonorum fuga ac impedimētum, Plato in Timæo. φυγὴν πράξεων τῶν πραγμάτων, à negotiis auertit, Aphthon.

φυγὴν ποιεῖν τοὺς πολεμίους, cogere hoſtes fugã facere, Xenoph. ἐς φυγὴν κατέστη, in fugam verſus eſt, Thucyd. ἐς φυγὴν κατέστησαν, ſe in fugam dederũt, in fugam verterunt, Idem. ἐς φυγὴν ὁρμῶμαι, fugam facio. ἐς φυγὴν ὥρμησαν, in fugam ſe proripuerunt, fugæ ſe mandarunt, Herodot. φυγῇ ὁρμᾶσθαι ἐς τὴν θάλασσαν, fugam ad mare capeſſunt, Thucydid.

φυγόδεμνος, ὁ καὶ ἡ, virgo, cœlibatus amans, coniugium abhorrens, fugiēs torum & ſtratum. Epitheton virginis Mariæ apud Nonnum.

φυγοδικεῖν, vadimoniũ deſerere, ambagibus & ſtrophis tergiuerſationum atq; detrectatione vti: cui opponitur εὐθυδικεῖν.

φυγομαχέω, μ. ήσω, π. κα, detrecto pugnam, fugio pugnã, diſtraho, Neutr. abſolut.

φυγόπονοι, οἱ, qui fugiunt labores.

φυγοπτόλεμος, timidus, belli fugiēs & detrectator. Ἰλ. ξ, οὐκ ἀπρόφατος ἦα, οὐδὲ φυγοπτόλεμος.

φυγόσω, fugio.

φυεὶς, enatus.

φῦν, adhæſit, προσέφυσε, attigit, ſicut φῦ.

φύζα, ης, ἡ, fuga, timor, imbecillitas, ἡ μετὰ δέους φυγὴ, fugiē di cupiditas. Odyſſ. ξ, φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν.

φυζακινὸς, ἡ, timidus, fugax, fugitiuus.

φυζανικὸς, idem.

φύζηλις, deuitans per fugam.

φύζηλος, ου, ὁ, meticuloſus.

φυζικὸς, οῦ, ὁ, fugitiuus.

φύζιμος, ου, ὁ, fugiendus.

φύζιος, timidus, meticuloſus: à φύζα.

φύξιον, aſylum, refugium.

φύξις, ιος, ἡ, fuga, vel potius φύξις.

φυὴ, ῆς, ἡ, indoles, ingenium, natura, φύσις, ſtatura, ſtatus corporis, αὐξάνεσθαι τοῦ σώματος, ἡλικία, μέγεθος, βλάστη, τρόπος, mores. Iliad. γ, ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐσάθην ὁ μέγα πυκνά. Et Iliad. α, οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, id eſt, οὐδὲ τὴν τοῦ σώματος ἀρετὴν καὶ ἀρετήν.

φύη, ης, ἡ, μεγάλη γυνὴ, ingens mulier. Hermog. de Inuēt. ἡ φύη μετὰ τὴν καταλυσιν τοῦ πεισιστράτου, κρίνεται δημοσίων ἀδικημάτων. vbi Interpr. πεισίστρατος διεχθεὶς ἀπὸ τῶν ἀθηναίων, δία γυναῖκα μεγάλην, λαὸν καὶ ἀναβιβάσας εἰς ἵππον, ἤγαγεν εἰς ἀθήνας λέγων, ὅτι ἡ ἀθηνᾶ ἐστι καὶ κατάγει με αὐτὴ εἰς ἀθήνας.

φύκια, ατος, τὸ, ſterquilinium, κόπρος.

φύκη, fucus.

φυκίδιον, τὸ, piſciculus quidam. Gaza in Ariſtot. vertit fucam paruam, φυκίον. φυκίδια μικρὰ, fucæ puſillę, piſces.

φυκιοεις, όεντος, ὁ, ſpumoſus tempeſtate maris, ꝓfundus.

φυκίον, ου, τὸ, alga fucaria, fucus color, ſpuma, herba in profundo mari naſcens, animal marinum, fucus marin⁹, Ruell. lib. 5. Dioſc. c. 131. φυκία μικρὰ φύεται, algulæ naſcuntur: pro inſecto, Ariſtot. lib. 5. Animal. ex his fiunt tipulę vermiculi qui per aquam feruntur.

φυκιοφάγος, cui alga in cibo eſt.

φυκίω, μ. ώσω, π. κα, fuco. Actiu. Accuſat. Plut. in Connub. φυκοῦσθαι τὸ πρόσωπον dixit.

φυκὶς, ἡ, Etym. fuca vel phuca piſcis, vt Gaza vertit in Ariſtot. lib. 8. Anim.

φυκώδης, algarum copia ſcatens.

φῦκος, ου, ὁ, idem quod φυκίον.

φῦκος, εος, τὸ, Ariſtot. libr. 8. Animal. pro alga in genere Maſcul. Theophr. lib. 4. hiſtor. plant. vbi & τὸ φῦκος legitur. Ariſtot. lib. 6. Anim. ait ex Ponto in Helleſpontum deferri quoddam purgamentum, quod algæ nomine φῦκος appellatur, colore pallidum: florem algę id alii eſſe volunt, atque ex eo φῦκος, i. fucariam algã prouenire. φῦκος θαλάσσιον, genus eſt herbæ, de qua Dioſc. l. 4, c. 100. cuius capitis titulus eſt περὶ φύκους θαλασσίου, de fuco marino, Ruellius de marino phyco, id eſt, marina alga, Marcellus: qui adnotat à Plinio nunc vocari phycum, nunc maris algam. Eſt & φῦκος, fucus radicula qua vtuntur mulieres

lieres, ibidem Dioſcor. & cap. 13. lib. Sapient.

φυκτὴρ, ῆρος, cuſtos. Max. Gram. φύλακες φυκτῆρες.

φυκτὸς, euitabilis. Odyſſ. ξ, ὡς ἔτι φυκτὰ πέλονται, vitari nõ poſſunt, i. non datur huius periculi vitandi facultas.

φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, algoſus, algæ referens ſpeciem.

φύλαγμα, ατος, τὸ, cuſtodia, præceptum, mandatum.

φυλαδὸν, per tribus. Homer. Iliad. β, τρεχθὰ δὲ φυλαδὸν κατὰ φυλαδὸν.

Φυλάκη, ἡ, nomen vrbis Theſſaliæ, Etym.

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, cuſtodia, tutandi ratio, conſeruatio, animaduerſio, obſeruatio, ſtatio, carcer, præſidium, φρουρά, tutela, excubiæ, ſpeculatio, vigilia. φυλακὴν τῶν πόλεων ἔχω, cuſtodiam habeo ciuitatum. φυλακὴν ἔχω τῶν νεῶν, obſeruo naues, Thucyd. φυλακὰς ἔχων μίμνω, obſeruo, Eurip. φυλακὰς ποιεῖσθαι, Xenoph. φυλακὴν ποιοῦνται, ſeſe defendũt. φυλακὴν ποιοῦμαι χωρίῳ, loco præſidium impono. Thucyd. φυλακὴν τοῦ πειραιῶς ἐποιοῦντο, cuſtodiebant Piræum. φυλακὴν καθίστημι, impono præſidium. διὰ φυλακῆς ἔχω, cuſtodio, Thucyd. ἐς φυλακὴν αὐτῶν εἴκοσι ναῦς πέμπει, idem Thuc. ad eos intercipiendos viginti naues mittit: ſic Valla, & rectè. ἐς φυλακὴν ποιῶ, ἢ ποιοῦμαι, in carcerem coniicio, Ariſtot. 2. OEco. τοὺς ἀποσταλέντας εἰς φυλακὴν ποιούμενος, i. eos qui miſſi erant aſſeruans ſub cuſtodia. Θρῄκην κατέχει ξένου πατρῴου φυλακαῖσιν, Thraciam habitat paterno amico commendatus, Eurip. φυλακὴ καὶ φρουρά, Demoſth. i. Ὀλυνθ. φυλακὴ τῶν λῃστῶν, animaduerſio in prædones, idem Dem. φυλακὴ τῆς νυκτὸς τετάρτη, quarta noctis vigilia, c. 14. Euãg. Matth. Veteres enim noctem in aliquod excubias diuidebant, quæ & vigiliæ dicuntur. γυναικὸς φυλακὴ, vxoris obſeruatio, Baſil. in Epiſt. prior. φυλακὴ τῆς συνεχείας, cõtinendi officium.

φυλακίζω, traho ad carcerẽ, pertraho in carcerẽ, claudo in carcere, in Pugna murium & felium.

φυλακικὸς, ὁ, φυλακτικὸς, ſeruandi peritus, cuſtos. Plat. 2. de Rep. τοῦτο φρουρεῖ ... ὁ φυλακικὸς ἐσόμενος.

φυλακὶς, ίδος, ἡ, nauis ad præſidia locorúmve cuſtodiã mitti ſolita, quæ & φρουρὶς, Xenoph.

φύλακος, ου, ὁ, cuſtos, idem quod φύλαξ apud Dores, & Poeticé.

φυλακτέον, cauendum eſt.

φυλακτέος, α, ὁ, obſeruandus.

φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, φύλαξ, cuſtos, vigil.

φυλακτήριον, ου, τὸ, tutela, prǽſidium, munimentum, arx, locus cuſtodiæ. Chryſoſt. ... ἄλλον καὶ ἀσφαλὲς φυλακτήριον. Propriè autem φυλακτήριον dicitur antidotum præſeruatiuum contra venena, amuletum. vide in dictione περίαπτον. καὶ αὐτὴ φυλακτηρίου ... ἅμματι αὐτοῦ αἱ γυναῖκες χρῶνται, Dioſcor. lib. 5, cap. 151, de lapide ſelenite, i. quin & pro amuleto alligant ſibi eum mulieres, & cap. 152, lib. eodem, de iaſpidibus lapillis, πάντες δὲ λέγονται φυλακτήρια περίαπτα, omnes pro amuletis alligari feruntur. φυλακτήρια, arma ſalutis. φυλακτήρια πλατύνουσι, phylateria dilatant, cap. 23. Euang. Matth. vbi Eraſ. ait Latinè ſonare conſeruatorium, quòd in eis ſeruatur memoria Legis. περὶ τῶν φυλακτηρίων, in can. 36. Concilii Laodicenſis.

φυλακτήριος τῶν συλλήψεων, conceptus fœminarum cuſtodiens, Dioſc. lib. 5, cap. 165.

φυλακτικὸς, ad ſeruandum intentus, cui datum eſt ingenium cauendi, obſeruans, prouidus, vigilãs, ad cuſtodiam aptus, circunſpectus ad dolum & inſidias cauẽdas. Cui opponitur ἀφύλακτος. φυλακτικὴ σοφία, ars cauendi. Plato in Epiſt. ... σοφίας τῆς περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς, Eraſto præterea opus eſſe ſapientia ab improbis & iniuſtis ſibi cauendi. τὸ φυλακτικὸν, cuſtodiendi ſedulitas. Vnde φυλακτικά, Ariſtot. animalia quibus ingenium cauendi & vitandi datum eſt, id eſt, cauta & prouida.

Φυλάκων, pugil Athenienſis.

φύλαξ, κος, ὁ καὶ ἡ, cuſtos, vigil, excubitor, aſſeruator, ſtationarius, θυλάκτης, φρουρὸς, ἐφορὸς, rector, qui cuſtodiam habet, cuſtos ciuitatis, conſeruator, protector, princeps, Ariſtot. in Politic. Plutarch. in Publicola, καὶ φύλακα τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς τῆς θύρας ἀπέδωκε, vbi vxori fores cuſtodiẽdi negotium dediſſet. Xenophon genere Fœminino, πίστι φύλαξ εἶναι ... φύλακες νῆες, naues præſidiariæ, Thucyd.

φυλάξιμος, qui defendi cuſtodirive poteſt.

φυλαρχέω, ῶ, ήσω, ſum dux tribus. Ariſtot. lib. 4. Politic. ait ciues qui mediocritatem non ſeruant neque φυλαρχεῖν neque βουλαρχεῖν: vbi Aretin. exponit, nec circa reip. gubernationem affici & minimè conſulere. Faber generalius, ad magiſtratus gerendos ineptos eſſe.

φυλαρχία, πυμπάτης.

φύλαρχος, ου, ὁ, tribunus, tribuum præfectus, nomen magiſtratus in exercitu, Ariſtot. lib. 6. Polit. ca. 8. φύλαρχοι, tribuum principes.

φυλάττομαι, vito, deuito, fugio, φεύγω, auerſor & caueo. Xenoph. φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τοὺς βοῦς ποιήσῃς, caue boues imminuas. Idem, τοὺς ἀνθρώπους φυλάξῃ μή τι αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα πάντες ἀτιμάσωσι, cauebis ne homines te ingratum ſentientes parentibus, notent ignominia. φυλάσσομαι αὐτοὺς, ab eis caueo, Thucyd. φυλάσσομαι τὸ δεινὸν, ab inuadente caueo, Valla. φυλάττεσθε πορνείαν, ſtuprũ cauere, c. 21. Act. Apoſt. φυλάττομαι ὑπὸ τούτων, Xenoph. mihi ab his caueo. πεφυλαγμένος ἀπὸ γυναικὸς, mũdus à muliere, ca. 21. lib. 1. Reg. φυλάττομαι εἰπεῖν, caueo dicere ſeu ſalutare, i. non faciam vt ſalutem, in Epigr. φυλάττομαι παραβαίνειν, caueo tranſgredi, Demoſth. & Xenoph. φυλάσσομαι πολεμεῖν, ab inferendo bello abſtineo. φυλάσσεται ὀφθῆναι, cauet ne conſpiciatur, Ariſtot. lib. 9. Anim. Eſt etiã φυλακὴν ἔχω, cuſtodiam ago, excubias ago, vel ſto in propugnaculis, & ibi ſtationem habeo. Inde πεφυλαγμένος ἀνὴρ dicitur cautus & circunſpectus, & εὐλαβής. Aliquando Paſſiuè. Nonnus, σέλας πεφυλαγμένον αὔρῃ, lumen auræ diligenter obſeruatum: de die feſto. Actiuè Apollon. 2. Argon. πάντα ... πεφυλαγμένα. Et πεφυλαγμένως, cautè, εὐλαβῶς, obſeruabundè, prouidè, Iſocr. vel poſitis & collatis vigiliis, Xenoph.

φυλάττω, μ. άξω, π. αχα, prima breui, τὸ τηρεῖν, cuſtodio ſeruo, tueor, tutor, munio, inſidias colloco vel vigilias, prǽſideo, cuſtodio, ago cuſtodiam, cõpeſco, retineo. φυλάσσω σῦς, cuſtodio ſues. Odyſſ. ξ, σῦς ... φυλάσσω τε ῥυομαί τε. φυλάττειν τὰ ὑπάρχοντα, tueri iã parta bona, Demoſt. φυλάττω θυμὸν, ſeruo iram, conditã teneo, Plato in Leg. φυλάττω μνήμην, teneo memoria, Idẽ ibid. ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις, pro Athenienſibus præſidio ſtabant. φυλάττειν φυλακὰς, agere excubias, agere cuſtodiam, Plato de Leg. φυλακὰς τῆς σκηνῆς φυλάσσουσι, excubant in tabernaculo, cap. 21. Numeror. φυλάσσοντες φυλακὰς, cuſtodiẽtes cuſtodias, excubantes excubias, cap. 2. Lucæ Euangel. φυλάττω τὴν νύκτα, noctem in cuſtodiis ago, Thucydid. φυλάττω τὴν δίοδον, μηδένα βοηθεῖν, tranſitum ne quis ſubſidio veniat tutor, Idem. φυλάττω γελωτοποιεῖν, ceſſo à ridiculis dicendis, caueo ridicula, Plut. in Apoph. Item παρατηρεῖν, hoc eſt, obſeruo & capio occaſionem. Heſiod. οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα, obſeruant. Plato 2. de Rep. καὶ αὖ ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν, i. nequaquam cuſtodiremus ne mutuas inferamus iniurias.

φυλέτης, ὁ, tribulis, contribulis, qui eſt eiuſdem tribus. φερέτω φυλέτην, contribulem, Ariſtot. lib. 2. Polit. c. 2.

φυλετικὴ φιλία, amicitia contribulium, Ariſtot. φυλετικαὶ δίκαι, i. αἱ κατὰ φυλάς, Plato de Leg. φυλετικὰ δικαστήρια, iudicia (vt ita dicam) tribulitia, Idem ibidem.

φυλέω, in tribus diuido. Accuſ. Ariſtot. lib. 2. Polit.

φυλὴ, ῆς, ἡ, tribus, cognatio, familia, cohors, Thucyd. vide in dictione δῆμος. φυλὴ apud Romanos continebat decem φρατρίας, i. curias, Plut. in Romulo. φυλαὶ δέκα παρ' Ἀθηναίοις. vide Interp. Demoſt. de earum diſtributione. πασῶν φυλῶν κοσμήτορες, Plato de Legib. φυλαὶ φυλάξαι καὶ

ὠβὰς ὠβάξας, διελεῖν δεῖ ἢ καταπεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλάς, τὰς δὲ ὠβὰς προσηγόρευσε Λυκοῦργος, i. multitudinem ſeu populum in partes diuidere diſtribuereque, quarũ alias phylas, alias obas appellauit Lycurgus, Plutarch. in Lycurgo. κατὰ φυλάς, tributim, per genera, Xenoph. in OEconom. de inſtrumentis domeſticis.

φυλή, Phyle, proprium nomen loci in Attica. hũc locum Traſybulus occupauit, qui 30. tyrannos ſubuertit. Ariſtoph. in Pluto. μὰ ... φυλὴν κατέλαβεν.

φυλία, ας, ἡ, oleaſter, vel ficus, arbor ſpecie ilicis: σχῖνος, i. lentiſcus, Ammon. in φαυλία.

φυλλάκανθος, foliis aculeatis conſtans, pro foliis ſpinas habens, ſpinoſis foliis.

φυλλάριον, foliolum, minutum folium.

φυλλάς, lectus è foliis ac frondibus congeſtis. Strabo lib. 12. dixit φυλλάδα, ſtruem ac cumulum foliorum ex arboribus deciduorum. φυλλάδα ἐπιβαλών, foliis conſternens, Herodot. φυλλάδες, frondes, κλάδοι, Apoll. Rhod.

φύλλια, τά, odoramenta hortenſia, herbæ virides hortorum odoriferæ, cuiuſmodi coriandrum, ruta, apium, apud Hippocrat.

φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

φυλλίτειος ἀγών, certamen in quo nihil aliud præmii proponitur præter coronam.

φύλλιον, ου, τό, folium, flos terræ.

φυλλίς, vide Etym. Bithyniæ fluuius, Apollon.

φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herba eſt foliis ſimilis rumici, de qua Dioſcorid. lib. 3, cap. 121.

φυλλοβολέω, μ. ήσω, amitto folia. Ariſtophanes πρ. λεύκαις φυλλοβολούσαις.

φυλλοβολία, foliorum iactura, foliorum profluuium.

φυλλοβόλος, folia perdens, foliis deciduus.

φυλλοκοπέω, μ. ήσω, π. κα, folia amputo. Neutr.

φυλλομανεῖν, in frondes & in folia eluxuriare, foliis luxuriare, foliis laſciuire, Gaza lib. 8, cap. 7. hiſtoriæ plantarum Theophraſti.

φύλλον, ου, τό, foliũ, frons, coma. φύλλοις βάλλειν, Euripid.

φύλλον, τό, phyllon, genus herbæ, cuius duplex eſt genus: nã aliud θηλυγόνον, aliud ἀρρενογόνον, quòd illud fœmineum partum, hoc maſculinum faciat, Dioſcorid. lib. 3, cap. 140. & Marcell. ibidem.

φυλλοῤῥοέω, μ. ήσω, π. κα, foliis fluo, amitto folia, frondes perdo, defrondeſco, Neutrum.

φυλλόστρωτος, foliis ſtratus, Euripid.

φυλλοφόρος, foliatus.

φυλλοφορεῖν, eiicio & expello: & ἐκφυλλοφορεῖν, quod per frondium ſigna fiebat, hoc eſt, ſenatu vel ordine moueo, Bud. Comm.

φυλλοχόος μήν, menſis quo folia decidunt.

φυλλώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, frondoſus, foliaceus, folioſus, foliatus, Gaza. φυλλώδης δυνάμεις, vires foliis inſitæ.

φυλοβασιλεῖς, reges tribuum, qui ſacrificiis præſunt.

φυλοκρινέω, μ. ήσω, π. κα, iudico per tribus. Neut. abſol.

φῦλον, ου, τό, genus, gens, natio, cognatio, tribus, ἴδιον πλῆθος, ἔθνος, cœtus. ὁδὶ ἐξῆς ὥφελλ' ἱλίσας ἀπὸ φῦλον ὀλίγου. Xenoph. τούτων ἑκατέρου τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶδα, vtriuſque generis horum noſti ordinem. φῦλον ἰωνικόν, Iones.

φύλοπις, ιδος, ἡ, pugna, contentio, ſeditio, certamen, μάχη ἡ κατὰ πλῆθος, prima longa. Heſiod. ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε, cupientes belli & pugnæ. Idem, λιλαιόμενοι πολέμοιο φυλόπιδα στῆσαι, belli pugnam committere cupientes.

φυλοπόνως, grauiter.

φῦμα, ατος, τό, tuber, tuberculum, vlcus, abſceſſus, verruca, næuus, papula, panus, omnis tumor præter naturam qui citra externã cauſam oritur, à ſimilitudine eorum quæ è terra enaſcuntur atque erumpunt. φύματα nihil aliud ſunt quàm ἀδένων παθήματα, i. adenum affectiones, in quibus factæ inflammationes φύματα, i. pani dicuntur, inquit Marcell. l. 1. Dioſc. ſubdens ſe obſeruaſſe creſcentes quocunque loco & parte corporis veluti tumidos abſceſſus ſic vocari, appellarique in hoc genere etiam à Græcis φύγεθλα, à Latinis furunculos, magnitudine tamen differẽtia. φύματα ἢ ἐξουλάς, verrucas & næuos & cicatrices, Ariſtot. 7. Animal. Apud Nazanz. primæua parens Eua πλευρᾶς φῦμα dicitur, id eſt, propago, quòd è coſta extiterit.

φῦναι, à φύω, priori breui apud Ariſtoph. naſci, natum eſſe, coaleſcere, inſitum à natura eſſe, Plutarch. in Pericle. Apud Sophocl. φῦναι ſcribitur in Aiace, γνώμη σοφὸν φῦναι τοιοῦτον ὄντα. &c. Xenoph. πρὸς φιλίαν μέγα ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, ex iiſdem parentibus ortum duxiſſe. Idem, φῦναι λέγεται κάλλιστος, fertur fuiſſe, &c.

φῦσαν, hæſerunt.

φύξ, cum fuga, Aduerbium, Etym.

φυξήλιος, ου, ὁ, vmbram amans, ſolem fugiens, Nicand.

φύξηλις, exul, profugus, ὁ φυγὼν ἅλις, ἢ ὁ φεύγων τὴν ἐν πολέμῳ τάξιν, ſtationis deſertor miles & fugitiuus.

φύξιμα λαδένδρα, arbores quæ ob altitudinem à pecudibus tutæ ſunt.

φύξιμον, ου, τό, aſylum. φύξιμον λιμένα dixit Plutarchus in Polit. tutum portum quo confugere liceat.

φύξιος, fugæ fauens. Inde φύξιος Iupiter, qui mala fugat amolitúrque, ἀποτρόπαιος: vel fugæ præſes, qui exules confugientes ad ipſum defendit. & φύξιοι συμφοραί, propter quas ſolum vertere neceſſe eſt. Apollon. lib. 4, φύξιον οἶκτον, i. calamitatem capitalem, dixit.

φύξις, ιος, ἡ, fuga, φυγή, effugium.

φύομαι, naſcor, enaſcor, gignor, exiſto, exeo, exorior, pullulo, adhæreo, concreſco. Deponens abſolut. prima longa, in Epigram.

φυόμενον πρᾶγμα, res quæ nuper accidit, res nata, res repentina. Sic Cic. Nihil vnquam ſimile natum puto.

φυόμενα, τά, pullulantia, altilia, ſtirpes, plantæ, Dioſcorid. lib. 8, cap. 15.

φυός, οῦ, ὁ, fructus, germen.

φύονται τρίχες, i. naſcuntur capilli.

φύραμα, ατος, τό, maſſa, conſperſio, confuſio, i. farina aqua conſperſa ſiue temperata, diſtrimentum, offa, offula, fermentum, conuiuium, Etym. ὡς ἂν ζύμη φυράματι παντὶ ... φυράματι, Nazanz. in Orat. de Chriſto, dum vt fermentum totam maſſam temperat.

φύρασις, idẽ, coactio in offas, maceratio, commixtio.

φυράω, & φυράομαι, fermento, ſubigo, diluo, pinſo, cõpinſo, mollio, macero, commiſceo, permiſceo, ago in maſſam, ζυμόω, ἀναμάσσω τὰ ἄλευρα, maſſam farinæ ſubigo & miſceo vnde panis conficiatur, conſpergo, cõfundo. φυράσας, qui confudit. Ariſtoph. πρ. μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστήν, molliens & frangens vocem erga amatorem. φυράσατ, miſceto. φύρασον οἴνῳ, &c. vino ſubige, vino macera, Dioſcorid. lib. 2, cap. 94. φυραθέντα μετ' οἴνου, Galen. ad Glaucon. φυρατέον ὄξει, aceto ſubigendum. φυραθείς, conſperſus, ſubactus, mixtus, maceratus. φυραθεὶς ἐλαίῳ, dilutus oleo, ſubactus oleo, Dioſcorid. lib. 2, cap. 43. φυραθεὶς ἐν τῷ ὄξει, aceto maceratus, Idem libr. 5, cap. 77. πεφυραμένος ἐν ἐλαίῳ, conſperſus oleo, Exodi 29. πεφυραμένος τῷ ἀλφίτῳ, cum polenta ſubactus, Dioſcorid. lib. 3, cap. 10.

φύρδην, mixtim, confuſè, fuſim, inordinatè. φύρδην καὶ κατὰ μέρη πολλὰ συμπλέκεσθαι τοῖς ἐναντίοις, Plutarc. in Othone. vbi Philelphus, tum mixtim, tum admodum ſeparatim cum hoſte manum conſerere. Sed melius, & fuſim & per multas partes, &c.

φύρκος, paries.

φύρμα, ατος, τό, fimus, ſordes.

φυρμός, οῦ, ὁ, inquinatio, μολυσμός, ῥύπος, μίασμα, Hieronymus tamen φυρμὸν vertit perturbationẽ, Ezechiel. 7.

φυρόω, μ. ώσω, contamino, inquino.

φυρτάζειν, ludere obuolutis circum talos veſtibus.

φυρτός, mixtus, confuſus, εἰκαῖος. item vino macerata farina.

φύρω,

φύρω, μ. ῥεῶ, miſceo, permiſceo, confundo, pinſo, macero & mollio aqua, ſubigo, cõſpergo, irrigo, βρέχω, πλύνω, fœdo, μολύνω, ταράττω, perturbo. Apollon. Rhod. lib. 2. Arg. πεφυρμένος αἵματι φύρσαι, inquinare. Heſiod. γαῖαν ὕδει φύρειν, terram aqua ſubigere. δακρύοισι πεφυρμένος, lachrymis perfuſus, in Epigramm. πεφυρμένος ὑγρῷ ἄνθει, humido flore perfuſus, Plutarc. in Theſeo. πεφυρμένη σώματι ψυχή, animus corpori permixtus, Idē in Rom. πεφυρμένα διμετα τῷ οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, vino oleóque panis maceratus, Thucyd.

φύς, natus, genitus. εὖ ἀγαθῶν πατέρων, ortus bonis parentibus, Plato de Leg.

φῦσα, ης, ἡ, follis, flatus, i. infirmitas ventoſa, flatus alui, inflatio, tumor. φύσας ἐκκρίνειν, Alexand. Aphrod. libro 1. Problem. pro flatum ventris extrudere & pedere. Et φύσας ἐργάζεσθαι pro inflare, id eſt, φυσᾶν. Item ampulla, pharetra, folliculus, id eſt, vaginula, Dioſcorid. lib. 1. κύστις, Ariſtoph. Interpr. & piſcis quidam.

φυσαλίς, phyſalis, id eſt, veſicaria, quę & ἁλικάκαβος, frutex eſt, capite vltimo lib. 1. Dioſcorid. & lib. 4, cap. 72. annotat ibidem Marcellus dictam ſic ſibi videri potius ἐκ τῆς φυσῶν, i. veſicis & folliculis quos habet orbiculatos veſicis non diſſimiles, quàm quòd proſit veſicæ, licet id Plinius teſtetur.

φυσάλλιδες, inflationes, tibiæ, folles. & φύσαλος, balæna.

φυσαλμός, efflatio, Ariſtot. in Problem.

φυσάω, μ. ήσω, π. κεκ. ſpiro, ſpiritu inflo, ſpiritũ immitto, afflo, flatu diſtendo, tumefacio. Actiu. Accuſat. Ariſtophan. κύστιν φυσᾷ, veſicam diſtendit. vbi per ω ſcribitur. φυσῶν τὴν λαμπάδα, Idem. κόχλοις φυσῶν, Euripid. concha inflata ſonans. Item efflo. Sophocles, φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, per nares efflantem cruorem. δόξαν φυσᾷ ὀγκώνει, inflatus ſuperbè famam auget, Herodot. Aliquando effero. Xenoph. πεφυσημένος ἐπὶ δυνάμει. Inuenitur etiam pro inflor & tumeo.

φυσητός, ὁ, tractus, συρμός.

φυσίγα, ας, ἡ, pro ψυχή, anima.

φύση, ης, ἡ, veſica, follis.

φύσημα, τὸ, ampulla, flatus, ſpiritus, ſufflatus, flamē, exundatio, ſcaturigo. φυσήματα αἵματος, Eurip. cruoris feruida exundamina, Eraſmus. Item bulla, vnionis ſpeciem præ ſe ferens, aere intumefacta. φυσήματα dicuntur quædam conchæ inanes & ſine corpore, Plinius lib. 9, cap. 35. de margaritis.

φύσησις, flatus.

φυσητήρ, ῆρος, piſcis quidam cetaceus apud Ælianum. Strabo lib. 3. dum inſpirat, apparet procul inſpectantibus columnæ in modum nebuloſa quædam facies. Dicitur etiam fiſtula, follis naris, Ruell. lib. 5. Dioſcorid. c. 77. dicitur ſufflatorium cap. 6. Hieremiæ.

φυσητήριον, ὁ, τὸ, tibia, αὐλός.

φυσητικός, vim habens inflandi, Ariſtotel. lib. Animalium, de piſcibus.

φυσίφρων, inflatus mente.

φυσιάω, flo, ſufflo. Homer. Iliad. δ. ἵπποι φυσιόωντες ἵκοντο, id eſt, πνευστιῶντες, ἀσθμαίνοντες.

φύσιγγες, αἱ, alliorum capita, ingluuies auium.

φυσίγναθος, maxillas & buccas inflans, proprium ranæ, Homerus in bello ranarum.

φυσίζοος, καὶ φυσίζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad victum generans neceſſaria, victum producens καὶ τὰ εἰς ζωήν, viuificans vitã, producens, animantium pater, Nazanzenus de Sole. Iliad. γ. τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα, alma tellus, ἡ τὰ πρὸς ζωὴν φέρουσα καὶ ἀναφύουσα. φυσίζοον ὕδωρ, in Epigram. Eſt etiã proprium loci in Lacedæmone, vbi Caſtores terra abſorpti, rurſus emerſiſſe, vel prognati eſſe traduntur.

φυσική, naturalis ſcientia.

φυσικός, ή, ό, naturalis, natiuus, aptus, naturam ſequens, naturæ familiaris. φυσικὸν καὶ ἴδιον, Xenoph. Aliquando naturæ ſtudioſus. κατὰ τὸν φυσικὸν ἐμπεδοκλέα, &c. Ariſtot. lib. de mundo, id eſt, iuxta phyſicum Empedoclē. Item qui flatum ciet, Gaza lib. 8. Animal.

φυσικῶς, naturaliter.

φύσιμος, vim habens pullulandi. φύσιμον σπέρμα, ſemen quod vim habet producendi, Theophraſtus lib. 4, cap. 6. de cauſ. plant.

φυσιογνωμονῶ, ex facie addiuino. Gellius libr. 1, cap de Pythagora, Iam à principio adoleſcentes, qui ſeſe ad diſcendum obtulerant, ἐφυσιογνωμόνει, id eſt, mores naturáſque eorum coniectatione quadã de oris & vultus ingenio déque totius corporis filo & habitu ſciſcitabatur & iudicabat. Significat etiam diligenter cognoſco faciem alicuius, & annoto, vt poſtea noſcam. Demoſt. κατ' ἀριστ. α, ὑφ' φυσιογνωμονεῖσθαι τὸν ὑπὸ ψηφισμάτων, Bud. Comm.

φυσιογνωμονία, & φυσιογνωμονική, ſcientia qua natura hominum ex aſpectu corporis iudicatur.

φυσιογνώμων, ονος, qui ingenia hominum & ſenſus ex aſpectu corporis iudicat, qui naturæ eſt interpres & iudex, Ariſtot. lib. 4. de gener. Animal.

φυσιολογῶ, de natura diſputo, phyſica ratione oſtendo. Nazanzenus in Orat. ἐγὼ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ φυσιολογήσω, filii generationem velut naturæ eius interpres expediam. Vnde περὶ πάντων φυσιολογεῖσθαι, de omnibus naturam ſcrutari. Eſt etiam aliquando τὸ φυσιογνωμονῶ, id eſt, è naturæ habitu iudico, naturam cuiuſque ex forma perſpicio. φυσιολογεῖν, naturas coniicere, naturam obſeruare.

φυσιολογία, phyſica diſciplina, ſtudium naturæ indagãdæ. εἰς φυσιολογίας μεγάλη σύνεσις, in contemplanda cognoſcendáque rerum natura excellens prudentia, Plutarchus in Pericle.

φυσιολόγος, naturæ explorator. naturæ interpres.

φυσιόω, μ. ώσω, π. κεκ. inflo, anhelo, ſufflo, Laſcaris, de fele, & in Epigramm. Actiu. Accuſ.

φύσις, εως, ἡ, natura, potentia rei innata, ingeniũ & indoles, virtus, natiuitas, natales, naturæ habitus, naturæ mores, propoſitum, γένος, genus, gens, Dionyſius de ſitu orbis. Philo de mundo, τὴν δ' ὁ σύμπας κόσμος ὁ θεὸς ταῖς φυτοῖς κεκερασμένας ἐκ πλείστων δυνάμεων, θρεπτικῆς τε καὶ γεννητικῆς, naturam Deus ſtirpibus tribuit cùm ex pluribus facultatibus attemperatam, tum verò altrice & genitrice. φύσει καρτερός, ſitu munitus. οἱ φύσει ἀσθενεῖς τῷ σώματι, quorum natura ita comparata eſt vt infirmo ſint corpore. φύσεως ἰσχύς, vis ingenii, Thucydid. εἰ σὺ δυνατὸς λέγειν εἶ τῇ φύσει, an ſis aptus natus ad verba facienda, Ariſtophan. τῇ φύσει, per naturam, Xenoph. τῇ φύσει πρότερον, ordine naturæ prius, Ariſtophan. in organo. ſic Cicero exponit. φύσιν ἴσος, natura æqualis, Ariſtot. in Polit. φύσιν ἔχει, Demoſt. naturæ ſeruat tenorē. φύσιν ποιεῖ, facit vt coeat, i. coaleſcat. κατὰ φύσιν, naturæ ratione, naturæ inſtinctu. ὁ κατὰ φύσιν, naturalis. οἱ περὶ τὴν φύσιν, naturæ interpretes. παρὰ φύσιν, præter normam naturæ. inuita natura. φύσις ἀνθρώπων, hominum captus. φύσις γάλακτος, generatio lactis ſeu ortus, Ariſtoteles in Polit. φύσις aliquando opponitur priuationi, vt frigiditatem aliquam eſſe naturam, non priuationem docet Ariſtoteles lib. 2, cap. 2. de partibus Animal. Accipitur etiam pro pudendis tam virorum quàm fœminarum: quod & Latini etiam naturam dicunt.

φυσιωμένος, ευή, in naturam conuerſus.

φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, ſuperbia. διὰ τὴν ἐκ τῶν χρόνων φυσίωσιν, Nazanz. in Orat.

φύσκη, craſſum inteſtinum, aut venter: inteſtinum ex quo farina & carnibus iniectis lucanicæ fiunt.

φυσκίον, vtriculus. Faba Ægyptia vbi defloruit, φέρει φυσκία ὅμοια σφηκίοις, id eſt, fert folliculos loculis ſimiles, Ruell. veſparum fauis ſimiles profert vtriculos, Marcell. lib. 2. Dioſcorid. c. 131. ſunt qui legant σφηκία.

φύσκων, ωνος, ventricoſus, obeſus, apud Ioſephum.

φῦσκος, ὁ, folliculus, cap. 25. lib. 2. Dioſcor. follis, Bud.

φυσαλίς, ίδος, apollinaris minor.

φύσαλος, ὁ, piſcis quidam apud Ælian.

φύσανοι, αἱ, fimbriæ, θύσανοι.

φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, fiſtula, ſufflatorium, Dioſcorid. libr. 5, cap. 77. εἰς τὸ ἐκδέχεσθαι φυσητῆρος, ad excipiendam follis narem, Ruell. fiſtulam, Marcellus. & paulò pòſt, οἴκῳ αἱ φῦσαι καὶ ὁ φυσητὴρ ἐργάζεται, in domo & folles & flator ſuo munere fungantur, Ruell. ventilator, Marcellus.

φύσα, τὰ, farina melle conſperſa, τὰ αἰματοφυρμένα μέλιτι ἄλφιτα, Etymolog.

φύση, ἡ, maza in ſcypho coagitata macerata̋que molliter è vino ac polline, Etymolog. μᾶζα ἡ ἐξ ἀλφίτων καὶ τοῦ οἴνου, Interpr. Ariſtophan.

φυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventoſus, inflationẽ pariens, flatuoſus. φυσῶδες πνεῦμα, flatuoſus ſpiritus. πνεῦμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, Galen. ad Glauconem, ſpiritus crudus & inflationem pariens. φυσῶδες νόσημα, morbus inflatione contractus, Gaza.

φυταλιὰ, ᾶς, ἡ, locus arboribus conſitus, hortus, arbuſtum, vinea, φυτώσιμος γῆ, δενδροφόρος γῆ, ἢ ἀμπελοφόρος, conſitio. Apoll. 2, φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος, plantatio fructus ſeu arborum fructiferarum. φυταλιὴ καλάμων, in Epigr.

φυταλιάζω, planto, appropinquo.

φυταλίδαι, nomen herbæ, & omnia quæ naſcuntur. Item familia quædã apud Athenienſes, Plut. in Theſeo.

φυταλίζω, τὸ φυταλιάζω.

φυτάλιμος, ὁ, ſatiuus, Etym.

φυτάλμιος, ου, ὁ, ſator, progenitor: Iouis epitheton.

φυτεία, plantationis tempus, Hippocr.

φυτέομαι, μ. ἔσομαι, genero, produco, pario, Heſiod. in Theog. prima longa. κεφαλῇ φυτέσοντο φαίδιμον υἱόν.

φυτεία, ας, ἡ, plantatio, ars plantandi, ſatus, ſatio, conſitio, Gaza de Senectute.

φύτευμα, ατος, τὸ, idem, ſemen, planta, Plato de Legib. Budæus accipit pro plantatione ſeu loco plantis conſito, in Epiſt. prior. id eſt, arbuſtum. Item φύτευμα, genus herbæ, Dioſçorid. lib. 4, cap. 220.

φύτευσις, ἡ φυτεία, conſitio. γῆς ἀρόσεις καὶ φυτεύσεις, Ariſtot. (de mundo.

φυτευτέον, ſerendum eſt.

φυτευτήριον, τὸ, ſeminarium, planta, viuiradix.

φυτευτήριος, ου, ὁ, plantarius.

φυτεύω, μ. εύσω, π. δ. κα, planto, produco, ſero, mando ſemina, arboribus conſero, conſero arbuſtis. Actiu. Accuſat. iung. φυτεύειν τὰ δένδρα, ſerere arbores, Gaza de Senect. φυτεύεται εἰς συκῆν, fico inſeritur. πεφυτευμένος, arboribus conſitus, Ariſtot. in Polit. πεφυτευμένη γῆ, terra exculta, arboribus conſitus ager. ei opponitur ψιλή. Item genero, gigno, procreo, produco, pario. Heſiod. αὐτὰρ ἀλκτῆρες φυτεύσαι, i. γεννῆσαι. Homer. Odyſſ. ξ. pro κατασκευάζω, molior, κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν, ſerebat. φυτεύειν πῆμα, ſerere malum. Sophocl. πολλαὶ φυτεύει πῆμα, &c. vbi Interpres, τὸ φυτεύειν, ἐπὶ φυτῶν κυρίως λέγεται, ἤγουν τὸ τὰς ῥίζας αὐτοῖς καταβάλλειν. ἀπὸ τούτου δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ, οὐδὲ φυτεύει πάλιν. καὶ ἁπλῶς, ἐπὶ τοῦ καταβάλλειν ἀρχὴν ἔν τινι πράγματι.

φυτηκόμος, ου, ὁ, plantator.

φυτήκομον, locus plantis conſitus. τὸ φυτήκομον dicitur à Nonno Genere Neutro. & accentũ in 3. ab vltima, prima breui, arbuſtum & παράδεισος.

φυτικὴ ψυχὴ, anima vegetatiua, Ariſtot. lib. 1. Ethic.

φυτικὸν, τὸ, planta.

φύτιος, ου, ὁ, germinationis author. Solis cognomen.

φύτλη, generatio, gens, genus, germen, γένεσις, ſexus.

φυτοεργὸς, plantator, ſator, φυτουργός.

φυτοκομέω, plantandi ſtudio teneor.

φυτοκόμος, ὁ, ſerendi ſtudioſus, Baſilius in Epiſt.

φυτόκομος, ὁ φυτήκομος.

φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, propago, ſtirps, virgultum, arbor. generalius eſt quàm δένδρον, Ariſtot. in Logic. c. de Subſtantia. pro quouis viuente Platoni de Leg. dicitur & de hominibus Euripidi. prima breui apud Heſiodum & in Epigram. τὰ φυτὰ, quæ radicibus hærent. φυτὰ χαμαίζηλα, frutices, Gaza. φυτὸν ἔμπυρον, ſolum æſtuoſum. ſic Gaza l. 3. de cauſ. plant. Theophr. φυτὸν itẽ genus herbæ eſt, quæ & κυνόγλωσσον dicitur, Dioſc. lib. 4, cap. 219.

φυτόσκαφος, ὁ, plantis effoſſus, Etym.

φυτοσκάφος, ὁ, foſſor ruſticus, qui arbores depangit ac ſuccidit, apud Theocrit.

φυτοσπόρος, prolificus. Lib. 5. Epigramm. σῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φυτοσπόρον ἄρσενος αἰδοῦς. Aliquando pro parente capitur & patre.

φυτούργημα, inſitum, inſitio, plantatio, conſitio, locus conſitus, Bud. in Epiſt. prior.

φυτουργία, ας, ἡ, plantandi ars, plantatio, conſitio, cultura plantarum.

φυτουργὸς, οῦ, ὁ, plantator, ὁ ἀμπελουργὸς, pater, Euripid.

φυτουργῶ, plantas colo, & ſero curóque, vel plantæ inſtar pango. Plato φυτουργεῖν plus eſſe ait quàm δημιουργεῖν: Deúmque φυτουργὸν appellat quaſi formarum, hoc eſt, idearum conditorem.

φύω, μ. ύσω, π. υκα, planto, produco, gigno, creo, pario, ortum do, in lucem edo, εἰς τὸ ἐμφανὲς ἄγω. Actiu. Accuſ. Gaza lib. 4. Gram. Lucian. τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, Mineruam ex ſuo capite edidit. Homer. Iliad. α, φύλλα καὶ ὄζους φύσει, edet. ὁ φύσας, pater. Sophocl. ὁ μιαρὸς τὸν φύσαντά με κατέκτα, i. meum patrem. πέφυκα, natura eſt comparatus. πεφύκασι πάντες, natura omnibus ingenitum eſt. πέφυκε κάτω ἰέναι, ſuapte natura propenſus eſt ad ſitum inferiorem. πέφυκε ἐπιδιδόναι, augeri ſolet. πεφυκὼς ἐκτείνειν, ad extendendum natus, Ariſtot. πέφυκε οὕτως, ſic ſua natura habet. εὖ πεφυκὼς, aptus ſimpliciter, Demoſt. 1. ἀγνοεῖς. εὖ πρὸς ταῦτα πεφυκὼς, Bud. in Epiſt. πεφυκὼς ἐναντίως, aliter diſpoſitus, Plato de Legib. πεφυκὼς τῇ ἕξει, qualitati conſentaneus ac cõcors, Plato in Timæo. ᾗ πέφυκε, qua fert natura, Aretin. apud Ariſtot. 3. Polit. πέφυκε ἐκ τοῦ δέρματος, ex cute oritur, Ariſtot. 2. Animal. πέφυκε ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ, hæret & cõtinetur ex vmbilico, Ariſtot. ἐκ τοῦ υἱοῦ πέφυκε, ex filio natus eſt, Nazanz. in Orat. πέφυκε δένδρα, arbores manu conſitæ ſunt. πεφύκασι, ſitum habent. vide in Πέφυκα.

φυῶ, ῇς, ῇ, in Subiunctiuo: ab ἔφυν. Plato Epiſt. 7, κακῶς δὲ ἂν φυῇ, &c. i. πεφύκῃ, ſi malè natura ſit comparatus.

φυώδης, odoratus. ſic Gaza lib. 1. hiſt. plant. Theophr.

φῶ pro φωτὶ, luci, Euripid. Eſt & verbum pro dico, oſtendo, foueo, ſplendeo, appareo, occido.

φῶ, dicam, in Coniunctiuo, Demoſth. vnde φῶσι, Ariſtotel. in Rhetor.

φώγνυμαι, & φωγνύω, cremo, accendo, adoleo, torreo, illuſtro. φώγνυται, Dioſcorid. lib. 1, cap. 80. torretur, vritur, adoletur, φρύγεται, frigitur, intorretur.

φωγνύω, idem, ardeo. Bithyni ſic dicunt, Etym.

φωδιάζω, inſtruo.

φῶδες, ων, ὁ, veſica, bulla, vlcus. φῶδες, vel φωίδες, papulæ, puſtulæ, maculæ rubentes in cruribus ex ignis propinquitate nimia inductæ. Ariſtoph. in Pluto, οὐ γὰρ αἱ πενίαι τί δοκεῖς ἀγαθὸν πλὴν φῷδων ἐκ βαλανείου;

φώζω, ardeo, accendo, φωγνύω.

φώϊξ, ἡ, phoix, icis, auis, Ariſtot. lib. 9. Animal.

φωκαία, ας, ἡ, ciuitas Ioniæ.

φώκαινα, phocæna, tirſio ſeu turſio, vt Gaza vertit, genus eſt piſcis. vide Plin. libr. 9, cap. 9. & ibidem Barbar. φώκαιναι, tirſiones, balænæ.

φώκη, ης, ἡ, phoca, vitulus marinus. eius odor eſt teterrimus, Interpr. Ariſtophan.

φωκὶς, phocis pro genere cuiuſdam pyri, Theophraſt. lib. 2. de cauſ. plant.

φῶκος, Phocus filius AEaci & Pſamathes nymphæ, Heſiod. in Theogon. φῶκος item proprium viri ad quem poema Solon ſcripſit, Plutarch. in Solone.

φωλάδες, feræ quæ in luſtris agunt. φωλάδες ἀγκύραι, in Epigramm. anchoras deliteſcentes, & quæ velut nidum fecerunt in portubus.

φωλάζω,lateo,ἐμφωλεύω.

φωλὰς σιγὴ,conditum ſilentium, Nonnus.

φωλεαὶ,τὰ φωλεωτήρια.

φωλεὸς,οῦ,ὁ,luſtrum,latebra,i.ferarum locus,antrũ,ſeceſſus,fouea. Item palæſtra, auditorium, ſchola, ludus, παιδευτήριον, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες. vnde ἀπόφωλος, ineruditus: de quo vide Ammon.& Suidam.

φωλεύω,μ.εύσω,π.ευκα, lateo, latito,in ſpecu lateo,condor cauis, ſubeo cauernas, deliteſco, nidulor, nidifico, latibulis incubo. Neutr.abſol.

φωλευτὴρ,ῆρος,ὁ,qui ſemper in eodem loco deſidet.

φωλευτήρια,τὰ,domus conuiuales vbi clàm potatur.

φωλία, morbus vrſi, quũ nimia pinguedine laborans anguſtis latebris affricando corpulentiam diminuit.

φωλιδευτὸς,οῦ,ὁ,nidulator,qui nidum facit.

φωλὶς, piſcitii genus quoddam, ſerpentum ſquamæ. Pro ſquama per ο potius ſcribitur. pro piſce apud Ariſtot.lib.9.Animal.Gaza Græcam vocem relinquit.

φῶμεν,dixerimus,dicamus,Demoſth.

φωνασκία, ars exercendæ vocis, vocis languor, Theophraſt.lib.9.hiſt.plant.

φωνασκὸς,qui vocem exercet & regit,præceptor vocis, formandæ vocis magiſter. οἱ φωνασκοὶ, qui ſunt modulorũ ſtudioſi. Alex. Aphrod.lib.1. Probl. οἱ φωνασκοὶ τονοτίζοντες προμαλακύνουσι τὰ ἀναπνευστικά.

φωνασκῶ, vocem exerceo & moderor, reddo vocẽ claram, Demoſt. φωνασκοῦντες,vocem exercentes.

φωνέω,μ.ήσω,π.ηκα,voco,λέγω,dico,loquor,cano,ſono, vocem edo,inclamo. Actiu.Accuſ. Sophocl. αἴαντα φωνῶ, Aiacẽ inclamo. Itẽ cum Dat.Idẽ, ἐρχομένῳ φωνεῖς,venienti loqueris. φώνησεν,εἶπεν,εἶπεν. φωνέουσα,προσηύδα,χελιδόνας, Homer.Iliad. Propriè de hominibus dicitur. Amm.in hoc verbo aliquot etiam brutorũ animaliũ voces enumerat. Pro gemo de palumbe, Gaza apud Ariſtot.l.9.Animal.

φωνὴ,ῆς,ἡ,vox, ſonus, elocutio, eloquentia, dictũ, verbũ,ſententia. διὰ τὸ φῶς εἶναι τοῦ νοῦ φωτὸς ῥῆξαι,in vocẽ erumpens. Item rumor. Accipitur etiam pro lingua, quẽadmodum dicimus,lingua Græca,lingua Latina.

φωνήεις,ήεντος,ὁ,vocem formans,loquens. Xenoph. ὅτι φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα,quum animalia loquerentur. φωνήεντα, vocales literæ quæ à voce & gutture proferuntur, Ariſtot.4.Animalium.

φώνημα,ατος,τὸ,vox, dictum, cantus, φθέγμα. Sophocl. in Aiace, φώνημ' ἀκούω.

φωνητικὰ ὄργανα,vocalia organa, Nazanz.in Orat.

φωνομαχεῖν,pugnare de vocibus.

φῶντα,ſplendentem.

φὼρ,φωρὸς,ὁ,fur,prædo: ἀπὸ τοῦ φέρειν. φῶρες εἰνάλιοι,piratæ,in Epigr. Apud Ariſtot. apis quædam ſpecies ſic vocatur, Gaza furem reddit.

φωρὰ,ᾶς,ἡ,φώρια.

φωραθεὶς,έντος,ὁ,deprehẽſus,fraudis cõpertus. φωραθεὶς ἐπιβουλεύων,in inſidiis deprehenſus, Ariſtot.lib.5.Polit.

φωρατὴς,οῦ,ὁ,deprehenſor.

φωράω,μ.άσω,π.ακα,deprehẽdo,ἁλίσκω,in furto deprehendo,ἐλέγχω,inuenio furtum, ζητῶ,quæro,ἐρευνῶ,perueſtigo. Ariſtoph. καὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι,i.ἐρευνήσων, ζητήσων,veſtigaturus,indagaturus. Item ſuſpicor,ſuſpectum habeo. Actiu. Accuſ.

φώρια,τὸ φωρεῖν.

φωριαμοὶ,locus Elidis.

φωριαμὸν,ῦ,τὸ,& φωριαμὸς,οῦ,ὁ,area, ſcrinium. διὰ τὸ αὐτόθι τὰ φάρη ἀμάσθαι,ὅ ἐστι συνάγεσθαι: vel διὰ τὸ τὰ φάρη ἀποφέρεσθαι. ἐλ.ν.ἰλίου δὲ κείμενα φωριαμῶν. Apol.Rhod.Gen.Fœmin.vtitur l.3.Arg. ἣ,καὶ φωριαμῶν μετεκίαθεν, ἔνθα πολλὰ φάρεα. (μακρ.

φώριον βλέμμα,in Epigr.occultus aſpectus.

φώριον,καὶ φῶρον,ου,τὸ,furtum,latrocinium.

φῶρος,cuſtos,ſpeculator.

φωρυτὸς,cœnũ,colluuies,fœni aut ſarmẽtorũ aceruus

φῶς,φωδὸς,ἡ,inuſtio ab igne facta in cruribus.

φὼς,τοῦ,φωτὸς,ἡ,vir: à φῶ,quod eſt dico,loquor. Homer. Iliad.β, ἰσόθεος φώς.

φῶς,τοῦ φωτὸς,τὸ,lux,lumen, lucerna: à φῶ,i.luceo. ἐν τῷ φωτὶ,in lumine,i. interdiu. φῶτα αἰτήσας,qui lumen petiit, Act.16. εἰς φῶς ἀνελθεῖν,in lucem redire, Ariſtoph. κατὰ φῶς, in luce. κατὰ φῶς δεῖπνον ποιεῖσθαι, cœnare in luce, Xenoph. Sic vocatur etiam nigricans arculus pupillam ambiens. vide Cæl.lib.9,cap.36.& 19.

φώσκω,luceo,διαφαίνω.

φώσσων,velum,ſindon,ſudariolum.

φωσσώνιον,lineum quiddam,Etym.

φωστὴρ,ῆρος,ὁ,luminare,lumen,feneſtra,θυρίς.

φωσφόρος,ου, ὁ, lucifer. φωσφόρου κύκλος,i. Phaetontis orbis: quintus eſt planetarum, ὃν ἀφροδίτης,οἱ δ' ἥρας προσαγορεύουσι,i.quem Veneris vocãt:alii autem Iunonis. φωσφόρος σελάνα,conciliatrix luminum. Item perſpicuus Adiect. φωσφόρος ἄρτεμις, Euripid.

φῶτα,virum,oculi,feneſtræ.

φωταγωγία, luminum conciliatio, luminum initiatio, illuminatio,Nazanz.

φωταγωγὸς,ὁ,feneſtra,lucem ferens.

φωταύγεια,ſplendor,λαμπρότης.

φωταυγὴς,οῦ,ὁ,ſplendidus.

φωτεινὸς,οῦ,ὁ,lucidus. φωτεινὸς ἥλιος, Xenoph.

φῶτιγξ,ſplendor,fiſtula, φλόγινος αὐλὸς,ὡς εἶδος σάλπιγγος.

φωτίζω,μ.ίσω,π.ικα,illumino, illuſtro, in lucem profero, in lucem produco, lucem miniſtro, aufero tenebras, doceo, Actiu. Accuſ. φωτίσωμεν ἑαυτοῖς φῶς γνώσεως, illuminemus nobis ipſi lumen ſcientiæ, Nazanz.in Orat.

φωτίον,oculus.

φώτισμα,ατος,τὸ,καὶ φωτισμὸς,οῦ,ὁ, illuminatio, ſplendor, fulgoris illuſtratio.

φωτιστικὴ λογικῆς φύσεως, Nazanz.in Orat.

φωτοειδὴς,lucidus, luminoſus, clarus. φωτοειδῶς ὁρᾶ, inſtar luminis cernit, ſpecie quadam lucis conſpicatur. φωτοειδέστερος,lumini magis conformis, Nazanz.in Orat.

φωτολείψας,ὁ,cæcus,luce orbatus,mortuus.

φωχθεὶς, toſtus, Hermolaus & Ruellius apud Dioſc. lib.1,cap.83.

X Nota eſt qua denotatur aliquid eſſe non receptum, nõ probum, ſed adulterinum & antiquatum, id eſt, nota reprehenſionis & reprobationis, vt eſt in Comment. Sophocl.

Χαβὸν, τὸ καμπύλον, σιμὸν, incuruum,anguſtum.

Χαδέω,μ.ήσω,π.ηκα,συλλαμβάνω,ſum capax, χωρῶ, Neutrum. χάδω,idem.

Χάζομαι,μ.άσομαι,π.ασμαι,cedo, diſcedo, ſecedo, do locum, me ſubduco. Depon.abſol. Il.ε, νῶϊ δὲ χαζώμεσθα,pro ἀναχωρῶμεν. & Iliad.ζ, ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, i. ἀνεχώρει.

Χάζω,μ.άσω,ἀόρ.β.ἔχαδον,concedo, ἀναχωρῶ, deuito, capio. Item μεριμνῶ,i.anxiè ſolicitus ſum, Apollon.lib.4.

Χαίνω,μ.ανῶ,hio, dehiſco, inhio. Vnde χαινώτης pro ſtultis, Ariſtophanes. Nam ſtultitiæ ſignum eſt eſſe aperto ore. Neutrum abſolutum.

Χαῖον,virga paſtoris,baculus incuruus,pedum, Etym. alii venabulum exponunt apud Apollon.

Χαιὸς,οῦ,ὁ,probus.

χαῖρε,ſalue,gaude,bono ſis animo,aue, Imperatiuus. Item vale. Homer.Odyſſ.ω, χαίρετε ὦ κοῦροι,valete adoleſcentes. χαίρετε,valete.

Χαίρειν.vide in Χαίρω.

Χαιρεκακία, maleuolentia, alterum extremum νεμέσεως virtutis: lætitia, qua quis exultat quòd quis malis affligetur, ſiue dignus ſit, ſiue indignus, Ariſtoteles libro 1. magnorum Moralium.

Χαιρέκακος,qui malis delectatur alienis.

χαιρέφυλλον, chærephyllon, herbæ genus, ſerfeuil.

Χαιρέω, idem quod χαίρω. Ariſtoph. in Pluto, οὔτοι χαιρήσεις ἔτι, neutiquam gaudebis.

Χαίρομαι, pro χαίρω, i. gaudeo, vſurpat Alexand. Aphr. lib. 1. Problem.

Χαιροσύνη, όνης, ἡ, & χάρμα, ου, τὸ, & χαίρησις, εως, ἡ, lætitia, gaudium, χαρά.

Χαίρω, μ. χαρήσομαι, ἀόρ. β. ἐχάρην, gaudeo, capio voluptatem, lætor, acquieſco, in deliciis habeo, exulto, delector, εὐφραίνομαι. Datiuo. Xenoph. οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς, ex nulla re tantam capis voluptatem, quantam ex bonis amicis. Item cum Præpoſit. ἐπί. Idem, ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν φίλων χαίρεις, &c. de bonis amicorum gaudes. Item cum Participio. Plato de Rep. χαίρω διαλεγόμενος. χαίρω ἐπαινούμενος, gaudeo laude, Xenoph. χαίρω διδοὺς, gaudeo dare, Plut. in Publicola. χαίρω φειδόμενος, Ariſtoph. χαίρω ποιῶν, Idem. χαίρω τινὰ ἡδονὴν, afficior quadam voluptate, Ariſtot. in Rhet. χαίρειν apud Græcos tria ſignificat, gaudere, ſaluere, & valere. Salutãtis autem eſt, dum abimus, aut in frõte epiſtolæ, de quo in Εὖ πράττειν. Cleon hoc verbum epiſtolis pro ſalutatione præfigebat, vt Epicurus εὖ διάγειν, Laert. lib. 3. Vide Platon. in Epiſtol. & Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος. Accipitur ꝓ abire, diſcedere, & quaſi nuntium remittere, & migrare. Cicero de fuga Pompeii loquens, ita inquit ad Atticũ, At ille πολλὰ χαίρειν τῷ καλῷ dicens, pergit Brunduſium: hoc eſt, abiiciens honeſtatem, fugam arripit. Sic Terẽt. valeant qui inter nos diſſidium volũt: pro pereant, κατ' εὐφημισμόν. χαιρέτω βουλεύματα, valeant conſilia, Euripid. χαίρειν προσαγορεύειν, iubere valere, ſpernere, Plato de Leg. φράσας πολλὰ τὴν χαίρειν ἀθλιωτάτην, Ariſtophan. πο. μακρὰ χαίρειν φράσας τῇ ταυτηγῇ, Lucian. & Bud. in Epiſt. prior. σὺ πολλὰ χαίρειν λέγω, Eurip. χαίρειν ἐᾶν, valere ſinere, i. relinquere. Ariſtoph. in Pluto, τὸν δία χαίρειν ἐάσας, &c. εἴα χαίρειν κλουσίνους, reliquit Cluſinos, Plut. in Camill. de Brẽno. χαίρειν ἐᾶν τὰς εἰκόνας, ſinere imagines valere, Nazãz. in Orat. i. relinquere. τὸν διομήδη χαίρειν εἴασε, χαλεπῶς φέροντα, &c. Diomedem neglexit indignè ferentem, &c. Plut. in Alcibiade. Item χαίρειν, lugere, gemere, Etym.

Χαίτη, ης, ἡ, ſeta, iuba, cæſaries, coma, propriè in porcis: iuba, de equo, Philoſtr. capronæ, Gazę. Pro coma Homer. Iliad. α, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται, i. τρίχες. χαιτοτριχεῖ, crineſcit, Gazę. Effertur & de frõdibus vitis, vt apud Ath. eſt inuenire ex Arceſtrato.

Χαιτήεις, ήεντος, & χαιτήεις, ήεντος, ὁ, ſetoſus, iubatus, comatus, χαίτην ἔχων. Apollon. 2. χαιτήεντι φύλλων ἐναλίγκιος ἵππῳ.

Χαλαβέω, μ. ήσω, trepido, tumultuor, terreo.

Χάλαζα, ης, ἡ, r. bre. grãdo. Ariſtot. de mundo. χάλαζα δὲ γίνεται νιφετοῦ συστραφέντος, fit grando ex niue volutim cõtorta, &c. Itẽ morbus porcorum. Eſt etiam vitiũ & morbus oculi, quum in eo aſperſa grando videtur. χαλάζαι χάλαζαι αἱ πρὸς τῇ ἀρχῇ τοῦ ὠχροῦ τοῦ ᾠοῦ, grandines dictæ, quæ initio vitelli oui adhærent, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 2.

Χαλαζᾶν, grandinoſum eſſe: de ſuibus.

Χαλάζεσθαι, peſſum ire.

Χαλάζιος, ου, lapis pretioſus grandinis figuram præ ſe ferens.

Χαλάζιον, ου, τό, grando in oculis apud Medicos, palpebræ tuberculum in modum grandinis rotundum.

Χαλαζοβολέω, grandine ferio, in Epigr.

Χαλαζοκοπεῖσθαι dicitur, quum grandine procelloſa calamitas euenit, Bud. Com.

Χαλαζοκοπία, grandinis percuſſio, quũ grandine quid tunditur.

Χαλαζοῦται, concipit grandinem, Ariſtoteles de ſue, lib. 8. Animal.

Χαλάζω, ſeu χαλάω, μ. άσω, π. ακα, laxo, relaxo, remitto. Ariſtoph. in Veſpis, τὴν ὀργὴν χαλάσας, &c. Idem cũ Genit. ibidem, οὐδὲ τῆς ὀργῆς χαλᾶν ἔξεστι. οὐδὲν χαλάσαι τῆς ἐξουσίας πρὸς τὸ δημοτικὸν, nihil ex poteſtate ad popularem mãſuetudinem deponere, Plut. in Lycurgo. χαλᾶν λυπά, Eurip. Item demitto, deprimo, ſubmitto. Apoll. 2. ἱστία φαρ χαλάσαντο ὑδραλεδον, declinarũt. χαλῶσι τὸν κράββατον, funibus demittunt grabatum, cap. 2. Euang. Marci. Significat enim ꝓpriè funibus demittere, quemadmodũ demittitur anchora aut ſaxum è ſublimi. χαλάζειν ἄγκυραν, demittere anchoram, i. in mare mittere. vide prouerb. Sacram anchorã ſoluere. χαλάσαντες ἐν σπυρίδι, ſummittentes in ſportula, cap. 9. Act. Apoſt. Item reſero & aperio. Eurip. χαλᾶτε κλῇθρα, aperite oſtia. χαλασθέντος τοῦ κλείθρου, reſoluto clauſtro, Lucian. Item produco & promitto, vt lib. 5. Epigr. πίστιν κεχαλασμένον ἄχρι πεδίλων. Item ἐνδίδωμι, indulgeo, concedo. Euripid. in Hecuba. χάλα τοσοῦτον εἰκότως θυμουμένοις. Item remittor, flacceſco, lãgueo, Philo de mundo, ἐπειδὰν αἱ κοιναὶ νόσοι χαλάσωσι, &c. quum morbi in medium graſſati langueſcere cœperint & cedere. Plato lib. 1. de Rep. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι. κεχαλασμένο κιονίς, iacens vua, deiecta oris columella, lib. 5. Dioſ. cap. 23. χάλαζον εἰς μαστὸν γλεύκους μνᾶς ιβ, Dioſc. l. 5, c. 30, duodecim mnas in muſti cadum demerge, cõiice, demitte. ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον dixit Alex. lib. 1. Probl. i. aquã in puteum demiſſam. χαλᾶσθαι εἰς μῆκος Idẽ lib. 2. dixit, pro in longũ extendi.

Χαλαζώδης, grandinis ſpeciem referens, grandinoſus, Gaza lib. 8. Anim. de ſuum morbis.

Χαλαίνω, laxo, ἐνδίδωμι. Heſiod. φυτὰ χαλαίνοντες.

Χαλαίδρα, ἡ, nomen auis, Oppian. in Ixeut.

Χαλάσα, ας, ἡ, cathena.

Χαλαργός, ῦ, ὁ, celer χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις, Sophocl. i. ταῖς ἀδικούσαις τὸ τάχιστα, pro χαλαργοῖς.

Χαλαρός, οῦ, ὁ, leuis, mollis, diſſolutus, laxatus, maturus, ὡραῖος. χαλαρὰ ἄρθρα, diſſoluti articuli, artus laxati, Dioſcor. lib. 1, cap. 156.

Χαλάρυτος, ου, illuuies veſtium ablutarum.

Χάλασις, laxatio, reſolutio.

Χάλασμα, ατος, τὸ, ſubmiſſio, iactus.

Χαλασμὸς, laxatio, χάλασις. χαλασμοὺς ἄρθρων συνάγει, hiãtes articulos cogit, Hermol. laxatos artus cõmittit, Ruellius: laxatos confirmat neruos, Marcell. lib. 1. Dioſc. cap. 151. annotat idem Marcell. laxatos artus dici, quando lãguentibus & à ſua firmitate delapſis, qui eos continent, neruis, impeditur membrorum motus.

Χαλασσὰ, lib. 2, cap. 2. Paralip. ἔγλυψε φοίνικας καὶ χαλασσὰ: vbi Latinè, ſculpſit palmas, & quaſi cathenulas ſe inuicẽ complectentes. Item Ibidem, καὶ ἐποίησε ῥοΐσκους ἑκατὸν καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν χαλασσῶν, fecit malogranata centum, quæ catenulis interpoſuit.

Χαλαστικὸν, τὸ, medicamentum, quod contentas particulas & rigidas remittit atque relaxat.

Χαλαστικός, οῦ, ὁ, velox.

Χαλάστρα, ἡ, vrbs vel lacus in Macedonia, vnde nitrum Chalaſtricum dictum (de quo Plinius lib. 31.) incendebant, Etymol. Eſt & vrbs Theſſaliæ litoralis iuxta Axium amnem.

Χαλαστραῖος, Chalaſtræus, Etym.

Χαλάστρα, ἡ, χαλάστρα, Etym.

Χαλάω, vide in χαλάζω.

Χαλβάνη, ης, ἡ, galbanum: genus eſt plantæ. lignum huius AEgyptii μετώπιον vocant: vnde μετώπιον μύρον, metopium vnguentum apud Dioſcorid. lib. 1. cap. 72. Chalbana pro gummi quodam, Theophraſt. lib. 9, cap. 1. hiſt. plantar. dicitur & chalbanum lib. 9, c. 7. Ibidem. Dioſc. lib. 3, cap. 97. docet χαλβάνην, i. galbanum liquorem eſſe ferulæ in Syria naſcentis, à quo Galba gentile nomen Romanorum. de quo vide ibidem annotationem Marcelli, & Galenum ad Glauc.

Χαλδαῖοι, Chaldæi: μάντεις καὶ χαλδαῖοι, Plutar. in Galba. χαλδαίων ἀστρονομία καὶ γενεθλιαλογία, Nazanz. in Orat.

Χαλεπαίνομαι, idem quod Actiuum ſignificat. Accipitur interdum tamen Paſſiuè pro offenſis animis acerbiſque

biſque verbis accipior, acrius obiurgor, acerbitate afficior. acerbè accipior. Plato de Republ. lib.1, ἱκανῶς ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκὸς δεῖ τοῦ ὑπὸ ὑμῶν τῶν σοφῶν ἢ χαλεπαίνεσθαι. χαλεπαίνεσθαι πρὸς ἀλλήλους, Xenoph.lib.5. Pædiæ, inter ſe affligari.

Χαλεπαίνω, μ. ανῶ, ἀόρ. α. ἐχαλέπηνα, grauis & moleſtus ſũ, ſum infeſtus, ſum infenſus, ſuccenſeo, afflictor, exæſtuo, indignor, ſæuio, iraſcor, ὀργίζομαι, ſimultatem exerceo. Neutrum, Datiuo iungitur. χαλεπαίνω σοι, tibi ſuccenſeo, Xenoph. Dicitur & χαλεπαίνω πρὸς σὲ, ſum tibi infenſus. Idem lib. 2. ἀπομνημονευμάτων, πρὸς τὴν μητέρα χαλεπαίνοντα, iraſcentem matri. χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, ægrè fero leges, Plutarch. in Apophtheg. Lacon. Plat. 2. de Republ. tranſitiuè, ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀχρεῖον χαλεπαίνει, i. eum inuadit.

Χαλεπέω, idem, contendo, minor, afficio moleſtia, noceo ἐριδίζω: interdum timeo.

Χαλεπὸς, ὀ, ὁ, ſæuus, grauis, moleſtus, difficilis, arduus, i. cùm difficilis tum moleſtus quoque & incommodus atque intractabilis., Gell. lib. 4. cap. 15. atrox, aſper, acerbus, qui exæſtuat, qui eſt animo exulcerato, δεινὸς, dirus, immanis, truculentus, λυπηρὸς, inſuauis, aduerſus, κακὸς, periculoſus, βλαβερός. Plato 2. de Repub πρὸς τοὺς πολεμίους χαλεποὶ, hoſtibus infeſtus. χαλεπὴ πενία, extrema paupertas. θέρος πνεύμασι νοτίοις χαλεπὸν, æſtas Auſtralibus ventis moleſta & aduerſa, id eſt, propter ventos, Plutarch. in Camillo. Cum Infinitiuo. Heſiodus, χαλεπὸς προσιδέσθαι, ſæuus aſpectu. χαλεπὸς λαβεῖν, captu difficilis, Demoſthenes. χαλεπὸν ἐστιν εἰπεῖν λόγον, non eſt in promptu dicere rationem. χαλεπώτατος εὑρεῖν, inuentu difficillimum, Xenoph.

Χαλεπότης, ητος, ὁ, difficultas, ſæuitia, grauitas, χαλεπὸς, ferocitas, aſperitas. ἀγριότης, feritas, ſeueritas. χαλεπότης ἠθῶν morum acerbitas, Plato de Leg.

Χαλεπτω, ψω, π. φα, minuo, ταπεινόω, πιεζῶ, infeſto, extenuo, iraſcor, βλάπτω, lędo. Actiu. Accuſ. Heliod. βεια . . . τε χα . . . elatum deijcit, ſuperbo eſt grauis.

Χαλεπῶς, grauiter, moleſtè, difficulter, magno cum labore, acerbè, ægrè, crudeliter. χαλεπῶς λαμβάνω, grauiter accipio, Thucyd. χαλεπῶς φέρω, i. δυσανασχετῶ εἰμι, grauiter fero χαλεπῶς ἔχει νῦν, nobis arduum eſt.

Χαλεπώτερον, acerbius, Thucyd.

Χαλεψάνδρος, ὀργιλωτ, χελανδεῖς, Dionyſ. de Situ orbis, & Apollon. Rhod.

Χαλιδίτες, αἱ, ancillæ, θεράπαιναι, lingua Laconum, Euſtath. Iliad. α.

Χαλίκρατον, τὸ, merum, quòd vires mentémque remittat. χαλίκρητον μέθυ, Apoll. Rhod.

Χαλίμα, ſcortum impudens, venefica.

Χαλιμάδες, αἱ, Bacchæ, ab impetu in venerem.

Χαλιμάζω, μ. άσω, feror in libidinem.

Χαλινὰ, τὰ, pro funibus nauticis dixit Oppian.

Χαλιναγωγῶ, fræno, refræno, moderor. vnde χαλιναγωγῶν γλῶτταν, frænans linguam. χαλιναγωγοῦντες, frænantes, fræna iniicientes, Bud. in Epiſt. poſter.

Χαλινοποιητικὴ, ars conficiendorum frænorum.

Χαλινὸς, οῦ, ὁ, frænum. eſt ea pars fræni quæ ori inſeritur. in Plur χαλινοὶ & χαλινὰ apud Poetas. χαλινοὶ, habenę, Xenoph. Nicand. tropicè dentes χαλινοὺς dixit.

Χαλινόω, μ. ώσω, π. ωκα, fræno. Actiu. Ariſtot. ὁ μὲν ἵππον χαλινοῖ, hic quidem equum frænat.

Χαλινωτήρια νεῶν, nauium retinacula, Eurip.

Χάλιξ, ικος, ὁ, lapis ex quo ignis excutitur, ſilex, fruſtũ lapidis, lapis minutus ad ſtructuras ædium, Thucyd.

Χάλις, ιδος, ὁ, merum: παρὰ τὸ χαλᾶν τὰς ἰνας.

Χαλισὸς, οῦ, ὁ, bonus, iuſtus, καλός.

Χαλίφρων, ſtultus.

Χαλιφροσύνη, ἡ, mollities, animi remiſſio, vbi ſuccũbit voluptatis ſtudio, & obtẽperat victus animus, negligentia, ſtultitia. opponitur τῇ σωφροσύνῃ, Euſtath.

Χαλίφρων, ονος, ὁ, mentem laxans & ſoluens, remiſſus, deſipiens, & vini vitio delirus, καὶ χαλιφρονέοντα ἔχειν τὰς φρένας ὑπὸ οἴνου, ἐκλύτους. ἀ χαλᾶν, Homer. Interpr.

Χαλκανθον, ſutorium atramentum. Italici vitriolum appellant: diuerſum ab eo atramento quod Celſus ſcriptorium, Vitruuius librarium nominat. μετὰ χαλκάνθου ἢ ἰοῦ, cum atramento ſutorio aut ærugine, Dioſcorides lib.3, cap.94.

Χάλκανθος, ου, idem. florem æris nominant. μετὰ χαλκάνθου, cum ſutorio atramento, Dioſcorid. libr.1, cap.84, & lib.3, cap.11.

Χαλκὰς, herba quæ & χρυσάνθεμον, Dioſcor. lib.4, cap. 58, & Marcellus ibidem.

Χαλκάσπις, ιδος, ὁ, habens ſcutum æneum, ferus, bellicoſus, Euripid.

Χαλκέγχης, ærea ſeu ferrea haſta vtens. χαλκεγχέων Τρώων, Eurip. æratorum Troianorum, i. armatorum.

Χάλκεια, feſtum antiquũ publicum in honorem Vulcani. poſtea verò à ſolis fabris celebratum. vide Etym.

Χαλκεῖα, idem: ſic Herodian. Etym.

Χαλκεῖον, ου, τὸ, officina fabri ferrarii. Lucian. τῷ ἐσφαλσεν τὸ χαλκεῖον.

Χάλκειος pro χάλκεος. Heſiod. πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, præteri æreã ſedem, i. τὴν ἕδραν τοῖς χαλκεῦσιν καθέδραν. Hom. Ilia. γ, χαλκοτύπους ὠτειλὰς ὄγχει χαλκείῳ, haſta ærata.

Χάλκειος, ἡ, æraria, genus ſuffruticis, Theophraſt. libr. 6, cap.3. hiſt. plant.

Χαλκελάτους θαλάμους, æreos thalamos, in Epigr.

Χαλκεμβολάδων νεῶν, nauium æreis roſtris præditarum, Euripid.

Χαλκέμβολον, ου, τὸ, nauigium æratum aptũ ad pugnandum, roſtro ærato.

Χαλκέμβολος, ου, ὁ, roſtrum æneum.

Χάλκεος, α, ὁ, æreus, ferreus, robuſtus, dur⁹. χάλκεος ἀνὴρ, ὅτε ἰσχυρὸς ἢ πολύχαλκος διὰ τὴν ἀνδρείαν, Homer. Apud eundem Iliad. γ. χάλκεον ξίφος dicitur, i. ferreum.

Χαλκεόφωνος, ὁ, ὁ, ferreãm & duram vocem habens, i. infatigabilem & infractã, Κέρβερος. epith. Cerberi apud Heſiod. æs enim inter metalla maximè reſonat.

Χαλκεύομαι, cudo. Accuſatiuo. Ariſtoph. ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα, plurimis galeas ferreas fabrefecit, Plut. in Camillo.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius, excuſor Quintil. interpr. Dicitur etiam de aliis fabris, vt ferrarii, aurifices, &c.

Χαλκεύτερος, infatigabilis.

Χαλκευτὴ, æraria ars.

Χαλκευτὴς ἀνδρεμὸς, in Epigr. Pindarus excuſor & artifex, & faber & author.

Χαλκευτικὴ, ῆς, ἡ, fabrica ęraria, ars excuſoria, Gaz. χαλκεύω, exerceo ærariam, Valla li.3. Thucyd. & ferrugo. vnde & ferrugineus color. Cyrillo nomen eſt inſulæ.

Χαλκευτικὸς, οῦ, ὁ, fabrilis, artis ferrariæ peritus: à Gaz. vertitur artis excuſoriæ peritus.

Χαλκεύω, μ. εύσω, π. ευκα, fabrico ſeu fabricor, cudo, tracto artem ferrariam. Actiu. Accuſ. Sophocl. ἱερεὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, hunc enſem cudit furta.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri.

Χάλκη, ἡ, vrbs Lariſſeæ, quæ & χάλκειον & χάλκεα dicitur. Item purpura.

Χαλκῆ, ῆς, ἡ, ærea.

Χαλκήρης, εος, ὁ ἡ, æreus, conglutinatus ære. Iliad. ſ, καὶ ἔγχος ἐν κονίῃ χαλκήρει πάλλον, i. χαλκῷ.

Χαλκιδίζειν, ſordidum eſſe & præparcum, γλισχρὸς: auari nanque audiebant Chalcidenſes. Euſtat. Bœot. ὅτι φιλαργυρείᾳ γὰρ διαβεβλημένοι οἱ κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδεῖς. Itê obſcœno puerorum amore teneri, Eraſ. in Chil.

Χαλκιδικὴ, ἡ, paroxyton. vrbis nomen, Cyrill. oxyton. autem patrium vel gentile eſt. σαύρα χαλκιδικὴ, lacerta Chalcidica, genus beſtiolæ, quæ & σιψ dicitur, Dioſcor. lib.2, cap.70.

Χαλκιδῖτις, ιδος, ἡ, meretrix, à vilitate nummi qui pēdebatur, quam diobolare ſcortum dixit Plautus.

Χαλκίοικος, ærarii domus. Plutarch. in Lycurgo, κατέφυγε εἰς τὸν χαλκίοικον.

Χαλκιοικὶς, ἡ, Minerua, ab ærea æde Chalciœca cognominata. χαλκιοίκου ἀθηνᾶς ἱερὸν, templum Chalciœcæ Mineruæ in vrbe Lacedæmone, Plut. in Apoph.

Χαλκίον, ου, τὸ, æreum, æs, ærea pecunia, vt χαλκίον, Ariſtophan. χαλκία, τὰ, ahena, Xenophon in OEconom. χαλκίων, æramentorum: ſic cap. 7. Euang. Marci, vbi tamen Adiectiuum eſſe apparet dictionis ποτηρίων, i. poculorum æreorum.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, κύμινδις, auis genus, noctua, Interpr. Ariſtoph. Item erica, piſcis vocalis, Ariſtot. lib. 4. Animal. Spuria piſcis apud eundem lib. 5. à Gaza vertitur. Item χαλκὶς, ſeps, ſerpentis genus, vt annotat Nicād. Schol. & AElian. ob virgulas quaſdam ænei coloris tergum eius diſtinguentes. Plin. lacertam vocat lib. 29, cap. 5. vbi ita legi debet, Lacerta, quam hi ſepa, alii Chalcidem vocāt. malè enim chalcidicem in exemplaribus impreſſis legitur. Dicitur & ζυγὶς, Ariſtot. lib. 8. Anim. ζυγὶς tamen ibidem ſcribitur. Colum. lib. 8, cap. 17, Tabentes haleculas & ſalibus exeſam chalcidem putrémque ſardiniā, nec minus ſcaurorum branchias, &c. Eſt item Eubœæ vrbs nobilis hoc nomine, & fluuius Peloponneſi, apud Strab. Item Syriæ vrbs Iamblico philoſopho præſtantiſſimo natale ſolum.

Χαλκισμὸς, ludi genus, quo nummum raptim circumagēdo digito impoſitum excutiebant pueri, & priuſquā humi caderet excipiebant recto digito, Euſtath. Iliad. ξ. Vide Pollucem.

Χαλκίτις, ἡ, metalli genus, συπληρία, Hippocrat. χαλκίτις λίθος, chalcitis lapis, quem eſſe aiunt in Cypro inſula, ex quo ęs coquitur, vt exponit Marcel. lib. 5. Dioſc. c. 107. Fit & pharmacum, quod χαλκίτις etiam dicitur, acerrimæ virtutis. Galen. lib. 2. ad Glauconem, τοιοῦτον αὐτὸ καὶ τὸ φάρμακον ὅπερ ἐστὶ τὸ συνήθες ἡμῖν, τὸ διὰ τῆς χαλκίτεως ἀνιέμενον ῥοδίνῳ, quale eſt quod ex chalciti fit roſaceo reſolutum & maceratum.

Χαλκοβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ære grauatus.

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſolidus, firmus, baſim habēs firmā. Iliad. α, χαλκοβατὲς δῶ, i. ἰσχυρὸς βεβηκὸς, στερεόν.

Χαλκογένεια ἔμβολα, roſtra ærea, roſtra malas æreas habentia, in Epigr.

Χαλκογλώχινος, ου, ὁ, habens angulos æreos, vel cuſpidem æream.

Χαλκογράφος, chalcographus, typographus.

Χαλκοειδὴς, æri ſimilis.

Χαλκοθώραξ, ακος, ęream loricam indutus: Martis epit. apud Sophocl. in Aiace, ὁ χαλκοθώραξ, ὅς ποτ' ἐνυάλιος μομφὰν ἔχων, &c. vbi ἐνυάλιος ὁ ἄρης ἐκ τοῦ χαλκοθώραξ.

Χαλκοκεκαυμένος, ου, æs combuſtum, apud Gal.

Χαλκοκνήμιδες, οἱ, ferreas æreáſve habentes tibias. χαλκοκνήμιδες ἀχαιοὶ, Homer. Iliad.

Χαλκοκορυστὴς, οῦ, ὁ, armis æreis munitus ſeu ferreis, χαλκῷ καθωπλισμένος, Homer.

Χαλκόκρας, τος, ære temperatus, ὁ χαλκῷ κεκραμένος, AEli. Dionyſ. adulterinū numiſma, cui ęris portio adiecta eſt.

Χαλκόκροτος, æripes, hoc eſt, ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἔχων. χαλκόκροτοι ἵπποι, Ariſtoph. Item ex ære percuſſus numus, & Rheæ epitheton à cymbalorum ſonitu.

Χαλκολίβανον, chalcolibanon, Ioann. cap. 1. Apocalypſ. dictio eſt, compoſita ex ære & thure. Suidas indicat eſſe genus electri pretioſius auro: id cōflari dicit ex vitro & lapide, teſtans eius temperatura fuiſſe menſam ſanctam magnæ, vt ipſe vocat, eccleſiæ.

Χαλκολογεῖν, nummos colligere.

Χαλκόλοφος, conus galeæ.

Χαλκόεις, εσσα, εν, æreus, æneus.

Χαλκοπάρηος, vel χαλκοπάρειος, ου, ὁ, habens maxillas æreas.

Χαλκοπλάστης, ærarius faber.

Χαλκόπληκτον τύπωμα, ahenum, Sophocl.

Χαλκόπους, οδος, ὁ, æripes, firmus, infatigabilis, ἠχόπους, vngula reſonante, ἄπονος, στερρόπους. Sophocl. χαλκόπους ἐρινύς, i. ἡ στερρὰ καὶ ἀκοπίαστος, &c. Interpr.

Χαλκόπυλος, portas æreas habens, Herodot.

Χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, vas æreum, ahenum. ἐν χαλκῷ κυπρίῳ, in ære Cyprio, Hermolaus: in vaſe cupreo, Ruellius libro 1. Dioſcor. cap. 135. χαλκοῦ ἄνθος, flos æris, Dioſcor. lib. 5, cap. 80. qui differt à ſquama ęris ſolùm, quòd ſquama ęris excutitur ictibus, flos ſponte cadit ex ære. χαλκὸς κεκαυμένος, æs vſtum, de quo Dioſcor. lib. 5, cap. 79. Hæc dictio ſignificat vtrunque & ferrum & æs, vt indicat Eraſmus cap. 11. Euang. Matth. Pro pecunia, cap. 12. Euang. Marci, & in Epigram. οὐδὲ χαλκὸν ἐκτέτικε, Demoſt. i. ὀβολόν. χαλκοὶ τέσσαρες, ærei nummi quatuor, Plutarch. in Apophth. Lacon. Capitur etiam pro gladio & armis. Odyſſ. ξ, πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ, i. ferro & enſe. & Iliad. γ, κεχαρυθμένα χαλκῷ, i. σιδήρῳ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου μετάλλου. φασὶ γὰρ πρῶτον χαλκὸν εὑρεθῆναι. Vſurpatus item χαλκὸς apud eundem pro ferro haſtæ, & pro ſecuri: pro vomere in Epigr.

Χαλκόστομος, ου, ὁ καὶ ἡ, æreus. Sophocl. in Aiace, χαλκοστόμου κώδωνος ὡς τυρσηνικῆς, i. χαλκοῦ σάλπιγγος.

Χαλκότευκτος, ære factus, Eurip.

Χαλκοτευχὴς, æreis armis indutus.

Χαλκοτορεῖ, in Epigramm. id eſt, ex ære ducit & tornat, ſeu fingit.

Χαλκότυπος, ου, ὁ, ferro percuſſus, fabrilis, ferro illatus, æreis typis excuſus. vnde χαλκότυποι σελίδες, impreſſæ paginæ, in Epigr. Laſcar.

Χαλκοτύπος, ου, ὁ, faber ferrarius, vel ſi mauis ærarius, Ariſtot. 1. Polit. fuſor in Epigr.

Χαλκοῦν, ahenum, cortina. pro obelo Demoſt.

Χαλκουργεῖον, τὸ, æraria officina.

Χαλκουργέω, æs præparo, vt metallarius.

Χαλκούργημα, ατος, τὸ, ſignum æneum.

Χαλκουργικὴ, ars æraria, Ariſtot. lib. 1. Polit.

Χαλκουργὸς, qui præparat materiam τῷ ἀνδριαντοποιῷ, vt χαλκουργικὴ τῇ ἀνδριαντοποιητικῇ.

Χαλκοῦς, οῦ, ὁ, pro χάλκεος, æreus: χαλκῆ, ærea: χαλκοῦν, æreum. χαλκοῦν ἱστᾶσι, Demoſthen. æreum ſtatuunt, ei ſtatuam faciunt, &c. χαλκᾶ ἀγγεῖα, ænea vaſa, Dioſcorides lib. 1. in Præfatione. κράνη χαλκᾶ, æreæ galeæ, Plutarch. in Numa. fuit & χαλκοῦς cognomentum Dionyſii poetæ & rhetoris, quòd Athenienſibus author fuerit æreo numiſmate vti. Et celebris quidam apud Athenienſes fur, in quē Demoſt. luſit, μὴ θαυμάζετε ὦ ἀθηναῖοι χαλκοῦς κλέπτας, &c. annotatur & ab Euſtath. Iliad. φ.

Χαλκοφάλαρα δώματα, Ariſtoph. πολύχαλκα.

Χαλκοφανὴς, æreo colore ſplendens.

Χαλκόφι, ex ære.

Χαλκοχίτων, ωνος, ὁ, armatus, habens loricam æneam. Iliad. α, ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, i. loricatorum.

Χάλκωμα, ατος, τὸ, res ærea, æramentum, vas æneum.

Χαλκώνητος, emptus ære.

Χαλκωρύχεια, τὰ, ærariæ.

Χαλλίῤῥιζον, ου, herba lanaria.

Χάλλωνες, labeones, id eſt, quibus magna ſunt labia. pro χείλωνες malè legitur. χάλλων, apud Ariſtot. eſt piſcis è mugilum genere.

Χάλυβες, Chalybes, gens Pontica ad Thermodōtem fluuium. eorum regio ferri eſt ferax, vnde & χάλυψ pro ferro accipitur. Laſcar. κρυερῶν τραύματα σὺρ χαλύβων, vulnera rigido ferro inflicta.

Χάλυψος, ὁ, nomen gentile, Etym.

Χαλώμενον, ου, τὸ, remiſſum.

Χαμάδις, & χαμᾶζε, ἐπὶ γῆς, humi. Homer. Iliad. ζ, χαμάδις χέει, fundit humi, i. χάμαζε, in terram. & ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέεν.

Χάμαζε

Χάμαζε, ἢ χαμάζε, & χαμαὶ, Aduerb. humi, ad terram, ἐπὶ τὴν γῆν. Iliad. γ. ἐπὶ τύχεσιν ἄλλο χαμάζε, id eſt, εἰς γῆν. χαμαὶ πέσε, in terram cecidit. Iliad. ι. χαμαὶ βάλε δένδρεα, in terram deiecit. χαμαὶ κάθημαι, humi ſedeo, Xenoph. lib. 5, Pædiæ, id eſt, ἐν γῇ.

Χαμαιάκτη, ἡ, ebulum herba

Χαμαίβατος, ὁ, rubi genus humi ſerpens, Theoph.

Χαμαιγενὴς ποταμὸς, terreſtris fluuius, humi genit⁹, terrenus. Heſiod. in Theogon. ἱερὸν γένος ἀνθρώπων χαμαιγενέων αἰθερίων, humo prognatorum hominum.

Χαμαιδάφνη, vincaperuica herba: ſic Gaza apud Theophr. lib. 3. hiſtor. plant. cap. vltimo.

Χαμαίδρυς, υος, ἡ, chamædrys herba, quaſi humilis quercus, Triſago Latinè, Theoph. lib. 9. plant.

Χαμαιεῦνάδες, αἱ, humi dormientes.

Χαμαιεὐνης, ου, ὁ, humi dormiens.

Χαμαίζηλος, ου, ὁ, humi depreſſus, abiect⁹, humilis, in terram ſparſus, pumilio.

Χαμαίκαυλος, humicaulis.

Χαμαίκισσος, ου, hedera terreſtris ſiue ſyluatica.

Χαμαικλινὴς, humi proſtratus.

Χαμαικοιτεῖν, humi cubare, Bud. in Epiſt. poſter.

Χαμαιλεύκη, genus herbæ quæ & βήχιον, id eſt, tuſſilago, teſte Paulo Æ gineta vt refert Marcell. lib. 3. Dioſcor. quaſi humilis alba populus.

Χαμαιλέων, chamæleon, nomen animalis & herbæ, quorum vtrunque colorem ſubinde mutat. De animali vide Ariſtotelem, Ælian. & Eraſm. in Prouerb. Chamæleon de ſuo corio ludit, & Chamelæonte mutabilior. animal immundũ erat Iudæis, cap. 11. Leuit. De herba vide Theophraſt. lib. 6, cap. 3. hiſtor. plãt. & Dioſcor. lib. 11, cap. 135. huius radix lethalis eſt, vt idẽ Dioſc. tradit lib. 6, cap. 1. χαμαιλέων λευκὸς, chamæleõ albus, genus herbę quę & ἰξία dicitur, quòd ad eius radices ἰξὸς, id eſt, viſc⁹ reperiatur, Dioſcor. lib. 3, cap. 10. χαμαιλέων μέλας, ibidem cap. 11.

Χαμαιπετὴς, ου, ὁ καὶ ἡ, χαμαίζηλος, in terra iacens, humi extẽſus, humi ſtratus, in terram prociduus.

Χαμαιπίτυς, υος, ἡ, aiuga herba, Latinis, quaſi humilis pinus. Quidam etiam vocant ἰσοφύλλον herbam χαμαιπίτυν, quòd eius ſemen odore pineæ reſinæ ſit, Dioſcor. libr. 3, cap. 171.

Χαμαιριφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, humi repens.

Χαμαιρριφεῖς φοίνικες, palmæ humiles, Theop. l. 2. hiſt. pl.

Χαμαιστρωσία, ας, ἡ, ſtratum humi paratũ, torus ex agreſtibus frondibus, Soph. Schol. in Philoct.

Χαμαισύκη, ης, ἡ, ficus humilis, & papauer ſatiuum.

Χαμαιγενὴς ὁ πισὸς, piſum terrenum, ſic Gaza libr. 4. de cauſ. plant. Theophr.

Χαμαιτυπεῖον, fornix, ganeum, proſtibulum.

Χαμαιτύπη, ης, ἡ, πόρνη, ſcortum abiectum, & vile ſtragulum quod humi ſternitur.

Χαμαιτυπὶς, ἡ, ſcortum ignobile.

Χαμαιπέται, ex accipitrum genere ſunt, qui prædam ſuper terram & humi petunt. His contrarii ſunt οἱ μετεωροθῆραι.

Χαμαιρπὴς, humi repens vel dormiens.

Χαμερπῶς, humiliter, abiectè, craſſè: à χαμαὶ, & ἕρπω. Nazanz. in Orat. de ſancto Paſcha, πείθομαι μηδὲν ἐκεῖ μηδὲ ἀλογίστως, μηδὲ χαμερπῶς τόπον διατυπῶσαι.

Χαμαιτυπὶς, ſcortum.

Χαμεύνα, ἡ, humilis & vilis lectus, ſtragulum, Etym.

Χαμευνὴς, humi cubans.

Χαμευνίας, ου, ὁ, χαμευνής.

Χαμευνὸς, ὁ, humi ſtratus, Nazanz. in Orat.

Χαμεύνια, τὰ, humilia grabata, Etym.

Χαμευνία, ας, ἡ, humi dormitio, quum quis in humo nuda dormit: à χαμαὶ & εὐνή.

Χαμευνὶς, ίδος, ἡ, στιβὰς, lectus humilis, ſtorea.

Χαμηλὸς, humilis, χαμαίζηλος.

Χαμῖτις, ἄμπελος ἐλέγετο, ἡ χαμαὶ κειμένη.

Χαμόθεν, Aduerb. pro ἀπὸ τῆς γῆς, ex humo, è terra.

Χαμοκοιτεῖν, humi cubo.

Χαμόκοιτος, ου, ὁ, humi indormiens.

Χαμὸς, ἡ, ὁ, curuus.

Χαναανῖτις, ιδος, Chananitis.

Χανδάνω, μ. ανῶ, poeticum eſt, deriuatúrq; à χάδω, capio, id eſt, ſum capax, χωρῶ. Actiu. Accuſ.

Χανδὸν, abundanter, inhianter, affatim, copioſè, capaciter, Etym. χανδὸν ἐμφορεῖσθαι, auidis faucibus me expleo, Lucian. χανδὸν πιὼν, Interpr. Ariſtoph. de Themiſt.

Χανδρὰς, ἡ, chandralia herba, Theophr. lib. 7, cap. 11. hiſtor. plant.

Χανεῖν, εἰπεῖν, Ariſtoph. χανεῖν τὰ δεινὰ ῥήματα, atrocia verba dicere, Sophocl. in Aiace. χανεῖν σοι τὴν γῆν, tibi terram hiſcere, Lucian. χάνοι, dehiſceret, χάσματι δεχθείη, Homer. Iliad. & Interpr. χάνῃ, hiauerit.

Χάννη, ἡ, hiatula piſcis, Ariſtot. l. 4. Anim. χάννη ꝑ eodem ſcribitur l. 8, alibi χάννη. χαῖλω nõnulli vocant τὸ γαργαρεῶνα, propterea quòd gargar ipſum ſuprà amplius, infrà arctius ſit, velut infundibulum. vide ἐν τῷ γαργαρεών.

Χανύω, μ. ύσω, vociferor.

Χάος, εος, τὸ, chaos, miſcella, confuſio, incondita congeries, ὕλη ἄτακτος à Philone dicitur in lib. de mũdo. Idem ibidem, χάος δὲ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης τόπον οἴεται, ὅτι τὸ δεξόμενον αἰσθητὸν σῶμα, i. cæterùm chaos Ariſtoteles locum ideò eſſe cenſuit, quia locum in rerũ naturã prius editũ eſſe quàm corpus neceſſe eſt. λέγεται δὲ τὸ χάος παρὰ τὸ χεῖσθαι. ... Itẽ χάος pro aere, Ariſtoph. νεφ.

Χάος, ὁ, bonus, generoſus, priſcus, ἀρχαῖος. Lacedæmoniorum peculiaris eſt dictio à Theocrito vſurpata, Idyl. ζ. vide Cæl. lib. 26, cap. 16.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, gaudium, ira: & ad animum refertur, ἡ δονὴ verò ad corp⁹. In Nominat. χαρὰ, poſterior lõga eſt, quia nomen eſt ὀξύτονον.

Χάραγμα, ατος, τὸ, inſculptio, fiſſura, character, impreſſio, nota impreſſa ſiue inſculpta, ſigillum, ſculptura, moneta. χαράγματα χειρὸς, ſcripturæ manus, in Epigram.

Χαράδρα, ας, torrẽs, alueus torrẽtis, vallis, ſpelũca, κοίτη, φωλεός. Propriè terræ rima ſiue fiſſura, quã aqua pluuia, torrens, aut terræmotus efficit, rupes, locus cõfragoſus & præruptus, fauces torrentis: vide apud Herodotum. κατὰ χαράδρην, per confragoſa. vide in Chiliad. Eraſm. OEnoe charadram. φύεται παρὰ χαράδρας καὶ χειμάῤῥους, naſcitur ad torrentium ripas, ſiue circa profluentes aquas & torrentes, Dioſcor. lib. 3, cap. 130.

Χαραδραῖα βέλεμνα, tela ex loco confragoſo lecta, id eſt, lapides & ſaxa apud Nonnum, fragoſi lapides & aſperi.

Χαραδραὶη, in Epigram. pro χαράδρα, lacuna.

Χαραδραῖος ποταμὸς, i. χειμάῤῥους. Nonn.

Χαραδρεών, Naz. in Epiſt. torrens aut torrentis alueus.

Χαραδριὸς, ου, rupex, auiculæ nomen. vide in Chiliad. Eraſmi, Charadrium imitans. meminit & Ælian. eius auis: à Theodoro in Ariſtot. vertitur rupex & hiaticola. Charadrius exponitur cap. 11. Leuit. Fuit ei⁹ vſus prohibitus Iudæis, Ibidem.

Χαραδροῦσθαι, palude occupari, λιμνοῦσθαι, ὀρύσσεσθαι, κοιλαίνεσθαι. ὡς ἂν χαραδρωθείη ὁ χῶρος, vt eſſet locus lacunoſus: vnde χαραδρώδης, lacunoſus factus.

Χαραδρώδης ποταμὸς, fluuius in morem paludis latè ſtagnans, apud Strabonem. χαραδρώδεσι τόποις, in torrẽtium alueis, in aquoſis conuallibus, Dioſcor. lib. 4, cap. 57.

Χάρακα, ας, ἡ, titymalum.

Χαρακίας κάλαμος, arundo vallatoria, ſiue vallaris, arundinis genus eſt, Theop. lib. 4. plant.

Χαρακίας τιθύμαλος, vallaris tithymalus, qui & ἄῤῥην, id eſt, mas, genus herbæ, de qua Dioſcor. lib. 4, cap. 255, & ibidem Marcellus.

Χαρακόω, vallo ꝓtego, trepido, eleuo, attollo, diuido.

Χαράκωμα, pedamentum, fulcimen.

Χάραγμα, ατος, τὸ, ſculptura.

Χαρακομαχία, caſtra, vallum, cap. 19. Ezechielis.

Χαρακοποιΐα, ας, ἡ, vallatio.

Χαρακόω, ῶ, ώσω, circunuallo, munio foſſa, obſideo, Ammon. in χάραξ.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, forma expreſſa ex alio, ſiue nota rei cuiuſpiam impreſſa, vt in cera fit: ſignũ, inſigne, σημεῖον, σφραγὶς, lineamentum & ductus, effigies, figura, ſtylus dicẽdi, vel genus dicendi, vt Gellius vertit lib. 7, cap. 14. χαρακτῆρες λόγου πίστ. Apoll. in Epiſt. χαρακτῆρες γλώσσης, characteres linguæ, Herodot. lib. 1. χαρακτὴρ ἑλληνικὸς, ritus Grecanicus, cap. 4, li. 2. Macchab. χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν, notam imprimere, Ariſtot. in Polit. Idem Ariſtot. lib. 2. OEconom. ἐγκόπτειν χαρακτῆρας, pro percutere monetam dixit.

Χαρακτηρίζω, μ. ίσω, π. ικα, noto, deſigno, imprimo, exprimo, figuro.

Χαρακτηρισμὸς, οῦ, ὁ, deſignatio, figuratio.

Χαράκωμα, ατος, τὸ, vallum, agger. Ammon. in χάραξ. Demoſt. Philipp. 2. χαρακώματα, σταυρώματα.

Χαραμὸς, terræ hiatus, [illegible].

Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, foſſa, fouea: & in Fœminino genere ponitur pro vallo, id eſt, firmiore palo, cui vitis alligatur: pedamentum dicunt Latini & ſtatumen. χαράκων στοιχεία, ordines adminiculorum, Gaza de Senectute. Item carduus, arundo.

Χαράττω, μ. άξω, π. αχα, prima breui, ſculpo, ſigno, imprimo, κολλάπτω, γράφω, ſcribo, pingo, aro, acuo, κολάπτω, ſcarifico, rado, derado, induco & oblitero. Heſiod. χαρασσομένου σιδήρου, dum ferrum acuitur. κεχαραγμένος, ſerratus. κεχαραγμένον ῥύγχος, roſtrum ſerratum. φύλλα κεχαραγμένα, folia ſerrata, ſecta, Dioſcor. lib. 4, cap. 271. κεχαραγμένος τοῖς Ἀθηναίοις, Athenienſibus infenſus, Herodot.

Χαρεῖ, gaudeat: ab ἐχάρην: vnde &

Χαρεὶς, έντος, oblectatus, gauiſus, ἡσθείς. Ariſtoph. πφ. τοῖς ἱερεῖσι χαρεῖσα. χαρεῖσα θύμασι, gaudens victimis, Eurip.

Χαρῆναι, gauiſum eſſe. χαῖρε, gaude, lib. Tobiæ in Biblijs. χαρῆτε, gaudeatis. χάρη, ἐχάρη, gauiſus eſt, Homer.

Χαριδανδεῖν, vide in Chiliad. Eraſm.

Χαριά, ιᾶς, ἡ, collis.

Χαρίεις, εντος, ὁ, gratus, gratioſus, vrbanus, lepidus, ſcitus, venuſtus, elegans, pulcher, καλὸς, ἀστεῖος, εὔχαρις, ἐπιτερπὴς, ἡδὺς, ſuauis, lenis, iucundus, argutus, bellus, lætitia affectus. In Vocat. ὦ χαρίεν, & ὦ χάριεν, vt docet Gaza lib. 2. Gramm. χαρίεντες apud Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 5. de honorum ratione, Aretinus exponit præſtãtes viri: Diuus Thomas, homines gratioſi. Lib. verò 4. Ethic. Argyropilus elegantes, Aretinus eruditi, antiquus Interpr. excellentes exponunt.

Χαρίεν, pro χαριέντως, pulchrè, Cyril. proparoxyt.

Χαρίεν, [illegible], gratum, gratioſum, ἀστεῖον, pulchrum & bonum. Ariſtoph.

Χαριεντίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, iocor, nugor, vrbanus ſũ, alludo, facetè cauillor, & lepida vrbanitate vtor, ſalibus vtor, Depon. abſ. Plat. in Apolog. μάλιστα σπουδῇ χαριεντίζεσθαι [illegible], ſeriò Melit° iocatur.

Χαριεντισμὸς, ὁ, ὁ, vrbanitas, lepos, & venuſtas ſermonis, dictum ſalſum & facetum, ſcomma, Bud. in Epiſt. Charientiſmos, ſiue ſcomma (inquit Rufin.) figura eſt qua feſtiua dictio fit cum amœnitate mordax. vide etiã Quintilian. lib. 8, cap. 6.

Χαριεντότης, ητος, ἡ, gratioſitas.

Χαριέντως, eleganter, ſcitè, lepidè, ἡδέως, gratioſè, venuſtè, vrbanè, ſalſè. Plato 2. de Repub. χαριέντως γὰρ τοῦτο ἀπεῖπες, id eſt, pulchrè dixit.

Χαριεργὸς, ὁ, gratioſus, cuius facta grata ſunt.

Χαριέστερος, elegantius, gratioſius.

Χαρίζομαι, μ. ίσομαι, gratificor, facio grata, & beneficiũ, gratiámque cõfero, ad gratiam facio, gratiã ineo apud, cõdono, indulgeo, demereor, bene mereor, inſeruio. Datiuo iung. χαρίζομαί σοι, tibi ſum gratus. Xenop. χαρίζομαί σοι πρὸς τὸ φανλότερον, Iſocrat. χαρίζομαι αὐτῷ, eius gratiam concilio. χαρίζεσθαι ἔρωτι, indulgere amori. & χαρίζεσθαι τῷ ἑαυτοῦ θυμῷ, animo ſuo indulgere. Dicitur quoque χαρίζομαι τὸ ὄφλημα, pro remitto mulctam. Homer. cum Genit. iungit. Odyſſ. α. χαριζομένη παρεόντων, largiẽs ex his quæ adſunt ſeu aderant, id eſt, pro cõpia. Inde dicitur κεχαρισμένος, id eſt, iucundus, gratus, placitus. κεχαρισμένος λόγος, oratio ſeu ſermo gratus, Demoſt. Aliter Xenop. lib. 1. [illegible] κεχαρισμένοι [illegible], id eſt, beneficio affecti & ea gratia donati. Idem ibidem pro accepto, τοῖς θεοῖς κεχαρισμένα, diis grata & placentia. Heſiod. θυμῷ κεχαρισμένος [illegible]. κεχαρισμένη θυμῷ, Homer. [illegible]: vnde κεχαρισμένως εἰπεῖν, ad gratiam dicere, Iſocrat. κεχαρισμένως ἄρχειν, Idem.

Χαρίλαος, Charilaus, rex Spartan°, cuius tutor fuit Lycurgus: ſic autẽ dictus χαρίλαος à Lycurgo, cuius rationem vide in Lycurgo Plutarchi.

Χάριν, pro cauſa, ἕνεκα: vnde ὅσον εὐγενείας χάριν, quod ad generis nobilitatẽ attinet. Gregor. [illegible] χάριν [illegible]. Sic Plaut. At tu ægrota ſi vis per me quidẽ ætatem. Dicitur hoc etiam per ἕνεκα, & πρὸς, & διὰ, cum Genit. & Atticè cum Accuſ. σὴν χάριν, tua cauſſa: [illegible] χάριν σου. & ἐμὴν χάριν, mei gratia, cauſa mea, meo nomine. Apollon. ἐμὴν χάριν [illegible]. vide ἕνεκα apud Ammon. χάριν ἕνεκα, vtrunque ſimul apud Platonem de Legibus.

Χάρις, ιτος, ἡ, gratia, feſtiuitas, beneficium, beneficẽtia: ſtudium, meritum, μισθὸς, donum, munus, illectamentum, [illegible] τὸ χαίρειν, Etym. τῆς τριάδος ἡ χάρις, Trinitati ferẽdum eſt acceptum, Nazanz. in Orat. χάρις σοι [illegible], gratia tibi debetur, Thucyd. χάρις [illegible] τῶν Ἀθηναίων, gratia ab Athenienſibus habebatur, Herodot. [illegible] λόγων χάρις, eloquẽtia, Plut. in Alcibiade. πρὸς χάριν λέγω τῷ ὄχλῳ, populo aſſentor, Thucyd. [illegible] χάριτας [illegible] οἱ Ἀθηναῖοι, ad gratiam referendam benefactoribus propenſi ſunt Athenienſes, Liban. apud Demoſt. ἐν χάριτι [illegible] λαμβάνω, capio gratioſè, Plato de Legib. μετὰ χαρίτων, cũ gratia. Plato Epiſt. 8. [illegible], regẽ filium meum create duplici gratia, & mea & mei patris.

Habet eum vſum χάρις apud Græcos, quem Gratia apud Latinos. χάριν ἄγω, in Epigr. id eſt, concilio gratiam. χάριν ἀπολαμβάνω, Xenoph. viciſſim beneficio afficior. χάριν ἀμείβομαι, gratiam rependo, Idem. χάριν ἀπομνημονεύω, gratiam refero, Ariſtid. χάριν δίδωμί σοι, tibi hoc largior, Baſil. in Epiſt. χάριν διδόναι φωτὶ, apud Sophocl. in hominem beneficium conferre. & apud eũdem, χάριν τίειν, pro eodem. [illegible] χάριν, te maiori quàm hoc afficerem beneficio: ſic etiam apud Ariſtoph. χάριν σοι ἀποδίδωμι, tibi morem gero, Ficin. in Timæo Plat. penes te gratiam colloco, alius Interpr. χάριτας ὁμοίας ἀποδιδόναι, parem referre gratiam, AEſchin. χάριν τούτων ἀποδιδόναι Plato 1. dè Repub. dicit, i. pro his gratiam referre. Ibidem, χάριν ἐκτίνειν pro eodem etiam dicit. χάριν ἐκτίνω [illegible], Ariſtid. χάριν ἢ χάριτας ἀνταποδίδωμι, gratiam refero, Bud. in Epiſt. poſter. & Xenoph, ſic etiam Thucydid. χάριν ἔχειν, habeo gratiam, in Epigram. χάριν εἰδέναι, habere gratiam. μόνῳ χάριν εἰδέναι, Plutar. in Galba. Et χάριν οἶδα, pro gratias habeo, gratias ago. χάριν τῆς [illegible] οἶδά σοι, Xen. [illegible] χάριν [illegible] ὁμολογῶ, Bud. in Epiſt. priorib. χάριτας οἶδά σοι, καὶ ὁμολογῶ, Idem in poſter. χάριν εἰδότες θεοῖς, diis gratiam habentes. χάριν ἔχω σοι, habeo tibi gratiam, Iſocrat. in Euagora. Idem ibidẽ, [illegible] χάριν ἔσχε τούτων, harum rerum non habuit gratiam. χάριν τούτων [illegible], Xen. lib. 5. Pædiæ. χάριν ἔχω τῷ γήρᾳ πολλὴν, ſenectuti magnam habeo gratiam, Gaza de Senectute. χάριν [illegible]. Iſocrat. χάριν βεβαίαν ἔχω, gratiam firmam habeo, Thucyd. χάριν θῇς, beneficii loco ponas, Herodot. χάριν λίπω, beneficium relinquam, Euripid. χάριν ὀφείλειν, debere, Xenophon. χάριν ὀφείλω, ſum beneficio obuinctus, Iſoc. vide in ὀφείλω. χάριν [illegible], gratiam referre, Demoſth. χάριν [illegible], gratiam

X A

gratiam concilio, Idem. χάριν τίθεσθαι ἐπ' ὀλέθρῳ, Euripidi exitio gratiam compenſare, id eſt, pro bono malum referre. χάριν τίθημι, gratificor. χάριν κατατίθημι, gratiam demereor, gratiam ineo. χάριν καταθέσθαι, beneficium collocare, Demoſt. χάριτας Ἰουδαίοις καταθέσθαι, præſtare gratiam Iudæis, cap. 24. Act. Apoſt. χάριν καταθέμενοι, gratiã reddentes ſeu referentes, AEſchin. Thucyd. lib. 9, χάριν ὑμῖν προσθήσουσιν, gratias vobis habebunt. χάριν φέρειν, χαρίζεσθαι, gratiam ferre, reportare beneficium, Demoſth. χάριν φέρων τι, Euripid. ἔστ' ὅ,τι δρῶσά σοι χάριν φέρω, eſt quod velis curari in quo queam tibi facere rem gratam. φέρων χάριν, Hom. id eſt, χαριζόμενος, βοηθῶν. χάρις quum deam ſignificat, χάριτα non χάριν in Accuſat. facit. Inde χάριτες, Gratiæ. Heſiod. tres facit in Theogo. χάριτας δ' οἱ Εὐρυνόμη τρεῖς γείνατο θυγατέρας, Ἀγλαΐην τε καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν. Hymnus in Charites extat apud Orph.

Χαρίσιον, ου, τὸ, placentæ ſpecies.

Χάρισμα, ατος, τὸ, καὶ Χαριστήριον, ου, τὸ, idem quod χάρις, id eſt, gratia, munificentia, beneficium gratis collatum, munus, donum quod ad gratiam fit alicuius. χαριστήρια θύειν, per ſacrificium gratias agere, pro beneficiis acceptis ſacrificare, Bud. Comment. χαριστήρια ἀποτίνειν, gratiarũ dona ſoluere, Xenoph. χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι τῇ πατρίδι, patriæ gratias nomine educationis reddere ſeu agere.

Χαριστηρίους λόγους appellat Gregor. quibus gratiæ Deo aguntur de aliqua re.

Χαρίσια, τὰ, ſolenne feſtum, quo ſympoſia agitabant vnà propinqui, & dona vltrò citróque tranſmittebant.

Χαριτία, ας, ἡ, gaudium, χαρμονή.

Χαριτία λόχου, ridiculum manipuli factum, facetiæ de manipuli facto.

Χαριτοβλέφαρον, τὸ, frutex eſt quidã in philtris efficax.

Χαριτοβλέφαρος & λαμπετὼ, à meretrice quadam vocabatur Demetrius Phalereus, Laert. lib. 5.

Χαριτόω, μ. ώσω, π. ωκα, afficio gratia, gratioſum facio, gratum ſiue charũ reddo, Actiu. Accuſ. κεχαριτωμένη, gratioſa vertitur ab Eraſm. cap. 1. Euang. Lucæ, qui hæc adnotat, Non eſt, inquit, gratia plena, ſed, vt ad verbũ reddam, gratificata: quo tamen Particip. Homer. vſus eſt ꝓ vnicè dilecto, ἐμῷ κεχαριτωμένε θυμῷ, i. meo dilecte animo.

Χαρίτων, ωνος, nomen proprium, Cyrill.

Χάρμα, ατος, τὸ, riſus, gaudium. Heſiod. μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς. Indicat & ludibrium, & deriſum, vt in eo, δυσμενέσιν μὲν χάρμα: & in illo, τὸ σὸν ἅρμα χάρμα καὶ γέλως. χάρματα θηρῶν Euripid. & in Epigram.

Χάρμη, ης, ἡ, pugna, conflictatio, lætitia, gaudium. Phocylid. μηδ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμῃ, neque exultes gaudio.

Χαρμονὴ, ῆς, ἡ, gaudium, lętitia. Xenop. & Sophocl.

Χαρμοσύνη, ης, ἡ, idem. Eſt etiam feſtum apud Athenienſes.

Χαρμόφρων, Mercurii epithetum.

Χαροπὸς, οῦ, ὁ, gratioſus, venuſtus, iucundus, ὁ χαρὰν ἔχων, pulcher oculos, flauus, cæſius, glaucus, ſplendidus. χαροπὴ ὕδωρ, Apoll. Rhod. χαροποῦ κύματος, in Epigram. χαροποῖς κύμασι, glaucis fluctibus, ibidem. Item ibidem, χαροπῷ πελάγει, in mari glauco. χαροπὰ τὰ ὄμματα, oculi rufi, Gaza apud Ariſtot. lib. 5. de generatione Anim. oculi flauidi, ibidem. Item χαροπὸς, φοβερὸς, terribilis, Heſiod. χλουναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες, id eſt, trucéſque leones. χαροπὸς per ω ſcribendum: à dictione ὤψ, pro oculo, ſecundum Gazam lib. 3. Gramm.

Χαροπότης, gratia vultus, ſplendor, decus, Etym.

Χαροῦσι, gaudebunt, cap. 11. Apocal. Ioan.

Χάρτης, ου, ὁ, χαρτοπράτης, chartarius, ὁ χωρητικὸς τῶν ἐγγεγραμμένων, capax ſcriptorum, Etym.

Χαρτίον, chartula.

Χάρτον, τὸ, charta.

Χαρτοπράτης, ου, ὁ, papyropola, i. ὁ τοὺς χάρτας πιπράσκων.

Χαρτὸς, οῦ, ὁ, lætabilis, dignus lætitia.

Χαρτοφυλάκιον, ſcrinium quo reponuntur chartæ.

Χαρτοφύλαξ, chartarum principaliũ cuſtos, id eſt, præfectus ſcriniorũ, qui theſaurarius chartarũ nũc dicitur.

Χάρυβδις, εως, ἡ, charybdis, vortex maris.

Χάρων, ὁ, leo: ἀπὸ τῆς χαροπότητος. Etym.

Χάρων, ex communi vſu Græcorũ ꝓ morte accipitur.

Χαρώνειοι, αἱ. vide in Chiliad. Eraſmi.

Χάσιος, ου, ὁ, bonus.

Χάσις, diſcretio, ſegregatio.

Χάσκω, aſpicio, intendo fixis oculis, ἐπιτηρῶ, adaperior, hio, hiſco, dehiſco. χάσκουσι καὶ συμμύουσιν ὡς ὁρῶντες, dehiſcũt & ſe comprimunt vt cernentes, Ariſtot. lib. 4. Animalium. ὅπερ ἄλλο σὺ χάσκεις, Ariſtop. αὐτὴ σὺ, φεῦ ἄλλα πλὴν διάνοιαν ἔχεις, Interpr. χάσκοντες τὸ στόμα θεωροῦσιν αὐτήν, aperto ore intuentur eam, lib. 1. Eſdræ.

Χασκωρέω, circunſpicio, περιβλέπω.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, fiſſura, rictus, vorago, ῥύγχος, os, barathrum: vnde Ariſtot. de mundo, χασματίαι σεισμοὶ, id eſt, terræmotus: ab hiatu ſic dicti, vt qui labes terræ relinquant in caua ſubſidentis. Dicitur autem χάσμα à χαίνω, id eſt, hio. vide adnotationẽ Budæi in Pandect. ſuper dictione Chaſma.

Χασμᾶσθαι, oſcitanter addubitare & cunctari, angi & conturbari.

Χασμάω, μ. ήσω, π. ηκα, oſcito, dehiſco, Neutr. abſol. Alexan. Aphrod. lib. 1. Problem. voce Paſſ. effert, οἱ βλέποντες χασμωμένους χασμῶνται, qui oſcitantes vident, oſcitant. ἰλιγγιῴης αὖ καὶ χασμῷο, id eſt, vertigine vexeris, ac oſcites, Plato in Gorgia.

Χάσμη, ης, ἡ, oſcitatio.

Χάσμημα, Ariſtoph. i. ῥάμφος κεχηνὸς, Interpr.

Χασμῶδες, τὸ, oſcitantia.

Χασμώδης, hians, oſcitabundus.

Χατεόμενος, ἀναχωρήσας, Homer. Iliad.

Χάχαρον, herba, quæ & ξάνθιον, Dioſcor. lib. 4, cap. 228.

Χατεύω, μ. εύσω, χρήζω, δέομαι, indigeo, deſydero, poetic.

Χατέω, μ. ήσω, π. ηκα. Idem, careo, prohibeor, cum Infinitiuo. Odyſſ. ο, μέγα δ' ὁ δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι, &c. & cum Genit. pro egeo & deſydero.

Χατίζω, μ. ίσω, π. ικα, idem. Neutr. Genit. Heſiod. ἔργων χατίζων, &c.

Χατὶς, ίδος, ἡ, deſyderium, vſus.

Χαυλιόδους, οντος, ὁ, qui dentes exertos habet. Heſiod. κάπρος χαυλιόδους, &c. id eſt, ὁ κεχαλασμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας ἐξέχοντας: vel ρ mutato in λ, ὁ χαράσσων τοὺς ὀδόντας καὶ τραχύνων, id eſt, dentes exaſperans. χαυλιόδοντες, quibus ſunt exerti dentes, dentes prominentes atque ſerratos habentes, Herodot. de Crocodilo. χαυλιόδουσι φαίνων, eminẽtibus & cancellatis dentibus, Idem. χαυλιόδοντας ἔχει ὥσπερ οἱ ἄρρενες ὕες, dentes habent exertos velut apri, Ariſtot. libr. 2. Animal. ſic Gaza. vide in verbo καρχαρόδους.

Χαύνη, hiatula piſcis, Ariſtot. 8. Anim.

Χαῦνος, ου, ὁ, mollis, laxus, prælaxus, fungoſus & inanis, ſolutus & cedens, Gaza, ignauus, lentus, inſolens, tumidus, inflatus opinione ſui, ſuperbus. χαῦνος νοῦς, animus mollis, Plutar. in Solone. χαύνη ἐλπὶς, vana ſpes, Plato Epiſt. 7. ἐμπιπλάναι ὑφ' ἐλπίδος καὶ χαύνης ἐλπίδος, inflare ſpe. χαῦνη σὰρξ, Galen. lib. 2. ad Glauc. fungoſa caro. χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, rarum ſolutúmque triticum, Theoph. lib. 3. de cauſis plant. Item χαῦνος, ſtultè & abſurdè liberalis, oſtentator, ineptus. Eſt etiam friabilis, id eſt, εὔθραυστος, κραῦρος, ψαθυρός. Item χαῦνον, altum, latum, magnũ, quaſi χανόν: à χαίνω, Bud. Comm. χαῦνον ὄνομα, id eſt, πλατὺ καὶ μέγιστον, Ariſtop.

Χαυνότης, ητος, ἡ, mollities, laxitas, reſolutio, tumiditas, inſolẽtia. χαυνότης ab Ariſtot. l. 1. magnorum Moral. pro extremo magnanimitatis: opponitur puſillanimitati. vide illic. Itẽ lib. 2. vbi Argyrop. lẽtitudo, Aretin. inflatio.

Χαυνοῦσθαι, opponitur τῷ πιλοῦσθαι, laxari, molliri. Eſt etiam τὸ χαῦνος διακεῖσθαι ſtultè de ſeipſo perſuaderi, magnificè ſimul & abſurdè de ſeſe ſentire, tumere, Budæus Comment.

Χαυνόω, μ. ώσω, π. ωκα, mollio, emollio, remitto, laxo, inflo. Actiu. Accuſat.

Χαύνωσις, εως, verborum facundia, ſuada, perſuaſio, dicendi facultas, molle dicendi lenociniũ. Item mollicies, laxitas, ſolutio, remiſſio. Ariſtop. νφ. χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν dicit, λύσιν τῶ δικῶν καὶ ἀπάτην τὰ κατὰ ῥήματα ἀναπείθοντα τοὺς ἀκούοντας, id eſt, ſolutionẽ iudiciorum & relaxationẽ aut facundiam ad refutandas aduerſarii rationes aptam. vide ibidem Interpretem.

Χεῖον, ὁ, panis oleo conſperſus hordeaceus, aut olus aſſatum, Etym.

Χαρωνεῖ χρυσοῖ, &c. crateres aurei, lib. 2. Eſdræ, ſect. λα.

Χεάμενος, ου, ὁ, fundens.

Χέασθαι, fundere, Ariſtoph.

Χέδροψ, οπος, ὁ, legumen. & τὰ χέδροπα, legumina, quæ & ὄσπρια, Theoph. lib. 1. hiſtor. plant. cap. 9. quæ & etiam cherdropa dicuntur, Gaza lib. 8, cap. 1. & lib. 3, cap. 25. de cauſ. plant.

Χεζητιάω, cacaturio. Ariſtop. νεφ. κεκραγώς ὅτι χεζητιῴην, clamantem quòd cacaturirem.

Χέζω, μ. χέσω, ἔχεσα. μέσ. πέχοδα. χέχοδα, ἀφοδεύω, ἀποπατέω, caco, excerno ſtercus, elido ſterc°. vnde κατιχέζω: vnde etiã χεσείω, id eſt, cacaturio.

Χεῖσθαι, diffundi: vnde χυθεὶς, fuſus.

Χειά, ᾶς, ἡ, luſtrum, cubile ferarum, latibulum ſerpentis: nam χεῖσθαι eſt capacem eſſe. χειά, inferius.

Χειλάριον, ου, τὸ, labellum.

Χείλιοι, οἱ, AEoles, ἀντὶ τοῦ χίλιοι, mille, Etym.

Χειλοποτέω, pitiſſo, ſummis labris delibo, in Epigr.

Χεῖλος, εος, τὸ, labrum, labium, παρὰ τὸ χέειν, λόγους. Item ora poculi & crateris. Odyſſ. α. χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, id eſt, margines. ὑπὸ χείλεσι, ſub labris, Heſi. de labris dolii χεῖλος τῆς αὐλαίας, ſummitas cortinæ, cap. 26. Exodi. ora ibidem. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labia vulnerum, Galen. lib. 2. ad Glauc. Item litus, ripa apud AEſchyl. χεῖλος τῆς τάφρου, crepido foſſæ. χεῖλος θαλάσσης, margo maris, Eraſm. in Epiſt. ad Hebræos, χείλεα ποταμῶν. oræ fluminum, ripę. Item pabulum, πόα, χόρτος, gramẽ, teſte AElio Dionyſio. vide prouerb. Eraſm. ἄχρι χείλους.

Χειλοστομία, ας, ἡ, quum vox quaſi in receſſu auditur, χειλοστομία.

Χειλοστρόφιον, τὸ, inſtrumenti genus, quo in habẽda queſtione vtebãtur, intorquẽtes noxiorũ labra apud Syneſ.

Χειλόω, augeo, μεγαλύνω. infrà χηλόω & melius.

Χέλιον, verbum obſcœnum, in Epigram. & in fine orationis Ciceronis contra Salluſt.

Χειλωτὴρ, ῆρος, ὁ, frenũ, ferrũ quod in os equi inſeritur.

Χεῖμα, ατος, τὸ, hyems. Ody. ξ. ἀλλά με χεῖμα δάμασσε.

Χειμάδιον, ου, τὸ, hybernatio, hybernaculum.

Χειμάδιος, hybernus, ad hybernandum accommodus. χρῆσθαι χειμαδίῳ, vti hybernis, Demoſth. vbi intelligẽdum τόπῳ, χειμαδίῳ τόπῳ. vide apud Suid. ἐς χειμάδιον φοιτῶν, ſe conferunt hybernatum, Herodot.

Χειμάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, tempeſtatem fero, procellas fero, fluctuo tempeſtate, coorta tẽpeſtate iactor, Depon. abſol. παρέχομαι ὑπὸ χειμῶνος, anni tempore vexor. χειμασθῆναι, frigora ſentire. χειμασθεὶς, tẽpeſtate iactatus, tempeſtate diſiectus, algore affectus. οἱ χειμαζόμενοι, qui tempeſtate iactantur, qui ἐνεργούμενοι dicuntur, qui ſpiritu periclitantur: ſic Interpretes Can. 18. Concil. Ancyrani.

Χειμάζω, μ. άσω, π. ακα, hyemo, perturbo, moleſto, tempeſtate iacto, procella vexo, hyemem traduco, moram hyeme traho, hyberno, Thucydid.

Χειμάζει ὁ θεὸς, deus tempeſtatem excitat, Xenoph. in OEconom. ἐχείμαζε, tempeſtas perſtitit.

Χειμαίνομαι, tempeſtate vexor, ſentio hyemem, Herod.

Χειμαίνω, hyemo, ſæuio, Theocrit. Idyl. 3.

Χειμάμυνος χλαῖνα, lænæ ventorum & frigoris iniuriã arcentes, idem quod ἀλεξάνεμος, Euſtath. Iliad. π.

Χείμαρος, paxillus ſeu cauilla aut clauus quo foramen in nauis carina obſtruitur, quo amoto naues in ſiccum tractæ, aquam in ſentina collectam emittunt. Heſiod. χείμαρον ἐξερύσας ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.

Χείμαρρος, ου, ὁ, torrens: quia tantùm hyeme fit, ἀέναος. Dicitur & χειμάῤῥους in Nominat. χειμάῤῥῳ ποταμῷ ἴκελος, torrenti flumini ſimilis, Herodot. χείμαῤῥοι ποταμοὶ, Hom. Iliad. 1. οἱ χειμάῤῥοι ῥέοντες ποταμοὶ, καὶ πλησθέντες ὑπὸ μεγάλων ὄμβρων, Interpres.

Χειμὰς, άδος, veſtis hyberna.

Χειμασθεὶς, έντος, ὁ, tempeſtate tortus.

Χειμασία, tempeſtas, turbatio.

Χείμαστρον, χειμερινὸν ἱμάτιον, vt θέριστρον, θερινὸν, chimaſtrum veſtis hyberna agricolæ, vt theriſtrum veſtimẽtum meſſoris, Bud. in Epiſt. poſter.

Χειμεθλιάω, laboro pernione.

Χείμεθλον. vide χίμεθλα.

Χειμερίζω, μ. ίσω, π. ικα, hyemo, Neutr. abſolut.

Χειμερινὸς, ἡ, ὁ, frigidus, turbidus, hybernus, brumalis: vnde αἱ χειμεριναὶ ἀνατολαὶ, brumales ortus. & ἡ χειμερινὴ δύσις, occaſus brumalis. τὴν χειμερινὴν, per hyemem, Herod. χειμερινοὶ χείρους, hyeme deteriores, Gaza.

Χειμέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, hyemalis, frigus cupiens, hybernus, frigidus. Ariſtot. 2. OEcon. λοιπὸν ἦν τὴν ἀμοιβὴν εἶδος πολλῶν τι ἡμερῶν καὶ χειμέριος. Aliter Homer. Iliad. γ. νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, pro χειμερίαις, id eſt, χειμεριναῖς

Χειμερόψυκτος, ου, gaudens algoribus.

Χειμόσποροι πυροὶ, triticum hyberno tempore ſatum, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant.

Χειμοσπειρόμενος, qui hyeme ſeritur.

Χειμὼν, ῶνος, ὁ, hyems, hybernum tempus, frigus, tempeſtas, procella maris.

Χεῖος, ου, ὁ, prodigus.

Χεὶρ, ρὸς, ἡ, manus, manipulus, multitudo, copiæ, exercitus. παρὰ τὸ ἔχειν χειρὸς, ὃ δὲ χορεὺς, Etym. τὰς χεῖρας ἀνατείνειν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, Xen. l. 6. Pęd. Ariſtot. de mundo, πάντες ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, manus in cęlũ ſuſtollimus. τὰς χεῖρας προσφέρειν, manus afferre. Xen. τὰς χεῖρας οὐδενὶ προσέφερεν, manus nemini afferebãt. χεῖρα τὴν δεξιὰν διδόναι, Ariſtop. ἡ διὰ χειρὸς ὁμιλία, familiaris ſermo, Hermog. διὰ χειρὸς αὐτοῦ περιῆγον, iuxta eum ambulabant, cap. 15, lib. 2. Regum. διὰ χειρὸς ἡμῖν τὸ ἐγκώμιον, eſt in manibus laudatio, Gaza de Seneсt. διὰ χειρὸς ἔχω, ſub manu habeo, diligenter curo, Thucydid. διὰ χειρῶν ἔχουσι πολιτείαν, intendunt ad reipub. cuſtodiam, Ariſtot. in Polit. ἐκ χειρὸς διέφθειραν, manib° diſcerpſerũt, Ariſtid. ἐν χερσὶ, dũ conſeruntur manus. ἐν χερσὶ ἐγένοντο τοῖς ἐναντίοις, ad manus cũ hoſte venerũt, Thucyd. ἐν χερσὶ πολλοὺς ἀπέκτειναν, multos qui repugnabant interemerũt, Idẽ. ἐν χερσὶν ἡ μάχη, apud eundem dicitur, quãdo ventum eſt ad manus. ἐν χερσὶ τῆς μάχης γενομένης, i. συνελθόντων εἰς μάχην, καὶ ἐκ χειρὸς μαχομένων μετὰ τὸ παύσασθαι τοὺς ἀκροβολισμοὺς καὶ ἀκροβολητικά. εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, Xen. εἰς χεῖρας συμμῖξαι τοῖς πολεμίοις, Idem. εἰς χεῖρας ἰέναι, prælium inire, Plutarchus in Themiſtocle. εἰς χεῖρας ἰόντα, id eſt, εἰς ὁμιλίαν καὶ διάλεξιν φιλικὴν, Thucydid. in manus venientem, ad manus euntem. λαβεῖν εἰς χεῖρας τὰ ἱερεῖα τὰ σπλάγχνα, accipere in manus victimæ exta, Plutarch. in Galba. κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτοῦσι, vide ἀπὸ σοῦ in Ammon. χερσὶ ὕδωρ φέρτε, Hom. ferte aquam ad manus lauandas. χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ χεύαντες, Idem ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Idem Hom. μετὰ χεῖρας ἔχειν, eſſe in manibus. vide Bud. in annotat. in Epiſtolas, in dictione Sub manu habere. μετὰ χεῖρας ἐμοὶ ἑβδόμη βίβλος, ſeptimus liber eſt mihi in manibus, Gaza de Senectute. μετὰ χεῖρας ἔχω, inter manus habeo. Thucydid. μετὰ χεῖρας εἴχομεν, inter manus habuimus, Herodot. Accipitur aliquando χεὶρ pro poteſtate, vt apud Latinos manus. Sophocles, οἳ πρὸς πλέον ἡ χειρὶ βέλδεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει, id eſt, τῇ δυνάμει. χειρὶ κατέχοντες κρατεῖν, vi opprimentes. ὑπὸ χεῖρα ποιῶ, mihi ſubdo, ditioni ſubmitto & dedo, Phalaris in Epiſtolis. ὁ ὑπὸ χεῖρα, miniſter, Dioſcorid. libro 5, capite 77. οἱ ὑπὸ χεῖρα ταπεινοὶ, humiles, Demoſthen. ὑπὸ χεῖρα φαίνονται, Plutarch.

tarch. In Nomin.& Accuſ.Duali χεῖρε eſt Maſcul.generis, idque Atticé. Ariſtoph. περὶ ἐς τὼ χεῖρε νυνὶ δὸς μοι μαλιστῶν. Xenop. ὥσπερ διάκειμαι, ὥσπερ οἱ τὼ χεῖρε, ἃς ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλαιν ἐποίησεν, ἀφεμένω τούτου, τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλω. τὼ χεῖρε ἔνδον ἑαυτῷ ἔχειν, continere manus ſuas, Demoſth. χείρεσι, manibus, in Epigr. χειρὶ non dicitur, ſed χερί, Phrynic. πέντοζος dicitur χεὶρ ab Heſiodo. χεὶρ etiam de arboribus, Theophr. lib.3. hiſt. plant. χεῖρες τῶν τροχῶν, axes rotarum, cap.7. lib.3. Regum.

Χεῖρα, fiſſura pedum.

Χειράγρα, ας, ἡ, chiragra, i. morbus articularis.

Χειραγωγέω, μ. ήσω, manu duco, manu rego. χειραγωγῶν τυφλὸν, cæcum manu ducens, Nazãz. in Orat. χειραγωγοῦμαι, manu ducor, apud eundem. Item χειραγωγῶ, demulceo, lenio. Ariſtot. 8. Polit. dixit de eo qui inſtrumenta muſica pulſat. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quaſique viã præit ad ornamenta magnáque faſtigia aſſequẽda, Bud. Com. Alexand. Aphrod. in præf. Probl. χρὴ καὶ τοῖς κατὰ μέρος χειραγωγεῖν τὸν διδασκόμενον, i. ſingularum rerum tractatione animus auditoris regendus eſt.

Χειραγωγία, ας, ἡ, adminiculum.

Χειραγωγὸς, ὁ καὶ ἡ, qui manu ducit, præitator, vt qui iam viam cæco præit, hoc eſt, ὁδηγὸς, & καθηγεμὼν, dux.

Χειράδες, cicatrices pedum, αἱ μετὰ λίθων καὶ ὅπλων βολαί.

Χειραμὸς, luſtrũ, latibulum, fouea: aliâs per α, aliâs per ι ſcribitur in prima ſyllaba.

Χειραπλάζω, tracto. Actiu. Accuſ.

Χειρὰς, ἡ. vide χειρὰς per ι.

• Χειραψία, ας, ἡ, pro quodam genere certaminis, quo ſe mutuò prehendunt validis manuum nexibus, apud Plutarchum.

Χειριδωτὸς, οῦ, ὁ, manicatus, manuleatus. Vide Bayſ. & Gell. lib.7, cap.12.

Χειρίζομαι, exerceor.

• Χειρίζω, tracto, aggredior, adminiſtro. Polyb. ταῦτα χειρίζεται διὰ τῆς συγκλήτου. Eſt etiam manum chirurgicã admoueo. in Hippiat. αἱμοῤῥαγία δὲ ἐὰν γένηται χειριζομένου, μὴ εὐλαβητέον, i. dum ſcalpellum eximitur.

Χείριος, ου, ὁ, ſubditus, cicur, vtilis, manibus expoſitus, mancipatus, captiuus, ὑποχείριος. Sophocl. τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἀφεὶς τινι, tuorum inimicorum ſeruam dimittens cuipiam: pro ὑποχειρίαν τινὶ τῶν σῶν ἐχθρῶν.

Χειρὶς, ίδος, ἡ, chirotheca, manica. Plut. in Othone, γαλατικαῖς ἀναξυρίσι καὶ χειρῖσιν ἐνεσκευασμένος, Gallicis ſubligaculis inanſque paratus habitu: ſic Philelphus.

Χειρισμὸς, ἐπιχείρησις, conatus, aggreſſio, adminiſtratio. χειρισμὸς πόρων, tractatio facultatum: ſic in canone 3. Cõc. Chalcedonenſis.

*Χειρίσοφος, Lucian. ὁ ὀρχηστὴς, ſcitè geſticulans ſaltando.

Χείριστος, ου, ὁ, peſſimus, deterrimus, viliſſimus.

Χειρίων, ἐλάττων, χείρων, minor, deterior.

Χειρόβιος, ventrimanus, ex manibus viuens, victũ manu quærens.

Χειροβλιμᾶσθαι non eſſe dicendum docet Lucian.

Χειροβοσκὸς, & χειρόβιοτος, idem.

Χειροβρὼς, ῶτος, cathena ſiue vinculum, quo ligatæ manus decoriantur & contabeſcunt, ὁ δεσμὸς, inquit Suid. ὁ ἀποβιβρώσκων τὼ χεῖρε.

Χειρογάστορες, qui manu victum ſibi quæritant, operarii.

Χειρογραφαὶ, ſeu χειρόγραφα, i. συγγραφαὶ, Latinè etiã tabulæ dicuntur, vt eſt cautio manu alicuius ſcripta annulóve obſignata, quam ipſe inficiari nequit, Bud. in Epiſt.

Χειρόγραφον, ſcheda propria manu ſcripta.

Χειρογραφῶ, caueo.

Χειροδάϊκτος, ὑπὸ τῶν χειρῶν διαχθείς. Sophoc. in Aiace, χειροδάϊκτα χρήματα, facinora manu edita.

Χειροδεικτεῖν, digito oſtendere. Accuſatiuo, Bud. in Epiſt. priorib.

Χειρόδεικτος, ου, ὁ, manifeſtus, φανερὸς καὶ κατάδηλος, Sopho.

Χειροδίκαι, οἱ, violenti, in quibus ius eſt in manib^9 & viribus corporis, Heſiod. lib.1. τῶν ἔργων.

Χειροδρέπτος, ου, ὁ, qui manuum opera citra falcis vſum meſſem facit, quaſi ὁ ταῖς χερσὶ δρέπων, Nicand.

Χειρωτοὶ, manicatæ veſtes, Eraſmus in Adagio, Theſſalorum alæ.

Χειροέργκτης, ὁ χειρουργός.

Χειροήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, cicur & manu tractabilis, mãſuetus, mãſuefactus, ἥμερος, obſequẽs, moriger. ἦν χειροήθης τῷ δήμῳ, mitis populo & manſuetus erat, Plut. in Pericle.

Χειροθεσία, ας, ἡ, manuum impoſitio.

Χειροθετεῖσθαι, impoſitione manuũ accipere: ſic in can. 8. Conc. Nicæni: ordinari in decr. Gratiani exponitur.

Χειροθετῶ, manus impono.

Χειροθήκη, ης, ἡ, chirotheca.

Χειρόκμητος, ου, ὁ, manufactus. vnde τὰ χειρόκμητα ἔργα, Philoni de mundo, opera manibus elaborata à verbo κάμνω.

Χειροκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, manum abſcindo. Accuſ. &

Χειροκρασία, ας, ἡ, manuum potentia.

Χειροκρατία, vitium eſt ſeditioſę politię, quod exoritur à democratia, corrupta licentia τῶν δημαγωγῶν, & plebis turbulentæ ineſcatorum, i. τῶν δελεαζόντων τὰ πλήθη.

* Χειροκρατικὸς, Polyb. ἀριστοκρατίᾳ δὲ παρέπεται ὁ ὀλιγαρχικὸς τρόπος καὶ χειροκρατικός.

Χειρόμακτρον, mappa, in colloquio Græci ſermonis.

• Χειρόμακτρον, ου, τὸ, mantile, Athenæus. & κόσμος κεφαλῆς, Idem.

Χειρομάντεις, qui manuum inſpectione futura prædicunt.

*Χειρόμακτρον, ου, τὸ, mantile, Heſych.

Χειρομάχον πλῆθος, vulgus hominum manuali labore victum quæritans, apud Athen.

Χειρομύλη, ης, ἡ, piſtrinum.

Χειρόμυλον, ωνος, mola truſatilis, Dioſc. lib.5, c.95.

Χεῖρον, minus, deterius, inutile. οὐ χεῖρον διορίσαι, nõ ab re fuerit determinare. οὐ χεῖρον δὲ καὶ μνημονεῦσαι, non ab re eſt in medium afferre, Plut. in Lycurgo.

Χειρονάξιος, ου, ὁ, habens victum ex ſuis manibus.

Χειρώνακτες, οἱ, artifices manuarii, Herodot. lib.1

Χειρωνακτὸς, ὁ, operarius manualis, χειρῶναξ.

Χειρόνιπτρον, peluis in qua abluuntur manus, apud Ariſtoph. aqua qua abluuntur manus, Etym. Dioſc. l.1, c.6, εἰς χειρόνιπτρον χρήσιμος, vtilis eſt lauandis manibus.

Χειρονομεῖς, captiui, c.5, lib.2. Machab.

Χειρονομέω, inter canendum manum moueo, & geſticulor, manuum vtor artificio, artificioſè man^9 huc & illuc flecto, Plato in Leg. ἐχειρονόμησε σκέλεσι, cruribus velut brachiis modulatus eſt, Herodot.

Χειρονομία, ας, ἡ, manuum motus & geſticulatio, ſaltatio geſticulatrix, qualis eſt quam Mauricam vocamus. Alioqui lex geſtus à Quintiliano dicitur, libr.1, cap.19. ferè ad finem.

Χειρονόμος, hiſtrio geſtu & manuum motu ſubſultans, geſticulator.

Χειρόομαι, capio fugientem, in mancipatum redigo, punio.

Χειροπέδαι, αἱ, manicæ, id eſt, vincula manuum, Ecclesiaſt. cap.21.

Χειροπλήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, magnus, immanis.

Χειροπληθὴς λίθος, lapis manum implẽs, Homer. δεσμαὶ χειροπληθεῖς, manuales faſciculi, Dioſc. lib.1. c.7. Sic χειροπληθὲς, quantũ manu prehẽdi poteſt apud Medicos Gręcos, quod noſtri manipulum dicunt.

Χειροπληθιαῖος, manum implens, Theophr. lib.9, cap.4. hiſtor. plant.

Χειροποίητος, ὁ καὶ ἡ, manu factus, manibus factus, manib^9 confictus, manu hominis formatus, affabrè factus. χειροποίητα νοσήματα morbos manufactos vocat Gal. quos inepti Medici curando ægrotos afferunt, lib.1. ad Glauc.

Χειροποίητος, ου, ὁ, idem.

Χειρόπους,οδος,ὁ, qui eſt vulneratis pedibus, vel ſciſsis, Etymolog.

Χειροσκόποι,οἱ, qui manuum ſuffragia obſeruant ac dinumerant. χειροσκοπικὰ ſcripſit Helenus,id eſt,chiromãtiam. Suidas.

Χειρόσοφος,ſaltator,quaſi manu ſapiens.

Χειρότερος,& Χερείτερος,inferior,deterior. poetic.ſunt. Heſiodus,γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν,&c. χερειότερον,deterius.

Χειροτέχνης,ου,ὁ, manuarias artes factitans , manuarius artifex,manualis artifex,operarius qui ſuis manibus artis opus conficit,opifex,cerdo,δημιουργός, Ariſtophanes (in Pluto.

Χειροτεχνία,ἡ χειρουργία.

Χειροτεχνῶ,τὸ χειρουργῶ.

Χειροτονέω,ῶ,ήσω,π.ηκα,eligo,deligo, conſtituo, ſuffragiis creo, ſciſco, iubeóque, & magiſtratũ creo, deſigno, conſentio,pedibus eo in alicuius ſententiam:porrigere manum Cicero pro L. Flacco dixit. Aliquando manus extendere ſimpliciter ſignificat,i.τὰς χεῖρας αἴρειν. Interdum deferre in manúque dare, Actiu. Accuſat. Bud. Comm.χειροτονεῖν,ad populum ſpectat,qui manuum erectione ferebat ſuffragia . vide apud Iſocrat. οὔτε βουλῆς οὔτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτόν, Demoſth . χειροτονητέον τὸν στρατηγόν,deligendus eſt dux exercitus.χειροτονοῦμαι τὴν ἀρχήν, Ariſtoph .ſum delectus magiſtratus . vbi in Genere Fœm.mulier loquitur. ἐχειροτονήθη τὴν ἀρχήν , eſt aſſumptus ad magiſtratus, AEſchines. ſic dicitur vt ἐπεστάτησα ποτε ſeu ἐπιστάτης χειροτονηθείς,αἱρεθείς, Demoſth.

Χειροτονητός,οῦ,ὁ,electus,ſuffragiis creatus. χειροτονητὰ, liber Democriti,q.electanea, Vitru.

Χειροτονία,ας,ἡ, electio, ſuffragium , eleuatio manuum populi conſenſum ſignificans, plebiſcitum , ordinatio, declaratio magiſtratus. οἷς ἂν πλείων χειροτονία γίγνηται, Plato de Leg. qui maiori ſuffragiorum numero ſunt delecti. χειροτονίᾳ κρατεῖ, omnium ſuffragiis obtinet, Plutar. in Themiſt.ἐς χειροτονίαν ἦλθον,ad ſuffragia venerunt.

* Χειροτρίβειν in Hippiat. πυρία, καὶ χειροτριβῇ,i.fomentis demulce,& manu perfrica.

Χειρόω,ῶ, τὸ χειρῶ,domo,δουλοῦμαι, mihi ſubiicio . vnde χειρωθέντες καὶ χειρωθέντες Actiuè,Bud.in Epiſtol. ἄκοντα τὸν δῆμον ἐχειροῦτο πρὸς τὸ συμφέρον , populo inuito & coacto conſulebat vtilitati,&c. Plutarch.in Pericle. κύων χειρωσάμενος λαγών,canis qui cepit leporem, Idem in Apophtheg.Lacon. Item ſum inferior, Paſsiuè. ἐχειρώθη ἀνδρῶν τὸ Ἄργος, Argos viris deſolatum eſt, Herodot. χειρωθεὶς,in mancipatum veniens,Plin.qui in arbitrium peruenit . χειρωθήσεσθαί σφεας ἐκείνους , illos in ſuas manus venturos.

Χειρουργέω,ῶ,ήσω, manibus operor,laboro, ſeco, diſſeco,διαχειρίζομαι καὶ ἀναιρῶ, Thucydid. εἴ τι δέοι χειρουργεῖν,ſi manu opus ſit, Idem . Item digitis ludo ſeu pulſo, Ariſtot.lib.8.Polit.de muſica.

Χειρούργημα,officium,opúſque manufactum.

Χειρουργία,ας,ἡ, dicitur de omni arte quæ actionẽ & operationem habet. αἱ χειρουργίαι οὐδὲν ἰῶνται,Galen.lib. 2. ad Glaucon . nota ibidem mox de munere chirurgi. μετὰ τὴν χειρουργίαν ἐγχυματιζόμενα, poſt ſectionem infuſa, Dioſcorid.lib.5,cap.25.& Paulus AEgineta lib.6,μετὰ τὴν χειρουργίας διαιρούμενος ξηροῖς πλατεῖς,&c. id eſt,ſecundũ manualem curationem linamentum ſiccum indẽtes. μετὰ τὰς χειρουργίας,i.poſt manum ſcalprúmque, poſteaquam medica manus operam ſuam impenderit, poſt curationem à chirurgo factam. pro facinore, Eraſm.in Adagiis.

Χειρουργικὴ ὄρχησις, perita manuum geſticulatio , Ariſtot.lib.8. Polit.cap.6.

Χειρουργός,οῦ,ὁ, chirurgus medicus, qui chirurgia vtitur,qui medicas manus admouet.

Χειρουργῶ. vide Χειρουργέω.

Χειρόω,ῶ,ώσω,π.ωκα, manu capio, captiuo, ſubigo, addico,expugno,deuinco,ditioni ſubiicio,ſubiugo,mancipo,in mancipatum redigo,opprimo,Actiu.Accuſ.

Χείρων,ονος,ὁ,ἄδικος, inferior, infirmior, minus bonus, deterior, peior, ὁ διὰ τὸ χεῖρον ποιεῖν τὸ ζῆν, ὁ ὅσοις χείρων τὴν τὸν καὶ ἐλάττων. Plato,οὐδὲν σοῦ χείρων, nulla in re tibi cedens. χείρων τὴν ψυχήν, animo deterior, AEſchin . χείρων τἄλλα, qui cætera præſtare nequit. χείρονα μορφῆς,deteriorẽ forma,in Epigram.χείρους τῶν πατέρων,à patribus degenerantes, Thucyd.in 2. χείρων apud eundem interdum capitur pro κακοί,οἱ συγχρηστικοί.

Χείρων,ωνος,Chiron Medicus egregius,in Epigramm. Eſt & nomen proprium Centauri,Etym.

Χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι, dicitur is, qui prior laceſsiuit aut rixam aut bellum, qui prior percuſsit manibus conſerendis,Bud,Comm.

Χειρώνυξ,κτος,ὁ, manu acquiſitus, manuum dominus, qui manibus victum quærit.vnde

Χειρωνάξιον lib.2. OEcon.Ariſtot. vectigal quod exigitur viritim à vulgo,ἐπικεφάλαιον.

Χειρώνειον,τὸ,centaurium,herba à Chirone primò mõſtrata. χειρώνειον πάνακες,chironia herba,panace chironia, Theophraſt.lib.9.hiſtor.plant. χειρωνειαν ἄμπελον,chironiam vitem ſunt qui appellent , quæ & ἄμπελος μέλαινα dicitur, Dioſcorid.lib.4.cap.281.

Χειρώνειον ἕλκος, vlcus chironium. Alexand. Aphrod. lib.1.Probl.quæſt.92,ἡ μέλαινα χολὴ ποιεῖ τὸ χειρώνειον ἕλκος, καὶ τὸ νεμόμενον ἐν τῇ σκέλει, atra bilis in crure vlcus gignit chironium & depaſcens. Vide & Dioſcor.lib.2,cap.156.in dictione Κακοήθης.

Χειρώνεια τραύματα , vulnera appellantur δυσαλθῆ, quæ medicam vix recipiunt curam , & Chironem aliquẽ reſpectare videntur : ſicut & τηλέφεια , quæ multũ malignitatis præferant, vt quæ ſalutarem Achillis manũ requirant, Cæl.lib.10,cap.50.vide & in Chiliad.Eraſmi.

Χείρωσις,mancipatio,mancipium,captura,captiuitas.

Χειρωτός,qui facilè poteſt capi.

Χειρωτής,eris capax.

Χείτιον,τὸ χιτώνιον ὑποχείλεια.

Χέω,capio,χειρῶ.

Χηλεία,ἡ,ſpecus,luſtrum ſerpentium apud Nicand.

Χέλειον,operimentum teſtudinis.

Χελιδονίζειν,βαρβαρίζειν, Ariſtoph.Interpr.

Χελιδόνιον,ου,τὸ, chelidonium , herba dicta à χελιδών, quòd eo auium genere aduenienté naſcatur,& diſcedẽte extinguatur: vel quòd ea,vt ſcripſit Plinius,reſtituãt hirundines pullis excæcatis oculos . Dicitur & Latinè chelidonia, ſic enim Ruell.exponit , Dioſcorid.lib.2,c. 214, & Plin.lib.8,cap.27. à Gaza hirundinaria dicitur lib.7,cap.14.hiſt.plant. Theophr. ſic enim ait, τὸ χελιδόνιον ἅμα τῇ χελιδόνι ἀνθεῖ,hirundinaria aduentu hirundinis ſuum excitat florem. χελιδόνιον ab aliquibus vocatur, quæ & ἄμπελος λευκή, vitis alba , genus ſtirpis ſylueſtris, Dioſcor.lib.4,cap.280.

*Χελιδονία,ας,ἡ,hirũdinũ aduẽtus, Gaza apud Theoph.

Χελιδών,όνος,ἡ, ſecunda longa,in Epigramm.hirundo, ἀπὸ τὸ τὰ χέλυν ὑφαίνειν, vel ἀείδουσα. De hirundine aue vide Ariſtot. AElian. Oppian.& Eraſm.in prouerbio, Audi chelidonem . χελιδόνων μουσεῖα, Ariſtoph. vide Eraſm.in prouerb. Hirundinum muſea . Eſt etiam hirundo marina,piſcis,vt Gaza trãsfert apud Ariſtot.eius meminit AElian.quoque. χελιδὼν ἐπὶ τῆς χειρὸς δεξιᾶς, brachiale in brachio dextro,ſic cap.21.Eccleſiaſtici.ſpro concauitate vngulæ equæ in Hippiat. ἔχοντι δὲ παχὺν τὸν ὄνυχα , καὶ κάτωθεν κοίλην τὴν ὁπλὴν καὶ χελιδόνα μικρὰν ἔχοντα , id eſt, internum ſinum, vel potius calcem.

Χελίζω,μ.ίσω,π.ικα,no,nauigo.

Χέλυδρος,ου,ὁ,teſtudo marina,& venenatus ſerpens,qui alio nomine δρύϊνας, Nicand.Interpr.

Χελυνιάζειν,irridere.

Χελών,labium, labrum, Heſych.& Suid. dicitur etiã χελώνη,teſtudo.& apud AEoles ſignificat citharã,Etym.

Χελωνίδες,

Digitized by Go

χειλωνίδης, ὁ, labium magnum habens, Etym.

Χειλωνίον, τὸ, labellum, Etym.

Χελύσσιον, tuſsicula.

Χέλυον, operimentum teſtudinis. hæc vox teſtudinem ſignificat, i. latam illam teſtudinis planitiem & pectora. vnde verbum χελύσσεσθαι, id eſt, βήσσειν. vide Hermolaum lib. 9. Plin. cap. 10.

Χέλυς, υος, ἡ, chelys, cithara, lyra, teſtudo.

Χέλυσμα, ατος, τὸ, teſtudo nauis, lignum quod roſtro nauis affigitur. ‖ pars nauis inferior ſignificari videtur, in qua carina continetur, Theophraſt. lib. 5, καὶ ὅλως χέλυσμα ἐκ τούτου τοῦ ξύλου.

χελύσσομαι, expectoro, traiicio, nato, eructo, ἐρυγγάνω.

Χελώνη, ης, ἡ, teſtudo, i. belua aquatica. vnde Chelonophagi, Pomponio Melæ. χελώνη θαλαττία, teſtudo marina, Ariſtot. 2. Animal. χελώνη χερσαία, teſtudo terreſtris. Item χελώνη, genus numiſmatis Pelopóneſiorum, à teſtudine inſculpta. Aliquando pro ſcabello, & carina nauis. ξύλιναι χελῶναι, Ariſtoph. Interpr.

Χελώνιον, τὸ, tegmen ſiue tegumentum teſtudinis, quã tortucam vulgò vocant, Ariſtot. lib. 3. de part. Animal. Eius pellis eſt prædura, Ariſtophan. Apud Polluc. conuexa dorſi pars ſic dicitur. Item rapũ terræ. vide Etym.

χελωνίς, οὐδὸς τῆς θύρας τῆς σκηνῆς, i. limen ianuæ tabernaculi, lib. Iudith de Olopherne, ἐξῆλθον εἰς τὸ κοιτῶνα, καὶ εὗρον αὐτὸν ἐπὶ τῆς χελωνίδος ἐρριμμένον νεκρὸν, &c.

Χέννιον, τὸ, auicula quædam muria condiri ſolita, & piſcis genus conditanei, Heſych. ‖ χήνιον plerique ſcribunt ex Athenæo.

χέομαι, inferias facio, & libamina manibus fundo.

Χέραδος, ου, ὁ, hiatus terræ.

Χέραδος, ου, ὁ, καὶ Χεράς, άδος, ὁ, cœnum oſtreorum teſtis & lapillis mixtũ, ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογὴ, cumulus lapidum, ſed minorũ, & quicquid ex aqua in litore confluit. Ariſtarchus fluuium ipſum, & in eo lapillos dicit, Etym.

χερσία, ἡ, ſolum. ἅμα τῇ τῆς χερσίας ἀρετῇ καὶ τῇ τοῦ ἀέρος κράσει, vna cum virtute ſoli, temperamentóque cæli, Theophr. lib. 4. hiſt. plant.

Χέρεια, τὰ, ἀντὶ τοῦ χερείονα, κατὰ συγκοπὴν, Etym. peiora. χερείων autem pro χείρων, poeticé.

Χερειότερος, ου, ὁ, vilior, peior, χείρων, Homer. Iliad. β.

χερείων, ονος, ὁ, peior, inferior, pro χείρων poeticé. χερείονα τεύχη, Homer. χείρονα.

Χέρηες, οἱ, minores, debiliores, & qui manibus victum quærũt. Pro χειρότεροι. ὀδ. ο, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες.

Χέρμα, ατος, τὸ, lapis, telum, miſsile.

χερμάδιον, ου, τὸ, lapis magnus & qui manũ implere poſſit. Il. δ. χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο, i. χειροπληθεῖ λίθῳ, pugillari ſaxo.

χερμάς, άδος, ἡ, propriè paruum ſaxum, quod facilè manu poteſt tractari, vt libr. 4. Epigr. ὑποχρούσας δέ με λεπτῇ χερμάδι. Impropriè autem ſaxũ maritimum magnũ, cui alligant funes nauium. Capitur etiam pro tumulo lib. 1. Epigram. κεῖμαι δὲ ξείνη ὑπὸ χερμάδι.

Χερμαστήρ, funda, σφενδόνη.

Χέρνης, ὁ, & Χερνήτης, ὁ, pauper, qui labore manuũ viuit.

Χερνῆτες, οἱ, manuales artifices, Ariſtot. lib. 3. Polit. c. 3. i. οἱ ζῶντες ἀπὸ τῶν χειρῶν.

χερνητικοὶ, manuales, manuariæ operæ.

χερνῆτις, ιδος, ἡ, netrix, id eſt, mulier quæ nendo & labore manuum victum quæritat.

∘ Χέρνιβον, καὶ χερνίβιον: χειρόνιπτρον, τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ & alia. καὶ τὸ ἀπονίψασθαι, vide Athen.

Χερνίπτομαι, manus abluo. Iliad. α, χερνίψαντο δ' ἔπειτα, i. τὰς χεῖρας ἐνίψαντο.

Χερνίπτω, μ. ψω, π. φα, manus lauo. Item θύω, σφάττω.

Χέρνιψ, βος, purgatio: dictum à manuum lotione, quæ in ſacrificiis fiebat: vas, vel aqua, vel ipſa manuum ablutio. ὀδ. α, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε, &c. i. aquam ad lauandas manus. ὕδωρ ἦν ἄψαυστον σφίσι, πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ χέρνιβι χρῆσθαι, aquã eis tangere nefas erat, niſi ad abluendas in ſacrificium manus, Thucydid. lib. 4. cuius vide Interpr. χερνίβων ἐγγὺς πέλας, Euripid. lauacris aderis proxima. ‖ χερνίβων εἴργεσθαι, Demoſth. vt aqua & igni interdicere. vbi Interpr. dicit, οὐ τοῦ ὕδατος ἀλλὰ τοῦ ἀγγείου. χέρνιβες, piamina, Eraſmus.

Χερόβολον, ου, τὸ, manipulus.

Χερσαῖος, cap. 12. Paralip. Bibl. ἐκπορευόμενοι εἰς παράταξιν πολέμου ἐν πᾶσι σκεύεσι πολεμικοῖς πεντήκοντα χιλιάδες βοηθῆσαι τῷ Δαβὶδ οὐ χερσαῖος. vbi Latinè, egredientes ad prælium instructi omnibus armis bellicis, quinquaginta milia venerunt in auxilium Dauid non corde duplici.

χερόπληκτος, ὁ καὶ ἡ, manu percuſſus, manibus illiſus, inflictus. χερόπληκτος δοῦπος, planctus manibus editus. Sophocl. χερόπληκτοι δ' ἐν στέρνοις πεσοῦνται δοῦποι.

χερρονησίτης, Cerroneſita, i. ex Cherroneſo.

χερρονησιώδης, in ſpeciẽ eſt Cherroneſi, i. peninſulæ.

Χερρόνησος, terra in inſulæ modum mari circundata, vno tantùm eóque anguſto ſpatio, quod Iſthmus appellatur, continenti adiuncta. Alii χερσόνησος legunt. peninſula Valla exponit lib. 6. Thucydid.

χερσαῖος, ου, ὁ, terreſtris, mediterraneus, in locis incultis naſcens, incultus, de terra quæ non habet cultores. τὰ χερσαῖα ζῶα, Philoni dicuntur animalia terreſtria, ſeu terrena, id eſt, τὰ πεζά.

Χερσεία, είας, ἡ, ſolitudo.

Χερσεύειν, incultum eſſe, non coli, negligi.

Χερσεύουσα γῆ, terra ſola, vel malè culta.

Χερσεύουσαι γωνίαι, terreni limites, Ruel. anguli terreni, Barbar. inculta loca, Marcellus lib. 3. Dioſcor. cap. 79.

Χερσὶ, manibus, Phrynich.

Χερσόθι, in terra, in Epigram.

χέρσος, ου, ἡ, terra, propriè inculta, ἡ ξηρὰ γῆ, ἀνέργαστος γῆ, ſolum incultum, terra deſerta, terra vaſta, rudis ager, Gaza lib. 3. de cauſ. plant. Theophraſt. ψυχὴν χέρσον τε οὖσαν καὶ ἄκαρπον, &c. Nazanz. in Orat. χέρσον λιμένα, in Epigram. portum deſertum. ἐν χέρσοις τόποις, in locis incultis, Dioſcorid. lib. 2, cap. 161.

Χερσόω, deſolo, vaſto, in vepres redigo. χερσωθήσομαι, deſolabor, cap. 4. Sapientiæ χερσωθήσεσθαι ἄμπελον, &c. Budæus in Epiſt. prior.

Χερσούμενος, ου, ὁ, incultus & ſqualens. Plutarch. de Educand. lib. γῆν καταλαβὼν κεχερσωμένην.

Χέσειν, in Epigramm. cacare, Futurum à χέζω, ſeu χέσω. χέσας, qui deiecit, qui cacauit, ἐμεσάντων ἐν τῷ ἐφορείῳ καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν θρόνων, &c. Plutarch. in Apophtheg. Lacon. quum vomuiſſent in ephororum curia, curulibúſque in ſellis deieciſſent, Philelphus.

Χεσεῖσθαι, cacaturum eſſe, Ariſtoph.

Χεσείω, cacaturio. Ariſtophanes νεφ. καὶ μὴ θύρας ἐπὶ χεσείω. vide χέζω.

Χεῦμα, ατος, τὸ, liquor, fluxus, aqua, fluctus. Plutarchus pro vaſto æquore accipit. Iulius Pollux recenſens vaſa eſcaria, τεύχη & χεύματα vocat, quæ nos vaſa & vaſcula Bayf. Idem etiam diſcos interpretatur.

Χεύω & χεύομαι, fundo. Apollon. 2, χύτλα τέοι χεύοντο, id eſt, inferias ei attulerunt. Item χεύω, ex humo egeſta extruo. Homer. Iliad. η, χεύομεν ἀμφὶ πύρην τύμβον.

Χέω, μ. εύσω, π. κέχυκα, idem, liquo, liquefacio, ſpargo: non ſolùm de liquidis ſed de ſiccis etiam, Ariſtophanis Interpres. Actiu. Accuſ. iungitur. in Aoriſto primo ἔχεα, & poeticè ἔχευα. ἰλ. α, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, id eſt, ἐπέβαλον, manus lauerũt. & Odyſſ. λ, χεῦ' ἀγαμέμνονι τύμβον, i. ἔχωσαν, ex terra fuſili aggeſsi. nam χέειν interdum τὸ τὴν γῆν ἐπιχέαι τοῖς τεθνεῶσι, inquit Interpres. ἀεὶ γὰρ θεοὺς ὕλην χεῦε, Homerus Odyſſ. τ. id eſt, circumſparſit, κατέχει, Interpres. πρῶτος δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, ἀμφικλαῖς ἐπιμεμάχει, Idem. ἔχευαν ἀντὶ ἔχεον, ἐπέβαλλον, Homer. Iliad. Interpr. ἔχευον legit. Item συνέχευαν pro συνέχευσαν, confuderunt. χευάντων pro χεάντων. Homer. Odyſſ. πατρὸς χέοντες λουτρὰ, Sophocl. patrem aſpergentes aquis, i. infundentes ſuper patrem. κεχυμένος,

fuſus. χυδεὶς, effuſus, diffuſus.

Χηίωνος, domus.

Χηλαργὸς, οῦ, ὁ, velox pedibus.

Χηλαὶ τὰ κράνη, caſsides forcipiculatæ, Herodot.

Χηλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, ſarcio.

Χηλὴ, ῆς, ἡ, vngula biſulca & bipartita, forficulus denticulatus: vt χηλὰς ἔχει, forcipem habet, ſiue brachia forcipibus dentata. χηλὰς ἔχει ἀντὶ τῶν ὀνύχων, pro vnguibus forcipem habet, Gaza 2. Animal. χηλὰς ἔχει ὁ ἀσταχὸς, gammarus brachia denticulatis forcipibus protendit, Idẽ lib. 4. Apollon. de vngulis boum, χηλαῖς ... vngulis nitentes. Et de equis, Heſiod. ... χηλῇσι, vngulis terram ferientes. Item promontoriũ, eminentia. ... ad promontorium quoddam ad Eubœam verſum, Plutarchus in Solone. χηλὴ αἰγιαλῖτις, eminentia litoralis, i. litus ipſum. χηλαὶ item dicuntur ſaxa, quæ ad arcendas vndas mari obiecta ſunt, ne muros lædant, Thucyd. Interpr. fauces, id eſt, anguſtia loci.

Χηλαδρία, ας, ἡ, genus iaſpidis, triton Hermolao.

Χηλὸν, οῦ, membri genus.

Χηλὸς, οῦ, ὁ, arca, loculus. Homer. Odyſſ. Genere Fœminino ...

Χῆμαι, hiatulæ Latinæ, ex genere oſtreorum ſunt. Marcellus ait Romanos vocare chamas vel hiatulas, ... teſte Athenæo, quòd aperto ore & hiãtes ſemper ſint.

Χημεία, ας, ἡ, argenti & auri præparatio, ...

Χήμη, hiatus, ... apud Medicos capitur pro menſuræ genere incertæ quantitatis.

Χήμωσις, εως, ἡ, inflammatio palpebrarum.

Χὴν, ηνὸς, ὁ καὶ ἡ, anſer. Odyſſ. ... in Genere Fœminino, ...

Χηναλώπηξ, εκος, vulpãſer, auis ſacra apud AEgyptios, Herodot. Ariſtotel. lib. 6. Animal. huius meminit, AElian. item, & Eraſm. Chiliad.

Χηνίλοψ, idem.

Χήνειος, ου, ὁ, anſerinus, & χήνεος. Ianus Laſcaris, ... omnia ex voce anſerina pependerunt. Legitur & χήνειος apud Dioſcorid. lib. 1, cap. 82. ... apud Galenum.

Χῆνες, οἱ, culices ficarii, beſtiolæ in caprificis naſcentes, Herodotus.

Χήνισμα, irriſio. ...

Χηνιάζω, vel χηνίζω, tibiarum ſonum repræſento, tibia ſono.

Χηνίσκος, pars proræ vnde anchoræ dependent, Bayf. De nauis inſtrumentis vide Varinum.

* Χηνοβοσία, ὡς γερανοβοσία, greges anſerum & gruum, id eſt, qui gregatim paſcuntur, Plato in Politic. dicitur & ... Polluci.

Χηνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus vbi aluntur anſeres. Columel. lib. 8, c. 14, Qui verò greges nantium poſsidere ſtudẽt, chenoboſcia conſtituant, &c.

Χηνοτροφεῖον, idem. ... τὰ, nantium volucrum, quæ ſtagnis piſciniſque lætantur, auiaria, Columella lib. 8, cap. 1.

Χηνοσεῖν, clamare.

Χὴρ, ηρὸς, ὁ, echinus.

Χήρα, ας, ἡ, vidua: à χηρόω. χῆραι γυναῖκες, Homer. id eſt, ...

Χηράμενοι, qui abduxerunt. Accuſ. Plutarch. in Rom. in verſu quodam Simuli poetæ, quem ibidem citat.

Χηραμοὶ δὲ, cauernæ.

Χηραμοδύτης, ου, ὁ, luſtra ſubiens, qui ingreditur locum ſepoſitum vt latibula piſcium, vrinator, in antris degẽs.

Χηραμὸς, οῦ, ὁ, antrum, ſeceſſus, luſtrum, latibulum, latebra, foramen, cauerna, φωλεός. Phocylid. ... vide apud Suidam in ...

Χηρεῖον, ου, τὸ, focus.

Χηρεία, ας, ἡ, viduitas. Χηρόσυνη, idem.

Χηρεύω, μ. εύσω, π. ευκα, viduo, viduum reddo, ſeparo, & ſeparor, careo, viduus vel vidua ſum, maneo vidua, deſertus ſum, tabeſco, 2. Regum. 13. χηρεύουσαι γυναῖκες, viduæ mulieres ... Sophocl. ...

Χῆρος, α, ὁ, viduus, deſertus, ἔρημος. ... in Epigr. ... i. cœlibes, dicuntur perdices mares quando fœminæ incubant, Ariſtot. 9. Animal. cap. 8.

Χηροσύνη, ἡ, χηρεία, viduitas, Apoll. lib. 4.

Χηρόω, μ. ώσω, π. ωκα. χηρεύω, capio, vaſto, deſolo, deſtituo, orbo, ἀφαιρέω, ...

Χήρωσις, deſolatio, viduitas.

Χηρωσταὶ, οἱ, qui ſuccedunt in hæreditate viro viduo & filiis carenti, remoti cognati ſeu conſanguinei. Heſiod. in Theogonia, ... i. ... id eſt, longinqui hæredes, qui ſuccedunt vbi nulli ſunt legitimi & propinqui hæredes. Homer. Iliad. ... vbi Euſtath. dicit magiſtratum eſſe qui gubernabat ... qui & viduis tutorum egentibus præficiebantur. dicuntur & ...

Χητεία, ας, ἡ, καὶ Χήτος, εος, ἡ, & Χῆτος, τὸ χῆτος, inopia, χρεία, penuria, σπάνις, deſiderium, ...

Χητίζω, indigeo, deficio, Etym.

Χῆτος, εος, τὸ, priuatio, orbitas, indigentia, defectus, viduitas, raritas. Heſiod. in Theogon. ... inopia eius qui ſenem nutriat.

Χήτωσις, idem, viduatio, direptio, in Epigram.

Χθαμαλοπέτης, ου, ὁ, humiuola, Gaza de accipitribus apud Ariſtot. lib. 9. Animal cap. 36.

Χθαμαλὸς, οῦ, humilis, decliuis, depreſſus, ταπεινὸς, cõplanatus, planus, ἴσος, ὁμαλὸς, κοῖλος, iacens. Philo de mundo, ... montes iã iacerẽt.

Χθαμαλόω, μ. ώσω, π. ωκα, complano. Actu.

Χθὲς, heri, nuper, dudum. Additur nonnunquam πρώην, vt χθὲς καὶ πρώην. Vide Eraſmum in prouerbio, Heri & nudiuſtertius.

Χθεσινὸς, heſternus, ἕωλος, otioſus, inutilis: tranſlatione ſumpta à cibis pridie relictis.

Χθεσφατεῖν, maledicere.

Χθιζὰ, heri, i. χθές. Iliad. β. χθιζά τε καὶ πρωΐζ', ὅτ' ἐς, &c.

Χθιζὸν, idem, in Epigram.

Χθιζὸς, οῦ, ὁ, heſternus. Iliad. α. χθιζὸς ἔβη, heſternus iuit, pro heri, χθές. Et apud Nonnum ... heſterno curriculo ſeu heſterna orbita: Solis ſcilicet.

Χθόνιος, ου, ὁ, terreſtris, ſubterraneus, grauis, magnus, terribilis. Ab Ariſtotel. de mundo ... χθόνιος dicitur turbo terreſtris, id eſt, ventus è terra ſurſum verſus ſe contorquens. χθόνιος etiam Iouis eſt epitheton, vt ibidẽ idem ſcribit. ... Interpr. Heſiodi. ... Sophocl. ... inferi dii, Plutarch. in Romulo. ... in Epigram. vide quid ſignificet, an ſit intelligendum γῆ, an ſignificet Atticam terram. Sophocl. ... in Epigram. cymba inferna.

Χθονόπαις, terræ filius, aut filia.

Χθονόπλαστος, ου, ὁ, è terra fictus.

Χθονοστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, terreſtris, in terra depreſſus, ... Interpr. Apoll. lib. 2.

Χθὼν, ονὸς, ἡ, terra, ſolum, γῆ, Homer. Iliad.

Χιὰ, ᾶς, ſerpentis domus, χειά, & genus calceamenti virilis. ſed Χία, ἡ, paroxyt. gentile nomen eſt Cyrillo.

Χιάζω, μ. άσω, π. ακα, aperio, vel chiaſmum facio. χιάζειν, nimis curioſum eſſe in carmine. dictum à Democrito Chio, authore Suida. ... dicitur periodus, i. chiaſmum admittere: ab Hermog. libr. 5. de Inuent. quum in quadrimẽbri circuitu vtriſque propoſitionibus ambæ redditiones correſpondẽt & conueniunt, & cõtrà, vt apud

pud Demoſt. Olynthiaca 2. ὁ μὲν γὰρ φιλοπόνως ὅσῳ πλείονα ὑπὲρ τὴν ἀξίαν πεποίηκε τὴν αὑτοῦ, τοσούτῳ θαυμαστότερος παρὰ πᾶσι νομίζεται: ὑμεῖς δὲ ὦ ἄνδρες ἀθηναῖοι ὅσῳ χεῖρον ἢ προσῆκε κέχρησθε τοῖς πράγμασι, τοσούτῳ πλείονα αἰσχύνην ὠφλήκατε. Dicitur autem χιασμὸς à χ litera, quæ crucis in modum interſecantibus ſeipſas duabus obliquis lineis figuratur.

Χιαρὸς, calidus, tepidus.

χιασμὸς, ῦ, ὁ, chiaſmus, figura quando quatuor propoſitis, tertium ſecundo reſpondet & conuenit, quartum primo.

Χίδρα, nouæ ſpicæ aut legumina, χίδροπα. Vide Heſychium & Suidã. Leuitici 2. legitur, ἐὰν δὲ προσφέρῃς τὴν θυσίαν πρωτογενημάτων τῷ κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ κυρίῳ. vbi Latinè, Si autem obtuleris munus primitiarũ frugum tuarum Domino, de ſpicis adhuc virentibus, torrebis eas igni, & confringes in morem farris.

χιλεύω, alo, præbeo commeatum, paſco, pabula carpo, Nicander.

Χιλὴ, ῆς, ἡ, nutrimentum, materia eſculenta.

χίλια, τά, & Χίλιαι, αἱ, mille. Heſiod. in Theog. τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι. Plato in Apologia, ὤφλεν ὁ κατήγορος χιλίας δραχμὰς οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, mille drachmas debebat accuſator, qui quintam ſuffragiorum partem non tuliſſet. χιλίας pro dote dare tenetur virgini quam quiſpiam vitiarit, Hermog. χίλιαι πάλαι, id eſt, πολλαί, Ariſtophanis Interpres.

Χιλιαρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, duco tribunatum, tribuni officio fungor. Neutr. abſol.

Χιλιάρχης, idem quod χιλίαρχος, i. tribunus qui præeſt mille militibus.

Χιλιαρχία, ας, ἡ, tribunatus militum, Plut. in Camillo.

Χιλίαρχος, ου, ὁ, tribunus militaris, tribunus militum, præfectus mille viris.

χιλιαρχῶν, idem.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens, mille ſubſtantiuè capiendo, vt vult Gellius lib. 1, cap. 16. χιλιάδες τέσσαρες, quater milleni.

Χιλιασταί, millenarii: ſic dicti ſunt quidam qui in mille annis putant eſſe complendas prophetias.

Χιλιαστὺς, ύος, ἡ, χιλιάς, & numerus mille milites cõtinẽs.

Χιλιέτης, εος, ὁ ἡ, millennis.

Χιλιετὴς ὁ βίος, decies centum annis vita ſeruata.

Χιλίοιππος, mille equites, Herodot.

Χιλιοδύναμις, herba à Cappadocibus dicta, quæ & πολεμώνιον, Dioſcorid. lib. 4. cap 9.

Χίλιοι, οἱ, mille, prima longa, Heſiod. in Theog. χίλιοι καὶ διακόσιοι, Iſocr. διακόσιοι καὶ χίλιοι, Idem. οἱ χίλιοι διακόσιοι ἄνδρες παρ' ἀθηναίοις, Demoſth. Interpr.

Χιλιοναύσταθμος, ὁ, claſsis mille nauium apud Strab. quod Aeſchylus diuiſim στόλον χιλιοναύτην dixit,

Χιλιοναύτῃ κώπῃ, mille nauibus, i. multis, Euripid.

Χιλιοπλάσιος, millecuplus.

Χιλιοστὸς, οῦ, ὁ, milleſimus. Græci χιλιοστὺν dicunt, vt nos millenarium, ἀπὸ τῆς χιλιοστύος, Bud. Com.

Χιλίωρος, ου, ὁ, mille annorum tempus apud Lycophr.

Χιλὸν, οῦ, τὸ, & χιλὸς, οῦ, ὁ vel ἡ, pabulum, frumentũ, triticum, alimonia, cibus, cibaria. χιλοῦ καὶ σίτου φέρειν, Xenoph. lib. 5. Pæd. qui oſtendit pabulum & frumentum.

Χιλόω, μ. ώσω, π. ωκα, paſco, impinguo. Sed χιλιοδικεῖν eſt mille drachmarum mulctam pendere, Actiu. Accuſ.

Χίλων, ωνος, ὁ, proprium viri.

Χίμαιρα, ας, ἡ, Chimæra mons Lyciæ. Item capella, caprea, capra, prima breui. in Epigr. χίμαιρα 2. breui ibidẽ etiam legitur pro eodem. Ariſtot. 3. Animal. οἰὶ, καὶ αἰγὶ, καὶ βοΐ, καὶ χιμαίρᾳ, oui, capræ, boui & capellæ. ita Gaza. χίμαιραν ἱερεῖα χάζετο, capram iugulabat, Plutarch. in Lycurgo. Itẽ Chimæra filia Echidnæ & Typhonis, quã interfecit Bellerophõtes Pegaſo vect⁹, vt ſcribit Heſio. in Theog.

Χιμαιροβάτης πάν, Pan initor capellarum, in Epigram.

Χιμαιροφόνον θαῦμα, in Epigramm. miraculum capreas occidens.

Χίμαρος, ου, ὁ, hircus, caper, Ariſtoph.

Χίμαιρος, ου, ἡ, capra annicula, vſque ad partum ita dicitur, ſed deinde αἴξ, aut χίμαιρα.

Χίμεθλον, τὸ, pernio, qui eſt morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & calcaneum maximè infeſtans. vnde & χείμεθλον dicitur: ἀπὸ τοῦ χειμῶνος. χίμεθλα, perniones, & ambuſta frigore, Gaza in Probl. Ariſtot. ſect. 1, q. 55.

Χιονίη χρόα, albus color, Nonn. χιόνεαι ψιάδες, in Epigramm. χιονέην παρειὴν, &c. Ibidem.

Χιονίζω, μ. ίσω, π. ικα, niue perfundo, niue conſpergo, dealbo. Laertius lib. 6, ἀνδριάντας κεχιονισμένους, ſtatuas niue perfuſas.

Χιονόβας, αντος, niue conſperſus.

Χιονόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, niuoſus, niue conſperſus, Ariſtophanes πρ.

χιονοβόλος, ου, qui ningit aut niuem iactat.

Χιονόκτυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ὑπὸ χιόνος τυπτόμενος, niuibus percuſſus. Sophocl in Aiace, χιονοκτύπου πυρσαίας ὑπὸ δειράδος (φαίνεται.

Χιονόχροος, ου, ὁ, niueus.

Χιονόω, μ. ώσω, π. ωκα, dealbo, Actiu. Accuſ.

Χιονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, niuoſus, niualis, niueus, albus. Dionyſius de ſitu orbis, & in Epigram.

Χιονωτὴς φύσις, natura niualis ſiue aquatilis, Nõnus de natura aquæ.

Χίος, ου, ὁ, Chius inſula & vrbs.

Χῖος, ου, Chius Adiectiuum. χῖος οἶνος, Chium vinum, Dioſcorid. lib. 5, cap. 11. χία ναῦς, chia nauis, Thucyd. χίος τεσσαρακοστός. vide in dictione Τεσσαρακοστός. Item χῖος, teſſerarum iactus, monadem tantùm valens, qui & κύων. χῖον ὁρῶντες ἀστράγαλον, videntes taxillum Chium, id eſt, cum vno puncto qui dicitur ας vulgò, in Epigram.

Χιόων, niuem emittens. Heſiodus, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα ὡς χιόωντι λείβεται, ſpuma circum os ſtillat quaſi ningenti.

Χιρὰς, & Χίρα, fiſſura manuum vel pedum. aliàs χειρὰς per ει. vide Χειράδες.

Χίτον, ωνος, paroxyt. vrbis nomen Cyrillo.

Χιτὼν, ῶνος, ὁ, lorica, tunica, amictus, ſagulum. Euſtath. Iliad. χ. annotat etiã eſſe quod ὑποκάμισον vulgaris Græcorum obſeruatio vocat, & nos camiſiam, hoc eſt, induſium lineum. vide Bayf. Eraſm. ſubuculã vertit in prouerb. Alybantis hoſpitis munera. Scribunt Grammatici veſtem eſſe interiorem, ſicut ἱμάτιον exteriorem: & quod πέπλος ſit mulierum, χιτὼν virorum. τὸ ἔσωθεν ἀνδρεῖον ἱμάτιον, inquit Didym. vide in nomine Χλαῖνα. χιτὼν ποδήρης, Lucian. τερμιόεντα χιτῶνα, talarẽ tunicam, Heſiod. χιτὼν κόκκινος ὑπὲρ τῆς στρατηγικῆς σκηνῆς διατεινόμενος, Plut. in Fab. ita deſcribit ſignum prælii cõferendi apud Romanos, i. veſtis purpurea ſuper imperatoris tentorium extenta. κερατοειδὴς χιτὼν, cornea tunica in oculo dicitur ab Alexand. Aphrod. à Galeno ὁ κερατοειδὴς ὑμὴν, cornea membrana.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, muliebris veſtis, ſubtilis, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελὲς, Euſtath.

Χιτώνιον, ου, τὸ, tunicula. Ariſtoph. in Pluto pro indumento muliebri, ταῖς ἀθλίαις γραυσὶ χιτώνιον.

Χιτωνίσκος, ου, ὁ, tunicula, induſium: diminutiuè à χιτών. Xenoph. χιτωνίσκοι καὶ χλαμύδες καὶ ἐξωμίδες, &c.

Χιὼν, όνος, ὁ vel ἡ, nix, priori breui. ὁ λ. ξ, ὕετος χιὼν ὅμοιον, χιὼν δὲ γίνεται, vt ſcribit Ariſtot. de mundo, χιὼν μὲν πυκνωθέντων νεφῶν ἀποθραυσθέντων, πρὸς τῆς εἰς ὕδωρ μεταβολῆς ἀποκοπέντων, ἐργάζεται δὲ ὁ μὲν κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον: ὁ δὲ σύμπηξις τοῦ ὑγροῦ ἡ ψυχρότης, at verò nix gignitur denſitate nubium friatili: quæ ſimul atque in aquam verti cœptæ ſunt, in minuta contunduntur, &c.

Χίων, ωνος, ὁ, Chion Platonis diſcipulus.

Χλαβὸν, τὸ, ἀγραφὲς, auctile.

Χλάζω, ψοφέω, ſibillo, ψοφοῦμαι, Pindarus.

Χλαῖνα, ης, ἡ, læna, veſtis craſſa, exterius indumentum hyemale, pallium, amiculum, toga: veſtis militaris eſt

in qua aut ſuper quam cubant & dormiunt, i. ſtragula, ſtragulæ veſtes. Odyſſ. ξ, εἴ τίς τοι χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη, &c. χλαῖναι, i. χλαμύδας, τὸ ἔξωθεν περίβλημα. Cicer. tegmen vocat in Tuſcul. quæſt. Eſt autem ſumma veſtis quæ pro tempore ſumitur, ad ventos, pluuiam, frigúſque depellendum, quaſi dicas penulam, ἀπὸ τοῦ χλιαίνειν, hoc eſt, à calefaciendo. Iuuenal. - & multo ſtillaret penula nimbo. Eraſm. prouerb. AEſtate penulam deteris. vide Bayſ. & χλαμὺς & χλαῖνα apud Ammon. χλαῖναι καὶ χιτῶνες, pallia & tunicæ, vide Eraſm. in Adag.

χλαινοδύτης, ου, ὁ, fur, veſtiũ direptor, qui & λωποδύτης: cuiuſmodi in balneis lauantium veſtibus inſidiabãtur.

χλαινόω, induo, in Epigr.

χλαίνωμα λέοντος, ſpolium leonis, in Epigr.

χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula.

χλαμυδουργία, ας, ἡ, ars faciendi chlamydes, Xenoph. ſecundo ὑπομν.

χλαμυρὸς, delicatus, χυπικ.

χλαμὺς, ύδος, ἡ, chlamys, veſtis militaris, rotunda & circularis apud Macedones, quæ & paludamentum dicitur authore Nonio. Pallium eſt militare: ſagulũ à Politiano vertitur. Ammon. diſtinguit à χλαῖνα. vide Bayſ. Cyrill. exponit veſtem purpuream.

χλανίδιον, paludamentum, penula, Herodot.

χλανίδιος, ου, ὁ, verſicolor.

χλανιδοποιΐα, lænas ſeu penulas conficiendi ars, Xenoph. 2. ὑπομν.

χλαύιδος, ου, ὁ, genus glauci.

χλανὶς, ίδος, veſtis militaris, torques, murenula, amiculum, veſtimentum tenuiſſimum, molle & delicatum, Etymol. Vnde χλανίσκιον, Ariſtoph. & χλανισκίδιον. vide in dictione δίπλαξ, & χλαῖνα apud Ammonium. χλανὶς γαμικὴ, Ariſtoph.

χλανίσκαι, αἱ, monilia virginum.

χλανὸς, ſylua crinium in ceruice.

χλαρὸς, ſordidus, tenuis, pallidus.

χλιμερὸς, οῦ, ὁ, egelidus, tepidus.

χλευάζω, μ. άσω, π. ακα, ſubſãno, ludibrio habeo, ludo, irrideo. Actiu. Accuſ. χλευάζοντα τοὺς ὄθωνος, in Othonianos cachinnãtes, & eis illudẽtes, Plut. in Othone. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἔγραφον, maledicè illudentes ſibi inuicem ſcribebant, Idem ibidem.

χλευασία, ſubſannatio, irriſio, deriſio ſalſa & faceta, ſales, Bud. in Epiſt.

χλεύασμα, ατος, τὸ, &

χλευασμὸς, οῦ, ὁ, irriſio, ſubſannatio. Chleuaſmos eſt (inquit Iul. Rufin.) ironiæ proxima figura, quum aliquos amara oratione non ſine deriſu inſectamur ac lædimus. Latinè dicitur inſectatio. Idem rurſus, Chleuaſmos ſiue epicertomeſis riſum excitat, & ſeuerè propoſita vafrè excutit, eludens perſonas aut rerum comparationem.

χλευαστὴς, μῶκος, σκώπτης.

χλήδην, affatim, cumulatim.

χλεύη, ης, ἡ, ludibrium, ludus, fraus, riſus, ſubſannatio.

χλίδων, ου, ὁ, eunuchus, σπάδων, θλαδίας.

χλῆδος, ους, pars purgationum habẽs lutum herboſum & ſurculaceum, aut aceruus lapidum, Etym.

χλιαίνομαι, μ. ανοῦμαι, tepeſco, tepeſio, concaleſco, Gazæ. Depon. abſol. χλιανθεὶς, tepefactus.

χλιαίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, tepefacio, calfacio, otioſè calefacio, Hermol. χλίανον ὑπ' ἀνθράκων, ſubiectis carbonibus calefac, Dioſc. lib. 1, cap. 49.

χλίανσις, εως, ἡ, tepiditas.

χλιαρὸς, ᾶ, ὁ, tepidus: cui opponitur ἀναζέσας, i. efferuefactus, apud Ariſtot. de mundo. ἐλαίῳ δὲ χλιαρῷ, καὶ πολλῷ, καὶ μαλακῶς χερσὶν ἀνατρίβειν, ex oleo tepido infricare, Gal. ad Glauconem.

χλιαρότης, ητος, ἡ, tepiditas.

χλιδανὸς, οῦ, ὁ, delicioſus.

χλιδάω, delicior, voluptuor, τρυφῶ.

χλιδὴ, ῆς, ἡ, voluptas, mollities, τρυφὴ, delitiæ, lux*. Phocyl. ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμαν, χλιδαὶ δὲ γυναιξί.

χλίδημα, τὸ, veſtis, paludamentum, φόρημα, amictus, luxus & cultus, Eurip.

χλιδῶναι, brachiorum ornamenta, armillæ, quæ etiam βραχιόλια vocantur.

χλίδος, εος, τὸ, lutum, eluuies, colluuies.

χλίδω, delicior, Etym.

χλιδὼν, όνος, deliciæ, coma, ornatus muliebris, τρυφὴ καὶ ἱεροφαρία.

χλιδῶνες, αἱ, armillæ, quæ brachiis fœminarum circũponebantur, ſeu monilia. vide Heſych.

χλιερὸς. χλιαρός.

χλίω, luxurior, θρύπτω.

χλόα. χλόη.

χλοάζειν, virere, & χλοάζοντα, χορτάζοντα, βλαστάνειν, germinare.

χλοανθὴς, vireſcens.

χλοαυγὴς, virenter ſplendens, Lucian.

χλοάω, χλοῶ: vnde χλοάζω, Interpr. Ariſtoph. χλοάουσι χλοαὶ, flaueſcunt frumenta. χλοάκου βῶλος, in Epigr. χλοάοντας ἀμπέλους, i. frondentes, Ibidem.

χλοδὴ, ἡ, mollities, flacciditas.

χλοερὸς, ᾶ, ὁ, viridis, herbaceus, herbid*. vſitatũ eſt χλωρός. χλοερὸν πεδίον, Apoll. Rhod. viridis cãpus. Lib. Epigr. χλοερὸς τις φθόνος ἐστὶ δρόσου; Capitur etiam pro pallido.

χλόη, gramen, herba virens, fœnum, paſcua. Ariſtoteles de mundo, γῆ πεποίκιλται χλόαις μυρίαις, id eſt, terra diſtincta eſt herbarum varietate. ἡ χλόην, ἢ πόαν, &c. Lucian. vnde videntur diuerſa. Marcellus lib. 4. Dioſcoridis annotat χλόην eſſe in plantis quod in eis viret, i. frõdes & folia. εἰς τόπον χλόης κατασκηνῶν, in loco paſcuæ habitacula præbens, Nazanz. in orat. β. Eſt etiam χλόη Cereris epith. cuius in Attica fanum extat: à virore ſegetis in calamos ſurgentis nominatæ.

χλοηκομάειν, vireſcere, in Epigr.

χλοηρὸς, ὁ, viridis, Etym.

χλοηφόρος, ου, ὁ, ferens viriditatem, germinans.

χλοιοῦνται, vireſcunt, apud Hippocr.

χλόος, viror, pallor. Apollon. 2, χλόος εἷλε παρειὰς, malas ſeu ora pallor inuaſit.

χλοῦδαι, germinare, virere.

χλόμος, ου, verbaſcum, herba. Plin. legit phlomos.

χλουνάζω, conqueror, lugeo, quiritor.

χλουνεῖον, τὸ. χοῖρειον.

χλούνης, ου, ὁ, aper, κάπρος, mulieroſus, fœno ſiue gramini indormiens. Homer. Iliad. ι, ὦρσεν ἔπι χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα: vbi Interpres, χλούνην κατὰ τὸ ἔτυμον χλοεύνην, τὸν ἐν τῇ χλόῃ ἐναζόμενον, ἐν τροφῇ, ἢ τὸν ἀφειστῆναι δὲ τὸν τομίαν. ἄλλοι δὲ τὸν ὅτι χλούνῃ χαίρει ὑπὸ κελουμένῳ διατρίβοντα. χλουνῶν Genitiuus Pluralis non circunflectitur. Heſiod. ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλουνῶν ἔσαν.

χλουνίον, loci nomen in AEtolia.

χλοῦς, herba, viriditas.

χλοώδης, herbaceus.

χλωρεὺς, luteo, auis, Ariſtoteles lib. 9. de Animal. Luteus ibidem pro aue.

χλωρίασις, ἡ, viriditas.

χλωρίζω, vireſco, palleſco. cap. 14. Leuit. κοιλάδας χλωριζούσας, i. vallecula pallore deformis.

χλωρίων, vireo, auis: viridis eſt, magnitudine turturis: hyeme non videtur, ſed æſtate per ſolſtitium apparet.

χλωρὶς, lutea, auis: dicitur & de Luſcinia, quòd in floridis locis verſetur: vel quòd ſtatim cum viriditate & vere appareat, vel ob colorem: nam & χλωραύχην cognominatur.

χλωρίων, ωνος, ὁ, vireo, nis, auis, quã ex flagratione procreari fabulantur, Ariſtot. lib. 9. Anim. cap. 1, & 22.

χλωρόκομος στέφανος, corona frondea, Eurip.

χλωρὸς, pro χλοερὸς, οῦ, ὁ, viridis, pallidus, croceus, recens.

cens. χλωρὸς τυρὸς, Ariſtoph. caſeus recens, tener, mollis. Sophocl. ἀμφὶ χλωρὰ ψάμαθον, i. χλοηφόρον, herbiferā arenam: Laſcar. recentem exponit. αἷμα χλωρὸν, ſanguine ſeu cruore tenero, Eurip. ſic in Epigr. χλωρὸν ἄνθος, recēs flos, Dioſc. l.3, c.90. χλωρὸν δάκρυ, tenera lachryma, Eurip. χλωρὸν δέος, i. χλοερόν. Aliquando ſignificat νέον. χλωρὸν καὶ πρόσφατον, viride & recēs: de anetho herba, Galen. lib.2. ad Glaucon. χλωρὸν vocat Hippocrat. luteum ſeu vitellum oui.

χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas. χλωρότης χρυσοῦ, pallor auri, Pſalmo Dauid. ξζ.

Χναύματα, fragmenta placentarum, aut huiuſmodi ciborum, βρώματα. Vide in Chiliadibus Eraſmi, Omnia chnaumata.

Χνοάζω, μ. άσω, π. ακα, pubeſco. Neutr. abſol. χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, Sophoc. i. αἰδῶν.

χνοάω, ſum lanuginoſus. Apoll. 2. Arg. ἄρτι χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλων, i. ὡς χνοῦν ἀναφύοντας ἔχων, pubeſcentes pilos barbæ edens.

Χνόη, ης, ἡ, fiſtula, in qua voluitur axis, vbi ſunt infixi radii. Modiolum vocat Plinius. Item ſtrepitus pedum.

Χνόος, ου, ὁ, &

Χνοῦς, οῦ, ὁ, puluis, lanugo, reiiculamentum, ſordes. pro pube Ariſtoph. νεφ. τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπανθεῖ, vt genitalibus ros & pubes quaſi pomis ſuperfloreſceret. χνοῦς πολλός, in Epigr.

Χνοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanuginoſus, Gaza l.1. hiſt. pl. Theophraſt. lanugineus Ibidem: piloſus Ruell. puluere obſitus, puluerulentus, Marcell. lib.4. Dioſc. cap.140.

Χνὼ, particula metri cauſa addita.

χόα, genus menſuræ, vel pila, vas vbi ponuntur libamina, congius. Vide Cyrill. & Ammon.

Χοαὶ, inferiæ, exequiæ, libamina, libationes, ſacrificia. Ariſtoteles de mundo, γίνονται καὶ ἱερεῖον θεραπεῖαι καὶ χοαὶ κεκμηκότων, id eſt, inferiæ mortuis inferuntur. Lucian. de luctu, τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῷ τάφῳ, id eſt, libationibus & parentationibus. χοὰς ἐχέαντο τοῖς ἥρωσι, heroibus libamen parentauerunt, Herodot.

Χόανα, τὰ, metalla.

Χοανεύω, fundo, χωνεύω.

Χοάνη, ἡ, forma in quam aliquid transfunditur, infundibulum, & apud Medicos concauitas quædam cerebri meatus excipiens, ad inſtar infundibuli, qui & πύελος aliàs & ληνός.

Χόανον, τὸ, fuſorium vas, in quo metalla liquantur, quo fictili vtuntur argentarii & chimici, Euſt. Iliad. σ.

Χόανος, ου, ὁ, fornax, ahenū, interpr. Iano Laſc. Ανακρέων lib.4. Epigr. βαθύστερνε χοάνοις τετυγμένον, vas eſt in quo liquatur ſtannum vel aliud metallum. Heſiod. κασσίτερος ὡς τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ἠδ' ἐν τ' εὐτρήτου χοάνου θαλφθείς.

Χοῖνα, τὸ, craſſum inteſtinum.

Χόες, feſtum apud Athenienſes in Nouembri agi ſolitum, quod ἀνθεστήρια quoque vocari à mēſe ἀνθεστηριῶν accepto nomine ſcribunt.

Χοεὺς, έως, ὁ, congius. Ariſtophan. ἐν πλούτῳ ἀλλ' ἐξήνεγκε μοι τεχέως οἴνου χοᾶ. Idem νεφ. ἓξ χοᾶς χωρήσεται, ſex congios capiet: vbi Interpres, τὸ χοᾶς οἱ μὲν ἀκαταλήκτως, οἱ δὲ χοεύς ὡς χρὴ ποιητικὴν ἄδειαν. χοῦς γὰρ ἔφη ἄλλο εἰπεῖν, ὡς ἱστορεῖς. οἱ δὲ βαρύνοντες, ἵνα χοῦς ἐν ὄντι εἴη, καὶ ἡ χοῦς, τοὺς χοῦς. χοεῖς, bathi. cap.7. lib.3. Reg. pro menſura quadam. χοῶν, congiis, Dioſc. lib.5, cap.40.

Χοῒ, ου, ὁ, χοῦ.

χοῆρες ἄγγος, Euripides, vas aptum ad infundendum liquorem.

Χοηφόροι, proprium Tragœdiæ AEſchyli, Interpr. Ariſtoph. in verbo ποῦ οὐκ, &c.

Χοὶ, terræ, pulueri.

Χοιὰκ, December ab AEgyptiis dicitur.

Χοϊκὸς, οῦ, ὁ, terrenus.

Χοινίκη, modiolus rotæ, χόη, σύριγξ.

Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ, ſemodius, Vallæ apud Herodot. lib.3. & 7. vbi conſtat chœnicem frumenti eſſe quantum homini die vno ſatis ſit. ſextarium Gaza vertit lib.9. hiſt. plant. In chœnice panes quatuor fiunt, Ariſtoph. Interpr. χοῖνιξ ἁλῶν, ſalis chœnix, Ariſtoph. vnde διχοινικὸν, δύο χοίνικας, Interpr. A dictione χοῖνιξ compoſuit Theophr. τριημιχοίνικα & πενθημιχοίνικα, i. ternos & quinos ſemiſextarios, lib.8, cap.4. hiſt. plant. χοῖνιξ item pedicæ genus, vt craſſa & rotūda ligna, in quæ crura immittebātur. Ariſtop. in Plu. αἱ κνῆμαι δέ σε βοῶσιν ἰὼ, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

Χοινιοφόρος, vel χοινιοφόρος, ου, ὁ, funarius.

Χοιραδώδης, εος, ſtrumoſus. χοιραδώδη φύματα, ſtrumæ, Plutarch.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, ſaxum ſub mare nigrum, aliquantulū eminens, vt porco nanti ſimilis videatur. in Epigramm. χοιράδες ἐν πόντῳ. Δήλου χοιράδες, Euripid. id eſt, ſcopuli Deli. Item gulæ tumor, ſtruma: ſcrophulas vocant. Dicuntur & χοιράδες. Celſus lib.5. de ſtrumis, docet eas veluti glandulas oriri naſcique, maximè in ceruice, ſed in alis etiam, inguinibus & lateribus. Vide annotationē Marcelli lib.2. Dioſcorid.

Χοιρεᾶται, οἱ, chœreatæ, id eſt, porcales. Sic Cliſthenes rex Sicyoniorum vocauit tribum quandam, Herodot. libro quinto.

Χοίρειος, ου, ὁ, porcinus, ſuillus. dicitur & χοίρεος. vide χοίρεος. χοιρείων εἴργειν κρεῶν, ſuilla carne prohibere, Galenus lib.1. ad Glauc.

Χοίριον, ου, τὸ, δέλφαξ, porcellus lactens. Odyſſ. ξ. ἔσθιε νῦν ὦ ξεῖνε τά τε δμώεσσι πάρεστι χοίρε', ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι, hoc eſt, veſcere porculis qui apponuntur ſeruis, vel veſcere ſuillis carnibus, quæ, &c.

Χοιρίδιον, ου, τὸ, porcellus, & muliebre pudendum. Χοιρίον γυναικεῖον αἰδοῖον λέγουσι, Ariſtoph. Interpr.

Χοιρίναι, αἱ, conchæ marinæ, quibus in iudiciis etiā vtebantur Athenienſes, αἱ θαλάσσιαι ψῆφοι.

Χοίρεος, ου, ὁ, χοίρειος. χοίρεος κοιλία, ſuillus venter, Dioſcorid. lib.5, cap.94. κύστις χοιρεία, porcina veſica, Galenus 2. ad Glaucon.

Χοιρογρύλλιος, ου, ὁ, echinus terreſtris, chœrogryllus, hiſtrix. huius animalis eſus prohibitus erat Iudæis, cap.11. Leuitici.

Χοιροβάλανος, ου, xanthinus, herba.

Χοιροθλίψ, libidinoſus, quaſi muliebris pudendi attrectator: à χοῖρος: vel rabula forenſis, φιλοδικαστής. Nam calculorum vice conchis marinis, quæ χοιρίναι dicuntur, vtebantur.

Χοιροκομεῖον, vas textum, in quo porcellos vinctos ſaginabant, ſiue pertica cui alligati porcelli paſcuntur, λοιπόν τι πλεκτὸν (ſcribit Heſych.) ὡς ὀρνιθοτροφεῖον, idem quod χοιροτροφεῖον, Poll.

Χοιροπίθηκος, ſimia porcaria, Gaza 2. Anim.

Χοιροπωλεῖν, porcum vendere, vel corpore quæſtum facere.

Χοιροπώλης, venditor porcorum, Ariſtoph.

Χοῖρος, ου, ὁ, porcus. Plato 2. de Rep. ἡ θυσαμένους χοῖρον, &c. Accipitur etiam pro membro muliebri. eſt & genus inſtrumenti.

Χοιροσφάγος, ſacrificus.

Χοιροτροφεῖον, τὸ, cauea in qua porcelli ſaginantur.

Χοϊκὸς, οῦ, ὁ, terrenus. malim χοϊκός, vt ſuprà.

Χολὰς, άδος, ἡ, inteſtinum, cholago, pars communis hypochondrii ilium, Ariſtot. 9. de Anim. χολάδες, αἱ, dicūtur inteſtina craſſa, omēta, quòd in ea χολὴ fundatur: vel quaſi κοιλάδες, Ammon. diſtinguit à χόλικες.

Χωλαίνω, claudico.

Χολάω, μ. άσω, π. ακα, iraſcor, ὀργίζομαι, Ariſtophan. νεφ. Neutrum abſolutum. ἐμοὶ χολᾶτε, mihi indignamini, cap. 7. Euang. Ioann.

χολέρα,ἡ,morbus ex collectione bilis in ſtomacho: & dicitur cholera humida,ſi ſuprà infráque erumpat,ſicca ſi neutrobi. Choleram & cholericos Græcorum Medici & Plinius vocant, non quos vulgus bilioſos intelligit,& bilis abundantiam:ſed à multo bilis fluxu,qui per inferna & ſuperna fiat:quotidianum & Medicis notiſſimum malum,Celſus lib. 4,vide Marcellum lib.1.Dioſc. χολέρα βοηθεῖ,ſuccurrit choleræ,bilis profluuio quã choleram vocant,Marcellus lib.3.Dioſcor.cap.43.in Græco. χολέραι afferunt animi deliquium, Galen.ad Glauc. χολέρα pro nauſea,cap.11. Numer. ἕως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν, καὶ ἔσται ὑμῖν εἰς χολέραν, donec exeat de naribus veſtris & vertatur in nauſeam.

χολεριάω,ſum cholericus, Dioſc.lib.1, c.161. χολεριῶντες,cholera laborantes.

χολερικὸς,cholericus,Dioſcorides libro 4,cap.5.Vide in χολέρα.

χολὴ,ῆς,ἡ, fel, bilis tam flaua quàm atra, Galeno authore:bilis à Gaza ſimpliciter verti ſolet.αὐτὴ τὴν χολὴν ξανθήν. Alexand. Aphrod.in præfatione libri primi Probl. σκαμμωνία χολὴν ξανθὴν ἕλκει:vbi Gaza,ſcammonia bilem ducit. Idem mox ibidem,μέλανας δὲ ἐλλέβορος καὶ ἐπίθυμον, μέλαιναν χολὴν,i.bilem atram. Abſolutè poſitum,flauam tantùm & amaram bilem ſignificat: atram verò non niſi cum adiectione μέλαινα. χολὴ ἡ ξανθὴ,i. flaua bilis, calida eſt & ſicca,Galen.ad Glauc.lib.1. Accipitur pro ira, quòd nimirum iræ cauſa ſit flaua bilis. Item pro ſatietate & tædio,αὐτὴ τοῦ πολὺ, i. multum & nimium, Ariſtoph. Interpr. Nicand.χολὴν pro atramento ſepiæ dixit.

χοληδόχος κύστις,folliculus flauæ bilis,ex inferiori iecinoris parte caua dependens.

χολημεσία,vomitio bilis.

χόλικες,boum inteſtina,κοιλίαι,χολάδες,τὰ παχέα ἔντερα, Ariſtoph.Interpr.

χόλιος,iratus,in Epigr.

χολόεις,εντος,amarum,felleum.

χολοβόρος,ὁ,ὁ,exedens bilis inſtar,viroſus,Nicand.

χολόομαι,μ. ώσομαι,π. ωμαι,ὀργίζομαι,iraſcor,ἀγανακτῶ,indignatione percellor in,moleſtè fero. Deponens,Datiuo.Plutarch. in Fabio, κεχολωμένοι δεινὰ τοῖς Ταραντίνοις, dei infenſi Tarentinis,ὠργισμένοι. Homer.Iliad.α,βασιλῆϊ χολωθεὶς,regi ſuccenſens. πατρὶ χολωθεὶς,Idem Iliad.β:vbi Interpr.μισηθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς,patri inuiſus. Aliquando ſine caſu. Odyſſ.ο,μάλα γάρ κε χολώσεται ἔμπης,perquàm iniquo animo feret,i.ὀργισθήσεται. κεχόλωται, ὤργισται. χολῶθη, ἐλυπήθη,ὠργίσθη. χολωσάμενος,ὀργισθείς.

χολοποιὸς,οῦ,ὁ,bilem gignens,bilioſus,χολώδης.

χόλος,ου,ὁ,ira odium,indignatio,furor,μανία, ἄχθος ὀργή. Iliad.α,χόλον καταπέψαι, i.τὴν ὀργὴν κατασχεῖν,iram reprimere. χόλον ἔχω, indignor, Ariſtoph. χόλῳ Τρώων, indignatione in Troianos,Homer. χόλῳ ἐχιδναίῳ,felle vipereo,in Epigram.

χολοφαβίνος,& χολόφαβος,flauus ſiue vergens ad colorẽ auri:eſt enim bilis tinctura auri penè colore.

χολόω,μ. ώσω,irrito,εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω.Iliad.α,ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν. Heſiod.ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,eius animũ ad iram commouit:vbi duos regit Accuſ.

χολώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,iracundus,bilioſus,felleus.Galen.ad Glauc.lib.1,ἴσω δὲ καὶ ἡ φύσις τοῦ κάμνοντος θερμοτέρα καὶ χολωδεστέρα. χολώδεις χυμοὶ,bilioſi humores, apud Paulũ AEginet.lib.6.de abſinthio.

χολωτὸς,οῦ,ὁ,iratus,ὀργιστικὸς,ὀργίλος.

χονδράκανθος,ὁ καὶ ἡ,ſpinam habẽs ex chartilagine.τὰ χονδράκανθα,quæ pro ſpina chartilaginem habent: chartilaginea vocat Galen.

χονδρίζω,ſimilam facio.

χονδρίλλη,ἡ,chondrila,intybum,ſeris.

χονδρίον,vas teſtaceum,patina.

χονδριοῦν,grumoſum eſſe.

χονδριοῦντες,in grumum denſiſcentes.

Χονδριῶντες μαστοὶ, turgentes prædurǽque mammæ, mammæ quarum lac in grumos coagulatur,mammæ vſque eò duræ,vt quandam chartilaginis ſpeciem referãt, Ruellius:ſed eum Marcellus reprehendit lib.2.Dioſcoridis,annotátque χονδριῶντας μαστοὺς dici,quum in grumos lac denſatur.

χονδροκοπεῖον,genus piſtrini in quo alica frangitur.

χόνδρος,ου,ὁ,chartilago,inteſtinum ſtomachi. Item ea frumenti ſpecies,quæ far Latinis dicitur:alica, Gazæ in Probl.Ariſtot.pro quadam potione ex tritico. Chondrum videtur Paulus AEgineta pro fruge accipere.Dioſcorides verò ex ea fruge factam alicam chondron appellat,nõ aliter quàm & Latini alicæ appellatione vtrãque rem ſignificant,vt notat Marcell. μετὰ πτισάνης ἢ χόνδρου χυλοῦ,cum priſana hordeacea aut ſucco alicæ, Dioſc.lib. 2,cap.79. μετὰ χόνδρου ἀφεψήματος, cum alicæ decocto, Idẽ lib.6,cap.1. τὰ διὰ τοῦ χόνδρου ῥοφήματα,ex alica ſorbitiones, Gal.ad Glauc.lib.1.Itẽ χόνδρος,granũ,grum*,minuta gleba,mica thuris, Theophr.li.9,c.4.hiſt.pl.χόνδρος σμύρνης, gleba myrrhæ,Hermol.& alii apud Dioſc.l.1,c.64. τοὺς χόνδρους etiã vocãt,quòd ex cõtinuo aliquo ſeorſum cõcreuerit,& in ſale exigua fruſta, & quantum ſummis digitis in vnum contractis capere aliquis poſſit.

χονδρότυπος,ὁ,ὁ,chartilagineus. χονδρότυπος κεφαλὴ,caput chartilagineum,Ariſtot.lib.9.Anim.

χονδρώδης,grumoſus,chartilaginoſus fibroſúſq;, chartilagineus.χονδρῶδες γὰρ ἔχει,chartilagineũ enim habet, & proinde duriuſculum eſt,Gaza lib.1. Anim. χονδρώδη,τὰ, appendices chartilagineæ,partes chartilaginoſæ.

Χόος, vas æneum : & apud Gortynios æneũ poculum therieleo aſſimile,Euſtath.Iliad.σ.

χόομαι,μ.ώσομαι,π.ωμαι,iraſcor. Depon. Datiuo iung.

Χοὸς,humi,cap.3.Eccleſiaſtis.

Χορήγιον, ου, τὸ, locus vnde omnia promuntur ad ludos neceſſaria,διδασκαλεῖον.

χορηγὸς,οῦ,ὁ,χόρηγος.

Χοραύλης,ὁ,choraules: nomen Græcum Latinis vſurpatum.inde prouerb.apud Latinos eſt,Malus choraules bonus ſymphoniacus,Eraſ.Chil.

Χορδαψὸς,morbus iliacus.

χορδεύματα,χορδαὶ τὰ ἔντερα,Ariſtoph.Interpr.

Χορδεύω,μ.εύσω,π.ευκα, inchordo, implico, irretio, lædo,ſcindo.

Χορδὴ,ῆς,ἡ,inteſtinum,τὸ παχὺ ἔντερον τοῦ προβάτου, neruus,fides,chorda. Ariſtophan.νεφ.ἵν᾽ ἐμοῦ χορδὴν τοῖς φροντισταῖς παραδῶσιν, me tanquam chordam & fidem pulſandam obiiciant philoſophis. χορδὴ ἀδεῖον, fidicula. χορδαὶ τῶν μέλων,Plato de Legib.Vide prouerb.Chordæ vice,& chordas non mouendas mouere.

· Χορδολογέω,fides deligo.

Χορδοκυμβίαν,κιννυμβίαν,Ariſtoph.

Χορεία,ας,ἡ,chorea, tripudium, ὄρχησις καὶ ᾠδὴ, Plato de Legib. Baſil. in Epiſtola ad Gregor. Nazanzenum, τὸ μακαρισθῆναι τὴν τῶν ἀγγέλων χορείαν ἐν γῇ μιμεῖσθαι;i. concinentes Angelos imitari.

Χορεῖα, τὰ, carmina quæ in choris canuntur, Ariſtophanis Interpr.

Χορεῖον ἀσθὲν, carmen ad quod chorea inſtauratur, ſeu quod tripudiando canitur. Apoll.2,τὸν γε χορείῳ μέλψεν ἀοιδῇ,i.τῇ μετὰ χοροῦ λεγομένῃ ᾠδῇ.

Χορεῖος,pes ſyllabis conſtans longa & breui:ſic dictus, quoniam in choreis celebris eſſet. Vide Hermog. Interpret.& Quintil.lib.9,cap.4.hic dicitur & trochęus.vide & apud Pindar.

Χορευθεὶς,ſub ſpecie ſaltationis expreſſ*,Plat.de Leg.

Χορευτὴς, qui chorum agit,ſaltator, Gazæ. χορευταὶ ſunt qui chorum conficiunt, quos & ὑποκριτὰς Ariſtoteles in Problemat.inter φωνασκοῦντας numerat. Plato ſecundo de Republ.Poetarum facit miniſtros ῥαψῳδοὺς, ὑποκριτὰς,χορευτάς.

Χορεύω,

Χορεύω, μ. εύσω, π. ευκα, tripudio, ſalto, exulto, choreas duco, choreas inſtauro, exercendis choreis operam do, chorum conficio, chorū celebro. χορεύειν χορείας, celebrare choreas, Plato de Legibus. χορείαις χορεύειν ἀγεννέσι, choreis exerceri ignobilibus, Plutar. in Lycurgo. γάμους ἐχόρευσε, Euripid. choris nuptias celebrarūt. χορεύουσι ἀεὶ τὸ πρῶτον αἴτιον, exultantes circa primam cauſam, Nazanz. in Orat.

Χορηγέω, μελλ. ήσω, π. ηκα, ſuppedito expenſas, ſuggero, erogo, confero, benignè præſto, præbeo, do, diſpono, conſto, habeo facultatem ad aliquid faciēdum, propriè choris ſumptum præbeo, ludos publicè exhibeo, ludos edo. Ariſtoph. ... κεχορήγηται γὰρ μετρίως τήν γε σπουδὴν ὑμῖν, iuſtam & ſufficientem operam choro celebrando dedimus. χορηγῶ περὶ διονύσια, Demoſt. Inde χορηγεῖσθαι Paſſiuè, cui omnia ſuppeditant & ſubminiſtrantur. κεχορηγημένος, diſtributus. κεχορηγημένος τοῖς ἐκτὸς ἀγαθοῖς, bonis externis abundans. Ariſtot. lib. 1. Polit. κεχορηγημένος βίος, vita externis facultatib⁹ adiuta, vita cui non deſunt facultates. κεχορηγημένη ἀρετὴ, virtus cui ſuperant cuncta: ſic Aretin. libro 4. Politic. cap. 2. Item χορηγεῖσθαι, ortum & amplificationem exhibere. Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. τὸ πλεῖστον τῆς τροφῆς ἐξυδατούμενον, χορηγεῖ τι πρὸς φύσιν τοῦ πάθους, maxima cibi pars in aquam conuerſa vitium generat.

Χορηγία, ας, ἡ, contributio, commeatus, ſtipendium, ſumptus, erogatio in ludos, omnis impenſa volūtaria, & munus ipſius choragi, chori exhibitio, Bud. in Annotat. τυ ... χορηγίας, mihi ſuppetit. ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγίας ἐπιζητῶν, voluptatū gratia largius cupiēs acquirere, Plut. in Galb.

Χορηγὸς, οῦ, ὁ, choragus, vt dixit Plautus, princeps choreæ, qui choris præeſt, ſuppeditator expenſarum & inſtrumēti ludicri. Accipitur generaliter pro quocunque ſuppeditatore & ſubminiſtrāte. Chryſoſt. καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ προσευχὴ χορηγὸς, reliqua omnia precatio ſuppeditat. τοῦ καὶ τοῖς ἄλλοις χορηγοῦ τῶν καλῶν, quòd cunctis quicquid habent rerum bonarum largitur, Nazanz. in Orat. ... χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, in mulieres ſumptuoſus erat, Plutarch. in Pericle. χορηγοὶ, choragi, id eſt, chororum ſocietatúmque duces, tenentéſque primatum. De quibus Ariſtot. lib. 4. Polit. vbi Aretin. vertit feſtorum prouiſores.

Χόρια, inteſtina, edulia ex melle & lacte.

Χορικαὶ ᾠδαὶ, chorearum cantica.

Χορίον, ſecundæ, id eſt, membrana, qua partus inuoluitur, ſecūdarium inuolucrum, Ariſtot. 6. Anim. Idem ait lib. 9. ceruam χορίον arripere ilico à partu & vorare. πρὸς ἐκβολὴν χορίου, ad eiiciendas ſecundas, Dioſcor. lib. 3, cap. 167. Marcell. ibidē adnotat hoc loco ꝓ ſecundis accipi, eſſe tamen propriè tunicam & inuolucrum fœtus ante puerperium. vide ibidem adnotationem eius.

Χοροβατῶ, ad choream ſiue cœtum eo.

Χοροδέκτης, ὁ τοῦ χοροῦ προεξάρχων.

Χοροδιδασκαλία, doctrina & peritia chori, Xen.

Χοροδιδάσκαλος, chori magiſter, Ariſtot. lib. 3. Polit. capite 9. & Plato de Legib.

Χοροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ſecūdis, ſpeciem ſecundarum habens.

Χοροίτυπος, ὁ τῷ χορῷ τὸ πέδον τυπῶν, inter tripudiādum terram pedibus quatiens & reſonans.

Χοροθάλη, ἡ, pulchrè ſaltitans aut choros ducens.

Χοροποιὸς, οῦ, ὁ, choros inſtaurans, chori magiſter, χοροποιός. Sophocl. ὦ θεῶν χοροποιὲ ἄναξ πάν.

Χορὸς, οῦ, ὁ, & χοροστασία, ας, ἡ, tripudium, ὄρχησις, ſaltatio, cœtus, chorus. σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ἀδόντων, Ammon. Hinc prouerbia ſunt, Chorus inertium, Chorus maior & concinnentior, Choro alieno pedem, Eraſm. Chiliad. πρὸς χορὸν λέγειν, Ariſtoph. χορὸν ἄγειν, choros inſtaurare, Idem. χορὸς quomodo ſe haberet in orcheſtra, Interpr. Ariſtoph. χορὸς ὁ κωμικὸς, quòd viris aut mulieribus conſtabat, Idem Interpr. vide & de tragico apud eundem. ὁ αἰθέριος χοροστάτης, cæleſtium chorus.

Χοροστασίας ἑορτὴ, feſtū in quo choreæ inſtaurātur, Nonn.

Χοροστάτης, & χοροστάτις, ὁ χοροδιδάσκαλος, ὁ χοροῦ ἐξάρχων, καὶ κορυφαῖος, qui chorū ſymphoniacū docet, moderatúrq;.

Χοροστασία, ας, ἡ, chorus.

Χορτάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, fœno paſcor, Depon. Genit. χορτασθεὶς, pabulo ſatiatus: de apro, Ariſtot. lib. 5. Animalium. Item ſaturor, Matth. cap. 5. Euang. μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Χορτάζω, μ. άσω, π. ακα, paſco, ſaturo, cibo. Actiu. cum duobus Accuſat. Plato 2. de Repub. εἰ δ' ὑμῶν πόλιν κατεσκεύαζες, τί αὐτοὺς ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες; quo alio cibo eos paſceres? χορτάζω σε ἄρτων, ſaturo te panibus, cap. 8. Euang. Marci.

Χορταῖος, veſtis genus craſſæ & villoſæ.

Χορτάσιον, cremium, ſtipula.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, fœnatio, pabulum, cibus, cap. 7. Act. Apoſtol. de cibo quo veſcimur: à ſaturando dicta dictio.

Χορτοκοπεῖον, pratum. ἐν χορτοκοπείοις φυόμενον, pratenſe, Ruell. & Marcell. in fœniſecis & pabularibus naſcens, Barbar. lib. 2. Dioſcor. cap. 180. Item lib. 3, cap. 21, λειμῶσι χορτοκοπείοις, in pratis, Ruell. in fœnariis campis, Barbar. χορτομανεῖν, herbis luxuriare.

Χόρτος, ου, gramē, herba, fœnum. ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν, exaruit gramen, & flos decidit, Eraſmus capite 1. Epiſt. 1. Petri. χόρτος ἐβλάστησε, herba germinauit, capite 13. Euang. Matth. pro herba tritici. Item cap. 4. Marci pro eodem. ὁ ἰδίοις ὡς χόρτον τὴν ὕλην, Nazanz. in Orat. de igne inferorum. Item χόρτος, pabulum, paſcuum ſeptum.

Χορτώδης, accedens ad formam fœni, aut graminis, herbaceus, fœnaceus.

Χορῳδία, chori cantus, Plato de Legib.

Χοῦς, οῦ, agger, puluis, humus egeſta, ἡ χυτὴ γῆ, vt exponit Interpr. Thucydid. id eſt, diffluens terra & fuſilis. ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, &c. excutite puluerem qui eſt ſub pedibus veſtris, cap. 6. Euang. Marci. Ariſtoteles de Animal. lib. 9, τὸν χοῦν ἀφέρει, terram egerit, Herodot. τὸν χοῦν ἐξεφόρεον, pro eodem dixit. Gregor. Nazanz. ... id eſt, carnis puluerem ſeu limum. Nonn. cap. 9. Euang. ... ἐκ χοὸς αἰθρήεντος, ex humo vnde homo formatus eſt. Sic etiam dicitur feſtum quoddam Athenis.

Χοῦς, congius, mēſura Attica eſt capiēs heminas octo. Ariſtot. 2. OEconom. καὶ τὸ ἐλαίου τὸν χοᾶ ὄντα δ' ὀβολῶν, &c. χοῦν ἕνα μέλιτος, congium vnum mellis, Dioſc. libr. 5, cap. 17. Item vaſis genus quo aqua hauſta fundebatur.

Χόω, μ. ώσω, π. ωκα, facio iraſci, peruium reddo. χοῦν, ducere aggerem: vnde προσχοῦν. χοῦν δεῖ, oportet ducere aggerem, agere vineas, Thucydides. χῶμα χώννυντες, aggerem ducentes, Bud. in Epiſt. poſter. χώματι χοῦν πρὸς τὴν πόλιν ἐπιτάσσειν, certam aggerum menſuram ad vrbem agere, Herodotus.

Χραίνομαι, μολύνω, fœdo. Sophocl. in Aiace, ... χεῖρα χραίνειν φόνῳ, i. μολύνειν διὰ φόνου, i. μιαιφονεῖν, cęde inquinare manum.

Χραίνω, μ. ανῶ, π. αγκα, polluo, ſordib⁹ impleo, inquino, maculo, fœdo, μιαίνω, coloribus inumbro, adumbro, Actiuum Acuuſat.

Χραισμέω, μ. ήσω, cuſtodio, iuuo, profum. Iliad. α, νῦν δ' ἔτι δυνήσεαι, ἀχνύμενός περ χραισμεῖν, adeſſe & opem ferre bis, ... Dicitur etiam pro eodem χραίσμω. Iliad. α, μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. χραίσμω, ἰσχύσει, Homer. Iliad. profuit. χραισμεῖν, ἀποσοβῆσαι. Aliquando ſignificat propulſo, cum Datiuo & Accuſat. vt Iliad. ... κορώνῃ οἱ ὄλεθρον χραίσμα, id eſt, ἀπέθανε.

Χραισμήτωρ, ορος, adiutor, Nonnus.

Χράω, τὸ κελεύω, iubeo, impero.

Χρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, vtor, ad vſū traduco, in vſum verto, vtor opera, conſuetudine vtor, colloquor, congredior. χρᾶσθαι, vti, Herodot. χρᾶσθαι non dicitur Atticè, ſed χρῆσθαι, Lucian. Depon. Datiuo iungitur.

Varius & elegans huius verbi vſus eſt, vt χρῆσθαι τύχῃ, ꝑ ferre & habere fortunam. Et accipitur tam in malam partem, quàm in bonam, vt χρῆσθαι συμφοραῖς, καὶ χρῆσθαι πλείστῃ εὐτυχίᾳ: quomodo & Cic. Offic. 2. de fortuna, Nam & cū proſpero flatu eius vtimur, ad optatos exitus prouehimur, & cum reflauit affligimur. χρῆσθαι συμφοραῖς, incidere in calamitates, Demoſt. ἐχρήσατο τῇ συμφορᾷ, calamitate perfunctus eſt: ſic Lapus in Theſeo Plut. ἐχρήσαντο συμφοραῖς, cladibus perfuncti ſunt, Plutar. in Fabio. κέχρηνται συμφοραῖς, Demoſth. pro inciderunt in calamitates. χρῆσθαι εὐτυχίᾳ, felicem eſſe. χρώμενος τῇ εὐτυχίᾳ, felicitate fret⁹, Valla. τῇ τε πρὸς τ' ἄλλα, καὶ τοῦτο χρησάμενος εὐτυχίᾳ, in hoc eadem qua in cæteris vſus felicitate, Plut. in Public. χρῆσθαι γνώμῃ μᾶλλον, conſilio præſtare, Idem in Romulo. χρήσομαι τῇ γνώμῃ, ſententiæ acquieſcam. χρήσεται ὀργῇ, cōſequetur ſeu reportabit iram. dicitur & τῇ ὀργῇ τεύξεται. χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους, lapidum iactu ſe inuicem afficiunt, Idē Plut. in Romulo. χρῆσθαι ἀμαθίᾳ, agi ſtultitia, Thuc. ἐχρήσαντο τοῖς αὐτοῖς ἁμαρτήμασι, in eoidē errores deuenerūt, Iſocr. χρῆσθαι τῇ δικαιοσύνῃ, Idem, iuſtitiam ipſo vſu exprimere, colere, id eſt, ἀσκεῖν. τῷ δικαίῳ χρῆσθαι, id eſt, vſurpare ius, i. iure vti, Bud. χρῶμαι τῇ φιλοπραγμοσύνῃ πρὸς ἅπαντας, Demoſth. χρῆσθαι ἔθει, more vti, vti ſolere, Idem. χρῆσθαι παραδείγμασι, vti exemplis, Idem. χρώμενος αὐτοῦ ἡλικίᾳ, eius ætate abutens, Ariſtot. lib. 5. Politic. χρώμενος νόμοις, ſeruās leges, Plutar. χρώμενοι λόγοις περὶ τῶν ἀναγκαίων, loquentes de rebus neceſſariis, Idem in Numa. χρῆσθαι ταῖς συνθήκαις, fœdus ipſo vſu firmare, Iſocrat. χρῆσθαι ἐνεργείαις, Philoni de mundo, pro fungi actionibus, i. agere. χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, munia obire, verſari in negotiis. κοινῶς ἐχρῶντο καὶ μεθ' ὁμονοίας τοῖς πράγμασι, conſenſu ac concordia communes res adminiſtrabant, Plut. in Romulo. κέχρησθαι χεῖρον τοῖς πράγμασι, Demoſth. ὅ,τι χρήσονται τοῖς πράγμασι, quid ſunt in ea re geſturi, Herodot. χρησάμενος ἄριστα τῇ ἀρχῇ, qui optimè geſſit imperium ſeu magiſtratum, Iſocrat. ἐχρῶντο τῇ θαλάσσῃ, maris imperio potiti ſunt, Plut. in Pericle. κέχρηνται ταῖς δυνάμεσι, viribus potiuntur, vires ſortiti ſunt. χρῆσθαι ἀνυπερβλήτῳ κράτει, vi inſuperabili præditum eſſe. χρῆσθαι τῷ πολέμῳ, bellum tractare, gerere, Demoſt. χρῆσθαί τινι, eſt aliquo vti, hoc eſt, σύζῆν, συνημερεύειν. Iſæus, νυνὶ δὲ χρώμενοι ἡμῖν. Sic Cic. pro Cluent. Vti tali matre noluit. ἐχρήσατο πατρὶ, patrem habuit, Aphthon. χρῆσθαι πολεμίοις, hoſtibus vti, i. habere hoſtes. χρῆσθαι ὀλίγοις πολεμίοις, Xen. rē eſſe cum paucis hoſtibus: χρῆσθαι κοιμωμένοις τοῖς πολεμίοις, pro voluntate vti hoſtibus ſono ſepultis, Plut. in Rom. ὡς πολεμίοις χρήσασθαι, pro hoſtibus habere, vti pro hoſtibus, Thucy. ἐχρησάμην πάμπολλα τῷ ἀνδρὶ, vſus ſum viro in permultis, Gaza l. 4. Gram. χρήσασθαι τοῖς προσπίπτουσιν οὐκ εἶχε, quid conſilii in rebus caſu oblatis caperet nō ſatis ſciebat, Plut. in Public. Dem. μηδενὶ μάθ' ἔξεστι χρῆσθαι, cum nullo ciuili animo agit, nulli ſe ciuilem exhibet. χρῆσθαι ἑαυτῷ καλῶς, honeſtè ſe habere, modeſtè viuere & compoſitè, Ariſtot. Polit. 5. χρῆσθαι καλῶς φίλοις, Xen. χρῶμαί σοι πιστῶς, Dem. fidem tibi ſeruo. χρῶμαί σοι φιλανθρώπως, vtor te familiariter, Idem. χρῶμαί σοι μετρίως, te modeſtè tracto, AEſchin. ꝑ clementer animaduerto in te. χρῶμαί σοι ὑβριστικῶς, contumelioſè te tracto, Dem. χρώμενος ἀφειδῶς τῷ ἱερεῖ, crudeliter tractās ſacerdotem, Plut. χρῆσθαι τῷ ἀνθρώπῳ, ſtatuere de homine, hoc eſt, vel beneficio, vel pœna afficere: & additur Accuſat. ὅ,τι, vel τί. Dem. ἐμοὶ μὲν χρήσασθε ὅ,τι βούλεσθε. Plato aliter vſus eſt in Symp. οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, neſcio quomodo vti eius doctrina debeam: vel, quomodo ex eius doctrina cōmoda mea comparem. τί χρήσεσθε τούτῳ; quem huius rei vſum tradetis? τί χρὴ χρῆσθαι τούτοις? Plato de Legib. quid de iis facere oportet? quid de his fieri oportuit? τί δὴ χρησόμεθα αὐτῷ; Dem. quid in hoc agēdum nobis, quid agem⁹? ὅ,τι χρήσαιτο αὑτῷ ἀπορῶν, dubitās quid ſibi agendum, AEſchin. οὐκ ἔχω ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ, incert⁹ ſum quid agam, Idem in Gorgia, & in Epiſt. ἀπορῶ ὅ,τι χρήσωμαι ἐμαυτῷ. Idem 2. de Repub. ἀπορῶ ὅ,τι χρήσωμαι, neſcio quid agam, neſcio quò me vertam. Ariſtop. in Pluto, τὼν δ' ἐμβαδίοιν τί χρήσεται πῶς τις; calceis qua in re vtetur quiſpiā? i. quid de calceis faceret? in quē vſum verteret? Dici autem poteſt χρῶμαι ὅ,τι βούλομαι, & ὅ,τι ἂν βούλωμαι: & de Præterit. ὅ,τι βουλοίμην ἐχρώμην. Additur etiam & alius quiuis Accuſat. quàm ὅ,τι vel τί. Dem. cōtra Philipp. ἃ μὲν ἐκεῖνος χρήσεται καὶ ὅπῃ τῇ δυνάμει παρὰ τὸν καιρόν. τὰ πάντα τῷ μείζονι χρώμενος, omnia maiori accomodans. Bilibald. tamen vertit, omnia in maioris vſum conuertens. Plutar. διὰ τοῦτο καὶ Κάτωνι μηδὲν χρήσασθαι ἀξιοσπουδῆς πομπαῖον, quæ cauſa fuit vt nullam curàtionem Catoni Pompeius mandarit, quæ magnoperè illi cordi eſſe deberet. Ariſtot. 2. OEco. μηδενὶ τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ τῶν ἄλλων τελῶν αὐτοῖς προσαπεργαζόμενα ἐχρῶντο εἰς διοίκησιν τῆς πόλεως, ad remp. adminiſtrādam portoriis aliiſque vectigalibus vtebātur. Eo modo & pro reſpondere aliquādo ponitur. Plato in Phæd. πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, neminem vtique futurū exiſtimabam, qui ei reſpondere poſſet. Et in Gorg. εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ, ſi habes quod reſpondeas, reſponde. Idem in Philœbo, cum Dat. & Accuſat. iunxit, ταύτῃ δὲ σκέψει τόδε χρησόμεθα, ad hunc modū, vel ad hoc vtemur. τῷ ὁμίλῳ τάδε ἐχρήσατο, multitudine in hęc vſus eſt, Herodot. & Dem. Aliquando χρῆσθαι eſt expendere, conſumere. Aliquando interrogare, oraculum petere. χρῆσθαι τῷ χρηστηρίῳ, conſulere oraculum. χρήσασθαι τῷ θεῷ, dei oraculum adire, Plut. in Lycurg. & AEſchin. θεῷ χρησάμενος, qui ſortē accepit, qui accepit oraculum, Plut. in Lycurgo. χρήσασθαι τῷ μαντείῳ, Iſocrat. χρησάμενοι τοῖς μαντείοις, Idē. Aliquādo reſiſtere, interficere, Bud. Com. χρῶμαι cum Genit. pro χρῄζω, δέομαι, Odyſſ. ξ, κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες, cura egentes & commodo aliquo. τοῦ κέχρησαι, qua re tibi opus, in Epig. κεχρημένος, egens, opus habens, cui eſt opus. Item χρῆσθαι, fœnore aliquid accipere. Ariſtop. τί ἐχρησάμην, quid fœneratus ſum.

Χραύω, μ. αύσω, π. αυκα, ferio, exulcero, ἀμύσσω, ſaucio, leuiter vulnero, perſtringo, ψαύω. Item incido, ſculpo, ξέω, Itē appropinquo. Itē auidè comedo, helluor. Act. Accuſ.

Χράω, χρήσω, μ. ήσω, π. κα: ἀπὸ τοῦ κίχρημι, accōmodo, commodo, mutuo, do mutuo, do vtendum, δανείζω. Cap. 2. l. 1. Reg. ἀντὶ τοῦ χρέους, οὗ ἔχρησας τῷ κυρίῳ, ꝑ fœnore quod Domino commodaſti. ἔχρησαν αὐτοῖς, commodarunt eis, c. 12. Exodi. Vnde ὁ κιχρὰς, qui vtēdum dedit. & ὁ κιχράμενος, qui vtendum rogauit: & τὰ χρησθέντα, res accōmodatæ, pecuniæ mutuæ. Aliquādo ſignificat oraculum dare, oraculo prędicere, reſpōdere, vaticinari, χρησμῳδεῖν. Apoll. 2. Arg. ἔχρεε ἐνδυκέως πάντεσσιν, omnibus futura prędicebat. αὐτῷ τὸν θεὸν χρῆσαι, ei deū oraculū dediſſe, Plut. in Solone. vnde λόγια τὰ χρησθέντα, apud Philonem de mundo, i. edita cælitus oracula, vt vertit Bud. Aliquādo ἐπιπίπτειν, irruere impetuoſè, cum impetu inuadere, interficere, ἀναιρεῖν.

Χρεαγογὸς, qui debitorem in ius rapit alteri⁹ nomine.

Χρεία, ας, ἡ, indigentia, egeſtas, penuria, caritas, vſus, neceſſitas, res, opera, negotium, miniſterium, functio, operæpretium, cōmoditas, vtilitas: vnde χρείαν ἔχω, indigeo, opus eſt mihi, opus habeo, vſum habeo dixit Gell. χρείαν ἔχω τούτου, id mihi eſt vſui, Plato de Legib. & Euripid. vbi poſterior eſt longa. χρείαν τούτων ἔχω, his opus habeo. χρείαν σου οὐκ ἔχω, te mihi non eſt opus. Plato Epiſt. 6, οἰκεῖτε γὰρ δὴ γείτονές τε ὑμῖν αὐτοῖς, καὶ χρείαν ἔχοντες ὅσα ἀλλήλοις εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, i. finitimi enim eſtis inter vos, & vtilitatem vobis mutuam cōferre valetis quam maximam. οἱ χρείαν ἔχοντες τοῦ λύχνου, qui lucerna indigent, &c. Plut. in Pericl. χρείαν παρέχεσθαι, χρείαν ἀποπληροῦν, vicē præbere, cedere pro: ſic enim Latinè dicitur pro pluribus dicere, i. loco & numero plurium eſſe, ἀντὶ πολλῶν εἶναι, vt notat Bud. in verbo Cedere pro, in Epiſt. τὰς χρείας παρέχεσθαι, quæ opus ſunt pręſtare, quę neceſſaria ſunt pręparare, vtilitatē afferre. Ariſtot. de mūdo. χρείας παρέχειν, vtilitatē præbere, Epict. χρείαν τεχνῶν παρέχει, vicē villorū prębet. τὴν χρείαν ἀναπληρῶ, amiſſa reparo, Thucy. χρεία τῶν ἀνθρώπων ἡ πρὸς ἀλλήλους, mutuus hominū vſus. χρεία μοι φίλου ἐστὶ, mihi eſt opus amico. χρεία

τις

τίς σοι ἐμοῦ; Euripid. quid mea opera eges? χρεία τοῦ ποταμοῦ, fluuii vſus, Hermog. χρεία ἐστὶ, opus eſt. Ariſtot. 2. OEconom. ἔφασαν ἑαυτῷ χρείαν εἶναι καὶ τούτων, his quoque ſibi opus eſſe dixit. Plut. τίς χρεία ἦν, quid opus erat. ὧν χρεία τοῖς μικροῖς κατοικήσεις, &c. Plato in Epiſtolis, quibus vel mediocriter prudens opus eſſe ſibi duxerit, &c. ὁπόσων ἑκάστοις χρεία quam multis opus eſt vnicuique, Plato de Legibus. χρεία τῶν νόμων γίγνεται, legibus opus eſt, legum vſus eſt neceſſarius, Idem ibidem. Apud Sophocl. in Aiace, χρεία δορὸς, pre & neceſſitate belli. τὴν χρείαν τούτων, Thucyd. iſtorum neceſſitatem: vel vt Valla, vtilitatem. Iſocr. τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις, i. vtilitatem quæ ex his prouenit, facilè cognoſces. Plato de Repub. ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρείας πολλάς, habet & alia mul ta cõmoda. Idem l. 2. ibidē, πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν, ſui roboris vſum vendentes, i. operā locantes. χρείας χρῆσθαι πρὸς πόλεμον, vſui eſſe ad bella gerenda, Plato de Leg. διὰ τὴν τῶν ἄλλων χρείαν, propter aliorū vſum, Xenoph. vbi tamen videtur ſignificare per aliorum operam. ὅτι τὰς χρείας ταύτας ἐπιτρέποιτο, et id negotii delegabatur, cap. 6. Act. Apoſt. ἐν χρείᾳ εἶναι τινὸς, aliquo egere, Ariſt. in Polit. ἐν χρείᾳ ὢν τοῦ ζῆν, i. ἄποροι. οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, Demoſt. i. inopes. εἰς χρείαν, ad commodum, Thucyd. εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικέσθαι, Plato de Leg. eò venire neceſſitatis vt ſit dimicandum. εἰς χρείαν τούτων ἐλήλυθα, egui his, Pl. de Leg. ὅταν εἰς χρείαν τούτων ἔλθῃς, Dem. i. ὅταν δέῃ χρῆσθαι τούτοις. Ariſtot. 2. OEcon. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, in quotidianum vſum impendere. ἐς χρείαν, pro quo etiam ἐς χρῆσιν Thucyd. κατὰ τὰς χρείας dixit Ariſtot. de mundo, prout vſus ratióque adminiſtrandarum rerum fert vel ferebat. πρὸς τὰς χρείας, Dem. quum opportunè fit & quum eſt operæpretiū. Xenoph. καὶ τὰ ἄλλα πρὸς τὴν τοῦ ἵππου χρείαν ἐπιτήδεια, ad vſum equi, i. vt equo vtamur.

Χρεΐη, indigentia.

Χρεῖος, εος, τὸ, ὄφλημα, debitum, opportunum, vſus, neceſſitas, vtilitas. χρεῖος, pro χρήσιμος, commodus & vtilis. Philo de mundo, διαγγέλλους τινὰς περὶ τοῦ ἡγεμόνος τοῖς ὑπηκόοις ἀγαθῶν, καὶ τῷ βασιλεῖ ὧν εἶεν ὑπήκοοι χρεῖοι, i. internūtias ſubditis quidē bonorū à principe manantiū indices, principi verò operarū commodè ſibi ab illis nauatarum: ſic Bud. exponit.

Χρεώ, Ionicè, ἡ χρεία, neceſſitas, opus, cauſa, fatum. χρεώ μοι μεγάλης πίστιος, fide magna mihi eſt opus, Lucia. Iliad. α. εἴποτε δ' αὖτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, ſi opera mea fuerit opus. Et ὀδ. δ, in gen. Neut. πῶς δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε πολύμαχ' ἄνερ, δήμιον ἢ ἴδιον; quæ neceſſitas, publica an priuata? Apoll. 2. Argon. ἀλλὰ τίς με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι; &c. ſed quid opus me rurſum errare? Idem l. 2. gen. Fœm. ὅτε χρειώ τις ἵκηται, quando fuerit opus. κατὰ χρειὼ, per neceſſitatem, Idem.

Χρεάω, μ. χρήσω, vaticinor. Et χρήιζ, vt ſcribit Suid. τὸ πλῆρ.

Χρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, λυσιτελὴς, vtilis, perutilis, percõmodus. χρεῶδες εἶναι, ex vſu eſſe, i. eſſe vtile.

Χρέων, οντος, vaticinās, χρησμῳδῶν. Apol. 2. Arg. χρείων ἀθανάτων ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι, i. τὰ θεῖα ἐνθυμήματα τοῖς ἀνθρώποις ἐμφαίνων.

Χρεμίζω, τὸ χρεμετίζω, Etym.

Χρεμετάω, & χρεμετίζω, μ. ίσω, π. ικα, hinnio, ore fremitum do.

Χρεμέτισμα, ατος, τὸ, & χρεμετισμὸς, οῦ, ὁ, hinnitus.

Χρεμετιστικὸς, hinnibilis, Argyropil. apud Porphyrium de ſpecie. τὸ ἵππῳ δυναμικὸν καὶ χρεμετιστικόν. Nazanz.

Χρεμίζω, αὐτὸ τὸ χρεμετίζω. Heſiod. ὀξεῖα χρέμισαν, i. ὀξέως ἐχρεμέτισαν.

Χρέμπτομαι, ſcreo. χρέμπτομαι ἐπισυριζόμενον, enixè ſpiro, ſcreo, Lucia. χρεμπτόμενος πλατὺ, καὶ καταπτύοντός μου, latè ſcreans & me conſpuens, Idem.

Χρίμπτω, appropinquo, incido, vngo.

Χρεμύλλος. vide in Λιμύλλος.

Χρέμψ, πος, ὁ, chremis piſcis auditu acer. dicitur & χρέμης καὶ χρομίς. χρέμψ & χρομὶς ab Ariſtot. cum aliis piſcibus enarrantur, vt ſint hi duo diuerſi, lib. 4. Anim. Gaza tamen alterum non exponit ibidem cap. 8.

Χρεοκοπέω, μ. ήσω, π. ηκα, decoquo, i. aufugio propter æs alienum, fraudo debitores. Neutr. abſol.

Χρεοκοπία, ας, ἡ, decoctio.

Χρεοκοπίδης, ου, ὁ, decoctor. χρεοκοπίδας, Chreocopidas Solonis amicos Athenienſes vocarunt eos, qui æs alienum retinuerunt, quod conflauerant, vbi ſenſerunt Solonem laturum legem de ære alieno debitoribus remittendo, Plutarch. in Solone.

Χρεοκόπος, ου, ὁ, idem.

Χρεοκοποῦμαι, debito fraudor, decocta ſcilicet pecunia.

Χρεολυτεῖν, æs alienum ſoluere.

Χρέος, ου, τὸ, & χρέος, εος, τὸ, debitum, ὀφείλημα, ὄφλημα, æs alienum, mutuum, commodatum, fœn*. τὸ χρέος λαμβάνω, pecuniam mutuo accipio, Herodot. χρέος ὀφείλειν, creditū debere, Valla lib. 1. eiuſdem. χρέος ἀποδοῦναι, Ariſtop. Idem ἐσπρ. ὁ πατὴρ τὸ χρέος εἴασέ με, &c. Ariſtot. 2. OEconom. ἡ πόλις τοῦ χρέους ἀπηλλάγη, &c. ære alieno liberata eſt. τὰ χρέα διαλύσαι, Phrynich. vide in διαλύω. Heſiod. βούλεαι δὲ χρέα προφυγεῖν. In Genit. Plur. τῶν χρεῶν. Ariſtop. ἀπαλλαγεὶς ἀπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φήμης, καὶ τῶν χρεῶν, i. τῶν ὀφλημάτων. χρεῶν διάλυσις, Plato de Leg. χρεῶν ἀποκοπαὶ, ſunt nouæ tabulæ, quaſi æris alieni deciſiones, quæ etiam σεισάχθεια dicitur, quaſi on* excuſſum: huic ſimilis eſt χρεοκοπία. χρεῶν ἀποκοπὰς ποιεῖται, nouas fecit tabulas, Hermog. vide ἀποκοπὴ ſuprá. Item χρέος, pro χρεία, vſus, res, opus, πρᾶγμα, negotium, χρῆμα, officium, neceſſitas, oraculum. χρέος ἐστὶ τόδε ἀνευρίσκειν, tui eſt muneris, tuarum eſt partium & officii adinuenire, Euripid. μηδέν' ἂν χρέους ἕκατι πρυτάνιν θέσθαι θρόνοις, Idem Eurip. neminem loci præſidem crearim, ſeu rei, ſeu dignitatis, officiíve gratia. χρέος ἐστὶ, i. χρή. Nōn. χρέος οὐδέ μιν οὐδέν, &c. Idem, i. ἔδει. Lib. 4. Epigr. μηδὲν ποσσὶ πορευομένους χρέος, i. non opus erat. ἔχω χρέος, egeo. Ariſtop. in ἀχαρ. τί δ' ὦ τάλας γε τοῦ ἔχεις πλεῖον χρέος. χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος, nullo Græcorū quicquam opus habeo, Herodot.

Χρεῦμα, ατος, τὸ, fluctus.

Χρέω, pro χρῶ, Doricè, vaticinor.

Χρεώ, neceſſitas, χρειὼ, χρεὼ, fatum. Apoll. 2. χρειὼ ἐγὼ δαμῆναι, i. fatalis neceſſitas. Legitur etiam χρεὼ pro opus eſt cum Genit. & Accuſ. Hom. Il. ι, ὑπὲρ μὴ ταύτης χρεὼ ἡμᾶς, vbi verbum καταλαμβάνει ſubaudiendum. Et Iliad. κ. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ, &c. χρεία μοι βουλῆς ἐστὶ καὶ ἐπὶ συλλογισμὸς περὶ τοὺς πόνους, inquit Interpr.

Χρεὼν, fatale decretum, debitum, opus decorum, vtile. neceſſitas, numen & volūtas Dei, finis vitæ, Suid. τὸ χρεὼν ὃ ἐστὶ μὴ χρεὼν ποιεῖν, i. parēdum eſt fatis, Plut. in Opuſcul. μοῖρας τὸ χρεὼν, fati neceſſitas, Budæus in Epiſtolis poſterior. τοῦ χρεὼν καὶ μοίρας ἀπαλλαγὰ, Eurip. vbi χρεὼν Genit. eſt, & eſt indeclinabile pro fato. χρεὼν φυλάσσω, id quod eſt fatale. χρεὼν ἐστὶ, eſt fatale, neceſſe eſt, oportet, expedit, decet fas eſt, cum Infinit. Ariſtot. de mūdo, χρεὼν συρματίδα ποιεῖν ἐστι δέειν, faſciculū colligare neceſſe eſt. χρεὼν ἐστὶ ποιεῖν ἐν τῷ κρυφίῳ τὰ αἰσχρὰ, turpia in occulto fieri debent, Herodot. Ariſtoph. τὴν μητέρ' ὡς τὸ πρὶν χρεὼν, i. fas eſt. Plato, Διονυσίῳ χάριν εἰδέναι χρεὼν, Dionyſio gratia eſt habēda. γήρως καμάτους φεύγειν χρεὼν, ſenectutis defatigationes fugere debemus, Gaza. Item cum Infinit. & Accuſat. Plato Epiſt. 8, ἐννοεῖν ὑμᾶς ἀμφοτέρους χρεὼν, vos ambos cogitare decet, ambo cogitare debetis. Odyſ. α, ἐμὲ δὲ χρεὼν σπεύδειν ἐκεῖσε, me properare oportet. σοί με δουλεύειν χρεὼν, me tibi morem gerere cõuenit, Eurip. χρεὼν γάρ μοι μὴ λέγειν τὸ ἐόν, quū nō deberem rē, vt ſe habebat, aperire, Herod. οὐ χρεὼν ἐστὶν ὑμέας μάχας ἀναβάλλεσθαι πρὸς Μεσσηνίους, nō eſt operæpretiū vos ſuſcipere prælia aduerſus Meſſenios, Idem lib. 5. χρεὼν ἦν, decebat, Ariſtop. ὡς χρεὼν ἦν, vt è re foret, vt ex vtilitate foret.

Χρεῶν, ῷ, τὸ, & χρεῶς, τοῦ χρεῶ, Atticè pro χρέος, debitum, opportunum.

Χρεωστέω, μ. ήσω, π. ηκα, debeo. Actiu.

Χρεωστῶ, idem. χρεωστεῖν κόλασιν, Nazanz. in Orat. vbi Bilibald. ſupplicium acquirere: ſed vide. χρεωστεῖν, i. ὀφείλειν, inquit Suid. χρεωστοῦμαί σοι μισθὸς τῆς δουλείας καὶ τῆς ἐπιτηδείας, Na

zanz.in Orat.εἰς τὸ ἅγιον πάσχα.

Χρεωστὴς,ου,ὁ,& Χρεωφειλέτης,ου,ὁ,debitor.capitur etiã pro creditore, vt in argumento Pluti Ariſtoph.ἀπαιτεῖ τοὺς χρεωφειλέτας διὰ πενίαν.

Χρὴ,oportet & conuenit,decet,par eſt,προσήκει δεῖ, πρέπει,cum Præſenti Infinit.vel Præter.non Futuro, Gaza. χρὴ ποιεῖν,Plato.σκοπεῖσθαι χρὴ,proſpicere oportet, Idem l. 1.de Republ.χρὴ ἐσχίσθαι,Hermog. Ariſtoph.cum priori ἀόρ.σεμνύνειν δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια,hęc te decet colere myſteria.χρὴ τεμεῖν,oportet incidiſſe,Eurip.τὴν κτῆσιν ὧν χρὴ φεύγομενος, rerum neceſſariarum poſſeſſionem refugiens,Plutar.in Solone.ἀπὸ σοι χρὴ,Hom.Odyſſ.1.εἴπερ σοι χρεία ἐστὶ, inquit Interpr.οὐ σε χρὴ αἰδοῦς, i. οὐ χρὴ αἰδεῖσθαι, Idem.οὐδέ τί σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης,pro σοι,Hom. Iliad.vide apud Varin, σε χρὴ,με χρὴ,Bud.more antiquorum coniungit.

Χρῇ,vteris,Plato in Epiſt.& Xen.in OEconom.

Χρῇ,reſpondet,vaticinatur,edit oraculum,Soph.

Χρῄζω, μ.ήσω,π.ηκα,volo, βούλομαι, peto, expeto, cupio, deſydero,quæro,rogo,obſecro.Ariſtoph.φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅ,τι χρῄζεις,quid velis nobis eloquere.χρῄζω ὑγιαίνειν, Xen. volo bene valere.ὅσια χρῄζω,iuſtè peto, Euripid.χρῄζων εὐνομίας, efflagitans præclaram legum inſtitutionem, Plut. in Lycurgo. vbi Genit.iung.χρῄζειν σφέων βοηθέειν,ab eis rogare auxilia, Herodot.vnde τὸ χρῇζον apud Euripid.quod optatur votum. Item mutuo, indulgeo, id eſt, concedo, vtendum do, cum Accuſ. χρῆσόν μοι ἄρτους, da mihi mutuo panes,cap.11.Euang.Lucæ. ἔχρησαν θεοὶ πάντα ἡμῖν, omnia nobis dii mutuo dedere, Plut.δέκα τάλαντά σφι χρῆσαι ἐδέετο, decem ſibi talenta mutuari precabãtur, Herodot.χρήσειας ἄν τι τοῦ βουλοίμην τυχεῖν,id eſt, indulgebíſne quiddam, quod impetrare cupio.Item indigeo, eſt mihi op⁹,opus habeo: ſed cũ Genit. Gaza l.4.χρῄζω ὑμῶν,vobis indigeo Paul.cap.vlt.ad Rom. χρῄζω φιλανθρωπίας,Nazan.ὅσα τάχους χρῄζουσι,quæ celeritate indigent, Galen.

Χρηΐζω,μ.ίσω.π.ικα,indigeo, Neutr. Genit.

Χρηΐζοντο ὕδατι,aquam deſyderabant, Herodot.

Χρῆμα,ατος,τὸ.res,negotium. Soph.in Aiace, τί χρῆμα δρᾷς;quid rei facis? Xenoph. καταβάλλει τὴν ἔλαφον καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα,quaſi rem pulcherrimã & præſtantiſſimam. ἦν δὲ μέγιστον χρῆμα Δημοκήδης παρὰ τῷ βασιλεῖ, denique maximi apud regem momenti erat Democedes, Herodot. Dicitur etiam quaſi ἀντὶ τοῦ μεγέθους καὶ θαύματος per Genit. vt χρῆμα ὑός,χρῆμα φρονήσεως. πολλόν τι χρῆμα τῶν ὀφίων ἐκλέπουσι, excludunt magnam vim ſerpentũ, Herodot.lib.3. Idem etiam eſt quod χρεία,neceſſitas, Heſiod χρῆμα ἐξ χρείας ἄλλο γένηται. χρήματα, i. τὰ περὶ ξύλων χρήματα καὶ τὰ λοιπὰ τὰ συντείνοντα αὐτοῖς, Thucy. ſic puto & apud Ariſtidem quodam in loco accipi χρήματα λαμβάνειν θουκυδίδης ἐπὶ τυχόντων πραγμάτων καὶ ὡς ὥσπερ τοῦ ἀδοκίμως ἐπὶ χρυσοῦ καὶ πολυτίμου εἰδῶν, Thucyd.l.7.cuius vidẽdus Interpr.χρήματα οἰκεῖα, res familiaris, Gaza de Seneƈt. Cùm autem ad forum refertur tunc χρημάτων appellatione tam mobilia quàm immobilia cõtinentur, huiúſq; ſignificatio tam latè patet quàm pecuniæ apud Iureconſultos:ita vt etiam corpora ſignificet,atq; eò amplius. χρήματα enim ſunt οὐσία, κτήματα,βοσκήματα:cenſus denique & facultates,opes,bona,& fortunæ,i.τὰ ὑπάρχοντα,τὰ ὄντα, hac ſignificatione ſignificantur:παρὰ τὸ χρῆσθαι εἶναι,vt docet Xen. in principio OEconom. Sic Cic.in Verr. Aƈt.3.pecuniam poſuit pro hæreditate,,aut pro omnibus rebus quæ erant in hæreditate, mobilibus ſcilicet atque immobilibus.χρήματα ποιεῖν, parare nummos Ariſtot.in Polit.τὰ χρήματα ἔχειν,rerum potiri. Dem.πρὸς τὴν λαχ.pro mercibus poſuit,αὐτὰ γεωργεῖν πάλιν χρήματα, Bud.Comm. Heſiod.pro inſtrumentis ad agrum colẽdum neceſſariis.χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα, vtenſilia.χρήματα ἀναλωτὰ, vtenſilia. Plut.in Camillo.

Χρηματίζομαι,μ.ίσομαι,π.ισμαι,lucror,lucris inuigilo,φιλοκερδῶ,negotior,quęſtum facio,pecunias vel tributa exigo,pecuniis cumulandis inhio,rẽ augeo, Depon. Accuſ. χρηματίζομαι χρηματισμὸν,incũbo quæſtui, Pl.de Leg.χρηματιζόμενος ἀπὸ τῶν συμμάχων,pecunias à ſociis exigens, Plut. in Themiſt.vnde κεχρηματισμένος ἀνὴρ,qui locupletat⁹ eſt, & quæſtus vberes fecit,pecuniis ditatus, Xenop. Itẽ colloquor,ὁμιλῶ περὶ πράγματος μεγάλου, Bud.Com.

Χρηματίζω,μ.ίσω,π.ικα,ius dico,rebus explicandis conſtituẽdíſq; vaco,,decerno, vt magiſtratus ſolẽt, ἀπὸ τῶν χρημάτων. Lucian.ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε,quũ Iupiter hominum votis vacauit,& de iis ſtatuit. οὐδὲν οὔτε τῶν ἰδίων,οὔτε τῶν κοινῶν καθ' ἕνα ἐχρημάτιζε,neque priuatim neq; publicè vllum ſingulatim munus obiuit, Plut. in Themiſt. de ipſo Themiſtocle præfeƈto claſſi. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, dum Camillus in foro iura dat,iura dicit, Idem in Camillo. χρηματίζειν, vacare poſtulatis, i.audire otioſè poſtulata, Eraſ.c.8.ad Hebr. Inde & pro referre ad populum ponitur vel ſenatum , & agere cum populo. Eſt etiam reſponſa dare legationibus, & κοινολογεῖσθαι, Diodoro & Plut.in Cæſ.,ἐχρημάτισε πρὸς πόλιν περὶ φιλίας τοῖς Ἀθηναίοις,quũ nullis ciuitatibus de amicitia Athenienſium ſermonẽ habuit, Thucyd.ſic Valla.vbi Interpr.ἐχρημάτισε,ὡμίλησε, λόγους προσήνεγκε τινάς. Eſt etiã appellare aliquem,hoc eſt,cõpellare & alloqui, agere cũ aliquo de negotio & verba facere, Dinarcho. Ponitur etiam pro nuncupari & appellari,& ὀνομάζεσθαι, Plutar.in Anton.& Luc.in Aƈt.11.ἐγένετο δὲ χρηματίσαι πρῶτον,&c. Item oracula reddere,ex oraculo reſpondere. Gregor.ἀπὸ γὰρ αὐτὸν ὀνομάζει ὁ θεὸς Μωϋσῇ χρηματίζων ἐπὶ τοῦ ὄρους,i.oracula edens Moyſi,oraculo reſpondens Moyſi. κεχρημάτισται Μωϋσῇ,oraculo reſponſum eſt Moyſi.ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπὸ τοῦ πνεύματος, erat ei oraculo promiſſum à Spiritu,cap.2.Euang.Lucæ. χρηματισθεὶς ὑπὸ ἀγγέλου, oraculo admonitus ab Angelo,cap.10.Aƈt.Apoſt. Item tributa cogo,pecunias colligo, Aƈtiu. Accuſ. Bud.Comm.

Χρηματικὸς,οῦ ὁ,pecuniari⁹, locuples, diues & copioſus, Plutarch.

Χρημάτισις,εως,ἡ,coaƈtio pecuniæ,quæſtus, Xenoph.in OEconom.

Χρηματισμὸς,οῦ,ὁ,quæſtus,quęſtus pecuniarius,quæſtuaria negotiatio, rei faƈtitatio, res pecuniaria, lucrũ,lucri cupiditas.χρηματισμὸν ἐργάζομαι, Bud.in Epiſt.poſt. Pl.in Apolog.ἀμελήσας χρηματισμοῦ,quęſtũ poſtponẽs. Itẽ reſpõſum diuinũ vel mandatũ,oraculũ. Eſt etiã poſtulatio,& relatio ad populũ,quãdo ad eũ aliquid referimus. Et reſponſum magiſtratuum & Iudicum ius reddentium.

Χρηματιστήριον,ου,τὸ,officina numularia. Item ſedes iudicis.ἐκάθητο ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, lib.1. Eſdræ,vbi Latinè,ſedit in concilio.

Χρηματιστὴς,οῦ,ὁ, quæſtor pecuniarum. Et ὁ εἰς πόρον τῶν χρημάτων δεξιὸς καὶ ἔμπειρος. Xenop. δεινὸν χρηματιστὴν dicit ꝑ homine ad rem augendam impigro. Plato pro negotiatore & mercatore vtitur.χρηματιστὴς βίος,vita pecuniis incumbens.χρηματιστὴς καὶ βασιλικὸς, Nazanz.in Orat.vbi Bilibald.pecuniarum cumulator.

Χρηματιστικὴ τέχνη,ars quęſtuaria,ratio ad acquirẽdum pertinens:ſic dicitur quædã pars rei familiaris,quæ verſatur in acquirendo,quaſi dicas pecuniariam, Ariſtot.l. (3.Polit.

Χρηματιστικὸς,οῦ,ὁ,lucro vacans.

Χρηματοποιὸς,rem faciens,quæſtuoſus, Xenop.in OEcon.in gen. Fœm. χρηματοποιὸν, lucroſum, quæſtuoſum.

Χρῆν,& ἐχρῆν,oportebat, Xen.χρῆν τὸν Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν,&c. Ariſtoph.ἐλθεῖν χρῆν σ' ἄγειν τὸ πλῆθος. Et aliquãdo ἀντὶ τοῦ χρὴ,oportet. τὸ χρὴ ἀντὶ τοῦ τὸ χρῆναι, Eurip. ſic Laſcaris.

Χρῆναι,oportere,δεῖν.

Χρῆσαι.vide χράω.

Χρῆσθαι.vide χράομαι.

Χρήσθων,pro χρήσθωσαν,vtantur,id eſt, faciant. Ariſtophanes νεφέλ. νῦν οὖν χρήσθων ἀτεχνῶς ὅ,τι βούλονται, nunc agant quod volunt,id eſt, vt mox Ibidem ſequitur. δρώντων ἀτεχνῶς ὅ,τι χρῄζουσι. χρήσθων δικαίως,iure agant, Thucydides.

Χρησιμεύω, μ. εύσω, vtilis ſum, vtilitati ſtudeo, proſum, largior. Cyrill. χρησιμεύουσι εἰς τὴν δημιουργίαν.

Χρήσιμος, η, ον, vtilis, qui eſt in aliquo vſu, in vſum receptus, fructuoſus, frugi, benignus, qui eſt bene meritus de, opportunus, pretioſus. χρήσιμος εἰς ὄψον, Ariſtophan. Plato lib. 1. de Rep. ὅταν ἄρα ἄχρηστον ᾖ ἀργύριον, τότε χρήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἡ δικαιοσύνη; eius cauſa vtilis iuſtitia? Gal. de ludo pilæ paruæ, ὁ πλεῖστα χρήσιμος. Dion apud Plat. in Epiſt. dixit πολλὰ οὐδὲ γὰρ ἀνὴρ χρήσιμος, ad multa vtilis. Idē ibidem, πρὸς ταῦτα γένοιτό σοι ἐκ ἧττον ἄν χρήσιμος, ad hæc tibi eſſe poſſit commodus. χρήσιμα πρὸς τὸν βίον, ad vitam degendam vtilia. Idem, οὐδὲν χρήσιμα, ad nihil vtilia. Item cum Infinitiuo. Idem, δυνάμενον καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ χρήσιμον εἶναι καὶ προνοεῖν καὶ προβουλεύεσθαι, potentem eſſe, vtilem ad animo prouidendum & antè conſilium capiendum. χρήσιμοι, vtilis, Ariſtot. in Polit. vbi tamen ὁ χρήσιμος etiam legitur. χρήσιμα ὀνομασία, &c. Nazanzenus.

Χρησιμώτατος πάντων, i. τὰ χρήματα, Plato de Rep.

Χρῆσις, χρῆσις, vſus, operum functio, Gaza: & vſus, i. cōſuetudo, Bud. in Epiſt. vtilitas, fructus, commoditas, cōmodatio, locatio. vide in Chil. Eraſm. χρῆσις καὶ κτῆσις.

Χρησμαγόρος, fatidicus, in Epigr. de Apolline.

Χρησμηγορέω, vaticinor, Lucian.

Χρησμολογεῖν, vaticinari, fata prædicere, Budæus in Epiſtolis poſter.

Χρησμολογία, ας, ἡ, oraculum.

Χρησμολόγος, ου, ὁ, fatidicus, oraculorū interpres, qui oraculū interpretatur, vates, ſortilegus, vaticinus, ariol⁹.

Χρησμός, οῦ, ὁ, oraculum, reſponſum, quod redditur à numine aliquo petentibus: ſed Hieron. putat χρησμὸν dici, quoties Deus per ſe reſpondet. χρησμοί, i. reſponſa deorum etiam reddita verſibus trimetris, Ariſtoph. Interp.

Χρησμοσύνη, indigētia, paupertas, ἔνδεια, ἔνδεια, πενία. Apollon. 2. Arg. χρησμοσύνῃ βέβριθε. Capitur etiam pro oraculo apud Herodot.

Χρησμῳδία, diuinatio.

Χρησμῳδέω, μ. ήσω, π. ηκα, vaticinor, do reſponſum, reddo oraculum, ſortilegium edo, θεσπίζω, μαντεύομαι, diuino, prædico, ſum fatidicus. Accuſ. Xenoph. in Apol. Socratis, βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Plato in Apologia, τὸ δὲ δὴ μετὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησμῳδῆσαι κεχρησμῳδῆσθαι, oraculi ritu dictum ſit, Idem in Legib. & in Epiſtolis, κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔστω, modò edita oracula rata ſunt futura.

Χρησμῴδημα, τος, τὸ, &

Χρησμῳδία, ας, ἡ, oraculum.

Χρησμῳδός, οῦ, ὁ, ſortilegus, ariolus, fatidicus.

Χρησόμενος, petiturus oraculum.

Χρῆσθαι, Doricè, pro χρὴ, oportet.

Χρηστέον, vtendum eſt, Datiuo.

Χρηστεύομαι, μ. εύσομαι, π. ευμαι, benignus ſum, ſum comis & ſuauis in moribus, indulgeo. Datiuo. χρηστεύσασθαι εἰς αὐτούς, vti beneuolentia & gratia erga illos: ſic in 11. can. Concilii Nicæni.

Χρηστήρ, qui dat oracula.

Χρηστηριάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, peto reſponſum, conſulo oraculum ſiue ſciſcitor, peto oraculum, oraculo vtor, Depon. abſol.

Χρηστήριον, τὸ, oraculum, reſponſum, μαντεῖον, locus vaticinii, ἱερεῖον, fatidicum templum. item τόλμημα, πρᾶξις. Sophocles in Aiace, κείνου χρηστήρια τ' ἀνδρὸς, illius viri facinora.

Χρηστήριος, vates, Herodot. epitheton Apollinis.

Χρηστηρισμὸς, οῦ, ὁ, videtur ferè eadem figura quæ hypotypoſis aliàs vocatur. Quemadmodū pictor (inquit Rutil. Lupus) coloribus figuras deſcribit, ſic Orator hoc ſchemate aut vitas (fortè vitia) aut virtutes eorū de quibus loquitur, deformat.

Χρήστης, ου, ὁ, fœnerator, creditor, vel etiam debitor. eius Genitiuus Pluralis eſt χρήστων, cum accentu in penultima, teſte Gaza libr. 3. Gram. contra regulam aliorum. Ariſtoph. νεφ. ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων ἄγομαι, φέρομαι, i. ὑπὸ δανειστῶν.

Χρηστικὸς, vtendi peritus. χρηστικὸς τῶν ὑπαρχόντων, qui facultatibus ſcit vti. χρηστικὴ δούλων ἐπιστήμη, ſcientia ad vtēdum ſeruis, Ariſtot. 1. Polit.

Χρηστογραφία, ας, ἡ, artificium pingendi.

Χρηστοήθεια, honeſtas.

Χρηστοήθης, εος, ὁ, qui eſt probis moribus.

Χρηστολογία, ἡ, blandiloquentia, cap. vlt. ad Roman.

Χρηστολόγος, comis & blandus, blandus verbis, re non item, qui verborum comitate fruſtratur poſtulatores. Vide Chil. Eraſm.

Χρηστὸς, οῦ, ὁ, bonus, benignus, probus, humanus & facilis ad gratificandum, commodus, clemens, ἀγαθὸς, ἐπιεικὴς, æquus, qui eſt ex vſu, id eſt, vtilis, frugi, fructuoſus, χρήσιμος, καλὸς, laudabilis, σπουδαῖος: cui opponitur φαῦλος, officioſus, egregius, ſtrenuus. χρηστὸς τὸ ἦθος, Phrynicus. χρηστὸς καὶ φιλάνθρωπος, Demoſthenes. ὁ χρηστὸς ζυγός μου, capite vndecimo Euangelii Matthæi, Eraſmus exponit iugum meum commodum potius quàm ſuaue. χρηστοὶ κατάλογοι, id eſt, ἀληθεῖς, βεβαιωμένοι. χρηστὴ δόξα, bona fama, Demoſthenes. χρηστὴ ἐλπὶς, Ariſtophanes. χρηστὸν εἶδος, bona forma & pulchra, Herodotus. Ariſtophanes νεφέλ. χρηστόν τι συμβουλεύοντι, boni quidpiam cōſilii date. Homerus, οὐ χρηστὸν μελίτωμα, non bonum libum. Apud Lucian. χρηστῷ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι, alto grauiſſimóque vulnere.

Χρῆστος, ου, ὁ, penanſ. viri nomen, Cyrill.

Χρηστότης, ἡ, benignitas, vtilitas, probitas, indulgentia, comitas, quæ opponitur ſupercilio & aſperitati morū, humanitas, Phalar. in Epiſt.

Χρηστουργία, bonum opus.

Χρηστοφιλία, ας, ἡ, bonorum gratia & amicitia.

Χρηστόφιλος, ὁ, qui habet bonos amicos.

Χρήστωρ, ορος, ὁ, vates.

Χρηστῶς, rectè, vtiliter, commodè, probé.

Χρῆται, Atticè, pro χρᾶται.

Χρεία, formicarum domicilium.

Χρῖμα, τὸ, αὐτὸ τῷ χρίσμα, Etym.

Χρίμπτομαι, adhæreo, applicor, appropinquo. Vide Varinum in πλάζω. χρίμπτεται εὐφερέων φθονέρως, in Epigrammat. id eſt, προσπελάζει, πλάζει, ἐγγίζει. Vnde ἐγχρίμπτομαι: de quo ſuprá. vnde etiam ἐγχριμφθεὶς, id eſt, ἐπελασθείς.

Χρίμπτω, μ. ψω, appropinquo, προσπελάζω, admoueo. Apollon. ſecundo Argonaut. οὐκ ἂν ἔτι χρίμψαιεν ἰοῦσαι, non accedent ad eum, non iam ei præripient, epulas ſcilicet, ei non propinquabunt. Idem ibidem, κακῇ χρίμψαντες ἀέλλῃ, id eſt, ἐμπεσόντες, incidentes in procellam. Rurſus ibidem, ἀλλ' ὅτε νήσῳ χρίμψαντες σμαράγησαν ἐπίκτυπον, &c. id eſt, quando in inſulam accedentes ſtrepitum ediderunt, &c. id eſt, vbi veniſſent in inſulam, ſeu vbi inſulam attigiſſent. λίσσου γονάτων δεσπότου χρίμπτουσ' ὦ τέκνον, Eurip. ſupplica genibus domini te admouens, ô fili. Item nitor, fulcior. Item circuniicio, vngo.

Χρεῖον, pro ἔχρεον, Homer. Odyſſ.

Χρίσις, εος, ἡ, vnctio, illitio.

Χρῖσμα, ατος, τὸ, vnguentum, vnctio. χρίσματι γύψου, in Epigramm. χρῖσμα μήλινον, oleum melinum, quod fit ex ſucco malorum coroneorum, Dioſcorides libro primo. cap. 161.

Χριστέμποροι, Chriſti inſtitores, Nazanz.

Χριστιανισμὸς, ου, ὁ, Chriſtianiſmus, Nazanz.

Χριστοκάπηλοι, Chriſti caupones, Nazanz. in Orat.

Χριστόμαχος, ου, ὁ, hæreticus, Chriſti oppugnator, Naz.

Χριστομύστης, ου, ὁ, Chriſti ſacerdos, Chriſtianus.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, Chriſtus, & vnctus Adiectiuè. ὁ χριστὸς καὶ ὁ μεσσίας quum dicitur, intelligitur is quem Prophetæ prędixerunt. Alioqui reges omnes & ſacerdotes, imò

omnes Deo ſacri, Meſsiæ dicuntur & Chriſti, inquit Eraſmus. ἄλειμμα χριστόν τὸ χριστὸν, ſanctū oleum vnctionis, Leuitici 21. χριστὸν φάρμακον, medicamentū illititiū, Euripid.

Χρίω, μ. ίσω, π. ικα, lino, vngo, ἀλείφω, illino, oblino, perungo, inficio. Actiu. Accuſ. Vnde χρίομαι. Heſiod. λίπ' ἐλαίῳ χρισαμένη, oleo pingui delibuta. κεχριμένος, delibutus. χριστὸς, vnctus.

Χρόα, color. Alexand. Aphrod. τὰς χρόας colores dixit in præfat. lib. 1. Problem. Plinius Epiſt. 7, ἀεὶ χρώματος περιφερεῖ τῆς χρόας. Ariſtoph. in Pluto, ὄζειν τι τῆς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου, i. meæ cutis ſeu corporis ſuauitatem fragrare dicebat. ſic puto exponendum. Eſt item χρόα Accuſatiuus à χρώς. Iliad. δ, οὐδὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς, i. σῶμα. χρόα πάντα, totum corpus, in Epigramm.

Χροανθὴς, lucidus, nitidus.

Χρώς, σῶμα. Iliad. ι, χροῒ δ' ἔπι ἱδίοντα, &c. à Nominatiuo χροῦς, χροὸς, vt ὁ βοῦς, βοός. χρωτὶ autem à Nominatiuo χρὼς, ωτός. ἐν χροΐ, ad cutem vſque, in corpore, Herodot. ἐν χρῷ κεκαρμένα ἰχθῦς, ad cutem vſque tonſa, in Epigr.

Χροιά, ας, ἡ, color. Ariſtophan. πρ. ὡς ἡδομαί σου σεμνῶς τὴν χροιὰν ἰδών. vbi Interpres, οἱ ἀττικοὶ δὲ τρεχούμενοι τὴν χροιάν. apud Alexand. Aphrod. in Probl. χροιὰ legitur vltima acuta. αἱ γὰρ πολιαὶ μιμοῦνται τὴν φυλάσσοντος φλέγματος τὴν χροιὰν, cani pituitæ ex qua orti ſunt, colorem imitantur. Ariſtoph. πρ. φεύγει χροιὰ, color nullus ſeu exhauſtus. τῇ χροιᾷ χλωρὸς, Galen. 2. ad Glauconem, colore viridis.

Χροΐζεσθαι, cutim tangere.

Χροΐζω, coloro, colorem aſciſco.

Χροιοί: AEolicè, pro χρυσοῖς.

Χρόμαδος, ου, ὁ, ſtrepitus, ψόφος, ſtridor dentium, maxillarum & dentium colliſio.

Χρόμη, hinnitus, impetus, audacia.

Χρόμιος, ὁ, Etym.

Χρομὶς, ἡ, chromis piſcis, qui ſonum vocalem putatur emittere, Ariſtot. li. 4. Animal. aliàs χρεμὶς, aliàs χρέμψ. nam pro omnibus iſtis à Gaza chromis redditur. Eſt etiam Chromis patrium nomen ducis Myſorum, Etym.

Χρόμος, hinnitus.

Χρονία, vetuſtas, vetus.

Χρονιαῖος, α, ὁ, diuturnus.

Χρονίζομαι, & Χρονίζω, μ. ίσω, π. ικα, duro longo tempore, ſum diuturnus, inueteraſco, perſeuero, Ariſtot. Ethic. 9. χρονίζω ἐν τῷ βίῳ, ſum in vita, Gaza de Seneſt. Eſt etiā tardo, moror, & tardius venio, διατρίβω, immoror, necdum reuertor. Neutr. abſol Bud. Comm. χρονίζει ὁ κύριος ἐλθεῖν, cunctatur redire, differt reditum, Matth. 24. ἐν τῷ χρονίσαι, &c. procedente autem tempore, interiecto tēpore, Dioſcorid. lib. 6, cap. 31. χρονιζόμενος, diuturnus, inueteratus, tempore prouectus. χρονιζόμενον γάλα γίνεται λεπτότερον, proceſſu temporis lac redditur tenuius. χρονιζόμενα ἕλκη, vlcera vetuſteſcentia, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Χρονικὸς, ή, ὁ, temporalis, temporarius. Et τὰ χρονικὰ, obſeruationes temporum. Latini annales vocant, quū digeſta temporibus recenſentur. τοῖς δὲ χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον συμφέρεσθαι ὁ Θουκυδίδης, καίπερ οὐδ' αὐτοῖς ἀτρέμα συντεταγμένοις, annales verò magis ſequi videtur Thucydides, etſi non exquiſitè admodū & diligenter editi ſunt, Plutarchus in Themiſtocle. vbi videtur accipi pro quodā libro ſic inſcripto.

Χρόνιος, α, ὁ, diuturnus, diutinus, lentus, tardus, longus, viuax, perpetuus, perennis, ſerus, qui diu moratur. χρόνιος ἀπών, qui iandiu & lentus abeſt, Euripid. χρόνιοι ἥκουσι, ſerotini veniunt, i. diu eſt ex quo nō venerunt, Idem. χρόνιοι ξυνιόντες, cunctanter conciliū congregantes, Thucydid. χρόνιος στόλος ἐσόμενος, claſsis in diuturnam expeditionem itura. χρόνιοι πόλεμοι, bella diutina, Thucyd. In Genere Fœm. Plutarch. in Camillo, ἐπεὶ τῷ Καπιτωλίῳ χρόνιον ἤδη πολιορκίαν χρονίαν, Capitolii obſeſsio diuturna & otioſa. χρόνιος ὢν ἐκ δωμάτων, i. quæ diu & longo tempore abfuit à domo. χρονία ἀπεῦσα, quæ iādiu abeſt. χρονίας βηχὸς, tuſsi vēteri, Dioſcorid. lib. 1, cap. 101. & cap. 93. τὰς χρονίους βῆχας, tuſsim veterem. χρονίους ἀποστάσεις, veteres abſceſſus, Idem lib. 2, cap. 29. χρόνιον μέλαν, atramentum longi temporis, in Epigram. χρόνια πεπορθύγματα, prolixa, id eſt, diu & in longum tempus producta colloquia, Euripides.

Χρονιότης, ητος, mora, longum tempus.

Χρονισθεὶς, dilatus, cui tempus interiectum eſt.

Χρονισμὸς, mora, temporalitas.

Χρονίως, vetuſtè, longo tempore, diu, tardè, cunctāter, χρονίως ἀποσβέννυται, diuturnitate extinguitur, Gaza.

Χρονιώτερος, diuturnior, longior.

Χρονογραφία, temporum deſcriptio.

Χρονογράφος, annalium ſcriptor.

Χρονολήρος, ætate deſipiens.

Χρόνος, ου, ὁ, tempus, temporis diuturnitas, mora, vetuſtas. Eſt autem propriè χρόνος, quoties de genere, modo, ſpatióve temporis agitur, veluti ſeculum, annus, mēſis, dies, hora. Plato, ὀλίγον χρόνον διαλεχθῶμεν, i. parumper. ὀλίγου χρόνου παρέσται, Xenoph. breui aderit. οὐ μακροῦ χρόνου μέτεισιν, breui, propediem animaduertet in, Sophocl. χρόνου πολλοῦ οὐκ εἶδον, ex multo tempore non vidi, Gaza l. 4. Gram. χρόνου πολλοῦ οὐχ ἑόρακα, à multo tempore non vidi, Ariſtoph. τὸ χρόνου τὸν πλεῖστον, plurimo tēpore, Thucyd. vbi Interpr. ait cum in Maſculino ſemper vti particula τὸν πλεῖστον. χρόνου τοῦ λοιποῦ, poſthac, Ariſtophan. διὰ χρόνου, poſt multum temporis. διὰ χρόνου γὰρ ἑώρακα αὐτὸν, diu cum non videram, ſic Ficinus apud Platonem de Repub. ἔοικα διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι, Ariſtophan. in Pluto, videtur ex multo tempore te vidiſſe, i. diu eſt ex quo te vidit, diu eſt ex quo non vidiſſe videtur. ἡ διὰ χρόνου γεωργουμένη γῆ, terra quæ longo interuallo temporis colitur, Theophr. libr. 3, cap. 26. de cauſ. plant. χρόνῳ, progreſſu temporis, aliquandiu, tandem, ſerò, aliquāto pòſt tempore. χρόνῳ βραχεῖ θαρρήσει περὶ τῆς παντελοῦς θεραπείας, breui tempore ſe perſanaturum ſperabit, Galen. ad Gl. lib. 2. τῷ χρόνῳ πραότερος γίνεται, in dies fit mitior, Gaza de Seneſt. μακρῷ χρόνῳ, longo pòſt tempore, Ariſtotel. in Rhet. per temporis intermiſsionem, Plato de Leg. & de Rep. πολλῷ χρόνῳ, pro eodem, Euripid. & Sophocl. χρόνῳ δ' οὐ πολλῷ πᾶσα μετέπεσεν ἡ τότε πολιτεία, Plato in Epiſt. i. nec multo pòſt tota reſpublica dilapſa eſt. ἐν χρόνῳ δανείσαι τὰ χρήματα, inquit Ariſtot. 2. OEcon. ad tempus pecuniam credere. ἐν χρόνῳ τῷ τέλους, in ipſo temporis articulo extremo, Nazanz. in Orat. σὺν χρόνῳ, tandem, Sophocl. ἤμφερον ξὺν χρόνῳ καθίσταμαι. χρόνῳ δὲ, pòſt autem, denique, Euripid. vel cum mora, i. lentè & tardè. χρόνῳ ποτὲ dixit Sophocles in Aiace. χρόνῳ ὕστερον, aliquanto pòſt tempore. Philo de mundo, χρόνῳ δὲ ὕστερον ἐλαττοῦται, &c. temporis interuallo, vel tandem decreſcit. χρόνον τὸν παρελθόντα, exacto tempore, Demoſth. χρόνον με ἐρύκεις, diu hic me detines, Homerus Odyſſ. χρόνον τινὰ, aliquantiſper. χρόνον τινὰ παρέχειν ἑαυτὸν, Demoſt. χρόνον οὐδένα ἠρεμίζειν, nullo momento ſtabilem eſſe. ὀλίγον χρόνον ἔμεινε, pauco tempore manſit, Thucyd. πολὺν χρόνον βουλευόμενος, diu conſulto, Idem. οὐ πολὺν χρόνον, non multo tempore, ſed breui, Ariſtoph. χρόνον ἤδη πολὺν κεῖνται νόμοι, à multo iam tempore leges poſitæ ſunt, Demoſth. κατὰ Δημοκράτους. χρόνον πλεῖστα κατέτριψεν, Xenoph. lib. 1. παιδ. χρόνον πλεῖω καθίζειν, Ariſtoph. χρόνον τρίβειν, morari, tardare, Demoſt. χρόνους ἐμποιεῖν τοῖς πράγμασι, idem Demoſth. i. moras & ſpatia inducere. εἰς χρόνους ἐμπεσεῖν, Idem. τοὺς χρόνους ἐξαιρεῖν, tempora eximere, idem Demoſt. ἀνὰ χρόνον, tandem, aliquandiu, interiecto tempore. διὰ παντὸς χρόνου, per omne æuum. ἐπὶ χρόνον, aliquandiu, ad tempus, i. ἐπὶ χρόνον δὲ τινα ὀλίγον, Homer. Item in longum tempus. Idem Il. ξ, οἱ μὲν νῦν ἐπὶ χρόνον ἀμφὶ δὴ, &c. ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον, iandiu. AEſchines. χρόνον ἐπὶ συχνὸν, perdiu. κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, per illud tempus, Thucyd. κατὰ τὸν χρόνον πρότερον, temporum ordine prius, Ariſtot. in Organo. κατὰ χρόνους, certis temporibus.

temporibus. χρόνος & καιρὸς pro eodem. χρόνος τοῦ φράζειν; Demoſthe. οἱ χρόνοι τῆς χρείας, AEſchin. vide καιρὸς apud Ammon. Item χρόνος λέγεται ὁ οὐρανός: vnde μεταχθόνιος in cœlo degens. Heſiod. de Harpiis, μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον.

Χρονοτριβέω, μ. ήσω, π. ηκα, tempus tero, Neutr.

Χρονουλκέω, diem eximo, procraſtino.

Χρώζομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, coloro, cutem infrico, demulceo, Depon. Accuſ. iung. κεχρωσμένος, coloratus.

Χρὼς, χρωτὸς, σώματος, Homer. Iliad. (τοῦς.

Χρωτὰ, cutis, corpus. Laſc. ὑπὸ τοῦς ζαθέους αἰθοβολεῖ χρω-

Χρυνῶν, Genit. caſus primæ inflexionis, cum accentu in penult. teſte Gaza lib. 3. Gram. Sunt qui ibidem exponant porcorum, alii aprorum: ſed videris.

Χρυσαΐζω, orno, κοσμῶ.

Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ, eruca dicitur, quando à motu ceſſat, nec cibū capit amplius. Gaz. in Ariſtot. vertit aureliam.

Χρυσαλλίδες, chryſallides, quaſi aureliæ, animalia quædam. malim per ſimplex λ.

Χρυσάμμος, aurea arena.

Χρυσαμοιβὸς, menſarius, campſor.

Χρυσάμπυξ, υκος, ὁ, χρυσοχάλινος, habēs auream habenam vel frenum aureum, vel mitram, Heſiod. in Theog. ἐξ ἧς αἱ μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο, Muſæ aureo crinali redimitæ.

Χρυσάνθεμον, τὸ, herbæ genus, quæ & αἰθεμὶς, Dioſc. lib. 3, cap. 154. fuerunt etiā qui vocarunt χρυσάνθεμον herbam quæ & ἑλίχρυσον dicitur, Idem lib. 4, cap. 57, & 58.

Χρυσάορος, ου, ὁ, χρυσάωρ.

Χρυσαυγέω, radio vt aurum, fulgeo.

Χρυσαυγοῦντα vocant ἀστράπτοντα, vel στίλβοντα.

Χρυσαυγὴς, aureus, vt aurum fulgens, Nazanz. in Orat. & Dionyſ. de Situ orbis. χρυσαυγεῖ πυρὶ, in Epigr.

Χρυσάωρ, ορος, ὁ, gerens enſem aureum. Heſiod. Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητὼ, &c. Eſt & nomen proprium dæmonis marini, nati ex ſanguine Meduſæ, Heſio. in Theogon. fuit & hic pater Gerionis, vt ibidem habetur.

Χρύσειος, ου, ὁ, priori longa, aureus, χρυσοῦς. Odyſſ. χρύσειον ἄλεισον, aurea patera.

Χρυσελεφαντηλεκτρῶν ἀσπίδες, auro, ebore, electro facti clypei. dictio eſt poetica.

Χρυσένδετος, ου, ὁ, in auro ligatus.

Χρύσεος, ου, ὁ, primis br. aureus, fuluus, τίμιος, Sophocles. χρυσέῳ ἐν δεπάϊ, Homer. Iliad. χρύσεα μῆλα, in Epigram.

Χρυσεπώνυμος, epithetum Chryſoſt. apud Damaſcen.

Χρυσεραστὴς, οῦ, ὁ, auarus, φιλάργυρος.

Χρυσηλάκατος, ου, ὁ, habens aureas ſagittas, vel telum aureum. nam ἠλακάτη ſagitta eſt.

Χρυσήλατος, ex auro ductus, ex auro confectus. χρυσήλατος τρίπους, Ariſtoph. tripes auro ductili factus.

Χρυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, habens auratas habenas, χρυσόδιφρος.

Χρυσήρης, aureus, auratus, Euripid.

Χρυσιδάριον, ου, τὸ, aurulum.

Χρυσίδες, aureæ crepidæ, aut phialæ.

Χρυσίδιον, parum auri, Phalaris.

Χρυσίζω, accipio aurum, auri ſpeciem refero. χρυσίζει τῇ χρόᾳ, colore aurum imitatur, auri colore micat.

Χρύσινος, ου, ὁ, aureum numiſma, νόμισμα ἐκ χρυσοῦ, Euſt.

Χρυσίον, ου, τὸ, aurum, pudendum puerile. τὰ χρυσία, aurei nummi. Plato lib. 1. de Rep. δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας πρᾶγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον, rem multo auro magis pretioſam.

Χρυσὶς, φιάλη χρυσῆ, Ariſtoph. vide Χρυσίδες.

Χρυσίτης, ιδος, ἡ, terra vbi ſunt minuta fruſta auri, auri ſpuma, & lapis Lydius quo aurū exploratur, ramentum, auri, aurea arena. χρυσίτης ψάμμος, aureacea arena, Herod. χρυσίτης λιθάργυρος, argēti ſpuma nomine chryſitis dicitur quæ flauo colore & aureo ſplendet, Dioſc. lib. 5, cap. 94.

Χρυσοβαφὴς, ὁ, auratus.

Χρυσοβέλεμνος ἀπόλλων, in Epigr. Ibi de amore.

Χρυσόγαιον, habens ſolum aureum.

Χρυσόγονον, chryſogonon genus herbæ, de qua Dioſc. lib. 4, cap. 56.

Χρυσοδαίδαλον, τὸ, pretioſum, ex auro fabrefactum.

Χρυσοδακτύλιος, ου, ὁ, aureum geſtans annulum, cap. 1. Epiſtolæ Iacobi.

Χρυσόδετος, ου, ὁ, auro ligatus.

Χρυσοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, auro ſimilis, fuluus, aureolus, Gaza.

Χρυσοεψητεῖον, fornax eſt ſiue alueus, in quo aurum cōflatur ac funditur.

Χρυσόθεμις, filia Agamemnonis & Clytemnæſtræ, Interpr. Homeri.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. χρυσόθρονος ἥρη, Homer. Iliad. α, id eſt, χρυσοῦν θρόνον ἔχουσα, βασιλίς. Et ὀδ. ξ, χρυσόθρονος ἠώς.

Χρυσοκάνθαρος, ἡ μηλολόνθη.

Χρυσόκαρπος, ſpecies hederæ ab aureo acinorum colore. χρυσοκάρποισι βέβριθε, onuſtum eſt aureis fructibus.

Χρυσοκέρεως, qui habet aurea cornua.

Χρυσόκερως, coronatus auro, χρυσοκόλλητος, auro coagmentatus, Euripides.

* Χρυσόκλειστος, epithetum calicis apud Athenæum.

Χρυσοκόλλα, chryſocolla, color viridis, quaſi auriglutinum, & ferculi genus è lini ſemine ac melle. vide lib. 5. Dioſcorid. cap. 96. & Marcellum ibidem.

Χρυσοκόλλητος, ὁ καὶ ἡ, auro conglutinatus, Lucian.

Χρυσοκόμη, chryſocome herba, quæ & αἰθεμὶς, Dioſcorid. lib. 3, cap. 154. dicitur & χρυσάνθεμον, quòd fuluo ſit colore. De chryſocome Dioſcor. libr. 4, cap. 55. eam chryſitim Plinius etiam vocat.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, habens comam auream. Heſiodus in Theogonia, χρυσοκόμης δὲ διόνυσος, &c. χρυσοκόμας ὑμέναιος, in Epigramm.

Χρυσολαβὲς ξίφος, enſis aureum habens capulum aut manubrium.

Χρυσολάκατος, habens aureas ſagittas, vel colum aureā.

Χρυσολάχανον, ου, τὸ, atriplex.

Χρυσόλιθος, chryſolithus lapis pretioſus, cap. 21. Apoc. Ioann. & Exodi 28.

Χρυσόλοπος, ſquamis aureis tectus.

Χρυσόμαλλος, habens vellus aureum. vide in Chiliad. Eraſm. Ouis χρυσόμαλλος.

Χρυσομανὴς, auri amore inſano captus, auarus. χρυσομανὴς μελέτη, in Epigram.

Χρυσομηλολόνθιον, animalculum quoddam ſcarabeo ſimile, coloris aurei.

Χρυσόμηλον, malum aureum.

Χρυσομήτρις, ἡ, auis proprium. Ariſtot. 8. Animal. cap. 3. vbi Gaza auriuittis.

Χρυσόνωτος, ου, ὁ, habens terga aurea. Sophocl. ἀπηγὼν χρυσόνωτον ἡνίαν, inhibens habenam tergo aureo præditam.

Χρυσόξυλον, θάψος, Interpr. Ariſtoph.

Χρυσόος, ου, vel contractè χρυσοῦς, οῦ, ὁ, aureus, auro ſolidus dicitur à Virgil. χρυσῆ ἀφροδίτη, i. καλή. χρυσῆν ἀφροδίτην Homer. dixit ex hiſtoria AEgyptiaca: nouerat enim in AEgypto Veneris aureæ lucum, vt ſcribit Iuſtinus Martyr in Orat. ad Gentiles. ὦ χρυσοῖ θεοὶ, Ariſtophan. ἑκάστῳ χρυσοῦν διανέμων, ſingulis aureum tribuens, Plutarc. in Galba. χρυσῶν ἑξακοσίων ὁλκὴ, pondo ſexcentorum aureorum, Phalar. in Epiſt.

Χρυσοπάρυφος, ου, auro contextus vel intextus.

Χρυσόπαστος, ὁ καὶ ἡ, auro intertextus, auro diſtinctus, auratus. χρυσόπαστος τάπης, tapes auro intertextus, Chryſoſt.

Χρυσοπέδιλος, epitheton Iunonis, ὀδ. λ. χρυσοπέδιλος ἥρη, Iuno habēs calceos aureos, dicitur ab Heſiod. in Theogon. i. ἀὴρ ὁ ὑφ' ἡλίου καταλαμπόμενος.

Χρυσοπλύσιον, lauandi auri officina, Strabo. καὶ πλείω τῶν χρυσωρυχείων δὲ νῦν τὰ χρυσοπλύσια σεσωρευμένα, auri lauacra vertit Interpres.

* Χρυσοποιὸς, aurifex, Lucian. & χρυσουργός. (χρυσος.

Χρυσοποίκιλος, auro diſtinctus: idē, vt videtur quod διά

Χρυσόπολις, emporium Chalcidoniæ.

Χρυσόπρασος λίθος, chryſopraſus lapis pretioſus, capite 21. Apocal. Ioannis.

Χρυσόπρῳρος, inaurata prora.

Χρυσόρεφος οἶκος, domus aureis laquearibus, Lucian.

Χρυσόῤῥαπις, ιος, ὁ, habens baculum aureum, vel ῥαπίδας, id eſt, crepidas aureas.

Χρυσοῤῥόας, ου, Pactolus amnis, à ramentis auri quæ fert ille.

• Χρυσοῤῥήμων, qui aurea verba loquitur.

Χρυσόῤῥυτος, ὁ, ἡ, ὁ, aurifluus, apud AEſchyl.

Χρυσὸς, οῦ, ὁ, aurum. Item luteum oui, qui & vitellus.

Χρυσόστομος, ου, ὁ, habens os aureum.

Χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκύλων, ex aureis arcubus, Sophocl.

Χρυσοτέκτων, aurifex, in Epigram.

Χρυσότευκτος, ex auro fabrefactus.

Χρυσοτευχὴς, armis aureis ornatus, Euripid.

Χρυσοτόρευτα, τά, vaſa aurea ſculpta, χρυσόγλυφα.

Χρυσουργεῖν· τὸ τὸν χρυσὸν ὀρύττειν ἢ μεταλλεύειν.

Χρυσουργὸς, aurifex.

Χρυσοϋφὴς, auro intertextus. ‖ χιτῶνες χρυσοϋφεῖς, Athen.

Χρυσοφαὴς, ἑος, ὁ ἡ, ὁ, auratus deſuper, auro intertextus, qui eſt lucis aureæ, λαμπρός.

Χρυσοφορεῖν, geſtare aurum, Ariſtot. 2. OEconom.

Χρυσοφορία, auri geſtatio ad pompam hominum.

Χρυσοφόριον, electrum: ab auri colore quem habet.

Χρυσοφόρος, ὁ, ὁ, aurifer, aurum geſtans. χρυσοφόρον aliqui vocant electrum, teſte Dioſcor. lib. 1, cap. 114.

Χρύσοφρυς, υος, ὁ, aurata piſcis, Ariſtot. 5. Anim.

Χρυσοφύλαξ, cuſtos auri, qui aurum aſſeruat.

Χρυσοχάλινος, auro infrenatus, aureo freno ornatus, & de Sole dicitur. χρυσοχάλινον ἅρμα, currus aureo freno, lib. 1. Eſdræ.

• Χρυσόχειρ, qui annulos aureos geſtat, Lucian. ἢ ὅμως πορφυρεῖ ἢ χρυσόχειρες περιέρχονται.

Χρυσοχεῖον, aurificina pro officina, apud Demoſt.

Χρυσοχοέω, μ. ήσω, π. ηκα, aurum fundo, id eſt, conflo, vaſculariam exerceo, ſum aurifex, aurariam facio, Neutr. abſolutum.

Χρυσοχοϊκὴ τέχνη, ars auraria, Demoſth. χρυσοχοϊκὴν ἐργάζεσθαι, aurariam facere.

Χρυσοχοεῖον, τὸ χρυσοχοεῖον.

Χρυσοχόος, ου, ὁ, aurifex, aurarius faber. Sunt autem inter aurifices, vaſcularii, cælatores, inauratores & bracteariі, vt docet Bud. in Annot. in Pandect.

Χρυσόω, μ. ώσω, π. ωκα, inauro. Actiu. Accuſat.

Χρυσαλλὶς, ἡ, aurelia inſectum, Ariſtot. 5. Animal. ſuprà ſcribitur χρυσαλλίς.

Χρύσωμα, ατος, τὸ, res aurea, vas aureum.

• Χρυσώνητοι, ſerui apud Cretenſes, apud Athen.

Χρύσωσις, εως, deauratio, inauratio.

Χρῶ, i. nitere, vtere. Sophocl. in Aiace, χρῶ χρεί.

Χρῷ, pro χρωτί, per apocopen. ἐν χρῷ, ονυξ ἢ πλησίον. Lucian. ἰκίλευσε σοι τις ἐν χρῷ περὶ τὰ βιβλία συνουσίας. Item ἐν χρῷ τῆς πόλεως ῥέων ὁ ποταμὸς, fluuius vrbi proximus. ἐν χρῷ μάχην συνῆψε, Plutar. in Theſeo. εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς κουρᾶς ἄχρι τοῦ χρωτὸς χρωμένης: vnde Lucian. ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείους. Et paulo pòſt, ἀναλυθεῖσα ἡ ἀναβολὴ ἢ ὁ πώγων ξυρόμενος ἢ ἐν χρῷ ἡ κουρά. vide Suidam in dictione ἐν χρῷ. ἐν χρῷ τὴν κόμην εἶναι, comam ad cutem eſſe abraſam, Philoſtrat. in Heroicis: ſic Niger. ἐν χρῷ ξυρεῖν, radere ad cutem vſque. Sophocl. in Aiace, ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο, radit enim hoc ad cutem vſque. id eſt, ἅπτεται ἢ τῆς σαρκὸς, attingit viuam carnem. vide apud Eraſm. in Prouerb. Radit vſq; ad cutem. ἐν χρῷ περιέκειρε τὴν κεφαλὴν, Plutarchus in Lycurgo, capitis crines ad cutem tōdebat. Item ibidem, ἐν χρῷ κείροντες, ad cutem vſque tondentes. ἐν χρῷ κεκαρμένοι, ad cutem vſque tonſi, Xenop. in Omiſſis lib. 1. huiuſmodi tonſura dicitur σκάφιον, Ariſtoph. & eius Interp.

Χρώζω, μ. ώσω, π. ωκα, coloro, appropinquo, cutim tango, illino, infrico, μιαίνω, ſanguine maculo, propriè. Ety. Actiu. Accuſat. αἵματι χρώσω παλάμας, in Epigram. fœdare manum ſanguine.

Χρῶμα, ατος, τὸ, color, nitor, cutis. χρῶμα apud Rhetores, dicitur facti probabilis cauſa, qua res aliàs turpis, honeſta monſtratur. χρῶμα λόγου, Hermog. Et χρώματα ἢ χρώματα τῶν τεχνῶν, ornamenta & lumina artiū. Colores etiam Latini dicūt. Eſt etiā χρῶμα pars muſicæ ex tribus, quib° tota conficitur muſica, diatono, chromate, & harmonia.

Χρωματίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ χρωννύω.

Χρωματικὰ, τὰ, ante tēpus Marſiæ erant omnia muſica.

Χρωματίνος, coloribus, in Epigram.

Χρωματισμὸς, οῦ, ὁ, coloratio.

Χρεμὶς, ὁ, piſcis, Ariſtotel. 8. Animalium. alibi χρεμὴς ſcriptum eſt.

Χρώννυμι, coloro, tingo.

Χρωννύω, idem, Actiu. Accuſat.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, color, corpus, ſumma corporis cutis, apud Lucian. ἀλλότριος χρὼς, in Epigram.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, corpus, Apollon. 2. Argon. ἀυσταλέος χρὼς, &c. id eſt, σῶμα. Heliod. βρότεος χρὼς. Idem, χρῶτά τε μυδαλέον θείη, &c. corpúſque madidum reddat. Itē ἥλιος χρόα, τέρσει, per ο, Sol corpus reſiccat. Ioannes Diaconus Interpres Heſiodi, χρωτὶ, inquit μέγα: χρῶ δὲ, μικρόν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ δέρμα ὁ χρὼς, ἤγουν τὸ σῶμα, ὡς ὁ γέλως. ἐνταῦθα δὲ ὁ χρὼς, ὁ σημαίνει τὸ αὐτὸ, ὡς ὁ βοῦς χρῶτα Iones appellant quicquid corporis noſtri carnulentum eſt, in quo maximè genere cenſetur cutis & muſculi, Galen. 2. de fracturis. οἱ χρῶτες, corpora, Ariſtot. in Problem.

Χρῶσις, color, coloratio.

Χρωστὴρ, ὁ χρωματίζων, colorans, infector.

Χρωτίζομαι, appropinquo, πλησιάζω, applicor, coloror. Ariſtoph. περὶ πυτίνης τὴν ἐαυτοῦ αὐτοῦ περὶ σχήματι χρωτίζεται, ἢ σοφίαν ἐπιξενὴν, ingenium ſuum rebus nouis imbuit.

Χυδαῖος, ου, ὁ, vilis, vulgaris, abundans, multus, diffuſus, confuſus. τοὺς χυδαίους φοίνικας, palmulas chydæas, i. vulgares & ex copia viles, Marcell. lib. 5. Dioſcor. cap. 31.

Χυδαιότης, in Atticis ita legitur. συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς οὐ τῷ τὸ μὲν πολλὴν γίνομαι τῇ χυδαιότητι, i. ἀδιαφόρως ἔχων.

Χύδην, abundè, ſparſim, paſſim, fuſè, i. ſine modo & rithmo. Ariſtotel. in 3. Rhetor. διὸ ἢ τῶν μέτρων μεμισημένον μᾶλλον τὸ χύδην, Plato de Legib. in ſoluta oratione.

Χυδαῖς, fuſus, in Epigram.

Χυθρόχαυλος, ὁ, luter, cap. 7, lib. 3. Regum.

Χυλίζω, ſuccum elicio, ſuccum exprimo, Dioſcor. in Præfat. lib. 1.

Χύλισμα, τὸ, ſuccus expreſſus, liquamentum, Dioſcor. lib. 9. hiſtor. plant. Theophr. χύλισμα γίνεται, exprimitur ſuccus, fit liquamentum.

Χυλισμὸς, ὁ, ſuccus, Gaza lib. 9. hiſtor. plant. Theoph.

Χυλὸς, οῦ, ὁ, humor, ſuccus, condimentum, guſtus: à quibus 4 eſſe dicuntur αἷμα, φλέγμα, ἡ ξανθὴ χολὴ, ἢ ἡ μέλαινα, de quibus & febribus quæ inde oriūtur, vide Problem. 10. lib. 2. Alexand. Aphr. qui tamen lib. 1. Probl. 83. quærit διὰ τί τειῶν χυμῶν ἁπλῶν ἢ μονοειδῶν ὄντων, οὐκέτι ἢ τρία νοσήματα μονοειδῆ ἢ ἁπλᾶ συμβαίνει. i. quū tres corporis noſtri materiæ ſimplices vniforméſque ſint, non tres quoque morbi vniformes, atque ſimplices veniant, &c. Sunt autem hæ tres materiæ, ἡ ξανθὴ χολὴ ἢ ἡ μέλαινα, ἢ τὸ φλέγμα. Hoc vocabulo Medici tanquam Latino vtūtur. χυλὸς, i. ſuccus dicitur ex planta aut alia materia, manibus, aut torculari, aut igne expreſſus exudatúſque humor, inquit Marcell. lib. 1. Dioſc. qui ὀπὸν liquorem exponit, de quo antè. vide in dictione Ὀπὸς. χυλὸς πτισάνης, Galen. lib. 1. ad Gl. ptiſanæ cremor vel ſuccus. ἀρτύειν βρέχειν χυλῷ, ſucco ſolani madefacere, i. macerare, Idē l. 2. χυλὸς σταφυλῆς, vuæ mellago à Ruell. & Barbar. Plin. ſequētibus vertitur, à Marcell. ſuccus: cui illorū expoſitio non placet vt obſcurior. vide lib. 5. Dioſcor.

Χυλόω, μ. ώσω, π. ωκα, liquo, inſucco. χυλωθεὶς ὑπὸ ὕδατος, Dioſco

Dioſcorides libro ſecundo, capite 101, liqueſcens in humore, humore ſe diluens, ſe ſoluens, χυλωθὲν σὺν ὕδατι, dilutũ & inſiccatũ aqua, Barbar. expreſſus cũ aqua ſuccus, Marcell. liquatũ cũ aqua, Ruell. libr. 2. Dioſcor. cap. 111. χυλωθεῖσαι ῥίζαι, ſuccus radicibus expreſſus, Dioſcor. lib. 2, cap. 215.

Χυλώδης, ſuccoſus. τὸ χυλῶδες, ſuccus, Dioſc. l. 3, c. 22.

Χύλωσις, ſucci confectio, ſucci expreſſio, ſuccus expreſſus, cremor, Ruell. lib. 2. Dioſcor. cap. 111. ſuccatio, Gaza apud Theophraſt. μέχρι χυλώσεως, donec in liquamẽti craſſitudinẽ redigatur, Ruellius. donec in ſuccum lenteſcat, Marcell. lib. 2. Dioſcor. cap. 135.

Χῦμα, ατος, τὸ, latitudo, copia, fluxus. τὸ χῦμα τῶν ἀριθμῶν, multitudo numerorum, cap. 2. lib. 2. Mach.

Χύμεθλα, perniones, Dioſc. lib. 2, cap. 137. & cap. 197. lib. eodem, & lib. 5, cap. 21.

Χυμέθλον, ης, ἡ, idem. χυμέθλης πραϋντικὸν, pernionem mitigans, Dioſcor. lib. 2, cap. 152, & 106, lib. 4. Idem Dioſcorid. lib. 1, cap. 134, ἁρμόζει δὲ ὁ χυλὸς πρὸς τὰ ὀφθαλμικὰ, καὶ ἐρυσιπέλατα, ἕρπητας, χυμέθλας, πτερύγια. Idem eodem libro, capite 184, χυμέθλας ἰᾶται, pernionibus medetur ſeu perniunculis.

Χυμεθλιάω, pernionibus laboro, pernionibus vexor, mihi pedes à frigore algent.

Χυμι, μ. ύσω, π. υκα, fundo, Neutr. Accuſ.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, ſuccus, humor, materia, liquor, excremẽtum, habitus: vnde κακοχυμία, quum malis ſuccis corpus abundat. Plato in Timęo χυμοὺς vocat humores illos qui à terra in ſtirpes tranſmittuntur. [χυμῶν genera quatuor ponit ibidem, vinum, oleum, picem, mel. Et etiam χυμὸς ſapor: vnde ἄχυμον, & εὔχυλον.

Χυρβιάζω, μ. άσω, π. ακα, tripudio, σκιρτῶ.

Χυῤῥοίδια, τὰ, porcelli.

Χύσις, εως, ἡ, fuſio, liquefactio, ſcaturigo, cõgeries, cumulus, ἄθροισις, πλῆθος, Homer. Ody. χύσιν οἴνου, vini fuſionem, vinum quod fundatur & bibatur, vini liquorem, Nonn. χύσις φωτὸς πᾶσι κοινὴ, omnibus eſt communis effuſio luminis, Nazanzen.

Χυσοχαυνοπρωκτοι, οἱ, molles & effœminati, apud Ariſtophanem.

Χυτὴ, ῆς, ἡ, terra quę infunditur mortuorũ ſepulchris, cumulus, agger. χυτὴ γαῖα, Homer. Iliad. ἡ ἐπικεχωσμένη τοῖς νεκροῖς γῆ, Interpres.

Χυτικὸς, qui diffundit, qui reſoluit.

Χυτλάζειν, διαχεῖν, diffundere, κλύζειν. propriè miſcere oleum aquæ, vngere. Ariſtoph. in Veſpis, ἐχρῆν χυτλάσαι ἑαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασι, id eſt, ἀλεῖψαι, vnge teipſum.

Χύτλον, ου, τὸ, vas olearium, ὑδρέλαιον, i. oleum cum aqua mixtum. Item luſtratio, libamen, exequiæ. Apollon. 2, χύτλα τέ οἱ χεύοντο καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων. vbi Interp. χύτλα κυρίως τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια. καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγίσματα καὶ αἱ χοαί.

Χυτλόω, μ. ώσω, π. ωκα, vngo, abſtergo ſordes, lauo.

Χύτο, pro κέχυτο, fuſus erat. Apollon. 2. Arg. σὺν δέ σφισι χύτο θυμὸς, ipſis ſeu ipſorũ animus confundebatur & conturbabatur. Iliad. δ, χεῦντο χαμαὶ χολάδες, effundebantur, ἐξεχύθησαν.

Χυτὸς, οῦ, ὁ, fuſus, fuſilis, liquidus, & circuncluſus lapidibus conſtructus, vel cœnum & ſordes habens, Etym. χυτοὶ ἰχθύες, piſces quos fuſaneos cognominant, vt qui fuſim retibus capiantur, Ariſtot. 5. Animal. cap. 9. Eſt & χυτὸς λιμὴν, Cyzicenus portus, Apollon.

Χύτρα, ας, ἡ, olla, fictile, fidelia, cacabus, χύτρα διπλάσιον χωροῦσα, olla duplæ capacitatis, Dioſcor. lib. 2, cap. 90. χύτραν ποικίλλειν, prouerb. apud Interpr. Ariſtophan. χύτρας λημᾶν, ollas lippire, Lucian. & Eraſm. in Adag.

Χυτρεῖον, τὸ, locus vbi ollæ ſeruantur. & χύτρεια, τὰ, teſtæ ollarum, Ammon.

Χυτρεοῦς, teſtaceus, fictilis, ollularius, κεράμεος. Ariſtoph. περὶ χυτρεοῦ ὄντα θεὸν ἠγησάμην.

Χυτρεὺς, έως, ὁ, figulus.

* χυτρεοὺς, Athen. fol. 258. de impedimẽtis Darii captis apud Damaſcum, χυτρεοὺς εἰκοσιτρεῖς, ὀψοποιοὺς διακοσίους.

Χυτρίδιον, ου, τὸ, ollula, & menſura quædam.

Χυτρίζειν, in ollam ponere. ἐν χύτρᾳ ἐκτιθέναι, Ariſtoph. Interpres.

Χυτρίνδα, ας, ἡ, conuiuialis ludus.

Χυτρίον, τὸ, ollæ operculum & ollula. ἐν χυτρίῳ, in parua olla, Ariſtophan.

Χύτροι, chytri, i. ollæ: ita vocantur apud Thermopylas θερμὰ λουτρὰ, id eſt, calida lauacra, Herodot. lib. 7. Item ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη τῷ Διονύσῳ, Ariſtoph. Interpr. feſtũ erat Athenis, quod eodem die agebatur quo χόες, in quo omnis generis ſemina in olla elixa Baccho & Mercurio offerebant. Agebatur verò decimatertia Nouẽbris die. vide Suidam. Eſt & nomen vrbis in Cypro.

Χύτρον, ου, τὸ, olla, χῶμα.

Χυτρόποδες, οἱ, ſuſtentacula ollarũ, ollæ cum pedibus, foci. Hebræi Cirim vocant. κλίβανοι καὶ χυτρόποδες καθαιρεθήσονται, clibani & chitropodes deſtruentur, cap. 11. Leuit. Heſiod. μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα ἐσθίειν. vide in Chil. Eraſ. A Chytropode cibũ nõ ſacrificatum rapere.

Χύω, μ. ύσω, π. υκα, fundo, effundo, diffundo, diſpergo, reſoluo. Actiu. Accuſat. χύσον, funde, Ariſtop. κέχυμαι, in Epigram. κέχυνται, κεῖνται ἀθρόαι, pro χεῦνται, funduntur & ſternuntur, Homer. κεχυμένος, interfuſus. κεχυμέναι σάρκες, caro mollis ſolutáque, Ariſtotel. 8. Animal. vnde εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, dicitur in venerem effuſus.

Χῶ, Dionyſ. lib. 2, ἐχώσθη, repletum eſt.

Χ' ὡ, pro καὶ ὁ, & ille, in Epigram.

Χώεο, ὀργίζου, Homer. Odyſſ.

Χώετο, ἐχολοῦτο καὶ ὠργίζετο, Apollon. Rhod.

Χωκορτὴ, ῆς, malua hortenſis.

Χωλαβέω, μ. ήσω, π. ηκα, tumultuor.

Χωλαίνω, ανῶ, claudico. Neutr. Abſol. μέχρι τίνος ἐπ' ἀμφοτέραις χωλανεῖς ταῖς ἰγνύαις, quouſque ambobus claudicabis poplitibus, Nazanz. ἐχωλάνθη, factus eſt claudus.

Χώλανσις, claudicatio, Epictet.

* Χώλασμα, claudicatio, vel χάλασμα, in Hippiat.

Χωλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, idem, & mutilo, claudum reddo.

Χωλοποιὸς, claudos faciens, Ariſtoph.

Χωλὸς, οῦ, ὁ, claudus, mãcus, hoc eſt, τὰς χεῖρας πεπηρωμένος. Ponitur pro imperfecto, vt mancus apud Latinos. Homer. Iliad. β, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, altero pede captus.

Χωλότης, ητος, ἡ, claudicatio. τὸ χωλὸτὸν, idem.

Χῶμα, ατος, τὸ, agger terra aggeſta factus, humus aggeſta, obſtructio, cumulus terræ vel lapidum. his aliquãdo Nilus coercebatur: Plin. vocat moles. χώματα χοῦν, ducere vineas, Herodot. Item vallum, tumulus, ripa.

Χωμάτιον, ου, τὸ, aggellus.

Χῶμαι, ου, χόες.

Χῶν, ῶνος, ὁ, Hercules apud AEgyptios, quẽ in Italiam migraſſe tradunt, & ab eo gentem Italiæ χῶνας dici, Ety. χωνὸν, collatitiam ſtipem quæ in ſympoſium conferebatur Argiui vocabant, teſte Athen.

Χωνεία, ας, ἡ, fornax.

Χωνεῖον, infundibulum Alexander Aphrodiſæus Problemate tertio, libro ſecundo, καλοῦσι δέ τινες ὀνόματι, διὰ τὸ ἄνωθεν μὲν εἶναι εὐρὺ, κάτωθεν δὲ στενὸν, ὥσπερ χωνεῖον. vbi Gaza, Sũt qui infundibulum gargar ipſum appellant, eò quòd ſuprà amplius, infrà arctius eſt.

Χώνευμα, conflatio.

Χωνευτήριον, ου, τὸ, ἡ χωνεία.

Χωνευτὴς, οῦ, ὁ, conflator.

Χωνευτὸς, οῦ, ὁ, conflatilis.

Χωνεύω, μ. εύσω, π. ευκα, conflo. Accuſat. Alexander Aphrodiſæus libro primo Problem. τὸν χαλκοῦν ἵππον χωνεύσας, &c. qui æneum equum conflauit vel duxit.

Χώνη, ης, ἡ, infundibulum, fornax, Dioſcorides lib. 5, capite 77.

Χωννύω,μ.ύσω,π.υκα,aggero,obruo aggere, Actiu.

Χῶνος, agger, collis. Æ Elia. Dionyſ. fuſorium vas, χόανον,& fornax.

Χώομαι,iraſcor,σκύζομαι,λυποῦμαι. Iliad.α,χωόμενος κῆρ. In Futuro,χώσομαι. Ibidē,ὁ δέ κε χώσεται:vnde etiam ibidem τόσσον ἐχώσατο,pro ὠργίσθη. Heſiod. χώσατο δὲ φρένας,præcordiis ſucceenſuit. Idem,χωσάμενος περὶ βοῶν,iratus ob boues, λυπούμενος,ὀργιζόμενος,ὀργισθείς. Cum Genit. Iliad.ϛ,κούρης χωόμενος βρισηίδος:vbi ἕνεκα ſubaudiendum.

Χώρα,ας,ἡ,vltima lōga,regio,prouincia, tractus,deſeriptio,plaga,terra,ager, ἕδρα,vrbs,ciuitas,τόπος,ſolum,ſtatio. Vtuntur eo vocabulo Græci,quemadmodum Loci, Latini. χώραν ἔχειν ἔντιμον, honeſtum locum tenere, Xenophon. χώραν λαμβάνειν,conſtitui,Idem. χώραν λείπειν,locum deſerere. χώραν ἀπολείπειν,locum relinquere,& liberū ſeruare atque integrum,Bud. Comment. χώραν καταλιμπάνειν,pro eodem,Plato in Epiſt. οὐ χώραν δίδως ὀδυρμοῖς; non præbes locum planctibus? non fles? Nazanz. τῇ χώρᾳ τοῦ δέρματος,pro cute,cutis loco,Ariſtot. χώραις κεναῖς, locis vacuis,id eſt,numero non integro nec completo, Æſch. ἐν χώρᾳ κεῖσθαι,loco ſuo poſitum eſſe:cui opponitur ὅπου ἔτυχε,id eſt,temeré. ἐν τῇ χώρᾳ κατακεῖσθαι γίνεσθαι,in agro cubare, Demoſthen. ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, Xenophon libro 2. Pædiæ,in loco eſſe mercenarii. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε,regio ſolio reclinauit,Plutarchus in Lycurgo. κατὰ χώραν,regionatim, paſſim, ibidem,illic, eo loci, hoc loci,in iiſdem ſedibus, in ea regione. κατὰ χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, per regionem cuſtodias diſtribuerunt, Thucydid. εἶναι κατὰ χώραν, dixit Ariſtot. 2. OEconomicorum, ſuo loco manere. κατὰ χώραν ἐγένοντο,in ſua quiſque ſtatione manſerunt, quieuerunt, Thucyd. κατὰ χώραν ἕπεσθαι, ſuo loco ſequi Xenophon. ἔστησαν κατὰ χώραν, ſuis in locis ſteterunt, Idem. κατὰ χώραν ἔχει ἣν δεῖ ἔχειν,ſuo quidque loco poſitum eſt. Ariſtopha. in Pluto, ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,neque vultum in ſede & loco eodem habet, id eſt, ἡσυχάζει. Ariſtoteles ſecundo OEconom. εἶχον ἃ ἔτυχεν ἕκαστοι κεκτημένοι κατὰ χώραν,quæ ſinguli fortè poſſidebant, ſuis locis immota tenuere. κατὰ χώραν ἐᾶν ὡς εἶχε,loco nō mouere, non attingere, eodem in ſtatu eſſe ſinere. κατὰ χώραν μένειν,in loco,vel in ſua claſſe manere, quietem agere, in ſua ſorte acquieſcere, Iſocrat. ταῦτα δὲ κατὰ χώραν μένει, rata manēt & intacta. κατὰ χώραν οὐ μένει τὰ πράγματα,id eſt, κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν, Thuc. κατὰ χώραν μένουσιν ἐπὶ τῇ πύλῃ,circa pylum ſtationem habent, Idem Thucyd. κατὰ χώραν μένων,ſuo loco manens, Plutarch. in Numa. Phocylid. vltimam corripit inquiens, μηδ' ὡς πετροφυὴς πολύπους κατὰ χώραν ἀμείβου,neque vt petris hærēs polypus pro loco varieris. ‖ χώρα item loculamentum & conceptaculum, Gazæ. Plutarch. in Demet. de machina ἔνδοθεν μὲν οὖν στέγαις διεπέφρακτο καὶ χώραις πολλαῖς.

Χῶραι,αἱ,ſpatiorum modi.

Χωρέσιμος,ὁ,incola,confinis apud Dionyſ.

Χώρευλος,ὁ ἐπὶ χώραν διατείνων.

Χωρέφιον,ου,τὸ,ager ſationalis.

Χωρεπίσκοπος,in Canonibus Græcis,nūc vicarius Epiſcopi, nunc vicarius Epiſcopus exponitur. * inſpectores erāt qui mittebantur, Baſil. De chorepiſcopis. vide in Epiſt. Damaſi Papæ quarti, in lib. Concil.

Χωρέω,μ.ήσω,π.ηκα,ſum capax,id eſt,ſufficio aliquid facere,vel intelligere. Accuſat. Phocylid. οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχήν,non capit doctrinam magnam. οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον,&c. cap. 19. Euang. Matth. id eſt,non omnes capaces ſunt huius dicti: ſic Eraſm. cuius eo loco vide annot. χωρεῖ προδοσίαν,admittit proditionem, Plutarchus in Lycurgo. Lucian. in Caucaſo, ἄλλους δύο χωρῆσαι,duos alios capere. Ariſtophan. ἓξ χοᾶς χωρήσεται dixit, ſex congios capiet: ſic Euripid. Nazanz. in Orat. ἵνα χωρῆται τὸ καθαρὸν καθαρότητι, vt purum puritate complectatur. Idem ibidem de Chriſto cur factus homo, ἵνα, inquit, χωρηθῇ διὰ σώματος σώμασιν, ἄλλως ὢν ἀχώρητος, vt per corpus corporibus perciperetur, alioqui incomprehenſibilis.

Χωρῶ item ſignificat cedo, id eſt, euado, hoc eſt, contingo, progredior, πορεύομαι. vt χωρεῖν ὁμόσε, contrà tēdere, Thucyd. ὁμόσε χωρεῖν τῇ ἀληθείᾳ,conferre pedem cum veritate, propius accedere ad veritatem. χωρέω τοῖς ἐναντίοις, inuado hoſtes, Thucydid. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα,id eſt, προκόπτει τὸ ἔργον, Ariſtophan. Idem πολλοὶ γὰρ τόκοι χωροῦσιν, vſuræ procedunt. Ibidem, χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν,ingredere. ἐχώρει δόξα δίχα,duplex erat ſententia, Euripid. Plato Epiſtola 7. πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι, tales rumores multis è locis ferebātur, manabant, proficiſcebantur. Ibidem, λόγος ἐχώρει πολὺς ἐκ Σικελίας ὡς Διονύσιος φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ πάλιν εἴη γεγονὼς, rumor erat multus, fama increbuerat. χωρεῖ διὰ πάντων κλαυθμὸς,fletus per omnes it, Plutarchus in Romulo. χωροῦν διὰ πάντων πνευμάτων, omnes ſpiritus penetrans, Nazanzen. in Orat. de Spiritu ſancto. χωρεῖ εἰς κοιλίαν, in aluum abit, capite 15. Euangelii Matthæi. χωρῶ ἐπί σε, in te tendo, Thucydid. ἐπ' αὐτὴν χωρεῖ πόλιν,ipſam vrbem petere contendit, Plutarchus in Romulo. κεχωρήκατε ἐπὶ τὴν καταφρόνησιν,ad faſtum tranſiiſtis. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, Lucian. id tibi deorſum recidit. Sophocles, χωρῶ πρὸς ἔργον, me confero ad opus. χωρεῖ πρὸς ἔργον,in actum exit, Ariſtophan. χωρῶ πάλιν,redeo. Itē Imperſonaliter pro χώρα ἐστὶ, i. locus eſt, ſpatium eſt, apud Ariſtot. hiſtor. 9. καὶ τοὺς κηφῆνας ἀποκτείνουσιν, ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ αὐτοῖς ἐργαζομέναις, quum iam locus non eſt, ὅταν χώρα μὴ ᾖ, quum iam ipſis opificibus locus capax non eſt opificii, hoc eſt, ὅταν μηκέτι τὰ κηρία χωρῇ τὸ μέλι, de apibus loquens, Bud. Comment.

Χώρημα,ατος,τὸ,alueus.

Χώρησις,εως,ἡ,capacitas,ſeceſſus.

Χωρητικὸς,ῆ,ὸν,capax. ὅλου θεοῦ χωρητικοὶ, toti° dei capaces, Nazanzen. in Orat. κοιλία χωρητικὴ καὶ αἰσθητικὴ τῶν βρωμάτων, Idem ibidem.

Χωρητὸς, ſe aptans, ſe inſerens, Datiuo. οὐ χωρητὸς ὥστε ἀνθρώποις, οὐδὲ φαντασίας θείας, &c. Nazanzenus in Orat. quum ne Dei quidem ſpectrum humano ingenio cōcipi poſſit.

Χωριάζω,μ.άσω,π.ακα,ruſticor, Neutr. abſolut.

Χωριαμὸς,arca,ciſta.

Χωρίδιον,ου,τὸ,agellus,prædiolum,hærediolum.

Χωρίζομαι,diſcedo,ſecedo,digredior,diſſideo,ſeparor, Genit. πῶς σαυτοῦ χωρίζῃ,quomodo à te ſepararis, Nazan. in Orat. Ioſeph. lib. 1, ἀπὸ τῆς πόλεως χωρίζεται.

Χωρίζω,μ.ίσω,π.ικα,ſeparo, diſcerno,ſecerno,ſegrego, ſeorſum pono,diſpono,ſeiungo,abiungo,diſtinguo,diſtribuo,diſpeſco,reſoluo. Actiu. Accuſat.

Χωρικὸς,ῆ,ὸ,ruſticus,ἄγροικος.

Χωρίον,ου,τὸ,ager,locus,ſitus,prouīcia,regio,prædium, villa,fundus,ſpatium,tractus,campus,vrbs, ciuitas,poſſeſſio,vt caſtellum & huiuſmodi, Demoſt. Pro vinea, Ariſtoph. τὸ χωρίον θερμὸν,regio calida. χωρία τὰ ἱππάσιμα, cāpeſtria, Xenoph. χωρίον etiam de mari, Thucydid. Item pro ſecundis,id eſt, membrana illa qua partus obuolut° vtero prodit. Alii χορίον cum ο ſcribunt: alii χορεῖον per ει diphthongum. Sic dictum quia χώρημα, id eſt, ſpatium & locum fœtui dat.

Χωρὶς,ſine,ſeorſum,ſeparatim,ſingulatim,ſpecialiter, niſi,præter,procul,citra, μάτην,temeré. Genit. iungitur. Gaza lib. 4. χωρὶς τοῦ ὑμένος,ſeorſum à membrana. χωρὶς ἑτέρων,ſeorſum à cæteris. χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν, Ariſtot. 5. Politic. vbi Aretin. ſeorſum duobus conduplicatis: & Faber, quum duo ſeorſum combinātur. Plato in Epiſt. ἀλλήλων χωρὶς γεγονότες καὶ διάφοροι ὄντες,id eſt, inter ſe diſſidentes. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, prætereà verò, Ariſtotel. in Rhetoricis. χωρὶς δὲ τούτων,adhæc, præterea. Interdum etiā dicitur Genitiuo τούτων ſubaudito. Et ſine caſu. χωρὶς εἰ μὴ γαλατικὸς ἢ πόλεμος, νόμον ἔθεντο, τοὺς ἱερεῖς ἀφεῖσθαι τῆς στρατείας, legē tulerūt, vt à militia eſſent ſacerdotes immunes, niſi Gallicū eſſet bellū, Plut. in Camil. χωρὶς εἰ μὴ τόδε, vel χωρὶς εἰ τόδε, hoc excepto. χωρὶς ἢ ὅσοι, præter illos qui. χω-

εἰς ὅσον πολλῷ μέζονες, niſi quòd ſunt multo capaciores. Herodot. lib. 4. θωυμάσια δὲ ἡ χώρη αὕτη οὐκ ἔχει χωρὶς ἢ ὅτι ποταμούς, hæc regio miracula nulla habet prꝫter fluuios, Idem ibidem. χωρὶς ἰδίᾳ, &c. Dem. ſpecialiter: vbi videtur vacare.

Χωρὶς δὲ, ἅμα δὲ, adhæc, tum vero, Herodot.

Χωρισμὸς, ȣ̃, ὁ, ſeparatio, ſegregatio, diſtinctio, ſeiūctio, diuiſio. πρὸς γυναῖκα ἐν χωρισμῷ ἀκαθαρσίας αὐτῆς οὐκ εἰσελεύσῃ, ad mulierem quæ patitur menſtrua non accedes, capite 18. Leuitici

Χωριστὸς, ȣ̃, ὁ, ſeparabilis, diſtinctus, ſeparatus. τὰ χωριστὰ, abſtracta.

Χωρίτης, ου, ὁ, agreſtis, ἀγροῖκος, incola, in Epigram.

Χωριτικὸν πλῆθος, agreſtis multitudo, Plutar. in Pericle.

Χωριτικῶς τεθράμμεθα, ruſticè & duriter ſumus educati, Xenoph. i. more vernaculo, more patriæ: vbi agitur de Perſica educatione.

Χωρῖτις, ἡ, indigena, villica.

Χωριοειδὴς ὑμὴν, membrana quæ pro ſecundis habetur, membrana quæ præſtat vicem ſecundarum, Ariſtot. 6. Animal. cap. 3. de partu pulli ex ouo.

Χωροβατεῖν, in loco aliquo circūire, ἐν τῇ χώρᾳ περιπατεῖν, Heſych. χωροβατήσατε τὴν γῆν, deſcribite terram, capite 19. Ioſue.

Χωρογραφία, regionis deſcriptio.

Χωροειδὲς πλέγμα; tenuis menynx ſiue membrana firmās veſtiénſque cerebrum: à ſimilitudine ſecundi inuolucri infantis, quod χορίον dicitur.

Χωρογημίω, μ. ήσω, π. ηκα, iraſcor, ὀργίζομαι.

Χῶρος, ȣ, ὁ, locus, τόπος, ager, ſpatium, διάστημα, tractus ſoli, ὑπεσχημένον χωρίον, prædiū. Iliad. ſ, χῶρον ἰδὼν ἀνερῶν διομῆσαι, id eſt, locum. ἐν χώρῳ, ruri, Xenoph.

Χῶρος, ὁ, Chorus ventus, cap. 27. Actorum Apoſt.

Χωροφιλίων, loco detentus.

Χωροφιλῶ, Antip. εἰλ' ἐν αὐτῷ χωροφιλεῖ, libens verſatur.

Χωροφύλαξ, ακος, ὁ, ſaltuarius.

Χῶσαι τάφον, excitare ſepulchrum.

Χωσαμένη ὀργισθεῖσα, Homer. Iliad.

Χωθῆναι, oblimari, aggeri, ſiccaneum fieri, Valla apud Herodot.

Χῶσις, εως, agger, obſtructio, obiex ſeu obex ad obſtructionem.

Χωστὸς τάφος, aggeſtus tumulus, Euripid.

Χώω, contriſto, moleſto, iraſcor.

Ψ ἀΐδιος, vnguinis genus, εἶδος μύρου παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Ψάγιον, ȣ, τὸ, obliquū, πλάγιον, λοξὸν, ἐπικαμπύλιον.

Ψαδαρὸς, &

Ψαδυρὸς, ȣ̃, ὁ, putris, arenidus, arenulentus, (vt Gaza vertit in Ariſtot. quāquam apud illum per δ ſcribitur) friabilis, infirmus, imbecillus.

Ψάθιον, τὸ, accliue, κάταντες

Ψαθάλλειν, κνήθειν, ψηλαφᾷν, contrectare turpiter, maſturbare, cordas muſicas tractare.

Ψαθυρὸς, ȣ̃, ὁ, tener, delicatus. Item putris, fragilis, aridus: ſicut ψαδυρός.

Ψαθία, τὰ, offulæ.

Ψάθυρμα, τος, τὸ, fruſtum, fragmentum.

Ψαθυρὸς, ȣ̃, ὁ, idem quod ψαδυρὸς, arenæ conditioni ſimilis, Gaza 4. Animal. arenidus, qui facilè teritur, ψαφαρὸς, id eſt, εὔθλαστος, friabilis, contracta ſiccitate fragilis & αὐχμηρὸς, aſperſo ſitu obductus, Hermol. ſqualore obſitus, Ruellius. Idem cano ſitu obductus exponit lib. 1, cap. 80. apud Dioſcorid. ſed id Marcello non placet. ψαθυρὸν ᾠὸν, ouum arenidum, Gaza apud Ariſtot. arenulentum. Idē.

Ψαθυρότης, rigiditas, fragilitas. ψαθυρότης σαρκὸς, natura fungoſa, friabiliſque corpulentia, Ariſtot. 4. Animal.

Ψαθυρώτερος, rigidior, Gaza.

Ψαιδρὸς, ȣ̃, ὁ, planus, leuigat*, tenuis, ſubtilis, ſplendid*.

Ψαιδὸν, τὸ, purpuraſcens, rutilum.

Ψακάζω, roro, aſpergo.

Ψάκαλον, ȣ, τὸ, agnus.

Ψαιμύζω, ventilando refrigero.

Ψαιώδιον, vanum, triuiale, nugatorium, cōtemnēdum.

Ψαῖνον, τὸ, inutile, nullius operæpretii.

Ψαίρω, μ. αρῶ, accelero, innato, attingo, ἀθρόως τι ποιῶ, Neutr. abſolut.

Ψαιστὴ μάζα, maza oleo & melle macerata, Euſtathius Iliad. χ.

Ψαιστὸς, ȣ̃, ὁ, placenta, libum, poparium, farina cum oleo cocta, Ariſtoph. in Pluto.

Ψακάζω, aſpergo.

Ψάκαλον, idem quod ἔμβρυον aliquando, & infans nuper editus. Vnde apud Sophocl. ψακαλοῦχοι vocantur matres.

Ψακὰς, άδος, gutta, ſtilla, ῥανίς. capitur pro minima re. Ariſtoph. μηδὲ ψακὰς ἔτι μοῖν: ne teruntium quidē relictum ob bellicos ſumptus ſignificans.

Ψάλιον, rarum, exiguum.

Ψαλάσματα, ψηλαφήματα.

Ψαλακτὸν, τὸ ἀναρτώμενον.

Ψαλάσσω, attrecto, ψάω, ψηλαφῶ, κινῶ, ψαύω, ψάλλω.

Ψαλίδες, αἱ, ramenta, ψῆγματα.

Ψάλιον, χαλινωτήριον, χαλινὸς, Plutarch. in Lycurgo, ὀλιγαρχίας ὁρῶντες θυμουμένην, ὥσπερ ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν, id eſt, oligarchiam videntes inſoleſcere, velut frenum iniiciunt ei Ephororum poteſtatem. ψαλίοις, χαλινοῖς, frenis, habenis, Euripid.

Ψαλὶς, ίδος, ἡ, forfex, acus, telum, impetus, fornix, opus fornicatum. Ariſtot. de mundo, ὥσπερ δὲ περιβάλλειν τὸν κόσμον τοῖς ὀμφαλοῖς λεγομένοις τοῖς ἐν ταῖς ψαλίσι λίθοις, &c. lapidibus illis qui in operibus fornicatis, forficis in modum diſpāſi conformatis, ſtructura ſeſe interſecante, vmbilici vocantur: ſic Budæus quomodo capitur 27. Exodi, vbi capita columnarum exponitur. καὶ αἱ ψαλίδες τῶν στύλων καὶ αἱ βάσεις, &c. id eſt, opera fornicata ſtructuræ arcuatæ.

Ψάλλιον, ornamentum equi, annulus, ψάλιον, frenum, armilla. vide in Chiliad. Eraſmi, Pſallium abiicere. Ammonius diſtinguit à ψάλιον.

Ψαλλοειδὲς, Poll. interior concameratio auriculæ dicitur, Galeno eſt cerebri pars ſupra communem meatum & concauitatem, velut teſtudo aut fornix inducta: vnde ψαλμὸν vocatur.

Ψάλλομαι ἐγὼ, pro ἀκροῶμαι τῷ ψάλτου.

Ψάλλω, μ. αλῶ, π. αλκα, ἀόρ. α. ἔψηλα, canto, citharam pulſo. Eraſm. adnotat ſignificare gratias Deo agere, in Epiſtolam diui Iacobi. Actiu. Accuſ. iung.

Ψάλμα, ατος, τὸ, ſaltus, Euripid.

Ψαλμίαι, tibicines.

Ψαλμὸς, ȣ̃, ὁ, pſalmus, cantus, cantio, citharæ pulſatio, ὁ τῆς κιθάρας ἦχος, Interpr. Ariſtoph.

Ψαλμοχαρὴς, gaudens pſalmis, in Epigram.

Ψαλμῳδία, pſallendi cura, pſalmodia, Nazanz.

Ψαλμῳδὸς, &

Ψαλτὴρ, & Ψάλτης, ȣ, ὁ, pſaltes, pſalmiſta, cantor.

Ψαλτήριον, τὸ, pſalterium, libro quinto Theophraſti hiſtoriæ plantarum, ψαλτήριον μεταχειρίζεσθαι, pſalterium tractare, vti pſalterio. Plutarchus in Themiſtocle, λύραν ἁρμόσασθαι καὶ μεταχειρίσασθαι ψαλτήριον, &c. ψαλτήρια τρίγωνα, triquetra, Gaza in Problem. Ariſtot.

Ψάλτιγξ, γος, cithara, aliàs ψάλιγξ.

Ψαλτὸς, ȣ̃, ὁ, cantabilis.

Ψάλτρια, ας, ἡ, fidicina.

Ψαλτῳδὸς, ὁ, cantor, capite ſexto Paralipomenon. ψαλτῳδοὺς ἔστησε κατέναντι τοῦ θυσιαστηρίου, ſtare fecit cantores contra altare, cap. 4. Eccleſiaſtici.

Ψάλυγες, papiliones ex inſectorum genere. Max. Græ. interpretatur molles & effœminatos, quòd Siculis ψάλω membrum virile ſignificet.

Ψάλυξ, ſcintilla, fauilla iam penè moriens.

Ψαμάθη, ης, Pſamathe, vna ex Nereidibus, Phoci mater, Heſiod.

Ψάμαθος, ου, ὁ vel ἡ, prima & ſecunda breui, ψάμμος, arena, ſabulum. Accipitur pro ipſo littore apud Sophocl. ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, Homer. αἰτῶ σε ἀναείδματα καὶ πολλὰ τῆς πλάσιν: ſic Interpres. Sophocles, ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον κατεβλημένος, &c. i. circa τὸν παράλιον τόπον τὸν χλοηφόρον.

Ψαμαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenoſus.

Ψαμίς, ίδος, fornix: accipitur & pro aquæductu.

Ψαμμίον, ου, τὸ, arenula, Alex. Aphrod. lib. 1. Probl.

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, piſcis, q alio nomine & καλλιώνυμος vocatur: arenariũ vocare licebit, quòd in arena ſe occultat.

Ψαμμακόσια, τὰ, arenarum numerum æquantia, hoc eſt, innumera, Eraſm. in Adag.

Ψαμμοκοσιογάργαρα, τὰ, innumera & infinita, apud Ariſtoph. Ran. ac veluti montis arenas numero ſuperãtia.

Ψάμμος, ου, ἡ, arena, ſabulum, ἄμμος.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenoſus, ſabuloſus.

Ψαμμωτὸς, idem.

Ψανισμὸς, nauſea.

Ψανὸς, ὁ, caluaſter, tenui capillitio, ψεδνός.

Ψὰρ, ρὸς, idem quod ψάρος paroxyt. Vide Gell. lib. 13, ca. 19. ad finem. ψᾶρας, ſturnos, Dioſc. lib. 2, cap. 101.

Ψάρις, auis quædam, paſſer, & genus triremis.

Ψάρος, ου, ὁ, ſturnus, genus auis, Alex. Aphr. & Ariſtot.

Ψαρὸς, ᾶ, ὁ, velox, ἀπὸ τοῦ ψαίρειν. vnde αἱ ψαραί. Eſt etiam coloris ſpecies, ποικίλος. vnde & ψαρὸς ἵππος, ὁ τὸ χρῶμα τοιοῦτος, Ariſtop. νεφ. ἐλαύνεις ὑπέρ ἡμῶν τὸν ψαρὸν ἵππον. ψαροὶ ἵπποι, ſturnini equi, cap. 5. lib. 1. Zachariæ Proph.

Ψαθάλλειν, idem eſt quòd ψαθάλλειν.

Ψαυκροπόδης, velox: epitheton equi, quòd ſummis tantum pedibus inter curſum tangat terram.

Ψαυκρόπους, ὁ, leuis curſu, agilis pedibus: ſatyrorum ſaltantium epithet. in Dionyſ. Nonni.

Ψαυρὸς, ᾶ, ὁ, celer, leuis, tenuis, delicat⁹: ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus.

Ψαυστὸν, attactum.

Ψαύω, μ. αύσω, π. αυκα, tango, attingo, contingo, attrecto, palpo, ſtringo, percutio. Genitiuo. ψαῦσε ἤδη σὺν ἐμοὶ καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν οὐρανίων, Nazanz. in Orat. vbi Moſell. nunc mecum cælum & cæleſtia ingredere. ψαύσει τοῦ οὐρανοῦ τῇ κεφαλῇ, vertice cælum contingeret. Galen. lib. 2. ad Gl. ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, corpora quæ mutuò ſe contingunt, quæ coniunguntur. ψαύοντες κεφαλῆς, tentant caput, Dioſcorid. lib. 5, cap. 29. ψαυσθεὶς, contactus, Idem cap. 16. lib. 2.

Ψάφαξ, calculus apud AEoles, qui lingua communi ψῆφος dicitur.

Ψαφαρία, ſcabrities, Hermol. lib. 1. Dioſc. cap. 129.

Ψαφαρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, tenuis, imbecillis, friabilis, cano ſitu obductus, ſqualore obſitus, ſqualidus, ſcaber, ſcaroſus, εὔθρυπτος, ἰσχνὸς, χαῦνος, ἀσθενὴς, αὐχμηρὸς, καὶ κακόχρους, mali coloris, decolor, obnubilus, obſcurus, ψαθυρὸς. ψαφαροὶ τόποι, loca arenacea & ſabuloſa, Gaza lib. 1. de cauſis plant. Theophr. ἄνθος ψαφαρὸν, flos ſqualidus, Ruellius: minus ſplendens, Barbarus: infirmus, Marcell. l. 3. Dioſc. c. 136. ψαφαρὰ χώρα, laxitas regionis, tenuis ager, ieiunũ ſolum.

Ψαφαρότριχα μῆλα, oues tenui lana & pilo, Homerus in hymno Panos.

Ψαφαρόχροον κάρα, ſqualidum caput, Eurip.

Ψάφιγξ, pro ψῆφος, calculus: quemadmodum λάιγξ, lapis, pro λᾶας.

Ψαφρότης, τος, ἡ, fragilitas quæ fit ſqualore.

Ψάω, μ. ήσω, π. ηκα, rado, planũ facio ſiue corrigo, mulceo. vnde συμψάω & καταψάω. Actiu. Accuſ.

Ψὲ, pro σφᾶς, ipſas, Doricè.

Ψέγμα, ατος, τὸ, vituperium.

Ψέγος, ſepulchrum.

Ψέγω, μ. ξω, π. γα, vitupero, ἀτιμάζω, reprehendo, carpo, improbo, culpo. vide μέμφεσθαι in Ammon. Accuſat. & Genitiuo iungitur, Gaza lib. 4. Gram.

Ψεδνὸς, οῦ, ὁ, rarus, raris capillis & impexis, tenuis, glaber, caluus. Homer. Iliad. β, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, i. coma glabreſcebat, erat deflua, ἀραιά, μανή.

Ψέδω, curo, curam gero.

Ψεκαὶ, αἱ, ἀλώπεκες, ψῆφοι, vulpes, calculi.

Ψέζω, μ. ἐσω, corrumpo.

Ψεκάδια, τὰ, guttæ pluuiæ, Theophr. 2. de cauſis plant.

Ψεκαζόμενοι, madefacti.

Ψεκάζω, ſtillo, guttatim defluo, pluo. Ariſtophan. νεφ. οὐ βρεγμένον ὑψακάζομαι.

Ψεκὰς, άδος, ἡ, aſperſio illa ac velut irroratio, quoties minutiſſimis guttulis irrigamur, vt pluuia rori ſimillima, minutula pluuia. Ariſtot. de mundo, ἡ τοῦ νέφους θλίψις ἐνίοτε μὲν ὕσει μαλακὰς ψεκάδας διασπείρει, nubis cõpreſſio remiſſa molles ſtirias cõſpergit. ſtillicidia etiam Bud. vertit. Vide in Chil. Eraſ. Pſecas aut ros. Ponitur & pro aliis minutis rebus, ſicut eſt aurum inter arenã. ψεκάδες etiam dicuntur ancillæ quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conſpergunt.

Ψεκαδωθεὶς, leuiter irroratus, Theophr. libr. 6, cap. vltimo de cauſis plant.

Ψεκτὸς, ἡ, ὁ, vituperabilis, culpandus, ſub vituperationem cadens, vituperio dignus.

Ψελιοφόροι, armillati, Herodot.

Ψελλίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, &

Ψελλίζω, μ. ίσω, π. ικα, τὸ ψέλλισμα, Bud. Com.

Ψέλλιον, ου, τὸ, armilla, freni pars eſt iuxta mentum. vide ψάλλιον in Ammon.

Ψέλλισμα, ατος, τὸ, balbuties.

Ψελλισμὸς, ὁ, idem, linguæ hæſitantia.

Ψέλλισμα, τὸ ψέλλειν.

Ψελλὸς, ῦ, ὁ, qui literam aliquam aut ſyllabam in pronuntiatione eximit, balbutiens, balbus, blæſus, tortus, tortè loquens: ſic Gaza apud Ariſtot. de Anim. vide in Chil. Eraſ. ψελλὸς ὁ πνίδεσι.

Ψελλότης, ητος, blæſitas.

Ψέλλω, balbutio, dictiones non bene pronuntio, τραυλίζω, ἀσάφως λαλῶ, ſum balbus & tortus, malè loquor, abſurdè loquor. accipitur pro nugor, blatero.

Ψευδάγγελος, ου, ὁ, falſus nuntius, falſa nuntians, ψευδῆ ἀπαγγέλλων, Ariſtoph.

Ψευδάδελφος, falſus frater.

Ψευδαδελφὸς, falſus. Nonn. γνωτοὶ ψευδαδελφοὶ, fratres nõ germani.

Ψευδάλιος, mendax.

Ψευδαπόστολος, pſeudapoſtolus, falſò apoſtolus, i. qui ſibi falſò vendicat eum titulum.

Ψευδάργυρος, ου, ὁ, adulterinum argentum, quod iuſtam bonitatem non attingit, Strabo.

Ψευδαττικισμὸς, verbũ falſò Atticum, nõ verè Atticũ.

Ψευδεπεῖν, mendacia dicere.

Ψευδενέδρα, ας, ἡ, fictæ inſidiæ.

Ψευδεπιγραφεῖν, librum falſo nomine inſcribere.

Ψευδεπίγραφος, ὁ, falſò inſcriptus.

Ψευδῆ, mendaciter, falſò, ψευδῶς. ψευδῆ τοῖς ἄνδρας διαβάλλει, Ariſtoph. calumniatur falſò.

Ψευδήγορος, ὁ, ψευδολόγος.

Ψευδήριον, τὸ, vacuum & ementitum ſepulchrum, cenotaphium, quod & κενήριον apud Lycophr.

Ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, mendax, vanus. ψευδὴς αἰτία, falſum crimen, Demoſth. ψευδὴς λόγος, Idem.

Ψευδισόδομον, τὸ, ſtructuræ genus, quãdo inæquali craſſitudine lapidei extruuntur parietes, vt ait Plin.

Ψευδοβούνιον, pſeudobunion, i. falſum & mẽtiens buniõ, genus fruticis, lib. 4. Dioſc. cap. 215.

Ψευδογραφία, falſa delatio, falſa ſcriptura.

Ψευδοδιδάσκαλος,falſus doctor,falſò doctor.

Ψευδοδίκταμον,falſum dictamum, Theophr.lib.9,cap. 16.hiſt.plant.genus herbæ, Dioſcorid.lib.3,cap.38.

Ψευδοδοξία,ας,ἡ,falſa opinio, falſa fama, Budæus in Epiſt.poſter.

Ψευδοκασία,pſeudocaſia,id eſt,falſò caſia appellata,de qua Dioſcorid.lib.1,cap.12.

Ψευδοκιννάμωμον, pſeudocinnamomum,i. falſò cinnamomum dictum,ſimile tamen cinnamomo, Dioſcorid. lib.1, cap. 13. vocatur id ζιγγίβερ ξυλοκιννάμωμον ὄν, id eſt, zingiber quum ſit xylocinnamomum,id eſt,lignum cinnamomi,Ibidem.

Ψευδοκλητεία,eſt accuſatio apparitoris,qui falſò renuntiauit ſe quempiam in ius vocaſſe, ob eámque renuntiationem is qui vocatus eſſe dicitur, in fraudem deſerti vadimonii incidit,Bud.Com.

Ψευδοκύπειρος,ἡ,pſeudocyperus,i,falſus quadratus iuncus, Dioſcorid.lib.5,cap.78.

Ψευδολογέω,μ.ήσω,π.κα,mẽdaciter dico, Actiu. Accuſ.

Ψευδολογία,mendacium,vanitas.

Ψευδολόγος,mendax,vaniloquus.

Ψεύδομαι, μ.ψεύσομαι, π.ἔψευσμαι, mentior, dico mendacium, fruſtror, decipio, mendacio ago, mendacio fallo. Accuſ.iung. vt ψεύδομαί σε,te fallo, fruſtror, & ludificor. Ariſtoph. πλ. μὰ τὸν Δί᾽ οὐ ψεύσει γέ με,i. non me falles, non mentieris mihi ſeu aduerſus me. ψεύδομαι θυμὸν, fallo animum, Apoll.Rhod.. ψεύδομαι πίστιν,fallo fidẽ,Phalaris in Epiſtol. ψεύδομαι τὸ πνεῦμα ἅγιον, mentior Spiritui ſancto, Act.5. vbi Eraſmus, Græcè eſt Spiritum ſanctum, ſiue quòd ita loquantur Græci, mentior te, ſicut euangelizo te,benefacio te, ſiue quòd ſenſus ſit, mẽtior Spiritũ ſanctum,i. fictè ſimulo & imitor,vt Faciẽ mentita Creuſæ,i.ſimulans:& æs mentitur aurum. χρωμάτων ψευδομένων τὸ φυσικὸν κάλλος, Nazanz. in Orat. colorum ementientium natiuum colorem. ἐψευσάμην ἐγὼ τινά. ἐψεύσθην δ᾽ ὑπό τινος. ἐψεύσω,mentitus es, cum Datiuo, Act.5. οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις,non es mentitus hominibus. ἐψεύσατο αὐτῷ,fefellit eũ, 3.Reg.13. ἐψεύσθημεν ἐν ὑμῖν, de vobis nos fefellit opinio. ψεύδομαι κατὰ τοῦ θεοῦ,de Deo mentior,ſeu in Deum. Xenoph.in Apolog.Socr. ψεύδεσθαι κατ᾽ ἀμφότερα,in vtranque partem mentiri, de vtroque mẽtiri. Ariſtoph.in Pluto. ψεύδομαι τούτων οὐδὲν dixit,pro nihil horum falſò dico,horum nihil mentior. Item pro fabulor. Plato 2.de Repub. ἐάν τις μὴ καλῶς ψεύδηται. Ibidẽ cum περὶ & Accuſ. τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαι,animo de rebus mentiri. Conſtruitur etiam ψεύδομαι cum Genit. παθητικῶς,vt ψεύδομαι τῆς ἀληθείας,aberro à veritate. Plato in Apolog. καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐψεύσθην,in hoc nõ erraui,in hoc non ſum falſus. οὐδὲν ἕτερον τούτων ἐψεύσθησαν,nihil horum eos fefellit, Iſocrat.in Euagora. ψευσθῆναι δείπνου, cœna carere, cœna priuari. Ariſtoph. πλ. ψευσθῆναι δείπνου,id eſt, ἀποτυχεῖν, Interpr. Græcus. ἦν ψευσθῇ τῆς δόξης,ſi deceptus eſſes opinione. ψευσθεὶς ἐλπίδος,ſpe deceptus,ſpe falſus, Herodot. Sophocl.in Aiace dixit per Dat. κλυτῶν ἔπαθον ψευσθεῖσα δώρων, non donata donis ſpoliorum, illuſa donis, cui dona non fuerint data. εἰ ψευσθείην γνώμης,ſi me fallat opinio. ἐψευσμένος γνώμης,opinione fruſtratus. ἐψευσμένος τῆς δυνάμεως, potentia falſus, fruſtratus. Item ἐψευσμένος, qui mentitus eſt, fraudulẽtus, Phalar.in Epiſt. ἐψευσμένοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ,ad idẽ mendacium tendentes. Et τὰ ἐψευσμένα, vana & falſò dicta. Itẽ vt κατεψευσμένοι λόγοι à Pauſan.dictum eſt, quod Antiph. de faſo teſtimonio dixit:ſic ementitus eſt,de vaniloquio dicitur. & ementita auſpicia per Græcorũ imitationem apud Cicer.in Anton.

Ψευδομαντεύομαι,vana & falſa reddo oracula.

Ψευδόμαντις,falſus vates,mendax coniector.

Ψευδομάρτυρ,υρος,ὁ,falſus teſtis.

Ψευδομαρτυρέω,μ.ήσω,falſum teſtimonium dico, Xenophon. κατὰ σοῦ ψευδομαρτυρῶ σου,falſum dico in te teſtimoniũ, Phalar.in Epiſt. ψευδομαρτυρεῖν,ferre falſum teſtimonium.

Ψευδομαρτυρεῖν,falſum teſtificari.

Ψευδομαρτυρία,ας,ἡ,falſum teſtimonium, cap.15.Euang. Matth. ψευδομαρτυριῶν ἀγωνίζεσθαι, cauſam falſi teſtimonii dicere, Bud.Com. ψευδομαρτυριῶν κρίσεις, ex falſis teſtibus iudicia, Ariſtot.2.Politic. ψευδομαρτυριῶν ἁλῶναι, vel ψευδομαρτυριῶν δίκας ἁλῶναι,falſæ teſtificationis conuictum eſſe.

Ψευδομυθία,mendacium.

Ψευδομυθῶ,mentior.

Ψευδονίτρου κονίας, lixiuii in quo eſt falſum nitrum & adulteratum, Ariſtoph.

Ψευδοπαιδεία,falſa diſciplina.

Ψευδοπάρθενος,ὁ καὶ ἡ,falſa virgo.

Ψευδοπροφήτης,ου,ὁ,pſeudopropheta,falſò propheta,nõ propheta,ſed qui falſo nomine propheta vocetur.

Ψευδόπυρα,falſos ignes appellabant, quibus ad territandos hoſtes vtebantur, vt ingens exercitus eſſe crederetur. vide in Chiliad. Eraſmi.

Ψευδοφαῶ,falſô lucere lumine.

Ψευδόρκιος, Herodot.lib.1, καὶ

Ψεύδορκος,ου,ὁ,periurus,qui falſum iurat,i. ἐπίορκος.

Ψευδορκῶ,falſa iuro, Ariſtoph.

Ψεῦδος,εος,τὸ,mendacium,vanitas,falſum commẽtum, δόλος,ἀπάτη. Odyſſ.ξ, ψεύδεα βουλεύσας,dolos meditatus & adornans. Quid ſit τὸ ψεῦδος ꝓpriè docet his verbis Plato 2.de Repub. ὀρθότατά γ᾽ ἂν τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια ἡ τοῦ ἐψευσμένου. ἐπεὶ τό γε ἐν τοῖς λόγοις, μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος, καὶ ὕστερον γεγονὸς εἴδωλον, οὐ πάνυ ἄκρατον ψεῦδος,i. mẽdacium rectiſſimè dici debet, animi inſcitia & error,eius qui falſa dixerit,&c. Idem Epiſt.7, τὸ ψεῦδος & ἀληθὲς facit contraria, μανθάνειν τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας. ψεῦδος ἐστὶ, falſum eſt, conectitium eſt, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Homer. id eſt, οὐδὲ ψευσάμενος εἶπας,&c. Interpres Græcolatinus exponit non mendaciter,vt ſtet Aduerbialiter pro ψευδῶς. Sciendum hoc nomen aliquãdo cum propriis nominibus componi, vt ψευδαλέξανδρος, ψευδονέρων, in quibus non fallax aut mendax eſt intelligẽdus, ſed homo omnibus modis ſimillimus Alexandro,vel Neroni. Ita ψευδοφίλιππος, qui ob ſimilitudinem pro Philippo falſò à quibuſdam habitus fuit.

Ψευδοσέληνον,luna obſcura.

Ψευδοσοφιστὴς,ὁ,pſeudoſophiſta, Lucian.

Ψευδοφανὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, adulterina luce ſplendens,vt luna.

Ψευδόχριστος,pſeudochriſtus, i. falſo nomine chriſtus.

Ψευδόχρυσα, τὰ,aurum arte mentientia.

Ψεύδω,μ.ψεύσω,π.ἔψευκα, fallo, fruſtror, falſum habeo pro fallo. Salluſt. vt ψεύδομαι, Actiu. Accuſat. Sophocl. καὶ μ᾽ ἐψεύσατ᾽ ἐλπίδος πολὺ, ſpes de te multum me fruſtrata eſt,ſiue fefellit, ἐποίησας ψευσθῆναι.

Ψευδώνυμος,ὁ καὶ ἡ,falſi nominis, falſò nominatus,nomẽ ſuum mentiens.

Ψευδῶς,mendaciter, Philelphus.

Ψευδίστυξ,υγος,oſor mendacii,in Epigram.

Ψεύστης,ου,ὁ,mendax,vanus,nebulo. Demoſt. ἐν τῷ περὶ στεφ. κόλαξ, τοὺς ἀγαθοὺς ἔλεγχος, ψεύστης, τῶν φίλων προδότης.

Ψέφαρος,obſcurus,niger.

Ψεφενὸς,ὁ,καὶ

Ψεφηνὸς,obſcurus,homo ignobilis.

Ψέφος,τὸ,obſcuritas,tenebræ,caligo, Pind.

Ψέφω,curo, λυπῶ,animi anxius ſum.

Ψήχειν,radere: vnde ψῆγμα & ψήκτρα, Gaza 3. Gram.

Ψῆγμα,ατος,τὸ,flos æris,arena vnde fit aurum,& ramentum, quaſi auream ſcobem dixeris. Dioſcor.lib.5,cap. 80, χαλκοῦ δ᾽ ἄνθος ὅ τινες τῶν παλαιῶν, ἥλων ψῆγμα ἐκάλεσαν,flos æris, quem ex antiquioribus aliqui veterum, clauorum pſegma, reſegmina ſcilicet & micas dixerunt, Marcell. ψήγματος τάλαντα,talenta aureorum ramentorum, Herodot. Item fruſtum,ſtilla. ψῆγμα χρυσοῦ,in Epigr.

Ψηκαλῶν,ῶνος,ὁ,puluis, κονιορτός.

Ψηκτὸς,ου,ὁ,modius.

Ψήκτρα,ας,ἡ,ſtrigilis, ξύστρα, στλεγγὶς, Euripid.

Ψῆλαι, ceciniſſe. ψήλας, qui cecinit, qui pulſauit: ab ἔψηλα, ἀόρ. α. verbi ψάλλω.

Ψηλαφάω, & Ψηλαφέω, μ. ήσω, π. κα, contrecto, attrecto, tango, palpo quod eſt cæcorum manu veſtigantium, palpando quæro, obſcura veſtigo, rimor, perſcrutor: propriè de fidibus effertur, chordas tractare, quaſi τὸ ψαλτήριον ἁφᾶν, teſte Euſtath. Iliad. ζ.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, palpatio, contrectatio, fricatio.

Ψηλαφητὸς, ῦ, ὁ, palpabilis.

Ψηλαφῶμαι, tangor, Nazanz. in Orat.

Ψὴν, fructus palmæ maſculæ, quemadmodum βάλανος fructus fœmellæ. tribuũt enim huic arbori, vt aliis multis, vtrunque ſexum.

Ψὴν, ψηνὸς, ὁ, culex, σκώληξ σύκων. vide συκ. ψῆνες, vermes quidam qui in groſſis naſcuntur, culices ficarii, Theophr. 2. hiſtor. plant. vnde ψηνίζω, Ariſtoph. & eius Interpr.

Ψηνίζομαι, incor, apud Syneſ. quod Martialis præcidi dixit.

Ψηνίζω, rado, polio, σμήχω.

Ψηνὸς, ῦ, ὁ, calu⁹, φαλακρὸς, rar⁹, ψιλὸς, ridiculus, iocoſus.

Ψὴρ, ψηρὸς, ſturnus, genus auis. dicitur & ψάρ, Gellius lib. 13, cap. 19. ad finem.

Ψηρὸς, ὁ, aridus, ξηρός.

Ψηστὸς, ῦ, ὁ, tabella abaci.

Ψῆττα, ἡ, ſolea, è latorum piſcium genere. Gaza in Ariſtot. vertit paſſerem piſcem: Hermol. lib. 9. Plin. cap. 15, Pſitta ſeu Pſetta: & ita Plinius. vide ibidem diligenter & alia.

Ψηφιδοφόρος ἑνδέκατος, in dicenda ſententia vndecimus, Herodot.

Ψηφίζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, cenſeo, conſtituo, facio decretum, do ſuffragium, κατὰ γνώμην κρίσεως ποιῶ, cum deliberatione decerno, ſuadeo, ψῆφον τίθημι, facio placitũ, ſciſco, iudico, ſuffragiis ſtatuo, rogationem fero, ſententiam fero. De iudicibus & etiam populo dicitur, Demoſth. ψηφίζομαί σοι, tibi ſuffragor, Philoſtrat. in Heroicis. ψηφίσασθαι τοῖς κατηγόροις, Chryſoſt. περὶ τ̃ ἱερωσ. ſententiam ferre ꝑ accuſatoribus, vel potius ſuffragari. οἷς ἀνάξιον ἦν ἐφόδια φυγῆς ψηφίσασθαι, quibus indignum erat viatica fugę decernere, Plutar. in Public. ἐψηφίσαντο πολιτείας αὐτῷ, eũ ciuitate donarunt. Demoſt. ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε, in eius ſentẽtiam decretum fecerunt, Thucyd. Plato in Apolog. ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους καὶ ἐναντία ἐψηφισάμην, i. refragabar, intercedebã. ψηφίσασθαι τ̃ πόλεμον, ſuffragia dare de bello mouẽdo, ſuffragiis cõfirmare. ψηφίζεται τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, nauigationẽ in Samum decernit, Plut. in Pericle. κρύβδην ψηφίζεσθαι, clã, occultè iudicare, tacitam, id eſt, tabellarem ſententiam dicere ſeu ferre. Bud. in Pandect. ψηφίζεσθαι ὥστε μὴ ἴσων ἕκαστον τυγχάνειν, Xenoph. decernere ne ſinguli ſint eodem iure. ψηφίζομαι περὶ τοῦ χρόνου τοῖς νομοθέταις, tempus conſtituo legumlatoribus, Demoſth. κατὰ Τιμοκρ. τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ψηφισθέντα, quæ de pace ſunt decreta, Iſocrat. ψηφίζομαι πρὸς τὸ τ̃ πόλεως ἀξίωμα, pro vrbis dignitate decerno, Demoſth. ψηφίζομαι πρὸς σὲ, apud eũdem, i. decretum fero aduerſus te. ἐψηφισμένοι δίχα, in diuerſa trahẽtes, Thucyd. Item ψηφίζομαι, τὸ καταψηφίζομαι, condemno, Bud. Com.

Ψηφίζω, μ. ίσω, π. ικα, computo, ἀπαριθμῶ, λογίζομαι, λογαριάζω, Actiu. Accuſat. ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν, computet numerũ, cap. 13. Apocal. Ioann. δίκην ψηφίζειν, iudiciũ pronuntiare. Sophocl. οὐκ ἄν ποτε δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ἀλλ' ἐψήφισαν, ſententiam contra alium virum nunquam pronuntiaſſent.

Ψήφινος, ου, ὁ, ſapiens.

Ψηφὶς, ῖδος, ἡ, lapillus, calculus, ſcrupulus, ſecũda longa in obliquis, in Epigr. vbi etiam pro gemma accipitur.

Ψήφισμα, ατος, τὸ, iudicium, decretum per ſuffragia, ſcitum, plebiſcitum, rogatio, lex, decretum legi derogans, Bud. in prior. annot. in Pandect. ψήφισμα μεγαρέων, decretũ in Megarenſes, Thucyd. vel de Megarẽſibus. ab eodem dicitur τὸ περὶ μεγαρέων ψήφισμα. ψηφίσματα, id eſt, rogationes & leges populares: Latinè plebiſcita, i. decreta & placita populi, Bud. in Epiſt. ψηφίσματα ξενίζειν, Ariſtoph.

Ψηφιστὴς, ῦ, ὁ, ſuffragator, calculator.

Ψηφοθέτης, ου, ὁ, teſſellarius.

Ψηφολογικὴ, ars calculandi.

Ψηφολόγος, ου, ὁ, ſaccularius, ψηφοπαίκτης.

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, ſaccularius, id eſt, calculari⁹ impoſtor, vt qui fallaci ratiocinatione ſcitè ac lepidè hominibus imponit.

Ψηφοποιὸς, ῦ, qui fert aut dat ſententiam, ſuffragator. Sophoc. κλέπτης γὰρ αὐτῶ ψηφοποιὸς ἀφίξεται, furtiuus cognitor.

Ψῆφος, ου, ἡ, calculus, hoc eſt, ratio, computum vulgus vocat. Item calculus, hoc eſt, teſſera, decretũ, ſuffragium: & maximè ad forum pertinet, vt ψῆφον φέρειν, ferre ſuffragium & ſententiam. τὴν ψῆφον φέρειν περὶ τῆς ἑαυτοῦ παῤῥησίας, ſuffragium ferre de propria ſua ſecuritate, AEſch. Chryſoſtom. περὶ τῆς ἱερωσ. ὑπὲρ τ̃ πολλῶν φόμαις φέρητε τὴν ψῆφον, &c. ψῆφον ἐπενεγκεῖν, ſententiam dicere vel ferre, Aphthon. Sic ψῆφον τίθεσθαι, & γνώμην δίδωμι. Lucian. in Prouerb. δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ſententiam tulit iuſtam, i. iudicauit iuſtè. ψῆφον ἐναντίον ἔθεντο, ſuffragium tulerunt contrarium, ſententiam dixerunt contrariam, Demoſt. ψήφῳ μιᾷ ἁλῶναι, Idem. ψήφῳ δικάζειν pro καταδικάζειν, Ariſtoph. ἔρχεσθαι ὑπὸ τὴν ψῆφον, ſub cenſuram venire, ſubire aleam iudicii, AEſchin. τὴν ψῆφον διδόναι, id eſt, τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι, τοῖς παρ' αὐτοῦ ἀποδεῖν τὴν δεινὴν τὰς ψήφους, Plut. in Romulo, in hoc quiuis Theſeo ſuffragetur. ψήφους λαβεῖν πλείους, Chryſoſt. περὶ τῆς ἱερωσ. obtinere ſuffragia plura. τὴν ψῆφον ἀναίρειν, ferre ſententiam, Iſocrat. ψήφους διενέγκαντο, ſcriptas ſententias detulerunt, Herodot. lib. 8. ψῆφον ἐπανάγειν, cenſere, iubere, id eſt, opinari, vt nunc dicunt, proponere calculum. ἐπιτρέπειν τὴν ψῆφον, i. calculum permittere, id eſt, mittere in conſilium iudices. προτιθέναι τὴν ψῆφον, vel ἐπάγειν, &c. Budæ⁹ in Pandect. Item προσδιδόναι ψῆφον, & ἀναδιδόναι, pro permittere vt ſentẽtiam dicant, apud Demoſt. πρώτη ψῆφος, prima ſententia, Idem. Eſt enim & ſequens περὶ τ̃ τιμήματος. ἡ προσήκουσα ψῆφος, id eſt, merita ſententia, Idem. ψῆφος λευκὴ, calculus candidus. Olim calculis ferebant ſuffragia: vnde albo lapillo notari dicuntur quæ probantur, atro quæ damnantur. Et in ſuffragiis comitiorum, nomen eius cui fauebatur, calculo inſcribebant, ad quod alludit diuus Ioann. in Apocal. cap. 2. ἡ ὁσία καὶ δικαία ψῆφος, Dem. ὁ νόμιμος ψῆφος, Idem. Inde quoque ψῆφοι σώζουσαι dicũtur, qui etiã ἐλεοῦσαι & πλήρεις vocabantur: & ψῆφοι καθαιροῦσαι, quæ etiã ἀναιροῦσαι dicuntur, μέλαιναι, & τετρυπημέναι. Et ἴσας ψήφους dicebant, quum adæquaſſe iudices ſignificare volebant, Bud. Comment.

Ψηφοφορέω, calculum fero. Actiu. Accuſat. Dionyſ. ἅπασαν τ̃ πόλεων ψηφοφορήσαντα, Tullius omne punctum tulit, omnia habuit ſuffragia.

Ψηφοφορία, ας, ἡ, ſuffragium, apparatio. διὰ ψηφοφορίας τὰς κρίσεις γίνεσθαι, calculis ferri ſententias, Ariſtot. in Politic.

Ψῆφων, ratiocinans, curans, meditatus.

Ψηχρὸς, ῦ, tenuis, λεπτός.

Ψήχω, μ. ήξω, π. ηχα, πείθω, ξύω, placo, manſuefacio, abſtergo, derado, frico, ſtringo, Xenoph. in Omiſſis lib. 2. Act. (Accuſ.

Ψιαδῶ, ludo.

Ψιάζω, ſtillo, guttatim cado.

Ψίαθος καλάμινος, teges arundinea, Ruell. ſtorea arundinea: Marcell. lib. 5. Dioſcor. cap. 95.

Ψιαθοπλόκοι, ſtorearum contextores.

Ψίαθος, ου, ſtorea, teges, Gaza apud Theoph. & Plin. li. 12, cap. 14. Hermol. quoque & Ruell. apud Dioſcor, lib. 1. ὑπὸ τὴν ψίαθον ὑποτιθέμενος τὰ ᾠὰ, oua ſub ſtorea ponens, Gaza lib. 5. Animal. Ariſtot. τὰς ψιάθους, Ariſtoph. id eſt, τὰ φορμία τὰ ψίαθος ἀνθράκων, ſaccus carbonum: ſic apud Interpretem Ariſtophanis, vel ſporta potius in qua feruntur carbones. ὁ φορμὸς, ὁ κόφινος, caniſtrum, κανοῦν.

Ψιαρὸν, τὸ, odorum, ἡδῦδες.

Ψιὰς, άδος, ἡ, gutta, ros, ψεκάς. Heſiod. αἱματοέσσας ψιάδας βάλλεν αἱματοέσσας, i. δρόσους.

ψιβδῶ,ſufflo,pedo.

ψιδραχία,puſtulæ genus.

ψιδῶνες,vel ψεδῶνες,calumniatores, ſuſurrones, ψίθυροι.

ψίζομαι,fleo,κλαίω.

ψίθος,ου,ὁ,conuitium.

ψίθυρ,υρος,ὁ,ſuſurro,murmur.

ψιθυρίζω,μ.ίσω,π.ικα,ſuſurro, τονθορύζω, clâm in aurem loquor: de foliis propriè dicitur,quæ vento inter ſe colliſa ſtrident, Neutr.abſol. Ariſtoph.νεφ. ὁ πόθ᾽ αἱ πλάτανος, πτελέα ψιθυρίζῃ.

ψιθύρισμα,ατος,τὸ,ſuſurrus.

ψιθυρισμὸς,οῦ,ὁ,idem,murmur,crepitus,ſtridor.

ψιθυριστὴς,οῦ,ὁ,& ψίθυρος,ου,ὁ,& ψιθυρῶδης,ου,ὁ, ſuſurro, ſtridulus,loquax,ſubmiſſus. Sophocles in Aiace,τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων,&c. ἀντὶ τοῦ διαβόλους καὶ κρυφίους,ἠρέμα λεγομένους,obſtreperos.

ψιλαγία, turma virorum ducentorum quinquaginta ſex,vt habetur in Append.de vocab.militar.

ψιλίζω,nudo,ψιλόω,Euſtath.

ψίλιος,ου,ὁ,obliquus,ſupinus.

ψιλίσαι φιλτάτων,Sophocl.in Aiace.

ψιλῖται,οἱ,leuis armaturæ milites,Euſtath.

ψίλωθρον,ου,τὸ,pſilothrum,vnguentum depilatorium.

ψιλοκόρσης,ου,qui raris eſt capillis,recaluaſter.

ψιλομετρία,ας,ἡ,carminis tenuitas.

ψιλὸς,οῦ,ὁ,γυμνὸς,nudus,tenuis,rarus,ſolus,paruus,vilis imbecillus,gracilis,ἰσχνὸς, λεπτὸς, ſubtilis, glaber, vacuus, ſimplex,ſyncerus,apertus.ψιλὸς ὅπλων,inermis, nõ armatus, Plato de Legib.ψιλοὶ ἱππέων, equitibus carentes, Xenoph.ψιλοὺς ἱππέας,Demoſt.ψιλαὶ μάχαιραι,Xenop.expediti gladii.ψιλὸς τῶν δενδρέων, arborib⁹ vacuus, Herodot. ψιλὸς ὑμὴν,ſyncera membrana,Gaza ex Ariſtot.3.Anim. ψιλὴ ἄρουρα, ἄδενδρος χώρα, &c. Homer. ager frumentarius. τὴν ψιλὴν κοπρίζειν,ſegetes & loca arboribus vacua ſtercorare,Gaza 3.hiſt.plant. Theophr.ψιλὴ γεωργία, ſegetũ cultura, Theoph.lib.9.de cauſ.plant. Item ψιλὸς,volucer, pennatus,leuis & impoſsibilis,Etym.Ponitur & pro milite leuis armaturæ. Ariſtot.lib.de mundo, ὁ δὲ ἱππεὺς ἐπὶ κέρας,ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν,i. eques ad cornu, veles ad ſtationem ſuam feſtinat. Et ψιλοὶ,quos Latini velites vocant,dicuntur,qui non ſunt armati, at tempore certaminis obuio telo, vel lapide, vel fuſte, vel alio quouis inſtrumento vtuntur, vel ſagittarii, quòd tenui ornatu vtantur:hæc Interp. Thucyd. vide ὁπλῖται in Append.de vocab.militar.

ψιλὸς λόγος,ſoluta oratio.

ψιλοτάπητες,οἱ,& ψιλοταπίδες,αἱ, comptiores tapetes, qui villis carent,non villoſi.

ψιλότης,ητος,ἡ,nuditas. ψιλότης τῆς κεφαλῆς,caluitium capitis,Plutar.in Galba.

ψιλόω,μ.ώσω,π.ωκα,nudo,denudo,enudo,diſpolio,deſertum facio, exuo, defolio,depilo,euello pilos,pilis ſpolio, Actiu.Accuſat.& Genit. ἐψιλωμένος, nudus & deplumis, Gaza. ἐψιλωμένα τῶν ὀστῶν τὰ κρέα, carnes oſsibus ſeparatæ.

ψίλωθρον,ου,τὸ, pſilothrum, vnguentum depilatorium, ἐπιδρὶ. Theoph.lib.9,cap.22.hiſtor.plant.vbi ait radicem ſyluestris vitis eſſe ad vſum pſilothri aptam. Hoc nomine etiam dicitur ab aliquibus ἄμπελος λευκὴ: à depilandis coriis, quem vſum habent acini eius, Dioſc.libr.4,cap. 280.

ψιλῶς,leuiter,ſimpliciter,nudè,ἁπλῶς.

ψίλωσις,denudatio,depilatio,auulſio pilorum.

ψιλωτὴς,οῦ,ὁ,qui non amat aſpirationem.

ψίμαιον ἀδῖον.

ψιμύθιον,color meretricius,fucus,ceruſa.de qua Nicand.in Alexiphar.Ariſtoph.in Pluto,εἰ δ᾽ ἐκπλυνεῖται τουτὶ τὸ ψιμύθιον, ὄψει καταφανῆ τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη, ſi hæc ceruſa eluta erit,videbis faciei cicatrices & laſcinias:vbi ſecũda ſyllaba producitur. De pſimmythio,id eſt,ceruſa.vide lib.5. Dioſcor.cap.95. & libr.6,cap.25. vbi de vi eius lethali & remediis.

ψιμυθοφανὴς, ceruſam repræſentans.

ψιμυθιόω,μ.ώσω,π.ωκα,frico albo colore.

ψὶν,ipſis,ipſum.

ψίναδος,caprea.

ψινάζω, foliis defluo, φυλλοῤῥοῶ

ψινὰς,vitis decidua.

ψινάδες, dicitur vitis cum deflorens irrorat, aut cùm acini,id eſt, αἱ ῥάγες, deffluunt, & remanẽtes paruuli conſtant Theophr.lib.4.hiſtor.plant.cap.16.

ψινύθιον,vile, vitioſum.

ψὶξ,χὸς,ἡ,mica. Alex. Aphrod.ἐὰν ψὶξ ὑποπίπτῃ εἰς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνίγεσθαι ποιεῖ,&c.Et apud Gregor. Nazanz. ψὶξ παραδραμοῦσα,mica intercurrens,i.aliquid cibi.

ψιττάζω, paſtorũm ore acclamo. ψίττα enim paſtoralis acclamatiuncula eſt,vt ex Pauſania annotat Euſtathius.

ψιττάκη,ἡ,pſittaca,auis vocem emittens hominis, Ariſtot,8. Animal. quæ & pſittacus dicitur. vide AElian.& Oppian.& Eraſm.in Prouerb.Senex pſittacus.

ψιττακία, muliebris calceamenti genus.

ψιτίον,buccella,mica.

ψιττοειδὴς,έος,ὁ καὶ ἡ, paſſeris ſiue rhõbi piſcium effigiem repræſentans.

ψιττὸν,citò,ocyus.

ψίχα,ας,ἡ,καὶ ψίχιον,ου,τὸ,mica. ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης φαγεῖν, edere de micis quæ cadunt de menſa,&c.cap.15.Euang.Matth.

ψιχώδης,εος,ὁ καὶ ἡ, minutus micæ inſtar, apud Euſtath.

ψίχω,&

ψίω, cibo præmanſo nutrio, ἐμβρωματίζω, tenuo, ſeco,diuido,minuo,Etym

ψόα,ἡ,inguen,lumbus.ψόαι,renes,ἰσχύρια.

ψογερὸν,οῦ,τὸ,αἰσχρὸν, μεμπτὸν,ἐπίψογον, turpe,reprehendendum.

ψόγιον,fœdum auditu,indignum,flagitioſum.

ψόγος,ου,ὁ,vituperium,vituperatio, dedecus, infamia. ψόγον ἔχειν,malè audire.εἰς ψόγον ἄγω,vitupero,Plat. de Legibus.πρὸς ψόγον ἄγω,Idem ibidem.ψόγον ἐπενεγκεῖν, reprehendere, Thucyd.

ψοδιον,τὸ,obliquum,incuruum.

ψοθάλλειν.ſtrepere.

ψοθῖος,ὁ,fuliginoſus.

ψόθος,ἀκαθαρσία,ψώρα,ſcabies. & ψοθὸς, niger, ſqualidus.

ψόθυρος,ſqualidus,turpis.

ψοῖα,ας,ἡ,ψόα,lumbus. Phrynich.hoc damnat.

ψοίθης,ου,ὁ,glorioſus,arrogans.

ψῶθος,cinis,ſtercus.

ψολόεις,όεντος,ὁ,ardens,ſtatim perdens, fuliginoſus, fumoſus. Ariſtot.de mundo, τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις ψολόεντες λέγονται,id eſt, ex fulminibus ea quæ contraxerint fulginem dicuntur ψολόεντα, Heſiod. βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ.

ψολοκομπία,iactantia,ἀλαζονεία.

ψόλος,ου,ὁ,fumus,fuligo.

ψοφέω,μ.ήσω, π.ηκα, ſtrepo, obſtrepo, κτύπον ποιῶ,facio ſtrepitum,obſtrepo, ſtrepitum cito, ſonũ elido, ſtrideo, fores pulſo, Neutr.ψοφεῖ λάλον τι,ſonum quendam emittit, Ariſtop.κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν, int⁹ ſuas fores pulſant, Plutarch.in Public. ψοφεῖν τὴν θύραν εἰπὼν, Lucian.

ψόφημα,ſtrepitus,verber.

ψοφητικὸς,ſtrepitum edens. ψοφητικαὶ, quæ ſtrepitum edunt.

ψοφὶς,ίδος, Theophr.lib.9,cap.15.hiſtor. plant. ait petræam herbam naſci περὶ ψοφῖδα,i.circa Pſophidem.

ψοφοδεὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,formidoloſus,probri metuens, meticũloſus,ad omnem ſtrepitum expaueſcens.

ψοφωδῶς,tumultuoſé.

ψοφομανὴς βάκχος, in Epig. cum ſtrepitu & tumultu cõſulens & agens.

Ψοφοποιός, ῦ, ὁ, ſtrepitum faciens.

Ψόφος, υ, ὁ, ſtrepitus, ſuſurrus, crepitus, fragor, fremitus, ſonus: ſic Gaza 4. Anim. Ariſtot. cap. 9. vbi ponitur differentia inter ſonum, vocem, & locutionem.

Ψύα, ψοῖα, lumbus.

Ψυγεῖον, vas, vel locus in quo aqua refrigeratur.

Ψυγῆναι, refrigerari, refrixiſſe. ψυγείς, qui frixit, refrigeratus, Ariſtoph. vbi Interpr. ψυγέντα ἀντὶ τῦ θανόντα, ψυγεὶς τὰ ἄκρα, frigidus in extremis partibus, Alexand. Aphrod.

Ψυγμός, ῦ, ὁ, refrigeratio, perfrictio. ψυγμὸς σαγηνῶν, ſiccatio ſagenarum, cap. 26. Ezechiel.

Ψύχω, ſicco. ψύχειν ἐν ἡλίῳ, ſiccare ſole, in ſole torrere, inſolare, Dioſc. lib. 1, cap. 25. ψύχειν ἐν ἡλίῳ ὀξυτάτῳ, ſiccare flagrantiſſimo ſole, Ruell. dẽſare, alii Interpretes apud eundem Dioſc. lib. 2, cap. 126. ἔψυξαν ἑαυτοῖς ψυγμούς, ſiccauerunt ſibi, cap. 11. Numer.

Ψυδράκιον, vel ψυδράκιον, paulo durior puſtula eſt, ſubalbida, acuta ſimilis phlyctænis, hoc eſt, bullis, quæ ab igne excitantur. Pſydracium, id eſt, in ſumma cute puſtulæ ſimilis ſurgens parua excreſcentia, ſic Marcell. libro 2. Dioſcorid. vbi vide eius annot. Hermol. feruens vlcus, quod erũpat vertit Ruell. albida puſtula per ſumma ſcatens. ψυδράκια τῆς κεφαλῆς, albidæ capitis puſtulæ, capitis vlcera quæ pſydracia dicuntur, Dioſcor. lib. 5, cap. 118.

Ψύδραξ, in corpore macula ſeu puſtula ſubalbida, puſtula ſeu exanthema corporis.

Ψύζασι, ας, ἡ, inſpirans.

Ψύα, ſumma caro, cutis, in ſuperficie caro, Etym.

Ψυθίζομαι, murmuro, ψιθυρίζω.

Ψύθος, mẽdacium, Etym. Doricè, vt teſtatur Euſtath. Iliad. γ.

Ψυθός, garrulus, argutus.

Ψυκτή, maza pauxillo aquæ ſubacta.

Ψυκτήρ, ῆρος, ὁ, & ψυκτήριον, & ψυκτηρίδιον, vaſculum in conuiuio poni ſolitum ad vinum refrigerandum, vas pellicatum. vide Athen.

Ψυκτηρία, nemoroſus & opacus locus.

Ψυκτήριος, & ψυκτικός, ϗ, ὁ, refrigeratorius, refrigeratiuus, frigidus. | ψυκτήρια φάρμακα, frigefactoria: ſæpe apud Galenum.

Ψύλλα, ης, ἡ, pulex, pro genere quodam phalangii, Ariſtot. 9. Anim.

Ψύλλιον, ου, τὸ, pſyllium, pulicaria ſiue pulicaris herba, quæ humectat & refrigerat, Galen, ad Glauc. De eius vi lethali, Dioſc. lib. 6, cap. 11.

Ψύλλος, υ, ὁ, pulex, Ariſtot. 4. Animal. ὀπίσω ψύλλου ἑνός, poſt pulicem vnum, cap. 24, lib. 1. Reg.

Ψύλλοι, Lybiæ populi, qui non ſolùm ipſi non læduntur à ſerpẽtibus, verumetiam ab aliis qui morſi fuerint venenum exugunt. Vnde Diuus Hieronymus Pammachium ψυλλία vocat, quòd ψύλλον quendam ageret, ſuccurrens aduerſus obtrectatorum venena.

Ψύλων, ωνος, ὁ, piſcis: fullonem Gaza interpretatur lib. 6. Animal. Ariſtot. cap. 14.

Ψύξις, εως, ἡ, frigus, frigefactio, refrigeratio.

Ψυρία, ἡ, inſula iuxta chium, quæ & ψύρα dicitur.

Ψυρός, aſper, incultus, ſordidus: ab inſula Pſyra perpuſilla & ignobili.

Ψυρὶς γῆ, terra tenuis, continens.

Ψύσλαγον, τὸ, matula.

Ψύττον, τὸ, ſputum, ſaliua. (flo.

Ψύττω, ſpuo: à factitio, vt arbitror, ſono. Item ſpiro, ef

Ψυχαγωγέω, ῶ, ήσω, ησα, conſolor, delecto, oblecto animam: & generaliter pro oblecto, demulceo, allicere ad ſe & attrahere. Actiu. Accuſat. iungitur. Iſocrat. τὰς ἀκροωμένους ψυχαγωγεῖν, auditorum aures demulcere. ψυχαγωγεῖν etiã Mercurius dicitur, ἀπὸ τῦ ψυχαγωγεῖν, & animas ducere qui ob id etiã νεκροπομπὸς dicitur. Vnde illud Maronis, - hac animas ille euocat orco. ψυχαγωγοῦμαι ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, viſis rapior, Plato in Timæo.

Ψυχαγωγία, ας, ἡ, animi oblectatio, ſolatium, recreatio, allectamentum, refrigerium, amœnitas, & fores metallorum ad refrigerandum & refocillandum factæ, Etymol. Eſt etiam vaticinãdi genus, quum animæ carminibus educuntur ab inferis, reuocatio animæ, deductio animarum, Nazanz. in Orat.

Ψυχαγωγικός, alliciens, Plato de Legib. oblectatorius.

Ψυχαγωγός, ῦ, ὁ, deductor animarũ, euocator animarum, i. νεκρομαντικός epithet. Mercurii, quòd animas deducat. Et ψυχαγωγὸς Pitho, quaſi flexanima. Aliquãdo ponitur pro deceptore.

Ψυχάζω, refrigero, πρὸς τὸ ψύχος, ϗ τὸ πνεῦμα διατείνω, reſpiro.

Ψυχάριον, ου, τὸ, animula, parua anima, Plato.

Ψυχεινός, ῦ, ὁ, frigidus. ψυχεινὰ οἰκία, vt ἀλεεινά, Xenoph.

Ψυχεινός, ῦ, ὁ, frigiditas.

Ψυχέμπορος, υ, ὁ, qui homines emit & vendit, mango.

Ψυχή, papilio, ſic 2. hiſtor. plant. Theoph. Gaza, & lib. 5, cap. 8. de cauſ. plãt. ἐκ κάμπης χρυσαλλίς, ἐκ ταύτης ἡ ψυχή, ex eruca aurelia naſcitur, mox de ea papilio.

Ψυχή, ῆς, ἡ, anima, animus, ſpiritus, animi libido & cupiditas. φθάσαι τῇ ψυχῇ εἰδέναι, animo præſumere, Demoſt. ψυχὴν φιλάνθρωπος, animo humanus, Xenop. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον, Ariſtoph. Appellatione τῆς ψυχῆς ἑρπετὰ καὶ θηρία, vel vt appoſito nomine Moſes ἑρπετά, Philo in lib. de mundo comprehendit. Idem ibidẽ animam à natura diſtinguit ſenſu, viſo, impetu, his verbis, ψυχὴ δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσα ὁ ποιεῖν ἴσμεν, αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ. ψυχή, id eſt, anima. Interdum ponitur pro toto homine in ſacra Scriptura. Pro ingenio. Socr. θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν, Ferarum ingenia cicuramus. Pro vita. Sophocl. νέαν ψυχὴν ἀτάλλει, id eſt, ζωὴν τρέφει ϗ αὔξει, id eſt, adoleſcens. Significat interdum vitæ ſalutiſque diſcrimen, vt in verſu Homeri, ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν ϗ νόστον ἑταίρων, Hermol. 9. Plin. cap. 35.

Ψυχῆς οὐδ' ὁτιοῦν σιτοῦμαι, nulla re veſcor animata, Lucian. ἐν τῷ τῶν βίων πράσει.

Ψυχθείς, refrigeratus, qui refrixit. ψυχθέντες, id eſt, frigefacti, frigus paſſi, aliquando in febrẽ incidũt diariam, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Ψυχίδιον, τὸ, animula, Lucian.

Ψυχικός, ὁ, animalis, human', vt ſpiritui opponatur. ψυχικὴ δύναμις, id eſt, animalis virtus, ortũ habet à cerebro, Galen. 1. ad Glauc. ψυχικὰ πάθη, animi afflictiones, Idem ibidem.

Ψυχικῶς ὀδυνηθείς, animo contriſtatus.

Ψυχραὶ χῶραι, agri frigidi: ſic legitur libr. 3, cap. 29. de cauſ. plant. Theophr.

Ψυχοδαΐκτης βάκχος, animorum diremptor, in Epigr.

Ψυχοδοτὴρ ἀπόλλων, ibidem.

Ψυχόλεθρος, pernicies animarum.

Ψυχολιπὴς δύναμις, in Epigram.

Ψύχομαι, refrigeſco, inalgeſco, refrigeror, frigida patior, Apollon. Rhod. ἐψυγμένα μέλη, mẽbra quę refrixerunt.

Ψυχομαντεῖον, Pſycomanthium, locus in quo animæ reddunt oraculum, Plutar. in Opuſcul.

Ψυχομαχεῖν, ad extremum vſque ſpiritum pugnare, vſque ad extremam dimicationem contendere

Ψυχοπλανὴς βάκχος, in Epigram.

Ψυχορραγία, animi expectatio, apud Baſil.

Ψυχορραγέω, ῶ, ήσω, frigore pereo, animo deficio, palpito, ἀπαυδῶ, morior, λείπω ψυχῇ, ἀπολείπω ψυχῇ. Apollon. 2, ἐπὶ γῆν φέρεν ψυχορραγέοντα, animam efflantem.

Ψυχορραγοῦντες, οἱ, frigore pereuntes.

Ψυχορροφεῖν, τὴν ψυχὴν ἐκπίνειν.

Ψύχος, εος, τὸ, frigus, refrigerium, tempus frigidum, algor, refrigeratio, Gaza de Senect. gelu, Xenoph. ψύχη frigora.

Ψυχοστασία, pſycoſtaſia, Philoſtr. in Heroic. de Homer.

Ψυχοστόλος ἠχὼ, à Nõno dicitur vox Chriſti animas inſtruens & exornans, aut mittens.

Ψυχοτακὴς, έος, ὁ, animum liquans, animum macerans. ψυχοτακῆ δάκρυα, in Epigram.

Ψυχότροφον, pſychotrophon, herba ſic dicta, quòd frigidis locis gaudeat. Eadem dicitur & κέστρον, Dioſcor. libr. 4, cap. 2. | ſic appellatur ἡ βετόνικη, Plin. lib. 25, cap. 8.

* Ψυχότροφος, frigidis gaudens.

Ψυχουλκούμενος, τὴν ψυχὴν ἑλκόμενος.

Ψυχοφθόρος, ου, ὁ, lethifer.

Ψυχόω, μ. ώσω, animo, lib. 4. Epigram. τὶς λίθον ἐψύχωσε.

Ψυχρευόμαι, frigidè enuntio, Hermogen.

Ψυχρήλατος, ου, ὁ, curſus ad frigus.

Ψυχρολογεῖν, frigida verba, ineptáque & ſcurrilia fundere, frigidè dicere, vel rem paruam multis & magnis verbis extollere.

Ψυχρολογία, frigidus & inanis ſermo.

Ψυχρολόγος, leuis, frigidus, vanus, qui ineptis, & futilibus, & abſurdis verbis vti ſolet.

Ψυχρολουτροῦντες, οἱ, frigidis vtẽtes balneis, qui ſe aqua frigida lauant.

Ψυχρολουτρῶ, καὶ Σμυχρολουτῶ, frigida lauor.

Ψυχροποιητικὸς, algificus, frigorificus, frigus faciens: epitheton febris.

Ψυχροποσία, ας, ἡ, frigida potatio, potus frigid⁹, Athen.

Ψυχροπότης, ὁ, frigidam potans.

Ψύχρος, ου, ὁ, Pſychrus, fluuii nomen.

Ψυχρὸς, οῦ, ὁ, frigidus, frigore torrẽs, gelidus, algidus. ψυχρὸν interdum capitur pro aqua frigida, vt cap. 10. Euãg. Matthæi. ποτήριον ψυχροῦ, poculum frigidæ, ſcilicet aquæ, vt ſubaudiendum ſit ὕδατος: ſic enim loquuntur & Latini, frigida lauat, & frigidam popoſcit. ψυχρὸν πίνειν, frigidam bibere, Epictet. ψυχρὸς ὁ εὔριπος, Euripus frigidus, Ariſtot. 9. Animal. ψυχρὸς χαλκὸς, Homer. Iliad. frigidũ ferrum, id eſt, lethale & mortiferum. ψυχρὸς καὶ δύσκολος βίος, Ariſtophan. vita frigida, id eſt, ταλαίπωρος ſeu ἀηδής. ψυχρὸς etiam pro abſurdo ponitur, nec plauſu excipiendo, ſicut frigidus Latinè. aliquando pro imbecilli.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigus, rigor. Et ſocordia, Ariſtotel. in Prædicam. Vſurpatur etiam eo modo quo frigus Latinis, quum pro riſu & gratia vel fauore ſperato res in diuerſum exiit.

Ψύχω, μ. ύξω, π. υχα, priori longa, τὸ ψυχάζω, frigefacio, poſt calorem recreo, refrigero, ventum facio, ſicco, Act. Accuſat. ψυχόμενα, ſicceſcentia, Plutarc. in Themiſtocle. Ariſtoph. περιψυχεῖσαι προσέφυσαν ἐμβάδες, id eſt, refrigeratæ adnata ſunt calceamenta. Interpres tamen ψυχεῖσαι exponit ξηρανθεῖσαι. Compoſitum huius eſt ἀναψύχω.

Ψύχωσις, animatio, vita. Pythagoras de deo loquens, πάντων πατὴρ, νοῦς καὶ ψύχωσις, &c. τὴν ζώων ψύχωσιν, animaliũ refrigerium, Nazanz. in Orat. ſic Moſellan.

Ψῶ, vox ruſticorum apud Iones. Item verbum pro tango, attenuo, ſcindo, vro.

Ψῶα, ας, ἡ, malus odor, Etym.

Ψωδαρίον, τὸ, ſqualidum, αὐχμηρόν.

Ψώδη, ης, ἡ, lingua.

Ψῶζα, ας, ἡ, malus odor, Etym.

Ψώθιον, ου, τὸ, pars ima panis, inferior panis cruſta, & mica aut cruſtula panis nimium aſſati, quod & ἀπάνθρακες, Euſtathius.

Ψωΐα, ἡ, putris, maleolentia.

Ψωΐζος, liquidum excrementum, fœtor, ſitus, inquinamentum.

Ψωΐτης μύελος, ſpinalis medulla, quæ & νωτιαῖος, & ῥαχίτης apud Galenum, lib. 5. de locis affectis.

Ψωλὴ, ῆς, ἡ, mentula.

Ψωλίκυθος, ου, ὁ, nulla re dignus.

Ψωλὸς, οῦ, ὁ, ſine præputio, hernioſus, circunciſus, appella, recutitus, verpus. Ariſtop. in Pluto, οἴμοι καὶ ψωλὸν αὐτὸν ... : vnde ἀποψωλημένος ibidem pro eodem. Item vſtus, torris, titio, fax ardens, apud Euſtath.

Ψώμιξ, κος, vermiculus, ſegetis radices depaſcens..

Ψώμιγξ, ιγγος, linteolum, σφίγκωμα, ſtrophium quod carnes à depaſtione defœdationéque culicum tutatur iniectum.

Ψωμίω, ῶ, καὶ Ψωμίζω, μ. ίσω, π. ικα, nõ eſt ſimpliciter nutrio, ſed indulgenter paſco, veluti minutatim inſtipato pane, ac fruſtillatim conciſo cibo: id quod apud nõnullos fit erga eos quibus fauent in conuiuiis, do cibum, alo, σιτίζω, manſum in os inſero, ineſco apud Ariſtoph. Actiu. Accuſat. ψωμίζω σῖτον, fruges indo, panem do edendum, Ariſtot. 8. Animal. τίς ἡμᾶς ψωμιεῖ κρέα; quis nobis carnes dabit ad veſcendum? cap. 11. Numer.

Ψωμίον, ου, τὸ, buccella, offula panis intincta iuri, Laert. in Diogen. ſic Euang. Ioann. cap. 13. de Iuda.

Ψώμισμα, ατος, τὸ, nutritio, cibus, mica panis. Plutarch. refert in Romulo aues tuliſſe infantibus expoſitis ψωμίσματα.

Ψωμοκόλακες, οἱ, paraſiti.

Ψωμόλοιδρος, vorax, πολυφάγος.

Ψωμοποιὸς, ὁ, faciendi iuris artifex.

Ψωμὸς, οῦ, ὁ, maſſa panis, fruſtum, ἄκολος, buccella, turunda, quaſi βλωμὸς: à verbo βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι. vide Interpr. Apollon.

Ψώρα, ας, ἡ, ſcabies non omninò diſſimilis lepræ, niſi quod ψώρα magis in ſumma pelle verſetur, lepra verò altius penetret. ψώρα, proprium ſcabiei gen⁹ dicitur à Paulo AEgineta, corporis ſummam cutẽ varia eroſione depaſcẽs, furfuroſáque magis quàm ſquamoſa ex ſe remittens. vide apud Marcell. lib. 1. Dioſcor. Ponitur etiam pro morbo arborum apud Theophr. 4. hiſtor. plant. Eſt & ψώρα beſtiola quæ in lychnos ardentes inuehitur, dicta pyrauſta alio nomine, & φάλαινα teſte Euſtathio, & Nicandri Scholiaſt.

Ψωραγριῶντες, ſcabiem habentes, cap. 21. Leuit.

Ψωραλέος, ου, ὁ, ſcabioſus.

Ψωρίασις, ψώρα. ψωρίασις κύστεως, ſcabies veſicæ, veſicæ ſcabricia, Dioſcor. lib. 3, cap. 7. ψωριάσεις αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων, genarum ſcabies, Ruell. pſoras palpebrarum, Hermol. lib. 1. Dioſcor. cap. 133.

Ψωρικαὶ, αἱ, medicamenta contra ſcabiem. ψωρικαὶ ἔμπλαστροι, emplaſtra ſcabiem extenuantia, Dioſcor. l. 2, c. 187. ψωρικαὶ σμήξεις, id eſt, quæ ad exterendas cutis aſperitates & ſcabies conficiuntur, Idem lib. 5, cap. 118.

Ψωρικὸν, τὸ, pſoricum, medicamentum eſt ſic dictum. quod contra ſcabricies & aſperitates cutis, quas pſoras dicunt, vim habeat, Dioſcorid. lib. 5, cap. 108. vbi de eius confectione.

Ψωριῶ, ſcabie laboro, ſcabie infeſtor. ψωριῶσι τὴν κύστιν, veſicæ ſcabie laborantibus, Dioſcorides libro tertio, capite 168.

Ψωρὴ τῇ χρόᾳ, ſcabrum ſcrupuloſum, Dioſcorid. libr. 5, cap. 131.

Ψωρίπαλοι, οἱ, piſciculi viles.

Ψῶρος, παιδιεργός.

Ψωροφθαλμία, oculorum ſcabies, ſcabra lippitudo, palpebrarum prurigo & ſcabies, ſcabrities palpebrarum, Marcell. lib. 1. Dioſcor. cap. 83.

Ψωρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſcaber, ſcabidus, ſcabioſus.

Ψῶσαι, calefacere, Ionicè.

Ψῶχος, terra arenoſa.

Ψώχω, μ. ώξω, π. ωχα, confrico, derado, in minutas partes ſeco, tero, attenuo, lauo, polio, commoueo. Actiuum, Accuſatiuo.

Ω Extrema eſt in ordine literarum apud Græcos: vnde pro fine capitur cap. 1. Apocalypſ. Ioannis, ἐγώ εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ego ſum α & ω, principium & finis.

Ω̃ cum circũflexo, Aduerb. eſt Vocandi, & conſtruitur cum Vocat. vt, ὦ φίλη πόλι, ô amice Pole, Gaza lib. 4. Grammat. ὦ οὗτος, heus tu, Nazanz. ὦ ἡράκλεις, i. papæ, admirantis eſt. Plato 1. de Republ. αὐτοῦ χαρίεν τι μάλα σαρδόνιον, καὶ εἶπεν ὦ ἡράκλεις, ἔφη, &c. ὦ ζ[illegible] τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν, ô ſubtilitatem mentium, Ariſtophan. in Nubibus. Idem ibidem, ὦ γῆ τοῦ φθέγματος, ô qualẽ vocem, ô vocem admirandam.

Ω' cum acuto dolendi, & ponitur ſine caſu. Gregor. ὢ πῶς ἐρημίας ὀδύρεται τὴν ἡμετέραν σύγχυσιν. ſic Vergil. - ô quæ iam ſatis ima dehiſcat Terra mihi? Interdum cum Genit. vt, ὢ τύχης, ὢ τῆς ἐμῆς ἀθλιότητος. Lucian. ὢ τῆς συμφορᾶς, ô calamitatem. Aliquando eſt admirantis: vt, ὢ πρὸς θεῶν τῆς συμφορᾶς, id eſt, (vt Cicero inquit,) ô dii immortales, rem miſeram & calamitoſam. Gregor. ὢ τοῦ θαύματος, ô rei miraculum. ὢ λαμπροτάτου δώρου, ô præclarum donum, Gaza de Seneƈt. Iũgitur & reƈto, Iulian. ad Liban. ὢ λόγοι, ὢ φρένες. ὢ τάλας ἐγώ, Sophocl. in Aiace. Interdum venit ſubaudiendum. Plato de Repub. 6, ἄπολλον δαιμονίας ὑπερβολῆς, pro ὦ ἄπολλον, Bud. Comment.

Ω̃ ἰδίῳ, ſuo, Homer. Iliad. Item ideò, quapropter, quatenus. ὅπῃ ᾧ ἄν, quoquo modo, Thucy. ἐν ᾧ, quatenus, quandoquidem, inquantum. ἐν ᾧ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κρίνεις, hoc ipſo quòd iudicas alterum, teipſum cõdẽnas, Paulus cap. 2. Epiſt. ad Rom. ἐν ᾧ θαρσοίη, vbicunque nõ timet, Thucyd. ἐν ᾧ, in quo tempore, Xenoph. in OEconom. Pro interim, Bud. in Epiſt. poſter. ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει, interĩ dũ venio, iã alius ante me deſcendit, cap. 5. Euang. Lucæ. ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, tãtiſper dũ viuimus.

Ω̃ δὴ, ea ratione qua.

Ω̃ τᾶν, ô amice, ſocie chariſſime. In vtroque numero inuenitur.

Ω̃, ſum, pro quo ἔω dicunt Iones: vnde τὸ ἐών: ſed inuſitatum vtrunque.

Ω̃, fuero: dicitur & de Præterito, Thucyd.

Ω̃α, ας, ἡ, faſtigiũ. & ὦα, τὰ, domicilia, οἰκήματα, Euſtath.

Ω̃α, α, veſtis, rheno, pellis ouina. Subſcribitur autem ι, quia ab ὄϊς fit, quod ouem ſignificat, ὤα, ora veſtimenti, apud Dauidem in Pſalmis.

Ω'ανάβρος, ὁ, mollis.

Ω̃ας, auris. & ὠάζω, audiam, πύθω.

Ω'βάτης, ου, contribulis.

Ω'βὴ, tribus.

Ω̃ γαθὲ, pro ὦ ἀγαθὲ, ô bone. Xen. ὦ 'γαθὲ, ἔφη, κατάμαθε.

Ω'γῆνος, priſcus deus.

Ω'γενίδαι, καὶ Ω'γενίδες, καὶ Ω'γένιοι, priſci, antiqui: quaſi ab Oceano prognati: quaſi ab ὠγήν.

Ω'γὴ, ἡ, pagus, phalangis pars poſtrema.

Ω'γὴν, Oceanus.

Ω'ζμὸς, clamor fauſtus & ſecundus cum voluntate auxiliũ dandi vel ſuffragiũ, φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκβοηθεῖν, ἢ χειροτονίας.

Ω̃γον, aperiebam, Etym.

Ω'γυγία, ἡ, inſula Calypſus: ab Ogygo vetuſtiſſimo Thebanorum rege. ὠγυγίη πέτρη, id eſt, antiquã, Dionyſius de Situ orbis.

Ω'γύγιον, priſcum, antiquum. vide in Chiliad. Eraſmi, Ogygia mala.

Ω'γυγος, ὁ, rex antiquus Thebanorum: à quo portæ Ogygiæ diƈtæ ſunt.

Ω̃γυρις, ſtagnum.

Ω̃ζε, olui: ab ὄζω.

Ω̃δε, hic, ἐνταῦθα, huc. Cum verbo motus ad locum, vt cap. 9. Aƈtor. Apoſt. ὃ δὲ ἐλήλυθε, huc venit, &c. ὧδε δεῦρο, Ariſtoph. puto poni, ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ. Item οὕτως, adeò, ſic hoc modo, ὧδε εἰπεῖν, vt ſic dicam, vt breuiter dicam. Homer. Iliad. α, ἐριδαίνετον ὧδε, ita contenditis. Item hoc tempore, nunc, Etym.

Ω̃δε δὴ, pro ὧδε. Homer. Iliad. β, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδε ῥέξαι, id eſt, ſic facere.

Ω̃δε κἀκεῖσε, huc & illuc.

Ω̃δει, tumuit: à verbo οἰδέω. Volaterr. reddit, Odyſſ. ε, doluit.

Ω'δεῖον, ου, τὸ, locus vbi cãtatur, locus choro & ſymphoniacis deſtinatus, Cælius lib. 15, cap. 12. Locus in theatri formam coaƈtus, in quo poematia ſua recitabant rhapſodi & poetæ periculum faƈturi poſſentne aures illa iudicum ſuſtinere. Huiuſmodi theatrum fabrefaciendum curauit Pericles, vt refert Plutar. in Pericle.

Ω'δέπως, ſic, quodãmodo, iſto modo, hoc modo, ad hũc ferè modum. Xenoph. ὧδέ πως λέγων, in hunc modũ, quantum ego memini, dicens.

Ω'δὴ, ῆς, ἡ, cantio, cantilena, modulus, cantiuncula, cãticũ, cantus: ab ἀοιδὴ, α & ο, mutatis in ῳ cum ι ſubſcripto, ᾠδὴ etiam, ode, pars Comœdiæ, qua deorum potiſſimum laudes decantantur. στροφὴ etiam dicitur.

Ω'δί πως, ſic, hoc modo, hoc paƈto, hac ratione, hunc in modum.

Ω'δικὸς, ῆ, ὸ, canorus.

Ω'δικώτερον, canorius.

Ω'δὶν, ῖνος, ἡ, dolor partus pro fœtu, in Epigram.

Ω'δινηρῶς τίκτει, parit ſummo cum dolore, Ariſtot.

Ω'δίνω, μ. ινῶ, doleo in partu, doloribus partus tentor, parturio, pario, Euripid. in Iph. in Aul. σφὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ, νῦν δ' ἀντίπαιδ' ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει. Idem in Hippolyto ſimpliciter pro doleo. τὸ δ' ἐφ' ἑτέρων μίαν ὠδίνειν ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος. Sophocl. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, vt ego doleã. Interdum pro tumeo.

Ω'δὶς, ῖνος, ἡ, vexatio partus, parturigo, dolor parturientis, tempus parturiendi: capitur etiam ſimpliciter pro dolore ſtimulo, aculeo. Plato in Epiſt. ποῖόν τι τοῦτ' ἐστιν τὸ ἐρώτημα, ὃ πάντων αἴτιόν ἐστι, μᾶλλον δὲ ἡ περὶ τούτου ὠδὶς, ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη, &c. τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, dolores mortis, capite 2. Aƈtor. Apoſt. de Chriſto. ταραχθήσονται καὶ ὠδῖνας ἕξουσιν ἀπὸ προσώπου σου, terrebuntur, & more parturientium contremiſcent, & dolore tenebũtur à conſpeƈtu tuo, capite 2. Deuterom.

Ω'δόδα, ſpiraui, in Epigram. dicitur & ὄδωδα.

Ω'δὸς, ἀοιδὸς, cantor. οἱ ᾠδοὶ, cantatores, capite 11, libri 4. Regum.

Ω'δύζομαι, iraſcor, doleo, ἄχθομαι.

Ω'ὴ, Aduerbium dolentis.

Ω̃ετο, putauit, ſuſpicabatur.

Ω̃ζειν, clamare, admirari, cum admiratione ô exclamare, AEſchyl. Euſtath. Iliad. χ, ὤζειν, θαυμαστικόν τι λέγειν, Ariſtophan. Interpr.

Ω̃ὴ, Aduerb. vocantis, vox clamantis, Euripid.

Ω'ήθην, exiſtimaui: à verbo οἴομαι. ᾠήθης, putaſti, Plato de Legibus. ᾠήθη, putauit, Ariſtot. in Polit. ᾠήθησαν, putauerunt. ᾠήθησαν εἶναι τὴν σκηνὴν, arbitrati ſunt eſſe tentoriũ, Plutar. in Themiſtocle.

Ω'θέομαι, μ. ὤσομαι, vrgeo, pello. Apollon. 2, λίμνης ὤσασθαι, lacu pellere. Item irruo, irrumpo. διὰ θυρῶν ὠσάμενος, per fores irrumpens, impulſis foribus ingreſſus, Plutarch. in Publicola. ὠσάμενοι εἴσω, intro irrumpentes. εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, manus cum hoſtibus cõſerere, Idem in Theſeo, ὠθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας, in perſequentes irruens, Idẽ in Camillo. ὠθοῦμαι tamen interdum Paſſiuè accipitur. ὠσθεὶς: vnde συνωσθεὶς, Lucia. ὠσθεὶς κατὰ τῆς πέτρας, de petra præcipitatus, Idem in Camillo.

Ω'θέω, ῶ, μ. ὤσω, π. ὦκα. ἀπὸ τοῦ ὄθω ἀχρήστου. ἀόρ. α, ἔωσα: vnde ἐξώσαι, καὶ τὰ λοιπά. παθητ. ὠθοῦμαι, expello, impello, intrudo, adigo, διώκω, vrgeo, moueo, ἀπελαύνω, ἐκβάλλω, deiicio, deturbo, impreſſionem do (vt dixit Liuius) pungo, obiicio. ὀθεῖς ἀθέλω, Sophocl. id eſt, ῥηθεὶς ὠθεῖς ἐμποιῶν τὰ στίγματα, ad

τι, ad res agendas præceps ruit. ὠθῶ ἐπὶ κεφαλὴν, per caput impingo.

Ὤθισις, expulſio, Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl.

Ὠθίζεσθαι, dicuntur qui conferta turba conflictantur, vel in prætoriis, & ædibus magiſtratuum ſummam reip. tenentium, Syneſ. πυλαιμάχοι, & Luciano. Et idem, βαβαὶ ὡς πλήρης μὲν ἡ αὐλὴ ὠθιζομένων, &c. audito præconio præmium pronuntiante. Quoniam verò in huiuſmodi protruſione & nixu conflictante ſolent homines interdum altercari & rixari, ideò factum eſt vt ꝓ diſcrepare & verbis contendere ponatur, & in vnā ſententiam conuenire non poſſe. ὠθιζομένων αὐτῶν, his concertantib⁹, Herodot. ponitur etiam pro irruere & irrumpere in locum periculoſum, Gregor. 2. contra Iulian. & apud eundem, πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι, id eſt, in gladiū vel venabulum ſeſe obtrudere, in aduerſum mucronem obniti.

Ὠθίζω, vexo, concutio, violenter tracto, Bud. Comm.

Ὠθισμὸς, οῦ, ὁ, impulſio, propulſio, & turbulenta altercatio inter ſe diſcrepantium, Lucian. Gregor. pro conflictatione plebis miſcellaneæ poſuit. de pugilibus propriè dicitur qui antagoniſtam deiicere moliuntur.

Ὤθομαι, & ὤθω, μ. ὤσω, π. ὦκα, idem quod ὠθοῦμαι, & ὠθῶ: vnde ὦσε κατὰ τῆς σφαγῆς, pugione confodit. ὦσεν αὐτὸν ὠπίσω κατὰ τῆς πέτρας, eum per petram dedit præcipitem, Plutarchus in Camillo.

Ὤϊα, fimbria, extremitas, pellis ouina, moleſtia.

Ὤϊγνυντο, patebant. Iliad. ς. πᾶσαι δ' ὤϊγνυντο πύλαι, id eſt aperiebantur, id eſt, ἀνώγνυντο: ab οἴγνυμι, aperio. ſolutum eſt autem augmentum ω, in ωϊ duas ſyllabas.

Ὤϊετο, apud Homerum Odyſſ. υ, pro moliebatur, meditabatur.

Ὤϊξε, aperuit: ab οἴγω, οἴξω, aperio. Pro releuit. Homer. Odyſſ. de dolio.

Ὠϊσάμην, opinatus ſum., in Epigram.

Ὤϊσθη, ὑπενόησε, Homer. Odyſſ.

Ὤϊχθην, apertus ſum: ab οἴγω.

Ὦκα, pro ὠκέα, ſyncopa, celeriter, ταχέως. Homer. Iliad. α, τὴ δ' ὦκα, &c. id eſt, ὀξέως, σπουδαίως.

Ὠκέα, pro ὠκεῖα, ταχεῖα, cita. Iliad. γ. ὠκεῖα Ἶρις, &c.

Ὠκεανίνη, Oceanitis, Oceani filia. Heſiod. in Theog. τανύσφυρον ὠκεανίνην. poteſt etiam Oceanis dici Latiné.

Ὠκεανῖτις, ιδος, id eſt, filia Oceani. quare malè legitur à quibuſdam in quarto Georgicorum, Oceanides ambæ, quum ſit legendum, Oceanitides ambæ. Nam Oceanus antepenultimam & penultimam corripit.

Ὠκεανὸς, oceanus, mare ambiens orbem terrarum. Oceanus terram omnem ambit aquam immittens & excipiens quęcunque terram irrigant: à celeritate nomen nactus. Eum patrem appellant qui ex humiditate conſtare alique omnia ſuſpicantur. Ariſtot. lib. de mundo, τὸ δὲ πέλαγος τὸ ἔξω τῆς οἰκουμένης ἀτλαντικὸν καλεῖται, καὶ ὁ ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς. Ariſtoph. dixit ὠκεανῷ ἐν κύπροις. Itē Oceanus Terræ & Cæli filius, Plato in Timęo.

Ὤκει, habitabat.

Ὠκεῖτο, incolebatur.

Ὠκέως, citò, celeriter. Galen. ad Glauc. θερμαίνει ἀθλίων τε καὶ ὠκέως ἐκ τοῦ βάθους ἀναφερομένα, &c.

Ὤκησε, habitauit, Sophocl.

Ὠκίδες, αἱ, inaures.

Ὠκιμβάζω, perturbo, tumultuor, milito.

Ὠκίμινον μύρον, ociminum vnguentum, id eſt, ex ocimo confectum, Dioſcor. lib. 1, cap. 67. vide ibidem quomodo fiat.

Ὠκιμοειδὲς, ocimoides herba, de qua Dioſcor. libr. 4, cap. 29: ſic dicta, quòd ocimo folia ſimilia habeat. dicitur & ocimaſtrum, id eſt, ſylueſtre ocimum.

Ὤκιμον, ocimum, genus herbę, Dioſcor. lib. 2, cap. 174. vim habet ad rumpendas cruſtas quæ cauterio fiunt, Galen. lib. 2. ad Glauc. Ocimon à Iano Laſcare dicitur baſiliſcus.

Ὠκιμώδης, ocimum referens.

Ὤκιστα, velociſſimé.

Ὤκιστος, η, ον, velociſſimus.

Ὠκίων, velocior, vt ταχίων per ι.

Ὤκτειρε, miſertus eſt: ab οἰκτείρω.

Ὠκύαλος, ὁ, ἡ, velox in mari, ταχύαλος. epithet. nauis. Odyſſ. ο, ὠκύαλον νηῦ, id eſt, ταχεῖα, ὠκεῖα.

Ὠκυβόλος, pernix, Gaza ex Ariſtot. de aquila, quę λαγοφόνος dicitur. Item celeriter feriens. ὠκυβόλους χεῖρας, in Epigram. ὠκυβόλων ἰῶν, ſagittarum pernicium, Ibidem.

Ὠκυδάκτωρ ῥίνη, in Epigram. lima citò mordens,

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigram.

Ὠκύθοον, τὸ, trifolium herba: à naſcendi celeritate, vt videtur, ducto nomine.

Ὠκύθοος, rapidus, celer, Laſcar. in Epigram.

Ὠκύμολος, ὁ, ἡ, ſtatim proficiſcens.

Ὤκυμον, ου, τὸ, ocymum herba: à celeritate naſcendi ſic appellata.

Ὠκύμορος, ὁ, citò periturus, ταχυθάνατος. Iliad. α, ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων. Item citò afferens perniciem.

Ὠκύνω, accelero, ὀξύνω.

Ὠκυπέτης, ου, ὁ, ταχέως πετόμενος, celeriter volans. Heſiod. ὠκυπέτης ἵρηξ. & ἡ ὠκυπέτη, vna Harpyarū, Idem in Theog.

Ὠκυπόδης, velox, ταχὺς, in Epigram.

Ὠκυπόρου νεὼς, Euripid. nauis citæ.

Ὠκύπορος, fluuii aut nauis epithet. quòd celeriter vel rapidè feratur. Odyſſ. ξ, ὠκυπόροισι νέεσσι, id eſt, ναυσὶ ταχέως πλεούσαις, ταχείαις.

Ὠκύπους, οδος, ὁ, καὶ ἡ, celer pedes. Heſiod. ἵπποις ὠκυπόδεσσι.

Ὠκύπτερα, τὰ, pennæ veloces. Apoll. 2, ὠκύπτερα πάλλεν, alas quatiebat ſeu pennas.

Ὠκυπτερὴς, οῦ, ὁ, celeriter volans, pernix.

Ὠκύῤῥοος, celeriter fluens. Iliad. ε, ποταμῷ ἔπι ὠκυῤῥόῳ, id eſt, ταχέως ῥέοντι. dicitur & ὠκυρόης ποταμὸς, 2. Argon. Apollon. ὠκυρόην Θερμώδοντα, in Epigram.

Ὠκὺς, έος, ὁ, citus, ὀξὺς, ταχύς. cuius Comparat. & Superlat. ὠκίων, ὤκιστος. & ὠκύτερος ὠκύτατος vt docet Gaza: vnde ocyus apud Latinos, inquit Seruius.

Ὠκύτης, ητος, ἡ, agilitas, celeritas.

Ὠκυτόκιον, τὸ, celeritas partus, Gaza. medicamentū partum accelerans, Dioſcor. lib. 4, cap. 15. | Eſt etiam liber quidam ſic vocatus apud Suidam.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, Dioſcor. lib. 5, cap. 165.

* Ὠκυτοκίη, partus celeris facilitas, facile puerperium, Herodot.

Ὦλαξ, pro αὖλαξ, ſulcus: vnde ὁμώλακες, id eſt, finitimi, ὅμοροι.

Ὠλέκρανον, ὁ ἀγκὼν, Suid. Ariſtot. tamen libr. 1. Animal. ait ὠλέκρανον partem eſſe τοῦ ἀγκῶνος. gibber transfertur à Gaza, & lacertus ibidem. ἀγκὼν πῆχυς ἔσχατον κατὰ τὸ ὠλέκρανον, Ariſtot. 1. Animal. brachium ad gibberum appellatū inflectitur. Item ὠλέκρανον, ὁ ἀγκὼν, apud Heſych.

Ὠλένη, ης, ὁ, ἡ,

Ὠλένος, ου, ὁ, vlna, palma, cubitus, αἱ χεῖρες, manus. ἐπὶ τοῦ δὲ αὐτοῦ ὀλοῦσθαι ταῖς πράξεσι, τουτέστι πληγοῦσθαι.

Ὤλεσα, perdidi: vnde ἀπώλεσα.

Ὠλεσίθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui obeſt animo, noxius animo.

Ὠλεσίκαρπος, epithet. ſalicum, vel quòd fructus citò amittat, vel quòd ſteriles faciat fructus epotus. ὠλεσίκαρπος ἰτέα, ſalix frugiperdix, Theophr. lib. 3. hiſtor. plant. ὠλεσίκαρπον γένος, frugiperde genus, Gaza lib. ſecundo, cap. 13. de cauſis plant. Theophr.

Ὠλίγικοι, οἱ, nepotes, decoctores, aſoti.

ὠλίγη, ἡ, minima. Ponunt Attici & pro nictatione, & pro palpebrarum rugis. ſignificat & flatum, & exilem ſpiritum, & vmbram, Etym.

ὠλίγος, ὁ, paucus, Etym.

ὤλισθον, lapſus ſum, in Epigr.

ὤλετο, periit, in Epigram.

Ω῏λλος, pro ὁ ἄλλος, alius. & τ' ἄλλα apud Apollon. cuius Interpres, Talis, inquit συναλοιφὴ, recentioris Iadis, id eſt, Ionicæ linguæ, eſt. non enim ea vſus eſt Homer.

Ω῏λξ, ſulcus, pro eo magis in vſu eſt αὖλαξ. ὦλκα, ſulcum, in Trag. Gregor. Nazanz.

Ω᾿λόκρανον, τὸ, gibber, pars corporis.

Ω᾿λύγιος, malus, obſcurus, arduus, aſper, acutus, longus, magnus.

Ω῏ λῷστε, pro ὦ λῷστε, id eſt, ὦ βέλτιστε, ô optime, Suid.

Ω᾿μαδὶς, in humeris.

Ω᾿μαλδὶς, τὸ, vlcus ante tempus in cicatrice inductum.

Ω᾿μαχθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, humeris grauis, onus humeris imponens.

Ω᾿μβρος, ν, ὁ, malus, miſer.

Ω᾿μήλυσις, ordeacea polenta ſiue farina, in vniuerſum omnis farina cruda nulla re alia admixta. differt ab ἄλφιτον, id eſt, polenta quæ ex ordeo fiebat. Dicitur & ὠμὴ λύσις, diuiſim. τὰ δ' ὠμῆς λύσεως, id eſt, malagmata quæ cõfecta ſunt ex cruda farina ordei. διαφορεῖ καὶ φύματα μετ' ὠμῆς λύσεως λεῖον ἐπιτεθέν. Dioſcor. lib. 3, cap. 29. tritum cum farina ordeacea, decoctúq; tubercula diſcutit, Ruel. & Barbar. cum farina ordeacea, quæ hydrelæo ſubacta fuerit, Marcell. σὺν ὠμῇ λύσει, cũ farina ordei, cũ farina ordeacea hydrelęo ſubacta, Dioſcor. lib. 2, cap. 207. εἰς τὰς ὠμηλύσεις μίγνυται, emplaſtris farinæ ordeaceæ adiicitur, cum ordeacea farina cataplaſmati miſcetur, malagmatis quæ farina ordeacea & hydrelæo conficiũtur, additur, Marcell. lib. 1. Dioſcor. cap. 184. Item lib. 2. eiuſdem, cap. 101.

Ω῎μην, credebam, putabam: ab ὤμαι. Xenoph. ἐγὼ μὲν ᾤμην, &c. ſic Plato & Ariſtoph.

Ω᾿μήρησε, contigit, concurrit, obuiauit.

Ω᾿μηστὶ, crudeliter.

Ω᾿μηστὴς, οῦ, ὁ, crudelis, efferatus, ſęuus, cruda comedens, crudis veſcẽs. & de rationalibus potius quàm irrationalibus dicitur. ὠμηστὴς θήρ, lib. 2. Epigr. & αἰετὸς ὠμηστὴς, libr. 2. Apollon. & ὠμηστὴς ὄφις, Heſiod.

Ω᾿μηστὴς Διόνυσος, Omeſtes Dionyſius, Bacchi cognomen, cui Themiſtocles in naui prætoria iuſſu vatis tres captiuos adoleſcentes immolauit, Plutar. in Themiſt.

Ω᾿μηρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, crudelis.

Ω᾿μιαία, ἡ, humerarius neruus, vt Gaza vertit in Ariſtotele.

Ω᾿μίας, qui repandis eſt humeris, ἀμφίκυρτος.

Ω῎μιζος, ὁ, pauper.

Ω᾿μίζω, μ. ίσω, π. ικα, excludo.

Ω᾿μίλει, τὸ ἐπὶ σχῆμα, conuerſabatur.

Ω᾿μιλλα, ludi genus quoddam in gyrum ſeu foueam agitata nux, ſi immanſerit, victoria paratur, Suid.

Ω᾿μίον, in Epigram. humerulus.

Ω᾿μμένος, vitius.

Ω᾿μοβοΐνη, crudum bouis corium, Herodot.

Ω᾿μοβοΐνων δερμάτων, crudarũ pelliũ bouinarũ, Herodot.

Ω᾿μοβόϊνος, ου, καὶ ὠμοβόϊος, ου, ὁ, è crudo bouis tergore, ex pelle bubula cruda factus. Sic vocant eos qui in prima iam ſenectute ſunt.

Ω᾿μοβόρος, ὁ, ὠμοφάγος, ὠμηστής. δυάδες ὠμοβόροι, Apollon.

* Ω᾿μόβυρσος, apud Plutar. ...

Ω᾿μογέρων, qui immaturè caneſcit, vel cui iã ſeneſcenti nondũ caneſcũt capilli, vietus & validus ſenex, cui cruda viridiſq; ſenectus. ὠμογέροντες dicuntur quibus adhuc viridis eſt ſenectus., qui in prima ſũt ſenectute, id eſt, αὐθαὶς ... τῆς ἡλικίας, Bud. Comment. in Epiſt.

Ω᾿μοδακτὸν, quod crudum abſumitur lancinatúrque.

Ω᾿μοδάϊκτος, dilaniatus.

Ω᾿μοδέλικτος, οῦ, ὁ, crudus, ὠμός.

Ω᾿μοθετέω, μ. ήσω, π. ηκα, humeris impono, cruda pono, Actiu. Accuſat. ὠμοθετεῖν, crudas carnes ex ſingulis victimæ membris carptas aris imponere: ab ὠμὸς crudus, vel ab ὦμος, quòd ab humeris decerpere eas incipiebant. Homer. Iliad. α, μηρούς τ' ἐξέταμον, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν, &c. id eſt, ὠμὰ τὰ κρέα τῶν ζωιῶν ἀπὸ ἑκάστου μέρους λαβόντες ἐπέθηκαν, vel ἐπ' αὐτῶν ὠμὰ τῶν ἱερείων ἀπαρξάμενοι ἐκόψαν μικρὸν ἀπὸ παντὸς μέρους, καὶ ἐπιθέντες ... τὰ μηρία, ὡς ... τὰ μέλη τῶν ἱερείων καρποῦσθαι. Idem Homer. Odyſſ. ξ, ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημὸν, id eſt, ὠμὰ ὄντα τὰ κρέα ἀπήρχετο τοῖς θεοῖς, cruda membratim ad pingue vſque ponebat.

Ω᾿μόθυμος, id eſt, σκληρόθυμος, ſæuus, crudelis. Sophocl. in Aiace, τὸν ὠμόθυμον εἴ ποτε πλαζόμενον ... &c.

Ω῎μοι, pro οἴμοι, φεῦ μοι, hei mihi, heu indignãtis Aduerb. & dolentis. Genit. iungitur. Apollon. Rhod. lib. 1. Arg. ὤμοι ἐμῆς ἄτης, ô meam calamitatem. Et Ariſtoph. ... ὤμοι σοφίας ... Iungitur etiam Nominat. Odyſſ. ε, ὤμοι ἐγὼ δειλὸς, heu me miſerum. Ariſtop. in Pluto, ὤμοι τάλας, ô me miſerum. pro eodem dicitur οἴμοι κακοδαίμων ab eodẽ. Interdum cum Vocat. vt Iliad. α, ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε. ἔστι δὲ ἀναφώνημα καὶ ἐπίρρημα λύπης δηλωτικὸν inquit Interpres ibidem, Terent. in Eunucho, Ph. I intro, Dor. hoi, hei. Sophocles in Aiace cum Nominat. dixit ὤμοι τάλαινα, ô me miſeram. Ibidem cum Genit. ὤμοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης.

Ω᾿μιαία, ἡ, vel potius ὠμιαία, humerarius neruus, ſic dictus, Ariſtot. 3. Animal.

Ω᾿μιαῖος, ου, ὁ, humerarius.

Ω῎μοιος, AEolicè, pro ὅμοιος, ſimilis.

* Ω᾿μοκοτύλη, humeri acetabulum.

Ω᾿μοκρατὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, fortis humeros. Sophocl. ὠμοκρατὴς ἄλας, &c. id eſt, ὁ ἐν τοῖς ὤμοις τὸ κράτος ἔχων, ἢ ὁ ὑπὸ ὠμότητος κρατηθείς.

Ω᾿μοκυδιᾶν, ob latitudinem humerorum, & bonam corporis habitudinem ſuperbire.

Ω᾿μόλινον, ου, τὸ, ſudarium tonſorium quod humeris circumponitur, linum crudum, Galen. ad Glauc.

Ω᾿μοπλάται, oſſa duo quæ vtrinque à ceruice ad ſcapulas tendunt: à Latinis operta ſcoptula dicta, Celſ. lib. 1. A Theodoro in Ariſtot. vertuntur ſcapulę.

Ω᾿μοργὰς, ὁ, & ὠμοργὸς, οῦ, ὁ, durus, acerbus, χαλεπός.

Ω῎μοργε, ſuſpirabat, lugebat.

Ω῏μος, ου, ὁ, humerus, μετάφρενον. ὦμοι, ſcapulæ, Eraſm.

Ω᾿μὸς, ἡ, ὁ, immatur⁹, incoct⁹, crud⁹, acerbus, durus, crudelis, σκληρὸς, immanis, ſæuus, cruentus. Odyſſ. ο, ὃς ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, ante tẽpus ſenem reddidit, ... διὰ τὴν λύπην. ἡ ὠμὴ τὸ βούλευμα καὶ μέγα, Thucyd.

Ω᾿μόσιτος, ου, ὁ, cruda comedens.

Ω᾿μοσπάρακτον, τὸ, quod crudum & recens diſcerpitur.

Ω᾿μοτάριχος, ſalſamẽtum: ſic dicitur caro thynni piſcis ſale condita, Dioſcor. lib. 2, cap. 32.

Ω᾿μότατα, crudeliſsimé.

Ω᾿μότης, ητος, ἡ, crudelitas, ἀπανθρωπία. Itẽ cruditas, Dioſc. lib. 3, cap. 2.

Ω᾿μοτοκεῖν, fœtum immaturum parere, abortũ facere. ὠμοτόκησε, abortiuit, cap. 21. Iob.

Ω᾿μοτόκον κλῆμα, pampinus crudiparus, in Epigr.

Ω᾿μοτομέω, μ. ήσω, crudũ necdũ maturũ apoſtemaſeco.

Ω᾿μοτριβὴς, crudus, tritus. ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum ex nõdum maturis oliuis expreſſum, quod & ὀμφάκινον dicitur, Dioſcorid. lib. 1. cap. 26.

Ω᾿μοτύραννος, crudelis tyrannus, cap. 7. lib. 2. Macchab.

Ω᾿μοφαγία, ας, ἡ, viſceratio.

Ω᾿μοφάγος, ου, ὁ, ὠμόσιτος, crudis veſcens, cruda carne veſcẽs, qui carne alitur, carniuorus, Gaza itẽ ſanguinarius.

Ω᾿μόφορος, idem.

Ω᾿μόφρων, ονος, ὁ, habens crudelem mẽtem, σκληρόθυμος, ferox, crudelis. Sophocl. ... ὠμόφρων, id eſt, gemebas immitis.

Ω᾿μοχάρων, in Epigram. id eſt, crudelis Charon.

Ω᾿μὺς, ἡ, lutaria teſtudo, Ariſtot. 3. de part. Anim. cap. 9. ἀμὺς alibi dicitur.

Ω᾿μωμόκει, iurauerat, Demoſth.

Ω᾿μωμοκότες, οἱ, à Demoſthene dicuntur iudices, quaſi iurati

iurati.

Ω'μωξεν, plorauit: ab οἰμώζω.

Ω'μῶς, crudeliter.

Ω'ν, ens, qui eſt, exiſtens, agitans. ὢν ἀλλαχῆς, Ariſtoph. ὢν πόῤῥω, agens procul. μὴ ὢν, qui nō eſt, vel qui nullus eſt. ἐκ ὢν, & παρὼν oppoſita, Demoſth. ὢν γυναικὸς, &c. υἱὸς, ſ. Ariſtophan. ὢν Participium aliquando ſubauditur, Thucy. lib. 1. ἐκεῖ δημιουργικῶς ὁ ὤν, ens, qui eſt: Dei eſt appellatio, de qua Nazanzen. in Orat. α. ὄντες μᾶλλον, qui ſunt præpotentes. ὄντων οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὥσπερ φθάνειν ἐν τῇ παρασκευῇ τοῦ πολέμου, nihil aliud quàm inuicem ſe in apparatu belli præuenire maturantibus, Thucyd.

Ω'ν, Ionicè & Doricè, pro οὖν, igitur. Sæpe apud Herodot. non ſolùm παρέλκει, ſed etiam inter Præpoſit. & Verbum compoſitum interponitur, vt lib. 2. οἱ δὲ φέροντες εἰς τὴν ἀγορὴν ἀπ' ὦν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἀπέδοντο, Bud. Comment.

Ω'ν ἕνεκα καὶ πάνυ ὀργίζεσθαι, apud Lyſ. pro ὑπὲρ ὧν. Sic ὧν ἕνεκεν ὀργὴν ἔχει, apud eundem, Bud. Comment. ἀνάγκασμα γὰρ ἦν ἀμύνασθαι ὧν ἔπαθον, per ſpeciem reddendæ calamitatis quam paſſi erant, Thucyd. vbi Interp. ὧν ἔπαθον, λείπει ὑπὲρ, ἵν' ᾖ, ὑπὲρ ὧν.

Ω'νάμην, ὤνασο, ὤνατο, πάντα ἄδηλα διὰ τοῦ α. τὰ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τοῦ η, ὠνήμην, ὤνησο, ὤνητο, ἐκ τοῦ ὄνημι. vide ὠνήμην.

Ω'ναξ, pro ὦ ἄναξ, ô rex, ô domine, ô Deus. Sophocl. οἴκτειρε δ' ὦ 'ναξ παῖδα τὸν σὸν, miſerere ô here filii tui.

Ω'ναρος, Onarus, ſacerdos Bacchi, Plutar. in Theſ.

Ω'νδρες, pro ὦ ἄνδρες, Ariſtoph.

Ω'νειρωγμὸς, inſomnium.

Ω'νέομαι, μ. ὠνήσομαι, π. ἐώνημαι, emo. Depon. Accuſat. vel Genit. qui partem rei ſignificat. ὠνήσομαι σοῦ τοῦτο. Sunt qui dicāt διὰ Præpoſitionem intelligi, Gaza lib. 4. ὠνοῦμαι ψυχῆς, vita emo, Ariſtot. 5. Politic. τὰ χρῆσα τοῖς φιλτάτοις ὠνούμεθα, rem inuiſam maximè, re chariſſima redimimus. ὠνοῦσι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, eme ſalutem morte, Nazanz. in Orat. εἰς τὸ ἅγιον πάσχα. ὠνεῖται παρ' αὐτοῦ, ὅπως μὴ ἀπίωσι, &c. Demoſth. ἐωνήθην in Aoriſt. Paſſ. Xenoph. ἐωνήθη δ' ἔρια, lana cōparata eſt. Notandum autem Atticos Plurali numero dicere πριάμενοι non ὠνησάμενοι, vt ſcribit Ariſtoph. Interpr. Ammon. diſtinguit ὠνεῖσθαι ab ἀγοράζειν.

Ω'νερ, pro ὦ ἄνερ.

Ω'νητιάω, μ. άσω, emo.

Ω'νθουν, mouebant & circumagebant, Thucy. à verbo ὠθέω, vt AElian. Dionyſ. annotat. Dictum ab aſinis molem truſatilem agentibus.

Ω'νέω, vendo, fruor.

Ω'νὴ, ῆς, ἡ, emptio, coemptio, ἀγορασία. ὠνὴν ποιεῖσθαι, emere, Plato de Legibus.

Ω'νήμην, emolumentum accepi, adiutus ſum, & ὠνάμην: vtrunq; enim dicitur. ὠνάμην ὅπόσα ἔδει τ' ἀνδρὸς, aſſecutus ſum omnia ea, quibus erat viro opus. hoc exemplum ponitur apud Gazam lib. 4. Grammat. ὠνάμην τοῦτο τῆς λειότητος, Bud. in Epiſt. prior. hoc ſum aſſecutus emolumenti, ex vi tua dicendi. ὄνησιν τοῦτο τῆς σκηνῆς, id emolumenti refers è ſcena. Lucian. in Caucaſo, ὤνησο δήπου μὲν ᾗ ζῇ καὶ τοῦ ... ſου, id eſt, bene tecum actum eſt quòd, &c.

• Ω'νημα, ατος, res empta, Appian.

Ω'νὴρ, vir, pro ὁ ἀνήρ.

Ω'νησας, mecum bene egiſti, iuuiſti, adiuuiſti, demeritus es, Herodot. ὤνησε τὸν σπινθῆρα ἡ λοιδορία, conuiciū conduxit Spurinæ. ὤνησαν, iuuerunt.

Ω'νησις, actio, emptio, ſalus, vtilitas, indignatio.

Ω'νητέος, emendus, Plato de Legibus.

Ω'νητὴς, ῆ, ὁ, emptor, Xenoph.

Ω'νητὸς, ῆ, ὁ, venalis. Iſocrat. cum Genit. δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητὴ, fama numis non emitur. ὠνητὰ χρημάτων, quæ pecuniis comparari poſſunt, Chryſoſtom. ἐκ τοῦ ἱερέως. Item emptus, pretio comparatus, mercenarius. Odyſſ. ξ, ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ, ſerua mater. ἐξ ἀγορασίας δούλη. ὠνητὸς χρήμασι, pecuniis emptus.

Ω'νθρωπος, pro ὦ ἄνθρωπος, Atticé.

Ω'νια, loca opportuna.

Ω'νιος, venalis, πράσιμος, ἄξιος, ὤνιος χρημάτων, Apollon. in Epiſt. αἵματος ὤνιος ἡ ἀρετὴ ὤνια, AEſchin. virtus emitur ſanguine. ψυχῆς ὤνιον μέλι, mel anima comparabile, id eſt, vita, in Epigram. ὤνιόν σοι τοῦτο τὸ ἐν θελήσει μόνον τὸ ἀγαθὸν, Nazanz. εἰς τὸ βάπτισμα. hoc bonum tibi comparari poteſt ſola voluntate. Lucian. εἰσάξειν δὲ χρὴ πολλὰ ὄψα κεκαιριμένα μόνον παρ' αὐτοῖς ὤνια. τὰ ὤνια, res venales, Xenop.

Ω'νος, ῦ, ὁ, pretium, ἀγόρασμα, ἀγορασμὸς, emptio, τιμὴ, ἀλλ' ἄξιον ὤνου ἐκεῖ. pro emptione ibidem, ἐπίμεσθ' ὤνου ἐνδῶσιν. Apollon. 2, ὤνου ἀμείβοντας βιοτήν: vbi Interpr. ὤνου δ' ἐστὶ τὸ τῆς ὠνῆς τίμημα.

Ω'οειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ouo ſimilis, oui ſpeciem referens, ouiformis, ouatus.

'Ω'όμην, ᾤμην, putabam.

Ω'όν, ῦ, τὸ, ouum. ᾠὸν τὸ ὄον, μόνον γὰρ πίπτει, Ety. τὸ λευκὸν τοῦ ᾠοῦ, albumē oui, τὸ ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ, vitellus, vt Gaza vertit ex Ariſtot.

Ω'ον, fimbria.

Ω'όπ, ὠόπ, acclamatio nautica, ἱλαστικὸν ἐπιφώνημα ἐπὶ πλοίου, καὶ κέλευσμα τῶν ἐρεσσόντων ... ... καταπαλαίσαι, Ariſtophan. Interpr.

Ω'οσκύφιον, ου, τὸ, poculum quoddam oualem figuram præferens, Athen. lib. 11.

Ω'οτόκος, τὸ, ouipara, quæ ouum procreat.

Ω'οτοκέω, oua gigno ſeu genero, oua pario ſeu edo. ᾠοτοκεῖται, oui forma prouenit.

Ω'οτοκία, ας, ἡ, partus, ouatio, generatio oui.

'Ω'ου, putabas. Xenoph. ab οἴομαι.

Ω'οῦτος, heus tu.

Ω'οφόρος, ouiperi, Gaza.

Ω'οφυλακτέω, oua cuſtodio.

Ω'πάζομαι, video, ſpeculor.

Ω'πασε, dedit, donauit, præbuit.

Ω'πε, tanquam, Etym.

Ω'πες, oculi.

Ω'πίαι, gens quæ iuxta Indum fluuium habitat.

Ω'πλισμένως, armatè, cum armis.

Ω'πόλος, ὁ αἰπόλος.

Ω'πόποι, heu, papæ, proh facinus infandum, φεῦ, ... indignantis dolentíſque Aduerb. interdum admirantis: ab aliis ὦ πόποι ſcribitur. Nam δρύας καὶ δαίμονας πόποις appellant, vt refert Plutar. in libello de poematis audiendis. Homer. Iliad. α, ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος, &c. ſic in codice antiquo ſcriptum eſt.

Ω'ρα, ας, ἡ, cura, ſine aſpiratione.

Ω'ρα, ας, ἡ, pulchritudo, decor, forma, venuſtas, maturitas quędā & temporis opportunitas, opportunum tempus & occaſio, tempus ætatis florentis, temporis ratio. ἡ καταστάσις τοῦ χρόνου, Bud. in Epiſt. poſter. ἡ ὥρα συνεργεῖ, qualitas temporis fauet, Theophr. libr. 4, cap. 12. de cauſ. pl. τῆς ὥρας ἀπήλαυσ, vti flore ætatis, Plato de Legib. ὥρᾳ ἡλικίας λαμπρὸς, flore ætatis conſpicuus, Thucyd. καθ' ὥραν, in flore ætatis, Lucian. οἱ ἐν ὥρᾳ, iuuenes, Plutarc. θεραπαίνας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα, ancillas ætate præſtantes, Idem in Camillo. ὥραν ἔχων γάμου παρελθεῖν, tempus connubii ſuperans, idem Plutarch. in Romulo. ὥρα pro diei parte, id eſt, hora. Plato de Legibus. ὥρα που τρίτη, hora ferè tertia, Galen. lib. 1. ad Glauc. τῆς ὥρας ἐγίγνετο ὀψὲ, Demoſth. iam ad ſerum horæ ſtatæ ventum erat, Bud. μηδένα χωρεῖν μηδὲ ὥραις παραβαλόντων, Demoſth. ὥρα πορεύεσθαι δεῖ, hora eſt iter agendi, Xen. ὥρα περισκοπεῖν. Idem. ὥρα σκοπεῖν, iam conſyderandum eſt, Plutarchus in Themiſtocle. ὥρα δημηγορεῖν, tempus eſt concionandi, Lucia. Plato in Apologia, ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι ἐμοὶ, ſed iam vt abeam tēpus eſt. καθ' ὥραν τινὰ ᾔειν, tempeſtiué. πρὸ ὥρας, antequàm tempeſtiuum ſit. vide πρὸ ὥρας apud Ammonium. τῆς ὥρας πρωϊαίτερον, maturius. Thucyd. ἐν ὥρᾳ ταχέως, Ariſtoph. Interpr. ἐν ὥραις πανταπασῶν, Idē, i. διηνεκῶς, παντὶ καιρῷ, καθ' ἑκάστας ὥρας, iugiter, Pl. de Leg. εἰς τὰς ὥρας, in horas & tēpora, omni tēpore, ſēper.

εἰς ὥρας ἑτέρας, Ariſtoph. id eſt, diuerſo tempore, aliis horis ſeu temporibus. ὥρα τῆς ἡμέρας, ſpatium diurnum. ὥρη, id eſt, ὥρα, Ionice, ab Homero dicitur pro tẽpore. Odyſſ. ξ, ὥρη δόρποιο, hora ſeu tempus cœnæ. τῇ ὥρῃ μάρναντο, eo tẽpore pugnabant, Heſiod. κατὰ μίαν ὥραν τοῦ ἐνιαυτοῦ, in vno anni tempore, Plato de Legib. ὥρα τοῦ ἔτους, anni tempus, anni tempeſtas, Dioſcor. lib. 5, cap. 13. tempus æſtiuum, Ariſtoteles 9. Animal. ἡ δ' ὥρα τοῦ ἔτους ὅτε ἀκμάζει τὸ πνεῦμα... ἀρίστη, Lucian in Anacharſi. ὥρα ἔτους, id eſt, τῷ θέρει, æſtiuo tempore. ὥρα νέα, tempus vernum, Ariſtoph. ὥρα εἰαρινή, Homer. ὥρα μετοπωρινή, tempus autumnale, Plutarchus in Camillo. ὥρη χειμερίη, Homer. Odyſſ. in hyeme. Et ſine adiuncto plerunque pro vere ponitur. vnde & ὡραῖος, formoſus ad ſimilitudinem veris. Galen. ait ſic appellari tẽpus id, quo exoritur Canicula, quod eſt (inquit) ferè dierũ quadraginta. Itẽ ὧραι dicũtur quatuor partes anni, vt ver, æſtas, autumnus, hyems: quę etiam tempeſtates anni vocantur. Ariſtot. de mundo, τίς δὲ φύσιν ἂν ἀψευδεῖ τοιάνδε ἣν τινα φυλάττουσαι καλαί τε καὶ γόνιμοι τῶν ὅλων ὧραι, θέρη τε καὶ χειμῶνας ἐπάγουσαι τεταγμένως, ἡμέρας τε καὶ νύκτας εἰς μηνὸς ἀποτέλεσμα καὶ ἐνιαυτοῦ, id eſt, ecquæ tandem vices tam ratę eſſe poſſent, quàm eſt exactè comparatus à natura tempeſtatum anni tenor in orbem redeuntium omniũ rerum fœcundarum? æſtates ille quidem ac hyemes referens temporibus deſtinatis: ſimul dies ac noctes inoffenſis vicibus, è quibus menſes annúſque conficiſitur. Idem ibidem. ἡλίου τὰς τέσσαρας ὥρας ἄγοντος τοῦ ἔτους, id eſt, ſol quatuor anni tempora ductitans. Sunt & ὧραι, portarum cæli cuſtodes apud Homerum. Item famulæ Solis, deæ pulchritudinis. Θέμις, vt ſcribit Heſiod. in Theog. Ioui peperit ὥρας εὐνομίην τε δίκην τε καὶ εἰρήνην τε θαλυῖαν. θεαὶ γλυκυπάρθενοι ὧραι, in Epigram.

Ω'ραΐζομαι, μ. ίσομαι, π. ισμαι, delicior, comor decorè, cõſpicuus ſum, decorẽ oſtento, rotor. De pauone dicitur, quum ſemetipſum admirans caudæ pennis gemmãtibus pertegit.

Ω'ραΐζω, orno, compono, καλλωπίζω.

Ω'ραιοκόμος, formæ exornandæ ſtudioſus.

Ω'ραῖον, ου, τὸ, fruges, fructus tempore ſuo collecti. ὡραῖα καὶ ἀκρόδρυα, fruges ac fructus, Plato de Legib. τῶν ὡραίων συγκομιδή, frugum collectio & cõportatio, Idem ibidẽ. Item quæ vigent nec pulchritudine carent ὡραῖα dicũtur. Sed & ſacra ὡραῖα dicũtur τὰ καθ' ὥραν συντελούμενα, id eſt, opportunè obita, ſacra tempeſtiua. Et ὡραῖα θύειν, frugum offerre primitias. Dies quoque feſtus eadem dicitur appellatione.

Ω'ραιοπώλης, ου, ὁ, qui fructus æſtiuos vendit.

Ω'ραῖος, ου, ὁ, pulcher, formoſus, iuuenis, maturus, decorus. Et omnes fructus æſtiui ὡραῖοι vocantur. ὡραῖος λόγος, Hermogen. venuſta oratio. πλόος ὡραῖος, in Epigram. ὡραία γάμου, puella matura viro ὡραίας γάμου, nubiles.

Ω'ραιότης, ητος, ἡ, decor, pulchritudo, maturitas, tempeſtiuitas, Gaza.

Ω'ραιόω, μ. ώσω, decoro, venuſto.

Ω'ραϊσμὸς, ornamẽtum, pulchritudo, καλλωπισμὸς, venuſtas, elegantia, decor, ornatus, Hermog. οὐκ ἐνῆν ὡραϊσμὸς αὐτῷ, οὐδὲ κενὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, &c. Plut. in Fabio, vbi Guarinus, non erat promptus ad dicendum, neque omnino ineptus natus eſt, &c. ſed videtur mihi exponendum, non erant ei pigmenta oratoria neque vana & forenſis gratia.

Ω'ρακα, vidi. Pręterit. Perfect. à verbo ὁράω, ſed Attici literam addunt, & ἑώρακα proferunt: ſicut ὤρυμαι, ἑώρυμαι, ὤρυμαι, ἑώρυμαι.

Ω'ρακιάω, palleo, ὠχριάω, trepido vel paueo, animo deficio, curis maceror, ἐκλύομαι, expalleſco, deficio, pręſertim in balneis: vbi cum pallore vertigo oboritur.

Ω'ρακίζω, idem.

Ω'ραμα, ἡ, hirundinum nidus.

Ω'ραπτὴρ, ῆρος, vinculum, ἱμὰς, lorum.

Ω'ρατὸς, pro ὁρατὸς, in Epigram.

Ω'ργασμένος, ſubactus, mollitus, paratus.

Ω'ργάω, furo, efferor, ad libidinem incitor, appeto.

Ω'ργυιωμένος, panſus, extenſus, ἀπὸ τῆς ὀργυιᾶς.

Ω'ρεα, montes: pro ὄρεα, Doricè ſiue Ionicé.

Ω'ρέδεσμον, ὁ, funiculus contortus ex delectis ariſtis ad conſtringendos cereales manipulos, qui & κλάδεσμον, Euſtath. Iliad. σ.

Ω'ρείδης, ὁ, gentile nomen vel proprium, Etym.

Ω'ρείθυια, ἡ. vide Etym. vtitur Plato in Phædro, folio 267.

Ω'ρεῖον, in Pandect. Græcis, horreum ex voce Latina: vnde & ὡρειάριος, horrearius.

Ω'ρείτης, ſiue ὠρίτης, gentile.

Ω'ρέομεν, vidimus, Herodot. ὤρεον, vidi, viderunt, Idem.

Ω'ρεὸς, ciuitas Eubœæ.

Ω'ρες, ab ὄαρ, mulieres, γυναῖκες, coniuges: ab ὧν ἀμφιβάλλονται τοῖς ἀνδράσι, turres munitæ. κηδεμόνες, tutores.

Ω'ροδότης Ἀπόλλων, in Epigrammate. id eſt, horarum dator.

Ω'ρεσίλοιπος, montes relinquens.

Ω'ρεσίτροφος βάκχος, Bacchus in montibus nutritus, in Epigrammate.

Ω'ρέω, μ. ήσω, π. ηκα, cuſtodio, curo, Actiu. Accuſat.

Ω'ρέων, Ionicè, pro ὡρῶν, temporum.

Ω'ρημα, cura, cuſtodia.

Ω'ρήσσω, cuſtodio.

Ω'ρητὶς, cæcitas, πήρωσις.

Ω'ρθριζε, mane ſurrexit.

Ω'ρία, ας, ἡ, maturitas, καλλονή, in Epigram. &

*Ω'ρια κατὰ τὴν ὥραν φυόμενα ὡραῖα ἢ ὥριμα. Heſych. Laert. in Socrate pro præcoci ponere videtur.

Ω'ρίγνωτε, pro ὢ ἀρίγνωτε. Odyſſ. ρ. ex Phauor. id eſt, ἄγαν γνώριμε, valde inſignis notæ.

*Ω'ριαῖος, vnius horæ, Ptolem. ὡριαῖα διαστήματα.

Ω'ρογράφοι, οἱ, Hiſtorici qui cuiuſque anni res geſtas deſcribunt.

Ω'ρίζω, dormio, curo, conuerſor, colloquor.

Ω'ρικία, ἡ, regio Ionica, aut mulier ex ea.

Ω'ρικὸς, ή, ὁ, vigens in tempore perfectæ ætatis, pulcher, tempeſtiuus: vnde ὡρικῶς, tempeſtiuè. Ariſtophan. in Pluto, συνθανεῖς γὰρ ὡρικῶς, interrogas enim opportunè.

Ω'ρικος, ὁ, ciuitas in ſinu Ionico: vnde ὠρίκιος, Orici ciuis.

*Ω'ρικῶς κατὰ καιρὸν, ἢ ἀστείως, Ariſtoph.

Ω'ριμος, ου, ὁ, maturus. ὥριμος βότρυς, maturus racemus, Nazanzen. in Orat.

Ω'ριος, ου, ὁ, tempeſtiuus, ἴσχυρος, temporaneus, in tempore factus, maturus. ἀπαρχαὶ ὥριοι καρπῶν ... maturis primitiis tempeſtiuius, Nazanz, in Orat.

Ω'ρίσθω, finem faciat.

Ω'ρισο, definitus eſt.

Ω'ριστος, optimus, pro ὁ ἄριστος lingua Bœotica, α in ω conuerſo.

Ω'ρίων, ωνος, ὁ, Orion, ſignum cæleſte apud Proclum de Sphæra. & ὠρίωνος ποταμὸς, nomen ſyderis apud eundem. ἐπὶ ὠρίωνι, Orionis exortu. Sed ὡρίων cum aſpiratione nomen eſt auis apud AElianum.

Ω'ρίως, Aduerb. κατὰ καιρόν. vide ὡρικῶς.

Ω'ρκότα, τὰ, quæ extuberant atque eminent.

Ω'ρμησε, concitauit.

Ω'ρμημένος, pro ὡρμημένος, Participium Præteriti perfecti Paſſiui ab ὁρμάω.

Ω'ρμοι, diuerticula.

Ω'ρνύω, μ. ύσω, Aoriſt. ὦρσα, concito, commoueo, impello, ὁρμάω, διεγείρω.

Ω'ρογραφίαι, annales, &

Ω'ρογράφοι, Hiſtorici, qui annales ſcribunt. ὧρος enim annus eſt.

Ω'ρολόγιον, τὸ, quo horas metimur inſtrumentũ, Etym.

ὠρό

Ὡρολόγιον, ου, τὸ, horologium, Alexand. Aphrod. libro primo Problem.

Ὥρμων, aduentabant,

Ὦρσα, impuli, agitaui, impulſus ſum, pro ὤρσεν ab ὄρω. Iliad. ζ, τὰ μὲν δ' ἄρ' ὅγε τότε τὸ ὄρσε' ἐπιμῖξαι, pro διήγειρε, διὰ τὸ ὄρσαι.

Ὦρος, ſol apud AEgyptios: vnde horarum nomē deſluxit. Hinc ἐπίηρον apud Homerum, niſi quis ab ὥρα formare malit. Significat etiam ver, æſtatem, autumnum, hyemem, & annum. Annales quoque ὥρους vocant.

Ὡροσκόπια, τὰ, vaſa quibus commonſtrantur horæ, quę & ἡλιοτρόπια vocitata interim reperiuntur, ſi Solis & vmbrarum ratione conſtent.

Ὡροσκοπία, ας, ἡ, huiuſmodi ſcientia.

Ὡροσκόπος, qui rationem horarum obſeruat. Eſt etiam natalitium ſydus, id eſt, quod cōuerſione cęli oritur momento, quo quis naſcitur, quaſi horæ natalitiæ notatio, quod etiam θέμα vocatur & γένεσις, & à Latinis genitura.

Ὡροσκοποῦντες, οἱ, explorantes horas.

Ὦρσα, excitaui, moui: ab ὄρω, μ. ὄρσω, & Doricè ὤρσα. Ilia. α, νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, id eſt, διήγειρεν, ἐπέβαλε.

Ὦρτο, pro ὥρμητο, ab ὄρνυμαι, prodiit, impulſus eſt, excitatus eſt. Odyſſ. ξ, ὦρτο σὺν ὢν ἀλαλητῷ. Et cum Infinit. Apollon. lib. 1. Argon. εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι, id eſt, domum ſe recepit. Et Heſiod. ὦρτ' ἰέναι, cœpit ire, ſe contulit.

Ὠρτὶς, αια.

Ὠρυγὴ, latratus, vociferatio, tumultus, vox propriè canis, Plutarchus in Themiſtocle.

Ὠρυθμὸς, ὁ, rugitus, Idyll. 32. Theocr. vlulatus, planct⁹, apud Quint. Calabrum.

Ὠρύομαι, μ. ύσομαι, π. υμαι, rugio, latro, vlulo: & propriè luporum eſt: de leone Nazanz. Item lamētor, eiulo: vnde ἀνωρύομαι pro θρηνῶ, Depon. Abſolut.

Ὠρυθμὸς, ου, ὁ, eiulatus.

Ὤρυχος, locus Atticæ.

Ὠρύχιος, illic habitans.

Ὠρύω, lugeo: ſicut ὠρύομαι.

Ὤρυμα, ατος, τὸ, rugitus, cap. 19. Ezechiel.

Ὤρφανιεν, pro ὠρφάνισεν, orbauit, apud Sophocl.

Ὠρχεῦντο, ſaltabant, Doricè: ab ὀρχέω.

Ὠρχίλος, pro ὁ ἀρχόμενος, auſpicator.

Ὠρωπὸς, ὁ, ἡ vel ἡ, Oropus vrbs Macedonię. Sūt autem multæ vrbes ſub hoc nomine. Nam alia eſt Bœotiæ, de qua Euphorion: alia Eubœę, de qua Ariſtot. tertia in Syria, de qua Polyhiſtor: quarta in Argo: quinta in Teſprotia.

Ὤρορε, excitabatur: ab ὄρω. Eſt autem Præterit. plusquàm Perfect. ab ὤρορα.

Ὡς, vt: ſed latè patet. Nam aliquādo ſimilitudinis eſt, & ponitur pro quemadmodum, vel ſicut, veluti, ſeu, tanquam, ſic, inſtar. ὡς λύκοι, δίκην λύκων, more luporum, Homer. Iliad. Item pro ὥσπερ, perinde quaſi, perinde ac, ὁμοίως, παραπλησίως, modo quodam. ἀλλ' ἴσως ὡς, ſed aliquo modo, Ariſtot. lib. 5. Ethic. cap. 7. Aliquando pro ferè, fermè, circiter. ὡς ἕκαστοι, ferè ſinguli. ὡς τὸ τρίτον μέρος, ferè tertia pars. ὡς τριάκοντα, circiter triginta, Demoſth. ὡς πεντήκοντα, Thucyd. circiter quinquaginta, ad quinquaginta. ἀπέκρινε τοῦ στρατοῦ ὡς πέντε μυριάδας, delegit de exercitu quinquaginta circiter milia, Herodot. Aliquando pro quā, quantum, prout, quantopere. Ariſtoph. ὡς ἱερὸν τὸ φθέγμα, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν, quàm ſacrum & graue. ὡς χαλεπὸν, quàm difficile, Idem. Sed illud Ariſtot. ὡς ἀνθρώπινον, id eſt, duntaxat vt humanus captus, pro humana conditione, vt ſunt humana. ὡς pro quòd, Plutarch. in Lycurgo, ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν, ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίας, Epaminondam dixiſſe ferunt, huiuſmodi prandium non admittere proditionem. Aliquando pro ἐπεὶ, hoc eſt, ἐπείπερ, nam, quòd, Plato 2. de Republ. τίς μηχανὴ δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν ᾧ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς ὡς δή τοι εἴ τις ἔχει ψευδῆ ἀποφῆναι ἃ εἰρήκαμεν, ἱκανῶς δ' ἔγνωκεν ὅτι ἄριστον δικαιοσύνη, πολλήν που συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις, i. quòd ſi quis poteſt, &c. porrò autē ſi quis poteſt, nā ſi quis poteſt. Itē ꝑ quāobrē. Aliquando pro etenim, quandoquidē, ſiquidē, vtpote, videlicet. Pro alioqui videtur accipi ad finē vitę Romuli in Plutarcho. ὡς ἤδη γε καὶ τοῦτο ψεῦδος ἦν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων, alioqui oportebat & hoc falſum eſſe, & alia plurima. Interpres autē ſic ſenſum expreſſit, Quod ſi hoc mēdacium eſt, oportet & aliorum plurima vana exiſtimare. Aliquando pro poſtquam, poſteaquam, ſtatim, ex quo primùm, vt ὡς τάχιστα ἥκομεν, ſimul atque venimus. Sic Cicero, Vt ſemel exiuit, omnes peragrauit inſulas. Ariſtophan. in Pluto, ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας, ἡμῖν παρήγγειλε καθεύδειν, τοῦ θεοῦ ὁ πρόπολος, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα, i. poſtquàm nobis ſignificauit eſſe dormiendum, omnes decūbebamus. Ponitur & Atticè ἀντὶ τοῦ πρὸς, ad. ὡς κάτωνα πορεύσομαι, ad Catonem proficiſcar, Gaza de Seneƈt. ὡς τὸν, verſus hunc, Ariſtoph. ὡς βασιλέα, id eſt, πρὸς, Iſocr. ὡς αὐτὸν βασιλέα, ad regem ipſum, Thucydid. Plutarch. in Lycurgo, πολιτεία ἀποκλίνουσα, νῦν μὲν ὡς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, reſpublica declinans nunc ad reges in tyrannidem, nunc ad populum in democratiam. Xenoph. 2. ἀπομν. συνεληλύθασιν ὡς ἐμὲ, ad me ſe receperunt. Item pro εἰς vel ἐπὶ. Idem ibidem, πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν πειραιᾶ, quum multi in Pirœum fugiſſent. Aliquando pro valde, maximè, vtique. Sophoc. in Aiace, ὡς δεῖν' ἀνδρὸς ἔθ' τάδε τλήμονος: vbi ὡς ἀντὶ τοῦ ὄντως καὶ ἀληθῶς κεῖται, vt exponit Interpres. Aliquando παρέλκει, & ornatus tantum gratia ponitur, neque quicquam ad ſēſum facit, quemadmodum Vt apud Latinos: Cicero, Inuitus feci, vt C. Flaminium eiicerem, ꝑ inuitus eieci. Varias huius particulę ſignificationes cum teſtimoniis poetarum vide in append. Lexici. ὡς pro vt, cum Indicat. ἐβουλεύοντο ὡς βασιλέα δικαιότατα στήσονται, conſultabant vt iuſtiſſimum regem deligerent, Herodotus. ὡς χρώμεθα πράγμασι, γίνωσκε, Demoſth. ſic pro ὅπως, Gaza lib. 4. Grammat. Pro ὅπως cū Futuro Indicatiui, Lucian. Plutarc. in Lycurgo, φυλάττει τὴν πόλιν, ὡς ἤθεσι μὴ ἀναπλησθήσεται πονηροῖς, aſſeruat vrbē ne improbis compleatur moribus, Iſocrat. προσδοκᾶσι ἡμεῖς ὡς κομιούμεθα, &c. id eſt, ὅτι, ſic, &c. ὡς ὄψεται μὴ δείσῃς, ne timeas vt videat, id eſt, ne videat, Sophoc. Idem, μὴ ἐκφοβοῦ ὡς ἀτιμάσει, ne time ne afficiat ignominia. ὡς μεταβάλλοιτο, ἐπένευσε, vt mutaretur annuit, Thucyd. ὡς μηδένα λυμανεῖται, ne vlli noceat, Xenoph. Cum Optat. Plutarc. in Romulo, διεδόθη λόγος, ὡς θεοῦ τινος εὑρήκοι βωμὸν, fama diuulgata eſt dei cuiuſdam aram inueniſſe. Item cum Subiunƈt. ꝑ ἵνα. Sophoc. κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω, vt videā. Nōnunquam cum Infinitiuo iunctum pro ὥστε ponitur. Xenophon, τὸ δαιμόνιον μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι, ἢ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι, magnificētius eſt numen quàm vt mea egeat obſeruantia. ὡς πράγματα τηλικαῦτα δράσειν, γραῦ εἶ, vetula es magis quàm res tantas tranſigere queas, Plutarchus in Pericle. Et aliter cum Infinit. apud Platonem de Repub. 6, ἀδύνατον ὡς ἰδεῖν τὸν ἀγαθὸν, id eſt, ὡς εἰδεῖν τύχοι ὁ ἀγαθόν. Sic Cicero pro Cluent. Hic iudices ridere, ſtomachari, atque acerbè ferre, patronus cauſam ſibi eripi. ὡς ἀκούουσι τῶν παρόντων, pro ὡς ἤκουσαν οἱ παρόντες, Demoſth. Plutarchus in Galba, νυμφίδιος πάντα φέρων ἀνεῤῥίπτει εἰς ἑαυτὸν, ὡς γάλβαν μὲν ὄντα πρεσβύτην, καὶ μόλις εἰς ῥώμην ἐν φορείῳ κομισθήσεσθαι, Nymphidius omnia ſibi vendicabat, quòd Galba ſenex eſſet, vixque Romam vehi poſſet.

ὡς cum Comparatiuo, vt πλείους ἢ ὡς χιλίους ἄνθρωποι, Gaza lib. 4. Grammat. Iungitur etiam cum Superlatiuo, vt ὅτι. Xenoph. ἐγὼ δὲ ἐκέλευον ὡς λαμπροτάτους φαίνεσθαι. Subiungitur etiam vt ὡς. Plato, σφόδρα μὲν οὖν (ἦν) ὡς βούλομαι, magnoperè (inquit) cupio. Poſt Aduerb. θαυμαστῶς. Idem lib. 1. de Republ. εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα, bene quidem dicit mirum in modum, reƈtè quidem dicit, permirè veró. Idē in Epiſt. πάνυ σε θαυμαστῶς ὡς ἀσπάζεται, mirificè diligit. Iūgitur & ὡς cū ὅτι, vt ὡς ὅτι λευκότατον, ſanèquàm cādidum, & perquàm album. ὡς ὅτι μάλιστα χιόνα.

ὡς ὅτι πλεῖστον διαμένον, quàm plurimum manens, diu perſeuerans, Dioſcorides lib. 1, capite 80. ὡς ὅτι πλεῖστον ἔμβαλε τὸ ἄνθος, quàm plurimùm florum iniice, Dioſcorid. lib. 1, capite 64. ὡς ὅτι ἐλάχιστον, quàm minimus, Idem eodem libro, capite 153. Item cum σφόδρα, vt ὡς σφόδρα Platoni, ſicut perquàm Latinis. De his & aliis mox ſequētibus ex ὡς locutionibus copioſè, Bud. Comment.

Ὡς ἀληθῶς, ſanè, reuera, perquàm verè, certé. Plato primo de Republica, τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν ὁριζόμενος, &c. eum qui verè ſit medicus, definiēs. ὡς ἀληθέστερος, verius. Idem ibidem, πότερον ὡς ἀληθέστερος δοκεῖ σοι λέγεσθαι. vbi ὡς vacat.

Ὡς ἄν, cum Superlatiuo, pro quám. Xenophon, παισὶ παρασκευάζει ὡς ἄν δύνηται πλεῖστα, filiis præparat quàm poteſt plurima. Item ὡς ἄν, pro tanquàm, velut. Ariſtot. de mundo. τὸν εἴσερον εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ὡς ἄν εἰς λιμένα ποιεῖται, in mediterraneum mare, quaſi in portum influit. ὡς ἄν παῖς, vt puer, vtpote puer, Xenoph. Cum Optatiuo ſignificat quatenus, quantum, Demoſth. Interdum idem quod ἵνα. Xenoph. ὡς ἄν ἐπιστάξειαν τοῦτο. Et apud eundem pro quonam pacto, κυρεῖ δὲ χρήσαι ὡς ἄν ἐνθένδε ἐκπορευθεῖτο. Et ὡς ἄν ἄριστα αὐτοὶ ἐν πᾶσι γένοιντο. Sic Gregor. ὡς ἄν τῇ σοφίας βάθος μὴ χρεῶς, id eſt, ἵνα μή. Interdum accipitur pro quandiu, donec, cum Subiunct. Sophocles in Aiace, τῶν δέ σου ψόφον ἐκ ἄν φραδαίειν ὡς ἄν ἐκ οἴσοι. Item pro vtcũque. Sophocles, ὡς ἄν ποιήσῃς, πανταχοῦ χρηστός γ' ἴσθ', qualitercunque feceris. Cebes Thebanus pro quando & cum, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς ἄν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον; Idem, ὁρᾷς οὖν, ὡς ἄν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον περίβολον; vbi tamen παρέλθῃς, habetur in Aldino codice.

Ὡς ἄν εἰ λέγοιμεν, Ariſtot. de mundo, tanquam ſi dicamus, &c.

Ὡς ἄν εἴποι τις, vt dicitur.

Ὡς ἄν ἄλλως, vtcunque, aliter.

Ὡς ἄν τύχοι, quoquomodo, vtcunque.

Ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, vt ſummatim dicam.

Ὡς ἄρα, admiratiuè. Odyſſ. ε, ὢ πόποι ὡς ἄρα μὴ θεὸς ἐὼν ἀπεπλάγχθης, i. ô quàm paruus aberraſti, &c.

Ὡς γὰρ εἰπεῖν ἁπλῶς, vt vno verbo dicam.

Ὥσγε, præut, prout. vt ὥσγε πρότερον ἦν, præut dudum fuit: & ὥς γε κατὰ τοὺς τῶν ἀθηναίων χρόνους, vt ſecula quidem Athenienſium numerantur, Bud. in dictione, æs alienum, in Epiſtolis. Sic Cicero, At hi quidem, vt Athenienſium ſecula numerantur, adoleſcentes debent videri.

Ὥσγε καθ' ἡμᾶς, vt temporibus noſtris.

Ὥς γέ μοι δοκεῖν, vt mihi videtur vel videbatur. Ariſtophan. in Pluto, τὰ βλέφαρα περιέλειχεν ὥς γέ μοι δοκεῖν, palpebras lingebant vt mihi quidem videre videbar.

Ὡς δ' αὔτως, eodem verò modò, Plutar. in Public.

Ὡς δὲ, δῆλον, quod autem ita ſit, apertum eſt, Plato 2. de Republ.

Ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, reuera.

Ὡς δ' εἰπεῖν, & propè dixerim, Thucydid. ὡς δὲ τὸ πᾶν εἰπεῖν, dixit Ariſtot. de mundo, pro atque vt in vniuerſum dicam, &c.

Ὡς δὴ, nempe, Plato apud Ariſtophan. in Pluto, pro vtinam. ὡς δὴ διαρραγείης, vtinam crepes medius.

Ὡς ἐγγύτατα, quàm proximé.

Ὡς ἔγωγε, equidem, Nazanzenus in Orat. vbi ὡς vacare videtur.

Ὡς εἰκάσαι, vt coniicere licet, vt coniiciendum eſt. ὡς ἀπεικάσαι, Sophocl. in Trachin. id eſt, vt coniecto.

Ὡς εἰκὸς, vt par eſt, vt coniicere licet. Xenoph. ὡς εἰκὸς ἄλλως ὑπακούσονται, vt credibile eſt morem gerent.

Ὡς εἰπεῖν, vt ita dicam, vt eo verbo vtar. Aliquando extenuantis eſt pro ferè, propè dixerim.

Ὡς εἰπὼν, cum dicto, ſic loquutus.

Ὡς εἶχε, quantum potuit.

Ὡς εἶχον, ita vt eram.

Ὡς ἐμοὶ, mea ſententia. ſubauditur δοκεῖ. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν καταλιπεῖν, vt mihi videtur reliquit, &c. Plutarchus in Themiſtocle.

Ὡς ἐνὶ μάλιστα, quantum fieri poteſt, quoad eius fieri poteſt, pro viribus.

Ὡς ἐν τοσούτῳ, interea.

Ὡς ἐξῆν, quantum fieri poteſt.

ὡς ἔοικε, vt videtur, nempe, certè, videlicet, vt cōiicere licet, ſi credimus, vt fit, vt conſtat, vt par eſt. Aliquando πιθανῶς. Lucian. in Alcyone, ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν, ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, &c.

ὡς ἐόντα, tanquam reuera eſſet.

ὡς ἐπέχει λόγος, vt fertur.

ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, plerunque, Iſocrat.

ὡς ἐπίπαν, in vniuerſum, penè ex toto.

ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plurimùm, ferè, maxima ex parte.

ὡς ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicam, vt paucis dicam. vide ὡς πρὸς ἔπος.

ὡς ἔτυχε, vt contigit, temerè, & cuiuis.

ὡς εἶχε, ſtatim, εὐθέως.

ὡς κἂν εἰ θαυμάζοιέν τινες, &c. perinde ac ſi mirarentur aliqui, Ariſtot. de mundo.

ὤφελεν, vtinam, cum Optatiuo. ὥς κέ οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, vtinam ei terra dehiſceret, Homer. Iliad.

ὡς κατὰ τὸ μέγεθος, pro portione magnitudinis.

ὡς μὲν, ὡς δὲ, ἀντὶ τοῦ ὅτι μὲν, ὅτι δὲ, Phauor.

ὡς μὲν συνελόντι εἰπεῖν, vt ſummatim dicam. ἵνα συλλήβδην λέξω.

ὡς μὴ, pro μὴ cum Optatiuo. ὡς μὴ ἐγγύς εἴην, vt ne, ſeu vt non eſſem propinquus, in Epigram.

ὡς μενῶν, cum Optatiuo: vbi ſignificatio eſt Futuri, Lucian.

ὡς οἷόν τε, vt poſſibile, quantum poteſt.

ὡς ὀλίγου δεῖν, ferè.

ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, vt loquuntur poetæ.

ὡς οὐδεὶς. Plato in Apolog. θεοὺς νομίζω, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐμῶν κατηγόρων, deos eſſe credo magis quàm quiſquam meorum accuſatorum. ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ, vt nemo vir à Latinis effertur ſi quis alius. Ariſtoph. in Pluto. χαῖρε τί γὰρ φελδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ. Ibidem, Δι. σὺ φιλόπολις, Συ. ὡς οὐδεὶς ἀνήρ.

ὡς οὐδὲν ἄλλ' ἐγώ. ſ. ἐπιχαίρω, tantum quantum ob nihil aliud noui me gaudere & memini, Ariſtoph.

ὡς οὐδὲν χεῖρον, vt nihil magis.

ὥς οὖν, pro ὡς, poſtquám.

ὡς ὄφελον εἶναι, vtinam eſſem. Hom. Odyſ. Idem Iliad. γ. ὡς ὄφελεν, θάνατός μοι ἀδεῖν, vtinam mors mihi placuiſſet, id eſt, εἴθε ὤφελέ μοι ἀρέσαι. ὡς ὄφελεν ἐπικλύσαι, vtinam obruiſſet, Apollon. Rhod.

ὡς πόθι, vbinam. Apollon. 2, καὶ πάλιν ἐξερεείνετο ὡς πόθι γαίης ναίετε, vbinam terrarum habitetis.

Ὡς πολλοὶ, plurimi.

ὡς πρὸς ἐμὲ, ſi præ me æſtimetur, ſi mecū comparetur.

ὡς τὰ πολλὰ, vt plurimùm, perſæpe.

ὡς τάχιστα, quàm primùm, quàm citiſſimé. Item pro quum primùm, ſimul atque. Ariſtophan. in Pluto, ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα, πρὸς τὸν μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν.

ὡς τάχος, quàm celerrimè, quàm primúm. Sophocl. ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου.

ὡς τί δὴ, ad quidnam?

ὡς τὸ ἐπεὶ, poſtquam.

ὡς τὸ εὐθέως, ſtatim.

ὡς τὸ ὅσον, quantum.

ὡς τὸ ὅτι, quòd, quia.

ὡς τὸ πολὺ, ferè, plerunque, frequenter, ſæpius. ἤγουν ὡς τὸ πολύ.

ὡς τὸ πρῶτον εὐθὺς, ſimulatque, Ariſtoph.

ὡς τὸ τόσον, tantúm.

ὡς τύπῳ εἰπεῖν, vt in vniuerſum dicam.

ὡς τύπῳ λαλεῖν, vt ſummatim colligam.

ὡς φιλεῖ, vt ſolitum eſt.

ὡς ὄφελες μηδ' ἀτυχεῖν, ſed vtinam ne infortunatus quidem eſſes. ὡς μή ποτε ὤφελες, vtinam non accidiſſet. ὡς μὴ

ὡς μή ποτε ὤφελον ὤφελον, vtinam factum non eſſet, Lucian.

Ὥς cum accẽtu acuto ſignificat ὅπως. Inde ἐστιν ὥς, pro quodammodo, quadamtenus, ſic dicitur vt ἔστιν ὅν ἔστιν, quod idem ſignificat. Item pro οὕτω apud Poetas. ὣς φάσαν, ita aiebant. οὐδ᾽ ὥς, ne ſic quidem, Xenoph. οὐτ᾽ ὥς ξηρὸν γίνεται, ne ita quidem ſiccefcit, Theophraſt. libro 9. hiſtor. plantar. Item ὥς, vt, per anaſtrophen accipit accentum, vt Odyſſ. ξ, θεὸς ὣς τίετο δήμῳ. i. ὡς θεός.

Ὦσα, impuli, ὦσε, ἀπώσατο, ἐξέωσε, ὤσαν, ἀπώσαντο, ἀπήρυσαν, ſummouerunt, ἀπέβαλον: ab ὠθω.

Ὥσαι, &

Ὡσανεί, tanquam, quaſi, veluti.

Ὡσαννά, ſerua obſecro. Hebræum eſt, & propriè ad Deum pertinet in Scriptura. Cap. 21. Euangelii Matth. ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, hoſanna filio Dauid. Putat Eraſmus peculiarem eſſe gentis Hebrææ acclamationem, quemadmodum apud Romanos Io triumphe. Verùm ſuper hac voce varia fuit Interpretum opinio, de qua qui volet plenius edoceri, legat Hieron. libellum ad Damaſum pontificem Romanũ, in quo notat Hilarium, quòd ob imperitiam linguæ Hebraicæ interpretatus ſit, redemptio domus Dauid.

Ὤσασκε, impellebat.

Ὡσαύτως, eodem modo, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, itidem, ſimiliter, conſimiliter, ſimili ratione, nec ſecus. τὸ δὲ μὴ λυθῆναι τὸ ψήφισμα, πάντες ὡσαύτως τὴν αἰτίαν ἐπιφέρουσι τῷ Περικλεῖ, i. quòd decretum ſublatum non ſit, Pericle authore vnà omnes factum eſſe teſtantur, Plutarch. in Pericle. Dicitur & diuiſim, Plato de Leg. & Xenoph.

Ὡσεί, quaſi, tanquam. Heſiod. ὡσεὶ ζωοὶ ἐόντες. Itẽ circiter, fer mé. ὡσεὶ τρεῖς ἡμέρας, ferè ſeu circiter tres dies.

Ὡσείτε, vt, velut. Odyſ. ξ, ῥεῖα δ᾽ ὡσείτε κατ᾽ ῥόον, tanquã ſecundo flumine. Et Iliad. β, οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἴσαν ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, illi ita ibãt, vt ſi igni tota terra abſumeretur: vbi etiam ὡς εἴ τε legitur.

Ὡσεὶ τυχόν, prout accidit.

Ὠσθείς, pulſus, truſus.

Ὠσί, auribus, non ὤτοις, Phrynich.

Ὦσις, εως, ἡ, impulſus, propulſio.

Ὦσκαι. quære ὦχαι.

Ὠσμός, impulſio, ὠθισμός.

Ὥσπερ, quemadmodum, quod genus, prout, ita vt, ſic, verbi gratia. ὥσπερ ἡ παροιμία, vt eſt in prouerbio. ὥσπερ ἐν τῷ φλέγματι καὶ ἐν τῷ σπέρματι, vt in pituita ſic in ſemine, Ariſtotel. 2 de generat. Animal. ὥσπερ ἄλλος τις, cum primis, ſi quis alius, Gaza ex Ariſtot. libr. 9. Animal. Aliquãdo ſignificat quaſi verò. Xenoph. τί οὖν ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, ὥσπερ οὐ δέει σοὶ ὅ,τι ἂν βούλῃ περὶ ἐμοῦ λέγειν, quaſi verò in te ſitum non ſit, &c.

Ὥσπερ ἂν εἰ, &

Ὥσπερ εἰ, vt ſi, veluti, tanquam, quaſi verò, tanquam ſi. ὥσπερεὶ ἐκπτύεται, velut expuitur, Dioſcorid. libr. 5, cap. 80. ὥσπερ ἂν εἰ πόῤῥω ἐκφέροιτο, quaſi procul deferatur, Ariſtot. in Problemat. ὥσπερ ἂν εἰ διεστραμμένον, quaſi ſit peruerſus, Ariſtot. 8. Animal. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀκοντίζοι, Xenophon. Ariſtotel. de mundo, ὥσπερ ἂν εἴ τις ῥίψειε, vt ſi quis proiiceret. Chryſoſt. ταὐτὸν ποιήσεις, ὥσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τῶν ὑδάτων ἐξάγαγες, perinde feceris, ac ſi piſcem ex aqua extraxeris.

Ὥσπερ οὖν, pro ὥσπερ frequens. ὥσπερ οὖν μέλει, quemadmodum curæ eſt, Sophocl.

Ὥστε, vt, ita vt, ergo, quemadmodũ, itaque, interdum, tanquam. Homerus Iliad. γ, ῥεῖα μάλ᾽, ὥστε θεός, i. ὡς θεός. Conſtruitur cum Infinitiuo Subiunctiui vel Optatiui vice. ὥστε μὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαφθείρεσθαι, μόλις οἱ στρατηγοὶ κατέσχον, vix cohibere duces potuerunt. ne & homines trucidarentur, Thucydid. Cum Infinitiuo & Nominatiuo. Plutarch. in Themiſtocle, λέγεται ὅπως καὶ ῥαγδαῖος περὶ δόξαν ἦν, ὥστε νέος ἂν ἔτι ... ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰς σύννους ἀγρυπνεῖν, &c. ita fertur ad gloriam procliuis fuiſſe, vt quum adhuc iuuenis eſſet, ſecum multa cogitaret, & noctes peruigilaret, &c. Idem in Lycurgo cum Indicatiuo, οὕτω δὲ κλέπτουσι πεφροντισμένως οἱ παῖδες, ὥστε λέγεταί τις ἤδη σκύμνον ἀλώπεκος κεκλοφὼς, καὶ τῷ τριβωνίῳ περιστέλλων, σπαραχθεὶς ὑπὸ τοῦ θηρίου ἀποθανεῖν, &c. adeò diligenter furantur pueri, vt narretur quendam, quum vulpis catulum ſurripuiſſet, palliolóque inuoluiſſet, laceratum à beſtia obiiſſe. Sic & Iſocrates, οὕτω δὲ τὰς ἀληθείας τῶν πραγμάτων φθάνουσιν, ὥστε οὐδὲ τὰ σφίσιν αὐτῶν ἴσασι, vt ne ſua quidem norint. Plato libr. 1. de Republ. πρότερος αὐτὸν προσεώρακα, ὥστε αὐτῷ οἶός τ᾽ ἐγενόμην ἀποκρίνασθαι, ipſum prior vidi, ita vt ei reſpondere potuerim. Idem ibidem, ἐγὼ πόῤῥω εἶ τοῦ δικαίου, ὥστε ἀγνοεῖς ὅτι, &c. Ariſtophan. εφ. σὺ δ᾽ εἰ τοιοῦτο τὸν μανιῶν ἐλήλυθας ὡς ἀνδράσι πιθεῖν χολῶσιν, vt morem geras. Et cum primo Aoriſto eiuſdem modi. Xenoph. libr. 1. ἀπομν. ἤμελον τὸ συναρέσκειν, ὥστε καὶ ἀπομνημονεῦσαι αὐτῷ, &c. ita vt ei in memoriam redegerit. Idem in eadem ſentẽtia cum Indicatiuo iunxit & cum Infinitiuo, libro eodem, οὕτω γὰρ ἀπαλὰς ἦν, ὥστε οὐκ οἶδ᾽ εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο, ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα, ita enim parabilis erat, vt neſciam ſi quis adeò pauca opera efficiat, vt non inde acciperet quæ Socrati ſatis eſſent. ὥστε cum Futuro Indicatiui præcedente τοσοῦτον, Nazanz. in Oration. Cum Participio pro Infinitiuo Iſocrates. Cum Participio Futuri temporis Accuſatiui caſus, Lucian. Idem cum Imperatiuo, ὥστε ἀγάπα, itaque boni conſule. ὥστε cum Cõparatiuo. μεῖζον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, Gaza libr. 4. Gramm. ὥστε, vt, ſequente ὥς pro ſic, Apollon.

Ὥστ᾽ εἰ μή, quòd ſi non, Gaza de Seneƈt.

Ὠστής, truſor, impulſor. vnde Ariſtoteli de mũdo, σεισμοὶ ὠσταί dicti terræmotus, qui vno obnixu ſubuertunt id quod impulerint.

Ὠστία, ciuitas Italiæ.

Ὠστιαῖοι, gens quædam, alio nomine κόσσινοι dicitur ab Artemidoro.

Ὠστιανός, &

Ὠστιάτης, ου, Hoſtienſis, gentilia.

Ὠστίζεσθαι, de turba feſtinãte & inuicem ſummouente cubitíſque dimouente dicitur, id eſt, protrudi, ſicut ὠθίζεσθαι, διαχεῖσθαι, διαγκωνίζεσθαι, συνθλίβεσθαι. Ariſtophan. in Pluto. ὠστιζόμεθ᾽ ἑκάστοτ᾽ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, i. trudebamur. ὠθούμεθα. καὶ ῥώμαιν ἐπὶ τὰς θύρας φασί, τῷ ἀπωθεῖν τὸν ἐπιχέοντα, inquit Interpr.

Ὠστικός, ή, όν, impulſorius.

Ὠστιανοί, οἱ ὀστιαῖοι.

Ὠστρακωθεῖσαν, τήν, putamine oui obtectam, Lycophr.

Ὄσφρησις, εως, olfactus.

Ὤσφραντο, ὤδωδε, Ariſtoph. Interpr.

Ὦχος, ός, ή, &

Ὠχόν, τό, &

Ὦχος, ὁ, ramus, ſarmenta, cũ botro palmes. ὦχοι, τὰ κλήματα, σὺν αὐτοῖς τοῖς βότρυσι, Heſych.

Ὠσχοφόρια, τά, feſtum quoddam Palladis ab offerẽdis ramis dictum, de quo meminit Plutarch in Theſeo. hoc feſtum enim fuit inſtitutum Theſeo ſe Athenas ex Cretenſi nauigatione recipiente cum luctu & tumultu, vbi AEgei patris mortem audiſſet.

Ὠσχοφόροι, Mineruæ ſacris palmites & ſarmẽta ferens, Etym. ὠσχοφόροι dicebantur, qui fœmineo amictu palmites in Schirradis Mineruæ feſto, botris onuſtos geſtabant, quaſi ramigeros dicas.

Ὦτα, τά, aures, Nominatiuus Singularis τὸ οὖς. ὤτων, auribus, in Duali, Xenophon. ὤτων, aurium, Lucian. ὠσί, auribus, non ὤτοις. αἱ περὶ ὦτα ἐμπνευματώσεις, libr. 3. Dioſcorid. cap. 30. id eſt, inflationes aurium, id eſt, πνεῦμα φυσῶδες, ſpiritus aut flatus, qualis eſt peditus, qui in auribus eſt morb⁹, quoties ſine grauitate, ſola auditus diſtẽtio fit, nec exitum inueniens nocet: hæc Marcellus libro tertio Dioſcoridis. ὦτα ὄνου, auriculæ aſini, Ariſtophanes, & Budæus in Epiſtolis poſterioribus, & in Commentariis.

Ω'τάγρα,ας,ἡ,apud Syneſ.inſtrumenti genus,quo ſontes contortis auribus diſcruciabant.

Ω'τακουστέω,ῶ,ήσω,κα,exploro,auſculto,ſubauſculto,auribus intentis ſto. Neutr.abſol.

Ω'τακουστής,οῦ,ὁ,auſcultator,aurit⁹ emiſſarius,explorator,qui etiam dicitur aures & oculi regis, auricularius. vide ὠτοσυρισμός. ὠτακουστὴς ἱερὸς,ſacer auricularius,i.confeſſor,Bud.in Epiſt.prior.

Ω'ταλγία,ἡ,aurium dolor.

Ω'ταλγικὸς,qui aurium afficitur dolore,Dioſcor.libr. 4,cap.65.

Ω'ταλγίασις,ως,ἡ,auriũ ſurditas,aurium tarditas,Dioſcorid.lib.2,cap.202:ſic Interpr.

Ω'τᾶν,pro ὦ ἐτᾶν,heus tu,ô bone vir quæſo. Ariſtophanes,μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'τᾶν, id eſt, ὦ ἐτᾶν. Plato in Apologia,ὦ 'τᾶν ἀπόκριναι,reſpõde ſodes. Ariſtophanis Interpres annotat iungi etiam Duali & Plurali. Nam ἐτᾶς in Vocatiuo facit ἐτᾶ,& Doricè ἐτᾶν. Ariſtoph.ὦ 'τᾶν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ,ô amici diſcedite à me.

Ω'τεια,βλέφαρα,in Epigr.

Ω'τεῖον,ſiue ὠτίον,genus oſtreæ,quod AEoles οὖς ἀφροδίτης,i.aurem Veneris nominarunt.

Ω'τε,pro ὡσεί τε,veluti.

Ω'τε,pro ὅτε, Homer. Iliad.

Ω'τεγχύται,αἱ, auriculares clyſteres, & ſtrigiles Celſo: aurifuſoria ſpecilla vocat Cornarius.

Ω'τειλή,ἡ,vuln⁹,cicatrix,τραῦμα:ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι. Vide οὐλαὶ,& ὠτειλὴ apud Ammon.

Ω'τοφόροι,ὠτίδες,aues gerens.

Ω'τίδες,auiculæ perdicibus ſimiles, quæ breui volatu vtentes,citò laſſantur, vt docet Xenophon in primo de aſcenſu Cyri.has Albertus magnus otidas vocat. Theodor.in Ariſt.ὠτίδα tardam interpretatur. Vide ὠτίς.

Ω'τικὸς,ή,ὁ, auricularis, auricularius, ad aures pertinens.

Ω'τινοῦν ὁτῳοῦν,quoquomodo.

Ω'τίον,ου,τὸ,auricula.

Ω'τοκάταξις,aures fractas,contuſas & ſciſſas habens, Etimologic.

Ω'τίς,ίδος,ἡ,tarda,nõ auicula, ſed auis magna, teſte Ariſtotele ſexto Animalium: vbi ait magnis alitibus triginta dies ad incubandum dari à natura, vt tardæ & anſeri. Vide etiam AElian.& Oppian.

Ω'τίτης,digitus minimus,auris.

Ω'τογλυφὶς,ίδος,ἡ,auriſcalpium,ἐγγλυφίς.

Ω'τόεις,auritus.

Ω'τοθλαδίας,ου,ὁ,ἢ ὠτοθλασίας, cui in palæſtra aures cõminutæ ſunt, AEl.Dionyſ.

Ω'τοκάταξις, aurium morbus, quãdo finduntur & veluti rimas agunt, vento gelúve diductæ.

Ω'τοκοπῶ,obturbo, obtundo loquendo,doleo capite.

Ω'τος,ου,ὁ,auis nocturna & aurita,nycticorax,noctua. Otus dux coturnicum, Ariſtoteles octauo Animalium, capite duodecimo. Aſionem volunt eſſe quidam, de qua ſic AElius Dionyſ. Auis eſt(inquit) alas præferens circa auriculas,quæ laudata & ſubſultãs,imitationis ſtudio velut nycticorax capitur: vnde oſtentatores & gloriæ ſtudioſos ὤτους vocabant:hæc ille.

Ω'τὸς,ὁ,proprium nomen apud Homer.

Ω'τότμητος,qui auriculam habet ſciſſam,capit.vigeſimo primo Leuitici.

Ω'τρυνεν,compellebat.

Ω'τώεις,ώεντος,ὁ,auritus,aures habẽs vel anſas.Heſiod. φορῆν τρίποδ' ὠτώεντα.

Ω'των,aurium. Plato 1.de Repub.καταντλήσας ἡμῶν τῶν ὤτων πολὺν τὸν λόγον.

Ω'υτὸς, Ionicè,pro ὁ αὐτὸς, idem: vt ωὑτὸς ἀνὴρ,idem vir, Homero.

Ω'φειλον,pro ὤφελον. ὤφειλον μετεῖναι, vtinam intereſſem. Heſiodus,μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι. μήποτ' ὤφελε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι,&c. Eurip. vtinam nunquã eueniſſet vt bubulcus habitaret,&c.

Ω'φειν,pro ἰδεῖν.

Ω'φέλεια,ας,ἡ, vtilitas,profectus,ſupplementum,præſidium,ſubſidium,auxilium,opitulatio, adminiculum, emolumentum,vſus tutela, βοήθεια, συμμαχία. Xenoph. ἐμοὶ ὠφέλειά ἐστι, mihi eſt vtilitati. Apud Platonem, τὰς ὠφελείας λαμβάνειν,vtilitates capere. Ariſtoteles de mũdo,τὴν ἐκ θεοῦ ὠφέλειαν dicit,id eſt, Dei auxilium & præſidium. ὠφέλεια γίνεται,mittitur auxilium,mittitur ſubſidium, Thucydides. ὠφέλειαν πείσεσθαι, auxilium impetrare, Idem. ὠφέλειαν πέμπειν,auxilium tranſmittere, idem Thucydides. Pro præda ſeu prædæ pretio, Plut. in Camillo.

Ω'φελέομαι,ῶ,ήσομαι,ηκα.prædor, habeo vtilitatem, iuuor, mecum agitur commodè, commodum conſequor,proficio,lucrifacio,ſumo emolumentum,in meam rem eſt. Accuſatiuo iungitur. ὠφελοῦμαι τὰ χρήματα, pecuniis cumulor, in pecuniis accipio vtilitatem, Ariſtoteles octauo Ethicorum. ὠφελεῖσθαι πολὺ ἐκ τῶν ὄντων μεγάλα, ſoluentibus vtilitatis multum attuliſſe, Plutarch.in Solone. Xenophon aliter, ἤκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου ἐξ ὧν ἐμοιγε ἐδόκει μάλιστ' ἄν τις ὠφελεῖσθαι πρὸς φίλων κτῆσιν καὶ χρείαν, vnde quis proficeret maximè ad parandos ſibi amicos. Idem, ὠφελεῖσθαι ἀπ' αὐτῶν, ex ipſis fructum capere. ὠφελοῦμαι εἰς ἀρετὴν,idem Xenop. ὠφελεῖσθαι,ſubleuat⁹. ἀμελῶν ὠφεληθέντας,neglexit præda ditatos, Plutarch.in Camillo.

Ω'φελες,& ὤφελε, vide in ὤφελον.

Ω'φελέω,ῶ,ήσω,ηκα,iuuo, proſum, ſum vtilis, ſubleuo, bene mereor, gratificor, rem gratam facio, commodo afficio, proficio, confero, ſum auxilio, ſum munimento, opem fero, adiumentum affero, Cicero. Actiuum Accuſatiuo, & Poeticè Datiuo. Sic apud Dioſcoridem, ὠφελεῖ θηλαζομένοις. οὐδὲν ὠφελεῖ, nihil prodeſt, Xenoph. ἐκείνην ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκὼς, de illa optimè eris meritus, Lucianus in Anacharſi. ὠφέλουν προθύμως τὰ δυνατά, Gaza libro quarto Grammatic. iuui libenter in his quę poſſum. Xenophon cum duobus Accuſatiuis libro 1. ἀπεμί.τὰ μέγιστα πάντας τοὺς βουλομένους ὠφέλει, ſummis beneficiis omnes afficiebat, optimè merebatur de omnibus. ὠφελῶ εἰς τὰ μέγιστα, ſum maximæ vtilitati. Plato Epiſtola ſexta, ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, mutuam afferre vtilitatem quàm maximam.

Ω'φέλημα,emolumentum.

Ω'φεληὶς,ίος,&

Ω'φελήσιμος, vtilis, commodus. Sophocl.in Aiace,ποῖ ἔσομαι δ' ὠφελήσιμος.

Ω'φέλησις,ἡ, vtilitas, Sophocl.

Ω'φελητέον, iuuare oportet.

Ω'φελητέος, commodo afficiendus, Xenoph.

Ω'φελία, vtilitas, in Epigr.& ὠφελίη, Ibidem.

Ω'φέλιμος,ου,ὁ ἢ ἡ, vtilis, perutilis, expediens, commodus, qui adeſt auxilio, adiumentum afferens Ciceroni. Xenophon, ὠφέλιμόν τι ἀνθρώπῳ καὶ ἀγαθὸν ἐστὶ. Idem, αὐτὰς ὡς ὠφελίμους ἠγάπα, eas vt ſibi commodas diligebat. ὠφέλιμος ἡ παραίνεσις, vtilis admonitio, Nazanzenus. πράξεις ὠφέλιμοι, res vtiles, Plut.in Themiſtocle.

Ω'φελον, vtinam ego, debui, pro ὤφειλον: & cõſtruitur cum Infinitiuo. ὤφελον ἰδέσθαι, vtinam vidiſſem, Euripides. ὤφελον ἐκλιπεῖν βίον, Sophocles, vtinam vitam reliquiſſem. ὤφελες, vtinam tu, pro ὤφειλες. ὡς ὤφελες διαρραγῆναι, Ariſtophanes, vtinam diſruptus fuiſſes. Homerus Iliad. γ.ὡς ὤφελ' αὐτόθ' ὀλέσθαι, vtinam illic periiſſes. ἀπολέσθαι,εἴθε ὤφελες, inquit Interpr. ὤφελε, vtinam ille, etiam aduerb. εἴθ' ὤφελεν εἶναι, vtinam eſſet, Ariſtoph. ὅσῳ μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν Μενέλαον, vtinam nunquam accepiſſet Menelaum, Euripides. Item ὤφελε, debuit. ὤφελεν ἄγειν, debuit ducere Muſæus. ὤφελον ἱδρύσθαι βωμὸν, in Epigramm.

Ω'ρμα

Ὠφθαλμίασεν, oculum amiſit.

Ὤφθην, apparui: cõſpectus ſum, viſus ſum. ὤφθη μάλιστα, maximè fuit conſpicuus. ὤφθησαν, conſpecti ſunt, viſi ſunt, deprehenſi ſunt, ἐξωράθησαν.

Ὦφλε, pro ὤφειλε, debuit, obnoxius fuit.

Ὤφληκα τὴν δίκην, rei iudicatæ debitor ſum. Ariſtoph. πφ. καὶ δίκας ὤφληκα.

Ὠφληκὼς, ότος, damnatus: vt ὠφληκὼς τὴν δίκην δικαίως, apud Demoſth. meritò damnatus.

Ὤφλων, οντος, ὁ, idem.

Ὄφλημα βαρὺ, æs grande, χρέος, debitum.

ὠχρὸν, ἐλαφρὸν, leue.

ὠφρυωμένος. elatus, ſuperciliosſus.

ὤχυία, pellis, & herba quædam.

ὦχα, aperui: à verbo οἴγω.

ὦχαι, αἱ, ſarmenta, Gaza de Senectute: ſed vide ne legendum ſit ὦχραι.

ὤχετο, ſedebat.

Ὤχετο, fugit, aufugit, abiit: à verbo οἴχομαι ᾤχετ' ἐξαναστὰς, ſurrexit & abiit, Plutarch. in Public.

ὤχθησαν, commoti ſunt, grauati animóque ſuſpẽſi fuere, Euſtath. Iliad. ο.

ὠχλῶ, impello, vecti moueo, laboro, ægroto.

ᾠχόμην ἀπιών. hìc ἀπιών abundat. Sic Cicero, Ad eum ire perrexi.

Ὤχρα, ας, ἡ, color qui à pictoribus teritur. De ochra, Dioſcor. lib. 5, cap. 100. à pallore dicitur. Terre genus eſt, quæ quondam in Attica laudatiſſima fuit, eíque honor in pictura quondam maximus.

ὠχραὶ, ἡ, pallor, legumen cicerculæ ſimile.

Ὠχρίας, pallidus. ὠχρίας λέγεται, pallidus dicitur, Ariſtot. in prædic. qualit.

ὠχρίασις, pallor.

ὠχριάω, ῶ. άσω, ω. ακα, palleo, palleſco, timeo. Neutrum Datiuo iungitur, vel abſolutè ponitur.

ὠχρόλευκον ἄνθος, flos ex luteo palleſcens, Ruell. in candido pallidus, Barbar. in pallido candidus, Marcell. libr. 4. Dioſcorid. cap. 43.

ὦχρον, τὸ, vitellus oui, eruilium.

ὦχρος, ου, ὁ, pallor, ὠχρίασις. Homerus Iliad. γ, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς, pallor eius malas inuaſit. Item ὦχρος, ὁ, cicera, genus leguminis, Theophraſtus libro octauo hiſtoriæ plantarum. cicer tamen exponitur libro tertio de cauſis plantarum, ſed cicera potius legendum: nam pro cicere dicitur ἐρέβινθος. Idem libr. 4. de cauſis plantar. cap. 2, ὁ κύαμος καὶ ὁ ὦχρος, faba & cicera. Pro herba grata apibus Ariſtot. lib. 9. Animal. Eruilium Gaza, aliis dicitur eruilia genere Fœmin.

Ὠχρὸς, οῦ, ὁ, pallidus, luteus. χλωρὸς, id eſt, viridis, Ariſtotel. in prædicament. qualit. αἰσχυνθεὶς γάρ τις, ἐρυθρὸς ἐγένετο: καὶ φοβηθεὶς, ὠχρός. ὠχρὸς ποταμὸς γράφεται, fluuius pingitur pallidus, idem Ariſtoteles in Problem. ὠχρὸν τοῦ ᾠοῦ, vitellus, Gaza libro ſexto Animalium Ariſtotel. alibi vertitur luteus humor. ὠχρὸν, id eſt, pallor, conflatur ex albi & flaui commixtione, i. λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένον, teſte Plat. in Tim. τῷ ὠχρῷ, i. pallori: nullus color eſt contrarius, Ariſtot. in prædic.

ᾤχωκε, periit, abiit, ᾤχετο.

ὤψ, τῆ ὠπὸς, ὁ, vultus, viſus, πρόσοψις, aſpectus, frõs, oculus. eſt & proprium nomen, Etym. Sed ὤψ, τῆ ὀπὸς, cum ο, ponitur pro φωνή. ὦψ etiam dicitur durior manuũ cutis ex labore calloſa.

Ὠψοπόνος, ου, ὁ, qui circa obſonia verſatur, obſonator, coquus. Dicitur tamen ὄψον pro obſonio, διὰ τῆ ο μικροῦ. Et Grammatiſtarum nonnulli opſonium dici malunt, quàm obſonium, parum memores quanta ſit b & p literarum affinitas.

ὠψῶνες, penuariæ cellæ.

ᾠώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis ouo.

ΤΕΛΟΣ.

Numerus Chartarum huius Lexici,

* a b c d e f g h i lz l m n o p q r ſ t v x y z A B C D E F G H I K L M
N O P Q R S T V X Y Z aa bb cc dd ee ff gg hh ii lzlz ll mm n oo
pp qq rr ſſ tt vv xx yy zz Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg Hh Ii Klz Ll Mm
Nn Oo Pp Qq Rr Sſ Tt Vv Xx Yy Zz AA BB CC DD EE FF
GG HH II KK LL MM NN OO PP QQ RR SS TT VV
XX YY ZZ *ZZ.

Omnes ſunt terniones, præter * . duernionem, & a & b quaterniones.

Numerus Chartarum Farraginis opuſculorum
ſequentium talis eſt.

aaa bbb ccc Terniones, & ddd Quaternio.

Excudebat Ioannes Criſpinus
Anno Domini
M. D. LIIII.

FARRAGO LIBELLORVM QVOS OMNIVM MAXIME GRAEcarum literarum candidatis lectu frugiferos fore duximus.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΑΓελαῖος,τοῦ ἀγελαίου,ὁ,indoctus,penanflectitur.
ἀγέλαιος,τοῦ ἀγελαίου, ὁ, rudis, antepenacuitur.
ἀγητός. τοῦ ἀγητοῦ, ὁ, admirabilis,acuitur.
ἄγητος,τοῦ ἀγήτου,ὁ,Agetus,nomē proprium.
ἄγκυρα,τῆς ἀγκύρας,ἡ,anchora,antepenultima acuta.
ἀγκύρα.τῆς ἀγκύρας,ἡ,vrbs Galatiæ, penacuitur.
ἄγνος,τοῦ ἄγνου,ὁ,planta,penultima acuta.
ἀγνός.τοῦ ἀγνότος,τὸ,inſcitum,vltima acuta.
ἁγνός.τοῦ ἁγνοῦ,ὁ, purus, agnus, cum ſpiritu denſo & acuto,in fine.
ἀγόραιος,ὁ,in foro educatus,antepenacuitur.
ἀγοραῖος,ὁ,forenſis,penanflectitur.
ἀγός.ἀγοῦ,ὁ,dux,acuitur.
ἄγος,τοῦ ἄγεος,τὸ,fœdatio,penultima acuta.
ἄγροικος,τοῦ ἀγροίκου,ὁ,ruſticus,antepenacuitur.
ἀγροῖος,τοῦ ἀγροίου,ὁ,agreſtis,penanflectitur.
ἄγροικος,τοῦ ἀγροίκου,ὁ,indoctus,rudis,antepenacuitur.
ἀγροῖκος,τοῦ ἀγροίκου,ὁ,habitans agrum, penanflectitur.
ἀγρονόμος,ὁ,in agro paſcens,penacuitur.
ἀγρόνομος,ὁ,in agro paſtus,antepenac.
ἀγχίαλος,ἀγχιάλου,ὁ,vrbs Thraciæ,penultima acuta.
ἀγχιαλός.ἀγχιαλοῦ,ὁ καὶ ἡ,marinus,acuitur.
ἀγχοῦ,Aduerb.propè,anflectitur.
ἄγχου,Imperatiui modi, ſuffoca,penacuitur.
ἄγων,τοῦ ἄγοντος,ὁ,agens, penultima acuta.
ἀγών.τοῦ ἀγῶνος,ὁ,certamen,vltima acuta.
ἀδελφός.ἀδελφοῦ,ὁ,frater,vltima acuta.
ἄδελφος,ἀδέλφου,ὁ,nomen proprium,antepenac.
ἀδολέσχης,ἀδολέσχου,ὁ,nugator,penacuitur.
ἀδολεσχικός.ἰκοῦ,ὁ καὶ ἡ,contemplatiuus,acuitur.
ἁδρά.ἁδρᾶς,ἡ,craſſa,aſpiratur & acuitur.
ἄδρα,ἄδρας,ἡ,vrbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.
ᾄδω,μ.ᾄσω,π.ᾖκα canto,tenuatur.
ἅδω,μ.ἅσω,π.ἧκα,placeo,aſpiratur.
ἀζόμενος,τοῦ ἀζομένου,ὁ,ſiccatus,antepenac.
ἀζομένος,τοῦ ἀζομένου,ὁ,verecundus,penacuitur.
ἀθηναῖος,ἀθηναίου,ὁ,Athenienſis,penultima anflectitur.
ἀθήναιος, ἀθηναίου, ὁ, Athenæus proprium, antepenacuitur.
ἄθροος,ου,ὁ,turbatio,antepenacuitur.
ἀθρόος,ἀθρόου,ὁ,denſus,penacuitur.
ἀθῷος,τοῦ ἀθῴου,ὁ,indemnis,penanflectitur.
ἄθωος,τοῦ ἀθώου,ὁ,Iouis epitheton,antepenac.
αἶθος,αἴθεος,τὸ,calor, penanflectitur.
αἰθός.αἰθοῦ,ὁ,ardens,acuitur.
αἶνος,αἴνου,ὁ,gloria,penanflectitur.
αἰνός.αἰνοῦ,ὁ,grauis,acuitur.
αἰνοτόκος, αἰνοτόκου,ὁ καὶ ἡ,grauia & mala pariens,ſeu gignēs, penacuitur.
αἰνότοκος,αἰνοτόκου,ὁ καὶ ἡ,malè natus,antepenac.
αἴολος,αἰόλου,ὁ,A Eolus rex ventorum,antepenacuitur.
αἰόλος,αἰόλου,varius,penac.
αἰπεῖα,αἰπείας,ἡ,alta,circunflexa penult.
αἴπεια,αἰπείας,ἡ,nomen oppidi,antepenultima acuitur.
αἴρων,τοῦ αἴροντος,ὁ,tollens,penacuitur.
αἰρῶν,τοῦ αἱροῦντος,ὁ,accipiens,circunflect.
ἀκεστής.ἀκεστοῦ,ὁ,medicus,acuitur.
ἀκέστης,ἀκέστου,ὁ,Aceſtes & ſartor,penacuitur.

ἀκήλητος,ἀκηλήτου,ὁ καὶ ἡ,inexorabilis,antepenac.
ἀκηλητός.ἀκηλητοῦ,ὁ,immaculatus,acuitur.
ἀκίς.ἀκίδος,ὁ,cuſpis,telum,acuitur.
ἄκις,ἄκιδος,ὁ,Acis fluuius,penacuitur.
ἄκρις,ἄκριδος,ἡ,Acris oppidum,penac.
ἀκρίς.ἀκρίδος,ἡ,locuſta,acuitur.
ἄληθες,verè,Aduerb.antepenac.
ἀληθές.verum,acuitur.
ἀμητός.ἀμητοῦ,ὁ,meſsis tempus,acuitur.
ἄμητος,ἀμήτου,ὁ,meſsis fruges,antepenac.
ἀμυγδαλῆ,arbor,anflectitur.
ἀμυγδάλη,fructus,penacuitur.
ἄμφις,τοῦ ἄμφιος,ὁ,Amphis nomen proprium,penacuitur.
ἀμφίς.Aduerb.ſine,acuitur.
ἀνὰ πρόθεσις,per,acuitur.
ἄνα,obſecrandi dictio,penac.
ἄναγνος,ἀνάγνου,ὁ,impurus,antepenacuitur.
ἀναγνός.ότος,τὸ,occultum,acuitur.
ἀντικρὺ,contrà,penultima acuta.
ἄντικρυ,ferè,antepenultima acuta.
ἅπερ,quæ,aſpiratur.
ἅπερ,tanquam,cum tenui accentu.
ἄπλοος,ἀπλόου,ὁ,innauigabilis,antepenultima acuitur.
ἁπλόος,όου,ὁ,ſimplex,penacuitur.
ἀπολλύω, διὰ δύο λλ,perdo.
ἀπολύω,δι᾽ ἑνὸς λ,dimitto.
ἁπτός.ἁπτοῦ,διὰ τοῦ ο μικροῦ,tangibilis,acuitur.
ἀπτώς.ἀπτῶτος,διὰ τοῦ ω μεγάλου,non cadens, intrepidus,acuitur.
ἆρα,ἐπίῤῥημα,fortè,igitur,penanflectitur.
ἄρα,completiua particula, penacuitur.
ἀρά.τῆς ἀρᾶς,ἡ,nocumentum,acuitur.
ἀραῖος,ἀραίου,ὁ,ſubditus maledictioni,penanflectitur.
ἀραιός.ἀραιοῦ,ὁ,tenuis,rarus,acuitur.
ἄργος,ἄργου,ὁ,onus, penacuitur.
ἄργος,ἄργεος,τὸ,Argos ciuitas Pelopon.
ἄργος,ἄργου,ὁ,Argus,penacuitur.
ἀργός.ἀργοῦ,ὁ,albus,otioſus,velox,acuitur.
ἀρίστων,τοῦ ἀρίστωνος,ὁ,Ariſto viri nomen, penultima acuta.
ἀριστῶν,τοῦ ἀριστῶντος,ὁ,optima faciens,vltima circunflexa.
ἄριστον,τοῦ ἀρίστου,τὸ,prandium,antepenacuitur.
ἄριστον,ίστου,τὸ,optimum,ſimiliter antepenac.
ἄρνειος,τοῦ ἀρνείου,ὁ,agninus,antepenacuitur.
ἀρνειός.τοῦ ἀρνειοῦ,ὁ,agnus nuper natus,acuitur.
ἁρπαγή.τῆς ἁρπαγῆς,rapina,acuitur.
ἁρπάγη,τῆς ἁρπάγης,hamus,penacuitur.
ἄρρητος,ου,ὁ,arcanus,non dictus, antepenac.
ἀῤῥητός.ἀῤῥητοῦ,ὁ,odioſus,acuitur.
ἀρτεμής.ἀρτεμέος,ὁ,integer,acuitur.
ἄρτεμις,ἀρτέμιδος,ἡ,Diana,antepenacuitur.
ἀρτιτόκος,ἀρτιτόκου,ἡ,nuper enixa,penac.
ἀρτίτοκος,τόκου,ὁ,nuper natus,antepen.
ἀρτίτμητος,ήτου,ὁ,nuper cæſus,antepenac.
ἀρτιτόμος,ἀρτιτόμου,ὁ, nuper incidens,penac.
ἅσσα,δασυνόμενον,quæ,Neutri Generis,aſpiratur.
ἄσσα,ψιλούμενον,quædam,attenuatur.
ἀστήρ.ἀστέρος,ὁ,ſtella,acuitur.
ἄστηρ,ἄστηρος,ἡ,Aſter vrbs,penacuitur.
ἀσφοδελός.οῦ,ὁ,locus apud inferos,acuitur.
ἀσφόδελος,ἀσφοδέλου,ὁ,albutium,antepenul.acuta.
ἅττα δασυνόμενον, quæ,cum aſpiratione.
ἄττα ψιλούμενον,quædam,ſine aſpiratione.
ἄττα.ὅμηρος ἰλιάδος ϑ,φοῖνιξ ἄττα γεραιέ:
λέγει ὁ ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν φοίνικα. vox eſt qua minores honorant maiores. Homer.Phœnix atta ſenior, inquit Achilles ad Phœnicen.
ἀτεχνῶς,ἐπίῤῥημα,verè,ſedulò,anflectitur.
ἀτέχνως,ἐπίῤῥημα,ſine arte,penacuitur.
ἄτρεπτος,ἀτρέπτου,ὁ καὶ ἡ,immutabilis,antepenac.
ἄτροπος,ἀτρόπου,ἡ,Atropus parca.

αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
αὐγή. αὐγῆς, ἡ, ſplendor, aurora, acuitur.
αὔτη, τῆς ταύτης, ἡ, ipſa, penacuitur.
αὐτή. τῆς αὐτῆς, ἡ, hæc, acuitur.
ἀφετή. ἀφετῆς, ἡ, dimiſsio, acuitur.
ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete inſula, penacuitur.
ἄφρος, ἄφρου, Apher, penacuitur.
ἀφρός. ἀφροῦ, ὁ, ſpuma, acuitur.
ἄχυρον, ὕρου, τὸ, palea, antepenacuitur.
ἀχυρών. ἀχυρῶνος, ὁ, ſtabulum palearum, acuitur.
ἄορ, ἄορος, τὸ, enſis, penacuitur.
ἄορ, ἄορος, ἡ, mulier.

BΑιόν. ἐπίρρημα, paulum, acuitur.
βαῖον, βαΐου, τὸ, ramus, penanflectitur.
βαιός. βαιοῦ, ὁ, breuis, acuitur.
βαῖος, βαίου, ὁ, Baius Vlyſsis ſocius, penultima anflectitur.
βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenacuitur.
βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.
βάτος, βάτου, ὁ, cadus, penacuitur.
βάτος, βάτου, ἡ, rubus, penacuitur.
βατός. δι' ἑνὸς τ, peruius, acuitur.
βάττος, διὰ δύο ττ, ὁ, Battus, penacuitur.
βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penanflectitur.
βηλός. βηλοῦ, ὁ, cælum, pauimentum, acuitur.
βῆσα, δι' ἑνὸς σ, Beſa vrbs, penacuitur.
βῆσσα, διὰ δύο σσ, concauitas, penanflectitur.
βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penultima acuta.
βιός. βιοῦ, ὁ, arcus, vltima acuta.
βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenultima acuta.
βιωτός. βιωτοῦ, ὁ, viuendus, acuitur.
βλῆχρον, ου, τὸ, herbæ ſpecies, penanflectitur.
βληχρόν. βληχροῦ, τὸ, infirmum, acuitur.
βοών, ῶνος, ἡ, cuſtodia, apud Alexandreos acuitur.
βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circunflectitur.
βροτός. βροτοῦ, homo, mortalis, acuitur.
βρότος, βρότου, ὁ, tabo, ſanies, penacuitur.
βρωτός. διὰ τοῦ ω μεγάλου, comeſtibilis, acuitur.
βροῦχος, ου, ὁ, bruchus vermis, penanflectitur.
βρυχός. βρυχοῦ, ὁ, præco, acuitur.
βρύων, βρύοντος, ὁ, ſcaturiens, penacuitur.
βρυῶν, βρυῶνος, ὁ, litus Cyrenes, anflectitur.

ΓΑλάτεια, διὰ τῆς ει, Galatea Nereis, antepenacuitur.
γαλατία, διὰ τοῦ ι, Gallia regio, penacuitur.
γαλήνη, γαλήνης, ἡ, galene, mare, penacuitur.
γαληνή. γαληνῆς, ἡ, tranquilla, acuitur.
γαυλός. γαυλοῦ, ὁ, ſitula, vas paſtorale, acuitur.
γαῦλος, ου, ὁ, nauigium onerarium, penanflectitur.
γέλοιος, ridiculus, antepenacuitur.
γελοῖος, qui riſum mouet, penanflectitur.
γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circunflectitur.
γενετή. γενετῆς, ἡ, natiuitas, acuitur.
γενέτη, γενέτης, ἡ, ſtirps, penacuitur.
γεραιός. γεραιοῦ, ὁ, ſenex, acuitur.
γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geræus gentile, penanflect.
γῆρας, ſenectus, ætas.
γήρανσις, ad ſenectutem profectio.
γλαυκή. γλαυκῆς, ἡ, cæſia, acuitur.
γλαύκη, γλαύκης, ἡ, Glauce mulier, penacuitur.
γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, glaucus, cæſius, penanflect.
γλαυκός. γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri & piſcis nomen, acuitur.
γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penanflect.
γυρός. γυροῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

ΔΆφνη, δάφνης, ἡ, laurus, penacuitur.
δαφνή. ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
δείνη, ης, καὶ δεινή. δεινῆς, ἡ, mala, acuitur.
δεινός. δεινοῦ, ὁ, grauis, acuitur.

δειρή. δειρῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
δείρη, δείρης, ἡ, ciuitas AEthiopiæ, penacuitur.
δεκαετής. decennis, de tempore.
δεκαέτης, decennis, de reliquis.
δελφίς. καὶ δελφίν. delphin piſcis, acuitur.
δελφύς. διὰ τοῦ υ, vulua, venter, acuitur.
δεξαμενή. δεξαμενῆς, ἡ, ciſterna, acuitur.
δεξαμένη, ης, ἡ, accipiens, penacuitur.
δεσπότης, διὰ τοῦ η, herus, dominus, penac.
δέσποινα, διὰ τοῦ ι, domina, antepenacuitur.
δῆλος, δήλου, ὁ, manifeſtus, penanflectitur.
δῆλος, ου, ἡ, Delus inſula, penanflectitur.
δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, populus, tribus, penanflect.
δημός. τοῦ δημοῦ, ὁ, pinguedo, acuitur.
δημοσίᾳ, ἐπιρρηματικῶς, publicè, penacuitur.
δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, reſpublicæ, antepenacuitur.
δηῶν, διὰ τοῦ η, populans, anflectitur.
δίων, ονος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
δία αἰτιατικὰ, Iouem, penacuitur.
διά. πρόθεσις, per, propter, acuitur.
δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
δῖνος, δίνου, ὁ, aeris turbo, penanflectitur.
δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
δινῶν, δινοῦντος, ὁ, voluens, anflectitur.
διογενής. έος, ὁ, nobilis, acuitur.
διογένης, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
δῖος, τοῦ δίου, ὁ, generoſus, penanflectitur.
διός. γενικὴ, Iouis, acuitur.
δοιός. τοῦ δοιοῦ, ὁ διὰ τοῦ οι, geminus, vltima acuta.
διχοτόμος, in duo diuidens.
διχότομος, in duo diuiſus.
δόκος, τῆς δόκου, ἡ, apparentia, opinio, penac.
δοκός. τῆς δοκοῦ, ἡ, trabs, acuitur.
δόλιος, δολίου, ὁ, doloſus, antepenac.
δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Doliche inſula, penacuitur.
δολιχή. τῆς δολιχῆς, ἡ, longa, acuitur.
δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penac.
δολῶν, τοῦ δολοῦντος, ὁ, decipiens, anflectitur.
δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
δρυμός. οῦ, ὁ, ſylua, condenſus, acuitur.
δύω, δυϊκῶς, duo, penacuitur.
δύω, ῥηματικῶς, ingredior, penacuitur.

EΙδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penultima acuta.
εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, ſciens, penanflectitur.
εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
εἰκών. τῆς εἰκόνος, imago, ſimilitudo, acuitur.
εἶπε, τὸ ὁριστικὸν, dixit, penanflectitur.
εἰπέ. προστακτικὸν, dic, acuitur.
εἰς, πρόθεσις, in, Accuſatiuo iunctum.
εἷς, τὸ ἀριθμητικὸν, vnus, anflectitur.
ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, ſextus, penacuitur.
ἐκτός. ἐπίρρημα, extra, ſine, acuitur.
ἐκπλέω, ῥῆμα, enauigo, penacuitur.
ἔκπλεω, ἐπίρρημα, plenè, antepenac.
ἐλαιών. τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
ἐλεῶν, τοῦ ἐλεοῦντος, miſerans, anflectitur.
ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, minor, penacuitur.
ἐλασσῶν, τοῦ ἐλασσοῦντος, ὁ, minuens, anflect.
ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, inſequens, penacuitur.
ἐλαιών. τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, miſericordia, antepenac.
ἐλεός. τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & menſa, acuitur.
ἔλευσις, τῆς ἐλεύσεως, ἡ, aduentus, antepenac.
ἐλευσίς. τῆς ἐλευσῖνος, ἡ, Eleuſis ciuitas, acuitur.
ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis vir, penacuitur.
ἐλπίς. τῆς ἐλπίδος, ἡ, ſpes, acuitur.
ἕμμεν, ἀπὸ τοῦ ἕω, ponere, aſpiratur.

ἔμμεν, ἀπὸ τοῦ ἔω, eſſe, tenuatur.
ἐννάς. τῆς ἐννάδος, ἡ, nonarius numerus, ſine aſpiratione.
ἑνάς. τῆς ἑνάδος, ἡ, vnitas, aſpiratur.
ἐν, πρόθεσις, in, Datiuo iunctum, tenuatur
ἕν, ὁ ἀριθμὸς, vnum, acuitur & aſpiratur.
ἔνι, pro ἔστι, eſt, penacuitur.
ἐνί. ἐν, in, acuitur.
ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ καὶ ἡ, vnicum habens teſticulum, aſpiratur.
ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, mas habens teſticulos, tenuatur.
ἑνός. γενικὴ, vnius, acuitur.
ἔνος, ἔνου, ὁ, annus, vetus, penac.
ἑνόω, vnio, aſpiratur.
ἐνόω, quatio, tenuatur.
ἐντροπῇ, reuera, anflectitur.
ἐντροπή. ῆς, ἡ, confuſio, reuerentia, acuitur.
ἕξ. ὄνομα, ſex, nomen cum aſpiratione, acuitur.
ἐξ, πρόθεσις, ex, Præpoſitio, tenuatur.
ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, eiiciendus, antepenultima acuitur.
ἐξαιρετός. τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
ἐξαίρει, auget, penacuitur.
ἐξαιρεῖ, liberat, anflectitur.
ἐξανέψιοι, οἱ, conſobrinorum filii, antepenultima acuitur.
ἐξανεψιοί. οἱ, conſobrini, acuitur.
ἔξω, ἐπίρρημα, extra, tenuatur.
ἕξω, μέλλων, habebo, aſpiratur.
ἔοικα, ἀντὶ τοῦ ὁμοιῶ, ſimilis ſum, antepenac.
ἔοικα, ἀντὶ τοῦ φαίνομαι, videor.
ἐοικός. ἐοικότος, τὸ, ſimile.
ἐοικώς. ἐοικότος, ὁ, ſimilis.
ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, laus, antepenacuitur.
ἐπαινός. ἐπαινοῦ, ὁ, grauis, acuitur.
ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, prouincia, penac.
ἐπάρχια, ας, ἡ. Eparchia mulier, antepenac.
ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penac.
ἐρινεός. τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus ſylueſtris, antepenultima acuitur.
ἕρκειος, διὰ τῆς ει διφθόγγου, Iouis epitheton, antepenultima acuitur.
ἕρκιος, διὰ τοῦ ι, ſeptum, antepenac.
ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penanflectitur.
ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, tumulus, antepenac.
ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, fulcrum lecti.
ἐρῶ, δι' ἑνὸς ρ, dico, penacuitur.
ἔρρω, διὰ δύο ρρ, pereo, penacuitur.
ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, ſocius, penanflectitur.
ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenac.
ἔτος, ἔτους, τὸ, annus, penacuitur.
ἐτός. ἐτοῦ, ὁ, incaſſum, acuitur.
εὐάνθης, εὐάνθους, ὁ, Euanthes vir, penacuitur.
εὐανθής. εὐανθέος, ὁ καὶ ἡ, floridus, acuitur.
εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, ignauia, antepenac.
εὐηθία, εὐηθίας, διὰ τοῦ ι, bonus mos, penacuitur.
εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, rectus iactus, antepenult. acuitur.
εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè iaciens, penac.
εὐθύς, ἐπιρρηματικῶς, ſtatim, acuitur.
εὐθύς. ὀνοματικῶς, rectus, acuitur.
εὐμαρής. διὰ τοῦ η, facilis, acuitur.
εὐμαρίς. διὰ τοῦ ι, calceus, acuitur.
εὐπειθής. έος, ὁ καὶ ἡ, obediens, acuitur.
εὐπείθης, εὐπείθους, ὁ καὶ ἡ, obediens principi, penultima acuitur.
εὖρος, διάστημα, latitudo, aſpiratur.
εὖρος, ψελούμενον, Eurus ventus.
εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, pietatem exercens, vltima circunflectitur.
εὐσέβων, ωνος, ὁ, Euſebon vir, penacuitur.
εὐσθένης, νους, ὁ, Euſthenes vir, penacuitur.
εὐσθενής. έος, ὁ καὶ ἡ, fortis, acuitur.
εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, felicitas, penacuitur.
εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenultima acuitur.
ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, inimicitia, penacuitur.
ἐχθρά. τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimica, acuitur.

Ζεύς. ζηνός, ὁ, Iupiter, acuitur.
ζῆν, ἀπαρέμφατον, viuere, anflectitur.
ζυγός. ζυγοῦ, ὁ, iugum boum, Maſcul.
ζυγός. ζυγοῦ, ἡ, iugum libræ, Fœmin.
ζῷον, ζώου, τὸ, animal, penanflectitur.
ζωόν. ζωοῦ, τὸ, viuum, acuitur.

Ἠδέ. σύνδεσμος, &, coniunctio, acuitur.
ἤδε, δεικτικὴ, hæc, penacuitur.
ἠέ. σύνδεσμος, ſiue, coniunctio, acuitur.
ᾖει, ῥηματικῶς, ibat, penanflectitur.
ᾗ δασύνεται καὶ περισπᾶται, vbi, cui, quatenus, aſpiratur & circunflectitur.
ἦ ψιλοῦται καὶ περισπᾶται, certè, ait, tenuatur, & circunflect.
ἥλιος, ἡλίου, ὁ, Sol, antepenacuitur.
ἠλεῖος, ἠλείου, ὁ, Heleus gentile, penanflectitur.
ἧλος, ἥλου, ὁ, clauus, penanflectitur.
ἠλός. ἠλοῦ, ὁ, ſtolidus, acuitur.
ἥμων, ἥμονος, ὁ, iaculator, penacuitur.
ἡμῶν, γενικὴ, noſtrûm, anflectitur.
ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Hereus vir, antepenacuitur.
ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Iunonius, penanflectitur.
ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier, & vrbs, antepenac.
ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, herculea, penacuitur.
ἡράκλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penanflectitur.
ἡράκλεις, Hercules, Aduerbium iurandi, penacuitur.
ἡρακλῆς, ἡρακλέους, ὁ, Hercules, anflectitur.
ἥττων, ἥττονος, ὁ, minor, penacuitur.
ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, minuens, anflectitur.
ἧττον, ἐπίρρημα, minus, penanflectitur.
ἠχώ, ἠχοῦς, ἡ, fama, penacuitur.
ἧχι, ἐπίρρημα, vbi, qua, penanflectitur.

Θαλάμαι, αἱ, luſtra ferarum, penacuitur.
θαλαμαί. αἱ, templum Caſtoris & Pollucis, acuitur.
θάρσος, θάρσους, τὸ, audacia, penacuitur.
θράσος, θράσους, τὸ, temeritas, penacuitur.
θαλία, θαλίας, ἡ, conuiuium, feſtiuitas, penult. acuitur.
θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenacuitur.
θαμβός. θαμβοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
θάμβος, θάμβους, τὸ, pauor, ſtupor, penacuitur.
θεά. θεᾶς, ἡ, dea, acuitur.
θέα, θέας, ἡ, ſpectaculum, penacuitur.
θεοτόκος, θεοτόκου, Deum pariens, penac.
θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex Deo natus, antepenultima acuitur.
θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas, penacuitur.
θερμή. θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
θερμός. θερμοῦ, ὁ, calidus, acuitur.
θῆλυς, θήλεος, ἡ, fœmina, penanflectitur.
θηλή. θηλῆς, ἡ, papilla, acuitur.
θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, venans, anflectitur.
θήρων, θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
θόλος, θόλου, ὁ, teſtudo, & locus ſcripturarum Athenis, penacuitur.
θολός. θολοῦ, ὁ, turbidus, acuitur.
θύμος, θύμου, ὁ, cepa agreſtis, penacuitur.
θυμός. θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, deſyderium, acuitur.
θύρα, θύρας, ἡ, oſtium, hoc eſt, lignum ipſum.
θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc eſt, apertura.

θυρσός. θυρσοῦ, ὁ, thyrſus, acuitur.
θύρσος, θύρσου, ὁ, Thyrſus vir, penacuitur.

Ἰ Α'. τῆς ἰᾶς, ἡ, vna, acuitur.
ἴα, τῆς ἴας, ἡ, vox, penacuitur.
ἱδρύμενος, ὁ, ἱδραζόμενος, ſedens, antepenultima acuitur.
ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus, penultima acuitur.
ἰδὲ, σύνδεσμος, &, acuitur.
ἴδε, τὸ ῥῆμα, vide, penacuitur.
ἰδού. ecce, acuitur.
ἰδοῦ, vide, anflectitur.
ἴερων, ωνος, ὁ, proprium, penacuitur.
ἱερῶν, ἱερῶντος, ὁ, ſacrificans, circunflectitur.
ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, ſupplicatrix, penacuitur.
ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, ſupplicator, ſupplex, penac.
ἶνα, τῆς ἰνὸς, ἡ, occaſus, penanflectitur.
ἵνα, vt, penacuitur.
ἰνδός. τοῦ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
ἴνδος, τοῦ ἴνδου, ὁ, fluuius Indiæ, penacuitur.
ἴον, ἴου, τὸ, viola, penacuitur.
ἰόν. ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
ἰπνός. τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, furnus, acuitur.
ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, laterna, penacuitur.
ἶρις, τῆς ἴριδος, ἡ, iris herba, penacuitur.
ἶρις, ιδος, ἡ, Iris dea, penanflectitur, quaſi ἴρις.
ἱρός. ἱροῦ, ὁ, ſacer, acuitur.
ἶρος, ἴρου, ὁ, προσαίτης, pauper, mendicus, penanflectitur.
ἴσπων, ἴσπωντος, ὁ, Hiſpon vir, penacuitur.
ἰσπών ἰσπῶντος, ὁ μετοχικὸν, acuitur.
ἰχθύς. τοῦ ἰχθύος, ὁ, piſcis, acuitur.
ἴχθυς, τοῦ ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
ἰωνία, τῆς ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
ἰωνιά. τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, violetum, acuitur.
ἰῶν, ἰοῦντος, ὁ, plenus veneno, anflectitur.
ἴων, ἴωνος, ὁ, proprium & gentile, penacuitur.

Κ Αίνα, τῆς καίνης, Cæna vrbs, penacuitur.
καινή. τῆς καινῆς, ἡ, noua, acuitur.
κακή. τῆς κακῆς, ἡ, mala, penacuitur.
κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
καθαιρῶν, οῦντος, delens, ſubuertens, anflectitur.
καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, purgans, penac.
καλλισθένης, εος, ὁ, Calliſthenes, penacuitur.
καλλισθενής. έος, ὁ καὶ ἡ, potens, acuitur.
κᾶλον, κάλου, τὸ, lignum, penacuitur.
καλόν. καλοῦ, τὸ, bonum, acuitur.
κάλλος, κάλλεος, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
καλός, διὰ τοῦ λ, honeſtus, bonus, acuitur.
κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
καλῶς, ἐπίῤῥημα, bene, circunflectitur.
καμπή. καμπῆς, ἡ, flexura, curuamen, acuitur.
κάμπη, κάμπης, ἡ, bruchus, penacuitur.
κανθός. κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
κάνθος, κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri, Maſcul.
κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, Fœmin.
κεῖνος, ἀντὶ ἐκεῖνος, ille, penanflectitur.
κενός. κενοῦ, ὁ, vacuus, acuitur.
κήρ. τῆς κηρός, ἡ, Parca, mors, ſors, acuitur.
κῆρ, τοῦ κηρὸς, τὸ, cor, anima, anflectitur.
κῆρος, κήρου, ὁ, Cerus fluuius Armeniæ, penanflectitur.
κηρός. κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
κίῤῥα, κίῤῥας, ἡ, vrbs, penacuitur.
κιῤῥά. κιῤῥᾶς, ἡ, ignea, acuitur.
κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
κιών. κιόντος, ὁ, iens, acuitur.
κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penanflectitur.
κλειτός. τοῦ κλειτοῦ, ὁ, glorioſus, acuitur.
κλειώ. κλειόος, ἡ, Clio Muſa, acuitur.
κλείω, ῥῆμα, laudo, claudo, penacuitur.

κλῆρος, κλήρου, ὁ, ſors, penanflectitur.
κληρός. κληροῦ, ὁ, ſorte datus, electus, acuitur.
κλῖσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio ad dextram.
κλίσις, ιος, ἡ, inclinatio totius exercitus.
κλωθώ. κλωθόος, ἡ, Clotho parca, acuitur.
κλώθω, ῥῆμα, circunuoluo, penacuitur.
κόμπος, τοῦ κόμπου, ὁ, ſtridor, elatio, penacuitur.
κομπός. τοῦ κομποῦ, ὁ, ſuperbus, acuitur.
κονίς. τῆς κονίδος, ἡ, puluis, acuitur.
κόνις, τῆς κόνιος, ἡ, lendes aut furfures capitis.
κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, per vnum ρ.
κόῤῥη, ης, ἡ, caput cum collo, per duplex ρρ.
κόρυς, τῆς κόρυθος, ἡ, galea, penacuitur.
κόρις, τοῦ κόριος, ὁ, cimex, penacuitur.
κόρωνος, τοῦ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
κορωνός. κορωνοῦ, ὁ, angulus, acuitur.
κουρικός. τοῦ κουρικοῦ, ὁ, tonſorius, vas ligneum.
κούρικος, τοῦ κουρίκου, ὁ, emporium, antepenacuitur.
κούριον, τοῦ κουρίου, τὸ, ciuitas Cypri, antepenacuitur.
κουρεῖον, τοῦ κουρείου, τὸ, tonſtrina, anflectitur.
κρής. τοῦ κρητὸς, ὁ, Cres, id eſt, Cretenſis, acuitur.
κρᾶς, ἀντὶ τοῦ κρέας, κατὰ συναίρεσιν, caro, anflectitur.
κρίνω, ἐνεστὼς, iudico, penacuitur.
κρινῶ, μέλλων, iudicabo, anflectitur.
κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, iudicans, penacuitur.
κρινών. τοῦ κρινῶνος, ὁ, liliarium, acuitur.
κριός. τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penanflectitur.
κρότων, κρότωνος, ὁ καὶ ἡ, muſca canina, vel ciuitas, penacuitur
κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, plaudens, anflectitur.
κύδος, τοῦ κύδου, conuitium, penacuitur.
κῦδος, τοῦ κύδεος, gloria, penanflectitur.
κυκάω, miſceo, turbo, penacuitur.
κυκεῶν, τὸν, ἀντὶ κυκεῶνα, potio ex multis herbis, anflectitur.
κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, inuerecundus, penultima acuitur.
κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, ἡ, inuerecunda, penanflectitur.
κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, Cypariſſus puer, antepenultima acuitur.
κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, cypreſſus arbor, antepenultima acuitur.
κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penanflectitur.
κῦρος, τοῦ κύρεος, τὸ, authoritas, dominium, penanflectitur.
κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, dominus, antepenacuitur.
κυριός. τοῦ κυριοῦ, nomen loci, acuitur.
κυρτός. τοῦ κυρτοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, vas piſcatorium, penacuitur.
κυφός. τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibboſus, acuitur.
κῦφος, τοῦ κύφου, ὁ, vrbs Theſſaliæ, penanflectitur.
κύων, κυνὸς, ὁ καὶ ἡ, canis, penacuitur.
κυῶν, κυοῦντος, ἡ, prægnans, anflectitur.

Λ ΑΒέ. ἀττικῶς, accipe, acuitur.
λάβε, κοινῶς, accipe, penacuitur.
λαβή. λαβῆς, ἡ, capulus, anſa, acuitur.
λάβη, λάβης, ἡ, excuſatio, penacuitur.
λαβρός. λαβροῦ, ὁ, abundans, acuitur.
λάβρος, λάβρου, ὁ, mediocris, vehemens, penultima acuitur.
λᾶγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penultima anflexa.
λαγώς. λαγοῦ, ὁ, lepus, acuitur.
λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penacuitur.
λαχών. λαχόντος, ὁ, ſortitus, acuitur.
λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penacuitur.
λαθών, λαθόντος, qui latuit.
λάμπρα, ας, ἡ, Lampra vrbs, penacuitur.
λαμπρά. λαμπρᾶς, ἡ, ſplendida, acuitur.
λᾶας, λάου, ὁ, lapis, penacuitur.
λαός. λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
λαρός. λαροῦ, ὁ, dulcis, acuitur.
λάρος, λάρου, ὁ, larus, auis, penacuitur.

λάχος, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὁ, ſors, penacuitur.
λάχω, διὰ τοῦ ω μεγάλου, quaſi, penacuitur.
λεκιθοπώλης, λεκιθοπώλου, ὁ, venditor leguminum, penacuitur.
λεκιθόπωλις, λεκιθοπώλιδος, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, promontorium, penacuitur.
λεπάς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus oſtrei, acuitur.
λέπτη, λέπτης, ἡ, Lepte vrbs, penacuitur.
λεπτή, λεπτῆς, ἡ, tenuis, acuitur.
λευκή, λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, penultima acuitur.
λεύκων, λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
λευκῶν, λευκῶντος, ὁ, albificans, anflectitur.
λῆμμα, τοῦ λήμματος, quæſtus, ſeu captio.
λῆμα, τοῦ λήματος, ſpatium ſeu fortuna.
λήναιος, ληναίου, ὁ, Lenæus, antepenacuitur.
ληναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penanflectitur.
λειτουργεῖν, διὰ τοῦ η, populo miniſtrare.
λιτουργεῖν, διὰ τοῦ ι, maledicere.
λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
λιγύς, λιγύος, ὁ, ſtridulus, canorus, acuitur.
λιθότομος, τόμου, ὁ, inciſus è petra, antepenacuitur.
λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, lapicida, penacuitur.
λιπάρα, ας, ἡ, Lipara inſula, penacuitur.
λιπαρά, λιπαρᾶς, ἡ, pinguis, acuitur.
λίς, λίος, ὁ, leo, acuitur.
λίς, λιτὸς, ὁ, pannus lineus, acuitur.
λόγιον, ίου, τὸ, oraculum, antepenacuitur.
λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penanflectitur.
λυσίας, ου, ὁ, Lyſias vir, penacuitur.
λυσιάς, λυσιάδος, ἡ, Lyſias mulier, acuitur.
λύσις, λύσεως, ἡ, ſolutio, penacuitur.
λυσίς, λυσίος, ὁ, Lyſis vir, acuitur.
λῶτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penanflectitur.
λωτός, τοῦ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

Μάκρον, μάκρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
μακρόν, μακροῦ, τὸ, longum, acuitur.
μείων, μείονος, ὁ, minor, penacuitur.
μειῶν, μειοῦντος, ὁ, minuens, anflectitur.
μελιτίνη, τῆς μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penacuitur.
μελιτινή, τῆς μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
μένω, ἐνεστὼς, maneo, penacuitur.
μενῶ, μέλλων, manebo, futurum, anflectitur.
μειλικτός, τοῦ μειλικτός, ὁ καὶ ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
μειλίκτης, τοῦ ἥκτου, ὁ καὶ ἡ, facilè cedens, penacuitur.
μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, medica herba, penacuitur.
μηδική, τῆς μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
μῆδος, τοῦ μήδου, ὁ, Medus, penanflectitur.
μήδος, τοῦ μήδεος, τὸ, cura, conſilium, penanflectitur.
μισήτη, ἡ, libidinoſa, penacuitur.
μισητή, ἡ, odibilis, acuitur.
μόνη, μόνης, ἡ, ſola, penacuitur.
μονή, μονῆς, ἡ, manſio, acuitur.
μοχθηρός, οῦ, ὁ, laborioſus, acuitur.
μόχθηρος, ου, ὁ, difficilis, penanflectitur.
μύλλος, μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
μυλλός, μυλλοῦ, ὁ, ſtrabo, acuitur.
μυρία, τῶν μυρίων, τὰ, infinita, penacuitur.
μύρια, τῶν μυρίων, τὰ, decem millia, antepenacuitur.
μύριοι, decies mille, antepenacuitur.
μυρίοι, innumeri, penacuitur.
μύρων, τοῦ μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
μυρῶν, τοῦ μυρῶντος, ὁ, redolens, anflectitur.
μύω, τὸ καμμύω, claudo oculos, penacuitur.
μυῶ, τὸ διδάσκω, doceo, propriè ſacra, circunflectitur.

Νάρκισσος, τοῦ ίσσου, ὁ, Narciſſus puer, antepenacuitur.
νάρκισσος, τῆς ίσσου, ἡ, narciſſus arbor, antepenacuitur.
νεός, νεοῦ, ἡ, nouale, campus, acuitur.
νέος, τοῦ νέου, ὁ, nouus, iuuenis, penacuitur.
νίκων, τοῦ νίκωνος, ὁ, Nicon vir, penacuitur.
νικῶν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, anflectitur.
νόμιμον, τοῦ νομίμου, τὸ, legitimum, antepenac.
νομαῖον, τοῦ νομαίου, τὸ, paſcuale, penanflect.
νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
νομός, οῦ, ὁ, paſcuum, regio, plaga, acuitur.
νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, ſponſalis, antepenac.
νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, ſponſus, penacuitur.
νῦν, de præſenti, præterito & futuro.
νυνί, de præſenti tantúm.

Ξάνθος, τοῦ ξάνθου, ὁ, Xanthus fluuius, & viri nomen, penacuitur.
ξανθός, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, flauus, acuitur.
ξάνθη, τῆς ξάνθης, ἡ, Xanthe mulier, penacuitur.
ξανθή, τῆς ξανθῆς, ἡ, flaua acuitur.
ξένων, τοῦ ξένωνος, ὁ, Xenon vir, penacuitur.
ξενών, τοῦ ξενῶνος, ὁ, hoſpitium, acuitur.

Οἰκεῖοι, οἱ, per affinitatem domeſtici.
οἰκέται, οἱ, domeſtici quiuis.
οἶμος, ὁ, via, Maſculinum.
οἴμη, ἡ, cantilena, Fœmininum.
ὄκνος, ὄκνου, ὁ, piger, penacuitur.
ὀκνός, ὀκνοῦ, ὁ, cunctatio, pigritia, acuitur.
ὅλος, τοῦ ὅλου, totus, penacuitur.
ὀλός, τοῦ ὀλοῦ, ὁ, atramentum ſæpiæ, acuitur.
ὅμως, tamen, penacuitur.
ὁμῶς, ſimul, ſimiliter, anflectitur.
ὄν, ψιλούμενον, ens, acuitur & attenuatur.
ὅν, δασυνόμενον, quem, aſpiratur.
ὄναρ ἐπίρρηματικῶς, in ſomnis, penacuitur.
ὄναρ, ὀνάρος, τὸ, ſomnium, penacuitur.
ὀξύς, διὰ τοῦ υ, acutus, velox, acuitur.
ὀξίς, διὰ τοῦ ι, vas acetarium.
ὅπη, ἐπίρρημα, vbi, quò, aſpiratur & penacuitur.
ὀπή, ῆς, ἡ, foramen, ſine aſpiratione, acuitur.
ὅπως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, quomodo, vt, penac.
ὀπός, ὀποῦ, ὁ, ſuccus, acuitur.
ὄρθος, τοῦ ὄρθου, ὁ, Orthus vir, penacuitur.
ὀρθός, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
ὅρμος, ὅρμου, ὁ, portus artificialis, penacuitur.
ὁρμός, ὁρμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
ὄρος, ὄρου, ὁ, ſine aſpiratione, mons, acuitur.
ὅρος, ὅρου, ὁ, cum aſpiratione, terminus, acuitur.
ὀρός, τοῦ ὀροῦ, ὁ, ſerum, acuitur.
ὄσσα, Oſſa, mons Theſſaliæ.
ὄσσα, vox, fama.
οὗ, δασυνόμενον, cuius & vbi, anflectitur.
οὔ, ψιλούμενον, non, acuitur.
οὐθὲν, ne vnum quidem, Imperfectum.
οὐδὲν, nihil, Perfectum eſt.
οὐκοῦν, igitur, circunflectitur.
οὔκουν, non, nequaquam, penacuitur.
οὐρά, οὐρᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
οὖρα, οὔρας, ἡ, impetus, penanflectitur.
οὐρός, οὐροῦ, ὁ, nauale, acuitur.
οὖρος, τὸ, terminus, penanflectitur.
οὖρος, οὔρου, ὁ, ventus ſecundus, penanflectitur.
οὖρον, τὸ, vrina, penanflectitur.
οὗτος, demonſtratiuum & relatiuum.
οὑτοσί, demonſtratiuum ſolúm.
οὕτως, διὰ τοῦ ω μεγάλου, ſic, penacuitur.
οὗτος, διὰ τοῦ ο μικροῦ, hic, penanflectitur.

Παίδευσις, diſciplina.
παιδεία, eruditio.

παιδιά. τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
παιδία, τῶν παιδίων, τά, pueri, per αι.
πεδία, τῶν πεδίων, τά, campi, per ε.
παιάν, τοῦ παιᾶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
παίων, τοῦ παίωνος, ὁ, pæon, metri genus, penultima acuta.
παλλάς. τῆς παλλάδος, ἡ, Minerua, acuitur.
πάλλας, τοῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas gigas, penultima acuta.
πᾶν, τοῦ παντός, τό, omne, circunflectitur.
πάν. τοῦ πανός, ὁ, Pan, deus paſtorum, acuitur.
πανταχῆ, διὰ τοῦ η, vbique.
πανταχοῖ, διὰ τοῦ οι, quocunque.
πάρα, ἀντὶ τοῦ πάρεστι, adeſt & adſunt, penultima acuta.
παρά, apud, ab, præter, acuitur.
παράκοιτις, παρακοίτου, ὁ, maritus, penacuitur.
παράκοιτις, κοίτιος, ἡ, vxor, antepenacuitur.
παράρρητος, διὰ δύο ρρ, ὁ, dictus, antepenacuitur.
παραρητός. δι' ἑνὸς ρ, ὁ, ſupplicabilis, acuitur.
παρειάς. τῆς άδος, ἡ, maxilla, acuitur.
παρείας, τοῦ παρείου, ὁ, pareas ſerpens, penacuitur.
πάρειμι, adſum, antepenacuitur.
παρεῖμι, accedo, penanflectitur.
παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Parthenice mulier, penultima acuta.
παρθενική. κῆς, ἡ, virgo, acuitur.
πάσασθαι, α producto, poſſidere.
πάσασθαι, α correpto, guſtare.
πατρόκτονος, τόνου, ὁ, occiſus à patre, antepenacuitur.
πατροκτόνος, τόνου, ὁ, parricida, penacuitur.
πάτρῳος, τοῦ πατρῴου, ὁ, paternus, penanflectitur.
πατρωός. τοῦ ωοῦ, vitricus, acuitur.
πειθώ. τῆς πειθόος, ἡ, perſuaſio, acuitur.
πείθω, μ. πείσω, π. ειχα, ſuadeo, penacuitur.
πελίας, τοῦ πελίου, ὁ, Pelias vir, penacuitur.
πελιάς, άδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
πέρα, vltrà, penacuitur.
περί. de & circum, acuitur.
πέρων, τοῦ πέροντος, ὁ, tranans, penacuitur.
πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, experiens, anflectitur.
πεύκινος, ν, ὁ, quod ex picea arbore fit, penultima acuitur.
πευκαῖος, τοῦ πευκαίου, ὁ, Peuceus, gentile, penanflectitur.
πίνων, τοῦ πίνοντος, ὁ, bibens, penacuitur.
πεινῶν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, eſuriens, anflectitur.
πλείων, τοῦ πλείονος, ὁ, comparatiuum, penacuitur.
πλείων. τοῦ πλειόνος, ὁ, annus, acuitur.
πλούτων, πλούτωνος, ὁ, Pluton deus, penacuitur.
πλουτῶν, πλουτοῦντος, ὁ, diteſcens, vltima anflexa.
ποῖα, τῆς ποίας, ἡ, qualis interrogatiuè, penanflectitur.
ποιά. τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam infinitè, acuitur.
ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, qualis interrogatiuè, penanflectitur.
ποιός. τοῦ ποιοῦ, ὁ, quidam infinitè, acuitur.
πολέμων, τοῦ πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, bellans, anflectitur.
πόνηρος, τοῦ πονήρου, ὁ, agricola, antepenacuitur.
πονηρός. τοῦ πονηροῦ, ὁ, prauus, acuitur.
πότε, quando, penacuitur.
ποτέ. aliquando, acuitur.
πότος, ότου, ὁ, potus, conuiuium, penacuitur.
ποτός. ἡ, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
πρασία, σίας, ἡ, vrbs Peloponneſi, penacuitur.
πρασιά. τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, ſulcus, acuitur.
πρίν. ἐπίρρημα, prius, anteà, acuitur.
πρίν. πρινός, ἡ, arbuſtum, acuitur.
πρυτανεῖα, τά, pretium ſtatutum, magiſtratus Athenienſiũ.
πρυτανεία, ἡ, tempus magiſtratus Athenienſium.
πρυτάνις, διὰ τοῦ ι, præfectus, adminiſtrator, penultima acuta.
πρύτανις, πρυτάνιος, ἡ, prouidentia.
πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, ὁ, primogenitus, antepenacuitur.
πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, ἡ, primò enixa, penultima acuta.
πρῶτος, πρώτου, ὁ, primus, penanflectitur.
πρωτεύς. πρωτέως, ὁ, fortunæ ſubiectus, acuitur.
πρωΐα, manè, penacuitur.
πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, penacuitur.
πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ & ἡ, primogenitus, antepenultima acuitur.
πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.
πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penacuitur.
πτυχή. πτυχῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
πυγμή. πυγμῆς, ἡ, ceſtus, acuitur.
πυγμῇ, crebrò, vltima circunflexa.
πυθών. ἡ, loci nomen, acuitur.
πύθων, ὁ, python ſerpens, penacuitur.
πύλαιος, ου, ὁ, Pyleus, antepenacuitur.
πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurius, penanflectitur.
πύλη, πύλης, ἡ, porta, penacuitur.
πυλίς. πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.
πυῤῥός. πυῤῥοῦ, ὁ, fuluus, acuitur.
πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

Ράκκος, διὰ δύο κκ, naris cadi.
ῥάκος, διὰ ἑνὸς κ, veſtis attrita.
ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe, vrbs, penacuitur.
ῥιπή. τῆς ῥιπῆς, ἡ, flatus venti, acuitur.
ῥινή. ῥινῆς, ἡ, lima, acuitur.
ῥίνη, ῥίνης, ἡ, rhina piſcis, penacuitur.
ῥίγιον, ῥιγίου, τό, oneroſum, antepenacuitur.
ῥιγεῖον, ῥιγείου, τό, pannus ad cooperiendum, penanflectitur.
ῥέα, ῥέας, ἡ, Rhea, pro ῥεία.
ῥεῖα, facilè, Aduerbium.
ῥοιά. διὰ τοῦ ι, malus punica.
ῥοά. τῆς ῥοᾶς, malum punicum.
ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodienſis, antepenacuitur.
ῥοδιός. τοῦ ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius fluuius.
ῥοδών ῥοδῶνος, ὁ, roſetum, acuitur.
ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluuius, penacuitur.
ῥυμβός φ. μβοῦ, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σάκκος, διὰ δύο κκ, ſaccus, cilicium.
σάκος, δι' ἑνὸς κ, ſcutum, acuitur.
σάρων, σάρωνος, ὁ, deus marinus, penacuitur.
σαρῶν, σαρῶντος, ὁ, verrens, anflectitur.
σικελή. σικελῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.
σικέλη, ης, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.
σίνων, σίνωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
σινῶν, σινοῦντος, ὁ, lædens, circunflectitur.
σίμων, σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, anflectitur.
σίγηλος, σιγήλου, ὁ, ſigelus, narciſſus, antepenultima acuitur.
σιγηλός. σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
σίμος, σίμου, ὁ, ſimus piſcis, penacuitur.
σιμός. σιμοῦ, ὁ, ſimus, acuitur.
σιγή. σιγῆς, ἡ, ſilentium, acuitur.
σιγῇ, ἐπίρρημα, anflectitur.
σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenacuitur.
σιδηρός. σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.
σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, anflectitur.
σιτός. σιτοῦ, ὁ, eſculentus, acuitur.
σκαφή. σκαφῆς, ἡ, effoſſio, acuitur.
σκάφη, σκάφης, ἡ, peluis, ſcapha, penacuitur.
σκότιος, σκοτίου, ὁ, natus ex rapta, antepenultima acuitur.
σκοτίος, σκοτίου, ὁ, Scotius viri nomen, penultima acuitur.
σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarii, penacuitur.
σπαρτή. σπαρτῆς, ἡ, ſeminata, acuitur.
σπάρτος, σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.
σπαρτός. σπαρτοῦ, ὁ, ſeminatus, acuitur.
σπουδή. σπουδῆς, ἡ, ſtudium, acuitur.
σπουδῇ, ἐπίρρημα, vix, cum labore, anflectitur.
στάχυς, βραχέως, ſpica, Singulariter.
στάχυς, ἐκτεταμένως, ſpicæ, Pluraliter.

σταφυλή.vua,acuitur.
σταφύλη,perpendiculum,penacuitur.
στύραξ,ὁ,lignum iaculi,penacuitur.
στῦραξ,ἡ,odoris genus,penacuitur.
στένων,ὁ στενάζων,ὁ,ſuſpirans,penacuitur.
στενῶν,ὁ στενοχωρῶν,ὁ,frequentans,anflectitur.
στίλβον,στίλβοντος,τὸ,ſplendidum,penacuitur.
σπαλδόν.σπαλδοῦ,τὸ,laſciuè nutritum,acuitur.
στρατιά.στρατιᾶς,turba,acuitur.
στρατεία,στρατείας,ἡ,dignitas,penacuitur.
σύνεργος,συνέργου,ὁ,in re quapiam cooperans,antepenac.
συνεργός.συνεργοῦ,ὁ,adiutor,acuitur.
σύν.πρόθεσις, cum, acuitur.
σῦν,αἰτιατική,ſuem,anflectitur.
σφόδρα,ἐπίρρημα,valde,penacuitur.
σφοδρά.σφοδρᾶς,ἡ,vehemens,acuitur.
σχέδιος,σχεδίου,ὁ,frugalis,antepenacuitur.
σχεδιός.σχεδιοῦ,ὁ,proprium nomen,acuitur.
σχιστός.σχιστοῦ,ὁ,veſtis muliebris,acuitur.
σχισταί.αἱ,calceamenta,acuitur.
σχολή.σχολῆς,ἡ,otium aut ſchola,acuitur.
σχολῇ,ἐπίρρημα,vix,pedetentim,anflectitur.

Τάρσος,τάρσου,ὁ,Tarſus in Cilicia vrbs,pen ult.acuta.
ταρσός.ταρσοῦ,ὁ,ordo remigantium,acuitur.
ταυρόκτονος,ὁ,à tauro cæſus,antepenacuitur.
ταυροκτόνος,qui taurum occidit,penacuitur.
τεός.τεοῦ,ὁ,tuus,acuitur.
τέος,τέου,ὁ,aliquis,penacuitur.
τεῦκρος,ου,ὁ,Teucer,proprium,penanflect.
τευκρός.τευκροῦ,ὁ,Troianus,acuitur.
τηλεσκόπος,όπου,ὁ,longè aſpiciens,penacuitur.
τηλέσκοπος,όπου,longè viſus,antepenacuitur.
τίμων,τίμωνος,ὁ,Timo viri nomen,penac.
τιμῶν,τιμῶντος,honorans,anflectitur.
τίνες,qui interrogatiuè,penacuitur.
τινές.aliqui,qui infinitè,acuitur.
τόμος,τόμου,ὁ,charta,penacuitur.
τομός.τομοῦ,ὁ,inciſus,acuitur.
τρίετες,triennio,antepenacuitur.
τριετές.triennale,acuitur.
τριττῶν,τριττῶντος,ὁ,tertiò faciens,anflectitur.
τρίτων τῶν,horum trium,penacuitur.
τρυφῶν,τρυφῶντος,ὁ,triumphans,circunfl.
τρύφων,τρύφωνος,ὁ,Trypho viri nomen.
τρεῖς,οἱ καὶ αἱ,hi & hæ tres,anflectitur.
τρίς.ter,acuitur.
τροχός.τροχοῦ,ὁ,reuolutio,rota,acuitur.
τρόχος.τρόχου,ὁ,curſus,penultima acuta.
τρυγητός,οῦ,ὁ,vindemiæ tempus,acuitur.
τρύγητος,τρυγήτου,ὁ,vindemia,i.vua, antepenultima acuitur.
τύρος,τύρου,ὁ,vrbs Phœniſſa,penanflect.
τυρός.τυροῦ,ὁ,caſeus,acuitur.
τύχων,ὁ.περὶ τὴν ἀφροδίτην θεός,deus.
τυχών,τυχόντος,ὁ,qui contigit,acuitur.

Φανός.φανοῦ,ὁ,clarus,laterna,acuitur.
φάνος,φάνου,viri nomen,penac.
φάρος,φάρου,ἡ,inſula,penacuitur.
φᾶρος,φάρεος,τὸ,tunica,veſtis,penanflectitur.
φαῖδρος,φαίδρου,ὁ,Phædrus Platonis,penanfl.
φαιδρός.φαιδροῦ,ὁ,clarus,alacer,acuitur.
φαιά.φαιᾶς,ἡ,fuſca,acuitur.
φαῖα,φαίας,ἡ,vrbis nomen,penanfl.
φάσις,φάσεως,ἡ,fama,dictio,penacuitur.
φᾶσις,φάσεως,ἡ,Phaſis fluuius,penanfl.
φιλητής.φιλητοῦ,ὁ,amator,acuitur.
φιλήτης,φιλήτου,ὁ,fur,deceptor,penac.
φίλων,φίλωνος,ὁ,Philo,penacuitur.
φιλῶν,φιλοῦντος,ὁ,amans,circunflectitur.
φόρος,φόρου,ὁ,tributum,penacuitur.
φορός.φοροῦ,ὁ,ventus proſper,acuitur.
φυλακή.φυλακῆς,ἡ,cuſtodia,acuitur.
φυλάκη,άκης,ἡ,vrbs Theſſaliæ,penacuitur.
φῦλον,δι' ἑνὸς λ,τὸ,genus,gens,penanflectitur.
φύλλον,διὰ δύο λλ,τὸ,folium,penacuitur.
φῶς,φωτὸς,τὸ,lux,circunflectitur.
φώς.φωτὸς,ὁ,vir,acuitur.

Χάραξ,κος,ἡ,vallus in vineis,penacuitur.
χάραξ,ακος,ὁ,vallum in bello,penacuitur.
χαρίτων,χαρίτωνος,ὁ,nomen proprium,& Genitiuus Pluralis,penacuitur.
χαριτῶν,χαριτοῦντος,ὁ,gratificans,circunflect.
χάριεν,ἀντὶ τοῦ χαριέντως,gratioſè.
χαρίεν,χαρίεντος,τὸ,gratioſum,penacuitur.
χάλκη,χάλκης,ἡ,nomen inſulæ,penacuitur.
χαλκῆ.χαλκῆς.ἡ,ærea,circunflect.
χαλκίδικη,δίκης,ἡ, vrbis nomen,penacuitur.
χαλκιδική.κῆς,ἡ,Chalcidica,patrium,acuitur.
χίτων,χίτωνος,vrbis nomen,penacuitur.
χιτών.χιτῶνος,ὁ,veſtis,acuitur.
χίλων,χίλωνος,proprium,Chilo,penacuitur.
χιλῶν,χιλῶντος,ὁ,Participium,circunflectitur.
χεῖλος,χείλεος,τὸ,labrum,penacuitur.
χιλός.διὰ τοῦ ι,cibus,acuitur.
χία,χίας,ἡ,Chia patrium nomen,penacuitur.
χειά.χειᾶς,ἡ,ſerpentis domus,acuitur.
χλαμύς.τῆς χλαμύδος,ἡ,veſtis purpurea.
χλανίς.τῆς χλανίδος,ἡ,veſtis militaris,acuitur.
χρόα,διὰ τοῦ ο,color,penacuitur.
χροιά.διὰ τοῦ οι,color,acuitur.
χόα,τῆς χόας,feſtum quoddam,penacuitur.
χοά.τῆς χοᾶς,ἡ,genus menſuræ,acuitur.
χρέων,fatale decretum,penacuitur.
χρεών.τοῦ χρεῶ,τὸ,debitum,opportunum,acuitur.
χρηστός.ὁ,bonus,vtilis,acuitur.
χρῆστος,χρήστου,ὁ,Chreſtus viri nomen.

Ψάλλω,ἐνεστὼς διὰ δύο λλ,canto,penultima acuitur.
ψαλῶ,μέλλων,δι' ἑνὸς λ,cantabo,anflectitur.
ψύχρος,ψύχρου,ὁ,Pſychrus fluuius,penacuitur.
ψυχρός.ψυχροῦ,ὁ,frigidus,acuitur.

Ὦμος,ὤμου,ὁ,humerus,penanflectitur.
ὠμός.ὠμοῦ,ὁ,crudus,crudelis,acuitur.
ὦχρος,ὤχρου,ὁ,pallor,penanflectitur.
ὠχρός.ὠχροῦ,ὁ,pallidus,acuitur.
ὦ,ô Aduerbium vocandi,circunflectitur.
ὤ.heu,acuitur.
ὥρα,ὥρας,pulchritudo,hora,aſpiratur.
ὤρα,ὤρας,cura,attenuatur.

FINIS DICTIONVM QVAE DIFFERVNT SIGNIFICATV.

ΤΑ ΤΟΥ ΩΣ
ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ'.

Τὸ Ω' Σ πόσα σημαίνει; τριακοντάδύο.

παραβολήν.

Ὡς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

ἀνταπόδοσιν.

Ὣς αὖτις καθ' ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.

ὑπερβολήν.

Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

ὁμοίωσιν.

Ὡς ὅδ' ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἷι ἔοικεν.

ἀντὶ τοῦ ὅμως.

Ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ.

ἀναφοράν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

θαυμασμόν.

Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ.

ἀντὶ τοῦ οὕτως.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ.

τὸν ἵνα σύνδεσμον.

Ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς.

τὸ ὅπως.

Ὡς σπείσῃς διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν.

τὸ ὅτι.

Ἔγνως ὡς θεός εἰμι. καὶ τό.

Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκα σφιν ἑκηβόλῳ. τὸ ἐπεί.

Ὡς ἴδε χῶρον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι.

τὸ εἴθε εὐκτικὸν ἐπίρρημα.

Ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν κακός.

τὸ διό.

Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος.

τὸν εἰ συναπτικὸν σύνδεσμον.

Ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε.

τὸ ὁμοίως.

Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύμφυλον ἐν ἀργείοισιν ἔρεξεν.

τὸ ὅμως.

Ὡς πρῶτον κίκονας δαμάσαντο.

τὸ ὅσον.

Καὶ κρέας ὡς αἱ χεῖρες ἐχάνδανον.

τὸν γὰρ σύνδεσμον.

Ὡς οὔ τοι ποταμῷ δαμήμεναι αἴσιμον ἦεν.

τὸ εὐθέως.

Ὡς ἴδεν ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.

τὸ ὡσαύτως.

Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἄγασθε θεοί.

τὴν βεβαίωσιν.

Ὡς χαρίεν ἐστ' ἄνθρωπος ἀνθρώποις.

τὸ ἀλλά.

Ὡς τούτου ἀλήθειά τις· ἀττικὸν τοῦτο.

τὸ ἕως.

Ὡς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων.

τὸ οὕτως.

Ὡς ποτ' ἔην νῦν αὖτε νεώτερος ἀντιαόντων.

τὸ οὐκέτι.

Ὡς οὐκ ἔτι χάρις μετ' ὄπισθ' εὐεργέων.

διηγηματικὸν κεφάλαιον.

Ὡς ἦλθ', ὡς αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.

τὸ λίαν.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου κύριε.

τὸ τοσοῦτον.

Ὡς φαίηκες, περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν.

τὸ ὠτίον,

ὃ μόνον ψιλοῦται τῶν ἄλλων πάντων δασυνομένων καὶ ὀξυνομένων.

τὴν ἐπὶ πρόθεσιν.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

SIGNIFICATIONES VOCABVLI ΩΣ.

ΩΣ particula, quot modis ſignificat? trigintaduobus.

Parabolam.

Vtque leo lætatus eſt magnum nactus corpus.

Redditionem.

Sic rurſum per turbã ſubiit Troianorum illuſtrium.

Superlationem.

Vt non grauius aut imprudentius aliud muliere.

Similitudinem.

Ita hic Vlyſſis magnanimi filio ſimilis viſus eſt.

Pro eo quod eſt tamen.

Veruntamen non ſeruauit ſocios, quanquam vellet.

Relationem.

Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.

Admirationem.

Vt bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

Pro eo quod eſt ſic.

Sic ait, & portis erupit ſplendidus Hector.

Vt coniunctionem.

Vt mihi & hunc virum magnum nomines.

Vt.

Vt libes Ioui patri & aliis immortalibus.

Quia.

Noſti quòd deus ſim. Et illud.

Quia ob id illas Phœbo. Poſtquam.

Poſtquã vidit locũ deſertũ vbi ſteterant veloces equi.

Vtinam Aduerb. optandi.

O vtinam mors mihi mala ſubreperet.

Eapropter.

Ob id poſtea à te, chare fili.

Si Coniunctionem continuam.

Si vos à me celerem ad nauem iretis.

Similiter.

Memini ſimiliter quæ mihi imperito Argis fecerit.

Tamen.

Tamen prius Cicoras domuit.

Quantum.

Et carnem quantum ei manus capiebant.

Enim Coniunctionem.

Non enim tibi à fluuio domari fatale erat.

Protinus.

Vt vidit protinus eum magis inuaſit ira.

Eodem modo.

Eodem modo rurſus nunc mihi inuidetis dii.

Confirmationem.

Sic gratioſum eſt homo hominibus.

Sed.

Sed huius veritas quædam: Atticum hoc.

Donec.

Donec hic inde multum victum & aurum congregans.

Sic.

Sic olim eram, num rurſus iunior obuiantium.

Amplius.

Amplius non eſt gratia poſtea benefactorum.

Narratiuum caput.

Vt venit, ſic AEgiſthus adornauit triſtem mortem.

Valde.

Valde magnificata ſunt opera tua Domine.

Tantum.

Tantum Phæaces ſuper omnes periti homines.

Auriculam,

quod ſolum tenuatur omnibus aliis aſpiratis & acutis.

Ad Præpoſitionem.

Vt ſemper ſimilem ducit deus ad ſimilem.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΦΕΛΚΥΣΤΙΚΟΥ Ν, ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.

ΠΕΡΙ τοῦ ἐφελκυστικοῦ ν, ἤγουν τοῦ παρελκομένου ἐν συνεπείᾳ λόγου διὰ τὸ ἀχασμῶδες τὸ ν. Ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐφέλκονται τὸ ν. αἱ δοτικαὶ τῶν πληθυντικῶν τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν μετοχῶν, φωνήεντος ἐπαγομένου δηλονότι.

Τοῖς αἰᾶσιν ἔδωκα. Ταῖς φιλότησιν εὐφραίνομαι. Τοῖς βήμασιν ἐμπεδείπατο. Τοῖς τύψασιν ἐμμελετηθῶ· καὶ τὰ τοιαῦτα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου, οὐ γράφεται τὸ ν. τοῖς αἰᾶσι δέδωκα. τοῖς τύψασι μελετίζομαι. Καὶ ἐν αὐτοῖς μίαις ἐφελκυστικὸν τὸ ν, σφίσιν, ὅμως καὶ σφισίν, ... καὶ τοῖς τὸ ὑμῖν πάντοτε μετὰ τοῦ ν. Ἐν τοῖς ῥήμασι δὲ τρίτα πρόσωπα ἑνικῶν καὶ πληθυντικῶν, ἐν τοῖς ὀφειλομένοις χρόνοις ἐφέλκονται τὸ ν· ἔτυψεν ἐκεῖνος. ἔτυπτεν οὗτος. τύπτουσιν ἄλλοι. τύψουσιν ἄλλοι. τύπτουσιν ἕτεροι. καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ ἐν τοῖς ἀττικοῖς τούτοις τῶν ἑνικῶν. γράψειεν οὗτος ἀναγνώσειεν ἐκεῖνος.

Τινὲς δὲ ἐν τοῖς ἐπιρρήμασι, τὸ ἄνωθεν, κάτωθεν, οὐρανόθεν, γῆθεν, καὶ τοῖς ὁμοίοις ἐφελκυστικὸν λαμβάνουσι τὸ ν, ὅθεν καὶ συμφώνου ἐπαγομένου γράφουσιν αὐτό. οὐρανόθεν τὸ φῶς, γῆθεν τὰ ἄνθη. ἡ δὲ συνήθεια πάντοτε μετὰ τοῦ ν, τὰ τοιαῦτα γράφει.

ΕΚ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ περὶ τοῦ ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι κανόνας ζητοῦντας καὶ ὁμοιότητας.

Ὅτι χρὴ ζητεῖν ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν ὁμοιότητας ἀπαραβάτους, καὶ κανόνας ἀσφαλεῖς, καὶ τύπους ἀκριβεῖς. Πρότερον μὲν γὰρ ἐγένοντο τοῖς ἀνθρώποις αἱ λέξεις διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, ὕστερον δ' ἐπενοήθη ἡ τέχνη τὰ μὲν ὀλισθῆσαι ῥυθμίσαι, καὶ εἰς εἰκόνα τινὰ ἀγαγεῖν. τὰ δὲ μὴ δυνηθεῖσα εἴασεν ἀφ' ἧς εἶχεν συνηθείας.

Καὶ πῶς γὰρ αὐτὴ ἐξαιρουμένη τῆς τέχνης τὸ ἀδιάφθορόν ποτε καὶ ἄτακτον; Ἔοικε γὰρ δόγμα ὅτι καὶ αὐτὴ ἀνθρώπινον· φθορᾷ ὑπόκειται καὶ αὐτή, καὶ μεταβολῇ, καὶ ῥοπῇ, ὡς δὴ καὶ τ' ἄλλα τῶν ἀνθρώπων πράγματα.

Εὕροι γὰρ αὐτὴ συχνῶν λέξεις πλείστας, αἷς ἄλλως μὲν οἱ πάλαι ἐχρῶντο ἄνθρωποι, ἄλλως δ' οἱ νῦν. Καὶ αἱ τοῖς πάλαι οὖσαι ἐν χρήσει παρεωράθησαν, καὶ ἀπερρίφθησαν ὕστερον. ἰδοὺ γὰρ τὸ τύραννος βασιλικὸν ὄνομα πρότερον, βλασφημεῖται νῦν. καὶ τὸ χυδαῖοι οἱ πληθυνόμενοι ἀπὸ τοῦ χύδην λεγόμενον, νῦν ἐπὶ ὀνειδισμοῦ λαμβάνεται. καὶ τὸ πανοῦργος ἐπὶ φρονίμου λαμβανόμενον πρότερον, βλασφημεῖται νῦν. καὶ τὸ ἐξαίσιον καὶ ἔκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου, καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο, νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται. καὶ τὸ ἀνόσιος πάλαι μὲν τὸν ἄταφον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀσεβῆ. καὶ τὸ καθωσιωμένος πάλαι μὲν τὸν ὅσιον ἐδήλου, νῦν δὲ τὸν ἀφιερωμένον. καὶ τὸ κάθαρμα ἀπὸ τοῦ καθαίρειν, καὶ τὸ ἄγος, καὶ τὸ ἐναγὴς ἀπὸ τοῦ ἄζω τὸ σέβομαι γινόμενα, πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου. τὸ δὲ παναγὴς ἐπὶ ἐπαίνου μόνον ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ παραγόμενον. καὶ μυρία ἕτερα εὕροι τις ἂν τοιαῦτα ἐξετάζων, ἃ χρὴ κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον ἑκάστου ἀνάγειν ὡς εἰς λιμένα τινά, εἰς τοὺς προσήκοντας ἐκ τῶν τεσσάρων τῆς ὀρθογραφίας κανόνων, ἀναλογίαν φημί, διάλεκτον, ἐτυμολογίαν, καὶ ἱστορίαν.

ΤΕΛΟΣ.

DE GRAECARVM PROPRIETATE LINGVArum ex ſcriptis de arte Ioan. Gram.

Dialectus eſt linguæ proprietas. Sunt autẽ dialecti quinq;, Attica, Dorica, AEolica, Ionica, Cõmunis. Et Attica quidẽ vocata eſt ab Atthide Cranai filia. AEolica verò ab AEolo Hellenis filio. Dorica autem à Doro Hellenis filio. Ionica autem ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ. Cõmunis autem quæ ex his quatuor cõſtat. Habet autem vnaquæque dialectus proprium idioma.

DE DIALECTIS procemium alterum.

Dialecti quĩq;, Ionica, Attica, Dorica, AEolica, Cõmun.

DE IONICA LINGVA.

Ionica autem eſt, qua vſi ſunt Iones: hãc autem antiquam eſſe conſtat. proprium autem ipſius eſt, pro α η vti: & circunflexas ſyllabas in duo diuidere: & pro π κ accipere: & pro aſpiratis colliſionibus tenues proferre: & quibuſdam dictionibus ι auferre. Vtuntur igitur η pro α: vt ianuam pro ianuã: & diem pro diem: & vtilitatem pro vtilitatem. Circunflexas autẽ ſyllabas in duo diuidunt: pro facere enim facere dicũt. Pro π κ accipiunt: nã quomodo, modo dicunt. Pro aſpiratis colliſionib⁹ tenues proferunt, cùm dicunt in equis in equis: & inſpicere inſpicere. Quibuſdam dictionibus ι auferunt, pro laborare laborare dicentes. Ionica autem ab Ione Apollinis filio, & Creuſa Erechthei filia.

DE ATTICA LINGVA.

Attica verò eſt dialectus, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim vti contractionibus, & dictiones inſeparabiliter proferre: tum verò & τ & ρ pro σ accipere: & υ pro ι, & σ pro ξ. Cõtractionib⁹ igitur abũdè vtũtur,

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ ΕΚ ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙκοῦ τεχνικῶν.

Διάλεκτός ἐστι γλώττης ἰδίωμα. εἰσὶ δὲ διάλεκτοι πέντε, ἀτθίς, δωρίς, αἰολίς, ιάς, κοινή. καὶ ἀτθὶς μὲν ἐκλήθη ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός. αἰολὶς δὲ ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος. δωρὶς δὲ ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος. ιὰς δὲ ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρός. κοινὴ δὲ ἐκ τῶν τεσσάρων συνέστηκεν. ἔχει δὲ ἑκάστη διάλεκτος οἰκεῖον ἰδίωμα.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ προοίμιον ἕτερον.

Διάλεκτοι πέντε, ιάς, ἀτθίς, δωρίς, αἰολίς, κοινή.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ἰὰς δέ ἐστιν, ᾗ κέχρηνται ἴωνες. δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι αὕτη. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἀντὶ τοῦ α τῷ η κεχρῆσθαι. καὶ τὰς περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν. καὶ ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνειν. καὶ ἀντὶ τῶν δασυνομένων συναλοιφῶν, ψιλότητας ἐκφέρειν. καὶ ἐπί τινων τὸ ι ὑπεξαιρεῖν. Χρῶνται μὲν οὖν τῷ η ἀντὶ τοῦ α, ὡς θύρην ἀντὶ τοῦ θύραν, καὶ ἡμέρην ἀντὶ τοῦ ἡμέραν, καὶ ὠφελείην ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν. τὰς δὲ περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιροῦσιν· ἀντὶ τοῦ ποιεῖν γὰρ ποιέειν λέγουσιν. ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνουσι. τὸ γὰρ πῶς κῶς λέγουσιν. ἀντὶ τῶν δασυνομένων συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ὅτ' ἂν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἐφ' ἵππων ἐπ' ἵππων, καὶ ἐφορᾶν ἐπορᾶν. ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι πονέεσθαι λέγοντες. ιὰς δὲ ἀπὸ ἴωνος τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρός.

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Ἀτθὶς δέ ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται ἀθηναῖοι. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι, κατακόρως κεχρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς, καὶ τὰς λέξεις ἀδιαιρέτους ἐκφέρειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ τ καὶ ρ, ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνειν. καὶ τὸ υ ἀντὶ τοῦ ι, καὶ ἀντὶ τοῦ σ τὸ ξ. ταῖς οὖν συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται,

ὅτ' ἂν λέγωσι θοἰμάτιον ἀντὶ τοῦ τὸ ἱμάτιον. καὶ φρούμιον ἀντὶ τοῦ προοίμιον. ἀδιαιρέτως δέ τινας τῶν λέξεων ἐκφέρουσιν, ὅτ' ἂν λέγωσι πατρῷν, ἀντὶ τοῦ πατρώϊον. καὶ νηρῇδα ἀντὶ τοῦ νηρεΐδα. καὶ τὸ ρ καὶ τ, ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνουσι. τὴν θάλασσαν γὰρ θάλατταν, καὶ τὸ πράσσειν πράττειν. πάλιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέως, ἄρσενα, θαρραλέως, ἄρρενα λέγουσι. ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅτ' ἂν λέγωσι τοὔνδυμα, τὸ ἔνδυμα: τοὔγκλημα, τὸ ἔγκλημα: τοὔλαιον, τὸ ἔλαιον: τοὐπίσημον, τὸ ἐπίσημον: τοὔργον, τὸ ἔργον. ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ ξ, ὅτ' ἂν λέγωσι ξύμπας, ἀντὶ τοῦ σύμπας: καὶ ξυμφορὰν ἀντὶ τοῦ συμφοράν: καὶ ξυνῆκεν ἀντὶ τοῦ συνῆκεν: καὶ ξύμβολον ἀντὶ τοῦ σύμβολον: καὶ ξυνθήκη ἀντὶ τοῦ συνθήκη. ἐκλήθη δὲ ἀτθὶς, ἡ τῶν ἀττικῶν, ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρός.

ΠΕΡΙ' ΔΩΡΙ'ΔΟΣ.

Δωρὶς δὲ κέκληται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται δωριεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστιν, ἀντὶ τοῦ η, τῷ α χρῆσθαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ω, τῷ α. καὶ ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἑνικῶν, πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρειν, καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου, τῷ ω χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου, τὸ η παραλαμβάνειν. καὶ ποτὲ ἀντὶ τοῦ θ, τὸ σ. καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιρεῖσθαι. ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η, τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι τὸ ἄλιον, ἀντὶ τοῦ ἥλιον: καὶ ἁμέραν ἀντὶ τοῦ ἡμέραν: καὶ ἁ κύπρις ἀντὶ τοῦ ἡ κύπρις: καὶ ἁδὺ ἀντὶ τοῦ ἡδύ. ἀντὶ δὲ τοῦ ω, τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσι μωσῶν μωσᾶν, θυρῶν θυρᾶν. ἀντὶ δὲ ἑνικῶν θηλυκῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρουσιν, ὡς ὅτ' ἂν λέγωσι, καλὴν καλάς, σοφὴν σοφάς. ἀντὶ δὲ τῆς ου διφθόγγου, τῷ ω χρῶνται, ὅτ' ἂν λέγωσι μούσας μώσας. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου, τῷ η χρῶνται, ὅτ' ἂν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν. ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. ἀλλὰ καὶ λάβεν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν: καὶ δράμεν ἀντὶ τοῦ δραμεῖν: καὶ ἔλθεν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν λέγουσι. δωρὶς δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ' ΑΙ'ΟΛΙ'ΔΟΣ.

Αἰολὶς δὲ λέγεται διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται αἰολεῖς. ἴδιον δὲ αὐτῆς ἐστι, τὰς ὀξυτόνους λέξεις ἀναστρέφειν. καί τισιν ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέναι. καὶ ποτὲ ἀντὶ τῆς ου, τῷ ω χρῆσθαι. καὶ ἀντὶ τοῦ ο, τῷ α. καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων ψιλῶς ἐκφέρειν. καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η τάττειν. καὶ προστιθέναι ἐπὶ τῶν λέξεων τοῦ ρ τὸ β. ἀντὶ δὲ τοῦ δύο μμ, δύο ππ λαμβάνειν. καὶ τὰς λέξεις μὲν ἀναστρέφουσι τὰς ὀξυτόνους, τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες, καὶ τὸ καλὸς κάλος. τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προστιθέασιν, ὅταν λέγωσιν ἀντὶ τοῦ καλὰς καλαῖς, σοφὰς σοφαῖς. ἀντὶ δὲ τῆς ου, τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγωσι λείπωσαι ἀντὶ τοῦ λειποῦσαι, καὶ ἰδῶσαι ἀντὶ τοῦ ἰδοῦσαι, καὶ ληρῶσαι ἀντὶ τοῦ ληροῦσαι. ἀντὶ δὲ τοῦ ο, τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἄμοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνηέντων, ψιλῶς ἐκφέρουσιν, ὅταν τὸ ἡμέρα ψιλῶσι, καὶ τὸ ἥλιος, καὶ ὑμεῖς. ἀντὶ δὲ τῆς ει διφθόγγου τῷ η χρῶνται, ἀντὶ τοῦ κυθέρειαν κυθήρηαν λέγοντες. καὶ ἀντὶ τοῦ μαθεῖν καὶ ἐλθεῖν, μαθῆν καὶ ἐλθῆν. προστιθέασι δὲ ἐπί τινων λέξεων πρὸ τοῦ ρ τὸ β. τὰ ῥόδα βρόδα λέγοντες, καὶ τὰ ῥάκη βράκη. ἀντὶ δὲ τοῦ δύο μμ, δύο ππ λαμβάνουσι, τὰ ὄμματα, ὄππατα λέγοντες. ἔστι δέ τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα. ἀντὶ γὰρ τῆς μετὰ προθέσεως, τὴν κατὰ παραλαμβάνουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὴν βουλὴν βωλλὴν λέγουσι, καὶ τὴν γῆν γᾶν, καὶ τὸν ἀγῶνα, ἄγωνον, τὸν δὲ πρίαμον πέρραμον. ἐκλήθη δὲ αἰολὶς, ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδός.

ΠΕΡΙ' ΚΟΙΝΗ͂Σ.

Οἱ μὲν βουλόμενοι τὴν κοινὴν καταριθμεῖν διάλεκτον ταῖς προειρημέναις τέσσαρσιν, αἰτιῶνται τοῦτον τὸν τρόπον: οὐδὲ γάρ φασιν ἔχειν ἴδιον, ἀλλ' ὥσπερ τετραφάρμακος δύναμις ἐκ τεσσάρων συνεστῶσα, τετραφάρμακον λέγεται, οὐδὲν ἴδιον ἔχουσα: οὕτω καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος ἐκ τεσσάρων συναρμοσθεῖσα, οὐκ ὀφείλει συναριθμεῖσθαι ταύταις. τῶν δὲ τὴν κοινὴν διάλεκτον εἰσηγουμένων, οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβάλλεται ταῖς διαλέκτοις τῆς ὁμοφώνοις, οἷον φίλος, νύξ, καὶ τὰ τοιαῦτα. οἱ δὲ, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔχουσα τύπον, ἀλλ' ἐκ διαφόρων λέξεων συνηθροισμένη, μεταπλάσεις δὲ αὐτῆς οὐχ εὑρίσκονται. ἰάδι ἔγραφεν Ὅμηρος, ἀτθίδι Ἀριστοφάνης, δωρίδι Θεόκριτος, αἰολίδι Ἀλκαῖος, κοινῇ Πίνδαρος.

Ε'ΤΕ'ΡΩΣ ΠΕΡΙ' ΔΙΑΛΕ'ΚΤΩΝ.

Διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τόπου ἐμφαίνουσα. ἢ λέξις ἴδιον ἢ κοινὸν ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα. διάλεκτοι δέ εἰσιν, εἰ καὶ τὴν κοινήν τις καταριθμοίη, πέντε. ἰὰς, ἀτθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, κοινή. ἡ γὰρ πέμπτη ἴδιον οὐκ ἔχουσα χαρακτῆρα, κοινὴ ὠνομάσθη, ἤτοι ὅτι κοινῇ τῷ πάντων χαρακτῆρι χρῆται, καὶ ἐκ τῶν

quum dicunt veſtis pro veſtis, & procemium pro procemiũ. coniunctim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt paternum pro paternum: & Nereida pro Nereida. & ρ & τ pro σ accipiunt: mare enim mare, & facere facere. Rurſum pro audéter, maſculum, audéter, maſculum dicunt. pro ε υ accipiunt, quũ dicunt indumẽtum pro indumentum: crimen, crimen: oleum, oleum: inſigne, inſigne: opus, opus. pro σ verò ξ, quum dicunt vniuerſus pro vniuerſus, & calamitatem pro calamitatem, & intellexit pro intellexit, & ſignum pro ſignum, & fœdus pro fœdus. Vocata eſt autem Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia.

DE LINGVA DORICA.

Dorica autem vocata eſt dialectus, qua vſi ſunt Dores. proprium ipſius eſt, pro η α vti, & pro ω α, & pro Fœmininis nominibus Singularibus, plurales caſus proferre, & pro ου diphthongo ω vti, & pro ει diphthongo η aſſumere. & interdum pro θ σ. & quibuſdam dictionibus ι detrahere. Pro η igitur α vtuntur, quum dicunt Solem pro Solem, & diem pro diem, & Venus pro Venus, & ſuaue pro ſuaue. Pro ω autem α vtũtur, quum dicunt Muſarum Muſarum, ianuarum ianuarum. Pro Singularibus autem Fœmininis nominibus Plurales caſus proferunt dicendo pulchram pulchras, doctã doctas. Pro ου autẽ diphthõgo ω vtuntur, dicendo Muſas moſas. Pro ει autẽ diphthongo η vtuntur, quũ dicunt pro videre, currere, accipere: videre, currere, accipere. Sed & accipere pro accipere, & currere pro currere, & venire pro venire dicunt. Dorica autẽ appellata eſt à Doro Hellenis filio.

DE LINGVA AEOLICA.

AEolica autẽ dicitur dialectus, qua vſi ſunt AEoles. proprium autem ipſius eſt, acutas dictiones inuertere, & quibuſdam nominibus Fœmininis Accuſatiui caſus ι addere, & aliquando pro ου ω vti, & pro ο α. & incipientia à vocalibus tenuiter proferre, & pro ει diphthongo η ponere, & ponere in dictionibus ante ρ β, pro gemino μμ geminum ππ aſſumere. & dictiones quidem inuertunt acutas, fluuius fluuius dicentes, & pulcher pulcher. Quibuſdam autem nominibus Fœmininis Accuſatiui caſus ι apponunt, quum dicunt pro pulchras pulchras, ſapientes ſapientes. Pro ου verò ω vtuntur, quum dicunt relinquentes relinquentes, & videntes pro videntes, & nugantes pro nugantes. Pro ο α vtuntur, quum dicunt ſimile pro ſimile. Inchoantia verò à vocalibus tenuiter proferunt, quum dies attenuant & Sol & vos. Pro ει autem diphthongo η vtuntur, pro Cythærean Cythęrean dicentes, & pro didiciſſe & ire, didiciſſe & ire. Ponunt autem in quibuſdam dictionibus ante ρ β, roſas broſas dicẽtes, & pannos laceros, pan. lac. Pro gemino verò μμ geminũ ππ accipiunt, oculos oculos dicentes. Sunt autem quædam, quæ peculiariter apud eos formantur, nam pro cum Præpoſit. cõtra accipiunt. Aliquando & conſilium conſiliũ dicunt, & terram terrã, & certamen certamen, Priamũ autẽ Perrhamũ. Appellata eſt AEolica lingua ab AEolo Hellenis filio.

DE COMMVNI LINGVA.

Qui nolunt communem dialectum adnumerare prædictis quatuor, arguunt hoc modo: neq; enim aiunt habere ꝓprium, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor conſtans, quadripharmacũ dicitur, nihil ꝓprii habens: ſic & cõmunis dialectus ex quatuor coaptata nõ debet adnumerari his. Ex his autem qui cõmunem dialectum introducunt, alii dicunt, quòd omnibus ſeſe inſinuat dialectis eiuſdem vocis, vt amicus, nox, & huiuſmodi: alii non habere formam, ſed ex variis dictionibus congregatam. decidentiæ autem ipſius non inueniuntur. Ionica ſcripſit Homer. Attica Ariſtoph. Dorica Theocritus, AEolica Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus eſt dictio propriæ inſigne formæ oſtendens, vel dictio peculiarem vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt, ſi & communem quis adnumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, AEolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, cõmunis nominata eſt, vel quia communiter omnium notis vtitur, & ex

quatuor cōſtat: vel quia communiter ea omnes vtuntur, vel quia ex hac incipiunt, tanquam ea ſubiecta, omnes. Remittẽdum autem hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Itaque barbaras in multitudine exiſtentes, & incomprehenſibiles, non eſt facile tradere, alioqui neque dicendum ipſas dialectos, ſed linguas. Hellanicas autem contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis quidem filius, cognomento autem Deucalionis, loca per Græciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellanicas voces, ſpecialiter autem denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim his in plura loca, atque eandem vocem non amplius ſeruãtibus, ſed cum locorum mutatione vnà vocem quoque mutãtib⁹, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, illos qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & AEſopum, Dorienſes ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectũ Doricã, qua valde vtũtur Rhodiiſq; & Creteſes, & Peloponeſii, & Siculi, & Libyci, & antiquam Epirũ habitantes.

Ab AEolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ AEolia vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes cõdidiſſet, & regionem AEoliam, & dialectum AEolicam nominauit.

Ionica autem ab Ione Xuthi, filii Hellenis & Creuſæ Erechth. filiæ, vocata eſt. Hic enim linguã, quę eadem atque Attica videbatur, quum commigraſſet, & condidiſſet tredecim vrbes, ab ſe Ionicam appellauit. vrbes autem hæ, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia (fuit autem is Atticæ rex) vel vocata eſt ſic, eo quòd ad litus eſſet, quaſi Atticam dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam, ſecundũ totius nominis mutationẽ, ſecundũ partẽ quandã, ſecundũ accidẽs: ſecundũ nominis mutationẽ: ſic quẽadmodũ AEoleſes muliebre indumentũ catagogẽ vocãt: Attici autẽ, quæ à nobis circũferẽtia cribri, farinariã vocãt, & ſimilia. ſecundũ autẽ partẽ quãdã, vel per additionẽ, vt AEoleſes roſas broſas dicũt. vel per ablationẽ, vt Dores ferre & dicere, ferre & dicere dicunt. vel per tranſmutationẽ, vt currũ currũ dicunt. ſecundũ verò accidẽs, vel per accẽtũ. vel per ſpiritũ dictum apud nos, permutãt. per accentũ quidẽ volunt. Attici quidẽ peruenio, perueniebã: impello, impellebã. Dores autẽ omnino, omnino dicũt: & ſic, ſic: & ſimilia, quę diuidim⁹ iis idiomatib⁹ quę ſunt ſecundũ partẽ dialectorũ. ſecundũ ſpiritũ autẽ, vt Attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpiratè proferunt.

DE ATTICIS DIALECTIS per partes.

Attica mutat σ modò in τ, modo in ξ. nam mare mare dicit, & betam betam, & calamitatem calamitatem, & ſymbolum ſymbolum. vertunt autem σ in ξ in cum Præpoſitione, & hoc ſolum.

Semper in εις Plurales Nominatiuos ab in ευς Maſculinis factos, per η profert, vt parentes parentes, reges reges.

In αος deſinentia Maſculina antepenult. vel vltima acuta, per εως profert, vt Menelaus Meneleos. populus, lus. templum templum.

I in dictionibus addit, vt nũc, hunc, hic, prius. nos autem nunc, hic, hunc, prius.

In ευς nomina per ω in Genitiuo effert. Ariſteus, Ariſtei: ſimiliter Peleus, Pelei.

Cõtractiones Atticorum ſunt propriç. meo pro meo. venio habens pro venio habens.

Ablationes ι Atticorũ ſunt propriæ, & Dorienſiũ, & AEolentium. ſocium pro ſocium, ad Chryſam pro ad Chryſam.

Acceptiones Vocatiuorum pro Nominatiuis Atticorũ ſunt propriæ. nubigrega Iupiter pro nubigrega. eques Neſtor pro eques. & latocul⁹ Iupiter, pro latoculus. Notãdum: Nominatiui enim pro Vocatiuis, & Vocatiui pro Nomin. hæc autem ſolùm Athenienſium figura.

Defectus partiũ orationis Atticorũ ſunt & Dorienſiũ, & Ionicorũ, vt cædens ambabus, deeſt manibus.

γεγράφασιν καθόσον. ἢ ὅτι κοινῶς αὐτῇ πάντες χρῶνται. ἢ διότι ἐκ ταύτης ἄρχονται, ὡς ταύτης οὔσης ὑποθέσεως. ἀνακτέον δὲ ταύτην μὲν ὡς πρὸς κανόνα, τὰς δὲ λοιπὰς πρὸς ἰδιότητα. τὰς μὲν οὖν βαρβάρους ἐν πλήθει οὔσας καὶ ἀπεριλήπτους, οὐκ ἔστι ῥᾴδιον παραδοῦναι, ἄλλως τε οὐδὲ λεκτέον αὐτὰς διαλέκτους, ἀλλὰ γλώσσας. τὰς δὲ ἑλληνικὰς συνέβη καλεῖσθαι, ὡς ἕλληνος τοῦ διὸς μὲν υἱοῦ, κατὰ τὴν κλῆσιν δὲ δευκαλίωνος, τοὺς κατὰ τὴν ἑλλάδα τόπους κατεσχηκότος, πάσας μὲν συνέβη λέγεσθαι ἑλληνικὰς φωνάς, κατ' εἶδος δὲ τὰς παρωνυμίας ἀπὸ τῶν ἐκείνου παίδων λαβεῖν. διασπαρέντων γὰρ τούτων εἰς πλείονας τόπους, καὶ τὴν αὐτὴν φωνὴν οὐκ ἔτι φυλαξάντων, ἀλλὰ τῇ τῶν τόπων μεταβολῇ ἅμα καὶ τὴν φωνὴν μεταβαλόντων, συνέβη διαλέκτους λέγεσθαι. ἀπὸ μὲν οὖν δώρου τοῦ δευκαλίωνος καὶ πύῤῥας παιδὸς, μετοικήσαντας εἰς τοὺς περὶ τὸν παρνασσὸν τόπους καὶ αἴσωπον, δωριεῖς ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύεσθαι πάντας συνέβη. καὶ τὴν διάλεκτον δωρίδα, ᾗ πάνυ χρῶνται ῥόδιοί τε καὶ κρῆτες, καὶ πελοποννήσιοι, καὶ σικελοὶ, καὶ λίβυες, καὶ οἱ τὴν παλαιὰν ἤπειρον οἰκοῦντες.

Ἀπὸ δὲ αἰόλου τοῦ ἕλληνος παιδὸς καὶ πύῤῥας, αἰολὶς ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον αἰολίδα προσηγόρευσεν.

Ἡ δὲ ἰὰς ἀπὸ ἴωνος τοῦ ξούθου τοῦ ἕλληνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως παιδὸς ἐκλήθη. οὗτος γὰρ δοκοῦσαν τῇ ἀτθίδι τὴν αὐτὴν εἶναι διάλεκτον μετοικήσας, καὶ κτίσας πόλεις ιγ. ἀφ' ἑαυτοῦ ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις αὗται, κλαζομεναὶ, λέβεδος. φωκαία, πριήνη. μίλητος, μυκάλη, ἐρυθρὰ, τέως, σάμος, κολοφῶν, ἔφεσος, χίος, σμύρνα.

Ἀτθὶς δὲ ἐκλήθη, ἤτοι ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς (ἦν δὲ οὗτος τῆς ἀττικῆς βασιλεύς) ἤτοι ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ παράκτιος, οἷον ἀκτικήτις οὖσα.

Νοεῖται δὲ ἡ διάλεκτος τριχῶς, κατὰ ὅλου ὀνόματος ἐναλλαγὴν, κατὰ μέρος τι, κατὰ συμβεβηκός. κατὰ ὅλου ὀνόματος ἀλλαγὴν μὲν, ὡς οἱ αἰολεῖς τὸ γυναικεῖον ἔνδυμα, κατωγωγὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ ἀττικοὶ τὴν ὑφ' ἡμῶν ταλίαν, ἀλφιτήριον καλοῦσιν. καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ δὲ μέρος τι, ἤτοι κατὰ πρόσθεσιν, ὡς οἱ αἰολεῖς τὰ ῥόδα βρόδα λέγουσιν. ἢ κατὰ ἀφαίρεσιν, ὡς οἱ δωριεῖς, τὸ φέρειν καὶ λέγειν, φέρεν καὶ λέγεν λέγουσιν. ἢ κατὰ μετάθεσιν, ὡς δίφρον, δρίφον λέγουσι. κατὰ δὲ τὸ συμβεβηκὸς, ἤτοι κατὰ προσῳδίαν, ἢ κατὰ πνεῦμα λεγόμενον παρ' ἡμῶν, ἀλλοιοῦσι. κατὰ μὲν προσῳδίαν θέλουσιν. ἀττικοὶ μὲν, ἱκνέω, ἵκνεον. ἐλαύνω, ἔλαυνον. δωριεῖς δὲ τὸ πάντως παντῶς λέγουσι, καὶ οὕτως οὑτῶς. καὶ τὰ ὅμοια, ἅ τινα διαιροῦμεν τοῖς ἰδιώμασι τῶν κατὰ μέρος διαλέκτων. κατὰ δὲ πνεῦμα, ὡς ἀττικοὶ τὸ παρ' ἡμῖν ψιλῶς ὂν, αὐτοὶ δασέως προφέρονται.

ΠΕΡΙ' ΤΩΝ ΚΑΤΑ' ΜΕ'ΡΟΣ ἀτθίδων διαλέκτων.

Ἡ ἀτθὶς τρέπει τὸ σ, ποτὲ μὲν εἰς τὸ τ, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν, θάλατταν λέγει. καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπει δὲ τὸ σ εἰς τὸ ξ, ἐπὶ τῆς σὺν προθέσεως, καὶ μόνως.

Αἰεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεται. οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλεῖς οἱ βασιλῆς.

Τὰ εἰς αος λήγοντα ἀρσενικὰ προπαροξύτονα, ἢ ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρεται. οἷον μενέλαος, μενέλεως. λαὸς, λεώς. ναὸς, νεώς.

Τὸ ι ἐν ταῖς λέξεσι προστίθησιν, οἷον νυνὶ, τουτονὶ, ἐντευθενὶ, προτερί. ἡμεῖς δὲ, νῦν, οὗτος, τοῦτον, πρίν.

Τὰ εἰς ευς ὀνόματα, διὰ τοῦ ω ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει. ἀριστεὺς ἀριστέως. ὁμοίως, πηλεὺς, πηλέως.

Αἱ συναλοιφαὶ ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. τοὐμοῦ, ἀντὶ τοῦ τοῦ ἐμοῦ. ἔρχομ' ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, καὶ δωριέων, καὶ αἰολέων. ἕταρον ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον. ἐς χρύσαν, ἀντὶ τοῦ εἰς χρύσαν.

Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν ὀνομαστικῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. νεφεληγερέτα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης. ἱππότα νέστωρ, ἀντὶ τοῦ ἱππότης, καὶ εὐρύοπα ζεὺς, ἀντὶ τοῦ εὐρύοπος. σημειωτέον: αἱ εὐθεῖαι γὰρ ἀντὶ κλητικῶν, καὶ αἱ κλητικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν. τοῦτο δὲ μόνον ἀθηναίων τὸ σχῆμα.

Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἀττικῶν εἰσι, καὶ δωριέων, καὶ ἰώνων. οἷον κόπτων ἀμφοτέρῃσιν, ἐλλείπει τὸ χερσίν.

Αἱ παραλή-

Αἱ παραλήψεις τῶν αἰτιατικῶν πλέονσιν ἀντὶ γενικῶν, ἀττικῶν εἰσιν. οἷον, μήτ᾽ σὺ τόνδ᾽ ἀγαθὸς περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην. ἀντὶ τοῦδε.

Ἀεὶ τοῖς παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῶνται, οἷον γράφομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω· καὶ ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ποιῶ.

Ἔτι τῶν ἀττικῶν ποιείτων καὶ νοείτων λέγειν, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, καὶ νοείτωσαν.

Τὰ εἰς ως ἐπιρρήματα τῆς ποιότητος, εἰς ον περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιρρημάτων χρῶνται, οἷον, δέον, πρέπον: ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.

Τὰ εἰς ες λήγουσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, εἰς ους περατοῖ. οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες.

Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῶνται. τὸ γὰρ ἱμάτιον, θοἰμάτιον λέγει, καὶ τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον.

Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται: τὸ γὰρ θάρσος θάρρος λέγει, καὶ τὸ θαρσαλέον θαρραλέον, καὶ τὸ ἄρσεν ἄρρεν.

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ος χρῶνται, ὡς ὅταν λέγῃ τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔπος: ἀντὶ τοῦ τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔπος.

Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῶνται, ὦ φίλος, ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε.

Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῶνται. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων, θηριωδέστατος λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τοῦ ε κέχρηται. ῥέπει γὰρ τὸ ε εἰς η, ὡς ὅταν λέγῃ ἠδυνάμην, ἠβουλόμην.

Ἡ ἀτθὶς διάλεκτος μεταβολὰς εἰληφυῖα κατὰ καιρούς, ὅμως ἀρχαῖον τύπον ὑπογράφει. τοῖς γὰρ δυϊκοῖς ἑώρωμεν χρωμένους τούς τε κωμικοὺς ποιητὰς, καὶ ἀττικοὺς συγγραφεῖς λέγοντας, τὼ πόδε, καὶ τὼ χεῖρε, καὶ νὴ τὼ θεὼ, καὶ διὸς κόρω. λέγει δὲ καὶ πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν τῷ γοργίᾳ, τὼ γὰρ ξένω τώδε γοργίας τε καὶ πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. καὶ δυοῖν ὀβολοῖν, καὶ δυοῖν χαλκοῖν, καὶ ταῖν θεαῖν.

Ὅσα τῶν εἰς ος ληγόντων ἔχει τὸ α παραλῆγον ταῦτα διὰ τοῦ ω μεγάλου καὶ τοῦ ε, ἵλαος ἵλεως, καὶ κατὰ τὰς πλαγίους οὕτως τῇ ὀρθῇ ἀκολούθως.

Μενέλεω, ἀντὶ τοῦ μενελάου, κατὰ τὴν δοτικὴν ὁμοίως σὺν τῷ ι, μενέλεῳ καὶ προσθέσει τοῦ ν τοῖν μενέλεων. τὴν δὲ αἰτιατικὴν μενέλεων. τὴν δὲ πληθυντικὴν ὀρθὴν ὁμοίως τῇ ἑνικῇ δοτικῇ, μενέλεῳ. τὴν δὲ γενικὴν τοῖν μενελέων. τὴν δοτικὴν σὺν τῷ ι, τοῖς μενέλεῳς. τὴν αἰτιατικὴν, τοὺς μενέλεως.

Ἔτι τοῖς ἀττικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀφυῆ, ὑγιῆ, ἀφυᾶ λέγειν καὶ ὑγιᾶ. καὶ ἀντὶ τοῦ εὐβοέα καὶ πειραιέα, εὐβοᾶ καὶ πειραιᾶ. τοῦτο δὲ εἰώθασι ποιεῖν. ἐφ᾽ ὧν ἡ τελευταία συλλαβὴ διὰ μόνου τοῦ α λήγουσα, ἢ πρὸ ε, ἢ πρὸ ι παραλήγει, ὡς: ἐπὶ τῶν προκειμένων, οὐ μὴν ἐφ᾽ ὧν γε μετὰ συμφώνου λήγουσι, εὐνοῦ, εὐτυχῆ. οὐ γὰρ ἐροῦσιν εὔνοα καὶ εὐτυχᾶ. οὐδὲ πάλιν ἐφ᾽ ὧν σύμφωνον ἄρχει τοῦ ε παραλήγοντος, βασιλέα, δρομέα.

Ἐπὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐδυνάμην, ἐβουλόμην, ἤμελλον, τὸ ε εἰς η ἀλλάττουσι, λέγοντες ἠδυνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον.

Καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως ἀλλάττουσι τὸ α εἰς η. ἠνειχόμην λέγοντες. ἀντὶ τοῦ ἀνειχόμην.

Ἔτι γε μὴν τῶν εἰς ω ληγόντων ῥημάτων ἐπὶ δευτέρου προσώπου παθητικοῦ, διὰ τῆς ει διφθόγγου. βούλει γάρ, ἀντὶ τοῦ βούλῃ. ὅταν δὲ ᾖ ὑποτακτικὸν, ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν, ἐὰν βούλῃ.

Τὰ δὲ εὐκτικὰ λαμβάνουσιν ἀντὶ ὑποτακτικῶν, ἐὰν ἔλθοις, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃς. καὶ ἐὰν ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ ἐὰν ἔλθῃ.

Περιαιροῦσι δὲ πολλάκις καὶ τὸ ι, τὸ κλαίειν λέγοντες κλάειν, καὶ τὸ μυῖαν, μύαν, καὶ μητρυιάν, μητρυάν, καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν, καὶ ποίημα, πόημα.

Καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς προθέσεως, τῷ ὡς χρῶνται, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ πρὸς τὸν φίλον, ὡς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν φίλον.

Ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστι καὶ τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς διὰ τοῦ ω προφέρεσθαι. εὐρυσθέα εὐρυσθῶ, πηλέα, πηλῶ, τυδέα, τυδῶ.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν. λοιδορούμενος, ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν. φαινόμενος ἀντὶ τοῦ φαίνων. φαντακιζόμενος, ἀντὶ τοῦ φαντακίζων. διακονούμενος, ἀντὶ τοῦ διακονῶν. διαβαλλόμενος, ἀντὶ τοῦ διαβάλλων. μισούμενος, ἀντὶ τοῦ μισῶν.

Ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ τιθέασιν ἀντὶ παθητικῶν. τὸ πολιτεύειν, ἀντὶ τοῦ πολιτεύεσθαι. καὶ γράφειν, ἀντὶ τοῦ γράφεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια.

Τοὺς δὲ ἀορίστους καὶ μέλλοντας ὁλοκλήρους παθητικοὺς, αὐτοὶ μέσους πολλάκις ἐναλλάσσοντες, τὸ μισηθήσονται, μισήσονται λέγουσι καὶ τὸ ζητηθήσονται, ζητήσονται. καὶ τμηθήσονται, τμήσονται, καὶ τὰ ὅμοια.

Acceptiones accuſatiuorum caſuum pro genitiuis Atticorũ ſũt vt, neq; tu hũc, bon⁹ licet ſis, aufer puellã, pro ab hoc.

Semper paſsiuis verbis pro actiuis vtitur, vt ſcribor, pro ſcribo, & fio pro facio.

Item Atticorum eſt, fiant & intelligantur, dicere, pro faciant & intelligant.

In ως aduerbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro aduerbiis vtitur, vt decens decens, pro decenter decẽter.

In ες deſinentes nominatiuos comparatiuorũ nominum in ους terminat. vt maiores, peiores, pulchriores: pro maiores, peiores.

Contractionibus ſemper plurimũ vtitur: nam veſtis, veſtis dicit, & oleum oleum.

Σ pro ρ vtitur. Nam audacia dicit, & audens audens, & maſculum maſculum.

Ου pro ο vtitur, cùm dicit veſtis, crimen, carmẽ: pro veſtis, crimen, carmen.

Nominatiuis provocatiuis vtitur, ô amicus, pro ô amice.

Superlatiuis pro comparatiuis ſæpe vtitur, vbi dicẽdum eſſet efferior omnibus, efferiſsimus inquit.

Η pro ε vtitur, vertit enĩ ε in η, velut cũ dicit poterã, volebã.

Attica dialectus mutationes licet acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus vti & comicos poetas & Atticos ſcriptores, qui dicunt vterque pes, & vtraque manus, & per vtrũque deũ, & Iouis vtrunque filium, id eſt geminos. dicit & Plato philoſophus in Gor. Vterque enim hoſpes hic, Gorgiáſque & Polus, doctus quidem vterque eſt & amicus meus. & duobus obolis, & duobus æreis, & duabus deabus.

Quæcunque in ος deſinentia habent α in penultima hæc per ω magnum & ε: propitius, propitius: & per obliquos ſic vt recto reſpondeatur.

Menelao, pro Menelao, in datiuo ſimiliter cum ι, Menelao, & additione ν Menelai ambo. Accuſatiuum autem Menelaum. Plur alem autem rectum æquè atque ſingularem datiuum, Menelao. Genitiuum autem Menelaorum. Datiuũ autem cum ι, Menelais. Accuſatiuum Menelaos.

Item Atticæ eſt, pro eo quod eſt ingenioſum, ſanũ, ingenioſum dicere ac ſanũ: & pro Eubœenſem & Piræenſem, Eubœenſem & Piræenſ. hoc autem cõſueuere facere in quibus vltima ſyllaba per ſolum α deſinens, vel ε vel ι penultimat, vt in propoſitis. non tamen in quibus cum conſonante deſinũt: beneuolum, felicem: non enim dicent, beneuolum, & felicẽ. neque rurſum in quibus conſonans incipit ε penultimante, regem, curſorem.

In huiuſmodi verbis, poteram, volebam, futurus eram, ε in η mutant, dicentes poteram, volebam, futurus eram.

Et ἀνὰ, hoc eſt, ſuper, præpoſitionis mutãt α in η, tolerabã dicentes, pro tolerabam.

Item verborum in ω deſinẽtium in ſecũda perſona paſsiui, per ει diphthongũ: vis enim pro vis. Cum verò fuerit ſubiunctiuum, quemadmodum nos dicunt, ſi velis.

Optatiua autẽ accipiunt pro ſubiunctiuis, ſi veneris procùm veneris, & cùm venerit pro cùm venerit.

Auferunt autem ſæpe & ι, flere dicentes flere, & muſcam muſcã: & nouercã, nouercã: & facere, facere: & poema, poe.

Et loco πρὸς, id eſt, ad, præpoſitionis, ὡς vtuntur, pro ad regem & ad amicum, ad regem & ad amicum.

Proprium autem ipſorum eſt, & in α deſinentes ſingulares accuſatiuos maſcul. per ω proferre, Euryſtheũ Euryſtheũ Peleum Peleum, Tydeum Tydeum

Vtuntur autẽ & paſsiuis pro actiuis: qui improbatur pro improbans, qui indicatur pro indicans, qui fugatur pro fugans, qui miniſtratur pro miniſtrãs, qui calumnia circumuenitur pro calumnians, qui odio habetur pro odio habens.

Interdum autem & actiua ponunt pro paſsiuis. in republica verſare pro eo quod eſt in republica verſari. ſcriptis reum agere, pro ſcriptis reum agi. & ſimilia.

Indeterminata tempora, & futura integra paſsiua ipſi in communia ſæpe mutantes, dicunt odio habebitur, pro oderit. & quæretur quæret, & incidetur incidet. & ſimilia.

Ab ίζω autē futura abiiciētes σ circunfleĉût, exprobrabo dicunt pro exprobrabo,& aſpergam, pro aſpergã & ſubſannabo proſubſannabo.

Amant autem plerunque conciſionem. nam Nereidas Nereidas dicunt,& Apollinem Apollinem,& meliorem meliorem,& potiorem potiorem.

Mutant autem & tonos,& ſonos,& tempora. Tonos quidem, pro vrbium, ordinum, vrbium dicunt & ordinum. Sonos autem, vuã paſſam,& ſpicas, vuã paſſam dicunt,& ſpicas. Tempora autē, regē α producunt,& Atreū & loru,& ſtatuã.

Dicunt autē & pro ad Athenas, Athenas eo.& in Athenis Athenis profiteor.& ex Athenis ex agro, Athenis ex agro venio.& in domū domum, ex domo domo, in domo domi.& ex quo tempore, ex quanto tempore.

Et ρ pro λ vtuntur. Nam furnum furnum dicunt.

DE IONICA.

Ionica in ας deſinentia nomina in ης mutat, ſi non ſint Dorienſia, Mercurius, rius: Soſias, ſias. Tunc enim Iones vertūt, cùm non ſint verſa ex Dorienſibus, vt dictum eſt. Mercurius, rius. Nam Dorienſes non vertunt ea.

Omne in ης deſinēs, cuius genitiuus in ου terminatur, apud eos in εω deſinit. Perſes Perſæ, Perſæ. Xerxes, Xerxis, Xerxis. Peleiades Peleiadæ, Peleiadæ.

In ης maſcul, quorum genitiuus in ους, per εος profertur, vt Demoſthenes Demoſthenis, indoctus indocti, accuſatiuū in εα faciunt, Demoſthenem, indoctum.

In ους deſinentes genitiuos, qui ab in ες neutris rectis fiunt, diuidit: pium, pii, nobilis, ignobilis, impii.

Omnis nominatiuus in ευς, per εος profertur in genitiuo apud Ionas, vt rex regis.

In ος neutra in genitiuo in εος faciunt Iones, multitudo multitudinis, multitudinis.

In ες rectos plurales ab in ευς ſingularibus factos, in ηες diuidunt Iones, vt reges pro reges.

In αι pluralia diuidunt in genitiuo per ε, vt Perſæ, Perſarum, ſarum. Nymphæ Nympharum, nympharum. ſed nympharum A Eolicè.

Omnis datius pluralis in οις deſinens, aſſumit ι apud eos. vt pulchris pulchris, ſapientibus ſapientibus,& ſimilia.

Omnis datiuus pluralis in αις deſinens, tranſmutat α in η in Ionica, adſcripto quidē ι, ſed non pronūtiato: vt pulchris pulchris, Nymphis nymphis.

In α rectos in η vertunt Iones. vt Iuno Iuno, regio regio.

Igitur coniunctionem, igitur dicunt Iones.

Verborū compoſitiones per tenues conſonantes faciunt Iones, deſpicio, cis, cit.

Præpoſitiuis articulis Iones pro ſubiunctiuis vtuntur. quem volo, quem volo: quam volo, quam volo.

κ pro π in interrog.& relatiuis, vt quot quot, quotquot quotquot, quemadmodum quemad.

Ω pro α aliquãdo vtūtur Iones, hominē dicētes,& optim.

Ω pro αυ diſſono vtuntur, miraculum miraculū dicentes.

Sectiones Ionum propriæ. Pelopis inſula, Peloponneſus, agreſte oleum, pro agroleum.& agreſtis capra, pro caprea,& ſuis agreſtis, pro apri.

Acceptiones infinitiuorum pro imperatiuis Ionum ſunt.
Omnia admodum verè ediſſerere, pro ediſſere.
Conari autem vt Troes,
pro conor.& infinita talia.

Acceptiones maſculinorum pro fœmininis, Ionum ſunt.
His autem ſeſe oblectantibus niger veſper aduenit.
pro veſpera.

Acceptiones nominatiuorum caſuum, pro genitiuis Ionum ſunt.
Duo ſcopuli, hic quidem cælum,
pro duorum ſcopulorum hic quidem, hoc hic autem hoc.

In ω deſinentia fœminina in accuſat. in ουν terminant. vt Io Ionem, Latona Latonam, Sappho Sapphonem.

Lex quibuſdã dictionibus aufert Ionica. nam laborare la-

τὸ σ φυλάττουσι. ὀνειδιῶ λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω. ῥαπιῶ ἀντὶ τοῦ ῥαπίσω. καὶ ἀντὶ μυκτηριῶ, τοῦ μυκτηρίσω.

Φιλοῦσι δὲ καὶ τὰ πολλὰ συγκόπτειν. τὰς γὰρ νηρηΐδας νηρείδας φασί. καὶ τὸ ἀπόλλωνα ἀπόλλω. καὶ ἀμείνονα, ἀμείνω. καὶ κρείττονα, κρείττω.

Ἀλλάττουσι δὲ καὶ τοὺς τόνους καὶ τοὺς ἤχους, καὶ τοὺς χρόνους. τόνους μὲν, ἀντὶ τοῦ πολίων, ταξίων, πόλεων λέγουσι καὶ τάξεων. ἤχους δὲ τὸ σταφίδα καὶ στάχυς, ἀσταφίδα λέγουσι καὶ ἄσταχυς. χρόνους δὲ, τὸν βασιλέα, τὸ α ἐκτείνουσι, καὶ ἀτρέα, καὶ ἱμάντα, καὶ ἀνδριάντα.

Λέγουσι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς ἀθήνας, ἀθήναζε πορεύομαι. καὶ τὸ ἐν ἀθήναις, ἀθήνησι σοφιστεύω. καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν, ἐξ ἀγροῦ, ἀθήνηθεν, ἀγρόθεν, ἔρχομαι. καὶ τὸ εἰς οἶκον, οἴκαδε. ἐξ οἴκου, οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ, οἴκοι. καὶ τὸ ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Καὶ τῷ ρ ἀντὶ τοῦ λ χρῶνται. τὸ γὰρ κλίβανον κρίβανον λέγουσι.

ΠΕΡΙ ΙΑΔΟΣ.

Ἡ ἰὰς τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα, εἰς ης τρέπει, ἐὰν μὴ ὦσι δώρια. ἑρμείας ἑρμείης, σωσίας σωσίης. τότε γὰρ ἴωνες τρέπουσιν, ὅταν μὴ ᾖ τετραμμένα ἐκ δωριέων ὡς εἴρηται, ἑρμείας ἑρμείης. οἱ γὰρ δωριεῖς οὐ τρέπουσιν αὐτά.

Πᾶν εἰς ης λῆγον, οὗ ἡ γενικὴ εἰς ου φέρεται, παρ' αὐτοῖς εἰς εω λήγει. πέρσης, πέρσου, πέρσεω. ξέρξης, ξέρξου, ξέρξεω. πληϊάδης, πληϊάδου, πληϊάδεω,

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ους, διὰ τοῦ εος προφέρεται, οἷον δημοσθένης δημοσθένεος, ἀμαθὴς ἀμαθέος. τὴν αἰτιατικὴν εἰς εα ποιεῖται. δημοσθένεα, ἀμαθέα,

Τὰς εἰς ους λήγοντας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ες οὐδετέρων εὐθειῶν γενομένας διαιρεῖ. εὐσεβὲς, εὐσεβέος, εὐγενὲς, δυσγενέος, δυσσεβέος.

Πᾶσα εὐθεῖα εἰς ευς, διὰ τοῦ εος ἐκφέρεται ἐπὶ γενικῆς παρ' ἴωσιν. οἷον βασιλεὺς, βασιλῆος.

Τὰ εἰς ος οὐδέτερα κατὰ τὴν γενικὴν εἰς εος ποιοῦσιν ἴωνες, πλῆθος, πλήθεος, πλήθεος.

Τὰς εἰς ες εὐθείας πληθυντικὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἑνικῶν γενομένας εἰς ηες διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον βασιλῆες, ἀντὶ τοῦ βασιλεῖς.

Τὰ εἰς αι πληθυντικὰ διαιρεῖ ἐπὶ γενικῆς διὰ τοῦ ε. οἷον, πέρσαι, περσῶν, περσέων. νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. τὸ δὲ νυμφάων αἰολικόν.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς οις λήγουσα, προσλαμβάνει τὸ ι παρ' αὐτοῖς. οἷον καλοῖς καλοῖσι, σοφοῖς σοφοῖσι, καὶ τὰ ὅμοια.

Πᾶσα δοτικὴ πληθυντικὴ εἰς αις λήγουσα, μεταβάλλει τὸ α εἰς η ἐπὶ τῆς ἰάδος, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι, μὴ συνεκφωνουμένου δέ. οἷον καλαῖς, καλῇσι. νύμφαις, νύμφῃσι.

Τὰς εἰς α εὐθείας, εἰς η τρέπουσιν ἴωνες. οἷον ἥρα ἥρη, χώρα, χώρη.

Τὸν οὖν σύνδεσμον, ὦν λέγουσιν ἴωνες.

Τῶν ῥημάτων τὰς συνθέσεις διὰ ψιλῶν συμφώνων ποιοῦσιν ἴωνες. κατορῶ κατορᾷς κατορᾷ.

Τοῖς προτακτικοῖς ἄρθροις ἴωνες ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν χρῶνται, τὸν θέλω, ὃν θέλω. τὴν θέλω, ἣν θέλω.

Τὸ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς, οἷον πόσα, κόσα. ὁπόσα, ὁκόσα. ὅπως, ὅκως.

Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῶνται ἴωνες, ὤνθρωπε λέγοντες, καὶ ὤριστον.

Τῷ ω ἀντὶ τοῦ αυ διφθόγγου χρῶνται. θῶμα τὸ θαῦμα λέγοντες.

Αἱ τμήσεις ἰώνων ἴδιαι. πέλοπος νῆσος, ἡ πελοπόννησος. ἄγριον ἔλαιον, ἀντὶ τοῦ ἀγριέλαιον. καὶ ἄγριον αἶγα, ἀντὶ τοῦ αἴγαγρον. καὶ συὸς ἀγρίου, ἀντὶ τοῦ συάγρου.

Αἱ παραλήψεις ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν, ἰώνων εἰσί.
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν. ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε.
Πειρᾶν δ' ὥς κεν τρῶες,
ἀντὶ τοῦ πειρῶ, καὶ μυρία τοιαῦτα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν, ἰώνων εἰσί:
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Αἱ παραλήψεις τῶν ὀνομαστικῶν πτώσεων ἀντὶ τῶν γενικῶν, ἰώνων εἰσίν.
Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανόν.
ἀντὶ τοῦ τούτων δὲ δύο σκοπέλων ὁ μὲν, τόδε. ὁ δὲ τόδε.

Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς εἰς ουν φέρουσι. οἷον ἰὼ, ἰοῦν. λητὼ, λητοῦν. σαπφὼ, σαπφοῦν.

Τὸ ι ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖται ἡ ἰάς. τὸ γὰρ ποιεῖσθαι ποιέεσθαι

λέγει, ὅθεν πονέοντο.

Τὰ εἰς ις λήγοντα θηλυκὰ οὐδέποτε διὰ τοῦ ω κλίνουσιν ἴωνες, ἀλλὰ διὰ τοῦ ο. πόλις πόλιος, καὶ ὄφις ὄφιος.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν, ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ, ἀντὶ τοῦ βέλει. ἴσχεϊ, ἀντὶ τοῦ ἴσχει.

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις ἴδιαι εἰσὶν ἰώνων, λελάχωσι, ἀντὶ τοῦ λάχωσι. κέκλυθι, ἀντὶ τοῦ κλῦθι.

Μεταθέσει στοιχείων ἰὰς χρῆται. οἷον κραδίη, ἀντὶ τοῦ καρδία.

Ἀπὸ τῆς ει διφθόγγου ἴωνες ἐξαιροῦσι τὸ ι. ἑκτόρεος, χρύσεος. ἀντὶ τοῦ ἑκτόρειος, χρύσειος.

Τὰ εἰς ες ληγούσας πληθυντικὰς ἴωνες πάντοτε διαιροῦσιν, ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ευς, διὰ τοῦ η καὶ ε προφέροντες. βασιλεὺς, βασιλεῖς, βασιλῆες. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ἢ υς, διὰ τοῦ εε. οἷον ἀληθὴς, ἀληθεῖς, ἀληθέες: ὀξὺς, ὀξεῖς, ὀξέες.

Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε, ἐπιφερομένου φωνήεντος ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον εἴως, κεινὴ, ἀντὶ τοῦ ἕως, κενή.

Ἡ ἐναλλαγὴ τῆς οι διφθόγγου εἰς τὴν ες συλλαβὴν, ἰώνων ἐστίν. σφίνεες, ἀντὶ τοῦ σφίνεσι. υἱέες, ἀντὶ τοῦ υἱοί. ἐρυσάρματες, ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα, εἰς εα διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον τείχη τείχεα, ὄρη ὄρεα. ὁμοίως καὶ τὰς γενικὰς διὰ τῶν εων.

Ἀεὶ τὸ υ προστιθέασι ταῖς λέξεσιν ἴωνες, οἷον ὄρος οὖρος, νόσος νοῦσος, ὄνομα οὔνομα.

Τὸ διπλοῦν σσ, εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες: τὰ γὰρ δισσὰ διξὰ λέγουσι.

Τὸ ι ἀπὸ τῶν λέξεων ἴωνες ἐξαιροῦνται πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγουσι, καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἀπόδεξιν.

Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς εἰς ου προπαραληγούσας ἴωνες διαιροῦσιν, οἷον λυπούμενος λυπεόμενος.

Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς α συζυγίας τῶν περισπωμένων γινομένας, ὧν τὸ προστακτικὸν ἐπὶ δευτέρου προσώπου εἰς ει δίφθογγον λήγει, διαιροῦσιν ἴωνες. οἷον φρονῶν φρονέων. ἔστι γὰρ φρόνει τὸ προστακτικόν. νοῶν νοέων, νόει γὰρ καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν ῥήματα διαιροῦσι. βοῶν δὲ οὐ θέλει διαιρεῖσθαι. τὰ καὶ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν, πλὴν ὅμως ἃ διαιροῦσι σπάνιά ἐστι.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ ἰώνων εἰσί. μεμακυῖα, ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα. καὶ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος. καὶ ἄλαστος, ἀντὶ τοῦ ἄληστος. (στείρη.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η ἰώνων εἰσίν. ἥρα ἥρη, στεῖρα

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέος εἰς η, τῶν μεταγενεστέρων εἰσί. ἀλήθειαν, ἀληθείην.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων, ἰώνων εἰσίν. εἴβειν, ἀντὶ τοῦ λείβειν. καὶ εἰνὸς ἀντὶ δεινός.

Ἀεὶ τὴν ον συλλαβὴν περιττὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων. ἐξονείλοντο δὲ ἀπονέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον, καὶ ἀπέδοντο.

Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἴωνες ἀφαιροῦνται. ἐκεῖνος, κεῖνος. ἑορτὴ ὀρτή. ὁμοίως καὶ τὸ ε τῶν παρεληλυθότων. ἐνόει νόει, ἔτευχε τεῦχε, ἔπηκτο, πῆκτο.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῶνται. ἀφικόμην γὰρ ἀπικόμην λέγουσι.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ τιθέασιν. οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς:

ἀντὶ τοῦ καταδηδώς.

κατὰ δ' ἔκτανεν ἠετίωνα:

ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν.

Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ ἰώνων εἰσίν. οἷον, δῶρ' ἀπὸ αἱρεῦνται. ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι. ὑπερβατὰ δέ εἰσι τοιαῦτα.

Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο.

ἤσθιον, ἀντὶ τοῦ κατήσθιον

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιῤῥημάτων ἀπὸ τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν, καὶ τῶν εἰς ες οὐδετέρων, ἰώνων εἰσίν. ἀτρεκέως, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς.

Ἡ ἰὰς διάλεκτος ἐστὶ τῇ παλαιᾷ ἀτθίδι ἡ αὐτή. ταύτῃ δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ὅμηρος καὶ ἡσίοδος καὶ ἀρχίλοχος κέχρηνται, καὶ ἀνακρέων καὶ ἡρόδοτος. ἔστι δὲ αὐτοῖς ἰδιώματα τὸ α, ἀντὶ τοῦ η τιθέναι. θύραν θύρην, ἥραν ἥρην, ἑστίαν ἑστίην, ἀντὶ δὲ τοῦ καλαῖς καλῇσι, σοφαῖς σοφῇσι, πύλαις πύλῃσι. τὸ ι ἴωσι κατὰ χώραν μένειν, ὥσπερ τὸ η ὡς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ α τιθέντες οἱ ἴωνες.

Χρῶνται δὲ καὶ συνεσταλμένῳ τὸ α ἀντὶ τοῦ η ἴωνες, δωριεῖς δὲ ἐκτεταμένῳ.

Γίνεται δὲ ἐν τῇ ἰάδι διαλέκτῳ πρόσθεσις, ἀφαίρεσις, συγκοπὴ, παρένθεσις, πλεονασμὸς, διαίρεσις.

borare dicit, vnde laborabant.

In ις deſinentia fœminina nunquam per ω declinant Iones, ſed pro ο. vrbs vrbis, & anguis anguis.

Diuiſiones in ει deſinentia ſingul. datiuorum Ionum ſunt propriæ, ſagittæ pro ſagittæ, haſtæ pro haſtæ,

Geminationes peculiares ſunt Ionum, ſortiti fuerint, pro ſortiti fuerint. audi pro audi.

Tranſpoſitione elementorũ Ionica vtitur, vt cor pro cor.

Ex ει diphthongo Iones auferũt ι, Hectoreus, aureus, pro. Hectoreus, aureus.

In ες deſinentes plurales Iones ſemper diuidũt, ſi à nominatiuo in ευς ſint, per η & per ε pronuntiãtes, rex, reges, reges. Si autẽ in ης, vel υς per εε. vt ver⁹, veri, veri, acut⁹: acuti, acuti.

Appoſitiones ι ε, ſubſequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum ſunt, vt vſquequo, vacua. pro vſquequo, vacua.

Immutatio οι diphthongi in ες ſyllaba: Ionum eſt congrui pro congrui, filii pro filii, tractores curruũ pro tractores curruum.

In η pluralia neutra, in εα diuidunt Iones, vt muri muri: montes, montes: ſimiliter & genitiuos per εων.

Semper υ apponunt dictionibus Iones, vt mons mons: morbus, morbus: nomen, nomen.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones. Nam duplicia duplicia dicunt.

I ex dictionibus Iones auferunt ſæpe. Nam oſtendam oſtendam dicunt, & demonſtrationem demonſtrationem.

Participia paſſiua in ου penultimantia Iones diuidunt, vt mœrens, mœrens.

In ων deſinentia participia à prima coniugatione circunflexorum facta, quorum imperatiuus in ſecunda perſona in ει diphthongon deſinit, diuidunt Iones, vt ſapiẽs ſapiens. eſt enim ſæpe imperatiuum: intelligens, intelligens: intellige enim, & quæ ab ipſis verba diuidunt. clamans autem non vult diuidi. Nam quæ ſunt ſecundæ, fugiunt diuiſionem: attamẽ quæ diuidunt, pauca ſunt.

Mutationes η in α breue Ionicorum ſunt, obmuteſcẽs pro obmuteſcens, & oblitus pro oblitus, & inobliuiſcibilis pro inobliuiſcibilis.

Immutationes α longi in η Ionum ſunt: Iuno, Iuno: & ſterilis, ſterilis.

Immutationes α breuis in η iuniorum ſunt, veritatẽ veri.

Ablationes earum quæ in principio conſonantium, Ionũ ſunt, libare pro libare, grauis, &c.

Semper ον ſyllabam ſuperuacaneam ponunt inter præpoſitiones. abſtulerunt & reddid. pro abſtulerunt & reddid.

Primas literas dictionum Iones auferunt: ille, ille: feſtum, feſtum: ſimiliter & ε præteritorum: intelligebat, ebat, fabricabat, fabricabat: pariebat, pariebat.

Π pro φ vtuntur: perueni enim, perueni inquiunt.

Compoſita verba diſſoluunt, & interponunt. vt, Leo de taurum vorans.

pro deuorans.

Inter autem fecit Eetionem,

pro interfecit.

Auerſiones & exceſſus Ionum ſunt. vt,

Dona ab offerre,

pro auferre, Exceſſus autem ſunt hi,

Stulti, qui de boues ſupereuntis ſolis

Vorabant: pro deuorabant.

Diuiſiones in ως deſinentium aduerbiorum ab in ης deſinentibus maſculinis, & in ες neutris Ionũ ſunt, verè pro verè.

Ionica dialectus eſt eadẽ quæ antiqua Attica. hac plerunque Hom. & Heſiodus & Archilochus vſi ſunt, & Anacreon & Herodot. Sunt autem eius proprietates α pro η ponere, ianuã, ianuã: Iunonẽ, Iunonẽ: Veſtã, Veſt. Pro pulchris autem pulchris, ſapientibus ſapient. portis port. & vt ι ſinunt ſuo loco manere, ſic η vt dictum eſt, pro α ponunt Iones.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autẽ producto.

Fit autem in Ionica dialecto additio, ablatio, conciſio, interpoſitio, ſuperabundantia, diuiſio.

Additio igitur fit apud eos, ſi in principio orationis alia aſſumitur litera vt,

Cauſa horridæ,
pro cauſa.
Ilium intra,
pro intra. &
Solus exiſtens, pro ſolus. &
Hoſpes hic non vult, pro hoſpes. &
Panem totum capiens,
pro totum: & alia infinita.

Ablatio contrarium patitur, quàm additio. Nam additio in principio aſſumit deforis aliam literam: ablatio autẽ poſitam abiicit, cùm Iones feſtū feſtum dicunt, & ſacrum ſacrū.

Conciſio, cùm mediæ literæ in nominibus concidunt. vt
Solungues equos, pro ſoliungues
& deciderunt pro deciderunt, & ferte pro ferte, & cubituri pro cubituri.

Interpoſitio contrarium patitur quàm conciſio. Illa enim demit, hæc aſſumit literam deforis, vt obſtreperus pro obſtreperus. ſuperfluum igitur ſ, & veſtrûm veſtrûm, & ſapientum ſapientum.

Immutatio fit, quum aliud elementū aſſumitur loco proprii. ad pro ad, & aridum pro aridum. &
Vel hunc quidem ſecuti ſunt, pro huc. &
ponentem arma pulchra,
pro ponentem. Et κ pro π iuniores vtuntur, vt pro vt.

Tranſpoſitio fit, cùm quæ ſunt tranſponuntur in eodem nomine. & vel prima litera propriæ ſyllabæ, quæ non debet, vel & ſecunda, cor pro cor. & Quartus dies,
pro quartus. &
Fortis Diomedes,
pro fortis: & ſimilia.

Superabundantia eſt, cùm in pluralibus datiuis maſculinis caſibus οις deſinentibus, vel fœmininis in αις aſſumunt ι, fluminibus, fluminib. pulchris, pulch. ſapiẽtibus ſapientib.

Diuiſio fit nō ſolum apud ipſos in diſſyllabis nominibus ſed iam & in monoſyllabis & appellatiuis: fluxus, fluxus: ariſta ariſta.

Sed in ſupra vnam ſyllabam deſinentibus nominibus, & appellatiuis maſculinis ſingularibus in ης deſinẽtibus, quorū genitiuus in ου deſinit, ipſi ου per εω diuidunt, ſagittarii ſagittarii dicentes, & Atridæ Atridæ, Laertæ. Laertæ & per additionem, Peliadæ, Laertiadæ: & ſimilia.

In ος deſinentes genitiuos in ε & ο diuidunt: Socratis Socratis, Diomedis Diomedis.

Et datiuos ſolos diuidunt, Socrati dicentes, & Diomedi, & Peleo. Idem & in neutris, haſtæ, muro, enſi.

Et in αι pluralia nomina, quorum genitiuus apud nos deſinit in ῶν circunflexè, illi per άων proferunt penacuté. fontes, fontium fontium: portarū portarū: Muſarum Muſarū.

Et in verbis in præſenti & præterito tempore, & per eaſdem literas proferunt declinationem: ago agebam, fero ferebam, impello impellebam, ſalto ſaltabam, vro vrebam, dico dicebam.

Vtuntur infinitiuis pro imperatiuis, extendere extende iacere iace.

Et formationes elocutionis tales: mutati ſunt, mutati ſunt: ordinati ſūt, ordinati ſunt: inclinati ſūt, inclinati ſunt.

Et verba in vltima circunflexa diuidunt: ſapio ſapio, loquor loquor, intelligo intelligo, deauro deauro, argento argento.

Et participia ipſorum ſimiliter: ſapiẽs, loquens, faciens.

Dualium autem intelligentia apud eos ſeruatur. vetus igitur Ionica degenerauit ob habitãtium diuerſitatem. permanſit autem vſque ad ea tempora, in quibus fecerunt Iones colonias, & ſparſi ſunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, fur, fur: vis, vis: oratio, fabula: valere, ſolideſcere. vnde & ſana vulnera cicatrices dicimus etiam nunc. ipſorum autem & ipſis, ſuorum & ſuorum: tuorum autem ſuorum, ipſe verò ipſe. Pronomina

Πρόσθεσις μὲν οὖν γίνεται παρ' αὐτοῖς, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον προσληφθῇ στοιχεῖον. οἷον, εἵνεκ' ἐριδαίνεις,
ἀντὶ τοῦ ἕνεκα.
ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ ἔσω. καὶ
Μοῦνος ἐών, ἀντὶ τοῦ μόνος. καὶ
ξεῖνος δ' οὐκ ἐθέλει, ἀντὶ τοῦ ξένος. καὶ
ἄρτον οὖλον ἑλών.
ἀντὶ τοῦ ὅλον. καὶ ἄλλα μυρία.

Ἀφαίρεσις δὲ τοὐναντίον πάσχει τῇ προσθέσει· ἡ μὲν γὰρ πρόσθεσις ἐν ἀρχῇ λαμβάνει ἔξωθεν ἕτερον στοιχεῖον, ἡ δὲ ἀφαίρεσις καὶ τὸ κείμενον ἀποβάλλει, ὅταν ἴωνες τὴν μὲν ἑορτὴν, ὀρτὴν λέγωσι. καὶ τὸ ἱερὸν ἱρόν.

Συγκοπὴ δὲ, ὅταν μέσα στοιχεῖα ὀνόμασιν ἐκκοπῇ. οἷον,
μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ μονώνυχας.
καὶ κάππεσον, ἀντὶ τοῦ κατέπεσον. καὶ φέρτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε. καὶ κακκείοντες, ἀντὶ τοῦ κατακείοντες.

Παρένθεσις δὲ τὸ ἐναντίον πέπονθε τῇ συγκοπῇ. ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπολύει, αὕτη δὲ προσλαμβάνει στοιχεῖον ἔξωθεν. οἷον ἐρίγδουπος, ἀντὶ τοῦ ἐρίδουπος. πρόσκειται ἄρα τὸ γ. καὶ ὑμέων, ὑμείων. σοφίων, σοφείων.

Ἐναλλαγὴ δὲ γίνεται, ὅταν ἕτερον στοιχεῖον παραληφθῇ ἀντὶ κυρίου. ποτὶ, ἀντὶ τοῦ πρός. καὶ ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καὶ
οἱ δῦρο μὲν ἕποντο, ἀντὶ τοῦ δεῦρο. καὶ
τιθήμενον ἔντεα καλά,
ἀντὶ τοῦ τιθέμενον. καὶ τὸ κ, ἀντὶ τοῦ π, οἱ νεώτεροι χρῶνται. ὅκως, ἀντὶ τοῦ ὅπως.

Μετάθεσις δὲ γίνεται, ὅταν τὰ ὄντα μετατεθῶσιν ἐν τῷ αὐτῷ ὀνόματι. καὶ ὁ πρότερον στοιχεῖον τῆς ἰδίας συλλαβῆς μὴ ὀφειλόμενον, ἢ καὶ δεύτερον. κραδίην, ἀντὶ τοῦ καρδίαν. καὶ
Τέτρατον ἦμαρ, ἀντὶ τοῦ τέταρτον. καὶ
κρατερὸς διομήδης.
ἀντὶ τοῦ καρτερός. καὶ τὰ ὅμοια.

Πλεονασμὸς δέ ἐστιν, ὅταν ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν δοτικῶν ἀρσενικῶν πτώσεων, εἰς οις ληγούσας, ἢ θηλυκῶν εἰς αις, προσλαμβάνωσι τὸ ι. ποταμοῖς, ποταμοῖσι. καλαῖς, καλῇσι. σοφοῖς, σοφοῖσι.

Διαίρεσις δὲ γίνεται οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μονοσυλλάβων καὶ προσηγορικῶν. ῥοῦς, ῥόος. χροῦς, χρόος.

Ἐπὶ δὲ τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λεγομένων ὀνομάτων, καὶ προσηγορικῶν ἀρσενικῶν ἑνικῶν εἰς ης ληγόντων, ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου λήγει, αὐτοὶ τὸ ου διὰ τοῦ εω διαιροῦνται· τοξότου τοξότεω λέγοντες, καὶ ἀτρείδου ἀτρείδεω, λαέρτου λαέρτεω. καὶ κατὰ πρόσθεσιν πηλειάδεω, λαερτιάδεω· καὶ τὰ ὅμοια.

Τὰς δὲ εἰς ος ληγούσας γενικὰς, εἰς τὸ ε καὶ ο διαιροῦσι. σωκράτους σωκράτεος· διομήδους διομήδεος.

Καὶ τὰς δοτικὰς δὲ μόνας διαιροῦσι, σωκράτεϊ λέγοντες, καὶ διομήδεϊ, καὶ πηλέϊ. ἀντὶ τοῦ σωκράτει, καὶ διομήδει, καὶ πηλεῖ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ οὐδετέρων, ἔγχεϊ, τείχεϊ, ξίφεϊ.

Καὶ τὰ εἰς αι πληθυντικὰ ὀνόματα, ὧν ἡ γενικὴ παρ' ἡμῖν καταλήγει εἰς ῶν περισπωμένως, ἐκεῖνοι διὰ τοῦ άων προφέρονται παροξυτόνως. κρηνῶν, κρηνάων. πυλῶν, πυλάων. μουσῶν, μουσάων.

Καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων δὲ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα χρόνον, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφέρουσι τὴν κλίσιν. ἄγω ἄγεν. φέρω φέρεν, ἐλαύνω ἔλαυνεν, ὀρχεῦμαι ὀρχέμην, ῥέζω ῥέζεν, λέγω λέγεν.

Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτικῶν, τανύειν τάνυσον, κεῖσθαι κεῖσο.

Καὶ τοὺς σχηματισμοὺς δὲ τῆς ἑρμηνείας τοιούτους. τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται: τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται, κέκλινται, κεκλίαται.

Καὶ τὰ ῥήματα τὰ λήγοντα περισπώμενα διαιροῦσι: φρονῶ, φρονέω, λαλῶ λαλέω, νοῶ νοέω, χρυσῶ χρυσόω, ἀργυρῶ ἀργυρόω.

Καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν ὁμοίως διαιροῦσι. φρονέων, λαλέων, ποιέων.

Ἡ δὲ τῶν δυϊκῶν ἀκρίβεια παρ' αὐτοῖς φυλάσσεται. ἡ μὲν οὖν ἀρχαία ἰὰς μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων διαφοράν. διέμεινε δὲ ἕως ἐκείνων τῶν χρόνων, ἐφ' οἷς ἐποιήσαντο ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς πλείονας τόπους.

Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς, ὁ μὲν κλέπτης, κυπτάλης. ὁ δὲ δύναμις, κράτος. ὁ δὲ λόγος, μῦθος. τὸ ὑγιαίνειν, οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν ἔτι καὶ νῦν. τὸ δὲ αὐτῶν καὶ αὐτοῖς, σφῶν καὶ σφίσι, τὸ δὲ σῶν, ἑῶν. τὸ δὲ αὐτὸς, αὐτός. τὰς δὲ ἀντωνυμίας

διαιροῦσιν οὕτως. σφῶν, σφίων, καὶ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ι σφείων, ἁμέων, ἁμείων, ὑμέων, ὑμείων· καὶ τὰ ὅμοια.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

Ἡ δωρὶς τῷ α ἀντὶ τοῦ η χρῆται· τὸν γὰρ ἥλιον ἅλιον λέγει· καὶ τὴν ἡμέραν ἁμέραν· καὶ τὴν μητέρα, ματέρα· καὶ τὰ ὅμοια.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ω χρῆται ἐπὶ τῶν θηλυκῶν πληθυντικῶν πτώσεων, μουσᾶν γὰρ λέγει, καὶ θυρᾶν, καὶ θεᾶν. ἀντὶ τοῦ μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευ τρέπει. οἷον διογένης, διογένευς, ἀντὶ τοῦ διογένους.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται, τὰς γὰρ μούσας, μώσας λέγει. (ἰδεῖν.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται, ὡς ὅταν λέγῃ ἰδῆν, ἀντὶ τοῦ

Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χρῆται, τοὺς γὰρ θεοὺς σιοὺς λέγει, καὶ σιὸν τὸν θεόν.

Τῶν λέξεων ἀεὶ τὸ ι ὑπεξαιρεῖται. λαβῆν γὰρ καὶ ἐλθῆν λέγει, ἀντὶ τοῦ λαβεῖν καὶ ἐλθεῖν.

Ἔτι διπλασιασμοῖς τῶν αὐτῶν συμφώνων χρῆται. οἷον ὅττι, ὅπποθι, καὶ ὅσσον, ἀντὶ τοῦ ὅτι, καὶ ὅποθι, καὶ ὅσον, καὶ οἱ αἰολεῖς δὲ χρῶνται τούτοις.

Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων στοιχείων ἴδιαι τῆς δωρίδος. οἷον, ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται. ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ ἄρτεμις, ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ δωριέων εἰσὶν ἴδιαι. γίνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος. οἷον, Ἡμέτερον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα.

Αἱ προσθέσεις τῆς μι συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων, δωριέων εἰσίν. οἷον, βήμεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τ τῶν πλαγίων ἑνικῶν πτώσεων, δωριέων εἰσί. πάριος, ἀντὶ τοῦ πάριδος. ὁμοίως κέρεος, ἀντὶ τοῦ κέρατος. τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί. ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι καὶ λακεδαιμόνιοι. καθόλου δέ ἐστιν αὐτῶν ἰδιώματα. ἀντὶ μὲν τοῦ η τὸ α τιθέασι· πύλην πύλαν. ἀντὶ δὲ τῶν εἰς ων ληγουσῶν παρ' ἡμῖν γενικῶν πληθυντικῶν περισπωμένων διὰ τοῦ αν ἐκφέρουσι, τηροῦντες τὸν τόνον, πυλῶν, πυλᾶν· καλῶν, καλᾶν· σεμνῶν, σεμνᾶν· καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν ὁμοίως, γελῶν, γελᾶν· ἐλῶν, ἐλᾶν· καὶ τὴν ναῦν, ναῦν καλοῦσι. κλάδας, κλάδας· καὶ νίκην, νίκαν.

Καὶ τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἄπλως.

Τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρύτονα περισπῶσιν, οὕτως, παντῶς, αὐτοματῶς.

Καὶ τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀνόματα κατὰ τὴν παραλήγουσαν ποιοῦσι τὸν τόνον, φιλοσόφοι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν μετοχῶν πωλουμένοι, καλουμένοι.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ εἰς ες λήγοντα θηλυκὰ ὀνόματα πληθυντικὰ ὀρθῆς πτώσεως παροξυτονοῦσι. γυναῖκες, χεῖρες, νᾶες, ὀρνίθες.

Ἔτι δὲ καὶ τοὺς εἰς αν λήγοντας ἀορίστους παροξυτονοῦσιν· ἐστάν, εἰξάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν.

Καὶ τοὺς εἰς ον λήγοντας παροξυτονοῦσι. ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον. περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτονα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου περισπῶσι· δωσῶ, θεραπευσῶ, νοησῶ, λαλησῶ, μενησῶ.

Καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρύτονα ῥήματα εἰς ει λήγοντα μέλλοντος χρόνου περισπῶσι. δωσεῖ, πεσεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ.

Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι, δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι, λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Συστέλλουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ας πληθυντικὰς αἰτιατικὰς, καὶ τὰς προσηγορίας δὲ καὶ μετοχὰς ὁμοίως, νύμφας, κρήνας, νόσας, πρᾶξας.

Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρέμφατα καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι, φρονῆν, φρονέν. ἰδῆν, ἰδέν. φαγῆν, φαγέν.

Λέγουσι δὲ καὶ τὰς εἰς ου γενικὰς, διὰ τοῦ ω. οἴκου, οἴκω. σοφοῦ, σοφῶ. καλοῦ, καλῶ.

Καὶ τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς εἰς ους ἐκφερομένας διὰ τοῦ ως. τοὺς· καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως. ἀντὶ τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, λάβε, λάβον. θίγε, θίγον. δράμε, δράμον.

Σικελοὶ δὲ τὴν χύτραν κύθραν λέγουσι καὶ τὸν χιτῶνα, κιτῶνα. τὴν μήτραν, δελφύαν, καὶ τὴν γυναῖκα, γυνάν.

Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς, αἰές. τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ, βέλτιον, βέλτιν, ἐλ

diuidũt ſic: ipſorum ipſorum, & per interpoſitionem ι, ipſorum, noſtrorum, veſtrûm &, ſimilia.

DE DORICA LINGVA.

Dorica lingua α pro η vtitur: nam ſolem ſolem dicit, & diẽ diem, & matrem matrem, & huiuſmodi.

A pro ω vtitur in genitiuis pluralium caſibus. Muſarum enim dicit, & ianuarũ, & dearũ. pro Muſarũ, ianuarũ, dearum

In ους deſinentes genitiuos, ab in ης rectis factos, in ευς vertit, vt Diogenes Diogenis, pro Diogenis.

Ω litera pro ου diphthógo vtitur. Muſas enim moſas dicit.

Η pro ει diphthongo vtitur, cùm dicit videre, pro videre.

Σ pro θ vtitur. nam deos ſeos dicit, & ſeum deum.

Ex dictionibus ſemper ι aufert. accepiſſe enim & veniſſe dicit, pro accepiſſe & veniſſe.

Item geminationibus earundem conſonantium vtitur, vt quod, quando, & quantum: pro quod, & quando, & quantũ. & AEolica vtitur his

Productiones ambiguarum literarum propriæ Doricæ linguæ. vt, AEqualis Mauorti.

A pro ε ſępe vtuntur, alter alter dicentes, & Diana Diana.

Abſciſsiones Dorienſium ſunt propriæ. fiunt autem in fine. vt, Noſtra do. pro domus.

Additiones μι ſyllabæ in iis quæ apud nos in ναι deſinunt infinitiuis, Dorienſium ſunt, vt ire pro ire.

Ablationes δ & τ ex obliquis ſingularium caſibus Dorienſium ſunt, Paridis pro Paridis. ſimiliter cornu pro cornu. Doricę linguæ multæ ſunt ſubdiuiſiones locales, aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodii; & aliter Argiui & Lacedæmonii. generales verò ipſorum ſunt proprietates. pro η quidem α ponunt, portam portam. pro in ων deſinentibus apud nos genitiuis caſibus circunflexis, per αν proferunt, ſeruantes eundẽ accentum, portarũ. portarũ. pulchrarum, pulchrarum. grauium, grauium, & in participiis ſimiliter, ridẽs, ridens. agitans, agitans. & nauem nauem vocant, ſedes ſedes, & victoriam victoriam.

Et monoſyllaba nomina acuunt in penultima Dorienſes. ſimiliter autem & qualitatis ſignificatiua aduerbia, pulchrè, ſapienter, comptè, ſimpliciter.

Quæ apud nos grauitona ſunt, illi circunflectunt: ſic omnino, ſponte.

In οι deſinentia pluralia nomina, in penultima faciunt tonum: philoſophi.

Idem & in participiis: vendentes, vocantes.

Similiter autẽ & in ες deſinẽtia fœminina nomina pluralia recti caſus in penultima acuũt: fœminę, man⁹, naues, aues.

Item in αν deſinentia indefinita tempora, in penultima acuunt: ſteterunt, dixerunt, ſoluerũt, excoriarunt, clamarũt.

Et in ον deſinentia in penultima acuunt: acceperunt, comederunt, dixerunt, cucurrerunt. Circunflectũt verò eiuſmodi, puerorum, Troianorum, omnium.

Et in ω deſinentia verba grauitona in futuro tempore circunflectunt: dabo, curabo, intelligam, loquar, expectabo.

Et in tertia perſona grauitona verba in ει deſinentia futuri temporis circunflectunt: dabit, cadet, curabit loquetur.

Dicunt & dabunt dabũt, & dicẽt dicent, & faciẽt facient.

Corripiunt autem & in ας plurales accuſatiuos & appellatiua, & participia ſimiliter: Nymphas, fõtes, intelligẽs, faciẽs

Et quæ per ειν efferuntur infinitiua per ablationem ι dicunt, ſapere, ſapere: vidiſſe, vidiſſe: comeſſe, comeſſe.

Dicunt & in ου genitiuos per ω: domus, domus: ſapientis, ſapientis: pulchri, pulchri.

Et accuſatiuos plurales maſculinos in ους qui efferunt, per ως proferunt, pulchros, ſapientes, homines, equos: pro pulchros, ſapientes, homines, equos.

Et imperatiua verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant: accipe, accipe: tange, tange: curre, curre.

Siculi ollam ollam dicunt: & veſtem, veſtem: matricem, matricem: & mulierem, mulierem.

Cretenſes autẽ ſemper, ſemper: ibi, ibi, melius, melius: venit, venit: ad chorum, ad chorum: in forum, in forũ: fine, fine:

finito, finito: erat, erat: conſueui, conſueui, cōuiuari, conuiuari: Theucydides, Theucrates, Theuphraſtus: pro Thucydides, Theocrates, Theophraſtus. ſed carnes, carnes: merum, merum: circū, circū: iubet, iubet: deiicere, deiicere: aceruus palearum, mychonas: domum, domum: aues, aues: manus, manus: ſtadium, ſtadium: ille, ille: tu, tu.

Et pro dicunt & ferunt, dicunt & ferūt: has, has: & ad, ad: & tunc, tunc: quando, quando: populus, populus: deum, deū: conſilium, conſilium.

Differt autem Cretenſium dialectus, qua vſus eſt Cypſelas, & Laconum, qua vſus eſt Alcmaon, Sophron. Pindari tamen & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non ſint Dorienſes natura poetæ, ſed vtantur tantùm idiomate.

DE AEOLICA LINGVA.

Literā β ipſi ρ attribuit, videlicet adfert, cùm ipſi ρ ſubiungitur κ vel τ vel δ. habena, pro habena: veſtis lacera, pro veſtis lacera: broſa, pro roſa.

AEolica Genitiuos à Nominatiuis in αι diuidit, & per α profert, vt Nymphæ, Nympharum: ianuæ, ianuarum: apum, venientium, portarum, & ſimilia.

Conciſiones AEolenſium ſunt propriç: fiunt autē in medio, vt impetum fecit, pro impetum fecit.

Additiones θα, ſyllabæ in ſubiunctiuis verbis ſecundarū perſonarū in σ deſinentium AEolenſiū ſunt, dixeris pro dixeris, veneris pro veneris.

Additiones τοῦ υ πρὸ ι, ſequēte vocali, AEolenſium ſunt, vt fundentes, pro fundentes.

In αις monoſyllaba nomina diuidit: puer, cōuiuium, pro puer, conuiuium.

Ω litera pro οι diphthongo vtitur, Moſæ, pro Muſæ: relinquentes, pro relinquentes.

Υ pro ο litera vtitur. Nam ſimile, ſimile dicit.

Η pro ει diphthōgo vtitur. veniſſe enim dicit, pro veniſſe.

Immutabiles geminat, & σ ſolū, vt excito, excito: genuit, genuit: ſleueris, ſleueris: tantum, tantum, tantum, tantum.

Vbi & vt cōmune eſt, communis enim relatiua duplicat, vt qualis, qualis: quantus, quantus.

Semper ex αι diphthōgo ι abiicit, ſi eam ſequatur vocalis, vt Alcæus, Alcaus.

Π pro μ vtitur. nam oculos, oculos dicit.

Secundæ Coniugationis circunflexorum ι in ſecunda & tertia perſona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiatur, vt clamas, clamat.

Vocatiuos in ων deſinentium ſingulariū corripit, hirundo, hirundo: Macedo, Macedo: Appollo, Appollo.

AEolēſes cōſuetudinē habēt pro α ο ponere, temeritatis temeritatis: exercitus, exercitus: ſuperius, ſuperius: auferatur, auferatur: ſeceſsit, ſeceſsit: miſſus, miſſus.

Aliquando autem ι vel η: potentia, potētia. Priamū, Priamum. tranquillitas, tranquillitas. aer, aer.

Aliquando addunt τῷ α τὸ υ. templum, templum. aer, aer. aurora, aurora.

Pro δ autem ζ. criminari, criminari: per noctē, per noctē.

Pro ι & α, η. caro, caro.

Oportet autē cognoſcere, quòd in quibuſdā hoc faciūt & non in omnibus: impoſsibile enim

Pro ζ autem ponunt δ & σ. Iupiter, Iupiter. iugum, iugū. canere, canere.

Pro τῷ ι vel τὸ α commune eſt his atque Dorienſib. & Mars quidem Mars, Martium, Martium. η autem, Hecubā, Hecubam: portam, portam. Iunonem, Iunonem: intellectum, intellectum: aurora, aurora: deceptionem, deceptionem: iniuriā facere, iniuriam facere.

Pro θ φ: contunditur, contunditur.

Pro μ π. mecum, mecum: oculi, oculi.

Pro ξ ponunt κ & σ. hoſpes, hoſpes. accipiter, accipiter.

Pro ο υ. vmbilicus, vmbilicus: vix, vix: ſimile, ſimile.

Interdum & ι, ad te, ad te. vel α, quot, quot.

Pro π μ, calcas, calcas: calcans, calcans.

θον, ἴθον. ἐς χερὴν, ἐς χερήν. ἐς τὰν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγοράν. τὸ ἴα, ἴδα: τὸ ἴασον, ἴβασον: τὸ ἰδὼ, ἐς: τὸ εἴωθα, εἴθω. τὸ ἀνχεῖσθαι, ἀνῶ. θουκυδίδης, θευκράτης, θεύφραστος: ἀντὶ τοῦ θουκυδίδης, θεοκράτης, θεόφραστος. τὰ δὲ κρέα, κρῆ: τὸ ἄκρατον, ἄκρατον: κρίκον, κίρκον: τὸ κελεύει, κέλεται: τὸ καταβαλεῖν, καββαλεῖν. σωρὸς ἀχύρων, μύχωνας. οἴκαδε, οἴκαδε: ὄρνιθες, ὄρνιχες: χεῖρες, χῆρες: στάδιον, σπάδιον. κεῖνος, κῆνος: σύ, τύ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ λέγουσι καὶ φέρουσι, λέγοντι καὶ φέροντι. τὸ μὲν τὰς, ταύτας: καὶ τὸ πρὸς, ποτί: καὶ τότε, τόκα: ὅμως, ὅμως: δῆμος, δᾶμος. θεὸν, σιόν. βουλὴν, βουλάν.

Διαφέρει δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος ᾗ κέχρηται κυψέλας καὶ ἡ τῶν λακώνων, ᾗ κέχρηται ἀλκμάων, σώφρων. ἡ μέντοι πινδάρου, καὶ ἰβύκου, καὶ σιμωνίδου, καὶ βακχυλίδου, παντελῶς αἰνεῖται· διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Τὸ β τῷ ρ προστίθησι, ἤγουν προσφέρει, ὅταν τῷ ρ ἐπιφέρηται κ, ἢ τ, ἢ δ, βρυτὴρ, ἀντὶ τοῦ ῥυτήρ: βράκος, ἀντὶ τοῦ ῥάκος: βρόδον, ἀντὶ τοῦ ῥόδον.

Ἡ αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιρεῖ, καὶ διὰ τοῦ α προφέρεται. οἷον νύμφαι, νυμφάων: θύραι, θυράων: μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, καὶ τὰ ὅμοια.

Αἱ συγκοπαὶ αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι. γίνονται κατὰ μέσον. οἷον ὦρσεν, ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προσώπων εἰς σ ληγόντων αἰολέων εἰσίν. εἴπῃσθα ἀντὶ τοῦ εἴπῃς: καὶ ἔλθῃσθα, ἀντὶ τοῦ ἔλθῃς.

Αἱ προσθέσεις τοῦ υ πρὸ τοῦ ι ἐπιφερομένου φωνήεντος, αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες, ἀντὶ τοῦ χέαντες.

Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιρεῖ. πάϊς, δάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς, δαῖς.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς οι διφθόγγου χρῆται, μῶσαι, ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, λειπῶσαι, ἀντὶ τοῦ λείπουσαι.

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον, ὕμοιον λέγει.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ λέγει, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν.

Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ σ μόνον. οἷον ἔγειρα, ἔγερρα: ἐγένατο, ἐγέννατο: πυθέσῃς, πυθέσσῃς: τόσον, τόσσον: τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Τὸ ὅπῃ καὶ ὅπως, κοινόν ἐστι. ἡ γὰρ κοινὰ τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζει. οἷον ὁποῖος, ὁππoῖος: ὅσος, ὅσσος.

Αἰεὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλει, ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται φωνῆεν. οἷον ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα λέγει.

Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου ἀναφωνοῦντων, ὅπερ παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἀναφωνεῖται. οἷον βοᾷς, βοᾷ.

Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλει. χελιδῶν, χελιδόν: μακεδῶν, μακεδόν: ἀπόλλων, ἄπολλον.

Οἱ αἰολεῖς ἔθος ἔχουσιν, ἀντὶ μὲν α, τὸ ο τιθέναι, θράσεος, θρόσεος: στρατὸς, στροτός: ἄνω, ὄνω: ἀφέλῃται, ὀφέλῃται: ἀνεχώρησεν, ὀνεχώρησεν: σταλεὶς, στολείς.

Ποτὲ δὲ τὸ ι ἢ η. κράτος, κρέτος: πρίαμον, πέρραμον: γαλήνα, γελάνα, ἀὴρ, ἀήρ.

Ποτὲ δὲ προστιθέασι τῷ α υ. ναὸν, ναυόν: ἀὴρ, αὐήρ. ἀώς, αὔως.

Ἀντὶ δὲ τοῦ δ, τὸ ζ. διαβάλλειν, ζαβάλλειν: διανυκτὸς, ζανυκτός.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ε καὶ α τὸ η. κρέας, κρῆς.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπί τινων τοῦτο ποιοῦσι, καὶ οὐκ ἐπὶ πάντων: ἀδύνατον γάρ.

Ἀντὶ τοῦ δὲ ζ, τιθέασι δ καὶ σ. ζεὺς, δσεύς: ζυγὸν, δσυγόν. μελίζειν, μελίσδειν.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω, τὸ ι ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι, καὶ τὸ μὲν ἄρης, ἄρες: ἀρήϊον, ἀρέϊον. τὸ δὲ η, ἑκάβην, ἑκάβαν: πύλην, πύλαν, ἥρην, ἥραν: νόημα, νόαμα: ἠὼς, ἀώς: ἀπάτην, ἀπάταν: ἀδικῆσαι, ἀδικέσαι.

Ἀντὶ δὲ τοῦ θ, τὸ φ. θλᾶται, φλᾶται.

Ἀντὶ δὲ τοῦ μ, τὸ π. μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ: ὄμματα, ὄππατα.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, τιθέασι κ καὶ σ. ξένος, κσένος: ἱέραξ, ἱέρακς.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ο, τὸ υ. ὀμφαλὸς, ὐμφαλός: μόγις, μύγις: ὅμοιον, ὕμοιον.

Ποτὲ δὲ καὶ τὸ ι, πρὸς σὲ, πρὶς σέ. ἢ α. ὅσα, ἄσα.

Ἀντὶ τοῦ δὲ π, τὸ μ. πατεῖς, ματεῖς, πατοῦσα, ματοῦσα.

Ἀντὶ

Ἀντὶ δὲ τοῦ ζ τὸ δύο σσ. ἰμεῤῥόεσσαν, ἰμερόεσσαν.

Ἀντὶ δὲ τοῦ σ, τὸ τ. σύ, τύ: ἐν σοί, ἐν τοί.

Ἀντὶ τοῦ τ, τὸ π. σολλιῶ, σπολλιῶ. σκολιὸς, σπολιός: τέσσαρα πίσ-σαρα, πίσυρα.

Ἀντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι. ὑψηλὸν, ἰψηλόν: ὑψόθεν, ἰψόθεν: ὕπαρ, ἴπαρ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ χ, τὸ φ, αὐχένα, αὐφένα.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ψ, τὸ π καὶ σ. πέλοψ, πέλοπς, ἄραψ, ἄραπς.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω, τὸ ο. ὥρα, ὄρα: ὠτειλὴ, ὀτειλή.

Ὅσα δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, αὐτοὶ διὰ μό-νου τοῦ ι πολυπλασιαζόμενον τὸ σύμφωνον προφέρονται. ποιοῦσι δὲ ἐκ τοῦ μόνου δύο σύμφωνα. χεῖρες, χέῤῥες: ἱμείρων, ἰμμέῤῥων: ὠτειλὰς, ὠτέλλας: εἵματα, ἔμματα: ἡμῖν, ἄμμιν: ὑμεῖς, ὔμμες: κτεῖναι, κτένναι: ἤπειρον, ἄπεῤῥον.

Καὶ ἔτι τὴν ει δίφθογγον πολλάκις εἰς τὴν οι μετατρέπουσιν, ὄνει-ρον, ὄνοιρον.

Ἦθος δ' ἐστὶν αὐτοῖς τῶν φωνηέντων προτιθέναι τὸ δίγαμ-μα. οἶνον, Ϝοῖνον.

Λέγουσι δὲ τὰ πλεῖστα διπλασιάζοντες, οἳ τινες, οἵ ττινες: σελή-νη, σελλάνα: πεσόντα, πεσσόντα: κατέπεσον, κάππεσον: ὁπό-θεν, ὁππόθεν, κατὰ δὲ, καδ δέ: ὅτι, ὅττι.

Τοῖς δ' ἀρχομένοις παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ ρ, αὐτοὶ προστιθέασι τὸ β, ἵνα ψιλὸν γένηται, ῥόδα, βρόδα: ῥαδάμανθυς, βραδάμανθυς: ῥυτῆ-ρες, βρυτῆρες.

Ἰδίως δὲ οὗτοι ὅσα παρ' ἡμῖν δασύνεται ἢ ὀξυτονεῖται, ψι-λῶς λέγουσι καὶ βαρυτόνως, ὅσιος, ὄσιος, ὅρος, ὄρμος.

Τηροῦσι δὲ καὶ τὴν ψιλότητα ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. καθῆκε, κατῆκε: ἀφῆκαν, ἀπῆκαν: ἀφείλκυσεν, ἀπείλκυσεν.

Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅσα ὀνομάτων τάξιν ἐπέχει. ὁ σὸς, ὄσος. τὸ σὸν, τόσον: ἡ σὴ, ἄσα, τῆς σῆς, τήσας.

Ὅταν δὲ ἀντωνυμίας ἐκφέρωσιν, περισπῶσιν, ἐγώ.

Περισπῶσι δὲ ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα, ἢ εἰς αξ λήγοντα, ῥῶξ, πλῶξ, ῥῶψ. ἢ εἰς υς, χροῦς, γοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς, χλοῦς, ζεῦς.

Τὰ δὲ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυ-τονοῦσι, σοφὸς, καλὸς, λευκὸς, ὀξὺς, κόνις, θύελλα, ἄκις, ἄσπις, βοῦ-μος, τράχυς, θῦμος, σκλῆρος, χῶλος.

Ἔθος δὲ ἔχουσι καὶ τὰ προσηγορικὰ βαρύνειν εἰρήνη, ὥρα, ἡμέ-ρα. καὶ τὰ κύρια, ἀφροδίτη, ἥρα, ἑλένη.

Ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τὸ δ κλίνομεν, ἀρτέμιδος, θέτι-δος, μήνιδος, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ λέγουσιν, ἀρτέμιος, θέτιος, μήνιος.

Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες δίχα τοῦ σ λέγου-σι. σώκρατε, ἀριστόφανε, δημόσθενε.

Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πάσαις τὸ σ ἀφαιροῦσι. σωκράτου, διομή-δου, σοφοκλέου.

Ἀντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς παθη-τικοῖς. τοῖς θεοῖς, ἀντὶ τοῦ τοὺς θεούς: τοῖς ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ.

Τὴν δὲ αἰτιατικὴν διὰ τοῦ ος. τὸς ἵππος, ἀντὶ τοῦ ἵππους: ὅ, τι καὶ δωρικόν.

Τὴν δὲ δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν σὺν τῷ ι ποιοῦσι. τοῖσι, θε-οῖσι, σοφοῖσιν ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι.

Τὰ δὲ ἀπαρέμφατα ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ων λήγοντων μετοχῶν τὰ καταλήγοντα εἰς ειν, αὐτοὶ εἰς εις μεταβάλλουσι. νοῶν, νοεῖν, νόεις. φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις. καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Ὅταν δὲ ἀπαρέμφατα παρ' ἡμῖν λήγει εἰς αν, αὐτοὶ εἰς αις με-ταβάλλουσι. γελᾶν, γέλαις: πεινᾶν, πείναις.

Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα, αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρονται. ὀρθοῦν, ὄρθοις: γυψοῦν, γύψοις: χρυσοῦν, χρύσοις. ταῦ-τα δὲ πάντα βαρυτόνως προφέρονται.

Τάσσουσι δὲ καὶ τὸ η ἀντὶ τῆς ει ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. φιλεῖν, φί-λην: καλεῖν, κάλην: φρονεῖν, φρόνην.

Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα παρ' ἡμῖν ῥήματα, ἀντὶ ὁριστικῶν εὐ-κτικὰ ποιοῦσιν. οἷον νοῶ, νόημι: φιλῶ, φίλημι.

Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τὸ ι παρ' ἐκεί-νοις λέγονται, πεφυκὼς, πεφύκοις: νενοηκὼς, νενοήκοις: φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ προθέσει. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ χρυσίον, χρύσιον: τὸ δὲ ταῦρον, ταῦρον: ὁ δὲ πούς, πόζα: ὁ παῖς, παῖς: τὸν ἔρωτα, ἔρον: τὸν γέλωτα, γέλον: ὁ πταρμὸς, πτάρ-μος. τὸ ἔπαινον, αἴνημι: τὸ χρέεστα, χέῤῥοια: τὸ δάπεδον, ζάπε-δον: τὸ ἴσταται, ἰσόεσται: τὸ ἀνὴρ, δρήκων, ὁ δὲ θὴρ δράκων.

Pro ζ σσ. incidere, incidere.

Pro σ τ. tu, tu: in te, in te.

Pro τ π: ſtolam, ſtolam: miſſus, miſſus: nutritus eſt, nutritus eſt.

Pro υ autem ι. altum, altum: deſuper, deſuper: vere, vere.

Pro χ φ: ceruicem, ceruicem.

Pro ψ πς. Pelops, Pelops: Arabs, Arabs.

Pro ω autem ο. hora, hora: vulnus, vulnus.

Quęcunque autem per ει diphthongum apud nos dicuntur, ipſi per ſolum ι geminantes conſonãtem proferunt. faciunt autem ex ſe ſola duas conſonantes. manus, manus: deſiderans, deſiderans: vulnera, vulnera: veſtes, veſtes: nobis, nobis: vos, vos: occidere, occidere: Epeirum, Epeirum.

Et etiã ει diphthongũ ſæpe in οι mutãt: ſomniũ, ſomnium.

Conſuetudo autem eſt ipſis, vocalibus præponere digãma: vinum, Finum.

Dicunt autem plura geminantes, qui, qui: luna, luna: perſonæ: decidit, decidit: vnde, vnde: ſecundum autẽ, dum autem: quoniam, quoniam.

Incipientibus apud nos ab ρ, ipſi præponunt β vt tenue fiat: roſæ, broſæ: Rhadamanthus, Bradamanthus: habenæ, habenæ.

Peculiariter autem hi quæcunque apud nos aſpirantur aut acuuntur, tenuiter dicunt, & grauiſonè, ſanctus, hic, video, monile.

Seruant autem tenuitatem in contractionibus, decet, decet: dimiſit, dimiſit: abſtraxit, abſtraxit.

Graui tono dicunt non ſolùm nomina, ſed & articulos, quando nominum ordinem habent: tuus, tuus: tuum, tuum: tua, tua: tuæ, tuæ.

Dum autem pronomina proferunt, circunflectunt: ego.

Circunflectunt in vniuerſum monoſyllaba, vel in ωξ deſinentia, acinus, lepus, virgultũ. vel in υς, cutis: fluxus, rumor, bos, mens, anſer, Iupiter.

Diſſyllaba autem acuto tono apud nos deſinẽtia, ipſi graui tono proferunt: ſapiens, pulcher, albus, acutus, mucro, feneſtella, cuſpis, ſcutũ, ſtrepitus, aſper, animus, durus, claud⁹.

Aſſolent & appellatiua graui tono proferre, pax, hora, dies: & propria, Venus, Iuno, Helena.

Quæcunq; nos in ις fœminina per δ declinamus, Dianę, Thetidis, iræ, ipſi abſque δ dicunt, Dianæ, Thetidis, iræ.

In ης nomina, quorum vocatiui in ες ſine σ dicunt, ô Socrates, Ariſtophanes, Demoſthenes

Et à Genitiuis caſibus σ auferũt, Socratis, Diomedis, Sophoclis.

Pro Accuſatiuo Datiuum aſſumunt in paſſiuo, deis pro deos, hominibus pro homines. Hoc autẽ faciunt, quia vtuntur ι pro υ.

Accuſatiuum per ος, equos pequos, id ꝙ & Doriẽſiũ eſt.

Datiuum pluralem cum ι faciunt, deis, ſapientibus, quẽadmodum Dorienſium.

Infinita verba in ειν deſinentibus participiis finientia in ειν, ipſi in εις transferunt: intelligens, intelligere, intelligere: ſapiens, ſapere, ſapere: vocans, vocare, vocare.

Quando infinita apud nos deſinunt in αν, ipſi in αις trãſmutant: ridere, ridere: eſurire, eſurire.

In ουν terminantia infinita, ipſi per οις proferunt: corrigere, corrigere: gypſare, gypſare: inaurare, inaurare. Hæc autẽ omnia graui tono pronuntiant.

Ordinant & η pro ει in infinitis: amare, amare: vocare, vocare: ſapere, ſapere.

In ω deſinẽtia apud nos verba, pro Indicatiuis Optatiua faciunt, vt intelligo, intelligo: amo, amo.

Quęcunque autem participia acu titona in ως finiunt per ι apud illos dicuntur: fatus, fatus, qui intellexit, qui intellexit. Seruant autem eorum etiam flexiones, nominatiuo iuxta analogiã reſpondentes. Dicitur autẽ apud eos aurũ, aurũ: tauro, tauro: pes, pes: puer, puer: amorem, amorem: riſum, riſũ: ſternutatio, ſternutatio: laudo, laudo: peiorẽ, peiorẽ: pauimentũ, pauimentum: ſtatum eſt, ſtatum eſt: vir, vir: fera, fera:

Veſtes.veſtes:vna,vna:ſuffragium,ſuffragium:gracilis & debilis,inuſitata:ego,ego: tu,tu:nobis,nobis: nos, nos:hic, hic:alio,alio: vtitur autem ea Alcæus ac Sappho.

FINIS.

PLVTARCHI DE DIALECTIS QVAE APVD HOMERVM.

DORICA LINGVA.

Dictione varia vſus Homerus cuiuſlibet linguæ Græcorum inſignia immiſcuit, ex quibus manifeſtus eſt peragraſſe vniuerſam Græciam, & omnē nationem: & Dorienſium quidem, conſueto breuitatis defectu vſus eſt, domum dicens do.

Statim autem ei domus diues eſt.

Et quoniam,quoniam.

Quoniam mihi aquila occidit anſeres.

Et retro,retro.mutans ο quidem in α, π autem & σ in cognatum ipſis videlicet ψ.& aliâs,aliâs.

Iā enim & me aliâs tuus increpauit monit⁹.& huiuſmodi

Similiter autem & media concidens, ait ſimiles capillis, & æquales,ſimiles capillis,& equales.& eodem patre natum, eodem patre natum. & tremere,tremere.& colo,colo.eorundem eſt & tranſponere elementa, vt in hoc fortiſsimi, pro fortiſsimi.

AEOLICA.

AEolenſium autem vtitur in compoſitis conciſione, vnà dormierunt inquiens,pro addormierūt.& interpellare, pro interpellare.& in præterito imperfecto tempore,tertiæ perſonæ deſinentes apud alios in ει diphth.per η apud AEolenſes efferūtur,vt in amabat,intelligebat.ſic & Homerus fecit.

Ligabat teneris viminibus,pro ligabat,hoc eſt,ligabat.&

Hos quidem neque ventorum perflat vis humectum ſpirantium.

Et immutare σ in δ,vt ſi dixeris odorem,& ſcimus.

Et abūdare in quibuſdam, vt quietus,pro quietus. & ſed, pro ſed.& qui clamantes,pro clamantes.

Et addere ſecundæ perſonæ verborum θα, vt dixiſti, dixiſti.dixeris,dixeris.

Geminationem autem conſonantium alii Dorienſibus, alii AEolenſibus attribuunt. vt Accepit purpurea mors. & Vter hæc opera.

IONICA.

Ionum autem proprium habet, ablatione vti præteriti temporis verborum,vt iuit & dedit, conſuetudinem autem habent & in præteritis tēporibus,ab eiſdem elementis incipere,à quibus eſt & preſens.

Et auferre ι in ſacerdos,ſacerdos.

Et addere tertiis perſonis ſubiunctiuorum σι, quale eſt veniat,accipiat,dicat.& datiuis,venationibus & materiis.

Et dicere nomen,& morbum,antè.

Et vacuum,& nigrum,pro vacuum & nigrum.

Et mutare α, ſi producatur in η.vt, Iunóque Argiua, & Minerua prædatrix.

Interdum & ex contrario η in α,vt oblitus,pro oblitus.

Et diuidere circunflexa verba, ſapio, intelligo,& genitiuos in ος deſinentes vt Diomedis.

Et circunflexos genitiuos plurales, qui in ων deſinunt, vt portarum, Nympharum, Perſarum: portarum, Nympharum,Perſarum.

Et neutrorum plurales rectos in α deſinentes, vt pectora, pectora:ſagittæ,ſagittæ.

Et genitiuos ipſorum ſimiliter. propriè autem dicunt & nutriti ſunt,& ſimilia.

ATTICA.

Maximè autem Attica dialecto vſus eſt. etenim immixta

Τὰ ἱμάτια, ἔμματα. ὁ μία, ἴα. ἡ ψῆφος, ψᾶφος. ὁ ἰσχνὸς καὶ ὁ ἀδύνατος, ἄχυρος. τὸ ἐγώ, ἐγών. τὸ σύ, τύ. τὸ ἡμῖν, ἄμμιν. τὸ ἡμεῖς, ἄμμες. τὸ ἐνθάδε, τυΐδε. τὸ ἄλλοσε, ἄλλυι. κέχρηται δὲ αὐτῇ Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΟΜΗΡΩ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

ΔΩΡΙΣ.

Λέξει ποικίλῃ κεχρημένος Ὅμηρος, τοὺς ἀπὸ πάσης διαλέκτου τῆς ἑλληνικῆς χαρακτῆρας ἐγκατέμιξεν, ἐξ ὧν δῆλός ἐστιν ἐπελθὼν πᾶσαν μὲν ἑλλάδα καὶ πᾶν ἔθνος, καὶ Δωριέων μὲν τῷ συνήθει τῆς βραχυλογίας ἐλλείψει κέχρηται, τὸ δῶμα λέγων δῶ.

Αὐτίκα οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται.

Καὶ τὸ ὅτι ὅ.

Ὅ μοι ἀετὸς ἔκτανε χῆνας.

Καὶ τὸ ὀπίσω, ἄψ, μεταβάλλων τὸ μὲν ο εἰς τὸ α. τὸ δὲ π καὶ σ, εἰς τὸ συγγενὲς αὐτοῖς, φημὶ τὸ ψ. καὶ τὸ ἄλλοτε ἄλλα.

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε σὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ μέσα συντέμνων λέγει τοὺς ὁμότριχας καὶ ὁμοετεῖς, ὄτριχας οἰετέας. καὶ τὸν ὁμοπάτριον, ὀπάτριον. καὶ τὸ τρέμειν, τρεῖν. καὶ τὸ πολῶ, πῶ. τῆς αὐτῆς δέ ἐστι καὶ τὸ ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα, ὡς ἐν τῷ κάρτιστοι, ἀντὶ τοῦ κράτιστοι.

ΑΙΟΛΙΣ.

Αἰολέων δὲ χρῆται ἐν τοῖς συνθέτοις τῇ συγκοπῇ, καδδραθέτην λέγων, ἀντὶ τοῦ καταδραθέτην. καὶ ὑββάλλειν ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν. καὶ ὅτι τοῦ παρατατικοῦ χρόνου τὰ τρίτα πρόσωπα λήγοντα παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰς τὸ ει, διὰ τοῦ η παρὰ Αἰολεῦσιν ἐκφέρεται, ὡς ἐν τῷ ἐφίλη, ἐνόη. οὕτω καὶ Ὅμηρος ἐποίησε.

Δῆσε μόσχοισι λύγοισι.

ἀντὶ τοῦ ἔδει, ὅ ἐστιν ἔδησε. καὶ

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διαάει μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Καὶ τὸ ἐναλλάσσειν ἔσθ' ὅτε τὸ σ, εἰς τὸ δ, ὡς ἐν τῷ λέγειν ὀδμὴν καὶ ἴδμεν.

Καὶ τὸ πλεονάζειν ἔν τισιν. ὡς τὸ ἔϋκηλος, ἀντὶ τοῦ ἕκηλος, καὶ αὐτὰρ, ἀντὶ τοῦ ἀτάρ. καὶ τὸ κεκλήγοντες, ἀντὶ τοῦ κεκληγότες.

Καὶ τὸ προστιθέναι τῷ δευτέρῳ προσώπῳ τῶν ῥημάτων, τὸ θα, ὡς τὸ ἔφης, ἔφησθα, καὶ εἴπῃς, εἴπῃσθα.

Τὸν δὲ διπλασιασμὸν τῶν συμφώνων οἱ μὲν Δωριεῦσιν, οἱ δὲ Αἰολεῦσι προσνέμουσιν. οἷον,

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. καὶ ὁππότερος τάδε ἔργα.

ΙΑΣ.

Ἰώνων δὲ ἴδιον ἔχει, τὸ ἀφαιρέσει χρῆσθαι ἐν τοῖς παρῳχημένοις χρόνοις τῶν ῥημάτων. ὡς τὸ βῆ καὶ τὸ δῶκεν. ἔθος δὲ ἔχουσι καὶ ἐπὶ τῶν παρῳχημένων χρόνων ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἄρχεσθαι, ἀφ' ὧν ἐστι καὶ ὁ ἐνεστώς.

Καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ι ἐν τῷ ἱερεύς, ἱρεύς.

Καὶ τὸ προστιθέναι τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ὑποτακτικῶν τὸ σι. οἷον τὸ ἔλθῃσι, καὶ τὸ λάβῃσι, καὶ λέγῃσι. καὶ ταῖς δοτικαῖς, θήρῃσι, ὕλῃσι.

Καὶ τὸ λέγειν οὔνομα καὶ νοῦσον, τὸ μὲν πρόσθεν.

Καὶ κεινὸν καὶ μεῖλαν, ἀντὶ τοῦ κενὸν, καὶ μέλαν.

Καὶ τὸ μεταβάλλειν τὸ α, ἐπειδὰν ἐκτείνηται εἰς τὸ η. ὡς τὸ Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀθηναίη ἀγελείη.

Ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ η, εἰς τὸ α, ὡς τῷ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος.

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὰ περισπώμενα ῥήματα, φρονέω, νοέω. καὶ τὰς γενικὰς τὰς εἰς ος ληγούσας, ὡς τὸ Διομήδεος.

Καὶ τὰς περισπωμένας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν, τὰς εἰς ων ληγούσας. ὡς τὸ πυλῶν, νυμφῶν, Περσῶν. πυλέων, νυμφέων, Περσέων.

Καὶ τῶν οὐδετέρων τὰς πληθυντικὰς εὐθείας τὰς εἰς τὸ α ληγούσας. ὡς τὰ στήθη, στήθεα. βέλη, βέλεα.

Καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν ὁμοίως. ἰδίως δὲ λέγουσι καὶ τὸ τετράφαται, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΑΤΘΙΚΑ.

Μάλιστα δὲ τῇ ἀτθίδι διαλέκτῳ κέχρηται. καὶ γὰρ ἐπίμικ-

τος

πεληΐ καὶ ἔστι λέγεται παρ' αὐτοῖς ἀττικοῖς λεὼς ὁ λαός, κατὰ ταύτην τὴν συνήθειαν δεῖ παρ' αὐτῷ, ὁ πηνέλεως καὶ τὸ χρέος. ἔστι δὲ αὐτοῖς σύνηθες καὶ τὸ συναλείφειν ἐνίοτε. καὶ ἀντὶ δύο ποιεῖν μίαν συλλαβήν. τὸ ἔπος, τοὖπος. καὶ τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον. οἷς ἐστιν ὅμοιον,

Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες:

καὶ πεδία λωτοῦντα, ἀντὶ τοῦ λωτόεντα. καὶ τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ι τῶν τοιούτων εὐκτικῶν, δοκοίης, δοκοῖς. τιμῴης τιμῷς, ἐστὶν ἀττικόν. ᾧ ἀκολούθως εἴρηται, ἄλλοι δὲ διακρινθῆτε τάχιστα. ὁμοίως δὲ καὶ τοῦτο ἀττικόν.

Οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους. ὃ λέγομεν κακίονες, καὶ ἀρείονες.

Καὶ τὸ, τὰς αἰτιατικὰς τῶν τοιούτων μὴ διαιρεῖν. τοὺς βοῦς, τοὺς ἰχθῦς.

βοῦς περιταμνομένους, καὶ ἰχθῦς ὄρνιθάς τε.

Κἀκεῖνο δὲ εἴρηται ἀττικῶς.

Οὐδέ τί μιν σθένει ῥήγνυσι ῥέοντες.

ὡς ζεύγνυσι, καὶ ὄμνυσι.

Καὶ τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν τοιούτων, ἀττικόν. λούεται λοῦται. οἴομαι, οἶμαι. οὕτω οὖν καὶ τὸ λῦτο, ἀντὶ τοῦ ἐλύετο.

Τῶν αὐτῶν δέ ἐστι καὶ τὸ ἑώρων καὶ ἐωνησάμην, ὅτε περισσοῦ προστιθέντων τὸ ε, ὅθεν ἐστὶ καὶ ἐῳνοχόει.

Καὶ τὸ συναιρεῖν τὸ ι ἐπὶ τῶν τοιούτων. τὸ ἠϊόνας, νηρεΐδας,

Οὕτω καὶ τὸ, σφῶϊ δὲ μάλιστ' ἐθέλετον.

Καὶ ἐπὶ τῆς εἰς ι καθαρὸν ληγούσης δοτικῆς παραλήγουσαν ἔχουσαν τὸ α: κέραϊ, κέρᾳ. γήραϊ, γήρᾳ. σέλαϊ σέλᾳ.

Ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀττικὸν τὸ λέγειν, ἔσαν, ἀντὶ τοῦ ἔστωσαν. καὶ ἑπέσθων, ἀντὶ τοῦ ἑπέσθωσαν.

Ἔστι δὲ καὶ ἡ τῶν εὐκτικῶν χρῆσις, ἀντὶ τῶν παρεληλυθότων τῶν ὁριστικῶν τῆς αὐτῆς συνηθείας, ᾗ καὶ ὅμηρος χρῆται συνεχῶς. καὶ τὸ τοῖς θηλυκοῖς ἄρθρα ἀρσενικὰ, ἢ μετοχὰς, ἢ ἐπίθετα συντάσσειν. ὡς τὸ, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε, καὶ παρὰ πλάτωνι δὲ ἄγοντες καὶ φέροντες, καὶ ἡ σοφὸς γυνὴ, καὶ ἡ δίκαιος. οὕτως οὖν καὶ ὅμηρος ἐπὶ ἥρας καὶ ἀθηνᾶς ἔφη, οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ. καὶ ἥ τε ἀθηνᾶ ἀκέων ἦν, καὶ κλυτὸς ἱπποδάμεια.

Καὶ περὶ τὴν σύνταξιν πολλὰ ἰδιώματα ἐχουσῶν τῶν διαλέκτων, ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητής.

Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον μενελάου κυδαλίμοιο.

ἀττικὴν δείκνυσι τὴν συνήθειαν. ὅταν δὲ εἴπῃ, δέξατό οἱ σκῆπτρον

θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ.

δέκτο δέπας.

ἐν τούτοις δωρίζει. ὥσπερ μὲν οὖν τὰς ἁπάντων ἑλλήνων φωνὰς ἀθροίζων ποικίλλειν ἀναγκάζεται τὸν λόγον, καὶ χρῆται ποτὲ μὲν ταῖς ξέναις, ὥσπερ εἰσὶν αἱ προειρημέναι. ποτὲ δὲ ταῖς ἀρχαίαις, ὡς ὅταν λέγῃ, ἄορ καὶ σάκος. ποτὲ δὲ ταῖς κοιναῖς καὶ συνήθεσιν ὡς ὅταν λέγῃ, ξίφος καὶ ἀσπίδα.

ΤΕΛΟΣ.

fuit. ac vbi dicitur apud ipſos Atticos, populus, populus: ſecundũ hanc cõſuetudinẽ eſt apud ipſũ, Peneleus & debitũ. eſt autem ipſis cõſuetudo contrahere interdum, & pro duabus facere vnam ſyll. carmen, car. & indumentum, indumentum. quibus eſt ſimile, Troes autem proceſſerunt denſi.

&, Campi lotis conſiti, pro lotis cõſiti. & auferre ι ab huiuſmodi optatiuis: putares, putares: honorares honorares, eſt Atticum. cui ſimiliter dictum eſt, alii autem dirimamini celerrimé. itidem & hoc Atticum.

Plures peiores, pauci patre ſunt meliores. quod dicimus peiores & meliores.

Et hoc, accuſatiuos huiuſmodi non diuidere, boues, piſces. boues circuncidentes, & piſces auéſque.

Et illud dicitur Atticè, Neque ipſum robore rumpunt fluentes. vt iungunt & iurant.

Et hoc, extrahere breues ex huiuſmodi: lauatur, lauatur: puto, puto. ſic igitur etiam ſoluebatur pro ſoluebatur.

Eorundem eſt etiam videbam, & emi, ex ſuperfluo addentium ε. vnde eſt & vinum fundebat.

Et contrahere ï in huiuſmodi, litora, Nereides.

Sic, Vos autem ambo valde volebatis.

Et in ï purũ deſinente datiuo penultimante α: cornu, cornu: ſenectuti, ſenectuti: ſplendori, ſplendori.

Eſt & hoc Atticum, dicere ſint pro ſint: ſequantur pro ſequantur.

Eſt & optatiuorum vſus pro præt. indicatiuorum eiuſdẽ cõſuetudinis, qua & Homerus vtitur frequenter. & hoc, fœmininis articulos maſculini, vel participia vel adiectiua conſtruere, hi duo manus, hi duo fœminæ. & apud Platon. degentes & ferentes, & doctus mulier & iuſtus. ſic igitur & Homer. de Iunone & Pallade ait, Non in noſtris carris percuſſi fulmine. Et certè Pallas tacitus erat, & inclytus Hippodameia.

Et in conſtructione multa idiomata habẽtibus dialectis, cùm dicit poeta,

Sed age ſagittato Menelai glorioſi,

Atticam oſtendit conſuetudinem. cum autem dicit,

Accepit ei ſceptrum. &

Themidi pulchrigenæ

Suſcepit poculum:

in his dorizat. Vt igitur omnium Græcorum voces aggregans variam efficit orationem, & vtitur aliquando externis, vt ſunt prædictæ: aliquando priſcis, cùm dicit enſis & clypeus. aliquando & communibus & conſuetis, vt cùm dicit gladium & ſcutum.

FINIS.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ

ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΚΟΡΙΝΘΩ ΠΑΡΕΚΒΛΗΘΕΙΣΩΝ.

ΙΔού σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μοι πάντων φιλολογώτατε, περὶ ὧν ὅτι φιλόπονος ἰωάννης ἐπόνησε, καὶ τρύφων ὁ γραμματικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, οἷς ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἄσκησις γέγονεν. οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ περὶ ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισεν. καὶ μὴ νομίσῃς ἡμᾶς ἐκ τοῦ λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὑτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα κατὰ λυσίαν τὸν ῥήτορα νοῦν ὅτῳ πολὺν, ὅτῳ μικρὸν ἔχει: ὁ δὲ νοῦς ᾧ μὲν πολὺ: πολύς. ᾧ δὲ μικρὸν, μικρός. οὐκοῦν περὶ αὐτῶν εὐλογοῦντες τῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦτο τὸ μέρος κατηγορήσομεν: ἀλλὰ φίλων ὄντων προτιμῶντες αὐτῶν τὴν ἀλήθειαν, ὥσπερ καὶ πλάτων ὁ φιλοσοφώτατος ἔφησε: αὐτοὶ τοίνυν ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικὸν ἀριστοφάνην προθέμενοι, καὶ θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ ῥήτορα. ἰάδος δὲ τὸν ἱπποκράτην τὸν ἴωνα, καὶ ἁλικαρνασσέα ἡρό-

DE DIALECTIS QVAE A CORINTHO DECERPTAE.

EN tibi & dialectos in manus trado, iuuenum mihi omnium amantiſsime ſtudii, in quibus & Philopo. Ioan. laborauit, & Tryphon Grammaticus, & alii multi, quibus multũ in libris ſtudium & exercitatio fuit. Nondũ autem quiſpiam in hunc vſque diem totũ negotium vniuſcuiuſque idiomatis notum fecit. Nec putes nos dicendis his exiſtimare aliquid magni de nobis loqui. Lingua enim, ſecũdum Lyſiam oratorem, intellectus neque multũ neque parum habet: intellectus autem, cui multùm, multus: cui parũ, paruus. Non igitur noſtra laudantes, eos viros in hac parte accuſabimus: ſed amici cùm ſint, pluris facientes quàm ipſos veritatem, quemadmodum & Plato philoſophus ſummus ait. Ipſi igitur Atticæ elocutionis regulam comicum Ariſtophanem præponentes, & Thucyd. ſcriptorem & oratorem. Ioniçe autem Hippocratem Ionem & Halicarnaſſeum Herodotum

Doricæ Tarentinum Architam, & Theocritum, qui Bucolica conſcripſit, & AEolicæ Alcæum: forſan de dialectis abundè tractauerimus. Si quid verò & nobis per obliuionē omiſſum fuerit, non ſimili id crimine dignū apud benignos: ab illis enim plura omiſſa ſunt, nobis autem pauca fortè non dicentur.

DE DIALECTIS.

Dialectus eſt idioma linguæ, vel Dialectus eſt dictio proprium characterem formulæ oſtendens. Ionica appellata eſt ab Ione filio Apolinis & Creuſæ Erechthei filiæ: qua ſcripſit Homerus. Attica autem ab atthide Cranai filia, qua ſcripſit Ariſtophanes.

Dorica à Doro Hellenis, qua ſcripſit Theocr. AEolica ab AEolo Hellenis, qua ſcripſit Alcæus. Communis, qua omnes vtimur, ſed Pindarus hac vſus eſt.

DE ATTICA LINGVA.

Nugas nugaris, Attica locutio & figura, vt inſaniam inſanis eſt enim Atticæ idioma locutionis, cùm dixeris rem inferre verbum, quod à re deducatur, vt contumeliam contumeliaris, & fugam fugis.

Vtuntur imperatiuis Attici pro ſubiunct. abnegatiuis: & rurſus ipſis imperat. pro indicatiuis. & illius quidē illud Ariſtoph. in legiferæ Cereris ſacra geſtantibus matronis exemplum, ne fruſtrare ô Iupiter ſubeunte ſpe.

pro ne fruſtreris.

Huius autem Menander,

Scio id quod fac,

pro facies. Sed & Euripides in Polydori tragœdia,

Noſtin igitur quod fac?

pro facies vſurpauit.

Trophęum apud Thucyd. circunflexa penultima acceptū eſt, & apud Ariſtophanē in Theſmophoriazutis, O mulieres non ſuccurretis, non multum clamorem ſtatuetis & trophęum? Et puto per analogiā hoc magis apud ipſos ſic proferri, ſicuti à tertia tertianum, & à cauda caudale: ſic & à verſione trophęum.

Et ſimilis circunflexa penultima proferunt, vt apud Homerum.

Sicut ſemper ſimilē agit deus ad ſimilem: & eſt analogum: nam quæ per οιος ſupra duas ſyllabas non appellatiua, omnia in penultima circunflectuntur. ridiculus, alterius qualitatis, diuerſus, omnimodus, ſic & ſimilis. ſupra duas ſyllabas tamē dictum eſt, propter ſordes, cortex. additum eſt non appellatiua, propter graculus nomen auis.

Sed ſimilis in antepenultima acuitur ſecundum communem conſuetudinem,

Vertit Attica σ modò in τ, modò in ξ. nam mare mare dicit, & beta beta & calamitatem, calamitatem. Vertit autem σ in ξ in iis quæ à cum præpoſitione incipiunt, & compoſitis dictionibus tantùm. & ipſa cum per ſe in ξ vertitur. vt,

Diana cum.

Hæc igitur Attica locutio eſt.

pro propter hæc. Deficiunt enim præpoſitiones apud Atticos, ſicut & apud Homerum,

Sic hi pugnabant corpus ignis ardentis.

pro ſecundum ignem pugnabant: videlicet, vt ignis depaſcebantur omnia. & apud Ariſtoph. Meam ſententiam,

pro ſecundum ſententiam meam. Et Thucyd. in 3. Hiſtoriæ, Et plurimam turbam leuis armaturæ arcebant, quo minus prodeuntes armis propinqua vrbis malè haberent. pro propter ne malè haberent. Generaliter autem defectus Atticorum ſunt, vt per ſingulos, deeſt dies. & in breui, deficit enim tempore, vel ſermone. & in momento tale eſt. &

Si age fac periculum, vt cognoſcant & hi.

deeſt ſi vis. ſi vis enim ait, fac periculum.

Et incidens ambabus.

deeſt manibus. Et apud Ariſtophanem,

Vnde mortalis me percuſſit ô rex Hercules.

deeſt enim vox vel odor.

δωτον. δωριέως δὲ τὸν ταραντῖνον ἀρχύταν, καὶ θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον. καὶ τῆς αἰολίδος ἀλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἱκανῶς διαλαβοίμεν. εἰ δέ τι καὶ ἡμῖν κατὰ λήθην παραλειφθείη, οὐκ ἴσως τοῦτο κατηγορίας ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσι: τοῖς μὲν γὰρ τὰ πλείω παρείθη, ἡμῖν δὲ ὀλίγα τυχὸν οὐκ εἰρήσεται.

ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.

Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης, ἢ διάλεκτός ἐστι λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπου ἐμφαίνουσα.

Ἰὰς ὠνομάσθη ἀπὸ ἴωνος υἱοῦ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ κρεούσης τῆς ἐρεχθέως θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν ὅμηρος.

Ἀτθὶς δὲ ἀπὸ ἀτθίδος τῆς κραναοῦ θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν ἀριστοφάνης.

Δωρὶς ἀπὸ δώρου τοῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψε θεόκριτος.

Αἰολὶς ἀπὸ αἰόλου τοῦ ἕλληνος, ᾗ ἔγραψεν ἀλκαῖος.

Κοινὴ δὲ, ᾗ πάντες χρώμεθα, ἀλλὰ καὶ πίνδαρος ταύτῃ ἐχρήσατο.

ΠΕΡΙ ΑΤΘΙΔΟΣ.

Λῆρον ληρεῖς, ἀττικὴ ἡ φράσις καὶ τὸ σχῆμα, ὡς τὸ μανίαν μαίνῃ. ἔστι γὰρ τῆς ἀττικῆς ἰδίωμα φράσεως τὸν εἰπόντα τὸ πρᾶγμα ἐπαγαγεῖν ῥῆμα τὸ ἀπὸ τοῦ πράγματος παραγόμενον. ὡς τὸ ὕβριν ὑβρίζεις, καὶ φυγὴν φεύγεις.

Χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς οἱ ἀττικοὶ ἀντὶ ὑποτακτικῶν ἀπαγορευτικῶν. καὶ αὐτοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. κἀκείνου μὲν τὸ ἀριστοφάνους ἐν θεσμοφοριαζούσαις παράδειγμα.

Μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ἀντὶ τοῦ μὴ ψεύσῃς.

τοῦ δευτέρου δὲ μένανδρος,

Οἶδ' ὃ ποίησον,

ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἀλλὰ καὶ εὐριπίδης ἐν τῷ πολυδώρου δράματι.

Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον.

ἀντὶ τοῦ δράσεις, ἐξήνεγκε.

Τροπαῖον παρὰ θουκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται καὶ παρ' ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις, ὦ γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ' οὐ πολλὴν βοὴν στήσετε καὶ τροπαῖον; καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο μᾶλλον παρ' ἐκείνοις οὕτω προφέρεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ τρίτη τὸ τριταῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ οὐρὰ τὸ οὐραῖον, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ τροπῆ τροπαῖον.

Καὶ τὸ ὁμοῖος προπερισπωμένως ἐκφέρουσιν, ὡς καὶ παρ' ὁμήρῳ.

Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

καὶ ἔστιν ἀνάλογον. τὰ γὰρ διὰ τοῦ οιος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, μὴ ὄντα προσηγορικὰ, ἅπαντα προπερισπᾶται, γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος. οὕτω καὶ τὸ ὁμοῖος. τὸ μέν τοι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἴρηται, διὰ τὸ κλοιὸς, φλοιός. προσετέθη δὲ, μὴ προσηγορικὰ, διὰ τὸ κολοιὸς ὄνομα ὀρνέου.

τὸ δὲ ὅμοιος προπαροξύνεται κατὰ κοινὴν συνήθειαν.

Τρέπει ἡ ἀτθὶς τὸ σ ποτὲ μὲν εἰς τ, ποτὲ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, τὸ καὶ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφοράν. τρέπει δὲ τὸ σ εἰς ξ ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς σὺν προθέσεως ἀρχομένων καὶ συντιθεμένων λέξεων μόνον. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σὺν καθ' ἑαυτὴν εἰς ξ τρέπεται: ὡς τὸ,

ἀρτέμιδι ξύν: ταῦτ' ἄρα ἀττικόν.

ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦτα. λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, ὡς καὶ παρ' ὁμήρῳ.

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπινέμοντο ἅπαντα.

καὶ παρ' ἀριστοφάνει,

γνώμην ἐμὴν,

ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμήν. καὶ θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς, καὶ τὸν πλεῖστον ὅμιλον τῶν ψιλῶν εἶργον τὸ μὴ προεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν εἰσι, δι' ἃς καθ' ἕκαστον, λείπει τὴν ἡμέραν. καὶ ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ χρόνῳ ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ δὲ τοιοῦτόν ἐστι. καὶ

Εἶτ' ἄγε μὴν πείρησαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε.

λείπει γὰρ τὸ βούλει. εἰ βούλει γάρ φησι, πειράθητι.

καὶ κόπτων ἀμφοτέρῃσι:

λείπει, ταῖς χερσί. καὶ παρ' ἀριστοφάνει,

Πόθεν βροτῶν με προσέλαβεν ὦναξ ἡράκλεις.

λείπει γὰρ τὸ φωνὴ ἢ ὀσμή.

Ἀττικῶν

Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Λυσιστράτῃ, εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε βουλευσομέναισιν οὐ περὶ πράγματος φαύλου, εὕδουσι κοὐχ ἥκουσιν. ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τ' ἐπιγενομένης ἐχώρησαν ἐπ' οἴκου· ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος.

Βλήχωνα διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοί. ἔχει δὲ δύναμιν αὕτη τοιαύτην. ἰᾶται τοὺς ἀπὸ ὀπώρας πρὸς βαρυνομένους. εἰ γὰρ εἰς ὕδωρ βρέξαντες βλήχωνα πίνοιεν, τοὺς πόνους τῶν καρδιῶν θεραπεύουσι. ἵν' οὖν ἡ δριμύτης τῆς ὀπώρας ἀποστραφῇ, ὀπὸν ἐλάμβανον βλήχωνος.

Τὸ λαὸς, καὶ ναὸς, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, διὰ τοῦ εως προφέρουσι, Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεώς. κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, τοῦ Μενέλεω, τοῦ Νικόλεω.

Βλέπος λέγουσι τὸ βλέμμα. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει,

Ὡς ἔστι τοῦτο Ἀττικὸν βλέπος.

Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν τὸ προσλαμβάνειν πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ τὸν ἂν σύνδεσμον, ὡς ἔστιν εὑρεῖν παρὰ Πλάτωνι, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, ὡς ἐν Ὄρνισιν,

Ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ἡμᾶς ἔλαθεν.

Ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ, τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ ἐς συντάττειν μετὰ γενικῆς. ἐν ᾅδου. καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλείπειν εἶναι τὰς προθέσεις τῶν ὀνομάτων, ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ ἐν διδασκάλου.

Ἀττικὸν ἐστι καὶ τὸ ἀνανταπόδοτον. ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ, τῆς συγγραφῆς κατ' ἀρχὰς, καὶ εἰ μὲν συμβῇ ἡ πεῖρα. εἰ δὲ μὴ, Μιτυληναίους εἰπεῖν ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν· μὴ πειθομένους δὲ πολεμεῖν. λείπει γὰρ καλῶς ἂν ἔχει. καὶ Ὅμηρος.

Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί.

λείπει τὸ παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν. καὶ τὴν καταβολὴν καταβόλησιν. καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν λέγουσι. καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης. καὶ τοῦτο καινοπρεπὲς καθόλου καὶ Ἀττικὸν, ὡς παρὰ Δημοσθένει. ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε ἐκνευρισμένοι. καὶ Ὅμηρος, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Καὶ τὸ διαιρεῖν τὸ οὐδὲν, Ἀττικῶν ἐστιν. ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἔθνησκον δὲ, οἱ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι. ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅτι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν. ἀντὶ τοῦ οὐδέν.

Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο, λεγέσθω σοι, τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν, ὅπερ ἐστὶν Ἀττικῶν. ὡς ὁ Θουκυδίδης. τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν. ἀντὶ τοῦ κατέδυσαν.

Καὶ τὸ χρῆσθαι τὸ οὐδὲν μᾶλλον ἀντὶ οὐ, τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου χαρακτήρ. αὐτίκα γὰρ ὁ συγγραφεὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ, αἱ δ' ἐσβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀνίστασαν. ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν. ἔτι τὸ δένδρος λέγεται παρ' αὐτοῖς, ὡς ὁ Θουκυδίδης· καὶ πρῶτα μὲν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν, τοῦ μηδένα ἐπεξιέναι. καὶ Ὅμηρος,

Δένδρεϊ ἐφεζόμενοι.

τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος, καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος. ἡ δοτικὴ τῷ δένδρεϊ. καὶ κατὰ μεταπλασμὸν, δένδρῳ.

Καὶ ἀντὶ τῶν θηλυκῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται λέξεσι. καὶ Ὅμηρος.

Κλυτὸς Ἱπποδάμεια.

Καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ.

Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος. ἀντὶ τοῦ γενναία.

Τὸ δ' ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι, καὶ μόλις μόγις.

Ἀντὶ δοτικῆς ἀγαπῶσι τὴν αἰτιατικήν. ὡς ὁ Θουκυδίδης εἴ τί σε τούτων ἀρέσκει, πέμπε ἄνδρα πιστὸν ἐπὶ θάλατταν. ἀντὶ τοῦ σοι. καὶ Σοφοκλῆς, οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα καὶ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἀττικισταῖς. τῆς ναὸς, ἧς εὐθεῖα ἡ ναῦς, τὸ υ εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ο μικρὸν εἰς ω μέγα ἐκτείνοντες, νεὼς γράφουσί τε καὶ φθέγγονται.

Τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένων διὰ τοῦ εος γενικῶν, τὸ ε ἐκτείνουσιν Ἀττικοὶ, Πηλέως καὶ Οἰνέως λέγοντες. τὸ δὲ,

Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐστι διαλέκτου.

Τὸ ἀνύειν ἀνύτειν φασὶν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

Μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν.

Atticorum autem & nominatiuum pro genitiuo accipere, vt apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate, Dictúmque ipſis accurrere huc conſulturis non de re nequam, dormiunt & non veniunt, pro dicto. & Thucydides lib. quarto, Sancitum autem nihil ex differentia, quando oportet ingruere, noctéque adueniente regreſſi ſunt domum. pro ſancito.

Pulegium per β, non per γ proferunt Attici. habet autem vim ea herba huiuſmodi, medetur eis qui ex fructu aliquo grauiter ſe habẽt. ſi enim aqua madefactũ pulegiũ biberint, dolores cardiacos curãt. vt igitur acredo fructus exacerbare deſineret, ſuccum aſſumebant pulegii.

Populus, & templum, & quæ ex ipſis, Menelaus, Proteſilaus, & generaliter omnia quæ per αος, per εως proferunt, Meneleos, Proteſileos, templum, populus. declinant autem omnia per abiectionem σ. huius Meneleo, Nicoleo.

Obtutus dicunt obtutus, vt apud Ariſtophanẽ, Vt eſt hic Atticus obtutus.

Et hoc Atticum, aſſumere ſæpe in eodem membro ἂν coniunctionem, vt eſt inuenire apud Platonẽ & apud Ariſtoph. vt in auibus, Græcia deſolata nos fefelliſſet.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpoſitionem & ἐς conſtruere cum genitiuo. vt in orci, & ad orcũ: & puto hic deeſſe præpoſitiones nominum, quale eſt & hoc, in magiſtri.

Atticorũ eſt & non reſpondere antecedentib. vt Thucyd. in 3. Hiſt. ſtatim in principio, Et ſuccedat conatus, ſin minus Mitylenæis dicere nauéſque traderent, & mœnia deiicerent: non parentibus autẽ bellum inferrent. deeſt enim bene erit. & Homerus.

Sed ſi dabunt honeſtamentum magnanimi Achiui. deeſt enim deſinam vel quieſcam legationem, nem: & inclamationem, nem: vel infamiam, & dilectionem, nem. dicunt, & magis cæteris Thucydides. & hoc nouum generaliter ac Atticum, vt apud Demoſt. Vos autem populus ſedetis eneruati. & Homer. Sic dixerunt multitudo.

Et diuidere nihil, Atticorum eſt, vt Thucyd. in 2. Moriebantur autem alii negligentia, alii etiam ſi valde curarentur, vnúmque non quicquã conſtitutũ eſt remedium, vt ſic dixerim, quòd remediũ oporteret adhibentes iuuare. pro nihil.

Nouum & hoc dicatur tibi, dicere optatiua pro indicatiuis, quod eſt Atticum, vt Thucydides, Scaphas autẽ non trahebãt, alligãtes nauibus quas ſubmerſiſſet: pro ſubmerſerũt.

Et vti nihil magis, pro non, Atticæ linguæ nota. ſtatim enim Hiſtoricus in ſecũda, Sed irruptiones in Atticam Peloponeſiorum nihil magis Athenienſes reuocabant. pro non reuocabãt. Item arbor dicitur apud ipſos, vt Thucydid. Et primùm cratibus arborum ipſos vallarunt quas inciderunt, ne quiſquam amplius exiret. & Homerus.

Arbore inſidentes.

Huius autem rectus arbor, & flectitur arboris, datiuus arbori: & per tranſmutationem, arbori.

Et pro fœmininis maſculinorum nominũ vtuntur dictionibus. & Homerus,

Inclytus Hippodameia.

& apud Euripidem in Hecuba.

Nimietatem abſtuliſti nuntiata mihi generoſus.

pro generoſa.

Quotidie quotidie dicunt, & vix vix.

Pro datiuo amant accuſatiuum, vt Thucydides, Si igitur quid te horum placet, mitte virum fidum ad mare. pro tibi. & Sophocles, Non enim me placet lingua tua acuminata: pro non enim mihi. & alia inuenias infinita eorum quę dicimus exempla, & apud Homerum, & omnes Atticæ linguæ auctores. Nauis, cuius rectus nauis, υ in ε vertentes, & ο paruũ in ω magnum producentes, nauis ſcribuntque & proferunt.

Genitiuorum qui à rectis in ευς fiunt, ως producunt Attici, Peleῶs & Oneῶs dicentes. illud autem,

O Achille Pelei fili, longè fortiſsime Achiuorum, Apud poetas prolatum, communis eſt linguæ.

Peragere, peragere dicunt, vt Ariſtophanes in Auibus.

Fruſtra ergo viam peragimus.

Et Thucydid. Et ſi quid aliud peracturus ſit capeſſens, vt in tertia Hiſtoria.

In quibuſdam dictionibus addunt ι, vt hoc, hunc, hic, nūc.

Eſſe etiam verbum abundare apud eos cognouimus, vt apud Thucyd. in octaua. Et quātum in illis erat, & indamnati & coactiores morerentur.

Ablationes τ̃ ι Atticorum ſunt propriæ, ſociorum enim dicunt pro ſociorū. Inueni autem ego, quòd & Dorienſium, & A Eolenſiū ſunt, & pro plorare plorare dicunt: & facere facere: & poema, poema.

Vt etiam apud eos ſuperabundare ſolitum eſt, vt in octaua feciſſe Thucydides inuenitur. Etenim vt ipſis nihil erat vſurus: pro ipſis.

Ad præpoſitionem ad dicunt, vt ad Chryſan, ad patriam proferentes: & pro ad, ad vtuntur, ad deū, & ad preceptorē, dicentes pro ad deum, & ad præceptorem.

Autem pro tum ſæpe vtuntur, vt in octaua colligentes tū vel maximè, quod liceret ipſis Alcibiadem deducentibus, & non eodem reipub. ſtatu degentibus, cum rege ſocium habere, tum Peloponeſios autem vincere. hic enim maximè autē, & Peloponeſiorum autem, pro tum verò accepta ſunt in Thucyd.

Hi & accuſatiuo & recto vtūtur pro obliqua cōſtructione. vt in octaua Thucy. Inter ſe enim omnes plebei ſuſpectè accedebant, tāquā participē aliquē geſtorū, pro tanquā participe aliquo rerū geſtarū. In tertia verò recto pro genitiuo ſic vſus eſt, Athenienſes autme non multò pòſt deuecti, ſicut videbant, annuntiauerunt prætores, pro Athenienſibus deuectis. Homerus,

Duo ſcopuli, alius ad cælum latum peruenit. & Philoſtratus in vitis dicendi magiſtrorum, Proteus ille Pharius, miraculum Græcum: multæ quidē ipſius & multiformes ſpecies. Item deæ autē ſublimes aurora quidem ob lethum filii lugent, pro ſublimium dearum.

Et pro participiis Attici verbis vtuntur, & pro verbis viciſſim participiis. vt Thucyd. Ille colligeret pecuniā dimittens, pro ille dimiſit collecta pecunia. & quàm abundat in Atticis, vt in octaua Thucydid. inuenitur, Tanquam priuato bello maiore, quàm ab hoſtibus non longè, ſed ad ipſum portum exiſtente. Sed cōiunctionem pro hortatiuo ſæpe ponunt, vt apud Homerum.

Sed non amplius hæc dictitemus.

Et accipere accuſatiuos caſus pro genitiuis Atticorū eſt proprium. vt,

Neque tu hunc bonus quāuis ſis aufer puellā: pro ab hoc.

Et proferre vocatiuos pro rectis,

Nubigrega Iupiter,

pro nubigrega.

Accipere duas negationes pro vna affirmatione, Atticorum eſt. Thucyd. in tertia hiſtoria, Socii tamen fuimus non ad ſeruitutem Græcorum. pro ad libertatē. tametſi enim vna eſt negatio, non, at ſeruitus quodammodo negatio eſt, priuatio libertatis cùm ſit, & cōtraria libertatis dignitati: vt Homerus.

Quoniam non ipſum viliſsimus vulnerauit Achiuorum. Pro fortis.

Et fœmininè quid dicere conſueuerunt, inde inferre neutrum, non ad vocem reddentes, ſed ad ſignificatum. vt Homerus,

Nebula autem ipſum circundedit nigra.

hoc quidem nunquam deſinit, tāquam ad nebulam enim occurrit. & Thucydides, Morbus primùm cœpit eſſe Athenienſibus dictum antea in multa loca incubuiſſe, & in Lemno & in aliis locis. dictū enim inquit, reſpondens ad morbū.

Ab in ευς rectis in εις plurales per η ſcribunt, reges, equites & vertunt ει diphthongi ι in η. interdum & ι adſcribunt, clauem clauem: Neptune, Neptune.

Et non negationem ſuperuacuam ſæpe accipiunt, vt Thucydides in tertia Hiſtoria. Crudum concilium & magnum,

Καὶ Θουκυδίδης, καὶ εἴ τι ἄλλο αὐτῷ μέλλει ἐπιβαλλόμενον ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς.

Τὸ ι ἔν τισι τῶν λέξεων προστιθέασιν, οἷον τουτί, τούτῳί, ἐκεινί, νυνί.

Καὶ τὸ εἶναι περιττὸν παρ' αὐτοῖς ἐγνωρίσαμεν, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ ὀγδόῃ, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότεροι ἀπέθνησκον.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι τῶν Ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι. ἑτέρων γάρ φασιν, ἀντὶ ἑταίρων. εὗρον δ' ἐγὼ ὅτι καὶ Δωριέων, καὶ Αἰολέων εἰσίν. καὶ ἀντὶ τοῦ κλαίειν, κλάειν λέγουσι. καὶ τὸ ποιεῖν, ποεῖν. καὶ τὸ ποίημα, πόημα.

Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς περιττὸν νενόμισται. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς Θουκυδίδης εὑρίσκεται.

Καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Τὴν ἐς πρόθεσιν, ἐς λέγουσιν. ἐς Χρύσαν, ἐς πατρίδα προφέροντες. καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν λέγοντες, καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεόν, καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Τῷ δ' ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις κέχρηνται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ παραλαβοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξείη αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην καταγαγοῦσι, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγίγνεσθαι. ἐνταῦθα γὰρ τὸ μάλιστα δή, καὶ Πελοποννησίων δέ, ἀντὶ τοῦ δὴ παρελήφθησαν ἐν τῷ Θουκυδίδῃ.

Οὗτοι καὶ τῇ αἰτιατικῇ καὶ τῇ εὐθείᾳ χρῶνται ἀντὶ πλαγίας συντάξεως, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδης, ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων: ἀντὶ τοῦ μετέχοντός τινος τῶν γιγνομένων. ἐν δὲ τῇ τρίτῃ εὐθείᾳ, ἀντὶ γενικῆς οὕτως ἐχρήσατο, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ἑώρων, ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί: ἀντὶ τοῦ τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Ὅμηρος,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ θαῦμα τὸ ἑλληνικόν. πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. καὶ δαίμονες δὲ μετήοροι ἠῶθεν ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσιν: ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

Καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν Ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται, καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς Θουκυδίδης, ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφείς. ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος. καὶ τὸ ἢ περιττὸν ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδης εὑρίσκεται, ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος, ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.

Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ παρακελευσματικοῦ πολλάκις τιθέασιν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Τὸ περιλαμβάνειν τὰς αἰτιατικὰς πτώσεις ἀντὶ γενικῶν, Ἀττικόν ἐστιν ἴδιον. οἷον,

Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην.

ἀντὶ ἀπὸ τοῦ τούτου.

Καὶ ἐκφέρειν τὰς κλητικὰς ἀντὶ εὐθειῶν.

Νεφεληγερέτα Ζεύς, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης.

Τὸ λαμβάνειν τὰς δύο ἀποφάσεις ἀντὶ μιᾶς καταφάσεως, Ἀττικόν ἐστι. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων. ἀντὶ τοῦ ἐλευθερίᾳ. εἰ γὰρ καὶ μία ἐστὶν ἡ ἀπόφασις ἡ οὐ, ἀλλ' ἡ καταδούλωσις τρόπον τινὰ ἀπόφασίς ἐστι, στέρησις τῆς ἐλευθερίας τυγχάνουσα, καὶ ἐναντιούμενον τῷ τῆς ἐλευθερίας ἀξιώματι, ὡς Ὅμηρος,

Ἐπεὶ οὔ μ' ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου.

Καὶ θηλυκῶς τι λέγειν εἰώθασιν, εἶτα ἐπάγειν οὐδέτερον, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποδιδόντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον. ὡς Ὅμηρος.

Νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη.

τὸ μὲν οὔποτε λήγει, ὡς πρὸς νέφος γὰρ ἀπήντησε. καὶ ὁ Θουκυδίδης, ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις. λεγόμενον γὰρ εἶπεν ἀττικῶς πρὸς τὸ νόσημα.

Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν εἰς εις πληθυντικὰς διὰ τοῦ η γράφουσι, βασιλῆς, ἱππῆς. καὶ τρέπουσι τῆς ει διφθόγγου τὸ ι εἰς η, ἔστιν ὅτε καὶ τὸ ι προσγράφουσι. κλεῖδα, κλῇδα. Ποσειδῶν, Ποσῇδον.

Καὶ τὴν οὐ ἀπόφασιν περιττὴν πολλάκις λαμβάνουσιν, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα,

πόλιν

τὴν πόλιν διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, ἀντὶ τοῦ παρὰ τοὺς αἰτίους. καὶ ὅμηρος, Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα διῒ φίλον. καὶ
Μή τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον.

Κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις ἀποφάσεσι χρώμεθα, ὡς τὸ, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν. ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. καὶ ὁ θεολόγος, καὶ ὃν οὐ προδώσομεν οὐδὲ καθυβρίσομεν, ἢ μὴ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν τούτοις νενόμισται, ὡς ὁ Θουκυδίδης, καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς Ἀθηναίους ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. καὶ ὁ Ἀφθόνιος, τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι.
ἀντὶ τοῦ βίαν.

Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρὰ σφίσιν, καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν, αὐτίκα ἐν τῷ τρίτῳ τὸν συγγραφέα ἔστιν ἰδεῖν τούτῳ χρώμενον. φησὶ γὰρ, οἱ δὲ φόβῳ πολλῷ καὶ περιφοβημένοι, τά τε ἐν τῇ πόλει, καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἑξήκοντα ναῦς.

Ἀττικῶν καὶ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων. ὡς τὸ παρθενικὴ ἡ παρθένος, καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν. ὡς τὸ,
Γυναικὸς τεθήλατο μαζόν:
ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον ἐθήλαζε μαζόν:

Καὶ τὰς αἰτιατικὰς παραλαμβάνειν ἀντὶ γενικῶν. ὡς ἡσίοδος,
Ὅν τε διά.
ἀντὶ τοῦ δι' οὗ. καὶ ὁ θεολόγος, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μόνου τοῦ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες:
ἀντὶ τοῦ, δι' οὗ τινος ἐξέπεσες.

Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσι, καὶ ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. οἷον ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. παρῴνηκα, πεπαρῴνηκα.

Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ ἁπλῶν παραλαμβάνουσιν, ὡς ὁ Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς. τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολιπόντας, οἱ δεξάμενοι καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται ἐν ἡδονῇ ἔχουσι. νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται. ἐνταῦθα γὰρ τὸ χείρους ἀντὶ τοῦ κακοὺς. καὶ ὅμηρος, Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. καὶ ὁ θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕτω καὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα. ὑπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά. χρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικῷ ἀντὶ συγκριτικοῦ πολλάκις, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερον πάντων, θηριωδέστατον λέγουσι.

Τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται, ὡς ὅταν λέγωσι τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔμπαλιν.

Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκφέρουσιν, οἷον, ὦ σὺ Αἴας δεύτερόν σε προσφωνῶ.

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως.

Ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου τῶν παθητικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα, ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσει, ἀντὶ τοῦ ἔσῃ.
καὶ τὸ λαβεῖ, ἀντὶ τοῦ λάβε.

Ἀττικῶν ἔστι καὶ τὸ ᾔδειν, ἀντὶ τοῦ ᾔδει, καὶ ἐτετύφειν ἀντὶ τοῦ ἐτετύφει. χρῶνται γὰρ ἐπὶ ὑπερσυντελίκου τοῖς πρώτοις προσώποις ἀντὶ τρίτων.

Ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικὴν παραλαμβάνουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης,
Ἕως συντρίβῃ τῆς κεφαλῆς. ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.
Καὶ τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν κατακάρα λέγουσιν ἀττικοὶ, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν. ὡς Πίνδαρος, οἱ γὰρ κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

Ἀττικῶν δὲ καὶ πληθυντικὰ ἑνικῶς ἐκφέρειν, ἵν' ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοὺς Λακεδαιμονίους λέγειν τὸν Λακεδαίμονα, ὡς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. ἀλλά μὴν τόνγε παίονα, ἀντὶ τοῦ τοὺς παίονας.]

Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα, αἰνετέα. ἀντὶ τοῦ βαδιστέον καὶ αἰνετέον.

Καὶ τὰ προστακτικὰ παρ' αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει,
Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ,
Σκευάσασθαί μ' ὅπως ἀθλιώτατον. λείπει γὰρ τὸ ποίησον.

Βόλιτον ἀττικοὶ λέγουσι χωρὶς τοῦ β, ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν, ἤγουν τὴν κόπρον.

Ἀττικὸν καὶ τὸ θέλει ἀντὶ τοῦ δύναται, ὡς ὁ Πλάτων, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν παραλαμβάνειν. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισιν.
Ὡς τὸ δεινότατον τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον εἰ μηδέποτε

ciuitatem totã perdere, vel non authores, vel potius quàm authores.& Homer.
Non per Apollinem Ioui charum.
Ne tibi non proſit ſceptrum.

Et ſi in cõſuetudine ſæpe negationibus vtimur, vt illud, interdico tibi non facere, pro interdico tibi facere. & Theologus, Et quẽ nõ prodem⁹, ne cõtumelia quidẽ afficiem⁹, nõ per viri de virtute certamina& luctas

Et Præpoſitio abundare his conſueuit, vt Thucydides, Et de ipſis Athenienſibus fuit, pro ipſorum Athenienſium. Et Aphthonius, Huiuſmodi enim virtutes ad vim habent dum comparantur: pro vim.

Superuacua verò & & Coniunctio apud eos, & huius infinita exempla eſt inuenire. ſtatim in tertio hiſtoricum eſt videre hoc vtentem. ait enim, Illi autẽ timore multo perterriti,& quæ in vrbe & profectionem, apparabántque ſimul lx. naues.

Atticorum autẽ & Poſſeſſiua accipere pro Primitiuis, vt illud, virginea virgo. & ipſa primitiua pro Poſſeſſiuis. vt, Mulierem ſuxit mammam,
pro muliebrem lactauit mammam.

Et Accuſatiuos accipere pro Genitiuis. vt Heſiodus,
Quem propter, pro propter quem. & Theologus, Ira ſit tibi contra ſolum ſerpentem, propter quem cecidiſti. pro, per quem cecidiſti.

Conſueuerunt etiam in augmentis & alia augmenta inducere. vt volebam, volebam: poteram, poteram: debacchatus ſum, debacchatus ſum.

Et Cõparatiua pro ſimplicibus accipiunt, vt Thucyd. in tertia hiſtoria, Deficientes enim in bellis, & ſocietatem priſtinã derelinquentes, qui admiſerunt quatenus iuuãtur, id in voluptate habent. Exiſtimantes autem eſſe proditores priorũ amicorum, peiores arbitrantur. hîc enim peiores pro malos. & Homerus, Iupiter pater, nõ te deorũ pernicioſior alius. & Theologus in ſermone in Chriſti natalem, Et ſicut ex melioribus venerunt triſtia, ſic ex triſtibus venire melioria: à bonis enim venerunt triſtia. Vtuntur autem Superlatiuo pro Comparatiuo ſæpe. vbi enim dicendum, beſtialius omnibus, beſtialiſſimum dicunt.

Ου pro ο vtuntur, velut quum dicunt indumentum, criminatio, è contrario.

Rectos & Accuſatiuos æqualiter proferunt. vt,
O tu Aiax, ſecundùm te appello.

Atticorũ etiã dicere, quorum paſſus eſt, irã habet, i. pro iis quæ paſſus eſt, de foris accepta pro, Præpoſitione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum Paſſiuorũ 2. Perſonæ, vt beabilis eris, pro eris, & accipe ꝑ accipe.

Atticorum eſt & noueram pro nouerat, & verberauerã, pro verberauerat. vtuntur enim in Pluſquamperfectis primis Perſonis pro tertiis.

Pro Accuſatiuo Genitiuum accipiunt. vt Ariſtophan.
Donec contritus capitis, pro caput.

Et in caput cadere, per caput dicunt Attici nõ diuiſim, ſed ſub vno accentu. vt Pindarus,
Hi per caput vinculis ligati ſunt: pro in caput.

Atticorũ autẽ & pluralia ſingulariter pronũtiare, vt vbi dicendũ Lacedæmonios, dicere Lacedæmonẽ, vt Orator in Philipp. ſed tamen Pæonem pro Pæonas.

Atticorum etiam dicere eunda, feſtinanda. pro eundũ, feſtinandum.

Et Imperatiua apud eos deficiunt. vt apud Ariſtoph.
O Iupiter perſpector & inſpector omni ex parte,
Apparari, méque miſerrimum. deeſt enim fac.

Bolitũ Attici dicunt ſine β, quod nos bolbitum dicim⁹, videlicet ſtercus.

Atticum etiam vult pro poteſt. vt Plato, prædia nihil me volunt docere.

Et pro Recto Accuſ. aſſumere, vt Ariſtoph. in Auibus,
Quàm graue præconem ad mortales profectum,

ccc.

ſi nunquam redibit rurſus:
pro niſi redibit rurſus præco ad mortales profectus.

Braſsicam braſsicam dicunt. hoc verò iure: aiunt enim ex hac pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere temeritatis, impudentiæ. pro ô temeritatem, heu quæ impudẽtia. & apud Ariſtoph.
O Iupiter ſubtilitatem ingenii.

Et vti Participiis pro Nominibus, vt in Ran. Ariſtoph.
Dicam quid ex conſuetis ô here.
pro ex conſuetis. & Homerus,
Hunc autem rurſus Telemachus cordatus vicisſim affatus eſt: pro prudens.

Atticorum etiam, & ſi velis dicere de hoc, dic formari ſic, dic hunc, pro de hoc. & Ariſtoph. in Acharnenſ. Sed nũc dic ſi tibi videtur, Lacedęmoniũ ipſum quomodo tibi amicũ, videlicet de Lacedæmoniis ipſis.

Atticorum etiam plus pro plus, & poſtea, & neutiquã, & inquit ille.

Et ponere vel ſuperuacuum, vt Ariſtoph. in Ranis, Vel pecunias aduerſariorum nauibus præbendas alicui ſuadet, vel oppedit lunaribus cum circularibus choris ſuccinat, mercedes poetarum, rhetor licet ſit tamẽ deuorat.

Et nugaris habens, & iocaris habens, Atticum.

Pulmonem pulmonem dicunt, & nitrum nitrũ, & ſpongiam ſpongiam.

Atticum etiam elidere ſimul, & contrahere, vt nõ enim mihi eſt, pro non enim mihi: elidit enim ι, & contrahit ο & ι in υ diphthongum. vt inaurabas inaurabas. itidem vbi eſt, vbi eſt dicunt.

Et tuli bifariã dicunt, & tuli. & defectiuè iurare, vt non per, non addentes Deum.

Et accipere deforis eſt verbum. & Homer. Si autẽ non tui ſunt, & in Ditis domibus. deeſt enim ſunt.

Myrtus myrtus dicunt, & fiſtula canere, fiſtula canere, & continuam motionem perfecti habiam, & cucurbitam cucurbitam.

Officinam fullonis fulloniam dicunt, & capitis dolorẽ capitis dolorem.

Atticũ etiã pro obliquo vti recto, vt Ariſtoph. in Ran. Si quis alis cõiungat Cleocritum Cineſiæ. pro ſi quo alis coniungente.

In ως Aduerbia qualitatis in ον finiunt, decens decentes & decens, pro decenter & decenter.

In ες deſinentes rectos plurales comparatiuorum Nominum in ους finiunt: vt maiores, peiores, pulchriores. Proprium ipſorum & in α purum deſinentes Accuſatiuos Maſculinos ab in ευς rectis factos per η proferri. Euryſtheum, Euryſtheum, Tydeum Tydeum.

Atticorum & pro ingenioſum ſanum, ingenioſum ſanũ dicere. & pro Euboeũ Peireũ, Eubœum Pyreum dicere. amãt plerunque & cõciſiones, Apollinem Apollinem dicentes, & meliorem meliorem, & ſimilia.

Eorundem etiam ad Athenas, Athenas proficiſcor dicere, & in Athenis, Athenis doceo. & ex Athenis, Athenis venio: & in domum, domum: ex domo, domo: in domo, domi.

Contractionibus ad ſatietatem vtuntur: veſtem enim veſtem dicunt, & ô rex ô rex, & ô homo ô homo.

Σ pro ρ vtuntur, fidibundum fidibundum, & maſculum maſculum.

Paſsiuis pro Actiuis vtuntur, pro ſcribo ſcribor dicentes, & fio pro facio, & fiat pro faciat.

Et faciant & ſciant duo, pro faciant & ſciant plures.

Ab ιζω Futura abiicientes σ, circunflectũt. exprobrabo enim dicũt, pro cõuitiabor. & ibo pro ibo. & ſimilia.

Genitiuis pluralibus Participiorum, pro pluralib9 tertiis Perſonis Imperatiuorum verborum vtuntur. vt facientium & dicentium, pro faciant & dicant.

In ις appellatiua quæ per εως flectuntur, per εως proferũt,

νοστήσει πάλιν. (νοσ-
ἀντὶ τ' δηλονότι εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κήρυξ ὁ ἐπὶ βροτοὺς οἰχόμε-

Τὴν κράμβην κοράμβην λέγουσιν. τοῦτο δὲ εἰκότως: φασὶ γὰρ ἐκ ταύτης τὰς κόρας ἀμβλυώττειν.

Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας. ἀντὶ τοῦ ὦ τοῦ θράσους, φεῦ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' ἀριστοφάνει,
Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Καὶ τὸ χρῆσθαι τ' μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν βατράχοις ἀριστοφάν.
Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα.
ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καὶ ὅμηρος,
Τὸν δ' αὖ τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
ἀντὶ τοῦ πινυτός.

Ἀττικὸν καὶ τὸ εἰπεῖν θέλοντα περὶ τοῦδε, εἰπὲ σχηματίζειν οὕτως, εἰπὲ τόνδε ἀντὶ τοῦ περὶ τοῦδε. καὶ ἀριστοφάνης ἐν ἀχαρνεῦσιν, ἀλλὰ νῦν λέγε εἴ σοι δοκεῖ τὸν λακεδαιμόνιον αὐτὸν ὅτῳ τρόπῳ σοὐ φίλον, ἤγουν περὶ τῶν λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τὸ κᾆτα, καὶ πώμαλα, καὶ τὸ ἦ δ' ὅς.

Καὶ τὸ τιθέναι τὸ ἢ περιττὸν, ὡς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις, ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει, ἢ κατατιλᾷ τῶν ἑκαταίων κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει.

Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, ἀττικόν.

Τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

Ἀττικὸν καὶ τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾶν, ὡς τὸ, οὐ γάρ μοὐστιν, ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν. ἐκθλίβει γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνᾷ τὸ ο καὶ ε εἰς τὴν ου δίφθογγον, ὡς τὸ ἐχρύσους ἐχρύσους, ὡσαύτως τὸ ποῦ 'στι, ποῦ 'στι λέγουσι.

Καὶ τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι, καὶ ἤνεγκον. καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς ὀμνύειν. οἷον μὰ τόν, μὴ προστιθέντες τὸν θεόν.

Καὶ τὸ προσλαμβάνειν δὲ ἔξωθεν τὸ ἐστι. καὶ ὅμηρος,
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι.
λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

Τὰς μυρρίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυντας κολόκυνθας.

τὸ κναφεῖον γναφεῖον λέγουσι, καὶ τὴν κεφαλαλγίαν κεφαλαργίαν.

Ἀττικὸν καὶ ἀντὶ πλαγίας χρῆσθαι τῇ εὐθείᾳ, ὡς ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις,
Εἴ τις πτερώσας κλεόκριτον κινησίᾳ.
ἀντὶ τοῦ τινὸς πτερώσαντος.

τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς ποιότητος εἰς ον περατοῦσι, δέον λέγοντες καὶ πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.

τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων εἰς ους περατοῦσιν, οἷον μείζους, χείρους, καλλίους. ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες. ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς α καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι. εὐρυσθέα εὐρυσθῆ, τυδέα τυδῆ.

Ἀττικὸν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ καὶ ὑγιᾶ λέγειν. καὶ ἀντὶ τ' εὐβοέα πειρέα, εὐβοᾶ καὶ πειρᾶ λέγειν. φιλοῦσι δ' ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συγκοπὰς, ἀπόλλω τὸν ἀπόλλωνα λέγοντες, καὶ ἀμείνω τὸν ἀμείνονα, καὶ κρείττω τὸν κρείττονα, καὶ τὰ ὅμοια.

τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς ἀθήνας, ἀθήναζε πορεύομαι λέγειν. καὶ ἐν ἀθήναις, ἀθήνησι σοφιστεύω. καὶ τὸ ἐξ ἀθηνῶν, ἀθήνηθεν ἔρχομαι, καὶ τὸ εἰς οἶκον, οἴκαδε. ἐξ οἴκου, οἴκοθεν. ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶνται. τὸ γὰρ ἱμάτιον θοἰμάτιον λέγουσι, καὶ ὦναξ ὦ ἄναξ, καὶ ὤνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε.

τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῶνται, τὸ θαῤῥαλέον, θαρσαλέον, καὶ ἄῤῥεν, ἄρσεν.

τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικοῖς χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφω γράφομαι λέγοντες, καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ, καὶ ποιείσθω ἀντὶ τοῦ ποιείτω.
καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν.

τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ σ, περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν, ἀντὶ ὀνειδίσω. καὶ βαδιῶ, ἀντὶ τοῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια.

ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προστακτικῶν ῥημάτων χρῶνται. οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν.

Τὰ εἰς ις προσηγορικὰ διὰ τοῦ εως κλινόμενα, διὰ τοῦ εως προφέρουσι,
στρίφοντες

τρέποντες τὸ ο εἰς ω, καὶ τὰ παραλήγοντα τῶν φωνηέντων εἰς ι μεταβάλλοντες. οἷον ὄφις ὄφεος κοινῶς, καὶ ὄφιος ἀττικῶς.

vertẽtes ο in ω, & quæ in penul. vocales in ι tranſmutantes, vt ſerpens ſerpentis communiter, & ſerpentis Atticé.

ΠΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

DE DORICA LINGVA.

Οἱ δὲ δωριεῖς τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνῶσιν, ὡς παρὰ θεοκρίτῳ. πηλέος πηλεῦς, ἰδομενέος ἰδομενεῦς. καὶ ὅμηρος,
Ἰδομενεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ.
τοῦτο καὶ ἰωνικόν.

Dores autem ε in ευ diphthongum contrahunt, vt apud Theocrit. Pelei Pelei, Idomenei Idomenei. & Hom.
Idomenei oſculatus eſt manum in iunctura manus.
hoc & Ionicum.

Τὰ πρῶτα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν καὶ ποιοῦμεν, τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.

Primas plurales, vt verberamus & facimus, verberamus & facimus dicunt.

Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα, οἷον τὸ ἐποιούμεθα καὶ ποιούμεθα, ἐποιούμεσθα καὶ ποιούμεσθα λέγουσι. καὶ θεόκριτος,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. τοῦτό ἐστι καὶ ἰωνικόν.

Imperfectorũ Paſsiuorum Indicatiuorũ & præſentium primas perſonas, vt faciebamus & facimus, faciebamus & facimus dicunt. & Theocritus,
Mortales ſumus, & cras non videbimus. hoc eſt & Ionicum.

Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, καὶ τὴν σελήνην σελάναν λέγουσι, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον.

H in α longum vertunt, & lunam lunam dicunt, & ſolem ſolem.

Τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι. ὡς θεόκριτος,
Πῆ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα δάφνις ἐτάκετο;

Aliquando aliquando dicunt. vt Theocritus,
Vbinam tunc eras, quum Daphnis contabeſcebat?

Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσίν. ὡς θεόκριτος,
Ταὶ γὰρ ἀοιδὰν,
Οὔτι πα εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.
ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.

Geminationes ſecundorum Indefinitorũ Dorienſium ſunt: vt Theocritus,
Cantilenam enim.
Nonnunquam ad Ditem obliuiſicum ſeruabit. pro obliuionem facientem.

Ἀντὶ γενικῶν τῶν ἑνικῶν τῶν εἰς ου ληγουσῶν ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται οἱ δωριεῖς. ὡς θεόκριτος,
Ἢ κατὰ πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ πίνδω.

Pro Genitiuo ſingulari in ου deſinente ab in ος recto, Datiuo eorum vtuntur Dores. vt Theocritus,
Vel per Penei pulchra arboreta, aut per Pindi.

Τὸ κιρνᾶν τὸ ὁ ἄρθρον μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, ἤγουν τοῦ α ἢ τοῦ ε εἰς ω μέγα, καὶ ἰώνων καὶ τῶν δωριέων ἐστίν. ὡς θεόκριτος,
Θύρσις ὧδ' ὡξ αἴτνας καὶ θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

Cõtrahere ο articulũ cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω magnũ, & Ionũ & Dorienſium eſt. vt Theocritus,
Thyrſis qui ex AEtna, & Thyrſidis hæc vox.

Τὸ πρόσεχε καὶ πρόσεχε, πότεχε καὶ πότεχε λέγουσι. θεόκριτος,
Πραξινόα πότεχ' ὧδε.

Adeſdũ & attende, adeſdum & attende dicunt. Theocr.
Praxinoa adeſdum.

Τὸ πρῶτος, πρᾶτος καὶ τὸ πρώτιστον, πράτιστον. καὶ τὸ ἦλθον, ἦνθον. θεόκριτος,
Ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες ᾡπόλοι ἦνθον.

Primus primus, & primum primum, & venit venit. Theocritus,
Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.

Τὸ οἱ ἄρθρον τῶν πληθυντικῶν ἔχον τὴν ἑξῆς λέξιν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, διὰ τοῦ ω μεγάλου προφέρουσιν, ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι τοῦ οἱ ἄρθρου. οἷον ᾡπόλοι, ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι. ἐκθλίβουσι γὰρ τὸ ι, καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω μέγα, προσγράφουσι δὲ καὶ τὸ ι τῆς αι διφθόγγου

Οἱ articulum pluralem qui habet ſequentem dictionem à vocali incipientem, per ω magnum proferunt, elidentes primum ι, οἱ articuli. vt caprarii pro caprarii. elidunt enim & contrahunt ο in ω, adſcribunt autẽ, & ι, αι diphthongi.

Ἦν δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν ἰώνων, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ τῶν δωριέων. ἔστι δὲ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον.

Erat autem geminatio non ſolum Ionum, vt dictum eſt, ſed & Dorienſium. Eſt autẽ geminatio eiuſdem conſonantis additio in medio non perficientis ſyllabam, vt medium medium, tantum tantum.

Τὸ καὶ εἶπε, κῆφα λέγουσι, τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η, τὸ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες. καὶ θεόκριτος, κῆφα δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τε κώρα πάσας ἀνὰ κράνας πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

Et dixit, dixit dicunt, ab αι diphth. elidentes ι, & cõtrahentes α & ε in η, tenuẽ autẽ in aſpiratam vertẽtes. & Theocritus, Et inquit, Daphni miſer quid tu contabeſcis? ſed puella omnem per fontem, omnia nemora pedibus fertur.

Τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες τῆς νε συλλαβῆς τὸ ε. ὡς θεόκριτος,
ᾡπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

Fuit, fuit dicunt, cõcidentes νε ſyllabæ ε. vt Theocritus,
Caprarius, quum videt capras, vt ineuntur,
Liqueſcit oculis, quòd nõ fact' eſt hircus ipſe: pro eſt.

Ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι, βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσιν. ὁμοίως τῇ δοτικῇ τῇ ἑνικῇ τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος,
Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι
Ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

In ſecunda Coniugatione circunflexorum tertias perſonas pluralis Actiuorum, clamant & rident, clamãt & ridẽt dicunt, ſimiliter Datiuo ſingulari propriorũ Participiorum. Pindarus,
Trans verum ſermonem exornata.
Mendaciis decipiunt verba.

Τὸ εἶναι ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ με, καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐντιθέντες τὸ μ.

Eſſe eſſe dicunt, ante ναι ponentes με, & pro ι interponentes μ. Super pro cum accipiunt.

Τὴν ἀνὰ ἀντὶ τῆς σὺν λαμβάνουσι. καὶ ὅμηρος,
Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ πίνδαρος,
Χρυσέαις ἀν' ἵπποις.

& Hom. Aureo cum ſceptro. & Pindarus,
Aureis cum equis.

Καὶ τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι. πίνδαρος,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Tui Genitiuum tui dicunt. Pindarus,
Menſáſque circa minutiſsimas carnes tuas diuiſerunt & comederunt.

Τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. καὶ ὅμηρος,
Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

Apud Præpoſitionem concidunt conſonante ſequente. & Homerus,
Dei autem apud Iouem ſedentes concionabantur.

Τὴν κλητικὴν τοῦ ποσειδῶνος οἱ μὲν αἰολεῖς πόσειδον λέγουσιν, οἱ δὲ δωριεῖς ποτείδαον.

Vocatiuum Neptuni AEolenſes Neptune dicunt, ſed Dorienſes Neptune.

Da, da, & aliâs ſimiliter tertiis Perſonis Optatiuorum pronuntiant. & Pindarus,

Tu autem actionem amicam da.

Bonum, bonum dicunt. Pindarus,

Bonis enim à gaudiis nocumentum occidit triſte domitum.

Vbique circunflectunt, vbique dicentes. & Pindarus,

Et clarum ſapientia inter Græcos exiſtentẽ vbique.

Iuſta ſolent dicere mortuorum parentationes. proferũt autem & tertias Perſonas plurales pariter cum Datiuis propriorum Participiorum. Pindarus,

Monilibus quorum manus nectunt & coronis. pro nectunt.

Auem, auem dicunt. & Pindarus,

Ad Iouis auem diuinam.

Pluralia ſæpe vt dualia proferunt. Pindarus,

Vbi verò didicerunt vehementes linguacitate corui.

Vt inexpletum garritum Iouis aduerſus auem diuinam.

Participiis Indefinitorum addunt ι. Pindarus,

Quoniam tréſque & decem viros,

quum perdiderit procos.

Quid, quæ dicunt. Pindarus,

Quæ aliquis innominatam ſenectutem.

Lucum conſueuerunt dicere ſacrum locum. Pindarus,

Iouis luco hoſpitali, ſeu diuerſorio.

Interponere ι τῷ ο, Dorienſium eſt. flatum enim flatum dicunt, & colorem colorem, & herbam gramen. Pindarus,

Flatum pone Boreæ.

Erat & Dorienſium ablatio contraria geminationi. Pindarus,

Olympia enim ipſe præmium accepit,

pro accepit.

Extenſiones etiam Dorienſium ſunt. vacuus, vacuus,

Retro retro dicunt, elidentes σ.

Genitiuos plurales in αν deſinentes & circunflexos, per αν proferunt, & vbi dicendum eſt muſarũ, muſarum dicunt.

Non eſt, non eſt dicunt, contrahentes η & ι in η, ſicut & Ariſtophanes,

Nunquid eſt hic porcus?

Dores vbi dicendum eſt ipſum, ipſum dicunt.

Eſſe eſſe.

Oportet oportet.

Tacere tacere. vt Ariſtophanes,

Non oportet tacere.

Sic ſitire ſitire, & eſurire eſurire.

Domum domum dicunt, & tete: vt,

Te autem aſportabo,

pro te aſportabo.

Ad ad dicunt, deinde & ι abſcindunt.

Ad matrem, inquit Ariſtophanes.

Et ex eodem ex eodem dicunt, elidentes ι, inde α & ε in η contrahentes, vt viuebat viuebat, tẽperabat tẽperabat, & ſimilia. hoc autem Atticum & Ionicum eſt.

Eiuſdem eiuſdem dicunt, carnem carnem nominant.

Circunflectunt Futura, auferam auferam dicentes.

Honorem honorem dicunt.

Ad nos, ad nos.

Pro vos, vos proferunt.

Οι articulo Nominatiui pluralis τ addunt, hi dei dicentes, & hæ muſæ.

Paxillum paxillum dicunt.

Quando pro quando, & vbi & vbi vtuntur.

Capita alliorum dicunt capita alliorum.

Sicut ſicut dicunt. & apud Ariſtophanem in Acharnenſibus,

Vos igitur quum eieceritis, vt aruales mures,

Paxillo capita alliorum effodite.

τὸ δίδου δίδοι, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. καὶ πίνδαρος,

τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. πίνδαρος,

Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

τὸ πάντῃ περισπῶσι πάντᾳ λέγοντες. καὶ πίνδαρος,

Πρόφαντος σοφία καθ᾽ ἕλλανας ἐόντα πάντᾳ.

Αἱμακουρίας εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα. ἐκφέρουσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν ὁμοίως ταῖς δοτικαῖς τῶν ἰδίων μετοχῶν. πίνδαρος,

Ὅρμοισι τῶν χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις.

ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι.

τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσι. καὶ πίνδαρος,

Πρὸς διὸς ὄρνιχα θεῖον.

τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς ἐκφέρουσι. πίνδαρος,

Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες,

Ὡς ἄκραντα γαρύετον διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

ταῖς μετοχαῖς ἀορίστων προστιθέασι τὸ ι. πίνδαρος,

Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας,

ὀλέσαις μναστῆρας.

τὸ τί, τά λέγουσι. πίνδαρος,

τά τις ἀνώνυμον γῆρας.

Ἄλσος εἰώθασι λέγειν τὸ τέμενος. πίνδαρος,

Διὸς ἄλσει πανδόκῳ ἤτοι τῷ ἐν διαιτήματι.

τὸ ἐντιθέναι τὸ ι τῷ ο, τῶν δωριέων ἐστίν. τὴν πνοὴν γὰρ τὴν πνοιὴν φασί, καὶ τὴν χροὰν, χροιάν, καὶ τὴν πόαν, ποίαν. πίνδαρος,

Πνοιῆς ὄπιθεν βορέαο.

Ἦν ἄρα καὶ τῶν δωριέων ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία τῇ ἀναδιπλώσει. πίνδαρος,

Ὀλύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο,

ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο.

Αἱ ἐκτάσεις καὶ τῶν δωριέων εἰσί: κενός, κεινός.

Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσιν, ἐκθλίβοντες τὸ σ.

τὰς γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς εἰς ων ληγούσας καὶ περισπωμένας διὰ τοῦ αν προφέρουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν, μουσᾶν λέγουσι.

Τὸ μὴ ἔστι, μῆστι λέγουσι, κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η: ὥσπερ καὶ ἀριστοφάνης,

Μῆστι τοῦτο χοῖρος;

Οἱ δωριεῖς ἀντὶ τοῦ αὐτὸν αὐτόν, νιν λέγουσι.

Τὸ εἶναι εἶμεναι.

Τὸ χρὴ χρῆσθαι.

Τὸ σιγᾶν σιγῆν. ὡς ἀριστοφάνης,

Οὐ χρῆσθαι σιγῆν.

Οὕτω καὶ τὸ διψῆν διψῆν, καὶ τὸ πεινῆν πεινῆν.

τὸ οἴκαδε, οἴκαδις φασι, καὶ τὸ σέ, τύ. ὡς τό,

τὺ δ᾽ ἀποισῶ,

ἀντὶ τοῦ σὲ ἀποκομίσω.

τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσιν, εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι.

Ποτὰν ματέρα, φησὶν ἀριστοφάνης.

τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κἠκ τοῦ αὐτοῦ φασιν, ἐκθλίβοντες τὸ ι, εἶτα τὸ α καὶ ε εἰς η κιρνῶντες. ὡς ἔζαε ἔζη, ἐκίρναε ἐκίρνη, καὶ τὰ παραπλήσια. τοῦτο δὲ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν ἐστι.

τοῦ αὐτοῦ, τ᾽ αὐτοῦ λέγουσι, τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι.

Περισπῶσι τοὺς μέλλοντας, ἀποισῶ ἀποισῶ λέγοντες.

τὸ τιμὴν τιμὰν λέγουσι.

τὸ παρ᾽ ἡμᾶς παρ᾽ ἁμᾶς.

Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ὕμες ἐκφέρουσι.

τῷ οι ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν τὸ τ προστιθέασι, τοὶ θεοὶ λέγοντες, καὶ ταὶ μοῦσαι.

Πάσσαλον τὸν πάσσαλον λέγουσι.

τὸ ὅκκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα. καὶ ὁκότε, καὶ ὅπου χρῶνται.

Ἀγλίθας λέγουσι τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων.

τὸ ὡς, τῶς λέγουσι. καὶ παρ᾽ ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσιν.

ὑμεῖς ἂν οὖν ἐκβάλλητε τῶς ἀρουραίως μύας,

Πασσάλῳ τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε.

Τὴν ου δίφθογγον εἰς ω τρέπουσι, τὰς μούσας μώσας λέγοντες, καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον.

Τὸ φασὶ φατὶ λέγουσι, καὶ τὸ ἐγὼ ἐγὼν, καὶ τὸ γῆ γᾶ. ὡς παρ' ἀριστοφάνει, καὶ γίνεται γᾶ.

Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις διὰ τοῦ η. ὡς τό.

Αἰ λῆς αὐγάσδεο. καὶ ἀριστοφάνης,

Κ'ἔντεινον αἰ λῆς ὡς παχεῖα, καὶ καλά.

τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι καὶ ἐν τῇ συνθέσει. ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον. καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ παράθεσιν λεγομένων ἀν' τὴν ἀγορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

τὸ σφᾶς ψὲ λέγουσι. θεόκριτος,

Ἦπα ψὲ κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

τουτέστιν, ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἐφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις;

τὸ τίθησι καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ὑφίητι λέγουσι. θεόκριτος,

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κἠμὲ φυλάσσει.

τοῦ ὑπερσυντελίκου τὰ τρίτα πρόσωπα διὰ τοῦ η γράφουσιν. ὡς θεόκριτος,

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

Ἡ δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη. θεόκριτος,

ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι.

τὸ μὰ ἔξωθεν λαμβάνουσιν.

Οὐ γᾶν, φησὶ θεόκριτος, ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.

τὸ ἦν, ἧς φασί. θεόκριτος.

Οὐ δὲ γὰρ εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἧς τις ἐνεῦδεν.

Οὐκ ἦν φησὶν οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκοιμᾶσθαι. ἧς εὐμάρα, ἀντὶ τοῦ ἦν εὐμάρα.

τὸ κείσομαι κεισεῦμαι λέγουσιν: εἶτα τρέπουσι τὴν ευ δίφθογγον εἰς τὴν ω.

Κεισῶμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι.

τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημάτων διὰ τοῦ ξ προφέρουσι. καθίξας ἀντὶ τοῦ καθίσας, καὶ λυγίξειν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια.

τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. θεόκριτος,

Θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει. καὶ πάλιν.

Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος.

Ὀρειμαλίδες λέγονται παρ' αὐτοῖς τὰ ὄρεια μῆλα.

τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσιν.

Ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἔμποθεν λέγουσι. θεόκριτος.

Ἁμῖν δὲ τὺ βουκολιάσδευ ἔμποθεν.

ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποθὲν ἐλάβοντο τὴν λέξιν ταύτην, ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον. τουτέστιν ἀμοιβαδόν.

Ὅταν ὦσι δύο ω ἄλλο παρ' ἄλληλα, καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. ὡς θεόκριτος,

Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο. ἀντὶ τοῦ ἀνάσσωτοι.

Καὶ τὸ ἐβῶντο, καὶ ἐγελᾶτο, καὶ ἐκλᾶτο εἰς α τρέπουσιν.

τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ, τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν.

Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸ πλησίον, τὸ πλατίον λέγουσι.

τὸ πρώην πρὰν. θεόκριτος,

Ἔγνων πρᾶν.

τὸ ὁ ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον εἰς ω μέγα παρὰ δωριεῦσιν, οὕτως ἐκφέρεται ὡς παρ' ἴωσιν. ὡς καὶ θεόκριτος,

Οὐχ οὕτως ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας;

τὸ ἕτερος ἅτερος λέγουσι.

τὸ τετραετὴς τετράενης λέγουσι. θεόκριτος,

τετράενης δὲ πίθω ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

τὸ σὺ τὺ, τὸ πλὴν πλὰν λέγουσι.

τὸ ἡμέραν ἀμέραν, τὴν πηγὴν παγάν.

τὸ εἴκοσι εἴκατι. θεόκριτος,

Φεῦ, φεῦ λάκων τοὶ ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληρεῖ τυρῶ.

Ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς καὶ αὐτοὶ τὰ ἀπὸ βαρυτόνων περισπώμενα ἐκτείνουσιν. οἷον, στρέφω, στρεφῶ, νέμω, νεμῶ, πέτω ποτῶ. θεόκριτος,

Ποτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν, ὡς καὶ οἱ ἴωνες.

Χρῄσδεις ὦν ἐσιδεῖν;

Χρῄσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ παραληγούσης. θεόκριτος,

Οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' αὖ ἄχοιτο.

Ου diphthongum in ω mutant, Muſas Moſas dicentes, & cælum cælum, & filium filium.

Aiunt aiunt dicũt, & ego ego, & terra terra, vt apud Ariſtophan. Et fit terra.

Vis pro vis. vt,

Si vis aſpice. Et Ariſtophanes,

Extende, ſi vis: vt pinguis & pulchra.

Ἀνὰ Præpoſitionem concidunt & in compoſitis: vt extende extende: & in iis quæ per appoſitionem dicuntur, per forum, pro per forum.

Ipſos ipſos dicunt. Theocritus,

Nunquid ipſas clàm veſperi omnes mulges? hoc eſt, nunquid ipſas vaccas veſperi omnes mulges?

Ponit & ſubmittit, ponit & ſubmittit dicunt. Theocr.

Sed ſenex ſubmittit vitulos, & me obſeruat.

Præteriti pluſquamperfecti tertias Perſonas per η ſcribunt: vt Theocritus,

Et quando ille oleum in oculis vidit.

Iuuenca non dicitur, ſed iuuenca. Theocritus,

Iuuencæ autem ipſum mugientes hîc deſyderant.

Aliquando, aliquando dicunt.

Per, foris aſſumunt.

Non terram, inquit Theocrit. pro non per terram.

Erat, erat aiunt. Theocritus,

Neque enim Eumaræ hero erat vbi dormiret.

Nõ erat, inquit, ne hero quidem tuo, in quo dormiret. Erat Eumaræ pro Eumaræ.

Iacebo, iacebo dicunt: inde vertunt ευ diphthongum in ω.

Iacebo autem lapſus, & lupi hîc me deuorabunt.

Futura in ζω Verborum per ξ proferunt, ſedens pro ſedens, & flexum ire, pro flexum ire, & ſimilia.

Vide vide dicunt. Theocritus,

Vide amice quàm bene olet. & rurſus,

Vide tamen triſtem meum dolorem.

Mala montana apud eos dicuntur mala montana.

Simul ſimul dicunt.

Pro antè antè dicunt. Theocritus,

Nobis autem tu bucolice canta anté.

Nonnulli verò pro aliunde acceperunt dictionẽ hãc, vel vnam ad vnam cantilenam, hoc eſt, viciſsim.

Quum fuerunt duo ω vnum ſuper aliud, & hęc in α vertunt: vt Theocritus,

Vincebat quidẽ vter, inuicti autẽ fuerũt, pro inuicti.

Et clamabat, & ridebat, & frangebat in α vertunt.

Tibi & mihi, tibi & mihi dicunt.

Et vbi dicendum eſt propè, propè dicunt.

Dudum dudum. Theocritus,

Noui dudum.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dorienſes ſic pronuntiatur, vt apud Ionas. vt & Theocritus,

Nonne ſic Adonis ad maiorem duxit rabiem?

Alter alter dicunt.

Quadrimum quadrimum dicunt. Theocritus,

Quadrimum autem vegetis abſoluebatur capite vnguentum.

Tu tu, præter præter dicunt.

Diem diem, fontem fontem.

Viginti viginti. Theocritus,

Eheu Lacon tibi fiſcellas ferè viginti implet caſeo.

Pariter cũ Atticis & ipſi à Barytonis circunflexa producunt, vt verto verto, paſco paſco, volo volo. Theocrit. Circunuolant flauæ ad fontes apes.

Vtuntur & igitur pro igitur, vt Iones.

Vis igitur videre?

Vis deponere pignus?

Primæ coniugationis circunflexorum Paſsiua indefinita corripiunt in penultima. Theocritus,

Sic & nympha nupta triſtaretur.

Guttam roris,guttam roris dicunt Dores.

Superbit,fremit,inquiunt.

Purgauit pro flagellauit accipiunt.

Mouere lumbum,pro mouere lumbum: vt à noſco,noſco:ſic à frango frango & moto.

Media Futura prima circunflectunt, & in Subiunctiuis per diphthongum ſcribunt. Theocritus,
Ne meis nocete vitibus.

Paruum paruum dicunt. Theocritus,
Veni ô hoſpes,parum audi huc veniens.

Clamabimus pro clamabimus accipiunt.

Gibboſum gibboſum vocant.

Ecce ecce aiunt. & Syneſius, Ecce in eodem conſtituit, Theocritus, En tibi poculum.

Sunt & pro ſunt accipiunt. Theocritus,
Sunt enim ſiccæ.

Pelliceam veſtem,bætam dicunt.

Piſcator dicitur apud ipſos piſcator,qui ſquamoſos piſces venatur,ab exſquamo ſquama,& tranſpoſitione piſcator,& mutatione breuis ε in ο breue, piſcator.

Pullam purpuream oue dicunt: nigram enim corporis ſuperficiem, quando per curſum aquæ nigreſcit,liuidam vocant.

Flauus dicitur apud ipſos fuluus, & intractabilis,intractabilis.

Quantulum pro quantulum dicunt. Theocritus,
Quantulū eſt vulnus,& quam grandem virū domat.

Ignorauit dicunt ignorauit,dono dono.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ ſunt ſubdiuiſiones locales: aliter enim Cretenſes loquuntur, & aliter Rhodii, & aliter Argiui, & aliter Lacedæmonii, aliter Syracuſii & Siculi. Vniuerſales tamen ipſorū proprietates prædictæ ſunt, etſi non omnes.

Item hæ, vertere in ευ deſinentes Genitiuos ab in ης rectis factos,in ευς proprium habent, vt Diogenis Diogenis,pro Diogenis.

Η pro ει diphthongo vtuntur, veniſſe veniſſe dicentes. ſubtrahunt autē & ab Infinitis ι. accepiſſe enim pro accepiſſe, & veniſſe ꝑ veniſſe, indormire pro indormire. vtuntur & geminatione trium conſonantiū, vt AEoles,quoniam,vnde,quantum.

Deos Seos dicunt,vt Lacedæmonii,geminos iurantes, per ſeos aiunt,hoc eſt,per deos.

Productiones ambiguarum propriæ linguæ Doricę, vt AEqualis Marti.

Α pro ε ſæpe vtūtur,alter alter dicētes, & Diana Diana.

Abſciſsiones propriæ ipſorū ſunt, vt Neptunum, num, domum,mum,crimnum,hoc eſt,genus frumenti.

Additiones μεν ſyllabæ, in iis quæ apud nos in ναι deſinunt Infinitis, Dorienſium ſunt, vt aſcendere pro aſcendere.

Subtractiones δ ex Genitiuis qui per δ declinantur, Paridis Paridis,& cornu pro cornu,Ionum ſunt proprietates linguæ,& Dorienſium.

Acuta penultima ſcribunt Dores & qualitatis ſignificatiua Aduerb. pulchrè, ſapienter,comptè,ſimpliciter dicentes. Quæ à nobis acuta penultima ſunt,circunflectunt:ſic,omnino. Et in οι Nomina,ſimiliter & Participia,quum antepenultimam acuunt,ipſi penultima acuta dicunt. vt philoſophi, Menelai,cupiti, ſignificati.

Et Participia in ον deſinentia. circunflexorum in αν faciunt finire,ridens,agitans:ridens,agitans.

Nauem nauem vocant.& claues claues.

Acuta penultima proferūt & tertias Perſonas in αν deſinentes Indefinitorum, ſteterunt, dixerunt. & in ον deſinentes acuta penultima:acceperūt, cucurrerunt, dixerunt.comederunt.

Circunflectunt & huiuſmodi,puerorum, Troianorum, omnium.

Τὴν ψεκάδα τῆς δρόσου ψακάδα λέγουσιν οἱ δωριεῖς.

Τὸ βρενθύεται, φριμάττεται φασί.

Τὸ ἐκάθηρε, ἀντὶ τοῦ ἱμάσσει λαμβάνουσι.

Τὸ κιγκλίζειν, ἀντὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀσφῦν. ὥσπερ παρὰ τὸ ψῶ ψήχω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω καὶ κιγκλίζω.

Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους περισπῶσι, καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι. Θεόκριτος,
Μή μευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλους.

Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγουσι. Θεόκριτος.
Ἴθ' ὦ ξεῖνε μικκὸν ἄκουσον τεῖδ' ἐλθών.

Τὸ βωσεῦμες ἀντὶ τοῦ καλέσομεν λαμβάνουσι.

Τὸν κυρτὸν, ὑβὸν καλοῦσι.

Τὸ ἰδοὺ ἠνίδε φασί. καὶ Συνέσιος, ἠνίδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τέθεικε. Θεόκριτος,
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας.

Τὸ ἐντὶ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι. Θεόκριτος,
Ἐντὶ γὰρ αὖαι.

Τὴν διφθέραν βαίτην λέγουσι.

Ὄλπις λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς ἀγρεύων, ἀπὸ τοῦ λέγω λέπω λεπὶς, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἔλπις, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος ε εἰς ο βραχὺ, ὄλπις.

Πέλαν τὴν πορφυρᾶν εἶναί φασιν. τὴν μέλαιναν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα ἂν δι' ἐκδρομὴν ὕδατος μελαίνεται, πελίαν καλοῦσι.

Πύρριχος λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ πυῤῥός. καὶ κακοχάσμων, ὁ δύσρητος.

Τὸ ὁσσίχον ἀντὶ τοῦ ὅσον. Θεόκριτος,
Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Τὸ ἠγνόησε λέγουσιν ἠγνοίησε. τὸ δωροῦμαι δωρύσσομαι.

Εἰδέναι δεῖ ὅτι τῆς δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί, ἄλλως γὰρ κρῆτες διαλέγονται, καὶ ἄλλως ῥόδιοι, καὶ ἄλλως ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως λακεδαιμόνιοι, ἑτέρως δὲ συρακούσιοι καὶ σικελοί. καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἵ γε προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι.

Ἔτι αὗται τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς ἴδιον ἔχουσιν, οἷον, διογένης διογένευς, ἀντὶ τοῦ διογένους.

Τὸ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν λέγοντες. ὑφαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ ι. λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ ἐνεύδεν ἀντὶ τοῦ ἐνεύδειν. χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν τριῶν συμφώνων, ὡς οἱ αἰολεῖς. ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον.

Τοὺς θεοὺς σιοὺς λέγουσιν, ὡς οἱ λακεδαιμόνιοι, τοὺς διοσκόρους ὀμνύντες. ναὶ τὼ σιὼ φασίν, τουτέστι, μὰ τοὺς θεούς.

Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς δωρίδος. οἷον, ἶσος ἐνυαλίῳ.

Τῷ α ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῶνται, τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ ἄρτεμις ἄρταμις.

Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσι. οἷον ποσειδῶνα ποτειδᾶ, δῶμα δῶ, κρίμνον κρί.

Αἱ προσθέσεις τῆς μεν συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων, τῶν δωριέων εἰσίν. οἷον βάμεναι ἀντὶ τοῦ βῆναι.

Αἱ ὑφαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων, πάρεος πάριδος. καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος, τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα καὶ τῶν δωριέων.

Βαρυτονοῦσιν οἱ δωριεῖς καὶ τὰ ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιρρήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως λέγοντες. τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς. καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματα, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς ὅταν προπαροξύνωνται, αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον, φιλοσόφοι, μενελάοι, ποθουμένοι, δηλουμένοι.

Καὶ τὰς μετοχὰς εἰς ον ληγούσας τῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσι λήγειν. γελῶν, ἐλῶν: γελᾶν, ἐλᾶν.

Τὴν ναῦν νᾶν καλοῦσι, καὶ τὰς κλεῖδας κλᾶδας.

Παροξυτονοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων. ἱστάσαν, ἐφάσαν. καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα παροξύνουσιν. ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Περισπῶσι καὶ τὰ τοιαῦτα, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Καὶ τὸ

Καὶ τοὺς μέλλοντας, τὸ δώσουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι περισπωμένως.

Περισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὡς οἱ ἀττικοί.

Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς τὰς εἰς ους ληγούσας, διὰ τοῦ ος ἐκφέρουσι, τὼς καλὸς, τὼς σοφὸς, τὼς ἀνθρώπος, τὼς ἵππος.

Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προστακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ν ἐκφέρουσι. λάβε, λάβεν. θίγε, θίγεν.

Τὸν πατέρα ἀπφῦν ὀνομάζουσι, τὰς κουρὰς κυνάδας. τὸ ἴδες ἰωνικῶς καὶ αὐτοὶ συστέλλουσι. θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις,

Ὧν εἶδες, χ᾽ ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

Τὸν ἀργὸν κατ᾽ ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι.

Καὶ τὸ δαψιλὲς ἀδὲς φασι. τὴν παῖδα παῖδά φασι.

Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶνται ἀντὶ ὁριστικῶν. θεόκριτος,

ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω. ἀντὶ τοῦ δέδοικα.

Τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγουσι, καὶ τὸ ἑστήκασιν ἑστήκαντι. θεόκριτος,

Ὡς ἔτυμ᾽ ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῦντι,

Ἔμψυχ᾽ οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ᾽ ἄνθρωπος.

Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ἀργύρεος καὶ χρύσεος λέγοντες. Τοῦ δὲ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου τὸ σ ἀποβάλλουσι. θεόκριτος,

Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις ὃς κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Τὸ κλείσω κλαξῶ λέγουσι. θεόκριτος,

Τὰν αὐλείαν ἀποκλάξον.

Τὰ ἐλλειπτικὰ καὶ παρ᾽ αὐτοῖς εἰσι.

Παύσασθ᾽ ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Τὸ πελοποννησιστὶ πελοποννασιστὶ λέγουσι.

Τὰς δοτικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, οὐχ οὕτως ἐκφέρουσιν ὥσπερ ἡμεῖς, πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν, ἀλλ᾽ ὡς ἰσοτελῶς δημοσθένεσι, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς ἐκεῖ γὰρ ἡ δημοσθένεσι δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν, οὕτω καὶ ταῦτα. θεόκρ.

Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεστι δοκῶ τοῖς δωριέεσσι.

Τὴν φύσιν φύσιν λέγουσι.

Τὸ βράδιστα βάρδιστά φασι. θεόκρ.

Βάρδισται μακάρων ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.

Πλάθανον λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζουσι πέμματα.

Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς, οἷον νύμφας, κράνας. καὶ τὰς μετοχὰς, νόσας, πρᾶξας.

Καὶ τὰ προστακτικὰ ῥήματα ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ι ψιλοῦ, διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, θίγε, θίγον.

Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ σικελοὶ τὴν χύτραν κύθραν, καὶ τὸν χιτῶνα κιθῶνα, καὶ τὴν μητέρα δελφύαν, τὴν γυναῖκα γυνίαν. κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς, τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ, τὸ βέλτιον βέντιον λέγουσι, τὸ ἴσα δα, τὸ ἑαυτὸν αὐσόν. τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ἐς προθέσεως τὸ σ εἰς ν. οἷον ἐς χορὸν, ἐν χορόν. ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐν τὴν ἀγορὰν λέγουσι.

Καὶ τὸ εἴωθα ἔωθα, καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι ἐωχεῖσθαι.

Τὸ θουκυδίδης θευκυδίδης, τὸ θεοκράτης θευκράτης, τὸ θεόφραστος θεύφραστος.

Καὶ τὰ κρέα κρῆ, τὸ ἄκρατον ἄκρητον.

Τὸ κρίκον κίρκον, τὸ κελεύεται κέλεται.

Τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν.

Τοὺς σωρεὺς τῶν ἀχύρων, μύχωνας λέγουσι.

Καὶ ἀντὶ τοῦ τότε τόκα, καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἆμος λέγουσι.

Τὸ οἴκαδε οἴκαδις, τὸ στάδιον σπάδιον.

Τὸ μὲν, μάν. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ταύτας τῶτας λέγουσι, καὶ ἔνδον ἐνδοῖ, τὸ κρανίον κραῖον.

Ἀδίματον ψυχὴν τὴν νεκρὰν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος. καὶ ταῦτα περὶ τῆς δωρίδος. Διαφορεῖ δὲ ἡ τῶν κρητῶν διάλεκτος, ᾗ περ κυψέλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ λακώνων, ᾗ περ ἀλκμὰν καὶ σώφρων. ἡ μὲν τοῦ πινδάρου καὶ σιμωνίδου καὶ βακχυλίδου παντελῶς ἀγνοεῖται, διὰ τὸ μὴ δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτῶν τὴν διάλεξιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΩΝΩΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ.

Τὰς εἰς ας ληγούσας εὐθείας τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνες. Ἡρόδοτος, ὁ δὲ ἀρχίας καὶ λυκώπης μόνοι

Et Futura, dabunt dabunt, & dicent dicent, circunflexé.

Circunfleſtunt & ipſi ſimilis, vt Attici.

Accuſatiuos Plurales Maſculin. in *ους* deſinētes per *ος* pferūt. hos pulchros, hos ſapientes, hos hoīes, hos equos.

Quæ per *ε* proferuntur Imperatiua verba, per *ν* proferunt. accipe accipe, tange tange.

Patrem patrem nominant, tonſuras tōſuras. vidiſti Ionicè & ipſi corripiunt. Theocritus in Adoniazuſis,

Quę ſciſti, & quę dixiſti, tu quæ vidiſti ei q nō vidit.

Otioſum per interpoſitionem otioſum dicunt.

Et abundans abundans dicunt, & puellam puellā dicut.

Subiunctiuis vtuntur pro Indicatiuis. Theocritus,

Equū & frigidum anguē maximè timeo, pro timeo.

Sciunt ſciunt dicunt, & ſteterunt ſteterunt. Theocr.

Vt vera ſtant, vt vera ſe inuoluunt.

Animata non intexta. ſapiens res homo.

Et materialium & ipſi *ι* abiiciunt, argenteus & aureus dicentes. Ex qui Subiunctiuo articulo *σ* abiiciunt. Theocritus,

Ter amabilis Adonis, qui & in Acheronte amatur.

Claudem claudem dicunt. Theocrit.

Ianuam claudito.

Defectiua etiam apud eos ſunt.

Quieſcite ô infelices inefficacia garrientes.

Turtures faſtidio afficiunt lato ore pnuntiātes oīa.

Peloponeſiacè Peloponeſiacè dicunt.

Datiuos Plurales ab in *ευς* rectis factos, nō ſic proferunt vt nos. Peleis, & regibus: ſed vt primæ cōtractionum flexionis nomina, vt ibi enim Demoſthenibus Datiuus Pluralis, ſic & hic. Theocritus,

Doricè loqui licet, puto Dorienſibus.

Naturam naturam dicunt.

Tardiſſimè, tardiſſimè inquiunt. Theocritus,

Tardiſſimæ ſuperū horæ charæ, ſed deſiderabiles veniunt omnibus mortalibus ſemper aliquid ferentes.

Plathanum dicunt ſpeciem vaſis cuiuſdam, in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in *ας* Accuſatiuos, vt Nymphas, fontes: & Participia intelligens, faciens.

Et Imperatiua verba pronuntiata per *ι* tenue, per *ον* pronuntiant, tange tange.

Peculiariter dicunt Siculi ollam ollam, & tunicam tunicam, & matricem matricem, mulierem mulierem. Cretenſes ſemper ſemper, ibi ibi, melius melius dicunt, ſine ſine, ipſum ipſum. Vertunt iidem & *ις* Præpoſitionis *σ* in *ν*, vt in chorum in chorum, in forum in forum dicunt.

Et conſueui conſueui, & conuiuari, conuiuari.

Thucydides, Theucydides, Theocrates, Theucrates, Theophraſtus, Theuphraſtus.

Et carnes carnes, merum merum.

Annulus annulus, iubetur iubetur.

Deiicere deiicere.

Cumulos palearum mychonas dicunt.

Et pro tunc tunc, & pro quando quando dicunt.

Domum domum, ſtadium ſtadium.

Quidem quidem: & vbi dicendum has, has inquiunt, & intus intus, caluaria caluaria.

Incorporeā animā mortuā, hoc eſt, extra corp° degentē. & hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretenſium dialect°, qua Cypſelas vſus eſt, & Laconū, qua Alcmā & Sophron. Pindari autē & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura nō ſint Doriē ſes hi Poetę, habeant autē ſolam ipſorum locutionē.

DE IONVM LINGVA.

In *ας* deſinentes rectos ſupra duas ſyllabas in *ης* proferūt Iones. Herodotus, Archias autē & Lycopes ſoli cùm

conueniſſent.

Datiuis Pluralibus deſinentibus in οις addunt ι. Herodotus, Samiis.

Clauſi clauſi dicunt, & Pelidæ Peleiadæ. diſſoluũt enim diphthongum in ε & ι, & deinde producunt ε in η ſyllabam, ſicut victima victima dicunt.

In ων deſinentes Genitiuos Plurales Fœmininos, vt horarum, Thebarum, portarum, horarum & Thebarũ & portarum dicunt. Homerus,

Sic fatus ex portis impetum fecit.

& Hippocr. Variationes anni tẽporũ pariũt morbos.

Sed & Maſculinorum Genitiuos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, Perſarum dicẽtes & inſulanorum. Herodotus in tertia, Per initia inſulanorum maximè locupletabantur.

Datiuis Pluralib. Fœminin. nominum non ſolùm ι addere conſueuerunt, vt in Datiuis Pluralib. Maſculin. nomin. ſed αι diphthõgi vertere α in η cõſueuerũt: vt Hippo. In diuturnis inteſtinorũ leuitatib⁹ acida eructatio ſi ſubſequatur, antea q̃ non fuerit, ſignũ bonũ.

In ου deſinentes Genitiuos ab in ας aut in ης rectos factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. Tertio autẽ ab Archia qui fuit, pro ab Archia. Ab iis autem qui in ης, Atridæ prudentis.

Subiunctiuis articulis, qui à vocali incipiunt, addunt τ Iones, vt apud Herodot. Ipſe quidẽ ad tonos cõgreſſus ſum populo de quo erat: ꝓ eo quod eſt, de quo erat. & alibi. Quibus mandauit habentibus, ꝓ quib⁹.

Ad ε addunt ι: vt,

Oportet hoſpitem præſentem amare, volentẽ mittere, &, Si mihi hoſpitalia daret.

Item marina fera, pro marina fera.

O addiciunt ipſi υ, puella, puella, morbus, bus, mõs mõs, ſol⁹, lus. Dixerit quiſpiã igitur, quomodo labor & cædes nõ aſſumit υ; nõ enim dicunt labor, cædes. dicim⁹ igitur quòd à verbis laboro & cædo deducta ſunt, ſolus autem, & ſi à verbo deductum, quoniam trium generum eſt, aſſumit υ.

A in η vertunt. Iuno, no: ſphæra, ra: publica, blica: res res.

In ους deſinentes Genitiuos per εος proferunt, eodẽ modo & alios caſus non cõtractos, ſed integros faciunt, Polycratem & Demoſthenem dicentes.

Multum dicunt non multum, & multus non multus. In Præpoſitionem in dicunt, vt Attici.

Præſentib⁹ ſimiliter & imperfectis Præter. & Particip. circunflexorum, & vt vniuerſaliter dicam, omnibus modis integrè vtũtur: vt in Anacreõteis, vt videtur, audire enim hæc loqui quiſpiã, ſi velit. & in oraculo,

Et non loquentem audio.

Video video dicunt, α in ε vertẽtes: & vtebantur. bãtur.

Igitur pro igitur dicũt, Herod. Et igitur inquiũt multi.

Sum quod ſignificat ſum, ſum dicunt, & Homer.

Qui nouit præſentia & futura & præterita.

Tenues pro aſpiratis amant, qui peruenerunt dicentes, & abierunt. non in cõpoſitionibus ſolùm, ſed in colliſionibus. Herodot. Non potentes erant.

Naues naues dicunt.

In ος Genitiuos ab in ευς rectis factos, per εος proferunt, regis dicentes. & Pelei.

In ου deſinentes Genitiu. ab in ος rectis factos, per εω proferunt, Menelai Menelai, diuini diuini.

In ος deſinentes Genit. ab in ις rectis factos, per εος proferunt, anguis anguis dicentes per ε, ſenex ſenis, vates vatis, & ciuitas ciuitatis: vt in Oreſte Euripides,

Qui poſſit, ciuitatis ſnq; magiſtratibus ſit. & eſt tertius pes dactylus. quartus autem iambus.

& rurſus in alia fabula,

Sequit anguis in terra ſementem.

Solent eodem modo incipientiã facere Præterita, quo Præſentia ex quibus ea facta ſunt: vt

συμπεσόντες.

Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν ληγούσαις εἰς οις προστιθέασι τὸ ι. ἡρόδοτος, τοῖσι σαμίοισι.

τὸ κλεισθέντες κληϊσθέντες λέγουσι, καὶ τὸ πηλείδαι πηληϊάδαι. διαλύουσι γὰρ τὴν δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβήν, ὥσπερ τὸ ἱερεῖον ἱρήϊον λέγουσι.

τὰς εἰς ων ληγούσας γενικὰς τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν. ὡρῶν, θηβῶν, πυλῶν, ὡρέων, καὶ θηβέων, καὶ πυλέων λέγουσιν. ὅμηρος,

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο.

καὶ ἱπποκράτης, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νοσήματα.

Ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εων προφέρουσι, περσέων λέγοντες, καὶ νησιωτέων. ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ, κατ᾽ ἀρχὰς νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.

ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προστιθέναι εἰώθασιν, ὡς ἐν ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η εἰώθασιν. ὡς ἱπποκράτης, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη σημεῖον ἀγαθόν.

τὰς εἰς ου ληγούσας γενικάς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας ἢ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω προφέρουσιν. ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ας, ἡρόδοτος, τρίτου δὲ ἀπ᾽ ἀρχίεω γενομένου, ἀντὶ τοῦ ἀπ᾽ ἀρχίου. ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ἀτρείδεω δαΐφρονος.

τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις προστιθέασι τὸ τ οἱ ἴωνες, ὡς παρ᾽ ἡροδότῳ, αὐτὸς μὲν ἐς τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ τῶ, ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν καὶ ἀλλαχοῦ, τοῖς ἐνετέλλετο ἔχουσιν. ἀντὶ τοῦ οἷς.

τῷ ε προστιθέασι τὸ ι. ὡς τό,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. καὶ

Εἴ μοι ξείνια δοίη.

Εἰνάλιος θήρ, ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

Τὸ ο ἐπιδέχεται τὸ υ, κόρη κούρη, νόσος νοῦσος, ὄρος οὖρος, μόνος μοῦνος. εἴποι τις οὖν, πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προσλαμβάνει τὸ υ; οὐ γὰρ λέγουσι πούνος, φοῦνος. λέγομεν οὖν ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πονῶ καὶ φένω παρήχθησαν. τὸ δὲ μόνος καίτοι ἀπὸ ῥήματος παραχθέν, ἐπεὶ τριγενές ἐστι, προσλαμβάνει τὸ υ.

Τὸ α εἰς η τρέπουσιν. ἥρα ἥρη, σφαῖρα σφαίρη, δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.

Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικάς, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνῃρημένας, ἀλλ᾽ ἐντελεῖς ποιοῦσι, πολυκράτεα καὶ δημοσθένεα λέγοντες.

τὸ πολλὸν λέγουσιν, οὐχὶ τὸ πολύ. καὶ ὁ πολλὸς, οὐχὶ πολύς. τὴν εἰς πρόθεσιν, ἐς λέγουσιν ὁμοίως τοῖς ἀττικοῖς.

τοῖς ἐνεστῶσιν ὁμοίως καὶ τοῖς παρατατικοῖς καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται. ὡς ἐν τοῖς ἀνακρεοντείοις, ὡς δοκέει, κλύειν γὰρ ἄδε λαλέειν τις ἐθέλοι. καὶ ἐν τῷ χρησμῷ,

Καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

τὸ ὁρῶ ὁρέω λέγουσι, τὸ α εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ἐχρῶντο ἐχρέοντο.

τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν. ἡρόδοτος, καὶ ὦν φασι πολλοί.

τὸ ὢν, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἐὼν λέγουσιν. καὶ ὅμηρος,

Ὃς ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα, τά τ᾽ ἐσσόμενα, πρό τ᾽ ἐόντα.

τὰ ψιλὰ ἀντὶ δασέων ἀσπάζονται, ἀπικόμενοι λέγοντες καὶ ἀπίκοντο. οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. ἡρόδοτος, οὐκ οἷοί τε ἦσαν.

τὰς νῆας νέας λέγουσι.

τὰς εἰς ος γενικὰς τὰς τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιλῆος λέγοντες, καὶ πηλῆος.

τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω προφέρουσι, μενελάου μενελάεω, θείου, θείοιο.

τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ. πρέσβυς πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος, ὡς ἐν ὀρέστῃ εὐριπίδης.

Ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἔν τ᾽ ἀρχαῖσιν ᾖ. καὶ ἔστιν ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος, ὁ δὲ τέταρτος ἴαμβος.

καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράματι.

Ἔσπειρ᾽ ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.

Εἰώθασι συναρχομένοις ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον,

ὤδα

τύπτε δὲ ἐπιστροφάδην.
ἄορι θεῖνε.
Βῆ δὲ ὁ γέρων.
Θῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λευκώλενος ἥρη.
Ξανθῆς δ' ἐκ κεφαλῆς ἕλε χαίτας. καὶ τὸ
Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν. καὶ τὸ
τοιοῦτοι εἴ μοι εἴκοσιν ἀντιβόλησαν.
Πάντες καὐθ' ὄλοιντο.
πρὸς δὲ καὶ,
Νό με δεξάμενος πηλεὺς τρέφεν ἐνδυκέως. καὶ
Σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. καὶ τὸ
Ἔνθ' ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.
καὶ καθόλου εἰπεῖν, αἱ συστολαὶ τῶν ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ,
Νέας ἀμφιελίσσας.
ἀντὶ τοῦ νῆας. καὶ ὄφεος, καὶ πόλεος, ὥσπερ αἱ ἐκτάσεις τῶν ἀττικῶν, ὡς τὸ,
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. καὶ
Οὐδέποτ' ἐς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.
οἶμαι δ' ὅτι καὶ τὸ εὐωχία ἀττικῶς ἐκτείνεται, καὶ γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου. ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ τροφή, καὶ εὐωχία ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρατοῦσα.

Καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν παθητικῶν ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τρίτου προσώπου τῶν ἑνικῶν καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ. ὅμηρος,
Γνώσεαι ἀτρείδην ἀγαμέμνονα τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνίηκε πόνοισι διαμπερές.
καὶ αὖθις,
Τέως μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
τὴν σὴν ἔδεαι κραδίην;

Ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων διὰ τοῦ τος κλινομένων, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κέρεος, γέρεος λέγοντες.

τό τι πλεονάζει παρ' αὐτοῖς καὶ περιέλκει, ὡς ἡρόδοτος, ἐπεί τε ἐγένετο ταῦτα. ἀντὶ τοῦ ἐπεί.

τὰς εἰς ος λεγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ εος προφέρουσι.

Καὶ πάσας δὲ πτώσεις τῶν τοιούτων ἐντελῶς προφέρουσιν: οἷον τείχεος, βέλεος. καὶ
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.

τῷ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν. οἷον πόσα κόσα, ὅπως ὅκως, ὁπόσα ὁκόσα. οὐ μὴν ἐν τοῖς ἄλλοις.

τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα. οἷον χιτὼν κιθὼν, ἀκάνθιον ἀχάντιον, καὶ βάτραχος βάθρακος, καὶ τὰ ὅμοια.

τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγουσιν, ὤνθρωπον τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸ ἄριστον ὤριστον. ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μόνων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτούς, καὶ ἐπὶ τῶν κλητικῶν, ὥσπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ ποιοῦσιν. αὐτίκα ἡρόδοτος ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησίν, ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε κροῖσον. καὶ αὖ ἀλλαχοῦ, ὦναξ ἡράκλεις. ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ σοφοκλῆς,
Ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ἃ ἂν βλαστῇ μένει
Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
καὶ ὅμηρος,
Λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.
ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος,
τὸ γὰρ ο καὶ α εἰς ω μέγα κιρνᾶται, ἢ συναλείφεται.

Καὶ τὸ ο καὶ α εἰς ω κιρνῶσιν. ὡς τὸ βόαξ, βῶξ.

Καὶ τὸ αο εἰς ω μέγα κιρνᾶται, οἷον τὰ ὅπλα θ' ὧπλα.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον δασύνεται, τρέπεται τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ ἀττικόν ἐστιν. εἰ γὰρ ἦν ἰωνικὸν οὐκ ἂν ἐτράπη. ἐπεὶ τοῖς ψιλοῖς χαίρουσιν ἴωνες.

τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ διφθόγγῳ χρῶνται, ὠυτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτός. καὶ θωυμάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας. ἐντεῦθεν οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι φαριαμός, ὃν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ὁ τὰ φάρεα περιέχουσα κιβωτός.

τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόννησος, πέλοπος νῆσος λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν ἰώνων εἰσίν. ὅμηρος,

Verberabat conuerſim.
Enſe percellebat.
Iuit autem ſenex.
Poſuit autem in mente dea candidis vlnis Iuno.
Flauos ex capite cepit capillos. &
Pulchrum ſic ego nondum vidi oculis,
neque ſic venerabilem. &
Tales ſi mihi viginti occurriſſent,
Omnes vtique ibi periiſſent.
præterea autem,
Et me accipiens ſuſceptum Peleus nutriebat accuraté. & Suum clientem nominauit. &
Tunc Vlyſſem ego vidi, & munera dedi.
& vt vniuerſaliter dicã, correptiones Ionum ſunt: vt
Naues omni ex parte volutabiles,
pro naues. & anguis & ciuitatis. ſicut productiones Atticorum: vt
Verſatur quidam hic ſenex marinus verax. &
Nunquã in foro verſabatur glorioſos viros faciẽte
Puto quòd & conuiuium Atticè producitur, & ſcribitur per ω magnum. cibus enim dicitur nutrimentũ, & conuiuium quod bene habet corpus & continẽs.

Secundas perſonas ſingulares Paſſiuorum faciunt ex 3. perſona ſingulari, per ſubtractionem τ. Homerus,
Cognoſces Atridẽ Agamemnonẽ quẽ ſupra omnes
Iupiter immiſit in laboribus omnino.
& rurſus,
Quouſque plorans & dolens,
Tuum deuorabis cor?

Similiter & Genitiuos à rectis in ας Neutrorum nominum per τος declinatorum, per ſubtractionem τ, cornu, præmii dicentes.

τι abundat apud eos, & ſuperfluum eſt: vt Herodotus, Poſtquámque facta ſunt hæc: pro poſtquam.

In ος deſinẽtes Genit. Neutrorum per εος proferunt.

Et omnem caſum huiuſmodi integrè præagunt: vt parietis, ſagittæ. &,
Hectorem ex ſagittis ſubduxit Iuppiter.

κ pro π in interrogatiuis & relatiuis vti ſolẽt, vt quotquot, quomodo quomodo.
quotquot, non tamen in aliis.

Vertunt autem & aſpiratas in tenues, & tenues in aſpiratas: vt tunica tunica, ſpinula ſpinula: & rana rana, & ſimilia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, hominem hominẽ, & prandium prandium. ego autem puto ex colliſione in ſolis rectis hoc facere eos, & in Vocatiuis, quemadmodum & Attici faciunt. principio Herodot. in Vocatiuo ſic inquit, ô homo ne occide Crœſum. Et rurſus alibi, O rex Hercules, pro ô rex. & Sophocles,
Sed enim ô rex, neque quæ germinauerit quidẽ manet Mens malè rẽ gerentibus, ſed loco mouetur.
& Homerus,
Extremus vir optimus impellit ſolipedes equos:
pro optimus.
Nam ο & α in ω magnum contrahitur vel colliditur.

Et ο & α in ω magnũ cõtrahunt: vt boax box, piſcis gen°.

Et αο in ω magnum commiſcetur, vt arma arma.

Et quoniã arma aſpiratur, vertitur τ in θ: hoc verò Atticum eſt. ſi enim eſſet Ionicũ, non verſum eſſet: quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo vtuntur, ipſe dicentes pro ipſe, & admiratus pro admiratus. Hinc puto & ſcrinium Ionicè ſic dictum ſcrinium: quò ſit ab origine vocabuli, quòd veſtes continet arca.

Incidere & diuidere dictiones Ionum proprium. vbi enim dicendum Peloponeſus, Pelops inſula dicunt: & vbi dicendum capream, capream ſylueſtrem.

Acceptiones Infinitiuorum pro Imperatiuis Ionũ ſũt: Homerus,

Omnia valde vera narrare,
pro narra. &
Experiri autem vt Troiani glorioſos Achiuos,
pro experire.
& innumera alia eiuſmodi apud Homerum & Heſiodum inueniemus.

Acceptiones Maſculinorũ ꝓ Fœmin. Ionũ ſunt: vt illud
Cũ illis autẽ ſeſe oblectãtibus niger ad veſper venit.
pro veſpera.

Diuiſiones in ει deſinentium ſingularium Datiuorũ Ionum ſunt propriæ: ſagittæ ſagittæ, & haſtæ haſtæ.

In ω deſinentia Fœminina in Accuſatiuo in ουν finiunt: vt Latonam Latonam, Sapphonem Sapphonem.

I extrahunt Iones interdum ex dictionibus: nam laborare laborare dicunt.

Præuenimus dicẽdo, quod Ionum eſt, ſcribere & dicere, anguis & ciuitatis: nunc autẽ dicimus quod cõmunibus ipſorum Genit. vtũtur Iones, & præcipuè Hom.
Ex agro procul ab vrbe.
& Hippocrat. Tabe laboranti ſi profluuium ventris ſuperuenerit, mortale eſt.

Geminationes in ſecundis indefinitis Ionũ ſunt, vt hoc,
Parauerũtque epulum.

Tranſpoſitione literarum Ionica lingua vtitur, vt cor pro cor, via pro via.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones: duplicia enim duplicia, & triplicia triplicia dicunt.

I ſubtrahũt ſæpe ex dictionib⁹ principio. Herodoti Halicarnaſei hiſtoriæ demonſtratio, pro demonſtratio.

Sed & ſubtrahere ex poſſeſſiuis ι Ionum eſt: vt argẽteus, aureus. Homerus,
Hectoreãmque loricam in pectoribus ſcindere.

In ες deſinentes rectos plurales, ſi ab in ευς rectis fiunt, per ηες proferunt: reges, equites, quoniam & Genitiuum ſic proferunt. Si verò ab in ης, vel in ος, per ε, vt verus rectus ſingularium & rectus pluralium apud nos veri per ει diphthongum. Ionicè autem veri: & rurſus multus multi, vt illud,
Plures autẽ ipſum optauerunt geſtare, & acuti claui.

Dubitauerit autem quiſpiam, quomodo Genitiuos ab in υς rectis non proferunt per ηος, vt iucundi, acuti: ſicut regis & domeſtici. Eſt igitur dicendum, quòd nunquam penultima Genitiui maior vult eſſe vltima Nominatiui in iis quæ inæqualiter declinantur: vt Aiax, rectus ας habet natura longum: Aiacis autem Genitiuus longam habet penultimam. ſed & Lachetis natura longam penultimam. aut igitur ęqualis debet eſſe penultima Genitiui vltimæ recti, aut minor, vt in Aiacis & gratioſi, & leo leonis: nunquam autem maior. Quoniam igitur Peleus & ſimilia habebant vltimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam Genitiui, vt ſit ęqualis vltimę Nominatiui, cùm non fieret ex hoc regulæ tranſgreſſio. In iucundus autem non potuerunt vertere Genitiuum iucundi in η, ſic enim inueniretur maior penultima Genitiui vltima recti, quoniam iucundus breuẽ habet vltimã, & acutus, & huiuſmodi. In σ enim deſinentia cũ ambigua, per abiectionẽ σ Neutrũ facientia, correptã habẽt ambiguam: magnus magnum, ſuauis ſuaue.

Ex Fœmina ι extrahunt, & in omni caſu hoc faciũt. Herodotus, Fœminarum equarum vnam, quam Dari⁹ præcipuè amabat. & rurſus,
Appropinquans fœminæ.

Non pronuntiatum ι pronuntiare ſolent. Homerus,
Cœnaculum quum aſcendiſſet. &
Paternus eſt amicus.
& Heſiodus,
Indigere abſentis.

Additiones ε τῷ ι ſequente vocali, vel vna immutabiliũ, Ionum ſunt: vt quouſque quouſque, vacua vacua,

Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσομεν,
ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καὶ
Πειρᾶν δ' ὥσκε τρῶες ὑπερκύδαντας ἀχαιούς:
ἀντὶ τοῦ πειρᾶν:
καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα παρ' ὁμήρῳ καὶ ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν, ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ,
τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν.
ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόντων ἑνικῶν δοτικῶν ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ βέλει, καὶ ἔγχεϊ ἔγχει.

τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦνται. οἷον λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν.

τὸ ι ἐξαιροῦσιν οἱ ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι φασίν.

Ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὅτι τῶν ἰώνων ἐστὶ, τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν ὄφιος καὶ πόλιος. νῦν δὲ φαμὲν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ ἴωνες. καὶ μάλιστα ὅμηρος,
Ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλεως.
καὶ ἱπποκράτης, ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη, θανάσιμος.

Αἱ ἀναδιπλώσεις τῶν δευτέρων ἀορίστων ἰώνων εἰσίν. ὡς τὸ,
τετύκοντό τε δαῖτα.

τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείων ἰὰς χρῶνται, οἷον κραδίην, ἀντὶ τοῦ καρδίαν. ἀταρπιτὸς, ἀντὶ τοῦ ἀτραπιτός.

τὸ δὲ διπλοῦν σ εἰς ξ τρέπουσιν ἴωνες, τὰ δισσὰ γὰρ διξὰ, καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγουσι.

τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῆς λέξεως ἀρχῆς, ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τὸ ι, τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀργύρεος, χρύσεος. ὅμηρος,
Ἑκτόρεον τε χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.

τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, εἰ μὲν ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γίνονται, διὰ τοῦ ηες ἐκφέρουσι, βασιλῆες, ἱππῆες, ὅτι καὶ τὴν γενικὴν οὕτω προφέρουσιν. εἰ δ' ἀπὸ τῶν εἰς ης, ἢ εἰς ος, διὰ τοῦ ε. οἷον ἀληθὴς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν παρ' ἡμῖν μὲν ἀληθεῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἰωνικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς πολέες. ὡς τὸ,
Πολέες δέ μιν ἠρήσαντο φορέειν, καὶ ὀξέες ἧλοι.

Διαπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς τὰς γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς εὐθειῶν οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος οἷον ἡδῆος, ὀξῆος, ὥσπερ βασιλῆος καὶ οἰκῆος. ἔστιν οὖν εἰπεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν ἀνισοσυλλάβως κλινομένων, οἷον αἴας, ἡ εὐθεῖα τὸ ας ἔχει φύσει μακρόν. ἡ δὲ αἴαντος γενικὴ θέσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. ἀλλὰ καὶ ὁ λάχητος φύσει μακρὰν τὴν παραλήγουσαν. ἢ οὖν ἴσην ὀφείλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, ἢ ἐλάττων, ὡς ἐπὶ τοῦ αἴαντος, καὶ χαρίεντος, καὶ λέων λέοντος, οὐδέποτε δὲ μείζων. ἐπεὶ οὖν τὸ πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν μακρὰν, ἐποίησαν καὶ οἱ ἴωνες τὴν παραλήγουσαν μακρὰν τῆς γενικῆς, ἵν' ᾖ ἴση τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, μὴ ὄντος ἐντεῦθεν τοῦ κανόνος παραβάσεως. ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδύναντο τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η. οὕτω γὰρ ἂν ηὑρίσκετο μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν λήγουσαν, καὶ ὀξὺς, καὶ τὰ ὅμοια. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα μετὰ διχρόνου, ἀποβολῇ τοῦ σ, τὸ οὐδέτερον ποιοῦντα, συνεσταλμένον ἔχει τὸ δίχρονον, ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐπὶ πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. ἡρόδοτ.
τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε.
καὶ πάλιν,
Ἐγχρίπτων τῇ θηλέῃ.

τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. ὅμηρος,
Ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα. καὶ
Πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος.
καὶ ἡσίοδος,
Χρηΐζειν ἀπεόντος.

Αἱ προσθέσεις τοῦ ε τῷ ι ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, ἰώνων εἰσίν. οἷον εἵως ἕως, κεινὰ ἀντὶ τοῦ κενά

ϗ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος.

& hoſpes pro hoſpes.

Τὸ μεταλλάττειν τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν ἰώνων ἐστίν. Ὅμηρ.
Ἐρίηρες ἑταῖροι.
ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι.
Ἐρυσάρματες ἵπποι.
ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

Mutare οι diphthōgum in ες ſyllabam, Ionum eſt, Home.
Concordes ſocii,
pro concordes.
Tractatores curruum equi,
pro tractatores curruum.

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ, ἰώνων εἰσὶν. μεμακυῖα, ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα. ϗ λελασμένος, ἀντὶ τοῦ λελησμένος. ϗ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄληστος. εἰ δέ τις λέγει, πῶς πῆ μὲν τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ὡς ἥρα ἥρη, τιτὰν τιτὴν, πῆ δὲ τὸ η εἰς α; ἴσθι ὡς τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτι ἐστὶ α μακρόν. τὸ δὲ η εἰς α, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ᾽ ὅτι ἐστὶ τὸ α βραχύ. αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η, μεταγενεστέρων ἰώνων εἰσίν. ὡς ταῦτα δὴ ἐς τὴν ἀλήθειαν ἥκουσιν.

Immutationes η in α breue, Ionū ſunt, mugiens pro mugiēs, & oblitus pro oblitus, & inobliuiſcibilis pro inobliuiſcibilis. Siquis autem dicit, quomodo aliâs α in η vertūt: vt Iuno Iuno, Titan Titan: aliâs η in α? ſcito quòd α in η vertunt quum eſt α longum: α autem in η non generaliter, ſed quum eſt α breue. Immutationes autem breuis α in η, poſteriorum Ionum ſunt: vt hæc igitur ad veritatem tendunt.

Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ᾽ ἀρχὴν συμφώνων ἰώνων εἰσίν. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς εἰνός.

Exemptiones earum, quæ in principio ſunt cōſonantiū, Ionum ſunt: libare libare, terra terra, grauis grauis.

Ἀεὶ τὴν ὂν συλλαβὴν περιττὴν τιθέασι, μεταξὺ τῶν προθέσεων, ὡς ἐξ ὂν εἷλον, ϗ ἀπ᾽ ὂν ἔδεντο.

Semper ὂν ſyllabam abundantem ponunt inter Præpoſitiones: extraxerunt, deuorauerunt.

Τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦσιν οἱ ἴωνες. ἐκεῖνος, κεῖνος. ἑορτὴ, ὀρτή.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: ille ille, feſtus dies feſtus dies.

Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, ϗ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα. οἷον,
Λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς.
Κατὰ δ᾽ ἔκτανεν ἠετίωνα.
ἀντὶ τοῦ κατέκτανεν.

Compoſita verba diſſoluunt. & interponūt nomina: vt
Leo, qui de taurum vorauit,
pro qui deuorauit.
Inter autem fecit Eetionem,
pro interfecit.

Τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις, ἰώνων ἐστὶν ἴδιον. οἷον
ὄρνιθες ὥς. ϗ
ᾧ ἔπι πολλ᾽ ἐμόγησα.

Peruertere dictiones Ionum eſt proprium: vt
Aues ceu. &
Quo in multum laboraui.

Καὶ τὰ ὑπέρβατα ἰώνων εἰσίν. οἷον,
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας ϗ τάφρον ἔβησαν.
ἤγουν διέβησαν.

Hyperbata Ionum ſunt: vt
Sed poſtquam tranſque palos & foſſam ierunt,
hoc eſt, tranſierunt.

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ἐπιρρημάτων τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γινομένων, ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰς ος περατοῦται, ϗ εἰς ου ἔχει τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν, ἰώνων ἴδιαι. οἷον εὐσεβὴς εὐσεβοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν εὐσεβῶν, ϗ τροπῇ τοῦ ν εἰς σ, εὐσεβῶς. ἀληθὴς ἀληθοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς σ ἀληθῶς, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως. ταῦτα οὖν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ ἴωνες ὁμοίως τοῖς ὀνόμασι, ἀληθέως λέγοντες καὶ ἀτρεκέως, ϗ εὐσεβέως. ἐπὶ μέντοι τῶν ὁσίων ὁσίως, ϗ δικαίων δικαίως, ϗ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκ ἔτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν, ἵνα ὦσι διῃρημένα ϗ κατὰ τὰ ὀνόματα ϗ τὰ ἐπιρρήματα.

Diuiſiones in ως deſinentium Aduerbiorum quæ à Genitiuo Plurali fiunt, cuius rectus Singularis in ος terminatur, & in ους habet Genitiuum Singularem, Ionum propriæ, vt pius pii. Genitiu⁹ Pluralis piorum, & mutatione ν in σ, piè. verus veri, Genitiuus Pluralis verorū, & mutatione ν in σ, verè, & id genus alia. Hæc igitur & huiuſmodi diuidunt Iones, vt nomina, verè dicentes & veraciter & piè. In ſanctis tamen ſanctè, & iuſtorum iuſtè, & mirorum mirè non etiam. horum enim Genitiui non in ους deſinunt, vt ſint diuiſi & in Nominibus & in Aduerbiis.

Οἱ μὲν δωριεῖς, ὡς εἴρηται, ἐκτεταμένῳ χρῶνται τῷ α, τρέποντες τὸ η εἰς αὐτό. οἷον ἥλιος ἅλιος, νῆσος νᾶσος, σελήνη σελάνα. οἱ δὲ ἴωνες συσταλμένῳ χρῶνται αὐτῷ. ϗ ἁπλῶς εἰπεῖν ϗ προσθέσει, ϗ ἀφαιρέσει, ϗ ἐπεκτάσει κέχρηνται, ϗ συγκοπῇ. ἔστι δὲ ἡ μὲν πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει ἐναντία, ἡ δὲ ἐπέκτασις τῇ συγκοπῇ.

Dores, vt dictū eſt, ꝑducto vtūtur α, vertentes η in ipſū: vt ſol ſol, inſula inſula, luna luna. Iones autē correpto vtuntur eo. & vt vniuerſaliter dicam, & additione & ablatione. & interductione vtuntur, & cōciſione. Eſt autem additioni ablatio contraria, interductio verò conciſioni.

Καὶ πρόσθεσις μέν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τοῦ ὀνόματος προσληφθῇ τι στοιχεῖον. οἷον ἕνεκα εἵνεκα. ϗ
Ἴλιον εἴσω,
ἀντὶ τοῦ ἔσω.
μόνος μοῦνος, ὅλος οὖλος. ταῦτα δὲ ἐγὼ προσθέσεις οὐ λέγω, ἀλλὰ παρενθέσεις, ὡς ϗ ἐκεῖνα, ἔνατος εἴνατος, πνέοντες πνείοντες. ὡς Ὅμηρος,
Οἱ δ᾽ ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί. ϗ
Ἡμῖν δ᾽ εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Et additio quidem eſt, quum in prima ſyllaba nominis aſſumitur aliqua litera, vt cauſſa cauſſæ. &
Ilium intra,
pro intra.
ſolus ſolus, totus totus. hæc autē ego additamēta non dico, ſed interpoſitiones, vt & illa, nonus nonus, ſpirantes, rantes: vt Homer. Illi ibāt taciti robora ſpirātes Achiui. & Nobis nonus eſt voluens annus.

Πρόσθεσις δὲ λέγεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἕτερον προσληφθῇ στοιχεῖον. οἷον σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας. ἔστι δὲ τοῦτο ϗ ἀττικόν. κἄν τε γοῦν πρόσθεσις, κἄν τε παρένθεσις, τῶν ἰώνων ἐστίν: ἀλλὰ ϗ τὰ ἐναντία τούτοις.

Additio autem dicitur, quum in principio orationis alia aſſumitur litera: vt vua paſſa vua paſſa, omnis vniuerſus. eſt & hoc Atticum. Siue igitur additio ſiue ſit interpoſitio, Ionum eſt: ſed & contraria his.

Ἔστι δὲ ἐναντία μὲν, ὡς εἴρηται, ἡ πρόσθεσις τῇ ἀφαιρέσει, ἡ δὲ παρένθεσις τῇ ἐλλείψει.

Eſt autem contraria, vt dictum eſt, additio ablationi, interpoſitio defectui.

Ἔστι δὲ ἀφαίρεσις ἡ κατ᾽ ἀρχὰς ἆρσις, ἐκεῖνος κεῖνος, ἐκεῖσε κεῖσε, ἑορτὴ ὀρτή.

Eſt verò ablatio in principio ſublatio: ille ille, illuc illuc, dies feſtus, dies feſtus.

Ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον αἱμύξαι ἀμύξαι. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικόν. ταῦτα μὲν ἴδια ἰώνων εἰσὶν, ἥτε πρόσθεσις λέγω, καὶ ἡ ἔλλειψις, καὶ ἡ παρένθεσις, ϗ ἀφαίρεσις, ϗ ἔτι συγκοπὴ, ἥ τις ἐστὶν ἐναντία τῇ ἐπεκτάσει.

Defectus, abiectio vocalis de medio non facientis ſyllabam, vt cruentare ſeu laniare. Eſt autem hoc & Atticum. Hæc propria Ionū ſunt, additio, inquam, & defectus, & interpoſitio, & ablatio: & item cōciſio, quæ eſt contraria interductioni.

Ἔστι δὲ συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξε-

Eſt autem cōciſio defect⁹ vnius ſyllabę in medio dictio-

nis: vt impetus impetus, infortunatus infortunatus, præcipuus præcipuus.

Interductio, abundantia vnius ſyllabę in medio: vt frater frater, verus verus. fit aliquãdo conciſio etiã duarum ſyllabarum, vt Deucalionides Deucalides. Hac cōciſione vtūtur & AEoles, vtūtur & diuiſionib⁹: vt

Nouerat enim in animo fratrem, quia laborabat.

Diuiſio autem contractioni contraria.

Eſt autem contractio duarum vocalium diuiſarum in vnam ſyllabam vnio, vt nomen nomen. & eſt propriū hoc Atticorum. Reduplicatio, vt diximus, propria Ionum, vt ſortiantur ſortiantur. Sed & ſublatio ipſorum, percuſſus, percuſſus. Eſt autem reduplicatio contraria ſublationi. Rurſus correptio Ionum eſt, vt Obſtrepebat autem magnus fluctus ad ſiccam continentem. Productio autem, vt ponere ponere, Attic.

Rurſus quæ dicitur adfiguratio, abundantia ſyllabæ in fine: vt deis deis, ſapientibus ſapientibus, Muſis Muſis. hæc contraria eſt abſciſſioni. eſt autē hæc Doriēſium, vt ſudorem ſudorem. Homerus,

Sudorem abſtergebant.

miſcellam potionis, miſcellã potionis. Rurſus intercidentia, quæ erat contraria eliſioni, Ionum eſt: vt dicimur dicimur. Eliſio autem Dorienſium tantùm eſt, vt ſceptrum ſceptrū. Rurſus duplicare Ionum eſt, ſiue duplicatio, quæ eſt contraria prætermiſſioni. Eſt autem duplicatio, quum in aliqua conſonantium eadem conſonans addatur, vt quoniam quoniam.

Quoniam dicam.

quantum quantum. Homerus,

Tantum iratus eſt Phœbus Apollo.

Prætermiſſio eſt, quum aliqua ex geminatis conſonantibus deficiat, vt melius melius. & eſt Doriēſium. Eſt autem Ionum proprium & abiicere ex ει diphthōgo ι: vt maior maior, melius melius. eſt autem hoc defectus, qui eſt, vt prædictum eſt, abiectio vocalis de medio, quale eſt cruentare, dilaniare. Hi poſtquã & poſtquam dicunt. Herodotus, Quum deſcēdit in terram ex aqua crōcodilus. eodem modo hic, hic aiunt permutatim. Herodotus, Hic trochilus ingrediens, quaſi ab eo quod inde.

Viuam dicunt & viuentem mulierem, tanquam à viuus.

Valde valde dicunt.

Magnitudo magnitudo dicunt. Herodotus in ſecunda hiſtoria, Facies autem maximè naſo adunco, magnitudo quanta crex, auis marina.

ε & ο in ευ diphthongo miſcetur apud eos. Herodotus, Ad hunc aſpiciens bibéque & lętare, eris enim quum obieris, talis. & plures plures. poſt Helenæ raptum Græcorum exercitum multum auxiliantē Menelao.

Sibi ſibi dicunt.

Ne negatiuam Coniunctionem pro μὴν completiua accipiunt, vt apud Herodotum,

Non habere Helenam.

Quouſque quouſque dicunt. Herodotus, Quouſque abſtulerūt rurſus. Iterum ſemper dicūt, & nō iterum.

Ex idoneus ι eximunt, & idoneus dicunt. Herodotus, Vt rogaret iuuenilis aptitudo.

Contractio ι & ε in ι longum, Ionum eſt. ſacerdos ſacerdos, accipiter accipiter.

Et mutatione α in η, accipiter per eandem linguã. Heſio. Sic accipiter allocutus eſt luſciniam colliuariam.

Et angues angues Ionicum.

Incidere incidere dicunt. Herodotus in ſecunda, Sacerdotes in AEgypto collectos omnes medios diſſecare. Hippocr. Venam incidere.

Ex fero auferunt γ, & pro eo interponētes ι, fero dicūt. Herodotus decies millies hoc vtitur.

Nauigans nauigans dicunt. Herodotus, Secundum ſegetem nauigantes.

ος, οἷον οἴμημα οἶμα. κεκάμμορος κάμμορος. ἐξαίρετος ἔξαιτος.

Παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδελφὸς ἀδελφειός, ἔτυμος ἐτήτυμος. ἔστιν ὅτε γίνεται συγκοπὴ καὶ δύο συλλαβῶν, οἷον Δευκαλιωνίδης Δευκαλίδης. ταύτῃ δὲ τῇ συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ αἰολεῖς, χρῶνται δὲ καὶ ταῖς διαιρέσεσιν. οἷον,

Ἤιδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.

ἡ διαίρεσις δὲ τῇ συναλοιφῇ ἐναντία.

Ἔστι δὲ συναλοιφὴ δύο φωνηέντων διῃρημένων εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις. οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν ἀττικῶν. ὁ δὲ ἀναδιπλασιασμός, ὡς ἔφαμεν, ἴδιος τῶν ἰώνων. οἷον λάχωσι λελάχωσι. ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφαίρεσις αὐτῶν, βεβλημένος βλημένος. ἔστι δὲ ὁ ἀναδιπλασιασμὸς ἐναντίος τῇ ἀφαιρέσει. πάλιν ἡ συστολὴ τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον,

Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

ἡ δὲ ἔκτασις. οἷον τιθέμεναι τιθήμεναι, ἀττικῶν.

Πάλιν ὁ λεγόμενος σχηματισμός, πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον θεοῖς θεοῖσι, σοφοῖς σοφοῖσι, μούσαις μούσαισι. οὗτος δὲ ἐναντίος ἐστὶ τῇ ἀποκοπῇ. ἔστι δὲ αὕτη τῶν δωριέων. οἷον ἱδρῶτα ἱδρῶ. ὅμηρος,

Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο.

κυκεῶνα κυκεῶ. Πάλιν ἡ παρέμπτωσις ἥτις ἦν ἐναντία τῇ ἐκθλίψει, τῶν ἰώνων ἐστίν. οἷον λεγόμεθα λεγόμεσθα. ἡ δὲ ἔκθλιψις μόνον τῶν δωριέων ἐστί. οἷον σκῆπτρον σκᾶπτον. πάλιν τὸ διπλασιάζειν τῶν ἰώνων ἐστίν, ἤτοι ὁ διπλασιασμός, ὅς ἐστιν ἐναντίος τῇ παραλείψει. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμός, ὅταν ἔν τινι τῶν συμφώνων τὸ αὐτὸ σύμφωνον προστεθῇ. οἷον ὅτι ὅττι.

Ὅττι κεν εἴπω.

ὅσον ὅσσον. ὅμηρος,

Τόσσον ἐχώσατο φοῖβος ἀπόλλων.

Παράλειψις δέ ἐστιν, ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλίπηται. οἷον κάλλιον κάλιον. καὶ ἔστι τῶν δωριέων. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθόγγου τὸ ι. οἷον μείζων μέζων, κρείσσων κρέσσων. ἔστι δὲ τοῦτο ἔλλειψις, ἥ τίς ἐστιν, ὡς προείρηται, ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον, οἷον ὅτι καὶ τὸ αἱμύξαι ἀμύξαι, οὕτω καὶ τὸ ἐπεὶ ἐπαὶ λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἐπεὰν ἐκβῇ εἰς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος. ὁμοίως καὶ τὸ ἐνταῦθα, ἐνθαῦτά φασιν ἐναλλαγμένως. ἡρόδοτος, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδύνων, ὡς τοῦ ἔνθα.

Ζωὴν λέγουσι καὶ τὴν ζῶσαν γυναῖκα, ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός.

Τὸ λίαν κάρτα λέγουσι.

Τὸ μέγεθος μέγαθος λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἱστοριῶν, πρόσωπον δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον μέγαθος ὅσον κρέξ.

Τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρνᾶται παρ' αὐτοῖς. ἡρόδοτος, ἐς τοῦτον ὁρέων πῖνέ τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος. καὶ πλεῦνας τοὺς πλείονας. μετὰ τὴν ἑλένης ἁρπαγὴν ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν μενελάῳ.

Τὸ σφίσιν σφὶν λέγουσι.

Τὸ μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν, ὡς παρ' ἡροδότῳ,

Μὴ ἔχειν ἑλένην.

Τὸ ἕως, ἕς, ἐς ὃ λέγουσιν. ἡρόδοτος, Ἐς ὃ ἐξεῖλον τὸ πάλιν. αὖτις ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις.

Τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ι ὑπεξαιροῦσι, καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν. ἡρόδοτος, ἵνα πυνθάνοιτο ἐν ἡλικίᾳ ἐπιτηδεότης.

Ἡ κρᾶσις τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν τῶν ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεύς, ἱέραξ ἴραξ.

Καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἴρηξ κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. ἡσίοδος,

Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Καὶ ὄφιες ὄφεις ἰωνικόν.

Τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσιν. ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ, τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν. καὶ ἱπποκράτης, φλέβα τάμνειν.

Τοῦ ἐνεγκεῖν ἀφαιροῦνται τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπιτιθέμενοι τὸ ι, ἐνεῖκαι λέγουσιν. ἡρόδοτος μυριάκις τούτῳ χρῆται.

Τὸ ἐκπλέοντες ἐκπλώοντες λέγουσιν. ἡρόδοτος,

Κατὰ λήιον ἐκπλώοντες.

Τὸ

Τὸ σφεῖς σφᾶς σφῶν διαιροῦσι, καὶ οὕτω προφέρουσι, σφέες καὶ σφέας καὶ σφέων. Ὅμηρος, Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.

Τὸν νοῦν καὶ τὸν ῥοῦν καὶ τὸν χροῦν διαλύουσι, νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες. Ὅμηρος, Τὰ μεσὶ χρόα χαλκόν. Ἡρόδοτος, Οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσί τι.

Τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται μετοχῇ, ἀλλὰ τῷ εἴπας.

Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι. καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο, ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσι.

Ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς, ἐρώτα. εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἐπειρώτα παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον. ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προσλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον.

Ἔστι γὰρ τὸ ἐρωτῶ καὶ ἔρω, καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἴρω, εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο.

Ἔτι οἱ Ἴωνες τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν τῶν παθητικῶν παρακειμένων οὕτω ποιοῦσιν ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν ἑνικῶν, τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλόν. τρέπουσι γὰρ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασὺ, καὶ ποιοῦσι προσθήκην τοῦ α, νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται. εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ βαρύτονον, τότε καὶ τὸ ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασται πεφράδαται, ὅτι πέφραδα. εἰ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακρᾷ παραληγομένων ταύτην συστέλλουσι, πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. πεποίηται, πεποιέαται.

Ἔτι στοιχοῦσιν Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς δης ληγόντων πατρωνυμικῶν ταῖς ἐπεκτάσεσι, πηλιάδου λέγοντες, καὶ λαερτιάδου. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ λαερτίδου.

Ἐπεὶ τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι τῆς γενικῆς τῶν πρωτοτύπων. οἷον, πηλέως πηλείδου, πριάμου πριαμίδου, οὕτω καὶ λαέρτου λαρτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικόν. ἀλλ' οἱ Ἴωνες ποιοῦσιν ἐπέκτασιν, καὶ οὕτω προφέρουσιν, λαρτιάδης λέγοντες, πηλιάδης, εἶτα κατ' ἐπέκτασιν ἀττικὴν πηλειάδης.

Χρῶνται δὲ καὶ ταῖς μεταθέσεσιν.

Ἔστι δὲ μετάθεσις, ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας γίνεται συλλαβῆς δεύτερον, οἷον ἀτραπιτὸς ἀταρπιτός. ἐκ γὰρ τοῦ τρέπω γέγονε, καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπιτός, ἤγουν ἡ ὁδός. εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ στοιχείου, καὶ λέγεται ἀταρπιτός. ἢ τὸ δεύτερον, πρῶτον, οἷον κραδία καρδία, καρτερὸς κρατερὸς, τέταρτον τέτρατον. Ὅμηρος,

Τέτρατον ἦμαρ ἔην καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Ἰστέον δὲ ὡς διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται. ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ὑστέρᾳ, ὡς τὸ ὀθνεῖος. ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, ὀθνεῖος. καὶ πάλιν γόνυ γόνυος, καὶ δόρυ δόρυος. καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, γουνὸς καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ Ἴωνες.

Εἰδέναι δὲ χρὴ ὡς ἡ μὲν ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε περὶ τὴν τῶν κατοικούντων ἐναλλαγήν, καὶ διέμεινεν ἕως ἐκείνου τοῦ καιροῦ ἐφ' ᾧ ἐποίησαν οἱ Ἴωνες τὰς ἀποικίας, καὶ διεσπάρησαν εἰς τόπους πλείονας. λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν οὔλειν, ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων οὐλὰς λέγομεν. ὁ δὲ λόγος μῦθος. καὶ τὸ μαντεύεσθαι αἰζεῖν. καὶ τοὺς τόπους ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο ἤθη. καὶ τὸ ἐπιμελῶς ἀνακῶς. ἀντὶ τοῦ ξενίαν ἐδωρήσατο, ξενίην συνεθήκατο. καὶ τὸ ἀπατηλῶς ἢ ἐπιμελῶς ἐπιστροφέως. καὶ τὸ ἠχεύσας ἐχούσας, καὶ τὸ θυμωθεὶς καὶ ταραχθεὶς, σπερχθείς. καὶ ὁ ἐπίτοικος ἐφέστιος. καὶ ὁ δυσφορῶν ἠμαχτέων. καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ μετεξέτεροι λέγουσι. καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων, ἐλινύων. (τρα-

Δίδουσι δὲ καὶ τοὺς κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν, δεῖ-

Καὶ τὸν διανοηθέντα ἐνοήσαντα. καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν, ἀνέγνωσε. καὶ τὰς βαφὰς, φάρμακα. καὶ τὰ ἀναλώματα, τέλη. καὶ λαύρας λέγουσι τὰς ῥύμας τὰς ἀμφόδους. σαγάρις δὲ τοὺς πελέκεις ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. φαρέτρας τὰς φαρέτρας.

Φάλαρα τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα.

Ψῆνας δὲ τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζωΰφια. μακεδνὸς τὸ μακρὸν καὶ ὀρθόν. συμψήσας δὲ λαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ συντρίψας. αἱμασιαὶ δὲ τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον, καὶ οἷον πολὺ τειχίον.

Θραῦσος τὸ κλάσμα. τὸ ῥύφος τὸ ἀκρωτήριον. καὶ ταρσοὺς δὲ καλάμων τὴν περιοχὴν ὅπου ἐξήραινον τὴν πλίνθον.

Ἔμβολον δὲ τὸ χάλκωμα τὸ περιτιθέμενον κατὰ πρώραν τῶν νηῶν.

Ἐναγίζειν δὲ τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις.

Πρόχυσιν δὲ τὸ ἐπισπεῖσαι.

Ipſi ipſos & ipſorum diuidunt, & ſic proferūt, ipſi & ipſos & ipſorum. Homerus, Sed ipſos fortis Diomedes ſpoliauit.

Mentem & fluxum & cutem diuidunt, mentem & fluxum & cutem dicentes. Homerus, Corpus incidens ferrum. Herodotus, Qui non in mentem vertunt.

Fatus non vtuntur Participio, ſed fatus.

Interrogabat p diphthōg. ſcribunt, & puto ꝓpter hoc, quoniā eodē modo incipere faciūt Præter. vt ꝓpria preſētia.

Eſt enim apud ipſos Preteritum imperfectum interrogabat. deinde interpoſitione ι fit interrogabat. ſic & interrogauit apud eos per ει diphthongum ſcriptum, vel à poſitione aſſumitur ει diphthongum.

Eſt enim interrogo & dico, & fit appoſitione ι, rogo rogo: interrogabam, interrogabas, interrogabat.

Etiam Iones tertias perſonas Plurales Præteritorum perfectorum ſic faciunt, in tertiis perſonis Singularibus, habētibus τ tenue, vertunt tenuem in ſuā aſpiratam, & faciunt additamentum α, lotū eſt, lota ſunt: dictum eſt, dicta ſunt. ſi tamen fuerit in commune per ς grauitonum, tunc & Ionicum habet ante αται formatiuam medii Preteriti perfecti, dictum eſt, dicta ſunt, quoniam dixi. Si tamen à circūflexis natura lōgam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, factum eſt, facta ſunt.

Item conſtituunt Iones in δης deſinētibus Patronymicis intenſiones, Peliadæ dicentes & Laertiadæ. debebat enim eſſe Genitiuus Laertidæ.

Quoniam in δης Patronymica vna ſyllaba ſuperant Genitiuum primitiui, vt Pelei, Peleidæ, Priami, Priamidæ, ſic & Laerti, Laertidæ debebat eſſe Patronymicum, ſed Iones faciunt intenſionem, & ſic proferunt, Laertiades dicentes, Peliades. deinde per productionem Atticam Peleiades. Vtuntur autem & tranſpoſitionibus.

Eſt autem tranſpoſitio, quum vel prima litera propriæ fit ſyllabæ ſecunda, vt via via. ex verti enim facta eſt, & α priuatiua particula, & eſt rectus via, ſcilicet via. inde facta eſt tranſmutatio literæ, & dicitur via. aut ſecunda prima, vt cor cor, fortis fortis, quartum quartum. Homerus,

Quartus dies fuit, & in eo perfecta ſunt omnia.

Sciendum quòd differt tranſpoſitio à ſuperpoſitione: nam tranſpoſitio in eadem ſyllaba fit: ſuperpoſitio verò in poſteriore, vt externus. erat enim motus externus, & per ſuperpoſitionē externus. & rurſus, genu, nu, haſta, ſtę, & p ſuperpoſitionē genu & haſtæ. vtūtur & hac poſitione Iones.

Scire autem oportet, quòd antiqua Ias decidit iuxta inhabitantium mutationem, & permanſit vſque ad illud tēpus, quo fecerunt Iones colonias, & diſſeminati ſunt in loca plura. Dicitur autem apud eos valere valere. vnde & ſana vulnera cicatrices dicimus: & ſermo fabula, & diuinare, ſortes edere, & loca in quibus verſabantur, mores. & diligenter diligenter. pro amicitiam donauit, amicitiam paſſus eſt. & fraudulenter vel diligenter, peruerſim. & reſonantis, habentis. & iratus & cōturbatus, acceleratus. & familiaris, laralis. & moleſtè ferens, moleſtè ferens. & pro alii autem, alii dicunt. & pro quieſcens, moram trahens.

Dicūt & q ſecundū tribus & numerum 30. virorum, cœnas.

Eum qui cogitauit, qui in animo habuit. Et perſuaſit vel docuit, notificauit. & tincturas, medicamenta. & impenſas, tributa. Angiportus dicunt vicos, biuios. ſecures autē bipennes, vel ex manu arma. pharetras, pharetras.

Phaleras circum maxillas tegumenta.

Pſenas verò quæ in groſſis naſcūtur beſtiolæ. Prolixū, lōgū & rectū. qui cōfricauit accipiūt ꝓ qui contriuit. maceriæ quod ex lapidibus ędificatū eſt, & ſine cœno paruꝰ paries.

Fragmentum, fragmentum, fruſtum, promontorium. & tarſos calamorum frondes, vbi ſiccabant latera.

Roſtrum, æs appoſitum in prora nauibus.

Parentare, inferias inferre aut ſacrificare mortuis.

Profuſionem autem libationem.

ddd.

Mobilia non altam ſupellectilem, ſed ſuperficiem. Vitiliginem vocant morbum quendam per totum corpus. Ganitus, lugubres voces. Terrifamelicos, qui in terra eſuriunt ac egent.

Qui ſatisfecit, qui expulit, vt Herodotus in ſecunda, Modicum & bene habens.

Admittētes autem flectentes aiunt. Clauam dicūt inflexum quoddam lignum. Eumarceam Latrinam.

Aſſa, digeſta. Bares, naues.

Oſirim vocant Liberum patrem.

Catenas torques, aliqui verò armillas. purgare autem potionem ex zea frumento & aqua, purgare.

Linum cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Fimbrias autem fimbrias. apophoram autem quam faciunt ſerui dominis.

Lyſim inceſſum & acceſſum.

Syrnea apud eos dicitur holus quoddam appio ſimile, vel cibus ex adipe & melle.

Inebeteria, iuuenilia epularia.

Triphaſii apud eos dicuntur triplaſii, triuoces.

Vanefactus eſt, infatuatus eſt ſignificat apud eos.

Dehoneſtatos autem inhonoratos dicunt.

AEtate prouectiorem verò, ſeniorem.

Manifeſtum autem, audibilem.

Mentis cōpotē, prudentē. accipiunt autē hoc & in cōtrario.

Dedotari dicunt, impunè ſeu gratis facere, & manifeſtum illuſtrem.

Sortitionem, partitionem vel ſortem. Labore cōfectum vindemiatum dicunt.

Bellare ire obuiam dicunt. pudibunda, verenda. Heſiodus,
Caudas autem ſub pudibunda tenebant.

Luſus vel deriſus calumniatus dicunt. Herodotus, O rex calumniatus ab amaſi, non animaduertis?

Exornans excoēns inquiunt. Qui me tibi ornamento excultam dimiſit, tanquam ſuam filiam.

Spoliatitii milites armati nominantur.

Interiugulationes, diſciſſa ſaxa. menti pugnare verò, cognoſcere ſuam imbecillitatem & inimicorum robur.

Siſyra, barbarica veſtis.

Contumelia afficere, inſultare.

Sinype, ſordidarum ouium lana, vel excrementum ouis.

Innouare, recens remouere aliquid.

Sponſor, confirmator.

Subſeſſor, ſecundus hæres.

Inteſtinare, eſt perſequi.

Quadripēnulę dicūtur apud Iones locuſtę, eo quòd 4. habeāt pennas, 2. extrà maiores, minores autē intus alteras duas.

Non ſufficienter pro conuenienter, non officioſè apud eos accipitur. exiluit pro aufugit. gradus enim gradꝰ, ex quo ſaltus ſaltus. vnde ex vtrinque inuadere apud Sophoclem in Triptolemo. & Homerus,
Quæ bene cucurrerunt, bene euaſerunt pedibus.

Et fricantem, fouentem. eſt autem apud eos & pſo ruſtica allocutio. Collix autem eſt ſpecies panis rotundi, ex quo & quæ apud nos cruſtula. iuncorum complicatores, ſtorearū nexores. & indigenæ legitimi filii. tutores hoſpitum, antiſtites ciuitatum, & curatores, & hoſpitii ſuſceptores.

Turget autem, deſiderat & concupiſcit.

Diſtorquere corpus præ laſſitudine, eſt grauari caput apud eos. ſcribitur autē ea dictio etiā præpoſito σ. Itio autē recta linei. curuū intronutans & tortū, quod etiā per β ſcribitur.

Marcidum autem, quod marcuit.

Inſpergo autem madefacio dicunt.

Recentia, recentia.

Segne verò delicatū. aridorū fruticum carbones, marilenos. Male nanque calor.

Cinis autem marile dicitur. ſolicitus de cura, ſolicitus de cura. medens. ſolicitum enim eſſe dicitur curare.

Panē concauū panē concauū dicunt. & ſanie madēs, efflūes.

Et publicum, popularem.

Ε᾿πιπόλαιον μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ᾿ ἐξ ἐπιπολῆς. Λεύκην δὲ καλοῦσι πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. κνυζήματα δὲ, τὰ γοερὰ ἀποφθέγματα. γαστρίνας δὲ, τοὺς ἐπὶ γῆς πεινῶντας καὶ ἀπορουμένους.

Τὸ δὲ ἱκανώσας ἀπώσας, ὡς καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον, ἐπιεικέστατον.

Τὸ δὲ ἀποδεχόμενοι κάμπτοντες φασί. κορύνην δὲ λέγουσιν ἐπικαμπές τι ξύλον. Εὐμαρίδα δὲ τὴν ἀπόπατον.

Τὰ δὲ ὀπτώμενα πεσσόμενα. βάρεις δὲ τὰς ναῦς.

Ο῎σειριν δὲ καλοῦσι τὸν Διόνυσον.

Τὰς δὲ ἁλύσεις ἀφελίας, οἱ δὲ τὰ ψέλλια. τὸ δὲ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος, συλμαίζειν.

Λῖνον δὲ, ᾠδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδήν.

Θυσάνους δὲ τοὺς κροσσούς. ἀποφορὰν δὲ τὴν πληρωμὴν παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

Λύσιν δὲ τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

Συρνέα δὲ παρ᾿ αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος.

Ε᾿φηβητήρια τὰ εὐωχητήρια.

Τριφάσιοι δὲ παρ᾿ αὐτοῖς λέγονται οἱ τριπλάσιοι, τρίφωνοι.

Α᾿πημάτωσε δὲ τὸ ἐμώρανε σημαίνει παρ᾿ αὐτοῖς.

Α᾿ποτιμοτέρους δὲ τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν.

Α᾿φηλικέστερον δὲ τὸ πρεσβύτερον.

Τὸν δὲ φανερὸν, ἐπιΐστον.

Φρενήρη δὲ τὸν σώφρονα. λαμβάνουσι δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου.

Καταπροΐξεσθαι δὲ λέγουσι τὸ προῖκα ποιῆσαι. καὶ τὸν καταφανῆ ἐπίλαμπον.

Λάξιν δὲ τὸν μερισμὸν ἢ τὸν κλῆρον. τὸν καταπεπονημένον τετρυγημένον λέγουσι.

Τὸ πολεμεῖν ἀντιάζειν λέγουσι. τὰ αἰδοῖα μήδεα. Ἡσίοδος,
Οὐρὰς δὲ ὑπὸ μήδε᾿ ἔθεντο.

Τὸ καταπαιχθεὶς καὶ γελασθεὶς διαβεβλημένος λέγουσιν. Ἡρόδοτος, ὦ βασιλεῦ διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος, οὐ μανθάνεις;

Τὸ καλλωπίσας ἀσκήσας λέγουσιν, ὅς ἐμὲ σοὶ κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψεν ὡς ἑαυτοῦ θυγατέρα.

Ε᾿νάρεις οἱ ὁπλῖται ὀνομάζονται παρ᾿ αὐτοῖς.

Διασφάγες δὲ αἱ διεστῶσαι πέτραι. γνωσιμαχεῖν δὲ, τὸ γνῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τήν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν.

Σισύρα δὲ βαρβαρικὸς χιτών.

Υ῾βρίζειν τὸ σκιρτᾶν.

Σινύπη δὲ τὸ τῶν ῥυπαρῶν προβάτων ἔριον, καὶ τὸ διαχώρημα τοῦ προβάτου.

Νεοχμῶσαι δὲ τὸ νεωστὶ κινῆσαί τι.

Φερέγγυος ὁ βεβαιωτής.

Ε῎φεδρος ὁ ἐπίκληρος.

Ε᾿γκατιάζειν, τὸ διώκειν.

Τετραπτερυλλίδες λέγονται παρὰ Ἴωσιν αἱ ἀκρίδες, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω μείζω, ἐλάσσω δὲ ἔντοσθεν ἕτερα δύο.

Τὸ οὐκ ἱκνεομένως ἀντὶ τοῦ προσηκόντως, ἢ καθηκόντως παρ᾿ αὐτοῖς λαμβάνεται. τὸ ἀπεπλίξατο, ἀντὶ τοῦ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα, ἐξ οὗ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθα καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος,
Αἳ δ᾿ εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ᾿ ἐπλίσσοντο πόδεσσιν.

Καὶ τὸ ψῶσαι, ἀντὶ τοῦ θάλπουσαι. ἔστι δὲ παρ᾿ αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώνημα. κόλλιξ δέ ἐστιν εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ καὶ τὰ παρ᾿ ἡμῖν κολλίκια. χοίνων δὲ συμβολεῖς οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ ἰθαγενεῖς οἱ γνήσιοι παῖδες. πρόξενοι δὲ οἱ προστάται τῶν πόλεων, καὶ οἱ φροντισταὶ καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι.

Σπαργᾷ δὲ τὸ ὀρέγεται, καὶ ἐπιθυμεῖ.

Κορδινημιᾷ δὲ τὸ καρηβαρεῖ παρ᾿ αὐτοῖς. γράφεται δὲ καὶ σκορδινημιᾷ. ἴξις δὲ ἡ εὐθυωρία. ῥαικὸν δὲ τὸ ἔσω νεῦον καὶ στρεβλὸν ὃ καὶ ῥαιβὸν λέγεται.

Σαπρὸν δὲ τὸ σεσηπός.

Τὸ δὲ ἐπιπάσσω πλύνω φασί.

Τὰ δὲ πρόσφατα ποταίνια.

Βλακὸν δὲ τὸ τρυφερὸν, τοὺς δὲ φρυγανώδεις ἄνθρακας μαριλωνούς. μάλη δὲ ἡ θέρμη.

Ἡ σποδιὰ δὲ μαρίλη λέγεται. μελεδανθεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν θεραπεύων. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾶν.

Μισύλλην τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι. καὶ τὸ μυδῶσι ἐκρέουσι.

Καὶ τὸν δημόσιον ἐπιδήμιον.

Καὶ τὸ ἐκθλίβειν βλιμάζειν. Καὶ τὸ ἐστέναξεν ἤμυξε.

Καὶ τὰ τὴν κάτω κοιλίαν καθαίροντα φάρμακα, ἐλατήρια.

Τὸ ἐνέδησεν ἐνεπείρωσε.

Τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι, ἰσχάσθη φασί.

Καὶ ἡ εὐθύτης ἰθυντεία. καὶ τὸ ἐτυλώθη ἐμυλώθη. τὸ ἐγχρίμπτει, ἐμπίπτει.

Τὸ ἐκτόπως καὶ παραδόξως, ἐκτοπίως. τὸ ἀφορώτερον ἐπιτυχέστερον, τὸν μύλωνα ζάπεδον, τὸ ὡμοιωμένον ἀλφουμένην φασιν, ὡς καὶ τὸν πυρετὸν θερμωλὴν, καὶ θαλάμους τοὺς καταδύσεις, καὶ θρίασσειν τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, ἢ τὸ μαίνεσθαι.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

Οἱ δὲ αἰολεῖς τὸ β τοῦ ρ προστιθέασιν, ὅταν τὸ ρ ἐπιφέρηται κ ἢ τ, ἢ δ. βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ. βράκος ἀντὶ τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. τὰς δὲ ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ αἰολεῖς, καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσι. νύμφαι νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων. αἱ κατὰ τὸ μέσον συγκοπαὶ τῶν αἰολέων εἰσίν. οἷον, ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν, ὦλλος ὁ ἄλλος, τὤλλο τὸ ἄλλο.

Τὸ ποῖον κοῖον λέγουσι.

Τεθνηκὼς καὶ τεθνηκυῖα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς.

Αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἴπησθα.

Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι. παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς.

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται. μῶσαι μοῦσαι, λείπωσα λείπουσα.

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται. τὸ ὄνομα, ὄνυμα, καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε, ι. προς σὲ πρὸς σί. καὶ ἀντὶ τοῦ ο, ω μεγάλου, ὅσα ὥσα.

Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται. ἐλθὴν γὰρ λέγουσι καὶ λαβὴν διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ λαβεῖν.

Ὅσα διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ι προφέρουσι, πολυπλασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. ἱμείρων ἰμέρρων, ὠτειλὰς ὠτελλὰς, εἵματα ἔμματα, ὑμεῖς ὔμμες. διπλασιάζουσι δὲ καὶ τὸ σ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. τοσοῦτον, ὅσσον, ὅππως, ὅττι. τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι. τὸ ἱερὸν ἰρόν. τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες, ὁ μάρτυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου, καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου.

Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες, καὶ πετ' ἐμοῦ ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ.

Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσι. χελιδὼν χελιδὸν, ἀηδὼν ἀηδὸν, σαρπηδὼν σαρπηδόν.

Τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον ἀλκαῖος ἀλκάος, καὶ ἀρχαῖος ἀρχάος.

Τὸ εἷμα γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔμμα λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας.

Τὸ μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον, διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, μίλατος λέγοντες. πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν λέγουσι, ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον, καὶ τὴν ψαλίδα, σπαλίδα.

Τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας αἴαις οὐ λέγουσι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, καὶ τῆς αι διφθόγγου, διότι ἐμελλε κακόφωνος εἶναι.

Καὶ διὰ τί ἐν τοῖς εἰς ας τοῖς ἔχουσι τὸ α μακρὸν, προστιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ θόας, καὶ τοῖς λοιποῖς; καὶ ἔστι λεκτέον ὅτι τάσει χαίρουσιν, ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. πηλεὺς, πηλεύς λέγουσι, καὶ τὸ φθείρω φθέρρω. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον. ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων.

Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς α ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὑβραγόρας.

Γέρων ἱππηλάτα πηλεύς.

ἀντὶ τοῦ ἱππηλάτης. παρ' ὁμήρῳ μὲν,

ἱππότα νέστωρ.

Τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ διὰ τοῦ εια προφέρουσι. οἷον τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται. τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ ἀθηναῖοι. οἷον τύψειας τύψειε, τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις. ἀντὶ γὰρ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσι. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν βασιλέϊ βασιλεῖ.

Οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον οι, ὡς ὄνειρος ὄνοιρος.

Τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι κέχρηνται ἥκιστα, καθὰ δὲ καὶ οἱ ῥωμαῖοι τούτων ὄντες ἄποικοι.

Et elidere manibus mulgere. Et ingemuit muſſauit.

Et imum ventrē purgantes medicinas, elateria, agitatoria.

Alligauit, infibulauit.

In duo diuiſum eſſe diſiectum eſſe dicunt.

Et rectitudo recta lineatio, & occalluit tanquam mola diriguit, appropinquat, inſilit.

Enormiter & præter opinionem, enormiter. fertilius, quod meliore ſucceſſu eſt, molendinum piſtrinum, aſſimilatum matricatum dicunt, vt & febrem feruorem, & thalamos luſtra, & furere animo excedere vel inſanire.

DE AEOLICA LINGVA.

AEoles τὸ β τῷ ρ attribuunt, quum τῷ ρ infertur κ vel τ vel δ: habena pro habena, veſtis lacera, veſtis lacera, roſa pro roſa. Genitiuos à rectis in αι diuidunt AEoles, & per αων proferunt: Nymphæ Nympharum, virgineę virginearum. In medio conciſiones AEolenſium ſunt: vt concitauit pro impetum fecit, alius alius, aliud aliud.

Quale quale dicunt.

Mortuus eſt, & mortua, pro mortuus.

Additiones θα ſyllabæ AEolenſium ſunt, vt dicas.

In αις vnius ſyllabæ nomina diuidūt: puer puer, cōuiuiū, uiū.

ω litera pro ου vtuntur: Moſæ Muſæ, relinquens relinquens.

Υ pro ο vtuntur: nomen nomen, & ſimile ſimile dicentes. Interdum autem & pro ε, ι: ad te ad te. & pro ο paruo, ω magno, quot quot.

Η pro ει diphthongo vtuntur: veniſſe enim aiunt & accepiſſe per η pro venire & accipere.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos dicuntur, per ſolum ι proferunt, multiplicantes immutabiles: deſiderans deſiderans, vulnera vulnera, veſtes veſtes, vos vos. Geminant & σ, & π, & τ, tantùm, vbi, vt odorē odorem dicunt, ſacrum ſacrum. Genitiuos in Nominatiuos transferentes, teſtis dicunt teſtis, & cuſtos cuſtodis.

Π pro μ vtuntur, oculi pro oculi dicentes, & mecum pro mecum.

Vocatiuos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: hirūdo hirundo, luſcinia luſcinia, Sarpedon ſarpedon.

Ex αι diphthongis ι abiiciunt, quum eas non conſonans ſequitur: Alcæus Alcaus, & antiquus antiquus.

Indumentum ſcriptum per ει diphthongum, indumētum dicunt, & dolorem dolorem, & dentes dentes.

Miletus per η ſcriptum per α proferunt, Milatus dicentes: errantes autē per quandam pronuntiationem dicunt iugum iugum, & enſem enſem, & armillam armillam, & forficem forficem.

Thoas Thoæs dicūt, & niger niger, & miſer miſer. Aiax autem Aięx non dicunt, propter concurſum vocalium, & αι diphthongi, quoniam malè ſonaret.

Et quare in ας habentibus α longum, addunt ι, vt in Thoas & reliquis? & eſt dicendum quòd productione gaudeant, ſimul & breuiorum ſyllabis. Peleus Paleus dicunt, & corrumpo corrumpo: nam poſitione longa minor eſt natura longa; quoniam & α natura longum maius eſt αι diphthōgo habente ι, quod pronuntiatur: nam faciēs operā duorum militum, fortior eſt illis.

Iidem ſæpe in α faciunt rectos: Archyta enim dicūt pro Archites, Hybragora pro Hybrágora.

Senex equorum agitator Peleus.

pro eques. apud Homerum quidem,

Eques Neſtor.

Optatiui primi indefiniti Actiui per εια proferunt: vt verberē verberē, faciam faciam. & prima perſona hi ſoli vtuntur, ſecunda verò & tertia Athenienſes: vt verberes, verberet, verberent tertia perſona plùralis.

Horum ſunt & diuiſiones: nam pro Argiui Argiui dicunt. & contractiones eorundem: regi regi dicunt.

Hi vertunt ει diphthongum in οι, vt ſomnium ſomnium.

Dualibus numeris hi vtuntur minimè, quēadmodum & Romani qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus Datiuis non aſcribunt ι, vt Homero,& ſapienti.

Martis ος per ο paruum flectunt.

Extractiones ι non ſolùm AEolenſium ſunt,ſed & Atticorũ & Dorienſium:nam pro ſociis ſociis dicunt.

Hi omnes conſonantes geminant in breuibus, vt dic, & vetus & huiuſmodi.

Troianis & mulieribus commune, hi Troianis & mulieribus ſcribunt,& his ſimilia.

In ου deſinentes Genitiuos per δ proferunt, AEacidæ enim Ionicè,& AEacidę Atticé: AEacidæ autẽ AEolenſes ſcribunt.quod non pronuntiatur ι, pnũtiare conſueuerunt in 2.& 3.perſona: vt clamas clamas,ridet ridet. Pro ξ, κς pferunt,hoſpes,hoſpes:& pro ψ. πς, Pelops Pelops: & pro υ,ι vel α,quod commune eſt etiam Dorienſibus.

Et η tum in ι vertũt,vt Mars Mars: tum in α, vt Hecubã Hecubam: portam portã,cogitationem,nem:auroram,ram: deceptionem,nem: iniuria afficere,pro iniuria afficere.

Pro θ,φ:contunditur contunditur.

Pro duobus ττ,duo σσ,incidere incidere.

Pro σ τ,tu tu,in te in te.

Pro τ π,ſtolam ſtolam,miſſus miſſus.

Pro ω magno,ο paruum: hora hora,cicatrix cicatrix. Concidunt & compoſita nomina geminantes mutas, vt decidit pro decidit,& ſecundum autem pro ſecundum autem,& deiecit pro deiecit.

Penultima acuta dicunt non ſolùm nomina,ſed & articulos ſi nominũ ordinẽ habeant: tuus tuus,tua tua,tuum tuum.

Eodem autem modo & diſyllaba quæ apud nos acuunt vltimam,ipſi grauitonãt.ſapiens,pulcher,acutus,tardus,grauis,albus,ara,animus,aſper,durus,claudus,& ſimilia.

In ες Vocatiuum Nominum in ης abſque σ proferunt: Socrates Socrate, Ariſtophanes,phane,Demoſthenes ſthene Et à Genitiuis caſibus σ auferunt. Socratis, Diomedis, Sophoclis dicentes.

Pro Accuſatiuo Datiuum accipiunt in Pluralibus,hominib⁹ pro homines.hoc autem faciunt,quia vtuntur ι pro υ. Accuſatiuum Pluralium proferunt,

ως pro ους accipientes,

Homines,equos.

Infinitiua verba in ειν deſinentia, ipſi per ην efferunt penultimam acuentes. amare amare, vocare vocare, ſapere ſapere.

Quæ apud nos deſinunt in ᾶν, ipſi in αις transferunt. ridere ridere,eſurire eſurire.

In ουν finientia infinita,ipſi per οις efferunt. exaltare exaltare, corrigere corrigere,inaurare inaurare.

In ω terminantia verba apud nos, in μι faciunt: vt intelligo intelligo,amo amo.

Quæcunque Participia quæ vltimam acuunt, in ως terminant,per ν apud illos efferuntur, & acuunt penultimam, fatus fatus, qui intellexit qui intellexit. ſeruãt autem & horum declinationes proportionaliter deſinentiæ.

Dicitur apud eos amor amor, riſus riſus. & flectunt ea quẽadmodum quæ in ος deſinunt propria nomina.

Ego circunflectunt,ego dicentes. Et mei duo,mei duo.

Tu tu ſicũt Dores dicunt.

Et nobis,nobis. Nos,nos.

Hic,hic. Aliò,aliò.

Peiora,peiora. Laudo,laudo.

Veſtes,veſtes.

Vna,vna.

ſuffragium,ſuffragium.

Stratum eſt,ſtratum eſt.

Hi in medio duarum vocaliũ ponunt υ. aer enim aer dicunt, aurora,auroræ.

Quum verò conſonans eſt media,non etiam.

Et hæc de dialectis dicta ſunt mihi pro viribus. Fortè & alia quiſpiam indagans accuratè inueniet quæ his ſunt antéponenda.

Οὗτοι τοῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προσγράφουσι τὸ ι, ὡς τῷ ὁμήρῳ καὶ τῷ σοφῷ.

Ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον αἰολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων. ἀντὶ γὰρ ἑταίροις ἑτάροις λέγουσιν.

Οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλασιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων, ὡς τὸ ἔννεπε, καὶ τὸ ἔττος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γράφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις.

Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ δ ἐκφέρουσιν. αἰακίδαο γὰρ ἰωνικῶς, αἰακίδεω δὲ ἀττικῶς, αἰακίδαυ δὲ οἱ αἰολεῖς γράφουσιν. τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ. ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, κς προφέρουσι, ξένος κσένος. καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πς, πέλοψ πέλοπς. ἀντὶ δὲ τοῦ υ, τὸ ι ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς δωριεῦσι.

Καὶ τὸ μὲν η εἰς ι τρέπουσιν, ὡς τὸ ἄρης ἄρις. τὸ δὲ η εἰς α, ὡς τὸ ἑκάβην ἑκάβαν, πύλην πύλαν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, ἀδικῆσαι ἀδικάσαι.

Ἀντὶ δὲ τοῦ θ τὸ φ, θλᾶται φλᾶται.

Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ττ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν.

Ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ τ, σὺ τὺ, εἰς σὲ εἰς τέ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π, στολὴν σπολὴν, σταλεὶς σπαλείς.

Ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο μικρόν. ὥρα ὅρα, ὠτειλὴ ὀτειλή. συγκόπτουσι καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα. ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καχδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δέ, καὶ κάββαλεν ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.

Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅταν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν. ὁ σὸς ὅσος, ἡ σὴ ἥση, τὸ σὸν τόσον.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα αὐτοὶ βαρυτονοῦσι, σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ σ προφέρουσι. σώκρατες σώκρατε, ἀριστόφανες ἀριστόφανε, δημόσθενες δημόσθενε. καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ σ ἀφαιροῦσι, σωκράτου, διομήδου, σοφοκλέυ λέγοντες.

Ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς, τοῖς ἀνθρώποις ἀντὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσθαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ. τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι, τὸ ως ἀντὶ τοῦ ους λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Τὰ ἀπαρέμφατα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες. φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς ᾶν, αὐτοὶ εἰς αις μεταβάλλουσι. γελᾶν γελαῖς, πεινᾶν πειναῖς.

Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα, αὐτοὶ διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν. ὑψοῦν ὑψοῖς, ὀρθοῦν ὀρθοῖς, χρυσοῦν χρυσοῖς.

Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν, εἰς μι ποιοῦσιν, οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταλήγουσι, διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, καὶ βαρυτονοῦνται. εἰρηκὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει.

Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι.

Τὸ ἐγὼ περισπῶσιν, ἐγῶν λέγοντες. Καὶ ἐμοῦ ἐμεῦ.

Τὸ σὺ τὺ, ὁμοίως τοῖς δωριεῦσι λέγουσι.

Καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν. Ἡμεῖς ἄμμες.

Τὸ ἐνθάδε τυῖδε. Τὸ ἄλλοσε ἑτέρωσε.

Τὰ χείρονα χέρρονα. Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι.

Τὰ ἱμάτια ἔμματα.

Ἡ μία ἴα.

Ἡ ψῆφος ψάφεξ.

Τὸ ἔστρωται ἐστόρηται.

Οὗτοι μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι τὸ υ, ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγουσι.

Καὶ ἕως αὔως.

Ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν διαλέκτων λέλεκταί μοι κατὰ τὸ δυνατόν. ἴσως δὲ καὶ ἕτερά τις αὐτῶν ἀκριβῶς εὑρήσει διαφέροντα τούτοις.

ΟΡΒΙΚΙΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων, καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται πεμπὰς, ὁ δὲ ἄρχων πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, δεκὰς, καὶ δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, λόχος καὶ λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, πεντηκοστὺς καὶ πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν, τάξις καὶ ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, σύνταγμα, καὶ συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, πεντακοσιοστὺς καὶ πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, χιλιοστὺς καὶ χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, μεραρχία, καὶ τέλος, καὶ μεράρχης, καὶ τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων φάλαγξ καὶ φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, μυριοστὺς καὶ μυρίαρχος, αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, τετραφαλαγγαρχία ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέντοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμωνύμως τοῖς μερικοῖς τάγμασι λέγεται φάλαγξ. καὶ ὁ ἡγούμενος, στρατηγός. τοῦ δὲ ἱππικοῦ, ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοί τε καὶ ἱππεῖς, στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ μέτωπον λεγόμενον, ὃ καὶ πρῶτον ζυγὸν καλοῦσι. πρωτοστάται, καὶ ὁ ἡγούμενος πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τεταγμένοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως. οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος τεταγμένοι ἐπιστάται. τὸ δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, οὐραγοὶ καὶ οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ. ὁ συνόλου πεντηκοντοφύλακας αὐτοὺς καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, βασιλεύς.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ Η ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ.

Τὸ ἢ διαζευκτικὸς σύνδεσμος ψιλούμενος, καὶ περισπώμενος, πόσα σημαίνει; τέσσαρα. τὸν δὲ παραπληρωματικὸν σύνδεσμον. ὡς τὸ, Ἐπειδὴ πολυφορτέρη ἐστιν. καὶ ἐπίρρημα βεβαιώσεως, ἀντὶ τοῦ ὄντως. ὡς τὸ, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. σημαίνει καὶ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ εἶπε. ὡς τὸ,

ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

καὶ ἀπορηματικὸν σύνδεσμον. ὡς τὸ,

Ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεῖδαι;

ψιλούμενον δὲ καὶ βαρύτονον, πόσα σημαίνει; τέσσαρα, σύνδεσμον διαζευκτικὸν τὸν τὰ ἐναντία ἐν τῇ συντάξει διαιροῦντα. ὡς τὸ,

Ἤ νέος ἠὲ παλαιός.

καὶ ὑποδιαζευκτικόν. ὑποδιαζευκτικὸς δέ ἐστιν, ὁ διάφορα πράγματα τιθείς, καὶ μηδὲν ἕτερον ἐν τῇ αἰτήσει διαιρῶν. οἷον,

Δός μοι χρυσὸν ἢ ἄργυρον.

καὶ διασαφητικόν. διασαφητικὸς δέ ἐστιν, ὅταν δύο προτεθέντων, τὸ ἓν αἱρῆται. οἷον, Θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον.

Ῥανὶς φρενῶν μοι μᾶλλον, ἢ βυθὸς τύχης.

ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ καθὸς. ὡς τὸ, Ἡ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῇ.

SIGNIFICATIONES VOCABVLI H.

Cõiunctio diſiunctiua tenui ſpiritu&accẽtu circũflexo,quot modis ſignificat?quatuor. Cõpletiuã cõiunctionẽ:vt illud Quoniã multò præſtãti⁹ eſt. Et Aduerb.confirmandi,pro eo quod eſt verè: vt, Certè iã obiit fortis Menœtii filius. Significat & verbum,pro eo quod eſt dixit:vt,

Dixit & nigris ſuperciliis annuit Saturnius.

Et pro dubitatiua coniunctione:vt illud,

An ſoli amant vxores mortalium omnium Atridæ?

Spiritu verò tenui & accentu graui quot modis ſignificat?quatuor. Coniunctionem diſiunctiuam,quæ contraria in cõſtructione ſeparat:vt, Aut nouus aut vet⁹ Aut ſubdiſiunctiuã. Et autẽ ſubdiſiunctiua, quæ differentes res determinat,& nihil aliud in petẽdo determinat:vt, Da mihi aurum aut argentum. Aut explanatiuam. Eſt autem explanatiua,quũ è duob⁹ propoſitis vnũ tollitur:vt, Malo fortunę guttã,quam mẽtis doliũ. Stilla mẽtis potior,quã fund⁹ fortunæ. Eſt & pro quatenus:vt illud, Quatenus fas eſt rex forũ.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, ἔνδεια, καὶ πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, μετάθεσις καὶ μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν, πάθη πέντε: πλεονασμός, ἔνδεια, μετάθεσις, μετάληψις, τμῆσις.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ.

Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περισσότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου.

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια δὲ, τοὐναντίον, χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Μετάθεσις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν. οἷον, δαρτὰ ἀντὶ δρατὰ, κραδία ἀντὶ καρδία, κάρτος ἀντὶ κράτος. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις καὶ ὑπέρθεσις.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Μετάληψις δὲ, ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις. οἷον, ὑποδεινὸς ἀντὶ ἀποδεινός, αἱμοπότης ἀντὶ αἱμοπότης.

ΤΜΗΣΙΣ.

Τμῆσις δὲ, ἐστὶ συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον, ἄκρα πόλις ἀντὶ ἀκρόπολις.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM EX IIS quæ Grammatici Tryphonis.

Dictionum paſſiones in duo generaliſſima diuiduntur,quantitatémq; & qualitatẽ.& quidem quãtitatis ſpecies, defectus & ſuperabũdantia:ſed qualitatis,trãſpoſitio & trãſſumptio.ambobus autem ſimul conueniẽtibus,ſectio fit. Sunt autẽ,vt ſummatim dicã,paſſiones 5. ſuperabũdantia,defectus,trãſpoſitio,tranſſũptio,ſectio.

SVPERABVNDANTIA.

Superabũdãtia igitur, eſt ſuperfluitas temporũ vel tẽporis, elementorũ vel elemẽti.

DEFECTVS.

Defectus autem contrà,tẽporis vel tẽporum, elemẽti vel elementorũ diminutio.

TRANSPOSITIO.

Tranſpoſitio autem, eſt elemẽti mutatio ex proprio ordine ad alterius ordinis,vt facta pro facta,& cor pro cor,fortitudo pro fortitudo.vocatur autẽ & immutatio & ſuperpoſitio.

TRANSSVMPTIO.

Tranſſumptio autem, eſt elementi mutatio: vt debilis pro debilis,ſanguipotor pro ſanguipotor.

SECTIO.

Sectio autem, eſt compoſiti ſermonis reſolutio in duas dictiones,vt alta ciuitas pro alticiuitas.

Harum autem quinque paſsionum aliquæ in ſpecies ſecãtur, & ſuperabundantia & defectus, aliquæ verò ſunt inſecabiles. Sed ſuperabũdantiæ ſpecies ſunt nouem, additio, geminatio, productio, porrectio, diuiſio, interpoſitio, duplicatio, paremptoſis & proſchematiſmus.

Sed indigentiæ ſpecies ſunt nouẽ, aphæreſis, arſis, ſyſtole, ſyncope, ſynalœpha, ellipſis, paralipſis, ecthlipſis & apocope. Aduerſatur igitur additio quidẽ aphæreſi, geminatio autem arſi, productio ſyſtolæ, porrectio ſyncopæ, diuiſio ſynalœphæ, interpoſitio defectui, duplicatio parellipſi, paremptoſis ecthlipſi, prochematiſmus apocopæ.

ADDITIO.

Additio igitur, eſt additio elementi in principio ſyllabæ: vt vua paſſa pro vua paſſa, ſpica pro ſpica, ſimul pro ſimul.

GEMINATIO.

Geminatio autem, eſt primarum vel ſecundarũ ſyllabarum per eaſdẽ conſonantes vel ſimiles alterna prolatio. fit autẽ in verbis & participiis & nomin. abũdat autẽ apudq; Ionas & AEoles: vt laboraſsẽt ꝑ laboraſſent, accidiſſẽt pro accidiſſent, conuiciatorius pro cõuiciatorius, verum pro verum.

PRODVCTIO.

Productio, eſt quando correptæ bitemporeæ producuntur, vel breues in longas ſimiles earum mutãtur: vt bonus bonus, puella puella.

EPECTASIS.

Epectaſis, eſt ſuperabundantia ſyllabæ in medio eiuſdem accentus, quum non generalis obſeruatio prohibeat: vt munitum pro munitum, frater pro frater, bellica pro bellica.

DIAERESIS.

Diæreſis, eſt ſyllabæ reſolutio vel diſiunctio in duo. Sed paſſio Ionum & Theſſalorum: vt puer pro puer, cauum pro cauum, ſagitta pro ſagitta.

PARENTHESIS.

Parentheſis, eſt additio vocalis in medio non facientis ſyllabam, vt ſpirantes pro ſpirantes, vacua pro vacua, morbus pro morbus, hoſpes pro hoſpes, veniens pro veniens: ſed paſſio Ionum.

DIPLASIASMVS.

Diplaſiaſmus, eſt eiuſdẽ conſonantis additio in medio nõ efficientis ſyllabã. vt quoniã pro quoniã, ſatis pro ſatis, medium pro mediũ, dic pro dic, quando pro quando: ſed paſſio Ionũ.

PAREMPTOSIS.

Parẽptoſis, eſt additio conſonantiũ in medio non perficientium ſyllabam: vt ciuitas pro ciuitas, bellum pro bellum.

PROSCHEMATISMVS.

Proſchematiſmus, eſt additio ſyllabæ in fine. Eſt autẽ quatuor linguarum proprius: vt verbis pro verbis, Muſis pro Muſis, perſonæ pro perſonæ, ego pro ego. Dicendum autem de defectu.

DEFECTVS.

Defectus, eſt ablatio in principio elementi: vt feſtum pro feſtum, terra pro terra, ille pro ille. ſed hæc paſsio Ionum.

ARSIS.

Arſis, eſt abiectio in principio geminatæ ſyllabæ: vt iaci pro iaci, ſuſcipi pro ſuſcipi, vulneratus pro vulneratus.

SYSTOLE.

Syſtole, eſt quando productæ bitẽporeæ corripiũtur, vel lõga vel breues earũ mutantur: vt alma pro alma, aridum ꝑ aridum.

SYNCOPE.

Syncope, eſt abiectio ſyllabæ in medio: vt infelix pro infelix, opacum pro opacum,

SYNALOEPHE.

Synalœphe, eſt duarũ ſyllabarũ ad vocalem vnio abiectione tonorum. Fit autem per modos 7. Simplices quidem tres, per eliſionẽ, per craſin, per ſynæreſin. Cõpoſitos autẽ quatuor, per eliſionẽ & craſin, per eliſionẽ & ſynæreſin, ꝑ craſin & ſynæreſin, ꝑ eliſionẽ & craſin & ſynæreſin. Per eliſionẽ, aduerſum me pro aduerſũ me: per craſin, mea ꝑ mea: ꝑ ſynæreſin, Neredes pro Nereides: ꝑ eliſionẽ & craſin, & ego ꝑ & ego: per eliſionẽ & ſynæreſin, me ſubit, pro me ſu

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ τε πλεονασμὸς καὶ ἡ ἔνδεια. τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. τὰ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα· πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, παρένθεσις, διπλασιασμὸς, παρέμπτωσις, καὶ προσχηματισμός.

Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα· ἀφαίρεσις, ἄρσις, συστολὴ, συγκοπὴ, συναλοιφὴ, ἔλλειψις, παρέλλειψις, ἔκθλιψις, καὶ ἀποκοπή. ἀντίκειται οὖν πρόσθεσις μὲν ἀφαιρέσει, ἀναδίπλωσις δὲ ἄρσει, ἔκτασις συστολῇ, ἐπέκτασις συγκοπῇ, διαίρεσις συναλοιφῇ, παρένθεσις ἐλλείψει, διπλασιασμὸς παρελλείψει, παρέμπτωσις ἐκθλίψει, προσχηματισμὸς ἀποκοπῇ.

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ.

Πρόσθεσις μὲν οὖν, ἐστὶ προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς. οἷον ἄσταφις ἀντὶ σταφὶς, ἄσταχυς ἀντὶ στάχυς, ὁμαμὰ ἀντὶ ἅμα.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΙΣ.

Ἀναδίπλωσις δὲ, ἐστὶν ἡ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει δὲ παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσιν. οἷον, κεκάμωσιν ἀντὶ κάμωσι, λελάχωσιν ἀντὶ λάχωσιν, ἀταρτηρὸς ἀντὶ ἀτηρὸς, ἐτήτυμος ἀντὶ ἔτυμος.

ΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἔκτασις, ἐστὶν ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον, καλὸς κᾱλὸς, κόρη κούρη.

ΕΠΕΚΤΑΣΙΣ.

Ἐπέκτασις, ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου, ὅταν μὴ ἡ καθολικὴ παρατήρησις κωλύσῃ. οἷον, ἀπηχέον ἀντὶ εὔτυχον, ἀδελφειὸς ἀντὶ ἀδελφὸς, πολεμήϊα ἀντὶ πολέμια.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.

Διαίρεσις, ἐστὶ συλλαβῆς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων καὶ Θετταλῶν. οἷον, πάϊς ἀντὶ παῖς, κόϊλον ἀντὶ κοῖλον, βέλεεσ ἀντὶ βέλεσι.

ΠΑΡΕΝΘΕΣΙΣ.

Παρένθεσις, ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον, πνείοντες ἀντὶ πνέοντες, κεινὸν ἀντὶ κενὸν, νοῦσος ἀντὶ νόσος, ξεῖνος ἀντὶ ξένος, εἰλήλουθας ἀντὶ ἐλήλυθας. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟΣ.

Διπλασιασμὸς, ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, μὴ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον, ὅττι ἀντὶ ὅτι, ἄδδην ἀντὶ ἄδην, μέσσον ἀντὶ μέσον, ἔννεπε ἀντὶ ἔνεπε, ὁππότε ἀντὶ ὁπότε. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ΠΑΡΕΜΠΤΩΣΙΣ.

Παρέμπτωσις, ἐστὶ προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον, μὴ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον, πτόλις ἀντὶ πόλις, πτόλεμος ἀντὶ πόλεμος.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ.

Προσχηματισμὸς, ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον, λόγοισιν ἀντὶ λόγοις, μούσαισιν ἀντὶ μούσαις, προσώπατα ἀντὶ πρόσωπα, ἐγὼν ἀντὶ ἐγώ. λεκτέον δὲ καὶ περὶ ἐνδείας

ΕΝΔΕΙΑ.

Ἔνδεια, ἐστὶν ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου. οἷον, ἑορτὴ ἀντὶ ἑορτὴ, αἶα ἀντὶ γαῖα, κεῖνος ἀντὶ ἐκεῖνος. τὸ δὲ πάθος Ἰώνων.

ΑΡΣΙΣ.

Ἄρσις, ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι ἀντὶ βεβλῆσθαι, δέχθαι ἀντὶ δεδέχθαι, βλαμμένος ἀντὶ βεβλαμμένος.

ΣΥΣΤΟΛΗ.

Συστολὴ, ἐστὶν ὅταν τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συσταλῇ, ἢ τὰ μακρὰ, ἢ τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. οἷον, φιαλίζοος ἀντὶ φιαλίζωος, ξερὸν ἀντὶ ξηρόν.

ΣΥΓΚΟΠΗ.

Συγκοπὴ, ἐστὶν ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον, κάμμορος ἀντὶ κατάμορος, δάσκιον ἀντὶ δασύσκιον.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ.

Συναλοιφὴ, ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνῆεντος ἕνωσις κατὰ ἀποβολὴν τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς, κατὰ θλῖψιν, κατὰ κρᾶσιν, κατὰ συναίρεσιν. συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν. κατὰ θλῖψιν, ἐπ' ἐμὲ ἀντὶ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν, τἀμὰ ἀντὶ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν, νηρῆδες ἀντὶ νηρηΐδες. κατὰ θλῖψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ ἀντὶ καὶ ἐγώ. κατὰ θλῖψιν καὶ συναίρεσιν, ἐμοὐπέδυνεν, ἀντὶ ἐμοὶ ὑπέδυνεν.

ρος. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὁ ’πόλλος ἀντὶ ὁ ἀπόλλος κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἐν τᾐθιοπίᾳ, ἀντὶ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

ΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Ἔλλειψις, ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι ἀντὶ αἱμύξαι. γερὸν, ἀντὶ γεραιόν.

ΠΑΡΕΛΛΕΙΨΙΣ.

Παρέλλειψις, δὲ ἐστὶν ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται, κάλλιον ἀντὶ κάλλιον, θᾶτον ἀντὶ θᾶττον.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ.

Ἔκθλιψις, ἐστὶν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ σκῆπτρον.

ΑΠΟΚΟΠΗ.

Ἀποκοπὴ, ἐστὶν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, ὡς δῶ ἀντὶ δῶμα, ἀπόλλω ἀντὶ ἀπόλλωνα, ποσειδῶ ἀντὶ ποσειδῶνα.

bit. per craſin & ſynæreſin, ępolus pro ępolus. per eliſionē & craſin & ſynæreſin, in AEthiopia, pro in AEthiopia.

ELLIPSIS.

Ellipſis eſt abiectio vocalis in medio non faciētis ſyllabam: cruentare pro cruentare, ſenem pro ſenem.

PARELLIPSIS.

Parellipſis eſt quando vna aliqua geminatarũ conſonātium omittitur: pulchrius pro pulchrius, citius pro citius.

ECTHLIPSIS.

Ecthlipſis eſt abiectio vnius conſonantis inter primã & vlt. ſyllabam non facientis ſyllabam, ſceptum pro ſceptrum.

APOCOPE.

Apocope eſt aphæreſis ſyllabæ in fine: vt domus pro domus, Apollinem pro Apollinem, Neptunum pro Neptunum.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

DE ANOMALIS VERBIS PER ORDINEM LITERARVM.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Ἄζω, ὅθεν ἀόριστος πρῶτος ἄσθην καὶ ἀάσθην.

Ἄγαμαι, μέλλ. ἀγάσομαι, ἀόρισ. α. ἠγάσθην, μέσος ἀόρ. ἠγασάμην.

Ἄγω, μέλλ. ἄξω, ἀόριστος β. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον, παρακ. ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα.

Ἀγορεύω, μέλλ. ἀγορεύσω. ἀόρ. ἀγόρευσα, παρακείμενος εἴρηκα, ἀπὸ τοῦ εἴρω.

Αἴδω, μέλλων ᾄσω, ἀόριστος ᾖσα.

Αἱρέομαι, μ. αἱρήσομαι, π. ᾕρημαι, ἀόρ. ᾑρέθην, μέσος ἀόριστος β. εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι.

Αἱρέω, ῶ, μέλλων, αἱρήσω.

Αἰσθάνομαι, μ. αἰσθήσομαι, παρ. ᾔσθημαι, μέσος ἀόριστος ᾐσθόμην, καὶ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι.

Ἁμαρτάνω, παρατατ. ἡμάρτανον, καὶ πλέον ὑ. μ. ἁμαρτήσω, π. ἡμάρτηκα, ἀόρ. δεύτερος ἥμαρτον, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω ἁμαρτῶ.

Ἀνοίγω. μέλλων ἀνοίξω. ἀόριστος, ἀνέῳξα ἀττικῶς.

Ἀπεχθάνομαι, μέλλων ἀπεχθήσομαι, παρακείμενος ἀπήχθημαι, μέσος ἀόριστος ἀπηχθόμην, καὶ ἀπεχθέομαι, οῦμαι.

Αὐξάνω καὶ αὔξω, μέλλων αὐξήσω, ὡς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ θέματος τοῦ αὐξέω, ῶ. ἀόρ. πρῶτος, ηὔξησα, καὶ αὐξάνω, παρατ. ηὔξανον.

Ἁλέω, ῶ, ἀόρ. β. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω. ἡ μετοχὴ, ὁ ἑλών, τοῦ ἑλόντος.

Ἀμφιέννυμι καὶ ἀμφιέννυμι, μέλλων ἀμφιέσω.

Ἀναγινώσκω, παρατατ. ἀνεγίνωσκον μόνον, μέλ. ἀναγνώσομαι, π. ἀνέγνωκα. ἀόρ. δεύτερος ἀνέγνων, ἀπὸ τοῦ ἀναγνῶμι, καὶ ἀναγνόω, ῶ.

Ἀναζευγνύω, μέλλων ἀναζεύξω.

Ἀνακράζω, μέλλων ἀνακράξω, μέσος παρακ. ἀνακέκραγα, ἀόρ. δεύτερος ἀνέκραγον.

Ἀναπνέω, μ. ἀναπνεύσω, ἀόρισ. ἀνέπνευσα, ἀπὸ τοῦ ἀναπνεύω παλαιοῦ.

Ἀναρρηγνύω καὶ ἀναρρήγνυμι, μ. ἀναρρήξω, ἀπὸ τοῦ ἀναρρήγω.

Ἀνασπάω, ῶ, μέλλων ἀνασπάσω.

Ἁλίσκομαι, μέλλ. πρῶτος ληφθήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήβομαι, λέλημμαι. ἐλήφθην, ἀόριστος β. ἑάλων, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ῶ,

Ἀπαναίνομαι, ἀόριστος ἀπηνηνάμην.

Ἀπόχρη, μ. ἀποχρήσει ἀόριστος ἀπέχρησε.

Ἀφίημι, μ. ἀφήσω, ἀόριστος ἀφῆκα.

Ἀντιστρέφω, μ. ἀντιστρέψω, μέσος παρακ. ἀντέστροφα.

Ἀναπεταννύω καὶ ἀναπετάννυμι, μ. ἀναπετάσω, ἀπὸ τοῦ ἀναπετάω, ἀναπετῶ.

Ἀπέχω, μ. ἀφέξω, διότι τὸ ἔξω δασύνεται, τρέπεται τὸ π εἰς φ, π. ἀπέσχηκα, ἀόρ. δεύτερος ἀπέσχον, ἀπὸ τοῦ ἀποσχέω, ἀποσχῶ.

Ἀποδράω, ῶ, ὅθεν ἀόριστος ἀπέδρα.

Ἀποδεικνύω καὶ ἀποδείκνυμι, μ. ἀποδείξω, ἀπὸ τοῦ ἀποδείκω.

Ἀπολέω, ῶ, μ. ἀπολέσω, π. ἀπόλεκα, καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. καὶ ἀπόλλω, ἀπολῶ, ἀπώλεσα, καὶ ἀττικῶς ἀπόλωλα, καὶ ἀπολλύω, καὶ ἀπόλλυμι.

Ἀποσβεννύω καὶ ἀποσβέννυμι, μ. ἀποσβέσω, ἀόρ. δεύτερ. ἀπέσβην.

PRINCIPIVM A.

Sicco, vnde aoriſtus primus, ſiccatus fui.

Miror, futur. mirabor, aor. primus miratus fui, med. aor. miratus fui.

Ago, futurum agã, aoriſt. ſecũdus egi, & Atticè egi. præteritum perfectum egi, & Atticè egi.

Dico, futurum dicam, aoriſtus dixi, præteritum perfectum dixi, à dico.

Cano, futurum canam, aoriſtus cecini.

Eligo, futurum eligam. præteritum perfectum elegi, aoriſtus elegi, medius aoriſtus ſecundus elegi, ab eligo.

Capio, capio, futurum capiam.

Sentio, futurum ſentiam, præteritum perfectum ſenſi, med. aoriſtus ſenſi, & ſentio, ſentio.

Pecco, pręt. imperf. peccabam, & plus minimè. futurum peccabo. præt. perfect. peccaui. aor. 2. peccaui, à pecco, pecco.

Aperio, futurum aperiam, aoriſtus aperui, Atticé.

Odio ſum, futurum odio ero, præteritũ perf. odio fui, med. aoriſtus odio fui, & odio ſum, odio ſum.

Augeo & augeo, futur. augebo, tanquã ab antiquo themate augeo, augeo, aor. 1. auxi. & augeo, præt imperf. augebam.

Capio, capio, aor. 2. cepi, à capio, participiũ hic captus, capti.

Induo & induo, futurum induam.

Lego, præteritum imperfectum legebam ſolum, futurum legebam, præteritum perfect. legi, aoriſtus ſecundus legi, à lego, & lego, lego.

Moueo caſtra, futurum mouebo caſtra.

Exclamo, futurum exclamabo, medium præt. perf. exclamaui, aoriſt. ſecundus exclamaui.

Reſpiro, futurum reſpirabo, aoriſtus reſpiraui, à reſpiro antiquo.

Reſcindo & reſcindo, futurum reſcindam, à reſcindo.

Euello, futurum euellam.

Capior, futurum primum capiar, à capior, capiar, captus fui, aoriſtus ſecundus captus fui, à capio, capio.

Renuo, aoriſtus renui.

Sufficit, futurum ſufficiet, aoriſtus ſuffecit.

Dimitto, futurum dimittam, aoriſtus dimiſi.

Conuerto, futurum conuertam, medium præteritum perfectum conuerti.

Explico & explico, futurum explicabo, ab explico, explico.

Recipio, futurum recipiam, quoniã habeo aſpiratur, mutatur π in φ: præt. perf. recepi, aor. 2. recepi, à recipio, pio.

Aufugio, aufugio, vnde aoriſtus primus aufugi.

Oſtendo & oſtendo, futurum oſtendam, ab oſtendo.

Perdo, perdo, futurum perdam, præteritum perfectum perdidi, & Atticè perdidi. & perdo, perdã, perdidi, & Atticè perdidi, & perdo & perdo.

Extinguo, & extinguo, futur. extinguam, aoriſtus 2. extinxi.

Abſcindo,futurum abſcindam & abſcindam, aoriſtus ſecundus abſcidi.
Extendo,futurum extendam.
Priuo,aoriſtus priuaui.
Amoueo,futurum amouebo.
Deploro,futurum deplorabo,à ploro antiquo.
Concilio,futurum conciliabo:& impersonale placet,preteritum imperfectum placebat.
Inhonoro,futurum inhonorabo.
Peruenio,futurum perueniam,præteritum perfect. perueni, medius aoriſtus perueni.
Euolo,aoriſtus euolaui,medius aoriſt.euolaui.
Triſtor,futurum triſtabor,aor.primus triſtatus ſum.

PRINCIPIVM BITA.

Mitto,futurum mittam,aoriſtus miſi,preteritum perfectum miſi,à mitto,mittam.
Germino & germino,aoriſtus germinaui.
Clamo,futurum clamabo.
Volo,futurum volem, præteritum perfectum volui, volueram,volui.

PRINCIPIVM GAMMA.

Duco vxorem,futur.ducam vxorem,aor.prim.duxi vxoré.
Gigno,futur.gignam,medius aor.primus genui.
Lætor,fut.lætabor,med.præt.perf.lętatus ſum,& lętor,lętabor.
Seneſco & ſeneſco,futur.ſeneſcam.
Vigilo,futur.vigilabo,med.præteritum perf. vigilaui, præteritum pluſquamperf.vigilaueram,
Fio & fio,futur.fiam,à fio,præt.perfect.factus ſum,med.aor. primus feci,med.aor.ſecundus factus ſum,medium præt. perfectum factus ſum,à gigno,gignam.
Cognoſco,cognoſcebam,& plus minimé.futur.cognoſcam, præt.perf.cognoui,aor.2.cognoui,à cognoſco,ſco,& ſco.

PRINCIPIVM DELTA.

Diuido,futur.diuidam,& ſcio,ſciam,inquiro.
Mordeo,mordebã,fut.mordebo,aor.2.momordi,à mordeo.
Domo,futurum domabo.
Scio,futur.ſciam,aoriſt.ſciui.
Oportet,futur.oportebit,aoriſt.oportuit.
Oportet.præt.imperf.oportebat,infinitum oportere.
Timeo,futur.timebo,præter.perf.timui,præter.pluſquamperf.timueram,med.præt.perf.timui, medium præt.pluſquamperf.timueram.
Ligo,futur.ligabo & ligabo.
Rogo,futur.rogabo,præt.perf.rogaui,à rogo,rogo.
Suſcipio,futur.ſuſcipiam, præt.perf.ſuſcepi, medius aoriſt. primus,ſuſcepi.
Combuſſi,à comburo,medium præt.perf.
Diſcingo & diſcingo,futur.diſcingam,à diſcingo,diſcingo.
Sortior,aoriſt.2.ſortitus ſum,à ſortior.
Doceo,docebam,& plus nequaquã,futur.docebo, à doceo, aoriſt.primus docui.
Aufugio & aufugio,aoriſt.primus aufugi & aufugi.
Corrumpo,futur,corrumpam,med.præt.perf.corrupi.
Exiſtimo,exiſtimo,futur.exiſtimabo,ab exiſtimo,aor.prim. exſtimaui:ſed exiſtimaui ab exiſtimo,mo.
Facio,facio,futur.faciam,præt.perf.feci,aor.primus feci.
Subeo & ſubeo & ſubeo,futur.ſubibo,aor.2.ſubii,à ſubeo.

PRINCIPIVM E.

Sino,ſino,futur.ſinam,aor.primus ſiui.
Cucurri,à curro,curram,aor.2.cucurri,à curro.
Criminor,nor,futur.criminabor,præt.perf.criminat° ſum.
Erigo,futur.erigam,aor.primus erexi.
Infundo,futurum infundam,ab infundo, aoriſt. primus infudi,& infudi AEolicé.
Scio,futurum ſciam,medium pręt.perfect.ſciui,præter.pluſquamperf.ſcieueram. debebat autẽ eſſe ſciueram, vertitur autem ι in η,& ι ſubſcribitur.
Dixi aoriſt.prim.& dixi aoriſt.2.à dico inuſitato.
Annauigo,futur.annauigabo,à nauigo.
Venio,futur.veniam,medium præt.perf.veni, & Atticè ve-

Ἀποτέμνω, μέλλον, ἀποτεμῶ καὶ ἀποτμήσω. ἀόριστος δεύτερος, ἀπέτεμον.
Ἀποτανύω, μέλλον, ἀποτάσω.
Ἀπαυράω, ῶ, ἀόριστος, ἀπηῦρα.
Ἀποσυφελίζω, μέλλον, ἀποσυφελίξω.
Ἀποκλαίω, μέλλ. ἀποκλαύσω, ἀπὸ τοῦ κλαύω παλαιοῦ.
Ἀρέσκομαι, μέλλ. ἀρέσομαι. καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἀρέσκειν. παρατατικὸς, ἤρεσκε.
Ἀΐζω, μέλλον ἀΐξω.
Ἀφικνοῦμαι, μέλλον ἀφίξομαι, παρακείμενος ἀφῖγμαι, μέσος ἀόριστος ἀφικόμην.
Ἀφίπταμαι, ἀόριστος, ἀπέπτην, μέσος ἀόριστος, ἀπεπτάμην.
Ἄχθομαι, μέλλον ἀχθέσομαι, ἀόριστος πρῶτος ἠχθέσθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βάλλω, μέλλον βαλῶ, ἀόριστος ἔβαλον, παρακείμενος βέβληκα, ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω.
Βλαστάνω καὶ βλαστέω, ῶ, ἀόριστος ἔβλαστον.
Βόω, ῶ, μέλλ. βόσω.
Βούλομαι, μέλλον βουλήσομαι, παρακείμενος βεβούλημαι, ἐβεβουλήμην, ἐβουλήθην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ, μέλλον γαμήσω, ἀόριστος πρῶτος ἔγημα.
Γείνομαι, μέλλ. γενήσομαι, μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐγεινάμην.
Γήθω, μέλλον γήσω, μέσος παρακείμενος γέγηθα. καὶ γηθέω, γηθήσω.
Γηράσκω καὶ γηράω, ῶ, μέλλον γηράσω.
Γρηγορέω, ῶ, μέλλον γρηγορήσω, μέσος παρακείμενος ἐγρήγορα, ὑπερσυντελικὸς ἐγρηγόρειν.
Γίνομαι καὶ γίγνομαι, μέλλ. γενήσομαι, ἀπὸ τοῦ γενάομαι, ῶμαι. παρακείμ. γεγένημαι, μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐγενησάμην, μέσος δεύτερος ἐγενόμην, μέσος παρακ. γέγονα, ἀπὸ τοῦ γείνω, γενῶ.
Γινώσκω, ἐγίνωσκεν, καὶ πλεῖον οὔ. μέλλ. γνώσομαι, παρακείμ. ἔγνωκα, ἀόριστος δεύτερος ἔγνων, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ, καὶ γνῶμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαΐζω, μέλλον δαΐξω καὶ δαΐσω, δαΐσομαι.
Δάκνω, ἔδακνεν, μέλλ. δήξω, ἀόρ. δεύτερος ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω.
Δαμάζω, μέλλ. δαμάσω.
Δαίω, μέλλ. δαύσω, ἀόριστος ἐδάην.
Δεῖ, μέλλ. δεήσει, ἀόριστος ἐδέησε.
Δεῖ, παρατατικὸς ἔδει, ἀπαρέμφατον δεῖν.
Δείδω, μέλλον δείσω, παρακείμενος δέδοικα, ὑπερσυντελικὸς ἐδεδοίκειν, μέσος παρακείμενος δέδια, μέσος ὑπερσυντελικὸς ἐδεδίειν.
Δέω, μέλλ. δέσω καὶ δήσω.
Δέομαι, μέλλ. δεήσομαι, παρακ. δεδέημαι, ἀπὸ τοῦ δεέομαι, οῦμαι.
Δέχομαι, μέλλον δέξομαι, παρακείμενος δέδεγμαι, μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐδεξάμην.
Δέδια, ἀπὸ τοῦ δείω μέσος παρακείμενος.
Διαζωννύω καὶ διαζώννυμι, μέλλ. διαζώσω, ἀπὸ τοῦ διαζόω.
Διαλαγχάνω, ἀόριστος β. διέλαχον, ἀπὸ τοῦ διαλήχω.
Διδάσκω, ἐδίδασκεν, καὶ πλεῖον οὔ. μέλλον διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω, ἀόριστος πρῶτος ἐδίδαξα.
Διδράσκω καὶ διαδιδράσκω, ἀόρ. πρῶτος διέδρα καὶ ἀπέδρα.
Διαφθείρω, μέλλ. διαφθερῶ, μέσος παρακείμενος διέφθορα.
Δοκέω, ῶ, μέλλ. δόξω, ἀπὸ τοῦ δόκω, ἀόρ. πρῶτος ἔδοξα, τὸ δὲ δεδόκηκα, ἀπὸ τοῦ δοκέω δοκῶ.
Δράω, ῶ, μέλλ. δράσω, παρακ. δέδρακα, ἀόρ. πρῶτος ἔδρασα.
Δυνέω [illegible] καὶ δῦμι, μέλλ. δύσω, ἀόρ. δεύτερος ἔδυν, ἀπὸ τοῦ δῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἐάω, ῶ, μέλλ. ἐάσω, ἀόρισ. πρῶτος εἴασα.
Ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ τρέχω, δραμοῦμαι, ἀόριστος δεύτερος ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω.
Ἐγκαλέω, ῶ, μέλλ. ἐγκαλέσω, παρακ. ἐγκέκληκα.
Ἐγείρω, μέλλ. ἐγερῶ, ἀόρισ. πρῶτος ἤγειρα.
Ἐγχέω, μέλλ. ἐγχεύσω, ἀπὸ τοῦ ἐγχεύω, ἀόρισ. πρῶτος ἐνέχεα καὶ ἐνέχευα, αἰολικῶς.
Εἴδω, μέλλ. εἴσω, μέσος παρακ. οἶδα, ὑπερσυντελικὸς ᾔδειν, ὤφ(ειλε δὲ εἶ)ναι εἴδειν. τρέπεται δὲ τὸ ει εἰς η, καὶ τὸ ι ὑπογράφεται.
Εἶπα ἀόρισ. πρῶτος, καὶ εἶπον ἀόρ. δεύτερος, ἀπὸ τοῦ ἔπω ἀχρήστου.
Εἰσπλέω, μ. εἰσπλεύσω, ἀπὸ τοῦ πλεύω.
Ἐλεύθω, μέλλ. ἐλεύσομαι, μέσος παρακ. ἤλυθα, καὶ ἀττικῶς ἐλήλυθα,

ized by Google

λυθα, ἀόρ. δεύτερος ἤλυθον καὶ ἦλθον, ἦλθες, ἦλθε.
Ἔρομαι, μέλλ. ἐρήσομαι, μέσος ἀόρ. ἠρόμην.
Ἕζω, μέλλ. ἕσω, ἀόρ. πρῶτος εἷσα.
Ἐκκαίω καὶ ἐκκάω, ἀττικῶς, μέλλ. ἐκκαύσω.
Ἕλω, ὅθεν ἀόρ. δεύτερος εἷλον.
Ἔμμορε, μέσος παρακ. ἀπὸ τοῦ μορέω, ῶ, μέμορε καὶ ἔμμορε. ἢ ἀπὸ τοῦ μείρω, μειρῶ, μέμορε καὶ ἔμμορε.
Ἐμπίπτω, μέλλ. ἐμπεσοῦμαι, παρ. ἐμπέπτωκα, ἀόρ. β. ἐνέπεσον.
Ἐμπίπρημι, μέλλ. ἐμπρήσω.
Ἐμπάζω, μέλλ. ἐμπάξω.
Ἔολπα, ἀπὸ τοῦ ἔλπω, μέσος παρακ. ἔλπα καὶ ἔολπα.
Ἐπαινέω, ῶ, μέλλ. ἐπαινέσω, παρ. ἐπῄνεκα, ἀόρ. ἐπῄνεσα.
Εἴρω, μέλλ. ἐρῶ, παρακ. εἴρηκα.
Εὑρίσκω, μέλλ. εὑρήσω, παρακ. εὕρηκα, ἀόριστ. δεύτερος εὗρον, ἀπὸ τοῦ εὑρέω, εὑρῶ.
Εἴω, μέλλ. εἴσω, παρακ. εἶκα, μέσος παρακ. εἶα, ὑπερσυντελ. ἤειν.
Ἔχω, μέλλ. ἕξω, παρ. ἔσχηκα, ἀόρ. δεύτερος ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ῶ. καὶ τὸ μὲν ἔχω ψιλοῦται. τὸ δὲ ἕξω δασύνεται εἰς διαφορὰν τοῦ ἔξω ἐπιρρήματος ψιλουμένου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι καὶ ζευγνύω, μέλλ. ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω.
Ζωννύω καὶ ζώννυμι, μέλλ. ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἤειν ὑπερσυντελικός, ἤεις, ἤει, ἀπὸ τοῦ εἴω.
Ἤκαχε, ἀπὸ τοῦ ἄχω.
Ἠμύω, μέλλ. ἠμύσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω, μέλλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα.
Θέλω, μέλλ. θελήσω, ἀόρ. ἐθέλησα. καὶ ἐθέλω, ἐθελήσω, ἀόριστος ἠθέλησα.
Θνήσκω, ἔθνησκον, μ. θανοῦμαι, π. τέθνηκα, ἀόρ. δεύτερος ἔθανον, εὐκτικὸν τεθναίην, ἀπαρέμφατον τεθνάναι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱκνοῦμαι, μέλλ. ἵξομαι, ἀόρ. δεύτερος ἱκόμην, παρακ. ἷγμαι, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι.
Ἱλάσκομαι, μ. ἱλάσομαι, μέσος ἀόρ. πρῶτος ἱλασάμην.
Ἵπταμαι, μέσος ἀόρ. πρῶτος ἱπτάμην, ἵπτω, ἵπτατο.
Ἴδον, ἀόρ. β. ποιητικὸς, ἀπὸ τοῦ εἴδω. καὶ ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἶδον καθαρῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καίω καὶ κάω, μέλλ. καύσω.
Καθέζω, καθέζομαι, μ. καθεδοῦμαι.
Κάθημαι, μ. καθήσομαι.
Καθαιρέω, καθαιρῶ, ἀόρ. δεύτερος, καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.
Καθαίρω, ἀόρ. δεύτερος ἐκάθηρα.
Καθίημι, ἀόρ. πρῶτος καθῆκα.
Κλάγγω, μ. κλάγξω, ἀόρ. πρῶτος ἔκλαγξα, π. κέκληγα.
Κάμνω καὶ κάμω, ἀόρ. δεύτερος ἔκαμον, παρακ. κέκμηκα, ἀπὸ τοῦ κμῶ, μέλλ. κμήσω.
Κείρω, μ. κερῶ, ἀόρ. πρῶτος, ἔκειρα, παρ. κέκαρκα.
Κορέω, κορῶ, καὶ κορέννυμι καὶ κορεννύω, μ. κορέσω.
Κράζω, μ. κράξω, μέσος π. κέκραγα, ἀόρ. δεύτερος ἔκραγον.
Κρεμάζω καὶ κρεμάω, κρεμῶ, καὶ κρέμαμαι, μέλλ. κρεμάσω,
Κρυβεὶς καὶ ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύπτομαι, ἢ κρύβομαι παλαιοῦ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λαγχάνω, μ. λαχήσομαι, ἀπὸ τοῦ λαχέω, ῶ, ἀόρ. δεύτερ. ἔλαχον. μέσος παρ. λέλογχα, ἀπὸ τοῦ λήχω, μ. λήξω, ἀόρ. β. ἔλαχον.
Λαμβάνω, ἐλάμβανον, μ. λήψομαι, ἀπὸ τοῦ λήβω, ὅθεν ἀόρ. δεύτερ. ἔλαβον, π. λέληφα, καὶ ἀττικῶς εἴληφα, ὑπερσ. εἰλήφειν.
Λανθάνω, ἐλάνθανον, μ. λήσομαι, ἀπὸ τοῦ λήθω, μέσος π. λέληθα, ἀόρ. β. ἔλαθον, παρ. λέλησμαι, μέσος ἀόρ. β. ἐλαθόμην.
Λείπω, μέλλ. λείψω, ἀόριστος πρῶτος ἔλειψα, ἀόριστος δεύτερος ἔλιπον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μαίνομαι, μέσος παρακ. μέμηνα.
Μανθάνω, ἐμάνθανον, μ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, μαθῶ, π. μεμάθηκα, ἀόρ. δεύτερος ἔμαθον, ἀπὸ τοῦ μάθω.
Μάχομαι, μέλλ. μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι, μέσος ἀόρ. πρῶτος ἐμαχεσάμην.
Μείρω, μέσος παρ. μέμορε καὶ ἔμμορε.
Μέλω, μ. μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω, π. ἔμελε, μέλλ. μελήσει.

ni, aoriſt. ſecundus veni & veni, veniſti, venit.
Interrogo, futur. interrogabo, medius aor. interrogaui.
Sedeo, futur. ſedebo, aoriſt. primus ſedi.
Exuro & exuro Atticè, futur. exuram.
Teneo, vnde aoriſt. ſecundus tenui.
Sortitus ſum, med. præt. perf. à ſortior, ſortitus ſum & ſortitus ſum: vel à ſortior, ſortiar, ſortitus ſum & ſortitus ſum.
Incido, futur. incidam, præt. perf. incidi, aor. 2. incidi.
Incendo, futurum incendam.
Curo, futurum curabo.
Speraui à ſpero, med. præterit. perf. ſperaui & ſperaui.
Laudo, laudo, futur. laudabo, prę̨t. perf. laudaui, aor. laudaui.
Dico, futur. dicam, præt. perf. dixi.
Inuenio, futur. inueniam, præt. perfect. inueni, aor. ſecundus inueni, ab inuenio, inuenio.
Vado, fut. vadã, pr. perf. iui, med. pr. perf. iui, pr. pl. per. iuerã.
Habeo, futur. habebo, præt. perfect. habui, aoriſt. ſecundus habui, ab habeo, beo. & quidem habeo attenuatur, ſed habebo aſpiratur ad differentiam extra Aduerbii attenuati.

PRINCIPIVM ZETA.

Iungo & iungo, futur. iungam, à iungo.
Cingo & cingo, futur. cingam.

PRINCIPIVM ITA.

Iueram præt. pluſquamperf. iueras, uerat, ab eo.
Triſtauit, à triſto.
Inclino, futur. inclinabo.

PRINCIPIVM THITA.

Sepelio, futur. ſepeliam, aoriſt. ſepeliui.
Volo, futurum volem, aoriſt. volui: & volo, volem, aoriſtus volui.
Morior, moriebar, futur. moriar, præter. perf. mortuus ſum, aor. 2. mortuus ſum, optatiu. moriar, infinitiu. mori.

PRINCIPIVM IOTA.

Peruenio, futur. perueniam, aoriſt. 2. perueni, præt. perfectũ perueni, à peruenio:
Placo, futur. placabo, med. aor. primus placaui.
Volo, medius aor. primus volaui, volauiſti, volauit.
Vidi, aor. 2. Poeticus à video: & à video, vidi purus.

PRINCIPIVM CAPPA.

Incendo & incendo, futur, incendam.
Sedeo & ſedeo, futurum ſedebo.
Sedeo, futur. ſedebo.
Subuerro, ſubuerto, aor. 2. ſubuerti, à ſubuerto.
Purgo, aor. ſecundus purgaui.
Demitto, aoriſtus primus demiſi.
Clango, futur. clangam, aor. 1. clanxi, præt. perf. clanxi.
Laboro & laboro, aoriſtus 2. laboraui, præterit. perf. laboraui, à laboro, futur. laborabo.
Tondeo, futur. tondebo, aor. 1. totondi, præt. perf. totondi.
Satio, ſatio, ſatio & ſatio, futur. ſatiabo.
Clamo, fut. clamabo, prę̨t. per. med. clamaui, aor. 2. clamaui.
Suſpendo & ſuſpendo, ſuſpendo & ſuſpendo, fut. ſuſpendã.
Abſcõditus & ditus fui, ab abſcõdor, vel abſcõdor antiquo.

PRINCIPIVM LAMBDA.

Sortior, futur. ſortiar, à ſortior, ſortior, aor. 2. ſortitus ſum, med. pr. perf. ſortitus ſum, à ſortior, f. ſortiar, aor. 2. tus ſũ.
Capio, capiebam. fut. capiam, à capio, vnde aor. 2. cepi, præt. perf. cepi, & Atticè cepi, prę̨t. pluſquamperf. ceperam.
Lateo, latebam, fut. latebo, à lateo, med. præt. perf. latui, aor. 2. latui, præt. perf. abſconditus ſum, med. aor. 2. latui.
Relinquo, futurum relinquam, aoriſtus primus reliqui, aoriſtus ſecundus reliqui.

PRINCIPIVM MY.

Inſanio, medium prę̨t. perf. inſaniui.
Diſco, diſcebam, futurum diſcam, à diſco, diſco, præt. perf. didici, aoriſtus ſecundus didici, à diſco.
Pugno, futurum pugnabo, à pugno, medius aoriſtus primus pugnaui.
Partior, med. præt. perf. partitus ſum & partitus ſum.
Curo, fut curabo, à curæ eſt, pr. perf. curæ fuit, fut. curę̨ erit.

Recordor, à recordor, præt. pluſquamperfectum memineră, aoriſtus primus memini, futurum primum recordabor.
Maneo, futur. manebo, aoriſt. primus manſi, præt. perf. mãſi.
Curaui, medium præterit. perfectum à curo.
Promptus fui, medium præt. perfectum à promptus ſum.
Miſceo & miſceo, futurum miſcebo.
Abſtergo, futurum abſtergam.

PRINCIPIVM NY.

Nuo, futurum nuam.
Paſco, præteritum perfectum paui, aoriſtus primus paui.

PRINCIPIVM XI.

Intelligo, futurum intelligam, aoriſtus intellexi & intellexi.

PRINCIPIVM O.

Oleo, futurum olebo, mediũ præt. perf. olui, & Atticè olui.
Eo, futurum ibo, medium indefinitum iui.
Puto, & craſi puto, putas, putat. futur. putabit, aor. 1. putaui.
Noui à ſcio, medium præteritum perfectum.
Lamentor, futur. lamentabor, aor. primus lamentatus ſum.
Iuro & iuro, iuro, iuro, futurum iurabo & iurabo, præterit. perfectum iuraui, & Atticè iuraui.
Vlulo, futurum vlulabo.
Abſtergo, futurum abſtergam.
Inquino, futurum inquinabo. (bui.
Debeo, fut. debebo, & debeo debebo, pr. perf. debui, aor. de-
Video, futurum videbo, aoriſtus primus vidi.
Video, video, præt. imperf. videbam, videbam Atticè, præt. perfectum vidi, præteritum pluſquamperf. videram.

PRINCIPIVM PI.

Prætereo, præteritum imperfectum præteribam.
Adſum, ades, adeſt.
Patior, patiebar, futurum patiar, à patior, præt. perfectũ paſſus ſum, aoriſtus ſecundus paſſus ſum à patior.
Mitto, futurum mittam, præt. perf. miſi, indefin. 1. miſi.
Extendo, futurum extendam, præteritum perfect. extendi.
Digero & digero, & digero Poeticè, futurum digeram.
Acquiro, acquiro, futurum acquiram, præt. perf. acquiſiui.
Penetro, futurum penetrabo, aoriſtus primus penetraui.
Horrui, ab horreo, f. horrebo, pr. perf. quòd errauit, horrui.
Figo & figo, futurum figam, aoriſtus fixi, à figo.
Bibo, bibebam, fut. bibam, præt. perf. bibi, aoriſtus 2. bibi.
Cado, fut. cadã, præt. perfectum cecidi, aoriſtus 2. cecidi.
Incendo, futurum incendam.
Fingo, fingo, futurum fingam, aoriſtus primus finxi.
Nauigo, fut. nauigabo, à nauigo: ſic & ſpiro, fut. ſpirabo.
Vendo, quod vendo, futurum vendam, præt. perf. vendidi.
Præmitto, præmiſi, medius aoriſtus primus.
Extendo, futurum extendam.
Accurro, futurum accurram, aoriſtus 2. accurri, ab accurro.
Populor, aoriſtus ſecundus populatus ſum.
Volo, volo, medius aoriſtus primus volaui.
Timeo, futurum timebo.
Interrogo, futurum interrogabo, ab interrogo, præteritum perfectum interrogaui, aoriſtus ſecundus interrogaui.

PRINCIPIVM RHO.

Facio, futurum faciam.
Rumpo & rumpo, futurum rumpam.
Roboro & roboro, futurum roborabo.
Valeo, futurum valebo, præteritum perfectum valui, valuiſti, valuit, imperatiuum vale, valeat, valete, valento.

PRINCIPIVM SIGMA.

Extinguo, f. extinguã & extinguã, aor. 2. extixi, ab extiguo.
Concitor, aoriſt. primus concitatus ſum, aor. 2. concitaui.
Putreſco, futurum putreſcam, aoriſtus putrui.
Libo, futurum libabo, aoriſtus primus libaui.
Stillo & ſtillo, futurum ſtillabo.
Gemo & gemo, futurum gemam.
Pugno, futurum pugnabo.
Sterno, futurum ſternam, aoriſtus primus ſtraui.
Sterno, futurum ſternam, aoriſtus primus ſtraui.
Miſceo, futurum miſcebo, præteritum perfectum miſcui.

Μέμνημαι, ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ὑπερσυντέλικος ἐμεμνήμην, ἀόριστος πρῶτος ἐμνήσθην, μέλλ. πρῶτος μνησθήσομαι.
Μένω, μέλλ. μενῶ, ἀόριστος πρῶτος ἔμεινα, π. μεμένηκα.
Μέμηλα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μέλω.
Μέμαα, μέσος παρακείμενος, ἀπὸ τοῦ μάω, ῶ.
Μιγνύω καὶ μίγνυμι, μ. μίξω.
Μοργνύω, μ. μόρξω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νέω, μ. νεύσω.
Νέμω, παρακείμενος νενέμηκα, ἀόριστος πρῶτος ἔνειμα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξυνίημι, μ. ξυνήσω, ἀόριστος ξυνῆκα καὶ ξυνέηκα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὄζω, μ. ὀζήσω, μέσος παρακείμενος ὦδα, καὶ ἀττικῶς ὄδωδα.
Οἴχομαι, μ. οἰχήσομαι, μέσος ἀόριστος ᾠχόμην.
Οἴομαι, καὶ κράσει οἶμαι, οἴει, οἴεται, μ. οἰήσεται, ἀόρ. πρῶτος ᾠήθην.
Οἶδα, ἀπὸ τοῦ εἴδω, μέσος παρακείμενος.
Οἰμώζω, μ. οἰμώξω, ἀόριστος πρῶτος ᾤμωξα.
Ὀμνύω καὶ ὄμνυμι, καὶ ὀμόω, ῶ, μ. ὀμόσω καὶ ὀμοῦμαι, παρακείμενος ὤμοκα, καὶ ἀττικῶς ὀμώμοκα.
Ὀλολύζω, μ. ὀλολύξω.
Ὀμόργνυμι, μ. ὀμόρξω.
Ὀνέω, ῶ, μ. ὀνήσω. (σα.
Ὀφείλω, μ. ὀφειλήσω καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, π. ὤφληκα, ἀόρ. ὤφλη-
Ὄπτομαι, μ. ὄψομαι, ἀόριστος πρῶτος ὤφθην.
Ὁράω, ῶ, παρατατικὸς ἑώρων, ἑώρας ἀττικῶς, παρακείμενος ἑώρακα, ὑπερσυντέλικος ἑωράκειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάρειμι, παρατατικὸς παρῄειν.
Πάρειμι, πάρει, πάρεστι.
Πάσχω, ἔπασχον, μ. πείσομαι, ἀπὸ τοῦ πένθω, παρακείμενος πέπονθα, ἀόριστος δεύτερος ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πάθω.
Πέμπω, μ. πέμψω, π. πέπομφα, ἀόρ. α. ἔπεμψα.
Πεταννύω, μ. πετάσω, παρακείμενος πέπτακα.
Πέσσω καὶ πέσσω καὶ πέπτω ποιητικῶς, μ. πέψω.
Πάομαι, ῶμαι, μ. πάσομαι, παρακείμενος πέπαμαι.
Πείρω, μ. περῶ, ἀόριστος πρῶτος ἔπειρα.
Πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίσσω, μ. φρίξω, π. ἡμαρτημένος πέφρικα.
Πηγνύω καὶ πήγνυμι, μ. πήξω, ἀόριστος ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω.
Πίνω, ἔπινον, μ. πίσω, π. πέπωκα, ἀόριστος δεύτερος ἔπιον.
Πίπτω, μ. πεσοῦμαι, π. πέπτωκα, ἀόριστος δεύτερος ἔπεσον.
Πίμπρημι, μ. πρήσω.
Πλάττω, πλάσσω, μ. πλάσω, ἀόριστος πρῶτος ἔπλασα.
Πλέω, μ. πλεύσω, ἀπὸ τοῦ πλεύω, ὥσπερ καὶ πνέω, μ. πνεύσω.
Πράττω τὸ πωλῶ, μ. πράσω, παρακείμενος πέπρακα.
Προΐεμαι, προηκάμην, μέσος ἀόριστος πρῶτος.
Πετάω, ῶ, μ. πετάσω.
Περιτρέχω, μ. περιδραμοῦμαι, ἀόρ. β. περιέδραμον, ἀπὸ τοῦ περι-
Πέρδω, ἀόριστος δεύτερος ἔπαρδον. (δρέμω.
Πτάω, ῶ, μέσος ἀόριστος πρῶτος ἐπτάμην.
Πτήσσω, μ. πτήξω.
Πυνθάνομαι, μ. πεύσομαι, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι, παρακείμενος πέπυσμαι, ἀόριστος δεύτερος ἐπυθόμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥέζω, μ. ῥέξω.
Ῥηγνύω καὶ ῥήγνυμι, μ. ῥήξω.
Ῥωννύω καὶ ῥώννυμι, μ. ῥώσω.
Ῥώννυμαι, μ. ῥώσομαι, π. ἔρρωμαι, ἔρρωσαι, ἔρρωται, προστακτικὸν ἔρρωσο, ἐρρώσθω, ἔρρωσθε, ἐρρώσθωσαν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σβεννύω, μ. σβέσω καὶ σβήσομαι, ἀό. δεύτερος ἔσβην, ἀπὸ σβῆμι.
Σεύομαι, ἀόριστος πρῶτος ἐσύθην, ἀόριστος δεύτερος ἔσσυα.
Σήπομαι, μ. σήψομαι, ἀόριστος ἐσάπην.
Σπένδω, μ. σπείσω, ἀόριστος πρῶτος ἔσπεισα.
Στάζω καὶ σταλάζω, μ. στάξω.
Στένω καὶ στενάζω, μ. στενάξω.
Στίζω, μ. στίξω.
Στορέννυμι, μ. στορέσω, ἀόριστος πρῶτος ἐστόρεσα.
Στρωννύω, μ. στρώσω, ἀόριστος α. ἔστρωσα.
Συγκεραννύω, μ. συγκεράσω, παρακείμενος συγκέκρακα.

Συμβαίνω,

Συμβαίνω, μέλλ. συμβήσομαι, π. συμβέβηκα, ἀόρ. β. συνέβην.
Σχέω, μέλλ. σχέσω, ἀόρ. β. ἔσχον, ὅθεν τὸ ὑποτακτικὸν σχὲς, σχέτω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τέθνηκα καὶ τέθναα, παρακ. ἀπὸ τοῦ θνήσκω.
Τέμνω, μέλλ. τμήσω, ἀόριστος δεύτερος ἔτεμον.
Τεύχω, ἀόριστος δεύτερος ἔτυχον.
Τάζω, μέλλ. τάξω, ἀόριστος δεύτερος ἔταγον, ὅθεν ὁ ταγός.
Τήκω, μέλλ. τήξω, παρακείμενος τέτηκα.
Τίκτω, μέλλ. τέξω, ἀόριστος δεύτερος ἔτεκον.
Τιτρώσκω, ἐτίτρωσκον, μέλλ. τρώσω, ἀόριστος πρῶτος ἔτρωσα, παρακείμενος τέτρωκα, ἀπὸ τοῦ τρόω, ῶ.
Τίνω καὶ τίω, μέλλων τίσω.
Τλάω, ῶ, μέλλ. τλήσω, ἀόριστος δεύτερος ἔτλην, ἀπὸ τοῦ τλῆμι.
Τρέφω, μέλλ. θρέψω, ἀόριστος πρῶτος ἔθρεψα, μέσος π. τέτροφα.
Τρέω, μέλλων τρέσω.
Τυγχάνω, ἐτύγχανον, μέλλ. τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω, π. τετύχηκα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, ῶ, ἀόριστος δεύτερος ἔτυχον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπέχω, μέλλ. ὑφέξω, π. ὑπέσχηκα, ἀόριστος δεύτερος ὑπέσχον.
Ὑπισχνοῦμαι, μέλλ. ὑποσχήσομαι, παρακ. ὑπέσχημαι, μέσος ἀόριστος δεύτερος ὑπεσχόμην.
Ὑποδύω, μέλλ. ὑποδύσω, ἀόρ. ὑπέδυν, ἀπὸ τοῦ ὑποδῦμι.
Ὑποστείχω, μέλλ. ὑποστείξω.
Ὑπνώττω, μέλλων ὑπνώσω.
Ὕει, μέλλ. ὕσει, ἀόριστος πρῶτος ὗσεν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φάσκω, παρατατικὸς ἔφασκον, καὶ πλέον οὔ.
Φεύγω, μ. φεύξομαι, μέσος π. πέφευγα, ἀόρ. δεύτερος ἔφυγον.
Φέρω, μέλλ. οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω, παρακ. ἐνήνοχα, ἀόριστος πρῶτος ἤνεγκα, ἀόριστος δεύτερος ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω.
Φημὶ, φῂς, φησὶ, φατὸν, φατὸν, φαμὲν, φατὲ, φασὶ, μ. φήσω, ἀόρ. πρῶτος ἔφησα, ἀόρ. δεύτερος ἔφην, ἀπαρέμφατον φάναι.
Φθάνω, ἔφθανον, μ. φθάσω, ἀπὸ τοῦ φθάω, ῶ, π. ἔφθακα, ἀόρ. α. ἔφθασα, ἀόρ. β. ἔφθην, ἀπὸ τοῦ φθῆμι, ἡ μετοχὴ ὁ φθάς.
Φθείρω, μ. φθερῶ, π. ἔφθαρκα, μέσος παρακ. ἔφθορα.
Φθίνω, μέλλ. φθίσω.
Φωτίσκω καὶ φωτίζω, μέλλ. φωτίσω.
Φύω, μ. φύσω, π. πέφυκα, ἀόριστος δεύτερος ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χαίρω, μ. χαρήσομαι, ἀόριστος ἐχάρην.
Χαλεπαίνω, μ. χαλεπανῶ, ἀόρ. ἐχαλέπηνα.
Χέω, μ. χεύσω, ἀπὸ τοῦ χεύω, ἀόριστος ἔχεα.
Χρωτίω, μ. χρώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψάλλω, μ. ψαλῶ, π. ἔψαλκα, ἀόριστος πρῶτος ἔψηλα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὤθω καὶ ὠθέω, ῶ, μ. ὤσω καὶ ὠθήσω.
Ὠνέομαι, οῦμαι, μ. ὠνήσομαι, παρακ. ὤνημαι, καὶ ἐώνημαι ἀττικῶς, ὅθεν ἐωνημένος.
Ὦρσα, ἀπὸ τοῦ ὀρσύω, μ. ὀρσύσω, ἀόριστος πρῶτος ὤρσυσα, καὶ κατὰ συγκοπὴν ὦρσα, ἢ ὄρω, ὄρσω, ὦρσα αἰολικῶς.

ΤΕΛΟΣ.

Contingo, fut. contingam, pr. perf. contigi, aor. 2. contigi.
Cohibeo, f. cohibebo, aor. 2. cohibui: vnde imp. cohibe, eto.

PRINCIPIVM TAF.

Mortuus ſum & mortuus ſum, præt. perfectum à morior.
Seco, futurum ſecabo, aoriſtus ſecundus ſecui.
Fabrico, aoriſtus ſecundus fabricaui.
Extendo, fut. extendam, aor. 2, extendi. vnde hic extendens.
Liquefacio, futurum liquefaciam, præt. perf. liquefeci.
Pario, futurum pariam, aoriſtus ſecundus peperi.
Vulnero, vulnerabam, futurum vulnerabo, aor. 1. vulneraui, præt. perfectum vulneratus ſum, à vulnero, vulnero.
Soluo & ſoluo, futurum ſoluam.
Tolero, tolero, futurum tolerabo, aor. 2. toleraui, à tolero.
Nutrio, fut. nutriam, aor. 1. nutriui, præt. perf. nutriui.
Timeo, futurum timebo.
Sum, eram, futurum ero, à fabrico, præt. perfectum fui, à cõſequor, conſequor, aoriſt. ſecundus conſecutus ſum.

PRINCIPIVM YPSIL.

Suſtineo, fut. ſuſtinebo, præt. perf. ſuſtinui, aor. 2. ſuſtinui.
Promitto, futurum promittam, præteritum perfectum promiſi, medius aoriſtus ſecundus promiſi.
Subeo, futurum ſubibo, aoriſtus ſubii, à ſubeo.
Priuo, futurum priuabo.
Dormito, futurum dormitabo.
Pluit, futurum pluet, aoriſtus primus pluit.

PRINCIPIVM PHI.

Dico, præt. imperfectum dicebam, & amplius non.
Fugio, fut. fugiam, med. præt. perf. fugi, aor. 2. fugi.
Fero, futurum feram, à fero, præteritum perfectum tuli, aor. ſecundus tuli, à fero.
Dico, cis, cit, dicitis duo, dicunt duo, dicimus, citis, cunt, fut. dicam, aor. 1. dixi, aor. 2. dixi, infinitum dicere.
Præuenio, bam, fut. præueniã, à præuenio, pr. perf. præueni, aor. 1. præueni, aor. 2. prçueni, à prçuenio, part. præueniẽs.
Corrũpo, f. corrũpã, pr. perf. corrupi, med. pr. perf. corrupi.
Tabeſco, futurum tabeſcam.
Cruento & cruento, futurum cruentabo.
Produco, fut. producã, pr. perf. produxi, aor. 2. xi, à produco.

PRINCIPIVM CHI.

Gaudeo, futurum gaudebo, aoriſtus gauiſus ſum.
Sæuio, futurum ſæuiam, aoriſtus ſæuii.
Fundo, futurum fundam, à fundo, aoriſtus fudi.
Coloro, futurum colorabo.

PRINCIPIVM PSI.

Cano, fut. canam, pr. perf. cecini, aoriſtus primus cecini.

PRINCIPIVM Ω.

Pello & pello, futurum pellam & pellam.
Emo, emo, futurum emam, præteritum perfectum emi, & emi Atticè. vnde emptus.
Concitaui à concito, fut. concitabo, aor. 1. concitaui, & per ſyncopen cõcitaui: vel cõcito, concitabo, cõcitaui AEol.

FINIS.

DE INCLINATIS ET ENCLITICIS.

& Synencliticis.

INclinata dictio dicitur, quæ in fine acutũ habet tonum, quem in cõtextu orationis cõuertit in grauem: vt μαθὼν γὰρ ὑγιὲς ἀδελφός μου ποιεῖ.

Enclitica eſt quæ præcedẽtem ſyllabam grauem acui facit, & tonum ſuum in eã reiicit, cui vel poteſtate vel natura alia grauis adiacet: poteſtate, vt δῶμά τέ μοι: natura, vt ἀγχίαλός τε.

Synencliticæ verò ſunt, quando plures encliticæ cõiunguntur, vt ἤ τί σί που δῖος ἔχει: vbi ſemper vna poſt aliã acuitur: ἢ propter τὶ, τί propter σὶ, σί propter που.

REGVLAE DE ENCLITICIS.

Prima, Enclitica acutum tonum remittit in adiacentem grauẽ in paroxitonis & properiſpomenis: vt ἀγχίαλός τι, σκῶλόν τι, δοῦλόν τι.

Secunda, In periſpomenis & oxytonis non habet proprium ſignum toni, ſed amittit: vt μουσῶν δε, ἀδελφός γε.

Tertia, in penacutis, ſi fuerit trochęus, reiicit tonum in proximam grauem: vt φύλλά τι. Si autem fuerit ſpondæus vel iambus, vel pyrrichius, ſicut in oxytonis & circunflexis, ſignum toni ſui non retinet, ſed omnino amittit, niſi ſequatur pronomen, quod incipiat à σφ: tunc enim in pedibus illis tribus habet, ſicut in trochæo: vt ἀγγεῖόν τι, αὔλακ πόντι τι, ἀγγείοις σφισι, πολλάκις σφισι.

Differt inclinatũ ab enclitico in hoc, quòd inclinatum ſuũ ipſius tonum acutum in fine mutat in grauem in cõtextu orationis: vt ἀδελφὸς ἀδελφὸν φιλεῖ. Encliticum verò ſubditur illi, cui tonum propriũ & ſuiipſius inclinat: vt ἦλθέ τις, ἤκουσέ σου.

In omnibus partibus orationis inueniuntur encliticæ dictiones, exceptis articulis, & participiis, & præpoſitionibus.

DE NOMINIBVS.

Ex nominibus vnum tantùm inuenitur, τὶς, cũ ſuis obliquis omnibus & æquiualentibus, quando indefinitè capitur: vt εἰ μέν τις ὤρεγεν, μή τινος, οὔ τινι κεχαρισμένα, αἵ τινες. τινὸς equipollet τοῦ, καὶ τινὶ τῷ, vt ἤκουσέ του, δίδωσί τῳ. Quum verò interrogatiuè accipitur τίς, non eſt encliticum, ideo ſemper acuitur in contextu orationis etiam in obliquis.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina quædam ſunt ὀρθοτονούμενα, quædam ἐγκλιτικά. Ὀρθοτονούμενα ſunt quæ non patiuntur encliſin: ἐγκλιτικὰ verò, quæ encliſin admittunt. ἐγκλιτικῶν aliqua ſemper ſunt enclitica, aliqua verò non. Sẽper enclitica ſunt hæc, μου, μου, μοι, τοι, με, μιν, σφιν, σφε, σφων, niſi quum ponũtur cum ἕνεκα, aut præpoſitione, aut coniunctione diſiunctiua, tunc enim ſeruãt tonũ: vt ἕνεκα σοῦ, ἕνεκα ἐμοῦ, διὰ σέ, περὶ σοῦ, κατ' ἐμέ, ἢ μὲ, καὶ ἢ μέ. Alia quę nunc enclitica, nũc verò minimè, ſunt hæc, σου, σοι, σου, σοι, τι, ἕ, οἱ, ἕθεν, σφι, σφω, σφισι, σφας. Enclitica ſunt quum abſolutè dicuntur, & non ad aliam perſonam referuntur: enclitica autem non ſunt, quum per appoſitionem ad aliam perſonam enuntiantur. σφω quum tertiæ eſt perſonæ, enclitica eſt, quum ſecundę, non eſt enclitica. Pronomina quæ ſunt tertiæ perſonæ ſingularis vel pluralis numeri, quando ſolùm vim ſuam dicunt, ſunt enclitica: ſi autem dicant & locum, non ſunt enclitica. Item ſi ex ſuperfluo adiiciantur, ſunt enclitica.

DE VERBIS.

Ex verbis εἰμὶ καὶ φημὶ inclinãtur: vt καλός εἰμι, πόσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι. huius ſecunda perſona φῂς non inclinatur.

Ἔστι quãdo orationem incipit, vel negationi ſubiicitur οὐ, οὐκ, vel ὡς, vel τοῦτο, vel εἰ, vel ἀλλὰ, vel καὶ, tunc habet tonum ſuper ε: vt ἔστι τοῦτ' ἀληθὲς ὃ λέγεις. οὐκ ἔστιν ὡς ἐστὶ καλὸν ἀμαθία, τοῦτ' ἔστιν ἀγαθόν: quod & per Aduerb. dicitur τουτέστι. εἰ ἔστιν οὕτως, ἀλλ' ἔστι, καὶ ἔστι.

Si verò ſubiungitur dictioni oxytonæ vel periſpomenę, amittit tonum prorſus: vt θεμός ἐστι. Quòd ſi dictioni paroxytonę ſubiungatur, ſiue illa trochęus, ſiue iãbus, ſiue pyrrichius, ſiue ſpondæus: tunc cadet tonus ſuper poſteriorem ſyllabam ἐστίν. φύλλα ἐστὶν, γέλως ἐστὶν, πόνος ἐστὶν, εἶλως ἐστὶν. Si autẽ ſe ſequatur dictionẽ proparoxytonam vel properiſpomenam, tum reiicit tonum in præcedentem grauem, niſi properiſpomena habeat vltimã longã poſitione: tum tonus cadet ſuper vltimam ἐστὶ, vt ἄνθρωπός ἐστι, οἶκός ἐστι, φοῖνιξ ἐστὶν, κῆρυξ ἐστί. Eadẽ ratio eſt in condeclineis eius, εἰσι, ἐστ.

DE ADVERBIIS.

Ex Aduerbiis ſunt enclitice, πη, πως, ποι, που, ποθεν, ποθι, ποτε, quando ſcilicet indefinitè ponuntur: vt ἦλθέ πη, ἦλθέ πως, ἦλθέ που, ἦλθέ ποθεν, ἔγραψάς ποτε, καί ποτε. quòd ſi quæſitiuè proferantur, tum grauantur.

DE CONIVNCTIONIBVS.

Ex coniunctionibus autem encliticæ aliæ copulatiuæ ſunt, ſcilicet κε, κεν, τε: vt καί κε τὸ βουλοίμεθα, καί κεν ἐλαφρότερος, χἄν τε θεοὶ ξεῖνοι. Aliæ impletiuæ, γε, γαρ, νυ, περ, θην, νυν, τοι, ῥα, quod ab ara deriuatur. ἄρα autem nõ inclinatur, ſicut nec pronomina, quæ à principio habent, niſi id abiiciant.

De Græcorum Notis Arithmeticis compendium ex veterum Grammaticorum monumentis, per Hadrianum Amerotium Sueſsionenſem.

NOTIS numerorum vtuntur Græci literis alphabeticis, idque tribus modis. Primò ſingulis elementis ſecundum alphabeti ſeriem loci ſui numerum ſignificantibus. Nam quotum in ordine alphabeti locum quæque litera ſortita eſt, eiuſdem numerum repræſentat, vt α primum, β ſecundum, & ita deinceps vſque ω, quod vigeſimiquarti ſymbolum habet. Secundo, toto alphabeto in tres claſſes diuiſo, quarum prima eſt vnitatum, ab α prima vnitate, vſque ι decimam vnitatem porrecta: hac tamen nota ϛ pro ſenario vſurpata. Secunda eſt denariorum à litera ι vſque ρ procedens, interiecto itidem hoc ſigno ϟ pro nonagenario. Tertia eſt centenorum, à litera ρ vſque ad finem ſua ſerie protenſa: ſed pari modo hac nota ϡ pro nonageſimo addita. Singulis his literis pariter & notis, ſi virgula, toni acuti nota ſubſcribatur, hoc modo ͵α, prima quidem claſſis millenariorum monadas, ſecunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias ſignificat. Tertiò, ſex duntaxat literis alphabeti in deſignandis numeris vtuntur, Ι Π Δ Η Χ Μ, quarum Ι vnitatem ſignificat: Π πέντε, id eſt, quinque: Δ δέκα, id eſt, decem: Η ἑκατόν, i. centum: Χ χίλια, id eſt, mille: Μ, μύρια, id eſt decies mille ſignificat. Reliquæ ſunt capitales literæ numerorum ſuorum, quos eoſdem per ſe ſignificant. Hæ omnes præter Π vſque ad quaternarium numerum, ſiue per ſe, ſiue aliis adiunctæ, multiplicantur. vt, Ι.ΙΙ.ΙΙΙ.ΙΙΙΙ.1.2.3.4. Δ.ΔΔ.ΔΔΔ.ΔΔΔΔ, id eſt, 10.20.30.40. Η.ΗΗ.ΗΗΗ.ΗΗΗΗ, id eſt, 100.200.300.4000. Χ.ΧΧ.ΧΧΧ.ΧΧΧΧ, id eſt, 1000.2000.3000.4000. Μ.ΜΜ.ΜΜΜ.ΜΜΜΜ, id eſt, 10000.20000.30000.40000.

Decadum verò, centuriarum & chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa Δ Η Χ Μ literæ Π incluſa ſignificant, vt [Δ], id eſt, 50. [Η], id eſt, 500. [Χ], id eſt, 5000. [Μ], id eſt, 50000. Horum numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compoſitione ſemper maior minori præponendus eſt, id quod ſubiectis exemplis manifeſtum fiet.

Vnum

Vnum
ἕν
1
α
ι
Duo
δύο
2
β
ιι
Tria
τρία
3
γ
ιιι
Quatuor
τέσσαρες
4
δ
ιιιι
Quinque
πέντε
5
ε
Π
Sex
ἕξ
6
ϛ
Πι
Septem
ἑπτά
7
ζ
Πιι
Octo
ὀκτώ
8
η
Πιιι
Nouem
ἐννέα
9
θ
Πιιιι
Decem
δέκα
10
ι
Δ
Vndecim
ἕνδεκα
11
ια
Δι
Duodecim
δώδεκα
12
ιβ
Διι
Tredecim
δεκατρία
13
ιγ
Διιι
Quatuordecim
δεκατέσσαρες
14
ιδ
Διιιι
Quindecim
δεκαπέντε
15
ιε
ΔΠ
Sedecim
δεκαέξ
16
ιϛ
ΔΠι
Septendecim
δεκαεπτά
17
ιζ
ΔΠιι
Octodecim
δεκαοκτώ
18
ιη
ΔΠιιι
Nouendecim
δεκαεννέα
19
ιθ
ΔΠιιιι
Viginti
εἴκοσι
20
κ
ΔΔ
Vigintiunum
εἰκοσιείς
21
κα
ΔΔι
Vigintiduo
εἰκοσιδύο
22
κβ
ΔΔιι
Vigintitria
εἰκοσιτρία
23
κγ
ΔΔιιι,&c
Triginta
τριάκοντα
30
λ
ΔΔΔ
Trigintaunum
τριακονταείς
31
λα
ΔΔΔι,&c.
Quadraginta
τεσσαράκοντα
40
μ
ΔΔΔΔ
Quadragintaunũ
τεσσαρακονταείς
41
μα
ΔΔΔΔι,&c.
Quinquaginta
πεντήκοντα
50
ν
|Δ|
Quinquagintaunũ
πεντηκονταείς
51
να
|Δ|ι,&c.
Sexaginta
ἑξήκοντα
60
ξ
|Δ| Δ
Sexagintaunum
ἑξηκονταείς
61
ξα
|Δ|Δι,&c.
Septuaginta
ἑβδομήκοντα
70
ο
|Δ| ΔΔ
Septuagintaunum
ἑβδομηκονταείς
71
οα
|Δ|ΔΔι,&c.
Octoginta
ὀγδοήκοντα
80
π
|Δ| ΔΔΔ
Octogintaunum
ὀγδοηκονταείς
81
πα
|Δ| ΔΔΔι,&c.
Nonaginta
ἐννενήκοντα
90
ϟ
|Δ| ΔΔΔΔ
Nonagintaunum
ἐννενηκονταείς
91
ϟα
|Δ| ΔΔΔΔι.
Centum
ἑκατόν
100
ρ
H
Ducenta
διακόσια
200
σ
HH
Trecenta
τριακόσια
300
τ
HHH
Quadringenta
τετρακόσια
400
υ
HHHH
Quingenta
πεντακόσια
500
φ
|H|
Sexcenta
ἑξακόσια
600
χ
|H|H
Septingenta
ἑπτακόσια
700
ψ
|H| HH
Octingenta
ὀκτακόσια
800
ω
|H| HHH
Nongenta
ἐννακόσια
900
ϡ
|H| HHHH
Mille
χίλια
1000
,α
X
Bis mille
δισχίλια
2000
,β
XX
Ter mille
τρισχίλια
3000
,γ
XXX
Quater mille
τετρακισχίλια
4000
,δ
XXXX
Quinquies mille
πεντακισχίλια
5000
,ε
|X|
Sexies mille
ἑξακισχίλια
6000
,ϛ
|X| X
Septies mille
ἑπτακισχίλια
7000
,ζ
|X| XX
Octies mille
ὀκτακισχίλια
8000
,η
|X| XXX
Nonies mille
ἐννεακισχίλια
9000
,θ
|X| XXXX
Decem milia
μύρια
10000
,ι
M
Viginti millia
δισμύρια
20000
,κ
MM
Triginta millia
τρισμύρια
30000
,λ
MMM
Quadraginta millia
τετρακισμύρια
40000
,μ
MMMM
Quinquaginta millia
πεντακισμύρια
50000
,ν
|M|
Sexaginta millia
ἑξακισμύρια
60000
,ξ
|M| M
Septuaginta millia
ἑπτακισμύρια
70000
,ο
|M| MM
Octoginta millia
ὀγδοακισμύρια
80000
,π
|M| MMM
Nonaginta millia
ἐννεακισμύρια
90000
,ϟ
|M| MMMM
Centum millia
δεκαμύρια
100000
,ρ
Ducenta millia
εἴκοσι μύρια
200000
,σ
Trecenta millia
τριάκοντα μύρια
300000 ,τ
Quadringenta millia
τεσσαράκοντα μύρια
400000 ,υ
Quingenta millia
πεντήκοντα μύρια
500000 ,φ
Sexcenta millia
ἑξήκοντα μύρια
600000 ,χ
Septingenta millia
ἑβδομήκοντα μύρια
700000 ,ψ
Octoginta millia
ὀγδοήκοντα μύρια
800000
,ω
Nonigenta millia
ἐννενήκοντα μύρια
900000
,ϡ

Nota in compoſitione nominum numeralium, maiorem numerum minori præferri ſine coniunctione, cōtrà verò minorem maiori, intercedente coniunctione copulatiua καὶ, id eſt, &: vt

δεκατρία vel τρεισκαίδεκα
δεκατέσσαρες, vel τεσσαρεσκαίδεκα
δεκαπέντε, vel πεντεκαίδεκα
δεκαέξ, vel ἑκκαίδεκα
δεκαεπτὰ, vel ἑπτακαίδεκα
δεκαοκτὼ, vel ὀκτωκαίδεκα
δεκαεννέα, vel ἐννεακαίδεκα, &c.

Sunt & alia quædam nomina numeratiua, ab his numeralibus deriuata, partim in πλοῦς deſinentia: vt,

διπλοῦς	duplex
τριπλοῦς	triplex
τετραπλοῦς	quadruplex
πενταπλοῦς	quintuplex
ἑξαπλοῦς	ſextuplex
ἑπταπλοῦς	ſeptuplex
ὀκταπλοῦς	octuplex
ἐνναπλοῦς	noncuplex
δεκαπλοῦς	decuplex, &c.

Partim in πλάσιος terminata: vt,

διπλάσιος	duplus
τριπλάσιος	triplus
τετραπλάσιος	quadruplus
πενταπλάσιος	quintuplus
ἑξαπλάσιος	ſextuplus
ἑπταπλάσιος	ſeptuplus
ὀκταπλάσιος	octuplus
ἐνναπλάσιος	noncuplus
δεκαπλάσιος	decuplus, &c.

Partim in ας exeuntia Fœminina: vt,

μονὰς	vnitas
δυὰς	duitas
τριὰς	trinitas
τετρὰς	quaternitas
πεμπτὰς	quinarius
ἑξὰς	ſenarius
ἑπτὰς	ſeptenarius
ὀγδοὰς	octonarius
ἐννεὰς	nouenarius
δεκὰς	denarius
χιλιὰς	millenarius
μυριὰς	decies millenarius, &c.

De Nominibus ordinalibus.

Quinetiam ipſi ordinales numeri à ſuperioribus ducunt originem: vt,

πρῶτος	primus
δεύτερος	ſecundus
τρίτος	tertius
τέταρτος	quartus
πέμπτος	quintus
ἕκτος	ſextus
ἕβδομος	ſeptimus
ὄγδοος	octauus
ἔνατος	nonus
δέκατος	decimus
ἑνδέκατος	vndecimus.
δωδέκατος	duodecimus
τρεισκαιδέκατος	decimus tertius
τεσσαρεσκαιδέκατος	decimus quartus
πεντεκαιδέκατος	decimus quintus
ἑκκαιδέκατος	decimus ſextus
ἑπτακαιδέκατος	decimus ſeptimus
ὀκτωκαιδέκατος	decimus octauus
ἐννεακαιδέκατος	decimus nonus
εἰκοστὸς	vigeſimus
εἰκοστὸς πρῶτος	vigeſimus primus
εἰκοστὸς δεύτερος	vigeſimus ſecundus
τριακοστὸς	trigeſimus
τριακοστὸς πρῶτος	trigeſimus primus
τεσσαρακοστὸς	quadrageſimus
τεσσαρακοστὸς πρῶτος	quadrageſimus primus
πεντηκοστὸς	quinquageſimus
πεντηκοστὸς πρῶτος	quinquageſimus primus
ἑξηκοστὸς	ſexageſimus
ἑξηκοστὸς πρῶτος	ſexageſimus primus
ἑβδομηκοστὸς	ſeptuageſimus
ἑβδομηκοστὸς πρῶτος	ſeptuageſimus primus
ὀγδοηκοστὸς	octogeſimus
ὀγδοηκοστὸς πρῶτος	octogeſimus primus.
ἐνενηκοστὸς	nonageſimus
ἐνενηκοστὸς πρῶτος	nonageſimus primus
ἑκατοστὸς	Centeſimus
διακοσιοστὸς	ducenteſimus
τριακοσιοστὸς	tricenteſimus
τετρακοσιοστὸς	quadringenteſimus
πεντακοσιοστὸς	quingenteſimus
ἑξακοσιοστὸς	ſexcenteſimus
ἑπτακοσιοστὸς	ſeptingenteſimus
ὀκτακοσιοστὸς	octingenteſimus
ἐνακοσιοστὸς	nongenteſimus
χιλιοστὸς	Milleſimus
δισχιλιοστὸς	bis milleſimus
τρισχιλιοστὸς	ter milleſimus
τετρακισχιλιοστὸς	quater milleſimus
πεντακισχιλιοστὸς	quinquies milleſimus
ἑξακισχιλιοστὸς	ſexies milleſimus
ἑπτακισχιλιοστὸς	ſepties milleſimus
ὀκτακισχιλιοστὸς	octies milleſimus
ἐνακισχιλιοστὸς	nouies milleſimus
μυριοστὸς	decies milleſimus.

Quibus modis apud Græcos dies ſingulorum menſium, quos Latini Calendarū, Nonarum atque Iduum vocabulis appellant, deſignentur, per Philippum Melanchthonem.

NOn conueniunt Attici menſes cum noſtris: nam illi, ſicut & Hebræorum menſes, tantùm ad Lunæ curſum computabantur. Luna & auſpicabatur & finiebat menſem: noſtri mēſes alia ratione deſcripti ſunt, nēpe vt in conficiendo anno magis ad Solis curſum quadrarēt. Auſpicabantur autem annum Athenienſes ab æſtiuo ſolſtitio, vt teſtatur Simplicius quū ait, ἃς δὲ ἡμεῖς ποιούμεθα ἀρχὰς ἐνιαυτοῦ, μὴ φύσει διαφέρειν τροπαῖς, ὡς Ἀθηναῖοι, ἢ περὶ μετοπωρινὰς, ὡς οἱ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Ἀσίαν, ἢ περὶ χειμερινὰς, ὡς Ῥωμαῖοι, ἢ περὶ ἰσημερίαν ἐαρινὴν, ὡς Ἄραβες καὶ Δαμασκηνοί. Et quū ad Lunæ curſum Attici menſes computentur, non conueniunt cum Latinis, nec poſſunt cōmodè ſinguli noſtrorum menſiū nominibus reddi, ſi quando Attica nomina interpretari velis. Menſis primus is eſt, qui ſolſtitio æſtiuo proximus eſt, iuxta intercalandi rationem: proinde partem quandam Iunii menſis primus menſis occupat. Quare, ſi primum Iunium expones, cæteros ordine ſubiicere poteris: tametſi id, vt dixi, fit incommodé. Verùm docendi cauſa adſcripſimus.

Ἑκατομβαιών	Iunius	ab Hecatombis Iouis.nam & Cronius dicebatur.
μεταγειτνιών	Iulius	à Metagitniis Apollinis ſacris.
βοηδρομιών	Auguſtus	à Boedromiis ſacris, Plutarch.in Theſeo.
μαιμακτηριών	September	à Mæmacta: Iouis appellatio eſt, & turbidum aerem ſignificat.
πυανεψιών	October	à pyanis fabis, in Apollinis ſacris.
ἀνθεστηριών	Nouember	quòd campi floribus priuati ſunt, ἄνθος στερ.
ποσειδιών	December	à Neptuni & Palladis certamine.
γαμηλιών	Ianuarius	à Iunone, quæ nuptiis præeſt.
ἐλαφηβολιών	Februarius	ἐλαφηβόλος, venator.
μουνυχιών	Martius	à Munychiis Dianæ ſacris, Plutarch.in Theſeo.
θαργηλιών	Aprilis	quòd caleſcat terra, θέρω γῆ. & θαργήλια Apollinis ſacra ſunt.
σκιῤῥοφοριών	Maius	à ſacris vmbraculis. ſignificant ædificandum eſſe.

Diuidunt menſem in tres decadas, vocántque ἱσταμένου, μεσοῦντος, καὶ λήγοντος. Trigeſimum diem vocāt ἕνην καὶ νέαν.

Quæ autem fuerit intercalandi ratio, qua efficiebant vt ad curſum Solis tamen Lunares menſes congruerent, docet Macrobius.

CVm ergo Romani ex hac diſtributione Pōpilii ad Lunæ curſum, ſicut Græci, annū proprium computarent, neceſſariò & intercalarem mēſem inſtituerunt more Græcorum. Nā & Græci, quum animaduerterent temerè ſe trecentis quinquagintaquatuor diebus ordinaſſe annum: quoniam apparet de Solis curſu, qui trecentis ſexagintaquinque diebus & quadrante zodiacum conficit, deeſſe anno ſuo vndecim dies & quadrantē, intercalares ſtatuta ratione cōmenti ſunt, ita vt octauo quoque anno nonagintadies, ex quibus tres menſes tricenum dierum cōpoſuerunt, intercalarent. Id Græci fecerūt, quoniam erat operoſū atque difficile, omnibus annis vndecim dies & quadrantem intercalare. Itaque maluerunt hunc numerum octies multiplicare, & nonaginta dies qui naſcuntur, ſi quadrans cum diebus vndecim octies componatur, inſerere, in tres mēſes, vt diximus, diſtribuendos. Hos dies ὑπερβαίνοντας, mēſes verò ἐμβολιμαίους appellabāt. Hunc ergo ordinem Romanis quoque imitari placuit, ſed fruſtrá: quippe fugit eos, diem vnum (ſicut ſuprà admonuimus) additum à ſe ad Græcum numerum, in honorem imparis numeri. Ea re per octennium conuenire numerus atque ordo non poterat. Sed nondum hoc errore comperto, per octo annos nonaginta quaſi ſuperfundendos Græcorum exemplo cōputabantur dies, alterniſque annis binos & vicenos, alternis ternos vicenóſque intercalares expenſabant intercalationibus quatuor. Sed octauo quoque anno intercalatores octo affluebāt dies ex ſingulis, quibus vertentis anni numerum apud Romanos ſuper Græcum abundaſſe iam diximus. Hoc quoque errore iam cognito, hæc ſpecies emendationis inducta eſt. Tertio quoque octennio ita intercalandos diſpenſabant dies, vt non nonaginta, ſed ſexaginta ſex intercalarent, compenſatis viginti quatuor diebus pro illis, qui per totidē annos ſupra Græcorum numerum creuerant. Omni autem intercalationi menſis Februarius deputatus eſt, quoniā is vltimus anni erat. Quod etiam ipſum de Græcorum imitatione faciebant. nam & illi vltimo anni ſui menſi ſuperfluos inſerebant dies, vt refert Glaucippus, qui de ſacris Atheniēſium ſcripſit. Verùm vna re à Græcis differebant. Nam illi confecto vltimo menſe, Romani non cōfecto Februario, ſed poſt vigeſimum & tertium diem intercalabāt, Terminalibus ſcilicet iam peractis. Deinde reliquos Februarii menſis dies, qui erant quinque, poſt intercalationem ſubiungebant: credo, vetere religionis ſuæ more, vt Februarium omnino Martius ſequeretur.

Calendæ	1	Νουμηνία	
IIII	2	δευτέρα ἱσταμένου	
III	3	τρίτη ἱσταμένου	
Pridie	4	τετάρτη ἱσταμένου	
Nonæ	5	πέμπτη ἱσταμένου	
vIII	6	ἕκτη ἱσταμένου	
vII	7	ἑβδόμη ἱσταμένου	
vI	8	ὀγδόη ἱσταμένου	
v	9	ἐνάτη ἱσταμένου	
IIII	10	δεκάτη	
III	11	πρώτη ἐπὶ δέκα	
Pridie idus	12	δευτέρα ἐπὶ δέκα	
Idus	13	τρίτη ἐπὶ δέκα	
xvIII Calendas	14	τετάρτη ἐπὶ δέκα	
xvII	15	πέμπτη ἐπὶ δέκα	
xvI	16	ἕκτη ἐπὶ δέκα	
xv	17	ἑβδόμη ἐπὶ δέκα	
xIIII	18	ὀγδόη ἐπὶ δέκα	
xIII	19	ἐνάτη ἐπὶ δέκα	Dicitur & ἐπὶ δεκάτῃ
xII	20	Εἰκάς	Pollux facit etiam πρώτη
xI	21	δεκάτη φθίνοντος	ἐπὶ εἰκάδι
x	22	ἐνάτη φθίνοντος	δευτέρα ἐπὶ εἰκάδι
Ix	23	ὀγδόη φθίνοντος	γ. ἐπὶ εἰκάδι
vIII	24	ἑβδόμη φθίνοντος	δ ἐπὶ εἰκάδι
vII	25	ἕκτη φθίνοντος	ε ἐπὶ εἰκάδι
vI	26	πέμπτη φθίνοντος	ς ἐπὶ εἰκάδι
v	27	τετάρτη φθίνοντος	ζ ἐπὶ εἰκάδι
IIII	28	τρίτη φθίνοντος	η ἐπὶ εἰκάδι
III	29	δευτέρα φθίνοντος	θ ἐπὶ εἰκάδι
Pridie Calendas	30	ἕνη καὶ νέα.	Dicitur & πρώτη μετ᾽ εἰκάδα, & ita deinceps.

Si menſis habuerit plures dies quàm triginta, poſt δεκάδα addebāt ἐνδεκάτην.

731

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google